
CHẾ TẠO HÀO MÔN
HỨA ĐỆ
wattpad.vn

Mục lục

Chương 1: Người Vợ Rẻ Rúng
Chương 2: Sự Thay Đổi Của Chồng
Chương 3: Cả Một Bàn Thức Ăn Ngon
Chương 4: Một Ngày Kiếm Hai Ngàn Tệ
Chương 5: Em Vợ Nóng Tính
Chương 6: Công Lao
Chương 7: Cũng May Nhờ Có Anh
Chương 8: Marketing Kinh Điển
Chương 9: Đặt Một Mục Tiêu Nhỏ Trước
Chương 10: Cậu Em Vợ Nịnh Nọt
Chương 11: Vui Vẻ Hòa Thuận
Chương 12: Kẻ Thay Thế
Chương 13: Cơ Hương Ngưng
Chương 14: Không Biết Gì Nhưng Cứ Giả Bộ Như Am Hiểu
Chương 15: Thành Công Rồi!
Chương 16: Gậy Ông Đập Lưng Ông
Chương 17: Một Đóa Hoa Ngọc Lan
Chương 18: Cơ Hương Ngưng Gặp Phiền Phức
Chương 19: Thuận Theo Chiều Gió
Chương 20: Đây Là Một Nhân Tài
Chương 21: Sỉ Nhục
Chương 22: Hạ Hoằng Viễn
Chương 23: Ám Hiệu
Chương 24: So Sánh
Chương 25: Đồ Vô Tích Sự
Chương 26: Đồ Vô Tích Sự
Chương 27: Niềm Vui Của Nhánh Phụ
Chương 28: Hành Động Quái Gở
Chương 29: Đại Biểu Thương Mại
Chương 30: Bạt Tai!
Chương 31: Bắt Buộc Phải Có Khí Thế
Chương 32: Tâm Ý
Chương 33: Muốn Về Nhà
Chương 34: Phản Ứng Của Bố Mẹ
Chương 35: Ván Cờ Khó Thắng
Chương 36: Một Trò Cười
Chương 37: Anh Không Ổn Trong "Chuy…
Chương 38: Làm Khó
Chương 39: Anh Không Hiểu
Chương 40: Tranh Luận
Chương 41: Độ Lượng
Chương 42: Uy Hiếp
Chương 43: Kế Hoạch Thu Mua

Chương 44: V ề Thăm Nhà
Chương 45: Tức Giận
Chương 46: Giúp Đỡ
Chương 47: Trách Mắng
Chương 48: Ba Tấn Hoa Quả
Chương 49: Chất Lượng Siêu Đỉnh
Chương 50: Chấn Động Trong Lòng
Chương 51: Rượu Thịt Đ ề Hu ề
Chương 52: Đọ Tửu Lượng
Chương 53: Chừng Mực
Chương 54: Chốn Dịu Dàng, Ấm Áp
Chương 55: Vừa Gặp Mà Như Đã Quen
Chương 56: Cảnh Giới
Chương 57: Nỗi Băn Khoăn Của Bố
Chương 58: Bị Sỉ Nhục
Chương 59: Cô Điên R ồi À
Chương 60: Khuyên Bảo
Chương 61: Quy ền Hạn Của Tổng Giám…
Chương 62: Một Vở Kịch
Chương 63: Sự Kỳ Vọng Của Cô Bé
Chương 64: Sống Với Thân Phận Một N…
Chương 65: Điển Hình Của Thất Bại
Chương 66: Trình Độ
Chương 67: Cô Độc
Chương 68: Giúp Đỡ
Chương 69: Suy Nghĩ Nguy Hiểm
Chương 70: Khát Khao Của Con Trẻ
Chương 71: Quan Tâm
Chương 72: Hoạt Động Khuyến Mại Của Cửa Hàng Hoa Quả
Chương 73: Cháu Phải Học Hỏi Nhi ều
Chương 74: Tình Cờ Gặp Mặt
Chương 75: Thay Đ ổi Sắc Mặt
Chương 76: Bạn Cùng Bàn Của Đường Đường
Chương 77: Cười Đến Cuối Cùng
Chương 78: Tin Tức
Chương 79: Đến Thành Phố
Chương 80: Gây Khó Dễ
Chương 81: Tội Phỉ Báng
Chương 82: Xoay Chuyển Càn Khôn
Chương 83: Quân Tử Báo Thù
Chương 84: Chung Chăn G ối
Chương 85: Tình Anh Em
Chương 86: Cặp Gõ
Chương 87: Thay Đổi
Chương 88: Trở Thành Mục Tiêu
Chương 89: Vay Và Cho Vay
Chương 90: Ghi Âm
Chương 91: Nói Chuyện

Chương 92: Người Không Thể Động Vào
Chương 93: Cảm Động
Chương 94: Bác Sĩ Tâm Lý
Chương 95
Chương 96: Lời Mời
Chương 97: Người Nhà Họ Hoắc
Chương 98: Hạ Nhục
Chương 99
Chương 100: Sùng Bái
Chương 101: Tai Nạn Giao Thông
Chương 102: Quan Hệ
Chương 103: B ồi Thường
Chương 104: Vị Khách Của Giáo Sư
Chương 105: Mơ Ước
Chương 106: Bị Đánh Bại Nhanh Chóng
Chương 107: Tên Đáng Ghét Vậy".
Chương 108: Cái Bạt Tai
Chương 109: Hoắc Đình Viễn Nghi Ngờ… Lại Trong Nháy Mắt.
Chương 110: Xin Lỗi
Chương 111: Lý Luận Suông
Chương 112: Quan Hệ Hợp Tác Mới
Chương 113: Ân Oán
Chương 114: Cảnh Đẹp
Chương 115: Ai Mới Là Bác Sĩ?
Chương 116: Nhạc Văn Văn Mất Tích
Chương 117: Tâm Lý Học Lego
Chương 118: Tình Thân
Chương 119: Không Rời Bỏ
Chương 120: Đổi Séc Thành Ti ền Mặt
Chương 121: Không Coi Ai Ra Gì
Chương 122: Bớt Giận
Chương 123: Nợ Ân Tình
Chương 124: Không Tham
Chương 125: Người Ấy Là Ai
Chương 126: Hai Lợi Thế
Chương 127: Chuẩn Bị
Chương 128: Uy Hiếp
Chương 129: Vô Cùng Bình Tĩnh
Chương 130: Anh Ấy Đến R ồi
Chương 131: Người Điên
Chương 132: Tổ Tiên Giáo Huấn
Chương 133: Không Thể Làm Bạn
Chương 134: Cô Đang Đùa Cái Gì Vậy?
Chương 135: Hoạt Động Mới
Chương 136: Tin Xấu
Chương 137: Người Quái Dị
Chương 138: Thuy ền Hải Tặc
Chương 139: Diễn Viên

Chương 140: Mở Cuộc Họp
Chương 141: Cô Đừng Có Quá Đáng
Chương 142: Điều Kiện
Chương 143: Một Con Đường
Chương 144: Lưu Quân Bỏ
Chương 145: Không Hối Tiếc
Chương 146: Điểm Báo
Chương 147: Ngòi Nổ
Chương 148: Kẻ Lắm Lời Ăn Đòn
Chương 149: Trước Cơn Bão Táp
Chương 150: Quá Thê Thảm
Chương 151: Giậu Đổ Bìm Leo
Chương 152: Tan Đàn Xẻ Nghé
Chương 153: Mưa Gió Bão Bùng
Chương 154: Tôi Muốn Hai Trăm Triệu
Chương 155: Danh Sách Hội Đồng Quản Trị
Chương 156: Thành Quả
Chương 157: Tặng Hoa
Chương 158: Tránh Xa
Chương 159: Khó Chịu
Chương 160: Bắt Đầu Hoạt Động
Chương 161: Người Thân Thuộc Nhất
Chương 162: Trò Đùa
Chương 163: Tôi Muốn Làm Cổ Đông
Chương 164: Người Quen
Chương 165: Cô Có Thể Kiếm Được Bao…
Chương 166: Hi Vọng Mới
Chương 167: Buổi Họp Lớp
Chương 168: Những Ánh Mắt Khác Thư…
Chương 169: Gọi Rượu
Chương 170: Rất Thích
Chương 171: Nhìn Người Ta Ân Ái
Chương 172: Thu Nhập
Chương 173: Hoắc Tích Nguyên
Chương 174: Trả Thù Lần Nữa
Chương 175: Ngoài Ý Muốn
Chương 176: Giao Dịch
Chương 177: Điều Tra
Chương 178: Lo Lắng
Chương 179: Rối Loạn
Chương 180: Biển Số Xe
Chương 181: Tự Do
Chương 182: Điều Tra Xe
Chương 183: Chạy Không Thoát
Chương 184: Liêu Thiên Bằng Choáng Váng
Chương 185: Yếu Điểm
Chương 186: Người Suy Xét Toàn Diện
Chương 187: Tự Chuốc Lấy Khổ

Chương 188: Giúp Đỡ
Chương 189: Bất Chấp Đạo Lý
Chương 190: Anh Không Đi Thì Tôi Đi
Chương 191: Có Biết Lịch Sự Là Gì Không?
Chương 192: Dọn Đi Ngay Lập Tức
Chương 193: Giáo Sư Bị Tai Nạn
Chương 194: Răn Dạy Và Trách Mắng
Chương 195: Khổ Nhục Kế
Chương 196: Bận Rộn
Chương 197: Bao Nguyên Rạp Phim
Chương 198: Lừa Dối
Chương 199: Bị Trộm Rồi
Chương 200: Xin Lỗi
Chương 201: Họ Hàng
Chương 202: Có Khách Tới
Chương 203: Khiếp Sợ
Chương 204: Anh Ta Là Ai
Chương 205: Mất Cảm Giác Rồi
Chương 206: Món Quà Xịn Nhất
Chương 207: Ông Ấy Chính Là Liêu Thiên Bằng
Chương 208: Ngây Cả Ra
Chương 209: Đề Xuất
Chương 210: Hộc Máu
Chương 211: Thói Đời Bạc Bẽo
Chương 212: Mở Rộng
Chương 213: Cơ Hương Ngưng Kinh Ngạc
Chương 214: Khí Chất Thay Đổi
Chương 215: Người Nắm Quyền Mới
Chương 216: Ý Tưởng
Chương 217: Công Ty Giảm Cân
Chương 218: Đại Hội Cổ Đông
Chương 219: Kính Yêu
Chương 220: Rung Động Rồi!
Chương 221: Ám Chỉ
Chương 222: Chật Vật
Chương 223: Đường Trọng Vi
Chương 224: Chuyện Nhà Họ Hoắc
Chương 225: Chú Ý Giữ Ấm
Chương 226: Hết Thuốc Chữa
Chương 227: Đảm Nhiệm
Chương 228: Hao Hụt
Chương 229: Chọn Một Cổ Phiếu
Chương 230: Học Trò
Chương 231: Chạm Nóc Giới Hạn
Chương 232: Lại Gặp Đường Trọng Vi
Chương 233: Trường Đua Xe
Chương 234: Chọn Xe
Chương 235: Sỉ Nhục

Chương 236: Vượt Xe
Chương 237: Sự Cố
Chương 238: Cái Bạt Tai Quen Thuộc
Chương 239: Rắc Rối
Chương 240: Khen Ngợi Lẫn Nhau
Chương 241: Tin Xấu Và Tin Tốt
Chương 242: Lừa Tiền
Chương 243: Kẻ Ngốc Tặng Tiền
Chương 244: Làm Lại Từ Đầu
Chương 245: Nghề Làm Mộc
Chương 246: Liên Lạc
Chương 247: Mật Mã
Chương 248: Rời Xa
Chương 249: Tài Sản Thừa Kế
Chương 250: Văn Võ Song Toàn
Chương 251: Không Xứng
Chương 252: Rầm Rộ
Chương 253: Sóng Gió
Chương 254: Nguy Cơ
Chương 255: Đến Tận Cửa
Chương 256: Lối Thoát
Chương 257: Chỗ Dựa Đáng Gờm
Chương 258: Bành Trướng
Chương 259: Mua Xe
Chương 260: Chờ Mà Khóc Đi
Chương 261: Sếp Lớn Đến Rồi
Chương 262: Chân Tướng
Chương 263: Hoàn Trả Gấp Ba
Chương 264: Uống Rượu
Chương 265: Mất Trí Nhớ
Chương 266: Chi Bằng Cứ Xuôi Theo Dòng
Chương 267: Suy Xét
Chương 268: Trả Thêm Tiền
Chương 269: Ân Tình
Chương 270: Tiên Nữ
Chương 271: Ngưỡng Mộ
Chương 272: May Mắn
Chương 273: Một Chấp Ba
Chương 274: Dự Cảm Chẳng Lành
Chương 275: Ngưỡng Mộ
Chương 276: Ảo Tưởng
Chương 277: Lại Suy Nghĩ Quá Nhiều
Chương 278: Làm Ầm Ĩ
Chương 279: Gặp Mặt
Chương 280: Học Trò
Chương 281: Nhân Tài
Chương 282: Vốn Hồng Đạt
Chương 283: Khuyên Bảo

Chương 284: Đàm Phán Thất Bại
Chương 285: Tình Bạn
Chương 286: Uống Rượu
Chương 287: Say Rồi
Chương 288: Triệu Tập
Chương 289: Mua Nhẫn Kim Cương
Chương 290: Sĩ Diện
Chương 291: Ra Mặt
Chương 292: Thân Phận Của Anh
Chương 293: Nhà Hàng
Chương 294: Cảm Động
Chương 295: Oán Hận
Chương 296: Xin Lỗi
Chương 297: Công Việc
Chương 298: Hoạt Động Kết Thúc
Chương 299: Báo Đáp
Chương 300: Tiệc Mừng Công
Chương 301: Ý Tưởng Mới
Chương 302: Bành Trướng
Chương 303: Uy Hiếp
Chương 304: Chặn Đầu
Chương 305: Ác Ý
Chương 306: Bình Tĩnh
Chương 307: Sa Hố Rồi
Chương 308: Kết Quả Điều Tra
Chương 309: Mục Đích Duy Nhất
Chương 310: Suy Nghĩ Của Ninh Thần
Chương 311: Hi Vọng
Chương 312: Một Lần Bị Rắn Cắn
Chương 313: Khuyên Nhủ
Chương 314: Khóc To
Chương 315: Gặp Bố Mẹ
Chương 316: Tái Hôn Cũng Được
Chương 317: Coi Như Cậu Thú Tội
Chương 318: Lời Giáo Huấn
Chương 319: Người Bị Xem Nhẹ
Chương 320: Cơ Hội Lớn
Chương 321: Sự Việc Bại Lộ
Chương 322: Về Nhà Hẵng Nói
Chương 323: Tình Bạn Sau Một Bữa Ăn
Chương 324: Xin Lỗi
Chương 325: Chân Tướng
Chương 326: Tha Thứ
Chương 327: Lời Mời
Chương 328: Trở Về Nhà Họ Lý
Chương 329: Lừa Người
Chương 330: Đại Quản Gia
Chương 331: Khuyên Nhủ

Chương 332: Kết Hôn Sinh Con
Chương 333: Thái Độ
Chương 334: Khuyên Giải
Chương 335: Chia Lìa
Chương 336: Dùng Bữa
Chương 337: Đánh Mắng
Chương 338: Không Nể Mặt
Chương 339: Bảo Vệ Sát Sườn.
Chương 340: Châm Biếm
Chương 341: Áp Lực
Chương 342: Nhằm Vào
Chương 343: Uy Hiếp
Chương 344: Đón Người
Chương 345: Giang Chí Hạo
Chương 346: Nhầm Lẫn
Chương 347: Gặp Mặt
Chương 348: Cảnh Cáo
Chương 349: Mờ Mịt
Chương 350: Thương Lượng Xong Xuôi
Chương 351: Thằng Nhóc Thối
Chương 352: Gặp Mặt
Chương 353: Chuyển Lời
Chương 354: Bắt Đầu
Chương 355: Xuống Giá
Chương 356: Mất Mặt
Chương 357: Vấn Đề
Chương 358: Gặp Mặt
Chương 359: Ngân Hàng
Chương 360: Đánh Người
Chương 361: Bạt Tai
Chương 362: Vai Vế
Chương 363: Liều Mạng
Chương 364: Lợi Ích
Chương 365: Cây Gậy
Chương 366: Ba Câu Hỏi
Chương 367: Lựa Chọn
Chương 368: Từ Chối
Chương 369: Đi Hay Không Thì Tuỳ
Chương 370: Án Mạng
Chương 371: Bằng Chứng
Chương 372: Từ Biệt
Chương 373: Mất Mặt
Chương 374: Chọn Người
Chương 375: Phỏng Vấn
Chương 376: Phân Loại
Chương 377: Ý Nghĩ Tồn Tại
Chương 378: Quyết Tâm
Chương 379: Nghẹn Lời

Chương 380: Khi Con Người Ta Già
Chương 381: Dạy Dỗ
Chương 382: Năm Mươi Phần Trăm
Chương 383: Cân Bằng
Chương 384: Chụp Hình Lại
Chương 385: Ra Điều Kiện
Chương 386: Cảnh Giác
Chương 387: Cao Thủ Mười Mấy Năm Trước
Chương 388: Chấn Hưng Nhà Họ Lý
Chương 389: Lời Xin Lỗi Của Hai Bố Con
Chương 390: Về Nhà
Chương 391: Nhà Họ Cơ Thay Đổi
Chương 392: Lợi Ích
Chương 393: Bệnh Đã Ăn Sâu Vào Xương Tủy
Chương 394: Bị Nhìn Thấy Rồi
Chương 395: Hủy Bỏ Hôn Ước
Chương 396: Cảnh Giác
Chương 397: Cao Thủ Mười Mấy Năm Trước
Chương 398: Cuộc Sống
Chương 399: Cuộc Sống Mới
Chương 400: Cầu Nối
Chương 401: Về Nhà
Chương 402: Cảm Giác Giống Hệt
Chương 403: Những Chuyện Chỉ Có Trong Truyền Thuyết
Chương 404: Xu Thế Tương Lai
Chương 405: Buổi Tiệc
Chương 406: Mục Tiêu Mới
Chương 407: Hai Anh Em Nhà Họ Hoắc
Chương 408: Các Ông Nhận Nhầm Người Rồi
Chương 409: Không Tin Tưởng
Chương 410: Chiến Lược Ứng Phó
Chương 411: Đích Thân Xuất Trận
Chương 412: Cố Ý
Chương 413: Cuộc Họp
Chương 414: Uy Hiếp
Chương 415: Áp Lực
Chương 416: Có Qua Có Lại
Chương 417: Thu Hoạch
Chương 418: Buổi Họp Mặt Kết Thúc
Chương 419: Thiên Cơ
Chương 420: Không Ngừng Tung Chiêu
Chương 421: Con Đường Tương Lai
Chương 422: Công Phá Tuyến Phòng Thủ
Chương 423: Sự Thông Minh Của Ninh Thần
Chương 424: Anh Đã Nói Cái Gì?
Chương 425: Khiêu Chiến
Chương 426: Bước Đầu Của Kế Hoạch
Chương 427: Nguy Cơ Và Cơ Hội.

Chương 428: Người Có Năng Lực Thì Làm Nhi ều.
Chương 429: Mạnh Mẽ
Chương 430: Thư Bảo Đảm
Chương 431: Hợp Tác
Chương 432: L ần Gặp Mặt Đ ầu Tiên
Chương 433: Chàng Trai Này Thật Không T ồi
Chương 434: Đây Là Uy Hiếp Sao?
Chương 435: Cậu Được Đấy
Chương 436: Tính Toán
Chương 437: Cô Ấy Không Muốn Đi
Chương 438: Đếm Đá
Chương 439: Khả Năng Dự Đoán
Chương 440: Sự Hợp Tác
Chương 441: Thăng Hạng
Chương 442: Tiến Triển Mới
Chương 443: Thay Đổi Vô Cùng Lớn
Chương 444: Kém Hơn Cô Nhi ều
Chương 445: Suy Xét Cho Công Ty
Chương 446: Tính Cách Khác Biệt
Chương 447: Ứng Tuyển
Chương 448: Không Có L ần Thứ Ba
Chương 449: Qu ầy Hoa Quả
Chương 450: Kế Hoạch
Chương 451: Sự Thay Đổi Của Nhà Họ Lý
Chương 452: Cạm Bẫy
Chương 453: Xuất Hiện
Chương 454: Chân Tướng
Chương 455: Thế Lực Đáng Sợ
Chương 456: Đường Thủy
Chương 457: Đúng Và Sai
Chương 458: Năm Trăm Triệu
Chương 459: Ngoạ Long Phượng S ồ
Chương 460: Sắp Xếp Tài Nguyên
Chương 461: Bí Mật
Chương 462: Ba Câu Hỏi
Chương 463: Hợp Tác
Chương 464: Một Năm Sau
Chương 465: Từ Lực Phàm
Chương 466: Lợi Dụng
Chương 467: Thay Thế
Chương 468: Kỹ Thuật Trong Tương Lai
Chương 469: Tán Thưởng
Chương 470: Phải Biết Chừng Mực
Chương 471: Biến Động Bất Ngờ
Chương 472: Tìm Tới Cửa
Chương 473: Mạnh Mẽ
Chương 474: Chuẩn Bị Đ ầy Đủ
Chương 475: Nguy Cơ

Chương 476: Chỗ Dựa Vững Vàng
Chương 477: Vòng Quan Hệ Lệ Thuộc Lẫn Nhau
Chương 478: Tuyên Bố
Chương 479: Coi Thường
Chương 480: Tai Hoạ Ngập Trời
Chương 481: Nguồn Lợi Nhuận Mới
Chương 482: Lần Tăng Giá Thứ Hai
Chương 483: Cá Nằm Trên Thớt
Chương 484: Chuyển Biến
Chương 485: Bồi Thường
Chương 486: Khoản Lợi Cực Lớn
Chương 487: Trò Hề
Chương 488: Nghị Quyết
Chương 489: Giả Thiết
Chương 490: Vấn Đề
Chương 491: Kế Hoạch Mua Lại
Chương 492: Gặp Lại Cố Phi Dương
Chương 493: Kinh Nghiệm Từng Trải
Chương 494: Trở Mặt
Chương 495: Chuẩn Bị Xong Chưa?
Chương 496: Người Theo Đuổi
Chương 497: Nghiện Lại Còn Ngại
Chương 498: Không Thể
Chương 499: Ngứa Đòn
Chương 500: Đều Là Hiểu Lầm
Chương 501: Vào Phòng
Chương 502: Thu Nhập Năm
Chương 503: Căn Phòng
Chương 504: Trẹo Chân
Chương 505: Phong Sát
Chương 506: Thu Mua
Chương 507: Một Tệ
Chương 508: Bắt Cóc
Chương 509: Cứng Rắn
Chương 510: Góc Độ
Chương 511: Lời Nói
Chương 512: Vị Trí
Chương 513: Nguy Hiểm
Chương 514: Cận Kề Cái Chết
Chương 515: Đánh Nhau
Chương 516: Tỏ Tình
Chương 517: Kết Hôn
Chương 518: Nói Thật Lòng
Chương 519: So Tài
Chương 520: Sinh Nhật
Chương 521: Uống Rượu
Chương 522: Uống Say
Chương 523: Đàm Phán

Chương 524: Kết Hôn
Chương 525: Không Khí
Chương 526: Cãi Vã
Chương 527: Thâm Nhập
Chương 528: Nhảy Lầu
Chương 529: Cấp Cứu
Chương 530: Chuộc Tội
Chương 531: Hiểu
Chương 532: Loại Hình Yêu Thích
Chương 533: May Mắn
Chương 534: Sắp Xếp
Chương 535: Trở Lại
Chương 536: Điều Kiện
Chương 537: Bản Cam Kết
Chương 538: Làm Thế Nào
Chương 539: Kích Động
Chương 540: Đến Thăm
Chương 541: Thu Hoạch
Chương 542: Vô Cùng Tức Giận
Chương 543: Trở Ngại Cuối Cùng Trong Nhà Họ Cơ
Chương 544: Lao Tới Đích
Chương 545: Giam Lỏng
Chương 546: Đòi Người
Chương 547: Tan Đàn Xẻ Nghé
Chương 548: Phối Hợp
Chương 549: Tin Tức
Chương 550: Phân Tích
Chương 551: Mục Tiêu Cả Đời
Chương 552: Nguy Hiểm
Chương 553: Chìa Khóa
Chương 554: Họp
Chương 555: Phản Ứng
Chương 556: Tên Phản Bội
Chương 557: Phàn Nàn
Chương 558: Định Nghĩa Về Bố Mẹ
Chương 559: Về Muộn Một Chút
Chương 560: Ở Bên Nhau
Chương 561: Câu Hỏi
Chương 562: Một Trăm Tỷ
Chương 563: Thay Đổi
Chương 564: Mục Tiêu Mới
Chương 565: Đến Nhà Làm Khách
Chương 566: Doãn Tuệ Tĩnh
Chương 567: Khen Ngợi
Chương 568: Lo Lắng Vớ Vẩn
Chương 569: Suy Đoán
Chương 570: Lo Lắng
Chương 571: Từ Chối

Chương 572: Khuyên Nhủ
Chương 573: Xảy Ra Chuyện Rồi
Chương 574: Thời Gian Ba Ngày
Chương 575: Hoắc Trạch Minh
Chương 576: Chôn Theo
Chương 577: Lá Gan To Đấy
Chương 578: Kiên Cố Như Thành Lũy Bằng Vàng
Chương 579: Bản Chất
Chương 580: Suy Nghĩ
Chương 581: Uy Hiếp
Chương 582: Cuồng Nhiệt
Chương 583: Phẫu Thuật Thay Đầu
Chương 584: Phương Pháp Đặc Biệt
Chương 585: Tiểu Đội Tinh Anh
Chương 586: Cướp Thuốc
Chương 587: Na Tra
Chương 588: Chiến Tranh Đang Đến
Chương 589: Thành Công Và Thất Bại
Chương 590: Họp Báo
Chương 591: Biện Pháp
Chương 592: Tin Tức
Chương 593: Công Nghệ Tái Sinh
Chương 594: Phản Công
Chương 595: Cái Gì Cũng Muốn
Chương 596: Phản Kích
Chương 597: Quy Mô Gây Chấn Động
Chương 598: Thất Vọng
Chương 599: Bị Tấn Công
Chương 600: Hay Lắm
Chương 601: Hợp Đồng
Chương 602: Sắp Xếp
Chương 603: Thần Sáng Thế
Chương 604: Cây Thần Bảy Bảo Bối
Chương 605: Sự Thật
Chương 606: Phát Hiện
Chương 607: Thị Trường
Chương 608: Bất Ngờ
Chương 609: Ngại Ngùng
Chương 610: Đến Thăm
Chương 611: Xóa Bỏ Khúc Mắc
Chương 612: Cảnh Đẹp Ý Vui
Chương 613: Cảnh Giác
Chương 614: Sự Nghiệp Tương Lai
Chương 615+40 Tỷ
Chương 616: Anh Ta Tới Đây Làm Gì?
Chương 617: Chuẩn Bị Tinh Thần
Chương 618: Về Nhà Thôi
Chương 619: Tài Liệu

Chương 620: Giá
Chương 621: Ông Vẫn Là Chủ Tịch
Chương 622: Anh Hùng
Chương 623: Đặc Quyền
Chương 624: Chuyển Mình
Chương 625: Phòng Thí Nghiệm
Chương 626: Không Thể Tưởng Tượng Nổi
Chương 627: Mọi Chuyện Sáng Tỏ
Chương 628: Thế Giới Thần Kỳ
Chương 629: Dự Án Mới
Chương 630: Khai Thiên Lập Địa
Chương 631: Báu Vật Tiên Thiên
Chương 632: Manh Mối
Chương 633: Tiêu Tiền
Chương 634: Phương Hướng
Chương 635: Thế Giới Ảo Mở Ra
Chương 636: Cưỡng Chế Thu Mua
Chương 637: Đối Đầu
Chương 638: Động Không Đáy
Chương 639: Chơi Đểu
Chương 640: Ba Nhát Rìu
Chương 641: Phát Triển
Chương 642: Cất Nhắc
Chương 643: Bắt Cóc
Chương 644: Điều Kiện
Chương 645: Đầu Mối
Chương 646: Đào Hố
Chương 647: Phân Tích
Chương 648: Trì Hoãn
Chương 649: Thỏa Thuận Chuyển Nhượng
Chương 650: Thời Gian Là Tất Cả
Chương 651: Không Được Coi Trọng
Chương 652: Khuyên Giải
Chương 653: Tư Liệu
Chương 654: Thời Cơ Đã Đến
Chương 655: Hoàn Thành Xuất Sắc Nhiệm Vụ
Chương 656: Một Đòn Như Sấm Dậy
Chương 657: Nói Chuyện
Chương 658: Không Có Cửa
Chương 659: Về Nhà
Chương 660: Qua Đời
Chương 661: Ý Thức Về Danh Dự
Chương 662: Người Cũ
Chương 663: Điều Kiện
Chương 664: Lựa Chọn
Chương 665: Nhà Họ Cơ Mới
Chương 666: Kẻ Địch Mới
Chương 667: Nhung Nhớ

Chương 668: Họp
Chương 669: Chiến Lược
Chương 670: Con Đường Tung Hoành
Chương 671: Biển Rộng Trời Cao
Chương 672: Thành Quả
Chương 673: Hoàng Đế
Chương 674: Khoa Trương
Chương 675: Thiếu
Chương 676: Trang Trại
Chương 677: Không Cần Tiền
Chương 678: Thủ Đoạn
Chương 679: Công Tác
Chương 680: Tấn Công
Chương 681: Phòng Hộ Rủi Ro
Chương 682: Thế Giằng Co
Chương 683: Ai Sẽ Khớp Lệnh?
Chương 684: Càng Có Nhiều Hơn
Chương 685: Tấn Công
Chương 686: Dùng Đạo Của Người
Chương 687: Nguy Hiểm
Chương 688: Nghịch Chuyển
Chương 689: Thu Mua
Chương 690: Giáo Huấn
Chương 691: Hậu Cần
Chương 692: Kế Sách Toàn Cục
Chương 693: Thần Thánh
Chương 694: Thay Đổi
Chương 695: Ăn Mày
Chương 696: Lộ Tẩy
Chương 697: Buổi Họp Báo
Chương 698: Thừa Nhận
Chương 699: Công Khai Trước Công Chúng
Chương 700: Kết Cục Tốt
Chương 701: Tỏ Tình
Chương 702: Bánh Gato
Chương 703
Chương 704: Tham Gia
Chương 705: Tiến Triển Của Dự Án Sương Mù
Chương 706: Xâm Nhập
Chương 707: Tiêu Diệt
Chương 708: Thành Quả
Chương 709: Xảy Ra Chuyện Rồi
Chương 710: Lại Xảy Ra Chuyện
Chương 711: Kẻ Địch
Chương 712: Người Máy
Chương 713: Kẻ Phản Bội
Chương 714: Tỉnh Lại
Chương 715: Chuẩn Bị

Chương 716: Hắc Ma Thần Hela
Chương 717: Biển Tinh Tú
Chương 718: Tặng Lại Cổ Phần
Chương 719: Biển Tinh Tú
Chương 720: Tặng Lại Cổ Phần
Chương 721: Kết Hợp Lại
Chương 722: Xây Dựng Thế Lực
Chương 723: Sương Đen Tan Hết
Chương 724: Mở Ra
Chương 725: Tấn Công
Chương 726: Hội Nhập
Chương 727: Mở Bản Quyền
Chương 728: Nghiên Cứu Và Phát Triển
Chương 729: Mở Bản Quyền
Chương 730: Nghiên Cứu Và Phát Triển
Chương 731: Ngoại Truyện

Chương 1: Người Vợ Rẻ Rúng

Nhìn gương mặt lạ lẫm trong gương, khóe miệng Hoäc Khải không khỏi lộ ra một nụ cười khổ sở. Đến tận lúc này anh vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhà họ Hoäc là gia tộc lớn đứng trong top 10 toàn quốc, tài sản lên tới hơn trăm tỷ. Mà Hoäc Khải chính là trưởng tôn dòng chính có tài năng nhất trong lịch sử nhà họ Hoäc.

Anh có tài năng thiên bẩm về kinh doanh và quản lý khiến vô số người phải ngưỡng mộ, rất nhiều người tin rằng, với sự lãnh đạo của Hoắc Khải, nhà họ Hoắc có thể tiến tới top 3 toàn quốc, là sự việc dễ đoán nhất trong mười năm tới.

Hai ngày trước, Hoäc Khải cùng vài

người thân thiết khác đi leo núi, đang
leo đến lưng chừng, đột nhiên anh cảm
thấy sau gáy đau đớn như bị đánh
ình một cú, sau đó không còn nhận
được điều gì. Sau khi tỉnh dậy, anh –
đã ở một nơi lạ hoắc này rồi, đã vậy còn
mang theo một gương mặt khác.
Nếu không nhờ những ký ức trong
đầu, Hoäc Khải rất nghi ngờ phải chăng
mình bị người ta tiến hành phẫu thuật
thẩm mỹ trong một đêm. Thế nhưng
hiệu quả thẩm mỹ quá tốt, anh bóp mặt
nhéo mũi nhìn ngó một hồi lâu cũng
không nhìn ra dấu vết dao kéo.
Mà phần ký ức có thêm ra trong
đầu, đến từ một nhân vật hèn mọn ở
tâng đáy của xã hội có tên là Lý Phong.
Ký ức vẫn còn rõ nét như thế khiến
Hoắc Khải không thể không suy nghĩ
đến một khả năng khác: Anh bị người

khác giết hại, rồi vì một nguyên nhân

không thể tin nổi nào đó, mượn da thịt

của người khác để sống lại.

Bây giờ chuyện mà Hoäc Khải

_muốn làm nhất là quay về nhà họ

ắc, tìm ra nguyên nhân của tất cả sự

thay đổi này,làm rõ hung thủ đứng sau vụ việc.

Điều duy nhất mà anh có thể

khẳng định là, bất kể anh đã chết thật

hay chưa, người ra tay nhất định là một

†rong số những người anh tin tưởng

nhất.

Nhưng nhìn gương mặt lạ lãm

†rong gương, anh cũng biết rất rõ,

muốn làm được điều này, quá khó

khăn.

Gương mặt đổi khác, giọng nói

cũng khác, thậm chí ký ức cũng nhiều

thêm, ai tin chuyện như vậy chứ?

Siết chặt năm đấm, Hoäc Khải cố

gắng suy nghĩ xem nên làm thế nào

mới giúp tỉ lệ thành công cao hơn

0,00% một chút.

Đúng lúc này, cửa phòng bật mở,

một người phụ nữ với dung mạo xinh

đẹp dẫn theo một cô gái nhỏ nhắn

đáng yêu bước vào.

“Bố ơi”, cô bé kia vui vẻ chạy v`ê phía Hoắc Khải.

Thế nhưng cô bé mới chạy được

hai bước thì người phụ nữ có dung mạo

Xinh đẹp đến mức Hoäc Khải cũng phải

kinh ngạc đã nói: “Đường Đường, đi

làm bài tập mau”

Người phụ nữ kia liếc nhìn Hoắc

Khải, lạnh lùng nói: “Cuối cùng cũng

chịu dậy r`ồi à, tôi cứ tưởng anh sẽ ngủ

đến chết luôn trên giường ấy chứ”.

Trong hai ngày sau khi sống lại,

Hoắc Khải vẫn luôn nằm trên giường,

cố gắng để bản thân chấp nhận kết quả

không thể tin nổi này. Đến tận hôm nay,
anh mới miễn cưỡng bình tâm hơn.
Nhìn người phụ nữ không nói
không rằng đi thẳng vào phòng bếp bắt
đầu nấu mì, nụ cười khổ sở trên môi
Hoắc Khải trông càng đắng chát.
Người phụ nữ chính là vợ của Lý
Phong trong ký ức, Ninh Thần.
Mỹ nữ xinh đẹp nổi tiếng gần xa
người theo đuổi đông nườm nượp.
Trước kia Hoặc Khải từng gặp rất
nhiều cô gái xinh đẹp, cho dù là minh
tỉnh hàng đầu hay siêu mẫu quốc tế,
không hề ít. Nhưng nếu so sánh với
những người kia, Ninh Thần cũng
không kém sắc, ngược lại còn có thêm
chút khí chất đơn thuần, không quá
dung tục.
Ai có thể ngờ rằng, sau cùng Ninh
Tuyết Tình lựa chọn Lý Phong, một tên

mọt sách tuy tốt nghiệp đại học chính
quy nhưng ngoài học hành ra thì chẳng
biết gì cả.
Đến cả bố mẹ Ninh Thần cũng tức
giận đến mức đòi cắt đứt quan hệ với
cô.
Bố mẹ Lý Phong mất sớm, tất cả
tài sản chỉ có căn nhà cũ nát một
phòng ngủ một phòng khách được để
từ thời ông nội.
Lúc vừa mới kết hôn, Lý Phong thề
non hẹn biển đòi cho Ninh Thần cuộc
sống tốt nhất, thế mà qua mấy năm, vướng
đủ mọi khó khăn khi đi tìm việc.
Anh ta là một kẻ nói như rồng leo,
làm như mèo mửa, không muốn làm
công việc bình thường, còn công việc
đòi hỏi trình độ cao thì người ta coi
thường anh. Sau cùng nhờ một người
bạn giàu có của Ninh Thần giúp đỡ mới

miễn cưỡng đi làm lái xe.

Cho dù đi làm lái xe, anh ta cũng

cảm thấy công việc này không xứng

đáng với trình độ của mình. Cứ đi làm

về là anh ta trút giận, dần dần còn

nhiễm cả cái thói uống rượu đánh bài.

Đánh bài thua sạch lương lậu thì

đòi tiền Ninh Thần.

Nếu cô không đưa, anh ta sẽ mắng

mỏ, hoặc sẽ đập phá đồ đạc. Mấy món

đồ có chút giá trị trong nhà đều bị anh

†a đem đi bán sạch.

Thế mà thánh trước uống rượu say, cưỡi

xe máy điện đâm vào cột điện, bị thương cả

nửa người dưới. Ngã một cái hết gượng dậy nổi,

đến giờ một tháng trời không đi làm.

Hoäc Khải thấy rõ ký ức của Lý

Phong, càng thấy rõ càng muốn chết.

Sống lại vào cơ thể của hạng người

như thế này, chi bằng đi chết còn hơn.

Sau một tiếng “cạch”, Ninh Tuyết
Tình tắt bếp ga, bưng bát mì với trứng
gà đi ra khỏi phòng bếp, ng`ồi xuống đối
diện cô con gái nhỏ đang ngoan ngoãn
làm bài tập: “Đường Đường, ăn cơm
trước đã r`ồi hằng làm bài tập”.
“Lại là mì sợi ạ…, gương mặt b`ầu
bĩnh đáng yêu của Đường Đường nhăn
nhó như bà cụ non.
“Cho con thêm một cái xúc xích
ngô, được chưa? Hôm nay mẹ bận việc,
không có nhi`ều thời gian nấu cơm, đợi
ngày mai mẹ nấu bò h`ầm khoai tây cho
nhé”, Ninh Th`ần nhẹ nhàng dỗ dành con gái.
” Được ạ” Đường Đường nhận lấy chiếc
xúc xích trên tay cô,tự bóc vỏ rất
thành thạo; khi đang định đưa vào
miệng thì đột nhiên nhớ tới đi`ều gì đó.
©ô bé quay đ`ầu nhìn v`ề phía Hoäc
Khải: “Bố ơi, bố con mình cùng ăn nha”.

“Bố con không ăn đâu!”, Ninh Thần
lạnh lùng nói.
Hoäc Khải cười khổ, tình cảm của
hai vợ chồng này tệ thật đấy.
Khi con gái đang ăn cơm, Ninh
Thần bước tới bật máy tính, đăng nhập
vào giao diện Wechat.
Hoắc Khải nhìn thấy cô đăng
quảng cáo trên vòng bạn bè, là một số
sản phẩm giảm cân cho phái nữ.
Cô đang bán hàng trên Wechat à?
Đối xử với Hoäc Khải rất lạnh nhạt,
nhưng khi đăng quảng cáo, Ninh Thần
rất dịu dàng.
Gửi đoạn tin nhắn bằng giọng nói
tới các nhóm chat, giọng nói rất ngọt ngào
giọng điệu rung động lòng người, tiếc
rằng không được mấy ai đáp lại.
Hoäc Khải ở bên cạnh như ngồi
trên bàn chông, cứ cảm thấy không thể

tiếp tục như thế này, ít nhất cũng phải phá vỡ bầu không khí nặng nề trước mặt.

Anh húng hảng ho một tiếng: "Bán hàng trên Wechat không có tiền đồ gì đâu".

Giọng nói của Ninh Thần bỗng chốc im bặt, cô quay đầu lại, bất kể ánh mắt hay biểu cảm đều vô cùng lạnh lão.

Hoắc Khải bị cô nhìn đến mức dựng tóc gáy nên cố gắng giải thích: "Bán hàng trên Wechat vốn không được người mua tin tưởng, bao nhiêu năm nay đã tạo thành hình tượng tiêu cực rất nghiêm trọng, là dạng công việc nhàn hạ nhưng lãi cao, cho nên…"

Cho nên đây là lý do anh giáo huấn tôi à? Ninh Thần ngắt lời anh,giọng nói lạnh lùng như ngọn núi

băng: “Tôi không biết bán hàng trên .

_Wechat có tác dụng không lớn? Tôi

không biết cứ đăng quảng cáo sẽ bị

người ta chặn à? Nếu không phải mỗi

ngày anh đánh bài uống rượu thua

sạch tiền bạc trong nhà, anh tưởng tôi

bận rộn từ sáu giờ sáng đến bảy giờ tối

rồi lại ngồi bán hàng trên Wechat cho

thú vị à?”

Hoäc Khải sững người, bấy giờ mới

nhớ ra, Ninh Thần bán hàng trên

Wechat là vì Lý Phong quá bết bát, đến

cả tiền lương của cô cũng không giữ

được, cộng thêm thời gian làm việc ban

ngày quá dài, không thể nào làm thêm

công việc khác, chỉ có thể bán hàng

trên Wechat sau khi tan ca. Nếu nhớ

không nhầm đáng ra cô còn có một

cửa hàng trên Taobao, nhưng vì không

đủ thời gian và tinh lực, cộng thêm

không hiểu biết nhiều về Taobao nên
công việc làm ăn vô cùng ảm đạm, một
tháng kiếm được hai trăm tệ đã là quá
nhiều rồi.
" Anh không có ý này…." Hoắc Khải rất muốn
giải thích rõ ràng ý của mình.
"Vậy thì anh có ý gì? Bản thân anh
không kiếm tiền, sau đó khinh thường
người cố gắng kiếm tiền, là vì họ kiếm
không đủ nhiều à?"
"Anh..", nhìn Ninh Thần lạnh lùng
như ngọn núi băng, Hoắc Khải biết
mình giải thích thêm bao nhiêu cũng vô
dụng. Anh khẽ thở dài, sau cùng anh
nói: "Xin lỗi em, do anh không để tâm
tới cảm nhận của em, anh xin lỗi vì đã
lỡ lời!"
Ninh Thần nghe vậy mà sững
người. Cuộc đối thoại tương tự giữa hai
người đã xảy ra quá nhiều lần. Lý

Phong rất coi thường việc cô bán hàng trên Wechat và Taobao, cảm thấy việc này phí thời gian. Kết quả của mỗi cuộc tranh luận luôn là cãi vã, sau đó Lý Phong tông cửa bỏ đi, hoặc là đi đánh bài, hoặc là đi uống rượu.

Thế nhưng hôm nay, anh lại nói xin lỗi. Vả lại, giọng nói nghe rất thành khẩn, cách dùng từ cũng rất lịch sự.

Nếu che đi gương mặt này, cô còn tưởng đây là một người lễ độ ở tầng lớp trên của xã hội.

Tiếc rằng, Lý Phong và gương mặt đẹp trai của anh, không thể thay đổi được.

Sau phút sững người, Ninh Thần "quay đầu đi không buồn nhìn anh nữa: Không cần phải giả vờ giả vịt, chẳng có ý nghĩa gì đâu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 2: Sự Thay Đổi Của Chồng

Hoäc Khải biết dù mình có xin lỗi thì
Ninh Thần cũng không tin, bởi vì trong
lòng cô, tên ngu ngốc nào đó đã khiến
hình tượng xấu tệ của anh ta ăn sâu bén
rễ rồi.
Thế nhưng nếu mình đã được sống
lại trong cơ thể Lý Phong, nếu muốn
dùng cơ thể này làm khởi điểm để hoàn
thành việc mình muốn làm, vậy thì nhất
định phải thay đổi mọi thứ.
Anh ngẫm nghĩ thật kỹ xem sau này
mình nên làm gì, cả căn phòng chìm
trong im lặng, chỉ có tiếng Đường Đường
cố gắng húp mì thỉnh thoảng lọt vào tai.
Sau khi đăng quảng cáo suốt hai
tiếng đồng hồnhưng không thấy ai có ý
định mua hàng, Ninh Thần đành từ bỏ
“công việc” của ngày hôm nay.

Cô đứng dậy, đang định đi thu dọn
bát đũa của con gái thì thấy trên bàn
trống trơn.
Khi quay người đi vào phòng bếp
xem thử, mới thấy Hoắc Khải đang lau
chùi gian bếp rất nhanh nhạy.
Là trưởng tôn dòng chính của nhà
họ Hoäc, tất cả mọi việc đều có người
khác lo liệu giúp, nhưng Hoäc Khải chưa
từng thích dựa dẫm vào người xung
quanh. Anh thích tự nấu nướng, tự rửa
bát, tự mặc quần áo, tự giặt quần áo.
Đến cả chiếc xe thường ngày mình
lái, anh cũng tự rửa.
Không phải vì thương bảo mẫu vất
vả, mà vì anh cảm thấy mình là một con
người, mà đã là người thì phải làm gì đó.
Nếu không, chỉ băng cứ cắt mỗi cái đầu
xuống mà đặt trong văn phòng, các bộ
phận khác ném vào lò thiêu luôn đi

Nhất là hôm nay, anh cảm thấy
mình nên làm điều gì đó. Không chỉ đơn
thuần để cải thiện mối quan hệ với Ninh
Thần, mà anh hi vọng có thể cho chính
mình thấy anh vẫn là một con người.
Đã lâu lắm rồi Ninh Thần không thấy
chồng mình làm việc nhà. Cảnh tượng
này cứ như mới ngày hôm qua thôi, mà
cũng giống như đang năm mơ vậy.
Thế nhưng, giấc mơ nào cũng có lúc.
phải tỉnh lại.
Đợi khi Hoäc Khải bước ra khỏi
phòng bếp, hai mẹ con cô đã chui vào
chăn rồi.
Đúng lúc này, cô nhóc đột nhiên bảo
mình muốn đi tè nên chui ra khỏi chăn.
Cô bé quay đầu liếc mắt nhìn mẹ
mình vẫn đang chăm chú với vòng bạn
bè của Wechat, rồi nhanh chóng chạy tới
trước mặt Hoäc Khải, dúi vào tay anh

thứ gì đó, không quên ra dấu "suyt".

"Đường Đường, nhanh lên, cảm lạnh

bây giờ!", Ninh Thần hô lên

"Ờm ờm, con biết rồi!', Đường

Đường cười hì hì chạy vào phòng vệ sinh,

chưa được mấy giây đã lại chạy ra.

"Con đi vệ sinh kiểu gì mà nhanh

thế?"

"Ôi chao, ban nãy con muốn đi tè

mà bây giờ không muốn nữa rồi".

Cuộc đối thoại của hai mẹ con lọt

vào tai anh, Hoắc Khải cúi đầu nhìn thứ

trong tay mình, hóa ra là nửa cái xúc.

xích ngô.

Hiển nhiên, đây là phần ăn của

Đường Đường còn chừa lại. Bởi vì mẹ

không cho bố ăn, cho nên con bé để lại

một nửa, nhân cơ hội đi vệ sinh lén lút

đưa cho anh.

Nhìn nửa cây xúc xích trên tay rồi

nhìn cô nhóc đang đùa nghịch trong
chăn với mẹ, cho dù Hoäc Khải đã trải
qua chuyện thê thảm nhất của đời người,
lúc này cũng không kiềm lòng được, hốc
mắt đỏ ửng.
Đây là tình thân mà người ta không
thể nào ngó lơ được, là ánh sáng le lói
mà anh nhìn thấy trong thời khắc tuyệt
vọng nhất, tối tăm nhất.
Nghĩ tới việc cô nhóc này đang
trong thời kỳ phát triển chiều cao, nhưng
chỉ được ăn mì sợi không hề có dinh
dưỡng, đến cả cây xúc xích ngô cũng chỉ
ăn một nửa vì muốn chừa lại cho anh.
Hoắc Khải siết chặt nắm đấm,
móng tay cảm sâu vào đa thịt.
Hai ngày trước, anh hoàn toàn tuyệt
vọng vì tình thân.
Hai ngày sau, anh lại có được tình
thân.

Chỉ khi mất đi mới càng biết trân

trọng.

Câu nói này, cuối cùng Hoắc Khải

cũng hiểu rồi.

Anh chậm rãi cầm nửa cây xúc xích

lên, nhẹ nhàng đưa vào miệng, cản một

miếng, rồi nhai thật chậm. Loại thức ăn

mà ngày xưa anh không buồn liếc lấy

một cái, bây giờ anh lại ăn rất chậm,

nhai rất kỹ.

Khi miếng xúc xích cuối cùng chui

vào bụng, Hoäc Khải bỗng nói: "Anh xin

thề, nhất định sẽ cho hai mẹ con em

cuộc sống tốt nhất trên thế giới này! Nếu.

không làm được, sét đánh anh chết!"

Câu thề này thốt ra cùng miếng xúc.

xích ngô. Thứ gì đã ăn vào bụng thì

không thể nhổ ra được nữa.

Tiếng nô đùa trên giường ngừng lại,

Đường Đường thò đầu ra khỏi chăn để

nhìn anh, nhưng nhanh chóng bị Ninh Thần ấn về.

"Ngoan ngoãn nằm ngủ đi, ngày mai còn phải đi học!", Ninh Thần trách con gái một câu rồi đột nhiên hỏi đáp lại câu nói của Hoäc Khải: "Tỉnh lại đi, tôi nghe ngán lắm rồi!"

Hoäc Khải không lên tiếng, anh biết có nhiều chuyện không thể cải thiện trong một chốc một lát được. Anh chỉ nói ra chuyện mà anh muốn làm, sau này, sẽ biến những chuyện ấy thành hiện thực.

Trong phòng ngủ chưa đầy mười mét vuông, chiếc giường rất nhỏ, chỉ có một mét hai.

Theo trí nhớ của anh, chiếc giường kia có vị trí dành cho Hoắc Khải, nhưng vì phép "lịch sự", cộng với việc thân phận bản thân chưa chảo chẩn, Hoäo Khải

không h`êtrèo lên giường.

Chiếm cơ thể của người ta r`ồi còn "chiếm" luôn vợ của người ta thì thực sự không tốt lắm. Ít nhất hiện tại Hoắc Khải không h`êcó suy nghĩ như vậy. Anh ngoan ngoãn ra nằm trên chiếc sofa cũ kỹ đã được dùng bảy tám mươi năm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Khải đun sẵn nước nóng, bóp kem đánh răng, còn tiện thể chiên sẵn ba quả trứng ốp la.

Trong nhà không có món đ`ô"cao cấp" như lò vi sóng, đành phải dùng n`ồi nhỏ để hâm nóng sữa bò.

Bưng đ`ôăn tới chiếc bàn trên phòng khách, bỗng thấy Ninh Th`ần và Đường Đường đang ng`ồi trên giường nhìn anh.

Hai mẹ con họ như gặp ma giữa ban ngày vậy, Đường Đường buột miệng hỏi luôn: "Bố ơi, có phải bố đang rất c`ần ti`ền

không ạ?

Hoäc Khải dở khóc dở cười, đến cả

con gái cũng biết "thói quen xấu" của

anh à?

"Bố không thiếu tiền đâu, mau mặc.

quần áo đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng",

Hoäc Khải mỉm cười.

"Áu áu, tốt quá rồi, con muốn ăn bữa

sáng bố nấu!", Đường Đường phấn khích

định trèo xuống giường nhưng bị Ninh

Thần túm lại: "Quần áo còn chưa mặc

đã chạy lung tung, nhiễm lạnh thì sao!"

"Để anh mặc cho con bé, em đi

đánh răng rửa mặt trước đi", Hoäc Khải

bước tới.

"Tự dưng tỏ ra ân cần, không phải

gian thì cũng là trộm", Ninh Thần liếc

mắt nhìn anh rồi tự mặc quần áo cho

Đường Đường

Tối qua hai mẹ con lên giường ngủ

sớm quá, đến sáng sớm nay, từ khoảng

cách gần, Hoắc Khải mới nhìn thấy hóa

ra vóc dáng của Ninh Thần đẹp đến vậy.

Dù cách môt lớp áo ngủ. vẫn cực kỳ hấp

—a

dẫn.

“Nhìn cái gì mà nhìn”, Ninh Thần

trừng mắt lườm anh.

Hoäc Khải mỉm cười lúng túng, vội

vàng thu hồi tâm mắt.

Hai mẹ con nhanh chóng mặc quần

áo xong, vào phòng vệ sinh mới phát

hiện ra, bàn chải, kem đánh răng và cả

nước ấm đã chuẩn bị sẵn hết rồi.

Nhìn những thứ này, Ninh Thần cũng

ngẩn ra

“Mẹ ơi, hình như bố con thay đổi

rồi”, Đường Đường ngẩng đầu nói.

Ninh Thần hoàn hồn, cô cúi đầu

nhìn con gái, sau cùng nở nụ cười cay

đắng: “Vậy sao…

Bất kể thế nào, Ninh Thần cũng

không tin chồng mình nằm trên giường

hai ngày là có thể thực sự lĩnh ngộ được.

mọi chuyện, thay đổi bản thân triệt để.

Đánh răng rửa mặt và ăn sáng xong,

Hoäc Khải vừa thu dọn bát đũa vừa hỏi:

“Thực sự không cần anh đưa con bé đi

học à? Dù sao anh cũng không có

chuyện gì làm”.

“Nếu anh cảm thấy nhàn rỗi quá

không có việc gì làm thì đi lái xe kiếm

tiền đi”, Ninh Thần chỉnh lại quần áo cho

Đường Đường rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Hoắc Khải thở dài, không nói gì

nhiều. Anh sờ vào túi áo, định lát nữa ra

ngoài mua ít thức ăn cải thiện cho hai

mẹ con. Suốt ngày ăn mì sợi với xúc.

xích, làm sao mà được chứ.

Nhưng móc hết lượt các túi chỉ thấy

trống rỗng, không có một xu nào.

Bấy giờ Hoắc Khải mới nhớ ra, trước khi Lý Phong bị mình "cướp" mất cơ thể, anh ta mới thua sạch tất cả tiền lương của tháng trước, còn nợ bạn đánh bài hơn mười nghìn tệ.

Cái thăng phế vật.

"Đợi đã"

Ninh Thần nghe thấy âm thanh bèn quay đầu lại, nhìn thấy Hoäc Khải đang chạy tới. Dường như cô đã dự đoán trước được cảnh này nên cười nhạt:

"Làm gì đây?"

Hoắc Khải rất ngượng ngùng, sáng nay còn nói không thiếu tiền, bây giờ đã phá giới rồi…

Nhưng bây giờ anh không một xu dính túi, không thể đi ăn cướp vì muốn mua thức ăn chứ?

Anh ngượng ngập nói: "À thì… anh

muốn nấu mấy món ngon ngon cho hai
mẹ con, có thể cho anh hai trăm tệ, anh
đi mua ít thức ăn…"
"Có cần cho anh thêm ba trăm tệ để
anh mua thêm mấm muối tương cà
không?", Ninh Thần hỏi.
"Hình như trong nhà hết cả dầu hào
với tương ớt lên men rồi..", Hoäc Khải trả
lời trong vô thức, nói được nửa chừng
mới hiểu ra ý của Ninh Thần. Anh ngẩng
đầu nhìn lên, quả nhiên thấy sắc mặt
Ninh Thần đã lạnh đi.
Cô lôi ví ra, lấy hai trắm tệ ném vào
người Hoắc Khải: "Đúng là ngựa quen
đường cũ, chó không sửa được tật ăn
phân!"
Nói rồi, cô kéo Đường Đường đi
luôn.
Cô nhóc quay đầu lại, thở dài và lắc.
đầu với Hoäc Khải, giống như anh vẫn

không làm nên trò trống gì cả.

Hoäc Khải cười cay đẳng, anh thật

sự không muốn ăn phân, chỉ muốn nấu

mấy món ngon cho hai mẹ con cô thôi.

Cúi người nhặt hai trăm tệ kia lên,

nhìn chút bụi băm dính trên tờ tiền, Hoắc

Khải không biết nói sao mới được.

Từng là cậu chủ lớn của nhà họ

Hoäc, không thèm để mắt tới vài triệu tệ,

bây giờ phải khom lưng nhặt hai trăm

đồng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 3: Cả Một Bàn Thức Ăn Ngon

Cũng tại thằng cha Lý Phong kia,

nếu anh ta mà biết phấn đấu hơn thì

cũng đâu đến mức này.

Nếu đã cầm được tiền, Hoắc

Khải cũng không nghĩ ngợi nhiều

nữa.

Anh đi chợ mua thức ăn để nấu

mấy món mà hai mẹ con Ninh Thần

thích nhất, lúc này mới thấy cực kỳ

may mắn khi mình đã học nấu ăn từ.

cái thời còn là một cậu ấm nhà giàu,

nếu không bây giờ muốn tỏ ra ân cần

chu đáo cũng không biết phải làm Sao.

Thế nhưng buổi trưa hai mẹ con

cũng không dám lãng phí hai trăm tệ

khó khăn lắm mới có được nên buổi

trưa chỉ nấu ít mì nhạt thếch ăn cho

xong bữa.

Kể ra thì ăn nhiều sơn hải hào vị
quá, chỉ một bát mì không bỏ thêm
muối mà anh cũng cảm nhận được
phong vị khác biệt.
Nhân lúc còn nhiều thời gian,
Hoắc Khải quét tước dọn dẹp nhà
cửa từ trong ra ngoài, cái gì nên dọn
thì dọn, cái gì cần lau thì lau. Xong
xuôi đâu đó, anh mới ngồi xuống
trước máy tính.
Dù khá do dự, anh vẫn tìm kiếm
tin tức mới nhất, nhưng không hề
thấy bất cứ thông tin gì liên quan
đến mình.
Bản thân mình gặp nạn đã hai
ngày rồi, tại sao không có một chút
động tĩnh gì? Bất kể còn sống hay đã
chết, ít nhiều cũng phải có đôi lời
mới phải.
Hoäc Khải loáng thoáng nhận ra

trong chuyện này vẫn còn ẩn giấu nhiều uẩn khúc, nhưng tạm thời không hiểu rõ được.

Tắt trang web đi, dùng hai mươi phút để khôi phục tâm trạng của mình, Hoắc Khải mở giao diện làm việc của Taobao.

Hôm qua anh dùng cả đêm để suy nghĩ, muốn cải thiện tình hình hiện tại thì ngoài yếu tố chính mình ra, còn phải kiếm chút tiền phụ giúp gia đình. Chí ít, cũng phải để cho hai mẹ con cô ấy được ăn uống ngon miệng chứ?

Hiện tại anh không có một xu dính túi, đương nhiên chỉ có thể "gây dựng sự nghiệp" nhờ Ninh Thần. Kể ra thì cũng khá giống kẻ ăn bám đấy.

Cửa hàng Taobao của Ninh Thần cũng bán sản phẩm giảm cân, nhưng

lượng tiêu thụ trông rất ngán ngẩm.

Sở dĩ ế ẩm như vậy, ngoài việc.

sản phẩm của cô khá bình thường

thì những yếu tố khác như tối ưu hóa

tiêu đ ềsản phẩm, tối ưu hóa giao.

diện bán hàng cùng việc thu hút

lượng khách trong và ngoài đ ều t ồn

tại rất nhi ều vấn đ ề.

Tuy Hoắc Khải chưa từng mở

cửa hàng trên Taobao, nhưng anh

hiểu tâm lý khách hàng, biết rõ tiêu

đ ềnhư thế nào, hình ảnh ra sao và.

giới thiệu sản phẩm thế nào mới thu

hút được người xem.

Sau khi sàng lọc qua tất cả sản

phẩm có trong cửa hàng, cuối cùng

Hoắc Khải chỉ giữ lại hai sản phẩm,

tất cả những thứ khác bị gỡ xuống

hết.

Sau đó anh tải ph ần m ềm

Photoshop, tiến hành chỉnh sửa cho.
hình ảnh của sản phẩm. Ngẫm một
h`ồi, Hoắc Khải thêm vài tấm ảnh đời
thường của Ninh Th`ần đặt trên mặt
bàn vào đó, đ`ồng thời giới thiệu đây
là chủ cửa hàng, có thể kiểm tra thân
phận của cô.
Tuy rằng trong ph`ần giới thiệu
anh còn nói Ninh Th`ần từng béo đến
độ nặng 100 ki-lô-gam, nhưng tất
nhiên câu này chỉ là chém gió thôi.
Vì muốn bán hàng, không thể để tâm
nhi`ều đi`ều như vậy được.
Sau một h`ồi chỉnh sửa, giao diện
của cửa hàng trông rất thanh mát, ở
một đẳng cấp khác hẳn so với vẻ tạp
nham rối mắt lúc đ`ầu.
Xử lý xong ph`ần cửa hàng, việc
còn lại là hút khách tới xem.
Năm xưa Hoắc Khải có thể đưa

một doanh nghiệp nhỏ sắp phá sản
tiến vào hàng ngũ 100 công ty mạnh
nhất toàn quốc cũng nhờ khả năng
tiếp thị vững vàng.
Làm được vài phương án tiếp thị
rồi cứ tuyên truyền theo phương án
đã có, anh tin rằng không cần dùng
quá nhiều thời gian là có thể tăng
lượng khách một cách tự nhiên.
Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo
trên tường, đã năm giờ rưỡi chiều,
chỉ còn khoảng một tiếng đồng hồ
nữa, hai mẹ con cô ấy sẽ về nhà.
Cho dù công tác tuyên truyền
hoàn hảo đến đâu cũng cần thời
gian để nhận lại hiệu quả. Hoắc Khải
không quan tâm đến nó nữa, đứng
dậy đi vào phòng bếp, bắt đầu nấu
cơm.
Gá trắm sốt chua ngọt, tôm hùm

đất sốt cay, khoai tây sợi, đậu cô-ve

Xào thịt.

Bốn món ăn cộng thêm canh thịt

bò chua cay. Nếu không phải vì thời

gian quá ngắn, Hoäc Khải còn muốn

nấu ít mì với hấp một nồi bánh bao.

Tuy rằng bánh bao được làm

bằng máy bên ngoài rất mềm, nhưng.

căn rất bở, phải tự tay nhào bột mấy.

tiếng đồng hồ thì lúc ăn mới thấy

vừa mềm vừa dẻo.

Ninh Thần và Đường Đường vừa

mở cửa vào nhà, cả hai mẹ con sững

SỜ.

Mùi thơm xộc thẳng vào mũi

cùng mấy món ăn đang bốc khói

nóng hôi hổi trên bàn khiến họ luống

cuống chân tay. Thậm chí Ninh Thần

còn vô thức quay người nhìn lại tấm

biển số nhà trước cửa xem mình có

đi nh`ầm nhà không.

Hoäc Khải bưng canh chua cay bước ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy hai mẹ con, lập tức mỉm cười: "Đứng đó làm gì, mau vào nhà ăn cơm thôi!"

"Oal", Đường Đường là người đ`ầu tiên có phản ứng, cô bé vui vẻ chạy tới bên cạnh bàn tay, thò tay ra định bốc một miếng.

"Rửa tay đã!", Hoắc Khải giơ tay túm được cô bé, đ`ồng thời kéo con bé vào phòng vệ sinh.

"Cho con ăn thử một miếng đi Đường Đường vẫn đang giãy giụa.

"Không được, rửa tay trước đã, phải rèn thói quen tốt!", Hoắc Khải kiên quyết.

Ninh Th`ần đóng cửa lại, chậm

rãi bước tới, nhìn thức ăn trên bàn
mà không biết nên nói gì mới ổn.
Ngoài mấy cái đĩa và chiếc bàn
là thật, những thứ khác, sao mà
giống đồ giả thế…
Hoäc Khải từng là cậu chủ của
gia tộc lớn nên giáo viên dạy anh
nấu nướng cũng phải là đầu bếp đạt
chuẩn mời từ nhà hàng gắn sao
Michelin.
Đầu bếp ở cấp bậc này ngoài
việc nấu nướng còn chú trọng tới
bày đĩa, nếu bày không đẹp thì phí cả
món ăn.
Cho nên Hoäc Khải bày đĩa cũng
đạt đến chuẩn mực nhất định, trông
qua còn đỉnh cao hơn cả một số
khách sạn thông thường.
Ninh Thần đảo mắt nhìn xung
quanh, dường như trong nhà vẫn

giống như lúc trước, nhưng có vẻ đã thuận mắt hơn nhiều. Chỗ nào cũng sạch bong sáng bóng, cô giơ tay quệt một cái bên cạnh công tắc đèn, không có một chút bụi bặm nào.

Hoäc Khải dẫn Đường Đường đã rửa tay sạch sẽ ra khỏi phòng vệ sinh, thấy cô vẫn còn đứng đó bèn bảo: "Em cũng rửa tay rồi ăn cơm đị"

Ninh Thần nhìn thức ăn trên bàn rồi nhìn về phía anh: "Mua ở đâu thế?"

"Ở khu chợ phía Đông ấy!"

Ninh Thần nhìn anh rồi gặng hỏi lần nữa: "Tôi hỏi là, thức ăn anh bưng từ nhà hàng nào về thế?"

Hoäc Khải sững người, bấy giờ mới hiểu ra, cô tưởng rằng anh mua thức ăn nấu sẵn từ nhà hàng.

“Mấy món này đều do anh tự
nấu!”, Hoắc Khải giải thích.
“Anh cảm thấy tôi sẽ tin à?”,
Ninh Thần liếc mắt nhìn thức ăn trên
bàn: “Anh còn chẳng biết nấu trứng
xào cà chua, bây giờ đột nhiên nói
với tôi là anh nấu mấy món này? Tuy
rằng tôi không biết anh muốn làm gì,
nhưng anh cảm thấy thế này có
nghĩa lý gì không? Người khác không
biết bản chất của anh chứ lẽ nào tôi
còn không biết?”
Hoäc Khải nở nụ cười cay đắng.
Anh biết Lý Phong là thăng cặn bã,
nhưng cặn gì mà cặn quá. Đến cả
khi anh muốn “cống hiến” một chút
Cũng DỊ nghị ngØ QŨ điệu, da Vậy CON
không thể nào phản bác được.
“Ngon quá ngon quái Ngon quá
đi mất! Bố ơi, bố giỏi lắm luôn!”,

Đường Đường vừa hô ầm lên vừa
quạt quạt gió vào miệng. Cá sốt
chua ngọt vẫn còn rất nóng, nhưng
cô bé vẫn không quên khen ngợi tay
nghề của Hoắc Khải. Hoắc Khải
cũng không phải tên ngốc, anh tự
biết con bé đang cố tìm lối thoát cho.
mình.
"Không cần biết ai nấu, cứ ngồi
xuống lấp đầy cái bụng trước đã",
Hoắc Khải nói
Ninh Thần không phản đối, tiên
cũng tiêu rồi, làm gì có chuyện
không ăn?
Gô đi rửa tay, lúc quay về vừa
vặn thấy Hoắc Khải thổi miếng cá
trên đũa rồi đút cho Đường Đường.
Nếu đặt vào hoàn cảnh mấy
năm trước, cảnh tượng này sẽ rất
ấm áp, nhưng ở thời điểm hiện tại, cô

chỉ cảm thấy anh đang diễn trò.

Ngày thường, số lần Lý Phong ăn cơm ở nhà đếm trên đầu ngón tay, thỉnh thoảng ăn một bữa cũng phải chê hết cái này đến cái khác. Anh ta ăn cơm còn cần người khác đút, làm gì có chuyện đút cho người khác.

Nhưng Ninh Thần cũng không phá vỡ niềm vui quây quần hiếm có của hai bố con. Cô cầm đũa lên, gắp một đũa khoai tây sợi bỏ vào miệng. Rất giòn, nhưng không phải giòn theo kiểu khoai tây sống, mùi vị cực kỳ ngon.

"Mẹ ơi, cá, cá! Ngon lắm luôn! Mà không cần phải nhả xương đâu!", Đường Đường chỉ vào đĩa cá sốt chua ngọt mà hô lên.

"Xương cá chiên giòn rồi, cắn là vỡ, không sợ bị hóc đâu!", Hoắc Khải

giải thích.

Ninh Thần không lên tiếng, chỉ gắp một đũa bỏ vào miệng. Da cá cháy sém, thịt cá mềm, xương cá lại rất giòn. Có thể nấu được đến mức này, đúng là không phải đầu bếp. thông thường nào cũng nấu được. Nước sốt chua ngọt được pha chế rất ngon, khiến người ta vừa ăn một tiếng đã thấy muốn ăn thêm rồi.

"Thế nào?", Hoắc Khải cất tiếng hỏi với vẻ mong chờ, ngày thường anh nấu ăn không cần hỏi khẩu vị được. Nhưng hôm nay, Ninh Thần và Đường Đường có hài lòng hay không là chuyện anh quan tâm nhất.

"Đưa số điện thoại của nhà hàng cho tôi, sau này đến ngày sinh nhật tôi sẽ đưa Đường Đường đi ăn!", Ninh Thần bình tĩnh nói.

Hoắc Khải cười khổ: “Thật sự do
anh nấu mà…”
“Không đưa thì thôi. Đường
Đường, ăn xong thì đi làm bài tập,
hôm nay giáo viên nói bài tập nhiều
lắm đấy”.
“Ờm, con biết rồi! Shhh! cay quá
nhỉ, nhưng mà ngon lắm á!”, Đường
Đường ôm bát canh chua cay mà
uống ừng ực ừng ực, thỉnh thoảng.
còn tỏ ra rất hoan hỉ khi được ăn thịt
bò.
Tuy rằng cô nhóc này ăn rất
khỏe, nhưng kiểu gì cũng phải có giới
hạn. Đợi khi ăn uống no đủ rồi,
Đường Đường lập tức bị Ninh Thần
xua đi làm bài tập.
Hoắc Khải đứng dậy trước để
thu dọn bát đũa, Ninh Thần vô tình
chạm vảo tay anh, tức rưt về

Cô không tranh giành làm việc gì nữa, chỉ thản nhiên nói: “Tuy rằng không biết rốt cuộc anh muốn làm gì, nhưng một bữa cơm tiêu tốn hai trăm tệ không phải số tiền mà chúng ta có thể gánh được. Chuyện như thế, về sau anh làm ít thôi, không có nghĩa lý gì cả”.

Hoắc Khải biết trong lòng cô không hề tin tưởng, nhưng anh cũng không giải thích, chỉ gật đầu rồi bưng bát vào bếp.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 4: Một Ngày Kiếm Hai Ngàn Tệ

Nhìn bóng anh bận rộn trong
phòng bếp, Ninh Thần vẫn thấy khá
nghỉ hoặc.
Tuy rằng sáng nay cô rất tức
giận vì bị lấy mất hai trăm tệ, nhưng
bây giờ xem ra, anh lấy tiền là để tới
nhà hàng mua thức ăn.
Đã vậy anh thu dọn nhà cả hết
một lượt, bây giờ còn chủ động đi
rửa bát, anh muốn làm gì đây?
Ninh Thần đột nhiên nghĩ tới một
khả năng khiến cho cô giật mình,
chẳng có nhẽ, tên này định bán nhà?
Căn nhà mà họ đang ở là tài sản
cuối cùng của Lý Phong, tổng diện
tích chưa tới ba mươi mét vuông.
Căn nhà cũ này đã có lịch sử hơn
bốn mươi năm, nếu bán đi, miễn

cưỡng lắm cũng chỉ bán được g`ần
hai trăm ngàn tệ.
Anh tỏ ra ân c`ần như vậy, chẳng
phải vì muốn có ti`ền thì còn vì đi`àu
gì được nữa?
Chỉ có thể là để đến khi bán nhà,
cô chịu đ`ồng ý ký tên, bởi lẽ sau khi
hai người kết hôn, ông nội mới đưa
cho Lý Phong, coi như tài sản thừa
kế khi ông mất, nên được tính là tài
sản chung trong hôn nhân.
Ninh Th`ần cực kỳ đ`ề phòng khả
năng này, đúng lúc ấy, cô đột nhiên
nghe được một tiếng "ting".
Quay đ`ầu nhìn lại mới phát hiện
cửa sổ trò chuyện của máy tính bật
ra.
Ninh Th`ần bước tới xem thử, cô
mừng rỡ phát hiện ra, có người c`ần
tư vấn sản phẩm giảm cân.

Cô vội vàng ngồi xuống trả lời người ta, thế nhưng điều khiến cô thấy khó hiểu là người ta vừa mới gửi tin nhắn đã hỏi ngay: "Cô chính là cô gái chủ cửa hàng hả? Trước kia cô nặng 100 ki-lô-gam thật à? Hiệu quả của thuốc này tốt quá nhỉ!"

Ninh Thần nhìn câu hỏi mà đờ đẫn, 100 ki-lô-gam là sao?

Chưa đợi cô hiểu ra, lại thêm một tiếng "ting" nữa, tin nhắn tư vấn thứ hai nhảy ra.

Khi Hoắc Khải thu dọn xong phòng bếp và bước ra, thấy Ninh Thần đang ngồi trước máy tính luống cuống trả lời tin nhắn. Những tiếng "ting ting" liên tiếp khiến cô rất căng thẳng.

Chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi đó có mấy người tới hỏi thăm.

thậm chí có một số người không
bu ồn hỏi han gì đã chốt đơn mua
hàng luôn.
Vừa phấn khích vừa căng thẳng
khiến Ninh Th ần không biết nên trả
lời thế nào. Bởi vì g ần như tất cả
người mua đ ều hỏi có phải cô thật
sự từng nặng 100 ki-lô-gam không.
Câu hỏi gì lạ quá vậy?
Đúng lúc này, một giọng nói
vang lên sau lưng: "Em trả lời như
thế này không đúng r ồi!"
Ninh Th ần quay đ ầu lại, thấy
Hoắc Khải đang đứng phía sau nói
với cô: "Em nhìn đi, người mua này
hỏi, nhất định có thể nhận được hiệu
quả giống hệt như em hay không?
Em không nên trả lời là không chắc
chắn, mà nên nói với cô ấy: Thể chất
của mỗi người thể hiện hiệu quả của

thuốc giảm cân rất khác biệt, nhưng có thể chắc chắn một điều là nhất định sẽ có hiệu quả. Nhưng tôi giảm cân đến giờ này không chỉ dựa vào thuốc giảm cân. Thuốc là nguyên nhân chính, còn cần kết hợp một số yếu tố phụ như khống chế ăn uống và tập tành rèn luyện. Tôi tin rằng, chỉ cần bạn có thể kiên trì thì không cần mất quá nhiều thời gian cũng có thể đạt được vóc dáng mà bạn mong ước!"

Lời nói của Hoắc Khải khiến Ninh Thần nghe xong cũng thấy đờ đẫn. Tuy cô là người bán hàng nhé, nhưng sao nghe xong cô cũng thấy động lòng quá nhỉ?

Nếu không phải biết rằng thực. chất thuốc giảm cân này chỉ có tác dụng phụ trợ, có lẽ cô cũng mua hai

lọ về thử xem sao.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà lần đầu tiên Ninh Thần không phản bác những lời Hoắc Khải vừa nói, đồng thời còn xóa hết đống chữ mình vừa mới gõ, nhập lại câu nói của Hoắc.

Khải vào rồi gửi đi.

Người mua nhanh chóng trả lời:

“Mua thuốc giảm cân trên mạng bao. nhiêu lần, chỉ có cô nói chuyện chân thành nhất. Được rồi, tôi mua năm lọ thử xem sao! Cảm ơn cô chủ xinh đẹp nha, tôi ngưỡng mộ vóc dáng của cô lắm đói”

Sau đó, thông tin chốt đơn năm: lọ thuốc giảm cân lập tức nhảy ra.

“Em mệt mỏi cả ngày rồi, hay là đi nghỉ trước đi, để anh trả lời giúp em”. Hoắc Khải nói.

Câu nói này, trước kia Lý Phong

cũng từng nói. Khi ấy Ninh Thần vừa mới mở cửa hàng trên Taobao, anh cảm thấy bán hàng online có gì ghê gớm lắm đâu, thế rồi mỗi lần anh ta trả lời tìn nhắn xong, khách hàng chạy mất dép, không bán được một sản phẩm nào. Qua vài lần thất bại, Lý Phong cũng chán chẳng buồn làm nữa.

Bây giờ Hoắc Khải cũng nói một câu y hệt, nếu trong tình huống bình thường, Ninh Thần nên nghi ngờ anh, phê phán anh.

Nhưng bây giờ, do vừa bán được năm lọ thuốc giảm cân khiến Ninh Thần không biết nên nghỉ ngờ anh thế nào.

Do dự mất vài giây, sau cùng cô vẫn đứng lên, nhường sang một bên.

Hoäc Khải ngồi xuống ghế, vừa

trả lời khách hàng vừa giải thích ý nghĩa cốt lõi của tiếp thị sản phẩm: "Thực ra bán hàng không phải để bán sản phẩm, mà là bán lòng tin. Trước hết em phải khiến khách hàng tin tưởng em, sau đó họ mới tin tưởng sản phẩm của em. Em nhìn khách hàng này nè, từng uống rất nhiều thuốc nhưng không có hiệu quả, cho nên lúc này em nên trả lời như thế này…"

Hoäc Khải vừa nói vừa trả lời khách hàng, tiếng "ting ting" nhảy ra không ngớt. Từng lọ thuốc giảm cân được mua hết, Ninh Thần đứng ở nhìn phía sau nhìn cảnh ấy mà nhịp tim tăng nhanh không chỉ một lần.

Cô chưa từng gặp được tình huống nào như thế này. Trước kia có lẽ vài ba ngày không gặp được một

khách hàng nào c ần tư vấn, bây giờ.

cứ mười phút sẽ có năm sáu người

c ần tư vấn.

Vả lại, trong số những người

Hoäc Khải trả lời, cứ mười người thì

có tám người mua, tỉ lệ mua cao đến

đáng kinh ngạc.

Ninh Th ần đâu có ngốc, cô biết

rõ thuốc giảm cân mà mình bán ra

không phải sản phẩm cao cấp. Thứ

thực sự thu hút người khác chốt đơn

nằm ở tin nhắn trả lời của Hoắc

Khải.

Mỗi câu mỗi chữ của anh cứ

như đánh thẳng vào trái tim người

khác, khiến người ta bất giác tin

tưởng anh.

Mấy tiếng đ ồng h ồnhanh chóng.

trôi qua, đến khi Đường Đường cũng

ngủ r ồi, tiếng "ting ting" vẫn chưa

ngưng hẳn. Tuy rằng đã giảm bớt rất nhiều so với trước đó, nhưng cũng đủ khiến người ta hoan hỉ rồi.

Chỉ nhờ vài tiếng đồng hồ như thế mà họ đã bán được hơn một trăm lọ thuốc giảm cân.

Một lọ thuốc thu được hai mươi tệ tiền lãi, trăm lọ thuốc là được hai ngàn tệ rồi.

Gõ chữ suốt ba tiếng đồng hồ khiến Hoắc Khải mệt mỏi giãn gân giãn cốt, nhân lúc tạm thời không có ai tới hỏi chuyện, anh nghỉ ngơi một lát.

Ninh Thần vẫn luôn lặng lẽ đứng sau lưng anh cuối cùng cũng không nén được mối nghỉ hoặc trong lòng:

"Làm sao anh làm được?"

"Gì cơ?", Hoắc Khải quay đầu nhìn cô.

“Bao nhiêu người hỏi mua như.

…, Ninh Th`ân chỉ vào máy tính.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì,

nhưng cô có thể khẳng định chắc

chắn, cửa hàng của mình không thể

tự nhiên mà đông khách đến vậy

được.

Hoäc Khải cười cười, mở giao.

diện cửa hàng ra cho cô xem bản

giới thiệu sản phẩm mà mình đã

sửa, sau đó mở thêm một số trang

‘web mà mình đã tiến hành quảng.

cáo, trên đó có không ít người h`ồi

đáp, lượt ấn vào cũng khá cao, được

coi như một l`ần tiếp thị thành công

r`ồi.

Quan trọng nhất là không tốn

một đ`ồng này, chỉ c`ần mất thời gian

để đăng ký tài khoản và tạo dựng

phương án tiếp thị mà thôi.

Nhìn vào cửa hàng g`ần như thay đổi hoàn toàn, Ninh Th`ần đơ ra tại chỗ.

Lý Phong là một tên mọt sách. Anh ta rất hứng thú với việc kiếm ti`ền, nhưng chưa bao giờ dùng cách thức như này. Bởi vì anh ta luôn vững tin rằng, hữu xạ tự nhiên hương, chỉ c`ần sản phẩm đủ tốt, không c`ần nói gì cũng có người tới mua.

Vả lại, loại sản phẩm như thế nào thì nên bán với cái giá tương xứng như thế, làm gì có chuyện người khác trả giá thì mình phải nhún nhường, xấu hổ chết đi được. Đâu giống với Hoắc Khải, người †a mặc cả, anh đ`ồng thuận luôn. Tuy rằng ti`ền lãi giảm từ hai mươi tệ xuống mười tệ, nhưng có thể khiến

người ta mua với số lượng gấp mấy

lần.

Đâu óc linh hoạt như vậy, không

phải dạng người như Lý Phong có

thể so sánh được.

Nếu không nhờ gương mặt này,

nếu không phải quá quen thuộc với

người đàn ông đã sống chung với

mình suốt bảy tám năm, chỉ nhìn vào

cái gáy này, Ninh Thần sẽ nghĩ phải

chăng có người khác đang ngồi ở

đây.

"Hiệu quả tiếp thị của hôm nay

đã yếu hơn rất nhiều rồi, lượng tương

tác nửa đêm về sáng sẽ giảm đi rõ

rệt, tạm thời có thể để mặc nó, cài

đặt chế độ trả lời tự động là được.

Nhưng bán tạm hai sản phẩm này thì

được, nên nhân lúc mọi người đang.

quan tâm mà bán tống bán tháo, tạo

thành sản phẩm bán chạy. Sau này phải chọn thêm vài sản phẩm chất lượng tốt để bổ trợ thêm, nâng cao xếp hạng của cửa hàng…”

Hoắc Khải vẫn đang thao thao bất tuyệt, Ninh Thần nghe anh nói đến mức đầu óc lùng bùng.

Đừng tưởng rằng cô gây dựng cửa hàng Taobao này được vài năm, thực chất chưa hề nghiên cứu sâu vào những quy tắc phức tạp này.

Hoắc Khải chỉ dùng một buổi chiều đã hiểu rõ được những nguyên tắc quan trọng nhất để lập ra phương án tiếp thị lâu dài.

Nhìn Hoắc Khải tự tin vẽ kế hoạch, Ninh Thần cảm thấy quá chấn động.

Ông chồng của mình mà cũng nghiên cứu sâu về cửa hàng trên

Taobao vậy á?

Anh bắt đầu nghiên cứu từ bao

giờ vậy?

“Điều kiện bên ngoài của em rất

xuất sắc, bây giờ các gian livestream.

trên Taobao rất nổi tiếng, với điều

kiện của em, hoàn toàn có thể

livestream để bán hàng. Chỉ cần có

được kỹ năng tuyên truyền phù hợp,

nhất định sẽ có thành tích tốt hơn”,

sau cùng Hoäc Khải tổng kết như.

vậy.

“Ai đã dạy anh những thứ này

vậy?”, Ninh Thần không kiêm lòng

được mà hỏi.

“Anh tự học đấy. Không phải trên

này có quy định chỉ tiết rồi à? Chỉ

cần đọc kỹ thêm vài lần, rất dễ hiểu

đấy ch loäc Khải trả lời. Đối với

một người từng quản lý cả doanh

nghiệp siêu lớn thì những thứ này

không phải chuyện gì khó khăn.

Vốn dĩ Ninh Thần còn thấy hoan

hỉ vì nguồn thu nhập ngoài lề lên đến

hai ngàn tệ của hôm nay, nhưng vì

câu nói của anh, sắc mặt cô lập tức

tối sầm.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 5: Em Vợ Nóng Tính

Cô cười lạnh một tiếng: "Vậy à, thật thế thì anh đúng là thiên tài rồi. Nếu tôi nhớ không nhầm, ngày trước khi tôi mở cửa hàng trên Taobao, anh cũng nghĩ việc đó đơn giản lắm mà. Tới lúc coi xong cái đống quy tắc phức tạp kia thì anh lại kêu không hiểu gì. Sao nào? Bỗng nhiên được mở mang đầu óc à?"

Hoắc Khải ngây người, giờ anh mới nhớ lại, lúc Ninh Thần mới mở cửa hàng, quả thực Lý Phong chỉ cần đọc đống quy tắc đó là thấy hoa mắt chóng mặt. Với một người không hiểu về quản trị kinh doanh, đừng nói là mới đọc vài lần, dù cho có đọc thuộc làu những quy tắc đó đi nữa thì cũng chưa chắc có thể vận dụng chúng một cách tốt nhất.

Nhìn thấy biểu cảm không mấy vui vẻ của Ninh Thần, dù trong lòng Hoắc Khải thầm mắng mỏ, nhưng chỉ có thể đáp: "Không phải đột nhiên hiểu biết đâu, mà thật ra anh cũng từng tự học mấy kiến thức này".

"Bớt dùng chiêu này đi, tôi không cần biết ai dạy anh

mấy thứ này, và cũng chẳng cần biết anh bỏ ra bao nhiêu tiền để nhờ người giúp đỡ, nhưng nếu như anh muốn tôi nghỉ việc thì bỏ ngay ý nghĩ đấy đi, không bao giờ!" Ninh Thần Lạnh lùng nói, xoay người đi về hướng phòng tắm.

Trong lòng cô có lẽ đã sớm cho rằng, chồng của mình vừa nội trợ vừa mở cửa hàng, tất cả đều là để che mắt cô.

Bước đầu là dựa vào việc nội trợ để cải thiện hình tượng bản thân, sau đó dùng doanh thu của cửa hàng trên Taobao khiến cô lơ là cảnh giác, cuối cùng sẽ bắt cô thôi việc để ở nhà livestream bán hàng.

Một khi đã thôi việc rồi, mà cái việc livestream bán hàng kia lại còn không thuận lợi, thì sẽ phải làm sao?

Lúc đó, chỉ có thể bán nhà thôi!

Có lẽ Hoắc Khải cũng chẳng thể ngờ được, vì trước đây Lý Phong để lại cho Ninh Thần toàn những ấn tượng xấu, nên bây giờ cô cũng nhìn nhận tất cả mọi thứ anh đang làm theo hướng vô cùng tiêu cực.

Lắc đầu bất lực, Hoắc Khải thật sự muốn lôi linh hồn của Lý Phong ra mà đánh một trận nhừ tử.

Anh ta ngốc tới mức bị chính vợ mình khinh thường

như vậy, đúng là quá vô dụng!

Đêm đó, tất nhiên Hoắc Khải vẫn phải ngủ trên sofa.

Mặc dù cuộc nói chuyện đêm hôm trước không hề suôn sẻ, nhưng hôm sau Hoắc Khải vẫn dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng.

Cô nhóc Đường Đường rất hài lòng về bữa sáng, ăn liền một lúc hai quả trứng ốp la, hai ly sữa nóng, lại còn thêm ba cây xúc xích chiên, nhiều tới mức bụng căng phồng lên.

Hôm nay là thứ 7, nhưng Ninh Thần đã sắp xếp cho Đường Đường học thêm tiếng Anh, vì vậy cô bé vẫn phải đi hoc

Vừa ăn xong bữa sáng, Ninh Thần chẳng nói chẳng rằng đã đưa con gái đi học, bầu không khí bất hoà thấy rõ.

Đóng cửa phòng lại, Hoắc Khải lại tiếp tục thở dài, dù gì trước đây anh cũng là người thừa kế của nhà họ Hoắc, vậy mà giờ lại bị một người phụ nữ đã có chồng đối xử lạnh nhạt như vậy. Nghĩ lại quá khứ huy hoàng ngày xưa, thật đúng là khiến người ta thổn thức không thôi.

Dù trong lòng chẳng mấy vui vẻ, nhưng Hoắc Khải cũng không vì thế mà bỏ cuộc, sau khi sống lại nếu muốn có chỗ đứng vững vàng, đầu tiên phải duy trì được mối quan hệ hoà thuận trong gia đình này đã.

Nếu như ngay cả một người phụ nữ đã có con cũng không trị được, thì anh làm gì còn mặt mũi nào mà quay lại nhà họ Hoắc?

Sau khi làm xong vài mẩu quảng cáo và gửi chúng đi, Hoắc Khải xuống bếp định nấu mỳ ăn.

Trước đây anh từng theo học nấu ăn cùng mấy đầu bếp Michelin nổi tiếng, nấu mỳ được xem như một trong những món quan trọng nhất. Đối với món ăn này, Hoắc Khải rất tự tin với tay nghề của mình.

Tuy nhiên, anh vừa đổ mỳ ra thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Anh rửa sạch tay rồi ra mở cửa, chàng trai trẻ tuổi tay ôm bịch hoa quả đứng trước mặt anh cứ thế bước thẳng vào trong, vừa vào đã gọi lớn: "Đường Đường, cậu đem đồ ăn ngon tới cho cháu nè!"

Gọi mấy câu mà không thấy ai đáp lại, trong phòng

ngủ cũng trống trơn, chàng trai trẻ tuổi kia liền quay đầu hỏi: "Đường Đường đâu rồi?"

Thái độ của cậu ta chẳng lịch sự chút nào, lại còn có chút tự tiện. Đây rõ ràng không phải nhà cậu ta, mà thái độ lại như thể cậu ta chính là chủ nhà vậy.

Nhưng Hoắc Khải cũng không tức giận, bởi vì chàng trai này chính là em ruột của Ninh Thần – Ninh Ngọc Lâm.

Ngày xưa khi Ninh Thần và Lý Phong kết hôn, bố mẹ vợ tức tới mức từ mặt con gái, từ đó trở đi gần như chẳng còn giữ liên lạc. Hai năm đầu Lý Phong cũng có đem quà cáp tới nhà vợ vài lần, nhưng đều bị bố vợ Ninh Quốc Năng đuổi thẳng cổ.

Sau đó anh ta cũng tức giận rồi không còn tới nữa.

Tuy rằng bố mẹ vợ không thèm ngó ngàng gì tới hai người họ, nhưng em vợ Ninh Ngọc Lâm thì lại thường xuyên tới thăm chị và cháu gái của mình.

Còn về phần Lý Phong, Ninh Ngọc Lâm căn bản cũng chẳng thèm ngó ngàng tới, một tên nghèo kiết xác chỉ biết mỗi việc học, làm sao có thể xứng với chị gái xinh đẹp giỏi giang của cậu ta chứ? Chẳng hiểu ngày xưa chị

gái cậu ta nghĩ gì mà lại đồng ý cưới một người như vậy.

Mỗi lần tới chơi, Ninh Ngọc Lâm đều ra sức sai bảo Lý Phong. Mà một người vốn đang buồn bực vì công việc như Lý Phong làm sao nuốt nổi cục tức này cơ chứ, thế nên cứ hễ nhìn thấy Ninh Ngọc Lâm thì anh ta liền chủ động tránh mặt.

Ninh Ngọc Lâm cũng chẳng thèm để ý, kệ anh ta thích làm gì thì làm, không nhìn thấy còn đỡ chướng mắt.

Tóm lại là người nhà của Ninh Thần đều có quan hệ chẳng mấy tốt đẹp với Lý Phong.

Nhưng giờ đây, linh hồn đang sống trong cơ thể Lý Phong lại là của Hoắc Khải, dù cho anh biết những chuyện trong quá khứ kia, nhưng cũng không có ý định ra mặt giúp đỡ Lý Phong.

Lý Phong bị coi thường, chỉ có thể trách anh ta bất tài vô dụng mà thôi, không trách người khác được.

Vì thế, đối với Ninh Ngọc Lâm này, Hoắc Khải tỏ ra khá là lịch sự: "Dạo gần đây Đường Đường mới đăng ký đi học thêm tiếng Anh, giờ này được mẹ đưa đi học rồi".

"Mới lên lớp hai mà đã đi học thêm tiếng Anh?", Ninh

Ngọc Lâm lẩm bẩm, rồi quay qua nhìn Hoắc Khải hỏi:

“Còn anh thì sao? Không phải đi làm à?”

Từ ngữ điệu của Ninh Ngọc Lâm có thể nhận ra ngay, câu nói kia rõ ràng là để chất vấn anh, chứ không phải quan tâm hỏi han gì.

Hoắc Khải đáp: “Đợt trước bị thương, tới giờ vẫn chưa lành”

“Tôi biết, chẳng qua là say rượu nên lúc lái xe điện bị ngã thôi, đàn ông đàn ang, bị thương có chút xíu mà làm mình làm mẩy như đàn bà vậy, anh nghỉ ở nhà bao lâu rồi? Chẳng lẽ anh tính để chị tôi nuôi anh cả đời chắc?”, Ninh Ngọc Lâm bực tức mắng mỏ.

Hoắc Khải cũng không nói gì, tuy rằng tính khí của anh không được như mấy vị cao tăng đắc đạo trong truyền thuyết, dù dục vọng bùng lên cũng chẳng nhíu mày, nhưng cũng không tới mức chỉ vì vài câu nói của người khác mà dễ dàng tức giận.

Có điều, Hoắc Khải càng im lặng thì Ninh Ngọc Lâm lại càng được đà lấn tới.

Khi cậu ta vừa định tiếp tục mắng mỏ để trút giận thay

chị gái, thì đột nhiên điện thoại reo lên.

Ninh Ngọc Lâm lườm Hoắc Khải một cái rồi nhấc máy: "Alo, ồ, không phải là chuyện này đã để cho Tiểu Trương giải quyết rồi sao? Không phải chứ, cậu ta cũng biết ăn nói mà nhỉ. Được rồi, tôi biết rồi, giờ tôi lập tức giải quyết đây".

Nói một hồi, Ninh Ngọc Lâm cúp máy rồi lập tức mở máy tính lên.

Sau khi tải phần mềm liên lạc riêng của công ty về, Ninh Ngọc Lâm đăng nhập vào tài khoản của mình, rồi coi lịch sử nhắn tin của một người trong group chat.

Có cậu ta ở đây, Hoắc Khải cũng mặc kệ mà quay lại việc bếp núc, sau khi xong việc liền đi qua coi cậu ta đang làm gì.

Ninh Ngọc Lâm không chú ý tới Hoắc Khải đang đứng sau lưng, mà dù có biết đi chăng nữa thì cũng chẳng thèm quan tâm.

Sau khi xem lướt qua lịch sử nhắn tin, cậu ta dùng quyền admin gửi tin nhắn cho cấp dưới của mình: "Cậu không cần nói chuyện với khách nữa, báo với khách sẽ

chuyển người liên lạc thành tôi".

Hiện nay rất nhiều công ty đều sử dụng phần mềm liên lạc chuyên dụng thế này, khách hàng chỉ cần vào website là có thể nói chuyện online trực tiếp với nhân viên kinh doanh.

Công ty của Ninh Ngọc Lâm vừa cho ra mắt một dòng sản phẩm mới, nhưng vì đối thủ cạnh tranh quá nhiều mà mức tiêu thụ không mấy khả quan. Hôm nay có một khách hàng họ Liêu cần tư vấn, lúc đầu nói chuyện khá vui vẻ, còn kêu muốn đặt 100 chiếc về dùng thử. Vậy mà chẳng biết làm sao, nói được một hồi có vẻ lại không muốn mua nữa.

Nhắm thấy đơn hàng này sắp bị từ chối, nên công ty liền vội vàng gọi cho Ninh Ngọc Lâm, kêu cậu ta đích thân giải quyết.

Nếu không cứu vớt được đơn hàng này, tổng giám đốc nhất định sẽ vì tức giận mà đuổi việc nhân viên!

Ninh Ngọc Lâm là giám đốc phòng kinh doanh của công ty, nghe đồn rất lợi hại, nhưng thực chất doanh số tiêu thụ một năm chỉ cỡ hai ba mươi triệu mà thôi, cũng

chẳng nhiều lắm. Trừ đi chỉ phí này kia, có thể kiếm được 20, 30 phần trăm cũng là khá tốt rồi.

Bản thân là giám đốc kinh doanh, nên đương nhiên Ninh Ngọc Lâm khó thoát được trách nhiệm trong việc doanh số sản phẩm mới không hề khả quan.

Sau khi số liên lạc vừa được chuyển tới, Ninh Ngọc Lâm liền nhắn một tin thật dài, tính dùng sự chân thành để thuyết phục vị khách họ Liêu kia. Mặc dù đối phương chỉ định đặt 30 cái dùng thử, tổng đơn hàng cũng chỉ vào khoảng mấy chục ngàn, nhưng ít nhất cũng đã bán được, nếu bị tổng giám đốc hỏi tới cũng có cái để trình bày.

Khi Ninh Ngọc Lâm chuẩn bị nhấn phím enter, Hoắc Khải đứng sau lưng đột nhiên lên tiếng: "Nếu cậu trả lời khách hàng như vậy, bên kia sẽ chỉ đáp lại vài câu khách sáo rồi sẽ không còn nhắc tới việc đặt hàng nữa".

"Anh thì hiểu cái gì! Đừng tưởng đi học vài năm mà đòi lên mặt với tôi, không biết ai hơn ai đâu?", Ninh Ngọc Lâm chẳng thèm quay đầu mà đã đáp lại luôn, đồng thời cũng nhấn nút enter.

Trong mắt Ninh Ngọc Lâm, những lời lẽ nịnh bợ rất dễ

làm thoả mãn lòng hư vinh của người khác. Chỉ c ần vị khách họ Liễu kia là một người bình thường, nhất định sẽ bị những lời này của cậu ta làm cho cảm động!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 6: Công Lao

Ước chừng một phút sau, trong khung chat xuất hiện lời đáp của đối phương: "Ha ha, tôi biết rồi, sản phẩm của mấy người thật sự không tệ, để tôi nghĩ thêm xem sao".

Ha ha là có ý gì, Ninh Ngọc Lâm cũng biết những lời này đều là dối gạt cả.

Nhìn câu nói khách sáo này của đối phương, cậu ta nhanh chóng suy tư, nghĩ đến mức đầu như muốn nổ tung, nhưng vẫn gắng gượng, lại gõ thêm một vài lời nịnh nọt và hứa tặng ưu đãi hơn.

Chỉ cần có thể khiến đối phương đặt đơn hàng thì dù có bắt Ninh Ngọc Lâm làm cháu, cậu ta cũng đồng ý.

Hoắc Khải lại đột ngột lên tiếng lần nữa: "Lúc trước chỉ là lừa gạt thôi, vậy mà cậu còn đáp lại như vậy nữa, chắc hẳn anh ta sẽ quay gót đi thẳng luôn đấy".

Ngón tay gần như sắp sửa ấn vào phím enter của Ninh Ngọc Lâm chợt ngừng lại, cậu ta quay đầu nhìn chằm chằm Hoắc Khải, tỏ vẻ khó chịu: "Anh lại đang nói bừa cái gì thế, anh biết cách buôn bán chắc! Đừng tỏ ra như mình

có khả năng kinh doanh, nếu thật sự giỏi thế thì anh lại để chị gái tôi sống trong căn nhà nát mà đến cái lò sưởi cũng không có kia sao?"

"Tôi phải xin lỗi hai mẹ con cô ấy về những chuyện trước kia, điều này tôi thừa nhận. Nhưng bây giờ, chuyện nào ra chuyện đó", đối mặt với Ninh Ngọc Lâm tính tình nóng nảy nhưng Hoắc Khải vẫn không tức giận, chỉ bình tĩnh nói: "Căn cứ theo lịch sử trò chuyện trước kia, gần như có thể đoán được vị khách này của cậu không phải kiểu người ưa nịnh, chắc hẳn thân phận địa vị của người này còn cao hơn cả những gì cậu tưởng tượng. Người kia đã nghe những lời nịnh nọt đến mức tai mọc kén luôn rồi. Cậu muốn có được sự tin tưởng của người này, thì trước tiên phải tỏ ra hờ hững. Bởi vì loại người này có lòng ham muốn chỉnh phục rất mạnh. Nếu cậu quá yếu thì anh ta sẽ không có cảm giác thành tựu khi chinh phục được, thế nên cũng sẽ không có hứng thú với cậu. Chỉ khi nào cậu khiến anh ta cảm thấy mình đang đối diện với một người ngang tầm, thì mới có khả năng hợp tác được".

Ninh Ngọc Lâm nghe anh nói mà khẽ sững người.

Trước kia hễ mỗi lúc cậu ta nói tục với Lý Phong thì cái đồ mọt sách này chỉ biết tỏ ra giận sôi người, bảo cậu ta toàn nói những lời kiểu 'không văn hóa, lưu manh; hoặc là sẽ phất tay áo rời quay gót đi thẳng.

Dùng việc trốn tránh để chứng minh sự dũng cảm của bản thân chính là biểu hiện điển hình của kẻ hèn nhát.

Thế nên trước giờ Ninh Ngọc Lâm vẫn luôn ghét bỏ Lý Phong, cũng chính bởi cảm thấy Lý Phong không có khí khái đàn ông gì hết.

Chỉ cần lao lên đánh một trận, dù có đầu rơi máu chảy thì cậu ta cũng sẽ kính nể người đó là đàn ông.

Còn lúc này, Hoắc Khải không hề tức giận, cũng không giơ tay chỉ trỏ, lại càng không trốn tránh, mà chỉ bình tĩnh giảng giải lại theo suy nghĩ của mình, khí chất này khác hoàn toàn với Lý Phong trước kia.

Nếu như không biết rõ gương mặt này là của ai thì Ninh Ngọc Lâm còn ngỡ rằng mình đã gặp phải một người tên tuổi trong xã hội thượng lưu rồi ấy chứ.

Không đúng, không đúng, đây không phải nhân vật tai to mặt lớn trong xã hội thượng lưu nào cả, anh ta chỉ là

một con mọt sách mà thôi!

“Nói nhăng nói cuội, anh tưởng có thể lừa tôi bằng mấy lời linh tinh này được á? Chân còn chưa đặt vào giới kinh doanh mà còn muốn dạy tôi cách buôn bán?” Ninh Ngọc Lâm khinh thường bĩu môi.

Hoắc Khải tỏ vẻ hờ hững: “Cậu không tin thì tôi cũng đành chịu thôi, nhưng trước khi trả lời người kia, tốt nhất cậu nên đọc lại lịch sử trò chuyện hồi trước, xem xem sau khi vị khách này nhìn thấy câu nào mới dần dần tỏ ý không muốn hợp tác”.

“Tôi thấy anh mới đúng là đồ úng não!“ Ninh Ngọc Lâm lẩm bẩm, nhưng tay lại không hề ấn vào phím enter. Đơn hàng lần này quá quan trọng, những lời Hoắc Khải nói làm cho cậu ta cảm thấy đắn đo. Lỡ như đối phương thật sự không thích được nịnh thì phải làm sao?

Thêm vài giây nữa, Ninh Ngọc Lâm mới cố nén cơn khó chịu trong lòng mà mở lịch sử trò chuyện ra đọc lại một lượt. Vừa kéo xem, cậu ta vừa chửi thầm, không ngờ mình lại bị một con mọt sách dọa tái mét.

Nhưng khi cậu ta dùng một lối nghĩ hoàn toàn khác để

đọc lại lịch sử trò chuyện, quả thật đã phát hiện ra được một vài manh mối.

Theo như lịch sử trò chuyện, lúc mới đầu vị khách họ Liêu này luôn đáp rất thẳng thắn, mục đích cũng rất ổn. Nhưng sau khi nhân viên bán hàng Tiểu Trương tỏ vẻ lấy lòng anh ta để lựa chọn hàng hóa, thì anh ta lại có vẻ đáp qua loa cho có lệ. Sau đó nữa, Tiểu Trương càng nói mấy lời nịnh nọt nhiều thì anh ta lại càng tỏ rõ ý tứ không muốn hợp tác.

Ninh Ngọc Lâm nhíu mày, nếu như bỏ qua tất cả nhân tố khách quan, thì có vẻ tình huống hiện giờ giống hệt những gì cái đồ mọt sách kia nói.

Dù không nhìn thấy vẻ mặt của Ninh Ngọc Lâm nhưng nhìn vào mục địa điểm và thời gian của lịch sử trò chuyện trên màn hình, Hoắc Khải cũng có thể xác định được cậu em vợ của mình đã nhìn ra đầu mối.

Anh lại mở miệng nói tiếp: "Những khách hàng mạnh mẽ kiểu này vô cùng có chủ kiến, hoặc nên nói là có tâm lý phản nghịch rất mạnh. Dù anh ta cảm thấy sản phẩm của các cậu không tồi nhưng cậu cũng tuyệt đối đừng

bao giờ nói ra những câu khen ngợi tầm nhìn của anh ta. Bởi vì anh ta chỉ muốn tỏ ra mình là người có ánh mắt độc đáo, nếu người khác khen anh ta, trái lại sẽ khiến anh ta thấy khó chịu. Dù rằng đã có ý định mua nhưng rồi cũng sẽ không mua nữa".

Ninh Ngọc Lâm xem xong lịch sử trò chuyện, lúc này đang vô cùng do dự, bởi vì tất cả dấu hiệu trên mọi khía cạnh đều đang chứng minh rõ Hoắc Khải nói đúng.

Nhưng cậu ta vẫn không biết nên trả lời khách hàng ra sao, bình thường nói chuyện với khách hàng vẫn luôn phải tỏ ra nịnh nọt lấy lòng, người ta cầm tiền tới đưa cho mình, sao mình có thể đòi bình đẳng với người ta được?.

Dù trong lòng băn khoăn đủ điều nhưng Ninh Ngọc Lâm cũng không tiện chủ động hỏi. Đối với cậu ta, mở miệng ra hỏi cái đồ mọt sách mà bản thân vẫn luôn coi thường chính là một sự sỉ nhục.

Hoặc Khải có thể thông qua vài câu trong lịch sử trò chuyện mà đánh giá được tâm thái khách hàng, tất nhiên cũng có thể nhìn ra được cậu em vợ của mình đang do dự điều gì.

Anh chủ động lên tiếng: “Những lúc thế này, hắn là cậu nên tỏ rõ thành ý của bên cậu đối với khách hàng. Sản phẩm có tốt hay không thì khách hàng tự có phán đoán của họ, không cần cậu phải nhiều lời. Chỉ cần khiến anh ta cảm nhận được thành ý của cậu thì tất nhiên sẽ buôn bán thành công. Như thế nào là thành ý, cậu kinh doanh bao nhiêu lâu như vậy rồi chắc hẳn cũng rất rõ đúng không?”

Một loạt lời của Hoắc Khải khiến Ninh Ngọc Lâm lập tức thông suốt.

Trong đầu cậu ta chợt nảy ra suy nghĩ, lập tức gõ một loạt, có điều vừa gõ chữ mà vẫn không quên tỏ ra khó chịu: “Anh nói bao nhiêu thế, nếu như khiến khách quen của tôi chạy mất, để xem tôi xử lý anh thế nào!“

Nhìn những dòng chữ mà Ninh Ngọc Lâm gõ ra, Hoắc Khải chỉ cười nói: “Nếu thật sự dọa anh ta chạy mất thì cậu xử lý tôi sau cũng chẳng muộn, thôi cậu cứ làm việc trước đi, tôi đi rót cho cậu ly nước”.

Đến nhà bếp rửa ly thật sạch, rót nước nóng vào, vừa về đến phòng khách liền nhìn thấy Ninh Ngọc Lâm đang

khua khua nắm tay, hào hứng hô: “Yes! Yes!”

Thấy bộ dạng đó của cậu ta, Hoắc Khải liền biết mọi chuyện đã thành công. Anh đưa ly nước cho cậu ta rồi nói: “Uống chút nước đi”.

“Khách hàng muốn lập tức đến xưởng lấy hàng luôn hôm nay!“ Ninh Ngọc Lâm đứng dậy, nhận lấy ly nước, đột nhiên uống một ngụm to, sau đó nhanh chóng đặt ly xuống bàn, rồi vội vàng chạy ra ngoài: “Giờ anh ta đang ở gần chỗ nhà máy, tôi phải nhanh chóng đi đây!”

“Vậy cậu đi đi, xong việc nhớ tới nhà tôi ăn cơm” Hoắc Khải khách sáo nói.

Bước chân của Ninh Ngọc Lâm hơi ngừng, cậu ta quay đầu, nhìn Hoắc Khải bằng vẻ mặt là lạ: “Anh muốn mời tôi ăn cơm á? Uống nhầm thuốc rồi à?”

Trước kia cứ hễ nhìn thấy cậu ta là Hoắc Khải lại né như né tà, chỉ hận không thể cách xa tám trăm dặm, bây giờ lại còn chủ động mời cậu ta đến nhà ăn cơm?

Hoắc Khải cười trừ, nói: “Cậu là em vợ của tôi mà, đều là người một nhà cả, đến nhà tôi ăn cơm thì có gì không đúng chứ?”

“Không phải là anh uống nhầm thuốc thì là tôi chưa tỉnh ngủ… Ninh Ngọc Lâm lẩm bẩm rồi quay người đi, thế nhưng vừa mới mở cửa ra bỗng khựng lại.

Có vẻ cậu ta đang do dự gì đó, đợi thêm mây giây, cậu ta bỗng chạy tới kéo tay Hoắc Khải rồi nói: “Đi thôi, anh đi cùng tôi!”

Hoắc Khải buồn bực hỏi: “Đi đâu cơ?”

“Đến nhà máy chứ đâu!” Ninh Ngọc Lâm liếc mắt: “Dù rằng tôi vẫn rất khó chịu với anh, nhưng lần này có thể vớt vềđược vị khách này, công lao của anh cũng không nhỏ. Ninh Ngọc Lâm tôi không phải người thích chiếm công người khác, anh đi đến xưởng với tôi, nếu boss mà thưởng tiền thì tôi sẽ đưa thẳng cho anh, để tránh sau này anh nói tôi chiếm hời của anh”.

Hoắc Khải dở khóc dở cười, anh coi cậu ta là em vợ nên mới tiện tay giúp mà thôi, chứ không nghĩ tới việc kiếm tiền nhờ chuyện này.

Nhưng Ninh Ngọc Lâm căn bản không thèm để ý, những chuyện mà cậu ta đã quyết, dù anh có bằng lòng hay không thì cũng nhất định phải làm! Nếu còn nói nhiều

thêm vài cậu, có khi cậu ta sẽ lại nhe răng toét miệng muốn đánh anh luôn ấy.

Bó tay với cậu em vợ tính tình nóng nảy này, Hoắc Khải đành phải đi cùng cậu ta.

Khoan hãy nói, điều kiện kinh tế của Ninh Ngọc Lâm quả thật khá khẩm hơn Ninh Thần, ít nhất cậu ta cũng sở hữu một chiếc xe trị giá mấy trăm ngàn tệ.

Trên đường đi, Ninh Ngọc Lâm không thể nén nổi tò mò, bèn hỏi: "Anh từng học tâm lý học à?"

"Cũng có học đôi chút, lúc đầu tính thi chứng chỉ, nhưng sau đó cuộc thi nhà tư vấn tâm lý trong nước đã bị hủy bỏ". Hoắc Khải trả lời.

Lời này cũng không phải nói dối, hồi trước anh từng theo học mấy vị học giả tâm lý học, trên thương trường quả thật cũng ứng dụng thành công nhiều lần.

Ninh Ngọc Lâm "ồ" một tiếng, sau đó lại bĩu môi: "Bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng cũng có lúc thấy việc anh

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương 7: Cũng May Nhờ Có Anh

Hoắc Khải dở khóc dở cười, rốt cuộc đây là đang khen hay đang chửi đểu người khác vậy?

Ngay sau đó, Ninh Ngọc Lâm đưa Hoắc Khải tới kho hàng của xưởng

Trước cửa kho chỉ có một ông bảo vệ già đang ngồi phơi nắng.

Ninh Ngọc Lâm nhìn đồng hồ, rồi bảo với Hoắc Khải: "Anh đứng đây đợi tôi, tôi đi gặp tổng giám đốc".

"Nếu lỡ khách hàng tới thì sao?", Hoắc Khải hỏi, giờ chỗ này không có nổi một nhân viên, chả nhẽ để cho ông bảo vệ 60, 70 tuổi kia tiếp khách à?

"Nếu có khách tới thì anh cứ tiếp giùm đi, không phải anh từng học Tâm lý học sao, ít nhất sẽ biết cách kéo dài thời gian chứ. À đúng rồi, đừng có mà nói linh tinh với khách, nếu làm hỏng đơn này, anh chết chắc với tôi đó!", Ninh Ngọc Lâm uy hiếp.

Hoắc Khải bất lực nhìn cậu ta, còn Ninh Ngọc Lâm cũng không có ý định dài dòng thêm nữa, nói xong liền

vội vã chạy về phía phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đằng nào cũng không có việc gì làm, Hoắc Khải liền đi thăm thú nhà kho, vì Hoắc Khải được Ninh Ngọc Lâm đưa tới nên ông bảo vệ già cũng mặc kệ anh.

Trong kho chất đống rất nhiều sản phẩm mới, lượng hàng tồn cũng khá nhiều, cách đó không xa, máy móc vẫn đang chạy liên tục. Có thể thấy, bây giờ nhà máy đang phải chịu áp lực rất lớn.

Máy móc thì phải hoạt động liên tục, mà sản phẩm lại không bán được, chẳng trách chỉ có đơn hàng mấy chục ngàn thôi cũng làm Ninh Ngọc Lâm vui mừng không ngớt.

Hoắc Khải tiện tay cầm lấy sản phẩm mới từ chiếc thùng chưa được niêm phong bên cạnh ra, nhìn kĩ, hoá ra đây là bình nóng lạnh.

Tuy rằng quy mô nhà máy khiêm tốn, nhưng lượng hàng sản xuất được cũng khá lớn đó.

Thiết kế tỉnh tế, chất liệu chắc chắn, nếu như có nhãn của mấy thương hiệu nổi tiếng thì giá bán có thể nâng lên gấp 2, 3 lần chứ không ít.

Lúc này, từ phía bên ngoài kho hàng truyền tới tiếng

phanh xe, Hoắc Khải quay đầu nhìn, thấy một người đàn ông trung niên mặc vest bước xuống từ chiếc xe jeep kiểu cũ.

Vì không biết đối phương là ai nên Hoắc Khải liền cất sản phẩm lại vào thùng rồi đi ra phía ngoài.

Thấy anh từ trong nhà máy đi ra, người đàn ông đó liền vẫy tay hỏi: "Sản phẩm mới của mấy cậu đang để trong kho này đúng không?"

Giọng điệu của ông ta rất mạnh mẽ, không hỏi Hoắc Khải là ai, cũng không thèm giới thiệu bản thân mà trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Hoắc Khải cũng lờ mờ đoán được người này là ai, liền gật đầu đáp: "Đúng vậy".

"Dẫn tôi đi xem", người đàn ông trung niên ra lệnh.

Hoắc Khải cũng không chấp vặt, dẫn người đó vào trong kho, lấy ra một bình nóng lạnh treo tường từ chiếc thùng lớn và đưa cho ông ta.

Người đàn ông trung niên có cầm lên xem qua xem lại mấy lượt liền đặt xuống. Hoắc Khải nhìn ra sự do dự trong ánh mắt của ông ta.

Rất rõ ràng, vị khách hàng này khá ngang ngược,

không hoàn toàn tin tưởng sản phẩm của những nhà máy nhỏ thế này. Người này đồng ý đặt trước 30 sản phẩm đối với ông ta đã khá mạo hiểm rồi.

Hoắc Khải cầm lấy túi dụng cụ đóng gói không biết do ai để quên ở bên cạnh, đặt sản phẩm lên chiếc thùng lớn rồi bắt đầu tháo những con ốc trên sản phẩm ra.

Người đàn ông trung niên hứng thú nhìn anh, cũng không hỏi anh tính làm gì, vì từ đầu tới giờ, Hoắc Khải cũng chưa hỏi ông ta bất cứ câu nào.

Sau khi tháo lớp vỏ ngoài, những linh kiện bên trong lộ ra, lúc này Hoắc Khải mới nhìn ông ta mà nói: "Với những sản phẩm này, loại nào là hàng tốt, ông cũng là người thạo nghề nên chắc không cần giải thích nhiều thêm nữa. Cũng giống như cái lõi chính này vậy, tiêu chuẩn chung của hàng nội địa là 0.35mm, còn chúng tôi thì sao?"

Hoắc Khải vừa nói vừa cầm thước đo lên: "0.5mm, tiêu chuẩn về lõi chính của chúng tôi còn nghiêm ngặt hơn tiêu chuẩn của hàng nội địa. Còn cái này nữa, tôi mài một chút cho ông coi, đồng tiêu chuẩn không oxy hoá, được phủ thêm một lớp gốm bán dẫn. Với những tiêu chuẩn đạt

chuẩn quốc tế như thế này…”

Cùng lúc đó, Ninh Ngọc Lâm cùng với tổng giám đốc của nhà máy cũng đi tới.

Hoàng Hữu Sơn vừa đi vừa mắng: “Cậu tính làm cái gì đây? Lôi bừa một người tới rồi kêu tôi phát tiền thưởng cho người ta, não cậu bị úng nước à?”

Dù đang đối diện với tổng giám đốc, Ninh Ngọc Lâm là người rất thẳng tính nên có gì nói đó: “Giám đốc Hoàng, tôi thật sự không có khoác lác, quả thật là nhờ anh ta mà tôi mới chốt được đơn hàng này. Hơn nữa với một đơn hàng vài chục ngàn thế này, tính ra hoa hồng cũng chỉ có vài trăm tệ, tôi cũng cần gì phải giở trò này nọ với sếp chứ?”

Hoàng Hữu Sơn trừng cậu ta đáp: “Tôi không cần biết cậu nói thật hay nói dối, nhưng dù sao thì cậu ta cũng không phải là nhân viên ở đây, tại sao tôi phải thưởng cho cậu ta? Mẹ kiếp, đừng có lằng nhằng với tôi nữa, hơn tháng nay rồi, tôi còn chưa kiếm cậu tính sổ việc bán không nổi 20 sản phẩm đó!”

Tuy rằng vừa đi vừa nói, nhưng tốc độ của Hoàng Hữu

Sơn cũng không hề chậm lại.

Trước đây nhà máy này chuyên nhận gia công cho người ta, cũng kiếm được không ít. Nhưng Hoàng Hữu Sơn lại rất có dã tâm, ông ta tự thấy kĩ thuật của mình không thua kém gì bất cứ nhà máy dây chuyền tuyến một nào, tuy rằng quy mô khiêm tốn một chút, nhưng tại sao không tự mình gây dựng một thương hiệu chứ?

Với cách nghĩ này, Hoàng Hữu Sơn liền đầu tư rất nhiều vốn để mở một thương hiệu riêng. Sau hơn nửa năm nghiên cứu, cuối cùng thì sản phẩm mới cũng đã sản xuất thành công, nhưng hơn một tháng rồi, số lượng bán ra rất ít, làm sao mà Hoàng Hữu Sơn không lo lắng cho được.

Hơn nửa năm nay đã ngưng việc nhận gia công cho người khác rồi, toàn bộ vốn đầu dựa vào tiền tiết kiệm ngày trước, nhưng số tiền đó cũng sắp tiêu hết rồi. Nếu như tiếp tục không bán được hàng, đến tiền lương của nhân viên ông ta cũng không trả nổi mất.

Nếu không thì với một ông chủ lớn có doanh thu 20, 30 triệu một năm thế này, làm sao lại vì một đơn hàng có vài chục ngàn mà tự mình tới kiểm tra chứ?

Ninh Ngọc Lâm không thuyết phục được Hoàng Hữu Sơn, trong lòng cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng cũng không dám nổi giận với sếp mình. Dù gì thì Hoàng Hữu Sơn nói cũng chẳng sai, phát thưởng cho một người không phải là nhân viên đúng là có chút bất hợp lý.

Rất nhanh sau đó, hai người đi tới trước cửa kho, vừa hay nhìn thấy Hoắc Khải đang cầm chiếc vỏ sản phẩm bị tháo rời ra, nói với người đàn ông trung niên trước mắt: "Cuối cùng là lớp vỏ bình nóng lạnh, độ dày 2.5mm, thép không gỉ tiêu chuẩn, nếu tìm được ra dù chỉ một vết hàn coi như ông lợi hại. Với mức độ hoàn thiện thế này, hoàn toàn có thể xếp ngang với những nhãn hàng nội địa tuyến một, ông có thể tự kiểm tra lại, tôi cũng không dài dòng nữa".

Hoàng Hữu Sơn và Ninh Ngọc Lâm nhìn thấy vậy đều ngây người.

"Hai người này là ai đây?", Hoàng Hữu Sơn buồn bực hỏi, nhìn không giống nhân viên ở đây mà.

"Người trẻ hơn là Lý Phong mà tôi đã nói với sếp, còn về người còn lại….", Ninh Ngọc Lâm giơ tay nhìn đồng hồ,

có phần không chắc chắn nói: "Có thể kia là khách hàng".

"Nếu như là khách hàng, sao cậu dám để cậu ta một mình tiếp khách vậy, tính làm loạn à!", Hoàng Hữu Sơn bực tức nói, rồi lập tức bước vào bên trong kho.

Vừa đi, ông ta vừa giơ tay về phái người đàn ông trung niên nói: "Chào ông, tôi là Hoàng Hữu Sơn – tổng giám đốc của nhà máy này, xin hỏi ông là giám đốc Liêu đã liên hệ với chúng tôi phải không?"

"Đúng, là tôi đây", người đàn ông trung niên đặt phần vỏ của sản phẩm xuống, bắt tay Hoàng Hữu Sơn.

Hoàng Hữu Sơn nhìn sản phẩm bị tháo rời bên cạnh, khoé mắt kẽ co giật, trong lòng mắng mỏ Ninh Ngọc Lâm thậm tệ.

Để một người ngoài nghề tuỳ tiện tháo dỡ sản phẩm, lại còn nói linh tinh với khách hàng, người này thấy tình hình nhà máy giờ chưa đủ tệ hay sao!

Ninh Ngọc Lâm cũng vội vàng chạy tới, kéo Hoắc Khải lại hỏi: "Anh lại làm cái trò gì vậy, sao lại tháo sản phẩm ra thành cái dạng này!"

Ninh Ngọc Lâm vừa nói xong, người đàn ông trung

niên bên cạnh bỗng bất cười nói: “Nếu như cậu ấy không tháo ra, thì đúng là chưa chắc tôi sẽ mua sản phẩm của công ty cậu. Dù có tâng bốc tới đâu thì rất có thể kết cấu sản phẩm không tốt như hình thức bên ngoài. Nhưng giờ tôi không nghĩ vậy rồi. Sản phẩm của các cậu rất tốt, chất lượng vượt xa dự đoán của tôi, vì thế tôi quyết định sẽ đặt 1000 chiếc, các cậu bao giờ có thể giao hàng được?”

Hoàng Hữu Sơn và Ninh Ngọc Lâm nghe xong cũng sững người, nghỉ ngờ không biết mình có nghe nhầm không nữa.

Một ngàn chiếc?

Phải biết là, vì sản phẩm mới áp dụng những công nghệ tân tiến nhất, nên giá thành sản xuất cũng rất cao, vì vậy giá bán ra cũng bị đôn lên rất nhiều, lên tới gần 1500 tệ.

Nếu như đặt 1000 chiếc, vậy tức là 1 triệu 500 ngàn rồi!

Doanh thu hàng năm của nhà máy cũng chỉ 20, 30 triệu, mà giờ một đơn hàng đã trị giá 5% tổng doanh thu rồi.

Mới một phút trước Hoàng Hữu Sơn còn đang đau đầu về việc làm sao để trả lương tháng này, nếu giờ nhận được đơn hàng gần 2 triệu thế này, thì đừng nói là tiền lương, phát thêm tiền thưởng cũng không thành vấn đề!

Hoàng Hữu Sơn kích động nhìn người đàn ông trung niên, vui vẻ hỏi: "Ông, ông nói thật sao? 1000 chiếc?"

"Đúng vậy", người đàn ông trung niên cười cười nhìn Hoắc Khải, nói: "Cậu thanh niên này giới thiệu rất tường tận, cũng rất chuyên nghiệp. Cũng vì có cậu ta giới thiệu tôi mới quyết định tăng số lượng đặt hàng lên. Hơn nữa, đây chỉ là lô hàng đầu tiên thôi. Thời gian tới, nếu như đánh giá của khách hàng tốt, tôi sẽ tiếp tục đặt thêm. Vậy nên nếu được, tôi muốn kí hợp đồng với các ông".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 8: Marketing Kinh Điển

"Đúng rồi đúng rồi, kí hợp đồng, kí hợp đồng!", Hoàng Hữu Sơn vui mừng lấy bút viết lên hợp đồng đã được chuẩn bị sẵn.

Xem ra, giờ ông ta vui mừng tới nỗi không giữ được bình tĩnh rồi, nếu không thì với một khách hàng lớn như vậy, ít nhất cũng phải mời người ta vào văn phòng uống trà bàn bạc chứ.

Tuy nhiên người đàn ông trung niên cũng không quá để ý tiểu tiết, đối với ông ta mà nói, tốc độ làm việc mới là điều quan trọng nhất.

Lúc này, Hoắc Khải kéo Ninh Ngọc Lâm lại hỏi: "Ống nước và vòi hoa sen bên kia có bán không vậy?"

Ninh Ngọc Lâm ngây ngốc nhìn hai người đang kí hợp đồng, nghe thấy câu hỏi của Hoắc Khải liền tuỳ tiện đáp: "Bán, cái gì cũng bán hết!"

"Một bộ vòi sen kèm ống nước giá thành sản xuất bao nhiêu?"

"Không tới 25 tệ đâu", Ninh Ngọc Lâm trả lời theo bản năng, cậu ta thậm chí còn chẳng thèm quan tâm Hoắc Khải hỏi những cái này để làm gì

Giờ trong lòng Ninh Ngọc Lâm cũng đang vui sướng vô cùng, 1 triệu 500 ngàn đó! Đơn hàng mấy chục ngàn thì không cần quá kích động, nhưng đây là 1 triệu 500 ngàn đó, dù cho vào thời đỉnh cao của nhà máy, thì con số nãy cũng đủ khiến cho mọi người kích động reo hò rồi.

Hoắc Khải cũng không làm phiền tới tâm trạng vui mừng của cậu ta nữa, đi về phía góc nhà máy, cầm một bộ vòi sen và ống nước lên rồi kiểm sơ qua số lượng.

Sau đó, anh lấy một bộ lại đây.

Lúc này, Hoàng Hữu Sơn đã điền xong nội dung trên hợp đồng, chỉ chờ hai bên xác nhận lại giá cả và kí tên nữa là xong.

Hoắc Khải cầm lấy bộ vòi sen tới trước người đàn ông trung niên, hỏi: "Giám đốc Liêu, phạm vi kinh doanh chủ yếu của công ty ông là ở vùng nông thôn đúng không?"

Người đàn ông trung niên vui vẻ quay đầu hỏi: "Sao cậu lại nghĩ như vậy?"

"Bởi sản phẩm của thương hiệu nhỏ rất khó để tiêu thụ ở khu vực thành thị, càng những thành phố có nền kinh tế phát triển, thì xu hướng người dùng càng thích những thương hiệu lớn. Vì vậy, những thương hiệu nhỏ hoặc là đi theo hướng xuất khẩu sản phẩm, hai là chuyển phạm vi tiêu thụ tới khu vực nông thôn. Ông mạo hiểm đặt 1000 chiếc, nếu như xuất khẩu thì rủi ro cũng rất lớn, vì vậy chỉ có thể là bán cho khu vực nông thôn rồi", Hoắc Khải trả lời.

Người đàn ông trung niên cười lớn, nói: "Cậu đúng là rất thú vị, không sai, tôi chủ yếu là làm thị trường nông thôn".

Hoắc Khải đưa bộ vòi sen trong tay ra và nói: "Vậy ông xem thử cái này, đây cũng là sản phẩm của nhà máy chúng tôi, chất lượng chắc chắn không cần phải bàn nhiều rồi. Nếu như ông làm thị trường nông thôn thì chắc sẽ hiểu rõ tính cách tiết kiệm của khu vực đó, vì vậy tôi nghĩ nên để bình nóng lạnh, vòi sen và ống nước thành một bộ. Giờ ông muốn tặng miễn phí cho họ khiến họ cảm thấy tiết kiệm được không ít tiền, hay là ông muốn kiếm thêm, thì tôi cũng không có ý kiến gì hết. Nhưng bộ vòi sen và ống nước này, cả bộ chỉ có 25 tệ, bán cho ông giá 30, kiếm 5 tệ lấy công làm lời, ông thấy thế nào?"

Hoàng Hữu Sơn và Ninh Ngọc Lâm bên cạnh nghe vậy cũng ngẩn người, không ngờ người này giờ vẫn còn tiếp tục bán được thêm ư?

Nhưng mà nghe những lời anh nói cũng thấy có lý đó chứ.

Người đàn ông trung niên nhìn bộ vòi sen trong tay rồi ngẩng đầu nhìn Hoắc Khải, nụ cười trên mặt ông ta càng lúc càng nở rộ, trong mắt đầy vẻ tán thưởng.

"Chàng trai, tôi trả lương cho cậu gấp đôi, cậu về làm cho tôi, thế nào?", người đàn ông trung niên hỏi.

Ninh Ngọc Lâm há hốc miệng, cái này là cướp người trắng trợn à?

Đây là điều tối kị trong kinh doanh, mà quan trọng hơn nữa, người được "cướp" về kia lại là tên mọt sách Lý Phong mà cậu ta xem thường nhất.

Nhưng mà nói đi nói lại, Lý Phong cũng không phải nhân viên ở đây mà, dù ai muốn cướp thì cũng đâu có cách nào trách đâu.

Mặc gì rất muốn biết vì sao lại có người nhắm trúng tên này, nhưng mà nghĩ kĩ lại những gì Hoắc Khải đã làm, đã nói, trong lòng Ninh Ngọc Lâm cũng không thể không công nhận, anh đúng là một thiên tài marketing.

Khách hàng lúc đầu chỉ định mua 30 chiếc, vậy mà anh đã bán ra được 1000 chiếc rồi, giờ lại còn giải quyết được cả đống vòi sen và ống nước kia.

Thế nào là giỏi?

Đây chính là giỏi chứ còn gì nữa!

Hoắc Khải cười nhẹ: "Xin lỗi".

Người đàn ông trung niên cũng không tức giận, cười với Hoàng Hữu Sơn: "Giám đốc Hoàng, tôi rất ngưỡng mộ ông có một nhân viên sale tốt như vậy, nếu so với cậu ấy, đám nhân viên của tôi đúng là ngu như heo mà. Không cần nói nhiều, bộ vòi sen và ống nước này tôi cũng đặt luôn, cứ theo giá lúc nãy cậu nói đi, 30 tệ một bộ".

Hoàng Hữu Sơn trong lòng cũng thầm nghĩ, nếu so sáng với chàng trai trẻ trước mắt mình đây, thì đám nhân viên của ông ta cũng là một lũ ngu như heo.

Đồng thời, trong lòng ông ta cũng đang rỉ máu, mẹ kiếp, mà cậu ta cũng không phải là nhân viên ở đây chứ!

Tại sao lại không phải chứ!!!

Nếu có được thiên tài marketing như vậy, Hoàng Hữu Sơn đồng ý dùng 1 triệu tiền mặt để trao đổi!

Trước mặt khách hàng, Hoàng Hữu Sơn đương nhiên không thể nói như vậy, chỉ cười cười nói: "Đúng vậy, tôi cũng thấy năng lực của cậu ta rất tốt".

Mấy việc còn lại khá đơn giản, chỉ cần thêm mục vòi sen và ống nước vào hợp đồng, kiểm tra lại giá trị hợp đồng rồi hai bên cùng kí tên là xong.

Hoắc Khải nhìn qua chữ kí trên hợp đồng, Liêu Thiên Bằng, nét chữ rồng bay phượng múa khí phách, rất phù hợp với tính cách của người này.

Kí xong hợp đồng, Liêu Thiên Bằng gọi điện cho nhân viên phía ngoài nhà máy chất hàng lên xe.

1000 bình nóng lạnh kèm theo bộ vòi sen và ống nước, chỉ dựa vào sức của hai người trên xe chắc chắn làm không kịp. Hoàng Hữu Sơn liền gọi thêm một đám người tới phụ giúp, cũng mất nửa giờ mới chất xong đống hàng.

Trong khoảng thời gian này, Liêu Thiên Bằng nói chuyện với Hoắc Khải còn nhiều hơn cả Hoàng Hữu Sơn.

Kiến thức của Hoắc Khải còn nhiều hơn cả Liêu Thiên Bằng, anh tuỳ ý nói vài câu cũng đủ khiến Liêu Thiên Bằng thấy được mở mang đầu óc.

Sự ngạc nhiên và tán thưởng của Liêu Thiên Bằng đối với anh bộc lộ trực tiếp qua ánh mắt. Chỉ trong nửa tiếng ngắn ngủi, ông ta cũng đã bày tỏ muốn Hoắc Khải tới công ty mình làm việc ba lần.

Còn về tiền lương, từ mức gấp hai, tới gấp ba lần, rồi tới mức để Hoắc Khải tự quyết định, mỗi lúc một tăng lên.

Hoắc Khải thờ ơ với những lời đề nghị đó, giờ anh muốn quay trở lại nhà họ Hoắc, trước mắt việc quan trọng nhất là cải thiện mối quan hệ trong gia đình đã. Còn về những chuyện khác, từ từ rồi tính sau.

Liêu Thiên Bằng vô cùng tiếc nuối, nhưng cũng không ép buộc nữa, chỉ nói: "Bất cứ lúc nào, công ty chúng tôi vẫn luôn chào đón cậu, chỉ cần cậu muốn tới cứ gọi cho tôi là được!"

Nói rồi nhét một tấm danh thiếp vào túi Hoắc Khải.

Thấy cuộc đối thoại của Liêu Thiên Bằng, Hoàng Hữu Sơn hỏi Ninh Ngọc Lâm: "Không phải cậu nói anh rể cậu là mọt sách sao? Vậy mà có tài kinh doanh như vậy, tôi cũng là lần đầu gặp đó".

Ninh Ngọc Lâm cũng chẳng khác nào gặp ma, không biết nên trả lời như thế nào.

Lý Phong của ngày xưa đúng là tên mọt sách không hơn không kém, ngoài việc biết mấy cái kiến thức không thực tiễn trong sách vở ra, những cái khác không hiểu gì cả. Chẳng giống bây giờ chút nào, đến cả những tiêu chuẩn kĩ thuật chuyên môn về bình nóng lạnh anh cũng nắm lòng, chẳng kém gì kĩ thuật viên trong nhà máy.

Tiêu chuẩn chuyên môn có thể học được, nhưng còn tư duy và chiến lược kinh doanh thì sao?

Giống như việc Lý Phong vừa bán được bình nóng lạnh kèm theo bán cả bộ vòi sen lúc nãy cũng đủ trở thành bài học marketing kinh điển rồi!

Một tên mọt sách trước đây chỉ quanh quẩn trong 4 bức tường, vậy mà có thể làm được một việc đáng kinh ngạc như vậy?

Ninh Ngọc Lâm tuy không dám tin, nhưng lại không thể không tin.

Sau khi chất hàng xong, Liêu Thiên Bằng cùng nhân viên rời đi. Trước khi đi vẫn nhiệt tình mời Hoắc Khải nếu có thời gian rảnh thì cùng ông ta đi ăn.

Hoắc Khải không đồng ý, mà cũng chẳng từ chối, biểu cảm rất thản nhiên.

Anh càng giữ thái độ này, càng khiến Liêu Thiên Bằng cảm thấy, chàng trai này không đơn giản chút nào.

Sau khi Liêu Thiên Bằng rời đi, Hoàng Hữu Sơn tươi cười tiến tới: "Cậu Lý phải không, rất cảm ơn cậu vì đã giúp chúng tôi chốt được đơn hàng lớn như vậy!"

Hoắc Khải cười nói: "Chủ yếu vẫn là công sức của Ninh Ngọc Lâm, nếu không phải vì cậu ấy đã thuyết phục được khách hàng, công thêm việc chất lượng sản phẩm của công ty nổi trội, thì cũng không giữ được cơ hội này".

Hoàng Hữu Sơn có chút căng thẳng, bắt tay: "Cậu Lý khiêm tốn rồi, với tư duy marketing khi nãy của cậu, nhân viên trong công ty chúng tôi gộp lại cũng không sánh được, không biết cậu Lý làm việc cho công ty nào nhỉ?"

"Ngày trước là lái xe, nhưng gần đây bị thương nên vẫn đang nằm nhà dưỡng sức", Hoắc Khải đáp.

Hoàng Hữu Sơn nghe vậy liền tươi cười nói: "Như vậy thì tốt quá rồi! Không phải tôi nói chuyện cậu bị thương nhé, ý của tôi là thế này, làm lái xe làm sao có tương lai được. Với một nhân tài như cậu Lý đây nên tìm một công việc tốt hơn. Nếu như cậu đồng ý, tôi sẵn sàng trả lương cao để cậu về làm với giám đốc Marketing của chúng tôi, lương cơ bản 20 ngàn, còn hoa hồng sẽ tính riêng. Không cần nói nhiều, nếu như có đơn hàng, mỗi tháng kiếm được 40 50 ngàn không thành vấn đề".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 9: Đặt Một Mục Tiêu Nhỏ Trước

Ninh Ngọc Lâm đứng bên cạnh tâm trạng rất phức tạp, Hoắc Khải vậy mà lại không tranh công, khiến cậu ta có chút bất ngờ. Cậu ta tưởng rằng tên nãy sẽ phải nhân cơ hội này mà tranh hết công sức về mình chứ.

Nếu như Hoắc Khải thật sự làm như vậy, thì Ninh Ngọc Lâm cũng chưa từng nghĩ sẽ tranh giành lại, đúng là đóng góp của mình lần này không lớn, dù cho là việc mời khách hàng tới xưởng tham quan cũng là gợi ý của Hoắc Khải.

Nếu không phải vậy thì Liêu Thiên Bằng đã sớm vì mấy lời khen giả tạo của cậu ta mà huỷ đơn rồi.

Giờ đây, Hoàng Hữu Sơn dùng mức lương cao và chức vụ giám đốc Marketing để lôi kéo Hoắc Khải, càng khiến cho Ninh Ngọc Lâm cảm thấy đắng lòng.

Bản thân vất vả làm việc ở đây bao nhiêu năm tiền lương cũng chỉ hơn 7 ngàn, Hoắc Khải vừa tới đã nhận được lương cứng 20 ngàn, còn nhiều hơn cả số tiền lương và hoa hồng mà cậu ta nhận được.

Quan trọng là, nếu như tên này làm giám đốc Marketing, vậy cậu ta sẽ làm gì chứ?

Mặc dù trong lòng rất bất mãn với quyết định của Hoàng Hữu Sơn, nhưng Ninh Ngọc Lâm cũng không thể hiện ra, cậu ta chỉ nhìn chăm chăm vào Hoắc Khải, vì tên mọt sách từng bị bản thân coi thường, giờ rất có thể sẽ cướp mất công việc của cậu ta.

Điều làm Ninh Ngọc Lâm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng đó là Hoắc Khải đã trực tiếp từ chối lời mời của Hoàng Hữu Sơn.

Chí hướng của anh vốn không ở đây, hơn nữa, công việc với mức lương ít ỏi 20 ngàn kia, Hoắc Khải cũng chẳng thèm để mắt tới.

Chỉ cần anh muốn, dựa vào năng lực bản thân mà kiếm được nhiều hơn là một chuyện rất dễ dàng, hơn nữa còn thoải mái hơn việc đi làm công cho người khác.

Việc Hoắc Khải từ chối không làm Hoàng Hữu Sơn quá ngạc nhiên, dù có chút tiếc nuối những cũng có thể đoán trước được. Dù gì khi nãy Liêu Thiên Bằng đưa ra lời mời còn hấp dẫn hơn nhiều, vậy mà vẫn bị từ chối đó thôi.

Hoàng Nhất Sơn chỉ là muốn dựa vào mối quan hệ của Ninh Ngọc Lâm để thử, nếu như thành công thì là may mắn, còn nếu không được cũng chẳng mất mát gì.

Vì Hoắc Khải đã từ chối rồi, nên Hoàng Hữu Sơn cũng không nhắc nữa, chỉ đáp: "Dù có thế nào, lần này có thể thành công ký hợp đồng với giám đốc Liêu, công sức của cậu Lý đây rất lớn. Thế này đi, lát nữa tối sẽ báo kế toán tính hoa hồng gửi cậu Lý, đây là tiền thưởng của cậu, cũng xem như chút lòng thành của tôi".

"Không cần đâu, tôi cũng không phải người của công ty, tiền hoa hồng thưởng cho Ngọc Lâm là được rồi", Hoắc Khải đáp.

Hoàng Hữu Sơn nhìn Ninh Ngọc Lâm, rồi lại nhìn qua Hoắc Khải, cười nói: "Vậy cũng được, dù gì hai cậu cũng là người một nhà, đưa cho ai cũng vậy thôi".

Khoé miệng Ninh Ngọc Lâm khẽ nhếch lên, hình như cậu ta định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Sau đó, Hoàng Hữu Sơn liền bảo kế toán trích ra 5% tiền hoa hồng, tổng cộng 75 ngàn.

Đưa hoa hồng cho Ninh Ngọc Lâm xong liền kêu cậu ta đưa Hoắc Khải về nhà.

Ninh Ngọc Lâm cũng không từ chối, sau khi cầm túi tiền lên xe liền ném thẳng cho Hoắc Khải: "Đã nói từ trước rồi, tiền hoa hồng đều là của

anh".

Đối với Ninh Ngọc Lâm mà nói 75 ngàn này cũng không phải số nhỏ, nhưng cậu ta vẫn quyết định làm theo lời hứa của mình.

Không phải vì giờ cậu ta đã nhìn Hoắc Khải bằng con mắt khác, mà là vì cơ bản cậu ta là người rất rõ ràng, nói một là một, hai là hai.

Tiền ai kiếm được là của người đó, dù có ghen tị thì cũng không tranh giành, không thì có khác nào thằng ăn mày xin tiền từ thiện từ người khác đâu.

Hoắc Khải định tiếp tục từ chối, nhưng nhìn biểu cảm nghiêm túc của Ninh Ngọc Lâm nên cũng không nói thêm nữa.

Dù gì cũng chỉ có vài chục ngàn, không nhất thiết phải đẩy qua đẩy lại như vậy.

Trên đường về, Ninh Ngọc Lâm hầu như giữ im lặng, thỉnh thoảng Hoắc Khải chủ động hỏi vài câu thì cậu ta mới chịu trả lời.

Hoắc Khải biết Ninh Ngọc Lâm vẫn chưa thích ứng được với sự thay đổi đột ngột này của anh, vì thế cũng không quá quan tâm, dù gì cũng sắp về tới nhà rồi, nhìn thấy khu chợ bên đường liền kêu dừng xe lại.

Hơn mười phút sau, Hoắc Bất Phàm ôm một đống thức ăn, vừa mở cửa vừa nói với Ninh Ngọc Lâm: "Nếu như đã tới rồi thì ở lại ăn tối luôn, cũng tiện thăm Đường Đường".

Nếu như chỉ là ở lại dùng bữa, Ninh Ngọc Lâm có lẽ sẽ vì khó xử mà từ chối, nhưng nếu nói thêm việc thăm Đường Đường, đây sẽ là cái cớ rất tốt để cậu ta ở lại.

Sau khi vào nhà, Ninh Ngọc Lâm nhìn đống đồ ăn trong tay Hoắc Khải, hỏi: "Anh biết nấu ăn?"

"Ư, từng học qua, cậu ngồi chơi đi, tôi đi nhào bột", Hoắc Khải nói, tiện tay nén cái bịch tiền xuống sofa.

Nhìn thấy hành động tuỳ ý kia, Ninh Ngọc Lâm có một cảm giác kì lạ, kia là 75 ngàn đó, có thể tiện tay vứt bừa vậy sao?

Từ bao giờ Lý Phong trở nên bình thản đối với tiền như vậy chứ?

Nhớ lại lúc mới kết hôn, anh ta từng vì vài chục ngàn tiền ăn hỏi mà cãi nhau với bố mẹ cậu một trận đó.

Chắc chắn là đang giả vờ rồi! Ninh Ngọc Lâm thầm nghĩ trong lòng.

Nhào bột cũng không quá lâu, tầm 20 phút sau, Hoắc Khải rửa tay, từ trong bếp đi ra.

Thấy Ninh Ngọc Lâm ngồi đó ngây người không biết đang nghĩ gì, Hoắc Khải liền mở máy tính rồi hỏi: "Uống nước không?"

"Không", Ninh Ngọc Lâm đáp, có thể vì thấy bản thân trả lời quá nhanh, liền cong môi nói tiếp: "Anh cả ngày ở nhà nghịch máy tính, cũng không thấy đi lái xe nữa?"

"Lái xe thì từ từ để xem đi, giờ cũng không gấp", Hoắc Khải vừa nói vừa đăng nhập vào tài khoản Taobao.

Khi Ninh Ngọc Lâm vốn định giáo huấn anh thêm mấy câu để vớt lại chút mặt mũi bản thân, thì lại nghe thấy tiếng "ting ting" không ngớt từ máy tính.

Cậu ta cúi đầu nhìn, thấy Hoắc Khải đang trả lời cái gì đó.

Nhìn vào lời nhắc bên góc trái của sản phẩm có thể nhìn thấy một sản phẩm giảm cân.

"Đây là cửa hàng Taobao của chị tôi?", Ninh Ngọc Lâm hỏi

"Ừ".

Ninh Thần vì kiếm thêm thu nhập cho gia đình, vừa đi làm vừa mở cửa hàng online, cái này thì Ninh Ngọc Lâm biết. Mở cửa hàng trên Taobao cũng không phải dễ dàng, Ninh Thần bận rộn cả năm trời, nhưng doanh thu vẫn rất lẹt đẹt.

Nhưng giờ lại thấy Hoắc Khải đang cùng lúc tư vấn cho 20, 30 người, xem ra việc kinh doanh cũng khá tốt đó chứ.

"Giờ anh ở nhà giúp chị tôi quản lý cửa hàng Taobao? Nhìn lượng khách tư vấn cũng không ít, một tháng kiếm được bao nhiêu?", Ninh Ngọc Lâm tò mò.

Hoắc Khải vừa trả lời khách hàng vừa đáp: "Tôi hôm qua mới bắt đầu giúp cô ấy, doanh số cũng không có gì nổi bật, hôm qua kiếm được 2 ngàn thôi".

"Ồ.... Nhiêu cơ?", ngữ khí đột nhiên thay đổi hoàn toàn, từ thản nhiên rồi đến kinh ngạc.

Hai ngàn?

Ninh Ngọc Lâm không hiểu bản thân có nghe nhầm hay không, Lý Phong chắc đang nói là bán được 2 ngàn nhỉ. Còn về lợi nhuận, chắc được khoảng 20, 30%, cỡ vài trăm tệ.

Tính như vậy, dù lãi cũng tương đối, nhưng so với việc lãi được 2 ngàn có vẻ dễ tin hơn.

Tuy nhiên, khi Ninh Ngọc Lâm vừa đưa ra câu trả lời nhằm an ủi bản thân, thì Hoắc Khải lại giải thích cặn kẽ: "Chủ yếu là vì sản phẩm cô ấy chọn không sinh lời nhiều được, có thể vì mình chỉ là đại lý cấp thấp nên tiền lời không tới 15%. Nhưng mà việc kinh doanh của cửa hàng có tiến triển tốt, ngày hôm qua bán được hơn 10 ngàn. Hôm nay có lẽ sẽ có tốt hơn, tính ra có thể bán được gấp đôi. Đợi tới lúc lượng tiêu thụ của cửa hàng cao thêm nữa, tôi sẽ tìm bên đại lý tổng để lấy mức giá sỉ thấp hơn nữa. Nếu như may mắn, có thể nhanh chóng đạt được doanh thu 100 ngàn

mỗi ngày, như vậy có thể trực tiếp tìm xưởng sản xuất để lấy quyền đại lý".

Hoắc Khải bận trả lời khách hàng nên cũng không chú ý tới Ninh Ngọc Lâm càng lúc càng há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Hoắc Khải giải thích cũng không quá khó hiểu, nhưng Ninh Ngọc Lâm nghe thấy lại cực kì shock.

Một ngày bán được hơn 10 ngàn, lợi nhuận 15%, vậy là kiếm được khoảng 2 ngàn còn gì?

2 ngàn mà lúc nãy anh ta nói là chỉ tính riêng lợi nhuận, chứ không phải Ninh Ngọc Lâm nghe lộn?

Sau đó còn nói gì mà lợi nhuận hôm nay có thể tăng gấp đôi, hoặc là mục tiêu mỗi ngày doanh thu 100 ngàn, Ninh Ngọc Lâm không nghe tiếp nổi nữa rồi.

Này là chém gió phải không!

Tuần trước cậu ta mới hỏi Ninh Thần về cửa hàng Taobao xong, Ninh Thần còn buồn bã nói một tháng nay, có thể kiếm được 200 300 tệ là tốt lắm rồi.

Vậy mà hôm nay, Hoắc Khải lại nói với cậu ta một ngày có thể kiếm được mấy ngàn?

Nếu là trước đây, nhất định Ninh Ngọc Lâm sẽ cười nhạo câu này của Hoắc Khải.

Nếu có muốn chém gió thì cũng nên tìm đứa ngu mà nói, chỉ cần một người có chút hiểu biết chắc chắn sẽ không tin rồi.

Nhưng mà hôm nay, Hoắc Khải vừa làm một việc mà cậu ta cũng chẳng thể làm được, đơn hàng 1 triệu 500 ngàn giờ vẫn đang lởn vởn trong đầu, khiến Ninh Ngọc Lâm cũng không dám dễ dàng kết luận.

Sự thôi thúc muốn tìm hiểu thực hư khiến cậu ta đứng ng ồi không yên.

Cuối cùng Ninh Ngọc Lâm nghiến răng một cái, đứng dậy.

Hoắc Khải vừa trả lời xong một khách hàng, chuẩn bị trả lời người tiếp theo thì bị Ninh Ngọc Lâm giật mất con chuột.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 10: Cậu Em Vợ Nịnh Nọt

Khi Ninh Thần mới mở cửa hàng Taobao, Ninh Ngọc Lâm cũng từng tới giúp đỡ, biết được phương pháp vận hành cơ bản.

Cậu ta mở giao diện làm việc, liếc mắt nhìn một cái, lập tức tìm được số tiền mua sắm tại cửa hàng ngày hôm nay.

Mười sáu ngàn tệ!

Đơn đặt hàng có tới mấy chục cái, lượt người hỏi thăm và yêu cầu tư vấn lên đến gần ba trăm.

Ninh Ngọc Lâm nhìn đến hoa cả mắt, ô thế mà là thật này…

Chưa đến mười hai giờ trưa mà đã bán được mười sáu ngàn tệ, cứ theo tình hình này thì một ngày ba mươi ngàn tệ cũng không thành vấn đề luôn.

Hoắc Khải bị cậu ta chen chỗ nên không ngồi vững, đang định nhích mông ra sau thì thấy Ninh Ngọc Lâm đột ngột quay phắt lại, gương mặt tràn ngập vẻ chấn động: "Làm sao anh làm được thế?"

Câu hỏi này nghe quen tai quá nhỉ, tối hôm qua Ninh Thần cũng mới hỏi câu y hệt.

Hoắc Khải điềm tĩnh đáp lời: "Làm kinh doanh trên Taobao không hề khó. Nơi này tương đương với một phiên chợ có lượt khách thăm quan hàng đầu thế giới, vấn đề duy nhất nằm ở chỗ làm thế nào mới lấy được lòng tin của khách hàng. Khách hàng không thể nhìn thấy hàng thật, chỉ có thể phán đoán thông qua hình ảnh và câu chữ. Cho nên chỉ cần làm tốt việc giới thiệu, muốn kiếm được đơn hàng không hề khó. Đương nhiên, việc hút khách trong phạm vi Taobao có quy định của Taobao, không phải cứ thay đổi hình ảnh và vài dòng giới thiệu là giải quyết được, bây giờ tôi vẫn dựa vào lượng khách xem quảng cáo từ các nơi khác là chính. Đợi khi thực sự có được một sản phẩm bán chạy, uy tín của cửa hàng được nâng cao, lượng tìm kiếm trong phạm vi Taobao mới trở thành phần chính".

Ninh Ngọc Lâm nhìn anh như nhìn quái vật mất một lúc lâu, đến khi Hoắc Khải chỉ vào cửa sổ tư vấn trên màn hình: "Nếu cậu còn không để tôi trả lời tin nhắn, có lẽ khách hàng này sẽ bỏ đi vì phải chờ quá lâu đấy".

Bấy giờ Ninh Ngọc Lâm mới buông con chuột ra. Cậu ta đứng thẳng dậy, nhìn ngón tay thon dài của Hoắc Khải nhanh chóng gõ gõ trên bàn phím.

Từng cửa sổ trò chuyện đều được Hoắc Khải trả lời rất nhanh, thỉnh thoảng còn nhảy ra lời nhắc đơn hàng được tạo thành công.

Chưa được bao lâu đã bán thêm hai mươi, ba mươi lọ thuốc. Mỗi lọ bán với giá một trăm năm mươi tệ, tính ra là doanh số mấy ngàn tệ rồi.

Nếu chỉ nghe người ta nói, kể cả do chính miệng Ninh Thần nói, Ninh Ngọc Lâm cũng thấy nghi ngờ có phải Hoắc Khải tự mình chốt đơn để tăng doanh số ảo hay không.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy mọi thứ, cậu ta không còn gì để nghi ngờ nữa.

Bởi vì cậu ta nhìn từng dòng tin nhắn trả lời của Hoắc Khải, từng dòng tin nhắn đánh trúng vào nơi dễ bị lay động nhất trong lòng người. Đến một thằng đàn ông như cậu ta nhìn lâu còn không kiềm lòng được, muốn mua thử vài lọ xem hiệu quả thực hư ra sao.

Nếu chỉ là chốt đơn ảo, hà tất anh phải vất vả trả lời tin nhắn như vậy, câu chữ còn lay động người khác như thế?

Khả năng duy nhất có thể xảy ra: đơn hàng là thật, một ngày bán được mấy chục ngàn tệ cũng là thật.

Bất kể Hoắc Khải giải thích rõ ràng đến mức nào, Ninh Ngọc Lâm vẫn luôn thắc mắc trong lòng: "Anh làm kiểu gì mà được thế?"

Hóa ra tên mọt sách gần như bị tất cả bạn bè và họ hàng phỉ nhổ trong mấy năm nay lại có thiên phú đáng kinh ngạc như vậy trong công việc kinh

doanh. Tại sao trước kia không ai phát hiện ra nhỉ?

Là do anh không có cơ hội để thể hiện, hay đã bị người ta ngó lơ rồi?

Đúng lúc này, Hoắc Khải đột nhiên nói: "Thực ra nếu sản phẩm của xưởng các cậu đủ tiêu chuẩn cũng có thể mở cửa hàng trên Taobao. Theo như tôi được biết, lượng người từng mua hàng qua mạng năm ngoái đã vượt qua sáu trăm triệu người, chiếm hơn 70% tổng lượt người sử dụng internet. Taobao là diễn đàn mua sắm trực tuyến lớn nhất, tỉ lệ thành công ở nơi này còn cao hơn phát triển cửa hàng ngoại tuyến gấp mấy lần, tốc độ cũng nhanh hơn".

Ninh Ngọc Lâm không trả lời ngay. Trước kia cậu ta từng nghĩ đến việc mở cửa hàng Taobao, bán sản phẩm của xưởng. Nhưng Ninh Thần thất bại khiến cậu ta hiểu rằng ngành nghề này không dễ dàng như trong tưởng tượng.

Bạn phải hiểu rõ hết những quy tắc phức tạp của Taobao đồng thời vận dụng nó thật nhuần nhuyễn, còn phải biết cách thu hút lượng truy cập, phải biết làm sao để tăng lượt mua hàng.

Chỉ hai chữ "vận hành" thôi cũng đủ khiến vô số người phải lùi bước.

Nhiều người cầm theo vài trăm ngàn thậm chí hàng triệu tệ xông vào ngành này, rồi ngã đến sứt đầu mẻ trán, khuynh gia bại sản, cũng không phải chuyện hiếm thấy.

Nếu đổi sang hoàn cảnh khác, đổi thành người khác, Ninh Ngọc Lâm sẽ không đồng tình đâu.

Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, nhìn cửa sổ trò chuyện trên máy tính, đầu óc Ninh Ngọc Lâm nhanh chóng suy nghĩ.

Qua khoảng hai phút gì đó, cuối cùng cậu ta cũng hỏi: "Nên làm như thế nào?"

Hoắc Khải cũng vừa trả lời xong khách hàng cuối cùng, tạm thời có thể nghỉ ngơi. Anh buông con chuột, ngồi trên ghế, xoay người lại, mỉm cười và nói: "Trước hết, các cậu cần bỏ ra ít nhất một trăm ngàn tệ, mở một cửa hàng flagship trên Tmall. Với một sản phẩm có độ nhận biết chưa cao thì ba chữ "cửa hàng flagship" sẽ mang đến mức độ tín nhiệm rất cao cho người mua. Ngoài ra, các cậu tiến hành phát triển trên mạng lần đầu, nhất định phải tổng kết số liệu người dùng ngoại tuyến..."

Ban đầu Ninh Ngọc Lâm chỉ có tâm lý thôi thì nghe thử xem sao, mới vài phút sau, cậu ta đã nghe đến mức nhập tâm.

Hoắc Khải giảng giải rất cặn kẽ, giải thích cụ thể tỉ mỉ mấy công việc quan trọng nhất. Nếu như sắp xếp lời anh nói thành văn bản, vậy thì nó là một phương án mở cửa hàng flagship rất tiêu chuẩn, không cần chỉnh sửa gì thêm.

Có người nói, ghét một người, chỉ cần một giây thôi, nhìn qua một lần đã thấy chán ngán.

Vậy thì từ ghét một người đến khi bội phục người đó, cần thời gian bao lâu?

Từ biểu hiện của Ninh Ngọc Lâm thì có vẻ không cần tốn quá nhiều thời gian.

Khi Ninh Thần tan ca, dẫn theo Đường Đường về nhà, vừa vào đến nơi đã thấy Hoắc Khải ngồi trước máy tính gõ chữ, trong bếp thì vọng ra tiếng nồi niêu xoong chảo va chạm với nhau.

Hoắc Khải quay đầu thấy cô đã về bèn hô vọng vào bếp: "Ngọc Lâm, chị cậu với Đường Đường về rồi, đã luộc xong hoành thánh chưa?"

"Xong rồi xong rồi, tôi bưng ra ngay đây!", Ninh Ngọc Lâm nói rồi bưng một chậu hoành thánh to đùng bước ra khỏi phòng bếp.

Đặt cái chậu này trên bàn trà, cậu ta xông tới ôm lấy Đường Đường: "Cháu gái cưng, có nhớ cậu không nào? Nào cho cậu thơm cái!"

“Không thèm đâu, râu chọc vào người ta!”, Đường Đường cười khúc khích né tránh.

Nhìn Ninh Ngọc Lâm chơi đùa cùng con gái, Ninh Thần cảm thấy mờ mịt.

Nếu cô không nhớ nhầm, mỗi lần Ninh Ngọc Lâm tới nhà đều phải cãi nhau một trận với Lý Phong, có lúc tức nổ phổi còn định xắn tay áo đánh nhau, bầu không khí không lấy gì làm hòa hợp.

Kể cả không cãi nhau thì cũng là vì Lý Phong nhìn thấy cậu ta đã bỏ đi luôn.

Thế mà bây giờ, Ninh Ngọc Lâm vui vẻ phấn khởi như vậy là thế nào?

Vả lại ban nãy hình như cô còn nghe thấy Lý Phong bảo em trai mình bưng hoành thánh?

Thằng em trai nóng tính như lửa này nghe lời Lý Phong từ bao giờ vậy?

Ninh Ngọc Lâm ôm Đường Đường không chịu rời tay, tươi cười với Ninh Thần: “Chị, chị mau đi rửa tay rồi ra ăn cơm. Em nói cho chị nghe, tên Lý Phong này gói hoành thánh đúng là đỉnh, vừa nãy em nếm thử rồi, ngon lắm luôn!”

Ninh Thần nghe xong hai mắt trợn tròn lên, Ninh Ngọc Lâm đang khen Lý Phong à?

Cậu ta ăn nhầm thuốc sao?

Chưa đợi Ninh Thần kịp phản ứng, Hoắc Khải ở bên cạnh đã nói: “Cái gì mà thằng ấy thằng nọ? Phải gọi anh rể! Nếu còn thiếu lịch sự như thế, cậu tự viết giới thiệu luôn đi”.

Ninh Ngọc Lâm sợ đến độ vội vàng quay sang mỉm cười nịnh nọt Hoắc Khải: “Được được được! Anh rể, anh rể ruột của em ơi, em biết sai rồi!

được chưa ạ. Anh mau chóng đánh xong phần giới thiệu đi, tối nay em xem kỹ lại, ngày mai còn tìm giám đốc Hoàng xin phê duyệt nữa".

"Đánh gần xong rồi đấy, lát nữa tôi làm thêm cho cậu thêm vài bản tuyên truyền nữa để báo cáo cả thể, chắc cũng tiết kiệm được kha khá thời gian cho cậu!", Hoắc Khải nói.

"Tốt quá luôn! Nào nào nào, anh uống nước đi, ăn hoành thánh không? Em múc cho anh một bát để nguội trước nhé?"

"Cậu bớt làm phiền tôi được phút nào thì tôi sẽ làm nhanh hơn được phút đấy!"

"Rồi rồi rồi, đừng nói chuyện nữa. Đường Đường, đi nào, cậu dẫn cháu đi rửa tay rồi ăn cơm. Đây là hoành thánh bố cháu gói đấy nhé, có nhân thịt lợn nè, có cả nhân tôm hùm đất và nhân trứng cá ngần nữa, ngon lắm luôn..."

Nhìn Ninh Ngọc Lâm bế con gái mình vào phòng vệ sinh, Ninh Thần đơ người luôn.

Đây là em trai ruột của cô á?

Khen Lý Phong gói hoành thánh ngon thì thôi chứ, thái độ lấy lòng và kính sợ này là chuyện gì đây?

Hoắc Khải phát hiện ra Ninh Thần vẫn đứng ở đó bất động, anh vừa gõ chữ vừa quay đầu nhìn cô: "Sao em không đi rửa tay? Không đói à?"

"Anh đã cho thằng nhóc đó uống thuốc gì vậy?", Ninh Thần vô thức hỏi.

Hoắc Khải nghe vậy bỗng sững người, sau đó hiểu được ý của cô, anh cười: "Không cho uống thuốc gì cả, anh chỉ nói với cậu ấy cách mở cửa hàng Taobao thôi!"

“Mở cửa hàng Taobao? Thằng nhóc này á?”, Ninh Thần nghe vậy bỗng chốc mờ mịt.

“Không phải cậu ấy, mà là xưởng của cậu ấy! Trưa nay anh tới xưởng của cậu ấy một chuyến, sản phẩm cũng rất khá, đủ sánh với thương hiệu hàng đầu. Nếu có thể làm ra được thương hiệu thì cũng có tiềm năng lắm đấy”, Hoắc Khải trả lời.

Ninh Thần càng nghe càng mơ hồ, Lý Phong tới công xưởng của Ninh Ngọc Lâm?

Đi làm gì cơ?

Làm sao Ninh Ngọc Lâm cho anh tới đó được?

Một chuỗi câu hỏi bật ra khiến đầu óc Ninh Thần không kịp phản ứng.

Ngay khoảnh khắc ấy, cô hoài nghi Ninh Ngọc Lâm bị Hoắc Khải mua chuộc, thông đồng với nhau để diễn trò. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Ninh Ngọc Lâm ghét anh như kẻ thù giết cha vậy, làm sao hai người này có thể thông đồng với nhau được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 11: Vui Vẻ Hòa Thuận

Sự việc càng có khả năng chân thực, Ninh Thần càng không thể hiểu nổi.

Chưa được bao lâu, Ninh Ngọc Lâm dẫn Đường Đường bước ra, thấy Ninh Thần vẫn đứng ở đó bèn nhắc: "Chị, chị đờ đẫn ra đó làm gì, mau rửa tay rồi đi ăn cơm đi!"

Ninh Thần quay đầu nhìn về phía cậu ta, không hề nhúc nhích, chỉ nghiêm nghị hỏi: "Ngọc Lâm, em nói thật cho chị nghe, hai người đang làm trò quỷ gì thế?"

"Gì mà trò với chẳng quỷ?", Ninh Ngọc Lâm không hiểu lắm.

"Trước kia em ghét anh ấy như thế, sao bây giờ..."

"Khụ, chị đang nói đến chuyện này hả?", nhắc đến chuyện trước kia, Ninh Ngọc Lâm cũng thấy lúng túng. Cậu ta gãi gãi đầu: "Trước kia chẳng phải vì em không biết Lý... không biết anh rể làm kinh doanh giỏi đến thế hay sao? Chị, chị không biết đó thôi, hôm nay anh rể đỉnh cực kỳ. Em có một vị khách, vốn tưởng phen này toang rồi, thế mà anh ấy nói chuyện với người ta một lúc, chị đoán xem? Người ta đặt hàng một triệu năm trăm ngàn tệ luôn! Há há há, làm tổng giám đốc của bọn em sợ vỡ mật. Chuyện khác thì không nói, chứ riêng khoản kinh doanh, anh rể đúng là một tay cừ khôi luôn, hết chỗ chê!"

Ninh Thần càng nghe càng thẫn thờ, đơn đặt hàng một triệu rưỡi?

Con số này khiến bộ não của cô "chết máy", Lý Phong có bản lĩnh như vậy ư?

"Còn nữa nhé, cửa hàng Taobao mà chị mở, chị biết hôm nay báo được bao nhiêu tiền không?", Ninh Ngọc Lâm tự hỏi rồi tự trả lời luôn, cậu ta vỗ đùi rất hứng khởi: "Bây giờ đã qua ba mươi ngàn tệ rồi! Chỉ tính riêng lợi nhuận cũng lên đến bốn ngàn tệ rồi! Chị, chị sắp giàu to nha!"

Nếu cậu ta không nói, Ninh Thần quên mất chuyện lợi nhuận của cửa hàng Taobao.

Ba mươi ngàn tệ? Bốn ngàn tiền lãi?

Cô nhìn về máy tính theo bản năng, Hoắc Khải gõ xong một hàng chữ, đứng dậy nhìn cô, mỉm cười nói: "Tối nay chắc vẫn còn một đợt khách nữa, nếu may mắn, có lẽ cũng bán được khoảng mười ngàn nữa".

Ninh Thần nhìn Hoắc Khải, rồi nhìn Ninh Ngọc Lâm, sau cùng cô không nói lời nào, đi tới trước máy tính, mở giao diện làm việc.

Hoắc Khải biết, nếu không tận mắt nhìn thấy kết quả cô sẽ không tin, bèn đi thẳng tới, bế Đường Đường trên người Ninh Ngọc Lâm xuống: "Ngồi xuống ăn cơm, con gái phải thục nữ, không được để đàn ông khác bế qua bế lại như thế".

"Này, em là cậu của bé nhé..."

"Cậu không phải đàn ông à?", Hoắc Khải liếc mắt nhìn.

Tuy giọng nói của anh rất bình tĩnh, nhưng toàn thân tràn ngập khí thế mạnh mẽ rất khó tả, Ninh Ngọc Lâm cũng thấy giật mình, không dám ngụy biện thêm, chỉ dám lí nhí: "Cậu có phải người đàn ông khác đâu..."

Đúng lúc này, Ninh Thần nhìn thấy doanh số bán hàng hiển thị trên giao diện làm việc, tổng cộng ba mươi ngàn sáu trăm bảy mươi tệ.

Con số này khiến cô nhìn vào mà đờ đẫn.

Ba mươi ngàn sáu trăm bảy mươi tệ, cô làm Taobao cả năm, chưa từng bán được nhiều như thế.

Mà Hoắc Khải chỉ dùng một ngày đã đạt được thành tích như vậy.

Đúng lúc này, tiếng "ting" lại vang lên lần nữa.

Ninh Thần định mở cửa sổ trò chuyện theo thói quen, chỉ là không đợi cô gõ bàn phím, bả vai đã bị ai đó ấn lấy.

Giọng nói dịu dàng của Hoắc Khải vang lên sau lưng: "Việc kinh doanh không thể làm xong trong một chốc một lát được. Em mệt mỏi cả ngày rồi, ăn cơm trước đi, có việc gì để anh xử lý là được".

Sức lực trên vai khiến Ninh Thần chẳng thể phản bác. Trong im lặng, cô bị đẩy tới bên cạnh bàn ăn.

Trước mặt cô, hoành thánh bốc khói nghi ngút đang tỏa ra hương thơm mê hoặc.

Lớp vỏ gần như trong suốt, giúp người ta có thể nhìn rõ nhân bên trong, dính thêm chút nước canh dính chút dầu, rắc thêm chút ngồng tỏi xanh mướt, khiến người ta nhìn thôi đã thấy thèm.

Đường Đường ở bên cạnh ăn từng miếng to, vì quá nóng nên cô bé không ngừng giơ tay quạt miệng: "Mẹ ơi, ngon lắm luôn ấy ạ, ưm, nóng quá nóng quá! Nhân tôm hùm đất á mẹ!"

Ngửi thấy mùi thơm của hoành thánh, rồi nhìn Hoắc Khải đuổi mình tới đây nhưng không kịp ăn cơm, chỉ chuyên tâm trả lời khách hàng, Ninh Thần cảm thấy lòng dạ vô cùng phức tạp.

Nhất là khi Ninh Ngọc Lâm khẽ thì thầm bên tai mình: "Chị, hình như anh ấy đối xử với chị khá đấy".

Ninh Thần không biết nên tán thành với câu nói này, hay nên phản đối.

Lý Phong của hai ngày trước là một người đàn ông khiến cô muốn ly hôn, mà trong hai ngày này, dường như anh tốt đẹp đến mức không có gì để chê trách.

Điều gì đã khiến một người thay đổi đến nghiêng trời lệch đất đến như thế chỉ trong hai ngày?

Chẳng lẽ anh nằm trên giường hai ngày hai đêm đã thực sự ngộ ra rồi hoàn toàn thay đổi?

Nói thẳng ra, Ninh Thần rất hi vọng Lý Phong có thể thay đổi.

Trước kia, sở dĩ cô bất chấp sự phản đối từ mọi người mà lấy tên mọt sách này chính vì cô nhìn thấy quá nhiều kẻ theo đuổi mình, đủ hình đủ dạng.

Những kẻ đó mê mẩn sắc đẹp của cô, không một ai thật lòng.

Chỉ có Lý Phong, cẩn trọng và rụt rè, trong đám đông những kẻ theo đuổi cô, anh chẳng khác nào hạc giữa bầy gà.

Quan trọng nhất, khi ấy Lý Phong miêu tả cho cô về phác đồ sự nghiệp của mình rất hấp dẫn, khiến người ta vô thức nghĩ rằng, anh là một người cực kỳ tích cực và cầu tiến.

Nào ai ngờ rằng, kết hôn chưa được hai năm, vì đủ thứ thất bại mà Lý Phong gục ngã, không sao dậy được.

Nếu không nhờ hệ tư tưởng khá cổ hủ của mình khiến Ninh Thần không nỡ ly hôn, có lẽ hai người đã đường ai nấy đi từ lâu rồi.

Bây giờ, Lý Phong như sống lại lần nữa.

Cô cầm lấy thìa, múc một miếng hoành thánh bỏ vào miệng.

Rất nóng, nhưng cũng rất ngon.

"Ngon không chị?", Ninh Ngọc Lâm nhìn cô với vẻ mong chờ, biểu cảm có vẻ đắc ý: "Trong này cũng có một phần công lao của em đấy nha, em băm thịt đến gãy cả tay ấy chứ".

Ninh Thần múc viên hoành thánh thứ hai, đặt bên miệng khẽ thổi vài cái, đồng thời hỏi: "Anh ấy thực sự biết làm kinh doanh lắm à?"

“Đâu chỉ là biết, phải nói là chấn động luôn ấy chứ! Trong số những người em biết, không có ai giỏi kinh doanh hơn anh ấy luôn. Giám đốc Hoàng ở chỗ em hôm nay còn đòi tuyển dụng anh ấy với mức lương hai mươi ngàn tệ mỗi tháng kìa. Nhưng mà thằng cha cũng rất làm màu nhé, sống chết không chịu đồng ý, cũng không biết đang nghĩ gì nữa. Em đoán, có lẽ anh ấy muốn tự bán hàng online”.

Nhắc đến chuyện Hoắc Khải làm kinh doanh là Ninh Ngọc Lâm không dừng lại được, cứ tâng bốc mãi, suýt nữa tâng anh lên tận trời.

Ninh Thần không chất vấn gì, chỉ lặng lẽ lắng nghe.

Về cơ bản, cô có thể khẳng định, Ninh Ngọc Lâm không thông đồng với Hoắc Khải, bởi vì chuyện này không thể diễn được. Biểu cảm sùng bái trên mặt Ninh Ngọc Lâm chân thực đến vậy cơ mà.

“Tôi nghe thấy hết đấy nhé. Cái thằng này, không nói xấu anh mấy câu thì ăn không ngon à?”, Hoắc Khải trả lời khách hàng xong cũng vừa cười cười vừa bước tới.

Ninh Ngọc Lâm cười hề hề: “Em dám nói xấu anh câu nào đâu, đang khen anh đấy thôi”.

“Cậu nói sao thì là vậy. Đường Đường, ăn thử nhân trứng cá ngỗng đi”, Hoắc Khải nói rồi chọn một viên hoành thánh trong bát mình đặt vào thìa của Đường Đường.

“Con cảm ơn bố!”, Đường Đường ghé tới, cái miệng nhỏ dính đầy dầu hôn chụt một cái lên má Hoắc Khải.

Ninh Ngọc Lâm vội vàng chỉ vào mặt mình: “Cả cậu nữa chứ!”

“Không thèm đâu, toàn râu đâm vào người ta!”, Đường Đường không chịu, quay đầu đi.

Biểu cảm “tổn thương” của Ninh Ngọc Lâm trông rất tức cười.

Nhìn dáng vẻ vui vẻ hòa thuận của ba người này, khóe miệng Ninh Thần cũng tủm tỉm một nụ cười.

Đã nhiều năm rồi cô không được nhìn thấy cảnh tượng ấm áp này. Những lần cãi vã, những lúc thất vọng, dường như tan biến hết trong một khoảnh khắc.

Cuộc sống mà mình mong chờ nhất, chẳng phải là như thế này ư?

Chỉ là, nó xảy đến quá đột ngột!

"Em cũng ăn nhiều vào, gầy đến nhọn cả cằm rồi", Hoắc Khải quay đầu nói với Ninh Thần: "Sau này em không cần vất vả thế nữa, chuyện kiếm tiền nuôi gia đình cứ để anh lo!"

Vẻ quan tâm và thương tiếc trong mắt anh khiến khóe mắt cô đỏ ửng, sống mũi cay cay, bỗng chốc muốn khóc thật to.

Không cần biết người đàn ông trước mặt thật lòng hay giả dối, ít nhất bây giờ những lời anh nói là những điều mà cô muốn nghe, là điều mà cô mong chờ đằng đẵng sau vô số ngày đêm phải thất vọng.

Ninh Thần khẽ gật đầu, gạt nhẹ hạt nước đọng trên khóe mắt, khẽ đáp một tiếng: "Ừm!"

Có lẽ đối với rất nhiều người, đây chỉ là một bữa cơm bình thường, nhưng đối với gia đình này, nó trở nên đáng quý biết bao.

Ăn cơm xong, Ninh Ngọc Lâm chủ động giúp họ thu dọn bát đũa. Hoắc Khải vốn định giúp một tay, nào ngờ bị cậu ta đẩy tới trước máy tính: "Ông anh rể của tôi ơi, anh mau chóng chỉnh sửa bản giới thiệu cho em đi, những chuyện khác, anh khỏi cần bận tâm! Rửa bát, quét nhà, lau nhà, em đây phục vụ trọn gói luôn!"

Hoắc Khải nghe xong bật cười, cũng không cần tỏ ra khách sáo với cậu ta nữa.

Bản giới thiệu mà anh viết ra, năm xưa là thứ mà rất nhiều công ty lớn hàng đầu tranh nhau mua về, chỉ cần dùng rửa bát quét nhà làm thù lao đã tặng cho Ninh Ngọc Lâm, hời cho cậu ta quá.

Đợi khi Ninh Ngọc Lâm mồ hôi nhễ nhại làm xong mọi việc, Hoắc Khải cũng đã gửi văn bản hoàn chỉnh vào hòm thư điện tử của cậu ta.

Ninh Ngọc Lâm vô cùng vui vẻ rời đi. Đóng cửa xong, Hoắc Khải quay đầu nhìn lại, thấy Ninh Thần đã dẫn Đường Đường đi rửa ráy, đang ở trong phòng ngủ cởi quần áo chuẩn bị đi ngủ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 12: Kẻ Thay Thế

Anh thức thời né tránh cảnh tượng khá kiều diễm kia, quay người ngồi xuống trước bàn máy tính.

Công việc kinh doanh của ngày hôm nay chắc hẳn vẫn có thể kiếm thêm vài đơn hàng, Hoắc Khải không muốn lãng phí công sức tuyên truyền của mình.

Chưa được bao lâu sau, Ninh Thần dỗ Đường Đường ngủ xong, mặc áo ngủ mỏng manh bước tới: "Anh nghỉ ngơi đi, để tôi trông cho một lát!"

"Không sao đâu, anh ở nhà cũng gần như nghỉ ngơi rồi mà, em cứ ngủ đi", Hoắc Khải đáp.

Ninh Thần nhìn anh, cô bỗng nói: "Nếu anh cứ như thế này mãi thì tốt biết bao…"

Cô rất hi vọng có thể dùng thực tế để chứng minh mình không chọn sai chồng, tiếc rằng Lý Phong chỉ khiến cô càng thêm thất vọng.

Hai ngày nay tuy rằng anh đã thay đổi theo chiều hướng tích cực hơn rất nhiều, nhưng Ninh Thần vẫn không dám chắc chắn rằng anh đã thực sự thay đổi.

Chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, hay là thay đổi mãi mãi?

Hoắc Khải hiểu được nỗi lo trong lòng cô, anh mỉm cười và đáp: "Không cần nghĩ quá nhiều đâu, cuộc sống chỉ càng thêm tốt đẹp thôi".

"Hi vọng là thế!", Ninh Thần không tranh giành quyền được trông coi cửa hàng Taobao với anh, bởi vì cô biết rõ, kể cả bản thân mình ngồi ở đó cũng rất khó có thể trả lời khách hàng tốt như Hoắc Khải.

Liếc mắt nhìn về phía sofa, Ninh Thần đột nhiên hỏi: "Một mình ngủ ở sofa chắc cũng lạnh nhỉ?"

Hoắc Khải sững người, lòng dạ dao động, ý của cô ấy là…

Nói thật lòng, Ninh Thần cũng quyến rũ lắm đấy chứ. Cô có vẻ trưởng thành mà các thiếu nữ khó lòng với tới, cộng thêm thân hình nuột nà tinh tế, hoàn toàn không giống một người phụ nữ đã từng sinh con.

Trong số những người phụ nữ mà Hoắc Khải từng gặp, cô có thể xếp vào top 5.

Thế mà Ninh Thần giơ bàn tay đang giấu sau lưng ra, ném cho anh một cái chăn nhung: "Dù vẫn là mùa hè nhưng cũng sắp vào thu rồi, đắp cái chăn nhung vẫn ấm hơn".

Nói xong, Ninh Thần quay người đi về phòng.

Nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng im ỉm, Hoắc Khải khẽ mỉm cười bất lực. Xem ra không chỉ có Ninh Thần mà bản thân anh cũng nghĩ quá nhiều rồi.

Không quá để tâm đến chuyện này, Hoắc Khải nhanh chóng điều chỉnh trạng thái.

Vì buổi chiều không tiếp tục tiến hành tuyên truyền nên lượng truy cập lúc trước kéo được đã tiêu hao kha khá, lượng khách hàng yêu cầu được tư vấn giảm đi rõ rệt.

Vì không có việc gì làm, Hoắc Khải thử tìm kiếm thông tin liên quan đến mình thêm lần nữa.

Cộng thêm hai ngày trước đó thì hôm nay đã là ngày thứ tư sau khi anh sống lại, đáng lý ra cũng có thể tìm kiếm được một vài động tĩnh trên mạng mới phải.

Dù gì thì người thừa kế giỏi giang nhất của gia tộc tử vong cũng được coi là chuyện khá lớn rồi.

Kể ra cũng tìm kiếm được một bài báo, nhưng nội dung bên trong khiến Hoắc Khải sững người.

Đầu đề của bài báo này là "ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc sáng nay đã tới tổng bộ của khách sạn Minh Châu, có vẻ liên quan đến việc tập đoàn Minh Châu bị thua mua".

Bên dưới đầu đề gắn kèm một tấm ảnh cực kỳ rõ ràng.

Trên tấm ảnh đó, Hoắc Khải được đám đông hộ tống tiến vào tổng bộ của khách sạn Minh Châu.

Nhìn gương mặt quen thuộc trên tấm ảnh, lòng dạ Hoắc Khải như có sóng gầm gió dữ, đầu óc cũng vang lên những tiếng ong ong.

Anh không thể ngờ rằng, vào ngày thứ tư sau khi sống lại, mình sẽ tìm kiếm ra được bài báo có nội dung như thế này.

Anh vẫn chưa chết?

Không, không thể nào!

Nhất định là anh đã chết rồi, nếu không làm sao có thể sống lại vào cơ thể của Lý Phong chứ.

Trừ khi anh gặp phải cảnh "buổi biểu diễn của Truman", tất cả mọi người xung quanh đều là diễn viên.

Nhưng buổi biểu diễn của Truman suy cho cùng cũng chỉ là tiểu thuyết. Tuy trên thế giới này có rất nhiều diễn viên, nhưng muốn tìm được nhiều người có diễn xuất thuyết phục đến vậy để phối hợp cùng anh trong một vở kịch, gần như không có khả năng, cũng không cần thiết.

Nhất là sự quan tâm của cô bé Đường Đường kia dành cho bố, tuyệt đối không thể đóng giả được!

Cho nên, chỉ có một khả năng.

Người muốn giết anh đã có âm mưu từ trước, thậm chí còn chuẩn bị sẵn một kẻ thay thế.

Sau khi anh chết, lập tức đẩy kẻ thay thế kia bước lên sàn diễn, tiếp tục lợi dụng sức ảnh hưởng của anh để nuốt gọn gia tài nhà họ Hoắc!

Chết tiệt!

Hai mắt Hoắc Khải đỏ bừng, con chuột máy tính bị anh siết chặt, thậm chí còn phát ra tiếng răng rắc.

Là ai!

Là ai đã "đạo diễn" nên chuyện này!

Là ai muốn dùng một kẻ thay thế để cướp hết những thứ vốn phải thuộc về anh!

Hoắc Khải chỉ muốn xông tới nhà họ Hoắc ngay lập tức để hỏi rõ mọi chuyện, nhưng nhìn người đàn ông trên bức ảnh kia, anh hít thở sâu mấy lần, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh cần có.

Tải bức ảnh xuống rồi phóng to nhiều lần và quan sát tỉ mỉ kỹ càng, Hoắc Khải không thể phủ nhận, kẻ thay thế này quả thực quá giống anh. Nếu chỉ nhìn mỗi gương mặt, rất khó nhận biết được thật giả.

Vả lại, có thể dự đoán được, nếu hung thủ đứng sau đã âm thầm ủ mưu cho tất cả mọi việc từ trước đó, vậy thì ngoài vẻ bề ngoài của kẻ thế thân, người này cũng có thể mô phỏng hoàn hảo từng thói quen trong cuộc sống đến hành vi và cử chỉ của anh.

Kể cả lúc mô phỏng có một chút xíu khác biệt cũng không ai dám nghi ngờ hắn, bởi vì ngoài kẻ biết được chân tướng, không ai dám nghĩ rằng, "ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc" hiện giờ chỉ là một kẻ giả mạo.

Nhìn chằm chằm vào tấm ảnh kia một lúc lâu, Hoắc Khải tắt trang web đi.

Anh nhẹ nhàng ngả người vào lưng ghế, nhắm mắt lại, đầu óc nhanh chóng suy tính.

Hung thủ đã tìm được kẻ thay thế, độ khó khi anh muốn quay về nhà họ Hoắc lại tăng thêm. Bây giờ nên làm thế nào mới có thể cứu vãn được cục diện?

Nghĩ ngợi rất lâu, Hoắc Khải mới nghĩ thông suốt một điều.

Kế hoạch chầm chậm phát triển từng bước rồi tiện đà giao thiệp cùng nhà họ Hoắc như lúc đầu đã không còn khả thi nữa vì tốc độ của nó quá chậm.

Trong số những người cùng leo núi với anh lúc ấy không phải chỉ có người nhà họ Hoắc mà còn hai người ngoài nữa. Hai người này có phải hung thủ hay không, Hoắc Khải khó mà khẳng định chắc chắn.

Nhưng nếu là một trong hai kẻ đó, vậy thì hoàn cảnh của nhà họ Hoắc hiện tại cực kỳ hung hiểm.

Cho nên, Hoắc Khải phải nhanh chóng tạo dựng liên hệ với nhà họ Hoắc.

Muốn làm được điều này thì phương pháp đơn giản nhất là tìm một nhân vật lớn đủ để liên lạc với nhà họ Hoắc, nương nhờ đôi cánh của người kia để bay cao hơn nhanh hơn.

Liêu Thiên Bằng?

Hoắc Khải khẽ lắc đầu, tuy rằng thực lực của người này cũng khá, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng lọt vào mắt thôi, không thể nào đối thoại cùng nhà họ Hoắc được.

Hòn đá kê chân mà mình muốn tìm phải ở đẳng cấp cao hơn Liêu Thiên Bằng mới được!

Chau mày suy nghĩ một hồi, trong đầu Hoắc Khải chợt lóe lên, anh nghĩ tới một người.

Cơ Hương Ngưng.

Nhà họ Cơ là một gia tộc xếp hạng năm toàn quốc, gia sản trên năm mươi tỷ, trong số những người mà Lý Phong quen, có thể coi là người có cách biệt nhỏ nhất với nhà họ Hoắc rồi.

Giống như nhà họ Hoắc, nhà họ Cơ cũng chia ra thành nhiều nhánh nhỏ, Cơ Hương Ngưng chính là con cháu của một nhánh trong đó. Trong thế hệ thanh niên của dòng phụ, Cơ Hương Ngưng có khả năng thiên phú về kinh doanh, rất được coi trọng.

Ở tình huống thông thường, người như Lý Phong không thể nào kết giao được với Cơ Hương Ngưng, đôi bên hoàn toàn không nằm trên cùng một đẳng cấp.

Nhưng anh ta may mắn lấy được Ninh Thần về làm vợ, mà Ninh Thần và Cơ Hương Ngưng là bạn cùng phòng thời đại học, quan hệ cũng khá tốt.

Năm xưa khi Lý Phong chật vật tìm công việc rồi hay nổi nóng khi ở nhà, Cơ Hương Ngưng đã chủ động đề nghị anh ta làm tài xế cho mình với mức lương cơ bản mười ngàn tệ mỗi tháng.

Một sinh viên đại học bình thường không có kinh nghiệm làm việc có thể cầm mức lương mười ngàn tệ mỗi tháng trước tuổi ba mươi đã là khá lắm rồi. Nhưng Lý Phong vẫn luôn bất mãn, anh ta luôn nghĩ rằng nghề lái xe quá giới hạn, mà cũng quá hèn mọn.

Bản thân mình là một người đàn ông có hoài bão lớn, sao có thể suốt ngày lái xe cho một người phụ nữ được?

Đối với một kẻ nói như rồng leo, làm như mèo mửa như Lý Phong, Cơ Hương Ngưng cũng không ưa gì anh ta, từng trách mắng anh ta rất nhiều lần. Nếu không vì nể mặt Ninh Thần, cô ấy đã cho anh ta thôi việc lâu rồi.

Về sau Lý Phong bị ngã khi lái xe máy điện mà hai tháng nay không đi làm, không biết người ta còn cần anh ta nữa không.

Tuy rằng trong điện thoại có sẵn phương thức liên lạc với Cơ Hương Ngưng, nhưng Hoắc Khải rất lý trí, bỏ ngay ý định gọi điện thoại cho cô ấy vào lúc này.

Thời gian cấp bách thật, nhưng không cần thiết phải vào giữa đêm.

Suy ngẫm trong chốc lát, Hoắc Khải mở trình duyệt, tìm kiếm các tin tức có liên quan tới Cơ Hương Ngưng.

Trong ký ức của Lý Phong, anh ta hoàn toàn không hiểu gì về Cơ Hương Ngưng. Nếu anh muốn dựa vào nhà họ Cơ để tìm kiếm sự giúp đỡ, trước hết phải tìm hiểu về "lối vào" quan trọng như Cơ Hương Ngưng.

Cứ thế bận rộn tới nửa đêm, Hoắc Khải mới chợp mắt vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

Sáng sớm hôm sau, anh vẫn dậy sớm đúng giờ để chuẩn bị bữa sáng.

Hoánh thánh gói từ hôm qua vẫn còn thừa khá nhiều. Sáng sớm ra đã ăn món này kể cũng kỳ lạ, nhưng cô nhóc Đường Đường ăn uống rất ngon miệng, không ngớt lời khen.

Hôm nay là cuối tuần, Đường Đường không cần đi học thêm, đáng lý ra Hoắc Khải sẽ ở nhà trông cô bé một ngày.

Bởi vì muốn liên lạc cùng Cơ Hương Ngưng nên Hoắc Khải vốn định nhờ Ninh Thần trông con hộ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh vẫn không nói ra.

Bây giờ quan hệ của họ vừa mới hòa hoãn hơn một chút, nếu anh lập tức đưa ra yêu cầu "quá đáng", công sức trước đó coi như uổng phí.

Sở dĩ anh hi vọng có thể cải thiện quan hệ cùng Ninh Thần, chỉ vì Hoắc Khải hiểu rằng, thân phận hiện tại của anh là Lý Phong.

Địa vị của anh ở gia đình này càng vững chắc thì càng có thể giấu kín thân phận của mình.

Hung thủ giết anh chưa chắc đã điều tra được. Nếu anh "vận hành" thân phận Lý Phong này càng tốt thì càng dễ tiếp cận chân tướng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 13: Cơ Hương Ngưng

"Đừng để con bé chơi máy tính suốt ngày, không tốt cho mắt đâu!", Ninh Thần dặn dò một câu rồi ra khỏi nhà.

Cho dù cách giao tiếp của họ không thân mật lắm, nhưng giọng điệu của cô ấy hôm nay đã hòa hoãn hơn hai ngày trước rất nhiều.

Đóng cửa lại, Đường Đường nhanh chóng chạy tới bàn học, mở ngăn kéo, lấy ra một bộ cờ tướng. Trải bộ cờ tướng bằng nhựa rẻ tiền lên bàn, cô bé nhìn Hoắc Khải đầy mong chờ: "Bố ơi, bố chơi cờ với con được không?"

Hoắc Khải vốn định gọi điện thoại cho Cơ Hương Ngưng, nhưng thấy vẻ chờ mong không sao giấu được trong ánh mắt của Đường Đường, anh vẫn chọn đáp ứng yêu cầu của con gái cưng trước đã.

Thấy bố đồng ý, Đường Đường phấn khích đến mức muốn nhảy lên. Cô bé nhanh chóng bày xong quân cờ của hai bên, ngẩng đầu liếc nhìn Hoắc Khải rồi tỏ ra do dự: "Bố ơi, hay là bố đi trước nhé?"

Chơi cờ tướng là một trong số ít những hoạt động chung của hai bố con nhà này.

Ban đầu Lý Phong dạy Đường Đường chơi cờ là vì muốn thể hiện bản lĩnh của người làm bố.

Nào ngờ Đường Đường có thiên phú dị bẩm trong phương diện này, chỉ chưa đầy một tháng đã "chặt chém" bố không còn mảnh giáp, khiến Lý Phong bực quá không bao giờ chơi cùng con bé nữa.

Bây giờ Đường Đường vẫn tưởng rằng trước mặt cô bé là ông bố chơi cờ siêu "gà" của mình ngày trước. Hoắc Khải cười cười, nếu đã là "tấm lòng" của con gái thì anh cũng không muốn nói nhiều, đi bừa một bước.

Đúng lúc này có người ấn chuông cửa, Hoắc Khải phải đi xong nước cờ thứ hai mới đứng dậy mở cửa.

Điều khiến anh ngạc nhiên là một người phụ nữ trẻ trung và xinh đẹp đang đứng ngoài cửa.

Cô ấy mặc áo vải chiffon màu nâu sáng cùng quần ống suông cạp cao màu xanh dương, chân đi đôi cao gót màu đen, cộng với lối trang điểm vừa vặn, thể hiện rõ được phong vị trưởng thành của phụ nữ.

Gương mặt kia cũng có dung mạo xinh xắn không kém gì Ninh Thần, trên sống mũi thẳng tắp là một đôi mắt sắc bén. Chỉ cần một cái đảo mắt của cô ấy dường như cũng đủ nhìn thấu người khác.

Người phụ nữ này chính Cơ Hương Ngưng trong trí nhớ của Lý Phong.

Hoắc Khải không ngờ sáng sớm hôm nay Cơ Hương Ngưng sẽ chủ động tìm tới tận đây.

"Sao hả, nhìn thấy tôi ngạc nhiên lắm à?", giọng nói của Cơ Hương Ngưng hoàn toàn khác biệt với Ninh Thần, cực kỳ thanh thúy, bén ngọt như nhát dao cắt vào miếng đậu phụ vậy.

"Cũng khá kinh ngạc, vào đây ngồi đi, tôi đang định tìm cô đây", Hoắc Khải nói rồi nhường đường cho cô ấy.

Thái độ của anh có vẻ khá tùy hứng, ít nhất thì không hề giống như muốn lấy lòng khiến Cơ Hương Ngưng thấy sửng sốt.

Trước kia, mỗi lần Lý Phong nhìn thấy cô ấy thì cứ như chuột thấy mèo, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên nhìn cô. Thế mà hôm nay, trên người anh có một loại khí chất cao quý rất khó tả.

Loại khí chất này không thể nào diễn kịch được, mà toát ra từ trong cốt tủy.

Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải mất mấy giây, tận tới khi giọng nói của cô nhóc Đường Đường vang lên: "Ôi, là dì Cơ!"

Bấy giờ biểu cảm của Cơ Hương Ngưng mới bình thường trở lại, cô mỉm cười đi vào phòng, nói với Đường Đường đang ngồi bên bàn: "Có nhớ dì không? Nè, dì mang quà cho con nè!"

Nói rồi, Cơ Hương Ngưng lấy từ trong túi xách ra một chiếc vòng tay Givenchy, bước tới cúi người đeo cho con bé.

"Cảm ơn dì Cơ!", Đường Đường vui vẻ hôn lên mặt cô ấy một cái.

"Ngoan quá!", Cơ Hương Ngưng tươi cười xoa đầu con bé, có thể nhìn ra, quan hệ của cô ấy và cô nhóc này rất tốt.

Nhìn Cơ Hương Nhưng rồi nhìn Hoắc Khải, Đường Đường bỗng nhiên buột miệng hỏi: "Bố ơi, hai người có chuyện gì cần làm ạ? Vậy lần sau bố con mình chơi cờ tiếp nhé".

Câu nói rất ấm áp, nghe có vẻ ngoan ngoãn, nhưng dù sao thì trẻ con vẫn là trẻ con. Dù con bé có hiểu chuyện đến mức nào thì vẫn không biết ẩn giấu cảm xúc thực sự dưới đáy lòng.

Nhìn vẻ thất vọng khó lòng che giấu trong ánh mắt của cô nhóc, Hoắc Khải đâu nỡ để con gái phải thất vọng. Anh mỉm cười ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn: "Không sao đâu, bố có thể vừa chơi cờ với con vừa nói chuyện mà!"

"Thật chứ ạ!", Đường Đường lập tức phấn khích trở lại: "Vậy thì bố thua cũng không được nói dì Cơ làm phiền bố đâu nha".

"Yên tâm, bố sẽ không trách người khác đâu", Hoắc Khải nói rồi nhìn về phía Cơ Hương Ngưng: "Cô ngồi xuống trước đi, tôi chơi với con bé một ván, vừa chơi vừa nói".

"Anh không sợ tôi quay người đi luôn à?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

“Nếu cô dễ dàng bỏ đi như thế thì cũng không chạy đến đây sớm như vậy. Dù gì cũng là tầng lớp tinh anh của gia tộc lớn, không đến độ hẹp hòi như vậy, tranh giành cả thời gian với một đứa trẻ”, Hoắc Khải quơ tay hạ một quân cờ.

Cơ Hương Ngưng khẽ nhíu mày, cô có thể cảm nhận rõ ràng, người đàn ông này có sự khác biệt rất lớn với chính anh trong quá khứ, dù xét từ góc độ lời nói hay hành động.

Điều gì đã khiến anh thay đổi như vậy.

Cơ Hương Ngưng thử suy đoán một vài nguyên nhân, nhưng không chủ động hỏi thăm. Đối với cô mà nói, đích thân tới tận nơi này đã là giữ thể diện cho anh lắm rồi, sao có thể hỏi han gì thêm chứ.

Quan hệ của Ninh Thần và cô rất tốt, cô ấy cũng từng giúp đỡ cô vài việc quan trọng, bất kể đứng từ góc độ tình cảm cá nhân hay lý do gì khác, Cơ Hương Ngưng luôn mong Ninh Thần được sống tốt hơn.

Vì thế, cô ấy để Lý Phong đi làm lái xe cho mình, cho dù thằng cha này khiến người ta không thể nào ưa được, cô vẫn cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Suốt hai tháng nay, Cơ Hương Ngưng vẫn luôn đợi Lý Phong đi làm, nhưng từ đầu đến cuối vẫn bặt vô âm tín.

Sau cùng cô gọi điện thoại cho Ninh Thần hỏi chuyện mới biết Lý Phong cứ ở lỳ trong nhà ăn không ngồi rồi chờ chết, hoàn toàn không có ý định đi làm.

Qua vài ngày do dự, Cơ Hương Ngưng cuối cùng cũng không kiềm lòng được, đành đến tận đây.

Cô chuẩn bị một đống những câu để mắng mỏ, nhưng vừa mới gặp mặt, người đàn ông từng khiến cô chỉ muốn đạp anh ta ngã xuống sông đã cho cô cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Thậm chí Cơ Hương Ngưng loáng thoáng cảm nhận được cảm giác bức bối. Rõ ràng đối phương không nói gì cả, nhưng dường như tất cả mọi thứ nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

Những lời quở trách đã chuẩn bị trước cũng mắc nghẹn trong cổ họng, không thốt ra được.

Giống như bây giờ, Hoắc Khải dùng con bé để khích bác mình, nhưng Cơ Hương Ngưng không thể nào phản bác được.

Bây giờ cô bỏ đi hay cãi nhau với anh, đều đồng nghĩa với việc thừa nhận mình đang tranh giành cùng một đứa trẻ con.

"Ở nhà suốt hai tháng rồi, miệng lưỡi cũng bén hơn nhiều đấy nhỉ", Cơ Hương Ngưng hừ một tiếng đầy bất mãn, sau đó lạnh lùng hỏi: "Trông anh rất có tinh thần đấy, đã dưỡng thương khỏi hẳn rồi nhỉ, tại sao không chịu đi làm? Định để Ninh Thần nuôi anh thật đấy à? Ít nhiều gì cũng là thằng đàn ông, dù xảy ra chuyện gì, anh cũng nên có tôn nghiêm của đàn ông chứ".

"Chiếu tướng!", con xe của Hoắc Khải lùi sâu xuống, con pháo chiếu tướng, đồng thời anh nhìn về phía Cơ Hương Ngưng: "Thực ra cũng rất tình cờ, vốn dĩ hôm nay định gọi điện thoại cho cô nói về chuyện đi làm, thế mà cô đã đến đây rồi".

"Trùng hợp thật nhỉ, anh cảm thấy tôi có tin không!", Cơ Hương Ngưng cười gằn.

"Tin cũng được mà không tin cũng được, không quá khác biệt. Quan trọng là từ ngày mai tôi sẽ đi làm, chiếu tướng tiếp nè, con hết cờ rồi nhé!", Hoắc Khải đặt quân cờ xuống.

Cô nhóc ngồi ở phía đối diện sững sờ nhìn bàn cờ, dường như không dám tin mình thua nhanh đến thế.

Cũng chỉ có khi mới bắt đầu học đánh cờ cô bé mới bị Lý Phong đánh bại dễ dàng như vậy, sau này về cơ bản toàn do một mình cô bé "ngược

đãi" đối phương.

Vốn dĩ Đường Đường còn nghĩ, khó khăn lắm mới được chơi cờ cùng bố một lần, hay là "nhường" bố tí ti. Nào ngờ nước cờ của Hoắc Khải quá sắc sảo, về cơ bản không cho cô bé cơ hội phản kháng, vài ba nước đi đã chiếu tướng rồi.

"Cũng được đấy, rèn luyện thêm nhiều vào, năm sau có thể lấy được danh hiệu kỳ thủ cấp ba", Hoắc Khải mỉm cười xoa đầu con gái coi như an ủi.

Câu nói này không phải tâng bốc, kỹ năng chơi cờ của Đường Đường thực sự rất khá, cũng được tính là giỏi trong số kỳ thủ nghiệp dư, chẳng trách Lý Phong bị con bé "giết" đến độ chạy té khói. Ngày thường rảnh rỗi không có việc gì làm, con bé cũng chạy khắp nơi tìm những ông lão thích đánh cờ để so tài.

Mấy ông lão tự xưng mình là thiên hạ vô địch bị con bé đánh bại đến mức không chịu nổi.

Mới bảy tuổi và chỉ học cờ tướng được vài tháng đã đạt tới trình độ này, quả đúng là có thiên phú dị bẩm.

Thời niên thiếu, Hoắc Khải cũng từng học cờ tướng mấy năm. Hồi mười bảy tuổi, thậm chí anh từng giành giải á quân trong cuộc thi cờ tướng toàn quốc ở hạng mục cá nhân. Nếu có thể kiên nhẫn học hỏi thêm một năm, chắc giành giải quán quân cũng không thành vấn đề.

Chẳng qua, với tư cách là người có tiền đồ nhất nhà họ Hoắc, chơi cờ chỉ được coi như sở thích trong lúc rảnh rỗi, không thể trở thành tiêu điểm trong cuộc sống, cho nên con đường trở thành cao thủ cờ tướng của Hoắc Khải đứt đoạn từ đây.

Mấy năm nay anh thích cờ vây hơn, phức tạp hơn cờ tướng, cũng có thể rèn luyện khả năng tư duy lô-gích hơn. Cho dù là vậy, dạy một cô bé mới bảy tuổi và chưa đạt đến kỳ thủ cấp ba vẫn có thừa khả năng.

Cơ Hương Ngưng ở bên cạnh chen vào: “Thắng một đứa trẻ con bảy tuổi có gì mà phải đắc ý, không thấy ngượng à!”

Chắc hẳn cô ấy không hiểu v`êcờ tướng nên mới không thấy được thiên phú đáng kinh ngạc của Đường Đường. Hoắc Khải chỉ mỉm cười chứ không phản bác, thế mà Đường Đường lại lên tiếng “bất bình” thay cho bố mình: “Dì Cơ, hôm nay bố con thực sự giỏi lắm đó!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 14: Không Biết Gì Nhưng Cứ Giả Bộ Như Am Hiểu

“Được rồi được rồi, biết con lúc nào cũng bênh bố con rồi, được chưa!”, Cơ Hương Ngưng bế con bé lên với vẻ cưng chiều, thái độ hòa nhã hơn hẳn lúc nói chuyện cùng Hoắc Khải.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên đeo kính đứng ở cửa nhẹ nhàng nhắc nhở: “Giám đốc Cơ, đã sắp đến giờ hẹn cùng công ty thương mại Đông Lai rồi ạ.”

Cơ Hương Ngưng giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ rồi, bèn thơm má Đường Đường thêm một cái rồi nói: “Dì đi làm việc trước đã, đợi dì xong việc rồi dẫn con đi xem phim và ăn kem nhé!”

“Bố con cũng cùng đi chứ ạ?”, Đường Đường hỏi.

Cơ Hương Ngưng nhìn về phía Hoắc Khải, chưa đợi cô nói gì, Hoắc Khải đã lên tiếng trước: “Hai người tới công ty thương mại Đông Lai để bàn với họ về chuyện thu mua lô nguyên liệu ở Đông Nam phải không? Nếu đổi lại là tôi, hôm nay tôi sẽ không đi”.

Cơ Hương Ngưng nhìn anh với vẻ sững sờ, dường như không hiểu tại sao anh lại biết mình tới tìm công ty thương mại Đông Lai để bàn chuyện gì.

“Sao anh...”

Hoắc Khải cắt ngang lời cô: “Hãy tin tôi, hôm nay thất hứa là một chuyện cực kỳ có lợi cho cô!”

“Nói nhăng nói cuội!”, Cơ Hương Ngưng trợn mắt nhìn anh, cực kỳ không vui: “Anh thì biết cái gì mà ở đây nói năng linh tinh? Tin anh? Anh tưởng rằng tôi đến tìm anh vì cảm thấy anh có bản lĩnh gì à? Tôi chỉ muốn giúp Ninh Thần mà thôi, anh tưởng anh là ai? Đúng là chẳng thể hiểu nổi!”

Trước kia, lúc Lý Phong lái xe cho Cơ Hương Ngưng cũng từng nói về lý giải của mình đối với vấn đề của công ty, cực kỳ tự tin, thế nhưng kết quả cho thấy mọi phân tích của anh ta hoàn toàn sai bét tè lè nhè.

Trong công ty có khá nhiều người biết chuyện này, họ vừa cười nhạo Lý Phong dốt nát mà cố tỏ ra bác học, vừa không thể hiểu nổi tại sao Cơ Hương Ngưng phải thuê một thằng ngu về làm lái xe, thật sự xấu hổ lắm ấy chứ.

Bây giờ Hoắc Khải lại nói ra ý kiến của mình, đã vậy còn vô cùng đường đột, đến cả người đàn ông trung niên đứng ở cửa cũng tỏ vẻ khinh thường.

Một thằng nhãi không đủ tư cách ăn bám vợ mà vẫn còn nói năng hàm hồ, sao không tự đái một bãi rồi soi vào đấy xem mình là hạng người gì!

Bất kể Cơ Hương Ngưng hay người đàn ông trung niên nhậm chức trưởng phòng thu mua ở công ty này đều không hề mảy may suy nghĩ tới lời nhắc nhở của Hoắc Khải.

Thậm chí Cơ Hương Ngưng còn không muốn trò chuyện gì thêm với anh, chỉ hứa với Đường Đường lát nữa sẽ dẫn cô bé đi chơi rồi bỏ đi luôn.

Đường Đường vẫy tay tạm biệt cô ấy, tận khi Cơ Hương Ngưng lên xe rồi mới kéo kéo vạt áo Hoắc Khải, khẽ thì thầm: "Bố ơi, hình như dì Cơ tức giận rồi..."

"Không sao, lát nữa dì con còn giận hơn!", Hoắc Khải mỉm cười nắm tay Đường Đường: "Đi nào, bố dẫn con đi mua cờ vây. Thứ này thú vị hơn cờ tướng nhiều!"

"Thật không ạ! Quá tuyệt vời!", Đường Đường phấn khích nhảy khắp nhà. Chỉ cần bố chịu chơi cùng cô bé, không cần biết chơi cái gì, cô bé đều thấy vui. Có lẽ đây chính là lý do tại sao niềm vui của trẻ con nhiều hơn người lớn.

Bởi vì trẻ con lúc nào cũng hồn nhiên và trong sáng như thế.

Trong chiếc Maybach hiện đang chạy bon bon trên đường, người đàn ông trung niên ngồi ở ghế phụ lái ngoái đầu nhìn Cơ Hương Ngưng: "Giám đốc Cơ, tên Lý Phong này tấu hài quá, còn dám khua tay múa chân nhúng mũi vào chuyện của công ty chúng ta nữa, anh ta tưởng mình là nhân tài ngàn năm khó gặp à? Cô sẽ không có ý định cho anh ta quay về làm lái xe thật đấy chứ?"

Cơ Hương Ngưng cũng đang suy nghĩ chuyện này. Cô muốn giúp Ninh Thần, nhưng cũng không thể vì Lý Phong mà biến mình thành trò cười của cả công ty được.

Nhà họ Cơ rất lớn, là một chỗ dựa rất vững vàng, chính vì như thế, cuộc chiến của đám con cháu cực kỳ khốc liệt.

Nhất là người của dòng chính – vốn nắm giữ nhiều nguồn lợi và quyền lực nhất, không bao giờ hi vọng đám con cháu tài giỏi của nhánh phụ như cô có thể trèo lên. Nếu không, để cô chiếm mất vị trí quan trọng thì người của dòng chính ngồi vào đâu được?

Bản lĩnh của Cơ Hương Ngưng rất giỏi, vì thế càng bị bài xích.

Chỉ cần phạm chút lỗi lầm cũng dễ dàng bị người ta xé chuyện bé ra to. Nếu cô tiếp tục cho Lý Phong về làm lái xe, rất khó để khẳng định anh có mang tới rắc rối không thể nào bù đắp nổi cho cô hay không.

Tuy rằng ban đầu cô để Lý Phong làm lái xe có nguyên nhân đặc thù khác, nhưng cũng phải suy ngẫm cẩn trọng có nên tiếp tục giúp Ninh Thần và Lý Phong.

"Sau này tính tiếp, bây giờ đừng nghĩ đến chuyện của anh ta nữa. Đã chuẩn bị xong tư liệu thu mua cho bên công ty thương mại Đông Lai chưa?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

"Chuẩn bị xong rồi, quá trình đàm phán trước đó cũng rất thuận lợi. Lần này chúng ta tới đó coi như chỉ cần ký hợp đồng thôi", người đàn ông trung niên lắc đầu: "Cũng chỉ có dạng người không biết gì mà cứ cố tỏ ra am hiểu như Lý Phong mới khuyên chúng ta đừng đi, đúng là nực cười!"

“Ừm, ký hợp đồng xong thì tranh thủ vận chuyển nguyên liệu về”, Cơ Hương Ngưng nói. Có thể nhìn ra được, cô cũng rất tự tin vào chuyện ký hợp đồng ngày hôm nay.

Còn về lời nhắc của Hoắc Khải, từ đầu đến cuối không ai để tâm.

Lời nói của một tên ngốc, tin được không?

Không lâu sau, chiếc Maybach chạy tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm của công ty thương mại Đông Lai.

Cơ Hương Ngưng dẫn theo trưởng phòng thu mua tự tin tiến vào thang máy. Nếu lần thu mua nguyên liệu lần này thuận lợi, chí ít thì KPI của nửa đầu năm sẽ tăng thêm gấp đôi, khá quan trọng đấy.

Thế nhưng, ba mươi phút sau, Cơ Hương Ngưng và trưởng phòng thu mua quay lại bãi đỗ xe dưới tầng hầm với vẻ mặt khó coi.

Ra khỏi thang máy, trưởng phòng thu mua tức tối nói: “Cái lão giám đốc Triệu này chẳng ra làm sao, đã hứa sẽ bán cho chúng ta, làm sao tự dưng chơi chiêu tăng giá này chứ? Chẳng phải đang ép chúng ta phải nâng giá sao!”

Cơ Hương Ngưng nhíu mày, biểu cảm vô cùng u ám.

Khi vừa lên tầng, họ gặp ngay phó tổng giám đốc của công ty thương mại Đông Lai, phụ trách việc mua bán lần này. Vốn tưởng rằng có thể ký được hợp đồng ngay lập tức, nào ngờ vị phó giám đốc kia thở ra mấy câu khiến người ta không thể ngờ tới.

“Bên phía Hương Giang có một vị thương nhân lớn bằng lòng thu mua với giá cao hơn 10%. Cho nên công ty chúng tôi quyết định bán hàng cho họ. Hai vị cũng đừng tức giận, buôn bán là phải thế thôi, ai ra giá cao hơn thì bán cho người đó. Ai cũng vì kiếm tiền cả, mong hãy thông cảm cho nhau. Đương nhiên, nếu tập đoàn Cơ Thị bằng lòng ra giá cao hơn họ, chúng tôi cũng sẽ ưu tiên bán cho các vị”.

Làm kinh doanh, ai ra giá cao thì mua được, đây là điều đương nhiên. Nhưng rõ ràng đã đàm phán ổn thỏa, gần đến lúc ký hợp đồng tự dưng giở quẻ, đúng là làm người ta bực mình.

Giá nguyên liệu của công ty Đông Lai không hề cao, luôn thấp hơn giá thị trường khoảng 10%. Giá cả mà thương nhân Hương Giang đưa ra thực chất cũng chỉ là giá thị trường. Nếu Cơ Hương Ngưng muốn mua thì phải ra giá cao hơn giá thị trường 10% thì vụ mua bán này mới xong được.

Bỏ thêm 10% nữa là điều khiến Cơ Hương Ngưng nghẹn họng nhất.

Dùng cái giá này để mua nguyên liệu, dù không đến mức lỗ, nhưng sổ sách đầu tư đã làm trước đó phải sửa lại.

Nếu không mua thì bên phía công ty đang cần dùng, trong thời gian ngắn rất khó tìm được nguồn hàng vừa dồi dào vừa có giá cả phải chăng như công ty thương mại Đông Lai.

"Giám đốc Cơ, cô xem, có cần gọi điện thoại cho tổng bộ của tập đoàn không...", trưởng phòng thu mua hỏi.

"Gọi điện thoại làm gì? Để họ gây áp lực thêm à? Ông cảm thấy có tác dụng gì không?", Cơ Hương Ngưng tức giận đáp.

Trưởng phòng thu mua cũng biết danh tiếng của Cơ thị không thể hù dọa tất cả mọi người. Vì mưu cầu lợi ích mà nhiều người còn dám phóng hỏa giết người, sợ gì đắc tội Cơ thị?

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ phải tăng giá thêm 10% thật sao?", trưởng phòng thu mua lại hỏi.

Cơ Hương Ngưng rất muốn đồng ý một cách mù quáng, cứ hoàn thành xong vụ này đã rồi tính tiếp. Nhưng đột nhiên, cô nhớ tới lời Hoắc Khải từng nói.

"Nếu đổi lại là tôi, hôm nay tôi sẽ không đi. Hãy tin tôi, hôm nay thất hứa là một chuyện cực kỳ có lợi cho cô!"

Đây là nguyên văn câu nói của Hoắc Khải, lúc mới nghe, Cơ Hương Ngưng cảm thấy đầu óc thằng cha này bị chập mạch rồi.

Chẳng hiểu cái quái gì, tự dưng đưa ra ý kiến tồi như thế.

Nhưng bây giờ, liên hệ với việc công ty thương mại Đông Lai đột nhiên giở quẻ, Cơ Hương Ngưng bỗng cảm thấy, dường như trùng hợp quá rồi.

Tại sao anh ta không cho cô đến công ty này vào ngày hôm nay?

Bởi vì anh ta biết sẽ xảy ra chuyện như thế này sao?

Nhưng nếu hôm nay cô không đến, họ bán nguyên liệu cho thương nhân Hương Giang thì sao! Thế chẳng phải còn toang hơn à?

Cơ Hương Ngưng nghĩ mãi không ra, may mà cô không phải dạng người thích đâm đầu vào tường. Nếu mình nghĩ không ra thì đi hỏi thẳng người biết.

"Đi, đi tìm Lý Phong!", Cơ Hương Ngưng dặn dò.

"Lý Phong? Tìm anh ta làm gì chứ?", trưởng phòng thu mua hỏi lại với vẻ khó hiểu.

"Ông không cảm thấy, những lời anh ta nói cách đây một tiếng và chuyện vừa xảy ra trùng hợp một cách kỳ lạ ư?", Cơ Hương Ngưng trầm giọng hỏi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 15: Thành Công Rồi!

Trưởng phòng thu mua hơi sững sờ, ngẫm nghĩ cẩn thận, cũng phát hiện ra điểm quái lạ.

Cậu thanh niên kia không khuyến khích bọn họ đến công ty Thương mại Đông Lai, thế rồi trùng hợp bên này cũng lật lọng luôn.

Thế nhưng, bảo trưởng phòng thu mua tin một nhân vật nhỏ bé như Lý Phong có thể biết trước được bí mật kinh doanh của Thương mại Đông Lai là chuyện vô cùng khó.

Anh ta không tin, nhưng lại không ngăn được suy nghĩ của Cơ Hương Ngưng.

Do không có cách nào nên trưởng phòng thu mua đành phải lên xe theo họ. Chiếc Maybach rời khỏi gara ở tầng hầm, hướng thẳng về phía căn nhà cũ kỹ của Lý Phong.

Còn lúc này, Hoắc Khải đang ngồi trong phòng dạy cờ vây cho Đường Đường.

Đứa bé này quá thông minh, môn cờ vây nghe có vẻ phức tạp mà cô bé chỉ cần ba phút đã hiểu rõ quy tắc, chỉ chơi một ván đã hiểu gần như hết.

Lúc đánh đến ván thứ hai đã bắt đầu rất thành thục rồi.

Hoắc Khải được mọi người gọi là thiên tài trong thiên tài, theo anh thấy, Đường Đường cũng đủ tư cách được gọi như vậy.

Thật ngoài sức tưởng tượng, một con mọt sách như Lý Phong lại có thể sinh ra được cô con gái thông minh tới vậy. Hơn nữa Đường Đường lại còn có vẻ trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ cùng lứa, cô bé cực kỳ hiểu chuyện, khiến mọi người càng nhìn càng thích.

Đương lúc họ đang đánh được chừng một nửa ván thứ hai thì cửa phòng bị người nào đó gõ mạnh, giọng nói của Ninh Ngọc Lâm ở bên ngoài có thể sánh ngang với tiếng sét đánh.

Hoắc Khải đi ra mở cửa: "Cậu muốn phá nhà tôi đấy à?"

"Anh rể, thành công rồi, thành công rồi!", Ninh Ngọc Lâm hô hởi xông tới, ôm chặt lấy anh, sau đó hò hét.

Hoắc Khải liền hiểu rõ cậu ta đang vui mừng vì điều gì, chính là chuyện mở shop Taobao, nhưng chỉ có chút chuyện nhỏ xíu thế mà đáng để vui vẻ vậy ư?

Chuyện mà cậu cả nhà họ Hoắc chẳng thèm đặt trong mắt lại là việc vui ngất trời đối với Ninh Ngọc Lâm.

"Đừng hô hào nữa, không thấy Đường Đường đang suy nghĩ à!", Hoắc Khải quát.

Lúc này Ninh Ngọc Lâm mới hạ thấp giọng, nhưng vẫn không kìm được mà lôi kéo Hoắc Khải: "Giám đốc Hoàng nói sẽ duyệt hai trăm ngàn tệ để em mở shop trước. Chỉ cần có thể hoàn thành được một đơn hàng thì sẽ duyệt thêm ba trăm ngàn! Còn nữa, ông ta sẽ không lấy một chút lợi nhuận nào từ cửa hàng Taobao. Trừ chi phí ra thì tất cả số tiền còn lại đều được đầu tư thành hai lần, sẽ do em toàn quyền xử lý. Anh rể, em sắp sửa phát tài rồi!"

Hoắc Khải nghe mà bật cười, giờ đã ra đâu vào đâu đâu, còn chưa mở shop nữa kìa? Mới thế mà đã nói sắp phát tài, vậy khi thật sự mở shop rồi chẳng phải sẽ thành lên trời luôn à?

"Được được được, chúc mừng giám đốc Ninh, cậu cứ ngồi xuống, nghỉ ngơi uống ngụm nước trước đã. Tôi đi đánh cờ với Đường Đường đây", Hoắc Khải nói.

"Ấy, chờ chút, em còn chưa nói xong mà", Ninh Ngọc Lâm vội vàng kéo anh lại, tỏ vẻ nhăn nhó: "À thì là, giám đốc Hoàng đưa ra cho em một

nhiệm vụ, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ này thì anh ta mới cấp duyệt tiền cơ".

Hoắc Khải nhìn ra được một vài manh mối từ vẻ mặt kia, nói thẳng: "Tôi không rảnh".

"Ôi anh rể tốt, anh rể thân thiết của em ơi, anh ơi, anh ới ời!", Ninh Ngọc Lâm biết mình không thể gạt được Hoắc Khải nên bày ra vẻ mặt như đưa đám: "Em cũng đâu bảo anh phải làm gì, chỉ là huấn luyện nhân viên thôi, giúp em khiến cửa hàng flagship trở nên nề nếp là được. Khởi đầu một tháng hai mươi ngàn, cứ bán thành công một đơn sẽ trích 10% hoa hồng cho anh!"

Hoắc Khải trừng mắt với cậu ta: "Cậu cảm thấy tôi chỉ đáng giá hai mươi ngàn thôi ư? Hơn nữa, như thế mà bảo là không bắt tôi phải làm gì? Chỉ nguyên công huấn luyện thôi đã tốn của tôi không biết bao nhiêu thời gian, lại còn phải khiến cửa hàng của cậu trở nên nề nếp, sao cậu không trực tiếp bảo thẳng là tôi hãy giúp các cậu đưa nhà máy ra thị trường luôn đi!"

"Nếu anh muốn thì em cũng bằng lòng, không phản đối gì hết…", Ninh Ngọc Lâm lẩm bẩm, thấy Hoắc Khải lại trừng mắt với mình đành vội vàng nói: "Cho dù không nể mặt em thì ít nhất anh cũng nên nể mặt chị gái em chứ, còn cả Đường Đường nữa, đúng không?"

Hoắc Khải thật sự cạn lời vì những gì cậu ta nói, chuyện này thì liên quan gì đến Ninh Thần và Đường Đường?

Nhưng dù sao đối phương cũng là em vợ, anh cũng không tiện gạt phăng đi, bèn nói: "Tôi không có nhiều thời gian, không giúp được cậu quá nhiều. Khi nào cửa hàng flagship ra mắt, tôi có thể giúp cậu tuyên truyền, còn huấn luyện nhân viên gì đó thì tôi không nhận đâu".

"Ơ? Vậy em phải làm thế nào bây giờ, trong nhà máy bọn em không có lấy nổi một shop online, anh không dạy thì…"

“Cậu không thể đăng thông báo tuyển những người thạo việc được à? Mà cứ phải nhìn chằm chằm mãi một mẫu đất không tha, phóng tầm mắt xa hơn chút đi được không hả?”, Hoắc Khải tức giận.

“Í, thông báo tuyển dụng, cái này hay nè, quá hay luôn!”, Ninh Ngọc Lâm tỏ ra cực kỳ đồng tình, sau đó cậu ta thu lại vẻ tí tửng, lôi kéo Hoắc Khải: “Anh rể, anh đã giúp đến thế rồi chi bằng làm cho trót luôn đi. Mời người nào đỉnh đỉnh chút á. Tầm nhìn của em hạn hẹp, không hiểu mấy thứ này, đâu biết được ai có bản lĩnh còn ai chỉ giỏi nói mồm. Chỉ một bài thông báo tuyển dụng thôi mà, chắc cũng đến trưa là cùng. À không, nhiều nhất cũng chỉ mất của anh một ngày. Thế này đi, em đi tìm giám đốc Hoàng, bảo ông ta duyệt trước cho anh 500… à không mười ngàn tệ tiền phí vất vả luôn!”

Hoắc Khải bị cậu ta kì kèo mãi đành phải đồng ý.

Thấy Hoắc Khải đã đồng ý, Ninh Ngọc Lâm lập tức vui mừng ôm chầm lấy anh, cứ hết một câu anh rể tốt, rồi lại tới anh trai tốt, nghe rõ là thân thiết.

Đường Đường đang ngồi nghĩ thế cờ cũng không kìm được phải ngẩng đầu nói: “Cậu, nước miếng của cậu nhiều quá đấy, tung tóe khắp mặt cháu rồi này”.

“Ha ha ha, cháu gái ngoan, cậu đang vui ấy mà. Đợi cậu kiếm được tiền rồi sẽ mua cho cháu một bộ cờ vây bằng vàng luôn!”, Ninh Ngọc Lâm hùng hồn nói.

“Được rồi, đừng tỏ ra vật chất trước mặt con trẻ như thế, có thấy tục không hả? Lúc nào rồi mà còn không tranh thủ đi làm chuyện chính đi!”, Hoắc Khải lên tiếng.

“À đúng đúng, vậy em đi nói với giám đốc Hoàng một câu trước, lát nữa đến giờ thông báo tuyển dụng em sẽ lại tới nhá”.

“Tốt nhất đừng tới”.

Ninh Ngọc Lâm phớt lờ luôn câu này của anh, vui vẻ mở cửa ra, thình lình nhìn thấy Cơ Hương Ngưng đang giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa.

"Ơ kìa chị Hương Ngưng, chị tới rồi à? Tìm chị em hả? Chị ấy không ở nhà đâu", Ninh Ngọc Lâm nói tằng tằng như súng máy, khiến Cơ Hương Ngưng sững sờ.

Sao cái thằng nhóc này lại vui vẻ thế nhỉ?

Nhất là lúc nhìn thấy Hoắc Khải ở trong nhà, cô ấy lại càng cảm thấy quái lạ.

Người nhà họ Ninh luôn ghét bỏ Lý Phong cũng chẳng phải chuyện bí mật gì, là bạn thân của Ninh Thần, tất nhiên Cơ Hương Ngưng biết rõ điều này.

Đặc biệt là Ninh Ngọc Lâm, cậu ta luôn cảm thấy bất bình thay chị gái, cảm thấy chị cậu ta gả cho cái đồ mọt sách như Lý Phong chẳng khác nào đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu. Thế nên cứ hễ hai người này ở cạnh nhau là kiểu gì cũng cãi vã.

Nhưng hôm nay cậu ta lại cười rõ là tươi, phòng chừng nếu đằng sau cậu ta có đuôi thì cơ cũng lắc lư ngoe nguẩy luôn rồi ấy.

"Chị đến tìm anh ta", Cơ Hương Ngưng nói.

"Ồ, tìm anh rể em ấy hả, vậy được, hai người nói chuyện đi, em còn có việc, đi trước nhé", Ninh Ngọc Lâm cũng không nhiều lời mà rời đi thật dứt khoát.

Nào ngờ câu anh rể của cậu ta còn khiến Cơ Hương Ngưng ngạc nhiên hơn.

Không ngờ Ninh Ngọc Lâm lại gọi Lý Phong là anh rể?

Cậu ta uống nhầm thuốc, hay là quên uống thuốc vậy?

Bỗng nhiên Hoắc Khải lên tiếng: "Nếu đã tới tìm tôi thì vào trong r ồi nói".

Nhìn người đàn ông đang mỉm cười kia, Cơ Hương Ngưng bỗng có một cảm giác quái lạ khó diễn tả.

Cô ấy không tiếp tục đứng ở cửa nữa mà cất bước đi vào trong.

Anh chàng giám đốc thu mua trước đó đi cùng Cơ Hương Ngưng đã tự đón xe quay v ềcông ty r ồi, bởi vì cô ấy cảm thấy đến nơi này nói chuyện có thể sẽ liên quan đến bí mật của một số người, nên không muốn để quá nhi ều người biết.

Tiện tay đóng cửa lại, Hoắc Khải rót một ly nước đưa cho Cơ Hương Ngưng, sau đó ng ồi xuống đối diện Đường Đường, nhấc một quân cờ màu đen r ồi đặt xuống bàn cờ: "Ng ồi đi r ồi nói".

Một loạt cử chỉ này của anh đ ều cực kỳ bình tĩnh thong dong, khiến Cơ Hương Ngưng có cảm giác như đang đối diện với người lớn trong nhà vậy.

Rõ ràng cảm thấy đáng ra Lý Phong không nên có phản ứng thế này, nhưng nhìn dáng vẻ của anh, cô ấy lại thấy đây là chuyện đương nhiên.

Nhìn đăm đăm vào bàn cờ vây mới mua, Cơ Hương Ngưng không lập tức nói đến chuyện của Thương mại Đông Lai mà chỉ hỏi: "Anh còn biết chơi cờ nữa à?"

"Từng học một thời gian, thấy cũng khá hay, nếu có thời gian cô cũng có thể học", Hoắc Khải lại đặt thêm một quân cờ đen nữa xuống: "Nước này của con sai r ồi, sai một li đi một dặm, con muốn chơi tiếp không?"

"Muốn ạ!", Đường Đường gật mạnh, trong mắt đ ầy vẻ chuyên chú và nghiêm túc.

Hoắc Khải cười cười, để cô bé tự xếp quân cờ, sau đó nhìn sang Cơ Hương Ngưng r ồi hỏi: "Chắc hẳn cô tới đây vì chuyện của Thương mại

Đông Lai đúng không? Có phải quyết định thay đổi suy nghĩ của mình rồi chăng?"

Cơ Hương Ngưng ngạc nhiên nhìn anh: "Anh thật sự biết chuyện của bọn họ à? Sao anh lại biết?"

"Điều này không quan trọng, quan trọng là kết quả cơ. Thương mại Đông Lai hi vọng các cô nâng giá lên bao nhiêu?", Hoắc Khải hỏi.

Cơ Hương Ngưng đã xác nhận trước đó người đàn ông này không hề ăn nói lung tung, bởi vì anh đã biết gì đó nên mới có thể nhắc nhở cô ấy như vậy.

Tiếc rằng cô ấy lại không tin.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 16: Gậy Ông Đập Lưng Ông

"Nâng thêm 10%", Cơ Hương Ngưng đáp rất dứt khoát, không hề có ý giấu diếm.

"Như vậy vẫn chấp nhận được, cũng không nhiều quá", Hoắc Khải lại hỏi: "Thế bây giờ cô muốn làm gì, đồng ý điều kiện của họ?"

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, chừng nửa phút sau, đến khi Đường Đường xếp cờ xong, gọi Hoắc Khải đến chơi tiếp ván nữa thì cô mới lên tiếng: "Đổi lại là anh thì anh sẽ làm thế nào?"

"Tôi ấy hả?", Hoắc Khải quay người, Đường Đường đã đi trước một quân đen, còn anh thì vô cùng tùy ý đặt một quân trắng xuống bàn cờ: "Các cô đi đến đó rồi thì chẳng khác nào ở vào thế bị động. Nếu là tôi, đầu tiên tôi sẽ nghĩ cách phong tỏa tin tức về số hàng cần gấp, sau đó ngấm ngầm thả ra thông tin người cạnh tranh với cô ở công ty đã liên lạc được với hai nhà cung ứng khác. Rất có thể sẽ thành công 'đoạt mất' công việc của cô, thế nên cô luôn tỏ ra tức giận phừng phừng. Sau đó ắt giành lại được quyền chủ động".

Cơ Hương Ngưng nghe đến độ sững người. Cô hoàn toàn không nghĩ ra biện pháp như Hoắc Khải nói, thậm chí có thể nói là chưa hề nghĩ tới.

Bởi vì công ty thật sự rất cần số hàng này, trong thời gian ngắn cũng không thể tìm ra được người thay thế nào khác.

Thế nên suy nghĩ trực tiếp nhất trong đầu cô chính là nâng giá, chốt đợt thu mua.

Bây giờ Hoắc Khải đưa ra một cách thức hoàn toàn khác, nếu là ngày thường, chắc chắn Cơ Hương Ngưng sẽ khịt mũi coi nhẹ. Nhưng lúc này cô không lập tức tỏ rõ cách nhìn, mà chỉ thận trọng tự hỏi trong đầu, sau đó lên tiếng: "Sao lại phải làm như vậy?"

“Bởi vì hiện giờ trong nước chỉ có Cơ Thị các cô cần số hàng này, lại còn cần gấp, thế nên Thương mại Đông Lai mới dám sử dụng thủ đoạn ép các cô phải nâng giá. Nhưng nếu nghĩ theo hướng ngược lại, Thương mại Đông Lai vì muốn đáp ứng nhu cầu của Cơ Thị nên cũng phải nhập vào số lượng hàng rất lớn. Nếu Cơ Thị không cần nữa, bọn họ sẽ rất khó bán ra ngoài được trong thời gian ngắn. Vì nhập hàng nên Thương mại Đông Lai đã chọn vay ngắn hạn một số tiền lớn trong vòng một tuần, kéo dài thêm một ngày thì áp lực của bọn họ lại càng tăng. Thế nên điều cô cần làm là tạo thêm áp lực cho bọn họ, giống như những gì bọn họ đã làm với cô”.

Hoắc Khải giải thích rất kỹ, chỉ cần không phải người ngốc thì đều có thể hiểu được.

“Nếu bọn họ không mắc bẫy thì sao?”, Cơ Hương Ngưng lại hỏi.

Hoắc Khải cười cười: “Nếu ngay cả một tin tức như thế mà bộ phận PR của Cơ Thị còn không làm sao cho chân thật thì chi bằng giải tán luôn đi”.

Cơ Hương Ngưng không lên tiếng, bởi vì Hoắc Khải nói rất đúng.

Dù sao Cơ Thị cũng là công ty xếp trong top 50 cả nước, còn Thương mại Đông Lai thì có địa vị gì?

Chỉ là một kho xuất nhập khẩu nguyên vật liệu mà thôi, khoản vốn của họ chỉ vào tầm tỷ mấy đến hai tỷ là cùng, kém xa Cơ Thị.

Nếu ngay cả đối thủ nhỏ nhoi như thế mà còn không giải quyết được thì có thể giải tán bộ phận PR luôn được rồi.

Nếu tin tức được đưa ra trong giai đoạn đầu chân thực, nghĩ tiếp theo hướng đó, Cơ Hương Ngưng không thể không thừa nhận cách mà Hoắc Khải nói chính là biện pháp tốt nhất để đối phó với Thương mại Đông Lai!

Gậy ông đập lưng ông, còn cách nào chuẩn hơn cách này đâu.

Trong mắt cô ấy lộ ra thần thái khác thường, lúc sau nhìn lại Hoắc Khải thì đã thay sang vẻ mặt hoàn toàn khác.

Những hành động thực tế của Lý Phong trước kia đã cho thấy anh ta ngu đến mức chẳng đủ tư cách để làm tài xế. Còn bây giờ, biểu hiện của Hoắc Khải lại lật đổ hết thảy.

Rốt cuộc vì sao Hoắc Khải lại nghĩ ra được biện pháp này nhỉ?

Còn nữa, sao anh ta lại biết Thương mại Đông Lai sẽ nâng giá?

Đây chính là hai vấn đề mà Cơ Hương Ngưng vô cùng muốn biết đáp án.

Nhưng Hoắc Khải lại chỉ giải thích sơ lược: "Sức mạnh của internet còn lớn hơn những gì cô tưởng nhiều, rất nhiều chuyện các cô cho là bí mật thật ra chỉ cần lên mạng tìm tòi tin tức, sau đó tổng hợp lại rồi phân tích là có thể đưa ra được kết luận".

Cơ Hương Ngưng không phản bác, như những gì Hoắc Khải nói, bất kể là nhu cầu của Cơ Thị với số nguyên vật liệu kia, hay là số hàng Thương mại Đông Lai nhập vào, thậm chí là cả khoản vay của Đông Lai đều có thể tra ra được từ tin tức trên mạng.

Chỉ là những người không đủ đầu óc kinh doanh làm gì có ai nghĩ tới việc điều tra theo những phương diện này?

Ví như việc vay tiền, e rằng cả tập đoàn Cơ Thị cũng không một ai nghĩ tới việc số tiền nhập hàng của Thương mại Đông Lai tới từ đâu.

Mà một tài xế từng bị rất nhiều người cười nhạo lại đi điều tra, còn dựa vào kết quả mà đưa ra được một biện pháp đáp trả cực mạnh!

Nếu bị những người kia trong công ty biết, chỉ e họ sẽ kinh ngạc đến mức rớt luôn cả cằm xuống đất.

Từ việc Cơ Hương Ngưng bị dòng chính coi như mối uy hiếp cũng đủ để thấy được khả năng kinh doanh của cô.

Nhưng lúc này cô không thể không thừa nhận, dường như bản thân đã xem thường anh chàng lái xe này rồi.

Chuyện gây khó khăn cho cô mãi lại có thể được anh giải quyết dễ dàng tới vậy.

Cực kỳ lợi hại!

"Tôi rất tò mò, rốt cuộc người thông minh hiện giờ và kẻ ngu ngốc trước đó lại là cùng một người ư?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

Hoắc Khải bị câu hỏi này làm cho giật mình, cũng may tâm trí của anh đủ vững vàng nên vẻ mặt cũng không hề thay đổi chút nào. Anh vẫn trấn định tự tại chơi cờ vây với Đường Đường, đồng thời đáp lời: "Cây cao đón gió lớn, không tỏ ra ngốc nghếch thì sao có thể thấy rõ gió lớn đến mức nào".

Cơ Hương Ngưng khẽ sững người, dường như câu này có hàm ý nào đó, lại khiến người nghe không phân biệt rõ rốt cuộc là đang nói người nào.

Câu này là đang nói cô?

Hay là anh ta tự nói về bản thân mình?

"Đừng nghĩ tới những chuyện không có ý nghĩa đó làm gì, giải quyết công việc xong xuôi, ngày mai tôi sẽ đi làm", Hoắc Khải nhắc nhở.

"Được, tôi đi trước đây", Cơ Hương Ngưng đáp lại một câu như vậy, sau đó đứng dậy rời đi.

Hiện giờ cô có quá nhiều chuyện quan trọng cần làm, cho dù cảm thấy tò mò về IQ bộc phát của Hoắc Khải nhưng tạm thời không có thời gian để tra hỏi.

Không giải quyết xong chuyện Thương mại Đông Lai, rất có thể cô sẽ bị kẻ khác nắm thóp vì sai lầm lần này.

Đến khi Cơ Hương Ngừng rời khỏi, khóe miệng Hoắc Khải mới cười khẽ, qua phản ứng của Cơ Hương Ngưng, có thể thấy được nước cờ này của anh cũng không tệ.

Chỉ cần dựa được vào chiếc thuyền lớn nhà họ Cơ này thật hợp lý, anh sẽ có thể nhanh chóng tiếp cận được nhà họ Hoắc.

Cơ Hương Ngưng vừa ngồi vào xe đã lập tức lôi di động của mình ra, gọi điện cho giám đốc bộ phận PR: "Giám đốc Mã, lập tức phong tỏa triệt để tất cả thông tin về nhu cầu nguyên vật liệu đối với toàn bộ tập đoàn. Tôi không quan tâm anh dùng cách gì, sáu tiếng sau, tôi hi vọng sẽ không thấy bất kỳ tin tức có liên quan nào trên internet nữa. Mặt khác, lập tức rải một thông tin quan trọng cho đám truyền thông không biết tên kia, bởi vì chuyện hợp tác mua sắm giữa tôi và Thương mại Đông Lai không thuận lợi, phó tổng giám đốc Cơ Vũ Hoa muốn chèn ép người đại diện chi thứ là tôi, nên đã tích cực giành được mối làm ăn với hai thương nghiệp cung ứng khác, dự tính sẽ ký hợp đồng trong vòng hai hôm tới".

Đầu dây bên kia khẽ im lặng một lát sau đó truyền đến một giọng nam trầm: "Giám đốc Cơ, liệu có phải đánh tiếng trước với phó tổng Cơ không vậy?"

"Tôi nói, làm ngay cho tôi! Chỗ phó tổng Cơ tôi sẽ tự nói, không cần anh quan tâm!", Cơ Hương Ngưng lạnh lùng nói.

"Vâng, tôi hiểu rồi!"

Sau khi cúp điện thoại, Cơ Hương Ngưng lại ngẩng đầu ra ngoài cửa sổ, đăm đăm nhìn về phía căn nhà nhỏ của Hoắc Khải.

Hôm nay người đàn ông này đã mang tới cho cô quá nhiều bất ngờ, bảo cô không nghĩ ngợi nhiều là điều rất khó.

"Lái xe đi, về công ty!", Cơ Hương Ngưng lên tiếng.

Tài xế đáp "vâng", đạp ga, chiếc Maybach chậm rãi rời khỏi vị trí.

Buổi trưa, Ninh Ngọc Lâm lại tới.

Hoàng Hữu Sơn đã đồng ý tất cả điều kiện, đồng thời khi biết Hoắc Khải bằng lòng tuyển dụng giùm, ông ta lập tức duyệt luôn 100 ngàn tệ tiền phí tuyển dụng.

Ninh Ngọc Lâm hoàn toàn mù mờ về internet cầm theo một xấp tài liệu dày cộp nhìn về phía Hoắc Khải bằng ánh mắt chờ mong.

"Anh rể, anh rể yêu quý, anh rể tốt của em…"

Hoắc Khải bị lời cậu ta nói làm cho muốn ói, đành phải giúp đỡ điền thông tin đăng ký trước. Thật ra bước này khá phiền phức, cần phải quen thuộc với quy tắc mở shop trên Taobao.

Nhưng cho dù điền xong thông tin rồi thì cũng cần bên quản lý trang mạng tiến hành xét duyệt trong khoảng một tuần.

Nghe nói phải mất chừng một tuần mới được duyệt, Ninh Ngọc Lâm liền tỏ ra gấp gáp đến độ bật dựng người, bây giờ cậu ta chỉ muốn lập tức thành lập shop online luôn thôi.

Hoắc Khải cười mắng: "Cậu không biết dục tốc thì sẽ bất đạt à, hơn nữa, bây giờ cậu còn chưa tìm được người mở shop, dù người ta có duyệt luôn cho cậu thì cũng đâu ích gì. Thời gian một tuần vừa vặn để đăng thông báo tuyển dụng, trong lúc cậu tuyển xong người, tôi sẽ chuẩn bị thật tốt mọi việc để cậu có thể khai trương được cửa hàng".

Lúc Ninh Thần về đến nhà, bỗng thấy em trai mình vây quanh Hoắc Khải hỏi han chuyện mở shop, Hoắc Khải không khỏi tỏ ra nạt nộ rồi giảng giải cho cậu ta, cảnh tượng có vẻ rất hài hòa.

Cô không kìm được nở nụ cười, hình ảnh này thoạt trông thật tươi đẹp, khiến lòng cô ngập tràn cảm giác vui vẻ hạnh phúc.

"Chị", Ninh Ngọc Lâm cất tiếng chào hỏi, sau đó lại tức thì hỏi Hoắc Khải những chuyện liên quan tới việc tuyên truyền.

“Được rồi, đã giảng cho cậu nhiều lắm rồi, giờ cậu hãy ‘tiêu hóa’ hết đi đã. Tôi đi nấu cơm trước, tự cậu ngẫm nghĩ lại xem”, Hoắc Khải đẩy cậu ta ra, đứng dậy đi tới trước mặt Ninh Thần, hỏi: “Bị thằng nhóc đó quấn đến mức không có thời gian nấu cơm, lát nữa anh làm mì thịt dê đơn giản được không?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 17: Một Đóa Hoa Ngọc Lan

Ngày trước, mỗi lần cần đưa ra quyết định gì đó thì bất luận là chuyện lớn hay nhỏ, Lý Phong luôn trả lời theo kiểu 'Tùy', 'Em cứ xem tình hình mà làm'.

Đối với phụ nữ mà nói, những câu trả lời như này không phải là điều mà họ cần. Phần lớn phụ nữ thích người đàn ông giúp mình đưa ra quyết định hơn.

Không phải vì quyết định này có thể làm tốt hơn mà vì họ thích cảm giác được dựa vào người khác.

Hiện giờ Hoắc Khải trực tiếp cho cô một câu trả lời chính xác. Mặc dù với giọng điệu hỏi ý kiến nhưng cũng lại khiến người ta cảm nhận được sự ôn trọng của anh đối với mình.

Ninh Thần nhìn anh, khẽ nói: "Được rồi".

Hoắc Khải ừm một tiếng, cũng không nói gì nhiều mà xoay người đi vào phòng bếp. Không bao lâu liền nghe thấy tiếng dao cắt thịt dê và tiếng thớt vang lên.

Âm thanh này khiến Ninh Thần yên tâm hơn hẳn. Trong lòng cô thầm cầu nguyện, nếu như đây thật sự là giấc mơ thì hi vọng mình sẽ tỉnh mộng muộn một chút.

"Chị… Chị à", Ninh Ngọc Lâm ở bên kia gọi. Đợi lúc Ninh Thần nhìn lại thì cậu ta nhìn vào phòng bếp một cái, sau đó nói: "Em thấy hiện giờ anh ấy tốt hơn trước đây nhiều rồi đấy, hay là khi nào anh chị về nhà một chuyến? Đừng thấy bố mẹ miệng nói mấy lời khó nghe nhưng bố mẹ tốt tính mà. Bố mẹ miệng thì nói không muốn gặp chị nhưng trong lòng thì nhớ lắm. Tháng trước làm lạp xưởng ý, trong lúc ăn mà mẹ nói lỡ miệng là không biết chị con có ăn lạp xưởng nữa không, chứ với đầu óc này của em thì sao mà nhớ việc mang lạp xưởng đến cho chị. Còn nữa, lúc em mang

lạp xưởng đi còn bị bố mắng. Bố bảo, cái gì cũng mang cho chị, nếu đã mang sao lại mang có hai ba cái vậy, sao không mang hết đi? Bao nhiêu lạp xưởng thế này đều do bố tự tay đóng vào hộp đấy. Miệng thì mắng em nhưng đồ mà gửi cho chị thì không thiếu một thứ gì".

Ninh Thần nghe thấy mà khóe mắt đỏ hoe. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh tượng bố cô mắng người. Tất nhiên cô cũng hiểu được bố mẹ sẽ không thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ với con cái mà chỉ là nghiêm khắc muốn con cái tốt hơn thôi.

Bố mẹ kỳ vọng quá nhiều vào con gái nhưng hiện thực lại quá tàn nhẫn nên khó tránh việc bố mẹ cô tức giận.

Sở dĩ Ninh Thần không quay về không phải vì sợ bố mẹ mắng mà cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp họ nữa.

Là do cô cố chấp muốn lấy Lý Phong, cứ tưởng anh có thể có chí tiến thủ như lúc kết hôn rồi sớm thành tài. Ai có thể ngờ, đúng là 'gỗ mục không thể điêu khắc'.

Giờ đây, mặc dù Hoắc Khải đã thay đổi tất cả những ấn tượng vốn có nhưng Ninh Thần vẫn không dám về nhà.

Cô lo sợ tất cả lại quay về như trước đây. Trước khi chắc chắn chồng mình thật sự tốt hơn rồi thì cô vẫn cố gắng chôn vùi tất cả những uất ức và mong đợi vào bên trong.

"Qua thời gian nữa rồi tính", Ninh Thần lau nước mắt ở khóe mắt, sau đó nhìn máy tính tò mò hỏi: "Em đang làm gì thế này?"

"Em đang mở cửa hàng trực tuyến đấy", nói đến đây, Ninh Ngọc Lâm lập tức hưng phấn hẳn lên, nói: "Lần này đúng là nhặt được ngọc rồi. Em nói cho chị nghe nhé, anh rể giỏi ở khoản kinh doanh lắm đó. Hôm nay em…".

Nhìn thấy em trai khoa chân múa tay khen chồng mình nên trong lòng Ninh Thần vui không tả nổi. Lúc mới kết hôn, cô từng mơ có một ngày sẽ

được thấy tất cả mọi người khen mình tìm được người chồng tốt.

Có lẽ sẽ có người nói, đây là ham hư vinh nhưng có mấy ai là không có tính này? Hư vinh không phải là tội mà nó sẽ khích lệ con người ta phấn đấu tích cực hơn nữa.

Nếu ai cũng bằng lòng với cuộc sống hiện tại thì thế giới này làm sao có thể tiến bộ được đây?

Mười lăm phút sau, món mì thịt dê nóng hổi với hương vị hấp dẫn được bưng lên. Cách làm không quá phức tạp nhưng nhờ vào kỹ thuật trang trí cao tay của Hoắc Khải nên ai nhìn vào cũng đều muốn ăn.

Ngọn rau xanh nhỏ được trải lên bên cạnh thịt dê mềm, sợi mì trắng xoắn thành hình số tám, hai giọt dầu mè xay nhỏ và tất cả mùi vị được hòa trộn vào nhau. Sau khi xông vào mũi thì đều phảng ra hương vị thơm ngon.

Ninh Ngọc Lâm hít một hơi thật sâu, sau đó cầm đũa lên ăn như hổ đói. Cậu ta ăn nhưng vẫn không quên giơ ngón tay cái lên, nói: "Ngon, ngon quá anh rể ơi, tài nghệ nấu ăn của anh còn hơn cả những đầu bếp ở nhà hàng nữa. Sau này em không về nhà ăn cơm nữa, anh nấu món gì thì nấu thêm cho em một suất nha".

"Nhìn bộ dạng của em như quỷ đói vậy, ăn từ từ thôi, có ai cướp của em đâu", Ninh Thần khẽ cười, nói.

Nụ cười của cô đẹp như hoa ngọc lan phảng phất mùi thơm nhẹ khiến Hoắc Khải không kìm nổi mà nhìn cô thêm chút nữa.

Ninh Thần quay đầu lại thì thấy Hoắc Khải nhìn chằm chằm vào mình thì không kìm nổi hỏi: "Anh không ăn cơm mà nhìn cái gì vậy?"

"Em cười rất đẹp, giống như hoa ngọc lan xuất hiện hiếm hoi trên cánh đồng vậy", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần giật mình, sau đó gò má hơi nóng lên. Cái tên mọt sách Lý Phong này chưa từng nói mấy lời ngôn tình này với cô bao giờ.

"Ồ…", Ninh Ngọc Lâm và Đường Đường cùng ồ lên khiến Ninh Thần thấy xấu hổ, nói: "Ồ cái gì mà ồ, ăn cơm đi".

"Em cũng ăn đi, làm việc vất vả rồi", Hoắc Khải nói rồi đưa đôi đũa lại cho cô.

Sự dịu dàng, quan tâm, tất cả những điều này khiến cho Ninh Thần cảm thấy cô như đang nằm mơ vậy. Cô khẽ cúi đầu xuống nhận lấy đũa. Đũa cầm trong tay rồi nhưng cô vẫn không kìm nổi mà ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Khải một cái.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô nên Hoắc Khải khẽ mỉm cười với cô.

Khuôn mặt của Lý Phong vốn đã rất đẹp trai rồi. Chỉ là trước đây ngốc nghếch quá cộng với thời gian dài phiền muộn nên trông có vẻ ủy mị đàn bà.

Nhưng giờ đây, nụ cười của Hoắc Khải lại tỏa nắng đến thế. Dường như cảm giác này khác hoàn toàn với trước đây.

Gò má của Ninh Thần lại càng nóng ran khi thấy nụ cười đó của anh. Cô vội cúi đầu xuống rồi bắt đầu ăn mì trong bát.

Chỉ có điều, tư tưởng không tập trung nên khiến cô ăn rất chậm.

Ninh Ngọc Lâm ăn xong cơm nhưng vẫn định ở lại một lát thì bị Hoắc Khải 'đuổi về không chút khách khí.

Lúc Ninh Thần tiễn cậu ta về, Ninh Ngọc Lâm ngồi trên xe, đầu cậu ta thò ra ngoài cửa xe, liếc nhìn Hoắc Khải đang bế Đường Đường đứng ở cửa, sau đó lại thấp giọng nói với Ninh Thần: "Mấy ngày nữa là đến Trung thu rồi, khi nào quay về thì chị suy nghĩ đi. Bố mẹ thật sự rất nhớ chị đấy".

"Chị biết rồi", Ninh Thần gật đầu, nói: "Đi về thì lái chậm thôi, đừng có hấp tấp".

“Chị yên tâm”, Ninh Ngọc Lâm cười ha ha rồi khởi động xe rời đi.

“Cậu nhóc Ngọc Lâm này thú vị thật đấy, nhìn thì tưởng đầu óc suy nghĩ đơn giản nhưng thật ra rất sâu sắc”, Hoắc Khải nói.

Ninh Thần lúc này đã quay về đến cửa cũng gật đầu, nói: “Từ nhỏ đến lớn toàn là cậu ấy chăm sóc tôi nhiều hơn, chứ tôi làm chị mà không giúp được gì cho cậu ấy cả”.

Thấy tâm trạng Ninh Thần có chút không vui, Hoắc Khải thầm hiểu được cô đang phiền não vì gia đình. Hiện giờ nói câu an ủi nào cũng đều vô ích. Có một số chuyện nhất định phải tự bản thân mình thoát ra khỏi phiền muộn mới được.

Ngẫm nghĩ một chút, Hoắc Khải nói: “Anh nói cho em một tin tốt lành nha, hôm nay cửa hàng bán được nhiều, chắc cầm về tay được khoảng năm ngàn tệ đấy”.

Ninh Thần kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh, hỏi: “Có thật không? Nhiều vậy á?”

“Tất nhiên là thật rồi nhưng tốc độ tăng doanh số hàng ngày là chưa đủ. Giờ là lúc nên chọn một số sản phẩm phụ trợ rồi. Trong hai ngày tới, những phong cách hot sẽ hoàn thành và được lên kệ, như vậy thì doanh số bán hàng ngày sẽ bùng nổ hơn nữa”, Hoắc Khải nói.

Ninh Thần không còn nghi ngờ gì nữa. Qua nhiều lần Ninh Ngọc Lâm khen ngợi, giờ đây cô đã tin, chồng mình thật sự có năng khiếu đặc biệt ở khoản kinh doanh rồi.

Có lẽ những công việc trước đây Hoắc Khải làm thật sự không hợp với anh.

‘Rồng thiêng vốn độc lập trong trời đất của mình, sao có thể đi làm chó chăn cừu cho người khác được chứ?’

“Bố ơi! Ý bố nói là kiếm được rất nhiều tiền à?”, Đường Đường đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

“Ừ con”, Hoắc Khải gật đầu, nói.

“Vậy sinh nhật năm nay của con có thể đặt bánh sinh nhật to như này không?”, Đường Đường giơ tay ra vẽ một đường, kiểu bánh tầm 24cm, đây có thể coi là kích thước nhỏ nhất của bánh sinh nhật rồi.

Hoắc Khải ngây người ra, theo bản năng nhìn về phía Ninh Thần.

Trên mặt Ninh Thần lộ ra nụ cười khổ tâm: “Chính là cái loại tầm hai mươi tệ mua cho sinh nhật lần trước của con bé đấy”.

Trước đây tiền trong nhà đều bị Lý Phong tán sạch, có thể duy trì kế sinh nhai đã là tốt lắm rồi, làm gì có nhiều tiền tổ chức sinh nhật. Cũng may Đường Đường là đứa trẻ hiểu chuyện nên không yêu cầu gì quá nhiều.

Nhìn Ninh Thần không giấu được vẻ ủ dột, Hoắc Khải thầm thở dài. Anh ôm Đường Đường rồi cười nói: “Con có biết câu chuyện cổ tích Hansel và Gretel không?”

“Con biết, con biết chứ! Là Truyện cổ Grimm, con từng đọc trong hiệu sách rồi”, Đường Đường giơ tay lên nói. Trí nhớ của cô bé thật đáng kinh ngạc, gần như có thể được coi là ‘nhìn qua là nhớ luôn’.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương 18: Cơ Hương Ngưng Gặp Phiền Phức

Hoắc Khải cười rồi nhéo sống mũi của cô bé, nói với vẻ mặt cưng chiều: "Năm nay con đón sinh nhật bố sẽ làm cho con bánh kem socola hình ngôi nhà thật lớn để con ăn no thì thôi".

"Thật không ạ?"

"Thật chứ".

"Vậy con có thể mời các bạn học cùng đến tham dự được không?"

"Tất nhiên được rồi".

"Vậy chúng ta ngoắc tay đi bố".

"Ok luôn".

Nhìn hai bố con giơ ngón tay cái lên ngoắc tay mà Ninh Thần cười lắc đầu.

Cô cũng từng đọc truyện cổ Grimm 'Hansel và Gretel' rồi. Câu chuyện nói về hai đứa trẻ đi đốn củi. Trong một khu rừng, chúng nhìn thấy ngôi nhà được làm từ bánh kem socola, sau đó chúng bị phù thủy bắt đi.

Cổ tích thì rất thú vị, bên trong miêu tả rất nhiều sự vật, đó là cũng là điều mà nhiều người mơ ước khi còn ở thời thiếu nhi. Nhưng nếu đặt nó vào hiện thực thì thật sự quá khó.

Ít nhất thì Ninh Thần không nghĩ là nhà mình có khả năng này, xa xỉ đến mức có thể làm bánh sinh nhật socola hình ngôi nhà để làm quà cho con gái.

Bước vào phòng, Hoắc Khải lại nói tiếp: "À phải rồi, ngày mai anh đi lái xe cho Cơ Hương Ngưng".

“Hương Ngưng? Anh liên hệ với cô ấy rồi sao?”, Ninh Thần hỏi.

“Hôm nay cô ấy đến đây nhưng em không ở nhà”, Hoắc Khải đáp.

Ninh Thần vâng một tiếng rồi gật đầu nói: “Vậy thì anh đi đi nhưng cửa hàng trực tuyến thì phải làm sao?”

“Nếu em muốn thì có thể nghỉ việc rồi làm livestream trên Taobao. Làm cái này không đòi hỏi cao về phản hồi đâu, làm cũng dễ lắm. Đến lúc đó anh sẽ lên kế hoạch một số hoạt động cho em. Còn việc tuyên truyền có thể đợi anh tan làm rồi về nhà làm tiếp cho”, Hoắc Khải nói.

Ninh Thần không nói gì, cô cảm thấy có chút mơ hồ về cuộc sống. Mặc dù biểu hiện giờ đây của Hoắc Khải rất tốt nhưng hòn đá nặng trong lòng cô vẫn chưa được đặt xuống. Bảo cô nghỉ việc luôn thì thật sự có chút khó chấp nhận.

Hoắc Khải cũng không ép mà nói: “Nếu như em không có thời gian thì cũng không sao. Hiện giờ hình thức bán hàng mà không có người bán cũng hay đấy, mặc dù sẽ ảnh hưởng đến doanh thu hàng ngày một chút nhưng có thể dùng các hoạt động để đổi lại doanh thu”.

“Mấy ngày nữa rồi tính tiếp nha, cuối tháng là được phát lương rồi”, Ninh Thần khẽ cúi đầu nói.

Hoắc Khải có thể hiểu được sự do dự của cô nên cũng không nói thêm gì nữa.

Một buổi tối yên lặng qua đi, sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Khải đã chuẩn bị xong hết mọi thứ.

Đợi hai mẹ con ăn cơm xong, anh chủ động nói muốn đưa Đường Đường đi học để Ninh Thần đỡ phải vòng thêm một đoạn đường.

Lần này Ninh Thần không hề từ chối. Lý Phong là bố nên anh có quyền đó và cũng có nghĩa vụ đưa con đi học.

Chỉ có điều, vừa ra khỏi cửa thì họ kinh ngạc khi nhìn thấy một chiếc xe Maybach đỗ ở bên đường.

Cơ Hương Ngưng bước từ trên xe xuống rồi vẫy tay với Ninh Thần.

Ninh Thần đẩy xe bước lại hỏi: "Sao cậu lại đến đây?"

"Chả lẽ đến để nhìn người đẹp Ninh Thần đi làm sao?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

"Cậu…", Ninh Thần nhìn cô ấy rồi lại nhìn Hoắc Khải ở bên cạnh, lúc này hiểu ra điều gì, nói: "Không phải cậu đến đợi anh ấy đấy chứ?"

"Tớ đợi anh ta làm gì?", Cơ Hương Ngưng phủ nhận sau đó lại nói: "Tài xế có chuyện đột xuất, vừa hay anh ta nói hôm nay muốn đi làm nên chỉ có thể lái xe đến đây thôi. Đường Đường giờ đi học sao? Vừa hay để tớ đưa con bé đi".

"Không cần đâu, các cậu đi làm quan trọng hơn. Tớ đưa con bé đi học cũng được", Ninh Thần lắc đầu, sau đó nhìn Hoắc Khải dặn dò: "Anh cố gắng làm việc đấy, Hương Ngưng đã giúp chúng ta nhiều lắm rồi, đừng gây phiền toái cho cậu ấy".

"Anh biết rồi", Hoắc Khải gật đầu, nói.

"Tạm biệt bố, tạm biệt dì Cơ", Đường Đường chủ động trèo lên xe điện rồi vẫy tay với hai người.

Nhìn hai mẹ con lái xe điện rời đi, Cơ Hương Ngưng liếc nhìn Hoắc Khải một cái, hỏi: "Anh không cảm thấy xấu hổ sao?"

Hoắc Khải ngây người ra một lát, hỏi: "Xấu hổ gì chứ?"

"Tầm tuổi này mà anh vẫn để vợ phải lái xe điện dầm mưa dãi nắng, thế mà còn không biết ngại hỏi lại tôi là xấu hổ gì chứ? Một người đẹp như Ninh Thần vốn được ngồi trong xe Mercedes-Benz, BMW rồi dùng mỹ

phẩm cao cấp, mua túi xách hàng hiệu các kiểu. Anh cũng không sợ ngày nào đó bị người ta cướp mất cô ấy à?"

Lúc này Hoắc Khải mới hiểu được ý của Cơ Hương Ngưng nên cười nói: "Xe BMW hay Mercedes-Benz thì có là gì, biết đâu mấy năm sau tôi sẽ dùng máy bay riêng để đưa mẹ con cô ấy đến Hawaii nghỉ dưỡng thì sao".

Chỉ cần nắm lại quyền quản lý nhà họ Hoắc thì máy bay tư nhân chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Nhưng Cơ Hương Ngưng không hiểu được điều này, cô ấy bĩu môi nói: "Nói khoác vẫn là sở trường của đàn ông các anh", nói xong cô tự mình lên xe.

Hoắc Khải cũng không chậm trễ nữa mà đi đến ghế ngồi chính. Anh vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: "Bây giờ đi đâu đây?"

"Tất nhiên là công ty rồi, chả lẽ lại về nhà?", Cơ Hương Ngưng tức giận nói.

Hoắc Khải cũng không nói thêm gì mà đạp ga rồi băng băng đi trên đường.

"Tôi đã làm những chuyện anh nói rồi nhưng đến bây giờ công ty thương mại Đông Lai vẫn chưa liên lạc với tôi. Tôi còn nghe nói họ đang liên hệ với máy bay chuyên chở hàng của Hương Giang", Cơ Hương Ngưng nói với giọng điệu bình tĩnh nhưng vẫn khiến người khác nghe ra vẻ bất an và tức giận của cô.

Rất rõ ràng, thương mại Đông Lai sẽ không vì áp lực mà thỏa hiệp như Hoắc Khải nói, điều này khiến Cơ Hương Ngưng cảm thấy đang phán đoán sai lầm.

Hoắc Khải bẻ lái một cách điêu luyện khi sang một đường mới, đồng thời nói: "Có lẽ cô chưa hiểu lắm về thương mại Đông Lai. Bọn họ có thể phát triển thành doanh nghiệp lớn trong thời gian ngắn mười năm, không

phải dựa vào hàng hóa đơn thuần đâu. Nói thật thì chất lượng hàng hóa của họ cũng không tồi nhưng sở dĩ doanh thu hàng năm đầu tăng mạnh chỉ là vì trong lúc kinh doanh họ dùng những thủ đoạn nhỏ như hỏi giá. Vì làm khá bí mật nên đến giờ vẫn không có nhiều người phát hiện ra. Cộng với việc họ cũng không quá tham lam, nâng giá thì cũng nâng 10% đến 20% thôi, cho dù cô có phát hiện ra thì cũng không quá nghiêm trọng. Vì vậy cô cứ yên tâm đợi đi, nếu họ đã nâng giá với các cô thì cuối cùng sẽ dự định bán hàng cho các cô thôi".

Cơ Hương Ngưng chau mày nhìn anh, hỏi: "Sao anh nói cứ như kiểu anh hiểu về thương mại Đông Lai lắm vậy? Đây là tra trên mạng sao?"

"Tôi nghe bạn nói", Hoắc Khải trả lời.

Trên thực tế, ban đầu khi Hoắc Khải đơn độc một mình anh cũng chủ động liên lạc với thương mại Đông Lai rồi nên biết được những thủ đoạn nhỏ này không thể làm nên chuyện.

"Anh còn có cả bạn biết được bí mật thương mại của Đông Lai cơ à?", Cơ Hương Ngưng hỏi với biểu cảm không tin.

Hoắc Khải không có ý muốn giải thích, Cơ Hương Ngưng cũng không hỏi thêm. Một lát sau, cô trầm giọng nói: "Nếu đơn hàng này thất bại, tôi có thể bị sa thải, đến lúc đó tôi sẽ tìm anh tính sổ đấy".

Hoắc Khải chỉ cười mà không nói gì. Tính sổ hay không thì nói sau, giờ đây Cơ Hương Ngưng giống như đã lên thuyền rồi thì không thể dễ dàng xuống vậy được. Nếu không thì cô đâu cần dùng lời lẽ để uy hiếp thế.

Lộ trình trong trí nhớ của Hoắc Khải nên anh lái xe thuận lợi đến được công ty.

Vừa vào văn phòng, chưa đợi Cơ Hương Ngưng ngồi xuống thì cửa văn phòng đã bị người ta dùng sức đẩy ra. Một người đàn ông chừng ba mươi tuổi xông vào với khí thế hùng hổn.

Người đàn ông này đi đến trước mặt Cơ Hương Ngưng, quát mắng: "Cô làm cái quái quỷ gì vậy? Tại sao lại để người ta tung tin đồn là tôi vì muốn chèn ép cô nên đã liên hệ với nhà cung ứng khác? Cô như vậy là đang vu khống đấy, tôi đã báo cáo với tập đoàn ở trụ sở chính rồi, cô đợi chịu phạt đi".

Hắn ta là một trong những người có quyền nối dõi của nhà họ Cơ, tên là Cơ Xương Minh và cũng là phó tổng của công ty.

Rõ ràng là con nối dõi của dòng chính nhưng chỉ có thể làm phó tổng dưới quyền một người thuộc dòng thứ như Cơ Hương Ngưng nên khiến hắn ta không được vui cho lắm. Giờ đây cuối cùng cũng tìm được sơ hở nên tất nhiên hắn ta phải nắm bắt lấy cơ hội này rồi.

"Tôi chỉ là lo nghĩ cho lợi ích của công ty thôi, chuyện cụ thể như nào tôi có thể giải thích với anh", Cơ Hương Ngưng nói. Hôm qua cô ấy định nói trước với Cơ Xương Minh một tiếng nhưng cái tên này hôm qua không ở công ty, gọi điện cũng không nghe.

"Không cần giải thích! Cô tưởng tôi không biết sao, việc mua bán với thương mại Đông Lai không thành nên định lấy tôi làm bia đỡ đạn hả? Mơ đi", Cơ Xương Minh cười lạnh nói: "Tôi đã bảo người gửi thư cho thương mại Đông Lai rồi và sẽ không liên hệ với bất cứ nhà cung ứng nào khác. Nếu như cô không chắc chắn về thương mại Đông Lai thì cô đợi bị sa thải đi", nói xong hắn ta xoay người rời khỏi văn phòng, không hề cho Cơ Hương Ngưng cơ hội nói.

Còn Cơ Hương Ngưng cũng không gọi hắn ta lại, chỉ chau mày, dường như có chút lo lắng.

Dụng ý của Cơ Xương Minh rất rõ rồi, bất luận Cơ Hương Ngưng muốn làm gì thì hắn ta đều không giúp mà sẽ theo kiểu 'giậu đổ bìm leo' thôi.

Lần mua bán này do Cơ Hương Ngưng phụ trách. Nếu như nguyên vật liệu không đến thì sẽ là sai lầm lớn của cô ấy. Đến lúc đó rất dễ gặp rắc

rối. Đối với việc liên hệ với các nhà cung cấp khác, chắc phải đợi Cơ Hương Ngưng bị sa thải rồi mới tính tiếp.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 19: Thuận Theo Chiều Gió

Hoắc Khải đứng dậy đóng cửa lại, bước tới và nói:

“Thực ra tôi cảm thấy như thế này cũng rất ổn đấy.

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, nhíu mày hỏi: “Sao lại rất ổn?”

“Nếu phó giám đốc Cơ muốn giải thích rõ ràng với công ty thương mại Đông Lai, chỉ bằng cô dùng danh nghĩa của công ty đăng tải một thông báo bác bỏ tin đồn, giúp người ta một phen”. Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng sững người, sau đó nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Hoắc Khải: “Bây giờ tôi đang rất nghi ngờ có phải người ta mua chuộc anh tới đây để nắn gáy tôi không!”

Cũng không thể trách Cơ Hương Ngưng nổi nóng với anh. Vốn dĩ cô đã phát tán thông tin theo đề nghị của Hoắc Khải, có khả năng thành công. Bây giờ, Cơ Xương Minh chủ động muốn giải thích rõ ràng với công ty thương mại Đông Lai, đồng nghĩa với việc bao nhiêu tâm huyết của cô đổ sông đổ bể rồi.

Bây giờ Hoắc Khải còn bảo cô chủ động bác bỏ tin đồn, chẳng phải chết nhanh hơn à?

Hoắc Khải cười cười, anh hỏi: "Đấu đá trong nội bộ nhà họ Cơ là chuyện bí mật với người ngoài à?"

"Đương nhiên không phải thế!" Cơ Hương Ngưng vô thức lắc đầu, gia tộc lớn nào mà chẳng có tranh đấu bên trong, muốn giấu cũng không giấu nổi.

"Vậy chẳng phải đúng ý rồi sao!" Hoắc Khải nói tiếp: "Tất cả mọi người đều biết, người ở dòng chính nhà họ Cơ thích chèn ép nhánh phụ. Vậy thì trong mắt mọi người, tin tức trước đó chính là sự thật. Cơ Xương Minh muốn giải thích với công ty thương mại Đông Lai, thực chất không đủ sức thuyết phục. Trên thương trường, chuyện gian dối lừa lọc lẫn nhau, vừa giải thích vừa làm vài sự việc bí mật là quá bình thường. Đây là điểm thông minh của họ, nhưng khôn lắm dại nhiều, hết khôn dồn đến dại. Càng giải thích nhiều, họ sẽ càng nghỉ ngờ. Cho nên việc bây giờ cô phải làm là nhân lúc lửa giận của Cơ Xương Minh chưa kịp tắt thì rèn sắt ngay khi còn nóng, phải bác bỏ tin đồn thêm lần nữa. Nhưng nhớ là trong thông báo phải chú

ý chọn lọc từ ngữ, tốt nhất là khiến người ta đọc xong nghĩ rằng cô bị ép uổng mới đăng thông báo ấy".

"Ý của anh là tôi nên tương kế tựu kế, để công ty thương mại Đông Lai tưởng rằng nhà họ Cơ thực sự muốn tìm nguồn cung ứng khác, tôi cũng bị người ta giành công? Nhưng vì muốn bảo vệ danh dự của gia tộc nên bất đắc dĩ phải đứng ra bác bỏ?" Cơ Hương Ngưng sững sờ nhìn Hoắc Khải, như nhìn một tên quái vật.

Thực ra cô chưa từng làm những việc như thế này, đã chịu tủi nhục còn đứng ra bảo vệ danh dự cho gia tộc.

Mỗi lần gặp được đãi ngộ thiếu công bằng, cô chỉ nghĩ rằng đám người dòng chính thật đê hèn.

Hôm nay, Hoắc Khải dạy cho cô một bài học rất hay để cô biết được rằng, khi chịu ấm ức, ngoài việc bất đắc dĩ chấp nhận, còn có thể mượn gió bẻ măng!

Nếu một thương nhân lọc lõi từng chinh chiến lâu năm trên thương trường đưa ra đề nghị như thế này, Cơ Hương Ngưng sẽ không thấy chấn động. Bởi vì họ sống đến độ thành tinh rồi, kinh nghiệm của cô vẫn còn non trẻ, không nghĩ sâu xa đến vậy được.

Thế nhưng, hôm nay người đưa ra đề nghị cho cô không phải một ông cụ hiểu nhiều biết rộng, mà là một con mọt sách ngang tầm tuổi cô, trước kia còn bị tất cả mọi người coi thường.

"Có phải anh nhớ được điều gì rồi không?" Cơ Hương Ngưng không kiềm lòng được nên hỏi.

Vấn đề này nghe có vẻ kỳ lạ, khiến Hoắc Khải phải sững người: "Cái gì mà nhớ được cái gì cơ?"

Cơ Hương Ngưng chăm chú quan sát biểu cảm của anh, sau cùng lắc đầu: "Không có gì đâu, đề nghị của anh rất hay, tôi sẽ thực hiện ngay".

Nói rồi, cô cầm điện thoại nội bộ trên bàn lên: "Trưởng phòng Mã, tới phòng làm việc của tôi một chuyến!"

Sau khi ngắt điện thoại, Cơ Hương Ngưng ngẩng đầu nhìn Hoắc Khải: "Nếu lần này thành công, anh muốn phần thưởng gì?"

Hoắc Khải ngẫm ngợi rồi nghiêm túc trả lời cô: "Tôi muốn làm tổng giám đốc!"

Cơ Hương Ngưng sững sờ trong giây lát rồi trừng mắt quát anh: "Nằm mơ giữa ban ngày!"

Hoắc Khải cười ha ha, không cho là vậy. Đây chỉ là một công ty con dưới trướng nhà họ Cơ, dù cho anh làm tổng giám đốc thật, anh còn chê nó nhỏ nữa kìa.

"Rảnh quá không có việc gì làm thì đi pha hai cốc cà phê đi", Cơ Hương Ngưng nói, ngồi xuống, mở máy tính ra, bắt đầu cành cạch gõ thông báo bác bỏ tin đồn.

Hoắc Khải "ờm" một tiếng rồi ngoan ngoãn quay người đi ra.

Chuyện pha cà phê vốn nên để thư ký làm, nhưng Cơ Hương Ngưng lại không có thư ký.

Cũng không phải vì người của dòng chính chèn ép tới độ không tuyển dụng nổi, mà vì trước kia cô từng tuyển được vài người, sau cùng họ quay sang đầu quân cho bên dòng chính, đồng thời bán đứng cô không ít lần.

Sau này Cơ Hương Ngưng chán quá chẳng buồn tìm thư ký nữa, có chuyện gì tự mình làm cho xong.

Vất vả thì vất vả thật, nhưng không còn bị người ta đối xử hai mặt nữa.

Rời khỏi phòng làm việc, Hoắc Khải đi về phía pantry văn phòng.

Tuy chỉ là một công ty con, nhưng quy mô của pantry vẫn thể hiện được mức độ huy hoàng của nhà họ Cơ.

Căn phòng rộng hơn bảy mươi mét vuông, máy pha cà phê, lò nướng, quầy bar, khay trà, cần gì cũng có.

Trên mấy chiếc giá là đủ loại nguyên liệu.

Nếu muốn uống cà phê thì có các thương hiệu cà phê hòa tan nổi tiếng trong và ngoài nước, cũng có hạt cà phê từ trung bình đến cao cấp có thể xay ngay tại chỗ.

So với cà phê hòa tan thì Hoắc Khải thích cà phê rang xay hơn, mùi hương thơm hơn, tự nhiên hơn, mùi vị hoàn toàn khác hẳn. Đương nhiên, việc này cũng tiêu tốn nhiều thời gian hơn.

Có lẽ vì thời giờ vẫn còn sớm nên đa số mọi người vừa ăn sáng xong vẫn chưa kịp tiêu hóa. Giữa phòng pantry rộng lớn, chỉ có một người đàn ông trung niên đang xay cà phê.

Hoắc Khải bước tới, mở nắp vài lọ đựng cà phê ra ngửi thử, sau cùng chọn Blue Mountain khá phổ thông.

Vừa lấy hạt cà phê ra đã nghe thấy giọng nói vang lên từ bên cạnh: "Đắng thế, sao khó uống vậy nhỉ…"

Quay đầu nhìn sang mới thấy người đàn ông trung niên này đổ thẳng cà phê trong cốc vào bồn nước rồi vơ lấy một nắm cà phê hạt định xay thêm, đồng thời không ngừng lẩm bẩm: "Tôi không tin không xay được hương vị như người ta làm!"

Hoắc Khải bật cười, nhắc nhở ông ấy: "Nếu ông không thích uống cà phê đắng quá thì nên chọn hạt cà phê của Blue Mountain hoặc Colombia, chứ không nên lấy past corp của Uganda".

Người đàn ông kia nghe anh nói vậy mới quay đầu ra: "Cậu hiểu về cà phê rang xay à?"

"Hiểu một chút xíu, ông có cần giúp gì không?", Hoắc Khải hỏi.

Người đàn ông trung niên không nói gì, chưa bỏ nắm cà phê trong tay xuống, đồng thời chừa chỗ cho anh.

Hoắc Khải bước tới, bỏ hết dụng cụ như lưỡi dao và cốc lọc vào bồn nước, rửa qua một lần: "Trong hạt cà phê có chứa dầu, vì thế sau khi xay xong nhất định phải rửa sạch dụng cụ, nếu không lượng dầu này dồn đọng lại, lâu dần sẽ sinh ra mùi ẩm mốc, dù hạt cà phê cao cấp đến

đâu cũng vẫn tạo ra chất bột kỳ lạ. Nhất là khi nhiều người thích bỏ thêm hương liệu khi xay, mùi vừa nồng vừa nặng. Đã vậy chúng thường lưu lại rất lâu, cho nên tốt nhất là bỏ hai thìa đường vào xay kỹ trước khi rửa để loại bỏ mùi".

Sau khi rửa qua máy xay một lượt, Hoắc Khải bốc một ít hạt cà phê Colombia, quay đầu hỏi người đàn ông kia:

"Americano có được không?

"Được!", người đàn ông trung niên gật đầu.

Hoắc Khải bỏ hạt cà phê vào máy xay. Động tác của anh vừa nhanh nhẹn vừa thành thạo, vừa xay vừa nói:

"Hạt cà phê không nên xay quá nhiều trong một lần, nếu không thời gian xay cà phê dài, nhiệt độ trong máy tăng cao sẽ khiến mùi hương phát tán bớt trước khi pha. Mà xay cà phê để pha Americano cần phải xay thô một chút, ban nãy ông xay kỹ và mịn quá, lại còn chọn past corp của Uganda, tự dưng vị đắng sẽ rất nồng. Thông thường, thời gian đun…"

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh lắng nghe như một học sinh, thỉnh thoảng gặp phải điều gì không

hiểu hoặc chưa nhớ kỹ sẽ hỏi lại ngay.

Hoắc Khải không h`êtỏ ra sốt ruột hay bực mình, anh giảng giải cho ông ấy rất tận tâm.

Sau cùng, cà phê Americano màu nâu đậm thơm ngào ngạt được pha xong, Hoắc Khải đưa cho đối phương, mỉm cười: "Nếm thử xem, nếu cảm thấy chưa đủ ngọt, có thể cho thêm hương liệu hoặc đường sữa".

Người đàn ông trung niên nhận lấy, nhấp thử một ngụm, sau đó hai mắt sáng ngời: "Ngon! Thơm lắm, đúng là hương vị mà tôi muốn đây r`ồi! Cậu giỏi thật đấy, cậu là barista của công ty này à?"

Hoắc Khải lắc đ`ầu, vừa rửa máy xay cà phê vừa trả lời: "Tôi là tài xế!"

"Tài xế?". người đàn ông trung niên sững sờ: "Lái xe của nhà họ Cơ biết pha cà phê ngon vậy ư?"

"Lúc rảnh rỗi không có việc gì làm nên từng học qua"

Hoắc Khải cười cười, hỏi: "Nghe qua thì hình như ông không phải người của công ty này?"

"Ừm, tôi có hợp tác với công ty của cậu, cố tình chạy tới đây chiêm ngưỡng phong thái của nhà họ Cơ. Xem ra

quả nhiên không tầm thường” Người đàn ông trung niên cười khà khà.

Hoắc Khải cười cười, lắp đặt dụng cụ thêm lần nữa, tiếp tục xay cà phê.

Vừa xay, anh và người đàn ông trung niên kia vừa nói chuyện vài câu.

Kiến thức của đối phương cũng không tầm thường, hai người nói chuyện rất tâm đầu ý hợp về nhiều phương diện. Đợi khi cà phê đã xong, Hoắc Khải mỉm cười: “Bên kia vẫn còn người đợi uống cà phê, tôi xin phép qua đó trước. Nếu ông có cần giúp đỡ gì, tôi có thể tiện đường gọi người tới giúp ông!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 20: Đây Là Một Nhân Tài

“Không cần đâu, thực ra tôi chỉ muốn đi dạo xung quanh thôi, không có chuyện gì cần giúp đỡ. Cậu cứ làm việc của mình đi, nếu sau này còn cơ hội gặp gỡ, có lẽ sẽ cần thỉnh giáo cậu về cách pha cà phê đấy”, người đàn ông trung niên đáp lại rất hòa nhã.

“Chuyện này dễ thôi mà!”, Hoắc Khải gật đầu với ông ấy rồi bưng cà phê rời đi.

Người đàn ông trung niên uống cà phê trong cốc, ánh mắt chuyển dần từ nơi Hoắc Khải vừa rời đi tới chiếc máy pha cà phê.

Sau khi pha cà phê xong, Hoắc Khải lại rửa sạch máy pha cà phê thêm một lần, để tránh người dùng kế tiếp phải tốn thời gian.

Lúc này, ở cửa phòng pantry, có vài người vội vàng đi ngang qua. Một trong số họ nhìn thấy người đàn ông trung niên đang đứng uống cà phê, lập tức gọi mấy người khác.

Ngay sau đó, Cơ Xương Minh nhanh chóng chạy vào

trong.

Trên trán hắn ta lấm tấm mồ hôi, hơi thở nặng nhọc, hiển nhiên đã thấm mệt rồi.

Gặp được người đàn ông trung niên kia, Cơ Xương Minh mới dám thả lỏng tinh thần. Hắn ta cười khổ, cất giọng nói vừa lấy lòng vừa cung kính: "Phó hội trưởng Hạ, sao đột nhiên ông đến đây rồi. Nếu không nhờ thư ký của ông báo rằng ông đến trước hai mươi phút, chắc tôi không biết gì luôn".

Người đàn ông trung niên này là Hạ Hoằng Viễn, phó hội trưởng Hiệp hội Thương mại của tỉnh.

Ông ấy phất lên từ công việc kinh doanh hoa quả, sau này càng làm càng phát đạt, đến khi Hiệp hội Thương mại được thành lập, ông ấy được cất nhắc làm một trong nhiều phó hội trưởng.

Tuy rằng bản thân Hiệp hội Thương mại không có quyền hành thực tế, nhưng muốn gia nhập vào hội cũng phải là gia đình quyền quý với mức tài sản không nhỏ trong tỉnh. Chuyện khác thì không kể đến chứ mạng lưới quan hệ bên trong cũng đủ khiến mọi người không dám

coi thường.

Cho dù nhà họ Cơ là gia tộc xếp những hạng đầu cả nước, nhưng công ty mà Cơ Xương Minh quản lý chỉ là một công ty con. Nếu hắn ta muốn vận hành công ty đâu vào đấy, bắt buộc phải tạo dựng được quan hệ tốt với nhân vật sừng sỏ như Hạ Hoằng Viễn.

Nếu không, người ta chỉ cần ho vài tiếng là hắn ta sẽ không được sống yên ổn.

Vì thế, Cơ Xương Minh vẫn luôn hi vọng có thể dùng danh nghĩa công ty độc lập để gia nhập vào Hiệp hội Thương mại để nhận được sự giúp đỡ về tài nguyên, từ đó dành được ưu thế hơn trong cuộc cạnh tranh của dòng chính.

Nhưng Hiệp hội Thương mại không phải muốn vào là vào được, không chỉ yêu cầu giá trị của công ty phải đạt đến tiêu chuẩn nhất định, hiệp hội cũng sẽ cắt cử một thành viên từ cấp bậc phó hội trưởng trở lên tới kiểm tra thực địa.

Kiểm tra cũng không có tiêu chuẩn gì hết, tất cả phụ thuộc vào việc phó hội trưởng kia quay về sẽ báo cáo thế

nào.

Nếu người đó khen bạn ổn thì bạn ổn, người đó chê bạn không ổn, vậy thì bạn không ổn rồi.

Thông thường, một số phó hội trưởng đi kiểm tra cũng không cố ý vạch lá tìm sâu đâu, dù sao thì thêm bạn bè thêm lựa chọn, ai rảnh đâu mà đắc tội người ta.

Nhưng cũng không phải không có phó hội trưởng nào quyết định xếp công ty này công ty kia vào trường hợp không đủ điều kiện do không hài lòng với họ.

Cơ Xương Minh vẫn rất để tâm tới chuyện này, khi biết Hiệp hội Thương mại của tỉnh sẽ phái "vua hoa quả" Hạ Hoằng Viễn tới, hắn ta hao hết tâm tư để nghĩ xem làm thế nào mới cung phụng ông phó hội trưởng này thoải mái để mình "đạt tiêu chuẩn".

Ai ngờ Hạ Hoằng Viễn cũng là một người không theo quy tắc thông thường. Đã hẹn hôm nay đến kiểm tra, thế mà ông ấy đến công ty sớm hơn giờ hẹn hai mươi phút.

Đợi khi thư ký của ông ấy tới công ty và nói rằng Hạ Hoằng Viễn đã tới từ trước khiến Cơ Xương Minh sợ hết hồn, chỉ sợ thằng nhãi có mắt không tròng nào đó đắc tội

với phó hội trưởng Hạ, làm hỏng chuyện của mình.

Hạ Hoằng Viễn đến sớm hơn dự tính cho thấy ông ấy là người chú trọng tình hình thực tế, hi vọng có thể nhìn rõ được thực trạng ở công ty con của nhà họ Cơ.

Thấy vẻ căng thẳng trên mặt Cơ Xương Minh, ông ấy mỉm cười đặt cốc cà phê đã thấy đáy trên tay xuống: "Phó tổng giám đốc Cơ không cần căng thẳng, tôi chỉ đi dạo xung quanh thôi. Cà phê của công ty các anh rất khá đấy, một anh lái xe đã pha cho tôi, mùi vị rất được. Nói chuyện với cậu ấy một lúc, tôi cảm thấy, nếu nhân viên nào trong công ty anh cũng có chiều sâu như cậu ấy thì việc gia nhập hiệp hội là chuyện đương nhiên".

Thời gian nói chuyện cùng Hoắc Khải không lâu nhưng từng hành động và lời nói của anh mang đến cho Hạ Hoằng Viễn ấn tượng rất tốt, khiến cả ấn tượng về công ty con nhà họ Cơ cũng khá hơn.

Nếu không có gì bất ngờ thì việc công ty con gia nhập vào Hiệp hội Thương mại như ván đã đóng thuyền.

Có được câu nói này của Hạ Hoằng Viễn, Cơ Xương Minh mừng vui quá đỗi. Bản thân hắn ta vắt óc mấy ngày

trời nghĩ xem nên lấy lòng người ta thế nào, chẳng ngờ một anh lái xe đã làm xong hết tất cả.

Tuy rằng không biết anh lái xe nào có bản lĩnh đến vậy, nhưng Cơ Xương Minh vẫn nắm lấy cơ hội này, nhiệt tình mời mọc: "Thực sự cảm ơn phó hội trưởng Hạ quá! Trưa nay chúng tôi tổ chức một bữa tiệc chào mừng, toàn là quản lý của công ty với một số hộ kinh doanh lớn tại địa phương, mong phó hội trưởng Hạ nể tình".

Dạng tiệc tùng xã giao này không thể thiếu được trong công việc làm ăn nên Hạ Hoằng Viễn cũng không từ chối. Nếu đã định chấp nhận công ty con nhà họ Cơ vào hiệp hội thì tạo dựng quan hệ tốt đẹp cũng là việc nên làm.

"Anh tài xế kia không phải người bình thường đâu, tuy chỉ trò chuyện đôi câu, nhưng có thể nghe ra được người này có kiến thức uyên bác, hiểu nhiều biết rộng. Người như thế mà chỉ làm đến lái xe thì đúng là uổng phí. Nếu công ty con của nhà họ Cơ có thể khai thác và trọng dụng thêm nhiều nhân tài như thế thì con đường phát triển trong tương lai rất rộng mở đấy!", sau cùng Hạ Hoằng Viễn nói vậy.

Trên thực tế, nếu không vì kiêng nể thực lực chung của nhà họ Cơ thì Hạ Hoằng Viễn rất muốn lôi kéo anh thanh niên kia về công ty của mình. Người như thế mà chỉ được làm lái xe ở nhà họ Cơ thì đúng là cực kỳ lãng phí.

Vì đã không tiện lôi kéo người ta đi nên Hạ Hoằng Viễn cũng không chủ động đưa danh thiếp cho Hoắc Khải, không chỉ vì không muốn nhà họ Cơ nghĩ nhiều, mà cũng muốn dẹp bỏ mong ước của bản thân.

Nhưng nếu nhà họ Cơ không biết phân biệt tốt xấu thì lần gặp sau, Hạ Hoằng Viễn sẽ không nể mặt họ như vậy nữa.

Thời buổi này, cái gì là quan trọng nhất?

Đương nhiên là nhân tài!

Lời nói của Hạ Hoằng Viễn khiến Cơ Xương Minh sững sờ, đến tận khi đối phương rời đi rồi, đám người của hắn ta vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Rốt cuộc anh lái xe nào khiến ông vua hoa quả nổi danh phải coi trọng như thế? Trong công ty có nhân tài như vậy à?

"Đi, điều tra xem ban nãy ai đã pha cà phê cho phó

hội trưởng Hạ, lập tức gọi người đó tới văn phòng của tôi!" Cơ Xương Minh dặn dò.

Trợ lý xinh đẹp đứng bên cạnh hắn ta vội vàng đáp lời, tỏ ý mình sẽ đi điều tra ngay. Cơ Xương Minh liếc nhìn trưởng phòng nhân sự: "Đi xem xem công ty còn vị trí nào đang trống. Nếu phó hội trưởng Hạ đã coi trọng người này đến vậy, không cần biết có phải nhân tài thật sự hay không, người này chính là vấn đề mấu chốt quyết định việc chúng ta có thể gia nhập Hiệp hội Thương mại. Sắp xếp cho anh ta một chức vụ phù hợp".

"Vâng, tôi hiểu rồi!" trưởng phòng nhân sự gật đầu theo.

Họ nhìn vào cũng hiểu được, sở dĩ Hạ Hoằng Viễn trở nên dễ tính như thế không phải vì ông ấy làm việc qua loa, mà vì anh lái xe pha cà phê cho ông ấy đã để lại ấn tượng quá tốt đẹp.

Cho nên, chỉ cần công ty đề bạt người lái xe này, giữ thể diện cho Hạ Hoằng Viễn, việc gia nhập Hiệp hội Thương mại là chuyện hợp tình hợp lẽ.

Đúng lúc này, một người ghé vào tai hắn ta và nói:

“Trang web của công ty vừa đăng tải một tin tức mới, anh xem qua đi ạ!”

Cơ Xương Minh đón lấy chiếc máy tính bảng trong tay đối phương, trên đó hiển thị thông báo bác bỏ tin đồn mà phòng quan hệ công chúng đã đăng tải.

“Con ả chết tiệt này lại định giở trò gì đây? Thích chết à!”. Cơ Xương Minh mới liếc mắt nhìn qua đã buột miệng chửi thề. Nội dung bài viết đương nhiên là về chuyện dòng chính chèn ép nhánh phụ. Cơ Hương Ngưng nói rằng “bác bỏ tin đồn”, trên thực tế lại dùng giọng điệu rất tủi hờn, khiến người ta vừa nhìn đã biết cô ấy đang nói những lời trái ngược với suy nghĩ trong lòng.

Công ty sắp tiến vào Hiệp hội Thương mại, Cơ Xương Minh là người có công đầu. Bình thường hắn ta còn không coi Cơ Hương Ngưng ra gì chứ nói gì đến hiện tại.

Quay người đi về phía văn phòng của tổng giám đốc, hắn ta nói năng rất ngang ngược: “Tưởng mình muốn sao là được vậy à, không muốn sống ngày tháng yên ổn, cứ nhất định phải ép mình làm khó con ả này mới chịu!”

Lúc này, trong phòng làm việc, Cơ Hương Ngưng đang

bưng cốc cà phê mà khen không ngớt lời: “Ngon lắm, ai pha thế?”

“Tôi!” Hoắc Khải chỉ vào bản thân.

“Sao anh lại biết pha cà phê?”, Cơ Hương Ngưng tỏ ra nghỉ hoặc.

Hoắc Khải nhún vai, đáp: “Nhiều thời gian, rảnh quá không có việc gì làm thì lên mạng đọc tư liệu…”

“Lại là thông tin trên mạng… Có phải việc gì anh cũng lên…”

Cơ Hương Ngưng chưa dứt lời thì cửa phòng làm việc bị người ta đẩy mạnh ra, Cơ Xương Minh tức xì khói vừa bước vào vừa nạt nộ: “Cơ Hương Ngưng, cô hơi bị quá đáng rồi đấy! Tưởng rằng để cô ngồi lên vị trí giám đốc là cô muốn làm gì cũng được à!”

Cảnh tượng này mới xảy ra cách đây không lâu, nay tái diễn, giọng điệu của Cơ Xương Minh nặng nề hơn, thái độ cũng không khách sáo nữa.

Cơ Hương Ngưng biết chắc chắn hắn ta đã đọc được thông báo bác bỏ tin đồn nên đến gây sự với cô, nhưng cô cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng nên chỉ thản nhiên đáp:

“Chẳng phải anh bảo tôi nhận lỗi à? Thế nên tôi nhờ trưởng phòng Mã đăng tải thông báo bác bỏ tin đồn, trả lại sự trong sạch cho anh, có gì không đúng nào?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 21: Sỉ Nhục

Xét từ góc độ logic, chuyện này quả thực chẳng sai sót gì cả, nhưng Cơ Xương Minh nhìn cô ấy thì vẫn thấy chướng tai gai mắt.

Không cần biết cô ấy làm đúng hay sai, cứ vặc lại là được rồi.

"Tôi không cần biết cô muốn giở trò quỷ gì, nhưng tốt nhất cô nên ngoan ngoãn vào!" Cơ Xương Minh lộ ra vẻ đắc ý: "Có lẽ cô vẫn không hay biết, hội phó Hạ của Hiệp hội Thương mại đã tới khảo sát công ty chúng ta, về cơ bản đã đồng ý với yêu cầu gia nhập hiệp hội của chúng ta rồi. Đợi tôi đại diện cho công ty tiến vào Hiệp hội Thương mại, cô nghĩ cô còn được sống bao nhiêu ngày yên ổn? Đây là cơ hội tự tung tự tác sau cùng của cô rồi, nắm bắt thời cơ đi cô tổng giám đốc!"

Cơ Hương Ngưng nghe vậy mà nhíu mày. Về chuyện công ty con muốn gia nhập vào hiệp hội, cô đã biết rồi, cũng hiểu rằng nguồn lực từ hiệp hội có ý nghĩa thế nào với công ty.

Theo lẽ thường, người đại diện tại hiệp hội sẽ do người nắm quyền của công ty đảm đương, nhưng ở công ty của nhà họ Cơ, trước nay vẫn do dòng chính làm người đại diện.

Không phải Cơ Hương Ngưng chưa từng nghĩ đến việc tranh giành, nhưng suốt cả quá trình xin vào hiệp hội do Cơ Xương Minh quản lý, không cho phép cô nhúng tay

16:05 .i 4GB)

< Chương 21: Sỉ nhục

vào. Giống như hôm nay, Hạ Hoằng Viễn tới công ty khảo sát nhưng cô không hềhay biết.

Điều này không chỉ cho thấy uy nghiêm của tổng giám đốc không đáng một xu trước mặt con cháu dòng chính, mà trước mặt đám trưởng phòng cũng đối xử hai mặt với co.

Một khi Cơ Xương Minh trở thành đại diện công ty tại Hiệp hội Thương mại, hắn ta có thể lợi dụng nguồn lực từ bên đó để gây phiền phức nghiêm trọng cho Cơ Hương Ngưng, cũng tạo ra lý do để dòng chính bãi miễn chức vụ của cô.

Một tổng giám đốc không thể bước chân vào hiệp hội, tất nhiên cô không đáng để bồi dưỡng bằng một phó tổng giám đốc làm đại diện hiệp hội rồi.

Lý do như thế này rất hợp lý.

Nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Cơ Hương Ngưng, vẻ đắc ý trên mặt Cơ Xương Minh càng thêm rõ rệt: "Yên tâm đi, tôi sẽ thỉnh cầu với hội đồng quản trị, lưu lại một con đường sống cho cô. Đến lúc đó ngoan ngoãn phụ tá tôi thì vị trí phó tổng giám đốc vẫn chừa lại cho cô".

Nói xong, Cơ Xương Minh quay người đi ra ngoài.

Thế rồi nhìn thấy Hoắc Khải ngồi ở đó uống cà phê, bước chân hắn ta khẽ khựng lại: "Anh là ai?"

Hoắc Khải đặt tách cà phê xuống, đứng dậy và nói:

"Tôi là lái xe của tổng giám đốc Cơ, Lý…

16:05 .i 4GÍR ›

< Chương 21: Sỉ nhục

"Ồ ồ, là cái thằng vừa vào công ty đã nói nhăng nói cuội tấu hài cho mọi người xem đấy à? Nghe nói anh uống quá chén ngã sấp mặt rồi mấy tháng trời không đi làm cơ mà?" Cơ Xương Minh nói rồi quay đầu nhìn Cơ Hương

Ngưng với vẻ châm chọc: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như đây là chồng người bạn thân của cô thời đại học nhỉ? Xem ra tổng giám đốc Cơ vẫn là một người rất coi trọng tình nghĩa đó. Nhưng đến cả một thằng vô dụng coi thường chế độ công ty mà cô cũng dám sử dụng thì đúng là không coi lợi ích của công ty ra gì, chưa biết chừng sẽ phải giải trình nhiều hơn với hội đồng quản trị đó”.

Nói xong, Cơ Xương Minh đi thẳng tới chỗ Hoắc Khải, dừng lại trước mặt anh, tỏ vẻ khinh thường: “Bám váy đàn bà để kiếm cơm, đúng là làm đàn ông mất mặt, cút đi!”

Cơ Xương Minh đẩy Hoắc Khải ra rồi huênh hoang đi ra cửa, nhưng lại dừng bước thêm lần nữa.

“À phải rồi, trưa nay công ty sẽ đãi tiệc hội phó Hạ, với tư cách là tổng giám đốc, cô có muốn tới để làm đẹp đội hình không? Nhớ trang điểm cho đẹp đẽ nha, tuy không giữ được vị trí của mình nữa, nhưng cứ ăn mặc cho lồng lộn vào, chưa biết chừng có đối tượng nào môn đăng hộ đối vừa ý cô, cũng có thể thêm được vây cánh cho nhà họ Cơ đấy. Đám đàn bà của nhánh phụ như các cô đáng lẽ ra nên làm chuyện này mới phải, hà tất phải sứt đầu mẻ trán

vì những thứ chẳng bao giờ thuộc v`êmình".

16:06 .i 4GÍ§ ›

< Chương 21: Sỉ nhục

Cơ Xương Minh cười ha hả r`ồi vênh váo bỏ đi.

Cơ Hương Ngưng tức đến mức toàn thân run rẩy, câu nói sau cùng của Cơ Xương Minh thực sự là sự sỉ nhục đối với cô.

Không chỉ sỉ nhục một mình cô, mà còn sỉ nhục tất cả nhánh phụ.

Không thể làm tổng giám đốc, còn phải đi sinh con cho người ta để lót đường giúp nhà họ Cơ kiếm thêm vây cánh?

Lời nói như thế khiến Cơ Hương Ngưng chỉ muốn đạp hắn ta một phát chết tươi.

Nhưng Cơ Xương Minh cũng không nói sai, trong trận chiến giữa dòng chính và nhánh phụ, bao giờ nhánh phụ cũng là bên thiệt thòi nhất. Bởi vì quy`ền lực lớn nhất từ đ`ầu chí cuối luôn nằm trong tay của dòng chính, họ sinh ra đã nằm ở vị thế không thể thua cuộc.

Nhánh phụ cố gắng đến mấy, dè dặt đến mấy, công

danh rạng ngời đến mấy, cũng chỉ cố hết sức để không bị người ta gây sự mà thôi.

Còn về con gái của nhánh phụ, đa số họ được đưa vào những cuộc hôn nhân giúp tạo dựng quan hệ. Có thể tìm được một người đàn ông môn đăng hộ đối đầu nhờ dòng chính mở lòng từ bi.

Cố Hương Ngưng từ nhỏ đã chứng kiến quá nhiều sự

16:06 . 4GÍR ›

< Chương 21: Sỉ nhục

việc như thế. Cô rất muốn thay đổi mọi thứ, nhưng bây giờ nhìn lại mới thấy khó khăn vô cùng.

Bản thân mình vất vả bao nhiêu lâu, ngày ngày bận đến mức không có thời gian ngủ nghỉ, còn Cơ Xương Minh thì sao?

Không uống rượu với người này thì ăn cơm với người kia, dùng danh nghĩa "quan hệ làm ăn".

Sự cố gắng của cô sau cùng không bì được một bữa cơm của hắn ta với lão già họ Hạ.

Bàn tay siết chặt lại, sắc mặt Cơ Hương Ngưng tái mét, rất muốn đập hết tất cả mọi thứ trong văn phòng.

Đúng lúc này, Hoắc Khải lên tiếng: "Nếu cô có thể xử lý được vụ mua bán với công ty thương mại Đông Lai, cửa ải này không h`ê khó. Còn v`ề ưu thế địa vị trời sinh gì đó, cũng không hẳn không thể xoay chuyển được".

Cơ Hương Ngưng nhìn v`ê phía anh, mặt mũi cực kỳ khó coi: "L`ần này xử lý được công ty thương mại Đông Lai, l`ần sau thì sao? Chỉ c`ần hắn ta làm đại diện công ty tại hiệp hội, tôi cố gắng đến mấy cũng thành vô dụng!

Anh chẳng hiểu cái gì hết, lấy tư cách gì mà đòi giáo huấn tôi? Nếu anh thực sự có bản lĩnh đó, ban nãy khi hắn ta mắng anh là đ`ô vô dụng, tại sao anh không đấm hắn ta một nhát? Đ`ô hèn nhát!"

"Có một câu thoại trong game mà tôi thấy rất thú vị, nếu bạo lực không nhằm mục đích giết chóc, vậy thì

16:06 .i 4GÍR)›

< Chương 21: Sỉ nhục

không còn ý nghĩa gì nữa!" Hoắc Khải không h`ê giận dữ vì lời mắng nhiếc của Cơ Hương Ngưng, gương mặt anh vẫn luôn giữ được vẻ bình tĩnh: "Đấm hắn ta một cú không giải quyết được bất kỳ việc gì, chỉ khiến tôi rơi vào vòng

xoáy rắc rối vô tận. Muốn đánh bại một người có rất nhiều phương pháp hữu dụng hơn nắm đấm!"

"Ví dụ như?", Cơ Hương Ngưng cười gằn: "Chỉ cần hắn ta lên làm đại diện công ty tại hiệp hội, chắc chắn tôi sẽ bị bãi miễn chức vụ, đây là nước cờ không thể phá giải được. Anh nói nhảm nhiều như thế, chỉ bằng nói cho tôi biết làm thế nào mới phá vỡ cục diện được? Nếu không làm được, vậy thì phiền anh ngậm miệng vào!"

"Nếu tôi làm được thì sao?" Hoắc Khải hỏi.

"Nếu anh có thể làm được, tôi đồng ý với mọi yêu cầu của anh".

"Bao gồm cả việc cho tôi làm tổng giám đốc?"

"Không có cửa làm tổng giám đốc đâu, muốn lên trời thì tôi có thể giúp anh nghĩ cách!" Cơ Hương Ngưng tức giận đáp.

Hoắc Khải bật cười: "Được rồi, vậy cứ giữ lại yêu cầu này đã".

"Nói cứ như anh làm được thật vậy!", Cơ Hương Ngưng lẩm bẩm.

Hoắc Khải cũng không so đo với cô, chỉ nói: "Nhưng

trước đó, quả thật cô c`ần phải sửa soạn lại mình, nhất là

16:06 .i 4GÍR)›

< Chương 21: Sỉ nhục

cảm xúc và biểu cảm. Lát nữa sẽ phải gặp Hạ Hoằng Viễn, đây là nhân vật quan trọng quyết định chức vụ tổng giám đốc của cô có giữ được hay không. Nếu không để lại ấn tượng tốt đẹp cho ông ấy, đ`ồng nghĩa với việc thua trước quá nửa r`ồi".

"Có gì hay mà phải sửa soạn, dù tôi có làm gì cũng không đấu nổi với Cơ Xương Minh!" Cơ Hương Ngưng tỏ ra rất ủ dột.

Quy`ền lực mà dòng chính nắm trong tay khiến cô cảm thấy bất lực, dù đấu tranh bao nhiêu lâu vẫn không bằng được vài bữa rượu xã giao của người ta.

Dù cảm thấy lòng dạ nguội lạnh, nhưng trước khi tham gia bữa tiệc buổi trưa, cô vẫn làm theo đ`ề nghị của Hoắc Khải, cố gắng để biểu cảm của bản thân trông lý trí hơn một chút.

Bất kể kết cục sau cùng thế nào, Cơ Hương Ngưng hi vọng dù phải thua, cũng phải thua trong khí thế.

Hai tiếng đồng hồ sau, Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng lên xe rời khỏi công ty, tới địa điểm của bữa tiệc.

Vừa tới trước cửa khách sạn, điện thoại của Cơ Hương Ngưng đã đổ chuông. Cô nhận cuộc gọi rồi nói mấy câu, giọng điệu dần dần thay đổi. Hoắc Khải đảo mắt nhìn qua gương chiếu hậu, rõ ràng cô ấy đang cố nén niềm vui.

Quả nhiên, vừa cúp điện thoại, Cơ Hương Ngưng đã vội vàng nói cùng Hoắc Khải: "Công ty thương mại Đông

16:06 .i 4GÍN ›

Lai nói, vì việc quay vòng vốn của thương nhân Hương Giang có vấn đề, tạm thời phải qua vài hôm nữa mới trả tiền được. Nếu chúng ta bằng lòng thì có thể ra giá giống với ông ta, họ sẽ ưu tiên bán cho chúng ta trước".

"Cô không đồng ý ngay đấy chứ?", Hoắc Khải hỏi.

"Không, anh cảm thấy tôi có nên đồng ý không?", Cơ Hương Ngưng ngập ngừng hỏi, thực chất giá cả vẫn bằng giá thị trường, không bị lỗ.

Hoắc Khải lắc đầu: "Đương nhiên không thể đồng ý.

Giá cả đã thương lượng rồi, sao có thể thay đổi được. Cô

hãy nói với họ, vì việc mua bán trước đó không thuận lợi nên bây giờ công ty có ý định hợp tác cùng hai nguồn cung ứng mà Cơ Xương Minh đã liên hệ, đàm phán với nhau bằng mức giá trước đó của công ty. Cho dù bây giờ họ muốn dùng giá này để bán cho cô, cô cũng không có bất kỳ lý do nào để thuyết phục quản lý của công ty".

"Ý của anh là ép họ hạ giá?" Cơ Hương Ngưng lập tức hiểu ra, nhưng vẫn có vẻ lo lắng: "Nhưng mức giá này đã thấp hơn giá thị trường 10% rồi, nếu đòi hạ giá thì công ty thương mại Đông Lai sẽ không đồng ý đâu!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 22: Hạ Hoằng Viễn

“Yên tâm, bản thân giá thành của loại nguyên liệu này cũng không đắt, họ kiếm được mức lợi nhuận ít nhất là 30% trở lên. Nhưng cứ kéo dài thêm một ngày thì tiền lãi vay vốn sẽ khiến mức lợi nhuận của họ giảm đi 1%. Cách làm tốt nhất là bán cho cô với giá thấp, nếu không, lượng hàng lớn như vậy, không có công ty nào khác trong đất nước này nuốt hộ được đâu”. Hoắc Khải giải thích.

Vẻ tự tin và chín chắn của anh khi nói câu này khiến chút bất an trong lòng Cơ Hương Ngưng nhanh chóng giảm bớt.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, cô cầm điện thoại lên, gọi điện cho tổng giám đốc của công ty thương mại Đông Lai.

Tất cả mọi lời nói ra đều y hệt những gì Hoắc Khải đã “mớm” trước đó: “Thật lòng xin lỗi, bây giờ tôi cũng lực bất tòng tâm. Giá cả giống hệt nhau, ông nói xem, tôi là bên nhánh phụ, làm sao đấu lại được dòng chính? Xin lỗi, sau này có cơ hội sẽ tiếp tục hợp tác với bên ông”.

Sau khi cúp điện thoại, gò má Cơ Hương Ngưng

thoáng ửng hồng.

Bây giờ nhịp tim cô đập rất nhanh. Từ khi bước chân vào giới kinh doanh, đây là lần đầu cô chột dạ đến vậy, cảm giác mình như một tên lừa đảo!

Trong lòng có chút xíu xiu áy náy, nhưng cũng có cả chút hưng phấn khó nói thành lời.

“Xuống xe đi, cô định ở trên xe đợi thông tin mãi à?”

16:07 .i 4G)›

‹ Chương 22: Hạ Hoằng Viễn

Hoắc Khải nhắc nhở.

Bấy giờ Cơ Hương Ngưng mới nhớ ra, vội vàng bước xuống xe.

“Đừng phấn khích như thế, bây giờ trông cô như người uống quá chén ấy”. Hoắc Khải bật cười.

Cơ Hương Ngưng lườm anh một cái, sau đó hít thở thật sâu, bình ổn tâm trạng đang phấn khởi quá độ của mình, rồi mới dẫn theo Hoắc Khải tiến vào bên trong khách sạn.

Vừa vào cửa khách sạn, Cơ Hương Ngưng đang hỏi vị trí phòng riêng của công ty con nhà họ Cơ thì Hoắc Khải

đã bị ai đó vỗ vai.

Anh quay đ`ầu lại, chỉ thấy Hạ Hoằng Viễn đang nhìn mình mà cười tủm tỉm: “Tôi còn tưởng nhận nh`ầm người cơ, hai chúng ta có duyên thật đấy!”

“Đúng là rất có duyên, sao nhỉ, ông sẽ không tới đây uống cà phê nữa chứ?”. Hoắc Khải mỉm cười và hỏi.

Thực ra anh biết thừa thân phận của người đàn ông trước mặt, “vua hoa quả” nổi tiếng trong giới, công việc làm ăn bao quát hết mấy tỉnh thành lân cận. Không niêm yết cổ phiếu, không kêu gọi đ`ầu tư, chỉ dựa vào tài sản cá nhân đi được tới bước này, có thể nói là vô cùng hiếm gặp.

Khi Hoắc Khải đơn thương độc mã lăn lộn thương trường cũng từng tìm gặp Hạ Hoằng Viễn để nói chuyện

16:07 .i 4G)›

kinh doanh, hai người trò chuyện vui vẻ, ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Lúc trước Hoắc Khải đã nhận ra Hạ Hoằng Viễn từ khi uống cà phê, nhưng vì suy xét từ một vài góc độ nên

không nhắc tới thân phận của đối phương.

Mà bây giờ anh vẫn tiếp tục giả ngây giả ngô, bởi vì Hoắc Khải biết rõ Hạ Hoằng Viễn xuất hiện ở đây không phải chuyện trùng hợp, chắc hẳn ông ấy chính là hội phó Hạ mà Cơ Xương Minh nhắc tới.

Cũng chính vì rất hiểu con người Hạ Hoằng Viễn nên Hoắc Khải mới dám lớn tiếng nói rằng "có cơ hội thay đổi cục diện" trước mặt Cơ Hương Ngưng.

Người đại diện cho công ty tại hiệp hội, đâu phải chỉ mình nhà họ Cơ quyết định.

Đối diện với lời trêu chọc của Hoắc Khải, không hiểu sao tâm trạng của Hạ Hoằng Viễn vui vẻ hơn nhiều. Người có thể nói chuyện tự nhiên như vậy với ông ấy quá hiếm hoi, thỉnh thoảng có vài người ngang hàng về đẳng cấp, nhưng cũng vì những nguyên nhân như tính cách hoặc sở thích mà chẳng thể nói chuyện hợp cạ.

"Uống cà phê thì khỏi, hôm nay được người ta mời. Cậu thì sao? Không lẽ cũng đến đây pha cà phê giúp người ta à?" Hạ Hoằng Viễn bông đùa.

"Tôi cũng theo tổng giám đốc tới xã giao thôi. Bên đó

chính là tổng giám đốc Cơ Hương Ngưng của chúng tôi!”

16:07 .i 4G):

‹ Chương 22: Hạ Hoằng Viễn

Hoắc Khải ra dấu.

“Hóa ra cô ấy là tổng giám đốc Cơ của công ty con này, đúng là trẻ thật!” Hạ Hoằng Viễn đáp.

Hoắc Khải nghe ra được ý tứ ẩn giấu trong câu nói này, có lẽ Cơ Xương Minh từng nói mấy câu đại loại như “phụ nữ quá trẻ không có khả năng quản lý công ty” trước mặt ông ấy.

“Đừng nhìn giám đốc Cơ trẻ tuổi, thực ra năng lực của cô ấy khá lắm đấy, ban nãy còn làm một việc rất hay ho kìa!“ Hoắc Khải nói.

“Ồ? Chuyện gì thế?“ Hạ Hoằng Viễn tò mò hỏi.

Hoắc Khải kể qua một lượt về vụ đối đầu cùng công ty thương mại Đông Lai, đương nhiên, anh giấu hết công lao của mình, tất cả ý đồ đều do Cơ Hương Ngưng nghĩ ra.

Hạ Hoằng Viễn nghe xong mà hai mắt sáng lên, ông nhìn về phía Cơ Hương Ngưng với vẻ kinh ngạc: “Tổng giám đốc Cơ này có bản lĩnh và thủ đoạn đến thế à? Đúng

là nhìn không ra đấy!”

“Chứ chẳng phải vì đấu đá nội bộ sao!“ Hoắc Khải thở ngắn than dài: “Nếu ông hợp tác cùng công ty chúng tôi, chắc hẳn cũng biết chuyện đấu đá của dòng chính và nhánh phụ nhà họ Cơ nhỉ? Khả năng của tổng giám đốc Cơ khá lắm đấy, nếu không, làm sao ngồi vào vị trí tổng giám đốc khi còn trẻ như thế? Sở dĩ cô ấy không nổi danh, vì rất nhiều công lao bị dòng chính cướp mất rồi. Ông

16:07 .i 4G):

cũng biết đấy, trong các gia tộc lớn, chuyện này cứ như cơm bữa. Tổng giám đốc của chúng tôi quá quen rồi. Chỉ tiếc là mấy nhân vật lớn có quan hệ hợp tác sâu rộng với nhà họ Cơ sau này sẽ phải chịu khổ”

“Sao lại nói như vậy?”, Hạ Hoằng Viễn truy hỏi.

“Thực ra cũng không giấu gì ông, nhân tài ở nhánh phụ của nhà họ Cơ bây giờ nhiều hơn dòng chính ấy chứ. Ông thử nghĩ mà xem, dòng chính được mấy người? Nhánh phụ có bao nhiêu người? Cho dù tỉ lệ xuất hiện nhân tài ít hơn đi chăng nữa, nhưng con số vẫn nhiều chứ!

Bây giờ v`ềcơ bản vòng ngoài của nhà họ Cơ đ`âu do những người có thực lực của nhánh phụ làm việc, dòng chính chỉ nắm lấy quy`ên lực nòng cốt thôi. Bây giờ vẫn chưa thể hiện ra, chứ đợi thêm vài năm nữa, lỡ như xuất hiện con cháu nhánh phụ có thể thâm nhập vào quy`ên lực nòng cốt của dòng chính, chẳng phải dòng chính khó sống hơn hay sao? Những ông chủ lớn chỉ chú trọng dòng chính, không để tâm nhánh phụ, đến khi ấy có khác gì xỏ nh`âm đôi giày chật?"

Hạ Hoằng Viễn nghe xong mà khẽ biến sắc, ông ấy nheo nheo mắt, giọng nói cũng bất giác tr`âm hơn: "Dù gì cũng là nhà họ Cơ, lẽ ra đấu đá nội bộ không nên liên lụy tới người ngoài chứ nhỉ!"

"Câu này nói sao nhỉ, bây giờ dòng chính muốn chèn ép nhánh phụ, ông nhìn xem, có liên lụy đến người ngoài

16:07 . 4GÍR)

‹ Chương 22: Hạ Hoằng Viễn

không? Đôi lúc, việc kinh doanh có thể tiến hành, nhưng vì chèn ép nên dòng chính đẩy đi. Ờm, có lẽ quan hệ hợp tác của ông với nhà họ Cơ không sâu nên không hiểu

chuyện này", Hoắc Khải khẽ than thở: "Tuy chỉ là thằng lái xe nhưng tôi theo tổng giám đốc Cơ lâu rồi, biết nhiều chuyện nội bộ hơn".

Hạ Hoằng Viễn càng nghe thì lòng dạ càng nặng nề.

Giống như Cơ Xương Minh nói, hiệp hội quyết định cho con cháu dòng chính nhà họ Cơ làm đại diện công ty, thực chất ai cũng hiểu được ý đồ của hắn ta.

Ban đầu Hạ Hoằng Viễn cũng nghĩ như vậy, nếu nhánh phụ đã không đấu nổi dòng chính, vậy thì kết giao với dòng chính của nhà họ Cơ là chuyện nên làm.

Nhưng bây giờ, ông ấy không nghĩ như vậy nữa.

Bởi vì những điều Hoắc Khải nói không hề giả tạo, anh chỉ khuếch đại quyền lực mà dòng chính nắm giữ, đồng thời trần thuật trước một khả năng nào đó có thể xảy ra trong tương lai.

Đa phần sự thật, vẫn có phần nhỏ là hư cấu, nhưng đủ khiến người ta tin là thật.

Cộng thêm lúc pha cà phê từ trước đó, Hoắc Khải đã nâng cao tầm vóc của mình. Hạ Hoằng Viễn có ấn tượng vô cùng tốt với anh, nên không tránh được việc ai tạo tiền

đ`êtrước, người đó nắm quy`ên làm chủ.

16:07 . 4GÍR)›

‹ Chương 22: Hạ Hoằng Viễn

Nhất là khi liên quan đến đấu đá nội bộ, vì muốn chèn ép lẫn nhau mà không ng`ần ngại đắc tội người khác, bản thân Hạ Hoằng Viễn cũng từng gặp hoặc từng nghe nói r`ồi.

Có trải nghiệm tường tận, có mắt thấy tai nghe, ông ấy càng thêm tin tưởng những lời Hoắc Khải nói.

Nếu sau này nhánh phụ của nhà họ Cơ có thể đảo khách thành chủ, vậy thì ông và những thương nhân từng giúp dòng chính chèn ép họ, liệu có bị liên lụy không?

Phải biết rằng, đây là nhà họ Cơ với tài sản lên tới hàng chục tỷ.

Hạ Hoằng Viễn coi trọng Hoắc Khải đến thế mà không dám lôi kéo người của công ty con nhà họ Cơ, đủ biết ông kiêng nể đến mức nào.

Có vài việc, một khi đã chôn sẵn m`ầm mống trong lòng, nó nảy nở rất nhanh.

Từ biểu cảm thoáng qua trên gương mặt Hạ Hoằng

Viễn, Hoắc Khải biết mình đạt được mục đích r`ồi.

Anh không nói nhi`ều thêm nữa, nói nhi`ều sẽ thành cố

tình.

Đúng lúc này, Cơ Hương Ngưng hỏi được phòng riêng

r`ồi bước tới, thấy Hoắc Khải đang nói chuyện cùng người

ta bèn buột miệng nói: “Bạn của anh à?”

Hoắc Khải đáp: “Đúng lúc quá, giới thiệu với ông, vị này chính là Cơ Hương Ngưng, tổng giám đốc công ty con của chúng tôi. Còn vị này là một trong số những đối tác của công ty họ..."

Hoắc Khải nói nửa chừng r`ồi ngừng, Hạ Hoằng Viễn lập tức tiếp lời : "Xin chào, tôi là Hạ Hoằng Viễn"

Cơ Hương Ngưng vốn đã đưa tay ra chuẩn bị bắt tay ông ấy, thế nhưng nghe được câu này, động tác bỗng khựng lại.

Cô sững sờ nhìn Hạ Hoằng Viễn, r`ồi vô thức đảo mắt nhìn Hoắc Khải.

Cô đã nghe cái tên này vài l`ần, Cơ Xương Minh từng nhắc tới mấy l`ần trước mặt cô.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 23: Ám Hiệu

Cơ Hương Ngưng quắc mắt nhìn Hoắc Khải, dường như đang trách anh khoe chuyện này với người ngoài.

Nhưng đứng trước mặt Hạ Hoằng Viễn, cô cũng

không tiện nói câu gì khó nghe, chỉ điềm tĩnh đáp:

"Thương trường như chiến trường, không có chuyện ai

chơi ai một vố, chỉ có thắng làm vua, thua làm giặc mà

thôi".

Hạ Hoằng Viễn nhìn cô rồi hỏi: "Thắng làm vua thua

làm giặc, nói ra thì dễ chứ làm được mới khó. Nếu tổng

giám đốc Cơ thua rồi, không biết có cam tâm tình nguyện

làm giặc không?"

Ý đồ của ông ấy khi nói câu này là để thăm dò, nhưng

Cơ Hương Ngưng nghe được lại tưởng rằng ông đang

giúp dòng chính chê cười mình.

Cơ Hương Ngưng vốn đã không vui vẻ gì với Hạ

Hoằng Viễn, thái độ càng không khách sáo. Cô cười gằn:

"Nếu thua, tất nhiên phải nghĩ cách Đông Sơn tái khởi,

giống như năm đó Hạng Vũ dù tự vẫn cũng không chịu

qua sông. Dù chết, vẫn là cứ Tây Sở Bá Vương!”

Cách trang điểm và khí chất của Cơ Hương Ngưng vốn đã giống một người phụ nữ mạnh mẽ và sắc sảo, bây giờ cô ấy nói như vậy, quả thực cực kỳ anh khí.

Sau đó, cô ấy lạnh lùng nói thêm vài câu qua loa có lệ rồi gọi Hoắc Khải đi vào phòng ăn.

Có về Hạ Hoằng Viễn, bị cô bỏ mặc qua một bên.

16:08 .i 4GÍR)›

‹ Chương 23: Ám hiệu

Thấy Cơ Hương Ngưng bỏ đi trước, Hoắc Khải lập tức thì thầm với Hạ Hoằng Viễn: “Ông đừng để ý nha, bây giờ nhà họ Cơ là vậy đó, dòng chính không để tâm tới khách hàng của nhánh phụ, nhánh phụ không quan tâm tới khách hàng của dòng chính, phân hóa cực kỳ gay gắt”.

Hạ Hoằng Viễn khẽ gật đầu, trong ánh mắt như có chút suy tư.

Qua vài câu đối đáp ban nãy, ông ấy cũng nhìn ra sự mạnh mẽ và bền bỉ của Cơ Hương Ngưng. Đây là một người không biết chịu thua. Không biết có phải con cháu nhánh phụ khác cũng có tính cách bền bỉ can trường như

cô ấy hay không.

Nếu vậy thì, tương lai của dòng chính nhà họ Cơ…

Không phải Hạ Hoằng Viễn dễ bị lừa, mà trong mấy lần gặp mặt Cơ Xương Minh, ông con dòng chính này luôn tỏ ra hèn mọn và lấy lòng ông.

Rõ ràng có chỗ dựa vững chắc như nhà họ Cơ, vậy là khép nép khúm núm quá mức với một thương nhân chỉ có tài sản vài tỷ nhân dân tệ như ông.

So với hắn ta, vẻ lạnh nhạt, thậm chí xa cách của Cơ Hương Ngưng càng khiến Hạ Hoằng Viễn nghiêng về phương án mà Hoắc Khải vừa mới nói.

Hạ Hoằng Viễn vốn đã bán tín bán nghỉ, bây giờ đã tin tưởng đến tám phần. Ông ấy bắt đầu ngẫm nghĩ, rốt cuộc có nên thân cận cùng dòng chính, xa cách với nhánh phụ

16:08 .i 4GB)

< Chương 23: Ám hiệu

như trước nữa không.

Hoắc Khải nhìn thấy cảnh ấy, cố tình tỏ ra kinh ngạc:

“Chắc ông không phải ông vua hoa quả đấy chứ?”

Hạ Hoằng Viễn nhìn về phía anh, cất tiếng hỏi: “Sao

hả, bây giờ cậu mới biết à?"

Hoắc Khải gật gật đầu: "Chưa từng gặp ông bao giờ, nhưng từng nghe tên kha khá lần. Phó tổng giám đốc lúc nào cũng tuyên chiến trước mặt cô Cơ Hương Ngưng, nói rằng hắn ta đã trở thành bạn chí cốt của hội phó Hiệp hội Thương mại, sau lần này tiến vào hiệp hội, người đại diện chắc chắn là hắn ta, đến lúc đó sẽ đuổi cô Cơ xuống đài. Chẳng trách thái độ của cô Cơ với ông như thế, ông sắp thành đồng bọ giúp phó tổng Cơ bãi miễn cô ấy rồi, cô ấy còn khách sáo với ông mới là lạ ấy".

Hạ Hoằng Viễn nhíu mày hỏi: "Phó tổng giám đốc Cơ mà cậu nói là Cơ Xương Minh à? Cậu ta chỉ là đại diện công ty ở hiệp hội thôi mà, chỉ dựa vào chuyện ấy mà bãi miễn được cả tổng giám đốc?"

"Thì là vậy đó, bây giờ nhà họ Cơ rối ren lắm, căn bản không làm theo lẽ thường đâu. Nếu không, làm sao tôi dám nói mấy năm nữa dòng chính nhà họ Cơ sẽ rớt đài. Có câu "người mang danh chính nghĩa sẽ được ủng hộ và giúp đỡ, đi ngược lại sẽ phải đơn độc một mình", họ lợi dụng quyền lực hiện tại, bất chấp quy tắc cơ bản của kinh

doanh để chèn ép nhánh phụ, tự khắc sẽ không có kết

16:08 .i 4GÍR)›

‹ Chương 23: Ám hiệu

cục tốt đẹp. Đã vậy còn vừa chèn ép vừa đắc ý sai khiến nhánh phụ mở rộng việc kinh doanh cho họ. Ông nghĩ mà xem, nếu nhánh phụ chịu oan nhiều quá, chẳng lẽ họ không lén lút "cắt đuôi" vài vị khách, đợi cơ hội lật đổ dòng chính?"

Hạ Hoằng Viễn nghe xong mà tim đập dồn dập, nếu những lời anh lái xe này nói là thật, vậy thì nhà họ Cơ sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

"Thôi không tán gẫu nữa, cô Cơ không vui đâu, nói thêm vài câu, chưa biết chừng cô ấy cho tôi nghỉ việc luôn" Hoắc Khải nói rồi định bỏ đi luôn.

"Không sao đâu, tôi đang định tìm cơ hội nói chuyện với tổng giám đốc Cơ nhiều hơn. Như thế này đi, tôi có việc phải gọi một cuộc điện thoại trước, cậu với tổng giám đốc Cơ vào phòng trước, lát nữa tôi sẽ đi tìm hai người", Hạ Hoằng Viễn nói.

Hoắc Khải tỏ vẻ khó xử: "Như thế e là không được!"

“Sao vậy?”

“Tôi chỉ là một tài xế thôi!“ Hoắc Khải cười khổ: “Đã thế còn là lái xe của tổng giám đốc, nếu tôi vào phòng ăn, phó tổng lại chẳng nổi cơn tam bành đuổi tôi ra”.

“Cậu cứ bảo là tôi cho cậu vào!” Hạ Hoằng Viễn nói.

Hoắc Khải chỉ đợi mỗi câu này nên gật đầu: “Vậy được rồi, tôi cùng tổng giám đốc đi tìm phòng trước nhé, lát nữa qắp”.

16:08 .i 4GÍR)›

< Chương 23: Ám hiệu

Sau đó, Hoắc Khải rảo bước tới bên cạnh Cơ Hương Ngưng, cùng cô đi tới phòng ăn.

Cơ Hương Ngưng thực sự không hề vui vẻ: “Người ta là Hạ Hoằng Viễn, hội phó của Hiệp hội Thương mại tỉnh. Cơ Xương Minh được làm đại diện công ty hoàn toàn dựa vào ông ta, người như thế, anh nói chuyện với người ta vui vẻ thế làm gì”.

“Ngôn ngữ cũng là một trong số những công cụ giết người, đôi lúc còn quan trọng hơn cả nắm đấm đấy nhé”, Hoắc Khải mỉm cười đáp.

“Vũ khí?’, Cơ Hương Ngưng khẽ sững người, sau đó lập tức hiểu ra: “Chẳng lẽ anh muốn thuyết phục Hạ Hoằng Viễn gì đó? Chuyện này không được đâu, những người đó kiêng dè nhà họ Cơ lắm, đâu dám đắc tội với dòng chính. Anh đừng thay tôi hứa hươu hứa vượn gì đó, chưa biết chừng tôi ăn xong một bữa cơm đã bị bãi miễn chức tổng giám đốc rồi, đến lúc đó muốn phát lương cho anh cũng đủ chật vật”.

“Yên tâm, nói chuyện với người thông minh chỉ cần cho ông ấy một ám hiệu thôi, không cần hứa hẹn gì cả. Nếu cô thực sự dám hứa hẹn, chưa biết chừng ông ấy sẽ không tin”, Hoắc Khải nói.

“Anh ra ám hiệu kiểu gì?”

“Thì cứ nói với ông ấy bây giờ đấu đá nội bộ nhà họ Cơ rất kịch liệt”.

16:09 .i 4GÍR)›

< Chương 23: Ám hiệu

“Chỉ có thế thôi?”

“Chứ không thì còn sao nữa?”

Cơ Hương Ngưng trợn mắt, ai mà không biết chuyện

đấu đá nội bộ nhà họ Cơ, cần gì anh phải nhắc?

Cô chán chẳng buồn nói chuyện với Hoắc Khải, vừa vặn đến cửa phòng ăn, bèn đi thẳng vào trong.

Hoắc Khải cũng theo vào, lập tức nhìn thấy trong phòng ăn to đến độ đủ tổ chức một vũ hội mini này có cả đống người.

Một số nhân vật về cơ bản đứng ở đẳng cấp trưởng phòng của công ty, thêm một số gương mặt xa lạ khác, chắc hẳn là hộ kinh doanh có thực lực ở bản địa mà Cơ Xương Minh đã nói.

Những người này nhìn thấy Cơ Hương Ngưng, có một phần bước tới chào hỏi, mà một phần khác, nhất là các hộ kinh doanh có thực lực ở bản địa, chỉ đưa mắt nhìn nhau, không có ý định nhúc nhích.

Cảnh tượng này khiến tâm trạng Cơ Hương Ngưng càng thêm khó chịu, mà Cơ Xương Minh cũng ở trong phòng ăn thì tươi cười hớn hở.

Ban nãy hắn ta đã nói chuyện với mấy người này rồi.

Công ty con sắp gia nhập vào Hiệp hội Thương mại, đến lúc đó hắn ta làm đại diện cho công ty, cũng sẽ nhậm

chức tổng giám đốc luôn, còn con ả như Cơ Hương Ngưng này thì kiếm chỗ nào thoáng mát mà chơi.

16:09 .i 4GÍR)›

< Chương 23: Ám hiệu

Cơ Xương Minh nói ra rất thẳng thừng, suýt chút nữa nói luôn với mấy người này là không cần nể mặt Cơ Hương Ngưng.

Một người là con cháu dòng chính nhà họ Cơ, sắp nhậm chức tổng giám đốc, người khác là bông hoa sắp tàn. Nên nể mặt ai, đám người này biết rất rõ.

Giống như những gì Cơ Xương Minh đã kỳ vọng, nhìn thấy Cơ Hương Ngưng, họ chẳng bu ồn để tâm.

Cơ Xương Minh cười toe toét đến tận mang tai, hắn ta đi về phía Cơ Hương Ngưng, từ đằng xa đã vỗ tay bôm bốp: "Mọi người hoan nghênh đi chứ, đây là tổng giám đốc của công ty chúng tôi, một mỹ nhân nổi tiếng g ần xal"

Ai cũng biết, khen một cô gái xinh đẹp, là nhắm tới phái nữ thông thường.

Một người phụ nữ mạnh mẽ có lòng vươn tới sự

nghiệp mà đi khen cô ấy đẹp, cũng có nghĩ đang mắng cô ấy là bình hoa.

Đám đông đều biết Cơ Xương Minh cố tình sỉ nhục ai, ai nấy nín cười không dám lên tiếng, chỉ có lác đác vài trưởng phòng trong công ty vẫn giữ thể diện nên vỗ tay hưởng ứng vài cái. Thấy không ai phụ họa cùng mình, đành bỏ tay xuống.

Cơ Xương Minh tiến tới bên cạnh Cơ Hương Ngưng, thở dài một tiếng: "Cô nhìn cô kia, đã bảo là trang điểm

16:09 .i 4GÍR)›

đẹp vào, cô cứ như cô thư ký ấy, không ai nhận ra cô là tổng giám đốc nữa rồi. Nào, tới đây, vừa khéo, để tôi giới thiệu cho cô mấy khách hàng bản địa, đều có thực lực khá đấy"

Cơ Hương Ngưng đâu thể không hiểu ý đồ của hắn ta, chỉ lạnh lùng liếc một cái: "Tôi đến vì lợi ích của công ty, không phải để người ta thấy đẹp mắt!"

"Ô vậy à, tiếc ghê, lợi ích lớn nhất của công ty là do tôi kiếm được về đấy", Cơ Xương Minh cười ha hả, hoàn toàn

không ngó ngàng tới vẻ bất mãn của Cơ Hương Ngưng.

Cũng đúng lúc này, Hoắc Khải liếc thấy bóng dáng Hạ Hoằng Viễn, anh lập tức nói với Cơ Xương Minh: "Phó tổng giám đốc, tổng giám đốc hơi mệt rồi, tôi cảm thấy nên để cô ấy tìm chỗ nào đó ngồi nghỉ trước đã".

"Anh là cái thá gì, chỗ này là chỗ để anh chõ mồm vào à? Cút ngay cho tôi!"

Giống như Hoắc Khải đã dự đoán, Cơ Xương Minh còn chẳng coi Cơ Hương Ngưng ra gì thì đâu thể để tâm tới anh, hắn ta ra giọng quát nạt luôn.

Sắc mặt Hoắc Khải vẫn rất trấn tĩnh: "Tôi là lái xe của tổng giám đốc Cơ, cũng gần như trợ lý rồi, theo lẽ thường, tôi đi theo để giúp đỡ cô ấy. Ngoài ra, tôi vào đây không phải vì bản thân muốn mà được, mà do hội phó Hạ – Hạ Hoằng Viễn bảo tôi tới".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 24: So Sánh

Nghe thấy Hoắc Khải nhắc đến Hạ Hoằng Viễn, Cơ Xương Minh không những không sợ mà còn cười lạnh nói: "Thật không thể nhìn ra được, một lái xe như anh mà cũng biết nói khoác thế. Hạ Hoằng Viễn bảo anh đến đây ăn cơm ư? Đầu óc ông ta bị úng nước à? Loại người như anh có xứng không? Cút đi ngay cho tôi, nếu không tôi sẽ gọi người ném anh ra ngoài đấy".

Cơ Hương Ngưng thật sự không thể nhịn được nữa, cô ấy đang định nói gì thì bị Hoắc Khải kéo lại, sau đó anh nói tiếp: "Phó tổng Cơ! Thật sự là hội trưởng Hạ bảo tôi đến đây. Nếu anh đuổi tôi đi thì chỉ e hội trưởng Hạ sẽ không vui đâu, đến lúc đó thì anh cũng sẽ không được lợi gì".

"Ha ha! Ông ta không vui á, tôi còn không vui hơn. Lôi Hạ Hoằng Viễn ra để dọa tôi à?" hiện giờ Cơ Xương Minh đang rất hống hách, kiêu căng nói: "Tôi là con cháu dòng chính của nhà họ Cơ đấy, hiểu không? Chắc anh không hiểu được đâu. Vì anh chỉ là tên vô dụng sống dựa vào đàn bà thôi. Hít thở chung bầu không khí với anh tôi cảm

thấy buồn nôn quá đi. Bảo vệ đâu! Lập tức đuổi hắn…”

Cơ Xương Minh nói đến câu cuối cùng nhưng lại không nói tiếp. Bởi vì lúc hắn ta gọi bảo vệ ở phía cửa thì cũng nhìn thấy Hạ Hoằng Viễn sắc mặt âm trầm đang đứng ở đó.

Trong lòng hắn ta thấy run rẩy, hắn ta đâu còn quan tâm đến việc mắng Hoắc Khải nữa mà vội tươi cười lên

16:09 . 4GÍR)

< Chương 24: So sánh

trước đón tiếp Hạ Hoằng Viễn: “Ôi, hội trưởng Hạ! Cuối cùng ông cũng đến rồi, chúng tôi mong ông mãi, cuối cùng ông cũng đến. Nào nào nào, mời ông vào trong”.

Những lời Cơ Xương Minh nói ban nãy, chữ nào Hạ Hoằng Viễn cũng nghe rõ mồn một. Ông ấy tận mắt thấy vẻ hống hách của con cháu dòng chính nhà họ Cơ, hơn nữa từ thái độ thể hiện của Cơ Xương Minh có thể thấy hắn ta là người thích “qua cầu rút ván.

Bây giờ thì đối xử khách khí với mình nhưng đợi vào thương hội rồi thì đâu còn để ý đến mình là ai?

Loại người như này kể cả mình có giúp hắn ta thì thật

sự có tác dụng không?

Vì vậy ban nãy nghe thấy những lời đó thì sắc mặt Hạ Hoằng Viễn âm trầm bất định nhưng giờ Cơ Xương Minh bước lại thì ông ấy cũng thay đổi biểu cảm luôn.

Hạ Hoằng Viễn tươi cười bắt tay với Cơ Xương Minh, ông ấy dường như không biết ban nãy đã xảy ra chuyện gì, bước lại cười nói: "Để giám đốc Cơ phải tốn kém rồi, thật là ngại quá".

"Có gì mà phải ngại chứ, điều nên làm thôi mà".

Cơ Xương Minh và Hạ Hoằng Viễn cùng nhau bước lại.

Lúc đi qua Cơ Hương Ngưng thì Hạ Hoằng Viễn dừng bước chân, sau đó nhìn Hoắc Khải nói: "Vị này là…"

"À, là tài xế của tổng giám đốc Cơ thôi, nhân vật nhỏ ý mà, ông không cần bận tâm đâu", Cơ Xương Minh nói rồi

16:09 „ 4GÍR)›

< Chương 24: So sánh

trừng mắt nhìn Hoắc Khải một cái, nói: "Không phải bảo anh ra ngoài rồi sao, sao vẫn còn ở đây?"

"Vì cậu ấy là tôi mời đến đấy". một giọng nói truyền vào tai hắn ta.

Cơ Xương Minh giật mình quay đ`âu lại nhìn thấy Hạ Hoằng Viễn thản nhiên nói: "Trước đây khi ở công ty tôi đã nói, có một tài xế pha café rất ngon, cũng rất có tài, người mà tôi nói chính là vị này. Vừa hay ban nãy gặp ở phòng khách nên mời cậu ấy cùng đến đây ăn cơm. Xem ra, phó tổng Cơ không được vui cho lắm?"

Cơ Xương Minh nghe mà có chút sững sờ, hắn ta đã sai người đi đi`âu tra v`êchuyện ai pha café cho Hạ Hoằng Viễn r`ãi.

Thông qua việc truy xuất video giám sát có thể thấy, trước và sau lúc Hạ Hoằng Viễn vào phòng trà thì cũng có người vào đó. Nhưng ngoài Hoắc Khải thì không có ai có chức vụ tài xế cả. Kết quả này khiến Cơ Xương Minh mắng cho người của phòng bảo vệ một trận.

Tài xế của Cơ Hương Ngưng là loại người nào, trong lòng bọn họ còn không biết sao? Liệu hắn ta có thể là nhân tài mà Hạ Hoằng Viễn có thể giao nhiệm vụ quan trọng không? Đ`âu óc các người ngu ngốc quá r`ãi nên mới báo cáo cái thông tin không xác thực này.

Hắn ta sai người lập tức đi đi`âu tra lại ngay. Nhưng

cũng có thể là Hạ Hoằng Viễn nhận nhầm chức vụ của đối

16:10 .i 4G)›

X Chương 24: So sánh

phương, có lẽ không phải là tài xế mà là của phòng ban

khác thì sao?

Phòng bảo vệ bị mắng dữ dội, không còn cách nào

khác đành phải quay về xem lại camera giám sát. Còn Cơ

Xương Minh là người sắp xếp tiệc mời này thì cũng không

quá quan tâm đến chuyện này.

Đối với hắn ta mà nói, có được nhân tài hay không,

không quan trọng, trước tiên cứ phải giải quyết xong

chuyện của mình đã.

Hiện giờ Hạ Hoằng Viễn nói Hoắc Khải chính là lái xe

đó, làm sao Cơ Xương Minh không kinh ngạc được?

“Hội trưởng Hạ! Cũng không phải là phó tổng Cơ

không vui lắm đâu, có lẽ cảm thấy địa vị tôi thấp kém nên

sợ mọi người tụt hứng thôi. Như này đi, tôi ra ngoài trước,

đợi ông ăn xong cơm rồi tìm một quán café nào đó, chúng

ta vừa uống vừa nói chuyện cũng được”, Hoắc Khải chủ

động muốn lui ra ngoài.

Nhưng Hạ Hoằng Viễn lại lắc đ`âu, thản nhiên nói:

“Không c`ần đâu, cậu là người mà tôi mời đến. Nếu cậu bị người ta đuổi ra, vậy thì tôi còn ở lại làm gì. Hôm nay cậu cứ ăn cơm ở đây, tôi muốn xem ai muốn đuổi cậu nào”.

Những lời hống hách cực độ của Cơ Xương Minh ban nãy khiến Hạ Hoằng Viễn thấy không vui.

“Cậu là con cháu dòng chính của nhà họ Cơ thì không ai dám chọc vào cậu sao? Vậy thì hôm nay tôi sẽ cho cậu

16:10 . 4GÍR)›

< Chương 24: So sánh

biết tay Mặc dù có kiêng kị nhà họ Cơ nhưng không có nghĩa là sợ đến tột độ.

Hạ Hoằng Viễn làm kinh doanh hoa quả, đây là ngành ngh`ê mà nhà họ Cơ dường như không xâm phạm vào được, hai bên không có mâu thuẫn lợi ích gì. Kể cả nhà họ Cơ gây phi`ền phức cho ông ấy thì cũng không được lợi gì.

Thấy Hạ Hoằng Viễn nói gắt như thế nên Cơ Xương Minh biết, có lẽ mấy lời ban nãy của mình đã bị ông trùm v`ê hoa quả này nghe thấy r`ồi. Giờ đây hắn ta th`âm mắng mười tám đời tổ tông nhà Hoắc Khải. Nếu không phải tên

này đột nhiên nhảy ra thì sao mình có thể nói những lời như vậy chứ?

Cơ Xương Minh đổ hết tội danh và trách nhiệm lên người Hoắc Khải nhưng hắn ta cũng không dám thể hiện ra vẻ bất mãn nào. Ngược lại còn nở nụ cười nói: "Hội trưởng Hạ nói gì vậy, nếu đã là người mà ông mời đến thì tôi đâu dám đuổi anh ta đi chứ. Nào nào, Tiểu Lý phải không, như này đi, anh và trưởng phòng Mã ngồi cùng một bàn…"

"Cậu ấy ngồi bên cạnh tôi". Hạ Hoằng Viễn lại nói.

Cơ Xương Minh cũng cạn lời luôn, trong lòng có chút bực tức. Dù sao thì mình cũng là con cháu dòng chính của nhà họ Cơ, chính là tổng giám đốc tương lai của công ty. Vậy mà ông ta cứ chen miệng vào như này thì thể diện của mình vứt đi đâu? Nếu không phải vì sắp vào thương

16:10 .i 4G)›

< Chương 24: So sánh

hội và cần sự giúp đỡ của Hạ Hoằng Viễn thì Cơ Xương Minh sớm đã trở mặt rồi.

"Cứ theo lời hội trưởng Hạ nói, vậy Tiểu Lý ngồi bên

cạnh hội trưởng đi“ Cơ Xương Minh cố gắng giữ nụ cười trên mặt, nói: “Hội trưởng Hạ coi trọng anh như vậy, anh cũng nên uống với hội trưởng hai chén đi chứ”.

Cơ Xương Minh không phải là người giỏi che giấu cảm xúc, kể cả hắn ta có che đậy kiểu gì thì cơ mặt căng cứng và nụ cười không tự nhiên khiến Hạ Hoằng Viễn nhìn hiểu được, kẻ này đã có chút oán giận mình rồi.

Chỉ có chút chuyện nhỏ như này, vẫn chưa giúp hắn ta vào thương hội mà đã không nhẫn nại được, vậy thật sự vào được thương hội rồi thì còn ra sao nữa?

Có thể nói, biểu hiện của Cơ Xương Minh khiến Hạ Hoằng Viễn vô cùng thất vọng.

Ông ấy vốn có những tính toán khác trong lòng, nhưng giờ đây đã gần như có thể đưa ra quyết định rồi.

Cơ Hương Ngưng từ đầu đến giờ ngồi bên cạnh không lên tiếng, giờ đây không kìm nổi mà nhìn Hoắc Khải vài cái. Mặc dù không nhìn ra tất cả chân tướng sự việc nhưng cô ấy có thể phần nào cảm nhận được thái độ của Hạ Hoằng Viễn với Cơ Xương Minh có gì đó không ổn.

Ít nhất thì cũng không tốt như Cơ Xương Minh nói.

Là do tên Hoắc Khải này sao? Nhưng anh ta căn bản không làm gì mà, chỉ nói vài câu nên nói, như vậy mà cũng 16:10 . 4GÍR)›

< Chương 24: So sánh

có tác dụng ư?

Cơ Hương Ngưng nghĩ mãi không ra.

Sau đó, Hạ Hoằng Viễn ng`ồi lên ghế chính, bên trái là Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng còn bên phải là Cơ Xương Minh.

Trong cả bữa tiệc đó, Cơ Xương Minh cố gắng khuấy động không khí cho náo nhiệt nhưng Cơ Hương Ngưng là tổng giám đốc mà cứ lạnh lùng ng`ồi ở đó, không đến mức tạo khoảng cách với người khác nhưng cũng không khách khí với ai cả.

Còn v`êHạ Hoằng Viễn, ph`ần lớn thời gian đ`âu ng`ồi nói chuyện với Hoắc Khải. Hoặc là nói v`êcafé hoặc là nói đến những chuyện ở tận đ`âu đâu.

Thỉnh thoảng ông ấy cũng nói với Cơ Hương Ngưng vài câu nhưng khác khi nói chuyện với Hoắc Khải, Hạ Hoằng Viễn toàn hỏi Cơ Hương Ngưng những chuyện liên

quan đến thương nghiệp.

Ví dụ như hiện giờ nhà họ Cơ kinh doanh đã gần đạt đến đỉnh cao rồi, có kế hoạch tiến vào những ngành nghề khác không? Ví dụ như kinh doanh hoa quả?

Không biết là vô tình hay cố ý nhưng câu hỏi cuối cùng của Hạ Hoằng Viễn là: "Tập đoàn khổng lồ như nhà họ Cơ thì chắc không thèm để ý đến kinh doanh hoa quả đâu, chắc chỉ có tôi mới cắm rễ muốn làm cái này cả đời thôi".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 25: Đồ Vô Tích Sự

Cơ Hương Ngưng nói rất thẳng thắn khiến Hạ Hoằng Viễn nghe thấy mà ánh mắt sáng ngời.

Các câu hỏi của ông ấy chỉ là tùy ý hỏi thôi, đều là những câu không cho Cơ Hương Ngưng có cơ hội chuẩn bị trước. Nhưng chỉ riêng chuyện kinh doanh hoa quả mà Cơ Hương Ngưng vẫn có thể nói vô cùng chuyên nghiệp. Cô ấy dường như hiểu rõ những xu thế và những số liệu thống kê đó.

Đến cuối cùng, Hạ Hoằng Viễn không kìm nổi hỏi:

"Tổng giám đốc Cơ định làm kinh doanh hoa quả sao? Sao có thể hiểu về những số liệu này như vậy?"

"Cũng giống như ông nói vậy, nhà họ Cơ sẽ không làm kinh doanh hoa quả mà, vì quy mô hơi nhỏ", Cơ Hương Ngưng cười nói: "Tôi chỉ thích lên mạng tìm về những tài liệu phân tích về xu thế, bất luận có dùng đến hay không thì khi nắm được một chút số liệu về xu thế thì cũng rất có lợi".

Hạ Hoằng Viễn nghe thấy thì gật đầu, hiện giờ ông ấy

hoàn toàn thừa nhận năng lực của Cơ Hương Ngưng. Đến ngành nghề mà có lẽ cô ấy sẽ không bao giờ động đến, vậy mà cô ấy vẫn nắm rõ như vậy, nói gì đến những sở trường của bản thân?

Nếu so với Cơ Xương Minh, khi bị Hạ Hoằng Viễn tiện miệng hỏi một câu về số liệu nào đó thì hắn ta cứng họng

16:14 .i 4GÍR ›

‹ Chương 25: Đồ vô tích sự

Ngày thường hắn ta chỉ biết tiệc tùng thì làm sao hiểu được những thứ này. Hơn nữa, bản thân sắp làm tổng giám đốc thì quan tâm đến những vấn đề rườm rà đó làm gì?

Thấy Cơ Xương Minh không trả lời lại được, còn xem thường vấn đề như này nên Hạ Hoằng Viễn cười lạnh trong lòng, thầm đưa ra một định nghĩa "giá áo túi cơm, kẻ vô tích sự:.

Xem ra tài xế bên mình nói đúng rồi, không thể xem thường con cháu chỉ thứ của nhà họ Cơ được. Có lẽ qua mấy năm nữa, vị trí dòng chính sẽ thật sự bị nhánh phụ thay thế hoàn toàn.

Sau đó, Cơ Xương Minh mời rượu mấy lần nhưng Hạ Hoằng Viễn đều uống cho có lệ.

Mọi người đều không phải là kẻ ngốc, họ đều nhìn ra không khí có chút ảm đạm nên đều không dám lên tiếng, vì vậy khiến không khí ở đây càng nặng nề hơn.

Cơ Xương Minh hận đến mức nghiến răng ken két nhưng không còn cách nào khác. Kể cả có muốn bực tức thì bây giờ cũng không phải lúc.

Vốn dĩ định tổ chức bữa tiệc trong thời gian trên ba tiếng nhưng giờ đây có hai tiếng là kết thúc rồi.

Lúc Hạ Hoằng Viễn đứng dậy bày tỏ ý muốn về nghỉ ngơi trước thì rất nhiều người đều thở phào nhẹ nhõm. Bởi ăn uống ở bữa cơm như này thì cũng cảm thấy khó chịu.

16:14 .i 4GÍ8)

‹ Chương 25: Đồ vô tích sự

Lúc tiễn Hạ Hoằng Viễn ra về, Cơ Xương Minh vẫn cố gắng nịnh nọt nhưng thái độ của Hạ Hoằng Viễn không vì vậy mà thay đổi.

Ông ấy chỉ nói khách khí với Cơ Xương Minh vài câu, sau đó đặt danh thiếp vào trong tay Hoắc Khải, nói: “Có

cơ hội thì đến thành phố chơi nha, tôi mời cậu ăn cơm".

"Được ạ" Hoắc Khải khẽ gật đầu, nói.

"Hội trưởng Hạ đi đường cẩn thận, sau này có thời gian chúng ta lại ngồi với nhau" Cơ Xương Minh cũng chào hỏi lại.

Xe của Hạ Hoằng Viễn rời đi, nụ cười gượng gạo cứng nhắc trên mặt hắn ta cũng lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt âm trầm.

Cơ Xương Minh xoay người lại nhìn Hoắc Khải mà nghiến răng nghiến lợi, nhưng hắn ta cũng không dám quá đáng với người tài xế này. Dù sao thì thái độ của Hạ Hoằng Viễn đã rất rõ ràng rồi, ông ấy vô cùng coi trọng người này. Nếu như gây khó dễ cho Hoắc Khải thì có khác nào không nể mặt Hạ Hoằng Viễn đâu.

Vì vậy, Cơ Xương Minh chọn cách 'giận cá chém thớt" lên người Cơ Hương Ngưng: "Hội trưởng Hạ từ xa đến đây mà cô là tổng giám đốc nhưng không nhiệt tình chút nào. Cô có biết làm như vậy sẽ đắc tội với ông ấy không? Đến lúc đó công ty không vào được thương hội thì tất cả đều là trách nhiệm của cô đấy"

16:14 „11 4G8 `

‹ Chương 25: Đ`ôvô tích sự

Trong lòng Cơ Xương Minh đã có những dự cảm không lành. Hắn ta nói những lời này chỉ là tấm đệm trước mà thôi. Ngộ nhỡ Hạ Hoằng Viễn thật sự không suy nghĩ thông suốt mà không giúp đỡ ở vụ thương hội, đến lúc đó hắn ta cũng dễ b`êtìm được người gánh tội thay.

Cơ Hương Ngưng chỉ cười lạnh v`êphía hắn ta một tiếng, hoàn toàn không có ý trả lời lại, cô ấy gọi Hoắc Khải xoay người rời đì.

“Cô như vậy là có thái độ gì? Tôi đang nói chuyện với cô đấy có nghe thấy không. Cô đứng lại cho tôi”, Cơ Xương Minh hét rống ở phía sau nhưng hắn ta gọi càng to thì Cơ Hương Ngưng đi càng nhanh.

“Đ`ôthối tha này” Cơ Xương Minh tức giận mắng.

Những người xung quanh đ`âu cúi gằm mặt xuống không dám lên tiếng, chỉ sợ lúc này sẽ gặp xui xẻo.

Sau khi Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải lên xe, vừa đóng cửa xe cô ấy đã không kìm nổi mà bật cười.

Hoắc Khải vừa thắt dây an toàn vừa quay đ`âu nhìn cô,

hỏi: “Cô cười cái gì?”

“Anh không nhìn thấy sắc mặt của Cơ Xương Minh sao? Chắc chắn hắn ta tức lắm rồi đó. Hắn ta càng tức thì tôi càng vui”, Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải chỉ cười rồi lắc đầu nói: “Không thể nhìn ra được cô vẫn còn tính trẻ con nhỉ.

16:14 „11 4G08 `

‹ Chương 25: Đồ vô tích sự

“Thế nào là tính trẻ con? Hắn ta đâu phải là bạn của tôi, nói là kẻ thù thì cũng khá giống đó. Kẻ thù không vui, lẽ nào tôi còn phải đồng cảm khóc lóc chung với hắn ta sao?” Cơ Hương Ngưng hừ lạnh một tiếng rồi lại hỏi: “Tôi còn chưa nói anh đấy, rốt cuộc anh cho Hạ Hoằng Viễn uống thuốc gì mà sao đột nhiên ông ấy lại lạnh lùng với Cơ Xương Minh vậy?”

Cơ Hương Ngưng hoàn toàn có thể nhìn ra thái độ của Hạ Hoằng Viễn trong bữa tiệc đó. Bất luận cô ấy có nghĩ thế nào thì không thể nghĩ ra tại sao Hạ Hoằng Viễn lại như vậy.

Không phải Lý Phong nói chuyện mấy câu với ông ấy

sao? Chỉ mấy câu thôi mà lợi hại thế sao?

“Chẳng phải nói với cô rồi sao, nói chuyện với người thông minh thì chỉ cần đủ ý là được. Cô nói càng ít thì ông ấy nghĩ càng nhiều”, Hoắc Khải khẽ đạp ga rồi phóng xe đi.

Cơ Hương Ngưng ngồi ở ghế sau nhìn gương mặt góc cạnh của anh một hồi lâu, đến khi Hoắc Khải dừng trước đèn giao thông, nói: “Cô mà cứ nhìn tôi như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát đấy”.

“Báo cái đầu anh ý”. Cơ Hương Ngưng xùy một cái, nói: “Tôi chỉ cảm thấy, anh bây giờ khác rất nhiều với trước đây, anh chắc chắn không có gì muốn nói với tôi sao?”

16:14 „ll 4G8 `

‹ Chương 25: Đồ vô tích sự

Lời này của Cơ Hương Ngưng dường như còn ý khác, giống như nghĩ đến cái gì đó trước khi hỏi Hoắc Khải câu này vậy.

Hoắc Khải không hiểu được trong lời có ý của cô, chỉ lắc đầu nói: “Không có gì cả, còn về sự thay đổi của tôi,

có thể nói là tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi, cũng có thể nói là lanh lợi, chứ không có gì kỳ quái như cô tưởng tượng đâu".

Cơ Hương Ngưng chỉ ồ một tiếng rồi không hỏi tiếp.

Đến giờ tan làm, Cơ Hương Ngưng không bảo Hoắc Khải đón mình về nhà mà bảo một tài xế khác đến thay ca anh. Đây cũng được coi là một đặc quyền nhỏ của Hoắc Khải. Và anh cũng là người khá nghe lời. Tổng giám đốc bảo tan làm rồi thì còn lèo nhèo làm gì.

Về đến nhà, anh đi chợ mua chút thực phẩm tươi ngon, đợi lúc Ninh Thần đón Đường Đường về thì trên bàn đã bày trí ba món mặn và một món canh.

Tôm om dầu, bún bắp cải, nấm và rau xanh, cùng với nước súp thơm ngon.

Mùi thức ăn thơm ngon khắp phòng khiến Ninh Thần không kìm nổi mà hít hai cái.

Hoắc Khải vừa cầm bát đũa từ phòng bếp đi ra thấy cô đứng ở cửa liền nói: "Em vất vả rồi, đi rửa tay đi còn ăn cơm. Đường Đường! Con cũng đi rửa tay đi".

16:14 .il4Gí8 ›

‹ Chương 25: Đồ vô tích sự

“Bố ơi, con đói quá, con ăn trước một con tôm được không, năn nỉ bố đấy” Đường Đường đeo cặp sách, nói với vẻ mặt đáng thương.

“Không được, nhất định phải chú ý đến vệ sinh cá nhân trước đã”, Hoắc Khải nói chắc như đinh đóng cột, về chuyện này anh không hề dễ tính.

Đường Đường cúi đầu xuống, quay đầu đi từng bước một liền bị anh kéo vào nhà tắm.

Nghe thấy tiếng nói chuyện của hai bố con trong nhà tắm, nhìn bàn ăn toàn món ngon, Ninh Thần lần đầu cảm nhận được sự hạnh phúc. Cuộc sống mà mình mơ ước, chẳng phải là như này sao?

Ngoại trừ căn nhà hơi nhỏ xíu, đồ dùng hơi cũ nát xíu thì mọi thứ trước mắt gần như đều tốt đẹp hoàn hảo.

Chậm rãi đi đến trước bàn ăn, cô cúi đầu nhìn mấy đĩa thức ăn, đột nhiên giơ tay ra bốc một cọng rau cho vào miệng.

Rau xanh giòn quyện với mùi thơm của nấm, mùi dầu phảng phất trong miệng và nhanh chóng bị tan chảy bởi

mùi của rau xanh. Hương vị này thật khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 26: Đồ Vô Tích Sự

“Bố ơi, con đói quá, con ăn trước một con tôm được không, năn nỉ bố đấy” Đường Đường đeo cặp sách, nói với vẻ mặt đáng thương.

“Không được, nhất định phải chú ý đến vệ sinh cá nhân trước đã”, Hoắc Khải nói chắc như đinh đóng cột, về chuyện này anh không hề dễ tính.

Đường Đường cúi đầu xuống, quay đầu đi từng bước một liền bị anh kéo vào nhà tắm.

Nghe thấy tiếng nói chuyện của hai bố con trong nhà tắm, nhìn bàn ăn toàn món ngon, Ninh Thần lần đầu cảm nhận được sự hạnh phúc. Cuộc sống mà mình mơ ước, chẳng phải là như này sao?

Ngoại trừ căn nhà hơi nhỏ xíu, đồ dùng hơi cũ nát xíu thì mọi thứ trước mắt gần như đều tốt đẹp hoàn hảo.

Chậm rãi đi đến trước bàn ăn, cô cúi đầu nhìn mấy đĩa thức ăn, đột nhiên giơ tay ra bốc một cọng rau cho vào miệng.

Rau xanh giòn quyện với mùi thơm của nấm, mùi dầu

phảng phất trong miệng và nhanh chóng bị tan chảy bởi mùi của rau xanh. Hương vị này thật khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

16:22 „11 4G8 `

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 27: Niềm Vui Của Nhánh Phụ

Cứ như vậy, một đêm khó quên đã trôi qua.

Sáng hôm sau, Hoắc Khải tỉnh dậy liền nhẹ nhàng xuống bếp chuẩn bị bữa sáng, chỉ sợ làm hai mẹ con tỉnh giấc.

Nhưng anh không hề biết, khi anh vừa bước tới cửa phòng, Ninh Thần cũng đã tỉnh dậy.

Mấy năm gần đây, áp lực tinh thần mà cô gánh chịu rất lớn, khiến chất lượng giấc ngủ của cô càng lúc càng tệ đi, chỉ cần có chút tiếng động sẽ tỉnh dậy liền. Hơn nữa đêm qua Hoắc Khải ngủ chung, càng khiến cô có cảm giác kì lạ.

Rõ ràng hai người giờ cũng đã có con rồi, vậy mà khi Hoắc Khải nằm xuống bên cạnh cô, Ninh Thần lại cảm thấy dường như thời gian quay ngược trở lại thời cô và Lý Phong mới quen nhau.

Hoặc nói một cách khác, càng giống như có một người đàn ông khác nằm cạnh bên cô hơn.

Ninh Thần cũng chẳng hình dung nổi cảm giác này là

thế nào, chỉ cảm thấy rất kì lạ.

Không lâu sau, tiếng nồi niêu xoong chảo từ trong bếp truyền ra, hương thơm của đồ ăn từ từ bay tới qua khe cửa.

Sau khi Hoắc Khải bày biện bữa sáng xong xuôi, thì Ninh Thần cũng đã giúp Đường Đường đi vệ sinh cá nhân, lúc này đang buộc tóc cho cô bé.

17:59 „li 4GÍR ›

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 28: Hành Động Quái Gở

Nhìn những nhân tài cùng họ với mình, dù có bực tức thế nào cũng chỉ có thể kiếm ăn dưới trướng bọn họ, mấy người thuộc dòng chính liền vui vẻ tới cực độ.

Không lâu sau, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải đi tháng máy lên.

Thang máy vừa mở cửa liền bị nữ thư ký trang điểm cầu kì kia chặn lại.

"Tổng giám đốc, giám đốc Cơ mời cô tới phòng họp gấp".

Giọng điệu của nữ thư ký kia cũng chẳng lịch sự gì, cô ta là người của Cơ Xương Minh, không chỉ trong công việc mà còn cả trong chuyện giường chiếu.

18:00 „ai 4GÍR)›

< Chương 28: Hành động quái gở

Thường ngày, Cơ Xương Minh rất xem thường Cơ Hương Ngưng, mỗi khi nhắc đến cô đều dùng giọng điệu mỉa mai coi thường.

Đi theo một người như vậy, cô thư ký cũng nghe nhiều

tới mức bị tẩy não rồi, làm sao mà tôn trọng Cơ Hương Ngưng được nữa.

Trong mắt cô ta, Cơ Hương Ngưng chẳng qua là dựa vào họ Cơ của mình mà thôi, nếu như cô không phải xuất thân từ nhánh phụ của nhà họ Cơ, thì có lẽ giờ cũng chẳng giỏi giang bằng cô ta đâu.

Thế giới quan của mấy ả bình hoa di động có lẽ đều như vậy nhỉ, luôn cho rằng nếu không dựa vào xuất thân, cả thế giới này đều không ai bằng được bọn họ.

Cơ Hương Ngưng cũng không chấp nhặt với cô thư ký, chỉ ừ một tiếng và nói: "Biết rồi".

Nữ thư ký cũng không thèm cúi người hay chào hỏi gì mà cứ thế quay người bỏ đi, thái độ rất ngạo mạn.

Hoắc Khải đứng phía sau cảm thán: "Loại người thế này rất thích hợp để giết gà doạ khỉ".

Cơ Hương Ngưng quay đầu nhìn anh một cái, nói: "Chỉ tiếc là người ta lại nghĩ chúng ta mới là khỉ".

Hoắc Khải cười cười nói: "Ít nhất chúng ta cũng là tinh tỉnh khổng lồ, loại mà có sức chiến đấu rất lớn đó".

"Sao mà anh càng ngày càng lắm mồm thế, trước kia

18:01 „ 4GÍR)

< Chương 28: Hành động quái gở

thật thà đến mức nửa ngày chẳng nói nổi câu nào cơ mà”, Cơ Hương Ngưng nhìn anh đầy nghi hoặc.

“Một vài chuyện nghĩ thông suốt rồi, nên tư tưởng cũng thoáng hơn. Đúng rồi, cô nghĩ Cơ Xương Minh tìm cô có mục đích gì?”, Hoắc Khải chuyển chủ đềmột cách rất tự nhiên.

Cơ Hương Ngưng nghĩ một lúc, nói: “Chắc là có chỗ dựa nào đó đang đợi ở đây rồi, nếu không thì trước khi hắn ta nắm chắc 10 phần thắng sẽ không dễ gì mà đối đầu trực diện với tôi đâu”.

Đây chỉ là nhận định dựa trên hiểu biết vềcon người của Cơ Xương Minh mà thôi, còn muốn biết thực hư thế nào phải tới đó mới rõ được.

Vì Cơ Xương Minh đã xuất chiêu trước, nên Cơ Hương Ngưng cũng không dè chừng gì mà quyết định chơi tới cùng, cùng với Hoắc Khải đi vềhướng phòng họp.

Khi tới nơi, Cơ Hương Ngưng mở cửa thì vừa hay bắt gặp cảnh Cơ Xương Minh đang rót trà cho Cơ Xuyên Hải.

Nhìn thấy vị trưởng phòng thu mua của tổng công ty,

Cơ Hương Ngưng không nhịn được mà cười thành tiếng,

quả nhiên đúng như phán đoán của cô.

Tiếng cười của cô khiến Cơ Xuyên Hải và Cơ Xương

Minh cảm thấy bị xúc phạm.

Cơ Xuyên Hải không nhịn được mà hừ một tiếng, nói:

“Mới sáng ngày ra đã không bình thường, sao nào, gặp tôi

18:01 .i 4GÍ8)›

< Chương 28: Hành động quái gở

liền cảm thấy không vui sao?”

“Không phải vậy, chỉ là tò mò không biết ngọn gió nào

đưa chú ba tới công ty con sớm vậy, lại còn chỉ đích danh

gọi tôi tới đây chứ?”

“Còn làm gì nữa, đương nhiên là tới xem cô đã khiến

công ty tổng thất như thế nào rồi!”, Cơ Xuyên Hải cười

lạnh, nói.

“Tôi đã làm gì gây tổn thất đến lợi ích của công ty?”

“Cô vẫn còn có mặt mũi để hỏi à?”, Cơ Xuyên Hải

đứng dậy, đanh giọng đáp: “Tôi hỏi cô, hợp đồng thu mua

với Thương mại Đông Lai có phải do cô phụ trách không?”

“Là tôi phụ trách”.

“Vậy mà còn dám nói không làm tổn hại tới lợi ích của công ty!”, Cơ Xuyên Hải đập mạnh tay xuống bàn, tức giận nói: “Công ty cần lô nguyên liệu đó thế nào cô có biết không, tại sao việc hợp tác lần này với Thương mại Đông Lai thất bại mà không báo cáo lại? Chậm trễ việc thi công làm tốn mất bao nhiêu thời gian, lại còn khiến người ngoài cười vào mặt nhà họ Cơ chúng ta không biết cách kinh doanh. Cô có biết, chỉ mỗi việc này thôi đã làm công ty tổn thất bao nhiêu không!”

Cơ Hương Ngưng liếc Cơ Xương Minh một cái, đanh giọng đáp: “Tôi rất tò mò, làm sao mà chú biết được chuyện hợp tác giữa tôi và Thương mại Đông Lai không thành? Thương mại Đông Lai cũng sẽ không chủ động gọi

18:01 .1l4Gí8 ›

< Chương 28: Hành động quái gở

chú đâu nhỉ?”

“Cô không cần quan tâm tại sao tôi lại biết, rõ ràng là cô tắc trách trong công việc dẫn đến sai lầm lớn này, giờ sao? Vẫn muốn gây rắc rối với người khác à?”, Cơ Xuyên

Hải nghiêm giọng nói.

Cơ Xương Minh cũng hùa theo: "Không sai, là lỗi của cô, cô phải chịu toàn bộ trách nhiệm! Còn nữa, tài xế này của cô, hôm qua tôi còn nghe người khác nói chưa hết giờ làm mà anh ta đã về rồi. Thật là muốn hỏi tổng giám đốc, một mình cô có tới tận hai tài xế, cảm thấy tiền của công ty không phải là tiền à? Đừng tưởng không ai biết, tên này là chồng của bạn đại học của cô, hành động này của cô chính là lạm dụng chức quyền vì tư lợi cá nhân!"

"Làm việc thì không có năng lực, nhưng dựa hơi gia đình để nâng đỡ người khác lại khá giỏi đó", Cơ Xuyên Hải cười lạnh nhìn Cơ Hương Ngưng, nói: "Dựa vào sai lầm nghiêm trọng trong việc hợp tác của cô và Thương mại Đông Lai gây ra tổn thất rất lớn cho công ty, tôi sẽ báo cáo lại với hội đồng quản trị, đề xuất bãi nhiệm chức vụ tổng giám đốc của cô. Trước khi có kết quả cuối cùng, mọi công việc tại công ty con sẽ do Cơ Xương Minh phụ trách, cô cứ chờ ở nhà đi".

"Chú chỉ là trưởng phòng thu mua, không có quyền gì mà đình chỉ chức vụ của tôi, đặc biệt là trong trường hợp

tôi không h`êphạm lỗi như thế này", Cơ Hương Ngưng

18:01 .i 4GÍ8)›

< Chương 28: Hành động quái gở

đáp.

Phản ứng của cô không có chút nào hoảng sợ hay van

xin như Cơ Xuyên Hải và Cơ Xương Minh vẫn nghĩ, ngược

lại còn vô cùng bình tĩnh.

Đi`âu này càng khiến hai chú cháu kia cảm thấy không

thoải mái.

Cơ Xuyên Hải lại đập mạng xuống bàn một l`ần nữa,

lên giọng khiển trách: "Cô đang muốn chối tội sao? Có

phải c`ần gọi người của Thương mại Đông Lai tới đây đối

chất với cô không…"

Lời nói của Cơ Xuyên Hải bị cắt ngang bởi một tiếng

"Bốp", cùng lúc đó, Cơ Hương Ngưng vẻ mặt đ`ầy chế giễu

nói: "Hai người nói nhi`âu như vậy, chẳng qua là muốn

mượn chuyện của Thương mại Đông Lai để bãi nhiễm tôi.

Nhưng mà trước khi làm vậy, làm phi`ền hai người đọc kĩ

bản hợp đ`ồng này đi".

Giọng điệu của cô cao ngạo, thậm chí còn có chút

ngạo mạn, khiến Cơ Xuyên Hải và Cơ Xương Minh vô thức cùng nhìn vào hợp đồng trên bàn.

Cơ Xuyên Hải tiện tay cầm lên xem một lượt, chỉ sau vài cái liếc mắt, ông ta liền cau mày.

Cơ Xương Minh đứng một bên nhìn thấy sắc mặt ông ta thay đổi, liền đưa tay cầm lấy hợp đồng kia, vừa xem vừa hét lên: "Không thể nào! Thương mại Đông Lai rõ ràng nói là bán lô hàng kia cho doanh nhân người

18:01 .i 4GÍ8)›

< Chương 28: Hành động quái gở

Hongkong mà, làm sao cô lại mua được. Còn nữa, giá cả cũng không đúng, tại sao có thể thấp như vậy chứ!"

"Phó tổng giám đốc Cơ, nếu như anh dám nói hợp đồng này là giả, tôi có thể kiện anh tội vu khống đó. Vì thế, có những lời anh tốt nhất là cân nhắc thật kĩ trước khi nói", Cơ Hương Ngưng cười lạnh nói: "Anh biết được chuyện của doanh nhân người Hongkong, xem ra là đã gọi điện cho phía Thương mại Đông Lai rồi. Để tôi đoán thử coi, sáng hôm qua đúng không? Thật tiếc, mọi chuyện trong kinh doanh đều thay đổi rất nhanh. Một ngày một

đêm trôi qua, mọi thứ sớm đã thay đổi r ồi, anh không
những không biết, mà lại còn bắt tay với chú ba để gây
khó dễ cho tôi, cái này có được coi là tự ném đá vào chân
mình không nhỉ?"
Lời chế giễu của Cơ Hương Ngưng khiến cho sắc mặt
của Cơ Xương Minh lúc xanh lúc đỏ, hoàn toàn không thốt
nên lời.
Không sai, đúng là sáng hôm qua hắn ta đã gọi điện
cho phía Thương mại Đông Lai, khi đó Thương mai Đông
Lai vẫn chưa đ ồng ý thương lượng lại, vì vậy vẫn trả lời Cơ
Xương Minh là muốn bán cho doanh nhân Hongkong kia.
Nghe được tin này xong Cơ Xương Minh mới trực tiếp
mời Cơ Xuyên Hải tới.
Ai ngờ rằng chỉ sau một đêm, Thương mại Đông Lai lại
đ ồng ý ký hợp đ ồng với Cơ Hương Ngưng với mức giá chỉ
18:01 .i 4GÍ8)›
< Chương 28: Hành động quái gở
bằng một nửa ban đ ầu.
Trên hợp đ ồng có con dấu và chữ ký của cả hai bên,
chắc chắn không thể làm giả được, trừ khi Cơ Hương

Ngưng bị điên, mặc kệ nguy cơ phải ngồi tù mà mạo hiểm chỉ để lừa bọn họ một lúc thế này.

Bất kể xét trên phương diện nào, hợp đồng này đều là hàng thật.

Nếu như đã là thật rồi, muốn mượn điểm này để tiếp tục gây rắc rối với Cơ Hương Ngưng, giờ không thể làm được rồi.

"Dù, dù cho chuyện của Thương mại Đông Lai không có vấn đề gì, thì việc cô mượn việc công để tư lợi cá nhân thì sao! Thằng tài xế này cô giải thích thế nào đây!", Cơ Xương Minh cố nắm lấy ngọn cỏ cứu sinh cuối cùng, lớn tiếng chỉ vào mặt Hoắc Khải.

Hoắc Khải cười nhẹ, nói: "Rất xin lỗi vì chưa giới thiệu với các vị, tôi là trợ lý của giám đốc Cơ chứ không phải tài xế. Lái xe cho cô ấy chỉ là sở thích cá nhân, nếu như hai vị đây cảm thấy đến cả tuyển một trợ lý cho mình mà giám đốc Cơ cũng không có quyền quyết, thì tôi cũng chẳng còn nói được gì nữa".

"Trợ lý?", Cơ Xương Minh ngây người nói: "Tại sao tôi lại không biết?"

“Tôi tuyển trợ lý mà cũng phải thông báo cho anh à?”,

Cơ Hương Ngưng lạnh lùng nhìn anh ta nói: “Đừng quên,

18:01 . 4GÍRB ›

< Chương 28: Hành động quái gở

tôi là tổng giám đốc, còn anh chỉ là phó tổng thôi!”

Không thể không nói, Cơ Hương Ngưng quả đúng là

một người phụ nữ mạnh mẽ.

Nếu như nói Ninh Th`ần là bông hoa mỏng manh dưới

lớp tuyết mùa đông, thì Cơ Hương Ngưng chính là cây

thông xanh kiêu hãnh trong gió.

Rõ ràng là phụ nữ, nhưng cô ấy lại không h`ề có ý định

thoả hiệp với thế giới này, khí thế của cô ấy còn mạnh mẽ

hơn cả Cơ Xương Minh và Cơ Xuyên Hải cộng lại.

Hai chú cháu nhìn thấy vẻ lạnh lùng của Cơ Hương

Ngưng, nhất thời không biết nói gì nữa.

Vì Cơ Hương Ngưng nói không sai chút nào, cô ấy là

tổng giám đốc, có quy`ền lực tuyệt đối ở công ty con này,

muốn tuyển trợ lý thậm chí còn chẳng c`ần thông qua xác

nhận của bộ phận nhân sự. Nếu ngay cả chút đặc quy`ền

này mà cũng không có thì còn làm tổng giám đốc chỉ nữa.

Hoắc Khải bất ngờ từ tài xế trở thành trợ lý tổng giám

đốc, khiến cho cơ hội bắt lỗi cuối cùng của Cơ Xương

Minh cũng không còn nữa.

Khi hắn ta và Cơ Xuyên Hải đang tiến thoái lưỡng nan

không biết nên làm gì, cô thư ký xinh đẹp kia đẩy cửa

bước vào.

Vừa vào tới, cô ta liền vội vã chạy lại phía Cơ Xương

Minh, thấp giọng nói: “Giám đốc Cơ, hiệp hội thương mại

của tỉnh mới gửi thư thông báo tới, nói rằng đơn xin gia nhập hiệp hội của chúng ta đã được phê duyệt rồi"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 29: Đại Biểu Thương Mại

Cơ Xương Minh nghe chuyện vui mừng khôn xiết, nói với Cơ Xuyên Hải: “Đơn xin gia nhập Hiệp hội đã thông qua rồi! Cháu đã nói rồi mà, không có vấn đề gì đâu!”

Khi Cơ Xuyên Hải tới, Cơ Xương Minh đã nói cho ông ta biết nỗi lo của mình. Bởi vì hôm dùng cơm cùng Hạ Hoằng Viễn, thái độ của ông ấy không được tốt. Thế nên hắn không chắc chuyện gia nhập Hiệp hội có xảy ra vấn đề…

Chương này là chương VIP, xin hãy ủng hộ tác giả.

18:02 .i 4GÍ8)›

‹ Chương 29: Đại biểu Thương mại

Cơ Xương Minh nghe chuyện vui mừng khôn xiết, nói với Cơ Xuyên Hải: “Đơn xin gia nhập Hiệp hội đã thông qua rồi! Cháu đã nói rồi mà, không có vấn đề gì đâu!”

Khi Cơ Xuyên Hải tới, Cơ Xương Minh đã nói cho ông ta biết nỗi lo của mình. Bởi vì hôm dùng cơm cùng Hạ Hoằng Viễn, thái độ của ông ấy không được tốt. Thế nên hắn không chắc chuyện gia nhập Hiệp hội có xảy ra vấn

đ`ê gì không.

Bây giờ xem ra, chỉ là do bản thân hắn ta suy nghĩ quá nhi`ều.

Cơ Xuyên Hải hơi gật đ`ầu nhẹ, mặt lộ vẻ tán đ`ồng: "Dòng chính của nhà họ Cơ làm thì dĩ nhiên là đáng tin r`ồi".

Cơ Xương Minh lộ rõ vẻ đắc ý, nhìn Cơ Hương Ngưng lên tiếng: "Vụ thương mại Đông Lai chẳng qua cô ăn may thôi. Hiệp hội Thương mại này sẽ là quỷ môn quan dành cho cô. Cơ Hương Ngưng, tôi đã nói từ lâu r`ồi, thứ họ hàng nhánh phụ như cô làm việc nên thành thật cho tôi, đừng có lúc nào cũng muốn vượt mặt người khác. Ngựa non háu đá quá đ`ây có biết không? Bây giờ đã thấy chưa, Hiệp hội Thương mại đã thông qua đ`ênghị của bọn tôi. Đợi đến khi tôi làm đại biểu tham gia vào buổi hội đàm Hiệp hội Thương mại đ`ầu tiên thì cũng là lúc cô biến khỏi đây đ`ây nhé! Bây giờ c`ầu xin tha thứ còn kịp đ`ây, biết đâu tôi sẽ cho cô thêm một cơ hội".

18:02 „il4Gí8 ›

Sắc mặt Cơ Hương Ngưng xấu hắn đi. Đáng ra xử lý xong vụ thương mại Đông Lai cô phải vui mới phải. Bởi ít nhất trong sự việc này cô không phải chịu sự kiểm soát của Cơ Xương Minh.

Nào ngờ lúc cô cầm được trên tay tờ hợp đồng cũng là lúc Cơ Xương Minh giải quyết ổn thỏa chuyện ở Hiệp hội Thương mại.

Cứ tình hình này cô bị sa thải chỉ e là chuyện sớm muộn thôi.

Nghĩ đến đó thôi trong lòng Cơ Hương Ngưng đã đủ thấy thất vọng ê chề, không còn gì muốn nói.

Không ai để ý tới cô nữ thư kí bước vào. Nét mặt cô ta hơi kì lạ. Nói một cách chính xác là lúng túng và có phần căng thẳng.

Nhìn thấy Cơ Xương Minh lên mặt với Cơ Hương Ngưng, cô nữ thư kí cuối cùng không cầm nổi lòng, bèn trầm giọng nói: "Thưa Cơ tổng…, Hiệp hội Thương mại tỉnh nói rằng vị trí đại biểu chỉ nhánh sẽ dành cho tổng giám đốc Cơ Hương Ngưng".

"Tôi đã nói rồi, vốn là của… Cơ Xương Minh đang mải

dương dương tự đắc thì đột nghiên khựng lại. Hắn quay ngoắt đ`âu lại, trừng mắt nhìn nữ thư kí hỏi: “Cô nói gì?”

Nữ thư kí dù có là bình hoa di động thì cũng đủ hiểu đây là một tin cực kì xấu đối với Cơ Xương Minh. Thế nhưng cô ta vẫn tỏ ra cứng rắn nói: “Trong thư mời của

18:02 .il4G(8 ›

‹ Chương 29: Đại biểu Thương mại

Hiệp hội Thương mại tỉnh đã nêu rõ bổ nhiệm tổng giám đốc Cơ Hương Nhưng làm đại biểu công ty, tháng sau đến thành phố tham gia buổi họp mặt Hiệp hội Thương mại đ`âu tiên”.

“Không thể nào!” Cơ Xương Minh li`ên gào lên, sắc mặt tối s`âm, méo xệch, tay túm lấy cổ áo cô thư kí, hung hăng nói: “Mẹ kiếp! Cô có biết cô đang nói gì không hả?”

Nữ thư kí sợ đến toát m`ôhôi lạnh, mặt tím tái: “Tôi, tôi chẳng qua…trong thư mời nói như vậy…”

Cơ Xương Minh đẩy cô thư kí ra, giọng h`âm hừ: “Mau đưa thư mời đến đây!“

“Đây ạ, ở đây, tôi có mang theo” nữ thư kí nói r`ôi đưa thư mời điện tử qua cho Cơ Xương Minh.

Vừa cầm xem qua, sắc mặt hắn lại càng tối sầm xuống hơn.

Trong thư mời đã nói rất rõ, đại biểu thương mại ở chỉ nhánh công ty nhà họ Cơ là tổng giám đốc Cơ Hương Ngưng.

Từng dòng chữ rõ ràng như vậy không thể nào là ngụy biện, càng không thể nào là ai đó giả mạo được.

Cơ Xương Minh tức đến nỗi muốn nổ tung cả lồng ngực. Rõ ràng vốn là hắn làm đại biểu thương mại, sao giờ lại biến thành Cơ Hương Ngưng? Đám người ở Hiệp hội Thương mại tỉnh ấy đang nghĩ gì vậy? Hạ Hoằng Viễn lại làm trò gì không biết?

18:02 sil4G8 ›

‹ Chương 29: Đại biểu Thương mại

Lẽ nào họ không biết, người nắm quyền nhà họ Cơ phải là dòng chính, chứ không thể là họ nhánh phụ sao?

“Chuyện gì vậy không biết?”, Cơ Xuyên Hải cũng lên tiếng với nét mặt rất khó coi.

Mặc dù đại biểu Hiệp hội Thương mại của một thành phố hay một tỉnh không là gì đối với cả nhà họ Cơ, nhưng

một chuyện đã chắc như đinh đóng cột lại đột ngột thay đổi thì vẫn không khỏi khiến ông ta cảm thấy khó chịu.

“Để cháu gọi điện thoại cho Hạ Hoằng Viễn. Có thể bên Hiệp hội Thương mại đã viết sai tên”, Cơ Xương Minh nói rồi móc điện thoại ra gọi ngay cho Hạ Hoằng Viễn.

Ở phía bên kia, Cơ Hương Ngưng thẫn người một hồi lâu.

Mặc dù không tận mắt nhìn thấy từng chữ trên thư mời, nhưng Cơ Xương Minh lớn tiếng như vậy, chỉ có người điếc mới không nghe thấy gì.

Bất giác cô quay đầu lại nhìn Hoắc Khải đứng phía sau mình. Hoắc Khải khẽ mỉm cười với cô.

Cơ Hương Ngưng quay đầu lại nhìn Cơ Xương Minh đang gọi điện thoại, để lộ nét tươi cười nơi khóe miệng.

Quả là tỉa sáng cuối đường hầm.

Điện thoại vừa liên lạc được, Hạ Hoằng Viễn chưa kịp lên tiếng, Cơ Xương Minh đã lớn tiếng: “Hội trưởng Hạ, xin hỏi Hiệp hội Thương mại có bị làm sao không, đến đại

18:03 .il4G(8 ›

biểu Hiệp hội Thương mại một chuyện quan trọng như vậy cũng nhầm lẫn à?"

Bên kia đầu dây Hạ Hoằng Viễn lộ rõ sự bối rối liền hỏi: "Làm sao thế? Nhầm lẫn ở đâu?"

"Đại biểu Hiệp hội Thương mại rõ ràng là tôi, tại sao trên thư mời lại viết tên Cơ Hương Ngưng? Lỗi sai nghiêm trọng như vậy, Hiệp hội Thương mại nên chỉnh sửa lại ngay!" Cơ Xương Minh gằn giọng.

Hạ Hoằng Viễn bật cười đáp: "Phó tổng Cơ này, anh nói như vậy càng làm tôi thấy khó hiểu đấy. Đại biểu thương mại của Hiệp hội Thương mại trước nay là do tổng giám đốc của mỗi công ty đảm nhận. Chúng tôi chỉ làm theo quy định thôi, hoàn toàn không có chuyện làm sai. Lẽ dĩ nhiên nếu tổng giám đốc của quý công ty không phải là cô Cơ Hương Ngưng nữa thì chúng tôi sẽ nhanh chóng chỉnh sửa lại".

"Ông!" làm sao Cơ Xương Minh có thể không nhận ra được sự hời hợt của Hạ Hoằng Viễn? Nếu có thể dễ dàng đuổi cổ Cơ Hương Ngưng để mình thay vào vị trí tổng giám đốc ấy thì đâu phải trông đợi vào chiếc ghế đại biểu

thương mại đó làm gì?

Nếu Hạ Hoằng Viễn đứng ngay trước mặt lúc ấy, nói không chừng Cơ Xương Minh đã cho ông ta một đấm xả cơn giận. Nhưng hiện giờ là qua điện thoại nên hắn ta chỉ biết văng ra vài câu nói tục tĩu.

18:03 si 4GÍ8

‹ Chương 29: Đại biểu Thương mại

Hạ Hoằng Viễn hoàn toàn không tức giận, ngược lại còn nói: "Xem ra phó tổng Cơ đã có gì hiểu lầm rồi. Thế này nhé, quý công ty có thể xác nhận lại ai là tổng giám đốc, sau đó báo lại với Hiệp hội Thương mại để xin thay đổi đại biểu. Tôi còn đang bận chuyện khác, thứ lỗi nhé!"

Nói rồi Hạ Hoằng Viễn cúp ngang điện thoại khiến Cơ Xương Minh tức đến nỗi quăng chiếc điện thoại văng ra xa.

Trong thành phố, Hạ Hoằng Viễn miệng cười nhạt tay quăng điện thoại lên bàn, mắt nhìn về phía một người đàn ông lớn tuổi, chừng sáu bảy mươi tuổi nói: "Nhìn đi, dòng chính nhà họ Cơ quả nhiên không đáng được trọng dụng. Một chuyện cỏn con như vậy mà đã làm ầm lên. Tính cách

hẹp hòi như vậy thì chuyện lớn không thể thành được".

Người đàn ông lớn tuổi ngồi đối diện kia khẽ ừ một tiếng rồi nói: "Ông làm khá lắm, trước đây chúng ta đã xem nhẹ sức ảnh hưởng từ những đấu đá nội bộ nhà họ Cơ. Lần này giúp đỡ cho con bé tên Cơ Hương Ngưng ấy cũng xem như tạo mối quan hệ với họ hàng nhánh phụ nhà họ Cơ. Trong tương lai nếu nhà họ Cơ thực sự đổi chủ thì chúng ta cũng không bị xem là tội nhân".

"Xét cho cùng, chuyện lần này đều là nhờ cái cậu lái xe tên Lý Phong, cà phê pha ngon mà tầm nhìn cũng vô cùng sâu sắc. Thậm chí nhiều người nhà họ Cơ còn không nghĩ được thấu đáo như cậu ta ấy chứ" Hạ Hoằng Viễn

18:03 si 4GÍ8

‹ Chương 29: Đại biểu Thương mại

vẫn nhớ đến Hoắc Khải, giọng đầy tán dương: "Cậu này không phải người tầm thường đâu. Nếu không phải là tài xế nhà họ Cơ thì tôi đã kéo cậu ấy về bên mình rồi".

Người đàn ông lớn tuổi mỉm cười nói: "Hiếm khi nghe ông khen một ai đó. Tôi rất muốn gặp người tên Lý Phong đó xem thử bản lĩnh lớn đến mức nào mà khiến ông vua

trái cây của chúng ta phải khen không ngớt lời như vậy".

"Ông mà gặp thì chắc chắn không thất vọng đâu" Hạ Hoằng Viễn tự tin khẳng định.

Cụ già cười không nói gì. Ông ta chính là hội trưởng Hiệp hội Thương mại- Khang Chính Tín, tài sản nhi`ều vô số. Nếu xét v`ê tài sản có thể ông ấy không bằng một số doanh nghiệp hàng đ`ầu nhưng xét v`ê các mối quan hệ thì không ai dám coi thường ông.

Giống như Hạ Hoằng Viễn, ông ấy cũng là một người có tính cách vô cùng ngang tàn, rất hiếm khi chủ động khen một ai.

Khang Chính Tín rất tin tưởng vào khả năng nhìn người của Hạ Hoằng Viễn, cũng rất nóng lòng muốn gặp mặt người thanh niên trẻ tuổi tên gọi Lý Phong kia.

Chuyện này không gấp. Dù sao một tháng sau là tới cuộc gặp mặt đ`ầu tiên cho những đại biểu Hiệp hội Thương mại mới gia nhập. Tới lúc đó, Cơ Hương Ngưng sẽ dẫn người tới.

Cùng lúc này, Cơ Xương Minh vừa quăng chiếc điện

18:03 „li 4GÍ8)›

thoại đi. Sắc mặt hắn vô cùng xấu. Hắn rất muốn chửi mắng nhưng không biết nên chửi mắng ai.

Cái dáng vẻ tức tối đến toàn thân run rẩy, chốc chốc lại phát ra hơi thở không đều ấy khiến Cơ Xuyên Hải cũng phải sầm mặt lại.

Cơ Xuyên Hải chằm chằm nhìn vào Cơ Hương Ngưng một hồi lâu, cuối cùng không nói lời nào quay người đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Cơ Hương Ngưng vừa xử lý xong vụ thương mại Đông Lai, vừa được làm đại biểu Hiệp hội Thương mại. Không còn lí do chính đáng nào để sa thải cô mà bản thân còn tự chuốc lấy nhục nhã.

Thấy Cơ Xuyên Hải sắp đi, Cơ Hương Ngưng cười bảo: "Chú ba, hiếm khi chú đến đây sao không ở lại ăn bữa cơm hẳng đi ạ? Cơm ở căng tin công ty cũng ngon lắm đấy!"

Cơ Xuyên Hải không hề dừng bước, lạnh lùng ừm một tiếng rồi kéo cửa bước ra ngoài.

Ông ta đi rồi thì Cơ Xương Minh ở lại cũng không có

ích lợi gì.

Trừng mắt nhìn Cơ Hương Ngưng, Cơ Xương Minh lên tiếng: “Cô đừng đắc ý, cho dù cô là đại biểu Hiệp hội Thương mại thì thứ của tôi trước sau gì vẫn là của tôi thôi!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 30: Bạt Tai!

Đây là một câu nói đùa trên mạng nhưng lại khiến cho Cơ Xương Minh tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, sau đó hắn ta chửi thề mấy câu rồi đi ra ngoài.

Nữ thư ký sợ sệt nhìn Cơ Hương Ngưng, cô ta không dám kiêu ngạo như mọi khi nữa, làm ở công ty đã lâu nên cô ta biết được lúc nào là tình hình tốt và lúc nào là xấu.

Bây giờ Cơ Hương Ngưng đang nắm quyền trong tay, cô ta có…

18:03 .1l4Gí8 ›

< Chương 30: Bạt tai!

Đây là một câu nói đùa trên mạng nhưng lại khiến cho Cơ Xương Minh tức đến mức nghiến răng nghiến lợi, sau đó hắn ta chửi thề mấy câu rồi đi ra ngoài.

Nữ thư ký sợ sệt nhìn Cơ Hương Ngưng, cô ta không dám kiêu ngạo như mọi khi nữa, làm ở công ty đã lâu nên cô ta biết được lúc nào là tình hình tốt và lúc nào là xấu.

Bây giờ Cơ Hương Ngưng đang nắm quyền trong tay, cô ta có kiêu căng hơn nữa thì cũng chỉ tự tìm đường chết

mà thôi.

“Tổng giám đốc Cơ, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi, tôi xin phép ra ngoài trước ạ”, nữ thư ký lắp bắp nói.

Cơ Hương Ngưng bĩu môi, chán ghét xua tay, thậm chí cô còn không có hứng thú nói chuyện với cô ta.

Phòng họp trong phút chốc trở nên yên tĩnh hơn hẳn, bỗng Hoắc Khải tiến vào, cười nói: “Chúng mừng tổng giám đốc Cơ, chào mừng trở thành đại diện Thương mại”.

“Khéo m ồm đấy!“ Cơ Hương Ngưng nói cho có nhưng nụ cười trên mặt đã để lộ tất cả.

Cô thật sự vô cùng bất ngờ khi được trở thành một trong những đại diện Thương mại, cho dù có nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng được bản thân lại có thể thắng Cơ Xương Minh.

Mà tất cả những điều này đều là lợi ích do Hoắc Khải mang lại cho cô. Nếu không có người đàn ông này thì có lẽ bây giờ Cơ Hương Ngưng đã bị đuổi việc rồi.

18:04 .1l4Gí8 ›

‹ Chương 30: Bạt tai!

“Anh thật sự muốn làm trợ lý của tổng giám đốc ư?”,

Cơ Hương Ngưng đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên rồi, ít nhất lương cũng cao hơn lương tài xế” Hoắc Khải trả lời.

“Được, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho phòng nhân sự đổi vị trí làm việc cho anh”, Cơ Hương Ngưng nói, sau đó đưa tay ra rồi nói một cách nghiêm túc: “Dù sao thì, lần này cảm ơn anh nhiều nhé.”

“Không có chi”, Hoắc Khải cười rồi bắt tay cô.

Bên ngoài phòng họp, Cơ Xương Minh đang nhanh chóng đuổi theo Cơ Xuyên Hải, cảm thấy không cam tâm, nói: “Chú Ba, chú định đi như thế này sao?”

“Không đi thì còn làm gì nữa? Còn ở lại để làm trò cười à?” Cơ Xuyên Hải lườm hắn ta một cái rồi mắng: “Chẳng phải nghe ngóng được việc thu mua không thành công sao? Rồi người đại diện Thương mại cũng là anh còn gì? Tại sao bây giờ lại thành ra thế này?“

“Cháu, cháu cũng không biết nữa…“ mặt mày Cơ Xương Minh ủ rũ, hắn ta cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao chỉ trong một đêm, dường như cả thế giới đều quay lưng lại với hắn ta.

Cơ Xương Minh có thể cảm thấy được có gì đó không đúng, nhưng chỉ là hắn ta không thể hiểu tại sao lại như vậy.

18:04 „14G ›

< Chương 30: Bạt tai!

“Đồ phế vật!“ Cơ Xuyên Hải tiếp tục mắng: “Ngay cả một đứa con gái nhánh phụ cũng không lo liệu được, anh còn làm được việc gì nữa!”

Cơ Xương Minh bị mắng đến mức không ngước đầu lên được, cũng không dám phản bác, chỉ có thể gượng cười đi theo tiễn Cơ Xuyên Hải ra khỏi công ty.

Cho đến khi Cơ Xuyên Hải rời đi, lúc này nụ cười cứng nhắc trên mặt Cơ Xương Minh mới biến mất, hắn ta chửi rủa vài câu, sau đó quay người ngẩng đầu nhìn lên phòng làm việc của Cơ Hương Ngưng.

“Con đàn bà thối tha này, cứ đợi đấy!“ Cơ Xương Minh nói một cách hằn học.

Rõ ràng là con cháu dòng chính lại thua một đứa lai tạp bên ngoài, điều này đối với Cơ Xương Minh mà nói, thật sự là một sự sỉ nhục. Nếu truyền ra ngoài chắc chắn

sẽ bị mọi người chê cười.

Hắn ta không thể chịu nổi sự sỉ nhục như vậy, nên nhất định phải tìm cách để gỡ gạc lại tình hình!

Còn đối với Cơ Hương Ngưng thì hôm nay quả là một ngày đẹp trời.

Như thường lệ, Hoắc Khải tan tầm vào khoảng sáu giờ, nên Cơ Hương Ngưng được tài xế thứ hai chở về nhà.

Đương nhiên, hiện tại anh đã được thăng chức thành trợ lý tổng giám đốc rồi, không còn là tài xế nữa. Sáu giờ

18:04 .il4G(8 ›

< Chương 30: Bạt tai!

tan làm cũng chăng có ai dám nói tiêng nào.

Đây cũng là lúc Đường Đường tan học, Ninh Thần đã đón cô bé và đưa đến tiệm quần áo nơi cô làm việc.

Nhưng còn một tiếng nữa mới đến giờ Ninh Thần tan ca.

Suy nghĩ một hồi, Hoắc Khải cảm thấy hôm nay là ngày mình được "thăng chức", đáng lý anh phải đưa hai mẹ con đi ăn một bữa mới đúng. Tranh thủ chẳng còn việc gì làm, anh bèn đi thẳng đến cửa hàng quần áo mà

Ninh Th`ần làm việc.

Cửa hàng qu`ần áo cách công ty không xa lắm, chẳng mấy chốc Hoắc Khải đã đến nơi.

Nhưng khi vừa đến cửa, anh bỗng nghe thấy một âm thanh `ồn ào truy`ền đến.

Anh đứng nhìn ở cửa, sắc mặt đột nhiên chùn xuống.

Chỉ nhìn thấy Ninh Th`ần đang lấy tay che mặt, còn bị một người phụ nữ chỉ trỏ chửi mắng thậm tệ, ở bên có mấy nhân viên của tiệm đang an ủi cô, cũng có một số kéo người phụ nữ kia lại.

Đường Đường được một nhân viên ở g`ần qu`ầy tính ti`ền ôm lại, trông cô bé vô cùng tức giận, liên tục hét v`ề phía người phụ nữ: "Bà là người xấu, không được đánh mẹ cháu!"

"Đường Đường, đừng nói lung tung!" người nhân viên ôm Đường Đường thì th`ầm quở trách.

18:04 „il4G(8 ›

‹ Chương 30: Bạt tai!

Người phụ nữ chỉ vào Ninh Th`ần, mắng mỏ chửi bới:

"Con điếm này, nghĩ rằng xinh đẹp là có thể làm h`ồ ly tinh

sao? Bà đây hôm nay phải đánh chết mày!”

Vẻ mặt Ninh Thần đầy uất ức và phẫn nộ, cô chỉ ôm mặt mà không nói gì, nhưng nhìn qua khe hở có thể thấy được mặt cô đang sưng phồng lên, rõ ràng là cô vừa bị tát.

Cũng do cô xui xẻo, vừa rồi có vài vị khách đến, một người đàn ông trong số đó thấy Ninh Thần xinh đẹp nên đã khen vài câu. Thế mà người phụ nữ béo kia lại nổi cơn ghen, lao đến mắng té tát cả hai.

Ninh Thần có ý tốt muốn khuyên vài câu, nhưng ai ngờ lại bị tát một bạt tai, rồi còn bị mắng chửi thậm tệ.

Mấy chuyện này cũng không hiếm thấy, mở tiệm lâu rồi thì thể loại yêu ma quỷ quái nào cũng gặp.

Nhân viên ở cửa hàng cũng đã quen với việc khách hàng vô cớ gây sự, theo bọn họ thì quả thực Ninh Thần đã chịu thiệt thòi rồi, nhưng vì lợi ích kinh doanh của cửa hàng, bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà thôi. Nếu muốn tranh cãi với khách hàng, thậm chí mắng lại thì người chịu thiệt luôn là bọn họ.

Trước đây từng xảy ra việc tương tự, ông chủ cũng

không giúp họ, ngược lại, để hòa giải với khách hàng và tránh bị giới công thương chỉ trích, ông ta đã trừ lương tất cả các nhân viên của cửa hàng để đền bù cho khách.

18:04 .il4Gí8 ›

Š Chương 30: Bạt tai!

Ông chủ nói khách hàng là thượng đế, thượng đế mắng thì phải nghe, ai dám cãi lại thì cút xéo!

Mọi người đến đây để đi làm kiếm tiền, chẳng có ai muốn vì một người nào đó chịu thiệt thòi mà liên lụy đến toàn bộ nhân viên cả.

Vậy nên, các nhân viên giữ người phụ nữ kia lại cũng phải nói mấy lời phụ họa theo ý của bà ta, không một ai dám ra mặt bênh vực cho Ninh Thần.

Người phụ nữ kia rõ ràng là vô lý nhưng lại vô cùng hung dữ, chửi mắng rất khó nghe. Một số khách hàng vừa đến cửa hàng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe thấy bà ta chửi bới, mọi người đều thực sự cho rằng Ninh Thần đã câu dẫn chồng người ta.

Lúc này Hoắc Khải tiến vào cửa hàng, mắt Đường Đường vô cùng tinh, nhìn thấy anh liền hét to: “Bố, bố!”

Có vài người quay lại xem, nhưng Hoắc Khải vờ như không thấy, anh đi thẳng đến chỗ Ninh Thần rồi nhìn bàn tay đang ôm má.

Dường như Ninh Thần cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô đã để chồng mình chứng kiến khoảnh khắc cô bất lực nhất.

Hoắc Khải gỡ tay cô ra khỏi má, nhìn thấy dấu tay hằn trên má cô, ánh mắt anh đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Mặc dù thân thể anh là của Lý Phong, nhưng theo phương diện linh hồn mà nói, anh và Ninh Thần không

18:04 .il4Gí8 ›

Á Chương 30: Bạt tai!

phải là vợ chồng thật sự.

Nếu đã đến bước này, Hoắc Khải không thể làm ngơ được nữa.

Hơn nữa, khi Đường Đường đưa cho anh nửa cây xúc xích, anh đã thề rằng nhất định sẽ cho hai mẹ con họ được sống cuộc sống tốt đẹp nhất.

Cho dù để bày tỏ sự áy náy với Lý Phong hay để trân trọng mối quan hệ gia đình thân thiết hiếm có này cũng

được.

Bình thường chăm sóc cho Ninh Th ần v ề mọi mặt, đến việc nhà cũng không nỡ để cô làm, bây giờ lại nhìn thấy hai má cô sưng đỏ, Hoắc Khải dường như tức điên lên.

Anh xoay người, bước đến trước mặt người phụ nữ, lạnh lùng nói: "Là bà đánh sao?"

Người phụ nữ được mấy nhân viên cửa hàng nịnh nọt tâng bốc nên càng thêm ngạo mạn, thấy Hoắc Khải chất vấn bèn thản nhiên nói: "Một con h ồ ly tinh, tôi đánh thì CÓ Sao, cậu…"

Bà ta chưa kịp nói dứt lời, Hoắc Khải đã cho bà ta một bạt tai.

Động tác của anh đột ngột đến mức không ai có thể ngờ Hoắc Khải lại ra tay dứt khoát như vậy.

Người phụ nữ bị tát đến mức vẹo sang một bên, năm dấu vân tay in rõ m ồn một trên mặt.

18:04 .il4G8 ›

< Chương 30: Bạt tai!

Cửa hàng trong chốc lát trở nên yên tĩnh hơn rất nhi ều, mọi người kinh ngạc nhìn Hoắc Khải, ngay cả Ninh

Th`ân cũng sửng sốt.

Lúc nhìn thấy Hoắc Khải tiến tới, cô chỉ cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng không ngờ anh lại kích động như vậy

Phải mất vài giây sau, người phụ nữ kia mới hoàn h`ôn lại, bà ta ôm mặt nhưng không dám hung dữ lao vào nữa, thay vào đó, bà ta ng`ôi duỗi chân xuống đất và bắt đ`âu gào khóc: "Đánh người! Đánh người r`ôi!"

Người đàn ông lúc nãy ở cạnh khuyên bà ta cũng vừa định th`ân lại, mắng Hoắc Khải: "Mẹ kiếp, sao mày dám đánh người hả!"

Ông ta không đi một mình, ở cạnh còn có một cặp vợ ch`ông khác.

Một người đàn ông khác cũng hùa theo, hắn ra vẻ như muốn động thủ.

Hoắc Khải lạnh lùng lườm, nói: "Các người dám manh động, vậy tôi sẽ cho các người nằm trên giường nửa năm".

Giọng anh không cao nhưng khí chất vô cùng ngang ngược, nhưng lại có chút làm rung động lòng người.

Từng là Hoắc đại thiếu gia, khí chất hơn người này quả không giấu được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 31: Bắt Buộc Phải Có Khí Thế

Trong mắt người bên cạnh, cái tên đột nhiên đánh

người này trông cao lớn như một ngọn núi, đem đến cho người khác áp lực khủng khiếp.

Hai gã đàn ông đều kinh ngạc tột độ, vô thức dừng

bước chân lại, không dám động tay động chân thật, bởi

bản năng nói cho chúng biết người trước mặt đây không

dễ trêu vào.

Hoắc Khải dọa hai gã kia sợ đứng người xong, liền cúi

đầu nhìn người phụ nữ đang ngồi duỗi thẳng chân dưới

đất, ánh mắt anh đầy vẻ khinh thường, hệt như nhìn một

tên hề đang nhảy nhót.

May mà đối phương là nữ, nếu không thì bây giờ

không có chuyện chỉ có một cái bạt tai đâu.

"Nếu đã thích đánh người, thì phải tự có giác ngộ rằng

sẽ bị đánh trả. Tôi có thể cho bà một cơ hội, xin lỗi cô ấy

II:

Ngữ khí của Hoắc Khải bình tĩnh, nhưng khí thế lại

càng ngày càng dâng cao.

Nếu mà lúc anh vừa bước vào cửa hàng chỉ như một người qua đường không liên can gì, thì bây giờ dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống đó lại giống như một bậc đế vương nắm quyền thiên hạ.

Tất cả những người đứng trước mặt anh đều cảm nhận được loại hơi thở của người bề trên này, không ít người vừa tiến vào cửa hàng đều nghĩ thầm trong lòng,

18:45 .Íi 4GÍ ›

‹ Chương 31: Bắt buộc phải có khí thế

rốt cuộc đây là thần thánh phương nào mà cả ánh mắt lẫn khí thế đều đáng sợ đến thế.

Ngược lại những người không bị ảnh hưởng quá nhiều, lại là mấy nhân viên cửa hàng đứng gần Hoắc Khải.

Lúc nãy tốc độ ra tay của Hoắc Khải quá nhanh, làm họ không phản ứng kịp, giờ đây mới sực tỉnh, đột nhiên một người trong đó hét vào mặt anh: “Sao anh lại đánh người thế!”

“Ninh Thần, mau đưa chồng cô đi đi, chạy đến cửa hàng chúng ta đánh người có ra cái thể thống gì không cơ chứ!” một nhân viên khác nói.

Ninh Th`ần cũng vừa hoàn h`ồn, vội đến bên Hoắc Khải, chưa kịp mở lời nói gì, đã cảm thấy vai mình bị một bàn tay to lớn dùng sức ôm lấy.

Hoắc Khải ghì chặt lấy Ninh Th`ần trong lòng, nhìn mấy nhân viên cửa hàng đứng chung quanh, mở miệng nói như đỉnh đóng cột: "Cô ấy là vợ tôi, đừng nói là mấy người, cho dù ông trời có xuống đây cũng đừng mong động vào một ngón tay của cô ấy!"

Thanh âm vang vọng trong cửa hàng, nơi này vốn đã im phăng phắc, giờ đây dường như chỉ còn lại tiếng hít thở nhè nhẹ.

Khách đến cửa hàng này đa ph`ần là nữ.

Vài người trong số họ nhìn Ninh Th`ần, khuôn mặt lộ ra vẻ vừa ngưỡng mô vừa ghen tí.

18:45 .i 4GÍ8 —)›

‹ Chương 31: Bắt buộc phải có khí thế

Phụ nữ rất thiếu thốn cảm giác an toàn, thay vì nói họ hám ti`ền, coi trọng b`ềngoài, chẳng thà nói họ muốn thông qua những đi`ều kiện kén bạn đời này để thỏa mãn cảm giác an toàn của bản thân thì hơn.

Hành động của Hoắc Khải, làm họ cảm nhận được cảm giác an toàn rất nhiều.

Người con gái đang được ôm trong lòng kia, đã trở thành đối tượng được hầu hết nữ giới ngưỡng mộ.

Còn có một số người vô cùng tán thưởng, thậm chí dùng ánh mắt gần như sùng bái nhìn chằm chằm vào Hoắc Khải, trong đôi mắt dường như xuất hiện cả ánh sao lấp lánh.

Lúc Hoắc Khải mới cho người phụ nữ kia một bạt tai, còn có người cảm thấy anh không ra gì.

Nhưng bây giờ, không còn một cô gái nào nghĩ như thế nữa.

Họ hy vọng bản thân mình bây giờ có thể trở thành người con gái kia biết bao, được người đàn ông bá đạo như thế bảo vệ.

Nói chuyện không hợp là thẳng tay đánh người, quả là nam tính vô cùng!

Tuy rằng có không ít cô gái đã có hảo cảm với Hoắc Khải trong tiềm thức, nhưng trong cửa hàng không chỉ có mỗi nữ giới.

18:45 si: 4GÍE—):

‹ Chương 31: Bắt buộc phải có khí thế

Hoắc Khải chơi trội như vậy, làm mấy cô gái bên cạnh mình đều có cảm xúc lạ thường, làm mấy tên con trai vô cùng không thoải mái.

Cho dù có là dã thú, thì phần lớn tranh đấu cũng là vì tranh giành lãnh thổ hoặc bạn đời.

Tuy rằng loài người không phải dã thú, nhưng ở một số mặt cũng đều "truyền thống" như vậy.

Họ vốn đã ghét Hoắc Khải, đàn ông đàn ang, nói mấy lời sến súa như vậy làm gì, tỏ vẻ mình có bản lĩnh hay gì? Có bản lĩnh thì đừng có đánh phụ nữ, tìm đàn ông đích thực mà đánh!

Bị mọi người vây quanh nhìn làm Ninh Thần cảm thấy có chút không thoải mái. Tuy rằng cảm giác được Hoắc Khải ôm trong lòng rất yên tâm, nhưng bên tai lại nghe thấy mấy lời nói đó, sóng lòng cô lại trào dâng, nhưng cho dù thế nào đi nữa, anh ấy quả thật đã đánh người.

Ninh Thần chưa từng thấy chồng mình hung dữ, mạnh mẽ như thế, hồi trước cũng không phải chưa từng gặp

qua chuyện như vậy, lần khiến cô thất vọng nhất là lúc Lý Phong cùng đi tản bộ với mình ở quảng trường đụng trúng mấy tên lưu manh.

Mấy tên đó thấy Ninh Thần xinh đẹp, trêu ghẹo vài câu, Lý Phong vừa nhìn qua, liền bị mấy tên lưu manh mắng.

18:45 si: 4GÍE

‹ Chương 31: Bắt buộc phải có khí thế

Kết quả anh lại rụt cổ, không dám ho he tiếng nào, kéo Ninh Thần đi khỏi đó.

Đến bây giờ Ninh Thần vẫn còn nhớ những lời mấy tên lưu manh đó nói.

“Tìm một tên bỏ đi như thế, chả có gì thú vị đâu, mau chia tay thôi, người đẹp!”

Từ lúc kết hôn đến giờ, Ninh Thuần chưa từng kỳ vọng có thể được Lý Phong bảo vệ, cô chỉ hy vọng chồng mình có thể đi làm cho tử tế, kiếm ít tiền về bù vào phí sinh hoạt, chỉ thế mà thôi.

Thế nhưng, Lý Phong thể hiện càng ngày càng kém, có không ít lần Ninh Thần đã nghĩ đến việc ly hôn. Nhưng

do quan niệm truyền thống được bồi dưỡng từ nhỏ, cộng thêm vấn đề về tính cách, khiến cô vẫn luôn chưa thực hiện việc này.

Lúc nãy Hoắc Khải bước vào cửa hàng, Ninh Thần cũng chưa từng nghĩ sẽ mong mỏi anh ta nói cho mình một câu công bằng, nhưng cô chẳng thể nào ngờ được, chồng mình lại đột nhiên như biến thành hiệp sĩ giáp sắt vậy.

Ngữ khí và hành động vô cùng bá đạo, khiến Ninh Thần ngỡ như nằm mơ vậy.

Người đàn ông này, thật sự là tên chồng vô dụng, mỗi khi gặp chuyện chỉ biết rụt đầu bỏ chạy của cô đó sao?

18:45 s. 4G)

‹ Chương 31: Bắt buộc phải có khí thế

Không…

Anh chính là chồng của cô, chỉ có điều không còn là đồ bỏ đi nữa mà thôi.

Ninh Thần ngước lên nhìn mặt người đàn ông bên cạnh, trong lòng hỗn tạp cả trăm cảm xúc, sự kỳ vọng bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng thành sự thật rồi.

Lúc này một nữ nhân viên nói với Ninh Thần rằng:

“Chồng cô cũng vô lý thật đấy, sao có thể vừa vào cửa hàng, không phân biệt phải trái đúng sai gì đã đánh người như thế? Còn không mau xin lỗi người ta đi!”

Hoắc Khải nhìn nữ nhân viên đó, nói: “Tôi tin vợ tôi không phải là người thích tìm rắc rối, ai tự tìm rắc rối trước, ai ra tay trước, các người hẳn là biết rõ. Tại sao đồng nghiệp của mình chịu tủi thân, các người lại lựa chọn giúp đỡ người lạ đang ăn nói ngang ngược kia?”

“Bởi vì bà ấy là khách, khách hàng là thượng đế!” một nữ nhân viên khác biện giải.

Hoắc Khải cười lạnh một tiếng, nói: “Thượng đế? Rất tiếc, tôi chỉ thấy mấy tên phàm phu tục tử ăn nói ngang như cua, chẳng thấy thượng đế ở đâu cả. Kinh doanh là việc thuận mua vừa bán, không có chuyện ai thấp kém hơn ai. Các người chịu cúi đầu hầu hạ để bán đồ, đó là việc của các người, nhưng vợ của tôi không thể chịu cái việc uất ức thế được”

Chương 31: Bắt buộc phải có khí thế

Lúc này, một người phụ nữ có hơi lớn tuổi đi qua, nhìn

Hoắc Khải một cái, rồi lại trầm giọng nói với Ninh Thần: "Ninh Thần, cô tự mình nghĩ kỹ đi, rốt cuộc xin lỗi hay là làm sao. Nếu chuyện này mà làm to lên, đến tai chủ cửa hàng, thì cô không xong đâu!"

Trên mặt Ninh Thần lộ ra vẻ do dự, cô đã làm việc ở cửa hàng này nhiều năm, nếu vì chuyện này mà bị sa thải, thì cô quả thực không muốn.

Nhưng mà, bắt cô phải xin lỗi mấy người ăn nói ngang ngược, cũng làm cô thấy rất uất ức.

Đúng lúc Ninh Thần đang do dự, Hoắc Khải liền mở miệng nói thẳng: "Không cần đợi chủ cửa hàng đến, bây giờ tôi có thể ra quyết định cho cô ấy luôn, lập tức từ chức".

Ninh Thần ngớ ra, từ chức?

Người phụ nữ có tuổi đó chính là chủ cửa hàng thời trang này.

Nghe Hoắc Khải nói thế, bà ta càng tức tối, không khỏi trào phúng: "Từ chức? Anh tưởng anh là ai? Người trong cửa hàng có ai không biết Ninh Thần ngày nào cũng đi sớm về muộn, một người đẹp như thế, mà đến đồ trang

điểm tốt một chút cũng không nỡ dùng, còn không phải vì tìm cái tên đàn ông phá gia bại sản là anh đây hay sao. Bây giờ trước mặt chúng tôi lại ra vẻ gì đấy?"

Chuyện trong nhà luôn làm cho lòng Ninh Thần bức

18:45 s. 4G)

‹ Chương 31: Bắt buộc phải có khí thế

bối không biết làm thế nào, chỉ có thể xả ra với đồng nghiệp.

Cô quả thật đã nói xấu Lý Phong không ít, đương nhiên, cũng là nói sự thật.

Mọi người đều tiếc cho cô, không ít người khuyên cô ly hôn.

Chỉ dựa vào tư sắc của cô, tìm đại một người ai mà chẳng tốt gấp mấy lần Lý Phong?

Hành động lúc nãy của Hoắc Khải, quả thật khiến rất nhiều người tán thưởng, nhưng đối với những nhân viên trong cửa hàng này, lại không gì khác ngoài ra vẻ.

Rõ ràng là chẳng có năng lực gì, lại muốn đứng ra tỏ vẻ mạnh mẽ.

Không thèm hỏi ý kiến của vợ, tự mình quyết định thay

cô từ chức, thật sự nghĩ mình là ai chứ?

Bà trưởng cửa hàng không nói gì, chỉ nhìn Ninh Thần, ý tứ rất rõ ràng.

Đi hay ở, cô nói mới tính.

Ninh Thần càng do dự, nhân viên cửa hàng thời trang này bình thường chung sống với cô rất tốt, biết cô vừa phải đi làm một mình vừa phải chăm sóc con cái, cho nên đều rất quan tâm, cho phép cô tan làm sớm đi đón Đường Đường tan học. Bình thường thỉnh thoảng xin nghỉ phép hay gì đấy, cũng chưa từng trừ lương của cô.

Tuy rằng chuyện ngày hôm nay, bọn họ vươn tay giúp đỡ người ngoài, nhưng cũng đều là vì cuộc sống mà thôi.

Nếu không phải vì tiền, liệu có bao nhiêu người chịu bỏ sự tự tôn xuống, rõ ràng biết đối phương ngang ngược, nhưng vẫn phải cúi người quỳ gối với họ đây?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 32: Tâm Ý

Sau khi suy nghĩ một hồi, Ninh Thần ngẩng đầu nhìn

Hoắc Khải, thấp giọng nói: "Anh ra ngoài trước đi, để tôi nói chuyện với họ đã".

Hoắc Khải nhìn cô một lúc, thấy vẻ kiên trì trên mặt

cô, bèn gật đầu đáp: "Được".

Sau đó, anh lại quay sang vẫy tay với Đường Đường,

cô bé ra sức giãy giụa thoát khỏi người nhân viên bên

cạnh, vội chạy đến bên anh, ôm chặt lấy đôi chân to lớn.

Cô bé vừa vội vừa tức, chỉ vào người phụ nữ giờ vẫn

đang ngồi bệt dưới đất, nói: "Bố ơi, là bà ta đánh mẹ

trước, bà ta là người xấu!"

Hoắc Khải ôm cô bé lên, đáp lại: "Bố biết rồi, bố đã

thay mẹ dạy bảo lại bà ta, giờ ta ra ngoài đợi mẹ nhé?"

Đường Đường nhìn Ninh Thần, rồi lại nhìn người phụ

nữ kia, mặt lo lắng hỏi: "Thế nhỡ mẹ lại bị bà ta đánh nữa

thì làm sao?"

Hoắc Khải lườm người phụ nữ đó một cái, lạnh lùng

nói: "Có bố ở đây, không ai dám đánh mẹ con đâu".

Cho dù bây giờ Hoắc Khải đã không còn trong thân phận cậu chủ nhà họ Hoắc nữa, nhưng đối với anh mà nói, những người trước mặt này không đủ sức tạo thành sức uy hiếp. Nếu có ai còn dám đánh Ninh Thần, Hoắc Khải đảm bảo sẽ khiến người đó hối hận cả đời.

Nghe Hoắc Khải nói chắc nịch như vậy, lúc này Đường Đường mới chịu rời đi.

Chỉ có điều, đúng lúc Hoắc Khải chuẩn bị rời đi, anh lại bị hai gã đi cùng người phụ nữ kia cản lại: "Không được đi! Đánh người rồi phủi mông đi là xong à? Báo cảnh sát!"

Một người trong đó nói, rồi lôi điện thoại ra, có vẻ muốn gọi điện thoại báo cảnh sát.

Trong lòng Ninh Thần gấp gáp, đang định lên khuyên mấy câu, lại thấy Hoắc Khải điềm tĩnh nói: "Tôi lại mong anh báo cảnh sát quá, theo điều 9 của "Quy định xử phạt vềquản lý trị an". các cơ quan công an có thể hòa giải và xử lý các hành vi vi phạm quản lý trị an tình tiết nhẹ, chẳng hạn như ẩu đả, đánh nhau hoặc làm hư hỏng tài sản của người khác do tranh chấp dân sự, cũng có thể bị tạm giam từ 5 ngày đến 10 ngày theo quy định tại điều 43

khoản 1 “Luật Hình sự xử phạt của Bộ Công an” và phạt

tiền từ 200 tệ đến 500 tệ”.

Hoắc Khải dừng lại một chút rồi lại nói tiếp: “Tôi rất tự

tin với lực tay của mình, nặng lắm thì làm bà ta sưng mặt

mất hai ngày, quá lắm thì cũng chỉ tính là bị thương nhẹ,

không thể cấu thành tội hình sự được. Có điều bà ta vừa

đánh vợ tôi, cho nên đến lúc đó tôi sẽ đến trại tạm giam

với cô ấy. Ngoài ra, đối với hành vi xúc phạm nhân cách

của vợ tôi, chúng tôi cũng sẽ khởi kiện bà ta theo quy

định tại Điều 246 Bộ luật Hình sự. Theo quy định của Luật

Hình sự, người nào dùng bạo lực hoặc các hình thức khác

để công khai xúc phạm hoặc bịa đặt sự thật để vu khống người khác, nếu tình tiết nghiêm trọng, sẽ bị phạt tù có

thời hạn không quá ba năm, giam giữ hình sự, giám sát

hoặc tước quyền chính trị. Tôi nghĩ rằng đoạn phim bà ta

đánh đập và mắng mỏ vừa rồi vẫn còn được lưu trong

video giám sát của cửa hàng. Tôi hy vọng mấy người dành

thời gian rảnh ra trước để chuẩn bị cho lệnh triệu tập của

tòa án”.

Bầu không khí trong cửa hàng im phăng phắc, vẻ mặt

của tất cả mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Người phụ nữ ngồi trên mặt đất kia cũng không khóc nữa, bây giờ bà ta đang hoang mang vô cùng, cái gì mà phạt tù có thời hạn không quá ba năm cơ?

Chửi người ta có vài câu cũng phải ngồi tù?

"Đừng, đừng hòng dọa tôi! Làm gì có chuyện đánh người thì không phải ngồi tù, chửi người thì lại phải ngồi tù thế!" gã đàn ông cầm điện thoại giả vờ trấn định nói.

Hoắc Khải cười lạnh, nói: "Không có văn hóa thì đừng có học đòi người khác, cảm thấy tôi đang dọa, thì có thể tự đi đọc luật dân sự và luật hình sự, hoặc gọi cảnh sát luôn đi cũng được, để người có chuyên môn giải thích cho mà nghe".

Khí thế của Hoắc Khải thật sự rất đáng sợ, không có ai dám khẳng định mấy điều khoản anh vừa tùy tiện nói là giả cả.

Gã đàn ông bên cạnh len lén kéo tay đồng bọn, thấp giọng nói: "Hay là… bỏ qua đi".

Gã kia cũng bị dọa sợ chết khiếp, bình thường đánh mắng người ta, cùng lắm là bị gô lên phường hòa giải một

chút, sao giờ đột nhiên lại biến thành đi tù có thời hạn rồi? Chỉ là đến mua quần áo thôi mà, không cần thiết phải làm lớn thế chứ.

Gã đàn ông cầm điện thoại do dự nhìn vợ mình, mà người phụ nữ ngồi bệt dưới đất kia, bây giờ không dám ho he gì nữa, chỉ là sắc mặt trắng bệch, cơ thể nhè nhẹ phát run đều đã biểu hiện rõ sự căng thẳng của bà ta.

"Không gọi cảnh sát nữa à? Không gọi nữa thì tránh ra!" Hoắc Khải lạnh lùng nói.

Hai gã đàn ông vô thức nhường đường, Hoắc Khải ôm Đường Đường, bước ra khỏi cửa hàng.

Tất cả những người chắn đường đều chủ động né tránh, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh, trong đó có không ít người tỏ ra sùng bái.

Mở miệng là ào ào tuôn ra các điều khoản pháp luật, chưa nói đến thật hay giả, chỉ riêng khoản miệng lưỡi linh hoạt, cộng với khí thế đó là đã làm người ta tán thưởng không thôi.

Cứ như vậy, Hoắc Khải đưa Đường Đường ra khỏi cửa hàng bình yên vô sự.

Mặt trời đã lặn, ánh đèn nê-ông chiếu sáng cả thành phố, cô bé Đường Đường ôm cổ Hoắc Khải đột nhiên ghé

vào tai anh nói nhỏ: "Bố, vừa rồi bố thật đẹp trai!"

Hoắc Khải cười một tiếng, xoa đầu cô bé, nói: "Bố vẫn

luôn đẹp trai như vậy mà".

Trong cửa hàng, Ninh Thần đã khôi phục lại tỉnh thần,

thu lại ánh mắt đang nhìn Hoắc Khải.

Trong lòng cô giờ đây rất phấn khởi, biểu hiện của

Hoắc Khải ban nãy thật sự vô cùng xuất sắc, từng câu

từng chữ như muốn dọa người ta sợ chết khiếp. Đến cả

chính cô cũng không khỏi hoài nghi có phải anh lén đi học

kiến thức về luật pháp hay không.

Còn về những nhân viên khác, họ cũng không khỏi thì

thầm trong lòng rằng tên này thực sự là ông chồng bỏ đi

trong lời Ninh Thần hay nói ư?

Sao lại cảm thấy có vẻ trâu bò thế nhỉ…

Hoắc Khải không biết Ninh Thần ở trong đó nói gì với

trưởng cửa hàng và nhân viên, chỉ biết không bao lâu sau,

người phụ nữa kia đã cùng với đồng bọn bước ra khỏi cửa

hàng.

Bọn chúng nhìn thấy Hoắc Khải đứng trước cửa hàng,

liền bực dọc hừ một tiếng, nhưng cũng không dám nói lời

hẳn học gì, cứ thế vội vã rời đi.

Dù sao Hoắc Khải nói không sai, người phụ nữ đó bị

đánh, nhưng bà ta cũng đã đánh người. Hoắc Khải có kết cục ra sao thì bà ta cũng y như vậy, hơn nữa có thể còn

thảm hơn!

Một câu phạt tù có thời hạn ba năm đã dọa bọn chúng

không dám báo cảnh sát nữa, nhân lúc mấy nhân viên cửa

hàng nói mấy câu ngon ngọt liền tát nước theo mưa, lủi đi

mất.

Hoắc Khải tuyệt nhiên không hề để tâm đến mấy tên

hề nhảy nhót này, thậm chí cũng chẳng có hứng thú nhìn

lâu thêm một chút.

Điều mà anh quan tâm, vẫn luôn ở trong cửa hàng kia.

Qua khoảng hai mươi phút sau, Ninh Thần cùng với bà

cửa hàng trưởng kia, còn có cả một nữ nhân viên cùng

bước ra khỏi cửa hàng.

Cho dù là sắc mặt của cửa hàng trưởng hay nhân viên

đều không hề tốt, nhất là khi thấy Hoắc Khải, trông họ

càng không vui.

"Cô có chắc là nghe lời hắn mà nghỉ việc không? Tôi

có thể nói lại chuyện này với chủ cửa hàng, chưa chắc sẽ

trừ vào tiền lương của mọi người đâu", cửa hàng trưởng lại

cất tiếng khuyên.

Ý Ninh Thần đã quyết, cô lắc đầu, nói: "Thôi chị ạ, mỗi

ngày đều về sớm đón Đường Đường tan học, chủ cửa

hàng đã nhắc nhở rất nhiều lần rồi, đều nhờ mọi người nói

đỡ em. Làm phiền mọi người lâu như vậy, em cũng ngại

lắm. Lần này là số em may, chuyện này coi như là cho em một lý do hợp lý để không làm phiền mọi người nữa".

"Nhưng mà…"

Cửa hàng trưởng còn muốn nói gì nữa, nhưng Ninh

Thần đã cắt ngang bà ấy: "Em biết là mọi người muốn tốt

cho em, nhưng em tin, anh ấy cũng như vậy. Cho nên,

cảm ơn mọi người".

Thấy cô đã quyết tâm, cửa hàng trưởng cũng không

khuyên nữa, chỉ thở dài: "Em đấy…"

Bà ấy đang nói, đột nhiên quay sang nhìn Hoắc Khải

mà trầm giọng xuống: "Tôi không biết là rốt cuộc cậu có

rõ rằng Ninh Thần đã hy sinh cho cậu, cho cái nhà này bao nhiêu không. Hôm nay cô ấy chỉ vì một câu nói của cậu mà nghỉ việc, tôi mong là cô ấy không hối hận! Tôi chẳng hy vọng gì ở cậu, chỉ muốn cảnh cáo cậu một câu, nếu cậu còn đối xử với cô ấy như hồi trước một lần nữa, tôi nhất định sẽ khuyên hết lời để cô ấy rời xa cậu, sau đó tìm cho cô ấy một người chồng tốt hơn cậu gấp trăm ngàn lần!"

Lúc đầu, Hoắc Khải không có ấn tượng tốt lắm với nhân viên cửa hàng thời trang này, bởi vì họ đã không vươn tay giúp đỡ Ninh Thần lúc cô cần.

Nhưng bây giờ, nhìn vẻ mặt nặng nề của cửa hàng trưởng, Hoắc Khải bỗng hiểu ra, có lẽ là mình nghĩ nhiều rồi.

Không phải họ không muốn giúp, mà cách thức giúp không giống nhau.

Đứng trên góc nhìn của một người bình thường, nếu như vì Ninh Thần mà đi cãi nhau với khách hàng, thậm chí dẫn đến động tay động chân, thì chuyện này sẽ không thể thu xếp được nữa.

Đến lúc đó cửa hàng này có thể sẽ bị đóng cửa, mà

bọn họ cũng sẽ mất đi công việc.

Kể cả như thế vẫn giúp sao?

Hơn nữa vẻ mặt và ngữ điệu của cửa hàng trưởng bây giờ đều có thể chứng minh rõ rằng bà ta thực ra rất quan tâm Ninh Thần, nếu không cũng sẽ chẳng đặc biệt đi cảnh cáo anh sau chuyện như vậy.

Hoắc Khải trầm mặc một lúc, rồi mở miệng nhìn cửa hàng trưởng, nói: "Bà sẽ không có cơ hội đó đâu, tôi sẽ đối xử tốt với hai mẹ con họ, hơn bất cứ ai trên thế giới này".

"Chém gió như thật!" cô nhân viên kia bình luận.

Bà cửa hàng trưởng thì lại không nói gì, chỉ kéo tay Ninh Thần lại mà dặn dò thêm mấy câu, kiểu như nếu sống không tốt thì cửa hàng thời trang này sẽ luôn mở cửa chào đón cô đại loại vậy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 33: Muốn Về Nhà

Tình cảm sướt mướt xong, Ninh Thần mới quyến luyến bịn rịn mà tạm biệt hai người họ.

Thấy Ninh Thần rời đi, nhân viên trong cửa hàng đều vội vàng chạy ra vẫy tay chào cô.

Mọi người nhìn gia đình cô rời đi, được một lúc sau, không biết ai đó cất tiếng hỏi: "Các chị cảm thấy, cô ấy sẽ hạnh phúc chứ?"

"Có cái rắm ấy! Đúng thật là não bị úng nước rồi!" cửa hàng trưởng xì một tiếng, rõ ràng là rất coi thường Hoắc Khải.

Không chỉ mình bà ấy mà người khác cũng vậy, đều cảm thấy lần này Ninh Thần nghỉ việc quả thật quá dại dột.

Người chồng như thế mà cô cũng dám tin tưởng?

Gần như tất cả mọi người đều tin rằng, lần tới gặp Ninh Thần thì người con gái đẹp nhất cửa hàng này sẽ trông càng tiều tụy, càng khốn khổ hơn nữa.

Lúc này ba người nhà họ đang đi men theo bên

đường.

Chương 33: Muốn về nhà

việc ở cửa hàng thời trang đó lâu như thế rồi mà nói nghỉ là nghỉ luôn, trong lòng cô không khỏi cảm thấy thấp thỏm, thậm chí là áy náy.

Cô cảm thấy cứ ra đi như vậy, thật sự là đã phụ lòng những người từng giúp mình.

Hoắc Khải vẫn luôn quan sát biểu cảm của cô, hơi do dự một chút rồi vẫn cất tiếng hỏi: "Có phải em cảm thấy bảo em nghỉ việc thẳng như vậy là không tôn trọng em không? Thực ra anh không có ý đó, chỉ là cảm thấy bọn họ…"

"Tôi biết là anh không có ý đó", Ninh Thần lắc đầu, nhìn Hoắc Khải mà thở dài nhè nhẹ, nói: "Thực ra bọn họ không xấu như anh nghĩ, hôm nào cũng chủ động cho tôi tan làm sớm để về đón Đường Đường, thời gian dài như thế rồi nhưng lại không một ai có ý kiến gì. Thỉnh thoảng chủ cửa hàng đến, phát hiện tôi về sớm, họ cũng đều nói đỡ cho tôi. Chuyện hôm nay thực ra bọn họ làm không sai. Chúng tôi đến để kiếm

tiền giúp người ta, chứ không phải vì một người oan ức mà ảnh hưởng đến lợi ích của người khác".

Hoắc Khải gật đầu, anh đã sớm nhìn ra tình cảm của Ninh Thần đối với mấy nhân viên cửa hàng này rất sâu đậm.

"Lúc nãy anh quả thật là đã nghĩ sai rồi, nhưng muốn em nghỉ việc không hoàn toàn là do cách làm

của bọn họ. Cho dù xét toàn cục thì họ không sai, nhưng anh không mong rằng em phải tạm nhân nhượng vì lợi ích chung", Hoắc Khải nhìn vào mắt Ninh Thần, nói rất thành thật: "Tin anh đi, anh có khả năng để hai mẹ con em không phải khuất phục trước cuộc sống!"

Giọng điệu và ánh mắt của anh rất kiên định, Ninh Thần nhìn anh một hồi lâu, trên khuôn mặt dần xuất hiện nụ cười.

"Ừ, tôi tin anh". cô đáp.

"Con cũng tin bố!" Đường Đường ôm lấy cổ của Hoắc Khải mà nói lớn.

Hoắc Khải cười lớn, ôm chặt cô bé rồi nói: "Để cảm ơn sự tin tưởng của hai mẹ con, hôm nay nhà mình cùng đi ăn một bữa to có được không?"

"Không về nhà ăn à?", Ninh Thần hỏi.

"Hôm nay không ăn ở nhà nữa, anh vừa mới lên chức tăng lương, nên ăn mừng một chút", Hoắc Khải cười đáp.

"Lên chức rồi ư?" Ninh Thần không những không cảm thấy vui mừng, trái lại trên mặt còn lộ ra vẻ ngạc nhiên. Theo như cô thấy, chắc hẳn chồng cô không thể nào lên được chức mới đúng, có lẽ là Cơ Hương Ngưng nể mặt cô nên mới đặc biệt chiếu cố anh thôi.

Chương 33: Muốn về nhà

Đối với gia đình cô, đây hẳn là chuyện tốt, nhưng Cơ Hương Ngưng đã giúp đỡ nhiều lần như vậy rồi, Ninh Thần không muốn nợ ân huệ của cô ấy thêm nữa.

Hoắc Khải nhìn ra được suy nghĩ của cô nên mở miệng nói: "Đừng nghĩ nhiều, lên chức không phải do chuyện gì khác đâu, chỉ vì anh giúp cô ấy giải quyết

được hai chuyện khá rắc rối, nếu không bây giờ Cơ Hương Ngưng đã bị cách chức rồi".

"Hả? Sao lại thế?" Ninh Thần sửng sốt hỏi.

"Chuyện này nói ra thì dài, chúng ta tìm chỗ ăn cơm trước đã, vừa ăn anh vừa kể cho em sau, nếu không bụng của Đường Đường phải đói meo mất", Hoắc Khải đáp.

Đường Đường vô cùng phối hợp, ôm lấy cái bụng của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại: "Đói meo mất rồi…

Hoắc Khải và Ninh Thần đều phì cười, con bé này đáng yêu quá đi mất.

Sau đó Hoắc Khải tìm được một nhà hàng hải sản trông khá sang trọng, ba người cùng ăn một bữa no nê.

Thực ra anh nghĩ, bữa này đáng ra nên đến một nhà hàng cao cấp nhất mới đúng, nhưng bởi vì Ninh

Chương 33: Muốn về nhà

Thần sống trong điều kiện kinh tế không khá giả suốt một thời gian dài, cho dù biết Hoắc Khải lên chức tăng

lương, mấy ngày trước lại vì giúp Ninh Ngọc Lâm đạt được giải thưởng mấy chục ngàn tệ, nên cũng không muốn xa xỉ quá.

Hải sản thôi mà, ăn ở đâu chẳng như nhau, cứ phải đi mấy chỗ đắt đỏ làm gì.

Hồi trước lúc Hoắc Khải còn làm cậu chủ, đồ hải sản ăn đã phát ngán ra rồi, cũng không quan trọng ăn ở đâu cho lắm, cho nên không hề miễn cưỡng.

Nhưng biểu cảm kinh ngạc và phấn khởi khi cô bé Đường Đường nhìn thấy cua hoàng đế, tôm hùm Boston làm anh có phần đau lòng.

Ninh Thần thấy biểu cảm khác thường của Hoắc Khải liền hỏi: "Anh sao thế?"

Hoắc Khải bẻ một cái càng cua hoàng đế, dùng kéo của nhà hàng cắt nát nó, đưa cái càng cua đầy thịt to hơn cả ngón tay cho Đường Đường, còn dịu dàng giúp cô bé lau đi vệt nước sốt nơi khóe miệng.

Hoắc Khải nhìn dáng vẻ vui không gì bằng của cô bé khi ăn thịt cua, lại bẻ một cái càng cua cho Ninh Thần rồi mới đáp: "Chỉ là anh cảm thấy, hai mẹ con

nên sống một cuộc sống tốt hơn, chứ không phải chỉ
vì một con cua như này mà vui đến vậy, điều này làm
Chương 33: Muốn về nhà
anh rất áy náy. Có đôi lời nói ra cũng chẳng có nghĩa
lý gì, nhưng anh chỉ muốn nói với em rằng, có anh ở
đây, chắc chắn sẽ không để hai mẹ con em phải chịu
thêm bất cứ uất ức gì nữa".
Ninh Thần nhận lấy cái càng cua vẫn còn hơi
nóng, nhìn vẻ mặt hổ thẹn, giọng điệu dịu dàng của
Hoắc Khải, trầm lặng vài giây.
Sau đó cô bỗng nói: "Sắp trung thu rồi".
"Đúng thế", Hoắc Khải gật đầu đáp.
"Tôi muốn mua mấy cái bánh trung thu, để anh
đưa về tặng cho bố mẹ" Ninh Thần nói tiếp.
Hoắc Khải ngớ ra, bởi vì trong mấy năm nay biểu
hiện của Lý Phong không được tốt cho lắm, nên đã vài
năm nay hai người chưa từng đi thăm bố mẹ vợ. Hay
nói chính xác, là bố mẹ của Ninh Thần không muốn
công nhận hai người họ.
Ninh Thần cũng tự cảm thấy mình tìm một ông

chồng như vậy quả có hơi phụ lại sự bồi dưỡng và kỳ vọng của bố mẹ, nên chẳng có mặt mũi gì mà quay ve.

Bao nhiêu năm rồi, mỗi lần đến những dịp đoàn tụ gia đình như tết trung thu, tết dương, tết âm, cô đều thầm đau lòng một mình, nhưng lại chưa từng nói cho Lý Phong.

Chương 33: Muốn về nhà

Bởi vì cô biết, cho dù mình có nhớ nhung người nhà đến thế nào đi chăng nữa, Lý Phong cũng sẽ không hề để tâm.

Anh ta chỉ biết mình bị mất mặt, không về càng tôt.

Hôm nay là lần đầu tiên trong bấy nhiêu năm, Ninh Thần chủ động nhắc đến chuyện cùng về nhà với Hoắc Khải.

Nói chính xác hơn thì tuy biểu hiện của Hoắc Khải không tồi, nhưng vẫn chưa từng thể hiện ra trước mặt bố mẹ vợ. Lúc này mà về hẳn sẽ bị hai người họ ghét bỏ.

Nhưng đột nhiên Ninh Thần rất muốn cùng anh về nhà mẹ, cô mong bố mẹ có thể thấy được chồng mình đã sửa chữa những lỗi lầm trong quá khứ.

Anh đang tích cực tiến bộ, còn đạt được một số thành tích nhỏ.

Có lẽ bởi vì quá khứ từng trải qua quá thảm thương, nên Ninh Thần mới càng hy vọng được công nhận, có thể cải thiện được mối quan hệ hiện nay.

Ninh Thần hơi căng thẳng nhìn Hoắc Khải, sợ rằng sẽ nghe được từ miệng anh mấy câu kiểu như "Không muốn đi".

Hoắc Khải biết những chuyện trong quá khứ đó,

Chương 33: Muốn vềnhà

thực ra anh vẫn luôn suy nghĩ xem liệu mình có nên tìm cơ hội để hòa giải mối quan hệ gia đình hay không. Giờ đây Ninh Thần lại chủ động đềnghị, vừa hay hợp với ý anh.

Còn vềviệc lúc đó bố mẹ vợ có thái độ như thế nào, có làm khó anh hay không, đều không phải là điều mà Hoắc Khải cần suy xét.

Dù họ làm khó anh đến thế nào đi nữa, đó cũng là hậu họa mà Lý Phong để lại, sớm muộn gì cũng phải giải quyết, và cũng bắt buộc phải giải quyết.

Nếu đã như vậy, còn kéo dài thời gian làm gì.

Anh gật đầu, đáp: "Được, anh biết một nhãn hiệu bánh trung thu ăn cũng được, lúc về ta sẽ lên mạng đặt mua. Bánh trung thu vừa về đến nơi là ta sẽ về nhà".

Nhìn nụ cười của Hoắc Khải, lại thêm giọng điệu không giống như đang đùa của anh, vành mắt Ninh Thần ửng hồng.

Cô quả thật quá cảm tính, hoặc có thể nói là hơi đơn thuần, rất khó khống chế cảm xúc của mình.

Hoắc Khải đưa khăn giấy rất kịp thời, thấp giọng nói: "Con vẫn đang ở đây mà, em phải làm gương cho con bé chứ".

Tính cách của Ninh Thần từ nhỏ đã vậy, Hoắc Khải

Chương 33: Muốn về nhà

chưa từng muốn cô ấy thay đổi, nhưng anh cũng không mong sau này Đường Đường cũng dễ bị cảm

tính y hệt cô.

Cho dù có là con gái cũng phải học cách khống chế tốt cảm xúc của mình.

Cảm tính càng nghiêm trọng thì càng dễ bị người ta chọc khóc.

Ninh Thần nhận lấy khăn giấy, bĩu môi, thấm thấm khóe mắt, nói: "Anh chê tôi à?"

Cái giọng nũng nịu hiếm khó làm Hoắc Khải không kìm được phì cười, nói: "Anh nào có chê, chỉ là nói đại thế thôi, hay là em cứ khóc đi đã, anh bóc càng cua cho em".

"Anh mới khóc ấy!" Ninh Thần nhõng nhẽo một câu, tâm trạng cũng tốt lên rõ rệt, sau đó hình như lại nhớ tới điều gì đó, tỏ ra hơi lo lắng: "Nhưng hồi trước bố mẹ đối với anh…"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 34: Phản Ứng Của Bố Mẹ

“Đây là do anh tự làm tự chịu, không thể oán trách họ. Thật ra nếu như chính anh biết được con gái của mình lại tìm đến một gã như vậy, chắc anh cũng sẽ đánh gãy chân nó mất”, Hoắc Khải cười nói.

“Cho nên không cần phải lo, anh nhất định sẽ thể hiện thật tốt, cố gắng thay đổi ấn tượng xấu của họ đối với anh”.

Lúc này Đường Đường đang tập trung ăn thịt cua, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, bối rối nhìn Hoắc Khải mà hỏi: “Bố, sao bố lại muốn đánh con?”

Hoắc Khải cười to, xoa xoa cái đầu nhỏ của cô bé, dịu dàng nói: “Bố làm sao mà nỡ đánh con kia chứ, con nghe nhầm rồi”.

“Vâng ạ!” Đường Đường vui vẻ lắc lắc đầu, rồi quay lại tiếp tục xử lý nốt cái càng cua trước mặt.

Nhìn hai bố con hòa thuận như vậy, Ninh Thần cảm thấy trong lòng cũng bình yên hơn, bao nhiêu lo âu dường như cũng nhanh chóng tan biến.

Sau khi ăn xong, trên đường về nhà, Ninh Thần gọi điện thoại cho Ninh Ngọc Lâm, nói với cậu ta rằng

Chương 34: Phản ứng của bố mẹ

mấy ngày nữa cô sẽ cùng với Hoắc Khải về thăm người lớn trong nhà.

Chuyện này khiến cho Ninh Ngọc Lâm rất vui mừng. Hoắc Khải đó có đến hay không thì cậu ta cũng chẳng quan tâm, cậu ta chỉ rất vui vì chị gái ruột có thể trở về thăm gia đình.

Mặc dù trước mặt người ngoài, bố mẹ luôn thể hiện rằng họ là người cứng rắn, đối với Ninh Thần thì rất hay phàn nàn trách mắng, nhưng thật ra trong thâm tâm của hai người họ vẫn nhớ đến cô con gái này rất nhiều.

Nhưng mà người già lại hay quan tâm đến thể diện, nên trước mặt con cháu thì họ không bao giờ thể hiện nội tâm thật sự của mình ra bên ngoài.

Ninh Ngọc Lâm là con trai của họ, ngày ngày sống cùng nhau, cho dù bố mẹ không nói gì, trong lòng của cậu ta cũng tự có thể hiểu được.

“Vâng, khi nào mọi người về tới thì nói cho em biết một tiếng, em sẽ ra đón!” Ninh Ngọc Lâm vui vẻ nói.

“Không cần đâu, khi nào đến thì tụi chị tự đi taxi là được rồi. Chắc là Chủ Nhật tụi chị sẽ về, vì thứ bảy Đường Đường vẫn còn phải tham gia lớp ôn luyện tiếng anh nữa”, Ninh Thần nói.

“Được rồi, ngày nào cũng được!” Ninh Ngọc Lâm

bật cười vui vẻ nói.

Sau khi cúp điện thoại, Ninh Thần quay sang Hoắc Khải: “Ngọc Lâm rất vui. Xem ra gần đây ấn tượng của cậu ấy đối với anh cũng không còn tệ như trước nữa. Lúc trước mà nghe nói chúng ta cùng nhau quay về, cậu ấy lúc nào cũng làm như là vừa sặc phải một con ruồi”.

“Câu vừa nãy của em vừa nói đã đắc tội cả hai người luôn đấy, lúc gặp Ngọc Lâm anh nhất định phải cùng cậu ta tính sổ với em”, Hoắc Khải làm bộ như không hài lòng.

Ninh Thần mỉm cười, không giải thích, cô biết thật

ra Hoắc Khải không h`ê tức giận, đây chỉ là trò đùa giỡn của hai vợ ch`ồng mà thôi.

Đường Đường cũng rất vui khi biết rằng cô bé sắp được gặp ông bà của mình.

Từ trước đến nay cô bé luôn được Ninh Ngọc Lâm đưa v`ênhà ông bà một mình trong hai ngày cuối tu`ần.

Với cô bé, v`ênhà ông bà một mình không có gì thú vị, được v`ênhà ông bà cùng với bố mẹ mới thật sự là chuyện vui vẻ.

Ninh Ngọc Lâm lúc này cũng từ trên l`âu hai chạy xuống, nói với người phụ nữ đang cân trái cây cho khách: "Mẹ, chị nói mấy ngày nữa sẽ trở v`êthăm bố

mẹ!"

"Trái cây của ông đây, đi cẩn thận", người phụ nữ đưa trái cây vừa cân cho khách hàng, sau khi nhận ti`ền thì liếc nhìn cậu ta r`ồi nói: "Con bé trở v`êmột mình sao?"

"Không phải, chị ấy đưa cả anh rể cùng v`ề" Ninh Ngọc Lâm đáp.

“Thằng đó không phải là anh rể của con!” một bàn chân to đá vào mông của Ninh Ngọc Lâm, tiếp đến là giọng nói lạnh lùng của Ninh Quốc Năng cất lên: “Gọi điện thoại cho chị gái của con, kêu nó đừng có về đây!”

Ninh Ngọc Lâm thừa biết ông bố của mình chỉ đang vớt vát chút mặt mũi, ông ấy cũng rất hi vọng Ninh Thần sẽ về thăm nhà, nhưng ngoài miệng thì vẫn cố nói chuyện ngang ngược như vậy.

Cậu ta phủi phủi vết giày trên mông của mình mà nói: “Thật ra Lý Phong đã thay đổi rất nhiều, bố mẹ không biết đó thôi, anh ta rất có tài kinh doanh, cách đây mấy ngày còn giúp cho xưởng của con bán được một đơn hàng lớn, ngay cả sếp Hoàng cũng phải khen ngợi anh ấy. Hơn nữa mấy ngày trước lúc con đến thăm chị, con thấy anh ta cũng đối xử với chị rất tốt, hoàn toàn không giống với dáng vẻ vô dụng trước kia”.

Chương 34: Phản ứng của bố mẹ

Dù sao cũng phải đợi anh ta về đây thì mới biết

được.

Không nói thêm về chuyện đó nữa, Ninh Ngọc Lâm bốc lấy một quả quýt trên kệ, vừa ăn vừa nói: "Chị nói chắc là Chủ Nhật mới về, vì thứ bảy Đường Đường còn có lớp ôn luyện tiếng Anh. Trước đó con sẽ tìm người mua một ít hải sản, phì, quýt gì thế không biết, chua thế cơ chứ! Mẹ, mẹ lấy hàng này ở đâu vậy?"

"Đừng mong gạt bố, Lý Phong đó là người như thế nào, bố còn không biết hay sao?" vẻ mặt ông Ninh Quốc Năng ảm đạm nói: "Nếu như chị gái của con muốn về, thì một mình đưa Đường Đường về đây, nhà này không có thiếu ăn thiếu mặc. Còn nếu như muốn mang cả cái thằng Lý Phong đó thì đừng có mà vác mặt về nữa! Nhà này không tiếp đón nó!"

"Bố à, những gì con nói đều là sự thật, Lý Phong thật sự đã thay đổi rất nhiều, gặp anh ấy xong thì bố sẽ biết thôi!" Ninh Ngọc Lâm nói chắc nịch.

"Con ăn đập chưa đủ phải không?", ông Ninh Quốc Năng đẩy con trai mình ra, nói ngay: "Biến ra

chỗ khác, tôi không muốn nghe mấy lời nhăng cuội của anh nữa!”

Trong lòng của Ninh Quốc Năng nghĩ, những gì mà Ninh Ngọc Lâm vừa nói chẳng qua chỉ là cái cớ vì

Chương 34: Phản ứng của bố mẹ

muốn Ninh Thần được về thăm gia đình.

Một người như Lý Phong thì làm gì có thể thay đổi được?

Từ một tên phế vật vô phương cứu chữa trở thành một tên ngu độn vô dụng?

Thế thì có gì khác biệt chứ?

Một đứa con rể như vậy bước vào cái nhà này, thì mặt mũi của ông biết để đi đâu? Hàng xóm láng giềng mà biết được, chắc chắn họ sẽ cười vào mặt của ông.

Lúc đó khi Ninh Quốc Năng ném món quà mà Lý Phong tặng ra khỏi cửa, ông ấy đã nói rất nặng, nhà này còn có ông một ngày nào thì Lý Phong đừng hòng bước vào cửa một bước!

Vì vậy, cho dù ông có nhớ con gái đến mức nào, ông cũng không hề muốn trông thấy mặt của Lý

Phong ở trong nhà của ông.

Ninh Ngọc Lâm cũng hiểu ý của bố mình, nên không nói nhiều thêm nữa, cậu biết ông ấy rốt cuộc cũng chỉ nói miệng mà thôi. Nhổ quả quýt chua chát trong miệng ra, Ninh Ngọc Lâm tưởng như răng lợi của mình cũng muốn lung lay.

“Mua hải sản cái gì chứ, đã bốc quýt ăn rồi còn đòi hỏi, biến ngay!” Ninh Quốc Năng đánh cho Ninh Ngọc Lâm một cái.

Chương 34: Phản ứng của bố mẹ

“Quả quýt này thật sự rất chua, không tin thì bố cũng ăn thử xem!” Ninh Ngọc Lâm oan ức nói.

“Đợt này đúng là nhập hàng từ nơi khác, ông mắng oan nó rồi!“ Đặng Tuấn Mai đứng một bên ủ rũ nói.

“Sao chứ, không phải bà vẫn nhập hàng ở chỗ của chú Dương hay sao? Làm sao mà lại đổi?“ Ninh Quốc Năng hỏi.

“Đừng nói nữa, khu vực đất trồng trọt của nhà ông ấy bị sụt lún, cây trái đều bị hủy hoại, ông Dương gấp

đến nỗi bị xuất huyết não phải nhập viện rồi. Bây giờ không chỉ nhà chúng ta không có hàng để nhập bán, mà tất cả những cửa hàng quanh đây bây giờ đều phải nhập hàng từ nơi khác, hoặc đến những vườn trái cây chất lượng kém quanh đây để mua" bà Đặng Tuấn Mai thở dài nói.

Cửa hàng trái cây của họ không lớn, diện tích cửa hàng chỉ tầm bảy mươi đến tám mươi mét vuông. Trước đây nhập hàng từ vườn cây ăn trái của lão Dương, hương vị ngon mà giá cả rất ổn định, được nhiều người địa phương đón nhận.

Bây giờ vườn cây ăn trái ngon nhất của địa phương đã không còn, đối với những cửa hàng hoa quả lớn thì cũng chẳng thành vấn đề vì họ có thể

nhập hàng từ những nguồn cung cấp khác, thế nhưng đối với cửa hàng trái cây nhỏ của Đặng Tuấn Mai, nếu chọn nguồn nhập trái cây từ những nơi khác thì chỉ phí sẽ rất cao, nên bà chỉ có thể nhập hàng từ những vườn trái cây chất lượng kém quanh đây.

Những vườn trái cây vốn bị chèn ép dến không có đất sống kia bây giờ đột nhiên trở nên có giá.

Không chỉ tăng giá mà còn không cho người ta chọn lựa.

Quả tốt quả xấu, tất cả đều được bán thành một đống hỗ lốn, đến tay người mua thế nào dường như hoàn toàn phụ thuộc vào sự may rủi.

Vận may của bà Đặng Tuấn Mai rõ ràng là không tốt lắm, chỉ có thể mang về một mẻ quýt chua, mấy quả đào thì còn tạm được, nhưng mà vẫn nhỏ quá, chất lượng hoàn toàn kém hơn trước.

Đã thế giá nhập hàng còn cao hơn trước, nếu bán ra giá thấp thì không kiếm được lời, thậm chí còn bị lỗ.

Mà giữ nguyên giá bán thì lại không có khách mua.

Ninh Quốc Năng với Đặng Tuấn Mai mấy ngày nay còn đang lo lắng về việc xảy ra trong cửa hàng, bây giờ còn nghe nói Lý Phong sẽ đến, tâm trạng của họ lại càng không tốt.

Bán hay không bán, đều khiến cho người ta đau

Chương 34: Phản ứng của bố mẹ

đ`ầu.

Đối với việc này Ninh Ngọc Lâm cũng không thể giúp thêm được gì, công việc của cậu là làm bình đun nước, chẳng liên quan gì đến việc bán trái cây của bố mẹ cả, muốn giúp cũng không giúp được.

“Thôi được r`ồi, có nói với con chuyện này cũng vô ích. Ăn xong r`ồi nhổ ra lung tung, nhìn đi, gớm chết đi được!“ Đặng Tuấn Mai sốt ruột nói.

Ninh Ngọc Lâm biết mẹ của mình đang gặp chuyện không vui nên cũng không nói nhi`ều thêm.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Ngọc Lâm thức dậy, thấy thông báo từ Taobao, nhắc nhở rằng việc đăng ký cửa hàng đã được thông qua, thể mở cửa buôn bán bất cứ lúc nào.

Đây đúng là một tin tức tuyệt vời đối với cậu ta.

Ninh Ngọc Lâm không nói tiếng nào, thay qu`ần áo đi ra ngoài, đến thẳng chỗ của Hoắc Khải.

Khi đến nơi thì cũng vừa hay gặp Ninh Th`ần đón Đường Đường đi học v`ề.

“Sao em lại ở đây?” Ninh Th`ần dừng xe điện bên

cạnh rồi hỏi cậu.

"Em đến tìm anh Lý Phong, đơn xin mở cửa hàng flagship của tụi em đã được thông qua rồi, sếp Hoàng bảo em đến tìm anh ấy để nhanh chóng xử lý việc

Chương 34: Phản ứng của bố mẹ

tuyển dụng!", Ninh Ngọc Lâm nói xong thì nhìn Ninh Thần, nét mặt có chút hồnghỉ hỏi: "Sao hôm nay chị không đi làm?"

"Chị nghỉ việc rồi". Ninh Thần lấy chìa khóa ra, mở cửa.

"Chị nghỉ việc rồi à?" Ninh Ngọc Lâm nghe vậy thì cũng không tỏ ra quá kinh ngạc, gật đầu nói: "Nghỉ rồi cũng tốt, chị cùng Lý Phong làm cái cửa hàng Taobao cũng không tệ đâu, lợi nhuận mỗi ngày mấy ngàn tệ, lại không cần nhìn sắc mặt của người khác, chẳng phải rất tốt sao?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 35: Ván Cờ Khó Thắng

"Em tin tưởng anh ấy quá nhỉ!", Ninh Thần nói. "Làm gì còn cách nào khác, sự thật luôn mạnh hơn

mọi lời hùng biện. Em cũng muốn đấm anh ấy vài cái lắm,

tiếc rằng xem ra bây giờ không còn cơ hội nữa rồi", Ninh

Ngọc Lâm tỏ ra tiếc rẻ.

"Chỉ được cái lẻo mép! Em đừng làm bậy đấy nhé. Bây

giờ Đường Đường đang quấn lấy bố nó lắm, nếu biết được

em đánh anh ấy, coi chừng mấy tháng trời nó không thèm

nhìn mặt em nữa đâu!", Ninh Thần nghiêm nghị dặn dò

em trai.

"Ôi chao, em chỉ đùa thôi mà, chị còn tưởng thật nữa

hả", Ninh Ngọc Lâm nở nụ cười nịnh nọt: "Bây giờ em mở

cửa hàng toàn phải dựa vào anh rể, lấy lòng anh ấy còn

không kịp, làm sao dám đánh. Nếu muốn đánh thật thì em

đã ra tay từ mấy năm trước kìa. À phải rồi, chuyện chị

muốn về nhà, em nói trước với bố mẹ rồi".

Động tác rót trà của Ninh Thần khẽ khựng lại, nhưng

nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường: "Bố mẹ

nói thế nào?”

“Còn nói thế nào được nữa, vẫn như mọi l`ần thôi. Tóm lại khi nào chị bảo Lý Phong nhớ chuẩn bị tâm lý sẵn khi v`ênhà”, Ninh Ngọc Lâm đáp.

Ninh Th`ần không nói năng gì. Cô đã thương lượng chuyện này với Hoắc Khải từ lâu r`ồi, cũng đã chuẩn bị tâm lý đ`ầy đủ.

09:19 si 4GÍ

‹ Chương 35: Ván cờ khó thắng

Chuyện tốt hay chuyện xấu, hai người đ`âu phải cùng nhau đối diện.

Ở một bên khác, hôm nay được coi như ngày đ`âu nhậm chức của Hoắc Khải.

Theo quy định của công ty thì trợ lý của tổng giám đốc đủ tư cách sở hữu một phòng làm việc riêng biệt.

Nhưng sau khi Hoắc Khải tới phòng nhân sự báo cáo, phòng nhân sự chỉ phái một nhân viên thông thường dẫn anh tới phòng họp.

Ở một góc phòng họp đã bày sẵn bàn ghế và máy tính cùng vài chiếc kẹp đựng tài liệu.

“Bây giờ văn phòng làm mới vẫn đang được lắp đặt, đành làm khổ trợ lý Lý ngồi tạm ở đây trước đã. Đợi văn phòng bên đó xong xuôi, tôi sẽ giúp anh chuyển đồ đạc sang bên đó”, nhân viên kia tươi cười nói với anh. Lời nói nghe có vẻ khách sáo lắm, khiến người ta không thể nào vặn vẹo bắt bẻ được.

Nhưng Hoắc Khải biết thừa, anh đã bị người ta nhắm tới rồi.

Trong công ty to như thế này, làm gì đến độ không kiếm nổi một cái văn phòng?

Tốt xấu gì cũng là trợ lý của tổng giám đốc, tính theo cấp bậc thì không kém bất kỳ trưởng phòng nào, nhưng phải làm việc ở phòng họp chung, đây chẳng phải chuyện cười cho thiên hạ ư!

09:19 .i 4GÍN ›

‹ Chương 35: Ván cờ khó thắng

Nếu công ty con của nhà họ Cơ bần cùng đến mức độ này chắc đã giải tán từ lâu rồi.

Hoắc Khải thừa biết chuyện này nhất định có liên quan tới Cơ Xương Minh, nhưng anh cũng chẳng nói gì nhiều,

thản nhiên chấp nhận tình cảnh hiện tại.

"À phải rồi, chỗ này là báo cáo tổng kết các khoản phải thu trong năm ngoái mà phòng tài vụ đã báo lên. Phó tổng giám đốc Cơ nói rằng anh ấy không được khỏe, đợt này có lẽ không thể đi làm bình thường được, cho nên nhờ người chuyển tới đây", nhân viên kia nói thêm.

"Biết rồi!", Hoắc Khải đáp một tiếng rồi ngồi xuống, bắt đầu lật xem tài liệu trên bàn.

Thấy anh nghiêm túc đến vậy, nhân viên kia cũng không nhiều lời thêm, chỉ vô thức bĩu môi rồi đi ra khỏi phòng họp.

Trong mắt rất nhiều nhân viên ở công ty này, Hoắc Khải không đủ tư cách làm trợ lý tổng giám đốc, thậm chí ngày xưa anh làm một lái xe cũng không xứng với chức vụ của mình!

Nhờ công tuyên truyền "tẩy não" của Cơ Xương Minh, rất nhiều người biết Hoắc Khải là chồng của bạn cùng lớp với Cơ Hương Ngưng, lần thăng chức của anh vốn dĩ là dùng việc công để tư lợi riêng.

Nếu anh không phải là chồng của bạn cùng lớp với Cơ

Hương Ngưng, làm gì có tư cách thăng chức! Dựa vào

09:19 .i 4GÍN)›

X Chương 35: Ván cờ khó thắng

đâu mà đòi thăng chức!

Trên thế giới này có quá nhiều người nói như rồng leo, làm như mèo mửa, những kẻ thích dùng đố ky và mỉa mai người khác làm bàn đạp nâng giá bản thân cũng rất nhiều.

Họ không thể nào hiểu nổi nguyên nhân Hoắc Khải được thăng chức, bèn quy kết mọi thứ vào việc Cơ Hương Ngưng kéo bè kéo cánh, tư lợi cho riêng mình. Có không biết bao nhiêu người chỉ chỉ trỏ trỏ, thậm chí chửi rủa mắng mỏ sau lưng Hoắc Khải.

Một thằng lái xe không có tí ti trình độ với kinh nghiệm nào cũng được thăng chức làm trợ lý tổng giám đốc, công ty như thế này đúng là quá đủ rồi!

Hoắc Khải dùng đầu ngón chân cũng biết được những lời đàm tiếu sau lưng mình, nhưng anh đâu để nó trong lòng.

Người khác nghĩ thế nào, nói thế nào, không phải việc

mà anh quản lý được, cũng không cần thiết phải để tâm.

Bây giờ anh đang xem xét cẩn thận văn kiện trên bàn làm việc, mới xem được một lát đã phải nhíu mày.

Theo các khoản trên văn kiện thì số khoản cần phải thu của năm ngoái có ít nhất 60% chưa được thu hồi.

Đối với bất cứ công ty nào thì khoản tiền cần thu hồi lên tới 60% cũng là một con số cực kỳ lớn.

09:19 si 4G)

‹ Chương 35: Ván cờ khó thắng

Hoắc Khải không dám chậm trễ, lập tức cầm văn kiện tới văn phòng của Cơ Hương Ngưng.

Sau khi gõ cửa, anh tiến vào, Cơ Hương Ngưng ngẩng đầu lên thấy người tiến vào là anh bèn cúi đầu xuống tiếp tục gõ chữ trên máy tính, đồng thời vẫn lên tiếng hỏi:

“Bên phòng nhân sự đã sắp xếp ổn thỏa chưa?”

“Sắp xếp xong cả rồi!“, Hoắc Khải vừa nói vừa đưa tập văn kiện cho cô: “Đây là báo cáo tổng kết các khoản cần thu của năm ngoái mà phòng tài vụ chuyển giao, tôi vừa xem thấy có khoảng 60% các khoản cần thu chưa được thu hồi”.

“Đây là công việc do Cơ Xương Minh phụ trách, phòng tài vụ đưa cho anh làm gì?”, Cơ Hương Ngưng ngẩng đầu lên hỏi với vẻ khó hiểu.

Hoắc Khải thoáng sững người: “Phòng nhân sự báo rằng sức khỏe Cơ Xương Minh không ổn, có lẽ đợt này không thể đi làm bình thường được, cô không biết gì sao?”

Cơ Hương Ngưng nghe vậy mà sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Cơ Xương Minh vốn không hề nói gì với cô, làm sao cô biết được?

Nhưng Cơ Xương Minh muốn làm trò gì, cô vẫn biết rất rõ.

Tất cả mọi việc liên quan tới tiền nong trong công ty đều do Cơ Xương Minh quản lý, nhất là việc thu hồi nợ

09:19 .i 4GÍN)›

đọng hàng năm. Cơ Hương Ngưng làm tổng giám đốc nhưng chưa từng thấy một hào một xu nào. Chỉ khi cần ký tên vào báo cáo tổng kết tài vụ của cuối năm, cô mới có cơ hội cầm bút.

Báo cáo tổng kết tài vụ mỗi năm của công ty đều có khoảng 60% các khoản nợ chưa được lấy về. Theo lời giải thích của Cơ Xương Minh thì những người kia đều là khách hàng cũ hoặc khách hàng lớn của công ty, kéo dài nửa năm mới trả tiền, cô còn cách gì được?

Cơ Hương Ngưng không phải cô ngốc, từ lâu cô đã biết đây là kế sách của Cơ Xương Minh.

Hắn ta cố tình giữ lại khoản thu 60% không lấy về. Chỉ cần Cơ Hương Ngưng dám chèn ép hắn ta, hắn ta sẽ dám biến khoản tiền ấy thành nợ đọng, nợ xấu, nợ không đòi được!

Những chuyện như thế này cũng chẳng phải điều gì mới mẻ ở các công ty con khác của nhà họ Cơ, cũng là một trong những ký do chủ yếu khiến nhánh phụ khó lòng phát triển lớn mạnh.

Khoản tiền lớn như thế này biến thành nợ không đòi được, dòng chính tìm người "gánh tội" dễ lắm.

Bây giờ Cơ Xương Minh lấy cớ sức khỏe không tốt để phòng tài vụ chuyển sổ sách sang cho Hoắc Khải, ý đồ cực kỳ rõ ràng.

Cơ Hương Ngưng, chẳng phải cô giỏi giang lắm sao?

09:20 . 4GÍR)›

‹ Chương 35: Ván cờ khó thắng

Chẳng phải cô xử lý được công ty thương mại Đông Lai hay sao? Chẳng phải cô được làm đại diện cho công ty tại Hiệp hội Thương mại sao?

Được thôi, khoản nợ lên đến 60% này, cô tự đòi đi nhé.

Đòi được lại là bản lĩnh của cô, còn không đòi được thì… thì cô cứ chờ bị bãi miễn đi.

Không cần nghỉ ngờ gì, đây là mưu kế hiểm độc của Cơ Xương Minh trong lúc nóng giận.

Nghe lời giải thích từ Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải hỏi: “Khoản nợ này khó thu hồi lắm à?”

“Không phải là khó, mà về cơ bản không thể nào đòi được, mặt mũi Cơ Hương Ngưng tái mét lại: “60% các khoản thu cần thu này, về cơ bản đều đến từ khách hàng cũ mà bên dòng chính quản lý, họ cũng biết rõ mánh khóe này. Nếu dòng chính của nhà họ Cơ không lên tiếng, cho dù tôi đi kiện cáo, họ cũng nhất quyết không chịu nhả tiền

ra đâu".

Hoắc Khải im lặng không nói gì. Mức độ kịch liệt của những cuộc đấu đá trong nội bộ nhà họ Cơ quả thực vượt xa khả năng dự đoán của người thường, đến cả thủ đoạn nham hiểm như thế này mà dám dùng đến, cũng chẳng biết sợ người ta chê cười.

Nhưng không thể không thừa nhận, thủ đoạn lần này của Cơ Xương Minh làm người ta đau đầu thật.

09:20 . 4G)›

< Chương 35: Ván cờ khó thắng

"Không được, tôi phải đi tìm Cơ Xương Minh. Rõ ràng là chuyện hắn ta phải phụ trách, dựa vào cái gì đòi đẩy ra tôi là đẩy cho tôi luôn!", Cơ Hương Ngưng vỗ bàn đứng bật dậy, định đi ra ngoài luôn.

Hoắc Khải vội vàng kéo cô ấy lại: "Bây giờ cô đi tìm hắn ta cũng chẳng có tác dụng quái gì đâu. Nếu hắn muốn chơi xỏ cô, có lý do nào mà không bịa ra được? Bây giờ chuyện quan trọng nhất là nghĩ xem nên giải quyết chuyện này thế nào".

"Giải quyết? Giải quyết thế nào? Đám khách hàng kia

có khác gì con chó săn của dòng chính nhà họ Cơ đâu?

Cơ Xương Minh nói một câu, bảo chúng cắn ai thì chúng cắn người đó, tôi có cách gì được!“, Cơ Hương Ngưng tức giận quát lên.

Cũng không thể trách cô tức giận, trước kia từng có không ít con cháu nhánh phụ vì chuyện này mà bị ép đến mức không còn đường thoát thân.

Thậm chí có kẻ ở dòng chính làm quá quyết liệt, không thèm đòi lại bất kỳ khoản nợ nào, đổ hết tất cả tổn thất lên đầu nhánh phụ, để một mình người ta tiến hành bồi thường.

Bù vào được, coi như cô cậu giỏi, không bù nổi, vậy thì vào tù mà ngồi.

Cơ Xương Minh liệu có làm “căng” đến vậy hay không, không ai nói trước được. Điều duy nhất có thể

09:20 . 4G)›

‹ Chương 35: Ván cờ khó thắng

khẳng định là nếu không xử lý nổi việc này, chức tổng giám đốc của Cơ Hương Ngưng khó mà giữ được.

Hoắc Khải vốn định dùng nhà họ Cơ để ra mặt. Họ đấu

đá nội bộ càng gay gắt thì càng đến lúc bản thân phát huy.

Vì thế, Hoắc Khải ngăn Cơ Hương Ngưng lại, anh nói: "Chuyện này cứ giao cho tôi đi, để tôi giải quyết!"

"Anh?", Cơ Hương Ngưng vốn định châm chọc vài câu theo bản năng. Đến một tổng giám đốc như tôi còn không xử lý được, anh là cái thá gì?

Nhưng nhớ tới sự kiện công ty thương mại Đông Lai trước đây, rồi cả chuyện đại diện Hiệp hội Thương mại, cô cứ tưởng cùng đường mạt lộ rồi, thế mà Hoắc Khải như thần tiên hạ phàm, đứng ra lo liệu, cứu thoát cô khỏi mọi tai kiếp.

Dường như người đàn ông này có ma lực thần kỳ. Bất cứ sự việc nào khiến cô đau đầu đến cùng cực, lọt vào tay anh là có thể giải quyết dễ dàng.

Bây giờ sự việc này là một ván cờ không có đường thắng với Cơ Hương Ngưng, nhưng với Hoắc Khải thì sao? Anh có thể phá giải nguy cơ và tạo ra kỳ tích thêm một lần nữa không?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 36: Một Trò Cười

Cơ Hương Ngưng không dám khẳng định, cô nhìn

thẳng vào đôi mắt của Hoắc Khải, nhìn thấy sự tự tin và vẻ kiên định toát ra từ đôi mắt anh.

Qua một lúc lâu, Cơ Hương Ngưng hỏi: "Anh muốn giải

quyết như thế nào?"

"Bây giờ đã có phương hướng chung rồi, nhưng vẫn

cần điều tra tư liệu thêm mới được. Như thế này nhé, tôi

cầm sổ sách chứng từ về nghiên cứu cẩn thận lại rồi sẽ

báo với cô kế hoạch hoàn chỉnh sau" Hoắc Khải đáp.

Bản thân Cơ Hương Ngưng không có cách nào giải

quyết được, thôi thì còn nước còn tát, cô gật đầu nói:

"Được, nếu cần tôi làm gì thì anh cứ nói thẳng, tôi đợi tin

từ anh".

Hoắc Khải ừm một tiếng, cầm văn kiện rời khỏi phòng

làm việc.

Ngoài cửa có một nhân viên nam đang đứng chờ sẵn,

thấy Hoắc Khải bước ra, người này cười khà khà: "Trợ lý

Lý, anh vất vả rồi!"

Hoắc Khải nhớ rằng người này đến từ bộ phận kinh doanh nên chỉ buột miệng chào một tiếng rồi bỏ đi.

Người kia nhìn theo bóng dáng của Hoắc Khải rồi nhổ nước bọt xuống đất, lầm bầm mắng: "Hạng vô dụng bám váy đàn bài"

Sau đó, người này lấy điện thoại ra, bước tới gần cầu thang thoát hiểm gọi điện thoại. Khi cuộc gọi được kết

09:20 si 4G)

< Chương 36: Một trò cười

nối, anh ta thì thầm báo cáo: "Phó tổng giám đốc Cơ, hình như tổng giám đốc khó ở lắm đấy, tôi nghe thấy tiếng cô ta quát tháo trong phòng làm việc. À phải rồi, thằng vô dụng họ Lý kia đã đưa văn kiện cho cô ta xem".

Người ở đầu dây bên kia đương nhiên là Cơ Xương Minh, lúc này phó tổng giám đốc Cơ đang ở trong khách sạn hưởng thụ dịch vụ mát-xa của cô thư ký xinh đẹp, nghe được thuộc hạ báo cáo lại, hắn ta cười ha hả: "Cứ để cho ả mắng! Ả càng mắng thì tao càng vuil Con đĩ thối tha, dám đối đầu với ông mày hả! Tao muốn xem xem nếu không thu được khoản tiền to như thế, đến lúc đó con ả

còn bản lĩnh gì đấu với tao!“

Sau khi cúp điện thoại, Cơ Xương Minh dạt dào đắc ý ôm gọn cô thư ký vào lòng, hôn hít như vớ bở rồi nói: “Em nhìn thấy chưa, chỉ có đi theo thằng này mới thấy đường mà sống. Dám đối đầu với ông, kết cục đếch ra gì đâu!”

Cô thư ký kia nở nụ cười nịnh nọt, cung kính rồi tâng bốc đủ kiểu, khiến Cơ Xương Minh sướng đến mức lâng lâng.

Đại diện công ty tại Hiệp hội Thương mại bị Cơ Hương Ngưng cướp mất, chuyện này khiến hắn ta biến thành trò cười trong đám con cháu dòng chính.

Bao nhiêu năm nay, hắn ta là con cháu dòng chính duy nhất bị nhánh phụ cướp danh xưng đại diện công ty, có thể nói rằng, đây là một sự sỉ nhục!

09:20 .i 4GÍN ›

< Chương 36: Một trò cười

Đến cả một con ả nhánh phụ còn đấu không lại, Cơ Xương Minh nhà mày giỏi quá cơ.

Người lớn trách mắng, anh em cùng thế hệ chê cười khiến Cơ Xương Minh không thể nào nhẫn nhịn nổi. Cho

nên hắn ta dứt khoát chơi ngay chiêu "rút củi dưới đáy nồi" giải quyết tận gốc, không cho Cơ Hương Ngưng bất kỳ cơ hội phản công nào nữa.

Hắn ta tin rằng chẳng cần bao lâu nữa, Cơ Hương Ngưng sẽ bị bãi miễn vì nguyên nhân để khoản nợ cần thu hồi kia biến thành nợ xấu, bản thân hắn ta cũng có thể rửa sạch mối nhục này.

Nếu không, trong cuộc họp gia tộc sẽ diễn ra trong hai tháng nữa, hắn ta sẽ thực sự biến thành trò cười.

Suốt cả một ngày, Hoắc Khải chỉ ngồi trong phòng họp tra tư liệu.

Mỗi một cái tên xuất hiện trong danh sách cần thu tiền đều được anh điều tra tận gốc tận ngọn.

Đương nhiên, có một bộ phận chẳng cần tra làm gì, toàn là đối thủ hoặc bạn bè mà lúc trước Hoắc Khải từng gặp khi làm kinh doanh ở nhà họ Hoắc nên anh cũng khá hiểu họ.

Tư liệu được tra xét càng lúc càng nhiều lên, một kế hoạch hoàn chỉnh phá tung cục diện này cũng dần dần hình thành rõ nét trong đầu anh.

Mà trong một ngày, công ty họp hành hai l`ần, một l`ần họp của phòng kinh doanh, một l`ần họp của phòng nhân sự.

Tất cả mọi người tiến vào phòng họp nhìn thấy Hoắc Khải đang rúc mình trong góc đi`âu tra tư liệu đ`âu không nén được tiếng cười nhạo.

L`ần đ`âu tiên họ nhìn thấy một trợ lý tổng giám đốc phải chịu thiệt thòi ấm ức đến vậy đó.

Chẳng có ai bày tỏ thái độ tôn trọng với Hoắc Khải.

Trong mắt họ, đến cả Cơ Hương Ngưng cũng khó giữ cái ghế dưới mông mình, huống h`ồ là một gã trợ lý tổng giám đốc "đi cửa sau" để được cất nhắc vì tư lợi như anh?

Chỉ có lèo tèo vài người cất tiếng chào hỏi Hoắc Khải, còn bị đ`ồng nghiệp chê cười một phen.

Một thằng nhãi chẳng có tí trình độ nào chỉ đến để làm kẻ chết thay, mày còn đếm xỉa tới nó làm gì?

Chào hỏi với người như thế chẳng bằng nói chuyện phiếm với ông cụ bán rau bên l`ề đường thêm vài câu.

Phó phòng kinh doanh thậm chí còn vỗ vỗ bàn trong lúc họp, hô lên rất to: “Lúc nói chuyện mọi người be bé cái m`ồm thôi nhé, trợ lý tổng giám đốc của chúng ta đang bận công việc kia kìa, đừng làm phi`ền anh ấy!”

Câu này lại dấy lên một tràng cười nữa. Ai cũng nghe ra được câu nói này của phó phòng châm chọc đến mức nào.

09:21 . 4GÍN)›

< Chương 36: Một trò cười

Bất kể người khác nói gì, Hoắc Khải không h`ề phản ứng, thậm chí anh chẳng bu`ồn ngẩng đ`ầu lên.

Anh không thừa thời gian cũng chẳng lấy đâu ra hứng thú mà giao thiệp với những kẻ t`ầm nhìn không cao quá ngọn cỏ. Nếu có thời gian như thế, chỉ bằng hãy làm việc nhi`ều hơn.

Hoắc Khải có một thói quen rất tốt, nói đúng hơn là quy tắc của bản thân anh, đó là tuyệt đối không vác công việc v`ề nhà.

Nếu c`ần làm việc, vậy thì tăng ca ngay tại công ty, nếu đã chọn v`ề nhà, vậy thì đừng nghĩ tới công việc nữa.

Tách bạch công việc và cuộc sống chính là nguyên tắc cá nhân của Hoắc Khải.

Đương nhiên, dạng công việc kiếm thêm thu nhập như quản lý cửa hàng Taobao thì không chịu ảnh hưởng của quy tắc này.

Tận đến sáu giờ chiều, Cơ Hương Ngưng mới gọi điện cho Hoắc Khải hỏi xem anh làm việc thế nào rồi.

"Vẫn đang đọc tư liệu, cần hai ngày nữa mới có kế hoạch cụ thể", Hoắc Khải đáp.

Cơ Hương Ngưng cũng biết để phá giải cục diện chết ngắc này không dễ dàng gì, có hai ngày thôi mà, cô vẫn đợi được, bèn hỏi: "Được thôi, tôi định đi bây giờ, anh muốn tan ca hay tăng ca?"

09:21 . 4GÍR ›

< Chương 36: Một trò cười

Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường:

"Tan ca thôi, một chốc một lát cũng không tra hết được, phần còn lại để mai làm nốt".

"Vậy tôi xuống nhà xe đợi anh!" Cơ Hương Ngưng đáp.

Hoắc Khải cũng không muốn để cô chờ lâu, anh lưu lại tư liệu trên máy tính, sau đó tải lên phần mềm đám mây để lưu trữ một phần rồi mới tắt máy.

Thế mà vừa ra khỏi phòng họp đã nhìn thấy Cơ Hương Ngưng đang đi về phía này.

Cơ Hương Ngưng đã đi tới trước cửa phòng họp, thấy Hoắc Khải bước ra từ bên trong lập tức hỏi: "Anh ở đây làm gì?"

"Tra tư liệu thôi", Hoắc Khải đáp.

Cơ Hương Ngưng sững người, cô thò đầu nhìn vào phòng họp, khi thấy máy tính và các vật dụng văn phòng khác trên chiếc bàn đặt trong góc, bỗng chốc hiểu ra ngay: "Phòng nhân sự không sắp xếp phòng làm việc cho anh? Cái đám khốn nạn này quá đáng thật, tôi sẽ đi tìm họ ngay!"

Nói rồi, Cơ Hương Ngưng định quay đầu đi luôn. Hoắc Khải vội vàng giữ cô lại: "Làm việc ở đâu mà chẳng như nhau, chỗ này còn to hơn cả phòng làm việc của cô ấy chứ, có gì không tốt đâu. Vả lại, bây giờ là thời kỳ then chốt của cô, có thể nổi khùng nổi nóng với Cơ Xương

09:21 si 4G)

< Chương 36: Một trò cười

Minh chứ vẫn cần lôi kéo những người khác".

"Nhưng họ chẳng biết giới hạn ở đâu nữa, dù sao anh cũng là trợ lý của tôi, thế mà dám sắp xếp cho anh làm việc ở phòng họp!" Cơ Hương Ngưng tức đến mức sắp nổ tung.

Bây giờ có lẽ cả công ty đều biết, trợ lý của Cơ Hương Ngưng này chỉ xứng đáng làm việc trong phòng họp chung.

Phòng nhân sự sắp xếp như thế, đâu thể nói họ đang nhắm vào Hoắc Khải, phải nói là họ đang sỉ nhục cô.

"Cô nên biết rõ rằng, phòng nhân sự không đủ to gan để làm như vậy, toàn là Cơ Xương Minh giở trò thôi. Việc cô nên làm là tống khứ Cơ Xương Minh đi, còn về việc người khác, quá nửa trong số họ bị ép buộc, không cần thiết phải so đo quá" Hoắc Khải đáp.

"Anh biết nghĩ cho người khác gớm nhỉ!" Cơ Hương Ngưng khẽ hừ một tiếng, có vẻ rất bất mãn.

Hoắc Khải cười cười, đâu phải anh biết nghĩ cho người

khác, anh chỉ cảm thấy chuyện cỏn con này không c ần thiết phải làm to lên. Nếu thực sự làm to, chưa biết chừng còn bị người ta nắm thóp, nói cô ấy thăng chức và tăng lương cho người khác quá tùy tiện, không coi lợi ích của công ty ra gì.

Hoắc Khải khuyên nhủ đôi câu, cuối cùng Cơ Hương Ngưng đành từ bỏ ý định tới phòng nhân sự làm cho "ra

09:21 .i 4GÍN)›

< Chương 36: Một trò cười

ngô ra khoai".

Cảnh tượng hai người họ sóng vai tiến vào thang máy r ồi cùng xuống bãi đỗ xe cũng được kha khá người nhìn thấy.

Đám nhân viên kia luôn miệng thì thà thì thụp, có người tỏ ra ngưỡng mộ, cũng có người khinh khỉnh coi thường, nhi ều hơn cả là thể hiện thái độ vô cùng ghen ghét của mình đối với hành vi "bám váy đàn bà" của Hoắc Khải.

Trên xe, sau khi đã bình tĩnh hơn, Cơ Hương Ngưng chủ động nói với Hoắc Khải: "Thực ra chuyện này là lỗi

của tôi, không sắp xếp ổn thỏa, để anh phải chịu tủi chịu nhục".

"Có gì đâu mà tủi với nhục, như thế cũng rất ổn mà. Bị người ta chê cười còn đỡ hơn bị người ta nhắm tới như một kẻ thiên tài" Hoắc Khải trả lời.

Câu này cũng là lời cảm thán từ tận đáy lòng. Nếu không phải vì anh quá thiên tài, làm sao đến mức bị người ta ám hại sau lưng, làm sao tự dưng sống lại vào cơ thể của Lý Phong được.

Cơ Hương Ngưng không hiểu được lai lịch thực sự của anh nên cũng không phản bác.

Tận khi đưa anh tới trước cửa, Hoắc Khải xuống xe rồi hỏi: "Có muốn lên nhà ngồi chơi không?"

09:21 si 4G)

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 37: Anh Không Ổn Trong "Chuy…

Thấy Hoắc Khải đã về, Ninh Ngọc Lâm quăng luôn

micro xuống bàn, mừng rỡ chạy ra đón: "Anh rể! Anh về rồi hả? Có mệt lắm không? Uống trà không anh?"

Nhìn dáng vẻ như chân sai vặt của Ninh Ngọc Lâm,

Hoắc Khải bật cười: "Không dưng chuyên cần như thế,

không phải gian thì cũng là trộm. Muộn thế này vẫn chưa

chịu về, lại định nhờ tôi giúp cậu cái gì đây?"

"Anh rể thông minh lắm luôn á, em bội phục vô cùng!"

bị Hoắc Khải nhìn thấu nhưng Ninh Ngọc Lâm vẫn cười rất

tươi: "Cửa hàng của em thông qua vòng thẩm duyệt rồi,

sếp Hoàng bảo em tranh thủ thời gian tuyển dụng nhân

viên, thế nên em mới vội vàng chạy tới thương lượng với

anh nè, xem xem bao giờ định tuyển người".

"Đã đăng quảng cáo tìm người chưa?" Hoắc Khải hỏi.

"Đăng lâu rồi anh, bây giờ có hơn một trăm người nộp

CV. Theo lời anh dặn, em đã lọc bớt một bộ phận không

có kinh nghiệm hoặc nói xằng nói xiên, nên còn chừa lại

hơn ba mươi người", Ninh Ngọc Lâm trả lời.

Hoắc Khải ngẫm nghĩ rồi đáp: “Hai hôm nay tôi hơi bận, để ngày kia đi!”

“Được!”. Ninh Ngọc Lâm cũng không nói nhiều. Mời được Hoắc Khải tới dự buổi phỏng vấn tập trung đã là tốt lắm rồi, cậu ta không dám thúc giục gì thêm.

“Muộn thế này rồi, ở lại ăn cơm đi, tôi đi nấu mấy món”. Hoắc Khải nói.

09:29 si 4G ›

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 38: Làm Khó

"Ừm, chắc vậy… Hoắc Khải ậm ừ cho qua. Ninh Thần không nói gì thêm, chỉ áp sát cơ thể mình

vào người anh, giống như cô đang dùng cách này để nói

cho anh biết, cô không hề chê bai gì anh.

Chuyện này khiến Hoắc Khải cảm thấy rất xấu hổ, cảm

giác tiếp xúc ở phía sau lưng rõ rệt như thế làm anh cảm

nhận được rất rõ từng tấc da thớ thịt đang ép sát vào

người. Mũi anh có thể ngửi thấy được mùi hương của Ninh

Thần đó là mùi dầu gội đầu mà cô hay dùng, hương thơm

nhè nhẹ, có sức hút lạ thường.

Tối hôm đó, suýt chút nữa Hoắc Khải lệch cả đùi. Nếu

không phải vì quá đau, anh sợ mình nhất thời không kìm

chế được mà chiếm lấy Ninh Thần.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, tâm trạng của Ninh Thần vô

cùng tốt. Cô hiếm khi ngủ được một giấc ngon lành, tỉnh

thần vô cùng thoải mái.

Vậy nhưng tinh thần Hoắc Khải lại không được tốt cho

lắm, khiến Ninh Thần phải lên tiếng hỏi: "Sao nhìn anh có

vẻ không được khỏe, anh ốm rồi hả?"

"Không có, chắc dạo này anh hoạt động đầu óc nhiều nên vậy, tìm thời gian thích hợp để nghỉ ngơi vài ngày là ổn thôi", Hoắc Khải hắt xì một tiếng rồi đáp.

"Vậy anh chú ý nghỉ ngơi chút. Nếu không ổn thì anh không cần qua bên Ngọc Lâm nữa!" Ninh Thần nói đầy quan tâm.

09:30 „il4G (8 ›

< Chương 38: Làm khó

"Không việc gì, anh biết rõ sức khỏe mình ra sao, em không cần lo. Em đưa Đường Đường đi học đi, anh đi làm luôn đây!"

"Anh đi đi!" Ninh Thần vẫy tay với anh, Đường Đường cũng lễ phép chào tạm biệt Hoắc Khải.

Sau khi rời khỏi nhà, Hoắc Khải quay đầu nhìn Ninh Thần vẫn đang đứng ở cửa tiễn mình, cảm xúc trong lòng đầy phức tạp.

Anh cảm thấy may mắn vì vợ của Lý Phong là một người vô cùng dịu dàng và hiền lành, đồng thời cũng đau đầu không biết nên đối mặt với Ninh Thần ra sao.

Từ biểu hiện tối hôm qua của cô, anh biết cô là một người phụ nữ rất dễ dựa dẫm vào chồng.

Anh càng làm tốt việc, cô lại càng sát lại gần hơn. Cái gì mà thân mật với không, đối với vợ chồng thì chuyện đó là gì chứ?

Đứng dưới góc độ của Ninh Thần, kể cả có xảy ra chuyện gì đi nữa cũng là chuyện nên có giữa vợ và chồng, không xảy ra thì mới là chuyện lạ.

Nhưng Hoắc Khải phải làm sao…

Thực sự dùng cái mặt của Lý Phong mà đẩy ngã Ninh Thần sao?

Mặc dù anh có chút kích thích khi nghĩ đến chuyện này nhưng bình tĩnh lại, Hoắc Khải vẫn cảm thấy không thể háo sắc quá đáng.

09:30 „11 4G ›

< Chương 38: Làm khó

Ít nhất là trước khi vượt qua được trở ngại tâm lý, anh nhất định không được để dục vọng lấn át lý trí.

Hoắc Khải cố gắng không nghĩ tới chuyện này nữa, vội bắt xe đi tới công ty.

Bàn làm việc của anh vẫn được đặt ở một góc trong phòng họp. Hôm nay, Hoắc Khải vừa bước vào cửa công ty, mọi người gặp anh đều phải phì cười.

Rất rõ ràng, chuyện bàn làm việc của trợ lý tổng giám đốc được đặt ở góc phòng họp đã trở thành chuyện đáng để cười nhất trong thời gian gần đây.

Hoắc Khải là trung tâm trò vui của mọi người nhưng anh chẳng bị ảnh hưởng chút nào.

Anh bình thản đi tới phòng họp, mở máy tính, im lặng tìm dữ liệu mình cần.

Khoảng thời gian này, Cơ Hương Ngưng có ghé qua chỗ anh hỏi xem bao giờ mới có đề án giải quyết.

Hoắc Khải đã xem xét gần hết dữ liệu, chỉ cần sắp xếp lại chút là có thể làm bản kế hoạch hoàn chỉnh rồi.

Cơ Hương Ngưng rất nóng ruột về chuyện này, bởi vì bên bộ phận tài chính của tập đoàn công ty đã gọi điện tới, Cơ Xuyên Hải đích thân tra hỏi cô, vì sao 60% khoản phải thu vẫn chưa thu đủ?

Theo lẽ thường mà nói, thu khoản chậm ba tháng vẫn chưa tính là chuyện lớn.

Lúc trước, Cơ Xương Minh chậm đến nửa năm vẫn chưa thu hết được, Cơ Xuyên Hải chẳng thèm hỏi han một câu. Bây giờ, Cơ Xương Minh vừa mới vứt sổ sách qua được một ngày, ông ta đã nóng lòng muốn đứng ra hỏi tội rồi.

Theo quy định của công ty, trước khi hết năm phải thu lại được toàn bộ số tiền, vậy nên chuyện Cơ Xuyên Hải tra hỏi cũng không có gì sai cả.

Cơ Hương Ngưng biết rõ ông ta cố ý nhằm vào mình nhưng cũng chỉ đành chịu vậy, trừ phi cô không muốn làm nữa.

Tầm năm giờ chiều, Cơ Hương Ngưng lại đến phòng họp. Cô ấy còn chưa kịp mở miệng, Hoắc Khải đã lên tiếng trước: "Cô đến đúng lúc đấy. Tôi vừa làm xong bản kế hoạch, cô xem qua một chút, sau đó chúng ta bàn bạc để chỉnh sửa chi tiết".

"Nhanh vậy sao?", Cơ Hương Ngưng vừa tò mò, vừa nóng vội chạy đến trước màn hình máy tính, muốn xem

xem Hoắc Khải lại làm ra bản kế hoạch nhảm nhí gì cho có.

Vừa mới đọc được mấy dòng, Cơ Hương Ngưng đã ngây cả người.

Cô liếc nhìn Hoắc Khải theo bản năng, hỏi: "Anh bị điên hả?"

"Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?', Hoắc

09:30 „il4G (8 ›

< Chương 38: Làm khó

Khải mỉm cười rồi đứng dậy nói: "Cô đừng sốt ruột, ngồi xuống xem xong đi đã rồi nói. Tôi đi pha cho cô ly cà phê".

Cơ Hương Ngưng vội vã ngồi xuống trước máy tính rồi xem xét kỹ càng bản kế hoạch.

Đến phòng pha trà, Hoắc Khải bốc một nắm Blue Moutain coffee, vừa mới bỏ vào máy pha cà phê thì mấy người của phòng tiếp thị đi tới.

Trông thấy Hoắc Khải, bọn họ nhìn nhau một cái rồi phì cười thành tiếng.

Hoắc Khải không có ý định để tâm đến bọn họ, tự mình pha cà phê.

Vậy nhưng có vẻ đám người kia thấy Hoắc Khải không có phản ứng gì nên càng được nước làm tới.

Một người trong số họ đi tới gần, đấm đùa Hoắc Khải một cái, cười quái gở nói: “Người anh em, dạy chúng tôi với, làm thế nào mà dụ dỗ được tổng giám đốc xinh đẹp của công ty thế?”

“Đúng vậy, từ một thằng tài xế mà vọt được lên chức trợ lý tổng giám đốc, cậu cũng giỏi làm nhỉ!“ một người khác nói đầy ẩn ý.

Cả đám người cười he he thành tiếng, khuôn mặt đầy vẻ xấu xa.

Hoắc Khải quay đầu nhìn mấy người bọn họ: “Mấy người có vẻ rảnh rỗi nhỉ, làm xong việc chưa?”

09:30 „il4G (8 ›

< Chương 38: Làm khó

“Sao nào, ngài trợ lý đây muốn kiểm tra hả? Aiya, tiếc cậu là trợ lý của tổng giám đốc chứ không phải trưởng phòng của bộ phận tiếp thị, cũng chẳng phải người bên hành chính nhân sự. Đúng rồi, không phải cốc cà phê này cậu tự pha uống đấy chứ, vừa nãy trông thấy tổng giám

đốc đi tìm cậu. Chậc chậc, đúng là khẩu vị mặn, trong phòng họp, cũng biết chơi đấy!"

Mấy lời nói đầy dung tục này, Hoắc Khải bỏ hết ngoài tai, anh chỉ liếc nhìn thẻ nhân viên để trước ngực của bọn họ, sau đó tập trung vào việc pha cà phê.

Pha xong cà phê, anh rót hai ly rồi bưng đi.

Sau lưng vọng lại mấy lời nói móc máy: "Xời, còn nghĩ mình là trợ lý tổng giám đốc thật hả, ra vẻ cái con khỉ!"

"Đúng thế, tôi nghe người ta nói, có thể sắp tới tổng giám đốc bị bãi nhiệm, đến khi đó xem cậu ta làm thế nào".

"Một con chó núp váy đàn bà cũng làm ra vẻ ta đây trong công ty chúng ta. Cái não là món đồ tốt, chỉ tiếc là cậu ta không có".

Hoắc Khải không để ý đến mấy lời này bởi vì không phải chỉ có một vài người trong cả cái công ty nói vậy với anh.

Có thể trong mắt tất cả mọi người, anh nhờ vào quan hệ riêng tư với Cơ Hương Ngưng để leo lên chức vị trợ lý tổng giám đốc.

< Chương 38: Làm khó

“Sao nào, ngài trợ lý đây muốn kiểm tra hả? Aiya, tiếc cậu là trợ lý của tổng giám đốc chứ không phải trưởng phòng của bộ phận tiếp thị, cũng chẳng phải người bên hành chính nhân sự. Đúng r ồi, không phải cốc cà phê này cậu tự pha uống đấy chứ, vừa nãy trông thấy tổng giám đốc đi tìm cậu. Chậc chậc, đúng là khẩu vị mặn, trong phòng họp, cũng biết chơi đấy!”

Mấy lời nói đ ầy dung tục này, Hoắc Khải bỏ hết ngoài tai, anh chỉ liếc nhìn thẻ nhân viên để trước ngực của bọn họ, sau đó tập trung vào việc pha cà phê.

Pha xong cà phê, anh rót hai ly r ồi bưng đi.

Sau lưng vọng lại mấy lời nói móc máy: “Xời, còn nghĩ mình là trợ lý tổng giám đốc thật hả, ra vẻ cái con khi!”

“Đúng thế, tôi nghe người ta nói, có thể sắp tới tổng giám đốc bị bãi nhiệm, đến khi đó xem cậu ta làm thế nào”.

“Một con chó núp váy đàn bà cũng làm ra vẻ ta đây trong công ty chúng ta. Cái não là món đ ồ tốt, chỉ tiếc là

cậu ta không có".

Hoắc Khải không để ý đến mấy lời này bởi vì không phải chỉ có một vài người trong cả cái công ty nói vậy với anh.

Có thể trong mắt tất cả mọi người, anh nhờ vào quan hệ riêng tư với Cơ Hương Ngưng để leo lên chức vị trợ lý tổng giám đốc.

09:31 „il4G 8 ›

< Chương 38: Làm khó

Hai người không có mối quan hệ riêng tư, cũng không có khả năng đó, tự nhiên hy vọng dùng như tư tưởng ác độc, dơ dáy để đồng hóa những người khác.

Hoắc Khải bưng cốc cà phê bước vào phòng họp sau đó đặt nó xuống bàn để máy tính. Trông thấy Cơ Hương Ngưng đang trầm ngâm suy nghĩ, anh cũng không vội hỏi.

Một lúc sau, Cơ Hương Ngưng ngẩng đầu nhìn anh và hỏi: "Anh thấy làm như vậy được sao?"

Hoắc Khải đặt cốc cà phê xuống, gật đầu nói: "Tỷ lệ thành công rất cao".

Cơ Hương Ngưng lại im lặng, cô ấy cầm cốc cà phê

lên, nhấp một ngụm, hương vị đậm đà từ miệng lan tận tới Ốc.

Lúc đặt ly cà phê xuống, Cơ Hương Ngưng cũng hạ quyết tâm nói: "Vậy cứ làm thế đi, có điều vẫn cần sửa một số chỉ tiết bên trong đó".

"Đương nhiên tôi không hiểu biết nhiều về công ty bằng cô, chỉ cần không thay đổi cái dàn ý, phần chỉ tiết thì cô cứ xem rồi làm, tôi tin cô có thể làm tốt! Hoắc Khải không có ý kiến gì thêm.

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, khuôn mặt đã thư giãn hơn nhiều.

Rất rõ ràng, kế hoạch mà Hoắc Khải đề ra đã cho cô rất nhiều sự tin tưởng.

09:31 „il4G8 ›

< Chương 38: Làm khó

Chỉ là lúc thả lỏng, Cơ Hương Ngưng không nhịn được mà hỏi một câu đã từng hỏi qua: "Anh thực sự không nhớ lại được gì sao?"

"Ý gì?" Hoắc Khải không hiểu, hỏi ngược lại, đây là lần thứ hai Cơ Hương Ngưng hỏi vấn đề này rồi.

“Không có gì”.

Cơ Hương Ngưng lại lắc đ`ầu giống l`ần trước, chôn tất cả mối nghỉ ngờ trong lòng.

Hoắc Khải có thể nhìn được ra, trong lòng cô ấy giấu bí mật gì đó nhưng bản thân anh không trả lời được một cách chắc chắn, cô ấy cũng sẽ không dễ dàng nói ra.

“Cũng muộn r`ồi, tan làm thôi, tối nay tôi chỉnh sửa chi tiết, ngày mai bắt tay vào làm!“ Cơ Hương Ngưng đứng dậy, rút chiếc USB trên máy tính ra.

Trông thấy bộ dạng không còn lấn cấn vấn đ`êtrước đó của Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải cũng không hỏi thêm.

Anh rất rõ, kiểu người như Cơ Hương Ngưng, đi`ều không muốn nói thì có gặng hỏi cũng vô dụng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 39: Anh Không Hiểu

Hoắc Khải lấy giấy bút viết ra vài cái tên, sau đó đưa cho Cơ Hương Ngưng.

"Sau khi giải quyết xong chuyện này thì đuổi việc mấy người này đi" Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng nhận lấy tờ giấy nhìn vào, có hai cái tên xem như khá quen thuộc là trưởng nhóm của phòng Marketing.

Cô nhìn Hoắc Khải một cái, khẽ gật đầu, bỏ tờ giấy vào túi nói: "Tôi biết rồi"

Cũng không hỏi tại sao phải đuổi việc, Hoắc Khải đã nói vậy thì chắc chắn là có nguyên nhân.

Nếu khủng hoảng lần này có thể giải quyết thì cũng đều nhờ công sức của Hoắc Khải, vậy nên nguyên nhân là gì thì cũng không quan trọng.

Chỉ là mấy nhân viên của phòng Marketing mà thôi, đuổi việc rồi cũng không có ảnh hưởng gì lớn đến công ty.

Sau đó, hai người cùng rời khỏi phòng họp, trên

đường đi ra còn bắt gặp ánh mắt soi mói của rất nhiều người.

Chương 39: Anh không hiểu

Cho dù là Hoắc Khải hay Cơ Hương Ngưng, đều hiểu ý nghĩa của cái nhìn này. Họ đều đã nghe được lời đồn trong công ty.

Nhưng hai người cũng không quan tâm. Họ không phải là người thích tranh cãi với cấp dưới.

Anh nhìn tôi không vừa mắt thì cứ việc chửi mắng, nhưng tôi nhìn anh không vừa mắt thì đuổi việc luôn.

Đơn giản, thô bạo nhưng lại có hiệu quả.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân khiến con người ham muốn quyền lực.

Sáng sớm hai ngày sau, Hoắc Khải đến một toà nhà văn phòng.

Ninh Ngọc Lâm thuê văn phòng ở đây và cũng tổ chức tuyển dụng ở đây luôn.

Thang máy đi đến tầng 15, Hoắc Khải đi ra thì thấy có khá nhiều người đang đợi ở hành lang.

Theo lời Ninh Ngọc Lâm nói, hôm nay có ba mươi

hai người đến tham gia phỏng vấn, không nhiều cũng không ít.

Đối với một công ty kinh doanh trực tuyến mà nói thì như vậy cũng không tồi.

Tuy rằng biết văn phòng ở tầng này nhưng cụ thể là ở phòng nào thì Ninh Ngọc Lâm lại chưa nói.

Nghe cậu ta nói trong điện thoại có hơi căng

Chương 39: Anh không hiểu

thẳng, có thể vì đây là lần đầu tiên Ninh Ngọc Lâm tổ chức tuyển dụng nên bây giờ đang lo lắng chỉnh trang lại nhan sắc của mình.

Hoắc Khải cũng không muốn gọi điện thoại hỏi cậu ta mà vừa đi vừa nhìn.

Người đến ứng tuyển đa số là người trẻ, không quá ba mươi tuổi, có thể là do bản chất của ngành này cần những người nhanh chóng tiếp thu cái mới.

Đi một vòng quan sát biểu cảm của ứng viên, nghe những chuyện mà họ thảo luận cũng coi như là ấn tượng ban đầu.

Không lâu sau, Hoắc Khải đi đến căn phòng cuối

cùng, ứng viên đầu tiên đang đứng trước cửa.

Nếu không nhầm thì đây chính là văn phòng mà

Ninh Ngọc Lâm đã thuê.

Để chắc chắn, Hoắc Khải chủ động chào hỏi với

ứng viên đứng đầu, nói: "Xin hỏi, đây là nơi tuyển

dụng của bình nước nóng Kinh Vận à?"

"Đúng vậy", người đó trả lời.

Hoắc Khải ừ một câu, đang muốn gõ cửa thì có

người đập vào vai anh.

Quay lại nhìn thì thấy một chàng trai cao gần bằng

anh, đang nhìn bằng ánh mắt khó chịu.

"Thực sự là anh, tôi còn cho rằng là nhận sai

Chương 39: Anh không hiểu

người", anh ta nói.

Lời nói và biểu cảm của anh ta mang đầy vẻ thù

hằn khiến Hoắc Khải cảm thấy khá bất ngờ. Nhưng chỉ

một lát, trong đầu đã nhớ ra những chuyện liên quan

đến Lý Phong, nhắc nhở anh có quen biết với chàng

trai trước mặt.

Người này tên là Hoàng Kiệt Hảo, nói chính xác thì

anh ta và Ninh Thần rất thân thiết.

Gia đình của Hoàng Kiệt Hảo sống ở bên cạnh cửa hàng hoa quả. Cửa hàng đó đã mở bao nhiêu năm thì họ cũng biết nhau từng ấy năm.

Bắt đầu từ tiểu học, Hoàng Kiệt Hảo đã rất yêu thích Ninh Thần, vì cô bé này rất xinh đẹp, thông minh lại dịu dàng.

Sau này lớn lên, loại yêu thích này thăng cấp trở thành tình yêu, Hoàng Kiệt Hảo cũng từng không ít lần theo đuổi Ninh Thần.

Quả đúng như cái gọi là gần quan được lộc, cậu ta thường xuyên qua làm việc giúp Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai, gây ấn tượng tốt với hai vị trưởng bối này. Hơn nữa thành tích học tập của bản thân Hoàng Kiệt Hảo cũng không tệ, tính tính thành thật, biết trên biết dưới, theo lời người lớn nói thì là một hình mẫu lý tưởng.

Chương 39: Anh không hiểu

Ninh Thần có thích Hoàng Kiệt Hảo hay không?

Không ai biết. Mọi người chỉ thấy sau khi tốt nghiệp,

cô gái xinh đẹp nức tiếng g`ần xa này đột nhiên gả cho một tên mọt sách.

Sự việc này đã tạo thành đả kích không nhỏ cho Hoàng Kiệt Hảo, trong thời gian dài không thấy anh ta ra ngoài.

Trùng hợp là Ninh Quốc Nâng và Đặng Tuấn Mai cũng không thích Lý Phong cho lắm. Mấy l`ần v`êăn tết đ`âu không dễ chịu gì, đến cả quà tết cũng vứt ra ngoài khiến Hoàng Kiệt Hảo mừng th`ầm trong lòng.

Có thể đây là điểm mâu thuẫn và thói đời của người bình thường, thứ không có được thì thà đạp đổ còn thoải mái hơn là nhìn cô ấy hạnh phúc.

Trong mấy năm này, Hoàng Kiệt Hảo cũng qua lại với vài người bạn gái nhưng cuối cùng cũng không đến được với nhau.

Anh ta luôn bất giác so sánh những người bạn gái đó với Ninh Th`ần, nhưng không ai có thể sánh được.

Càng như vậy thì Hoàng Kiệt Hảo càng phẫn hận Lý Phong.

Một tên mọt sách ngu ngốc, dựa vào cái gì mà lấy

được một cô gái tốt như Ninh Thần?

Mấy năm nay, Hoàng Kiệt Hảo vô cùng hi vọng

Chương 39: Anh không hiểu

dựa vào sự nỗ lực của bản thân đạt được công việc

tốt hơn nữa, thành tựu lớn hơn nữa. Nhưng đáng tiếc,

sự thực lại không như tính toán, năng lực của anh ta

không tệ, cũng có tầm nhìn nhưng lại kém may mắn.

Những công ty anh ta tới làm việc lần lượt đóng

cửa. Rất nhiều người quen anh ta đều cười nhạo anh

ta là sao chổi, đi đến đâu chỗ đó liền phá sản.

Sau đó, có một số công ty vừa thấy hồ sơ của anh

ta thì vẻ mặt trở nên kỳ quái rồi uyển chuyển từ chối.

Sao chổi chính hiệu, coi như không mê tín thì cũng

phải đề phòng một chút.

Ba tháng liền không tìm được việc khiến Hoàng

Kiệt Hảo không thể không ứng tuyển vào thương hiệu

bình nước nóng mới chưa từng nghe qua này.

Đối với lần phỏng vấn này, anh ta cũng không ôm

hi vọng quá lớn, có một nửa lý do là đi giết thời gian.

Thật không ngờ, ở nơi này lại gặp người mà mình

ghét nhất.

Mà Hoắc Khải sau khi nhớ ra Hoàng Kiệt Hảo, thực sự cũng không nghĩ nhiều. Trong ký ức của Lý Phong, tuy rằng có chút hiểu biết đối với Hoàng Kiệt Hảo, cũng biết vì Ninh Thần mà chàng trai này cũng không vừa mắt với mình. Mấy lần gặp nhau đều lạnh nhạt, có lúc còn lời qua tiếng lại.

Chương 39: Anh không hiểu

Nhưng Hoắc Khải cũng không phải Lý Phong thực sự, người từng có oán hận với anh, dù có căm hận ngút trời thì Hoắc Khải cũng không cảm nhận nổi dù chỉ một chút.

Do đó, anh vẫn có thể mỉm cười nói: "Hoá ra là anh à. Lâu lắm không gặp".

Nụ cười của Hoắc Khải khiến Hoàng Kiệt Hảo sững người.

Trong ấn tượng của anh ta, Lý Phong thường mang bộ mặt ngốc nghếch hoặc là làm như cả thế giới nợ anh ta tiền vậy.

Đặc biệt là mấy năm trước, suýt nữa hai người vì

lời qua tiếng lại mà đánh nhau, sau đó, Lý Phong nhìn thấy anh ta thì càng tỏ ra khó chịu.

Hôm nay không biết bị làm sao? Cười tươi như thế?

Hoắc Khải tỏ ra thoải mái, khiến Hoàng Kiệt Hảo cũng không thể đánh vào khuôn mặt đang cười. Anh ta hừ một tiếng, nói: "Xấu hổ thế mà anh còn cười được! Tôi nghe Ngọc Lâm nói, mấy tháng rồi anh không đi làm. Thế nào, bị công ty trước đuổi việc, đến đây ứng tuyển à? Anh hiểu về điện tử không mà chạy đến đây. Thực sự cho rằng đọc mấy quyển sách thì việc gì cũng làm được à?"

Chương 39: Anh không hiểu

Sự châm chọc của Hoàng Kiệt Hảo không nằm ngoài dự đoán của Hoắc Khải. Cuộc nói chuyện này thu hút sự chú ý của không ít ứng viên đang đứng xung quanh.

Rảnh rỗi không có việc gì thì hóng hớt một chút, nghe mấy chuyện linh tinh cũng hay.

Sự chú ý của mọi người cũng không ảnh hưởng

đến nụ cười trên khuôn mặt của Hoắc Khải, anh vẫn bình tĩnh nói: “Đối với điện tử, thì tôi cũng hiểu một chút, nhưng theo lời của anh thì có vẻ anh biết khá nhiều hả?”

Nếu giữa hai người không có xích mích, thì câu nói này cũng chỉ là câu hỏi bình thường.

Nhưng hai người từng có mâu thuẫn, thì người nói vô ý người nghe lại để tâm.

Hoàng Kiệt Hảo lại nghe ra câu nói của Hoắc Khải như đang chế giễu anh ta không có kiến thức. Nếu thực sự tài giỏi thì việc gì phải đến ứng tuyển ở công ty nhỏ này.

Hoàng Kiệt Hảo đã nhiều ngày không có việc làm. Vốn dĩ đã chịu áp lực không nhỏ ở trong nhà, bây giờ lại nghe lời nói chế giễu như thế khiến cho anh ta không chịu được mà nổi cơn tam bành.

“Đương nhiên là tôi hiểu hơn anh!” Hoàng Kiệt

Chương 39: Anh không hiểu

Hảo tức giận nói: “Từ năm nhất cho đến khi tốt nghiệp tôi đều giành được học bổng của Khoa Quản lý kinh tế

của đại học Hoa Nam. Tôi cũng đứng đầu chuyên ngành Thương mại điện tử của Đại học Hoa Nam, cũng là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc nhất! So với tôi, anh có cái gì? Một người mua bằng đại học như anh cũng dám đến ứng tuyển à!"

Tiếng tranh cãi càng thu hút sự chú ý của nhiều người.

Hoắc Khải vẫn cười nói: "Vậy chuyên môn của anh cũng không tệ nhỉ. Nhưng trăm nghe không bằng một thấy, thương mại điện tử hằng năm đều có bước tiến mới. Những thứ học ở trong trường đều là kiến thức cũ, có thể dùng sao? Đừng trừng mắt lên với tôi, tôi nói thật, nếu anh không phục thì tôi hỏi anh vài vấn đề, nếu có thể trả lời thì coi như anh trúng tuyển!"

"Anh hỏi đi! Tôi mà phải sợ anh à!", Hoàng Kiệt Hảo nói.

"Anh có biết vấn đềchủ yếu mà thương mại điện tử đang đối mặt là gì không?", Hoắc Khải hỏi.

"Còn có thể là cái gì, đương nhiên là hệ thống tín dụng không hoàn thiện, sau đó là thời gian giao hàng.

Vấn đề hạn hẹp như thế mà anh cũng có lòng hỏi, thật sự là một tay ngang!" Hoàng Kiệt Hảo khinh thường nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 40: Tranh Luận

Mấy ứng viên bên cạnh cũng âm thầm gật gù, đối với những người hiểu sơ về thương mại điện tử thì vấn đề như thế này không khó để trả lời.

Hoắc Khải cười cười, lại hỏi: "Nếu anh đã biết vấn đề là gì rồi, vậy thì nên giải quyết nó như thế nào đây? Ví dụ như hãng bình nước nóng mà anh đang ứng tuyển vốn chỉ là một thương hiệu nhỏ, không hề có tiếng tăm gì, vậy phải làm thế nào để phát triển thị trường?"

Nghe đến vấn đề này, ánh mắt của không ít ứng viên đều trở nên kỳ quái.

Bởi vì mọi người đều đến tìm việc, nói chính xác ra thì, vấn đề như thế này đã thuộc về bí mật thương mại rồi.

Người ta nói cho anh, sau đấy anh lại đi dùng đáp án này trả lời bên tuyển dụng, thế thì phần công này tính cho ai?

Đổi thành người khác chắc chắn sẽ không trả lời

vấn đề này, hơn nữa có khi còn mắng Hoắc Khải một trận.

Chương 40: Tranh luận

Nhưng Hoàng Kiệt Hảo vốn đã không ôm hy vọng trúng tuyển gì, lại còn vô cùng muốn đả kích Hoắc Khải, cho nên một người dám hỏi, một người còn lại dám trả lời.

"Thế nên tôi mới bảo anh không phải dân trong nghề, chẳng hiểu cái gì cả! Bình nước nóng Kinh Vận đúng là một thương hiệu nhỏ thật, nhưng bây giờ là sân chơi của thương mại điện tử, cái thời chú trọng thương hiệu đã qua rồi. Phần lớn khách hàng mua đồ trên mạng bây giờ đều thích việc sắm sửa các thương hiệu mới, sản phẩm mới để thỏa mãn cảm giác mới lạ của mình là chính. Nói cách khác, đây chính là một phương pháp mới của giới trẻ để thách thức với truyền thống xưa cũ! Vì thế, cách đơn giản nhất để giải quyết vấn đề tin dùng hệ thống đối với thương hiệu mới, chính là mở phát sóng trực tiếp để bán hàng! Bởi vì cái bình nước nóng này có hàm lượng kỹ

thuật thấp, nên nếu muốn để khách hàng tin dùng phần lớn các món đồ, thì phải thông qua việc tháo dỡ phân tích mới được! Nếu chất lượng đủ tốt, cứ phát sóng trực tiếp tháo lắp cái bình, sử dụng phương pháp giới thiệu trực quan là có thể giải quyết vấn đề về tin dùng thương hiệu mới!"

"Còn về phân phối hậu cần, chỉ cần sẵn sàng bỏ tiền ra thì giao hàng nội tỉnh chỉ trong một ngày tới,

giao hàng khắp toàn quốc thì hôm sau tới! Khi thương hiệu ngày càng lớn mạnh, nó hoàn toàn có thể phối hợp với hệ thống hậu cần địa phương để phân phối hàng hoá, như vậy là thời gian hậu cần đã có thể được rút ngắn".

"Thế anh thấy rằng phương hướng phát triển của những thương hiệu nhỏ như thế này là gì?"

"Đương nhiên là mạng lưới liên kết hậu cần! Chủ lưu trong tương lai chắc chắn sẽ là mọi thứ cùng tạo nên một mạng lưới liên kết! Có thể anh không hiểu ý tôi là gì, nói đơn giản ấy, chính là chỉ…"

Nói đến chuyên môn của mình, Hoàng Kiệt Hảo dường như đã quên béng mục đích ban đầu là đả kích Hoắc Khải, anh ta thao thao bất tuyệt nói hết tất cả những gì mình biết, cũng chẳng quan tâm nó có ảnh hưởng đến kết quả ứng tuyển của mình hay không.

Phần lớn những ứng viên xung quanh đều nghe đến nghệt mặt ra mà khâm phục.

Đại đa số bọn họ đều từng làm trong ngành nghề này, nhưng cũng chỉ là có kinh nghiệm liên quan đến công việc mà thôi, còn nếu sở hữu những kiến thức lý luận phong phú, hơn nữa năng lực thực tế cũng có vẻ không tệ như Hoàng Kiệt Hảo kia thì quả thật là đếm trên đầu ngón tay.

Chương 40: Tranh luận

Mọi người đều vô cùng chăm chú lắng nghe, bất kể chuyện này có ích lợi với buổi ứng tuyển hay không, thì chí ít sau này chắc chắn sẽ cần dùng đến.

Hoắc Khải hỏi câu nào, Hoàng Kiệt Hảo cũng đều có thể trả lời xuất sắc, năng lực chuyên môn của anh ta rất vững.

Qua một lúc lâu, Hoắc Khải cuối cùng cũng không hỏi nữa, chỉ nói: "Anh trả lời rất tốt, tôi không còn câu hỏi nào khác nữa".

Lúc này Hoàng Kiệt Hảo đã nói đến mức miệng lưỡi khô khốc, nghe thấy Hoắc Khải nói vậy, tỉnh thần lại lập tức trở nên hứng khởi. Mặt anh ta đầy vẻ tự hào: "Bây giờ thì anh đã biết khoảng cách giữa hai chúng ta rồi chứ, cùng một công việc, tôi có thể đóng góp nhiều ý kiến chuyên nghiệp hơn, còn anh, có khi cả chăm sóc khách hàng cũng không đủ tư cách làm!"

Đang nói dở, cửa văn phòng đột nhiên mở ra.

Ninh Ngọc Lâm từ bên trong bước ra, hỏi với giọng điệu hơi bực dọc: "Sao ồn thế không biết, cãi nhau cái gì thế?"

Lúc nãy cậu ta ở trong phòng vẫn luôn nghe thấy tạp âm ở bên ngoài, vốn tưởng rằng chỉ qua vài ba phút là hết, nào ngờ mười mấy phút mà vẫn chưa

Chương 40: Tranh luận

dừng, quả thật không nhịn được nữa nên mới ra ngoài

nhắc nhở.

Có mấy người đến sớm đã nhìn thấy Ninh Ngọc Lâm, lúc này liền chủ động cất tiếng chào hỏi: "Giám đốc Lâm, không phải cãi nhau gì đâu. Hai người này đang tranh luận mấy vấn đề chuyên môn ấy mà".

Ninh Ngọc Lâm ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Hoắc Khải thì hơi ngớ ra, rồi liền mặt mày vui vẻ nói: "Anh rể, sao giờ anh mới đến. Em đợi anh cả buổi rồi!"

Câu nói này của cậu ta làm mấy người đang đợi ứng tuyển đều sững sờ.

Sự chuyên nghiệp của Hoàng Kiệt Hảo khiến họ tự cảm thấy không bằng, nhưng Hoắc Khải bị áp chế suốt mười mấy phút lại làm họ cảm thấy trong lòng cân bằng hơn nhiều.

Tuy rằng họ không bì được với người này, nhưng cũng may còn có người còn đáng thương hơn mình.

Hỏi nhiều như thế, cuối cùng cũng không làm khó được người ta, đúng là quá mất mặt.

Kết quả giám đốc Ninh phụ trách phỏng vấn ngồi trong văn phòng kia, vừa bước ra khỏi cửa đã gọi luôn

một tiếng anh rể?

Cái người bị đả kích cả buổi này mà lại là anh rể

của giám đốc Ninh ư?

Chương 40: Tranh luận

Hoàng Kiệt Hảo cũng ngây ra, lúc anh ta đến thì

Ninh Ngọc Lâm đã vào văn phòng rồi, cho nên không

hề biết người phụ trách bình nước nóng Kinh Vận là

Ninh Ngọc Lâm.

Hoắc Khải cười ha hả, nói: "Anh đến được một lúc

rồi, vừa nói chuyện với người này một chút, cũng thú

vị phết đấy"

Ninh Ngọc Lâm nhìn sang, thấy Hoàng Kiệt Hảo

đang đứng đó, sắc mặt liền không khỏi có chút kỳ

quái.

Hoàng Kiệt Hảo cũng thích chị của cậu ta là Ninh

Thần, ai ở quanh đây đều biết điều đó. Hai người đàn

ông này, xét cho kỹ thì có thể tính là tình địch.

Ninh Ngọc Lâm cũng không hề nghĩ tới việc

Hoàng Kiệt Hảo sẽ đến ứng tuyển.

Ninh Ngọc Lâm nhìn vẻ mặt của Hoàng Kiệt Hảo,

biết được bầu không khí của hai người chắc cũng không đâu vào đâu.

Cậu ta ho khụ khụ mấy tiếng, nói: "Gì ấy nhỉ, nếu anh đã đến rồi, thì mau tranh thủ thời gian mà tuyển dụng thôi. Mời mọi người xếp hàng, chút nữa sẽ vào theo thứ tự!"

"Những người khác vào theo thứ tự, Hoàng Kiệt Hảo, anh vào với tôi trước đã" Hoắc Khải nói.

Chương 40: Tranh luận

Mọi người đều rất đồng tình nhìn về phía Hoàng Kiệt Hảo, lúc nãy khí thế của anh ta vô cùng mạnh mẽ, làm họ cảm thấy Hoắc Khải thật đáng thương, chọc ai không chọc lại chọc vào người chuyên nghiệp như thế.

Nhưng bây giờ, đối tượng thương hại của họ lại chuyển sang Hoàng Kiệt Hảo.

Xét từ thái độ của Ninh Ngọc Lâm có thể thấy được, một trong hai vị giám khảo trong buổi tuyển dụng đã nhắc đến chắc là vị này rồi.

Cũng có thể nói rằng, người mà Hoàng Kiệt Hảo

vừa trào phúng một tràng lại chính là nhân vật lớn sẽ quyết định vận mệnh của anh ta.

Đắc tội với nhân vật lớn thì chẳng phải ngày lành tháng tốt của anh ta coi như đã tận rồi sao?

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng lần này Hoàng Kiệt Hảo đến toi công rồi.

Bây giờ Hoắc Khải lại bảo anh ta vào trước, bọn họ cảm thấy rõ ràng là muốn báo thù.

Hoàng Kiệt Hảo cũng cảm thấy vậy, nhưng anh ta không hềchùn chân.

Người này từng là tình địch của mình, và trước mắt cũng là tên khốn mà chính anh ta thấy gai mắt nhất!

Nếu anh ta lại sợ hãi rút lui chỉ vì Lý Phong là một

Chương 40: Tranh luận

trong các nhà tuyển dụng, vậy có khác nào một kẻ hèn nhát đâu?

“Bi thì đi, tôi sợ anh chắc!”. Hoàng Kiệt Hảo khí thế bừng bừng đáp, sau đó ra vẻ anh dũng hy sinh mà bước vào văn phòng.

“Được rồi được rồi, những người khác đều xếp

hàng đợi thông báo đi!" Ninh Ngọc Lâm nói, r`ồi cùng Hoắc Khải bước vào trong.

Cửa phòng vừa đóng, các ứng viên ở bên ngoài đ`âu không khỏi lắc đ`âu, cho rằng lúc Hoàng Kiệt Hảo bước ra khỏi phòng chắc chắn mặt mũi sẽ vô cùng khó coi.

Đáng tiếc thật, trình độ chuyên nghiệp như thế…

Trong văn phòng, Hoàng Kiệt Hảo đã ôm sẵn tâm lý đâm lao thì phải theo lao, nếu đã đắc tội với Hoắc Khải r`ồi, thì anh ta cũng chẳng việc gì hòa giải quan hệ nữa.

Không có việc cũng chẳng sao, nhưng không đời nào anh ta chịu cúi đ`âu trước cái tên này!

Ninh Ngọc Lâm nhìn Hoàng Kiệt Hảo, r`ồi lại nhìn Hoắc Khải, sau một h`ồi do dự, cuối cùng cũng không cất tiếng.

Cậu ta đã nhìn ra giữa hai người có mâu thuẫn, đương nhiên, mâu thuẫn từ trước đã có, chỉ là hôm

nay lại bộc phát ra mà thôi.

Nói thật lòng, Ninh Ngọc Lâm cũng khá tán thưởng Hoàng Kiệt Hảo.

Có năng lực, còn có một trái tim cầu tiến, chỉ là vận may không đâu vào đâu.

Hồi trước Hoàng Kiệt Hảo thường hay đến cửa hàng hoa quả giúp đỡ một tay, quan hệ giữa Ninh Ngọc Lâm với anh ta cũng không tệ, nhưng nếu vì nói đỡ cho anh ta mà đắc tội với Hoắc Khải, chuyện này không thể xảy ra được, ít nhất là trong hôm nay.

Hoắc Khải lấy một chai nước khoáng trên bàn, đi đến trước mặt Hoàng Kiệt Hảo, chìa chai nước ra, nói: "Ngồi đi, uống miếng nước".

Hoàng Kiệt Hảo lạnh lùng nhìn anh, không hề có ý định nhận lấy.

Hoắc Khải cũng không nói nhiều, đặt chai nước lên bàn trà, rồi ngồi lên sô-pha, cất tiếng hỏi: "Anh chắc chắn vẫn muốn nói chuyện như vậy chứ?"

"Tôi với anh thì có gì để mà nói?" Hoàng Kiệt Hảo lạnh lùng nói: "Tuy rằng không biết tại sao Ninh Ngọc Lâm và anh lại đồng thời phụ trách tuyển dụng, nhưng

đừng có tưởng rằng như vậy là có thể bắt thóp được

tôi. Chỉ là một công việc thôi mà, chỗ này không có cơ

hội, còn có đầy công ty cần tôi!”

Hoàng Kiệt Hảo cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý thất

bại trở về.

Nói thật lòng, cho dù đã chuẩn bị tâm lý trước,

nhưng dù ít dù nhiều anh ta cũng thầm có chút thất

vong. Hơn nữa anh ta thất bai lai không phải vì năng lực không đủ, mà là vì đắc tội một người vốn rất đáng ghét, làm cảm giác thất bại của anh ta tăng lên gấp bội.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 41: Độ Lượng

Nếu có thể, Hoàng Kiệt Hảo thà rằng không tới nơi này, không có bất cứ chuyện gì khiến anh ta cảm thấy khó chịu hơn việc để Hoắc Khải chứng kiến bản thân mình thất bại.

"Ai nói không cần anh chứ?" Hoắc Khải hỏi ngược lại, đồng thời quay đầu nhìn về phía Ninh Ngọc Lâm: "Hợp đồng đâu?"

"Hả? Hợp đồng? À, đây ạ" Ninh Ngọc Lâm ngơ ngác, sau khi hoàn hồn thì nhanh chóng chạy ra chỗ bàn làm việc, lấy mấy bản hợp đồng đã in sẵn mang tới.

Theo quy trình tuyển dụng, các ứng viên cần phải được cân nhắc thật kỹ lưỡng, sau đó mới thông báo về việc có ký hợp đồng hay không.

Nhưng Hoắc Khải không thích cách thức chậm trễ như thế, theo anh, nếu đã cảm thấy người ta không tệ thì cứ ký thẳng hợp đồng luôn, tránh việc đêm dài lắm mộng.

Thế nên, dưới đề nghị của anh, Ninh Ngọc Lâm đã chuẩn bị sẵn mấy bản hợp đồng rồi để ở văn phòng.

Chương 41: Độ lượng

Nhận lấy bản hợp đồng trong tay Ninh Ngọc Lâm xong, Hoắc Khải đặt nó kèm theo bút máy xuống bàn trà trước mặt Hoàng Kiệt Hảo: "Anh có chuyên môn rất tốt, tôi cho rằng có thể ký hợp đồng luôn được rồi. Tất nhiên, nếu như anh có gì không hài lòng về tiền lương thực tập bên trên, thì chúng ta có thể bàn bạc thêm".

Cả Hoàng Kiệt Hảo lẫn Ninh Ngọc Lâm đều đứng ngây như trời chồng.

Ninh Ngọc Lâm biết rõ mối quan hệ giữa Hoàng Kiệt Hảo và Hoắc Khải không được tốt, thật ra cậu ta cũng giống như những người ở ngoài kia, cho rằng Hoắc Khải muốn mượn chuyện tuyển dụng lần này để đả kích tình địch.

Nào ngờ anh vừa bước vào đã muốn ký hợp đồng với Hoàng Kiệt Hảo luôn?

Kịch bản gì vậy trời?

Về phần Hoàng Kiệt Hảo, anh ta lại càng sững sờ hơn.

Vốn tưởng vừa bước vào thì sẽ bị Hoắc Khải đả kích thẳng mặt, ai ngờ người ta lại đưa hợp đồng ra, còn nói là nếu không hài lòng có thể bàn thêm.

Hoàng Kiệt Hảo đã chừng này tuổi rồi mà còn chưa bao giờ nghe thấy yêu cầu nào kiểu vậy.

Chương 41: Độ lượng

Anh ta nhìn chằm chằm Hoắc Khải, mãi sau mới trầm giọng hỏi: "Anh có ý gì? Muốn bố thí để sỉ nhục tôi đấy à?"

"Anh nghĩ nhiều quá rồi đấy, cũng đâu phải là tôi trả lương cho anh, ông chủ của anh là Ninh Ngọc Lâm, hoặc là tổng giám đốc của nhà xưởng, tôi chỉ là HR (nhân sự) tạm thời thôi" Hoắc Khải rất nghiêm chỉnh nói: "Tôi thật sự cảm thấy chuyên môn của anh rất tốt, mấy vấn đề tôi hỏi lúc trước đều là tình huống rắc rối hệ trọng mà bình nước nóng Kinh Vận gặp phải hiện nay. Anh có thể giải đáp được chúng thì gia nhập vào công ty này là điều đương nhiên. Thế nên tôi

mong là anh hãy nghiêm túc cân nhắc v`êcông việc
này, dù là để giúp Ninh Ngọc Lâm hay là để thử thách
bản thân đ`âu được".
Vẻ mặt và giọng điệu nghiêm túc của Hoắc Khải lại
càng khiến Hoàng Kiệt Hảo sững sờ hơn.
Anh ta nghĩ tới khả năng mình bị gây khó dễ, bị sỉ
nhục, thậm chí là cả khả năng đánh nhau với người
này.
Nhưng tới tính lui, cũng không h`êtính đến việc sẽ
gặp phải tình cảnh như vậy.
Hoàng Kiệt Hảo có thể cảm nhận được sự chân
thành của Hoắc Khải. Nếu như Hoắc Khải muốn sỉ
nhục anh ta, vậy thì khả năng diễn xuất của Hoắc Khải
Chương 41: Độ lượng
quả là đáng sợ quá r`ồi.
Hơn nữa, có nhất thiết phải thế không?
Đ`âu tiên cho anh ta việc làm, sau đó lại sa thải ư?
Làm trò h`êà?
Hoàng Kiệt Hảo nhíu mày, hỏi: "Anh nghiêm túc
thật 2?"

“Rất nghiêm túc”. Hoắc Khải đáp.

“Anh cảm thấy tôi sẽ đồng ý sao? Quả thật là Ninh Ngọc Lâm gọi tôi tới, nể mặt chị cậu ấy nên tôi nói sao cũng phải giúp một tay. Nhưng nếu là anh…” Hoàng Kiệt Hảo tỏ ra khinh thường.

Hoắc Khải vẫn chỉ cười cười: “Tôi đã nói rồi, công việc này không hề liên quan gì tới tôi. Anh nhận, thì Ninh Ngọc Lâm sẽ nhẹ nhàng hơn chút. Còn nếu anh không nhận, chắc chắn cậu ấy sẽ nhờ tôi giúp đỡ. Bởi vì trong số những người cậu ấy quen biết có lẽ không một ai hiểu về thương mại điện tử hơn tôi”.

“Nực cười thật. Không có ai hiểu rõ về thương mại điện tử hơn anh ư? Anh tưởng tôi chỉ để trang trí chắc?” Hoàng Kiệt Hảo nổi giận đùng đùng.

“Anh cũng đâu có đồng ý ký hợp đồng, tất nhiên không thể tính cả anh vào rồi” Hoắc Khải đáp.

Hoàng Kiệt Hảo không nói gì, lời của Hoắc Khải rõ ràng là đang khích tướng. Hoàng Kiệt Hảo có thể mơ

Chương 41: Độ lượng

hồ cảm nhận được, nhưng sự không vui trong lòng đã

đè ép lý trí của anh ta xuống.

Một lát sau, anh ta nhìn về phía Ninh Ngọc Lâm, hỏi: "Người này thật sự không cùng bên với cậu đấy chứ?"

"Anh rể chỉ phụ trách tuyển dụng lần này, em cũng muốn để anh ấy giúp em, thương mại điện tử quá rắc rối, nếu không có anh ấy giúp đỡ, em quả thật…"

Ninh Ngọc Lâm gãi đầu, vẫn chưa nói hết thì Hoàng Kiệt Hảo đã ngắt lời cậu ta.

"Có gì rắc rối đâu, chẳng lẽ không có Lý Phong thì không kinh doanh được ư? Anh giúp cậu. Chắc chắn sẽ làm tốt hơn anh ta!" Hoàng Kiệt Hảo trầm giọng nói.

Anh ta không quan tâm tiền lương nhiều ít thế nào, mà chỉ để ý xem liệu có thể đè ép được Lý Phong trong chuyện này hay không thôi.

Kể từ ngày đầu tiên quen Ninh Thần, mọi người xung quanh đều cảm thấy bọn họ chắc chắn thành đôi, thanh mai trúc mã từ nhỏ, thế mà lại bị kẻ khác chen ngang giữa chừng.

Nếu người kia giỏi giang thì cũng đành thôi, nhưng đó lại là một con mọt sách chẳng biết gì hết.

Mỗi lần hàng xóm láng giềng nhắc đến chuyện này

Chương 41: Độ lượng

thì đều tỏ ra bất bình thay Hoàng Kiệt Hảo, luôn thấy anh ta giỏi giang hơn tên mọt sách kia đủ mọi mặt.

Thế nên cứ hễ nhìn thấy Lý Phong thì Hoàng Kiệt Hảo đều vô thức muốn đả kích, để tất cả mọi người bao gồm cả Ninh Thần nhìn thấy anh ta giỏi giang hơn Lý Phong gấp bao nhiêu lần.

Dù rằng bây giờ Ninh Thần và Lý Phong đã kết hôn nhiều năm, nhưng Hoàng Kiệt Hảo chưa bao giờ bỏ đi suy nghĩ đó.

Thấy Hoàng Kiệt Hảo đã đồng ý, Hoắc Khải chỉ cười cười, nói với Ninh Ngọc Lâm: "Nếu đã là hàng xóm của cậu, vậy hai người cứ việc bàn bạc với nhau, giờ tôi sẽ tiếp tục công cuộc tuyển dụng còn lại"

"Anh cũng đâu phải ông chủ, chỉ biết giả vờ giả vịt Hoàng Kiệt Hảo tỏ rõ sự khó chịu.

Những lời này đã thành thói quen tự nhiên.

Hoắc Khải cũng không để tâm, còn Ninh Ngọc Lâm thì sẵn dịp lôi kéo Hoàng Kiệt Hảo ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Đợi tuyển dụng xong rồi chúng ta sẽ bàn riêng".

"Được, vậy anh chờ cậu", Hoàng Kiệt Hảo nói.

Tiễn anh ta ra khỏi cửa xong, Ninh Ngọc Lâm mới nói với các ứng viên khác đang xếp hàng: "Mọi người cứ theo trình tự vào phỏng vấn"

Chương 41: Độ lượng

Hoàng Kiệt Hảo không nán lại ở nơi này thêm nữa, chỉ đứng sang một bên, chờ buổi tuyển dụng kết thúc.

Không ít người đều tò mò nhìn sang, bọn họ cho rằng Hoàng Kiệt Hảo vào đó kiểu gì cũng sẽ bị sỉ nhục, đáng ra anh ta phải bày ra vẻ mặt khó coi rồi quay gót đi thẳng mới đúng.

Nhưng nhìn vẻ mặt hiện giờ của anh ta, có vẻ chẳng thấy tức giận là bao, mà trái lại còn rất bình tĩnh. Hơn nữa anh ta cũng đã ra ngoài rồi, sao vẫn chưa rời đi vậy nhỉ?

Có mấy ứng viên đứng khá gần Hoàng Kiệt Hảo cảm thấy quá tò mò, bèn bước tới hỏi: "Anh bạn, tình hình trong đó thế nào? Người phỏng vấn có làm khó gì anh không?"

"Anh ta dám chắc!" Hoàng Kiệt Hảo trợn trừng mắt: "Chỉ với chút bản lĩnh cỏn con của anh ta mà muốn làm khó tôi sao?"

Đám người đưa mắt nhìn nhau, thế có nghĩa là…

"Vậy là anh trúng tuyển rồi à?", có người lên tiếng hỏi.

"Tất nhiên, không tuyển tôi thì đúng là bị mù rồi ấy!" Hoàng Kiệt Hảo tỏ ra ngạo nghễ.

Là nhân viên đầu tiên trúng tuyển, hơn nữa có thể

Chương 41: Độ lượng

đàm phán về mặt đãi ngộ lương thưởng, anh ta vẫn khá là tự hào, ít nhất thì so với những người đang đứng ở đây, anh ta chẳng khác nào chim hạc lạc giữa bầy gà cả.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, vừa nãy họ còn đứng ngoài này xì xầm về mấy chuyện như liệu có

khi nào Hoàng Kiệt Hảo vừa bước ra phát là chửi đổng, hay đánh nhau luôn ở trong kia hay không. Nhưng bây giờ anh ta lại nhận lời mời r ồi ư?

"Không phải anh có mâu thuẫn với người phỏng vấn kia à? Sao anh ta… có người thắc mắc.

Sau đó lập tức có người nói: "Thế mà còn không hiểu ư. Người phỏng vấn cố ý hỏi những vấn đ ềkia, anh bạn này đã trả lời rất tốt, thế nên anh ta là người đ ầu tiên được mời vào trong. Chẹp, xem ra người phỏng vấn này độ lượng hơn những gì chúng ta ngHĩ. Đổi lại là tôi thì dù có giỏi đến đâu đi chăng nữa tôi cũng không c ần!"

"Cho nên chúng ta là người đến ứng tuyển, còn người ta mới là người đăng thông báo tuyển dụng, đây là sự chênh lệch đó", có người phụ họa: "Nhưng anh nói cũng đúng nhỉ, người có thể bình tĩnh chấp nhận chuyện này sau khi bị mắng xối xả, thậm chí còn cho người kia công việc thì đúng là người quá độ lượng ấy chứt"

Chương 41: Độ lượng

Đối tượng xì x`âm của mọi người nhanh chóng dời từ Hoàng Kiệt Hảo sang Hoắc Khải.

Tất nhiên ph`ần lớn đ`âu là những lời khen ngợi.

Nghe những lời nói này, Hoàng Kiệt Hảo vô thức muốn phản bác, nhưng lời vừa mới tới khóe miệng thì lại bị nuốt ngược vào trong.

Bởi vì anh ta không biết nên phản bác thế nào, chính mình quả thật đã mắng chửi Hoắc Khải, thậm chí lúc vào trong phòng còn bày ra vẻ mặt vô cùng khó coi nữa.

Dù vậy, Hoắc Khải vẫn là người đ`âu tiên đưa anh ta công việc này.

Thực lòng mà nói, sự công nhận của Hoắc Khải đã khiến Hoàng Kiệt Hảo vô cùng cảm động trong một thoáng chốc.

Khi một người được người khác công nhận, kể cả đó có là kẻ thù đi chăng nữa thì cảm xúc đ`âu sẽ bị dao động, Hoàng Kiệt Hảo cũng không ngoại lệ.

Anh ta yên lặng nhìn v`ê phía cửa phòng, ánh mắt có đôi ph`ần nghỉ hoặc, rốt cuộc Lý Phong kia đã trở

nên độ lượng từ bao giờ thế nhỉ?

Ngày thường hễ nhìn thấy anh ta là lại bày ra sắc mặt khó coi, thế mà hôm nay dù bị mắng mỏ mà Lý Phong lại vẫn chọn anh ta.

Không nhắc tới xung đột hôm nay, chỉ riêng chuyện vợ mình bị người khác thích thôi đã đủ khiến rất nhiều đàn ông coi người kia như kẻ thù giết cha vậy!

Có thể công nhận anh ta trong tình huống như thế, quả thật không thể nào hình dung bằng hai chữ "độ lượng" đơn giản được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 42: Uy Hiếp

Nghĩ đến vẻ mặt và lời nói của Hoắc Khải trước đó, giờ phút này Hoàng Kiệt Hảo bất giác sinh ra đôi phần cảm giác áy náy.

Buổi tuyển dụng vẫn tiếp diễn bình thường trong bầu không khí sôi nổi như vậy.

Có lẽ bởi Hoắc Khải đã mnag đến cho mọi người ấn tượng ôn hòa dễ gần qua chuyện của Hoàng Kiệt Hảo, nên mỗi người bước vào phỏng vấn đều cảm thấy bớt căng thẳng không ít, phát huy khả năng cũng tốt hơn hẳn.

Trong đó có một số người chỉ có kiến thức nửa vời đối với thương mại điện tử, và cũng có những người thực sự hiểu rõ công việc.

Trong những người đó cũng có vài ba người giống như Hoàng Kiệt Hảo, đều có trình độ chuyên môn nhất định.

Có thể ký được hợp đồng với mấy nhân viên như thế chắc chắn là chuyện cực kỳ tốt đối với hãng bình

nước nóng Kinh Vận vừa mới bắt đầu xuất phát.

Nhưng qua đó cũng có thể thấy được hiện giờ xã

Chương 42: Uy hiếp

hội đầy rẫy nhân tài, sức cạnh tranh vô cùng lớn. Đổi lại là mười năm trước, làm sao một công ty nhỏ bé vừa mới thành lập có thể tuyển dụng được những người tài giỏi kiểu vậy cơ chứ?

Tuy chỉ có chừng ba mươi người nhưng buổi tuyển dụng vẫn kéo dài tận hơn ba tiếng.

Ninh Ngọc Lâm thì còn đỡ, cậu ta chỉ phụ trách việc ngồi cạnh đưa CV, những phần việc còn lại đều do Hoắc Khải hoàn thành.

Ròng rã suốt ba tiếng đồng hồ, dù chỉ là hỏi dò một vài vấn đềnhưng miệng lưỡi Hoắc Khải cũng đã khô không khốc.

Lâu lắm rồi anh không đích thân phỏng vấn người ta nữa, nhất là trong quy mô nhỏ kiểu này, đúng là dùng dao mổ trâu chặt thịt gà.

Đến khi buổi tuyển dụng kết thúc, Hoắc Khải nhìn theo bóng lưng người cuối cùng rời đi, sau đó đưa

mấy bản CV trong tay cho Ninh Ngọc Lâm, nói: "Chọn mấy người này đi, phương hướng sở trường của bọn họ tôi đã ghi lại đại khái rồi, đến lúc đó cậu bảo Hoàng Kiệt Hảo giúp cậu tổ chức phân công nhiệm vụ cho họ. Trình độ của anh ta cũng không tệ lắm, chắc hẳn có thể làm tốt được chuyện này".

Ninh Ngọc Lâm nhận lấy xấp CV, nhìn Hoắc Khải

Chương 42: Uy hiếp

bằng ánh mắt kỳ quái, hỏi: "Anh thật sự không để bụng đấy chứ?"

"Để bụng cái gì? Hoắc Khải hỏi ngược lại.

"Anh ta theo đuổi chị em mà, hơn nữa có lẽ đến giờ vẫn chưa quên được đâu. Đổi lại là em thì đã đánh cho sảng khoái thỏa thuê từ nãy rồi", Ninh Ngọc Lâm nói.

"Anh ta theo đuổi chị cậu và anh ta có chuyên môn là hai chuyện khác nhau. Hơn nữa, anh ta đến chỗ cậu làm việc chứ đâu phải đến nhà tôi, việc gì tôi phải để bụng chứ", Hoắc Khải nói.

Văn phòng mà Ninh Ngọc Lâm thuê cách nhà tầm

bảy tám cây số, khoảng cách xa như vậy, dù Hoàng Kiệt Hảo có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không làm được bất cứ chuyện gì.

Thế nên Hoắc Khải chẳng việc gì phải có áp lực tâm lý cả.

Vẻ mặt của Ninh Ngọc Lâm lại càng quái lạ hơn, lý lẽ gì thì cậu ta cũng đều hiểu, nhưng đây là chuyện có thể nói lý được ư?

Bất kể là Hoàng Kiệt Hảo hay là Ninh Ngọc Lâm, tất cả đều cảm thấy bất ngờ đối với biểu hiện ngày hôm nay của Hoắc Khải.

Bọn họ không ngờ cảnh giới tư tưởng của Hoắc

Chương 42: Uy hiếp

Khải lại cao như thế, không còn gì thích hợp hơn bốn chữ "khoan hồng độ lượng".

Có lẽ đối với một vài người mà nói thì cách làm như vậy của Hoắc Khải không hề ổn.

Một người đàn ông đang nhòm ngó vợ anh mà anh vẫn còn có thể đối xử tốt với họ ư? Đùa cái gì vậy!

Nhưng theo Hoắc Khải, Hoàng Kiệt Hảo không có

khả năng tạo thành bất cứ uy hiếp gì với anh.

Đây là sức mạnh của sự tự tin, là niềm tin mà phải trải qua biết bao nhiêu năm Hoắc Khải mới nuôi dưỡng được, hoặc có thể nói đó chính là hiện thân cho sự bá đạo của anh.

Giống hệt lời thoại trong một bộ phim điện ảnh nào đó: "Nếu anh muốn tôi có thể đưa anh, nhưng nếu tôi đã không muốn đưa thì anh đừng hòng đoạt. Nếu đòi chiếm lấy, anh sẽ phải chết!"

Buổi tuyển dụng kết thúc tốt đẹp, Hoắc Khải cũng không dây dưa thêm ở chỗ này làm gì, những việc còn lại đều là chuyện mà Ninh Ngọc Lâm có thể xử lý được, không cần anh phải nhúng tay quá nhiều.

Bước ra khỏi văn phòng, anh lập tức nhìn thấy Hoàng Kiệt Hảo vẫn đứng ở đó.

Lần thứ hai nhìn thấy Hoắc Khải, vẻ mặt Hoàng Kiệt Hảo có hơi là lạ.

Chương 42: Uy hiếp

Anh ta không biết bản thân có nên tiếp tục dùng thái độ lạnh băng trước kia để đối mặt với người đàn

ông này hay không, dù sao thì đối phương cũng vừa mang đến cho anh ta một công việc mới.

Trái lại, Hoắc Khải mỉm cười với anh ta rất tự nhiên, nói: "Vào đi, Ngọc Lâm đang chờ anh ở trong đó".

Hoàng Kiệt Hảo "ừ" một tiếng khô khốc, sau đó đi vào văn phòng.

Hoắc Khải cũng không để bụng về thái độ của anh ta, chỉ rời khỏi nơi này một mình.

Trong văn phòng, Ninh Ngọc Lâm đang sắp xếp lại CV, ngẩng đầu lên thấy Hoàng Kiệt Hảo đi tới bèn nói: "Anh ngồi đi, em chuẩn bị xong xuôi nốt chỗ này đã".

"Cậu cứ làm việc của mình trước đi".

Thái độ của Hoàng Kiệt Hảo với Ninh Ngọc Lâm cũng coi như không tệ, dù sao nếu không có Lý Phong tự dưng nhảy ra kia thì rất có thể Ninh Ngọc Lâm đã thành em vợ của anh ta rồi.

Ít nhất là chính bản thân Hoàng Kiệt Hảo nghĩ thế.

Về phần nếu không có Lý Phong mà lại xuất hiện Triệu Phong hay Mã Phong gì đó thì anh ta lại chẳng hề nghĩ tới.

Sau khi chỉnh lý xấp CV và thu dọn các loại tư liệu
ngày hôm nay xong, Ninh Ngọc Lâm bỏ tất cả vào
Chương 42: Uy hiếp
trong một túi tài liệu, sau đó cười bảo Hoàng Kiệt Hảo:
“Bất ngờ lắm đúng không?”
“Hả? Gì cơ?” Hoàng Kiệt Hảo thắc mắc.
“Lý Phong ấy, có phải anh tưởng anh ấy sẽ làm
khó anh đúng không. Không ngờ anh ấy lại công nhận
anh?” Ninh Ngọc Lâm nhún vai: “Nói thật, ngay cả em
cũng không ngờ anh ấy sẽ lại làm vậy”.
Hoàng Kiệt Hảo không lên tiếng, nếu nói không
bất ngờ thì sai hẳn, nhưng bảo anh ta thừa nhận điểm
này thì lại rất khó.
Ninh Ngọc Lâm cũng không có ý định ép anh ta
phải nói: “Thật ra anh ấy nói rất đúng, anh đến đây để
làm việc cho em, không h`ê liên quan gì đến anh ấy,
thế nên cũng chẳng việc gì phải cảm thấy gánh nặng.
V`ê lương thưởng, anh có thể nói ra nhu c`ầu của mình”.
Trước khi đi, Hoắc Khải đã cho Ninh Ngọc Lâm
một kiến nghị, nhân tài giống như Hoàng Kiệt Hảo

lương ít nhất 10 ngàn tệ cũng là chuyện thường, nhiều nhất có thể lên tới 15 ngàn tệ.

Tiền lương này ước chừng cao gấp rưỡi những gì Ninh Ngọc Lâm đề ra trước đó.

Hoàng Kiệt Hảo im lặng giây lát, sau đó nói: "Tôi không có ý kiến gì, đợi thành tích đã rồi bàn sau cũng được".

Chương 42: Uy hiếp

Ninh Ngọc Lâm "ừm" đáp lời, đáp án này cũng là điều đương nhiên.

Một người tự tin, có năng lực vốn dĩ không nên tự hạn chế bản thân quá nhiều.

Thành tích tốt thì số tiền kiếm được sẽ nhiều hơn.

Thành tích không tốt thì thôi cuốn gói luôn đi.

Chuyện làm ăn thường cũng chỉ đơn giản vậy thôi.

"Được thôi, vậy chúng ta cứ về trước đã, vừa hay tiễn anh một đoạn". Ninh Ngọc Lâm nói.

Hoàng Kiệt Hảo đứng dậy, đi ra khỏi phòng cùng cậu ta, nhưng vừa mới bước được vài bước đã không nén được mà hỏi: "Quan hệ trước kia giữa cậu và anh

ta không tốt, sao tự dưng lại thay đổi đến mức này…”

Anh ta còn chưa nói hết câu thì Ninh Ngọc Lâm đã hiểu ý, bèn cười nói: “Anh cũng biết con người em rồi mà. Anh có bản lĩnh thì em sẽ tôn trọng anh. Còn không, cho dù là ông trời thì em cũng chẳng đặt vào trong mắt. Em gọi anh ấy một tiếng anh rể, không phải bởi vì anh ấy cưới chị em, mà vì anh ấy có quả thật rất có tài trên phương diện làm ăn. Có lẽ do anh tiếp xúc ít nên không hiểu được anh ấy là bao, về sau tiếp xúc nhiều tất nhiên sẽ biết thôi, anh ấy cũng không hề vô dụng như những gì chúng ta thấy”.

“Ai muốn tiếp xúc nhiều với anh ta cơ chứ”, Hoàng

Chương 42: Uy hiếp

Kiệt Hảo không bằng lòng mà nói.

Ninh Ngọc Lâm cười ha ha, cũng không nói thêm gì, chuyện này phải xem duyên phận thôi, giờ có nói nhiều cũng vô ích.

Trong lúc bọn họ ai về nhà người nấy, Cơ Hương Ngưng cũng đang mở một cuộc họp quan trọng trong phòng họp.

Tất cả người phụ trách trong công ty đều vào phòng họp.

Bọn họ đều nhìn Cơ Hương Ngưng, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Trưởng phòng tiêu thụ lại càng tỏ thái độ một cách quyết liệt: "Tôi không đồng ý. Đây có khác nào đang coi lợi ích của công ty như trò đùa. Nếu tổng bộ mà biết, vậy chúng ta…"

"Không phải tôi đang đưa ra kiến nghị cho các anh, mà là đang thông báo, hãy đi làm theo những gì tôi nói. Nếu ai không tình nguyện, vậy có thể nộp đơn từ chức, tôi sẽ phê duyệt luôn", Cơ Hương Ngưng lạnh lùng nói.

Không có bất cứ người nào lên tiếng, lại càng chẳng một ai bằng lòng từ chức vào lúc này.

Công ty con của nhà họ Cơ bọn họ có hơn một nửa số người là do Cơ Xương Minh cất nhắc.

Chương 42: Uy hiếp

Kiệt Hảo không bằng lòng mà nói.

Ninh Ngọc Lâm cười ha ha, cũng không nói thêm

gì, chuyện này phải xem duyên phận thôi, giờ có nói nhiều cũng vô ích.

Trong lúc bọn họ ai về nhà người nấy, Cơ Hương Ngưng cũng đang mở một cuộc họp quan trọng trong phòng họp.

Tất cả người phụ trách trong công ty đều vào phòng họp.

Bọn họ đều nhìn Cơ Hương Ngưng, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Trưởng phòng tiêu thụ lại càng tỏ thái độ một cách quyết liệt: "Tôi không đồng ý. Đây có khác nào đang coi lợi ích của công ty như trò đùa. Nếu tổng bộ mà biết, vậy chúng ta…

"Không phải tôi đang đưa ra kiến nghị cho các anh, mà là đang thông báo, hãy đi làm theo những gì tôi nói. Nếu ai không tình nguyện, vậy có thể nộp đơn từ chức, tôi sẽ phê duyệt luôn", Cơ Hương Ngưng lạnh lùng nói.

Không có bất cứ người nào lên tiếng, lại càng chẳng một ai bằng lòng từ chức vào lúc này.

Công ty con của nhà họ Cơ bọn họ có hơn một nửa số người là do Cơ Xương Minh cất nhắc.

Chương 42: Uy hiếp

Tất cả mọi người đều biết, Cơ Hương Ngưng và Cơ Xương Minh không hề hợp nhau, chắc hẳn cô ấy rất bằng lòng đổi hết những người của Cơ Xương Minh đi. Ai mà từ chức ngay lúc này chính là kẻ ngốc.

Nhưng yêu cầu của Cơ Hương Ngưng cũng không thể tưởng tượng nổi, đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi.

Trưởng phòng quan hệ công chúng Mã Thiên Nhân tỏ ra nghỉ hoặc nhìn Cơ Hương Ngưng, không nén nổi mà hỏi: "Tổng giám đốc Cơ, có thể nói cho chúng tôi biết nguyên nhân làm vậy được không?"

"Nguyên nhân rất đơn giản, tôi muốn thu hồi tiền nợ đọng". Cơ Hương Ngưng không hề giấu diếm, nói vô cùng gọn gàng dứt khoát: "Tôi tin trong số không ít người ngồi đây đều đã nhận được tin, công ty có 60% nợ khó đòi, bây giờ tôi phải nhanh chóng thu lại số tiền kia".

"Nhưng lỡ như làm vậy, không những không lấy

được tiền mà còn biến khéo thành vụng thì phải làm

sao?" có người thắc mắc.

"Tự tôi sẽ gánh", Cơ Hương Ngưng lạnh lùng nói:

"Điều các anh cần làm chính là đi giải quyết theo

những gì tôi nói. Trong thời điểm đặc biệt như này, tôi

không hy vọng ai đó sẽ bằng mặt không bằng lòng,

người nào như vậy thì hãy cuốn gói khỏi công ty ngay

cho tôi. Đừng tưởng rằng bị tôi sa thải thì còn có thể quay lại đây được. Tin tôi đi, cho dù tôi chỉ là nhánh

phụ trong nhà họ Cơ nhưng cũng có đủ năng lực để

khiến bất cứ người nào ngồi đây không còn cơm ăn!"

Lời uy hiếp này thật sự rất trắng trợn, khiến cho

rất nhiều người đều bày ra vẻ mặt khó coi.

Nếu Cơ Xương Minh đang ở đây thì họ còn có khả

năng đối kháng lại Cơ Hương Ngưng, nhưng bây giờ

nhìn Cơ Hương Ngưng tỏ rõ ý định muốn kéo người

khác xuống nước cùng, liệu ai còn dám ngoi đầu lên

ngay lúc này nữa chứ?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 43: Kế Hoạch Thu Mua

“Nếu như không còn vấn đề gì khác, vậy chúng ta tan họp”. Cơ Hương Ngưng yêu cầu.

Không một ai lên tiếng ý kiến vì bọn họ đều thấy rằng Cơ Hương Ngưng đã kiên quyết sắp xếp xong xuôi chuyện này.

Những người theo phe của Cơ Xương Minh đều nhanh chóng rời khỏi phòng họp, định đem chuyện này báo lại cho Cơ Xương Minh biết, xem hắn ta sẽ xử lý như thế nào.

Chỉ những người thân cận với Cơ Hương Ngưng là còn ở lại.

Có điều người ở lại với cô ấy vô cùng ít, ngoại trừ trưởng phòng quan hệ công chúng Mã Thiên Nhân thì chỉ có phó phòng marketing Triệu Khải Thời.

Mã Thiên Nhân lúc gặp cảnh khó khăn đã được Cơ Hương Ngưng nhận vào làm việc, nên đối với cô ấy thì anh ta luôn cảm thấy biết ơn. Còn Triệu Khải Thời tuổi trẻ nhiệt huyết, từ đầu vốn đã không hề ưa loại người

không có năng lực, chỉ biết dựa vào bối cảnh gia đình mà đi lên như Cơ Xương Minh.

Chương 43: Kế hoạch thu mua

Trong lòng Mã Thiên Nhân từ sớm đã không nhịn được tò mò, bây giờ những người khác đều đã đi ra ngoài, đợi cửa phòng họp đóng lại sau lưng họ, anh ta liền lập tức hỏi: "Tổng giám đốc Cơ, cô chắc chắn muốn làm như vậy sao? Dù chuyện lần này có thành công hay không đều sẽ gây nên tác động to lớn đối với công ty. Đến khi tổng công ty đổ trách nhiệm xuống, vậy thì cô…"

"Tôi rất chắc chắn" Cơ Hương Ngưng nói.

Vấn đề đặt ra trong cuộc họp ngày hôm nay chỉ có một, đó chính là việc cô muốn dốc toàn lực kiểm tra lại tổng tài sản của công ty này. Phòng marketing, phòng kế hoạch, phòng pháp vụ, ba phòng cùng hợp tác, trong vòng bốn mươi tám tiếng tới phải nộp cho cô bảng kê chỉ phí thu mua công ty.

Không sai, chuyện mà Cơ Hương Ngưng muốn làm rất đơn giản. Cô ấy vốn đã liên kết cùng với một công

ty đầu tư nước ngoài và có ý định bán đi cổ phần mình đang sở hữu trong công ty này. Chỉ cần giá cả đáp ứng được yêu cầu của cô ấy, Cơ Hương Ngưng sẽ toàn lực phối hợp với đối phương làm tốt kế hoạch thu mua lại công ty.

Đối với nhà họ Cơ mà nói, hành động này rõ ràng là một hành động phản bội, hơn nữa, ở trong công ty cũng có rất nhiều người bất bình vì việc này.

Chương 43: Kế hoạch thu mua

Công ty đang yên đang lành, cô ta sao lại có thể liên kết với người ngoài tiến hành thu mua công ty chứ? Chẳng phải đây là chuyện hết sức nực cười hay saol

Nhưng cũng có một số người hiểu rõ, Cơ Hương Ngưng vốn là bị bức ép đến mức phải làm như vậy.

Nếu như chọn con đường nào cũng phải chết, vậy còn sợ gì mà không kéo cả nhà họ Cơ cùng xuống nước, còn có thể tận dụng làm chiếc phao cứu sinh cho mình.

Dù sao đi nữa, một khi cô ấy đã bán được cổ phần

của mình, sau đó còn tích cực phối hợp với bên kia để thu mua lại công ty, cô ấy sẽ có thể kiếm được không ít tiền. Ngay cả khi nhà họ Cơ có đuổi cô ấy đi, khoản tiền cô ấy kiếm được trong phi vụ này cũng đủ để cho cô tiêu xài cả đời.

Lại nói, nếu như bên phía đối phương đưa ra được mức giá đủ cao thì chưa chắc nhà họ Cơ lại không muốn bán công ty này đi.

Mở công ty là vì điều gì kia chứ? Còn không phải là vì muốn kiếm tiền hay sao?

Triệu Khải Thời rất ngưỡng mộ phong cách làm việc táo bạo của Cơ Hương Ngưng, liền nói thêm vào: "Trưởng phòng Mã, tôi thấy cách làm của tổng giám đốc Cơ chẳng có vấn đề gì cả. Con thỏ bị dồn vào

đường cùng sẽ có lúc quay lại cắn người thôi!"

Mã Thiên Nhân nhìn anh ta, mỉm cười gượng gạo: "Nhưng làm việc này sẽ dễ khiến cho mọi người trở nên hoang mang".

Mã Thiên Nhân lớn hơn Triệu Khải Thời khoảng hai

mươi tuổi, người càng lớn tuổi lại càng quan tâm đến thể diện, không muốn bản thân sau này phải mang tiếng xấu.

Hợp tác với công ty đầu tư nước ngoài để thu mua lại công ty là một hành động chắc chắn sẽ bị lên án. Cơ Hương Ngưng bị buộc phải làm điều này, có lẽ nhiều người sẽ thông cảm cho cô ấy, nhưng không phải ai cũng có thể đặt mình vào trong hoàn cảnh của cô ấy mà suy nghĩ.

"Hay là tôi lại đi tiếp xúc với các khách hàng đó, biết đâu họ lại đồng ý trả tiền?" Mã Thiên Nhân hỏi.

"Không cần đâu". Cơ Hương Ngưng cười khẩy đáp: "Tôi biết bọn họ cùng với Cơ Xương Minh đã hợp tác với nhau, cố ý chậm trễ thanh toán, lại còn có thể hưởng thêm một khoản tiền hoa hồng. Lũ người này chẳng phải là thích thừa nước đục thả câu lắm hay sao, thế thì cứ để bọn chúng chiếm đoạt cho thỏa thích. Sau khi công ty bị mua lại, toàn bộ tài sản, nợ nần đều chuyển sang cho công ty đầu tư nước ngoài

đó, đến lúc vỡ nợ, không trả được thì bon chúng phải ra tòa giải trình trước pháp luật!"

Mã Thiên Nhân không nói thêm gì nữa, anh ta cũng thấy được một khi Cơ Hương Ngưng đã kiên quyết tiến về phía trước, dù cho có tám con ngựa kéo cũng chẳng thể khiến cho cô ấy quay đầu.

"Nếu như cô đã quyết định rồi thì tôi cũng sẽ không thuyết phục thêm nữa. Chỉ có điều, công ty đầu tư Thịnh Cao này liệu có đáng tin cậy hay không?", Mã Thiên Nhân lại hỏi.

"Tất nhiên là đáng tin cậy rồi. Hai ngày sau tôi sẽ đến thăm trụ sở của họ sau khi bảng giá thu mua được công bố. Trong mấy ngày tôi đi vắng, anh sẽ lo liệu mọi việc trong công ty", nói đoạn, Cơ Hương Ngưng dừng lại và khẽ thở dài : "Thôi cũng chẳng cần, chẳng có việc gì phải lo liệu, dù sao công ty cũng sẽ là của người khác".

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của cô ấy, cả Mã Thiên Nhân và Triệu Khải Thời đều không nói gì nữa.

Khi tin tức này truyền đến tai của Cơ Xương Minh

lúc hắn ta vẫn còn đang mê mẩn trong vòng tay dịu dàng của nữ thư kí, hắn ta đã phải nhảy bật dậy khỏi giường ngay lập tức. Tay nắm chặt lấy điện thoại, hắn ta cau mày hỏi: "Có chắc chắn chuyện này là thật không? Cô ta dám phản bội nhà họ Cơ, bán chỉ nhánh
Chương 43: Kế hoạch thu mua
của công ty cho công ty đầu tư nước ngoài sao?"
"Hiện tại chưa có bằng chứng chính xác để chứng minh điều đó, nhưng tổng giám đốc Cơ đã yêu cầu lập bảng kê chỉ phí thu mua, hơn nữa thái độ của cô ta trông cũng rất kiên quyết", Lý Thu Sinh nói. Người này là trơ thủ đắc lực của Cơ Xương Minh, cũng là một trong những người mà hắn ta tin cậy nhất.
"Tôi không tin cô ta dám làm như vậy! Đây có thể chỉ là một trò lừa gạt gì đó của cô ta", Cơ Xương Minh suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Trước tiên đừng quan tâm đến cô ta, để xem cô ta định làm gì, không được để cho cô ta nắm được bất cứ thông tin gì từ chúng ta. Tôi muốn xem thử, trò lừa gạt này của cô ta sẽ còn kéo dài được bao lâu".

“Vâng, tôi biết rồi, tôi sẽ thông báo lại cho họ” Lý Thu Sinh nói.

Cơ Xương Minh vừa cúp điện thoại, nữ thư kí của hắn ta lại trườn sát đến bên người của hắn mà hỏi: “Tổng giám đốc Cơ lại vừa gây ra chuyện gì kinh thiên động địa vậy?”

“Lý Thu Sinh nói Cơ Hương Ngưng muốn bán công ty cho một công ty đầu tư nước ngoài”. Cơ Xương Minh cười khẩy nói: “Nhưng anh biết, đây chắc chắn chỉ là trò lừa gạt của cô ta mà thôi. Tuy rằng chưa biết cô ta đang định làm gì, nhưng nếu cô ta

Chương 43: Kế hoạch thu mua

nghĩ chỉ chút uy hiếp này đã có thể dọa được anh, vậy thì cô ta đã quá xem thường Cơ Xương Minh này rồi!”

“Bán công ty sao? Cô ta làm gì có cái bản lĩnh đó”. Nữ thư kí kia bật cười, hoàn toàn xem thường Cơ Hương Ngưng.

“Tất nhiên rồi, cô ta chỉ là một con nhỏ thối tha, nhà họ Cơ thương tình cho mẹ con cô ta miếng ăn, cô ta lại thật sự nghĩ là bản thân có bản lĩnh lớn!, Cơ

Xương Minh hừ lạnh một tiếng, nhếch mép nói: “Anh đã nói chuyện này cho chú ba biết rồi, chỉ mấy ngày nữa chú ấy sẽ thay mặt tổng công ty đến chất vấn về các khoản tiền chưa thu hồi được. Để xem lúc đó cô ta sẽ chết như thế nào!”

Hai người cười to vui sướng, tựa như đã nhìn thấy trước mắt hình ảnh thảm bại của Cơ Hương Ngưng vậy.

Hai ngày sau, Cơ Hương Ngưng vẫy tay chào tạm biệt Mã Thiên Nhân tại cổng kiểm soát của sân bay: “Mau về đi, hai ngày nay vất vả cho anh rồi”.

“Tôi không có gì vất vả cả, chỉ có cô…” Mã Thiên Nhân bỗng ngừng lại, cuối cùng thở dài nói: “Chúc cô mọi chuyện đều thuận lợi”.

Trong hai ngày qua, trên dưới trong công ty đều rất bận rộn, tất cả các phòng ban đều được huy động

Chương 43: Kế hoạch thu mua

làm việc hết công suất, cuối cùng trong thời gian quy định đã nộp được cho Cơ Hương Ngưng một bảng chỉ phí thu mua.

Cầm bảng chỉ phí thu mua trên tay, Cơ Hương Ngưng liền đặt vé máy bay đến Kim Sơn.

Từ lúc ra khỏi cổng công ty cho đến lúc lên máy bay, chỉ có duy nhất một mình Mã Thiên Nhân là người đến tiễn cô đi, nhưng trên thực tế, còn có một cặp mắt khác cũng đang âm thầm quan sát mọi đường đi nước bước của cô.

Nhìn thấy Cơ Hương Ngưng thật sự lên máy bay, Lý Thu Sinh trốn trong góc không khỏi nghi ngờ.

Cô ta thật sự đã đi đến Kim Sơn!

Trong hai ngày qua, bọn người Lý Thu Sinh cũng đã điều tra về công ty đầu tư Thịnh Cao, đây thật sự là một công ty đầu tư nổi tiếng với việc thường xuyên thu mua lại các công ty nước ngoài, hơn nữa cách làm việc còn vô cùng thần bí.

Công ty nào bị họ nhắm trúng, giả sử công ty đó có thể được thu mua với mức giá ba mươi triệu nhân dân tệ, nhưng rốt cuộc sẽ vì nhiều yếu tố bất ngờ phát sinh mà ngày càng hạ giá, cuối cùng chỉ có thể bị thu mua với mức giá rẻ mạt là từ mười đến hai mươi

triệu nhân dân tệ.

Chương 43: Kế hoạch thu mua

Ngoài những chuyện này ra, bọn người Lý Thu Sinh cũng không thể điều tra thêm được chuyện gì khác.

Cơ Hương Ngưng có liên hệ với công ty đầu tư Thịnh Cao hay không thì vẫn chưa thể điều tra được, vì đó là một công ty nước ngoài, dù cho có dò hỏi thì tuyệt đối cũng sẽ không bao giờ tìm ra câu trả lời cho chuyện này.

Cơ Hương Ngưng, người sắp phải đối mặt với sự khiển trách từ tổng công ty về việc không thu hồi được các khoản nợ, đáng lẽ ra trong lúc này phải ở lại công ty và cố sức tìm ra cách giải quyết vấn đề.

Vậy mà cô ta lại đặt vé máy bay đi đến Kim Sơn, cho dù chỉ là diễn trò, thì đi về cũng phải mất đến hai ba ngày.

Đến khi cô ta quay về công ty, nói không chừng quyết định cách chức từ tổng công ty đã được giáng xuống đầu rồi.

Chuyện lạ thường như vậy khiến cho Lý Thu Sinh không khỏi nghỉ ngờ, việc cô ta có liên hệ với công ty đầu tư Thịnh Cao biết đâu lại là sự thật.

Vẫn còn một điều nữa khiến cho Lý Thu Sinh nghỉ ngờ.

Điều mà hắn ta nghi ngờ chính là việc ngày hôm

Chương 43: Kế hoạch thu mua

qua Hoắc Khải đã không đến công ty làm việc.

Sáng sớm hôm nay trong công ty truyền ra một tin đồn, nói rằng có người nhìn thấy Cơ Hương Ngưng ở trong bãi đỗ xe, cô ta đưa cho Hoắc Khải một tờ chỉ phiếu, bảo hắn vềnhà nghỉ ngơi.

Vị trí trợ lý tổng giám đốc của Hoắc Khải do một tay Cơ Hương Ngưng cất nhắc lên vốn đã nhận về không ít những sự chỉ trích.

Đến bây giờ còn chưa đầy hai ngày nhậm chức mà đã dược cầm chỉ phiếu vềnhà.

Điều này nói lên được gì?

Có phải Cơ Hương Ngưng thật sự không lo lắng gì đến chuyện của công ty hay không? Nếu không, lý do

gì khiến cho cô ta tự nhiên lại đuổi trợ lý của mình về

nhà như vậy?

Tin tức này lại được báo cáo đến tai của Cơ Xương

Minh. Hắn ta cúp điện thoại, nét mặt lộ rõ vẻ hoài

nghi.

Cơ Hương Ngưng rốt cuộc là đang muốn làm gì

đây?

Theo như những gì mà Cơ Xương Minh hiểu về Cơ

Hương Ngưng, vào giờ phút này cô ta đáng ra phải ở

lại công ty cố gắng tìm cách giải quyết những khách

hàng chậm trả tiền kia, sao lại có thể lãng phí thời gian mấy ngày để đi Kim Sơn được?

Kể cả từ hai ngày trước đó, Cơ Hương Ngưng

cũng không hề có động thái nào đối với các khách

hàng chậm trả tiền, cứ như thể cô ta thật sự chẳng

quan tâm gì đến chuyện này vậy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 44: Về Thăm Nhà

Chuyện thu mua công ty là sự thật sao?

Ý nghĩ đó chợt lóe lên trong đầu của Cơ Xương Minh, nhưng hắn ta ngay lập tức phủ nhận khả năng này.

Chuyện này hẳn chỉ là tin tức giải

Cơ Xương Minh không hề nhận ra, ban đầu hắn ta chắc chắn chuyện này là tin tức giả, đến bây giờ hắn ta lại muốn chuyện này chỉ là tin tức giả, nên nhận định của hắn ta rốt cuộc cũng đã bị dao động ít nhiều.

Thời gian trôi qua thật nhanh, hai ngày sau, sáng sớm chủ nhật Đường Đường đã hào hứng kéo Ninh Thần thức dậy. Ninh Thần vì tối hôm qua phải livestream bán hàng đến tối muộn nên thức dậy mà vẫn cảm thấy rất uể oải.

Bởi vì biết hôm nay là ngày cả gia đình về thăm ông bà ngoại nên Đường Đường đã cảm thấy hào hứng suốt từ ngày thứ hai đầu tuần.

Cuối cùng cũng chờ được đến ngày chủ nhật, cô

bé không h`ê muốn phải chậm trễ thêm một giây phút nào.

Chương 44: V`ê thăm nhà

“Em mệt lắm phải không? Em cứ ngủ thêm một chút, để anh đưa con bé đi rửa mặt”. Hoắc Khải ân c`ân nói.

“Không c`ân đâu, anh cũng đâu có nhàn rỗi”, Ninh Th`ân lắc đ`âu, vỗ vỗ mặt để bản thân tỉnh táo hơn. Bây giờ công việc kinh doanh trên Taobao đ`êu là do một tay cô ấy sắp xếp. Cô ấy phải cập nhật hàng t`ôn kho trong ngày, trả lời tin nhắn của khách hàng và livestream bán hàng trong bốn giờ đ`ông h`ô liên tục, từ bảy giờ đến mười giờ đêm.

Cộng thêm việc phải đôn đốc Đường Đường học tập, Ninh Th`ân dường như không còn thời gian nghỉ ngơi. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cô ấy nhất thời vẫn chưa thể thích ứng được với cường độ làm việc dày đặc như thế này.

May mà mấy ngày nay Hoắc Khải không đi làm, ở nhà đã giúp đỡ được cho cô rất nhi`êu, nếu không thì

sợ là cô đã bất tỉnh từ lâu rồi.

Ban đầu, Ninh Thần cũng rất nghi ngờ, không biết tại sao chồng của cô lại không đi làm. Nhưng Cơ Hương Ngưng đã chủ động gọi điện thoại đến để giải thích, nói rằng cô ấy và Hoắc Khải đang phối hợp với nhau cùng diễn một màn kịch. Việc mà anh ấy cần làm chính là yên ổn ở nhà, không cần đi đâu hết.

Chương 44: Về thăm nhà

Lời của Hoắc Khải thì Ninh Thần có thể không tin, nhưng Cơ Hương Ngưng đã nói vậy thì cô ấy cũng có thể yên tâm tin tưởng.

Hai người bọn họ rốt cuộc là muốn diễn kịch gì, cô ấy cũng không quá bận tâm.

Đánh răng rửa mặt rồi ăn cơm xong, sau khi dọn dẹp, Hoắc Khải liền thay lên người một bộ trang phục gọn gàng.

Bộ trang phục này có kiểu dáng rất đơn giản, trông na ná giống như đồng phục thể dục ngày trước, là do Ninh Thần bảo anh mua.

Lần này về thăm nhà, cho dù kết quả có ra sao thì

cũng phải trông có sức sống một chút trước đã.

Hoắc Khải không phản đối, có câu người đẹp vì lụa, mặc đẹp một chút cũng không có gì sai.

Ngay cả Đường Đường cũng đặc biệt thay một chiếc váy mới, không ngừng hỏi bố mẹ rằng trông mình có đẹp hay không.

"Đương nhiên là rất đẹp rồi, đúng là một đại mỹ nhân!" Hoắc Khải mỉm cười khen ngợi cô bé.

Đường Đường cũng mỉm cười, vòng tay ôm lấy anh. Tuy rằng cô bé mới có bảy tuổi nhưng đã cao đến một mét ba mươi, từng đường nét trên khuôn mặt đều sắc sảo, hoàn toàn thừa hưởng được nét đẹp của

Chương 44: Về thăm nhà

Ninh Thần, là một mỹ nhân đẹp từ trong trứng nước.

Mang theo bánh trung thu cho bố mẹ, cùng với cua mà hôm qua Hoắc Khải mua ở chợ hải sản, cả gia đình bắt taxi về nhà bố mẹ của Ninh Thần.

Hai mươi phút sau, taxi đã đến gần cửa hàng trái cây của bố mẹ Ninh Thần.

Sau khi xuống xe, nhìn về phía cửa hàng trái cây

cách đó không xa, Ninh Thần liền có cảm giác hoài niệm.

Suốt mấy năm không về thăm nhà, bây giờ nhìn lại cảnh vật quen thuộc ngay trước mắt, Ninh Thần lại cảm thấy có chút không chân thật.

Tự nhiên cô lại cảm thấy như mình không có đủ không khí để hít thở vậy.

Lúc này, có một người phụ nữ đi đổ rác bên lề đường nhìn thấy cô ấy, chớp mắt nhìn cho kỹ rồi lại ngạc nhiên nói: "Ô, phải Ninh Thần đó không? Đã bao nhiêu năm không gặp rồi".

"Dạ, chào dì Tiêu" Ninh Thần quay sang người phụ nữ kia chào hỏi.

"Tốt lắm tốt lắm, con bé này, nhiều năm rồi không gặp mà vẫn xinh đẹp như vậy" dì Tiêu nói xong, nhìn thấy Hoắc Khải đang cầm theo quà đứng bên cạnh Ninh Thần thì liền cười hỏi: "Gì đây, đến tặng quà cho

bố mẹ sao? Vậy mấy đứa mau về nhà đi, rảnh rỗi nhớ qua nhà dì chơi đó".

“Dạ, cảm ơn dì Tiêu”. Ninh Thần lễ phép đáp.

Sau khi dì Tiêu rời đi, Ninh Thần hít một hơi thật sâu rồi quay sang nói với Hoắc Khải: “Chúng ta đi thôi”.

Có thể thấy Ninh Thần đang khá là lo lắng, trong khi Hoắc Khải thì vẫn rất bình tĩnh.

Mọi thứ ở đây có thể đều từng không chào đón Lý Phong, nhưng đối với Hoắc Khải, đây là lần đầu tiên anh đặt chân đến nơi này.

Tính cách của Hoắc Khải lại không giống như Lý Phong nhát gan kia. Sự tự tin của anh đủ để anh có thể bình tĩnh đối mặt với bất cứ điều gì xảy đến.

Khi cả gia đình đi đến trước cửa hàng trái cây, dì Tiêu đang đứng trước cửa hàng chào hỏi Đặng Tuấn Mai.

Với đôi mắt nhanh nhạy, Đường Đường nhanh chóng nhìn thấy bà ngoại đứng bên trong, nên lập tức vui mừng gọi to: “Bà ngoại ơi!”

“Cháu gái bảo bối của bà đến rồi kia, mau ra đón di, tôi về nhà đây”, dì Tiêu mỉm cười nói rồi rời đi.

Đặng Tuấn Mai bước ra ngoài cửa hàng, nhìn thấy Ninh Thần thì lập tức muốn bước tới, nhưng vừa nhìn

Chương 44: Về thăm nhà

thấy Hoắc Khải thì bà lại bất giác dừng chân.

Đối với người con rể này, Đặng Tuấn Mai cảm thấy vô cùng không hài lòng. Mặc dù mấy ngày nay Ninh Ngọc Lâm đã ra sức nói tốt cho cậu ta, nhưng cả Đặng Tuấn Mai và Ninh Quốc Năng đều không hề có ý định thay đổi suy nghĩ của mình.

Đường Đường chẳng để tâm đến mấy chuyện này, vui vẻ chạy đến ôm lấy bà ngoại của mình: "Bà ngoại ơi, cháu nhớ bà lắm!"

Nghe giọng nói vừa đáng yêu vừa ấm áp của cháu gái, Đặng Tuấn Mai cảm thấy có chút không dễ chịu, vội vàng ôm lấy cháu gái vào lòng mà nói: "Bà ngoại cũng nhớ cháu".

Đường Đường vừa cười vừa nói: "Hôm nay có bố mẹ đi cùng cháu, bố còn mua cho mọi người con cua siêu to nữa đó bà!"

Cô bé rất hiểu chuyện, biết mối quan hệ giữa ông

bà và bố của mình không được tốt nên luôn cố gắng làm không khí giữa mọi người trở nên dễ chịu hơn.

Đặng Tuấn Mai liếc nhìn Hoắc Khải, lạnh nhạt nói: "Tôi không tốt số như vậy, ăn không nổi mấy thứ đắt tiền này đâu".

Cùng lúc đó, Ninh Ngọc Lâm và Ninh Quốc Năng cũng bước từ trong cửa hàng trái cây ra ngoài.

Chương 44: Về thăm nhà

Cửa hàng ngày xưa đã được tu sửa lại, trở nên rộng hơn, nối liền với căn nhà bên trong. Nhưng hai vợ chồng già lại nghĩ mình không cần nhiều diện tích để ở đến như vậy, lại muốn kiếm thêm tiền, nên dùng tầng hai của cửa hàng trái cây làm phòng ngủ, còn căn nhà ngăn ra để cho thuê dài hạn.

Hai người vừa nấy đang ăn sáng ở bên trong, nghe thấy tiếng của Đường Đường nên mới ra đây.

Nhìn thấy con gái mình, Ninh Quốc Năng cùng Đặng Tuấn Mai dường như muốn nói rất nhiều điều, nhưng nhìn thấy Hoắc Khải, cả hai người lại im lặng, sắc mặt phút chốc liền trở nên lạnh lùng.

Nhìn thấy sắc mặt của người lớn như vậy, Ninh Thần cảm thấy rất buồn bực, cũng chẳng biết phải nói gì, chỉ có thể kêu lên: "Bố, mẹ".

Ninh Ngọc Lâm là một người khéo léo, thấy vậy thì lập tức nói: "Chị về rồi thì mau vào nhà đi, nhanh cái chân lên. Chị còn chưa ăn sáng sao? Ở đây có sữa đậu nành và giò cháo quẩy vừa mua ở nhà ông Vương, món mà chị thích nhất đấy!"

Nói xong thì Ninh Ngọc Lâm cũng bước đến, kéo Ninh Thần và Hoắc Khải vào bên trong.

Ninh Quốc Năng mở to mắt nhìn chằm chằm con trai mình mà mắng: "Ở đâu ra mà nói nhăng nói cuội

Chương 44: Về thăm nhà

vậy, muốn ăn thì tự mình biến vào trong nhà mà ăn!"

Ninh Ngọc Lâm cảm thấy hơi xấu hổ nên dừng lại nói: "Bố à, chị lâu lắm mới về nhà thăm bố mẹ, giữ cho con chút mặt mũi đi!"

"Thế nào là mặt mũi? Anh vẫn còn mặt mũi sao?"

Ninh Quốc Năng càng nói lại càng bực mình, sau đó lại nhìn sang Ninh Thần mà nói tiếp: "Cô là con gái

của tôi, trước đây là như vậy, sau này cũng là như vậy. Chỉ cần tôi còn sống thì cái nhà này còn rộng cửa cho cô trở về đây. Nhưng cô muốn về thì về, riêng cái thằng này thì phải lập tức cút xéo khỏi mắt của tôi!"

Ninh Quốc Năng không nói đến tên, nhưng mọi người đều biết ông đang nói đến ai.

Trong lòng Ninh Thần cảm thấy vô cùng buồn bã, khẽ cúi đầu nói với bố mình: "Bố… Lý Phong… anh ấy thật sự đã thay đổi rất nhiều".

"Cô đừng có đứng đó mà lừa gạt tôi, cái thằng này mà có thể thay đổi sao? Chó không cai được mùi phân! Nó là cái loại người gì thì chính cô biết rõ, tôi cũng biết rõ!" Ninh Quốc Năng phùng mang trợn mắt, lại hướng về phía của Hoắc Khải mà mắng: "Còn anh, con gái tôi tính tình hiền lành, hay mềm lòng thì không nói, anh là một thằng đàn ông, suốt ngày phải núp sau váy của phụ nữ, anh không cảm thấy mất mặt hay sao? Bây giờ mày anh biến đi cho khuất mắt tôi,

Chương 44: Về thăm nhà

nếu không đừng có trách tôi dùng cán chổi đuổi anh

ra ngoài!”

“Bố!” Ninh Ngọc Lâm la lên.

“Anh im miệng cho tôi! Cút vào trong nhà đi!” Ninh Quốc Năng lớn tiếng mắng.

Ninh Ngọc Lâm dường như còn muốn nói điều gì đó, nhưng Hoắc Khải đã kéo tay của cậu ta ra.

Đưa những thứ đang cầm trong tay cho Ninh Ngọc Lâm, Hoắc Khải mỉm cười nói: “Cậu mang những thứ này vào nhà trước đi”.

Ninh Ngọc Lâm nhìn bánh trung thu và cua trên tay, sau đó lại nhìn Hoắc Khải và Ninh Quốc Năng.

Cuối cùng, cậu ta thì thầm với Hoắc Khải: “Tính của bố em là như vậy, ông ấy nổi giận lên lúc nào cũng rất đáng sợ. Anh ráng chịu đựng ông ấy một chút”.

“Yên tâm” Hoắc Khải mỉm cười nói với cậu ta.

Ninh Ngọc Lâm bây giờ rất tin tưởng vào Hoắc Khải nên cũng không nói nhiều, liền xách đồ đi vào trong nhà.

Vừa đi tới cửa, cậu ta bị Ninh Quốc Năng ngăn lại:

“Ai kêu anh lấy đồ của anh ta, vứt ra ngoài!”

Lúc này, Hoắc Khải mới lên tiếng: “Con biết bố tức giận con, nhưng bánh trung thu này là do Ninh Thần chính tay lựa chọn rất lâu, rất kĩ càng. Cô ấy luôn

miệng nhắc nhở rằng bố mẹ đã lớn tuổi nên không thể ăn nhiều đường, lại kén ăn, cho nên tìm mãi mới tìm thấy được một chỗ bán bánh trung thu không quá ngọt lại có hương vị thơm ngon mua về làm quà cho bố mẹ. Bây giờ bố mang nó vứt ra ngoài, không phải là đang vứt quà của con đi mà là vứt chính tấm lòng của Ninh Thần đi”.

Ninh Quốc Năng vốn là đang muốn giật lấy đồ từ trên tay của con trai mà vứt ra ngoài, nhưng nghe Hoắc Khải nói xong mấy lời này, động tác lại có phần chậm lại rồi ngừng hẳn.

Cùng lúc đó, Đường Đường cũng thuận nước đẩy thuyền: “Đúng vậy đó ông ngoại, mẹ đã đi tìm bánh này thật lâu thật lâu mới mua được, còn nói là ông bà nhất định sẽ rất thích, cho nên dù con có muốn ăn thử thì mẹ cũng không nỡ cho!”

Ninh Quốc Năng không tin những gì Hoắc Khải nói, nhưng ông tin những lời mà cháu gái mình vừa nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 45: Tức Giận

Đặng Tuấn Mai nhìn dáng vẻ bu ồn rười rượi của con gái, kéo nhẹ Ninh Quốc Năng một cái, lúc này ông mới bỏ chiếc bánh trung thu xuống.

Nhưng sau đó, ông lại chỉ vào chỗ cua mà hỏi:

"Cua này thì sao?"

"Cua là con mua ạ". Hoắc Khải không lựa chọn che giấu, chỉ là lúc Ninh Quốc Năng c ầm chỗ cua muốn đem đi vứt thì anh mới mở miệng nói: "Nhưng là do Đường Đường cùng con đi mua, nói là muốn mua con cua to nhất cho ông ngoại, còn tí thì bị kẹp tay".

Động tác của Ninh Quốc Năng dừng lại, Đặng Tuấn Mai ôm lấy cháu gái, đau lòng nói: "Bị cua kẹp ư? Kẹp vào đâu r ồi? Đưa bà xem nào".

Đường Đường lắc lắc đ ầu, nói: "Chưa bị kẹp ạ, lúc nó giơ cái càng ra là bố đánh phát chạy luôn, giỏi lắm luôn ạ!"

Vẻ mặt với giọng điệu khoe khoang của cô bé làm Đặng Tuấn Mai không nén được cười, nhưng lúc này

bà lại không thể cười, nên chỉ đành cố nhịn lại.

Không thể vứt bánh trung thu, cũng không thể vứt

Chương 45: Tức giận

cua, điều này làm Ninh Quốc Năng cảm thấy khó chịu.

Theo như ông tưởng tượng, mình sẽ vứt đồ đi để

thể hiện sự bất mãn, cũng là để tỏ ra vẻ uy nghiêm

của bậc gia trưởng, bây giờ đổ sông đổ bể hết rồi, còn

cả cái vẻ lén cười lấm lút của Ninh Ngọc Lâm, càng

làm ông tức mà không có chỗ xả.

"Cười cái gì mà cười, anh vui lắm đấy hả? Cút về

phòng đi!" Ninh Quốc Năng mắng.

Lúc này Ninh Ngọc Lâm nào dám cãi tay đôi với

ông, cậu ta biết rõ tính khí của bố mình, chọc tức rồi

là cầm chổi cho ăn quật như chơi.

Cậu ta quay đầu nhìn Hoắc Khải ý bảo anh tự cầu

phúc đi, rồi cầm bánh trung thu với xách cua vào

phòng, trước khi bước vào còn cố ý gọi to: "Chị ơi, lại

làm cua giúp em đi, em không biết hấp đâu".

Ninh Thần vô thức bước lên mấy bước, nhưng nghĩ

đến Hoắc Khải bên cạnh, cô lại dừng bước, lộ ra vẻ

c`âu khẩn nhìn v`êphía bố mình.

Cho dù Ninh Th`ần không lên tiếng, nhưng vẻ mặt

cô đã nói lên tất cả.

Mấy năm nay con gái sống khổ, Ninh Quốc Năng

đ`âu biết, ông thương lắm, nhưng cũng hận rèn sắt

không thành thép.

Một tên đàn ông vô dụng như thế, con còn theo

Chương 45: Tức giận

nó làm gì?

Cho dù sau khi ly hôn đèo b`ông con cái không ai

thèm nữa, bố mẹ cũng có phải không nuôi được thêm

con nữa đâu, sao lại không chịu v`ênhà kia chứ!

Chính bởi vì quá yêu con gái, nên sau khi Ninh

Quốc Năng nhìn thấy Hoắc Khải li`ên trở nên lạnh lùng

như một tảng băng vậy.

Chỉ là bây giờ thấy dáng vẻ đáng thương của Ninh

Th`ần, ông lại không biết làm thế nào.

Nếu như thật sự cứng rắn đuổi Hoắc Khải đi, thì

theo kinh nghiệm bao năm nay của ông, chắc chắc

Ninh Th`ần cũng sẽ đi cùng.

Theo như lời cô nói, gả gà theo gà, gả chó theo chó.

Tuy rằng Lý Phong không phải thể loại tốt lành gì, nhưng đã gả cho anh ta, thì phải nên bảo vệ anh ta hết sức mình, đây là bổn phận của người làm vợ.

Đạo lý này lại là do Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai dạy cô từ bé, muốn phản bác cũng không phản bác nổi.

"Ông ngoại, cua bố hấp ngon lắm đấy, cháu chỉ muốn ăn cua do bố hấp thôi!" Đường Đường đứng bên cạnh dùng sức lắc lắc cánh tay của Ninh Quốc Năng.

Chương 45: Tức giận

Cháu gái ngoan nũng nịu như vậy càng làm Ninh Quốc Năng lưỡng lự, nhưng nếu cứ cho Hoắc Khải vào thì mặt mũi của ông để đi đâu.

Lúc này, một chiếc xe hàng nhỏ dừng đỗ ở bên cạnh.

Cửa kính được kéo xuống, lộ ra khuôn mặt của một người đàn ông tầm tuổi Ninh Quốc Năng, ông ta

cất tiếng chào hỏi Ninh Thần: "Ô, Kỳ Kỳ về rồi đấy à".

"Chú Cố", Ninh Thần quay người lại đáp.

Cố Hải Dương hớn hở gật gật đầu, lại nhìn Ninh Quốc Năng mà nói: "Ông Ninh này, con gái về rồi, sao lại không vào nhà thế? À, đây là con rể ông đúng không? Tên là gì ấy nhỉ? Lý, Lý…"

Vốn tâm tình Ninh Quốc Năng đã không vui vẻ gì, lại gặp trúng ông này phá bĩnh, tâm trạng càng thêm khó chịu: "Nó là ai thì liên quan gì đến ông, mau lái xe đi đi, không thấy chắn mất cửa hàng nhà chúng tôi rồi à!"

"Ông xem ông đấy, mới sáng sớm mà gắt cái gì, sao nào, buôn bán ế ẩm à?". Cố Hải Dương cười ha hả đập cái cửa xe mấy cái, nói: "Biết ngay là lô hàng ông nhập đó không ra gì mà, nhìn tôi xem, ra tận vùng khác để nhập hoa quả chất lượng cao, chỉ phí cũng chỉ bằng giá một cuốc xăng, nhưng người mua mà

nhiều rồi thì không thiệt đi đâu được. Ngay từ đầu đã bảo ông đi với tôi rồi, cứ không chịu cơ, mấy ngày nay

chẳng có mấy ma nào thèm đến chứ gì?"

Ninh Quốc Năng bị nói vậy càng tức, liền gào lớn với ông ta: "Ông có thôi chưa hả, buôn may bán đắt thì ghê gớm lắm chắc? Mau cuốn xéo đi!"

"Rồi rồi rồi, tôi đi được chưa, xem ông tức chưa kìa. Được rồi, Kỳ Kỳ này, chú về cửa hàng trước nhé, sau này muốn ăn hoa quả cứ đến cửa hàng của chú, chú lấy cho cháu!". Cố Hải Dương cười hớn hở nói xong, chầm chậm rời đi dưới ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Ninh Quốc Năng.

"Cái tên chó má này, chẳng qua buôn bán đắt hàng được mấy hôm thôi mà đã đắc ý vênh váo ở trước mặt mình!" Ninh Quốc Năng mắng.

Cửa hàng hoa quả của Cố Hải Dương cũng giống như nhà ông, đều mở ở bên lối ra vào của cái khu nhỏ này, chỉ là một cái ở bên trái, một cái ở bên phải. Không biết là do người dân khu này quen đi bên trái, hay là do cửa hàng bên trái nhiều hơn một chút, mà mỗi khi người ta đi mua hoa quả thì đa phần đều đến cửa hàng của Ninh Quốc Năng.

Chuyện này đã làm Cố Hải Dương khó chịu suốt mười mấy năm.

Chương 45: Tức giận

Đều là cửa hàng như nhau, chất lượng sản phẩm cũng đều như nhau, dựa vào đâu mà đều đi chỗ của Ninh Quốc Năng.

Lần này vườn hoa quả của nhà ông Dương bị sạt lở phá hỏng mất, mọi người đều không nhập được hàng, cũng may Cố Hải Dương quyết đoán, lập tức đi tìm cháu trai để lái xe ra vùng khác nhập một lô hàng.

Quả nhiên, ông ta dựa vào lô hàng có chất lượng hơn hẳn này, giành lại được hơn nửa mối khách từ chỗ Ninh Quốc Năng.

Bây giờ cửa hàng hoa quả của ông ta người người xếp hàng mua, còn bên Ninh Quốc Năng lại chỉ có vài ba mống.

Thỉnh thoảng có vài khách quen đến mua cũng kén cá chọn canh.

Thấy mối làm ăn sắp hỏng đến nơi, Hoắc Khải lại đến rồi, bây giờ còn bị Cố Hải Dương chọc tức ngay

trước mặt, Ninh Quốc Năng quả thật không vui nổi.

Ninh Thần nhìn thấy sắc mặt ông không ổn, lại còn ôm ngực khó khăn hít thở, liền vội lo lắng chạy lên trước: “Bố, bố sao vậy? Có phải tim lại thấy khó chịu không? Ngọc Lâm, Ngọc Lâm, thuốc của bố đâu!”

Nhịp tim của Ninh Quốc Năng không ổn định đã một thời gian dài, tuổi tác càng lớn càng nghiêm

Chương 45: Tức giận

trọng, trong nhà thường phải chuẩn bị sẵn thuốc cấp cứu.

Ninh Ngọc Lâm cầm lấy thuốc từ trong phòng chạy ra, Ninh Thần vội đổ một viên ra tay rồi nhét vào miệng Ninh Quốc Năng, dịu dàng vuốt vuốt lưng ông, nói: “Bố, sức khỏe bố không tốt thì đừng hay tức giận như vậy”.

Sự quan tâm của con gái làm Lưu Quốc Ninh cảm thấy một tia ấm áp trong lòng.

Cho dù có bao nhiêu năm chưa gặp lại, con gái ruột vẫn là con gái ruột, chưa bao giờ thay đổi.

Ninh Quốc Năng nhìn vẻ lo âu trong đôi mắt hơi đỏ

lên của Ninh Thần, thở dài mà vỗ lên tay cô, nói: “Bố không sao, lát nữa là khỏe ấy mà”.

“Chị, bệnh của bố mình là bệnh cũ rồi, không có chuyện gì lớn đâu”; Ninh Ngọc Lâm đứng bên cạnh nói.

Ninh Thần lườm cậu ta một cái, nói: “Tuổi bố cao như thế rồi, giống như trước kia sao được nữa? Chị không ở nhà, em phải quan tâm nhiều vào biết chưa! Hơn nữa, em cũng lớn rồi, bớt chọc tức bố đi!”

Ninh Ngọc Lâm ấm ức nói: “Em nào có dám chọc bố giận đâu, đó chẳng phải là do dạo này hoa quả không bán được nên bố mới buồn đến nỗi không ăn

Chương 45: Tức giận

nổi cơm đấy sao”.

“Hồi trước buôn may bán đắt lắm mà?” Ninh Thần khó hiểu hỏi.

Đặng Tuấn Mai ở bên cạnh thở dài, kể lại một lượt vụ vườn hoa quả của ông Dương bị sạt lở đất phá hủy: “Không trách bố con tức giận được. Con xem, ông Cố đấy thật là, cướp mối làm ăn của mình thì thôi đi, lại

còn hôm nào cũng lái xe qua trước cửa nhà mình mà huênh hoang. Do bố mẹ đều không biết lái xe, lại sợ đi vùng khác bị người ta lừa, chứ không nào đến lượt ông ta vênh váo?"

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đều là nông dân thật thà chân chất, cả đời chưa ra khỏi tỉnh lần nào. Ngày trước cửa hàng hoa quả làm ăn tốt là bởi vì chất lượng không tồi, bọn họ cũng buôn ngay bán thật.

Nhưng đến lúc nguy cấp thì phẩm chất tốt đẹp này lại thành chướng ngại vật của họ.

Quá thật thà, lại không có hiểu biết khiến hai người họ không dám dễ dàng nhập hàng từ người lạ, sợ bị người ta lừa.

Dù gì thì mặt hàng hoa quả như thế này, có lúc không thể nhìn bềngoài mà đoán được, đợi đến khi mua vềnhà để đó mấy hôm là có cái gì xấu nó lộ ra

Chương 45: Tức giận

hết.

Ninh Thần cũng không có cách nào, chỉ có thể

khuyên Ninh Quốc Năng nghĩ thoáng ra một chút, buôn bán kém thì thôi vậy, đừng có để trong lòng quá. Sau đó cô lắc lắc bình thuốc, phát hiện trong đó chỉ còn có một viên, liền hỏi: "Trong nhà có còn thuốc không?"

"Hình như chỉ còn một bình này thôi", Ninh Ngọc Lâm đáp.

"Bố, bố với mẹ vào phòng nghỉ ngơi trước đi, con đi mua cho bố mấy bình thuốc để dùng dần", Ninh Thần nói xong liền quay người, kéo tay Hoắc Khải cùng đi về phía hiệu thuốc.

"Bố, chị biết thương người hơn con nhiều, bố xem nãy giờ chị lo chưa kìa, tí thì khóc ra đấy. Con bảo này, hay ta đừng cố chấp nữa, đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, bố mắng cả buổi rồi, Lý Phong người ta cũng có cãi cự lại câu nào đâu"; Ninh Ngọc Lâm nhân cơ hội này lên tiếng khuyên.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 46: Giúp Đỡ

Nếu là ngày thường, câu nói này của anh chắc chắn sẽ bị Ninh Quốc Năng phê bình, nhưng bây giờ, nhìn bước chân vội vàng của con gái cộng thêm lời nói chân thật của Ninh Ngọc Lâm, Ninh Quốc Năng trầm lắng một cách hiếm thấy.

Ông có thể không cần giữ thể diện cho Hoắc Khải, nhưng vẫn phải suy xét tới cảm nhận của con gái.

"Ông bà ngoại ơi, bố cháu thực sự thay đổi rồi ạ, ngày nào bố cũng nấu nướng cho cháu và mẹ, nấu ngon lắm luôn, có phải không hả cậu?", Đường Đường cũng hùa theo.

"Đúng thế đúng thế, tài nghệ nấu nướng của Lý Phong này khá lắm, còn đỉnh hơn cả nhà hàng năm sao!" Ninh Ngọc Lâm khen không ngớt lời.

"Anh tới nhà hàng năm sao bao giờ hả? Cứ đứng đây mà chém gió đi!" Ninh Quốc Năng quắc mắt nhìn cậu ta.

Ninh Ngọc Lâm mỉm cười nịnh nọt gãi gãi gáy mình:

"Thì chưa từng ăn thịt lợn cũng phải thấy con lợn chạy

qua r`ồi chứ".

"Bố thấy anh mới giống lợn đấy con ạ!" Ninh Quốc Năng nói.

Mắng thì mắng chứ thực chất Ninh Quốc Năng vẫn thấy dao động, vì Đặng Tuấn Mai cũng khuyên nhủ đôi câu: "Con bé Th`ần này bình thường có chuyện gì cũng chẳng nói với bố mẹ, con bé khổ đến đâu chỉ mình biết.

17:28 „ll 4G 8 ›

< Chương 46: Giúp đỡ

Mãi mới chịu v`ềnhà một l`ần, thôi vậy ông, ăn bữa cơm thôi mà, có gì ghê gớm lắm đâu".

"Tôi có giận con bé đâu, tôi thương con nhỏ sống không tốt đấy chứ!"

Cùng lúc đó, trên đường tới qu`ầy thuốc, Ninh Th`ần nhìn Hoắc Khải với vẻ áy náy: "Để anh phải tủi thân r`ồi".

"Có gì đâu, lúc đến đây đã nói trước với nhau r`ồi mà, bị đánh không đáp trả, bị mắng không cãi lời. Nếu mắng anh đôi câu có thể giúp ông cụ vui vẻ cũng là chuyện tốt, ông cụ cũng đỡ phải uống thuốc" Hoắc Khải mỉm cười nói.

Ninh Thần cũng không dám khẳng định anh đã nghĩ thông suốt hay đang làm bộ làm tịch, nhưng cũng không quá suy nghĩ về chuyện này nữa.

“Nhưng công việc làm ăn ở cửa hàng hoa quả kém thật, có lẽ bố mẹ thực sự đau đầu vì nó. Cửa hàng này là nguồn thu nhập duy nhất của hai ông bà, nếu thực sự sập tiệm, em không biết bố mẹ có chịu nổi đả kích này không”. Ninh Thần khẽ thở dài.

“Thực ra chuyện này không khó giải quyết. Anh quen với một người bán hoa quả, hàng hóa của bên đó chắc khá ổn. Hay là anh gọi điện thoại cho người ta, xem có thể nhập được một lô vừa rẻ vừa tốt không?”. Hoắc Khải hỏi.

“Anh quen người ta hả?”, Ninh Thần kinh ngạc hỏi lại:

“Người ở đâu vậy?”

17:29 „1Ï 4G 8 ›

< Chương 46: Giúp đỡ

“Việc kinh doanh chủ yếu là ở thành phố, nhưng chắc hẳn toàn tỉnh đều có cửa hàng của người ta“ Hoắc Khải đáp.

Người anh nhắc tới chẳng phải ai khác mà chính là Hạ

Hoằng Viễn – ông vua hoa quả nổi danh khắp chốn.

Ninh Thần cũng không phải không tin lời giới thiệu của Hoắc Khải, chỉ cảm thấy anh như cậu mọt sách ngày thường chẳng mấy khi ra ngoài giao du, tuy đợt này đã khá khẩm hơn rất nhiều, nhưng làm quen được với nhân vật giỏi giang cỡ nào cơ chứ.

Nhìn ra được vẻ nghỉ hoặc của Ninh Thần, Hoắc Khải nói với giọng chắc nịch: "Em yên tâm, chất lượng hàng hóa của ông ấy xứng đáng để em gửi gắm niềm tin, nếu không, anh đưa em tới cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn xem hàng trước nhé. Nếu cảm thấy tốt thì để họ vận chuyển tới, nếu thấy không ổn thì thôi".

"Cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn?", Ninh Thần nhìn anh mà sững sờ: "Người anh quen là người của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn?"

"Đúng vậy!" Hoắc Khải gật gật đầu.

Cửa hàng hoa quả do Hạ Hoằng Viễn trực tiếp đầu tư và vận hành nổi tiếng khắp toàn tỉnh với chất lượng cực cao, đương nhiên, giá cả cũng đắt hơn những cửa hàng thông thường khác.

Nếu thực sự có thể nhập hàng từ cửa hàng của họ,

17:29 „1Ï 4G 8 `

< Chương 46: Giúp đỡ

“Việc kinh doanh chủ yếu là ở thành phố, nhưng chắc hẳn toàn tỉnh đều có cửa hàng của người ta“ Hoắc Khải đáp.

Người anh nhắc tới chẳng phải ai khác mà chính là Hạ Hoằng Viễn – ông vua hoa quả nổi danh khắp chốn.

Ninh Thần cũng không phải không tin lời giới thiệu của Hoắc Khải, chỉ cảm thấy anh như cậu mọt sách ngày thường chẳng mấy khi ra ngoài giao du, tuy đợt này đã khá khẩm hơn rất nhiều, nhưng làm quen được với nhân vật giỏi giang cỡ nào cơ chứ.

Nhìn ra được vẻ nghi hoặc của Ninh Thần, Hoắc Khải nói với giọng chắc nịch: “Em yên tâm, chất lượng hàng hóa của ông ấy xứng đáng để em gửi gắm niềm tin, nếu không, anh đưa em tới cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn xem hàng trước nhé. Nếu cảm thấy tốt thì để họ vận chuyển tới, nếu thấy không ổn thì thôi”.

“Cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn?”, Ninh Thần nhìn anh

mà sững sờ: “Người anh quen là người của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn?”

“Đúng vậy!“ Hoắc Khải gật gật đầu.

Cửa hàng hoa quả do Hạ Hoằng Viễn trực tiếp đầu tư và vận hành nổi tiếng khắp toàn tỉnh với chất lượng cực cao, đương nhiên, giá cả cũng đắt hơn những cửa hàng thông thường khác.

Nếu thực sự có thể nhập hàng từ cửa hàng của họ,

17:29 „ll 4G 8 ›

vậy thì chắc chắn có thể “đè bẹp” tất cả các cửa hàng khác xung quanh.

Ninh Thần có thể nghỉ ngờ rằng Hoắc Khải không quen nổi nhân vật lớn nào, nhưng sẽ không hoài nghi mức độ chân thật trong lời nói của anh.

“Người anh quen là nhân viên hay cửa hàng trưởng ở đó? Có thể chuyển cho chúng ta bao nhiêu hàng?” Ninh Thần hỏi.

“Chắc hẳn được tính là ông chủ… Còn về số lượng hàng, với quy mô của gia đình mình, anh thấy cũng không

c`ần quá nhi`ều. Chắc hắn là mình c`ần bao nhiêu họ có bấy nhiêu", Hoắc Khải đáp.

Ninh Th`ần không quá chú ý tới nửa đ`ầu câu nói của anh, chỉ nghĩ "ông chủ" kia là nhân vật t`ầm cỡ cửa hàng trưởng gì đó.

Nếu Hoắc Khải đã khẳng định như vậy, cho dù còn nước còn tát, Ninh Th`ần cũng gật đ`ầu: "Được, vậy anh hỏi thử xem!"

Tới qu`ầy thuốc, Ninh Th`ần vào trong mua thuốc, Hoắc Khải thì lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Hoằng Viễn.

Trước kia Hạ Hoằng Viễn từng đưa cho anh một tấm danh thiếp, trên đó ghi số điện thoại cá nhân của ông.

Người lấy được dãy số này không h`ênhi`ều đâu.

Điện thoại chỉ đổ chuông hai l`ần, cuộc gọi đã được kết

17:29 si 4G 8 `

< Chương 46: Giúp đỡ

nối, âm thanh cực kỳ dõng dạc của Hạ Hoằng Viễn vọng ra: "A lô, ai đấy nhỉ?"

"Phó hội trưởng Hạ, tôi là Hoắc… Lý Phong!" Hoắc Khải giới thiệu theo thói quen, suýt chút nữa đã buột

miệng nói sai.

“Ấy, cậu Lý đó hả, ha ha ha ha, tôi còn đang tính hôm nào đó có cơ hội phải hẹn cậu đi uống trà đây, không ngờ cậu chủ động gọi điện tới. Sao hả? Có phải không làm việc nổi ở nhà họ Cơ phải không? Chỉ cần cậu nói một câu thôi, tôi sẽ sắp xếp cho cậu ở bên chỗ tôi bất cứ lúc nào”, Hạ Hoằng Viễn nói.

Từ khi trao vị trí đại diện Hiệp hội Thương mại cho Cơ Hương Ngưng, tâm thế kiêng nể nhà họ Cơ của Hạ Hoằng Viễn đã giảm đi rất nhiều. Ý đồ lôi kéo nhân tài như Hoắc Khải đi cũng trở nên bạo dạn hơn trong lòng Hạ Hoằng Viễn.

Nếu là trước kia, người này không dám to gan lớn mật nói ra mấy câu thế này đâu.

Hoắc Khải cười cười: “Công ty vẫn khá ổn, vừa được thăng chức lên trợ lý tổng giám đốc, chỉ sợ trong thời gian ngắn không giúp được phó hội trưởng Hạ rồi”.

“Thăng chức hả?”, Hạ Hoằng Viễn chẹp miệng vài cái, giọng nói có phần ủ dột: “Sớm biết vậy đã không khen cậu nữa, để bọn họ nhìn nhận ra được nhân tài thì tôi lại

chẳng thấy dễ chịu gì!”

17:29 „ll 4G 8 ›

< Chương 46: Giúp đỡ

Trong suy nghĩ của Hạ Hoằng Viễn, Hoắc Khải chắc chắn là một nhân tài hàng đầu, có được trợ thủ như thế sẽ giúp ích rất nhiều cho sự nghiệp của mình.

Trước kia ông ấy từng khen Hoắc Khải trước mặt Cơ Hương Ngưng và Cơ Xương Minh vì tiếc nhân tài, không muốn để một người như thế bị lu mờ, lẩn khuất trong đám đông.

Mà bây giờ Hạ Hoằng Viễn cũng thực sự thấy hối hận. Đáng ra lúc trước không nên nói nhiều điều tốt đẹp như thế về Hoắc Khải! Chi bằng cứ mắng anh vài câu, để nhà họ Cơ cho anh nghỉ việc, như thế mình cũng dễ dàng chiêu mộ được người tài.

“Phó hội trưởng Hạ cười chê rồi, có thể từ một sạp hàng nhỏ ven đường tiến tới quy mô tiền tỷ, lại không được bất cứ nguồn vốn hỗ trợ nào, bản lĩnh như thế đâu cần người khác giúp đỡ nữa”. Hoắc Khải cũng bội phục từ tận đáy lòng.

“Chuyện này thì tôi sẽ không khiêm tốn đâu!” Hạ Hoằng Viễn cười ha ha.

Hai người cứ ông một câu tôi một câu, cứ như những người bạn già đã quen biết nhiều năm.

Hoắc Khải thật lòng khâm phục ông vua hoa quả, mà Hạ Hoằng Viễn cũng rất thích chàng thanh niên không kiêu ngạo không xu nịnh này, có thể nói là rất ăn khớp.

“Nếu không phải là từ chức rồi đến chỗ tôi làm việc,

17:29 „ll 4G 8 ›

< Chương 46: Giúp đỡ

chắc không phải cậu định mời tôi ăn cơm đấy chứ? Nếu cậu thực sự muốn mời thì tối nay tôi rảnh”, Hạ Hoằng Viễn nói.

“Chuyện ăn uống dễ thôi mà. Chỉ mấy hôm nữa, Hội đàm Thương mại sẽ bắt đầu, tới khi đó chắc chắn tôi sẽ đi. Còn ngày hôm nay, tôi tìm phó hội trưởng Hạ để nhờ ông giúp một chuyện!“ Hoắc Khải nói.

“Cậu cứ nói đi!”

“Bố vợ tôi mở một cửa hàng hoa quả. Đợt này do sạt lở mà các chủ vườn ở bản địa bị hỏng hết mùa màng. Tính

cách của ông ấy khá bảo thủ, sợ nhập hàng từ nguồn hàng không quen sẽ bị lừa, cho nên bây giờ không nhập được hoa quả ngon, việc buôn bán rất ảm đạm. Phó hội trưởng Hạ là chuyên gia trong phương diện này, có thể san sẻ ít hàng để cứu tế không?"

"Tôi cứ tưởng là vấn đề gì to tát lắm, chuyện nhỏ nhặt này đâu phải giúp đỡ gì, còn chưa đến mức độ nợ nhau một cái ân tình kìa". Hạ Hoằng Viễn tỏ ra tiếc nuối: "Được rồi, chuyện này cứ để tôi lo. Lát nữa cậu gửi địa chỉ vào số máy của tôi, đảm bảo đưa hàng tới trong vòng một tiếng đồng hồ".

"Không cần biết lớn hay nhỏ, chuyện này vẫn là tôi nợ phó hội trưởng Hạ một ân tình, xin được nói câu cảm ơn trước!" Hoắc Khải mỉm cười.

Hạ Hoằng Viễn là một người rất hào sảng, tính tình hai

17:29 „1Ï 4G 8 ›

người hòa hợp, nói chuyện thêm một lúc, đợi Ninh Thần ra khỏi quầy thuốc mới chịu cúp máy.

Thấy Hoắc Khải gõ chữ trên điện thoại, Ninh Thần

bước tới hỏi: “Tìm được người ta rồi à?“

“Đã thương lượng xong rồi, một tiếng đồng hồ sau sẽ chuyển hàng tới”, Hoắc Khải đáp.

“Họ đưa những gì tới vậy? Có hồng táo ngọt không? Người dân khu này thích ăn hồng táo lắm”, Ninh Thần hỏi.

“Chủng loại thì anh chưa hỏi tới, nhưng ông ấy làm việc thì cứ yên tâm, chắc loại nào cũng có”, Hoắc Khải trả lời.

Hạ Hoằng Viễn làm kinh doanh to như vậy, nếu chỉ có tí việc cỏn con này cũng xảy ra sơ suất thì không phù hợp với trình độ của ông ấy.

Thấy Hoắc Khải nói chắc như đinh đóng cột, Ninh Thần cũng không tiện hỏi thêm. Cho dù cô cảm thấy Hoắc Khải khá đỉnh đoảng khi không hỏi kỹ chủng loại. Nhưng anh gặp phải tình huống như thế này mà vẫn muốn làm chút chuyện gì đó giúp đỡ gia đình, đã là tốt lắm rồi.

Khi hai người sóng vai nhau quay về cửa hàng thì Ninh Quốc Năng vào trong nhà rồi, đi từ đằng xa đã nghe thấy tiếng cười ha hả rất to của ông khi được Đường Đường dỗ ngọt.

Còn Đặng Tuân Mai thì đứng đợi trước cửa. Ninh Thân bước tới, đang định nói đỡ cho Hoắc Khải vài câu để anh có cơ hội được vào nhà thì Đặng Tuấn Mai đã kéo tay cô, nhìn tới nhìn lui, sau cùng thở dài một tay: "Trông gầy đi nhiều thế. Con bé này, mấy năm mới về nhà một lần, đúng là nhẫn tâm!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 47: Trách Mắng

Tính cách của Ninh Thần hiển nhiên được di truyền từ

mẹ cô, hai mẹ con đứng trước cửa nhìn nhau mà mắt mũi

đỏ ửng.

"Con muốn về lắm chứ, nhưng nghĩ không có mặt mũi

nào gặp bố mẹ… Ninh Thần nghẹn ngào nói.

Ninh Quốc Năng ở bên trong nghe được, bất giác hừ một tiếng, lầm bầm nói: "Con là con gái bố, có gì đâu mà

không còn mặt mũi. Chỉ có thằng đàn ông con tìm về

không có thể diện. Chứ không phải con xấu mặt!"

"Ông bớt nói vài câu đi!" Đặng Tuấn Mai quay đầu

lườm chồng một cái rồi an ủi con gái: "Tính bố con là vậy

đấy, mấy hôm nay cũng nóng nảy hơn vì chuyện của cửa

hàng, con đừng chấp ông ấy".

"Con biết rồi!" Ninh Thần gật đầu: "Ban nãy Lý Phong

đã giúp nhà ta liên lạc với người của cửa hàng hoa quả

Hoằng Viễn, bảo họ vận chuyển hàng tới đây. Đến lúc đó

thay hết lô hoa quả không đạt chất lượng, chắc hẳn việc

làm ăn sẽ tốt hơn nhiều".

Đặng Tuấn Mai nghe vậy cũng thấy bất ngờ, bà liếc mắt nhìn Hoắc Khải rồi hỏi: “Cậu ta quen với cả người của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn à?“

“Cùng lắm thì quen được với thằng nhân viên nhân viên nào đó, sao hả, bảo người ta đưa vài ba cân hoa quả tới, định bắt tôi nhận cái ân tình này à?“ Ninh Quốc Năng lại hầm hừ.

Đặng Tuấn Mai bất đắc dĩ, nhưng không lên tiếng trách ông nữa, bởi vì suy nghĩ của hai người giống hệt nhau.

Thằng nhóc Lý Phong như thế thì quen được với nhân vật ghê gớm nào chứ?

Cho dù thực sự quen biết nhân viên của cửa hàng hoa

17:30 „ll 4G 8 ›

‹ Chương 47: Trách mắng

quả Hoằng Viễn, nhờ họ gửi hàng tới, thì gửi được mấy cân mấy lạng?

Bốn năm cân? Hay mươi mười lăm cân?

Chỉ với một tí tỉ hoa quả như thế thì không chống đỡ nổi một ngày, không thể đủ được.

Hai vợ chồng ông bà không hề ôm hi vọng gì nhiều, nhưng Ninh Thần rất coi trọng, bởi vì đây là lần đầu tiên cô có thể giúp bố mẹ trong vài năm qua.

"Bố, A Phong nói rằng họ sẽ đưa tới rất nhiều, chủng loại nào cũng có", Ninh Thần cố gắng nói tốt về anh.

Ninh Quốc Năng đang tìm phim hoạt hình cho Đường Đường chỉ ờm một tiếng rồi hỏi: "Giá cả thế nào?"

"Giá thì…" Ninh Thần thoáng sững người, cô biết giá cả thế nào đâu, đành nhìn về phía Hoắc Khải.

Hoắc Khải lắc lắc đầu đáp: "Anh không hỏi!"

"Không hỏi…" Đặng Tuấn Mai tỏ ra cực kỳ nghẹn lời.

Ninh Quốc Năng thì cười gần thành tiếng: "Đúng thật là hào phóng hào sảng, không thèm hỏi han gì đã dặn người ta mang hàng tới. Hoa quả của cửa hàng Hoằng Viễn tốt thì tốt thật, cái này tôi thừa nhận, nhưng giá cả cũng rất cao. Đến lúc đó người ta bán cho tôi với giá bán lẻ, có phải tôi vừa chịu lỗ vừa phải cảm ơn cậu không hả? Có câu nói như thế nào ấy nhỉ, à, đầu óc là một thứ hay ho, tiếc thay cậu không có".

17:30 „1Ï 4G 8 `

< Chương 47: Trách mắng

Ninh Thần ở bên cạnh tỏ ra rất thất vọng. Cô hi vọng có thể dùng cách giúp đỡ bố mẹ để cải thiện ấn tượng xấu của anh trong lòng hai ông bà suốt mấy năm nay. Nhưng bây giờ xem ra cô vẫn đánh giá cao khả năng của chồng mình rồi.

Bảo người ta mang hàng tới nhưng không hỏi giá, nhìn thế nào cũng không giống cách làm việc của một người biết kinh doanh.

May mà tính tình Đặng Tuấn Mai mềm mại hơn chồng. Dù không ôm hi vọng gì với chuyện hoa quả, nhưng thấy con gái buồn bã, bà vẫn mở lời cứu nguy: "Thôi thôi, cũng không phải chuyện gì to tát. Đừng nói chuyện này nữa, vào nhà ngồi đi!"

Đặng Tuấn Mai kéo tay Ninh Thần, dẫn cô đi thẳng lên tầng, chuẩn bị hỏi han kỹ lưỡng về cuộc sống của cô trong mấy năm nay.

Ninh Ngọc Lâm thì bị đuổi vào bếp rửa cua, Ninh Quốc Năng xem tỉ vi cùng Đường Đường, chỉ có Hoắc Khải dường như không có gì để làm cả.

Suy ngẫm trong chốc lát, anh đi về phía phòng bếp,
dự định giúp em vợ một tay.
Thế mà chưa đi được mấy bước đã bị Ninh Quốc Năng
gọi giật lại: "Đi đâu đấy? Coi chỗ này là nhà cậu hả, muốn
đi đâu thì đi à? Không phải cậu nhờ người ta chuyển hàng
tới sao, ra cửa mà đợi chứ".
17:30 „ll 4G 8 ›
‹ Chương 47: Trách mắng
"Ông ngoại ơi, bố cháu làm việc vất vả lắm, ông cho
bố cháu vào trong nhà ngồi đi mà!". Đường Đường nhõng
nhẽo với ông.
Ninh Quốc Năng không vì cháu gái mà bỏ đi thái độ
bài xích với Hoắc Khải, nhưng Hoắc Khải cũng không
muốn hai bố con tranh chấp với nhau vào lúc này, bèn chủ
động nói: "Không sao đâu Đường Đường, con xem tỉ vi với
ông ngoại nhé, bố ra cửa đợi người ta!"
"Nhưng con muốn ăn cua bố nấu cơ, bố đã hứa sẽ nấu
cua sốt cay cho con rồi mà". Đường Đường không vui lắm.
"Yên tâm, đảm bảo hôm nay sẽ cho con ăn cua sốt
cay, đợi người ta đưa hoa quả tới rồi bố sẽ đi nấu ngay"

Hoắc Khải mỉm cười nói.

Ninh Quốc Năng hừ một tiếng, trước kia Lý Phong không bu`ôn ngó ngàng tới con cái, chuyện này ông cũng biết. Bây giờ Hoắc Khải đột nhiên tỏ ra chú tâm tới Đường Đường như thế, trong mắt ông, anh chỉ đang diễn trò.

Còn đòi làm cua sốt cay, bảo cậu hấp con cua chưa chắc đã biết làm, ở đó mà giả bộ!

Ninh Quốc Năng ôm Đường Đường, nói với giọng cưng chi`âu: "Đường Đường ngoan, lát nữa ông ngoại bảo nhà hàng đưa tới cho cháu, ngon lắm nhé!"

"Không thích đâu, bố con nấu mới ngon!" Đường Đường phản đối rất kiên quyết.

Ninh Quốc Năng không muốn so đo với một thiên sứ

17:30 „11 4G 88 ›

‹ Chương 47: Trách mắng

bé nhỏ nên chỉ cười khà khà: "Xem phim hoạt hình trước nào!"

Thấy Đường Đường được ông ngoại chăm sóc, Hoắc Khải không để tâm nữa. Anh bước tới trước cửa hàng, đứng đó như th`ân gác cửa.

Mới sáng sớm nên g`ần như chẳng có khách, cho dù họ muốn mua hoa quả cũng tới cửa hàng của Cố Hải Dương.

Ninh Ngọc Lâm bước ra khỏi phòng bếp, thấy Hoắc Khải đứng lẻ loi ở đó, định trò chuyện với anh vài câu, nào ngờ bị Ninh Quốc Năng mắng cho một trận, đuổi đi.

Bất đắc dĩ, Ninh Ngọc Lâm đành lên gác tìm Ninh Th`ần.

Qua khoảng năm mười phút, hai mẹ con mới từ trên gác đi xuống.

Mắt của hai người đ`ều ửng đỏ, dường như vừa khóc xong.

Ninh Th`ần cố gắng kể tốt v`ề cuộc sống của mình trong mấy năm qua, nhưng những gì cô phải chịu đựng đã bị Ninh Ngọc Lâm tiết lộ ra ngoài từ lâu r`ồi. Biết con gái sống khổ sở, nhưng phải che che giấu giấu trước mặt người trong nhà, Đặng Tuấn Mai càng thêm khó chịu.

Lúc xuống t`ầng, nhìn thấy Hoắc Khải, bà càng ghét anh con rể này đến cực độ.

17:31 „ll 4G 8 ›

‹ Chương 47: Trách mắng

Năm đó con gái mình gặp ai mà chẳng được người ta khen? Tất cả mọi người đều cho rằng, cô sẽ lấy được một người tốt, sống cuộc sống sung sướng.

Nhưng ai ngờ rằng, cô đột nhiên lấy một anh mọt sách không ai biết mặt gọi tên.

Lý Phong không chỉ là con mọt sách, mà còn mồ côi.

Nghe nói bố mẹ anh mất sớm, chỉ có một chút tài sản đã được dùng hết vào việc học hành rồi.

Khi Ninh Thần lấy anh, thậm chí đến xe hoa cũng không có, Ninh Quốc Năng đành phải tìm vài chiếc Mercedes Benz tiễn cô đi.

Ngày hôm ấy, Ninh Quốc Năng uống hết một cân rượu Mao Đài đã cất giữ từ lâu, sau đó đập hết hai thùng rượu còn lại. (Một cân rượu tương đương với nửa lít.)

Những chai rượu hỉ đã được ông cất giữ nhiều năm, định lôi ra lấy may mắn trong ngày con gái xuất giá bỗng trở thành cái gai trong mắt, vừa nhìn thấy đã tức hộc máu.

Cũng chính vì con gái lấy phải người chồng không như ý, hai vợ chồng Ninh Quốc Năng mới ghét Lý Phong đến

độ này.

Thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ,

chuyện này hoàn toàn có thể hiểu được.

Có lẽ vì vừa mới nói chuyện cùng con gái xong nên

Đặng Tuấn Mai vô cùng đau lòng. Sau khi giục cô xuống

nhà, bà lập tức rảo bước tới trước mặt Hoắc Khải và hỏi:

17:31 „1Ï 4G 8 `

‹ Chương 47: Trách mắng

“Cậu định để con gái tôi cứ khổ sở mãi như thế này à? Nói

thẳng thừng nhé. Con gái tôi lúc ở nhà không thiếu ăn

không thiếu mặc, chưa từng chịu khổ. Nhưng cậu nhìn

xem bây giờ con bé thành ra thế nào rồi. Hai bàn tay thô

ráp như phụ nữ làm việc đồng áng, da dẻ cũng xấu, đến

cả quần áo cũng là đồ cũ từ mấy năm trước. Không phải

tôi muốn mắng mỏ cậu, nhưng cậu lấy được một người vợ

tốt mà cậu đối xử với con bé như thế? Không sợ bị sét

đánh à!”

Giọng điệu của Đặng Tuấn Mai rất kích động, Ninh

Thần vội vàng bước tới khuyên can: “Mẹ, A Phong thực

sự thay đổi rất nhiều, không còn giống lúc trước nữa rồi!”

“Có gì khác đâu chứ? Tết nhất, đến một câu bố mẹ cũng không biết gọi, đứng đây như cái cột ấy, có khác gì đâu?” Đặng Tuấn Mai tỏ ra bất mãn.

Anh không gọi bố mẹ là vì vừa mới gặp mặt, Ninh Quốc Năng đã bắt đầu mắng chửi. Đặng Tuấn Mai lấy chuyện này ra để nói, thực chất là đang gây sự.

Nhưng bà gây sự cũng có nguyên nhân cả, ai làm bố mẹ nhìn thấy con cái chịu cực chịu khổ mà không đau lòng, không tức giận?

Hoắc Khải hiểu được tâm trạng của Đặng Tuấn Mai, thậm chí rất ngưỡng mộ Ninh Thần có được người bố người mẹ như vậy.

Ở nhà họ Hoắc, không ai vì Hoắc Khải mà nói như vậy.

17:31 „ll 4G 8 ›

Anh chịu khổ, chịu mệt, đổ mồ hôi, sôi nước mắt, đều vì cống hiến cho gia tộc.

Chưa chết thì anh phải ló đầu ra, chết thì chôn.

Trong trí nhớ của Hoắc Khải, bố mẹ anh cực kỳ nghiêm khắc, nghiêm khắc đến mức gần như vô tình.

Cái gì là tình thương của bố mẹ, cái gì là niềm vui tuổi thơ, anh không hề có ấn tượng.

Nếu có, chỉ có đủ thứ kiến thức không giới hạn phải học từ khi còn nhỏ đến lớn, học cách quan sát nắm bắt lòng người, học cách bày mưu tính kế, quyết định sách lược.

Anh biết mọi thủ đoạn để giúp người ta thành công, chỉ thiếu mỗi tình cảm cơ bản nhất, mà đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Hoắc Khải thề rằng nhất định sẽ bảo vệ hai mẹ con cô dù chỉ được Đường Đường chia cho nửa cây xúc xích.

"Mẹ, mẹ mắng rất đúng!". gương mặt Hoắc Khải rất thành khẩn: "Trước kia con đã để hai mẹ con cô ấy chịu khổ, không có gì để biện hộ cả. Nhưng con đang thay đổi, và con có thể chắc chắn, con nhất định sẽ tốt hơn. Cho nên, mong mẹ và bố cho con một cơ hội. Nếu con không thể chứng minh được bản thân mình, vậy thì cho dù bố mẹ cầm chổi quét đi, cầm gậy đuổi đánh, con cũng không nói nửa lời!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 48: Ba Tấn Hoa Quả

Vẻ chân thành đột nhiên xuất hiện của anh khiến Đặng

Tuấn Mai không thể nào trách mắng tiếp được nữa, thậm chí trong lòng người mẹ vợ này còn thấy kinh ngạc.

Bởi vì tính cách của Lý Phong trước nay rất kiêu ngạo,

tuy anh nói như rồng leo làm như mèo mửa, tự phụ mà

không có căn cứ thực tế này, nhưng anh chưa từng đứng

yên mặc cho người ta quát mắng như vậy.

Cho dù là Đặng Tuấn Mai và Ninh Quốc Năng, năm

xưa chỉ vì nói vài câu mà anh chàng này bực mình quay

đầu bỏ đi luôn, khiến tình huống lúc ấy vô cùng lúng túng.

Anh thiếu tôn trọng người lớn như thế, chẳng thể

trách Ninh Quốc Năng không giữ thể diện cho anh.

Bây giờ, Hoắc Khải có chừng có mực, biểu hiện gần

như hoàn toàn khác biệt với Lý Phong, Đặng Tuấn Mai

nhất thời không biết nói gì hơn.

Tính tình Ninh Quốc Năng khá thẳng thắn, suy nghĩ

cũng ít hơn, ông hừ một tiếng: "Nói thì ra vẻ lắm, tiếc rằng

toàn làm việc không ra dáng con người!"

“Ôi, ai làm việc không ra dáng con người thế, sao tôi vừa tới đã mắng người ta rồi!”, một âm thanh vang lên ngoài cửa.

Ninh Quốc Năng nhìn ra, thấy Cố Hải Dương đang xách một giỏ chuối với thanh long, mặt mũi ông sa sầm xuống: “Ông tới đây làm gì?”

“Còn làm gì nữa, tặng đồ ăn cho cháu gái tôi chứ gì.

17:31 „ll 4G 8 ›

‹ Chương 48: Ba tấn hoa quả

Mấy thứ đồ trong cửa hàng của ông có ăn nổi không, chua loét loèn loẹt“ Cố Hải Dương nói rồi nhét giỏ hoa quả trong tay cho Ninh Thần, cười khà khà bảo: “Mấy năm không gặp, chú cũng không có cái gì tặng được. Cháu cầm ít hoa quả mà ăn, không đủ thì qua chỗ chú lấy thêm”.

Ninh Thần cảm thấy khá lúng túng, nhận cũng không được mà không nhận cũng không xong.

Mặt mũi Ninh Quốc Năng đen thui như đáy nồi. Ông mở cửa hàng hoa quả mà Cố Hải Dương chạy tới tặng hoa quả cho Ninh Thần, chẳng khác nào vả vào mặt ông?

Nhưng chuyện này mà tha thứ được thì còn chuyện gì không thể tha thứ nữa, Ninh Quốc Năng võ vào tay ghế sofa, đứng bật dậy, chỉ vào mặt Cố Hải Dương: "Lão già họ Cố kia, sáng sớm ra ông muốn làm tôi bực mình thêm đúng không?"

"Nói năng kiểu gì vậy, sao tôi lại làm ông bực mình chứ?" Cố Hải Dương bĩu môi: "Tôi nói sai gì đâu nào. Hoa quả trong cửa hàng của ông về cơ bản là chua loét, không thể ăn nổi. Ban nãy còn có mấy người khách hàng cũ của ông chạy tới mua hoa quả, nói là quýt nhà ông chua quá không ăn nổi, chuối cũng cứng như đá, vừa nhìn đã biết chín ép, ăn còn chát. Ông Ninh à, tuy chúng ta lớn tuổi rồi, nhưng cũng phải bắt kịp thời đại. Thời buổi nào rồi mà còn không chịu ra ngoài học hỏi, sớm muộn gì cũng thua

17:32 „1Í 4G M ›

thiệt thôi".

Người có mắt đều nhìn ra được, Cố Hải Dương đang khoe khoang công việc làm ăn của cửa hàng ông ta.

Mười mấy năm trước, cửa hàng của Ninh Quốc Năng

buôn bán phát đạt, con gái cũng xinh xắn, đắc chí thôi rồi. Bây giờ con gái lấy nhầm chồng, công việc buôn bán hoa quả cũng sắp lụi, Cố Hải Dương mãi mới kiếm được cơ hội chiếm thế thượng phong, đâu thể bỏ qua được. Cứ vài ba ngày lại chạy sang bên này, dáng vẻ vênh váo của ông ta không thể nào rõ ràng hơn được nữa.

"Ông!", Ninh Quốc Năng tức không chịu nổi, đã định vung nắm đấm rồi, may mà Ninh Ngọc Lâm ngăn cản kịp thời.

Tuy rằng hành vi của Cố Hải Dương rất giống tiểu nhân đắc chí, nhưng họ là hàng xóm bao nhiêu năm rồi, ra vào giáp mặt nhau, không thể nào động tay động chân chỉ Vì chuyện nhỏ nhặt như vậy.

"Chú Cố, chú bớt nói vài câu đi ạ. Bố cháu không khỏe đâu, chú làm ông ấy tức quá có chuyện gì thì sao!" Ninh Ngọc Lâm nói.

"Chuyện này cháu phải nhìn cho rõ nhé, chú có lòng quan tâm ông ấy thôi, muốn giúp ông ấy tìm đường ra, sao lại tức chú chứ", Cố Hải Dương nói rồi nhìn sang Ninh Thần, biểu cảm vẫn khá đắc ý: "Cháu gái à, cháu phải

khuyên ông bố cứng đ`ầu của cháu đi. Rõ ràng hoa quả ở

17:32 „ll 4G 8 ›

‹ Chương 48: Ba tấn hoa quả

tỉnh khác ngon hơn, cũng chỉ tôn thêm ít tiên vận chuyển, sao không chịu đi xem xét thử chứ. Nếu sợ bị lừa thì đi cùng chú đây này, có chú đảm bảo cho".

"Ông đảm bảo cái con khi! Thời tôi mới buôn hoa quả, ông còn chẳng có cháo mà húp, còn vênh cái mặt lên bảo tôi đi theo ông? Cứ nằm mơ tiếp đi! Dù Ninh Quốc Năng này có chết đói cũng không bao giờ nhập hàng cùng chỗ với ông!", Ninh Quốc Năng quát `ầm lên.

"Coi coi cái tính ông kia…" Cố Hải Dương tỏ ra bất đắc dĩ, lắc lắc đ`ầu: "Được thôi, vậy tôi cũng không nói nhi`ều nữa. Bây giờ trong cửa hàng vẫn còn khá nhi`ều khách, tôi phải v`ề đây. Cháu gái, ăn nhi`ều hoa quả vào nhé, chỗ chú nhi`ều lắm, muốn ăn cứ qua lúc nào cũng được".

Ninh Th`ần không biết nên trả lời ông ta thế nào, nên nói "được" hay "không được" đây?

Dù sao trả lời kiểu gì cũng đắc tội người ta…

Ngay khi Cố Hải Dương quay người định đi ra khỏi cửa

hàng thì một chiếc xe chở hàng cỡ vừa chầm chậm trờ tới.

Cửa kính xe hạ xuống, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi trông rất nho nhã thò đầu ra hỏi Hoắc Khải đang đứng trước cửa: "Xin hỏi anh có biết anh Lý Phong không ạ?"

"Chính là tôi!" Hoắc Khải trả lời.

Liếc mắt nhìn dòng chữ in trên thùng xe là Hoắc Khải

17:32 „ll 4G 8 ›

biết ngay lai lịch của đối phương.

Chữ "cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn" vừa to vừa rõ thế kia.

Anh nhìn thấy, Cố Hải Dương nhìn thấy, Ninh Quốc Năng và những người khác ở trong nhà cũng nhìn thấy.

Thấy chiếc xe của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn đỗ ở đây, Cố Hải Dương thoáng kinh ngạc: "Đây không phải xe bảo quản đông lạnh của Hoằng Viễn à? Sao lại tới đây?"

Với tư cách là "đầu tàu" hoa quả của tỉnh, tất cả cửa hàng hoa quả đứng tên Hạ Hoằng Viễn đều sử dụng xe

bảo quản đông lạnh để đảm bảo hoa quả luôn tươi ngon nhất từ lúc hái xuống tới khi được khách mua về.

Cách vận chuyển này đòi hỏi chỉ phí đầu tư khá cao, các cửa hàng hoa quả bình thường không thể dùng được.

Cũng chỉ có doanh nghiệp đầu tàu như vậy mới đảm bảo mọi chỉ tiết luôn hoàn hảo.

Nghe thấy câu hỏi của Cố Hải Dương, Hoắc Khải mỉm cười: "Chất lượng hoa quả trong nhà không ổn lắm, cháu nhờ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn chuyển tới một ít để thay thế".

Cố Hải Dương nghe xong mà sững sờ, nhờ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn chuyển hàng tới thay thế?

Thật hay đùa vậy?

Ông ta biết Lý Phong, biết anh ta là cậu con rể vô dung nhà ho Ninh, cũng là chuyên cười của hàng xóm

17:32 „ll 4G 8 ›

Một người như thế mà gọi được cả xe đông lạnh của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn tới đưa hàng?

Tuy ban đầu khá kinh ngạc, nhưng sau cùng Cố Hải Dương cũng hiểu ra.

Đang định bán hàng lỗ vốn để lấy tiếng tăm à?

Cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn không bán sỉ, nếu lấy hàng từ chỗ họ, vậy là mua lại với giá bán lẻ rồi.

Cố Hải Dương quay đầu liếc nhìn Ninh Quốc Năng rồi cười khà khà: "Ông Ninh, ông đúng là chịu chỉ thật đấy!"

Ý tứ trong câu nói của ông ta, Ninh Quốc Năng hiểu được chứ, ông ta đang nói ông lấy lỗ làm lãi, bỏ tiền ra mua tiếng tăm chứ chẳng lệch đi đâu được, sau cùng chỉ khiến người ta chê cười.

Một cửa hàng hoa quả bé tí xíu mà lấy danh tiếng của Hoằng Viễn để đảm bảo cho mình, có đỡ nổi khoản lỗ này không?

Đúng lúc này, bốn anh chàng chạy việc từ trên xe nhảy xuống. Người ban nãy hỏi chuyện Hoắc Khải lấy ra một phiếu nhập hàng, cung kính nói với anh: "Chào anh Lý, tôi là cửa hàng trưởng Hà Minh Lượng, đến từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn. Đây là danh sách hoa quả đưa tới chỗ anh, bên trên đã liệt kê chỉ tiết chủng loại và giá

cả. Mời anh xác nhận lại, nếu không có vấn đề gì thì chúng tôi bắt đầu dỡ hàng".

17:32 „1Ï 4G 8 ›

‹ Chương 48: Ba tấn hoa quả

Cố Hải Dương ở bên cạnh cũng sửng sốt, cửa hàng trưởng của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn.

Đừng chỉ nhìn vào anh ta là một cửa hàng trưởng, còn phải xem cửa hàng của anh ta thế nào.

Cửa hàng trưởng trong chuỗi cửa hàng này cũng khá hơn hộ kinh doanh nhỏ lẻ như Cố Hải Dương rất nhiều.

Cửa hàng trưởng đích thân đưa hàng tới? Có nhất thiết phải làm vậy không?

Hoắc Khải không nghĩ nhiều như ông ta, lướt mắt nhìn đại khái phiếu nhập hàng, số lượng khá nhiều, giá cả cũng ưu đãi, bèn gật đầu luôn: "Không có vấn đề gì, bắt đầu dỡ hàng đi!"

Nói xong, Hoắc Khải quay đầu nói với Đặng Tuấn Mai: "Mẹ ơi, lần này họ đưa tới khá nhiều hàng, mẹ xem xem nên thay luôn hàng trên giá, hay cứ chuyển vào trong trước rồi thay dần dần?"

Đặng Tuấn Mai vẫn chưa hiểu rõ tình hình. Bà vốn tưởng Hoắc Khải chỉ nhờ người ta đưa tới vài ba ki-lô-gam để ứng cứu thôi, ai ngờ được, cả một xe bảo quản đông lạnh lái tới đây luôn.

Một chiếc xe to như thế này không thể nào chỉ vận chuyển vài ba cân hoa quả, chí ít cũng phải cả trăm ki-lô-gam!

Đặng Tuấn Mai không nghĩ đến vậy mấy trăm ki-lô-gam này có đủ dùng hay không, mà đang nghĩ xem

17:32 „ll 4G 8 ›

chuyến này sẽ lỗ bao nhiêu tiền?

Ninh Quốc Năng bước thẳng tới chỗ anh, mặt mũi xám xịt, lên giọng quở trách Hoắc Khải: “Rốt cuộc cậu đã gọi bao nhiêu hoa quả? Đầu óc có bị úng nước không hả!”

Dăm ba cân hoặc cùng lắm tầm trăm cân hoa quả, nhà họ Ninh vẫn chịu lỗ được. Giống như những gì Cố Hải Dương nghĩ, họ mua vào với giá bán lẻ, coi như mua cho con gái mình thôi.

Nhưng nếu nhiều quá, làm sao họ nỡ chịu lỗ như vậy?

Hoắc Khải liếc nhìn phiếu nhập hàng trên tay rồi đáp:

“Chắc khoảng ba tấn ạ!”

Ninh Quốc Năng nghe xong mà hai mắt thẳng đơ, ông

ôm ngực, suýt nữa ngồi bệt xuống đất.

Ba, ba tấn?

Nếu tính giá bán lẻ của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn

thông thường cao hơn cửa hàng khác khoảng 20% thì

năm mươi ki-lô-gam hoa quả với đủ chủng loại có giá cao

hơn khoảng hai trăm tới ba trăm tệ.

Nếu chỉ lỗ ba trăm tệ, Ninh Quốc Năng cũng không để

tâm lắm, đi ăn một bữa ở nhà hàng cũng phải mất chừng

này tiền.

Nhưng ba tấn, vậy là sẽ lỗ gần hai mươi ngàn tệ!

Lúc kinh doanh khá khẩm nhất, cửa hàng của ông

cũng chỉ kiếm được từng ấy trong một tháng, bây giờ một ngày lỗ từng ấy, Ninh Quốc Năng suýt nữa chết ngất luôn.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 49: Chất Lượng Siêu Đỉnh

"Anh, anh đúng là ngu như bò! Tôi tức chết đi được!

Tức chết đi được!" Ninh Quốc Năng chỉ vào Hoắc Khải, toàn thân run rẩy, chỉ muốn giơ chân đạp anh chết tươi.

Cố Hải Dương ở bên cạnh nhìn cảnh ấy mà cười trộm,

hóa ra là chuyện tốt đẹp mà anh rể vô dụng nhà họ Ninh

gây ra. Đã bảo rồi mà, Ninh Quốc Năng làm sao nỡ để

mình chịu lỗ.

Ninh Thần không hiểu rõ lắm mấy thứ này, thấy sắc

mặt bố mẹ khó coi như vậy, vội vàng hỏi: "Mẹ, sao thế

này? Nhiều hoa quả quá à?"

Nói thật lòng, cô cũng cảm thấy hơn ba tấn hoa quả

hơi bị nhiều. Cửa hàng này có lớn lắm đâu, nhập nhiều

hàng thế để làm gì.

Đặng Tuấn Mai biết con gái không hiểu mấy thứ này,

đành thở dài một tiếng: "Không thể trách bố con tức giận

như vậy được. Giá bán ra của cửa hàng hoa quả Hoằng

Viễn cao hơn chúng ta ít nhất là 20%. Nếu nhập hết ba

tấn hoa quả này thì chí ít cũng phải lỗ mười đến hai mươi

ngàn tệ. Nói gì đến bố con, cả mẹ cũng muốn mắng người r ồi đây"

Ninh Th ần nghe xong mà sững người, nhập hàng một l ần mà lỗ hai mươi ngàn tệ?

Cô lập tức nhìn v ề phía Hoắc Khải, đang định lên tiếng hỏi thì Hoắc Khải đã dở khóc dở cười: "Mẹ, con có bảo những loại hoa quả này được nhập vào bằng giá bán lẻ

17:34 „ll 4G 8 ›

đâu?"

Nói r ồi, Hoắc Khải đưa phiếu nhập hàng trong tay cho Đặng Tuấn Mai: "Tuy rằng con không hiểu quá nhi ều v ề tình hình hiện tại của ngành hoa quả, nhưng căn cứ theo giá mua bình thường thì chắc hẳn cũng vẫn bình thường".

Đặng Tuấn Mai nhận lấy bảng giá, vừa liếc nhìn đã không nén được tiếng hô ngạc nhiên: "Rẻ thế này thôi sao!"

Thái độ ngạc nhiên của vợ khiến Ninh Quốc Năng cũng không kiềm lòng được mà liếc một cái. Khi nhìn thấy giá cả trên phiếu nhập hàng, ông cũng phải sững người.

Hoắc Khải ở bên cạnh mỉm cười và nói: “Thế nào ạ, giá này chắc không đắt đâu nhỉ? Nếu không có vấn đề gì thì để họ chuyển hàng vào thôi!”

Giọng nói của Đặng Tuấn Mai cũng trở nên run rẩy, bà gật đầu trong vô thức: “Chuyển, chuyển đi…”

Ninh Quốc Năng cũng không phản đối, giá cả trên phiếu nhập hàng đã chặn lại tất cả mọi lời từ chối của ông rồi.

Nhưng Ninh Quốc Năng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ được suy nghĩ kỳ thị của bản thân mình: “Giá cả rẻ như thế này, rất có khả năng là hàng tồn hàng dư mà người ta không lấy nữa. Tôi phải xem chất lượng thế nào trước đã!”

Chủ cửa hàng Hà Minh Lượng tuy không hiểu được quan hệ của mấy người này, nhưng vừa nhìn đã biết Ninh

17:34 „ll 4G 8 ›

Quốc Năng là bậc bề trên của Hoắc Khải.

Hà Minh Lượng lập tức chạy tới, chủ động giúp Ninh Quốc Năng kiểm tra hàng hóa.

Mà Cố Hải Dương thì tò mò bước tới hỏi: “Mấy người

định nhập hàng từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn thật à? Giá cả thế nào?"

"Thấp lắm, không khác gì so với các nhà vườn thông thường", Đặng Tuấn Mai đáp.

Cố Hải Dương đâu thể tin được, hàng hóa ở cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn đắt có tiếng, đâu thể có giá nhập hàng ngang với các chủ vườn bình thường? Bà tưởng họ làm từ thiện hả?

Cho nên hoặc là giá cả bị làm giả, hoặc là chất lượng hoa quả không ổn.

Cố Hải Dương cảm thấy chắc hẳn Đặng Tuấn Mai sẽ không nói dối về giá cả, vậy thì có lẽ là khả năng thứ hai rồi.

Thế mà chưa được hai phút sau, Ninh Quốc Năng đã phấn khích chạy tới, hô hào mấy anh chàng chạy việc: "Nào nào nào, chuyển đồ vào trong! Ngọc Lâm, nhanh chóng dọn kho ra đi con! Không, tất cả hàng hóa trên giá bỏ hết vào kho cho bố, tất cả hoa quả mới bày thẳng lên trên!"

Trong tay Ninh Quốc Năng ôm một thùng nho, gói

bằng giấy xi măng, trên thùng nhựa phủ thêm một lớp ni-

17:34 „ll 4G 8 ›

X Chương 49: Chất lượng siêu đỉnh

lon bảo quản, trông rất cao cấp.

Vẻ phấn khích của ông khiến Cố Hải Dương càng thêm nghi hoặc, không thể kiềm lòng được, bèn hỏi: "Ông Ninh, hoa quả này tốt lắm hả?"

"Đương nhiên là tốt rồi, tốt cực kỳ luôn!" Ninh Quốc Năng liếc nhìn ông ta với vẻ đắc ý: "Mấy thứ trong cửa hàng của ông á, có thúc ngựa chạy theo cũng đuổi không kịp".

Ông nói như thế khiến Cố Hải Dương cảm thấy không phục.

Hoa quả mà ông ta nhập vào cũng được lấy từ chủ vườn có danh tiếng tốt bên ngoài tỉnh, chất lượng không thua kém gì các chủ vườn tại bản địa.

Bảo ông ta thúc ngựa cũng không đuổi kịp, vậy thì chất lượng hàng phải tốt đến cỡ nào?

Hàng nhập khẩu hoàn toàn? Lựa chọn khắt khe hả?

"Nói thì hay lắm, ai biết có phải mấy thứ kỳ cục hay

không", Cố Hải Dương bĩu môi.

Ninh Quốc Năng vốn đã khó chịu vì ngày nào ông ta cũng tới khoe khoang, nghe được câu này, lập tức xé luôn lớp màng bọc bảo quản trên thùng nhựa, xách chùm nho ra khỏi lớp giấy xi măng, cười gằn với ông ta: "Vậy ông nhìn cho kỹ xem, có phải loại hàng xấu xí kỳ cục không!"

Cố Hải Dương nhìn sang mà không khỏi sững người.

17:34 „ll 4G 8 ›

Chỉ thấy chùm nho trong tay Ninh Quốc Năng quả nào cũng to như mắt rồng, màu tím rất thuần, sáng bóng như mã não. Cách xa tận mấy mét mà vẫn ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng.

Cố Hải Dương làm nghề bán hoa quả bao nhiêu năm rồi, vừa nhìn đã nhận ra ngay đây là giống nho Kyoho có chất lượng cao nhất trong đợt này.

Không đợi ông ta kịp hoàn hồn, người của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn đã liên tục vận chuyển các loại hoa quả khác vào trong.

Chuối vàng ruộm, thanh long đỏ hồng, dưa hấu xanh

mướt, dâu tây đỏ mọng, việt quất xanh sẫm…

Đủ các loại hoa quả, cần gì cũng có. Mà nhìn từ bề ngoài thì chất lượng của loại nào cũng rất cao.

Cố Hải Dương từng ghé thăm cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn, ông ta nhìn ra được, những thứ này và hoa quả bán trong cửa hàng kia không khác biệt gì.

So với mấy loại hoa quả được chọn lựa kỹ càng này, loại hàng trong cửa tiệm của ông ta quả thực không đáng kể đến.

Thấy sắc mặt Cố Hải Dương không tốt, Ninh Quốc Năng bỗng thấy vui hơn hẳn, ông đắc ý bảo: "Thế nào hả, bây giờ đã phục rồi chứ?"

Cố Hải Dương hoàn hồn, lầm bầm nói: "Chất lượng cao thì đã sao, giá đắt lòi mắt, kiểu gì cũng lỗ ngã ngửa

17:34 „ll 4G 8 ›

< Chương 49: Chất lượng siêu đỉnh luôn đấy"

"Con mắt bên nào của ông nhìn thấy giá cả đắt hả?"

Ninh Quốc Năng cầm lấy phiếu nhập hàng trên tay Đặng Tuấn Mai, giơ ra trước mặt Cố Hải Dương: "Ông mở banh

hai con mắt mà ra nhìn, giá này mà ông dám chê đắt?“

Cố Hải Dương lướt mắt nhìn xong lập tức sững người.

Giá cả trên phiếu rẻ đến bất ngờ.

Một số loại hoa quả trái mùa hoặc ít thấy thì giá cả về cơ bản ngang bằng với giá nhập hàng mọi khi của họ.

Nhưng những loại hoa quả phổ biến thì rẻ hơn ít nhất 10%, thậm chí có loại rẻ hơn 20%.

Giá cả này còn rẻ hơn Cố Hải Dương tới tỉnh khác nhập hàng nhiều.

“Sao có chuyện ấy được… Cố Hải Dương sững sờ nhìn phiếu nhập hàng, không thể nói lên lời.

Ông ta thực sự không sao hiểu nổi. Hàng hóa nhập về từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn sao có thể rẻ đến thế được!

Ninh Quốc Năng không chê cười ông ta nữa, chỉ lặng lẽ liếc mắt nhìn Hoắc Khải.

Ban nãy nhìn thấy mức giá này, rồi lên xe xem rõ chất lượng của hoa quả, Ninh Quốc Năng cũng chấn động chẳng kém gì Cố Hải Dương.

Ông cũng không sao hiểu nổi, Hoắc Khải làm được

17:34 „1Ï 4G 8 ›

‹ Chương 49: Chất lượng siêu đỉnh

bằng cách nào.

Chất lượng hoa quả cao như vậy mà giá nhập vào còn rẻ hơn bình thường, nếu không phải biết được lai lịch của Hoắc Khải, kể cả bảo cậu con rể này là con trai ruột của ông chủ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn chắc Ninh Quốc Năng cũng không dám nghỉ ngờ gì.

Cũng chỉ có con trai ruột mới lấy được mức giá như thế này nhỉ?

"Được rồi được rồi. Có gì đáng khoe khoang đâu, già đầu cả rồi mà cứ thích so bì tị nạnh như đứa trẻ con ấy", Đặng Tuấn Mai giằng lại phiếu nhập hàng, đồng thời lên tiếng hòa giải.

Bây giờ tâm trạng Ninh Quốc Năng rất tốt đẹp, cũng không buồn nói nhiều, chỉ lấy một túi nho với mấy quả thanh long, dùng túi ni-lông đựng lại rồi nhét vào tay Cố Hải Dương, cười khà khà bảo: "Muốn ăn hoa quả thì tới đây lấy, kiểu gì cũng đủ".

Cố Hải Dương cũng từng làm hành động tương tự, bây

giờ thời thế thay đổi khiến mặt mũi ông ta hết đỏ rồi xanh, nhưng không nói nổi câu nào.

Ông ta rất muốn chất vấn tính chân thực của phiếu nhập hàng kia, nhưng chiếc xe bảo quản đông lạnh của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn vẫn còn đỗ ở đó, lấy cái gì ra để chất vấn?

Chí ít thì Cố Hải Dương biết rằng Ninh Quốc Năng

17:35 „ll 4G 8 ›

‹ Chương 49: Chất lượng siêu đỉnh

tuyệt đối sẽ không móc ra nhiều tiền để thuê một chiếc xe đông lạnh về diễn trò, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Mà tính chân thực của sự việc lần này càng lúc càng khiến ông ta không thể nào tin nổi.

May mà tuy rằng hoa quả nhà họ Ninh đã vớt vát được thể diện rồi, nhưng vẫn còn một anh con rể vô dụng kia mà.

Cố Hải Dương vô thức ngó lơ sự thật lô hoa quả này được Hoắc Khải giúp họ nhập về, chỉ nghĩ đến anh con rể nhà họ Ninh này, từ đầu đến cuối vẫn là một trò cười.

Bây giờ cứ ở lại đây chỉ càng thêm chật vật, Cố Hải

Dương xị mặt quay người định đi.

Khi ông ta đi ngang qua thì điện thoại của Hoắc Khải

đổ chuông.

Anh cầm điện thoại lên nghe, bên trong vọng ra âm

thanh của Hạ Hoằng Viễn.

Tâm trạng của ông vua hoa quả này hình như cũng

khá lắm, vừa cười ha hả vừa hỏi: "Cậu em Lý, hoa quả đã

đến chưa?'

"Đã đến nơi rồi, đang tiến hành dỡ hàng", Hoắc Khải

trả lời: "Chất lượng rất tốt, cảm ơn phó hội trưởng Hạ

nhé!"

"Khách sáo với tôi làm gì, chút chuyện vặt vãnh này

đâu đủ nhét kẽ răng. Nhưng tình cảm là tình cảm, kinh doanh vẫn là kinh doanh. Số hoa quả này tôi có thể cung

ứng cho cậu với giá nhập vào, không thể đưa nhiều,

nhưng cũng không đưa ít, không thành vấn đề chứ?" Hạ

Hoằng Viễn hỏi.

"Nếu như thế mà tôi còn nói là có vấn đề chẳng phải

tôi quá tham lam sao!" Hoắc Khải cười cười đáp lại.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 50: Chấn Động Trong Lòng

hàng hoa quả Hoằng Viễn. Tận khi đi ra khỏi cửa hàng, nhìn bốn anh chàng chạy

việc đang theo sau Hà Minh Lượng không ngừng vận

chuyển hoa quả, rồi nhìn chiếc túi trong tay mình, Cố Hải

Dương cảm thấy lòng dạ nghẹn ứ.

Điều khiến ông ta muốn hộc máu hơn là có không ít

người quanh đó thấy chiếc xe đông lạnh của cửa hàng

hoa quả Hoằng Viễn nên bị thu hút tới chỗ này, một vài

người quen còn hỏi Ninh Quốc Năng đang định làm gì.

Ninh Quốc Năng đứng trước cửa tiệm, cười khà khà

rất to: "Bởi vì chất lượng của hoa quả lúc trước không đạt

yêu cầu khiến mọi người ghét bỏ, cho nên tôi cố tình tới

cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn nhập hàng về. Mọi người

cứ yên tâm về chất lượng, bảng hiệu của cửa hàng hoa

quả Hoằng Viễn cơ mà. Mọi người vẫn không tin được

chắc? Còn về giá thành, tôi xin đảm bảo với mọi người,

không khác biệt gì so với lúc trước. Ninh Quốc Năng này

cho dù chịu lỗ chịu thiệt cũng không thể để bà con lối

xóm mắng tôi đội giá trên trời được!”

Rất nhiều người vốn không định mua hoa quả, nhưng nghe nói đây là hàng nhập từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn, ai cũng tò mò.

Khi Cố Hải Dương về đến cửa hàng nhà mình, ông ta kịp nhìn thấy vài khách hàng cũ đang định vào cửa hàng thì bỗng ngó nghiêng về phía Ninh Quốc Năng.

17:35 „ll 4G 8 ›

“Đấy không phải xe vận chuyển chuyên dụng của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn à? Sao lại dừng trước cửa nhà lão Ninh vậy?”

“Ban nãy hình như tôi nghe thấy có người nói hôm nay lão này cố tình nhập hàng từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn, mà giá bán lẻ vẫn như bình thường, không tăng giá!”

“Thật hay đùa vậy? Qua xem thử đi, nếu không tăng giá thật thì chắc chắn phải mua từ chỗ ông ấy rồi!”

Nói xong, mấy người kia đi mất.

Cố Hải Dương tức đến độ sắp ọc máu ra rồi. Con trai Cố Mậu Danh của ông ta từ trong cửa hàng bước ra, nhìn

v`êphía cửa hàng hoa quả nhà họ Ninh với vẻ nghỉ hoặc:

“Bố ơi, sao con nghe người ta bảo nhà chú Ninh nhập hàng từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn mà còn không tăng giá? Thật hả bố? Thế thì lỗ thằng cẳng r`ồi còn gì!”

“Lỗ cái đ`âu nó!”, Cố Hải Dương tức giận đáp. Nếu giá nhập hàng thực sự giống với con số trên phiếu viết, vậy thì kể cả một con lợn đứng đó trông cửa hàng cũng không thể lỗ được.

Cố Mậu Danh không hiểu ý ông ta nên hỏi thêm: “Sao mà không lỗ được, hoa quả ở cửa hàng Hoằng Viễn đắt lòi mất,”

“Mày thì biết cái đách gì. Không biết thằng con rể vô dụng nhà họ Ninh quen được người ở đâu, nhập lô hàng ấy với giá còn rẻ hơn chúng ta nữa!”, Cố Hải Dương mắng.

17:36 „ll 4G 8 ›

Cố Mậu Danh nghe xong mà sững người: “Bố bảo cái anh Lý gì đấy hả? Mấy năm li`ền không thấy anh ta v`êcơ mà? Mà anh ta lấy được giá thấp thế á?”

Hiển nhiên Cố Mậu Danh không tin, nếu Cố Hải Dương

không tận mắt chứng kiến, chắc ông ta cũng không tin. Nhưng thực tế bày ra trước mặt, ông ta hoài nghi đến mức nào cũng vô dụng.

"Được rồi, có cái mẹ gì đáng xem đâu, vào trông hàng!" Cố Hải Dương quát.

Cố Mậu Danh ờm một tiếng, nhìn thấy cái túi trên tay ông ta mới hỏi: "Bố xách cái gì thế?"

"Lão già chết tiệt Ninh Quốc Năng cho bố ít hoa quả, lão đắc ý quá thể đáng, con không thấy bản mặt lão đâu!", Cố Hải Dương tức phì phì.

Cố Mậu Danh bước tới lục lọi rồi kinh ngạc thốt lên: "Hàng tốt đấy chứ, đây là Kyoho hay Summer Black hả bố?"

"Kyoho với Summer Black mà mày cũng không phân biệt được hả con? Có ngu không thế?", Cố Hải Dương càng thêm tức, giơ tay định vỗ lên đầu con trai, nhưng vừa giơ tay được nửa chừng đã ngưng lại.

Không phải không muốn đánh nữa, mà vì ông ta đột nhiên nghĩ tới một việc.

Ban nãy Hoắc Khải nhận điện thoại, anh từng nói

17:36 „1Ï 4G 8 ›

‹ Chương 50: Chấn động trong lòng

“Cảm ơn phó hội trưởng Hạ!”

Lúc nghe thấy câu này, Cố Hải Dương không bận tâm nhiều vì lòng dạ quá kinh ngạc.

Bây giờ hồi tưởng lại câu nói này, ông ta loáng thoáng nhớ ra ông chủ lớn của chuỗi cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn hình như họ Hạ? Mà nếu không nhớ nhầm thì ông chủ Hạ này còn là phó hội trưởng của Hiệp hội Thương mại tỉnh.

Nghĩ đến đây, Cố Hải Dương không kiềm chế được mà ớn lạnh. Thằng con rể bất tài vô dụng nhà họ Ninh vừa nói chuyện điện thoại với ông chủ lớn của cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn?

Khả năng này khiến Cố Hải Dương không thể không giật mình.

Không, không thể nào.

Nếu cậu ta quen được nhân vật lớn như thế, tại sao mấy năm qua Ninh Quốc Năng không cho phép cậu ta tới nhà?

Năm đó Lý Phong bị Ninh Quốc Năng mắng cho tối tăm mặt mày, hàng xóm láng giềng xung quanh ai cũng nghe tận tai thấy tận mắt.

Chắc chắn mình nghe nhầm rồi…

Tuy đã cố gắng an ủi bản thân, nhưng quay đầu ra là nhìn ngay thấy chiếc xe bảo quản lạnh dừng ngay trước

17:36 „1Ï 4G 8

‹ Chương 50: Chấn động trong lòng

cửa hàng hoa quả nhà họ Ninh, Cố Hải Dương vẫn thấy chấn động quá đỗi, chưa thể bớt đi chút nào.

Mà ở bên khác, Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai mừng vui ra mặt nghênh đón khách khứa rồng rắn kéo vào cửa hàng. Tuy rằng phần lớn hoa quả vẫn chưa bốc dỡ xong, nhưng khách hàng không hề tỏ ra ghét bỏ.

Người bình thường hay mua hoa quả, hàng tốt hay không chỉ cần liếc mắt là nhận ra ngay.

Hoa quả bày biện trên giá có chất lượng rất cao, cầm bừa một chùm nho lên hỏi, mới kinh ngạc phát hiện ra giá cả vẫn như cũ.

Ninh Quốc Năng làm ăn thật thà chân chất, không vì

giá nhập hàng rẻ nhưng chất lượng cao mà tăng giá.

Như ông đã nói, người tới mua hoa quả toàn là họ hàng chòm xóm, ủng hộ việc kinh doanh của ông suốt bao năm nay, cũng không dám kiếm lãi quá nhiều.

Không ít người lập tức lấy ví hoặc điện thoại ra, anh lấy một chùm nhọ, tôi lấy một nải chuối, chị lấy mấy quả thanh long chạy ra thanh toán.

Ninh Quốc Năng đã rất nhiều ngày không được bận rộn như thế, vẻ phấn khích trên mặt không thể giấu đi đâu được.

Ninh Ngọc Lâm và Ninh Thần cũng không rảnh rỗi, hai người ở bên cạnh nhận tiền hoặc đóng túi giúp khách hàng.

17:36 „ll 4G 8 ›

‹ Chương 50: Chấn động trong lòng

Hoắc Khải và Đặng Tuấn Mai thì chỉ dẫn những người bốc dỡ đem hoa quả dư thừa vận chuyển vào trong kho.

Lúc này đây, trong căn nhà này chẳng còn ai so đo tính toán những chuyện Hoắc Khải từng làm trước kia, ai có việc của người nấy.

Qua khoảng bốn mươi, năm mươi phút, hoa quả cuối cùng cũng bốc dỡ xong, cửa hàng trưởng Hà Minh Lượng khách sáo đưa cho mỗi người một tấm danh thiếp của mình: "Khi nào cần đưa hàng thì hãy gọi cho tôi theo số điện thoại này, mở máy hai tư trên bảy, phục vụ cả ngày. Nếu hoa quả xuất hiện bất kỳ vấn đề gì cũng có thể tìm tôi bất cứ lúc nào. Chúc công việc làm ăn của cô chú thịnh vượng!"

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai nhiệt tình tiễn người ra tận cửa, Hà Minh Lượng bắt tay với Hoắc Khải, trên gương mặt cũng lộ vẻ nịnh nọt và lấy lòng hơn hẳn khi đối diện với đám người Ninh Quốc Năng: "Anh Lý, nếu không còn gì dặn dò thêm thì tôi đi trước nhé!"

"Được, làm phiền các vị rồi!" Hoắc Khải gật gật đầu, mà Ninh Ngọc Lâm thì nhân cơ hội này dúi cho một cây thuốc lá Hoa Hạ.

Hà Minh Lượng không định nhận, nhưng bị Hoắc Khải nhét thẳng vào trong xe: "Vất vả trong thời gian dài như vậy cũng không mời các vị uống được chén trà, thuốc này về chia cho các anh em. Đừng khách sáo nữa!"

Anh đã nói như vậy thì Hà Minh Lượng cũng không tiện từ chối thêm, chỉ có thái độ càng thêm nhiệt tình với Hoắc Khải.

Đợi Hà Minh Lượng lên xe thì chiếc xe cũng từ từ lăn bánh.

Đưa mắt nhìn theo chiếc xe đông lạnh rời đi, Hoắc Khải quay đầu nói với Ninh Ngọc Lâm: "Lát nữa tôi chuyển tiền thuốc cho cậu!"

Cây thuốc này do Hoắc Khải nhờ Ninh Ngọc Lâm đi mua hộ. Nghe được câu ấy, Ninh Ngọc Lâm giả bộ bất mãn: "Một lần nhập hàng, anh giúp nhà mình bớt được mười hai mươi ngàn tệ, một cây thuốc đáng kể gì. Đừng nhắc chuyện tiền nong với em nữa, tiền nong vào mất hết cả anh em!"

Biết cậu ta đang đùa nên Hoắc Khải không để tâm lắm. Dù gì cũng chỉ là một cây thuốc thôi mà, quả thực không đáng bao nhiêu.

Lúc quay về cửa hàng, Hoắc Khải thấy Ninh Quốc

Năng, Đặng Tuấn Mai, bao gồm cả Ninh Thần nữa, đang đứng cạnh quầy tính tiền mà nhìn anh.

Ánh mắt và biểu cảm của mấy người này đều có vẻ là lạ khiến Hoắc Khải không nhịn được mà sờ tay lên mặt mình.

Có lẽ vì động tác của anh trông ngờ nghệch quá khiến Ninh Thần không nén được tiếng cười.

17:36 „ll 4G 8 ›

Nụ cười của cô lây lan cho những người khác, trên gương mặt của Đặng Tuấn Mai cũng có thêm vài phần tươi tắn.

Một tiếng đồng hồ trước, đây là chuyện rất khó tưởng tượng ra. Nhất là khi vừa nhìn thấy Hoắc Khải, gương mặt của Đặng Tuấn Mai còn lạnh lùng hơn Ninh Quốc Năng mấy phần.

Còn về Ninh Quốc Năng, dù ông không cười, nhưng có thể nhìn ra được, biểu cảm của ông hòa hoãn hơn rất nhiều. Ít nhất không còn cái vẻ chỉ muốn bóp chết Hoắc Khải tại chỗ như lúc ban đầu.

Đường Đường ở bên cạnh bóc quả chuối vừa mới

được chuyển đến, vừa ăn vừa nói với Ninh Quốc Năng:

"Sao hả ông, cháu đã bảo bố cháu giỏi lắm mà!"

Ninh Quốc Năng lúng búng một hồi lâu cũng không

nói được câu nào phản bác con bé.

Hoắc Khải dùng thực tế chứng minh cho ông thấy anh

vẫn rất có ích, cho dù trước kia từng ghét anh đến cỡ nào,

nhưng bây giờ ngửi mùi hoa quả thơm khắp nhà, ai còn

chỉ trích anh vào lúc này được nữa?

Biết tính cách Ninh Quốc Năng khá quật cường, không

dễ gì cúi đầu nhận thua, Đặng Tuấn Mai bèn liếc mắt ra

hiệu cho Ninh Ngọc Lâm.

Ninh Ngọc Lâm nhanh trí kéo Hoắc Khải rồi nói:

"Không phải trưa nay Đường Đường muốn ăn cua sốt cay nói được câu nào phản bác con bé.

Hoắc Khải dùng thực tế chứng minh cho ông thấy anh

vẫn rất có ích, cho dù trước kia từng ghét anh đến cỡ nào,

nhưng bây giờ ngửi mùi hoa quả thơm khắp nhà, ai còn

chỉ trích anh vào lúc này được nữa?

Biết tính cách Ninh Quốc Năng khá quật cường, không

dễ gì cúi đầu nhận thua, Đặng Tuấn Mai bèn liếc mắt ra hiệu cho Ninh Ngọc Lâm.

Ninh Ngọc Lâm nhanh trí kéo Hoắc Khải rồi nói:

"Không phải trưa nay Đường Đường muốn ăn cua sốt cay hả, anh vào bếp cùng em đi, dạy em cách làm. Chị, chị ở đây nói chuyện với bố mẹ nhé, chuyện nấu nướng cứ để hai anh em làm là được rồi".

Thấy Ninh Ngọc Lâm sắp kéo Hoắc Khải vào bếp, Ninh Quốc Năng hé môi, nhưng sau cùng vẫn không nói được câu nào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 51: Rượu Thịt Đề Huề

“Bố, gần đây biểu hiện của anh Phong nhà con tốt lắm…“ Ninh Thần nói mấy câu đỡ lời rất hợp hoàn cảnh.

Tuy Ninh Quốc Năng không phản bác một cách rõ rệt, nhưng vẫn lầm bầm: “Không phải mới kiếm được ít hoa quả hay sao, làm như ghê gớm lắm không bằng”.

Đặng Tuấn Mai cười cười kéo Ninh Thần ngồi xuống phòng ăn nhỏ ở phía sau: “Tính tình bố con như thế đấy, tốt hay không tốt, trong lòng ông ấy tự biết, chỉ cứng miệng thế thôi. Nhưng con cũng đừng bị người ta lừa dễ quá. Cho dù nó thực sự thay đổi được một số khuyết điểm như con nói, nhưng mấy năm nay con chịu cực chịu khổ có phải là uổng phí đâu?”

“Mẹ, thực ra con cũng không chịu khổ gì” Ninh Thần cúi đầu nói.

“Cái nhà cũ nát của cậu ta đã bắt đầu ở từ thời ông nội rồi. Mẹ nghe Ngọc Lâm bảo, lần trước nó tới nhà con còn bị dột phải không? Đến một căn nhà kinh doanh tử tế ra hồn còn không mua nổi, con dám bảo con đi theo cậu

ta không phải chịu cực khổ!", Đặng Tuấn Mai càng nói càng thấy xót xa, lấy ngón tay trỏ vào trán Ninh Thần: "Nhìn xem con gầy đến cỡ nào rồi! Cũng trách mẹ nữa, ngày xưa toàn dạy con tam tòng tứ đức, nếu sớm biết có ngày hôm nay thì năm xưa không nên dạy con mấy thứ ấy"

Đặng Tuấn Mai có ba đời tổ tiên là người dạy học,

14:22 .i 4G):

‹ Chương 51: Rượu thịt đềhuề

cũng được coi như dòng dõi gia giáo.

Quan niệm và tư tưởng của bà có một phần lớn vẫn dừng lại ở cuối thế kỷ trước, dạy dỗ con gái rất nghiêm khắc, mà cũng rất truyền thống.

Trước kia bà vẫn luôn cảm thấy tự hào vì tư tưởng của mình, dù gần bùn mà không hôi tanh mùi, vừa thanh nhã vừa giản dị chất phác.

Nhưng bây giờ nhìn con gái mình cực khổ như thế, bà cực kỳ hối hận vì ngày trước đã truyền thụ những thứ này cho con.

Sớm biết vậy nên cho cô học cách độc lập tự chủ, dù

cho việc ly hôn kể ra không hay hớm gì, nhưng cũng đỡ hơn phải cực khổ cả đời.

Còn về những thay đổi của Hoắc Khải, suy nghĩ của Đặng Tuấn Mai cũng giống với Ninh Quốc Năng.

Mới chỉ là một sự việc, chưa đủ để việc thay đổi của anh biến thành ấn tượng cố hữu trong lòng họ. Anh con rể này muốn chứng minh bản thân mình thì phải cho họ thấy tận mắt nhiều sự thay đổi hơn.

Trước kia họ cũng từng hi vọng như vậy, tiếc rằng mấy năm qua đi rồi, Lý Phong không mang đến bất kỳ hi vọng nào cho họ.

Đường Đường tung tăng chạy vào phòng bếp, bên trong vọng ra tiếng nói cười hỉ hả của cô bé và Hoắc Khải, tiếng nồi niêu xoong chảo va vào nhau, hương thơm dần

14:22 „ll 4G M ›

‹ Chương 51: Rượu thịt đềhuề

dần lan ra.

Đặng Tuấn Mai ngồi trong phòng ăn quay đầu nhìn phòng bếp, hương thơm lan ra rất quyến rũ, làm bà vô thức khit khit mũi.

Ninh Thần nhạy cảm quan sát được điều này nên lập tức nói: "Không biết A Phong học nấu nướng từ bao giờ, anh ấy nấu cơm ngon lắm, đến cả Ngọc Lâm cũng thích ăn"

"Cậu ta biết nấu cơm thật sao?" Đặng Tuấn Mai có vẻ kinh ngạc.

Trong tưởng tượng của bà, Lý Phong là con mọt sách, ngoài học hành ra thì chẳng biết làm gì cả. Nếu bảo anh gọt vỏ khoai tây, chắc anh sẽ khiến củ khoai chỉ còn bằng đầu ngón tay.

"Lát nữa mẹ nếm thử xem, thật sự rất ngon ạ" Ninh Thần đáp.

Trong lúc họ đang nói chuyện, Ninh Ngọc Lâm đã bưng một cái đĩa nhỏ ra, gương mặt cực kỳ đắc ý: "Ten ten ten tèn, cua sốt cay, trình bày như nhà hàng năm sao, xin phép lên đĩa cho hai bà chủ đây!"

"Lẻo mép!" Đặng Tuấn Mai mắng yêu một câu, nhưng khi cúi đầu nhìn xuống, bà cũng thấy kinh ngạc.

Trong đĩa nhỏ có bảy tám con cua được bày rất chỉnh tề, đủ thứ hương liệu phối cùng tương ớt lên men tỏa ra

mùa thơm nức mũi.

14:22 „11 4G 8 ›

‹ Chương 51: Rượu thịt đ`êhu`ê

Lúc đặt cái đĩa xuống, Ninh Ngọc Lâm đặt hơi mạnh, khiến một con cua tách ra vì rung lắc, thực chất nó đã được cắt thành tám miếng nhỏ.

Mùi thơm của thịt cua và hương liệu lẫn vào với nhau khiến Đặng Tuấn Mai cũng không kìm được mà nuốt nước bọt.

Trông có vẻ rất ngon đấy chứ nhỉ?

Trước kia Ninh Ngọc Lâm đòi Hoắc Khải vào bếp giúp đỡ, Đặng Tuấn Mai còn tưởng họ định diễn kịch cho người ta xem thôi, không ngờ cũng rất ra gì đấy chứ.

Đến cả khách hàng mua hoa quả ở bên ngoài cũng phải liếc vào phòng khách, ai thân quen hơn thì hô lên:

“Chị dâu, mới sáng sớm ra nấu món gì mà thơm thế?”

Đặng Tuấn Mai hoàn h`ồn lại nên đáp lời: “Ngọc Lâm nấu cua sốt cay, vào thử một con?”

“Công lao này con không dám mạo nhận đâu nha!”, Ninh Ngọc Lâm hô lên với bên ngoài: “Anh rể con nấu đó,

chú ơi, vào thử miếng đi chú? Không thu tiền đâu!”

“Anh rể?” vị khách quen kia thoáng sững người, bấy giờ mới chú ý tới Ninh Thần ngồi ở bên trong. Người này nhìn Ninh Quốc Năng với vẻ kinh ngạc rồi thì thầm hỏi:

“Mới đổi con rể à?”

Nhà họ Ninh chỉ có một cô con gái, tất nhiên chỉ có một anh con rể. Nhưng anh con rể Lý Phong trước đó nổi tiếng là không biết làm gì hết.

14:22 „1Ï 4G 8

‹ Chương 51: Rượu thịt đều hư

Nếu nói món ăn thơm ngào ngạt này do cậu ta nấu ra, không một ai tin.

Ninh Quốc Năng phát ngượng vì câu hỏi này. Nếu nói chưa đổi, cảm giác như đang tự vả vào mặt mình. Dù sao chính ông đã từng nói trước mặt mọi người, chỉ cần ông vẫn còn sống, tuyệt đối không cho Lý Phong vác xác đến nhà mình nữa.

Nhưng nếu nói đổi rồi… thế chẳng phải là chém gió à!

“Gì mà hỏi nhiều vậy, ba mươi tệ bốn hào!” Ninh Quốc Năng đành coi như không nghe thấy. Ông đưa hoa quả

cho đối phương rồi thúc giục: “Nhanh lên nào, đằng sau vẫn còn mấy người nữa kìa!”

Vị khách quen kia cũng không để bụng vì biết rằng câu hỏi này ít nhiều gì cũng làm người ta lúng túng, chỉ mỉm cười lấy lòng rồi không truy hỏi thêm.

Qua khoảng bốn mươi phút, loạt khách được chiếc xe đông lạnh kia hút tới cuối cùng cũng đi hết, Ninh Ngọc Lâm ở bên cạnh vừa gặm càng cua vừa hô hào: “Bố ơi, xong việc chưa, mau vào ăn cua thôi, ngon lắm luôn!”

“Mày chưa từng ăn cua hay gì mà gào ầm lên như thế, ra cái thể thống gì! Cả ngày chỉ biết ăn với uống!“ Ninh Quốc Năng xị mặt ra quở trách.

“Ông ngoại ơi, vào ăn cua thôi, ngon lắm ông ạ!”

Đường Đường cũng hô theo.

14:22 „ll 4G M ›

‹ Chương 51: Rượu thịt đềhuề

“Đúng là cháu gái thương ông nhất!” Ninh Quốc Năng đáp.

Ninh Ngọc Lâm tỏ vẻ tổn thương, cảm thấy con cua sốt cay trong miệng mình đã không còn hương vị gì nữa.

Ninh Quốc Năng nói r ồi đi vào phòng ăn, sau đó sững sờ nhìn thấy ba món ăn bày trên bàn.

Ngoài cua sốt cay, còn có thêm măng tây xào tỏi và một bát canh thịt dê rất to.

Măng tây màu xanh ngọc, được nước sốt tôn thêm màu sắc, phản chiếu ánh sáng nhu hòa.

Mà canh thịt dê trắng như màu sữa bò được bỏ thêm một nắm rau thêm, vừa át đi mùi tanh, vừa giúp thịt dê thêm đậm vị.

Cho dù chỉ có ba món ăn, nhưng món nào nhìn vào cũng sang chảnh, cao cấp, khiến người ta nhìn thôi cũng sáng ngời hai mắt lên.

Đặng Tuấn Mai cũng nói hùa theo: "Qua đây thử đi, ngon lắm đấy bố bọn trẻ, không kém gì nhà hàng luôn".

"Ngon hơn nhà hàng chứ bà ngoại!" Đường Đường ở bên cạnh tỏ vẻ bất mãn.

"R ồi r ồi r ồi, ngon hơn nhà hàng, tổ tông của bà ạ!" Đặng Tuấn Mai tỏ ra cưng chi ều cháu gái.

Ninh Quốc Năng vô thức đảo mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Hoắc Khải đâu, chỉ nghe

thấy tiếng chày cán bột thỉnh thoảng vọng ra từ trong bếp.

Ninh Th`ần chủ động giải thích: “Anh ấy mua hơi nhi`êu cua, còn mua thêm nửa cân thịt ba chỉ thượng hạng, định gói Ít bánh bao súp với sủi cảo, chắc phải thêm một lúc nữa mới ng`ồi ăn được”.

“Ai thèm chứ!” Ninh Quốc Năng l`ầm b`ầm r`ồi ng`ồi xuống, nhìn trái ngó phải, vạch lá tìm sâu: “Chưa đến giờ ăn cơm mà nấu nhi`êu món thế này làm gì? Đến cả giờ ăn cơm cũng không biết hả, có bị ngu không thế?”

“Ông không bớt đi vài câu được à? Ai quy định giờ ăn cơm hả?”, Đặng Tuấn Mai nhét một đôi đũa vào tay ông.

“Bố, uống vài ly đi, Nữ Nhi H`ồng thượng đẳng, đậm vị lắm” Ninh Ngọc Lâm nói r`ồi rót Nữ Nhi H`ồng còn ấm cho Ninh Quốc Năng.

Đối với món rượu trong ly, Ninh Quốc Năng khá yêu thích nên cười khà khà: “Thằng nhóc này biết hiếu thuận với bố từ bao giờ thế? Không uổng công bố nuôi mày lớn

chừng đây!”

Ninh Ngọc Lâm lúng túng đặt hũ rượu xuống rồi nói:

“À thì, rượu này Lý Phong mua đấy chứ…”

Ninh Quốc Năng vừa nâng được ly rượu lên, lập tức ngừng lại.

Ông đặt ly xuống bàn nghe “cạch” một cái, trầm giọng mắng: “Trong nhà hết rượu rồi à? Hay là hết tiền mua

14:23 „ll 4G 8 ›

rượu? Cứ nhất thiết phải uông rượu của cậu ta?”

“Bố, A Phong biết bố thích uống rượu vàng nên cố ý mua loại rượu ngâm hai mươi năm, nói rằng cua uống với loại này vừa hợp, bố…” Ninh Thần vội vàng giải thích.

Ninh Quốc Năng đương nhiên biết rượu trong ly là rượu thượng hạng, rượu ngon hay dở, ông chỉ cần ngửi một cái đã biết rồi.

Nhưng rượu ngon đến mấy, chỉ cần là rượu Hoắc Khải mang tới, ông không muốn uống nữa.

Chuyện hoa quả đã phải chịu ơn huệ thằng nhóc kia thì thôi, bây giờ phải ăn cua cậu ta nấu, uống rượu vàng

cậu ta mua, mặt mũi của ông còn để vào đâu được?

Ninh Quốc Năng suy cho cùng vẫn là trưởng bối,

không thể bỏ bớt thể diện của bản thân được.

“Bố, làm sao mà bố cứ phải cố chấp như thế, thực ra

anh rể…”

Ninh Ngọc Lâm mới nói được nửa chừng đã bị Đặng

Tuấn Mai kéo tay, bởi vì mặt mũi Ninh Quốc Năng càng lúc

càng sa sầm. Nếu cậu ta nói thêm vài câu nữa, e là ông

hất cả bàn ăn đi cũng chưa biết chừng.

Hôm nay là ngày đầu con gái về nhà mẹ sau mấy năm

trời, Đặng Tuấn Mai cũng không muốn khiến ngày hôm

nay quá khó coi.

“Thôi vậy, không uống thì không uống!”, Đặng Tuấn

Mai đành giảng hòa. Ninh Ngọc Lâm hiểu ý của bà, cũng không nhiều lời

thêm, chỉ bất giác liếc mắt về phía Ninh Thần.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 52: Đọ Tửu Lượng

Trên gương mặt Ninh Thần có vẻ thất vọng không thể nào che giấu được, mấy bận lòng tốt của anh bị lãng phí hết, tự khắc cô cũng thấy khó chịu trong lòng.

Nhưng với tình huống bây giờ, không một ai dám chọc giận Ninh Quốc Năng, nếu không sẽ càng thêm phiền phức.

Tuy Ninh Quốc Năng không uống rượu, cũng không ăn gì, nhưng không có ý định bỏ đi. Có lẽ vì sợ Ninh Thần sẽ buồn… buồn lòng.

May mà cô nhóc Đường Đường ngoan ngoãn hiểu chuyện, chạy tới rúc vào lòng ông ngoại dỗ dành mấy câu. Sự chú ý của Ninh Quốc Năng bị dời đi, giọng điệu cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Qua thêm khoảng ba mươi phút nữa, Hoắc Khải lau tay bước ra khỏi phòng bếp: "Mẹ ơi, bánh bao súp con làm sẵn một nồi, phần còn lại với sủi cảo con bỏ chung vào ngăn đông của tủ lạnh rồi. Mấy bữa nữa mẹ muốn ăn thì bỏ vào luộc hoặc hấp lên là được!"

“Ờm, mẹ biết r`ồi!” Đặng Tuấn Mai gật gật đ`ầu đáp lại, tuy rằng thái độ cũng không quá nhiệt tình, nhưng đỡ hơn lúc trước rất nhi`ều.

Chỉ là trong lòng Ninh Quốc Năng vẫn còn hục hặc: “Không thèm ăn, mang hết đi!”

Mấy người trong nhà quay lại nhìn ông, ánh mắt đó khiến Ninh Quốc Năng càng thêm không vui.

Nhìn tôi làm gì?

Do thằng nhóc này vô dụng không có bản lĩnh gì, tôi giáo huấn cậu ta mấy câu sai gì à?

Hoắc Khải nhìn ra b`ầu không khí có vẻ không vui, chuyện ban nãy, anh cũng nghe được loáng thoáng khi còn trong bếp r`ồi.

Lúc này thấy Ninh Quốc Năng như con lừa già cứng

14:24 „iÍ 4G 8

< Chương 52: Đọ tửu lượng

đ`ầu cứ thích đâm vào bụi rậm, anh liếc mắt nhìn hũ rượu trên bàn r`ồi bật cười hỏi: “Bố, sao bố không uống rượu? Con mua Nữ Nhi H`ồng thượng đẳng ủ hai mươi năm cho bố đấy!”

“Không ai thèm, mang đi đi!“ Ninh Quốc Năng vẫn lặp lại câu nói kia.

Trong ánh mắt căng thẳng của Ninh Thần, Hoắc Khải bước tới, ngồi xuống, cười khà khà tự rót cho mình một ly rồi nói: “Con biết bố không khỏe, không uống được rượu, nhấp môi là được. Người nhà mình cả, con không đọ tửu lượng với bố đâu!”

Câu này chọc đúng vào chỗ ngứa của Ninh Quốc Năng, ông trợn mắt lên quát: “Ai nói với cậu là tôi không uống được rượu? Tôi không muốn uống rượu cậu mua tới, tôi không thèm, nghe không thủng à!”

Ninh Thần xoắn chặt hai tay vào nhau, căng thẳng đến độ mồhôi vã ra như tắm, chỉ sợ chồng cô sẽ lại đập bàn đứng dậy tông cửa bỏ đi như lúc trước.

Thế nhưng, biểu hiện của Hoắc Khải nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Nụ cười trên gương mặt anh từ đầu chí cuối không hề thay đổi, đến cả giọng điệu cũng vẫn bình thản như trước: “Hai tiếng trước bố còn phải uống thuốc, làm sao phải cố sống cố chết nói mình uống được rượu chứ, có phải người

ngoài đâu. Có tuổi rồi, không uống được rượu rất bình

14:24 „ll 4G M ›

< Chương 52: Đọ tửu lượng

thường, không cần phải vậy đâu bố!"

"Nhảm nhí!" Ninh Quốc Năng tức đến độ đập bàn

đứng dậy.

Ninh Thần sợ quá, mặt mũi trắng bệch, đang định

khuyên nhủ thì Ninh Quốc Năng đã bỏ lên tầng.

Ninh Ngọc Lâm nhìn Hoắc Khải, quá mức đau đầu:

"Ông anh ruột của tôi ơi, anh làm gì thế, cứ phải chọc bố

tức đến phát bệnh mới vui lòng hả?"

Đặng Tuấn Mai cũng không vui vẻ gì, nhưng chuyện

này là do Ninh Quốc Năng chọc gậy bánh xe trước, bà bất

mãn đến cỡ nào cũng không thể nói ra được.

Ninh Thần đang định nói gì đó nhưng Hoắc Khải đã võ

vỗ lên mu bàn tay cô. Anh nở nụ cười an ủi: "Yên tâm đi,

không sao đâu!"

Nhìn nụ cười trên gương mặt anh, Ninh Thần khẽ sững

người, đột nhiên hiểu ra rằng Hoắc Khải cố tình làm vậy.

Còn tại sao anh cố ý, không cần hỏi cũng biết.

Đúng lúc này, tiếng bước chân cộp cộp cộp vang lên.

Mấy người họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ninh Quốc Năng ôm hai chai rượu Ngũ Lương từ trên cầu thang bước xuống.

Mặt mũi ông sa sầm, đặt mạnh chai rượu xuống bàn, lạnh lùng nói: "Ngũ Lương Dịch năm 2008, để đến bây giờ cũng mười mấy năm rồi, tốt hơn cái thứ ủ hai mươi năm

14:24 „1Í 4G 8

< Chương 52: Đọ tửu lượng

của cậu nhiều! Không phải cậu nói tôi không uống được rượu à, được thôi, cậu uống rượu vàng, tôi uống thứ này. Nếu cậu gục trước, sau này cút xa tôi ra, càng xa càng tốt!"

"Bố, bố định làm gì vậy!", Ninh Thần vội vàng khuyên ngăn: "A Phong không có ý gì khác, anh ấy chỉ quan tâm đến sức khỏe của bố thôi".

"Bớt chơi trò này đi, cậu ta có quan tâm hay không, tự bố không biết chắc? Chẳng phải nghĩ bố tuổi già sức yếu, ngấp nghé bên miệng huyệt chứ còn gì nữa? Đọ với bố? Lúc bố hạ gục một đống người bên bàn rượu, không biết

cậu ta đang bận nghịch bùn ở chỗ nào nữa kìa!" Ninh Quốc Năng vừa nói vừa mở chai rượu ra.

Ông hất luôn rượu vàng trong ly xuống nền đất, sau đó rót đầy một ly rượu trắng.

"Ông mấy tuổi rồi mà còn đọ tửu lượng với người ta vì một câu nói hả!" Đặng Tuấn Mai nói rồi định giằng lấy ly rượu.

Nhưng Ninh Quốc Năng sống chết không chịu đưa, thậm chí sắp nóng nảy đến độ muốn mắng người.

Thấy hai vợ chồng nhà này sắp lục hặc với nhau, Hoắc Khải nói: "Ngọc Lâm, em với chị theo mẹ lên tầng đi. Hôm nay anh phải xem xem tửu lượng của ông già này đến độ nào. Ai mà chẳng biết chém gió chứ? Lấy hai chai Ngũ Lương Dịch là dọa được người ta à?"

14:24 si 4G 8 `

< Chương 52: Đọ tửu lượng

Ninh Ngọc Lâm cũng cảm thấy không vui lắm, có cảm giác hôm nay Hoắc Khải được đằng chân lên đằng đầu, nhưng ngay khi anh định nói gì đó thì thấy Hoắc Khải nháy mắt ra hiệu với mình.

Nếu đổi lại là trước kia, ánh mắt của anh sẽ bị Ninh Ngọc Lâm ngó lơ ngay.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải đã thay đổi được ấn tượng của anh trong lòng cậu ta, thậm chí rất nhiều khi, Ninh Ngọc Lâm gần như sùng bái anh.

Biết ông anh rể của mình không phải dạng vô dụng, làm việc đâu ra đấy.

Theo lý mà nói, với biểu hiện trước đó của anh, đáng lý ra hôm nay anh sẽ không huênh hoang đến vậy.

Bây giờ nhìn ánh mắt của Hoắc Khải, Ninh Ngọc Lâm lập tức hiểu ra ngay, anh đang cố ý.

Cùng là đàn ông với nhau, Ninh Ngọc Lâm thoáng hiểu ra nguyên nhân mà Hoắc Khải làm vậy.

Dù có đôi chút do dự, cậu ta vẫn đứng dậy nói với Đặng Tuấn Mai và Ninh Thần: "Mẹ, chị, chúng ta lên tầng thôi, để hai người này ngồi đây mà đọ nhau!"

"Con nói linh tinh gì thế, đây là bố con đấy!" Đặng Tuấn Mai mắng.

"Tự bố đòi uống, ai khuyên được? Sau này bố đánh con thì làm sao? Được rồi, hai người còn không biết tửu

lượng của Lý Phong à, uống làm sao lại với bố con? Không sao đâu, đi thôi. Để hai người họ uống hết đi rồi tính!"

Ninh Ngọc Lâm nói rồi lôi hai người kia lên tầng.

Còn về Đường Đường, con bé ở lại nơi này.

Cô nhóc tò mò nhìn Ninh Quốc Năng rồi lại nhìn Hoắc Khải, cắn đầu ngón tay ấp úng một hồi lâu rồi mới nói: "Bố ơi, ông ngoại lớn tuổi rồi, bố đừng bắt nạt ông nha!"

"Ông mà để thằng oát đó bắt nạt ông hả? Nực cười!",

Ninh Quốc Năng tỏ vẻ khinh thường.

Hoắc Khải cũng không nói nhiều, anh rót đầy một ly rượu vàng, bưng lên: "Được thôi, ly đầu tiên này con kính bố, cạn trước đây!"

Nói xong, Hoắc Khải ngửa cổ uống cạn ly rượu vàng.

Đặt ly xuống, anh nói với ông: "Con cũng không bắt nạt bố đâu. Rượu vàng nhẹ, con uống một ly, bố uống một đốt".

"Tưởng bố mày dễ bắt nạt lắm hả con? Đã uống thì phải uống hết!" Ninh Quốc Năng đâu thể nhận thua, rượu

trắng 40 độ, rót đầy một ly, ông đổ thẳng vào bụng.

Cho dù là người hay uống rượu nhưng uống nhiều rượu trắng như vậy trong một lần vẫn thấy không quen.

Hoắc Khải không cho ông thời gian nào để ngơi nghỉ, nhanh chóng rót thêm ly rượu vàng thứ hai: "Ly thứ hai, con kính bố!"

14:24 „11 4G M ›

< Chương 52: Đọ tửu lượng

Lại thêm một ly rượu uống cạn, Ninh Quốc Năng nhanh chóng theo sau.

Hai ly rượu trắng vào bụng, về cơ bản là hơn hai lạng rượu rồi, mặt mũi Ninh Quốc Năng nhanh chóng đỏ ửng, hơi rượu bốc lên.

"Ly thứ ba, con kính bố!" Hoắc Khải lại nhấc ly rượu lên.

Lúc này, ở trên tầng, Đặng Tuấn Mai và Ninh Thần nhấp nhổm mãi không yên.

Để hai người vốn đã không ưa nhau ngồi dưới đó đọ tửu lượng, chẳng phải sắp lớn chuyện hay sao?

Nếu thực sự chỉ uống quá chén thì còn đỡ, lỡ như

rượu vào rồi quyền cước tung ra thì phải làm sao?

"Không được, mẹ phải xuống đó can lại!" Đặng Tuấn Mai đứng dậy.

Ninh Ngọc Lâm vội vàng ngăn mẹ mình: "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, thằng cha A Phong đó làm việc biết chừng mực, sẽ không làm gì bố con đâu!"

"Mẹ nói chứ, rốt cuộc con là con trai ai vậy? Ông ấy là bố con, ông ấy bao nhiêu tuổi rồi! Vả lại, Lý Phong làm thế, có phải chuyện mà con rể nên làm hay không? Rõ ràng cậu ta đang cố ý chọc tức bố con!" Đặng Tuấn Mai tức phì phì.

Ninh Ngọc Lâm nhún vai nói: "Con biết chứ, nhưng con cảm thấy anh ấy làm vậy là có nguyên nhân. Tuy không chắc chắn lắm, nhưng con nghĩ có lẽ anh ấy muốn dùng cách uống rượu để hòa hoãn mối quan hệ căng thẳng này. Đàn ông mà, có chuyện gì không thể nói cho ra ngô ra khoai trên bàn rượu đâu? Một lần chưa nói xong thì thêm lần nữa!"

"Nói nhăng nói cuội cái gì thế hả!" Đặng Tuấn Mai chẳng buồn để tâm tới cậu ta nữa, đẩy cậu ta ra, đi thẳng

xuống t`ầng.

Vừa đi tới đ`ầu c`ầu thang đã nghe thấy bên dưới phừng phừng như ng`ồi trên đống lửa.

“Bố nói cho con biết, mày đấy con ạ, không ra làm sao? Biết chưa hả? Không ra làm sao! Bố đây rượu trắng hai cân, bia bọt chuốc thoải mái, mày uống lại được bố không? Không cho mày tí voi con mày tưởng mày đòi được Hai Bà Trưng à?”

Câu này do Ninh Quốc Năng nói ra, Đặng Tuấn Mai từ trên t`ầng thò đ`ầu nhìn xuống, thấy ông uống đến độ mặt và cổ đỏ lựng hết cả r`ồi.

Một chai Ngũ Lương Dịch chỏng chơ trên mặt bàn, tất nhiên đã bị uống cạn.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 53: Chừng Mực

Hoắc Khải mở chai rượu thứ hai, rót cho mình, rồi rót thêm một chút cho Ninh Quốc Năng, chếnh choáng nói: "Chém gió gì thế, đã chuốc say được con đâu. Có bản lĩnh thì hôm nay uống đến khi con nằm xuống, bằng không con chính là con trai bố!"

"Cái đít tao! Tao chỉ nuôi con gái tao, không nuôi mày, mày cút!"

"Con gái bố là vợ con!"

"Vợ mày cũng là con gái tao!"

"Vợ con là con gái bố hở? Thế thì con phải gọi bố bằng bố à? Không được không được. Không gọi đâu!"

"Mẹ kiếp, vợ mày là con gái tao, mày không gọi tao bằng bố thì gọi gì hả? Gọi ngay cho tao!"

"Không gọi, uống rượu đê!" Hoắc Khải đẩy ly rượu cho ông.

Ninh Quốc Năng liếc mắt nhìn, tuy rằng bản thân ông sắp say rồi, nhưng vẫn biết một chút: "Mày tưởng ông mù à? Rót đầy vào cho ông! Mày cũng phải đầy vào! Nói về

rượu chè thì ông đây chưa từng sợ ai cả! Hôm nay không cho mày uống đến gục, ông sẽ không phải thằng bố mày!"

"Chém, chém nhiều vào, nào, rót đầy cho bố đây!", Hoắc Khải nói rồi cầm lấy ly rượu.

Đặng Tuấn Mai thấy rất rõ, anh cầm ly rượu xuống

14:25 „ll 4G M ›

‹ Chương 53: Chừng mực

dưới gầm bàn trông như định rót rượu nhưng thực chất là đổ nước lọc ở chiếc ghế bên cạnh vào.

Sau đó, Hoắc Khải đặt cốc rượu đã rót đầy trước mặt Ninh Quốc Năng: "Rót đầy rồi đấy, uống đê!"

Ninh Quốc Năng nhấc ly lên đổ thẳng vào miệng, nhưng đổ chệch ra ngoài quá nửa, hiển nhiên đã say lắm rồi.

Bất kể năm xưa ông uống rượu giỏi đến cỡ nào thì bây giờ tuổi tác đã cao, liên tiếp ba ly rượu đầy vào bụng, rồi cứ thêm một tí thêm một tí đã gần một cân rượu trắng, đâu thể tỉnh táo được bao nhiêu. (Một cân rượu trắng bằng nửa tít.)

Ninh Ngọc Lâm ở phía sau cười hề hề: "Thế nào hả mẹ, con đã bảo thằng cha này biết chừng mực mà."

Đặng Tuấn Mai âm thầm gật đầu, Hoắc Khải không nhân cơ hội này ép Ninh Quốc Năng uống đến chết nên bà cũng thở phào được một hơi.

Ninh Ngọc Lâm kéo tay bà: "Được rồi, mẹ đừng nhìn nữa, lên tầng nghỉ ngơi đi".

Dù thoáng do dự nhưng Đặng Tuấn Mai vẫn quay người đi lên, đồng thời không quên dặn con trai: "Con cũng đừng chủ quan quá, coi chừng họ đi, ai uống nhiều cũng không tốt đâu".

"Yên tâm, con đứng đây trông rồi, không xảy ra chuyện gì được đâu", Ninh Ngọc Lâm gật đầu.

14:25 siÏ 4G 8 ›

Hoắc Khải và Ninh Quốc Năng đã ngồi chung một chỗ, hai người khoác vai nhau, uống rượu rất vui vẻ.

"Bố, tửu lượng con thế nào? Làm con rể bố có mất mặt bố không?"

"Không, không mất mặt… cũng tàm tạm, kém thằng

bố anh một tí“ Ninh Quốc Năng ngà ngà sau, môi lưỡi còn run rẩy.

Tình trạng của Hoắc Khải đỡ hơn ông một tí, nhưng cũng không mấy khá khẩm.

Ninh Ngọc Lâm đứng ở trên nhà xem rất vui vẻ, thậm chí còn lấy điện thoại ra quay lén một đoạn, định sau này bật cho bố mình xem.

Qua thêm một lúc, Ninh Thần bước tới thò đầu xuống nhìn thử rồi khẽ nhíu mày: “Uống nhiều lắm rồi hả?“

“Khoảng một cân rưỡi!”, Ninh Ngọc Lâm nói.

“Nhiều vậy luôn?” Ninh Thần có vẻ kinh ngạc. Ngày thường về cơ bản Lý Phong không uống rượu, nói cho chính xác hơn thì tửu lượng của anh tệ nên không chạm đến rượu vì sợ mất thể diện.

Không ngờ hôm nay anh lại uống được nhiều đến thế, nhìn hai bố con say ngật ngưỡng, Ninh Thần có vẻ lo lắng: “Chắc là đủ rồi đấy, uống thêm nhiều sẽ ra bệnh mất. Xuống can đi!”

“Chị không thấy hai ông con đang vui vẻ lắm hả, uống

14:25 „1Í 4G MB ›

< Chương 53: Chừng mực

thêm vài ly nữa là tình cảm tốt lên ngay, có gì đâu mà phải khuyên!" Ninh Ngọc Lâm không quá để tâm.

"Nghe lời chị con, xuống đỡ bố con lên đi." Đặng Tuấn Mai cũng bước tới.

Mẹ và chị đều nói như vậy rồi, Ninh Ngọc Lâm đành xuống khuyên vài câu.

May mà Ninh Quốc Năng luôn mồm nói không được nhưng toàn thân mềm oặt như cọng bún, bị Ninh Ngọc Lâm vừa lôi vừa kéo đi lên tầng.

Ninh Thần lấy một chậu nước nóng, lau mặt mũi cho Ninh Quốc Năng đang nằm mơ màng trên giường, thu dọn một hồi rồi mới xuống tầng.

Đường Đường đang ôm ngang hông Hoắc Khải, hỏi:

"Bố ơi, bố thắng chưa hả bố?"

"Bố không thua nha!", Hoắc Khải nấc cụt, ôm con bé vào lòng: "Có con gái rượu đáng yêu thế này, ai là đối thủ của bố được chứ!"

Ninh Thần nhìn cảnh ấy vừa tức vừa buồn cười, cô bước tới xem xét tình trạng của anh: "Có phải là biết uống

rượu lắm đâu, uống nhiều thế làm gì".

Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn cô, mắt mũi mở không ra, hiển nhiên cũng say lắm rồi.

Anh đột nhiên kéo tay Ninh Thần: "Bố em không thích anh!"

14:25 siÏ 4G 8 ›

< Chương 53: Chừng mực

"Ai bảo ông ấy không thích anh? Anh uống say rồi, đừng nghĩ lung tung!" Ninh Thần an ủi.

"Anh biết ông ấy không thích anh, nhưng anh đã không còn là anh nữa rồi! Anh biết ông ấy thích uống rượu. Cho nên anh muốn uống tới khi ông ấy thích anh! Phải cho ông ấy biết, con gái ông ấy gả cho một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất!"

Ninh Thần thoáng sững người, bây giờ mới hiểu tại sao hôm nay Hoắc Khải muốn uống rượu.

Hùa theo sở thích của người khác, đây là một từ mang nghĩa khá xấu.

Hành vi trông như lấy lòng, trông như nịnh bợ này, Lý Phong rất khinh thường, chí ít thì trước kia anh sẽ không

làm như vậy.

Nhưng bây giờ, rõ ràng một người không uống được rượu như anh lại liều mạng nốc vào bụng, chỉ hi vọng có thể nhờ vào quan hệ trên bàn rượu mà cải thiện ấn tượng của bố vợ dành cho mình.

Tất cả mọi thứ, đều vì cô.

"Anh…

Ninh Thần vừa nói được một chữ, Hoắc Khải đột ngột đứng dậy, ôm cô rất chặt.

Giọng nói trầm trầm vang lên bên tai: "Anh sẽ đối xử tốt với em".

14:25 „1Ï 4G 8

< Chương 53: Chừng mực

Âm thanh của anh như lao xuyên qua tâm hồn người khác, Ninh Thần nghe xong mà cơ thể run lên.

Không cần do dự quá nhiều, cô chậm rãi giơ tay ra, ôm eo người đàn ông này, thì thầm đáp: "Em biết rồi."

Đặng Tuấn Mai từ trên tầng bước xuống, nhìn thấy đôi nam nữ đang ôm nhau mà bước chân thoáng ngừng lại.

Tuy rằng trước kia, ấn tượng của bà về Lý Phong cực

kỳ tệ hại, nhưng trong khoảnh khắc này, bà đột nhiên thấy yên lòng.

Bất kể ngày xưa thế này, chí ít bây giờ quan hệ của hai đứa trông không quá tệ.

Thấy Ninh Thần ngẩng đầu nhìn về phía mình, Đặng Tuấn Mai mỉm cười: "Bảo nó lên tầng nghỉ ngơi đi thôi, để mẹ đi lấy chăn gối mới!"

Nghe giọng điệu của mẹ mình, Ninh Thần cũng thấy mừng rỡ trong lòng. Có thể nghỉ ngơi ở nhà, đây là một khởi đầu tốt.

Ninh Thần khẽ vô vỗ vào người Hoắc Khải: "Đi thôi, lên tầng nghỉ ngơi nào!"

Thế nhưng, lọt vào tai cô chỉ có tiếng ngáy khe khẽ.

Lách người ra xem lại, mới thấy Hoắc Khải đã ngủ mất từ lúc nào.

Nhưng cho dù đã ngủ, anh vẫn đứng thẳng tắp như cột cờ. Thậm chí Ninh Thần không hề cảm nhận được

14:25 siÏ 4G 8 ›

< Chương 53: Chừng mực

trọng lượng của anh đè lên người mình, dường như ngay

cả trong lúc ngủ, anh cũng sợ cô không thoải mái.

Một cảm giác ấm áp trào lên trong lòng, Ninh Thần đỡ lấy Hoắc Khải, sau đó gọi Ninh Ngọc Lâm tới giúp cô dìu anh lên tầng.

May mà Hoắc Khải ngủ không chết giấc, vừa mới động nhẹ vào người anh đã tỉnh rồi. Dù toàn thân chẳng có mấy sức lực, nhưng cũng đỡ hơn bắt người ta phải vác anh lên tầng.

Trong phòng, Đặng Tuấn Mai đã trải xong giường nệm.

Sau khi Hoắc Khải được bố trí ổn thỏa, Đường Đường nằm sấp bên cạnh chăm chú trông chừng anh.

Ninh Thần an ủi: "Không sao đâu, bố con chỉ uống rượu thôi, cần ngủ một lát!"

"Con có sợ đâu mẹ, con chỉ cảm thấy bố được ngủ ở nhà ông ngoại, cực kỳ tốt. Mẹ ơi, sau này có thể cho bố con về nhà ông ngoại thêm mấy lần nữa không?" Đường Đường ngẩng đầu lên hỏi.

Ninh Thần liếc mắt nhìn Đặng Tuấn Mai đang tươi cười vui vẻ, cô cúi đầu xuống, mỉm cười với Đường Đường: "Đương nhiên là được!"

“Thế ông ngoại có giận không ạ?”

“Ông con mà dám giận, sau này bảo bố con uống rượu với ông đến khi ông gục là được!”, Ninh Ngọc Lâm ở bên canh cười hi hi.

14:25 siÏ 4G 8)

‹ Chương 53: Chừng mực

“Mày thích ăn đòn hả con?“ Đặng Tuấn Mai trừng mắt lườm cậu ta.

Ninh Ngọc Lâm cười h`ênh hệch nhưng không nói gì nữa.

Hoắc Khải ngủ một giấc từ mười giờ sáng tới tận bảy giờ tối mới chịu tỉnh.

Không thể không thừa nhận, cơ thể của Lý Phong chẳng ra làm sao, so với cơ thể vốn có của Hoắc Khải phải kém hơn ít nhất là vài bậc.

Nếu đổi lại là trước kia, một chút rượu trắng này cũng không khiến anh say chết ngất như vậy.

Vừa mở mắt ra, đ`ầu óc vẫn hơi choáng váng, chưa kịp đợi bản thân tỉnh táo hoàn toàn đã nghe thấy giọng nói của Ninh Th`ần: “Đau đ`ầu hả?”

Hoắc Khải quay đ`âu nhìn sang, thấy Ninh Th`ần ng`ồi bên giường, tay c`ầm điện thoại, trên màn hình hiển thị giao diện làm việc của Taobao, hiển nhiên cô đang xử lý công việc trên cửa hàng Taobao.

"V`ênhà từ bao giờ vậy?" Hoắc Khải day day thái dương của mình, cố gắng để bản thân tỉnh táo nhanh hơn.

"Chưa v`êđâu, vẫn đang ở chỗ bố mẹ. Anh uống say, mẹ bảo anh nghỉ ngơi ở đây, nào ngờ anh ngủ tới tận tối luôn!" tâm trạng của Ninh Th`ần rất khá, khóe miệng cô khẽ cong lên: "Không ngờ tửu lượng và giấc ngủ của anh đ`âu tốt như vậy, trước kia đúng là đã xem thường anh r`ồi!"

"Trời đã tối r`ồi á?", Hoắc Khải kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên đã tối đen r`ồi.

Mình đến tặng quà cơ mà, sao lại uống tới mức này nhỉ…

Hoắc Khải ấn ấn đ`âu, cảm thấy đau đ`âu ghê á, thật hổ thẹn vì tửu lượng của mình.

"Vẫn còn đau đ`âu à? Em nắn bóp cho anh nhé!" Ninh Th`ần nói r`ồi quỳ lên giường, sau lưng Hoắc Khải, hai bàn tay nhẹ nhàng ấn vào trán và g`ần huyệt Thái Dương cho

anh.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 54: Chốn Dịu Dàng, Ấm Áp

Phải công nhận, tự mình xoa bóp với được người khác xoa bóp cho hoàn toàn khác biệt.

Nhất là khi ngón tay của Ninh Thần rất thon, tuy rằng Vì phải thường xuyên làm việc nhà nên da dẻ không còn mềm mịn như lúc trước, nhưng động tác nắn bóp của cô dường như vẫn đủ lan tới nơi sâu thẳm trong nội tâm người khác.

Sự dịu dàng ấy, không thể nào từ chối được.

Chẳng qua, có lẽ vì tư thế để tiện cho nắn bóp nên hai người cách nhau khá gần. Lưng của anh có thể cảm nhận rõ rệt hơi ấm và sự mềm mại từ cơ thể của Ninh Thần.

Điều này khiến Hoắc Khải cảm thấy khá lúng túng, anh vội vàng nói: "Anh không sao đâu, không cần bóp nữa".

Nói xong, anh ngả người về phía trước, vén chăn lên định xuống giường.

Thế mà vừa vén chăn lên, nhìn rõ đôi chân trần lộ ra ngoài của mình, Hoắc Khải vội vàng đắp chăn vào.

"Quần áo của anh đâu?", anh hỏi cô với vẻ ngượng

ngập.

Cậu chủ lớn nhà họ Hoắc từng trải qua bao nhiêu thăng trầm mà lúc này lại suýt nữa đỏ mặt chỉ vì không mặc quần áo.

Ninh Thần tụt xuống khỏi giường, nhìn thấy sắc mặt của anh mà bật cười: "Anh uống nhiều rượu thế, mùi khó

15:54 .i 4GÍE)›

< Chương 54: Chốn dịu dàng, ấm áp

ngửi quá, em cởi quân áo ra giặt cho anh rôi. Có phải người ngoài đâu, ở trước mặt em mà anh ngượng ngùng làm gì".

Nhìn Ninh Thần cũng thay một bộ quần áo mặc ở nhà thoải mái và thướt tha hơn, Hoắc Khải biết cô không hề coi mình như người ngoài.

Trên phương diện pháp luật, hai người là vợ chồng danh chính ngôn thuận.

Trên phương diện tình cảm, do biểu hiện xuất sắc đến khác lạ của anh trong thời gian này, ấn tượng trong lòng Ninh Thần về anh cũng thay đổi, khiến quan hệ của đôi bên thân mật hơn lúc trước rất nhiều.

Cho nên Ninh Th`ần không quá ngượng ngùng với anh, dù sao cả hai cũng có với nhau một mặt con r`ồi.

Nhưng Hoắc Khải thì khác, linh h`ồn trong cơ thể anh đã không phải Lý Phong nữa, từ đ`ầu đến cuối anh không thể nào phá vỡ được chướng ngại tâm lý của mình.

Đúng lúc này, Ninh Th`ần đột nhiên cúi người ghé xuống trước mặt anh, nhìn anh với vẻ hào hứng: "Sao thế, anh ngượng thật à?"

Bộ đ`ồ ở nhà rất rộng rãi, cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn, không có thứ gì che chắn được.

Hoắc Khải rất cố gắng để t`ầm mắt của mình không liếc v`ề những nơi không nên nhìn, nhưng mảng trắng nõn nà đó thoáng hiện ra vẫn như chiếc móc câu dắt mất tâm

15:54 .i 4GÍ8)›

‹ Chương 54: Chốn dịu dàng, ấm áp

trí và linh h`ồn anh.

Nhất là khi Ninh Th`ần g`ần anh đến như vậy. Mùi thơm nhẹ nhàng trên người cô thoảng qua, đôi môi anh đào căng mọng g`ần ngay trước mắt khiến người ta chỉ muốn ôm hôn.

Ninh Thần không hề đề phòng, cũng chưa từng nghĩ xem người đàn ông đang ngồi đối diện mình rốt cuộc là ai, vì trong mắt cô, đây chính là chồng mình.

Chỉ khổ cho Hoắc Khải, tiến lên cũng không phải, lùi lại cũng không xong.

Sau cùng, anh đành lặng lẽ nhích người ra sau một chút: "À thì, đâu thể ra ngoài mà không mặc quần áo được…"

"Quần áo ở ngay bên cạnh anh đấy thôi? Ngọc Lâm vừa mua đấy, chưa mặc đâu, số đo của hai anh em chắc cũng tương đương", Ninh Thần chỉ vào đầu giường.

Hoắc Khải quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một bộ quần áo thể dục mới tinh đặt ở đó.

Không kịp quan tâm tới những điều khác, anh vội vàng quơ lấy quần áo mặc lên người. Ninh Thần ở bên cạnh thấy cảnh ấy chỉ cười khẽ, cô cảm thấy Lý Phong hôm nay thật đáng yêu.

"À phải rồi, hôm nay anh chuốc cho bố uống kha khá rượu, tuy biết anh muốn dùng cách này để hòa hoãn quan

15:54 si 4GÍ8

hệ của hai bố con, nhưng bố mình cũng có tuổi rồi, dùng cách này phải biết điểm dừng nhé!" Ninh Thần nói.

"Anh biết" mặc quần áo xong, vẻ ngượng ngùng trong lòng Hoắc Khải cũng tiêu tan đi rất nhiều. Anh vỗ vỗ mặt, hỏi cô: "Bây giờ bố thế nào rồi? Vẫn đang ngủ à?"

"Bố dậy sớm hơn anh nhiều, ban nãy xuống nhà uống bát cháo rồi còn ăn thêm hai cái bánh bao súp anh gói, mùi vị thực sự rất ngon", Ninh Thần nói.

Bánh bao súp phải nhờ Đặng Tuấn Mai và Ninh Thần khuyên nhủ ông mới chịu ăn, nhưng từ biểu cảm của Ninh Quốc Năng là biết chắc hẳn ông cũng rất thích.

Chẳng qua ông sống chết vẫn muốn giữ thể diện, ăn xong hai cái rồi cứ khăng khăng chê bánh bao khó nuốt, thậm chí đến Đường Đường cũng cười nhạo ông chừng này tuổi đầu rồi còn nói dối, khiến Ninh Quốc Năng rất lúng túng.

"Bố mẹ thích ăn là được, sau này anh sẽ gói nhiều hơn một tí, thứ này để đông lạnh rồi có thể lưu trữ trong thời gian dài. Anh nhớ em từng nói, bố rất thích ăn các loại mỳ

nhỉ? Sau này anh sẽ làm một bữa mỳ xào hành cho bố ăn, chắc cũng không tệ lắm", Hoắc Khải ngẫm nghĩ.

Ninh Thần lặng lẽ nhìn anh rồi đột nhiên hỏi: "Anh không thấy tủi thân à?"

"Sao cơ?" Hoắc Khải nhìn cô, sau đó lập tức hiểu ra, lắc lắc đầu: "Trước kia anh chưa làm tốt, bị mắng vài câu

15:54 .i 4GÍ8)›

‹ Chương 54: Chốn dịu dàng, ấm áp

cũng là chuyện bình thường. Không có gì để tủi với hờn cả. Nếu làm không tốt mà cứ đòi được người khác ngợi khen mới là vô lý đấy."

Ninh Thần nhìn anh với vẻ yên tâm: "Anh có thể nghĩ được như thế, em rất vui."

"Em vui là được…"

Anh chưa nói dứt câu, Ninh Thần đột ngột tiến lên phía trước, đặt một nụ hôn trên gò má anh, mỉm cười đáp lời: "Nhưng em thích anh lúc anh không say xỉn hơn. Xuống ăn cơm thôi! Để em giúp anh hâm nóng cháo!"

Nói xong, Ninh Thần quay người rời đi.

Hoắc Khải đờ đẫn sờ lên má, cảm giác ấm nóng dường

như vẫn còn phảng phất.

Nghe thấy tiếng bước chân Ninh Thần chạy xuống tầng, Hoắc Khải cười khổ, xem ra hình như biểu hiện của anh tốt quá nhỉ?

Mới vậy mà cô đã chủ động hôn anh, nếu anh thể hiện tốt hơn chút nữa, chẳng phải…

Nếu đến lúc ấy thật, mình nên làm thế nào?

Chỉ cần nghĩ đến việc mỗi ngày sau khi quay về sẽ được chung chăn chung gối cùng Ninh Thần, Hoắc Khải đã thấy nhức đầu.

Một người phụ nữ cực kỳ quyến rũ như cô cùng một người đàn ông hết sức khỏe mạnh như Hoắc Khải, anh

15:54 .i 4GÍ8)›

‹ Chương 54: Chốn dịu dàng, ấm áp

không dám chắc khả năng tự kiểm chế của mình có thể kéo dài trong bao lâu.

Có lúc Hoắc Khải cũng nghĩ, cứ sống trong mơ mơ hồ hồnhư thế này đi, dù sao cũng chẳng ai biết mà.

Nhưng trong lòng vẫn luôn tồn tại cảm giác hục hặc, lỡ như một ngày nào đó Ninh Thần biết anh không phải

người chồng chân chính của cô thì sao?

Liệu cô ấy có thể chấp nhận được không?

Ninh Thần là người chất phác nhất trong số những phụ nữ mà anh từng gặp.

Vẻ lương thiện, chân chất, dịu dàng của cô khiến Hoắc Khải không nỡ lòng nào làm cô tổn thương.

Chưa được bao lâu sau, Đường Đường chạy lên tầng, kéo tay Hoắc Khải: "Bố ơi, mẹ bảo con gọi bố xuống nhà ăn cơm! Bà nội nấu cháo hải sản, ngon lắm luôn!"

Có được đứa con gái cưng vừa đáng yêu vừa ngoan ngoãn thế này, Hoắc Khải thở dài trong lòng, thôi vậy, đến đâu hay đến đó.

Nếu một ngày anh thực sự không kiểm soát được bản thân, nhất thời dao động làm chuyện gì đó, chắc chắn anh sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.

Suy cho cùng, xét từ góc độ nào đó, Hoắc Khải đã sống lại cả cuộc đời.

Mà trong cuộc đời này, Ninh Thần là người phụ nữ đầu

15:54 . 4GÍ8)

‹ Chương 54: Chốn dịu dàng, ấm áp

tiên của anh.

Khi anh xuống nhà cùng Đường Đường thì Ninh Thần đang bưng một bát cháo ra khỏi bếp. Thấy anh xuống, cô vội nói: "Ngồi xuống ăn đã, anh có muốn ăn thêm trứng muối không?"

"Không cần đâu, uống ít cháo là được rồi!" Hoắc Khải quay đầu liếc mắt nhìn cửa hàng, thấy Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đang niềm nở đón khách.

Nhờ lô hàng chất lượng cao nhập từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn cộng thêm công sức tuyên truyền từ nhóm khách lúc trưa, công việc buôn bán buổi chiều và tối phát đạt hơn hẳn.

Tuy vẫn chưa hoàn toàn khôi phục được như thời kỳ đỉnh cao, nhưng cũng đỡ hơn khung cảnh khách khứa lèo tèo lúc trước rất nhiều.

Ninh Quốc Năng cũng chú ý thấy Hoắc Khải đã xuống, ông liếc qua, khẽ hừ một tiếng nhưng cũng không tỏ thái độ gì khác.

"Đừng có hầm hừ nữa, không phải chỉ gục trước người ta vài chén thôi à. Chẳng hiểu nổi đàn ông đàn ang làm

sao lại thích so đo với nhau trên bàn rượu thế", Đặng Tuấn Mai đang đứng cân hoa quả cho khách ở bên cạnh lên tiếng.

"Ai nói tôi gục trước cậu ta? Cái trình độ của thằng nhóc mà đòi làm tôi gục á?", Ninh Quốc Năng vẫn gân cổ

15:54 . 4GÍ§)

‹ Chương 54: Chốn dịu dàng, ấm áp

cãi bướng.

"Ông uống bét tè lè nhè đến mức nào mà còn không biết hả? Bây giờ từ đầu đến chân vẫn nồng nặc mùi rượu! Đúng là hơn nhau ở tuổi trẻ, uống rượu cũng thế thôi. Dù sao thì cậu ta vẫn còn trẻ, ông ngần này tuổi rồi." Đặng Tuấn Mai tức giận nói.

"Có tuổi thì đã làm sao hả? Bàn về rượu bia thì ba thằng như cậu ta chụm lại cũng không phải đối thủ của tôi nhé!" thấy biểu cảm hoài nghi của Đặng Tuấn Mai, mặt mũi Ninh Quốc Năng đỏ lựng lên: "Bà chớ vội không tin, hôm nay là do tôi chưa chuẩn bị sẵn sàng, lần sau sẽ uống tới khi nào cậu ta chui vào gầm bàn mới thôi!"

"Còn thích có lần sau hả? Không đòi quăng cả nó lẫn

bàn ra ngoài nữa à?" Đặng Tuấn Mai cười nhạo.

Ninh Quốc Năng sững người, sau đó thẹn quá hóa giận: "Quăng, quăng ngay bây giờ đây!"

Đặng Tuấn Mai biết ông chỉ mạnh miệng chứ sẽ không làm thật đâu, nếu không, đâu thể ngoan ngoãn đứng đây thu tiền được.

Sở dĩ Ninh Quốc Năng không tiếp tục gây sự nữa có nguyên nhân lớn đến từ Ninh Thần và Ninh Ngọc Lâm, ban nãy hai chị em này đã nói đỡ lời cho anh rất nhiều. Nhất là khi Hoắc Khải chịu hùa theo sở thích của ông. Rõ ràng tửu lượng không đâu vào đâu mà còn đòi đọ tửu lượng với ông, cũng vì muốn lấy lòng ông già này.

Hành vi như thế này chưa chắc đã được Ninh Quốc Năng tán đồng, nhưng ông là bậc cha chú, trong lòng vẫn trào lên chút cảm giác vượt trội.

Ai cần biết ngày thường cậu kiêu ngạo thế nào, tới trước mặt lão già này vẫn phải cúi đầu biết sợ, xu nịnh lấy lòng đấy thôi?

Cộng thêm công việc kinh doanh khá khẩm lên có công lao nhờ cả ở Hoắc Khải, mà bữa cua trưa nay cùng

món bánh bao súp lóng lánh lúc tối đều là thủ đoạn tạo dựng ấn tượng tốt cho người khác trong cuộc sống thường ngày.

Ninh Quốc Năng vốn là cư dân thành phố, nếu anh thực sự ném cả cục tiền cho ông, chưa biết chừng ông sẽ tức tối ném trả vào mặt anh.

Càng dùng những ân huệ nho nhỏ như thế này, ông càng thấy thích.

Không thể không thừa nhận, Hoắc Khải uống một bữa rượu suông chẳng uổng phí.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 55: Vừa Gặp Mà Như Đã Quen

Uống xong bát cháo, tình trạng váng vất đ`ầu óc của anh được cải thiện hẳn.

Chuyện khác không kể tới, chứ tài nghệ nấu nướng của Đặng Tuấn Mai quả thực rất khá, chỉ với bát cháo này đã khiến Hoắc Khải rất tán thưởng.

"Trước kia anh không thích ăn cháo mà, hôm nay lại ăn hết cả bát to như thế, nể mặt mẹ quá!" Ninh Th`ần tỏ ra rất hài lòng.

Hoắc Khải vừa thu dọn bát đũa vừa đáp: "Ấy là vì mẹ nấu cháo ngon quá!"

Tuy rằng ấn tượng đối với con rể vẫn chưa thay đổi hoàn toàn, nhưng có được câu nói dễ nghe này vẫn khiến Đặng Tuấn Mai cười tít cả mắt: "Cứ để đó đi, lát nữa mẹ rửa cho!"

"Dù sao con cũng không có việc gì làm, coi như vận động sau bữa cơm thôi mà. Mẹ cứ giúp bố lo chuyện buôn bán đi, con thấy khách khứa không ít đâu" Hoắc Khải đáp.

Sau đó, anh c`ầm bát đũa đi vào bếp, tiếng nước chảy từ bên trong nhanh chóng vọng ra.

Thấy Hoắc Khải ở trong bếp rửa bát xong còn c`ầm khăn lên lau máy hút bụi, Đặng Tuấn Mai khẽ gật đ`ầu r`ồi thì th`ầm hỏi Ninh Th`ần: "Bây giờ thằng bé này ở nhà cũng chăm chỉ thế này à?"

15:55 .i 4GÍ8)›

< Chương 55: Vừa gặp mà như đã quen

"Cũng không khác gì đâu mẹ. Cơm nước mỗi ngày đ`ều do anh ấy nấu, con với Đường Đường cứ đợi ăn thôi", Ninh Th`ần gật đ`ầu.

"Thế còn được, lãng tử biết hối cải, bao nhiêu ti`ền bạc cũng không bì được!" Đặng Tuấn Mai ừm một tiếng r`ồi liếc v`ề phía Ninh Quốc Năng: "Nhưng cái tính ương ngạnh của bố con chắc không thay đổi được trong một sớm một chi`ều đâu".

"Không sao, A Phong cũng nói với con r`ồi, anh ấy sẽ dùng thời gian và hành động thực tế để chứng minh. Con tin anh ấy!" Ninh Th`ần mỉm cười.

Đặng Tuấn Mai chăm chú nhìn cô, qua một lát, bà

bỗng bật cười: “Trông con bây giờ mới đẹp chứ, sau này cũng phải cười nhiều vào, đừng suốt ngày ủ dột nữa. Có chuyện gì thì về nhà nói với bố mẹ, đừng giữ kín trong lòng một mình, biết chưa hả?”

“Con biết rồi, nhưng bây giờ con sống rất ổn!“ Ninh Thần trả lời.

Cô nói “bây giờ” nghĩa là khoảng thời gian này, sự thay đổi từ Hoắc Khải khiến cô cảm nhận được vẻ đẹp của cuộc sống.

Tâm lý bất an sợ Hoắc Khải phục hồi trạng thái cũ cũng tiêu tan đi rất nhiều, qua thêm một thời gian, có lẽ cô sẽ hoàn toàn quen với thay đổi của anh.

Hoắc Khải bận rộn trong phòng bếp, hai mẹ con cô thì

15:55 .i 4GÍR)›

X Chương 55: Vừa gặp mà như đã quen

ngồi ở đây lặng lẽ nói vài chuyện gia đình.

Ninh Ngọc Lâm đứng trong cửa hàng giúp Ninh Quốc Năng bán hoa quả, vừa tiễn được một vị khách thì trông thấy Hoàng Kiệt Hảo bước tới.

“Ngọc Lâm!” Hoàng Kiệt Hảo chủ động chào hỏi.

“Anh ăn cơm chưa? Có ít quýt vừa nhập, ăn được lắm, thử một quả nhé”, Ninh Ngọc Lâm và anh ta cũng được coi như đồng nghiệp, cộng thêm trước kia cũng là hàng xóm thân thiết nên nói năng cũng tùy ý hơn.

Hoàng Kiệt Hảo bắt được quả quýt mà cậu ta ném tới, liếc mắt nhìn vào trong nhà, thấy Ninh Thần đang ngồi ở đó là hai mắt anh ta sáng lên.

Ninh Ngọc Lâm thừa biết anh ta đến đây không chỉ vì mình nên quay đầu hô lên: “Chị ơi, Hoàng Kiệt Hảo tới thăm chị này!”

“Chớ nói bậy, anh đến mua hoa quả đấy chứ”, dường như Hoàng Kiệt Hảo khá ngượng ngùng.

Ninh Thần từ trong nhà bước ra, nhìn thấy Hoàng Kiệt Hảo nên giơ tay chào hỏi: “Chào nha, ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, ăn rồi, cô thì sao?” Hoàng Kiệt Hảo luống cuống đáp lời.

Đúng lúc này, Hoắc Khải cũng vừa lau tay vừa bước ra khỏi phòng bếp, trông thấy Hoàng Kiệt Hảo, anh cũng mỉm cười: “Xin chào!”

15:55 „li 4GÍ8

< Chương 55: Vừa gặp mà như đã quen

Nếu là trước kia chắc Hoàng Kiệt Hảo chẳng bu`ôn để tâm, nhưng hôm nay, hiếm hoi được một l`ần anh ta đáp lại: "Trùng hợp ghê!"

Câu trả lời này hiển nhiên có vẻ khá lúng túng, dù sao thì đây cũng là nhà bố vợ của Lý Phong, có gì đâu mà trùng hợp.

Ninh Th`ần và Đặng Tuấn Mai, bao g`ồm cả Ninh Quốc Năng, đ`ều nhìn cả hai với vẻ ngạc nhiên.

Trước kia Hoàng Kiệt Hảo nhìn thấy Lý Phong chẳng khác nào như nước với lửa, thậm chí đôi lúc anh ta còn buông lời châm chọc nặng n`ề hơn cả Ninh Quốc Năng.

Thế mà hôm nay, thái độ của anh ta tuy không đến mức nhiệt tình, nhưng đã khá hơn trước kia rất nhi`ều.

Ninh Ngọc Lâm nhìn ra được vẻ kinh ngạc của mọi người nên cười ha hả ôm cổ Hoàng Kiệt Hảo: "Không phải đã nói với mọi người r`ồi còn gì, sau này anh ấy sẽ là tổng giám đốc cửa hàng Taobao của con! Chuyện này được anh rể quyết định chắc như đinh đóng cột r`ồi nha!"

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai biết Ninh Ngọc

Lâm đã mở cửa hàng Taobao, cũng biết Hoàng Kiệt Hảo đang theo chân con trai mình, nhưng chuyện này thì liên quan gì tới Lý Phong?

Thế nào gọi là được quyết định như đỉnh đóng cột?

Thấy ánh mắt vừa nghỉ hoặc vừa tò mò của Ninh Thần, Hoàng Kiệt Hảo lúng túng né khỏi cái quàng vai của Ninh

15:55 . 4GÍ8)

< Chương 55: Vừa gặp mà như đã quen

Ngọc Lâm: "Đừng nghe cậu ta nói linh tỉnh, tôi ứng tuyển dựa vào bản lĩnh của chính mình, liên quan gì đến thằng nhóc này đâu!"

"Nói năng kiểu gì thế, trước kia anh nhìn thấy giao diện Taobao do anh rể em làm cũng phục sát đất còn gì. Có phải người ngoài đâu, sao phải ngại", Ninh Ngọc Lâm cười hi hi.

Ninh Quốc Năng ở bên cạnh nghe xong cũng sững sờ.

Trong đám trẻ con hàng xóm, Hoàng Kiệt Hảo là một trong những đứa khiến ông hài lòng nhất.

Tuy gia cảnh bình thường, nhưng đối nhân xử thế rất chân thành và thật thà, lại ham học hỏi.

Ninh Quốc Năng chưa từng nghĩ đến việc tìm một gia đình phú quý nào đó để gả con gái. Dạng người như thế, ông tự biết mình không thể với tới được. Nếu thực lực của nhà mẹ đẻ không đủ, sau này con gái bị bắt nạt cũng đuối lý.

Dạng thanh niên trẻ như Hoàng Kiệt Hảo được ông thích hơn hẳn.

Hoàng Kiệt Hảo xuất sắc cả về học vấn lẫn nhân phẩm, tính tình tích cực, cầu tiến, đây là điều ai cũng biết. Xét về bản lĩnh cá nhân, anh ta không kém gì nhiều những tỉnh anh trên tỉ vi, chỉ thiếu cơ hội thôi.

Vì thế, Hoàng Kiệt Hảo trước giờ tự nhận mình có tài mà không gặp thời luôn tỏ ra khá kiêu ngạo trước mặt

15:55 . 4GÍ8)

< Chương 55: Vừa gặp mà như đã quen

ngươi Khac.

Dạng mọt sách như Lý Phong là loại người bị anh ta coi thường nhất, cộng thêm nguyên nhân đến từ Ninh Thần khiến quan hệ của hai người tới tệ hết chỗ nói, nhìn nhau chướng mắt vô cùng.

Nói với nhau thêm một câu thôi là có thể trở mặt bất cứ lúc nào.

Bây giờ Hoàng Kiệt Hảo có thể đáp lời khi Hoắc Khải lên tiếng, đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Còn về việc giao diện Taobao mà Hoắc Khải làm có thể khiến Hoàng Kiệt Hảo bái phục, chuyện này càng thêm khó tin.

Hoàng Kiệt Hảo trước giờ kiêu ngạo, lại phải khâm phục con mọt sách mà anh ta vẫn luôn khinh thường?

Ninh Quốc Năng không hỏi han gì, chỉ đứng trước quầy thu ngân lặng lẽ quan sát, giả bộ không quan tâm.

Nhưng từ vành tai vểnh cao lên của ông là có thể nhìn ra được, ông già cứng đầu cứng cổ này vẫn tò mò nhiều chuyện lắm.

Hoàng Kiệt Hảo cảm thấy hơi bối rối, nhưng biểu hiện của Hoắc Khải rất tự nhiên.

Anh bước tới, mỉm cười với Ninh Ngọc Lâm: "Có được một kiện tướng đắc lực như vậy là may mắn của cậu ấy, phải cùng nhau nỗ lực. Tôi tin hai người có thể tạo ra thành tựu".

15:56 . 4GÍE)›

< Chương 55: Vừa gặp mà như đã quen

“Đương nhiên rồi! Chúng em là cặp bài trùng ăn ý lắm đấy!” Ninh Ngọc Lâm cười ha hả.

Hoàng Kiệt Hảo thoáng cảm thấy khó chịu. Giọng điệu như người từng trải của Hoắc Khải giống hệt người lớn chỉ điểm cho con cháu vậy, khiến anh ta thấy không thoải mái.

Nhưng anh ta không hề nổi nóng. Giống như lời Ninh Ngọc Lâm mới nói, Hoàng Kiệt Hảo thực sự bội phục vì giao diện cửa hàng Taobao mà Hoắc Khải làm ra.

Từ bố cục trang web tới từng chỉ tiết đều đánh thẳng vào lòng người. Bấm vào trang chủ sẽ muốn xem sản phẩm, xem thông tin chỉ tiết của sản phẩm sẽ muốn mua.

Đến cả một chuyên gia có kinh nghiệm lâu năm trong thương mại điện tử như anh ta mà còn thế thì nói gì đến những người bình thường không có nhiều kinh nghiệm mua sắm online.

Có thể tưởng tượng được, đợi khi công việc tuyên truyền bắt đầu, chỉ với trang web như thế là đủ thu hút rất

nhi`ều người chốt đơn.

“Giao diện đó thực sự do anh tự làm à?”, Hoàng Kiệt Hảo vẫn khá nghỉ ngờ.

“Đúng vậy, nhưng vẫn hơi sơ sài, còn nhi`ều chỗ có thể tiếp tục cải tiến thêm”, Hoắc Khải khiêm tốn đáp.

Hoàng Kiệt Hảo là một người thẳng tính, nghe thấy câu này bèn nói luôn: “Tôi cũng cảm thấy có thể cải tiến,

15:56 „ 4GÍE)›

< Chương 55: Vừa gặp mà như đã quen

ví dụ như ph`ần phân loại ở góc bên trái truy`ền thống quá, tên phân loại cũng chưa kết hợp với những yếu tố thịnh hành hay điểm cạnh tranh cốt lõi của sản phẩm”.

“Tôi cũng chú ý tới đi`ều này, nên trước đó đã để lại sẵn một ph`ần văn bản, dự tính sửa ph`ần “tên phân loại”, thêm một số từ khóa như “thông minh” hay “tiết kiệm năng lượng”. Ngoài ra ở góc dưới của trang chủ còn định thêm hình ảnh tuyên truy`ền tương ứng, tốt nhất là tìm được một phòng thí nghiệm chính quy nào đó làm một bản báo cáo”.

“Tôi cũng nghĩ như thế đấy!“ dường như bị chọt trúng

tim, Hoàng Kiệt Hảo có vẻ phấn khích hơn hẳn: "Không chỉ có báo cáo của phòng thí nghiệm, còn cần sơ đồ quy trình sản xuất, để khách hàng đích thân nhìn thấy mỗi một sản phẩm được sản xuất ra như thế nào".

"Điều này thì tôi chưa nghĩ tới, nhưng chỉ có sơ đồ quy trình sản xuất là chưa đủ, thiếu độ tin cậy. Tốt nhất nên quay video hoặc livestream sẽ đáng tin hơn".

"Đúng rồi đúng rồi, livestream rất quan trọng luôn, có thể phản ánh trực quan được tình hình chân thực của công xưởng…"

Hai người cứ đứng trước cửa hàng hoa quả mà thảo luận sôi nổi với nhau, thỉnh thoảng Ninh Ngọc Lâm sẽ chen miệng được vài câu, mà đa phần cậu ta cũng chỉ đứng nghe với vẻ mặt phấn khởi.

"Đúng rồi đúng rồi, livestream rất quan trọng luôn, có thể phản ánh trực quan được tình hình chân thực của công xưởng…"

Hai người cứ đứng trước cửa hàng hoa quả mà thảo luận sôi nổi với nhau, thỉnh thoảng Ninh Ngọc Lâm sẽ chen miệng được vài câu, mà đa phần cậu ta cũng chỉ

đứng nghe với vẻ mặt phấn khởi.

Còn hai vợ chồng Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai thì nhìn đến đờ dẫn.

Hoàng Kiệt Hảo có thể chào hỏi Hoắc Khải đã là kỳ tích rồi, bây giờ hai người này còn nói chuyện ăn ý như vậy, mà toàn nói những chủ đề rất chuyên nghiệp không ai hiểu được.

Đặng Tuấn Mai không kiềm lòng được nên nhìn về phía Ninh Thần, gương mặt lộ rõ vẻ ngờ vực: "Lý Phong cũng biết làm kinh doanh à?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 56: Cảnh Giới

Biểu cảm kinh ngạc của Đặng Tuấn Mai khiến Ninh Thần rất muốn cười, đồng thời cũng cảm nhận được một thứ cảm xúc có tên là tự hào.

Người đang đứng trước cửa kia khiến một kẻ từng cực kỳ khinh miệt anh ấy phải tâm phục khẩu phục, đó là chồng của cô!

Cho dù Hoàng Kiệt Hảo cũng chẳng phải nhân vật tầm cỡ gì ghê gớm lắm, nhưng đối với một người từng phải sống những ngày tháng nhịn nhục quá lâu như Ninh Thần, như thế này là đủ phấn chấn rồi.

Cô mỉm cười và gật đầu: "A Phong đang phát triển mảng kinh doanh, nhất là kinh doanh online, anh ấy giỏi lắm. Ngọc Lâm chưa nói với mẹ hả? Bình nóng lạnh do công xưởng của thằng bé mới sản xuất ra không bán được, phải nhờ vào A Phong mới có một đơn hàng lớn. Đến cả việc mở cửa hàng Taobao lần này cũng có công của A Phong giúp đỡ nên sếp Hoàng trong xưởng mới đồng ý".

Những chuyện ấy đương nhiên Ninh Ngọc Lâm từng kể rồi, mà không chỉ kể một lần.

Nhưng khi ấy Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai

Chương 56: Cảnh giới

đều nghĩ rằng con trai mình đang nói dối.

Đâu phải họ không biết bản lĩnh của Lý Phong đến đâu? Anh cãi nhau với người ta còn không rành rọt, làm kinh doanh kiểu gì.

Bây giờ, sự hoài nghỉ trong lòng Đặng Tuấn Mai đã giảm đi rất nhiều.

Con trai có thể lừa dối ông bà, con gái cũng có thể lừa dối ông bà, nhưng Hoàng Kiệt Hảo sẽ không làm vậy.

Chàng thanh niên này từng có tâm tư thế nào với con gái mình, họ biết rõ như lòng bàn tay.

Ngày nghe tin Ninh Thần gả cho Lý Phong, Hoàng Kiệt Hảo ở nhà đập vỡ luôn chiếc máy tính, nhiêu đó đủ thấy anh ta phẫn nộ tới mức nào.

Ai cũng có thể giúp Lý Phong đi lừa người khác, chỉ riêng Hoàng Kiệt Hảo không có khả năng này.

“Đúng là đã xem thường cậu ta quá rồi!” Đặng Tuấn Mai quay đầu lại và nói.

“Trước kia anh ấy thiếu cơ hội để thể hiện bản thân, thực ra cũng phải trách con, tạo áp lực cho anh ấy quá, cứ bắt anh ấy phải làm những công việc không phù hợp. Nếu sớm biết anh ấy giỏi kinh doanh như thế đã không ép anh ấy đi làm lái xe rồi” Ninh Thần thở dài.

Chương 56: Cảnh giới

“Con đang nhắc tới cô bạn cùng lớp rất giàu đó hả?” Đặng Tuấn Mai hỏi.

“Vâng, nhưng đợt này biểu hiện của A Phong rất xuất sắc, Hương Ngưng thăng chức cho anh ấy làm trợ lý tổng giám đốc, không cần làm lái xe nữa rồi”, Ninh Thần đáp.

Đặng Tuấn Mai càng thêm kinh ngạc, trợ lý tổng giám đốc ư?

Bà cũng biết đôi điều về Cơ Hương Ngưng, chí ít bà biết rằng nhà họ Cơ là một trong những gia tộc lớn có số có má ở đất nước này.

Cho dù Cơ Hương Ngưng chỉ quản lý một công ty con, nhưng vị trí trợ lý tổng giám đốc nghe thế nào cũng hay ho hơn lái xe nhiều.

Vả lại, có thể làm trợ lý tổng giám đốc ở công ty như thế, chắc chắn phải có bản lĩnh nhất định. Không ai có thể cất nhắc một tên vô dụng lên vị trí cao như thế chỉ vì quan hệ bạn bè cùng lớp.

Hoắc Khải của ngày hôm nay đem đến quá nhiều ngạc nhiên cho Đặng Tuấn Mai.

Còn về Ninh Quốc Năng, ông há hốc miệng, qua một hồi lâu vẫn chưa ngậm lại được.

Thằng nhóc Hoàng Kiệt Hảo này uống nhầm thuốc à?

Chương 56: Cảnh giới

Kia là Lý Phong đấy, sao cháu nói chuyện hăng hái với nó thế?

Quan trọng nhất là họ nói về thương mại điện tử gì đó, Lý Phong có hiểu được không?

Tóm lại Ninh Quốc Năng không hiểu gì, nhưng ông nhìn ra được, hình như Hoắc Khải rất am hiểu.

Nếu không, làm sao Hoàng Kiệt Hảo có thể nói chuyện tâm đầu ý hợp với nó như thế được.

Do ba người này đứng ngoài cửa nói chuyện rất ảnh hưởng tới trải nghiệm mua sắm của khách hàng khác nên Ninh Thần bèn bước tới: "Vào nhà đi chứ, nói chuyện cả nửa ngày rồi, ăn chút hoa quả cho nhuận giọng".

Ninh Thần bước đến khiến tiếng nói chuyện bỗng chốc im bặt.

Hoàng Kiệt Hảo nhìn cô với vẻ khá lúng túng, sau cùng chỉ gọi một tiếng: "Ninh Thần!"

Từng có biết bao lần, cô gái nhà hàng xóm này là cô dâu trong mơ của anh ta. Chính tay Lý Phong đã đập nát giấc mơ này.

Mấy năm nay, Ninh Thần ít khi quay về, bây giờ gặp lại, Hoàng Kiệt Hảo vẫn có cảm giác như mới ngày hôm qua thôi.

Nếu đổi lại là lúc khác, anh ta sẽ nhận lời mời của

Chương 56: Cảnh giới

Ninh Thần ngay. Cho dù cả hai đã không thể đến

được với nhau nữa, nhưng để chọc tức Lý Phong, anh vui vẻ làm vậy.

Nhưng hôm nay, Hoàng Kiệt Hảo sẽ không làm thế.

Chỉ qua một lúc, nguồn kiến thức dồi dào cùng cách phân tích đặc sắc của Hoắc Khải đã gợi ý anh ta rất nhiều, đồng thời anh ta cũng cảm nhận được, con mọt sách này không còn vô dụng như lúc trước.

Chí ít là trên lĩnh vực thương mại điện tử, anh có kiến giải siêu phàm, đến cả một chuyên gia như anh ta cũng thấy hổ thẹn vì không sánh bằng.

Trước kia Hoàng Kiệt Hảo còn hoài nghi trang giao diện Taobao kia rốt cuộc có phải Hoắc Khải làm hay không, bây giờ anh ta không còn nghỉ ngờ gì nữa.

Một số việc có thể làm giả được, nhưng kiến giải và tranh luận ngay tại chỗ đâu thể dựa vào việc học thuộc lòng chứ.

Tính tình Hoàng Kiệt Hảo rất kiêu ngạo, người như anh ta rất khó thuyết phục, nhưng một khi đã thấy tin tưởng và khâm phục, sẽ nhanh chóng đặt mình vào vị

thế thấp nhất.

Cho nên, khi anh ta vô thức thấy bội phục kiến

thức của Hoắc Khải, chút suy nghĩ trong lòng cũng

nhanh chóng tiêu tán hết.

“Thôi vậy, ban nãy nói nhiều điều như thế, trong

lòng tôi có kha khá kế hoạch, phải nhanh chóng về

nhà viết nó ra”. Hoàng Kiệt Hảo lắc đầu, từ chối lời

mời của Ninh Thần.

Điều này khiến Ninh Thần thấy khá bất ngờ. Cô

biết Hoàng Kiệt Hảo có hảo cảm với mình, cũng từng

theo đuổi cô bằng hành động thực tế, chẳng qua sau

cùng hai người vẫn không đến được với nhau.

Tuy không yêu Hoàng Kiệt Hảo, nhưng Ninh Thần

vẫn có tình cảm với người đàn ông lớn lên cùng mình

như một người anh trai.

Nếu không, cô cũng sẽ không chủ động mời anh

ta vào nhà.

“Anh ấy rất được đấy!” Hoàng Kiệt Hảo đột nhiên

nói.

“Hả?”, Ninh Thần chưa kịp hiểu ra.

“Ý tôi nói là trên phương diện kinh doanh, anh ấy rất được đấy, giỏi hơn tưởng tượng của tất cả chúng ta nhiều. Về điểm này thì tôi tự nhận mình không bằng anh ấy”. Hoàng Kiệt Hảo nói tiếp.

Ninh Thần càng thêm kinh ngạc, không ngờ Hoàng Kiệt Hảo sẽ nhận thua một cách thẳng thắn như vậy.

Chương 56: Cảnh giới

Sau đó, Hoàng Kiệt Hảo nhìn về phía Hoắc Khải, nghiêm túc nói với anh: “Nhưng điều này cũng không có nghĩa là tôi đã thua. Tôi sẽ tiếp tục cố gắng chứ. Tương lai nhất định sẽ giỏi hơn anh! Từ trước kia đến sau này, nhất định sẽ giỏi hơn anh. Cho nên anh đừng có mà chủ quan, nếu anh đối xử với Ninh Thần không tốt, hoặc vẫn không được việc gì, sớm muộn cũng sẽ có ngày…”

“Khụ khụ…, Ninh Ngọc Lâm đứng ở bên cạnh ho mạnh vài tiếng.

Giọng nói của Hoàng Kiệt Hảo lập tức im bặt. Anh

ta không nói tiếp nữa, nhưng ý tứ thì đám đông ai cũng hiểu.

Hoắc Khải cười cười, giơ tay ra với anh ta: "Tôi hi vọng anh có thể giỏi giang hơn nữa, như thế thì sự nghiệp của Ngọc Lâm cũng sẽ có bước phát triển lớn nhờ công lao giúp đỡ của anh. Còn về những chuyện khác, anh có thể yên tâm. Chỉ cần tôi còn sống, sẽ không để bất kỳ ai tổn thương cô ấy, bao gồm cả chính tôi".

"Nếu như anh không làm được…"

"Không có chuyện nếu như" tuy Hoắc Khải vẫn đang cười, nhưng giọng điệu của anh tràn ngập khí phách đến khó tin: "Lời tôi đã nói ra, chắc chắn sẽ làm được!"

Chương 56: Cảnh giới

Hình thể của anh rõ ràng khá gầy gò, nhưng khi nói ra câu này, bỗng cho người ta cảm giác cao lớn mạnh mẽ dị thường.

Ninh Thần đứng bên cạnh ngẩng đầu nhìn góc nghiêng nghiêm túc của anh, cảm giác bình an không

thể nào diễn tả bằng lời ấy khiến khóe miệng của cô khẽ nhếch lời.

Một bàn tay chầm chậm khoác lấy cánh tay của Hoắc Khải, ngả vào vai người đàn ông này, Ninh Thần mỉm cười nói với Hoàng Kiệt Hảo: "Tôi tin anh ấy!"

Nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của Ninh Thần, Hoàng Kiệt Hảo chỉ có thể cười khổ. Anh ta biết mình thua rồi, thua một cách triệt để, đã vậy gần như không còn bất kỳ cơ hội nào để lật ngược tình thế. Khi Lý Phong vô dụng, anh ta đã không thể cướp được Ninh Thần, bây giờ người đàn ông này chẳng khác nào con mãnh hổ thức tỉnh sau giấc ngủ dài, bản thân anh ta làm gì còn cơ hội?

Thở dài trong lòng, Hoàng Kiệt Hảo giơ tay ra, siết tay Hoắc Khải: "Hi vọng anh có thể làm được!"

"Anh sẽ nhìn thấy thôi!" Hoắc Khải dõng dạc đáp.

Không ít khách khứa trong cửa hàng quay đầu nhìn ra, khi nói năng hay hành động, Hoắc Khải có một loại phong thái rất bất phàm, thu hút sự chú ý

của người khác.

Phong thái là biểu hiện hoàn toàn tự nhiên của nội tâm và phong độ, không thể giả bộ được, cũng không thể diễn trò được.

Từ biểu cảm, tư thế, ngôn ngữ đến giọng điệu của anh đều chứng minh cho tất cả mọi người thấy, đây là một người đàn ông có tỉnh thần và phong thái đạt tới trình độ nhất định.

Tuy rằng không thể tiêu sái đến độ không nhiễm bụi trần, nhưng Hoắc Khải đứng đó lại cho người ta cảm giác đáng tin cậy.

Hoàng Kiệt Hảo rời đi trong tâm phục khẩu phục.

Anh ta tự nhận, nếu đổi lại là mình, anh ta không làm được, cũng không thể thản nhiên và bình tĩnh nói chuyện với một tình địch như vậy được.

Thậm chí trong lòng anh ta còn thấp thoáng cảm giác chán chường.

Không chỉ vì Hoắc Khải đã chinh phục anh ta trên phương diện thương mại điện tử, mà vì phong thái của Hoắc Khải cảm nhận được sự khinh thường đến từ

một đẳng cấp khác.

Từ đầu đến cuối, Hoắc Khải không hề đối đãi với anh ta như một tình địch. Là độ lượng đấy, nhưng cũng là khinh thường.

Có lẽ trong lòng người đàn ông này, anh ta cũng chỉ là một anh hàng xóm thôi.

Đi xa hơn mười mét, Hoàng Kiệt Hảo quay đầu nhìn lại, vẫn thấy Ninh Thần đang dựa vào người Hoắc Khải mà vẫy tay với mình.

Nụ cười trên gương mặt cô ấy vẫn rõ nét, có thể nhìn ra được, bây giờ cô ấy rất vui.

Có lẽ cô ấy không hề lấy nhầm chồng, nếu không thì đào đâu ra nụ cười xuất phát từ nội tâm này?

Âm thầm gửi lời chúc phúc tới giấc mơ thuở thiếu thời của mình, Hoàng Kiệt Hảo quay đầu đi, tiếp tục tiến về phía trước, không bao giờ ngoảnh lại nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 57: Nỗi Băn Khoăn Của Bố

Nhìn Hoàng Kiệt Hảo bỏ đi rồi, Ninh Thần kéo cánh tay Hoắc Khải, đợi anh quay đầu nhìn mình mới tủm tỉm cười: "Không nhìn ra được anh khoan dung độ lượng như vậy đấy nhé. Học ở đâu mà nghĩ thông suốt vậy?"

Cánh tay của Hoắc Khải bị cô ôm trong lòng, cảm giác mềm mại khiến anh khá lúng túng, vô thức muốn rút tay về.

Nhưng Ninh Thần càng ôm anh chặt hơn, như thể sợ anh chạy mất vậy: "Làm gì đó, chê em hả?"

"Có đâu, sao dám chê em được!" Hoắc Khải giải thích: "Nhưng mà trong cửa hàng vẫn còn khách nè…"

"Thế thì đã làm sao, chúng mình là vợ chồng hợp pháp, được pháp luật bảo vệ nhé", Ninh Thần nói năng rất hợp tình hợp lẽ.

Hoắc Khải âm thầm cười khổ, chính vì đây là mối quan hệ vợ chồng được pháp luật bảo vệ mới khiến

anh đau đầu nhất.

Rõ ràng biết mình không nên nghĩ ngợi nhiều,

Chương 57: Nỗi băn khoăn của bố

nhưng cảm giác mềm mại kia vẫn khiến anh nhanh

chóng mất đi khả năng phản kháng.

Sau cùng, anh đành mặc kệ Ninh Thần ôm cánh

tay mình, hai người quay vào trong cửa hàng.

Khi ngang qua quầy thu ngân, Ninh Thần gọi: "Bố

ơi, người ta hỏi bố nửa ki-lô-gam nho bao nhiêu tiền

kìa!""

Ninh Quốc Năng à à vài tiếng, bấy giờ mới kịp

hoàn hồn, nhưng khi nhìn biểu cảm chòng ghẹo trên

mặt con gái, ông thẹn quá hóa giận: "Con bé này, trêu

bố thế hả!"

"Thì trông bố cứ ngẩn ngơ cũng thú vị lắm đấy!"

"Ai ngẩn ngơ gì đâu! Bố đang bận tính tiền đây"

Ninh Quốc Năng vẫn cãi cứng.

Ninh Thần cười trộm không ngừng, ban nãy không

biết ai còn nhìn người ta chằm chằm như gặp ma giữa

ban ngày kìa, bây giờ thì không chịu thừa nhận.

Đúng lúc này, Đường Đường chạy tới ôm cánh tay còn lại của Hoắc Khải mà hỏi: "Bố ơi, tối nay chúng ta ngủ ở nhà ông ngoại nhé?"

Bình thường Ninh Thần quản lý Đường Đường khá nghiêm khắc, đúng chín giờ tối mỗi ngày là phải đi ngủ rồi.

Bây giờ đã gần chín giờ, cô nhóc nhảy nhót nghịch

Chương 57: Nỗi băn khoăn của bố

ngợm cả ngày nên cũng đã thấm mệt.

Đặng Tuấn Mai bước tới và nói: "Muộn thế này rồi, hay hôm nay hai đứa đừng về nữa".

Sau bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên bà cho phép hai vợ chồng ở lại qua đêm. Ninh Quốc Năng đứng ở cửa liếc mắt nhìn họ, thoáng chút do dự, nhưng sau cùng không nói gì.

Sự việc ban nãy khiến ông vẫn chưa kịp hoàn hồn, đương nhiên cũng khó ba máu sáu cơn mà đuổi họ đi.

Trong số khách hàng tới thanh toán, có người tò mò đánh bạo hỏi: "Người kia là con trai hay con rể của ông thế?"

“Là anh rể cháu đấy ạ!” Ninh Ngọc Lâm đi ngang qua lập tức trả lời ngay.

“Ồ, khí chất không tầm thường nha, mới từ nước ngoài về hả? Vừa nhìn đã biết không phải người thường rồi”, vị khách kia tấm tắc khen.

Phong thái phi phàm của Hoắc Khải khi anh nói chuyện với Hoàng Kiệt Hảo khiến mọi người trong cửa hàng sững sờ. Người không biết rõ tình hình nhà họ Ninh sẽ nghi hoặc, không biết tại sao khí chất của tên mọt sách kia thay đổi lớn như vậy.

Còn người qua đường không biết chuyện thì rất hâm mộ nhà họ Ninh có cậu con rể như thế này.

Chương 57: Nỗi băn khoăn của bố

“Cái gì mà từ nước ngoài quay về, cậu ta đã ra nước ngoài bao giờ đâu”, Ninh Quốc Năng cố gắng để giọng nói của mình trở nên trấn tĩnh hơn, không muốn người ta nhìn ra được vẻ phấn khích của ông bây giờ.

“Chưa từng ra nước ngoài à? Thế thì giỏi quá rồi! Khí chất này chẳng khác nào chủ tịch hội đồng quản trị của mấy công ty lớn trên ti vi cả”. vị khách kia nói

thêm.

Nhìn Ninh Quốc Năng vừa trả lời câu hỏi của khách vừa tốn công tốn sức che giấu cảm xúc thật sự của bản thân, Ninh Ngọc Lâm ở bên cạnh cứ cười trộm, thỉnh thoảng khiến Ninh Quốc Năng quắc mắt lườm một cái nhưng cậu ta cũng không để tâm.

Hiếm khi thấy bố mình đáng yêu như vậy, đúng là được mở rộng tầm mắt.

"Thôi mẹ ạ, ngày mai Đường Đường phải đi học, sách vở vẫn còn để ở nhà. Chơi cả ngày rồi, phải về thay quần áo nữa!"

Ninh Thần muốn ở lại lắm, tiếc rằng con gái cô khá lỉnh kỉnh.

Đặng Tuấn Mai cũng không cố giữ vợ chồng cô ở lại. Chỉ cần quan hệ hòa hoãn hơn thì số lần con gái bà về nhà sẽ tăng thêm nhiều, không cần vội vàng.

"Được, vậy để Ngọc Lâm đưa hai đứa về. Ngọc

Lâm, mang cho chị con ít hoa quả" Đặng Tuấn Mai hô một tiếng.

Ninh Ngọc Lâm đáp lời ngay, ôm hắn một thùng xốp, nhét đầy táo, cherry cùng đào trơn mà Ninh Thần và Đường Đường thích ăn nhất vào trong thùng.

Ôm cái thùng đựng đầy hoa quả ra xe, Ninh Thần và Hoắc Khải đi ra ngoài, lúc ngang qua quầy thu ngân, cô dừng lại: "Bố ơi, ngày mai Đường Đường còn phải đi học, chúng con về trước đây ạ".

"Ờ". Ninh Quốc Năng tỏ ra chăm chú bán hoa quả, chỉ đáp lại một câu rất điểm nhiên.

Còn về lời chào của Hoắc Khải, Ninh Quốc Năng thậm chí không buồn đáp lại.

Ông không nhiệt tình như trong tưởng tượng khiến Ninh Thần ít nhiều cũng thấy thất vọng.

Hoắc Khải vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô, ý bảo ngày tháng còn dài.

Sau khi hai người ra khỏi cửa hàng, Đặng Tuấn Mai đi đằng sau mới trợn mắt lườm Ninh Quốc Năng, lầm bầm mắng: "Cái thứ ương ngạnh gì đâu!"

Ninh Ngọc Lâm lái xe tới gần, Hoắc Khải và Ninh Thần ngồi vào xe. Cửa kính xe hạ xuống, Ninh Thần

vẫy tay với Đặng Tuấn Mai: “Mẹ ơi, vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm”.

Chương 57: Nỗi băn khoăn của bố

“Mẹ biết rồi, đợt này trở trời, con cũng phải mặc thêm quần áo đấy”, dường như Đặng Tuấn Mai có chút buồn bã, hốc mắt bà đỏ lên.

“Bà ngoại ơi, mấy hôm nữa nhà cháu lại đến đó, bà để lại ít cua nha” Đường Đường ngả vào lòng Ninh Thần nhưng vẫn không quên đồ ăn.

“Bà biết rồi, con mèo tham ăn này” Đặng Tuấn Mai phì cười vì cô bé.

“Được rồi, chúng ta đi thôi”, Ninh Ngọc Lâm nói rồi khởi động xe.

Ngay khi cậu ta định đạp chân ga phóng vút đi thì cửa xe bị ai đó vỗ võ.

Quay đầu nhìn lại mới thấy Ninh Quốc Năng đã bước ra từ bao giờ. Ông mở cửa xe, lạnh lùng ném một phong bì dày vào trong: “Về nhà nhớ mua cái cái gì cho Đường Đường ăn, nhìn chúng mày để con bé đói chưa kìa!”

Ninh Thần mở phong bì ra xem mà sững sờ khi thấy bên trong có cả xấp tiền mặt, đếm sơ qua thì ít nhất cũng phải hai mươi, ba mươi ngàn tệ.

“Bố, bây giờ chúng con không thiếu tiền, Lý Phong vừa mới được phát lương… Ninh Thần đang định trả lại phong bì.

“Có phải cho con đâu, đã bảo là mua đồ ăn cho

Chương 57: Nỗi băn khoăn của bố

Đường Đường! Nói gì lắm thế, đi mau đi!” Ninh Quốc Năng nói xong thì sập cửa xe “rầm” một cái, quay người bỏ đi.

Thấy Ninh Thần dường như muốn xuống xe, Ninh Ngọc Lâm nói: “’Chị à, tốt xấu gì cũng là tấm lòng của bố, tính bố mà chị còn chưa biết sao? Nếu chị trả lại thật, bố sẽ giận hơn đấy”.

Ninh Thần có vẻ chần chừ, sau cùng không xuống xe, nhưng vẫn thò đầu ra khỏi cửa sổ, hô lên với tấm lưng của Ninh Quốc Năng: “Bố ơi, mấy hôm nữa chúng con lại tới thăm bố, bố uống ít rượu thôi!”

“Nói lắm!” Ninh Quốc Năng chỉ phất phất tay,

chẳng buồn quay đầu lại.

“Đi đi!” Đặng Tuấn Mai cũng vẫy tay tạm biệt.

Ninh Ngọc Lâm giẫm chân ga, chiếc xe chậm rãi chạy đi.

Ninh Thần ngoái đầu nhìn lại, chưa bao lâu đã thấy Ninh Quốc Năng dừng chân trước cửa hàng rồi quay người.

Ông chăm chú nhìn về phía này, đưa mắt tiễn con gái.

Tuy rằng trời tối om không thấy được biểu cảm của ông, nhưng huyết mạch tương liên, Ninh Thần vẫn cảm nhận được tình yêu thương lặng lẽ của bố.

Chương 57: Nỗi băn khoăn của bố

Tình yêu thương không cần nói thành lời ấy, chính là băn khoăn của bố mẹ về con cái.

Ninh Ngọc Lâm ngồi ở hàng ghế trước chỉ thở dài:

“Thực ra lần trước em nói với bố mẹ là nhà anh chị bị dột, bố đã lặng lẽ rút mấy chục ngàn tệ ra rồi. Bố không tiện bảo em đưa cho anh chị nên cứ quăng tiền vào kệ tỉ vi trên tầng thôi. Tối trước hôm anh chị tới,

bố còn nhắc em một lần. Ông cụ nói là rút mấy chục ngàn tệ ra mà không nhập được hàng, cũng lười bỏ lại vào tài khoản, bảo em tính sao thì tính. Tuy ông cụ không nói rõ, nhưng em với mẹ thừa biết, tiền này để dành cho chị".

Ninh Thần không trả lời, nhưng nước mắt bất giác chảy xuống.

Từ nhỏ đến lớn, tình thương của Ninh Quốc Năng dành cho cô luôn vượt xa tình thương ông dành cho Ninh Ngọc Lâm.

Rất nhiều gia đình mang nặng tư tưởng "trọng nam khinh nữ", nhưng ở gia đình họ không bao giờ có tình trạng này.

Món ăn nào ngon nhất, bộ quần áo nào đẹp nhất, bao giờ cũng dành cho Ninh Thần trước.

Nói theo cách mà Ninh Quốc Năng vẫn hay mắng Ninh Ngọc Lâm là: "Chị anh vừa thông minh vừa xinh

Chương 57: Nỗi băn khoăn của bố

đẹp, anh dựa vào cái gì mà đòi. Muốn thì tự kiếm lấy đi, tiền tôi kiếm được, tôi thích tiêu cho con gái tôi

đấy!”

Ông hi vọng Ninh Ngọc Lâm có thể độc lập tự chủ, vì cậu ta là con trai.

Đồng thời, đây cũng là biểu hiện cho thấy Ninh Quốc Năng thực sự rất thương con gái.

Nghĩ đến những thất vọng mà mấy năm qua đã mang tới cho ông, Ninh Thần càng thêm áy náy.

Đường Đường ở bên cạnh lau nước mắt cho cô và an ủi: “Mẹ ơi, bố con giỏi lắm, sau này chắc chắn ông sẽ không giận bố nữa đâu”.

Hoắc Khải thì ôm vai cô, siết mạnh một chút để biểu đạt tấm lòng của mình.

Ninh Thần chậm rãi ngả đầu vào vai anh, lau nước mắt ở khóe mắt rồi mỉm cười với con gái: “Mẹ biết chứ, bố lúc nào cũng giỏi mà!”

Không ai biết được, người bố mà cô nhắc tới, là ai.

Có lẽ để chỉ Ninh Quốc Năng vẫn luôn che mưa chắn gió cho cô, lẽ chỉ để chỉ Hoắc Khải – nơi cô nương tựa trong tương lai, hoặc cũng có lẽ, là cả hai.

Trước cửa hàng hoa quả, Đặng Tuấn Mai quay

người sang, nhìn Ninh Quốc Năng chăm chú nhìn về phía xa mà thở dài: "Đừng nhìn nữa, cậu ta cũng nói

Chương 57: Nỗi băn khoăn của bố

rồi mà, vài ngày nữa lại tới. Đến lúc đó thằng bé tới, ông đừng có xị mặt ra nữa. Tôi thấy A Phong thực sự thay đổi rồi!"

"Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, ai biết nó kiên trì được bao lâu!" Ninh Quốc Năng vẫn còn cãi cố.

Nói thì nói vậy, nhưng ông không còn phản đối con rể tới thăm nữa, đã là một sự thay đổi rồi.

Đặng Tuấn Mai sống cùng ông bao nhiêu năm, tất nhiên cũng biết được suy nghĩ thực sự trong lòng chồng mình.

Bà chỉ cười chứ không phản bác.

Tương lai ra sao, ai mà biết được, nhưng thời gian sẽ nói lên tất cả.

Đợi lần sau con gái và con rể tới đây, có lẽ mọi thứ sẽ càng thêm khác biệt.

Đặng Tuấn Mai rất mong chờ lần gặp sau này, bà cũng mong mỏi một ngày nào đó mình có thể tự hào

nói với tất cả mọi người, con gái bà không chọn nhầm chồng!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 58: Bị Sỉ Nhục

Không lâu sau, Ninh Ngọc Lâm đã đưa Hoắc Khải và Ninh Thần về nhà.

Đường Đường đã ngủ gật ngay trên xe, Hoắc Khải dè dặt bế con bé vào phòng ngủ chính, đợi khi anh bước ra, Ninh Ngọc Lâm đã giúp họ bê hoa quả vào nhà và quay xe về rồi.

"Không dậy chứ?", Ninh Thần hỏi.

"Không!" Hoắc Khải lắc đầu: "Hôm nay phá lệ không cần tắm rửa một lần đi, để con bé ngủ trước đã, nếu không tỉnh dậy rồi sẽ khó ngủ lại lắm".

Ninh Thần gật đầu, cô bước tới, bật máy tính.

Cả một ngày nay cô toàn bán hàng bằng điện thoại di động.

Màn hình điện thoại bé tí teo teo, đâu thể thoải mái như khi đánh chữ bằng bàn phím. Bây giờ về nhà rồi, chuyện đầu tiên Ninh Thần nghĩ tới là nhanh chóng trả lời những vị khách chưa được tư vấn xong.

"Em đi tắm rửa đi, để anh làm cho" Hoắc Khải đẩy

cô vào phòng vệ sinh.

Nghe thấy tiếng gõ chữ lạch cạch lạch cạch bên

Chương 58: Bị sỉ nhục

ngoài, Ninh Thần khẽ mỉm cười. Cảm giác được ai đó

yêu thương thực sự quá tốt đẹp.

Đánh răng rửa mặt và thay quần áo xong, cô mới

tới thế chân anh.

Đợi Hoắc Khải cũng tắm rửa xong, anh lại tới tuyên

truyền và quảng cáo giúp cô, đồng thời điều chỉnh chỉ

tiết về sản phẩm, còn Ninh Thần ngồi bên cạnh chăm

chú nghe anh giảng giải những yếu tố quan trọng nhất

trong tiếp thị và bán hàng.

Khi nói đến những thứ này, trên gương mặt Hoắc

Khải luôn tràn ngập vẻ tự tin và nụ cười sáng láng, tư

thái của anh khiến Ninh Thần như thấy mê mẩn.

Cô chưa từng nghĩ rằng chồng mình còn có

phương diện này.

Có lẽ cũng chính như cô từng nói, trước kia không

phát hiện ra sở trường của anh trong lĩnh vực này nên

đã đi lầm đường lạc lối.

Nếu không phải gặp được cơ duyên từ cửa hàng online, có lẽ anh sẽ bị lỡ cả cuộc đời.

Nghĩ đến đây, Ninh Thần cũng cảm thấy sợ hãi và hối hận.

Khi kỳ vọng đặt lên một ai đó quá cao, tương đương với áp lực dành cho họ cũng cao.

Anh là chồng cô, là người đàn ông sẽ cùng cô đi

Chương 58: Bị sỉ nhục

hết cả đời, quả thực không nên đặt nặng áp lực với anh.

Đến khoảng mười hai giờ, người luôn nấn ná thêm một chút như Ninh Thần lần đầu tiên chủ động tắt máy tính, giục Hoắc Khải đi nghỉ ngơi.

Hoắc Khải cũng không cần õng ẹo, anh không quá coi trọng chút tiền lẻ này. Vả lại, kiếm tiền có bao giờ xong được ngay đâu.

Trên thế giới này, có rất nhiều thứ quan trọng hơn đồng tiền.

Sau khi tiến vào phòng ngủ, hai người rón rén chui vào chăn, chỉ sợ động tĩnh quá lớn sẽ làm Đường

Đường thức giấc.

“Tắt đèn nhé” Hoắc Khải khẽ hỏi.

“Vâng!”

Cạch một tiếng, căn phòng chìm trong bóng tối.

Hoắc Khải vừa mới nằm thẳng người trong ổ chăn đã cảm nhận được một cơ thể ấm áp khác chủ động nhích lại gần mình.

Đè nửa người lên cơ thể anh, Ninh Thần ôm cổ Hoắc Khải, ngả đầu lên mặt anh, thì thầm nói: “Hôm nay anh biểu hiện rất tốt, cảm ơn anh nhé!”

Hoắc Khải không dám ngọ ngoậy lung tung, chỉ sợ chạm vào chỗ nào đó không nên đụng chạm, vừa

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 59: Cô Điên Rồi À

Khi Hoắc Khải tới công ty, tất cả nhân viên nhìn thấy anh đều mang vẻ mặt rất kỳ lạ.

Lần này Cơ Hương Ngưng từ nước ngoài trở về dẫn theo ba người bạn nước ngoài, nghe nói là đại diện đàm phán của công ty đầu tư Thịnh Cao.

Mục đích duy nhất của họ khi đến đây là thúc đẩy vụ mua bán lần này.

Mười phút trước, trưởng phòng của tất cả các bộ phận bị kéo vào phòng họp, mở cuộc họp khẩn cấp.

Bây giờ người nào trong công ty cũng hoảng hốt, chỉ lo lỡ như công ty này bị thu mua thật thì mình sẽ đi đâu về đâu.

Với tư cách là trợ lý của tổng giám đốc, mấy ngày nay Hoắc Khải không đi làm, hôm nay anh đến đây, dường như thể hiện một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Đa số người trong công ty rất khinh thường anh, nhưng lúc này đây, những người này rất muốn hỏi anh, phải chăng anh biết được điều gì đó.

Đúng lúc này, bước chân gấp gáp từ cửa vọng tới.

Hoắc Khải quay đ`âu nhìn lại, thấy Cơ Xương Minh

Chương 59: Cô điên r`ồi à

mặt mũi sa s`ầm rảo bước tới đây.

Sau khi nhận được điện thoại báo cáo, Cơ Xương Minh lập tức chạy tới công ty, đ`ồng thời còn gọi điện thoại cho Cơ Xuyên Hải ở tổng công ty.

Chuyện Cơ Hương Ngưng chuẩn bị bán phắt công ty con này, Cơ Xuyên Hải đã biết từ mấy ngày trước r`ồi. Nhưng Cơ Xuyên Hải cũng nghĩ như Cơ Xương Minh vậy, cảm thấy không có khả năng này lắm.

Cô chỉ là một đứa con gái nhánh phụ, dám mạo muội đắc tội gia tộc để rao bán lợi ích của công ty?

Nhưng bây giờ, Cơ Hương Ngưng dùng hành động thực tế để chứng minh mình không h`ề đùa giỡn.

Nếu anh dám bãi miễn tôi, tôi sẽ bán quách cả cái công ty này đi, cá chết lưới rách, đừng ai mong được sống yên ổn.

Sau l`ần trước tới công ty, Cơ Xuyên Hải không quay lại nữa, cứ bị Cơ Xương Minh thiết đãi.

Sau khi nhận được thông tin, ông ta cũng nhanh chóng chạy tới bên cạnh, nhưng Cơ Xương Minh đến nhanh hơn.

“Chào buổi sáng nha, phó tổng giám đốc Cơ!”

Hoắc Khải tươi cười chào hỏi.

Cơ Xương Minh trừng mắt lườm anh, đến cả mắng cũng lười mắng. Việc cấp bách nhất mà hắn ta c`ần

Chương 59: Cô điên r`ồi à

làm lúc này là ngăn cản Cơ Hương Ngưng.

Nếu không, công ty con này bị bán thật, cho dù Cơ Hương Ngưng mãi mãi bị đuổi ra khỏi gia tộc, thì hắn ta cũng không có kết cục gì tốt đẹp khi là một trong số những người phụ trách.

Nhà họ Cơ đối xử với nhánh phụ chẳng ra gì, đối xử với dòng chính cũng chẳng khá khẩm hơn.

Dòng chính không những phải cạnh tranh với nhánh phụ, mà còn phải cạnh tranh với thân thích dòng chính. Vả lại, do ngu`ồn lợi của mọi người khá nhi`ều nên mức độ cạnh tranh luôn kịch liệt hơn khi đấu tranh cùng nhánh phụ nhi`ều.

Thang máy chạy xuống, Cơ Xương Minh lao ngay vào trong. Hoắc Khải không đi theo, anh biết cho dù mình tiến vào cũng sẽ bị Cơ Xương Minh đuổi ra, hà tất phải khiến bản thân thêm buồn bực.

Còn về chút chuyện ấm ức cỏn con bây giờ, không đáng kể chút nào.

Dưới ánh mắt chăm chú của những nhân viên kia, Hoắc Khải ung dung tự tại đợi chuyến thang máy sau. Mà dáng vẻ điềm tĩnh thản nhiên của anh cũng khiến đám nhân viên càng thêm nơm nớp lo sợ.

Anh chàng trợ lý giám đốc được thăng chức từ vị trí lái xe nhờ quan hệ "đi cửa sau" này hoàn toàn

Chương 59: Cô điên rồi à

không thèm coi phó tổng giám đốc Cơ ra gì, há chẳng phải đang chứng minh việc tổng giám đốc muốn bán công ty là thật ư?

Rất nhiều người bắt đầu nghiền ngẫm xem nên tìm con đường phát triển sau này cho bản thân như thế nào.

Hoắc Khải không quan tâm những người kia nghĩ

gì, hay nói cách khác, vẻ trấn tĩnh và bình thản của anh vốn là để cho những kẻ ấy nghĩ nhiều.

Chẳng bao lâu xong, thang máy đã xuống. Hoắc Khải bước vào trong, ấn nút đi thẳng tới tầng trên cùng.

Khi anh bước ra khỏi thang máy, vừa vặn nghe thấy tiếng gầm gừ đầy phẫn nộ của Cơ Xương Minh: "Cô bị điên rồi đúng không! Cô làm như thế có kết cục gì tốt đẹp? Cho dù lấy được khoản tiền đó, cô tưởng rằng gia tộc sẽ bỏ qua cho cô à!"

Trong phòng họp, Cơ Xương Minh chỉ vào Cơ Hương Ngưng mà quát tháo ầm ĩ, một đống giám đốc và trưởng phòng ở xung quanh chỉ dám cúi gằm mặt, không ai ngẩng đầu lên.

Bây giờ phó tổng giám đốc cũng khùng lên rồi, ai dám ra mặt sẽ bị đánh đấy.

Trước kia Cơ Xương Minh chiếm được ưu thế

"chống lưng" từ dòng chính của nhà họ Cơ, đa số người trong công ty đều nói đỡ cho hắn ta, nhưng bây

giờ Cơ Hương Ngưng đòi bán cả công ty rồi.

Đến bây giờ thì không cần biết Cơ Xương Minh có thân phận thế nào, đều không quan trọng nữa. Hắn ta đã mất đi ưu thế lớn nhất của mình rồi.

Đối diện với lời mắng nhiếc của Cơ Xương Minh, Cơ Hương Ngưng tỏ ra rất lạnh nhạt. Cô thậm chí không định đứng lên khỏi ghế ngồi, chỉ ngồi đó lạnh lùng nhìn Cơ Xương Minh, nói: "Anh muốn đuổi cùng giết tận với tôi, tại sao tôi không thể điên cuồng một lần? Nếu anh đã không muốn cho tôi sống yên ổn, vậy thì dứt khoát một lần, mọi người đừng hòng chơi nhau nữa. Còn chuyện báo thù của gia tộc, anh tưởng tôi để tâm lắm à? Thế giới lớn như thế, cánh tay của nhà họ Cơ có thể vươn dài đến đâu?"

"Cô, cô làm như thế là phản thầy diệt tổ! Lương tâm của cô không thấy đau à!" Cơ Xương Minh dường như hiểu ra mình đã mất hết khả năng uy hiếp Cơ Hương Ngưng, chỉ có thể phê phán cô trên phương diện này.

Cơ Hương Ngưng lại cười lạnh thêm lần nữa:

“Lương tâm? Anh có lương tâm không? Tôi làm bao nhiêu việc vì nhà họ Cơ, nhưng nhà họ Cơ đã cho tôi cái gì? Xử lý xong công ty thương mại Đông Lai thì

Chương 59: Cô điên rồi à

các người không cho khách hàng trả tiền hàng, dùng cách này để chèn ép tôi rớt đài. Chẳng lẽ tôi còn phải cảm ơn các người chắc? Xin lỗi nha, tôi không hiểu thế nào là lấy ơn báo oán, chỉ biết dùng oán báo oán. Được rồi, phó tổng giám đốc Cơ, anh thể hiện mức độ của oai phong của mình cũng đủ rồi đấy. Nếu anh đến để tham gia vào việc thu mua thì có thể ngồi xuống đây đàm phán cùng đại diện của công ty đầu tư Thịnh Cao, nếu không hứng thú thì tôi cũng có thể thay mặt anh và công ty đàm phán cùng người ta”.

“Đàm phán cái con khỉ! Không được đàm phán!”, Cơ Xương Minh rảo bước tới trước mặt ba người bạn nước ngoài, giận dữ nói: “Tôi không cần biết các anh có lai lịch thế nào. Lần thu mua này, nhà họ Cơ chúng tôi không hề hứng thú, các anh có thể đi được rồi”.

Một người bạn nước ngoài trong số họ mỉm cười,

nói mấy câu tiếng Anh.

Trình độ tiếng Anh của Cơ Xương Minh cực kỳ tệ, căn bản không thể hiểu nổi người ta đang nói gì, may mà trưởng phòng quan hệ công chúng Mã Thiên Nhân ở bên cạnh vội vàng giải thích: "Người này nói rằng kế hoạch thu mua chỉ cần đàm phán với người quản lý có quyền lực nhiều nhất của công ty, cũng chính là tổng giám đốc Cơ. Còn về những người khác, họ không hứng thú tiếp xúc lắm, cũng không có ý định làm khó

Chương 59: Cô điên rồi à

nhà họ Cơ. Đây chỉ là một lần thu mua bình thường".

"Bình thường cái con mẹ nó chứ bình thường!", Cơ Xương Minh mắng ầm lên. Một khi công ty con bị thu mua, hắn ta biết đi đâu?

Tới công ty khác?

Tất cả công ty con của nhà họ Cơ, hoặc là đều bị nhánh phụ nắm quyền, hoặc là bị dòng chính khác nắm giữ, không còn chỗ trống, nên bất kể hắn ta đi đâu cũng chỉ như ăn gửi nằm nhờ.

Hắn ta ở đây đã bị Cơ Hương Ngưng chèn ép, đi

nơi khác cũng đâu thể tốt hơn được?

Đấu tranh bao nhiêu năm nay rồi, nhà họ Cơ đã không còn mấy người lương thiện nữa.

Đúng lúc này, nữ thư ký của hắn ta vội vàng chạy tới, nói nhỏ vào tai Cơ Xương Minh: "Mấy vị khách kia tới rồi, nói rằng hi vọng có thể gặp được anh ngay lập tức!"

"Họ đến đây vào lúc này làm gì! Không có thời gian đâu, không gặp!" Cơ Xương Minh chẳng buồn nghĩ ngợi gì đã nói luôn.

"Nhưng họ nói rằng bắt buộc phải gặp được anh vào lúc này, không thì gặp tổng giám đốc Cơ cũng được…"

Khách hàng mà cô ta nói tới chính là những người

Chương 59: Cô điên rồi à

chưa thanh toán tiền.

Hiển nhiên những người này đã nghe tiếng thông tin, biết công ty con sắp bị thu mua. Một khi công ty con nằm dưới trướng công ty đầu tư Thịnh Cao, vậy thì chỗ tiền nợ của họ phải nộp đủ, không ai thoát

được. Vả lại có lẽ còn phải nộp thêm một đống tiền bồi thường do vi phạm hợp đồng.

Trước kia không thanh toán tiền vì có Cơ Xương Minh "chắn" trước mặt, họ biết nhà họ Cơ sẽ không làm khó mình.

Nhưng công ty đầu tư Thịnh Cao thì khác, người ta từ nước ngoài tới, ai quan tâm anh có quan hệ tốt với ai?

Ở bên này mà không giao tiền, người ta dạy anh làm người ngay lập tức.

"Tôi đã bảo là không gặp! Nếu họ muốn đợi thì cứ để họ ở đó mà đợi!" Cơ Xương Minh bây giờ đâu còn tâm tư quan tâm chuyện sống chết của người ta, bản thân hắn ta sắp không biết kiếm sống bằng cách nào nữa đâu.

Hoắc Khải vừa bước vào phòng họp, trùng hợp nghe được cuộc đối thoại này.

Anh thoáng mỉm cười, không làm ra động tác nào khác, sau khi đưa mắt nhìn Cơ Hương Ngưng vừa

ngẩng đầu nhìn lên, khẽ gật đầu ngỏ ý.

Cơ Hương Ngưng gõ gõ bàn, nói: "Bây giờ chính thức tiến hành đàm phán thỏa thuận thu mua".

"Cô dám à!"" Cơ Xương Minh gào ầm lên: "Chú ba sắp đến rồi, nếu cô dám làm như thế, không có kết quả tốt đâu.

Cơ Hương Ngưng chỉ liếc mắt nhìn hắn ta một cái, không để ý gì thêm, tự mình làm việc của mình.

Dường như cô đã nghiên cứu rất kỹ quy trình thu mua, có được quản lý cao nhất của công ty này làm "nội ứng" nên việc thu mua sẽ rất thuận lợi.

Tuy rằng không hiểu được cô đang nói chuyện gì với mấy người nước ngoài kia, nhưng thỉnh thoảng Cơ Xương Minh cũng nghe người bên cạnh phiên dịch lại, hoặc nhìn sắc mặt càng lúc càng khó coi của các trưởng phòng, hắn ta cũng có thể phán đoán đại khái rằng sự việc đang phát triển theo hướng xấu nhất.

Cơ Xương Minh nóng lòng như ngồi trên lửa đốt, không ngừng quay đầu nhìn cửa phòng họp, bây giờ hắn ta hoàn toàn không có ý kiến gì hết.

Qua khoảng mười phút sau, một bóng dáng đã lâu không gặp cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhìn thấy Cơ Xuyên Hải đến cửa, Cơ Xương Minh vui mừng quá đỗi, vội vàng đón ông ta: “Chú ba, Cơ

Chương 59: Cô điên rồi à

Hương Ngưng…”

“Chú biết rồi!” Cơ Xuyên Hải giơ tay ngăn cản câu nói của hắn ta, sau đó sải bước vào trong.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 60: Khuyên Bảo

Cơ Hương Ngưng cũng nhìn thấy Cơ Xuyên Hải, cô dừng phát biểu, đợi ông trưởng phòng tài chính của gia tộc này làm khó mình.

Cơ Xuyên Hải không lập tức nổi giận như trong tưởng tượng, ông ta nhìn chằm chằm vào ba người bạn ngoại quốc một lúc rồi mới nhìn sang Cơ Hương Ngưng, trầm giọng hỏi: "Cháu biết mình đang làm gì không hả!"

"Rất rõ ràng!" Cơ Hương Ngưng bình tĩnh trả lời.

"Cháu chắc chắn mình muốn làm như thế à?"

"Là do các người ép tôi phải làm như vậy", Cơ Hương Ngưng nhìn thẳng vào Cơ Xuyên Hải, không hề sợ chút nào, ngược lại còn rất điềm tĩnh khi bản thân đang chiếm thế thượng phong.

Cơ Xuyên Hải nhìn thấy vẻ kiên định trong mắt cô, rồi nhìn sang gương mặt mỉm cười của ba người bạn ngoại quốc kia.

Mấy người này càng điềm nhiên thì trong lòng ông

ta càng như đánh trống trận.

Một đống tư liệu đang đặt trên bàn, tất cả đều là thứ liên quan đến việc thu mua, thậm chí trước mặt Cơ Hương Ngưng còn đặt một bản kế hoạch thu mua.

Trình độ tiếng Anh Luân của Cơ Xuyên Hải tuy cũng không tốt lắm, nhưng vẫn có thể đọc hiểu được hai chữ "thu mua" này.

Ông ta nhìn chằm chằm vào Cơ Hương Ngưng với vẻ mặt sa sầm, chỉ muốn lập tức ném cô gái nhánh phụ này xuống sông. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ thôi.

Ông ta không dám làm vậy, cũng không thể làm vậy được.

Đọc full tại truyen.one nhé Từ thời tổ tiên của nhà họ Cơ đã sớm suy xét đến việc "cạnh tranh" tồn tại ở nội bộ gia tộc trong tương lai. Họ không nghĩ tới việc tiêu diệt hoàn toàn, bởi dù xét từ một góc độ nào đó, sự tồn tại của bầu không khí này giúp ích cho sự phát triển của gia tộc.

Nhưng không để một bên nào đó nắm được ưu thế hoàn toàn áp đảo, hay nói cách khác để bên yếu thế hơn không có bất kỳ cơ hội phản kháng này, suy

xét từ góc độ cân bằng, nhà họ Cơ đã lập ra một quy định rất đặc biệt trong chế độ công ty.

Đó là bất kỳ tổng giám đốc của một công ty nào, trong thời gian nhậm chức, luôn có 51% cổ phần của công ty. Một khi người này miễn nhiệm, cổ phần cũng tự động chuyển giao tới tổng giám đốc đời tiếp theo.

Chương 60: Khuyên bảo

Vì thế, Cơ Hương Ngưng không có quyền lực thực sự tại nhà họ Cơ, nhưng ở công ty con này, cô ấy có địa vị quan trọng.

Cơ Xương Minh có thể sai khiến thuộc hạ chơi trò "bằng mặt không bằng lòng với cô" có thể xúi giục khách hàng không thanh toán đúng hẹn, nhưng không thể ngăn cản Cơ Hương Ngưng bán đứt công ty này.

Trừ khi, hắn ta có thể đá Cơ Hương Ngưng xuống đài trước khi người phụ nữ này bán công ty.

Tiếc rằng thời gian đã không còn kịp nữa.

Với một doanh nghiệp gia tộc có quy mô lớn như thế này, nếu muốn bãi miễn một tổng giám đốc, trước

hết cần được hội đồng quản trị phê chuẩn. Không phải cứ Cơ Xuyên Hải có cấp bậc cao hơn cô là có thể xử trí tùy tiện.

Mà muốn mở cuộc họp hội đồng quản trị cũng không hề dễ dàng gì.

Tuyệt đại đa số thành viên hội đồng quản trị là thành viên của dòng chính, nhưng cũng có một phần nhỏ do nhánh phụ đảm nhận. Bởi vì gia tộc quy định rõ, hội đồng quản trị phải chừa lại 40% vị trí cho nhánh phụ.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, 40% nhánh phụ

Chương 60: Khuyên bảo

kia chắc chắn rất vui khi nhìn thấy Cơ Hương Ngưng làm chuyện đại nghịch bất đạo này.

Giết gà dọa khỉ, cũng để cho người của dòng chính biết rằng, nếu chèn ép nhánh phụ đến đường cùng, chuyện gì họ cũng làm được!

Tuy rằng bán công ty đi là thể hiện thái độ phản bội nhà họ Cơ, nhưng Cơ Hương Ngưng cầm tiền chạy mất, ai còn quan tâm ông nghĩ thế nào?

Ngược lại, hai người có quan hệ mật thiết với công ty con này là Cơ Xương Minh và Cơ Xuyên Hải sẽ gặp phải sự phê bình rất lớn từ dòng chính.

Rất nhiều người đang nhòm ngó vị trí của họ. Có cả người của nhánh phụ, cũng có cả người của dòng chính.

Nếu cái tội danh to đùng này ập xuống, kết cục của hai người còn thảm thiết hơn Cơ Hương Ngưng nhiều.

Nếu nói ông ta không giận dữ chắc chắn là nói dối, nhưng dù giận đến mấy, Cơ Xuyên Hải cũng không dám chèn ép Cơ Hương Ngưng thêm nữa.

Đã đi tới vách đá rồi mà còn ép cô ấy một phen, chẳng phải đôi bên sẽ cùng nhau xuống suối vàng ư?

Cho nên, ông ta hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định tâm trạng của mình rồi nói với Cơ Hương Ngưng: "Tôi cảm thấy chúng ta cần nói chuyện".

"Tôi không nghĩ có chuyện gì đáng để nói ở đây. Ba vị này là đại diện thu mua của công ty đầu tư Thịnh Cao, về cơ bản, tôi đã cùng họ thương lượng xong về

kế hoạch thu mua. Tôi rất hài lòng với điều kiện mà họ đưa ra, nếu chú ba không có chuyện gì khác thì tôi muốn ký thỏa thuận thu mua trước. Nếu cần ôn lại giao tình gì, đợi lát nữa sẽ có rất nhiều thời gian".

"Cô dám ký à!" Cơ Xương Minh quát ầm lên.

Cơ Hương Ngưng nhếch mép cười với hắn ta, thể hiện thái độ khinh thường của mình.

Đọc full tại truyen.one nhé Cơ Xuyên Hải phất tay ngăn cản Cơ Xương Minh có thêm hành động gì khác, ông ta nhìn chằm chằm vào Cơ Hương Ngưng: "Bất kể thế nào, chú cảm thấy chúng ta nên trò chuyện trước đã. Chú là chú của cháu, là chú cháu, người trong nhà có điều gì mà không thể nói với nhau được?"

Cơ Hương Ngưng cười gần thêm lần nữa, bây giờ biết bám vào tình cảm rồi à? Trước kia gọi ông một câu "chú ba" nghe cứ như đang sỉ nhục ông, bây giờ ông chủ động nhắc tới quan hệ huyết thống, thật nực cười ghê.

Cô lắc lắc đầu, từ chối: "Tôi không muốn làm lỡ thời gian. Tôi tin rằng ba vị đây cũng không có nhiều

thời gian để chần chừ thêm".

"Cháu!" lông mày của Cơ Xuyên Hải như dựng đứng lên. Ông ta muốn nổi nóng theo bản năng, nhưng khi nhìn cây bút máy trong tay Cơ Hương Ngưng, ông ta bắt buộc phải ép bản thân nhanh chóng bình tĩnh lại: "Hương Ngưng, năm đó bố cháu vì gia tộc mà làm bao nhiêu chuyện, các chú đều nhớ cả. Ông ấy luôn hi vọng cháu cũng sẽ làm một người giống ông ấy, lẽ nào cháu nỡ phụ sự kỳ vọng của ông ấy sao?"

Cơ Hương Ngưng thoáng trầm ngâm, bố cô – Cơ Đông Lai, khi ấy là viên minh châu lóng lánh trong nhánh phụ, được coi như niềm hi vọng của nhánh phụ.

Cả nhà họ Cơ có tới trên 40% các vụ buôn bán lớn đều do ông ấy đàm phán được, nói về thành tựu và cống hiến đối với gia tộc, không ai có thể vượt qua ông ấy.

Thế nhưng, cũng chính vì quá xuất sắc mà ông ấy

bị nhà họ Cơ đóng băng hoạt động, buồn bực u sầu mười mấy năm.

Tận khi Cơ Hương Ngưng tiến vào công ty nhậm chức, ông ấy vẫn chưa thể khôi phục được vinh quang của ngày xưa.

Chương 60: Khuyên bảo

Nhưng Cơ Đông Lai chưa từng hận gia tộc, ông ấy biết đây là kết quả của việc cạnh tranh thất bại, vẫn luôn cho rằng bản thân mình vô dụng. Cho nên, ông ấy đặt kỳ vọng rất lớn ở Cơ Hương Ngưng, trút hết mọi gánh nặng mà mình chưa thể hoàn thành được lên người cô.

Gánh theo hi vọng lớn lao đến vậy, Cơ Hương Ngưng quả thực cũng làm được rất nhiều thành tích, tiếc rằng Cơ Xương Minh quá vướng víu, nhiều lần ngáng chân cô đã khiến tâm tư của cô dành cho gia tộc này hoàn toàn nguội lạnh.

Bây giờ Cố Xuyên Hải nhắc tới Cố Đông Lai dường như muốn khiến Cơ Hương Ngưng có chút cố ky.

Thế nhưng, cô không vì một chút xíu cố ky này mà

từ bỏ quyết định của mình ngay lập tức.

Ngẩng đầu nhìn Cơ Xuyên Hải, Cơ Hương Ngưng lạnh lùng nói: "Quả thực bố tôi hi vọng tôi có thể trở thành trụ cột của gia tộc, nhưng tôi nhìn rõ hơn ông ấy nhiều. Gia tộc này không cần đến trụ cột, chí ít là không cần một trụ cột xuất thân từ nhánh phụ. Cho nên, tôi không muốn có thêm…

Đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên ấn lên văn kiện trước mặt Cơ Hương Ngưng.

"Cô cảm thấy thất vọng về gia tộc, là vì nơi này

Chương 60: Khuyên bảo

tràn ngập những kẻ khiến cô chán ghét. Thế nhưng, đây không phải lý do để cô trở nên giống họ".

Giọng nói này khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Bất kể Cơ Xuyên Hải, Cơ Xương Minh hay những trưởng phòng bộ phận kia, ai nấy đều nhìn Hoắc Khải với vẻ kinh ngạc.

Hoắc Khải bước tới bên cạnh Cơ Hương Ngưng, rút chiếc bút máy ra khỏi tay cô, nhẹ nhàng nói: "Bán đứt công ty này quả thực có thể cô sống tiếp nửa đời

còn lại trong vô lo vô nghĩ, nhưng người nhà của cô thì sao? Cô cảm thấy, chú Đông Lai sẽ bằng lòng cùng cô rời khỏi gia tộc để tha hương nơi đất khách? Nếu ông ấy không muốn đi, cô bị đuổi khỏi gia tộc, cô thực sự nhẫn tâm để bố mẹ mình hứng chịu nỗi đau suốt đời không thể gặp lại con gái ư?"

Cơ Hương Ngưng đứng phắt dậy, phẫn nộ quát vào mặt Hoắc Khải: "Ai bảo anh tới đây! Anh không có tư cách nói với tôi mấy chuyện này! Cút ra ngoài!"

Vẻ phẫn nộ của cô không khiến biểu cảm của Hoắc Khải thay đổi quá nhiều, anh lại nói thêm: "Chữ hiếu đứng đầu trong hàng trăm loại phẩm chất, lại có câu "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn phụng dưỡng mà bố mẹ còn đâu", Có lẽ vì gió thổi liên tục nên cô không thể nào bình tĩnh được, tâm tư nguội lạnh, nhưng nếu phải ly biệt cùng người thân,

Chương 60: Khuyên bảo

chắc hẳn cô càng không muốn thấy. Tôi đến để đưa tấm chỉ phiếu này cho cô, nó không nên thuộc về tôi. Vả lại, tôi cũng không hi vọng vô phải hối hận suốt đời

vì chút nông nổi nhất thời. Cho nên, hãy nói chuyện cùng họ đi. Không có chuyện gì không thể đàm phán được, công ty đầu tư Thịnh Cao cũng thế mà nhà họ Cơ thì càng thế".

Nói rồi, Hoắc Khải đặt một tờ chi phiếu lên bàn.

Mà lời nói của anh khiến Cơ Xuyên Hải và Cơ Xương Minh cực kỳ kinh ngạc.

Người đột nhiên được thăng chức làm trợ lý tổng giám đốc, trước nay họ chưa từng coi anh ra gì, thậm chí mới hai mươi phút trước, thái độ của Cơ Xương Minh với Hoắc Khải cực kỳ tệ hại.

Hắn ta vẫn luôn nghĩ rằng, Hoắc Khải là hạng người cùng hội cùng thuyền với Cơ Hương Ngưng, nhưng không ngờ, vào thời khắc then chốt nhất, anh lại đứng ra khuyên Cơ Hương Ngưng hãy quay đầu.

Vả lại, những lời Hoắc Khải nói cực kỳ thuyết phục người khác, không ít người nghe xong mà âm thầm gật đầu.

Đến cả Cơ Xuyên Hải cũng hiểu rõ, có lẽ chỉ có những lời này mới khiến Cơ Hương Ngưng thay đổi ý

định.

Chương 60: Khuyên bảo

Một người phụ nữ có tính cách mạnh mẽ sẽ không

cúi đầu nhận thua vì người khác mạnh mẽ hơn cô ấy,

nói đơn giản hơn, là thích mềm mỏng chứ không thích

cứng rắn.

Tình thân, có lẽ là điểm yếu duy nhất của Cơ Hương Ngưng ở thời điểm hiện tại.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 61: Quyền Hạn Của Tổng Giám...

Cơ Xuyên Hải lập tức tiến lên nói: "Cậu ta nói không sai, nếu như cháu dám bán đi công ty, cũng chỉ có thể rời đi khỏi quốc gia này. Chỗ nào có mặt của nhà họ Cơ thì chỗ đó không có cháu! Đến lúc đó, cháu có muốn gặp bố mẹ của mình hay bất kỳ người nào khác cũng sẽ vô cùng khó khăn".

"Chú đang đe dọa tôi sao?", Cơ Hương Ngưng lạnh lùng hỏi.

"Ông ta không đe dọa cô, ông ta chỉ đang nói sự thật. Sự thật như thế nào, cô hẳn cũng đã rõ ràng", Hoắc Khải tiếp lời.

Cơ Xuyên Hải liếc nhìn Hoắc Khải, gật đầu rồi nói tiếp: "Đúng vậy, chú chỉ là đang muốn nhắc nhở cháu đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Không có việc gì là không thể thương lượng được, chú biết Cơ Xương Minh đã làm khó cháu, chú thay mặt Xương Minh xin lỗi! Tôi hy vọng cháu có thể tin tưởng vào sự chân thành này. Vấn đề thu mua lại công ty trước mắt tạm hoãn, sau khi đàm phán xong,

nếu cháu còn muốn làm chuyện này, thì chú sẽ không ngăn cản!”

Cơ Hương Ngưng nhìn chằm chằm Cơ Xuyên Hải r ồi lại nhìn sang Hoắc Khải.

Hoắc Khải vẫn mỉm cười, khẽ gật đ ầu trước ánh mắt của cô ấy như một sự đáp lại.

Thấy trên mặt Cơ Hương Ngưng lộ ra sự do dự, Cơ

13:25 .i: 4G ÍRM)›

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 62: Một Vở Kịch

Cuộc họp cấp cao của công ty lại được tổ chức, Cơ Hương Ngưng thông báo tin kế hoạch thu mua công ty đã ngừng, đồng thời cũng thông báo đã thu hồi được toàn bộ khoản nợ của công ty từ năm ngoái. Cuối buổi họp, cô thông báo những mục tiêu và kế hoạch công việc trong năm mới.

Nếu là trong quá khứ, những kế hoạch của cô nhất định sẽ bị người khác soi xét, phản đối vì độ khó quá cao. Thế nhưng ngày hôm nay, lại không có một ai dám lên tiếng.

Cơ Xương Minh không tham gia cuộc họp, ai cũng biết hắn ta là một con gà trống đã thua trận, không còn mặt mũi nhìn người khác.

Ngay cả phó tổng giám đốc, người duy nhất trong công ty có thể ganh đua được với Cơ Hương Ngưng cũng đã bị đánh bại, thì những người khác làm gì có can đảm đương đầu.

Cuộc họp kết thúc thành công tốt đẹp, Cơ Hương

Ngưng cùng với Hoắc Khải bước vào trong thang máy dẫn đến nhà để xe dưới tầng hầm trước sự chứng kiến của mọi người.

Đi đến nhà để xe dưới tầng hầm, sau khi liếc nhìn chiếc Maybach của Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải đã chủ động ngồi vào vị trí lái xe.

Hai người lái xe ra khỏi nhà để xe, sau khi ra ngoài

13:26 .i: 4G (EM):

‹ Chương 62: Một vở kịch

đường, Cơ Hương Ngưng đột nhiên bật cười.

Hoắc Khải liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu, hỏi: “Có vẻ như cuộc đàm phán rất thuận lợi, họ đã nói những gì?”

“Từ giờ trở đi, trụ sở công ty không thể áp đặt bất kỳ hạn chế tài chính nào đối với tôi. Tôi chịu trách nhiệm về tất cả các cuộc bổ nhiệm và điều chuyển trong công ty cũng như nắm được sức mạnh tài chính. Nhưng quyết định bổ nhiệm nhân sự của Cơ Xương Minh được ban hành bởi tổng công ty, nên tôi không có quyền cắt chức hắn ta”, Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải gật đầu nói: “Người này không phải là uy

hiếp lớn. Để hắn ngồi yên vị ở đó, trước mắt cũng là để thỏa hiệp, chỉ cần những chuyện khác đều theo ý ta là được".

Cơ Hương Ngưng ngồi ở ghế phía sau, nhìn nét mặt của Hoắc Khải mà hỏi: "Anh cảm thấy bọn họ sẽ nghỉ ngờ hay không?"

"Có thể, nhưng họ làm được gì khác chứ? Họ sẽ không dám mạo hiểm", Hoắc Khải nói.

Chuyện thu mua công ty lần này, hoàn toàn chỉ là một vở kịch.

Ba người bạn ngoại quốc đó là những diễn viên mà Cơ Hương Ngưng đặc biệt tìm tới, họ không nổi tiếng, nhưng kỹ năng diễn xuất của họ rất tốt, khiến cho ai cũng phải sửng sốt.

13:27 .i: 4GB):

‹ Chương 62: Một vở kịch

Tất nhiên, thành công này chủ yếu cũng là do Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải đã chuẩn bị tốt ngay từ những bước đầu tiên.

Đầu tiên, tin tức về việc mua lại công ty được tung ra,

sau đó, khi cô ấy sắp bị bãi nhiệm, cô ấy đã đi ra nước ngoài vài ngày. Điều đó tạo cho mọi người cảm giác rằng cô ấy không quan tâm đến công việc của công ty một chút nào.

Sau đó, cô ấy mang người quay trở lại, trực tiếp giải quyết tận gốc mọi chuyện.

Ở thời điểm này, không ai còn có thời gian cẩn thận đi điều tra lai lịch của ba người nước ngoài này. Tất cả bọn họ, hoặc là tin, hoặc là phải đánh cược.

Kết quả đúng như lời của Hoắc Khải, Cơ Xuyên Hải vốn chẳng dám chấp nhận rủi ro.

Có lẽ trưởng phòng tài chính của tổng công ty cũng sẽ có nghỉ ngờ trong lòng, nhưng suy cho cùng, hoài nghỉ cũng chỉ là hoài nghi.

Lợi dụng vụ mua bán này, Cơ Hương Ngưng đã thành công giành lại quyền lực của chính mình. Bắt đầu từ hôm nay, Cơ Xương Minh ở công ty chẳng qua cũng chỉ là một con bù nhìn, sẽ không thể cản đường cô nữa.

Ai dám hợp tác với Cơ Xương Minh, sẽ bị Cơ Hương Ngưng đuổi cổ ra khỏi công ty ngay lập tức.

Trước đây do không có quyền hạn về nhân sự và tài

13:27 .’ 4GÍM)

‹ Chương 62: Một vở kịch

chính nên cô ấy chỉ có thể dốc hết sức mình lo cho hoạt động của công ty. Bây giờ, khi đã nắm quyền hành trong tay, Cơ Hương Ngưng cảm thấy dễ chịu không thể tả.

“Còn chỉ phiếu thì sao?“, Cơ Hương Ngưng hỏi.

Hoắc Khải lấy từ trong túi ra một tấm chỉ phiếu, ném về phía của Cơ Hương Ngưng. Cô ấy cầm nó trong tay, chưa nhìn đã hỏi: “Ở đâu kiếm được vậy?”

“Tìm đại một cửa hàng in ra là được rồi”, Hoắc Khải nói.

Tấm chỉ phiếu kia, rốt cuộc cũng là giả.

Trước đây trong công ty truyền ra tin đồn Cơ Hương Ngưng đã đưa cho Hoắc Khải một tờ chỉ phiếu, nhưng Cơ Hương Ngưng không ngờ rằng, chính Hoắc Khải lại mang tới một tờ chi phiếu giả để chứng thực tin đồn này.

Anh ở trong phòng họp có thể giả vờ khuyên nhủ, chính là do tấm chỉ phiếu này đã phát huy tác dụng trong tình hình đó.

Tất cả mọi chỉ tiết đan xen đều xác minh lẫn nhau,
khiến cho người ta không thể không tin.
Nhìn Hoắc Khải bình tĩnh lái xe, Cơ Hương Ngưng
không thể tin nổi rằng chỉ sau một vở kịch như vậy, cô đã
có thể chân chính nắm lại tất cả quyền hành trong công
ty.
Những việc từng khiến cho cô phải đau đầu suy nghĩ,
13:27 . 4GÍM)
< Chương 62: Một vở kịch
tưởng rằng khó như lên trời nay lại được Hoắc Khải nhanh
chóng giải quyết. Người đàn ông này quả thật lợi hại.
Điều quan trọng nhất là Hoắc Khải đã lên một kế
hoạch tuyệt vời cho cô chỉ trong một buổi chiều.
Khi Cơ Xuyên Hải hứa với cô ấy những điều kiện đó,
suy nghĩ đầu tiên trong đầu Cơ Hương Ngưng không phải
là cảm thấy vui vì điều đó, mà là muốn bổ đầu của Hoắc
Khải ra để xem bên trong đầu của anh ta có chứa thứ gì.
“Thật ra, có một vài lần, tôi cũng rất muốn bán công
ty đi”, Cơ Hương Ngưng nói nhỏ.
Hoắc Khải ậm ừ nói: “Tôi nhìn ra được. Nếu ba người

kia không phải là diễn viên, mà thật sự là đại diện của công ty đ`âu tư Thịnh Cao đến bàn v`êviệc thu mua công ty, có lẽ cô sẽ thực sự kí kết với họ".

Cơ Hương Ngưng dựa vào ghế ng`ài, ngước nhìn nóc xe, nói nhỏ: "Nhưng như anh đã nói, nếu tôi phản bội nhà họ Cơ, thì gia đình của tôi sẽ tan nát. Nhìn những kẻ bất tài đi`âu khiển nhà họ Cơ, tôi thật sự không đành lòng".

"Nếu đã không cam tâm, vậy thì hãy tiếp tục làm việc chăm chỉ và leo lên cao hơn", Hoắc Khải nhẹ nhàng nói: "Hôm nay cô đã có thể kiểm soát được công ty, sau này làm sao cô biết cô không thể kiểm soát được cả nhà họ Cơ? Nếu như cô muốn, tôi sẽ giúp cô hiện thực hóa giấc mơ này".

Cơ Hương Ngưng ng`ài thẳng dậy, nhìn thẳng vào

13:27 . 4GÍM)

< Chương 62: Một vở kịch

người đàn ông vừa nói câu này.

Thật khó tưởng tượng, đây lại là những gì mà người mấy tháng trước chỉ là tài xế của cô ấy, lại có thể nói ra được.

Nắm nhà họ Cơ trong tay?

Đó là một đại gia tộc thuộc top 50 của cả nước, chứ không phải chỉ là một gia tộc nhỏ có tài sản ước tính vài triệu tệ.

Vài tháng trước, phải nói rằng ngay cả đối với công ty hiện tại, Cơ Hương Ngưng còn chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ có thể nắm toàn quyền kiểm soát.

Nhưng bây giờ, cô ấy đã làm được.

Nhờ Hoắc Khải, cuộc khủng hoảng mà suýt nữa đã đạp cô ấy xuống tận cùng lại thoáng chốc biến thành cơ hội để cô ấy trèo lên đỉnh cao!

Ở góc độ của người làm kinh doanh mà nói, trận này đúng là điển hình của việc lật ngược thế cờ.

Nếu là người khác nói giúp cô ấy nắm trong tay nhà họ Cơ, có lẽ cô ấy sẽ nghĩ đó chẳng qua chỉ là một câu nói đùa. Nhưng khi Hoắc Khải nói ra lời này, Cơ Hương Ngưng lại không dám hoàn toàn phủ nhận khả năng đó.

Dù cho khả năng đó là rất nhỏ, nhưng cũng có thể tồn tại.

13:27 . 4GÍN)

< Chương 62: Một vở kịch

Chỉ là tại sao anh ta phải làm như vậy?

Đối với vấn đ ềnày, Hoắc Khải đã trả lời rất đơn giản:

“Cô từng giúp tôi, nay tôi giúp lại cô, đó chính là trả lễ”.

“Anh cảm thấy tôi sẽ tin đi ều đó sao?”, Cơ Hương

Ngưng nói: “Khi làm bất cứ chuyện gì, mỗi người đ ều sẽ có mục đích nhất định, trừ kẻ ngu ra. L ần này anh giúp tôi, sau đó muốn một chứ trợ lý tổng giám đốc. Nếu như anh có thể giúp cho tôi nắm nhà họ Cơ trong tay, thì anh lại muốn được đáp ứng đi ều gì? Hoặc cũng chính là câu hỏi, mục đích anh giúp tôi nắm trong tay nhà họ Cơ là gì? Nếu như anh còn nói là để đáp lại sự giúp đỡ của tôi, thì bây giờ anh có thể nhảy ra khỏi xe”.

“Nếu bây giờ tôi nhảy xuống, cô cũng sẽ phải vào bệnh viện vì tai nạn giao thông nghiêm trọng. Đó có lẽ là đi ều mà Cơ Xương Minh mong muốn nhất”, Hoắc Khải cười nói: “Nói v ềmục đích của tôi thì cũng không đặc biệt khó hiểu. Tôi không có bối cảnh tốt, chỉ có năng lực cá nhân, nếu như muốn tiến lên, tất nhiên trước hết phải tìm

người chống lưng cho mình".

"Với khả năng của anh, anh có thể tìm đến Cơ Xuyên Hải, thậm chí là Hạ Hoằng Viễn, tất cả bọn họ đều phù hợp hơn tôi", Cơ Hương Ngưng nói.

Cô ấy vẫn rất biết người biết ta, cho dù so với Cơ Xuyên Hải hay Hạ Hoằng Viễn, thân phận và địa vị của cô ấy đều kém xa.

13:27 . 4G):

< Chương 62: Một vở kịch

Nếu như Hoắc Khải muốn bật lên, tại sao lại không tìm một người có tiềm lực mạnh hơn cô ấy?

"Bởi vì xuất phát điểm của cô rất thấp, nên tôi có thể giúp cô phát triển và đạt được nhiều thứ hơn. Đối với Cơ Xuyên Hải và Hạ Hoằng Viễn mà nói, có thêm tôi cũng chỉ là thêm gấm thêm hoa, nhưng đối với cô mà nói, có thêm tôi chính là có chiếc phao cứu sinh trong lúc hoạn nạn. Nếu tôi giúp họ kiếm được một trăm triệu, họ sẽ chỉ nói rằng tôi đã làm rất tốt. Nhưng nếu tôi có thể giúp cô kiếm được một trăm triệu, cô nhất định sẽ tôn thờ tôi như đấng cứu thế. Đây chính là lý do mà tôi chọn cô".

“Có quỷ mới đi tôn thờ anh!“, Cơ Hương Ngưng hừ một tiếng rồi nói, chỉ có điều những gì mà Hoắc Khải vừa nói đều rất phù hợp với suy nghĩ của cô.

Nói cách khác, câu trả lời này phù hợp với lẽ thường.

Nhưng vì một số lý do, Cơ Hương Ngưng lại không thể hoàn toàn tin tưởng vào lời nói này. Cô ấy nhìn chằm chằm vào Hoắc Khải, như thể muốn nhìn thấy điều gì khác lạ trên gương mặt anh.

Hoắc Khải vẫn trưng ra vẻ mặt bình tĩnh như vậy, hoàn toàn không có gì thay đổi.

Hồi lâu sau, Cơ Hương Ngưng mới cúi đầu, thấp giọng lẩm bẩm: “Xem ra mình đã nghĩ nhiều rồi, cứ cho là anh ta nhớ lại, cũng không thể làm được gì”.

“Cô nói cái gì?“, Hoắc Khải nghe không rõ liền hỏi lại.

13:27 .i 4G)

< Chương 63: Sự kỳ vọng của cô bé

“Không có gì”, Cơ Hương Ngưng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe rồi nói: “Không cần đưa tôi về nhà, anh cứ lái xe về nhà anh, tôi tự lái xe trở về được.”

“Được”, Hoắc Khải vui vẻ nói.

Cơ Hương Ngưng ngây người nhìn anh: "Anh không định nói thêm lời khách sáo lễ độ nào sao?"

"Quá lễ độ chỉ khiến cho người ta rước thêm khổ cực vào người. Cô đã chủ động nói ra những gì mà tôi muốn, tại sao tôi lại phải khách sáo? Cô muốn xem bộ mặt đạo đức giả của tôi sao?", Hoắc Khải nói.

"Anh thôi giảng đạo lý đi!", nét mặt của Cơ Hương Ngưng lúc này như muốn cắn người đến nơi rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 63: Sự Kỳ Vọng Của Cô Bé

“Không có gì”, Cơ Hương Ngưng ngẩng đ`âu nhìn ra ngoài cửa xe r`ài nói: “Không c`ân đưa tôi v`ênhà, anh cứ lái xe v`ênhà anh, tôi tự lái xe trở v`êđược.”

“Được”, Hoắc Khải vui vẻ nói.

Cơ Hương Ngưng ngây người nhìn anh: “Anh không định nói thêm lời khách sáo lễ độ nào sao?”

“Quá lễ độ chỉ khiến cho người ta rước thêm khổ cực vào người. Cô đã chủ động nói ra những gì mà tôi muốn, tại sao tôi lại phải khách sáo? Cô muốn xem bộ mặt đạo đức giả của tôi sao?”, Hoắc Khải nói.

“Anh thôi giảng đạo lý đi!”, nét mặt của Cơ Hương Ngưng lúc này như muốn cắn người đến nơi r`ài.

13:28 siÏ 4G 8 ›

< Chương 63: Sự kỳ vọng của cô bé

Lái xe dừng trước cửa nhà xong, Hoắc Khải xuống xe r`ài hỏi: “Hôm nay cô có vào ng`ài tý không?”

Cơ Hương Ngưng vẫn lắc đ`âu, nói: “Thôi, tuy rằng chuyện của công ty đã giải quyết được hơn nửa, nhưng kế

hoạch tích hợp nguồn lực và mở rộng chiến lược tiếp sau đấy vẫn cần phải cân nhắc cho cẩn thận. Đợi sau này có thời gian hẵng tính".

"Vậy được, chào nhé", Hoắc Khải gật đầu, quay người đi vào nhà.

Cơ Hương Ngưng ngồi vào ghế lái, thắt dây an toàn.

Cô ấy quay đầu nhìn, ánh mắt xuyên qua cửa kính xe trong suốt mà tiễn Hoắc Khải vào nhà, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một vẻ thâm tình khác lạ.

Một lúc lâu sau chiếc Maybach mới chầm chậm rời đi.

Sau khi vào nhà, Hoắc Khải thấy Đường Đường đang nhoài người lên bàn để làm bài tập.

Cô bé thấy anh về, liền gọi một câu đầy ngọt ngào:

"Bố vất vả quá ạ!"

Hoắc Khải bật cười, đáp: "Con gái cũng vất vả rồi".

Đường Đường nghe vậy cười hi hi rồi tiếp tục làm bài tập của mình.

Còn Ninh Thần thì đang livestream, Hoắc Khải ra dấu tay với cô ý bảo tiếp tục, rồi quay người đi vào phòng bếp.

Đợi lúc Ninh Thần livestream xong thì bát súp thịt cừu

< Chương 63: Sự kỳ vọng của cô bé

thơm ngào ngạt cũng đã được bưng lên bàn cơm.

Hoắc Khải bưng một rổ bánh bao ra, nói: “Anh hấp mấy cái bánh bao, có thể chấm với súp ăn, thử xem“.

Đường Đường vừa làm xong bài tập liền vui vẻ chạy qua bốc một cái bánh bỏ vào bát súp rồi dùng đũa gắp ra, chẳng hề để ý đến hơi nóng bốc lên mà cứ thế bỏ vào miệng.

“Cẩn thận bỏng đấy”, Hoắc Khải nhắc.

“Ui, nóng quá, nhưng mà ngon quá đi”, Đường Đường hít hà nói.

Súp cừu bánh bao vốn mang mùi vị của thứ hàng quà bánh, nguyên liệu đậm đà mà khi ăn lại thanh đạm, thịt mềm súp đặc, dư vị không dứt.

Hồi đó Hoắc Khải vì để học làm tốt món này mà nấu đến cả nghìn cân súp cừu, mới có thể được đánh giá là có thể chấp nhận được.

Vị đầu bếp dạy anh làm món này vô cùng nghiêm khắc, không dễ gì truyền thụ cho người khác.

H`ồi đó Hoắc Khải có thể theo người ta học nấ u ăn,
hoàn toàn là dựa vào chiêu kiên trì nài nỉ, trong vòng một
tháng liên tục, mỗi ngày anh đ`ều chủ động lau bàn quét
đất ở cửa hàng r`ồi mới được người đ`ầu bếp kia phá lệ dạy
cho.
Tuy rằng không bì được với mùi vị tuyệt mỹ như người
13:28 „11 4G)
< Chương 63: Sự kỳ vọng của cô bé
đ`ầu bếp kia, nhưng so với các hàng cơm bình thường
cũng được tính là thượng phẩm r`ồi.
Ninh Th`ần bước lại thử một ngụm súp, li`ền cảm thán:
“Mùi vị rất ngon”.
Lời khen ngợi đơn giản cũng là quá đủ r`ồi.
Hoắc Khải cười, đưa cho cô một cái bánh, nói: “Chấm
súp ăn là mùi vị khác hẳn đấ y”.
Ninh Th`ần vừa ăn bánh chấm súp như anh bảo vừa
nói: “Hôm nay anh đi làm thế nào? Lâu lắm r`ồi không thấ y
Hương Ngưng, rảnh thì gọi cô ấ y đến nhà mình chơi”.
“Dạo này cô ấ y bận lắm, có lẽ phải một thời gian sau
mới rảnh”, Hoắc Khải nói.

Hai người nói mấy chuyện thường nhật, bầu không khí vừa thoải mái vừa vui vẻ.

“Đúng rồi, hôm nay có người đến nói về chuyện phá dỡ đền bù, khu này hình như sắp bị trưng thu để mở khu phố mới rồi. Giấy tờ trưng thu em để trong phòng ngủ ấy, chút nữa anh xem qua nhé”. Ninh Thần nhắc nhở.

Căn nhà này đã có lịch sử hơn 60 năm, có thể coi là ngôi nhà nguy hiểm rồi, bởi vì có một phần thuộc về đất nhà nước, cho nên vẫn luôn yêu cầu sát nhập.

Hôm nay chính thức gửi đến văn bản trưng thu, chắc là đã trao đổi ổn thỏa với bên nhà nước rồi.

Hoắc Khải gật gù, cái căn phòng hở chút là dột nước

13:28 „ll 4G 8 ›

< Chương 63: Sự kỳ vọng của cô bé

mưa như này quả đúng là nên đổi đi rồi, cho dù không trưng thu thì anh cũng tính qua một khoảng thời gian nữa sẽ chuyển nhà khác.

Bây giờ việc buôn bán của cửa hàng Taobao cũng không tệ, lượng tiêu thụ một ngày cơ bản ổn định ở mức khoảng 40.000, mỗi ngày có thể kiếm được tầm

12.000~13.000 tệ.

Tuy rằng không tính là gì so với mấy cửa hàng nổi tiếng trên mạng, nhưng đối với Ninh Thần mà nói thì đây đã là thành tích khá là xuất sắc rồi.

Phải biết rằng một tháng trước thôi, lượng tiêu thụ của cửa hàng Taobao này khó mà qua nổi hàng nghìn, bây giờ lượng tiêu thụ một ngày phải hơn cả một năm.

Có thể đạt được thành tích như thế này hoàn toàn là nhờ vào sự giúp đỡ của Hoắc Khải.

Ninh Thần biết, không có anh thì mình không thể nào làm được.

Cho nên cô rất cố gắng học thêm các kiến thức liên quan đến livestream, hy vọng có thể phát triển lên một tầm cao mới.

Nhưng làm livestream cũng không phải dễ mà nổi được, không có công ty chuyên môn làm tuyên truyền mà chỉ dựa vào sự tích cóp danh tiếng của bản thân thì phải tốn một thời gian rất dài.

Ninh Thần cũng không hề sốt ruột, cô đã rất hài lòng

13:28 „1Í 4G 8 ›

< Chương 63: Sự kỳ vọng của cô bé

với lượng tiêu thụ trong ngày bây giờ, danh tiếng khi livestream cũng từ vài ba người d`ần d`ần lên đến vài chục người, hơn trăm người xem.

Cứ tiếp tục như thế này, r`ồi sẽ có một ngày cô cũng có thể giống như Hoắc Khải nói vậy, đạt đến đẳng cấp lượng tiêu thụ ngày lên đơn vị triệu.

Nếu như thế, tính ra một năm có thể tiêu thụ được số lượng lên đến hàng chục triệu, đây là đi`ều mà Ninh Th`ần nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Hoắc Khải cũng nhìn ra cô rất muốn cố gắng để sự nghiệp của mình được nên cơm nên cháo, bất kể là vì chứng minh giá trị của bản thân hay vì nguyên nhân gì khác, anh đ`ều rất vui lòng truy`ền thụ lại những đi`ều tâm đắc của mình v`ề kinh doanh cho cô.

Suy cho cùng thì Ninh Th`ần sống càng tốt, anh càng nhẹ việc, có thể tập trung càng nhi`ều sức lực của mình vào chuyện khác.

Lúc này, Đường Đường kéo nhẹ Hoắc Khải, mặt đ`ầy vẻ mong chờ hỏi: “Bố ơi, mai trường họp phụ huynh, bố đi

được không ạ?”

Từ nhỏ đến giờ, cho dù là mẫu giáo hay là tiểu học, chỉ cần là việc cần có sự tham gia của phụ huynh, Lý Phong đều chưa từng lộ mặt.

Anh ta ngoài miệng thì nói là không có gì thú vị, lười đi, thực ra người quen anh ta đều biết, anh ta mắc chứng

13:28 „ll 4G 8 ›

< Chương 63: Sự kỳ vọng của cô bé

khó khăn trong giao tiếp xã hội.

Khi đối mặt với quá nhiều người lạ, anh ta sẽ vô cùng không thoải mái, nói chính xác thì đây là do sự tự tỉ cùng cực trong nội tâm.

Ninh Thần vì chuyện này mà đã khuyên không ít lần, nhưng lần nào cũng vì thế mà cãi nhau nên sau này chẳng bao giờ nhắc lại nữa.

Nhìn ánh mắt mong chờ của con gái, Hoắc Khải cười, nói: “Đương nhiên là được rồi”.

“Yeah, tốt quá rồi! Vậy hai giờ chiều mai, bố nhớ đến đúng giờ nhé!”, Đường Đường vui vẻ nói.

“Yên tâm, trời có sập xuống bố cũng nhất định đúng

giờ".

Nhìn cảnh Hoắc Khải và Đường Đường ấm áp như vậy, nụ cười trên khuôn mặt Ninh Thần càng nở rộ.

Thấy chồng mình thay đổi ngày càng nhiều, cũng ngày càng tốt, điều này làm cô càng thêm trông đợi vào tương lai.

Thời gian một buổi tối trôi qua rất nhanh, sáng ngày hôm sau trước khi ra khỏi nhà, Đường Đường còn đặc biệt nhắc đi nhắc lại với Hoắc Khải đừng quên buổi họp phụ huynh hôm nay.

Cô bé vô cùng mong đợi chuyện này, bởi bố mẹ của bạn học đều từng đến trường, duy chỉ có bố cô bé là chưa từng xuất hiên.

13:28 „ll 4G 8 ›

< Chương 63: Sự kỳ vọng của cô bé

Trẻ con thì hay thích so sánh, cho dù chỉ là chuyện bố của một ai đó chưa từng đến, cũng sẽ trở thành đối tượng bị chế giễu.

Hoắc Khải hứa rất nghiêm túc rằng tuyệt đối không đến muộn rồi mới đi làm.

Trải qua cơn sóng gió bị thu mua, công ty cũng không có thay đổi gì quá lớn so với trước kia.

Điều duy nhất khác biệt là hôm nay sau khi Hoắc Khải đến công ty, đi đến đâu cũng được nhân viên chủ động chào hỏi nhiệt tình.

Khó mà nói được mấy người này có tôn kính anh thật hay không, ít nhất thì đã có thái độ tốt.

Giống như Cơ Hương Ngưng đã nói, đây là thu hoạch cá nhân của Hoắc Khải.

Trong thời gian làm việc cũng không có chuyện gì đáng để nói lắm, có khi chỉ là Cơ Hương Ngưng làm một bản kế hoạch đơn giản, để anh xem giúp một chút.

Hoắc Khải cũng chỉ điểm sơ sơ vài cách quy hoạch về mục tiêu chiến lược, đối với anh mà nói thì những vấn đề này vô cùng đơn giản, nhưng đối với Cơ Hương Ngưng thì kiến thức của anh đã vượt xa tất cả mọi người trong công ty.

Sau khi lưu lại tập tin đã qua chỉnh sửa xong, Cơ Hương Ngưng cầm cốc cà phê trên bàn lên nhấp một ngụm rồi nói: "Mấy người đó đã bị đuổi việc rồi".

13:29 „1Í 4G 8 ›

< Chương 63: Sự kỳ vọng của cô bé

Những người mà cô ấy nói đều là mấy tên nhân viên chó má mắt cao hơn trán mà Hoắc Khải đã ghi chú trên giấy trước đó.

Đối với mấy việc thế này, Hoắc Khải hoàn toàn không hề để tâm, gật gù nói: "Buổi chiều tôi xin nghỉ phép, trường của Đường Đường có cuộc họp phụ huynh, bảo tôi phải đến một chuyến".

"Vậy anh đi đi, hồi trước hình như anh cũng chưa từng tham gia mấy chuyện như thế, cũng nên đi rồi", Cơ Hương Ngưng đồng ý vô cùng sảng khoái.

Vừa tan làm buổi trưa, Hoắc Khải liền về nhà làm một bữa ngon cho hai mẹ con.

Một rưỡi chiều, lần đầu tiên anh một mình đưa Đường Đường đến trường.

Ninh Thần vẫn chưa quen với việc anh đưa Đường Đường đi học, dặn dò các thể loại chuyện cần chú ý mất cả buổi, cuối cùng Đường Đường nghe đến phát chán rồi thì cô mới thả cho hai bố con đi.

“Mẹ dài dòng thật đấy” Đường Đường phàn nàn.

“Đấy là vì mẹ yêu con quá mà”, Hoắc Khải vỗ nhẹ đầu cô bé, nói: “Cho nên là không được nói xấu mẹ đâu nhé”.

“Vâng ạ, nhưng mà con cũng rất yêu mẹ đấy nhé!”

Đường Đường cười hi hi đáp, có thể thấy được cô bé đang vô cùng vui vẻ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 64: Sống Với Thân Phận Một N…

Bởi vì điều kiện kinh tế gia đình không được tốt, cho nên vẫn luôn không mua xe ô tô, xe đạp điện hồi trước có hai chiếc, mà cuối cùng lại bị Lý Phong đâm hỏng mất một.

Một chiếc duy nhất còn lại, hôm nay Hoắc Khải cũng không lái đi mà đưa Đường Đường theo cùng chen chúc trên xe buýt.

Anh vẫn luôn cho rằng, cho dù có tiền hay không thì khi trẻ vẫn còn nhỏ, không nên bị làm mất đi quá nhiều cơ hội tiếp xúc với người khác.

Trên xe buýt kiểu người gì cũng có, chính là cơ hội tốt nhất để trẻ bước đầu tiếp xúc với xã hội.

13:30 .i: 4G)

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 65: Điển Hình Của Thất Bại

Phương Xương Thịnh có thể phát triển từ một chủ thầu bình thường thành một ông chủ sở hữu tài sản lên đến một tỉ không chỉ dựa vào chính sách tốt mà còn vì khứu giác nhạy bén trong ngành buôn bán này nữa.

Dự án mà công ty khai phát đầu thu về lợi nhuận rất lớn, rất ít khi bị lỗ vốn không kiếm được tiền.

Gã ta nhạy bén cảm nhận được không chừng cái thị trấn nhỏ mà bản thân chưa từng quan tâm trước giờ thật sự sẽ tạo nên sự biến đổi to lớn.

Trong lòng đã có suy nghĩ thì đương nhiên phải điều tra để ổn thỏa một chút, dù có tính sai thì cũng sẽ không tổn hại đến đại cục.

Lúc này, Hoắc Khải đã vào đến phòng học.

Đường Đường dắt anh đến chỗ ngồi, rồi giới thiệu với mấy bạn học.

"Đây là bố tớ!" Đường Đường tự hào giới thiệu.

Mấy bạn nhỏ đều tò mò nhìn Hoắc Khải, đây là lần đầu bọn họ được nhìn thấy bố của Đường Đường, mà các phụ

huynh khác cũng rất quan tâm đến anh.

Bởi vì Ninh Thần rất xinh đẹp cho nên bị chú ý là điều vô cùng bình thường.

Trước đó có rất nhiều người suy đoán người đàn ông mà có diễm phúc lấy được cô vợ xinh đẹp như Ninh Thần sẽ là người thế nào.

Nếu không phải lần nào cũng thấy Ninh Thần chạy chiếc xe điện cũ kỹ đến họp phụ huynh thì bọn họ sẽ đều cho rằng là người đàn ông này rất giàu.

Bây giờ nhìn lại thì đúng là bản thân không đoán sai, đây chỉ là một người đàn ông may mắn thôi.

Quần áo của Hoắc Khải cũng giống với Phương Xương Thịnh, thuộc loại quần áo bình thường nhất, không phải hàng hiệu cũng không phải loại mới ra.

Các phụ huynh khác thì ăn mặc vô cùng lịch sự đẹp đẽ. Cuộc họp phụ huynh giống như trở thành ngày hội khoe của của bọn họ vậy, không ai muốn yếu thế hơn người khác trong cái vấn đề cơ bản nhất này.

Bọn nhỏ cạnh tranh, phụ huynh cũng vậy.

“Bố, cậu ấy là Nhạc Văn Văn, bạn tốt của con!” , “Đây

là bố tớ nè!", Đường Đường lại kéo Hoắc Khải đến gặp một cô bé đang ngồi ở dãy ghế khác.

Hoắc Khải nhìn theo hướng tay của Đường Đường, nhìn thấy một cô bé xinh xắn như búp bê, hơn nữa bên cạnh cô bé cũng là một người phụ nữ xinh đẹp.

Người phụ nữ kia có một gương mặt trái xoan trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh được buộc qua loa, có vài sợi còn rủ xuống gò má. Đôi mắt hai mí to tròn, nhìn rất sáng nhưng bên trong lại như ẩn giấu một nỗi buồn gì đó. Nhìn tổng thể thì giống hệt như Lâm Đại Ngọc trong sách.

Cho dù trên người cô ấy phảng phất tia u sầu nhưng vẫn hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của các phụ huynh nam.

Lúc Hoắc Khải nhìn sang cô ấy, cô ấy cũng khẽ gật đầu thay lời chào.

Hoắc Khải cũng gật đầu đáp lại rồi kéo Đường Đường nói: "Con ngồi xuống trước đã, cô giáo đến kìa".

Hành động này làm Cố Phi Dương hơi bất ngờ.

Cô ấy biết mình rất xinh đẹp, rất thu hút ánh mắt của cánh đàn ông. Mỗi lần họp phụ huynh thì đều có những

người to gan nhìn cô chòng chọc, còn những người khác
rụt rè hơn thì là thỉnh thoảng liếc một cái rồi quay đi.
Chứ chẳng có ai gật đầu với cô rồi quay đi làm chuyện
khác như Hoắc Khải cả.
Nhưng cô ấy không quá chú ý đến chuyện này mà chỉ
nghĩ phụ huynh này lạnh lùng thật.
Khi cô giáo đi vào phòng học, Phương Xương Thịnh
cũng chạy vào theo.
"Xin lỗi, xin lỗi!" Phương Xương Thịnh vừa xin lỗi cô
giáo vừa vội vàng chạy xuống ngồi cạnh Phương Minh.
Copy của truyen.one Cô giáo đeo kính, môi mỏng, mắt một mí,
trên gương mặt toát lên vẻ chanh chua, mụ ta lườm Phương Xương
Thịnh một cái rồi vỗ bàn nói: "Giờ chúng ta bắt đầu cuộc
họp, mời mọi người yên lặng!"
Học sinh và phụ huynh đều nhanh chóng ngừng lại
13:32 . 4GN)
‹ Chương 65: Điển hình của thất bại
mọi hành động gây âm thanh, phòng học liền trở lại yên
tĩnh như cũ.
Cô giáo hài lòng gật đầu rồi nói: "Lần họp phụ huynh

này chủ yếu là về việc quyên góp cho viện dưỡng lão và các học sinh đại diện cho lớp đến thăm hỏi các ông bà ở đó. Bây giờ tôi sẽ công bố danh sách và số tiền quyên góp cụ thể"

Nói rồi, cô giáo lấy điện thoại di động ra rồi đọc: "Học sinh quyên góp nhiều nhất là Đường Hòa Hương, ba ngàn. Mời mọi người cho bạn ấy một tràng pháo tay!"

Một nữ sinh ngồi ở hàng đầu vui vẻ đứng dậy, gương mặt cô bé kiêu ngạo và tự hào nhìn khắp nơi. Mà phụ huynh ngồi cạnh cô bé cũng là một người phụ nữ ăn mặc rất thời thượng, dù đang ở trong phòng học nhưng vẫn đeo kính râm.

"Học sinh quyên góp nhiều thứ hai là Mã Minh, hai ngàn ba trăm. Mời mọi người cho bạn ấy một tràng pháo tay!"

Là một nam sinh đứng dậy. Mặc dù không xếp nhất nhưng xếp thứ hai cũng rất vui rồi. Ngồi cạnh cậu bé là một phụ huynh nam, người này cũng vui vẻ chắp tay với đám đông nói: "Không có gì, không có gì, chút tiền thôi mà",

Đường Đường, Phương Minh và cả Nhạc Văn Văn ở bên kia cũng lo lắng nhìn điện thoại của cô giáo. Có lẽ cả 13:32 . 4GN)

‹ Chương 65: Điển hình của thất bại

ba bạn nhỏ đều rất quan tâm thứ hạng của mình.

Cô giáo đọc tên từng người một, trừ ba người đứng đầu đầu quyên góp hơn hai ngàn rưỡi ra thì những người còn lại cũng thấp dần.

Sau khi đọc khoảng bốn mươi cái tên thì cô giáo dừng lại, sau đó bĩu môi nói: "Các bạn còn lại đều quyên góp dưới hai trăm, nên tôi sẽ không đọc nữa. Bây giờ, tôi xin công bố danh sách học sinh đại diện đi thăm hỏi các cụ. Cái tên đầu tiên là…"

"Khoan đã!" Phương Xương Thịnh đứng dậy hô lớn.

Tất cả mọi sự chụ ý đều đổ dồn vào người anh ấy, trừ Hoắc Khải.

Vì hiện giờ tâm trạng của Đường Đường không được vui. Tên của cô bé lại ở trong danh sách quyên góp dưới hai trăm.

Trước đây Lý Phong đã tiêu gần hết tiền của gia đình.

Một lần quyên góp bình thường Ninh Thần cũng cắn răng mà nộp hai trăm, cô cho rằng vậy là đã không ít rồi. Vậy mà chẳng ngờ các học sinh khác lại quyên góp nhiều như vậy.

Không riêng gì Đường Đường, Phương Minh và Nhạc Văn Văn cũng vậy.

Mấy bạn nhỏ đầu cúi đầu, Nhạc Văn Văn còn rơi cả nước mắt.

13:32 . 4GÍM)

‹ Chương 65: Điển hình của thất bại

Người phụ nữ buồn bã kia nhẹ giọng an ủi cô bé, vẻ mặt bất lực.

Cô giáo hỏi: “Anh là bố của Phương Minh? Có chuyện gì vậy?”

Phương Xương Thịnh nói: “Con trai tôi tuy không quyên góp nhiều hơn hai trăm nhưng dù sao thì cũng có tấm lòng. Những bạn học khác được đọc nhưng dưới hai trăm thì lại không đọc thì không được hay cho lắm đâu?”

Nghe vậy, Phương Minh ngẩng đầu, ánh mắt mong chờ nhìn về cô giáo.

Nhưng cô giáo lại bĩu môi nói: “Có gì mà không hay, tôi còn chưa nói mấy người thì thôi. Một năm quyên góp có mấy lần mà chẳng gom được nổi hai trăm thì đọc làm cái dĩ”

Mấy phụ huynh quyên góp nhiều đều lộ ra nụ cười tràn đầy tia tự mãn.

Những phụ huynh quyên góp ít thì lộ ra vẻ mặt khó xử hoặc áy náy.

Phương Xương Thịnh giận run người. Gã ta cho con trai đi học ở một trường tiểu học bình thường không phải là vì không có tiền học trường cao cấp, mà là hy vọng con trai có thể tiếp xúc với người bình thường nhiều hơn cho quen. Thế mà bây giờ chỉ vì mấy trăm đồng tiền quyên góp mà lại bị đả kích.

Nhìn vẻ mặt giận dữ của Phương Minh, Phương Xương

13:32 .i 4G)

‹ Chương 65: Điển hình của thất bại

Thịnh hận không thể đập bàn rồi bảo thư ký đem một trăm ngàn tiền mặt đến đây.

Hoắc Khải kéo tay anh ấy rồi nói nhỏ: “Thôi bỏ qua đi,

anh ngồi xuống đã".

Phương Xương Thịnh do dự một hồi rồi mới thở hổn hển, ngồi xuống. Nếu không vì muốn giấu thân phận, cho con trai cơ hội trưởng thành tốt hơn thì gã ta đã đập một đống tiền vào rồi.

Một chủ tịch có tài sản hơn một tỉ mà còn thiếu chút tiền ấy à?

Nhiều người thấy Phương Xương Thịnh ngồi xuống thì lại phát ra tiếng cười khẩy.

Bọn họ cho rằng Phương Xương Thịnh đang tự chuốc lấy nhục.

Quyên góp ít tiền tức là nhà không giàu, mà đã không giàu thì còn lên tiếng làm cái gì? Không sợ mất mặt hay sao?

Copy của truyen.one Cô giáo kia cũng chỉ liếc Phương Xương Thịnh rồi bĩu bôi thể hiện sự khinh thường, sau đó nói tiếp: "Thôi, không nói chuyện này nữa. Tôi sẽ tiếp tục công bố danh sách học sinh đại diện đi thăm hỏi các cụ. Cái tên đầu tiên là Đường Hòa Hương!"

Nữ sinh ở hàng đầu lại đứng lên lần nữa, kiêu ngọa

nhìn cả phòng.

13:32 .i 4G)

‹ Chương 65: Điển hình của thất bại

“Bạn số hai là Mã Minh”.

Cô giáo đọc từng tên ra một, ba cái tên đầu tiên là ba học sinh quyên góp nhiều nhất. Mà bảy người sau là dựa vào hạng quyên góp rồi đến thành tích học tập để chọn ra.

Rõ ràng là Đường Đường, Phương Minh hay Nhạc Văn Văn đều không có tư cách lấy được cơ hội này.

Số tiền quyên góp của bọn họ đã quyết định kết cục rồi.

“Mời mười học sinh có tên trên cùng phụ huynh của mình đến tập trung ở trường vào lúc bảy giờ sáng thứ bảy”, cô giáo cất điện thoại, nhìn Phương Xương Thịnh đang khó chịu rồi lạnh lùng nói: “Còn nữa, tôi mong rằng một vài vị phụ huynh đã quyên góp ít rồi thì không nên nhiều chuyện. Chúng ta đang bày tỏ lòng nhân ái với các cụ. Đến lòng nhân ái mà anh cũng không có thì đừng nên phát biểu thì hơn. Có thời gian tỏ vẻ bất mãn với tôi thì

học tập các vị phụ huynh xếp hạng cao, xem người ta phát triển sự nghiệp như thế nào, chăm lo cuộc sống ra sao đi. Làm phụ huynh mà không thể nghĩ ra cách để trở thành tấm gương cho con thì gia đình đó chính là điển hình của việc thất bại trong giáo dục!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 66: Trình Độ

Những lời nói này, có người nghe vào thấy thoải mái, có người nghe xong càng thấy khó chịu.

Phương Xương Thịnh vốn đã tức tối, bây giờ nghe cô giáo nói như thế, anh ấy càng không kiềm chế được mà đứng bật dậy: "Cô nói năng cái kiểu gì thế? Sao lại không bằng họ được? Quyên góp vài ngàn tệ là ghê gớm lắm saol"

Cố Phi Dương cũng hùa theo: "Cô giáo Vương, khoản quyên góp của bọn trẻ đúng là hơi ít, nhưng cũng là tấm lòng của bọn nhỏ. Tôi cảm thấy, không nên vì chuyện tiền ít hay nhiều mà đánh giá tình cảm của học sinh".

"Tôi không đồng tình với cách nói của vị phụ huynh này. Nếu khoản quyên góp đã có nhiều có ít, vậy thì cứ dùng nó làm tiêu chí để xếp hạng cũng là việc nên làm thôi. Chẳng lẽ quyên góp nhiều mà không nhận được cơ hội, quyên góp ít thì nhận được cơ hội nhờ cái lý lẽ nghe có lý của anh? Nếu như thế mới là không công bằng đấy", mẹ của Đường Hòa Hương lên tiếng.

Cố Phi Dương vốn không phải người thích tranh chấp, cộng thêm việc chồng cô đã mất từ mấy năm trước do tai nạn xe cộ, một mình cô cáng đáng cả gia đình.

Vừa phải chăm sóc bố mẹ hai bên, vừa phải chăm lo sức khỏe và chuyện học hành của con cái, mệt mỏi quá độ trong thời gian dài khiến cô không lấy đâu ra nhiều tự tin mà tranh cãi với người khác.

18:16 .1l4G(§ ›

‹ Chương 66: Trình độ

Mẹ của Đường Hòa Hương vừa lên tiếng, Cố Phi Dương đã vội cúi đầu, không nói năng gì thêm.

Bố của Mã Minh cũng không nỡ nhắm vào một người mẹ đơn thân xinh đẹp như Cố Phi Dương, bèn chĩa mũi dùi vào Phương Xương Thịnh – trông người này có vẻ dễ bắt nạt hơn.

“Anh là bố của Phương Minh phải không, xin hỏi anh làm nghề gì vậy?”, anh ta hỏi.

“Trát vữa trên công trường, sao hả?”, Phương Xương Thịnh hỏi.

Một tràng cười rộ lên trong phòng học. Tuy họ không

quá hiểu về ngành bất động sản, nhưng cũng biết rằng, trát vữa là một công việc hết sức bình thường ở công trường xây dựng, thuộc phạm trù của nghề thợ xây.

Kể cả bây giờ lương lậu của nghề này không thấp, nhưng một tháng kiếm vài ngàn tệ đã thấm tháp vào đâu? Vừa bẩn thỉu vừa mệt nhọc, nói ra thôi cũng thấy ngượng miệng rồi.

"Thì sao chứ?" cô giáo Vương lên tiếng rất đúng lúc: "Anh biết bố của em Mã Minh làm nghề gì không? Người ta là quản lý cấp cao của công ty lớn, thu nhập một năm bốn trăm ngàn tệ, sinh viên chính quy tốt nghiệp từ đại học Oxford. Bố của em Mã Minh, tôi nhớ trước đó anh từng nói, mấy tháng nữa sẽ được thăng chức và tăng lương nhỉ?"

18:16 „mi 4GÍR ›

< Chương 66: Trình độ

"Đúng vậy, nhưng cũng tăng thêm không ít, một tháng cầm thêm hai ba mươi ngàn tệ thôi!" bố của Mã Minh ra vẻ khiêm tốn, nhưng vẻ đắc ý trong ánh mắt chẳng thể giấu được, nó đã bán đứng cảm xúc thật sự trong lòng

anh ta.

Rất nhiều phụ huynh học sinh khác cũng nhìn anh ta với vẻ ngưỡng mộ, tiền lương một tháng bảy tám mươi ngàn tệ, về cơ bản không một ai ở đây có thể so bì cùng anh ta rồi.

"Còn anh, một tháng trát vữa ở công trường thì kiếm được bao nhiêu tiền? Tính cho anh mười ngàn tệ, thế thì đã sao? Vả lại, từ môi trường làm việc đến đẳng cấp, có thể so bì được à? Cho nên tôi bảo anh hãy học hỏi bố của em Mã Minh đi, có gì sai /?" cô giáo Vương nói năng rất hùng hổ.

Mặt mũi Phương Xương Thịnh đỏ nhừ, không phải vì xấu hổ khi gặp đả kích này, mà vì quá tức tối.

Con mẹ nó chứ, một thằng nhãi tháng kiếm bảy tám chục ngàn tệ cũng dám vênh váo trước mặt gã ta? Chưa bị tiền đập vào mặt bao giờ hay sao thế?

Ngay khi Phương Xương Thịnh sắp bộc lộ thân phận thực sự của mình thì Hoắc Khải đứng lên: "Dominus Illuminatio Mea".

Anh đột nhiên nói một câu tiếng nước ngoài rất quái lạ

khiến tất cả mọi người vô cùng nghi hoặc. Câu này có ý là

18:17 si 4GÍ8 `:

‹ Chương 66: Trình độ

gì vậy?

Bao g`ồm cả bố của Mã Minh, anh ta cũng hoàn toàn

mờ mịt.

Cô giáo Vương đang định lên tiếng thì Hoắc Khải đã

nói: “Câu này là tiếng Latin, có ý nghĩa “Chúa Jesus là ánh

sáng đời tôi”, trích từ Thi thiên 27 của Kinh Thánh”.

Bố của Mã Minh bĩu môi nói: “Tôi nói chứ, thốt ra được

một câu tiếng Latin có ý nghĩa gì vậy, có thể thể hiện anh

giỏi giang lắm à?“

Hoắc Khải khẽ lắc đ`ầu: “Không thể thể hiện rằng tôi

rất giỏi giang, nhưng nếu anh là sinh viên tốt nghiệp từ

đại học Oxford, đáng lý ra anh nên biết câu này”.

“Tại sao tôi phải biết?”

“Bởi vì câu này chính là khẩu hiệu của đại học Oxford”.

Giọng nói của Hoắc Khải rất thản nhiên, nhưng khiến

cả phòng học nhanh chóng im phăng phắc. Rất nhi`ều

người nhìn anh với vẻ sững sờ, sau đó lại nhìn v`ề phía bố

của Mã Minh.

Bố của Mã Minh đã sượng đơ r`ồi, khẩu hiệu của

trường Oxford?

Mặt mũi anh ta nhanh chóng đỏ nhừ. Một sinh viên

chính quy mà không biết khẩu hiệu của trường mình,

nghe rất giống chém gió.

Anh ta vô thức phản bác: “Làm sao mà tôi không biết

18:17 „mi 4GÍR ›

< Chương 66: Trình độ

đây là khẩu hiệu của trường chứ? Ý của tôi là, câu này có

liên quan gì tới anh?”

“Không liên quan lắm đâu, nhưng vừa vặn tôi cũng

từng đi b`ồi dưỡng ở đại học Oxford. Nếu anh cũng thế, tất

nhiên tôi sẽ thấy tò mò, anh vào trường từ năm nào nhỉ?

Có phải là khi th`ầy Louise Richardson đương nhiệm

không?”, Hoắc Khải hỏi.

Đám đông kinh ngạc nhìn v`ề phía Hoắc Khải, người

đàn ông l`ần đ`ầu tiên tham gia họp phụ huynh này cũng

từng b`ồi dưỡng ở đại học Oxford?

Bố của Mã Minh gật đ`ầu lia lịa và đáp: “Đúng r`ồi, đúng

r`ồi, là khi th`ầy Louise Richardson đương nhiệm…

“Ổ, xin lỗi nha, do tôi nhớ nh`ầm mất”, Hoắc Khải ngắt lời anh ta r`ồi nói: “Louise Richardson nhậm chức hiệu trưởng đại học Oxford vào năm 2016, cũng là hiệu trưởng nữ đ`ầu tiên của ngôi trường này trong g`ần tám thế kỷ qua. Nếu anh đã không nhớ rõ giới tính của hiệu trưởng, vậy thì nếu tôi hỏi anh giáo viên hướng dẫn là ai, chắc hẳn có lẽ anh cũng không nhớ rõ đâu nhỉ!”

Mặt mũi của anh ta đã đỏ như mông khỉ r`ồi, anh ta đâu thể ngờ đó là tên của một phụ nữ chứ!

Trong mắt Hoắc Khải, anh ta nhìn ra được vẻ trào phúng, sự trào phúng dành cho anh ta.

Đương nhiên anh ta rất phẫn nộ. Nhưng bố của Mã Minh không nói nổi một câu nào.

18:17 „mi 4GÍR ›

< Chương 66: Trình độ

Bởi vì cái danh sinh viên chính quy tốt nghiệp đại học Oxford là ngụy tạo. Anh ta tìm được một ekip nổi tiếng thế giới, lăn lộn vài năm ở một trường quèn quèn nào đó r`ồi nhận một tấm bằng giả thôi.

Anh ta càng không biết rằng, năm đó Hoắc Khải từng lấy được học bổng Rhodes.

Học bổng Rhodes, được ca ngợi là "giải Nobel cho sinh viên toàn cầu", mỗi năm chỉ chọn ra 80 sinh viên năm tư xuất sắc nhất trên toàn thế giới tới đại học Oxford học thạc sĩ hoặc tiến sĩ.

Hoắc Khải được chọn vào một trong số đó, nhưng anh đã từ chối, lý do rất đơn giản thôi.

Việc học của anh là để phát triển sự nghiệp của gia tộc tốt hơn, bất kể học hàm thạc sĩ hay tiến sĩ, đối với anh, không quan trọng.

Bố của Mã Minh dám rêu rao học vị đại học Oxford trước mặt anh, đúng là một trò hề.

Tất cả mọi người sững sờ, không ai dám lên tiếng vào thời điểm này, đến cả người phụ nữ xinh đẹp thời thượng ~ mẹ của Đường Hòa Hương cũng ngoan ngoãn ngồi xuống chỗ của mình.

Không ai biết rốt cuộc Hoắc Khải có lai lịch thế nào.

Trước kia, mỗi lần Ninh Thần tham gia họp phụ huynh và được hỏi về chồng mình, cô chỉ ỡm ờ lấp liếm cho qua.

Bây giờ, đám đông không kiềm được suy nghĩ, chắng

18:17 „mi 4GÍR ›

‹ Chương 66: Trình độ

lẽ người đàn ông này có thân thế rất đáng gờm?

Thế nhưng, tại sao vợ anh mỗi ngày phải lái xe điện

đưa con đi học?

“Có lẽ trong số các vị sẽ có người coi thường nghề nghiệp của anh Phương. Nhưng tôi không cảm thấy trát vữa ở công trường có gì thấp hèn. Công việc của anh ấy tuy rất khổ, rất mệt, thậm chí rất bẩn thỉu, nhưng mỗi một đồng tiền kiếm được đều nhờ vào sức lao động của hai bàn tay mà có. Còn tôi, tuy rằng nhậm chức trợ lý tổng giám đốc tại một công ty, có lẽ tiền lương hàng tháng nhiều hơn anh ấy, nhưng tôi cũng không cho rằng, mình cống hiến cho xã hội được nhiều hơn anh ấy. Quan trọng nhất là, anh ấy rất yêu con của mình. Rõ ràng bản thân béo như thế, nhưng vẫn vì muốn giúp cậu con trai hướng nội được tiếp xúc với nhiều người hơn, lại sợ cậu bé gặp nguy hiểm, cho nên luôn cùng cậu bé chen chúc trên xe buýt mỗi ngày”.

Đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, Hoắc Khải nói tiếp: “Tôi nhìn thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên người anh ấy, không phải do nghèo khổ mà vậy. Một anh thợ xây lương tháng vài ngàn tệ cũng có thể mua được ô tô, cùng lắm thì mua xe điện cũng thừa sức. Nhưng tình yêu dành cho con cái khiến anh ấy từ bỏ việc hưởng thụ cá nhân. Cho nên tình yêu của anh ấy không nên dùng tiền bạc để đong đếm. Không chỉ với anh Phương, mà mẹ của em Nhạc Văn Văn cũng vậy!”

18:17 „mi 4GÍR ›

X Chương 66: Trình độ

Được Hoắc Khải nhắc tới, Cố Phi Dương bất giác ngẩng đầu nhìn sang. Tuy rằng Hoắc Khải chỉ tiện thể nhắc tới một câu, nhưng quá lâu rồi không được ai bảo vệ khiến nội tâm Cố Phi Dương vẫn thấy cảm động.

Sau cùng Hoắc Khải nói: “Có lẽ cô giáo tự có suy xét của bản thân về việc chọn đại diện học sinh đi thăm hỏi người già, nhưng đây không phải lý do để trói chặt tình yêu với tiền bạc. Tôi sẽ không đứng đây để cản trở công việc của cô giáo, cũng sẽ không dễ gì phủ nhận được

quyền uy của cô trong lòng học sinh, nhưng với chuyện này, tôi vẫn giữ nguyên ý kiến cá nhân của mình. Cũng hi vọng các vị phụ huynh khác có thể coi trọng giá trị quan chân chính, đừng tiêm nhiễm tư tưởng "tiền bạc là tối thượng" vào đầu con trẻ ngay từ khi còn nhỏ. Tiền bạc là nguồn gốc của tai vạ và rối ren, ưu điểm duy nhất của nó là khiến giao dịch trở nên thuận tiện hơn và chỉ đến thế mà thôi".

Nói xong, Hoắc Khải ngồi xuống.

Phòng học im lặng như tờ, tất cả mọi người á khẩu vì những lời của Hoắc Khải.

Dù đã quyên góp nhiều hay quyên góp ít, có thể họ cũng không tán thành với ý kiến của Hoắc Khải đâu, nhưng vào lúc này, ai còn đứng lên phản bác nữa?

Phương Xương Thịnh nhìn Hoắc Khải với vẻ kích động:

"Người anh em, cậu nói quá hay luôn! Không hổ là người từng đi bôi dưỡng ở đại học Oxford, nói năng có trình độ lắm!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 67: Cô Độc

Tuy Cố Phi Dương không nói gì, nhưng ánh mắt cô ấy nhìn về phía Hoắc Khải đã có thêm phần tán thưởng.

Sắc mặt của cô giáo Vương trên bục giảng cũng khá khó coi. Mụ ta không thể phản bác được những lời nói Hoắc Khải nên thấy rất mất mặt.

Nhưng đối diện với người đàn ông phong độ phi phàm này, cô giáo Vương cũng không dám mạo muội đắc tội.

Mụ ta lúng ba lúng búng, sau cùng nói: "Vậy thì tạm

18:17 „mi 4GÍR ›

< Chương 67: Cô độc

thời cứ như vậy đã, buổi họp ngây höm nay đến đãy lä kết thúc!"

Nói xong, cô giáo Vương vội vã rời khỏi phòng học.

Những phụ huynh khác, có người vẫn đang đánh giá Hoắc Khải, có người thì đứng dậy bỏ đi.

Nhất là mẹ của Đường Hòa Hương và bố của Mã Minh, hai người này bỏ đi nhanh nhất.

Bố của Mã Minh trước kia là người được tôn sùng nhất

trong các phụ huynh học sinh, vì ở nơi này có rất ít người từng ra nước ngoài học tập chứ đừng nói tới một ngôi trường nổi danh như Oxford.

Bây giờ, anh ta bị Hoắc Khải bóc mẽ thẳng mặt chuyện học lực giả, đâu thể ngồi đây nữa, chắc sau này cũng sẽ ít khi tới họp phụ huynh hơn.

Một số phụ huynh học sinh quyên góp với số tiền ít thì bước tới chào hỏi cùng Hoắc Khải, không ngừng khen ngợi và bội phục. Một số người có lá gan nhỏ hơn chỉ cười cười với anh rồi bỏ đi.

Tuy rằng không quá tự tin, nhưng vì con gái mình và Đường Đường có quan hệ tốt nên Cố Phi Dương vẫn bước tới, nói với Hoắc Khải: “Anh nói rất hay, cảm ơn anh đã bênh vực lẽ phải vì chúng tôi!”

“Tôi chỉ nói ra chuyện đúng sai theo ý mình, không cần khách sáo!“ Hoắc Khải mỉm cười đáp.

Nu cười của anh hào sảng đến thế, Cố Phi Dương liếc

18:17 „mi 4GÍR ›

< Chương 67: Cô độc

mắt nhìn Đường Đường đang vui vẻ nói chuyện cùng

Nhạc Văn Văn ở bên cạnh mà thở dài trong lòng.

"Tôi vẫn còn chút chuyện nên đi trước nhé, tạm biệt",

Cố Phi Dương chào tạm biệt với Phương Xương Thịnh rồi rời khỏi phòng học.

Buổi họp phụ huynh đã kết thúc, Hoắc Khải cũng không nấn ná thêm, chỉ có Phương Xương Thịnh vẫn liên tục đi theo anh.

Ông chủ bất động sản ẩn giấu thân phận này có ấn tượng cực kỳ tốt với Hoắc Khải, lúc ra khỏi cổng trường vẫn còn hăng hái bảo: "Nếu rảnh thì ăn với nhau bữa cơm nhé. Người có kiến thức như anh, tôi phải làm quen nhiều hơn!"

Hoắc Khải cười cười, không hề từ chối.

Anh không quá bận tâm việc phải giao thiệp với người ở tầng lớp nào. So với những phú ông hàng đầu có tài sản hàng chục hàng trăm tỷ, những người bình thường có vẻ dễ nói chuyện hơn.

Họ không suy tính quá sâu xa, cũng không nhiều mưu mô, toan tính.

Phương Xương Thịnh cũng không định nói ra thân

phận mình ngay lập tức. Gã ta hi vọng có thể dùng thân phận hiện tại để xem xem người đàn ông này có thực sự đáng để kết bạn hay không.

Hai người tạm biệt nhau ở cổng trường, Hoắc Khải 18:18 .i 4GÍ8)›

‹ Chương 67: Cô độc

đang định ngồi xe buýt về nhà, thế rồi chưa tới trạm xe buýt đã nhìn thấy Cố Phi Dương ngồi thụp trước mặt. Anh bước tới định xem thế nào, kinh ngạc phát hiện ra cổ chân của Cố Phi Dương đang chảy máu, trên bề mặt giày có dấu vết bị bánh xe của xe điện cán qua.

“Sao thế này?”, Hoắc Khải hỏi.

Cố Phi Dương ngẩng đầu lên nhìn anh, ôm cổ chân mình, gương mặt lộ rõ vẻ đau đớn: “Ban nãy có chiếc xe điện lao nhanh quá, đâm vào tôi rồi chạy mất”.

Hoắc Khải đi về phía mà cô chỉ, đâu còn nhìn thấy “kẻ gây án” nữa.

Thấy Cố Phi Dương không thể nào tự đi một mình được, anh nói: “Tôi đỡ cô tới bệnh viện khám nhé”.

“Không cần đâu, anh cứ làm việc của anh thôi, tôi gọi

taxi v`ê là được…“ Cố Phi Dương nói thì nói thế, nhưng khi định đứng lên, vẫn không nén được tiếng than đau đớn.

May mà Hoắc Khải đỡ kịp, nếu không chắc cô lại ngã ng`ồi xuống đất r`ồi.

Cổ chân đã sưng lên một cách rõ rệt, không biết có tổn thương tới ph`ần xương hay không.

“Cô cứ thế này không ổn, nếu đã bị thương xương cốt mà còn chạy lung tung thì vết thương sẽ nặng hơn nhi`ều. Tôi đỡ cô tới bệnh viện thăm khám, may mà g`ần đây có một bệnh viện” Hoắc Khải nói.

18:18 .i 4GÍ8)›

‹ Chương 67: Cô độc

“Vậy thì… làm phi`ền anh quá!”, Cố Phi Dương có vẻ áy náy. Cô đã quen với tự mình giải quyết mọi việc, không thích làm phi`ền người khác.

“Có gì đâu mà phi`ền hà, con gái cô với Đường Đường thân thiết như thế, chúng ta là phụ huynh cũng nên giúp đỡ nhau thôi mà” Hoắc Khải mỉm cười nói.

Sau đó, anh đỡ Cố Phi Dương ng`ồi xuống bên vỉa hè, vẫy một chiếc taxi tới r`ồi mới dìu cô lên xe.

Đến bệnh viện, chiếu chụp, lấy thuốc, đều do Hoắc Khải chạy tới chạy lui.

Kể từ khi chồng qua đời, đã lâu lắm rồi Cố Phi Dương không được hưởng thụ cảm giác được ai đó chăm sóc.

Nhìn bóng dáng Hoắc Khải đang chờ trước cửa quầy thuốc, gương mặt cô lộ ra biểu cảm đau thương.

Nếu chồng cô chưa chết, chắc hẳn bây giờ cô cũng hạnh phúc lắm mới phải. Đáng tiếc thay, tuy chồng cô mất trong tai nạn xe, nhưng lại là người chịu trách nhiệm chính trong vụ việc.

Không chỉ bản thân mất mạng, mà còn phải đền bù hơn một triệu tệ cho người thân của bên bị hại.

Trước kia trong nhà vẫn có chút tiền dư dật, thế mà sự cố lần ấy đã khiến tất cả tiền bạc đội nón ra đi. May mà trước đó họ cũng mua gói bảo hiểm giá năm trăm ngàn tệ, nếu không chắc cả căn nhà cũng phải đem bán nốt.

Qua một lúc sau, Hoắc Khải lấy thuốc quay về, thấy

18:18 .i 4GÍ8)›

< Chương 67: Cô độc

tỉnh thần của cô cứ ủ dột còn tưởng cô vân thầy sợ, bèn

lên tiếng an ủi: “Không cần sợ đâu. Bác sĩ nói rồi, chỉ bị trật khớp và vết thương ngoài da, về nhà nghỉ ngơi vài hôm là khỏi”.

“Cảm ơn anh nhé, làm lỡ dở bao nhiêu thời giờ của anh, thật là ngại quá!”. Cố Phi Dương áy náy nói.

“Không sao đâu, dù sao chiều nay tôi cũng không có việc gì”, Hoắc Khải ngồi thụp xuống xem xét tình hình cổ chân của cô: “Vẫn sưng to thế nhỉ, chắc phải mất vài ngày mới đỡ hơn được.”

Đây là lần đầu tiên hai người họ gặp nhau, tuy vẫn mặc quần dài, không có chuyện hở hang thiếu vải, nhưng bị một người đàn ông xa lạ nhìn chằm chằm vào chân mình ở khoảng cách gần như thế, ít nhiều gì Cố Phi Dương vẫn thấy không quen.

Cô mới chỉ yêu đương đúng một lần với bố của Nhạc Văn Văn, gần như chưa từng đụng chạm thân mật với người đàn ông nào khác.

Cố Phi Dương vô thức rụt chân về. Hoắc Khải cũng phát giác được hành động của cô nên đứng dậy nói:

“Chắc hẳn cô vẫn chưa thể tự đi được nhỉ?”

Cố Phi Dương rất muốn nói mình có thể đi được,
nhưng vừa cử động, cơn đau ở cổ chân đã khiến cô phải
nhíu mày.
Sau cùng, cô đành đồng ý để Hoắc Khải đưa mình về
18:18 .i 4GÍ8)›
< Chương 67: Cô độc
nhà.
Nhà cô cách trường học không quá xa, bắt taxi đi
chừng mười phút là tới.
Nơi này là một khu nhà khá cũ kỹ, nhưng có lẽ vẫn khá
khẩm hơn nhà của Lý Phong một chút.
Hoắc Khải đỡ cô chậm chạp đi lên tầng ba, Cố Phi
Dương lấy chìa khóa ra. Căn nhà rất nhỏ, nhưng rất gọn
gàng.
Đủ thứ đồdùng sinh hoạt được bày biện rất ngăn nắp
và có quy luật, nhìn ra được, cô là người phụ nữ sinh hoạt
rất điều độ.
Thấy Hoắc Khải nhìn ngắm căn nhà, Cố Phi Dương có
vẻ ngượng ngùng: "Đây là căn nhà cũ lúc trước, để anh
phải chê cười rồi!"

“Có gì đâu, nhà tôi có lẽ còn kém hơn chỗ này của cô một chút, thỉnh thoảng còn bị dột nữa kìa“ Hoắc Khải cười cười.

“Anh biết đùa thật đấy”, Cố Phi Dương tỏ vẻ không tin. Một người phong độ phi phàm lại là trợ lý tổng giám đốc gì đó, làm sao có thể ở trong căn nhà còn kém hơn cả cô chứ.

Hoắc Khải không giải thích thêm, dù sao thì ở trong căn nhà cũ nát như vậy không có gì đáng để tự hào. Anh lướt mắt nhìn một vòng rồi hỏi: “Có cần tôi giúp cô làm gì không? Hay là liên lạc với chồng cô chẳng hạn?”

18:18 .Íi 4GÍ8 ›

< Chương 67: Cô độc

Nhắc đến chồng, thần thái của Cố Phi Dương bất giác trở nên ảm đạm: “Bố của Văn Văn đã mất vì tai nạn từ mấy năm trước rồi”.

Hoắc Khải sững người, sau đó vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi cô, tôi không biết…”

“Không sao đâu!” Cố Phi Dương ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Qua bao nhiêu năm, tôi cũng

quen rồi. Lần này thực sự cảm ơn anh rất nhiều, cũng không biết nên cảm ơn anh thế nào…"

"Thực sự không có gì phải cảm ơn đâu, chỗ phụ huynh của mấy đứa nhỏ, giúp đỡ nhau cũng là việc nên làm mà. À phải rồi, tình trạng của cô thế này, chắc buổi chiều tan học không đón được con nhỉ? Vậy đi, tôi sẽ đi đón cô nhóc về đây".

"Thật là phiền cho anh quá!" Cố Phi Dương lại vô thức dùng mấy câu kính ngữ.

Suy xét tới thân phận đặc thù của đối phương, cô nam quả nữ mà bị đồn ra ngoài chắc sẽ khiến người ta đàm tiếu, Hoắc Khải không ở lại quá lâu.

Sau khi đóng cửa lại, trong phòng dường như vẫn còn lưu lại hơi thở chỉ đàn ông mới có.

Cố Phi Dương ngồi trên ghế, cơn đau từ cổ chân vẫn không ngừng giày vò cô, mà nỗi cô đơn khi không ai săn sóc càng làm trái tim cô thêm đau khổ.

Nhớ tới những năm tháng vất vả nhọc nhằn qua, Cố

18:18 .i 4GÍ8)›

< Chương 67: Cô độc

Phi Dương bụm mặt, bật khóc thất thanh.

Người càng kiên cường thì khi sụp đổ càng sụp đổ đến triệt để.

Sau khi về nhà, Hoắc Khải giúp Ninh Thần livestream trên Taobao.

Có tài ăn nói của anh giúp đỡ, hiệu quả livestream tốt hơn trước đó rất nhiều, đến tối, khi tắt livestream đi, lượt người xem thực tế đã vượt trên một ngàn người.

Mà doanh số bán hàng của ngày hôm đó cũng vượt qua dấu mốc năm mươi ngàn tệ.

Bấy giờ vẫn chưa đến mười hai giờ đêm, doanh số chốt sổ rơi vào khoảng sáu mươi ngàn tệ cũng là chuyện bình thường.

Ninh Thần càng thêm bội phục khả năng của Hoắc Khải, không nén được câu cảm thán: "Có anh giúp đỡ thực sự hiệu quả hơn hẳn một năm trời làm việc của em!"

"Đừng coi nhẹ bản thân như vậy, nếu không có người mẫu xuất sắc như em thì lời nói hay ho đến cỡ nào cũng không còn sức thuyết phục". Hoắc Khải mỉm cười nói.

Ninh Thần nghe được câu này, lòng dạ càng thêm

ngọt ngào. Trước kia Lý Phong cứ như khúc gỗ vậy, chưa từng biết nói câu nào bùi tai.

Cô càng thêm yêu thương người chồng hiện tại, vừa có bản lĩnh, vừa hài hước, thú vị.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 68: Giúp Đỡ

Càng hài lòng với người chồng hiện tại, Ninh Thần càng hi vọng cuộc sống của hai người có thể hoàn hảo hơn.

Cô dè dặt nhìn về phía Hoắc Khải, khi chắc chắn tâm trạng hiện tại của anh khá vui vẻ mới thì thầm nói: "À thì, em có một người bạn cùng lớp đại học, bây giờ đang mở một phòng khám tâm lý. Em đã nói qua về tình hình của anh với cô ấy rồi, hay là lúc nào đó em đi xem thử cùng anh nha?"

"Phòng khám tâm lý?" Hoắc Khải sững người, sau đó hiểu ra cô đang nói đến chuyện gì, không nén được tiếng cười khổ trong lòng: "Chuyện này cũng không gấp gáp lắm nhỉ… Có lẽ qua một thời gian nữa sẽ tự khỏi thôi"

"Nhưng bạn cùng lớp của em bảo, vấn đề tâm lý như thế này càng tích tụ sẽ càng sâu sắc, càng ngày càng nặng, nếu nhanh chóng can thiệp tâm lý thì việc hồi phục cũng nhanh hơn. Vả lại, anh yên tâm, cô ấy

bảo mật nghiêm ngặt lắm, sẽ không tiết lộ bệnh tình của anh cho bất kỳ ai đâu". Ninh Thần nói.

Đương nhiên Hoắc Khải biết, góc độ đạo đức của

Chương 68: Giúp đỡ

nghềnghiệp bác sĩ tâm lý này đòi hỏi họ phải giữ bí mật hoàn toàn cho bệnh nhân của mình.

Thế nhưng anh đâu để tâm gì mấy chuyện này, vì anh căn bản không bị bệnh gì hết.

Nhưng câu này không thể nói với Ninh Thần được, một khi nói ra, rất nhiều sự việc có lẽ sẽ phát sinh thay đổi rất khủng khiếp.

Nhìn gương mặt hết sức quan tâm của Ninh Thần, Hoắc Khải không nỡ lòng từ chối cô, đành phải nói: "Được rồi, mấy hôm nữa anh đi thử xem sao".

"Được! Vậy để em hẹn thời gian với cô ấy!" Ninh Thần rất vui vẻ.

Cô ấy vốn là một người phụ nữ rất truyền thống, một khi hết lòng hết dạ với ai sẽ rót toàn bộ lên người đối phương.

Trong mắt mấy thằng cha cặn bã, cô ấy làm vậy là

“bám dính”. trong mắt Hoắc Khải, cô ấy làm vậy vì chu đáo!

“À phải rồi, mẹ của bạn cùng lớp với Đường Đường chiều nay mới bị xe điện đâm vào chân. Chồng cô ấy đã mất trong tai nạn từ mấy năm trước, con cái không có ai đưa rước. Sau này anh đi đón Đường Đường sẽ tiện thể đưa con gái của cô ấy về luôn, có lẽ sẽ về nhà muộn hơn chút”. Hoắc Khải nói.

Chương 68: Giúp đỡ

“Anh đang nói tới mẹ của Nhạc Văn Văn hả?”, Ninh Thần hỏi, cô nắm bắt được tình hình của một số phụ huynh trong lớp, chí ít cũng biết nhiều hơn Hoắc Khải.

“Đúng vậy, chính là cô ấy, tên là Cố Phi Dương!” Hoắc Khải trả lời.

Ninh Thần nhìn anh mà không nói gì, cô đột nhiên im lặng khiến Hoắc Khải cũng thấy buồn bực.

Có lẽ vì anh buồn bực nên Ninh Thần hiểu ra điều gì đó, cô gật đầu: “Vậy anh đi đi, bên này không cần phải lo!”

Cố Phi Dương là người mẹ đẹp nhất trong lớp của

con cô, thậm chí là trong cả khối, đương nhiên trừ
Ninh Thần ra.
Hai người luôn được một số phụ huynh nam khác
quan tâm, nhất là Cố Phi Dương, gần như tất cả mọi
người đều biết chồng cô ấy đã mất.
Một người mẹ đơn thân luôn dễ dàng thu hút
những ánh mắt đặc thù.
Ninh Thần không cảm thấy mình xinh đẹp hơn Cố
Phi Dương. Cô giống như những người phụ nữ khác,
đều cảm thấy khá nghỉ ngờ khi chồng mình muốn giúp
cô ây.
Nhưng khi nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt Hoắc
Khải, Ninh Thần hiểu ra ngay, anh không có tư tưởng
Chương 68: Giúp đỡ
gì méo mó, đơn thuần vì muốn giúp người ta thôi.
Đến năm giờ chiều, Hoắc Khải xuất phát đúng giờ.
Trước khi anh tới trường học, Phương Xương
Thịnh đang nhận điện thoại trước cổng trường. Ông
chủ lớn với khối tài sản tiền tỷ này mặc quần bò và áo
ba lỗ, giống hệt như người làm công bình thường,

ng ồi thụp ở đó mà hút thuốc lá.

Âm thanh của thư ký vọng ra khỏi điện thoại: "Chủ tịch Phương, trưởng phòng Hoàng đã hỏi rõ r ồi. Bên phía cục kế hoạch nói hình như cấp trên cũng từng tiết lộ v ề kế hoạch hai mươi năm tới, chuẩn bị đưa trấn nhỏ ở Tây Bắc kia vào khu đô thị. Cho nên, trong năm năm tới, trung tâm phát triển của thành phố sẽ d ần d ần lệch v ề phía Tây Bắc. Mười năm sau, phát triển và đ ầu tư sẽ tăng rất nhanh và mạnh. Chủ tịch Phương, anh quá đỉnh luôn, đến cả thông tin v ề một trấn nhỏ chưa được quy hoạch này mà anh đã nắm trước, em phục anh sát đất luôn".

"Không c ần khâm phục tôi, tôi cũng được cao nhân chỉ điểm thôi. Được r ồi, chuyện này nhớ phải giữ bí mật thật cẩn thận. Nhắc nhở người trong công ty, sáng mai mở cuộc họp khẩn cấp, thay đổi phương án xây dựng khu nhà ở trên đường H ồng Viên".

"Hả? Khu nhà ở trên đường H ồng Viên? Không phải phương án thiết kế mới được nộp lên trên ạ?"

Chương 68: Giúp đỡ

“Cậu hiểu cái quái gì! Nếu trọng tâm của thành phố đã chuyển dịch về phía Tây Bắc, có nghĩa là sao? Có nghĩa là tương lai thành phố này sẽ lấy du lịch và văn hóa làm chủ thể phát triển! Cái khu đất rách nát ở khu đô thị cũ, còn giá trị gì nữa? Một khu nhà ở đơn thuần căn bản không có gia trị thăng cấp! Cho nên, cần phải chỉnh sửa phương án thiết kế, tăng thêm trung tâm thương mại để hỗ trợ dòng chảy hồi vốn. Đã bảo cái đám dế nhũi nhà các cậu học thêm nhiều văn hóa vào, đến cả việc này cũng không nhìn ra được, về sau đừng theo tôi làm việc nữa, xấu hổ lắm! Sự việc cụ thể đợi tới cuộc họp rồi thảo luận tiếp, cậu cứ bảo bên thiết kế làm việc suốt đêm cho ra phương án ban đầu cho tôi đi!”

“Anh Phương, đến sớm thế!” giọng nói của Hoắc Khải vang lên bên tai.

Phương Xương Thịnh quay đầu lại nhìn thấy anh bèn vội vàng nói với cái điện thoại: “Được rồi, không nói chuyện nữa, tôi phải đón con tan học”.

Nói xong, gã ta cúp điện thoại, đứng dậy niềm nở

tươi cười với Hoắc Khải: “Cậu em Lý, cậu cũng đến sớm quá đấy chứ”.

Thái độ của Phương Xương Thịnh khi gặp Hoắc Khải khác hẳn vẻ hung thần ác sát khi nói chuyện cùng thư ký.

Chương 68: Giúp đỡ

Thông tin rò rỉ từ bên cục kế hoạch cho gã ta nhìn rõ một việc, bản thân gã gặp được cây đại thụ rồi.

Không dựa vào bất kỳ quan hệ nào, cũng không cần dựa vào nguồn tin bên lề, chỉ dựa vào khả năng tự phát triển của một trấn nhỏ cách xa mười mấy ki-lô-mét cùng tình hình phát triển chung của thành phố mà đoán ra được xu thế trong hai mươi năm tới.

Đỉnh quá còn gì!

Trình độ văn hóa của Phương Xương Thịnh không cao, chưa tốt nghiệp cấp hai đã theo người trong nhà đi làm kiếm tiền rồi.

Nhưng gã ta hiểu một điều rằng, muốn làm ăn, phải theo xu hướng trong tương lai! Đi theo xu hướng mới kiếm được nhiều tiền!

Người có thể nhìn rõ xu hướng trong tương lai như Hoắc Khải là nhân tài mà Phương Xương Thịnh chưa từng gặp được. Nếu không phải thời cơ bây giờ chưa thích hợp, gã rất muốn để lộ thân phận, nghĩ cách lôi kéo Hoắc Khải tới công ty của mình.

Có được nhân tài như thế này giúp đỡ, gã đâu cần lo lắng tìm kiếm hướng phát triển tốt hơn.

Hai người họ, một người bình dị, gần gũi, một người cố ý muốn kết giao, nhanh chóng nói chuyện tâm đầu ý hợp.

Chương 68: Giúp đỡ

Trường học cũng nhanh chóng tan lớp.

Học sinh được giáo viên dẫn dắt, xếp thành hàng lối đi ra khỏi trường.

Đường Đường đã vẫy tay với Hoắc Khải từ phía xa, phấn khích gọi to: "Bố ơi, bố ơi!"

Dáng vẻ phấn khích của con gái khiến Hoắc Khải cảm thấy mình mất công đi một chuyến thật đáng giá.

Anh cười tủm tỉm bước tới nắm tay Đường Đường, cô giáo Vương phụ trách dẫn đội hình nhìn thấy Hoắc

Khải cũng vẫn lúng túng ra mặt.

Buổi họp phụ huynh lúc chiều khiến mụ ta vẫn thấy khiếp sợ vị phụ huynh này.

"Cô giáo Vương, mẹ của Nhạc Văn Văn bị trật chân, cần tôi giúp cô ấy đón con về nhà, cô ấy đã nói với cô chưa?"

"Nói rồi nói rồi, anh dẫn bé đi đi!" cô giáo Vương nói xong vội vàng quay đầu đi chỗ khác, ra vẻ đừng nói chuyện với tôi.

Hoắc Khải không quá để tâm tới thái độ của mụ ta, dù sao cũng là một nhân vật có thể bỏ qua được.

Đường Đường nhìn Hoắc Khải với vẻ kinh ngạc và hỏi: "Bố ơi, dì Cố bị thương ạ? Có nghiêm trọng lắm không?"

"Không nghiêm trọng đâu, nghỉ ngơi vài ngày sẽ

Chương 68: Giúp đỡ

khỏi thôi", Hoắc Khải mỉm cười xoa đầu cô bé, sau đó nói với Nhạc Văn Văn đang nhăn mặt nhíu mày: "Văn Văn, chú đưa cháu về nhà nhé!"

"Mẹ cháu thực sự không sao chứ ạ?", Nhạc Văn

Văn ngẩng đầu lên hỏi.

“Không sao, đã đi bệnh viện kiểm tra rồi. Lời của bác sĩ nói, cháu nên tin chứ”, Hoắc Khải nắm bắt được tâm lý của người lớn rất chuẩn, huống hồ là một đứa trẻ con.

Quyền uy của bác sĩ trong mắt trẻ con luôn đạt được sự tin tưởng tuyệt đối, chúng sẽ không thích nghỉ ngờ như người lớn.

Phương Xương Thịnh đã đón được Phương Minh nên bước tới nói: “Cậu em Lý, chúng tôi cũng về đây, có thời gian rảnh thì tụ tập nhé!”

“Được”. Hoắc Khải gật đầu đồng ý.

Sau đó, hai người tự dẫn theo con cái của mình, ai đi đường nấy.

Suy xét tới việc bây giờ có tận hai đứa trẻ, Hoắc Khải cố tình vẫy taxi.

Ngồi trên xe, Nhạc Văn Văn tò mò nhìn trái ngó phải, Đường Đường thì chu đáo giải thích cho cô bé hiểu đây là đai an toàn, đây là loa, vân vân.

Có thể nhìn ra, chắc hẳn Nhạc Văn Văn chẳng mấy

Chương 68: Giúp đỡ

khi được ngồi ô tô. Nỗi vất vả của một bà mẹ đơn thân có vẻ nghiêm trọng hơn những gì Hoắc Khải tưởng tượng.

Trong nhà có bốn người già, đều không có nhiều thu nhập, chỉ có bố chồng cô mỗi tháng còn nhận được hai nghìn tệ lương hưu.

Một người phụ nữ phải phụng dưỡng bốn người già, nuôi nấng một đứa trẻ, cần tiêu tốn bao nhiêu tiền?

Tuy Hoắc Khải không rõ lắm, nhưng vẫn có thể tính toán đại khái được.

Vì thế, trước khi về nhà Cố Phi Dương, anh cố tình tới siêu thị gần đó mua không ít thức ăn.

Có cả chay cả mặn, có hoa quả, có đồ ăn vặt.

Nhạc Văn Văn trông rất phấn khích, bình thường cô bé cực kỳ hiếm khi được ăn mấy thứ này.

Khi anh gõ cửa, cửa nhà nhanh chóng mở ra, nhìn thấy Hoắc Khải xách theo hai túi đồ đi vào trong, Cố Phi Dương rất kinh ngạc.

“Ngang qua siêu thị nên mua ít đồ ăn cho con bé,

tôi để lên bàn nhé?” Hoắc Khải nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 69: Suy Nghĩ Nguy Hiểm

“Không cần đâu… như vậy sao được. Nhờ anh đi đón con bé tôi cũng đã ngại lắm rồi, chuyện này…“ Cố Phi Dương vội vàng từ chối.

“Trẻ em trong giai đoạn phát triển cơ thể này không thể thiếu dinh dưỡng được”, Hoắc Khải nói nhỏ: “Hơn nữa cô nhìn biểu cảm của cô bé đi, cô bé đã mong ngóng suốt cả quãng đường rồi, cô nhẫn tâm làm cô bé thất vọng sao?”

Cố Phi Dương quay đầu nhìn, quả nhiên thấy Nhạc Văn Văn nét mặt tràn đầy mong đợi nhìn các loại đồ ăn trên bàn.

Mặc dù cảm thấy rất ngại ngùng, nhưng cô lại không muốn thấy con gái mình thất vọng.

Cô khẽ thở dài, rồi nói: “Vậy anh thêm bạn Wechat với tôi đi, tôi sẽ trả tiền cho anh sau”.

“Cái này tính sau đi. Nước sốt, gia vị nhà cô có đủ cả chứ? Hôm nay tôi cũng rảnh, Văn Văn nói thích ăn sườn xào chua ngọt, để tôi làm cho hai người ăn”.

“Không được đâu, thế thì phiền anh quá…“

“Chuyện nhỏ thôi mà”.

Chương 69: Suy nghĩ nguy hiểm

Hoắc Khải mỉm cười đem nguyên liệu vào bếp,

trong này cũng có đủ các loại gia vị.

Ba mươi phút sau, sườn xào chua ngọt thơm phức

đã được bưng lên bàn, phía trên được rắc một lớp

vừng trắng, nhìn ngon miệng vô cùng, khiến cho

người ta thèm rỏ dãi.

“Oa, thơm quá đi!” Nhạc Văn Văn đang làm bài tập

cũng không nhịn được mà chạy vào rồi hít hà mấy

lượt.

Đường Đường ngồi bên cạnh thì đắc ý vô cùng,

nói: “Cậu thấy chưa, tớ đã nói là bố tớ siêu đỉnh mài!”

Nhạc Văn Văn gật đầu lia lịa: “Đúng là siêu đỉnh!”

Giọng nói ngưỡng mộ của cô bé làm Đường

Đường vô cùng khoái chí, cô bé nói: “Vậy sau này bố

tớ sẽ nấu đồ ăn ngon cho cậu mỗi ngày là được!”

“Vậy còn mẹ tớ?”, Nhạc Văn Văn hỏi.

“Cũng sẽ nấu cho mẹ cậu luôn!”

Cố Phi Dương nghe thấy vậy liền trở nên lúng túng. Với ngoại hình của cô ấy thì dù đã có một đứa con nhưng nếu muốn tái hôn thì cũng không thành vấn đề. Thế nhưng cô ấy lại rất quan trọng lễ tiết, cộng thêm việc ông bà hai bên đều cần được chăm sóc, cho nên cô ấy vẫn không có ý định đi tìm một nửa tiếp theo cho cuộc đời mình.

Chương 69: Suy nghĩ nguy hiểm

Những người phụ nữ bình thường giữ mình trong sạch đều luôn vô cùng nhạy cảm về vấn đề này.

"Văn Văn, đừng nói bậy, chú Lý chỉ tới đây giúp đỡ chúng ta thôi, lát nữa chú ấy sẽ đi", Cố Phi Dương nói.

Gương mặt Nhạc Văn Văn liền trở nên ỉiu xìu. Bố cô bé đã mất từ khi cô bé còn rất nhỏ, vì vậy cô bé chưa từng cảm nhận được tình yêu thương của bố.

Hoắc Khải đón cô bé tan học, đưa mẹ cô bé đi siêu thị mua đồ ăn ngon, khi về nhà còn làm sườn xào chua ngọt cho cô bé nữa. Tất cả những chuyện này Nhạc Văn Văn rất ít khi được trải nghiệm.

Cô bé cực kỳ mong gia đình mình có một người

như Hoắc Khải, bất kể người đó là bố hay là chú của cô bé.

Nghĩ đến sự nhạy cảm của gia đình đơn thân, Hoắc Khải cũng không định ở lại lâu. Anh dọn dẹp nhà bếp xong thì đưa Đường Đường về nhà.

Trước khi đi, anh nhìn xuống chân của Cố Phi Dương. Chân của cô ấy vẫn sưng vô cùng, khó mà có thể khỏi được chỉ trong vài ba ngày.

Cho nên anh lại chủ động đề nghị giúp đỡ Cố Phi Dương đưa đón Nhạc Văn Văn.

Cố Phi Dương không muốn đồng ý cho lắm, một là sợ người khác đàm tiếu, hai là vì cô đã gặp phải quá

Chương 69: Suy nghĩ nguy hiểm

nhiều đàn ông tiếp cận cô với mưu đồ bất chính rồi.

Gần như tất cả những người đàn ông tiếp cận cô, giúp đỡ cô đều là vì muốn có được cơ thể của cô chứ chẳng phải thật lòng.

Cái cảm giác phòng bị đã thành quen như này khiến Cố Phi Dương rất do dự.

Cô ấy có thể nhìn ra Hoắc Khải không có ý gì

khác, huống chỉ vợ của người đàn ông này cũng không hề kém cạnh cô.

Sau khi suy đi nghĩ lại, cùng với Đường Đường ở bên cạnh khuyên nhủ, cuối cùng Cố Phi Dương cũng miễn cưỡng đồng ý.

Rõ ràng là người khác tỏ ý muốn giúp mình, nhưng bản thân lại đồng ý một cách miễn cưỡng như vậy, khiến cho cô ấy cũng cảm thấy ngượng, nên một hai đòi thêm bạn Wechat với Hoắc Khải để trả lại số tiền mà hôm nay anh đã mua đồ.

Hoắc Khải đâu có quan tâm đến chút tiền nhỏ ấy, nhưng nhìn sự cố chấp và kiên định trong mắt của Cố Phi Dương kia, anh biết rõ nếu mình không nhận tiền thì người mẹ đơn thân này sẽ tự cảm thấy đó là một loại sỉ nhục, thế nên anh cũng không từ chối nữa.

Sau khi nhận tiền, Hoắc Khải vẫy tay với Nhạc Văn Văn, rồi dẫn Đường Đường về.

Chương 69: Suy nghĩ nguy hiểm

Đưa mắt nhìn hai người rời đi, rồi nghe thấy tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, Cố Phi Dương lại thở dài lần

nữa.

Đây là hạnh phúc thuộc về người khác, không liên quan đến cô. Cuối cùng, cô vẫn là một người cô độc.

"Mẹ, sườn ngon lắm, mẹ không ăn sao?". Nhạc Văn Văn ăn ngon lành đến mức khắp miệng toàn dầu là dầu.

Điều kiện gia đình không tốt, Cố Phi Dương rất ít khi mua đồ ăn quá đắt đỏ về nhà. Thịt sườn ngon như thế này cũng phải đến gần một trăm đồng một cân. Trừ dịp Tết ra thì bình thường cô cũng không nỡ mua.

Thấy dáng vẻ ăn sườn vui vẻ của con gái, mắt cô hơi đỏ, nhưng lại không dám rơi lệ, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng ăn uống của con.

"Ngon thì con cứ ăn nhiều vào" Cố Phi Dương nói.

Lúc Hoắc Khải về đến nhà thì đã là bảy giờ rưỡi tối. Dù Ninh Thần nói cô sẽ lo liệu mọi việc ở nhà, nhưng thật ra lúc hai bố con Hoắc Khải về đến nhà thì cô vẫn còn đang vất vả livestream bán hàng.

Hoắc Khải đành phải vào bếp nấu ba bát mì thịt bò, rồi ép cô từ di chuyển từ chỗ máy tính ra ghế ngồi.

“Tiền có thể kiếm được nhưng sức khỏe thì không. Nếu em cứ thế này thì anh sẽ không giúp em tuyên

Chương 69: Suy nghĩ nguy hiểm

truyền nữa đâu”, Hoắc Khải uy hiếp.

“Em cũng chỉ muốn kiếm nhiều tiền hơn để giúp anh giảm bớt áp lực thôi… giọng nói của Ninh Thần càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, dưới ánh mắt nghiêm khắc của Hoắc Khải, cô cũng cầm bát lên: “Em ăn là được mà”.

Tốc độ ăn của Đường Đường hôm nay rất nhanh, mặc dù cô bé cũng đã ăn không ít sườn xào chua ngọt ở nhà Cố Phi Dương rồi. Sau khi ăn xong, cô bé tìm một túi nilon rồi bọc hoa quả lấy từ nhà ông ngoại ve.

Ninh Thần nhìn cô bé, thắc mắc hỏi: “Đường Đường, con làm gì đó?”

“Văn Văn thích ăn hoa quả, bố nói cậu ấy rất đáng thương, chúng ta phải quan tâm đến cậu ấy. Cho nên con muốn đem hoa quả cho cậu ấy ăn” Đường Đường đáp.

Ninh Thần lại nhìn sang Hoắc Khải, Hoắc Khải cũng gật đầu nói: "Anh đến nhà cô bé rồi, điều kiện cũng không tốt hơn nhà chúng ta bao nhiêu. Lúc chồng của Cố Phi Dương chết đi thì còn nợ một số tiền lớn nữa. Hiện giờ cô ấy nuôi một lúc bốn người già và một đứa nhỏ, cũng khá khổ cực".

"Không ngờ anh cũng đồng cảm với người ta',

Chương 69: Suy nghĩ nguy hiểm

Ninh Thần khẽ gật đầu nói. Mặc dù ngữ khí của cô không có gì khác lạ, nhưng Hoắc Khải vẫn nhìn ra dáng vẻ ghen tuông của cô.

"Em đừng nghĩ nhiều. Nếu anh thật sự có suy nghĩ kia thì sao lại dẫn theo Đường Đường đi chứ, hơn nữa sẽ càng không nói với em. Anh làm vậy là mong em có thể biết anh đang làm gì. Giữa vợ chồng thì nền tảng chính là sự tin tưởng, đúng không nào?". Hoắc Khải nói.

Ninh Thần ngẩng đầu nhìn anh, biểu cảm và ngữ điệu chân thành đó khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ.

Tại sao cô lại đi nghỉ ngờ chồng mình chứ, cho dù

chỉ là ghen tuông theo bản năng thì cũng không nên làm như vậy mới phải.

Anh ấy đã thay đổi rất nhiều rồi mà. Vào lúc này, bản thân không khen anh ấy tốt bụng giúp đỡ người khác thì thôi đi, sao lại đi chất vấn ý tốt của anh ấy chứ.

"Em xin lỗi, thật ra em cũng…

"Em không cần xin lỗi. Phụ nữ ghen tuông vì chồng là chuyện bình thường mà. Nếu anh làm gì mà em cũng không ghen thì anh còn cảm thấy bị sỉ nhục là đằng khác đấy". Hoắc Khải cười nói.

Ninh Thần cũng bị anh chọc cười, không khí dần

Chương 69: Suy nghĩ nguy hiểm

trở nên hài hòa hơn.

Khi biết Cố Phi Dương bị trật chân nặng, Ninh Thần còn đặc biệt lấy các loại cao thuốc có công hiệu cao đặt vào trong túi hoa quả của Đường Đường.

Nhìn hai mẹ con tất bật chuẩn bị, trên mặt Hoắc Khải cũng lộ ra nụ cười.

Lòng nhân ái không phân biệt sớm hay muộn,

cũng không phân biệt tuổi tác. Đây là nguyên nhân mà anh thích người ở các t`ầng lớp thấp hơn, họ giản dị thật thà và cũng sống đơn giản hơn các t`ầng lớp khác.

Ba ngày sau đó, ngày nào Hoắc Khải cũng chủ động đưa đón bọn trẻ đi học. Cơ Hương Ngưng vì xem trọng anh nên cũng rất quan tâm hỗ trợ.

Anh có thể làm vào buổi tối, cũng có thể tan làm sớm.

Nếu là lúc trước thì chuyện này đã bị người ta đàm tiếu từ lâu r`ồi, nhưng giờ văn phòng chi nhánh của nhà họ Cơ đ`ều nằm trong tay Cơ Hương Ngưng, đến cả Cơ Xương Minh cũng phải ngoan ngoãn nghe lời thì làm gì có ai dám làm loạn.

Mỗi buổi trưa và tối, việc đ`ầu tiên Hoắc Khải làm khi đến nhà Cố Phi Dương chính là giúp hai mẹ con nấu cơm r`ồi rời đi.

Chương 69: Suy nghĩ nguy hiểm

Bất kỳ ai từng tiếp xúc với anh cũng đ`ều khen ngợi tài năng nấu ăn của anh.

Hai mẹ con Cố Phi Dương bình thường chỉ toàn ăn mì hoặc đồ ăn mua bên ngoài cho nên cũng rất thích đồ ăn anh nấu.

Sau khi đã quen thuộc, Nhạc Văn Văn vừa về nhà liền đi theo Hoắc Khải vào nhà bếp như một cái đuôi nhỏ, mặt tràn đầy mong đợi nhìn anh nấu ăn.

Sự giúp đỡ của Hoắc Khải khiến Cố Phi Dương vô cùng cảm động. Mà có một số chuyện, luôn rất dễ để trở thành thói quen.

Thật sự đã có lúc, cô ấy mong bản thân mình đã chậm chân hơn một chút, như vậy thì gia đình nhỏ của cô ấy bây giờ đã trở nên trọn vẹn hơn.

Ít nhất thì trong nhà sẽ có một người đàn ông xuất hiện, làm cô yên lòng hơn nhiều.

Nhưng cô ấy cũng biết đây là một suy nghĩ nguy hiểm.

Hoắc Khải là người đã có gia đình, cũng là một người đàn ông không tầm thường. Còn cô chỉ là một cánh hoa tàn, bên cạnh còn có một đứa con, làm gì có tư cách mơ tưởng nhiều đến vậy? Mà cũng không nên

nghĩ như thế!

Cho nên đến ngày thứ ba, cô ấy chủ động thông báo rằng chân mình đã ổn, không c`ần phi`ền Hoắc

Khải giúp mình đưa đón con mỗi ngày nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 70: Khát Khao Của Con Trẻ

“Cao dán mà cô Ninh đưa rất hiệu quả, giờ tôi đã đỡ nhiều, có thể đi lại được rồi!”

Cố Phi Dương vừa nói vừa đi tới đi lui cạnh bàn ăn. Tuy cô ấy tỏ ra khá bình thường nhưng thỉnh thoảng lông mày vẫn nhu lại, chứng tỏ vết thương ở mắt cá chân vẫn chưa khỏi hẳn.

Hoắc Khải có thể nhìn ra được, cô ấy cố ky trong lòng nên mới nói ra lời này.

Nếu đã hiểu ý của đối phương anh cũng không nói gì thêm, chỉ đáp: “Vậy được rồi, nhưng dù chân đã sắp lành nhưng cô vẫn phải uống thuốc cho tiêu máu bầm hai lần một ngày. Với lại, cô đừng làm việc nặng, tránh cho vết thương tái phát’.

“Tôi biết rồi!” Cố Phi Dương gật đầu.

Lúc này, Nhạc Văn Văn cũng chạy tới, gương mặt nhỏ nhắn nhăn tít vào: “Chú Lý, sau này chú không tới nữa sao?”

Hoắc Khải gật đầu đáp: “Chân của mẹ cháu đã

lành rồi, chú sẽ không tới nữa, cháu ở nhà phải nghe lời mẹ, biết không?"

"Nhưng, nhưng…, Nhạc Văn Văn bĩu môi, nhíu mày, gương mặt lộ rõ vẻ buồn bã.

Cố Phi Dương kéo cô bé lại, nói: "Chú Lý rất bận, không thể tới giúp nhà mình mãi được, con chào tạm biệt chú đi nào!"

"Con không muốn chào tạm biệt!" Nhạc Văn Văn la lớn.

Cố Phi Dương xấu hổ nhìn Hoắc Khải: "Ngại quá, thường ngày tôi ít dạy dỗ con bé…"

"Không sao, tôi rất thích bé! Không quấy rầy hai mẹ con nữa, tạm biệt!" Hoắc Khải nói xong thì nắm tay Đường Đường, xoay người ra về.

Nhạc Văn Văn nhìn theo bóng lưng của anh, hét lớn: "Chú Lý!"

Cô bé vừa gọi vừa chạy tới cửa ra vào.

Cố Phi Dương vội tiến lên túm con lại, Hoắc Khải quay đầu lại nhìn thấy Cố Phi Dương đang nhanh chóng đóng cửa.

Copy của truyên.one Nhưng động tác của cô ấy vẫn không đủ nhanh, cửa vừa đóng vào một nửa thì anh thấy cô bé buộc tóc hai bên bĩu môi, òa lên nức nở.

“Cháu muốn ăn cơm chú nấu!”

Tiếng khóc của trẻ con vẫn vọng ra dù cách một cánh cửa.

Chương 70: Khát khao của con trẻ

Tuy Cố Phi Dương đóng cửa kịp lúc nhưng vẫn không thể chặn lại mọi âm thanh.

Nhạc Văn Văn khóc rất đau lòng, Hoắc Khải có thể đoán được có lẽ cô bé này đang giãy giụa kịch liệt, muốn ra ngoài gặp mình một lần.

Nhưng Cố Phi Dương lại đang ôm chặt con gái.

Bởi vì người phụ nữ sẽ không dễ gì trao hết mọi tín nhiệm cho người khác.

“Chú ơi! Chú quay lại đi mà!” tiếng khóc của Nhạc Văn Văn lớn hơn.

Đường Đường ngẩng đầu, nhìn bố mình, khóe miệng bĩu ra, dường như cô bé cũng muốn khóc nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống được.

Tuy cô bé còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, biết khi nào nên nói và khi nào không nên lên tiếng.

Cúi đầu nhìn con gái đang buồn bã vì bạn thân, Hoắc Khải thở dài: "Chúng ta đi thôi!"

Đường Đường ừ một tiếng, rũ đầu, nắm tay Hoắc Khải xuống lầu.

Tiếng bước chân truyền vào phòng khiến tiếng khóc của Nhạc Văn Văn lớn hơn nữa.

Sau cánh cửa, đúng như những gì Hoắc Khải đoán, Cố Phi Dương đang ôm chặt con gái, cố gắng không cho bé mở cửa ra ngoài.

Chương 70: Khát khao của con trẻ

Cô không mắng con gái mình quậy phá càn rỡ, vì chính cô biết con gái mình thiếu hụt tình thương của bố quá nhiều.

Hiếm khi gặp được một người đàn ông thật lòng muốn giúp đỡ bọn họ, đứa trẻ tất nhiên sẽ dễ sinh ra cảm giác ỷ lại.

Không nói gì đến con gái, chính Cố Phi Dương cũng như vậy.

Copy của truyên.one Càng hiểu Hoắc Khải là người tốt, Cố Phi Dương càng không dám tiếp xúc với anh, cô sợ mình sẽ đắm chìm bên trong, giống con gái.

Dù chỉ là một chút ý nghĩ, đó cũng là thứ không nên có.

"Văn Văn, đừng khóc nữa được không? Mẹ nấu đồ ăn ngon cho con nhé!" Cố Phi Dương dịu dàng nói.

"Không cần! Không muốn! Con không cần!" Nhạc Văn Văn giãy giụa kịch liệt, muốn nắm lấy khóa cửa:

"Con muốn chú Lý, con không muốn chú ấy đi!"

Cố Phi Dương siết chặt vòng tay hơn, giọng nói vẫn rất mềm mỏng: "Chú ấy đi rồi, sẽ không quay lại nữa đâu. Nhưng mẹ vẫn ở đây, mẹ sẽ ở bên con… mãi mãi ở bên con mà".

Giọng nói của cô càng lúc càng trầm xuống, càng lúc càng tràn ngập đau đớn.

Chương 70: Khát khao của con trẻ

Anh đã đi rồi, sẽ không quay lại nữa.

Câu này không chỉ nói về Hoắc Khải. Năm xưa, Văn Văn nhìn bố mình được đi hỏa táng cũng từng

hỏi, bố đi đâu thế hả mẹ?

Khi ấy, Cố Phi Dương cũng trả lời con gái bằng câu này.

Bố đã đi rồi…

Bố sẽ không quay lại nữa…

Ôm chặt con gái mình, nước mắt liên tục trào ra khỏi hốc mắt, Cố Phi Dương không biết bản thân đang đau khổ vì điều gì. Đang đau khổ vì vận mệnh quá trắc trở?

Hay đang đau khổ vì đột nhiên thấy không quen khi không còn ai tới nữa?

Hai mẹ con cứ dựa vào nhau mà khóc sau cánh cửa.

Đau thương và buồn bã trong giây phút này đây giống như cả thế giới đang ruồng bỏ họ.

Hoắc Khải và Đường Đường lúc này đã xuống tới dưới tầng.

Đường Đường ngoái cổ nhìn về phía căn nhà của Cố Phi Dương, đột nhiên hỏi: "Bố ơi, hai người họ vẫn đang khóc ạ?"

Hoắc Khải không quay đ ầu nhìn lại, chỉ lắc đ ầu:

Chương 70: Khát khao của con trẻ

“Bố nghĩ chắc là không khóc nữa đâu. Văn Văn cũng giống như con vậy, hai đứa rất dũng cảm”.

Đường Đường ồ một tiếng, cúi đ ầu, lát sau lại cất tiếng hỏi: “Thế sau này bố nấu đ ồ gì ngon, con có thể mang thêm một ph ần cho bạn ấy không?”

“Được nhiên là được!” Hoắc Khải gật đ ầu.

“Bố là tốt nhất luôn!” Đường Đường hoan hỉ reo lên, sau đó lại ủ rũ cúi đ ầu xuống. Cô bé ngoảnh lại nhìn lên t ầng ba: “Thật mong bạn ấy cũng có được một người bố”.

Lời nói của trẻ con hoàn toàn ngây thơ, nhưng cũng đại diện cho mọi sự thu ần khiết.

Không có chút toan tính nào, chỉ nói ra khát vọng sâu thẳm nhất trong lòng chúng.

Tấm lòng lương thiện của con gái khiến Hoắc Khải càng thêm thương yêu. Bản thân anh phải may mắn cỡ nào mới gặp được thiên th ần nhỏ này giữa dòng người hối hả.

“Cô bé sẽ có thôi” Hoắc Khải an ủi.

“Thật chứ ạ? Bao giờ thì có ạ?”

“Chuyện này thì bố không biết đâu, có lẽ phải đợi

tới khi con mập như Peppa vậy”.

“Con không muốn biến thành heo Peppa đâu!”

“Thế con muốn biến thành George ư? Thế thì

Chương 70: Khát khao của con trẻ

không được đâu”.

“Con cũng không muốn làm George! Bố xấu ghê!

Không chơi với bố nữa!”

Hoắc Khải bật cười ha hả, thành công di dời được

sự chú ý của con bé. Hai bố con, một lớn một nhỏ,

nắm tay nhau nghênh đón những tia nắng cuối cùng

của buổi chiều.

Nếu đã không cần giúp đỡ Cố Phi Dương nữa,

Hoắc Khải cũng không cần đưa Đường Đường đi học,

quay vềchuyên tâm giúp đỡ Cơ Hương Ngưng sắp

xếp kế hoạch phát triển khá phức tạp của cô.

Nhất là tuần sau Cơ Hương Ngưng định đưa anh đi

tham gia hội đàm của đại diện thương mại toàn tỉnh.

Đây là lần đầu tiên Cơ Hương Ngưng xuất hiện trong Hiệp hội Thương mại, nhất định phải để lại ấn tượng tốt cho doanh nghiệp đầu ngành trong các lĩnh vực.

Cơ Hương Ngưng vô cùng chú trọng việc này, cô muốn chuẩn bị một phần kế hoạch thật bắt mắt.

Với tư cách là trợ lý tổng giám đốc, đồng thời cũng là người được cô tin tưởng và coi trọng nhất ở thời điểm hiện tại, Hoắc Khải tất nhiên cũng bận rộn không kém gì.

Thứ sáu, Cố Phi Dương dè dặt bước xuống khỏi xe buýt. Qua vài ngày nghỉ ngơi, chân cô đã đỡ hơn rất

nhiều. Tuy thỉnh thoảng vẫn thấy khó chịu, nhưng không còn quá đau đớn nữa.

Khi cô đang chậm chạp bước tới cổng trường thì một giọng nói dễ nghe vang lên từ phía sau: “Chị Cố, chân đã đỡ hơn chưa?”

Cố Phi Dương ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Ninh Thần lái xe điện chạy tới.

Tuy rằng loại phương tiện giao thông này cũng ở

một đẳng cấp thấp, nhưng Ninh Thần vốn xinh đẹp, dù chỉ lái xe điện cũng không ảnh hưởng tới tần suất đàn ông con trai ngoái đầu nhìn cô.

Nhìn người phụ nữ có tướng mạo không thua kém gì mình nhưng trông sáng sủa và hạnh phúc hơn hẳn, Cố Phi Dương bỗng chốc cảm thấy tự ti và mất mát khó nói thành lời đang trào lên trong lòng.

Bởi vì Ninh Thần đến đây có nghĩa là Hoắc Khải sẽ không đi đón con nữa.

Những lời cô nói ngày hôm qua dường như đã thành sự thật, anh ấy không bao giờ quay lại nữa.

Thấy Cố Phi Dương không nói gì, Ninh Thần có vẻ nghỉ hoặc: "Chị Cố, chị sao thế? Cơ thể không khỏe à?

"Hả? À không sao, đang mải nghĩ vài chuyện. Hôm nay cô đi đón con à?" Cố Phi Dương hỏi, sau đó gò

Chương 70: Khát khao của con trẻ

má cô thoáng ửng lên, bởi vì câu hỏi này nghe thật thừa thãi.

Ninh Thần là một người rất lương thiện, dù cho

câu hỏi của đối phương ngốc nghếch cỡ nào cũng không muốn khiến cô phải khó xử.

“Bố con bé bận công việc nên tôi tới đón con, à phải rồi, chân của chị không sao chứ?”, Ninh Thần hỏi.

“Đỡ nhiều rồi, cảm ơn cao dán của cô nha, hiệu quả tốt lắm!“ Cố Phi Dương đáp.

“Vậy thì tốt rồi!” Ninh Thần gật đầu.

Cổng trường mở ra, các học sinh được giáo viên dẫn ra ngoài.

Đường Đường và Nhạc Văn Văn nắm tay nhau, tung tăng chạy ra.

“Mẹ ơi!“ Đường Đường phấn khích hô lên.

Mà Nhạc Văn Văn thì nhìn tới ngó lui, không tìm thấy người mình muốn gặp, bèn hỏi: “Chú Lý không tới ạ?”

Cố Phi Dương rất lúng túng, ngay trước mặt vợ người ta mà con mình còn hỏi chú Lý ở đâu.

“Văn Văn, hoa quả cô đưa cho cháu mấy hôm trước ăn được chứ?” Ninh Thần cười hỏi.

“Ngon lắm ạ!” Nhạc Văn Văn thừa nhận rồi hỏi

thêm: “Dì Ninh ơi, chú Lý không tới đón Đường Đường

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 71: Quan Tâm

“Chú bận công việc, không có thời gian tới đây”;

Ninh Thần đáp.

“Thế chú…”

“Văn Văn, chúng ta nên về nhà thôi, trưa nay còn phải làm bài tập nữa”. Cố Phi Dương vội vàng ngắt lời con rồi nói với Ninh Thần: “Tôi đưa con bé ra bến xe buýt trước, tạm biệt cô Ninh nhé!”

“Tạm biệt!” Ninh Thần đáp.

Kéo theo Nhạc Văn Văn không cam tâm tình nguyện lắm, Cố Phi Dương đi về phía bến xe buýt.

Đến bến đỗ rồi, trùng hợp gặp Ninh Thần chở Đường Đường đi ngang qua.

“Tạm biệt dì Cố!“ Đường Đường vẫy vẫy tay.

“Tạm biệt Đường Đường!”

Nhìn hai mẹ con cười cười nói nói trên chiếc xe điện, Cố Phi Dương cực kỳ ngưỡng mộ họ.

Cô cũng từng có được thời khắc hạnh phúc như thế này, tiếc rằng, một vụ tai nạn xe cộ đã hủy hoại tất

cả.

Nhạc Văn Văn cũng nhìn theo phía mà bạn thân

Chương 71: Quan tâm

của mình rời đi, một lúc sau, cô bé nhẹ nhàng kéo vạt áo mẹ.

"Sao thế con?" Cố Phi Dương cúi đầu hỏi.

"Mẹ ơi…" Nhạc Văn Văn có vẻ thất vọng: "Chú Lý thực sự sẽ không bao giờ tới nữa ạ? Chú bảo sẽ nấu món gà hầm nấm đông cô cho con mà còn chưa nấu đó!"

Cố Phi Dương trầm ngâm trong thoáng chốc rồi nói: "Chú không đến nữa, nhưng mẹ có thể học mà, đến lúc đó mẹ nấu cho con ăn, được không?"

"Không muốn đâu! Mẹ nấu không ngon bằng chú Lý nấu!" Nhạc Văn Văn quay đầu đi chỗ khác, tỏ ra rất tức giận.

Cố Phi Dương vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể mắng con vì điều này. Không mang lại cho cô bé một tuổi thơ hoàn chỉnh, người làm mẹ như cô thật thất trách.

Xe buýt chạy tới, tài xế ấn còi inh ỏi để nhắc nhở họ.

Trước khi lên xe, Cố Phi Dương liếc mắt nhìn về phía đó lần cuối, sau cùng thở dài, dẫn con gái lên xe.

Buổi tối, sau khi tan ca, Hoắc Khải bận rộn trong bếp nấu món cá sốt chua ngọt, Ninh Thần vừa kiểm tra xong bài tập của Đường Đường thì nhận được

Chương 71: Quan tâm

cuộc gọi từ Đặng Tuấn Mai.

"Mấy ngày qua thế nào rồi?" Đặng Tuấn Mai trước hết phải hỏi thăm cuộc sống của con gái, nhất là việc Hoắc Khải có duy trì được những thay đổi tốt đẹp hay không.

Đương nhiên Ninh Thần sẽ nhặt toàn chuyện tốt để kể, mà thực ra cũng chỉ là nói thật.

Từ khi kết hôn đến bây giờ, chưa có thời khắc nào khiến cô thấy tốt đẹp hơn hiện tại.

Nghe ra được tâm trạng của con gái rất vui vẻ, Đặng Tuấn Mai cũng yên tâm hơn.

"Mẹ sẽ không gọi điện thoại cho con chỉ để hỏi

mỗi chuyện này chứ ạ?", Ninh Thần hỏi.

"Phải, mà cũng chẳng phải!" Đặng Tuấn Mai hỏi:

"Khu nhà bên đường Hồng Viên sắp được dỡ bỏ đúng không?"

"Ừm, họ vừa phát thông báo thu hồi đất thôi, vẫn chưa đến đo đạc, sao mẹ biết ạ?" Ninh Thần hỏi.

"Nghe ông Hồnhà bên cạnh nói vậy, ông ấy cũng có một căn ở bên chỗ con, bảo là sắp phá dỡ rồi!" Đặng Tuấn Mai nói: "Trùng hợp làm sao mà con trai HồKiến Tân của ông ấy hình như cũng đang làm việc ở công ty phụ trách khai thác khu nhà này. Hàng xóm lâu năm rồi mà, ông Hồbảo, đến lúc đó sẽ nhờ con

Chương 71: Quan tâm

trai ông ấy giúp chúng ta xếp được cái số đẹp đẹp để vào chọn nhà trước. Mấy ngày tới con với Lý Phong qua đây một chuyến, mời gia đình họ ăn bữa cơm, nhét thêm vài cây thuốc lá, khách sáo với họ mấy câu".

"Nhưng anh Phong nói không định lấy nhà đền bù, anh ấy định cầm tiền đền bù rồi đi mua nhà ở chỗ

khác", Ninh Thần nói.

"Hả? Không lấy căn hộ đền bù? Cậu ta định mua ở chỗ nào?" Đặng Tuấn Mai hỏi.

"Hình như là bên phía Tây Bắc thì phải, con cũng không rõ lắm" Ninh Thần đáp.

Trước kia, khi nhắc tới vấn đề phá dỡ nhà ở, Hoắc Khải từng nói qua với cô mấy câu, nhưng cũng không nói rõ lắm, cộng thêm việc Ninh Thần cũng không quá quan tâm nên không hỏi han nhiều.

"Tây Bắc? Chỗ đấy hẻo lánh như thế, đến khi ấy cho Đường Đường đi học xa chết đi được!" Đặng Tuấn Mai đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó nên hỏi: "Có phải vì cần phải bù thêm tiền chênh lệch, hai đứa không có được nhiều tiền như thế không? Nếu thiếu tiền thì cứ nói với mẹ…"

"Thực sự không phải vì thiếu tiền đâu, đợt trước anh Phong mới được phát tiền thưởng, bảy tám mươi

ngàn tệ gì đó. Con cũng tự tiết kiệm được chừng mười hai mươi ngàn tệ, nếu không ổn thì chúng con vay vốn

cũng được mà".

"Vay cái gì mà vay! Bao nhiêu năm rồi mới dành dụm được một nhúm tiền như thế, thằng Phong làm ăn cái kiểu gì vậy!" trong điện thoại đột nhiên vang lên giọng nói của Ninh Quốc Năng: "Được rồi, chuyện này cứ quyết định vậy đi. Cuối tuần dẫn Đường Đường về đây, tiện thể mời nhà ông Hồ ăn bữa cơm. Chuyện tiền nong con đừng lo gì cả, có bố với mẹ con rồi, cùng lắm thì để thằng nhãi kia hưởng ké tí chút cũng được".

"Ôi, ôi, tôi còn chưa nói xong mà…"

"Có gì đâu mà phải nói, cúp nhá!"

Giọng nói của Đặng Tuấn Mai và Ninh Quốc Năng loáng thoáng lẫn vào nhau, sau đó cuộc gọi bị cắt ngang.

Ninh Thần cười khổ, tính khí của bố mình vẫn chẳng hề thay đổi gì. Dường như tuổi tác càng tăng thì tính tình ông cũng càng nóng nảy hơn.

Hoắc Khải bưng cá sốt chua ngọt ra khỏi phòng bếp cùng cô nhóc Đường Đường đang nhảy nhót tung

tăng. Thấy cô cầm điện thoại mà đờ người ra, anh hỏi:

“Sao thế? Điện thoại của ai vậy?”

Chương 71: Quan tâm

“Của bố… Ninh Thần đắn đo cân nhắc, chọn từ ngữ thích hợp rồi mới nói: “Bố mẹ bảo, con trai của ông Hồ hàng xóm làm việc ở công ty bất động sản, đến lúc đó có thể giúp chúng ta xếp số gần phía trước, tiện chọn nhà hơn. Bố bảo cuối tuần chúng mình dẫn Đường Đường về, tiện thể mời gia đình ông Hồ ăn cơm”.

Liên quan đến tiền nong, Ninh Thần không dám nói, cô cảm thấy chuyện này dễ đụng chạm tới lòng tự ái của anh.

Bây giờ chồng cô đã thay đổi rất nhiều, nhưng trong nhà không có của để dành cũng là sự thật.

Nếu không có mấy chục ngàn tệ tiền thưởng từ sếp Hoàng ở công xưởng, có lẽ bây giờ Ninh Thần cũng chỉ bới ra được hai mươi ngàn tệ mà thôi.

Trong thời đại mà cầm một trăm tệ tiêu nhoắng cái là hết, vỏn vẹn hai mươi ngàn tệ căn bản không giải

quyết được việc gì.

“Em không nói với bố mẹ là chúng mình không lấy nhà đền bù à?”. Hoắc Khải hỏi.

“Em nói rồi, nhưng bố mẹ thấy khu Tây Bắc hẻo lánh quá, không tốt bằng khu đô thị cũ, lại hơi xa trường của Đường Đường…”

Hoắc Khải thoáng ngẫm nghĩ rồi mỉm cười: “Bố mẹ

quan tâm đến chúng ta nhiều đấy chứ, vậy cứ ăn cơm trước đi, đợi cuối tuần về rồi nói sau”.

“Nhưng không phải anh định…”

“Hai cụ đã quan tâm thì không thể từ chối được, xung khắc về quan niệm cũng có thể điều tiết được mà. Vả lại, đã là hàng xóm, cho dù người ta không giúp mình thì ăn bữa cơm cho tình làng nghĩa xóm thêm gắn bó cũng rất bình thường”. Hoắc Khải nói.

Trong lòng Ninh Thần ít nhiều gì vẫn thấy cảm động. Cô có thể nhìn ra được, Hoắc Khải thực sự không định lấy nhà đền bù, nhưng cũng không muốn căng thẳng với bố mẹ vì chuyện này.

Bất kể sau cùng anh sẽ mua nhà ở đâu, chí ít, việc mà bây giờ anh làm, vẫn khiến cô rất ấm lòng.

Lòng dạ thư thái hơn rất nhiều nên Ninh Thần bước tới, cầm đũa lên, gắp một miếng cá đút vào miệng Hoắc Khải. Cô tủm tỉm cười rồi nói: "Thấy anh khéo ăn khéo nói như vậy, mời anh ăn một miếng cá coi như phần thưởng nhé".

Hiếm khi có được cử chỉ ấm áp như một gia đình thực thụ, Hoắc Khải cũng không từ chối, dù sao cũng chỉ là dùng đũa đút cho nhau ăn thôi mà.

Còn về suy nghĩ của Ninh Quốc Năng ở phía bên kia, Hoắc Khải cũng nghĩ thông rồi.

Chương 71: Quan tâm

Người già rất khó nhìn ra xu thế trong tương lai, dù có giải thích, chưa chắc hai ông bà đã hiểu.

Với tính cách của Ninh Quốc Năng cộng thêm quan điểm "cái gì tiêm vào đầu trước thì cái đó đúng", nếu làm ông cuống cuồng lên thì bao nhiêu công sức vất vả trước đó coi như đổ sông đổ bể.

Thay vì khiến quan hệ gia đình càng thêm tệ hại,

chi bằng cứ thuận theo tình thế đi.

Chỉ một căn nhà thôi mà, trong mắt Hoắc Khải cũng không có gì đáng kể. Anh muốn mua nhà ở Tây Bắc hoàn toàn vì thấy nơi đó có khả năng tăng giá cao hơn thôi.

Cho dù bây giờ không mua được, cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Nhưng nếu có thể dùng chuyện này để hòa hoãn quan hệ của đôi bên thì cũng xứng đáng đấy.

Đến cuối tuần, Đường Đường nhảy nhót loạn xạ trên giường từ sáng sớm, lôi đầu Ninh Thần đang mệt mỏi vì mỗi ngày phải làm việc tới 12 giờ đêm dậy: "Mẹ ơi, mẹ ơi, mau dậy thôi, mặt trời chiếu đến mông rồi".

Ninh Thần không chịu nổi tiếng ồn của cô bé, đang định nhổm dậy thì bị Hoắc Khải ấn vào vai.

Sau đó, Hoắc Khải bế bổng Đường Đường lên rồi nói: "Mẹ con cần nghỉ ngơi, bố dẫn con đi đánh răng

Chương 71: Quan tâm

rửa mặt trước nhé. Lát nữa muốn ăn trứng ốp la hay bánh mì phô mai nào?"

“Có thể ăn trứng ốp la kẹp trong bánh mì phô mai được không bố? Loại ngọt ngọt í2”

“Đương nhiên là được rồi!”

Hai bố con vừa trò chuyện vừa đi về phía phòng vệ sinh.

Ninh Thần nằm sấp trên giường, nheo mắt nhìn hai bố con. Cơn buồn ngủ từ từ bay mất, trong lòng chỉ có cảm giác ấm áp đang lan tỏa.

Đánh răng rửa mặt và ăn sáng xong, ba người trong gia đình thu dọn tươm tất mới bắt xe tới cửa hàng hoa quả.

Gặp lại Hoắc Khải lần nữa, thái độ của Ninh Quốc Năng vẫn rất lạnh nhạt, hoàn toàn không có ý định chào hỏi. Ngược lại, thái độ của Đặng Tuấn Mai tốt hơn nhiều, chủ động nói vài câu với Hoắc Khải.

Mấy ngày nay, ngày nào xe bảo quản đông lạnh từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn sẽ đưa trái cây tươi mới tới cửa hàng rất đúng giờ. Người dân xung quanh ai cũng biết, cửa hàng hoa quả nhà họ Ninh nhập hàng từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn với giá cao, mà giá

bán ra không h`ê tăng.

Không c`ần biết là khách quen hay khách lạ, ai cũng thích chạy sang chỗ này.

Việc buôn bán ở cửa hàng của Cố Hải Dương d`ần

trở nên ảm đạm, làm ông ta tức đến mức nghiến răng

nghiến lợi, nhưng không thể làm gì được.

Không thể nào học theo Ninh Quốc Năng đi nhập

hàng từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn, buôn bán lỗ

vốn vớt vát danh tiếng, hoàn toàn không có nghĩa lý gì

hết.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 72: Hoạt Động Khuyến Mại Của Cửa Hàng Hoa Quả

"Mẹ nói chuyện với ông H`ôr`ồi, đợi trưa nay con trai ông ấy tan ca sẽ ăn cơm cùng nhau. Lát nữa gặp người ta, nhớ nói vài câu khách sáo. Bây giờ chọn được nhà tốt không dễ gì, khả năng tăng giá trị cao hơn nhà bình thường nhi`ều" Đặng Tuấn Mai dặn dò.

Ninh Th`ần liếc mắt nhìn Hoắc Khải, không nói năng gì.

Hoắc Khải thì mỉm cười đáp: "Mẹ nói đúng ạ, khả năng tăng giá của nhà thiết kế đẹp với nhà thiết kế xấu quả thực có khác biệt lắm, cảm ơn bố mẹ đã quan tâm chúng con!"

Có được câu cảm ơn của con rể, Đặng Tuấn Mai vẫn thấy phấn khởi lắm, chí ít không phí công vô ích.

Ninh Quốc Năng l`ầm b`ầm nói: "Ai thèm quan tâm cậu, không có con gái tôi thì ai thèm để ý tới cậu!"

"Đừng để ý tới ông ấy, ông ấy là vậy đấy!" Đặng Tuấn Mai lườm Ninh Quốc Năng: "Cũng chẳng biết sau khi con gái đi, ai là người quệt nước mắt. Bây giờ

con gái v`êthì lại l`ầm b`ầm ở đấ y, tính khó ở gì đâu!”

Mặt mũi Ninh Quốc Năng đỏ như lên: “Ai quệt

Chương 72: Hoạt động khuyến mại của cửa hàng hoa quả

nước mắt chứ, tôi bị cát bay vào mắt thôi. Với cả, nếu

không vì con gái bà lấ y được anh ch`ồng “tốt quá”

không mua nổi căn nhà tử tế, làm sao tôi phải nhọc

lòng như vậy?”

Đặng Tuấ n Mai lúng túng nhìn Hoắc Khải, đang

định giải thích thì Hoắc Khải đã mỉm cười: “Bố nói

đúng ạ, đúng là con chưa làm tốt, thiệt thòi cho hai

mẹ con cô ấ y. Con sẽ cố gắng thêm, sau này đổi sang

căn nhà khác to hơn đẹp hơn”.

Anh tỏ ra yếu thế khiến Ninh Quốc Năng không

thể nào mắng tiếp được nữa, cộng thêm công việc

buôn bán ở cửa hàng phải dựa vào Hoắc Khải mới

khởi sắc được, ông đành l`ầm b`ầm vài câu r`ồi thôi.

Khả năng nắm bắt tâm lý người khác của Hoắc

Khải vượt qua tưởng tượng của mọi người, anh biết rõ

làm sao mới “đối phó” được với kiểu người ương

ngạnh như Ninh Quốc Năng.

Thấy bố và chồng không xung đột với nhau nữa,
Ninh Thần cũng âm thầm thở phào, bèn đổi đề tài:
“Mẹ, công việc buôn bán hai hôm nay sao rồi ạ?”
“Cũng được, khách cũ dần dần quay lại rồi, có
thêm không ít khách mới nữa!” Đặng Tuấn Mai nhìn
Hoắc Khải với vẻ tán thưởng: “Cũng may nhờ có cửa
hàng hoa quả Hoằng Viễn, nếu không bây giờ chắc
phải đóng cửa rồi”.
Chương 72: Hoạt động khuyến mại của cửa hàng hoa quả
Hoắc Khải quan sát bố cục của cửa hàng hoa quả,
buột miệng hỏi một câu: “Bây giờ một ngày kinh
doanh bán được bao nhiêu ạ?”
“Chắc khoảng năm sáu trăm tệ gì đó, chủ yếu vì
thời gian trước đó thất thoát quá nhiều khách, nếu
không thì nhiều nhất chắc có thể bán được bảy tám
trăm” Đặng Tuấn Mai đáp.
Hoắc Khải nhanh chóng tính toán trong lòng. Lợi
nhuận của cửa hàng hoa quả thông thường nằm ở
mức 30%, nếu một ngày bán được năm sáu trăm thì
cũng chỉ kiếm được khoảng một trăm tám mươi tệ,

cũng không h`ênhi`âu.

Sở dĩ những cửa hàng hoa quả lớn kiếm được nhi`âu ti`ên, ngoài lượng khách hàng nhi`âu, còn vì họ bán nhi`âu hoa quả cao cấp nữa.

Phải biết rằng, chênh lệch lợi nhuận giữa hoa quả cao cấp và hoa quả thông thường v`êcơ bản là gấp đôi.

Hoa quả từ cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn cũng có không ít loại cao cấp, đáng lý ra chỉ c`ân có người mua sẽ không đến độ chỉ bán được chừng này.

Đặng Tuấn Mai giải thích: “Nơi này là khu dân cư cũ, v`êcơ bản chỉ có người già và trẻ nhỏ, bình thường họ cũng chỉ mua ít nho với táo thôi. Mấy loại như

Chương 72: Hoạt động khuyến mại của cửa hàng hoa quả

cherry, nhót tây hay s`âu riêng, ít người mua lắm. Một ngày bán được sáu bảy trăm đã là không ít r`ài”.

Hoắc Khải gật đ`âu, nếu chỉ bán được nho với táo, vậy thì một đơn hàng mười mấy hai mươi mấy tệ là nhi`âu r`ài, tính ra lượng khách mua hàng cũng vẫn ổn.

Thế nhưng, ngu`ôn hoa quả cao cấp kiếm được

tiền mà không bán ra được thì lãng phí quá.

Dường như Đặng Tuấn Mai cũng nóng lòng vì điều này, bà nói: "Cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn mỗi ngày đưa tới không ít hoa quả cao cấp, nơi này lại có quá ít người mua, mấy hôm nay bị thằng Ngọc Lâm ăn mất kha khá rồi. Phong à, con xem xem có thể thương lượng với cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn, bảo người ta cố gắng đưa một ít hoa quả bình thường thôi là được tới"

Khi nói câu này, Đặng Tuấn Mai thực sự rất ngượng, dù sao thì người ta chịu bán đúng giá cho mình đã là khá lắm rồi, còn kén cá chọn canh, đúng là khó nói.

Ninh Quốc Năng thấy vẻ mặt ngượng ngùng của bà, vốn định mắng cho vài câu, trước mặt thằng rể vô dụng này, có gì đâu mà bà phải ngại.

Nhưng hoa quả cao cấp khó bán ra cũng là khúc mắc trong lòng ông. Thứ này phải tốn tiền thật để

mua về đó. Cho dù giá nhập không cao, nhưng tiền

vẫn là tiền chứ! Không thể để nó tồn đọng mãi không bán ra được cho Ngọc Lâm, đúng không nào?

Cho dù bản thân ông không sợ thâm hụt tiền, cũng phải sợ Ninh Ngọc Lâm ăn nhiều quá tiểu đường.

Ninh Thần nhìn anh, chắc hẳn cô cũng hi vọng Hoắc Khải có thể giúp bố mẹ điều chỉnh chủng loại hoa quả.

Thế nhưng, Hoắc Khải mỉm cười lắc đầu: "Mẹ ơi, con thấy không cần thiết phải điều chỉnh chủng loại hàng đâu, chỉ cần thay đổi phương pháp bán hàng là được rồi".

"Thế nghĩa là sao?" Đặng Tuấn Mai hỏi lại với vẻ khó hiểu. Bán hoa quả cần phương pháp bán hàng gì nữa?

"Mẹ từng nghe đến buffet hoa quả chưa ạ?', Hoắc Khải hỏi.

"Buffet hoa quả?" Đặng Tuấn Mai hoàn toàn mờ mịt, hiển nhiên chưa từng nghe thấy bao giờ.

Ninh Thần thì biết nhiều hơn một chút, cô hỏi: "Có

phải là cắt hết tất cả các loại hoa quả rồi thống nhất giá bán là mười tệ cho nửa ki-lô-gam, để khách hàng tự chọn?"

Chương 72: Hoạt động khuyến mại của cửa hàng hoa quả

"Đúng vậy!", Hoắc Khải gật đầu.

Đặng Tuấn Mai nghe thì hiểu, nhưng lập tức lắc đầu: "Như thế làm sao được, nếu khách hàng toàn chọn loại tốt, chẳng phải sẽ lỗ chết à?"

"Cho nên chúng ta sẽ không thể bày hết tất cả hoa quả cao cấp ra, cần 80% là hoa quả bình thường, thêm 20% là hoa quả cao cấp thôi, khống chế chủng loại ở 20 loại là đủ rồi. Trong tình huống bình thường, khách hàng vào cửa hàng sẽ ngại chọn loại đắt, ai cũng sợ bị người ta chê cười đàm tiếu mà. Thỉnh thoảng cũng sẽ có dạng mặt dày thích hưởng hết ưu đãi của người ta, nhưng chỉ là thiểu số thôi. Tính chung vào vẫn kiếm được rất nhiều, đã vậy vì có thể cho khách hàng tự do lựa chọn, có thể nhìn thấy rõ hoa quả cao cấp lẫn ở bên trong khiến họ dễ nảy sinh cảm giác như mua được món hời. Nhưng nếu chỉ có

vậy thì chỉ nâng cao được lượng hàng bán ra thôi, vẫn chưa đủ. Muốn kinh doanh tốt hơn nữa, c`ần tạo hoạt động khuyến mại có chủ đ`ề".

"Hoạt động gì thế?"

"Bốc thăm may mắn". Hoắc Khải trả lời, anh mỉm cười: "Chắc hẳn em cũng biết, đợt này Taobao đang có chương trình bốc thăm may mắn toàn c`ầu, tạo ra một làn sóng hưởng ứng cực kỳ lớn. Chúng ta không c`ần làm gì quá lớn, chỉ c`ần nói với khách hàng, bất kể

Chương 72: Hoạt động khuyến mại của cửa hàng hoa quả

là ai, dù chỉ tới cửa hàng mua một quả bất kỳ, đ`ều có thể tham gia rút thăm may mắn. Mỗi một vị khách may mắn trúng thưởng sẽ có được tất cả các loại hoa quả trong cửa hàng, mỗi loại nửa ki-lô-gam".

Đặng Tuấn Mai ban nãy còn khá do dự, bây giờ nghe thấy thế thì giật mình, chẳng bu`ồn nghĩ ngợi gì đã lắc đ`ầu ngay: "Không được, không được, như thế làm sao mà được. Người ta mua một quả mà phải tặng tất cả hoa quả trong cửa hàng, tuyệt đối không được!

Cả hai phương pháp của con đ`ều dễ lỗ, chỉ c`ần không

cẩn thận sẽ lỗ sạt nghiệp mất!”

“Không đâu mẹ ơi. Cũng giống như buffet hoa quả vậy, sẽ không có quá nhiều người chỉ muốn hưởng lợi đến độ mua mỗi một quả. Đơn giản thế nào cũng phải mua chừng bốn năm ki-lô-gam, đúng không nào? Đương nhiên, nếu hoạt động này muốn kiếm được tiền sẽ cần rất nhiều người tham gia. Người càng đông thì tỉ lệ lỗ của chúng ta càng thấp. Bởi vì cho dù cả nghìn người tới mua hoa quả, nhưng mỗi ngày chỉ có một người trúng thưởng. Cho nên, nhất định phải tuyên truyền thật đồng bộ. Ví dụ như đăng bài quảng cáo trên Wechat thì khi tới cửa hàng mua hoa quả sẽ được thêm hai lượt rút thăm trúng thưởng, vân vân. Chỉ cần tuyên truyền tốt, nhất định sẽ thành công ạ”.

Đặng Tuấn Mai là một người khá truyền thống,

Chương 72: Hoạt động khuyến mại của cửa hàng hoa quả

cách nghĩ cũng đơn giản, rất khó thích ứng với những thứ mà Hoắc Khải vừa nói.

Ninh Thần hiểu nhanh hơn, vì thời gian này vẫn luôn làm việc với Taobao.

Cô nghe xong mà hai mắt sáng ngời, bởi vì phương pháp bán hàng mà Hoắc Khải nói quả thực có khả năng thành công rất lớn, yếu tố duy nhất chưa chắc chắn lắm là có thể thu hút được nhiều người đến hay không.

Mà riêng điều này, Ninh Thần không hề nghỉ ngờ.

Bởi vì cửa hàng Taobao của cô có thể nhảy vọt từ một năm bán hai trăm tệ tới một ngày bán hàng chục ngàn tệ, đa phần đều dựa vào công sức tuyên truyền của Hoắc Khải.

Chỉ riêng khả năng tuyên truyền quảng bá của Hoắc Khải không có gì cần nghi ngờ thêm.

"Mẹ ơi, con cảm thấy có thể làm được. Với khả năng quảng bá của Hoắc Khải, sẽ không lỗ vốn đâu", Ninh Thần chủ động khuyên nhủ.

Đặng Tuấn Mai vẫn tỏ ra rất lo lắng. Bà chưa từng tiến hành các hoạt động khuyến mại bao giờ, trước nay vẫn bán hàng theo cân theo ký.

Lúc thì đòi làm buffet hoa quả, lúc thì đòi bốc thăm trúng thưởng, làm bà rối hết cả lên.

Chương 72: Hoạt động khuyến mại của cửa hàng hoa quả

Đúng lúc này, Ninh Quốc Năng đột nhiên lên tiếng hỏi: "Hoạt động bốc thăm may mắn gì đó mà cậu nói, có phải giống mua xổ số không?"

Đặng Tuấn Mai kinh ngạc quay đầu nhìn lại, bà không ngờ rằng ông già cứng đầu nào cũng biết đặt câu hỏi.

Mặt mũi Ninh Quốc Năng ửng lên: "Sao hả, thời tôi với bà còn trẻ, chẳng phải ở quảng trường Nhân Dân cũng từng có hoạt động này à. Một đống người chen chúc mua xổ số, ai cũng muốn trúng ô tô nên nghĩ rằng tiêu một đồng cũng không sao hết, lỡ như trúng thưởng thì kiếm món hời quá mà. Tôi cảm thấy, hoạt động bốc thăm gì đó, chẳng phải cũng cùng cơ chế với mua xổ số sao?"

Hoắc Khải mỉm cười: "Bố nói đúng đấy ạ, về bản chất là giống nhau, đều lợi dụng tâm lý ăn may và tham lam của người dân. Nhưng câu hỏi của bố cũng nhắc nhở con, thực chất có thể mở rộng sang các loại hình khác, ví dụ như trong số những người mua hoa

quả hàng ngày sẽ chọn ra một hai vị được miễn phí toàn bộ đơn hàng. Như thế, khi họ mua hoa quả sẽ vô thức mua nhiều hơn một chút. Vừa làm phong phú thêm các hình thức khuyến mại, vừa giảm thiểu tỉ lệ lỗ vốn do hoạt động bốc thăm mang lại. Quả nhiên gừng càng già càng cay, nếu bố không nhắc, con thực sự

Chương 72: Hoạt động khuyến mại của cửa hàng hoa quả

không nghĩ tới điều này"

Ninh Quốc Năng tỏ ra rất kiêu ngạo: "Thời tôi mở cửa hàng hoa quả, không biết cậu còn đang nghịch bùn ở đâu kìa! Chẳng phải tạo khuyến mại thôi sao, bình thường lười quá không muốn làm, chứ nếu không đâu đến lượt cậu nói?"

Dáng vẻ kiêu ngạo của bố khiến Ninh Thần phải cười trộm.

Câu nói của Hoắc Khải rõ ràng là đang tâng bốc, chỉ có mình Ninh Quốc Năng không nghe ra được rằng tưởng anh khen thật.

Nhưng vì Hoắc Khải tâng bốc như thế nên thái độ của Ninh Quốc Năng khá hơn rất nhiều. Chí ít khi nói

chuyện, ông cũng không còn lạnh nhạt nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 73: Cháu Phải Học Hỏi Nhiều

Thấy Ninh Quốc Năng đã đồng ý, Đặng Tuấn Mai cũng suy nghĩ một chút, lại bị Ninh Thần khuyên nhủ, nên bà cũng không phản đối nữa.

Dù sao thì những loại trái cây cao cấp đó cũng không bán được, mà cứ để ở đó cũng chẳng để làm gì.

Mặc dù hoạt động đã được quyết định, nhưng đương nhiên không phải cứ nói xong thì liền có thể làm ngay được.

Ít nhất cũng phải chuẩn bị những chậu trái cây tự phục vụ, vì vậy đối với việc bày trí cửa hàng còn cần phải có những điều chỉnh nhất định.

Hoắc Khải đã giúp bọn họ điều chỉnh cách bày trí để mặt tiền của cửa hàng trở nên ngăn nắp và mới mẻ, có thể thu hút người khác hơn.

Người mua trái cây đều có mối quan tâm không nhỏ đến vấn đề vệ sinh, nếu như cửa hàng trông không ngăn nắp sạch sẽ, chắc chắn họ sẽ không đến

mua hàng.

Khả năng bố trí mọi thứ của Hoắc Khải thì không

Chương 73: Cháu phải học hỏi nhiều

cần phải bàn, tất cả đều trở nên gọn gàng ngăn nắp,

dù là Đặng Tuấn Mai hay Ninh Thần, khi nhìn thấy cửa

hàng dường như đã hoàn toàn thay đổi, họ đều gật

đầu tỏ ý tán thành.

Phần còn lại thì phải chờ Đặng Tuấn Mai về rồi mới

nói tiếp.

Mải lo bận rộn làm việc, buổi trưa đã đến từ lúc

nào.

Đặng Tuấn Mai đi ra ngoài, không lâu sau thì bà

quay lại cửa hàng, dẫn theo một cặp vợ chồng cũng

trạc tuổi với bà.

"Ninh Thần, chào chú Hồ đi con", Đặng Tuấn Mai

nhắc nhở.

Ninh Thần chủ động bước tới chào hỏi HồKiến

Tân.

HồKiến Tân là một người đàn ông trông có vẻ rất

thông minh, ông ta vui vẻ nói: "Con bé Ninh Thần này

mấy năm rồi không về thăm nhà đây? Nay về thì tốt rồi, bố mẹ cháu ngày nào cũng nhắc về cháu, cháu không thể gả cho người ấy thì không bao giờ về nhà, có đúng không?"

Vừa nói, ông ta lại vừa nhìn về phía của Hoắc Khải, rồi quay đầu lại hỏi Ninh Quốc Năng: "Ổ, đây là con rể của anh sao? Tên là gì vậy?"

Chương 73: Cháu phải học hỏi nhiều

"Lý Phong", Ninh Quốc Năng trả lời ông ta với một giọng điệu có phần miễn cưỡng, rõ ràng là ông đặc biệt không thích thừa nhận tư cách con rể của Lý Phong trước mặt người khác.

"Ừm, cũng tốt", Hồ Kiến Tân cười nói, cũng không biết là được cái gì, tốt cái gì nữa.

Đặng Tuấn Mai đứng một bên nói: "Thời gian cũng không còn sớm, hay là đi đến quán ăn trước đi. Lão Hồ, con trai anh khi nào thì tới?"

"Chút nữa thì nó tan làm rồi", Hồ Kiến Tân nói.

Đặng Tuấn Mai cũng không nói nhiều, lên lầu lấy ví tiền, sau đó cùng Ninh Quốc Năng đóng cửa hàng.

Cả nhóm đi trên hai chiếc taxi đến địa điểm ăn trưa.

Nơi họ đến là một nhà hàng không quá cao cấp, nhưng được coi là một thương hiệu lâu đời ở địa phương.

Sau khi xuống xe, Hồ Kiến Tân vỗ vỗ eo nói với Ninh Quốc Năng: "Lớn tuổi rồi, eo cũng không hoạt động tốt được, đi xe điện rất là mệt. Tử Hàng vẫn bảo tôi đi thi bằng lái xe, nói cái gì mà hai năm nữa sẽ mua cho tôi một chiếc ô tô để lái. Anh nói xem tôi đã lớn đến cái tuổi này rồi còn đi học thi lấy bằng lái xe thì không phải là lãng phí thời gian sao? Muốn đi đâu chơi

Chương 73: Cháu phải học hỏi nhiều

thì cứ bắt xe taxi mà đi, còn đỡ phải suy nghĩ tìm chỗ đậu xe".

Ninh Quốc Năng biết thừa ông ta đang nhân cơ hội để thể hiện khả năng của con trai mình. So với hai người con của ông, Ninh Ngọc Lâm đã đi làm được mấy năm nhưng vẫn chưa tạo dựng được thành tựu gì.

Còn Ninh Thần, từ sau khi kết hôn với Lý Phong, gia đình gần như không thể ngẩng cao đầu với mọi người vì cô.

Không có so sánh thì không có đau thương. Điều này khiến cho Ninh Quốc Năng không nhịn được mà phải quay sang trừng mắt một cái với Hoắc Khải.

Đặng Tuấn Mai sợ ông sẽ làm chuyện mất mặt, liền nói nhanh phụ họa với HồKiến Tân: "Tử Hàng quả thật không tệ, có bản lĩnh lại còn hiếu thuận, lão Hồ, nửa đời sau của ông chỉ cần ngồi nhà hưởng phúc mà thôi".

"Không không, anh chị cũng như vậy, Ngọc Lâm nhà anh chị cũng ngày ngày bận bịu công việc mà".

"Nó sao?" Ninh Quốc Năng khịt mũi nói: "Cả ngày bận rộn, cũng không biết có được cái trò trống gì không".

Ninh Thần vừa nghe người lớn nói chuyện, vừa len

Chương 73: Cháu phải học hỏi nhiều

lén liếc mắt nhìn Hoắc Khải. Thấy hắn sắc mặt của anh không thay đổi, cô cũng không lên tiếng.

Bọn họ chọn một gian trong nhà hàng để ngồi, Ninh Quốc Năng lấy thực đơn từ người phục vụ và nói với Hồ Kiến Tân: "Anh chọn món đi".

"Mọi người gọi món đi, tôi thì ăn cái gì cũng được. Tử Hàng mỗi khi rảnh rỗi thường thích lướt mạng mua một số loại hải sản hay đồ ăn vặt nhập khẩu. Anh cũng biết đấy, giới trẻ hiện nay thích mua mấy thứ độc lạ và đắt đỏ. Có điều, tôi mỗi ngày chỉ muốn ăn rau xào, củ cải muối,… thanh đạm một chút". Hồ Kiến Tân nói.

"Vậy trước tiên chúng ta cứ gọi mấy món đơn giản, nấm xào rau xanh, củ sen xào thì sao?". Ninh Quốc Năng hỏi.

"Được, ăn cái gì cũng được. Chúng ta cũng đâu phải là người ngoài, nhường qua nhường lại làm gì chứ", Hồ Kiến Tân xua tay, tỏ ý bảo ông Ninh Quốc Năng muốn chọn thế nào thì ông ta cũng đồng ý.

Vợ của ông ta, bà Lý Mỹ Lan đang ngồi bên cạnh của Ninh Thần, hỏi cô: "Con gái của cháu đang học mẫu giáo hay học tiểu học rồi?"

“Bé nó học lớp hai rồi ạ”, Ninh Thần đáp.

“Nhanh như vậy rồi sao, bình thường thì ai đưa

Chương 73: Cháu phải học hỏi nhiều

đón cô bé?”, Lý Mỹ Lan lại hỏi.

“Thường thì cháu sẽ đón bé nhiều hơn, Lý Phong

còn bận rộn nhiều công việc”

Lý Mỹ Lan liếc nhìn Lý Phong, mặc dù bà ta không

có biểu hiện gì khác lạ, nhưng cái nhìn thoáng qua

này cũng cho thấy rõ ràng rằng bà ta không tin vào

câu trả lời của Ninh Thần.

Ai mà chẳng biết Lý Phong này là một tên mọt

sách, không bao giờ ra khỏi nhà để tiếp xúc với người

ngoài, đi xe điện còn té lên té xuống, cũng chính là

một tên ngu ngốc.

Một người đàn ông như vậy thì làm gì có công việc

để mà bận rộn, sao có thể làm nên trò trống gì được?

Tuy nhiên bà ta và Đặng Tuấn Mai có mối quan hệ

rất tốt, nên bà ta sẽ không tự nhiên nói ra mấy cái

nhận xét phiến phức này. Bà ta chỉ nói: “Có việc để

bận rộn cũng tốt. Mấy đứa sắp dỡ nhà và chuyển đi

nơi khác rồi, khi ấy cứ để Tử Hàng giúp mấy đứa chọn một căn nhà tốt hơn căn nhà hiện tại. Có điều là có thể sẽ phải bù thêm nhiều tiền để mua nhà mới, khoảng hai ba trăm ngàn, trong nhà có đủ tiền không?"

Nghe bà ta hỏi câu này, Ninh Thần có phần hơi lúng túng. Cô không muốn nói dối, nhưng nếu nói thật

ra là trong nhà không có đủ tiền thì cũng rất xấu hổ.

Ninh Quốc Năng trong lòng cảm thấy ngột ngạt, liền lên tiếng: "Nó không có đủ, thì tôi vẫn có tiền đây".

Hồ Kiến Tân lắc đầu nói: "Lão Ninh, không phải là tôi nói anh chứ, bây giờ áp lực cạnh tranh của xã hội rất lớn, anh không thể lúc nào cũng bảo bọc con cái của mình được. Anh phải để chúng tự học cách chịu đựng áp lực, để chúng tự lớn lên. Giống như Tử Hàng nhà tôi, từ khi học đại học, mỗi tháng tôi chỉ cho nó hai trăm tệ tiền ăn. Muốn mua quần áo, muốn mua máy tính gì đó thì tự mình đi xin việc phục vụ hay rửa

bát cho người khác để kiếm tiền! Người trẻ mà không có trải nghiệm thì tương lai làm sao mà thành công được".

Ninh Quốc Năng càng nghe lại càng cảm thấy khó chịu, vợ chồng ông chỉ cho con trai hai trăm tệ còn còn không phải vì nghèo quá hay sao! Ngoại trừ căn nhà hai phòng, mỗi tháng chỉ tiêu tất cả đều chỉ dựa vào đồng lương hơn một ngàn tệ thì đào đâu ra tiền mà cho thêm con trai.

Cứ mở miệng ra là Tử Hàng của chúng tôi thế này, Tử Hàng của chúng tôi thế kia, đây chính là điều khiến cho Ninh Quốc Năng bực mình nhất.

Tại sao mọi người đều thích khen ngợi con của

Chương 73: Cháu phải học hỏi nhiều

mình trước mặt ông kia chứ?

Còn không phải là do Ninh Thần kết hôn với một đứa rác rưởi, lại còn nghĩ là bản thân rất giỏi hay sao?

Hoặc là nói, nếu như Lý Phong không quá vô dụng như vậy, thì ông cũng sẽ không bị người khác làm nhục đến mức này.

Vậy nên cuối cùng Ninh Quốc Năng đã trút hết mọi tức giận lên người của Hoắc Khải.

"Anh còn ngẩn người ngồi ở đó làm gì, không biết rót nước cho chú Hồ và dì Lý sao hả! Sao cứ đực ra như khúc gỗ vậy!" Ninh Quốc Năng nghiêm nghị nói.

Hoắc Khải không hề để bụng, ngay lập tức đứng dậy, cầm ấm trà lên rót trà cho Hồ Kiến Tân và Lý Mỹ Lan.

"Được rồi, được rồi, rất tốt", Hồ Kiến Tân nhận lấy tách trà, mỉm cười nhìn Lý Phong rồi nói: "Cháu đã đi làm rồi phải không? Một tháng cháu kiếm được bao nhiêu tiền?"

"Cũng không nhiều, đủ dùng thôi ạ" Hoắc Khải khiêm tốn đáp.

Lương tháng của anh ở công ty của nhà họ Cơ thật ra vẫn rất tốt, khi còn là tài xế thì lương cơ bản mỗi tháng là bảy ngàn, bây giờ anh đã lên chức trợ lý tổng giám đốc, lương cơ bản mỗi tháng đã lên đến

Chương 73: Cháu phải học hỏi nhiều

mức mười bốn ngàn.

Ngoài ra còn có trợ cấp đi lại, trợ cấp sức khỏe, thực phẩm bổ sung và những thứ tương tự.

Cộng tới cộng lui bảy tám phần lương thưởng, thì số tiền một tháng Hoắc Khải kiếm được không dưới mười sáu ngàn.

Vẫn còn tiền thưởng cuối năm, đó lại là chuyện khác.

"Đủ dùng là không được rồi, người trẻ tuổi không thể dễ dàng thỏa mãn như vậy" Hồ Kiến Tân lắc đầu nói: "Giống như Tử Hàng nhà chúng tôi, làm trong lĩnh vực bất động sản, mỗi ngày giới thiệu khách hàng đi khắp nơi, có thể nhận được hơn hai mươi ngàn tệ tiền hoa hồng hàng tháng. Nhưng nó vẫn không hài lòng với điều này, tháng nào cũng là quán quân doanh số của công ty, kiếm được mấy chục ngàn mỗi tháng, mà vẫn luôn hướng đến mục tiêu đạt được mức tiền hoa hồng cao hơn. Không phải tôi khen nó, nhưng Tử Hàng nhà chúng tôi thật sự rất có chí tiến thủ. Lý Phong à, hai đứa tuổi tác cũng gần nhau, cháu vẫn nên học hỏi từ nó. Ninh Thần hồi đó là hoa khôi của

khu này, người đến cầu hôn con bé xếp hàng dày đặc ở cửa hàng của lão Ninh. Bây giờ con bé đã gả cho cháu, cháu nhất định phải cho con bé một cuộc sống tốt mới được!"

Chương 73: Cháu phải học hỏi nhiều

Hồ Kiến Tân luôn so sánh con trai mình là Hồ Tử Hàng với Hoắc Khải, điều này khiến cho Ninh Thần không mấy thích thú.

Điều quan trọng nhất là cô không hề cho rằng thực lực của Hồ Tử Hàng cao hơn Hoắc Khải.

Bất kể là khả năng kiếm tiền hay chí cầu tiến, Hoắc Khải bây giờ cũng đang làm rất tốt.

Cô không nhịn được mà thốt lên: "Chú Hồ, Lý Phong rất tốt. Gần đây anh ấy mở có mở một cửa hàng trên Taobao cho cháu, cũng kiếm được rất nhiều tiền"

"Cửa hàng trên Taobao à? Có ích lợi gì đâu, mỗi tháng kiếm được hai ngàn tệ hay sao? Hiện tại có quá nhiều người làm việc này, chú có biết một người hàng xóm là lão Lục, con gái của ông ta không có việc làm,

ở nhà chăm con, cũng đã mở một cửa hàng trên Taobao. Kiếm được một ngàn tệ mỗi tháng mà phải làm đến kiệt sức, số tiền đó còn chẳng đủ để làm gì", Hồ Kiến Tân có vẻ như biết rất rõ điều đó.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 74: Tình Cờ Gặp Mặt

Ninh Thần muốn nói với ông ta rằng cửa hàng trên Taobao của cô ấy kiếm được từ bốn mươi ngàn đến năm mươi ngàn tệ mỗi ngày, và lợi nhuận ròng trong một ngày gần bằng tiền hoa hồng trong cả tháng của con trai ông ta.

Nhưng Hoắc Khải đã nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay để dưới bàn của cô, Ninh Thần nhìn sang thì thấy anh khẽ lắc đầu, nên cô không nói gì nữa.

Cô biết rằng Hoắc Khải không muốn để cho chú Hồ cảm thấy khó xử.

Dù sao cũng là mời người ta đến giúp, cần gì phải gây nên tình cảnh khó coi.

Cô không còn cách nào khác, đành nuốt cục tức vào trong và bỏ qua chuyện này.

Thấy Ninh Thần im lặng, Hồ Kiến Tân nghĩ rằng mình đã đúng, nên thậm chí còn tỏ ra đắc ý hơn nữa.

Nhà họ Ninh vẫn im lặng, xem ông ta ở đó biểu diễn một mình.

Cho đến khi Đường Đường cất tiếng hỏi: “Bố ơi,
đến khi nào mới được ăn thế ạ, con đói lắm rồi”.

Chương 74: Tình cờ gặp mặt

Câu hỏi của cô bé dường như đã phá vỡ bầu
không khí ngột ngạt, Đặng Tuấn Mai quay sang nhìn
Hồ Kiến Tân hỏi: “Lão Hồ, khi nào Tử Hàng mới tan
làm?”

“Bây giờ chắc là nó tan làm rồi”, Hồ Kiến Tân duỗi
cổ tay ra để kiểm tra đồng hồ. Sau đó ông ta lại còn
lắc lắc cái đồng hồ trước mặt hai lần rồi nói: “Chị xem
con trai của tôi thật là phí tiền. Mấy hôm trước sinh
nhật tôi, nó mua cho tôi một cái đồng hồ có giá hơn
ba ngàn, còn nói cái gì mà người nghèo chơi xe còn
người giàu có mới chơi đồng hồ, đây mới chính là
phong cách. Tôi mới nói nó, như thế này thật là đốt
tiền quái”

Đặng Tuấn Mai lúng túng, không biết phải trả lời
cuộc nói chuyện này như thế nào.

Cũng may Lý Mỹ Lan còn nhìn ra người nhà họ
Ninh không quá hào hứng với vấn đề này, biết nhà

mình cần phải có chừng mực, liền nói: "Được rồi, ông bớt khoe khoang lại vài câu đi. Chuyện đó, Tử Hàng chắc cũng sắp tan làm rồi, nếu cô bé đói thì cứ bảo phục vụ mang thức ăn lên trước đi. Chúng ta chờ một lát cũng không sao, nhưng không nên để cô bé đói bụng".

Hồ Kiến Tân cũng gật đầu: "Đúng đúng đúng, bảo phục vụ dọn món lên trước, để cho cô bé ăn trước, cô

bé chính là mầm non tương lai của đất nước!"

Hai người bọn họ cũng đã nói như vậy, nên Đặng Tuấn Mai không khách sáo nữa, kêu phục vụ dọn thức ăn lên trước, để cho Đường Đường ăn lót dạ.

Sau khi các món ăn được dọn ra, Đường Đường nhanh chóng cầm đũa lên ăn, nhưng chỉ cắn được hai miếng, cô bé đã cong miệng lên nói: "Không ngon như đồ ăn của bố nấu".

Hoắc Khải mỉm cười, xoa đầu cô bé: "Con mèo nhỏ tham ăn".

Sau khi chờ thêm ba mươi phút, ngay cả Hồ Kiến

Tân và Lý Mỹ Lan cũng đều đang nóng lòng chờ đợi, còn Ninh Quốc Năng thì càng thêm ủ rũ.

Nói là dùng bữa lúc 11 giờ 50, nhưng bây giờ đã là 12 giờ 30 mà vẫn chưa thấy tăm hơi.

Hồ Kiến Tân cũng cảm thấy có chút xấu hổ, đang định gọi điện thoại cho Hồ Tử Hàng thì cánh cửa của gian phòng lại mở ra.

Hồ Tử Hàng bước vào trong. Trên người của cậu ta lúc này là cả một bộ âu phục, giày da láng bóng, mỉm cười ngay khi bước vào cửa: "Mọi người đều đến rồi ạ, thật xin lỗi, vì công ty vừa tổ chức cuộc họp khẩn cấp, do ông chủ đích thân chủ trì cuộc họp. Cháu cũng vì vậy mà đến muộn".

Chương 74: Tình cờ gặp mặt

Hồ Kiến Tân nghe vậy thì nét mặt đầy vui thích, nhưng lại cố tỏ vẻ trách cứ, nói với con trai: "Ông chủ bắt tham dự cuộc họp thì cũng không thể để cho chú Ninh phải chờ lâu như vậy, còn không biết nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi".

"Không được, hiếm khi ông chủ mới đến công ty

một l`ần, ông ấy chưa đi thì ai dám rời đi?" H`ồTử Hàng tỏ vẻ tự tin sảng khoái, không khách sáo chút nào mà kéo ghế ng`ồi xuống, còn th`ần bí nói: "Hơn nữa, hôm nay ông chủ cũng đi ăn ở đây".

"Sao? Vậy con có muốn bố mẹ đi kính ông ấy một ly rượu không?", H`ồKiến Tân hỏi.

"Thôi được r`ồi ạ, người ta là nhân vật như thế nào chứ, là người vô cùng giàu có với tài sản hơn một tỷ nhân dân tệ, thường xuyên gặp mặt các quan chức cấp cao và giới quý tộc. Đừng nói là bố mẹ, ngay cả con cũng không đủ tư cách kính rượu người ta", H`ồTử Hàng nói.

H`ồKiến Tân `ồlên một tiếng r`ồi cũng không nói gì nữa.

H`ồTử Hàng lại nhìn v`ề phía của Ninh Th`ần và tình cờ liếc nhìn Hoắc Khải, nhưng cậu ta không h`ề có ý chào hỏi.

Trong mắt những người hàng xóm này, Lý Phong

chẳng qua cũng chỉ là một hạt bụi, và Ninh Th`ần sớm

muộn gì cũng sẽ ly hôn với anh ta.

Không có gì đáng để nói với loại người như Lý Phong, nhưng ngược lại, hoa khôi Ninh Thần dù đã kết hôn và sinh con nhưng vẫn trông vô cùng quyến rũ.

Hồ Tử Hàng không quan tâm đến sự tồn tại của Hoắc Khải, cười híp mắt nói chuyện với Ninh Thần: "Chị Ninh Thần, chúng ta đã không gặp nhau lâu như vậy, làm em nhớ chị muốn chết. Hay là lát nữa cùng nhau đi uống rượu nhé?"

Giọng điệu có vẻ như chỉ là đùa giỡn, nhưng trong lời lẽ ít nhiều có chút không tôn trọng.

Nếu như lời nói này là nói trong lúc bình thường, thì có lẽ sẽ không có ai để ý, nhưng hôm nay Lý Phong cũng có mặt ở đây, cậu ta lại đi nói nhớ vợ của người ta muốn chết, đúng là không coi người ta ra gì.

Nhưng vì muốn tìm cậu ta giúp đỡ, nên Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đều không thể nào lên tiếng.

Thấy Ninh Thần hơi nhíu mày, không đợi cô lên tiếng, Hoắc Khải đã mỉm cười nói: "Tử Hàng phải

không? Nghe nói về cậu đã lâu, chị dâu của cậu uống rượu không tốt lắm, như vầy đi, tôi thay mặt chị dâu của cậu mời cậu một ly".

Chương 74: Tình cờ gặp mặt

"Thôi đi. Buổi chiều tôi còn đi làm, không uống rượu", Hồ Tử Hàng trực tiếp từ chối, rõ ràng là không muốn cho người ta mặt mũi.

Thấy bầu không khí có chút lạnh lẽo, Đặng Tuấn Mai liền muốn kịp thời nói lời giảng hòa: "Sao vậy? Đã hơn mười hai giờ rồi, chắc là mọi người đều đã đói rồi. Bảo phục vụ dọn đồ ăn lên trước, lão Hồ, để lão Ninh nhà chúng tôi mời anh hai ly nhé?"

"Bố của cháu gần đây khẩu vị uống rượu rất cao, trước đây cháu mua cho ông ấy một thùng rượu Mao Đài, từ đấy về sau thì ông ấy ngày ngày uống rượu Mao Đài, mấy loại rượu như Ngưu Lan Sơn gì đó đều không đụng đến", Hồ Tử Hàng bật cười nói.

Mặc dù không biết liệu cậu ta có cố ý nói điều này hay không, nhưng dù sao cậu ta cũng đã nói như vậy, Đặng Tuấn Mai không còn lựa chọn nào khác ngoài

nói: “Vậy… vậy cứ lấy rượu Mao Đài đi”.

“Đừng nghe thằng nhóc này nói bậy, chúng ta cũng không phải là người ngoài, rượu Mao Đài gì chứ, cứ lấy Ngưu Lan Sơn đi. Tôi với lão Ninh đã lâu rồi không uống rượu cùng nhau, nay tôi cũng kính anh hai ly”, HồKiến Tân nói.

Ninh Quốc Năng vốn đã bị HồKiến Tân làm cho bực mình từ nãy đến giờ, vừa rồi lại bị HồTử Hàng lấy chuyện uống rượu Mao Đài ra mà khoác lác, nếu còn

Chương 74: Tình cờ gặp mặt

không lên tiếng thì mặt mũi của ông biết để ở đâu, nên ông liền nói ngay: “Không uống Ngưu Lan Sơn, đã nói là uống Mao Đài thì phải uống Mao Đài, tôi đây cũng không phải là không uống nổi. Phục vụ, lấy cho chúng tôi hai bình rượu Mao Đài!”

Nhưng người phục vụ đã mở cửa và trả lời: “Xin lỗi, nhà hàng chúng tôi không có rượu Mao Đài. Nhà hàng của chúng tôi sẽ phục vụ rượu Nghỉnh Giá mười lăm năm, là loại tốt nhất, có được không thưa quý khách?”

“Mở nhà hàng mà ngay cả rượu Mao Đài cũng không có!” Ninh Quốc Năng không vui nói, sau đó liền đứng dậy: “Vậy tôi đi ra ngoài mua!”

“Đừng mà lão Ninh, Tử Hàng nó chỉ tùy tiện nói như vậy mà thôi, anh không cần xem trọng quá làm gì. Hơn nữa anh đã mời cơm, làm sao còn có thể để anh đi mua rượu được chứ”, Hồ Kiến Tân nói.

Hồ Tử Hàng cũng đứng lên và nói: “Vậy để cháu đi mua”.

“Mời các người ăn cơm, làm sao lại để cho các người phải mua rượu chứ?”, Ninh Quốc Năng nhất thời nóng giận mà không tìm được chỗ xả giận, nên liếc nhìn về phía của Hoắc Khải. Người ta đã khoe khoang đến mức đó rồi, vậy mà lại có thể ngồi đó xem như không có chuyện gì? Bộ nghe không ra người ta

Chương 74: Tình cờ gặp mặt

đang xem thường mình hay sao?

Vậy là ông liền chỉ tay vào mặt của Hoắc Khải và nói: “Anh còn ngồi ở đó làm gì hả, mau ra ngoài mua rượu đi chứ! Giống y như một đứa ngu, không nhắc

đến thì anh cũng không biết làm gì đúng không!”

Hoắc Khải vỗ nhẹ lên vai của Ninh Thần, gương mặt của cô lúc này đang rất tức giận. Sau đó anh mới đứng dậy và nói: “Mọi người chờ một chút, cháu ra ngoài mua”.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Ninh Thần cảm thấy thật sự hối hận vì hôm nay đã đến đây ăn bữa cơm này.

Nếu như biết mọi chuyện lại thành ra thế này, tốt hơn là không đồng ý ngay từ đầu.

Mọi chuyện thành ra thế này, Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai không vui, còn HồKiến Tân và Lý Mỹ Lan cũng có phần khó xử.

Người duy nhất xem nhẹ những chuyện này chính là HồTử Hàng.

Cậu ta không quan tâm đến việc Hoắc Khải có không vui hay không, ngay cả phản ứng của Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai cậu ta cũng không thèm để tâm.

Kinh tế của hai nhà đã càng lúc càng cách xa

nhau, cộng với việc cậu ta có khả năng kiếm tiền tốt và đầy tự tin vào bản thân, cậu ta sớm đã không còn để ý đến những người hàng xóm cũ của mình từ lâu.

Gọi một tiếng chú, đó chính là lịch sự, mà dù cho có không chào hỏi thì cũng chẳng làm sao.

Hơn nữa, hôm nay là Ninh Quốc Năng đến tìm cậu ta nhờ giúp đỡ, nên Hồ Tử Hàng lại càng thêm kiêu ngạo.

Nhìn ở một góc độ nào đó, đây chính là điển hình cho câu nói "Tiểu nhân đắc chí", một hiện tượng thường thấy trong xã hội ngày nay.

Bên kia, Hoắc Khải vừa ra đến cửa nhà hàng, định ra ngoài một lúc thì bất thình lình nghe có tiếng người kêu tên mình: "Ồ, cậu Lý!"

Anh quay đầu lại nhìn, đã thấy Phương Xương Thịnh vui vẻ bước tới.

"Thật là trùng hợp, cậu cũng tới đây ăn à? Cậu đi ăn cùng ai?", Phương Xương Thịnh hỏi.

Hoắc Khải liếc nhìn mấy người đang đợi gã ta ở

cách đó không xa, đ ầu người mặc âu phục chân mang giày da giống như H ồ Tử Hàng, nhưng qu ần áo lại cao cấp hơn một chút.

Đúng lý ra mà nói, Phương Xương Thịnh một thân đ ầy bụi vôi công trình xám xịt, không nên cùng ăn

Chương 74: Tình cờ gặp mặt

cơm với những người như vậy.

Nhưng đây là chuyện riêng tư của người khác,

Hoắc Khải cũng không định hỏi thăm, cho nên chỉ nói: "Tôi đi ăn cùng người nhà, bây giờ không tiện nói chuyện, chờ sau này có cơ hội gặp nhau chúng ta lại nói tiếp".

"Đi cùng người nhà sao, thế thì thôi vậy", Phương Xương Thịnh bật cười ha hả nói: "Nhưng đã là tình cờ gặp mặt, kiểu gì cũng phải cất tiếng chào hỏi nhau. Như v ầy đi, tôi cùng với mấy người bạn của mình cùng nhau thu xếp ổn thỏa mọi chuyện trước, sau đó li ền qua chỗ của cậu. À mà đúng r ồi, cậu đang tính đi nhà vệ sinh hay đi đâu vậy?"

"Không phải, vì người nhà tôi muốn uống rượu

Mao Đài, nhưng nhà hàng lại không bán. Tôi muốn ra

ngoài xem có cửa hàng nào khác có bán không”,

Hoắc Khải trả lời.

“Sao không nói sớm!“ Phương Xương Thịnh vỗ

đùi, vẫy vẫy tay về phía sau, quát: “Tiểu Tề, mang

theo một thùng rượu qua đây!”

Người thanh niên đeo kính có vẻ ngoài hiền lành

nhanh chóng di chuyển một thùng rượu dưới chân.

“Giúp cậu Lý bưng vào gian của cậu ấy, sáu chai

có đủ không? Không đủ thì lấy thêm một thùng khác, hôm nay tôi mang rất nhiều”, Phương Xương Thịnh

nói.

Hoắc Khải thấy vậy thì ngạc nhiên vô cùng. Tuy

bao bì nhìn không sang trọng lắm, nhưng chỉ cần nhìn

thoáng qua anh cũng có thể biết đây là loại rượu Phi

Thiên Mao Đài có giá hơn hai ngàn một bình, hơn nữa

còn không phải là loại rượu mà ai cũng có thể mua

được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 75: Thay Đổi Sắc Mặt

Phương Xương Thịnh chỉ là người trát vữa công trường mà lại cùng với bạn bè uống loại rượu cao cấp như vậy?

Còn người thanh niên đeo kính này lại trông không giống một công nhân nhỏ làm việc với gã ta, mà giống như một thư ký hoặc trợ lý nhiều hơn.

Hoắc Khải đã nghi ngờ về thân phận thực sự của Phương Xương Thịnh, nhưng vì Phương Xương Thịnh không tự mình nói ra nên anh cũng không thể hỏi.

Tò mò quá mức cần thiết không phải là điều tốt, chẳng những có thể gây hại cho người khác mà còn có thể tự làm hại chính mình.

“Bao nhiêu tiền, để tôi chuyển lại cho anh” Hoắc Khải nói.

Phương Xương Thịnh xua tay, hào phóng nói:

“Đem đi uống trước, bao nhiêu đó tính sau”.

“Không được, chuyện nào ra chuyện đó. Nếu như anh không nói cho tôi biết, tôi sẽ trực tiếp chuyển cho

anh qua Wechat với giá tương đương", Hoắc Khải nói.

Thấy Hoắc Khải nhất định muốn làm như vậy,

Copy của truyên.one Phương Xương Thịnh cũng không nhiều

lời nữa. Chút tiền này đối với gã ta mà nói, có cũng được mà không có thì cũng chẳng sao, vốn không cần phải đứng đây giằng co làm gì.

Vì vẫn còn phải thu xếp công việc với mấy người bạn kia nên Phương Xương Thịnh đã rời đi trước. Thư ký Tiểu Tề định giúp Hoắc Khải bưng thùng rượu vào, nhưng Hoắc Khải đã lắc đầu, muốn tự mình mang thùng rượu vào bên trong.

Anh không thích mắc nợ người khác, đặc biệt là những người không quá thân quen.

Bưng một thùng sáu chai rượu Phi Thiên Mao Đài, Hoắc Khải quay vào trong gian phòng mà mọi người đang dùng bữa.

Nhìn thấy anh quay trở lại sớm như vậy, mọi người đều có chút ngạc nhiên. Nhất là khi thấy Hoắc Khải còn bưng vào trong cả thùng, bọn họ lại càng kinh ngạc.

“Làm sao mà mua được nhiều như vậy?” Hồ Kiến Tân hỏi.

“Khi nãy cháu vừa đã khỏi cửa là đã đụng mặt người quen, nên được người ta tặng” Hoắc Khải đáp.

Hồ Tử Hàng trực tiếp bật cười: “Anh còn có người bạn lớn đến thế à? Lại có thể tặng cho anh rượu Mao

Chương 75: Thay đổi sắc mặt

Đài, rốt cuộc là Mao Đài loại thường hay loại Vương Tử vậy?”

“Rượu Phi Thiên Mao Đài năm mươi ba độ” Hoắc Khải mở thùng lấy ra hai bình, sau đó quay sang nói với Ninh Quốc Năng: “Bố, còn bốn bình, hay là tặng cho chú Hồ mang về?”

Mặc dù bản thân không thích khoe khoang, nhưng vì Hồ Tử Hàng đã muốn cạnh khóe, Hoắc Khải đương nhiên cũng không thể không ra vẻ một chút.

Mọi người kinh ngạc nhìn bình rượu trên bàn, dù chưa từng được uống qua Phi Thiên Mao Đài nhưng bọn họ cũng đã từng nghe nói đến loại rượu này, một bình ít nhất cũng có giá hơn hai ngàn.

Ban đầu bọn họ đều giống như Hồ Tử Hàng, nghĩ rằng Hoắc Khải đã mua rượu Mao Đài loại thường, tên cũng là rượu Mao Đài, nhưng giá chỉ khoảng vài trăm tệ.

Ai mà biết được anh lại thật sự mang về cả một thùng rượu Phi Thiên Mao Đài, còn nói là do một người bạn tặng.

Ninh Quốc Năng trên mặt lộ ra vẻ rất hài lòng, rượu này rất đắt, mà Hoắc Khải lại còn nói câu để bốn bình cho chú Hồ mang về, chuyện này thật sự là đã khiến cho ông nở mày nở mặt.

Chương 75: Thay đổi sắc mặt

Nhìn con rể tôi đi, thật hoành tráng làm sao!

Hồ Tử Hàng vừa kinh ngạc lại vừa xấu hổ, liền cong môi nói: "Không phải là rượu giả đó chứ, hiện tại có rất nhiều loại rượu làm giả thành Phi Thiên Mao Đài đặc biệt".

"Không đâu, tôi đã nhìn qua, chúng đều là hàng thật", Hoắc Khải nói.

Mặc dù Phi Thiên Mao Đài là một thứ rượu xa xỉ

trong mắt người khác, nhưng trong mắt của Hoắc

Khải nó chỉ là một loại rượu bình thường.

Những nhân vật cao cấp thật sự luôn tuân theo

các tiêu chuẩn quốc tế nên chủ yếu sẽ thưởng thức

rượu vang đỏ. Đối với những loại rượu vang đỏ quý,

giá cả ít nhất cũng có thể lên tới hàng chục ngàn, loại

đắt nhất còn có giá lên tới vài triệu.

H`ôTử Hàng cười nói: "Không ngờ anh lại còn biết

nhìn nhãn rượu thật giả cơ đấy. Sao nào, hay là do anh

thường xuyên uống Phi Thiên Mao Đài? Chú Ninh, con

rể của chú phát tài r`ồi sao? Đi`ều kiện sống lại tốt như

vậy".

Ninh Quốc Năng nghe được mấy lời châm chọc

của cậu ta, tâm trạng tốt đẹp vừa r`ồi lập tức bị cậu ta

làm cho bay biến.

Hoắc Khải mở nắp chai, lấy bốn ly rượu r`ồi rót đ`ầy

Chương 75: Thay đổi sắc mặt

từng ly một.

Anh phớt lờ lời nói của H`ôTử Hàng, quay sang

nhìn Ninh Quốc Năng hỏi: "Bố, uống một ly chứ?"

Lần này, có lẽ vì cùng ghét cay ghét đắng đối phương, nên Ninh Quốc Năng cũng không từ chối anh nữa, thong thả nhận lấy ly rượu.

Vì bị phớt lờ cho nên Hồ Tử Hàng cảm thấy rất khó chịu, vậy mà đối phương lại còn kẻ tung người hứng. Nếu mà giỏi như vậy, còn tìm tôi đến đây làm gì!

Cậu ta thật ra cũng không cố ý cùng muốn cùng Hoắc Khải cạnh khóe lẫn nhau, chẳng qua là nội tâm quá khoa trương, không tự chủ mà muốn được nổi bật hơn người, đành phải chê bai người khác để tự nâng cao bản thân mà thôi.

Trong lòng mất hứng, Hồ Tử Hàng liền cố ý nhìn sang Ninh Thần nói: "Chị Ninh Thần, nghe nói nhà chị bù tiền mua nhà mới nhưng vẫn còn thiếu, có muốn em cho mượn một ít không? Vừa vặn mấy tháng gần đây em cũng có được chừng mấy chục ngàn tiền hoa hồng, lại tiết kiệm được không ít, vốn là muốn mua cho bố mình một chiếc xe, nhưng nếu chị cần gấp thì em cũng có thể cho chị mượn trước".

"Không cần, chúng tôi…"

Ninh Thần vừa nói được nửa chừng, Hoắc Khải đã

xen vào: “Chút tiền đó chúng tôi vẫn có thể lấy ra được, cám ơn cậu đã quan tâm. Nếu như cậu muốn kiếm nhiều tiền hơn một chút, cậu có thể đưa tiền cho tôi, tôi giúp cậu đầu tư”.

Khi nói đến chuyện này, Hoắc Khải lại tỏ ra rất dửng dưng. Anh càng làm như vậy, Hồ Tử Hàng lại càng cảm thấy khó chịu.

Một tên đã sống vô dụng nhiều năm như vậy ở trên đời, hôm nay cũng dám ở trước mặt cậu ta giả lợi hại, đây lại là chuyện quỷ quái gì đây!

Cậu ta không chút nể nang, cười lạnh nói: “Để cho anh hỗ trợ đầu tư quản lý tài sản? Chỉ sợ tài sản không tăng lên, còn tiền vốn cũng giống như bánh bao thịt mang ném cho chó, một đi không trở lại”.

Lời nói khó nghe này như đã khiến cho gương mặt của Ninh Quốc Năng tối sầm lại.

Copy của truyen.one Hồ Kiến Tân cũng cảm thấy không đúng, còn tưởng rằng con trai mình so với con rể của nhà họ

Ninh giỏi giang hơn gấp trăm lần, nhưng dù sao cũng là hàng xóm nhiều năm như vậy, sao có thể nói ra câu đó thẳng mặt thế chứ.

“Tử Hàng. Lời này của con có chút quá đáng, dù sao cũng là ý tốt của người ta”, Hồ Kiến Tân khiển trách.

Chương 75: Thay đổi sắc mặt

“Con không có nói anh ta có ác ý, chỉ là anh ta có ý tốt nhưng chắc chắn sẽ làm hỏng chuyện thôi. Nếu như anh ta thật sự có thể kiếm tiền giỏi đến như vậy, vừa hay ngoài khu chung cư đường Hồng Viên ra, công ty con vẫn còn có mấy căn nhà bên đường Hoa Viên chưa bán được, hay là bảo anh ta mua một căn rồi chia hoa hồng cho con? Không đắt đâu, một mét vuông hai mươi ngàn, căn nhà một trăm hai mươi mét vuông chỉ hơn hai triệu một chút”.

Nếu như nói ra lời này trước kia chỉ là một lời đùa giỡn, thì trong tình huống này, lời nói đó rõ ràng là đang trực tiếp công kích Hoắc Khải.

Chê cười anh thẳng mặt, để xem anh làm được gì.

Thấy Ninh Quốc Năng mặt mày khó coi, Hồ Kiến Tân liền lập tức đứng lên, tức giận nói: "Thằng nhóc này, ăn nói kiểu gì vậy?"

"Ăn nói kiểu gì là kiểu gì, không phải anh ta nói mình có thể kiếm tiền sao?", Hồ Tử Hàng đối với bố của mình lại không sợ hãi chút nào, nói nhanh: "Mọi người cũng không còn lạ gì nhau nữa, biết thừa anh ta là người như nào rồi còn gì. Con đây không ưa nhất là loại người đã không có bản lĩnh còn thích giả vờ giả vịt. Người có tiền thật sự, con đã gặp qua không ít. Lái xe BMW, ở nhà biệt thự, như vậy mới là giỏi chứ. Chỉ dựa vào miệng lưỡi thì có hay ho gì? Nếu không phải

Chương 75: Thay đổi sắc mặt

còn chút nể mặt chú Ninh và chị Ninh Thần, thì bố nghĩ con sẽ đến đây chắc?"

"Thằng mất dạy!" Hồ Kiến Tân đang run lên vì tức giận, liền đập bàn mà mắng.

Vốn dĩ có thể cùng nhau ăn một bữa ăn ngon, lại bị cái tính khí ngạo mạn của Hồ Tử Hàng làm cho hỏng hết.

Ninh Quốc Năng vốn còn muốn tìm người đến giúp đỡ con gái một tay, nhưng vào giờ phút này cũng không thể tiếp tục nếm mặt mũi xuống đất cho người ta chà đạp, liền trầm mặt nói: "Bỏ đi lão Hồ, ý tốt của anh tôi xin nhận. Tử Hàng nói cũng không sai, là nhà chúng tôi không đủ khả năng, không đủ bản lĩnh. Hôm nay cứ coi như là một bữa cơm thông thường, chuyện gì cũng không nói đến nữa. Nào, lại đây, chúng ta uống rượu".

"Tử Hàng, con thật quá đáng, còn không mau xin lỗi chú Ninh!", Lý Mỹ Lan cũng nói thêm vào.

"Con không làm gì sai, tại sao phải xin lỗi? Nói một hai câu đã cảm thấy không vui? Ngồi xuống đi, con đi là được rồi", Hồ Tử Hàng vừa nói vừa đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Hồ Kiến Tân định đứng dậy kéo cậu ta lại, nhưng đã bị Ninh Quốc Năng ngăn lại: "Thôi bỏ đi bỏ đi, đều

là con cái trong nhà, chúng ta cứ uống rượu tiếp".

"Thật là tức chết tôi, thằng nhóc thối tha này quá

mất dạy, lão Ninh, anh đừng để trong lòng, nó gần đây kiếm được nhiều tiền nên liều kiêu căng", Hồ Kiến Tân nói.

"Tôi không để tâm, đừng làm lớn chuyện".

Mặc dù Ninh Quốc Năng nói như vậy, nhưng sắc mặt của ông cũng không khá hơn là bao.

Bị một đứa con nít châm chọc cả nửa ngày, với tính cách của ông làm sao có thể nhẫn nhịn được?

Không hất tung bàn bỏ đi đã là nể nang lắm rồi.

Nhìn Hồ Tử Hàng mở cửa bước ra ngoài, Ninh Thần không thể không quay sang nhìn Hoắc Khải, sợ anh sẽ tức giận vì chuyện này.

Nhưng Hoắc Khải chỉ nở một nụ cười nhẹ và khẽ lắc đầu với cô. Ý của anh là anh không hề tức giận.

Ninh Thần khẽ thở dài, bố mẹ cô cũng là có ý tốt, nhưng mọi chuyện lại thành ra thế này.

Khi Hồ Tử Hàng mở cửa bước ra, liền đụng phải một người cũng đang đứng ở cửa.

Người kia cũng đang định gõ cửa, thì thấy Hồ Tử Hàng xông ra. Nhưng đối phương vẫn không nhúc

nhích, chỉ có Hồ Tử Hàng lui về sau hết mấy bước.

Lấy hai tay che mũi, Hồ Tử Hàng mắng: "Mẹ kiếp,

Chương 75: Thay đổi sắc mặt

là ai vậy…"

Nói được nửa câu, vừa nhìn thấy rõ mặt mũi của

đối phương, thì Hồ Tử Hàng một chữ cũng không nói

ra được nữa.

Người đứng ở cửa, chính là Phương Xương Thịnh.

Phương Xương Thịnh cầm trong tay rượu ngon,

nói lời xin lỗi: "Tôi thật sự xin lỗi, không bị thương đó

chứ?"

Thấy gã ta đến, Hoắc Khải cũng đứng dậy bước

tới chào hỏi.

Phương Xương Thịnh nhìn thấy anh, liền vui vẻ

bước vào nói: "Cậu Lý, không làm phiền cậu chứ? Cậu

xem tôi đã gây ra chuyện gì này, anh bạn này bị đụng

không nhẹ đâu. Thế nào? Có cần tôi bảo người đưa

cậu ta đến bệnh viện xem thử một chút không? Chỉ

trách tôi không để ý, bằng không thì…"

"Không, không sao, tôi không sao…" Hồ Tử Hàng

vội vàng xua tay.

Sự xuất hiện của Phương Xương Thịnh đã khiến mọi người trong phòng đều trở nên choáng váng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 76: Bạn Cùng Bàn Của Đường Đường

Lúc nãy mặt Hồ Tử Hàng còn nhăn như khỉ ăn ớt, sao bây giờ quay ngoắt lại khách sáo với người vừa đâm vào mình thế?

Đặng Tuấn Mai không nhịn được hỏi: "Lý Phong, đây là ai vậy?"

"Đây là Phương Minh, bạn cùng bàn của Đường Đường, còn đây là bố của cậu bé, Phương Xương Thịnh. Hai người này là bố mẹ vợ tôi, còn hai vị kia là chú Hồ và thím Lý nhà hàng xóm".

Hoắc Khải giới thiệu một lượt, còn Phương Xương Thịnh thì rất nhiệt tình đi bắt tay chào hỏi từng người. Gã ta mập thù lù, mặt thì luôn nở nụ cười, cho nên cũng làm người khác có thiện cảm, lại có thêm thân phận là bố bạn học của Đường Đường, khiến cho thái độ của Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đối với gã cũng tự nhiên tốt hẳn lên.

Còn Hồ Kiến Tân và Lý Mỹ Lan thì lại chẳng nhiệt tình như vậy.

Bố bạn học của Đường Đường thì liên quan gì đến họ?

Hơn nữa cái tên này đứng thù lù trước cửa như tảng đá làm con trai bọn họ đâm vào đau điếng, họ chưa mắng cho là may rồi.

"Cô Ninh vẫn đẹp quốc sắc thiên hương như vậy, cậu Lý lại có tài như thế, hai người quả thật là một đôi trời định đấy" mồm Phương Xương Thịnh liến thoắng khen.

Ninh Thần bị gã ta khen đỏ hết cả mặt, liền đứng dậy nói: "Không ngờ lại trùng hợp gặp được anh Phương".

"Chẳng khéo quá thì là gì, vốn tôi còn nghĩ tìm dịp để mời cậu Lý bữa cơm, thế mà hôm nay lại vừa hay gặp nhau ở đây cho nên qua chào hỏi ngay đấy. Đúng rồi, thùng rượu Mao Đài đó còn đủ uống không? Không đủ thì tôi bảo người ta mang thêm đến".

Mọi người càng thêm kinh ngạc mà nhìn gã ta, thùng rượu Phi Thiên Mao Đài này là do gã tặng ư? Ông lớn nào đây không biết!

“Đủ dùng rồi, cũng chẳng có mấy người uống rượu”. Hoắc Khải đáp.

“Thế thì được” Phương Xương Minh nói. Gã quay sang bên cạnh, ngạc nhiên nhìn Hồ Tử Hàng hỏi: “Đúng rồi, còn người này chưa giới thiệu nữa, đây chắc là ông cậu nhỏ nhà cậu nhỉ?”

“Không phải, đây là con trai của chú Hồ hàng xóm”, Hoắc Khải giới thiệu đơn giản một câu, đến tên còn chẳng buồn nói.

Đối với người lúc nào cũng có thái độ thù địch với mình, anh việc gì phải khách sáo quá làm gì.

Phương Xương Thịnh thì lại không biết những sự tình bên trong, cứ cười ha hả giơ tay ra bắt tay với Hồ Tử Hàng, nói: “Xin chào, ngại quá, lúc nãy lại đâm vào cậu, không sao chứ?”

“Không, không sao.. Hồ Tử Hàng vội vã vươn tay ra bắt lấy bàn tay của gã ta, hơi run rẩy đáp: “Cảm ơn giám đốc Phương đã quan tâm ạ!”

Phương Xương Thịnh khựng lại, lờ mờ hiểu ra điều gì đó, hỏi: “Cậu biết tôi à?”

“Tôi, tôi là nhân viên bán hàng trong phòng kinh doanh của công ty ông, buổi sáng lúc ông đến họp thì tôi đã được gặp mặt ạ!” giọng H`ôTử Hàng có hơi run, vừa nói vừa nhìn v`êphía Hoắc Khải.

Lúc H`ôTử Hàng nhìn rõ Phương Xương Thịnh, cả người cậu ta hóa đá luôn, tại sao giám đốc công ty lại đến đây?

Sau đó thấ y Phương Xương Thịnh ni`êm nở với Hoắc Khải như vậy, cậu ta càng như bị sét đánh.

Con rể nhà họ Ninh lại thân thiết với giám đốc đến

Chương 76: Bạn cùng bàn của Đường Đường

thế ư?

Không chỉ tặng rượu mà còn đích thân chạy đến chào hỏi?

Bây giờ Phương Xương Thịnh lại bắt chuyện với H`ôTử Hàng, trong lòng cậu ta chỉ nghĩ đến một chuyện duy nhất: cậu ta xong đời r`ồi.

Thái độ ban nãy của cậu ta đối với Hoắc Khải đến bố của chính mình còn không nhìn tiếp được, dựa vào mức độ thân thiết của Hoắc Khải với Phương Xương

Thịnh trước mắt thì chỉ cần một câu nói thôi cũng đủ làm cậu ta mất việc.

Mặc dù công ty địa ốc của Phương Xương Thịnh không xếp hạng quá cao so với các công ty khác trong nước, nhưng trong thành phố này thì lại đứng nhất đứng nhì.

Hơn nữa do thời gian kinh doanh đã lâu, bây giờ công ty này cũng đã có danh tiếng trong vùng, người đến mua nhà nhiều hơn mà cũng dễ bàn bạc hơn.

Lại thêm lương cơ bản và trích phần trăm Phương Xương Thịnh đều trả rất hào phóng, cho nên làm nhân viên bán hàng ở chỗ này chắc chắn tốt hơn ở công ty địa ốc khác nhiều.

Trên hết, Phương Xương Thịnh là phú ông có giá trị tài sản lên đến một tỷ nhân dân tệ, Hồ Tử Hàng nói

Chương 76: Bạn cùng bàn của Đường Đường

chuyện với người như vậy liền bất giác cảm thấy rất vinh dự.

Cậu ta có kiêu căng, có coi trời bằng vung thế nào đi nữa thì cũng chỉ là con một gia đình bình thường,

không dám đi bật lại kẻ mạnh.

Hồ Kiến Tân và Lý Mỹ Lan cũng đã hiểu đại khái sự việc, bởi vì vừa nãy Hồ Tử Hàng cũng đã nói qua về việc buổi sáng giám đốc đến họp.

Hai người đứng ngây ra nhìn Phương Xương Thịnh, Hồ Kiến Tân tính thẳng như ruột ngựa, không nhịn được cất tiếng hỏi: "Tử Hàng, đây là người mà con nói…"

"Đây là giám đốc Phương, giám đốc công ty chúng con. Giám đốc Phương, đây là bố mẹ tôi", Hồ Tử Hàng lại giới thiệu một lượt nữa.

Phương Xương Thịnh đáp một tiếng, quay sang lịch sự gật đầu với Hồ Kiến Tân và Lý Mỹ Lan, sau đó cười ngượng ngùng với Hoắc Khải đang có chút kinh ngạc, nói: "Sao giờ nhỉ, chuyện đã đến bước này, thì tôi cũng không giấu làm gì nữa, tôi là chủ tịch công ty địa ốc Xương Thịnh. Lúc trước tôi không nói là vì vẫn luôn giấu con trai về chuyện công ty, để nó khỏi học thói phung phí từ nhỏ, làm một đứa con nhà giàu văn dốt võ dát, nằm ăn chờ chết'.

Chương 76: Bạn cùng bàn của Đường Đường

Mặt H ồKiến Tân với Lý Mỹ Lan ngây ra, đứng như trời ch ồng, ông giám đốc được con trai tâng lên tít trời mây kia giờ đang đứng sờ sờ trước mặt họ.

Hơn nữa ông giám đốc này lại còn đang trò chuyện ni ềm nở với cậu con rể vô dụng nhà họ Ninh kia.

Bọn họ dường như thấy cảnh tượng trước mắt trở nên hư ảo, người đang trò chuyện với ông giám đốc kia, thật sự là Lý Phong hay sao?

Là bọn họ nhìn nh ầm, hay là do tối qua đi ngủ, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh dậy?

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai cũng ngơ ngác, chỉ có đi ều đ ồng thời trong lòng họ cũng nổi lên cảm xúc hứng khởi.

Địa ốc Xương Thịnh là công ty địa ốc có tiếng nhất trong vùng, nhân vật tai to mặt lớn như vậy mà lại quen biết với Lý Phong, hơn nữa còn có vẻ rất thân thiết, làm bọn họ bỗng cảm thấy rất mát mặt.

Ninh Quốc Năng không khỏi nhìn v ềphía H ồKiến

Tân, sau khi nhìn rõ biểu cảm của người hàng xóm,
ông không khỏi muốn cười to sảng khoái.
Ông ta khen con trai cả buổi, bây giờ thì sao, giám
đốc người ta đích thân đến r ồi, mà lại còn là đến tìm
con rể tôi, ông có giỏi thì khen tiếp đi!
Chương 76: Bạn cùng bàn của Đường Đường
Sự uất ức lúc nãy bây giờ đã bay sạch sành sanh,
Ninh Quốc Năng không khỏi lộ ra vẻ mặt nén cười.
Không chỉ có ông mà cả Đặng Tuấn Mai cũng không
khác là bao.
Ai mà không hy vọng con cái nhà mình xuất
chúng, có thể để mình ở bên ngoài được nở mày nở
mặt.
Huống chỉ biểu hiện lúc nãy H ồTử Hàng kiêu căng
như thế, sớm đã làm họ tức đến xì khói.
Bây giờ tình thế đảo ngược, đương nhiên làm họ
vui mừng còn không kịp.
Ninh Th ần cũng như vậy, tuy rằng cô biết Phương
Xương Thịnh là bố của Phương Minh, nhưng trước đó
vốn không h ềthân thuộc, kể cả lúc họp phụ huynh

cũng rất ít khi giao lưu.

Không ngờ, người đàn ông mập mạp này lại có lai lịch lớn như vậy.

Thế mà chồng mình chỉ đi họp phụ huynh một lần đã làm thân được với người ta rồi?

Lúc này Hoắc Khải cười với Phương Xương Thịnh, nói: "Cái chiêu tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi này của anh không tồi, không biết là sau này Phương Minh trưởng thành rồi, biết mình thực ra là con nhà giàu, lại phải chen chúc trên xe buýt mấy chục năm, có phải sẽ muốn đấm anh một trận hay không".

"Nó mà dám!" Phương Xương Thịnh trừng mắt, sau đấy lại cười hề hề, nói: "Mà nhân tiện, nếu ông bà của Đường Đường cũng đang ở đây, hay là ta đính hôn từ bé cho hai đứa nhỏ đi".

Hồ Tử Hàng nghe thấy vậy trợn tròn mắt, giám đốc chủ động mở lời muốn đính hôn từ bé cho con của Lý Phong?

Là giám đốc phát điên rồi hay là tai mình có vấn đề rồi?

Nhưng điều làm Hồ Tử Hàng kinh ngạc hơn cả là Hoắc Khải lại không hề do dự từ chối thẳng: "Cái này thì anh khỏi nằm mơ nữa, cứ đưa con anh chen xe buýt cho tốt đi, biết đâu sau này nó lớn rồi lại tình cờ gặp được xe hoa đấy".

"Rồi rồi rồi, nói đùa thôi ấy mà, làm gì mà như muốn ăn tươi nuốt sống người khác đến nơi thế", Phương Xương Thịnh không hề ra vẻ ta đây, quay người lại cầm ly rượu lên, nói với Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai: "Vậy thế này, tôi xin được phép kính hai vị bề trên đây một ly, đã đường đột làm phiền như vậy quả thật ngại quá, xin cạn trước một ly để nhận tội!"

Nói xong, Phương Xương Thịnh uống một hơi hết sạch ly rượu, Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai cũng vội cầm ly rượu lên uống.

Rượu Mao Đài tốt thì tốt thật, nhưng một ly đầy cũng phải được 100 ml, Ninh Quốc Năng uống quá vội nên có hơi bị sặc.

Hoắc Khải đi qua giúp ông vỗ lưng mấy cái, rồi nói

với Phương Xương Minh: “Nếu đã đến r ồi thì cùng ng ồi xuống ăn một chút đã, đừng chỉ uống rượu không hại thận lắm”.

“Nếu đã mời nhiệt tình như vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa nhé”, Phương Xương Thịnh cười ha hả, ng ồi xuống rất tự nhiên.

Gã ng ồi xuống làm H ồTử Hàng càng thêm khó xử.

Vốn cậu ta muốn rời đi, nhưng bây giờ giám đốc đã đến ng ồi đó r ồi, mình có nên đi nữa hay là không?

Cậu ta mà đi thì là không giữ thể diện cho giám đốc.

Nhưng nếu cậu ta không đi, thì mấy lời ban nãy vừa nói phải làm sao? Coi như vừa thả một quả rắm à?

Hoắc Khải nhìn ra sự khó xử của cậu ta nhưng không h ềcó ý hỏi han, may mà cuối cùng Ninh Th ần lại m ềm lòng.

Dù gì mọi người cũng đ ều là làng xóm láng gi ềng với nhau bao nhiêu năm, g ần như là quan hệ cùng lớn

Chương 76: Bạn cùng bàn của Đường Đường

lên từ nhỏ, cho dù lúc nãy H ồTử Hàng có hơi quá

đáng thật, nhưng cũng không thể để cậu ta đứng đến tận lúc kết thúc chứ.

"Tử Hàng, cậu cũng ngồi uống mấy ly với giám đốc Phương đi", Ninh Thần chủ động nói.

"Em dâu, đừng gọi tôi là giám đốc Phương chứ, trước mặt chồng em đây tôi nào dám xưng giám đốc", Phương Xương Thịnh cười ha hả mà nói.

Đây đều là lời xu nịnh nhau, có lẽ sẽ làm Phương Xương Thịnh trông có vẻ không quá để ý đến bản thân mình, nhưng thái độ của gã bây giờ quả thật có hơi hướng về phương diện này.

Tin tức từ cục quy hoạch vừa lọt ra một cái, Phương Xương Thịnh liền phục Hoắc Khải sát đất, nếu bây giờ thân phận đã bị vạch trần như thế rồi thì đương nhiên phải nghĩ cách để làm thân, tốt nhất là kéo được người về làm cho công ty mình.

Đừng thấy dáng vẻ ngốc nghếch ngờ nghệch của Phương Xương Thịnh mà tưởng lầm, thật ra gã tinh như cáo vậy.

Gã biết rằng tuy là mình có mắt nhìn, nhưng vì

nguyên nhân là kiến thức không đủ mà không thể tăng tốc theo kịp bước chân và trào lưu của thời đại.

Nhưng gã ta không tự theo kịp thì có thể tìm người khác làm là được!

Hoắc Khải là người mà gã bội phục nhất trong tất cả những người tài từng gặp.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 77: Cười Đến Cuối Cùng

Được ăn cơm cùng bàn với tổng giám đốc công ty là vinh hạnh của Hồ Tử Hàng, sau này cũng có thêm vốn liếng để khoác loác trước mặt đồng nghiệp.

Nhưng tình huống ngượng ngùng xảy ra trước đó khiến cậu ta khá xấu hổ.

Lễ mễ mãi, cuối cũng cũng ngồi xuống.

Nhưng bây giờ cậu ta yên lặng hơn nhiều so với lúc mới đến.

Đối với những nhân viên nhỏ bé như vậy, bình thường Phương Xương Thịnh cũng ngại để ý. Nhưng đứa trẻ này dù sao cũng có chút quan hệ, là con nhà hàng xóm, láng giềng với Hoắc Khải nên Phương Xương Thịnh rảnh rỗi thì nói vài câu với Hồ Tử Hàng cũng không sao.

Ví dụ: công việc thế nào, có vấn đề gì cần gã ta giúp đỡ hay không.

Hồ Tử Hàng được quan tâm đến phát hoảng, liên tục lắc đầu, tỏ vẻ mình ở công ty không có vấn đề gì.

Phương Xương Thịnh còn cho rằng vốn dĩ tính cách của cậu ta là như thế, cười ha ha nói: "Xem ra cậu sống khá hướng nội, như thế không ổn. Làm nghề như chúng ta, phải nói to, rõ ràng, khiến cho người khác cảm thấy tràn đầy khí thế, chứ không thể yểu điệu như mấy cô gái được".

Gương mặt Hồ Tử Hàng đỏ bừng. Cậu ta nào có hướng nội gì đâu, mười phút trước chỉ thiếu nước khiến Ninh Quốc Năng tức đến lật bàn.

Nhưng lời của Phương Xương Thịnh nói, cậu ta nào dám sửa lại, chỉ có thể cúi đầu mà nghe.

Bữa cơm này vốn là món quà cảm ơn của nhà họ Ninh để nhờ đến sự giúp đỡ của Hồ Tử Hàng. Kết quả là tổng giám đốc của công ty bất động sản Xương Thịnh cũng đến rồi, còn cần gì đến sự giúp đỡ của cậu ta nữa.

Chuyện nhà ở, không biết Đặng Tuấn Mai đã nháy mắt với Hoắc Khải bao nhiêu lần, nhiều đến nỗi mắt cũng sắp hỏng luôn rồi thì Hoắc Khải mới xem như hiểu ý, tuỳ tiện hỏi chuyện liên quan đến khu chung

cư đường Hồng Viên.

“Không phải cậu mua nhà hướng Tây Bắc à?”

Phương Xương Thịnh nghỉ ngờ hỏi. Nếu không phải Hoắc Khải nhắc nhở, gã ta cũng không tìm người đến sở quy hoạch xem tình hình, càng không thể nhìn ra trước xu hướng trong tương lai.

Nhưng bây giờ, người nhắc nhở gã lại không mua nhà hướng Tây Bắc.

Hoắc Khải cười, nói: “Chỗ đó cách xa trường học, bố mẹ vợ sợ chúng tôi đưa đón con trẻ không tiện. Còn nhà ở hướng Tây Bắc, sau này mua thêm một căn là được”.

“Vậy cũng được, dù sao dựa vào năng lực của cậu, tiền không phải là vấn đề”, Phương Xương Thịnh cười khà khà, nói: “Nếu không thì cậu đổi sang làm việc ở công ty của tôi, cậu thấy thế nào? Dù trước đây người ta trả cho cậu bao nhiêu thì tôi đều trả gấp đôi, thêm một tháng nghỉ phép có lương, tiền đi du lịch công ty cấp. Ngoài ra, đến lúc tôi phát triển khu vực Tây Bắc, sẽ giữ lại cho cậu một căn biệt thự. Miễn phí toàn bộ

phí xây dựng và trang trí. Thế nào?”

Cả nhà ba người HồKiến Tân choáng váng. Tuy họ không biết trước đây lương của Hoắc Khải là bao nhiêu, nhưng tính ra chỉ khoảng bảy tám ngàn, bây giờ tăng gấp đôi cũng hơn mười ngàn rồi.

Lương cũng chỉ là thứ yếu, chủ yếu là Phương Xương Thịnh còn định tặng anh một căn biệt thự.

Tuy giá nhà phía Tây Bắc cũng không phải quá đắt, nhưng một căn biệt thự thế nào cũng phải có giá mấy triệu.

Khoản thù lao hậu hĩnh như thế khiến người nghe cũng phải đỏ mắt.

Cha con HồKiến Tân trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Một tháng con trai trích hoa hồng được hơn hai mươi ngàn, đã khiến họ cảm thấy rất giỏi rồi. Vậy mà bây giờ, Hoắc Khải chỉ ngồi đó cũng có một căn biệt thự rơi trúng đầu. So sánh thế nào được?

Sự xem trọng của Phương Xương Thịnh đối với Hoắc Khải, không chỉ khiến cả nhà Hoắc Kiến Tân cảm thấy chấn động, mà còn khiến cho Ninh Quốc

Năng và Đặng Tuấn Mai bất ngờ không tưởng nổi.

Những người giàu có giá trị tài sản hơn một tỷ, đối với họ chỉ là nhân vật trong truyền thuyết.

Vậy mà hiện tại, nhân vật đó lại đang ưu ái con rể của nhà họ như thế, chuyện này đúng là giống một giấc mơ.

Nhưng điều khiến mọi người ở trong phòng sửng sốt là Hoắc Khải chỉ cười nhẹ rồi lắc đầu nói: "Chuyện này sợ là không được, công ty bây giờ làm cũng khá ổn nên tôi không muốn nhảy việc".

"Tăng lương gấp ba, hai căn biệt thự, tặng thêm một chiếc Mercedes-Benz S-Class để đi lại" Phương Xương Thịnh lại nâng giá.

Hoắc Khải vẫn lắc đầu. Thứ anh cần không phải là tiền, mà là một bàn đạp.

Công ty bất động sản của Phương Xương Thịnh rõ ràng không có tư cách mà so với nhà họ Cơ. Cho dù gã trả bao nhiêu tiền thì Hoắc Khải cũng sẽ không đi.

Mọi người trong phòng đều im lặng. Hồ Tử Hàng nghe mà loạn cả não.

Gấp ba lần tiền lương, hai căn biệt thự, xe sang cả chục triệu mà cái tên chết tiệt này vẫn không nhận lời.

Thần kinh à!

Dựa vào suy nghĩ hạn hẹp của cậu ta thì chắc chắn không hiểu vì sao Hoắc Khải lại từ chối.

Thực sự thì Phương Xương Thịnh cũng không nghĩ ra. Gã ta tự cho rằng điều kiện mà mình đưa ra đã đủ cao rồi, tính ra cũng sắp đạt mức chục triệu.

Bỏ ra một chục triệu để săn đầu người là một khoản lớn mà gã ta chưa từng bỏ ra, ngay cả gã ta cũng ngạc nhiên với sự hào phóng của mình.

Mà Hoắc Khải từ chối lại càng khiến cho gã thêm kinh ngạc.

Tuy bị từ chối, nhưng Phương Xương Thịnh cũng không tức giận mà còn thêm phần tán thưởng đối với Hoắc Khải.

Người bình thường cho dù học thức ra sao, có năng lực như thế nào, thật ra mục đích đều là vì kiếm được nhiều tiền.

Chỉ có người đạt đến trình độ đủ cao thì mới

không quan tâm nhiều đến tiền bạc nữa. Hoặc có thể nói, chỉ cần họ muốn là có thể dễ dàng kiếm nhiều tiền nên mới thờ ơ với đủ loại ưu đãi của người khác đưa ra.

Vì những điều kiện này là không phải là thứ họ khát vọng nhất.

Trong mắt Phương Xương Thịnh, Hoắc Khải là người như thế.

Cho nên, gã cười lên khà khà, nói: "Được rồi. Vậy tôi không nói nhiều nữa, không thì lại thành nhà giàu mới nổi chỉ biết lấy tiền đè người mất. Nhưng cậu Lý, sau này nếu muốn nhảy việc, nhất định phải nói với tôi đây một tiếng, đến lúc đó chúng ta lại bàn tiếp!"

Gã đã cho mặt mũi như thế, Hoắc Khải cũng phải cho gã lại một chút thể diện: "Được, xin cảm ơn anh Phương trước".

Phương Xương Thịnh ngồi ở đây khoảng mười phút, nghĩ cũng không dài, nhưng đối với phú ông hàng tỉ mà nói thì thời gian này quả thật đã không hề ngắn.

Vì ở gian bên cạnh còn có bạn bè đến ăn cơm, cho nên sau khi uống hai chén rượu thì gã ta đứng dậy chào rồi ra về.

Hoắc Khải và Ninh Thần tiễn gã ra ngoài cửa.

Phương Xương Thịnh lại nhiệt tình kéo tay Hoắc Khải nói chuyện, một lát sau mới rời đi.

Nhìn thân hình quá mức đồ sộ của gã ta, bỗng nhiên Ninh Thần lại cười thành tiếng.

Hoắc Khải quay sang nhìn cô, hỏi: "Em cười gì thế?"

"Nghĩ đến anh ta là phú ông bạc tỷ nên cảm thấy buồn cười thôi", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải bật cười, lắc đầu. Đây có lẽ chính là thái độ của người bình thường đối với những việc không thể tưởng tưởng nổi. Hoặc là cực kỳ sợ hãi, hoặc là vô cùng lạc quan.

Sau khi trở lại phòng của mình, trong phòng vẫn rất yên lặng, ngoài việc thỉnh thoảng có tiếng ăn cơm của Đường Đường, bình luận món ăn ngon hay không ra, những người khác đều không hé môi nói lấy một

lời.

Phương Xương Thịnh đến đây đã tạo nên sự chấn động quá lớn đối với những người này. Cho dù là Hồ Tử Hàng trước đây hay khoe khoang thì bây giờ cũng ngoan như cún ngồi yên lặng trong một góc.

Nhưng ánh mắt của họ thì thỉnh thoảng sẽ liếc về phía Hoắc Khải.

Họ có quá nhiều điều hiếu kỳ muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi.

Cho đến khi nhân viên đem lên vài món ăn thì mới phá vỡ được không gian yên tĩnh này.

Vẻ mặt của HồKiến Tân vô cùng phức tạp nhìn sang Hoắc Khải, sau đó nói với Ninh Quốc Năng: "Anh Ninh, anh tìm được cậu con rể xuất sắc đấy!"

Con trai ông ta chẳng qua chỉ là nhân viên bán hàng cấp thấp của công ty bất động sản Xương Thịnh mà đã được coi là nổi bật nhất trong mấy nhà hàng xóm rồi. Thế mà Hoắc Khải lại còn thân mật như vậy với tổng giám đốc của công ty bất động sản Xương Thịnh, không những thế hôm nay người ta còn đưa ra

cái giá cao ngất trời để mời anh!

Không có năng lực sao có thể được tổng giám đốc xem trọng như vậy?

Hồ Kiến Tân rất muốn hỏi, đây chính là con rể nhà họ Ninh bị hàng xóm chê cười mấy năm nay ư? Bây giờ rốt cuộc là đang làm gì, tại sao bỗng nhiên lại xuất sắc như thế?

Nếu như bình thường, người khác nhắc đến con rể nhà mình, Ninh Quốc Năng luôn tối sầm mặt mà chuyển chủ đề.

Nhưng hôm nay, trên mặt ông lại tràn đầy ý cười, nói: " Cái này có gì mà giỏi, phú ông bạc tỷ cũng không phải nó, nó chỉ quen biết mà thôi. Hơn nữa, vừa rồi tổng giám đốc Phương đưa ra giá cao mời nó về làm mà nó không đồng ý. Tên nhóc thối tha này, từ chối điều kiện tốt như thế, đúng là ngốc chết mài!"

Nghe đến đây sắc mặt của Hồ Kiến Tân lại càng phức tạp. Nếu con rể ông mà gọi là đồ ngốc thì con trai tôi tính là gì? Đồ đần sao?

Nhìn vẻ mặt khác thường của cả nhà ông Hồ, Ninh

Quốc Năng cười tươi như hoa nở.

Sự bực bội trước đó đ`âu đã tiêu tan thành mây khói. Thể diện do Hoắc Khải giành lại được khiến cho ông bố vợ khẩu xà tâm phật này cảm thấy toàn thân như được tiếp thêm sức mạnh.

Nếu không phải bình thường quan hệ với con rể chẳng ra sao thì bây giờ thế nào ông cũng chủ động uống với Hoắc Khải một chén để bày tỏ tình cảm r`ồi.

Hoắc Khải nhạy bén nắm bắt tình hình, thấy Ninh Quốc Năng luôn nhìn v`ề phía này thì chủ động c`ầm ly rượu lên nói: "Bố, con kính bố".

Anh uống một ngụm cạn đến đáy ly, mặt mày rạng rỡ.

L`ần này, cuối cùng Ninh Quốc Năng cũng tình nguyện c`ầm ly rượu lên uống một cách sảng khoái.

Nửa tiếng sau, bữa tiệc cũng kết thúc.

Có thể nói đây là nửa tiếng khó khăn nhất mà cả nhà ông H`ồ đã phải trải qua. Nhất là H`ồ Tử Hàng, chỉ c`ần mỗi l`ần hít thở cũng cảm thấy toàn thân khó chịu.

Lúc bố mẹ nói chuyện với Hoắc Khải đã mang biểu

cảm và ngữ khí kính nể, dù sao con trai cũng làm việc

ở công ty của bạn tốt người ta.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 78: Tin Tức

Hồ Tử Hàng bị mọi người ép buộc, đành nâng ly chúc rượu với Hoắc Khải

Ấm ức quá…

May mà cuối cùng bữa cơm cũng kết thúc, Hồ Tử Hàng viện cớ công ty còn có việc, liền chuồn đi trước.

Trước khi đi, cậu ta còn loáng thoáng nghe thấy bố mẹ mình nói với Hoắc Khải: "Lý Phong à, Tử Hàng cũng coi như là lớn lên cùng với Ninh Thần, nó gọi con bé Ninh Thần một tiếng chị, thì cháu cũng là anh rể của nó. Sau này chuyện trong công ty, cháu phải giúp nó một chút nhé".

Hồ Tử Hàng nghe mà răng nghiến đến sắp nát cả ra, nhưng lại không có cách nào khác.

Thực tế chính là như vậy, cho dù cậu ta có chịu hay không thì vẫn sẽ luôn có người mạnh hơn mình.

Hoắc Khải không hề thoái thác rằng thực ra mình và Phương Xương Thịnh không thân thiết đến thế mà lại lập tức đồng ý ngay.

Dù sao thì chuyện anh có đi nói giúp cho Hồ Tử Hàng thật hay không thì cũng chẳng ai biết, nhưng nếu mà từ chối thì Hồ Kiến Tân có khi lại cảm thấy anh không nể mặt người khác.

Đến lúc đó không chỉ ảnh hưởng xấu đến hình tượng của mình, mà còn ảnh hưởng cả đến quan hệ hàng xóm láng giềng của Ninh Quốc Năng.

Mấy việc hại nhiều hơn lợi, Hoắc Khải tuyệt đối sẽ không làm.

Sau đó, Hồ Kiến Tân và Lý Mỹ Lan gọi một chiếc xe đến, cứ nhất định phải bắt mấy người nhà họ Ninh lên trước.

Ninh Quốc Năng cười ha hả ngồi lên xe, vẫy tay chào tạm biệt Hồ Kiến Tân xong, cửa kính kéo lên rồi mà tiếng cười của ông vẫn không thể ngừng lại được.

Đặng Tuấn Mai ngồi sau vỗ lên ghế đằng trước, nói: "Được rồi đấy, cười mãi thế nhỉ".

"Đấy là bà không thấy vẻ mặt của ông Hồ lúc nãy chứ, hơn nữa, tâm trạng tôi tốt, không được cười à!" Ninh Quốc Năng đáp.

“Nhìn cái vẻ tiểu nhân đắc chí của ông xem”, Đặng Tuấn Mai không bằng lòng mà nói.

Tuy rằng hành vi của Hồ Tử Hàng quả thực làm người ta cảm thấy không vui vẻ gì cho cam, nhưng dù sao cũng là hàng xóm, không cần đến nỗi cười trên nỗi đau của người khác như thế.

“Hiếm khi bố được vui như vậy, cười một chút cũng có lợi cho sức khỏe“ Hoắc Khải nói.

“Dù sao mẹ thấy bố vợ con thế là không được, con trẻ vẫn còn ở đây này, không biết làm gương gì cả!”

Đặng Tuấn Mai hừ một tiếng, nói tiếp: “Hôm nay may mà có Lý Phong ở đây, nếu không mẹ xem ông ấy có còn cười nổi nữa không!”

Ninh Quốc Năng không phản bác lại, ông có thể cười đến cuối cùng hoàn toàn là nhờ vào con rể giỏi giang, nếu không có khi về nhà uất đến nỗi hất tung bàn ghế ấy chứ.

Nhưng ông nghĩ đến việc lúc trên bàn ăn còn nạt nộ Hoắc Khải mấy lần, bây giờ nhớ lại, đột nhiên cảm thấy có chút không tự nhiên.

Bảo ông xin lỗi Hoắc Khải là chuyện không thể nào, dù gì cũng là bố vợ, sao có thể cúi đầu trước con rể chứ.

Cùng lắm… cùng lắm thì sau này thái độ của ông đối với anh tốt một chút là được.

Có lẽ là vì sự việc Phương Xương Thịnh ban nãy, nên việc đầu tiên mà Đặng Tuấn Mai làm khi về đến nhà là đi mua các loại đĩa hoa quả cần cho tiệc đứng chủ đề trái cây theo Hoắc Khải đã nói.

Hoắc Khải thì viết tay chỉ tiết nội dung của hoạt động bốc thăm trúng thưởng lên mấy tấm gỗ mà Ninh Quốc Năng vừa tìm ra.

Chỉ có điều cụ thể thực hiện như thế nào vẫn còn phải đợi anh làm xong công tác quảng cáo tuyên truyền mới được.

Theo ý tưởng của Hoắc Khải, chia sẻ bài đăng trên Wechat, lợi dụng các mối quan hệ xã hội của nhau để phát tán tin tức là phương pháp hữu hiệu và nhanh gọn nhất. Mỗi 5 lượt thích cho một bài chia sẻ sẽ nhận được một cơ hội bốc thăm trúng thưởng, mỗi 10

lượt thích là nhận được hai cơ hội, cứ vậy nhân lên.

Dù sao thì không cần biết mỗi người có bao nhiêu cơ hội bốc thăm, đến cuối cùng mỗi ngày cũng chỉ có một người may mắn mà thôi.

Cách này không cần tốn quá nhiều chỉ phí mà cũng có thể đạt được hiệu quả không tệ.

Ngoài ra, Hoắc Khải còn tìm đến mấy người địa phương có chút danh tiếng trên diễn đàn để chia sẻ bài đăng quảng cáo.

Anh tin rằng, chẳng cần đến mấy ngày, chắc chắn sẽ có thu hoạch tốt.

Hoắc Khải làm xong mấy thứ này thì trời cũng đã nhá nhem tối.

Nhà Hoắc Khải nghĩ đến việc ngày hôm sau Đường Đường còn phải đi học, lúc này mới rời cửa hàng hoa quả để đi về.

Hoắc Khải rất hài lòng với thu hoạch ngày hôm nay.

Những cái khác không quan trọng, quan trọng nhất là quan hệ của anh với Ninh Quốc Năng và Đặng

Tuấn Mai đã ấm dần lên.

Lúc ra về, tuy rằng Ninh Quốc Năng không hề nhiệt tình chào hỏi, nhưng dưới sự lôi kéo của Đặng Tuấn Mai, ông cũng miễn cưỡng nói một câu trên đường chú ý an toàn.

Một câu dặn dò đơn giản, nhưng dường như lại đang ám chỉ mối quan hệ của Hoắc Khải với gia đình này lại vừa bước lên một tầm cao mới.

Đối với việc thái độ của bố mẹ dần dần tốt lên, Ninh Thần rất vui mừng.

Cô là con gái, cũng là người vợ, đương nhiên là hy vọng những người thân thiết nhất với mình có thể hòa thuận vui vẻ.

Biểu hiện của Hoắc Khải không hề làm cô thất vọng.

Thời gian cứ thế trôi, lại ba ngày nữa trôi qua. Buổi tối thứ tư khi Hoắc Khải vừa tan làm về, Đường Đường liên chạy đến ôm lấy anh.

Cô bé cúi gằm mặt, giọng rất không vui: “Bố ơi, hôm qua với hôm nay Văn Văn đều không đi học”.

“Ồ? Bạn ấy bị ốm à?” Hoắc Khải hỏi.

Ninh Thần đang ngồi trước máy tính nghe vậy, buông con chuột ra rồi nói: “Nghe nói là vì đang vướng kiện tụng, không có ai đưa đón đứa nhỏ, cho nên xin nghỉ mấy ngày”.

“Kiện tụng?” Hoắc Khải có chút ngạc nhiên, tính cách của Cố Phi Dương không phải là kiểu thích làm người khác bị tổn thương, lẽ nào là bị người khác bắt nạt rồi?

Điều này thì có khả năng xảy ra, bởi vì vốn tính của cô ấy đã yếu mềm, gặp chuyện đều là có thể không chấp thì sẽ không chấp, có một số người lại cứ thích bắt nạt những người có tính cách như vậy.

Ninh Thần thở dài, đáp: “Đường Đường cứ nhất quyết phải lôi kéo em đến nhà Văn Văn hỏi thăm cho bằng được, hai mẹ con nhà đó lại không ở nhà, đi hỏi hàng xóm thì mới biết, hình như ông bà nội nhà đó đến đòi quyền lợi của mình đối với căn nhà đấy, hơn nữa còn là không thèm chào hỏi gì mà đi nộp đơn kiện thẳng lên trên luôn”.

“Bố ơi, có phải Văn Văn mất chỗ ở rồi không ạ?”, Đường Đường kéo cánh tay anh, mặt đầy lo lắng hỏi.

“Bố cũng không biết nữa”, Hoắc Khải đáp.

Căn nhà đó của Cố Phi Dương không biết là thuộc quyền sở hữu cá nhân của cô ấy hay là thuộc về tài sản chung trong hôn nhân.

Nếu là tài sản chung thì trước khi người chồng gặp tai nạn mà không để lại di chúc thì ông bà nội sẽ có quyền lợi được thừa kế di sản dựa vào vị trí thừa kế số một.

Người bình thường đều không có thói quen lập di chúc, thường cảm thấy mấy thứ này lúc nào chết đi thì cứ để vợ con thừa kế là được rồi.

Bọn họ vẫn luôn bỏ qua mất một điều, là bố mẹ mình thực ra cũng là một trong những người thừa kế.

Nếu Cố Phi Dương chỉ có một căn phòng tài sản chung thế thôi, thì cùng lắm cô ấy chỉ được hưởng khoảng 86% của căn nhà mà thôi, đấy còn là đã tính thêm phần của Nhạc Văn Văn rồi.

16-17% còn lại của căn nhà thuộc quyền sở hữu

của bố mẹ chồng.

Hoắc Khải khẽ lắc đầu, cảm thán thay cho số phận hai mẹ con nhà này.

Còn trẻ như thế mà đã mất chồng, vậy là đã rất đáng thương rồi, giờ lại gặp phải ông bà nội đến tranh căn nhà, đúng là xui tận mạng.

Hoắc Khải ngồi xổm xuống, xoa đầu Đường Đường, nói: "Yên tâm đi, có khi ngày mai con đi học lại thấy Văn Văn đến lớp rồi cũng nên".

"Thật sao ạ? Nhưng có mấy bà nói nhà họ có khi không còn cơm mà ăn nữa, tội nghiệp quá đi mất", Đường Đường buồn ra mặt, nói.

Hoắc Khải hơi khựng lại, mắt nhìn sang Ninh Thần.

Ninh Thần bất lực nói: "Đấy là mấy người hàng xóm nói thế, còn cụ thể như thế nào em cũng không biết rõ".

Với tư cách là phụ huynh bạn học của con gái, cô có thể chủ động đến hỏi thăm mấy câu đã là tốt bụng lắm rồi, nếu mà là người khác có khi còn chẳng thèm quan tâm mấy việc như vậy.

Nhà mình còn gà bay chó chạy ra đấy, làm gì có thời gian mà quan tâm người khác như thế nào.

Thực ra Ninh Thần cũng không muốn nói mấy chuyện này lắm, dù sao đây cũng là chuyện riêng nhà người ta, hỏi nhiều mình cũng ngại.

Cô lại quay sang, nói: "Đúng rồi, bác sĩ tâm lý mà anh nói lần trước đã hẹn với mình vào cuối tuần này, đến lúc đó đưa Đường Đường và bố mẹ đi chơi trước đã, rồi em với anh cùng đi".

"Cuối tuần?" Hoắc Khải nhẩm tính lại thời gian, sau đó lại lắc đầu, nói: "Sợ là không được rồi, thứ bảy tuần này Cơ Hương Ngưng với anh phải đi ra tỉnh thành để tham gia đại diện đàm phán thương mại, sớm nhất chắc cũng phải thứ hai hoặc thứ ba mới về được".

"Lâu thế cơ á?" Ninh Thần cố gắng để mình không lộ quá rõ vẻ thất vọng, dù sao đối với đàn ông mà nói thì sự nghiệp vẫn luôn ở vị trí hàng đầu.

Chồng mình lại vừa lên chức trợ lý tổng giám đốc, theo lý mà nói thì nên biểu hiện một chút, với tư cách

một người vợ đạt chuẩn thì không nên làm hòn đá ngáng chân trên con đường sự nghiệp của chồng.

"Thế để em hẹn lại với cô ấy vào lúc khác vậy", Ninh Thần đáp.

Hoắc Khải không phản đối, đối với anh, đi khám bác sĩ tâm lý hay không đều được, sức khỏe của mình thế nào tự anh rõ hơn bác sĩ nhiều.

Mấy chuyện như thế này kéo dài được ngày nào hay ngày nấy.

Đến thứ sáu, mặt của Đường Đường càng buồn hơn, bởi vì cho đến tận hôm nay Văn Văn vẫn chưa đến lớp.

Dưới sự đòi hỏi đầy cố chấp của cô bé, Ninh Thần đành lại đến nhà Cố Phi Dương hỏi thăm lần nữa, lúc này mới biết được cô ấy đã bị phán thua kiện.

Tòa án phán quyết rằng, theo "Luật thừa kế", bố mẹ chồng được thừa kế hợp pháp 16.6% quyền sở hữu căn nhà.

Nếu Cố Phi Dương muốn căn nhà đó, thì bắt buộc phải đắp số tiền chênh 16.6% theo giá thị trường.

Mà theo giá thị trường thì khoảng tiền đó nằm ở khoảng 110,000 tệ.

Nhưng mà, trước đó tất cả tiền của trong nhà đều được đem ra bồi thường cho nạn nhân bị tông xe rồi, cô ấy còn vẫn luôn nuôi dưỡng bốn người già, làm gì tiết kiệm được khoản nào.

Không có tiền, ông bà nội liền thẳng tay gọi người đến ép đuổi cô ấy ra ngoài, nghe nói tình cảnh hôm đó vô cùng hỗn loạn, các thể loại đồ dùng các nhân bị vứt bừa bãi khắp nơi.

Còn cụ thể cô ấy chuyển đi đâu, thì cũng chẳng ai biết.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 79: Đến Thành Phố

Tất cả đều thấy thương xót cho người phụ nữ này,

nhưng chẳng có ai muốn giúp đỡ cô ấy.

Khiến bản thân mình sống ổn định qua ngày thôi

đã chẳng dễ dàng gì rồi.

Hoắc Khải cũng không nghĩ quá nhiều. Với anh, Cố

Phi Dương chỉ là mẹ của bạn cùng lớp với Đường

Đường. Lúc trước anh giúp cô ấy cũng chỉ vì mối quan

hệ đó.

Trong chuyện nhà khác thì Hoắc Khải không có

quyền, cũng không có nghĩa vụ.

Nhưng anh cũng có chút thương xót Nhạc Văn

Văn, từ nhỏ cô bé đã thiếu tình thương của bố nên

tính cách hết sức hướng nội.

Trong lớp, trừ Đường Đường và Phương Minh ra

thì hầu như cô bé không có ai chơi cùng.

Giờ ông bà nội ép mẹ cô bé dọn đi, chắc hẳn cô

bé sẽ tổn thương càng nhiều.

Nhưng nghĩ lại bản thân, mặc dù nhìn thì có vẻ

bình thường, nhưng trên thực tế thì nỗi khổ anh phải chịu cũng chẳng kém gì Cố Phi Dương.

Thậm chí cho đến giờ, Hoắc Khải cũng không biết là kẻ nào đã hại anh, tình hình nhà họ Hoắc cụ thể ra sao anh cũng không rõ.

Gần đây Hoắc Khải có tìm đọc tin tức về nhà họ Hoắc, trông thì có vẻ rất bình thường, cái kẻ đóng giả thân phận của anh chỉ lộ mặt ở khách sạn của tập đoàn Minh Châu một lần duy nhất liền mất hút.

Bên ngoài càng tỏ ra bình tĩnh bao nhiêu thì trong lòng anh lại bất an bấy nhiêu.

Đối phương còn chuẩn bị xong cả thế thân, tức là mưu đồ rất lớn. Một gia tộc nằm ở top 3 trong nước, đủ để người ta có can đảm đi mạo hiểm bằng mọi cách!

Một đêm qua đi, Hoắc Khải ngủ không ngon chút nào. Lúc nằm mơ anh còn mơ thấy cả căn nhà của nhà họ Hoắc bị người ta thiêu đốt.

Sáng hôm sau, lúc tỉnh dậy, đến Ninh Thần cũng thấy sắc mặc anh không tốt, bèn ân cần hỏi: “Anh ngủ

không ngon sao?”

“Cũng được, anh chỉ đang suy nghĩ chuyện đàm phán của Hiệp hội Thương Mại hơi nhiều một chút thôi”, Hoắc Khải đáp.

Áp lực trong lòng không thể kể cho ai, chỉ đành tự mình chịu đựng.

Cũng may tâm lý anh đủ mạnh, nếu là người khác thì chắc đã phát điên từ lâu rồi.

Ninh Thần cũng không hỏi nhiều, cô biết dạo gần đây Hoắc Khải bận rộn vì chuyện công ty, nên chỉ dặn dò: “Công việc rất quan trọng, nhưng cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân mình. Anh đừng quên là gia đình này không chỉ có một mình anh”.

Nhìn Ninh Thần tràn đầy quan tâm, trong lòng Hoắc Khải như chảy một dòng nước ấm.

Cho dù biết bản thân cũng chỉ là hàng giả rơi từ trên trời xuống, nhưng anh cũng cảm nhận được sự ấm áp trong căn nhà này.

Mà đây chính là động lực để anh nỗ lực tiến về phía trước sau khi sống lại.

Đúng tám giờ, chiếc Maybach của Ninh Thần đã xuất hiện trước cửa nhà.

Hai người cùng đến sân bay, cuộc đàm phán Hiệp hội Thương Mại tỉnh tổ chức lúc hai giờ chiều, kéo dài bốn tiếng. Đến sáu giờ tối thì cử hành dạ tiệc.

Sở dĩ lựa chọn thời gian này là vì những người kia rất hy vọng biến Hiệp hội Thương Mại trở nên cao cấp, sang trọng, nên mỗi lần đàm phán đều học tập nước ngoài mà tổ chức dạ tiệc tự chọn gì đó.

Vừa ăn vừa nói chuyện, thỉnh thoảng uống mấy ngụm rượu vang, cả chủ cả khách cùng vui.

Cơ Hương Ngưng mấy ngày nay chắc cũng ngủ không ngon, vành mắt hơi thâm. Trên đường đến sân bay, cô ấy vẫn còn đang bàn kế hoạch chiến lược với Hoắc Khải.

Khi máy bay cất cánh thì liền vội vàng lấy laptop ra chỉnh sửa các chỉ tiết đã bàn luận trên đường.

Hoắc Khải thấy được sự mệt mỏi của cô ấy, liền cầm laptop lên nói: "Cô nghỉ chút đi, để tôi sửa cho. Đừng quên cô là đại biểu của Hiệp hội Thương Mại

đấy. Đến lúc ấy nếu để người ta thấy tinh thần cô không ổn thì sẽ để lại ấn tượng đầu không tốt đâu".

Cơ Hương Ngưng không từ chối. Cô tin tưởng tuyệt đối về năng lực làm việc của Hoắc Khải, liền gật đầu nói: "Vậy phiền anh, tôi nghỉ nửa tiếng là sẽ ổn ngay".

Nói xong, cô ấy chỉnh lại ghế ngồi, dựa vào đó rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hoắc Khải lấy chăn ra rồi nhẹ nhàng đắp cho cô ấy.

Dù là đang ngủ nhưng Cơ Hương Ngưng vẫn chau mày rất chặt, chứng tỏ trong lòng cô phải chịu đựng áp lực rất lớn.

Điều hành văn phòng chi nhánh không hề dễ dàng như trong tưởng tượng. Cơ Xương Minh bây giờ không làm chuyện gì hết, tất cả mọi việc lớn nhỏ đều đổ dồn lên một mình Cơ Hương Ngưng.

Mà cô ấy lại là một người không dễ dàng chịu thua. Bất kể phải gồng gánh bao nhiêu trọng trách thì cũng sẽ dung cảm tiến về phía trước.

Về điểm này, hình mẫu con gái cưng như Ninh Thần thật sự không bằng được cô ấy.

Khẽ vén mấy sợi tóc trên mặt cô ấy ra, Hoắc Khải bắt đầu đánh chữ trên laptop.

Kế hoạch chiến lược của công ty đều do anh và Cơ Hương Ngưng cùng nhau lập nên, có rất nhiều chỉ tiết cần thời gian để suy nghĩ, và có thay đổi tương ứng.

Hai tiếng sau, máy bay hạ cánh. Lúc này, Hoắc Khải mới đóng laptop lại rồi gọi Cơ Hương Ngưng dậy.

Vốn nói là chỉ ngủ nửa tiếng, kết quả vừa mở mắt ra thì máy bay đã hạ cánh rồi. Cơ Hương Ngưng không khỏi oán giận nói: "Sao anh lại không gọi tôi dậy?"

Hoắc Khải cười đáp: "Thấy cô ngủ ngon như vậy nên tôi muốn để cô ngủ thêm chút nữa. Vả lại, chúng ta cũng đã bàn xong kế hoạch rồi, ai mà chả biết đánh máy chứ".

Cơ Hương Ngưng biết Hoắc Khải đang quan tâm mình, cũng không nói gì nhiều mà ánh mắt nhìn Hoắc Khải có chút kỳ quái, như đang tìm hiểu anh lại từ đầu

vậy.

“Sao cô lại nhìn tôi với ánh mắt đó?” Hoắc Khải hỏi.

“Không có gì”. Cơ Hương Ngưng lắc đầu, không giải thích gì.

Hoắc Khải biết chắc là có liên quan đến bí mật trong lòng cô ấy nên cũng không hỏi tiếp nữa.

Ra khỏi sân bay, Hoắc Khải đã thấy Hạ Hoằng Viễn đứng vẫy tay với mình từ xa.

Sau khi đi tới, Cơ Hương Ngưng vừa mừng vừa sợ, bói: “Lại làm phiền phó hội trưởng Hạ tự mình tới đón, tôi áy náy quá”.

“Sao lại nói vậy chứ, tôi đã chọn cô làm đại diện của Hiệp hội Thương Mại mà. Lần đầu tham gia đàm phán thì tôi đón tiếp cô là đúng rồi”, Hạ Hoằng Viễn cười khà khà nói, rồi lại nhìn sang Hoắc Khải và vươn tay ra: “Cậu Lý, đã lâu không gặp, hoa quả của tôi ăn được chứ?”

“Ngon vô cùng” Hoắc Khải mỉm cười đáp: “Mà bán cũng rất chạy nữa”.

Hạ Hoằng Viễn cười lớn. Ông ấy đã chán nghe những lời nịnh nọt tầm thường rồi. Hoắc Khải thì lại

Chương 79: Đến thành phố

khác, không giả tạo, không làm màu, lại khiến cho ông cảm thấy mới mẻ.

"Đi, lên xe, còn lâu mới tới giờ họp, tôi sẽ đưa hai người đến chỗ nghỉ trước" Hạ Hoằng Viễn nói.

Thành phố là địa bàn của Hạ Hoằng Viễn, ông ấy lại là người trọng dụng mình, nên Cơ Hương Ngưng cũng chẳng có ý kiến gì.

Một tiếng sau, chiếc MVP dừng trước cửa một khách sạn năm sao nào đó.

Nơi ở là do Hiệp hội Thương Mại phục trách sắp xếp. Dẫu sao hội viên mỗi năm đều phải nộp một khoản phí là gần hai trăm ngàn, mà đều là những người có mặt mũi nên chút tiền này cũng không thấm vào đâu.

Không biết có phải là cân nhắc đến việc Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng đến từ cùng một công ty hay không mà Hiệp hội Thương Mại đã đặt cho bọn họ

một căn ba phòng ngủ, ở một đêm hết sáu ngàn tám trăm đồng.

"Nếu như hai người thấy không tiện thì có thể thay đổi tạm thời được", Hạ Hoằng Viễn săn sóc nói.

"Không có gì không tiện hết, ra ngoài nên chúng tôi cũng không yêu cầu quá khắt khe gì", Cơ Hương Ngưng chủ động nói.

Cô ấy nghĩ thoáng thì Hoắc Khải dĩ nhiên cũng vậy.

Dù sao ba phòng ngủ độc lập cùng hai phòng vệ sinh riêng lẻ cũng có thể đảm bảo được sự riêng tư của mỗi người rồi.

Sau khi cất hành lý vào phòng, ba người ngồi trên sô pha ở phòng khách trò chuyện một hồi, rồi Hạ Hoằng Viễn lại dẫn bọn họ đi xuống nhà ăn tự chọn ở dưới tầng để ăn cơm.

Không thể không nói, cách tiếp khách của Hạ Hoằng Viễn thật sự rất đáng khen ngợi.

Tất cả đều được sắp xếp thỏa đáng, không gì có thể chê được.

Lúc ăn cơm, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải mới

biết được dạ tiệc và cuộc đàm phán Hiệp hội Thương Mại cũng sẽ đều tổ chức ở khách sạn năm sao này.

Khách sạn này là tài sản dưới danh nghĩa của một thành viên trong Hiệp hội Thương Mại, cũng coi như là chăm sóc người mình, dù sao thì nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà.

Cơm nước trò chuyện xong xuôi thì cũng đã đến thời gian đàm phán. Hạ Hoằng Viễn lúc này mới dẫn hai người đến phòng họp.

Phòng họp ở tầng ba, rộng gần hai trăm mét vuông, có thể chứa được trên trăm người.

Máy chiếu, micro, âm thanh, các dụng cụ cơ bản đều có cả.

Lúc ba người đi vào phòng họp, bên trong đã có không ít người ngồi, bọn họ cũng quay lại nhìn ra.

Có vài người đơn thuần là tò mò, muốn nhìn dáng dấp của thành viên mới ra sao.

Cũng có người mang theo mục đích riêng, vừa nhìn là con ngươi đã láo liên, không biết đang có ý định gì.

Có người thì trực tiếp lộ vẻ khinh thường, văn phòng chỉ nhánh của nhà họ Cơ cũng không dọa được tất cả mọi người.

Văn phòng chỉ nhánh thì cũng chỉ là văn phòng chỉ nhánh mà thôi, giống như học trò không thể đại diện cho thầy, thần tử không thể đại diện cho vua vậy.

Già trẻ gái trai, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn sang, Cơ Hương Ngưng rất áp lực.

Cũng may có Hoắc Khải bên cạnh. Thấy cảnh này, Hoắc Khải không khỏi cười nói: "Xem ra Hiệp hội Thương Mại đông thật nhỉ. Nhiều người như vậy, có cảm giác như đang đi thảm đỏ ấy".

Lời của anh đưa tới mấy tiếng cười thiện ý, cũng giống như cái van xì cảm xúc ra, khiến áp lực trong lòng Cơ Hương Ngưng giảm di rất nhiều.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 80: Gây Khó Dễ

“Những ngôi sao đi thảm đỏ kia không bằng được chúng ta đâu. Người có thể tiến vào đây đều là người có tài thực sự đó”, Hạ Hoằng Viễn cười khà khà nói.

Hạ Hoằng Viễn dẫn hai người đến trước bàn họp rồi chỉ vào hai cái ghế, nói: “Hai người ngồi đi”

Cơ Hương Ngưng cùng Hoắc Khải nghe lời đi qua.

Cả hai vừa mới ngồi xuống thì đã có người gõ gõ micro, nói: “Hội trưởng Hạ, có hai đại biểu Hiệp hội Thương Mại mới gia nhập hả?”

Nói chuyện là một người đàn ông trung niên mặc áo da, buộc tóc đuôi ngựa, nhìn rất phong trần. Gã đeo kính râm màu đen, chỉ nhìn Hạ Hoằng Viễn chứ không có ý định nói chuyện với Cơ Hương Ngưng.

Lúc nhìn thấy người này, Hạ Hoằng Viễn khẽ nhíu mày, nói: “Đại biểu Hiệp hội Thương Mại chỉ có một, nhưng cậu Lý là người mà tôi…”

“Nếu chỉ có một, thì sao hai người lại được ngồi? Nếu có một người là thư ký thì phiền đứng dậy đi ra

ngoài hoặc là vào ngồi ở ghế sát bên tường".

Giọng của người này không gắt gỏng, nhưng mang một cảm giác rất sai khiến. Từ lời nói là có thể thấy được gã rất kiêu ngạo.

Huống hồ việc gã dám cắt đứt lời nói của Hạ Hoằng Viễn chứng tỏ là gã có địa vị không tầm thường.

Hạ Hoằng Viễn nhíu mày, nói: "Cậu Lý là người tôi rất xem trọng, tôi cho là cậu ấy có tư cách ngồi ở đây".

Copy của truyên.one "Hiệp hội Thương Mại không phải của ông, cũng không phải của tôi, mà là của mọi người cùng nhau xây dựng, quy tắc cũng vậy. Nếu ông cảm thấy cậu ta có tư cách thì tôi cũng thấy một người vô danh nào đó có tư cách rồi cho người đó vào đây ngồi nhé? Như vậy thì còn gì là quy tắc nữa?", gã nói.

Sắc mặt Hạ Hoằng Viễn dần dần trầm xuống. Bất kể ông ấy có tính cách tốt cỡ nào, bị người khác không nể mặt thì cũng sẽ tức giận thôi.

Lúc này, Hoắc Khải đột ngột đứng dậy nói: "Vị này

nói rất đúng, quy tắc là quy tắc, cần phải tuân thủ.

Phó hội trưởng Hạ có ý tốt, ông ấy xem trọng tôi đó là vinh hạnh của tôi. Trong lòng tôi, Hiệp hội Thương Mại là một từ chỉ đoàn kết. Nếu vì tôi mà khiến mọi người mất đoàn kết thì tổn thất nhiều hơn lợi ích. Văn phòng chỉ nhánh của nhà họ Cơ tiến vào Hiệp hội Thương Mại cũng tức là chúng tôi được tổ chức này công nhận, mong rằng tình tiết nhỏ này sẽ không ảnh hưởng đến tâm trạng của các vị. Vì thế, tôi muốn xin lỗi các vị"

Nói xong, Hoắc Khải chủ động rời khỏi chỗ ngồi, đi đến hàng ghế bên tường, ngồi cạnh các trợ lý, thư ký khác.

Cách ăn nói của anh có tiến có lùi lại đúng mực, lôi kéo được hảo cảm của rất nhiều người.

Trợ lý, thư ký của mình lúc vào đây, nhìn thấy mấy nhân vật tai to mặt lớn thôi là đã trắng bệch cả mặt ra, còn không biết nói chuyện như thế nào.

Đâu giống người này, vừa nhìn đã biết là người có kinh nghiệm.

Không ít người thậm chí còn có hứng thú với Hoắc Khải hơn cả Cơ Hương Ngưng

Mặc dù Hoắc Khải chủ động rúi lui, cho đối phương bậc thang để đi xuống, cũng coi như bảo vệ thể diện cho Hạ Hoằng Viễn, nhưng bị người ta khiêu khích như vậy, Hạ Hoằng Viễn vẫn rất khó chịu trong lòng. Ông ấy nhìn về phía người đàn ông kia với ánh mắt lạnh lùng.

Nhưng người đó lại không quan tâm, tắt micro của mình lại, như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Ngồi cạnh Hoắc Khải là một người đàn ông cỡ ba

Chương 80: Gây khó dễ

mươi tuổi. Người này dường như có ấn tượng rất tốt với Hoắc Khải, còn chủ động đưa tay ra nói: "Tôi là Trình Lập Phu, không biết anh…"

"Lý Phong", Hoắc Khải bắt tay với anh ta.

Bắt tay xong, Trình Lập Phu nói nhỏ: "Đừng quan tâm, chủ tịch Hoàng ngày xưa từng là dân xã hội, sau này mặc dù đã quay về làm ăn nhưng tính cách vẫn kiêu ngạo như cũ. Người của Hiệp hội Thương Mại

chúng ta có đến chín mươi phần trăm đều bị gã mạt sát, nên không phải cố tình nhắm vào hai người đâu".

"Nói nhiều thế, ngứa mồm à?". Hoàng Nguyên Cửu quay lại lạnh lùng nhìn Trình Lập Phu.

Trình Lập Phu chỉ là một thư ký, nào dám đối đầu với nhân vật mà không thèm coi phó hội trưởng ra gì như gã chứ. Anh ta liền lúng túng cười rồi không nói nữa.

Lúc này, có người gõ gõ bàn họp. Một ông cụ khoảng sáu bảy mươi tuổi ngồi ở vị trí đầu tiên ho khan một tiếng rồi nói: "Thôi, bắt đầu họp đi".

Trình Lập Phu hình như là một người rất lắm mồm, giới thiệu với Hoắc Khải: "Đây là hội trưởng Hiệp hội Thương Mại của chúng ta, Khang Chính Tín, tài sản không phải nhiều nhất nhưng nói về mạng lưới quan hệ thì lại là số một".

Thật ra thì không cần anh ta giới thiệu, Hoắc Khải cũng biết người này là ai.

Nói đúng hơn thì anh đã tìm hiểu rất cặn kẽ về từng thành viên của Hiệp hội Thương Mại, bao gồm

cả Hoàng Nguyên Cửu.

Đây là thói quen cá nhân của anh. Bất kể chuyện mình làm có tồn tại uy hiếp hay không thì anh đều thích tìm hiểu trước về đối phương.

Biết người biết ta có lẽ không thể trăm trận trăm thắng, nhưng ít nhất có thể giúp ta không đến nỗi bị mù mờ khi gặp phiền toái.

Huống chi, hồi Hoắc Khải còn tự mình đi xông xáo thì còn từng làm quen với mấy người trong này cơ.

Nhưng đám người đó sẽ không ngờ được rằng người đàn ông vừa bị Hoàng Nguyên Cửu chèn ép kia lại là người mà bọn họ đã từng chỉ có thể ngưỡng mộ mà nhìn.

Ủy vọng của Khang Chính Tín trong Hiệp hội Thương Mại vẫn rất lớn. Ông ấy vừa cất lời thì đến Hoàng Nguyên Cửu cũng phải điều chỉnh tư thế ngồi.

Nhưng dường như Khang Chính Tín không quá thích nói chuyện. Sau khi nói một câu đơn giản chào mừng thành viên mới và vỗ tay hai cái thì liền im lặng.

Hạ Hoằng Viễn tiếp lấy micro, nói: “Theo quy tắc

cũ, thành viên mới nhập hội thì mọi người cũng phải có sự bày tỏ. Tiếp theo, tôi sẽ nói qua về phạm vi nghiệp vụ của văn phòng chỉ nhánh một chút. Mọi người xem có thể giúp đỡ ở mặt nào thì có thể…"

"Khoan đã!" một giọng nói vang lên cắt đứt lời của Hạ Hoằng Viễn.

Năm lần bảy lượt bị người ta cướp lời, con giun xéo lắm cũng quằn, Hạ Hoằng Viễn sầm mặt nhìn về người lên tiếng, nói: "Chủ tịch Tang, có chuyện gì vậy?"

"Cũng không có gì đặc biệt. Tôi muốn hỏi là, văn phòng chỉ nhánh của nhà họ Cơ này có đủ tư cách để vào Hiệp hội Thương Mại chúng ta không vậy?"

Hoắc Khải nhìn về người đang nói chuyện, ngay lập tức nhận ra.

Tang Thu Dương, chủ tịch hội đồng quản trị của công ti kỹ thuật hóa học Lộ Viễn, xí nghiệp đứng đầu ngành kỹ thuật hóa học toàn tỉnh.

Danh tiếng của người này trong ngành cũng không được tốt, nghe nói là làm ăn gian giối, hay giở thủ đoạn. Lúc giao hàng với những xí nghiệp nhỏ thì

thường xuyên lấy hàng kém chất lượng để thay thế cho hàng đắt tiền. Khi bị phát hiện thì lợi dụng sức ảnh hưởng trong nghề để chèn ép người ta.

Những xí nghiệp nhỏ đó không chịu nổi, hoặc là phá sản, hoặc là phải cắn răng nuốt vào trong bụng.

Sự nghỉ ngờ của hắn làm Cơ Hương Ngưng hơi lo lắng.

Cứ tưởng rằng cuộc họp sẽ rất hòa khí nhẹ nhàng, mọi người nói vài câu khách sáo rồi cô ấy sẽ lên trình bày giản lược về mục tiêu chiến lược phát triển của công ty để lấy được ấn tượng tốt.

Ai ngờ vừa mới đến đã bị Hoàng Nguyên Cửu cùng Tang Thu Dương cùng nhau tấn công.

Hạ Hoằng Viễn trầm giọng nói: "Ý anh là sao, tôi đã tự mình đi khảo sát văn phòng chỉ nhánh của nhà họ Cơ rồi, hoàn toàn đủ tư cách gia nhập Hiệp hội Thương Mại. Anh nghi ngờ văn phòng chỉ nhánh nhà họ Cơ thì tức là đang nghỉ ngờ tôi đấy!"

"Tôi không có ý nghi ngờ phó hội trưởng Hạ", đôi mắt tam giác của Tang Thu Dương quét đi quét lại

trên người Cơ Hương Ngưng, hắn cười nhạt, nói:

"Nhưng tôi nghe nói là tài sản của văn phòng chỉ nhánh nhà họ Cơ một năm trước đã bị tổng bộ tập đoàn rút đi một phần ba, còn bị thu về cả nghiệp vụ quan trọng nhất. Thực lực bị tổn thất nhiều như vậy, không biết phó hội trưởng Hạ có tỏ tường?"

Hạ Hoằng Viễn sửng sốt rồi nhìn sang Cơ Hương Ngưng.

Cơ Hương Ngưng ngẩn ra, sau đó thì ánh mắt trở nên giận dữ.

Cô ấy không tức vì Tang Thu Dương làm khó dễ mà là vì có kẻ dám bán đứng công ty.

Chuyện tài sản bị rút đi một phần ba là do Cơ Xương Minh cùng Cơ Xuyên Hải làm ra.

Bọn họ lấy danh nghĩa tổng bộ để ép buộc làm ra chuyện hại người không lợi mình này, là vì muốn Cơ Hương Ngưng bị hạn chế nhiều hơn. Đến khi Cơ Hương Ngưng bị đuổi thì Cơ Xuyên Hải sẽ nghĩ cách lấy tiền từ tổng bộ về.

Nghiệp vụ nòng cốt cũng vậy.

Những chuyện này đều là thông tin nội bộ, mà thủ

đoạn cũng chẳng quang minh chính đại gì, nên sẽ không có ai chủ động kể với người ngoài.

Đến cả nhân viên công ty cô cũng chỉ có người ở cấp bậc tổng thanh tra mới biết được.

Tang Thu Dương không phải người của văn phòng chỉ nhánh nhà họ Cơ, tại sao hắn lại biết được?

Chỉ có một khả năng, chính là có người đã mật báo cho hắn.

Hơn nữa người này còn nhờ hắn làm khó dễ cô ấy tại đây, nếu mà bãi bỏ được thân phận đại biểu Hiệp hội Thương Mại của Cơ Hương Ngưng là tốt nhất.

Người có thể làm loại chuyện như vậy, trong đầu Cơ Hương Ngưng lập tức nghĩ đến Cơ Xuyên Hải và Cơ Xương Minh.

Bản thân rút khỏi Hiệp hội Thương Mại, lợi nhuận của hai kẻ đó sẽ là nhiều nhất, mà còn có thể nhân cơ hội này mà đẩy ngã cô.

Vừa mới gia nhập Hiệp hội Thương Mại chưa được một tháng đã phải rời đi, thật xấu hổ biết bao, bãi nhiệm vị trí tổng giám đốc cũng rất hợp lý.

Cơ Hương Ngưng nhìn chằm chằm Tang Thu Dương, đanh giọng hỏi: “Chủ tịch Tang, tôi rất muốn biết, là ai đã nói cho anh chuyện này đấy?”

Tang Thu Dương cười ha ha, nói: “Cái này không quan trọng, quan trọng là chuyện này có phải thật không đã? Tôi nghĩ tổng giám đốc Cơ sẽ không nói dối ở đây đâu nhỉ?”

Ánh mắt của tất cả mọi người, bao gồm cả Hạ Hoằng Viễn đều tập trung vào Cơ Hương Ngưng. Bọn họ chờ đợi đáp án của vị nữ tổng giám đốc xinh đẹp trẻ tuổi này.

Phải, hay là không phải.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 81: Tội Phỉ Báng

Hạ Hoằng Viễn cũng đang đợi câu trả lời. Cơ Hương Ngưng là đại diện công ty của mình tại Hiệp hội Thương mại tỉnh do đích thân ông ấy chỉ định, nếu thực sự có sai sót gì trong quá trình kiểm định tài sản thì ông ấy cũng phải chịu trách nhiệm.

Tuy rằng Hiệp hội Thương mại chỉ là tổ chức tư nhân, cũng không đến độ truy cứu trách nhiệm hình sự, nhưng uy tín cá nhân của ông ấy sẽ phải chịu một đòn đả kích nặng nề.

Trái tim Cơ Hương Ngưng đập rất nhanh, cô biết rất rõ, mình đang phải đối mặt với cửa ải đầu tiên sau khi gia nhập Hiệp hội Thương mại.

Nếu không qua được thì tất cả cố gắng lúc trước, bao gồm cả phương án phát triển mà mình thức đêm thức hôm mấy ngày hôm nay để chuẩn bị cũng sẽ biến thành bong bóng xà phòng dưới ánh mặt trời.

Nhưng cô không biết nên trả lời thế nào. Rõ ràng Tang Thu Dương nhận được thông tin do người trong

công ty cung cấp, cho dù mình nói dối, cũng rất khó đối phó với hắn ta.

Mà không nói dối thì dường như kết cục đã được định đoạt.

Nhìn Cơ Hương Ngưng duy trì thái độ im lặng, sắc mặt Hạ Hoằng Viễn cũng trầm xuống, đồng thời cũng thoáng thấy thất vọng.

Ông ấy chỉ định Cơ Hương Ngưng làm đại diện tại Hiệp hội Thương mại, nguyên nhân quan trọng nhất là lời nhắc nhở của Hoắc Khải. Trong mười mấy hai mươi năm tới, dòng chính của nhà họ Cơ rất có khả năng bị nhánh phụ thế chỗ, mà Cơ Hương Ngưng chính là một trong số những nhân tài xuất sắc nhất của nhánh phụ.

Thế nhưng bây giờ, thực tế chứng minh, ông nghĩ sai rồi.

Có lẽ dòng chính của nhà họ Cơ sớm muộn gì cũng bị nhánh phụ thay thế, nhưng Cơ Hương Ngưng không phải người để ông đặt kỳ vọng.

Trong phòng họp, ông chủ các doanh nghiệp đủ mọi ngành nghềtrong tỉnh bàn tán xôn xao. Họ vốn đã

ôm thái độ nghi hoặc nhất định với tổng giám đốc trẻ trung xinh đẹp này, bây giờ lại càng thêm nghỉ hoặc.

Rất nhi`ều người còn liếc v`ê phía Hạ Hoằng Viễn, cực kỳ nghỉ ngờ phải chăng ông phó hội trưởng và cô gái này có quan hệ gì không tiện nói cho người khác biết.

“Tổng giám đốc Cơ, tại sao cô không nói gì? lm lặng là vàng, câu này không sai, nhưng im lặng cũng đ`ồng nghĩa với thừa nhận, cô cảm thấy, chúng tôi nên lựa chọn cách giải thích nào đây?”, Tang Thu Dương cười khà khà.

Cơ Hương Ngưng siết chặt nắm đấm, cô biết rằng cho dù không nói gì cũng vẫn khó lòng vượt qua cửa ải này.

Cô hé miệng, đang định biện hộ đôi câu thì một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh.

Hơi thở quen thuộc khiến cô quay đ`ầu nhìn lại, thấy vóc dáng thẳng tắp của Hoắc Khải.

Khoảnh khắc ấy, trái tim Cơ Hương Ngưng đột nhiên trấn tĩnh hẳn.

Hơi thở phảng phất trên người Hoắc Khải khiến cô yên tâm, dường như không chuyện gì có thể trở thành chướng ngại ngăn cản anh.

"Giám đốc Tang nói không sai, tài sản của công ty con nhà họ Cơ cùng ngành nghề nòng cốt đã bị tổng bộ của tập đoàn thu hồi lại vào một năm trước" Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng sững sờ, Hạ Hoằng Viễn cũng rất kinh ngạc, họ tưởng rằng Hoắc Khải sẽ nghĩ cách để biện hộ hoặc che giấu, nhưng không ai ngờ rằng anh sẽ thừa nhận một cách thẳng thắn đến thế.

Cơ Hương Ngưng vô thức muốn lên tiếng, nhưng rồi gắng gượng kiềm chế được xúc động trong lòng. Bởi vì cô biết, Hoắc Khải sẽ không vô duyên vô cớ đi thừa nhận mấy chuyện này.

Bây giờ dù cô nói gì hay làm gì cũng không thể nào tốt hơn anh được, tại sao không im lặng và ngoan ngoãn nhìn xem anh sẽ xoay chuyển Càn Khôn như thế nào?

Không sai, trong lòng Cơ Hương Ngưng, Hoắc

Khải là từ thay thế cho "kỳ tích"

Mấy khó khăn khiến từng khiến cô tuyệt vọng đều có chuyển biến nhờ người đàn ông này, bây giờ chỉ có thể gửi gắm hi vọng lên người anh thêm lần nữa.

Tuy rằng Tang Thu Dương thấy bất ngờ, nhưng cũng không để tâm lắm, chỉ cười khà khà: "Không ngờ một trợ lý như cậu còn thẳng thắn hơn cả tổng giám đốc, khá lắm, khá lắm!"

"Tổng giám đốc Cơ, chuyện này, cô phải…" giọng nói của Hạ Hoằng Viễn vang lên.

Cơ Hương Ngưng ngoái lại nhìn, thấy sắc mặt của ông vua hoa quả này rất khó coi.

Hoắc Khải chủ động thừa nhận đã bít chặt mọi đường lui, không cần nghi ngờ gì thêm, cho dù Hạ Hoằng Viễn muốn sử dụng uy danh của phó hội trưởng để giúp anh cũng không còn khả năng nữa.

"Phó hội trưởng Hạ, tôi vẫn chưa nói hết mà!"

Hoắc Khải ngắt lời Hạ Hoằng Viễn.

Trước đó Hạ Hoằng Viễn bị Hoàng Nguyên Cửu và Tang Thu Dương ngắt lời, ông ấy tỏ ra rất khó chịu.

Mà bây giờ Hoắc Khải cũng làm y hệt, nhưng ông ấy không quá phẫn nộ.

Nhìn chằm chằm vào chàng trai mình cực kỳ coi trọng, Hạ Hoằng Viễn dành cho anh mức độ nhẫn nhịn cao nhất, ông trầm giọng đáp: "Cậu nói đi!"

Hoắc Khải hướng mặt về phía Khang Chính Tín và Hạ Hoằng Viễn, đanh giọng nói: "Các vị đều là nhân vật hàng đầu trong nhiều ngành nghề, công việc làm ăn phát đạt, ắt hẳn không thể chỉ có một công ty dưới trướng".

Tang Thu Dương nở nụ cười quái gở: "Đủ rồi đấy, cậu tưởng rằng bây giờ nịnh nọt chúng tôi còn có tác dụng à? Ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc rồi cuốn gói đi!"

Hoắc Khải thẳng thừng ngó lơ người đàn ông này mà nói tiếp: "Chắc hẳn mọi người đều hiểu một đạo lý thế này, tại sao tổng công ty làm việc rất tốt, mà vẫn phải mở thêm các công ty con hay chi nhánh?

Nguyên nhân đơn giản thôi, nếu chỉ là một sinh vật đơn bào đơn giản, vậy thì tư tưởng vô cùng đơn giản, chỉ cần làm tốt một việc duy nhất là được. Nhưng nếu

sở hữu cơ thể phức tạp như con người, vậy thì chỉ làm tốt đúng một việc là không đủ. Cho nên, tổng công ty tương đương với bộ não của con người. Chúng ta mở thêm các công ty con, tương ứng với tứ chỉ và nội tạng. Mỗi một phần tứ chỉ và cơ quan nội tạng phải được bộ não điều hành hoàn hảo mới con người mới sống tốt hơn được. Cho nên, rất nhiều người sẽ chạy bộ để rèn luyện cơ bắp ở đùi, có người sẽ nâng tạ để rèn luyện cơ bắp ở cánh tay. Còn chúng ta làm kinh doanh, tất nhiên cũng mong có thể dùng công ty con để phát triển đa dạng phong phú hơn. Vì thế, không cần biết công ty con tạo ra được thành tích tốt đến đâu, suy cho cùng cũng để phục vụ cho lợi ích của tổng công ty.

Hoắc Khải thoáng ngừng lại rồi nói tiếp: "Sở dĩ tài sản và ngành nghề nòng cốt của công ty con nhà họ Cơ chúng tôi bị tập đoàn thu hồi là vì thành tích quá tốt, đã vượt qua mức độ phát triển của một công ty con thông thường. Trong tình huống này, tổng giám đốc Cơ chủ động dịch chuyển phần tài sản ưu việt

này tới tổng công ty, để các nhân viên chuyên nghiệp hợp tiến hành quy hoạch phát triển ở quy mô cao hơn. Công ty con như chúng tôi sẽ tiếp tục khai thác lợi nhuận tại các lĩnh vực khác theo kế hoạch phát triển chiến lược. Tôi chỉ là một trợ lý, có lẽ không quá hiểu nhiều điều ở quy mô cao cấp, nhưng tôi muốn hỏi, phải chăng lợi nhuận của công ty con chuyển dịch lợi ích sang tổng công ty chứng tỏ công ty con không xuất sắc? Hình như lô-gíc này không hợp lý lắm thì phải!"

Lời nói của Hoắc Khải rất rõ ràng, lô-gíc cũng mạch lạc, khiến người ta vừa nghe đã hiểu ngay. Không ít người nghe xong phải gật đầu. Bản thân công ty con được sáng lập ra để tổng bộ phát triển tốt hơn, khi lợi ích đủ nhiều, phải trả lại công ty mẹ là rất bình thường.

Trong số mọi người có mặt ở đó, không ít người cũng làm như vậy.

Hạ Hoằng Viễn nghe xong, hai mắt sáng ngời, nhưng ngay khi ông định lên tiếng thì Tang Thu

Dương đập bàn đứng dậy, quát ầm lên: "Nói nhăng nói cuội! Rõ ràng các người phải cống nộp tài sản khiến thực lực suy kiệt, vậy mà còn lớn lối nói đây là kết quả do tổng bộ điều hành!"

Lần này cuối cùng Hoắc Khải cũng nhìn về phía Tang Thu Dương, giọng điệu vẫn giữ được vẻ bình tĩnh và trấn định: "Tổng giám đốc Tang, tôi rất tôn trọng anh, nhưng tôi muốn hỏi anh một vấn đề. Công ty con nhà họ Cơ không phải công ty niêm yết trên thị trường cổ phiếu, không cần công khai bất kỳ báo cáo hằng năm hay hằng quý với công chúng. Tất cả mọi tư liệu liên quan tới tài sản, thu nhập, lợi nhuận, vân vân đều thuộc về bí mật thương mại của công ty. Nếu anh hiểu rất rõ về những tư liệu này, phải chăng đã vi phạm các quy định thương mại có liên quan? Nói nghiêm trọng hơn, phải chăng đã đụng chạm tới luật thương mại?"

Trong xã hội được duy trì trật tự bằng pháp luật, mức độ kính nể pháp luật của người dân ngày một tăng cao.

Tang Thu Dương có thể không nể mặt Hạ Hoằng

Viễn, nhưng không dám vơ thứ tội danh này lên đầu mình, Tang Thu Dương tức tối nói: "Làm sao tôi có thể đụng chạm tới luật thương mại được chứ, cậu chớ nói lung tung!"

"Thế thì làm sao anh dám khẳng định, tôi đang nói lung tung? Chỉ căn cứ vào lời nói từ người bạn của mình à? Vậy thì, có thể mời người bạn của anh ra đây đối chất với chúng tôi không?" Hoắc Khải hỏi.

"Cậu, người ta…, Tang Thu Dương lúng ba lúng túng, làm sao hắn ta có thể mời người đã báo cáo bí mật này ra chứ, thế chẳng phải đắc tội người ta hay Sao.

Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Nếu không thể đối chất tại chỗ, chỉ vì một câu nói từ miệng của anh đã khiến người ta nhận định thực lực của công ty con nhà họ Cơ suy kiệt, vậy thì, phải chăng chúng tôi có thể nhờ bộ phận pháp lý của công ty tiến hành khởi kiện anh vềtội phỉ báng? Bởi vì hành vi của anh rất có khả năng khiến công ty chúng tôi mất đi nguồn lợi quan trọng từ Hiệp hội Thương mại tỉnh, gây ra tổn thất lợi

ích không thể đong đếm cho công ty. Theo điều 221 và 231 của bộ luật hình sự, một khi chúng tôi thắng kiện, anh có khả năng phải đối mặt với mức án tù hoặc cải tạo có giam giữ dưới hai năm, đồng thời phải nộp phạt. Tất nhiên, nếu ở đây có ai tin lời tổng giám đốc Tang, bằng lòng gánh chịu nguy cơ bị khởi kiện cùng anh ấy, cũng được thôi".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 82: Xoay Chuyển Càn Khôn

Sắc mặt Tang Thu Dương rất khó coi. Hắn ta không quá hiểu về luật pháp, cũng không biết Hoắc Khải đang nói thật hay nói dối.

Nhưng nhìn biểu cảm của người đàn ông này, không giống như đang hù dọa người ta.

Về việc tội phỉ báng có thể khởi kiện được hay không, làm sao hắn ta biết được.

Rất nhiều người vốn muốn hùa theo Tang Thu Dương để kiếm chuyện vui, bây giờ cũng ngoan như cún.

Vừa nhìn dáng vẻ của Tang Thu Dương là biết người tiết lộ bí mật có thân phận không bình thường, vừa không thể làm chứng giúp hắn ta, vừa không thể giải vây cho hắn ta.

Lúc này mà còn hùa theo hắn ta, chẳng phải đang tự rước khổ vào người à.

Cả phòng họp im lặng đến chết chóc, chỉ có giọng nói của Hoắc Khải vẫn dõng dạc như trước: "Nếu tổng

giám đốc Tang đã không còn ý kiến gì khác, vậy thì phải chăng tôi có thể nhận định, đây chỉ là phán đoán sai lầm? Công ty con của nhà họ Cơ là một công ty có thực lực, cũng rất xuất sắc, chuyển dịch tài sản không hề mang tới bất kỳ tổn hại nào cho chúng tôi. Ngược lại, chúng tôi có thể phát triển các ngành nghề khác với thái độ chuyên tâm hơn và nhiều tỉnh lực hơn. Đây là kế hoạch phát triển chiến lược mà tổng giám đốc Cơ đã chuẩn bị suốt mấy ngày nay, tiết lộ một phần thông tin cơ mật của công ty. Nhưng trước đó cũng nói rồi, Hiệp hội Thương mại đồng nghĩa với đoàn kết. Nếu mọi người đã phải chiếu ứng lẫn nhau, vậy thì để mọi người nhìn thấy tiền đồ tương lai của chúng tôi cũng không phải không thể"

Nói xong, Hoắc Khải lấy văn kiện đã chuẩn bị sẵn trong túi xách, đặt từng phần trước mặt các tổng giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị.

Nhìn Hoắc Khải bận rộn phát văn kiện rồi nhìn bầu không khí im lặng trong phòng họp, hai mắt Cơ Hương Ngưng sáng lên.

Sự việc mà đến bản thân cô cũng không biết phải nói thế nào, anh chỉ dùng vài câu đơn giản đã thay đổi được kết quả, đây là việc mà con người có thể làm được ư?

Khi đi ngang qua Tang Thu Dương, Hoắc Khải bỏ qua người này.

Tất cả mọi người đều được phát văn kiện, riêng sai lầm? Công ty con của nhà họ Cơ là một công ty có thực lực, cũng rất xuất sắc, chuyển dịch tài sản không hề mang tới bất kỳ tổn hại nào cho chúng tôi. Ngược lại, chúng tôi có thể phát triển các ngành nghề khác với thái độ chuyên tâm hơn và nhiều tỉnh lực hơn. Đây là kế hoạch phát triển chiến lược mà tổng giám đốc Cơ đã chuẩn bị suốt mấy ngày nay, tiết lộ một phần thông tin cơ mật của công ty. Nhưng trước đó cũng nói rồi, Hiệp hội Thương mại đồng nghĩa với đoàn kết. Nếu mọi người đã phải chiếu ứng lẫn nhau, vậy thì để mọi người nhìn thấy tiền đồ tương lai của chúng tôi cũng không phải không thể".

Nói xong, Hoắc Khải lấy văn kiện đã chuẩn bị sẵn

trong túi xách, đặt từng phần trước mặt các tổng giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị.

Nhìn Hoắc Khải bận rộn phát văn kiện rồi nhìn bầu không khí im lặng trong phòng họp, hai mắt Cơ Hương Ngưng sáng lên.

Sự việc mà đến bản thân cô cũng không biết phải nói thế nào, anh chỉ dùng vài câu đơn giản đã thay đổi được kết quả, đây là việc mà con người có thể làm được ư?

Khi đi ngang qua Tang Thu Dương, Hoắc Khải bỏ qua người này.

Tất cả mọi người đều được phát văn kiện, riêng

hắn ta không có, Tang Thu Dương tức đến mức toàn thân run rẩy.

Khi anh phát văn kiện tới chỗ Hạ Hoằng Viễn, ông vua hoa quả nổi tiếng gần xa này tán thưởng anh với vẻ hài lòng tuyệt đối: “Ban nãy cậu nói rất đúng!”

Ở nơi này, không cần thiết phải khen ngợi quá nhiều, dù sao thì không ai biết rõ những lời Hoắc Khải

nói là thật hay giả.

Nếu thực sự điều tra kỹ càng, chưa chắc đã không tra ra được điều gì bất thường.

Chẳng qua, Hoắc Khải dẫn dắt chủ đề tới phương diện pháp luật, nên không còn mấy ai dám nhẹ dạ xuất đầu lộ diện nữa.

Cho nên, chuyện gì đã qua thì nên cho qua, nói đến chỗ cần ngừng là tốt nhất.

"Cảm ơn phó hội trưởng Hạ!" Hoắc Khải mỉm cười đáp lời.

Phát thêm một phần văn kiện cho Khang Chính Tín, Hoắc Khải gật đầu ra hiệu với hai người có danh tiếng nhất trong Hiệp hội Thương mại rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Hạ Hoằng Viễn vừa lật xem văn kiện vừa thì thầm hỏi Khang Chính Tín: "Ông cảm thấy thế nào?"

Khang Chính Tín cười khà khà đáp: "Người và văn kiện đều rất thú vị, chẳng trách trước đó ông có hứng thú với cậu ta như vậy."

Lời nói của Khang Chính Tín cho thấy hiển nhiên

ông ấy đã tin tưởng phán đoán của Hạ Hoằng Viễn.

Chàng thanh niên Lý Phong này quả đúng là một nhân tài.

Hạ Hoằng Viễn mỉm cười, không nói nhiều thêm, nhưng vẻ đắc ý trên gương mặt cực kỳ rõ rệt.

Có thể khai phá được nhân tài như Hoắc Khải chứng minh con mắt nhìn người của ông ấy rất độc đáo, tất nhiên ông ấy sẽ rất vui.

Đúng lúc này, Cơ Hương Ngưng quay đầu liếc nhìn Hoắc Khải. Cô không nói câu gì để khen ngợi anh, chỉ khẽ gật đầu bày tỏ thái độ tán thưởng của mình.

Hoắc Khải cũng mỉm cười với cô, đồng thời giơ ngón tay cái lên.

Trình Lập Phu ở bên cạnh cũng nhìn Hoắc Khải với vẻ bội phục: "Người anh em, anh giỏi quá đi mất!"

Không ai biết rõ tình hình của công ty con nhà họ Cơ, nhưng một loạt lời nói của Hoắc Khải trấn tĩnh được cả hội trường là điều mà ai cũng thấy.

Không nói đến cách tư duy của anh, chỉ riêng vẻ điềm đạm này đã đủ để người ta phục sát đất rồi.

Hoắc Khải cười cười, biểu cảm vẫn rất khiêm tốn:

“Dùng lý lẽ mà thuyết phục được mọi người cho thấy mọi người đều rất hiểu lý lẽ mà”.

Trình Lập Phu nghe xong mà vui hẳn. Trên thương trường, làm gì có lý lẽ gì đáng nói, chỉ có bản lĩnh của ai lớn hơn, tài sản của ai nhiều hơn, người ấy là người giỏi hơn.

Phàm là người thuyết phục được kẻ khác bằng ngôn ngữ, tương lai chắc chắn sẽ thành công.

Bởi vì ngôn ngữ là “vũ khí” cơ bản nhất trên thương trường, nhưng cũng là thứ có lực sát thương thấp nhất.

Chưa được bao lâu, đám đông xem văn kiện xong, không ít người âm thầm gật đầu.

Phần văn kiện này không nói quá rõ ràng về kế hoạch chiến lược của công ty con nhà họ Cơ, nhưng những thứ cơ bản đều đề cập tới.

Nếu có thể cải tiến thêm một chút, thậm chí có thể cầm đi làm báo cáo phân tích đầu tư mạo hiểm.

Một số kế hoạch được nhắc đến trong đó khiến

nhiều người trong số họ thấy hứng thú lắm.

Nếu công ty con nhà họ Cơ có thể làm tốt tất cả mọi việc trong báo cáo, tiền đồ trong tương lai vô cùng rộng mở.

Chính vì chất lượng của bản báo cáo này quá tốt khiến một số người vốn có thiện chí hoặc đứng ở phe trung lập với công ty con nhà họ Cơ cho rằng những lời Hoắc Khải mới nói là sự thật.

Mà Tang Thu Dương thì nghe phải vài câu nói xằng nói xiên của ai đó rồi chạy ra đối đầu với người ta.

Hạ Hoằng Viễn cũng xem xong văn kiện nên gật gật đầu với Cơ Hương Ngưng, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh: "Cá nhân tôi nhận thấy tiền đồ phát triển của công ty con nhà họ Cơ rất khá, cũng chứng minh được năng lực của tổng giám đốc Cơ. Nếu sự việc ban nãy chỉ là một phen hiểu lầm, vậy thì chúng ta tạm thời bỏ qua, không nhắc đến nữa. Vẫn theo quy định cũ. Để bày tỏ chúc mừng thành viên mới gia nhập, chúng ta tiến hành đầu tư nhất định. Hi vọng Hiệp hội Thương mại có thêm dòng máu mới sẽ cùng nhau lớn

mạnh, càng ngày càng lớn mạnh!”

Tiếng vỗ tay vang lên, không ai đưa ra ý kiến trái chiều nào nữa.

Nhờ đề nghị của Hạ Hoằng Viễn mà không ít tổng giám đốc có phạm vi ngành nghề liên quan tới công ty con nhà họ Cơ chủ động trao đổi phương thức liên lạc với Cơ Hương Ngưng, dự định đợi cơ hội thích hợp sẽ cùng nhau thảo luận về các thương vụ hợp tác của công ty.

Điều này khiến Cơ Hương Ngưng rất phấn khích.

Tại sao Cơ Xương Minh coi trọng chức vụ đại diện công ty tại Hiệp hội Thương mại? Chẳng phải vì khi làm đại diện, có thể liên lạc được với người điều khiển các doanh nghiệp đầu tàu trên nhiều lĩnh vực ư?

Có được nguồn tài nguyên từ Hiệp hội Thương mại, công ty sẽ phát triển nhanh hơn, thoải mái hơn, mà người dẫn dắt mọi thứ cũng có được công lao rất lớn.

Áp lực trong lòng giảm bớt đi, Cơ Hương Ngưng dần dần khôi phục bản lĩnh ngày thường. Cô nói

chuyện với người ta rất đúng mực, không xu nịnh không kiêu ngạo, tiến lùi khéo léo.

Mà vì cô là một người phụ nữ vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, khả năng công tác cũng rất mạnh, hiển nhiên rất được những doanh nhân nam hoan nghênh và chào đón.

Chỉ riêng mình Tang Thu Dương nhìn tất cả mọi thứ với vẻ mặt khó ở, nhất là khi nhìn Hoắc Khải đang giao lưu với nhóm Trình Lập Phu, hắn ta hận đến mức ngứa răng.

Nếu không vì có tên trợ lý này, bây giờ Cơ Hương Ngưng đã bị đuổi ra khỏi phòng họp rồi, đâu còn cơ hội nói chuyện cùng các ông tổng?

Điều khiến Tang Thu Dương càng tức hơn là không chỉ nhiều người ở cấp bậc trợ lý tỏ ra nhiệt tình với Hoắc Khải, mà nhiều ông tổng cũng đích thân bước tới bắt tay trò chuyện cùng anh.

Phong độ ban nãy của Hoắc Khải khiến họ kinh ngạc. Trợ lý và thư ký có mặt ở đó gọi là có mặt cho đủ chỗ, chứ không một ai đủ trình độ để sánh cùng

anh.

Đương nhiên, trước mặt Cơ Hương Ngưng, họ không tiện thẳng thừng lôi kéo anh đi, nhưng trước hết cứ bày tỏ thiện chí rồi làm quen đã, sau này cũng dễ bề liên lạc.

Từng tấm danh thiếp được nhét vào túi áo của Hoắc Khải khiến dàn thư ký trợ lý xung quanh cực kỳ ngưỡng mộ.

Họ cũng biết rằng Hoắc Khải có tư cách để được coi trọng.

Chỉ với biểu hiện ban nãy của anh, không ai trong số họ làm được.

Có thể nói, đây là hành động cứu vớt toàn bộ cục diện!

Sau khoảng ba tiếng rưỡi đồng hồ, cách tiệc tối còn khoảng nửa tiếng, Hạ Hoằng Viễn vỗ vỗ vào micro, ra hiệu cho mọi người giữ im lặng rồi mới nói: "Thời gian gần đến rồi, trên tầng mười sáu đã bố trí sẵn tiệc tối. Nếu còn lời nào chưa nói hết, mọi người có thể tới tiệc tối rồi nói tiếp. Nhưng mà, đừng thấy

tổng giám đốc Cơ của chúng ta trẻ trung xinh đẹp mà bắt nạt người ta trên bàn rượu đấy nhé!"

Câu nói đùa của ông ấy khiến đám đông cười rộ lên.

Trong ba tiếng rưỡi đồng hồ, Cơ Hương Ngưng cũng thành công dùng khả năng của chính mình để đổi lại hảo cảm từ khá nhiều người, có thể coi như bội thu.

Đám đông thu dọn đồ đạc của mình, chuẩn bị rời phòng họp để tham gia yến tiệc.

Đúng vào lúc này, Hoắc Khải đột nhiên cất tiếng: "Xin chờ trong giây lát, công ty của chúng tôi có một thắc mắc!"

Địa vị của Hoắc Khải trong lòng đám đông cũng khá cao, rất nhiều người nể mặt anh mà dừng bước.

Đến cả Khang Chính Tín đã đứng dậy rồi cũng đứng lại mà nhìn sang.

Hạ Hoằng Viễn hỏi: "Cậu Lý, các cậu có câu hỏi gì thế?"

"Trước đó tổng giám đốc Tang cũng nói, đại diện

của Hiệp hội Thương mại cần phải có tư chất và thực lực nhất định, điều này không sai đâu nhỉ?" Hoắc Khải hỏi.

Dù không biết anh định làm gì mà đột nhiên nhắc tới Tang Thu Dương, nhưng Hạ Hoằng Viễn vẫn gật đầu: "Không sai, Hiệp hội Thương mại có yêu cầu nhất định với thành viên của mình".

"Theo tôi được biết, ba năm trước, công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao của tổng giám đốc Tang từng tiếp xúc với bên đầu tư nước ngoài, có liên quan đến việc bị thu mua. Đàm phán đến sau cùng, đột nhiên không có tin tức gì nữa, đúng không nhỉ?" Hoắc Khải hỏi.

Tang Thu Dương hừ một tiếng rồi đáp: "Đây đâu phải bí mật, rất nhiều người biết đấy, rốt cuộc cậu muốn nói gì!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 83: Quân Tử Báo Thù

“Điều tôi muốn nói rất đơn giản thôi. Theo như thông tin mà tôi nhận được, sở dĩ việc thu mua công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao thất bại, không phải vì bên đầu tư nước ngoài rút đi mà không rõ lý do, mà vì mục đích thực sự của họ không phải là thu mua cả công ty. Tiếng tăm của công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao trong ngành, mọi người biết rất rõ, lợi ích của công xưởng về cơ bản đến từ việc bóc lột các doanh nghiệp nhỏ, sức cạnh tranh của bản thân sản phẩm vô cùng kém. Cho nên, công ty đầu tư nước ngoài thu mua để lấy danh tiếng, trên thực tế chỉ mượn cơ hội này để tiếp xúc với vài nhân viên kỹ thuật nòng cốt nhất của công xưởng. Họ bỏ ra một số tiền lớn để lôi kéo mấy nhân viên kỹ thuật này, sau đó bỏ chạy. Mà công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao mất đi nhân viên kỹ thuật trọng tâm rồi nhưng tổng giám đốc Tang không lôi kéo được bất kỳ ai có thể thay thế, hay nói cách khác, anh ta không có dự định bỏ tiền ra mời người khác. Vì vậy nên sản

phẩm hiện tại của công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao đã tụt hậu so với thị trường ba năm rồi".

"Cậu, cậu nói nhăng nói cuội gì thế! Cậu đang phạm phải tội phỉ báng!", mặt mũi Tang Thu Dương xanh lét.

"Có phải tội phỉ báng không, tổng giám đốc Tang và tôi biết rõ lắm nha", sắc mặt Hoắc Khải hoàn toàn bình tĩnh: "Ngành kỹ thuật hóa học mỗi ngày một đổi khác, năm nào cũng đổi mới. Mà ba năm nay, trùng hợp lại là khoảng thời gian ngành kỹ thuật hóa học có bước phát triển nhảy vọt. Sản phẩm của công ty Lộ Dao không theo kịp thời đại, tiếng tăm cũng không tốt, dẫn đến nhiều khách hàng lớn nhỏ trước đó đều quay đầu chuyển sang nơi khác. Báo cáo tài vụ năm ngoái cho thấy lợi nhuận tăng trưởng 10%, nhưng được đánh đổi bằng việc bán đi ít nhất ba công xưởng. Không biết tổng giám đốc Tang còn bao nhiêu công xưởng hóa học có thể bán được? Nếu tôi nhớ không nhầm, hình như nửa cuối năm nay thì khoản vay của công xưởng hóa học cũng đáo hạn. Đến lúc

đó công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao với khoản nợ lên đến 70% sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này như thế nào đây?"

Cùng với lời nói của Hoắc Khải, tất cả mọi người đều nhìn về Tang Thu Dương.

Trên gương mặt có tuổi của một người chẳng mấy khi phát biểu trong cuộc họp thường niên như Khang Chính Tín cũng tỏ ra nghiêm túc hơn vài phần.

"Tổng giám đốc Tang, lời mà cậu Lý vừa nói có phải thật không?", Khang Chính Tín hỏi.

Âm lượng của ông ấy không quá to, nhưng giọng nói rất mạnh mẽ, dù sao Hiệp hội Thương mại này do một tay ông ấy sáng lập nên uy danh cực kỳ cao.

Cho dù là dạng sẵn sàng phun nước bọt phì phì vào mặt người khác khi không vừa ý như Hoàng Nguyên Cửu cũng phải ngoan ngoãn trước mặt ông ấy.

Mặt mũi Tang Thu Dương lúc thì xanh lét, lúc thì tái mét.

Nhân viên kỹ thuật nòng cốt của công xưởng đã

âm thầm bị lôi kéo đi mất trong vụ thu mua ba năm trước. Chuyện này hắn ta vẫn luôn giữ bí mật, cho dù nói với người trong nội bộ cũng chỉ nói rằng đã thành lập phòng nghiên cứu chuyên biệt, để mấy nhân viên kỹ thuật kia tới đó nghiên cứu chuyên sâu.

Tình hình thực tế thế nào, chỉ có Tang Thu Dương biết.

Hắn ta thực sự không biết làm sao Hoắc Khải biết được việc này.

Mà bây giờ đã không phải lúc truy cứu việc Hoắc Khải có phạm tội gián điệp thương mại hay không, vì Khang Chính Tín mở miệng hỏi chứng tỏ ý nghĩa đã khác rồi.

Để có thể sử dụng nguồn tài nguyên của nhau ở mức cao nhất, Hiệp hội Thương mại luôn thu hút những thành viên có khả năng phát triển lớn.

Nếu có một ngày Hiệp hội Thương mại phát hiện ra công ty của bạn "không ổn", đang kéo tụt đà phát triển của mọi người một cách nghiêm trọng, rất có khả năng sẽ đá bạn ra ngoài.

Có lẽ điều này trông rất tàn nhẫn, nhưng thương
trường là vậy, lúc tốt đẹp thì có thể xét tới tình người.
Lúc không còn tốt đẹp nữa thì chỉ như người lạ,
mỉm cười mà lướt qua.
Huống hồ tiếng tăm của công ty kỹ thuật hóa học
Lộ Dao thực sự rất kém, nếu tình hình tài sản của
công ty thực sự tệ hại như những gì Hoắc Khải nói,
cũng là một đả kích với danh tiếng của Hiệp hội
Thương mại.
Đến lúc đó người ta sẽ bảo, gia nhập vào Hiệp hội
Thương mại có tác dụng quái gì đâu, nếu phải phá sản
thì vẫn phá sản như thường?
Thế nên Khang Chính Tín mới chủ động hỏi.
Nếu đây là sự thật, vậy thì không cần nghi ngờ, kết
cục duy nhất chờ đợi Tang Thu Dương chính là bị đá
ra khỏi hiệp hội.
Vậy nên, Tang Thu Dương đang lâm vào tình cảnh
giống hệt Cơ Hương Ngưng lúc trước.
Nên nói dối, hay nên thừa nhận?
Hắn ta do dự, run rẩy, nhưng Hoắc Khải không cho

hắn ta quá nhiều thời gian để im lặng: "Tổng giám đốc Tang cũng từng nói, im lặng là vàng, cũng có thể hiểu là ngầm thừa nhận. Vậy thì vấn đề đặt ra là, chúng tôi nên lựa chọn cách giải thích nào đây?"

Đám đông nhìn Hoắc Khải với vẻ mặt quái gở.

Tang Thu Dương thực sự từng nói câu này, chỉ không ngờ, ba tiếng rưỡi sau, lại bị Hoắc Khải đóng gói nguyên đai nguyên kiện trả về cho chính chủ.

Giống như Cơ Hương Ngưng lúc đó vậy, đám đông cũng nhìn ra được, Hoắc Khải nói không sai.

Biểu hiện của Tang Thu Dương cũng chứng minh tình hình thực tế của công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao rất nguy hiểm.

Nhưng anh chỉ là một trợ lý, nhắm vào một ông tổng như thế, hình như hơi quá giới hạn rồi.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng không muốn ai đứng ra nói đỡ cho Tang Thu Dương vì điều này.

Thư ký vượt quá giới hạn nhắm vào một ông tổng, họ không biết anh được Cơ Hương Ngưng ủy thác, hay là người của công ty con nhà họ Cơ tính tình nóng

nảy, ăn miếng trả miếng.

Nhưng tình hình của Tang Thu Dương còn nghiêm trọng hơn.

Khang Chính Tín cũng nhìn ra được đáp án, không cần Tang Thu Dương trả lời điều gì, ông ấy đã quay đầu nói với một người đàn ông khác: "Phó hội trưởng Trịnh, vềchuyện này, ông theo tôi vào đây một lát!"

Trịnh Hạo Nhiên gật đầu, ông ấy không phải ông chủ của doanh nghiệp sản xuất chế tạo nào, mà là ông chủ của một văn phòng luật sư kinh tế lớn nhất trong tỉnh.

Phần lớn vấn đề về pháp luật và kế toán của hiệp hội tìm đến ông ấy để nhờ giúp đỡ.

Khang Chính Tín mời ông ấy vào trong, nói thẳng ra là để ông ấy đi điều tra tình hình cụ thể của công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao.

Nếu tình hình đúng như lời Hoắc Khải nói, vậy thì không cần nói cũng biết hậu quả.

Mặt mũi Tang Thu Dương càng thêm tái nhợt, hắn ta không còn nghiến răng nghiến lợi với Hoắc Khải mà

nhìn Khang Chính Tín với vẻ khổ sở: "Hội trưởng, chuyện này tôi cũng có nỗi khổ riêng, ông nghe tôi giải thích…"

"Ông có thể nói nỗi khổ riêng với Phó hội trưởng Trịnh. Tôi lớn tuổi rồi, không đủ tinh lực, cần phải nghỉ ngơi". Khang Chính Tín nói rồi đi thẳng về phía trước. Lúc ngang qua người Hoắc Khải, ông dừng lại.

Cơ Hương Ngưng thoáng do dự, nhưng vẫn bước lên một bước, chắn tầm nhìn của Khang Chính Tín hướng về Hoắc Khải.

Ánh mắt rơi xuống người Cơ Hương Ngưng, biểu cảm trên mặt Khang Chính Tín không thay đổi quá nhiều, ông chỉ điểm đạm nói một câu: "Người trẻ tuổi thường hay nóng tính, có thể hiểu được, nhưng đừng quên lời mình nói – Hiệp hội Thương mại, là một nơi cần đoàn kết!"

"Cảm ơn hội trưởng đã chỉ điểm, chúng tôi sẽ ghi nhớ", Cơ Hương Ngưng đáp lại rất lịch sự.

Khang Chính Tín cũng không nói gì thêm, được Hạ Hoằng Viễn đỡ khỏi phòng họp.

Trước khi đi, Hạ Hoằng Viễn ngoái đầu liếc nhìn Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải, ông ấy cười cười rồi mới đi cùng Khang Chính Tín.

Nếu Hạ Hoằng Viễn vẫn còn cười được chứng tỏ sự việc không quá nghiêm trọng.

Những lời Khang Chính Tín vừa nói có lẽ vì thấy đại diện của công ty con nhà họ Cơ vừa mới tới đã đá bay một thành viên có thâm niên thì "chơi trội" quá, ông ấy làm hội trưởng, đáng lý ra cũng nên kiểm lại.

Suy nghĩ của những người khác ít nhiều gì cũng thay đổi. Trước kia họ cảm thấy Cơ Hương Ngưng còn trẻ như vậy chắc phải nương nhờ vào dòng máu nhà họ Cơ mới trèo lên được, là dạng thanh niên dễ bắt nạt.

Bây giờ mới thấy, hai thanh niên này, nhất là cậu thư ký họ Lý, tuyệt đối không phải dạng ăn chay.

Những người vốn có suy nghĩ này, nay đã thu lại khá nhiều.

Dạng người có thù tất báo như vậy tốt nhất đừng dại mà trêu vào, nếu không, rất dễ khầu lửa phỏng tay

mình.

Tất cả mọi người đều biết, việc Tang Thu Dương bị người ta đâm cho một nhát trong vụ thu mua công ty là chuyện cơ mật tuyệt đối.

Người của công ty con nhà họ Cơ biết được cơ mật này, phải chăng họ còn biết nhiều hơn?

Người có thể "thổi phồng" tài sản của mình tới vài tỷ thậm chí vài chục tỷ, có ai sạch sẽ hoàn toàn từ đầu đến chân?

Mức độ kiêng dè của họ dành cho thành viên mới tới này lập tức nâng lên một tầm cao mới.

Có lẽ Cơ Hương Ngưng cũng không biết được, ban đầu cô vốn là con cừu non có thể đặt lên lò nướng bất cứ lúc nào, bây giờ đã biến thành con sói ăn thịt cừu.

Đúng lúc này, Hoàng Nguyên Cửu bước tới bên cạnh Hoắc Khải, gã dừng bước, đưa tay vỗ vỗ cánh tay Hoắc Khải vài cái: "Có năng lực đấy, tôi cũng ngứa mắt với thằng này lâu rồi, sau này nhớ uống với nhau vài ly!"

Ông trùm "tẩy trắng" này sẽ không dễ gì bắt chuyện với ai đâu, đã vậy còn ghét nhất những kẻ thích chơi chiêu trò.

Chỉ trong ba tiếng rưỡi ngắn ngủi mà Hoắc Khải đã đá Tang Thu Dương "ngã ngựa", còn gợi được hứng thú của Hoàng Nguyên Cửu.

Văn kiện kế hoạch phát triển chiến lược kia, Hoàng Nguyên Cửu không xem một từ nào, gã không nghĩ ngợi gì về thứ này.

Mày làm kinh doanh liên quan đếch gì đến ông?

Điều khiến gã hứng thú là sau khi bị Tang Thu Dương đắc tội, không những Hoắc Khải nhẫn nhịn được, mà anh còn có thù báo thù, có oán báo oán.

Cá tính này rất hợp ý gã.

Hoắc Khải cười cười, không hề từ chối, anh gật đầu: "Được!"

Hoàng Nguyên Cửu lại vỗ vỗ vai anh, gật đầu với Cơ Hương Ngưng thay lời chào hỏi rồi rời khỏi phòng họp.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 84: Chung Chăn Gối

Tuy rằng thái độ của vị tổng giám đốc Hoàng này với Hoắc Khải rõ ràng còn nhiệt tình hơn thái độ gã dành cho mình, nhưng Cơ Hương Ngưng không hề cảm thấy bất mãn.

Cô vẫn có thể đứng ở đây hoàn toàn nhờ vào khả năng phát huy của Hoắc Khải, không có người này, cô có thể đóng gói hành lý về nhà được rồi.

Huống hồ, việc Hoắc Khải đánh úp Tang Thu Dương "một đòn chết ngắc" ở cuối buổi hội đàm vừa nằm ngoài dự tính của cô vừa khiến cô phấn khích dị thường.

Đòn tấn công trước đó của Tang Thu Dương khiến Cơ Hương Ngưng tức xì khói, cũng làm cô sợ hết hồn.

Bây giờ nhìn thấy hắn ta rơi vào kết cục này, đương nhiên cô phải vui vẻ rồi.

Người của Hiệp hội Thương mại lục tục rời đi, Tang Thu Dương cũng không nấn ná quá lâu.

Trước khi bỏ đi, hắn ta gườm gườm nhìn Hoắc

Khải, hùng hổ nói: “Mày cứ đợi đấy cho ông!”

Lời hăm dọa làm người ta nghe mà phát ngán này, Hoắc Khải chỉ nghe vào tai trái rồi để nó lọt sang tai phải luôn.

Một ông tổng có tài sản tiền tỷ mà nói được câu hăm dọa không có tí trình độ nào, chẳng khác gì đám du côn đầu đường xó chợ, chẳng trách công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao cứ liên tục lao dốc.

“Chúng ta cũng đi thôi, không thể để tất cả mọi người đợi hai chúng ta được”. Hoắc Khải nói.

“Ừm!“ Cơ Hương Ngưng ngoan ngoãn theo anh rời khỏi phòng họp, trên đường tới tầng mười sáu, cô thực sự không nén nổi chút tò mò trong lòng:

“Chuyện của công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao, làm sao anh biết được thế?”

“Nếu tôi nói tôi nghe tin đồn nhảm, cô có tin không?” Hoắc Khải đáp.

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, qua một lúc sau mới nói: “Nếu anh nghiêm túc trả lời như vậy thì tôi tin”:

Hoắc Khải cười cười, đáp: “Tôi nghiêm túc đấy!”

Trước kia suýt chút nữa Hoắc Khải từng có quan hệ qua lại với công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao về mặt nghiệp vụ, chỉ là khi nghe ngóng thấy chất lượng sản phẩm của công xưởng hóa học này không ra làm sao, anh mới tìm tới công ty khác.

Nhưng tin tức về đối tác hoặc đối thủ cạnh tranh thì Hoắc Khải vẫn luôn quan tâm.

Anh thực sự nghe ngóng tin tức bên lề rằng nhân viên kỹ thuật của công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao bị người ta lôi kéo đi mất, nhưng tin tức nhanh chóng bị phong tỏa, tất cả bài viết bị xóa sạch như chùi.

Khi đó Hoắc Khải đang trên thời kỳ đỉnh cao, không quá chú tâm tới một doanh nghiệp vừa không phải đối tác của mình, vừa không phải đầu tàu trong ngành.

Tận đến hôm nay, anh mới đột nhiên nhớ tới nguồn tin có được từ vài năm trước.

Trong ba tiếng rưỡi đồng hồ của buổi hội đàm, Hoắc Khải cũng lên mạng điều tra tỉ mỉ thông tin sản phẩm mới nhất của công ty Lộ Dao.

Kết quả, anh phát hiện ra, trong ba năm qua, sản phẩm của công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao trải qua ba lần "nâng cấp", nhưng sản phẩm của lần nâng cấp nào vẫn nhận về tiếng tăm dở tệ như trước.

Rất nhiều doanh nghiệp nhỏ hợp tác với họ nói rằng, sản phẩm chẳng khác gì mấy năm về trước, cũng không biết cái "nâng cấp" kia rốt cuộc nâng ở chỗ nào.

Kết hợp với những thông tin này, Hoắc Khải đoán rằng thông tin công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao mất đi nhân viên kỹ thuật nòng cốt là sự thật, cộng thêm mổ xẻ phân tích tính cách của Tang Thu Dương, có thể xác định rằng, hắn ta sẽ không lãng phí khoản tiền đã chui vào túi mình để đi mời thêm nhân viên kỹ thuật cao cấp khác.

Có lẽ Tang Thu Dương muốn sống dựa vào thành tựu ngày xưa, cũng có thể hắn ta chưa kịp lôi kéo nhân tài từ nơi khác, nhưng điều này không ảnh hưởng gì tới việc Hoắc Khải lôi chuyện này ra đánh cho hắn ta gục hẳn.

Sở dĩ anh chọn Tang Thu Dương làm con tốt thí để giết gà dọa khỉ, vì Hoắc Khải nhìn thấy được vẻ tham lam và khinh miệt trong mắt mấy ông tổng kia.

Anh biết rất rõ, đám tỉnh anh trên thương trường toàn là những kẻ ăn thịt người không nhả xương. Chỉ cần tỏ ra hơi yếu thế một chút, rất có khả năng sẽ bị họ bắt nạt đến chết thì thôi.

Vừa hay Tang Thu Dương tự mình dâng tới cửa, Hoắc Khải lôi hắn ta ra để tạo uy danh, cũng coi như có lý do phù hợp.

Còn về lời cảnh cáo của Khang Chính Tín, Hoắc Khải không quá để tâm.

Ông già kia trông có vẻ thưởng – phạt rất công tâm, biết đúng sai phải trái, sẽ không vì chuyện này mà cố tình làm khó Cơ Hương Ngưng.

Nếu nghĩ rằng ông ấy đang cảnh cáo Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải, chi bằng hãy nghĩ rằng ông ấy đang cảnh cáo người khác, đừng vì chèn ép những người mình thấy chướng mắt mà cắn lấy người ta không chịu nhả.

Hiệp hội Thương mại suy cho cùng vẫn là nơi đoàn kết.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, tới phòng tiệc ở tầng mười sáu.

Nếu người tới đây tham dự toàn là nhân vật lớn thì tất nhiên quy mô cũng lớn, dù là Cơ Hương Ngưng cũng ít khi tham gia bữa tiệc nào cao cấp đến vậy.

Còn với Hoắc Khải, cậu chủ lớn nhà họ Hoắc một thời, đẳng cấp này thực ra hơi thấp.

Rất nhiều thành viên của Hiệp hội Thương mại tụ lại một chỗ, vừa ăn vừa nói chuyện, rất nhiều người rảnh rang chạy tới chủ động nói chuyện cùng Cơ Hương Ngưng, đến cả Hoắc Khải cũng được rất nhiều người kính rượu.

Buổi hội đàm và tiệc tối đầu tiên diễn ra vô cùng tốt đẹp và hài hòa.

Hạ Hoằng Viễn tiễn Khang Chính Tín lên xe rồi cũng quay về giúp Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải

Chương 84: Chung chăn gối

làm quen với các đại diện.

Có ông ấy làm người dẫn đường, cộng thêm biểu hiện khá tốt của hai người trong buổi hội đàm trước đó, quá trình làm quen tự khắc cực kỳ thuận lợi.

Hoàng Nguyên Cửu cũng không nuốt lời, gã tới uống vài ly rượu trắng với Hoắc Khải.

Gã cũng được coi là kẻ khác loài trong buổi tiệc, người khác ai cũng uống rượu vang, chỉ riêng mình gã xách Mao Đài lượn lờ khắp nơi.

Bình luận của Hạ Hoằng Viễn về người này cũng rất đơn giản: "Hoặc là làm anh em, hoặc là làm kẻ thù, không có kiểu lập lờ nước đôi."

Có thể giữ được tính cách "đơn thuần" như vậy ở nơi toan tính lừa lọc như thương trường chứng tỏ Hoàng Nguyên Cửu không hề "mất não" như vẻ bề ngoài, cũng có nghĩa là thực lực của gã đáng gờm hơn tưởng tượng của người khác nhiều.

Hoắc Khải rất thích dạng người như thế này, chí ít thì đối phó với gã cũng không cần quá tốn sức.

Hạ Hoằng Viễn không thích Hoàng Nguyên Cửu lắm vì cảm thấy gã quá nóng nảy, không có tí ti mưu

tính nào, sớm muộn gì cũng sẽ gây họa vì tính cách này.

Hoắc Khải không phủ nhận điều này.

Bây giờ suy nghĩ của anh về cuộc đời rất rõ ràng, trong vài chục năm ngắn ngủi, dù là phú ông hay dân thường, không ai biết mình sẽ gặp phải bất trắc vào ngày nào.

Cho nên, khi còn sống, được sống trong hình hài và cốt cách mà mình thích, mới là điều quan trọng nhất.

Nếu không, đợi mình chết đi rồi, người ta còn chẳng biết được dáng điệu thực sự của mình nữa.

Tiệc tối bắt đầu từ sáu giờ, kéo dài tới hơn mười giờ, đám đông mới lục tục rời đi.

Hôm nay Cơ Hương Ngưng uống khá nhiều, có thể nhìn ra được, cô vô cùng phấn khởi.

Mấy ngày nay, đủ thứ áp lực đè nén chưa được trút ra, một bữa rượu dường như giúp cô tìm được chỗ trút.

Đến độ khi tan tiệc, Cơ Hương Ngưng say khướt,

đi đường còn không vững.

Hoắc Khải khá hơn cô một chút, chí ít vẫn có thể

vừa đỡ cô vừa bám vào tường mà đi.

Hai nhân viên phục khác đi theo phía sau, chuẩn

bị đỡ lấy họ bất cứ lúc nào, nhưng hai cô gái này kinh

ngạc phát hiện ra, trông Hoắc Khải say mèm rồi,

nhưng mỗi khi sắp gục xuống, anh vẫn gắng gượng

Chương 84: Chung chăn gối

đứng lên được.

Người đàn ông này, dường như cả khi say cũng

không muốn dễ dàng ngã xuống.

Tận khi vào phòng, Hoắc Khải cũng không để hai

nhân viên phục vụ kia đỡ mình một lần nào.

Sau khi đóng cửa, anh đỡ Cơ Hương Ngưng về

phòng ngủ, cởi giày giúp cô rồi nhét cô vào đống

chăn.

Uống quá nhiều rượu nên cổ họng khô rang, trong

người như có một ngọn lửa vậy.

Hoắc Khải bước ra, mò mẫm rót cho mình cốc

nước, uống ừng ực ừng ực rồi lảo đảo quay vềphòng.

May mà cho dù uống say nhưng anh vẫn giữ được một chút tỉnh táo nhất định, chí ít vẫn biết phòng ngủ của mình nằm ở đâu.

Trèo lên giường, chẳng buồn cởi quần áo, Hoắc Khải nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khoảng mười phút sau, Cơ Hương Ngưng cũng khát khô cổ lảo đảo bước ra khỏi phòng, không biết vấp phải bao nhiêu thứ mới tìm tới bên bàn trà.

Sau khi uống một cốc nước, cô quay về phòng trong trạng thái có thể ngã sấp mặt bất cứ lúc nào.

Thế nhưng vì say khướt, không phân biệt được phòng nào với phòng nào, cũng không đủ khả năng để suy xét phòng ốc nữa.

Cô mở đại một cánh cửa rồi bước vào trong, trước khi trèo lên giường còn lột bớt quần áo vì cảm giác nóng bức trên người mới chịu chui vào ổ chăn.

Hoắc Khải nằm trong ổ chăn mơ màng thấy có người nằm bên cạnh mình, nhưng bây giờ ý thức của anh cũng không còn rõ ràng nữa, cứ tưởng mình đang ở nhà nên không quá để tâm.

Cứ thế, vì nhiều nguyên do mà hai người ngủ chung trên một chiếc giường.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Khải tỉnh dậy, đầu anh vẫn còn choáng váng.

Nồng độ cồn của rượu vang không cao bằng rượu trắng, nhưng cơn say kéo dài lâu hơn. Thêm vào đó, Hoàng Nguyên Cửu còn tới tìm anh để uống hai ly Mao Đài, hai thứ này trộn vào với nhau nên cơn say bốc lên càng dữ dội.

Vỗ vỗ vào mặt, Hoắc Khải vén chăn lên, định thức dậy vận động gân cốt rồi đánh răng rửa mặt.

Thế mà vừa vén chăn lên đã nhìn thấy một cái chân vừa thon vừa trắng.

Anh sững người, lướt mắt nhìn theo cái chân này lên trên, nhanh chóng nhìn thấy mái tóc dài xõa tung trên gối.

Chương 84: Chung chăn gối

Cơ Hương Ngưng nằm nghiêng nên anh không thấy mặt, nhưng mùi hương thoang thoảng lưu lại trên chăn cho thấy rõ ràng đây là một người phụ nữ.

Dụi dụi mắt, Hoắc Khải đứng đó đờ đẫn mất một hồi lâu.

Tối qua lúc đi ngủ, anh nhớ rõ anh chỉ ngủ một mình mà, tự dưng có thêm một người khác từ bao giờ vậy?

Chậm rãi di chuyển sang đầu bên kia của chiếc giường, sau khi nhìn rõ gương mặt Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải bỗng chốc cảm thấy da đầu tê dại.

Cô gái này chạy sang đây từ bao giờ vậy?

May mà quần áo trên người anh vẫn còn hoàn chỉnh, trừ chiếc áo khoác bị ném xuống dưới sàn không biết từ bao giờ thì những nơi khác vẫn còn nguyên vẹn.

Điều này chứng tỏ hai người không "phát sinh" bất cứ chuyện gì cả.

Âm thầm thở phào trong lòng, Hoắc Khải rón rén đi tới cửa, chuẩn bị mở cửa ra ngoài.

Không biết có phải do tiếng va chạm rất nhẹ giữa dép lê và sàn nhà làm Cơ Hương Ngưng thức giấc hay vốn dĩ cô đến lúc phải dậy rồi, Hoắc Khải vừa chạm

vào tay nắm cửa, Cơ Hương Ngưng đã mở mắt ra.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nhìn thấy một bóng người dao động trước mặt, lòng cảnh giác cao độ khiến cô lập tức choàng tỉnh.

Ngồi bật dậy trên giường, Cơ Hương Ngưng hét ầm lên: "Ai đấy!"

Hoắc Khải cũng hết hồn vì tiếng hét của cô, quay đầu nhìn lại, mới thấy Cơ Hương Ngưng chỉ mặc mỗi áo lót ngồi đó.

Dường như cô không nhận thức được tình trạng hiện tại của bản thân, sau khi nhìn rõ mặt mũi Hoắc Khải, Cơ Hương Ngưng thoáng sững sờ, mặt mũi tái xanh: "Anh chui vào đây từ bao giờ! Anh định làm gì hả!"

Hoắc Khải cười khổ, tôi còn định hỏi cô chui vào đây từ bao giờ đấy.

Nhưng bây giờ hiển nhiên không phải lúc để nói đến chuyện này, Hoắc Khải quay người đi chỗ khác: "Cô mặc quần áo cho hẳn hoi vào đã!"

Cơ Hương Ngưng sững sờ cúi đầu nhìn xuống, vài

giây sau, một tiếng hét chói tai vang lên.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 85: Tình Anh Em

Mười phút sau, Cơ Hương Ngưng ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế sofa, biểu cảm lạnh lùng nhìn Hoắc Khải nói: "Cho nên ý của anh là, thực ra tôi không biết mình vào phòng ngủ của anh lúc nào lại còn ngủ trên giường của anh, cho nên bây giờ tôi phải xin lỗi anh, xin lỗi vì tôi đã sàm sỡ anh đúng không?"

Kẻ ngốc cũng nghe ra được sự tức giận trong lời nói của Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải cười mỉa: "Cũng không phải, tôi chỉ muốn giải thích rõ chuyện này thôi".

Cơ Hương Ngưng trừng mắt lườm anh, một lát sau, đột nhiên bật cười: "Đi công tác bên ngoài, không tránh khỏi sẽ xảy ra sai sót, có giải thích với tôi hay không cũng không quan trọng. Nhưng mà nếu để cho Ninh Thần biết từng có hai người cùng nằm trên chiếc giường này thì anh cũng nên nghĩ cách giải thích cho cô ấy đi."

Hoắc Khải nghe đến đây không tránh khỏi giật

mình, chắc là không khoa trương như Cơ Hương Ngưng nghĩ chứ.

Một lúc sau, anh cười nhạt: "Cây ngay không sợ chết đứng, cô ấy sẽ tin tưởng tôi thôi".

Cơ Hương Ngưng thật ra cũng không muốn tố giác chuyện này, vì dù ai đúng ai sai thì cô ấy cũng là người chịu thiệt.

Cô ấy chỉ là muốn mượn chuyện này để áp chế Hoắc Khải, ai dè cái tên này lại là cái bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi, lại còn tự tin mà nói là Ninh Thần sẽ tin tưởng mình chứ.

Nghĩ kĩ thì, với tình cảm mà Ninh Thần dành cho Hoắc Khải thì e là cũng không nghi ngờ gì anh đâu.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cơ Hương Ngưng càng khó chịu.

Rõ là người chịu thiệt là mình vậy mà còn bị đè đầu cưỡi cổ, đây là đạo lý gì cơ chứ.

Hoắc Khải nhận ra cô ấy tức giận liền chủ động chuyển sang chủ đề khác: "Chủ Tịch Hạ đã nói rồi, hôm nay là thời gian cho các mối quan hệ cá nhân,

nếu cô đang muốn liên lạc với người cô cần, hoặc người đó muốn liên lạc với cô, thì hai hôm nay hai người vừa hay có thể gặp mặt nói chuyện. Tôi đã chọn ra được một vài người phù hợp với cô, cô xem muốn gặp ai trước".

Vừa nói, Hoắc Khải đã đẩy quyển ghi chép sang đây, bên trên đã viết rõ ràng các thông tin về tình trạng công ty, phạm vi kinh doanh, tài sản của một số thành viên trong hiệp hội Thương Mại.

Copy của truyen.one Hôm qua rõ ràng là đã uống say, đến hôm nay tỉnh lại cũng chưa được đến một tiếng đồng hồ, Cơ Hương Ngưng thực sự không thể hiểu được, anh đã chuẩn bị những thứ này từ lúc nào.

"Tất nhiên là từ trước khi xuất phát, đây là chuyện có thể đưa ra quyết định từ trước thì tại sao phải đợi đến bây giờ mới làm?" Hoắc Khải còn hoang mang hơn cả cô.

Cơ Hương Ngưng nghẹn họng không nói nên lời, đúng thế, thông tin của các thành viên hiệp hội Thương Mại tìm trên mạng cũng được.

Người như thế nào thì phù hợp làm đối tác hợp tác với công ty của nhà họ Cơ, người như thế nào thì không phù hợp, đều có thể quyết định từ trước khi đến rồi.

Chỉ là trước đây cô ấy luôn nghĩ làm thế nào để lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho những người này, làm gì có thời gian mà nghĩ đến chuyện khác nữa.

Nhìn vào những thông tin được ghi chép chỉ tiết đến mức khiến người ta phải tức giận trong cuốn sổ kia, cơn giận trong lòng Cơ Hương Ngưng đã vơi đi một nửa.

Một người tổng giám đốc như cô có được một người trợ lý như Hoắc Khải, thật sự quá thoải mái rồi.

Cô có cảm giác là nếu mình đi du lịch một, hai tháng quay lại thì cũng không ảnh hưởng đến bất cứ chuyện gì.

Tiếp theo đây, tất nhiên là thời gian cho công việc.

Cơ Hương Ngưng rất giỏi trong việc khống chế cảm xúc của bản thân, không để cho chút chuyện ngoài lề buổi sáng kia ảnh hưởng đến tâm trạng của

mình.

Cô ấy vốn dĩ không phải là người để ý đến những vấn đề nhỏ nhặt, mặc dù đến nay vẫn chưa kết hôn, nhưng cũng không vì thế mà cố chấp sống chết đến cùng.

Không phải chỉ là cùng nằm ngủ trên một chiếc giường thôi sao, có gì to tát đâu.

Từ góc độ khoa học, tất cả mọi người trên thế giới cùng sống trên trái đất, thế thì cũng có thể hiểu là mọi người cùng ngủ với nhau, có đúng không?

Nghĩ như thế, Cơ Hương Ngưng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Điều làm cô ngạc nhiên là, trong những đối tác mà Hoắc Khải chọn lại không có hai vị thương nhân tiếng tăm lẫy lừng nhất là Hạ Hoằng Viễn và Khang Chính Tín mà lại có người vừa đến đã gây sự với họ là Hoàng Nguyên Cửu.

Về vấn đề này, theo lời giải thích của Hoắc Khải thì là: "Công ty vận chuyển của Hoàng Nguyên Cửu rất nổi tiếng trong tỉnh. Mặc dù không nổi tiếng bằng 5

công ty chuyển phát nhanh tư nhân kia, nhưng nó cũng nằm trong top 10 trong ngành vận chuyển. Đặc biệt là trong tỉnh, số lượng cửa hàng online của công ty gã ta chỉ đứng sau 5 công ty chuyển phát nhanh tư nhân kia. Phần lớn hàng hóa của chúng ta là những đơn hàng vận chuyển lớn, vì thế nếu có thể có quan hệ hợp tác với người như thế, không chỉ có lợi đối với việc vận chuyển mà chúng ta cũng có thể giảm được rất nhiều chỉ phí. Còn về chủ tịch Hạ, dù chúng ta có quan hệ tốt, nhưng hoạt động kinh doanh của công ty chúng ta không liên quan đến kinh doanh trái cây. Lại nói, nếu thực sự muốn hợp tác thì cũng không cần vội đến thăm hỏi ngay bây giờ ".

Hiếm lắm mới có một lần được đến thăm tỉnh này, cho nên ý của Hoắc Khải là phải tìm kiếm và nói chuyện được với những đối tác có tiềm năng, có thể hợp tác lâu dài mà bình thường ít có cơ hội được gặp gỡ.

Còn những người dễ gặp, hợp tác không được lâu dài thì tạm thời gác sang một bên.

Cách suy nghĩ này cũng không sai, Cơ Hương Ngưng sau khi suy nghĩ một chút thì đã chọn ra một vài người.

Hai ngày tiếp theo, hai người bắt đầu từ 7 giờ sáng đến 10 giờ tối đều đi thăm hỏi các thành viên trong hiệp hội Thương Mại này.

Một vài người thì rất coi trọng họ nên thái độ khách sáo, nhưng cũng có một vài người, vì những lí do khác nhau mà trực tiếp đóng chặt cửa không gặp mặt.

Hai ngày sau ở sân bay. Cơ Hương Ngưng bắt tay Hạ Hoằng Viễn tại cửa lên máy bay: "Lần này thực sự phải cảm ơn chủ tịch Hạ, đến tỉnh này một chuyến tôi mới hiểu được núi cao còn có núi cao hơn, thực sự khiến tôi mở rộng tầm mắt."

Hạ Hoằng Viễn cười lớn: "Đây thì có là gì, cô phải có tầm nhìn xa trông rộng hơn, hội Thương Mại cấp tỉnh này đặt trong phạm vi cả nước thì quy mô vẫn còn rất nhỏ. Đợi đến một ngày cô bước ra khỏi tỉnh, thậm chí là bước ra khỏi phạm vi đất nước, thì cô sẽ

nhận ra, thế giới này rất rộng lớn!"

"Cảm ơn chủ tịch Hạ đã chỉ bảo, tôi nhớ rồi", Cơ Hương Ngưng nói.

Chủ tịch Hạ cười và nói mấy câu động viên, sau đó chuyển sang nhìn Hoắc Khải.

Ngược lại với cuộc nói chuyện nghiêm túc với Cơ Hương Ngưng thì khi nói chuyện với Hoắc Khải, rõ ràng Hạ Hoằng Viễn đã thả lỏng hơn.

Ông võ vai Hoắc Khải: "Thằng nhóc cậu được đó, chuyến thăm tỉnh lần này, thật sự là được một bất ngờ lớn, vài người đã hỏi tôi có thể tìm cách để lôi kéo cậu ra khỏi công ty của nhà họ Cơ không, mỗi người trong số họ đều tăng giá đến mức ngay cả tôi cũng thấy hấp dẫn. Ngay đến cả chủ tịch Khang cũng khen ngợi cậu, thực sự là hậu sinh khả úy".

"Đó cũng là do chủ tịch Khang cất nhắc, tôi chỉ là tình cờ xông bừa đánh bậy thôi", Hoắc Khải khiêm tốn.

"Chàng trai trẻ, cậu đừng khiêm tốn. Nhìn thì lịch sự nhã nhặn nhưng thực tế trong đầu lại có rất nhiều chủ ý. Tang Thu Dương cũng bị cậu cho ra bã rồi.

Đoán chừng hắn ta cũng không ngờ rằng bản thân sẽ bị một thư kí đánh gục", Hạ Hoằng Viễn cảm khái: "Nghĩ kĩ thì, cậu rất giống một người mà tôi đã gặp nhiều năm về trước. Cậu ấy trẻ hơn cậu nhiều nhưng cách làm việc rất giống cậu, cũng thủ đoạn lão luyện như vậy, luôn khiến cho tôi có một ảo tưởng như là được quay lại những năm đó".

"Ồ, ai mà lại được chủ tịch Hạ đánh giá cao như thế?" Cơ Hương Ngưng tò mò.

"Nhắc đến tên thì chắc chắn hai người đã nghe qua rồi, cậu ấy là người được kỳ vọng nhất của nhà họ Hoắc – Hoắc Khải!" khuôn mặt Hạ Hoằng Viễn đầy vẻ hoài niệm: "Trước đây tôi đã nói chuyện với cậu ấy mấy lần, tuy rằng chưa có cơ hội hợp tác nhiều nhưng cách nói, cách cư xử và sự hiểu biết đều không chê vào đâu được. Khi đó cậu ấy mới có 20 tuổi mà như đã lăn lộn ở thương trường mấy chục năm vậy. Người như thế, trăm năm khó gặp một người, nhà họ Hoắc có được cậu ấy thì việc lọt vào top ba của cả nước trong vòng 20 năm là điều không thể nghi ngờ. Đáng

tiếc là việc kinh doanh của tôi về cơ bản không có liên hệ gì với nhà họ Hoắc. Cho nên cũng rất khó để được gặp lại cậu ấy. Tiểu Lý à, cậu cũng được coi là người có tài nhưng thành đạt muộn, 30 tuổi mới bắt đầu sự nghiệp. Nhưng tôi đánh giá rất cao tài năng của cậu, mặc dù không thể so sánh với ngôi sao sáng Hoắc Khải. Nhưng chỉ cần cậu làm việc chăm chỉ, sẽ có một ngày cậu đạt được những thành tựu to lớn."

Nhìn thấy bộ dạng xúc động hoài niệm quá khứ của Hạ Hoằng Viễn, Hoắc Khải cũng thấy xúc động theo.

Hạ Hoằng Viễn đánh giá anh rất cao và anh cũng đánh giá cao ông vua trái cây này như vậy.

Nếu ban đầu Hoắc Khải không trở về với gia đình trong lúc cận kề nguy hiểm, ngày nào cũng bận đến bù đầu, không có thời gian kết giao bạn bè, thì không chừng từ khi đó họ đã có thể trở thành những người bạn tâm đầu ý hợp.

Chỉ là Hoắc Khải không ngờ rằng, ông vua trái cây này vẫn luôn nhớ đến anh. Mà anh thì lại không chú ý,

thậm chí là còn quên mất ông ấy.

Nếu không nhờ lần gặp mặt Hạ Hoằng Viễn ở công ty của nhà họ Cơ lần trước, thì Hoắc Khải gần như đã quên mất là bản thân đã từng tiếp xúc với con người như vậy.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi cảm thấy có chút áy náy: "Chủ tịch Hạ nói rằng, ông và người được kỳ vọng nhất của nhà họ Hoắc có thể không có cơ hội gặp lại, nhưng hai chúng ta nhất định sẽ trở thành những người bạn lâu năm của nhau. Nếu ông không chê tôi trèo cao, thì từ nay về sau tôi sẽ gọi ông một tiếng lão Hạ".

Hạ Hoằng Viễn cười vui vẻ, liên tiếp vỗ vào vai của Hoắc Khải: "Sao tôi lại có thể chê một người em tài giỏi như cậu cơ chứ, vui còn không kịp nữa là! Cứ vậy đi, sau này chúng ta sẽ là anh em. Tôi cũng không muốn nói những lời văn vẻ như là chúng ta không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày. Về sau nếu thằng em này gặp khó khăn gì cần anh giúp đỡ, cứ gọi điện

cho anh, nếu giúp được anh sẽ giúp ngay, còn nếu không giúp được, anh sẽ cố gắng giúp đỡ đến cùng".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 86: Cặp Gõ

“Nếu là chuyện không thể làm được, em đây cũng không dám gọi điện cho ông anh đâu! Nhưng em tin là một ngày nào đó, ông anh sẽ tự hào vì có thằng em này!“ Hoắc Khải nói.

“Sao đột nhiên cậu không khiêm tốn nữa vậy, ngược lại làm anh không quen à nha!” Hạ Hoằng Viễn cười lớn nói: “Nhưng thế cũng tốt, thanh niên trai tráng c ần chút nhuệ khí, giống như cậu đánh gục Tang Thu Dương vậy. Đời người được mấy mùa thu, sợ quái gì chứ!”

Hai người nói chuyện khá thoải mái, tới khi lên máy bay, Hạ Hoằng Viễn vẫn còn vẫy tay từ xa: “Chú em, rảnh thì nhớ liên lạc với ông anh đây, nhớ tìm anh uống vài ly đấy!”

Nhìn dáng vẻ phấn khởi của Hạ Hoằng Viễn, Cơ Hương Ngưng có chút hâm mộ: “Phó hội trưởng Hạ đối xử với anh tốt đó!”

“Đúng vậy, nên càng thấy áy náy với ông ấy!”

Hoắc Khải thở dài.

“Áy náy với ông ấy? Anh làm gì có lỗi với người ta t ̀ ̃i?” Cơ Hương Ngưng tò mò hỏi.

“Không có gì. Tôi đã làm phi ̀ền ông ấy quá nhi ̀ều thôi!” Hoắc Khải đáp cho có.

Cơ Hương Ngưng ̀ômột tiếng r ̃ồi nói: “Nhưng phó hội trưởng Hạ đánh giá anh rất cao, còn so sánh anh với ngôi sao đ ̀ầy triển vọng của nhà họ Hoắc”.

Hoắc Khải quay qua nhìn cô: “Sao? Cô cảm thấy không so được à?”

“Tất nhiên là không so được!”, Cơ Hương Ngưng lại nói thẳng: “Tôi thừa nhận là năng lực cá nhân của anh rất xuất sắc, thậm chí còn vượt qua dự đoán của tôi. Nhưng Hoắc Khải là người nào? Trong mắt nhi ̀ều người, anh ấy là vị th ̀ần thương mại. Chân chính dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không dựa vào danh tiếng gia tộc, đưa một công ty tài sắp phá sản vươn lên thành công ty nằm trong top 50 cả nước, hơn nữa, chỉ tốn vài năm thôi, anh làm được sao? Trên đời này, trừ anh ấy, không ai làm được!”

Hoắc Khải nhìn mặt Cơ Hương Ngưng, anh nhìn ra được vài cảm xúc khác thường, không nhịn được cười nói: "Có vẻ cô rất sùng bái anh ta!"

"Sùng bái thì sao? Có một thần tượng như vậy, đó là vinh dự của tôi!" Cơ Hương Ngưng hiếm khi để lộ dáng vẻ của một thiếu nữ, cô ta hừ một tiếng: "Nhìn dáng vẻ của anh đi, có chút thành tích là đã kiêu ngạo như thể mình vô địch thế giới ấy. So với Hoắc Khải, anh kém xa"

Cô ta vừa dứt lời là đã bước vào trong cabin.

Hoắc Khải bị bỏ lại phía sau thấy dở khóc dở cười, mình kém xa sao?

Nhưng dù là Hạ Hoằng Viễn hay Cơ Hương Ngưng, họ đều nghĩ tới cậu chủ nhà họ Hoắc, điều này nhắc nhở Hoắc Khải, trên thế giời này, còn có rất nhiều quan tâm tới anh.

Nhưng những người quan tâm anh này lại không biết, Hoắc Khải chân chính đã chết rồi.

Nếu để cho họ sùng bái, quan tâm một kẻ giả mạo như thế, Hoắc Khải sẽ cảm thấy rất ghê tởm.

Vì thế, dù thế nào, anh cũng phải ngăn cản hung thủ đứng sau mọi chuyện đạt được mục đích.

Cũng may, nhà họ Hoắc đã phát triển không ngừng dưới sự dẫn dắt của anh, tài sản tăng trưởng với biên độ cực nhanh. Tài sản nhiều như thế, không phải ai muốn nuốt cũng được.

Dù có kẻ thế thân gần như giống hệt anh giúp đỡ, hung thủ cũng phải tốn một khoảng thời gian dài để lót đường.

Chuyện của Hiệp hội Thương mại đã kết thúc, mấy tiếng sau, máy bay chở hai người Hoắc Khải đáp xuống sân bay địa phương.

Vừa xuống máy bay, Hoắc Khải lập tức nhận được cuộc gọi từ Ninh Ngọc Lâm: "Ông anh ruột của em ơi, anh về chưa?"

"Mới xuống máy bay, sao thế?" Hoắc Khải hỏi.

"Không nói rõ được trong điện thoại, anh tới văn phòng một chuyến rồi nói tiếp!" Ninh Ngọc Lâm vừa dứt lời là vội cúp máy.

Hoắc Khải nhíu mày, nghĩ ngợi rồi nói với Cơ

Hương Ngưng: “Tôi không v`ềcông ty với cô, bên phía Ngọc Lâm có việc, tôi phải qua đó một chuyến!”

“Đi đi! Dù sao bên công ty tạm thời cũng không có chuyện gì c`ần anh giải quyết”, Cơ Hương Ngưng lại hỏi: “Có c`ần tôi bảo tài xế đưa anh đi trước không?”

“Không c`ần, tôi bắt xe là được!” Hoắc Khải vừa dứt lời là chạy ngay tới ven đường, vẫy một chiếc taxi, chạy v`ềphía văn phòng của Ninh Ngọc Lâm.

2B phút sau, Hoắc Khải gõ cửa văn phòng của Ninh Ngọc Lâm.

Nửa phút sau, cửa mới bật mở, thấy Hoắc Khải đứng đó, Ninh Ngọc Lâm vội kéo anh vào với gương mặt u s`ầu, vừa vào trong vừa nói: “Cuối cùng anh cũng đến r`ồi, nếu không em sốt ruột g`ần chết r`ồi đây!”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hoàng Kiệt Hảo đâu? Anh ta không giải quyết được sao?”, Hoắc Khải hỏi ra.

“Ây, nói tới việc này thì cũng không coi là ngoài ý muốn nhưng…”

Ninh Ngọc Lâm nói một nửa thì nghe thấy vài tiếng "trầm rầm rầm" vang lên, Hoắc Khải bị dọa hết hồn. Mấy dải màu bay đầy trời, ba bốn người đang phụ đẩy xe bánh kem, còn có người thổi kèn và gõ chiêng, chẳng khác nào như đang chúc mừng năm mới.

Hoắc Khải bị bọn họ làm cho ngu ngơ, chuyện gì đây?

"Chúc mừng chúng ta đã bán được một trăm máy nước nóng Kinh Vận trong một tuần! Sao, có phải bất ngờ lắm không!" Ninh Ngọc Lâm cười lớn.

Hoắc Khải chỉ muốn đạp một cái vào mặt cậu ta, một tuần mà bán được có trăm máy, cậu còn vui vẻ như trúng được năm triệu nữa, không biết là rất bẽ mặt sao?

Phải biết rằng những nhãn hiệu máy nước nóng kia, có cửa hàng nào của họ không bán được mấy trăm đến cả ngàn chiếc máy hàng tháng? Nếu là loại bán chạy thì một tháng bán được mười mấy ngàn máy cũng là bình thường.

Giờ mới trắm máy mà đã ăn mừng, đợi bán được

hơn một ngàn, thế chẳng phải là lên trời luôn sao?

Hoắc Khải không biết việc này có gì đáng để chúc mừng, nhưng Ninh Ngọc Lâm lại cảm thấy rất cần thiết.

Nên biết là lúc trước cậu ta chạy thị trường mấy tháng nhưng chẳng bán nổi mười cái máy. Hiện tại, shop online vừa mở được một tuần là đã bán được trăm máy.

Đừng nói bọn họ, ngay cả giám đốc Hoàng Hữu Sơn của công ty cũng mừng như bắt được vàng.

Một tuần bán trăm máy, một tháng bốn trăm, một năm là năm ngàn máy.

Một máy giá hai ngàn năm trăm tệ, mười máy 25 ngàn tệ, năm ngàn máy là 12 triệu năm trăm ngàn tệ.

Thành tích này là thứ mà Hoàng Hữu Sơn chưa dám mơ trước đó.

Phải biết là hai tháng trước, ông ta còn đang sầu lo vì mấy triệu máy tồn kho, sầu tới mức bạc cả tóc.

Nhưng bây giờ, trong một năm ông ta có thể bán được mấy chục triệu máy, thế thì sao đồng chí Hoàng

không hưng phấn chứ.

Một trăm máy nước nóng có lợi nhuận thuần chỉ mấy chục ngàn thôi nhưng Hoàng Hữu Sơn lại phát cho mọi người một trăm ngàn tiền thưởng.

Lỗ hay không, ông ta không nghĩ nhiều được vậy, chỉ muốn dùng tiền để nói cho mấy người này là chỉ cần các cậu có thể bán mười mấy triệu máy một năm, ông đây sẽ dùng tiền đè chết mấy người.

Cũng vì vậy, Ninh Ngọc Lâm mới cố ý gọi Hoắc Khải tới công ty.

Mọi người đều biết, một "nhãn hiệu không nổi tiếng" mà có thể bán được trăm máy nước nóng từ lượng tiêu thụ ban đầu bằng không, điều này khó khăn cỡ nào!

Quá trình này gần như đã đào thải 90% những người muốn bắt tay vào khởi nghiệp.

Họ không bị đào thải là nhờ Hoắc Khải tạo web, phương án tuyên truyền có hiệu quả.

Cũng chính là vì danh tiếng của nhãn hàng quá nhỏ, nếu không thì lượng tiêu thụ sẽ không ít vậy.

Mà mọi người đều tin tương lai sẽ tươi sáng.

Họ không đắc ý, cũng không nhận vào mình công lao nhiều bao nhiêu, nói tới công lao thì Hoắc Khải là người có công lớn nhất.

Ninh Ngọc Lâm mời một người không phải nhân viên trong công ty đến nhưng không ai phản đối, dù là Hoàng Kiệt Hảo, anh ta cũng ngầm đồng ý.

Khi vừa vào công ty, anh ta cảm thấy bất cứ nhãn hiệu mới xuất hiện nào bán được hàng trăm sản phẩm trong một tháng thì đã là tốt.

Thủ đoạn của Hoắc Khải đã đạt được mục tiêu của anh ta trước hai mươi ngày, sao anh ta có thể không phục cho được.

Vì vậy, Ninh Ngọc Lâm kéo Hoắc Khải qua cắt bánh kem, Hoàng Kiệt Hảo còn nói: "Giai đoạn trước, anh làm cũng được, giai đoạn sau thì tôi sẽ làm tốt hơn anh!"

Mọi người đều biết tính Hoàng Kiệt Hảo, qua cái miệng rộng của Ninh Ngọc Lâm, ai cũng biết vì sao Hoàng Kiệt Hảo thích nhằm vào Hoắc Khải.

Bọn họ đều cười trộm, nhưng năng lực cá nhân của Hoàng Kiệt Hảo cũng tốt, cũng được mọi người công nhận, không ai cảm thấy anh ta mạnh miệng.

Hoắc Khải cười nói: "Tôi cũng tin là anh sẽ làm tốt!"

Anh chủ động tạo mối quan hệ khiến vẻ mặt Hoàng Kiệt Hảo càng thêm thân thiện.

Chuyện về sau thì không cần nói nhiều, nên ăn bánh thì ăn, ai thích chém gió thì cứ vung tay thôi.

Qua nửa tiếng, Hoắc Khải mới tạm biệt mọi người trong văn phòng.

Dù sao nơi này cũng không phải công ty của anh, anh chỉ nể mặt Ninh Ngọc Lâm mà giúp đỡ một chút.

Thỉnh thoảng tới một lần là được, ở lâu thì không ổn.

Ra khỏi văn phòng, Hoắc Khải đang nghĩ mình nên mua chút nguyên liệu nấu ăn về nấu bữa ngon cho hai mẹ con hay không thì một người đi ra từ một phòng khác.

Hai người đều không quá để ý nên đâm sầm vào nhau.

Người nọ thốt lên một tiếng, thùng nước và cây lau trên tay rơi xuống đất.

Hoắc Khải vội tiến lên đỡ: “Không sao chứ! Ngại quá, đụng trúng… a, cô Cố!”

Cố Phi Dương ngơ ngác nhìn Hoắc Khải đang giơ tay đỡ mình, không ngờ gặp được anh ở đây.

Trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ là mình đang mặc đồ lao công, mất mặt quá!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 87: Thay Đổi

Cố Phi Dương không để cho Hoắc Khải giúp đỡ mà tự mình đứng lên, cúi người nhặt cái xô lau trên mặt đất, vừa lau vừa nói: "Là anh Lý đó à, thật xin lỗi, tôi không để ý anh bước tới đây".

Mặc dù không biết tại sao, nhưng Hoắc Khải có thể cảm nhận được rõ ràng thái độ cố ý xa lánh anh của Cố Phi Dương.

Do dự một chút, Hoắc Khải mới hỏi: "Văn Văn dạo này học hành thế nào? Đã lâu rồi tôi không gặp cô bé".

Anh không hỏi thăm đến Cố Phi Dương, cũng không quan tâm đến kết quả của vụ kiện. Bởi vì anh biết, tất cả những điều này đều có thể kích động đến lòng tự trọng mong manh của người phụ nữ trước mặt anh.

Cố Phi Dương thu dọn đồ đạc rồi trả lời: "Cảm ơn anh Lý đã quan tâm, Văn Văn rất tốt. Nếu không có việc gì, tôi còn phải làm việc nên tôi đi trước đây. Hẹn

gặp lại anh sau".

Nói xong, Cố Phi Dương quay lưng rời đi. Bước đi một cách kiên quyết, cô ấy thậm chí còn không cho Hoắc Khải cơ hội hỏi xem cô ấy có cần sự giúp đỡ hay không.

Lúc này Ninh Ngọc Lâm cũng đi ra khỏi văn phòng, nhìn thấy Hoắc Khải đang đứng ở đó thì kêu lên: "Này, anh rể, anh còn chưa đi sao?"

"Vừa rồi tôi gặp mẹ của bạn học Đường Đường nên có nói với nhau vài câu" Hoắc Khải chỉ cho Ninh Ngọc Lâm thấy Cố Phi Dương và hỏi: "Cậu gặp cô ấy lần nào chưa?"

Ninh Ngọc Lâm chỉ nhìn thấy bóng lưng liền nói: "Em gặp rồi, cô ấy là Tây Thi bán thời gian mà, hóa ra là mẹ của bạn học Đường Đường à? Sao anh không nói sớm!"

"Tây Thi bán thời gian?" Hoắc Khải có chút khó hiểu hỏi: "Ý của cậu là gì?"

"Cô ấy làm công việc bán thời gian, lại rất xinh đẹp, giống như Tây Thi vậy" Ninh Ngọc Lâm nói:

“Nhưng em nghe nói cô ấy cũng đáng thương lắm, một mình chăm sóc bốn người già và bận tới mức chỉ có thể làm công việc bán thời gian. Cô ấy thường phải nghỉ ngang vì việc gia đình, nên mặc dù cô ấy xinh đẹp nhưng hầu hết các văn phòng đều không thích mời cô ấy đến làm việc. Lần trước công ty giúp việc có phân công cô ấy đến làm vệ sinh ở chỗ của em, lại bị em đuổi thẳng đi. Bây giờ em cũng cảm thấy có hơi ngại với cô ấy”.

Nhìn thấy Cố Phi Dương rẽ vào góc cầu thang, Hoắc Khải khẽ thở dài, có vẻ như cuộc sống của Cố Phi Dương còn khó khăn hơn anh nghĩ.

Gánh trên vai bốn người già và một trẻ nhỏ vậy mà cô ấy thậm chí còn không có một công việc nghiêm túc. Hơn nữa, đối với những công việc bán thời gian, cô ấy cũng không thể làm một cách suôn sẻ.

Nếu không xinh đẹp, e rằng cô ấy đã bị công ty người giúp việc đuổi mất rồi.

Lần này gặp mặt, Cố Phi Dương cũng không để lộ ra bất kỳ sự yếu đuối nào, nếu như không phải biết

trước cô ấy đã bị đuổi ra khỏi nhà, có lẽ Hoắc Khải còn tưởng rằng tình hình của cô ấy vẫn bình thường như trước.

"Sau này nếu cô ấy còn đến nữa, hãy để cô ấy có việc để làm thêm, người phụ nữ này quả thật rất tội nghiệp", Hoắc Khải nói.

"Yên tâm, không nể mặt anh thì em cũng phải nể mặt cháu gái của mình chứ", Ninh Ngọc Lâm cười hỏi: "Anh về nhà chưa? Có muốn em tiễn một đoạn không?"

"Không cần, cửa hàng trực tuyến của cậu chỉ vừa mới đi vào nề nếp, bây giờ chính là thời điểm bận rộn, cậu lo làm việc của cậu đi, tôi tự bắt xe về được rồi", Hoắc Khải nói.

Ninh Ngọc Lâm không khách sáo tiễn anh đi thêm nữa, nên sau một vài câu trò chuyện, hai người cũng giải tán.

Khi Hoắc Khải rời khỏi tòa nhà văn phòng, Cố Phi Dương đang ngồi cạnh xô lau ở góc trong cầu thang, vắt giẻ trên tay rất nhiều lần.

Cô ấy cúi đầu, trong lòng rối bời.

Khi người chồng của cô ấy chết, trời đất như đổ sập xuống trước mắt cô ấy, cô ấy đã cho rằng đó chính là giây phút tuyệt vọng nhất trong cuộc đời của mình.

Nhưng vài ngày trước, khi bố mẹ chồng đối đầu với cô ấy trước tòa để tranh giành quyền sở hữu ngôi nhà, Cố Phi Dương mới nhận ra rằng cô ấy vẫn chưa thật sự rơi xuống vực thẳm.

Dưới vực thẳm mà cô ấy nghĩ, vẫn còn có mười tám tầng địa ngục.

Sau đó, bố mẹ chồng đã thắng kiện với 17% quyền sở hữu, cho họ đủ quyền lực để đuổi Cố Phi Dương ra ngoài.

Hoặc là đưa tiền cho bọn họ, hoặc là biến đi.

Cố Phi Dương biết tại sao bố mẹ chồng lại làm như vậy, họ bị chị dâu mê hoặc và nói rằng chồng cô đã chết, rằng là có người phụ nữ nào lại không muốn tái hôn?

Hơn nữa cô ấy còn trẻ đẹp như vậy, dù có mang

thêm một đứa con cũng không thành vấn đề.

Sau khi tái hôn, liệu cô ấy có còn lo chuyện của bố mẹ chồng cũ nữa không?

Cho dù Cố Phi Dương trước giờ đều làm tròn trách nhiệm của một người con dâu, chăm sóc cho bố mẹ chồng lúc nào cũng tận tâm tận lực, nhưng người đầu bạc tiễn người đầu xanh, trong lòng bố mẹ chồng khó tránh khỏi có nhiều điều lo lắng.

Cho nên khi bị con gái rỉ rả khuyên răn được vài năm, bố mẹ chồng liền tin thật.

Lý do họ tranh giành quyền sở hữu nhà rất đơn giản. Họ muốn tiết kiệm tiền hưu trí cho mình, để một ngày nào đó Cố Phi Dương tái hôn và phớt lờ họ, họ vẫn có thể chuyển đến viện dưỡng lão.

Cố Phi Dương có thể hiểu được lý do này, nhưng nó khiến trái tim cô ấy tan nát hoàn toàn.

Để chăm sóc người lớn trong nhà, cô ấy gần như đã từ bỏ mọi thứ, bây giờ cô ấy không có công việc chính thức, lại không còn tiền tiết kiệm.

Cô ấy góa chồng khi vẫn còn trẻ trung xinh đẹp,

vào thời điểm vui vẻ nhất để tận hưởng cuộc sống, vậy mà cô ấy thậm chí còn không dám bỏ tiền ra mua cho bản thân một chiếc váy mới.

Không dám ăn không dám mặc, thậm chí khi con gái muốn đi công viên giải trí tốn chừng vài chục đồng, cô ấy cũng phải cân nhắc cực kỳ lâu.

Cho nên cô ấy đã vô cùng tự ti, hai chữ tự tin chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển của cô ấy.

Hoắc Khải càng ưu tú, cô ấy càng cảm thấy mình phải cách xa người đàn ông này ra một chút. Vốn không phải là người của cùng một thế giới, cũng chẳng có việc gì cần giao lưu thân thiết.

Nhất là hôm nay khi nhìn thấy Hoắc Khải, Cố Phi Dương thật sự cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Theo cô, lao động theo giờ không phải là một công việc đáng tự hào gì. Có lẽ công việc không phân biệt cao thấp, nhưng bản chất của nó quyết định rằng đây là công việc mà những người kém cỏi nhất sẽ lựa chọn.

Nếu như có chút năng lực, có chút mơ ước, người

ta chắc chắn sẽ chọn những ngành nghề khác để làm.

Nhân viên của các công ty cho thuê người giúp việc phần lớn đều là phụ nữ trung niên trên bốn mươi tuổi, có rất ít những người ba mươi tuổi hay trẻ hơn.

Chương 87: Thay đổi

Một mặt là do hầu hết mọi người thường tin tưởng những nhân viên lớn tuổi hơn, mặt khác, những người trẻ tuổi có xu hướng xem thường công việc này.

Nếu không phải lựa chọn cuối cùng, sẽ có rất ít người trẻ đến để làm công việc này.

Và cô ấy là một trong những người trẻ bị ép buộc phải lựa chọn công việc này như thế.

Trong công việc, bởi vì dung mạo của cô ấy mà bình thường hay bị những người khác chỉ trỏ bàn tán thế này thế kia, Cố Phi Dương cũng không có quá nhiều cảm giác.

Cô ấy dường như đã quen với việc bị người khác bàn tán chỉ trỏ rồi, nên chỉ xem đó là chuyện thường.

Nhưng hôm nay khi bị Hoắc Khải nhìn thấy, trong lòng của cô lại tự nhiên cảm thấy khó chịu.

Có thể là do Hoắc Khải quá tốt, cũng có thể vì gia đình của họ quá hạnh phúc, nên mỗi khi gặp anh, Cố Phi Dương đều phải suy nghĩ rất nhiều.

Đôi khi, cô ấy thậm chí còn nghĩ, nếu cô ấy kết hôn với Hoắc Khải thì cuộc sống của cô ấy bây giờ sẽ như thế nào?

Ý nghĩ này càng xuất hiện, trong lòng của cô ấy càng cảm thấy có lỗi, bởi vì cô ấy biết đó là điều không nên.

Đồng thời, nếu như cứ suy nghĩ như vậy thì cô ấy sẽ càng hận số phận của mình hơn.

Nghĩ đến hình ảnh của Ninh Thần và Đường Đường trước đây với nụ cười hạnh phúc trên gương mặt, cơ thể của Cố Phi Dương khẽ run lên.

Cùng là phụ nữ với nhau, tại sao chỉ có mình cô là phải rơi vào tình cảnh này?

Có nên đổ lỗi cho sự bất công của ông trời không?

Không, ông trời rất công bằng, đã mang cho cô ấy hạnh phúc, chỉ là tự nhiên lại mang niềm hạnh phúc này đi mất mà thôi.

Cuộc sống sau này có như thế nào, cũng đều hoàn toàn phụ thuộc vào sự lựa chọn của bản thân.

Đúng vậy, con đường mình đi do chính mình lựa chọn, cũng như sau khi chồng mất, cô ấy đã quyết định không bao giờ tái hôn và hết lòng chăm sóc bốn người già trong nhà.

Nhưng giờ đây, bố mẹ chồng đã lựa chọn không tin tưởng cô ấy vì sự dèm pha của chị dâu, khiến cho Cố Phi Dương càng thêm tuyệt vọng, nhưng cũng cho cô ấy một cơ hội để lựa chọn lại.

Được mất xoay vòng, sẽ có cái gì, thì cũng phải xem bản thân đang muốn cái gì.

Điều mà Cố Phi Dương mong muốn rất đơn giản, cô ấy hy vọng mình sẽ không còn tự ti như vậy nữa, và hy vọng khi gặp lại Hoắc Khải, cô ấy sẽ không còn phải cảm thấy xấu hổ.

Có thể cô ấy sẽ không bao giờ được ở bên cạnh một người đàn ông như vậy, nhưng cô ấy hy vọng rằng lần sau gặp mặt, cô ấy có thể nói chuyện với anh cùng một nụ cười tràn đầy tự tin.

Ở một vị trí tự do và bình đẳng để nói chuyện với nhau.

Thay vì cứ phải giống như cô bé Lọ Lem bó gối ở góc phòng đợi chờ chàng hoàng tử trong truyện cổ tích.

Nhìn chiếc giẻ trên tay có vẻ đã không còn sạch sẽ hơn nữa, Cố Phi Dương mới đứng dậy, từ từ gấp giẻ lại và đặt lên xô.

Nhìn lại những dụng cụ dọn dẹp đã đồng hành cùng với bản thân trong suốt vài năm qua, Cố Phi Dương quay người rời khỏi cầu thang.

Cô ấy bước đi rất nhanh với những bước chân dài, cứ như thể cô ấy muốn chia tay tất cả những điều này càng sớm càng tốt.

Thái độ kiên quyết đó, lần đầu tiên đã mang đến cho cô một sức sống hoàn toàn mới.

Nếu như Hoắc Khải vẫn còn ở đây, anh chắc chắn sẽ có thể nhìn thấy đôi mắt của Cố Phi Dương đang thể hiện niềm khát vọng đối với cuộc sống lớn đến nhường nào.

Thái độ quyết tâm theo đuổi g`ần như đến mức ám ảnh đó chính là n`ền tảng của sự thành công!

Động lực giúp cô ấy theo đuổi sự thành công này đã đến từ một người đàn ông ưu tú.

Hoắc Khải không h`ề biết rằng sự xuất hiện trở lại của mình sẽ khiến cho Cố Phi Dương thay đổi quan điểm và hành động của bản thân đối với cuộc sống.

Cùng lúc đó, Cơ Xương Minh đang cúi đ`ầu, trả lời một cuộc điện thoại.

Trên điện thoại, Cơ Xuyên Hải đang mắng chửi hắn ta thậm tệ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 88: Trở Thành Mục Tiêu

“Chú đã cảnh cáo cháu rồi, gần đây đừng chọc giận Cơ Hương Ngưng nữa, tại sao cháu còn làm ra chuyện ngu ngốc như vậy? Cháu cùng với người họ Tang đó thân thiết lắm hay sao? Đó là bí mật của công ty, cháu nghĩ nếu như những chuyện này thật sự bại lộ thì có tốt cho cả hai chúng ta không? Cháu rốt cuộc có não hay không vậy!”

Cơ Xuyên Hải cứ mắng liên hồi mà Cơ Xương Minh thì không dám nói lấy một lời bào chữa.

Hắn ta quả thật đã đi nói với Tang Thu Dương về việc chuyển nhượng tài sản.

Ít ai biết rằng Cơ Xương Minh và Tang Thu Dương là bạn của nhau. Suy cho cùng, lĩnh vực mà bọn họ kinh doanh không giống nhau, hơn nữa cũng không cùng trang lứa.

Nhưng những người xấu xa dường như cũng có sở thích tương tự, ví dụ như chơi bài là một trong những phương pháp giải trí phổ biến của bọn họ.

Hai người bọn họ đã gặp nhau ở sòng bạc, vừa gặp đã thân.

Lần này Cơ Xương Minh đã tiết lộ bí mật công ty cho Tang Thu Dương, hy vọng rằng hắn ta có thể nhân cơ hội này để đuổi Cơ Hương Ngưng ra khỏi Hiệp hội Thương Mại. Bản thân Tang Thu Dương cũng xem thường Cơ Hương Ngưng, hắn ta đã có nhiều năm kinh nghiệm trong hoạt động thương hội, địa vị xã hội cũng cao hơn Cơ Hương Ngưng rất nhiều. Muốn đuổi một người mới, chẳng phải là rất đơn giản hay sao?

Nhưng bất ngờ thay, Cơ Hương Ngưng không những không bị đuổi đi, mà Tang Thu Dương còn bị đánh bại bởi Hoắc Khải, ngay sau khi bọn họ rời đi, thì Hiệp hội Thương Mại đã gửi xuống một công văn thông báo rằng công ty kỹ thuật hóa học Lộ Dao đã độc lập rút khỏi Hiệp hội Thương Mại tỉnh.

Tất cả mọi người trong thương hội đều biết rằng Tang Thu Dương đã bị hội trưởng Khang tìm ra bằng chứng xác thực chống lại hắn, ngay sau đó thì Khang

Chính Tín đã đuổi cổ hắn ta.

Toàn bộ câu chuyện này được lưu truyền trong giới kinh doanh và đến tai của Cơ Xuyên Hải, ông ta liền gọi điện cho Cơ Xương Minh để hỏi tình hình. Sau khi nghe được câu chuyện, thì mới biết rằng Cơ Xương Minh thật sự đã đem chuyện chuyển nhượng tài sản công ty nói cho người ngoài biết.

Chương 88: Trở thành mục tiêu

Điều này khiến cho Cơ Xuyên Hải vô cùng tức giận. Từ đầu ông ta làm vậy là vì muốn giúp Cơ Xương Minh kiểm soát công ty và đàn áp Cơ Hương Ngưng. Mặc dù chuyện dòng chính chèn ép nhánh phụ là rất thường tình, nhưng làm như vậy dẫu sao cũng sẽ gây tổn hại đến danh dự của gia tộc, chính là chuyện không thể công khai nói cho người ngoài biết.

Cơ Xương Minh làm như vậy thì chẳng khác nào đang bán đứng Cơ Xuyên Hải, lỡ như để cho người khác biết, ông ta chắc chắn sẽ bị liên lụy vào.

Mắng nhiếc một hồi lâu, Cơ Xuyên Hải cũng có chút mệt mỏi, một lúc sau thì dừng lại.

“Chú ba, cháu chỉ không cam tâm khi nhìn thấy cô ta thừa cơ hội để uy hiếp chúng ta, vì vậy cháu chỉ muốn dạy cho cô ta một bài học. Ai mà biết được Tang Thu Dương lại vô dụng như vậy, không những không thu phục được Cơ Hương Ngưng, mà chính bản thân hắn ta cũng gặp tai họa”, Cơ Xương Minh oan ức nói.

“Cháu thật sự không có đầu óc hay là đang cố ý gài bẫy chú đấy hả? Cơ Hương Ngưng là người có thể đối phó dễ dàng như vậy sao? Nếu như nó dễ dàng đối phó đến như vậy, cháu còn cần nhờ đến người họ Tang đó giúp đỡ sao? Chuyện thu mua lần này, để cho Cơ Hương Ngưng nắm giữ quyền chủ động, điều sáng suốt nhất bây giờ chúng ta có thể làm chính là tạm lánh sang một bên chờ thời cơ thích hợp. Trước khi tìm được cơ hội, bất kể cháu làm gì cũng đều có thể bứt dây động rừng! Hơn nữa, cháu không biết gì về công ty kỹ thuật hóa học Lộ Viễn, lại dám mượn đao giết người, còn không sợ tự mình hại mình hả!”, Cơ Xuyên Hải tức giận nói.

Cơ Xuyên Hải thật sự còn nóng lòng đối phó với Cơ Hương Ngưng hơn Cơ Xương Minh. Nhưng ông ta biết rằng, vị trí hiện tại của Cơ Hương Ngưng trong văn phòng chỉ nhánh là không thể lay chuyển.

Đối phó với cô ấy bây giờ cũng chính là tự chuốc lấy rắc rối cho mình.

Nếu như không phải Cơ Xương Minh luôn luôn nghe theo lời của ông ta, thì ông ta đã sớm thay thế một tên ngu ngốc như vậy đi rồi.

"Nói tóm lại, từ bây giờ cháu cứ ngoan ngoãn yên phận ở lại công ty, không có chuyện gì thì không được đến tìm Cơ Hương Ngưng gây phiền toái, cô ta bây giờ không phải là người mà cháu có thể tùy tiện động vào", Cơ Xuyên Hải nói.

"Cháu hiểu rồi", Cơ Xương Minh dừng lại, sau đó nói: "Tuy rằng không thể động vào Cơ Hương Ngưng, nhưng nếu cháu muốn gây phiền toái cho tên họ Lý kia cũng không sao chứ?"

"Cháu gây phiền toái cho cậu ta làm gì?', Cơ Xuyên Hải hỏi.

“Thì bởi vì cứ nhìn thấy cái thằng nhóc đó là cháu lại cảm thấy khó chịu, cả ngày đi theo sau Cơ Hương Ngưng, không biết là nghĩ ra những kế sách gì. Cháu luôn cảm thấy gần đây những sự việc không thuận lợi với chúng ta phát sinh đều có liên hệ lớn với cái tên này!”, Cơ Xương Minh nói.

Chưa nói đến, bình thường Cơ Xương Minh làm việc mặc dù không biết sử dụng đầu óc, nhưng trực giác của hắn ta vẫn rất chính xác.

Ngược lại, người luôn tỏ ra sắc sảo như Cơ Xuyên Hải, lại không có được trực giác chính xác như Cơ Xương Minh.

“Não cháu bị úng nước rồi à. Trong vụ mua lại chỉ nhánh lần trước, nếu như cậu ta không giúp thuyết phục Cơ Hương Ngưng suy nghĩ lại, thì bây giờ cháu đã bị đuổi cổ đi rồi!”, Cơ Xuyên Hải lại khiển trách.

“Có quỷ mới biết bọn họ có phải là đang thông đồng diễn xuất gạt người hay không, dù sao cháu nhìn thấy cái tên đó liền cảm thấy rất không vừa mắt!”, Cơ Xương Minh buồn bực nói: “Cơ Hương

Ngưng chú không để cho cháu động vào, cháu cũng nghe chú, nhưng cái tên họ Lý kia cũng chỉ là một người ngoài, không dính dáng gì đến chúng ta, đừng nói là chú cũng muốn che chở cho cái tên đó chứ?"

Cơ Xuyên Hải hơi do dự. Lần trước khi Hoắc Khải thuyết phục Cơ Hương Ngưng, ông ta còn cảm thấy rất tán thưởng con người này. Dù sao cũng phải biết xem xét tình hình tổng thể, nếu như không có lời nói của cậu ta, mọi chuyện có thể đã đi đến một kết quả khác.

Nhưng cơn tức giận của Cơ Xương Minh gần đây hiển nhiên đã trở nên rất đáng sợ. Vừa mới thua đậm ở chỗ của Cơ Hương Ngưng thì ngay lập tức đã lôi Tang Thu Dương, bạn bè trên sòng bạc vào cuộc.

Nếu như ông ta ngăn cản Cơ Xương Minh động vào một người ngoài trong lúc này, có vẻ như cũng không hợp lý cho lắm.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Cơ Xuyên Hải cũng quyết định không bảo vệ Hoắc Khải nữa.

Chẳng phải chỉ là một trợ lý thôi sao? Đối với

những đóng góp trước đây của cậu ta, chỉ cần bồi thường thêm tiền cho cậu ta là được. Dù sao cậu ta cũng không quan trọng bằng cháu trai mình!

"Vậy thì tùy cháu, muốn thế nào cũng được. Nhưng nhớ kỹ một điều, không được dính dáng gì đến Cơ Hương Ngưng nữa! Chuyện lần này chú đã cho người hỗ trợ làm cho lắng xuống, sẽ không nhiều

người biết được chỉ tiết cụ thể. Nhưng lần sau nếu còn phát sinh những chuyện tương tự, đừng trách sao chú lại đi trở mặt với cháu!", Cơ Xuyên Hải cảnh cáo.

Được sự cho phép của ông ta, Cơ Xương Minh vui mừng ra mặt, liền vội nói: "Đừng lo, chú ba, cháu sẽ chỉ xử lý tên họ Lý đó thôi. Cháu không thèm quan tâm đến Cơ Hương Ngưng, cô ta muốn làm gì thì cũng mặc kệ".

Cơ Xuyên Hải ừ một tiếng, lại dặn dò mấy câu, sau đó mới cúp điện thoại.

Đối với ông ta thì đây chỉ là chuyện nhỏ, một người nhỏ bé được làm vật xả giận cho Cơ Xương Minh thì

cũng tính là vinh dự của cậu ta.

Bao nhiêu người muốn bị nhà họ Cơ ức hiếp còn không được.

Cơ Xuyên Hải vĩnh viễn sẽ không biết, lần này ông ta đưa ra quyết định đó, kết quả sẽ mất đi cái gì.

Đây là cơ hội duy nhất để ông ta giành được Hoắc Khải.

Trước đây khi Hoắc Khải ngay trước mặt của bọn họ khuyên Cơ Hương Ngưng, chính là muốn cùng bọn họ cải thiện quan hệ, để có thể mau chóng nắm trong tay nhà họ Cơ.

Nhưng bây giờ, cả Cơ Xuyên Hải cùng Cơ Xương Minh đều không xem Hoắc Khải ra gì, dựa vào tính cách của Hoắc Khải, hiển nhiên cũng sẽ không cho bọn họ thêm cơ hội.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Cơ Xương Minh cười nhạt mấy tiếng, sau đó lại bấm gọi một số khác: "Bảo mấy tên kia chuẩn bị đi, trong vòng hai ngày phải giải quyết xong chuyện này. Tôi cho thêm một nửa số tiền đó!"

Hoắc Khải đang ăn trưa với gia đình của mình, không biết rằng vì Cơ Xương Minh không thể đối phó với Cơ Hương Ngưng nên đã nhắm mình thành mục tiêu.

Mà Cơ Xương Minh cũng không ngờ rằng, người ở trong mắt của hắn ta chỉ là một nhân vật nhỏ lại chính là kẻ thù đáng sợ nhất.

Buổi tối, trước giờ ăn tối khoảng nửa tiếng, Ninh Thần vừa mới đưa Đường Đường về nhà, còn chưa kịp đi vào thì Hoắc Khải đã nghe thấy tiếng cô ấy tranh cãi với những người khác từ trong bếp.

Anh nhanh chóng đặt con dao làm bếp trong tay xuống, đi ra mở cửa xem xét, liền thấy Ninh Thần đang đối mặt với một vài người đàn ông có nét mặt hung ác.

Nhìn thấy Hoắc Khải bước ra, Đường Đường liền chạy đến méc: "Bố ơi, mấy người xấu này ăn hiếp mẹ!"

Giữa Hoắc Khải và Ninh Thần có thể không tồn tại thứ gọi là tình yêu, nhưng giữa những người thân vẫn

sẽ có tình cảm, dù sao họ cũng đã sống cùng nhau lâu như vậy.

Anh lập tức tiến lên phía trước vài bước, kéo Ninh Thần ra phía sau, nhìn ba người đàn ông trước mặt lạnh lùng nói: "Các người là ai, muốn làm gì!"

Được Hoắc Khải kéo ra phía sau, cái cảm giác an toàn mãnh liệt đó đã khiến cho trái tim đang đập nhanh của Ninh Thần nhanh chóng bình tỉnh lại.

"Bọn họ nói mình là bạn chơi bài với anh, đến tìm anh đòi tiền", Ninh Thần thấp giọng nhắc nhở.

Bạn chơi bài?

Hoắc Khải nhìn chằm chằm vào mấy người kia, trong đầu nhanh chóng nhớ lại.

Lúc này, trong số đó có một người ốm yếu với hàm răng vàng khè vì hút thuốc, cười lạnh nói: "Lý Phong, dạo này trí nhớ kém thế sao, mới hai tháng không gặp, liền không nhớ rõ mình có bao nhiêu người anh em vậy? Sao nào, xe điện đụng anh mất trí nhớ rồi hả?"

Trong trí nhớ của Lý Phong, những người này thật

sự có tồn tại, họ đều là những người bạn từng uống rượu và chơi bài cùng nhau.

Mà ngày hôm đó khi Lý Phong đụng phải cột điện, không ai trong số những người thường gọi là anh em này đến thăm anh ta, còn không bằng những người quen sơ.

Bây giờ thấy cuộc sống của người ta khá hơn, lại muốn đến đây đòi tiền.

Nhưng trong trí nhớ của Lý Phong, Hoắc Khải không nhớ gì về việc nợ tiền.

Mặc dù thích uống rượu và chơi bài nhưng Lý Phong lại khá nhát, không bao giờ dám vay tiền để chơi tiếp những trò này. Không cần biết anh ta thua bao nhiêu, chỉ cần tiền trong túi tiêu hết, anh ta liền xoay người rời đi, đó là một trong số ít những việc làm còn coi được của anh ta.

Cho nên việc những người này đến đây để đòi tiền hoàn toàn là chuyện nhảm nhí.

"Tôi không nhớ mình đã nợ các người số tiền nào", Hoắc Khải nói: "Nếu như không còn gì nữa, các người

có thể rời đi. Nếu còn quay lại quấy rối tôi và gia đình, tôi sẽ gọi cảnh sát".

"Báo cảnh sát à, được rồi, đến lúc đó để cho bọn họ nhìn một chút, rốt cuộc ai nên bị bắn chết", gã đàn

Chương 88: Trở thành mục tiêu

ông có cái miệng đầy răng vàng khè đó lại cười lạnh, từ trong túi móc ra một tấm giấy nợ, giơ lên trước mắt Hoắc Khải nói: "Trợn to mắt chó lên xem đây là cái gì!"

Liếc nhìn giấy nợ, chân mày của Hoắc Khải liền nhíu lại, chỉ thấy phía trên rõ ràng viết Lý Phong đã vay của ba người này một trăm ngàn.

Phía trên đó có chữ của Lý Phong và dấu tay màu đỏ của anh ta với ba người bọn họ.

Ngay cả Ninh Thần khi nhìn thấy cũng phải sửng sốt, không nhịn được mà hỏi: "Có chuyện gì vậy? Anh vay nhiều tiền như vậy khi nào?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 89: Vay Và Cho Vay

Hoắc Khải cũng rất muốn hỏi, Lý Phong nợ nhiều tiền như vậy từ lúc nào.

Trong trí nhớ của anh không có khoản tiền này, nhưng bây giờ, người ta còn lấy ra giấy vay nợ, chữ viết trên đó nhìn đúng là của Lý Phong, không có cách nào để phủ nhận.

Người đàn ông răng vàng đầy mồm thấy Hoắc Khải im lặng, không kìm nổi đắc ý nói: "Bây giờ không nói nữa à? Đã không nói được nữa thì mau trả tiền đi!"

Ninh Thần căng thẳng kéo áo Hoắc Khải. Cô rất muốn hỏi gì đó, làm chút gì đó nhưng lại không biết nên làm thế nào.

Sự lo lắng trong lòng biến mất đã lâu nay lại ập đến. Bỗng nhiên, cô nhớ lại khi chồng mình vừa trở nên khác trước, cô luôn cho rằng anh muốn nhân cơ hội bán nhà đi.

Nhưng sau đó, Hoắc Khải cũng không nhắc về chuyện này nữa nên suy nghĩ này cũng dần dần biến

mất.

Bây giờ, Ninh Thần lại một lần nữa nghĩ đến khả năng này.

Giấy vay nợ một trăm ngàn tệ khiến chồng cô muốn bán nhà trả nợ. Lẽ nào sự thay đổi trước đây lại chỉ là lừa gạt sao?

Không, không thể nào!

Sự thay đổi của chồng, tận mắt cô nhìn thấy. Năng lực của anh ấy cũng đã được nhiều người công nhận. Đến cả Tổng giám đốc bất động sản Xương Thịnh cũng vô cùng tán thưởng anh ấy.

Một người giỏi như thế lại cần vì một trăm ngàn ít ỏi mà lừa gạt vợ, bán nhà trả nợ sao?

Có lẽ, Lý Phong trước đây thì có khả năng làm như vậy, nhưng anh ấy bây giờ thì tuyệt đối không có khả năng làm thế!

Ánh mắt Ninh Thần dần trở nên kiên định. Cô lấy hết dũng cảm nói với người đàn ông đó: "Chồng tôi không thể nợ các anh nhiều tiền như thế!"

Có một thời gian, Lý Phong đánh bài thành nghiện,

nhưng vẫn có thể làm chủ bản thân, chưa từng vay tiền đánh bạc. Về điểm này, Ninh Thần biết rõ.

Một người dù có tệ đến đâu thì cuối cùng vẫn có điểm dừng.

Một người đàn ông cao lớn, thô kệch, đầu đinh tiến lên trước, giơ nắm đấm lên, hỏi: "Thế nào? Ý của mày là muốn ăn quyt? Nếu không phải thấy mày là đàn bà, ông đây chỉ cần cho một cái tát thì mày sẽ biết thế nào là lễ độ!"

Dáng người của gã trông rất mạnh mẽ, khí thế khiến Ninh Thần bất giác nép vào sau lưng của Hoắc Khải.

Mà Hoắc Khải lại nhìn chằm chằm người đó, nói: "Nếu đánh người bằng một cái tát, cho dù chỉ rụng răng cũng coi như thương nhẹ, phạt tù ba năm trở xuống. Nếu dẫn đến giảm thính lực một bên tai xuống dưới 90 đê-xi-ben hoặc gãy tay chân ảnh hưởng tới năng lực lao động thì coi như bị thương nặng, phạt từ ba đến mười năm tù".

Gã đàn ông vạm vỡ nghe thấy thế thì sững lại, sau

đó thì vẻ mặt đầy tức giận nói: “Con mẹ mày dám doạ tao?”

“Tôi chỉ nói cho anh biết hậu quả của một cái tát mà thôi”, vẻ mặt của Hoắc Khải bình tĩnh, nhìn giấy vay nợ trong tay gã răng vàng, nói: “Còn giấy vay nợ này, các anh chắc chắn là tôi vay? Căn cứ vào luật hình sự, người phạm tội lừa đảo, nếu vượt quá năm mươi ngàn tệ thì coi là số tiền lớn, phạt tù từ ba đến mười năm, ngoài ra còn phạt tiền. Tôi hi vọng các anh hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng mù quáng huỷ hoại đi tương lai của mình”.

Lời nói của anh khiến cả ba gã cùng lên tiếng: “Ai lừa đảo! Giấy vay nợ ở đây, mày còn muốn ăn quyt?”

“Giấy vay nợ, có phải là xác nhận tôi vay một trăm ngàn của các anh hay không? Điểm này các anh tự hiểu” Hoắc Khải trầm giọng nói.

Anh đã nhớ lại chuyện liên quan đến giấy vay nợ này. Sự thật là có một lần Lý Phong đánh bài, chơi rất lớn lại rất may mắn, một lần thắng một trăm mấy chục ngàn.

Ba người này chính là người cùng chơi lúc đó.

Vì thua thê thảm, muốn gỡ vốn nên đã vay Lý

Phong một trăm ngàn.

Lý Phong viết giấy vay nợ đưa cho họ, nhưng cách

viết không đúng quy phạm mà lại do người kia viết: “

Hôm nay vay Lý Phong một trăm ngàn chẵn”.

Chỉ chín chữ ngắn ngủi, theo tình huống lúc đó thì

cũng không có gì không thoả đáng, nhưng theo pháp

luật hiện hành thì lại là vấn đề lớn.

Vì vay Lý Phong một trăm ngàn tệ, rất khó nói rõ là

đã vay Lý Phong một trăm ngàn hay là cho Lý Phong

vay một trăm ngàn.

Vay và cho vay là hai ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Một là nợ tiền, hai là cho nợ tiền.

Điều quan trọng nhất là, khoản này là của người

kia thì người kia cũng chính là chủ thể. Trong các vụ

án thực tế, hoặc là toà án bác bỏ truy tố do không rõ

nguyên nhân của khoản vay, không có chứng cứ liên

quan, hoặc là trực tiếp phán quyết là Lý Phong nợ

người ta một trăm ngàn tệ.

Cái trước có khả năng lớn hơn một chút nhưng cái sau không phải không thể xảy ra.

Ngày đó, sau khi ba người kia vay một trăm ngàn xong thì đổi lại rất may mắn, còn Lý Phong không chỉ thua hết số tiền đã thắng mà còn thua thêm mấy ngàn. Do đó anh ta mới uống rượu say mèm đến nỗi đi xe đạp điện đâm vào cột điện.

Bây giờ, ba người đó lại cầm giấy vay nợ của Lý Phong đưa cho họ để đến đòi tiền thì quả thật là to gan.

Gã răng vàng thấy chột dạ, nhưng nghĩ đến sức mạnh cổ vũ họ đến đây, lại thẳng lưng lên, nói: "Sao lại không rõ? Chúng tôi có nhân chứng, vật chứng, anh đừng hòng lấp liếm!"

Ba người này là do Cơ Xương Minh tìm đến.

Cơ Xương Minh sai người điều tra Hoắc Khải. Biết anh ta mấy năm trước rất hèn nhát, kém cỏi nhưng chỉ Vì vợ của anh ta là bạn đại học với Cơ Hương Ngưng nên lúc đầu mới tới làm lái xe, sau đó thăng chức

thành trợ lý Tổng giám đốc.

Lý lịch như thế khiến Cơ Xương Minh tự nhiên cho rằng, anh ta hoàn toàn không có chút năng lực nào mà hoàn toàn dựa vào việc bám váy đàn bà để thăng chức.

Nếu đã là đồ bỏ đi thì thích chỉnh kiểu gì thì chỉnh.

Sau khi ba người cùng đánh bài bị hỏi sự việc liên quan đến Lý Phong thì trong lúc vô ý lại cầm ra giấy vay nợ, vừa hay trong đám đàn em của Cơ Xương Minh có người hiểu chút pháp luật, vừa nhìn đã thấy ngay vấn đề của giấy vay nợ đó.

Sau đó, dưới sự xúi giục và khoản tiền thưởng của Cơ Xương Minh, mấy người này đã cầm giấy vay nợ đến đòi tiền.

Đàn em của Cơ Xương Minh nói rất rõ. Đây là giấy vay nợ. Cho dù cầm lên toà án, cũng rõ ràng là Lý Phong vay tiền của họ, cứ thoải mái mà đòi!

Nếu là người khác nói, thì mấy gã nghiện bài bạc này chưa chắc đã tin, nhưng người nhà họ Cơ nói như thế thì dù là để lấy lòng nhân vật lớn, họ cũng tình

nguyện làm tay sai.

“Nhân chứng vật chứng đầy đủ, dù lên toà chúng tôi cũng không sợ. Tốt nhất anh mau chóng trả tiền đi, nếu không…”

“Nếu không anh định làm thế nào? Đánh tôi? Tôi đã nói cho anh biết hậu quả rồi, anh không tin thì có thể thử”, Hoắc Khải lạnh lùng nói.

Mấy gã kia khó chịu đến nghẹn họng. Chúng nào có hiểu biết về pháp luật, chỉ biết Lý Phong chỉ là một con mọt sách. Tuy rằng bình thường chưa từng nghe thấy anh ta nói đến pháp luật nhưng một tên mọt sách mà, hiểu một chút về thường thức pháp luật cũng không có gì là lạ.

Cho nên, họ vẫn không dám động tay động chân.

Lúc này, Hoắc Khải lại nói: “Hơn nữa, giấy vay nợ này coi như thật sự đại diện cho việc tôi nợ tiền thì các anh đưa lên toà án cũng không thắng kiện được”.

“Sao như thế được, người ta nói với bọn tao, giấy Vay nợ này…”

Gã đàn ông vạm vỡ kia vừa nói được một nửa thì bị

gã răng vàng giật một cái.

Hoắc Khải nhìn rõ ánh mắt trao đổi qua lại cùng dáng vẻ chột dạ của chúng.

Anh cười lạnh trong lòng, nói: "Tôi không quan tâm người khác nói thế nào, nhưng tôi biết, trong vụ kiện tụng có giấy vay nợ, thì trong đó phải có nguyên nhân vay nợ, thêm hai chữ "cho vay". Nếu chỉ có một chữ "vay" có thể giải thích là tôi có ý này nhưng không thực sự vay nợ tiền vậy anh cũng đâu cần phải đòi tiền. Tôi biết trình độ các anh thấp, có thể không hiểu ý nghĩa của loại từ ghép này, nhưng chỉ cần tìm người hiểu một chút về tố tụng thương mại hỏi là biết. Nhưng trước tiên, các anh phải nghĩ kĩ. Thua kiện thì phải chịu án phí. Án phí cũng không cao, nhưng các anh tranh chấp một trăm ngàn tệ, vậy phải nộp phí thụ lý là 2.5% và phí nộp đơn là 1.5%. Ngoài ra, nếu tôi không thừa nhận chữ viết trên đó là của tôi, các anh còn phải nộp mấy ngàn tệ phí kiểm định. Tổng lại cũng không nhiều, khoảng bảy, tám ngàn thôi".

Lời nói sắc bén, vẻ mặt nghiêm túc của anh khiến

ba gã kia nghe mà thấy hoang mang.

Vay và cho vay lại khác nhau à?

Bình thường chỉ viết giấy vay nợ, ai mà chú ý mấy cái này. Khi chơi bài họ thường viết như thế, nhưng không ai nghĩ đến là có đúng với quy định của pháp luật hay không.

Nếu điều mà Hoắc Khải nói là thật thì dù họ có kiện lên toà án thì cũng trắng tay.

Hơn nữa, còn mất trắng bảy tám ngàn?

Ngu mới làm!

Dù sao, vốn dĩ Lý Phong cũng không vay họ tiền, không lấy được thì thôi, cũng chẳng có gì ghê gớm.

Ba gã vừa nghĩ ra như thế thì trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn. Nhưng họ còn chưa kịp thở phào thì Hoắc Khải bỗng nhiên nói: "Nhưng cho dù các anh có thưa kiện hay không thì tôi đều đến toà án tố cáo các anh tội lừa đảo. Nếu nhớ không nhầm, ngày đó người đánh bài không chỉ có mấy người các anh. Chỉ cần tôi tìm người làm chứng thì có thể định tội các anh. Dù không định tội được cũng không sao, cơ quan công

an sẽ kiện các anh lần hai vì tội đánh bạc. Các anh đều không có việc làm nhỉ? Tiền thắng bạc thời gian trước tiêu hết chưa? Mà dù tiêu hết hay chưa thì đều có người bắt các anh phải nói rõ nguồn gốc số tiền đó. Nếu không nói được, tội đánh bạc được thành lập, tịch thu các khoản thu phạm pháp, tạm giữ trước rồi sau đó sẽ phạt tiền. Cho dù như thế nào, các anh đều sẽ không yên ổn".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 90: Ghi Âm

“Anh, anh đừng giở giọng doạ dẫm. Anh nghĩ chúng tôi sợ sao!” gã răng vàng chỉ vào Hoắc Khải, giọng nói có chút lắp bắp.

Tội đánh bạc thì gã cũng không sợ, trước đây cũng đã bị bắt không ít lần rồi, nhưng còn tội lừa đảo, vừa nghĩ đến phạt từ ba đến mười năm thì trong lòng gã thực sự hoảng sợ.

Bị tạm giam mười ngày nửa tháng, có lẽ nhiều người không sợ. Dù sao đây cũng chỉ là phạt hành chính, không tính là quá nghiêm trọng.

Nhưng ngồi tù thì chính thức trở thành tội phạm rồi.

Đánh bạc mà thôi lại khiến bản thân trở thành tội phạm thì có phải hơi to chuyện rồi không?

“Tôi không doạ mà chỉ nói rõ sự thật cho các anh biết. Các anh quay vềđi. Sáng mai tôi sẽ lên toà án nộp đơn tố cáo, các anh cũng sẵn sàng chuẩn bị nhận giấy triệu tập. Nếu có giấy triệu tập mà không muốn đi

cũng không sao. Theo thông lệ, nếu bị cáo từ chối ra toà, thì tôi nói cái gì họ sẽ tin cái đó. Nếu các anh tới, tôi sẽ tốn ít tiền mời vài vị phóng viên nào đó viết tin tức. Cũng không nghiêm trọng, nhiều nhất thì cũng chỉ tuyên truyền trong thành phố. Đến lúc đó, vợ con, họ hàng, người thân các anh đều biết các anh tham gia lừa đảo. Tôi thật sự muốn biết, những người như các anh, một khi bị phán tội lừa đảo thì sống tiếp như thế nào?"

Mấy người nghe thấy thế thì vẻ mặt trở nên xám xịt. Họ đều không có việc làm ổn định, chỉ dựa vào đánh bài mà sống.

Thắng thì ăn chút đồngon, thua thì về nhà quăng nồi, đập đĩa.

Nếu thực sự bị coi là kẻ lừa đảo thì còn ai dám đánh bài với họ nữa.

Lời nói của Hoắc Khải chặn hết mọi đường sống, thậm chí huỷ hoại cuộc đời bọn họ.

Mấy tên nhóc chẳng có bao nhiêu bản lĩnh, nghe thấy thế thì tim đập loạn lên, hai chân mềm như bún.

Chỉ vì kiếm chút lợi ích mà thôi, tại sao bây giờ đã không kiếm được lợi gì, ngược lại giờ sắp phải ăn cơm tù rồi?

Cái này, cái này không giống như những điều đã nói lúc trước.

Không phải nói là cầm giấy vay nợ này đến, nói hai ba câu sẽ doạ cho tên mọt sách Lý Phong sợ run

Chương 90. Ghi âm

chân, nóng lòng đưa nhà và vợ cho bọn họ để gán nợ sao?

Thế mà người đàn ông trước mắt nào có giống kẻ hèn nhát trước đây đánh bài với họ.

Ưỡn ngực cao đầu, phong độ lẫm liệt như biến thành một người khác vậy.

Mấy người lén nhìn nhau, thì đều thấy sự hoảng loạn trong ánh mắt của đồng bọn. Sự việc phát triển vượt quá tưởng tượng của bọn họ, đâu dám nghĩ cái đến cái gì nữa.

Gã răng vàng cũng coi là một người khá nhanh nhạy, ngẩng đầu cười khà khà với Hoắc Khải: “Cái gì

thế, đùa một chút thôi, anh lại tưởng thật à. Có gì đâu. Chỉ muốn gọi anh đến đánh bài thôi, buổi tối tôi mời vài người khách. Em dâu, em có đi không? Mọi người cùng ăn cơm, đều là bạn tốt cả mà".

"Hừ, ai là bạn tốt của các anh!" Ninh Thần thản nhiên nói. Tuy cô không mạnh mẽ như Cơ Hương Ngưng, cũng không độc lập như Cố Phi Dương nhưng không phải phải đồngốc.

Ít nhất, cô có thể hiểu rõ tình hình trước mắt.

Mấy gã kia rõ ràng chột dạ, như chồng cô đã nói, cái gọi là giấy vay nợ chính là hành vi lừa đảo!

Vì không phải chồng cô vay tiền nên trong lòng Ninh Thần thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Ăn cơm thì thôi, chỉ hỏi các anh mấy câu. Trả lời thì tốt, tôi có thể suy nghĩ đến việc không đi tố cáo" Hoắc Khải bỗng nhiên nói.

Gã răng vàng vội vàng nói: "Anh hỏi đi, hỏi đi".

"Ai sai các anh tới?" Hoắc Khải hỏi.

"Cái này… gã răng vàng có chút do dự, người nhà họ Cơ đều ra cái ý tưởng nát bét này, cũng không thể

đắc tội.

Ngoài gã cao to, còn một gã đang ngậm điếu thuốc. Lúc này, gã vứt mẩu thuốc đi, kín đáo kéo gã răng vàng, hơi lắc đầu, tỏ ý không thể nói.

Sau đó, gã đó lại nói với Hoắc Khải: "Việc này đến đây coi như xong nhé. Chúng tôi chỉ đùa một chút thôi".

"Đùa?". Hoắc Khải lấy điện thoại ra, đưa cho mấy người đó xem thời gian ghi âm hiển thị trên màn hình, nói: "Rất xin lỗi, tôi có thói quen ghi âm trước khi nói chuyện với những người không có ý tốt. Những điều các anh nói đã đều được ghi lại rõ ràng. Có phải là trò đùa hay không, do toà án phán quyết".

Khuôn mặt ba người tái mét. Thằng cha này ghi âm lúc nào?

Mấy người bọn chúng từ khi bắt đầu nói chuyện đã không liên quan gì đến đùa cợt, còn đem cả giấy vay nợ ra. Nói là trò đùa được sao?

Hoắc Khải lạnh lùng nói: "Tôi biết các anh bị người khác xúi giục. Tôi cũng chỉ muốn đối phó với đạo diễn

của màn kịch này, sẽ không làm khó các anh. Chỉ cần thành thật hợp tác, tôi có thể coi như các anh chưa từng tới".

Gã răng vàng vốn dĩ không không phải là kẻ kiên định, bị Hoắc Khải doạ một trận, sớm đã hao mòn ý chí rồi. Lúc này nghe anh nói có thể không nhắc đến chuyện cũ, lập tức nói: "Tôi nói…"

Gã hút thuốc vốn muốn ngăn lại nhưng bị Hoắc Khải liếc mắt nhìn một cái thì lại ngâm miệng, không dám nói một lời.

Gã răng vàng cũng rất thành thật. Chuyện Cơ Xương Minh cho người đến tìm gã tìm hiểu tình hình ra sao, đưa ra phương án như thế nào đều kể ra hết hai năm rõ mười.

"Chuyện này thật sự không liên quan đến chúng tôi. Thực ra chúng tôi cũng không muốn lừa anh, đều là do họ Cơ nói muốn cho chúng tôi phí lợi ích hai mươi ngàn tệ, còn nói nếu đòi được một trăm ngàn tệ cũng trả hết cho chúng tôi. Nhất thời bị quỷ ám…"

Hoắc Khải không tiếp lời luôn mà suy nghĩ một

chút rồi nói: "Tôi cũng không muốn làm khó các anh. Thế này đi. Sau khi các anh quay về, nói lại một lượt toàn bộ những việc này với người kia. Nhớ kỹ, phải nói sự thật liên quan đến giấy vay nợ và hắn ta dùng tiền mua chuộc các anh thế nào đều nói hết rồi ghi âm lại. Chỉ cần các anh giao bản ghi âm cho tôi. Tôi không những loại bỏ trách nhiệm của các anh, còn có thể cho các anh mười ngàn tệ tiền công".

"Cái này, cái này không được. Đó là người nhà họ Cơ đấy. Gài bẫy hắn ta, chúng tôi…" gã răng vàng liên tục lắc đầu. Gã cũng không ngốc, đương nhiên biết Hoắc Khải muốn ghi âm làm gì.

Hoắc Khải lạnh lùng nhìn gã, lắc lắc điện thoại vừa ghi âm, nói: "Bây giờ vẫn đang trong quá trình ghi âm. Từng chữ anh vừa nói đều có thể trở thành bằng chứng trước toà. Coi như tôi không tìm nhân chứng, chỉ dựa vào đoạn ghi âm này có thể định tội các anh rồi. Cho nên các anh nghĩ cho kỹ, rốt cuộc muốn ngồi tù hay cầm mười ngàn tệ sống tốt vài ngày".

Sắc mặt cả ba người trắng bệch, một lúc lâu

không nói lên lời.

Bọn họ chỉ là con bạc dưới đáy xã hội mà thôi,

chuyện gian lận, lừa gạt cũng đã từng làm nhưng

không quá đáng lắm.

Mà đối tượng nhằm vào đều là người dân bình

thường, kiểu như Lý Phong ngốc nghếch.

Họ chưa từng gặp phải người thông minh, sắc bén

như Hoắc Khải, hai ba câu đã xoay ba người như

chong chóng, không biết đông tây nam bắc gì nữa.

Ba người bị Hoắc Khải vừa đấm vừa xoa thì sau

một hồi do dự, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Hoắc Khải cũng không phải nói chơi, đi vào nhà

mang mười ngàn tệ đưa cho ba người.

Còn phải nói, mười ngàn tệ tiền mặt có sức hấp

dẫn rất lớn đối với mấy kẻ cờ bạc nghèo rớt mùng tơi.

Mấy người vui mừng hớn hở nhận lấy, đứng ngay

trước mặt Hoắc Khải chia tiền, sau đó rối rít cảm ơn.

Cái loại cặn bã của xã hội này, Hoắc Khải cũng

không có hứng nói nhiều, dặn dò nhanh chóng đưa

cho anh bản ghi âm rồi vẫy tay xua mấy người đi.

Đợi ba người kia rời đi, Ninh Thần mới hỏi: "Chắc không phải anh muốn đi tố cáo họ thật đấy chứ?"

Từ cuộc nói chuyện của Hoắc Khải và mấy người kia, Ninh Thần có thể nghe ra, người xúi giục phía sau chắc là người quen, ít nhất Hoắc Khải cũng biết hắn là ai.

Nếu đã cần bản ghi âm, chắc chắn là để đối phó với hắn.

Tuy không biết là ai của nhà họ Cơ, nhưng năng lực của dòng họ này, Ninh Thần cũng biết một chút.

Dù sao thì Cơ Hương Ngưng cũng chính là bạn tốt của co.

Đối phó với người nhà họ Cơ dễ như thế sao?

Ninh Thần cảm thấy có chút lo lắng.

Hoắc Khải cười nhẹ, quay lại nói: "Yên tâm. Có những lúc dùng pháp luật đối phó với một người cần phải có các phương pháp khác nhau mới hiệu quả. Anh biết nên làm thế nào, không sao đâu".

Người có thể đề ra phương án nát bét như thế, thì Hoắc Khải nghĩ đến Cơ Xương Minh đầu tiên.

Cũng chỉ cái loại không có não mới có thể dùng cách làm ngu xuẩn như vậy.

Dùng cách này để đối phó với người bình thường, có lẽ sẽ hiệu quả, nhưng để đối phó với Hoắc Khải thì lại thành ra tự tìm trái đắng mà thôi.

Vốn dĩ, Hoắc Khải cũng lười quan tâm đến Cơ Xương Minh, dù sao công ty con cũng đã nằm trong bàn tay của Cơ Hương Ngưng thì quan tâm đến con rối này làm gì.

Nhưng Cơ Xương Minh hết lần này đến lần khác đến quấy rối, vì đại cuộc, Hoắc Khải phải dạy cho hắn ta một bài học.

Ít nhất cũng phải khiến cho tên nhóc này ngoan

Chương 90. Ghi âm

ngoãn một thời gian, bớt nhảy nhót cả ngày như một thằng hề.

Một giờ sau, gã răng vàng gặp mặt Cơ Xương Minh.

Có lẽ là cảm thấy sự việc này đã ăn chắc mười phần, lại rảnh rỗi không có việc gì làm, Cơ Xương

Minh quyết định tự mình đến nghe họ báo cáo lại tình hình.

Gã răng vàng và những người khác kể lại tình cảnh của Hoắc Khải một cách thê thảm.

Gì mà doạ cho người mềm như bún, khóc lóc, cầu xin họ cho thêm vài ngày, nghe tội nghiệp làm sao.

Cơ Xương Minh nghe thấy vậy thì cười ha hả, dương dương đắc ý.

"Một thư kí nho nhỏ cũng dám so đúng so sai với tôi đúng là muốn chết! Các anh làm tốt lắm". Cơ Xương Minh khen ngợi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 91: Nói Chuyện

“Vậy tiền của chúng tôi…

Gã răng vàng cũng là một người có lòng tham, dù sao thì ghi âm lại chắc chắn sẽ đắc tội người đàn ông họ Cơ này, thế thì còn gì mà phải sợ nữa, xin thêm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu mà.

Nhưng Cơ Xương Minh lại ngưng cười, khinh thường nói: “Trong mắt chỉ toàn tiền là tiền! Mấy người không có tí tiền đồ nào hết vậy! Khi nào xong việc thì các người cũng không thiếu chút tiền đó đâu! Còn làm không xong ấy, thì đừng có mà mở mồm đòi tiền, không bắt các người đền là đã tốt lắm rồi!”

Cơ Xương Minh hoàn toàn không coi nhóm côn đồ thuộc tầng lớp thấp này ra gì cả. Trong mắt hắn ta, đám người này chỉ là cặn bã của xã hội, không thể nào sánh bằng con dòng chính của nhà họ Cơ như hắn ta được.

Hôm nay hắn ta đích thân tới đây gặp mấy kẻ này thì đã là nể mặt lắm rồi. Chứ là bình thường, đến nói

chuyện với bọn họ hắn ta còn thấy ô nhiễm đường hô hấp của mình nữa là.

Thái độ của Cơ Xương Minh đã khiến cho gã răng vàng và đám người kia cảm thấy bị sỉ nhục.

Bọn họ biết là bản thân không thể trở thành bạn bè với những người ở tầng lớp đó được, nhưng dù gì thì bọn họ cũng đã giúp hắn ta làm việc, đã không đưa tiền thì thôi lại còn nói chuyện khó nghe như vậy.

Hắn ta nghĩ bọn họ dễ bắt nạt lắm sao?

Vốn là bọn họ còn đang do dự nên đưa hết bản ghi âm cho Hoắc Khải hay là mạo hiểm nói cho Cơ Xương Minh biết tin này.

Nhưng giờ thì không cần suy nghĩ nữa rồi. Hành vi của Cơ Xương Minh đã làm cho bọn họ hạ quyết tâm.

Gã răng vàng sờ vào điện thoại di động trong túi, đảo mắt một vòng rồi nói: "Anh Cơ, nói ra thì chúng tôi cũng đang nằm trong vòng nguy hiểm đấy. Có rất nhiều người biết tờ giấy nợ đó, thật ra là chúng tôi vay tiền Lý Phong chứ không phải Lý Phong nợ tiền chúng tôi. Bây giờ anh bảo chúng tôi cầm giấy nợ đến đó trả

đũa, nhỡ anh ta tố cáo chúng tôi thì làm sao đây? Tôi nghe nói đây hình như là tội lừa gạt, phải ngồi tù đó!"

Cơ Xương Minh cười khẩy: "Hắn ta chỉ là một con mọt sách vô dụng mà cũng dám tố cáo các người chắc? Mà các người cũng đã bảo rồi còn gì, hắn ta sợ đến mức đi xin xỏ đủ đường, suýt thì tè ra quần rồi còn gì nữa. Thôi, đừng nói vớ vẩn nữa, bảo các người làm thì cứ làm đi, có chuyện gì cứ để tôi lo!"

Trong lúc vô tình, Cơ Xương Minh đã để lộ ra hết sự thật. Tất cả đều đã được gã răng vàng ghi âm lại bằng điện thoại trong túi.

Vài phút sau, Cơ Xương Minh rời đi.

Nhìn người con dòng chính nhà họ Cơ bước lên xe xịn rời đi, gã răng vàng và đồng bọn đều âm thầm phỉ nhổ trong lòng.

"Quay lại hết cả rồi chứ?"

"Không thiếu một giây!"

"Chắc sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ, dẫu sao cũng là người nhà họ Cơ…"

"Sợ cái quái gì! Nhìn cái dáng vẻ của hắn ta kia rõ

ràng là không có ý định giúp chúng ta mà. Nếu thật sự bị tố cáo thì mày nghĩ là hắn ta sẽ gánh cho chúng ta chắc? Có mà ngay lập tức phủi sạch quan hệ ấy! Có bản ghi âm này, chúng ta và hắn sẽ là châu chấu trên cùng một sợi dây! Chúng ta mà gặp chuyện thì hắn cũng đừng hòng yên ổn!"

Đám người bàn tán một lúc rồi gã răng vàng cầm điện thoại đi ra cửa, gọi cho Hoắc Khải.

Điều khiến cho Hoắc Khải bất ngờ chính là gã răng vàng này nhìn thì có vẻ không ra sao nhưng làm việc lại rất đáng tin.

Không những ghi âm mà còn quay lại cả video, nhìn thấy rõ ràng mặt của Cơ Xương Minh ở trong đó.

"Anh làm tốt lắm!" Hoắc Khải mỉm cười, rút ra hai ngàn từ trong túi áo: "Cầm lấy chia cho các anh em đi".

truyen one chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Hai ngàn tuy không nhiều, nhưng cũng là niềm vui bất ngờ. Gã răng vàng vui vẻ cảm ơn, bộ dạng như muốn đem Hoắc Khải lên bàn thờ mà cung kính.

Loại người nịnh hót như vậy có thể trở mặt bất kỳ

lúc nào, Hoắc Khải chỉ muốn dùng chút ân huệ nho nhỏ để xóa sạch nguy cơ phản bội của bọn họ. Còn làm bạn thì thôi bỏ đi.

Chờ gã răng vàng rời đi, Hoắc Khải mới mở video ra xem lại mấy lần.

Ninh Thần đi tới hỏi: "Anh thật sự định đối phó với người đó à?"

"Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình, mà anh cũng không định làm gì cả, chỉ muốn dạy dỗ hắn ta cách làm người thôi", Hoắc Khải cười nói: "Muộn rồi, chúng ta ăn cơm thôi":

Biết chồng mình là người có chính kiến, cộng thêm việc này là do Cơ Xương Minh xấu tính muốn hại họ trước. Ninh Thần vẫn rất hiểu cái đạo lý nước sông không phạm nước giếng này.

Cô cũng không khuyên gì nhiều, chỉ nói: "Vậy chúng ta ăn cơm thôi".

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Khải đến công ty. Trùng hợp là anh lại gặp ngay Cơ Xương Minh ở cửa thang máy.

Cơ Xương Minh trước giờ đi làm muộn như cơm bữa, hôm nay lại đến rất sớm. Thấy Hoắc Khải, hắn ta còn cười tươi như hoa nở vậy.

"Trợ lý Lý, chào buổi sáng". hiếm lắm mới có lần Cơ Xương Minh chủ động chào hỏi.

Hoắc Khải mỉm cười đáp: "Chào buổi sáng phó giám đốc CơI"

Thấy dáng vẻ ung dung của Hoắc Khải, Cơ Xương Minh cười khẩy trong lòng: "Giả bộ đi, cứ tiếp tục giả bộ nữa đi. Để xem mày có thể giả bộ đến lúc nào!"

"À, lát nữa phó giám đốc Cơ có rảnh không? Tôi có chút việc cần nói với anh". Hoắc Khải hỏi.

Cơ Xương Minh hơi ngẩn ra. Hắn ta còn chưa kịp nói lời trào phúng thì Hoắc Khải đã bảo muốn nói chuyện với hắn ta.

"Nói chuyện gì?", Cơ Xương Minh hỏi theo bản năng.

"Một chuyện nhỏ thôi, không quan trọng lắm" Hoắc Khải nói.

Cơ Xương Minh cười ha ha: "Được, vậy đến phòng

làm việc của tôi luôn đi".

Cơ Xương Minh nghĩ, chỉnh cho chết cái tên dựa vào quan hệ để trèo lên cao này cũng không quan trọng. Điều hắn ta thật sự muốn là chèn ép Hoắc Khải, rồi lôi kéo Hoắc Khải về với mình.

Dù sao Hoắc Khải giờ đã là trợ lý tổng giám đốc, Cơ Hương Ngưng muốn làm gì thì Hoắc Khải đều biết.

Nếu có thể biến Hoắc Khải thành nội gián của mình, thì tức là đang chôn một viên mìn xuống bên cạnh Cơ Hương Ngưng. Chỉ cần hắn ta muốn thì nó sẽ phát nổ bất cứ lúc nào.

Không thể không nói, bình thường đầu óc Cơ Xương Minh không đâu vào đâu, nhưng vẫn rất thông minh khi nghĩ kế hại người.

Hắn ta cũng nghĩ đến việc vì sao mới sáng sớm mà Hoắc Khải đã tìm mình nói chuyện. Có lẽ là Hoắc Khải biết đám người kia là do hắn ta phái tới đòi nợ, bị siết nợ đến mức không biết làm sao, cho nên phải tới cầu xin hắn ta?"

Khả năng này rất lớn, nụ cười trên khóe miệng Cơ

Xương Minh ngày càng rộng ra.

Hắn ta đang nghĩ, lúc Hoắc Khải cầu xin mình thì nên dùng tư thái gì để trả lời, để chế giễu đây.

Thang máy đi lên cao, hai người vừa ra thì gặp Cơ Hương Ngưng từ hành lang đi qua.

Thấy Hoắc Khải đến, Cơ Hương Ngưng liếc nhìn Cơ Xương Minh rồi nói: "Đến phòng làm việc tôi chút, kế hoạch lần trước còn một chỗ chưa có sửa xong, chúng ta bàn một lát".

Cơ Xương Minh cười khà khà, nói: "E là không được rồi tổng giám đốc Cơ ơi. Trợ lý Lý đang có chuyện khá quan trọng cần nói với tôi, cô phải chờ một lát rồi".

Cơ Hương Ngưng ngạc nhiên, Lý Phong thì có chuyện gì cần nói với Cơ Xương Minh chứ?

Cô ấy nhìn sang Hoắc Khải với vẻ nghi hoặc, anh nói: "Đúng là tôi có chút việc cần nói với phó giám đốc Cơ, nhưng sẽ không tốn nhiều thời gian đâu".

Hoắc Khải lại từ chối yêu cầu của Cơ Hương Ngưng càng làm cho Cơ Xương Minh tin chắc là mình

nghĩ đúng.

Hoắc Khải chắc chắn là định c`âu xin hắn ta, nếu không thì sao lại không quan tâm đến lời nói của Cơ Hương Ngưng chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn ta càng thêm sung sướng, nói với Cơ Hương Ngưng: "Không nói nữa, chuyện của trợ lý Lý quan trọng lắm đấy. Chúng tôi đi trước đây".

Nói xong, Cơ Xương Minh thậm chí còn chủ động kéo Hoắc Khải r`ời bước nhanh v`ề phòng làm việc của mình.

Hắn ta thấy rất rõ sắc mặt khó coi của Cơ Hương Ngưng, có lẽ việc thấy trợ lý của mình thân thiết với hắn ta khiến Cơ Hương Ngưng rất khó chịu.

Cơ Hương Ngưng càng khó chịu thì Cơ Xương Minh lại càng vui.

Ai bảo cô suốt ngày chèn ép tôi. Chờ đi, tôi sẽ thu phục trợ lý của cô, xem cô sẽ chết thế nào!

Nhìn bóng lưng rời đi của hai người, Cơ Hương Ngưng tối s`ầm mặt một lúc r`ời mới quay đi.

Cô ấy rất không vui khi thấy Hoắc Khải và Cơ Xương Minh thân thiết như thế, nhưng cô cũng tin rằng Hoắc Khải sẽ không dễ dàng phản bội cô, nếu không, anh cũng đã có rất nhiều cơ hội để làm cô thất bại rồi.

Còn chuyện mà Hoắc Khải muốn nói với Cơ Xương Minh là gì thì cũng đâu quan trọng?

Bất kể có quan trọng hay không, thì nếu cần thiết, Cơ Hương Ngưng tin rằng bản thân nhất định sẽ biết nội tình.

Đây chính là sự tín nhiệm mà cô có được sau mấy lần Hoắc Khải giúp cô "thoát chết trong gang tấc", cho nên sẽ không vì một hai lần khác biệt mà thay đổi được.

Vài phút sau, Cơ Xương Minh và Hoắc Khải đi vào phòng làm việc.

truyen one chúc các bạn đọc truyện vui vẻ

Cơ Xương Minh vui vẻ suốt quãng đường, lúc vào phòng làm việc tâm trạng cũng rất vui vẻ, nói: "Pha cho trợ lý Lý cốc cà phê đi, tôi nhớ anh ấy thích uống

Blue Moutain”.

“Không c ần, tôi uống không quen cà phê hạt, mà nói chuyện chính trước đi. Phiển người đẹp này ra ngoài trước nhỉ, hay là phó giám đốc Cơ muốn tất cả mọi người biết bí mật của chúng ta thế?” Hoắc Khải nói.

Cơ Xương Minh ngẩn ra, sau đó cười lớn. Hắn ta nói với cô thư ký xinh đẹp kia: “Được, vậy cô ra ngoài giữ cửa nhé. Không có sự cho phép của tôi thì không được cho ai vào hết!”

Cô thư ký xinh đẹp rời đi, Cơ Xương Minh thì bước đến trước bàn làm việc, mở ngăn kéo và lấy ra hai điếu xì gà.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 92: Người Không Thể Động Vào

Hắn ta vừa cắt xì gà ra vừa nói: "Nói đi, có phải anh muốn nhờ tôi giúp chuyện gì không? Thật ra giúp thì cũng được, nhưng anh phải…"

"E là phó giám đốc Cơ không giúp được tôi đâu, nói cách khác, ốc còn chưa mang nổi mình ốc thì giúp cái gì. Anh có rảnh như vậy thì nghĩ cách tự cứu mình đi đã" Hoắc Khải nói thẳng, cắt đứt lời nói của Cơ Xương Minh.

Động tác cắt xì gà đột ngột dừng lại, Cơ Xương Minh sầm mặt ném kéo cắt xì gà lên bàn. Hắn ta nhìn sang Hoắc Khải, trầm giọng nói: "Anh có biết mình đang nói gì không vậy?"

Hắn ta cho rằng Hoắc Khải không muốn thư ký ở lại là vì sợ mất mặt, không ngờ là câu đầu tiên mà người đàn ông này nói lại là uy hiếp mình.

"Tôi biết tôi đang nói gì chứ, nhưng sợ là phó giám đốc Cơ lại không biết anh từng nói gì thôi" Hoắc Khải nói xong thì mở video trong điện thoại ra rồi đặt lên

bàn.

Video tự động phát ra, Cơ Xương Minh kinh ngạc nhìn nội dung bên trong. Được mấy giây, hắn ta liền tắt điện thoại đi, phẫn nộ hỏi: "Anh dám gài bẫy tôi?"

Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Câu này phải là tôi nói mới đúng chứ? Phó giám đốc Cơ đừng có ném điện thoại đi làm gì. Tôi mà không sao lưu video này thành mấy bản thì lại có lỗi với nội dung bên trong quá. Ban nãy tôi nói anh ốc còn không mang nổi mình ốc có sai không vậy? Tôi mà gửi nó lên tòa thì cũng đủ để chứng minh phó giám đốc Cơ phạm tội lừa gạt rồi ha? Không biết nhà họ Cơ sẽ có phản ứng thế nào với việc một người con dòng chính làm ra một chuyện đáng xấu hổ như vậy đây?"

Đọc thêm nhiều truyện hay tại truyen one

Sự giận giữ trong lòng Cơ Xương Minh trong nháy mắt như bị giội một gáo nước lạnh.

Nếu video này bị lấy làm chứng cứ trước tòa thì dù kết quả có ra sao, kết cục của hắn ta cũng sẽ không được tốt.

Một gia tộc lớn như nhà họ Cơ vô cùng coi trọng danh dự. Không nói đến Cơ Xương Minh là con cháu dòng chính không chính thống, cho dù có là một thành viên nòng cốt mà dám làm hỏng danh dự của gia tộc thì cũng sẽ bị trừng phạt rất nặng.

Nhẹ thì trừ tiền, thuyên chuyển vị trí nòng cốt, nặng thì trục xuất luôn khỏi gia tộc!

Chương 92: Người không thể động vào

Dù là kết quả nào thì Cơ Xương Minh cũng không thể chịu nổi.

Giờ hắn ta đã như một con rối ở công ty rồi, nếu mà còn bị thuyên chuyển đi nơi khác nữa, không những bị người ta cười nhạo mà hắn ta cũng sẽ chẳng ăn được một chút lợi nhuận nào nữa.

"Xem ra phó giám đốc Cơ đã rõ về cái lợi hại bên trong rồi nhỉ. Vậy tôi cũng chẳng giấu giếm gì nữa. Cái hành động hèn kém này của anh không đáng để được đánh giá, tôi chỉ muốn nói rằng, sau này phó giám đốc Cơ nên ngoan ngoãn một chút. Nếu cần thiết thì phải cố gắng mà phối hợp, tránh cho mọi người khó xử lẫn

nhau. Yêu cầu nhỏ này chắc cũng không quá đáng chứ?" Hoắc Khải nói.

"Anh dám uy hiếp tôi!" Cơ Xương Minh phẫn nộ nói.

Coi như hắn ta sợ bị gia tộc xử phạt đi, nhưng một thư ký quèn mà cũng đòi lấy chuyện này ra uy hiếp hắn ta thì khác nào sỉ nhục hắn ta chứ!

Sự tức giận của Cơ Xương Minh không khiến cho Hoắc Khải thay đổi cảm xúc trên mặt.

Anh từng là cậu cả của nhà họ Hoắc, còn chuyện gì mà chưa từng trải qua chứ?

Thời khắc nguy hiểm hơn so với lúc này anh còn trải qua vô số lần, thậm chí hôm nay anh còn sống lại một cách khó tin.

Hoắc Khải cười nhạt, nói: "Tôi nói sẽ hơi khó nghe một chút, nhưng mà, tôi đang uy hiếp anh đấy, anh làm gì được? Nếu anh chịu phối hợp, có lẽ còn tiếp tục được làm bù nhìn, tiếp tục cầm hàng triệu tiền hoa hồng mỗi năm. Còn nếu không… Tin tôi đi, anh sẽ nhận ra đây là một lựa chọn ngu ngốc!"

Giọng của Hoắc Khải không cao, nhưng tràn đầy sự bá đạo khó tả.

Đọc thêm nhiều truyện hay tại truyen one

Nói chuyện nhẹ nhàng nhưng nội dung lại khiến người khác sợ hãi.

Nhìn người đàn ông lạnh nhạt phía trước, trong đầu Cơ Xương Minh chỉ có một suy nghĩ, người này thật sự đi lên nhờ quan hệ sao?

Hắn ta bỗng nhiên nhận ra, có lẽ tất cả mọi người đều nhìn lầm rồi.

Người này, chắc chắn không chỉ đơn giản là một con mọt sách!

Nghĩ thì thấy cũng đúng, Cơ Hương Ngưng là người thế nào cơ chứ?

Cho dù Cơ Hương Ngưng có xem trọng mối quan hệ bạn học đi nữa thì cũng sẽ không lấy lợi ích công ty ra để mạo hiểm.

Lý Phong chỉ là chồng của bạn cùng lớp Cơ Hương Ngưng, được Cơ Hương Ngưng thuê làm tài xế là đã nể mặt lắm rồi. Nếu muốn làm trợ lý giám đốc thì ắt

hẳn phải có bản lĩnh phi thường.

Cơ Xương Minh thậm chí còn nghĩ, lúc hắn ta đối phó với Cơ Hương Ngưng, rất ít khi Cơ Hương Ngưng phải liên tục bị thiệt.

Bao gồm cả chuyện công ty Đông Lai, lúc ấy Cơ Hương Ngưng gần như đã đến bước đường cùng, không thể xoay chuyển tình thế.

Nhưng Cơ Hương Ngưng đã xoay chuyển thế nào?

Chính là sau khi Lý Phong đến làm và đột ngột giải quyết chuyện này. Thậm chí cho đến giờ, Cơ Xương Minh vẫn chưa hiểu lúc ấy Cơ Hương Ngưng đã làm gì mà công ty Đông Lai lại đồng ý với cô ấy.

Sau đó là đại biểu thương mại, vốn cũng là chuyện nắm trong lòng bàn tay, cuối cùng Hạ Hoằng Viễn lại đột ngột cho Cơ Hương Ngưng vào danh sách.

Hơn nữa, ông vua trái cây này dường như lại đánh giá rất cao Lý Phong.

Khi đó Cơ Xương Minh cảm thấy đầu Hạ Hoằng Viễn bị úng nước thì mới coi một kẻ chỉ giỏi pha cà phê là nhân tài.

Nhưng bây giờ, hắn ta đã hiểu. Hạ Hoằng Viễn không phải là não úng nước mà là ông ấy nhất định đã nhìn thấy chuyện mà hắn ta không nhìn ra.

Ngoài ra còn chuyện đàm phán Hiệp hội Thương Mại mấy ngày trước nữa. Tang Thu Dương bị người ta nắm thóp, hơn nữa còn mất luôn tư cách thành viên Hiệp hội Thương Mại.

Buổi đàm phán Hiệp hội Thương Mại hôm đó, người đàn ông này cũng xuất hiện.

Mỗi một lần kế hoạch của bản thân bị phá hủy, người này đều có mặt, không lẽ đây là trùng hợp?

Cúi xuống nhìn chiếc điện thoại, đoạn video đã phát xong, nhưng Cơ Xương Minh vẫn nhớ như in nội dung trong đó.

Từ góc chụp thì người lén quay có lẽ đứng ngay trước mặt hắn ta.

Hắn ta chỉ mang theo thư ký và một đàn em tin cậy, bọn họ sẽ không phản bội hắn ta được. Vậy thì chỉ còn mấy tên côn đồ kia thôi.

Đối với đám người gã răng vàng, Cơ Xương Minh

trước giờ luôn khinh thường bọn họ. Hắn ta cảm thấy đây là đám người chỉ cần có chút tiền là dễ dàng bị sai khiến. Hắn ta còn nhớ dáng vẻ mừng rỡ như điên của gã răng vàng cùng đồng bọn khi nghe thấy số tiền thưởng là hai mươi ngàn.

Mấy kẻ này không nên giúp đỡ Lý Phong mới phải chứ, bọn họ đã bị mua chuộc từ khi nào? Và mua chuộc kiểu gì?

Không một nghi vấn nào của hắn ta được giải đáp.

Cơ Xương Minh như muốn khóc, hắn ta vốn định biến Hoắc Khải thành nội gián của mình, nhưng giờ Hoắc Khải đã làm cái chuyện mà hắn ta định làm, mà còn có uy hơn hắn ta nhiều!

Muốn từ chối?

Suy nghĩ đầu tiên của Cơ Xương Minh chính là từ chối bị uy hiếp.

Dù gì cũng là con dòng chính của nhà họ Cơ, sao có thể bị một thư ký quèn gây khó dễ được?

Nhưng nhìn lại bộ dáng bình tĩnh của Hoắc Khải, lại nghĩ đến nội dung video kia, Cơ Xương Minh không

kìm được mà rùng mình.

Hắn ta có một loại dự cảm, nếu bản thân từ chối thì kết cục sẽ rất thảm.

"Anh muốn tôi phối hợp làm gì?", Cơ Xuyên Minh s`âm mặt hỏi.

"Vừa hay có việc này, tôi nhìn thấy anh mới nghĩ ra" Hoắc Khải cười nói: "Tôi nhớ là nhà họ Cơ có sắp xếp vị trí các con cháu nhỉ. Mỗi năm, sẽ xếp hạng dựa theo độ cống hiến với gia tộc, nhưng cấp thấp nếu muốn tiến vào cấp cao thì ngoại trừ thành tích công tác ra thì còn c`ần có sự tiến cử của các bô lão trong gia tộc nữa. Thành tích của tổng giám đốc Cơ có lẽ là đạt tiêu chuẩn, nhưng vẫn thiếu một người tiến cử. Cho nên tôi muốn nhờ anh nói với Cơ Xuyên Hải, bảo ông ta đ`êcử Cơ Hương Ngưng tiến vào hàng ngũ cấp ba. Yêu c`ầu này chắc không khó nhỉ?"

"Không thể được!" Cơ Xương Minh lắc đ`ầu:

"Trước giờ dòng chính sẽ không bao giờ tiến cử con cháu nhánh phụ, mà chú ba năm nay đã chọn được người r`ồi. Hơn nữa, nếu anh muốn thăng cấp cho cô

ta thì tại sao không đi tìm một người nhánh phụ khác chứ. Trong hội đồng quản trị có một phần ba thành viên là người nhánh phụ đấy".

"Nhân tài nhánh phụ có rất nhiều, tổng giám đốc Cơ có lẽ sẽ không muốn chiếm danh sách của bọn họ. Hơn nữa, làm chuyện mà người khác chưa từng làm thì mới thú vị chứ, phải không?" Hoắc Khải nói.

"Tôi không làm được đâu", Cơ Xương Minh vẫn từ chối.

Hoắc Khải thở dài: "Vậy thì đành chịu, tôi cũng không thể làm gì hơn là tố cáo anh lên tòa để giải tỏa cho bản thân rồi tính tiếp vậy. Còn chuyện thăng cấp của tổng giám đốc Cơ thì cứ để cô ấy tự mình làm".

Sắc mặt Cơ Xương Minh tái xanh, không kìm được mà giận giữ hét lên: "Ông ta chỉ là chú ba của tôi chứ có phải bố tôi đâu, tôi làm thế quái nào mà khiến ông ta từ bỏ việc đề cử con cháu dòng chính mà chuyển sang làm chuyện khiến cho toàn bộ con cháu dòng chính không vui được chứ!"

"Đừng có nói to quá, để người ta nghe thấy thì

không hay đâu". Hoắc Khải nhún vai nói: "Tôi chỉ yêu cầu thôi mà, làm thế nào thì đó là chuyện của anh chứ. Tóm lại thì yêu cầu nó chỉ đơn giản vậy thôi. Anh làm được thì cả nhà cùng có lợi, còn không thì hẹn gặp lại ở tòa án. À, tôi lại không thích bị từ chối cho lắm. Nếu anh còn từ chối thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu nhé".

Cơ Xương Minh vừa định nói ra thì phải nuốt ngược trở vào.

Hắn ta thấy sự lạnh lùng trong mắt Hoắc Khải, biết người đàn ông này không nói chơi.

Nếu bản thân không đồng ý, thì chắc chắn sẽ phải lên tòa thật.

Hoắc Khải tiến lên, lấy lại điện thoại của mình ở trên bàn, anh nhìn Cơ Xương Minh đang vừa tức vừa sợ, lạnh nhạt nói: "Chỉ còn hai tuần nữa là đến lần xếp hạng lại, anh không còn nhiều thời gian đâu. Còn nữa, lần sau muốn đối phó ai thì phải nghĩ xem người đó anh có động vào nổi không đã nhé!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 93: Cảm Động

Khi rời khỏi phòng làm việc của Cơ Xương Minh, Hoắc Khải còn nghe rõ cả tiếng đồ đạc đổ vỡ. Xem ra người con dòng chính nhà họ Cơ này tức muốn phát điên lên rồi.

Hoắc Khải cười nhạt, muốn gây khó khăn cho anh thì cũng phải chịu chút cảm giác bị phản kích chứ.

Anh thế là còn lịch sự chán rồi đấy, không hề giống khi đối xử với Tang Thu Dương, khiến đối phương xong đời hẳn.

Nhưng cái video này cũng đủ để gây khó dễ cho Cơ Xương Minh rồi.

Không lâu sau, anh đi đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Gõ cửa rồi tiến vào, Cơ Hương Ngưng nhìn lên, thấy là anh, cô ấy liền nói: "Đóng cửa lại đi".

Hoắc Khải nghe lời đóng cửa lại rồi đi tới hỏi: "Ban nãy cô bảo cần thương lượng về chỉ tiết nào vậy?"

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, hỏi: "Anh không nghĩ

anh nân nói gì đó với tôi trước à?”

“Ý cô là Cơ Xương Minh hả?”, Hoắc Khải cười, rút điện thoại ra, đặt lên bàn Cơ Hương Ngưng, không h`ề che giấu nội dung video.

Cơ Hương Ngưng xem video xong lại ngẩng đ`ầu lên nhìn anh, nghỉ hoặc hỏi: “Anh ta định lừa ai?”

“Tôi”

Cơ Hương Ngưng ngạc nhiên, sau đó thì đột nhiên bật cười.

“Cô cười gì chứ?, Hoắc Khải vừa lấy lại điện thoại vừa hỏi.

Cơ Hương Ngưng vẫn chưa ngừng cười, nói: “Anh ta tìm ai không tìm mà lại cứ tìm đến anh để gây rối. Có những lúc đến tôi còn thấy anh đáng sợ cơ mà. Anh ta đúng là chán sống r`ồi”.

Hoắc Khải kéo ghế, ng`ồi xuống r`ồi nói: “Tôi có nên coi mấy lời này là lời khen không?”

“Anh đúng là không khiêm tốn chút nào”, Cơ Hương Ngưng hừ một tiếng r`ồi hỏi: “Nhìn dáng vẻ của anh thì chắc lại có thu hoạch gì hả, nói tôi nghe xem

nào?"

"Tôi thì không, ngược lại tôi đã giúp cô có thêm một đồng minh đấy" Hoắc Khải đáp.

"Đồng minh? Tôi không cần loại đồng minh mất não như vậy đâu", Cơ Hương Ngưng lắc đầu.

"Nếu là để Cơ Xuyên Hải đề cử cô thăng cấp thì sao?"

Cơ Hương Ngưng dừng động tác lại, nhìn chằm chằm Hoắc Khải, ngạc nhiên hỏi: "Anh nói sao cơ?"

"Hàng năm nhà họ Cơ đều có xếp hạng và thăng cấp đúng không? Năm ngoái cô xếp cấp bốn, vị trí trên trung bình một chút. Năm nay cô vừa xử lý được vụ công ty Đông Lai, lại vừa làm đại biểu Hiệp hội Thương Mại, chắc là lên cấp không khó, nhưng lại thiếu một bô lão tiến cử. Tôi nghĩ cô cũng không muốn tranh vị trí với các con cháu nhánh phụ khác, nên lấy chuyện này ra để uy hiếp Cơ Xương Minh, bảo anh ta làm mọi cách để thuyết phục Cơ Xuyên Hải tiến cử cô. Chỉ cần Cơ Xuyên Hải mở lời, cô nắm chắc chín mươi phần trăm thăng cấp rồi":

Càng nghe Cơ Hương Ngưng càng ngạc nhiên, cô ấy cho rằng Hoắc Khải sẽ lấy chuyện này để bắt Cơ Xương Minh làm gì đó, thậm chí là tát hắn ta mấy cái cũng được.

Nhưng cô không ngờ là Hoắc Khải lại yêu cầu một chuyện có liên quan đến việc thăng cấp của cô.

Nhìn người đàn ông ngồi trước mặt mình, trong lòng Cơ Hương Ngưng có một cảm xúc phức tạp không nói nên lời.

"Anh có biết là Cơ Xương Minh có thể sẽ đồng ý bỏ ra mấy triệu chỉ vì cái video này không…"

"Tôi không quan tâm đến tiền" Hoắc Khải lắc đầu.

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, đột nhiên có một ý tưởng quái dị trong đầu. Nếu người đàn ông này không quan tâm tiền, vậy thì anh quan tâm cái gì?

Quan tâm đến người sao?

Người này… là ai?

Nghĩ tới đây, trong lòng Cơ Hương Ngưng bỗng lộ ra vẻ ngượng ngùng khó tả. Cô ấy không biết vì sao bản thân lại có cảm xúc như vậy. Chỉ là thăng cấp thôi

mà, không có Cơ Xuyên Hải giúp đỡ thì cũng chưa chắc bản thân cô không tự làm được.

Nhưng một người đàn ông có số tài sản còn chưa đến trăm ngàn như Hoắc Khải lại vì cô mà cam tâm từ bỏ số tiền mấy triệu. Nói không cảm động là giả.

Đọc full tại truyen.one

Có lẽ là nhìn thấy sự khác biệt của Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải gõ bàn nói: "Cô đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ hy vọng cô có thể phát triển thuận lợi hơn, như thế địa vị của tôi cũng được cao hơn. Đây gọi là đầu tư lâu dài, lợi ích ngắn hạn có thể bỏ qua".

Cơ Hương Ngưng vừa mới cảm động liền bị câu nói này của anh làm cho trợn mắt: "Anh có thể đừng nói những lời như muốn đem tôi vào nơi hỏa táng được không hả?"

Hoắc Khải mỉm cười không nói.

Biết người đàn ông này cố ý muốn nói những lời đó để di rời sự chú ý của mình, Cơ Hương Ngưng cũng hiểu, Hoắc Khải không chỉ là thư ký của mình mà còn là một người chồng và một người bố.

Mối quan hệ của cô ấy với Hoắc Khải chỉ là cấp trên với cấp dưới, vậy thôi.

Cơ Hương Ngưng điều chỉnh cảm xúc một lần nữa, hít sâu một hơi để khôi phục tâm trạng rồi nói: "Chuyện thăng cấp để sau hãy nói đi, bây giờ chúng ta bàn về kế hoạch công tác trong giai đoạn tiếp theo đã. Lúc trước tôi có tìm các tài liệu liên quan thì thấy nguyên liệu của công ty này…"

Hai người cùng đào sâu bàn luận về công việc, Cơ Hương Ngưng cũng rất hài lòng về kết quả.

Cô ấy nhận ra Hoắc Khải giống như cái gì cũng biết vậy, dù là công ty thế nào, có nghiệp vụ ra sao, anh đều có thể nói rõ ràng mạch lạc.

Có lúc, Cơ Hương Ngưng cũng nghỉ ngờ đây có phải là người từng bị người ngoài hành tinh bắt cóc trong truyền thuyết không.

Nếu không thì sao mới trẻ tuổi như vậy mà đã biết được rất nhiều chuyện như thế chứ?

Cho dù anh từng là…

Có rất nhiều lần Cơ Hương Ngưng muốn hỏi Hoắc

Khải một số chuyện, mà những chuyện này lại liên quan đến bí mật chôn sâu trong lòng cô.

Nhưng do dự một hồi, cô vẫn bỏ cuộc.

Vì một khi hỏi ra thì cô sẽ gặp nguy hiểm. Nếu như Hoắc Khải không tỏ ra như những gì cô lo lắng thì cũng không cần hỏi nhiều làm gì.

Mấy ngày sau đó thì vẫn là làm việc, qua ngày, cuộc sống trở lại vòng tuần hoàn cũ.

Cơ Xương Minh rời công ty hai ngày. Trước khi đi, hắn ta còn cố ý tới tìm Hoắc Khải, nói là bản thân sẽ đi tìm Cơ Xuyên Hải để nói chuyện.

Còn có thuyết phục được hay không thì hắn ta không dám chắc.

Câu trả lời của Hoắc Khải cũng rất đơn giản, nếu anh thuyết phục được, tôi đảm bảo video sẽ không lộ ra ngoài, còn nếu không, thì tôi cũng không dám chắc khi nào tòa sẽ gửi giấy mời cho anh.

Cơ Xương Minh giận đến méo mồm, nhưng lại bất lực không làm gì được. Cho dù trong lòng hắn ta thầm mắng Hoắc Khải cả tỉ lần, nhưng vẫn phải đi tranh thủ

để giữ vững lợi ích của bản thân.

Hoắc Khải không quan tâm hắn ta có thành công hay công. Anh đã làm chuyện cần làm rồi, còn lại thì cứ để ông trời quyết định đi.

Có vài chuyện vẫn phải nghe theo ý trời mới được.

Chẳng mấy chốc mà đến cuối tuần. Sáng sớm, Ninh Thần đưa Đường Đường đến chỗ Ninh Quốc Năng.

Hôm nay là ngày mà cô đã hẹn trước với bác sĩ tâm lý. Lần trước đã thất hẹn một lần, không thể thất hẹn thêm lần nữa được.

Hoắc Khải cũng biết, chuyện này sớm muộn cũng phải đến. Cứ trì hoãn mãi cũng không hay.

Dù sao cũng chỉ là đi gặp bác sĩ tâm lý mà thôi, cũng không phải là bắt anh và Ninh Thần làm chuyện gì đó, nên vẫn có thể chấp nhận được.

Mấy ngày này Đường Đường rất vui, vì Nhạc Văn Văn đã đi học trở lại.

Theo những gì mà Ninh Thần tìm hiểu, Cố Phi Dương đã từ chức ở công ty giúp việc, còn bán nhà

đi, nghe nói là muốn mở lớp dạy nhảy múa gì đó.

Còn vì sao bố mẹ chồng cô ấy đồng ý bán nhà, rồi chia tiền thế nào thì không rõ lắm.

Nhưng dù gì thì Cố Phi Dương cũng không còn đường lui nữa.

Hoắc Khải hay tin thì cũng hơi bất ngờ.

Trong ấn tượng của anh, Cố Phi Dương là một người vô cùng tự ti, thậm chí còn có thể mắc chứng trầm cảm nhẹ.

Tuy anh có thể thấy cô ấy rất kiên cường qua vài lần tiếp xúc, nhưng không ngờ là lại kiên cường đến vậy.

Bán nhà đi mở lớp dạy nhảy múa thì cũng tức là bắt đầu lại từ con số không.

Một người phụ nữ gần ba mươi tuổi, nuôi một đứa con rồi mà vẫn dám làm vậy thì đúng là rất dũng cảm.

Nếu là Ninh Thần thì cô tuyệt đối không làm được.

Ngược lại với Cố Phi Dương, nhìn Ninh Thần có vẻ rất độc lập, nhưng thực tế thì vô cùng ỷ lại vào tính cách của những người khác.

Con gái cưng của mẹ, đáng yêu nghe lời, khác hoàn toàn với hình mẫu của Cố Phi Dương.

Với người mà mình có duyên gặp mặt mấy lần, Hoắc Khải cũng cảm thán một phen rồi không quan tâm nữa.

Với anh, đây chỉ là một lần tình cờ gặp gỡ trong đời, không đáng để nhắc đến.

Mà với sự xuất hiện của hai vợ chồng Hoắc Khải, bên Ninh Quốc Năng cũng có biểu hiện tích cực hơn so với lần gặp trước.

Ít nhất Ninh Quốc Năng đã chào hỏi Hoắc Khải, hỏi thăm công việc ra sao. Mặc dù là bị Đặng Tuấn Mai ép buộc, giọng nói hơi mất tự nhiên nhưng vẫn tốt hơn lần trước nhiều.

Đọc full tại truyen.one

Hoắc Khải vẫn nhiệt tình như cũ, cố gắng làm tốt bổn phận của một người con rể.

Đặng Tuấn Mai bây giờ thì vô cùng hài lòng với người con rể này.

Không những vì Hoắc Khải liên tiếp giúp bà nở

mày nở mặt, mà còn vì hai hoạt động lần trước đã có được hiệu quả rõ rệt trong vòng một tuần.

Phương thức bán trái cây tự chọn rất được hoan nghênh, khách quen khách mới đều rất thích.

Trước kia, mỗi khách chỉ mua mấy đồng trái cây thì hôm nay mua ít nhất cũng là mười đồng, nhiều thì là hai, ba mươi đồng.

Dù sao thì trái cây có nhiều chủng loại, nghĩ là lấy ít một chút, nhưng thực chất là lấy bên này một tí, bên kia một tẹo, cộng lại cũng đã thành mấy chục đồng.

Bây giờ chỉ nguyên doanh thu bán trái cây tự chọn một ngày đã hơn một ngàn rồi, hơn nữa, cửa tiệm vẫn đang nổi tiếng hơn nữa, và càng có nhiều người biết đến hơn nữa.

Đặng Tuấn Mai trước giờ chưa từng bán được nhiều trái cây như vậy, nên giờ ngày nào bà cũng cười không khép được miệng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 94: Bác Sĩ Tâm Lý

Còn hoạt động bốc thăm trúng thưởng thì cũng lôi kéo được rất nhiều người. Mỗi ngày sẽ có một vị khách trúng thưởng, Đặng Tuấn Mai đều cố ý giữ người ta ở lại chụp hình rồi dùng loa thông báo.

Vừa thỏa mãn lòng hư vinh của khách hàng lại vừa quảng cáo thêm một lần cho tiệm.

Làm như vậy hiệu quả thật sự rất ổn, càng ngày càng thu hút nhiều người đến. Coi như không mua thì cũng tới để hóng chuyện.

Đặc điểm mua đồ lớn nhất của người trong nước chính là xem người khác mua cái gì thì họ cũng mua cái đó. Vì từ ngày xưa đã có một câu quảng cáo đi vào lòng người mãi cho đến giờ.

Đó chính là, ánh mắt quần chúng sáng như tuyết.

Cho nên càng nhiều người xem náo nhiệt thì cũng có thể thúc đẩy thành tích tiêu thụ của tiệm.

Nói tóm lại, Hoắc Khải đã một lần nữa dùng thực tế để chứng minh mình là một người có tài trong

phương diện làm ăn. Cho dù là Ninh Quốc Năng bình thường hay soi mói cũng không chê nổi câu nào.

Tiệm trái cây trong nhà làm ăn phát đạt nên Ninh Thần cũng rất vui, dù sao tất cả đều là công lao của chồng cô.

Trái cây bán được càng nhiều, công lao của chồng cô sẽ càng lớn, mối quan hệ của bố mẹ với anh cũng sẽ càng tốt.

Đây là chuyện mà cô với tư cách là một người con gái, một người vợ muốn nhìn thấy nhất.

Phải nói điều bây giờ cô lo lắng nhất thì chính là sức khỏe của chồng mình. Cho nên sau khi đưa Đường Đường đến tiệm trái cây thì Ninh Thần còn chưa uống cốc nước nào đã vội vàng kéo Hoắc Khải đi đến phòng khám tâm lý.

Phòng khám tâm lý này là do bạn đại học của cô mở. Năm xưa, người bạn này rõ ràng là học quản lý tiền tệ, chẳng hiểu vì sao lúc học lên thạc sĩ thì lại chọn chuyên ngành tâm lý học.

Từ quản lý tiền tệ chuyển sang tâm lý học không

nói là quá khó nhưng không phải ai cũng làm được.

Hơn nữa, cô bạn học kia dường như lại học rất tốt, nghe nói còn từng học thêm ở nước ngoài một thời gian nữa.

Học thêm ở nước ngoài trong mắt người bình thường là chuyện rất đáng ngưỡng mộ, dùng một từ dễ hiểu thì chính là "trâu bò"!

Nhưng với Hoắc Khải thì cũng không là gì.

Theo anh biết, rất nhiều con em nhà giàu sẽ ra nước ngoài du học, nói là nghiên cứu nhưng thực chất là đánh bóng tên tuổi, lợi dụng tâm lý sùng bái của người trong nước với người đi du học mà đạt được nhiều lợi ích hơn.

Phòng khám tâm lý nằm trên một con đường không mấy tấp nập, bốn về là cửa hàng sách, cửa hàng quần áo. So sánh với trung tâm thành phố thì ở đây yên tĩnh hơn nhiều.

Từ cách chọn địa điểm mà nói thì có vẻ không tệ.

Sau khi xuống xe taxi, Ninh Thần kéo Hoắc Khải vào phòng khám thì thấy bàn tiếp tân rộng khoảng ba

mươi mét.

“Cho hỏi anh chị cần giúp gì ạ?” một câu hỏi tiêu chuẩn được phát ra.

Ninh Thần vội nói: “Đây là Lý Phong, chồng tôi, chúng tôi đã hẹn với Tư Mễ đến khám vào hôm nay rồi”.

“Bác sĩ Phan cũng đã dặn chúng tôi rồi. Mời anh chị lên tầng trên rồi rẽ phải, bác sĩ Phan đang ở trên đó chờ anh chị rồi ạ”. nhân viên tiếp tân mỉm cười nói.

Ninh Thần khách sáo nói câu cảm ơn rồi cùng Hoắc Khải lên tầng hai.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, tầng một chỉ có ba mấy mét vuông nhưng tầng hai lại rộng gần trăm mét vuông

Bàn tiếp tân ba mươi mét vuông cũng không tính là nhỏ, nhưng lên tầng hai thì lại có cảm giác như được sáng tỏ mọi thứ, tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.

Hoắc Khải âm thầm gật đầu, cách bày trí kiểu này rất hợp với yêu cầu cơ bản của tâm lý học.

Nếu bàn về nghiên cứu tâm lý học thì Hoắc Khải

cũng không kém gì bác sĩ thông thường, nhưng anh lại hướng về buôn bán nhiều hơn chứ không phải chữa trị tâm lý.

"Tư Mễ!" vừa lên tầng, Ninh Thần đã chào hỏi với nữ bác sĩ đang ngồi phía sau bàn máy tính.

Người phụ nữ mặc trang phục bác sĩ kia đứng dậy, sau khi nhìn thấy Ninh Thần thì mỉm cười. Cô ấy nhìn sang Hoắc Khải rồi chủ động chìa tay ra chào: "Anh là anh Lý phải không? Tôi nghe Ninh Thần nhắc đến anh lâu rồi, đúng là một người tài giỏi như cô ấy hay nói".

Cô ấy chính là bạn học của Ninh Thần, Phan Tư Mễ, ăn mặc rất chỉnh tề, nhìn vô cùng chuyên nghiệp. Mặt có trang điểm một chút, nhìn rất xinh đẹp.

Khác với Ninh Thần, nhìn Phan Tư Mễ lộng lẫy hơn một chút. Nốt ruồi ở phía cằm phải càng làm cho cô ấy thêm phần quyến rũ.

Vừa mở lời đã là một câu khen. Tính từ góc độ tâm lý học thì đây là một cách rất tốt để xóa bỏ gánh nặng tâm lý của bệnh nhân, tạo ra một mở đầu tốt đẹp.

Hoắc Khải cũng biết rõ phương pháp này.

Anh mỉm cười, bắt tay với Phan Tư Mễ: “Chẳng trách vợ tôi chỉ giới thiệu là bạn học đại học, không ngờ bác sĩ Phan lại xinh đẹp đến thế này, thật vinh dự quát”

Phan Tư Mễ mỉm cười bắt tay với anh xong thì nhìn sang Ninh Thần nói: “Chồng cậu đâu có nói chuyện cứng ngắc như cậu bảo đâu. Tớ thấy anh ấy rất hài hước đấy”.

“Chắc trước mặt người đẹp thì anh ấy nói chuyện hài hước hơn đó”. Ninh Thần nói đùa.

Thật ra lúc ở nhà Hoắc Khải cũng hay nói đùa làm cô cười không ngớt.

Có khi cô cũng nghỉ ngờ trí nhớ bản thân liệu có vấn đề gì không.

Kết hôn bao lâu mà sao giờ mới phát hiện chồng mình thú vị như vậy nhỉ.

“Hai người lại hợp lực nịnh hót tớ rồi, xem ra tình cảm tốt lắm nhỉ, thật đáng ngưỡng mộ”, Phan Tư Mễ nói.

Câu này nghe thì bình thường nhưng trên thực tế

là dùng phương pháp tâm lý học để cố gắng cởi bỏ lớp phòng bị của bệnh nhân.

Với hai vợ chồng thì điểm dễ thu hút bọn họ nhất chính là tình cảm.

Hiện tại Hoắc Khải thấy hành động và cử chỉ của Phan Tư Mễ cũng khá hợp với yêu cầu cơ bản của một bác sĩ tâm lý, khiến Hoắc Khải yên tâm hơn. Ít nhất thì Ninh Thần không bị người quen lừa.

Sau đó Phan Tư Mễ dẫn hai người đi về hướng Tây Bắc, nơi đó có một chiếc ghế đã được điều chỉnh thông qua giải phẫu học người, dù ngồi hay nằm cũng đều rất thoải mái.

Ánh mặt trời không chiếu xuyên qua được tới đây, mà ánh đèn không sáng lắm cộng thêm tường vải màu vàng xung quanh cũng giúp tâm lý chống cự của bệnh nhân được giảm xuống.

Lúc đi bộ, Phan Tư Mễ kề tai Ninh Thần nói nhỏ mấy câu.

Ninh Thần nghe xong thì dừng lại rồi nói với Hoắc Khải: “Em xuống dưới mua mấy chai nước. Anh với Tư

Mễ cứ nói chuyện đi, lát nữa em sẽ quay lại".

Sau đó hai người làm bộ ngậm ngùi chia tay, Hoắc Khải ở bên cạnh thấy vậy thì dở khóc dở cười.

Rõ ràng là chuẩn bị chữa trị thôi mà. Phan Tư Mễ cho là anh sẽ ngại khi có vợ ở cạnh xem mình chữa bệnh. Việc gì mà phải thần bí như vậy chứ.

Nhưng anh cũng không muốn vạch trần, dù sao tới đây cũng vì muốn cho Ninh Thần yên tâm, nên anh bèn dứt khoát lên ghế ngồi.

Phan Tư Mễ đi tới, thấy Hoắc Khải chủ động ngồi xuống ghế như vậy liền cười nói: "Xem ra anh Lý cũng sốt ruột nhỉ. Nghĩ cũng phải, nếu Ninh Thần là vợ tôi thì tôi cũng sốt ruột".

Cô ấy đột nhiên mở lời làm Hoắc Khải hơi bất ngờ, phương pháp trị liệu bây giờ tân tiến vậy sao?

"Tiếc rằng cô là phụ nữ, cô ấy cũng vậy"

Phan Tư Mễ híp mắt cười nhìn anh, hỏi: "Sao anh biết phụ nữ không có vợ được? Tư tưởng của anh Lý truyền thống vậy sao?"

Hoắc Khải ngẩn ra, câu nói này… Phan Tư Mễ là

less sao?

Không đúng…

Thấy rõ nét dò xét ẩn trong ánh mắt của Phan Tư Mễ, Hoắc Khải lập tức nhận ra Phan Tư Mễ đang dùng một chủ đề mang tính khơi mào dục vọng của đàn ông để mở đầu, như vậy quá trình trị liệu cũng thoải

Khải ở bên cạnh thấy vậy thì dở khóc dở cười.

Rõ ràng là chuẩn bị chữa trị thôi mà. Phan Tư Mễ cho là anh sẽ ngại khi có vợ ở cạnh xem mình chữa bệnh. Việc gì mà phải thần bí như vậy chứ.

Nhưng anh cũng không muốn vạch trần, dù sao tới đây cũng vì muốn cho Ninh Thần yên tâm, nên anh bèn dứt khoát lên ghế ngồi.

Phan Tư Mễ đi tới, thấy Hoắc Khải chủ động ngồi xuống ghế như vậy liền cười nói: "Xem ra anh Lý cũng sốt ruột nhỉ. Nghĩ cũng phải, nếu Ninh Thần là vợ tôi thì tôi cũng sốt ruột".

Cô ấy đột nhiên mở lời làm Hoắc Khải hơi bất ngờ, phương pháp trị liệu bây giờ tân tiến vậy sao?

"Tiếc rằng cô là phụ nữ, cô ấy cũng vậy"

Phan Tư Mễ híp mắt cười nhìn anh, hỏi: “Sao anh biết phụ nữ không có vợ được? Tư tưởng của anh Lý truyền thống vậy sao?”

Hoắc Khải ngẩn ra, câu nói này… Phan Tư Mễ là less sao?

Không đúng…

Thấy rõ nét dò xét ẩn trong ánh mắt của Phan Tư Mễ, Hoắc Khải lập tức nhận ra Phan Tư Mễ đang dùng một chủ đề mang tính khơi mào dục vọng của đàn ông để mở đầu, như vậy quá trình trị liệu cũng thoải mái hơn.

Hoắc Khải không nghiên cứu sâu về tâm lý học nên cũng khá hứng thú với chuyện này.

Hôm nay anh đến đây không phải vì khám bệnh mà giống như đi chơi hơn.

Nhưng là người chơi hay người bị người ta chơi thì cũng chưa biết được.

Nghĩ một lúc, Hoắc Khải vẫn quyết định phối hợp với bác sĩ Phan, dẫu sao người bình thường thì sẽ không bình tĩnh như anh bây giờ.

Cho nên Hoắc Khải chớp mắt, làm ra vẻ vừa lo lắng vừa mong đợi: “Bác sĩ Phan nói vậy là sao, tôi không hiểu?”

“Không hiểu hay là giả bộ không hiểu? Đàn ông các anh chỉ thích dối gạt thôi, không thành thực trước mặt đàn bà chút nào” Phan Tư Mễ híp mắt cười, ngồi xuống bên cạnh anh.

Mùi nước hoa cực nhạt tỏa ra, nếu không ngửi kỹ thì sẽ không nhận ra được. Nhưng mùi hương thoang thoảng thế này lại càng hấp dẫn hơn.

Anh cho là nước hoa cũng được điều phối một cách đặc biệt rồi.

“Chúng ta chữa bệnh thôi, nhưng thật ra tôi cũng chẳng có bệnh gì mà rất khỏe ấy”, Hoắc Khải nói.

“Đương nhiên rồi, tôi chỉ muốn nói chuyện với anh chút thôi, đừng nghĩ nhiều quá”.

Phan Tư Mễ nói thế nhưng ánh mắt cô ấy lại càng tràn đầy sự khinh thường.

Có lẽ trong mắt bác sĩ tâm lý thì đàn ông đều là lũ dối trá.

Rõ ràng là yếu sinh lý nhưng lại nói bản thân khỏe mạnh. Nếu khỏe thật thì vợ anh còn dẫn anh đến đây làm gì?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 95

“Thực ra có rất nhiều thứ đều là chịu ảnh hưởng từ tâm lý, trước đây anh có từng bị ngã không? Kiểu nghiêm trọng một chút ấy”. Phan Tư Mễ hỏi.

Hoắc Khải lắc đầu đáp: “Không”.

“Thế thì có từng xem những video liên quan đến việc ngã bị thương không, ví dụ như đầu lìa khỏi cổ, rất máu me, làm anh đến bây giờ vẫn không quên được ấy” Phan Tư Mễ lại hỏi.

Hoắc Khải vốn định nói không có, nhưng lại do dự một chút rồi trả lời: “Hồi trước từng xem một video, có một cậu trai trẻ lái xe máy đâm vào xe buýt, thảm thương lắm”.

Phan Tư Mễ cúi đầu ghi chép vào quyển sổ, sau đó lại đặt thêm mấy câu hỏi nữa.

Ninh Thần đi mua nước không mất nhiều thời gian, tầm khoảng 5 phút sau là đã quay lại.

Ninh Thần cầm 3 chai nước lên tầng, đi đến gần hỏi: “Thế nào rồi?”

“Cũng ổn đấy”, Phan Tư Mễ cười híp mắt, đứng dậy nói: “Tình trạng của anh ấy không tệ đâu, có thể chỉ là do một vài chướng ngại tâm lý đơn giản, mỗi tuần đến đây một lần để làm trị liệu tâm lý, chắc là rất nhanh sẽ khỏe lại thôi”.

“Thật hả, thế thì tốt, Ninh Thần nghe xong thở phào một hơi.

Cô đưa cho Phan Tư Mễ một chai nước, rồi lại cầm một chai khác đưa cho Hoắc Khải, hỏi: “Cô bạn thời đại học này của em được phết đấy chứ?”

“Cũng được, chỉ là có hơi thích lái xe thôi” Hoắc Khải cười đáp.

“Lái xe?”

Ninh Thần rõ ràng là không hiểu lắm về ý nghĩa khác của từ này, Phan Tư Mễ thì lại biết, nhưng cô ấy không giải thích, chỉ là đánh giá về Hoắc Khải trong lòng lại giảm thêm một chút.

Người đàn ông này quả nhiên là đang giả ngây giả ngốc, chứ không phải thực sự không hiểu gì như vẻ bề ngoài!

Nhưng mà bây giờ cũng không c`ần thiết phải tính toán cái này, bởi vì đây chỉ là bước đ`ầu để tìm hiểu tình hình của bệnh nhân, đi`ều trị những cái khác phải tiến hành từng bước một.

Ninh Th`ần lại tiếp tục nói chuyện với Phan Tư Mễ một lúc r`ồi mới cùng Hoắc Khải rời khỏi phòng khám.

Ra khỏi phòng khám, Ninh Th`ần hỏi: "Có phải anh không vui không?"

"Sao lại không vui chứ?", Hoắc Khải quay sang nhìn, thấy mặt cô thấp thỏm thì bật cười, nói: "Đừng nghĩ nhi`ều như thế, anh biết là em đ`ều vì muốn tốt cho anh. Hơn nữa, anh cũng mong có thể sớm khỏe lại mà".

"Vậy sao, thế thì tốt" khuôn mặt Ninh Th`ần hơi ửng h`ồng, trông biểu cảm của cô ấy có vẻ là đã hiểu nh`ầm r`ồi.

Hoắc Khải chỉ nói đại vậy thôi, nhưng cô ấy lại l`ầm tưởng rằng người đàn ông này còn sốt ruột hơn mình.

Hoắc Khải cũng không biết giải thích thế nào, chuyện như này càng nói chỉ càng rối rắm thêm.

Còn trong lòng Ninh Thần bây giờ thì chỉ nghĩ đến lời dặn dò của Phan Tư Mễ trước lúc rời đi.

"Chồng của cậu chắc là do có bóng đen tâm lý nào đấy tạo thành tổn thương trong lòng, tình huống như thế này thì chỉ dẫn về tâm lý là một phần, còn phần còn lại cũng phải dựa vào cậu, phải thân cận với anh ấy nhiều hơn nữa, dẫn dắt anh ấy bước ra khỏi ám ảnh đó. Đừng có mà hỏi tớ dẫn dắt thế nào đấy, con còn có rồi, mấy chuyện này còn đợi tớ dạy cậu chắc? Nói chung là làm mấy chuyện thân mật nhiều hơn một chút, nhưng cũng đừng làm anh ấy áp lực quá là được".

Những lời dặn dò này là quá trình bắt buộc của điều trị tâm lý, vốn Ninh Thần cũng không phải là người có tính cách quá bảo thủ, nếu không tối hôm đó cũng không có ý định như thế.

Nhưng nếu muốn cô thường làm mấy chuyện như vậy thì quả thật có chút hơi ngại ngùng.

Đối với cô mà nói, thỉnh thoảng chủ động một chút có thể coi là hứng thú giữa vợ chồng, nhưng thường

làm như vậy thì cứ như là mình mắc nghiện việc đó rồi vậy.

Càng nghĩ đến chuyện này, mặt cô càng đỏ ửng lên.

Tuy rằng Hoắc Khải có thể cảm nhận được sự khác thường của cô, nhưng lại chỉ nghĩ đó là do hiểu lầm trước đó mà thôi, không hề quan tâm quá nhiều.

Bây giờ điều mà anh quan tâm nhất là tới đây làm thế nào lợi dụng được sức ảnh hưởng của nhà họ Cơ để có thể giao thiệp được với nhà họ Hoắc.

Dạo gần đây nhà họ Hoắc rất ít khi truyền ra tin tức gì đáng giá, người thế thân đó hình như biến đi đâu mất, nhưng lại không ai cảm thấy có gì bất thường.

Nói thật, tình huống như thế này làm Hoắc Khải cảm thấy rất bất an.

Anh cũng không biết rốt cuộc nhà họ Hoắc đã xảy ra chuyện gì, có phải là đã xảy ra biến cố hay không, người thân của mình liệu có còn được bình an.

Nếu mà có thể, Hoắc Khải rất muốn lập tức về nhà

họ Hoắc một chuyến, ít nhất là có thể làm rõ tình huống hiện tại.

Cho dù kết quả có ra sao thì cũng tốt hơn tình trạng không biết gì như hiện nay.

Đáng tiếc, là cậu chủ của nhà họ Hoắc, anh rất rõ gia tộc lớn kiểu như thế này, không phải ai muốn vào cũng vào được, không phải muốn gặp ai thì có thể gặp người đó.

Gia tộc càng lớn, càng phòng bị người ngoài nghiêm ngặt, quan hệ không tốt đến một mức nhất định nào đó thì cậu muốn đến g`ần bọn họ cũng khó.

Nếu không phải vì lý do này thì Hoắc Khải cũng không c`ần dùng trăm phương ngàn kế để lợi dụng nhà họ Cơ làm bàn đạp.

Vốn hai người định v`ề cửa hàng hoa quả để đón Đường Đường luôn, nhưng Ninh Th`ần nói cô muốn mua mấy quyển sách liên quan đến hoạt động kinh doanh và luyện tập kỹ năng nói v`ề xem.

Mặt này là điểm yếu của Ninh Th`ần, tuy rằng Hoắc Khải là một người th`ầy rất tốt, nhưng anh cũng không

thể hôm nào cũng dạy riêng cho cô được.

Ninh Thần cũng không muốn làm phiền anh suốt, dù sao bình thường lúc ở nhà trừ việc trả lời câu hỏi của khách hàng và livestream ra, cơ bản cô cũng không có việc gì khác để làm.

Nhà chỉ bé có tí tẹo thế, muốn làm việc nhà cũng khó.

Nếu Ninh Thần đã muốn học, thì Hoắc Khải đương nhiên cũng không phản đối.

Tuy rằng có câu nói xem ngàn quyển sách không bằng đi một ngày đàng học một sàng khôn, nhưng trong thực tế, đọc nhiều sách vẫn có rất nhiều lợi ích, thậm chí có thể nói là đối với phần lớn mọi người, lợi ích khi xem ngàn cuốn sách còn có hiệu quả nhanh hơn so với đi một ngày đàng.

Thế là hai người lại đi đến tiệm sách Tân Hoa, Ninh Thần giao lại việc chọn sách cho Hoắc Khải, mình thì đi đến khu sách cho trẻ em, định mua mấy quyển sách thiếu nhi về cho Đường Đường.

Hoắc Khải lướt qua giá sách một lượt, cuối cùng

quyết định chọn mấy quyển vừa hay phù hợp với những người mới nhập môn phương diện này.

Ninh Thần ham học lại thông minh như vậy, chắc là không lâu sau sẽ có kết quả tốt.

Đúng lúc chuẩn bị rời đi, Hoắc Khải cảm thấy có người vỗ vai mình, anh quay đầu sang nhìn thì thấy một ông lão đội mũ, chống gậy, nói với anh: "Cậu trai trẻ, có thể giúp ông lấy quyển sách gáy đen đó xuống không?"

Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn, vừa kiễng chân lên lấy quyển sách, vừa thuận miệng hỏi: "Ông mua cho mình đọc hay sao ạ? Tập 3 quyển "Người học việc" của Franklin thực ra không hợp cho người già đọc lắm đâu, văn phong có hơi u ám".

Ông ta nghe thấy thì có chút kinh ngạc, hỏi: "Sao cậu lại biết đây là tập 3 quyển "Người học việc" của Franklin?"

"Có lẽ là do trùng hợp thôi, tôi khá là thích xem mấy quyển sách ít được quan tâm, mấy quyển đen xì hoa văn chằng chịt này vốn không nhiều, cộng thêm

độ dày như vậy, lại đặt nơi giá sách của thể loại này, cho nên tôi mới biết", Hoắc Khải nói rồi lấy quyển sách xuống đưa cho ông lão, cười nói: "Có điều đây là bản dịch của thầy Mã Tiểu Thu, tuy rằng trình độ dịch tiếng Tây Ban Nha của ông ấy rất tốt, nhưng so với bản gốc thì còn kém một chút"

"Cậu biết tiếng Tây Ban Nha à?", ông ta tò mò nhìn Hoắc Khải từ trên xuống dưới, đánh giá một lượt, rồi đột nhiên chỉ vào một quyển sách khác trên giá, hỏi: "Cậu có thể nhìn ra đây là quyển sách nào không?"

Hoắc Khải nhìn theo hướng tay của ông ta chỉ, hỏi: "Quyển màu đỏ có sọc đen đấy á?"

"Đúng thế".

"Nếu như tôi không đoán nhầm thì đây chắc là sách của tác giả Donaldson, một nhà văn bất đắc chí ở Bắc Mỹ. Cuốn sách này viết về cuộc sống nơi phố phường, bản bìa cứng, rất hiếm gặp", Hoắc Khải vừa nói vừa lấy quyển sách xuống.

Trên đó viết rõ tên tác giả và tên sách bằng tiếng Trung, mở cuốn sách ra là có thể thấy được giới thiệu

nội dung, hoàn toàn khớp với lời anh nói.

Ông ta trông có vẻ rất cao hứng, nói: “Cậu trai trẻ khá đấy nhỉ, tôi từng gặp qua không ít người thích đọc sách, nhưng loại sách ít người quan tâm thế này, cậu là người đầu tiên có thể chỉ cần nhìn gáy là có thể đoán ra quyển sách nào, trí nhớ không tồi đâu, hơn nữa lượng sách đọc chắc là rất lớn, từng học ở đâu vậy?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 96: Lời Mời

“Tốt nghiệp chính quy một trường đại học bình thường”, Hoắc Khải nói.

Nhìn vẻ mặt của ông lão thì xem ra ông ta không tin lắm, nhưng cũng không hỏi thêm, chỉ nghĩ là anh khiêm tốn mà thôi.

“Cậu hay xem sách như thế thì thích nhất quyển nào?”, ông lão lại hỏi.

Hoắc Khải không cần nghĩ liền nói: “Kế sách chia rẽ và lôi kéo”.

Ông lão cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Ông ta vốn cho rằng Hoắc Khải khá quen thuộc với những đầu sách nước ngoài không phổ biến lắm, nên sách yêu thích nhất cũng thuộc loại này mới đúng. Không ngờ lại nhảy ra một quyển “Kế sách chia rẽ và lôi kéo”.

“Nói một chút xem nào, quyển sách đó đem lại lợi ích gì lớn nhất cho cậu?”

Hoắc Khải trả lời không do dự: “Người nghèo ham lợi, dùng lợi ích để thu phục. Người yếu khao khát

được tôn trọng, dùng sự khiêm nhường để thu phục. Người mạnh muốn trở nên mạnh mẽ hơn, dùng năng lực để thu phục. Người trì trệ yêu thích sự rõ ràng, chỉ tiết, dùng sự đơn giản để thu phục. Người dũng cảm lòng dạ ngay thẳng, dùng sự thẳng thắn để thu phục. Người lớn tuổi thích được ca ngợi, dùng sự lễ phép để thu phục".

"Hoá ra là đạo lý về Ngôn Đàm. Quỷ Cốc Tử rất giỏi về Tung Hoành. Các đệ tử của ông là Thương Ưởng, Tôn Tẫn, Bàng Quyên, Trương Nghi, Tô Tần đều là những người nghiên cứu về Tung Hoành lỗi lạc. Nhưng nếu chỉ nghiên cứu về Ngôn Đàm thì khó tránh khỏi bố cục quá nhỏ, phải học theo lý luận Tung Hoành thì mới nắm bắt được đại cuộc", ông lão nói.

Hoắc Khải cười, nói: "Điều ông muốn nói là, người nắm trong tay đại cuộc, chính là người làm kinh doanh không nói về tiền bạc nhưng câu nào cũng bàn về lợi ích, người làm quan chức không nói về quyền lực nhưng từng chữ đều lộ ra sự uy nghiêm. Nắm trong tay đại cuộc chính là nắm được xu thế chung, thuận

theo xu thế thì không cần để ai vào mắt. Giống như ông, tuy không nói về thân phận, nhưng vừa nhìn lời nói, cử chỉ thì biết chính là một nhân vật lớn gia thế hùng hậu, xuất thân phi thường".

Ông lão nghe cũng thấy vui vẻ, nói: "Cậu đang áp dụng thủ đoạn dùng lễ nghĩa để thu phục người lớn tuổi ưa nịnh lên người tôi sao?"

"Từng chữ đều thật tâm từ đáy lòng" Hoắc Khải cười thản nhiên nói.

Ông lão bật cười rồi nói: "Thật lòng cũng tốt mà giả bộ cũng được. Người trẻ tuổi như cậu mà nói chuyện sâu sắc như vậy, tôi rất thích. Thế này đi, sáng mai đến nhà tôi uống trà. Một lão già gần đất xa trời như tôi ở nhà rảnh rỗi, vừa may tán gẫu với cậu vài câu cho đỡ buồn. Không biết có thể hân hạnh đón tiếp cậu không?"

"Ông đã có lời mời, tôi cũng không dám từ chối", Hoắc Khải trả lời.

"Tốt, tốt lắm, đứa trẻ hiểu lễ nghĩa này" ông lão cười khà khà rồi đọc địa chỉ nhà cho anh, sau đó đưa

quyển "Người học việc" tập ba của Franklin trả cho anh, nói: "Cậu đã nói lão già như tôi không thích hợp xem quyển sách này, vậy thì không xem nữa. Ngày mai lúc đến thì cậu mang giúp tôi một quyển sách". Nói xong, ông lão chống gậy rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của ông, nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt của Hoắc Khải dần dần biến thành vẻ nghiêm túc.

Nhìn anh nói chuyện thì có vẻ thoải mái, nhưng trong lòng thật sự có chút căng thẳng.

Vì anh biết ông lão này. Ông ta tên là Triệu Vĩnh An, là người có sức ảnh hưởng lớn, mấy chục năm trước đã trở thành giáo sư văn học. Học trò ở khắp nơi, không biết có bao nhiêu nhà quyền quý đều là học trò của ông ta.

Tuy đã nghỉ hưu nhiều năm, nhưng mỗi năm, người đến thăm hỏi ông ta đều đông như trẩy hội.

Vài năm trước, nhà họ Hoắc có tổ chức một lễ hội văn học, muốn nhân lần này thúc đẩy sản lượng xuất bản cho sản phẩm mới nào đó. Hoắc Khải còn tự mình

đến nhà mời ông ta đến dự với tư cách khách mời đặc biệt.

Tuy rằng Triệu Vĩnh An rất khen ngợi anh nhưng nói đến quảng bá sản phẩm thì lại nhất quyết từ chối.

Theo lời ông ta nói, năm đó, lúc lên lớp giảng dạy cho học sinh, trên hành lang chen chúc toàn là người nên ông ta bị nhiều người dòm ngó đến nỗi phát ngán.

Bây giờ già rồi cũng không muốn bị người ta vây quanh như xem khỉ diễn xiếc nữa.

Tiền tài danh vọng, đối với ông ta mà nói đã không còn quan trọng nữa, còn không thoải mái bằng ở nhà trồng hoa, nuôi chim.

Trong số những người mà Hoắc Khải quen biết, tầm suy nghĩ của Triệu Vĩnh An đã đạt đến mức cực cao rồi.

Ông ta đã vượt qua những nhu cầu phổ biến của thế tục, thay vào đó là theo đuổi sự thăng hoa cấp cao về mặt tinh thần.

Người như thế tuy rằng có thể sẽ không có đóng góp quá lớn cho thế giới nhưng cũng không thể xoá

bỏ những công lao trước đây của ông ta. Trong số nhưng người học trò mà ông ta đã từng dạy, không tính những người tiền tài hiển hách thì những nhà văn lớn nổi tiếng thế giới cũng có đến mười mấy vị.

Một nhân vật như vậy, cho dù là Hoắc Khải cũng phải đối đãi cẩn thận.

Hoắc Khải cũng bất ngờ với lần gặp mặt Triệu Vĩnh An đầy tình cờ này. Nhưng khi vừa nhìn thấy ông ta, anh đã nhận ra ngay. Đây chính là một cơ hội!

Nếu có thể được Triệu Vĩnh An xem trọng, vậy thì việc giao thiệp đã có ông Triệu lót đường, việc kinh doanh lại có nhà họ Cơ làm chỗ dựa, có lẽ sẽ càng dễ tiếp cận với sự việc của nhà họ Hoắc.

Nhưng Hoắc Khải cũng không cố ý lấy lòng Triệu Vĩnh An, vì anh biết rõ, những người như vậy rất tỉnh tế và nhạy bén. Họ có thể dễ dàng nhìn thấu bản chất của mọi việc.

Nếu anh chỉ diễn thì ông ta chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra. Như vậy chỉ bằng nói vài lời thật lòng.

Ông ta đã vượt qua những nhu cầu phổ biến của

thế tục, thay vào đó là theo đuổi sự thăng hoa cấp cao về mặt tinh thần.

Người như thế tuy rằng có thể sẽ không có đóng góp quá lớn cho thế giới nhưng cũng không thể xoá bỏ những công lao trước đây của ông ta. Trong số nhưng người học trò mà ông ta đã từng dạy, không tính những người tiền tài hiển hách thì những nhà văn lớn nổi tiếng thế giới cũng có đến mười mấy vị.

Một nhân vật như vậy, cho dù là Hoắc Khải cũng phải đối đãi cẩn thận.

Hoắc Khải cũng bất ngờ với lần gặp mặt Triệu Vĩnh An đầy tình cờ này. Nhưng khi vừa nhìn thấy ông ta, anh đã nhận ra ngay. Đây chính là một cơ hội!

Nếu có thể được Triệu Vĩnh An xem trọng, vậy thì việc giao thiệp đã có ông Triệu lót đường, việc kinh doanh lại có nhà họ Cơ làm chỗ dựa, có lẽ sẽ càng dễ tiếp cận với sự việc của nhà họ Hoắc.

Nhưng Hoắc Khải cũng không cố ý lấy lòng Triệu Vĩnh An, vì anh biết rõ, những người như vậy rất tinh tế và nhạy bén. Họ có thể dễ dàng nhìn thấu bản chất

của mọi việc.

Nếu anh chỉ diễn thì ông ta chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra. Như vậy chỉ bằng nói vài lời thật lòng.

Hơn nữa, Hoắc Khải cũng có đủ tự tin. Cho dù là nói đến vài lĩnh vực Triệu Vĩnh An không thích lắm thì cũng sẽ đều giành được sự khen ngợi của ông ta.

Sự tự tin của anh, không ai có thể sánh bằng. Đó là sự kiêu ngạo từ trong linh hồn và khắc sâu vào xương máu.

Cho dù sống lại trên người của Lý Phong cũng không bị mất đi.

Việc Triệu Vĩnh An mời anh đến nhà uống trà cũng đã nằm trong dự tính của anh.

Đây là một cơ hội khó có được. Nhưng cuối cùng, Triệu Vĩnh An bảo anh đem đến một quyển sách lại là một thử thách khác.

Nếu quyển sách mà Hoắc Khải đem đến khiến ông ta hài lòng thì anh sẽ càng được ông ta tán thưởng.

Nếu không hài lòng thì có lẽ, đây chính là lần cuối cùng gặp mặt uống trà với ông ta.

Ngẩng đ`ầu nhìn đủ loại sách trên giá, Hoắc Khải cẩn thận suy nghĩ nên đem đến cho ông ta quyển sách nào.

Chọn quyển sách mà kiến thức có chút uyên thâm hay là một quyển có nội dung thú vị?

Cùng lúc này, Triệu Vĩnh An đã ra đến ngoài hiệu sách.

Người đàn ông mặc âu phục luôn đứng đợi ở ngoài cửa hiệu sách vội vàng bước tới: "Ông Triệu, ông đã chọn sách xong chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng lại gặp được một chàng trai trẻ rất thú vị, còn thú vị hơn cả sách" Triệu Vĩnh An cười nói.

Người đàn ông mặc âu phục cũng không quá bất ngờ. Anh ta là lái xe kiêm vệ sĩ của Triệu Vĩnh An nên tuy rằng đứng ngoài cửa nhưng vẫn luôn chú ý đến tình hình bên trong.

Lúc Triệu Vĩnh An và Hoắc Khải nói chuyện, anh ta vẫn luôn quan sát. Chỉ là không ngờ, ông lão lại coi trọng một người trẻ tuổi tình cờ gặp mặt như thế.

Người có thể khiến ông Triệu nói một câu thú vị, cả trời đất này cũng không được mấy người. Trong mắt ông ta, đa số đều là những người tầm thường không chịu nổi, bao gồm cả những người học trò mỗi năm hớn hở chạy tới biếu quà, chúc thọ ông.

Thấy Triệu Vĩnh An đã lên xe, người đàn ông mặc âu phục cũng vội vàng lên xe.

Trong lúc khởi động chiếc xe cũ phổ thông chỉ đáng giá mấy chục ngàn này, người đàn ông mặc âu phục lại bất giác nhìn sang hiệu sách bên kia.

Triệu Vĩnh An cười khà khà, nói: "Không cần nhìn đâu. Ngày mai cậu ta qua nhà uống trà, đến lúc đó cậu sẽ được gặp".

Người đàn ông mặc âu phục vâng một tiếng, cũng không ngạc nhiên vì suy nghĩ của mình bị ông lão nhìn thấu. Anh ta chỉ tò mò, một người trẻ tuổi có thể khiến ông Triệu khen ngợi một tiếng thú vị, rốt cuộc là thú vị đến mức nào.

Lúc này, Ninh Thần cũng đã chọn xong sách mua cho Đường Đường, đa số đều là sách truyện, còn một

số ít là sách hướng dẫn tham khảo.

Thấy Hoắc Khải đang đứng trước giá sách, Ninh Thần nhìn quyển sách trong tay anh, hỏi: "Anh mua quyển này à?"

Hoắc Khải lắc đầu, đặt quyển "Người học việc" tập ba trở lại vị trí ban đầu, nhìn Ninh Thần một cái, đôi mắt của anh bỗng sáng lên.

Không nói lời nào, anh lập tức chạy đến trước một giá sách khác, nhìn chăm chú vào những bìa sách đó, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng rút ra một quyển từ trên giá.

Thấy vẻ mặt mừng rỡ của anh, Ninh Thần không nhịn được hỏi: "Anh mua sách gì mà phấn khởi thế?"

"Điều khiến anh vui không phải là mua sách mà là ý nghĩa đằng sau quyển sách này" Hoắc Khải lắc qua lắc lại quyển sách trong tay, vẻ mặt thần bí nói: "Quyển sách này có thể khiến anh tiết kiệm được một phần năm công sức để hoàn thành việc anh muốn làm".

Ninh Thần bị anh chọc cười, tiết kiệm một phần

năm công sức thì có gì mà khoe khoang chứ.

Cô không biết rằng, mục đích cuối cùng của Hoắc Khải là trở lại nhà họ Hoắc, nắm giữ trong tay một dòng họ lớn, tiếng tăm lừng lẫy toàn quốc này.

Muốn làm được việc này, nói thì dễ, làm mới khó.

Đừng nói là một phần năm, nếu chỉ có một phần mười, một phần trăm thì cũng đều là sự nghiệp to lớn mà cả đời người bình thường không có cách nào hoàn thành!

Trong suy nghĩ của Hoắc Khải, Triệu Vĩnh An có thể giúp anh tiết kiệm một phần năm công sức phải bỏ ra, mặt khác cũng thể hiện sự coi trọng của anh đối với ông ta.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 97: Người Nhà Họ Hoặc

Nửa giờ sau, Triệu Vĩnh An trở về dinh thự của mình ở trung tâm thành phố.

Cái gọi là dinh thự, thực chất chính là một biệt thự tư nhân.

Nơi này thuộc về một khu quy hoạch cũ, vốn đã sớm nên phá bỏ và di dời đi nơi khác.

Nhưng danh tiếng của Triệu Vĩnh An quá lớn, biệt thự này lại là nhà tổ của ông ấy, người khác không đền bù cho ông ấy nổi, nhất thời cũng không có ai dám hành động hấp tấp.

Thật ra đối với Triệu Vĩnh An mà nói, nơi đây dù có là nhà tổ hay không, ông ấy cũng hoàn toàn không quan tâm.

Bởi vì mặc dù học trò của ông ấy có mặt ở khắp mọi nơi, nhưng vào năm ông ấy sáu mươi tuổi, cùng với gia đình đi du lịch nước ngoài, lại gặp phải một trận lở đất.

Một nhà già trẻ có năm người, ngoại trừ ông ấy ra,

tất cả đều bỏ mạng.

Triệu Vĩnh An từ đó đột ngột trở thành một người cô độc, không có con cháu thừa kế, vì vậy ông ấy cũng không hề coi trọng sản nghiệp của mình.

Nhưng có một tin đồn cho rằng Triệu Vĩnh An có ý định thu nhận một người học trò trước khi chết, sau đó đem tất cả gia sản cùng mạng lưới giao thiệp truyền lại cho người đó.

Tin tức này không bao giờ được Triệu Vĩnh An thừa nhận, nhưng nó đã lan rộng trên khắp đất nước trong vòng hai năm qua.

Tuy chỉ là nhà văn, nhưng ông ấy lại giàu có ngoài sức tưởng tượng.

Chỉ nói đến căn nhà cổ trăm năm của ông ấy đã là vô giá, lại nói đến bộ sưu tập sách cổ quý giá của ông ấy, đúng là không cách nào đếm hết.

Có thể ngay cả chính bản thân Triệu Vĩnh An cũng không biết gia sản của ông ấy lớn đến nhường nào.

Tiền tài của ông ấy đã khiến cho người ta trọng vọng, nhưng còn mạng lưới giao thiệp của ông ấy lại

càng khiến cho người ta phải thèm muốn.

Ông ấy đã dạy dỗ qua biết bao nhiêu thế hệ học trò, đừng nói là ai cũng trung thành với thầy, dù chỉ là mười lăm hai mươi phần trăm trong số những học trò đó trung thành với thầy, thì cũng đã đạt đến một con số khổng lồ.

Một khi thân phận truyền nhân của Triệu Vĩnh An được xác nhận, dựa vào mạng lưới quan hệ rộng khắp này của ông ấy, đủ để cho bất kỳ người nào cũng có thể dễ dàng thăng quan tiến chức một cách nhanh chóng.

Cho nên, trong hầu hết những người đến thăm ông ấy dạo gần đây, hơn phân nửa là vì chuyện này mới đến.

Ông Triệu trong lòng cũng hiểu rõ, cho nên ông ấy đối với những người đó đều có thái độ rất chiếu lệ. Đối với ông ấy, gặp gỡ những người chỉ tỏ vẻ tôn trọng ông ấy ở bề ngoài như thế này còn không bằng việc ông ấy ở hiệu sách gặp được một người trẻ tuổi có duyên.

Ngôi nhà cổ này đã được xây dựng cách đây cả trăm năm, cũng chưa trải qua được bao nhiêu lần tu bổ, tốt nhất cũng nên gia cố lại thêm một chút, tránh việc để cho nó trở thành một ngôi nhà nguy hiểm.

Triệu Vĩnh An cũng không thích kiểu nhà trông quá sang trọng xa hoa, đối với nhà của ông ấy thì tốt nhất nên trông cổ kính một chút.

Vẻ ngoài cũ kỹ rêu phong chính là những gì nó thật sự nên có.

Xe dừng trước cửa nhà cổ, người đàn ông mặc âu phục.

Xe chạy vào trong, Triệu Vĩnh An lại nhìn thấy trong sân có thêm một chiếc xe hơi hạng sang.

Trong tòa đình gỗ cách chiếc xe không xa, có hai người đang ngồi.

Đó là một người trung niên và một người trẻ tuổi.

Phụ trách việc mở cửa là một ông lão, từng là người gác cổng của trường học, sau này khi Triệu Vĩnh An về hưu đã thuê ông trông coi cửa nhà.

Theo lời của ông Triệu, thì họ đã gặp nhau mấy

chục năm trời, mỗi một ngày đều như vậy, đã trở thành thói quen. Ngày nào không thấy được ông gác cổng, trong lòng ông ấy lại cảm thấy rất hoang mang.

Một ông lão trạc tuổi Triệu Vĩnh An nhưng thân thể trông vẫn có vẻ cứng cáp, bước tới đợi Triệu Vĩnh An xuống xe rồi nói: "Có một chàng trai là người của nhà họ Hoắc đến, cậu ta nói là đến để tặng quà cho ông, nên tôi cho cậu ta vào".

"À, tôi biết rồi" Triệu Vĩnh An xua tay, tỏ ý không Sao.

Lúc này, hai người ngồi trong tòa đình gỗ đã bước tới.

Người đàn ông trung niên bước tới và tự giới thiệu: "Xin chào ông Triệu, tôi là trợ lý của cậu Hoắc Giai Minh, tôi tên là Vương Hạn Dật".

Sau đó, chàng trai trẻ kia cũng đưa tay về phía của Triệu Vĩnh An, cười nói: "Chào ông Triệu, tôi là Hoắc Giai Minh. Trong sinh nhật của ông lần trước, bố tôi không thể đến tham gia vì một sự cố ngoài ý muốn, nên bố tôi luôn cảm thấy rất tiếc nuối. Vậy nên hôm

nay tôi cố ý thay mặt bố tôi, mang quà đến đây để tạ tội với ông".

"Bố của cậu là?"

"Hoắc Ngọc Giang".

"Ồ, thì ra là người nhà họ Hoắc". Triệu Vĩnh An chợt nhận ra, mỉm cười bắt tay với cậu ta: "Tạ tội thì không cần, sau sáu mươi tuổi, tôi không bao giờ còn tổ chức tiệc sinh nhật nữa, nên cũng không có gì phải tiếc. Nếu đã đến đây rồi thì cứ ở lại ăn một bữa cơm, còn quà thì mang về đi".

Giọng điệu của Triệu Vĩnh An không được nhiệt tình cho lắm, ông ấy nói muốn mời hai người kia ở lại ăn tối, nhưng lại nói thêm câu mang quà về đi, chẳng khác nào như đang đuổi người đi vậy.

Hoắc Giai Minh có vẻ không hiểu, vẫn cười híp mắt nói: "Quà này sợ rằng đã mang đến thì không mang về được, chính là cây hoa Tố Quan Hà Đỉnh rất quý hiếm, hoa này chúng tôi cũng không biết cách dưỡng, mang về chỉ sợ hai ba ngày sau liền chết".

Triệu Vĩnh An khit mũi, xua tay nói: "Là hoa thì để

lại. Tiểu Đường, làm vài món phương Bắc đãi mấy vị đây".

"Dùng bữa thì thôi ạ, không thể quấy rầy sự thanh tịnh của ông thêm nữa. Hay là thế này, ngày mai tôi sẽ mang rượu ngon đến, cùng ông uống vài ly", Hoắc Giai Minh nói.

Triệu Vĩnh An cũng không ép buộc cậu ta thêm, nên sau vài câu xã giao, Hoắc Giai Minh đã rời đi cùng với Vương Hạn Dật.

Đường Thế Minh, tài xế kiêm vệ sĩ ở bên cạnh bước tới thầm thì vào tai của Triệu Vĩnh An: "Ông chủ…"

Triệu Vĩnh An biết anh ta muốn nói gì, từ trước đến giờ ông ấy không bao giờ nhận quà của người khác, tại sao hôm nay lại phá lệ?

"Dù sao cũng là người của nhà họ Hoắc, lại nhằm vào đúng khẩu vị của tôi, cho nên tôi mới nhận" Triệu Vĩnh An trên mặt lộ ra vẻ cảm khái, nói: "Hơn nữa chàng trai trẻ tuổi của nhà họ Hoắc kia, sau này sẽ phát triển không thể lường được. Tôi tuy sống một

mình, nhưng cũng có mối quan hệ gắn bó chặt chẽ với nhiều người, đắc tội bọn họ thì cũng không nên".

Đường Thế Minh biết chàng trai trẻ tuổi mà ông ấy đang nói đến là ai, bèn nói: "Nhưng nếu như nhà họ Hoắc muốn tặng quà thì cũng nên để cho Hoắc Khải đích thân đến, để cho một người không biết là thứ bậc bao nhiêu trong nhà đến tặng quà, thật là thiếu tôn trọng ông chủ".

Đường Thế Minh xuất thân từ một gia đình có truyền thống võ thuật. Anh ta tập võ từ nhỏ, mười sáu tuổi đã đạt được mấy giải vô địch quốc gia. Vào năm anh ta đạt được giải vô địch quốc gia thứ tư chỉ trong một năm, anh ta đã bị một võ sĩ Tán Đả đánh đến nhập viện.

Kể từ đó, Đường Thế Minh từ bỏ võ thuật truyền thống, chuyển sang các loại hình cận chiến hiện đại. Với nền tảng của anh ta, tự nhiên sẽ rất dễ tiếp thu.

Bây giờ anh ta đã bước vào độ tuổi ba mươi, chính là thời kỳ mà khí huyết của con người thịnh vượng

nhất, cho nên công phu cũng vô cùng lợi hại, khiến người khác phải kinh hãi.

Tuy nhiên, một người chỉ quen với việc chiến đấu như vậy mà lại cũng rất ngưỡng mộ văn chương.

Theo như những gì mà anh ta nói thì chính là do sự dạy dỗ của bố anh ta quá cứng nhắc.

Chính vì võ thuật của anh ta đã quá lợi hại, cho nên mới cần được tôi luyện thêm trong môi trường văn chương, cương nhu hòa hợp, như vậy bản thân anh ta mới có thể đạt đến trình độ cao hơn.

Vì vậy, năm năm trước Đường Thế Minh đã đến đây xin làm tài xế kiêm vệ sĩ cho Triệu Vĩnh An, đồng thời nhiều lần tuyên bố rằng anh ta không phải đến đây làm việc để kiếm tiền.

Mặc dù nói như vậy, nhưng mỗi tháng Triệu Vĩnh An vẫn trả cho anh ta năm ngàn tệ.

Có phù hợp với giá cả thị trường hay đủ cho anh ta dùng hay không, Đường Thế Minh cũng không bận tâm.

Mà trong năm năm qua, Đường Thế Minh đi theo

Triệu Vĩnh An đã gặp được rất nhiều người, tiếp thu được rất nhiều chuyện.

Chuyện về ngôi sao sáng nhất của nhà họ Hoắc cũng chính là một trong số đó.

Trong số tất cả những người mà bọn họ đã gặp trong suốt năm năm qua, chắc chắn Hoắc Khải là người đã khiến cho Triệu Vĩnh An ấn tượng nhất.

Ngay cả bây giờ, Triệu Vĩnh An cũng thường xuyên nhắc đến người này với thái độ vô cùng ngưỡng mộ, nhưng đồng thời cũng có chút tiếc nuối.

Bởi vì trong mắt của ông ấy, Hoắc Khải thật sự thông minh tuyệt đỉnh, nếu như có thể đi theo con đường văn học thì nhất định sau này sẽ trở thành bậc thầy của giới văn học hậu hiện đại.

Tiếc rằng Hoắc Khải lại sinh ra trong một gia tộc thương nghiệp, sinh ra đã sặc mùi tiền bạc, dù cho có thông minh đến mấy thì cũng không phải là người cùng đường với ông ấy.

Đường Thế Minh bày tỏ sự không hài lòng với việc Hoắc Khải không đích thân đến tặng quà cho Triệu

Vĩnh An, nhưng Triệu Vĩnh An chỉ lắc đầu mỉm cười, lại nói: “Mỗi người đều có chí hướng riêng, tôi chỉ là một lão già, không nhất định đáng để cậu ta quan tâm.

Thôi bỏ đi, đừng nói chuyện này nữa, cậu đi hái một ít hành hương vào làm mì cho bữa tối đi”.

Đường Thế Minh nhận lệnh, xắn tay áo lên, đi ra vườn rau làm việc.

Ngược lại, Triệu Vĩnh An đứng đó nhìn cây hoa lan quý hiếm có giá hơn mười triệu tệ đặt trong tòa đình gỗ, sau đó khẽ lắc đầu, không nhìn thêm nữa.

Ngày hôm sau, vì đã xin phép Cơ Hương Ngưng nên Hoắc Khải đã thay Ninh Thần đưa Đường Đường đến trường.

Khi bọn họ đến trường thì nhìn thấy cô bé Nhạc Văn Văn đang đi vào trường một mình.

Hoắc Khải hơi ngạc nhiên liền hỏi: “Văn Văn, cháu đến trường một mình à?”

“Chú Lý!” nhìn thấy Hoắc Khải, Nhạc Văn Văn vui vẻ chạy tới, ôm lấy chân anh, sau đó ngẩng mặt lên nói: “Cháu nhớ chú quá, khi nào chú lại đến nấu cho

cháu đồ ăn ngon vậy?"

Thấy cô bé có vẻ gầy đi một chút, Hoắc Khải biết hai mẹ con dạo này sống không được tốt.

Ngồi xuống xoa đầu Văn Văn, Hoắc Khải cười nói: "Việc này còn phải cần mẹ của cháu đồng ý nữa".

"Thật không ạ? Như vậy thì tốt rồi, cháu sẽ nói với mẹ sau khi tan học!", Nhạc Văn Văn vui vẻ nói.

Hoắc Khải mỉm cười nhìn hai cô gái nhỏ tay trong tay bước vào trường trước khi quay người rời đi.

Nhưng anh không biết rằng, Cố Phi Dương đang đứng dưới gốc cây cách trường khoảng ba mươi mét, nhìn nghiêng về phía này.

Nhìn thấy sự thân thiết giữa con gái mình và Hoắc Khải, cô ấy cảm thấy rất vui.

Sở dĩ cô ấy không đưa con gái đến cổng trường là vì cô ấy đã nhìn thấy Hoắc Khải, cho nên cô ấy mới để cho Nhạc Văn Văn tự mình đi vào trường.

Bởi vì cô ấy cho rằng bản thân hiện tại vẫn chưa đủ tư cách để nói chuyện trực diện với một người đàn ông ưu tú như vậy.

Nhìn thấy Hoắc Khải rời đi, Cố Phi Dương mới từ sau cây bước ra.

Trong mắt của cô ấy hiện lên sự kiên định, niềm tin trong lòng không hề giảm bớt. Cô tin rằng nhất định sẽ có một ngày, cô có thể đứng trước mặt người đàn ông này với tư thế thẳng người ngẩng cao đầu, mỉm cười nói với anh: “Chào anh Lý, đã lâu không gặp”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 98: Hạ Nhục

Trước khi đến nhà Triệu Vĩnh An, Hoắc Khải đã đi chợ rau mua một túi nguyên liệu nấu ăn cầm trên tay, sau đó mới thong thả đi tiếp.

Khi anh đến ngôi nhà cổ của Triệu Vĩnh An, anh nhìn thấy xe của Hoắc Giai Minh đang đậu ở đó.

Sau khi nhìn lướt qua biển số xe, Hoắc Khải sững SỜ.

Giống như nhà họ Cơ, con cháu của nhà họ Hoắc cũng được phân chia thứ bậc.

Xếp vào dòng chính, chính là có tư cách tranh đoạt vị trí làm chủ gia tộc.

Xếp vào nhánh phụ, chỉ có thể cạnh tranh các vị trí thực quyền khác.

Các thành viên gia tộc xếp vào hai hàng này, ngay cả xe cũng được trang bị biển số đặc biệt.

Dòng chính là biển số từ 10001 đến 10010, vì chỉ có mười người.

Số người xếp ở nhánh phụ thì nhiều hơn một chút,

có 30 người, biển số xe từ 20001 đến 20030.

Những biển số xe này cũng là từ những thế hệ trước truyền xuống, chỉ nhận vị trí không nhận người, một khi người ở vị trí đó rời đi, thì biển số xe cũng theo đó mà thay đổi.

Biển số xe của Hoắc Giai Minh là 20018. Từ những con số này mà đánh giá, cậu ta đang nằm ở một vị trí không quá cao cũng không quá thấp. Trên thực tế, người nằm trong nhánh phụ thì không phân cao thấp với nhau.

Nếu như không thể thăng vị lên dòng chính, thì dù cho có sở hữu biển số xe là 20001 cũng chỉ uổng công.

Nhớ lại biển số xe của gia đình, Hoắc Khải nhanh chóng nhớ ra rằng đây hẳn là xe của chú mình.

Chú của Hoắc Khải là người không thích kinh doanh, ông ấy thích thư pháp và hội họa. Ông ấy chưa bao giờ quan tâm đến việc tranh giành quyền lực của gia đình.

Con trai của ông ấy là Hoắc Giai Minh có mối quan

hệ rất tốt với Hoắc Khải.

Khi Hoắc Khải còn đi học, cả hai đã rất vui vẻ với nhau.

Tính cách của Hoắc Giai Minh được thừa hưởng từ bố mình, có phần hơi xuề xòa, theo cậu ta thì dù sao bản thân cũng không thiếu tiền, vậy sao cứ phải tranh giành làm gì?

Ai đảm nhận vị trí cao nhất liệu có quan trọng lắm không?

Ngay cả khi sau này Hoắc Khải đã trở thành ngôi sao của gia tộc, đứng đầu dòng chính và được công nhận là người kế vị tiếp theo, mối quan hệ giữa Hoắc Giai Minh và anh vẫn không thay đổi nhiều.

Mỗi lần nhìn thấy Hoắc Khải, cậu ta vẫn rất vui vẻ gọi một tiếng anh ba, còn thường xuyên rủ rê đi uống vài ly cùng nhau, cùng ăn xiên nướng.

Nghĩ đến khoảng thời gian trước đây, Hoắc Khải liền cảm thấy rất xúc động.

Nếu như thời gian có thể quay trở lại, có lẽ anh sẽ cùng Hoắc Giai Minh đi uống rượu, cùng cậu ta đi ăn

xiên nướng nhiều hơn, chứ không phải mỗi ngày đều bận bịu công việc của gia tộc đến mức không thể tách rời.

Lúc này, Hoắc Giai Minh cũng bước xuống xe. Trợ lý Vương Hạn Dật mang một hộp rượu Phần Tửu từ trong cốp xe ra, đánh giá từ bao bì bên ngoài, đây là loại rượu đã được ủ mấy năm rồi.

Nhìn thấy người anh em trước đây, Hoắc Khải bất giác liền muốn giơ tay chào.

Nhưng tay chỉ giơ lên được phân nửa, anh chợt nhớ ra bây giờ mình đã không còn là Hoắc Khải của trước đây nữa. Nếu như lúc này mà đến trước mặt cậu ta bảo bản thân là anh ba của cậu ta, sợ rằng sẽ bị cậu ta phỉ nhổ vào mặt.

Cảm thấy có chút thất vọng, Hoắc Khải cầm túi đồ ăn của mình, khẽ thở dài rồi bước tới trước.

Hoắc Giai Minh gõ cửa ngôi nhà cổ, ông gác cửa chậm rãi mở cửa ra, vừa nhìn thấy cậu ta liền gật đầu nói: “Vào đi”.

Hoắc Giai Minh tiến lên một bước chuẩn bị đi vào,

đột nhiên cảm giác được phía sau còn có người đi bên cạnh Vương Hạn Dật, quay đầu lại thì thấy một người đàn ông chỉ lớn hơn mình vài tuổi cũng đang đi theo vào bên trong.

Lúc này cậu ta đã bước vào nhà cổ, Hoắc Khải thì chỉ vừa bước lên bậc thềm, anh liền nói với ông gác cửa: "Xin chào, tôi là Lý Phong. Hôm qua tôi có hẹn với ông Triệu cùng uống trà".

"Ổ, giáo sư đợi cậu lâu rồi, vào đi" ông gác cửa vẫn rất lễ độ như cũ, chỉ có điều ông ta đối với Hoắc Khải còn nói nhiều hơn đối với Hoắc Giai Minh.

Nhìn thấy Hoắc Khải bước vào, Hoắc Giai Minh rất tò mò. Dù là vì phép lịch sự hay để thỏa mãn sự tò mò của bản thân, cậu ta đều chủ động nói: "Xin chào, tôi là Hoắc Giai Minh".

"Tôi là Lý Phong". Hoắc Khải vươn tay ra bắt tay của cậu ta.

Có lẽ bởi vì nhìn thấy vẻ mặt của Hoắc Khải quá thản nhiên, Vương Hạn Dật đang cầm hộp rượu đã lên tiếng nhắc nhở: "Cậu Hoắc của nhà họ Hoắc".

Ý của ông ta rất đơn giản, đây là người nhà họ Hoắc chứ không phải người bình thường, không phải chỉ cần nói ra một cái tên là xong, dù sao cũng phải tỏ ra kinh ngạc một chút.

Tuy nhiên, Hoắc Khải chỉ liếc nhìn ông ta một cái rồi lạnh nhạt nói: "Vì mang họ Hoắc nên đương nhiên là người nhà họ Hoắc. Tôi không hiểu tại sao ông phải nhắc lại như thế".

Vương Hạn Dật bị nghẹn đến không nói nên lời, trong lòng đúng là có chút khó chịu, nhưng bởi vì không rõ lai lịch của Hoắc Khải, nên cũng không tiếp tục lên tiếng.

Bởi vì đây là nhà của Triệu Vĩnh An chứ không phải nhà của họ Hoắc.

Về phần Hoắc Giai Minh, cậu ta cũng không quá để tâm, cười nói: "Anh nói rất đúng, ông ta nói nhiều quá. Đúng rồi, anh từ đâu đến vậy? Quan hệ của anh với ông Triệu là…"

"Tôi là một người dân địa phương, tình cờ gặp được ông Triệu, được ông ấy mời đến uống trà" Hoắc

Khải giải thích ngắn gọn vài câu, sau đó mới hỏi: "Còn cậu đến đây làm gì?"

Hoắc Giai Minh cảm thấy sửng sốt một chút khi bị hỏi như vậy. Vấn đề này làm sao có thể hỏi thẳng thừng, hơn nữa trong giọng điệu của người hỏi lại còn ẩn chứa thái độ chất vấn.

Mặc dù cậu ta chỉ là nhánh phụ, nhưng trong nhà họ Hoắc, những người có thể so sánh ngang hàng hoặc xếp ở phía trước cậu ta cũng chỉ có mười mấy người.

Nghe thì nhiều, nhưng thật ra cũng chẳng là bao so với một đại gia tộc hơn mười ngàn người.

Hoắc Khải trông không hề giống một nhân vật có xuất thân cao quý. Trước hết, anh chỉ đi bộ tới đây. Kế đến, quần áo mà anh mặc trông cũng không giống quần áo của người giàu có. Ngoài ra, một tay anh cầm theo rau còn tay kia thì cầm theo sách, nhìn thế nào cũng chỉ là một người bình thường.

Nhưng mà, một người bình thường làm sao có đủ tư cách đến nhà của Triệu Vĩnh An để uống trà, và làm

sao dám nói chuyện với cậu ta bằng giọng điệu như vậy?

Nhưng Hoắc Giai Minh không h`ê giống như những cậu chủ nhà giàu khác, những người vẫn luôn cho rằng bản thân là người cao siêu và những người bình thường không xứng để giao du với bọn họ.

Vì Hoắc Khải đã hỏi, cho nên cậu ta cũng trả lời:

"Do không thể tham gia sinh nhật của ông Triệu l`ần trước nên bố tôi đã chuẩn bị quà, là cây hoa Tố Quan Hà Đỉnh quý hiếm, bảo tôi mang đến đây như một lời tạ lỗi".

Hoắc Khải `ô một tiếng, chú của anh từ trước đến giờ vẫn yêu thích văn chương, nên đương nhiên sẽ coi trọng người như Triệu Vĩnh An, để con trai sang tặng quà cũng là đi`âu dễ hiểu.

Vương Hạn Dật đứng bên cạnh thấy Hoắc Khải vẫn thản nhiên như vậy, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất bực mình.

Trong căn nhà này, ngoại trừ Triệu Vĩnh An thì ông ta đ`âu không coi những người khác ra gì.

Bất kể là Đường Thế Minh hay ông gác cửa, chẳng

qua chỉ là những người h`âu dưới tay Triệu Vĩnh An, không thể so sánh được với người như cậu chủ Hoắc Giai Minh.

Người trước mặt này, chẳng qua là cùng ông Triệu vô tình gặp mặt, hiển nhiên cũng không phải là một nhân vật lớn gì, sao lại luôn thể hiện bản thân là một người rất ghê gớm vậy?

Vương Hạn Dật đã quen với việc được người khác tâng bốc và khen ngợi, đương nhiên không thể chịu được thái độ lãnh đạm của Hoắc Khải.

Ông ta bĩu môi nói: "Tố Quan Hà Đỉnh là một giống hoa h`ồng quý hiếm. Không biết vị này đã thấy qua chưa?"

Hoắc Khải liếc ông ta một cái, sau đó nói với Hoắc Giai Minh: "Nếu cấp dưới của tôi thậm chí còn không thể phân biệt được đâu là hoa lan còn đâu là hoa h`ồng thì tôi đã sớm cho người đó nghỉ việc r`ồi".

Vương Hạn Dật sững sờ, sau đó đỏ bừng mặt.

Nhìn cách ăn mặc của Hoắc Khải, ông ta cho rằng đây không phải là một người có xuất thân cao, như

vậy đối với loài hoa lan trân quý có trị giá hơn mười triệu như thế này, anh ta nhất định chưa từng thấy qua mới đúng.

Vì vậy, ông ta mới cố tình nói đó là hoa hồng, cố gắng dẫn dụ Hoắc Khải để khiến cho anh mất mặt.

Ông ta không ngờ rằng Hoắc Khải không chỉ biết Tố Quan Hà Đỉnh là hoa lan, mà còn dám trực tiếp phàn nàn với Hoắc Giai Minh.

"Sao tôi lại không biết đó là hoa lan, tôi chỉ là…", Vương Hạn Dật bất giác muốn phản bác, nhưng nửa chừng lại không nói ra tiếp được, bởi vì do ông ta có ý đồ xấu trước, cho nên ông ta cũng không thể nói ra sự thật.

Hoắc Khải nhẹ giọng nói: "Chỉ là cái gì? Chỉ là ông cho rằng tôi không biết Tố Quan Hà Đỉnh là hoa lan, muốn làm cho tôi xấu hổ phải không? Tôi không hề trêu chọc ông, lại không đắc tội gì với ông, vậy mà lần đầu gặp mặt ông liền cố ý muốn hạ nhục tôi, nếu như người nhà họ Hoắc đều có tính cách như vậy, đúng là khiến cho người khác phải chê cười".

“Anh đang nói bậy bạ gì vậy, có biết anh đang nói cái gì không!”, Vương Hạn Dật tức giận nói.

“Câm miệng!“ Hoắc Giai Minh mắng, chuyện này rõ ràng do Vương Hạn Dật không đúng, bất kể người đàn ông đối diện này có lai lịch ra sao thì cũng không nên nhằm vào anh ta.

Vương Hạn Dật sau khi bị mắng thì không nói tiếng nào, chỉ trừng mắt nhìn chằm chằm vào Hoắc Khải.

Hoắc Khải không chút bận tâm, khi anh vẫn còn ở trong nhà họ Hoắc, người như Vương Hạn Dật nhìn thấy anh chỉ có thể cúi người gật đầu, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bây giờ ở bên ngoài, lại dám mở miệng cắn người.

Điều này khiến cho Hoắc Khải rất khó chịu, anh không tức giận vì Vương Hạn Dật thân là người của nhà họ Hoắc nhưng lại kém cỏi như vậy, mà chính là giận Hoắc Giai Minh làm sao có thể tìm người này đến làm trợ lý. Người đàn ông trẻ tuổi đã làm việc với cậu ta trước đây đâu?

Mặc dù do đọc sách quá nhiều nên có chút ngây

ngô, nhưng làm việc cũng rất đáng tin cậy.

Người như Vương Hạn Dật luôn tỏ ra kiêu ngạo,

sớm muộn gì cũng sẽ mang đến rắc rối cho Hoắc Giai

Minh.

“Thật sự xin lỗi, tính tình của ông ta là như thế,

mong anh đừng bận tâm”, Hoắc Giai Minh chủ động nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 99

“Chút chuyện đấy tôi không để ý đâu” Hoắc Khải nói, xoay người qua nhìn ông gác cổng, rút trong túi ra một gói giấy, chìa ra nói: “Lần đầu gặp mặt, gửi ông chút trà gừng thủ công này, tốt cho sức khỏe người già lắm đấy. Chút quà mọn, của ít lòng nhiều”.

Ông gác cổng có hơi sững lại một chút, rõ ràng không hề ngờ tới lần đầu Hoắc Khải đến đã chuẩn bị quà, tuy rằng không đắt tiền nhưng rõ ràng là dựa theo nhu cầu của ông ta mà tặng.

Không đề cập đến cái khác, chỉ riêng tấm lòng này thôi đã làm ông ta có ấn tượng tốt với anh.

Ông ta cười tít mắt nhận lấy trà gừng, không khỏi gật đầu liên tục, nói: “Đứa trẻ ngoan, đứa trẻ ngoan…”

Ông ta chỉ là một nhân viên gác cổng bình thường, chẳng có học thức gì, cũng chẳng biết vòng vo tam quốc.

Ông ta thấy một người nào tốt thì chính là tốt, cho dù có là khen thì cũng chất phác như thế.

Hoắc Khải cười nói: “Trà gừng tuy có tốt, nhưng uống nhiều dễ bị nhiệt, ông dùng từ từ thôi”.

“Biết rồi, biết rồi ông gác cổng cười híp mắt.

Vương Hạn Dật ở bên cạnh lại bĩu môi, ai mà ngờ người gác cổng nhà Triệu Vĩnh An lại là một ông gác cổng trường đại học bình thường chứ, không có gia thế gì cũng chẳng có năng lực, người như thế mà anh còn vừa tặng quà lại vừa quan tâm, đúng là rảnh hết việc làm.

Hoắc Giai Minh cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng đồng thời trong lòng cậu ta cũng có một cảm giác kỳ lạ.

Cảnh tượng này, sao lại có cảm giác như đã từng gặp ở đâu đó?

Cũng có thể nói, cách làm việc, cách nói chuyện của người đàn ông trước mặt này đều làm cậu ta có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Chưa đợi Hoắc Giai Minh nghĩ kỹ, Triệu Vĩnh An đã từ vườn rau bước đến.

Cho dù là Triệu Vĩnh An hay là Đường Thế Minh

đang cầm lưỡi liềm theo sau, trên người đều dính chút bùn đất.

Hai người đã nhổ cỏ, bới đất từ sáng sớm, ông ấy muốn trồng một chút cà chua để sau này có thể làm món trộn ăn.

Triệu Vĩnh An vừa cầm lấy chiếc khăn mặt để lau tay mà Đường Thế Minh đưa cho, vừa cười nói với Hoắc Khải: "Đến rồi à".

"Chào buổi sáng". Hoắc Khải chào hỏi rất chân thành.

Hoắc Giai Minh và Vương Hạn Dật cũng vội lên tiếng chào, Triệu Vĩnh An liếc nhìn bọn họ, đáp đại một tiếng.

Lúc này ông gác cổng giơ trà gừng trong tay lên, mặt rõ vẻ khoe khoang: "Cậu này mang cho tôi trà gừng đấy, chút nữa tôi cho ông thử một cốc".

"Lão già này, còn dám khoe khoang với tôi à?", Triệu Vĩnh An cười, vờ mắng một câu rồi lại nhìn Hoắc Khải, nói: "Tốt lắm, biết tôn trọng người già, rất lễ phép, có điều nếu cậu đã tặng quà cho ông già này,

thế tôi thì sao? Nói trước nhé, nếu mà làm tôi hài lòng, buổi trưa ở lại ăn cơm, nếu mà làm tôi phật ý, trà cũng không có mà uống đâu".

Tuy rằng miệng thì nói vậy, nhưng trong mắt Triệu Vĩnh An thì lại tràn ngập sự tán thưởng.

Ông ấy rất rõ, mấy người đến nhà này chẳng có ai coi ông gác cổng ra gì, tự bản thân người gác cổng này xuất thân bình thường, cách nói chuyện với cách làm việc đều không khác gì so với tầng lớp thấp.

Bao nhiêu năm nay rồi, lần đầu đến đã chuẩn bị quà chẳng có mấy người.

Hồi trước ngôi sao hy vọng nhà họ Hoắc là một, bây giờ lại có thêm một nữa.

Hoắc Khải đưa chỗ sách trong tay ra, nói: "Tôi chọn rất lâu đấy ạ, cảm thấy sách này rất hợp với ông".

Triệu Vĩnh An nhận lấy rồi liếc qua, sau đó ngây ra mất mấy giây rồi cười ha hả, nói: "Cậu nhóc này quả nhiên rất thú vị, nào, đi uống trà đi!"

Hoắc Giai Minh và Vương Hạn Dật đều nhìn rất rõ,

đó chỉ là một cuốn sách dạy nấu ăn rất bình thường, không có gì đặc biệt cả.

Nhưng một cuốn sách dạy nấu ăn lại có thể làm Triệu Vĩnh An vui vẻ như vậy, thật sự làm hai người chẳng hiểu mô tê gì.

Đường Thế Minh tuy rằng có chút bất ngờ, nhưng ánh mắt nhìn Hoắc Khải cũng đã thêm vài phần tán thưởng.

Người trẻ tuổi này cũng khá là thông minh đấy.

Nhân vật giống như Triệu Vĩnh An đây, có sách gì mà còn chưa từng xem qua?

Cho dù anh có tìm được bản đơn lẻ trên thế giới đến thì cũng chưa chắc ông ấy đã thích.

Hoắc Khải chọn một lối đi khác, mua cho ông ấy một cuốn sách dạy nấu ăn.

Trông thì có vẻ bình thường, nhưng thực tế đến tuổi của Triệu Vĩnh An như thế này rồi, không vợ không con, ông ấy còn có mong đợi gì lớn lao đối với cuộc sống này nữa?

Trừ phi là ông ăn uống no say, đợi hai chân duỗi

thẳng, nằm xuống đắp miếng đất lên, bái bai thế giới này.

Người không có suy nghĩ quá nhiều, nhu cầu cũng đơn giản, thì thứ đồ giản đơn nhất mới là thứ mà ông ấy cần.

Hoắc Khải cũng nhìn thấu lòng người, giải quyết vấn đề từ tận gốc.

Sự thật đã chứng minh, cuốn sách dạy nấu ăn của anh mua khá hợp với khẩu vị của ông ấy.

Lúc đi qua con đường lót mặt đá vỡ, Triệu Vĩnh An không ngừng giới thiệu về các loại hoa mọc ven đó cho Hoắc Khải nghe.

Có thể thấy được, ông ấy rất yêu thích hoa cỏ, nên nói chuyện nghe vô cùng am hiểu.

Thỉnh thoảng Hoắc Khải cũng vâng dạ mấy tiếng tỏ vẻ là mình vẫn đang nghe, nhưng lại không hề chủ động đi tiếp chuyện với ông ấy mấy vấn đề nhỏ nhặt này.

Người già thích lải nhải, đây là do tuổi tác gây nên, có những lúc họ không cần người nói cùng, nhưng lại

cần có người ở bên cạnh lắng nghe.

Còn Hoắc Khải lại rất giỏi ở điểm này.

Mãi đến tận lúc bước vào phòng, Triệu Vĩnh An rất hài lòng mà nói với Hoắc Khải: "Bao nhiêu lâu nay rồi, vẫn là nói chuyện với cậu thoải mái nhất".

Hoắc Khải cười, nhận lấy trà từ tay Đường Thế Minh, nói: "Ông thấy thoải mái là được, ngồi xuống nghỉ chút đi, tôi đi pha trà".

"Được, cậu pha đi" Triệu Vĩnh An rất cao hứng ngồi xuống trước bàn, quay đầu lại nhìn thấy Hoắc Giai Minh và Vương Hạn Dật đang đứng đó, liền vẫy tay gọi: "Hai người cũng lại đây đi, tý nữa cùng ngồi uống trà cậu ta pha, ngon thì khen mấy câu, không ngon thì hất vào mặt cậu ta, lãng phí lá trà tốt của tôi".

Câu này chỉ đơn giản là một câu nói đùa, còn người có thể làm Triệu Vĩnh An đùa như vậy thì đã không còn nhiều nữa.

Nói nghiêm túc thì ông ấy và Hoắc Khải mới chỉ gặp mặt lần thứ hai, nhưng quan hệ lại thân thiết như đã quen biết từ lâu, làm Đường Thế Minh cũng cảm

thấy rất ngạc nhiên.

Mỗi một hành động của Hoắc Khải đều rất hợp

Người già thích lải nhải, đây là do tuổi tác gây nên,

có những lúc họ không cần người nói cùng, nhưng lại

cần có người ở bên cạnh lắng nghe.

Còn Hoắc Khải lại rất giỏi ở điểm này.

Mãi đến tận lúc bước vào phòng, Triệu Vĩnh An rất

hài lòng mà nói với Hoắc Khải: "Bao nhiêu lâu nay rồi,

vẫn là nói chuyện với cậu thoải mái nhất".

Hoắc Khải cười, nhận lấy trà từ tay Đường Thế

Minh, nói: "Ông thấy thoải mái là được, ngồi xuống

nghỉ chút đi, tôi đi pha trà".

"Được, cậu pha đi" Triệu Vĩnh An rất cao hứng

ngồi xuống trước bàn, quay đầu lại nhìn thấy Hoắc

Giai Minh và Vương Hạn Dật đang đứng đó, liền vẫy

tay gọi: "Hai người cũng lại đây đi, tý nữa cùng ngồi

uống trà cậu ta pha, ngon thì khen mấy câu, không

ngon thì hất vào mặt cậu ta, lãng phí lá trà tốt của tôi".

Câu này chỉ đơn giản là một câu nói đùa, còn

người có thể làm Triệu Vĩnh An đùa như vậy thì đã

không còn nhiều nữa.

Nói nghiêm túc thì ông ấy và Hoắc Khải mới chỉ gặp mặt lần thứ hai, nhưng quan hệ lại thân thiết như đã quen biết từ lâu, làm Đường Thế Minh cũng cảm thấy rất ngạc nhiên.

Mỗi một hành động của Hoắc Khải đều rất hợp lòng Triệu Vĩnh An, anh giống như là con sâu trong lòng ông ta vậy, biết được ông ấy thích nhất kết quả như thế nào.

Hoắc Giai Minh cùng Vương Hạn Dật ngồi xuống, nhìn thấy Hoắc Khải thành thục rửa trà, pha trà, phân trà.

Pha trà rất cầu kỳ, có nhiều người phải dùng cả đời để nghiên cứu cái này, hiện nay có không ít quán trà cũng đang phổ biến cách pha trà chính tông từ cổ đại.

Đối với người rảnh rang nhàn nhã mà nói thì uống trà như vậy rất thú vị, đối với người bình thường thì uống trà như vậy chính là đang lãng phí thời gian.

Phần lớn mọi người có thói quen đổ cả một nhúm

lá trà vào cốc giữ nhiệt, chẳng quan tâm nhiệt độ của nó là bao nhiêu, đổ đầy là được.

Nào giống Hoắc Khải, một chuỗi quy trình mười mấy bước, gọn gàng ngăn nắp.

Động tác của anh nho nhã vô cùng, vừa nhìn là biết tay nghề lâu năm, đến Triệu Vĩnh An cũng phải thầm gật gù.

Chỉ riêng công đoạn pha trà thôi đã không moi móc được ra khuyết điểm gì rồi.

"Trước đây có từng học chuyên môn về cái này rồi à?", Triệu Vĩnh An hỏi.

"Cũng không hẳn thế, trong nhà có đứa em trai thích uống nên tìm người ta theo học mấy ngày thôi", Hoắc Khải nói, đưa cốc trà đã pha xong cho Triệu Vĩnh An.

Triệu Vĩnh An cầm lấy, nhấp nhẹ một ngụm, gật gù nói: "Không tồi".

Hoắc Giai Minh cũng cầm lấy một cốc lên uống thử, đôi mắt đột nhiên sáng lên.

Hoắc Giai Minh cũng giống bố của mình, từ nhỏ đã

bị ảnh hưởng cái khí chất thư sinh, rất thích mấy thứ từ xa xưa như thế này.

Cậu ta nếm thử thì cảm thấy đây là trình độ hiếm có khó tìm, có thể làm bề trên trong nhà yêu thích, hoàn toàn có thể sánh ngang với hàng cao cấp.

Trà mà Hoắc Khải pha ra, hương vị tinh khiết, dư vị tràn đầy, xoay vần trong khoang miệng còn có vị thơm thanh thanh mãi không dứt.

Trà ngon, trừ lý do là lá trà tốt ra thì cũng phải nói là do tài nghệ của người pha trà cũng vô cùng đến nơi đến chốn.

Nếu không lá trà có tốt đến đâu đi chăng nữa thì mùi vị của nó cũng sẽ bị mất đi nhiều.

"Uống trà đừng uống nhanh thế, phải cảm nhận từ từ, như thế mới cảm được muôn vàn trạng thái của cuộc sống", Hoắc Khải đáp.

Hoắc Giai Minh ừ một tiếng rồi trả lời theo thói quen: "Biết rồi mà"

Vừa thốt ra câu này xong, cả hai đều có chút kinh ngạc.

Đoạn đối thoại như thế này, hồi trước bọn họ hay nói lúc uống trà.

Bởi vì Hoắc Giai Minh uống trà thường uống rất nhanh, cứ một cốc lại một cốc, thường hay bị chú ắng là đàn gảy tai trâu.

Hoắc Khải cũng thường hay nhắc nhở Hoắc Giai Minh ở điểm này, sau khi cậu ta bị nhắc nhở xong, chẳng bao lâu sau lại chứng nào tật nấy.

Lần uống trà này đã lặp lại quá trình ngày trước.

Hoắc Khải lập tức bình ổn lại tâm trạng đang gợn sóng, biểu cảm thì không lộ ra điều gì, nhưng vẻ kì quái của Hoắc Giai Minh và Vương Hạn Dật anh đều đã thấy.

Đến lúc này, cậu ta cuối cùng cũng nhớ ra tại sao vừa nãy mình lại cảm thấy quen thuộc rồi.

Nếu nhớ không nhầm, năm đó lúc anh ba Hoắc Khải đưa cậu đến thăm hỏi Triệu Vĩnh An, cũng đã từng làm như vậy.

Trước tiên là anh tặng quà cho ông gác cổng để tạo ấn tượng tốt đẹp cho đối phương.

Mà lúc uống trà bây giờ đây, anh đều nói những lời mà hồi trước anh ba thường bảo ban cậu.

Nếu không phải khuôn mặt và giọng nói người đàn ông trước mặt này không khớp, anh ba lại đang quản lý việc ở trong gia tộc nên không có thời gian đến, Hoắc Giai Minh còn tưởng đây chính là người anh trai mà cậu sùng bái, kính nể nhất.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 100: Sùng Bái

Uống trà xong, Triệu Vĩnh An lật giở cuốn sách ẩm thực kia xem mấy trang, sau đó chỉ vào món ăn trong sách, hỏi Hoắc Khải vài câu.

Câu hỏi của ông ấy cũng rất bình thường, nào là món này nấu thế nào là ngon nhất, nguyên liệu phải sơ chế ra sao.

Chỉ biết mua sách dạy nấu ăn làm người ta vui lòng thôi thì chưa đủ, quan trọng nhất là phải xem anh có thật sự nghiên cứu thứ này hay không.

May mà trên phương diện nấu nướng, Hoắc Khải cũng có trình độ nhất định, mấy câu hỏi của Triệu Vĩnh An đều nhận được câu trả lời rất vừa ý.

Hoắc Khải không chỉ trả lời các món ăn phải nấu thế nào mới ngon, còn tiện thể nói vài chuyện thú vị liên quan tới phong cảnh, con người.

Anh nói chuyện rất sinh động và thú vị, Triệu Vĩnh An lắng nghe thỉnh thoảng cũng cười vài tiếng phụ họa, sau cùng còn cho phép Hoắc Khải đích thân

xuống bếp, nấu vài món ăn.

Triệu Vĩnh An không cho anh dùng nguyên liệu đã mua từ chợ, vì trong vườn nhà ông ấy trồng đủ loại rau cỏ, muốn ăn cứ nhổ cứ hái, vừa tươi mới, vừa xanh mát.

Hoắc Khải xào rau cải với nấm, giá đỗ đảo giấm, thêm cả trứng xào cà chua rồi ngó sen xào, vân vân.

Toàn là những món ăn gia đình rất đơn giản, nhưng qua bàn tay của anh, món nào cũng đầy đủ sắc-hương-vị.

Đến cả Triệu Vĩnh An cũng phải vỗ tay khen ngợi: "Mỹ vị thượng đẳng, đẹp hết chỗ nói. Tay nghề nấu nướng này giỏi hơn tôi rồi!"

Hoắc Khải mỉm cười khiêm tốn, đưa một đôi đũa cho Triệu Vĩnh An.

Đợi Triệu Vĩnh An gắp một đũa cà chua bỏ vào miệng trước, nếm thử rồi cất lời khen ngợi đầy hài lòng, Hoắc Giai Minh mới động đũa.

Mới ăn một miếng, cậu ta đã nhìn về phía Hoắc Khải đầy kinh ngạc.

Cũng không phải vì món ăn quá ngon, mà vì mùi vị này cực kỳ giống với hương vị mà anh ba nấu trong trí nhớ của cậu ta.

Phải biết rằng, có lẽ quá trình nấu nướng không khác gì mấy, nhưng vì nhiều nguyên nhân như khả năng khống chế ngọn lửa, điều phối gia vị hay thậm

Chương 100: Sùng bái

chí đổ thức ăn nhanh chậm cũng dẫn đến sự khác biệt trong mùi vị.

Vị giác của Hoắc Giai Minh cực kỳ mẫn cảm, cậu ta có thể nếm ra được hai mươi cốc nước muối to đùng với lượng muối chênh lệch chỉ 0,1 gam, đồng thời hương vị nào đã từng nếm thử sẽ không bao giờ quên.

Chỉ cần bưng cho cậu ta một đĩa thức ăn, cậu ta có thể dễ dàng đưa ra đáp án, đĩa thức ăn này được mua từ nhà hàng nào.

Theo lời chú anh nói, cậu ta là kẻ sành ăn trời sinh.

“Anh Lý, tài nghệ nấu nướng của anh khá lắm đấy, không kém gì anh ba của tôi. Nếu anh ấy biết trên đời

này có người nấu ra được món ăn giống hệt anh ấy, chắc chắn sẽ trở thành bạn với anh đấy" Hoắc Giai Minh nói.

Hoắc Khải liếc mắt nhìn cậu ta: "Anh ba của cậu là Hoắc Khải à?"

"Đương nhiên rồi!" Hoắc Giai Minh lộ rõ vẻ tự hào: "Anh ấy là ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc chúng tôi, là gia chủ đời sau được mọi người công nhận. Trên thế giới này, không một ai có thể so bì với anh ấy. Đương nhiên, ý tôi nói là nhóm người trẻ tuổi thôi, chứ tông sư như ông Triệu không nằm trong phạm vi ấy".

Triệu Vĩnh An cười hả hả: "Thằng nhóc Hoắc Khải đó quả thực rất giỏi, cậu cũng không cần phải nịnh nọt gì tôi. Trên phương diện văn học, có lẽ tôi với cậu ấy một chín một mười, nhưng so tài kinh doanh thì tôi cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp cậu ấy"

Hoắc Giai Minh cười hề hề: "Cái này thì đúng thật, đầu óc làm kinh doanh của anh ba quả là vô địch thiên hạ. Có anh ấy rồi, tương lai của nhà họ Hoắc không nằm trong giới hạn nào hết!"

Câu nói này ít nhiều gì cũng lộ vẻ tự mãn. Nếu là trước kia, chắc chắn Hoắc Khải sẽ quở trách cậu ta vài câu.

Nhưng bây giờ anh không phải Hoắc Khải, mà là Lý Phong.

"Tôi cũng từng nghe nói về người này, gần đây anh ta thế nào?". Hoắc Khải hỏi.

"Bận rộn lắm, tôi cũng sắp một tháng chưa được gặp anh ấy rồi, nghe nói hình như mới nhận một dự án quan trọng, đang mải nghiên cứu cùng ekip độc lập", Hoắc Giai Minh không nghi ngờ gì, thẳng thắn đáp lời.

Hoắc Khải nghe xong mà hai mắt khẽ híp lại. Quan hệ của anh và Hoắc Giai Minh cực kỳ tốt, nếu đến cả Hoắc Giai Minh cũng gần một tháng chưa từng gặp anh, vậy thì cơ hội gặp mặt của những người khác còn ít hơn.

Vì lo sợ sẽ lộ ra sơ hở ư?

Hoắc Khải hỉ mũi khinh thường cái gọi là "dự án quan trọng" kia. Một thằng đóng thế thì có thể làm được những gì? Chẳng qua đang cố tình kéo dài thời

gian để tạo cơ hội cho hung thủ đứng sau thao túng nhà họ Hoắc thôi.

Nhưng anh không thể nào nói câu này cho Hoắc Giai Minh nghe. Nếu anh dám nói kẻ kia chỉ là một tên đóng thế, chỉ e Hoắc Giai Minh sẽ không tin anh, còn nhảy dựng lên tẩn anh một trận.

Bởi vì đó là người mà cậu ta sùng bái nhất, không cho phép bất kỳ ai sỉ nhục.

"Không biết có cơ hội được gặp mặt một lần không nhỉ? Tôi rất tò mò về ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc trong truyền thuyết, muốn tận mắt xem xem người này rốt cuộc là nhân tài như thế nào, có thể gánh nổi niềm vinh hạnh được sùng bái này không!" Hoắc Khải nói.

Hoắc Giai Minh nghe thấy thế thì rất vui: "Đương nhiên anh ba tôi xứng đáng với vinh hạnh này chứ, chuyện lớn khiến người ta kinh ngạc rớt cằm mà anh ấy từng làm, có kể ba ngày ba đêm cũng không hết. Nếu anh muốn gặp anh ấy thì tôi có thể giúp anh đó, nhưng đợt này chắc không được rồi, dù sao thì anh ấy

đang bận bù đầu bù cổ, tôi còn chẳng gặp được nữa là”

“Không sao đâu, tôi kiên nhẫn lắm” Hoắc Khải nói rồi lấy điện thoại ra: “Nếu đã như thế, trao đổi Wechat hoặc phương thức liên lạc nhé”.

Hoắc Giai Minh cũng rất có cảm tình với người học nhiều hiểu rộng, kiến thức uyên bác mà nấu nướng ngon không kém gì anh ba này, không cần do dự quá nhiều đã quét mã QR Wechat của Hoắc Khải, thậm chí đưa cả số điện thoại riêng cho anh.

Vẫn là cái tính tản mạn và ngây thơ như thế, Hoắc Khải thu điện thoại về, tiếp tục nói chuyện cùng Triệu Vĩnh An.

Có được bữa cơm này, quan hệ của mấy người họ thân quen hơn rất nhiều, cộng thêm việc Hoắc Khải vốn rất chú trọng ngôn từ, nên khi nói chuyện, bầu không khí rất hòa hợp.

Tới khoảng một giờ trưa, Đường Thế Minh mới bước lên phía trước, nhắc nhở ông ấy: “Ông Triệu, đến giờ ngủ trưa rồi.

Năm nay Triệu Vĩnh An đã gần tám mươi, tuy rằng cơ thể khỏe mạnh hơn người khác nhiều, nhưng mỗi ngày vẫn phải chợp mắt một lát vào khung giờ này, nếu không tinh thần không trụ nổi.

Ông cụ ừm một tiếng rồi cười với Hoắc Khải và Hoắc Giai Minh: "Lớn tuổi rồi, thường hay buồn ngủ, hai cậu bỏ qua cho nhé. Hôm nay vui lắm, hiếm khi có hai người bạn nhỏ ưng mắt đến vậy. À phải rồi, Phong, cậu biết chơi cờ vây chứ?"

"Biết ạ!" Hoắc Khải gật đầu.

Triệu Vĩnh An nói: "Vậy sáng sớm mai qua đây, vừa uống trà, vừa chơi cờ".

Hoắc Giai Minh ở bên cạnh vội vàng chen lời: "Ông Triệu, tôi cũng biết chơi cờ vây mà, sao ông không gọi tôi?"

"Cậu hả?" Triệu Vĩnh An liếc nhìn cậu ta rồi hỏi: "Khả năng chơi cờ của cậu so với bố cậu thì thế nào?"

"Chỉ kém hơn ông ấy một chút… thật đó, chỉ kém hơn một chút xíu thôi!" Hoắc Giai Minh nói.

"Bố cậu chơi cờ dở như hạch, cậu còn không bằng

nữa, không có hứng chơi", Triệu Vĩnh An nói.

"Nhưng ông cũng không biết tài nghệ chơi cờ của anh Lý thế nào mà, lỡ như anh ấy còn không bằng tôi thì sao?" Hoắc Giai Minh tủi thân lắm.

Triệu Vĩnh An cười ha hả: "Cái thằng nhóc quỷ này, học thói cắn người từ ai thế hả. Nhưng tôi có thể đánh cược với cậu, ngày mai cậu tới trước, chơi với cậu Phong một ván, nếu cậu thắng, tôi đích thân xuống bếp nấu cơm cho cậu ăn, nếu cậu không thắng nổi, cậu phải làm chú bé nhặt cờ cho chúng tôi cả ngày nhé".

"Chơi thì chơi!" Hoắc Giai Minh tỏ ra không phục.

Triệu Vĩnh An nhìn về phía Hoắc Khải: "Cậu thấy thế nào?"

Hoắc Khải mỉm cười điềm nhiên: "Có thể nhường bảy quân rưỡi tốt!"

Triệu Vĩnh An cười to hơn, Hoắc Giai Minh thì đỏ bừng cả mặt.

Trong cờ vây, dù chỉ nhường nửa quân tốt, thậm chí đi trước một bước thôi, đã là ưu thế rất lớn rồi.

Bảy quân rưỡi, có thể nói là khoảng cách tuyệt đối giữa cao thủ với người mới chơi.

Bị một người mới gặp lần đầu coi thường như thế, Hoắc Giai Minh làm sao có thể vui được, cậu ta nói với Hoắc Khải: "Đừng tưởng ông Triệu khen anh là anh ghê gớm lắm. Tôi từng lấy top 10 cờ vây thanh thiếu niên toàn quốc nhé, nói về chơi cờ, chí ít cũng phải nằm ở trình độ của cờ thủ chuyên nghiệp giai đoạn đầu. Đến lúc đó thua rồi anh đừng tỏ ra không phục!"

Hoắc Khải vẫn mỉm cười thản nhiên: "Phải chơi mới biết được!"

Triệu Vĩnh An vỗ tay nói: "Được, thanh niên là phải nhiệt huyết như thế, không được để người ta cưỡi lên đầu lên cổ rồi mà còn nhún nhường xin thôi. Chín giờ sáng mai, hai đứa quyết định thắng thua trên bàn cờ. Ai thua thì buổi trưa không có cơm ăn!"

Thấy hai người đồng ý rồi, Triệu Vĩnh An mới được Đường Thế Minh đỡ dậy, đi về phía phòng ngủ.

Chủ nhân di rồi, khách khứa ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì. Hoắc Khải, Hoắc Giai Minh và Vương Hạn

Dật cũng đi ra ngoài.

Lúc rời đi, Hoắc Giai Minh vẫn có vẻ không phục lắm, cậu ta nói với Hoắc Khải: “Tuy rằng anh có vẻ giống với anh ba tôi, nhưng đừng tưởng rằng vì điều này mà tôi sẽ nhường anh khi chơi cờ!”

Hoắc Khải liếc nhìn cậu ta: “Thắng thua chưa xác định mà đã không kiềm được mình rồi. Nếu cậu thắng thì lời nói hôm nay còn có lý, nếu cậu thua, chẳng phải là vừa mất mặt vừa thua cờ à? Chẳng còn nhỏ nhắn gì nữa, phải học cách trầm ổn hơn, rèn giữa cái nết đi”.

“TÔI ˆ

Hoắc Giai Minh vô thức muốn phản bác, nhưng nhìn biểu cảm, thần thái của Hoắc Khải, rồi nghe giọng điệu của anh, không hiểu sao cứ có cảm giác quái lạ, như thể đang bị anh ba của mình giáo huấn vậy.

Cảm giác này khiến cậu ta không dám nói nhiều nữa, như một bản năng vậy, khí thế bị đè xuống trong vô hình.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 101: Tai Nạn Giao Thông

Hoắc Giai Minh chưa kịp nói gì, Vương Hạn Dật đã tỏ ra không vui: "Chàng trai trẻ, anh đừng quá đà nhé. Thái độ của ông Triệu với anh khá tốt là việc của hai người, không có nghĩa là anh có thể nói năng với cậu chủ Hoắc như vậy!"

"Sao vậy, người nhà họ Hoắc chỉ cần biết đến thân phận, không biết lý lẽ gì à?", Hoắc Khải hỏi.

"Anh lấy đâu ra tư cách mà nói…"

Vương Hạn Dật nói được nửa chừng đã bị Hoắc Giai Minh giơ tay ra ngăn cản.

Cậu chủ nhà hai của dòng chính họ Hoắc nhìn Hoắc Khải rồi nói: "Thật lòng, ấn tượng cá nhân của tôi về anh cũng rất ổn, bởi vì phong thái làm việc của anh khá giống anh ba của tôi, nhưng nếu anh muốn giáo huấn tôi thì đợi ngày mai phân rõ thắng thua trên bàn cờ rồi hãng tính tiếp".

Hoắc Khải ừ một tiếng rồi nói: "Được!"

Anh chỉ trả lời bằng một chữ đơn giản như thế rồi bước ra cửa, nói vài câu với ông cụ gác cổng, sau đó rời

khỏi khuôn viên nhà họ Triệu trong tiếng chào n ồng nhiệt của ông cụ.

Vương Hạn Dật cực kỳ khó chịu, ông ta nói với Hoắc Gia Minh: "Cậu chủ Hoắc, người này tự cao tự đại quá, cứ tưởng rằng được ông cụ Triệu coi trọng là có thể coi mình hơn người hay sao!"

"Tôi cảm thấy tính cách của người này rất được đấy chứ, huống h ồ anh ấy nói cũng không sai", Hoắc Giai Minh lắc lắc đ ầu: "Trước kia anh ba từng nói tính cách của tôi không đủ tr ầm ổn, c ần phải rèn luyện nhi ều hơn, cho nên anh ấy nói rất đúng".

"Nhưng mà…"

Vương Hạn Dật đang định nói thêm đi ều gì đó, Hoắc Giai Minh đã nói: "Không c ần nói gì nữa, tóm lại ngày mai vẫn phải đến, tới lúc ấy tự khắc sẽ biết thôi!"

Vương Hạn Dật không phục, nhưng cũng không dám làm trái ý Hoắc Giai Minh.

Đúng lúc này, điện thoại của Hoắc Giai Minh đổ chuông, cậu ta lấy ra xem thử mà lông mày thoáng nhíu lại.

Tuy thoáng do dự, nhưng sau cùng vẫn nhận cuộc gọi.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói đàn ông khá sắc bén: "Sao mà bắt máy chậm thế, bị ốm à?"

Vừa mở miệng ra đã chẳng nói được câu gì tốt đẹp, thêm vào đó, Hoắc Giai Minh cũng chẳng ưa gì người này, bèn đáp: "Nếu anh muốn khua môi múa mép thì tôi cúp máy đây".

"Coi cái tính tình cậu kìa, sao mà nóng vội thế, đến cả một câu đùa cũng không nghe nổi nữa hả", người đàn ông ở đầu dây bên kia cười hềnh hệch: "Thực ra cũng không có chuyên gì khác, chỉ muốn hỏi câu vẫn đang ở chỗ ông cụ nhà họ Triệu phải không?"

"Có ở hay không liên quan gì đến anh?"

"Coi cậu nói năng kìa, sao lại không liên quan gì đến anh. Kể ra thì chú cũng không chu đáo gì cả. Bảo cậu đi lôi kéo quan hệ với ông Triệu mà không nói với anh cậu nào. À thì, tối nay anh ngồi máy bay qua đó, ngày mai đi dạo cùng ông cụ. Nếu cậu vẫn còn ở đó thì ăn với nhau bữa cơm, anh giới thiệu cho cậu mấy em xinh tươi".

"Không cần đâu. Tôi rất bận, không rảnh ăn cơm cùng

anh. Nếu không có chuyện gì khác thì tôi cúp máy đây".

Nói xong, Hoắc Giai Minh cúp điện thoại luôn, không cho đối phương cơ hội nói câu nào nữa.

Thấy sắc mặt cậu ta không tốt, Vương Hạn Dật ở bên cạnh hỏi: "Xảy ra chuyện gì à?"

"Thằng cha Hoắc Đình Viễn kia cũng đòi tới thăm ông Triệu, sáng mai sẽ tới."

Vương Hạn Dật nghe xong sững người: "Hắn ta tới đây làm gì?"

"Còn làm gì nữa, thằng cha đấy trước nay không vừa mắt với tôi, tôi làm cái gì, hắn làm cái đấy, cứ phải đối đầu với tôi mới được" Hoắc Giai Minh lắc đầu: "Thôi vậy, dù sao cái tính cách của hắn cũng không được ông Triệu yêu thích đâu, đến đây cũng vô dụng. Không cần quan tâm nữa, mau cùng tôi tìm chỗ nào đó rèn luyện tay nghề, đừng để ngày mai bị anh ta lật kèo thật!"

Vương Hạn Dật ừm một tiếng rồi cùng Hoắc Giai Minh đi ra ngoài.

Ông gác cổng chủ động mở cửa ra, Hoắc Giai Minh bước ra khỏi cửa rồi mới đột nhiên nhớ tới điều gì đó.

Cậu ta quay người lại, nói với ông cụ gác cổng: “Cảm ơn ông, hôm nay đã quên mang quà, ngày mai sẽ bù lại cho ông!”

Ông cụ gác cổng sững người, sau đó toét miệng mỉm cười với cậu ta: “Không cần đâu!”

Hoắc Giai Minh làm như thế hiển nhiên là vì học theo Hoắc Khải. Ông cụ gác cổng đâu có ngốc, biết ngay cậu ta chỉ đang “học theo người khác”, chứ không phải thật lòng tôn trọng một ông cụ bình thường.

Sau khi cửa đóng lại, Hoắc Giai Minh đứng ở cửa một lúc, Vương Hạn Dật cảm thấy kỳ lạ mới hỏi: “Cậu chủ Hoắc, sao thế?”

“Không có gì!” Hoắc Giai Minh thở dài rồi đáp: “Cứ cảm thấy mình học theo anh ba bao nhiêu lâu rồi, nhưng vẫn không giống anh ấy bằng một người xa lạ chưa từng gặp mặt!”

“Anh ta đâu thể so bì với cậu hoặc cậu chủ lớn được, cậu đừng nghĩ ngợi quá nhiều”, Vương Hạn Dật nói.

Trong nhà họ Hoắc, về cơ bản tất cả thanh niên trẻ tuổi đều được gọi là cậu chủ Hoắc khi ở bên ngoài, chỉ

riêng một người được gọi là cậu chủ lớn, đó là Hoắc Khải. Đối với cách gọi của Vương Hạn Dật, Hoắc Giai Minh không phủ định. Hai người không nói gì thêm, đành lên xe rồi rời khỏi nơi này.

Nhưng không biết rằng, trong nhà, Triệu Vĩnh An xuất hiện ở cửa từ bao giờ.

Ông cụ gác cổng bước tới trước mặt ông ấy rồi hỏi:

"Giáo sư vẫn chưa ngủ trưa ạ?"

"Đang định ngủ đây", Triệu Vĩnh An nhìn ông cụ gác cổng, hỏi: "Hai chàng thanh niên đó, ông cảm thấy thế nào?"

"Cậu trai tên Lý Phong kia rất tốt, tuy rằng toan tính khá thâm sâu, nhưng nhìn ra được người này có bản lĩnh, quang minh chính đại. Còn cậu nhóc nhà họ Hoắc kia, kém xa Hoắc Khải trước kia từng tới đây", ông cụ gác cổng bình luận rất thẳng thắn.

Triệu Vĩnh An nghe xong mà bật cười: "Ông nói chuyện không hề nể tình gì nhỉ!"

"Có sao nói thế, tốt xấu gì tôi cũng gác cổng cho giáo sư mà, vẫn phải biết bắt chước dù vụng về đến mấy chứ",

ông cụ gác cổng cười đến mức lộ hết hàm răng vàng khè.

“Thôi, sau này pha trà gừng thì cho tôi xin một cốc nếm thử. Tôi đi chợp mắt một lát đây” Triệu Vĩnh An nói.

“Dạ vâng!”

Sau khi rời khỏi đại viện nhà họ Triệu, Hoắc Khải vẫn đi chợ mua thức ăn theo thói quen.

Anh xách túi thức ăn về nhà, nấu xong cơm rồi mà Ninh Thần vẫn chưa quay lại.

Đợi thêm một lát, Hoắc Khải không kiềm lòng được, gọi một cuộc điện thoại cho Ninh Thần.

Sau khi cuộc gọi điện kết nối, bên trong vọng ra âm thanh hỗn tạp, dường như có rất nhiều người đang nói.

Giọng nói của Ninh Thần cũng trở nên nôn nóng: “Xảy ra chút chuyện, cũng không có gì, chỉ là có người vượt đèn đỏ nhưng cứ nói là em đâm vào ông ta, sống chết không chịu cho em đi”.

“Ai vượt đèn đỏ chứ! Cô đâm vào tôi, nhìn thấy rành rành đây, cô còn định đổ vạ cho người khác à?” một âm thanh khác gào toáng lên.

Hoắc Khải khẽ nhíu mày: “Em đừng sốt ruột, cũng

không cần phải dây dưa với người ta, đợi anh đến đó rồi nói tiếp!"

Sau khi cúp máy, Hoắc Khải nhanh chóng ra khỏi nhà, vẫy taxi đi về phía xảy ra tai nạn.

Nơi này cách nhà họ cũng không quá xa, ngồi taxi chừng bảy tám phút đã đến nơi rồi.

Từ phía xa đã trông thấy khá nhiều người đang tập trung trước giao lộ.

Sau khi xuống xe, Hoắc Khải rảo bước chạy tới, cố gắng chen vào giữa đám đông, sau đó nhìn thấy một người ngồi thụp trên nền đất, hai tay túm chặt bánh trước chiếc xe điện của Ninh Thần, không ngừng gào ầm lên: "Mọi người nhìn đấy nhé, chính cô gái này này, mặt mũi sáng láng lắm, nhưng lòng dạ như rắn độc. Đâm vào người ta không xin lỗi, cũng không chịu bồi thường, còn nói là tôi đâm vào cô ấy!"

Người qua đường chỉ chỉ trỏ trỏ, bu vào hóng chuyện, nhưng không một ai bước ra bảo vệ lẽ phải.

Hoắc Khải lướt mắt nhìn xung quanh, đầu tiên quan sát vị trí của máy quay giám sát ở khu vực lân cận, sau đó

mới bước tới.

Nhìn thấy anh đã đến, Ninh Thần mừng rỡ, Đường Đường chạy từ bên cạnh chiếc xe điện tới, lớn tiếng tố cáo: "Bố ơi, người xấu xa này bắt nạt mẹ con!"

"Con ranh kia, mày nói ai xấu xa hả, ông đập chết mẹ mày đấy mày có tin không!"

Người ngồi trên nền đất là một ông già chừng năm mươi tuổi, ăn mặc rất bình thường, nhưng tướng mạo nhìn qua đã biết nham hiểm cay độc. Đôi môi mỏng của ông ta mở ra là từ ngữ khó nghe lập tức tuôn ra như rắn rết.

Hoắc Khải nhíu mày bước tới, anh nói: "Ngần này tuổi đầu rồi mà còn nói năng khó nghe như thế với con trẻ, không thích hợp lắm đâu!"

"Cậu là bố con bé này phải không? Đây là con vợ cậu phải không? Đến đúng lúc lắm. Đừng có lảm nhảm khó nghe với không khó nghe gì hết, vợ cậu đâm phải tôi không bồi thường, tôi không đánh họ là tốt lắm rồi, mắng vài câu thì đã sao", người kia tức giận quát.

Hoắc Khải mặc kệ lão ta, anh bước tới hỏi Ninh Thần:

"Bị thương ở đâu không?"

“Ông ấy chỉ bị ngã thôi, thực ra cũng không đến độ…

“Anh không hỏi ông ta, anh hỏi em có bị thương ở đâu không?”, Hoắc Khải nắn chỉnh lời nói của cô.

Ninh Thần sững sờ, sau đó không nén được nụ cười:

“Không bị thương ở đâu cả, chỉ bị bánh xe của ông ấy quệt vào chân, không có vấn đề gì”

Hoắc Khải ngồi thụp xuống, nhấc bắp chân của Ninh Thần lên quan sát tỉ mỉ. Trên quần có dấu vết ma sát rất rõ, anh xắn quần lên trên, nhìn thấy bắp chân cô bị xước ra và chảy máu, không khỏi nhíu mày hơn.

Thấy biểu cảm của anh khá khó coi, Ninh Thần vội vàng nói: “Thật sự không sao mà, cũng không đau”.

Đúng lúc này, người đàn ông đang ngồi trên nền đất lại gào ầm lên: “Này, tôi bảo hai người bị làm sao thế, không nhìn thấy có người vẫn đang nằm đây à. Chẳng trách con nhỏ này thích giở trò, xem ra thằng chồng cũng một giuộc. Hai người đừng hòng đi đâu hết, hôm nay mà không đưa tôi đi bệnh viện, không đền tiền thuốc men, tiền lở dỡ buổi làm, tổn thất tinh thần, ông kiện chết mẹ mấy người!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 102: Quan Hệ

Hoắc Khải nhẹ nhàng kéo ống quần của Ninh Thần xuống, sau đó đứng lên, nhìn về phía ông già kia.

Ánh mắt của anh rất lạnh lẽo, cứ nhìn chằm chằm vào người này, dù không nói gì, nhưng chỉ cần ánh mắt đó thôi cũng đủ khiến người ta không nén được cơn run rẩy.

Có lẽ ông già kia cũng cảm nhận được cảm giác đè nén không ngừng ập tới, nhưng xung quanh đông người nên lão ta lại có thêm can đảm.

"Cậu nhìn cái đéo gì mà nhìn! Không cùng một giuộc với nhau thì không thành người một nhà. Hai vợ chồng các người chầy bửa như thế, về sau con cái lớn lên cũng đéo phải dạng tốt lành gì!"

"Tại sao ông mắng người cứ phải lôi cả trẻ con vào thế!" Ninh Thần cũng không vui vẻ gì.

Cô chịu thiệt thòi tí cũng không đáng kể gì, nhưng nếu Đường Đường cũng bị sỉ nhục thì không được.

Hoắc Khải giơ tay ra hiệu cho cô không cần nói nữa, sau đó anh nói với ông già kia: "Gọi điện thoại cho người

nhà của ông, bảo họ mang theo thẻ ngân hàng!”

Ông già kia còn tưởng Hoắc Khải bắt đầu thấy sợ:

“Không cần phiền đến người nhà tôi, các người đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra, đền tiền cứ quét mã Wechat của tôi là được. Thời đại nào rồi mà còn phải thẻ ngân hàng, quê kệch!”

Hoắc Khải lạnh lùng nhìn ông ta: “Ông nghĩ hơi nhiều rồi, bảo người nhà ông mang thẻ ngân hàng tới vì ông cần bồi thường cho chúng tôi một khoản tiền lớn”.

Người đàn ông kia nghe xong mà sững người, sau đó tức tới mức toàn thân run rẩy: “Cậu nói cái mẹ gì thế hả, đâm vào tôi mà còn bắt bồi thường cho các người à?“

“Theo quy định giao thông hiện hành, phương tiện không gắn động cơ phải đi vào làn đường quy định, không được đi ngược chiều, không được vượt đèn đỏ. Vi phạm quy định giao thông tạo ra tất cả tổn thất thì phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Ông đã vượt đèn đỏ, bản thân phải chịu mọi trách nhiệm, vả lại nhìn từ góc độ tai nạn, cũng là ông đâm vào chân vợ tôi. Ban nãy ông nói rất đúng, phải bồi thường tiền thuốc men, tổn thất ngày công, tổn

thất tinh thần, thêm cả tiền sửa xe điện. Ngoài ra, ông sỉ nhục người khác, theo điều luật trị an, có thể giam giữ từ năm tới mười lăm trở lên, nếu tôi khởi kiện ông, ông còn cần phải chịu chỉ phí tố tụng, đồng thời đăng báo xin lỗi. Nếu không chịu chấp hành, sẽ bị phạt tù từ ba năm trở xuống, giam giữ, đồng thời phải nộp tiền phạt".

Một loạt quy định và điều luật không chỉ khiến ông già kia sững người mà cả người đi đường cũng trợn mắt há miệng.

Người đàn ông này là luật sư à?

Có người khẽ cười: "Phen này có cái hay để xem rồi, bắt vạ kiểu gì bắt vạ đúng luật sư".

Chắc hẳn người đàn ông này giở trò bắt vạ người khác dù mình sai lè cũng không phải lần đầu: "Cậu đừng dọa tôi, cái gì mà luật với chẳng pháp, tôi đéo cần biết. Tóm lại con nhãi kia không sao, còn tôi vừa đau đầu, vừa đau chân, không đứng lên được, tôi muốn đi bệnh viện kiểm tra, chụp CTI"

"Ông muốn làm gì, đó mà ý muốn cá nhân của ông, tôi không ngăn cản. Nhưng việc ông vi phạm quy tắc giao

thông, xung quanh đây toàn là máy quay giám sát, ít nhất có ba chỗ có thể quan sát rõ ràng mọi chuyện xảy ra ở bên này. Cho nên tốt nhất bây giờ ông hãy gọi điện thoại cho người nhà bảo họ mang tiền tới, bởi vì tôi sẽ báo cảnh sát ngay. Trước khi có phán quyết chính thức, vợ tôi sẽ tới bệnh viện kiểm tra vết thương ở chân trước. Ông có thể lựa chọn thừa nhận mình đã vi phạm quy tắc giao thông, nếu không thừa nhận, tôi sẽ khởi kiện ông cố tình đả thương người khác. Nếu vết thương ở chân cô ấy gây ảnh hưởng tới sinh hoạt thường ngày, chí ít có thể xác định là vết thương nhẹ, cũng đủ để phán ông ngồi tù có thời gian trên ba năm, dưới mười năm rồi".

Giọng điệu của Hoắc Khải rất điềm nhiên, nhưng có một loại uy nghiêm không thể nói rõ được, cộng thêm một loạt điều luật khiến người ta run rẩy trong lòng.

Thế nhưng, ông già kia vẫn tỏ ra không hề sợ hãi: "Tôi nói rồi, đừng có mà hù dọa tôi. Hôm nay không bồi thường thì cậu đừng hòng đi đâu hết!"

Hoắc Khải chán chẳng buồn nói nhiều với lão ta, lựa chọn báo cảnh sát luôn.

Qua khoảng mười lắm phút sau, hai vị cảnh sát lái xe tới.

Vừa nhìn thấy cảnh sát, ông già kia đã gào ầm lên:

“Chúng nó đâm vào tôi! Chúng nó đâm vào tôi!”

So với lão ta thì Hoắc Khải bình tĩnh hơn rất nhiều:

“Chào anh, người này vượt đèn đỏ, đâm vào chân vợ tôi tạo thành vết thương, còn đòi chúng tôi bồi thường cho ông ấy. Ban nãy tôi đã xem thử, gần đây có ba máy quay giám sát có thể nhìn thấy tình huống phát sinh lúc ấy, nếu cần, có thể tìm một số cửa hàng gần đây lấy hình ảnh từ camera làm chứng cứ”.

Thực ra đối với cảnh sát tổ tai nạn giao thông có kinh nghiệm thì việc đoán định một tai nạn không cần đến máy quay giám sát hỗ trợ cho lắm.

Hai người đi một vòng xung quanh, nhìn hướng đổ xuống của chiếc xe điện, vị trí đầu xe cùng với dấu vết của bánh xe để lại trên mặt đường, về cơ bản đã phán đoán ra được sự thật hoàn chỉnh.

“Đi ngược chiều cộng thêm vượt đèn đỏ, ông phải chỗ, hay đi theo chúng tôi về đồn đây?“ một cảnh sát hỏi.

Ban nãy họ cũng thấy vết thương của cả hai không nghiêm trọng lắm, cũng chỉ vì xe điện của người này cũ nát quá nên vành chắn bùn ở bánh trước bị rơi ra. Chuyện nhỏ nhặt thế này, thông thường người ta sẽ lựa chọn hòa giải ngay tại hiện trường, cũng giúp họ đỡ mất công.

"Cái gì gọi là tôi chịu trách nhiệm hoàn toàn? Bây giờ tôi ngã xuống đất, cậu nhìn con nhỏ kia xem, có giống người bị thương không? Các cậu không phạt nó mà lại bảo một người bị thương chịu trách nhiệm hoàn toàn, có lý lẽ gì không hả!" ông già kia tức tối quát lên.

Một vị cảnh sát cũng tức giận theo: "Chúng tôi đoán định trách nhiệm theo quy tắc giao thông, không phải ai bị thương thì người đó không phải chịu trách nhiệm. Nếu ông không vượt đèn đỏ, không đi ngược chiều, làm sao bị thương được? Vả lại, theo tình hình tại hiện trường, quả thật do ông đâm vào người ta mới ngã ra đấy chứ".

"Các người đéo biết lý lẽ gì hết! Tôi đéo tin hai đứa các người, tôi phải tìm lãnh đạo của các người! Tôi muốn tố cáo các người!"

Hai vị cảnh sát cũng chẳng lấy gì làm lạ, loại người không biết lý lẽ này đầy đống ra, năm nào cũng gặp phải mấy trường hợp kỳ khôi này.

Nếu đối phương đã không chịu nghe lý lẽ, họ đành phải nói: "Vậy các ông tới đồn xử lý đi, đặt xe điện sang một bên, đừng gây ách tắc giao thông, sau đó theo chúng tôi tới đồn!"

"Chân tôi đau, đầu cũng đau, không dậy được, tôi muốn đi bệnh viện!" ông già kia vẫn túm chặt lấy bánh xe của Ninh Thần không chịu buông.

Cảnh sát cũng rất bất đắc dĩ, gặp phải dạng mặt dày như tấm phản thế này còn biết làm thế nào nữa.

Một viên cảnh sát nói với lão ta: "Ngần này tuổi đầu rồi, đừng như vậy nữa, chẳng có nghĩa lý gì đâu. Cứ về đồn xử lý chuyện này đã rồi tính tiếp!"

"Câu này của cậu có ý gì đấy? Cậu đang bảo tôi cố tình bắt vạ người ta à! Nói năng phải chịu trách nhiệm đấy nhé! Cậu tên là gì, ở trung đội nào! Tôi gọi ngay cho trung đội trưởng của cậu xử tội cậu đấy, cậu tin không hả!", ông già kia hung dữ quát lên.

Viên cảnh sát kia cũng là người tính khí nóng nảy, anh ta nói luôn: “Tôi là Liêu Gia Tường, thuộc trung đội ba của thành phố. Ông gọi điện thoại đi, tôi thực sự muốn biết ông có quan hệ to cỡ nào đấy!”

“Trung đội ba chứ gì, cậu cứ đợi đấy cho tôi!” ông già kia nói rồi một tay túm lấy bánh xe của Ninh Thần, tay còn lại móc điện thoại ra.

Thấy ông ta tỉnh táo gọi điện thoại chẳng hề giống người bị đau đầu tí nào.

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, ông già kia nổi nóng luôn: “Đội trưởng Mã đấy à? Người của trung đội các cậu làm sao thế, tôi bị người ta đâm phải, còn bắt tôi bồi thường cho đối phương, có còn luật pháp không hả! Hay cứ bắt tôi phải gọi chú hai tôi ra, các người mới chịu biết lý lẽ?”

Ông ta quát mắng một trận ầm ĩ làm hai cảnh sát cũng sững sờ, không biết người này đang diễn kịch hay làm thật.

Đúng lúc này, ông già kia đưa điện thoại ra, gương mặt cực kỳ đắc ý: “Trung đội trưởng của mấy người bảo cậu

nghe điện thoại!”

Một viên cảnh sát nhận lấy chiếc điện thoại, còn lão ta quay đầu nhìn Hoắc Khải và Ninh Thần: “Hai người cứ đợi đấy, đâm phải tôi mà không bồi thường, cứ phải trị mấy người mới xong à!”

Dáng vẻ ngang ngược của lão ta khiến Ninh Thần có vẻ bất an, không biết rốt cuộc người này có quan hệ lớn đến mức nào.

Cô vô thức kéo tay Hoắc Khải, mà Hoắc Khải quay đầu lại, thấy biểu cảm bất an của cô bèn dịu dàng an ủi: “Yên tâm, xã hội có luật pháp, quan hệ lớn tới cỡ nào cũng không thể vi phạm quy định pháp luật đâu”.

Cùng lúc này, viên cảnh sát nhận điện thoại bị mắng cho một chặp: “Tiểu Liêu, cậu làm gì thế hả? Có biết người này là ai không? Chú hai của ông ta là người gác cổng nhà giáo sư Triệu đấy, quan hệ thân quen mấy chục năm rồi, tốt lắm. Đừng nói đến tôi, đại đội trưởng mà gặp người ta cũng phải nể mặt. Mau chóng xử lý đi, tiện thể xin lỗi người ta!”

Sau khi cúp điện thoại, viên cảnh sát kia nở nụ cười

nịnh nọt, đưa điện thoại cho ông già kia.

Anh ta biết giáo sư Triệu là ai chứ, người duy nhất có thể khiến trung đội trưởng phải kiêng dè trong thành phố này chỉ có ông giáo sư già Triệu Vĩnh An tuy đã nghỉ hưu nhiều năm nhưng vẫn hô mưa gọi gió kia thôi.

Quan hệ của Triệu Vĩnh An và ông cụ gác cửa được rất nhiều người biết, tình bạn của một giáo sư già và một ông gác cổng bình thường khiến người ta phải bàn tán say sưa.

"Bây giờ biết tôi là ai rồi chứ, sau này mở hai con mắt cho to ra!", ông già kia càng thêm đắc ý.

Viên cảnh sát tên Liêu Gia Tường kia tức nghẹn họng, nhưng không tiện nổi nóng với lão ta, chỉ có thể nhìn về phía Hoắc Khải và Ninh Thần.

Anh ta cũng có chút chần chừ, còn ông già ở bên cạnh thì thúc giục: "Lề mề làm gì nữa, mau chóng đưa tiền bồi thường cho họ đi!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 103: Bồi Thường

Liêu Gia Tường nghiến răng nghiến lợi, nét mặt thiếu tự nhiên nói với Hoắc Khải: "Nói thế nào thì ông ta cũng đã bị tông trúng rồi, mau tính chuyện bồi thường đi".

"Nghe rõ chưa, mau bồi thường đi!", lão già kia càng đắc ý kêu la.

Hoắc Khải liếc lão già một cái, sau đó nhìn về phía Liêu Gia Tường nói: "Bồi thường cho ông ta tiền cũng không phải là không thể, vấn đề nằm ở chỗ, cầm số tiền này các người không cảm thấy phỏng tay hay sao?"

Liêu Gia Tường hơi giật mình nói: "Tiền không phải cho tôi. Là cho…"

"Tôi biết là tiền sẽ đưa cho ông ta, nhưng phải qua tay anh thì ông ta mới có thể nhận được phần còn lại. Như tôi đã nói trước đó, có ít nhất ba camera ở đây để xem lại mọi thứ tại thời điểm xảy ra sự việc. Anh cảm thấy nếu như tôi chấp nhận chịu phạt, sau đó sử dụng video giám sát làm bằng chứng thì kết quả sẽ là gì? Hay anh nghĩ là tôi sẽ không làm như vậy?", Hoắc Khải hỏi.

Sắc mặt của Liêu Gia Tường ngay lập tức trở nên khó coi, nếu như Hoắc Khải thật sự làm như vậy, kết quả nhẹ nhất chờ anh ta cũng là quyết định cho thôi việc.

Nếu vì thời gian xử lý vi phạm dẫn đến thương tích cá nhân hoặc tử vong thì cũng quá đủ anh ta bị kết án.

Một người khác bước tới nói nhỏ: "Người anh em này, chú hai của ông ta là người gác cổng của giáo sư Triệu Vĩnh An, có quan hệ đặc biệt tốt với ông ấy. Anh biết giáo sư Triệu Vĩnh An chứ? Chính là…"

"Tôi biết giáo sư Triệu", Hoắc Khải giơ tay ngắt lời người kia rồi nói tiếp: "Tuy nhiên, tôi không nghĩ rằng giáo sư Triệu hay những người làm việc cho ông ấy sẽ dung túng điều này. Vì vậy, tôi sẽ cho các anh một cơ hội khác để suy nghĩ. Các anh có thể bắt tôi bồi thường tiền cho ông ta. Lần này tôi sẽ không từ chối, nhưng sẽ bảo lưu quyền khởi kiện. Các anh cũng có thể từ chối yêu cầu vô lý của ông ta. Nếu như người này đã cho rằng ông ta có chỗ dựa, vậy hãy bảo chỗ dựa của ông ta đến gặp tôi đòi tiền".

Liêu Gia Tường và đồng đội không nói một lời nào,

bọn họ cũng đang rất do dự.

Xung quanh đang có nhiều người tụ tập đứng xem náo nhiệt như vậy, không thể đảm bảo chuyện hôm nay sẽ không bị quay lại tung lên mạng.

Mà cho dù người qua đường không tung chuyện này lên mạng, vậy còn người đàn ông có khí chất phi thường đang đứng trước mặt đây thì sao?

Cũng không ai biết người đàn ông này rốt cuộc lai lịch ra sao, nói chuyện không một kẽ hở để bắt bẻ, cùng người khác nói phải trái một hồi liền khiến cho người ta nảy sinh cảm giác bị áp bức, cứ như thể chỉ cần trả lời sai một chữ sẽ ngay lập tức rơi xuống vực thẳm vậy.

Hơn nữa, ngay cả đến cái tên của Triệu Vĩnh An cũng không thể khống chế người này được, là do người này tuổi trẻ nông nổi, hay là do lai lịch của người này quá lớn nên không cần cho người dưới trướng của Triệu Vĩnh An chút mặt mũi nào?

"Người anh em, đừng làm khó dễ chúng tôi, nếu quả thật không được, chuyện này cứ thuận theo ý của anh, coi như xong đi, có được không?", người còn lại nói.

Hoắc Khải lắc đầu, không phải là anh muốn làm khó người khác, nhưng những chuyện đã là nguyên tắc thì không được phá vỡ.

"Cái người này, sao nói thế nào cũng không thông vậy, tôi nói anh…"

Lúc này, Liêu Gia Tường mới lên tiếng ngăn cản lời nói của đồng đội, anh ta nhìn về phía của Hoắc Khải mà nói: "Nếu như anh đã quyết định như vậy thì tôi cũng không có gì để nói, dù sao trong chuyện này thì anh là người có lý. Tôi thật sự bởi vì nghe thấy danh tiếng của giáo sư Triệu liền sợ thị phi, chẳng còn phân biệt được đúng sai phải trái. Chuyện này mà bị truyền ra ngoài, nửa đời sau cũng không còn mặt mũi làm người. Chẳng phải chỉ là một công việc thôi sao, tôi vẫn còn trẻ, nếu thật sự bị cho thôi việc, chẳng qua chỉ là chuyện đổi sang một công việc khác!"

"Anh Liêu, anh…", vẻ mặt của người đồng đội có chút khó coi, định nói tiếp nhưng lại thôi.

Gia thế của Liêu Gia Tường rất ổn, bố mẹ của anh ta đều làm kinh doanh nên anh ta cũng không phải lo lắng

về các vấn đề trong cuộc sống nếu như bị sa thải. Nhưng người đồng đội của anh ta thì khác, một công việc tử tế như vậy, ngày thường đem ra khoe cũng rất có thể diện, thật sự không ai muốn vì chuyện nhỏ nhặt thế này mà đánh mất tương lai của mình.

Đối với phản ứng này của Liêu Gia Tường, Hoắc Khải tuy rằng không đánh giá quá cao, nhưng cũng có chút tán thưởng anh ta.

Ít nhất, sau khi người này phạm sai lầm, anh ta sẽ không phạm lại sai lầm đó thêm một lần nào nữa.

"Tôi nói rồi, không phải tôi muốn làm khó dễ các anh", Hoắc Khải vừa nói vừa đi qua hai người, tới trước mặt lão già, từ trên cao nhìn xuống nói: "Nể mặt ông lão này, giờ ông nói xin lỗi thì vẫn còn kịp đấy".

"Ông đây nhổ vào! Tại sao ông đây phải xin lỗi cậu? Các người tuổi mẹ gì? Mau bồi thường tiền đi!", lão già hét lên.

Biết người này đã hết thuốc chữa, Hoắc Khải lắc đầu một cái rồi nói: "Tôi sẽ không bồi thường tiền cho ông, nếu như ông nói bản thân quen biết thân thiết với người

rất có máu mặt, tôi cũng không ngại ông gọi người đó đến đây gặp tôi. Tôi còn thật sự muốn biết, rốt cuộc là có hay không cái loại người vô lý như vậy ngay giữa ban ngày ban mặt".

Lão già nghe vậy thì mặt mũi đầy tức giận, quay sang hét lên mắng hai người Liêu Gia Tường: "Này, đã nghe thấy cậu ta nói không muốn bồi thường tiền, tại sao còn không nhanh chóng bắt lấy cậu ta?"

Liêu Gia Tường vốn đã rất khó chịu với lão già này, đã buộc người khác không tuân theo nguyên tắc mà còn dám lý luận?

Anh ta hừ một tiếng lạnh lùng rồi nói với lão già kia: "Thật xin lỗi, quý ông này hiện đang tìm kiếm sự hòa giải tại chỗ, chúng tôi nên làm theo nguyện vọng của công dân. Còn nữa, tôi không phải là "Này', tôi là Liêu Gia Tường!"

"Liêu Gia Tường đúng không? Được rồi, cho cậu ở đây ngạo mạn!", lão già quay đầu trở lại, trừng mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm Hoắc Khải mà nói: "Thằng nhóc này có bản lĩnh thì đứng yên đó, ông đây lập tức gọi điện thoại

cho chú hai. Còn có cái đứa họ Liêu kia nữa, ông đây bây giờ sẽ gọi trung đội trưởng của các người tới, để xem các người sẽ làm gì!"

Nói xong, lão ta lấy điện thoại di động ra và bắt đầu gọi.

Đồng đội của Liêu Gia Lương đi ngang qua anh ta, muốn nói vài câu tốt đẹp với lão già kia, nhưng đã bị lão ta phớt lờ.

Cú điện thoại đầu tiên, lão ta gọi cho Mã Thiên Phi, vừa mở miệng liền nói: "Đội trưởng Mã, người của cậu đúng là giỏi lắm, giữa ban ngày ban mặt có người tông phải tôi, lại sống chết không muốn bồi thường tiền, vậy mà người của cậu còn nói cái mà gì tuân theo nguyện vọng của công dân. Tôi muốn hỏi một chút, tôi đây không tính là công dân hay sao? Thôi, tôi không rảnh đứng đây nhiều lời với cậu, cậu mau tới đây, lát nữa tôi cũng gọi chú hai tới. Tôi phải cho chú hai nhìn thử một chút, người của cậu bây giờ làm việc như thế nào!"

Sau khi cúp điện thoại, lão già chỉ vào Liêu Gia Tường chế nhạo: "Chờ đó, trung đội trưởng của các người sắp

tới đây rồi!”

Liêu Gia Tường đã chuẩn bị sẵn tâm lý nên cũng không hề bận tâm. Chỉ có người còn lại đang cảm thấy đầy bất an và lo lắng.

Người đó bây giờ vô cùng hối hận, sao lại tự nhiên muốn cùng ca trực cùng Liêu Gia Tường chứ.

Sau đó, lão già thực hiện cuộc gọi thứ hai.

Đổ chuông khoảng bốn năm lần thì điện thoại kết nối, vẻ mặt kiêu ngạo vừa rồi của lão ta bây giờ đã biến thành vẻ mặt nịnh nọt: “Chú hai, dạo này chú thế nào? Vâng, cháu vẫn bình thường ạ. Chú ạ, chuyện là thế này, ngày hôm nay cháu bị một người khác tông phải ở trên đường, thằng nhóc đó nhất định không chịu bồi thường, lại còn rất phách lối. Cháu đã gọi trung đội trưởng đội cảnh sát tới, nhưng mà chú hai qua đây luôn có được không ạ? Dù sao có chú ở đây thì chuyện gì cũng có thể giải quyết dễ dàng hơn. Dạ dạ dạ, vậy cháu ở đây chờ chú, chú trên đường đi chậm một chút, không nóng nảy, không cần nóng nảy, thằng nhóc kia chạy không thoát!”

Vừa cúp điện thoại, lão già nhìn về phía Hoắc Khải,

dáng vẻ nịnh hót lại biến thành dáng vẻ đắc ý, vô cùng phách lối: "Chú hai của tôi đang uống trà với giáo sư Triệu, sẽ lập tức tới đây ngay. Có bản lĩnh thì tên nhóc con nhà cậu tiếp tục phách lối trước mặt của ông ấy. Ngược lại, ông đây cũng muốn nhìn thử một chút, xem thật sự có phải là không ai trị nổi cậu không!"

Lúc này ở trong nhà của ông Triệu, người gác cổng già đặt chiếc cốc trong tay xuống và nói: "Cháu trai của tôi bị ai đó tông trúng, nhưng người đó không muốn bồi thường. Tôi sẽ đi qua đó xem thử".

"Hãy để Tiểu Đường đi cùng với ông", Triệu Vĩnh An nói.

Đường Thế Minh lên tiếng đáp lại đi rồi đi về phía nhà để xe, sau đó lái xe ra ngoài.

Ông gác cổng cũng không kiểu cách, liền mở cửa xe ngồi vào trong. Năm nay ông ta cũng đã lớn tuổi, ra ngoài đón taxi hay đi xe bus cũng không tiện bằng ô tô riêng.

Triệu Vĩnh An nhìn theo xe chạy ra ngoài, liền la lên: "Về sớm nhé. Một lúc nữa thì trà nguội hết!"

Ông gác cổng cũng từ bên trong xe thò đầu ra la:

“Ông đừng có mà nhân cơ hội uống hết, đây là trà Lý Phong mua cho tôi, chẳng qua là nhân tiện để cho ông nếm thử một chút!”

“Đồkeo kiệt”, Triệu Vĩnh An cười mắng một câu, sau đó cầm lấy công thức nấu ăn mà Hoắc Khải đã đưa cho mình lên nhìn.

Xe đi hết một đoạn đường đến nơi xảy ra tai nạn, khi khoảng cách còn chưa tới năm trăm mét, liền nhìn thấy Mã Thiên Phi đã đến trước.

Sau khi dừng xe, anh ta bước nhanh đến hiện trường vụ việc, nhìn thấy lão già kia vẫn đang ngồi dưới đất, anh ta vội vàng chạy tới nói: “Ông Chương, vết thương của ông thế nào rồi? Có nghiêm trọng lắm không?”

“Chân đau, đầu đau, không đứng dậy nổi”, lão già vừa rồi còn lớn tiếng mắng chửi, lúc này lại lập tức lộ ra vẻ yếu đuối bạc nhược, nhưng bàn tay đang giữ lấy bánh xe của Ninh Thần thì không hềbuông lỏng chút nào.

Mã Thiên Phi mặt mũi tối sầm, đứng lên nhìn hai người Liêu Gia Tường khiển trách: “Hai người các cậu làm sao vậy, đến bây giờ còn chưa xử lý xong, xem coi chuyện đã

thành ra như thế nào rồi!”

“Không phải chúng tôi không muốn giải quyết. Nhưng sự thật là lão ta vượt đèn đỏ sau đó đâm vào người đi ngược chiều, vậy mà còn kêu họ bồi thường tiền. Chúng tôi nên giải quyết chuyện này như thế nào?”, Liêu Gia Lương bất mãn nói.

“Cái gì mà xử lý như thế nào, cái này còn muốn tôi dạy cho các cậu biết sao? Làm ăn kiểu gì thế không biết!”, Mã Thiên Phi nổi giận đùng đùng dạy dỗ vài câu, sau đó nhìn về phía Ninh Thần cùng Hoắc Khải nói: “Còn hai người, chút chuyện nhỏ này, tùy tiện bồi thường chút tiền không phải là xong chuyện sao. Hai người có biết chỉ vì vấn đề cá nhân của hai người mà đã khiến cho đoạn đường này bị tắc hay không? Đạo đức của mấy người để ở đâu rồi hả!”

Ninh Thần tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng, cả người phát run. Những người này tại sao không có ai biết nói lý lẽ vậy?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 104: Vị Khách Của Giáo Sư

Hoắc Khải thì lại bình tĩnh nhìn Mã Thiên Phi, nói: "Có

đạo đức hay không thì cũng khó nói, trái lại, tôi rất muốn biết, anh định giải quyết chuyện này thế nào".

Vốn dĩ, đây chỉ là chuyện nhỏ, theo ý của Mã Thiên

Phi, chỉ cần bảo hai người Liêu Gia Tường tuỳ tiện xử lý

một chút là xong. Ai ngờ lại gặp phải một kẻ liều nh, hại

anh ta phải đích thân chạy đến đây một chuyến.

Hơn nữa, dáng vẻ không coi anh ta ra gì của Hoắc

Khải càng khiến trong lòng Mã Thiên Phi không vui.

"Xử lý thế nào còn cần phải nói với anh sao? Trước

tiên, để xe sang một bên đi!", Mã Thiên Phi nghiêm mặt

nói.

"Thời gian của tôi rất quý báu. Tôi không muốn tốn

thời gian với chuyện này, cho nên vẫn cần anh nhanh

chóng đưa ra một cách xử lý công bằng, chính trực"

Hoắc Khải nói.

Lão già ăn vạ họ Chương ở bên cạnh được Mã Thiên

Phi giúp đỡ nên càng lớn lối, nói: "Cậu thấy chưa, hung

hăng càn quấy như thế cơ mà, còn không nể mặt cậu, phải trị đến nơi đến chốn, đúng không?"

Nghe lão ta xúi giục, cộng thêm việc muốn lấy lòng người bên cạnh Triệu Vĩnh An, Mã Thiên Phi ngay lập tức nói với Liêu Gia Tường: "Kiểm tra xem xe của anh ta có hợp chuẩn không, nếu không thì giữ xe trước! Còn hai người, theo tôi về đồn làm việc".

"Đây chính là sự công bằng, chính trực của anh?", Hoắc Khải lạnh lùng nhìn Mã Thiên Phi, nói: "Ông ta vi phạm luật giao thông. Anh không nghe không hỏi mà cứ thế kiểm tra xe của vợ tôi có hợp chuẩn hay không. Anh thấy làm như vậy có đủ thuyết phục không?"

"Phục hay không phục, không phải anh nói là được. Bây giờ, mời anh hợp tác giải quyết!" Mã Thiên Phi trầm giọng nói.

"Nếu không hợp tác thì sao?"

"Nhìn đi, cái điệu bộ hung hăng càn quấy của tên nhóc này, thật sự cho rằng dưới trời đất này không có ai trị được cậu sao? Cậu dám không hợp tác thử xem nào!" lão già họ Chương lớn tiếng kêu gào.

Đúng lúc đó, ông gác cổng được Đường Thế Minh đưa tới hiện trường.

Sau khi đến thì la lên trước: "Gia Cường, không sao chứ? Có bị thương không?"

Chương Gia Cường quay đầu nhìn thấy ông ta đến thì càng mừng rỡ, đắc ý hừ với Hoắc Khải một tiếng rồi nói: "Nhìn thấy chưa, chú hai của tôi đến rồi, cậu nhìn cho kỹ vào!"

Mã Thiên Phi cũng vội vàng đi đến trước mặt ông gác cổng chào hỏi: "Chú Chương, sao chú phải đích thân đến đây rồi, chút chuyện nhỏ này…"

Ông gác cổng phớt lờ lời chào hỏi của Mã Thiên Phi, ông ta chỉ ngạc nhiên khi nhìn thấy Hoắc Khải, không ngờ lại có thể gặp anh ở đây.

Lại nhìn thấy cháu trai của ông ta ngồi dưới đất, đang giữ bánh xe của cô gái. Mà Hoắc Khải lại đứng bên cạnh cô gái, ông gác cổng như chợt hiểu ra mọi chuyện.

Người hung hăng, ngang ngược trong miệng cháu trai của ông ta chính là Lý Phong?

Lần đầu Hoắc Khải đi vào nhà họ Triệu đã tạo được ấn

tượng rất tốt với ông lão gác cổng, vì người trẻ tuổi này, sau khi đến thì việc làm đầu tiên là hỏi thăm một người không đáng để ý như ông ta.

Làm người gác cổng cho Triệu Vĩnh An nhiều năm như vậy, các nhân vật lớn nhỏ trong thành phố này ít nhiều đều phải nể mặt ông ta.

Nhưng ông gác cổng hiểu rất rõ, những người này không phải nể mặt ông, mà là nể mặt Triệu Vĩnh An.

Nếu giáo sư không còn nữa, hoặc rời khỏi thành phố này không quay lại, thì còn có người đến nịnh bợ một ông già bình thường như ông ta sao?

Bây giờ, Triệu Vĩnh An vẫn còn sống, cũng không có mấy người khách đến nhà tỏ ra tôn trọng ông ta.

Ai cũng biết, xuất thân của ông ta rất bình thường. Chỉ là một công nhân nghỉ hưu, tình cờ được làm gác cổng ở trường đại học.

Tuy rằng ông ta không phải là người học nhiều, nhưng ở cùng Triệu Vĩnh An nhiều năm cũng học được một chút kinh nghiệm nhìn người.

Sự tôn trọng của Hoắc Khải là thật lòng chứ không

phải là giả tạo. Sự lễ độ và đúng mực của cậu ấy như đã được khắc sâu vào tận xương tủy.

Cho nên, cả Triệu Vĩnh An và ông ta đều có ấn tượng rất tốt đối với Hoắc Khải.

Vốn dĩ, nghe thấy cháu trai nói bị người ta bắt nạt, ông gác cổng đã rất tức giận.

Ban ngày ban mặt lại có người dám ngang nhiên bắt nạt người khác. Thật quá đáng!

Kết quả, đến đây nhìn thấy Hoắc Khải, ông gác cổng sao còn không hiểu, ông đã bị thằng cháu mình lừa rồi.

Ông ta hiểu tính cách của cháu trai mình, lòng dạ đã hẹp hòi thì thôi đi, lại còn thường xuyên nói dối. Chuyện cháu trai của ông ta gây rắc rối cho người khác không xong liền chạy đến ăn vạ cũng không phải mới xảy ra một hai lần.

Nếu là người khác, khóc lóc om sòm giở trò thì cũng thôi đi. Nhưng mà người này lại là Hoắc Khải, người trẻ tuổi mà gần đây Triệu Vĩnh An xem trọng nhất.

Tuy ông gác cổng lớn tuổi rồi nhưng trong lòng vẫn sáng như gương.

Ông ta có được địa vị ngày hôm nay đều dựa vào Triệu Vĩnh An. Không phải nói quan hệ cá nhân tốt thì có thể tuỳ tiện coi thường người được giáo sư xem trọng.

Nghĩ đến trước đây, Triệu Vĩnh An còn đặc biệt khen ngợi Hoắc Khải vài câu. Ông gác cổng không khỏi hừ một tiếng rồi đi về phía bên kia.

Mã Thiên Phi còn cho rằng ông gác cổng tức giận anh ta làm việc không tốt, vội vàng vừa đi theo bên cạnh vừa hét lớn với hai người Liêu Gia Tường: "Hai người các anh còn không nhanh chóng đỡ ông Chương lên. Còn hai người kia, còn không mau xin lỗi ông Chương đi!"

Ninh Thần có chút căng thẳng. Cô không biết ông gác cổng là ai, nhưng từ biểu hiện của những người này có thể nhìn ra, có lẽ đây là một người có địa vị.

Hơn nữa, người này còn đến đây để giúp đỡ kẻ vô lại đang ngồi trên đất kia.

Lão già đang nằm ăn vạ tỏ vẻ đắc ý, nhìn Hoắc Khải và Ninh Thần, trên mặt hiện lên mấy chữ: Hai đứa bây chết chắc rồi.

Lúc này, ông gác cổng đã đến bên cạnh lão ta, lão già

ăn vạ liền quay đầu nói: "Chú hai, hai đứa nhóc này thật không phải là người, hại cháu ngã như vậy còn…"

Còn chưa nói xong thì ông gác cổng đã đạp cho lão ta một cước.

Lão ta bất ngờ không kịp để phòng, bị đạp nhoài người ngã trên đất khiến cho hai người Liêu Gia Tường đang muốn đến đỡ lão ta đều sững người lại.

Chuyện này là thế nào?

Đừng nói hai người họ, cả Mã Thiên Phi cũng sững cả người, nhưng anh ta phản ứng cũng xem như khá nhanh, vội vàng nói với ông gác cổng: "Chú Chương, thật ra chuyện này…"

"Cậu không cần nói nữa. Chuyện này như thế nào, trong lòng tôi đã rõ. Nói thẳng ra là do tên nhóc này gây chuyện trước!" ông gác cổng nói.

Mã Thiên Phi bị nghẹn họng không nói nên lời, trong lòng lại rất tức giận.

Chính là tôi giúp cháu ông xử lý, tại sao ông lại giúp đỡ người ngoài chứ?

Lão già trên mặt đất bò dậy, tỏ vẻ ấm ức, nói: "Chú

hai, chú đá cháu làm gì. Chuyện này thật sự không phải cháu…”

Ông gác cổng cũng không muốn nói nhảm với lão ta, lại đạp cho một phát nữa. Sau đó mắng luôn: “Chính cháu suốt ngày bát nháo, làm những chuyện đáng xấu hổ! Nếu không phải thấy bố cháu chết sớm, thì hôm nay chú đã đạp chết cháu rồi!”

Sau khi ông ta đạp đến cước thứ ba thì Hoắc Khải mở miệng nói: “Ông à, coi như bỏ qua đi, dù sao cũng là họ hàng thân thiết của ông”.

Thật sự thì ông gác cổng cũng không muốn đánh chết cháu trai ruột của mình trên đường, nên nếu Hoắc Khải đã cho ông ta đường lui thì ông ta cũng nên thuận tiện mà bước xuống.

Ông gác cổng nở nụ cười đầy hiền hậu quay sang nói: “Lý Phong à, cậu xem chuyện ồn ào thế này, tên hỗn xược này không làm cậu bị thương chứ?”

“Không phải tôi mà là vợ tôi. Chân cô ấy bị lão ta làm trầy một mảng da”, Hoắc Khải nói.

“Hả?”. ông gác cổng lại sa sầm mặt, quay lại đạp một

cước lên lão già ăn vạ đang lơ mơ không hiểu gì: "Tại sao cháu lại làm người khác bị thương? Hôm nay, chú phải đánh chết cháu!"

Ăn hai phát đạp liên tiếp, bị đau chỉ là thứ yếu, quan trọng là lão già ăn vạ kia không hiểu nổi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Chú hai không phải đến giúp lão ta sao? Tại sao lại đến đập lão ta một trận thế?

Ninh Thần lúc đầu rất lo lắng, nhưng bây giờ thật sự cảm thấy kinh ngạc. Cô nhìn ông gác cổng, lại nhìn sang Hoắc Khải, hỏi: "Lý Phong, anh quen ông lão này sao?"

"Không phải đã nói với em rồi sao, hôm nay phải đến nhà một ông lão uống trà. Ông lão đó chính là giáo sư Triệu Vĩnh An", Hoắc Khải trả lời.

Ninh Thần vô cùng kinh ngạc. Trước đây, Hoắc Khải chỉ nói là nhận lời mời uống trà của một ông lão, còn mua cho ông ta một quyển sách dạy nấu ăn, nhưng không nói rõ thân phận của ông ấy.

Bây giờ cô mới biết đó chính là giáo sư Triệu Vĩnh An nổi tiếng, trong lòng Ninh Thần cảm thấy vô cùng chấn

động.

Triệu Vĩnh An là người thế nào chứ?

Nếu ở thời cổ đại chính là nhân vật đại học sĩ bậc nhất, toàn bộ văn võ trong triều gặp mặt đều phải tỏ ra khách sáo.

Chưởng cô quen biết người của cửa hàng trái cây Hồng Viễn thì cũng thôi đi, thế mà cả nhân vật lớn như Triệu Vĩnh An cũng mời anh đến uống trà?

Bây giờ, Ninh Thần rất muốn biết, rốt cuộc cô có hiểu chưởng mình hay không? Tại sao những biểu hiện bây giờ của anh đều khó tin đến vậy?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 105: Mơ Ước

“Cháu lừa người khác thì cũng thôi đi, nhưng Lý Phong nhà chúng ta là người như thế nào chứ? Ngay cả giáo sư cũng tán thưởng cậu ấy, cậu ấy lại có thể giở trò xấu xa với một kẻ lưu manh như cháu sao? Cháu rốt cuộc là đang đang xúc phạm cậu ấy hay đang xúc phạm giáo sư đây hả? Nếu như không phải ở đây có nhiều người, thì chú đã đánh cháu chết rồi!”, ông gác cổng phẫn nộ mắng.

Đường Thế Minh cũng phải đi theo khuyên nhủ đôi câu thì ông gác cổng mới dừng lại.

Lão già đang ăn vạ trên mặt đất hoàn toàn bối rối, không biết nên nói cái gì, cũng không biết nên làm cái gì. Lão ta đã giở trò chó cậy thế người không ít lần, lần nào ông gác cổng cũng sẽ thay lão ta nói chuyện với người khác trước, sau tất cả mới khiển trách lão ta đôi câu. Dù nói thế nào thì lão ta cũng là người trong gia đình của ông gác cổng, nên ông gác cổng sẽ bảo vệ lão ta trước.

Nhưng lần này, ông gác cổng biết mình đã phạm sai lầm lớn.

Cháu của ông dựa dẫm vào thực lực của chú hai, mà chú hai thì thế nào? Không phải nhờ có Triệu Vĩnh An mà ông ta mới có được vị trí như hiện tại hay sao?

Một người có thể khiến cho Triệu Vĩnh An đối đãi khác mọi người, tuyệt đối không phải là người mà hai chú cháu bọn họ có thể trêu chọc nổi.

"Còn không mau xin lỗi cậu Lý Phong đi!", ông gác cổng mắng.

Lão già kia không chút ngượng ngùng, lão ta vốn là loại người da mặt dày không bao giờ để ý đến mặt mũi, không sợ xấu hổ, giờ phút này trực tiếp từ dưới đất bò dậy, nở nụ cười nịnh nọt, nói với Hoắc Khải: "Thật xin lỗi, không ngờ cậu và giáo sư Triệu lại có quan hệ tốt như vậy…"

"Cho nên ông đang xin lỗi tôi vì giáo sư Triệu chứ không phải thật sự muốn xin lỗi tôi sao?", Hoắc Khải hỏi ngược lại.

"Không, không, sự thật là tôi đã vượt đèn đỏ và đi

ngược chiều, tôi đáng chết", lão già tát mạnh vào mặt của mình.

Lão ta cũng xem như là người quyết đoán, cái tát này rõ ràng gọn gàng, khiến cho không ít người đang đứng xem náo nhiệt cảm thấy thích thú.

Mới vừa rồi còn nói người ta chết chắc, bây giờ lại phải tự đánh vào mặt của mình, báo ứng tới đúng là quá nhanh.

"Lý Phong, tôi về sẽ dạy dỗ lại cái tên này một bài học nhớ đời. Thế này đi, cậu tính xem muốn được bồi thường bao nhiêu tiền thì bảo với tôi nhé", ông giữ cổng trừng mắt với lão già kia mà mắng: "Cái thằng này, còn không mau bồi thường tiền cho người ta ngay, một xu cũng không được thiếu, biết không hả!"

Lão già kia gật đầu lia lịa: "Cháu biết, cháu biết…"

Hoắc Khải lắc đầu nói: "Thôi, cứ để ông ta đi đi".

Xe điện của Ninh Thần cũng không bị hư hại, trên đùi chỉ bị thương ngoài da, chỉ cần sát trùng rồi băng bó là được. Nếu như đổi lại là một người không biết lý lẽ khác, có lẽ Hoắc Khải cũng đã dùng đến tiền để cho người đó

mãi ghi nhớ chuyện này.

Nhưng mà lão già trước mặt đây hiển nhiên không phải là một người biết rút kinh nghiệm.

Lão ta xin lỗi và nở nụ cười vì lão ta sợ quyền lực hơn là cúi đầu trước sự thật.

Nếu đã vậy thì có bảo lão ta bồi thường tiền cũng chẳng để làm gì.

Làm như vậy lại chẳng khác nào chính anh cũng thích lợi dụng người khác để bắt nạt kẻ yếu.

Ông gác cổng còn tưởng rằng do Hoắc Khải nể nang mình mới không so đo, nên trong lòng ít nhiều có chút cảm giác thành tựu, liền quay sang nói với cháu mình: "Lý Phong người ta độ lượng, quyết định không cùng cháu so đo nữa, còn không mau cút đi! Sau này sống cho đàng hoàng, đừng mượn danh chú hai mà gây chuyện thị phi nữa, nếu không thì chờ xem chú trị cháu như thế nào!"

Lão già kia liên tục cúi người, gật đầu hứa hẹn, sau đó đỡ xe điện của mình dậy, không dám nói thêm một lời vô nghĩa nào, ảo não rời đi.

Khi lão ta rời đi, Mã Thiên Phi cũng cảm thấy xấu hổ.

Vội vàng chạy đến đây, cốt yếu là muốn lợi dụng chuyện này để tạo một ơn huệ, vì lợi ích riêng của bản thân, mà bây giờ nhìn lại, lợi ích đâu không thấy, chỉ thấy bản thân càng lúc càng lúng túng.

"Chuyện đó…, nếu như sự thật đã rõ ràng, vậy chúng tôi cũng đi đây".

Mã Thiên Phi nét mặt không h`ê tự nhiên, nếu trong thời điểm khác, anh ta nhất định muốn trao đổi thông tin liên lạc với người mà giáo sư Triệu coi trọng. Nhưng hôm nay, anh ta lại không có cái gan đó.

Hoắc Khải cũng không có hứng thú nói chuyện với loại người này, tùy ý qua loa lấy lệ mấy câu, r`ồi Mã Thiên Phi lại quay sang chào hỏi ông gác cổng, sau đó ủ rũ cúi đ`ầu rời đi.

Đương nhiên, Liêu Gia Tường và đ`ồng đội của anh ta cũng sẽ không ở lại, nhưng khi anh ta chuẩn bị rời đi, Hoắc Khải lại đột nhiên cất tiếng gọi anh ta.

Vốn dĩ chuyện Liêu Gia Tường bảo không c`ần ti`ền đ`ồ cũng chỉ là chuyện trong cơn tức giận, nhất thời muốn hành động vì sự công bằng, nhưng ai mà ngờ được Hoắc

Khải này lại có lai lịch lớn, từ đầu đã không cần anh ta hỗ trợ. Nghĩ thế nên trong lòng của anh ta cũng có chút hơi bực mình.

Hoắc Khải như nhìn thấu thái độ ưu tư của anh ta, liền nói: "Anh là một người sống có nguyên tắc, như vậy rất tốt".

Liêu Gia Tường lắc đầu, nói: "Có nguyên tắc thì sao, cũng không thay đổi được cái gì, chỉ bị người khác mắng là ngu".

"Đó là vì vị trí của anh bây giờ quá thấp", Hoắc Khải vỗ vai anh ta rồi nói: "Nếu anh muốn tuân thủ các nguyên tắc, trước tiên anh phải đảm bảo rằng anh đang đứng ở một vị trí khiến cho mọi người đều phải tuân thủ nguyên tắc. Khi đạt đến một độ cao nhất định, anh sẽ không bao giờ có thể quên được ý định ban đầu của mình, lúc đó anh sẽ thấy việc tuân theo những nguyên tắc cũng không phải là việc gì quá khó".

Liêu Gia Tường nghe vậy thì hơi ngẩn ra, có thể hiểu ý của Hoắc Khải là hiện tại thân phận của anh ta còn quá thấp, cái gọi là nguyên tắc hoàn toàn cũng chỉ giống như

một cái rắm.

Nhưng đến khi đạt được địa vị cao hơn, dù cho muốn nói gì, cũng chẳng ai dám tùy tiện coi thường.

Địa vị chính là cơ sở để xác định tiếng nói của bản thân.

Cúi đầu suy nghĩ một lát, Liêu Gia Tường ngẩng đầu, nghiêm mặt nói với Hoắc Khải: "Tôi sẽ ghi nhớ lời nói này của anh. Nhưng tôi không muốn dùng cái gọi là sự khéo đưa đẩy để khiến bản thân trèo được lên vị trí cao hơn, bởi vì như vậy chính là đạo đức giả. Bất luận tương lai có ra sao, tôi cũng sẽ tuân thủ các nguyên tắc của mình. Là tốt hay xấu, là phúc hay họa, cứ để cho ông trời quyết định".

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Liêu Gia Tường, Hoắc Khải bật cười, người đàn ông có vẻ nhỏ hơn anh chừng hai, ba tuổi này dường như vẫn chưa hoàn toàn bị hiện thực đập tan những mơ ước của mình.

Ít nhất, anh ta còn có dũng khí để tiếp tục kiên trì.

Đã như vậy, Hoắc Khải cũng sẽ không nói nhiều.

Cả hai khẽ gật đầu rồi chia tay nhau.

Sau khi trở lại xe, người đi cùng Liêu Gia Tường nhìn Hoắc Khải đang nói chuyện với ông gác cổng, trên mặt lộ ra vẻ ngưỡng mộ nói: "Tôi thật sự ghen tị với anh ấy. Được giáo sư Triệu chống lưng ngay từ lúc còn trẻ như vậy, con đường sau này còn không dễ dàng sao?"

Liêu Gia Tường khởi động xe một cách thuần thục, nhìn Hoắc Khải một cái xong liền quay đi chỗ khác, nhẹ giọng nói: "Tôi không ghen tị với anh ấy vì tôi không muốn có ngọn núi chống lưng phía sau mình. Một ngày nào đó, tôi sẽ chính là ngọn núi ấy!"

Gương mặt của người đồng đội tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía Liêu Gia Tường, cuối cùng bật cười nói: "Anh thật là lạc quan…"

Liêu Gia Tường cũng không có ý định giải thích với người đồng đội, rằng chính Hoắc Khải đã khơi dậy động lực cuối cùng trong lòng anh ta. Với nguồn động lực này, Liêu Gia Tường quyết định sẽ gắng sức leo lên vị trí cao hơn.

Anh ta tin rằng bản thân chắc chắn có thể leo lên đỉnh cao, và ngắm nhìn cảnh vật trên một tầng mây khác!

Dũng khí chỉ có ở một người trẻ tuổi nhiệt huyết được phản ánh đầy đủ từ trong con người của anh ta.

Bên kia, Hoắc Khải cùng ông gác cổng già hàn huyên vài câu rồi cũng chia tay nhau.

Vốn cũng không phải là việc gì lớn, cộng với việc có quá nhiều người thích xem náo nhiệt đứng xung quanh ở đó, khiến cho cả Ninh Thần cũng cảm thấy rất không được tự nhiên, dứt khoát muốn về nhà.

Sau khi trở về nhà, Hoắc Khải đã sát trùng vết thương ở chân cho Ninh Thần trước, sau khi băng bó cho cô xong thì bận rộn hâm nóng lại thức ăn đã bị nguội.

Ninh Thần dựa vào phòng bếp nhìn anh bận rộn, trong lòng cảm thấy ấm áp, đồng thời cũng không nhịn được mà hỏi: "Giáo sư Triệu có quan hệ rất tốt với anh sao?"

"Cũng không phải là quan hệ đặc biệt tốt, anh và ông ấy mới gặp có một lần, nhưng ngày mai anh sẽ đến nhà ông ấy đánh cờ", Hoắc Khải đáp.

"Người đó không phải là người bình thường, kết thân với ông ấy anh cũng nên cẩn thận một chút", Ninh Thần dặn dò, nhưng liền thay đổi ý nghĩ. Chồng của cô tài giỏi

như vậy, lời dặn dò này của cô đúng là có chút thừa thãi. Người có thể được Triệu Vĩnh An coi trọng còn cần cô phải nhắc nhở hay sao?

"Giáo sư Triệu rất hiền hòa, cũng không có kiêu ngạo", Hoắc Khải cười, quay đầu lại nói: "Anh còn đang nghĩ đến khi anh và ông ấy thân nhau hơn, anh sẽ nhờ ông ấy quảng cáo cho cửa hàng Taobao của chúng ta. Sau đó, nhất định việc kinh doanh sẽ phát triển vượt bậc".

Ninh Thần bật cười thành tiếng nói: "Chuyện này mà anh cũng dám nghĩ đến hả. Đó là giáo sư Triệu, là nhân vật nổi tiếng đấy. Người ta có thể tới quảng cáo cho cửa hàng nhỏ của chúng ta được không?"

"Cần phải có ước mơ, lỡ đâu lại biến thành sự thật".

Nghe thì có vẻ như là một trò đùa, nhưng trên thực tế, Hoắc Khải thật sự có ý tưởng như vậy.

Khi còn ở trong nhà họ Hoắc, anh đã từng tự mình tới cửa mời Triệu Vĩnh An đến làm khách quý, nhưng lại bị cự tuyệt.

Đó là một trong số ít những người không bị đả động trước những lời nói của Hoắc Khải.

Hoắc Khải vẫn luôn ghi nhớ thất bại đó trong lòng, nên vẫn có ý muốn thử thách bản thân lần nữa.

Dĩ nhiên, anh không có ý muốn đối phó Triệu Vĩnh An, nhưng nếu như Triệu Vĩnh An đã cự tuyệt anh một lần trong lĩnh vực kinh doanh, vậy anh nhất định phải đem Triệu Vĩnh An kéo vào lĩnh vực kinh doanh đó một lần nữa!

Hoắc Khải là một người không chịu thừa nhận thất bại, với kinh nghiệm từ lần thất bại trước, anh đã biết rõ làm thế nào để có thể gây ấn tượng với vị giáo sư già này.

Lần này, anh nhất định sẽ không thất bại nữa!

Ninh Thần đâu biết rằng những lời đùa cợt ngoài mặt của chồng cô thực chất lại che giấu những ám ảnh trong quá khứ. Không ai hiểu được sự nghiêm túc của anh, mà dù có hiểu thì cũng chỉ biết cười trừ.

Nếu như có một ngày Triệu Vĩnh An thật sự đến quảng cáo cho cửa hàng Taobao, không biết Ninh Thần sẽ cảm thấy như thế nào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 106: Bị Đánh Bại Nhanh Chóng

Khi Hoắc Khải đến nhà ông Triệu vào ngày hôm sau, thái độ của ông gác cổng già rõ ràng đã càng trở nên khách khí hơn.

Mặc dù lỗi của cháu trai không liên quan gì đến ông ta, nhưng dù sao thì ông ta cũng đã đến đó, nên không tránh khỏi cảm giác có lỗi.

Hoắc Khải cũng không quan tâm lắm, chỉ hỏi ông ta: "Trà gừng mùi vị có được không ông?"

Ông gác cổng già gật đầu cười nói: "Mùi vị rất ngon, giáo sư rất thích".

"Vậy khi quay về tôi sẽ mang thêm cho mọi người".

"Được được, đứa trẻ tốt này"

Hai người nói chuyện một chút thì Hoắc Giai Minh cũng đến. Nhìn thấy Hoắc Khải còn đến sớm hơn mình, Hoắc Giai Minh liền chủ động chào hỏi.

Giữa những người trẻ tuổi vẫn thường có sự tranh giành háo thắng, nhưng họ vẫn nên lịch sự với nhau.

Lúc này có thêm hai người nữa bước vào, một người

cười to: “Giai Minh, cậu thật siêng năng. Cậu đến sớm như vậy, thế mà tôi còn tưởng rằng tôi có thể đến trước cậu”.

Nhìn thấy người kia bước tới, Hoắc Giai Minh khẽ nhíu mày nói: “Không phải anh cũng đến sớm quá rồi sao?”

“Tôi nhàn rỗi không có việc gì làm, nên đi lung tung, đâu có giống cậu”, người mới đến là Hoắc Tư Viễn, người mà Hoắc Giai Minh cực kì không thích.

Đều nằm trong nhánh phụ, biển số xe của Hoắc Hoắc Đình Viễn là 20017, chỉ xếp trước Hoắc Giai Minh một chữ SỐ.

Mặc dù so sánh các dãy số ở nhánh phụ là không có ý nghĩa gì, nhưng Hoắc Đình Viễn lại thường xuyên lấy chuyện này ra trêu đùa hết lần này tới lần khác. Bố của hắn ta ở nhà họ Hoắc có quyền lực hơn bố của Hoắc Giai Minh nhiều, cho nên dù có ghét cay ghét đắng hắn ta đến mức nào đi nữa thì Hoắc Giai Minh cũng không thể đối xử quá đáng với hắn ta.

Hoắc Đình Viễn nhìn cách bày trí trong sân, bĩu môi: “Giáo sư Triệu thật giống như lời đồn đại, ngày ngày trồng

rau nuôi gà. Rảnh rỗi vậy sao không về hẳn nông thôn mà ở, kiểu đó mới thú vị chứ".

Sắc mặt của Hoắc Giai Minh lại càng tệ hơn, lên tiếng mắng: "Ông Triệu làm gì, người như anh có thể đánh giá sao! Sao anh nhiều chuyện quá vậy!"

Hoắc Đình Viễn cười cợt nói: "Tôi cũng không có nói cái gì xấu, tại sao cậu lại phản ứng mạnh thế?"

Hoắc Giai Minh phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn ta, biết rõ tên này đang cố ý gây sự.

Tuy hai người không phải anh em ruột thịt cùng cha cùng mẹ, nhưng đều là người của nhà họ Hoắc. Nếu Hoắc Đình Viễn làm phiền lòng Triệu Vĩnh An, thì mối quan hệ giữa ông ấy và nhà họ Hoắc làm sao có thể duy trì tốt đẹp được.

Ông gác cổng già cũng tức giận nhìn Hoắc Đình Viễn, ai tới làm khách cũng đều tỏ ra nhã nhặn với giáo sư, tên khốn nạn như vậy lại ở đâu chui ra đây?

Lúc này, Triệu Vĩnh An từ trong đại sảnh đi ra, nhìn thấy có mấy người đứng ở đó, liền vẫy tay: "Mọi người đã đến thì mau vào nhà ngồi đi. Sao lại đứng ở đó? Mà này,

cậu là ai2”

Hoắc Đình Viễn đương nhiên biết ông ấy đang hỏi mình. Hắn ta cười rồi tự giới thiệu: “Tôi tên là Hoắc Đình Viễn, tôi là anh họ của Hoắc Giai Minh. Nghe nói về uy danh của ông Triệu đã lâu, nay tôi đến đây mong được diện kiến một lần”.

Triệu Vĩnh An ồ lên một tiếng, tuy rằng ông ấy chưa từng nhìn thấy Hoắc Đình Viễn, nhưng hắn ta cũng là người nhà họ Hoắc, không dễ đuổi ra ngoài, vì vậy ông ấy liền bảo tất cả vào trong nhà.

Trước khi bước vào trong, Hoắc Giai Minh không chút giấu giếm kéo Hoắc Đình Viễn qua một bên, nghiêm giọng nói: “Tôi biết anh đang có ý đồ gây sự, nhưng tốt nhất là anh đừng có mà lộn xôn. Đây là giáo sư Triệu, gây chuyện với ông ấy thì ngay cả bố của anh cũng không cứu anh được đâu”.

“Coi cậu nói kìa, tôi thành tâm đến thăm giáo sư, sao cậu cứ luôn cho rằng tôi đến đây gây phiền toái?” Hoắc Đình Viễn nhẹ nhàng đi lướt qua, sau đó nhìn về phía Hoắc Khải, có chút tò mò hỏi: “Còn nữa, tôi vẫn chưa hỏi,

đây là ai?"

"Anh ấy là Lý Phong, khách do ông Triệu mời đến",

Hoắc Giai Minh giới thiệu ngắn gọn.

Hoắc Đình Viễn ồ lên một tiếng, tỏ vẻ không có hứng thú.

Ở trong mắt người khác, khách của giáo sư Triệu đương nhiên sẽ được trọng vọng. Nhưng đối với hắn ta mà nói, hắn vốn chẳng để tâm.

Hoắc Khải cũng không chủ động nói chuyện với Hoắc Đình Viễn. Trước đây ở nhà họ Hoắc, cái tên này mỗi lần nhìn thấy anh đều khúm núm sợ hãi như chuột thấy mèo. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, Hoắc Khải đánh hắn ta không biết bao nhiêu lần, hơn nữa lại còn đánh vô cùng tàn nhẫn, có lần còn đánh đến mức hắn ta phải nhập viện tận nửa năm.

Đối với người em họ này, Hoắc Khải không có chút cảm tình nào, cả ngày rảnh rỗi chẳng được tích sự gì. Chỉ có trêu ghẹo phụ nữ thì hắn ta mới làm tốt thôi.

Bản thân anh bây giờ không còn là cậu chủ của nhà họ Hoắc, cho nên tự nhiên không cần dính dáng quá

nhiều đến loại người này.

Sau khi vào trong, bọn họ nhìn thấy một bàn cờ đã được sắp đặt sẵn, với các quân cờ đen trắng ở hai bên.

Triệu Vĩnh An lấy bộ ấm trà ra, cười nói: "Hai cậu cứ ngồi xuống trước, tôi pha trà cho các cậu".

"Làm sao có thể phiền đến ông Triệu, hay là để tôi đi", Hoắc Giai Minh vội vàng nói.

Nhưng Hoắc Khải lại đáp: "Vậy làm phiền ông Triệu rồi".

Câu trả lời của anh khiến Hoắc Giai Minh có chút giật mình, theo phép lịch sự, không phải nên chủ động làm giúp ông ấy hay sao? Người này hôm qua còn có thể tặng quà cho ông gác cổng, hôm nay sao lại tỏ ra thờ ơ với chuyện ông Triệu đích thân đi pha trà? Hay là anh ta đã bắt đầu quá coi trọng bản thân rồi?

Tuy nhiên, Triệu Vĩnh An không hề cảm thấy bất mãn với thái độ này của Hoắc Khải, vẫn cười nói: "Được rồi, khi đánh cờ không được phân tâm, hơn nữa tôi cũng không phải là cái cây già héo rũ không di chuyển được. Chỉ là pha một bình trà, không thành vấn đề. Hơn nữa, cậu còn

chưa uống qua trà tôi pha đúng không? Mỗi một người pha trà lại có cách pha trà khác nhau, từ đó mùi vị của trà cũng sẽ khác, lát nữa cứ nếm thử một chút xem".

Nghe đến đây, Hoắc Giai Minh mới chợt nhận ra.

Triệu Vĩnh An muốn trổ tài pha trà của mình, tự nhiên sẽ không cần người khác làm thay.

Cậu ta thấy bản thân thật ngốc, không nhìn ra suy nghĩ của ông ấy.

Trong lòng thầm khâm phục Hoắc Khải, Hoắc Gia Minh ngồi xuống bên cạnh bàn cờ.

Lúc này, Hoắc Khải mới nói: "Tôi đã nói rồi đó. Cậu cầm cờ đen đi trước, tôi nhường cậu bảy bước".

Hoắc Đình Viễn nhàn rỗi không có việc gì để làm, đứng một bên đang nhìn Triệu Vĩnh An pha trà, nghe vậy thì vô cùng thích thú, quay đầu cười nói: "Giai Minh, cậu đúng là bị người ta khinh thường! Đã nhường cho đi trước rồi lại còn nhường bảy bước nữa chứ, ha ha ha ha…"

Tiếng cười của hắn ta giống như tiếng của một con quạ đen khiến cho Hoắc Khải chán ghét. Bị Hoắc Đình Viễn khiêu khích, Hoắc Giai Minh tức giận đỏ mặt nói: "Ai

cần anh nhường bảy bước, tôi còn đang định nói cho anh cầm cờ đen đi trước bảy bước nữa kia!"

Thấy cậu ta khó chịu, Hoắc Khải cười nói: "Vậy thì không nhường nữa, cậu cầm cờ đen đi".

"Cầm cờ đen thì cầm cờ đen, nhắm thua rồi cũng đừng có giở trò đấy", Hoắc Giai Minh bực mình nói.

Tất nhiên là Hoắc Khải sẽ không giở trò, mặc dù mấy năm gần đây anh không luyện cờ, nhưng chỉ là một Hoắc Giai Minh thì anh vẫn có thể đối phó được.

Triệu Vĩnh An pha ra sáu tách trà.

Hoắc Đình Viễn còn không đợi được mời, trực tiếp bưng lấy một tách, uống cạn một hơi.

Nhìn thấy hành động lỗ mãng của hắn ta, Triệu Vĩnh An hơi giật mình, nhưng cũng không nói nhiều.

Đang định gọi Hoắc Khải cùng Hoắc Giai Minh đến uống trà, Triệu Vĩnh An tình cờ liếc nhìn bàn cờ, liền kinh ngạc phát hiện, cờ đen của Hoắc Giai Minh đã bị cờ trắng của Hoắc Khải vây chặt, thắng bại xem như là đã định.

Thời gian đã trôi qua bao lâu? Từ lúc bắt đầu pha trà đến giờ tối đa chỉ mất năm sáu phút?

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà thắng bại đã có thể phân định rõ ràng?

Hoắc Giai Minh mặt đỏ bừng, trên trán lấm tấm mồ hôi. Trên tay cậu ta cầm một quân cờ đen, do dự hồi lâu không biết phải đặt ở đâu.

Khi mới bắt đầu chơi cờ, cậu ta thấy thái độ của Hoắc Khải thật thản nhiên, xuống cờ cũng không theo một quy tắc nào. Cho nên cậu ta đã nghĩ người đàn ông này chỉ có kỹ năng chơi cờ ở mức trung bình.

Ai biết được chỉ sau hai mươi bước, cậu ta liền thấy cờ đen của mình đã bị cờ trắng của đối phương chia cắt hết. Đầu đuôi không cách nào có thể nối liền, thế cờ tràn ngập nguy cơ, dưới tình huống này, chỉ cần hơi hiểu chút quy tắc cờ vây cũng có thể nói được, Hoắc Khải vốn đã mang quân của Hoắc Giai Minh ra giết đến không còn manh giáp.

“Cậu thua rồi”, Hoắc Khải thản nhiên nói.

“Anh…”

Hoắc Giai Minh trên tay cầm cờ đen, mặt đỏ như mông khỉ. Cậu ta rất muốn mạnh miệng nói mình chưa có

thua, nhưng sự thật đã đặt ở trước mắt, chừng hai ba chục bước nữa, nếu còn chơi sẽ lại càng thua thảm hại hơn.

Ngày hôm qua còn không phục, muốn cùng người ta phân cao thấp trên bàn cờ vây. Kết quả bị đánh bại nhanh chóng, trong lòng Hoắc Giai Minh không tránh khỏi khó chịu.

"Cách cậu xuống cờ quá cứng nhắc nên ảnh hưởng nhiều đến tâm lý, nếu không cũng sẽ không thua nhanh như vậy", Hoắc Khải nhận xét đơn giản, sau đó bưng hai tách trà từ trên khay trà ra, đưa một tách cho Hoắc Giai Minh: "Uống một tách trà, trong lòng thanh tịnh".

Triệu Vĩnh An cười nói: "Tôi còn chưa kịp xem hai cậu đánh cờ mà đã kết thúc rồi à".

Hoắc Giai Minh nhận lấy tách trà với vẻ mặt đầy xấu hổ, không có gì để bào chữa.

Hoắc Đình Viễn ở bên cạnh cười đến mức méo mó nói:

"Chẳng trách người ta muốn nhường cậu bảy bước. Xem ra người ta từ sớm đã biết cậu quá kém".Sự phê bình của Hoắc Khải cộng với sự trêu chọc của

Triệu Vĩnh An, Hoắc Giai Minh cũng không cho là có chuyện gì to tát, dù sao tài đánh cờ của hai người này cũng hơn hẳn mình. Nhưng Hoắc Đình Viễn là thứ gì chứ? Một tên vô sỉ tư chất kém như hắn ta, mà lại dám cười nhạo cậu sao?

"Có giỏi thì vào đây! Để tôi xem anh lợi hại cỡ nào!", Hoắc Giai Minh tức giận đứng dậy bước sang một bên.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 107: Tên Đáng Ghét Vậy”.

Hoắc Giai Minh bị chọc tức đến xì khói, muốn xé cái miệng hắn ta ra mà không được.

Triệu Vĩnh An lập tức giảng hòa, ngồi xuống nói:

“Không sao, xem tôi phục thù cho đây này! Cậu nhóc, tôi cũng không bắt nạt cậu, chấp cậu dùng quân đen đi trước”.

“Sở trường của tôi là phòng ngự phản công, ông Triệu vẫn dùng quân đen đi thì hơn” Hoắc Khải lắc đầu đáp.

Triệu Vĩnh An có hơi ngạc nhiên, sau đó bật cười lớn:

“Được được được, đã bao năm rồi mới có người dám kiêu căng như vậy trước mặt tôi, nhỡ mà thua rồi thì đừng có bảo là tôi ỷ lớn ăn hiếp bé đấy”.

Hoắc Khải cười, không phản bác lại.

Hai bên lần lượt đặt quân, trắng đen trên bàn cờ đan xen lẫn nhau.

Kỹ năng chơi cờ của Triệu Vĩnh An quả thật giỏi hơn Hoắc Giai Minh nhiều, cho dù là Hoắc Khải thì trước mỗi bước đi cũng phải có một khoảng thời gian suy nghĩ.

Hai bên đặt quân qua lại, nhưng chỉ cần nửa tiếng sau, Triệu Vĩnh An đã lộ rõ thế yếu.

Trên bàn cờ quân trắng nhiều, quân đen ít, mỗi lần Triệu Vĩnh An đặt quân đều phải vô cùng cẩn thận.

Dù vậy, có cẩn thận đến mức nào thì khi thế yếu đã xuất hiện, ván cờ cũng rất khó xoay chuyển. Suy cho cùng thì trình độ của ông ấy vẫn còn kém hơn Hoắc Khải nhiều, không có khả năng lật ngược thế cờ.

Năm phút nữa lại trôi qua, cuối cùng Triệu Vĩnh An đành lắc đầu, đặt bừa quân đen trong tay lên bàn cờ, thoải mái nói: "Tôi thua rồi. Trong những người mà tôi biết, trình độ chơi cờ của cậu có thể nói là có một không hai, còn trẻ măng mà đã có thành tích như vậy trong môn cờ vây, quả là rất giỏi!"

Triệu Vĩnh An thật lòng khen, nhưng Hoắc Giai Minh lại bĩu môi, nói: "Nếu mà có anh ba tôi ở đây thì anh chắc chắn không phải là đối thủ của anh ấy!"

"Đáng tiếc là anh ba cậu không ở đây, cáo mượn oai hùm mãi đến bao giờ?", Hoắc Khải thong thả nói.

Hoắc Giai Minh bị chẹn ngang họng không phản bác

được câu nào, vô cùng buồn bực.

Triệu Vĩnh An thấy vậy thì cười lớn, nói: "Tôi thấy hai cậu cứ như là người quen biết nhau đã lâu rồi ấy, nếu đã có hứng thú như vậy, sao không cùng ngồi xuống uống trà, đánh cờ…"

"Đánh cờ thì có gì hay, khô khan vô vị", Hoắc Đình Viễn bị coi như tàng hình nãy giờ đột nhiên đứng dậy, vươn vai một cái, nói: "Ông Triệu, hay là tôi mời ông đi rửa chân, mát-xa, cũng coi như là hưởng thụ cuộc sống, chứ quân trắng quân đen này, sờ mãi cũng có gì hay đâu!"

Triệu Vĩnh An nghe xong chau mày, ông ấy đương nhiên nghe ra được rửa chân, mát-xa mà Hoắc Đình Viễn nói là ý gì.

Ông ấy lớn tuổi như vậy rồi, lại còn là một nhân sĩ có tiếng, mời ông ấy đi mấy chỗ như vậy chẳng phải chính là đang sỉ nhục người ta hay sao?

Cũng có thể là Hoắc Đình Viễn chỉ đùa mà thôi, nhưng hắn đã chọn nhầm đối tượng để đùa rồi.

Hoắc Giai Minh thấy sắc mặt Triệu Vĩnh An dần trở nên khó coi, liền lập tức đứng dậy trách cứ: "Anh đang nói cái

gì đấy! Nếu thấy nhàm chán thì anh thích làm gì ra ngoài kia mà làm, có ai giữ anh lại đâu!"

"Đang bình thường tự nhiên cậu nổi nóng làm cái gì, tôi đây chẳng phải đang quan tâm đến đời sống giải trí của ông Triệu hay sao" Hoắc Đình Viễn nói.

"Anh!"

"Được rồi" mặt Triệu Vĩnh An không biểu cảm, đứng dậy ngắt ngang hai người đang tranh cãi, nói: "Tôi lớn tuổi rồi, chơi một ván cờ đã thấy mệt, mọi người muốn làm gì khác thì cứ đi đi, tôi về phòng nghỉ đã. Tôi tiếp đãi không chu đáo, mong mọi người bỏ quá cho".

Nói xong, Triệu Vĩnh An quay lưng đi thẳng về phòng ngủ.

Bầu không khí đột nhiên trở nên có chút sượng sùng, Hoắc Giai Minh nổi giận đùng đùng trừng mắt với Hoắc Đình Viễn, đang định mắng hắn mấy câu thì đột nhiên nhớ ra đây là nhà Triệu Vĩnh An. Ông ấy vừa bị chọc cho tức đến bỏ đi xong, nếu mà mình còn tiếp tục cãi nhau nữa chắc sẽ thật sự đúng như ý định của Hoắc Đình Viễn mất.

"Dào ôi, đừng có trợn mắt nữa, chuyện có gì đâu mà.

Đi thôi, ông ấy không đi thì tôi mời cậu đi. Đúng rồi, anh đây cũng đi cùng chứ?", Hoắc Đình Viễn cất tiếng chào.

"Người ta quen thân với anh lắm đấy à?" Hoắc Giai Minh nói với Hoắc Khải: "Đừng nghe anh ta chém gió, cứ bơ đi là được. Hôm nay chơi cờ thua anh, tôi tâm phục khẩu phục, cũng sẽ không lấy anh ba ra làm cáo mượn oai hùm nữa. Thế này đi, trưa nay tôi mời anh bữa cơm, nhân tiện mong anh chỉ dạy cho nghệ thuật đàm đạo. Cái khác không nói chứ, về phương diện này anh quả thật khá giống với anh ba tôi, biết lúc nào nên nói cái gì"

Hoắc Khải đương nhiên sẽ không thèm để ý đến lời mời của Hoắc Đình Viễn, nhưng còn lời mời của Hoắc Giai Minh thì anh lại phải suy nghĩ một chút.

Ông em họ này tính thẳng như ruột ngựa, không có bụng dạ xấu, ở trong dòng họ có thể coi là kiểu người dễ bị bắt nạt, nhưng trong mắt Hoắc Khải, cậu ta lại là người dẫn đường tốt nhất để mình có thể về nhà họ Hoắc.

Hơn nữa hồi trước mối quan hệ của hai người rất tốt, Hoắc Khải cũng muốn tiếp xúc nhiều thêm với Hoắc Giai Minh.

Cho dù sau này Hoắc Khải có nói rõ thân phận của mình với Hoắc Giai Minh hay không, thì ít nhất đối với anh, đây vẫn là em họ của mình.

Hoắc Khải suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi phải báo với người nhà đã, nếu không vợ con tôi lại phải đợi".

"Anh đã kết hôn rồi hả?" Hoắc Giai Minh ngạc nhiên hỏi.

Thông thường thì những người càng có năng lực trong xã hội thì sẽ kết hôn càng muộn. Có thể nói là do họ kén chọn, cũng có thể nói là họ đã không còn thích theo đuổi cảm giác có người bầu bạn giống như người bình thường nữa.

Dù sao thì đối với người có năng lực mà nói, những kẻ thích chạy đằng sau xun xoe vuốt ve nhiều không đếm xuể, hoàn toàn không cần suy nghĩ nhiều về phương diện này.

"Ừ, con tôi bảy tuổi rồi Hoắc Khải đáp lại.

Hoắc Giai Minh cười nói: "Nhìn không ra anh đã là ông bố bỉm sữa rồi, thế này đi, lát nữa cùng đưa chị dâu và cháu nhà đến, vừa hay ta làm quen luôn".

Một tiếng chị dâu của cậu ta làm Hoắc Khải hơi sững lại một chút.

Bởi từ đầu đến giờ, anh vẫn chưa từng thật sự coi mình là chồng của Ninh Thần, nếu không cũng sẽ chẳng vì vấn đề giữa vợ chồng mà phiền não lâu như vậy.

Bây giờ Hoắc Giai Minh gọi Ninh Thần là chị dâu, trong lòng Hoắc Khải bỗng nổi lên một cảm giác kỳ lạ, sự kích thích trong lòng đó lại làm anh có chút thích thú, thậm chí đầu mũi còn hơi phồng lên.

Có lẽ Hoắc Giai Minh chỉ là do lịch sự và vấn đề tuổi tác nên mới gọi như vậy, nhưng với Hoắc Khải mà nói, đây lại là một cách để chứng minh rằng anh vẫn thực sự còn sống.

Đây là anh em của anh, gọi một tiếng chị dâu cũng là điều bình thường.

Vì vậy, Hoắc Khải gật gù nói: "Được, vậy cậu cho tôi địa chỉ, tôi đi đón bọn họ".

"Không cần phức tạp thế, anh đi cùng xe với tôi về đón hai mẹ con họ là được rồi" Hoắc Giai Minh nói.

Hoắc Khải cũng không đưa đẩy nữa, đáp: "Vậy được,

chúng ta đi thôi".

Hai người vừa nói vừa bước ra khỏi cửa, bỏ mặc Hoắc Đình Viễn đang đứng đó.

Hoắc Đình Viễn cười híp mắt, nhưng thực ra trong đôi mắt lại ánh lên một tia nhìn âm hiểm.

Người đàn ông trung niên vẫn luôn ở bên cạnh hắn, từ nãy đến giờ không nói câu nào, khi lên xe cuối cùng cũng mở miệng: "Cậu bảy, đắc tội với giáo sư Triệu, để Hoắc Giai Minh không thể làm thân với ông ấy là chuyện tốt, nhưng quan hệ của cậu ta với cậu cả rất tốt, ta vẫn nên bớt lại chút":

"Ông thì hiểu cái gì", Hoắc Đình Viễn cười quái dị, nói: "Cái loại như Hoắc Giai Minh mà được anh cả coi trọng á? Chỉ là thương hại cậu ta mà thôi. Hơn nữa, chuyện tôi làm đều là quang minh chính đại, để xem ai còn dám nói tôi cố ý bẫy Hoắc Giai Minh? Chỉ cần anh cả không tìm thấy chứng cứ, đương nhiên sẽ không làm khó tôi".

Người đàn ông trung niên đáp lại, có vẻ đồng tình, sau đó lại nói: "Nhưng gần đây cậu cả rất ít khi xuất hiện, tôi tìm người đi hỏi thăm, hình như là đang làm một hạng

mục độc lập nào đó".

"Ai quan tâm anh ta làm cái gì, dù sao cũng chẳng liên quan đến tôi". Hoắc Đình Viễn nhìn theo chiếc xe vừa rời đi, cười h`êh`ênói: "Hai tên nhãi này dám coi thường tôi, không đi hỏi thử xem, ông đây là kẻ bị người khác bơ đẹp mà có thể bỏ qua sao? Muốn cắt đuôi ông đây à, đừng có mơ nhé! Bám theo, họ đi đâu chúng ta theo đấy!"

Lái xe lên tiếng trả lời r`ồi đạp ga đi theo.

Hoắc Giai Minh và Hoắc Khải ng`ồi nói chuyện trên xe, bỏ qua vấn đ`êdòng dõi huyết thống, cũng bỏ qua chuyện thắng thua của ván cờ lúc nãy, chỉ nói v`êcon người thì cậu ta có ấn tượng rất tốt đối với anh.

Người này rất giống anh ba mà cậu ta kính trọng nhất, trừ ngoại hình và giọng nói khác nhau hoàn toàn, nếu không chỉ nhìn vào cách làm việc thì quả thật cứ như là một người!

Bảo là yêu ai yêu cả đường đi cũng được, mà bảo là thay đổi cách nhìn cũng được, tóm lại là Hoắc Giai Minh vẫn khá thích người đàn ông trạc tuổi mình đây.

Còn người trợ lý Vương Hạn Dật kia thì lại không vui vẻ

như vậy.

Lần đầu tiên gặp mặt đã bị Hoắc Khải quở trách, thế mà lại không có ai chống lưng cho ông ta, trợ lý Vương luôn vênh váo hống hách là thế làm sao chịu nổi.

Nhưng bây giờ dù là Hoắc Giai Minh hay là Triệu Vĩnh An đều vô cùng coi trọng Hoắc Khải, làm ông ta không tìm được cơ hội bật lại.

Lúc hai người này nói chuyện, Vương Hạn Dật không có hứng chen vào, chán chường thả mắt nhìn xung quanh, tình cờ từ kính chiếu hậu thấy được chiếc xe đang theo đuôi.

Sau khi Vương Hạn Dật đã phân tích kỹ, ông ta lên tiếng nhắc: "Cậu Hoắc, xe cậu Đình Viễn đang theo sau chúng ta".

Hoắc Giai Minh quay đầu lại nhìn, sau đó liền tức giận nói: "Cái tên đáng ghét này cũng chỉ biết làm mấy chuyện đáng khinh thôi! Không cần quan tâm đến anh ta, thích theo thế nào thì theo!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 108: Cái Bạt Tai

Sau khi trở về nhà, Hoắc Khải đi vào phòng gọi Ninh Thần, báo cho cô biết có bạn mời ăn cơm, muốn cô cùng đi với anh.

Đối với phụ nữ mà nói, được chồng đưa đi ăn cơm cùng bạn bè là một chuyện rất vui vẻ. Điều này thể hiện sự xác nhận của chồng đối với cô ấy.

Nhưng cân nhắc đến việc Đường Đường còn chưa về, hơn nữa, bây giờ còn sớm chưa đến giờ cơm, cho nên Hoắc Khải lại đi ra bảo Hoắc Giai Minh vào nhà.

Sau khi vào trong nhà, Hoắc Giai Minh nhìn xung quanh một chút, trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc.

Đó là do cậu ta đã cố gắng che giấu cảm xúc trong lòng, nếu không, có lẽ bây giờ còn rơi cả cằm xuống đất rồi.

Hoắc Khải nhìn ra suy nghĩ của cậu ta, cười nói: "Có phải cảm thấy rất nhỏ không?"

"Chim sẻ tuy nhỏ nhưng có đủ ngũ tạng, hơn nữa chị dâu còn đẹp như thế, tổ vàng tổ bạc cũng không bằng",

Hoắc Giai Minh trả lời.

Câu nói này cũng coi như bình thường, nhưng ngoài miệng thì nói vậy chứ trong lòng vẫn khó tránh khỏi kinh ngạc.

Cậu ta cho rằng người như Hoắc Khải, nếu không ở biệt thự ba tầng thì ít nhất cũng phải là một chung cư cao cấp.

Ai ngờ, lại là một chung cư cũ nát sắp bị di dời, phá bỏ như vậy. Hơn nữa, diện tích căn phòng quá nhỏ. Những đồ đạc trong phòng cũng đã rất cũ, nhìn qua là biết đã dùng nhiều năm.

Khả năng của Hoắc Khải hoàn toàn không thích hợp với chỗ ở của anh. Nhưng vợ anh lại xinh đẹp như một ngôi sao.

"Ngồi trước đi, đủ thời gian để cậu nhìn" Hoắc Khải cười nói. Sau khi Hoắc Giai Minh ngại ngùng ngồi xuống, anh nói: "Trong nhà không thích uống trà, cậu uống tạm nước lọc nhé".

Trong lúc nói chuyện thì Ninh Thần đã chủ động rót nước lọc để lên bàn, Hoắc Giai Minh không dám ngạo

mạn, vội vàng nói: “Cảm ơn chị dâu”.

Có lẽ là do lần đầu tiên có người thân thiết gọi là chị dâu nên trong lòng Ninh Thần bất chợt cũng có một chút vui vẻ. Vì thế mà ấn tượng với Hoắc Giai Minh cũng trở nên tốt đẹp hơn.

“Hai người nói chuyện trước đi, cửa hàng trên Taobao vẫn đang có người hỏi vài vấn đề, tôi đi trả lời một chút”, Ninh Thần nói.

“Em cứ làm việc đi, anh ngồi đây với cậu ấy” Hoắc Khải nói.

Ninh Thần gật đầu với Hoắc Giai Minh một cái rồi mới đi đến ngồi trước bàn máy tính.

Nhìn cô lạch tạch gõ bàn phím, Hoắc Giai Minh càng cảm thấy khó tin: “Chị dâu mở gian hàng trên Taobao à?”

“Áp lực cuộc sống mà, khiến cậu cười chê rồi” Hoắc Khải cười nói, nhưng không cảm thấy việc mở gian hàng Taobao có gì mất mặt.

Nhưng lời nói này của anh, khiến Hoắc Giai Minh không biết phải nói tiếp thế nào. Khen ngợi hai người chăm chỉ sao? Hay là đem ý nghĩ thực sự trong lòng nói

rằng mở gian hàng Taobao không có tương lai?

Nghĩ một chút, cậu ta quyết định ngậm miệng, không nói đến vấn đề này nữa.

Cũng may là cậu ta không hỏi gian hàng Taobao kinh doanh thế nào, nếu không, sau khi biết câu trả lời, sợ là lại bị doạ một lần nữa.

Theo sự thu hút không ngừng tăng lên của những livestream mà Ninh Thần đã phát, số lượng hàng hoá bán ra mỗi ngày cứ thế tăng lên. Trước mắt đã cơ bản ổn định, doanh số khoảng năm mươi ngàn. Qua thời gian này, Hoắc Khải chuẩn bị phối hợp với hoạt động thúc đẩy trong năm tên là 618 của Taobao, làm một cửa hàng lớn hơn, nâng mức doanh số mỗi ngày bán ra đạt hơn một trăm ngàn.

Đến lúc đó, có thể trực tiếp yêu cầu nhà sản xuất cấp quyền đại lý. Như vậy so với việc phải mua hàng của đại lý như bây giờ thì lợi nhuận đạt được lớn hơn nhiều.

Chỉ cần có quyên đại lý là có thê tiên vào Tmall, mở một cửa hàng Flagship giống như Ninh Ngọc Lâm.

Nhưng có mở cửa hàng Flagship hay không thì Hoắc

Khải vẫn còn đang cân nhắc.

Bởi vì chi phí của cửa hàng Flagship rất cao. Tuy có thể giành được sự tín nhiệm từ khách hàng lớn nhiều hơn cửa hàng phổ thông nhưng khoản này có đáng bỏ ra hay không thì còn cần phải suy xét.

Dù sao, cửa hàng Flagship của bình nước nóng Kinh Vận đó là để tạo hiệu quả thương hiệu, mà các sản phẩm giảm cân của Ninh Thần chỉ là đại diện mà thôi.

Trong lúc nói chuyện thì bên ngoài có người gõ cửa.

Hoắc Khải đi ra mở cửa thì nhìn thấy Hoắc Đình Viễn cười khì khì đứng đó.

Hoắc Giai Minh cũng nhìn thấy tên này, lập tức đứng dậy đi ra cửa, nói: "Anh tới đây làm gì!"

"Nói gì thế, dù sao cũng đều từng đánh cờ ở nhà ông Triệu, cũng coi như là có duyên gặp mặt một lần. Mà tôi lại là anh trai cậu, cậu có thể đến làm khách, lẽ nào lại không hoan nghênh tôi sao?"

"Đừng lảm nhảm mấy câu vô nghĩa, ở đây không chào đón anh!". Hoắc Giai Minh trầm giọng nói.

"Đây cũng không phải nhà của cậu, không đến lượt

cậu nói". Hoắc Đình Viễn tỏ vẻ không quan tâm nói, sau đó lai nhìn sana Hoắc Khải: "Người anh em. sao thế. không phải định cho tôi đứng cửa thật chứ?"

Nhìn thấy bộ mặt trước đây suýt nữa bị anh đánh đến tàn phế, Hoắc Khải lại muốn đấm vào mũi hắn ta một phát.

Dù anh đã được sống lại nhưng thằng ranh này vẫn đáng ghét như thế.

Lúc này, Ninh Thần đi ra, hỏi: "Ai đó? Sao không vào?"

Nhìn vòng eo nhỏ nhắn, gương mặt xinh đẹp của Ninh Thần, ánh mắt của Hoắc Đình Viễn phát sáng lên, cũng không quan tâm Hoắc Khải có để mình vào không, cứ thế chen vào trong nhà, giơ tay trước mặt Ninh Thần: "Cô gái xinh đẹp này là?"

Hoắc Khải thản nhiên lùi một bước, vừa ngăn Hoắc Đình Viễn vừa nói: "Cô ấy là vợ tôi".

Nhìn vẻ mặt thì có vẻ thản nhiên nhưng động tác lại rõ ràng là cố ý của Hoắc Khải, Hoắc Đình Viễn cười lớn, thuận thế đi đường vòng vào trong phòng: "Hoá ra là chị dâu à. Không ngờ chị dâu lại xinh đẹp như thế, thật là

ngưỡng mộ chết đi được. Đây là nhà anh à, hơi nhỏ nhỉ, không phù hợp với cô gái đẹp như chị dâu. Người anh em, anh không muốn mua căn phòng lớn hơn à? Cái gọi là kim ốc tàng kiều, coi như không mua được nhà bằng vàng thì ít nhất cũng phải mua căn nhà hai ba trắm mét vuông mới có thể…"

"Hoắc Đình Viễn, anh nói đủ chưa! Người ta muốn ở đâu thì có liên quan gì đến anh, ở đây mà lo vớ lo vẩn!", Hoắc Giai Minh nghiêm giọng quát mắng.

Hoắc Đình Viễn lườm cậu ta một cái, nói: "Tôi nói gì thì liên quan cái rắm gì đến cậu. Đây cũng không phải là vợ cậu, cậu lấy tư cách gì mà tham gia?"

"Anh!"

Hoắc Giai Minh còn muốn nói nhưng đã bị Hoắc Khải ngăn lại.

Thấy động tác của Hoắc Khải, Hoắc Đình Viễn nhếch môi cười đắc ý. Hắn ta nghĩ rằng, Hoắc Giai Minh có thể không nể mặt hắn ta vì dù sao cũng đều là thành viên của nhánh phụ.

Nhưng một người sống trong căn hộ rách nát này thì

cũng phải nịnh nọt hắn ta một chút.

Còn mối quan hệ giữa Hoắc Khải và Triệu Vĩnh An, Hoắc Đình Viễn càng không đặt trong lòng.

Để gài bẫy Hoắc Giai Minh, hắn ta còn dám đắc tội với cả Triệu Vĩnh An thì sao phải quan tâm một kẻ nghèo hèn chỉ có chút quen biết với giáo sư Triệu chứ.

"Cô gái xinh đẹp, làm quen một chút nhé. Tôi tên là Hoắc Đình Viễn. Cô có biết nhà họ Hoắc không? Rất có tiếng đấy. Bố tôi là một trong những thành viên hội đồng quản trị, quản lý mảng kinh doanh và marketing của nhà họ Hoắc!" Hoắc Đình Viễn tự giới thiệu một cách khoa trương.

Ninh Thần nhìn Hoắc Khải, sau đó lại nhìn hắn ta. Cuối cùng, cô cũng gượng gạo đưa tay ra bắt tay hắn ta, nói: "Xin chào anh Hoắc".

Hoắc Đình Viễn mê mẩn hết cả đầu óc, nắm tay cô không buông. Hắn ta dùng sức ngày càng mạnh, khiến cho Ninh Thần phải nhíu mày, lập tức rút tay ra.

Hoắc Đình Viễn cũng không lưu tâm, lại kéo tay lên mũi ngửi trước mặt mọi người tấm tắc nói: "Quả nhiên,

người đẹp thì thơm, mùi vị của Ninh Thần, thật là…”

Lời nói của hắn có chút đường đột khiến khuôn mặt của Ninh Thần đỏ bừng, trong lòng tức tối.

Nhưng trái lại, vẻ mặt vừa tức giận vừa xấu hổ của cô càng khiến cho Hoắc Đình Viễn cảm thấy thú vị.

Đang chuẩn bị tiếng lên một bước để tiếp xúc nhiều hơn với cô gái xinh đẹp thì có một người chen vào đứng trước mặt. Người đó chính là Hoắc Khải.

Nhìn Hoắc Khải lại chặn hắn ta một lần nữa, Hoắc Đình Viễn có chút mất hứng, giơ tay đẩy anh sang và nói:

“Không có mắt à? Hay không được dạy dỗ? Tại sao lại…

“BốpI”

Một âm thanh giòn giã vang lên, căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn sang chỗ phát ra tiếng động. Duy nhất một người tỏ ra bình tĩnh, chính là Hoắc Khải.

Anh thu lại nắm đấm, lạnh lùng nói: “Xét về vai vế, cậu nên gọi cô ấy một tiếng chị dâu. Xét về tuổi tác, cậu nên gọi cô ấy là chị. Xét về cống hiến cho xã hội, cô ấy sinh

con dưỡng cái, lao động c ần cù, còn tốt hơn cậu nhi ều.

V ề lý v ề tình, cậu không nên coi thường cô ấy. Nhưng, coi như cậu không coi thường, tôi cũng rất muốn đấm cậu một trận. Bây giờ chỉ c ần có một lý do chính đáng".

Ninh Th ần lại cảm thấy rất vui. Cô biết thật ra ch ồng cô rất quan tâm cô. Ngày hôm đó cô bị cháu trai của ông gác cổng quẹt xước một mảng da, trong mắt anh tràn đ ầy xót thương.

Bây giờ, Hoắc Đình Viễn dám nói lời khinh bạc trước mặt cô, không phải là muốn ăn đòn sao?

Trên khuôn mặt của những người còn lại đ ều tràn đ ầy vẻ kinh ngạc, nhất là Hoắc Giai Minh, đứng đó mà ngẩn cả người.

Tuy rằng từng bị Hoắc Khải dạy dỗ vài câu, nhưng theo cậu ta thấy, tính cách của người này rất tốt.

Vừa biết đánh cờ, vừa có năng lực làm việc, lẽ ra nên thuộc kiểu người điềm tĩnh.

Ai ngờ, anh ấy lại dám tiện tay cho con nhà giàu Hoắc Đình Viễn một cái tát.

Nhìn vẻ mặt của anh và nghe lời anh nói thì rõ ràng là

muốn đánh Hoắc Đình Viễn lâu rồi.

Nhưng, tuy rằng có nhiều người đều muốn đánh hắn nhưng anh có cần phải nói thẳng ra thế không?

Hoắc Đình Viễn có chút choáng váng giơ tay lên, sờ lên mặt hắn, dường như không dám tin hắn đã bị một thằng nhãi nghèo hèn giáng cho một cái bạt tai.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 109: Hoắc Đình Viễn Nghi Ngờ… Lại Trong Nháy Mắt.

Lúc này, Hoắc Đình Viễn cũng tỉnh táo lại. Hắn ta thẹn quá hóa giận, nói với gã đàn ông kia: “Còn đứng ở đó làm gì! Đánh chết anh ta cho tôi! Có gì thì tôi lo hết! Đánh chết đi!”

Gã đàn ông trung niên kinh hoảng nhìn Hoắc Khải. Bây giờ tên thật của gã là Đổng Thiên Thanh, cái tên Đông Bát Lượng này đã rất xa lạ với gã rồi. Nhưng dù có xa lạ cỡ nào đi nữa thì nó vẫn đáng sợ như một cơn ác mộng vậy.

Bởi vì lúc gã được sinh ra thì chỉ nặng có tám lạng, cho nên bị bố mẹ bỏ lại luôn ở bệnh viện không thèm chăm sóc. Cũng may gã phước lớn mạng lớn, vẫn sống tiếp như một kỳ tích.

Vì không tìm được bố mẹ, nên bệnh viện chăm sóc gã khoảng một năm rồi đưa gã vào trại trẻ mồ côi.

Gã sinh sống ở trại trẻ mồ côi từ hồi đó. Năm gã lên sáu, có một kẻ gian lẻn vào trại trẻ mồ côi trộm đồ và đã bị bắt. Lúc tên trộm được thả ra thì đã phóng hỏa đốt sạch trại trẻ mồ côi để trả thù.

Tất cả mọi người ở trại trẻ mồ côi đều bỏ mạng, ngoại trừ Đổng Thiên Thanh khi ấy lén trốn ra ngoài bắt ếch.

Khi gã xách một thùng ếch nhỏ, chuẩn bị quay về trong vinh quang thì đã thấy lửa cháy ngập trời. Gã sửng sốt hồi lâu, nhưng lại không chảy bất cứ một giọt nước mắt nào.

Sau đó, gã từ chối đến trại trẻ mồ côi khác, lấy tiền cứu trợ tạm thời đến trường dạy võ và học ba năm ở đó.

Ba năm sau, Đổng Thiên Thanh rời khỏi trường dạy võ, đến các võ quán ở khắp nơi để khiêu chiến.

Gã bị người ta đánh, cũng đánh người khác, trải qua vô số trận chiến, rèn luyện được một thân võ nghệ cao cường.

Năm hai mươi mốt tuổi, gã biết được kẻ gian phóng hỏa đốt trại trẻ mồ côi kia không hề bị xử bắn mà còn được giảm án liên tục, và đã được ra tù vào lúc đó.

Đêm ba mươi Tết năm gã hai mươi hai tuổi, Đổng Thiên Thanh giết chết cả nhà tên trộm đó, rồi bỏ đi biệt XỨ.

Trước khi tới nhà họ Hoắc, gã đã thay đổi tên khác.

Theo lý mà nói, phải không có ai biết được cái tên Đông Bát Lượng này mới đúng.

Không, có lẽ là có người biết.

Gã đàn ông trung niên theo bản năng nghĩ đến "ngôi sao hy vọng" của nhà họ Hoắc kia. Gã đã từng gặp người này. Gì mà anh minh thần võ, anh tuấn bất phàm, chỉ là bề ngoài mà thôi.

Là một người luyện võ từ nhỏ, sức quan sát của Đổng Thiên Thanh nhạy cảm hơn người bình thường nhiều.

Gã cảm nhận tượng cái uy khó mà tưởng tượng được từ trên người của người đó. Cái uy này không chỉ là khí thế toát ra từ một người bề trên, mà còn là từ trong xương cốt, trong tỉnh thần tỏa ra.

Đứng trước mặt người này, Đổng Thiên Thanh cảm giác bản thân như đang trần truồng vậy, không thể giấu giếm bất kỳ bí mật gì.

Nếu như có ai biết bí mật của gã, thì hẳn phải là "ngôi sao hy vọng" này.

Nếu thật sự bị người đó điều tra ra bí mật của mình thì Đổng Thiên Thanh cũng chẳng thấy bất ngờ. Nhưng

người đàn ông trước mặt này rõ ràng không phải là người đó, tại sao hắn ta lại biết đến "Đông Bát Lượng"?

Giết người đòi mạng, có nợ phải trả là đạo lý không hề thay đổi từ xưa tới nay.

Cho dù kẻ gian kia có hại chết mấy chục người của trại trẻ mồ côi, thì đó cũng không phải là lý do để Đổng Thiên Thanh có tư cách giết chết kẻ đó, ít nhất về mặt pháp luật thì không có.

Một khi bị người ta tra ra việc gã chính là hung thủ trong vụ án giết hại cả gia đình kia thì gã nhất định sẽ bị luật pháp trừng trị, cho dù hắn có cảm thấy việc này không công bằng đi nữa.

Cho nên Đổng Thiên Thanh không dám làm theo lời ra lệnh của Hoắc Đình Viễn.

Không chỉ là sợ bí mật của mình bị phơi bày ra ngoài ánh sáng mà còn vì gã cảm nhận được sự kính sợ giống như lần đầu gã gặp "ngôi sao hy vọng".

Một gia đình nhìn có vẻ bình thường và một người đàn ông bình thường tại sao lại có một uy lực như vậy chứ?

Nhất là ánh mắt của Hoắc Khải, nó vượt qua cả sự coi

khinh bình thường. Nó sẽ không khiến người ta cảm thấy bị sỉ nhục mà cảm thấy sự khác biệt to lớn không cách nào vượt qua giữa hai bên.

Thấy Đổng Thiên Thanh đứng im, Hoắc Đình Viễn tức giận mắng to: "Anh bị ngu à! Tôi bảo anh đánh chết hắn ta cơ mài"

"BốpI"

Lại là một tiếng tát giòn giã vang lên. Nếu như nói cái tát đầu tiên đã khiến cho Hoắc Đình Viễn không dám tin tưởng, thì cái tát thứ hai lại khiến hắn ta có chút nghi ngờ cuộc đời.

Từ nhỏ đến lớn hắn ta bị rất nhiều người đánh, nhưng đều mang họ Hoắc.

Ngoại trừ người nhà họ Hoắc ra thì không có một ai dám táy máy tay chân với hắn ta cả.

Nhưng tiền lệ này cuối cùng cũng đã bị phá vào ngày hôm nay.

Một người đàn ông họ Lý tát cho hắn ta hai bạt tai giòn giã tới mức cả người mơ hồ.

"Mẹ kiếp, anh dám đánh…" Hoắc Đình Viễn lần này

phản ứng nhanh hơn lần trước nhiều. Hắn ta chỉ tốn hai giây để bắt đầu mắng mỏ.

Nhưng đáp lại hắn ta lại là một tiếng "bốp" khác.

Liên tục ba cái tát khiến trong đầu Hoắc Đình Viễn toàn là dấu hỏi chấm.

Mà Hoắc Khải thì lạnh nhạt nói: "Tôi lớn tuổi hơn cậu. Dám mắng chửi người lớn tuổi hơn mình thì đáng bị đánh. Cậu chửi một câu tôi sẽ tát cậu một cái, không tin thì cứ thử xem".

Hoắc Đình Viễn bị tát đến sắp phát điên lên rồi, ba cái tát đấy! Sao tên này lại dám chứ!

Hoắc Giai Minh rất muốn hỏi, Vương Hạn Dật lại càng muốn hỏi hơn: Làm sao anh ta dám?

Đây không phải là người bình thường, mà là cậu ấm nhà họ Hoắc đấy, hơn nữa lại càng không phải hạng nhánh phụ không quyền không thế!

Hoắc Đình Viễn nằm trong hàng ngũ người thừa kế hạng hai, cho dù là Hạ Hoằng Viễn cũng phải cẩn thận khi giao tiếp với hắn ta.

Bởi vì đó là người nhà họ Hoắc!

Mà nhà họ Hoắc có "ngôi sao hy vọng" kia đi trước phù hộ, nên không một ai dám xem thường họ!

Hoắc Giai Minh nhìn Hoắc Khải với ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc, nghi hoặc và cả một chút sùng bái.

Người này đỉnh thật! Hoắc Đình Viễn là người mà đến cậu ta còn không dám đánh, ấy thế mà anh ta lại tát cho Hoắc Đình Viễn mấy bạt tai liền. Đúng là hả giận quá!

Đến cả ánh mắt của Vương Hạn Dật cũng có chút kinh ngạc.

Người này dám đánh cả Hoắc Đình Viễn, vậy lúc trước ông ta ra oai với người này thì phải nói sao đây? Liệu lát nữa cậu ta có đập bàn đập ghế ném về phía ông ta không?

Nghĩ đến đây, Vương Hạn Dật lùi lại phía sau một bước theo phản xạ, vẻ mặt tràn đầy sự kính sợ và hoảng hốt.

Hoắc Khải dĩ nhiên sẽ không đi đánh Vương Hạn Dật làm gì. Một con tép riu làm ra chuyện hơi quá đáng một chút thì cũng không đáng để anh phải quan tâm.

Anh đánh Hoắc Đình Viễn là vì hắn ta mang họ Hoắc.

Một thằng em vô học lại dám đi mắng người làm anh

là anh, lại còn ngả ngớn với chị dâu, không đánh hắn ta thì đánh ai được?

Nhất thời, tất cả mọi người trong căn phòng, ngoại trừ Hoắc Khải ra thì không ai nói gì, yên tĩnh vô cùng.

Hoắc Đình Viễn đ`ân mặt ra. Có những lúc hắn ta cũng sẽ chủ động đi đánh nhau với người khác, dù sao thì trước giờ chỉ có hắn ta đi đánh người chứ không có người nào dám đánh trả.

Nhưng giờ thì hắn ta không dám.

Bởi vì lúc đánh nhau bình thường, người khác sẽ kiêng ky nhà họ Hoắc đứng sau lưng hắn ta, cộng thêm với Đổng Thiên Thanh sẽ đứng ra giúp đỡ.

Nhưng bây giờ hai thủ đoạn mà hắn ta dựa dẫm vào đã vô dụng, chỉ có thể tự thân vận động.

Đánh thắng nổi không?

Nhìn thân thể không quá cường tráng của Hoắc Khải, Hoắc Đình Viễn nghiêm túc suy nghĩ, có lẽ là không thắng nổi…

Bởi vì cái bạt tai của người này quá nhanh gọn, giống như một người thường hay tát người khác vậy.

Quan trọng nhất là hắn ta giống với Đổng Thiên Thanh, cảm nhận được một khí thế khiến cho hắn ta phải kính sợ từ trên người Hoắc Khải.

Hắn ta rất không cam tâm. Tại sao hắn ta phải sợ hãi một thằng cha nghèo chứ?

Nhưng bản năng của cơ thể lại vậy đấy, sẽ không vì hắn ta không cam tâm mà thay đổi phản xạ của não bộ.

"Ngừng chửi rồi thì xin lỗi chị dâu cậu đi", Hoắc Khải đột ngột nói.

Mặt Hoắc Đình Viễn xanh lại. Mẹ kiếp, anh đánh tôi mà giờ chỉ có hắn ta đi đánh người chứ không có người nào dám đánh trả.

Nhưng giờ thì hắn ta không dám.

Bởi vì lúc đánh nhau bình thường, người khác sẽ kiêng ky nhà họ Hoắc đứng sau lưng hắn ta, cộng thêm với Đổng Thiên Thanh sẽ đứng ra giúp đỡ.

Nhưng bây giờ hai thủ đoạn mà hắn ta dựa dẫm vào đã vô dụng, chỉ có thể tự thân vận động.

Đánh thắng nổi không?

Nhìn thân thể không quá cường tráng của Hoắc Khải,

Hoắc Đình Viễn nghiêm túc suy nghĩ, có lẽ là không thắng nổi…

Bởi vì cái bạt tai của người này quá nhanh gọn, giống như một người thường hay tát người khác vậy.

Quan trọng nhất là hắn ta giống với Đổng Thiên Thanh, cảm nhận được một khí thế khiến cho hắn ta phải kính sợ từ trên người Hoắc Khải.

Hắn ta rất không cam tâm. Tại sao hắn ta phải sợ hãi một thằng cha nghèo chứ?

Nhưng bản năng của cơ thể lại vậy đấy, sẽ không vì hắn ta không cam tâm mà thay đổi phản xạ của não bộ.

"Ngừng chửi rồi thì xin lỗi chị dâu cậu đi", Hoắc Khải đột ngột nói.

Mặt Hoắc Đình Viễn xanh lại. Mẹ kiếp, anh đánh tôi mà tôi còn phải đi xin lỗi? Anh hơi bị quá đáng rồi đấy?

Ninh Thần cũng cảm thấy đây là lần đầu tiên người ta đến chơi, mặc dù lời nói và hành động có hơi khiếm nhã, nhưng tát ba cái rồi thì thôi bỏ qua cũng được.

Nên cô chủ động nói: "Bỏ qua đi anh, anh đánh cậu ta rồi mà. Xin lỗi thì…

Hoắc Đình Viễn nghe vậy thì cảm động vô cùng, đây mới là người tốt chứ, có tri thức lại thấu tình đạt lý.

Nhưng Hoắc Khải lại lắc đầu, nói: "Đánh cậu ta là vì cậu ta đáng phải chịu như vậy, còn xin lỗi là việc cậu ta phải làm. Đây là hai chuyện khác nhau":

Trong lòng Hoắc Đình Viễn chửi thề, sao lại là hai chuyện khác nhau chứ, rõ ràng là cùng một chuyện mà?

Nhưng hắn ta lại không dám phản bác mà chỉ có thể thi thoảng nhìn sang phía Đổng Thiên Thanh, hy vọng người đàn ông võ nghệ cao cường này sẽ đột nhiên bùng nổ và đánh cho thằng cha này một trận tơi bời, sau đó hắn ta sẽ có thể thừa cơ mà đạp mấy cái.

Nhưng Đổng Thiên Thanh đã bị câu "Đông Bát Lượng" kia dọa cho hết hồn rồi, làm gì dám nhúc nhích nữa.

Hoắc Khải ngước mắt nhìn, bình thản hỏi: "Sao, không phục à?"

Thấy anh lại bắt đầu giơ tay lên, Hoắc Đình Viễn sợ xanh mặt. Nhưng dù sao cũng là người của nhà họ Hoắc, cứ thế mà quỳ xuống cấu xin thì mất mặt quá.

Hắn ta nhắm mắt, định bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng

của bản thân: “Anh, anh đừng có mà quá đáng! Tôi là cậu chủ nhà họ Hoắc đấy, bố tôi là…”

“Bố!”

Lại thêm một cái tát nữa giáng xuống, Hoắc Khải lạnh lùng nói: “Ỷ mạnh hiếp yếu, thể diện nhà họ Hoắc bị cậu làm mất sạch rồi! Cái tát này là tôi thay mặt cho nhà họ Hoắc đánh cậu!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 110: Xin Lỗi

Giọng nói cao ngạo của Hoắc Khải khiến bọn họ không biết nói sao.

Rốt cuộc anh ta hay bọn họ mới là cậu chủ nhà họ Hoắc đây?

“Xin lỗi ngay, tôi không muốn nói đến lần thứ ba đâu”, Hoắc Khải nói.

Hoắc Đình Viễn run rẩy, trong lòng thầm mắng tổ tông mười tám đời nhà Hoắc Khải, nhưng lại không dám biểu hiện ra chút nào. Dù hắn ta có oán hận bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng chỉ dám ôm hận trong lòng mà thôi.

“Tôi, tôi xin lỗi!“ Hoắc Đình Viễn nói một cách không tình nguyện.

“Cậu thấy như vậy đã có thành ý chưa?”, Hoắc Khải hỏi.

Hoắc Đình Viễn hít sâu, dù sao cũng đã xin lỗi rồi, còn bị tát cho bốn cái, còn sợ mất mặt làm gì nữa.

“Xin lỗi chị dâu, là tôi quá vô duyên, tôi dám trêu chọc chị, tôi đúng là đáng chết ngàn lần!”

Nghe cái giọng điệu như muốn rặn ra từng chữ một của Hoắc Đình Viễn, không hiểu sao Ninh Thần cảm thấy rất buồn cười, nhưng cô lại không dám cười mà thấy hơi lo lắng.

Mấy người này nhìn không giống người bình thường. Chẳng cô đã đánh sưng mặt người ta như vậy, liệu có gặp phải phiền toái gì không?

Hoắc Khải thì không lo lắng chút nào. Anh lạnh nhạt nói: "Biết là cậu không phục, nhưng tôi khuyên cậu nên an phận một chút. Người khác có lẽ sẽ kiêng ky thân phận của cậu, nhưng tôi thì không. Lần sau mà còn xảy ra những chuyện tương tự nữa thì tôi đảm bảo cậu sẽ còn thảm hơn bây giờ đấy!"

Hoắc Đình Viễn không lên tiếng, chỉ cắn răng đến mức răng sắp vỡ mà thôi, hắn ta cảm thấy thật sự quá nhục. Lớn đến chứng này rồi, đây là lần đầu tiên hắn ta bị người ngoài dạy dỗ như thế.

"Đi đi, chỗ này không chào đón cậu đâu". Hoắc Khải phất tay như đuổi ruồi, vẻ mặt ghét bỏ.

Hoắc Đình Viễn cắn răng, cúi đầu rồi xoay người rời đi.

Đổng Thiên Thanh hơi do dự, gã nhìn Hoắc Khải, trong lòng thật sự muốn biết vì sao người này lại biết đến cái tên "Đông Bát Lượng" của mình.

Nhưng gã không dám hỏi trước mặt nhiều người như vậy, chỉ có thể cùng Hoắc Đình Viễn rời đi trước.

Chờ hai người đi ra, Hoắc Giai Minh mới thở phào một hơi, rồi cười khổ nhìn Hoắc Khải: "Anh à, lần này anh chơi lớn rồi đấy. Hoắc Đình Viễn nổi tiếng là người nhỏ mọn, anh tát anh ta bốn cái, e là anh ta sẽ không cam lòng đâu".

"Chẳng sao, tôi chờ cậu ta đến báo thù tôi" Hoắc Khải bình tĩnh nói.

Hoắc Giai Minh nhìn anh, thật sự không hiểu người này lấy tự tin ở đâu ra, hay là anh ta không biết nhà họ Hoắc đáng sợ cỡ nào?

Thực ra thì chính bởi vì anh hiểu rõ nhà họ Hoắc nên mới đối xử với Hoắc Đình Viễn như vậy.

Sức mạnh của nhà họ Hoắc đúng là rất kinh khủng, bất kỳ ai dám chọc tới bọn họ, kết cục không chết thì cũng bị lột da.

Nhưng lối trả thù này chỉ giới hạn trong việc tranh đấu bình thường mà thôi. Chính xác hơn thì phải chờ đối phương ra tay vô lý trước thì bọn họ mới đánh trả được.

Các bậc tổ tiên nhà họ Hoắc rất cố chấp ở điểm này.

Họ luôn tuân theo quan điểm người không phạm ta, ta không phạm người, người dám phạm ta, ta diệt cả nhà người!

Chuyện hôm nay là Hoắc Đình Viễn trêu chọc phụ nữ đã có chồng trước, danh môn vọng tộc như nhà họ Hoắc sẽ không bao giờ lấy tội danh trêu đùa phụ nữ đàng hoàng mà đi trả thù người ta.

Hơn nữa, Hoắc Đình Viễn nằm trong hàng thừa kế số hai, thuộc dạng vô dụng. Nếu không vì bố hắn ta nắm quyền marketing của nhà họ Hoắc thì hắn ta khéo còn chẳng có tư cách tiến vào bậc này ấy chứ.

Hạng người như vậy thì còn trông chờ ai đến giúp được?

Ít nhất là nhà họ Hoắc sẽ không xuất hiện.

Mà bạn hợp tác của nhà họ Hoắc trong thành phố này cũng không nhiều. Với bản lĩnh của Hoắc Đình Viễn thì dù

hắn ta có miễn cưỡng gọi mấy kẻ đến giúp thì anh cũng không sợ vì đã có Cơ Hương Ngưng giúp đỡ.

Lúc này, Hoắc Đình Viễn và Đổng Thiên Thanh đã quay về xe.

Vừa đóng cửa xe, Hoắc Đình Viễn đã quay sang mắng Đổng Thiên Thanh: "Cái đồ vô dụng nhà anh! Tôi tốn bao nhiêu tiền nuôi anh mà anh lại đứng đấy xem người khác đánh tôi à?"

Đổng Thiên Thanh im lặng cúi đầu, sự thật là vậy nên gã không có gì để giảo biện.

"Vô dụng! Rặt một lũ vô dụng!". qua kính xe ô tô, Hoắc Đình Viễn nhìn về phía căn phòng cũ nát, mặt âm hiểm nói: "Chờ đó, tao mà không giết chết mày thì tao không mang họ Hoắc nữa!"

Lúc này, Đổng Thiên Thanh mới ngẩng đầu lên nhìn hắn ta, rồi hảo tâm nhắc nhở: "Cậu bảy, người này không đơn giản đâu. Cậu nghe tôi khuyên này, chuyện hôm nay coi như bỏ qua đi".

Từ lần đầu gặp Hoắc Khải cho đến bây giờ mới chưa qua sáu tiếng đồng hồ. Có thể đọc được tên khai sinh của

gã chỉ trong thời gian ngắn như vậy, dù là vừa mới tra ra hay là đã biết từ lâu thì đều chứng tỏ rằng đây không phải người tầm thường.

Sao Hoắc Đình Viễn có thể đối phó nổi người thần bí như vậy chứ?

Nhưng Hoắc Đình Viễn lại không chịu nghe, chỉ mắng rằng: "Anh câm mồm đi! Tôi không tính sổ anh là may lắm rồi, lại còn ở đó nói hộ cho người khác! Anh mau cút xuống xe cho tôi! Ông đây cóc cần cái loại rác rưởi vô dụng như anh nữa! Cút mau!"

Trong mắt Hoắc Đình Viễn, Đổng Thiên Thanh chỉ là một người biết võ mà thôi, chỉ cần bỏ ít tiền là có thể tìm được một đám người như vậy rồi, cho nên không đáng để hắn ta coi trọng.

Đổng Thiên Thanh im lặng xuống xe, sau đó, chiếc xe liền vút đi thật nhanh.

Ngửi mùi xe còn lưu lại trong không khí, Đổng Thiên Thanh âm thầm thở dài.

Hoắc Đình Viễn không chịu nghe gã khuyên thì nhất định sẽ phải hối hận thôi, nhưng bây giờ gã phải đi đâu

đây?

Đổng Thiên Thanh quay đầu nhìn căn phòng nhỏ kia, ánh mắt lóe lên. Dù thế nào thì gã cũng phải hỏi người đàn ông kia cho ra nhẽ cái vụ "Đông Bát Lượng" đó! Nếu cần thì hắn cũng không tiếc khi phải giết chết thêm mấy mạng người!

Mặc dù có sự xuất hiện nho nhỏ của Hoắc Đình Viễn nhưng đến trưa, Hoắc Giai Minh vẫn mời cả nhà Hoắc Khải ăn cơm.

Nơi ăn cơm chính là một tiệm ăn nhỏ ngay gần đó, không quá sang trọng, mà giá cả cũng không quá xa xỉ.

Lúc Ninh Thần đi ra ngoài cửa, nhìn thấy Hoắc Giai Minh ngồi trên con xe BMW 7-Series thì còn cho rằng đây là người có tiền hoặc là con nhà giàu. Cho dù là mời thì cũng không nên đến quán ăn tầm thường này chứ.

Nhưng Hoắc Khải thì lại bình thường. Mà điều khiến Ninh Thần bất ngờ chính là Hoắc Giai Minh cũng không hề phản cảm với tiệm ăn nhỏ này.

Mà sau khi nếm thử, cậu ta lại khen không dứt lời.

Biểu cảm cùng giọng điệu của Hoắc Giai Minh cũng

không hề giả tạo, cũng khiến cho Ninh Thần càng có ấn tượng tốt về cậu ta.

Không có người đáng ghét kia xuất hiện nên bữa trưa rất thuận lợi vui vẻ.

Cơm nước xong xuôi, Hoắc Giai Minh không quay lại quấy rầy nữa. Lúc chia tay, cậu ta cố tình kéo Hoắc Khải ra nói vài câu thật lòng.

"Anh thật sự rất hợp gu tôi đấy, không kiểu cách, không làm bộ, làm việc cũng rất khôn ngoan. Nói thật, có mấy lần tôi thấy anh rất giống anh ba của tôi. Mặc dù không hiểu vì sao anh tài giỏi như thế mà lại sống như thế này, nhưng mỗi người một chí hướng khác nhau, tôi cũng không ép buộc gì anh. Nhưng là sau này nếu được thì anh hãy đến nhà họ Hoắc một chuyến, tôi nghĩ anh ba chắc chắn sẽ muốn làm bạn với anh đấy" Hoắc Giai Minh nói.

Hoắc Khải nghe vậy thì mỉm cười, nói: "Thật ra tôi cũng rất muốn làm bạn với anh ta. Nếu có rảnh rỗi thì nhờ cậu giới thiệu gặp mặt một chút".

"Đương nhiên rồi, tôi rất vui lòng", Hoắc Giai Minh vui vẻ nói. Có thể lôi kéo cho anh ba một người vừa có tính

cách tương tự anh ba lại vừa có năng lực như thế, rất đáng để cậu ta tự hào chứ.

Mà Hoắc Khải cố ý tạo quan hệ tốt với Hoắc Giai Minh cũng là vì chuyện này.

Lặng lẽ tiếp cận nhà họ Hoắc, càng phải tiếp cận thế thân kia hơn nữa để sớm ngày điều tra ra hung thủ phía sau.

Thế thân không đáng sợ, đáng sợ là kẻ có mưu đồ với tài sản của nhà họ Hoắc kìa.

Ngày nào còn chưa tìm được kẻ này thì nhà họ Hoắc vẫn còn nằm trong nguy hiểm ngày đó. Vì hắn dám làm hại Hoắc Khải, lại còn bày ra một thế thân tới điều khiển cục diện, ít nhất hắn cũng đã tiếp cận đến vị trí nòng cốt của nhà họ Hoắc rồi.

Hai người tạm biệt ở cửa tiệm cơm, cũng không cảm thấy đáng tiếc gì. Dẫu sao có mối liên hệ là Triệu Vĩnh An thì bọn họ cũng sẽ thường xuyên gặp mặt thôi.

Ninh Thần kéo Đường Đường đi tới nói: "Người này hình như rất quan tâm anh đấy".

"Là một cậu em khá có duyên, hơn nữa em cũng thấy

cậu ta tốt mà đúng không", Hoắc Khải cười đáp.

"Cũng được, có tri thức lại thấu tình đạt lý, khác hẳn cái người kia".

"Người kia" mà Ninh Thần nói chính là Hoắc Đình Viễn.

Hai người như đại diện cho hai thế cực của nhà họ Hoắc vậy, một người quá nhu nhược, còn người kia thì quá kiêu ngạo, đều không quá tốt, nhưng người trước thì sẽ được người ta chào đón hơn.

Dẫu sao người bị bắt nạt vẫn tốt hơn kẻ bắt nạt.

Lúc này, điện thoại của Hoắc Khải vang lên.

Hoắc Khải lấy ra xem, là Cơ Hương Ngưng gọi.

Sau khi nghe điện, âm thanh hơi kích động của Cơ Hương Ngưng truyền đến: "Cơ Xuyên Hải tới rồi, ông ta muốn nói chuyện trực tiếp với anh".

Cơ Hương Ngưng chưa bảo là nói chuyện gì, nhưng Hoắc Khải đã biết nó nhất định là có liên quan đến việc thăng cấp.

Hai người tạm biệt ở cửa tiệm cơm, cũng không cảm thấy đáng tiếc gì. Dẫu sao có mối liên hệ là Triệu Vĩnh An

thì bọn họ cũng sẽ thường xuyên gặp mặt thôi.

Ninh Thần kéo Đường Đường đi tới nói: "Người này hình như rất quan tâm anh đấy".

"Là một cậu em khá có duyên, hơn nữa em cũng thấy cậu ta tốt mà đúng không", Hoắc Khải cười đáp.

"Cũng được, có tri thức lại thấu tình đạt lý, khác hẳn cái người kia".

"Người kia" mà Ninh Thần nói chính là Hoắc Đình Viễn.

Hai người như đại diện cho hai thế cực của nhà họ Hoắc vậy, một người quá nhu nhược, còn người kia thì quá kiêu ngạo, đều không quá tốt, nhưng người trước thì sẽ được người ta chào đón hơn.

Dẫu sao người bị bắt nạt vẫn tốt hơn kẻ bắt nạt.

Lúc này, điện thoại của Hoắc Khải vang lên.

Hoắc Khải lấy ra xem, là Cơ Hương Ngưng gọi.

Sau khi nghe điện, âm thanh hơi kích động của Cơ Hương Ngưng truyền đến: "Cơ Xuyên Hải tới rồi, ông ta muốn nói chuyện trực tiếp với anh".

Cơ Hương Ngưng chưa bảo là nói chuyện gì, nhưng

Hoắc Khải đã biết nó nhất định là có liên quan đến việc thăng cấp.

Hai người như đại diện cho hai thế cực của nhà họ Hoắc vậy, một người quá nhu nhược, còn người kia thì quá kiêu ngạo, đều không quá tốt, nhưng người trước thì sẽ được người ta chào đón hơn.

Dẫu sao người bị bắt nạt vẫn tốt hơn kẻ bắt nạt.

Lúc này, điện thoại của Hoắc Khải vang lên.

Hoắc Khải lấy ra xem, là Cơ Hương Ngưng gọi.

Sau khi nghe điện, âm thanh hơi kích động của Cơ Hương Ngưng truyền đến: "Cơ Xuyên Hải tới rồi, ông ta muốn nói chuyện trực tiếp với anh".

Cơ Hương Ngưng chưa bảo là nói chuyện gì, nhưng Hoắc Khải đã biết nó nhất định là có liên quan đến việc thăng cấp.

Xem ra có vẻ lần này Cơ Xương Minh đến tổng bộ đã có chút hiệu quả rồi đấy. Nếu Cơ Xuyên Hải kiên quyết từ chối thì sẽ không đến nói chuyện với anh làm gì.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 111: Lý Luận Suông

Ngẫm nghĩ một lát, Hoắc Khải nói với Ninh Thần: "Bên phía công ty có việc gấp, bây giờ phải qua đó một chuyến, em với Đường Đường về nhà trước đi".

"Được, anh đi đường cẩn thận nhé!" Ninh Thần dặn dò.

Từ khi quan hệ của hai người hòa hoãn hơn, sự chu đáo của cô cũng càng lúc càng rõ rệt.

Trước kia Hoắc Khải cứ nghĩ phụ nữ mà quấn quýt với người khác quá sẽ không tốt, phải độc lập tự chủ mới được yêu mến hơn, nhưng bây giờ anh phát hiện ra mình sai rồi.

Đàn ông kiên cường đến mức nào cũng phải có lúc mệt mỏi, thời điểm cần có ai đó bầu bạn bên cạnh nhất thì tính cách của Ninh Thần mới phù hợp nhất.

Hoắc Khải thoáng cảm khái như vậy rồi vẫy taxi tới công ty.

Có điều, đang giờ trưa, muốn vẫy taxi cũng không dễ dàng, nhất là khu vực đô thị cũ, đường hẹp và

đông người như thế này. Điều này cũng khiến Hoắc Khải suy nghĩ, có lẽ đến lúc mua một chiếc xe rồi.

Sau khi đến công ty, giữa chừng gặp phải ai cũng được người ta chủ động chào hỏi rất nhiệt tình.

Ai nấy đều gọi anh là "trợ lý Lý", vô cùng thân thiết.

Bây giờ cho dù Hoắc Khải không đi làm trong mấy ngày liền cũng không ai dám nói gì, ai bảo công ty này đã hoàn toàn bị Cơ Hương Ngưng kiểm soát chứ.

Cho dù họ muốn đàm tiếu chuyện gì cũng chỉ có thể cần nhẫn trong lòng, nếu không, lỡ bị ai đó "mách lẻo" thì toi đời.

Vài phút sau, Hoắc Khải tới phòng làm việc của Cơ Hương Ngưng.

Đẩy cửa tiến vào, anh thấy Cơ Hương Ngưng, Cơ Xuyên Hải và Cơ Xương Minh đang ngồi trên sô pha.

Trước mặt mỗi người đều đặt một cốc cà phê, nhưng cà phê trong cốc không hề hao hụt, cũng không biết do cà phê không ngon hay họ không còn tâm trí nào để uống.

Thấy Hoắc Khải đã tới, Cơ Xương Minh vô thức muốn đứng dậy, nhưng liếc thấy Cơ Xuyên Hải ngồi bên cạnh, cái mông vừa nhấc khỏi sô pha của hắn ta lại ngồi phịch xuống.

Cơ Hương Ngưng vẫy vẫy tay rất tự nhiên: "Nào, ngồi đi!"

Chỉ vài chữ đơn giản thôi cũng đủ cho thấy mối quan hệ của hai người không tầm thường.

Cơ Xuyên Hải lặng lẽ liếc mắt nhìn Cơ Hương Ngưng, không biết đang nghĩ gì.

Hoắc Khải bước tới, ngồi xuống rồi mới hỏi: "Sao vậy, cà phê không ngon à? Có cần tôi pha cốc mới cho không?"

"Không cần phiền phức vậy đâu, đi thẳng vào vấn đềchính thôi", dường như Cơ Hương Ngưng đang rất nóng lòng: "Lần này chú ba đến là để bàn vềchuyện thăng cấp".

"Tôi đâu nói là nhất định sẽ tiến cử giúp cô!" Cơ Xuyên Hải lập tức nắn chỉnh ngay.

Chắc hẳn tâm trạng của Cơ Hương Ngưng cũng

khá vui vẻ, nụ cười rạng rỡ trên mặt: “Tôi cũng không nói là nhất định sẽ thăng cấp.”

Cơ Xuyên Hải “hừ” một tiếng rồi về phía Hoắc Khải: “Tuy rằng không biết cậu đã dùng cách gì để Cơ Xương Minh bằng lòng nói đỡ cho đối thủ của mình, nhưng tôi rất muốn biết suy nghĩ của cậu thế nào. Nói cách khác, cậu cảm thấy bản thân cậu có tư cách gì để bắt tôi tiến cử cô ấy? Chỉ dựa vào việc cậu túm được nhược điểm của Cơ Xương Minh? Chuyện này không liên quan gì tới tôi”.

Hiển nhiên, Cơ Xuyên Hải thừa biết Cơ Xương Minh sẽ không thể nào chủ động giúp Cơ Hương ngưng được, vả lại chắc chắn lúc Cơ Xương Minh tới tìm ông ta đã nói rõ người đề xướng ra chuyện này là Hoắc Khải.

Vả lại, hắn ta cũng kể rõ ràng đầu đuôi câu chuyện mình bị Hoắc Khải “nắm dao đằng chuôi” cho ông ta nghe rồi.

Cơ Xuyên Hải tức đến mức mắng hắn ta như hất nước đổ đi, thậm chí còn đạp hắn ta mấy cái.

Đến cả một thằng trợ lý tổng giám đốc bé như con muỗi cũng không đối phó nổi, đúng là vô dụng!

Nhưng sự việc đã đến nước này, Cơ Xuyên Hải đành phải tự mình tới đây một chuyến.

Đương nhiên, ông ta cũng không sợ Hoắc Khải uy hiếp.

Đúng như những gì ông ta nói, người Hoắc Khải có thể uy hiếp được chỉ có Cơ Xương Minh, không dính dáng gì tới ông ta cả.

Lần này đến đây, ông ta chỉ muốn làm rõ mối quan hệ giữa Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng, ngoài ra, nếu có thể, "tiện tay" đòi cái video kia về giúp Cơ Xương Minh.

Không cần biết thế nào, hắn ta vẫn là cháu ruột của ông ta, cũng là người kế nhiệm mà ông ta bồi dưỡng.

"Chuyện của phó tổng giám đốc, đương nhiên không liên quan gì đến ông. Nhưng nếu ông bằng lòng làm người tiến cử tổng giám đốc Cơ, lợi ích sẽ cực kỳ lớn. Nếu ông nhiều thời gian, tôi có thể nói chỉ

tiết hơn" Hoắc Khải đáp.

"Cậu cứ nói đi! Cơ Xuyên Hải nói.

Hoắc Khải "ừm" một tiếng, đứng dậy lấy giấy và bút, sau đó viết ra vài chữ.

Anh đưa tờ giấy đã viết chữ ra, Cơ Xuyên Hải cúi xuống nhìn thử, trên giấy viết bốn chữ: "Uy bức lợi dụ!" (Dùng sức mạnh để ép buộc, dùng lợi ích để dụ dỗ.

"Cậu đang uy hiếp tôi đấy à?" Cơ Xuyên Hải trầm giọng hỏi.

"Đây chỉ là bốn chữ, không phải một câu thành ngữ." Hoắc Khải cười cười, giải thích: "Chữ "uy" đầu tiên, nói một cách đơn giản, là để nâng cao uy thế của ông tại nhà họ Cơ. Dòng chính của nhà họ Cơ trước giờ cũng chỉ bồi dưỡng dòng chính, tính đến hiện giờ, vẫn chưa một ai phá vỡ được truyền thống này. Mà địa vị của ông ở nhà họ Cơ cũng không quá "chắc chân". Công ty con có đấu đá, vậy thì ở tổng bộ của tập đoàn chắc chắn cũng sẽ có, đồng thời ắt hẳn phải nghiêm trọng hơn ở đây nhiều. Tôi tin rằng, rất nhiều người sẽ nói ông không xứng đáng với vị trí của mình, hô hào

đòi bãi miễn ông, đúng không?"

"Hỗn láo!" Cơ Xuyên Hải trừng mắt quát lên.

"Tôi vẫn chưa nói xong cơ mà" Hoắc Khải lắc lắc đầu, không quá để tâm: "Nhưng ông có nghĩ đến điều này không? Dòng chính nhiều người như thế, thiếu ông cũng không hẳn là thiếu, thêm ông cũng không hẳn là nhiều. Ông không có đồng minh, chỉ có thể dựa vào huyết thống của mình thôi. Thế nhưng, nếu ông là người đầu tiên tiến cử nhánh phụ, sẽ khiến người ta tưởng rằng, ông và nhánh phụ đã tiến hành thỏa thuận nào đó. Thử nghĩ, chắc ông cũng biết rõ dòng chính kiêng dè nhánh phụ đến mức nào, cũng biết rõ nhánh phụ muốn lôi kéo một dòng chính có thực quyền đến mức nào. Chỉ cần họ nghi ngờ ông và nhánh phụ có liên hệ với nhau, sẽ không dám làm gì quá đáng với ông nữa, để tránh ép ông đến đường cùng sẽ thành "vật cực tất phản".

Cơ Xuyên Hải nghe xong mà sững người, hình như câu này cũng có lý?

Ông ta biết rõ về mối kiêng dè mà dòng chính

hướng tới nhánh phụ. Nếu ông ta thực sự có được sự giúp đỡ của nhánh phụ, dù cho là giả, cũng làm gì còn ai dám hô to gọi nhỏ với ông ta nữa?

Phải biết rằng, ông ta là con cháu dòng chính nắm giữ quyền lực về tài vụ, không phải nhân vật tầm phào gì đâu!

Hậu quả khi thực quyền của dòng chính nghiêng về nhánh phụ là thứ tai họa mà bất cứ thành viên dòng chính nào cũng không thể gánh nổi!

Nghĩ đến đây, Cơ Xuyên Hải buột miệng hỏi: "Bức thì sao?"

"Cái này còn đơn giản hơn, sau khi xây dựng được uy thế bước đầu, ông có thể áp bức ngược lại họ, ép họ giao lợi ích trong tay ra, hoặc phải thỏa hiệp với ông trên nhiều phương diện hơn. Chuyện mượn gió bẻ măng này, chắc hẳn ông cũng hiểu nhỉ" Hoắc Khải cười cười: "Còn chữ lợi này, cũng rất đơn giản. Ông tự mình có được uy thế, có thể mượn thế lực của nhánh phụ để giành cho mình thêm nhiều lợi ích. Phần lợi ích này, có qua có lại. Ông có thể lựa chọn lấy một phần

này để lôi kéo nhánh phụ, cũng có thể lôi kéo dòng chính. Bất kể những lợi ích này được dùng như thế nào, nó cũng chỉ mang lại thêm đồng minh và tài nguyên cho ông. Còn dụ, là sau khi xác lập được địa vị cá nhân, ông có thể dụ dỗ thêm nhiều người có năng lực ngả về phía ông. Chỉ cần thao túng được những nhân tài này, quyền lực của ông sẽ lớn hơn, địa vị cũng củng cố hơn. Cho nên, tôi tặng ông bốn chữ này, ông thấy hài lòng chứ?"

Cơ Xương Minh nghe xong mà suýt rơi cằm xuống đất, câu thành ngữ "uy bức lợi dụ" còn có thể giải thích như thế này à? Nhưng mà hình như nghe cũng rất hấp dẫn đấy.

Trong đôi mắt Cơ Xuyên Hải thoáng hiện lên một nét vui mừng. Không cần nghỉ ngờ gì, lời giải thích của Hoắc Khải mang đến hi vọng và đường ra cho ông ta. Nếu thực sự có thể làm đến mức này, ngày sau địa vị của ông ta ở nhà họ Hoắc chỉ đứng sau gia chủ thôi. Không, nếu có thể thực hiện bốn chữ này đến cực hạn, cho dù là gia chủ, cũng có thể làm gì được ông

ta?

Thế nhưng, Cơ Xuyên Hải không biểu lộ nét mừng vui này ra mặt. Ông ta "hừ"" thêm một tiếng: "Những thứ này chỉ là lý thuyết suông, có thể làm được không, không phải mình cậu nói mà được. Lỡ như không làm được, chẳng phải tôi tổn thất nặng nề à?"

"Sao mà tổn thất được?" Hoắc Khải cố làm ra vẻ không hiểu: "Nếu ông thất bại, vẫn cứ thu hoạch được công ty con này. Vì ông là người tiến cử tổng giám đốc Cơ, là ngọn đèn soi đường chỉ lối cho cô ấy. Tôi tin rằng, tổng giám đốc sẽ cực kỳ tôn trọng người dẫn đường của mình. Vả lại, có được quan hệ với tổng giám đốc Cơ cũng tương đương với việc có ấn tượng tốt với bên nhánh phụ. Đến lúc đó, cho dù dòng chính làm khó ông, nhánh phụ cũng sẽ nể tình cô ấy mà giúp ông một tay. Bất luận thế nào, cũng khá hơn việc ông đơn thương độc mã rất nhiều"

Cơ Hương Ngưng nhấc tách cà phê lên, khẽ nhấp một ngụm. Cà phê hơi đắng, để nguội rồi càng đắng hơn, nhưng trong lòng cô, chỉ thấy vui không tả nổi.

Có được nhân tài như Hoắc Khải ngồi đây, căn bản không cần cô phải nói thêm câu nào, cứ làm con rối gỗ, im lặng lắng nghe là được.

Bây giờ cô rất tò mò, rốt cuộc anh chàng này học ở đâu mà khéo ăn khéo nói đến vậy.

Đừng nói gì đến Cơ Xuyên Hải, bản thân cô ngồi nghe cũng thấy lòng dạ sục sôi, chỉ muốn lập ra nghiệp lớn ngay lập tức.

Gương mặt Cơ Xuyên Hải lộ ra biểu cảm ngẫm nghĩ, không thể không thừa nhận, lời nói của Hoắc Khải đã đánh động được ông ta.

Chút do dự trong lòng không thể nào thắng nổi dao động và mong chờ, thậm chí có một khoảnh khắc, ông ta rất muốn đồng ý ngay tức khắc.

Nhưng dòng chính chưa từng tiến cử nhánh phụ bao giờ. Làm người đầu tiên ăn cua biển, rốt cuộc ông ta sẽ được ăn gạch cua ngập miệng, hay cắn phải lông cua ngập mồm, đây là chuyện mà Cơ Xuyên Hải không thể nào xác định được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 112: Quan Hệ Hợp Tác Mới

Đúng lúc này, Hoắc Khải quăng thêm ngọn cỏ cứu mạng sau cùng: "Ông chớ quên, bây giờ tổng giám đốc Cơ là đại diện công ty tại Hiệp hội Thương mại tỉnh, là ngôi sao mới nổi nóng bỏng tay của nhánh phụ, cũng là mối uy hiếp được dòng chính quan tâm nhất! Mức độ quan tâm đến cô ấy càng cao thì tỉ lệ thành công cũng càng cao!"

Cơ Xuyên Hải cực kỳ hiểu được hàm ý của câu nói này. Con cháu nhánh phụ nào càng được quan tâm thì càng dễ bị dòng chính bài xích, bởi vì rất có khả năng người này sẽ tạo ra mối uy hiếp cực lớn với họ.

Mà Cơ Xuyên Hải càng tiếp xúc với dạng người như thế thì mức độ "không xác định" trong mắt dòng chính càng tăng cao, cũng chứng minh được suy đoán bóng gió không có thực của họ một cách biến tướng.

Nếu Cơ Hương Ngưng chỉ là một phần tử bình thường trong đám con cháu nhánh phụ, Cơ Xuyên Hải sẽ thực sự không muốn giúp cô đâu.

Nhưng bây giờ, ông ta bị Hoắc Khải thuyết phục rồi.

Tuy rằng bản thân ông ta nắm giữ quyền lực nhất định trong dòng chính, nhưng cũng vì thế mà đi đâu cũng bị nhắm tới, không biết bao nhiêu anh em dòng chính muốn đẩy ông ta xuống để mình thế chỗ.

Cộng thêm bản thân Cơ Xuyên Hải từ nhỏ đến lớn chẳng có tí nhân duyên nào, người có thể giúp ông ta chỉ lèo tèo vài mống.

Hoắc Khải nhìn trúng vào điểm này mới chọn Cơ Xuyên Hải làm đối tượng giúp đỡ mình.

Một ông già cô đơn và không có chỉ viện sẽ dễ đối phó với một thanh niên khỏe mạnh nhiều.

Nhất thời, trong phòng làm việc không có một ai lên tiếng, dường như tất cả đều đang suy ngẫm.

Qua một lúc lâu, Cơ Xuyên Hải ngẩng đầu lên. Ông ta không nhìn Hoắc Khải, mà nhìn chằm chằm vào Cơ Hương Ngưng: "Bốn mươi triệu! Quyền lực của tôi có thể đảm bảo cho cô tiến vào hạng hai, như thế, cổ phiếu thưởng hàng năm của cô ít nhất cũng phải trên

hai mươi triệu, tôi muốn lượng cổ phiếu thưởng của cô trong hai năm".

Cơ Hương Ngưng không lên tiếng, chắc hẳn cô đang rất do dự, dù sao thì bốn mươi triệu cũng không phải con số nhỏ.

Hoắc Khải nhìn ra được vẻ chần chừ của cô, bèn nói: "Nếu chú ba không giúp cô, cùng lắm cô cũng chỉ lấy được sáu triệu từ công ty con. Ông ấy giúp cô, cô có thể lấy được hai mươi triệu. Phép tính đơn giản như thế, chắc hẳn rất dễ nhỉ"

"Tôi dựa vào cố gắng của mình, sớm muộn gì cũng có thể đạt được trình độ ấy" Cơ Hương Ngưng nói.

Cơ Xuyên Hải "hừ" một tiếng, mà Hoắc Khải thì bật cười: "Nói vậy cũng không sai, nhưng cô nói rồi, sớm muộn. Rốt cuộc phải cần đến bao nhiêu năm, cô mới làm được? Làm kinh doanh, để kiếm tiền, cách tốt nhất là nhanh gọn, chuẩn xác, độc đáo. Nếu có thể lập tức kiếm được mười triệu, vậy thì nên từ bỏ hai mươi triệu cần mất hai năm mới kiếm được. Đạo lý này, chắc cô hiểu"

Cơ Xuyên Hải nhìn về phía Hoắc Khải với vẻ tán thưởng. Tuy rằng ông ta biết rằng những chuyện này đều do anh trợ lý không quá bắt mắt này bày trò.

Nhưng nếu công tâm mà nói, năng lực của Hoắc Khải cũng được tính vào hàng xuất sắc trong số những người ông ta từng gặp rồi.

Nhất là trong thế hệ thanh niên trẻ, không một ai có thể làm được như anh, chỉ vài câu nói đã lay động được nội tâm của một người.

Cơ Hương Ngưng nghĩ mất hai phút, sau cùng vẫn tán thành vẫn lý luận của Hoắc Khải.

Bản thân có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể tiến vào hạng hai của gia tộc chỉ trong vòng ba đến năm năm.

Vị trí để lại cho nhánh phụ không nhiều đến vậy, cô cũng không phải người xuất sắc nhất trong nhánh phụ, nếu tính toán một cách lạc quan, cũng phải mất từ tám đến mười năm mới được.

Mà có được tiến cử từ Cơ Xuyên Hải, chỉ cần trong hai năm, cô có thể tiến vào hạng hai rồi.

Tốc độ này giảm đi đâu chỉ một lần.

Tính toán như thế, tiêu tốn bốn mươi triệu cũng không uổng.

"Tôi đồng ý! Cơ Hương Ngưng gật đầu.

Một nụ cười hiện ra trên gương mặt Cơ Xuyên Hải.

Ông ta liếc mắt nhìn Hoắc Khải, nói: "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tôi cũng phải mạo hiểm lắm đấy chứ. Huống hồ bốn mươi triệu này cũng như hoa trong gương, trăng đáy nước, không ai biết có lấy được hay không. Như thế này đi, để bù đắp, tôi thấy thằng nhóc Lý Phong này cũng khá đấy, trước tiên để cậu ấy tới chỗ tôi…"

"Không được!", mặt mũi Cơ Hương Ngưng lạnh đi, hoàn toàn không chừa lại con đường đàm phán nào: "Anh ấy là trợ lý của tôi, chỉ có thể phục vụ tôi!"

Lời từ chối vừa kiên quyết vừa dứt khoát này khiến bầu không khí có vẻ rất lúng túng.

Việc Cơ Xuyên Hải tán thưởng Hoắc Khải cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người có mặt ở đó.

Người có năng lực như thế, lôi kéo anh là chuyện tốt

mà.

Thấy sắc mặt Cơ Xuyên Hải khó coi quá, Hoắc Khải nói: "Thực ra tôi là trợ lý của tổng giám đốc Cơ, nhưng cũng là chuyện trước kia thôi. Sau này hai người cùng hội cùng thuyền, một thủy thủ nhỏ bé như tôi cũng phải lên thuyền thôi, còn chạy đi đâu được? Sau này ông có chuyện gì cần cứ nói một tiếng, làm được chắc chắn tôi sẽ làm".

Có được câu cứu văn tình thế của anh, sắc mặt Cơ Xuyên Hải mới hòa hoãn hơn. Ông ta hừ một tiếng, nói với Cơ Hương Ngưng: "Mới vừa bắt đầu hợp tác đã tỏ thái độ với tôi rồi, sau này tôi sợ mình sẽ bồi dưỡng ra một kẻ vô ơn đấy!"

Sắc mặt Cơ Hương Ngưng cũng rất lạnh, vì một số nguyên nhân mà cô tuyệt đối sẽ không để Hoắc Khải rời khỏi phạm vi khống chế của mình. Ngoài ra, năng lực cá nhân của Hoắc Khải là điều mà ai cũng thấy. Nếu để Cơ Xuyên Hải kéo Hoắc Khải đi mất, vậy sau này mình phải làm thế nào đây?

Cơ Hương Ngưng vẫn tự biết thân biết phận lắm,

biết rằng nếu không có Hoắc Khải thì cùng lắm mình chỉ ở mức trung bình trong nhánh phụ, hoàn toàn không liên quan gì tới hai chữ "xuất sắc".

Vì vậy, người này bắt buộc phải ở lại! Cho dù không nhận được sự giúp đỡ từ Cơ Xuyên Hải nữa, Cơ Hương Ngưng cũng tuyệt đối không chịu để anh đi.

Mà Cơ Xuyên Hải dù nói như thế, nhưng cũng không thật lòng từ chối cơ hội hợp tác.

Nếu đã đàm phán thỏa đáng, tất nhiên phải làm theo thôi.

Nhờ công lao trung gian của Hoắc Khải mà hai chú cháu này bắt tay nhau, đồng thời ký kết một thỏa thuận ghi nợ.

Thỏa thuận nói rất rõ ràng, vì nguyên nhân cá nhân nên Cơ Hương Ngưng nợ Cơ Xuyên Hải bốn mươi triệu, khi cổ phiếu thưởng của cô vượt qua ngưỡng hai mươi triệu tệ một năm, bắt buộc phải hoàn thành khoản nợ trong hai năm.

Trông qua thì thỏa thuận này chỉ có lợi cho Cơ Xuyên Hải, nhưng thực chất mọi người đều hiểu rõ,

trừ khi Cơ Hương Ngưng tiến vào hạng hai của gia tộc, nếu không làm sao cổ phiếu thưởng hàng năm có thể vượt qua con số này được.

Cổ phiếu thưởng của hạng bốn, mỗi năm chỉ có sáu triệu tệ, hạng ba là mười triệu tệ, chỉ có hạng hai mới nhảy vọt lên mức trên hai triệu tệ!

Có được nhiều cổ phiếu thưởng như thế, nguyên nhân chủ yếu đến từ việc nhân số nhà họ Cơ không nhiều, vị trí cho hạng hai luôn khống chế ở mức mười người đổ lại.

Vị trí cho hạng nhất còn ít hơn, chỉ có ba người, nhưng cổ phiếu thưởng hàng năm đạt tới sáu mươi triệu tệ!

Cho dù là thế, mỗi năm chỉ tính riêng lượng cổ phiếu thưởng trao tặng cho những nhân tài dự bị này đã tiêu tốn nửa lớn lợi nhuận của nhà họ Cơ. Nếu không phải vì thế thì tài sản của họ cũng không chỉ có chút xíu như hiện tại.

Sau khi ký kết thỏa thuận xong, thái độ của tất cả mọi người trở nên nhiệt tình hơn hẳn, đến cả Cơ

Xương Minh cũng cười tươi roi rói, còn chủ động nói mấy câu xin lỗi Cơ Hương Ngưng.

Cái gì mà trước kia không nên đối đầu với cô nhiều như thế, sau này sẽ giúp đỡ Cơ Hương Ngưng, vân vân.

Câu này nghe qua có vẻ rất giả dối, nhưng trước khi quan hệ hợp tác của Cơ Xuyên Hải và Cơ Hương Ngưng chấm dứt, Cơ Xuyên Minh sẽ không dám giở trò quỷ gì nữa đâu.

Điều duy nhất mà Cơ Xuyên Hải thấy tiếc là không thể lôi kéo Hoắc Khải về phía mình. Ông ta nhìn ra được, đây là điều cấm kỵ với Cơ Hương Ngưng.

Trên thực tế, nếu đổi lại là ông ta, có lẽ cũng sẽ không đồng ý.

Một nhân tài sẽ khó kiếm hơn vài chục triệu tệ.

Sau khi tiễn Cơ Xuyên Hải và Cơ Xương Minh đi, Cơ Hương Ngưng bước tới phòng pantry, nhìn Hoắc Khải đang nghiêm túc pha cà phê: "Lần này cảm ơn anh!"

"Không cần khách sáo, đã nói rồi, chúng ta ngồi

trên cùng một con thuyền, tốt cho cô cũng là tốt cho tôi" Hoắc Khải nói.

"Bây giờ tôi bắt đầu tin vào mấy bài báo cáo của nước ngoài rồi" Cơ Hương Ngưng đột nhiên nói.

"Báo cáo gì cơ?" Hoắc Khải hỏi với vẻ khó hiểu.

"Một số người, sau khi mất trí nhớ, hoặc ngủ một giấc tỉnh dậy, đột nhiên biết mọi thứ. Biết nói tiếng nước ngoài, biết vẽ tranh, biết tiên tri" ngửi mùi thơm của cà phê không ngừng tỏa ra trong không khí, Cơ Hương Ngưng bổ sung thêm: "Còn biết pha cà phê!"

Động tác của Hoắc Khải thoáng khựng lại, sau đó anh mỉm cười: "Không ngờ cô còn thích đọc mấy thứ ấy. Nhưng tôi cảm thấy, những thứ ấy chắc là giả thôi. Không có thứ yêu nghiệt gì vừa sinh ra đã biết làm mọi việc, đương nhiên cũng không tồn tại kẻ ngốc này đột nhiên tinh khôn hơn. Có lẽ họ vốn biết, chỉ chưa có cơ hội để thể hiện ra".

"Vậy sao?" Cơ Hương Ngưng nhún vai, hiếm khi cô tỏ ra hài hước như vậy: "Tôi cũng hi vọng là thế, nếu không, tôi sẽ ngủ luôn khỏi dậy nữa".

“Hả?”. Hoắc Khải nghe xong mà mờ mịt, không hiểu ý của cô lắm.

Thế nhưng, Cơ Hương Ngưng không định giải thích cho anh hiểu, thậm chí không đợi uống cà phê, chỉ để lại một bóng lưng vừa hào sảng vừa thần bí.

Trong không khí vẫn còn phảng phất lưu lại mùi nước hoa trên cơ thể cô, Hoắc Khải khit khit mũi, khẽ lắc đầu.

Lòng dạ phụ nữ như kim khâu dưới đáy biển, không phải cứ thông minh là sẽ hiểu được họ đang nghĩ gì.

Thôi thì Ninh Thần vẫn đơn giản hơn, chỉ liếc cái là nhìn thấu được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 113: Ân Oán

Còn một tuần nữa là tới lúc nhà họ Cơ sắp xếp lại danh sách đánh giá xếp hạng.

Thời gian này, Cơ Hương Ngưng đã không cần làm thêm gì nữa, chỉ cần làm một bản báo cáo chỉ tiết những tiến triển gần đây của công ty giao cho Cơ Xuyên Hải. Những công việc cần làm sau đó, cô đã trao đổi với Hoắc Khải sắp xếp ổn thoả rồi.

Nhân viên trong công ty hôm nay đều rất nghe lời, bảo gì làm nấy, không có chuyện bằng mặt mà không bằng lòng.

Đặc biệt là sau khi đạt được thoả thuận với Cơ Xuyên Hải, Cơ Xương Minh cũng đã nói qua với mấy kẻ thân tín là phải làm theo mệnh lệnh của Cơ Hương Ngưng.

Tuy rằng không biết tại sao Cơ Xương Minh từ trước đến nay vẫn không vừa mắt Cơ Hương Ngưng nay bỗng nhiên lại đi nói giúp cô ấy, nhưng móc nối đến việc dạo gần đây Cơ Xuyên Hải thường xuyên tới

công ty, mà Cơ Hương Ngưng còn mặt mày tươi tắn ra tiễn khi ông ta rời đi, nên họ đoán chắc rằng, người nhà này đã trở nên hoà thuận với nhau rồi.

Nghĩ cũng đúng, người ta đều mang họ Cơ mà.

Đều là con cháu trong nhà, thì có việc gì mà không thể nói được.

Ngược lại là bản thân, trước đây đi theo Cơ Xương Minh làm bao nhiêu chuyện, bây giờ Cơ Hương Ngưng nắm quyền, nếu tiếp tục làm ăn vớ vẩn thì sợ là sẽ thật sự bị sa thải.

Hơn nữa, theo tình hình hiện tại, nếu Cơ Hương Ngưng thật sự muốn đuổi ai, sợ là ngay cả Cơ Xương Minh cũng không thể nói giúp.

Thế là, cả công ty nhiệt huyết dâng trào, mỗi ngày bận đến mức chân không chạm đất. Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, những chỉ số tích cực của công ty đã theo xu thế phát triển rất tốt.

Cứ như thế, công việc của Cơ Hương Ngưng trở nên vô cùng ít ỏi.

Là một trợ lý tổng giám đốc, việc cần làm của

Hoắc Khải lại càng ít hơn.

Do đó, Cơ Hương Ngưng lại cho anh nghỉ phép mấy ngày, nói mỹ miều thì đó là phần thưởng.

Nhưng sự thật là do Ninh Thần đã hỏi thăm cô ấy, nói phải đưa Hoắc Khải đi khám bệnh.

Vị bác sĩ tâm lý Phan Tư Mễ đó, Hoắc Khải đã gặp lần thứ hai rồi. Lần này, rõ ràng là Phan Tư Mễ đã càng trở nên chuyên nghiệp hơn.

Vừa lên tầng đã vẽ ra chỉ tiết kế hoạch ngày hôm nay.

Đầu tiên là đi đến trường mẫu giáo chơi đùa cùng trẻ em. Sau đó đi viện dưỡng lão quét dọn vệ sinh, ăn cơm trưa xong thì đến công viên tản bộ, cho chim bồ câu ăn.

Tiếp theo, đi ra quán hát Karaoke, buổi tối thì đi ăn xiên que.

Nếu không phải bản thân cũng hiểu biết về tâm lý học, có lẽ Hoắc Khải sẽ cảm thấy người này thật ra chỉ muốn cầm tiền viện phí của mình đi ăn chơi.

Nhưng Ninh Thần thì đúng là nghĩ như thế thật.

Nhìn sơ đồ quy trình một lượt, cô cảm thấy rất khó hiểu nên hỏi: "Làm như thế có tác dụng gì?"

"Chủ yếu là giúp anh ấy thả lỏng tâm trạng trước, giải toả áp lực" Phan Tư Mễ giải thích đơn giản.

Ninh Thần vẫn không hiểu tại sao muốn thả lỏng tâm trạng lại phải đến trường mẫu giáo chơi với trẻ em. Hoặc đến quét dọn vệ sinh ở viện dưỡng lão.

Nhưng cô nghĩ rằng, dù sao người bạn đại học này là người từng đi du học học về chuyên ngành này, chắc sẽ không đến nỗi vì chút tiền này mà lừa cô.

"Đúng rồi, sắp tới tớ định tổ chức buổi họp lớp đại học, sau khi tốt nghiệp, đã nhiều năm rồi chưa gặp nhau, người trời nam, người đất bắc" Phan Tư Mễ nói.

"Họp lớp à?", Ninh Thần như nghĩ đến điều gì đó, cô liền hỏi: "Bây giờ cậu còn liên lạc với Hương Ngưng không?"

Nụ cười trên khuôn mặt của Phan Tư Mễ chợt tắt, Ninh Thần cũng hiểu ngay rằng mình đã hỏi điều không nên hỏi, vội vàng tỏ ý xin lỗi.

"Hi vọng đây là lần cuối cùng cậu nhắc đến cô ta

trước mặt tớ" Phan Tư Mễ nói.

Ninh Thần không lên tiếng. Cô biết giữa hai người bạn học cũ có ân oán rất lớn, cảm thấy đã qua nhiều năm như vậy, cũng nên tháo gỡ khúc mắc rồi. Nhưng cô không phải là người trong cuộc, cô không thể đưa ra lời khuyên khi chính mình còn không có cách nào hiểu được cảm nhận của hai người họ.

"Thôi, không nói chuyện này nữa, đến nhà trẻ đi. Bên đó có lẽ đã bắt đầu vào giờ học rồi. Khoảng tám giờ bốn mươi, bọn trẻ có hoạt động thể chất ngoài trời" Phan Tư Mễ nhìn đồng hồ trên tay.

"Không đi có được không?", Hoắc Khải đột nhiên hỏi: "Tôi cảm thấy tôi không cần phải tiến hành trị liệu tâm lý như thế này. Thật ra, thân thể của tôi rất khoẻ mạnh, cứ coi như có một chút vấn đề thì cũng không học, sau khi tốt nghiệp, đã nhiều năm rồi chưa gặp nhau, người trời nam, người đất bắc" Phan Tư Mễ nói.

"Họp lớp à?", Ninh Thần như nghĩ đến điều gì đó, cô liền hỏi: "Bây giờ cậu còn liên lạc với Hương Ngưng không?"

Nụ cười trên khuôn mặt của Phan Tư Mễ chợt tắt, Ninh Thần cũng hiểu ngay rằng mình đã hỏi điều không nên hỏi, vội vàng tỏ ý xin lỗi.

"Hi vọng đây là lần cuối cùng cậu nhắc đến cô ta trước mặt tớ" Phan Tư Mễ nói.

Ninh Thần không lên tiếng. Cô biết giữa hai người bạn học cũ có ân oán rất lớn, cảm thấy đã qua nhiều năm như vậy, cũng nên tháo gỡ khúc mắc rồi. Nhưng cô không phải là người trong cuộc, cô không thể đưa ra lời khuyên khi chính mình còn không có cách nào hiểu được cảm nhận của hai người họ.

"Thôi, không nói chuyện này nữa, đến nhà trẻ đi. Bên đó có lẽ đã bắt đầu vào giờ học rồi. Khoảng tám giờ bốn mươi, bọn trẻ có hoạt động thể chất ngoài trời" Phan Tư Mễ nhìn đồng hồ trên tay.

"Không đi có được không?", Hoắc Khải đột nhiên hỏi: "Tôi cảm thấy tôi không cần phải tiến hành trị liệu tâm lý như thế này. Thật ra, thân thể của tôi rất khoẻ mạnh, cứ coi như có một chút vấn đề thì cũng không phải là vấn đề gì quá to tát".

Có thể vì câu nói trước đó của Ninh Thần khiến tâm trạng của Phan Tư Mễ không tốt lắm, nghe thấy Hoắc Khải nói như vậy, cô quay lại nhìn anh, nói: "Anh Lý, anh là chồng của Ninh Thần. Theo lý mà nói, một người ngoài như tôi không nên nói xen vào chuyện sinh hoạt gia đình của hai người. Nhưng là một người chồng, không nên giấu giếm tình trạng của mình trước mặt vợ và bác sĩ. Anh nên hiểu rõ, cái gọi là khoẻ mạnh, không phải chỉ anh nói là được. Về điểm này, anh và Ninh Thần đều hiểu. Nếu không, cô ấy đã không phải đưa anh đến tìm tôi. Cho nên, tôi hi vọng anh có thể phối hợp trị liệu và mong anh hãy tin tưởng vào chuyên môn của tôi!"

"Lý Phong, anh hãy tin tưởng Tư Mễ nhé. Thật ra cũng không có gì khó xử cả. Em chỉ hi vọng anh có thể khoẻ hơn, không có ý gì khác" Ninh Thần cũng khuyên nhủ nói.

Hoắc Khải cười gượng gạo, nhưng không giải thích được, chỉ có thể gật đầu rồi nói: "Vậy được rồi".

Hai người phụ nữ gật đầu, lúc này mới không nói

nhiều thêm nữa.

Do Ninh Thần phải theo dõi hoạt động của cửa hàng trên Taobao, mà loại trị liệu này lại phải tiến hành lâu dài, cho dù họ là vợ chồng, cũng cần để dành cho nhau một chút riêng tư.

Dưới sự khuyên nhủ của Phan Tư Mễ, Ninh Thần đã về nhà trước.

Còn Hoắc Khải thì ngồi trên chiếc xe Audi của Phan Tư Mễ, đi đến một nhà trẻ trong thành phố.

Trên xe, Hoắc Khải tỏ vẻ tò mò hỏi: "Quan hệ của cô và Cơ Hương Ngưng không tốt sao?"

Phan Tư Mễ liếc nhìn anh một cái từ gương chiếu hậu, nói: "Anh Lý, anh không cảm thấy hỏi mấy chuyện này rất tẻ nhạt sao?"

"Tôi không thấy tẻ nhạt mà trái lại rất tò mò. Vì công việc hiện tại của tôi chính là trợ lý của Cơ Hương Ngưng. Cô ấy là bạn đại học của vợ tôi, cũng là sếp của tôi. Hơn nữa bác sĩ tâm lý của tôi và cô ấy lại có xích mích thì cũng nên hỏi cho rõ ràng", Hoắc Khải nói.

Phan Tư Mễ nhướng mày, Ninh Thần chưa từng nói đến chuyện Hoắc Khải là trợ lý của Cơ Hương Ngưng.

Đương nhiên rồi. Cô ấy cũng biết, đó là do Ninh Thần sợ cô ấy không vui nên mới cố ý không nhắc đến.

Nhưng Ninh Thần không nghĩ đến việc chồng cô lại chủ động nói ra chuyện đó.

Nhìn vẻ mặt đầy tò mò của Hoắc Khải, Phan Tư Mễ nghiến răng, sau khi thở sâu vài lần thì mới nói: "Tôi không muốn nói vềchuyện đó. Nếu anh có hứng thú, có thể vềnhà hỏi vợ mình. Còn bây giờ là thời gian trị liệu, tôi không muốn vì chuyện cá nhân mà làm lỡ việc".

"Là vì vấn đềtình cảm à?", Hoắc Khải bỗng nhiên hỏi.

Phan Tư Mễ đột nhiên phanh gấp, sau đó dùng sức xoay vô lăng, dừng xe bên đường.

Cô quay đầu lại, tỏ vẻ tức tối với Hoắc Khải, nói: "Anh nói xong chưa!"

“Xem ra tôi nói đúng rồi” Hoắc Khải cười lên, nói: “Theo sự hiểu biết của tôi về Cơ Hương Ngưng, cô ấy là một người rất kiêu ngạo, có lẽ sẽ không nhỏ nhen tranh cướp cái gì với người khác. Cho nên, là cô không tranh được với cô ấy nên lòng tự trọng bị tổn thương sâu sắc. Hơn nữa, có vẻ như trước đây quan hệ giữa hai người còn rất tốt, nên bây giờ mới có cảm giác ghét bỏ lớn đến như vậy”.

Vẻ mặt Phan Tư Mễ lộ ra một chút sửng sốt. Vì tuy rằng Hoắc Khải không nói ra chỉ tiết sự việc năm đó, nhưng nhìn chung, anh đã nói đúng rồi.

Thời đại học, Phan Tư Mễ, Cơ Hương Ngưng, Ninh Thần là ba sinh viên cùng học quản lý tài chính và cũng là ba cô gái có quan hệ thân thiết với nhau, lại xinh đẹp nhất trong khoa.

Ba bông hoa quý, chính là để nói về bọn họ.

Đại học năm ba, Phan Tư Mễ yêu thầm một em trai khoá dưới. Ba năm chưa từng nói đến chuyện yêu đương như cô, nay lại định tỏ tình với đàn em.

Kết cuộc là ngày tỏ tình, cô nhìn thấy đàn em và

Cơ Hương Ngưng đang ôm nhau trên hành lang.

Phát hiện này khiến cho cô cực kỳ tức giận, xông tới chất vấn Cơ Hương Ngưng tại sao lại cướp bạn trai của cô.

Trong khi cô yêu thầm đàn em đã sớm nói cho hai chị em tốt của mình biết. Rõ ràng biết cô thích chàng trai đó, tại sao lại làm như vậy?

Nhưng, Cơ Hương Ngưng cũng không giải thích, chỉ nói một câu: "Cậu quá ngu".

Phan Tư Mễ tức đến nỗi tiến lên muốn đánh cô ấy, nhưng lại bị đàn em tát một phát lên mặt.

Một màn này bị bao nhiêu người đi đường nhìn thấy.

Một đồn mười, mười đồn trăm, rất nhanh chóng cả trường đều biết. Phan Tư Mễ cướp bạn trai của Cơ Hương Ngưng, đã không cướp được lại còn bị đánh.

Do đó, Phan Tư Mễ và Cơ Hương Ngưng trở thành kẻ thù. Từ ngày đó trở đi, hai người chưa từng nói với nhau một câu.

Đến năm tư, vì Phan Tư Mễ luôn phải nghe lời chế

giễu cùng lời nói bóng gió của người khác, quyết tâm đi du học, còn chọn học chuyên ngành Tâm lý học.

Cô muốn cắt đứt triệt để mọi mối quan hệ trong quá khứ, đến chết cũng không qua lại.

Chuyện này nói ra thì không lớn, nhưng trong lòng những cô gái ở tuổi đó lại là sự sỉ nhục lớn nhất trong đời.

Cho đến bây giờ, Phan Tư Mễ vẫn không có cách nào tha thứ được cho Cơ Hương Ngưng.

Cả khi Ninh Th`ần chỉ nhắc đến cái tên này, đ`ều ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. Bây giờ, Hoắc Khải ba l`ần bảy lượt nhắc đến, khiến cho Phan Tư Mễ vô cùng tức giận.

Cô có lòng tốt, g`ần như miễn phí giúp đỡ người bạn tốt kiêm bạn cùng lớp trước đây, nhưng không ngờ, ch`ồng của Ninh Th`ần lại không biết đi`ều, l`ần thứ hai gặp mặt đã không ngừng thách thức giới hạn của cô.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 114: Cảnh Đẹp

“Chắc cô chưa từng làm tư vấn tâm lý liên quan nhỉ? Hoặc là nói, từ trước đến nay, cô cũng không coi chuyện này là một kiểu bệnh tâm lý. Nhưng một người bị tổn thương về mặt tình cảm thì không thích hợp đảm nhiệm vai trò bác sĩ tâm lý. Bởi vì hầu như tất cả mọi người đều không thể nào tự đi ra từ tổn thương tình cảm của mình”, Hoắc Khải nói.

“Anh nói xong chưa?” Phan Tư Mễ lạnh lùng nhìn anh, nói: “Anh hiểu rất rõ về tâm lý học à? Giỏi như thế thì tại sao vợ anh lại đưa anh đến tìm tôi?”

“Bởi vì cô ấy không hiểu tôi” Hoắc Khải nói: “Ít nhất, tôi có thể nhìn ra cô không chuyên nghiệp cho lắm. Đến bệnh của bản thân mình, cô còn chưa trị được thì sao trị khỏi bệnh cho tôi. Hơn nữa, tôi thật sự không có bệnh, cũng không cần trị liệu tâm lý”.

“Người có bệnh thì thường nói mình không bị bệnh, giống như người uống rượu say thì chưa bao giờ thừa nhận mình say”. Phan Tư Mễ đang nói, bỗng

nhiên nghĩ đến cái gì đó, vẻ tức giận trên khuôn mặt cô ấy dần biến mất, nửa đùa nửa thật nói: "Tôi hiểu rồi, anh cảm thấy quá xấu hổ, cho nên hi vọng dùng cách này làm tôi tức giận mà từ bỏ trị liệu cho anh sao? Phải thừa nhận là thủ đoạn của anh đạt hiệu quả cao đấy. Tôi thật sự muốn anh mãi mãi trở thành một người đàn ông vô dụng! Nhưng tôi không thể làm thế. Bởi vì, tôi là bác sĩ tâm lý, không thể vì một chút mánh khoé của anh mà từ bỏ đạo đức nghềnghiệp của mình".

Hoắc Khải lắc đầu, nói: "Cô nghĩ nhiều rồi. Việc chọc tức cô cũng không đạt được hiệu quả gì như việc lừa gạt cô vậy. Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, có lẽ cô không hiểu Cơ Hương Ngưng. Cô ấy không thuộc kiểu thích tranh giành và cũng sẽ không tranh giành. Sự việc năm đó, chắc là có sự hiểu lầm. Có lẽ, các cô nên gặp nhau, dành thời gian ngồi xuống nói chuyện rõ ràng. Không cần nhìn tôi như thế, sở dĩ tôi nói những lời này với cô, là vì vợ tôi xem ra cũng rất quan tâm đến chuyện này. Mặc dù cô ấy không nói ra,

nhưng tôi biết, cô ấy rất quan tâm đến việc quan hệ của các cô có thể hàn gắn được hay không. Tôi đã từng thề, chỉ cần tôi vẫn còn sống, sẽ không để cho hai mẹ con Ninh Thần gặp phải phiền não gì".

Nhìn vẻ mặt đầy nghiêm túc của Hoắc Khải, trong lòng Phan Tư Mễ vô cùng kinh ngạc.

Cô có thể nhìn ra được, người đàn ông này không nói dối.

Nhưng, trên đời này, lại còn có người vì vợ của mình mà chịu suy nghĩ đến mức này?

Chỉ vì nghĩ rằng trong lòng cô ấy sẽ có chút lo lắng nên trước hết nhanh chóng loại bỏ tất cả những mối nguy cơ tiềm ẩn.

Nhưng nghĩ đến sự quan tâm của Ninh Thần đối với Hoắc Khải, Phan Tư Mễ lại hiểu được. Có lẽ, mối quan hệ vợ chồng của họ, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

"Anh không sợ tôi thật sự tức giận mà từ bỏ trị liệu cho anh sao? Nếu như vậy, vợ anh không phải càng lo lắng hơn à?", Phan Tư Mễ nói.

Hoắc Khải cười, nói: “Bây giờ cô giận đến nỗi muốn ném tôi đi không chữa bệnh nữa à?”

Phan Tư Mễ ngẩn người. Đúng thật, cô cũng không thật sự tức giận đến mức đuổi người đàn ông này xuống xe, sau đó gọi điện thoại nói cho Ninh Th`ân một trận.

Tại sao?

Ân oán chôn sâu trong lòng bao nhiêu năm nay, đáng lẽ phải khiến cô giận đến phát điên, không quan tâm người nhắc đến việc đó là ai, đ`âu sẽ bị cô cắn xé mới đúng chứ.

Nhưng tại sao sau khi người đàn ông này nói ra, cô lại không tức giận như trong tưởng tượng?

“Thời gian là vũ khí tốt nhất có thể giải quyết tất cả những tiêu cực còn t`ôn tại. Hơn nữa, cô học tâm lý nhi`êu năm như thế, có lẽ cũng mơ h`ôhiểu rằng, kiểu tính cách của Cơ Hương Ngưng thì tuyệt đối sẽ không tranh cướp cái gì với người khác, cho dù cô ấy có thể thật sự từng thích. Nhưng sự việc bị chôn vùi càng lâu, thì càng khó kết thúc”. Hoắc Khải nói.

Lần này, Phan Tư Mễ cũng không phản bác, bởi vì những gì Hoắc Khải nói cũng là những gì cô ấy nghĩ.

Trong nhiều năm nghiên cứu tâm lý học, cô thực sự từng nghĩ như vậy.

Gia đình của Cơ Hương Ngưng là tốt nhất trong ba người, tính cách cũng kiêu ngạo nhất. Năm đó, khi học đại học, con gái của thầy giáo nhờ vào quan hệ mà chiếm được giải nhất cuộc thi hội hoạ, cô ấy cũng chưa từng tranh cãi bất cứ điều gì.

Có thì tốt, không có thì thôi, tốt hay xấu, trong lòng cô ấy biết rõ là được.

Tranh cãi với người mà cô ấy xem thường như thế chỉ có thể trở thành người mà cô ấy ghét.

Kể cả sau này, thỉnh thoảng cô nghe thấy có người nhắc đến sự việc năm đó, thì cũng chưa có bất kỳ ai từng nói là Cơ Hương Ngưng yêu đương với em trai kia.

Tất cả sự tức giận, chỉ bắt nguồn từ chuyện cô nhìn thấy bọn họ ôm nhau. Trong đó có chỉ tiết nào bị bỏ qua hay không, cô cũng không còn nhớ rõ nữa.

Như Hoắc Khải đã nói, bị người nói quá nhiều, thời gian trôi qua lại quá lâu, rất khó để kết thúc mọi chuyện, chỉ có thể sai càng thêm sai mà thôi.

Mà những việc Hoắc Khải làm chính là một chất xúc tác, đem những mâu thuẫn hoàn toàn vỡ tung, lộ ra bản chất sâu xa của vấn đề.

Khi vấn đề đã được bóc trần, có một số việc cũng sẽ dễ nói rõ ràng.

"Nếu cô tiếp tục ngồi ngẩn ra ở đó thì sẽ không kịp thời gian chơi đùa ở nhà trẻ đâu", Hoắc Khải nhắc nhở.

Phan Tư Mễ hoàn hồn, nhìn nụ cười tràn đầy trên khuôn mặt Hoắc Khải, nét mặt cô bỗng nhiên tỏ ra kỳ lạ, hỏi: "Bây giờ tôi có chút nghi ngờ, rốt cuộc anh hay tôi mới là bác sĩ tâm lý? Cách thức mà anh sử dụng, có vẻ rất chuyên nghiệp, trước đây thực sự từng học qua sao?"

"Cô thấy sao?" Hoắc Khải hỏi lại.

Phan Tư Mễ ra vẻ suy nghĩ, sau đó nở nụ cười, hỏi: "Anh nghĩ tôi có đoán ra không?"

Hoắc Khải cũng bật cười, không tiếp tục nói về chuyện này.

Có lúc, hỏi một vấn đề nào đó không nhất định phải trả lời, bởi vì ai trả lời thì người đó sẽ thua.

Phan Tư Mễ rõ ràng cũng là một người không thích chịu thua, nhưng so với Cơ Hương Ngưng, cô ấy tỏ ra mềm dẻo hơn một chút.

Nếu đổi lại là Cơ Hương Ngưng, có thể hai người đã cãi nhau một trận lớn. Vấn đề của cô, cô lại trả lời, Vậy thì quá vô lý.

Sau đó, Hoắc Khải không làm khó Phan Tư Mễ thêm nữa, mà Phan Tư Mễ cũng không tiếp tục phê bình anh.

Theo kế hoạch, đầu tiên là đến nhà trẻ chơi đùa cùng trẻ em, sau đó đến viện dưỡng lão quét dọn vệ sinh.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Phan Tư Mễ lại đưa Hoắc Khải đến quảng trường ở bên sông.

Ở đây có rất nhiều chim bồ câu, đang đi bộ bốn phía quảng trường. Chúng không sợ mà ngược lại, rất

thân thiết với con người.

Nghe nói trước đây rất lâu, địa điểm này từng là một cánh rừng, sau đó thành phố mở rộng, cánh rừng bị chặt hết để xây thành quảng trường.

Một số loại chim không có nơi làm tổ thì đi tìm nơi khác hoặc là ở lại trở thành bạn với con người.

Có phải thật sự có nhiều chim như vậy ở lại không? Cũng không mấy ai nhớ rõ nữa, nhưng quả thật là có rất nhiều chim bồ câu ở quảng trường.

Còn có một vài người bán hàng rong không ngừng chào bán các loại bánh mì.

Người mua nhiều nhất là các bạn nhỏ, nét mặt phấn chấn khiến người khác nhìn thấy cũng cảm thấy vui vẻ hơn.

Phan Tư Mễ đi qua mua hai cái bánh mì, đưa cho Hoắc Khải một cái, sau đó cô ấy mở gói bánh còn lại, chia thành những mẩu bánh nhỏ để trong lòng bàn tay rồi ngồi xổm xuống.

Mấy con bồ câu kêu cu cu, nhảy đến bên tay cô, cúi đầu ăn khoan khoái.

Hoắc Khải học theo, vừa cho ăn vừa hỏi : “Cô thường xuyên đến đây à?”

“Đương nhiên rồi. Lúc nhỏ, bố mẹ rất thích đưa tôi đến đây. Sau đó, công việc của họ quá bận, thời gian đi chơi cùng tôi ít dần. Lúc rảnh rỗi, tôi sẽ tự đến đây chơi. Cho bồ câu ăn, nhìn thì thấy bình thường, nhưng thật ra lại rất dễ khiến cho người ta cảm thấy thoải mái. Mấy tên nhóc này không xấu với con người, cũng không cho rằng con người sẽ làm việc xấu với chúng. Có lúc tôi cảm thấy, ở cùng chim bồ câu còn đơn giản hơn nhiều làm bạn với con người”.

Đọc thêm nhiều truyện hay tại truyen one

“Tôi lại cho rằng chim bồ câu phức tạp hơn so với con người”, Hoắc Khải nói.

“Tại sao?“ Phan Tư Mễ quay lại nhìn anh.

Hoắc Khải cúi đầu nhìn vụn bánh mình trong tay, nói: “Cô cho chim ăn một lần, nó rất khó nhớ cô là ai. Nhưng nếu cô cho tiền ai đó một lần, người đó sẽ nhớ cô rất lâu. Đến lần sau, người đó sẽ chủ động tìm cô, tính toán để thu được nhiều lợi ích hơn nữa. Cho nên,

kết bạn rượu thịt thì dễ, còn muốn làm bạn với chim bồ câu thì lại không dễ như thế".

"Câu nói này có anh nghe có vẻ hơi tiêu cực. Sao thế, cũng từng bị tổn thương tâm lý à? Có tiện nói ra cho tôi nghe chút không?" Phan Tư Mễ hỏi.

"Không tiện lắm" Hoắc Khải lắc đầu nói.

"Đừng coi tôi là bác sĩ tâm lý, chỉ làm một người bạn bình thường cũng không được à?", Phan Tư Mễ hỏi.

"Không được", Hoắc Khải vẫn quả quyết từ chối.

"Nhỏ mọn" Phan Tư Mễ kĩu môi nói.

Cho chim bồ câu ăn một lát, Phan Tư Mễ phủi sạch những mẩu bánh mì còn lại trên tay, lấy di động ra, nói: "Đã đến đây rồi, chụp vài bức ảnh đi?"

Cũng như đa số những người đàn ông khác, Hoắc Khải không thích kiểu selfie lắm. Anh thích chụp ảnh cho các cô gái đẹp hơn.

Nhìn bộ dạng không mấy hứng thú của anh, Phan Tư Mễ dứt khoát đưa di động cho anh, nói: "Vậy anh chụp cho tôi, chụp đẹp vào nhé".

Nói xong, cô ấy chạy đến lan can bên quảng trường, hơi nghiêng người.

Mặt trời đang dần buông xuống, chiếu rọi ráng chiều rực rỡ bên sông. Trong ống kính, một cô gái mặc trang phục gọn gàng, lịch sự đang đứng đó. Vài sợi tóc rủ xuống bên tai khiến cho trong sự nghiêm túc của cô ấy lại có thêm vào phần xinh đẹp. Dáng vẻ xinh đẹp đó đã thu hút không ít sự ánh nhìn của những người đi đường.

Hoắc Khải tìm vài góc ảnh đẹp chụp vài tấm, sau đó nói lớn: "Chụp xong rồi".

Nhưng, Phan Tư Mễ lại đưa tay lên vẫy vẫy anh.

Sau khi anh đi qua, cô ấy hỏi: "Anh chụp đẹp không đấy?"

"Chắc cũng đẹp", Hoắc Khải trả lời.

Phan Tư Mễ vén vài sợi tóc trước trán, trên khuôn mặt lộ ra dáng vẻ quyến rũ không biết là do gò má ửng hồng của cô, hay là do ánh hoàng hôn phản chiếu. Cô cắn nhẹ đôi môi, hỏi: "Tôi xinh hơn hay vợ anh xinh hơn?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 115: Ai Mới Là Bác Sĩ?

Câu hỏi của Phan Tư Mễ khiến cho Hoắc Khải kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó, anh đã bước tới, đưa tay nhấc cằm Phan Tư Mễ lên, đồng thời nói: "Nếu hỏi giữa hoa hồng và mẫu đơn hoa nào đẹp hơn, thì vẫn còn tùy vào cảm nhận của mỗi người. Câu hỏi của cô như vậy là không đủ chặt chẽ".

"Vậy còn hành động của anh, có nghiêm trang không đây?", Phan Tư Mễ hỏi.

Hoắc Khải bật cười, thu tay lại nói: "Thấy cô diễn nghiêm túc như vậy, nên tôi cũng phối hợp chút thôi mà"

Nét quyến rũ trên gương mặt của Phan Tư Mễ đã biến mất một cách nhanh chóng, cô ấy nhìn Hoắc Khải một cách rất nghiêm túc, sau đó nói: "Tôi nghĩ Ninh Thần đã bị anh lừa dối. Cô ấy nói rằng anh là một người trung thực. Nhưng tôi không thấy anh giống như vậy".

"Cô hãy nhìn mặt trời kia, vào thời gian nó lặn

xuống, rốt cuộc là nó gần cô hơn, hay là xa cô hơn?”, Hoắc Khải hỏi.

“Nguy biện”, Phan Tư Mễ hừ một tiếng. Sau đó cô ấy hơi duỗi người, khoe ra những đường cong xinh đẹp, nói: “Bị anh nhìn thấu rồi, chẳng còn gì thú vị, về nhà đi”.

“Không diễn nữa à?”, Hoắc Khải hỏi lại.

Hành động của Phan Tư Mễ vừa rồi nhìn thì tưởng như trêu chọc nhưng thực chất là một phần của liệu pháp tâm lý.

Cô ấy muốn dùng sự so sánh giữa vợ anh và người ngoài để khơi gợi những ham muốn tiềm ẩn bên trong của đàn ông. Chỉ là, phương thức như vậy trong mắt Hoắc Khải thật sự rất thấp kém, mà anh cũng không có ý định phối hợp diễn quá lâu.

“Không diễn nữa. Trông anh có vẻ như cũng không lo lắng cho bản thân của mình lắm. Đã vậy, tôi cũng không ép anh thêm làm gì”, Phan Tư Mễ nói xong, đột nhiên tò mò hỏi: “Anh thật sự không có bệnh sao?”

“Tất nhiên rồi. Cơ thể khỏe mạnh, ăn ngon ngủ khỏe”.

“Vậy tại sao anh lại nói dối vợ mình? Chán cô ấy à?”, Phan Tư Mễ hỏi lại.

“Chuyện riêng tư như vậy, không tiện thảo luận, cô cũng có thể hiểu là tôi có nỗi niềm phải giấu đi, không nói ra được”. Hoắc Khải nói.

Cô ấy hơi duỗi người, khoe ra những đường cong xinh đẹp, nói: “Bị anh nhìn thấu rồi, chẳng còn gì thú vị, về nhà đi”.

“Không diễn nữa à?’, Hoắc Khải hỏi lại.

Hành động của Phan Tư Mễ vừa rồi nhìn thì tưởng như trêu chọc nhưng thực chất là một phần của liệu pháp tâm lý.

Cô ấy muốn dùng sự so sánh giữa vợ anh và người ngoài để khơi gợi những ham muốn tiềm ẩn bên trong của đàn ông. Chỉ là, phương thức như vậy trong mắt Hoắc Khải thật sự rất thấp kém, mà anh cũng không có ý định phối hợp diễn quá lâu.

“Không diễn nữa. Trông anh có vẻ như cũng

không lo lắng cho bản thân của mình lắm. Đã vậy, tôi cũng không ép anh thêm làm gì", Phan Tư Mễ nói xong, đột nhiên tò mò hỏi: "Anh thật sự không có bệnh sao?"

"Tất nhiên rồi. Cơ thể khỏe mạnh, ăn ngon ngủ khỏe".

"Vậy tại sao anh lại nói dối vợ mình? Chán cô ấy à?", Phan Tư Mễ hỏi lại.

"Chuyện riêng tư như vậy, không tiện thảo luận, cô cũng có thể hiểu là tôi có nỗi niềm phải giấu đi, không nói ra được". Hoắc Khải nói.

Phan Tư Mễ nhìn anh, một lúc sau đột nhiên bật cười: "Anh vẫn giả vờ. Nếu như anh thật sự ổn, Ninh Thần sao phải đưa anh đến gặp tôi? Không ổn chính là không ổn. Tôi là bác sĩ, còn anh là bệnh nhân, không cần thiết phải giấu giếm".

"Trông cô giống như là hiểu rất rõ mấy chuyện ổn hay không ổn này nhỉ".

Câu trả lời của Hoắc Khải khiến môi của Phan Tư Mễ hơi mím lên, vẻ quyến rũ ấy lại hiện lên trên gương

mặt của cô ấy: “Hay là để tôi thử xem?”

Phải nói rằng Phan Tư Mễ giỏi trong việc trêu chọc đàn ông hơn Ninh Thần.

Ninh Thần giống một người phụ nữ bình thường hơn, chỉ làm theo bản năng bên trong, nhưng cũng phải đè nén bản năng này lại. Vì vậy, cô đã làm một số điều trông có vẻ không được tự nhiên lắm.

Còn Phan Tư Mễ lại quyến rũ một cách vô cùng tự nhiên, cứ như thể cô ấy sinh ra là để trở nên quyến rũ vậy.

Dù biết bây giờ cô ấy vẫn đang thực hiện một phương pháp trị liệu tâm lý, nhưng Hoắc Khải phải thừa nhận cô ấy đã làm rất tốt, khiến lòng anh cũng hơi rung động.

Khiến cho một người đàn ông có kinh nghiệm dày dặn như Hoắc Khải cảm thấy dao động, Phan Tư Mễ xem như là cũng có chút thành tựu để kiêu ngạo.

“Cô có thể tới gặp Ninh Thần mà hỏi, tôi thì không có gì phản đối”, Hoắc Khải cười nói.

“Đồ lưu manh! Đàn ông các người đều là đứng núi

này trông núi nọ! Xem tôi trở về tố cáo anh với Ninh Thần như thế nào!", Phan Tư Mễ lấy lại nét điềm tĩnh trên gương mặt, liếc anh một cái.

Hoắc Khải cười, không nói gì thêm.

Chính do cô muốn diễn, tôi liền phối hợp một chút, nếu như muốn tố cáo thì cứ việc, dù sao tôi cũng là cây ngay không sợ chết đứng.

Có thể do cảm thấy không vui vì bị Hoắc Khải nhìn thấu, nên Phan Tư Mễ đã trực tiếp lái xe chở anh về nhà.

Đã lâu không gặp nhưng Phan Tư Mễ cũng không có ý vào nhà làm khách, cô ấy còn phải quay về sớm, nên đã tóm tắt tình hình điều trị hôm nay để có hướng dẫn cho công đoạn tiếp theo.

Sau khi tiễn Hoắc Khải tới cửa nhà, Phàn Tư Mễ đặc biệt dặn dò Ninh Thần: "Chồng của cậu không thành thật chút nào, cậu lo quản chặt anh ấy vào!"

"Hả? Anh ấy làm sao?" Ninh Thần thắc mắc hỏi.

"Chuyện đó sau này tớ sẽ kể, bây giờ tớ phải quay lại phòng khám trước", Phan Tư Mễ vẫy tay với cô và

lên xe.

Nhìn chiếc xe đang lái đi, Ninh Thần sau đó quay lại nhìn Hoắc Khải, đang định hỏi anh tại sao Phan Tư Mễ lại nói điều đó, lại nghe thấy bên kia truyền tới tiếng kêu: "Này!"

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Phan Tư Mễ dừng xe, thò đầu ra ngoài cửa sổ và hét về phía bên này: "Tôi sẽ cân nhắc xem có nên nói chuyện với cô ấy hay không!"

Ninh Thần cảm thấy khó hiểu, nhưng đã thấy Hoắc Khải vẫy tay về phía đó. Sau đó Phan Tư Mễ tiếp tục lái xe đi.

Ninh Thần khó hiểu hỏi: "Cô ấy đang nói về ai vậy?"

"Cơ Hương Ngưng", Hoắc Khải không giấu giếm, đáp: "Anh đã khuyên bảo cô ấy một chút vào buổi chiều. Xem ra việc khuyên bảo này cũng có hiệu quả".

Nét mặt Ninh Thần tràn đầy kinh ngạc, sau đó dần trở nên kỳ quái.

Rõ ràng là chồng cô đến tìm Phan Tư Mễ để chữa

trị, làm sao bây giờ lại trở thành anh ấy đi khuyên bảo cho Phan Tư Mễ rồi? Rốt cuộc thì ai mới là bác sĩ tâm lý đây?

Nhìn thấy dáng vẻ bối rối của Ninh Thần, Hoắc Khải cười nói: "Em đừng nghĩ nhiều. Nếu như cô ấy và Cơ Hương Ngưng có thể hòa giải với nhau, đó sẽ là điều tốt cho cả ba người các em".

Ninh Thần như hiểu ra điều gì đó, liền hỏi: "Anh sợ em không vui nên mới cố ý khuyên cô ấy?"

"Tất nhiên rồi". Hoắc Khải trả lời rất thẳng thắn, những gì anh ấy làm đều là việc tốt, không cần phải giấu giếm.

Đôi mắt Ninh Thần dần dần đỏ lên, cô ấy là một người phụ nữ rất tình cảm, nên khi trong lòng đã có chút xúc động, chỉ có thể dùng nước mắt để giải tỏa tâm sự trong lòng.

"Được rồi, cũng không phải là chuyện xấu, em khóc cái gì, lát nữa để cho Đường Đường nhìn thấy, con bé sẽ cười em đấy" Hoắc Khải nhẹ giọng nói.

"Cảm ơn anh", Ninh Thần đưa tay lau đi nước mắt

vương trên khóe mắt, liền mỉm cười. Sau đó, cô đột nhiên kiễng chân lên, nhẹ nhàng đặt lên môi của Hoắc Khải một nụ hôn. Có lẽ là do có người qua đường đi ngang qua cho nên Ninh Thần, người luôn tỏ ra khá ngại ngùng trong vấn đề này, ngay lập tức bước vào trong nhà với đôi má ửng hồng.

Cái chạm nhẹ nhàng vẫn còn đọng lại trên môi của Hoắc Khải. Anh đứng ở cửa hồi lâu, anh đã bị cưỡng hôn sao?

Mặc dù loại cảm giác này rất tốt, nhưng Ninh Thần có vẻ như đã càng lúc càng can đảm hơn trước, điều này lại khiến cho Hoắc Khải phải đau đầu.

Hôm nay cô mới chỉ đứng ở trước cửa hôn anh, lỡ như sau này lại… còn không phải là…

Thôi quên đi, càng nghĩ lại càng đau đầu, cũng không muốn nghĩ nữa.

Ba giờ sau, trên lầu hai của phòng khám tâm lý, Phan Tư Mễ cau mày nhìn vào đường cong trên máy tính.

Những đường cong này được dùng để phản ánh

các vấn đề tâm lý, nhưng dựa trên hai lần tiếp xúc với Hoắc Khải, cũng như đã thử phương pháp điều trị cám dỗ và xem xét mức độ hợp tác trong các phương pháp điều trị, đường cong phản ánh tâm lý của Hoắc Khải rất ổn định, điều này chứng tỏ anh rất khỏe mạnh về mặt tâm lý.

Nếu không có vấn đề về tâm lý thì tại sao lại không "ấy ấy" được?

Chẳng lẽ là do vấn đề sinh lý?

Không đúng, Ninh Thần đã cho cô ấy xem bệnh án từ bệnh viện. Theo kết quả xét nghiệm, chiếc xe điện bị đâm vào cột điện nhưng không gây tổn hại gì đến thân thể. Ngay cả bác sĩ nội trú lúc đó cũng đánh giá đó là vấn đề tâm lý.

Hiện tại, kết luận của hai phương pháp điều trị hoàn toàn trái ngược với những nhận định trước đó khiến Phan Tư Mễ không khỏi hoang mang.

Suy nghĩ hồi lâu, cô ấy chợt nghĩ ra một khả năng.

Chẳng lẽ cái tên đó thật sự không có bệnh sao?

Bản thân Hoắc Khải cũng đã khẳng định điều này

vài lần, nhưng không ai muốn tin. Cả Ninh Thần và Phan Tư Mễ đều cho rằng anh nhất định có bệnh.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Hoắc Khải thật sự khỏe mạnh, cái gọi là bệnh tật chỉ là Ninh Thần hiểu lầm, hoặc là trong quá trình thân mật của hai vợ chồng đã nảy sinh vấn đề gì đó.

Điều này cũng không phải là không thể, nhiều người bình thường trông có vẻ khỏe mạnh, nhưng khi làm một số việc cùng người khác lại nảy sinh vấn đề nghiêm trọng về tâm lý.

Vì vậy phải nói chuyện với Ninh Thần để tìm hiểu xem có điều gì tồi tệ đã xảy ra với hai vợ chồng hay không.

Sau đó, Phan Tư Mễ lấy điện thoại ra và mở lên một bức ảnh bên trong.

Đó là bức ảnh chụp lễ tốt nghiệp, ánh mắt cô ấy chuyển động theo bản năng, rồi dừng trên hình ảnh một cô gái có vẻ ngoài lạnh lùng và kiêu ngạo.

Nhiều năm trước, lúc Cơ Hương Ngưng vẫn còn non nớt, đã có thể nhìn ra khí chất kiêu hãnh rồi.

Vào ngày tốt nghiệp, Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần đứng cùng nhau, nhưng cô ấy thì không có ở đó. Bởi vì lúc đó cô ấy đã đi du học rồi.

Trước đây khi nhìn thấy bức ảnh này, Phan Tư Mễ luôn cảm thấy oán giận Cơ Hương Ngưng, nếu không phải vì Cơ Hương Ngưng thì làm sao ngay cả cơ hội xuất hiện trong ảnh tốt nghiệp cô ấy cũng không có được.

Nhưng mà bây giờ, thứ cô ấy nghĩ đến chỉ là sự tiếc nuối.

Đời người có những chuyện không thể làm lại, tốt nghiệp đại học rồi, cũng không còn khả năng trở lại khoảng thời gian đó nữa.

Mà bức ảnh này, vĩnh viễn vẫn sẽ thiếu cô ấy như vậy.

Nếu như bức ảnh này là một mô hình thu nhỏ của cuộc sống, liệu trên đường đời sau này có còn phải thiếu bóng dáng ai đó nữa không?

Dù có hay không, ít nhất bây giờ Phan Tư Mễ cũng biết rằng cô không muốn điều đó.

Ngẩng đầu nhìn lên tài liệu trong máy tính xách tay, trên đó là bức ảnh có phần vô cảm của Hoắc Khải, Phan Tư Mễ tự lẩm bẩm: “Dù sao thì cũng cảm ơn anh”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 116: Nhạc Văn Văn Mất Tích

Vài ngày sau, lại là một đêm thứ sáu khác, bầu trời tối đen u ám. Không lâu sau khi Hoắc Khải đi làm về, trời bắt đầu đổ mưa.

Anh vừa bước vào cửa, Đường Đường đã chạy tới, hỏi: "Bố, bố thật sự không đến nhà của dì Cố sao?"

"Sau tự nhiên con lại hỏi chuyện này?" Hoắc Khải hỏi.

"Bởi vì Nhạc Văn Văn mấy ngày nay hay hỏi con khi nào thì bố sẽ đến làm đồ ăn ngon cho cậu ấy. Buổi chiều tan học dì Cố không đến đón cậu ấy, con nghĩ rằng cậu ấy rất buồn", Đường Đường nói.

Ninh Thần xoay người rời khỏi bàn máy tính nói: "Cố Phi Dương hình như do bận công việc ở phòng tập nhảy nên đến đón cô bé trễ, cô ấy cũng đã gọi điện thoại cho giáo viên rồi".

Hoắc Khải khẽ khịt mũi, quỳ xuống xoa đầu con gái nói: "Chúng ta không thể tùy tiện đến nhà người khác, nhất định phải nhận được lời mời của họ mới

được”.

“Nhạc Văn Văn mời bố mà!” Đường Đường nói

“Nhưng mẹ của cô bé thì không”, Hoắc Khải đáp.

Nét mặt Đường Đường đầy khó chịu. Hoắc Khải nhìn Ninh Thần, thấy cô cũng có vẻ bất lực.

Biết rằng hai đứa trẻ có mối quan hệ rất tốt, nên Hoắc Khải cũng có thể hiểu được tình cảm của cô bé.

Đối với bọn trẻ, ngoại trừ cha mẹ thì người thân thuộc nhất chính là bạn bè của mình.

Sau khi ăn xong, Ninh Thần trông Đường Đường làm bài tập, trong khi Hoắc Khải ngồi trước máy tính để giúp cô quảng bá sản phẩm.

Kết quả là mới ngồi xuống được chừng hai phút, trên đầu anh liền bị dính phải một giọt nước.

Ngẩng đầu lên, anh thấy nước mưa từ trên trần nhà đang rỉ xuống đầu mình.

Ninh Thần vội vàng cầm chậu nước rửa mặt tới hứng, đồng thời phàn nàn: “Lần trước bảo Ngọc Lâm tìm người sửa, chưa được bao lâu lại bắt đầu rỉ nước, thật không đáng tin cậy! Lần sau gặp được thằng

nhóc đó, em nhất định không tha cho nó!"

"Rất khó để sửa chữa hoàn toàn mái nhà bị dột.

Thay vì đổ lỗi cho cậu ta, tốt hơn là nên mua một ngôi nhà mới sớm", Hoắc Khải nói.

Gần đây, công việc kinh doanh trên Taobao rất tốt, lợi nhuận mỗi ngày hơn mười ngàn tệ, chỉ trong vài tuần đã có rất nhiều tiền được đổ vào tài khoản.

Ngoài ra, trước đó Hoắc Khải đã nhận được hàng chục ngàn tiền thưởng từ Hoàng Hữu Sơn, và anh cũng còn có khoảng tiền gửi hơn hai trăm ngàn.

Mặc dù vẫn chưa đủ khả năng mua một biệt thự sang trọng, nhưng khoản tiền trả trước cho một căn hộ ba phòng ngủ bình thường vẫn có thể đủ.

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai sau khi nhìn thấy khả năng kinh doanh và giao thiệp của Hoắc Khải, cũng đã không còn ép anh mua nhà ở đây nữa.

Theo ý tưởng của Hoắc Khải thì nhà ở khu Tây Bắc là sự lựa chọn tốt nhất.

Giá nhà ngày nay cũng rẻ, một căn hộ ba phòng ngủ rộng hơn một trắm mét vuông chỉ có giá khoảng

một triệu tệ.

Đối với những người bình thường, khoản vay từ bảy trăm ngàn đến tám trăm ngàn nhân dân tệ có thể sẽ khiến cho họ rất căng thẳng, nhưng đối với Hoắc Khải thì đó chỉ là một khoảng nhỏ.

Nói cách khác, nhà dột nhiều quá, anh cũng không muốn vợ mình phải khổ thêm nữa, nếu không, đợi hai tháng sau mua được căn nhà đắt tiền hơn cũng không phải là mơ.

Ninh Thần cũng không có ý phản đối, người Hoa Hạ ở phương diện này vẫn rất thống nhất, có tiền thì mua nhà trước, mọi thú vui khác đều gác lại.

"Sao anh không hỏi anh Phương? Anh ấy là trùm bất động sản, chắc chắn là quen biết rất nhiều, có thể mua rẻ hơn", Ninh Thần đề nghị.

Theo như ý của Hoắc Khải, ngay cả anh em ruột thịt cũng không đáng tin cậy, tìm người quen có khi lại quá dễ dàng mắc bẫy. Nhưng mà Phương Xương Thịnh kể ra cũng không tệ lắm, hẳn là sẽ không lừa gạt anh, hơn nữa tư tưởng của Ninh Thần vốn dĩ rất

đơn giản, nếu như phản đối ý tưởng này của cô, có lẽ cô sẽ không vui trong một thời gian dài.

Chỉ tiêu thêm chút tiền, nếu như có thể khiến cho vợ mình vui vẻ, tại sao lại không làm chứ?

"Vậy ngày mai anh gọi điện thoại cho anh Phương hỏi một chút, sau khi dẫn Đường Đường đến lớp học thêm thì chúng ta cũng đi xem nhà ở bên kia trước", Hoắc Khải nói.

"Con cũng muốn đi! Con cũng muốn đi nữa!", Đường Đường lập tức hét lớn.

"Được được được, đợi con học xong, chúng ta cùng nhau đi" Hoắc Khải cười nói.

"Con bé ngày nào cũng phải học lớp luyện thị, chút thời gian còn lại có thể xem được mấy nhà, anh cũng đừng quá nuông chiều nó!", Ninh Thần nói như có vẻ không vui, nhưng ánh mắt lại mang theo ý cười.

Rất nhiều người có tư tưởng trọng nam khinh nữ nhưng chồng của cô thì không, lại còn rất cưng chiều con gái nên khiến cho cô rất vui.

Vì vậy, gia đình họ đã thống nhất kế hoạch cho

ngày mai và ngày mốt.

Đường Đường sau khi hoàn thành bài tập về nhà thì tắm rửa và đi ngủ như thường lệ.

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, mới tờ mờ sáng, Hoắc Khải đã đứng dậy đi ra ngoài đổ cái chậu đã hứng đầy nước mưa. Sau đó, anh còn cố tình lấy khăn trải lên chậu nước để tiếng nước nhỏ giọt không ảnh hưởng đến giấc ngủ của hai mẹ con.

Kết quả sau khi làm xong việc đó, anh thấy Ninh Thần cũng đã thức dậy rồi. Cô đang dựa lưng vào cửa phòng ngủ và mỉm cười nhìn anh.

"Ngủ không lo ngủ, em đứng đây cười cái gì?", Hoắc Khải hỏi.

"Em đứng nhìn chồng em quan tâm đến cuộc sống của mẹ con em" Ninh Thần cười đáp.

"Em nhìn xong chưa nè?"

"Nhìn xong rồi, nhưng sau này vẫn muốn nhìn thấy nữa".

Hoắc Khải nghe xong liền đau đầu, cô nàng này tự nhiên lại học được cách nói chuyện yêu đương,

chuyện này làm sao mà anh có thể chịu được!

Lúc này, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa.

Hoắc Khải vô thức ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ trên tường, mới hai giờ rưỡi khuya, ai lại đến đây vào lúc này?

Ninh Thần rụt rè lo lắng, đi tới kéo tay anh nói:

"Hỏi xem là ai trước, lỡ đâu là cướp".

"Trời mưa to mà lại đi cướp muộn thế này, đúng là yêu nghề làm sao", Hoắc Khải cười đùa, nhưng anh vẫn hỏi: "Ai đó?"

Bên ngoài có một giọng nói run rẩy: "Là tôi…"

Giọng nói nghe có phần quen thuộc, nhưng nhất thời anh không nhớ ra được. Về phương diện này, Ninh Thần lại có trí nhớ tốt hơn anh. Cô nghe thấy liền nói: "Hình như là cô Cố".

"Cố Phi Dương?", Hoắc Khải bước tới mở cửa, nhìn thấy Cố Phi Dương đang đứng ở đó.

Người cô ấy bị nước mưa làm cho ướt sũng, trên chân còn có thể nhìn thấy rất nhiều nước bùn, như thể cô ấy đã chạy vội đến đây.

Một cơn gió thổi qua khiến cho cô ấy rùng mình vì lạnh.

Ninh Thần nhanh chóng nói: "Đúng là cô Cố rồi, vào đi, vào đi! Sao cô lại dầm mưa thế này?"

Cố Phi Dương không đi vào. Cô ấy nhìn Ninh Thần, sau đó nhìn sang Hoắc Khải, rồi lo lắng hỏi: "Hai người có gặp con gái của tôi không?"

"Nhạc Văn Văn sao? Chúng tôi không gặp cô bé", Ninh Thần lắc đầu nói.

Hoắc Khải như nhìn ra chuyện gì đó, liền cau mày hỏi: "Có chuyện gì? Sao buổi tối cô bé lại chạy ra ngoài?"

"Không, tôi đến đón con bé ở trường, giáo viên nói rằng con bé đã về nhà một mình. Nhưng đến bây giờ tôi vẫn không tìm thấy con bé!", sau khi nhìn Ninh Thần một lần nữa, Cố Phi Dương cắn môi nói: "Tôi nghĩ con bé sẽ đến đây tìm Lý… tìm Đường Đường".

"Cô vào nhà trước đi" Hoắc Khải đưa tay kéo cô ấy vào trong nhà, sau đó đóng cửa lại.

Ô cửa đã chắn bớt gió lạnh khiến cho Cố Phi

Dương cảm thấy thoải mái hơn. Ninh Thần nhanh chóng lấy khăn sạch lau nước mưa trên người cô ấy.

Hoắc Khải hỏi kỹ tình hình, sau đó mới nhận ra rằng do hôm nay ở phòng tập nhảy của Cố Phi Dương cũng có phụ huynh đến đón con muộn, cô ấy quá có trách nhiệm nên đã đợi đến bảy giờ trước khi bố mẹ của những đứa trẻ đến đầy đủ.

Sau đó cô ấy đến trường, tìm không thấy con gái nên gọi điện cho cô giáo thì cô giáo nói Nhạc Văn Văn đã tự về nhà vào khoảng sáu giờ ba mươi.

Ban đầu giáo viên cũng muốn dắt cô bé về, nhưng Nhạc Văn Văn khẳng định rằng cô bé biết đường về nhà.

Nhìn thấy tận mắt cô bé bước lên xe buýt, nên giáo viên cũng không xen vào nữa.

Cố Phi Dương vội vàng quay lại phòng tập nhảy nhưng vẫn không thấy con gái đâu.

Kể từ khi dọn ra khỏi nhà chồng, cô ấy đã sống trong phòng tập nhảy mà cô ấy thuê. Đó là lý do mà Nhạc Văn Văn phải trở về đó khi tan học.

“Cô đã tìm ở ngôi nhà trước đây hai mẹ con ở chưa?” Hoắc Khải hỏi.

“Tôi đã tìm ở đó, nhưng không có. Tôi đã tìm kiếm tất cả những nơi con bé có thể đã đến, nhưng vì tôi không thể tìm thấy, tôi nghĩ rằng con bé có thể đến đây…” Cố Phi Dương nói, những giọt nước mắt lo lắng rơi xuống: “Tất cả đều là lỗi của tôi, tôi không nên đón con bé muộn như vậy, con bé chắc chắn đã bị kẻ xấu bắt cóc rồi!”

“Đừng bi quan như vậy, có lẽ cô bé chỉ vừa mới đi lạc, cô đã gọi cảnh sát chưa?”. Hoắc Khải lại hỏi.

“Tôi đã báo rồi, nhưng họ nói rằng thời gian mất tích chưa đủ để thành lập án, bảo tôi tự đi tìm trước”, Cố Phi Dương vừa khóc vừa nói: “Nhưng dù tìm cách nào thì tôi cũng không thể tìm thấy con bé!”

“Đừng lo lắng. Ninh Thần, em rót cho cô Cố một cốc nước nóng trước, sau đó dẫn cô ấy đi thay quần áo khô, đừng để bị cảm, anh sẽ gọi điện thoại”, Hoắc Khải nói.

“Được rồi, cô Cố, cô đi với tôi”, Ninh Thần nói.

Nhưng mà, Cố Phi Dương nào có chịu đi, vốn dĩ chạy tới nơi này tìm con gái đã khiến cho cô ấy ngại lắm rồi. Mặc dù cô ấy cùng với Hoắc Khải không có phát sinh chuyện gì quá đáng, nhưng cô ấy luôn cảm thấy con gái mình rất thích người đàn ông này, muốn anh ấy trở thành bố. Đối với chuyện này, cô ấy cảm thấy bản thân như đang mắc nợ Ninh Thần.

Nếu không phải quả thật tìm không ra con gái của mình thì cô ấy đã không đến đây.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 117: Tâm Lý Học Lego

Hơn nữa bây giờ, sự quan tâm của Ninh Thần và Hoắc Khải càng khiến cho cô ấy cảm thấy có lỗi hơn. Ngoài ra, cô ấy cũng lo lắng cho con gái nên chỉ muốn chạy ra ngoài tìm lại lần nữa.

"Bây giờ cô không đủ tỉnh táo. Chạy lung tung như ruồi không đầu cũng vô ích. Nếu cô mà bị ốm sẽ còn phiền phức hơn. Hãy thay quần áo trước đi và cứ để chuyện này cho tôi lo", Hoắc Khải nói. Bởi vì chuyện này liên quan đến một bé gái bảy tuổi bị mất tích, nên giọng điệu của anh đã bắt đầu trở nên nghiêm khắc hơn.

Không biết là do bị sự quan tâm của anh đả động, hay bị sốc bởi giọng điệu nghiêm khắc của anh mà Cố Phi Dương đã cùng với Ninh Thần đi vào trong.

Tranh thủ thời gian cô ấy thay quần áo, Hoắc Khải lấy ra giấy và bút, viết gì đó lên trên giấy.

Mấy phút sau, Cố Phi Dương vội vã đi ra, Hoắc Khải vẫy tay với cô ấy, nói: "Những thông tin có trên

tờ giấy, cô hãy điền vào tất cả những điều mà cô biết".

Hơn nữa bây giờ, sự quan tâm của Ninh Thần và Hoắc Khải càng khiến cho cô ấy cảm thấy có lỗi hơn. Ngoài ra, cô ấy cũng lo lắng cho con gái nên chỉ muốn chạy ra ngoài tìm lại lần nữa.

"Bây giờ cô không đủ tỉnh táo. Chạy lung tung như ruồi không đầu cũng vô ích. Nếu cô mà bị ốm sẽ còn phiền phức hơn. Hãy thay quần áo trước đi và cứ để chuyện này cho tôi lo", Hoắc Khải nói. Bởi vì chuyện này liên quan đến một bé gái bảy tuổi bị mất tích, nên giọng điệu của anh đã bắt đầu trở nên nghiêm khắc hơn.

Không biết là do bị sự quan tâm của anh đả động, hay bị sốc bởi giọng điệu nghiêm khắc của anh mà Cố Phi Dương đã cùng với Ninh Thần đi vào trong.

Tranh thủ thời gian cô ấy thay quần áo, Hoắc Khải lấy ra giấy và bút, viết gì đó lên trên giấy.

Mấy phút sau, Cố Phi Dương vội vã đi ra, Hoắc Khải vẫy tay với cô ấy, nói: "Những thông tin có trên tờ giấy, cô hãy điền vào tất cả những điều mà cô biết".

Cố Phi Dương cúi đầu nhìn lướt qua, liền nhìn thấy

Chương 117: Tâm lý học Lego

các thông tin như chiều cao, màu sắc yêu thích, những bài hát và truyện đọc gần đây,… được viết trên đó.

Cô ấy bây giờ làm gì có tâm tư để viết ra những thứ này, liền nói: "Anh Lý, viết những thứ này cũng không có tác dụng, hay là trực tiếp đi ra ngoài tìm con bé đi!"

"Cô có thể không hiểu, nhưng tôi đảm bảo với cô rằng những điều này có liên quan trực tiếp đến nơi cô bé có thể tới. Vì vậy, cô nên viết nhanh lên", Hoắc Khải vừa nói vừa đi tới trước máy vi tính mở ra, một bên vừa điều khiển máy vi tính, một bên đem điện thoại di động kẹp ở bên tai gọi điện thoại.

Ninh Thần nét mặt đầy lo lắng, kéo tay Cố Phi Dương mà khuyên: "Nếu anh ấy đã bảo cô viết thì cô nên viết, mặc dù tôi cũng không biết anh ấy yêu cầu cô làm chuyện này để làm gì, nhưng nếu anh ấy đã nói chuyện này hữu ích, vậy thì nó nhất định hữu ích".

“A lô, là tổ chức hỗ trợ công dân trong thành phố đúng không? Chuyện là thế này. Có một cô bé tên Nhạc Văn Văn vừa mất tích. Mẹ cô bé tên là Cố Phi Dương, cô bé học lớp hai trong một trường ở thành phố cấp ba. Khoảng sáu giờ ba mươi phút chiều bắt xe buýt đi theo hướng quảng trường Nam Ninh, chuyến số mười ba. Thời gian mất tích cho đến bây

giờ là tám tiếng rồi. Theo tính toán xác suất khu vực mất tích, có lẽ cô bé vẫn còn ở trong thành phố. Hãy giúp chúng tôi đăng tin và lan truyền tin tức này nhanh chóng. Số CMND của tôi là XXX, còn số CMND của mẹ cô bé mất tích là XXX, số điện thoại là 139…, vâng, có thể gọi cho cô ấy hoặc gọi cho tôi. Tôi luôn bật số điện thoại này”.

Sau khi cúp máy, Hoắc Khải nhanh chóng thực hiện cuộc gọi thứ hai: “Sở cảnh sát hỗ trợ thông tin đúng không? Chuyện là thế này, một bé gái tên Nhạc Văn Văn đã mất tích. Mẹ của cô bé…”

Chỉ trong vài phút khi Cố Phi Dương thay quần áo,

Hoắc Khải đã tìm ra số điện thoại liên lạc của tất cả các đội hỗ trợ trong thành phố có thể giúp tìm kiếm những đứa trẻ mất tích, và anh đang gọi cho từng người một.

Mặc dù anh cảm thấy Nhạc Văn Văn rất có thể đã đi lạc hoặc tự đi đến một nơi nào đó, nhưng anh không thể loại trừ hoàn toàn điều tồi tệ nhất có thể xảy ra.

Nếu như cô bé thật sự bị bắt cóc, thì những cuộc gọi này rất có thể chính là những sợi dây cứu mạng.

Thấy thái độ bình tĩnh của Hoắc Khải, sự lo lắng trong lòng của Cố Phi Dương cũng dần dần lắng xuống.

Lúc này, cô ấy lại một lần nữa nhận ra cảm giác có người trụ cột như vậy ở nhà, cho dù hoàn cảnh có tồi tệ đến đâu, cho dù trời có sập xuống cũng không cần phải sợ.

“Bút của cô đây” Ninh Thần đưa bút cho cô ấy.

Cố Phi Dương cũng không từ chối nữa, cầm lấy bút, ngồi xuống bàn nghiêm túc suy nghĩ những câu

hỏi trên giấy, sau đó viết ra từng câu trả lời.

Khoảng năm sáu phút sau, Hoắc Khải đã thực hiện tất cả các cuộc điện thoại mà anh có thể gọi được, sau khi đặt điện thoại xuống, anh gõ bàn phím thêm hai phút nữa.

Ngoài gọi cho các số điện thoại nhờ giúp đỡ, anh còn đăng thông tin liên quan lên các trang web và diễn đàn hỗ trợ lẫn nhau trên Internet.

Sau khi làm tất cả những điều này, Hoắc Khải quay lại hỏi: "Cô đã viết xong chưa?"

"Sắp xong rồi!" Cố Phi Dương nhanh chóng viết ra câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng, sau đó chuyển tờ giấy qua.

"Cây bút", Hoắc Khải nói khi nhìn vào từng câu trả lời trên giấy.

Sau khi lấy bút từ tay Cố Phi Dương, anh lấy ra một tờ giấy trắng mới, trong miệng lẩm bẩm điều gì đó, đồng thời cũng viết ra trên giấy.

Trong tâm lý học, có một cách để dự đoán hành vi của con người, được gọi là tâm lý học Lego.

Lego là một loại đồ chơi xếp khối xây dựng, thông qua các mô-đun cố định, có thể xếp chồng lên nhau tạo ra vô số khả năng.

Tâm lý học Lego chính là mô phỏng và dự đoán những hành động mà một người có thể thực hiện sau này hoặc nơi mà người đó muốn đi bằng cách phân tích sở thích và tính cách của người đó.

Về mặt lý thuyết, tỷ lệ dự đoán chính xác có thể lên tới 98%. 2% còn lại nằm trong số các yếu tố bất ngờ, như tai nạn xe cộ, va chạm với người quen, hoặc thậm chí va chạm với người qua đường, cãi vã và đánh nhau.

Vì vậy, ở một số nơi, nó còn được gọi là phương pháp tâm lý học thứ hai.

Lần đầu tiên Hoắc Khải tiếp xúc với điều này chỉ vì nghĩ cái tên của nó rất thú vị, sau một thời gian nghiên cứu sâu, thì anh mới thấy nó thú vị hơn anh nghĩ.

Nói một cách đơn giản, loại tâm lý học này chính là xây dựng tương lai của một người thông qua việc phân tích bản chất con người của họ.

Có thể nói đây là tiên đoán, cũng có thể nói đây là khoa học thăm dò.

Cố Phi Dương hiểu biết về con gái của mình khá rõ nên đã trả lời tất cả các câu hỏi rất chỉ tiết.

Ví dụ, Nhạc Văn Văn thích màu tím, gần đây, cô bé thích nghe những bài hát vui vẻ như điệu nhảy rong biển,…

Hoắc Khải đang tính toán tính nhân loại đằng sau những câu trả lời này, đồng thời kết hợp các mô-đun nhân cách để tìm ra trọng tâm.

Sau khoảng năm phút, anh viết một chữ, sau đó vẽ một vòng tròn, thả bút xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Cố Phi Dương hỏi: "Cô đã đưa cô bé đến công viên hải dương bao giờ chưa?"

"Vẫn chưa. Trước đây con bé có muốn đi, nhưng tôi không có nhiều thời gian" Cố Phi Dương lắc đầu.

"Có lẽ là cô bé ở đó" Hoắc Khải gật đầu nói với Ninh Thần: "Anh đến công viên hải dương tìm cô bé. Em và cô Cố ở lại đây".

"Không, tôi cũng phải đi!" mặc dù không biết tại

sao Hoắc Khải lại nói rằng con gái mình có thể đang ở công viên hải dương, nhưng Cố Phi Dương nhất định phải đi tìm cho dù kết quả có như thế nào. Cô ấy không thể chịu đựng được việc ở trong một gia đình xa lạ, chờ đợi bất kỳ tin tức nào có thể đến, bởi vì tin tức này có liên quan đến con gái của cô ấy.

"Hay là tôi đi cùng hai người", Ninh Thần nói.

"Không được, em ở nhà trông Đường Đường đi. Nếu thức dậy mà không thấy chúng ta, con bé sẽ hoảng sợ", Hoắc Khải nghĩ một chút rồi nói: "Vậy anh đi cùng cô ấy. Em ở nhà theo dõi tin tức trên mạng, nếu mọi người có phát hiện gì thì báo cho anh kịp thời".

"Được!" Ninh Thần gật đầu nói: "Em đi lấy áo mưa cho hai người".

Mặc áo mưa xong, Hoắc Khải và Cố Phi Dương nhanh chóng rời đi. Nhìn hai người biến mất vào màn đêm với tốc độ nhanh như vậy, còn bầu trời thì vẫn mưa to như trút nước, Ninh Thần khẽ thở dài, hi vọng bọn họ có thể sớm tìm được cô bé tội nghiệp.

Đêm đã khuya mà trời lại còn mưa to như thế này, bắt taxi không dễ một chút nào.

Hoắc Khải và Cố Phi Dương chạy được một lúc thì mới gặp một chiếc taxi đang đậu gần đó.

Sau khi lên xe, Hoắc Khải nói: "Đến công viên hải dương, càng nhanh càng tốt".

Cố Phi Dương không khỏi do dự, liền hỏi: "Anh Lý, anh có chắc chắn con bé đang ở công viên hải dương không?"

"Tôi không thể chắc chắn hoàn toàn, nhưng nếu các câu trả lời mà cô đưa ra không sai, thì khả năng này là rất lớn. Khi đến công viên hải dương, chúng ta sẽ trực tiếp đến những nơi có nhiều nước, chẳng hạn như sảnh hải cẩu hay hồ cá heo", Hoắc Khải nói.

"Nhưng tôi vẫn không hiểu. Những câu hỏi đó liên quan gì đến công viên hải dương?", Cố Phi Dương hỏi.

"Cái này nói ra tương đối phức tạp, nhất định phải giải nghĩa công thức, đồng thời cần nghiên cứu sâu về tâm lý, một lúc nữa tôi sẽ giải thích rõ ràng".

Tài xế tò mò hỏi: "Hai người tới công viên hải

dương tìm người sao? Công viên hải dương đóng cửa từ lâu rồi, trễ thế này không vào được đâu".

"Không thành vấn đề, anh chỉ cần lái xe đến lối vào công viên hải dương là được", Hoắc Khải nói.

Vì khách đã nói như vậy, nên tài xế cũng không nói nhiều thêm.

Về phần Cố Phi Dương, trong lòng cô vẫn có chút nghỉ ngờ, nhưng trong lúc này, không có cách nào tốt hơn việc tin tưởng vào Hoắc Khải.

Không có nhiều phương tiện lưu thông trên đường vào đêm mưa, nhưng trời tối hơn bình thường và đường trơn trượt khiến tài xế cũng e ngại khi phóng xe quá nhanh.

Phải mất gần bốn mươi phút, hơn ba giờ sáng thì bọn họ mới đến được công viên hải dương.

Như tài xế đã nói, công viên đã đóng cửa và khóa cổng.

Hoắc Khải cũng không tìm thấy bất cứ người nhân viên nào, nên cùng Cố Phi Dương đi một vòng quanh công viên hải dương. Nếu như Nhạc Văn Văn thật sự

bước vào đây, nhất định phải có sơ hở nào đó để cô bé vào.

Sau khi tìm kiếm hơn nửa vòng tròn, cuối cùng Hoắc Khải cũng tìm được một bức tường tương đối thấp.

Thật ra thì nó cũng không quá thấp, nhưng bên cạnh bức tường có một cái cây nhỏ, cành cây trực tiếp mọc xiên qua bức tường.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 118: Tình Thân

Cố Phi Dương chưa từng leo cây, trong lòng có hơi run sợ, may mà có Hoắc Khải giúp đỡ, vừa lôi vừa kéo mãi mới chậm chạp leo lên đến chóp tường.

Chỉ là lúc xuống cô ấy không nhìn rõ mặt đất, cũng không dám nhảy. Đối với một người phụ nữ không có kinh nghiệm mà nói thì độ cao hơn hai mét và độ cao hai mươi mét đều khiến người ta sợ hãi vô cùng không khác gì nhau.

Hoắc Khải chỉ có thể tự mình nhảy xuống trước, sau đó mở rộng cánh tay gọi với lên: "Xuống đi, tôi đỡ được cô mà!"

Cố Phi Dương nhìn Hoắc Khải đang đứng dang đôi tay dưới đó, hơi do dự một chút rồi cuối cùng cũng cắn răn nhảy xuống.

Cô ấy kiên cường không hét lên tiếng nào, cũng không có quá nhiều thời gian để cảm thấy hoang mang thì đã được một đôi tay đỡ lấy, ôm chặt.

Cánh tay đó không dùng quá nhiều lực, có hơi trĩu

xuống một chút, dường như lúc đỡ lấy có chút tốn sức. Nhưng anh rất vững, có trïu đến thế nào cũng không ngã.

“Không sao đâu”.

Một giọng nói dịu dàng truyền đến bên tai, Cố Phi Dương ngẩng đầu lên nhìn, màn đêm đen tối lại thêm cả mũ áo mưa che mất làm cô không nhìn rõ được mặt của anh.

Chỉ có đôi mắt lấp lánh như ánh sao ấy chiếu rọi thẳng vào trong lòng cô.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Cố Phi Dương cảm thấy ấm áp vô cùng, cô hy vọng biết bao có thể có được cơ thể dịu dàng này, có được một người đàn ông đáng dựa dẫm ở bên cạnh

Nhưng đáng tiếc là, người đàn ông này lại thuộc về một người phụ nữ khác.

Còn cô ấy, đã định sẵn chỉ là vị khách qua đường.

“Chúng ta mau đi tìm cô bé đi, nếu may mắn thì có lẽ sẽ tìm ra nhanh thôi. Cô có thể mở phần mềm bản đồ trong điện thoại ra, chắc sẽ nhìn thấy vị trí cụ thể

của khu quanh đây, như thế dễ tìm hơn một chút",

Hoắc Khải nhắc nhở.

Cố Phi Dương hoàn hồn lại, vội đứng thẳng lên,

gật đầu đáp lại.

Hoắc Khải cũng không nói nhiều nữa, anh chọn đi

đến khu hải cẩu và khu cá heo, còn Cố Phi Dương thì

chọn chạy đến khu cá voi trắng.

Công viên hải dương rất rộng lớn, cho dù Hoắc

Khải chạy rất nhanh, nhưng muốn tìm hết một lượt

những nơi có liên quan đến nước ở nơi này không hề

Ngay lúc này, ở dưới cửa ra vào nơi đường hầm

thủy cung có một bóng hình bé nhỏ đang cuộn tròn

lại.

Đấy chính là Nhạc Văn Văn đã mất tích được mấy

tiếng đồng hồ, cô bé đang ôm lấy cặp sách của mình,

cả người ướt đẫm nước mưa, lạnh run cầm cập.

Trên trời không ngừng xuất hiện tiếng sấm ùng

ùng, sét đánh chớp giật, chốc chốc lại trắng xóa cả

một mảng trời.

Tiếng sấm đinh tai nhức óc làm cô bé bất giác bịt

kín đôi tai mình, co quắp tại chỗ không dám động đậy.

Từ buổi trưa đến giờ, đã hơn 10 tiếng đồng hồ cô bé chưa được ăn cơm, sớm đã đói bụng không chịu nổi, nước mưa cùng gió lạnh làm cô bé run lẩy bẩy.

Vừa đói vừa rét, lại bị mưa gió sấm chớp dọa sợ, Nhạc Văn Văn mới bảy tuổi chỉ có thể sợ hãi mà nhìn ra thế giới đen tối bên ngoài.

Cô bé vốn đã thiếu thốn tình thương của bố từ nhỏ, tính cách hơi hướng nội, thậm chí còn có xu hướng tự kỷ, hôm nay bị dọa sợ đến mức này, đương nhiên càng hoang mang, càng hoảng loạn.

Trong lòng cô bé càng sợ hãi, thì lại càng muốn gặp một số người.

Lúc này, một tia chớp vụt sáng, Nhạc Văn Văn bỗng thấy một bóng hình từ nơi không xa kia đang chạy về phía này.

Bóng hình đó đã từng xuất hiện rất nhiều lần trong giấc mơ của cô bé, cũng làm cô bé nhớ mong đã lâu.

Cô bé đã bàn với mẹ không biết bao nhiêu lần, muốn đi tìm chú Lý biết nấu ăn kia, nhưng mẹ cô bé

chẳng bao giờ đồng ý.

Lại thêm chuyện mẹ cô bé cãi nhau với ông bà ngoại làm hai người bị đuổi ra ngoài, cả việc hôm nay mẹ không kịp đến đón cô bé về nhà, từng chút một tích tụ lại làm đứa trẻ này tràn đầy sự oán giận.

Nhưng bây giờ, bóng hình quen thuộc kia đã làm cho tất cả oán giận trong lòng cô bé nhanh chóng chuyển thành ngờ vực.

Mình nhìn nhầm rồi ư?

Hình như đó là chú Lý, nhưng sao chú ấy lại ở đây được?

Nhạc Văn Văn đột nhiên nghĩ tới cô bé bán diêm, cô bé ấy cũng gặp phải tình cảnh khó khăn giống mình, trước khi chết, cô bé còn thấy cả gà quay, thấy bánh bao, thấy cả người bà mất đã lâu của mình.

Cho nên, mình sắp chết rồi sao?

Nếu không sao mình lại nhìn thấy chú Lý được.

Ánh chớp ban nãy cũng làm Hoắc Khải nhìn thấy được Nhạc Văn Văn đang co ro nơi cửa ra vào đường hầm hải dương, trong lòng anh vui mừng, vội chạy

qua đó gọi lớn: “Nhạc Văn Văn!”

Nếu cảnh tượng là giả, thì âm thanh cũng là giả sao?

Lại một tia chớp xé ngang bầu trời, lóe sáng cả một vùng, Nhạc Văn Văn đã nhìn rõ được người mặc áo mưa đang chạy lại gần.

Mà âm thanh như trong mơ kia lại làm cô bé vô thức đứng dậy.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn là đôi mắt to tròn đang mở lớn hết cỡ, cô bé ngạc nhiên nhìn người đó, sau vài giây trôi qua liền chẳng nói chẳng rằng mà xông ra bên ngoài.

Lúc chạy cặp sách bị rơi xuống đất cô bé cũng không quan tâm, chỉ muốn mình chạy nhanh hơn nữa.

Thế là Hoắc Khải nhìn thấy cô bé đang xông đến dưới làn mưa, dường như cũng nghe thấy tiếng gọi xé cả tâm can của cô bé: “Chú Lý!”

Hoắc Khải vội chạy lên đón lấy cô bé. Nhạc Văn Văn lại gần rồi không hề do dự mà lao bổ vào lòng anh.

Cho dù áo mưa rất lạnh, cô bé cũng không hề có bất kỳ chống cự hay do dự nào.

Nhạc Văn Văn ôm chặt lấy người đàn ông này, ngửi thấy mùi hương dịu dàng trên người anh truyền đến, cô bé vẫn có chút không dám tin mà ngẩng đầu lên nhìn.

Cho dù đã nhìn rõ mặt Hoắc Khải, cô bé vẫn ngờ vực hỏi: "Chú Lý, thật sự là chú sao?"

"Chú đây", Hoắc Khải đáp lại.

Nhạc Văn Văn sững người mất mấy giây, rồi đột nhiên òa lên khóc lớn.

Cô bé khóc rất thương tâm, cứ như muốn giải tỏa hết những cảm xúc tiêu cực ra, tuy rằng không gào thét, nhưng bàn tay nhỏ nắm chặt lấy áo mưa Hoắc Khải không buông, sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng, buông tay là sẽ biến mất.

Hoắc Khải giơ cao áo mưa, không hề né tránh nước mưa trên người cô bé mà ôm chặt vào lòng rồi che chắn cho cô bé bước đến nơi có mái hiên.

Nhạc Văn Văn từ đầu đến cuối luôn nắm chặt lấy

anh, một khắc cũng không buông.

Vào đến trong phòng rồi, Hoắc Khải mới bỏ mũ áo mưa xuống, rồi rút điện thoại ra gọi cho Cố Phi Dương.

"Tìm thấy cô bé rồi, ở chỗ đường hầm hải dương", Hoắc Khải nói.

"Tôi, tôi đến ngay!" Cố Phi Dương ngạc nhiên vui mừng lẫn lộn đáp lại anh, nghe giọng nói của cô run lên trong điện thoại như vậy cũng có thể đoán được cô đang chạy nhanh đến mức nào.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải hơi mở áo mưa ra, nhìn Nhạc Văn Văn vẫn đang nức nở không ngừng mà nói: "Không phải sợ, có chú ở đây rồi, không sao đâu".

Nhạc Văn Văn càng khóc lớn, ôm chặt lấy eo anh mà nói: "Cháu không cho chú đi! Chú Lý, cháu không muốn chú đi đâu!"

"Chú sẽ không đi đâu mà, chú ở đây đợi mẹ cùng cháu". Hoắc Khải có thể cảm nhận được sự hoảng loạn sâu trong lòng cô bé, có lẽ mãi đến tận bây giờ,

cô bé vẫn chưa dám hoàn toàn tin rằng, chú Lý mà mình vẫn luôn nhớ mong hàng ngày đã thật sự xuất hiện.

Không bao lâu sau, Cố Phi Dương cũng đã chạy đến.

Cô thậm chí còn quên không bỏ điện thoại vào túi mà cứ cầm vậy, mặc cho nước mưa chảy thành dòng.

Cô vội vã xông qua hỏi: "Văn Văn đâu?"

Hoắc Khải giơ một góc áo mưa ra để cô ấy thấy rõ Văn Văn, nói: "Ở đây này".

"Văn Văn!" Cố Phi Dương chạy nhanh đến, thậm chí vì quá vội vã mà suýt chút nữa đã vấp ngã.

Hoắc Khải vội vươn tay ra đỡ lấy cô ấy, mà Cố Phi Dương sau khi đứng vững xong, hơi dừng lại một chút rồi lập tức giơ cao tay, cứ nhằm mông Nhạc Văn Văn mà đánh.

Vừa đánh, cô vừa khóc mà nói: "Ai cho con chạy lung tung hải! Ai cho con chạy lung tung!"

Cô đánh rất mạnh, bởi vì hoảng, vì sợ.

Cô cũng khóc rất thương tâm, bởi vì cô khổ quá.

Nhạc Văn Văn bị đánh mấy cái, tiếng khóc khó khăn lắm mới kìm xuống được, nay lại lập tức cất lên.

Hoắc Khải vội khuyên can: "Thôi được rồi, đừng đánh nữa…"

Không đợi anh đi ngăn, Cố Phi Dương đã ngồi thụp xuống, ôm chặt lấy con gái, nước mắt hòa lẫn cùng nước mưa, men theo khuôn mặt mà chảy, giọng cô làm người ta không khỏi đau lòng: "Con dọa mẹ sợ chết mất thôi! Sao lại chạy lung tung thế hả, có biết là con dọa mẹ sợ lắm không!"

Tất cả sự quan tâm và yêu thương, hoảng sợ và lo lắng của mẹ, cô bé Nhạc Văn Văn đều cảm nhận được.

Cô bé xoay sang, vừa khóc vừa nói: "Mẹ ơi, con xin lỗi!"

Hai mẹ con ôm lấy nhau mà khóc, gọi tên lẫn nhau.

Mối liên hệ máu mủ tình thân là năng lực ấm áp nhất thế gian, thời khắc này càng làm Hoắc Khải cảm nhận được điều đó một cách sâu sắc.

Đánh, là bởi vì sợ, khóc, cũng là bởi vì sợ.

Có những lúc, sợ không phải là từ mang nghĩa xấu, ngược lại là sự thể hiện đặc biệt của tình yêu.

Chỉ có người yêu thương bạn sâu sắc, mới sợ mất đi bạn.

Hoắc Khải nhìn hai mẹ con, trong lòng không khỏi thở dài, cuộc sống khó khăn làm người ta cảm khái muôn phần.

Cố Phi Dương dù gì cũng là người lớn, phương diện khống chế cảm xúc vẫn tốt hơn con trẻ. Sau khi cảm giác hoảng sợ qua đi, thay thế nó chính là sự áy náy đối với con gái.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 119: Không Rời Bỏ

“Có phải mẹ đánh con đau rồi không? Mẹ xin lỗi, mẹ quá sợ hãi. Con có biết là mẹ lo cho con nhường nào không? Mẹ xin lỗi, mẹ không nên đánh con…”

Cố Phi Dương ôm lấy con gái, khuôn mặt ngập tràn sự áy náy.

Hoắc Khải đứng một bên nhắc nhở: “Người con bé bị ướt cả rồi, về nhà thay đồ trước đã, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy”.

Nghe thấy câu nói ấy, Nhạc Văn Văn bỗng quay người lại ôm lấy Hoắc Khải, hét lớn: “Không, cháu không muốn về nhà! Cháu không muốn xa chú Lý!”

“Văn Văn, nghe lời nào…

Mặc kệ Cố Phi Dương có nói gì đi nữa, Nhạc Văn Văn vẫn không chịu buông Hoắc Khải ra.

Chuyện này khiến Cố Phi Dương vô cùng ngượng ngùng. Trong lòng con gái, người làm mẹ như cô còn không quan trọng bằng một người đàn ông mà con bé mới gặp qua vài lần.

Nếu như con bé lớn rồi, yêu đương rồi mà như vậy thì chẳng nói, đằng này con bé còn nhỏ mà đã vô cùng thân thiết với Hoắc Khải, chỉ là vì cảm nhận được tình cảm bố con đã mất từ lâu khi ở bên cạnh anh.

Chuyện này càng khiến Cố Phi Dương cảm thấy ngại hơn, cô chỉ biết dùng sức kéo cô bé lại.

Ai ngờ, vừa mới mạnh tay một chút, Nhạc Văn Văn đã lớn tiếng gào khóc.

Mặc dù công viên nước đã đóng cửa, không có người nào khác ở đó, mưa gió bão bùng nên cũng chẳng nghe thấy rõ được tiếng khóc của cô bé nhưng Cố Phi Dương vẫn cảm thấy khó xử.

Lúc này, Hoắc Khải đột nhiên lên tiếng: "Hay là đưa con bé về nhà tôi trước đi, chứ cứ lằng nhằng mãi thì trời sáng mất".

Cố Phi Dương nghĩ rằng anh đang tức giận vì làm trễ nải thời gian của mình, vội vã xin lỗi: "Xin lỗi anh Lý, tôi…"

"Cô đừng hiểu lầm, chỉ là tôi nghĩ rằng không biết

cô bé đã dầm mưa bao lâu rồi, mặc dù ngày mai không cần đi học nhưng vẫn phải nghỉ ngơi cho tốt, sức đề kháng của trẻ em rất kém, dễ mắc bệnh" Hoắc Khải giải thích.

Trong lòng Cố Phi Dương càng thêm hổ thẹn, người đàn ông vừa ấm áp lại vừa bao dung này, sao cô lại có thể nghi ngờ anh là người nhỏ mọn chứ, đúng là không nên như vậy mà.

Cố Phi Dương cũng không từ chối gì, nghe theo lời khuyên của Hoắc Khải.

Sau đó, Hoắc Khải trùm áo mưa lên người Nhạc Văn Văn rồi cùng Cố Phi Dương rời khỏi công viên nước.

Vì không có nhân viên làm việc ở đây nên bọn họ chỉ đành vật vã trèo tường ra ngoài.

Đến khi về đến nhà thì đã bốn giờ, trời đã tờ mờ sáng rồi.

Ninh Thần thức thâu đêm, trông thấy Hoắc Khải tìm được Nhạc Văn Văn và đưa cô bé về nhà, cô cũng yên tâm hơn nhiều.

Có lẽ đều là phụ nữ với nhau nên Ninh Thần rất thông cảm với hai mẹ con bọn họ, thậm chí còn hơn cả Hoắc Khải.

Cô để cho hai mẹ con Cố Phi Dương đi tắm nước nóng, sau đó pha trà gừng rồi lấy hai bộ đồngủ một lớn một nhỏ cho họ.

"Làm phiền hai người quá, thật ra chúng tôi có thể về nhà rồi, chỉ là…" Cố Phi Dương nói được một nửa thì không nói tiếp nữa, bởi vì con gái mình cứ dính lấy chồng của người ta, sao cô ấy có thể nói ra được chứ.

Ninh Thần chẳng nghĩ gì nhiều: "Không phiền phức gì đâu, Đường Đường và Văn Văn rất thân thiết với nhau. Hồi chiều tan học con bé còn nổi giận với bố nó nữa, nói rằng mình lo lắng cho Văn Văn, nếu sáng mai con bé mở mắt trông thấy bạn mình cũng ngủ ở đây, chưa biết chừng còn vui nhảy cẫng lên ấy. Hơn nữa, mưa lớn như vậy, hai người về cũng rất vất vả, thêm một người giúp đỡ bớt tốn bao nhiêu thời gian".

Ninh Thần quan tâm khiến Cố Phi Dương không biết nói gì, cô ấy chỉ đành im lặng, dắt con gái vào nhà

vệ sinh

Hai mươi phút sau, cô ấy và Nhạc Văn Văn mặc bộ đồngủ đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau khi tắm nước nóng xong, khuôn mặt của hai mẹ con đỏ ửng, chỉ có điều Nhạc Văn Văn đỏ mặt vì nóng còn Cố Phi Dương đỏ mặt vì ngại.

Bởi vì cô ấy không thay nhiều đồ, phụ nữ có chút kiêng dè ở chuyện này, thông thường sẽ không mặc đồlót của người khác.

Vậy nên, dưới lớp áo ngủ của cô ấy là bộ đồlót lạnh ngắt. Vừa nhìn thấy Hoắc Khải, nhịp tim của Cố Phi Dương bỗng đập nhanh hơn hẳn, vô thức kéo cổ áo ngủ lại, che đi phần lộ ra giữa mấy cái cúc áo, như sợ bị người khác nhìn thấy vậy.

Ninh Thần và Hoắc Khải đang nói chuyện với nhau vềviệc sao tìm thấy được Nhạc Văn Văn, còn chưa nghe hiểu vềtâm lý học lego, Ninh Thần quay đầu nhìn thấy hai mẹ con Cố Phi Dương đi ra, bèn nói: “Tối nay hai mẹ con ngủ cùng với Đường Đường, tôi với anh ấy chen chúc với nhau ở sofa cũng được”.

“Cháu không thích, cháu muốn ngủ cùng với chú Lý!” Nhạc Văn Văn lập tức phản đối.

“Văn Văn, đừng ăn nói lung tung!” Cố Phi Dương ngượng chín mặt, ngẩng đầu nói với Ninh Thần: “Trẻ con không hiểu chuyện…”

“Không sao, nhìn ra được con bé rất thích Lý Phong, có điều muộn quá rồi, Văn Văn nghe lời, ngủ cùng mẹ và Đường Đường đã nhé, đợi sáng mai tỉnh dậy chú sẽ nấu đồngon cho cháu ăn được chứ?”, Ninh Thần dịu dàng khuyên bảo.

Nhưng Văn Văn vẫn không chịu, khó khăn lắm cô bé mới gặp được chú Lý, nhất định không được rời xa nữa!

Trông thấy Cố Phi Dương như sắp bị bức đến phát bực, còn Nhạc Văn Văn vẫn cứ hờn dỗi khóc lóc.

Chẳng còn cách nào khác, Ninh Thần và Cố Phi Dương chỉ đành ngủ cùng với Đường Đường còn Hoắc Khải và Nhạc Văn Văn ngủ với nhau trên sofa.

Mặc dù chỉ là một cô bé bảy tuổi nhưng là con gái nhà người ta, ít nhiều gì cũng có chút bất tiện.

Vậy nên Hoắc Khải nói là ngủ cùng nhưng cũng chỉ là lấy một chiếc ghế ngồi dựa vào thành sofa, một tay của anh còn bị Nhạc Văn Văn nắm chặt lấy, nếu không con bé không chịu nhắm mắt đi ngủ.

Cho dù thỏa mãn mọi yêu cầu của con bé nhưng Nhạc Văn Văn vẫn mở to mắt, hỏi: "Chú Lý, chú kể cho cháu nghe một câu chuyện được không?"

"Văn Văn, còn đừng có được voi đòi tiên!" Cố Phi Dương quát.

"Không sao đâu, chỉ là kể chuyện thôi. Hai người đi nghỉ ngơi đi!" Hoắc Khải mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn cô bé đang háo hức chờ đợi, nhẹ nhàng nói: "Vậy chúng ta kể câu chuyện cối xay gió và ngựa nhé. Ở một đất nước xa xôi, có một trang trại…"

Nhìn thấy Hoắc Khải đang nhẹ giọng kể một câu chuyện chưa từng nghe qua, lại trông con gái mình đang nghiêm túc nghe chuyện cùng với nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt, Cố Phi Dương đang đứng ở cửa phòng ngủ bỗng thấy cảm xúc trong lòng cứ chồng chéo lên nhau.

Cô ấy cảm động vì cảnh tượng ấm áp này, đồng thời cũng buồn bã vì hiếm lắm mới thấy được điều này.

Lúc này, Ninh Thần đã trải xong chiếc chăn thứ hai, thấy Cố Phi Dương vẫn đứng ở cửa phòng, cô vội vã đi tới nhìn một cái, cảnh tượng đập vào mắt khiến cô nở một nụ cười: "Có phải cảm thấy anh ấy rất kiên nhẫn đúng không? Thật ra trước đây anh ấy chẳng có chút kiên nhẫn gì với Đường Đường, rất ít khi làm gì đó với con bé, cũng chỉ mới lần uống say rồi đâm vào cột điện trước đó, có lẽ đâm cho mở mang đầu óc rồi nên mới biết quay đầu, trở thành một người bố tốt".

"Tai anh thính lắm đấy, đừng có nói xấu người ta nhé!" Hoắc Khải nói.

Ninh Thần bịt miệng cười: "Đang khen anh đấy, đâu có dám nói xấu".

Trông hai người trêu đùa lẫn nhau, đôi mắt của Cố Phi Dương có chút buồn bã.

Hai người bọn bọ càng tỏ ra hạnh phúc, cô ấy càng cảm thấy khó chịu.

Cô ấy không nhìn thêm nữa, sợ rằng nhìn nhiều sẽ không nhịn được mà nghĩ mấy chuyện linh tinh.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn tuôn xối xả xuống, trong nhà vẫn dột tí tách nước mưa vậy nhưng một nơi bé nhỏ như này lại tràn ngập tình yêu thương.

Có lẽ vì cảm nhận được sự ấm lạnh của lòng người, mưa cũng dần dần ngớt. Khi trời sáng, mưa đã tạnh hẳn.

Trong căn nhà, người lớn, trẻ nhỏ vẫn đang chìm vào trong giấc ngủ.

Khi Cố Phi Dương tỉnh lại, Đường Đường đã ở trong phòng khách hò hét tìm Nhạc Văn Văn chơi cùng.

Ninh Thần đang cầm bộ đồ lót mới mua, thấy Cố Phi Dương tỉnh, nói: "Bị hai đứa nhóc làm ồn hả?"

"Không có, ngày nào tôi cũng quen dậy giờ này rồi!" Cố Phi Dương lắc đầu.

"Nếu như không ngủ được nữa thì dậy ăn sáng đi. Hôm nay trời hơi âm u, quần áo của cô chắc phải mai mới khô được, đây là bộ đồ ngủ tôi mới ra ngoài mua

cho cô, chắc là kích cỡ cũng phù hợp", Ninh Thần nói.

"Làm phiền cô quá! Cái này bao nhiêu tiền thế, lát nữa tôi chuyển khoản Wechat cho cô", Cố Phi Dương đáp.

"Không đáng là bao, cô mặc vào đi rồi đánh răng rửa mặt. Tôi đi xem xem Lý Phong đã nấu bữa sáng chưa!". Ninh Thần nói rồi xoay người đi ra ngoài.

Cánh cửa phòng ngủ đóng lại, Cố Phi Dương nhìn bộ đồ lót đặt trên giường, không biết nghĩ đến chuyện gì mà hai má cô ấy đỏ bừng.

Một lúc sau, Cố Phi Dương thay đồ rồi đi ra ngoài, vừa đúng lúc Ninh Thần cầm mấy quả trứng luộc đi ra khỏi nhà bếp.

Thấy Cố Phi Dương đã thay quần áo xong mới hỏi:

"Thế nào, mặc có vừa người không?"

Cố Phi Dương hơi ngượng ngùng, ậm ừ nói:

"Cũng, cũng tạm…chỉ là, hơi chật một chút".

Ninh Thần nghe thấy vậy thì bật cười: "Nhìn không ra kích cỡ của cô cũng đáng ngạc nhiên thật!"

Cố Phi Dương bị nói vậy, khuôn mặt lập tức đỏ

bừng, cũng không biết từ lúc nào mà Ninh Thần đã đo cơ thể của mình. Mặc dù cũng là phụ nữ với nhau nhưng Cố Phi Dương bảo thủ hơn Ninh Thần về chuyện này nên cảm thấy có chút ngại.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 120: Đổi Séc Thành Tiền Mặt

Vừa đúng lúc, Hoắc Khải bưng nồi cháo ra khỏi phòng bếp, hỏi bừa: "Cái gì đáng ngạc nhiên?"

Sắc mặt Cố Phi Dương càng đỏ hơn. Vốn dĩ cô ấy rất cẩn trọng trước mặt Hoắc Khải, bây giờ càng cảm thấy thẹn thùng hơn.

Ninh Thần hừ một tiếng: "Chuyện của phụ nữ với nhau, sao phải nói cho anh biết!"

"Được thôi. Đường Đường, con muốn uống sữa hay canh trứng gà?" Hoắc Khải quay đầu hỏi.

Đường Đường không trả lời ngay mà nhìn Nhạc Văn Văn: "Cậu chọn cái nào?"

"Tớ muốn ăn cháo…" Nhạc Văn Văn đáp.

Đường Đường quay đầu lại nói: "Bố, bọn con muốn ăn cháo".

Hoắc Khải bất lực, con gái dù ở độ tuổi nào, tư duy trả lời câu hỏi luôn lệch hướng như vậy sao?

May là Ninh Thần và Cố Phi Dương vẫn đang ngồi cạnh, hai người mẹ đi tới khuyên bảo vài câu, hai cô

bé đều đổi sang uống sữa, nếu không, chắc Hoắc Khải phải nấu bữa sáng này hết cả nửa tiếng nữa.

Thần đang định đưa Đường Đường đến lớp học thêm. Nhân cơ hội này, Cố Phi Dương cũng nói rằng họ phải đi về, chỉ có điều Nhạc Văn Văn không chịu buông tha Hoắc Khải, nói gì cũng không chịu đi.

Kể cả Cố Phi Dương tỏ vẻ tức giận, con bé cũng vẫn không chịu.

Cuối cùng, Hoắc Khải đồng ý với cô bé rằng vài ngày nữa sẽ làm đồ ngon cho cô bé ăn, khuyên nhủ cả nửa ngày, có thêm Đường Đường đứng bên cạnh làm chứng nữa, Nhạc Văn Văn mới miễn cưỡng đồng ý.

Cho dù như vậy, lúc đi, tròng mắt cô bé vẫn đỏ hoe, vẫy vẫy tay với Hoắc Khải: "Chú Lý, chú phải đến sớm đó, mấy ngày tới cháu sẽ không ăn cơm, nếu chú không tới làm cơm cho cháu ăn, cháu sẽ chết đói đấy!"

Hoắc Khải cũng bị cô bé chọc cười, đây là lấy chết đe dọa anh sao.

“Tạm biệt bố, đừng quên là trưa đến đón con với mẹ để cùng đi xem nhà nha!” Đường Đường vẫy vẫy bàn tay nhỏ tạm biệt Hoắc Khải.

“Bố biết rồi, không quên đâu”, Hoắc Khải đáp.

Nếu Đường Đường không nhắc, suýt chút nữa Hoắc Khải cũng quên chuyện hôm nay cả gia đình cùng nhau đi xem nhà.

Nghĩ một lúc, anh gọi điện cho Phương Xương Thịnh, thông báo kế hoạch của mình ngày hôm nay.

Biết được chuyện Hoắc Khải vẫn quyết định mua nhà ở khu vực tây bắc, Phương Xương Thịnh tỏ ra rất vui mừng.

Bởi vì dù tiềm năng của mảnh đất ở phía tây bắc đã được Sở quy hoạch xác định nhưng trong lòng Phương Xương Thịnh, hành động của Hoắc Khải có sức thuyết phục hơn bất kỳ nguồn tin tức nào.

Bây giờ, Hoắc Khải muốn mua nhà ở phía tây bắc, chuyện này coi như đã chốt rồi.

“Bên đó có mấy căn nhà khá ổn, mấy ông bạn già của tôi tìm ra. Hay là vậy đi, trưa nay tôi đi với cậu,

vừa hay gọi mấy người bọn họ ăn bữa cơm. Chuyện giá cả cậu cứ nói lại với em dâu yên tâm đi, nếu không ký được hợp đồng giảm hai mươi phần trăm, ông anh này tự vặn đầu mình xuống cho em dâu làm bóng để đá" Phương Xương Thịnh vỗ ngực bảo đảm.

"Môn thể thao kinh dị thế, chắc cô ấy không vui vẻ tham gia đâu!" Hoắc Khải cười đáp.

Phương Xương Thịnh cười lớn. Một trong những nguyên nhân khiến gã ta đánh giá cao Hoắc Khải là vì mặc dù điều kiện gia đình anh không quá giàu có nhưng lại không hề cầu cạnh những người lắm tiền nhiều của như mấy người nghèo.

Đây là năng lực của cá nhân đem lại nền tảng và sự tự tin cho một người.

Có những lúc con người kỳ lạ vậy đấy. Bạn càng tỏ ra thấp kém, người ta lại càng không muốn để ý đến bạn nhưng bạn dám ngồi ngang hàng với người ta, người ta sẽ muốn đến gần bạn.

Bản thân Hoắc Khải là người đứng trên cao, đương nhiên anh hiểu phải "đối phó" như thế nào với loại

người như Phương Xương Thịnh.

Sau khi bàn bạc qua loa chuyện gặp mặt lúc trưa, Hoắc Khải lại gọi điện cho Cơ Hương Ngưng, nói với cô ấy rằng hôm nay anh phải đi xem nhà nên không đến công ty nữa.

Chuyện Hoắc Khải không coi quy định của công ty ra gì cũng chẳng phải là việc mới mẻ.

Trước kia, khi anh chưa thể hiện ra năng lực vượt trội trong công ty, anh đã dám nghỉ làm một, hai tháng trời, bây giờ đã lên chức rồi, đương nhiên Hoắc Khải càng chẳng sợ gì.

Đương nhiên vẫn có chút khác biệt. Ít nhất thì bây giờ anh biết đường gọi điện để thể hiện sự tôn trọng.

Dù sao gần đây, công ty không có chuyện gì cần đến anh. Cơ Hương Ngưng cũng biết, loại người như Hoắc Khải không cần suốt ngày ở lại công ty giống như những nhân viên bình thường khác.

Người tài cần dùng đúng lúc, khi cần, anh chịu xuất hiện là được rồi.

Không nói gì nhiều, chỉ mỗi việc Hoắc Khải uốn ba

tấc lưỡi đã có thể lôi kéo được Cơ Xuyên Hải khiến Cơ Hương Ngưng có được cơ hội tăng lên hai bậc. Công lao to lớn này đã đủ cho anh ta muốn làm gì thì làm rồi.

"Cần tôi giới thiệu cho anh người bên công ty nhà đất không? Ờ? Phương Xương Thịnh? Anh còn quen ông ta?". nghe thấy Hoắc Khải nói rằng quen biết với Phương Xương Thịnh, Cơ Hương Ngưng không nói gì thêm, chỉ đáp: "Tấm séc lần trước, tôi đã nói phòng tài chính đổi ra tiền để chuyển khoản vào thẻ của anh rồi, lát nữa kiểm tra xem".

Hoắc Khải hơi ngơ ngác một lát, mãi mới nhớ ra, lúc trước khi giả vờ thu mua, để diễn cho thật hơn, Hoắc Khải đã đến tiệm in làm giả tờ séc, bên trên ghi một triệu.

Lúc đó chỉ để lừa đám người Cơ Xuyên Hải mà thôi, không có ý gì khác. Ai ngờ rằng, Cơ Hương Ngưng lại đổi tờ séc đó thành tiền thật.

"Không cần cảm ơn tôi. Đây là phần thưởng anh đáng được nhận. Mặc dù tất cả mọi người đều biết tôi

cho anh một tấm séc tiền triệu nhưng nó đáng thuộc về anh!" Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải cười nói: "Cô đang muốn dùng tiền để trói buộc tôi sao?"

"Nếu như có thể dùng tiền giữ chân anh, tôi rất vui khi làm thế" Cơ Hương Ngưng đáp.

Cả hai người đều không bàn quá sâu về chuyện này, có giữ được chân hay không, không cần phải nói thẳng ra, ít nhất thì trong giai đoạn này, mọi chuyện đều rất lạc quan.

Hoắc Khải cũng chẳngg làm bộ làm tịch vờ như không cần khoản tiền này. Tiền không phải thứ gì đó rất tốt nhưng nó vẫn là thứ tốt.

Lúc cần dùng nó để làm việc thì sẽ rất tốt.

Vốn dĩ Hoắc Khải định dùng số tiền tiết kiệm trong nhà để trả tiền cọc cho căn nhà ba tầng tầm một trăm mét vuông. Nhưng giờ đã có một triệu ở đây rồi, có thể xem xét xem có nên mua căn nhà bốn tầng không? Hoặc là căn nhà một tầng có diện tích to chút cũng được, cũng có thể mua hai căn, dù gì giá nhà

phía tây bắc sau này chỉ có lên chứ không có xuống.

Bỏ biệt thự qua một bên đi, trước đây anh đã ở đến phát chán rồi. Đối với Hoắc Khải, căn biệt thự rộng năm, sáu trăm mét vuông còn ở không thoải mái bằng căn phòng vài chục mét vuông.

Những nơi anh dùng tới khi sinh hoạt hằng ngày cũng chỉ có vài chục mét vuông, mua rộng quá chỉ là để cho người khác ngắm thôi.

Có vài người mua nhà chỉ để làm cái mác nhằm thỏa mãn lòng hư vinh, còn Hoắc Khải không cần.

Sau khi tắt điện thoại Hoắc Khải quay vào nhà, thu dọn một chút mới nhận ra, quần áo to quần áo nhỏ của Cố Phi Dương đều treo hết lên mắc trong nhà tắm, có lẽ lúc đi vội quá nên quên lấy.

Có điều quần áo vẫn còn ướt sũng, cầm về cũng vô dụng.

Nhìn đám đồ lót nhỏ bé đầy bắt mắt trên móc phơi đồ, Hoắc Khải có phần ngạc nhiên, cơ thể của Cố Phi Dương nóng bỏng đến thế sao? Chẳng trách cô ấy dám mở lớp dạy múa, xem ra là có "vốn liếng" sẵn.

Anh không nhìn thêm nữa, cũng không động đến mấy thứ đồ có thể khiến Ninh Thần hiểu lầm. Hoắc Khải quay vào phòng khách, mở máy tính, bắt đầu tìm kiếm thông tin về nhà cửa ở khu vực phía tây bắc.

Mặc dù Phương Xương Thịnh giúp anh chuyện giá nhà nhưng vị trí cụ thể vẫn cần phải xem xét kỹ lượng. Dù sao ông cha ta cũng có câu, mua nhà cần phải chú ý đến ba vấn đề, phong thủy, phong thủy, vẫn là phong thủy.

Không lâu sau, Ninh Thần quay lại nhà, hai người cùng nhau xem xét cẩn thận hơn hai tiếng đồng hồ, lúc ngẩng đầu nhìn đồng hồ thì cũng sắp đến giờ, lúc này hai người mới đứng dậy đi đón con.

Sau khi đón Đường Đường ở lớp học thêm, ba người cùng nhau đi đến văn phòng bất động sản nào đó mới mở ở khu vực tây bắc, đợi tầm khoảng năm phút thì Phương Xương Thịnh xuất hiện.

Ông anh này vẫn chẳng khác gì lúc trước, mặc chiếc quần đùi và áo ba lỗ, nếu mà còn đi thêm đôi tông lào nữa thì nói rằng gã ta đi tắm cũng có người

tin.

“Anh Phương, cách anh ăn mặc chẳng hợp với gia cảnh gì cả”. Ninh Thần lên tiếng, có lẽ vì quen thân với Phương Xương Thịnh, cộng thêm gã nhà giàu này không tỏ ra sang chảnh nên trước mặt gã, Ninh Thần cảm thấy không cần câu nệ.

Phương Xương Thịnh cười hi hi ha ha nói: “Người ta có gia tài cả chục tỉ, trăm tỉ vẫn còn đi con xe đạp cũ rích để bảo vệ môi trường, tôi ăn mặc như này cũng là để tiết kiệm vải vóc cho nhà nước thôi”.

“Chú Phương kỉ bo thật! Đường Đường đứng một bên làm mặt quỷ.

Phương Xương Thịnh giận dữ nói: “Ai nói chú ki bo? Lát nữa cho cô nhóc cháu biết thế nào là hào phóng! Đi! Mua nhà!”

Ninh Thần trộm cười, đi cùng với bọn họ vào trong phòng giao dịch bất động sản.

Thật ra người trong phòng bất động sản đã trông thấy bọn họ từ sớm rồi nhưng không rõ có phải do nhà ở phía tây bắc khó bán quá nên mấy nhân viên

chăm sóc khách hàng không có hứng thú chủ động chào mời.

Nhất là cái cách ăn mặc như đi tắm nơi công cộng của Phương Xương Thịnh lại càng khiến người ta nhìn vào là tụt hứng.

Mấy người bọn họ bước vào phòng giao dịch bất động sản nhưng lại chẳng ai chủ động tiếp đón.

Phương Xương Thịnh liếc ngang ngó dọc một hồi, cuối cùng bực mình hét: "Chỗ mấy người không có ai tiếp khách sao?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 121: Không Coi Ai Ra Gì

Phương Xương Thịnh gào toáng lên mới có nhân viên bán hàng bước tới và hỏi: "Anh muốn mua căn hộ kiểu gì?"

"Tôi không mua, hai người họ mua", Phương Xương Thịnh chỉ vào Hoắc Khải và Ninh Thần nói.

"Thấy ông gào to như thế còn tưởng ông định mua chứ!", cô gái bán hàng kia nói.

Tuy rằng biểu cảm của cô gái không có gì bất thường, nhưng giọng điệu thoáng lộ vẻ châm chọc khiến Phương Xương Thịnh tức xì khói.

Hoắc Khải cũng không muốn mình gọi gã ta tới giúp đỡ rồi ôm một bụng tức về, anh chủ động tiếp lời cô ta: "Tầng hai mươi hai hoặc hai mươi ba bên phía Đông của tòa nhà số hai mươi ba có còn không?"

"Hết rồi!" vừa nghe thấy vậy, hứng thú của cô gái bán hàng đã bớt đi nhiều.

Hai tầng này được coi như vị trí bán chạy nhất của khu nhà, bị mua hết sạch từ lâu rồi. Mà theo kinh

nghiệm của cô ta, một khi khách hàng ưng ý với t`ầng nhà bị bán hết, 80% trở lên không tiếp tục lựa chọn nữa.

Bởi vì nơi này là khu vực Tây Bắc thành phố, giá nhà vốn đã rẻ, người tới mua cũng ít, các khu nhà khác ở đẳng cấp tương tự rất nhi`ều, tha h`ồ mà chọn. Nơi này không bán chạy như bên khu Đông Nam hay khu Tây Nam, phải giành nhau sứt đ`ầu mẻ trán mới mua được vị trí tốt.

"Cùng t`ầng ấy bên phía Đông của dãy nhà số mười bảy thì sao?", Hoắc Khải hỏi.

"Để tôi xem lại!"

Nhân viên bán hàng lôi điện thoại ra, khi cô ta đang tìm kiếm lịch sử bán hàng thì một nhân viên khác ở bên cạnh đột nhiên nói: "Căn nhà ấy được một khách hàng của tôi ưng ý, chuẩn bị tới đây đặt cọc r`ồi".

Nhân viên kia `ồ lên một tiếng r`ồi nói với Hoắc Khải: "Anh nghe thấy r`ồi đấy, căn ấy cũng hết r`ồi!"

Phương Xương Thịnh ở bên cạnh tỏ ra không vui:

“Còn chưa đặt cọc, thế nào gọi là hết rồi? Tưởng chúng tôi ngu hả?”

Thông thường, việc cạnh tranh nhà đất lấy việc đặt cọc làm tiêu chuẩn, ai đặt cọc trước thì căn nhà thuộc về người đó. Bây giờ nhân viên bán hàng này lấy lý do căn nhà đã được khách hàng ưng ý để làm lý do, một ông tổng giám đốc công ty bất động sản như Phương Xương Thịnh đương nhiên không đồng ý với cách nói này.

Một nhân viên nữ khác cũng ngước mắt khỏi chiếc điện thoại, bĩu môi đáp: “Nói năng khó nghe như thế làm gì, đơn giản là có khách hàng ưng ý rồi, sắp đến rồi. Vả lại, khách hàng của tôi chuẩn bị trả tiền toàn bộ, nếu hai người cũng trả hết trong một lần thì tôi sẽ nhắn người ta đừng đến nữa”.

Vốn dĩ Ninh Thần cũng không vui vẻ, mình mua nhà thì họ được hưởng hoa hồng, sao thái độ của họ lạnh nhạt như thế nhỉ.

Nhưng nghe thấy khách hàng của người ta chuẩn bị trả tiền hết trong một lần, cô cũng không tiện lên

tiếng nữa.

Cho dù là nhà cửa ở khu Tây Bắc thì một căn cũng phải hơn một triệu tệ. Trong nhà chỉ còn khoảng hai trăm ngàn tệ tiền tiết kiệm, cùng lắm đủ để trả trước khoản tối thiểu. Muốn trang hoàng cũng phải đợi sau này gom đủ tiền rồi tính sau.

"Thôi vậy, chúng ta tới chỗ khác xem sao!". Ninh Thần thì thầm nói.

Hoắc Khải khẽ nhíu mày, anh nghiên cứu khu nhà này rất nhiều, chắc chắn đoạn đường này là tốt nhất. Nhà cửa không phải quần áo, mua về thấy không hợp thì đổi trả hoặc bán lại với giá rẻ hơn.

Một thứ đáng giá cả triệu tệ, cho dù Hoắc Khải không quá đặt nặng chuyện tiền nong, cũng hi vọng có thể mua được nhà ở khu vực tốt.

Còn về việc trả hết một lần hay trả góp, có lẽ một ngày trước anh còn cần suy nghĩ, nhưng bây giờ có được một triệu tệ tiền thưởng từ Cơ Hương Ngưng, hoàn toàn không cần nghĩ ngợi nhiều.

"Chúng tôi cũng có thể trả hết trong một lần, cô

có thể bảo khách hàng không cần đến nữa" Hoắc Khải nói.

Anh vừa nói xong, hai cô nhân viên bán hàng sững người, còn Ninh Thần kéo tay anh với vẻ hoảng loạn, khẽ nói: "Anh làm gì thế, chúng ta đâu có nhiều tiền như vậy mà trả hết một lần!"

Phần thưởng một triệu tệ mới được Cơ Hương Ngưng gửi vào tài khoản ngày hôm nay, Hoắc Khải không nói với Ninh Thần, chủ yếu vì muốn tặng cô một bất ngờ.

Thế nên Ninh Thần không biết trong tay chồng còn có một khoản tiền lớn, bây giờ cô hoảng loạn vô cùng.

Tuy cô đã khống chế âm lượng giọng nói, nhưng vẫn bị hai cô gái bán hàng nghe thấy.

Cô nhân viên nói rằng đã cho khách hàng đặt trước bĩu môi, gương mặt lộ rõ vẻ cười nhạo: "Được thôi, vậy hai người móc tiền thanh toán đi, trả tiền xong, tôi lập tức gọi điện cho khách hàng ngay".

"Được thôi!" Hoắc Khải gật đầu: "Làm thủ tục đi!"

“Anh điên rồi à!” Ninh Thần vội vàng kéo anh ra một khoảng cách: “Chúng ta chỉ có hơn hai trăm ngàn tệ, làm sao trả tiền được, làm như thế chẳng phải cố ý biến mình thành trò hề sao!”

“Không sao đâu, yên tâm đi!“ Hoắc Khải trông rất thả lỏng.

Ninh Thần không biết anh có ý định gì, lời nói dối có thể vạch trần rất dễ dàng này, có thể kiếm được thể diện ư?

Hiển nhiên không thể rồi.

Hai nhân viên nữ kia nhìn thấy vẻ hoảng hốt trên mặt Ninh Thần thì đưa mắt nhìn nhau, sau đó bật ra tiếng cười nhạo.

Một người trong đó nói: “Được rồi, vậy hai người đợi ở đây một lát, tôi lấy hợp đồng mua nhà với máy POS“.

So với thái độ nóng ruột như kiến bò trên chảo nóng của Ninh Thần, Hoắc Khải tỏ ra bình thản hơn nhiều, còn Phương Xương Thịnh thì không hài lòng lắm: “Với cái thái độ của hai người này, hà tất phải

mua ở đây làm gì".

"Khu vực này khá được", Hoắc Khải giải thích đơn giản.

Anh đã nói vậy rồi thì Phương Xương Thịnh còn nói gì được nữa.

Không mất bao lâu sau, nhân viên bán hàng đã mang hợp đồng mua nhà và máy POS tới. Hoắc Khải đang định cầm bút lên điền vào các giấy tờ liên quan thì cô nhân viên đã thu lại hợp đồng về phía sau, sau đó đưa máy POS tới: "Quẹt thẻ trước."

Hoắc Khải nhíu mày nhìn cô ta: "Hợp đồng đã ký đâu…"

"Tôi biết chưa ký hợp đồng, nhưng ai biết được hai người có tiền để thanh toán hết một lần hay không. Thế nên quẹt thẻ trước rồi ký hợp đồng sau" nhân viên bán hàng nói.

Quy trình như thế này hiển nhiên đã vi phạm chế độ làm việc, không ký hợp đồng đã bắt người ta moi tiền ra, chẳng phải là lừa đảo sao.

Thế nhưng, cô nhân viên kia thấy biểu hiện của

Ninh Thần thì chắc chắn rằng Hoắc Khải không có khoản tiền này, nên mới cố ý làm khó họ.

Không phải muốn làm màu à, được, để anh làm màu cho sướng thì thôi!

Một nhân viên bán hàng khác cũng bước tới, cười ha hả: "Vừa nhìn đã biết hai người có tiền rồi, cần gì phải để tâm tới một triệu tệ này? Tóm lại sớm muộn gì cũng quẹt thẻ, trả tiền trước cho chúng tôi mở rộng tầm mắt đi, cũng để cô ấy gọi điện thoại báo cho khách hàng đừng đến nữa!"

Cái thái độ coi thường người này làm cho một người không dễ gì nổi giận như Hoắc Khải cũng phải thấy khó chịu.

Mà biểu hiện của Phương Xương Thịnh thì cực kỳ dễ thấy, bàn tay gã ta đập thẳng xuống bàn, tức giận quát: "Các người bắt nạt người ta quá đáng!"

"Đập bàn làm gì thế, không phải mấy người đòi trả hết trong một lần à. Phách lối gớm thế, không biết ví tiền có gớm được như vậy không?" một nhân viên nữ vẫn luôn coi thường cách ăn mặc như nhân viên mát-

xa của Phương Xương Thịnh, vẻ khinh thường trên gương mặt cực kỳ rõ rệt.

Tuy rằng phòng ốc ở nơi này không dễ bán, cũng không phải một người mặc áo ba lỗ với quần đùi có thể tới đây làm bộ làm tịch được.

Muốn giả vờ trước mặt họ, vậy thì phải chuẩn bị sẵn tỉnh thần sẽ bị họ vạch trần.

Có phải bố mẹ anh đâu mà phải chiều theo ý anh?

Tốt xấu gì thì Phương Xương Thịnh cũng là ông chủ của một công ty bạc tỷ, ngày thường tỏ ra khiêm tốn ở trường học là do cố ý làm vậy, chứ ngoài xã hội, làm gì có ai dám coi thường gã ta?

Bây giờ một nhân viên quèn ở khu bán hàng cũng dám dùng giọng điệu này nói chuyện với gã ta, không thể nào nhẫn nhịn được!

"Gọi quản lý của các cô ra đây! Đúng là quá đáng mà!" Phương Xương Thịnh phẫn nộ quát lên.

"Ôi chao, phách lối gớm cơ đấy, nhưng mà xin lỗi nha, quản lý của chúng tôi bận lắm, có lẽ không có thời gian qua đây đâu. Mấy người tranh thủ thời gian

thanh toán đi, tôi nóng lòng muốn được mở rộng tầm mắt lắm rồi".

Nhân viên bán hàng hoàn toàn không hề thấy sợ hãi, thậm chí đến cả vẻ ôn hòa trên gương mặt cũng không muốn giả bộ thêm nữa.

Không có tiền thì đừng ra vẻ, cứ tưởng chúng tôi theo ngành dịch vụ là phải làm con làm cháu của khách hàng à?

Cho dù phải làm con làm cháu, cũng phải xem dạng khách hàng nào.

Phương Xương Thịnh tức đến mức thịt mỡ trên người run lên bần bật, gã ta chỉ vào hai nhân viên bán hàng: "Được, được, được lắm! Hai cô cứ đợi đấy!"

Nói xong, gã ta lấy chiếc điện thoại đời cũ ra khỏi túi quần.

Mẫu mã này cũng từ bốn năm năm trước rồi, khiến hai cô nhân viên nhìn xong mà trợn mắt khinh thường.

Vừa nhìn đã thấy nghèo rớt mùng tơi, còn hô hào hù dọa ai được chứ?

Gọi điện thoại chứ gì?

Đã không còn bản lĩnh còn giả làm anh hùng hảo hán, họ muốn xem xem gã ta hô hào lớn tiếng như vậy rồi có thể gọi được nhân vật ghê gớm cỡ nào.

Hoắc Khải chẳng buồn nổi nóng với hai cô nhân viên, đành khuyên gã ta một câu: "Anh Phương, hay là thôi vậy, không mua thì thôi!"

"Không được, cậu nhẫn nhịn được chứ anh không nuốt nổi cơn tức này, hôm nay phải trị chúng nó một trận!" Phương Xương Thịnh tức đến mức thở phì phì.

"Đừng dỗi không mua mà, tôi cầm máy POS đến mỏi cả tay rồi, còn muốn xem người có tiền hào phóng đến mức nào mà" cô nhân viên cầm máy POS kia cười khanh khách.

Cô ta hoàn toàn không hề tức giận, mà giống như đang xem kịch hay. Phương Xương Thịnh quát nạt càng to thì cô ta càng thấy tức cười.

Hoắc Khải quay đầu nhìn dáng vẻ không coi ai ra gì của cô ta mà thoáng lắc đầu, bản thân mình cũng lăn lộn ở tầng lớp thấp hèn lâu quá rồi, thậm chí còn thấy tức giận vì nhân vật tép riu như thế này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 122: Bớt Giận

Sau vài nhịp thở, cảm thấy tâm trạng của mình đã bình tĩnh hơn, anh mới điềm đạm nói: "Đừng nói năng tự mãn như vậy, có lúc báo ứng đến nhanh lắm đấy!"

"Ôi, còn biết trù ẻo người ta cơ hả? Tôi nói này, người có tiền ơi, anh cứ thanh toán hết đi rồi hãng dạy dỗ tôi". cô nhân viên bán hàng kia lộ rõ vẻ chê cười.

Đúng lúc này, Đường Đường đột nhiên nghiêm túc nói với cô nhân viên bán hàng kia: "Dì ơi, có lẽ dì sắp xui xẻo rồi. Bố cháu giỏi lắm đấy!"

"Khà khà, không phải người một nhà thì không cùng một giuộc, đến cả đứa trẻ bé thế này cũng học cách chém gió rồi, đỉnh của chóp đấy. Dì thực sự sắp sợ chết khiếp vì bố cháu rồi đây" cô nhân viên kia không hề để tâm.

Thực ra Ninh Thần cũng rất tức giận. Mua nhà vốn là một chuyện vui vẻ, sao lại gặp phải dạng người như thế này chứ.

Làm kinh doanh không theo quy tắc thì chớ, còn

khinh thường nhạo báng khách hàng, có ra dáng nhân viên phục vụ không?

Đúng lúc này, cuộc gọi của Phương Xương Thịnh đã được kết nối, gã ta ồn ào nói: "Ông Lã, tiên sư nó ông tìm được đám nhân viên bán hàng này ở đâu thế, đứa nào đứa nấy như mẹ thiên hạ. Đừng hỏi tôi tại sao, tôi đang ở khu bán hàng của ông, nhanh chóng qua đây! Đừng bảo tôi không cho ông cơ hội, anh chàng giỏi giang mà sáng nay tôi nói với ông đang đứng ngay cạnh tôi, trong vòng mười lắm phút mà tôi không thấy mặt ông là chúng tôi đi luôn, sau này đừng liên hệ gì nữa!"

Sáng nay, sau khi Hoắc Khải nói muốn mua nhà, Phương Xương Thịnh đã gọi điện thoại cho mấy ông chủ của các công ty bất động sản trong khu vực Tây Bắc, nói là chiều nay sẽ đưa người giỏi giang tới bên đó mua nhà.

Công ty bất động sản ở bên này về cơ bản cũng là người bản địa như Phương Xương Thịnh, đôi bên trở thành bạn bè của nhau từ lâu rồi.

Họ biết thừa tính cách của Phương Xương Thịnh, trông qua có vẻ ngờ nghệch chứ thực chất tỉnh ranh lãm.

Người được gã ta gọi là người giỏi giang, chắc chắn rất được.

Còn về giỏi giang thế nào, Phương Xương Thịnh cũng không nói rõ với họ, dù sao thì tính đến giờ phút này, có lẽ cả thành phố chỉ mình ông chủ công ty bất động sản này biết về tiềm lực to lớn của khu Tây Bắc trong tương lai.

Sau này, gã ta còn muốn tìm Hoắc Khải để thương lượng kỹ hơn, kiếm vài mảnh đất đẹp để dự trữ hoặc khai thác luôn, nếu để người khác biết được thông tin này, đâu còn chừa miếng thịt nào cho gã ta ăn nữa.

Bất kể thế nào, người mà Phương Xương Thịnh đã thừa nhận thì mấy ông chủ công ty bất động sản cũng không bao giờ dám coi thường.

Cho nên, vị chủ tịch họ Lã kia hứa với gã ta sẽ đến ngay lập tức.

Sau khi cúp điện thoại, Phương Xương Thịnh cũng

không phí lời với hai cô nhân viên kia mà chỉ nói với Hoắc Khải: "Đợi một lát đã, ông Lã sắp tới đây rồi!"

"Ôi chao, ông Lã lại là thần tiên phương nào thế?" một nhân viên bán hàng cười tít cả mắt.

Phương Xương Thịnh liếc nhìn cô ta, "hừ" một tiếng rồi không thèm ngó ngàng gì thêm.

Với thân phận của gã ta mà so đo tính toán cùng đám nhân viên cấp thấp này đúng là làm mất oai phong của bản thân, có gì bất mãn cứ tính lên đầu họ Lã kia là được.

Thấy Phương Xương Thịnh không ngó ngàng gì tới mình, cô nhân viên bán hàng kia cũng hừ một tiếng, lầm bầm: "Béo như con heo mà còn giả bộ giả tịch, không nhìn lại bản thân mình xem!"

Cô ta không cố tình giảm bớt âm lượng, tai của Phương Xương Thịnh cũng chưa điếc, đương nhiên sẽ nghe thấy rất rõ ràng.

Vị phú ông với tài sản tiền tỷ này tức đến mức mặt mũi xanh lè, nhưng vì cảm thấy có vợ chồng Hoắc Khải ở bên cạnh, không muốn cãi nhau trước mặt họ,

nếu không Phương Xương Thịnh đã chửi thề rồi.

Vì đã coi Hoắc Khải và những người đi cùng anh là dạng khố rách áo ôm đã không còn tiền còn tới đây quậy phá nên hai cô nhân viên bán hàng kia cũng không nấn ná lâu, họ quay về bên cạnh đồng nghiệp của mình rồi chỉ chỉ trỏ trỏ về phía này.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn họ đang nói toàn những lời châm chọc.

Mà ở bên kia, Lã Đông Hiền vừa nhận cuộc gọi từ Phương Xương Thịnh lập tức quay đầu nhìn thư ký của mình: "Khu nhà Phong Hoa bây giờ do ai phụ trách nhỉ?"

Thư ký trả lời ngay không hề do dự: "Là công ty quản lý cơ sở hạ tầng dưới trướng chúng ta, nhưng tổng giám đốc Trần Thiệu Cương của công ty này vừa đi tỉnh khác công tác rồi, bây giờ chắc hẳn chỉ còn phó tổng giám đốc Tôn Chí Tân đang phụ trách việc bán hàng".

Lã Đông Hiền đứng dậy cầm theo áo khoác ngoài: "Lập tức bảo Tôn Chí Tân tới khu bán hàng, hình như

chủ tịch Phương bị đứa nhân viên không có mắt nào chọc giận rồi, bảo cậu ta nhanh chóng an ủi ông ấy, tôi sẽ qua ngay bây giờ!

"Vâng, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh ta ngay", thư ký vội vàng đáp.

Làm thư ký cho Lã Đông Hiền bao nhiêu năm rồi, cậu ta biết, nhân vật lớn có thể khiến ông chủ của mình thận trọng như vậy, lại còn họ Phương, chỉ có thể là Phương Xương Thịnh – ông lớn bất động sản thích mặc quần đùi chạy lung tung khắp nơi.

Đối với ông chủ Phương không hề màu mè nhưng có thể vận hành việc kinh doanh đến quy mô này, thư ký cũng vô cùng kính nể.

Cậu ta lập tức lấy điện thoại ra, gọi điện cho phó tổng giám đốc Tôn Chí Tân của bên khu bán hàng.

Chừng khoảng năm phút sau, một người đàn ông trung niên mặc âu phục thẳng thớm vội vàng chạy vào khu bán hàng.

Khi nhìn thấy người này, tất cả nhân viên bán hàng vội vàng cất điện thoại vào túi, sau đó đứng dậy hỏi

thăm: “Chào phó tổng giám đốc Tôn!”

Người đàn ông trung niên này đương nhiên là Tôn Chí Tân, phụ trách chào hàng khu nhà ở Phong Hoa. Anh ta không buồn chào hỏi đám nhân viên bán hàng kia, chỉ dáo dác nhìn quanh, nhanh chóng phát hiện ra Phương Xương Thịnh đang đứng trước cửa với vẻ mặt khó chịu.

Tôn Chí Tân biết thân phận của Phương Xương Thịnh chứ, tuy người này không phải là tầng lớp cao nhất trong thành phố, nhưng là anh cả mà ngành bất động sản của thành phố này công nhận. Chuyện khác không nói tới, chứ đến cả ông chủ công ty này là Lã Đông Hiền cũng phải nể mặt đối phương vài phần.

Ban nãy thư ký của Lã Đông Hiền gọi điện thoại tới báo rằng có lẽ Phương Xương Thịnh bị nhân viên bán hàng nào đó đắc tội, làm Tôn Chí Tân sợ vỡ mật.

Một nhân vật đứng đầu trong ngành bị người dưới trướng của anh ta đắc tội, thế thì mình có cần sống trong ngành này nữa không đây?

Anh ta lập tức chạy từ văn phòng tới chỗ này, dọc

đường vội vội vàng vàng.

Qua một lúc rồi mà sắc mặt Phương Xương Thịnh không khá hơn được bao nhiêu, ngược lại vì thời gian đợi chờ khá dài mà càng thêm khó coi.

Trái tim Tôn Chí Tân đập nhanh hơn mấy lần, sau khi hít một hơi thật sâu, nở nụ cười mà bản thân anh ta tự nghĩ là ôn hòa nhất rồi mới bước tới.

Ngay từ đằng xa anh ta đã giơ tay ra với Phương Xương Thịnh: "Chủ tịch Phương, khách quý đây! Anh đến sao không báo trước một trước để tôi đón anh ngay từ cổng".

Phương Xương Thịnh liếc nhìn một cái, không quá quen mặt với phó tổng giám đốc của công ty dưới trướng Lã Đông Hiền. Có lẽ trước kia từng gặp một hai lần, nhưng không có ấn tượng gì.

Vả lại, hôm nay gã ta tức đến mức này, cho dù có ấn tượng cũng không muốn nghĩ tới.

Phương Xương Thịnh hừ một tiếng với vẻ khó chịu: "Anh là ai?"

Dù thái độ của gã ta không tốt, nhưng Tôn Chí Tân

không dám bất mãn, biết chuyện này có nguyên nhân, chỉ đành cười ha hả: "Tôi là Tôn Chí Tân, là phó tổng giám đốc quản lý cơ sở hạ tầng dưới trướng công ty. Ban nãy chủ tịch Lã đã đích thân dặn dò tôi nhất định phải tiếp đãi chủ tịch Phương tử tế. Chỉ là không ngờ anh đến nhanh vậy. Nào nào nào, mời chủ tịch Phương tới phòng đón khách quý, ai nhỉ, tới phòng làm việc của tôi mang lá trà tới đây!"

Đám đông ở khu bán hàng trợn mắt há miệng nhìn cảnh tượng trước mắt họ, nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

Tất cả mọi thứ vừa xảy ra, họ nhìn thấy hai năm rõ mười, mà sau khi quay về vị trí, hai cô nhân viên cũng liên tục giằm pha Phương Xương Thịnh, Hoắc Khải. Nói gì mà đòi mua nhà thanh toán hết, thế rồi không dám queẹt thẻ, còn giả bộ gọi điện thoại gọi người ra, cũng không biết gọi được thứ hồ bằng cẩu hữu nào tới.

Trước kia cũng có không ít người từng quậy phá ở khu bán hàng, gọi điện thoại cho người quen, thế rồi

chỉ gọi ra được mấy thằng du côn tầm thường hoặc nhân viên quèn.

Sau khi tới đây, chẳng dám hé răng một tiếng, chỉ khuyên người nhà rời đi.

Đừng tưởng nhà đất ở khu vực Tây Bắc này không dễ bán, điều đó không đồng nghĩa với việc công ty bất động sản đứng sau không có thực lực.

Chỉ cần là người bản địa sẽ biết ngay chỗ hơn người của mấy công ty nhà đất này.

Thương hiệu lâu đời, mà ngành nghề nào cũng là một vòng tròn giao thiệp, mấy ông chủ ngày ngày uống rượu đánh bài với nhau, chỉ thiếu nước dập đầu kết nghĩa anh em thôi.

Sau khi nghe lời nói của hai cô nhân viên bán hàng, họ cũng không coi Phương Xương Thịnh ra gì, chỉ coi như xem xiếc khi.

Trong công ty bất động sản, Tôn Chí Tân cũng chỉ là một lãnh đạo nhỏ, thua xa Lã Đông Hiền vài cấp bậc.

Nhưng ở khu bán hàng này, anh ta là tầng lớp trên

cùng.

Khi anh ta vừa tiến vào, đám đông còn tưởng anh ta tới quan sát tình hình, không ai ngờ rằng phó giám đốc Tân này sẽ chạy thẳng tới chỗ người đàn ông mập mạp mặc quần đùi áo ba lỗ.

Nhìn dáng vẻ cung kính kia, chắc còn coi trọng gã ta hơn cả bố ruột.

Tuy rằng không biết tại sao Tôn Chí Tân phải cung kính như vậy với một người đàn ông béo ục ịch quẹt thẻ trả một triệu tệ cũng nhọc công tốn sức, nhưng mặt mũi của hai nhân viên bán hàng đã bắt đầu tái nhợt rồi.

Họ có dự cảm, hôm nay bản thân sẽ gặp xui xẻo lớn.

"Không có thời gian nói nhảm cùng anh, chủ tịch Lã của các anh đâu? Sao vẫn chưa đến?", Phương Xương Thịnh cất tiếng hỏi không hề khách sáo.

Tôn Chí Tân đứng đó cực kỳ cung kính: "Chủ tịch Lã đang trên đường tới đây rồi, sẽ tới ngay đây. Hay là anh cứ tới phòng đón khách ngồi một lát…

“Phòng khách quý của các anh ấy hả, tôi cũng không dám tới đâu, nếu đi thật, e là có người giẫm lên đ ầu tôi mà vênh váo mất!” Phương Xương Thịnh tức giận nói.

Nụ cười trên mặt Tôn Chí Tân cứng đờ, sau đó gượng cười thành tiếng: “Chủ tịch Phương đừng tức giận, có phải đứa mù mắt nào đắc tội với anh không? Thế này đi, tôi lập tức bảo nó ra xin lỗi anh, anh bớt giận đã!”

Nói xong, Tôn Chí Tân lập tức quay người lạnh giọng nói với đám nhân viên bán hàng: “Mấy người các cô, ban nãy ai đắc tội với chủ tịch Phương, lập tức lăn ra đây cho tôi!”

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 123: Nợ Ân Tình

Tất cả mọi người vô thức nhìn về phía hai cô nhân viên bán hàng kia, còn hai cô này đã sợ đến mức lòng dạ hoảng hốt, hai chân nhũn ra.

Đừng tưởng rằng trông họ thiếu hứng thú khi làm việc, nếu bị lãnh đạo cấp cao của công ty trách mắng, họ cũng biết sợ đấy.

Dù sao thì quyền lực của Tôn Chí Tân đủ để đuổi việc họ, mà ảnh hưởng của công ty cũng có thể khiến họ đói rã họng ở thành phố này.

Quan trọng nhất là, người khiến Tôn Chí Tân phải tốn sức lấy lòng như vậy, có lai lịch như thế nào?

Chí ít, cũng phải có địa vị cao hơn phó tổng giám đốc Tôn này.

Thế là, bản thân họ đã đắc tội với một người còn đỉnh hơn Tôn Chí Tân?

Nghĩ đến thế thôi, hai cô nhân viên này đã thấy mắt mũi tối sầm, đầu óc choáng váng.

Những người khác cũng nhìn về phía hai cô gái

này với ánh mắt thương hại, họ biết hai người này toi rồi.

Tôn Chí Tân cũng là người thông minh, nhìn ánh mắt của đám đông tập trung về đâu là tìm được ngay thủ phạm.

Ánh mắt của anh ta lạnh đi, chỉ vào hai nhân viên nữ: "Hai cô, qua đây cho tôi!"

Giọng nói của anh ta rất nghiêm nghị, hai cô nhân viên sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, nhưng không dám phản kháng, chỉ có thể sóng vai nhau bước tới với nỗi sợ hãi ngập tràn trong lòng.

Khi bước lên phía trước, hai người họ đã không còn vẻ huênh hoang lúc trước, thậm chí không đủ dũng cảm nhìn Phương Xương Thịnh.

Tôn Chí Tân sầm mặt nhìn hai người này rồi hỏi: "Hai cô làm sao mà đắc tội với cả chủ tịch Phương thế hả?"

Hai cô nhân viên đâu dám nói, quá trình lúc trước, chỉ cần nghĩ thôi họ cũng đã run như cầy sấy rồi.

Không biết lúc đó bản thân mình ăn phải gan hùm hay

mật gấu mà dám làm việc quá đáng như thế.

Tuy rằng khi ấy họ không biết người đàn ông béo ục jch này có lai lịch rất đáng gờm, nhưng cho dù đối đãi với khách bình thường cũng không nên làm vậy.

Hai người họ vô cùng hối hận, nhưng không dám nói gì.

Tôn Chí Tân cũng không định tiếp tục hỏi chuyện họ, chỉ nói: "Không cần biết các cô đã làm gì, bây giờ xin lỗi chủ tịch Phương ngay lập tức!"

Hai cô nhân viên không dám phản kháng, run rẩy nói với Phương Xương Thịnh: "Chủ, chủ tịch Phương, TớI.„Z

"Họ đâu chỉ đắc tội với một mình tôi, mà còn cậu em và em dâu tôi nữa!" Phương Xương Thịnh rất bất mãn.

"Đường Đường cũng không vui đâu!", cô nhóc giơ tay lên.

"Phải rồi, còn cả cháu gái của tôi nữa" Phương Xương Thịnh nói.

"Hai cô nghe thấy gì chưa, lập tức xin lỗi người

đàn ông này, cô gái này và cả cô bé này nữa!", Tôn Chí Tân lập tức nói.

Bây giờ không phải lúc hỏi gia đình này có lai lịch thế này, sau này có nhiều cơ hội. Điều quan trọng nhất bây giờ là phải giúp Phương Xương Thịnh hạ hỏa trước kia Lã Đông Hiền đến.

Nếu không Lã Đông Hiền đến rồi mà thấy Phương Xương Thịnh vẫn đang phừng phừng lửa giận, chỉ e đến cả anh ta cũng không có kết quả tốt.

Điều này khiến Tôn Chí Tân căm hận hai cô nhân viên bán hàng này đến cực độ. Đắc tội ai không đắc tội, cứ phải đắc tội ngay Phương Xương Thịnh.

Nhân vật như thế là người mà các cô đắc tội được à?

Hai cô nhân viên bán hàng kia cúi đầu, mặt mũi trắng nhách như tờ giấy: "Xin, xin lỗi, thực sự không biết các vị…"

"Được rồi, cũng không cần làm khó họ, xin lỗi như thế này chẳng có ngHĩa lý gì. Nhưng trước đó họ yêu cầu tôi quẹt thẻ trả tiền toàn bộ căn nhà trước mới có

thể ký hợp đồng, đi ngược lại quy tắc của ngành nghề. Hành vi như thế này, tôi cho rằng họ nên được xử lý nghiêm, nếu không lỡ như để người ta nắm dao đằng chuôi, sẽ xảy ra chuyện đấy" Hoắc Khải nói.

Câu nói này của anh – gọi là đề nghị cũng được mà gọi là báo thù cũng được, tóm lại, hai nhân viên bán hàng nghe xong sắp nằm vật ra đất luôn.

Thế nào gọi là xử lý nghiêm?

Nhẹ nhất chắc cũng bị đuổi việc…

Tôn Chí Tân nghe xong mà nghiến răng nghiến lợi, bắt người ta quẹt thẻ trả tiền toàn bộ căn nhà trước rồi mới ký hợp đồng? Tiên sư cha nó, ai dạy các cô thế?

Ngay trước mặt Phương Xương Thịnh nên anh ta cũng không nói nhiều, chỉ trợn trừng mắt nhìn hai cô nhân viên: "Các cô đúng là làm công ty nở mày nở mặt thật đấy! Xem sau này tôi xử lý các cô thế nào!"

Hai nhân viên bán hàng sợ đến bay màu, dù các cô rất muốn giải thích, nhưng Tôn Chí Tân đã không muốn cho các cô cơ hội.

Cùng lúc đó, Lã Đông Hiền và thư ký cũng vội vàng từ ngoài bước vào.

Ông chủ với khối tài sản cũng tiền tỷ này rảo bước tới chỗ Phương Xương Thịnh, cười tươi roi rói: "Chủ tịch Phương, xin lỗi vì không đón tiếp từ xa, thật là ngại quá!"

Lã Đông Hiền chạy tới làm cả khu bán hàng càng thêm im ắng, ngoài gia đình Hoắc Khải ra, ai nấy vô thức nín thở.

Không phải họ chưa từng gặp được Lã Đông Hiền nổi tiếng – người nắm quyền thực sự của công ty bất động sản này.

Trước đó khi Tôn Chí Tân tới và cung kính với Phương Xương Thịnh một hồi đã làm người ta kinh ngạc lắm rồi, bây giờ đến cả Lã Đông Hiền cũng đích thân tới, còn tỏ ra khách sáo như vậy, họ bỗng chốc hiểu ra, người đàn ông mập mạp mặc quần đùi áo ba lỗ này chắc chắn ở cùng đẳng cấp với Lã Đông Hiền, thậm chí có khả năng địa vị còn cao hơn.

Hai cô gái bán hàng cực kỳ tuyệt vọng. Địa vị của

Phương Xương Thịnh càng cao thì đến cả suy nghĩ cầu xin tha thứ của họ cũng không còn nữa.

Đầu óc thoáng chốc trống rỗng, nếu còn lại chút suy nghĩ gì, vậy thì chắc là muốn cắt lưỡi mình luôn.

Bình thường lúc bán nhà cũng chẳng buồn nói chuyện, sao hôm nay lại lắm lời thế chứ!

Với kinh nghiệm của Lã Đông Hiền, đương nhiên cũng nhìn ra được hai nhân viên với gương mặt tái mét kia chắc hẳn là người đắc tội Phương Xương Thịnh rồi.

Nhưng ông ấy cũng không có hứng thú trò chuyện cùng hai người này, chỉ nói với Phương Xương Thịnh: "Chỗ này cũng không tiện trò chuyện, hay là tới phòng đón tiếp khách quý đi. Vừa đúng lúc tôi mua được cân lá trà ngon, mời ông nếm thử. À phải rồi, hai vị này là?"

"Uống trà thì thôi khỏi, thời gian quý giá, cũng không muốn lỡ dở thời giờ", Phương Xương Thịnh khoát tay, đôi bên đều là tỷ phú cả, không cần quá khách sáo: "Còn về vị này, chính là anh chàng giỏi

giang mà tôi nói với ông, chú em Lý Phong. Đây là vợ của cậu ấy, à, cả con gái nữa. Lần này chú em tới vì nể mặt ông, thế mà còn bị chọc giận một phen. Ông tự xem thế nào đi!"

Lã Đông Hiền liếc mắt nhìn hai cô nhân viên bán hàng đã sợ đến mức lung lay như sắp ngất kia rồi mỉm cười nói với Hoắc Khải: "Hóa ra là cậu Lý, hân hạnh hân hạnh. Cậu Lý nể mặt tôi mà tới đây mua nhà, tôi cũng thấy hân hạnh lắm, không biết đã ưng ý với những căn nào rồi?"

Hoắc Khải bắt tay với người đàn ông có tác phong rất lão luyện này: "Không có "những" đâu, trước mắt mới chỉ hỏi tới tầng hai mươi hai của tòa nhà số mười bảy ở phía Đông".

Lã Đông Hiền cũng không nhìn xem căn nhà mà anh nói là chỗ nào trên sa bàn hay căn hộ có phải loại tốt nhất hay không đã nói thẳng luôn: "Được, nếu cậu với chủ tịch Phương là chỗ thân quen, chắc hẳn cũng hiểu được tình hình trong ngành. Tôi sẽ không bốc phét nữa, cũng không cần biết là cậu hời hay tôi hời,

tóm lại, giảm cho cậu 40%. Nếu tôi hời, coi như cậu giữ thể diện cho tôi, sau này tôi làm chủ tọa, mời cậu và em dâu ăn cơm. Nếu cậu hời, coi như tôi tặng quà xin lỗi thay cho đám nhân viên làm việc không đến nơi đến chốn".

40%I

Tất cả nhân viên nghe xong mà phải hít vào thật sâu, bình thường mua nhà trả hết toàn bộ trong một lần rồi được giảm 10% đến 20% là bình thường. Ai mua theo nhóm hoặc có người quen chắc chỉ được giảm 5%.

Nghe có vẻ không nhiều, nhưng trên thực tế, với căn nhà chưa gì đã bắt đầu bằng tiền triệu, cho dù chỉ được giảm 5%, cũng tiết kiệm được mấy chục ngàn tệ rồi.

Mà giảm 10% là mức chiết khấu cao nhất mà họ từng nghe nói, về cơ bản phải được nhân vật cỡ như Tôn Chí Tân giới thiệu tới.

Giảm 40% như bây giờ, thậm chí chưa từng nghe nói.

Giá thành của bất động sản không cao cũng không thấp, khi cộng hết một đống chỉ phí linh tỉnh vào với nhau thì về cơ bản cũng chiếm tới 60% giá cả trên hồ sơ.

Cho nên mức chiết khấu mà Lã Đông Hiền đưa ra đã cao đến khiếp sợ rồi.

Căn hộ đáng giá một triệu tệ, vừa mở miệng ra đã giảm giúp anh bốn trăm ngàn tệ, khá là vô lý.

Nhưng ai bảo người ta là chủ tịch công ty, đừng bảo là giảm đi bốn trăm ngàn tệ, cho dù tặng không cũng chẳng ai dám nói gì.

Thế nhưng, Phương Xương Thịnh còn bĩu môi:

"Cái ông già này, đã tặng người ta một cái ân tình còn không tặng cho trót. Thế này đi, cậu giảm cho chú em Lý 40%. Tôi mở miệng đòi thể diện cho cậu ấy, giảm thêm 10% đi, tiện thể tặng cậu ấy hai chỗ đỗ xe".

Lã Đông Hiền chỉ vào gã ta mà cười ha hả: "Ông biết mượn hoa kính Phật thật đấy. Được thôi, chủ tịch Phương đã lên tiếng rồi, làm sao tôi có thể nói không được? Vậy thì giảm 50%, tặng hai chỗ đỗ xe dưới tầng

hầm".

Chỗ đỗ xe dưới lòng đất của khu nhà Phong Hoa có hai cái, một cái là công trình phòng thủ, không được phép mua bán. Nhưng có một cái là bãi đỗ xe chính thức được họ xin phép đặc biệt, được phê chuẩn để tự do buôn bán.

Loại vị trí đỗ xe này giống như nhà ở vậy, có quyền sử dụng trong bảy mươi năm. Đừng thấy nó chỉ có một dúm như thế, cũng được rao bán với giá hai trăm ngàn tệ một chỗ đấy.

Phương Xương Thịnh vừa mở miệng đã đòi thêm cho Hoắc Khải tiện ích đáng giá ít nhất năm trăm ngàn tệ.

Nghe qua thì rất nhiều, nhưng thực ra đối với những tỷ phú này, cũng không đáng kể gì lắm.

Có lẽ cái gì họ cũng thiếu, chỉ không thiếu mỗi tiền và nhà thôi.

Ninh Thần ở bên cạnh chỉ nghe thôi đã thấy hô hấp dồn dập. Điều kiện gia đình cô không phải giàu có gì lắm, Ninh Quốc Tường và Đặng Tuấn Mai bán hoa

quả mấy chục năm cũng không tiết kiệm được bao nhiêu tiền.

Mà bây giờ, mua một căn nhà vừa được giảm 50% vừa được tặng vị trí đỗ xe, tính toán ra cũng tiết kiệm được hàng triệu tệ rồi.

Bất kỳ ai lớn lên trong một gia đình làm công ăn lương mà gặp được chuyện tốt như thế này cũng không nén được vẻ kích động.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 124: Không Tham

Lã Đông Hiền nhìn thấy hết mọi biểu cảm của Ninh Thần, bèn cảm thấy khá nghi hoặc.

Một người được Phương Xương Thịnh khen giỏi, tại sao vợ của cậu ấy lại kích động đến thế chỉ vì chút lợi lộc đáng giá triệu tệ?

Nhưng ông ấy không thể hiện vẻ nghỉ hoặc của mình ra ngoài, cũng không hỏi, chỉ dặn dò thư ký đích thân đi làm thủ tục mua nhà.

Hoắc Khải lấy thẻ ngân hàng từ trong túi ra giao cho Ninh Thần, đồng thời nói: "Bên trong có một triệu tệ, trả hết toàn bộ đi, không cần đặt cọc!"

"Một triệu tệ?" Ninh Thần nhìn anh mà sững sờ: "Anh lấy đâu ra nhiều tiền thế?"

"Cố gắng làm việc nên được Cơ Hương Ngưng thưởng" Hoắc Khải mỉm cười.

Ninh Thần kinh ngạc trong lòng, nhưng không hề nghỉ ngờ. Biểu hiện của chồng cô thời gian này thực sự xuất sắc, tuy rằng khoản tiền thưởng một triệu tệ

quá nhiều, nhưng cũng không phải không thể. Chí ít là nó chân thực hơn việc suy đoán anh đi cướp ngân hàng.

"Chẳng trách ban nãy anh dám quẹt thẻ, hóa ra vì có đủ tự tin", Ninh Thần trách anh, ban nãy cô hoảng hốt vô cùng, suýt nữa bụm mặt không dám nhìn ai nữa.

Nhưng nếu đã có một triệu tệ, nghĩ tới việc Lã Đông Hiền nói có thể giảm 50%, vậy thì một căn nhà cũng chỉ đáng giá sáu bảy trăm ngàn tệ thôi. Với số tiền mà họ đang có trong tay, hoàn toàn có thể mua hai căn.

Một căn giảm 50%, hai căn tương đương với mua một tặng một, đã không thể dùng hai chữ "tiết kiệm" để hình dung.

Nghĩ tới đây, hai mắt Ninh Thần nóng lên, cô không kiềm chế được mà nói với Hoắc Khải: "Hay là chúng ta…"

"Đi quẹt thẻ đi, mua một căn là đủ rồi, anh thấy căn hộ ba phòng ngủ kia rất ổn đấy" Hoắc Khải ngắt lời cô.

Nhìn nụ cười trên mặt chồng mình, Ninh Thần biết ngay anh biết rõ mình đang nghĩ gì. Lời nói của anh cũng đồng nghĩa với từ chối.

Tuy không biết tại sao phải chủ động từ chối chuyện tốt như vậy, nhưng nếu anh không đồng ý, Ninh Thần cũng không cố ép uổng.

Từ đầu đến cuối cô vẫn là một hình mẫu phụ nữ truyền thống điển hình, tất cả để chồng mình quyết định, có lẽ không cực đoan đến độ "tam tòng tứ đức", nhưng cũng khá nghe lời rồi.

Thấy Ninh Thần cầm thẻ ngân hàng đi theo thư ký, Hoắc Khải mới quay đầu nói với Lã Đông Hiền: "Cảm ơn chủ tịch Lã, phen này tiết kiệm cho tôi cả triệu tệ. Trưa nay hãy để tôi mời khách, cũng coi như cảm ơn sự khảng khái của chủ tịch Lã và anh Phương!"

Mua một tặng một quả thực không thể nào tiết kiệm hơn, nhưng Hoắc Khải biết, đối với một người làm ăn, kiếm tiền mới là mục đích hàng đầu.

Lã Đông Hiền có thể nể mặt Phương Xương Thịnh mà chiết khấu nhiều như thế đã là nể mặt lắm rồi. Nếu

mình còn không biết tốt xấu gì mà đòi thêm một căn chẳng khác nào cướp miếng ăn trên tay người khác, không biết phép tắc gì.

Một số loại tiền có thể tham được, một số loại thì không.

Mà quá trình trao đổi của Hoắc Khải và Ninh Thần cũng lọt vào mắt Lã Đông Hiền.

Ánh mắt của Ninh Thần cùng lời nói nửa chừng của cô, ông ấy đâu đến mức không hiểu, chỉ đơn giản là thấy giá nhà rẻ quá, muốn thêm một căn.

Vốn dĩ trong lòng ông ấy còn thấy không vui lắm, mình với hai người này không quen không biết, vừa gặp đã giúp nhau bớt được cả triệu tệ là khá lắm rồi, người phụ nữ này thật tham lam.

Nhưng điều khiến ông ấy không ngờ là Hoắc Khải không đợi vợ mình nói hết đã gạt bỏ ý định của cô, không hề muốn chiếm lợi nhiều hơn.

Cho dù xác định được gia đình này không nhiều tiền như tưởng tượng của ông, nhưng hành vi của Hoắc Khải vẫn khiến hảo cảm mà Lã Đông Hiền dành

cho anh tăng thêm rất nhiều.

Càng là người không có tiền càng dễ nảy lòng tham. Hoắc Khải thì ngược lại, cho thấy khả năng tự khống chế bản thân của anh rất mạnh.

Phàm là người có khả năng tự khống chế bản thân mạnh mẽ thì không một ai có năng lực thấp kém cả.

Có lẽ Phương Xương Thịnh khen anh giỏi giang cũng không phải chém gió.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Lã Đông Hiền cũng tươi tắn hơn: "Cậu Lý đúng là khách sáo quá. Nếu đã như thế, tôi cũng không ống ẹo. Trưa nay chúng ta ăn một bữa rồi làm quen đàng hoàng, sau này chưa biết chừng thời gian qua lại còn dài".

Phương Xương Thịnh ở bên cạnh cười ha hả: "Ông già này có mắt nhìn người phết đấy, kết giao với cậu em này tuyệt đối không thiệt thòi gì đâu. Đừng tưởng phải móc túi một triệu tệ là lỗ vốn, lợi ích sau này đủ khiến ông cười cả ngày đấy".

Hoắc Khải tỏ ra khiêm tốn: "Anh Phương biết tâng bốc quá, trước mặt hai vị, tôi có gì đáng kể đâu!"

Anh cố tình hạ thấp mình để Lã Đông Hiền và Phương Xương Thịnh thấy thoải mái trong lòng.

Con người ai cũng vậy cả mà. Càng thấy người giỏi giang cúi đầu trước mặt mình thì cảm giác thành tựu càng tăng cao.

Có lẽ Lã Đông Hiền thấy đỡ hơn, chứ cảm giác của Phương Xương Thịnh là rõ ràng nhất.

Trong mắt gã ta, Hoắc Khải là một người giỏi giang có tầm nhìn chiến lược, có thể từ số liệu chung chung mà dự đoán được xu thế chính trong tương lai, chuyện này phải giỏi cỡ nào chứ.

Mà người như thế này cúi đầu trước mặt gã ta, Phương Xương Thịnh hoan hỉ vô cùng.

Cũng vì Hoắc Khải không nói mua thêm căn nữa, nếu không, gã ta cũng muốn tặng không cho cậu em này một căn rồi.

Có thư ký của ông tổng tới đích thân làm thủ tục nên tốc độ nhanh đến khiếp sợ, chỉ chưa đầy mười phút đã xong hết rồi.

Ninh Thần tới đó cũng không làm gì, chỉ báo số

chứng minh nhân dân, số điện thoại, họ tên, rồi quẹt thẻ là xong.

Bởi vì khu nhà Phong Hoa là tòa nhà đã xây xong, cho nên khi viết tên chủ hộ trong sổ đỏ, Ninh Thần thoáng chần chừ, sau cùng vẫn phải tới hỏi ý kiến của Hoắc Khải.

Chỉ một căn nhà hơn một triệu tệ, Hoắc Khải đâu để tâm, anh mỉm cười: "Nếu đã là cả gia đình tới mua thì tất nhiên phải viết tên của cả nhà lên rồi".

Cũng vì cảm thấy tài sản trong hôn nhân dù không viết tên cũng được tính một nửa, nếu không, Hoắc Khải lười đến mức không muốn thêm tên mình.

Ninh Thần vui vẻ quay đầu nói với thư ký: "Vậy thì viết hết tên của ba người nhà tôi lên đó!"

"Được ngay!" thư ký xác nhận tên tuổi ba người rồi thêm vào tư liệu, đợi đến thứ hai là có thể đi làm thủ tục nhà đất rồi.

Vì thế, chuyện mua nhà coi như kết thúc. Theo lời Hoắc Khải đã nói trước đó, anh mời Lã Đông Hiên và Phương Xương Thịnh tới một nhà hàng khá cao cấp

trong thành phố ăn cơm.

Lã Đông Hiền vốn định để Hoắc Khải ngồi xe của ông ấy, thế mà bị Phương Xương Thịnh lôi đi: "Mới thế nào mà đã bắt đầu cướp người của tôi rồi, ông có Maybach, tôi không có chắc? Đi, ngồi xe của tôi! Em dâu, cháu gái, đi cùng nhau thôi, đừng tạo cơ hội cho ông già kia!"

Lã Đông Hiền bật cười: "Ông đúng thật là…"

Nói thì nói vậy chứ ông ấy cũng biết Phương Xương Thịnh rất coi trọng chàng thanh niên tên Lý Phong này, mình mới tỏ ra muốn lôi kéo anh một tí đã khiến gã ta muốn lật bàn rồi.

Quá trình dùng bữa cũng rất vui vẻ, hành động cử chỉ của Hoắc Khải khiến hảo cảm của Lã Đông Hiền tăng vọt. Bất kể ông ấy nói đến chủ đề nào, chàng thanh niên này cũng có thể tham gia vào một cách tự nhiên. Mức độ lão luyện của anh thậm chí còn hơn ông ấy một bậc.

Vả lại, anh có một số quan điểm mới mẻ khiến Lã Đông Hiền nghe xong mà hai mắt sáng lên.

Tuy rằng ông ấy là một phú ông với tài sản bạc tỷ, nhưng dù sao cũng chỉ phát triển ở một thành phố hạng hai hạng ba này, có cách biệt rất lớn với "ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc" về mặt tầm nhìn.

Hoắc Khải càng nói nhiều thì Lã Đông Hiền càng thấy chấn động, đồng thời vẻ tán thưởng dành cho chàng thanh niên này càng thêm rõ rệt.

Ăn xong một bữa cơm, ông ấy đã hiểu đại khái tại sao Phương Xương Thịnh coi trọng Hoắc Khải như thế rồi.

Còn trẻ như vậy mà đã có vốn kiến thức phong phú, thực sự rất đáng gờm. Nếu bồi dưỡng thêm vài năm nữa, chỉ e là tài tình đến mức vô lý.

Ăn cơm xong, Lã Đông Hiền nhiệt tình kéo tay Hoắc Khải, hăng hái mời anh lần sau tụ tập tiếp. Nếu muốn mua nhà thì cứ tới tìm ông ấy, khu vực Tây Bắc này muốn chọn thế nào thì chọn thế ấy. Nếu không lấy được chiết khấu như ngày hôm nay thì cứ viết lộn ngược tên ông ấy đi!

Phương Xương Thịnh ở bên cạnh tỏ ra không vui,

khu Tây Bắc này là của nhà ông à? Muốn tìm người giúp đỡ cũng phải tìm tôi chứ, ông muốn người ta nợ ông ân tình cũng phải xếp sau tôi, biết chưa?

Vả lại, mẹ kiếp, ông họ Lã, viết ngược lại vẫn là chữ Lã đấy thôi? (Trong tiếng Hán thì chữ Lã được ghép từ hai bộ khẩu, đảo ngược thứ tự trên dưới không ảnh hưởng gì.)

Hai ông tổng nhiệt tình quá nên Hoắc Khải chỉ mỉm cười đồng ý, nói vài câu khách sáo rồi bị Phương Xương Thịnh kéo lên xe.

Tiễn gia đình này tới tận nhà, Phương Xương Thịnh nắc một cái, cười ha hả vẫy tay bảo: "Được rồi, anh về nhà ngủ đây, sau này muốn mua nhà cứ gọi điện thoại cho anh".

"Cảm ơn anh Phương, sau này nhà mới xong xuôi, mời anh tới nhà ăn bữa cơm!"

"Đương nhiên rồi, đến lúc đó anh phải đi đòi lại vốn!"

Đưa mắt tiễn ông tổng này rời đi, Ninh Thần ở bên cạnh cảm khái nói: "Anh Phương đúng là người tốt!"

“Anh ấy đã đòi tới đòi lại vốn rồi mà em còn khen người ta tốt!”

“Người ta chỉ đùa thôi mà, với cả, chẳng phải điều này chứng minh quan hệ của hai người rất tốt à?”, gương mặt Ninh Thần hiện vẻ tự hào. Chồng cô nói chuyện trên bàn cơm với hai ông tổng mà không hề tỏ ra yếu thế, từng hành động từng lời nói đều nho nhã cao quý khiến cô cực kỳ tự hào.

Chỉ là nhớ tới chuyện mua nhà, cô vẫn không hiểu lắm, bèn hỏi: “Tại sao trước đó anh không mua thêm một căn?”

“Há miệng mắc quai mà, huống hồ lần đầu gặp mặt, hưởng lợi một lần là được rồi, hưởng hai lần thì quá đáng quá. Qua lại với mấy người này đâu chỉ một hai lần, ngày sau thời gian còn dài, lần đầu tiên đã làm người ta sợ quá chạy mất, sau này làm sao còn chiếm được món hời nữa?” Hoắc Khải mỉm cười giải thích.

Ninh Thần bụm miệng cười: “Em thấy hả, là do anh kiêu ngạo, coi thường chút tiền này, cũng sợ người ta nói anh quá tham, còn cố tình nói dễ nghe như vậy

nữa chứ".

Hoắc Khải cười cười, câu này cũng không sai.

Sau khi vào nhà, Hoắc Khải nhớ tới mấy món đồ trong phòng vệ sinh nên nói với Ninh Thần: "Quần áo của cô Cố để lại nhà mình rồi, sau này có thời gian thì em đưa qua cho cô ấy!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 125: Người Ấy Là Ai

“Chiều em còn phải đưa Đường Đường đi học nữa, mà hôm nay nhiều khách hỏi tư vấn lắm, có lẽ sẽ không có thời gian đâu. Mà anh đã đồng ý sẽ làm đồ ăn ngon cho Văn Văn còn gì? Lát nữa anh đưa qua đó đi” Ninh Thần nói.

“Nhưng mà…”

Ninh Thần chặn đứng lời giải thích của anh, híp mắt đi qua, hôn vào má anh rồi nói: “Anh yên tâm, mặc dù cô Cố rất xinh đẹp, nhưng em rất yên tâm về anh, em sẽ không nghĩ linh tinh đâu. Anh đi đi, lỡ cô bé lại thèm đồ ăn anh nấu quá mà chạy đi linh tỉnh thì chết”.

Dù là vào lúc Lý Phong tệ bạc nhất, Ninh Thần vẫn chưa từng thấy anh ta có suy nghĩ gì đen tối với người phụ nữ khác. Lý Phong vẫn làm khá tốt ở mặt này.

Hoắc Khải bất lực, anh không sợ Ninh Thần nghĩ nhiều mà vì chỗ đồ đó là đồ lót mà!

Bản thân anh là một người đàn ông mà lại tự tay

đưa qua đó, không sợ mọi thứ lúng túng hay sao?

Mà Ninh Thần lại không có ý định nghe Hoắc Khải giải thích, liền vội vàng chạy vào mở máy tính ra rồi lo cho cửa hàng trên Taobao.

Còn hai tháng nữa là đến đợt siêu giảm giá giữa năm. Bình thường thì cô nên bắt đầu chuẩn bị cho các hoạt động khuyến mãi rồi.

Không phải ai muốn tham gia hoạt động thì cũng có cơ hội được lên, nhất là với những vị trí hút mắt khách hàng thì đều có yêu cầu nhất định về chất lượng, lượng tiêu thụ và tỉ lệ đánh giá năm sao của sản phẩm.

Có lẽ đây là hoạt động có quy mô lớn nhất mà Ninh Thần từng tham gia. Cô quyết định phải làm thật tốt, đạt được một thành tựu vừa khiến bản thân lẫn chồng hài lòng.

Cho nên mấy ngày này, Ninh Thần luôn chăm chỉ livestream, trả lời khách. Đến cả những bài quảng cáo của Hoắc Khải, cô cũng rất tỉ mỉ để lại địa chỉ. Nếu thấy có ai hỏi thì sẽ lập tức vào giải đáp tận tình.

Thái độ chăm chỉ này thật sự đã được rất nhiều người công nhận, khiến cho số lượng bán ra thật sự đã tăng lên đáng kể.

Cho đến giờ, lượng bán ra một ngày đã vượt sáu mươi ngàn, lượng tìm kiếm tăng của cửa hàng đã vượt lên trong top 200, độ nổi tiếng tăng vọt.

Không dễ gì để có được một vòng tuần hoàn tốt, Ninh Thần cũng rất trân trọng nó.

Hoắc Khải không làm phiền cô nữa. Mặc dù thế giới này đánh giá nữ giới rất thấp, cho rằng nữ giới kém nam giới về cả đầu óc lẫn sức mạnh, kể cả tư duy cũng kém hơn.

Nhưng Hoắc Khải lại vẫn mong rằng vợ mình có thể nâng cao giá trị của bản thân mình qua cửa hàng trên Taobao.

Sống một cuộc đời không hề dễ dàng, nếu không có nổi một thành tựu gì đó thì thật sự quá là thảm đi.

Đến tầm hai giờ chiều, Ninh Thần mới đứng dậy đưa Đường Đường đi học thêm. Khi nhìn thấy Hoắc Khải vẫn chưa có ý định đi,cô bèn nhắc nhở: “Dù sao

chiều cũng không có việc gì, anh đi mua chút rau, tiện trả lại quần áo cho cô Cố nha. À, trà gừng lần trước anh mua cũng ngon lắm, đem cho cô ấy một chút, cũng không biết hai mẹ con cô ấy có bị cảm không nữa".

Ninh Thần dặn dò một lúc lâu rồi mới đi.

Hoắc Khải cười khổ, anh thật sự chịu rồi. Đôi khi, có một người vợ quá lương thiện cũng khá là cạn lời ấy.

Hoắc Khải thở dài, đành phải gập chỗ quần áo trong phòng tắm, bỏ vào trong túi rồi đi ra ngoài.

Lúc Cố Phi Dương rời đi lần trước đã để lại địa chỉ phòng tập nhảy, nói là để tiện cho Đường Đường đi tìm Nhạc Văn Văn chơi.

Còn về việc có phải chỉ có một lý do này hay không thì cũng chỉ có mình cô ấy biết thôi.

Đến gần phòng tập nhảy, Hoắc Khải lại vào siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn, trái cây, và một số đồ ăn vặt mà trẻ con thích ăn.

Anh cầm một túi lớn đi lên tầng. Phòng tập nhảy

nằm ở trên tầng hai, diện tích rất lớn, ít nhất phải hơn một trăm năm mươi mét vuông.

Nơi này đã từng là một xưởng dệt may, sau khi phá sản thì bị người ta chia thành nhiều cửa tiệm nhỏ.

Nhưng vì vấn đề vị trí địa lý không đẹp nên dù có diện tích lớn thì tiền thuê cũng rất thấp.

Nếu không vì thế thì Cố Phi Dương cũng chẳng chọn nơi này.

Đến trước cửa, Hoắc Khải gõ cửa, ngay sau đó cửa phòng tập nhảy đã được mở ra.

Thấy là Hoắc Khải tới, Nhạc Văn Văn vui vẻ nhảy cẫng lên, ôm lấy anh: "Chú Lý, sao chú lại tới ạ!"

"Chú đã đồng ý là sẽ qua nấu đồ ăn ngon cho cháu mà, mẹ cháu đâu rồi?" Hoắc Khải hỏi.

trong phòng tắm, bỏ vào trong túi rồi đi ra ngoài.

Lúc Cố Phi Dương rời đi lần trước đã để lại địa chỉ phòng tập nhảy, nói là để tiện cho Đường Đường đi tìm Nhạc Văn Văn chơi.

Còn về việc có phải chỉ có một lý do này hay không thì cũng chỉ có mình cô ấy biết thôi.

Đến gần phòng tập nhảy, Hoắc Khải lại vào siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn, trái cây, và một số đồ ăn vặt mà trẻ con thích ăn.

Anh cầm một túi lớn đi lên tầng. Phòng tập nhảy nằm ở trên tầng hai, diện tích rất lớn, ít nhất phải hơn một trăm năm mươi mét vuông.

Nơi này đã từng là một xưởng dệt may, sau khi phá sản thì bị người ta chia thành nhiều cửa tiệm nhỏ.

Nhưng vì vấn đề vị trí địa lý không đẹp nên dù có diện tích lớn thì tiền thuê cũng rất thấp.

Nếu không vì thế thì Cố Phi Dương cũng chẳng chọn nơi này.

Đến trước cửa, Hoắc Khải gõ cửa, ngay sau đó cửa phòng tập nhảy đã được mở ra.

Thấy là Hoắc Khải tới, Nhạc Văn Văn vui vẻ nhảy cẫng lên, ôm lấy anh: "Chú Lý, sao chú lại tới ạ!"

"Chú đã đồng ý là sẽ qua nấu đồ ăn ngon cho cháu mà, mẹ cháu đâu rồi?" Hoắc Khải hỏi.

"Mẹ cháu đang dạy các chị tập nhảy. Chú vào đi ạ, mẹ ơi, mẹ, chú Lý đến này!" Nhạc Văn Văn vừa kéo

Hoắc Khải vừa gọi to vào trong phòng.

Cố Phi Dương đang chỉnh lại động tác cho các học sinh thì quay đầu nhìn lại, thấy Hoắc Khải xách một túi to đi vào thì vội vàng bảo học sinh tự tập luyện, sau đó bước nhanh tới.

"Sao anh lại tới đây?"

Đúng là mẹ con có khác, hỏi câu giống hệt nhau.

Vì đang dạy nhảy cho nên Cố Phi Dương mặc một bộ đồ bó cho tiện, các đường nét trên cơ thể đều lộ rõ ra.

Hoắc Khải thầm gật đầu, chẳng trách cỡ đồ lót của cô ấy lại lớn vậy, hóa ra đều là hàng thật.

Không biết có phải là đọc được suy nghĩ của anh hay không mà lỗ tai của Cố Phi Dương đỏ hồng lên, theo bản năng kéo chặt chiếc áo khoác quấn quanh eo.

"Quần áo của hai mẹ con cô vẫn để ở nhà tôi từ lần trước, nên tôi đem qua đây", Hoắc Khải nói: "Mà tôi cũng đã đồng ý với Nhạc Văn Văn là sẽ nấu cơm cho cô bé rồi. Vừa hay chiều nay rảnh rỗi nên tới đây

luôn".

Nhìn số quần áo được gấp phẳng phiu gọn ghẽ, còn thấp thoáng bóng dáng mấy bộ đồ lót, mặt Cố Phi Dương đỏ bừng cả lên.

Bất kể đó có phải là Hoắc Khải tự mình gấp hay không thì việc để anh đưa số đồ riêng tư ấy qua đây ít nhiều gì cũng khiến cô ấy cảm thấy ngại ngùng.

"Tôi cất đồ ở đâu được đây?" Hoắc Khải hỏi.

"Ở bên này được rồi, ôi, sao anh mua nhiều đồ ăn thế? Không được đâu, anh cầm về cho Đường Đường ăn đi". Cố Phi Dương vội vàng xua tay.

"Tôi cũng đã mua rồi, nặng thế này mà bắt tôi cầm về thì mệt lắm đó", Hoắc Khải nhìn quanh, thấy chỗ đặt nồi niêu xoong chảo thì đi qua đó, hỏi: "Cô nấu ăn ở đây hả?"

"Ừm, chỉ có một căn phòng cho nên đành bày tạm ở đây", Cố Phi Dương nói nhỏ.

Hoàn cảnh nơi này quá kém, nên cô cũng cảm thấy tự ti theo bản năng.

Hoắc Khải lại giống như chẳng hề để ý, quay sang

hỏi Nhạc Văn Văn: “Người đẹp, tối nay cháu muốn ăn gì nào?”

“Sườn xào chua ngọt, cá chép sốt tỏi, thịt bò xào hành, lòng xào đậu phụ…, Nhạc Văn Văn chìa ngón tay ra đếm.

“Đừng nghe con bé nói linh tỉnh, lát nữa tôi mời anh đi ăn” Cố Phi Dương nói.

“Không sao, tôi mua nguyên liệu mấy món này rồi mà. Nếu cô bé thích ăn thì tôi sẽ làm. Mà đồ ăn ở quán chưa chắc đã ngon bằng tôi nấu đâu”, Hoắc Khải cười đáp.

Cố Phi Dương đúng là không thể phản bác được điểm này.

Cô ấy đã được kiểm nghiệm kỹ năng nấu ăn của Hoắc Khải, cô chưa từng ăn món nào ngon như vậy trên đời.

Vừa lấy nguyên liệu, anh vừa nghiêng đầu nói với Cố Phi Dương: “Cô cứ làm việc nốt đi, tôi tự làm được mà. À, nấu ăn liệu có ảnh hưởng đến việc cô dạy học không?”

“Không sao, lát nữa tôi bật nhạc là sẽ át được ngay” Cố Phi Dương đáp.

“Cháu cũng muốn giúp!” Nhạc Văn Văn vui vẻ giơ tay.

Lần đầu gặp mặt ở phòng học, Nhạc Văn Văn còn im như cái hũ nút. Bây giờ đã thân quen rồi thì tính cách vui vẻ của cô bé lập tức lộ hết ra.

Dĩ nhiên cũng là vì người tới là Hoắc Khải.

Chỉ ở trước mặt anh, cô bé mới có thể thoải mái như vậy.

Nhìn một lớn một nhỏ đang ở góc bận rộn nấu ăn, Cố Phi Dương cảm thấy hơi ngẩn ngơ.

Cảnh này cô đã từng thấy trong mơ rồi, rất ấm áp, rất khó quên.

Hai bọn họ giống như hai bố con ruột vậy.

Nghĩ đến đây, Cố Phi Dương không kìm được mà âm thầm thở dài. Thật đáng tiếc, tất cả những thứ tốt đẹp đều rất ngắn ngủi.

Sau khi quay lại chỗ dạy, Cố Phi Dương vỗ tay nói:

“Tiếp theo chúng ta sẽ luyện tập một số động tác chỉ

định, nhớ là phải theo kịp tiết tấu đó, đừng để lỡ nhịp".

Phòng tập nhảy đã mở cửa được một thời gian, cũng có vài học sinh theo học được một tuần rồi. Tính cách của Cố Phi Dương rất dịu dàng, lại xinh đẹp, dáng người cũng tốt, nhảy vô cùng giỏi, nên học sinh cực kỳ thích.

Học được một tuần, mọi người không còn lạ lẫm gì nữa. Một nữ sinh trong nhóm đi tới, cười hihi hỏi: "Cô Cố, anh đẹp trai kia là ai đó ạ, chồng của cô sao?"

Mặt Cố Phi Dương càng đỏ hơn, cô chưa từng nhắc đến gia đình mình với học sinh, cho nên các học sinh cũng không biết chồng cô đã qua đời.

"Không phải, đừng nói linh tỉnh, đó là phụ huynh của bạn cùng lớp với Văn Văn" Cố Phi Dương vội vàng giải thích.

"Ặc… Vậy người đó theo đuổi cô sao?", nữ sinh đó lại hỏi.

Mặc dù Cố Phi Dương không kể chuyện nhà, nhưng hai mẹ con bọn họ đều ăn ở tại nơi này, chưa từng thấy có người đàn ông nào tới. Các học sinh

cũng không ngốc, đều đoán được có thể là cô ấy góa chồng, hoặc ly hôn, hoặc là tình cảm rạn nứt.

Nếu không, một người phụ nữ xinh đẹp cỡ này sao có thể để con gái sống ở nơi như vậy được chứ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 126: Hai Lợi Thế

Mặt của Cố Phi Dương càng đỏ hơn. Còn chưa chờ cô đáp, một nữ sinh khác lại cười nói: "Theo tớ thấy thì bây giờ chưa phải chồng, nhưng sau này chắc chắn sẽ phải đấy. Ban nãy tớ nghe anh kia nói là hai mẹ con cô quên đồ ở nhà anh ấy, anh ấy cố ý đưa tới đây. Nếu tớ không nhìn nhầm thì đó không chỉ có quần áo mặc không thôi đâu mà còn có cả đồlót nữa. Chậc chậc, thay cả đồlót thì tớ không tin là chưa xảy ra chuyện gì đâu".

"Tớ nói rồi mà, mặt cô Cố vừa xinh, dáng lại đẹp, sao cô có thể sống một mình được".

"Anh kia không những đẹp trai mà còn biết nấu ăn nữa hay sao ấy. Cô Cố có mắt nhìn thật đấy":

Mấy nữ sinh ồn ào thảo luận làm mặt của Cố Phi Dương càng thêm đỏ, tìm đập cũng đập loạn hết lên.

Cô ấy rất muốn giải thích, nhưng lại không biết giải thích thế nào.

Với cả dù có giải thích thì mấy cô bé này có tin hay không?

Có câu nói rằng giải thích tức là che đậy.

“Nhìn kìa, mặt cô Cố đỏ hết cả lên rồi, hihi, cô ấy ngại hay sao?”

Mặt Cố Phi Dương nóng phừng phừng, cô vội vàng liếc sang Hoắc Khải như muốn xem anh có nghe thấy mấy câu đó không.

Nhưng Hoắc Khải lại đang thái rau ở góc, vui vẻ bận rộn cùng Nhạc Văn Văn.

Nói không chừng mất đi lại là chuyện tốt. Cố Phi Dương không nhìn nữa, cố gắng duy trì sự uy nghiêm của mình, nói: “Thôi, không nói linh tinh nữa, chuyên tâm tập luyện đi!”

Nói rồi, cô ấy bật nhạc lên. Âm nhạc nhẹ nhàng phát ra, năm sáu người học sinh bắt đầu trở lại trạng thái bình thường dưới sự dẫn dắt của Cố Phi Dương.

Hoắc Khải quay lại nhìn theo bản năng. Có lẽ ánh mắt của anh quá rõ ràng, nên Cố Phi Dương có thể dễ dàng cảm nhận được.

Nhưng bước nhảy của cô ấy không hề loạn nhịp mà còn nghệ thuật hơn trước nhiều.

Phần eo dẻo dai, lắc theo nhịp của nhạc giống như một cành liễu đang phất phơ, phô bày mọi sự nữ tính và mềm mại ra ngoài.

Không phải Hoắc Khải chưa từng thấy người đẹp nhảy múa bao giờ, mà là với không khí này, xem Cố Phi Dương nhảy múa thật sự rất hưởng thụ.

Dù trước kia anh có từng ngắm bao nhiêu vũ điệu của các người đẹp đi nữa, thì cũng không thể đẹp như người mẹ đơn thân này được.

Người này thật sự quá tuyệt vời.

Nhưng dù hai người có thân quen đến mấy, thì vẫn có khoảng cách giới tính. Hoắc Khải chỉ tán thưởng một chút rồi quay di.

Năng lực tự khống chế bản thân mạnh mẽ làm cho tư duy của anh được bình ổn. Cố Phi Dương mượn cơ hội xoay người quay lại nhìn, nhưng lại thấy Hoắc Khải không còn hướng mắt về phía này nữa thì lại cảm thấy hơi mất mát.

Cô ấy vô cùng tự tin về tư thế nhảy của bản thân.

Trước mặt Hoắc Khải, cô ấy luôn muốn thể hiện phần tốt

đẹp nhất của mình ra.

Tiếc là người đàn ông này lại chẳng hứng thú cho lắm.

Một lúc sau, Hoắc Khải bắt đầu nấu ăn. Cân nhắc đến việc nơi đây gần như là một không gian kín, mặc dù bên trên có mấy cửa thông gió, nhưng anh vẫn cố gắng tránh động đến khói lửa.

Cách để tạo ít khói rất dễ, hoặc là cho ít dầu, hoặc là không bật lửa to.

Mặc dù vậy nhưng mùi thơm của thức ăn vẫn khiến đám học sinh ngửi được phải thèm chảy nước miếng.

Buổi học hôm nay kết thúc, bọn họ mặc áo khoác lên rồi đáng thương nhìn Cố Phi Dương.

Cố Phi Dương hiểu ý bọn họ ngay, cười nói: "Một đám ham ăn này, qua đó ăn thử đi".

"Cảm ơn cô Cố ạ!". đám học sinh vui vẻ cười nói, chạy đến chỗ Hoắc Khải rồi thò tay vào bốc miếng sườn xào chua ngọt ăn.

"Oa! Ngon quái"

Tiếng khen vang lên không dứt. Kỹ năng nấu ăn của Hoắc Khải đã khiến cho mấy cô nữ sinh chỉ toàn ăn cơm

nhà này được mở mang khẩu vị.

Nhạc Văn Văn rất không vui nói: "Đây là đồ ăn chú Lý nấu cho em mài!"

"Văn Văn, không được nhỏ nhen như thế!", Cố Phi Dương cũng dọn đồ xong, đi qua nhắc nhở.

Nhạc Văn Văn cúi đầu "Vâng" một tiếng. Lời nhắc của mẹ làm cô bé rất tủi thân.

Chẳng mấy khi chú Lý đến nấu cơm cho cô bé ăn, thế mà lại bị mấy người này ăn hết, thế thì cô bé còn ăn được cái gì nữa.

Cũng may nhóm nữ sinh cũng biết điểm dừng. Sau khi nếm thử một miếng, thấy Nhạc Văn Văn không vui thì cũng không ăn nữa.

Đồng thời, một cô bé khá hướng ngoại cũng quỳ xuống xoa đầu Nhạc Văn Văn, cười an ủi: "Bọn chị chỉ ăn một miếng sườn thôi mà, ngày mai chị mang bim bim khoai tây cho em nha?"

"Em không cần. chú I ý chẳng mấy khi tới đây nấu cơm cho em ăn đâu. Em muốn ăn sườn xào của chú ấy cơ!" Nhạc Văn Văn nói.

Cô nữ sinh kia cười hihi, nói: “Vậy em có muốn biến chú Lý thành bố em không?”

Mắt Nhạc Văn Văn sáng lên: “Biến kiểu gì ạ?”

Lúc này, Cố Phi Dương mặt đỏ phừng phừng đi tới, nói với nữ sinh kia: “Em nói linh tinh gì thế hả, mau về nhà đi, sáng mai lại tới!”

“Dạ em biết rồi” cô nữ sinh kia biết Cố Phi Dương dễ ngại nên không nói nữa. Nhưng trước khi đi, có mấy cô bé còn vịn vào cửa, hét với Hoắc Khải: “Anh đẹp trai ơi, anh chăm sóc cô Cố của chúng em cho tốt vào nha, chúc anh sớm trở thành chồng của cô em!”

“Còn nói nữa!“ Cố Phi Dương hướng bạt tai về phía bọn họ.

Đám nữ sinh cười lớn rồi chạy đi.

Cố Phi Dương đỏ mặt quay ra nói với Hoắc Khải: “Bọn họ có tính cách hướng ngoại nên thích nói linh tinh, anh đừng để ý nhé”.

“Không sao, tuổi trẻ thích trêu đùa cũng là bình thường”, Hoắc Khải cười, không quan tâm chuyện này lắm, nói: “Cô đổ mồ hôi khắp người kìa, đi tắm trước đi.

Tôi còn nấu hai món nữa, cũng phải một tiếng nữa mới xong".

"Thật ra cũng không cần phiền vậy đâu…"

"Không phiền, tôi mua cả rồi, không làm cũng phí", Hoắc Khải nói.

Thấy anh cố chấp như vậy, Cố Phi Dương cũng không gàn nữa.

Cô ấy cũng không đi tắm mà đứng cạnh nói chuyện với Hoắc Khải.

Biết Hoắc Khải và Ninh Thần đã mua nhà mới, sau khi trang trí xong thì sẽ dọn sang, Cố Phi Dương hơi kinh ngạc, cũng rất hâm mộ.

Người ta càng sống càng tốt lên, cô ấy thì ngày càng tệ đi.

Mặc dù đã mở phòng tập nhảy nhưng nơi này hơi khuất, cô lại không có danh tiếng gì nên chiêu mộ được rất ít học sinh.

Cho đến giờ là có sáu học sinh, mỗi người đóng một ngàn tám trăm tiền học phí, cộng lại còn chưa đủ tiền thuê nhà.

Thấy vẻ mặt khổ não của Cố Phi Dương, Hoắc Khải nói: "Ở đây dạy chắc khó khăn lắm hả? Tôi thấy không có sức sống gì lắm".

"Ừm", Cố Phi Dương không phản bác, gật đầu: "Nơi này hơi hoang vu, lúc bắt đầu thì không có danh tiếng, khó tuyển sinh lắm".

"Cô nói đúng, nơi này có vị trí không được tốt", Hoắc Khải mỉm cười: "Nhưng cô lại quên mất hai lợi thế lớn nhất của nó mà không vận dụng. Nếu có thể hoàn toàn sử dụng được hai lợi thế này thì chắc chắn có thể tuyển được nhiều học sinh hơn đấy".

"Hả? Lợi thế gì vậy?", Cố Phi Dương tò mò hỏi.

"Đầu tiên, tuy phòng tập nhảy này ở xa, nhưng cách đây chưa đến năm trăm mét có một quảng trường. Theo vị trí của khu dân cư quanh đây thì quảng trường này cũng có khá nhiều người đến chơi vào buổi tối, phong cảnh yên tĩnh thoải mái, không gian rộng, có nhiều người đến tập thể dục, đi tản bộ".

"Ý anh là quảng trường Nhị Trung ở phía Tây hả? Đúng là buổi tối có rất nhiều người tới, nhưng có liên quan gì

đến việc tuyển sinh chứ?", Cố Phi Dương khó hiểu hỏi.

"Đương nhiên là có rồi. Ở đó nhiều người lắm, tối cô nên đưa học sinh qua đó dạy. Như vậy thì người khác có thể trực tiếp xem chất lượng giảng dạy của cô, đồng thời, nhờ hiệu ứng đám đông mà cô cũng sẽ được quan tâm nhiều hơn. Ít nhất thì cũng sẽ có danh tiếng hơn là dạy ở cái nơi khép kín này" Hoắc Khải nói.

Não bộ của Cố Phi Dương cũng linh hoạt, cô nhanh chóng hiểu được điểm này.

Ánh mắt cô ấy sáng lên, không sai nhỉ, dạy học ở nơi đông người, cộng thêm nhảy là loại hình dễ hấp dẫn ánh mắt người khác nhất thì càng có thể lôi kéo được nhiều sự quan tâm hơn.

Chuyện này cũng ngang với việc làm quảng cáo miễn phí cho phòng tập nhảy, mà hiệu quả dự kiến cũng sẽ không tệ.

Bản thân ở đây bao lâu mà sao không nghĩ ra chứ?

Cố Phi Dương nhìn Hoắc Khải với vẻ bội phục, lại không kìm được mà hỏi: "Vậy còn lợi thế kia thì sao?"

"Lợi thế thứ hai chính là cô đấy", Hoắc Khải nói.

“Tôi?”

Hoắc Khải cười, nói: “Tôi vừa mới nhìn, dáng cô nhảy rất đẹp, rất thu hút ánh mắt của người khác. Nếu nói việc dạy học công khai sẽ hấp dẫn được ánh mắt người khác thì cơ thể của cô chính là bộ phận quan trọng nhất. Không có cô, sức ảnh hưởng của việc dạy công khai cũng sẽ không được lớn”.

Cố Phi Dương nghe vậy thì sửng sốt, sau đó thì hai má bắt đ`ầu đỏ ửng lên.

Nhưng ngoài sự ngại ngùng ra thì vẫn còn một chút vui vẻ và kích động.

Ý Hoắc Khải là vũ đạo ban nãy của cô ấy cũng đã thu hút được anh sao?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 127: Chuẩn Bị

Nếu Hoắc Khải biết Cố Phi Dương đang nghĩ về chuyện đó lúc này thì sẽ cảm thấy thế nào, có lẽ là sẽ cảm khái suy nghĩ của mấy người phụ nữ thật quá tân tiến rồi.

"Thật ra cũng không tốt như anh nói… Cố Phi Dương có chút ngại ngùng, khiêm tốn nói.

"Không cần tự coi nhẹ mình, cô nên tận dụng hết những ưu thế của cô, chăm chỉ làm việc. Tôi tin rằng không lâu nữa, cuộc sống của cô sẽ trở nên tốt hơn", Hoắc Khải cổ vũ nói.

Nhìn ánh mắt chân thành của anh, trái tim của Cố Phi Dương không ngừng loạn nhịp.

Một lúc sau, cô ra sức gật đầu, nói: "Tôi sẽ cố gắng!"

"Cố lên!" Hoắc Khải cười nói. Rồi quay lại tập trung nấu ăn.

Dáng vẻ bận rộn nấu cơm của anh làm cho người khác thấy an lòng, khiến Cố Phi Dương không nén nổi suy nghĩ, nếu thời gian có thể vĩnh viễn ngừng lại ở giây phút này thì tốt rồi.

Nhưng đây chỉ là một ảo tưởng vĩnh viễn không trở thành hiện thực. Cô cũng không thể cứ mong ước những điều viển vông như thế.

Một giờ sau, Hoắc Khải đã nấu xong mấy món mà Nhạc Văn Văn thích ăn, lau bếp một lượt, rửa nồi, sau đó mới rửa tay sạch sẽ rồi nói: "Nấu xong rồi đây, hai người ăn đi cho nóng, tôi về nhé".

Cố Phi Dương đang chuẩn bị lấy đũa, nghe thấy thế thì sững người: "Anh không ăn cùng sao?"

"Không được rồi, bây giờ tối nào con nhóc Đường Đường kia cũng muốn ăn món khoai tây xào của tôi, nếu không lại la ầm lên. Nếu tôi mà không quay lại, thì sợ là bà nội nhỏ của tôi sẽ quậy đến long trời lở đất mất".

Vẻ yêu chiều cô bé Đường Đường hiện rõ trên khuôn mặt của Hoắc Khải là sự yêu thương chân thật phát ra từ đáy lòng.

Cho dù đến chết, Hoắc Khải cũng sẽ không quên được một nửa cây xúc xích kia.

"Chú Lý, chú muốn đi à? Con không muốn chú đi!"

Nhạc Văn Văn đang do dự không biết ăn sườn xào chua

ngọt hay ăn cá chép sốt tỏi trước, nghe thấy thế thì vội vàng đứng dậy, giữ chặt áo của Hoắc Khải.

Hoắc Khải ngồi xuống, cười nói với cô bé: "Chú đi rồi sẽ trở lại. Lần sau muốn ăn gì, cháu nói với Đường Đường là được rồi".

"Chỉ cần cháu nói với cậu ấy thì chú nhất định sẽ đến sao?"

"Đương nhiên, chỉ cần mẹ cháu không thấy phiền".

Nhạc Văn Văn vội vàng quay lại nhìn Cố Phi Dương, hỏi: "Mẹ ơi, mẹ không thích chú Lý tới đây thường xuyên sao?"

Cố Phi Dương sao lại không thích chứ. Cô vẫn luôn bất giác hi vọng Hoắc Khải có thể đến nhà mình nhiều hơn, không nói đến điều gì khác, ít nhất có đàn ông trong nhà thì căn nhà sẽ không đến nỗi lạnh lẽo như vậy.

Nhưng đang ở trước mặt Hoắc Khải, cô lại ngại nói thẳng ra nên chỉ có thể nói: "Chúng ta không thể làm phiền chú Lý nhiều đâu con. Nhưng nếu con nhớ Đường Đường, chúng ta có thể mời chú Lý và Đường Đường cùng đến ăn cơm. Đến lúc đó, không chỉ chú Lý có thể làm món

ngon cho con ăn mà con cũng có thể làm bánh quy tặng Chủ.

"Vui quá! Chú Lý, mẹ đồng ý rồi! Vậy chú mau đi đi!" Nhạc Văn Văn vui mừng nói.

Hoắc Khải biết đó chỉ là lời nói ngây thơ của trẻ con chứ không có ý gì khác. Cô bé muốn vội vàng đuổi người đi là để nhanh chóng được gặp mặt lần sau nên chỉ cười rồi đứng lên, nói với Cố Phi Dương: "Vậy tôi đi trước nhé, hai mẹ con ăn cơm đi".

Cố Phi Dương tiễn anh ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Cảm ơn anh Lý, làm phiền anh nhiều quá, thật không biết nên báo đáp anh thế nào".

"Không phải chuyện gì cũng cần báo đáp, bản chất của loài người là đặc tính giao tiếp xã hội và sống quần tụ, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện đương nhiên". Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương cũng không nói nhiều, càng không hỏi Hoắc Khải tại sao không đi giúp những người khác cần giúp đỡ mà lại tới đây giúp cô.

Rất nhiều người đàn ông yêu thích vẻ ngoài của cô, ánh mắt say mê của họ luôn khiến cho Cố Phi Dương cảm

thấy ghê tởm.

Vậy nên cho dù cuộc sống có bao nhiêu khổ cực, cô cũng chưa từng tiếp nhận tình cảm của bất kỳ người đàn ông nào.

Còn khi Hoắc Khải ở bên cô, trong mắt chỉ có chỉ có sự tán thưởng, trong lời nói chỉ có sự động viên. Tình cảm như vậy rất đơn thuần và trong sáng, không cần phải nghỉ ngờ.

Chỉ cần Hoắc Khải không biểu hiện những "đặc điểm" giống như những người đàn ông khác, Cố Phi Dương sẽ mãi mãi không nghỉ ngờ anh.

Hai người vừa nói vừa đi xuống lầu, đưa mắt nhìn người đàn ông rời đi, Cố Phi Dương đứng ở chân cầu thang một lúc lâu, cho đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng anh nữa mới quay người đi lên nhà.

Vềđến nhà, Đường Đường còn đang tỏ ra giận dỗi Hoắc Khải vì anh không đưa cô bé đi tìm bạn học của mình. Hoắc Khải phải làm thêm một phần thạch sương sáo mới có thểkhiến cô bé vui vẻ.

Vốn dĩ chủ nhật, Ninh Thần phải đưa Hoắc Khải đến

chỗ Phan Tư Mễ, nhưng Phan Tư Mễ lại gọi điện thoại đến, nói hôm nay không cần đưa Hoắc Khải đến mà chỉ cần nói chuyện với Ninh Thần.

Ninh Thần không rõ đã xảy ra chuyện gì, trong điện thoại cũng không nói rõ, nên cô đành phải đưa Đường Đường đến nhà Ninh Ngọc Lâm.

Còn Hoắc Khải thì đã tới công ty sau cuộc gọi của Cơ Hương Ngưng.

"Thứ Hai? Tại sao lại sớm thế?" Hoắc Khải không hiểu hỏi.

Theo quy định trước đây, ngày thăng cấp bảng xếp hạng của nhà họ Cơ là vào thứ Tư cuối cùng của tháng Tư.

Nhưng năm nay không biết tại sao, bây giờ mới thứ Hai của tuần thứ ba đã bắt đầu rồi.

Cơ Hương Ngưng là một trong những người nhất định phải thăng cấp nên đương nhiên phải về nhà họ Cơ một chuyến. Cô gọi Hoắc Khải tới là để thông báo cho anh việc này, đồng thời, thảo luận những công việc cụ thể tiếp theo.

Việc thăng chức chủ yếu để kiểm tra năng lực và hiệu quả công việc trong nhiệm kỳ. Nhưng việc này, Cơ Hương Ngưng có thể tự mình xử lý.

Có duy nhất một chuyện cô không nắm chắc, chính là lần thăng chức này do Cơ Xuyên Hải làm người tiến cử, đến lúc đó, chắc chắn sẽ chiu rất nhiều sư chỉ trích.

Bây giờ trong mắt cô, Hoắc Khải đã trở thành người có thể giải quyết mọi phiền phức, nên khi trong lòng cảm thấy bất an liền gọi anh đến để thương lượng một chút.

"Những chỗ để họ có thể làm khó cô cũng không nhiều. Tôi tin rằng chỉ cần cô cẩn thận đối phó thì đều có thể thuận lợi vượt qua" Hoắc Khải nhíu mày nói: "Chỉ duy nhất một chuyện khiến tôi cảm thấy không ổn, là ngày thăng chức lại tổ chức sớm hơn một tuần, chắc chắn là có gì đó khuất tất'

"Có phải nguyên nhân từ Cơ Xuyên Hải không?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

"Cô chưa gọi điện cho ông ta à?"

"Tôi đã hỏi rồi, ông ta nói không biết".

Hoắc Khải nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thì trước tiên

không cần lo, cô chuẩn bị tốt những sổ sách giấy tờ liên quan, đề phòng họ gây khó dễ trên phương diện này. Còn lại thì đi bước nào tính bước đó, đến lúc đó tôi sẽ tính cùng cô, thêm sự giúp đỡ của Cơ Xuyên Hải, có lẽ không có vấn đề gì".

Có câu nói này của anh, Cơ Hương Ngưng cũng yên tâm rồi. Cô gật đầu nói: "Vậy được, tôi chuẩn bị tài liệu. Anh quay về nói với Ninh Thần một tiếng, ngày mai đến nhà họ Cơ với tôi, chắc phải mất mấy ngày mới có thể quay lại".

Hoắc Khải gật đầu đồng ý. Sau khi rời công ty, anh không về nhà ngay mà thuận đường đi ra chợ, chọn hai con gà mái tơ rồi dùng dây thừng buộc chặt, xách đến nhà Triệu Vĩnh An.

Mấy ngày nay, anh rất ít đến thăm nhà vị giáo sư già. Hoắc Giai Minh lại thường xuyên đến làm phiền, cho đến hôm qua vì có việc khác nên mới tạm thời rời đi.

Ông gác cổng nhìn thấy Hoắc Khải, tỏ vẻ vui mừng, nói: "Đến rồi à, giáo sư, Lý Phong đến rồi. Cậu này, đến thì đến, lại còn đem theo hai con gà này làm gì".

Ông ta đang nói thì Triệu Vĩnh An đang làm việc trong luống rau đứng thẳng lên, liếc mắt nhìn Hoắc Khải sau đó hừ một tiếng, nói: "Tôi còn tưởng phải gọi điện mời cậu đến, thì cậu mới biết đến đây cơ đấy".

Tất nhiên Hoắc Khải nhìn ra được, Triệu Vĩnh An đang nói đùa, nên anh cười rồi nói: "Tôi đang cảm thấy ngại quá nên mang chút quà đến biếu ông".

Triệu Vĩnh An nhìn hai con gà mái, nói: "Làm gì đấy, cậu muốn hầm canh gà cho tôi bồi bổ thân thể à? Người ta biếu quà không phải là cây đào mừng thọ bằng vàng thì cũng là chuỗi hạt tử đàn ngàn năm. Cậu thì tốt rồi, lần thứ nhất biếu sách nấu ăn, lần thứ hai biếu gà mái, lần thứ ba không biết có phải là muốn biếu mì chính cho tôi không?

Hoắc Khải bật cười, nói: "Gà này không phải để cho ông hầm canh. Chỉ là tôi cảm thấy vườn rau tuy lớn nhưng lại không có gà chạy bộ, rõ ràng là không hợp lý lắm. Vậy nên, để ông nuôi hai con gà mái này cho chúng rảnh rỗi bắt sâu, sản xuất ít phân gà, có lợi cho tuần hoàn của hệ sinh thái".

Triệu Vĩnh An nghe thấy thế thì ngẩn người. Đây là lần

đầu tiên có người biếu ông gà, lại để nghị để ông nuôi. Nuôi mèo nuôi chó, thậm chí nuôi ngựa ông đều không thấy có gì lạ, nhưng nuôi gà thì khiến ông cảm thấy rất mới mẻ.

Ai đến nhà của Triệu Vĩnh An cũng đều tận lực tỏ vẻ bản thân có địa vị. Có trình độ cao hơn một chút được không? Ngay cả Hoắc Giai Minh cũng thường xuyên thể hiện ra như vậy.

Chỉ có Hoắc Khải, đồ mà mỗi lần anh mang đến biếu đều gây ngạc nhiên cho ông.

Nhưng, phong cách làm việc của anh lại rất hợp với khẩu vị của Triệu Vĩnh An.

Ông giáo sư cười lớn, nói: "Được rồi. Hồi tôi còn trẻ cũng đã từng nuôi một thời gian. Sau này chúng đẻ trứng, cậu qua mà lấy nhé, miễn phí".

"Vậy hai con gà mái này, tôi cũng không lấy tiền ông vậy", Hoắc Khải trả lời.

Triệu Vĩnh An lại cười sảng khoái: "Cậu nhóc này, không bao giờ chịu thiệt. Được, chúng ta không ai nợ ai nhé. Cậu đã đến rồi, vừa đúng bữa cơm thì ở lại ăn cơm

nhé. Tôi đích thân xuống bếp làm cho cậu một bát mì rau xanh, măng tây xào".

Hoắc Khải cũng không từ chối, đến là để tạo mối quan hệ với Triệu Vĩnh An thêm sâu sắc nên ông ấy đã chủ động mời thì cũng phải vui vẻ mà nhận lời.

Cùng lúc này, Ninh Thần từ phòng khám của Phan Tư Mễ đi xuống lầu, chuẩn bị đi qua chỗ Ninh Ngọc Lâm. Cô không chú ý đến, bên chiếc xe hơi phía đường đối diện, ánh mắt lạnh lẽo của mấy gã đàn ông đang nhìn chằm chằm vào cô.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 128: Uy Hiếp

mình, nhưng gã đã không chịu đồng ý lại còn liên tục khuyên hắn bỏ qua, đừng động vào người đàn ông đó, nếu không sẽ hối hận suốt đời.

Hoắc Đình Viễn tức muốn nổ phổi, không nói thêm lời nào nữa mà đuổi thẳng Đổng Thiên Thanh ra ngoài.

Cho dù đây không phải là đại bản doanh của nhà họ Hoắc, nhưng nhờ có thế lực lớn mạnh của gia tộc mà Hoắc Đình Viễn rất dễ dàng tìm được người có thể giúp mình làm việc.

Người đó là con rắn đầu đàn ở thành phố này, mấy năm trước làm kinh doanh bến tàu , sau khi bến tàu bị bỏ hoang thì chuyển sang làm máy xây dựng.

Nhưng do tiếng xấu đồn xa, bản thân lại chỉ muốn lừa tiền người ta nên mấy năm gần đây buôn bán vẫn không làm lớn được, cố gắng lắm mới kiếm được vài chục triệu tệ.

Đối với người bình thường mà nói thì vài chục triệu tệ đã là rất tài ba rồi, nhưng đối với nhà họ Hoắc thì đây lại

chẳng đáng nhắc đến.

Người này có chút quan hệ họ hàng với một đối tác làm ăn của nhà họ Hoắc, khi biết được tin Hoắc Đình Viễn muốn tìm người báo thù thì liền tự mình tiến cử.

Nếu thật sự bảo Hoắc Đình Viễn tìm nhân tài tuyệt thế gì đó thì hắn không có năng lực ấy, nhưng nếu là muốn tìm mấy tên lưu manh không sợ phiền phức thì lại là việc dễ như ăn bánh.

Thế là Hoắc Đình Viễn cho người đó một khoản tiền, rồi gọi mấy tên lưu manh từng ngồi tù giờ đang ăn nằm chờ chết đến, chuẩn bị cho Hoắc Khải một bài học nhớ đời.

Cũng có thể là do thế lực nhà họ Hoắc đã làm cho hắn mất đi sự kính sợ pháp luật, thủ đoạn báo thù đầu tiên mà hắn nghĩ đến chính là bắt cóc Ninh Thần.

Chẳng phải bảo mình cợt nhả vợ hắn sao, sau đó còn đánh mình, được lắm, thế thì ông đây bắt cóc luôn vợ mày trước, đến lúc đó cho mày biết đắc tội với cậu chủ nhà họ Hoắc sẽ có kết cục như thế nào!

Còn về việc xử lý những chuyện phiền phức theo sau,

Hoắc Đình Viễn chưa từng nghĩ đến, nói chính xác hơn thì, hắn căn bản không hề cảm thấy sẽ có rắc rối gì.

Phàm là những người từng bị hắn chỉnh, có mấy người thật sự dám đi tố cáo? Còn không phải là cầm chút tiền rồi kiêng dè thế lực nhà họ Hoắc mà ngậm bồ hòn làm ngọt sao?

Đây chính là kết cục của việc rượu mời không uống lại uống rượu phạt!

Hắn đã tìm xong người từ lâu, chỉ là chưa ra tay ngay vì Hoắc Giai Minh vẫn đang ở đó.

Hoắc Đình Viễn không muốn mình làm việc gì cũng bị Hoắc Giai Minh thông báo về gia tộc.

Hắn không sợ người bình thường đến dây dưa phiền phức nhưng lại rất sợ lãnh đạo cấp cao trong gia tộc biết được mấy chuyện không sạch sẽ của mình.

Hôm qua Hoắc Giai Minh vừa rời đi, hôm nay Hoắc Đình Viễn đã bắt đầu ra tay.

Bọn hắn đã theo đuôi Ninh Thần mấy ngày rồi, biết được rằng lát nữa cô ấy sẽ đi đón con, không ở cùng Hoắc Khải.

Cũng may là Hoắc Đình Viễn còn có giới hạn, không chọn ra tay với trẻ con. Chiếc xe đi theo phía sau Ninh Thần, mãi đến một con đường vắng mới đột nhiên tăng tốc tạt ngang đầu xe cô ấy.

Ninh Thần bị bất ngờ không kịp phòng bị, chiếc xe điện đâm sầm vào cửa xe ô tô.

Không kịp đợi cô hoa mắt chóng mặt, làm rõ xem chuyện gì vừa xảy ra thì cửa xe đã mở, vài tên đàn ông đô con xông xuống bịt mồm cô ấy, ôm thẳng vào trong xe.

Cửa xe đóng lại, tăng tốc vọt đi, chỉ để lại một chiếc xe điện đổ nghiêng trên mặt đất.

Do khu vực này quá vắng vẻ, rất ít người qua lại, cho nên chuyện Ninh Thần bị bắt cóc có thể nói là gần như không có nhân chứng nào.

Mấy tên bắt cóc đó còn rất đắc ý vì chọn được vị trí vô cùng thích hợp.

Không ngờ rằng, phía sau chiếc xe này lại có một chiếc xe con khác đang chầm chậm bám theo.

Đổng Thiên Thanh ngồi trong xe, bình tĩnh nhìn tất cả sự việc vừa phát sinh, trên khuôn mặt lộ ra một nụ cười

lạnh lão.

Gã ta lấy điện thoại ra gõ một dãy số, đầu dây bên kia rất nhanh đã kết nối.

Đổng Thiên Thành vừa dõi theo chiếc xe đằng trước vừa nói: "Vợ của cậu đã bị bắt cóc, nếu muốn cô ta được bình an thì hãy nói cho tôi biết, làm sao cậu biết được cái tên Đông Bát Lượng":

Ở đầu dây bên kia đương nhiên là Hoắc Khải.

Triệu Vĩnh An vừa bưng món xào đặt lên bàn, Hoắc Khải còn chưa kịp thử miếng nào đã nhận được cuộc gọi kỳ lạ này.

Anh đương nhiên nghe ra được giọng của Đổng Thiên Thanh, hơn nữa đối phương còn nhắc đến cái tên Đổng Bát Lượng, rất dễ dàng nhận ra.

Còn nội dung câu nói lại làm ánh mắt Hoắc Khải dần trở nên lạnh lùng: "Tôi mong là anh đang nói đùa".

"Không hề nói đùa, tôi cũng mong cậu có thể thành thật trả lời câu hỏi của tôi, nếu không vợ cậu có thể sẽ gặp họa đấy", Đổng Thiên Thanh đáp.

Hoắc Khải chầm chậm đứng lên, rồi nói với Triệu Vĩnh

An đang cầm bình rượu lâu năm, chuẩn bị uống với anh mấy chén rằng: "Ngại quá, tôi có việc phải đi trước, lần tới sẽ thỉnh tội với ông sau".

Triệu Vĩnh An nhìn thấy nét lạnh băng trong mắt Hoắc Khải, lập tức đoán ra anh đã gặp chuyện rắc rối.

Triệu Vĩnh An cũng không hỏi là gặp chuyện gì, chỉ hỏi thẳng: "Có cần giúp đỡ không?"

Dựa vào sức ảnh hưởng trong thành phố này của giáo sư, chỉ cần Hoắc Khải không phạm mấy tội không thể tha thứ như giết người phóng hỏa, chuyện gì ông cũng có thể giải quyết giúp được.

Nhưng Hoắc Khải không hề nghĩ tới việc lợi dụng Triệu Vĩnh An để giải quyết việc riêng.

Ninh Thần là vợ của anh, xảy ra chuyện thì đương nhiên người làm chồng như anh phải chủ động đứng ra, chứ không phải cứ nghĩ đến việc dựa vào sức mạnh của người khác, đó không phải là tính của Hoắc Khải.

Triệu Vĩnh An đáp lại một tiếng, cũng không cưỡng ép, chỉ nói: "Thế thì để tiểu Đường lái xe tiễn cậu đi".

Lần này thì Hoắc Khải không từ chối, anh không có xe,

cho dù có gọi xe thì cũng phải mất rất nhiều thời gian, làm sao tiện được bằng xe riêng.

Đường Thế Minh lập tức lên tiếng đáp lại, rồi lôi chìa khóa xe đi ra nổ máy.

"Cảm ơn" Hoắc Khải chào tạm biệt ngắn gọn, rồi cầm lấy điện thoại bước ra khỏi cửa.

Anh nhấn ngắt cuộc gọi của Đổng Thiên Thanh trước, rồi sau đó gọi cho Ninh Thần.

Chuông điện thoại kêu rất lâu nhưng vẫn không có ai nhấc máy, lúc anh gọi đến lần thứ hai thì điện thoại đã tắt.

Ánh mắt Hoắc Khải càng trở nên lạnh lẽo, điều này chứng tỏ đối phương không hề nói dối, Ninh Thần thật sự đã gặp chuyện rồi.

Ở bên khác, Đổng Thiên Thanh cũng đang ngây ra, mới nói được có mấy câu mà sao đã cúp máy rồi?

Không để gã kịp phản ứng lại, Hoắc Khải đã gọi điện thoại đến.

Lúc này Hoắc Khải đã rời khỏi nhà ăn, ngồi trên xe của Đường Thế Minh, đợi điện thoại vừa kết nối được anh liền nói thẳng: "Nói cho tôi biết cô ấy đang ở đâu, anh có năm

giây để suy nghĩ, sau năm giây mà không nói, anh sẽ hối hận vì đã làm ra chuyện này".

"Cậu phải nói cho tôi chuyện cái tên Đông Bát Lượng trước", Đổng Thiên Thanh cố chấp nói.

"Anh còn ba giây, sau ba giây mà không đưa ra đáp án tôi muốn, tôi đảm bảo sẽ để cho anh không còn chỗ sinh tồn trên thế giới này!" Hoắc Khải nói.

Âm thanh của anh lạnh lẽo như thể tảng băng ngàn năm không tan, luồn thẳng vào dạ dày của gã, cả người gã từ trong xương cốt ra đến ngoài da đều cảm thấy lạnh lẽo.

Cho dù không nhìn thấy vẻ mặt của Hoắc Khải nhưng sau lưng Đổng Thiên Thanh vẫn bất giác chảy mồ hôi hột. Những giọt mồ hôi lạnh này chảy ra khi cảm thấy nguy hiểm, cũng là đang cảnh cáo gã không được hành động tùy tiện.

Người mà gã đang nói chuyện qua điện thoại này không phải là quả cam có thể bị bóp nắn một cách tùy tiện.

Hậu quả của việc chọc giận anh, có lẽ sẽ vô cùng

nguy hiểm!

Quan trọng nhất là, cái tên Đông Bát Lượng này quả thật là điều cấm ky nhất của Đổng Thiên Thanh, cho dù Hoắc Khải làm thế nào mà biết được, thì anh vẫn là đã biết rồi.

Nếu đã biết, thì chính là có sức uy hiếp vô cùng lớn.

Một khi cái tên này bị tiết lộ ra ngoài, thì nửa đời sau của gã thật sự có khả năng phải sống kiếp chui lủi, nay đây mai đó.

Nếu mà đi tự thú thì gã cũng chắc chắn sẽ ẫm án tử, vì dù sao gã không phải chỉ giết một người, mà là cướp của giết người cả một gia đình.

"Ba". âm thanh lạnh nhạt của Hoắc Khải lại truyền đến, liên tiếp theo những tạp âm.

Đổng Thiên Thanh đơ ra mấy giây, sau đó vô thức nắm chặt vô lăng, chặt đến nỗi mấy nút bấm bằng nhựa kêu lên răng rắc.

Tên ranh này sao lại có khí thế mạnh mẽ như vậy, rõ ràng mình mới là người nên nắm quyền chủ động mới đúng chứ, nhưng tại sao đến cuối cùng mình lại bị động,

yếu thế như thế này?

Mồ hôi lạnh của gã chảy ròng ròng, đối với nguy hiểm đang cận kề trước mặt, Đổng Thiên Thanh có một trực giác rất nhạy bén, nếu không gã đã không thể mai danh ẩn tích sau khi giết người được lâu như thế, còn có thể làm vệ sĩ cho nhân vật gần gũi với công chúng như Hoắc Đình Viễn.

Gã không do dự thêm nữa, gọi điện ngược lại cho Hoắc Khải.

Lần đầu tiên thì cuộc gọi bị từ chối thẳng, lần thứ hai vẫn tiếp tục không bắt máy, trán Đổng Thiên Thanh liên tục rịn mồ hôi.

Bây giờ hắn đã có chút sốt ruột, thậm chí còn hối hận tại sao ban nãy lại đi uy hiếp Hoắc Khải làm gì, có lẽ nói thẳng cho anh biết tình hình cụ thể thì ngược lại càng có lợi hơn.

Đến khi gã gọi cuộc điện thoại thứ năm, đầu dây bên kia mới bắt máy.

Hoắc Khải không hề có thiện cảm gì đối với cái tên cắn chặt không buông này, lạnh lùng nói: "Đừng có nói

chuyện thừa thãi với tôi!”

Đổng Thiên Thanh cũng không nói nhiều, càng không dám uy hiếp anh nữa, bởi vì gã có dự cảm nếu lặp lại mọi hành động lúc nãy, có thể sẽ thật sự không liên lạc lại được tên nhãi này.

Cho nên, hắn nói rất thành thật: “Vợ của cậu bị đám người Hoắc Đình Viễn phái đến bắt cóc rồi, không liên quan đến tôi, nhưng bây giờ tôi đang bám theo xe của bọn chúng”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 129: Vô Cùng Bình Tĩnh

Hoắc Khải không hỏi Đổng Thiên Thanh chuyện vì sao

gã là trợ lý của Hoắc Đình Viễn mà lại nói bản thân không liên quan đến Hoắc Đình Viễn.

Vì câu hỏi này liên quan đến sự an toàn của Ninh

Th`ân, nếu đã không liên quan thì anh cũng không có

hứng thú biết đáp án.

"Nói cho tôi vị trí, liên tục báo cáo đường đi, không

được ngắt điện thoại.

Âm thanh của Hoắc Khải dứt khoát và lạnh lùng như

thép, tạo thành một mệnh lệnh không thể kháng cự.

Nhưng Đổng Thiên Thanh không h`ềcảm thấy không

thoải mái, mà còn cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Người đàn ông này nên dùng giọng điệu như vậy để

nói chuyện với người khác mới phải, cậu ta sinh ra để làm

lãnh đạo.

Đổng Thiên Thanh do dự một h`ồi nhưng vẫn không

hỏi khi nào Hoắc Khải sẽ nói cho gã biết chuyện Đông Bát

Lượng mà chỉ đơn giản nói vị trí của bản thân bây giờ và

phương hướng có thể sẽ đi.

Trong điện thoại, gã nghe được giọng Hoắc Khải đang nói chuyện với người khác về hướng đi. Khoảng chừng mười phút sau, đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh của Hoắc Khải.

"Nếu chuyện này thật sự không liên quan đến anh, thì sau khi chuyện này kết thúc, tôi đảm bảo anh sẽ có một cuộc sống yên bình".

Giọng nói vẫn bình thản như cũ. Một chuyện với độ khó cao như thế mà từ trong miệng Hoắc Khải nói ra lại nhẹ tựa lông hồng. Giống như chỉ cần Hoắc Khải muốn thì sẽ được vậy.

Điều càng làm người khác khó hiểu chính là, khi nghe câu này, tâm trạng của Đổng Thiên Thanh lại trở nên thả lỏng.

Thật ra điều gã cần không phải là đáp án, mà là xóa bỏ đi sự bất an trong lòng.

Cái tên trong quá khứ, những chuyện đã xảy ra, gã không hối hận, nhưng cũng không mong nó sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống nửa đời sau của gã.

Tuổi gã đã lớn, cũng sẽ có nhiều cố ky, dù là người có ý chí lớn hơn thì cũng vậy.

Đường Thế Minh lái xe rất nhanh, phi vun vút trong dòng xe qua lại. Anh ta chỉ tốn có mười lăm phút là đã tìm được xe của Đổng Thiên Thanh.

Anh ta một lần nữa gia tăng tốc độ, đuổi kịp ngay sau xe Đổng Thiên Thanh. Đường Thế Minh quay đầu, nhìn sang người đàn ông ngồi bên cửa sổ, chỉ về chiếc xe phía trước.

Anh ta nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Có cần chặn xe họ không?"

"Không cần, cứ bám theo thôi!", Hoắc Khải bình thản nói.

Đường Thế Minh gật đầu, giữ một khoảng cách tương đối với chiếc xe kia. Đồng thời, anh ta cũng tò mò liếc mắt sang đánh giá Hoắc Khải.

Anh ta cũng nghe được đại khái cuộc trò chuyện ban nãy.

Đến lúc này, anh ta mới hiểu ra trong chiếc xe kia chắc chắn có người mà người đàn ông này quan tâm.

Theo lý mà nói, cậu ta nên tỏ ra rất phẫn nộ hoặc lo lắng mới phải.

Nhưng cho đến bây giờ, Đường Thế Minh chưa hề nhìn thấy những cảm xúc đó trên mặt Hoắc Khải.

Đây đâu phải cảm xúc mà một người bình thường nên có chứ. Nếu là anh ta gặp phải chuyện như thế thì cũng khó mà giữ được trạng thái này.

Vậy thì sao một người chồng bình thường như vậy lại làm được chứ?

Đường Thế Minh đã giúp Triệu Vĩnh An điều tra bối cảnh của Hoắc Khải từ lâu, vợ là một người không nghề nghiệp, bố mẹ vợ mở một tiệm trái cây, Hoắc Khải là trẻ mồcôi, không có họ hàng ở nơi đây.

Thành tích tốt nhất mà cậu ta làm được chính là làm tài xế cho tổng giám đốc công ty chỉ nhánh của nhà họ Cd.

Xét từ phương diện nào thì Hoắc Khải cũng chỉ là người bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhưng Triệu Vĩnh An lại rất thích cậu ta, cậu ấm nhà họ Hoắc kia cũng vậy, đến cả ông lão cả ngày chỉ thích

sưởi nắng, không nhiệt tình với người ngoài bao giờ cũng rất thích Hoắc Khải.

Hoắc Khải mang một sự thu hút khó tả khiến cho bất cứ ai lại gần cậu ta đều không kìm được mà nảy sinh thiện cảm.

Mà từng hành động của cậu ta cũng chưa bao giờ khiến những người thích cậu ta thất vọng.

Mặc dù Đường Thế Minh và Hoắc Khải không nói chuyện nhiều, nhưng qua mấy lần gặp mặt anh ta vẫn cảm thấy Hoắc Khải làm người ta rất thoải mái.

Nhưng sự bình tĩnh của cậu ta thì thật sự hơi quá đà.

"Cậu chắc chắn là không cần chặn bọn họ lại sao?

Nhỡ bọn họ làm gì trong xe thì sao" Đường Thế Minh nói.

"Trước khi bắt bọn họ trả giá thì tôi phải tìm được người đứng sau vụ này đã". Hoắc Khải trả lời, cũng coi như giải thích một cách đơn giản.

Đường Thế Minh "Ồ" một tiếng rồi không hỏi tiếp nữa.

Vì anh ta biết, nếu bản thân nói rằng cậu ta không nên bình tĩnh như thế, cậu ta sẽ chỉ đáp lại rằng: Chẳng lẽ không bình tĩnh thì có ích gì trong lúc này sao?

Anh ta không muốn nghe cuộc hội thoại như vậy.

Đổng Thiên Thanh thì thỉnh thoảng liếc qua cửa kính.

Gã nhìn thấy Đường Thế Minh đang lái xe, cũng thấy Hoắc Khải đang ngồi ở ghế lái phụ.

Cửa kính cực kỳ sạch sẽ, không dán kính ô tô, có thể nhìn rất rõ.

Gương mặt bình tĩnh của Hoắc Khải khiến Đổng Thiên Thanh thấy lạnh lẽo trong lòng.

Giống Đường Thế Minh, gã cũng không thể hiểu nổi, đã đến lúc này rồi mà tại sao người đàn ông này vẫn có thể bình tĩnh được như vậy?

Lời giải thích duy nhất ở đây chính là, sự việc ngoài ý muốn trước mắt này chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể trong mắt cậu ta.

Hoặc là người này tự tin có thể khống chế được cục diện.

Điều này khiến Đổng Thiên Thanh có cảm giác may mắn. Việc bản thân không giúp đỡ Hoắc Đình Viễn có lẽ là một lựa chọn hết sức chính xác.

Ba chiếc xe, một chiếc đi trước, hai chiếc đi sau, vượt

qua khu trung tâm, đến khu Tây Bắc hẻo lánh ít người. Gần đây có khá nhiều bất động sản đang được khai phá, có lẽ vẫn còn một vài công xưởng cũ, nhà dân chưa được di dời và khai phá, nhưng hầu như là không còn naười nào nữa.

Chiếc xe bắt cóc Ninh Thần nhanh chóng rời khỏi đường lớn mà đi vào một con đường nhỏ gồ ghề, cuối cùng thì dừng ở một công xưởng cũ nát hoang phế, chắc đã bị bỏ hoang được bảy, tám năm trở lên rồi.

Đường Thế Minh và Đổng Thiên Thanh cũng thông minh, không hề bám quá sát để tránh bứt dây động rừng. Bọn họ dừng xe ở ngoài nhà máy, sau đó đi theo Hoắc Khải tiến vào.

Lúc xuống xe, hai người đánh mắt nhìn nhau, đều cảm thấy một hơi thở bén nhọn từ trên người đối phương. Bọn họ đều là những người giỏi võ, trên tay cũng từng dính máu. Bản năng của một con dã thú khiến bọn họ biết được đối phương không phải người dễ chọc.

Cùng với cảnh báo trong lòng, bọn họ cũng lại kinh ngạc với khả năng của Hoắc Khải.

Đường Thế Minh tưởng Đổng Thiên Thanh là đàn em của Hoắc Khải, còn Đổng Thiên Thanh thì cũng lầm tưởng ngược lại.

Trong giây phút hiểu nhầm đó, hai người càng thêm kiêng ky Hoắc Khải.

Còn Hoắc Khải thì lại không quan tâm đến đốm lửa nhỏ đang cháy trong mắt hai người kia.

Tiến vào công xưởng, anh lập tức bước nhanh về nơi chiếc xe kia đang đậu.

Lúc này, Ninh Thần đã bị mấy tên đàn ông kéo vào bên trong của nhà xưởng.

Bên trong nhà xưởng trống rỗng không còn gì, những món đồ đáng tiền đều đã bị bán sạch từ lâu.

Ngoài một vài loại nhựa không đáng giá hoặc đống rác mà không biết ai vứt lại ra thì chỉ còn một chiếc ghế dựa.

Hoắc Đình Viễn nằm trên ghế, bên cạnh là một thùng đá, bên trong có một chai rượu vang.

Hắn ta cầm ly rượu trên tay, lúc nhìn thấy Ninh Thần bị kéo vào thì khẽ nhấp một ngụm rồi nở nụ cười.

Rượu vang tỉnh khiết thơm ngon làm tinh thần hắn ta

phấn chấn hẳn lên. Sự xuất hiện của Ninh Thần càng làm ánh mắt hắn ta sáng hơn một cách quái dị.

Người phụ nữ này thật sự quá đẹp, khiến hắn ta mơ tưởng mấy ngày liền.

Ai nói phụ nữ trẻ tuổi mới hấp dẫn? Gái một con trông mòn con mắt, kiểu phụ nữ trưởng thành như thế mới hợp với khẩu vị của Hoắc Đình Viễn.

"Cậu Hoắc, tôi đã đưa người đến cho cậu rồi đây", một người đàn ông chạy tới với vẻ nịnh nọt.

"Ừm, làm tốt lắm", Hoắc Đình Viễn gật đầu khen, rồi hỏi: "Có bị ai nhìn thấy không?"

"Cậu cứ yên tâm đi. Tôi đã chọn một nơi vô cùng vắng vẻ, không một bóng người, đến cả camera giám sát cũng không có, đảm bảo an toàn!" tên đàn ông đó nói.

Hoắc Đình Viễn không quan tâm hắn nữa. Lúc này, Ninh Thần đã bị đưa đến trước mặt hắn ta. Ngắm nhìn kỹ càng người phụ nữ này, Hoắc Đình Viễn ngày vàng trở nên hưng phấn.

Ý định ban đầu của hắn ta là mượn cớ bắt cóc Ninh Thần để dạy dỗ Hoắc Khải, nhưng khi nhìn lại người phụ

nữ này thì trong đầu hắn ta lại dấy lên những ý nghĩ tà ác.

Một người đẹp như thế sao lại để phí phạm cho một tên rác rưởi chứ?

Người như vậy nên để hắn ta hưởng thụ mới đúng!

Mà lúc nhìn thấy Hoắc Đình Viễn, Ninh Thần cũng nhận ra hắn ta.

Cô biết người đàn ông này có lai lịch, dường như là con cháu nhà danh gia vọng tộc. Cô cũng nhớ chồng mình đã tát hắn ta mấy cái liền, vì hắn ta đã ngả ngớn với mình.

Trong lòng hơi sợ hãi, nhưng cô biết sợ cũng không giải quyết được việc gì.

Chuyện này xảy ra chắc chắn là do người trước mặt cô muốn báo thù Hoắc Khải nên mới làm vậy.

Cô cố gắng duy trì sự bình tĩnh, nói: "Anh làm vậy là phạm pháp đấy. Nếu bây giờ anh thả tôi ra thì tôi sẽ coi như là chưa có chuyện gì xảy ra".

Cô từng đọc những bài nhắc nhở về bảo vệ bản thân, khi đối diện với kẻ xấu thì an toàn nhất là làm theo ý hắn, không nên dọa là báo cảnh sát hay kiện cáo gì.

Như vậy chỉ kích động sự phẫn nộ của đối phương, sau đó khiến bản thân bị thương mà thôi.

Hoắc Đình Viễn nghe vậy thì bật cười: “Phản ứng của cô đã vượt ra ngoài dự liệu của tôi đấy. Tôi còn tưởng cô sẽ cầu xin hoặc mắng chửi tôi cơ. Không ngờ cô lại bình tĩnh như vậy”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 130: Anh Ấy Đến Rồi

Hoắc Đình Viễn cầm ly rượu vang, đứng dậy rồi bước từ từ đến trước mặt Ninh Thần.

Ánh mắt của hắn ta vô cùng bỉ ổi, khiến cho Ninh Thần phải lùi về mấy bước.

Nhưng mấy tên đàn ông cao to vạm vỡ phía sau đã chặn lại khiến cô không thể lùi thêm được nữa.

Hoắc Đình Viễn vươn tay đưa về phía cằm của cô:

"Không biết vào lúc làm chuyện đó thì cô có bình tĩnh vậy không? Hay là, còn cuồng nhiệt hơn tôi nghĩ?"

Ninh Thần không ngốc, cô đã là người làm mẹ rồi, đương nhiên sẽ hiểu ý của Hoắc Đình Viễn.

Điều này khiến tim cô đập nhanh hơn gấp bội, cô bắt đầu cảm thấy hoảng loạn.

"Anh đừng có tới đây! Chồng tôi mà không tìm được tôi thì sẽ báo cảnh sát đó! Giờ anh mà thả tôi thì tôi còn có thể khuyên anh ấy đừng làm vậy!", Ninh Thần nắm chặt quần áo theo bản năng, lại tiếp tục khuyên Hoắc Đình viễn đổi ý.

Nhưng dáng vẻ sợ nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh của cô lại càng kích thích dục vọng của Hoắc Đình Viễn.

"Đừng sợ…" hắn ta đưa rượu cho người bên cạnh, sắc mặt hơi đỏ. Hoắc Đình Viễn vừa đi về phía Ninh Thần vừa nói: "Người đẹp như cô ấy à, tôi sẽ không quá bạo lực đâu".

"Anh đừng có qua đây! Anh mà dám tới, thì…, trong sự hoảng loạn cực độ, Ninh Thần chỉ nghĩ đến Hoắc Khải, cô hét to lên: "Chồng tôi sẽ không tha cho anh đâu!"

Nghe được câu này, bước chân của Hoắc Đình Viễn hơi ngưng lại một chút. Sau đó, hắn ta cười khẩy nói: "Không tha cho tôi á, có mà tôi không tha cho hắn ta thì có. Dám láo lếu với tôi thì sẽ phải trả giá thôi. Không những tôi muốn cô, mà còn muốn hắn ta phải đau khổ cả đời! Để hắn ta vẫy đuôi với tôi như một con chó!"

"Anh, anh ấy rất lợi hại đó, anh ấy cũng quen rất nhiều người…"

"Hahahaha…" Hoắc Đình Viễn cười như điên: "Dù hắn ta quen có nhiều người đi nữa thì có nhiều bằng tôi được không? Tôi là cậu chủ nhà họ Hoắc đấy, xếp hàng thừa kế

thứ hai đấy! Cô có biết nó nghĩa là gì không hả? Là kể cả người ghê gớm nhất thành phố này cũng chỉ là rác rưởi khi đứng trước mặt tôi mà thôi! Nếu không vì Hoắc Giai Minh có mặt ở đó mấy ngày trước, thì cô nghĩ là tôi sợ chồng cô, không dám trả thù các người chắc?"

Trái tim Ninh Thần càng lúc càng lạnh, càng lúc càng trầm. Cô thật sự không hiểu ý nghĩa của việc nằm trong hàng ngũ thừa kế thứ hai.

Nhưng từ độ ngang ngược của Hoắc Đình Viễn mà nói thì có lẽ hắn ta là một người rất kinh khủng.

Cho nên hắn ta mới làm ra truyện trái pháp luật này mà không hề sợ hãi.

Hoắc Đình Viễn từng bước áp sát, Ninh Thần không còn đường lui nữa, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn vẻ mặt bỉ ổi của tên đàn ông kia tới gần và giơ tay ra.

Lúc ấy, cô như bị sợ đến đơ người ra.

Hoắc Đình Viễn tưởng là cô đã sợ, ham muốn trong lòng lại càng mãnh liệt hơn, đồng thời đưa tay ra đụng vào mặt của Ninh Thần. Cái cảm giác mềm mại đó khiến hắn run rẩy hết cả người.

Đúng là "ngon" thật, chỉ mới là làn da thôi mà đã khiến người ta động lòng như vậy rồi. Nếu thật sự làm chuyện đó thì chẳng phải là sẽ sướng như lên tiên sao?

Chính vào lúc này, Ninh Thần đột ngột hét lên rồi vung tay tát một cái theo bản năng.

Hoắc Đình Viễn không kịp phòng vệ, ăn trọn cái tát.

Tiếng bạt tai vang lên làm cả công xưởng yên tĩnh hẳn lại.

Mấy giây sau, một tên đàn ông nắm lấy đầu Ninh Thần, chửi: "Mẹ kiếp, cô muốn chết à!"

"Thả cô ta ra!" Hoắc Đình Viễn đột nhiên nói.

Tên đàn ông nghe lời, thả tay ra khỏi Ninh Thần đang ngấn lệ. Hoắc Đình Viễn sầm mặt nhìn cô, ôm bên má bị tát vẫn còn đang hơi run run, nói: "Đây là cái tát thứ năm mà hai vợ chồng cô 'cho' tôi rồi đấy. Cô yên tâm, một cái tát sẽ là một lần làm chuyện đó. Tôi mệt thì sẽ đến lượt bọn họ làm thay. Hôm nay mà không cho cô biết thế nào là thảm thì tôi sẽ không mang họ Hoắc nữa!"

"Anh, anh dám! Lý Phong sẽ không tha cho anh đâu!"

"Tôi còn mong hắn ta tới đây này, tốt nhất là bây giờ có mặt luôn đi. Như vậy thì tôi sẽ cho hắn ta tận mắt nhìn

thấy cuộc sống của mình thảm cỡ nào! Sau khi dạy dỗ cô xong, tôi sẽ xử hắn ta!“ Hoắc Đình Viễn tàn nhẫn nói.

Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn ta bị người khác họ đánh.

Bị Hoắc Khải đánh thì thôi đi, dù sao cũng vì hắn ta có ý xấu với vợ người ta. Nhưng người phụ nữ này lại dám đánh hắn ta, đúng là ăn gan hùm mà!

“Mấy người cũng khởi động và chờ một bên dần đi. Lát nữa sẽ đến lượt mấy người đó”. Hoắc Đình Viễn lạnh lùng nói.

Mấy tên đàn ông đều lộ ra vẻ mặt mong chờ. Ánh mắt lúc nhìn Ninh Thần cũng mang sự thèm khát.

Lúc bắt Ninh Thần, bọn họ không dám làm gì linh tinh vì Hoắc Đình Viễn đã yêu cầu phải nhìn thấy người phụ nữ này nguyên vẹn.

Nhưng bây giờ, mấy cái tên ở tầng đáy của xã hội này làm gì có cơ hội được “làm thịt” một người đẹp mà bình thường bọn họ chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào như hôm nay chứ.

Bọn họ cố ý vây thành nửa vòng tròn, khiến cho Ninh

Th`ân không thể chạy trốn đi đâu cả, chỉ có thể nhìn Hoắc Đình Viễn từng bước áp sát.

Hoắc Đình Viễn vừa đi vừa cởi áo: "Cô yên tâm, tôi nói là tôi sẽ không quá thô bạo, nhưng giờ tôi đổi ý r`ôi. Tôi sẽ cho cô biết cái giá phải trả khi tát tôi một cái. Tôi sẽ khiến cô phải hối hận v`êhành động của mình. Tôi cũng sẽ quay clip lại để cho toàn thế giới biết vợ của cái tên kia ngon đến cỡ nào! Cô có biết thế nào là sống không bằng chết không? Tương lai của hai vợ ch`ông nhà cô đấy!"

Ninh Th`ân tràn đ`ây tuyệt vọng. Trên đường đi tới đây, cô thấy ven đường càng ngày càng trở nên vắng vẻ.

Mà cái nhà xưởng cũ nát này sẽ lại càng không có ai bén mảng tới.

Hôm nay cô thật sự sẽ tiêu đời, không ai có thể cứu cô được nữa.

Mặc dù sâu dưới đáy lòng, cô cực kỳ hy vọng ch`ông cô có thể xuất hiện và cứu cô ra khỏi nơi này, nhưng Ninh Th`ân biết chuyện này là không thể.

Điện thoại của cô đã bị lấy đi từ lâu, Hoắc Khải có gọi thì cũng chẳng biết được nơi cô đang ở là nơi nào.

Có lẽ giờ anh đang hỏi bố mẹ cô, hoặc đang lo lắng đi tìm cô.

"Lý Phong… Ninh Thần đọc lại cái tên này, rồi đột ngột như đã hạ quyết định gì đó mà nói với Hoắc Đình Viễn: "Nếu anh dám làm gì tôi thì tôi sẽ cắn lưỡi tự sát!"

Hoắc Đình Viễn sửng sốt rồi cười to: "Cắn lưỡi tự sát? Cô muốn làm phụ nữ giữ trinh tiết như ngày xưa à? Được, cô cắn đi tôi xem nào. Chờ cô ngất rồi thì sẽ không thể phản kháng được nữa, cô cắn đi!"

Mấy tên đàn ông ở bên cạnh cũng hét lên theo: "Cắn đi"

Sự ngang ngược của đám người này khiến Ninh Thần càng thêm tuyệt vọng. Cô đặt răng vào đầu lưỡi theo bản năng, thật sự chuẩn bị tự sát để ép đám người kia lùi lại. Ngoài chết ra thì cô không biết còn cách nào để khiến đám người này sợ nữa.

Vào lúc cô định dùng sức cắn lưỡi mình thì một giọng nói truyền vào tai đám người: "Hoắc Đình Viễn, hình như cậu không biết chữ "chết' viết thế nào hả?"

Giọng nói quen thuộc này làm Ninh Thần dừng lại

động tác. Cô mạnh mẽ xoay người lại thì vui mừng nhìn thấy Hoắc Khải cùng Đường Thế Minh và Đổng Thiên Thanh đang bước nhanh về đây.

Vào giây phút nhìn thấy chồng mình, nước mắt Ninh Thần đã tuôn ra như mưa. Cô vừa kích động lại vừa tủi thân, càng nhiều hơn là nỗi sợ hãi bị đè nén trong lòng, tạo thành sự bộc phát áp lực tâm lý.

Thấy giọt nước mắt của Ninh Thần, ánh mắt của Hoắc Khải càng thêm lạnh lùng.

Đến anh còn không nỡ làm Ninh Thần khóc mà lập lời thề sẽ không khiến hai mẹ con cô ấy chịu bất cứ phiền não nào. Thế mà bây giờ Hoắc Đình Viễn lại phá vỡ lời thề của anh.

Hắn ta thật đáng chết!

Thấy Hoắc Khải xuất hiện, Hoắc Đình Viễn rất ngạc nhiên. Hắn ta nhìn sang mấy tên đàn ông, hỏi: "Các người nói địa chỉ cho hắn ta biết à?"

"Không hề, gọi điện thoại xong là tôi đã ném điện thoại đi rồi, ngoài ra không hề có bất kỳ ai liên lạc với cô ta nữa!", tên đàn ông vội vàng đáp.

“Chẳng còn ích gì nữa…” Hoắc Đình Viễn lắc đầu, dùng ánh mắt ám thị. Mấy tên đàn ông lập tức cầm côn cầm ghế, hoặc xích sắt lên tay.

Sau đó, Hoắc Đình Viễn nhìn về phía ba người Hoắc Khải. Khi nhìn thấy Đổng Thiên Thanh, hắn ta đã đoán được là mọi chuyện có liên quan đến gã.

Đổng Thiên Thanh có biết chuyện hắn ta muốn bắt cóc Ninh Thần, cho nên gã đã đi cáo trạng ư? Nhưng nếu cáo trạng thì Hoắc Khải cũng không thể đuổi theo được mới đúng chứ, mấy tên kia chẳng phải đã nói là trước sau không một bóng người hay sao?

Nhưng cái này không quan trọng, Hoắc Đình Viễn thậm chí còn chẳng có ý định mắng chửi gì Đổng Thiên Thanh. Giờ hắn ta đều đang tập trung vào Hoắc Khải.

“Mặc dù không biết anh tới kiểu gì nhưng mà đã tới rồi thì cũng tốt! Tôi đang mong anh có thể tận mắt nhìn thấy vợ anh bị làm nhục ra sao đây! Sao nào, anh cũng mong chờ lắm đúng không?”

Nhìn người đàn ông ngang ngược trước mặt, Hoắc Khải lạnh lùng nói: “Tôi không mong chờ chuyện cậu đang

nói, nhưng tôi lại mong rằng vào lúc răng cậu bị đánh gãy hết thì cậu sẽ hối hận vì đã làm thế này".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 131: Người Điên

Lời nói của Hoắc Khải, không h`ê khiến Hoắc Đình Viễn sợ hãi, mà trái lại hắn ta cười `âm lên, vẻ mặt điên cu`ông, ngang ngược, nói: "Có phải não của thằng khốn nhà anh bị úng nước r`ồi không? Cũng không nhìn xem anh có mấy người? Tôi có mấy người?"

Một kẻ cao lớn đặt tay lên miệng huýt một tiếng sáo vang, lập tức có ít nhất mười người giống như trước chạy đến từ bốn phương tám hướng, trong tay kẻ nào cũng c`âm gậy, lăm lăm tiến đến, nhìn rất hung hãn và dữ tợn.

Ninh Th`ần còn chưa kịp kinh ngạc thì đã bị cảnh tượng này doạ cho mặt tái mét.

Những kẻ này cười g`ần lên ác độc, quây thành vòng tròn xung quanh ba người Hoắc Khải

Hoắc Đình Viễn cười lạnh, nói: "Bây giờ thì mày cảm thấy ai mới là người bị đánh gãy hết răng?"

Hoắc Khải không thèm nhìn những kẻ cao lớn đang vây quanh, chỉ hỏi: "Các anh có thể xử lý mấy gã này không?"

Đương nhiên, Đường Thế Minh thì không cần nói nhiều. Bản thân anh ta là học trò của nhà võ, Triệu Vĩnh An phái anh ta đưa Hoắc Khải đi chính là có ý để anh ta giúp đỡ.

"Mấy kẻ này không biết đánh nhau, tôi có thể một chọi mười", Đường Thế Minh thản nhiên nói.

Hoắc Khải nhìn sang Đổng Thiên Thanh, gã vẫn chưa trả lời mà còn đang chần chừ.

Gã chủ động báo tin cho Hoắc Khải là vì muốn biết đối phương biết bao nhiêu bí mật của mình, nhưng sau khi thật sự nhìn thấy Hoắc Đình Viễn thì trong lòng gã lại kiêng dè.

Có cần phải đắc tội với cậu ấm nhà họ Hoắc vì người này không?

Có đáng không?

"Bây giờ mà anh đi, nếu tôi không chết thì chắc chắn anh sẽ chết. Anh cảm thấy mấy người này dám giết tôi à?"

Giọng nói của Hoắc Khải, khiến Đổng Thiên Thanh phát run.

Anh nói không sai. Mấy người này nhìn thì rất hung

hãn, nhưng chắc chắn không thể giết người bừa bãi.

Chúng cũng không ngu. Một xã hội pháp quyền, xử lý vụ án giết người vô cùng nghiêm trọng, coi như anh có bản lĩnh bằng trời cũng khó thoát khỏi tấm lưới pháp luật.

Có lẽ, người như Hoắc Đình Viễn còn có thể có cách giả bệnh để nộp tiền bảo lãnh, hoặc vào viện tâm thần mấy tháng. Còn chúng, chỉ là đám người dưới đáy xã hội, lại không có bất kỳ thủ đoạn nào để tự bảo vệ mình.

Cho nên, có hung hãn thế nào, vũ khí trên tay doạ người ra sao, nhiều nhất cũng chỉ gây trọng thương mà thôi.

Nhưng một khi Hoắc Khải còn sống, chắc chắn sẽ báo cảnh sát, nói ra bí mật của gã.

Vào giờ khắc này, Đổng Thiên Thanh đại khái đoán ra được, khả năng người đàn ông này biết rất nhiều điều, ít nhất anh cũng đã biết gã từng giết người, nếu không thì không thể uy hiếp gã hết lần này đến lần khác.

Hiểu rõ điều này, Đổng Thiên Thanh thở dài trong lòng rồi mở miệng nói: “Tôi có thể đánh mười bốn, mười lăm người”.

Đường Thế Minh liếc nhìn gã, khoé miệng khẽ động, không biết là muốn nói gì hay là muốn thể hiện sự xem thường của anh ta.

Anh ta nói có thể đánh mười người, gã lại nói đánh được mười bốn, mười lăm người, muốn tỏ vẻ sao?

Không phải là Đổng Thiên Thanh muốn phân tranh, mà sau khi gã rời khỏi trường dạy võ thì đã học được các loại kỹ thuật thực chiến. Có lẽ, không học hành chính quy như Đường Thế Minh, nhưng cũng gọi là loạn quyền đánh chết sư phụ.

Khi một người phản ứng linh hoạt, nhạy bén, lại hiểu được làm thế nào để đối phó với điểm yếu của con người thì sự cách biệt về kỹ năng đã không còn quá lớn nữa.

Những yếu tố thể hiện rõ nhất sự khác biệt giữa hai bên đó là tốc độ và sức mạnh.

Xét về điểm này, Đổng Thiên Thanh cũng không kém Đường Thế Minh. Hơn nữa, gã còn có một ưu thế, đó là thật sự đã từng giết người.

Từng giết người và muốn giết người là hai kiểu trạng thái tâm lý hình thành khi đối mặt với nguy hiểm hoàn

toàn khác biệt nhau.

Giống như bây giờ. Đổng Thiên Thanh không hề nghĩ đến lát nữa đánh nhau làm thế nào vừa có thể đánh được kẻ địch vừa không phải giết người, còn Đường Thế Minh thì lại cân nhắc rất nhiều đến vấn đề này.

Mười cộng mười bốn là hai mươi tư. Mấy gã to con trước mặt đếm đi đếm lại cũng chỉ có mười bảy, mười tám người, không đủ để họ đánh.

"Sau khi việc này kết thúc, anh không cần lo lắng những việc khác". Hoắc Khải nói xong, bước từng bước lên phía trước.

Đổng Thiên Thanh lặng lẽ đi theo sau, không biết có tin hay không nhưng hình như gã cũng không còn sự lựa chọn nào khác?

Thấy Hoắc Khải bình tĩnh tiến lên trước như thế, vẻ mặt Hoắc Đình Viễn trở nên lạnh lẽo, nói: "Chú ý gã đi theo sau anh ta, có biết chút võ thuật, đánh gãy chân chúng, đừng đánh chết. Tôi muốn để lại cho anh ta một hơi thở, để anh ta biết rằng, đắc tội với tôi thì phải nhận kết cục như thế nào!"

Một đám người cao lớn lên tiếng đồng thuận, một gã trong số đó tính tình nóng nảy vung gậy đánh về phía đầu của Hoắc Khải: "Thằng ranh con, đi chết đi!"

Tuy rằng là gậy gỗ nhưng với sức lực của gã đó, nếu đập trúng đầu thì trăm phần trăm là gục.

Hoắc Khải thậm chí còn không nhìn gã như thể anh vốn dĩ không chú đến hành động của người này.

Đường Thế Minh đang đi theo bên cạnh hô vang một tiếng, bay người lên tung một cước, đạp lên tay của gã kia, khiến hắn không cầm nổi gậy nữa, sau đó, xoay người trên không đạp vào ngực hắn.

Gã cao lớn kia, ít nhất cũng phải tám mươi, chín mươi cân, hự một tiếng, bị đá bay ra xa bảy tám mét.

Những gã khác nhìn thấy cảnh tượng đó cũng ầm ĩ chửi rủa, giơ vũ khí trong tay xông đến.

Đường Thế Minh không may mảy sợ hãi, thậm chí còn không nghĩ đến việc hoà hoãn mà lùi lại, vẫn cứ thế xông về phía kia.

Anh ta rất giỏi võ, lại có thể đối kháng, dù có bị người khác đánh cho một gậy thì cũng không có vấn đề gì.

Ngược lại gã cao to kia, bị anh ta đánh cho một quyền đau đến nhe răng trợn mắt, mặt mũi trắng bệch.

Cho dù là như thế thì Đường Thế Minh cũng không thể cùng một lúc ứng phó với mười bảy, mười tám người.

May mà còn có thêm Đổng Thiên Thanh, sau khi chính thức chọn đứng về phía Hoắc Khải, đối mặt với sự tấn công đang ập đến, Đổng Thiên Thanh khom lưng đấm một quyền vào gã kia.

Một cú đấm nham hiểm khiến cho khuôn mặt của gã cao lớn kia xanh như tàu lá, sau đó ôm lấy đũng quần ngã xuống đất kêu thảm thiết.

Kẻ lăn lộn đầu đường cuối phố như Đổng Thiên Thanh tuy không học kỹ thuật gì cao xa, nhưng tất cả những thứ gã học đều đều rất quỷ quyệt và mang lại hiệu quả mạnh me.

Đánh ở đâu có thể khiến kẻ khác lập tức mất ngay sức chiến đấu thì gã đánh vào chỗ đó.

Đấm vào đầu, khuỷu tay, đầu gối, chọc vào mắt, đá đũng quần, đánh vào mũi…

Các kiểu tấn công khiến người khác nhìn thấy đều

phải xanh mặt liên tục được đánh ra chỉ trong ngắn ngủi mười mấy giây, người đã nằm la liệt trên mặt đất.

Những gã cao lớn mới vừa rồi còn hung hăng, càn quấy thì bây giờ đầu hận không thể mọc thêm hai chân để chạy thoát thân. Đáng tiếc, chúng không có thêm đôi chân nào, chỉ có thể ôm chỗ bị thương la hét thảm thiết.

Những tiếng kêu này khiến sắc mặt của Hoắc Đình Viễn ngày càng trở nên khó nhìn, từ xanh đến trắng, rồi cuối cùng là tràn đầy sợ hãi.

Khi gã cuối cùng bị Đường Thế Minh đá vào xương hông, tiếng xương gãy vang lên "rắc rắc" giòn giã, thì vừa đúng lúc Hoắc Khải bước đến trước mặt Hoắc Đình Viễn.

Hoắc Khải đứng cách Hoắc Đình Viễn chưa đến mười cm, cao hơn hắn ta nửa cái đầu. Anh nhìn từ trên cao xuống, dùng thái độ trịnh thượng, giọng nói khinh thường và ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm hắn ta.

"Cậu cảm thấy, tôi sẽ phải trả giá như thế nào?"

Giọng nói của Hoắc Khải vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến mức toàn thân Hoắc Đình Viễn run rẩy.

Lần trước ở trong nhà, hắn đã bị anh không chút kiêng

dè cho mấy cái bạt tai. Bây giờ, sự việc ồn ào lớn đến mức độ này, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn so với lúc trước.

Sự ám ảnh ở trong lòng khiến hắn không thể suy nghĩ được gì, chỉ run rẩy nói: "Tôi, tôi là cậu ấm của Hoắc…"

"BốpI"

Sau một tiếng vang giòn giã, nhìn Hoắc Đình Viễn ôm lấy hai bên má, Hoắc Khải lạnh nhạt nói: "Cái tát này, là thay cho bố mẹ cậu, thay nhà họ Hoắc dạy bảo cậu. Cậu không xứng là con cháu nhà họ Hoắc".

"Anh. Anh…"

Hoắc Đình Viễn vừa mới nói ra hai chữ thì cảm thấy thân dưới vô cùng đau đớn.

Hoắc Khải hung hăng đá cho hắn ta một cái thật mạnh, sau đó nhấc đầu gối đập vào miệng hắn ta.

Hoắc Đình Viễn kêu gào thảm thiết, một tay ôm đũng quần, một tay ôm miệng. Máu tươi không từ chảy ra từ miệng vết thương. Một đòn đó của Hoắc Khải dùng lực rất mạnh khiến hắn ta có thể cảm thấy răng lợi lỏng lẻo hết rồi.

“Đàn ông có một số thứ dài hơn phụ nữ, không phải là để cậu coi thường phụ nữ mà để dạy cậu tôn trọng tự nhiên, duy trì nòi giống. Nhưng cậu đã không học được thì cũng có thể không cần dùng nó nữa”.

“Bố mẹ cho cậu cái răng, là để cậu biết ăn no bụng, cho cậu cái lưỡi là để cậu hiếu kính với người già và anh em. Nếu cậu không dùng được, tôi có thể thay cậu bỏ nó củ:

Bây giờ, cả hai chỗ đó của Hoắc Đình Viễn đều đau như muối xát kim châm, nào có thể nói được gì.

Vừa mới hai phút trước, hắn ta còn hung hăng, kiêu ngạo. Nào ngờ chỉ qua hai phút ngắn ngủi, hắn ta đã bi thảm tới mức độ này.

Mười giây trước, hắn ta đã từng nghĩ, người này có thể sẽ đánh hắn, nhưng không ngờ, anh có thể đánh đến mức độc ác như vậy.

Nét mặt và ánh mắt của Hoắc Đình Viễn tràn đầy sự sợ hãi. Hắn ta không thể hiểu được, tại sao người này lại không sợ nhà họ Hoắc. Lẽ nào, anh không sợ nhà họ Hoắc báo thù sao?

Tại sao

Dựa vào cái gì!

Không ai dám coi thường sự tồn tại của nhà họ Hoắc, cũng không có ai dám đối xử với người nhà họ Hoắc như thế này!

Nhưng mà bây giờ, Hoắc Đình Viễn gặp được rồi. Hắn ta trở thành người đầu tiên ăn con cua này.

Nhưng đáng tiếc, mai cua quá cứng, làm gẫy hết răng trong mồm hắn.

Đường Thế Minh và Đổng Thiên Thanh xử lý xong đám kia thì cũng đi đến. Cả hai người đều có dấu vết bị tấn công, nhưng không nghiêm trọng, cùng lắm thì cũng chỉ coi là vết thương ngoài da mà thôi.

Hoắc Khải quay lại nhìn sang bên cạnh, rồi đi qua đó.

Lúc anh nhặt một cây gậy sắt từ dưới đất lên, Hoắc Đình Viễn như muốn hét lên cứu mạng.

Người này…người này con mẹ nó điên rồi sao!

Anh ta muốn làm gì!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 132: Tổ Tiên Giáo Huấn

Ninh Thần cũng rất sợ hãi khi nhìn thấy Hoắc Khải

nhặt thanh sắt lên, mặc dù vừa rồi cô đã sợ chết khiếp, thậm chí còn muốn tự tử để cứu lấy danh tiết của mình.

Nhưng nếu đánh hắn ta bằng một thanh sắt dày như

vậy, e rằng không chết thì cũng mất đi nửa cái mạng.

Người tự tử sẽ không nghĩ đến pháp luật vì nó không

liên quan gì đến người khác.

Nhưng làm hại đến tính mạng của người khác, nhất

định sẽ bị trừng phạt.

Ninh Thần cũng không phải loại người muốn lấy mạng

người khác khi bị ai đó xúc phạm, nên mặc dù rất muốn

Hoắc Đình Viễn chết nhưng cô vẫn can ngăn: "Lý Phong,

anh đừng…"

Cô chưa kịp nói xong, Hoắc Khải đã đi tới gần cô, đưa

cây gậy sắt trên tay cho cô và nói: "Em đánh hắn ta đi".

"Hả?", Ninh Thần sững sờ.

"Hắn ta thô lỗ với em, hắn ta còn có âm mưu không

tốt đối với em, nhất định phải đánh. Nếu như em muốn

đánh gãy luôn tay chân của hắn ta, anh cũng không có ý kiến", Hoắc Khải nhẹ nhàng nói.

Ninh Thần luống cuống tay chân, cô chưa từng gây gổ với ai, cũng chỉ có một vài lần từng xảy ra cãi vã.

Làm sao cô ấy có thể tự mình làm những việc này được chứ.

"Hay là bỏ đi anh…", Ninh Thần do dự nói.

Hoắc Khải cũng không thuyết phục thêm nhiều, ném thanh sắt về phía Đổng Thiên Thanh, nói: "Đánh gãy một tay một chân hắn ta đi".

Đổng Thiên Thanh cầm cây gậy sắt, không nói lời nào mà đi thẳng về phía của Hoắc Đình Viễn.

Kể từ thời điểm gã làm điều đó thì gã đã xúc phạm đến nhà họ Hoắc rồi, nên trong trường hợp này cũng không còn gì đáng ngại.

Nhìn thấy Đổng Thiên Thanh đi tới, Hoắc Đình Viễn sợ hãi hét lên: "Đổng Thiên Thanh, anh lại dám ra tay với tôi! Anh, anh không muốn sống nữa hả!"

Đổng Thiên Thanh nhìn hắn ta, sau đó giơ thanh sắt trong tay lên nói: "Là vì tôi muốn sống, nên mới phải đánh

cậu".

"Anh dám ra tay! Anh lớn của tôi là Hoắc Khải, anh dám dám động đến tôi, tôi liền bảo anh ấy…"

Nói được nửa chừng thì lời nói của Hoắc Đình Viễn đã biến thành một tiếng hét thảm thiết.

Thanh sắt dày cộp đập vào cánh tay, tiếng vang lanh lảnh, sắc mặt của Hoắc Đình Viễn đã trở nên trắng bệt.

Không đợi hắn ta kêu đến tiếng thứ hai, Đổng Thiên Thanh lại giáng xuống một gậy, đánh gãy cả chân của hắn ta.

Hoắc Đình Viễn ngã xuống đất, muốn ôm lấy cánh tay nhưng chân cũng đang đau đến chết đi sống lại, trợn mắt đến mức suýt ngất đi.

Mà biểu hiện của Đổng Thiên Thanh vẫn rất bình tĩnh, giống như chỉ đang đánh một con chó hoang chứ không phải đang đánh một cậu chủ nào đó của nhà họ Hoắc.

Hoắc Khải bước tới, mở điện thoại di động, phát đoạn video trên đó.

Trong video, tất cả những gì Hoắc Đình Viễn đã làm với Ninh Thần đều được ghi lại. Âm thanh khá rõ ràng. Ít

nhất, nếu nghe cẩn thận, còn có thể nghe được những gì hắn ta nói.

"Đánh gãy một tay một chân của cậu chỉ là để dạy dỗ chút ít, nếu như cậu bất mãn, tôi có thể cùng cậu đến nhà họ Hoắc. Ngược lại tôi cũng muốn biết cậu ở trước mặt tổ tiên của nhà họ Hoắc sẽ nhận được hình phạt như thế nào".

Nước mắt đau đớn của Hoắc Đình Viễn rơi xuống lã chã, hai mắt đỏ hoe trừng lên nhìn Hoắc Khải, giống như muốn chém chết người đàn ông này cả ngàn l`ần.

Nhưng đoạn phim đó cũng khiến cho hắn ta hiểu rằng, l`ần này mình thật sự đã chọc sai người.

Vào thời khắc mấu chốt như vậy, người đàn ông này trước hết vẫn có thể nắm giữ chứng cứ, xem ra cũng biết rất rõ v`ênhà họ Hoắc.

Một trong những giáo huấn của tổ tiên nhà họ Hoắc chính là: "Dù chết cũng không bắt nạt người yếu đuối, không ức hiếp phụ nữ, không làm tổn thương trẻ em".

Giáo huấn thứ hai của tổ tiên nhà họ Hoắc: "Không gây họa cho người nhà".

Giáo huấn thứ nhất là dạy cho người nhà họ Hoắc hành động ngay thẳng, không để bụng lời nói của người khác. Giáo huấn thứ hai là dạy phải để cho người khác một con đường thoát, cũng giống như cho bản thân một con đường lùi, làm việc không được quá tuyệt tình.

Đây đều là những chân lý cuộc sống mà tổ tiên nhà họ Hoắc trải qua quá trình tranh đấu đã rút ra được, được khắc trên bốn bức tường của đền thờ tổ tiên.

Người nào không tuân theo, lập tức vào đền thờ tổ tiên cõng cây gai, đọc lại giáo huấn bảy ngày bảy đêm. Trừ việc ăn cơm ra, miệng không thể ngừng, mắt không thể ngủ. Nếu như làm sai, lập tức có người rút cây gai ra quất vào người.

Đừng nói là cậu chủ nhà giàu từ nhỏ đã được cưng chiều, ngay cả người bình thường quen chịu cực khổ cũng ít ai chịu nổi.

Vì vậy, rất ít người nhà họ Hoắc chủ động gây chuyện rắc rối.

Nhưng trong khu rừng lớn có đủ mọi loài chim chóc, tất nhiên đã có giống loài quý giá thì cũng phải có giống

loài cặn bã, giống như Hoắc Đình Viễn vậy.

Bọn họ đều biết gia tộc đối với những người không tuân theo giáo huấn của tổ tiên đều bị trừng phạt rất nặng, vì vậy mỗi lần gây ra phiền toái, họ luôn sẽ nghĩ hết tất cả mọi biện pháp để đè nó xuống.

Các vị cao niên trong gia tộc cũng chấp nhận hành vi đó, chỉ cần không có ai tố cáo thì đều xem như là không biết.

Nếu như Hoắc Khải thật sự đem cái video này đưa cho nhà họ Hoắc xem, thứ bậc của Hoắc Đình Viễn trong gia tộc chắc chắn sẽ bị thay đổi, đồng thời còn phải gánh chịu hết khó khăn này đến trắc trở khác.

Không phí lời với hắn ta nữa, Hoắc Khải thu lại điện thoại, quay người kéo Ninh Thần rời đi.

Ninh Thần trong lòng cũng rất hoang mang, chồng cô lại làm việc dứt khoát như vậy, nói đánh gãy chân tay của đối phương là lập tức đánh gãy, tuyệt đối không phải trò đùa.

Mặc dù trong lòng cô cảm thấy rất nhẹ nhõm, nhưng cô lại có chút lo lắng vềchuyện rắc rối có thể phát sinh

trong tương lai.

Lúc này, Hoắc Khải đột nhiên như vừa nghĩ ra điều gì đó, anh dừng lại, quay đầu nói với Hoắc Đình Viễn: "Còn nữa, nếu như cậu còn muốn gây phiền phức cho tôi, thì tốt nhất đừng nói chuyện này với tên anh lớn của cậu. Nếu để cho tôi nghe được cậu dám làm điều đó, lần sau tôi bảo đảm cậu so với bây giờ sẽ còn thê thảm hơn!"

Ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc bây giờ chỉ là hàng nhái, còn bản thân mới là hàng hiệu chân chính, Hoắc Khải đương nhiên không muốn có người lợi dụng tên tuổi của mình để gây chuyện, đặc biệt là một kẻ hỗn láo như Hoắc Đình Viễn.

Hoắc Đình Viễn nằm trên mặt đất, nước mắt nước mũi hòa lẫn máu tươi chảy ra ròng ròng, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Hắn ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Hoắc Khải đang rời đi, sự căm hận trong mắt không gì sánh kịp, nhưng chỉ tồn tại một cách ngắn ngủi.

Khi Hoắc Khải và những người khác thật sự rời đi, trong xưởng chỉ còn nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của

một người đàn ông to lớn, nỗi sợ hãi trong lòng Hoắc Đình Viễn lại dần dần được khơi dậy.

Hắn ta cảm thấy rằng mình sắp chết…

"Cứu mạng!", Hoắc Đình Viễn hét lên theo bản năng:

"Bọn rác rưởi, mau gọi xe cấp cứu!"

Ninh Thần nghe thấy giọng của hắn ta hét ra bên ngoài khu nhà xưởng, do dự một lúc, cô liền hỏi: "Có nên gọi xe cứu thương cho hắn ta không? Em sợ sẽ xảy ra chuyện…"

"Hai người bọn họ cũng biết điểm dừng mà, em đừng lo lắng", Hoắc Khải nhẹ nhàng an ủi, sau đó hỏi: "Em sao rồi, có bị thương ở chỗ nào không?"

Giọng nói nhẹ nhàng và ánh mắt quan tâm của anh khiến cho mọi sự uất ức của Ninh Thần bộc phát ngay lập tức.

Nước mắt chảy ra, cô ôm lấy cổ Hoắc Khải khóc rưng rức: "Lúc đó em chỉ muốn cắn lưỡi tự tử. Em sợ đến mức tưởng như sẽ không bao giờ còn gặp lại anh nữa".

Hoắc Khải nghe cô nói, ánh mắt như đông cứng lại, anh đã không nghĩ tới chuyện Ninh Thần sẽ nảy sinh suy

nghĩ đó.

Anh hừ một tiếng, nói: "Xem ra chỉ đánh gãy một tay một chân là còn quá nương tay cho hắn ta".

Điều đó cũng có nghĩa là, cũng may Ninh Thần hiện tại đã bình an vô sự, nếu không, Hoắc Khải có thể đã thật sự giết chết Hoắc Đình Viễn ngay tại chỗ.

Lý do anh không làm đến cùng là vì giáo huấn của tổ tiên vẫn còn trong tâm trí anh, đặt cho anh một lằn ranh mà anh không thể vượt qua một cách dễ dàng. Mặt khác, đây cũng là vì anh còn phải tìm cơ hội để tiếp cận với nhà họ Hoắc trong tương lai.

Nếu Hoắc Đình Viễn bị giết, thế giới chẳng qua cũng chỉ mất đi một tên cặn bã, nhưng nó sẽ khiến cho việc tiếp cận với nhà họ Hoắc của anh gặp khó khăn.

Trên đời này, ngoài sự sống và cái chết, mọi thứ khác đều là tầm thường.

Nhà họ Hoắc sẽ không làm xấu mặt kẻ chống trả sau khi bị ức hiếp, nhưng sẽ không bao giờ chấp nhận kẻ đã giết con cháu của gia đình họ. Đây cũng là tôn chỉ của gia đình.

Chuyện nhỏ không nhẫn nhịn thì chuyện lớn không làm được, lời này đúng là có đạo lý, nhưng lại khiến cho Hoắc Khải cảm thấy áy náy với Ninh Thần.

Chỉ cần anh đến sớm hơn một chút, có lẽ Ninh Thần đã bớt đi phần sợ hãi.

"Anh xin lỗi", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần ôm anh khóc rất lâu rồi mới lau nước mắt nói: "Sao anh lại xin lỗi em, hắn ta xấu xa cũng không phải là lỗi của anh. Hơn nữa không phải anh đã giúp em báo thù rồi hay sao. Mà phải rồi, hai vị đây là ai?"

Đó là một cách chuyển chủ đề rất không tự nhiên.

Hoắc Khải làm sao lại không hiểu, nhưng vào lúc này, cho dù có hiểu anh cũng phải giả bộ không hiểu.

Anh liền giới thiệu: "Đây là Đường Thế Minh, tài xế của giáo sư Triệu Vĩnh An. Đây là Đổng Thiên Thanh, một người bạn cũ".

Ninh Thần lau nước mắt, nhanh chóng bắt tay hai người kia mà nói: "Cảm ơn sự giúp đỡ của hai người. Nếu như không có hai người, hôm nay chúng tôi chắc chắn đã phải gặp điều tồi tệ rồi".

Đường Thế Minh vẫn rất lễ độ nói: "Không cần cảm ơn, chính giáo sư đã bảo tôi đến. Muốn cảm ơn thì cũng nên cảm ơn giáo sư".

Về phần Đổng Thiên Thanh, thái độ của gã lạnh lùng hơn rất nhiều.

Mục đích duy nhất của gã ở đây là tìm hiểu xem Hoắc Khải đã biết được bao nhiêu, chứ không phải để nghe ai đó nói lời cảm ơn.

Ninh Thần có chút lúng túng nhìn người đàn ông không nói lời nào sau cái bắt tay ngắn ngủi.

Hoắc Khải lập tức đằng hắng một tiếng, Đổng Thiên Thanh mí mắt giật giật, khô khốc nói: "Không cần cám ơn".

Nhìn Đổng Thiên Thanh với vẻ mặt thiếu tự nhiên đứng trước một Hoắc Khải thật điềm tĩnh, Ninh Thần luôn cảm thấy mình như một đứa trẻ bị bắt nạt, trốn sau lưng bố để xem ông ta dạy dỗ người khác.

Cảm giác này cũng rất tốt, giống như có một ngọn núi sừng sững che sương chắn gió cho cô, cho dù gặp phải phiền toái cũng không có gì đáng sợ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 133: Không Thể Làm Bạn

Sau đó, Hoắc Khải bảo Đường Thế Minh tự lái xe về, trong khi anh và Ninh Thần ngồi xe của Đổng Thiên Thanh đi đón Đường Đường.

Đường Thế Minh liếc nhìn Đổng Thiên Thanh, sau đó nhìn Hoắc Khải rồi hỏi: "Cậu có chắc không?"

"Chắc chắn" Hoắc Khải gật đầu nói.

Đường Thế Minh đồng ý, không nói thêm gì nữa. Sau khi anh ta quay vào trong xe, liền mở cửa sổ xuống nói với Đổng Thiên Thanh: "Hôm nào đấu với nhau một trận nhé?"

Đổng Thiên Thanh nhướng mày liếc anh ta một cái rồi nói: "Không có hứng thú".

Đường Thế Minh ừ một tiếng, sau đó đóng cửa sổ rồi lái xe đi.

Hoắc Khải đưa Ninh Thần lên xe, mở cửa để cô đi lên trước.

Đổng Thiên Thanh vẫn đứng ở buồng lái bên cạnh, không lên xe, chỉ nhìn Hoắc Khải.

Có một cái nhìn do dự trong mắt gã, như thể gã đang đưa ra một quyết định khó khăn.

Hoắc Khải giúp Ninh Thần đóng cửa xe mà không nhìn gã. Anh chỉ lãnh đạm nói: "Tốt nhất anh nên nghĩ cho kĩ, trở thành kẻ thù của tôi phiền phức hơn nhiều so với việc trở thành bạn của tôi".

"Chúng ta không thể làm bạn, và tôi cũng không muốn làm bạn với cậu", Đổng Thiên Thanh lạnh lùng nói: "Tôi chỉ muốn biết. Ai đã nói cho cậu cái tên đó? Cậu biết được bao nhiêu? Còn những ai biết nữa?"

"Nếu tôi nói chỉ có mình tôi biết, liệu anh có bộc phát lên mà giết người không?", Hoắc Khải hỏi.

Đây chính là điều mà Đổng Thiên Thanh đang do dự.

Khi Đường Thế Minh rời đi, gã đã thật sự muốn giết Hoắc Khải và Ninh Thần ngay lập tức, như vậy mọi chuyện sẽ kết thúc.

Nhưng gã không dám làm điều này, vì gã không biết rốt cuộc còn có ai khác biết về khoảng thời gian đó hay không.

Cho dù muốn giết người thì cũng phải làm rõ ràng

chuyện này trước!

“Bao nhiêu năm nay anh vẫn sống yên ổn đúng không? Việc gì anh phải quay trở lại con đường cũ chứ. Chỉ khi quên đi quá khứ, anh mới có thể có được cuộc sống mới”, Hoắc Khải nói.

Đổng Thiên Thanh sững sờ khi nghe anh nói điều đó, đó cũng chính là một lý do khác khiến cho gã chẳng chừ không xuống tay. Bởi vì cuộc sống bây giờ của gã cũng đã khá ổn định.

Cho dù gã có bị Hoắc Đình Viễn sa thải thì cũng không khó để gã có thể tìm được một công việc ngon nghẻ khác. Nhiêu ông chủ săn sàng thuê gã với mức lương cao. Cuộc sống càng tốt đẹp thì con người càng ít muốn thay đổi.

“Để ngăn chặn những chuyện như thế này có thể xảy ra một lần nữa trong tương lai, tôi hy vọng anh có thể ở lại để bảo vệ cô ấy. Nếu như mẹ con cô ấy không xảy ra chuyện nữa, thì không ai có thể tiết lộ bí mật của anh”, Hoắc Khải nói.

Đổng Thiên Thanh liếc mắt nhìn anh: “Cậu đang uy

hiếp tôi?"

"Anh có thể hiểu đó là một lời mời". Hoắc Khải nói:

"Điều duy nhất ở anh có thể được tôi đánh giá cao chính là kỹ năng của anh, không còn gì hơn. Tôi không có hứng thú đe dọa những người thân cô thế cô".

Nói xong, Hoắc Khải đi vòng qua ngồi vào ghế phụ trên xe. Sau khi lên xe, anh nhìn Đổng Thiên Thanh vẫn còn đứng đó nói: "Anh còn nhiều thời gian để suy nghĩ, nhưng con gái tôi không thể đợi thêm nữa".

Đổng Thiên Thanh quay lại nhìn anh, mười giây sau liền mở cửa xe đi lên.

Nếu như người lái xe là Đường Thế Minh, Ninh Thần chắc chắn sẽ nói chuyện với ân nhân cứu mạng và thể hiện lòng biết ơn nhiều hơn.

Nhưng người lái xe hiện tại là Đổng Thiên Thanh, cộc cằn như một người gỗ, cô chỉ mới nói chuyện có vài câu, thì cuộc đối thoại đã càng ngày càng trở nên khó xử, vì vậy cô cũng thôi không nói nữa.

Cứ như vậy, chiếc xe đã chạy đến tận cửa hàng trái cây của Ninh Quốc Năng.

Sau những ngày quảng bá rầm rộ, hiện tại cửa hàng trái cây rất ăn khách, chỉ vài ngày nữa lượng khách sẽ lên đến hơn một ngàn người.

Ninh Quốc Năng bây giờ mỗi ngày đều làm ông chủ ngồi đếm tiền, vui vẻ cười đến mức miệng cũng sắp bị trật khớp.

Khi Hoắc Khải bước xuống xe, anh thấy Đường Đường đang chạy loanh quanh cửa hàng, hết giúp khách xách túi rồi lại giúp Đặng Tuấn Mai quét sàn.

Nếu không thì cô bé sẽ đứng quảng cáo cho khách hàng biết loại trái cây nào là ngon nhất.

Tất nhiên, những gì mà cô bé giới thiệu đều là những loại trái cây mà bản thân thích ăn.

Cô bé có vẻ rất thích công việc buôn bán, nói năng rõ ràng, miệng lại liếm láp minh họa sự ngon lành, khiến cho nhiều khách hàng nhìn vào, dù không muốn mua một loại trái cây nào đó thì cũng sẽ vô thức lấy vài trái.

Mỗi khi bán được thành công, Đường Đường sẽ nhảy cẫng lên sung sướng, như thể đó là một điều kỳ diệu.

Khi những người khách nhìn thấy cô bé thể hiện như

thế, họ cũng cảm thấy rất mát lòng.

Hoắc Khải phá lên cười, không ngờ con gái kinh doanh còn tài giỏi hơn mẹ nó.

Ánh mắt của Đường Đường rất nhanh nhạy, vừa nhìn thấy Hoắc Khải, cô bé lập tức vứt bỏ trái cây trong tay, vừa chạy ra ngoài vừa gọi bố.

Có những bậc thang bên ngoài, nên Hoắc Khải sợ rằng cô bé sẽ ngã. Anh tiến về trước hai bước rồi nhanh chóng ngồi xổm trước bậc thềm, dang hai tay ra.

Vài vị khách quay đầu nhìn sang, Đặng Tuấn Mai không đợi có người hỏi, liền chủ động giải thích: "Đó là con rể của tôi, trái cây tự phục vụ, chương trình khuyến mãi,… đều là ý tưởng của nó. Đúng là người trẻ tuổi có đầu óc nhanh nhạy, người già như chúng tôi không thể nào theo kịp".

Bà nở nụ cười trên môi, cùng với giọng điệu lộ rõ vẻ phô trương, khách khứa vì vậy nên cũng phụ họa theo: "Vậy thì con rể của bà thật lợi hại".

Ninh Quốc Năng khit mũi nói: "Có gì lợi hại lắm đâu, chẳng qua chỉ là mèo mù vớ phải cá rán, làm được đôi ba

hoạt động. Nếu không phải vì nó là trợ lý tổng giám đốc của công ty nhà họ Cơ, tôi cũng sẽ không gả con gái cho nó"

Vốn dĩ ý tưởng trái cây tự phục vụ và chương trình khuyến mãi cũng không được người ta đánh giá cao cho lắm, vì mặc dù loại hoạt động này rất hiếm ở địa phương nhưng họ cũng đã nghe nói nhiều về nó trên mạng Internet.

Tuy nhiên, làm trợ lý của tổng giám đốc công ty, vị trí này nghe thật lợi hại.

Một vị khách trạc tuổi Ninh Quốc Năng nói với vẻ ghen tị: "Con rể của anh thật tuyệt vời, trẻ trung và đầy triển vọng, tốt hơn nhiều so với người mà con gái tôi tìm về".

"Đúng vậy. Còn trẻ như vậy mà đã là trợ lý tổng giám đốc, trong tương lai có lẽ còn có thể trở thành tổng giám đốc đấy".

"Làm tổng giám đốc thì có ý nghĩa gì, tôi thấy, cậu ấy sau này nhất định sẽ thành lập công ty riêng, trở thành ông chủ lớn!"

Nghe mấy vị khách nói chuyện, miệng của Ninh Quốc

Năng ngày càng ngoác rộng ra.

Ông cứ nói như thể bản thân không mấy hài lòng, nhưng thật ra ai nghe cũng hiểu rằng ông đang khoe khoang.

Ngay cả Đặng Tuấn Mai cũng cảm thấy buồn cười nhìn ông một cái, muốn khen thì cứ trực tiếp khen đi, lại cứ muốn nói vòng vo!

"Bố, mẹ, chúng con tới đón Đường Đường về nhà" Ninh Thần đứng ở cửa nói.

"Tới rồi thì vào đây, ăn bữa tối rồi đi. Hay là mẹ gọi điện bảo Ngọc Lâm trên đường về mua vài món mà mấy đứa thích ăn. Nó dạo này bận rộn với cửa hàng trên Taobao mỗi ngày, thường xuyên đi vào sáng sớm đến tối muộn mới về, cả ngày không nhìn thấy bóng dáng nó đâu" Đặng Tuấn Mai nói.

"Cửa hàng của Ngọc Lâm được nhà máy đặc biệt hỗ trợ dưới sự quản lý của sếp Hoàng, chúng ta đừng làm phiền đến nó. Ngày mai Đường Đường còn phải đi học, cửa hàng lại bận rộn như vậy, nên tụi con cũng không ở lại làm phiền nữa. Chờ cuối tuần sau tụi con lại tới", Ninh

Th`ân nói.

Thật ra cô rất muốn cùng bố mẹ ăn uống trò chuyện, nhưng vừa r`ồi cô đã khóc nên sợ bị bố mẹ nhìn thấy.

Mặc dù Hoắc Đình Viễn vẫn chưa làm được gì nghiêm trọng, nhưng vẫn thật đáng sợ khi phải nói ra.

Ninh Th`ân là một người con hiếu thảo, cô không muốn để cho bố mẹ lo lắng vì chuyện riêng của mình.

Cửa hàng thật sự rất bận, hơn nữa Ninh Th`ân lại lấy con gái ra làm cái cớ, vì vậy Đặng Tuấn Mai cũng không ép cô thêm nữa.

Khi xe của họ sắp rời đi, Ninh Quốc Năng mới gọi với lại.

Ông bố vợ già bưng một hộp trái cây đi tới, vừa nhìn thấy Đổng Thiên Thanh thì thân thiện gật đ`ầu chào, sau đó vừa đ`ế trái cây lên xe vừa nhìn Hoắc Khải hỏi: "Nghe Đường Đường nói hai đứa mua nhà r`ồi hả?"

"Dạ, một căn hộ ba phòng ngủ, trang trí xong xuôi thì bố mẹ cũng có thể đến ở".

"Bố mẹ có nhà riêng, đến nhà mấy đứa ở làm gì", Ninh Quốc Năng theo thói quen vội vàng nói, sau đó nhận ra

nói kiểu vậy thì không hay cho lắm, liền thay đổi giọng điệu, chậm lại một chút rồi mới nói: “Sau này phải cố gắng lên, đừng có làm cho bố mất mặt!”

Mặc dù lời khó nghe, nhưng Hoắc Khải vẫn nghe ra được ý khác của ông, rằng quá khứ đã đi qua, chỉ cần sau này không tái phạm sai lầm, thì cứ xem như là chưa có chuyện gì.

Nụ cười trên gương mặt Hoắc Khải lại càng sáng hơn, nói: “Bố yên tâm, tương lai sẽ chỉ có nhiều chuyện tốt đẹp hơn thôi”.

“Nhớ lời này của con!“ Ninh Quốc Năng khịt mũi rồi quay sang nói với Ninh Thần: “Con tính toán lại, nếu không đủ tiền trang trí thì nói cho bố biết, đừng chỉ giấu giếm mà coi bố mẹ con như người ngoài, nghe không?”

“Không đâu, tụi con thật sự sống rất tốt…”, Ninh Thần nói.

“Được rồi, ngày nào cũng chỉ nói một câu đó, đi đi, trở về tắm rửa nghỉ ngơi”, Ninh Quốc Năng lùi lại, đóng cửa xe.

Cả nhà vẫy tay chào tạm biệt nhau rồi ra về.

Lần trước khi Hoắc Khải rời đi, Ninh Quốc Năng vẫn giả vờ không muốn xuất hiện. Nhưng lần này, ông cứ đứng thẳng người ở đó nhìn theo chiếc xe rời đi.

Chờ đến một lúc lâu sau, cho đến khi chiếc xe biến mất vào dòng xe cộ đông đúc trên phố, trên mặt Ninh Quốc Năng mới nở một nụ cười: "Cái thằng nhóc này…"

Phong độ gần đây của Hoắc Khải thật sự là khiến cho người ta phải mở mang tầm mắt, có tài kinh doanh, ở nơi làm việc thăng quan tiến chức, chỉ trong nháy mắt đã mua được nhà mới.

Tuy rằng mua nhà ở hường Tây Bắc mà nói, đối với Ninh Quốc Năng cũng không quá vừa ý, nhưng so với việc sống trong căn nhà nát kia thì vẫn tốt hơn nhiều.

Ấn tượng của ông về người con rể này cuối cùng cũng đã thay đổi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 134: Cô Đang Đùa Cái Gì Vậy?

Khoảng hai ba mươi phút sau thì bọn họ trở về nhà,

Ninh Thần và Đường Đường đi vào nhà trước, trong khi Hoắc Khải quay lại xách theo hộp trái cây.

Vừa lấy trái cây ra khỏi xe, anh đã thấy Đổng Thiên

Thanh đứng ở phía sau.

Khi Hoắc Khải quay lưng lại với gã, gã đàn ông tay đã

nhúng chàm này thật sự muốn giết Hoắc Khải ngay tại

chỗ, sau đó bỏ trốn.

Trên thực tế, gã chưa bao giờ từ bỏ hoàn toàn ý định

này, ngay cả khi đang lái xe, gã cũng nhiều lần tự hỏi liệu

bản thân có thể thoát tội nếu như gã ngụy tạo hiện trường

của một vụ tai nạn xe hơi.

Nhưng cho đến bây giờ, gã vẫn chưa thể hạ quyết

tâm.

Rủi ro quá lớn, quan trọng nhất chính là vẻ mặt bình

tĩnh của Hoắc Khải. Sự tự tin đó khiến cho gã không dám

nhúc nhích một chút nào.

“Vào nhà ngồi chút không?”, Hoắc Khải hỏi.

“Không”

“Vậy thì làm ơn tránh ra, anh đang chặn đường của tôi đấy”. Hoắc Khải nói.

Đổng Thiên Thanh im lặng bước sang một bên, còn Hoắc Khải thì xách trái cây vào nhà.

Vừa định vào nhà, giọng nói lại vang lên từ phía sau anh: “Cậu vừa nói răng tôi phải bảo vệ vợ cậu. Ngoài việc giữ bí mật, phần thưởng là gì?”

Hoắc Khải, quay đầu nhìn gã, khẽ cười: “Giá là ba mươi ngàn tệ một tháng, nhưng tôi phải nợ anh trước. Lúc nào có tiền nhàn rỗi trong tay, tôi sẽ giao cho anh một lần. Yên tâm, tôi sẽ trả theo lãi ngân hàng, tính như là đền bù cho anh”.

Đổng Thiên Thanh nghe vậy liền cảm thấy ngứa ngáy, giá ba mươi ngàn tệ một tháng không phải thấp, Hoắc Đình Viễn chỉ trả cho gã hai mươi ngàn tệ.

Nhưng mà Hoắc Đình Viễn trả lương đúng hạn hàng tháng, còn tên này lại muốn nợ, đang đùa gì vậy?

“Anh cứ suy nghĩ rồi quyết định xem có muốn làm điều đó hay không. Tôi chỉ có thể đảm bảo rằng tôi sẽ không

quyt tiền của anh. Nhanh thì từ ba đến năm tháng, chậm nhất là một năm, nhưng tiền thì sẽ không thiếu một đồng", Hoắc Khải nói rồi bước vào nhà.

Cánh cửa đóng lại sau lưng anh. Nhìn cánh cửa đóng chặt, Đổng Thiên Thanh nắm chặt tay.

Sau nửa phút, gã từ từ buông tay, rồi quay vào xe bỏ đi.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng xe khởi động, Ninh Thần hỏi: "Anh không mời bạn anh vào trong ngồi sao?"

"Không cần, anh ấy thích một mình yên tĩnh" Hoắc Khải nói.

"Ồ,

Hoắc Khải nhìn Ninh Thần một cách khó hiểu rồi hỏi: "Anh tưởng em sẽ hỏi anh yên tĩnh là ai chứ?"

Ninh Thần sững người một lúc, sau đó bật cười thành tiếng, đấm nhẹ cho anh một cái rồi nói: "Anh bây giờ sao mà lắm lời vậy chứ, thế mà cũng đùa được".

Nói thế nào thì Ninh Thần cũng thật sự thích không khí gia đình của cô ở hiện tại.

Ấm áp, đáng tin cậy, hạnh phúc và mỹ mãn.

Đó không phải là tất cả những gì mà một người phụ nữ cần hay sao?

Cô vẫn luôn dễ dàng mãn nguyện như thế.

"Mà này, anh không hỏi em tại sao Phan Tư Mễ không cho anh đi trị liệu tâm lý nữa sao?" Ninh Thần hỏi.

Hoắc Khải cùng Đường Đường đang chọn loại trái cây mà cô bé thích, lắc đầu nói: "Còn hỏi gì nữa? Không đi thì không đi thôi".

"Tư Mễ nói rằng vấn đề của anh có thể là do mâu thuẫn giữa vợ chồng mình. Cô ấy hy vọng rằng em cũng có thể tham gia vào quá trình trị liệu này. Lý Phong, trước đây em thật sự khiến anh chịu nhiều áp lực lắm sao?"

Hoắc Khải ngước nhìn lên, chỉ thấy nét mặt của Ninh Thần tràn đầy lo lắng, thậm chí còn có chút tự trách.

Anh đứng dậy nói: "Đừng nghe lời cô ấy nói bậy bạ, anh không có áp lực tâm lý gì cả. Nếu như nói trước kia có không vui, cũng không phải là giả, nhưng anh cũng biết, mọi chuyện đều là do anh tự gây ra. Cho nên bây giờ anh đã cố gắng sửa sai. Nếu như anh đã nguyện ý sửa chữa lại bản thân, sao có thể có áp lực gì được. Chỉ là sự

cố va chạm lúc trước có thể đã gây ra một bóng mờ trong tâm lý, nên em đừng gấp như vậy, hãy cho anh chút thời gian".

Hai má Ninh Thần đột nhiên đỏ lên, cô liền nói: "Em có gấp gì đâu. Còn không phải là em chỉ quan tâm đến sức khỏe của anh…"

Hoắc Khải cũng biết trong những gì mình nói vừa rồi có một chút mờ ám, vì vậy anh chỉ cười và không nói gì nữa.

Ninh Thần cũng không sa đà vào đề tài này nhiều thêm. Nếu như chồng cô đã nói tình hình của anh bây giờ không liên quan đến chuyện trước kia, vậy thì cô sẽ tin anh.

Tuy nhiên, Ninh Thần không hề biết rằng Phan Tư Mễ thật sự đang nghi ngờ Hoắc Khải giả bệnh, nhất là sau khi trò chuyện với Ninh Thần, cô ấy lại càng chắc chắn về điều này.

Những mâu thuẫn trong gia đình có thể khiến cho đàn ông mất hứng thú với vợ của mình. Nhưng đường cong tâm lý của Hoắc Khải lại không phù hợp với lý do này.

Vì vậy, hoặc là anh ta đang thuộc trường hợp của một loại bệnh tâm lý mới, hoặc là anh ta chỉ đang giả vờ mà thôi.

Về suy đoán này, Phan Tư Mễ đã không nói với Ninh Thần. Cô ấy dự định sẽ xác nhận nó trong lần điều trị tiếp theo.

Ninh Thần đi qua mở máy vi tính, chuẩn bị tiến hành công việc của hôm nay.

"Hay là hôm nay em nghỉ ngơi một chút đi, đừng để ý đến chuyện làm ăn nữa", Hoắc Khải khuyên cô.

Mới vừa trải qua một chuyện nguy hiểm như vậy, tinh thần của cô nhất định phải rất mệt mỏi. Có kiếm ít một ngày tiền cũng không sao.

Ninh Thần lắc đầu nói: "Công việc của cửa hàng trên Taobao không dễ làm. Nhiều người bán hàng đến kiệt sức trong một hai năm, nhưng cuối cùng doanh thu lại vẫn ảm đạm như vậy. Em không muốn lãng phí bất kì cơ hội nào vì sự lười biếng, chưa kể đến nguồn hàng đa dạng trong cửa hàng của mình nữa. Tất cả đều đang trong giai đoạn tăng trưởng, chỉ cần một ngày nghỉ cũng có thể khiến cho xu

hướng chung bị thay đổi".

Nhìn thấy Ninh Thần nói chuyện quyết tâm như vậy,

Hoắc Khải không khỏi xúc động.

So sánh với lúc anh vừa sống lại trong cơ thể của Lý

Phong, Ninh Thần của bây giờ đã ngày càng hoàn thiện

bản thân của mình hơn.

Cô đã có ý tưởng riêng, tham vọng riêng, có sự hiểu

biết và quan điểm độc lập về kinh doanh.

Không nên ngăn cản một người nhiệt huyết như vậy,

dù cho có mệt mỏi một chút, cô cũng càng hy vọng có

thể nhận ra giá trị của bản thân mình.

Nghĩ đến đây, Hoắc Khải cũng thôi không thuyết phục

cô nữa, ngược lại nói: "Vậy anh đi nấu chút cháo cho em".

"Bố, con muốn ăn cháo thanh long cam dưa hấu và

ngô!", Đường Đường giơ tay kêu lên.

Hoắc Khải cười một tiếng, xoa đầu cô con gái nhỏ nói:

"Con đang thử tài nấu nướng của bố sao? Nhưng vì công

chúa nhỏ nhà chúng ta, bố dù có vắt hết óc cũng phải

nấu bằng được loại cháo này!"

Đường Đường bật cười vui vẻ, cô bé cũng không thích

ăn loại cháo hỗn độn đó, cô bé chỉ muốn được nghe thấy giọng nói trìu mến và biểu cảm âu yếm của Hoắc Khải mà thôi.

Với cô gái nhỏ này, không gì khiến cô bé hạnh phúc hơn là nhận được tình yêu thương của bố.

Ngay khi Hoắc Khải vừa chuẩn bị vào bếp với một mớ hoa quả, Ninh Thần đột nhiên hét lên: "Lý Phong! Lý Phong! Anh lại đây mau lên!"

"Có chuyện gì vậy?" Hoắc Khải vừa ôm trái cây vừa bước qua bên đó hỏi.

"Nhà sản xuất đã chủ động hỏi thăm em về sự gia tăng đáng kể trong doanh số bán hàng gần đây", Ninh Thần nhìn thông báo trên trang, hồ hởi nói: "Họ muốn hỏi em có muốn làm đại lý độc quyền và lấy hàng trực tiếp từ nhà sản xuất không. Nếu muốn thì có thể gọi điện hoặc gặp mặt trực tiếp để nói chuyện cụ thể".

Hoắc Khải đã xem thông báo đó một cách cẩn thận.

Sau đó, anh mới nói: "Hãy gọi điện trước và hỏi giá mua mà đại lý độc quyền có thể đưa ra".

"Được!" Ninh Thần không chậm trễ, lập tức cầm điện

thoại bấm số gọi.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, nên cô liền nói vào trong điện thoại: "Xin chào, tôi là…"

Sau một hồi trò chuyện, Ninh Thần nắm chặt điện thoại, quay sang nói với Hoắc Khải: "Đại lý độc quyền Taobao bình thường đang giảm giá 40%. Họ sẵn sàng giảm giá cho em 50%, nhưng họ cần em đảm bảo rằng doanh số bán hàng tháng này không được thấp hơn tháng trước! Nếu không đạt mục tiêu trong vòng ba tháng, quyền đại lý sẽ bị thu hồi".

Vẻ mặt Ninh Thần tràn đầy phấn khích, cũng có chút bất ngờ khi nhà sản xuất liên hệ với cô.

Điều khiến cô ngạc nhiên hơn nữa là Hoắc Khải không trả lời cô ngay mà chỉ nói: "Để anh dùng máy tính một chút".

Mặc dù không biết anh định làm gì, nhưng Ninh Thần vẫn lập tức đứng dậy và bước sang một bên.

Sau khi Hoắc Khải ngồi xuống, anh bắt đầu tìm kiếm tin tức liên quan đến nhà sản xuất. Anh kiểm tra kỹ càng, không chỉ những tin tức liên quan đến nhà sản xuất, mà

còn tin tức về các loại nguyên liệu.

Bởi vì tốc độ tìm kiếm và duyệt web của anh quá nhanh, Ninh Thần liên hoa cả mắt, không biết rốt cuộc là anh đang làm gì.

Sau khoảng ba phút, Hoắc Khải ngừng gõ bàn phím và nói với Ninh Thần: "Hãy nói với họ, giảm giá ít nhất 70% hoặc em sẽ chuyển sang thương hiệu khác. Nếu họ muốn, em có thể đảm bảo doanh số hàng ngày sẽ ổn định trong khoảng hơn một trăm năm mươi ngàn, ít nhất là cho đến hai tháng sau!"

Ninh Thần sững sờ khi nghe anh nói điều đó, nhà sản xuất vốn đã rất thành khẩn về việc có thể đưa ra mức giá thấp hơn 10% so với đại lý bình thường. Nhưng Hoắc Khải lại đang yêu cầu giảm giá thêm ba lần so với mức giảm bình thường, trong khi anh còn chưa thảo luận về điều đó.

Điều quan trọng nhất chính là, doanh thu của cửa hàng mỗi ngày hiện giờ cố gắng lắm cũng chỉ đạt đến sáu mươi ngàn, anh lại còn muốn hai tháng sau doanh thu của cửa hàng mỗi ngày tăng lên hơn gấp đôi, làm sao có thể chứ.

Nhìn thấy vẻ mặt do dự không dám nói của Ninh Thần, Hoắc Khải cười nói: “Đừng lo lắng, anh nói không sai đâu, em cứ nói với họ như vậy”.

Trong khoảng thời gian gần đây, không một quyết định nào mà Hoắc Khải đưa ra lại sai lầm.

Vì quá tin tưởng vào anh, nên cho dù vẫn còn đang vô cùng lo lắng, Ninh Thần vẫn cắn răng cầm lấy điện thoại mà nói: “Xin chào, chúng tôi đã bàn bạc rồi, hi vọng sẽ được giảm giá đại lý 70%”.

Cô chưa kịp dứt lời thì trong điện thoại đã truyền ra một giọng nói rất không vui: “Cô đang đùa cái gì vậy?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 135: Hoạt Động Mới

Ninh Thần cố nén sự bất an trong lòng, nói tiếp: "Nếu các vị đồng ý, chúng tôi có thể đảm bảo trong vòng hai tháng, mỗi ngày doanh thu sẽ đạt hơn150 ngàn tệ! Nếu các vị không đồng ý, chúng tôi chỉ đành đổi qua thương hiệu khác thôi!"

Cô không hề phải nghe những lời mắng mỏ, thậm chí chửi rủa như trong tưởng tượng, ngược lại là một khoảng lặng yên tĩnh.

Ninh Thần loáng thoáng nghe thấy tiếng bàn bạc truyền ra từ đầu kia điện thoại, có cả tiếng tranh cãi, nhưng cuối cùng lại không nghe thấy gì nữa.

Hai phút sau, điện thoại lại vang lên giọng nói từ bên kia: "Cô có chắc chắn trong vòng hai tháng nâng được doanh thu mỗi ngày lên 150 ngàn tệ không?"

"Chắc chắn!" Ninh Thần khẳng định chắc nịch, đã nói đến mức này rồi thì cô cũng không thể đào hố chôn mình, cho dù cô có cho rằng đây là một nhiệm vụ bất khả thi đi chăng nữa.

Sau khi đầu dây bên kia một lần nữa im lặng thêm 20 giây, thì lại có một giọng nói vang lên: "Được, chúng tôi cho cô giá đại lý giảm 70%, đồng thời cô cũng phải đảm bảo trong vòng hai tháng hoàn thành nhiệm vụ đạt được doanh thu 150 ngàn tệ mỗi ngày, nếu không chúng tôi sẽ thu hồi ủy quyền đại lý, còn kiện mấy người vi phạm hợp đồng, phải thanh toán tiền bồi thường tương đương doanh số bán hàng ít nhất một tháng!"

Doanh số một ngày là 150 ngàn tệ, bồi thường doanh số một tháng là 4,5 triệu tệ, số tiền lớn như vậy làm Ninh Thần càng thêm thấp thỏm trong lòng.

Cô không dám tự mình ra quyết định, chỉ có thể ngước lên nhìn Hoắc Khải.

Điện thoại đang bật loa ngoài, cho nên toàn bộ cuộc hội thoại Hoắc Khải đều nghe không sót một chữ nào.

Anh cười mỉm, nói: "Không vấn đề gì, nếu không làm được, bồi thường vi phạm hợp đồng 4,5 triệu tệ".

Đối phương hỏi dò thân phận của người vừa lên tiếng, sau khi biết đó là chồng của Ninh Thần thì cũng không nói gì nữa.

Hợp đồng cụ thể sẽ được gửi tới trong vòng hai ngày, nhưng bắt đầu từ bây giờ Ninh Thần đã có thể dùng giá đại lý giảm 70% để bắt đầu kinh doanh. Cho dù, cô ấy bán với giá bao nhiêu, chỉ cần doanh thu mỗi ngày đạt được 150 ngàn tệ là coi như hoàn thành nhiệm vụ!

Sau khi đặt điện thoại xuống, trán Ninh Thần đã rịn đầy mồhôi.

Chỉ là một cuộc đối thoại đã làm cả người cô cảm thấy khó chịu.

Số tiền bồi thường 4,5 triệu tệ giống như một ngọn núi đè nặng trong lòng cô.

"Đừng lo lắng, doanh thu 150 ngàn tệ một ngày không phải là quá khó, chỉ cần áp dụng một số phương thức mà thôi" Hoắc Khải cười an ủi.

Ninh Thần ngờ vực nhìn anh, hỏi: "Nhưng làm sao anh biết được bọn họ sẽ chấp nhận để cho mình giá đại lý giảm 70%?"

Lúc nãy Hoắc Khải nói đối phương không đồng ý thì sẽ chuyển qua thương hiệu khác chắc chắn là cố ý, Ninh Thần đoán sau khi anh tra cứu thông tin xong thì rút ra

được kết luận nào đấy mới dám làm vậy.

Hoắc Khải cười, nói: "Nguyên nhân thực ra rất đơn giản, các sản phẩm giảm cân do nhà máy này sản xuất là một trong những sản phẩm hiệu quả nhất, có thể tăng tốc độ trao đổi chất và thúc đẩy đốt cháy chất béo, đồng thời lại không làm tổn thương cơ thể. Nghe nói công thức cốt lõi của họ có người bỏ ra 50 triệu tệ để mua mà còn không chịu bán".

"Nhưng việc này thì liên quan gì đến chuyện giảm 70%?", Ninh Thần không khỏi thắc mắc.

Hoắc Khải cười nói: "Có quan hệ rất lớn đấy, bởi vì bây giờ công thức cốt lõi đã bị tiết lộ, nói đúng hơn là, có lẽ bị người ta phát tán đi khắp thế giới rồi. Chắc là không đến một tháng thì sẽ có các thể loại thương thiệu thuốc giảm cân mọc lên như nấm sau mưa để cạnh tranh thị trường với họ".

Ninh Thần ngây ra: "Tin này là ban nãy anh tìm được trên mạng à?"

"Tin công thức cốt lõi bị tiết lộ chưa có thông tin chuẩn xác", Hoắc Khải đáp.

“Thế làm sao anh biết được?”

“Em cũng biết đấy, cho dù không thể tiết lộ chính xác công thức cốt lõi, nhưng cục quản lý chất lượng nhà nước luôn yêu cầu bắt buộc phải ghi rõ thành phần thuốc. Anh tra được trên mạng, tất cả nguyên liệu có liên quan đến sản phẩm thuốc giảm cân của họ, đặc biệt là những nguyên liệu chỉ có họ dùng, nay giá hàng đều bị nâng lên. Điều này nghĩa là gì?”

Ninh Thần không hề do dự, nói: “Điều này nghĩa là có người đã mua với số lượng lớn để nâng cao giá dự trữ”.

Sau khi nói ra đáp án, cô ấy lại lần nữa ngây ra, bởi vì đáp án thực sự rất đơn giả, đơn giản đến nỗi dù là một người mới nhập môn vào lĩnh vực kinh doanh chưa bao lâu như cô cũng có thể hiểu được.

Nếu tất cả nguyên liệu có liên quan đều bị nâng giá, nhất là mấy nguyên liệu độc nhất để làm thành phần cốt lõi cũng vậy thì nhất định là có người đang thu mua số lượng lớn.

Nhưng làm sao Hoắc Khải có thể nghĩ ra được?

Nếu không có anh nhắc nhở thì cho dù Ninh Thần có

biết việc nhập hàng số lượng lớn sẽ đẩy cao giá bán cũng tuyệt đối không nghĩ đến được việc công thức cốt lõi của nhà máy này bị tiết lộ.

Hoắc Khải đứng đó cười mỉm, không h`ê hé răng.

"Sao anh lại nghĩ đến đi tra mấy thứ này?"

"Doanh thu ngày của chúng ta được 50 ngàn tệ cũng đã được một thời gian r`ồi, bọn họ chưa từng chủ động liên lạc, hơn nữa trước đây anh cũng từng thử đi `âu tra, họ sẽ không bao giờ hỏi đến những cửa hàng có doanh thu ngày dưới 10 ngàn. Bây giờ mới có 6 ngàn họ đã chủ động tìm đến cửa, chỉ có thể là do doanh nghiệp gặp khủng hoảng lớn, c`ần gấp rút mở rộng kênh bán hàng mới. Cho nên anh mới nghĩ, thử đi tìm hiểu xem nguyên nhân vì sao năng lực cạnh tranh cốt lõi của họ lại giảm xuống", Hoắc Khải đáp.

Ánh mắt Ninh Th`ần nhìn anh ngày càng kinh ngạc, cuối cùng dường như còn xen lẫn chút kính phục.

Chỉ vì đối phương tìm đến cửa lúc doanh thu ngày đạt 60 ngàn tệ mà đã đoán ra được nhi `âu như vậy, đây có còn là người không?

Hồi trước Ninh Ngọc Lâm cứ nhắc mãi, rằng anh rể quả là một thiên tài kinh doanh, trên thế gian này không ai có thể sánh bằng.

Lúc đó Ninh Thần chỉ cảm thấy là em trai đang cố tình chém gió nịnh hót, dù sao Hoắc Khải cũng vừa giúp cậu ta bán được kha khá bình nước nóng, còn giúp cửa hàng Flagship ăn nên làm ra.

Nhưng bây giờ Ninh Thần mới hiểu, hóa ra em trai không phải đang tâng bốc ai cả, mà là chồng mình quả thực làm người ta ngưỡng mộ trên phương diện kinh doanh này.

Nếu người bên nhà máy mà biết rằng hành động kỳ lạ của họ lại bị người khác suy đoán ra chuyện cơ mật nhất, có lẽ sẽ sợ đến trố cả mắt ra.

"Anh giỏi quá đi mất…" Ninh Thần khen chân thành.

Hoắc Khải cười, nói: " Thực ra đây không phải trọng điểm, theo như anh đoán, qua một khoảng thời gian nữa, sản phẩm giảm cân nhất định sẽ cạnh tranh giá cả vô cùng tàn khốc. Nhiều sản phẩm tương tự như vậy cùng cạnh tranh trên một sân chơi, không chơi trận chiến giá

cả, chết bớt vài nhà xưởng, thì không thể kết thúc được. Cho nên, chúng ta nhất định phải ép giá nhập hàng càng thấp càng tốt, đồng thời cũng phải tìm một lối thoát khác".

"Ý anh là kinh doanh cả sản phẩm của những thương hiệu khác sao?" Ninh Thần hỏi.

"Không phải như thế", Hoắc Khải lắc đầu nói: "Sản phẩm giảm cân của các thương hiệu khác hiệu quả không đủ, bán rồi chỉ tổ làm hỏng mất danh tiếng mà chúng ta khó lắm mới gây dựng được thôi. Cho nên, vẫn bán hàng của họ, chỉ là lúc bán thì phải dùng thêm một số biện pháp hỗ trợ, ví dụ như làm đồ ăn sẵn"

"Đồ ăn sẵn?", Ninh Thần nghe mà ngơ ngác, đã nói là làm cửa hàng Taobao sao giờ tự nhiên lại muốn làm đồ ăn?

"Muốn giảm cân không phải chỉ có uống thứ này vào mới có tác dụng, đồ ăn giảm béo cũng là một sản phẩm rất được người ta ưa chuộng. Quan trọng nhất là bây giờ hệ thống chuyển phát đã hoàn thiện, chuẩn giờ hơn, giao hàng nội tỉnh có thể nhận được trong ngày, giao hàng

ngoại tỉnh thì cách ngày, cho nên anh định làm đồ ăn giảm béo, gói hàng bằng túi chân không, đông lạnh theo dây chuyền, giao hàng toàn quốc trong vòng 48 giờ".

"Nhưng nơi khác cũng có người bán đồ ăn giảm béo mà, hơn nữa càng tiện, càng nhanh hơn, sao lại phải mua của chúng ta chứ?" Ninh Thần hỏi.

"Bởi vì chúng ta có sức hấp dẫn", Hoắc Khải cười nói: "Em từng xem bộ phim "Xin chào, quý ông tỷ phú" chưa?"

"Cái phim mà đột nhiên có rất nhiều tiền đấy á?"

"Đúng vậy, nhân vật đó ở cuối phim lập một quỹ bảo hiểm giảm béo để tiêu hết tiền, cứ người nào mua bảo hiểm mà giảm được nửa cân thì sẽ được một ngàn tệ. Chỉ là chúng ta không bán bảo hiểm, mà giải thưởng cũng không phải là một ngàn tệ, mà là hai triệu tệ! Cứ người nào mua sản phẩm giảm cân và đồ ăn giảm béo của cửa hàng chúng ta thì sẽ tính là báo danh rồi, trong vòng sáu tháng, người nào giảm được nhiều cân nhất sẽ một mình ẵm giải thưởng một triệu tệ, giải nhì 400 ngàn tệ, giải ba 300 ngàn tệ. Em nói thử xem, sẽ có bao nhiêu người béo

vì một triệu tệ này mà mua hàng của chúng ta?”

Ninh Thần nghe đến ngây ngốc, vừa nghe đến đoạn giải thưởng hai triệu tệ, lòng cô đã hoảng sợ vô cùng, muốn phá sản luôn sao.

Nhưng chưa đợi Hoắc Khải nói hết cô đã lập tức hiểu ra, đây là chiêu trò cùng một kiểu với hoạt động bốc thăm trúng thưởng của cửa hàng hoa quả hồi trước.

Chỉ có điều hoạt động lần này của Hoắc Khải càng có tính mục tiêu, cũng càng có sức hấp dẫn hơn.

Tất cả hoa quả trong một cửa hàng có thể so với một triệu tệ tiền thưởng không?

“Sức hấp dẫn của một triệu tệ tiền mặt là ngoài sức tưởng tượng đấy, sẽ có vô số người sẵn sàng vì nó mà trả giá. Đồng thời để loại bỏ khả năng gian lận, cũng là để lấy lòng tin của khách hàng, chúng ta sẽ công bố số liệu trong suốt quá trình diễn ra hoạt động dưới sự giám sát của phòng công chứng thành phố. Tất cả những người đăng ký phải được xếp hạng và đếm số cân đã giảm mỗi ngày. Bằng cách này, họ sẽ có đủ động lực để vượt qua những người đứng trước và ta thì không phải lo lắng về

các hoạt động gian lận“ Hoắc Khải cười, cuối cùng kết luận rằng: “Mặc dù có thể phải bỏ ra rất nhiều tiền trong giai đoạn đầu, nhưng miễn là hoạt động được thực hiện thì anh tin rằng cuối cùng cái thu được phải lớn hơn nhiều so với cái ta đã bỏ ra!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 136: Tin Xấu

Ánh mắt của Ninh Thần phát sáng lên. Hoắc Khải nói càng chỉ tiết thì cô càng cảm thấy chuyện này hoàn toàn có thể thành công.

Chưa tính đến chuyện khác, chỉ nhắc đến một triệu tệ kia đã khiến cô phấn khích rồi.

"Nhưng, nếu người đăng ký quá nhiều thì việc thống kê sẽ vô cùng phức tạp, đồng thời, chúng ta còn phải tìm người có chuyên môn để giám sát, tránh việc tạo cân… nặng giả.. " Ninh Thần đưa ra những khúc mắc của cô.

Hoắc Khải bật cười, nói: "Chúng ta không cần tìm người có chuyên môn, vì chính những người đến đăng ký này là người giám sát tốt nhất rồi".

Ninh Thần ngẩn người, sau đó cũng lập tức hiểu ra, vui vẻ nói: "Ý của anh là, để họ giám sát lẫn nhau à? Vì mỗi người đều muốn giành giải nhất nên tuyệt đối sẽ không cho phép người khác làm giả!"

Hoắc Khải cười lớn, nói: "Bây giờ em càng ngày càng hiểu làm kinh doanh như thế nào rồi đấy, rất tốt. Trước

tiên, em lên một bản kế hoạch cụ thể về hoạt động lần này, anh sẽ chịu trách nhiệm về phần quảng bá. Nhưng hoạt động chính thức thì ít nhất cũng phải đợi đến cuối tuần sau. Thứ hai anh phải đi cùng Cơ Hương Ngưng đến nhà họ Cơ, có thể mất mấy ngày mới quay lại".

Ninh Thần gật đầu, phấn khích không ngừng, nói:

"Anh cứ làm việc của anh đi, mấy ngày nay em sẽ chăm chỉ viết một bản kế hoạch, đến lúc đó anh xem cho em nhé!"

Dáng vẻ hăng hái của cô khiến cho Hoắc Khải cũng cảm thấy vui lây, đến cả Đường Đường cũng chạy lại hỏi:

"Mẹ ơi, bạn học của con cũng có thể tham gia sao?"

"Đương nhiên có thể", Hoắc Khải cười tít mắt nói:

"Không chỉ bạn của con có thể tham gia, mà bố mẹ, ông bà của bạn học đều có thể tham gia".

"Tốt quá rồi! Vậy ngày mai lúc con lên lớp sẽ nói với các bạn!"

"Tốt lắm, nhưng bây giờ chúng ta đi làm cháo hoa quả trước nhé, có muốn cho thêm dứa không?"

"Không ạ, ăn nhiều dứa chua lắm".

“Vậy khoai tây thì sao?”

“Khoai tây không phải hoa quả!”

“Ha ha ha…”

Nghe tiếng cười trêu đùa của hai bố con, trong tim Ninh Thần cũng tràn đầy vui vẻ. Cuộc sống bây giờ thật sự khiến cô rất hạnh phúc.

Khả năng kinh doanh của chồng khiến cô rất nể phục và cảm thấy tự hào vì điều đó.

Quyết định ban đầu quả là không sai. Cô không đánh mất tư cách có được hạnh phúc vì phải lấy người mà cô không hiểu rõ, mà lại hạnh phúc hơn bất kỳ người phụ nữ nào.

Khi Hoắc Khải đem cháo hoa quả và cháo trắng từ bếp ra thì Ninh Thần đang ngồi trước máy tính lách ta lách tách gõ bàn phím.

Giờ đây, trên người cô tràn đầy năng lượng, ý tưởng hoạt động mà Hoắc Khải đề ra khiến cả người cô đều trong trạng thái phấn khích tột độ.

Nhìn thấy dáng vẻ hết sức chăm chú của cô, Hoắc Khải giữ lại Đường Đường đang muốn gọi cô ra ăn cơm,

nhỏ giọng nói: “Mẹ đang bận làm việc rồi, rất vất vả đó con, đừng quấy rầy mẹ”.

Đường Đường rất nghe lời gật gật đầu, sau đó múc một bát cháo hoa quả đưa cho Hoắc Khải, bắt chước nhỏ giọng nói: “Bố cũng vất vả rồi, ăn nhiều một chút đi ạ”.

Con gái ngoan như thế khiến trong lòng Hoắc Khải cảm thấy rất vui vẻ và yên tâm. Sự nỗ lực của anh, cuối cùng cũng không vô ích.

Bây giờ bên nhà ngoại, từ già đến trẻ đều rất hài lòng với anh.

Ninh Thần đánh chữ lách tách cả một đêm.

Cho tới hơn năm giờ sáng hôm sau, Ninh Thần mới làm xong bản kế hoạch đầu tiên của cô.

Hoắc Khải còn chưa kịp đánh răng đã bị cô kéo lại, mừng rỡ nói: “Anh mau xem đi! Xem có chỗ nào còn thiếu không”.

“Được, anh xem cho. Nhưng em không cần đợi ở đây nữa, đi ngủ đi” Hoắc Khải nói.

“Nhưng em cũng muốn…

“Không nhưng nhị gì cả. Nếu em không đi, anh sẽ

không xem nữa", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần biết anh nói được làm được, cũng hiểu rằng anh đang quan tâm đến cô. Cô bĩu môi rồi bỗng nhiên cười tít mắt thơm một cái lên má Hoắc Khải: "Cảm ơn ông xã, anh vất vả rồi".

Sau đó, cô ngâm nga một giai điệu nào đó rồi đi về phía phòng ngủ.

Giơ tay sờ lên gò má vẫn còn hơi ướt, Hoắc Khải không biết nên vui mừng hay nên đau đầu.

Người phụ nữ này… càng ngày càng giống vợ của anh rồi.

Đương nhiên rồi, trên phương diện pháp luật, cô ấy vốn dĩ chính là vợ của anh.

Lắc đầu, không nghĩ thêm nhiều nữa, Hoắc Khải bắt đầu xem bản kế hoạch của Ninh Thần viết.

Không cần xem về cách hành văn, dù sao đây cũng không phải là tiểu thuyết, Ninh Thần là một tay mơ trong kinh doanh, chưa đủ kinh nghiệm và cũng chưa hiểu rõ những quy tắc bán hàng.

Cho nên ở phương diện này, cô ấy vẫn còn nhiều thiếu

sót.

Nhưng điều khiến Hoắc Khải kinh ngạc là việc giới thiệu những quy tắc chung và việc triển khai trong bản kế hoạch đều làm rất chỉ tiết, rất phù hợp với ý tưởng của Hoắc Khải.

Từ điểm này có thể nói, Ninh Thần thuộc kiểu phụ nữ có suy nghĩ logic rất tỉ mỉ. Người như vậy, rất thích hợp để làm kinh doanh.

Trước đây chưa thể hiện ra, hoặc là vì không có cơ hội.

Lấy phải ông chồng nói như rồng leo, làm như mèo mửa thì còn đâu thời gian mà nghĩ đến việc khác.

Nói chung, ưu điểm của cô nổi trội hơn những khuyết điểm, cũng đã đạt được tiêu chuẩn thấp nhất của Hoắc Khải.

Chưa đến một tiếng đồng hồ, anh đã sửa xong những chỗ còn thiếu sót, nhầm lẫn trong bản kế hoạch.

Khi trở lại phòng ngủ, Ninh Thần đã ngủ rất sâu.

Không biết có phải cô đang mơ một giấc mơ đẹp không mà khóe miệng hơi cong lên như đang cười.

Hoắc Khải không làm phiền cô, làm một bản kế hoạch thâu đêm suốt sáng cũng khiến cô mệt rồi.

Nhẹ nhàng bế Đường Đường từ trên giường ra bên ngoài để mặc quần áo, đưa cô bé đi vệ sinh cá nhân, ăn cơm, sau đó hai bố con cẩn thận đóng cửa lại.

Vừa quay người thì Hoắc Khải nhìn thấy Đổng Thiên Thanh đứng khoanh tay bên cạnh xe.

Lúc nhìn thấy gã, Hoắc Khải cười nhẹ rồi nói: "Chào".

Đổng Thiên Thanh không đáp lại lời chào của anh mà hỏi: "Có cần đưa hai người đi không?"

"Không cần, cô ấy đang nghỉ ngơi. Mấy hôm nay tôi không ở đây, phiền anh trông nom một chút", Hoắc Khải nói.

Đổng Thiên Thanh gật đầu, sau đó quay lại chui vào xe rồi đóng cửa sổ lại.

Đường Đường khẽ kéo Hoắc Khải, hỏi: "Bố, chú này là bạn bố ạ?"

"Con cứ xem như là thế", Hoắc Khải trả lời.

"Chú ấy lạnh lùng quá… Đường Đường có chút không vui nói. Cô bé rất thích những người đối xử nhiệt tình với

người khác, ví dụ như Phương Xương Thịnh.

Còn kiểu người cả ngày mang vẻ mặt lạnh lùng, miệng ngậm hạt thị như Đổng Thiên Thanh thì khiến cô bé không thích cho lắm.

Hoắc Khải mỉm cười rồi nói: "Vậy thì sau này con dạy chú ấy nhé"

"Vâng!", Đường Đường nghiêm túc gật đầu, trong lòng cô bé quyết định đặt ra một mục tiêu nhỏ.

Sau khi đưa cô bé đến trường, Hoắc Khải gọi taxi đi đến sân bay.

Cơ Hương Ngưng đã đợi ở sân bay. Hai người ngồi chuyến bay sớm nhất đi về nhà họ Cơ.

Lần này quay về nhà họ Cơ có ý nghĩa đặc biệt đối với Cơ Hương Ngưng, là thời điểm quan trọng để cô ấy được tăng lên hạng ba.

Nếu có thể thành công, thì những ngày tháng sau này của cô ấy sẽ tốt hơn rất nhiều. Bất kỳ con cháu thuộc nhánh phụ mà tăng lên hạng ba thì đều có thể đạt được sự ủng hộ rất lớn của nhánh phụ.

Trước đây đều là cô đơn độc chiến đấu, nhưng sau

này thì sẽ không cần phải như vậy nữa.

Có nhánh phụ chống lưng lại có người bày mưu tính kế như Hoắc Khải, vậy thì tương lai có hi vọng rồi.

Cho nên, tuy rằng Cơ Hương Ngưng có hơi căng thẳng một chút nhưng lại phấn khích và mong chờ nhiều hơn.

Sau khi xuống máy bay, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải gặp Cơ Xuyên Hải ở sân bay.

Nhân vật nắm thực quyền của dòng chính đích thân đến đón cũng được coi như là rất nể mặt rồi.

Nhưng, ông ta lại mang đến một tin vô cùng xấu, quét đi sạch sẽ tâm trạng tốt của Cơ Hương Ngưng.

"Ngày thăng cấp của nhà họ Cơ lần này được đẩy lên sớm hơn, nên cũng không dành cho tất cả mọi người, mà là dành cho cô ấy. Cô ấy sẽ trở thành đối tượng liên hôn với tập đoàn Lưu Thị, kết hôn với con trai út của chủ tịch tập đoàn Lưu Thị là Lưu Quân Bồi. Đồng thời, nhà họ Cơ sẽ cùng tập đoàn Lưu Thị triển khai hợp tác đa phương theo chiều sâu, cùng tương trợ nhau trong những sự kiện trọng đại".

Lúc Cơ Xuyên Hải nói câu này, sắc mặt có chút trầm xuống, bởi vì đối với ông ta, đây cũng là một tin xấu.

Cơ Hương Ngưng càng nghe thì sắc mặt lại càng đỏ bừng lên, chứng tỏ cô ấy đang rất tức giận.

"Tôi đồng ý lấy Lưu Quân Bồi lúc nào! Tôi không quen anh ta!" Cơ Hương Ngưng nói.

Cơ Xuyên Hải liếc nhìn Hoắc Khải, sau đó thấp giọng nói: "Có lẽ chuyện này liên quan đến việc tôi tiến cử cô thăng cấp. Trước khi tin tức được thông báo, không ít người đã tìm tôi, bảo tôi từ bỏ việc tiến cử cô. Dòng chính và nhánh phụ không thể cùng tồn tại, tại sao tôi có thể làm kẻ phản bội chứ. Nhưng tôi không đồng ý, vẫn cố chấp đưa thư tiến cử của cô chuyển lên trên. Kết quả là chưa tới ba ngày thì việc này đã ầm ĩ lên. Tôi cũng vừa nghe nói, lập tức đến đây đợi cô".

Cơ Hương Ngưng nghe thấy vậy thì sắc mặt lại càng trở nên xám xịt. Cô từng nghĩ, nếu cô có quan hệ với nhân vật có thực quyền trong dòng chính như Cơ Xuyên Hải thì rất có khả năng sẽ xuất hiện những khó khăn ngoài sức tưởng tượng.

Nhưng không ngờ, rắc rối lại ập đến nhanh chóng và triệt để như vậy.

Những người của dòng chính đã tính toán kỹ lưỡng.

Nếu đã không ngăn được Cơ Xuyên Hải thì họ cũng tuyệt đối không ng`ăi nhìn dòng chính và nhánh phụ kết thành đ`ăng minh.

Cơ Xuyên Hải không đ`ăng ý từ bỏ. Vậy họ li`ân gả Cơ Hương Ngưng đi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 137: Người Quái Dị

Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, đã thành vợ của người khác rồi thì sẽ không thể tiếp tục thừa kế sản nghiệp nhà họ Hoắc được nữa. Thậm chí cũng sẽ bị gạch tên ra khỏi việc kinh doanh trong nhà họ Hoắc.

Dù là không lập tức đuổi ngay, nhưng chỉ đến mấy hôm sau thì lý do này cũng sẽ trở nên chính đáng.

Chiêu này chính là để giải quyết tận gốc. Một là Cơ Xuyên Hải phải chủ động từ bỏ, hai là Cơ Hương Ngưng phải buông tay. Dù sao trong hai bọn họ vẫn phải có một người phải chịu thiệt.

"Tôi không lấy!" Cơ Hương Ngưng sầm mặt lại.

"Nếu cô không chịu lấy chồng thì bọn họ sẽ đổ tội không vì tập thể cho cô để tạo áp lực. Cô nghĩ mình sẽ còn có hy vọng được thăng cấp nữa chắc?", Cơ Xuyên Hải nói.

Cơ Hương Ngưng không nói gì vì cô rất hiểu, nếu gia tộc chèn ép cô với lý do chính đáng thì cô sẽ không thể nào phán kháng lại được.

Lợi ích của tập thể luôn luôn đặt lên trên lợi ích cá nhân.

Nhưng cô càng không muốn chịu đựng.

Một người mà cô ấy còn chưa từng gặp mặt, vậy mà nói cưới là cưới sao? Bọn họ coi Cơ Hương Ngưng cô là cái gì? Cá nằm trên thớt chắc?

Cả hai con đường đều không thể đi, khiến cho Cơ Hương Ngưng cảm thấy tương lai thật đen tối. Cô thậm chí đã bắt đầu thấy căm thù nhà họ Hoắc.

Để có thể ngẩng cao đầu trong gia tộc mà cô đã nỗ lực gấp trăm lần người khác. Đầu tiên là Cơ Xương Minh đối đầu với cô, sau đó đến Cơ Xuyên Hải, cô khó khăn lắm mới giải quyết được hai người này thì tập thể dòng chính lại xuất hiện hòng loại bỏ cô.

Chẳng lẽ gia tộc không được hưởng những lợi ích được đổi lấy từ nỗ lực mà Cơ Hương Ngưng bỏ ra chắc?

Vì cớ gì mà muốn cống hiến cho gia tộc lại khó đến thế?

Vì cớ gì mà tất cả đều đối đầu với cô?

Lúc này, Cơ Hương Ngưng rất muốn đứng trước mặt đám cổ đông trong hội đồng quản trị và mắng cho họ một

trận tơi bời khói lửa.

Nếu sử dụng những tư duy dơ bẩn đó trong việc kinh doanh của công ty thì làm sao nhà họ Cơ lại không có chút tiến triển gì trong suốt bao nhiêu năm qua chứ!

Lúc này, có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào vai Cơ Hương Ngưng và dịu dàng nói với cô: "Đừng tuyệt vọng nhanh thế, mọi chuyện chưa hẳn là đã đi vào ngõ cụt mà".

Người có thể lạc quan vào những lúc thế này thì cũng chỉ có mình Hoắc Khải.

Anh vừa nói xong thì cả Cơ Xuyên Hải lẫn Cơ Hương Ngưng đều quay sang nhìn anh rồi đồng thanh nói: "Cậu/Anh có cách gì?"

Hai người đều biết thực lực của Hoắc Khải, uốn ba tấc lưỡi là có thể biến đá thành vàng.

Nhân tài như thế có lẽ thật sự sẽ tìm được một con đường sống từ chỗ tuyệt vọng.

Đối diện với ánh mắt của hai người, Hoắc Khải vẫn bình tĩnh nói: "Nhà họ Cơ muốn liên hôn với tập đoàn Lưu Thị, một là muốn mượn chuyện này để tấn công mối quan hệ hợp tác giữa hai người, hai là để kiếm được nhiều lợi

ích hơn nữa cho gia tộc, một hòn đá trúng hai con chim. Nhưng bọn họ lại quá vội vàng, thậm chí còn chưa làm một bước đệm nào, sẽ rất dễ khiến người khác hiểu nhầm".

Cơ Xuyên Hải và Cơ Hương Ngưng vẫn chưa hiểu Hoắc Khải đang nói gì, nhưng bọn họ biết anh vẫn chưa nói xong, cho nên bèn yên lặng nghe tiếp.

"Theo những gì tôi biết, mấy năm nay nhà họ Cơ đều gặp khó khăn trong việc phát triển. Một phần nguyên nhân lớn là vì phải chia hoa hồng nội bộ quá nhiều, gần như chiếm toàn bộ lợi nhuận của công ty. Không đầu tư sinh lời thì sẽ không có để bù vào. Ăn thịt uống máu của gia tộc, nuôi dưỡng rất nhiều người cũng trở thành một gánh nặng cho gia tộc. Thêm vào đó, có rất nhiều con em dòng chính chỉ biết chèn ép nhánh phụ mà không chịu chuyên tâm làm việc, khiến cho nhiều việc kinh doanh bị các công ty khác chiếm mất thị phần. Biểu đồ báo cáo tài chính nửa đầu năm của nhà họ Cơ chắc không đẹp mắt lắm đâu nhỉ?"

Cơ Xuyên Hải gật đầu. Ông ta là giám đốc tài chính

nên hiểu rõ chuyện này nhất.

Biểu đồ báo cáo hai quý này của nhà họ Cơ được cho là kém nhất trong vòng mười năm nay, rất nhiều thị phần bị cướp, dẫn đến hậu quả không chỉ là lợi nhuận giảm thấp mà chỉ phí kinh doanh còn tăng rất cao.

Nếu cứ tiếp diễn thế này, thu sẽ không đủ chi, sớm muộn gì công ty cũng sẽ toi đời.

Cho nên lần này dòng chính muốn liên hôn với tập đoàn Lưu Thị cũng là điều dễ hiểu.

Tập đoàn Lưu Thị phất lên chưa được bao lâu, cũng mới chỉ trong khoảng hai, ba mươi năm nay gần đây. Bọn họ khởi nghiệp từ ngành giao thông vận tải, dòng tiền rất nhiều.

Nhà họ Cơ đang muốn lợi dụng sự trợ giúp từ dòng tiền của tập đoàn Lưu Thị cùng với chỉ phí tiết kiệm từ hệ thống logistics siêu mạnh của bọn họ để thay đổi tình trạng tồi tệ hiện tại.

Cũng vì Cơ Xuyên Hải và Cơ Hương Ngưng đã bắt tay với nhau, nếu đổi là bọn họ thấy người khác làm chuyện như vậy thì có thể cũng sẽ nghĩ ra cách xử lí tương tự.

Dĩ nhiên, có lẽ lúc trước dòng chính đã muốn liên hôn với tập đoàn Lưu Thị rồi, nhưng Cơ Hương Ngưng chưa chắc đã là người được chọn.

Dù sao thì tập đoàn Lưu Thị cũng sẽ trở thành cái cây hái ra tiền của nhà họ Cơ nên đối tượng liên hôn cũng phải là người mà dòng chính tín nhiệm.

Bọn họ chọn Cơ Hương Ngưng lúc này chỉ vì muốn đá đít cô ra chứ không có lí do nào khác.

Mặc dù biết rõ chuyện này nhưng Cơ Xuyên Hải vẫn không hiểu tại sao Hoắc Khải lại nhắc đến biểu đồ báo cáo tài chính. Chuyện này thì có liên quan gì đến việc hóa giải tình hình hiện tại chứ?

Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Mấy năm nay, nhà họ Cơ vẫn luôn cố gắng bắt kịp tốc độ của ngành bất động sản và ngành tài chính nên đã đầu tư phần lớn tài sản vào đây. Nhưng bởi vì là nối bước của người khác nên dẫn đến tỉ lệ hoàn tiền không đủ cao, khiến nợ nần chồng chất, vì vậy mà chỉ có thể liên tục vay vốn ngân hàng để bổ sung tiền mặt. Liên hôn với tập đoàn Lưu Thị cũng là vì muốn có được sự hỗ trợ về tiền mặt. Thế nhưng hiện giờ, tập đoàn

Lưu Thị còn chưa đưa tiền, mà dù có đưa thì cũng chẳng thể hoàn thành được trong một, hai ngày. Nếu vào lúc này, ngân hàng và người ghi nợ phát hiện nhà họ Cơ sắp phá sản thì hai người nghĩ bọn họ sẽ làm gì đầu tiên đây?"

"Sao nhà họ Cơ lại phá sản được chứ?", Cơ Xuyên Hải lắc đầu theo bản năng, nói: "Mặc dù biểu đồ báo cáo tài chính không khả quan, nhưng vẫn còn nền móng. Yếu trâu còn hơn khỏe bò mà, chúng tôi…"

"Nếu như có hàng loạt thông tin nói rằng nhà họ Cơ sắp phá sản thì sao? Thứ đáng sợ không phải nội dung tin đồn mà là có càng nhiều người muốn tin nó là thật", Hoắc Khải cắt ngang lời của ông ta.

Cơ Hương Ngưng phản ứng rất nhanh, hai mắt cô sáng lên: "Ý anh là chúng ta có thể phao tin rằng nhà họ Cơ đang vội vã muốn liên hôn là vì họ sắp phá sản, bắt buộc phải tìm được nguồn tiền để dựa vào? Nếu vậy thì người ghi nợ sẽ đổ xô đi rút tiền, ngân hàng cũng sẽ không cho nhà họ Cơ vay vốn nữa".

"Không được! Chúng ta không thể làm vậy! Ngân hàng mà cắt đứt nguồn vay thì nhà họ Cơ thật sự sẽ đi đời

mất!" Cơ Xuyên Hải nghiêm nghị từ chối.

Cơ Hương Ngưng quay sang nhìn ông ta, híp mắt nói:

"Chú ba, chú đừng nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu như vậy. Không phải Lý Phong thật sự muốn làm hại nhà họ Cơ đâu, ý của anh ấy rất đơn giản. Chúng ta phải tạo một cái tin đồn để khiến cho mọi người nghĩ rằng nhà họ Cơ liên hôn, chứng tỏ là sắp phá sản. Như vậy gia tộc sẽ không dám ép tôi nữa".

"Bọn họ không những không thể ép cô, mà còn phải cầu xin cô đừng cưới Lưu Quân Bồi nữa cơ. Nếu không, trước cảnh bên ghi nợ ùn ùn kéo đến tìm, dù nhà họ Cơ có thể đối phó cho qua một lần, thì cũng sẽ phải bước lên một con đường không thể quay lại khác" Hoắc Khải mỉm cười bổ sung.

Cơ Xuyên Hải nghe hai người bổ sung lẫn nhau mà ngơ hết cả người.

Hoắc Khải nghĩ ra một ý tưởng quá to gan. Nếu thật sự làm vậy thì nhà họ Cơ sẽ như phải đi trên dây, lúc nào cũng có thể ngã tan xương nát thịt.

Nhưng không thể không thừa nhận đây là cách duy

nhất để hóa giải khó khăn.

Bọn họ đã muốn ép Cơ Hương Ngưng lấy chồng thì cũng phải chịu hậu quả của việc ép buộc đó. Cách làm trái ngược mới là lựa chọn tốt nhất.

Cơ Xuyên Hải nhìn Hoắc Khải như muốn nhìn thấu toàn bộ con người anh.

Nhưng ông ta không thể…

Người thanh niên trẻ hơn ông ta ít nhất hai giáp này như được bao phủ bởi một tầng sương mù thần bí khiến người ta không tài nào đoán nổi, cũng không ngờ nổi những gì mà người này nghĩ và làm.

Cậu ta mất mấy phút để nghĩ ra một phương pháp vừa to gan vừa hiệu quả như vậy?

Có lẽ là ba phút? Hai phút? Hay là ngắn hơn nữa?

Quái dị!

Cơ Xuyên Hải chỉ có thể dùng từ này để miêu tả Hoắc Khải. Ông ta chưa từng gặp ai quái dị như vậy cả!

Bộ óc linh hoạt của Hoắc Khải khiến người ta vừa bội phục lại vừa sợ hãi.

Chỉ nghĩ đến việc bản thân từng suýt trở thành kẻ thù

của Hoắc Khải thôi mà Cơ Xuyên Hải đã cảm thấy lạnh hết cả người rồi.

Trong vài phút đồng hồ, chỉ dựa vào những tin tức bản thân vừa mới nghe được mà nghĩ ra một kế hoạch khiến cho nhà họ Cơ hoàn toàn đi đời như vậy thì người này phải đáng sợ đến cỡ nào chứ.

Làm kẻ địch với người như vậy thì sẽ bất hạnh đến chừng nào?

Có lẽ kiếp trước người đó phải đi đốt trụi cả hệ thống ngân hàng thì mới xui đến mức đấy thôi.

Mặc dù biết cách của Hoắc Khải rất hay nhưng Cơ Xuyên Hải vẫn có một chút cố kỵ.

Ai bảo cách này đáng sợ vậy chứ. Một khi làm hỏng, khiến nhà họ Cơ phá sản thật thì sao đây?

Ông ta chỉ muốn mượn nhánh phụ để kiếm chút lợi cho bản thân chứ đâu có muốn trở thành tội đồ của cả gia tộc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 138: Thuyền Hải Tặc

Việc Cơ Xuyên Hải từ chối cũng không nằm ngoài dự đoán của Hoắc Khải. Nụ cười của anh vẫn không hề nhạt đi: "Thứ nhất, sự tồn tại của nhà họ Cơ đối với chúng tôi là có lợi chứ không hại, cho nên chúng tôi cũng không mong nó sụp đổ. Thứ hai, nếu ông cứ nhất quyết từ chối, hoặc thậm chí là bí mật cáo trạng với người khác, thì ông nghĩ đi, nếu giờ nhà họ Cơ đuổi luôn tổng giám đốc Cơ và không cho cô ấy quay lại thì có sao nào? Nếu tổng giám đốc Cơ bị đuổi việc, ông nghĩ người tiếp theo vào tầm ngắm sẽ là ai nào? Một người nhánh phụ gần như không có thực lực gì hay là một người giữ chức giám đốc tài chính nhưng lại đã từng có ý đồ khác như ông?"

Cơ Xuyên Hải nghe vậy thì đổ hết mồ hôi lạnh. Không sai, nếu vì chuyện này mà Cơ Hương Ngưng bị đuổi đi thì dòng chính sẽ tha cho một kẻ phản bội như ông ta sao? Dám bắt tay với nhánh phụ để tranh quyền đoạt lợi chính là tội chết!

Cho dù hiện giờ ông ta đang là giám đốc tài chính

nhưng ông ta biết một mình ông ta không thể đối đầu với toàn bộ dòng chính được.

Mấy lão cổ đông của dòng chính mà đứng dậy lên tiếng thì ông ta sẽ bị đuổi cổ ngay.

Đến lúc này Cơ Xuyên Hải mới nhận ra, dù tương lai có thế nào đi nữa thì số mệnh của ông ta đã bị buộc chặt vào cùng với Cơ Hương Ngưng rồi.

Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, chứ không phải có phúc cùng hưởng, có họa tự chịu như lúc trước ông ta nghĩ nữa.

Cơ Xuyên Hải nhìn sang Hoắc Khải, đắn đo nói: "Có phải cậu đã nghĩ đến chuyện này từ lâu rồi không? Cậu biết chỉ cần tôi đồng ý thì sẽ không thể tách khỏi các người được nữa?"

Hoắc Khải mỉm cười, lắc đầu nói: "Có nhiều chuyện không phải cứ muốn là được, mà là quy tắc của trò chơi bắt buộc chúng ta phải đi theo hướng đó. Vả lại, tổng giám đốc Cơ có thể thăng cấp thì ông cũng được lợi chứ không hại. Dòng chính không dám động vào ông, nhánh phụ cũng sẽ muốn lôi kéo ông, cả hai bên đều nịnh nọt

ông".

Sao Cơ Xuyên Hải lại không biết điều này chứ, nhưng cảm giác bị người khác điều khiển số mạng thật sự không thoải mái chút nào.

Nhất là kẻ điều khiển lại là một người trẻ tuổi như Hoắc Khải, điều này càng khiến cho Cơ Xuyên Hải cảm thấy bị sỉ nhục.

Nhưng dù ông ta có khó chịu hơn thì cũng không thể làm gì được nữa rồi.

Từ giây phút ông ta động lòng với đề nghị của Hoắc Khải thì ông ta đã phải lên một con thuyền mà không có đường xuống.

Cơ Xuyên Hải nhìn rất rõ tương lai, ông ta biết mình không còn lựa chọn nào khác nữa.

Nhưng thật sự phải dùng cách này để đối phó nhà họ Cơ sao?

Cơ Xuyên Hải đang do dự, nhưng Cơ Hương Ngưng thì không nghĩ nhiều đến vậy.

Những lần bị chữa mũi nhọn vào suốt bao nhiêu năm qua cùng với lần ép hôn này đã khiến cô hoàn toàn thất vọng về gia tộc. Đừng nói Hoắc Khải chỉ muốn lợi dụng

cách này để thoát khỏi khó khăn, kể cả có thật sự kéo cho nhà họ Cơ sụp đổ đi nữa thì Cơ Hương Ngưng cũng hoàn toàn có thể chấp nhận.

Khi mà con người ta bị ép đến mức không thể chịu được nữa thì sẽ xuất hiện những ý nghĩ điên cuồng.

Cơ Hương Ngưng hưng phấn nói: "Vậy chúng ta đi tìm bọn họ thôi. Tôi thật sự rất muốn xem cảm xúc của mấy lão già đó!"

Hoắc Khải lắc đầu: "Không vội, đề nghị của tôi là lan truyền vài tin tức nhỏ trước, đồng thời tổng giám đốc Cơ phải tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời để bọn họ nới lỏng cảnh giác. Bên cạnh đó, cô cũng có thể đưa ra một vài điều kiện, bọn họ sẽ đồng ý thôi. Đến khi tin tức có xu hướng lan rộng ra thì cô vẫn sẽ có thời gian quan sát biểu cảm của bọn họ".

Hiện giờ Cơ Hương Ngưng đã hoàn toàn nghe theo lời của Hoắc Khải nên không có ý kiến gì. Hoắc Khải nói sao thì cô sẽ làm vậy.

Hai người này đã đồng ý rồi, Cơ Xuyên Hải phận làm châu chấu bó trên cùng một sợi dây cũng không phản đối

nữa.

Kết quả của việc phản đối là Cơ Hương Ngưng sẽ bị đuổi khỏi gia tộc, ông ta cũng bị liên lụy theo, còn không phản đối thì lại có khả năng khiến mọi chuyện phát triển theo hướng tốt hơn.

Nếu đã vậy thì còn nghĩ làm gì nữa.

Sau đó, ba người lên xe tiến về nhà họ Cơ.

Nhà họ Cơ không có nhà lớn do tổ tiên truyền lại, nhưng bọn họ cũng coi như giàu có, đã xây nên rất nhiều khu chung cư và tòa văn phòng ở trung tâm thành phố.

Bình thường, phần lớn người nhà họ Cơ đều làm việc ở tòa văn phòng trụ sở, khi về nhà thì cũng không tụ lại với nhau nữa.

Lúc ba người đến văn phòng trụ sở thì đã là mười một giờ.

Theo đề nghị của Cơ Xuyên Hải, ba người đến nhà ăn, chủ yếu nhất là muốn cho Hoắc Khải xem thế lực của nhà họ Cơ.

Nguyên cả một tầng được chừa ra để làm nhà ăn, trang trí vô cùng sang trọng, món ăn thì đều là hàng cao

cấp. Thức ăn đều là những món chỉ xuất hiện ở các nhà hàng xa hoa, cái gì cũng có. Còn có cả hai đầu bếp để chuẩn bị những món ăn được đặt gấp dành cho những người kén ăn.

Cơ Xuyên Hải dẫn Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải đi vào trong nhà ăn cũng thu hút rất nhiều sự chú ý.

Cơ Hương Ngưng là người ở nhánh phụ đầu tiên được dòng chính tiến cử, nên đã bị đưa ra trước đầu sóng ngọn gió. Cộng thêm tin tức hội đồng quản trị đã chọn cô làm người kết hôn với Lưu Quân Bối trong hội nghị thường kỳ sáng nay đã càng lôi kéo nhiều ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa hơn.

Có làm thân được với người có thực quyền như Cơ Xuyên Hải thì sao chứ, vẫn phải gả đi chỉ sau một câu nói của gia tộc mà thôi.

Không gả thì sẽ bị chèn ép bởi một lý do nào đó, thậm chí khiến cô không thể thăng cấp.

Còn gả thì sẽ không còn là người nhà họ Cơ nữa, thì ai cho phép cô tranh quyền.

Tất cả những ai có mặt ở đó đều nghĩ như vậy. Dù có

gả hay không thì Cơ Hương Ngưng cũng xong đời rồi, không còn bất kỳ cơ hội nào để xoay chuyển tình thế hết. Nhánh phụ không có tác dụng gì quá lớn trong chuyện này, vì bọn họ không hề tin tưởng Cơ Xuyên Hải, cũng không tin Cơ Xuyên Hải sẽ thật sự kết minh với nhánh phụ.

Quan trọng nhất là bọn họ biết chuyện Cơ Hương Ngưng và Cơ Xuyên Hải liên kết đã chọc tức nền tảng dòng chính rồi.

Lúc này mà đồng tình với bọn họ thì nhánh phụ sẽ càng khó thăng cấp hơn.

Trước khi làm rõ tình hình thì bọn họ không dám dễ dàng đưa ra quyết định.

Đối diện với ánh mắt của quần chúng, nghe những lời xì xào to nhỏ của bọn họ, Cơ Hương Ngưng hoàn toàn giả mù.

So sánh với sự phẫn nộ khi nghe được tin tức lúc mới xuống máy bay, giờ thì lòng cô lại vô cùng yên bình, thậm chí cô còn hơi buồn cười.

Cô ấy biết, đám người này đang chờ xem trò hề của

bản thân. Có nhiều người có khi còn đang trào phúng cô là nằm mơ giữa ban ngày, sỉ tâm vọng tưởng.

Đâu có dễ dàng mà móc nói với dòng chính như thế?

Cười đi, để xem ai mới là người cười cuối cùng nào.

Ba người chọn vị trí rồi ngồi xuống, sau đó lập tức có người đến chào hỏi Cơ Xuyên Hải.

Dù sau này có xảy ra chuyện gì thì hiện giờ, Cơ Xuyên Hải vẫn là giám đốc tài chính của tập đoàn, nằm trong nhóm người có quyền lực tuyệt đối. Bọn họ không muốn tiếp bước sự xui xẻo của Cơ Xuyên Hải vào lúc này đâu, nhỡ mà bị ông ta liên lụy chết chùm thì thật oan uổng quá.

Cảm xúc của Cơ Xuyên Hải cũng bình tĩnh như vậy, ông ta đã tiếp nhận tình huống hiện tại nên không muốn nghĩ gì khác nữa.

Mỗi một người đến chào hỏi đều sẽ cố tình nhìn sang Cơ Hương Ngưng một cái.

Có người thì chào hỏi Cơ Hương Ngưng, cũng có người liếc cô một cái rồi rời đi.

Một mầm mống tai họa sắp bị gả đi thì không có tư

cách được họ quan tâm.

Còn về Hoắc Khải thì nhìn đã biết là đi theo, nên càng không đáng giá để liếc nhìn.

"Ái chà, sao chú ba lại tới nhà ăn ăn cơm thế này, chú chán ăn cơm nhà hàng rồi sao?"

Có một giọng nói truyền tới, Cơ Xuyên Hải quay ra nhìn rồi lạnh lùng đáp: "Một đứa thuộc hàng thừa kế thứ hai như cậu cũng được vào đây thì sao tôi không được vào?"

"Xem chú nói kìa, có ai bảo chú không được vào đâu cơ chứ", người thanh niên cười to, bước về phía ba người.

Tới nơi, anh ta nhìn sang Cơ Hương Ngưng: "Đây là em họ Hương Ngưng hả, xinh gái đấy, cậu chủ nhà họ Lưu chắc sẽ thích cô lắm. À mà chú ba này, chú đã nói với Hương Ngưng về chuyện liên hôn chưa vậy?"

Người này tên Cơ Ôn Thư, đứng hàng đầu trong hàng thừa kế thứ hai của nhà họ Cơ, cũng là "tuyển thủ" được săn đón trong quá trình tranh đấu thăng lên hàng thừa kế thứ nhất. Năng lực của anh ta rất tốt, mặc dù không thể so với người quái dị như Hoắc Khải, nhưng trong đám thanh niên

nhà họ Cơ thì cũng có số có má.

Mới ba mươi hai tuổi mà đã khiến cho thu nhập của văn phòng chi nhánh dưới quyền quản lý của bản thân lọt top 5 của gia tộc. Bố của anh ta còn là tổng thanh tra thị trường của nhà họ Cơ – Cơ Bộc Tồn, quyền lực không kém gì Cơ Xuyên Hải.

Cho nên, mặc dù anh ta có lòng dạ hẹp hòi, thích cười trên nỗi đau của người khác, nhưng vì có năng lực và một người bố quyền lực nên không có mấy ai dám làm gì anh ta.

Phòng kế toán và phòng kinh doanh vốn là hai nơi dễ có xung đột về lập trường. Cơ Xuyên Hải và Cơ Bộc Tồn từ nhỏ đã đánh nhau, khi lớn lên, vào công ty rồi cũng đối chọi không ngừng. Sau này hai người đều trở thành nhân vật có chức quyền trong công ty nhưng cũng không từ bỏ ý cạnh tranh với nhau.

Cho đến giờ, mối quan hệ của bọn họ cũng chẳng mấy tốt đẹp.

Với phận làm con thì Cơ Ôn Thư dĩ nhiên sẽ đứng về phía bố mình rồi. Nếu có cơ hội đẩy Cơ Xuyên Hải ngã

xuống thì anh ta cũng rất vui mừng mà tham gia vào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 139: Diễn Viên

Lần này, vốn dĩ việc Cơ Xuyên Hải tiến cử Cơ Hương Ngưng đã khiến cho rất nhiều người của dòng chính không hài lòng. Cơ Bộc Tồn thay mặt cho họ, mắng hành vi này của Cơ Xuyên Hải chính là vong ơn phụ nghĩa.

Bây giờ, hội đồng quản trị quyết định để Cơ Hương Ngưng lấy con trai của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Lưu Thị để đổi lại sự hỗ trợ về tiền bạc và phát triển kinh doanh. Đương nhiên, Cơ Ôn Thư muốn tìm cơ hội để giễu cợt Cơ Xuyên Hải.

Trước đây, anh ta còn không nhớ trong dòng họ còn có người phụ nữ xếp hạng bốn như Cơ Hương Ngưng.

Cơ Xuyên Hải rất ghét Cơ Bộc Tồn, đương nhiên cũng không thích người con trai này của lão ta, ông ta ngước mắt nhìn Cơ Ôn Thư rồi nói: "Cậu ở đâu ra mà nói nhiều thế, rảnh rỗi thì giúp nhân viên vệ sinh dọn dẹp, coi như đóng góp chút công sức cho công ty".

"Chú Ba đúng là hay nói đùa. Cháu cũng không phải là người đẹp như em họ, chỉ biết chạy tới chạy lui đi kinh

doanh bên ngoài mới có thể đóng góp cho dòng họ. T`ầm nhìn của chú ba xa thật, sớm tìm được một hòn ngọc quý như thế, đến lúc gả cho cậu ấm nhà họ Lưu xong thì chỉ c`ần ng`ồi đợi hưởng phúc nhỉ!"

Lời nói của Cơ Ôn Thư càng khiến Cơ Xuyên Hải khó chịu.

Chỉ là hàng con cháu mà dám nói chuyện với ông ta như vậy. Thật láo xược!

Xem ra, vì việc này đã khiến ông ta thật sự đã trở thành ánh mặt trời ban chi`ều sắp tắt trong mắt của người nhà họ Cơ. Nếu đổi lại là lúc khác, coi như Cơ Ôn Thư muốn giúp bố của anh ta trút giận thì cũng không dám nói những lời như thế.

Cơ Xuyên Hải tức giận đập mạnh xuống bàn. Ông ta đứng lên, đang định quát mắng Cơ Ôn Thư thì Hoắc Khải mở miệng nói: "Cứ bình tĩnh, những gì người anh em này nói cũng không sai, việc gì ông phải tức giận".

Cơ Ôn Thư liếc mắt nhìn qua, hỏi: "Anh là ai?"

Hoắc Khải trả lời: "Tôi là trợ lý của tổng giám đốc Cơ, tên là Lý…"

“Được rồi, tôi không có hứng tôi biết tên anh, chỉ là một trợ lý ở công ty con mà có tư cách nói chuyện ở đây sao?” Cơ Ôn Thư lại nhìn Cơ Xuyên Hải, cười chế giễu, nói: “Chú ba, chú có uy thật đấy, đến cả một trợ lý của em họ cũng có thể chặn lời chú rồi”.

Cơ Xuyên Hải nghe thấy thế thì càng tức giận. Đương nhiên, ông ta hiểu ý của Hoắc Khải.

Trò hay còn ở phía sau, không cần phải phân tranh cao thấp với thằng nhãi này mà ôm cục tức trong lòng.

Nhưng thái độ của Cơ Ôn Thư, thật sự làm cho người khác không chấp nhật được. Dù sao, ông ta vẫn đang là tổng giám đốc tài chính, cũng không phải thật sự bị cách chức ngay, cậu có tư cách gì mà ầm ĩ trước mặt tôi?

Cơ Ôn Thư lại không hề có ý muốn xoa dịu bầu không khí. Anh ta nheo mắt, cười nhìn về phía Cơ Hương Ngưng, nói: “Em họ Hương Ngưng à, được gả cho cậu ấm nhà họ Lưu chính là chuyện khiến các cô gái khác đều phải ngưỡng mộ đấy. Trước đây có người còn sợ cô không đồng ý, nhưng tôi nghĩ, chắc là cô không như những gì họ nói đâu nhỉ?”

Nhìn người anh họ không lớn hơn cô mấy tuổi nhưng lại tỏ vẻ bề trên, vẻ mặt của Cơ Hương Ngưng lại rất bình tĩnh, xiên một miếng bít tết bỏ vào miệng, nói: "Sao lại thế được, dòng họ đã cần tôi vậy thì tôi cũng rất vui được khi được cống hiến".

Cơ Ôn Thư hơi sững lại, theo suy nghĩ của anh ta, bỗng nhiên bị ép gả chồng sẽ khiến Cơ Hương Ngưng cảm thấy khó chịu mới đúng.

Cho dù, cô đến đây đập bàn đập ghế thì cũng có thể hiểu được.

Vậy mà, tuy rằng Cơ Hương Ngưng không nở một nụ cười nào nhưng cũng không tỏ ra tức giận, lại còn nói gì mà bằng lòng cống hiến vì dòng họ.

Điều này không có trong kịch bản gốc!

Giả bộ sao?

Cơ Ôn Thư thầm chế nhạo. Việc này đã được định sẵn rồi, cố tỏ ra bình tĩnh thì có tác dụng sao?

Nghĩ đến đó, anh ta bỗng bật cười, vỗ tay nói: "Tỉnh thần công hiến của em họ Hương Ngưng chính là tấm gương cho thế hệ chúng tôi. Nhưng không biết lời nói này

có phải lời thật lòng, có khi nào đến lúc gả cho cậu Lưu lại khóc ầm lên không đấy? Thật ra, nếu cô không đồng ý thì anh họ như tôi đây cũng có thể hiểu. Dù sao cũng chưa từng gặp mặt, ai mà lại bằng lòng gả cho người đàn ông mà mình không hề quen biết. Hơn nữa, chú ba muốn tiến cử cô thăng cấp, tiền đồ mở rộng. Vào lúc này mà lấy chồng thì không phải lãng phí hết tâm sức sao? Các chú, các bác trong hội đồng quản trị cũng nghĩ như vậy nên dù sao cũng sẽ cho cô thêm vài ngày. Cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng ít nhất có thể khiến cô có thêm mấy ngày vui vẻ".

Trong lời nói của Cơ Ôn Thư mang đầy ý chế giễu, cho dù là thằng ngốc thì cũng nghe hiểu được, anh ta không phải là thật lòng nghĩ cho người khác.

Mỗi câu nói đều khắc sâu vào vết thương của Cơ Hương Ngưng, cố ý nói hết những chuyện này.

Thế nhưng, Cơ Hương Ngưng vẫn không để lộ ra vẻ mặt tức giận như anh ta tưởng tượng hay mong đợi, mà trái lại, cô buông dao dĩa trong tay xuống, lấy khăn ăn lau khoé miệng rồi ngẩng đầu lên, mỉm cười với Cơ Ôn Thư:

"Cảm ơn sự quan tâm của anh họ. Đương nhiên, việc

được gả cho anh ấy là một tin tốt. Tôi vất vả chạy tới chạy lui không phải là để vượt xa những người khác sao. Nếu được gả cho một người đàn ông có thể hỗ trợ cho tôi thì tại sao lại không vui chứ. Nói đến đây, tôi phải cảm ơn mấy bác mấy chú kia, giúp tôi tiết kiệm bao nhiêu sức lực. Hôm nay vừa trở về nên không đến chào hỏi được. Sau khi thu xếp xong, tôi phải đến tận cửa cảm ơn họ".

Dáng vẻ thoải mái của Cơ Hương Ngưng khiến Cơ Ôn Thư hừ một tiếng. Anh ta không đủ nhẫn nại để diễn cùng Cơ Hương Ngưng.

Không vui thì cô nói luôn đi, còn nói gì mà đến tận cửa cảm ơn chú bác. Nếu muốn đến thì cũng là đến để khuyên họ bỏ qua cho cô hoặc là để chất vấn hỏi tội. Nhưng cho dù là kiểu nào thì cũng tốn công vô ích.

Dòng chính nắm trong tay quyền lực cốt lõi của dòng họ, còn quan tâm đến cảm nhận của một đứa cháu nhánh phụ hạng tư nhỏ bé như cô sao?

Nếu không phải là người nhận được sự tiến cử của Cơ Xuyên Hải thì có lẽ họ cũng lười công bố trên cuộc họp hội đồng quản trị mà đưa luôn cô đến nhà họ Lưu cho

xong chuyện.

Thấy Cơ Hương Ngưng từ đầu đến cuối đều tỏ vẻ cam tâm tình nguyện, Cơ Ôn Thư bắt đầu có chút mất kiên nhẫn, nói: "Nếu em họ Hương Ngưng đã biết điều như thế thì tôi thật sự muốn xem xem, vào ngày tổ chức lễ cưới, cô có thể cười vui vẻ đến mức nào".

"Anh họ yên tâm. Tôi nhất định có thể cười từ đầu đến cuối, sẽ vui vẻ hơn bất kỳ người nào". Cơ Hương Ngưng càng nói thì nụ cười trên khuôn mặt càng rạng rỡ.

Ngược lại, Cơ Ôn Thư thì bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Anh ta đến để xem trò cười. Cơ Hương Ngưng không vui thì anh ta mới vui.

Nhưng bây giờ, Cơ Hương Ngưng không hề tỏ vẻ chán nản thì sao anh ta có thể sung sướng đây.

Phí công suốt một hồi rồi khiến Cơ Ôn Thư cũng lười nói nữa, hừ một tiếng rồi quay đi.

Cơ Xuyên Hải hết sức tức giận, ngồi xuống rồi nói: "Thằng ranh. Ngày trước sao dám huênh hoang trước mặt tôi. Cậu ta thật sự cho rằng tôi dễ bắt nạt như thế sao!"

Hoắc Khải mỉm cười và nói: "Cứ để họ cười trước,

người cười đến cuối cùng mới là người chiến thắng. Hơn nữa, người xưa đã nói rồi, trèo càng cao, ngã càng đau".

"Nói hay lắm, một đám ngu ngốc, muốn ngáng chân chúng ta thật sao! Vốn dĩ, tôi cũng không muốn khiến mọi việc đi quá xa, nhưng bây giờ xem ra, nếu không làm đến cùng, chưa biết chừng bọn họ sẽ lập tức ra tay với tôi" Cơ Xuyên Hải hừ lạnh, nói: "Muốn động vào tôi, nào có dễ thế. Lần này để tôi tìm người, đảm bảo chưa đến hai ngày sẽ tung tin vịt ngập trời!"

"Nếu muốn hiệu quả tốt hơn chút, tốt nhất ông cũng nên làm một diễn viên" Hoắc Khải bỗng nhiên nói.

"Diễn cái gì? Cơ Xuyên Hải không hiểu hỏi.

"Rất đơn giản, ông cần báo cáo tài chính nửa năm đi tìm thành viên hội đồng quản trị, ai nắm giữ quyền lực lớn thì tìm người đó, nói với ông ta tình hình tài chính thật sự quá tồi tệ, nhất thiết phải chấn chỉnh lại. Chỉ cần họ hơi chần chừ hoặc không đồng ý thì lập tức đập bàn. Tóm lại, khiến sự việc ồn ào đến mức càng bế tắc càng tốt, phải nói những câu kiểu như: nếu tiếp tục như thế thì nhà họ Cơ không trụ được nổi nửa tháng, anh thật sự cho rằng

có thể nhanh chóng cầm được tiền của tập đoàn Lưu Thị

sao? Tất nhiên, cảnh này phải được ghi lại, còn phải trên

góc độ quay lén mới đem lại tính chân thực. Đến lúc đó,

dùng một kênh không hút khách lắm để tung ra. Tôi tin

rằng, rất cả những người nhìn thấy đều chắc chắn rằng,

nhà họ Cơ đã nghèo kiết xác rồi, đến cả tổng giám đốc tài chính đã nói như vậy thì còn có thể là giả sao?"

Cơ Xuyên Hải nghe mà sững sờ, một lát sau, ông ta

mới thở dài, nói với Hoắc Khải: "Bây giờ, bỗng nhiên tôi

cảm thấy có chút may mắn vì lúc đầu đã nghe theo kiến

nghị của cậu, kết đồng minh với Hương Ngưng. Nếu

không, bây giờ tôi có thể sẽ trở thành kẻ thù của hai

người. Tên nhóc cậu quá kinh khủng, từng tầng từng lớp

mưu kế chồng chất. Nếu trở thành kẻ thù của cậu, sợ là

chết cũng không biết vì sao lại chết!"

Hoắc Khải bật cười, nói: "Ông quá coi trọng tôi rồi, có

thể vì tôi đứng ngoài cuộc, nên có thể nhìn rõ thế cục hơn

mọi người".

Cơ Xuyên Hải không hề tin sự khiêm tốn của anh. Sự

đáng sợ của người trẻ tuổi này, ông ta đã hiểu được vài

phần.

Nếu làm theo những gì tên nhóc này nói thì nhà họ có sẽ phải đối mặt với khủng hoảng khó có thể tưởng tượng, mà ông ta chỉ cần bỏ ra một ít chỉ phí tung tin tức, cũng không đáng kể.

Lấy nhỏ đánh lớn, hơn nữa còn tạo nên một kế hoạch hoàn chỉnh chỉ trong một thời gian cực ngắn. Tầm suy nghĩ như vậy khiến Cơ Xuyên Hải cảm thấy sợ hãi không thể nói nên lời.

Từ đáy lòng có một giọng nói cho ông ta biết, tuyệt đối không thể trở thành kẻ thù của người đàn ông này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 140: Mở Cuộc Họp

Trong văn phòng, Cơ Bộc Tồn đang rất kinh ngạc ngồi nghe con trai kể lại chuyện vừa xảy ra ở nhà ăn.

"Ý con là, con bé đó không những không tức giận, mà ngược lại còn có vẻ rất vui?" Cơ Bộc Tồn nghe xong rất ngạc nhiên, nói: "Chắc là giả vờ đúng không?"

"Con cũng nghĩ là giả vờ, bình thường con gái gặp phải mấy chuyện này đều sẽ tức giận, hơn nữa hồi trước cái tên Cơ Xương Minh kia có từng nói rằng cô ta là một người phụ nữ hiếu thắng, không thể nào chấp nhận chuyện ép hôn. Cho nên con thấy chắc là cô ta đang muốn lấy lùi làm tiến, hoặc là gây phiền phức cho chúng ta, hoặc là muốn kiếm được lợi ích nào đó" Cơ Ôn Thư phân tích.

"Một đứa xếp hạng 4 nhánh phụ thì có thể gây ra phiền phức gì, còn về việc kiếm lợi… Cơ Bộc Tồn cười lạnh, nói: "Gả cô ta đi chính là vì bớt một người chia bánh kem, hơn nữa đối với cô ta mà nói thì gả cho công tử nhà họ Lưu chính là chuyện tốt không gì bằng, còn muốn kiếm

lợi lộc gì nữa? Còn về phía Cơ Xuyên Hải, con cũng đừng chọc giận ông ta, dù sao lão già đó vẫn còn là giám đốc tài chính, con giun xéo lắm cũng quằn, không cần phải ép ông ta quá, tránh việc trước khi chết còn kéo chúng ta chịu tội cùng ".

"Cơ Hương Ngưng bị gả đi, đồng nghĩa với việc ông ta hai đầu đều dở, dòng chính không cần mà cũng chẳng còn giá trị lợi dụng đối với nhánh phụ, chẳng có gì phải sợ cả" Cơ Ôn Thư bĩu môi nói.

"Nói tóm lại, đối phó với Cơ Xuyên Hải không phải là chuyện riêng của chúng ta mà là của cả dòng chính, việc gì chúng ta phải ra đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió", Cơ Bộc Tồn vỗ vai anh ta, nói: "Con vẫn còn trẻ, tránh kiêu ngạo và nóng vội, đừng vội tận hưởng mùi vị chiến thắng như thế".

Cơ Ôn Thư đương nhiên chẳng thèm để Cơ Xuyên Hải vào mắt nhưng lại răm rắp nghe lời bố mình.

"Con biết rồi ạ", Cơ Ôn Thư lên tiếng đáp.

Ăn cơm xong, Cơ Xuyên Hải vốn định đưa Cơ Hương Ngưng đi dạo một vòng.

Tuy rằng cô ấy là người nhà họ Cơ, nhưng lại chỉ là nhánh phụ, bình thường trừ lúc báo cáo hàng năm ra, cơ bản không có cơ hội đến đây.

Nếu sau này đã là người cùng hội cùng thuyền rồi, Cơ Xuyên Hải đương nhiên mong cô ấy làm quen thêm vài người, tìm hiểu thêm về các vấn đề trong gia tộc, dù gì Sau này mục tiêu cũng là xếp hạng hai.

Nhưng ông ta vừa bước ra khỏi cửa nhà ăn đã bị người khác ngăn lại.

Người cản đường là thư ký của giám đốc nhân sự Cơ Vĩnh Tân, người đàn ông mà dù đeo cặp kính lên cũng không che được vẻ hà khắc này nói: "Hội đồng quản trị mở cuộc họp đặc biệt, mời ông và tổng giám đốc Cơ Hương Ngưng đến tham gia".

"Bây giờ mới có mấy giờ, cơm còn chưa kịp tiêu đã họp, có việc gì mà gấp thế?", Cơ Xuyên Hải bất mãn hỏi.

Người thư ký kia liếc nhìn Cơ Hương Ngưng một cái rồi trả lời thẳng: "Phần lớn là việc có liên quan đến tổng giám đốc Cơ".

Cơ Xuyên Hải nghe vậy thì ngạc nhiên, sau đó sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Có cần gấp thế không!"

“Đây là mệnh lệnh của hội đồng quản trị, tôi chỉ phụ trách truyền đạt lại thôi”, vị thư ký kia nói.

Cơ Xuyên Hải còn định nói gì đó nhưng lại bị Hoắc Khải ở đằng sau kéo lại, sau khi ông ta quay đầu nhìn thấy ánh mắt của anh thì trầm tư một chút rồi nói với người thư ký: “Được rồi, tôi biết rồi, đợi một lát tôi sẽ qua ngay”.

Ánh mắt người thư ký kia có chút kinh ngạc, sau khi nhìn Hoắc Khải một cái thì cũng không nói thêm gì nữa mà chỉ quay người rời đi.

“Cái đám người này thật sự không ra làm sao cả, cho dù có muốn hút máu người ta thì cũng không cần rõ ràng như thế chứ!” Cơ Xuyên Hải nói.

Hoắc Khải cười rồi nói: “Sớm hay muộn thì cũng phải đến, hơn nữa bọn họ chủ động mời, dù sao cũng có lợi cho chúng ta. Tôi nghĩ rằng tổng giám đốc Cơ bận rộn cả một năm, thành tích của công ty chi nhánh cũng rất tốt, chắc rằng cũng rất muốn lúc báo cáo có thể tranh thủ kiếm chút lợi về cho công ty đúng không?”

Cơ Hương Ngưng là một người phụ nữ thông minh, đương nhiên nghe hiểu được ý của anh, rồi cô cũng nở nụ

cười mà nói: “Đó là điều tất nhiên”.

Cơ Xuyên Hải cũng không ngốc, biết được rằng hai người muốn thừa cơ kiếm hời bèn lắc đầu nói: “Mấy người đừng lạc quan quá, đám già đó tôi còn lạ gì, họ muốn kéo dài thời gian thì có thể kéo đến lúc đầu tóc cậu bạc phơ luôn”.

Hoắc Khải cười, nói: “Bọn họ có thể cao su, nhưng vấn đề nằm ở chỗ chúng ta có giám đốc tài chính quyền thế nhất nhà họ Cơ mà, chỉ cần ông gật đầu một cái, chuyện sau này làm thế nào, thậm chí là tiền trảm hậu tấu thì họ cũng làm gì được, lẽ nào sẽ chọn lật mặt với ông vào lúc này sao?”

Cơ Xuyên Hải ngây ra mất mấy giây, cười ha hả rồi vỗ mạnh vào vai Hoắc Khải mấy cái mà nói: “Tên nhóc cậu quả nhiên lắm ý kiến hay, đúng thế, dù thế nào thì tôi cũng là lãnh đạo cấp cao, chuyện của công ty chi nhánh ít nhiều gì tôi cũng phê duyệt được vài phần”.

Ba người vừa nói chuyện vừa đi tới phòng họp.

Lúc đến phòng họp, ngoài cửa còn có rất nhiều người cũng vừa đến.

Hai bố con Cơ Bộc Tồn và Cơ Ôn Thư chính là một trong số đó.

Hai bố con họ thấy nhóm ba người Cơ Xuyên Hải vừa đi vừa nói cười thì lấy làm lạ.

Cuộc họp đặc biệt của hội đồng quản trị này đột xuất mở ra đặc biệt nhằm vào Cơ Hương Ngưng, đúng ra thì mấy người này phải mặt mũi khó chịu, tức giận, thậm chí còn phải văng tục mới đúng chứ, tại sao lại cười rực rỡ như vậy?

"Kìa, Bộc Tử, nào Hương Ngưng, lại đây chào hỏi chú tư của cháu đi", Cơ Xuyên Hải mặt mũi vui vẻ gọi.

Cơ Hương Ngưng cũng rất nể mặt, bước đến mỉm cười nói: "Chào chú tư".

Điệu bộ ngoan ngoãn của cô ấy làm Cơ Bộc Tồn có hơi ngây ra, quả thật giống với lời con trai lão ta đã nói, mặt mũi cô tươi cười vui vẻ, hoàn toàn không nhìn sự sự tức giận.

Nếu đây là giả vờ, mấy người này diễn xuất cũng tốt thật.

Sau một thoáng suy tư, Cơ Bộc Tồn cũng nở nụ cười, nói: "Cháu Hương Ngưng đúng là con gái lớn rồi có khác

có khác, nhoáng cái đã trở thành cô gái xinh đẹp như vậy, chẳng trách công tử nhà họ Lưu lại chịu cưới cháu, chỉ riêng vẻ đẹp này thôi, bày trong nhà đã là phong cảnh rồi. Xuyên Hải, em nói xem có phải không?"

Cơ Xuyên Hải nghe xong muốn chửi cho một trận, thế chẳng phải nói Cơ Hương Ngưng là cái bình hoa sao.

Thế nhưng biểu hiện của Cơ Hương Ngưng lại rất bình thản, tiếp tục nở nụ cười nói: "Chú tư biết khen thật đấy, cậu chủ nhà họ Lưu có thể để mắt đến cháu, cháu cũng cảm thấy rất vinh hạnh, dù sao cũng không cần phải tranh nhau đến ngươi sống ta chết trong dòng họ nữa, cũng có thể kiếm được một khoản tiền mà rất nhiều người khác kiếm cả đời cũng không nổi, tính ra chuyện này phải cảm ơn mấy người nhà chú tư. Sau này cháu gả qua đó rồi các chú nhớ thường đến chơi, đừng xa cách quá".

Từng câu từng chữ này, giọng điệu này, biểu cảm này khiến trong lòng Cơ Bộc Tồn không hiểu sao thấy bồn chồn.

Diễn tốt thế cơ à?

Hay là cô ta đã thật sự chấp nhận, cảm thấy gả cho

Lưu Quân B`ối là sự lựa chọn không t`ồi?

Nếu thật sự là lý do phía sau thì tốt, họ cũng đỡ phải nghĩ cách tăng thêm áp lực nữa.

"Được, cháu gái nghĩ thông suốt là tốt, đi thôi, vào r`ồi nói, vào r`ồi nói" Cơ Bộ T`ôn vừa nói vừa mở cửa bước vào trước. Tuy rằng vẻ mặt gã ta rất nhiệt tình, nhưng lại chẳng có vẻ gì là muốn đi vào cùng Cơ Hương Ngưng.

Cơ Hương Ngưng cũng không để tâm, cùng Cơ Xuyên Hải bước vào.

Trong phòng họp rộng rãi đã có không ít người ng`ồi r`ồi, h`ầu hết đ`ều là lãnh đạo cấp cao, thấp nhất cũng cỡ giám đốc Cơ Xuyên Hải, Cơ Bộc T`ôn .

Thành viên hội đ`ồng quản trị có mấy người đến, đ`ều là người thuộc dòng chính.

Dù sao chuyện Cơ Hương Ngưng gả đi là nỗi nhục đối với nhánh phụ, cho nên cuộc họp kiểu này, bọn họ đ`ều không tham dự.

Trước khi cuộc họp diễn ra, họ đã xem qua ảnh của Cơ Hương Ngưng, cho nên cũng không c`ần ai giới thiệu.

Sau khi ai đã vào chỗ nấy r`ồi, Cơ Cindy, người ng`ồi ở

vị trí đầu tiên phía trước bên phải bàn hội nghị cất tiếng nói: “Cháu gái Cơ Hương Ngưng à, cuộc họp ngày hôm nay nhằm mục đích gì, chắc cháu cũng đã biết rồi chứ?”

“Biết ạ” Cơ Hương Ngưng gật đầu.

“Nếu đã như vậy, chúng ta có gì thì nói thẳng luôn, tập đoàn Lưu…”

“Đợi một chút, Cơ Hương Ngưng cắt ngang lời Cơ Cindy, dù cho người này là nhân vật kỳ cựu trong hộ đồng quản trị.

Cơ Bộc Tồn liếc con mắt sang nhìn, nói: “Cháu gái Hương Ngưng này, cho dù cháu có ý kiến gì thì cũng nên đợi bậc bềtrên nói xong đã, cho dù cháu không coi chúng ta là bềtrên thì trong công ty này chúng ta dù sao cũng là cấp trên”.

“Chú tư hiểu nhầm rồi, chính là bởi vì tôn trọng các bậc bềtrên, đồng thời cũng vì suy nghĩ cho công ty cho nên cháu mới cảm thấy trước khi nói chuyện cá nhân của cháu thì nên báo cáo tốt chuyện công ty đã. Dù sao lần này vềnhà họ Cơ thì cháu cũng là vì mục đích thăng hạng, đây là việc công ty, đáng lý nên đặt trước việc cá

nhân”, Cơ Hương Ngưng nói.

Cơ Bộc Tồn bị chẹn họng, chỉ đành hừ nhẹ, không nói thêm nữa.

Còn Cơ Cindy vừa bị cắt ngang thì gật gù nói: “Nếu đã như vậy thì cháu bắt đầu đi”.

“Vâng ạ, với tư cách là tổng giám đốc, cháu xin phép được báo cáo công việc trong năm vừa qua của công ty. Trong năm vừa rồi, mục tiêu chiến lược dự định của công ty là nâng cao hiệu suất lên 20%, trước mắt mức hoàn thành đạt…”

Cơ Hương Ngưng đứng đó cầm lấy bản báo cáo đã chuẩn bị từ trước, đọc tuần tự từng phần một.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 141: Cô Đừng Có Quá Đáng

Giọng nói không nhanh không chậm, có nghiêm túc có thả lỏng, vô cùng dễ nghe. Thế nhưng người ở hội trường có mấy ai thật sự nghe bài thuyết trình của Cơ Hương Ngưng chứ?

Cho dù cô có hoàn thành được mục tiêu đã đ`êra và thành tích của văn phòng chỉ nhánh có tăng lên một cách đáng mừng thì sao chứ?

Chả được mấy hôm nữa mà cô sẽ trở thành vợ của nhà họ Lưu r`ồi, đọc mấy cái này đâu có ích gì.

Cơ Hương Ngưng vẫn đọc, còn đọc rất kỹ. Cô nói rất rõ ràng tình huống phát triển hiện tại của văn phòng chỉ nhánh.

Cặn kẽ từng chỉ tiết từ việc to đến việc nhỏ.

"Trong năm nay, cá nhân tôi vẫn còn thiếu sót trong một số công việc, nhưng v`êtổng thể, tình hình kinh doanh của công ty vẫn được coi như là hợp lệ".

Lúc này, Cơ Xuyên Hải cũng vỗ tay phối hợp, cười khà khà: "Cô khiêm tốn quá đấy, thành tích này không

chỉ là hợp lệ đâu mà còn được gọi là xuất sắc rồi đấy. Năm nay có đến hơn một nửa số văn phòng chỉ nhánh chịu tổn thất đấy. Một đám người có kinh nghiệm còn chưa làm tốt bằng cô gái trẻ như cô đâu kìa".

Nghe được lời của Cơ Xuyên Hải, rất nhiều người phải nghiến răng nghiến lợi. Bởi con cháu của đám người này đều nắm giữ ít nhất một văn phòng chỉ nhánh nhưng thành tích lại chẳng đâu vào đâu.

"Cảm ơn giám đốc tài chính đã có lời khen ạ", Cơ Hương Ngưng khách sáo đáp.

Cơ Cindy tiếp lời: "Thành tích của cô rất tốt, văn phòng chỉ nhánh phát triển rất rõ rệt, hội đồng quản trị cũng rất tán thưởng cô. Cho nên, chúng tôi đã đi đến một quyết định rằng cho cô và tập đoàn Lưu Thị…"

"Xin lỗi, tôi còn chưa nói hết", Cơ Hương Ngưng lại chặn lời của Cơ Cindy.

Ông già ít nhất sáu mươi tuổi này tỏ vẻ không vui.

Năm xưa, bố của Cơ Cindy đi ra nước ngoài và làm nên sự nghiệp rất lớn. Sau đó, ông cụ trở về và vẫn

luôn là một trụ cột vững chắc của nhà họ Cơ.

Tư tưởng của ông cụ lại rất khác biệt với nhà họ Cơ. Ta có thể nhìn thấy được từ cái tên mà ông cụ đặt cho con trai mình – Cindy – nghe rất Tây chứ không giống với những cái tên thuần Hán khác trong gia tộc.

Vì chịu ảnh hưởng từ bố mình nên Cơ Cindy luôn tự cho bản thân mình là thanh cao, cảm thấy hai bố con nhà mình có học vấn cao nhất, kiến thức rộng rãi nhất trong nhà họ Cơ, nên ngày thường làm chuyện gì cũng đều rất khoa trương.

Mặc dù lão ta luôn tỏ vẻ bản thân là người rất có tu dưỡng trước mặt người ngoài, nhưng bị ngắt lời hai lần liên tiếp thì lão ta vẫn rất không vui. “Cô nói tiếp đi Cơ Cindy nói.

Cơ Hương Ngưng gật đầu nói tiếp: “Nhìn từ thành tích của văn phòng chỉ nhánh trong năm ngoái, thì tình hình tài chính của chúng tôi rất tốt, cho nên tôi quyết định lấy mười phần trăm lợi nhuận của năm ngoái để tặng thưởng cho toàn bộ nhân viên. Ngoài ra, tôi lấy ra hai mươi phần trăm để thưởng cho các quan chức cấp cao trong văn phòng chỉ nhánh. Bên

cạnh đó, mong rằng gia tộc có thể cung cấp cho tôi một quỹ phát triển với giá trị là một trăm triệu, vì chúng tôi định mở rộng kinh doanh nên cần có vốn trợ giúp để đi cạnh tranh thị phần. Và cuối cùng là…"

"Cô đùa cái gì vậy!" Cơ Bộc Tồn đập bàn, đanh giọng nói: "Lợi nhuận của văn phòng chỉ nhánh là mấy chục triệu, lấy ra ba mươi phần trăm để thưởng cho đám con cháu các cô thì cũng thôi đi, lại còn thưởng cho nhân viên làm gì? Mà cho dù muốn thưởng thì cũng không thể phát nhiều như vậy được. Hơn nữa, một trăm triệu tiền quỹ phát triển là sao? Cô có đang nằm mơ không thế?"

Cơ Cindy cũng lắc đầu nói: "Tổng giám đốc Cơ suy nghĩ cho công ty vậy là tốt, tôi công nhận, nhưng yêu cầu cô đưa ra thì hơi quá rồi. Đừng nói thành tích của văn phòng chỉ nhánh cô quản lý vẫn chưa đạt cao nhất, cho dù có đứng số một trong gia tộc thì cũng không thể đưa ra quỹ một trăm triệu được".

"Tại sao? Có một trăm triệu này, tôi tự tin sẽ kiếm về cho công ty hai trăm triệu vào năm sau!" Cơ

Hương Ngưng đáp.

“Bốc phét thì ai mà chả nói được, quan trọng là sự thật kìa” Cơ Ôn Thư là con trai của Cơ Bộc Tồn, cũng là tuyển thủ cạnh tranh vào hàng ngũ thừa kế thứ nhất năm nay nên anh ta cũng có tư cách tham gia hội nghị lâm thời này. Lúc này, anh ta đã không nhịn được mà phải lên tiếng châm chọc: “Huống hồ cô cũng sắp thành con dâu của nhà họ Lưu rồi, đòi nhiều tiền thế để đem đi làm đồ cưới à?“

“Hương Ngưng à, cô cũng biết đấy, tình hình của gia tộc dạo này không được khả quan cho lắm. Một trăm triệu tiền quỹ đâu phải muốn lấy là lấy ra được. Nếu đưa hết cho cô thì người khác biết làm sao đây? Cho nên, chuyện này nên bỏ đi thì hơn. Còn về việc cô có đột phá trong công tác thì công ty sẽ thưởng tùy theo tình hình. Tôi đề nghị thưởng hai triệu tiền mặt, được chứ?”, Cơ Cindy nói.

Vài người trong hội đồng quản trị và tổng thanh tra đều giờ tay lên biểu quyết, nói rằng những người có công thì nên được trọng thưởng.

Nhìn dáng vẻ của họ thì như kiểu hai triệu là một ân tình lớn lắm, Cơ Hương Ngưng phải quỳ xuống dập đầu cúi lạy và cảm động đến rơi nước mắt mới phải.

Lúc này, Cơ Xuyên Hải lên tiếng: "Tiền quỹ một trăm triệu đúng là hơi nhiều, nhưng đưa ba mươi lăm triệu thì vẫn được mà".

"Cơ Xuyên Hải, ông nói vớ vẩn cái gì vậy!" Cơ Cindy trợn mắt nhìn qua.

"Tôi là giám đốc tài chính của công ty, nên rất rõ tình hình kinh tế của gia tộc. Ba mươi lăm triệu không phải vấn đề gì lớn cả. Vả lại, người ta có phải muốn lấy tiền để đút túi đâu, mà là vì cống hiến cho gia tộc đấy chứ. Với những hành động như vậy thì tôi nghĩ là nên ủng hộ!", Cơ Xuyên Hải nói.

"Ai mà chẳng biết hai người cùng một giuộc rồi. Sao hả, biết Cơ Hương Ngưng sắp lấy chồng nên ông cũng muốn kiếm một món để dưỡng già à?" Cơ Bộc Tồn không khách khí nói.

Cơ Xuyên Hải lườm lão: "Ông nghĩ tôi bẩn thỉu như ông chắc?"

“Ông bảo ai bẩn thỉu!“

Hai người như sắp muốn cãi nhau đến nơi thì một ông lão ngồi ở hàng ghế đầu gõ bàn, trầm giọng nói: “Thôi, không cãi nhau nữa. Đây là công ty chứ không phải nhà riêng của hai người đâu. To tiếng như vậy thì còn ra cái thể thống gì nữa!”

Người lên tiếng là Cơ Trấn Hùng, chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Cơ hiện giờ, cũng là người có quyền uy cao nhất trong dòng chính.

Ông ta vừa lên tiếng thì dù là Cơ Bộc Tồn hay Cơ Xuyên Hải cũng đều phải tự bình tĩnh lại mà không dám nói gì.

Cơ Trấn Hùng lại nhìn sang Cơ Hương Ngưng rồi nói: “Cô gái, nếu chúng tôi không đồng ý với những điều kiện đó thì có phải cô sẽ không chịu lấy cậu chủ nhà họ Lưu không?”

“Rõ ràng quá còn gì. Cô ta đưa ra điều kiện như vậy là vì muốn ép buộc chúng ta mà” Cơ Ôn Thư cười khẩy: “Nhưng cô ta cũng không nhìn lại bản thân xem mình là cái thứ gì, có tư cách đặt điều kiện với chúng

ta hay không? Một trăm triệu mà cũng dám nói ra, bản thân cô ta nghĩ mình đáng giá một trăm triệu chắc?"

Cơ Trấn Hùng liếc anh ta nhưng không ngăn cản, vì rất cần có người nói ra những lời khó nghe đó.

Cơ Hương Ngưng đứng dậy, bình tĩnh nói: "Dù các người có không đồng ý thì tôi vẫn sẽ lấy Lưu Quân Bối. Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, lấy con trai của nhà họ Lưu rất có lợi cho tôi. Nói thật, tôi đã chán cái không khí tranh đấu trong gia tộc này lắm rồi. Người người ép nhau thì có gì hay ho chứ. Nếu lấy được Lưu Quân Bối, tôi sẽ thành con dâu của tập đoàn Lưu Thị, và có được cuộc sống mà đến chín mươi chín phần trăm phụ nữ trong cái gia tộc này mơ ước. Cũng chẳng có ai khi lấy chồng mà giàu được như tôi đâu. Đã vậy thì hà cớ gì tôi phải từ chối cơ chứ. Cho nên tôi rất vui và rất cảm ơn gia tộc đã cho tôi cơ hội này. Còn về điều kiện tôi đưa ra thì đơn giản chỉ vì sự phát triển của công ty chứ chẳng có ý ép buộc các người. Giờ có ai nói không cho tôi lấy Lưu Quân Bối thì tôi sẽ tát người đó đấy!"

Lời này của Cơ Hương Ngưng khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Cô gái này thật sự muốn lấy Lưu Quân Bối?

Mặc dù nói việc cho Cơ Hương Ngưng đi lấy chồng là kế hay của dòng chính, nhưng bọn họ muốn nhìn thấy dáng vẻ đau khổ và bị giày vò của một kẻ cả gan đi mơ tưởng đến quyền lực của dòng chính cơ.

Hiện giờ Cơ Hương Ngưng lại mang dáng vẻ rất muốn lấy Lưu Quân Bối lại khiến bọn họ không vui chút nào.

Cơ Trấn Hùng nhìn Cơ Hương Ngưng, không hỏi cô có nói thật lòng hay không, vì cảm xúc của Cơ Hương Ngưng lúc này nhìn không ra một vẻ phản cảm hay bất mãn gì.

Nhìn cô ấy vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn thả lỏng hơn tất cả mọi người ở đây.

Được một lúc, Cơ Trấn Hùng nói: "Tính cách của cô còn tốt hơn so với tưởng tượng của tôi đấy, đúng là một đứa bé ngoan. Vậy đi, tôi lấy danh nghĩa của chủ tịch hội đồng quản trị mà đồng ý với yêu cầu thưởng

cho nhân viên và các quan chức cấp cao của công ty. Còn về quỹ phát triển…”

Cơ Trấn Hùng im lặng một lúc rồi nói: “Mười triệu, không thể hơn được nữa đâu. Nhưng món tiền này sẽ cho công ty hay là về túi cô thì chúng tôi cũng sẽ không hỏi”.

Có không ít người ngồi trên bàn họp cảm thấy bất mãn về quyết định của Cơ Trấn Hùng. Tiền của nhà họ Cơ sao lại có thể đem cho một người phụ nữ sắp trở thành người ngoài được chứ?

Chẳng thà đưa tiền cho bọn họ còn hơn.

Nhưng bọn họ cũng hiểu Cơ Trấn Hùng muốn lợi dụng số tiền này để làm Cơ Hương Ngưng yên lòng, tránh dây dưa thêm chuyện.

Dù sao thì đối với bọn họ, số tiền có được khi dùng Cơ Hương Ngưng để đổi lấy từ tập đoàn Lưu Thị mới là quan trọng nhất.

Nhưng điều khiến mọi người không thể tưởng tượng được chính là Cơ Hương Ngưng lại nói: “Mười triệu không được, tôi chỉ cần một trăm triệu”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 142: Điều Kiện

Sắc mặt Cơ Trấn Hùng hơi trầm lại, nói: "Cô gái, tôi đã khách sáo với cô lắm rồi đấy. Cô đừng tưởng rằng gia tộc cần cô là cô có thể đưa ra mấy cái điều kiện quá đáng như vậy".

"Tôi không uy hiếp ai cả, mong ông không hiểu lầm. Tôi nói mười triệu không được là bởi vì tôi đã có kế hoạch phát triển cho công ty rồi, nên cần một trăm triệu để mở rộng kinh doanh. Mười triệu không thể đi tranh giành thị phần với ai được, tôi mà lấy thì gia tộc lại tưởng tôi lợi dụng gia tộc. Cho nên nếu ông đồng ý cho tôi một trăm triệu thì tôi sẽ cố gắng cho công ty vận hành thật tốt. Nếu ông không đồng ý thì cũng không sao cả. Tôi vẫn luôn muốn lấy Lưu Quân Bồi, dù không đưa tiền thì tôi vẫn đồng ý! Nói một câu khó nghe thì hiện giờ tôi đã muốn lấy anh ấy để rời khỏi đây lắm rồi" Cơ Hương Ngưng nói.

Sắc mặt Cơ Trấn Hùng càng trầm xuống. Ông ta thật sự muốn lấy Cơ Hương Ngưng để đổi lấy dòng

tiền của tập đoàn Lưu Thị, nhưng cô ta lại nói muốn rời khỏi đây lắm rồi, đúng là có chút vả mặt.

Cơ Bộc Tồn lại càng không nhịn được mà đập bàn: "Ý cô là gia tộc không tốt hả! Trước giờ gia tộc chưa tệ với cô bao giờ, sao cô ăn nói vô lương tâm vậy hả!"

"Thôi" Cơ Trấn Hùng gõ bàn, đanh giọng nói: "Ý của Hương Ngưng này đã rất rõ ràng rồi. Nếu cô gái này đồng ý lấy chồng thì chúng ta cũng không còn gì để nói nữa. Nhưng một trăm triệu này thì thực sự là không được. Hay là thế này, hai mươi triệu nhé. Cô có thể chọn lấy hoặc không lấy".

"Vậy tôi không lấy nữa. Tôi nói rồi, hoặc là một trăm triệu, không thì thôi", Cơ Hương Ngưng nói chuyện chắc nịch: "Ngoài ra, còn chuyện thứ ba nữa. Tôi mong rằng văn phòng chi nhánh có thể vận hành độc lập, nhất là trụ sở sẽ không nhúng tay vào phòng nhân sự và phòng kế toán của chúng tôi. Như vậy thì văn phòng chỉ nhánh sẽ có một thể chế vận hành hoàn thiện hơn, tự do hơn và có lợi cho sự phát triển của một thị trường cạnh tranh lành mạnh".

“Hoang đường! Mọi thứ của văn phòng chỉ nhánh từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều là tài sản của gia tộc. Cô muốn gia tộc buông tay là điều si tâm vọng tưởng!“ Cơ Bộc Tồn cười lạnh.

“Đúng vậy, đã là tài sản của gia tộc thì sao có thể chia ra được chứ, cô đây là muốn ăn cây táo rào cây sung à”.

“Hương Ngưng, cô yêu cầu hơi quá đáng rồi đó”.

Từng thành viên trong hội đồng quản trị và tổng giám sát đều lên tiếng biểu thị sự bất mãn với Cơ Hương Ngưng.

Cơ Hương Ngưng thì cười lạnh nhạt nói: “Tôi chỉ đưa ra đềnghị của mình thôi, nếu tôi ở lại tiếp tục vận hành văn phòng chỉ nhánh thì các yêu cầu của tôi phải được thông qua, còn không thì thà tôi vềnhà họ Lưu hưởng phúc còn hơn”.

Vẻ mặt Cơ Trấn Hùng dần dần bình tĩnh trở lại, nói: “Nếu đã vậy thì cô lấy chồng đi”.

Là chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Cơ, câu nói này của ông ta đã tổng kết cho buổi họp ngày

hôm nay.

Cơ Hương Ngưng không bày tỏ bất cứ ý kiến nào mà gật đầu ngồi xuống.

Thái độ của này của cô ấy khiến tất cả mọi người vừa thả lỏng lại vừa khó chịu.

Rõ ràng là đã xóa tan cái ước mơ hão huyền của cái đứa thuộc nhánh phụ này đi, và cũng phá vỡ được liên minh giữa dòng chính và nhánh phụ rồi, tại sao trong lòng vẫn thấy không thoải mái chứ.

Cơ Trấn Hùng không nói nhiều thêm nữa mà chỉ lên tiêng: "Chuyện đã có quyết định rồi thì cuộc họp lâm thời hôm nay đến đây thôi, tan họp đi".

Chủ tịch hội đồng quản trị đã nói vậy thì người khác cũng không ý kiến thêm gì nữa, dù sao người đáng lẽ cần lên tiếng nhất là Cơ Hương Ngưng thì lại đang giữ im lặng.

Đám người tản ra ai về nhà nấy, Cơ Trấn Hùng thì đặc biệt đi về phía Cơ Hương Ngưng. Khi đi qua cô ấy, ông ta dừng lại nói: "Mong rằng cô thật sự muốn lấy cậu chủ nhà họ Lưu, giống như cô nói vậy, lấy cậu ấy

cũng giống như bắt được miếng bánh từ trên trời rơi xuống".

"Tôi cũng thấy vậy. Một cơ hội tốt thì phải nắm bắt thôi, Cơ Hương Ngưng mỉm cười nói.

Cơ Trấn Hùng cũng không còn gì để nói nữa, bèn đi thẳng.

Chẳng bao lâu sau, mọi người đã đi hết. Phòng họp lớn chỉ còn mỗi Cơ Xuyên Hải, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải.

Trong suốt cuộc họp, Hoắc Khải không hé răng nửa lời. Cơ Hương Ngưng biểu hiện rất tốt, không cần anh phải giúp đỡ thêm gì nữa.

"Cô đưa ra yêu cầu hay lắm, rất có gan", Cơ Xuyên Hải cười, buông lời khen.

Ông ta biết ẩn tình sau chuyện này cho nên cũng hiểu vì sao Cơ Hương Ngưng lại đưa ra những yêu cầu khiến nhà họ Cơ không thể đáp ứng nổi như vậy.

Bọn họ không đồng ý lúc này, đến khi phiền phức kéo tới thì chắc chắn sẽ phải cầu xin Cơ Hương Ngưng để đồng ý.

“Đ`âu là lời thật lòng mà, có gì đâu chứ” Cơ Hương

Ngưng mỉm cười nói.

Những ý kiến ban nãy của cô ấy không phải là

không có chủ đích mà đó là tình huống tốt nhất mà cô

và Hoắc Khải đã quyết định trong lúc bàn v`êchiến lược phát triển.

Để văn phòng chi nhánh vận hành độc lập hoàn

toàn r`ồi lấy một số ti`ền lớn để tấn công thị trường,

tranh giành thị ph`ần, r`ồi để cho địa vị của công ty

được tách biệt ra khỏi gia tộc. Đây chính là mục tiêu

mà Cơ Hương Ngưng muốn đạt được.

Mắt thấy kết quả hoàn toàn nằm trong dự liệu, cả

ba người không thấy nhụt chí chút nào.

“Hay là tôi đem hai mươi triệu ra trước r`ồi cho vào

tài khoản của công ty luôn?”, Cơ Xuyên Hải đột nhiên

hỏi.

“Lấy hai mươi triệu này làm gì chứ? Lấy thì phải lấy

một trăm triệu, không thì thôi! Cơ Hương Ngưng nói.

Cơ Xuyên Hải đắc ý cười: “Cô đúng là vẫn còn quá

trẻ. Nếu chủ tịch hội đ`ồng quản trị đã có lời đó thì tôi

có thể lấy ra hai mươi triệu, có lấy hay không thì là tùy

cô. Với thân phận là giám đốc tài chính, tôi đương nhiên phải thi hành mệnh lệnh của chủ tịch hội đồng quản trị chứ. Tôi sẽ đưa cho cô hai mươi triệu trước, còn sau này họ có đưa cho chúng ta một trăm triệu nữa hay không thì đó lại là chuyện của bọn họ".

Cơ Hương Ngưng ngẩn ra, sau đó liền hiểu được ngay Cơ Xuyên Hải đang muốn nhân cơ hội này để lấy hai mươi triệu!

Có lẽ lúc ông ta chuyển tiền ra thì thậm chí còn không cần nói với hội đồng quản trị tiếng nào ấy chứ.

Đến lúc phiền phức mò tới cửa, Cơ Hương Ngưng sẽ lại đi đòi một trăm triệu nữa. Nếu nhà họ Cơ đồng ý, và sau chuyện này bọn họ lại phát hiện ra Cơ Xuyên Hải đã lấy thừa ra hai mươi triệu thì cũng chẳng làm gì được.

Hai mươi triệu này là Cơ Trấn Hùng tự mình nói ra là sẽ cho Cơ Hương Ngưng, cho nên họp xong là ông ta sẽ đưa luôn, ai mà biết được Cơ Hương Ngưng và Cơ Xuyên Hải sẽ đòi một trăm triệu chứ.

Không nhân chứng vật chứng, không ai có thể nói

được là Cơ Xuyên Hải cố ý làm vậy.

Vả lại, nếu có được một trăm triệu thì tức là trong chuyện này Cơ Hương Ngưng đã nắm giữ vị trí chủ đạo, nên dù có lấy nhiều hơn hai mươi triệu thì cũng không ai dám làm gì.

"Tôi không nói nhiều nữa, cô cứ đi loanh quanh đi, tôi đến phòng kế toán lấy cho xong hai mươi triệu đã, còn phải tìm người chạy việc nữa", Cơ Xuyên Hải nói rồi nháy mắt với Cơ Hương Ngưng, sau đó vui vẻ rời đi.

Hiện giờ ông ta vô cùng vui vẻ, đám người nhà họ Cơ kia cứ tưởng là bọn họ được lợi, cho rằng mình đã nắm thóp được Cơ Hương Ngưng nhưng thật ra chính bọn họ lại đang từng bước rơi vào bẫy.

Nhiều người như thế, bao gồm cả Cơ Trấn Hùng còn không nhận ra mùi bẫy, thế mà giám đốc tài chính được cho là cô độc không ai giúp đỡ như ông ta lại biết rõ sự thật. Trong lòng Cơ Xuyên Hải đang có cảm giác rất thành tựu, hay còn gọi là vô cùng đắc ý.

Cho mấy người suốt ngày khoe khoang này, tỏ vẻ

mình giỏi này. Chờ đến lúc bẫy rập xuống xem bọn họ có còn cười được nữa không!

Không thể không nói, khi làm việc xấu thì hiệu suất của con người thật sự cao không tưởng.

Đến ba giờ chiều, Cơ Hương Ngưng đã nhận được điện thoại của giám đốc tài chính từ văn phòng chi nhánh nói: "Công ty nhận được hai mươi triệu từ trụ SỞ".

Sau khi buông điện thoại, Cơ Hương Ngưng nói với Hoắc Khải đang ngồi uống cà phê ở bên cạnh: "Hai mươi triệu về tay rồi".

"Chú ba làm việc nhanh tay thật, chẳng trách mà lên được giám đốc tài chính", Hoắc Khải cười nói.

Cơ Hương Ngưng không lên tiếng mà chỉ nhìn anh chằm chằm.

Hoắc Khải bị cô ấy nhìn đến dựng cả tóc gáy, không nhịn được mà hỏi: "Cô nhìn tôi chằm chằm thế làm gì?"

"Tôi đang nghĩ xem rốt cuộc anh có phải Lý Phong không", Cơ Hương Ngưng cổ quái nhìn anh.

“Ý cô là sao, tôi không phải Lý Phong thì là ai được chứ”.

“Đương nhiên anh là Lý Phong, nhưng mỗi lần anh lại giúp tôi tạo nên kỳ tích vào những lúc tôi gặp nguy hiểm nhất. Có mấy lần tôi đều cảm thấy như chỉ mới gặp anh lần đầu tiên vậy, thật kỳ lạ và mới mẻ”, Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải không cười nữa, hóa ra là vì cô ấy quá kinh ngạc.

Anh lắc đầu, nói: “Cô nghĩ nhiều rồi. Thật ra không phải là tôi có nhiều cách mà là vì các cô ở trong cuộc, có góc nhìn khác với tôi là người ngoài. Vậy mới có câu “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường’ đấy”.

“Có lẽ vậy đi. Nhưng não anh thật sự hoạt động rất nhanh ấy. Giờ tôi thấy thăng chức anh lên làm trợ lý tổng giám đốc đúng là may mắn của tôi”, Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải bật cười: “Đúng là cô rất may mắn, cái này tôi không có gì để mà khiêm tốn hết”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 143: Một Con Đường

Thân là ngôi sao hi vọng nổi tiếng nhất của nhà họ Hoắc, lại đi làm trợ lý cho tổng giám đốc của một văn phòng chỉ nhánh chỉ có tổng tài sản hơn một trăm triệu nhân dân tệ, chuyện này mà để cho người khác biết được, sợ rằng ngay cả cằm cũng rơi xuống đất.

Cơ Hương Ngưng không nhịn được phải liếc anh một cái, khen anh một tiếng, anh lại tự cho là thật.

"Nhưng nói như vậy, chú ba của cô có thể tùy ý thừa cơ hội cấp cho cô hai mươi triệu, cũng có thể thấy nhà họ Cơ quả thật đã đi đến bước đường nguy cấp rồi. Giám đốc tài chính không cần thông qua ban giám đốc mà đã trực tiếp xác nhận số tiền lớn như vậy, không phải là có hơi đáng sợ hay sao? Điều này cho thấy sức mạnh của ông ta đã lớn đến mức gần như có thể một tay che trời", Hoắc Khải nói.

"Điều này vốn cũng là điều bình thường trong nhà họ Cơ. Mọi người đều muốn tận dụng cơ hội để kiếm chác tiền bạc. Vì vậy, họ cũng sẽ không tự nhiên đi

hạn chế quyền hạn của người khác. Bởi vì hạn chế người khác, cũng như tự gông cùm chính mình lại", Cơ Hương Ngưng thở dài.

Làm sao cô ấy có thể không biết tình hình hiện tại của nhà họ Cơ, nhưng dù có biết thì cô ấy cũng không thể làm gì hơn.

Ngay cả chuyện của văn phòng chỉ nhánh còn chưa giải quyết được, cô ấy đâu còn dư thừa tỉnh lực cùng vốn liếng để quản tiếp những chuyện khác.

"Trước kia không thể, không có nghĩa là sau này cũng không thể", Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng quay đầu nhìn anh: "Ý của anh là gì?"

Hoắc Khải nhìn cô ấy, giọng nói nhẹ nhàng, đồng thời còn mang theo một chút mê hoặc khó tả: "Chẳng lẽ cô không muốn trở thành người như Cơ Trấn Hùng, khôi phục lại uy danh của nhà họ Cơ, thay đổi tất cả những chuyện không hợp lý hợp tình này sao?"

Cơ Hương Ngưng mở to mắt nhìn anh, trong lòng vô cùng chấn động.

“Anh… đang đùa phải không?”

Từ trước đến nay, Cơ Hương Ngưng chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân có thể trở thành chủ tịch.

Chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Cơ từ trước đến nay chỉ có người trong dòng chính đảm nhiệm, người trong nhánh phụ nhiều nhất cũng chỉ làm đến vị trí giám đốc, sau đó nắm giữ 30% số ghế của hội đồng quản trị.

Chủ tịch, hai chữ này rất dễ viết, nhưng chúng dường như không tồn tại trong từ điển cuộc sống của cô ấy.

Bây giờ Hoắc Khải lại đang hỏi cô ấy có muốn trở thành một người như Cơ Trấn Hùng hay không, trong lòng Cơ Hương Ngưng như đang nổi lên sóng gió kinh hoàng.

“Nếu như bản thân cô không có lý tưởng và hoài bão như vậy, thì dĩ nhiên lời vừa rồi của tôi chẳng qua chỉ là nói đùa. Nhưng nếu như cô có lý tưởng và hoài bão đó, chuyện tương lai rốt cuộc cũng chỉ là tương lai, sờ không được, nhìn không thấu, nhưng cũng tồn

tại vô số khả năng", Hoắc Khải mỉm cười nói.

Cơ Hương Ngưng lẳng lặng nhìn anh, người đàn ông trước mắt là người mà cô ấy quen biết đã lâu. Thậm chí, cô ấy còn biết anh trước cả Ninh Thần. Nhưng chưa bao giờ cô ấy cảm thấy anh xa lạ hơn lúc này.

Làm sao anh có thể nói đến một sự kiện kinh thiên động địa một cách nhẹ nhàng như vậy, cứ như thể chỉ cần cô ấy đồng ý thì anh có thể làm điều đó lúc nào cũng được.

Nếu như là mấy tháng trước nghe được những lời này, Cơ Hương Ngưng chắc chắn sẽ không thèm để ý. Mơ mộng hão huyền, bốn chữ đó là đủ để diễn tả tất cả.

Nhưng bây giờ cô ấy lại đột nhiên phát hiện, bản thân mình đã không còn quá kinh ngạc khi nghe loại chuyện bất khả thi này nữa.

Mặc dù tim của cô ấy cũng có đập nhanh hơn và cả người cũng đang nóng lên, nhưng thứ mà cô ấy cảm nhận được nhiều nhất lúc này lại chính là sự

hưng phấn.

Có thể làm được không?

Cô ấy không biết, cô ấy chỉ biết rằng khi chuyện này được người đàn ông trước mặt nói ra, trong lòng của cô ấy đã rất dao động.

Sau khoảng nửa phút, Cơ Hương Ngưng đột nhiên nói: "Tham vọng của anh nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi. Anh nảy ra ý tưởng này khi anh vẫn còn là một tài xế sao? Tôi bây giờ đột nhiên có chút hoài nghị, anh giúp đỡ tôi nhiều như vậy chỉ vì một ngày, chính là ngày anh có thể lật đổ thế lực điều hành nhà họ Cơ hiện tại, đẩy con rối của anh lên nắm quyền, sau đó chiếm đoạt toàn bộ mọi thứ của nhà họ Cơ?"

Một người có xuất thân chỉ là tài xế bình thường có thể sẽ không làm được điều này, nhưng còn Hoắc Khải, Cơ Hương Ngưng không thể chắc chắn.

Bầu không khí nóng như lửa lúc nãy đã nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một bầu không khí vô cùng lạnh lẽo.

Tham vọng của người đàn ông này đã khiến cho cô ấy cảm thấy có chút sợ hãi.

Rốt cuộc thì mục đích của anh là gì?

"Đừng căng thẳng như vậy" Hoắc Khải lắc đầu nói: "Nhà họ Cơ vẫn luôn là nhà họ Cơ, cho dù cô có trở thành chủ tịch thì cô vẫn là người nhà họ Cơ. Con rối mà cô nói sẽ không bao giờ xuất hiện. Tôi chỉ mong cuộc sống của cô có thể thú vị hơn một chút. Sẽ thật nhàm chán nếu như cô chỉ có toàn quyền kiểm soát một chỉ nhánh công ty, bởi vì mục tiêu này sẽ không mất nhiều thời gian để chúng ta đạt được. Hơn nữa cuộc đời của cô vẫn còn rất dài, vẫn còn đến mười mấy năm để tranh đấu trong tương lai. Cô hi vọng cuộc đời của mình sau mười mấy năm nữa vẫn chỉ đang đứng ở vị trí này thôi sao?"

"Đương nhiên không phải…", Cơ Hương Ngưng dừng lại sau khi nói được mấy chữ. Cô ấy không muốn dừng lại. Nhưng ý tưởng trước đây của cô ấy chỉ là muốn văn phòng chỉ nhánh có thể phát triển tốt hơn. Theo một ý nghĩa nào đó, cho dù văn phòng chỉ

nhánh có phát triển tốt đến đâu thì vẫn luôn chỉ là văn phòng chỉ nhánh, và cô ấy sẽ luôn chỉ là tổng giám đốc của một văn phòng chỉ nhánh.

Cơ Hương Ngưng ngồi im lặng hồi lâu, nét mặt trông vô cùng phức tạp.

Những lời nói của Hoắc Khải khiến cho cô ấy thấy được những thiếu sót của bản thân, liệu những tiến bộ trong thời gian qua có khiến cho cô ấy cảm thấy tự mãn, liệu cô ấy có đánh mất trái tim nhiệt huyết dám nghĩ dám làm của mình trong tương lai hay không.

Nhưng, vị trí chủ tịch thì…

Thật là một vị trí xa xôi, dường như không thể tiếp cận.

Cô ấy bây giờ chỉ đang nằm ở hàng thừa kế thứ tư, là một đứa trẻ thuộc nhánh phụ, cố ấy thật sự có thể ngồi vào vị trí đó sao?

Từ từ ngẩng đầu lên, Cơ Hương Ngưng nhìn về phía Hoắc Khải và nói: “Nếu anh muốn trả đũa tôi, đây không phải là cách tốt nhất, bởi vì tôi thật sự không hiểu tại sao anh lại muốn làm như vậy”.

“Tại sao tôi phải trả đũa cô? Cô đã giúp đỡ tôi rất nhiều, rồi còn thăng chức và tăng lương. Chẳng lẽ cô không hiểu đạo lý mang ơn phải trả sao?”

“Bởi vì…”

Cơ Hương Ngưng lại dừng lại, có một số điều cô ấy vẫn chưa thể nói, lại kiêng dè quá nhiều thứ.

Hơn nữa, biểu cảm và giọng điệu của Hoắc Khải, tất cả đều rất chân thành, khiến cho cô ấy vô cùng bối rối.

Là do cô ấy đã suy nghĩ quá nhiều, hay là do cô ấy đã quá đơn giản?

Tuy nhiên, khát vọng muốn trở thành chủ tịch đang từng bước ăn mòn trái tim của cô ấy.

Đây là mục tiêu cuối cùng của tất cả con cháu trong gia đình, cho dù con cháu ở nhánh phụ biết mình không thể làm được thì cũng không thể ngăn cản được mục tiêu này trở thành một trong những ước mơ của chúng.

“Anh muốn làm gì?”, Cơ Hương Ngưng hỏi.

Nụ cười trên gương mặt Hoắc Khải càng lúc càng

sáng lên, anh nói: “Hiện tại thì chưa cần làm gì, chúng ta chỉ cần làm tốt những việc trước mắt. Chỉ cần đi từng bước một”.

Cơ Hương Ngưng cũng không ngạc nhiên với câu trả lời của anh, muốn trở thành chủ tịch không phải là điều dễ dàng, phải liên quan đến đủ mọi loại người và đủ mọi sự việc khác nhau.

Suy cho cùng, nhà họ Cơ bây giờ dù cho có hỗn loạn đến đâu thì vẫn luôn là một gia tộc lớn với tài sản hàng tỷ đồng.

Nhìn nụ cười càng lúc càng sáng lên trên gương mặt của Hoắc Khải, Cơ Hương Ngưng đột nhiên hỏi: “Nếu vừa nãy tôi nói là không muốn, vậy anh có rời khỏi đây không?”

Khi hỏi xong câu này, Cơ Hương Ngưng bất giác cảm thấy trong lòng nảy sinh một tia hoảng sợ.

Nghĩ rằng người đàn ông này có thể rời đi, tự nhiên cô ấy lại cảm thấy khó thở.

Cô ấy đã quen với sự tồn tại của Hoắc Khải, ngay cả trong những lúc khủng hoảng nhất, anh cũng đã

đến để giúp cô ấy giải quyết nó.

Nếu không có người đàn ông này, liệu tình hình của cô có còn như cá gặp nước ở trong gia đình như bây giờ hay không?

Câu trả lời chắc chắn là không!

Mưu lược của Hoắc Khải không biết là đã cao hơn cô ấy biết bao nhiêu bậc. So với người đàn ông này, cô ấy chỉ giống như hạt bụi trên mặt đất mà thôi.

Cơ Xương Minh và Cơ Xuyên Hải, những người muốn chèn ép cô ấy đến tận cùng, giờ đã trở thành đồng minh của cô ấy chỉ vì một vài lời nói. Trước đây dù có quỳ xuống van xin thì cũng không có chuyện Cơ Xuyên Hải qua mặt nhà họ Cơ để đưa thẳng cho cô hai mươi triệu.

Càng nghĩ về điều đó, thì ngoài sự hoảng sợ, trong lòng của Cơ Hương Ngưng còn cảm thấy tự ti.

Ở trước mặt anh, cô ấy thật tự ti làm sao…

Cơ Hương Ngưng cũng tự cảm thấy hơi nực cười, dù gì thì cô ấy cũng không cần có cảm xúc như vậy, dù sao anh ta cũng là một…

Lúc này, Hoắc Khải mới cười nói: “Cô đừng suy nghĩ nhiều, tôi cũng không nói nếu cô không muốn thì liền rời đi. Dù sao bây giờ tôi cũng là trợ lý của tổng giám đốc, được làm một công việc trí thức lương cao như vậy. Việc cô phải làm bây giờ là củng cố lòng tin của mình, việc còn lại tôi sẽ giúp cô đạt được nó từng bước”.

Câu trả lời khẳng định của Hoắc Khải không làm cho Cơ Hương Ngưng tin tưởng lắm, cô càng ngày càng cảm thấy mình không hiểu rõ về người đàn ông này.

Những lời mà anh nói có bao nhiêu phần trăm là thật, bao nhiêu phần trăm là giả, chỉ cần nghe là hiểu. Nếu như cô ấy kiên quyết phủ nhận khả năng trở thành chủ tịch của bản thân, có lẽ đây sẽ là cuộc trò chuyện cuối cùng giữa họ.

Bây giờ lại nói không có ý như vậy, đơn giản là muốn an ủi cô ấy một chút.

“Tham vọng của anh quá lớn khiến cho tôi cảm thấy hơi sợ hãi, thậm chí tôi còn nghĩ rằng việc giúp

tôi kiểm soát nhà họ Cơ không phải là mục tiêu cuối cùng của anh", Cơ Hương Ngưng nhìn chằm chằm vào Hoắc Khải, như muốn nhìn thấu trái tim anh.

Hoắc Khải vẫn cười, thoải mái nói: "Đâu có phức tạp như cô nghĩ, tôi chỉ muốn làm trợ lý cho chủ tịch thôi. Tham vọng này có tính là quá lớn không?"

Hoắc Khải đã không muốn thừa nhận, Cơ Hương Ngưng biết mình có nói thêm thì cũng vô ích.

Một lúc sau, cô ấy gật đầu nói: "Vậy tôi sẽ nghe theo lời anh".

Chính một câu nói đơn giản như vậy đã quyết định con đường mà họ sẽ đi trong tương lai.

Một con đường đầy gian nan và chông gai mà chưa một ai từng bước qua.

Trên con đường này, chỉ có bọn họ đồng hành cùng nhau, cho dù có người khác bên cạnh cũng vẫn sẽ cảm thấy cô độc, bởi vì không thể nào tồn tại quá nhiều đồng minh.

Ngay cả những người sẵn sàng giúp đỡ họ bây giờ cũng có thể trở thành kẻ thù vào phút cuối.

Vào ngày cuối cùng, sẽ có vô số cuộc tranh đấu,

mà tất cả đều có thể được nhìn thấy trước.

Nhưng khi anh nói ra điều này, nỗi sợ hãi của Cơ Hương Ngưng đã biến mất.

Cô ấy cũng là một người phụ nữ rất tham vọng,

bây giờ đã đưa ra quyết định này, không còn điều gì

phải suy nghĩ nữa, vì vậy cô ấy sẽ chỉ nỗ lực để tiến về phía trước!

Không chắc cô ấy sẽ có thể đi đến tận cùng,

nhưng khi về già, chắc chắn cô ấy sẽ cảm thấy tự hào

khi nghĩ đến quyết định mà mình đã đưa ra ngày hôm nay!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 144: Lưu Quân Bồi

Sáng sớm ngày hôm sau, còn chưa đến bảy giờ thì Cơ Hương Ngưng đã bị đánh thức.

Nhìn thấy một nhóm người mang theo quần áo và mỹ phẩm xông vào nhà, Cơ Hương Ngưng rất khó chịu hỏi: "Các người đang làm cái gì vậy?"

Một người đàn ông trung niên mặc âu phục bước tới và mỉm cười nói: "Chào buổi sáng, cô Hương Ngưng, chủ tịch đã ra lệnh, hôm nay cậu Lưu Quân Bồi sẽ đến làm khách ở công ty, hy vọng cô có thể sửa soạn ăn mặc xinh đẹp một chút để đến gặp cậu Lưu".

Gần như toàn bộ chiếc giường của cô ấy đang được lấp đầy bởi ít nhất một trăm bộ quần áo, cộng với ít nhất năm chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp đứng xung quanh. Đây mà gọi là sửa soạn một chút thôi sao?

Cơ Hương Ngưng không tức giận nữa, chỉ lạnh nhạt nói: "Tôi biết rồi, cứ bảo bọn họ đi ra ngoài đi, tự

mình tôi trang điểm là được".

"Đây đều là những chuyên gia trang điểm được trả rất nhiều tiền để mời về. Rất nhiều ngôi sao hạng A đều được họ phục vụ. Và đây là lệnh của chủ tịch. Chuyện này nếu từ chối, tôi e rằng sẽ không hay", người đàn ông trung niên nói.

Gương mặt của ông ta thì đang nở nụ cười, nhưng trong lời nói của ông ta lại sặc mùi đe dọa.

Cơ Hương Ngưng nhìn ông ta chằm chằm trong vài giây, cuối cùng cũng phải gật đầu đồng ý.

Con đường phía trước còn dài, không cần thiết phải khiến mọi chuyện trở nên phức tạp khi vừa mới bắt đầu. Hơn nữa ở trong kế hoạch này, cuộc gặp với Lưu Quân Bồi cũng là một phần rất quan trọng.

Sau hai tiếng đồng hồ loay hoay, cuối cùng Cơ Hương Ngưng cũng đã được nhóm người này sửa soạn cho xong.

"Thật hoàn hảo. Tôi tin rằng bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cô cũng sẽ nổi lên ham muốn chinh phục", người đàn ông trung niên nói với vẻ hài lòng.

Nhìn mình trong gương, Cơ Hương Ngưng cũng phải thừa nhận rằng những chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp này quả thật là có bàn tay vàng.

Khi cô ấy rời khỏi phòng, Hoắc Khải đã đứng ở cửa.

Vừa nhìn thấy Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải đã cảm thấy hơi sửng sốt.

Cơ Hương Ngưng đúng là cũng hay trang điểm, nhưng cô ấy không thích trang điểm đậm, thường chỉ tô son môi và thỉnh thoảng đánh phấn mắt, thậm chí kem nền cô ấy còn lười đánh.

Nhưng bây giờ, lớp nền tinh tế giúp tôn lên làn da vốn đã rất đẹp của cô ấy, ngay cả lỗ chân lông cũng gần như là không nhìn thấy, phấn mắt rất nhẹ nhưng lại có kết cấu hợp lý, và lớp phấn phủ bóng khiến cho sống mũi vốn đã rất cao của cô ấy trở nên thẳng như sườn núi. Tổng thể lớp trang điểm này hoàn toàn phù hợp với khí chất lạnh lùng cao ngạo của Cơ Hương Ngưng.

Chuyên gia trang điểm dường như đã phối hợp rất

tốt với khí chất cá nhân của cô ấy, đem sự lạnh lùng cao ngạo của cô ấy phô diễn hết ra bên ngoài.

Hoắc Khải đã từng gặp rất nhiều mỹ nữ, cũng có rất nhiều người trong số họ có tính cách cao ngạo và lạnh lùng, nhưng rất ít người trong số họ toát ra được khí chất như Cơ Hương Ngưng, ngay cả ánh mắt cũng lạnh lùng đến như vậy.

"Có vẻ như hiệu quả trang điểm lần này không tệ nhỉ?", Cơ Hương Ngưng nhếch miệng cười hỏi, cô ấy nhìn thấy vẻ tán thưởng trong mắt của Hoắc Khải, trong lòng không khỏi cảm thấy bồi hồi vui vẻ.

Hoắc Khải cũng không giấu giếm, mỉm cười gật đầu nói: "Thật sự rất tốt, rất hợp với khí chất của cô. Cậu chủ nhà họ Lưu nhìn thấy cô chắc chắn sẽ không có ý kiến gì".

"Tất nhiên là bọn đàn ông chỉ biết nhìn vẻ bề ngoài!" Cơ Hương Ngưng hừ một tiếng rồi quay đi.

Hoắc Khải bật cười, cái gì gọi là chỉ nhìn bềngoài, chẳng lẽ cô sửa soạn xinh đẹp thế lại không phải là để cho người khác ngắm sao?

Bên cạnh đó, cả chỉ số IQ và ngoại hình đều là một trong những khả năng của con người, chỉ cần vận dụng tốt cả hai thì chắc chắn có thể nhận được lợi ích lớn hơn.

Sau khi Cơ Hương Ngưng trở lại trụ sở công ty, Cơ Xuyên Hải đã đợi cô ấy ở đó rất lâu.

Sau khi nhìn thấy Cơ Hương Ngưng ở cổng công ty, ông ta có hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười và nói: "Cái tên nhóc Lưu Quân Bồi chắc chắn sẽ rất hạnh phúc khi có thể cưới được một người vợ xinh đẹp như vậy".

"Điều này tôi cũng đã sớm nói qua rồi, tôi không thích việc các người luôn chú trọng đến ngoại hình của phụ nữ", Cơ Hương Ngưng lạnh lùng nói.

Cơ Xuyên Hải liếc nhìn Hoắc Khải, hơi nhún vai, sau đó liền mỉm cười nói: "Được rồi, đừng nói về chuyện này nữa. Lưu Quân Bồi đang đợi cô trong văn phòng chủ tịch, nên chúng ta sẽ đi qua đó. Hơn nữa, những chuyện Tiểu Lý nói đầu đã bắt đầu diễn ra, hôm nay chắc cũng sắp có tin tức sơ bộ. Có thể phải

mất một vài ngày mới có thể cho thấy hiệu quả thật sự".

"Không sao, mấy chuyện này chưa cần phải vội, ngày tháng còn dài" Hoắc Khải cười nói.

Ba người vừa nói chuyện vừa bước vào thang máy.

Khi họ đến văn phòng chủ tịch, vừa mở cửa liền nhìn thấy Cơ Bộc Tồn, Cơ Ôn Thư, Cơ Trấn Hùng và những người khác đang ngồi trên ghế sofa.

Trên chiếc ghế sô pha đơn phía bên kia, có một người đàn ông trẻ tuổi cỡ Cơ Hương Ngưng, một tay cầm ly rượu vang đỏ còn tay kia cầm điếu xì gà.

Xem dáng vẻ này của anh ta, cứ như thể mấy người Cơ Trấn Hùng đều là người dưới trướng của anh ta vậy.

"Chủ tịch, tổng giám đốc Cơ đã tới", Cơ Xuyên Hải nói.

Không cần phải nói, tất cả đều quay đầu nhìn sang. Đặc biệt là chàng trai trong bộ âu phục màu mè kia, mắt anh ta sáng lên khi nhìn thấy Cơ Hương Ngưng.

Cơ Trấn Hùng đứng dậy và nói với chàng trai đó: "Lại đây, để tôi giới thiệu mọi người với nhau. Đây là cậu Lưu Quân Bối, con trai của chủ tịch tập đoàn Lưu Thị, còn đây là Cơ Hương Ngưng, cô gái tốt nhất trong nhà họ Cơ của chúng tôi. Hai người làm quen với nhau nhé".

Lưu Quân Bối nhanh chóng đặt ly rượu vang đỏ trong tay xuống, đứng dậy đi tới, đưa tay về phía Cơ Hương Ngưng cười nói: "Quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt. Vẻ đẹp của cô Hương Ngưng thật khiến cho tôi phải kinh ngạc. Trên đời này sao lại có một cô gái xinh đẹp như cô chứ. Tôi vốn cũng băn khoăn vì từng tuổi này còn để bố mẹ sắp đặt chuyện cưới xin, nhưng hiện tại, tôi lại cảm thấy rất vui".

Mấy người Cơ Trấn Hùng nghe vậy thì ai nấy cũng đều tươi cười, Lưu Quân Bối có thể hài lòng, bọn họ liền có thể thở phào nhẹ nhõm.

Mà Cơ Hương Ngưng nghe vậy xong chỉ hận không thể đá vào mặt tên này một cước.

Ban đầu, khi Hoắc Khải và Cơ Xuyên Hải lần lượt

khen ngợi vẻ đẹp của cô ấy, cô ấy chỉ cảm thấy hơi mệt khi nghe. Nhưng bây giờ Lưu Quân Bằng cũng đang nói như vậy, cô ấy lại cảm thấy có chút buồn nôn.

Điều quan trọng nhất chính là anh chàng này lúc bắt tay rất không đứng đắn, ngón tay cái của anh ta đang quét lên mu bàn tay của Cơ Hương Ngưng, không hề muốn buông ra.

Cố nén cơn buồn nôn trong lòng, Cơ Hương Ngưng mỉm cười nói: "Anh Lưu định cứ đứng nói mãi hay sao?"

Lưu Quân Bằng bật cười thành tiếng, không tiếp tục lợi dụng bàn tay của cô ấy nữa, liền buông tay ra nói: "Làm gì có, chúng ta ngồi xuống rồi nói tiếp".

Cơ Trấn Hùng bước đến với một nụ cười rồi nói: "Hay là thôi đi, chuyện mấy người trẻ tuổi gặp mặt trò chuyện, mấy người già như chúng tôi cũng không tiện ở đây làm bóng đèn. Bây giờ, thay mặt nhà họ Cơ, Cơ Hương Ngưng sẽ chịu trách nhiệm tiếp đãi cậu Lưu đây. Mọi chỉ phí sẽ do công ty hoàn trả. Xuyên Hải,

ông chịu trách nhiệm về các vấn đề tài chính phát sinh".

Tiếp đãi những vị khách bình thường thì không tốn nhiều tiền, nhưng tiếp đãi những người có phẩm chất cao như Lưu Quân Bối, tiếp đãi một bữa ăn đáng giá hàng trăm ngàn là chuyện rất bình thường.

Cơ Trấn Hùng nói rằng để Cơ Xuyên Hải chịu trách nhiệm các vấn đề tài chính, thật sự là muốn truyền đạt thiện chí của ông ta.

Miễn là còn đi cùng với Lưu Quân Bối, thì sẽ có quyền quyết định cuối cùng phải chỉ ra bao nhiêu tiền!

Cơ Xuyên Hải cười nói: "Chủ tịch yên tâm, chỉ cần Hương Ngưng lên tiếng thì tôi sẽ mở ví ra ngay!"

Mấy người theo sau cười lớn. Dưới sự thúc giục của bọn họ, Cơ Hương Ngưng và Lưu Quân Bối rời văn phòng.

"Đây là lần đầu tiên anh Lưu đến đây phải không? Trước tiên anh có muốn tôi dẫn anh đến một vài địa điểm nổi tiếng hơn không. Hay là anh muốn tìm một chỗ uống cà phê và ăn trưa?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

Từ sau khi Cơ Hương Ngưng bước vào trong văn phòng, ánh mắt của Lưu Quân Bằi đã không hề rời khỏi cô ấy một phút nào, liên tục lướt qua những đường cong quyến rũ.

Cái nhìn đó như phơi bày toàn bộ ham muốn và lòng tham không thể che giấu, khiến cho Cơ Hương Ngưng chỉ muốn móc mắt của anh ta ra ngay và luôn.

Giờ phút này nghe Cơ Hương Ngưng hỏi như vậy, Lưu Quân Bằi liền cười híp mắt nói: "Cô Hương Ngưng cũng đừng khách sáo như vậy, anh Lưu cái gì chứ, gọi tên là được rồi. Dù sao không bao lâu nữa thì chúng ta cũng sẽ trở thành vợ chồng".

Đi cùng bọn họ còn có Cơ Ôn Thư, cũng lên tiếng phụ họa theo: "Đúng vậy, sắp trở thành vợ chồng rồi, còn gọi nhau bằng họ cái gì nữa. Tôi cũng muốn nghe cô có thể trực tiếp gọi một tiếng chồng đấy".

Nụ cười của Lưu Quân Bằi càng lúc càng rộng ra sau khi nghe Cơ Ôn Thư nói. Vì đây là lần đầu tiên gặp mặt, đối phương còn là người của nhà họ Cơ, chứ nếu đây là một người phụ nữ bình thường, thì đã bị anh ta

lợi dụng từ lâu lắm rồi.

Tập đoàn Lưu Thị không phải chỉ toàn kẻ ngốc, họ biết rằng nhà họ Cơ này vốn dĩ không có ý định hợp tác thực sự, hơn nữa còn nhắm vào tiền của tập đoàn Lưu Thị. Vì vậy, khi liên hôn, họ cũng chỉ giới thiệu một đứa con là người kém thành đạt nhất.

Lưu Quân Bối từ nhỏ đến lớn đều được cưng chiều, nhờ vào uy thế của bố mình nên xem trời bằng vung, gây ra không biết bao nhiêu thị phi.

Bất kể là tính cách hay phong thái, đều không khác gì Hoắc Đình Viễn.

Anh ta đến đây hôm nay vì lệnh bắt buộc từ bố mình và cũng muốn xem thử người vợ tương lai của anh ta sẽ như thế nào.

Nhìn thấy dáng vẻ thật sự của Cơ Hương Ngưng lúc này, anh ta liền cảm thấy rất vui vẻ.

Vốn tưởng rằng nhà họ Cơ sẽ đưa đến một người phụ nữ không ra gì, không ngờ lại là một người đẹp đến như vậy, khí chất tựa như nữ thần băng giá, đã khiến ham muốn chỉnh phục của Lưu Quân Bối tăng cao.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 145: Không Hối Tiếc

Một người phụ nữ chỉ cần nhìn lướt qua là có thể khiến anh ta cảm thấy lạnh run, thú vị hơn nhiều so với những người phụ nữ chủ động vây quanh khi nhìn thấy anh ta.

Hơn nữa, dù cho có lạnh lùng đến đâu, cuối cùng thì cô ấy cũng phải leo lên giường của anh ta mà thôi.

Bởi vì hai người họ là đối tượng liên hôn của nhà họ Cơ và tập đoàn Lưu Thị!

Chỉ cần nghĩ đến điều đó là Lưu Quân Bối đã không thể nhẫn nại nổi.

Lời nói phụ họa của Cơ Ôn Thư khiến cho Cơ Hương Ngưng phải liếc qua một cái. Nhưng cô ấy cũng không nói lại anh ta, chỉ nói với Lưu Quân Bối: "Vậy thì tôi sẽ gọi anh là Quân Bối, chúng ta đi ngắm cảnh trước đã, hay là…"

"Đi ngắm cảnh thì có ích lợi gì? Chúng ta hãy tìm một nơi để uống cà phê đi. Thật ra tôi rất muốn nói chuyện nhiều hơn với cô Hương Ngưng để làm quen với nhau. Điều này sẽ giúp vun đắp mối quan hệ của chúng ta trong tương lai".

Cơ Hương Ngưng đương nhiên sẽ không phản đối.

Nhưng Cơ Ôn Thư đã nhìn Hoắc Khải và nói: "Tổng giám đốc của anh muốn đi ăn tối với chồng tương lai của cô ấy, nên chúng ta cũng không cần phải đi theo đâu. Tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đi".

Theo quan điểm của Cơ Ôn Thư, một trợ lý như Hoắc Khải mà có thể nói chuyên trực tiếp với anh ta, coi như là đã được xem trọng lắm rồi.

Nếu không phải vì nhìn thấy Lưu Quân Bồi thích Cơ Hương Ngưng như vậy, anh ta thậm chí sẽ không thèm lên tiếng.

Tuy nhiên, bất ngờ thay, Hoắc Khải lại không đáp ứng yêu cầu của Cơ Ôn Thư, chỉ nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, tôi không phải trợ lý của anh, tôi chỉ tuân theo chỉ thị của tổng giám đốc Cơ!"

Lưu Quân Bồi cũng nghe thấy những lời này, quay đầu lại nhìn, sau đó nói với Cơ Hương Ngưng: "Người trợ lý này của cô đúng là cũng có chút cá tính".

"Tôi là một người phụ nữ yếu đuối, dễ bị người khác bắt nạt, vì vậy tôi đương nhiên phải tìm một trợ lý có tính cách mạnh mẽ hơn để hỗ trợ cho bản thân", Cơ Hương

Ngưng cười nói: “Anh họ, tôi đã quen với việc có trợ lý đi theo, nên không c`ân phi`ên lòng đến anh”.

“Cô dạy cấp dưới của mình như thế nào vậy hả, sao lại dám nói chuyện vô lễ với tôi như thế!”, Cơ Ôn Thư mắng.

Không c`ân Cơ Hương Ngưng lên tiếng, Lưu Quân B`ối đã tỏ ra không vui mà nói: “Người anh em, người ta đã nói là quen có trợ lý đi theo r`ôi, anh làm gì mà nhi`êu chuyện như vậy”.

Cơ Ôn Thư có thể xem thường lời nói của Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải, nhưng lời nói của Lưu Quân B`ối thì chắc chắn không dám không nghe.

Người này đối với nhà họ Cơ quan trọng đến mức nào, Cơ Ôn Thư cũng biết rõ, đừng nghĩ anh ta bình thường làm việc phách lối, chứ thực chất đ`âu có thể phân định được rõ ràng người trước mặt là ai.

Trước mặt Cơ Trấn Hùng, ai còn dám hung hăn càn quấy?

Trừng mắt nhìn Hoắc Khải, Cơ Ôn Thư nói: “Vì cậu Lưu đã nói thế r`ôi, nên chuyện này bỏ qua”.

Lưu Quân B`ối thể diện lên cao, có chút đắc ý nói với

Cơ Hương Ngưng: “Được rồi, chỉ là một chuyện nhỏ, còn có tôi ở đây. Đi thôi, chúng ta tìm một nơi để uống trà!”

Cơ Hương Ngưng không phản đối, ngồi bên cạnh rất ngoan ngoãn.

Để lấy lòng Lưu Quân Bồi, Cơ Ôn Thư cố tình tìm một quán trà cao cấp và có tính riêng tư cao.

Bên trong có ghế ngồi riêng, ngoài ra còn có các gian phòng nhỏ riêng biệt.

Khi bước vào một gian phòng, Lưu Quân Bồi và Cơ Hương Ngưng đi vào trước, sau đó Cơ Ôn Thư liền chặn cửa: “Cậu Lưu và Hương Ngưng có chuyện riêng muốn nói với nhau. Những người khác tự tìm một chỗ uống trà”.

Hoắc Khải đứng trước mặt anh ta nói: “Tôi chưa từng nghe tổng giám đốc nói như vậy”.

“Oắt con, đừng có mà đi quá xa. Anh cho rằng anh đang là nhân vật gì? Đây là nhà họ Cơ, còn anh chỉ là một trợ lý cỏn con, còn không biết điều?”, Cơ Ôn Thư tức giận nói. Liên tục bị tên trợ lý này làm cho mất mặt, thật đúng là không thể chịu nổi.

Lần này thì Lưu Quân Bồi không nói một lời nào, anh ta

cũng muốn ở một mình với Cơ Hương Ngưng. Cách làm của Cơ Ôn Thư chính là điều mà anh ta muốn.

Người phụ nữ xinh đẹp như vậy, anh ta đã sớm không nhịn nổi muốn được tiếp xúc thân mật, mà xung quanh lại có nhiều người, suy nghĩ một chút, động tay động chân cũng không dễ dàng. Nhưng nếu như hai người bọn họ đã vào phòng riêng rồi, vừa đóng cửa lại, còn không phải là muốn làm gì cũng được sao?

Cho dù cô ấy là người của nhà họ Cơ, nhưng sớm muộn gì cũng phải kết hôn, chẳng lẽ vẫn còn quan tâm đến chuyện này?

Kết quả, Cơ Hương Ngưng đã nói nhanh: "Trợ lý của tôi cũng rất giỏi pha trà. Tôi tin rằng Quân Bối sẽ không để ý nếu như có thêm một người nữa trong phòng uống trà đúng không?"

Lưu Quân Bối giật mình, có để ý hay không sao?

Anh ta tất nhiên là để ý rồi!

Nhưng người đẹp đã lên tiếng, làm sao anh ta có thể từ chối được. Không còn cách nào khác, anh ta đành phải cười nói: "Không ngại, không ngại, uống trà mà, càng

nhiều người càng tốt".

Hoắc Khải nhìn Cơ Ôn Thư vẫn đang đứng ở cửa, nói:

"Cậu Lưu và tổng giám đốc đã nói rồi. Nếu như anh không nghe rõ, tôi có thể thay mặt cô ấy truyền đạt lại".

Cơ Ôn Thư tức giận đến run lên, cái tên này thật quá láo xược, thật sự không sợ chết hay sao!

Nếu không phải vì Lưu Quân Bối còn ở đây, anh ta đã gọi người đến bắt trói và đánh đập Hoắc Khải từ lâu rồi.

Cơ Ôn Thư miễn cưỡng rời đi và để cho Hoắc Khải bước vào trong. Cơ Ôn Thư thấy rõ ràng rằng biểu cảm của Lưu Quân Bối thật sự không được tốt. Đặc biệt khi Lưu Quân Bối nhìn đến Hoắc Khải, anh ta lại càng tỏ ý không vui.

Điều này khiến Cơ Ôn Thư biết rằng cậu chủ nhà họ Lưu kia đã không hài lòng với người trợ lý to gan này.

Anh ta thầm chế giễu trong lòng, rằng cứ đợi đi. Đã khiến cho cậu chủ nhà họ Lưu khó chịu, để đến khi anh ta nói lại với công ty, xem tên trợ lý đó sẽ tiếp tục hống hách như thế nào!

Vì sự tồn tại của Hoắc Khải nên Lưu Quân Bối không

dám làm gì sai trái trong phòng uống trà. Cuối cùng, anh ta thậm chí còn không uống hết một ấm trà thì đã đứng dậy rời khỏi với lý do đói bụng và cần tìm một nơi để ăn.

Vào buổi chiều, họ đi đến để ăn tối tại một nhà hàng rất cao cấp. Hoắc Khải đã đi cùng trên suốt quãng đường, không cho Lưu Quân Bối bất kỳ cơ hội nào để ở một mình với Cơ Hương Ngưng.

Bởi vì là lần đầu tiên gặp mặt, Lưu Quân Bối cũng không muốn làm ra chuyện mất mặt, cho dù trong lòng vô cùng khó chịu với Hoắc Khải thì cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Không khó để trừng phạt một trợ lý nhỏ nhoi, nhưng anh ta không muốn làm như vậy ở trước mặt Cơ Hương Ngưng.

Vào buổi tối, Lưu Quân Bối vốn định rủ Cơ Hương Ngưng đi uống rượu ở quán bar, nhưng Cơ Hương Ngưng đã nói rằng cô ấy không khỏe và lấy lý do đó để đẩy anh ta đi.

Lưu Quân Bối không nói gì, ngày hôm sau lại đến mời.

Cơ Hương Ngưng thì vẫn thích uống trà hơn, còn

Hoắc Khải thì vẫn luôn đòi vào chung với cô ấy.

Khi họ đi đến quán bar vào ban đêm, cô ấy lại rời đi với lý do đau bụng.

Hết lần này đến lần khác, Lưu Quân Bối không thể không thấy rằng Cơ Hương Ngưng đang cố tình trốn tránh anh ta.

"Cô Hương Ngưng, cô đang đùa giỡn với tôi sao? Hôm qua không khỏe, hôm nay đau bụng, ngày mai có bị cảm sốt nhức đầu luôn không?", vẻ mặt của Lưu Quân Bối tràn đầy khó chịu, và giọng điệu của anh ta không hề lịch sự như ngày đầu tiên.

Cơ Ôn Thư ở bên cạnh nói: "Em họ Hương Ngưng à, cậu chủ nhà họ Lưu hai lần mời cô uống rượu cô đều từ chối, có phải là quá đáng lắm không? Nếu thật sự không muốn đi thì cứ nói, tại sao cứ phải vòng vo như thế".

"Tôi không có nói vòng vo, lại càng không dám đùa giỡn với Quân Bối", Cơ Hương Ngưng trông có vẻ bực bội nói với Lưu Quân Bối: "Hôm nay tôi thật sự bị đau bụng, và tôi không thể uống rượu. Hay là ngày mai đi được không? Chúng ta sẽ ăn tối cùng nhau vào tối mai, tôi hứa

sẽ không có vấn đề gì xảy ra nữa!"

Lưu Quân Bỉ khịt mũi, vẫn có vẻ khó chịu.

Cơ Hương Ngưng nắm lấy cánh tay của anh ta và lắc nó một cách gượng gạo, sau đó nói: "Đừng tức giận, chúng ta sẽ sớm kết hôn, trên thực tế, tôi chỉ muốn giải quyết xong nhiều vấn đề ở công ty hơn trước khi kết hôn với anh. Tôi biết rằng sau khi kết hôn với anh, tôi có thể không còn làm việc trong nhà họ Cơ được nữa. Văn phòng chi nhánh còn nhiều việc chưa hoàn thành, nếu bây giờ không giải quyết thì sau này sẽ trở thành một đống lộn xộn. Làm ơn đi mà, tối mai sau khi hoàn thành xong công việc tôi sẽ đến với anh ngay lập tức, nhé?"

Không thể không nói, Cơ Hương Ngưng bình thường là một người đẹp lạnh lùng, bây giờ lại nhõng nhẽo như vậy, đúng là khiến cho người khác không thể không mềm lòng.

Lưu Quân Bỉ thấy cô ấy đột nhiên thay đổi thái độ, lại nghe thấy câu sắp thành vợ chồng, thì trong lòng lại càng bồi hồi xao xuyến.

Sự không vui trước đó biến mất chỉ trong một tích tắc,

anh ta mỉm cười nắm lấy tay Cơ Hương Ngưng, xoa xoa

mấy lần, nói: "Được rồi, vì cô đã nói như vậy, thì tôi cũng

có thể hiểu được. Vậy thì ngày mai, tuyệt đối không được nuốt lời nữa, nếu không tôi sẽ tức giận thật đấy".

Cơ Ôn Thư luôn theo dõi nhất cử nhất động của Cơ

Hương Ngưng, thấy Cơ Hương Ngưng không có ý rút tay

về, mà vẫn tiếp tục để cho Lưu Quân Bồi lợi dụng, sau đó

mỉm cười nói: "Tôi biết anh là người tốt nhất mà. Thật ra

thì tôi cũng muốn sớm xử lý xong việc của công ty, gả cho

anh, an tâm làm một phu nhân giàu có. Anh cũng không

muốn tôi cứ nghĩ về những điều hối tiếc này mỗi ngày sau

khi kết hôn đúng không?"

"Không muốn, tất nhiên là không muốn…", đầu óc của

Lưu Quân Bồi gần như đã mụ mị hết cả, còn có thể nói

được gì nữa chứ.

Chỉ cần nói vài lời để Lưu Quân Bồi vui, Cơ Ôn Thư đã

đích thân lái xe đưa Lưu Quân Bồi trở về khách sạn.

Đứng ở ven đường, Cơ Hương Ngưng vui vẻ vẫy tay

Đứng ở ven đường, Cơ Hương Ngưng vui vẻ vẫy tay

chào tạm biệt, còn hôn gió một cái.

Khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, nụ cười trên gương mặt của cô ấy nhanh chóng vụt tắt.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 146: Điểm Báo

Hoắc Khải biết ý rút giấy ướt ra, Cơ Hương Ngưng cũng rất tự nhiên mà nhận lấy, chà sát mu bàn tay một lúc lâu rồi làu bàu: "Tởm thật sự, không biết phải rửa tay bao nhiêu lần mới sạch nữa".

Sau khi lau xong, Cơ Hương Ngưng ném giấy ướt vào thùng rác rồi quay lại hỏi: "Sao, tôi diễn cũng hay phết đấy chứ hả?"

Hoắc Khải cười nói: "Kỹ năng diễn xuất đúng là số một, tôi thấy cô có thể trở thành ảnh hậu đoạt giải Oscar đó".

"Tin anh mới lạ" Cơ Hương Ngưng hừ một tiếng rồi hỏi: "Chú ba giải quyết sao rồi? Chuyện này chắc không kéo dài được lâu đâu. Cái tên Lưu Quân Bồi này cứ nhìn chằm chằm tôi, e là sắp không nhịn được rồi. Nếu mai mà không đồng ý với anh ta thì chắc là sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mất".

"Ăn cơm uống rượu thì cũng không sao cả, có tôi ở đây thì anh ta cũng không giở trò gì được. Còn những

chuyện khác thì vẫn phải cần thêm một chút thời gian nữa" Hoắc Khải nói: "Chú ba của cô đã sắp xếp ổn thỏa rồi, hôm nay ông ta sẽ quay lại biểu đồ báo cáo tài chính như lời tôi nói. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì video ấy sẽ được phát vào nửa đêm nay cho đến tối mai. Theo tình hình bình thường thì ngày mai sẽ dấy lên được một hiệu quả nhất định. Tôi đã gọi mấy phóng viên ở tỉnh khác tới đây rồi, ngày mai lúc ăn cơm cô cứ cố gắng biểu hiện nhiều hơn nữa để bọn họ chụp hình lại là được.

"Anh thâm hiểm thật đấy", Cơ Hương Ngưng nói.

"Đối phó với bọn lưu manh thì không thể dùng những cách quang minh chính đại được", Hoắc Khải tỏ vẻ không quan tâm nói.

Thủ đoạn không phân cao quý hay tỉ tiện, quan trọng là dùng nó với kẻ nào.

Nói thì nói vậy, nhưng Cơ Hương Ngưng rất công nhận phương pháp này của Hoắc Khải. Muốn thành công thoát khỏi khó khăn thì chỉ có thể sử dụng những cách khác biệt, làm những điều khác biệt.

Những biểu hiện của cô mấy ngày nay khá tốt, mặc dù

cứ đến tối là sẽ từ chối lời mời uống rượu của Lưu Quân Bồi nhưng cũng không hề khiến nhà họ Cơ nghỉ ngờ.

Trong mắt bọn họ, Cơ Hương Ngưng nên có tính cách bảo thủ, không muốn làm chuyện đó trước hôn nhân. Hơn nữa, có Cơ Ôn Thư ở bên cạnh trông chừng thì làm sao mà có vấn đề gì được.

Đến nửa đêm, giống hệt như những gì Hoắc Khải dự tính, một đoạn video Cơ Xuyên Hải và Cơ Trấn Hùng cãi nhau đã được lén lút tung lên mạng.

Ban đầu nó chỉ được phát ở một trang web rất nhỏ, sau đó đến sáng sớm thì nó mới được chuyển phát lên trang web video clip lớn hơn. Mặc dù lượng xem chưa nhiều nhưng lại được phát ra với tốc độ rất ổn định.

Đến buổi chiều, khi lượng phát video đã lên đến mấy ngàn thì một bài báo có nội dung nói tình hình tài chính của nhà họ Cơ không khả quan cũng được đăng lên.

Đến sáu giờ chiều, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải đi tới khách sạn mà Lưu Quân Bồi ở. Cùng lúc đó, Cơ Trấn Hùng đang sầm mặt nhìn máy tính trong phòng làm việc. Nội dung trong video khiến sắc mặt ông ta đen lại.

Khi xem xong video, ông ta chậm rãi quay đầu nhìn thư ký trước mặt, hỏi: "Là ai đã quay vậy?"

"Chắc là thư ký của giám đốc Xuyên Hải đó ạ. Hôm đó ngoài chủ tịch, giám đốc Xuyên Hải và tôi ra thì trong phòng làm việc cũng chỉ còn anh ta quay video ở góc đó mà thôi". thư ký đáp lời.

Cơ Trấn Hùng đập bàn, nói: "Đi tìm cậu ta ngay cho tôi! Tra rõ xem là ai bắt cậu ta làm vậy!"

"Tôi đã hỏi rồi ạ, hôm nay anh ta không đi làm, chúng tôi đang liên hệ với anh ta", thư ký do dự hồi lâu rồi lại nói: "Nhưng hiện giờ quan trọng nhất là để cho phòng Quan hệ công chúng ra mặt xóa đoạn video đó đi. Hơn nữa, không chỉ là đoạn video đó, tôi còn đọc được những lời bàn luận của cư dân mạng. Bọn họ nói tình hình tài chính của nhà họ Cơ rất tệ, thậm chí còn phải dựa vào liên hôn để cứu mạng, nếu không thì chưa đến mười ngày nửa tháng sẽ phải phá sản. Ngay một phút trước, tổng giám đốc của thương mại Quang Hoa đã gọi điện thoại hỏi xem chuyện này có thật không. Mặc dù tôi đã giải thích, ông ấy cũng nói bản thân tin rằng đây chỉ là tin đồn nhưng đến

cuối cùng ông ấy vẫn hỏi rằng khi nào chúng ta mới trả tiền quảng cáo cho bọn họ".

Cơ Trấn Hùng nghe vậy thì mặt càng sa sầm lại.

Thương mại Quang Hoa là một công ty giàu có hợp tác với bọn họ mấy năm nay. Mà quảng cáo của nhà họ Cơ phần lớn đều do công ty này phụ trách.

Tiền quảng cáo mỗi năm ít nhất cũng là hai mươi triệu.

Với thực lực kinh tế của nhà họ Cơ thì hầu như đều thanh toán tổng thể vào cuối năm, bây giờ tổng giám đốc Mã của thương mại Quang Hoa lại hỏi chuyện tiền quảng cáo là sao chứ?

Là bọn họ bắt đầu nghi ngờ thực lực tài chính của nhà họ Cơ rồi!

Phải biết rằng, thương mại Quang Hoa không tính là công ty lớn, cũng chỉ thuộc tầm trung trong số các nhà hợp tác với nhà họ Cơ mà thôi.

Nhưng công ty cỡ đó mà cũng dám hỏi là khi nào trả tiền thì tức là đã có điểm báo rồi.

Cơ Trấn Hùng im lặng một chút rồi ra lệnh: "Đến phòng Quan hệ công chúng, bảo bọn họ xóa toàn bộ các

tin tức tiêu cực đi. Ngoài ra, nếu có người hỏi những câu tương tự nữa thì cứ nối máy đến cho tôi, tôi sẽ tự mình giải thích".

"Tôi đã hiểu", thư ký gật đầu.

Lúc anh ta định đi ra ngoài thì Cơ Trấn Hùng lại gọi lại hỏi: "Cái tên Xuyên Hải đó dạo này có điều gì khác thường không?"

Cơ Xuyên Hải không phải người lén quay video, nhưng đã là người của phòng kế toán thì chưa chắc đã không có mối liên hệ gì với Cơ Xuyên Hải. Hơn nữa, gần đây lại bắt đầu có tin tức nhà họ Cơ sắp phá sản, thời gian lại rất trùng hợp khiến cho Cơ Trấn Hùng không thể không nghi ngờ.

"Ông muốn hỏi về phương diện gì ạ? Về mặt công việc thì giám đốc Xuyên Hải không gặp vấn đề gì lớn, còn…"

"Thôi, phải hay không phải thì cũng mặc kệ đi, chuyện này đang gấp lắm rồi" Cơ Trấn Hùng lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Lời đồn thổi thì làm sao có thể làm lung lay gốc rễ được nhà họ Cơ chúng ta chứ. Chuyện nhỏ mà thôi, bảo phòng Quan hệ công chúng làm cho tốt chuyện

này vào, xảy ra sai sót thì tôi sẽ tính sổ với họ!"

Vào khoảng sáu giờ hai mươi phút, Cơ Hương Ngưng và Lưu Quân Bỉnh cùng nhau đi vào khách sạn.

Cơ Hương Ngưng đến đúng hẹn làm Lưu Quân Bỉnh rất vui. Anh ta không hề để ý có mấy người đang cầm máy ảnh chụp hình ngoài cửa. Mấy người đó nhìn qua thì rất giống khách du lịch bình thường.

Thỉnh thoảng máy ảnh sẽ bắt góc của hai người rồi chụp mấy tấm.

Hoắc Khải lại nhìn thấy, nên khẽ mỉm cười, cũng không nhắc nhở gì cả. Dù sao đó cũng là phóng viên do anh tìm tới, kiếm sống bằng tin tức mà.

Sau khi lên xe, nhóm người cùng nhau đến một nhà hàng khá sang trọng.

Có lẽ là đã quen với việc Hoắc Khải có mặt ở đây nên lần này Cơ Ôn Thư cũng không làu bàu bắt anh rời đi để cho hai người kia có không gian riêng nữa.

Gọi món, lên rượu, Lưu Quân Bỉnh đã chờ đến ngứa ngáy chân tay rồi. Rượu vừa được đưa lên, anh ta đã tự mình mở ra, không nói không rằng mà rót cho Cơ Hương

Ngưng nửa ly.

“Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta ăn cơm với nhau, nào, cạn ly trước!”“. Lưu Quân Bối nâng ly lên rồi uống hết sạch.

Mà Cơ Hương Ngưng thì khó xử nhìn ly rượu. Tuy đây là rượu vang nhưng nó có nhiều quá không vậy?

Lưu Quân Bối uống hết, thấy cô vẫn chưa uống thì nói: “Sao, không lẽ cô gọi tôi đến ăn cơm mà cô lại không uống một ngụm rượu nào?”

Cơ Ôn Thư ngồi bên cạnh cũng phụ họa: “Hương Ngưng, anh Lưu đã chờ cô suốt ba ngày rồi, cô phải nể mặt chứ?”

Cơ Hương Ngưng làm ra bộ dáng do dự, một lúc sau mới cầm ly lên, nói: “Tửu lượng của tôi không tốt, uống thì có thể uống nhưng mà trước đó tôi muốn hỏi anh Lưu một câu”.

“Cô nói đi“ Lưu Quân Bối nhìn ly rượu trong tay Cơ Hương Ngưng. Như kiểu là nhìn thêm một lúc nữa thì rượu sẽ tự động lọt vào trong bụng Cơ Hương Ngưng vậy.

Giọng nói của Cơ Hương Ngưng hơi trầm xuống: “Sau

khi chúng ta kết hôn, bố anh thật sự sẽ trợ giúp nhà họ Cơ đủ tiền mặt sao? Anh đừng hiểu lầm, tôi là người nhà họ Cơ, dù biết kết hôn với anh là một chuyện rất may mắn, nhưng tôi vẫn phải lo nghĩ cho gia tộc".

"Tôi còn tưởng là cô hỏi cái gì, hóa ra là chuyện này hả", Lưu Quân Bồi cười khà khà, đáp: "Cô cứ yên tâm đi, bố tôi nói rồi. Chỉ cần nhà họ Cơ và tập đoàn Lưu Thị liên hôn thì sẽ cho nhà các cô ít nhất là năm trăm triệu tiền mặt. Sao, sính lễ vậy không ít chứ?"

Cơ Hương Ngưng làm ra vẻ kinh hãi: "Năm trăm triệu? Sao mà nhiều thế, tôi tưởng chỉ là hợp tác thương mại bình thường thôi chứ".

"Sao có thể chứ. Năm trăm triệu này là do nhà họ Cơ dùng quyền khống chế mấy văn phòng chỉ nhánh để đổi lấy mà. Bố tôi không làm từ thiện đâu, sao có thể cho không nhiều tiền vậy được", Lưu Quân Bồi nói, khẽ vuốt ve bàn tay của Cơ Hương Ngưng, nở một nụ cười quỷ dị: "Dĩ nhiên, nếu như tôi nắm quyền thì nhà họ Cơ các cô muốn lấy bao nhiêu cũng được. Miễn là lấy được cô về làm vợ thì tiền có là gì chứ!"

“Hóa ra là vậy… Cơ Hương Ngưng hiểu ra, sau đó rút hai tay về, cầm ly lên: “Vậy tôi xin cảm ơn anh Lưu, cũng cảm ơn sự giúp đỡ của bố anh. Nếu không thì nhà họ Cơ chúng tôi khó mà qua cửa này được”.

Lưu Quân Bỗi cười xấu xa: “Xem kìa, cô đừng gọi anh Lưu nữa. Tôi đã bảo rồi, cứ gọi tên tôi đi. Dù sao thì chẳng bao lâu nữa tôi còn sẽ gọi cô là vợ cơ mà”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 147: Ngòi Nổ

Cơ Ôn Thư ngồi bên nghe vậy thì rất vui vẻ. Năm trăm triệu đó, bây giờ thứ nhà họ Cơ thiếu nhất chính là dòng tiền. Có những món tiền vì nhiều nguyên nhân mà không thể thu hồi về, mà dù có lấy lại được thì cũng sẽ phải phân chia ra cho vô số con cháu. Số tiền vào được tài khoản của công ty đã ít lại càng thêm ít.

Năm trăm triệu của tập đoàn Lưu Thị đủ để cho nhà họ Cơ chống đỡ được thêm một thời gian dài mà không cần lo về chuyện vốn.

Vì vậy, Cơ Ôn Thư vốn đang có ý nịnh nọt Lưu Quân Bối, bèn cười khà khà nói: "Theo tôi, hai người đã là vợ chồng rồi thì sao có thể uống rượu kiểu bình thường được, phải uống kiểu giao bôi cơ".

Lưu Quân Bối cũng híp mắt cười, nhưng vẫn nói: "Vậy không hay lắm đâu…

"Sao mà không hay, đằng nào cũng là vợ chồng, uống rượu giao bôi trước thì có gì mà xấu. Hương Ngưng, cô nói phải không nào?" Cơ Ôn Thư hỏi.

Cơ Hương Ngưng lại nâng ly lên, cười nói: "Ở nơi công khai thế này ít nhiều cũng phải chú ý một chút chứ. Vậy đi, tôi mời Quân Bối một ly, anh họ cũng mời cùng tôi, được chứ".

Thái độ của cô tuy khách sáo nhưng lại không hề đi theo kịch bản của Cơ Ôn Thư.

Cơ Ôn Thư cười như không cười, nói: "Đây là chuyện của hai vợ chồng nhà cô, sao tôi có thể chen vào được".

"Chúng tôi vẫn chưa phải vợ chồng mà" Cơ Hương Ngưng nói.

Cô nói xong, Lưu Quân Bối nghe vậy thì không mấy Vui.

Hai ngày mời cơm đã không mời được rồi, hôm nay khó khăn lắm mới đến đây mà còn không chịu nể mặt uống một ly giao bôi.

"Xem ra cô Hương Ngưng vẫn chưa quen nhỉ". Lưu Quân Bối nói: "Vậy đi, không uống rượu giao bôi nữa. Còn nhiều cách để diễn tả thái độ thân thiết mà. Chỉ cần cô Hương Ngưng ngồi trên đùi tôi và uống hết cốc này thì có giao bôi hay không cũng chẳng quan trọng nữa".

Cơ Hương Ngưng nhìn anh ta, nói: "Nên chờ sau khi kết hôn thì hơn, nơi này là nơi công cộng, chúng ta…"

"Cơ Hương Ngưng, cô đừng có mà quá đáng!" Cơ Ôn Thư đột ngột vỗ bàn đứng dậy: "Ăn cơm cô không tới, rượu cũng không uống, không nể mặt chút nào hết, cô định làm gì vậy hả! Đừng quên, anh Lưu là ân nhân của nhà họ Cơ chúng ta. Sau này cô còn phải làm vợ của anh ấy đấy, cô ở đây giả vờ làm cái gì hả!"

Lưu Quân Bối cũng nhìn Cơ Hương Ngưng, híp mắt nói: "Cô Hương Ngưng thật sự muốn từ chối sao? Chỉ bảo cô ngồi lên đùi tôi uống một ly thôi mà cũng không chịu nể mặt sao?"

"Tôi xin lỗi" Cơ Hương Ngưng từ từ đặt ly rượu xuống, nói: "Người tới là khách, tôi tôn trọng anh Lưu thì cũng mong anh Lưu tôn trọng lại tôi".

Giọng của cô rất lạnh lùng, ngữ khí khi gần khi xa, khác hẳn ban nãy.

Lưu Quân Bối nghe vậy liền trở nên giận dữ. Hai hôm nay anh ta đã nhịn không nổi nữa rồi, lúc này Cơ Hương Ngưng lại năm lần bảy lượt nói lời từ chối, không nể mặt anh ta. Giọng anh ta đanh lại: "Tôi cho cô thêm một cơ hội

nữa. Cô qua đây ngồi lên đùi tôi!"

Tính cách của Cơ Hương Ngưng vốn không thích nghe lệnh của người khác, huống hồ cô lại rất ghét cái loại không làm mà chỉ thích tiêu hoang như Lưu Quân Bối. Nếu là thời gian khác thì cô đã đá bay cái tên này đi từ lâu rồi.

Nhưng cái tên này lại có liên quan đến kế hoạch sau này của cô ấy, nên cô ấy không thể làm căng lên được.

Cho nên, Cơ Hương Ngưng nhịn xuống sự ghét bỏ trong lòng mà hòa hoãn nói: "Anh xem kìa, sao lại tức giận thế rồi. Tôi đã nói tôi sẽ lấy anh mà, sao phải gấp vậy chứ. Anh cũng biết gia tộc chúng tôi quản giáo con gái rất nghiêm mà. Ở nơi đông người thế này tôi thật sự là không làm được…"

Dáng vẻ đáng thương của Cơ Hương Ngưng không hề làm cho Lưu Quân Bối hài lòng. Anh ta đột ngột đứng dậy nắm lấy cánh tay của cô, dùng sức kéo cô sang bên mình: "Đừng có rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt. Nếu không vì cô xinh đẹp thì cô nghĩ tôi sẽ tốn thời gian với cô chắc? Bảo cô uống rượu thôi mà như kiểu tôi bắt

cô lên giường với tôi vậy, làm gì cũng không được. Để tôi xem hôm nay cô có chịu hay không!"

Cơ Hương Ngưng cũng chưa tính đến trường hợp này, nhưng sự cố bất ngờ khiến cô trở nên hoảng hốt. Thêm nữa, cô còn lo cho kế hoạch phía sau, sợ bản thân phản kháng mãnh liệt quá sẽ khiến mọi chuyện hỏng bét.

Một chút do dự của cô đã khiến cô ngã vào trong lòng Lưu Quân Bỉ.

Cơ Hương Ngưng đơ ra làm Lưu Quân Bỉ tưởng là cô ấy đã sợ hãi quyền thế của mình. Đến cả Cơ Ôn Thư còn cười ha hả ở bên cạnh xem kịch, không cả có ý định giúp đỡ.

Một người phụ nữ nhánh phụ của nhà họ Cơ thôi mà còn thích giả thanh cao như thế. Sớm muộn gì cũng làm vợ nhà người ta rồi mà còn tốn thời gian thế làm gì.

Vào lúc này, một bóng người đột nhiên xông tới trước mặt Lưu Quân Bỉ và đấm cho anh ta một cú.

Quả đấm đột ngột vung tới khiến cho Lưu Quân Bỉ kêu la oai oái. Anh ta thả Cơ Hương Ngưng ra và không ngừng lui về sau. Nếu không vì phía sau còn có ghế thì

chắc anh ta sẽ ngã quỳ ra ghế mất.

Sắc mặt Cơ Ôn Thư trắng bệnh, anh ta vội vàng hét lên: "Họ Lý kia, anh điên rồi!"

Nói xong, Cơ Ôn Thư vội vàng chạy qua đỡ Lưu Quân Bối dậy: "Anh Lưu, anh có sao không? Anh có bị thương không?"

"Mẹ kiếp, cậu dám đánh tôi? Nhà họ Cơ các người giỏi lắm, còn dám đánh cả tôi!" Lưu Quân Bối ôm mặt, phẫn nộ gào lên.

Cơ Ôn Thư nhìn sang Cơ Hương Ngưng: "Không mau qua đây đỡ anh Lưu dậy đi! Còn cả anh nữa, mau quỳ xuống xin lỗi đi! Nếu không anh sẽ không được chết thoải mái đâu!"

Sắc mặt của Cơ Hương Ngưng cũng không đẹp chút nào.

Cô ấy không ngờ Hoắc Khải lại đột ngột đánh người như thế. Nhìn vết hằn trên mặt Lưu Quân Bối thì rõ ràng là anh đã dùng toàn bộ sức lực để đánh.

Điều này khiến cho cô ấy hơi lo lắng, đồng thời cũng không hiểu. Chẳng phải đã nói là nịnh nọt Lưu Quân Bối

để ngụy tạo bằng chứng giả hay sao? Giờ lại đánh người

thì còn diễn thế nào được nữa?

Hoắc Khải khẽ gật đầu với cô, tỏ ý không cần lo, sau

đó nhìn sang Lưu Quân Bối và Cơ Ôn Thư, lạnh nhạt nói:

"Đánh cũng đánh rồi, hai người làm gì được tôi?"

"Làm gì?" Lưu Quân Bối đẩy Cơ Ôn Thư ra, chỉ vào

mặt Hoắc Khải mà mắng: "Mẹ kiếp, cậu chờ đó cho ông!

Tôi sẽ nói với bố tôi là không kết hôn nữa, để xem nhà họ

Cơ sẽ xử cậu thế nào!"

Nói rồi, Lưu Quân Bối định đi ra ngoài.

Dáng vẻ tức giận của anh ta làm Cơ Ôn Thư sợ chết

khiếp. Cơ Ôn Thư vội vàng kéo anh ta lại: "Anh Lưu, anh Lưu, có gì từ từ nói. Tên họ Lý kia, mau qua đây…"

"Anh dám chửi thêm một câu nữa thì tôi sẽ đánh cả

anh đấy!", Hoắc Khải lạnh lùng nói.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh khiến Cơ Ôn Thư sợ hãi.

Sau đó, Hoắc Khải nói tiếp: "Anh Lưu, anh có lẽ hiểu

lầm chuyện này rồi".

"Hiểu lầm cái khỉ khô gì, đánh rồi còn nói là hiểu lầm?

Nằm mơ à! Tôi sẽ về hủy bỏ hôn lễ, nhà họ Cơ không xử

chết cậu thì ông đây sẽ không cho qua đâu!" Lưu Quân Bồi mắng.

Hoắc Khải vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí còn lạnh lùng đáp: "Tôi nói hiểu lầm, là chỉ hôn ước của hai người, chứ không phải chỉ việc tôi đánh anh. Cái loại ăn chơi đàn đúm như anh ấy, tôi đánh thì cũng đánh rồi, nhưng nếu anh đòi hủy hôn thì e là người đầu tiên không tha cho anh sẽ là bố anh đấy".

Lưu Quân Bồi đang định ra khỏi phòng, nghe vậy thì lại dừng lại.

Cơ Ôn Thư mặc dù bị ánh mắt của Hoắc Khải dọa cho sợ chết khiếp, không dám mắng nữa, nhưng lại vẫn nói với một giọng điệu rất đáng ghét: "Đầu anh bị úng nước à? Chuyện này rõ ràng là anh sai trước, chủ tịch Lưu sao có thể làm gì anh Lưu được…"

"Tuổi trẻ nhà họ Cơ đúng là đáng thất vọng thật. Đến cả người trong hàng thừa kế thứ hai mà cũng ngu ngốc như vậy, thật đáng buồn", Hoắc Khải nói làm cho Cơ Ôn Thư giận run người. Nếu không phải anh ta cho rằng thân phận của anh ta không hợp để đánh nhau với một tên trợ

lý quèn thì có lẽ anh ta đã xông lên từ lâu rồi.

Hoắc Khải lười nói với anh ta, mà chỉ quay sang nói với Lưu Quân Bối: "Đúng là nhà họ Cơ muốn tiền của tập đoàn Lưu Thị, nhưng tập đoàn Lưu Thị chẳng lẽ lại không muốn dùng mấy văn phòng chỉ nhánh quan trọng của nhà họ Cơ để phát triển kinh doanh chắc. Nếu vì việc anh bị đấm một cái mà hủy bỏ hôn hước, dẫn đến vụ hợp tác trị giá hơn một tỷ thất bại thì anh nghĩ chủ tịch Lưu sẽ đánh ai đây? Anh kết hôn với cô ấy chứ không phải tôi. Mà người đòi hủy hôn cũng là anh. Cho nên, anh sẽ là người bị xử đầu tiên".

"Cậu, cậu ngậm máu phun người. Rõ là cậu đánh tôi trước!"

"Tôi không phủ nhận, nhưng tôi cũng chỉ tính là ngòi nổ mà thôi, anh mới là thuốc nổ đấy. Trước khi anh trừng phạt tôi thì anh sẽ bị nhận một bài học khó quên đó. Không thì giờ anh gọi cho chủ tịch Lưu hỏi xem, nếu anh không kết hôn thì sẽ có kết cục gì", Hoắc Khải nói.

Giọng nói bình tĩnh của anh lại khiến cho Lưu Quân Bối run rẩy.

Đừng nhìn cái dáng vẻ khoa trương của anh ta mà lầm tưởng. Thật ra chính anh ta rõ hơn ai hết, trong cuộc giao dịch này, mấy văn phòng chỉ nhánh của nhà họ Cơ mới là mục tiêu quan trọng nhất.

Năm trăm triệu đối với tập đoàn Lưu Thị thì không tính là gì, nhưng nếu có được quyền khống chế mấy văn phòng chỉ nhánh kia trong tay thì lợi nhuận trong tương lai sẽ lên đến con số hàng tỷ.

Không nói đến thân phận thằng con trai mất nết như anh ta, dù có đổi lại là chính lão Lưu bị đấm ở đây thì cũng sẽ chẳng dám ý kiến gì.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 148: Kẻ Lắm Lời Ăn Đòn

Trước khi đến nhà họ Cơ, chủ tịch Lưu đã nói rất kỹ càng, rất nghiêm túc với Lưu Quân Bồi về chuyện liên quan đến cuộc liên hôn.

"Cuộc liên hôn này liên quan đến sự phát triển vượt bậc của công ty trong hai thập kỷ tới. Nếu thành công, chúng ta có thể tiến tới mục tiêu mười tỷ, nếu thất bại, sau này rất có thể bị đào thải trong cuộc cạnh tranh kinh doanh tàn khốc. Ý nghĩa của nó vô cùng quan trọng, cho dù thế nào cũng phải làm cho tốt, nếu xảy ra sai sót thì cho dù con có là con của bố, bố cũng không tha cho con đâu!"

Dù gì Lưu Quân Bồi cũng là con trai của chủ tịch hội đồng quản trị, biết được tầm quan trọng của sự việc này đến đâu cũng là điều bình thường, nhưng tên trợ lý nhỏ nhoi trước mắt này sao lại có thể biết được?

Lưu Quân Bồi run rẩy nhìn chằm chằm vào Hoắc Khải, trong lòng tràn ngập sự kinh ngạc và tức giận.

Nhưng Hoắc Khải dường như lại chẳng nhìn thấy vẻ

mặt đó của anh ta mà vẫn thản nhiên nói: "Đấm anh một cái là để nói cho anh biết, phải tôn trọng bất kì người nào mà anh gặp, chưa nói đến bây giờ tổng giám đốc Cơ vẫn chưa gả cho anh, cho dù gả rồi mà anh dám làm gì cô ấy, tôi vẫn sẽ cho anh ăn đấm! Còn về việc hôm nay, chỉ coi như là dạy anh cách làm người, không cần phải cảm ơn".

Lưu Quân Bối tức đến trào máu họng, cậu đánh tôi rồi còn muốn tôi nói cảm ơn? Sao lại mặt dày thế chứ!

Sắc mặt Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải có chút kỳ lạ, cuối cùng cô ấy đã hiểu tại sao anh dám ra tay đánh người, hóa ra anh sớm đã nhìn rõ trọng điểm của vấn đề ở đâu rồi.

Phản ứng của Lưu Quân Bối đã chứng tỏ Hoắc Khải nói không hề sai.

Hai người bề dưới như bọn họ chẳng quan trọng gì chuyện liên hôn này, dùng hôn nhân làm cầu nối để hai bên đều đạt được lợi ích lớn hơn mới là trọng điểm.

Nếu ai dám cản trở chuyện này thì người đó chính là kẻ địch chung của cả hai nhà.

Hoắc Khải đánh Lưu Quân Bối một đấm, cùng lắm là

anh không coi cậu chủ nhà họ Lưu ra gì, đuổi việc anh, cho dù khởi kiện đi chăng nữa thì cũng chẳng để làm gì. Nhưng nếu Lưu Quân Bỗi muốn hủy bỏ hôn ước, đó mới thật sự là chọc gậy bánh xe.

Cơ Ôn Thư đang đỡ Lưu Quân Bỗi ở bên cạnh giờ cũng ngơ ra, Hoắc Khải nói vậy tức là chuyện này cứ thế coi như bỏ qua sao?

Theo lý mà nói, quả thực chỉ có thể bỏ qua, nhưng trong lòng sao lại thấy bức bối không chịu nổi!

Nhưng điều làm Cơ Ôn Thư ức đến ói máu lại là cho dù anh ta và Lưu Quân Bỗi có tức giận đến thế nào đi chăng nữa cũng không dám nói thêm câu nào.

Nếu anh ta dám lằng nhằng, tên khốn kia chắc chắn dám ra tay đánh người, nếu anh đánh trả, nhỡ Cơ Hương Ngưng mà nổi giận không chịu kết hôn nữa thì sao?

Đến lúc đó những người gây chuyện chắc chắn không ai thoát được.

Tên trợ lý kia bị phạt như thế nào thì tổn thất cũng không lớn, cùng lắm đổi việc khác, nhưng một người xếp hạng hai, trong tương lai có khả năng tiến quân lên đến

hạng một như cậu chủ Cơ Ôn Thư đây, nào có thể giống như anh.

Cho nên sau khi Cơ Ôn Thư nghĩ đi nghĩ lại, chỉ đành trầm mặt nói: "Cho dù có thế nào thì anh cũng đã đánh cậu chủ nhà họ Lưu, đợi chuyện này xong tôi nhất định sẽ báo lại với công ty! Đừng tưởng cậu chủ Lưu không dám làm gì anh là anh có thể an toàn đâu!"

Hoắc Khải liếc anh ta rồi cười nhẹ một cái, thái độ bất cần này càng làm Cơ Ôn Thư cảm thấy bị coi thường.

Cậu chủ nhà họ Cơ trước giờ chỉ bắt nạt người khác, không cho người khác trả đòn này giờ đây đang hận Hoắc Khải đến nghiến răng nghiến lợi.

Hoắc Khải không thèm coi nhân vật nhỏ bé như anh ta ra gì, trong lòng anh có lẽ kẻ nắm quyền lực cao nhất nhà họ Cơ như Cơ Trấn Hùng mới coi như có chút địa vị.

Dù sao nhà họ Cơ cũng chỉ xếp hạng top 50 các gia tộc trong toàn quốc, so với nhà họ Hoắc còn cách xa vô cùng, chỉ riêng cách biệt về tài sản đã là gấp hàng chục hàng trăm lần rồi.

Nếu tính giá trị tài sản thì Cơ Trấn Hùng ở cấp thành

viên ban giám đốc của nhà họ Hoắc là cùng.

Lúc này Lưu Quân Bỉ rất khó xử, đứng nguyên ở cửa không biết nên đi hay ở.

Đi thì đi đâu?

Ở thì cục tức này phải làm sao?

Lúc này Cơ Hương Ngưng đột nhiên mỉm cười, nói:

"Thật ngại quá, tính cách của anh ấy có hơi mạnh mẽ, không chịu được việc tôi bị bắt nạt. Anh Quân Bỉ đừng để ý nhé, thực ra anh ấy cũng không cố tình đâu, thế này đi, bọn tôi cùng kính anh một ly để tạ tội được không? Nói thế nào thì sau này chúng ta cũng là vợ chồng rồi, hay là anh đi hỏi bố anh xem, nếu ông ấy không có ý kiến gì thì tuần sau chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn luôn, đăng ký xong hãng nói tiếp, coi như là tôi nhận lỗi với anh".

Lưu Quân Bỉ và Cơ Ôn Thư ngạc nhiên, không hề ngờ đến việc Cơ Hương Ngưng sẽ đột nhiên đề cập đến việc đăng ký kết hôn.

Vừa mới đánh người ta xong, bây giờ lại vội vã muốn kết hôn?

Lưu Quân Bỉ bất giác nhìn sang Hoắc Khải, Hoắc

Khải hiểu ý Cơ Hương Ngưng, liền nói: "Lời tổng giám đốc Cơ nói tôi đương nhiên sẽ làm theo, việc lúc nãy là do tôi không đúng, Lưu thiếu gia, tôi kính anh một ly".

Hoắc Khải vừa nói vừa cầm ly rượu lên uống một hơi rồi đặt xuống.

Dù uống không nhiều nhưng cũng là có ý rồi.

Lưu Quân Bối do dự vài giây, sau lại bị Cơ Hương Ngưng khuyên thêm mấy câu, lúc này mới chậm rãi bước lại.

Bây giờ anh ta đã không dám đứng quá gần Hoắc Khải, còn cách bốn năm bước đã dừng lại, Cơ Hương Ngưng tự tay rót rượu, mặt mũi vui vẻ tràn đầy hòa khí mời rượu.

Thái độ mặt mày tươi tỉnh của cô ấy hoàn toàn không giống Hoắc Khải, làm trong lòng Lưu Quân Bối cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Lúc Lưu Quân Bối nhận lấy ly rượu Cơ Hương Ngưng đưa uống một hơi cạn sạch, trong lòng anh ta nghĩ thầm cứ nhịn cục tức này xuống trước đã, đợi Cơ Hương Ngưng

v`êlàm vợ anh ta r`ồi thì lúc đó dày vò tên trợ lý gan hùm mật báo này sau cũng không muộn!

Sự việc vừa xảy ra ban nãy khiến Lưu Quân B`ồi chẳng còn tâm trạng nào ăn uống, anh ta uống thêm mấ y ly rượu r`ồi chẳng đợi món ăn kịp lên đủ đã kiếm cớ chóng mặt để rời đi.

Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải đương nhiên không ngăn anh ta lại, Cơ Ôn Thư thì lại đi theo xun xoe, trước khi rời đi còn không quên liếc nhìn Hoắc Khải hăm dọa.

Hoắc Khải thấ y vậy cũng chỉ cười nhạt, chẳng h`êđể tâm.

Cơ Ôn Thư vừa ra khỏi cửa vội chạy lên đuổi kịp bước chân vội vã của cậu ấm nhà họ Lưu, thấp giọng nói: "Cậu Lưu, chuyện này anh cứ yên tâm, tên ranh kia dám đánh anh, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho đâu! Đợi lúc v`êtôi sẽ…

"Tên khốn nhà anh lắm lời thế nhỉ, không nói gì cũng chẳng ai bảo câm đâu!" đột nhiên Lưu Quân B`ồi dừng bước chân, giáng cho Cơ Ôn Thư một bạt tai: "Bây giờ nói với tôi mấ y lời này, sao lúc nãy không đánh hắn một trận

đi? Chỉ thấy tôi chịu đánh rồi khua môi múa mép thôi à? Đồ vô dụng! Cút đi cho tôi, nhìn đã thấy phiền!”

Cơ Ôn Thư ăn một cái tát ngơ cả người, đợi lúc hoàn hồn lại được thì Lưu Quân Bồi đã đi xa rồi.

Trong quán ăn kẻ ra người vào, không ít người đi qua đều tò mò nhìn sang. Mặt Cơ Ôn Thư lúc xanh lúc đỏ, anh ta hẳn học chửi rủa mấy câu, không biết là đang nói ai.

Trong phòng ăn, Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải đang vô cùng thản nhiên gắp thịt kho tàu, nói: “Sao anh có thể bình tĩnh thế nhỉ, đó là con trai của chủ tịch tập đoàn Lưu Thị đấy, cho dù anh ta không dám hủy hôn, nhưng chỉnh anh thì vẫn rất dễ dàng”.

“Mưa gió đang ùn ùn kéo đến, một khi bắt đầu, tập đoàn Lưu Thị sẽ lập tức đối mặt với lãnh đạo cấp cao nhà họ Cơ đến lúc đó một nhân vật nhỏ bé như tôi nào có được họ để ý đến. Cho nên chỉ cần Lưu Quân Bồi không lên cơn ngay lúc đó thì chẳng có gì phải lo cả” Hoắc Khải nói.

“Cho nên anh mới chẳng lo lắng gì…” Cơ Hương Ngưng nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Xem ra chú ba nói đúng,

đối địch với anh quả thật rất đáng sợ. Khi người khác còn đang mơ màng thì anh hình như đã nắm chắc những điều quan trọng rồi".

"Nào có thần thánh như mọi người nói đâu, tôi chỉ là có thói quen điều tra trước rồi phán đoán, sau cùng mới bắt tay vào làm việc" Hoắc Khải vừa đáp vừa gắp một miếng thịt kho tàu vào bát Cơ Hương Ngưng, tiếp túc nói: "Thịt kho tàu ở đây rất ngon, ăn thử xem. Bình thường cô bận như thế, càng cần bổ sung chất dinh dưỡng, nếu cô bị người khác bắt nạt tôi còn giúp cô đấm người ta được, chứ nếu mà lăn ra ốm thì tôi cũng bó tay đấy".

Cơ Hương Ngưng nhìn miếng thịt kho tàu trong bát, mùi hương thơm nức mũi xộc lên, kích thích sự thèm ăn. Chỉ là, Cơ Hương Ngưng nghĩ đến những lời mà Hoắc Khải vừa nói lúc nãy, trái tim cô không khỏi đập nhanh.

"Cho dù gả rồi mà anh dám làm gì cô ấy, tôi vẫn sẽ cho anh ăn đấm!"

Câu này chỉ là nói bừa thôi sao? Hay là cho dù cô có thành vợ người khác rồi, anh vẫn sẽ bảo vệ mình như vậy… Cảm giác được người khác bảo vệ thật sự rất tốt đẹp,

làm Cơ Hương Ngưng dần dần bị chìm đắm vào trong đó.

"Cô sao thế? Mặt cô hình như hơi đỏ, chắc không phải thật sự bị ốm đấy chứ?", đột nhiên Hoắc Khải cất tiếng hỏi.

Cơ Hương Ngưng hoàn hồn lại, trừng mắt nhìn anh mà nói: "Anh nói nhiều thật đấy, ăn đi!"

Hoắc Khải không chấp cô, chỉ cười mà múc cho cô một bát canh sườn.

Sự quan tâm của anh làm Cơ Hương Ngưng không khỏi cắn chặt lưỡi của mình, cố gắng giúp mình giữ tỉnh táo.

Tuyệt đối không được để tư tưởng này mê hoặc mất, không nói đến quá khứ của anh, cho dù là bây giờ, anh cũng đã là chồng của Ninh Thần.

Cho dù nhìn từ phương diện nào, đây cũng là người đàn ông phải kính nhi viễn chỉ!

Công việc là công việc, tuyệt đối không được lẫn lộn với đời sống cá nhân!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 149: Trước Cơn Bão Táp

Khoảng ba mươi phút sau, Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng mới đi ra từ nhà hàng.

Ở cửa lớn có một người đàn ông đeo ba lô đi tới, rút một điếu thuốc đưa qua, hỏi: "Có lửa không?"

"Không có", Hoắc Khải trả điếu thuốc cho anh ta, rồi rời đi với Cơ Hương Ngưng.

Cơ Hương Ngưng quay lại nhìn người kia một cái rồi hỏi: "Vừa rồi anh đưa cho anh ta cái gì thế?"

"Một đoạn ghi âm", Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng ừ một tiếng, không hỏi nhiều nữa, vì không hỏi cô cũng biết, chắc chắn có liên quan đến những việc xảy ra trong phòng bao. Còn ghi âm đoạn nào thì cô không rõ.

Phía bên kia, sau khi Cơ Ôn Thư quay lại công ty, vốn muốn tìm bố của anh ta để kể lể nhưng đến rồi mới biết, Cơ Bộc Tồn đã bị gọi đến phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị nửa ngày rồi.

Cơ Ôn Thư lại vội vàng đi đến phòng làm việc của chủ

tịch hội đồng quản trị. Sau khi gõ cửa bước vào, anh ta đã rất ngạc nhiên vì thấy trong căn phòng này có rất nhiều người.

Ngoài Cơ Bộc Tồn, còn có giám đốc quan hệ công chúng Cơ Trí Minh, giám đốc pháp lý và luật sư trưởng Triệu Phong Côn. Ngoài ra còn có vài giám đốc bộ phận khác ngồi trên ghế sô pha với vẻ mặt trầm ngâm.

Quá nhiều thành viên cao cấp của dòng họ đều có mặt khiến Cơ Ôn Thư vội vàng chủ động chào hỏi từng người.

Nhưng không ai quan tâm đến anh ta, Cơ Trấn Hùng nhìn giám đốc pháp lý Cơ Thư Hàng, nghiêm nghị nói: "Cậu nhất định phải theo sát sự việc lần này, không thể để xảy ra sai lầm!"

Cơ Trấn Hùng gật đầu, nói: "Luật sư Triệu đã thảo một bức gửi cho các trang web video và diễn đàn lớn, yêu cầu họ lập tức xoá bỏ tất cả những tin nhảm liên quan đến nhà họ Cơ. Bộ phận quan hệ công chúng cũng đang nỗ lực giúp đỡ, chắc chắn sẽ có hiệu quả".

"Điều tôi cần, không phải là có hiệu quả mà là phải triệt để…"

Cơ Trấn Hùng vẫn chưa nói hết thì thư ký cầm điện thoại chạy tới, thấp giọng nói: "Là giám đốc Hoàng của Mỹ Dương quốc tế".

Cơ Trấn Hùng nhận điện thoại, hít sâu thở dài một hơi, cố gắng khiến giọng nói của ông ta có vẻ bình tĩnh và ôn hoà: "Giám đốc Hoàng đấy à, ha ha ha, lâu rồi không thấy gọi cho tôi. Ồ, cậu nói việc kia à, không có gì, chỉ là một tên nhóc làm việc không cẩn thận nên bị phạt, cố ý tung tin đồn nhảm để bôi nhọ thôi. Cậu yên tâm, thực lực của nhà họ Cơ chúng tôi, sao có thể để xảy ra tình trạng đó chứ. Đúng đúng đúng, chỉ là tin đồn thôi, yên tâm đi. Ừ, tiền hàng à, tôi lập tức bảo bộ phận kế toán kiểm tra rõ khoản này, có kết quả rồi sẽ lập tức trả lời cậu. Được, được. Cậu yên tâm, mọi thứ đều ổn!"

Sau khi cúp điện thoại, Cơ Trấn Hùng bóp chặt điện thoại, nhìn dáng vẻ như muốn ném nó xuống đất bất cứ lúc nào.

Nhưng cuối cùng, ông ta cũng nhịn được, sau đó hít sâu thở ra vài lần. Cơ Trấn Hùng nhìn Cơ Bộc Tồn, nói: "Bây giờ đã có không ít công ty gọi điện thoại cho tôi, hỏi

tình trạng của công ty. Về phần tài chính, tôi sẽ để Cơ Xuyên Hải xử lý. Ông là giám đốc marketing thì phải liên hệ với những công ty này, nói cho họ hiểu. Nhất định phải khiến họ bình tĩnh lại"

"Tôi biết rồi" Cơ Bộc Tồn gật đầu rồi do dự một chút lại nói: "Thật ra, sự việc này có rất nhiều điểm đáng nghị, đặc biệt là Cơ Xuyên Hải. Bản thân ông ta là giám đốc tài chính, không thể không hiểu chút nào về trạng thái tâm lý của nhân viên. Tôi nghi ngờ, sự việc này là do ông ta làm!"

Trước đây, Cơ Trấn Hùng đã tìm người điều tra người quay lén video kia. Cuối cùng điều tra ra, tên nhóc kia, mấy ngày trước bị người khác gài bẫy, thua mấy triệu tệ, phải đăng tin bán nhà.

Phòng tài chính cũng có người nghe thấy, cậu ta tìm Cơ Xuyên Hải vay tiền nhưng bị Cơ Xuyên Hải hung hăng trách mắng một trận. Hai người đó ồn ào mãi, cuối cùng ra về trong tức tối.

Theo cách nói của Cơ Xuyên Hải, khả năng lớn là người đó vì muốn trả thù, hoặc có thể muốn dùng video này bán cho báo lá cải để lấy tiền, mới gây ra cái việc ăn

cháo đá bát này.

Cách giải thích của lão rất hợp lý khiến Cơ Trấn Hùng tuy cũng có nghỉ ngờ nhưng lại không có cách nào khẳng định.

Huống hồ, nếu nhà họ Cơ xảy ra chuyện thì Cơ Xuyên Hải cũng không có kết cục tốt.

Từ trước đến này, con cháu trong dòng họ đều có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chịu. Bình thường đấu đá lẫn nhau một chút cũng không có gì nhưng thật sự liên quan đến vấn đề lợi ích thì không ai dám làm.

"Chuyện này không cần nói nữa, chắc ông ta không có gan làm đâu", Cơ Trấn Hùng nói.

"Nhưng…"

"Không nhưng nữa, coi như thật sự là ông ta làm thì thế nào. Lẽ nào, bây giờ bảo tôi bãi chức của ông ta sao? Trong lúc này mà bãi chức giám đốc tài chính, ông có biết sẽ gây ảnh hưởng gì không!" sắc mặt của Cơ Trấn Hùng càng trở nên u ám.

Vẻ mặt Cơ Bộc Tồn cứng đờ, cúi đầu không dám ho he câu nào.

Tuy rằng, video kia mới chỉ tung ra chưa đến hai mươi tư giờ nhưng đã mang đến cho nhà họ Cơ phiền toái cực lớn.

Trước mắt, đã có ít nhất mười lăm công ty có quan hệ hợp tác với nhà họ Cơ gọi điện đến hỏi thăm tình hình.

Tuy rằng, Cơ Trấn Hùng đã đối phó được nhưng tình hình này khiến trong lòng họ cảm thấy rất bất an.

Cho nên, Cơ Trấn Hùng mới tập trung giám đốc các bộ phận, bàn bạc xem có cách nào có thể xử lý khủng hoảng lần này.

Lúc này, Cơ Trấn Hùng nhìn Cơ Ôn Thư, hỏi: "Cậu đến đây có chuyện gì không?"

Cơ Ôn Thư do dự một lát, sau đó vẫn nén được sự bực bội trong lòng, nói: "Là chuyện liên quan đến Lưu Quân Bồi, lúc ăn tối, người trợ lý của Cơ Hương Ngưng họ Lý đã đánh Lưu Quân Bồi một trận".

"Cái gì!" Cơ Bộc Tồn trợn trừng mắt, nghiêm giọng nói: "Sao cậu ta dám! Còn con thì làm gì. Tại sao lại để Lưu Quân Bồi bị đánh!"

Cơ Ôn Thư tỏ vẻ oan uổng: "Con cũng không ngờ anh ta lại ra tay, sau đó vội vàng đến ngăn, thật ra cũng không

đánh quá mạnh, chỉ một đấm thôi".

"Vớ vẩn! Bảo con đi cùng chính là để bảo đảm cậu ấm nhà họ Lưu không tổn hại một cọng lông. Thế mà ngay cả một trợ lý con cũng không xử lý được! Còn Lưu Quân Bồi đâu? Cậu ấy có nói gì không?", Cơ Bộc Tổn lại hỏi.

"Cũng không nói gì…, Cơ Ôn Thư do dự hồi lâu, cũng không dám thêm mắm dặm muối, chỉ nói lại một lượt lời uy hiếp của Hoắc Khải.

Một đám người nghe xong thì ngây người, chỉ là một trợ lý nho nhỏ thế mà sau khi đánh cậu ấm nhà họ Lưu, còn làm cho người ta khiếp sợ?

Nhưng từ lời kể của Cơ Ôn Thư có thể thấy, những gì mà trợ lý kia nói cũng đều là sự thật.

Một số chỉ nhánh mà tập đoàn Lưu Thị muốn có, đều thuộc loại có tiềm năng phát triển lớn, chỉ cần kinh doanh tốt thì có thể bổ sung vào những lĩnh vực còn thiếu của tập đoàn.

Vừa tiết kiệm thời gian, lại vừa tiết kiệm vốn mở rộng thị trường trước đó.

Cho nên, đừng nói là Lưu Quân Bồi chỉ bị ăn một quả

đấm, mà cho dù là bị đạp vài cái thì chủ tịch hội đồng quản trị Lưu cũng tuyệt đối không thể vì chuyện nhỏ đó mà huỷ hôn ước.

Vốn dĩ, trong lòng Cơ Trấn Hùng rất bực bội, bây giờ nghe xong chuyện này lại càng tức giận.

Cơ Trấn Hùng hung dữ nhìn chằm chằm Cơ Ôn Thư, trách mắng: "Đồngu, chuyện nhỏ như thế cũng không làm được! Không có việc gì thì cút đi cho khuất mắt tôi. Ở đây còn có chuyên quan trong hơn cần xử lý, câu tư nghĩ cách dọn mớ hỗn độn đó đi!"

So với việc lợi ích của nhà họ Cơ đang bị lung lay thì việc Lưu Quân Bối bị đấm một phát, thật sự chỉ là chuyện nhỏ.

Cơ Ôn Thư chỉ nghĩ đến đây kiện cáo để dạy cho Hoắc Khải một bài học. Nhưng sau khi kể lể xong, thì lại không nói xử lý Hoắc Khải như thế nào mà trái lại anh ta còn bị mắng cho mát mặt.

Điều này, khiến Cơ Ôn Thư uất ức, anh ta tức nghẹn trong ngực, tức đến muốn ói máu.

Nhà họ Cơ đêm nay, chắc chắn sẽ không thể yên ổn.

Cơ Trấn Hùng bận rộn đến mười giờ đêm, vừa nghỉ

ngơi một chút, nằm trên sô pha còn chưa kịp nhắm mắt thì lại bị thư ký gọi.

Sắc mặt của thư ký rất khó coi, ôm máy tính bảng, nói: "Chủ tịch, trên mạng lại phát một đoạn ghi âm, có rất nhiều người nghe".

"Ghi âm gì?", Cơ Trấn Hùng không hiểu hỏi.

Thư ký cũng không nói nhiều. Mở một trang web tin tức giải trí của tỉnh khác, nhấn chọn một liên kết tin mới.

Tiêu đề của bài báo là: "Bí mật động trời, sự sống chết của nhà họ Cơ phải dựa vào việc bán con cháu!"

Bên trong có kèm theo một trình phát âm thanh, sau khi ấn nghe, Cơ Trấn Hùng nghe thấy giọng nói của Lưu Quân Bối: "Hôm nay coi như là lần đầu tiên chúng ta ăn cơm, nào, xin cạn trước!"

Sau đó lần lượt Cơ Hương Ngưng và Cơ Ôn Thư lên tiếng.

"Sau khi chúng ta kết hôn, bố của anh thật sự sẽ cho nhà họ Cơ đủ số tiền cần để chèo chống sao?"

"Việc này cô cứ yên tâm. Bố tôi nói, chỉ cần nhà họ Cơ và và tập đoàn Lưu Thị liên hôn, ít nhất sẽ cho các cô năm

trăm triệu tiền mặt”

“Năm trăm triệu? Sao lại nhiều như vậy. Tôi còn cho rằng chỉ là hợp tác kinh doanh bình thường”.

“Sao có thể như vậy. Năm trăm triệu này là do nhà họ Cơ các cô dùng quyền tiếp quản mấy công ty con để đổi lấy”.

Nghe mấy lời này, chân tay của Cơ Trấn Hùng dần trở nên lạnh như băng nhưng trên trán lại lấm tấm mồ hôi.

Thậm chí, ông ta còn chưa nghe xong đã ngẩng đầu nhìn thư ký, lớn giọng, nói: “Còn sững người ở đấy làm gì! Lập tức thông báo cho người của bộ phận quan hệ công chúng và bộ phận pháp lý xoá bỏ đoạn ghi âm này đi!”

Thư ký không dám ngẩng đầu lên, vội vàng mở cửa phòng làm việc chạy ra ngoài.

Cơ Trấn Hùng lại nhìn máy tính bảng, càng nghe đoạn hội thoại kia càng không chịu nổi.

“Cơ Hương Ngưng, cô đừng quá đáng! Cậu Lưu chính là người có ơn với nhà họ Cơ chúng ta. Sau này, cô phải trở thành vợ của cậu ấy, còn ở đấy mà giả vờ cái gì!”

Càng nghe, Cơ Trấn Hùng lại càng cảm thấy toàn thân

lạnh toát.

Ông ta chộp lấy cái điện thoại, gọi cho Cơ Bộc Tổn.

Lúc này, Cơ Bộc Tổn đang bận rộn liên hệ với những công ty khác, làm yên lòng mấy vị giám đốc.

Bỗng nhiên, lão ta nhận được điện thoại của Cơ Trấn Hùng, sau khi ấn nút nghe điện thoại, ngay lập tức nghe thấy trong điện thoại vang lên tiếng quát mắng tức giận cực điểm: "Cơ Bộc Tổn, ông thật sự sinh được một thằng con giỏi đấy! Ngay lập tức đưa thằng ngu đó đến phòng làm việc của tôi!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 150: Quá Thê Thảm

Cơn giận dữ của Cơ Trấn Hùng khiến Cơ Bộc Tồn sững người, tại sao chủ tịch hội đồng quản trị muốn lão dẫn theo Cơ Ôn Thư tới?

Nghe giọng điệu này thì hình như Cơ Ôn Thư gây tai họa gì rồi?

Thoáng trầm ngâm trong giây lát, Cơ Bộc Tồn nói với thư ký: "Những người còn lại cậu tự liên hệ đi, tôi còn việc khác phải làm".

Thư ký vội vàng gật đầu đồng ý, Cơ Bộc Tồn quên cả áo khoác ngoài, hấp tấp rời phòng làm việc.

Lão vừa đi vừa gọi điện thoại cho Cơ Ôn Thư: "Con đang ở đâu đấy? Lập tức tới cửa phòng làm việc của chủ tịch rồi đợi bố. Hỏi cái gì? Bố còn đang định hỏi con đây! Ban nãy chẳng hiểu làm sao mà chủ tịch gọi cho bố, nổi nóng một chặp, rốt cuộc con gây họa gì làm ông ấy tức giận như thế! Không biết hả? Thôi đừng nhiều lời, mau chóng qua đó đi, đến đấy rồi tính tiếp!"

Ở một đầu khác, sau khi cúp điện thoại, Cơ Ôn Thư có

phần hoảng loạn.

Tuy không biết tại sao Cơ Trấn Hùng muốn tìm anh ta vào lúc nửa đêm nửa hôm thế này, nhưng có thể chắc chắn rằng nhất định mình đã gây ra rắc rối gì rồi.

Liệu là chuyện gì đây?

Cơ Ôn Thư bây giờ quá mờ mịt, hoàn toàn không nghĩ gì về phía Lưu Quân Bối.

Dù sao thì anh ta đã báo cáo chuyện của Lưu Quân Bối với Cơ Trấn Hùng từ trước, cũng bị mắng một trận rồi.

Cùng một sự việc, chắc không thể mắng hai lần đâu nhỉ.

Hai mươi phút sau, Cơ Ôn Thư gặp được Cơ Bộc Tồn trước cửa phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị.

"Bế…

Chỉ kịp nói một chữ đã bị Cơ Bộc Tồn kéo sang một bên, lão thì thầm: "Bất kể là chuyện gì, lúc nói năng với chủ tịch phải chú ý vào, cố gắng đẩy hết trách nhiệm ra ngoài, hiểu chưa?"

Cơ Ôn Thư gật gật đầu, ý bảo đã hiểu.

Bây giờ nhà họ Cơ đang sứt đầu mẻ trán vì tin đồn, Cơ Trấn Hùng đến giờ này vẫn chưa về nhà, chắc hẳn trong

lòng đang tích tụ một cơn giận khủng khiếp. Ai dám làm ông ấy không vui trong lúc này chắc chắn không nhận được kết cục tốt đẹp.

Hai bố con cố gắng bình ổn tâm trạng rồi mới gõ cửa tiến vào.

Thấy Cơ Trấn Hùng ngồi trên sô pha với vẻ mặt u ám, Cơ Bộc Tồn vội vàng nở nụ cười: "Chủ tịch, ai lại chọc giận anh thế…"

"Cậu nuôi được đứa con giỏi giang quá Cơ Bộc Tồn! Tôi thật sự không thể ngờ rằng con trai cậu có bản lĩnh đến vậy, bán tổ tông cầu vinh hoa! Thể diện của nhà họ Cơ bị cậu ta quăng đi hết rồi!"

Cơ Trấn Hùng vừa mở miệng là mắng một trận xối xả vuốt mặt không kịp, hai bố con nhà kia vẫn chưa hiểu ra. Ông ta tức quá quơ lấy tập văn kiện trên bàn đập vào mặt Cơ Ôn Thư: "Thằng súc sinh này, quỳ xuống cho tao!"

Cơ Ôn Thư hoàn toàn mờ mịt, sắc mặt Cơ Bộc Tồn cũng rất khó coi. Cơ Trấn Hùng ụp ngay tội danh lớn như thế này lên đầu con trai lão, phải tiếp lời thế nào đây?

Lão chỉ có thể gắng gượng hỏi: "Chủ tịch, dù sao anh

cũng phải nói rõ ràng ra chứ, chúng tôi cũng đâu biết gì đâu".

"Không biết phải không?", Cơ Trấn Hùng chỉ vào máy tính bảng đặt trên bàn làm việc, mặt mũi sa sầm như trời đổ giông: "Cậu tự qua đấy mà xem! Xem cái chuyện tốt mà con trai cậu đã làm!"

Cơ Bộc Tồn bước tới, vừa bật máy tính bảng lên đã thấy đoạn ghi âm trên màn hình.

Sau khi mở ghi âm, nội dung cuộc đối thoại của mấy người trong đó vọng ra.

Mới nghe được vài câu mà mặt mũi Cơ Bộc Tồn đã xanh lè.

Cơ Trấn Hùng ở bên cạnh vẫn không ngừng mắng chửi: "Nhà họ Cơ ta tốt xấu gì cũng là gia tộc lâu đời hàng trăm năm lịch sử, muốn gây dựng danh tiếng mới khó chứ phá hủy nó thì dễ vô cùng. Chỉ một câu nói của con trai cưng nhà cậu đã đạp đổ hoàn toàn bao nhiêu cố gắng hàng chục năm hàng trăm năm của nhà họ Cơ rồi. Sau này người ta nhìn thấy nhà họ Cơ sẽ nói thế nào? Nói chúng ta vì đồng tiền mà bán rẻ phụ nữ!"

Cơ Ôn Thư nghe xong những nội dung kia mà đờ dẫn, ai đã ghi âm đoạn đối thoại này? Ghi âm từ bao giờ?

Cơ Bộc Tồn chưa nghe xong bản ghi âm đã quay đầu nhìn anh ta, mặt mũi lão tái mét làm hai chân của Cơ Ôn Thư nhũn ra.

Anh ta đang định nói gì đó thì Cơ Bộc Tồn đã giơ chân đạp ngay vào bụng, sau đó xông tới tát hết bên phải tới bên trái, cứ bốp bốp liên hồi.

"Cái thằng nhãi ranh này, ai bảo mày nói những thứ ấy! Mày có biết mày đang nói gì không! Cậu chủ Lưu! Lưu cái con me mày! Lưu Quân Bồi chỉ là một thằng khốn nạn đéo được tích sự gì mà mày phải nâng khăn sửa túi cho hắn, còn để người ta thu âm vào! Tao, tao đánh chết mày!"

Cơ Bộc Tồn đã tức đến mức phì khói ra đằng mũi. Nội dung của đoạn ghi âm kia, nếu nói nhẹ nhàng thì con trai lão nịnh bợ người ta quá đà, nếu nói nặng lời hơn thì chẳng khác nào đưa phụ nữ của nhà họ Cơ lên giường người khác, đã vậy còn phải mỉm cười lấy lòng.

Cơ Ôn Thư có thể quăng sạch thể diện đi như vậy chứ Cơ Bộc Tồn không làm nổi, nhà họ Cơ càng không thể làm

nổi.

Quan trọng nhất, bây giờ là lúc nào chứ?

Là khi tin đồn đang nổi lên khắp nơi, và vô số người hoài nghỉ phải chăng nhà họ Cơ sắp phá sản rồi.

Bên này chưa xong việc bác bỏ tin đồn, anh ta thêm một bản ghi âm nữa, chẳng phải đổ thêm dầu vào lửa à!

Cơ Ôn Thư bị đánh đến mức mặt mũi bầm dập, chỉ có thể ôm đầu nằm trên nền đất, không dám trốn tránh.

Anh ta đã nhìn ra được, chuyện này khiến đám đông rất phẫn nộ, nếu không ăn đòn vài trận thì đừng nói đến việc Cơ Trấn Hùng có tha cho anh ta hay không, cả nhà họ Cơ cũng không tha cho mình!

Tốt xấu gì cũng là cá nhân xuất sắc trong hạng hai của gia tộc, Cơ Ôn Thư vẫn có thể phán đoán được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Bây giờ trong lòng anh ta chỉ thấy căm hận, rốt cuộc kẻ nào đã ghi âm, kẻ nào muốn hãm hại anh ta.

Phản ứng đầu tiên nảy ra trong đầu là Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải.

Trong mấy người có mặt khi đó, chỉ hai đứa khốn nạn

này khả nghi nhất.

Nhưng lúc này đây, Cơ Ôn Thư đâu dám nói chuyện ấy, không bị đánh chết tại chỗ là may lắm rồi, đâu dám biện hộ hay đổ vấy đổ vá cho người khác, chỉ sợ mình chết nhanh hơn.

Trận ẩu đả của Cơ Bộc Tồn không giúp Cơ Trấn Hùng thấy hài lòng, thậm chí còn bực bội thêm.

"Muốn đánh thì lôi ra ngoài mà đánh, đừng làm tôi thấy chướng mắt!"

Cơ Bộc Tồn đá Cơ Ôn Thư thêm vài cái rồi mới thở hồng hộc nhìn sang Cơ Trấn Hùng, gương mặt tràn ngập vẻ áy náy và hoảng sợ: "Chủ tịch, tôi thực sự không biết gì về chuyện này. Thằng nhãi này đầu óc úng nước, nhất định tôi sẽ dạy dỗ thằng oắt này đến nơi đến chốn".

"Dạy dỗ có tác dụng gì không? Sao bình thường cậu không dạy đi? Con hư là tại bố!" Cơ Trấn Hùng hừ một tiếng: "Mà bây giờ không phải cứ đánh nó một trận là xong, mức độ ảnh hưởng của đoạn ghi âm hoàn toàn không kém gì đoạn video của Cơ Xuyên Hải. Một cộng một chưa chắc sẽ bằng hai, có khả năng bằng ba, cũng

có khả năng sẽ bằng một quả bộc phá! Tôi không cần biết cậu tốn bao nhiêu tiền, cũng không cần biết cậu dùng cách nào! Cậu và bộ phận quan hệ công chúng lập tức bắt tay nhau xóa đoạn ghi âm này đi, tuyệt đối không được để nó lan truyền ra ngoài".

Cơ Bộc Tồn cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự việc, vội vàng gật đầu đồng ý.

Muốn xóa bỏ bản thu âm này chỉ e sẽ phải tốn rất nhiều tiền, ý đồ của Cơ Trấn Hùng là bắt lão phải bỏ tiền túi của mình ra.

Cơ Bộc Tồn không dám cò kè mặc cả trong lúc này, sự việc do con trai lão gây ra, lão không móc tiền thì ai móc tiền?

Trước khi hai bố con nhà kia rời khỏi phòng làm việc, Cơ Trấn Hùng lên tiếng thêm lần nữa: "Đừng bảo tôi không nể tình, lần thăng hạng lên hạng thừa kế thứ hai của Cơ Ôn Thư sẽ bị hủy bỏ, giáng xuống hạng thừa kế thứ tư. Nếu còn để chuyện tương tự xảy ra thì đừng đòi hỏi hạng thừa kế thứ tư này, bảo nó cút ra khỏi nhà họ Cơ luôn đi!"

Cơ Bộc T`ôn nghiến sắp vỡ cả răng, nhưng cũng chỉ có thể tỏ ra cảm kích, luôn miệng cảm ơn Cơ Trấn Hùng giơ cao đánh khẽ.

Ra khỏi phòng làm việc, Cơ Ôn Thư lập tức nói: "Bố ơi, chuyện này chắc chắn do Cơ Hương Ngưng với thằng nhãi bên cạnh cô ta gây ra, con…"

Chưa kịp dứt lời, Cơ Bộc T`ôn đã tát anh ta thêm một cái. Lão tát rất mạnh, khiến mặt mũi Cơ Ôn Thư lệch sang một bên.

"Mày còn dám nói nữa à! Không c`ần biết ai giở trò, nhưng người ta có k`ềdao lên cổ bắt mày nói mấy câu ấy không? Người ta có ép mày khom lưng nhún gối với Lưu Quân B`ối không? Thêm nữa, bị người ta ghi âm mà cũng không biết, mày ăn gì để ngu thế! Nếu mày không phải con trai tao chắc tao phanh thây mày ra r`ồi!" Cơ Bộc T`ôn điên tiết mắng `âm lên.

Ngày thường con trai lão cũng khá được việc, vận hành công ty con đâu ra đấy, có thêm lão làm "chất xúc tác" ở gia tộc, khó khăn lắm mới chớp được thời cơ nâng lên hạng thừa kế thứ nhất.

Bây giờ thì hay rồi, một đoạn ghi âm khiến bao nhiêu cố gắng đổ sông đổ bể.

Đã vậy không chỉ ảnh hưởng tới tiền đồ cá nhân của Cơ Ôn Thư, sau này nhà họ Cơ tính sổ chuyện này, bản thân Cơ Bộc Tồn cũng đâu tránh được liên lụy?

Vị trí nắm thực quyền trong gia tộc chỉ có chừng ấy, vô số người nhìn chằm chằm vào chúng như hổ rình mồi, lúc nào cũng đợi cơ hội lên thay thế. Một tí chuyện lông gà vỏ tỏi thôi cũng có thể bị vô số người khuếch đại, bây giờ Cơ Ôn Thư bán tổ tông cầu vinh hoa, không cần nghĩ cũng biết, sau này chắc chắn sẽ có người mượn cớ "nắn gáy" lão.

Lợi ích của con trai chịu tổn thất thì có người làm bố này gánh cho, cũng không việc gì. Nhưng nếu người làm bố này "ngã ngựa" rồi, còn ai làm chống lưng cho thằng con hay gây chuyện này nữa?

Thế nên bây giờ Cơ Bộc Tồn tức đến sắp nổ phổi.

Xảy ra chuyện vào lúc nào mà chẳng được, cứ phải vào lúc này!

Cơ Ôn Thư không dám nói nhiều, cuối cùng anh ta

cũng nhận ra bố mình dự định dùng việc giáng cấp của anh ta để đổi lấy sự tha thứ.

Cơ Ôn Thư quá tuyệt vọng, bây giờ toàn thân anh ta cứ lờ đờ.

Hôm qua mới được ăn cơm uống rượu cùng cậu chủ nhà họ Lưu, bao nhiêu người ngưỡng mộ anh ta có được cơ hội lập công này, thế mà bây giờ từ người được chọn nâng hạng lên hạng thừa kế thứ nhất bị đẩy một phát xuống hạng thừa kế thứ tư.

Quá thê thảm…

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 151: Giậu Đổ Bìm Leo

Ngày hôm sau, từ năm rưỡi sáng, Cơ Trấn Hùng đã liên tục nhận được điện thoại.

Ông chủ của các công ty khác liên tục gọi tới, hỏi thăm về sự việc video và bản ghi âm.

Cơ Trấn Hùng cúp điện thoại rồi lập tức gọi cho Cơ Bộc Tồn, vừa mở miệng là đã mắng té tát: "Không phải tôi đã bảo cậu với phòng quan hệ công chúng xóa đoạn ghi âm đi hả, tại sao vẫn còn bao nhiêu người gọi điện thoại tới hỏi thế này!"

Cơ Bộc Tồn cũng oan ức lắm chứ! Nếu đoạn ghi âm kia được đăng tải trên mạng địa phương trong thành phố này, không cần biết là trang web nào ở bản địa, lão cũng có thể xử lý nó một cách dễ dàng.

Dù sao nhà họ Cơ cũng là gia tộc lâu đời tồn tại hàng trăm năm, ít nhiều gì người khác cũng phải nể mặt.

Nhưng đoạn ghi âm này được đăng tải trên trang web nước ngoài, đã vậy còn là đơn vị truyền thông mới thành lập.

Phải biết rằng, các đơn vị truyền thông mới thành lập luôn miệng nói là "dám nói dám viết". Không cần biết nhà họ Cơ có chạm được tới họ hay không, cho dù đụng tới được, họ tuyệt đối không chịu xóa đoạn ghi âm gây tranh cãi này đâu.

Nhà họ Cơ chỉ có thể khởi tố đối phương lên cơ quan chính phủ có liên quan, lời hồi đáp mà họ nhận được là sẽ xử lý trong vòng ba ngày làm việc.

Thế nhưng, đừng nói tới ba ngày, cho dù là một ngày thôi, nhà họ Cơ cũng không đợi nổi nữa.

Từ năm rưỡi sáng tới tám rưỡi sáng, Cơ Trấn Hùng phải nghe không biết bao nhiêu cuộc gọi, sau cùng là vì quá nhiều lời khách sáo, ông ta quăng điện thoại cho thư ký, mặc kệ mọi thứ.

Thế nhưng điện thoại đã đặt được xuống thì giám đốc, trưởng phòng từ các phòng ban cùng các thành viên hội đồng quản trị lũ lượt kéo tới.

Họ cũng gặp phải tình cảnh tương tự, điện thoại bị rất nhiều người gọi điện tới hỏi thăm tình hình. Những người này nghe đoạn ghi âm xong cũng tức hộc máu, lục tục

chạy tới cáo trạng.

Tới rồi mới biết, Cơ Trấn Hùng đã biết chuyện từ tối hôm qua, đồng thời hủy luôn tư cách thăng cấp của Cơ Ôn Thư.

Nhưng hình phạt này chưa đủ để xoa dịu cơn giận của đám đông, họ ép Cơ Bộc Tồn phải đích thân hứa hẹn.

Ngoài ra, họ nhất định phải điều tra cẩn thận xem ai đã lén ghi âm, tìm được người đó thì bắt hắn trả một cái giá thảm khốc nhất.

Người mà họ nghi ngờ nhất đương nhiên là Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải rồi.

Trong phòng riêng có tổng cộng bốn người, ngoài họ ra, còn ai lén ghi âm nữa.

Ý định của Cơ Trấn Hùng là hi vọng đám đông có thể dồn sự chú ý vào việc giải quyết nguy cơ chứ không phải truy cứu xem trách nhiệm thuộc về ai, muốn tính sổ thì sau này có thừa thời gian.

Nhưng nhìn mấy người kia giận dữ đến đỏ mặt tía tai, ông ta cũng không tiện ngăn cản, chỉ nhìn về phía thư ký của mình rồi nói: "Điều tra xem Cơ Hương Ngưng đang ở

đâu, bảo cô ta dẫn theo trợ lý tới gặp tôi!"

Thư ký vừa nhận xong cuộc gọi từ một ông chủ công ty, vội vàng gật đầu đáp lời.

Thế nhưng gọi xong một cuộc điện thoại, hỏi được vài câu, người này cũng rất bất đắc dĩ nói: "Cô ấy đã đi tìm Lưu Quân Bối từ tám giờ sáng, bây giờ đang uống trà và nói chuyện cùng cậu chủ Lưu, nói rằng không thể quay về trong một chốc một lát được. Hay là tôi phái người đi tìm cô ấy nhé!"

Cơ Trấn Hùng nhíu mày, ngẫm nghĩ một lát rồi phất tay: "Thôi vậy, cứ để cô ta ở bên cạnh Lưu Quân Bối đã. Người của phòng quan hệ công chúng nhất định phải xóa bằng được đoạn ghi âm trước trưa này, sau đó lập tức đăng thông báo bác bỏ tin đồn này!"

Cơ Trí Minh – trưởng phòng quan hệ công chúng có sắc mặt rất khó coi: "E rằng không làm được đâu. Chúng ta không liên hệ được với trang web kia, dù gửi công hàm của luật sư sang đó, có lẽ cũng vô dụng thôi. Cho nên hoặc là đợi lời hồi đáp của bên cơ quan chính phủ trong ba ngày làm việc, không thì tìm tới kẻ cầm đầu thực sự để

gây sức ép".

"Tôi không cần biết làm cách nào, cũng không cần biết khó khăn đến đâu, phải làm ngay lập tức!", Cơ Trấn Hùng trầm giọng đáp.

Cơ Trí Minh không nói nhiều, quay người đi ra ngoài.

Ngày hôm ấy, người nhà họ Cơ trải qua một cách mệt mỏi. Chỉ cần là người có một chút xíu địa vị thôi cũng phải nhận đủ dạng cuộc gọi.

Sự hoài nghi của người gọi điện thoại đối với nhà họ Cơ, khiến người nghe điện thoại cũng khó chịu nhưng họ chỉ có thể cố gắng dùng giọng điệu hòa nhã để nói với đối phương rằng mấy thứ kia chỉ là tin đồn, nhà họ Cơ vẫn yên ổn.

Thế nhưng, miệng thế gian như sóng biển, khi phạm vi lan truyền của tin đồn đủ rộng, chẳng ai tin đây chỉ là lời đồn nữa.

Bây giờ nhà họ Cơ đang rơi vào tình cảnh này. Đến sáu giờ tối, Cơ Bộc Tồn nhận được điện thoại từ cấp dưới. Một đối tác nhỏ mới đặt hàng gần đây đã trả hàng với lý do gì mà do hàng hóa không dễ bán, tồn kho nhiều, hi

vọng có thể trả hàng và đổi lại tiền.

Bên đối tác này có nguồn vốn khá eo hẹp, lượng hàng đã đặt cũng không nhiều, Cơ Bộc Tồn bận bù đầu bù cổ, đâu còn thời gian mà lắm lời với người ta, chỉ dặn dò thuộc hạ đồng ý nhận hàng bị hoàn trả rồi đuổi người đi.

Thế nhưng, vừa đuổi được một đối tác nhỏ thì cấp dưới lại báo cáo là có thêm hai bên nữa tới để trả hàng.

Cơ Bộc Tồn nổi cơn lôi đình, cố tình làm khó người ta phải không, đúng vào lúc quan trọng thì chạy tới đòi trả hàng.

Lão cũng chẳng còn hơi sức để giải thích với đám người này, ai đòi trả hàng, lão đồng ý hết, để cái đám không biết phân biệt tốt xấu này cút đi, cút đâu được thì cút nhanh.

Khi Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải quay lại, đúng lúc có hai đối tác lấy được tiền mặt rảo bước rời đi, mà người của bên kinh doanh thì cực kỳ khó ở.

Tỉ lệ trả lại hàng ảnh hưởng trực tiếp tới đánh giá thành tích hàng tháng của họ, tỉ lệ trả hàng càng cao thì tiền thưởng càng ít, nên đương nhiên họ sẽ không vui.

Đúng lúc trưởng phòng quan hệ công chúng Cơ Trí Minh quay v`ê từ bên ngoài, nhìn thấy hai người này, vị quản lý cấp cao có quan hệ khá tốt với cả người ngoài lẫn người nhà này lập tức bước tới chào hỏi Cơ Hương Ngưng.

Bởi vì Cơ Trí Minh rất ít khi tham gia vào đấu đá giữa dòng chính và nhánh phụ nên ấn tượng của Cơ Hương Ngưng đối với người này rất tốt.

Cơ Trí Minh liếc nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Cậu là Lý Phong phải không?"

"Đúng vậy!"

"Đoạn ghi âm kia do cậu ghi âm à?", Cơ Trí Minh hỏi rất thẳng thắn.

"Ghi âm gì cơ?", Hoắc Khải tỏ vẻ không hiểu gì.

Cơ Trí Minh nhìn anh rất lâu nhưng không truy hỏi thêm. Ông ta làm trưởng phòng quan hệ công chúng lâu r`ồi nên cũng hiểu, không thể nào đánh thức được một người đang giả vờ ngủ.

Không c`ần biết có phải chàng thanh niên này đã lén ghi âm hay không, chỉ c`ần anh không chính miệng thừa

nhận, không ai làm gì được anh.

“Chú năm, tự dưng chú hỏi ghi âm làm gì? Xảy ra chuyện gì rồi à?”, Cơ Hương Ngưng cũng hết sức mờ mịt.

Cơ Trí Minh nhìn hai người này, qua một lúc mới nói: “Công ty quả thật đang gặp phải vài rắc rối, nhưng không cần biết thế nào, hai người đều là người nhà họ Cơ. Tôi hi vọng hai người có thể cống hiến cho gia tộc, đừng bỏ đá xuống giếng vào lúc quan trọng!”

Câu này có thể coi như lời cảnh cáo, cũng có thể coi như đang nhắc nhở, thế nhưng Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải đều tỏ ra khó hiểu khiến Cơ Trí Minh không thể nói thêm được điều gì.

Đợi khi vị trưởng phòng quan hệ công chúng này bỏ đi rồi, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải mới đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười.

Nhất là Cơ Hương Ngưng, cảm giác mình điều khiển toàn bộ cục diện này thực sự quá sung sướng, nó khiến cô gần như sắp đắm chìm trong niềm vui này.

Cơ Trí Minh đi gặp Cơ Trấn Hùng, thông báo cho ông ta biết hiệu quả quan hệ công chúng không lớn, đồng thời

nói rằng mình đã gặp được Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải, nhưng hai người không thừa nhận việc ghi âm có liên quan tới mình.

Cơ Trấn Hùng nghe điện thoại suốt cả ngày nên bây giờ trông có vẻ tiều tụy, ông ta xua tay và nói: "Bây giờ không phải lúc truy cứu, cậu tranh thủ nghĩ cách đè chuyện này xuống, tuyệt đối không được để nó lan rộng thêm".

"Tôi sẽ cố gắng!", Cơ Trí Minh đáp.

"Không phải cố gắng, mà là nhất định!", Cơ Trấn Hùng ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn ông, tơ máu hiện rõ trong mắt đối phương khiến Cơ Trí Minh không thể nói được câu từ chối.

Nếu nói đến áp lực tâm lý, có lẽ Cơ Trấn Hùng là người chịu áp lực lớn nhất trong nhà họ Cơ.

Quyền lực lớn thì áp lực cũng sẽ lớn.

Có vài việc, không phải cứ nổi nóng hay trợn mắt là có thể giải quyết được.

Ngày hôm sau, Cơ Trấn Hùng vừa tới công ty là đã thấy một đống người chen chúc trước cửa.

Ông ta giơ tay nhìn đồng hồ, chưa tới sáu giờ sáng,

bao nhiêu người đến đây làm gì?

Đúng lúc này, cuộc gọi từ Cơ Bộc Tồn nhào tới: "Chủ

tịch, không ổn rồi! Bên phòng kinh doanh báo cáo lại, từ

sáng sớm đã có rất nhiều đối tác tới đây yêu cầu trả hàng

và đòi lại tiền, trong đó chỉ tính riêng đối tác cỡ vừa trở

lên đã có năm, sáu bên!"

Cơ Trấn Hùng nghe xong mà hai mắt trợn ngược. Nhà

họ Cơ dựa theo doanh số bán hàng mỗi năm mà chia các

đối tác thành bốn cấp, nhỏ, vừa, lớn, đặc biệt.

Đối tác cỡ nhỏ đương nhiên là nhiều nhất, có tới hàng

trăm, thậm chí hàng nghìn, phân bố khắp các tỉnh thành trên cả nước.

Nhưng đối tác cỡ vừa thì ít hơn rất nhiều, đại khái có

khoảng mấy chục bên.

Cỡ lớn chỉ có bảy bên.

Còn mức độ cao nhất là đối tác đặc biệt thì chỉ có một

khách hàng thân thiết đã hợp tác được hai mươi năm.

Cho nên, dù chỉ có năm sáu đối tác cỡ vừa cũng đã là

phiền phức không hề nhỏ đối với nhà họ Cơ.

Huống hồ bây giờ mới sáu giờ sáng mà đã có đông

người tập trung thế này, đợi tới giờ làm việc chẳng phải sẽ đông hơn sao?

Cơ Trấn Hùng không dám nấn ná ở cửa chính, bảo lái xe chạy thẳng vào tầng hầm để xe, sau đó đi thẳng tới phòng làm việc của mình.

Vừa vào phòng làm việc, chưa kịp ngồi ấm chỗ, điện thoại của ông ta đã đổ chuông. Khi Cơ Trấn Hùng bắt máy, một giọng nói quen thuộc từ bên trong vọng ra:

"Chủ tịch Cơ, đợt này thế nào rồi? Khà khà, cũng không có chuyện gì quá đặc biệt, là thế này nhé. Công ty chúng tôi ấy mà, ông cũng biết đấy, yêu cầu về nguồn vốn cực kỳ cao. Thời gian trước chẳng phải mới đầu tư một dự án lớn đó sao, bây giờ chúng tôi đang cực kỳ cần tiền. Bên phía hội đồng quản trị báo với tôi, bảo tôi tìm ông xem thử, có thể kết toán được khoản dư nợ của năm trước hay không. Ông đừng nghĩ ngợi nhiều nhé, đây là chuyện của công ty, tôi cũng không thể quyết định được".

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương 152: Tan Đàn Xẻ Nghé

Cơ Trấn Hùng nghiến răng nghiến lợi với người này, vừa đặt điện thoại xuống thì thư ký đã bước vào, mặt mày hốt hoảng: "Chủ tịch, không ổn rồi! Phó tổng giám đốc của hai đối tác cỡ lớn đã tới dưới tầng, nghe nói là tới trả hàng!"

"Sao cơ!", Cơ Trấn Hùng giật mình, đối tác cỡ lớn, cả nhà họ Cơ cũng chỉ có bảy bên thôi. Bây giờ đột nhiên hai bên lại tới cùng lúc! Đã vậy còn là phó tổng giám đốc đích thân tới, điều này cho thấy giờ ông ta không thể nào né tránh được rồi!

Sắc mặt Cơ Trấn Hùng rất khó coi: "Cơ Bộc Tồn đã tới chưa? Bảo cậu ta với Cơ Trí Minh cùng phụ trách tiếp đón, xoa dịu hai đối tác này!"

"Không ổn rồi chủ tịch ơi!"

Một người đẩy cửa chạy vào, thở hổn hà hổn hển khiến Cơ Trấn Hùng đanh giọng mắng: "Hốt hoảng cái gì! Trông cái bộ dạng chẳng ra làm sao!"

Người kia cũng không quan tâm đến việc mình bị

mắng, vội vàng nói: “Chủ tịch Tần của tập đoàn Đồng Quang đến rồi!”

Cơ Trấn Hùng sững người, sau đó lúng búng mắng một câu gì đó trong miệng, rồi lập tức rảo bước đi ra ngoài.

Tập đoàn Đồng Quang là đối tác đặc biệt duy nhất của nhà họ Cơ tính đến thời điểm này, hai bên hợp tác mười mấy hai mươi năm rồi, tình cảm rất thắm thiết. Lượng giao dịch hàng năm đều trên năm trăm triệu nhân dân tệ, lúc nhiều thậm chí còn lên tới bảy tám trăm triệu tệ, chiếm tới một phần ba tổng doanh thu của nhà họ Cơ.

Khách hàng lớn như thế này, đến cả Cơ Trấn Hùng cũng không dám đắc tội.

Trong tình huống bình thường, người của tập đoàn Đồng Quang tới làm gì cũng sẽ báo trước một tiếng. Lần này họ đến đây chẳng buồn chào hỏi, làm sao mà Cơ Trấn Hùng không đoán ra nguyên nhân được chứ!

Chỉ là ông ta không ngờ rằng sự việc bùng nổ dữ dội như vậy, chỉ mới hai ngày, đối tác cỡ nhỏ và cỡ vừa trả hàng cũng thôi, sao mà cả tập đoàn Đồng Quang cũng

nóng ruột rồi?

Chẳng lẽ họ lại ngu ngốc đến mức ấy? Chỉ một video và một bản ghi âm mà đã khiến họ sợ hãi?

Người nghĩ đến vấn đề này không chỉ có Cơ Trấn Hùng mà còn cả Cơ Hương Ngưng nữa.

Cô không quen vị chủ tịch Tần này nhưng đã từng nghe tới danh tiếng của tập đoàn Đồng Quang.

Nhất là sau khi gặp mặt chủ tịch Tần, Cơ Trấn Hùng nổi cơn lôi đình trong phòng làm việc, mắng tập đoàn Đồng Quang không tình nghĩa, bỏ đá xuống giếng, làm mối nghỉ hoặc trong lòng Cơ Hương Ngưng tăng lên đỉnh điểm.

Cô không nén được mà hỏi Hoắc Khải đang ngồi đối diện mình: "Tại sao lại nhanh đến thế?"

"Cô đang nói tới thời gian bùng nổ hả?", Hoắc Khải cười cười: "Chuyện này rất bình thường thôi mà. Bề ngoài thì thực lực của nhà họ Cơ không tệ, nhưng bao nhiêu năm nay, đấu đá giữa dòng chính và nhánh phụ vẫn luôn tiếp diễn. Mà con cháu của dòng chính luôn là người giành chiến thắng nên đã tạo thành thói quen ăn chơi

hưởng lạc, xa hoa dâm dật. Có lẽ một số nhân tài trong số này bị hiểu nhầm, nhưng đại đa số người nhà họ Cơ vẫn cho người ta cảm giác không đáng tin. Có điều, mấy người đó dựa vào chống lưng hùng hậu nên khi chưa có ngòi nổ, không một ai so đo với họ".

Hoắc Khải nhìn rõ chuyện này, người nhà họ Cơ đã làm hỏng hết căn cơ của gia tộc rồi, người ngoài vẫn luôn nghỉ ngờ họ, chẳng qua người ta chưa từng thể hiện ra thôi.

Bây giờ nguy cơ của nhà họ Cơ đã xuất hiện, những người từng nghỉ ngờ tất nhiên cũng sẽ bỏ đi sự ngờ vực vì quan niệm đã được tiêm nhiễm vào đầu trước đó, tự bảo vệ chính mình.

Đợi khi nhà họ Cơ vượt qua nguy cơ này rồi, hợp tác lần nữa cũng không muộn.

Lỡ như nhà họ Cơ thực sự sụp đổ, họ rút chân ra trước cũng có thể tránh được tổn thất lớn hơn.

Cho nên, về cơ bản, thực chất nguy cơ này cũng không quá nghiêm trọng, chẳng qua người nhà họ Cơ tự tạo nghiệp nên rơi vào cảnh tan đàn xé nghé, điều này cũng chẳng có gì lạ.

Cơ Hương Ngưng nghe xong mà trợn mắt: "Thế nên lúc đ`ênghị cách này, anh đã nghĩ tới tình huống hiện tại r`ồi?"

"G`ần g`ần thế! Chẳng qua tốc độ sụp đổ của nhà họ Cơ có vẻ nhanh hơn tôi nghĩ vài ngày. Theo dự đoán ban đ`ầu, chắc hẳn nhanh nhất cũng phải tới ngày thứ năm, tình trạng này mới xuất hiện" Hoắc Khải đáp.

Cơ Hương Ngưng không nói gì, bây giờ cô đã hoàn toàn chấn động.

Lúc trước, Cơ Xuyên Hải nói rằng nhà họ Cơ muốn ép cô lấy Lưu Quân B`ồi, cô chỉ lo bày tỏ thái độ giận dữ của mình, còn Hoắc Khải lại có thể đưa ra một phương pháp tuyệt vời để hóa giải tình thế chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Thời gian ngắn đến thế, có lẽ người bình thường còn chưa kịp nắm rõ vấn đ`ề, anh đã nghĩ tới đủ thứ khả năng có thể xảy trong tương lai, thậm chí còn dự đoán luôn cả tiến độ.

Người này đáng sợ quá đi mất…

Trong lòng Cơ Hương Ngưng đột nhiên nảy ra cảm giác lo lắng, với tình hình trước mắt, nhà họ Cơ thực sự

gặp nạn rồi. Rốt cuộc Hoắc Khải đang giúp hay đang lợi dụng cô để báo thù nhà họ Cơ?

Dường như nhìn ra được nỗi lo trong lòng Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải mỉm cười: "Cô đừng cả nghĩ như thế. Sự việc không nghiêm trọng vậy đâu! Những người kia chỉ muốn rút chân ra trước chứ không muốn đập chết nhà họ Cơ. Bây giờ thứ mấu chốt của nguy cơ này nằm ở đoạn video và bản ghi âm. Nếu nhà họ Cơ có thể giải quyết được vấn đề "hôn nhân gia tộc" nhắc tới trong video và ghi âm để chứng minh nhà các cô không cần tới nguồn tiền từ tập đoàn Lưu Thị mà vẫn có thể tiếp tục sinh tồn, việc kinh doanh vẫn có thể tiếp tục. Đương nhiên, không thể tránh được một chút tổn thất trong thời gian ngắn, nhưng đây cũng là thời cơ tốt để cô leo lên. Muốn nắm giữ trọn vẹn một công ty con thì đây là cơ hội không thể nào tốt hơn được nữa".

Cơ Hương Ngưng vẫn tỏ ra bất an, cô nói: "Tôi chỉ sợ họ không nghĩ được điều này, lỡ như không ai tới tìm tôi thì sao?"

"Bác cả Cơ Trấn Hùng của cô không phải thằng ngốc.

Ông ta có thể làm chủ tịch hội đồng quản trị nhà họ Cơ, nếu đến cả điểm mấu chốt này cũng không nhận ra, chắc đã bị người ta đuổi xuống từ lâu rồi“ Hoắc Khải nói.

Đúng lúc này, Lưu Quân Bối cầm ba tấm vé xem phim bước tới, dè dặt liếc nhìn Hoắc Khải rồi mới hỏi: “Vào luôn bây giờ chứ?”

Hai hôm nay, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải vẫn tới tìm Lưu Quân Bối từ sáng sớm, lúc thì uống trà, lúc thì trò chuyện, dù chán đến cỡ nào cũng phải dùng hết thời gian của một ngày.

Để tạo ra hiện tượng giả là quan hệ của họ rất tốt đẹp.

Chẳng qua, cậu chủ Lưu trước giờ luôn được người ta lấy lòng, đứng trước mặt họ không khác gì quân cờ, đương nhiên cũng chẳng được tôn trọng.

Thậm chí, vì từng bị Hoắc Khải tẩn cho một lần nên đến bây giờ, Lưu Quân Bối vừa hận vừa sợ anh, đến cả mua vé xem phim cũng là do Hoắc Khải đuổi anh ta đi mua.

Đường đường là con trai chủ tịch tập đoàn Lưu thị, một trong những người thừa kế của tập đoàn Lưu thị mà

phải làm chân chạy vặt, mua vé xem phim cho người ta, đúng là làm người ta cười tụt quần.

Có lẽ người ta sẽ bảo, Lưu Quân Bối làm vậy đúng là xấu mặt, nếu thấy sợ thì không thể bỏ đi được à?

Nhưng Lưu Quân Bối đâu dám bỏ đi.

Lời phân tích của Hoắc Khải về cuộc hôn nhân gia tộc này khiến anh ta sợ mất hồn mất vía, chỉ sợ mình vừa quay đầu bỏ đi, Cơ Hương Ngưng đã chủ động đề nghị hủy bỏ hôn ước. Đến lúc đó bị bố trách tội thì anh ta phải làm sao?

Thế nên, suy nghĩ hiện tại của cậu chủ Lưu này là dỗ dành Cơ Hương Ngưng đến nơi đến chốn, đảm bảo bà nội nhỏ này phải thật vui vẻ.

Chỉ cần không nhắc đến việc giải quyết hôn ước, mua vé xem phim có đáng kể gì.

Lại thêm một ngày nữa qua đi, tới giờ tan ca mà tòa nhà tổng bộ của nhà họ Cơ vẫn có đèn đuốc sáng trưng.

Không biết do bước vào giai đoạn cao điểm hay vì tập đoàn Đồng Quang tới yêu cầu tạm ngừng hợp tác khiến cho đối tác cỡ nhỏ, cỡ vừa và cỡ lớn chen nhau tới đổi

hàng lấy tiền.

Một lượng lớn hàng hóa đòi đổi trả, một lượng lớn khoản nợ cần thanh toán, đến cả ngân hàng cũng gọi điện thoại yêu cầu nhanh chóng bồi hoàn khoản vay và lãi vay.

Từ chủ tịch hội đồng quản trị Cơ Trấn Hùng tới nhân viên nhỏ nhất của phòng kinh doanh đều bận tối mắt tối mũi.

Họ vừa phải xoa dịu khách hàng vừa phải đối phó với phóng viên bên ngoài.

Chuyện này đã nhận được sự chú ý của đám đông truyền thông, máy ảnh cùng micro ở bên ngoài cứ như sóng biển vậy, hết đợt này tới đợt khác.

Cơ Xuyên Hải ôm theo một phần văn kiện, cùng cấp dưới tiến vào văn phòng của chủ tịch hội đồng quản trị với vẻ mặt nghiêm túc.

Trong phòng làm việc, gần như tất cả lãnh đạo từ chức trưởng phòng trở lên đều có mặt ở đây.

Thấy Cơ Xuyên Hải tới, mặt mũi Cơ Trấn Hùng sa sầm, giọng nói cũng trầm xuống: "Tính ra rồi à?"

Cơ Xuyên Hải gật gật đầu, đưa văn kiện trong tay cho

ông ta: “Nếu đồng ý với yêu cầu của tất cả những người này, chúng ta chỉ có nước làm đơn xin tuyên bố phá sản.”

Mặt mũi của tất cả mọi người tái nhợt đi, hai chữ “phá sản” đột nhiên gần với họ quá, thực sự khó lòng thích ứng được.

Sắc mặt Cơ Trấn Hùng đen như đáy nồi, ông ta không nhìn báo cáo thống kê, chỉ nhìn chằm chằm vào Cơ Xuyên Hải.

Ông ta từng nghỉ ngờ phải chăng chuyện này là do Cơ Xuyên Hải tìm người gây ra, có mấy lần muốn hỏi, nhưng sau cùng vẫn không hỏi.

Bởi vì dù cho Cơ Xuyên Hải thực sự làm vậy, ông ta cũng không hỏi được đáp án.

Vả lại, Cơ Xuyên Hải có đáp lại thế nào cũng không vớt vát được gì.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là vượt qua nguy cơ này, những thứ đó thì sau này tính tiếp.

Cơ Trấn Hùng hít một hơi thật sâu, nhìn đám đông trong phòng, trầm giọng hỏi: “Bây giờ chúng ta gạt bỏ

trong phòng, trầm giọng hỏi: “Bây giờ chúng ta gạt bỏ

mọi tạp niệm, dốc toàn lực làm tốt một việc duy nhất là vượt qua được kiếp nạn này! Không cần biết là ai, chỉ cần có đề nghị tốt thì có thể lên tiếng!“

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 153: Mưa Gió Bão Bùng

Không một ai lên tiếng, tất cả mọi người đều giữ im lặng.

Tình huống hiện tại quả thực quá phức tạp, cũng quá nguy hiểm, việc đưa ra đề nghị thì dễ đó, nhưng lỡ như sau khi thực thi mà xảy ra sai sót, ai có thể gánh nổi trách nhiệm này?

Người nhà họ Cơ đã quen với việc kiếm cơm dựa vào sự chống lưng vững chãi của gia tộc. Chủ động bày mưu tính kế giải quyết nguy cơ không phải sở trường của họ.

Cơ Trấn Hùng nhìn quanh một vòng, thấy không ai nói gì, cơn giận bỗng chốc bùng lên: "Lúc cầm tiền thì ai cũng hăng hái thế, bây giờ gia tộc gặp khó khăn thì đứa nào cũng câm như hến vậy! Toàn là thứ vô dụng hả!"

Câu này thật sự quá khó nghe, vì tự nhận mình là thành viên có học thức nhất hội đồng quản trị nên Cơ Cindy không kiềm chế được: "Chủ tịch, không phải chúng tôi không muốn đưa ra đề nghị, mà cục diện hiện tại rối ren phức tạp quá, đến cả hung thủ phía sau cũng chưa

tóm được…”

“Ai là hung thủ quan trọng lắm à?” Cơ Trấn Hùng vỗ bàn mấy cái liền, tức không để đâu cho hết: “Bây giờ việc quan trọng nhất là xoa dịu được các đối tác, nếu không, dù tìm được hung thủ thì có tác dụng gì hả!”

Đương nhiên những người khác cũng hiểu được điều này, nhưng họ không biết phải an ủi các đối tác thế nào.

Đúng lúc này, Cơ Xuyên Hải đột nhiên nói: “Tôi có cách này, có lẽ sẽ hữu dụng!”

Cơ Trấn Hùng ngẩng đầu nhìn ông ta: “Nói đi!”

“Hủy bỏ hôn ước!”, Cơ Xuyên Hải nói rất đơn giản và ngắn gọn.

Đám đông nghe xong sững sờ, Cơ Cindy lập tức nói: “Ông điên rồi à! Vốn dĩ gia tộc đang trong giai đoạn mấu chốt liên quan đến sự sống chết tồn vong mà ông còn đòi hủy bỏ hôn ước? Có được sự giúp đỡ của tập đoàn Lưu Thị, tốt xấu gì thì chúng ta vẫn còn có thời gian hòa hoãn, nếu đến cả một người đồng minh cũng không có, chúng ta chỉ có nước ngồi chờ chết thôi!”

“Không sai, tập đoàn Lưu Thị là cọng cỏ cứu mạng

cuối cùng của chúng ta, tuyệt đối không thể mất được!”, một thành viên hội đồng quản trị khác của nhà họ Cơ phụ họa.

“Các người im hết đi!” Cơ Trấn Hùng mắng một tiếng rồi nhìn Cơ Xuyên Hải: “Nói lý do đi!”

Dưới ánh mắt chăm chú của đám đông, Cơ Xuyên Hải vẫn rất bình tĩnh: “Suy cho cùng, thực ra nguy cơ lần này cũng là vì các đối tác không tin tưởng nhà họ Cơ. Tin đồn ban đầu không hề nghiêm trọng, nhưng video và bản ghi âm sau đó đã đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho nó không thể cứu vãn được nữa. Thế nhưng khi nhìn nhận lại tất cả sự việc, chúng ta có thể phát hiện ra là bất kể lời đồn, video hay bản ghi âm, điểm chung trong đó là đều liên quan tới tập đoàn Lưu Thị. Người bên ngoài hoài nghỉ nguồn vốn lưu động của chúng ta đứt đoạn vì chúng ta bán công ty và Cơ Hương Ngưng “phải” kết hôn với con trai của tập đoàn Lưu Thị, đây là nguyên nhân khiến họ tin vào lời đồn. Nếu hủy bỏ hôn ước rồi làm thêm một vài việc thể hiện được thực lực của nhà họ Cơ, tôi tin rằng lời đồn sẽ tự tiêu tan”.

Cơ Trấn Hùng nghe xong thì nhíu mày. Ông ta có đủ kinh nghiệm trên thương trường để tự hiểu rằng Cơ Xuyên Hải nói rất đúng.

Tất cả mọi việc này bắt nguồn từ hôn ước kia, đây là chứng cứ cho thấy thực lực của nhà họ Cơ không đủ mạnh.

Nếu nhà họ Cơ rất gì và này nọ, hà tất họ cần đến hôn nhân gia tộc với tập đoàn Lưu Thị?

Cho dù muốn hợp tác, cũng không cần phải gả Cơ Hương Ngưng đâu nhỉ?

Những người khác cũng lộ ra biểu cảm suy tư, không ai lên tiếng, chỉ riêng Cơ Bộc Tồn cười nhạo một tiếng: "Quả nhiên ông đã chịu lòi đuôi cáo ra rồi, tôi đã nghỉ ngờ ông có liên quan đến chuyện này từ lâu, bây giờ xem ra là thủ đoạn bỉ ổi của ông. Muốn phá bỏ hôn ước ư! Rốt cuộc Cơ Hương Ngưng đã cho ông bao nhiêu lợi lộc để ông cam tâm tình nguyện bán rẻ cả gia tộc!"

Đám đông ngước mắt nhìn ông ta, trong ánh mắt có cả chất vấn, phẫn nộ, và không hiểu.

Cơ Xuyên Hải hừ một tiếng: "Nếu muốn lật đổ tôi, ông

cũng nân tìm cái cớ nào nghe có lý hơn một tí chứ. Tôi tiến cử Cơ Hương Ngưng là vì cái gì? Cho dù là vì lợi ích cá nhân của tôi, liệu có nhiều hơn được lợi ích mà gia tộc đã cho tôi? Nếu nhà họ Cơ sụp đổ, cho dù tôi và Cơ Hương Ngưng thân thiết như bố con, còn tác dụng gì nữa? Trước khi nói chuyện, ông dùng cái đầu mà nghĩ đi có được không?"

"Ông!"

Cơ Bộc Tồn tức xì khói, nhưng không tìm được lý do gì để phản bác, vì Cơ Xuyên Hải nói rất có lý.

Nhà họ Cơ mà sụp đổ thì ông ta và Cơ Hương Ngưng cũng không có kết cục gì tốt đẹp. Nếu mốn kết luận ông ta vì phá vỡ hôn ước mà cố tình đánh sập cả nhà họ Cơ, quả thực không xác đáng lắm!

Rất nhiều người gật đầu, coi như tán đồng với lời giải thích của Cơ Xuyên Hải.

Bao gồm cả Cơ Trấn Hùng. Ông ta vừa mắng Cơ Bộc Tồn đừng có nói năng lung tung, vừa nói với Cơ Xuyên Hải: "Ông nói có lý, nhưng quá mạo hiểm! Hủy bỏ hôn ước gia tộc có thể giải quyết được nguy cơ hay không, vẫn

chưa biết rõ được. Lỡ như không giải quyết nổi thì đồng nghĩa với việc chúng ta mất luôn cọng cỏ cứu mạng cuối cùng".

Cơ Xuyên Hải lắc đầu: "Ông nói sai rồi! Chính nhờ hủy bỏ hôn ước thì chúng ta mới có cơ hội để sống tiếp. Nhà họ Cơ có nhiều công ty con như thế, không ít công ty có tiềm lực. Tập đoàn Lưu Thị muốn liên kết với chúng ta bằng hôn ước, chẳng phải vì nhắm tới những công ty đó sao? Chỉ cần công ty vẫn nằm trong tay chúng ta, vẫn sẽ có người muốn hợp tác. Nếu vì hôn ước khiến những đối tác kia hủy bỏ hợp tác, vậy thì công ty chỉ còn lại chiếc vỏ rỗng. Thế nên, chúng ta chỉ có thể vứt bỏ tập đoàn Lưu Thị để vớt vát lòng tin của các đối tác".

"Tôi cảm thấy Xuyên Hải nói có lý, có thể suy xét". một thành viên hội đồng quản trị nói.

"Tôi tán thành!", Cơ Trí Minh – trưởng phòng quan hệ công chúng nói.

Không ít người lần lượt giơ tay lên, họ cho rằng có thể suy xét tới đề nghị này. Không nói tới việc thành công hay không, chí ít bây giờ đã có người đưa đầu ra, tình nguyện

gánh vác trách nhiệm thì họ chỉ cần hô hào ủng hộ là

Cơ Trấn Hùng nhíu chặt hai hàng lông mày, suy ngẫm

mất nửa ngày: "Đề nghị này tạm thời để qua một bên, còn

ai có ý kiến gì khác không?"

Đâu còn ai dám hé răng, Cơ Xuyên Hải cũng ngồi

xuống, không nói gì thêm.

Đến sau cùng, Cơ Trấn Hùng tức quá, mắng thêm vài

câu rồi tuyên bố tan họp.

Hủy bỏ hôn ước không phải chuyện nhỏ, với tư cách

chủ tịch hội đồng quản trị, mỗi quyết định của ông ta đều

ảnh hưởng tới thành bại thịnh suy của gia tộc.

Nếu đúng, ông ta là công thần!

Nếu sai, ông ta là tội đồ!

Không ai dám đưa ra quyết định một cách dễ dàng khi

đã ngồi trên vị trí này.

Buổi họp kết thúc, Cơ Trấn Hùng giữ một mình Cơ

Xuyên Hải ở lại: "Ông thực sự cho rằng hủy bỏ hôn ước sẽ

có tác dụng?"

"Đương nhiên rồi, đây là phương pháp giải quyết duy

nhất trong tình cảnh này", Cơ Xuyên Hải nói: "Một tập

đoàn Lưu Thị thôi, bất kể thế nào thì cũng không thể đặt lên bàn cân so sánh với những đối tác của chúng ta. Huống hồ trên thương trường không có kẻ địch mãi mãi, chỉ cần nhà họ Cơ vẫn còn sống, nếu muốn hợp tác, tương lai còn đầy cơ hội".

Cơ Trấn Hùng lộ ra một biểu cảm ngẫm ngợi, sau cùng ông ta nói: "Tôi nghĩ thêm đã!"

Cơ Xuyên Hải cũng không khuyên nhủ quá nhiều, chuyện như thế này mà khuyên nhiều quá lại thành ra chẳng có ý nghĩa gì. Công việc mà ông ta cần làm đã xong, phần còn lại phải xem Cơ Trấn Hùng ứng đối thế nào thôi.

Đến bây giờ, Cơ Xuyên Hải đã bội phục Hoắc Khải đến cực điểm.

Chàng thanh niên lúc nào cũng mỉm cười kia lằng lặng "nắn gáy" nhà họ Cơ đến độ sống dở chết dở. Bao nhiêu kẻ lọc lõi chìm nổi trên thương trường hàng chục năm cũng không địch nổi một chiêu phản công mà anh nghĩ ra chỉ trong vài phút.

Kể ra thì điều này cũng khiến Cơ Xuyên Hải phải cảm

khái, sao nhà họ Cơ lại kém cỏi đến mức này?

Ý của Cơ Trấn Hùng là muốn xem xem tình thế sẽ phát triển thế nào, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, ông ta sẽ không mạo hiểm quyết định đâu.

Thế nhưng chiều hướng phát triển của sự việc vượt xa dự đoán của ông ta.

Ngày hôm sau, gần như tất cả đối tác đều chạy tới, không phải đòi trả hàng, thì là đòi trả tiền.

Người nợ tiền cũng đến đòi nợ, ngân hàng còn phái hẳn một vị phó thống đốc tới thúc giục họ phải thanh toán khoản vay trong vòng mười ngày, nếu không bên họ sẽ niêm phong thế chấp theo quy định.

Từ đó có thể thấy, thế giới bên ngoài không tin tưởng nhà họ Cơ tới mức nào.

Áp lực như ngọn núi đè nặng trong lòng của Cơ Trấn Hùng, ông ta thực sự không chịu nổi nữa, chỉ có thể mở cuộc họp khẩn cấp, tuyên bố lập tức thông báo hủy bỏ hôn ước với tập đoàn Lưu Thị.

Đồng thời, dưới sự đề nghị của Cơ Xuyên Hải, nhà họ Cơ bỏ ra ba trăm triệu để mở rộng quy mô nghiệp vụ, bồi

thường cho tất cả đối tác để chứng minh thực lực của nhà họ Cơ.

Đương nhiên, khoản tiền này không thể do bản thân công ty bỏ ra, mà là các gia đình trong dòng tộc, chỉ cần là người từng cầm cổ phiếu thưởng cuối năm, ai cũng phải giao nộp lại một phần.

Theo tính toán, công ty bỏ ra hai trắm hai mươi triệu, người trong gia tộc bỏ ra tám mươi triệu.

Tuy rằng tiền đã tới tay mà phải lấy ra cũng khá là xót, nhưng đối mặt với nguy cơ sống chết tồn vong, đám đông cũng không còn cách nào khác.

Cơ Trấn Hùng nói chắc như đinh đóng cột, ai không bỏ tiền thì cút khỏi nhà họ Cơ!

Trên trang web chính thức của nhà họ Cơ cũng đăng tải thông cáo bác bỏ tin đồn và thông báo hủy bỏ hôn ước.

Chỉ là, điều khiến họ không ngờ tới, tập đoàn Lưu Thị không đồng ý hủy bỏ hôn ước.

Theo lời của chủ tịch Lưu kia, ý tứ là "tôi cầm không ít tiền mừng rồi, bây giờ ông bảo không kết hôn nữa, mặt

mũi tôi để đi đâu?”

Muốn không kết hôn cũng được, chuyển nhượng cổ phần của mấy công ty con kia cho tập đoàn Lưu Thị là được, nhưng năm trăm triệu tiền sính lễ sẽ phải giảm đi

Cơ Trấn Hùng tức nổ phổi, giá trị của mấy công ty con kia cũng vượt quá một tỷ rồi, lấy nó đổi lấy năm trăm triệu tiền mặt đã đủ lỗ vốn, ông còn muốn giảm bớt? Nằm mơ đi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 154: Tôi Muốn Hai Trăm Triệu

Theo suy nghĩ của Cơ Trấn Hùng, thật ra hủy hôn thì chỉ cần nói một câu là xong, miễn là da mặt đủ dày thì chẳng phải sợ gì cả.

Nhưng chủ tịch Lưu lại nói một câu khiến ông ta toát hết mồ hôi lạnh: "Đừng tưởng rằng tôi không biết nhà họ Cơ các ông đang nghĩ cái gì. Chỉ vì người ngoài nói nhà họ Cơ liên hôn với tập đoàn Lưu Thị là vì không có khả năng tài chính nên ông muốn hủy hôn đúng không. Tôi cũng không ngại nói thẳng, Cơ Hương Ngưng của nhà họ Cơ các ông sắp đi đăng ký kết hôn với con trai Lưu Quân Bồi của tôi rồi. Chỉ cần bọn họ đi đăng ký thì nhà họ Cơ còn sống được bao lâu nữa? Cho dù giờ ông có từ chối thì đến lúc nhà họ Cơ phá sản, mấy công ty đó cũng sẽ là của tôi thôi!"

"Ông nói vớ vẩn! Cô ta là người nhà họ Cơ, không có sự cho phép của tôi thì sẽ không được phép kết hôn với con trai ông! Cơ Trấn Hùng cố gắng duy trì giọng điệu bình tĩnh.

Chủ tịch Lưu cười khẩy đáp: “Vậy tôi khuyên ông nên đi hỏi suy nghĩ của con dâu tương lai nhà tôi trước đi đã. Ông thật sự cho là ai cũng nghe lời ông hết chắc?”

Tắt điện thoại, Cơ Trấn Hùng đứng im không nhúc nhích. Đám Cơ Cindy đứng bên cạnh nóng lòng hỏi: “Chủ tịch Lưu nói sao?”

“Cái tên khốn đó dám uy hiếp tôi!“ Cơ Trấn Hùng trầm giọng nói.

Đám người Cơ Cindy không nói gì nữa. Bọn họ có thể tưởng tượng được chủ tịch Lưu đã nói những gì. Hoặc là từ chối hủy hôn, không thì cũng đem chuyện này ra ép nhà họ Cơ bán hết văn phòng chi nhánh đi.

Lúc này, Cơ Trấn Hùng quay sang hỏi Cơ Xuyên Hải: “Cơ Hương Ngưng đâu? Cô ta đâu rồi? Bảo cô ta đến gặp tôi ngay!”

“Hình như sáng sớm Cơ Hương Ngưng đã đi tìm Lưu Quân Bồi rồi, hai người này có mối quan hệ khá tốt…“

Cơ Trấn Hùng nghe vậy thì càng tức hơn: “Con gái nhà họ Cơ mà lại cứ đi tìm người đàn ông nhà khác làm cái gì! Mau gọi cô ta về cho tôi!”

Đám người nghe vậy thì bày ra vẻ mặt kì lạ. Ban đầu là ông sống chết bắt Cơ Hương Ngưng đi nịnh nọt Lưu Quân Bối, bây giờ nói thế này có khác nào tự vả không chứ.

Cơ Xuyên Hải trong lòng cười trộm, nhưng trên mặt thì vẫn tỏ vẻ nghiêm trang. Ông ta rút điện thoại ra gọi cho Cơ Hương Ngưng trước mặt mọi người.

"Hương Ngưng à, ờ, chủ tịch có chuyện cần tìm cô, cô về được không? Sao? Đang uống trà với Lưu Quân Bối, không đi được á? Chuyện này…"

Cơ Xuyên Hải nói được một nửa thì đã bị Cơ Trấn Hùng cướp mất điện thoại. Người đàn ông quyền lực nhất của nhà họ Cơ lúc này phẫn nộ hét vào điện thoại: "Uống cái gì mà uống! Trong vòng nửa tiếng nữa cô phải có mặt ở phòng làm việc của tôi, nghe rõ chưa hả!"

Điện thoại truyền tới giọng nói lạnh nhạt của Cơ Hương Ngưng: "Đừng có nói to thế, tôi có điếc đâu. Chờ tôi uống trà với Quân Bối xong tôi sẽ về".

Nói rồi, Cơ Hương Ngưng cúp luôn điện thoại.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Cơ Trấn Hùng giận đến mức suýt thì ném bay cái điện thoại. Ông ta đang

chuẩn bị gọi lại cho Cơ Hương Ngưng.

Cơ Xuyên Hải đi qua nói nhỏ: "Lúc này đừng nên ép cô ta quá, nhỡ đâu ép đến mức cô ta làm thật thì sao giờ?"

Cơ Trấn Hùng dừng tay lại, một lúc sau thì ông ta thở hồng hộc ném điện thoại vào ngực Cơ Xuyên Hải: "Chờ khi nào cô ta về thì đưa đến gặp tôi ngay!"

"Tôi biết rồi" Cơ Xuyên Hải gật đầu.

Cái chờ này kéo dài gần bốn tiếng mới xong.

Gần đến hai giờ chiều, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải mới trở về công ty.

Trong bốn tiếng đó, Cơ Trấn Hùng đã chờ đến mức tóc sắp trắng ra rồi. Bên ngoài thì các đối tác nhốn nháo đòi trả hàng, trả tiền, ngân hàng và chủ nợ gọi tới như vũ bão khiến ông ta lạnh hết cả người.

Suốt mấy chục năm làm việc, Cơ Trấn Hùng chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh khốn cùng như bây giờ, mỗi một giây một phút đều khó chịu vô cùng.

Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải đi vào phòng làm việc thì nhìn thấy bên trong toàn người là người, tất cả đều là

bô lão của nhà họ Cơ.

Thấy hai người tiến vào, toàn bộ ánh mắt đều tập

trung lên bọn họ.

Đối diện với ánh nhìn của những quan chức cấp cao

trong gia tộc, Cơ Hương Ngưng lại tỏ vẻ rất ung dung.

Thực tế thì đám người kia càng nghiêm túc, cô lại càng thả lỏng.

Vì cô ấy biết cảm giác bức bách của bọn họ đến từ

mỗi một hành động của bản thân cô.

Cơ Trấn Hùng khi nãy còn hô to gọi nhỏ trong điện

thoại, bây giờ thấy Cơ Hương Ngưng thì lại tươi cười nói:

"Hương Ngưng đến rồi hả, nào nào, qua đây ngồi, ai đó đi

pha trà đi".

"Tôi uống trà cả sáng với Quân Bối rồi, giờ không

muốn uống nữa đâu. Ông có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi,

tôi còn hẹn Quân Bối đi ăn tối và xem phim nữa kìa" Cơ

Hương Ngưng nói.

Giọng điệu như đang yêu say đắm của cô khiến nụ

cười của Cơ Trấn Hùng trở nên lúng túng. Ông ta rất

muốn dạy dỗ Cơ Hương Ngưng là không nên thân thiết

với Lưu Quân Bối như vậy, nhưng lại không dám nói. Mà

nếu phụ họa thì lại đi ngược với suy nghĩ của ông ta.

Thấy Cơ Trấn Hùng im lặng không nói, Cơ Xuyên Hải mới ho khan hai tiếng rồi tiếp lời: "Hương Ngưng, lần này gọi cô về đơn giản là thế này. Chuyện gần đây của gia tộc chắc cô cũng nghe rồi nhỉ. Vì chuyện liên hôn với tập đoàn Lưu Thị mà các đối tác của chúng ta đã không còn tin tưởng vào nhà họ Cơ nữa. Đám người muốn hoàn hàng, trả tiền ngoài kia chính là một ví dụ điển hình. Cho nên chúng tôi đã thương lượng và quyết định không ép cô kết hôn với Lưu Quân Bỉ nữa. Mau cảm ơn chủ tịch đi!"

Cơ Trấn Hùng nghe thế thì khẽ gật đầu. Lời này của Cơ Xuyên Hải khiến ông ta rất có thể diện.

Nhưng Cơ Hương Ngưng lại nói một câu khiến sắc mặt của Cơ Trấn Hùng tái xanh lại: "Ai nói tôi sẽ không kết hôn với anh ấy nữa? Có kết hôn hay không là chuyện của chúng tôi, liên quan gì đến gia tộc? Nếu tôi không muốn thì các người có ép cũng vô dụng, còn tôi mà đã muốn thì các người cũng chẳng có quyền đi can thiệp. Đã là thời nào rồi mà còn chơi cái trò phong kiến vậy chứ".

"Cơ Hương Ngưng! Cô ăn nói với bề trên thế à! Cơ

Bộc T`ôn đập bàn đứng dậy.

Cơ Hương Ngưng nhìn lão, nói: "Giờ mới nhận ra các người là b`ètrên của tôi à? Sao lúc bảo tôi liên hôn thì các người lại chẳng thương lượng với tôi thế?"

"GÓI"

Thấy hai bên sắp cãi nhau đến nơi, Cơ Trấn Hùng cũng mặc kệ thể diện của bản thân. Ông ta vội vàng nói: "Hương Ngưng à, chuyện lúc trước là chúng tôi sai. Nhưng bây giờ cô không thể kết hôn với cậu ta được! Có lẽ cô còn chưa rõ nguy cơ của gia tộc hiện giờ, để tôi nói cho cô nhé…"

"Tôi biết rất rõ, ngày nào bên ngoài cũng có người cãi nhau như cái chợ ấy, sao mà không rõ cho được", Cơ Hương Ngưng cười lạnh: "Nhưng cũng chẳng có nghĩa là tôi sẽ ép bản thân thỏa hiệp để cứu gia tộc. Nếu tôi không kết hôn theo lời các người, sau này tôi vẫn chỉ là một người ở nhánh phụ. Dù có lên được hàng thừa kế cấp ba, hay thậm chí là cấp hai đi nữa thì sao chứ, vẫn phải tranh giành lợi ích với đám vô dụng kia. Nhưng nếu lấy được Lưu Quân B`ối thì tôi sẽ được hưởng phúc mà chẳng phải lo nghĩ gì. Con dâu của tập đoàn Lưu Thị không tốt hơn

một đứa con gái nhánh phụ của nhà họ Cơ chắc?"

Cơ Trấn Hùng nghe vậy thì đen hết mặt. Bị một người bề dưới hét vào mặt như vậy khiến ông ta không thể chịu nổi.

Cơ Cindy lên tiếng: "Cô không thể nói như vậy được, cho dù là con cháu nhánh phụ thì sau này vẫn có cơ hội tiến vào hội đồng quản trị chứ, đâu có kém hơn con dâu của tập đoàn Lưu Thị đâu. Huống hồ cô còn mang dòng máu nhà họ Cơ, dù thế nào thì cũng phải…"

"Đừng có nói mấy lời vô dụng đó với tôi, tôi chắc chắn sẽ lấy Lưu Quân Bồi, tôi không thèm đi cạnh tranh với các người làm gì cả. Cho dù có làm chủ tịch hội đồng quản trị thì một năm cũng chỉ được có mấy chục triệu, tưởng là to lắm đấy à" Cơ Hương Ngưng bĩu môi: "Nếu các người muốn nói chuyện này thì thôi, tôi xin phép đi đặt vé xem phim đây, không tiếp mấy người nữa".

Nói rồi, Cơ Hương Ngưng xoay người định rời đi.

Cơ Trấn Hùng đâu dám để cô đi như vậy, bèn vội vàng đẩy Cơ Xuyên Hải vài cái, ý bảo ông ta đi lên níu giữ.

Cơ Xuyên Hải bước nhanh lên trước kéo Cơ Hương

Ngưng lại, nói: “Đừng vội thế mà. Thật ra nếu cô muốn hy sinh hạnh phúc của mình vì gia tộc thì cũng không phải không có chỗ tốt. Cái hội đồng quản trị gì đó là quá xa vời rồi. Thế này đi, hội đồng quản trị vừa mới quyết định sẽ lấy ra ba trăm triệu để đền bù cho đối tác thương mại. Tôi là giám đốc tài chính nên có thể kiến nghị với hội đồng quản trị để đưa cho cô một phần. Cô nói muốn một trăm triệu để phát triển văn phòng chỉ nhánh đúng không? Thế này đi, tôi sẽ đưa cho một mình cô sáu mươi triệu”.

Cơ Trấn Hùng há m ồm, nhưng không dám lên tiếng.

Nếu có thể lấy sáu mươi triệu ra để thay đổi suy nghĩ của Cơ Hương Ngưng thì cũng không thiệt.

Vả lại, số tiền này cũng tiêu vào văn phòng chỉ nhánh chứ không mất đi đâu.

Nhưng Cơ Hương Ngưng lại khinh bỉ nói: “Sáu mươi triệu? Số tiền này to quá nhỉ? Thân phận con dâu của tập đoàn Lưu Thị mà chỉ đáng giá có vậy thôi à? Chú ba, nể tình chúng ta từng hợp tác nên tôi cũng không muốn nói nhiều với chú làm gì, hai trăm triệu! Không được thiếu dù chỉ một đồng! Nếu các người muốn tôi từ bỏ thân phận

con dâu của tập đoàn Lưu Thị thì ném hai trăm triệu qua đây, không thì đừng tìm tôi nữa, tôi không rảnh đi đôi co với các người đâu".

Nói xong, Cơ Hương Ngưng quyết đoán rời khỏi phòng làm việc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 155: Danh Sách Hội Đồng Quản Trị

Cơ Xuyên Hải nhìn Hoắc Khải còn đang đứng ở đó, nói: "Tiểu Lý, cậu xem…

Hoắc Khải nhún vai, quay sang nhìn đám người với những biểu cảm khác nhau, nói: "Nếu tôi là cô ấy, bị coi như một món hàng mà ném qua ném lại thì cũng sẽ chẳng dễ dàng mà đồng ý với các ông đâu. Hai trăm triệu cũng tốt, ít nhất còn đỡ hơn so với việc nhà họ Cơ phá sản".

Sau đó, Hoắc Khải cũng rời đi.

Nghe được tiếng bước chân trên hành lang xa dần, một lúc lâu sau, phòng làm việc mới vang lên tiếng của Cơ Bộc Tồn: "Cơ Hương Ngưng này thật quá đáng, hai trăm triệu mà cũng dám…"

"Câm mồm cho tôi!" Cơ Trấn Hùng trợn mắt phẫn nộ nói.

Ông ta đang tức đến không thể chịu nổi nữa, ông ta không ngờ Cơ Hương Ngưng lại đòi nhiều đến vậy.

Sáu mươi triệu ông ta còn có thể, nhưng hai trăm triệu là quá nhiều.

Phải biết rằng, để thoát khỏi nguy cơ, nhà họ Cơ đã phải lấy ra tổng cộng ba trăm triệu để bồi thường cho đối tác thương mại rồi. Giờ lấy đâu ra hai trăm triệu đưa cho Cơ Hương Ngưng chứ?

Nhìn dáng vẻ của Cơ Hương Ngưng, nếu không có hai trăm triệu thì e là cô sẽ thật sự vui vẻ mà "hy sinh vì gia TỘC"

Mặc dù Cơ Trấn Hùng tức giận vì vào lúc này rồi mà Cơ Hương Ngưng vẫn không chịu nghĩ cho gia tộc, nhưng nói đi cũng phải nói lại, đây chẳng phải là nghiệp chướng do chính ông ta tạo ra hay sao?

Nếu lúc trước ông ta không ép Cơ Hương Ngưng cưới Lưu Quân Bồi chỉ để phá vỡ liên minh giữa Cơ Hương Ngưng với Cơ Xuyên Hải thì chuyện đâu có đến nông nỗi này!

Nói cho cùng thì tất cả là do dòng chính tự bê đá đập vào chân mình!

Cơ Xuyên Hải quay về, than thở với Cơ Trấn Hùng: "Cơ Hương Ngưng thật sự rất khó chịu rồi đấy. Nếu không bỏ tiền ra thì e là cô ta sẽ khó lòng đồng ý".

“Không đồng ý thì thôi, tôi không tin là không có cô ta, nhà họ Cơ chúng ta sẽ phá sản!”, một thành viên trong hội đồng quản trị tức giận nói.

Nhưng chẳng ai phụ họa cho câu này. Tất cả đều im lặng như tâm trạng của họ bây giờ, vì thực tế đã chứng minh cả rồi. Nếu Cơ Hương Ngưng thật sự kết hôn với Lưu Quân Bối thì khả năng sụp đổ của nhà họ Cơ sẽ rất cao.

“Tôi không tin nếu chúng ta đưa ra ba trăm triệu tiền bồi thường đối tác mà họ vẫn sẽ không đổi ý đâu! Bọn họ làm gì ngu đến vậy!” người trong ban hội đồng quản trị kia nói.

Cơ Xuyên Hải quay sang nhìn ông ta: “Sao đến giờ ông vẫn chưa chịu hiểu nhỉ? Ngoài kia người ta không nhìn vào tiền của chúng ta, mà là mối quan hệ của nhà họ Cơ và tập đoàn Lưu Thị kìa. Nếu Cơ Hương Ngưng lấy Lưu Quân Bối thì dù chúng ta đưa ra bao nhiêu tiền đi nữa, bọn họ vẫn sẽ cho rằng đó là tiền mà tập đoàn Lưu Thị cho chúng ta”.

“Chúng ta có thể giải thích!”

“Giải thích thì có tác dụng không? Ai tin ông nào? Dù

ông có đem bản sao kê giao dịch phát ra khắp phố thì cũng chẳng có ai tin đâu!" Cơ Xuyên Hải nói.

Người kia há miệng ra định nói, nhưng cuối cùng vẫn phải ảo não ngậm miệng.

Cơ Xuyên Hải nói không sai. Chỉ cần Cơ Hương Ngưng kết hôn với Lưu Quân Bồi thì tất cả mọi sự giải thích sẽ thành vô dụng.

Điểm then chốt trong nguy cơ lần này chính là Cơ Hương Ngưng, người quyết định sẽ gỡ rối hay mặc kệ cái mớ bòng bong này.

"Nhưng hai trăm triệu nhiều quá…" Cơ Cindy nói.

"Thật ra tôi thấy Cơ Hương Ngưng không phải không muốn, mà chỉ là đang tức giận, cảm thấy chúng ta không đối xử tốt với cô ta. Nếu không thì cũng sẽ chẳng nói là phải đưa hai trăm triệu thì mới từ bỏ thân phận con dâu của tập đoàn Lưu Thị", Cơ Trí Minh đứng dậy nói với Cơ Trấn Hùng: "Theo tôi, nên để anh ba đi nói chuyện với cô ta lần nữa. Hai trăm triệu là không được rồi, chúng ta không đủ năm trăm triệu tiền mặt để lấy ra xoa dịu tình hình lúc này được. Mà dù có miễn cưỡng làm được thì

cũng sẽ tạo thành rắc rối lớn cho việc kinh doanh sau này. Cho nên, xin nhờ anh ba nói mấy lời với cô ta. Lúc trước cô ta muốn một trăm triệu để phát triển văn phòng chỉ nhánh mà phải không? Vậy thì cứ cho một trăm triệu đi. Cả mấy điều kiện lúc trước chúng ta cũng đồng ý luôn đi. Tóm lại là phải qua được kiếp nạn này đã rồi mọi chuyện mới ổn được".

Cơ Xuyên Hải không tiếp lời mà nhìn vào Cơ Trấn Hùng.

Một lúc lâu sau, Cơ Trấn Hùng mới khó khăn ngẩng đầu hỏi Cơ Xuyên Hải: "Ông nghĩ cô ta có chịu lấy một trăm triệu không?"

"Tôi không biết… Cơ Xuyên Hải lắc đầu: "Tài sản của tập đoàn Lưu Thị không ít hơn chúng ta, mà Lão Lưu có rất nhiều cổ phiếu. Đến lúc chia tài sản thì Lưu Quân Bối ít nhất cũng phải có năm trăm triệu. Làm vợ của cậu ta thì tài sản vợ chồng sẽ chia đều. Cơ Hương Ngưng sẽ lấy một trăm triệu của gia tộc hay hai, ba trăm triệu của Lưu Quân Bối thì tôi cũng không chắc được".

Cơ Trấn Hùng lộ ra vẻ mặt chán nản. Ông ta vẫy tay,

nói: “Ông đi nói chuyện với cô ta đi, một trăm triệu làm điều kiện. Ông phải dùng mọi cách để cô ta đồng ý!”

“Tôi sợ cô ta sẽ nhân cơ hội này mà đòi thêm các điều kiện khác”, Cơ Xuyên Hải nói.

“Miễn là không vi phạm nguyên tắc của gia tộc, miễn là có thể khiến gia tộc thoát khỏi nguy cơ này thì cái gì cũng được!”

Giọng nói của Cơ Trấn Hùng trở nên tẻ ngắt. Ông ta vốn định dùng mối liên hôn này để phá vỡ liên minh dòng chính – nhánh phụ, lại có được sự trợ giúp của tập đoàn Lưu Thị. Ông ta đã từng tự hào vì cái quyết định này. Bây giờ nhìn lại thì chỉ thấy đây là chuyện ngu ngốc nhất mà ông ta từng làm.

Chẳng lẽ ông ta thật sự đã già, không phù hợp để cai quản gia tộc nữa rồi?

Cơ Xuyên Hải gật đầu rồi ra khỏi phòng làm việc.

Cơ Bộc Tồn thật sự không kìm nổi nữa, ông ta hỏi:

“Chủ tịch, thật sự phải cho con bé đó một trăm triệu sao?”

“Nếu cậu thấy nhiều quá thì đưa ra một đề nghị khác hợp lý hơn đi. Chỉ cần giải quyết được thì tôi sẽ cho cậu

luôn một trăm triệu" Cơ Trấn Hùng đáp.

Cơ Bộc Tồn lập tức không nói gì nữa. Lão làm gì nghĩ ra được cách nào để giải quyết nguy cơ này chứ. Nếu có thì còn phải chờ đến lúc bị Cơ Hương Ngưng diễu võ dương oai ở đây chắc?

Một góc khác, Cơ Xuyên Hải đi ra khỏi công ty, lên xe của Cơ Hương Ngưng.

Hoắc Khải phụ trách lái xe, đến khi cách công ty mấy trăm mét thì mới cười phá lên.

"Một trăm triệu đã xong! Các điều kiện khác cô muốn sao cũng được!" Cơ Xuyên Hải cười hả hả, vẻ mặt đắc ý: "Lần này đám người đó tổn thất rất nặng đấy. Bọn họ chắc chắn không ngờ được là chỉ vì một quyết định nhỏ ban đầu mà lại tổn thất nhiều đến vậy":

"Cũng phải cảm ơn chú ba đã đồng ý hợp tác. Kỹ năng diễn xuất của chú giỏi hơn mấy ngôi sao màn bạc kia nhiều". Cơ Hương Ngưng cũng chúc mừng mấy câu.

Cơ Xuyên Hải cười càng to hơn: "Đương nhiên rồi, nếu ngày xưa không bị ép học kinh tế thì có khi bây giờ tôi đang đi trên thảm đỏ đấy. Nhưng nói sao thì lần này cũng

phải nhờ có Tiểu Lý chúng ta mới thành công được vậy. Không hiểu trong đầu cậu chứa cái gì mà có thể xoay người ta vòng vòng như vậy, hơn nữa còn không một ai nhận ra chứ?"

Hoắc Khải vừa lái xe vừa cười đáp: "Bọn họ chưa hẳn là không nhận ra đâu, chỉ là chúng ta đi theo con đường tùy cơ ứng biến, còn bọn họ chỉ có thể đi theo một con đường cứng nhắc. Đến lúc này rồi, dù cho có nghỉ ngờ thì cũng phải giả ngốc mà thôi".

"Nói cũng đúng", Cơ Xuyên Hải gật đầu rồi nói với Cơ Hương Ngưng: "Ngoài một trăm triệu ra, cô còn điều kiện gì nữa không? Thăng hẳn lên hàng thừa kế thứ hai?"

"Thăng cấp thì cứ làm theo quy trình bình thường thôi, còn các điều kiện khác, trừ những điều kiện lúc trước ra thì tôi muốn cho nhánh phụ có thêm một vị trí trong danh sách hội đồng quản trị Cơ Hương Ngưng nói.

Cơ Xuyên Hải sửng sốt, danh sách hội đồng quản trị? Danh sách hội đồng quản trị của nhà họ Cơ chỉ có mười lăm người, trong đó có mười người dòng chính và năm người nhánh phụ, đây là quy tắc bất biến từ hồi

thành lập gia tộc đến giờ.

“Yêu cầu này hơi khó đấy, sợ là người trong dòng chính sẽ không có mấy người đồng ý”.

Đèn nhà ai nhà nấy rạng, danh sách chỉ có ngần đó, thêm một nhánh phụ là bớt đi một dòng chính, ai sẽ muốn nhường chứ?

“Tôi không quan tâm, một là thêm một vị trí trong danh sách, hai là cùng nhau chết”, Cơ Hương Ngưng bĩu môi.

“Cô định làm gia tộc sụp đổ thật đấy à?”, Cơ Xuyên Hải hỏi.

“Vậy phải xem bọn họ làm thế nào đã”. Cơ Hương Ngưng nhún vai.

Nhìn dáng vẻ không quan tâm của cô ấy, Cơ Xuyên Hải cũng không nói gì nữa mà chuyển sang chủ đề khác.

Một lúc lâu sau thì ông ta mới quay về công ty báo cáo tình huống.

Chờ Cơ Xuyên Hải rời đi, Cơ Hương Ngưng lên tiếng hỏi: “Sao anh lại bảo tôi nhắc đến chuyện danh sách hội đồng quản trị vậy? Nói thẳng với chủ tịch không hữu dụng hơn sao?”

Bất kể là thăng thắng lên hàng thừa kế số hai hay là tranh cử danh sách hội đồng quản trị thì đều là ý kiến của Hoắc Khải.

Điều kiện trước là vì Hoắc Khải cho rằng thăng cấp thuộc về chế độ hợp lý và lâu dài của gia tộc, không cần phải thay đổi, mà cũng không nên vì ai mà thay đổi.

Nếu hôm nay phá lệ cho Cơ Hương Ngưng thì lần sau sẽ phá lệ cho người khác. Như vậy thì còn cần chế độ làm gì nữa.

Còn việc tại sao lại nhắc đến danh sách hội đồng quản trị, mà còn phải nhắc đến trước mặt của Cơ Xuyên Hải thì rất đơn giản.

Bất kể liên minh của hai người có vững chắc hay không thì Cơ Xuyên Hải vẫn luôn là người của dòng chính.

Ý định liên minh ban đầu của ông ta chỉ là vì muốn nâng cao địa vị của bản thân, chứ không có nghĩa ông ta thật sự hướng về người trong nhánh phụ.

Cho nên Cơ Hương Ngưng bày ra dáng vẻ "nếu không đồng ý thì sẽ lật mặt luôn" trước mặt Cơ Xuyên Hải là để cho Cơ Xuyên Hải thật sự đi giúp cô khuyên bảo mấy lão

già dòng chính kia.

Hoắc Khải đầu đã cân nhắc các chỉ tiết này từ trước.

Điều bây giờ cần làm là chờ đợi kết quả cuối cùng mà thôi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 156: Thành Quả

Cơ Xuyên Hải quay về công ty, kể lại một lần cuộc nói chuyện với Cơ Hương Ngưng.

Đúng như Hoắc Khải đã phân tích, Cơ Xuyên Hải dù sao cũng là người của dòng chính, cho dù liên minh thế nào thì ông ta cũng phải cân nhắc đến lợi ích của dòng chính trước tiên.

Nhưng trước mắt phía dòng chính lại có ý muốn gây áp lực cho ông ta, cho nên, khi kể lại cuộc nói chuyện, Cơ Xuyên Hải đã chắt lọc, nói không ít những lời tốt đẹp về Cơ Hương Ngưng.

Cơ Trấn Hùng nghĩ đi nghĩ lại, sau đó còn liên hệ với những thành viên cao cấp trong dòng họ mở ba cuộc họp, cuối cùng thì trong lặng lẽ tuyên bố, đáp ứng những điều kiện của Cơ Hương Ngưng.

Một trăm triệu tiền mặt. Đương nhiên, là chuyển vào tài khoản của công ty con, không cho phép chuyển sang dùng với mục đích cá nhân.

Tất cả quyền kiểm soát công ty con đều giao lại cho

Cơ Hương Ngưng. Nhưng, cân nhắc đến trước đây, Cơ Hương Ngưng đã từng suýt nữa bán công ty đi nên Cơ Trấn Hùng còn đặc biệt đưa ra một điều kiện. Quyền mua cổ phiếu công ty chỉ giới hạn ở việc phân chia lợi nhuận, cho dù cô là tổng giám đốc thì cũng không có quyền mua bán công ty.

Nhưng điều quan trọng nhất là tuy Cơ Trấn Hùng đã đồng ý danh sách thành viên hội đồng quản trị, nhưng lại không lấy ra từ danh sách của dòng chính mà lại bổ sung từ bên ngoài.

Nói cách khác, số lượng uỷ viên quản trị nhà họ Cơ từ mười lăm người, bây giờ tăng lên mười sáu người.

Trong đó có mười người là của dòng chính và sáu người của nhánh phụ.

Quyết định này vừa được đưa ra, dòng chính cảm thấy càng thêm áp lực và nhục nhã nhưng lại không thể làm gì khác.

Bây giờ, tất cả mọi người đều trông chờ vào việc Cơ Hương Ngưng có thể chủ động huỷ bỏ hôn ước, nhất định không thể gả cho Lưu Quân Bối, nếu không thì nhà họ Cơ

xong đời rồi.

Một khi nhà họ Cơ ngã ngựa thì số uỷ viên quản trị còn ý nghĩa gì nữa.

Mà đối với nhánh phụ mà nói, đây lại là một tin tốt long trời lở đất. Cơ Trấn Hùng vừa quyết định thì mấy người nắm quyền của nhánh phụ đã tìm Cơ Hương Ngưng.

Người có uy tín lớn nhất trong nhánh phụ là Cơ An Đấu, cũng là bác ruột của Cơ Hương Ngưng.

Năm đó trong nhánh phụ, bố của Cơ Hương Ngưng nắm trong tay quyền lực lớn, Cơ An Đấu cũng là trợ thủ đắc lực của ông. Sau một lượt đấu đá, Cơ An Đấu thế chỗ, tiếp quản nhánh phụ đến giờ.

Trước đây, ông ta rất ngưỡng mộ bố của Cơ Hương Ngưng, nhưng theo thời gian trôi qua, sự ngưỡng mộ này trở thành sự kiêng dè.

Tuy nhánh phụ không bằng dòng chính, nhưng quyền lực trong tay cũng rất lớn, Cơ An Đấu không muốn cái ghế của ông ta bị lung lay.

Cho nên, ông ta cũng không quan tâm nhiều đến Cơ

Hương Ngưng, sợ rằng trong tương lai, đứa cháu gái này muốn cướp vị trí này.

Bây giờ, Cơ Hương Ngưng đã chiếm được một ghế thành viên hội đồng quản trị. Vốn dĩ, Cơ An Đấu muốn trực tiếp đến tìm Cơ Trấn Hùng, thương lượng xem giành vị trí đó cho ai. Kết quả là Cơ Trấn Hùng lại nói, vị trí này là của Cơ Hương Ngưng, cô ấy nói cho ai thì là của người đó.

Không còn cách nào, Cơ An Đấu đành phải tìm đến đứa cháu gái mà bình thường ông ta chẳng đoái hoài gì đến.

Nhưng điều khiến ông ta không ngờ đến là, Cơ Hương Ngưng cũng không thèm khát gì với vị trí thành viên hội đồng quản trị, còn nói nghe rất ngọt.

"Cháu bất tài kém cỏi, cũng không có kinh nghiệm, nếu làm uỷ viên quản trị thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người không phục, dễ dẫn đến những phiền phức không đáng có. Cho nên, vị trí này giao cho bác cả quyết định".

Cơ An Đấu cười híp mắt, một vị trí uỷ viên quản trị, tương đương với ít nhất hai mươi triệu cổ tức mỗi năm,

đây chỉ là con số trên sổ sách.

Theo lẽ thường mà nói, mỗi một uỷ viên quản trị đều có thể độc lập nắm quyền điều hành một chi nhánh.

Khác với tổng giám đốc, uỷ viên quản trị nắm trong tay gần như toàn bộ quyền kiểm soát cổ tức của chi nhánh.

Ngoài hai mươi phần trăm lợi nhuận phải giao cho dòng họ, còn lại tám mươi phần trăm, nếu ông ta đút túi hết thì cũng không ai quan tâm.

Nếu một chi nhánh làm ăn tốt thì mỗi năm lợi nhuận cũng được hơn chục triệu tệ.

Nhưng tiền cũng chỉ là thứ yếu, quan trong là có thêm một chỗ ngồi thì ông ta có thể sắp xếp thêm một người thân tín. Đến lúc đó, lời nói của ông ta sẽ ngày càng có trọng lượng không chỉ trong nhánh phụ mà trong cả dòng họ.

Cơ Hương Ngưng đưa quyền phân vị trí đó cho ông ta, cũng có nghĩa là cho Cơ An Đấu một cơ hội tốt lôi kéo lòng người. Chắc chắn sẽ có rất nhiều người vì chuyện này mà đến nịnh nọt ông ta, hi vọng có thể đạt được

chiếc ghế đó.

Do đó, ấn tượng của Cơ An Đấu về Cơ Hương Ngưng cũng tốt lên nhiều, trước khi rời đi còn cười lớn, nói: "Cháu gái ngoan, cháu yên tâm, sau này trong dòng họ có ai dám gây phiền phức cho cháu thì bác là người đầu tiên không tha cho hắn! Người của nhánh phụ chúng ta, không thể để kẻ khác xem thường được!"

Sau khi ông ta đi, Cơ Hương Ngưng đóng cửa, bĩu môi nhìn Hoắc Khải: "Anh chắc chắn đưa vị trí đó cho ông ta có ích hơn là tự mình nắm lấy sao? Ông ta nói chuyện thối chẳng khác gì đánh rắm. Hôm nay còn biết ơn tôi, nói không chừng ngày mai còn bán tôi đi".

"Nhánh phụ ít nhiều cũng đoàn kết hơn dòng chính. Huống hồ, bản thân cô cũng hiểu rõ, năng lực và kinh nghiệm không đủ thì dù cô có ngồi lên chiếc ghế đó cũng ngồi không vững. Nếu đã như vậy, không bằng đứng lên vai người khổng lồ", Hoắc Khải mỉm cười nói: "Trong dòng chính có Cơ Xuyên Hải, nhánh phụ có Cơ An Đấu, sau này, trong dòng họ, tay phải tay trái của cô đều có chỗ vịn, muốn đi ngang cũng không có vấn đề gì".

“Anh mới đi ngang, tôi cũng không phải là con cua!”, Cơ Hương Ngưng hừ một tiếng, sau đó trên khuôn mặt lại lộ ra ý cười, nói: “Nhưng dù nói thế nào thì thật sự thu hoạch lần này cũng đạt được ngoài mong đợi. Lúc trước anh nói cần một trăm triệu để phát triển chi nhánh. Tôi còn nói anh hoang tưởng, bây giờ xem ra, tôi mới là ếch ngồi đáy giếng”.

“Chỉ có thể nói là trời chiều lòng người. Nếu không phải là dòng chính muốn tìm vài con thiêu thân thì chúng ta phải tốn rất nhiều công sức mới lấy được một trăm triệu này”, Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng gật đầu. Trước đây, trong lúc cô và Hoắc Khải lên kế hoạch chiến lược, xác thực là cần một trăm triệu để chiếm lĩnh thị trường. Theo kế hoạch của Hoắc Khải lúc đó, cần từng bước thâm nhập vào nội bộ của dòng họ, nhanh nhất là nửa năm, ngắn nhất là ba tháng phải lấy được khoản tiền này.

Vậy mà đến bây giờ, chỉ trong một tuần, tiền đã được chuyển vào tài khoản.

Lại có thêm quyền kiểm soát chỉ nhánh và việc chắc

chắn có thể tăng lên hạng ba, những thu hoạch của Cơ Hương Ngưng khi quay về nhà họ Cơ vượt xa so với tưởng tượng ban đầu.

Điều này khiến cô ngày càng khâm phục và kính nể Hoắc Khải.

Chỉ trong một tuần, người đàn ông này đã hoàn toàn dùng sự thật để chứng minh, anh ấy có thể chơi đùa số tài sản mấy tỷ tệ của nhà họ Cơ trong lòng bàn tay.

Đến cả lão cáo già như Cơ Trấn Hùng cũng không đấu được anh thì cô sao có thể được tính là đối thủ của anh chứ.

May mắn là trước mắt, Hoắc Khải không có ý muốn gây bất lợi cho nhà họ Cơ, cho dù cô có sợ hãi thế nào thì cô cũng không cam lòng đuổi anh đi.

Có lẽ ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện ra, sự ỷ lại vào Hoắc Khải đã khắc sâu vào xương tuỷ của cô rồi.

Kiểu phụ thuộc này rất dễ nghiện, khi thật sự đã

SEGJCCSEDDINSCG4DEIDERELOES/HDEESEGIS2EiMZ5970.382
2Z22D/24G2G/73/E9702I-ZGiS2i0Z001ix6i09NE.Zc pm re

nghiện rồi thì có lẽ là sẽ không thể thoát thân khỏi vũng lầy.

Vậy thì chỉ có một kết cục duy nhất, chỉ cần là người có trái tim đều sẽ bị người đàn ông này bắt làm tù binh.

Sau khi một trăm triệu tiền mặt chuyển vào tài khoản công ty, Cơ Hương Ngưng theo thoả thuận tham gia buổi họp báo cho nhà họ Cơ đặc biệt tổ chức, công khai tuyên bố, tuyệt đối không thể kết hôn với Lưu Quân Bồi.

Đồng thời, nhà họ Cơ tuyên bố, bỏ ra ba trăm triệu trợ cấp cho các bên đối tác và một trăm triệu để mở rộng kinh doanh cho công ty con.

Ngoài ra, theo kiến nghị của Hoắc Khải, bộ phận Quan hệ công chúng cũng thông qua các kênh khác nhau lan truyền thông tin rằng toàn bộ cuộc khủng hoảng lần này chỉ là một hành động tạo scandal của nhà họ Cơ tự biên tự diễn để tạo danh tiếng cho công ty con.

Cơ Hương Ngưng đã tự mình lên tiếng, cùng với sự kích thích do bốn trăm triệu tệ đem lại, rất nhiều người đều tin đó chỉ là "tin vịt".

Mặc dù, kiểu tự tạo scandal này không được vẻ vang

cho lắm nhưng không thể không thừa nhận, cách làm này thật sự đã khiến nhà họ Cơ nổi tiếng hơn nhiều.

Nói đúng hơn là Cơ Hương Ngưng đã trở nên nổi tiếng hơn nhiều.

Hoắc Khải đề xuất khi bộ phận Quan hệ công chúng lan truyền tin tức, cũng gián tiếp thông qua những kênh này cho biết toàn bộ những thủ đoạn tạo scandal đều là công sức của Cơ Hương Ngưng, đẩy cô lên đầu đài.

Như vậy, rất nhiều người sẽ cảm thấy hiếu kỳ với cô gái trẻ tuổi nhà họ Cơ. Ai cũng tìm hiểu một chút thì sẽ khiến công lao của Cơ Hương Ngưng trong khoảng thời gian này càng nổi bật.

Cái này gọi là thời thế tạo anh hùng, một cuộc khủng hoảng khiến cho Cơ Hương Ngưng đạt được cả danh và lợi, tạo thành một kết cục hoàn hảo.

Nếu nói người không có gì vui mừng thì đó là dáng vẻ của hai bố con Cơ Bộc Tồn và Cơ Ôn Thư.

Thu hoạch của Cơ Hương Ngưng càng lớn thì hai bố con nhà kia càng khó chịu.

Lúc đầu chỉ là con cháu của nhánh phụ không đủ tư

cách để lau giày cho họ. Thế mà chớp mắt đã biến hình, trở thành nhân vật quan trọng nơi đầu sóng ngọn gió.

Còn Cơ Ôn Thư lại bị hạ xuống hạng bốn, không có quyền điều hành công ty con.

Sự chênh lệch như vậy khiến cho hai bố con hận tới mức nghiến răng kèn kẹt.

Nhưng khi gặp Cơ Hương Ngưng, họ vẫn phải giả vờ vui mừng. Dù sao, bây giờ đến Cơ Trấn Hùng cũng không dám coi nhẹ người phụ nữ này, sợ cô nhất thời kích động trở mặt.

Đến lúc đó, Cơ Hương Ngưng tuỳ tiện nói là bị dòng họ ép huỷ hôn hay thật ra nhà họ Cơ đã sắp tiêu rồi thì nhà họ Cơ chỉ có một con đường chết.

Tóm lại, lúc Cơ Hương Ngưng rời khỏi nhà họ Cơ, người vui vẻ tiễn cô cũng có, mà ánh mặt thù hận nhìn cô cũng có.

Chỉ có Cơ Xuyên Hải thật lòng đứng trước xe nhìn cô, cười híp mắt bảo cô quay về ăn nhiều một chút.

Chiếc xe đi ra khỏi cửa tổng bộ, thu lại ánh mắt nhìn ra cửa sổ, Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải ngồi bên cạnh,

xúc động nói: “Lần sau quay lại, chắc chắn có thể tăng lên hạng hai nhỉ”.

“Mục tiêu của chúng ta, không thể chỉ là hạng hai”, Hoắc Khải cười nói: “Cố lên, chủ tịch hội đồng quản trị tương lai”.

Lần đầu tiên nghe Hoắc Khải nói đến lý tưởng trong tương lai, Cơ Hương Ngưng có chút hốt hoảng bất an. Nhưng bây giờ nghe câu nói này, cô lại thấy nhiệt huyết bừng bừng.

Nhìn người đàn ông đang mỉm cười ở trước mặt, Cơ Hương Ngưng cũng không suy nghĩ gì nữa, chỉ cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Tương lai, có lẽ thật sự có thể kỳ vọng, con đường không ai đi qua lại là nơi có ánh sáng chói chang nhất.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 157: Tặng Hoa

Rời khỏi nhà họ Cơ thì trời đã quá trưa, Hoắc Khải không trở về nhà ngay, cũng chưa gọi điện thoại cho Ninh Thần, mà đi đến tiệm bán hoa một chuyến trước.

"Đến đây làm gì vậy?" Cơ Hương Ngưng hỏi khi cô ấy bước ra khỏi xe.

"Đương nhiên đi đến tiệm bán hoa là để mua hoa rồi", Hoắc Khải trả lời.

Cơ Hương Ngưng ngẩn người, không biết cô ấy đang nghĩ đến điều gì, nét mặt đột nhiên lại có chút mất tự nhiên.

Cô ấy đang nhầm tưởng rằng Hoắc Khải muốn mua hoa tặng mình. Là một người phụ nữ không có nhiều kinh nghiệm trong tình yêu, hiểu biết duy nhất của cô ấy về việc tặng hoa cho ai đó chỉ là để thể hiện hảo cảm đối với người đó.

Hoắc Khải bước vào tiệm hoa, liếc mắt nhìn rồi chỉ vào hoa hướng dương trước mặt và nói: "Phiền cô gói giúp tôi mấy bông hoa này".

Nhân viên tiệm đi tới cầm mấy bông hoa hướng dương lên, gói lại một cách đơn giản, không có gì quá nổi bật. Nhưng chỉ riêng màu vàng đơn thuần của hoa hướng dương cũng đã rất rực rỡ rồi, rực rỡ như ánh mặt trời trên cao vậy.

Hoắc Khải nhìn quanh, sau đó hỏi Cơ Hương Ngưng:

"Bó hoa này trông thế nào?"

Cơ Hương Ngưng cảm thấy hơi bối rối, ngập ngừng nói: "Cái đó… cũng được. Chỉ có điều hình như không có ai chỉ tặng mỗi hoa hướng dương cho con gái…"

"Nói như vậy cũng đúng", Hoắc Khải suy nghĩ một chút. Sau đó anh chọn thêm hai bông hoa tulip, một trái một phải cắm bên cạnh hoa hướng dương, trông giống như hai người bảo vệ. Có vẻ như anh thấy nó rất buồn cười, nên đã bật cười mấy lần.

Cơ Hương Ngưng lại càng thêm bối rối, thậm chí còn cảm thấy hơi xấu hổ khi nhìn thấy Hoắc Khải như thế. Khi Hoắc Khải trả tiền xong, cô ấy khẽ cúi đầu đi theo phía sau anh rời khỏi tiệm hoa.

Kết quả là vừa mở cửa xe, Hoắc Khải không lên xe mà

chỉ đứng đó nói: “Cô đi trước đi, tôi còn phải đi chợ. Con bé Đường Đường nhà tôi hẳn là đang muốn ăn món sườn xào chua ngọt lắm”.

Cơ Hương Ngưng đang ngồi trên xe lại ngẩn người thêm một lúc, sau đó mới nhận ra rằng bó hoa này không phải mua cho cô ấy mà là mua cho Ninh Thần.

Làm mới vừa rồi cô ấy còn tự mình đa tình, suy nghĩ chờ một hồi sau khi anh tặng hoa thì cô ấy phải làm như thế nào để ra vẻ thờ ơ một chút.

Bây giờ thì tốt rồi, chỉ là do cô suy nghĩ lung tung mà thôi.

“Ờ, vậy thì anh đi đi, dù sao tôi cũng rất bận”, Cơ Hương Ngưng cô gắng khiên cho giọng nói của mình trở nên bình thường, nhưng dù có giả vờ như thế nào đi chăng nữa, đôi mắt của cô ấy vẫn vô thức nhìn vào bó hoa hướng dương.

Cô ấy không phải là một người phụ nữ thích hoa. Mấy thứ hoa hòe này không mài ra ăn được, nên chỉ là thứ vô dụng trong mắt của Cơ Hương Ngưng.

Nhưng hôm nay không biết có chuyện gì, cô ấy lại chỉ

mong nhận được món quà như vậy từ một ai đó.

Có phải là bị ma nhập rồi không?

Trong lòng Cơ Hương Ngưng tự nhiên lại cảm thấy có chút mất mát, chỉ có thể cố gạt đi những suy nghĩ hỗn loạn, rồi nói với tài xế: "Lái xe đi".

Lúc này, Hoắc Khải mới đột nhiên nói: "Suýt chút nữa quên mất, cái này là cho cô".

Một mùi thơm thoang thoảng bay vào, Cơ Hương Ngưng vừa quay đầu lại thì thấy Hoắc Khải đã cầm một đóa hoa ly hồng đưa vào cửa kính xe.

"Tôi nghe nói rằng hoa ly hồng tượng trưng cho sự thuần khiết và sang trọng, nó rất hợp với cô" Hoắc Khải giải thích.

Sự hưng phấn vô cớ chiếm trọn lấy trái tim của Cơ Hương Ngưng, khóe miệng của cô ấy đã hơi nhếch lên nhưng vẫn phải tỏ ra thản nhiên nói: "Mua cái thứ vô dụng này làm gì không biết".

Nói qua nói lại, cuối cùng tay cũng nhanh chóng nhận lấy đóa hoa đó.

Nhận lấy đóa hoa ly hồng rồi, Cơ Hương Ngưng lại bất

giác cúi đầu, ngửi hương thơm tỏa ra từ nhụy hoa.

Hoắc Khải đứng bên cạnh xe cười nói: "Thế nào, có thơm không?"

Có lẽ do bị Hoắc Khải phát hiện cô ấy như vậy mà lại để ý đến đóa hoa này, Cơ Hương Ngưng ngay lập tức cảm thấy xấu hổ, hừ một tiếng nói: "Không thơm chút nào, cũng không có ai tặng hoa mà chỉ tặng có một đóa, đồ keo kiệt. Thôi tôi không để ý đến anh nữa, tài xế, lái xe!"

Người tài xế khởi động xe và chiếc ô tô từ từ lăn bánh rời khỏi vị trí ban đầu.

Từ gương chiếu hậu, có thể thấy Hoắc Khải vẫn đang đứng bên đường vẫy tay chào cô ấy.

Ở trong xe, hương hoa nhàn nhạt tiếp tục lan tỏa ra, khiến cho tâm trạng của Cơ Hương Ngưng càng lúc càng tốt lên.

Một lúc lâu sau, cho đến khi không còn nhìn thấy Hoắc Khải trong gương chiếu hậu, cô ấy mới nhìn xuống đóa hoa ly hồng trên tay mình.

Nét mặt của cô ấy bây giờ trông vô cùng phức tạp, nửa như vui vẻ, nửa lại u buồn.

Thở dài, cô ấy đặt đóa hoa ly hồng xuống bên cạnh, như thể cô chưa từng cầm nó trong tay. Cũng có chứng minh được điều gì đâu chứ.

Hoắc Khải bắt một chiếc taxi đến khu chợ gần nhà.

Anh không hề biết rằng, ở phía bên kia đường, Phan Tư Mễ đang ngồi trên xe của mình và nhìn chằm chằm vào anh.

Mười phút trước, Phan Tư Mễ đến mua đồ gần đó, vừa lên xe đã thấy Hoắc Khải và một người phụ nữ xinh đẹp bước xuống xe, cùng nhau đi vào tiệm hoa.

Cân nhắc một chút, cô ấy quyết định không quấy rối, mà lặng lẽ đợi mọi chuyện phát triển thêm.

Sau vài phút, cô ấy nhìn thấy Hoắc Khải bước ra, trên tay cầm một bó hoa hướng dương, đứng trước xe nói chuyện với người đẹp. Để rồi như đang làm ảo thuật, anh lấy ra một đóa hoa ly hồng và đưa nó cho người phụ nữ kia.

Phan Tư Mễ không biết hai người đó nói gì với nhau, nhưng là một bác sĩ tâm lý, cô ấy có thể nhìn thấy những thay đổi biểu cảm tinh tế trên nét mặt của người phụ nữ

ng ồi trong xe qua cửa kính xe, nét mặt đó rõ ràng là đang thể hiện một ni ềm vui kín đáo.

Sau khi chiếc xe đó rời đi, Hoắc Khải cũng bắt một chiếc taxi khác r ồi rời đi một mình.

Nếu như không phải trên tay Hoắc Khải vẫn còn c ầm theo một bó hoa hướng dương, Phan Tư Mễ có thể chắc chắn rằng hai người này là tình nhân của nhau. Nhưng bây giờ có thêm bó hoa hướng dương đó, nên cô ấy cũng không thể khẳng định chắc chắn.

Dù cho có chuyện gì thì cũng không nên đưa ra phán đoán một cách tùy tiện.

Sau một h ồi suy nghĩ, Phan Tư Mễ mới từ bỏ ý định gọi điện cho Ninh Th ần, bản thân cố ấy chỉ ghi nhớ vấn đ ề này, sau đó cô ấy sẽ lên kế hoạch để tìm cơ hội thăm dò Hoắc Khải.

Hoắc Khải nào đâu biết bác sĩ tâm lý của mình lại tình cờ xuất hiện ở bên kia đường, anh chỉ chuyên tâm đi chợ, cẩn thận chọn hai miếng sườn và mua thêm một ít rau tươi trước khi trở v ềnhà.

Anh gõ cửa nhà, sau khoảng mười giây thì cánh cửa

mở ra.

Nhìn Ninh Thần đang đứng ở cửa với vẻ mặt ngẩn ngơ, Hoắc Khải mỉm cười đưa bó hoa hướng dương trong tay anh cho cô rồi nói: "Tặng cho em đó. Mấy ngày nay một mình ở nhà đã cực khổ rồi".

Hoa hướng dương không phải là loài hoa có mùi hương quá đặc biệt, nhưng nhìn những bông hoa vàng rực rỡ trước mặt, lại nghe những lời nói tâm tình của anh, trái tim của Ninh Thần như muốn tan chảy.

Cô là một người phụ nữ dễ hài lòng. Cô không cần gì nhiều ngoài chồng con của mình.

Trước đây, Lý Phong chưa bao giờ dành tặng cho cô bất cứ điều gì bất ngờ, kể cả sau khi kết hôn, cô cũng luôn cảm thấy buồn tẻ và lạc lõng.

Nhưng bây giờ thì khác. Đây là ngày đầu tiên anh biết mua hoa tặng cho cô khi về nhà.

Mặc dù Ninh Thần cũng cảm thấy hoa là món quà vô nghĩa giống như Cơ Hương Ngưng, nhưng cô ấy sẽ không từ chối một món quà như vậy từ chồng của mình, ngược lại còn rất thích nó.

Bởi ý nghĩa đằng sau những bông hoa chính là tượng trưng cho tình yêu của người đàn ông dành cho người phụ nữ của mình.

Nếu như ghét một người, chúng ta sẽ không bao giờ tặng hoa cho người đó.

"Cảm ơn anh", Ninh Thần nở nự cười tươi tắn, đón lấy những bông hoa.

"Bố ơi!"

Nghe thấy giọng nói của Đường Đường, Hoắc Khải nhìn lên, nhưng ngạc nhiên khi thấy rằng ngoài mẹ con Ninh Thần thì còn có Cố Phi Dương và Nhạc Văn Văn cũng đang ở trong nhà.

Khi nhìn thấy Hoắc Khải, vẻ mặt đang không được vui của Cố Phi Dương lại càng thêm mất tự nhiên. Nhất là khi cô ấy nhìn thấy bó hoa trong tay Ninh Thần, cô ấy liền cảm thấy khó chịu như có đàn kiến đang bò trong lòng.

Nhìn người khác càng hạnh phúc bao nhiêu thì cô ấy càng cảm thấy mình kém cỏi bấy nhiêu.

Vì vậy, trước khi Hoắc Khải kịp hỏi tại sao họ lại ở đây, Cố Phi Dương đã trực tiếp đưa Nhạc Văn Văn đứng lên và

nói: “Về nhà thôi con!”

“Không! Con không muốn đi! Con muốn ở cùng với chú Lý!”, Nhạc Văn Văn cố gắng vùng vẫy một cách tuyệt vọng, giọng nói chuyển từ vui sướng sang nghẹn ngào.

Ninh Thần ở một bên giải thích: “Buổi trưa Văn Văn cùng Đường Đường trở về từ trường học, cô bé nói mấy ngày nay anh không đến nấu đồ ăn ngon cho cô bé. Em đã gọi điện cho cô Cố, cô ấy vừa đến thì anh cũng vừa về nhà”.

“Cháu muốn chú Lý chơi với cháu! Cháu cũng muốn ăn bữa ăn do chú Lý nấu!”, Nhạc Văn Văn hét lớn: “Chú Lý đã hứa với mẹ con cháu, cháu…”

“Bốp!“ một âm thanh giòn giã vang lên khiến căn nhà bỗng trở nên yên tĩnh.

Tất cả mọi đầu người kinh ngạc nhìn Cố Phi Dương, trong khi Cố Phi Dương lạnh lùng kéo con gái ra: “Đừng ép mẹ phải đánh con nữa! Về nhà!”

Ninh Thần lúc này cũng phản ứng lại, nhanh chóng thuyết phục: “Cô Cố, Văn Văn vẫn còn là một đứa trẻ, hơn nữa Lý Phong đã về rồi, mẹ con cô cũng ở lại ăn cơm đi”.

“Cảm ơn cô Ninh vì lòng tốt của cô, nhưng có lẽ chúng ta có cách giáo dục con cái khác nhau. Tôi không thể chịu đựng được việc con bé cứ chạy đến nhà người khác vì miếng ăn! Vì vậy, chúng tôi nên về nhà thì hơn. Nếu như chúng tôi có gây phiền phức gì cho gia đình cô thì cũng xin cô thứ lỗi cho”, Cố Phi Dương lạnh lùng nói, rồi cứng rắn kéo Nhạc Văn Văn ra ngoài.

Ninh Thần muốn giữ cô ấy lại, nhưng đã bị Hoắc Khải ngắn cản.

“Chú Lý! Chú Lý!”, Nhạc Văn Văn đưa tay về phía Hoắc Khải, hy vọng rằng anh có thể giữ cô bé lại. Vừa rồi, sau một cái tát, một nửa bên má của cô bé đã bị sưng tấy, đủ thấy rằng Cố Phi Dương đã dùng lực mạnh đến như thế nào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 158: Tránh Xa

Hoắc Khải thở dài nói với Nhạc Văn Văn: "Cháu về nhà với mẹ trước đi, hai ngày nữa chú sẽ nấu cho cháu đồ ăn ngon".

Cố Phi Dương ngẩng đầu nhìn anh, do dự như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng cũng không đủ dũng khí để nói lời từ chối, vì vậy cô ấy chỉ có thể mạnh mẽ kéo con gái mình đi.

Nhạc Văn Văn cũng không giãy giụa nữa, chỉ vừa khóc vừa hét lên với Hoắc Khải: "Chú Lý, chú nhất định phải tới đó!"

Ninh Thần bước ra cửa. Nhìn bóng lưng không hòa thuận của hai mẹ con Cố Phi Dương, cô thở dài: "Cô Cố này có lòng tự trọng cao quá. Văn Văn chỉ muốn ăn những món ăn do anh nấu, mà cô ấy lại nỡ lòng nào đánh con bé như vậy".

"Không phải là lòng tự trọng quá cao, mà là quá tự ti", Hoắc Khải nói.

"Hả?", Ninh Thần hơi sững sờ, cô rõ ràng vẫn chưa thể

phân biệt được thế nào là lòng tự trọng cao còn thế nào là tự tỉ.

Nhưng đối với Hoắc Khải mà nói, đây là điều có thể nhìn thấy ngay trong nháy mắt.

Cố Phi Dương rõ ràng đang cho rằng việc con gái mình ồn ào và muốn ăn thức ăn của người khác là điều đáng xấu hổ, vì vậy nên cô ấy cảm thấy rất tự ti. Nhìn thấy Hoắc Khải, cô ấy lại càng thêm hoảng loạn không thôi.

Không có cách nào khác tốt hơn để giải quyết vấn đề, nên chỉ có thể lựa chọn bạo lực để giải quyết vấn đề.

Cũng giống như lần trước, khi Nhạc Văn Văn bỏ nhà đi trong đêm mưa, ngay khi tìm thấy cô bé, Cố Phi Dương cũng đã xông lên và đánh cô bé. Nhưng sau khi đánh xong, cô ấy liền ôm con gái của mình mà khóc lóc thảm thiết.

Cách giải quyết mọi việc của cô ấy rất thẳng thừng, nói một cách chính xác hơn thì đó chính là sự trốn tránh.

Bởi vì cô ấy không có đủ tự tin để sử dụng lời nói hoặc những cách khác nhẹ nhàng hơn để giải quyết những việc này, sự thiếu tự tin tột độ chính là nguồn gốc của bạo lực.

Mặc dù không biết nhiều về lĩnh vực phân tích tâm lý, nhưng Ninh Thần vẫn nói: "Vậy thì ngày mai anh mua chút đồ ăn đến gặp cô bé nhé. Thật đáng thương, còn nhỏ như vậy mà bố đã không còn, chuyện này không thể trách cô bé được. Ngay cả em cũng cảm thấy đau lòng thay cho cô bé".

Ninh Thần là một người phụ nữ rất tốt bụng, nhưng mà thứ tình mẫu tử này của cô lại ban phát quá tràn lan, Hoắc Khải không lập tức đồng ý với cô mà chỉ nói: "Chuyện đó nói sau đi, hai mẹ con đã ăn cơm chưa? Hay là anh làm món sườn xào chua ngọt cho hai mẹ con nhé? Anh vừa mới đi chợ mua đồ về đây".

"Anh vừa đi công tác về mà không lo nghỉ ngơi cho tốt, lại còn đi chợ nữa", Ninh Thần lo lắng nói.

"Cũng không phải là quá mệt mỏi, làm việc ở đâu cũng giống nhau mà".

Lúc này Đường Đường mới đi tới, nắm lấy tay Hoắc Khải, nét mặt buồn buồn hỏi: "Bố ơi, sau khi bố làm món sườn xào chua ngọt, con có thể mang đến trường cho Văn Văn không? Cậu ấy đặc biệt thích món sườn xào chua

ngọt do bố nấu!"

"Tất nhiên là được rồi", Hoắc Khải xoa nhẹ mái tóc mềm mại của cô bé, chắc chắn rằng sự lương thiện của con gái anh là do di truyền từ mẹ Ninh Thần.

Anh hy vọng có thể bảo vệ sự lương thiện đó mãi mãi, bởi vì đây là điều mà anh coi trọng nhất.

Mặt khác, giống y như Hoắc Khải đã nói, sau khi đi được một đoạn đường, Cố Phi Dương liền ngồi xổm xuống và ôm Nhạc Văn Văn, cô bé vẫn đang khóc. Cô ấy hỏi con gái mình một cách đau khổ: "Có đau lắm không? Xin lỗi con, mẹ không nên đánh con như vậy…"

Một bên má của Nhạc Văn Văn đã in dấu năm ngón tay, mỗi lần nhìn vào đó, Cố Phi Dương đều muốn tự tát mình.

Là bản thân cô ấy vô dụng, tại sao lại trút lên người của con gái kia chứ?

Vốn dĩ khi Ninh Thần gọi điện cho cô ấy và nói rằng Nhạc Văn Văn đã đến nhà bên đó, cô ấy đã không nghĩ gì nhiều ngoài sự xấu hổ.

Vậy nên khi ở đó, cô ấy đã luôn miệng giục con gái rời

đi mà không thèm nghĩ ngợi điều gì.

Khoảnh khắc khi Hoắc Khải bước vào nhà, trong lòng Cố Phi Dương liền cảm thấy khó chịu, không ngăn được sự tự tỉ và hoảng loạn đang dâng trào.

Cô ấy không muốn Hoắc Khải thấy mình trong bộ dạng xấu hổ như vậy, cũng không muốn anh nghĩ rằng con gái của mình ngay cả nhà cũng không muốn về, chỉ muốn đến nhà anh ăn cơm.

Xấu hổ làm sao!

Nhưng Cố Phi Dương đã không có cách nào tốt hơn để thuyết phục con gái rời đi, cuối cùng đành phải tát cô bé.

Thật ra, sau cái tát đó, cô ấy đã rất hối hận

Nhưng trước mặt Hoắc Khải và Ninh Thần, cô ấy không thể tỏ ra mềm lòng.

Đây là nhà của người khác. Điều cô ấy phải làm là đưa con gái mình rời đi để không làm phiền cuộc sống hạnh phúc của nhà người ta.

Mọi buồn phiền đều phải tự mình gánh chịu, suy cho cùng đây cũng không phải trách nhiệm của người khác,

người khác không có nghĩa vụ phải gánh chịu bất cứ điều gì cho nỗi đau của bản thân cô ấy.

Sự khác biệt giữa lòng tự trọng thái quá và sự tự tỉ chỉ cách nhau một gang tấc. Nỗi ám ảnh của Cố Phi Dương đã khiến cho cô ấy không thể đối mặt với Hoắc Khải trong tình huống như vậy.

Đặc biệt là khi cô nhìn thấy Hoắc Khải tặng hoa cho Ninh Thần. Anh đã thể hiện khía cạnh một người chồng tốt khiến cho Cố Phi Dương cảm thấy rằng việc con gái mình đến đây để phá rối cuộc sống của người khác chính là một tội lỗi.

Anh là một người đàn ông tốt. Làm sao mẹ con cô có thể tiếp tục quấy rầy gia đình của anh?

Chỉ là sau khi bước ra khỏi nhà của bọn họ, Cố Phi Dương không thể không an ủi con gái mình.

Nhạc Văn Văn không ngừng nức nở, ôm cổ Cố Phi Dương, nghẹn ngào nói: "Mẹ ơi, con chỉ muốn ăn những món do chú Lý nấu… con, con không muốn làm mẹ tức giận".

Cố Phi Dương rất hối hận vì hành động thiếu tinh tế

của mình đối với con gái, nên ôm chặt Nhạc Văn Văn. Đôi mắt của cô ấy đỏ hoe, nước mắt không kiểm được mà chảy ra: "Xin lỗi con, mẹ không nên đánh con. Nhưng chúng ta thật sự không nên tùy tiện đến nhà người khác. Đặc biệt là chú Lý, con không nên đến tìm chú ấy nữa".

"Nhưng mà, con thích chú Lý…", Nhạc Văn Văn ôm mẹ, nghẹn ngào nói: "Đường Đường nói con cũng có thể gọi chú ấy là bố".

"Không thể được!"

Cố Phi Dương đột ngột đứng thẳng dậy, mở to hai mắt như một con nai nhỏ sợ hãi, vội vàng nói: "Cái này không được phép! Chú ấy không phải là bố của con, con đã có bố của mình đàng hoàng!"

"Nhưng… con chưa từng gặp bố, chú Lý, chú ấy thật sự giống…"

"Mẹ đã nói, chú ấy không phải là bố của con! Trước đây không phải, bây giờ không phải, sau này cũng không phải!", Cố Phi Dương đứng lên, nét mặt lạnh băng, toàn thân khẽ run.

Mãi cho đến lúc này, cô ấy mới nhận ra rằng sự phụ

thuộc của con gái cô ấy đối với người đàn ông đó là ngoài sức tưởng tượng của cô ấy.

Có lẽ là bởi vì cô bé thiếu thốn tình thương của bố, cho nên khi tình cờ gặp được một người đàn ông tốt, tự nhiên liền không khỏi mong muốn có được một người bố giống như vậy.

Nhưng Cố Phi Dương biết rằng điều này là không thể. Người đàn ông ấy hiện tại đang rất hạnh phúc. Là cô ấy đã tận mắt nhìn thấy, đôi vợ chồng này không thể nào ly hôn được.

Không, cho dù bọn họ có ly hôn hay không cũng không liên quan đến hai mẹ con cô!

Dù thế nào đi nữa thì Cố Phi Dương cũng không chấp nhận việc trở thành kẻ thứ ba chen chân vào gia đình của người khác.

Đây chính là những điều mà cô ấy đã được dạy từ khi còn nhỏ.

Sau cái chết của chồng, cô ấy đã không bao giờ nghĩ đến việc tìm một người đàn ông khác làm chỗ dựa, vẫn luôn giữ gìn danh tiết của mình để tưởng nhớ mối tình đã

qua.

Vì vậy, cô ấy đã vô cùng thận trọng, chỉ giữ một khoảng cách vừa đủ với Hoắc Khải, ngay cả khi cần giúp đỡ nhất, cô ấy cũng không nói chuyện với Hoắc Khải.

Nhìn thấy con gái vô cùng phụ thuộc vào người đàn ông này, cô ấy đã chọn cách che đi sự hoảng loạn của mình bằng sự tức giận và gầm lên.

Nhìn thấy mẹ tức giận, Nhạc Văn Văn có chút hụt hãng, chỉ biết lặp lại: "Đường Đường nói không sao…"

Ở trong lớp, ngoại trừ Đường Đường và Phương Minh ra thì không có bạn nào thân thiết với cô bé hơn cả.

Đường Đường xinh xắn hiểu chuyện, vừa tốt bụng lại hào phóng, cũng là cô bé được yêu thích nhất trong lớp.

Nhạc Văn Văn rất ngưỡng mộ người bạn nhỏ này của mình, vì vậy cô bé rất hy vọng sẽ có cùng một người bố với người bạn nhỏ của mình, và người bố này thật là tốt.

Nhiều ngày đã trôi qua, nhưng Nhạc Văn Văn vẫn chưa bao giờ quên được trong đêm mưa gió sấm chớp ấy, bóng dáng của chú đang chạy trong mưa to, gọi tên cô bé.

Như một sự cao cả, tràn đầy cảm giác an toàn của

người bố mang lại cho cô bé.

Chú Lý đáng ra phải là bố của cô bé!

Đầu óc non nớt của cô bé không có ý tưởng nào khác, chỉ có một mong muốn đơn giản và trong sáng như thế.

Chỉ là đối với Cố Phi Dương, ước muốn như vậy là một điều xa xỉ phi thực tế.

Cô ấy thậm chí còn cảm thấy sợ hãi về điều đó, nếu như con gái của cô ấy dựa dẫm quá nhiều vào anh thì sao?

Liệu có một ngày nào đó, cô ấy cũng không thể tự kiểm chế bản thân giống như con gái mình, cũng không còn có thể kiểm soát trái tim của mình nữa?

Cố Phi Dương biết rất rõ rằng cô ấy có ấn tượng tốt với Hoắc Khải, nhưng đó chỉ là do sự trống trải lâu ngày và sự ghen tị với hạnh phúc của Ninh Thần.

Điều đó còn chưa phải là sự yêu thích, chứ đừng nói đến tình yêu thật sự.

Cô ấy có thể có ấn tượng tốt với bất kỳ ai, nhưng cô ấy không thể dễ dàng nảy sinh tình yêu với một người đàn ông.

Nhìn con gái mắt đẫm lệ, ánh mắt Cố Phi Dương có chút thay đổi, trở nên kiên định hơn.

Chuyện này không được phép tiếp diễn nữa, con gái của mình cứ sa đà như thế này, cô ấy cũng sẽ không chắc chắn bản thân có thể đứng vững.

Nói cho Hoắc Khải biết địa chỉ của phòng tập nhảy đã là một hành vi không đúng xuất phát từ tiềm thức của bản thân cô ấy. Cô ấy muốn cách xa anh, nhưng tiềm thức của cô ấy lại hy vọng rằng anh có thể đến gần cô ấy hơn.

Đây là một ý nghĩ rất nguy hiểm, chuyện này rất có khả năng sẽ khiến cho cô ấy mất trí.

Vì vậy, Cố Phi Dương phải đưa ra một quyết định, một quyết định để cô ấy không còn phải chịu đựng những rắc rối này nữa.

Đó chính là hoàn toàn, chân chính, tránh xa người đàn ông này ra

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 159: Khó Chịu

“Mẹ”, dường như Nhạc Văn Văn đã cảm nhận được chuyện gì đó, cô bé ngẩng đầu lên, nhìn mẹ mình với vẻ mặt bất an.

Cố Phi Dương nhìn về căn nhà nhỏ phía xa kia, một lúc lâu sau cô ấy mới thở dài rồi cầm tay con gái, nói: “Chúng ta đi thôi”.

“Về nhà ạ?” Nhạc Văn Văn hỏi.

Cố Phi Dương im lặng một hồi, sau đó trả lời với một chút buồn bã xen một chút kiên định: “Chúng ta đi tìm nhà mới”.

Buổi chiều, sau khi đưa Đường Đường đi học, Hoắc Khải và Ninh Thần lại nhắc đến hoạt động giảm cân toàn dân lúc trước.

Vài ngày trước, Ninh Thần trong lúc rảnh rỗi đã ở nhà hoàn thiện lại kế hoạch và làm nó chỉ tiết hơn. Sau khi Hoắc Khải xem một lượt thì cũng khen ngợi cô tỉ mỉ, đã có phong thái của một người làm kinh tế rồi.

Lời khen của anh làm Ninh Thần cảm thấy ngại ngùng,

nhưng cũng vui ở trong lòng.

Tài kinh doanh của chồng cô đã được mọi người kiểm chứng. Tất cả những ai từng tiếp xúc với anh trong lĩnh vực này đều khen anh không dứt miệng.

Trong đó, hai người quen thuộc nhất chính là em trai cô Ninh Ngọc Lâm và bạn học đại học Cơ Hương Ngưng.

Trước mặt Hoắc Khải, Ninh Thần không dám tỏ vẻ tự hào vì cô biết dù bản thân có cố gắng đến mấy thì cũng rất khó để theo kịp người có tài năng trời sinh như anh.

Cô chỉ muốn cố gắng hết sức để bản thân không bị tụt lại ở phía sau quá nhiều, ít nhất thì vẫn phải hiểu những kiến thức cần hiểu.

Phương án đã hoàn thiện không có nghĩa có thể lập tức tổ chức hoạt động ngay. Theo suy nghĩ của Hoắc Khải, ít nhất phải tuyên truyền khoảng hai tuần để cho mọi người mong chờ.

Quá trình diễn ra hoạt động có lẽ phải kéo dài đến ba tháng nên không phải gấp.

Đến năm giờ, Hoắc Khải đi đón Đường Đường tan học.

Nhưng cô bé vừa nhìn thấy anh thì đã không vui nói:

“Chiều nay Văn Văn không đi học đó bố”.

Buổi trưa Hoắc Khải nấu sườn xào chua ngọt, Đường Đường đem một hộp cơm đến định tặng cho Nhạc Văn Văn nhưng lại mất công đem về.

Hoắc Khải chỉ an ủi cô bé mấy câu, có lẽ vì Nhạc Văn Văn có chuyện gấp nên không tới được thôi. Nếu hôm nay chưa tặng được thì để mai tặng vậy.

Ngày hôm sau, Hoắc Khải đến công ty. Trong quỹ của công ty đã có thêm một trăm triệu, các chuyện cần xử lý cũng tăng lên gấp bội.

Cơ Hương Ngưng cực kỳ hy vọng có thể sử dụng số tiền một trăm triệu này một cách hữu ích nhất, từ đó nâng cao thị phần của công ty.

Đồng thời còn phải phát triển kinh doanh, đạt được càng nhiều lợi ích hơn.

Tất cả mọi chuyện gộp lại cứ như một ngọn núi đè nặng lên khiến cô không thở nổi, cũng may còn có Hoắc Khải giúp đỡ.

Đối với cậu chủ cũ của nhà họ Hoắc, chuyện mà một trăm triệu có thể làm được, dù có nhiều nữa thì cũng chỉ

như học sinh đại học làm phép tính các số dưới mười mà thôi.

Anh thuần thục giúp Cơ Hương Ngưng sắp xếp tư duy, chuyện nào cần làm hôm nay, chuyện nào cần làm ngày mai, chuyện nào cần làm ngày kia, vừa nhìn vào là hiểu.

Vì bị Cơ Hương Ngưng thúc giục cấp bách nên Hoắc Khải ở công ty cả ngày liền, mãi đến sáu rưỡi tối Cơ Hương Ngưng mới tha cho anh.

Sau khi về nhà, Hoắc Khải nhìn thấy con gái đang ủ rũ ngồi trước bàn học.

Anh còn chưa kịp nói gì thì Đường Đường đã ngẩng đầu mếu máo, nước mắt như sắp rơi xuống: "Bố, Văn Văn đi đâu rồi ấy, cô giáo nói cậu ấy sẽ không đi học nữa!"

Hoắc Khải nghe vậy thì sửng sốt, Ninh Thần cũng bước qua, thở dài: "Hôm nay thấy Nhạc Văn Văn không đi học, con bé này liền làm ầm lên. Em đi hỏi cô giáo thì mới biết là cô Cố đã làm thủ tục thôi học cho Văn Văn rồi".

"Thôi học? Tại sao?", Hoắc Khải không hiểu.

"Em cũng không biết, đến cô giáo còn thấy khó hiểu cơ mà". Ninh Thần đáp: "Em lại dẫn Đường Đường đến

phòng tập nhảy của cô ấy thì đã chẳng thấy người đâu nữa rồi. Chủ nhà nói cô Cố đã trả phòng từ chiều qua và dọn hết đồ đạc đi cả rồi"

Đường Đường càng nghe càng buồn, sau đó thì khóc nức nở.

Trẻ nhỏ không chịu được chia xa, nhất là khi nó đột ngột như vậy.

Đừng nói là cô bé, đến Hoắc Khải còn thấy chuyện này quá bất ngờ.

Đang yên đang lành tự nhiên lại thôi học rồi chuyển đi, mà lúc rời đi, Cố Phi Dương cũng chẳng nói với ai là đi đâu.

Điện thoại của cô ấy cũng khóa. Từ điểm này thì có lẽ là cô ấy đã rời khỏi thành phố này rồi, nếu không thì cũng không nhất thiết phải xóa hết mọi phương thức liên lạc của bản thân.

Trong lúc tiếp xúc với cô ấy, Hoắc Khải có thể cảm nhận được tâm lý của Cố Phi Dương có vấn đề. Có lẽ là vì cuộc sống lúc trước quá khó khăn, nếm trải đủ mùi vị tình người, khiến cô ấy trở nên tự tỉ như thế.

Nhưng anh không ngờ Cố Phi Dương lại vì tự tỉ mà đã rời xa nơi này.

Thấy con gái khóc không ngừng, Hoắc Khải chỉ có thể đi tới ôm cô bé vào lòng rồi an ủi: "Không sao đâu, cô Cố đưa Văn Văn đến nơi khác thôi mà, rồi bọn họ sẽ về thôi".

"Nhưng ông ấy nói bọn họ sẽ không về nữa", Đường Đường nức nở.

Ninh Thần giải thích: "Chủ nhà nói, lúc trả phòng, ông ấy đã hỏi cô Cố định đi đâu, cô Cố trả lời đi đâu cũng được, dù sao cũng sẽ không quay lại đây nữa".

Đường Đường nghe vậy thì khóc càng to hơn, Hoắc Khải rất bất lực, chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi.

Cũng may là khả năng an ủi của anh khá tốt, mất khoảng năm phút thì cô bé mới bình tĩnh lại được.

Nhưng Ninh Thần lại thấy không dễ chịu. Cố Phi Dương là mẹ đơn thân, cũng không có tiền để dành, đưa con đi đến nơi khác thì làm sao mà sống?

Cô càng hy vọng người phụ nữ mạnh mẽ này ở lại thành phố hơn, dù có không gặp mặt thì ít nhất vẫn hơn là ở một nơi cô đơn hiu quạnh.

“Mỗi người đều có một số mệnh của mình, khi lựa chọn một điều gì đó thì cũng vì có những lý do chỉ mình người ta biết. Cô Cố còn trẻ, cô ấy biết phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình, nên anh tin rằng trước khi rời khỏi đây, cô ấy đã chuẩn bị tâm lý rồi” Hoắc Khải ôm hai mẹ con vào lòng, an ủi: “Có lẽ mấy năm nữa chúng ta sẽ thấy cô ấy sống rất tốt, rất sung túc. Nói không chừng cô ấy còn trở thành phú bà đấy”.

“Cũng mong là vậy…“ Ninh Thần ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Cô Cố chắc sẽ ngưỡng mộ em lắm, vì có một người chồng tốt như anh mà”.

“Có lẽ sẽ có rất nhiều người ngưỡng mộ anh vì có người vợ tốt như em đấy”, Hoắc Khải cười đáp.

Lời khen của anh, ánh mắt của anh đều làm cho Ninh Thần đỏ mặt. Cô không kìm được mà kiễng chân lên hôn vào môi anh một cái.

Đường Đường ở phía dưới nhìn chằm chằm hai người khiến cho Ninh Thần rất ngại.

Hoắc Khải vô thức liếm môi như thể còn nếm được một vị ngọt khác. Động tác này khiến Ninh Thần đỏ bừng

mặt, trực tiếp rời khỏi vòng tay của anh mà chạy đến trước máy tính, giả vờ bận rộn.

Đến tối, Hoắc Khải liền phải trả giá vì hành động khiêu khích của bản thân lúc sáng.

Hai người ôm nhau nằm trong chăn, mùi thơm và sự ấm áp của phụ nữ khiến anh nhức nhối hết cả người.

Anh nhận ra trái tim mình đã bắt đầu mềm đi, hoặc là nói, nó đã dần thích ứng với thân phận hiện tại. Giống như bây giờ, sự gần gũi của Ninh Thần khiến tim anh đập nhanh không tưởng. Nếu không vì Đường Đường đang đạp chăn ở bên kia thì có lẽ anh sẽ thật sự nhịn không nổi mà quay ra làm chuyện gì đó rồi.

Sự thay đổi trong tâm lý không phải là điều anh có thể tự khống chế được, bởi thân phận này của anh ngay từ đầu đã là chồng của Ninh Thần, có nhiều chuyện nếu làm ra thì đều là lẽ đương nhiên, không một ai có thể phản đối.

Bị tiềm thức dẫn dắt sẽ rất dễ làm ra những động tác giống với ý nghĩ.

Hoắc Khải cố gắng khống chế, ép bản thân mình lại rồi

khó khăn nói: “Đừng rộn, hôm nay chúng ta mệt rồi, nghỉ ngơi sớm thôi em”.

Xin ủng hộ team truyen one bằng cách truy cập trực tiếp vào truyen.one

Ninh Thần thì vẫn cho rằng anh đang ngại ngùng vì thân thể của mình, bèn nằm đè lên anh, mềm mại quan tâm: “Không sao đâu. Dù anh có “được’ hay không thì đều là người em yêu. Tư Mễ đã gợi ý với em là đưa anh đến một số nơi mà chúng ta chưa từng tới, như là nhà nghỉ…“

Hoắc Khải nghe vậy thì nóng hết cả người, dường như Lý Phong thật sự chưa từng vào nhà nghỉ cùng Ninh Thần. Hai người vô cùng truyền thống, trước khi kết hôn thì không sống thử, kết hôn rồi thì luôn ở trong căn phòng này.

Giọng của Ninh Thần rất nhỏ, mang theo chút ngại ngùng, nhưng thân thể của cô ấy lại vô cùng thành thục.

Khi hai người kết hợp với nhau thì cảm giác sẽ sung sướng đến cỡ nào đây?

Có lẽ chính cô còn không biết, hiện giờ Hoắc Khải đã sắp bùng cháy đến nơi rồi.

Nhà nghỉ…

Hai chữ này giống như thuốc nổ vậy.

Từ góc độ cá nhân của anh, anh chưa từng làm

chuyện vợ chồng với Ninh Thần. Việc này lại càng khiến

anh có thêm cảm giác mong chờ.

Tóm lại thì bây giờ Hoắc Khải khó chịu lắm rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 160: Bắt Đầu Hoạt Động

Đường Đường không ngừng đạp chăn kêu nóng, Ninh Thần chỉ đành quay sang vỗ về con gái.

Thân hình mê người ấy vừa rời khỏi thì Hoắc Khải lại

cảm thấy mất mát và trống rỗng. Không biết từ khi nào

mà anh đã quen với sự thân mật với Ninh Thần mất rồi.

Con người chứ nào phải cây cỏ mà không có tình cảm.

Hai người chung chăn gối đã bao lâu rồi, cho dù có là

người sắt thì cũng cảm thấy rung động.

Hoắc Khải không thể không nắm chặt tay, cố gắng tự

nhủ với bản thân rằng bây giờ còn chưa phải lúc!

Với anh, hôm nay lại là một đêm mất ngủ.

Sáng hôm sau, vừa mở mắt ra là Hoắc Khải và Ninh

Thần đã phải bận rộn với chuyện toàn dân giảm cân.

Để có thể giữ được hiệu quả tuyên truyền, lần này

Hoắc Khải đã tỉ mỉ lựa chọn những phương thức quảng

cáo phải trả tiền, trong đó cách mà anh thấy giữ được

hiệu quả tốt nhất chắc là các tài khoản công khai trên

Wechat.

Những loại tài khoản lâu đời mà đã kinh doanh được ít nhất năm năm, có lượng người theo dõi tin cậy, mặc dù sẽ phải tiêu chút tiền nhưng cũng đỡ hơn là bản thân phải khổ cực đi đăng từng bài đăng một.

Phí quảng cáo của một ngày thôi mà đã tốn đến vài trăm ngàn, nhưng đổi lại là lượt tuyên truyền của mấy chục tài khoản công khai.

Mấy tiếng sau, Ninh Thần vui mừng hét lên: "Số lượt vào xem cửa hàng đã tăng lên rồi này anh!"

Mấy chục tài khoản công khai này đều được Hoắc Khải lựa chọn kỹ lưỡng, rất có hiệu quả.

Một trăm ngàn bỏ ra, số lượt vào cửa hàng cũng tăng lên nhanh chóng, số người hỏi về hoạt động toàn dân giảm cân cũng lên đến mấy trăm.

Ninh Thần không kịp trả lời, cũng may Hoắc Khải là người có kinh nghiệm phong phú. Anh đã tìm được một công ty quảng cáo chuyên môn cung cấp người chăm sóc khách hàng và đã thuê mấy chục người về làm.

Khách hàng được phân luồng liên tục, dù có thêm mấy chục người đến giúp đỡ trả lời khách hàng nhưng lượt

tăng trưởng quá nhanh, vẫn vượt qua năng lực xử lí của bọn họ.

Cuối cùng, mỗi người đều phải xử lí câu hỏi của hơn một trăm người khách.

Ninh Thần nhìn cũng thấy sốt ruột, nói: "Làm sao đây, có cần gọi thêm người không anh?"

Hoắc Khải lắc đầu: "Lương của một nhân viên chăm sóc khách hàng tạm thời là ba trắm một ngày, mười người là ba ngàn, một trăm người là ba mươi ngàn. Mà hoạt động của chúng ta hướng đến cả nước, hiệu quả tuyên truyền càng tốt thì người tới hỏi càng nhiều. Nếu vì có nhiều người hỏi mà tăng thêm số nhân viên thì chúng ta không có lợi đâu. Nhiều người hỏi như vậy thì phải thuê bao nhiêu cho đủ chứ? Cho nên chúng ta chỉ cần trả lời nhanh chóng, hơn nữa treo biểu ngữ bao gồm các nội dung về quy tắc của hoạt động trên trang chủ của cửa hàng là được. Không nhất thiết phải trả lời từng người một. Nhưng em vẫn phải tiếp tục livestream đấy, anh vừa liên lạc với văn phòng công chứng rồi, bọn họ đồng ý sẽ cho người tiến hành giám sát".

“Vâng, vậy em sẽ livestream luôn bây giờ!” Ninh Thần lập tức nói.

Nhìn dáng vẻ hào hứng của cô, Hoắc Khải khẽ mỉm cười.

Văn phòng công chứng cho người đến giám sát không phải là miễn phí, nhưng so với hiệu quả bùng nổ của hoạt động thì chút tiền đó không đáng để nhắc đến.

Quan trọng nhất là có thể nhìn thấy Ninh Thần vui vẻ như thế kia, thì cũng coi như là đáng giá.

Phiền toái duy nhất chính là hiện giờ Hoắc Khải không có nhiều tiền để duy trì hoạt động. Theo dự tính của anh, trong ba tháng này, khoảng thời gian đầu sẽ phải bỏ vào ít nhất năm triệu. Đây là còn chưa tính đến các giải thưởng cho hoạt động này.

Dấu sao, muốn có được độ phổ biến rộng hơn thì phải không ngừng tuyên truyền, quảng cáo. Giống như hoạt động Cẩm Lý Taobao vậy, nhìn thì giống như là cả nước tự giác chia sẻ, nhưng thực ra cũng phải tốn không ít tiền vào các công ty quảng cáo.

Dĩ nhiên, nếu tiêu mười triệu để cả nước chú ý đến

hoạt động trên Taobao lần này thì cũng đáng chứ!

Có không ít công ty một năm phải tiêu đến mấy trăm triệu tiền quảng cáo nhưng cũng chẳng đi đến đâu.

Cho nên dự toán của Hoắc Khải là tám triệu.

Nghe thì có vẻ nhiều, nhiều người cật lực cả đời cũng không kiếm được số tiền như vậy.

Nhưng với anh thì đây đã là tiết kiệm lắm rồi. Anh không xét đến tính phô trương hay là cao cấp gì, mà chỉ dựa vào tâm lý của người bình thường để làm.

Bản thân Hoắc Khải không có đủ tám triệu để tổ chức một hoạt động, cũng may bên Cơ Hương Ngưng vừa mới có một trăm triệu.

Với mối quan hệ của hai người bọn họ, mượn tám triệu không phải là khó.

Không ngoài dự liệu, khi Hoắc Khải nói muốn mượn tiền thì Cơ Hương Ngưng bèn bảo phòng kế toán chuyển luôn cho anh chỉ trong tích tắc.

Có được tiền mặt, Hoắc Khải càng có thêm sức mạnh.

Sau khi Ninh Thần mở livestream, lượng người tăng lên đột biến. Bình thường chỉ có khoảng mấy trăm người

đến mấy ngàn người xem livestream của cô, thế mà hôm nay vừa vào đã là mấy ngàn người, số bình luận trên màn hình phi như tên bắn.

Cảm xúc của Ninh Thần cũng trào dâng hơn bình thường, nhưng phong cách nói chuyện lại không hề lo lắng như tưởng tượng.

Nhất là khi nhân viên của văn phòng công chứng đến và công chứng quỹ tiền cùng hoạt động xong thì số lượng người xem tăng vọt, lần đầu vượt qua mười ngàn người.

Số liệu không ngừng được làm mới, lượng chốt đơn tăng nhanh, Ninh Thần nhìn mà hoa hết cả mắt lên.

Chỉ trong ba tiếng đồng hồ mà lượng mua đã đạt kỷ lục cao nhất với một con số kinh người: sáu mươi lăm ngàn.

Mặc dù sự quảng cáo của các tài khoản công khai không thể giữ vững được hiệu quả này mọi lúc, nhưng việc hôm nay vượt qua hai trăm ngàn thì có lẽ sẽ không quá khó.

Trong lúc Ninh Thần bận rộn livestream, Hoắc Khải cũng không nhàn rỗi. Anh đang điều chỉnh sản phẩm dựa

theo một vài vấn đề trong livestream.

Lúc cửa hàng không cần sửa đổi thì tiến hành quảng cáo tuyên truyền, anh không bỏ qua bất kỳ cơ hội gia tăng lượng mua nào.

Còn về Đường Đường thì sáng sớm cô bé đã được đưa đến chỗ Ninh Quốc Năng rồi. Không có cô bé ở bên làm loạn, hai người làm việc cũng chuyên tâm hơn.

Cùng lúc đó, tại căn nhà lớn của nhà họ Hoắc ở phía xa, Hoắc Giai Minh vui vẻ nói với người đàn ông trước mặt mình: "Anh ba, Lý Phong thật sự rất giỏi. Anh tin em đi, hai người chắc chắn sẽ thành bạn đấy!"

Người đàn ông trước mặt cậu ta, mắt phượng mày ngài, tuấn lãng phi phàm.

Cậu cả nhà họ Hoắc, ngôi sao hy vọng, quỷ tài kinh doanh. Đủ loại biệt danh biến người này trở thành người trẻ tuổi giỏi nhất cả nước.

Không một ai có thể bằng được người này, cho dù là những người lớn tuổi hơn cũng chẳng có mấy ai sánh được với người này.

Người này, chính là Hoắc Khải.

Dĩ nhiên chỉ là hàng giả.

Nếu Hoắc Khải đứng ở đây thì nhất định sẽ phải kinh ngạc, vì biểu cảm, giọng điệu của đối phương giống y hệt anh. Còn về tướng mạo thì không còn gì để nói, cho dù bố mẹ đẻ của anh có ở đây thì cũng khó mà phân biệt được thật giả.

Người này không biết đã phẫu thuật ở đâu hay là nhờ vào kỳ tích nào đó mà nhìn giống hệt Hoắc Khải. Anh ta nói: "Hiếm khi thấy cậu khen một người nào, cậu làm anh thấy hứng thú rồi đấy. Nhưng tán thưởng thì không có nghĩa là phải làm bạn với người đó. Giai Minh, cậu là người nằm trong hàng thừa kế thứ hai của nhà họ Hoắc, nên đặt nhiều tinh lực vào việc của gia tộc hơn, chứ không phải vì một người biết chơi cờ, giỏi nấu ăn, nói chuyện hay mà không tiếc lời khen như thế, hiểu chưa hả!"

Hoắc Giai Minh vội vàng gật đầu, nói: "Em biết rồi ạ, nhưng Lý Phong thật sự rất giỏi, mà em thấy anh ấy…

"Đừng nói "cảm thấy: nữa, đó là những lời nói vô nghĩa", người đàn ông phất tay: "Dạo này gia tộc có rất nhiều việc, anh hơi mệt, cậu đi đi".

Trong lòng Hoắc Giai Minh, vị trí của Hoắc Khải là không thể thay thế, là số một danh xứng với thực.

Có thể Hoắc Giai Minh sẽ phản kháng lại bố mình, nhưng sẽ không bao giờ đối nghịch với lời ra lệnh của Hoắc Khải. Từ nhỏ đến lớn cậu ta đã vậy rồi. Đây là sự phục tùng mù quáng được bồi dưỡng từ sự sùng bái mà ra.

"Vâng, em đi đây ạ… Hoắc Giai Minh đồng ý rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của cậu ta, ánh mắt của người đàn ông kia hiện lên vẻ trào phúng. Vào lúc này, Hoắc Giai Minh đang đi bỗng nhiên nhớ đến một việc, liền quay lại hỏi: "Anh ba, dạo này anh rảnh không, đi ăn với em nhé? Chúng ta đã lâu chưa ăn cơm với nhau rồi".

Cậu ta quay người quá đột ngột khiến tên đàn ông kia còn chưa kịp phản ứng lại. Nét trào phúng cùng lạnh nhạt trong mắt hắn ta đã bị Hoắc Giai Minh nhìn thấy và ngẩn người ra.

Nhưng ngay sau đó, người đàn ông này lại nở nụ cười: "Được, mấy hôm nữa anh rảnh thì chúng ta đi ăn".

Hoắc Giai Minh không đáp lại. Ánh mắt châm biếm cùng vẻ mặt lạnh nhạt ban nãy cùng nụ cười bây giờ nhìn khác nhau vô cùng, cậu ta không biết có phải bản thân đã nhìn nhầm hay không.

"Sao, còn chuyện gì nữa không?"

"Không, không ạ" Hoắc Giai Minh do dự một rồi, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Vậy em đi đây, anh cứ làm việc của mình đi ạ".

Sau khi ra khỏi phòng một lúc, Hoắc Giai Minh mới không nhịn được mà quay lại nhìn, nhưng lại nhìn thấy vẻ tươi cười của người đàn ông đó, chứ không còn chút châm biếm hay lạnh nhạt nào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 161: Người Thân Thuộc Nhất

Thật sự đã nhìn nhầm rồi sao?

Cậu ta và anh ba của mình trước giờ luôn có mối quan hệ tốt đẹp, làm sao anh ấy có thể trưng ra biểu cảm lạnh nhạt như vậy đối với cậu ta, giờ phút này anh ấy phải vui vẻ ôn hòa với cậu ta mới đúng chứ.

Trong lòng Hoắc Giai Minh cảm thấy có một chút kỳ quái và khó xử, cảm giác đó cứ lởn vởn mãi trong tâm trí của cậu ta.

Cả Hoắc Giai Minh lẫn Hoắc Khải hàng giả kia đều không thể hiểu, khi một người đối với một người khác đã vô cùng thân thuộc, thì dù cho kẻ giả mạo có hành động đúng theo bản gốc đến chín mươi chín phần trăm, nhưng chỉ cần một phần trăm hành động sai lệch đi so với bản gốc, kẻ giả mạo cũng sẽ ngay lập tức bị người thân thuộc đó phát giác ra.

Chỉ là trong tiềm thức Hoắc Giai Minh không dám chất vấn Hoắc Khải bởi vì cậu ta vô cùng ngưỡng mộ Hoắc Khải, cho nên cậu ta chỉ âm thầm cảm thấy kỳ quái,

nhưng vẫn chưa thể nhận ra chính xác thứ kì quái đó là cái gì.

Thứ khiến cho cậu ta cảm thấy không thể giải thích được chính là khi cậu ta càng nghĩ về điều này, cậu ta lại không thể không nghĩ đến người đàn ông tên Lý Phong.

So với người anh ba trước mặt thì Lý Phong dường như có thể làm cho cậu ta nảy sinh cảm giác thân thuộc hơn nhiều.

Làm thế nào mà điều đó xảy ra được…

Sau khi Hoắc Giai Minh bối rối rời đi, người đàn ông đứng ở hành lang cũng dần giảm bớt nụ cười trên gương mặt, sau đó xoay người bước vào trong nhà.

Sau khi đóng cửa, hắn ta lấy trong ngăn kéo ra một chiếc điện thoại Nokia cũ, chỉnh sửa một tin nhắn rồi gửi nó đi.

"Hoắc Giai Minh biết quá rõ về Hoắc Khải, phải trừ khử cậu ta!"

Khi viết tin nhắn này, nét mặt của người đàn ông không hề lộ ra vẻ lo lắng mà trái lại còn có chút phấn khích.

Dù biết bản thân chỉ là hàng giả, nhưng cứ nghĩ đến việc mình sắp làm, máu trong người của hắn ta như sôi lên.

Chiếm được danh hiệu ngôi sao hy vọng và sở hữu tất cả những gì đáng lẽ thuộc về người đó, chuyện này mới thú vị và điên rồ làm sao!

Để đạt được mục đích, việc giết người cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Một phút sau, một tin nhắn được gửi lại: "Người này không có tham vọng và cũng không thể tạo nên uy hiếp lớn, chỉ cần tìm cách đẩy cậu ta đi là được. Ngoài ra, hãy xử lý Đường Trọng Vi cho tốt vào".

Nhìn vào nội dung tin nhắn, người đàn ông hừ một tiếng, chửi bới với giọng khó nghe: "Đúng là cái thứ vô dụng!"

Theo ý của hắn ta, thì hắn ta đã bắt chước giống Hoắc Khải gần chín mươi chín phần trăm, nên chỉ cần tất cả những người biết rõ về Hoắc Khải đều bị giết, thì chắc chắn là không ai có thể nhìn thấu được.

Nhưng mà người đứng ở đằng sau giật dây còn phải kiêng dè nhiều thứ khác, không thể tùy tiện làm ra loại chuyện không có đường lui như vậy.

Mặc dù điều này sẽ giảm thiểu việc xảy ra các sự việc rắc rối ngoài ý muốn, nhưng nó cũng sẽ trì hoãn việc hoàn

thành kế hoạch rất nhiều.

Cũng giống như người tên Đường Trọng Vi đã đề cập trong tin nhắn, cô ấy là con gái của chủ tịch tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị.

Đường Kim Thủy có một con trai một con gái, con trai của ông ấy là Đường Châu, tài giỏi hơn người, là nhân tài hàng đầu của thế hệ trẻ.

Con gái của ông ấy là Đường Trọng Vi, một người đẹp nức tiếng, hơn nữa còn là thanh mai trúc mã với Hoắc Khải, hai người có thể nói là thân thuộc với nhau đến mức không thể thân hơn được nữa.

Cũng giống như Hoắc Giai Minh, Đường Trọng Vi từ nhỏ đã rất ngưỡng mộ Hoắc Khải, chủ động theo đuổi anh từ khi còn là một thiếu nữ.

Cho đến khi hai người hơn hai mươi tuổi, Hoắc Khải cũng dần dần gánh vác công việc của gia đình, dưới sự mai mối có chủ ý của hai vị trưởng lão hai bên gia tộc, hai người đã đính hôn với nhau vào một ngày nắng đẹp.

Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị không phải là doanh nghiệp gia đình như nhà họ Hoắc nên tài sản

cũng nhiều hơn nhà họ Hoắc không ít, tuy nhiên vì có quá nhiều cổ đông nên vốn cá nhân của mỗi chủ sở hữu chỉ nắm chưa đến 10%.

Nói thẳng ra, hai gia đình đúng là rất môn đăng hộ đối, nên hôn ước này được các vị lãnh đạo của hai gia đình vô cùng ưu ái.

Trong mắt của nhiều người, nếu Hoắc Khải kết hôn với Đường Trọng Vi, đến lúc đó nhà họ Hoắc cùng tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị liên minh lại, tổng giá trị tài sản sẽ đạt đến mức kếch xù mà không thể nào tưởng tượng nổi.

Kẻ giả mạo dĩ nhiên cũng rất thích Đường Trọng Vi, nếu như có thể, hắn ta thật sự hy vọng rằng sẽ có một người đẹp như vậy đồng hành cùng mình trong tương lai.

Đáng tiếc là Đường Trọng Vi đã quá hiểu rõ Hoắc Khải, cho nên hắn ta phải tránh xa.

Trong thời gian này, hắn ta đã cố tình giảm bớt các cuộc gặp gỡ với Đường Trọng Vi, và dần dần xa lánh người phụ nữ này theo đúng kế hoạch.

Cuối cùng chỉ còn chờ thời cơ thích hợp trong tương

lai để hủy bỏ hôn ước, cắt đứt hoàn toàn liên lạc giữa hai bên.

Hoắc Giai Minh vừa bước ra khỏi sân nhà của Hoắc Khải thì nhìn thấy một người phụ nữ đang ngẩn ngơ đứng dưới gốc cây.

Người phụ nữ trước mặt có làn da trắng hơn cả tuyết, đôi mắt tựa như một hồ nước trong veo, khi nhìn về phía trước lại có khí chất thanh tao ưu nhã, khiến cho người nhìn thấy không khỏi xấu hổ tự ti, tuyệt nhiên không dám đưa ra lời nhận xét khiếm nhã nào.

Nhưng sự lạnh lùng và cao ngạo đó lại vô cùng quyến rũ, khiến cho người khác không khỏi ám ảnh về cô ấy.

Sau khi nhìn thấy cô ấy, Hoắc Giai Minh vội vàng chạy tới, chủ động chào hỏi: "Chị Vị Vi, sao chị lại đứng ở đây?"

Người phụ nữ xinh đẹp này chính là Đường Trọng Vi, con gái chủ tịch tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, người mà kẻ giả mạo muốn xa lánh.

Cô ấy dường như đang mải suy nghĩ một điều gì đó, phải đợi Hoắc Giai Minh kêu lên đến lần thứ hai thì mới định thần lại.

"Giai Minh", Đường Trọng Vi gọi cậu ta một tiếng, sau

đó nhìn về phía bên kia hỏi: "Đến gặp anh ba sao?"

"Ừm, em chỉ nói được vài câu với anh ấy, chị đến đây lần này chắc lại phải thất vọng quay về rồi. Anh ba nói gần đây anh ấy hay mệt nên đã đi nghỉ ngơi trước", Hoắc Giai Minh nói.

Trong ánh mắt của Đường Trọng Vi lộ ra vẻ thất vọng.

Cô đã đến gặp Hoắc Khải mấy lần, nhưng cơ hội gặp được anh thật sự rất hiếm.

Lâu lâu mới có thể gặp, lại chỉ nói cùng nhau vài lời.

Mặc dù đối phương luôn nói gần đây công việc bận rộn khiến cho anh ấy mệt mỏi quá, nhưng thái độ của anh đối với cô ấy hoàn toàn khác so với trước đây, khiến cho cô ấy luôn cảm thấy bồn chồn không yên.

Sau một hồi do dự, Đường Trọng Vi mới hỏi: "Giai Minh, anh Khải rốt cuộc đã bị làm sao vậy? Tại sao anh ấy lại luôn mệt mỏi như thế?"

Đây đều là chuyện riêng của nhà họ Hoắc, vì cô ấy vẫn chưa là người nhà họ Hoắc cho nên đáng ra cũng không nên hỏi.

Hoắc Giai Minh lắc đầu nói: "Em cũng không biết, chỉ

nghe nói là có dự án lớn gì đó. Chị Vi Vi, chị đừng trách anh ba, dù sao anh ấy cũng là ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc, bận rộn cũng là chuyện bình thường. Năm sau thì chị đã trở thành chị dâu của em rồi, chị còn sợ không có thời gian gặp anh ấy hay sao?"

Nhìn vẻ mặt hài hước trêu chọc của Hoắc Giai Minh, hai gò má của Đường Trọng Vi ửng đỏ, giống như nữ thần Côn Luân, thần tiên hạ phàm, đẹp không thể tả.

Mỗi một nụ cười, mỗi một bước đi của cô ấy đều toát ra sức quyến rũ khó tả, nếu như cô ấy không phải là vị hôn thê của Hoắc Khải, chắc chắn đã có vô số người muốn tranh giành lấy cô ấy rồi.

Tên tuổi của Hoắc Khải giống như một ngọn núi lớn đè nặng trên đầu mọi người, không ai dám tranh giành phụ nữ với anh.

Việc đối phương ở trên cao như vậy chẳng những không hềkhiến cho Đường Trọng Vi cảm thấy khó khăn, mà ngược lại còn khiến cho cô ấy cảm thấy rất tự hào.

Bởi vì đây là sức mạnh mà vị hôn phu của cô nắm giữ, sức mạnh đại diện cho sự khởi đầu của một thời đại mới.

“Nhưng thật ra em cũng mong chị có thể gặp mặt anh ba nhiều hơn. Gần đây không biết có chuyện gì, em gặp anh ấy hai lần đều cảm thấy anh ấy có hơi kì lạ”, Hoắc Giai Minh ảo não nói.

“Ý của em là gì?”, Đường Trọng Vi khó hiểu hỏi.

“Em không thể nói chính xác. Dù sao em cũng cảm thấy có chút kì quặc”, Hoắc Giai Minh vỗ vỗ vào mặt mình rồi nói: “Mà có lẽ em đã nghĩ nhiều quá rồi. Khi nào có thời gian thì chị cứ đến thăm anh ba. Khi một người mệt mỏi thường rất cần có người khác ở bên cạnh”.

“Ừm, chị sẽ đến thường xuyên. Chỉ cần anh ấy cần, chị sẽ ở bên cạnh anh ấy bất cứ lúc nào”, Đường Trọng Vi nói.

“Đúng là chị dâu gương mẫu, cho chị một lời khen”, Hoắc Giai Minh cười nói.

Hai má của Đường Trọng Vi đỏ bừng, nhưng cô ấy cũng không sửa lại lời của cậu ta. Dù là đối với nhà họ Hoắc hay đối với chính Đường Trọng Vi, vợ của Hoắc Khải đời này đã được định sẵn chính là cô ấy.

Và người đàn ông duy nhất trên đời này có thể xứng với cô ấy cũng chính là ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc!

“Nhân tiện, vừa rồi em cũng đã nói với anh ba rằng lần sau khi cùng nhau ăn tối, em sẽ giới thiệu cho anh ấy một người bạn tên là Lý Phong, một người rất tài giỏi”, Hoắc Giai Minh nói.

“Có thể để cho em nhận xét là người có tài, thì người đó hẳn là rất có năng lực. Anh ấy là con cháu của nhà họ Lý ở ven biển sao?”, Đường Trọng Vi hỏi.

Dù không quan tâm nhiều đến chuyện kinh doanh, nhưng do từ nhỏ cô ấy đã ở đây, nên ít nhiều cũng có biết qua về con cháu của các gia đình lớn.

“Chỉ là một người bình thường không có lai lịch gì nổi bật”, Hoắc Giai Minh đắc ý nói: “Em đến nhà của giáo sư Triệu mới gặp được anh ấy, ngay cả giáo sư Triệu cũng rất tán thưởng anh ấy. Nói mới nhớ, người này rất giống anh ba. Nếu như không phải là dáng dấp không giống nhau, có khi nhắm mắt lại chính em cũng nhận nhầm”.

“Đừng nói nhảm, trên đời này không ai có thể so sánh với anh Khải!”, Đường Trọng Vi nghiêm túc nói.

“Được rồi, em chỉ nói là giống thôi, chứ có nói rằng anh ấy thật sự có thể so sánh với anh ba đâu”, Hoắc Giai

Minh nói.

“Em đó, đừng cứ mãi đứng đó nhìn người khác, phải học hỏi nhiều hơn, biết không”, Đường Trọng Vi nhắc nhở cậu ta.

“Em biết rồi, chị dâu, nếu không có việc gì nữa thì em đi đây. Có một người bạn vẫn đang đợi em đến uống trà”, Hoắc Giai Minh biết cô ấy luôn thích dạy bảo mọi người nên vội vàng lè lưỡi kiếm cớ rời đi.

Đường Trọng Vi cũng không ngăn cản cậu ta, đứng nhìn cậu ta rời đi.

Chỉ là tận sâu trong lòng cô ấy cũng có sự bối rối giống như Hoắc Giai Minh. Cô ấy luôn cảm thấy thái độ gần đây của vị hôn phu của mình thật sự có gì đó không

Có vẻ như anh đang cố tình xa lánh cô ấy?

Hay đó chỉ là tưởng tượng của cô ấy?

Nhìn sân trong yên tĩnh, Đường Trọng Vi khẽ thở dài, chuyện này chắc chắn chỉ là do cô tưởng tượng ra mà thôi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 162: Trò Đùa

Thời gian trôi qua chỉ như một cái nháy mắt, một ngày chủ nhật khác lại tới, Ninh Thần từ sáng sớm đã đưa Hoắc Khải đến chỗ Phan Tư Mễ, một đợt trị liệu tâm lý mới lại sắp bắt đầu.

Hoắc Khải không quan tâm nhiều đến vấn đề đó, trong thời gian này, anh nghĩ tốt hơn hết là nên tập trung quảng bá các hoạt động của cửa hàng Taobao.

Nhưng sự quan tâm của Ninh Thần đã khiến cho anh không nỡ từ chối, nên đành phải đi.

Phan Tư Mễ cũng đang đợi bọn họ trên tầng hai. Nhìn thấy bọn họ đến, cô ấy lịch sự tiến lên chào hỏi, sau đó nói với Ninh Thần: "Cậu không cần phải đi cùng trong buổi tư vấn tâm lý này, nên cậu cứ trở về với con gái đi. Sau khi xong việc tớ sẽ đưa chồng cậu về nhà với cậu".

Ninh Thần không hề phản đối, quay sang Hoắc Khải nói: "Anh nhớ phối hợp với Tư Mễ, việc ở cửa hàng đã có em lo"

Hoắc Khải bất lực ừ một tiếng, sau khi Phan Tư Mễ

đuổi được Ninh Thần đi, cô ấy liền quay lại cầm sổ tay bảo Hoắc Khải ngồi xuống ghế tựa.

Trong khi lật xem nội dung trong cuốn sổ, Phan Tư Mễ nói: "Xem ra gần đây cả hai người đều rất bận rộn. Tôi nghe Ninh Thần nói gần đây hai người đang tổ chức hoạt động buôn bán gì hả?"

"Ờ, là sản phẩm giảm cân. Cô thì không cần đến nó", Hoắc Khải trả lời.

"Anh giỏi ăn nói thế này, thế có thường làm cho phụ nữ vui vẻ không?", Phan Tư Mễ cười hỏi.

"Vậy thì không có, tôi chỉ giỏi nói sự thật".

Phan Tư Mễ sau khi nghe xong liền bật cười thành tiếng, sau đó dường như vừa nghĩ ra điều gì, liền nói thêm: "Nhân tiện, có một hôm khi tôi đi ngang qua một tiệm hoa, tôi thấy anh cầm theo một bó hoa hướng dương bước lên xe taxi. Không phải là mua tặng cho cô tình nhân nhỏ nào đó chứ hả?"

Hoắc Khải có chút kinh ngạc, không ngờ lại bị Phan Tư Mễ tình cờ bắt gặp như vậy, lắc đầu nói: "Làm gì có cô tình nhân nhỏ nào, hoa đó là tôi mua tặng Ninh Thần".

“Vậy nếu lúc đó tôi bước xuống xe, anh cũng sẽ mua cho tôi một đóa hoa chứ?”, Phan Tư Mễ hỏi lại.

Hoắc Khải nhìn cô ấy, nghĩ đây lại là một liệu pháp tâm lý mới, nên lắc đầu: “Không mua, tôi cũng không phải là người theo đuổi cô, tại sao phải mua hoa cho cô”.

“Vậy là anh chỉ mua hoa cho những người phụ nữ mà anh theo đuổi? Sống mới nguyên tắc làm sao”, Phan Tư Mễ liếc mắt.

Thấy Hoắc Khải chỉ cười mà không lên tiếng, cô ấy hừ một tiếng rồi nói: “Không có lợi lộc thì không dậy sớm, tôi cũng chẳng có thời gian mà tán gẫu với anh nữa. Nói về tình trạng thể chất gần đây của anh đi”.

Qua mấy lời tán gẫu vừa rồi, cô ấy cho rằng mình đã thăm dò được suy nghĩ thật sự của Hoắc Khải.

Rõ ràng đã mua hoa cho người phụ nữ khác, lại nói rằng bản thân sẽ không làm điều đó, đúng là đồ đạo đức giả.

Nếu không phải vì đạo đức nghề nghiệp của mình, Phan Tư Mễ sớm đã gọi điện trực tiếp cho Ninh Thần và nói với cô ấy rằng trên đầu của cô ấy sắp sửa mọc thêm

một cái sừng rồi.

Hoắc Khải thì nào đâu biết câu trả lời vô tình của mình lại khiến cho Phan Tư Mễ hiểu lầm anh sâu sắc đến như vậy.

Đối với câu hỏi điều tra của Phan Tư Mễ, anh chỉ trả lời một cách cầm chừng: "Cơ thể tôi không có gì khác lạ cả, vẫn rất tốt".

"Thành thật mà nói, tôi cũng tin rằng anh có sức khỏe tốt. Làm chuyện nam nữ chắc cũng không thành vấn đề, đúng không?", Phan Tư Mễ hỏi.

Câu hỏi này có chút riêng tư và khiến cho cho người khác phải ngượng ngùng, nhưng Hoắc Khải vẫn có thể đối phó với mọi tình huống một cách dễ dàng, nên anh chỉ cười nói: "Chuyện này thì cũng không cần phải khiêm tốn, đúng là không thành vấn đề".

Nghe thấy câu trả lời này, Phan Tư Mễ có vẻ như chỉ đang ngồi gõ bàn phím, nhưng trên thực tế, trong lòng cô ấy đã tự cho rằng Hoắc Khải chính là một tên cặn bã.

Cô ấy đã đưa ra phán đoán từ đường cong tâm lý trước đó của Hoắc Khải. Cơ thể của Hoắc Khải không có

vấn đề gì, nhưng Ninh Thần vẫn nói rằng anh không thể.

Liên hệ với câu hỏi và câu trả lời vừa rồi, Phan Tư Mễ đã kết luận rằng, "không thể" của Hoắc Khải chỉ nhằm vào một mình Ninh Thần.

Có thể anh ta đã chán vợ nên không còn cảm thấy hứng thú, chỉ trước mặt những người phụ nữ khác thì anh ta mới thể hiện được sự ham muốn đầy nam tính của mình.

Ví dụ như người phụ nữ xinh đẹp mà anh ta đã tặng hoa lần trước.

Hồi đó, cô ấy đã đánh nhau với Cơ Hương Ngưng vì bị bạn trai lửa dối, nên Phan Tư Mễ rất ghét những chuyện dối trá như vậy. Nhưng cô ấy là người phụ nữ giỏi che giấu tâm lý, nên cũng không bộc lộ nội tâm chán ghét một cách thẳng thừng ra bên ngoài.

Vì người đàn ông trước mặt là một tên lưu manh, cô ấy đương nhiên phải tìm cách để anh ta tự động bại lộ.

Dựa trên sự hiểu biết của Phan Tư Mễ về bản chất con người, cô có thể dễ dàng vạch ra một kế hoạch để vạch mặt người này.

Phan Tư Mễ mỉm cười nói: “Vì anh không bị bệnh nên sau này không cần tư vấn tâm lý nữa, như vậy sẽ tiết kiệm được thời gian. Nhưng nếu có dịp, chúng ta cũng có thể đi uống trà cùng nhau. Tôi thực sự rất tò mò, lúc còn đi học Ninh Thần không hề để ý đến bọn con trai trong trường, tại sao cô ấy lại đồng ý kết hôn với anh sớm như vậy?”

“Có lẽ là do tôi quá may mắn”. Hoắc Khải cười nói, đây cũng thật sự là suy nghĩ của anh.

Nếu như không may mắn, làm sao anh có thể hồi sinh lại trong thân xác của Lý Phong?

Tuy nói rằng Lý Phong trước kia rất tệ hại, nhưng cũng chính vì anh ta quá tệ, nên bây giờ anh mới có thể làm nổi bật sự tốt đẹp của mình ra.

“Thật là một chút cũng không khiêm tốn, vậy tôi hỏi ngược lại anh một chút, anh thấy bản thân có ưu điểm gì?“ Phan Tư Mễ lại hỏi.

“Ưu điểm thì vẫn có rất nhiều, chẳng hạn như nấu ăn ngon…”

Hai người tiếp tục trò chuyện như những người bạn bình thường. Những cuộc đối thoại rất đơn giản và rất đời thường.

Buổi trưa, Phan Tư Mễ dùng bữa cùng với Hoắc Khải. Không biết do Hoắc Khải quá vui tính, hay là do cô ấy bẩm sinh ít cười, đến khi khẽ cười run lên một cái liền thu hút được sự chú ý của rất nhiều người đàn ông xung quanh. Một người phụ nữ xinh đẹp với thân hình nóng bỏng như vậy, không phải là chuyện bình thường có thể dễ dàng thấy được.

Ăn xong, Phan Tư Mễ lái xe đưa Hoắc Khải về nhà. Lần này, cô ấy không từ chối việc vào nhà uống trà, rất tự nhiên xuống xe và đi vào trong nhà với Hoắc Khải.

Ninh Thần cũng rất vui khi thấy Phan Tư Mễ đến, cô nhanh chóng đặt công việc qua một bên để chạy đến chào hỏi cô ấy.

Phan Tư Mễ có chút đánh giá căn nhà nhỏ tồi tàn, liền nói: "Để cho những bạn học cũ biết được nữ thần năm đó bây giờ lại ở trong một căn nhà như thế này, nhất định sẽ đau lòng đến chết".

"Cậu đang nói cái gì vậy? Tớ thấy ở đây vẫn rất tốt", Ninh Thần vỗ nhẹ vai của cô ấy, ra hiệu không được nói nhảm trước mặt Hoắc Khải, đồng thời nói tiếp: "Với lại vợ

chồng tớ cũng đã mua được một căn nhà mới rồi, đợi tu bổ xong liền chuyển qua đó".

"Mua một căn nhà mới? Cậu mua nhà ở đâu vậy?",

Phan Tư Mễ tò mò hỏi.

Ninh Thần rất tự hào về điều này, nếu là hai tháng trước, gửi tiền tiết kiệm mười ngàn tệ cũng là quá sức đối với gia đình của cô. Nhưng vào hai tháng sau, bọn họ đã mua được một căn nhà mới trị giá hàng triệu.

Tuy rằng trước mắt không có ai đánh giá cao nhà ở khu Tây Bắc, nhưng đó cũng đã là một tiến bộ rất lớn rồi.

"Lý Phong mua nhà sao? Lợi hại vậy ta!" Phan Tư Mễ bỗng nhiên nắm lấy hai vai của Ninh Thần, giọng điệu trêu chọc nói: "Thật hâm mộ cậu đã tìm được một tấm chồng tốt như vậy. Sao, không ngại cùng chị em chia sẻ một chút chứ hả? Tiết kiệm cho tớ chút thời gian ngày ngày chọn tới chọn lui, chọn hoa cả mắt cũng chọn không ra".

Ninh Thần nghe vậy thì giật mình, sau đó liền nói: "Lại nói nhảm rồi. Sao có thể chia sẻ chồng cho người khác được".

"Sao lại không được? Tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường ở thời cổ đại, Lý Phong, anh có nghĩ vậy không?",

Phan Tư Mễ chớp chớp mắt với Hoắc Khải. Tuy giọng điệu chỉ là đùa giỡn, nhưng câu nói ấy cũng đủ để khiến bất cứ trái tim người đàn ông nào rung động.

Suy cho cùng, từ bên trong cô ấy đã toát ra một nét quyến rũ sẵn có, tính tình cũng rất thoải mái, hầu hết mọi người thật sự đều không thể cưỡng lại cô ấy.

Hoắc Khải nghe vậy chỉ khẽ mỉm cười nói: "Xin lỗi, phục vụ không nổi".

Ninh Thần cũng có chút không vui nói: "Cái con nhỏ này, tại sao so với lúc còn đi học lại cởi mở hơn nhiều quá vậy, nói mấy cái chuyện bậy bạ này, Đường Đường còn đang đứng đó kìa!"

"Được rồi được rồi, không đùa hai người nữa, lại còn bảo rằng tớ dạy trẻ con học hư nữa chứ, đùa chút thôi mà" Phan Tư Mễ cười hì hì nói: "Còn nữa, ngày mai tớ chuẩn bị đi họp lớp vào buổi tối, cậu có định đi họp lớp không?"

Ninh Thần đang do dự, lại nghe cô ấy nói: "Tớ cũng muốn gọi Cơ Hương Ngưng đến, nói lại chuyện năm đó, cũng không thể ghét nhau cả đời. Nếu như cậu không đến, lỡ như hai đứa này lao vài đánh nhau thì ai can ngăn?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 163: Tôi Muốn Làm Cổ Đông

Nghe thấy cô ấy nói ra những lời này, Ninh Thần lập tức vui mừng khôn xiết nói: “Cậu định giảng hòa với Hương Ngưng thật sao? Thật tuyệt! Tớ đi, nhất định đi!”

“Tớ biết cậu là hiền lành nhất rồi”, Phan Tư Mễ nói với một nụ cười.

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, cô ấy cũng không ở lại lâu thêm nữa, rời đi với lý do có lịch hẹn bệnh nhân tại phòng khám.

Đứng ở trước cửa nhà, nhìn Phan Tư Mễ lên xe rời đi, sau khi vẫy tay chào tạm biệt, nét mặt Ninh Thần đột nhiên trở nên hơi trầm mặc.

Hoắc Khải thấy cô không vui liền hỏi: “Sao vậy? Vừa rồi không phải em đang rất vui vẻ sao?“

Ninh Thần ngẩng đầu nhìn anh, có chút lo lắng hỏi: “Anh có cho rằng Tư Mễ thật sự thích anh không?“

Hoắc Khải bị cô chất vấn, liền bật cười thành tiếng: “Em nghĩ nhiều quá rồi, cô ấy chỉ là nói đùa mà thôi, sao em có thể cho là thật được. Em đó, thật sự rất dễ bị lừa”.

“Nhưng giọng điệu vừa rồi của cô ấy nghe có vẻ rất giống thật…”, giọng nói Ninh Thần nghe rất buồn, sắc mặt cũng trầm xuống: “Anh quả là một người đàn ông xuất sắc, cho dù cô ấy thật sự thích anh thì em cũng không cảm thấy kỳ lạ”.

Nhìn dáng vẻ khó chịu của cô, Hoắc Khải thở dài nói: “Không biết mấy lời này là em đang khen anh hay còn có ý gì khác đây nữa. Hay là anh cứ trở lại như trước, để em không phải lo lắng đề phòng nữa nhé?”

“Không được!”, Ninh Thần bất giác cảm thấy lo lắng liền nói nhanh. Sau khi biết được Hoắc Khải chỉ nói đùa, cô cũng hơi xấu hổ, nói với anh: “Em chỉ nói chuyện bâng quơ thôi… m, thôi đừng nói đến chuyện này nữa, chúng ta tiếp tục theo dõi các hoạt động của cửa hàng thôi. Vừa rồi có rất nhiều khách hàng nhắn tin cần tư vấn mà em vẫn chưa đáp lại!”

Ninh Thần nói xong thì lập tức xoay người chạy vào nhà.

Cô vội vàng như vậy, rõ ràng là đang muốn trốn tránh cái chủ đề gượng gạo kia.

Hoắc Khải biết thế nhưng cũng không bắt bẻ cô làm gì. Anh chỉ đứng nhìn cô hăng hái ngồi vào ghế, trả lời câu hỏi của khách hàng với vẻ mặt nghiêm túc.

Mặc dù mấy ngày nay anh có chút bận rộn hơn bình thường, nhưng cuộc sống vì thế cũng đã phong phú lên không ít, khiến cho anh như tìm lại được một chút hơi thở nhiệt huyết của quá khứ.

Trước kia anh vô cùng bận rộn, chỉ mong một giây đồng hồ có thể chia ra làm hai nửa để dùng. Hôm nay cuộc sống của anh so với khi đó ung dung hơn rất nhiều, nhưng cũng thực tế hơn rất nhiều.

Những người xung quanh anh bây giờ không phải là những con người đầy mưu mô, nên anh cũng không còn thường xuyên thấy cảnh người người ngờ vực dè chừng nhau như trước.

Những ngày như thế này thật tốt.

Việc quảng bá các hoạt động của cửa hàng khá suôn sẻ, thậm chí ngay cả Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai cũng không ngừng hỗ trợ phát quảng cáo trên vòng kết nối bạn bè.

Mà bây giờ cửa hàng trái cây cũng làm ăn vô cùng phát đạt, lượt khách tới lui mỗi ngày tưởng như có thể làm mòn hết cả sàn nhà. Ninh Quốc Năng ngày ngày ngồi đếm tiền muốn chuột rút, vừa khổ não vừa vui vẻ.

Dưới sự gợi ý của Hoắc Khải, họ cũng đã mở một kênh bán hàng giao đồ ăn trực tuyến.

Mặc dù vẫn đang trong giai đoạn sơ khai nhưng đã có thể nhận được hàng chục đơn hàng mỗi ngày. Để mà so sánh thì có những người mở cửa một tuần rồi mà vẫn chưa làm ăn gì được, họ còn phải bỏ tiền túi ra để đi thuê mấy người nổi tiếng về quảng cáo cho kia kìa.

Chỉ là để vận hành các kênh bán hàng trực tuyến cần phải chỉ ra nhiều tiền. Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai bắt đầu với số vốn nhỏ nên rất nhạy cảm với vấn đề chi phí.

Vất vả lắm mới kiếm được ít tiền, mà muốn hàng của mình được trưng bày trên nền tảng bán hàng trực tuyến thì phải chỉ ra trước một khoản tiền, làm sao mà được chứ.

Vì vậy, họ đã thành lập một nhóm trên WeChat, mọi

khách hàng đến mua hàng ở cửa hàng trái cây đều có thể quét mã để vào, khi nào quá lười không muốn ra cửa hàng mua trái cây, họ có thể nhắn vào trong nhóm WeChat, và Ninh Quốc Năng sẽ nhanh chóng gửi đến cho khách hàng.

Mặc dù vẫn phải trả một khoản phí nhất định để thực hiện các công việc lặt vặt, nhưng vẫn còn tốt hơn là chỉ thêm tiền hoa hồng cho các nền tảng bán hàng trực tuyến khác.

Tính đến nay, cộng cả dịch vụ giao đồ ăn trực tuyến, giao trái cây trên WeChat và doanh thu của chính cửa hàng trái cây đã kiếm được hơn bảy ngàn tệ mỗi ngày, với lợi nhuận ròng từ bốn đến năm ngàn. Và xu hướng gia tăng doanh số bán hàng này vẫn không hề suy giảm, cùng với việc đẩy mạnh các hoạt động khuyến mãi, tốc độ tăng trưởng đang ngày càng tăng lên mỗi ngày.

Nhìn chung, Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai bây giờ đã bị thuyết phục về khả năng kinh doanh của Hoắc Khải, Ninh Thần bên này vừa nói cần bọn họ hỗ trợ phát phát quảng cáo, hai người không nói hai lời, trực tiếp ra sức oanh tạc trên tất cả các kênh truyền thông mà họ biết.

Không chỉ tự mình đăng quảng cáo, họ còn nhờ người

đến mua trái cây chia sẻ quảng cáo. Bất kỳ ai chuyển tiếp quảng cáo đều có thể được giảm giá mua hàng.

Hoắc Khải vốn không có suy nghĩ nhiều về điều này, việc cửa hàng trái cây hỗ trợ tuyên truyền, chẳng qua chỉ là thêm gấm thêm hoa, chủ yếu nhất vẫn là dựa vào các tài khoản công khai Weibo và WeChat để quảng bá.

Ngoài ra, các kế hoạch quảng cáo mà anh đăng trên các diễn đàn nổi tiếng khác nhau cũng có kết quả rất tốt.

Hình thức tuyên truyền này thường phát triển chậm trong giai đoạn đầu nhưng sẽ nhanh chóng bùng nổ ở giai đoạn sau, một đồn mười, mười đồn trăm.

Theo ước tính của Hoắc Khải, tin tức sẽ có thể bao phủ trên khắp đất nước trong khoảng mười ngày tới, đến lúc đó các hoạt động cũng có thể chính thức bắt đầu.

Bởi vì kế hoạch tuyên truyền đạt hiệu quả đủ tốt, nên mức tiêu thụ của cửa hàng cũng đang không ngừng tăng trưởng.

Buổi phát sóng trực tiếp đã phá kỷ lục hai trăm ngàn đơn hàng vào ngày đầu tiên, hai trăm hai mươi ngàn đơn vào ngày thứ hai, hai trắm năm mươi ngàn đơn vào ngày thứ ba, và vẫn đang tiếp tục tăng hàng chục ngàn đơn

hàng mỗi ngày.

Ngay cả nhà sản xuất cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu họ còn nghỉ ngờ rằng Ninh Thần đang cố gắng hoàn thành nhiệm vụ bằng cách khai khống số lượng đơn đặt hàng, sau đó lại phát hiện ra cô đang tự trả tiền cho các hoạt động quảng bá cho họ. Khi đã hiểu một chút và thấy hiệu quả quảng bá thật sự tốt, họ đã chủ động giúp đỡ.

Tất nhiên, phương thức tuyên truyền của các nhà sản xuất có thể không tốt hơn Hoắc Khải là bao. Rốt cuộc, họ thường chỉ tập trung vào việc tạo ra sản phẩm, tất cả mọi sự quảng cáo đều dựa vào cách làm việc của mỗi cửa hàng Taobao để tìm ra con đường riêng.

Những gì họ có thể giúp chính là cung cấp cho Ninh Thần một số quà tặng sự kiện và đề xuất mức giá mua thấp hơn.

Suy đoán trước đó của Hoắc Khải đã đúng. Công thức cốt lõi của nhà sản xuất đã thật sự bị đánh cắp, và nó đã bị phân tán khắp nơi.

Hiện nay, các thương hiệu giảm cân khác nhau đang mọc lên như nấm sau mưa, có công thức giống nhau, tác dụng giống nhau, nhưng giá thành lại rẻ hơn.

Các nhà sản xuất vô cùng lên án hành động này,
nhưng cũng không có cách nào khác. Ai bảo bọn họ
không bảo vệ chu toàn cho công thức độc quyền kia chứ?
Ngay cả khi đã có bằng sáng chế, chỉ cần người khác
thêm thứ gì đó khác lạ vào công thức, thì họ có thể phản
bác rằng nó hoàn toàn khác với công thức đã có bằng
sáng chế kia.
Hơn nữa, không thể đến tòa án để kiện và yêu cầu họ
tiết lộ công thức để điều tra trước khi có bằng chứng xác thực.
Về việc này, nhà sản xuất chắc chắn phải chịu thiệt
hại, nên họ chỉ cầu mong có thể giữ lại được một phần ba
thị phần của mình trong cơn bão tố.
Nhiều đại lý và nhà phân phối cũ đã chuyển sang các
thương hiệu khác vì giá cả thấp hơn.
Bản thân họ không có lòng trung thành với nhãn hiệu.
Họ chỉ làm bất cứ điều gì họ cho là tốt với bản thân của họ.
Bây giờ, đại lý lớn nhất của nhà sản xuất chính là Ninh
Thần, đại lý với doanh thu hàng ngày lên đến hai ba trăm
ngàn, con số này chỉ xuất hiện vào thời kỳ đỉnh cao của họ.
Mà cho dù là thời kì đỉnh cao, nó cũng chỉ tồn tại trong

khoảng thời gian ngắn ngủi không được bao lâu, trong khi doanh thu hàng ngày của đại lý Ninh Thần vẫn đang không ngừng tăng lên.

Đây mới chỉ là giai đoạn đầu tiên của sự kiện, khi tất cả mọi người cùng tham gia thì doanh thu hàng ngày của đại lý sẽ không thể ước tính được nữa, chắc chắn sẽ là một con số khổng lồ.

Trong khi các nhà sản xuất rất vui mừng, họ cũng gặp phải một vấn đề.

Rắc rối này đến từ phía của Hoắc Khải. Vào ngày thứ hai sau khi nhà sản xuất yêu cầu trợ giúp, Hoắc Khải đã gửi e-mail cho họ.

Nội dung e-mail rất đơn giản, dựa trên những cân nhắc về thị phần, Hoắc Khải muốn có cổ phần của nhà sản xuất, đầu tư 8 triệu để chiếm 30% cổ phần.

Nếu công ty đồng ý, đại lý sẽ tiếp tục thực hiện hoạt động. Nếu công ty không đồng ý, đại lý sẽ lập tức thay đổi nhãn hiệu.

Dù sao thì đó cũng chỉ là thời gian khuyến mãi của sự kiện, việc bán cho khách hàng hàng hóa của thương hiệu

nào cũng không nhất thiết phải cố định chắc chắn.

Các thương hiệu khác cũng sử dụng công thức của công ty này, và hiệu quả là như nhau. Không cần quá lo lắng về khả năng cạnh tranh của sản phẩm.

E-mail này đã khiến cho nhà sản xuất tức giận quá sức. Đại lý bán được năm mươi đến sáu mươi ngàn một ngày liền yêu cầu công ty giữ giá mua ở mức thấp nhất, bây giờ đại lý bán được hai ba triệu một ngày thì liền yêu cầu mua cổ phần.

Sau này nếu như bán được nhiều hơn, chẳng phải là sẽ muốn nuốt chửng toàn bộ công ty luôn hay sao?

Thật ra là họ đã đoán đúng, Hoắc Khải thật sự có ý định thâu tóm công ty thuốc giảm cân này, vì anh đã muốn làm kinh doanh thì làm sao có thể bị người khác điều khiển. Nếu chỉ là một đại lý, cho dù công việc kinh doanh có tốt đến đâu, thì nó vẫn luôn là công việc bán thời gian cho người khác, vì vậy tốt nhất là phải làm ông chủ của chính mình.

Anh đã nói ra một điều rất đáng sợ, nhưng Ninh Thần cũng không phản đối điều này.

Sau nhiều ngày nghiên cứu thị trường, cô thấy rằng nhà sản xuất hiện tại chỉ còn duy nhất một mình cô là đại lý lớn. Nếu như cô chuyển sang các thương hiệu khác, công ty giảm cân này chắc chắn sẽ sớm phải phá sản. Ngay cả khi công ty không phá sản, thì thị phần của công ty cũng sẽ bị siết chặt đến mức khó coi.

Hai ngày sau, tổng giám đốc của nhà sản xuất đã gọi điện trực tiếp đến và hỏi liệu có thể giảm tỷ lệ cổ phiếu xuống được không.

Dù sao thì họ cũng là công ty lớn với doanh thu hàng năm vài trăm triệu, muốn chiếm 30% cổ phần chỉ bằng 8 triệu thì đúng là quá lố.

Tuy nhiên, Hoắc Khải cũng không hề nể mặt vị tổng giám đốc này, thẳng thừng từ chối.

Doanh thu hàng năm lên đến hàng trăm triệu, đó chỉ là chuyện của trước đây. Bây giờ các tất cả các đại lý khác của công ty cộng lại cũng chỉ bán được đến hàng chục triệu. Khi các thương hiệu khác bắt đầu được xây dựng, công ty này thậm chí còn có thể bán được ít hơn thế.

Bây giờ 8 triệu chỉ mua được 30% cổ phần của công

ty, nhưng nếu như công ty không đồng ý thì sau khi sự việc kết thúc, 8 triệu chính là giá mua lại toàn bộ công ty này.

Vẫn còn ba ngày nữa sự kiện mới chính thức bắt đầu nên hãy từ từ cân nhắc, tốt nhất là nên suy nghĩ kỹ trước khi trả lời.

Nhà sản xuất cân nhắc hai ngày, tổng giám đốc gọi điện lại đồng ý phương án hợp tác chuyển nhượng cổ phần.

Nhưng dù đã đồng ý, tổng giám đốc cũng hy vọng sẽ thu được 30% lợi nhuận của sự kiện.

Thật ra Ninh Thần rất muốn đồng ý điều kiện này.

Theo cô ấy, có thể mua 30% cổ phần công ty với mức giá 8 triệu là đã khá tiết kiệm chỉ phí, dù sao công ty này cũng đã bán được vài trăm triệu một năm vào thời kỳ đỉnh cao. Trong ngành công nghiệp giảm cân, công ty này cũng được coi là hàng đầu.

Cũng chính là Hoắc Khải đề xướng chuyện này, nếu đổi lại là cô, sợ rằng cô sẽ không bao giờ dám đòi hỏi như vậy!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 164: Người Quen

Hoắc Khải kiên quyết từ chối yêu cầu của công ty. Anh trả lời tổng giám đốc là: "Nếu ông muốn 30% lợi nhuận của hoạt động lần này thì ông phải chia thêm 21% cổ phần, nếu không thì không còn gì để nói nữa".

30% lúc trước cộng 21% lúc sau thì tổng là 51%.

Tương đương nắm giữ số cổ phần khống chế, sao tổng giám đốc có thể đồng ý.

Ông ta có thể chấp nhận một đối tác mới nhưng không thể chấp nhận chuyện công ty bị mua lại dễ dàng như vậy. Đó là sự chênh lệch quá lớn.

Hoắc Khải cũng không nói nhiều với ông ta: "Chuyện dùng tám triệu để mua 30% cổ phần, trước tiên cứ quyết định vậy. Những chuyện khác, ông cứ tiếp tục cân nhắc. Bất cứ lúc nào ông đồng ý thì đều có thể gọi cho tôi".

Vị tổng giám đốc kia không có ý kiến gì với việc thu mua cổ phần. Ông ta đồng ý, sáng sớm hai ngày sau sẽ cử người qua ký hợp đồng chính thức.

Sau khi cúp điện thoại, Ninh Thần đang ngồi bên cạnh

mong chờ hỏi: “Thế nào rồi hả anh, có được không?”

“Hai ngày nữa họ sẽ đến để ký hợp đồng”, Hoắc Khải cười gật đầu.

“Tốt quá!“ Ninh Thần vui mừng reo lên, vẻ mặt tràn đầy sự hưng phấn và xúc động.

Khi mới bắt đầu mở tiệm trên Taobao, cô chỉ nghĩ kiếm thêm chút ít bù vào chỉ phí sinh hoạt. Không ngờ lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Hơn nữa, cứ cố gắng làm lại có thể trở thành cổ đông của công ty một cách khó tin!

Từ doanh thu hàng năm không được năm trăm tệ, đến đại lý doanh thu mỗi ngày mười ngàn, đến cổ đông chiếm 30% cổ phần. Bước tiến quá lớn này khiến cho Ninh Thần không dám tin.

Trong thời gian quá ngắn sao có thể đạt được thành công to lớn như vậy!

Cô đang mơ sao?

Nhìn vẻ mặt không dám tin của cô, Hoắc Khải chỉ cười không nói gì.

Đối với anh mà nói, nắm giữ 30% cổ phần của một

công ty bán thuốc giảm cân nhỏ bé cũng không có gì ghê gớm. Đừng nói là công ty nhỏ này, ngay cả nhà họ Cơ thì sao chứ, không phải là suýt nữa bị anh cho cho sập luôn chỉ trong một tuần đấy thôi.

Ngôi sao hi vọng từng đứng trên đỉnh cao của thế giới, muốn làm mấy chuyện nhỏ này thì dễ như trở bàn tay.

Đợi tâm trạng của Ninh Thần bình tĩnh lại một chút, Hoắc Khải mới nhắc nhở: "Ngày kia, đại diện phía nhà máy qua đây, chúng ta không thể đón tiếp họ ở nhà. Ngày mai em sắp xếp thời gian đi thuê một văn phòng chính thức nhé".

Ninh Thần gật đầu. Khung cảnh ở trong nhà thật sự có chút khó coi. Nếu đại diện nhà máy đến đây ký hợp đồng, sợ là sẽ cười đến rụng răng. Nếu muốn kinh doanh thì thuê văn phòng cũng hợp lý.

"Chúc mừng em, sau này phải gọi là giám đốc Ninh rồi", Hoắc Khải cười nói.

"Anh mới là giám đốc, em là vợ giám đốc", Ninh Thần cười vui vẻ nói.

"Còn con! Còn con! Con là gì?" Đường Đường ở bên

cạnh ồn ào hỏi.

Hoắc Khải ôm lấy cô bé, cười nói: "Con là cục cưng nhỏ, công chúa nhỏ, bảo bối nhỏ của bố mẹ".

"Buồn nôn quá…" Ninh Thần đứng bên cạnh chun mũi lại, nhưng trên mặt lại nở nụ cười rạng rỡ, chứng minh cô không chán ghét hình ảnh này một chút nào. Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Hoắc Khải và Ninh Thần đưa Đường Đường đi học thì lập tức đến toà nhà văn phòng ở trung tâm thành phố xem có văn phòng nào thích hợp để thuê không?

Vốn dĩ Ninh Ngọc Lâm muốn giúp đỡ, tốt nhất là thuê bên cạnh văn phòng của cậu ta, cho dù là cậu ta trả tiền thuê cũng được.

Sự phát triển của bình nước nóng Kinh Vận hiện tại khá tốt, doanh số mỗi tháng của cửa hàng flagship Taobao đã hơn 1500 chiếc. Đây chỉ mới là thành tích của hai, ba tháng. Đợi đến khi tròn một năm, ước tính doanh số bán hàng trên 3000 chiếc mỗi tháng cũng không vấn đề gì.

Số lượng bán ra hàng chục ngàn chiếc mỗi năm, tương đương với lợi nhuận mấy chục triệu khiến tổng

giám đốc nhà máy Hoàng Hữu Sơn mỗi ngày đều vui đến mức cười ngoác miệng đến tận mang tai.

Thành tích bán hàng tốt, một phần nguyên nhân là do Hoàng Kiệt Hảo và Ninh Ngọc Lâm làm việc rất chăm chỉ, suy nghĩ rất tiến bộ, theo kịp sự phát triển của ngành. Mặt khác, cũng do Hoắc Khải đã tạo dựng được một khởi đầu thuận lợi. Nếu không có sự giúp đỡ của Hoắc Khải lúc đầu, chỉ dựa vào một mình Ninh Ngọc Lâm, ít nhất cũng phải mất hai năm mới đạt được doanh số bán ra hơn một ngàn chiếc mỗi tháng. Hơn nữa còn phải chi nhiều tiền, trong một năm đầu có khả năng bị lỗ vì chỉ phí dành cho kinh doanh. Bây giờ không những không lỗ mà còn kiếm được rất nhiều tiền, Ninh Ngọc Lâm biết được bản lĩnh của Hoắc Khải, đương nhiên cũng hi vọng có thể kéo anh rể về bên cạnh mình. Nếu như vậy, chỉ cần có vấn đề gì, thì đi luôn sang bên cạnh gọi anh tới, quá là tiện. Hơn nữa, tiền thuê văn phòng tám mươi, một trăm ngàn một năm là cái rắm gì chứ! Có nhân lên gấp năm lần thì Hoàng Hữu Sơn cũng không phản đối!

Phải biết rằng, lúc đầu, khi cửa hàng flagship còn

chưa mở, Hoàng Hữu Sơn đã muốn trả Hoắc Khải hai mươi, ba mươi ngàn tiền lương mỗi tháng rồi. Bây giờ, thành công của cửa hàng flagship đã chứng minh bản lĩnh của Hoắc Khải. Phần lương này nhân lên ba, lên năm lần cũng có sao.

Đáng tiếc, tính toán nhỏ này của Ninh Ngọc Lâm đã bị Hoắc Khải nhìn rõ nhưng việc anh phải làm quá nhiều. Giúp Ninh Thần mở cửa hàng Taobao đã chiếm một phần sức lực của anh. Đương nhiên, anh không muốn mất thêm thời gian vì việc khác nữa.

Do đó, Hoắc Khải kiên quyết từ chối "ý tốt" của Ninh Ngọc Lâm, chọn một văn phòng cách cậu em rể ít nhất 5 km để xem.

Lúc đi cùng môi giới nhà đất lên lầu, bỗng nhiên Ninh Thần phì cười, nói: "Vẻ mặt đó của Ngọc Lâm ai oán cùng cực giống hệt Lâm Muội Muội. Anh không cho cậu ấy chút sĩ diện, ít nhất cũng phải suy nghĩ một chút chứ".

"Nhóc đó bám dai như keo da chó vậy. Anh không kiên quyết từ chối thì chắc chắn cậu ta hai ba ngày lại đến nhà. Chưa nói đến phiền phức khác, lại còn ăn chực uống

chực, cướp thịt với Đường Đường thì làm sao mà được";

Hoắc Khải nói.

Ninh Thần nghe thấy thế thì trộm cười, Ninh Ngọc Lâm và Đường Đường đều là "động vật ăn thịt. Mỗi lần đến nhà ăn cơm, một lớn một nhỏ tranh nhau ăn đỏ cả mặt.

Sau khi lên lầu, môi giới nhà đất đưa họ tới trước cửa một văn phòng, gõ cửa mấy cái nhưng không ai trả lời.

Môi giới vội vàng lấy điện thoại, nói với Hoắc Khải:

"Xin lỗi anh, có lẽ chủ nhà vẫn chưa tới, tôi gọi điện thoại cho cô ấy hỏi xem"

Hoắc Khải và Ninh Thần không để bụng. Còn cả ngày hôm nay để tìm, cũng không thiếu vài phút.

Điện thoại của người môi giới vừa kết nối thì nghe thấy ở cửa thang máy vang lên giọng nói của một người phụ nữ: "Đến rồi! Đến rồi!

Ba người quay đầu lại nhìn. Lúc nhìn thấy người kia, hai bên đều hơi sững người.

Chủ nhà là một người phụ nữ tính tình khá tốt. Quan trọng nhất, cô ấy là một người quen, Tả Mỹ Hoa là cửa hàng trưởng cửa hàng quần áo mà Ninh Thần từng làm.

Lần trước vì khách hàng bới lông tìm vết mà Hoắc Khải bảo Ninh Thần từ chức luôn. Cửa hàng trưởng còn cố giữ cô lại hồi lâu, sợ cuộc sống của cô vốn đã không hạnh phúc lại vì chuyện từ chức mà lại càng khổ hơn.

Nhưng không ngờ đến hôm nay, môi giới nói có người đến thuê nhà, cô chạy tới gặp khách thuê lại có thể gặp lại Ninh Thần.

Nhìn môi giới đứng cạnh hai người, vẻ mặt Tả Mỹ Hoa tràn đầy kinh ngạc, hỏi: "Hai người muốn thuê văn phòng sao?"

"Chị Tả, đây là nhà của chị à? Trùng hợp quá!", Ninh Thần vui vẻ đi qua kéo tay của Tả Mỹ Hoa đầy kích động.

Khi mới tới cửa hàng, Tả Mỹ Hoa đã giúp đỡ cô rất nhiều, cho dù có chuyện gì, chỉ cần Ninh Thần nói một tiếng, muốn đi lúc nào cũng được.

Mọi người đều thương cô lấy phải người chồng hèn nhát, kém cỏi như thế nên cùng là phụ nữ với nhau đều không tính toán mấy cái này.

Lúc từ chức, Ninh Thần còn vì thế mà cảm thấy áy náy.

Được người ta giúp đỡ lâu như vậy mà nói bỏ là bỏ nên cô luôn cảm thấy có lỗi với họ.

Đến giờ được gặp lại Tả Mỹ Hoa nên đương nhiên là cô cảm thấy rất vui.

Còn Tả Mỹ Hoa lại đầy vẻ kinh ngạc. Sau khi Ninh Thần xin nghỉ một khoảng thời gian, họ vẫn còn thường xuyên nói chuyện về người từng là đồng nghiệp này.

Gần như tất cả mọi người đều cảm thấy, Ninh Thần nhất định sẽ hối hận.

Một người chồng thất bại, nói thì hay mà làm thì dở.

Cô lại vì sự sĩ diện nhất thời của anh ta mà bỏ việc, chuyện này không phải là não bị úng nước sao? Tả Mỹ Hoa cũng từng nói với họ. Nếu một ngày Ninh Thần quay lại, tất cả đều không được hỏi những gì đã xảy ra sau khi nghỉ việc, tránh việc làm đau lòng cô gái đáng thương này.

Nhưng không giờ chỉ vài tháng, Ninh Thần vẫn không quay lại, mà khi gặp mặt thì cô đã sắp thuê văn phòng rồi.

“Hai người thuê văn phòng làm gì?”, Tả Mỹ Hoa hỏi.

Theo cô ấy thấy, Ninh Thần chắc chắn không có khả

năng thuê văn phòng kinh doanh, vì khi còn làm trong cửa hàng quần áo, thành tích bán hàng của cô cũng không tốt lắm. Tuy rằng có một phần là do thường xuyên phân tâm vì việc của con cái và gia đình, nhưng trình độ bán hàng mà cô đã thể hiện cũng không cao.

"Tôi thuê làm kinh doanh, trước đây không phải tôi mở một gian hàng Taobao sao? Bây giờ buôn bán cũng được. Vì hoàn cảnh trong nhà không tốt lắm, nếu ký hợp đồng với người ta thì cũng phải có một chỗ đàng hoàng mà. Cho nên, tôi muốn thuê văn phòng để làm. Không ngờ lại là nhà của chị Tả!" Ninh Thần mỉm cười nói, trên mặt không che nổi vẻ tự hào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 165: Cô Có Thể Kiếm Được Bao…

Chính vì sự áy náy hồi đó nên cô muốn biểu hiện tốt hơn trước mặt các đồng nghiệp của Tả Mỹ Hoa, cho bọn họ thấy cô không hề có một cuộc sống không hạnh phúc.

Mà Tả Mỹ Hoa cũng biết chuyện Ninh Thần có cửa hàng trên Taobao, biết cả việc cô làm ăn rất kém. Suốt cả một năm mà chỉ bán được có một ngàn tám trăm đồng, không đủ trả tiền mạng.

Cửa hàng Taobao kém cỏi như thế mà cũng đòi thuê văn phòng?

Trong lòng Tả Mỹ Hoa nảy ra một loại khả năng: nhất định là cái tên chồng ăn hại kia của Ninh Thần cho rằng cửa hàngTaobao không đủ đẳng cấp nên muốn lấy văn phòng ra để tỏ vẻ.

Nhưng người ta thuê văn phòng đều là để làm ăn lớn, ít nhất cũng phải có tiềm lực.

Còn mấy người thì sao?

Một năm bán được tám trăm đến một ngàn đồng, đừng nói là thuê nhà, trả tiền thuê quét dọn vệ sinh một

năm còn không đủ nữa là. Thuê văn phòng có khác nào vung tiền ra cửa sổ!

Trong lòng Tả Mỹ Hoa, đây là điển hình cho việc yêu cầu cao hơn năng lực.

Rõ ràng là chẳng có bản lĩnh gì mà mũi cứ hếch lên tận trời để giả vờ cho người khác xem!

Cô ấy liếc Hoắc Khải rồi kéo tay Ninh Thần sang một bên, nói thầm: "Nghe tôi khuyên một câu đi, đừng lãng phí số tiền này nữa".

"Hả? Phòng này có vấn đề sao chị?" Ninh Thần kinh ngạc hỏi, còn tưởng rằng tòa văn phòng này có khiếm khuyết gì. Nếu thật sự là vậy, Tả Mỹ Hoa nể mặt giao tình cũ mà không muốn lừa cô thì cũng có thể hiểu được.

"Phòng thì tốt, nhưng các cô kiếm được có chút kia thì thuê văn phòng làm gì chứ!" Tả Mỹ Hoa thấy Ninh Thần hiểu lầm thì cũng đau đầu, sao người phụ nữ này càng ngày càng ngốc vậy chứ.

tổng tài phu nhân có thai rồi

"Thật ra chúng tôi buôn bán cũng ổn mà… Đang phát triển rất tốt nữa, sau này chắc chắn…"

Ninh Thần giải thích được một nửa thì đã bị Tả Mỹ Hoa ngắt lời: "Là cô quá đơn thuần thôi. Cái cửa hàng Taobao đó có tốt thì cũng sẽ đi đến đâu chứ? Một tháng kiếm được hơn mười ngàn không? Tôi đã khuyên cô đừng có từ chức rồi mà. Lương ở tiệm quần áo tuy không cao nhưng ít nhất một tháng cũng được mấy ngàn, chẳng đỡ hơn là đi chăm lo cái mớ lộn xộn đó à? Vả lại, chỉ cần cô chăm chỉ, thì khi tôi đi khỏi đó, có khi cô còn được lên làm cửa hàng trưởng, lương một tháng hơn mười ngàn nữa đó. Cô nhìn tôi với chồng tôi đi, chúng tôi đã tiết kiệm được chút tiền để mua cái căn phòng này rồi cho người khác thuê làm văn phòng đấy, một tháng thu tiền thuê cũng không ít đâu. Mặc dù là phải thanh toán trước một trăm ngàn, rồi phải trả góp nốt hơn bảy trăm ngàn nữa, nhưng chúng tôi không có chút áp lực nào hết, cho thuê dễ mà!"

Tả Mỹ Hoa ngừng lại chút rồi nói tiếp: "Tôi biết cô cũng mong bản thân sống được tốt hơn, nhưng hãy nghe bà chị này khuyên một câu này. Đừng có ngu ngốc làm mấy cái này nữa, cậu ta có phải là người làm kinh tế đâu? Cái văn phòng này ấy, cho dù tôi có giảm giá cho cô vì là

người quen đi nữa thì sao chứ, cái cửa hàng Taobao kia của cô kiếm một năm còn không đủ tiền thuê phòng kia kìa! Hơn nữa tiền điện tiền nước cũng đắt đỏ! Nghe tôi đi, quay về tiệm làm việc, tôi vẫn giữ chỗ cho cô đó. Tôi đánh tiếng với nhân viên và chủ tiệm cả rồi, sẽ không ai nói cô cái gì đâu!"

Cô ấy nói như một cái máy khiến Ninh Thần muốn giải thích cũng không được.

Lúc này, người môi giới tới hỏi: "Chị Tả, có thể vào xem phòng được không? Anh này muốn xem một chút".

"Vội cái gì!" Tả Mỹ Hoa trừng mắt, khó chịu nói.

Cô ấy có ấn tượng cực kỳ xấu với Hoắc Khải, còn không định cho anh thuê phòng. Nếu người đàn ông này trong cơn tức mà không thuê văn phòng nữa thì mới tốt này!

Người môi giới biết bọn họ quen nhau, cũng không rõ là có mâu thuẫn gì không nên không dám nói gì nữa.

Ninh Thần thì khuyên bảo: "Chị, tôi biết chị tốt với tôi, nhưng cửa hàng của chúng tôi làm ăn cũng khá, nên mới thuê một cái văn phòng".

Cùng lúc đó, Hoắc Khải cũng đi tới nói: “Hay chúng ta vừa xem vừa nói chuyện nhé?”

“Cậu lắm điều quá!”

Thà Hoắc Khải đừng nói gì, anh vừa lên tiếng thì Tả Mỹ Hoa đã bùng nổ: “Tôi nói này, rốt cuộc cậu có biết tính toán không hả? Điều kiện nhà các cậu thích hợp để thuê văn phòng sao? Ninh Thần thì khổ cực, vừa chăm con vừa đi làm, chút tiền cô ấy kiếm được đâu phải để cho cậu đi tiêu hoang chứ! Đừng có tỏ vẻ ta đây giỏi giang nữa đi. Nếu cậu giỏi thật thì sao cậu còn để vợ cậu đi làm nuôi cậu chứ! Chỉ biết đọc sách đến chết thôi, chẳng biết đọc được cái gì không nữa!”

Hoắc Khải bị mắng đầy đầu. Mặc dù ấn tượng với anh không tốt đi, nhưng không đến nỗi chỉ thuê một cái văn phòng thôi mà lại lên cơn tức đến vậy chứ.

Ninh Thần vội vàng giải thích: “Chị Tả lo nhà chúng ta làm ăn không tốt nên thuê văn phòng sẽ bị thiệt. Chị ấy có ý tốt mà…

Hoắc Khải dĩ nhiên biết Tả Mỹ Hoa có ý tốt, anh không tức giận mà chỉ nói: “Thật sự chúng tôi làm ăn rất khấm

khá, tiền thuê văn phòng cũng không tính là nhiều".

"Rất khấm khá à…. Tả Mỹ Hoa cười khẩy rồi hỏi Ninh Thần: "Cô muốn thuê thật chứ? Vậy tôi nói này. Tiền thuê một tháng là ba ngàn tám trăm tệ, trả một lần mười hai tháng là bốn lăm ngàn sáu trăm, tiền dịch vụ quản lý là ba ngàn bảy trăm, chưa kể tiền nước tiền điện".

"Xem phòng trước đã, nếu thích hợp thì tiền không thành vấn đề", Hoắc Khải nói.

Đây là tòa văn phòng có địa thế khá tốt, giá hơn ba mươi đồng một mét vuông cũng là chuyện bình thường, phí dịch vụ quản lý là do khách thuê chịu.Vì là người quen nên Hoắc Khải không muốn tính toán nhiều.

"Nói thì hay đấy, chẳng biết Ninh Thần thích cậu ở điểm nào nữa!" Tả Mỹ Hoa rút chìa khóa ra mở cửa một cách rất không vui.

Ninh Thần đi bên cạnh Hoắc Khải, kéo tay anh tỏ vẻ khó xử.

Hoắc Khải hiểu ý của cô, chỉ mỉm cười và vỗ vai trấn an, ý bảo cô đừng lo.

Vì biết Tả Mỹ Hoa muốn tốt cho Ninh Thần, mà cô ấy

nói vậy cũng vì không biết rõ tình huống, nên Hoắc Khải cũng không trách móc gì.

Đi vào phòng, nhìn mọi thứ cũng rất ổn, vuông vắn chỉnh tề, còn chia làm hai tầng. Không gian không quá lớn, nhưng rất sáng sủa và rộng rãi.

Ninh Thần vốn không phải sếp của công ty lớn gì, dùng để làm văn phòng cho cửa hàng Taobao là vừa đẹp.

Sau khi xem một vòng, Hoắc Khải và Ninh Thần rất hài lòng. Vì là phòng của người quen nên cũng không muốn đi xem các căn khác nữa, hợp thì chốt luôn.

Người môi giới vui mừng không thôi, vội vàng lấy ra hợp đồng để hai bên ký.

Hoắc Khải cầm hợp đồng xem kỹ để phòng ngừa xuất hiện những lỗ hổng về mặt pháp luật, còn Tả Mỹ Hoa thì kéo Ninh Thần hỏi: "Cô thật sự thuê đó hả? Tôi lấy tiền rồi thì sẽ không trả đâu đó!"

"Chị yên tâm, chúng tôi sẽ không đòi lại tiền của chị đâu" Ninh Thần đáp.

"Cô đúng là bị mê hoặc đến hồ đồ rồi…" Tả Mỹ Hoa thở dài nói: "Hay là vầy đi, cô đừng lo chuyện Taobao nữa,

về đây đi làm đi. Tiền thuê phòng tôi sẽ bớt cho cô mười lăm ngàn sáu trăm tệ".

Tả Mỹ Hoa cũng coi như quan tâm đến Ninh Thần lắm rồi. Giảm tiền thuê, lại còn giúp cô kiếm một công việc, tính ra cũng thu nhập thêm được mấy chục ngàn rồi.

Nếu Ninh Thần thật sự có cuộc sống khó khăn như Tả Mỹ Hoa tưởng thì lúc này cô sẽ thật sự cảm kích đến rơi lệ, nhưng hiện giờ cô chỉ thấy khó xử.

Mặc dù Tả Mỹ Hoa có ý tốt nhưng cô ấy không hiểu mọi chuyện. Nếu cứ từ chối thì sẽ khiến mọi việc trở nên lúng túng hơn, mà không từ chối thì lại càng không thể nào. Lúc này, Hoắc Khải nói: "Chị muốn cho cô ấy đến làm thì e là phải tăng lương đấy".

Tả Mỹ Hoa còn tưởng là anh nhân cơ hội để đòi thêm tiền, bèn lạnh lùng đáp: "Tăng thì làm sao, tôi là cửa hàng trưởng nên tôi có quyền. Không phải là khinh cậu đâu nhưng tôi tùy ý tăng lương cho cô ấy cũng nhiều hơn số tiền cậu kiếm được đó!"

Ninh Thần thật sự khó chịu khi thấy chồng mình liên tục bị hạ thấp như vậy.

Ý tốt thì xin nhận, nhưng không thể sỉ nhục người ta như vậy được.

Cô chỉ nói: "Chị Tả, tôi không đến làm việc ở tiệm quần áo nữa đâu. Chuyện làm ăn của cửa hàng Taobao đã dần đi vào quỹ đạo rồi, một tháng kiếm được không ít, chị không cần lo cho tôi đâu".

"Cái đồngốc này!". Tả Mỹ Hoa bực mình vì nói cứ như nước đổ đầu vịt. Cô ấy trừng mắt nhìn Ninh Thần: "Chỉ biết nói thay cho cậu ta thôi! Kiếm được không ít, là bao nhiêu hả! Ba ngàn? Năm ngàn? Tôi còn đang phóng đại lên giúp cô đấy!"

Ninh Thần nhìn cô ấy, ngại ngùng nói: "Con số chị nói ra vẫn ít quá…"

Tả Mỹ Hoa sửng sốt, ba ngàn, năm ngàn mà còn ít?

"Tám ngàn? Một tháng hai người kiếm được nhiều vậy sao?", Tả Mỹ Hoa ngạc nhiên hỏi.

Trong mắt cô ấy, nếu một tháng bán Taobao mà được tám ngàn thì đúng là nhiều rồi, dù sao lúc trước một năm còn bán không quá một ngàn.

Ninh Thần lắc đầu: "Vẫn ít…"

Tả Mỹ Hoa càng ngạc nhiên hơn, đến cả người môi giới cũng phải hỏi: “Hai người bán trên Taobao hả? Một tháng kiếm được bao nhiêu vậy?”

“Tháng này chúng tôi kiếm được khoảng ba, bốn triệu gì đó” Ninh Thần nói, cô vẫn muốn che giấu thu nhập một chút.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 166: Hi Vọng Mới

Người môi giới nhìn vợ chồng Hoắc Khải bằng vẻ mặt hâm mộ và kính sợ, thầm nghĩ trai xinh gái đẹp có khác, ăn mặc bình thường nhưng tẩm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi.

"Tôi thấy cứ ở đây đi, không đi xem nơi khác nữa. Tiền thuê nhà chuyển khoản hay nộp tiền mặt?" Hoắc Khải nói.

"Chuyển, chuyển khoản đi…" trông Tả Mỹ Hoa hơi mất tự nhiên.

Vừa rồi cô ấy không hẳn là cười nhạo, nhưng lại lộ rõ sự khinh thường Hoắc Khải, bây giờ người ta nói mình là người làm ăn lớn mấy chục triệu một năm thì cô ấy còn nói gì được nữa?

Trong điện thoại của Ninh Thần có Wechat của Tả Mỹ Hoa, cô lập tức chuyển tiền ngay. Tiền thuê nhà cộng với phí quản lý vận hành, tất cả là bốn mươi chín ngàn ba trăm.

Còn tiền điện nước gì đó đến tháng sau mới phải thanh toán.

Điện thoại vang lên chuông báo chuyển khoản trên Wechat, Tả Mỹ Hoa vô thức lấy điện thoại ra xem, thấy gần năm mươi ngàn đã được chuyển đến thật, cô ấy mới biết Ninh Thần không nói khoác.

Tả Mỹ Hoa biết với tình cảnh gia đình bọn họ lúc trước, muốn lấy ra hai mươi ngàn tiền mặt cũng rất khó. Bây giờ chuyển năm mươi ngàn nhanh gọn như thế, chuyện này chứng tỏ điều gì?

Một là vay, hai là kiếm được.

Theo sự hiểu biết của Tả Mỹ Hoa với Ninh Thần thì cô sẽ không dễ gì nói dối, cho dù cô muốn bảo vệ chồng thì cũng sẽ không vi phạm nguyên tắc làm người của mình.

Ninh Thần có thể nhìn ra sự mất tự nhiên của Tả Mỹ Hoa, cô biết chuyện kiếm mấy triệu một tháng có thể đã kích thích cấp trên cũ của mình, vì vậy cô cố gắng nói với giọng hiền hòa: "Chị Tả, tôi chuyển tiền cho chị rồi, ký tên đi mau lên. Lát nữa chúng ta đi ăn với nhau, gần đây Đường Đường cứ nhắc tới chị suốt, nói là lâu lắm rồi không gặp cô Tả".

Đường Đường dẻo miệng còn ngoan ngoãn, cô bé

luôn được mọi người trong cửa hàng quý mến, chuyển đề tài sang cô bé cũng coi như để Tả Mỹ Hoa bình tĩnh lại.

Nhưng Tả Mỹ Hoa thực sự không hiểu, gia đình này từng phải đau đầu vì mấy chục ngàn, vì sao chỉ hai, ba tháng đã làm ăn với quy mô lớn như thế được?

Phải biết rằng cô ấy làm cửa hàng trưởng trong cửa hàng quần áo, lương tháng hơn mười ngàn, lương của chồng cũng xấp xỉ.

Hai vợ chồng chỉ tiêu dè sẻn, mất sáu, bảy năm mới tích cóp được một triệu để thanh toán trước cho văn phòng, tốc độ này đã không coi là chậm rồi.

Sáu, bảy tăm tiết kiệm được một triệu, đại đa số các gia đình trong nước đều không làm được, Tả Mỹ Hoa còn luôn cảm thấy tự hào vì chuyện này.

Có lẽ bọn họ chưa sánh bằng những nhà giàu khác, nhưng trong tầng lớp này thì cũng coi như có điều kiện kinh tế tốt.

Nhưng những gì Ninh Thần nói khiến cô ấy cảm thấy ngơ ngác.

Số tiền mà mình tiết kiệm nhiều năm như thế chỉ bằng

lợi nhuận một tuần của người ta, thế này thì so sánh thế nào được?

Vốn dĩ Ninh Thần còn định mời Tả Mỹ Hoa ăn cơm để bày tỏ lòng biết ơn với cô ấy, nhưng hiện tại Tả Mỹ Hoa đang rất lúng túng, sao cô ấy lại đồng ý cho được?

Đã thế Hoắc Khải còn ở ngay bên cạnh, nhìn thấy người đàn ông này, cô ấy càng cảm thấy như có kiến bò trên người.

Tả Mỹ Hoa lấy cớ là còn có chuyện ở cửa hàng quần áo để đi ngay.

Nhìn theo bóng lưng vội vã của Tả Mỹ Hoa, Ninh Thần hơi hụt hãng, cô nói với Hoắc Khải: "Có phải chị Tả giận rồi không?"

"Chị ấy không giận, chỉ cảm thấy tâm lý mất thăng bằng thôi", Hoắc Khải an ủi.

Ninh Thần cũng có thể hiểu được điều này, cô thở dài một hơi rồi không nói gì nữa.

Sau khi thuê được phòng làm việc, Ninh Thần muốn ở lại quét dọn nhưng bị Hoắc Khải kéo đi. Bình thường làm việc nhà đã đủ vất vả rồi, không thể để cô quét dọn

phòng làm việc được.

Bỏ ra mấy trăm tệ để thuê nhân viên vệ sinh, vừa nhanh vừa đẹp.

Chất lượng của tòa nhà này rất tốt, lúc nhận phòng đã được lắp đặt đầy đủ tiện nghi, dụng cụ gia đình đầy đủ, không có gì để thu dọn hết.

Bởi vì vẫn còn thời gian, Hoắc Khải dẫn Ninh Thần đi đăng ký công ty.

Anh đã nghĩ chuyện này lâu lắm rồi, kinh doanh đơn độc không phải kế hoạch lâu dài, muốn phát triển mạnh mẽ thì nhất định phải có công ty.

Không chỉ tiện bề làm việc mà còn có rất nhiều tác dụng.

Ví dụ như mua xe hay vào khách sạn cũng có thể miễn thuế với lý do đó là vốn kinh doanh.

Ninh Thần thì không nghĩ xa như thế, dù sao mấy tháng trước cô còn không làm tốt chức trách của nhân viên bán hàng trong cửa hàng quần áo.

Bây giờ chỉ nhoáng một cái mà cô đã thành Giám đốc của một công ty, mặc dù chỉ là công ty của hai người…

Tên công ty là do Hoắc Khải đặt, rất đơn giản và cũng rất bình thường, chỉ có ba chữ: "Hi Vọng Mới".

"Liệu có bình thường quá không?", Ninh Thần nhíu mày nói, cô muốn tên công ty kêu hơn một chút.

"Emerson đã từng nói, người có sự nghiệp vĩ đại, lúc đầu không hề vĩ đại. Công ty cũng như thế, đến lúc trong tay chúng ta có hàng trăm tỷ, 'Hi Vọng Mới' sẽ tự trở thành một cái tên vang dội. Nếu chúng ta thất bại, tên có hay đến đâu thì cũng chẳng có ý nghĩa gì cả", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần ngẫm nghĩ rồi cười nói: "Được rồi, anh cảm thấy hay là được, dù sao anh cũng là chủ gia đình".

Giám đốc công ty là Ninh Thần, đại diện pháp lý là Hoắc Khải.

Thực ra Hoắc Khải biết người đứng ở hàng đầu tiên thường được chú ý nhất.

Nếu anh đứng đằng sau, khi Ninh Thần bị nhắm tới, anh có thể làm chỗ dựa cho cô, nhưng nếu anh đứng ra trước bậc thềm, vậy thì anh chỉ có thể một mình chống chọi với mưa gió.

Thế nhưng anh vẫn lựa chọn gánh vác tất cả, không thể bởi vì anh từng bị hãm hại mà đánh mất lá gan làm người đại diện pháp lý được.

Đọc thêm anh boss xấu xa trong lời đồn Nếu như thế thì nói gì đến chuyện đoạt lại nhà họ Hoäc?

Việc mà anh muốn làm vốn đã tồn tại đủ mọi nguy hiểm và uy hiếp rồi, với tính cách của Hoắc Khải, đương nhiên anh sẽ không để một cô gái che gió che mưa cho anh.

Sống một kiếp người không thể chỉ truy cầu sự thỏa mãn, mà còn phải có lương tri, có sự gan dạ và có điểm mấu chốt.

Có thể là bởi vì thuê được văn phòng làm việc tốt nên Ninh Thần rất thỏa mãn, đi vềnhà mà cứ thấy lâng lâng.

Bọn họ vềnhà lo liệu chuyện trong cửa hàng một lúc, sau đó lại cùng nhau đi đón Đường Đường.

Bởi vì tối nay phải đi họp lớp, có thể đến lúc đó sẽ có rất nhiều người, lâu rồi bạn bè không gặp nhau, biết đâu lại đi ăn uống hát hò đến khuya.

Vậy nên bọn họ đưa Đường Đường tới chỗ của Ninh

Quốc Năng, khiến Đường Đường hơi hờn dỗi.

May mà Ninh Quốc Năng rất chiều cháu gái, dùng mọi cách dỗ dành, cuối cùng cô bé cũng vui vẻ.

Trong lúc Hoắc Khải và Ninh Thần tới địa điểm họp lớp, trong quảng trường nọ thuộc thành phố cao cấp ven biển cách đó hàng ngàn cây số, mấy bóng người xinh đẹp trẻ tuổi đang vui vẻ nhảy múa.

Cố Phi Dương đứng trên hàng đầu, tiếng nhạc kết hợp với tư thế nhảy múa hồhởi của cô trông vô cùng đẹp mắt.

Trong mấy ngày tới thành phố này, cô vẫn làm nghề cũ, đó là đi dạy múa.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm rời xa Hoắc Khải, nhưng cô vẫn nghe theo lời đềnghị, ngay tiết đầu tiên đã dạy nhảy ngoài trời trong quảng trường khá đông người này.

Bởi vì cô xinh đẹp, dáng chuẩn, nhảy cũng rất đẹp, và quan trọng hơn nữa là các điệu nhảy mà cô dạy không phải là kiểu có kỹ thuật cao như Zumba hay quốc tế truyền thống.

Hoắc Khải từng nói rằng thứ phù hợp với số đông mới dễ kiếm tiền nhất.

Cố Phi Dương vẫn luôn ghi nhớ câu nói này, vậy nên nói chính xác ra thì cô đang dạy nhảy quảng trường.

Cô nhảy theo tiếng nhạc tưng bừng dựa trên những hiểu biết cá nhân về vũ đạo, đẹp mà không quá phô trương.

Không chỉ có rất nhiều nam nữ thanh niên đang đứng xem, mà rất nhiều các cô các bác trung niên cũng không kìm được nhảy thử ở đằng sau.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 167: Buổi Họp Lớp

Cố Phi Dương không ngăn cản bọn họ, lúc nghỉ ngơi cô còn chỉ dạy vài câu, để lại ấn tượng tốt với những người phụ nữ trung niên ấy.

Trong lúc trò chuyện, biết cô là mẹ đơn thân, đưa con tới nơi này kiếm sống, mọi người bắt đầu sinh lòng thông cảm.

Có người chủ động đề nghị cô tổ chức lớp dạy nhảy chính thức để thu học phí, nếu không thì khó mà sống được trong cái thành phố cao cấp này.

Cố Phi Dương nhân đó lấy mã QR trang Wechat cá nhân ra, thông báo rằng đã có lớp dạy nhảy rồi, ban ngày dạy, buổi tối tới quảng trường luyện tập, học phí cũng không đắt.

So với những lớp dạy nhảy bảy, tám chục thậm chí là hàng trăm tệ một tiết, cô chỉ thu hai mươi tệ một tiết, có thể gọi là giá bán rau rồi.

Một tháng ba mươi ngày cũng chỉ sáu trăm tệ mà thôi.

Trong thời đại hiện nay, trẻ con đi học thêm một tháng

cũng tốn không chỉ sáu trăm tệ.

Khá nhiều gia đình có điều kiện không tệ, vì thông cảm cho Cố Phi Dương, cảm thấy tính cách và nhân phẩm của cô khá tốt nên đã đóng học phí ngay lập tức.

Còn với những người đứng xem hoặc chỉ muốn tới nhảy giải tỏa vào buổi tối, Cố Phi Dương cũng không khuyên gì cả.

Chỉ cần là người muốn học thì cô sẽ dạy, không từ chối một ai.

Đây cũng là lời đề nghị của Hoắc Khải, đầu tiên sẽ miễn phí để khơi dậy lòng tham, làm nhiều người biết đến hơn, sau đó sàng lọc ra những khách hàng trả tiền, đây là một cách rất bình thường nhưng cực kỳ thực dụng.

Tuy rằng trước mắt không có nhiều người chịu trả tiền học nhảy, nhưng Cố Phi Dương đã lên kế hoạch chỉ tiết cho tương lai, cô cũng có đủ tự tin để mình và con gái sống tốt trong thành phố này.

Chỉ có điều vào những lúc rảnh rỗi, thỉnh thoảng cô vẫn nhìn về phía quê hương.

Nơi đó có rất nhiều kỷ niệm, còn có một người đàn

ông mà cô nhớ thương.

Tới nơi đất khách quê người này, Cố Phi Dương không kìm nén cảm xúc của mình nữa, cô thừa nhận mình thích người đàn ông tên là Lý Phong ấy.

Nhưng cô sẽ không quay về tìm anh chỉ vì mình đã nhận ra tình cảm của mình.

Thích không có nghĩa là phải chiếm hữu, cô sẽ giấu kín tình cảm đến muộn ấy trong lòng, hóa thành động lực để cô trưởng thành và tiến bộ không ngừng.

Cô chỉ chờ đến một ngày có thể ngẩng đầu đứng thẳng trước mặt anh, mỉm cười và tự tin nói: "Lâu rồi không gặp, anh Lý".

Đến lúc đó, có lẽ Cố Phi Dương sẽ nói với anh rằng: "Em thích anh".

Cô không nghĩ rằng lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, bởi vì nó quá xa xôi.

Hiện tại cô chỉ muốn chú tâm phát triển sự nghiệp, chứng minh rằng mình không phải một cô gái chỉ biết làm bình hoa di động.

Lúc Hoắc Khải và Ninh Thần tới khách sạn, Phan Tư

Mễ đang đứng chờ ở cửa.

Nhìn thấy bọn họ, cô ấy lập tức tươi cười bước tới và nói: "Vợ chồng hai người thật kiên nhẫn, sao không đợi ăn uống xong rồi hãy tới?"

Ninh Thần á một tiếng, cô hỏi: "Bọn tớ tới muộn à?"

Nhìn vẻ mặt ngại ngùng của cô, Phan Tư Mễ che miệng cười thành tiếng, lúc này Ninh Thần mới biết là cô ấy cố tình chọc ghẹo mình.

Ninh Thần đánh người bạn thân này một cái rồi hỏi trong sự mong chờ: "Cậu gọi Hương Ngưng chưa? Cậu ấy có tới không?"

"Gọi trên Wechat rồi, có tới hay không thì tớ không biết, chẳng lẽ tớ phải tới tận nơi mời à?" Phan Tư Mễ hừ một tiếng.

Cô ấy cũng là một người kiêu ngạo, cho dù là chuyện đã qua và có phải hiểu lầm hay không thì bao năm qua Cơ Hương Ngưng cũng không hề có ý định làm hòa, vậy thì cô ấy cũng chẳng sấn tới làm gì.

Cô ấy gọi Cơ Hương Ngưng qua Wechat cũng coi như xuống nước trước rồi.

Ninh Thần hơi thấp thỏm, cô nói: "Vậy để tớ gọi điện thoại hỏi cậu ấy xem".

Phan Tư Mễ không phản đối, đối với cô ấy, Cơ Hương Ngưng từng là bạn tốt, thân phận Giám đốc công ty chỉ nhánh của nhà họ Cơ cũng coi như một khách hàng không tệ, về công về tư đều không có mặt hại gì cả.

Ninh Thần lấy điện thoại ra gọi cho Cơ Hương Ngưng.

Cùng lúc đó, một chiếc BMW thuộc series 5 đỗ trên khu vực đỗ xe gần đó. Một nam một nữ bước xuống, nhìn thấy Phan Tư Mễ, cả hai nhiệt tình vẫy tay gọi: "Tư Mễ!"

Phan Tư Mễ quay đầu lại, nhìn thấy bọn họ, cô ấy cũng vẫy tay cười: "Kiến Bân, Giai Huệ!"

Hai người vừa tới cũng là bạn đại học của cô ấy, Ngưu Kiến Bân và Mạnh Giai Huệ. Từ hồi đại học bọn họ đã yêu nhau, tốt nghiệp đại học là đăng ký kết hôn, hơn nữa công việc của bọn họ đều khá ổn, cũng coi như kiểu người được hâm mộ trong số các bạn học.

"Ổ, đây là Ninh Thần đúng không? Lâu rồi không gặp", Ngưu Kiến Bân bước tới, lập tức nhìn thấy Ninh Thần.

Ninh Thần vừa gọi điện thoại cho Cơ Hương Ngưng,

cô quay đầu nhìn hắn rồi nở nụ cười xin lỗi, đồng thời chỉ vào điện thoại.

Ngưu Kiến Bân hiền hòa xua tay, ý bảo cô cứ nghe điện thoại trước, sau đó lại nhìn về phía Hoắc Khải và hỏi tò mò: "Anh đây là?"

"Anh ấy là Lý Phong, chồng của Ninh Thần", Phan Tư Mễ giới thiệu: "Lý Phong, bọn họ là Ngưu Kiến Bân và Mạnh Giai Huệ, đều là bạn đại học của Ninh Thần".

Hoắc Khải lịch sự vươn tay ra nói: "Chào mọi người, tôi là Lý Phong".

Ngưu Kiến Bân quan sát anh với vẻ mặt rất kì lạ, mặc dù bắt tay nhau nhưng thái độ lại như đang lấy lệ, nhất là ánh mắt của hắn có nét cao ngạo vô cùng rõ ràng.

Thời đại học, Ninh Thần là một trong những nữ thần được phái nam theo đuổi. Cô, Phan Tư Mễ và Cơ Hương Ngưng được xưng là bộ ba hoa hậu của khoa.

Nhưng sau khi tốt nghiệp, cô lại lấy một con mọt sách, theo sự tìm hiểu của các bạn học thì chồng cô không có tài cán gì lớn, tính cách lại khá nóng nảy.

Không biết học hành gì mà làm chuyện gì cũng nửa

vời, cứ như không có đầu óc.

Cơ Hương Ngưng gọi anh tới làm tài xế, kết quả là uống rượu say đâm vào cột điện, mấy tháng rồi không đi.

Bình thường bọn họ coi những chuyện đó như trò cười, cảm thấy Ninh Thần lấy một người đàn ông như thế chẳng đáng chút nào.

Với nhan sắc của cô, tìm một tỷ phú cũng không thành vấn đề, không biết cô nghĩ gì nữa.

Bây giờ nhìn thấy Hoắc Khải, Ngưu Kiến Bân và Mạnh Giai Huệ nhìn nhau, cả hai đều biết người đối diện đang nghĩ gì.

Bây giờ biết anh chính là Lý Phong "tiếng tăm lẫy lừng" ấy, Ngưu Kiến Bân và Mạnh Giai Huệ lập tức cảm thấy không còn hứng thú nữa, bọn họ nói với Phan Tư Mễ: "Vậy chúng ta vào trước rồi trò chuyện tiếp. Ninh Thần, bọn tôi vào trước nhé".

Đọc thêm con dâu của nhà giàu Thấy Ninh Thần gật đầu, bọn họ mới bước vào trong khách sạn.

Đúng là bọn họ không thể hiện rõ sự khinh thường ra mặt, nhưng lúc đi lại không hề có ý định chào Hoắc Khải,

cũng coi như đã biểu đạt suy nghĩ thực sự rồi.

Phan Tư Mễ nhìn bọn họ, cô ấy cũng chẳng nói gì để hòa giải, bởi vì trong lòng cô ấy, Hoắc Khải là một tên cặn bã. Cô ấy còn nghĩ phải nhanh chóng tìm cơ hội để Ninh Thần thấy rõ bộ mặt thật của người đàn ông này, vậy nên cô ấy càng vui khi Hoắc Khải bị xấu mặt.

Trong lúc Ninh Thần gọi điện, lại có mấy người bạn nữa tới, thái độ của bọn họ đều không khác nhau là mấy. Sau khi biết thân phận của Hoắc Khải, ít nhiều gì cũng có người nhìn anh bằng ánh mắt khác thường.

Hoắc Khải chẳng bận tâm tới thái độ của những người này, bình tĩnh phớt lờ tất cả.

Nhìn dáng vẻ thản nhiên này của anh, Phan Tư Mễ cười lạnh trong lòng. Đúng là một tên cặn bã, khả năng ra vẻ ta đây đạt đến level max rồi!

Hoắc Khải và Ninh Thần cũng coi như đến muộn, lúc này đại đa số bạn bè đều đã có mặt. Thấy Ninh Thần vẫn đang gọi điện thoại, Phan Tư Mễ bèn nói: “Chúng ta cũng vào phòng đi, vừa đi vừa nói”.

Ninh Thần chỉ chăm chú gọi điện nên không phản đối.

Ba người cùng vào phòng, Hoắc Khải thính tai, hoặc nói đúng hơn thì tiếng bàn tán trong phòng quá lớn, khiến anh nghe rõ tiếng trò chuyện của bọn họ.

"Các cậu nhìn thấy chồng Ninh Thần rồi chứ? Tôi còn tưởng là soái ca gì ghê gớm lắm cơ, cũng đến thế mà thôi".

"Haizz, thật sự không biết vì sao Ninh Thần lại lấy anh ta, quá bình thường luôn".

"Nói bình thường là khen anh ta mất rồi. Các cậu chưa nghe nói à? Tiền lương hằng tháng của anh ta chủ yếu dùng để uống rượu chơi bài, chưa bao giờ mang một đồng nào về nhà. Ninh Thần thật đáng thương, còn trẻ mà vừa phải làm việc vừa phải chăm con, sắp thành bà già rồi".

Phan Tư Mễ mở cửa ra, cô ấy ho hai tiếng, những tiếng bàn tán đột nghiên im bặt.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía này, nói chính xác hơn thì là đổ dồn về phía Hoắc Khải.

Trong những ánh mắt ấy có sự tò mò, có sự khinh thường, còn có cả sự phớt lờ trắng trợn.

Rất rõ ràng, những người này không hề coi Hoắc Khải ra gì. Trong suy nghĩ của bọn họ, Hoắc Khải tới tham dự buổi họp lớp này chẳng khác nào tự rước lấy nhục.

Tuy rằng mọi người có thể đưa người nhà tới buổi họp lớp, nhưng cũng phải xem là ai.

Nếu là người khá giả, dù đưa vợ hay chồng đến thì đều được, nhưng Ninh Thần cũng đâu khá giả gì cho cam?

Huống chỉ ông chồng này còn là một tên sa đọa, đưa tới đây làm gì?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 168: Những Ánh Mắt Khác Thư…

Gọi điện xong, trên mặt Ninh Thần hiện lên nét hụt hãng, cô nói với Phan Tư Mễ: "Hương Ngưng nói công ty cậu ấy khá bận, không tới tham gia buổi họp lớp lần này được, lần sau cậu ấy sẽ tới".

Phan Tư Mễ ồ một tiếng, cô ấy không có biểu cảm đặc biệt gì cả, Mạnh Giai Huệ ngồi bên cạnh lại nói: "Hương Ngưng không tới à? Haizz, tớ còn nói lâu rồi không gặp, nhân dịp họp mặt lần này gặp cậu ấy nữa".

"Đúng thế, đám chúng ta vào nam ra bắc, muốn tụ tập một lần cũng chẳng dễ dàng gì" trên mặt một bạn học nam hiện lên sự tiếc nuối: "Tư Mễ, cậu vẫn chưa làm hòa với Hương Ngưng à? Chẳng phải nói là muốn hòa giải sao?"

Ninh Thần sợ Phan Tư Mễ hiểu lầm, cô vội vàng nói: "Cậu đừng nghĩ nhiều, bởi vì quá bận nên Hương Ngưng mới không tới, thực ra cậu ấy cũng muốn gặp các cậu lắm. Thật đấy, không tin thì cậu hỏi Lý Phong đi".

Hoắc Khải gật đầu rồi nói với Phan Tư Mễ: "Gần đây

đúng là công ty rất nhiều việc, ngày nào cô ấy cũng bận tối mặt tối mũi, thông cảm cho cô ấy đi".

"Được rồi, tài xế của Giám đốc Cơ đã nói thế thì chắc không có cơ hội rồi", bạn học nam vừa rồi nói tiếp.

Mọi người đều nghe ra anh ta đang nói ý, ai nấy đều nở nụ cười, nhìn Hoắc Khải bằng ánh mắt cợt nhả.

Bởi vì vừa rồi chuyên chú nghe điện thoại nên Ninh Thần không nghe thấy những gì bọn họ vừa bàn tán, nhưng cô cũng biết bạn bè luôn khá coi thường chồng mình, chuyện này liên quan đến những chuyện gia đình cô trước kia.

Đến lúc này, ít nhiều gì Ninh Thần cũng thấy hối hận, nếu biết trước chồng mình có tài nhưng không gặp thời thì cô đã không phàn nàn nhiều như thế.

Tuy rằng Phan Tư Mễ cũng chắc chắn Hoắc Khải là loại đàn ông cặn bã, nhưng cô ấy không muốn làm Ninh Thần khó xử, vì thế mới nói: "Hiện tại Lý Phong không còn là tài xế nữa, anh ấy đã thăng chức thành trợ lý của Cơ Hương Ngưng rồi, trong công ty cũng coi như quản lý cấp cao dưới một người, trên vạn người".

Mọi người đều nghệt mặt ra, đằng sau Cơ Hương Ngưng có nhà họ Cơ, chính cô ấy cũng là người có tài năng, còn trẻ mà đã quản lý một công ty cũng chẳng có gì là lạ.

Nhưng cái tên này làm nữ thần của bọn họ không hạnh phúc, dựa vào đâu mà được làm trợ lý cho Cơ Hương Ngưng?

Ngưu Kiến Bân cười ha ha nói: "Xem ra mối quan hệ giữa Hương Ngưng và Ninh Thần vẫn rất tốt nhỉ? Có tình nghĩa quá đi mất, không hổ là người có địa vị nhất trong số chúng ta!"

Nghe vậy, mọi người đều hiểu ý của hắn là Cơ Hương Ngưng nể mặt Ninh Thần nên mới để Hoắc Khải làm trợ lý.

Nghĩ lại cũng đúng, một con mọt sách chỉ biết học thì có tài đức gì để được Cơ Hương Ngưng coi trọng, chỉ có thể là bám váy vợ mà thôi.

Ninh Thần không nghĩ tới những chuyện khác, chỉ cho rằng những người bạn này đang nói đến mối quan hệ tốt giữa mình và Cơ Hương Ngưng.

Phan Tư Mễ biết nhưng không giải thích với Ninh

Th`ân. Cô ấy chỉ nhìn v`êphía Hoắc Khải và cười nói: "Trợ lý Lý, đừng để bụng, bọn họ chỉ đùa thôi".

Nếu nói rằng những người bạn khác đang chọc ngoáy, vậy thì lời nói của Phan Tư Mễ quả thực là rắc muối lên vết thương.

Hoắc Khải giỏi tâm lý học hơn Phan Tư Mễ, sao anh lại không phát hiện ra ý của bọn họ được? Chỉ có đi`âu anh cảm thấy kì lạ, bởi vì lúc mới tiếp xúc với Phan Tư Mễ, cô ấy luôn rất ôn hòa, sao tự nhiên bây giờ lại nói năng khác thường như vậy?

Nhất là hôm nay, câu nào câu nấy đ`âu như đang gây hấn, rảnh quá không có việc gì làm à?

Phát hiện ra không có nghĩa là phải vạch tr`ân, Hoắc Khải thừa sức để ứng đối với tình huống vặt vãnh này.

Anh chỉ mỉm cười nói: "Nói đùa thì đương nhiên là không sao, dù sao tôi cũng cưới Ninh Th`ân r`ài, chỉ c`ân mọi người không ghen ty là được".

Ninh Th`ân chỉ cho rằng anh đang nói đùa, hai má hơi ửng h`ông.

Những người khác thì tái mặt đi, không nói được lời

nào.

Không ghen ty?

Trong các bạn học nam ở đây, bao g ồm cả Ngưu Kiến Bân, có ai là không ghen ty?

Lúc biết Ninh Th ần lấy ch ồng, trái tim bọn họ như vỡ ra thành từng mảnh ấy chứ!

Trong bộ ba hoa hậu lúc trước, Cơ Hương Ngưng thì không nói đến làm gì, cô ấy là con cháu nhà họ Cơ giàu có, bọn họ không thể trèo cao được.

Phan Tư Mễ thì đã đi du học từ lâu, không liên lạc được nên cũng thôi.

Người duy nhất mang đến hi vọng cho bọn họ chính là Ninh Th ần.

Đi ều kiện gia đình bình thường, không có bối cảnh gì, thậm chí còn không có một công việc tốt, như tiên nữ rớt từ trên trời xuống và đang chờ bọn họ cứu vớt. Bao người xoa tay chuẩn bị tìm cơ hội chiếm trái tim người đẹp thì Lý Phong bỗng nhảy ở đâu ra, dập tắt hi vọng của bọn họ.

Vậy nên phái nam cảm thấy khó chịu với Lý Phong theo bản năng, còn phái nữ thì chỉ đơn giản là sinh lòng

đố kỵ.

Thời đại học bọn họ không bằng Ninh Thần, bởi vì điều kiện của mọi người đều sàn sàn như nhau, nhưng sau khi tốt nghiệp, chỉ cần tìm được một người chồng tốt hoặc là một công việc tốt thì rất dễ thắng Ninh Thần.

Dù sao sau khi bước vào xã hội, ngoại hình đã trở thành thứ yếu rồi, thành công mới là cơ sở để so sánh với nhau.

Vậy nên trong tiềm thức, bọn họ không muốn Ninh Thần sống tốt hơn mình.

Cũng như thể một câu chuyện cười, một nhóm người bị thú dữ rượt đuổi trên thảo nguyên, ai ai cũng hốt hoảng chạy trốn, đồng thời hỏi nhau xem có cách nào hay. Một người trong số đó trả lời: "Tôi không có cách gì cả, nhưng tôi chỉ cần chạy nhanh hơn các cậu là được!"

Con người luôn như thế, bất kể cuộc sống của bản thân mình thế nào, chỉ cần người khác sống không tốt là bọn họ sẽ cảm thấy vui.

Càng là các mối quan hệ như bạn học, bạn bè, họ hàng thì càng dễ nảy sinh tâm lý như vậy.

Ninh Thần gả cho Lý Phong, chuyện này khiến các bạn học nữ thở phào nhẹ nhõm, thậm chí cảm thấy mừng thầm trong lòng.

Đúng là uổng phí một thời nổi tiếng trong trường, sau khi tốt nghiệp lại thất bại ê chề như thế.

Buổi họp lớp hôm nay là lần gặp mặt đầu tiên của bọn họ kể từ khi tốt nghiệp đến giờ, nhưng người dám tới đây trên cơ bản đều khá là tự tin, muốn so bì với những người khác, xem ai sống tốt nhất, ai sống thảm nhất.

Nhất là những người từng đứng cuối trong trường và bây giờ bắt đầu phất lên.

Đọc thêm sủng vợ lên trời Vợ chồng Hoắc Khải và Ninh Thần cũng khiến bọn họ tự tin hơn.

Có loại vô dụng này thì cho dù bọn họ có tệ đến đâu cũng sẽ không phải là thứ nhất từ dưới đếm lên.

Bầu không khí trong buổi họp lớp cũng đúng như những gì bọn họ nghĩ, tiêu điểm để mọi người cười nhạo trên cơ bản đều là Hoắc Khải.

Bây giờ Hoắc Khải dám phản bác bọn họ, cho dù là to gan hay nói đùa thì bọn họ cũng không thể chịu được.

Ngưu Kiến Bân cười ha ha nói: “Ghen ty thì không, nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc trước bọn tôi đều cảm thấy ít nhất thì Ninh Thần cũng sẽ gả cho một triệu phú, cho dù là tỷ phú thì cũng không có gì là lạ, chỉ không ngờ rằng cậu ấy lại thích một thư sinh bình thường như thế. Xem ra đúng như câu nói kia rồi, trong sách có cô gái xinh như ngọc, trong sách có căn nhà dát vàng, ha ha ha…”.

Không ít người hùa theo tán đồng câu nói của Ngưu Kiến Bân, kể ra những “kì vọng” của mình.

Mặc dù Ninh Thần không biết bọn họ đang mỉa mai, nhưng cô biết nói như vậy rất dễ ảnh hưởng đến lòng tự tôn của người khác, thế là cô nhìn sang Hoắc Khải với vẻ mặt lo lắng, sợ anh đột nhiên nổi cáu.

Chẳng cô không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài, anh mà nổi cơn tam bành lên thì cũng rất đáng sợ.

Chỉ có điều trước kia mỗi khi nổi cáu, Lý Phong sẽ đập phá bát đĩa, đá cửa hoặc là quát tháo, còn Hoắc Khải thì chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người ta, nói ra những điều tệ nhất, đánh bại người ta từ phương diện tâm lý.

Hai phong cách khác nhau, nhưng bản chất lại là một.

Hiếm khi có cơ hội bạn bè gặp nhau, Ninh Thần không muốn buổi họp lớp đầu tiên sau khi tốt nghiệp trở nên lúng túng.

Vậy nên cô cố lấy can đảm chủ động giải thích cho Hoắc Khải: "Tuy rằng điều kiện gia đình của Lý Phong không có gì nổi trội, nhưng anh ấy buôn bán rất giỏi, ngay cả em trai và bố mẹ tớ cũng đều rất bội phục anh ấy. Phải rồi, cả Hương Ngưng cũng phải nhờ anh ấy giúp đấy".

Nghe vậy mọi người đều tỏ ra rất vui vẻ, nhất là những bạn học nữ.

Ninh Thần cảm thấy khó hiểu, không biết bọn họ đang cười cái gì, chẳng lẽ cô vừa nói chuyện gì rất thú vị sao?

Ngưu Kiến Bân vừa cười vừa nói với Mạnh Giai Huệ: "Ninh Thần vẫn ngây thơ như trước, bao năm rồi mà chẳng thay đổi gì cả".

Mạnh Giai Huệ cũng hớn hở nói: "Đúng thế, ngây thơ đáng yêu thật".

Ấn tượng mà Lý Phong để lại cho bọn họ là một kẻ siêng ăn biếng làm, không biết đặt mục tiêu vừa sức, bất tài nhưng lại như mẹ thiên hạ.

Ấn tượng này là do chính Ninh Thần mang tới.

Hiện tại cô lại nói chồng mình giỏi buôn bán, cái gì mà bố mẹ, em trai và thậm chí là con cháu của gia tộc lớn như Cơ Hương Ngưng cũng phải nhờ anh giúp đỡ, đây chẳng phải là vớ vẩn sao!

Có bản lĩnh ấy mà lại để Ninh mỹ nữ ở trong một căn nhà dột à?

Trong cái nhìn của bọn họ, Ninh Thần nói như vậy chỉ đơn giản là để giữ thể diện cho chồng.

Nhưng sao cô lại quên rằng những người ở đây đều đã biết hết mọi chuyện rồi cơ chứ? Nói dối trước mặt bọn họ như thế có ổn không?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 169: Gọi Rượu

Thấy Ninh Thần vẫn ngơ ngác không hiểu gì, dù bị người ta chê cười cũng vẫn kiên quyết giải thích thay cho Hoắc Khải, Phan Tư Mễ không chịu nổi, phải chen ngang: "Thời gian không sớm nữa, ngồi xuống trước đi, lát nữa còn nhiều cơ hội nói chuyện mà".

Câu nói đơn giản là thay đổi đề tài, không muốn Ninh Thần quá chật vật.

Vì cô từng là hoa khôi của khoa và cũng là người khởi xướng buổi họp lớp này nên ít nhiều gì đám đông cũng sẽ giữ thể diện cho cô.

Nếu Phan Tư Mễ đã lên tiếng thì họ cũng không có gì để phản đối, nhưng khi nói chuyện với nhau vẫn thỉnh thoảng nhìn về phía Hoắc Khải bằng ánh mắt khác lạ.

"Ngồi xuống đi đã!" Phan Tư Mễ chủ động kéo Ninh Thần ngồi xuống.

Ninh Thần biết cô ấy có ý tốt muốn giảng hòa giúp mình, nhưng thực ra nếu cứ tiếp tục đề tài này, cô cũng sẽ mở giao diện làm việc trên Taobao của mình ra cho

mấy người này xem thử.

Một người đàn ông kiếm vài triệu tệ mỗi tháng lại là một kẻ vô dụng trong mắt họ?

Nhưng Phan Tư Mễ đã lên tiếng rồi, cô cũng không tiện khoe khoang quá đà như vậy nữa, để người ta đỡ mắng cô làm mình làm mẩy.

Sau khi đám đông ngồi xuống, Phan Tư Mễ gọi nhân viên phục vụ mang thực đơn tới phát cho mọi người.

Nhà hàng món Âu cao cấp như thế này thường sẽ để cho mỗi người tự gọi món mình muốn ăn, trên bàn tiệc có sẵn máy tính bảng, mỗi người cầm một cái, muốn ăn gì thì gọi nấy, không giống như nhà hàng món Hoa, một nhân viên phục vụ sẽ ghi lại hết tất cả món ăn.

Phan Tư Mễ gọi một phần bít tết Wagyu M10 rồi ngẩng đầu lên hỏi: "Hôm nay không cần biết có lái xe tới hay không, ít nhiều gì cũng phải uống một chút. Muốn lấy Chateau Lafite-Rothschild hay gì đây?"

Một chàng trai nhìn về phía Hoắc Khải và nói: "Chúng tôi uống cái gì cũng được, nhưng mà anh Lý là trợ lý của Hương Ngưng nên chắc hẳn thường tới các buổi tiệc lớn,

sợ là không quen uống các loại rượu thường. Hay là để anh Lý gọi rượu giúp chúng ta đi? Tôi nghĩ chắc anh Lý sẽ không gọi Lafite 82 đâu nhỉ?"

Đám đông lục tục tán thành, hùa vào nhau đòi Hoắc Khải gọi rượu.

Ý đồ của đám người này không thể nào rõ ràng hơn được nữa, chỉ muốn xem trò hề.

Ninh Thần thoáng thấy căng thẳng, cô biết chồng mình rất ít khi ra vào những nơi quá cao cấp, trước kia uống rượu cùng hội cờ bạc cùng lắm chỉ uống loại rượu trắng thường thấy nhất trên thị trường đáng giá hơn một trăm tệ.

Mà buổi tiệc cao cấp thường sẽ uống rượu vang để hòa nhập với xu hướng quốc tế.

Cho dù chồng cô làm trợ lý cho Cơ Hương Ngưng, từng đi công tác vài lần, uống rượu vang cao cấp vài lần, cũng không có nghĩa là anh hiểu biết gì về rượu vang.

Ninh Thần không kiềm chế được nên buột miệng nói: "Thôi, để Tư Mễ gọi đi, chúng tôi không hay uống rượu lắm".

“Không hay uống rượu đâu đồng ngHĩa với việc không có kiến thức, dù sao anh Lý cũng là trợ lý của Hương Ngưng, là quản lý cao cấp của công ty, không đến nỗi gọi một chai rượu vang cũng nhọc công tốn sức chứ!” Ngưu Kiến Bân cười khà khà.

“Nhưng mà…”

Ninh Thần đang định nói gì đó đã cảm thấy mu bàn tay mình bị ai đó vỗ nhẹ hai cái, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoắc Khải đang mỉm cười với mình.

Vẻ thư thái và bình tĩnh trong nụ cười ấy khiến Ninh Thần bất giác thấy bình yên hơn.

Hoắc Khải ấn nút gọi người trên màn hình máy tính bảng, gọi nhân viên phục vụ vào phòng, đồng thời mỉm cười nói với họ: “Tất nhiên sẽ không gọi Lafite 82, bởi vì nó cũng không phải rượu vang cao cấp gì!”

“Ôi chao, nghe hoành tráng quá nhỉ, Chateau Lafite Rothschild 82 mà không phải rượu vang cao cấp, anh có biết loại rượu này bán với giá bao nhiêu không đó!”, một bạn nam cùng lớp cất giọng với vẻ chê cười rất rõ rệt.

Hoắc Khải cười cười rồi nói: “Bán với giá bao nhiêu

không quan trọng, quan trọng hơn cả, Lafite 82 chỉ là một chiêu trò. Rất nhiều người tưởng rằng Lafite năm 82 được bán với giá đắt vì sản lượng ít hay thời tiết năm đó không thuận lợi, hoặc nó sử dụng loại nho ngon nhất. Trên thực tế, khí hậu phương Bắc Pauillac năm đó cực kỳ tuyệt vời, cho nên sản lượng cao đến kinh ngạc, ước tính sản xuất ra hai ba triệu chai rượu cũng không thành vấn đề. Nhưng đến bây giờ, chỉ tính riêng tại Hoa Hạ, Lafite 82 đã bán được hơn mười triệu chai, không biết có bao nhiêu chai là rượu thật, bao nhiêu chai là rượu giả".

Đám đông nghe xong mà sững người, bình thường họ nhắc tới Lafite 82 chỉ nói nó là rượu vang, nhưng phương Bắc của Pauillac là vùng nào?

Không đợi họ kịp hoàn hồn, Hoắc Khải đã nói tiếp:

"Vả lại, xét một cách nghiêm túc, tên gọi Lafite 82 đại diện cho một loại công nghệ ủ rượu. Năm đó điền trang Chateau Lafite Rothschild sử dụng công nghệ ủ rượu hoàn toàn mới, khá phức tạp, đồng thời lưu giữ được lượng tanin khá cao khiến thời gian rượu ủ trong decanter khá lâu, tuy rằng không thể sản xuất với sản

lượng lớn, nhưng hương vị xuất sắc mà công nghệ này mang lại khiến người ta không nỡ từ bỏ. Cho nên, điền trang Chateau Lafite Rothschild gắn mác 1982 cho loại rượu vang được sản xuất bằng công nghệ này, đại diện cho công nghệ ủ rượu đặc thù chứ không có nghĩa năm sản xuất nhất định phải là 1982. Rất nhiều người uống rượu này vì muốn thưởng thức cảm giác lâu năm, thực chất đã bị lừa rồi!"

Đám đông sững sờ, Lafite 1982 không phải là năm sản xuất rượu, mà là năm ra đời của công nghệ ủ rượu?

Họ đưa mắt nhìn nhau, có người không kiềm lòng được mà thì thầm hỏi người bên cạnh có biết không, nhưng không một ai biết điều này.

Họ nghỉ ngờ Hoắc Khải đang nói hươu nói vượn, nhưng nhìn biểu cảm nghiêm túc của anh, ai dám ló đầu ra bảo anh chém gió chứ.

Đúng lúc này, Hoắc Khải ngẩng đầu hỏi nhân viên phục vụ: "Ở đây có rượu vang đỏ Mazis Chambertin Grand Cru của điền trang Domaine d'Auvenay không?"

Nhân viên phục vụ cũng khá chuyên nghiệp, ngẫm

nghĩ một lát rồi trả lời: “Có ạ!”

Hoắc Khải quay đầu nhìn Phan Tư Mễ rồi hỏi: “Chai rượu này có giá khoảng bốn ngàn đô la Mễ, không biết mọi người có chê đắt không? Tuy rằng đối với người bình thường có lẽ sẽ hơi đắt, nhưng đây là loại rượu được sản xuất từ một trong hai điền trang của quý bà Lalou Bize-Leroy, chất lượng cực kỳ tốt, vì sản lượng ít nên cung không đủ cầu. Tôi nghĩ, chắc hẳn mọi người sẽ không thất vọng về chất lượng của nó đâu”.

Câu nói này khiến Phan Tư Mễ không biết đối đáp thế nào, bốn ngàn đô la Mễ, cũng tương đương hơn hai mươi ngàn tệ, có thể chê nó đắt không?

Hiển nhiên là không thể.

Cho dù cô ấy chê đắt, nhưng đám người có mặt ở đây cũng không thể chê được.

Ai cũng muốn xem trò hề khi bắt Hoắc Khải gọi rượu, làm sao có thể tỏ ra hèn nhát trước mặt anh được.

Một người bạn khác trông gia cảnh có vẻ khá giả tỏ ra rất hào phóng: “Có hơn hai mươi ngàn tệ một chai thôi mà, đáng giá đâu, nếu anh đã nói nó ngon, vậy thì mang

lên vài chai!”

Hoắc Khải cười cười rồi nói với nhân viên phục vụ:

“Vậy thì mang lên ba chai trước nhé, ngoài ra làm phiền cậu mang lên cho tôi 60ml Cognac Croizet 1858 Cuvee Leonie, Grand Marnier Quintessence, Chartreuse Vieillissement Exceptionnellement Prolonge và một ít Angostura Bitters!”

Một loạt danh từ khiến đám đông nghe xong mà ngơ ngác, anh đang nhắc đến thứ gì vậy?

Chỉ có nhân viên phục vụ nghe xong mà hai mắt sáng lên, thái độ đối với Hoắc Khải càng thêm cung kính:

“Thưa anh, anh muốn tự mình pha chế cocktail ạ? Có cần chúng tôi cung cấp dụng cụ không ạ?”

Một loạt danh từ tiếng Anh Điêng mà Hoắc Khải nhắc tới đều là các loại rượu ít khi dùng tới trong cuộc sống, nhưng được xếp vào hạng cao cấp nhất trong pha chế rượu cocktail.

Người có thể biết được những thứ này không phải người tầm thường. Không cần biết người khác nghĩ thế nào, tóm lại trong mắt nhân viên phục vụ, Hoắc Khải là

người có gu thưởng thức nhất trong số những người ở đây.

Hoắc Khải khẽ lắc đầu: "Không cần dụng cụ đâu, cứ mang tới là được rồi!"

"Dạ vâng, xin anh chờ trong chốc lát!" nhân viên phục vụ cúi người rất cung kính rồi mới lui ra.

Sau khi cửa phòng đóng lại, bên trong im phăng phắc, tất cả mọi người vẫn đang sững sờ bởi một loạt danh từ tiếng Anh Điêng của Hoắc Khải, không biết nên nói gì.

Bầu không khí có vẻ gượng gạo, may mà tuy rằng Ninh Thần rất đơn thuần, nhưng rất lương thiện.

Biết mọi người chấn động quá không tiện mở lời nên cô chủ động hỏi: "Tanin mà anh mới nói là gì á?"

"Là chất chống ô-xy hóa có trong vỏ nho, ảnh hưởng rất lớn tới thời gian rượu ủ trong decanter", Hoắc Khải buột miệng giải thích, sau đó mỉm cười: "Rượu vang đỏ Mazis Chambertin Grand Cru của điền trang Domaine đAuvenay tuy chất lượng không tệ, nhưng chưa chắc em đã thích uống rượu vang không, cho nên lát nữa anh sẽ

dùng nó để pha một ly cocktail, chắc sẽ phù hợp với sở thích của em!"

Ninh Thần gật đầu lia lịa, vô cùng hoan hỉ và tự hào: "Chỉ cần là rượu anh pha, kiểu gì em cũng thích!"

Đám người kia nghe xong mà muốn ọc máu. Không phải đã hẹn với nhau phải làm thằng nhãi kia xấu mặt sao, sao lại khiến nữ thần hài lòng với anh ta vậy?

Đương nhiên Ninh Thần rất hài lòng, tuy rằng cô cũng không biết mấy thứ mà chồng mình nhắc tới là cái gì, nhưng nghe có vẻ rất gì và này nọ. Quan trọng nhất là chúng khiến đám bạn cùng lớp sững sờ hết cả, chỉ riêng điều này thôi đã đủ khiến Ninh Thần tự hào rồi.

Ban nãy Ngưu Kiến Bân là người cầm đầu gây sự, bây giờ hắn rất ngượng ngùng: "Không ngờ anh Lý lại có vẻ rất hiểu rượu vang, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được!"

"Chưa biết chừng anh ta cũng chỉ trùng hợp thấy qua loại rượu vang này mà thôi, nếu để anh ta đổi sang loại khác, chắc chắn không biết đâu" có người khác lên tiếng.

Câu này khiến b`ầu không khí lại được đà lúng túng hơn, rất nhi`ều người nhìn v`ề phía người kia khiến mặt mũi kẻ này đỏ bừng bừng, có vẻ xấu hổ.

Thực ra cậu ta cũng nói lên tiếng lòng của đám đông, chỉ là ở hoàn cảnh này, sẽ không có ai nói ra đâu.

Chê cười người ta thì được, nhưng người ta đã "qua cửa" r`ồi mà cậu vẫn cố tình gây sự không chịu buông tha thì hơi quá đáng đấy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 170: Rất Thích

Đến cả Phan Tư Mễ cũng đảo mắt nhìn người kia rồi nói một câu không mặn không nhạt: "Không cần biết thế nào, nếu đã gọi rượu vang rồi thì không cần nói nhiều nữa!"

Người kia nói năng thẳng thắn, Hoắc Khải cũng chẳng bận tâm để tâm. Dạng tép riu thiếu đầu óc này căn bản không đáng để anh bận lòng.

Chừng mười phút sau, nhân viên phục vụ mang những thứ mà Hoắc Khải đã yêu cầu tới, các loại chất lỏng được đựng trong các bình nhỏ.

Đám đông nhìn xong không hiểu thứ này là gì, cũng ngại hỏi, nhân viên phục vụ có lẽ cảm thấy họ còn chưa đủ lúng túng nên háo hức nhìn Hoắc Khải: "Thưa anh, nếu có thể, xin anh cho phép chúng tôi quay lại hình ảnh anh pha chế rượu, được chứ ạ?"

Hoắc Khải gật gật đầu: "Được!"

Phan Tư Mễ thì thoáng nhíu mày, cô ấy nói: "Pha chế cocktail thôi mà, có gì đáng để quay đâu!"

Nhân viên phục vụ nhìn cô ấy với biểu cảm áy náy:

“Thực sự xin lỗi nếu làm phiền các vị dùng bữa, mong các vị thứ lỗi! Vì loại cocktail này cả thế giới chỉ có bartender Joel Heffernan của câu lạc bộ Melbourne mới pha chế được, khi xưa anh ấy pha chế một ly cocktail này có thể bán với giá mười hai ngàn đô la Mỹ. Thế nên chúng tôi thực sự rất háo hức khi thấy có người đích thân pha chế loại cocktail này trong nhà hàng của mình”.

Đám người kia nghe xong mà trợn mắt há miệng.

Trong mắt họ, một chai rượu vang đỏ bán với giá hai mươi ngàn tệ đã là giá trên trời rồi.

Mà một ly cocktail được bán với giá mười ngàn đô la Mỹ, chưa từng nghe nói bao giờ.

Nhưng rõ ràng là nhân viên phục vụ sẽ không được phép nói dối, nhất là trong nhà hàng món Âu cao cấp như thế này.

Họ nhìn về phía Hoắc Khải, trên gương mặt của đa số họ mang theo biểu cảm mất tự nhiên.

Nếu ban nãy chai rượu vang mà anh gọi là trùng hợp, vậy thì ly cocktail chỉ có một người biết pha trên khắp thế

giới này là gì?

Đúng lúc này, Phan Tư Mễ cất tiếng hỏi: "Nếu chỉ có một vị bartender biết pha, làm sao Lý Phong biết được? Không phải anh nghĩ chúng tôi không hiểu gì nên định lừa người ta đấy chứ".

Cô ấy vừa nói xong câu này, đám đông lập tức hùa theo.

Không sai, nhất định là lừa bịp, dạng người như anh ta làm sao pha chế được ly cocktail cao cấp như thế?

"Từng có duyên được học qua, còn về việc có phải lừa bịp hay không, cũng không quan trọng. Chỉ cần Ninh Thần thích uống là được", Hoắc Khải bình tĩnh đáp lại.

Nhân viên phục vụ ở bên cạnh không ừ hử gì. Có phải lừa bịp hay không, đợi Hoắc Khải pha chế xong là biết ngay.

Loại rượu cocktail đặc chế này tuy số lần được bán ra bên ngoài chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng cũng chính vì cực kỳ đắt đỏ và hiếm hoi, nên các quy trình được người ta ghi hình tỉ mỉ.

Đối với một nhà hàng cao cấp mà nói, chỗ của anh có

rượu cao cấp hay không không quan trọng, quan trọng là anh có hiểu biết gì không.

Nếu anh không hiểu, dù rượu cao cấp đến mấy cũng vô dụng.

Người trong giới thượng lưu thực sự trước nay luôn thích tìm hiểu về một người hoặc một nhà hàng từ cách ngắt câu nhả chữ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà có những dự án mới chỉ hoàn thiện bản trình chiếu PPT thôi đã kiếm được một khoản tiền lớn.

Năm xưa thân phận Hoắc Khải cỡ nào cơ chứ?

Bartender Joel Heffernan của câu lạc bộ Melbourne kia tuy không phải người tầm thường, nhưng đối với người thừa kế của một gia tộc đỉnh cao thì anh ta cũng không đáng kể gì lắm.

Chỉ cần xòe đủ tiền thì dạy anh vài chiêu có gì nè hà.

Trước mặt mọi người, Hoắc Khải trộn các loại chất lỏng mà nhân viên phục vụ mang tới theo một tỉ lệ và trình tự nhất định, trong quá trình có cả những động tác mà người bình thường khó lòng lý giải được.

Trong mắt những kẻ như Ngưu Kiến Bân thì động tác

của anh chẳng khác gì lòe thiên hạ, nhưng nhân viên phục vụ cầm điện thoại thì tỏ ra cực kỳ tán thưởng.

Người này nhìn ra được, động tác pha chế của Hoắc Khải rất chuyên nghiệp, nhất là vài thủ pháp đặc thù chỉ có bartender cao cấp mới có thể sử dụng thuần thục, người bình thường trông chúng rất đơn giản, trên thực tế là không thể nào làm được.

Khoảng năm phút sau, một ly rượu cocktail tinh tế xuất hiện trước mặt mọi người.

Phần đáy dưới cùng có màu trắng thuần khiết, ở giữa có màu vàng như phô mai, đồng thời còn dựng thành hình đỉnh núi, mà tầng trên cùng là màu trắng trong, khiến ly rượu giống như hình ảnh ngọn núi tuyết phản chiếu dưới mặt nước. Chẳng qua ngọn núi tuyết này có màu vàng, nhưng không hề kém hài hòa, ngược lại có thêm chút phong tình của vùng cao nguyên.

Mùi thơm của rượu cùng vài loại nguyên liệu phụ khác hòa quyện với nhau, phân tầng rất rõ, chỉ cần ngửi thoáng qua đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Chậm rãi đưa ly rượu cocktail có giá cao ngất trời này

tới trước mặt Ninh Thần, Hoắc Khải mỉm cười nói: "Nếm thử xem!"

Nhân viên phục vụ cầm điện thoại ở bên cạnh lộ rõ vẻ hâm mộ: "Ly rượu cocktail này giống hệt với ly rượu trong video ghi hình mà chúng tôi xem được, từ động tác chuyên nghiệp của anh ấy là đoán được mùi vị chắc cũng không tệ. Có thể uống được ly cocktail như thế, chị đúng là quá may mắn, cũng làm người ta phải ngưỡng mộ!"

Ánh mắt chăm chú của đám đông và lời khen ngợi từ nhân viên phục vụ khiến gò má Ninh Thần thoáng ửng đỏ.

Cô cảm thấy mình thực sự may mắn khi có được một người chồng tuyệt vời như thế. Không cần biết mùi vị của ly cocktail này thế nào, chí ít thì cảm giác được cưng chiều của hiện tại cũng đủ khiến cô hài lòng.

Cho dù chai rượu vang kia có giá trên trời thì đã sao, chẳng qua cũng chỉ là một chai rượu mà đám đông chia nhau uống, riêng mình cô được tận hưởng ly cocktail do chính tay Hoắc Khải pha chế và có một không hai trong bữa tiệc này.

Dè dặt bưng ly rượu lên như nâng một bảo bối dễ vỡ gì đó trong tay, ở khoảng cách g`ần, khung cảnh ưu mỹ như núi tuyết dưới mặt nước trong ly rượu càng khiến cô không nỡ lòng tổn hại.

Giữa ánh mắt mong chờ của nhân viên phục vụ, sau cùng Ninh Th`ần chỉ nhấp khẽ một hớp, mà chỉ với một hớp ấy thôi, cô đã hiểu tại sao nhân viên phục vụ kích động c`ầm điện thoại quay lại toàn bộ quá trình pha chế.

Cảm giác t`ầng t`ầng lớp lớp của hỗn hợp rượu khiến vị giác như sắp nổ tung. Mùi hương mê hoặc ấy xộc thẳng lên não, khiến người ta lâng lâng ngây ngất.

"Thế nào?" Hoắc Khải hỏi.

"Ngon lắm!" Ninh Th`ần gật đ`ầu chắc nịch, khen anh một câu rất thật lòng: "Tuy rằng em không biết uống rượu, nhưng thực sự rất ngon! Tư Mễ, cậu có muốn nếm thử không?"

Nhìn ly cocktail như tác phẩm nghệ thuật trong tay Ninh Th`ần, quả thực Phan Tư Mễ từng có khao khát muốn đ`ồng ý với lời mời này.

Nhưng khi ánh mắt của đám bạn cùng lớp cũ đ`ồng

loạt hướng về phía mình, cô ấy đành kìm lại mong muốn trong lòng.

Cố nén cảm giác tiếc nuối trong lòng, Phan Tư mỉ lắc đầu: "Anh ấy pha cho cậu, tớ không giành của cậu đâu!"

Ninh Thần cũng không khuyên bảo thêm, cô mời Phan Tư Mỹ cùng nếm thử chỉ xuất phát từ phép lịch sự, nếu phải mời người khác uống quá nhiều, cô còn thấy không nỡ kìa.

Hoắc Khải nhìn ra được tâm trạng của cô nên mỉm cười nói: "Nếu em thích uống, sau này lúc nào muốn uống anh sẽ pha cho em. Dù sao cũng không phiền phức lắm".

"Đó là vì kỹ thuật của anh vô cùng chuyên nghiệp đó thôi, phải biết rằng năm xưa bậc thầy Joel Heffernan phải dùng tới bốn mươi tám tiếng đồng hồ mới pha chế ra được ly cocktail này trong lần đầu tiên", nhân viên phục vụ lên tiếng nịnh nọt.

"Sáng tạo và học hỏi đương nhiên không thể đặt lên bàn cân so sánh được rồi", Hoắc Khải chỉ vào mấy thứ trên bàn: "Nguyên liệu pha cocktail nhớ ghi chú riêng

nhé, tôi sẽ thanh toán!”

“Không cần đâu ạ!”. nhân viên phục vụ khẽ lắc đầu, gương mặt lộ rõ vẻ phấn khích: “Anh bằng lòng cho phép tôi ghi hình quá trình pha chế rượu cocktail, chúng tôi đã vô cùng cảm kích, sao chúng tôi có thể thu tiền của anh được. Tôi sẽ báo cáo với bếp chính để miễn phí mọi chỉ phí bữa ăn này cho anh. Đương nhiên, nếu anh yêu cầu tôi xóa đoạn video, tôi vẫn cố gắng xin với tổng giám đốc mức chiết khấu cao nhất dành cho anh và các bạn của anh để biểu đạt tấm lòng kính trọng của chúng tôi dành cho bartender chuyên nghiệp nhất!”

Nhân phục vụ đã nói như thế thì Hoắc Khải còn từ chối thế nào được nữa: “Video xóa hay không đều được, muốn giữ thì cứ giữ đi!”

Nhận được sự đồng ý của anh, nhân viên phục vụ vừa vui vẻ vừa phấn khích nói thêm vài câu lấy lòng nữa rồi mới chịu lui ra.

Đợi nhân viên phục vụ đi rồi, Ninh Thần vẫn đang nhấp từng ngụm cocktail, xem ra cô thực sự rất thích ly rượu này.

Tuy rằng không biết hương vị cụ thể ra sao, nhưng

nhìn biểu cảm vô cùng hưởng thụ của Ninh Th`ần, đám

đông cũng phải nuốt nước bọt.

Một ly cocktail đáng giá cả chục ngàn đô ly uống vào sẽ có hương vị thế nào?

Họ vốn muốn thấy Hoắc Khải xấu mặt, nào ngờ còn

vô tình giúp anh được một l`ần vẻ vang.

Bây giờ không còn ai dám đứng ra gây chuyện vào

lúc này nữa, nếu cứ tiếp tục chuyện rượu vang, chỉ e bản

thân mình mới là người bẽ mặt!

Thế nên, đám đông yên lặng đợi đ`ềtài tiếp theo ập

đến.

Còn Phan Tư Mễ thì lặng lẽ liếc nhìn Hoắc Khải vài

l`ần, trong ánh mắt của cô có cả tò mò, có cả nghỉ hoặc,

thêm cả vẻ khó chịu ẩn giấu sâu bên trong.

Hiểu biết v`ềrượu vang thế, đúng là hạng trai đểu

chẳng lệch đi đâu được!

Nếu không thì làm gì đến độ học cả cách pha chế

rượu cocktail, rõ là để tán gái chứ còn gì nữa!

Hoắc Khải chắc chắn không thể ngờ rằng Phan Tư Mễ

lại đánh giá hành động của mình như thế.

Có lẽ đúng như câu nói nổi tiếng trên mạng, khi tôi thích với anh thì anh ăn phân tôi cũng thấy thích, còn khi tôi không ưa bản mặt anh thì anh ăn gì cũng giống ăn phân! Bây giờ Phan Tư Mễ cũng giống như vậy, không cần biết Hoắc Khải làm những gì, suy nghĩ nạp vào đầu và cố hữu trong lòng cô ấy sẽ cho rằng đây là kỹ năng cần thiết của đám trai đểu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 171: Nhìn Người Ta Ân Ái

Tóm lại, trong lòng Phan Tư Mễ, trai đểu không xứng đáng được khen ngợi đâu.

Chỉ là không đợi cô ấy thu hút sự chú ý của đám đông sang một vấn đềkhác, cánh cửa phòng lại bị người ta đẩy ra, ngay sau đó, một chiếc xe đẩy nhỏ tiến vào.

Trên xe đẩy là ba chai rượu vang đỏ Mazis Chambertin Grand Cru của điền trang Domaine d'Auvenay, ngoài ra, còn có rất nhiều các đĩa ăn tinh tế.

Ba nhân viên phục vụ đẩy xe vào, theo cùng họ là một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh mặc áo vest đuôi tôm.

Người ngoại quốc này trông có vẻ rất trẻ tuổi, nhưng khí chất cực kỳ chín chắn. Người này bước thẳng tới trước mặt Hoắc Khải, sau khi cúi nhẹ một cái để chào hỏi, người này mỉm cười nhiệt tình nhưng vẫn lễ độ:

"Chào anh, tôi là Myerson, giám đốc điều hành của nhà hàng này. Để bày tỏ tấm lòng kính trọng của nhà hàng với một bartender chân chính, các món ăn trên xe đẩy đều là

hàng tặng miễn phí. Trong đó bao gồm ba chai Mazis Chambertin Grand Cru mà anh đã gọi, một hộp trứng cá tầm Almas từ cá tầm trắng Beluga, hai mươi ba phần bít tết Kobe M12 cùng một phần đùi lợn hun khói jamón Ibérico, hi vọng anh sẽ thấy hài lòng".

Người trong phòng vẫn chưa kịp bình tĩnh lại thì đã phải sững sờ vì món quà hào phóng của vị giám đốc này.

Mazis Chambertin Grand Cru từ điền trang Domaine d'Auvenay, một chai bán với giá bốn ngàn đô la, ba chai là mười hai ngàn đô la, tương đương với hơn tám mươi ngàn tệ.

Loại rượu đắt đỏ như thế này mà lại được tặng miễn phí?

Thêm cả trứng cá tầm Almas, hai mươi ba phần bò bít tết Kobe M12 và một phần đùi lợn hun khói jamón Ibérico, trong ba món này, có lẽ thứ đám đông nghe xong mà hiểu nhất là hai mươi ba phần bò Kobe M12.

M và chữ số đằng sau dùng để chỉ đẳng cấp của bít tết, mà thịt bò Kobe được gọi là loại bít tết ngon nhất trên thế giới.

M12 gần như là đẳng cấp cao nhất trong số đó, tại nhà hàng cao cấp như thế này, một miếng bít tết có giá bán khoảng hơn hai ngàn tệ.

Hai mươi ba phần ăn là gần năm mươi ngàn tệ rồi!

Không chỉ vì chất lượng thịt tốt và vừa miệng, mà vì thịt bò để nấu bít tết M12 chỉ là phần thịt tinh hoa ngon nhất trên con bò nên sản lượng cực kỳ thấp. Các nhà hàng món Âu bình thường không thể có nguồn nhập hàng được.

Còn về cái gì mà trứng cá tầm muối với đùi lợn hun khói, tuy họ không hiểu lắm, nhưng nghĩ cũng biết, chí ít phải từ năm chữ số trở lên.

Tất cả những thứ này cộng lại, chắc hẳn cũng phải hai trăm ngàn tệ, thế mà bây giờ được miễn phí hết…

Đừng nói đến đám Ngưu Kiến Bân, thậm chí cả Phan Tư Mễ cũng đờ dẫn.

Cô từng du học ở nước ngoài nhiều năm nên đương nhiên cũng hiểu những nhà hàng món Âu cao cấp như thế này kiêu ngạo đến mức độ nào. Đừng nói là tặng đồ ăn miễn phí, kể cả đưa tiền boa hơi ít thôi cũng có thể bị

họ trách cứ.

Bởi vì nhà hàng như thế này là nơi dành cho quý tộc, không cho phép bất kỳ ai sỉ nhục hành vi và tác phong của quý tộc!

Thế mà bây giờ giám đốc điều hành đích thân dẫn người mang đồ tới, còn sợ Hoắc Khải không hài lòng.

Phan Tư Mễ rất muốn hỏi họ, có phải mấy người bị mù không? Hay đầu óc bị kẹp vào cánh cửa?

Nhìn nhân viên bận rộn đi lại như con thoi để chia trứng cá tầm muối hoặc giúp họ đổ rượu vào decanter, Phan Tư Mễ đành im lặng.

Cô biết rằng, giám đốc điều hành này không coi trọng địa vị hay thân phận của riêng Hoắc Khải, mà chỉ vì ly rượu cocktail mà anh vừa pha chế.

Một ly rượu, đổi lại mỹ thực đáng giá hai trăm ngàn tệ, nếu không được tận mắt chứng kiến, có ai dám tin chuyện này?

Đám đông có mặt ở đó, ngoại trừ Hoắc Khải, không một ai có thể hiểu nổi tại sao nhà hàng này coi trọng ly cocktail này đến thế. Dù có ngon có đắt đến mấy, cũng

chỉ là một ly rượu thôi chứ?

Họ sẽ không hiểu rằng, ở phương Tây, rượu cocktail mang ý nghĩa gì. Đây là nghệ thuật, là cách thưởng thức rượu đỉnh cao của con người.

Loại cocktail mà cả thế giới chỉ có một người biết pha chế chẳng khác nào viên kim cương khổng lồ độc nhất vô nhị trên vương miện của nữ hoàng, không thể dùng giá cả để cân đong đo đếm được.

Không cần biết họ sẽ dùng đoạn video pha chế rượu này để tuyên truyền cho nhà hàng, hay dựa theo động tác của Hoắc Khải trong video để dựng lại phương pháp pha chế, cách nào cũng mang lại lợi ích và danh tiếng cực kỳ lớn.

So với lợi ích như thế thì món ngon đáng giá hai trăm ngàn tệ có đáng kể gì.

Đồ ăn quý giá trong mắt người ngoài cũng chỉ là công cụ kiếm tiền trong mắt nhà hàng.

Nếu bạn bảo họ mang tới hai trăm ngàn tệ tiền mặt, có lẽ họ sẽ do dự, nhưng tặng món ăn với giá trị tương đương thì không hề áp lực.

Ánh mắt tất cả mọi người không ngừng đảo qua đảo lại giữa đồ ăn ngon, rượu vang trên bàn và Hoắc Khải.

Họ muốn nhìn người đàn ông này thật kỹ, nhưng cũng ngại không dám nhìn nhiều, dù sao trước đó họ cũng chủ động gây sự với anh trước.

Bây giờ họ bị vả mặt liên tiếp, đâu thể tò mò quá được.

Bao nhiêu ý nghĩ chỉ có thể nuốt ngược vào trong mà nhẫn nhịn.

"Tôi rất hài lòng, cảm ơn nhiều, hãy thay tôi gửi lời hỏi thăm tới quý ông Fabre", Hoắc Khải dùng giọng tiếng Anh rất chuẩn mực để trả lời.

Anh giám đốc điều hành kia càng thêm cung kính, bèn cúi người thật sâu: "Tôi sẽ làm vậy!"

Đợi khi đồ ăn được chia xong, giám đốc điều hành dẫn theo nhân viên phục vụ cúi người chào đám đông rồi rời khỏi phòng bao.

Bầu không khí yên lặng trong phòng bao dường như đã biến thành trạng thái thường nhật, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào trứng cá tầm muối và bít tết Kobe

cao cấp nhất mà sững sờ.

Chuyện này là thế nào…

Tại sao có cảm giác như đang nằm mơ nhỉ?

Gò má Ninh Thần thoáng ửng hồng, nhưng không phải vì xấu hổ mà là phấn khích và kích động.

Cô không nén được chút tò mò trong lòng: "Anh quen ông chủ ở đây à?"

"Có quen đâu!" Hoắc Khải mỉm cười: "Nhưng ông chủ của nhà hàng cao cấp thế này rất dễ tìm thấy trên các bản tin thời sự đấy".

Ninh Thần không hề cảm thấy thất vọng mà ngược lại còn tự hào vì chồng mình đa tài đa nghệ, hiểu nhiều biết rộng. Đọc thêm Chàng Rể Cực Phẩm

Bình thường đi ăn cơm, có ai muốn tìm hiểu ông chủ là người như thế nào đâu? Kể cả Phan Tư Mễ cũng không rõ Fabre là ai.

Ninh Thần cúi đầu nhìn mấy món ăn trên bàn, tò mò hỏi: "Loại trứng cá tầm muối này đắt lắm à? Ngửi mùi cứ là lại"

Hoắc Khải cười cười: "Trứng cá tầm muối Almas, vì

sản lượng cá tầm trắng rất hiếm, cho nên sản lượng hằng năm cũng chỉ từ 8 đến 13 ki-lô-gam, một miếng nhỏ như thế này chắc cũng phải vài trăm đô la Mễ. Nhưng chắc em sẽ không thích mùi vị và cảm giác khi ăn trứng cá tầm muối, ngược lại thì món bò bít tết M12 giá hai ngàn tệ này sẽ khá hợp với em. Có điều M12 tuy cao cấp nhưng dễ khiến người ta thấy ngấy, phải có rượu vang đi kèm".

Ninh Thần như biến thành em bé tò mò, dường như cánh cửa thế giới mới đang mở ra, cô chỉ vào cả một chiếc đùi lợn hun khói to đùng mà hỏi: "Cái đó thì sao? Ban nãy nghe người ta nói cái gì mà đùi lợn llan đó".

"Không phải llan, mà là đùi lợn xông khói jamón Ibérico, đắt vì là một trong chín loại thực phẩm truyền kỳ của châu Âu, còn đắt đỏ và nổi tiếng hơn cả Parma Ham của Italy. Lúc ăn cần phải cắt thành miếng mỏng gần như trong suốt, sau đó đưa cả miếng vào miệng nhai chậm và kỹ, sẽ có mùi thơm rất thuần khiết kéo dài trong khoang miệng. Phối cùng với rượu vang để đỡ ngán thì mùi vị rất vừa vặn, tuy rằng quá trình chế tác khá thô sơ, nhưng rất phù hợp với tính cách nồng hậu của Tây Ban Nha. Em

nếm thử xem!”

Hoắc Khải nói rồi cầm chiếc đùi lợn hun khói đặt lên dao cắt, thuần thục cắt một miếng thịt hun khói gần như trong suốt đặt trước mặt Ninh Thần.

Người Hoa Hạ ăn thịt hun khói cứ phải nấu chín hoặc chiên xào, cảm thấy không thể ăn nổi thịt sống.

Ninh Thần lớn thế này rồi, chưa từng ăn thịt hun khói sống. Huống hồ loại thịt hun khói trước mặt cô không phải làm từ thịt xay và được bọc trong lớp vỏ xúc xích, mà đơn giản là một chiếc đùi lợn.

Chưa nấu chín, có ăn được thật không?

Dù thoáng do dự, nhưng vì lòng tin với Hoắc Khải, cô cầm xiên miếng thịt hun khói trên đĩa ăn lên bỏ vào miệng.

Nhai được vài cái, đôi mắt cô càng lúc càng sáng lên.

Sau khi nuốt xuống, cô phải nói với Hoắc Khải: “Đúng là rất thơm, cảm giác trong miệng toàn là mùi thơm của thịt hun khói, không hề có cảm giác của thịt sống luôn!”

“Vậy để anh cắt cho em thêm mấy miếng, nhưng không thể ăn quá nhiều, ăn nhiều cũng sẽ thấy chán”,

Hoắc Khải vừa nói vừa cắt thịt hun khói.

Ninh Thần ăn uống rất vui vẻ, thấy anh bận rộn vì mình thì càng vui vẻ.

Chỉ khổ cho những người khác trên bàn, đã rủ nhau làm hai vợ chồng mỹ nữ phải bẽ mặt, tại sao lại biến thành nhìn họ ân ái với nhau?

Họ không tiếc việc bị trừ lương, xin nghỉ phép vượt ngàn dặm đường đến đây, là để nhìn người ta ân ái hả?

Không nhé!

Nhưng có thể làm gì được đây?

Lật bàn bỏ đi à?

Trước mặt mỗi người đều đặt một miếng trứng cá tầm nhỏ, chỉ một chút xíu đó thôi đã tốn vài ngàn tệ.

Một miếng bít tết, hai ngàn tệ.

Một ly rượu vang, chắc cũng phải đến con số này.

Như thế còn bảo người ta lật bàn kiểu gì được?

Một đám người như nuốt phải ruồi, nhìn Hoắc Khải và Ninh Thần thân mật với nhau, có vài kẻ đã nghiến sắp vỡ răng.

Quá nhục nhã!

Đến cả Phan Tư Mễ cũng phải xắn tay vào, cô ấy nhìn chằm chằm Hoắc Khải, âm thầm mắng: “Cái gã đểu giả này đúng là lắm kỹ năng, Ninh Thần còn bảo gã thật thà chất phác ngoài học hành ra thì chẳng biết làm gì, cô ấy bị gã lừa rồi!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 172: Thu Nhập

So với tất cả những người đang có mặt ở đây, Hoắc Khải hiểu rõ về đồ Tây hơn ai hết. Không một ai dám khiêu chiến với anh về mảng này, nếu không thì chẳng khác gì tự chuốc lấy nhục.

Mặc dù Hoắc Khải không muốn trở nên nổi bật trước mặt mấy người này, nhưng cây cao đón gió, người giỏi thì dễ bị đố ky.

Bản chất của họp lớp cũng chỉ là nơi để so sánh, phân chia cao thấp, cùng lắm thì là phát triển thêm mối quan hệ. Nếu chỉ để một người nổi bật thì những người khác sẽ đều làm nền hết, như thế là không thể được.

Huống hồ ngay từ đầu đám người này đã luôn mang thái độ khinh thường Hoắc Khải rồi. Dù anh có hiểu rõ về đồ Tây thì sao nào, tất cả đều có thể học từ trong sách đấy thôi.

Nhưng tiền tài và địa vị thì không thể móc từ trong sách ra được.

Vì vậy, đám người không quan tâm nhiều đến chuyện

đồ Tây nữa. Ngưu Kiến Bân mở đầu bằng mấy câu không quan trọng để chuyển chủ đề. Sau đó, hắn làm ra bộ dáng tùy ý rồi hỏi người bên cạnh: "Vân Cảnh, nghe nói dạo này cậu làm bên logistics cũng phát đạt lắm hả?"

Ninh Vân Cảnh khẽ liếc Hoắc Khải cùng Ninh Thần một cái, sau đó nở một nụ cười khiêm tốn: "Đâu có phát đạt đâu, ngành này trong nước có các ông lớn là ZTO, STO, YTO, HT, Yunda và Shunfeng, tôi cũng chỉ làm nhỏ ở một khu vực thôi, đâu kiếm được bao nhiêu".

"Cậu khiêm tốn quá đấy. Tôi thấy mấy bức ảnh trên trang cá nhân của cậu rồi đó, cậu vừa mới mua một con Mercedes-Benz E-Class đúng không, chắc phải hơn năm trăm ngàn đó nhỉ? Thế mà còn nói là không giàu" Ngưu Kiến Bân nói.

Đám người ở đây đều thuộc loại có thu nhập vào khoảng ít nhất là chục ngàn, thậm chí là hai, ba chục ngàn, nhưng phần lớn đều sống ở thành phố nên chỉ cần mua một căn nhà thôi là bọn họ cũng phải tiết kiệm mười năm mới đủ.

Cho nên, với tiền lương một tháng khoảng hai, ba

mươi ngàn thì chưa chắc đã dư tiền để mua được một con xe khoảng năm trăm ngàn.

Ninh Vân Cảnh thật sự không khiêm tốn nổi nữa mà hơi đắc ý nói: "Thật ra thì cũng chỉ được vậy thôi à, vất vả một tháng cũng được tầm một trăm ngàn, muốn mua nhà cũng khó".

Mấy người bên cạnh nghe vậy thì "ồ" lên kinh ngạc xen lẫn chút hâm mộ.

Một tháng một trăm ngàn, vậy một năm là hơn một triệu?

Mặc dù nói là muốn mua nhà ở thành phố lớn thì hải có ít nhất ba đến năm triệu, nhưng thu nhập một năm được hơn một triệu cũng được coi như người thành công rồi.

Ngưu Kiến Bân thì tặc lưỡi nói: "Mấy người lớp mình ấy à, tôi thấy ngoài Tư Mễ ra thì chắc có Vân Cảnh là yên ổn nhất. Đừng thấy cậu ấy hồi học đại học cứ hiền lành nhút nhát mà lầm tưởng, Vân Cảnh thật sự có tài làm kinh doanh đấy. Một năm được hơn một triệu là quá giỏi rồi!"

Ninh Vân Cảnh cười khà khà: "So với Tư Mễ thì tôi chỉ

thường thôi. Cô ấy là bác sĩ tâm lý cao cấp, nghe nói đều tính giá theo giờ như luật sư ấy, một tiếng phải được mấy trăm cho đến mấy ngàn!"

"Thật sao, làm bác sĩ tâm lý giàu thế hả?", Ngưu Kiến Bân kinh ngạc hỏi.

Phan Tư Mễ khẽ mỉm cười, nói: "Các cậu không thể nhìn vào mỗi việc kiếm tiền được. Lúc tôi đi học tâm lý học ở nước ngoài thì đều phải phân tích bệnh án với các thầy cô giáo hướng dẫn, mấy ngày liền không được nghỉ ngơi. Khổ cực bao nhiêu năm rồi, kiếm được chút lời lãi cũng không phải chuyện gì quá đáng mà".

"Không quá đáng, không quá đáng, có công mài sắt có ngày nên kim mà, phải thế mới đúng". Ngưu Kiến Bân cười ha hả nói. Sau đó, hắn đánh mắt về phía Ninh Thần: "Nói đến thì, giờ Ninh Thần đang làm gì vậy? Trước nghe nói cậu làm nhân viên bán hàng ở một cửa tiệm quần áo hả?"

Nghe được câu này, rất nhiều người nở nụ cười, tuy không phải châm biếm nhưng có thể thấy bọn họ đều mang vẻ tự mãn.

Một nhân viên bán hàng ở cửa tiệm quần áo, có giỏi đến mấy thì thu nhập một tháng cũng chẳng nhiều hơn được mười ngàn. Loại công việc này chẳng có chút cao cấp nào cả.

Đâu giống bọn họ, bọn họ làm việc ở những tòa nhà văn phòng chuyên nghiệp và đắt đỏ, không phải công ty có vốn đầu tư nước ngoài thì là xí nghiệp lớn. Mặc dù đều là làm thuê nhưng ít ra cũng được gọi là nhân viên văn phòng, đâu có giống nhau?

Ninh Thần đang được Hoắc Khải hướng dẫn cách bình phẩm rượu vang tốt, nghe được câu hỏi của Ngưu Kiến Bân thì cô trả lời qua loa: "Tôi từ chức rồi, giờ đang ở nhà mở cửa hàng trên Taobao".

"Cửa hàng trên Taobao?"

Nụ cười của đám người càng rõ rệt hơn, hóa ra cuộc sống của nữ thần còn tệ hơn trong tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ biết đến cửa hàng Taobao của Ninh Thần, lượng tiêu thụ một năm chưa đến một ngàn, gần như là làm không công.

Giờ cô ấy nghỉ việc ở tiệm quần áo để làm cửa hàng Taobao, chắc chắn cuộc sống còn khó khăn hơn trước nhiều. Mấy bạn học nam ban nãy còn cúi đầu không dám nói gì lập tức ngồi thẳng người lên.

Tuy bọn họ không có thu nhập một năm trên một triệu như Ninh Vân Cảnh nhưng cũng là nhân viên văn phòng một tháng được mười, hai mươi ngàn, tính ra thì vẫn giỏi hơn một người mở tiệm trên Taobao.

Ngưu Kiến Bân và vợ là Mạnh Giai Huệ nhìn sau rồi bật cười thành tiếng. Sau đó, Mạnh Giai Huệ nói: "Cửa tiệm Taobao thì có tương lai gì chứ, vừa tốn thời gian vừa không kiếm được bao nhiêu. Chẳng thà cậu làm nhân viên bán hàng cho cửa tiệm quần áo kia còn hơn".

"Cũng không phải, cửa hàng Taobao của tôi bây giờ cũng kiếm được khá lắm", Ninh Thần nói.

Ngưu Kiến Bân lắc đầu, bày ra cái vẻ hiểu biết và nói: "Ninh Thần à, cậu không nên thấy người khác kiếm được tiền mà ham. Người ta kiếm được là vì người ta đầu tư nhiều, đập nhiều tiền bạc vào đó đấy. Chưa nói cái khác, chỉ tính đến tiền quảng cáo thôi là đã tốn đến mấy triệu

rồi. Tôi có người bạn làm quản lý cấp cao của Taobao, cho nên tôi hiểu rõ vụ này lắm. Người bình thường mở tiệm trên Taobao, khổ cực bao nhiêu mà kiếm được mấy chục ngàn một năm là đã giỏi lắm rồi. Người nào may mắn thì có lẽ sẽ kiếm được đến hai, ba trăm ngàn".

"Anh nói gì thế, không chừng Ninh Thần thuộc loại người may mắn thì sao hả" Mạnh Giai Huệ tiếp lời. Nói thì nói vậy nhưng tất cả đều nghe ra được là cô ta đang nói kháy Ninh Thần.

"Có may mắn hay không thì hỏi Ninh Thần là biết mà. Ninh Thần, một tháng tiệm của cô kiếm được năm ngàn không?". Ngưu Kiến Bân hỏi.

Ninh Thần đang chuyên tâm ngửi mùi thơm của rượu vang theo sự chỉ dẫn của Hoắc Khải, nên không buồn quay đầu lại mà đáp: "Tháng này chắc được khoảng bốn triệu gì đó".

Cả căn phòng nhất thời chìm vào im lặng, tất cả đều sửng sốt nhìn cô, không biết có phải bản thân có đang nghe nhầm không.

Một tháng kiếm được bốn triệu?

Hay là cả năm?

Mà dù là cả năm thì cũng quá đáng sợ di.

Phải biết rằng, trong đám bạn học thì có Ninh Vân Cảnh là kiếm tiền giỏi nhất, nhưng cậu ta cũng chỉ mới kiếm được có hơn một triệu một năm.

Cách biệt giữa một triệu và bốn triệu không thể dùng con số bình thường để miêu tả được.

Có lẽ vì cả căn phòng im lặng quá nhanh, tạo ra cảm giác đột ngột, làm cho Ninh Thần phản ứng lại.

Cô quay đầu nhìn mọi người, khó hiểu hỏi: "Sao các cậu nhìn tôi với vẻ mặt đó vậy, tôi nói gì sai à?"

Cô còn tưởng là vì bản thân phân tâm vào chuyện khác nên đã nói sai cái gì.

Phan Tư Mễ là người đầu tiên bình tĩnh lại. Cô ấy nhìn Ninh Thần và hỏi: "Cậu vừa mới nói một tháng cậu kiếm được bốn triệu hả?"

"Ừ", Ninh Thần cười: "Lý Phong giúp tớ tổ chức một hoạt động, hiệu quả rất tốt. Hiện giờ lượng tiêu thụ mỗi ngày của cửa hàng duy trì ở khoảng trên hai trăm ngàn gì đó. Hôm nay chủ yếu là đến đây họp lớp với mọi người,

nếu không chắc cũng phải đạt kỷ lục ba trăm ngàn đó.

Lần trước anh ấy còn giúp tớ nhập hàng từ công ty với giá thấp nhất. À, chúng tớ hiện giờ còn có ba mươi phần trăm cổ phần của công ty đó nữa nha, ngày mai tổng giám đốc của công ty sẽ tới ký hợp đồng đấy. Sau này mọi người có cần mua thực phẩm giảm cân thì có thể tìm tớ, tớ giảm giá cho mọi người ha".

Đám người nghe vậy thì sắc mặt trở nên kỳ lạ, không ít người đều thấy kinh hãi.

Bọn họ đều cho rằng Ninh Thần đã cùng đường nên mới mở cửa hàng Taobao.

Ai mà ngờ một tháng cô lại kiếm được bốn triệu chứ.

Mà lại còn có cả ba mươi phần trăm cổ phần của công ty?

Cho nên bây giờ Ninh Thần đã thành cổ đông lớn của một công ty rồi?

Quan trọng nhất là, Ninh Thần nói có thể kiếm bốn triệu một tháng đều là nhờ vào hoạt động do Lý Phong đề ra? Hoạt động gì mà trâu bò vậy chứ!

Không một ai dám tin, cũng không muốn tin. Bọn họ càng tin việc Ninh Thần bán hàng qua WeChat, rồi cố ý thổi phồng lượng tiêu thụ của bản thân như trên mạng

hay đưa tin, nào là bán hàng trên WeChat ba tháng thì giàu nứt đố đổ vách gì đó.

Đến Phan Tư Mễ cũng nghĩ vậy, nhưng sau đó cô ấy đã xóa bỏ cái ý nghĩ này di.

Vì suốt bao năm qua, cô ấy chưa từng cắt đứt liên lạc với Ninh Thần. Cô ấy biết người bạn học cũ này của mình không thích nói dối, lại càng không bao giờ nói dối chỉ để bán hàng.

Nhưng bảo cô ấy tin Ninh Thần từ một nhân viên bán hàng bình thường biến thành bà chủ có thu nhập một tháng lên đến mấy triệu thì thật là khó chấp nhận.

Thời còn đi học, Mạnh Giai Huệ có quan hệ khá tốt với Ninh Thần, tính cách của cô ta cũng khá đơn giản, nếu đã không tin thì cứ chất vấn là xong.

Vậy nên Mạnh Giai Huệ lắp bắp hỏi: “Ninh, Ninh Thần, cậu không đùa chứ? Một tháng mà kiếm được bốn triệu?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 173: Hoắc Tích Nguyên

“Thật ra lúc mới biết bản thân kiếm được nhiều như vậy, tôi cũng tưởng là mình đang nằm mơ cơ đấy. Cũng đều là nhờ có Lý Phong cả. Tôi kinh doanh kém lắm, nhưng anh ấy thì siêu giỏi. Em trai Ngọc Lâm của tôi chắc mọi người cũng biết, Lý Phong cũng đã giúp nhà máy chỗ em trai tôi làm việc lập một cửa hàng Flagship trên Taobao đấy. Mới làm được hai tháng mà đã bán được hơn một ngàn cái bình nóng lạnh rồi! Còn cả công ty của Hương Ngưng nữa, anh ấy giúp cậu ấy lấy được hơn một trăm triệu từ nhà họ Cơ, hai người bọn họ chuẩn bị gây dựng sự nghiệp lớn đó. So với bọn họ, tôi chỉ đóng góp vào một tí tẹo mà thôi”.

Vẻ mặt của Ninh Thần tràn đầy sự kiêu ngạo và tự hào. Cô không phải là một người thích khoe khoang, nhưng trong những trường hợp như thế này, cho dù chỉ để khiến cho các bạn học có ấn tượng tốt hơn về chồng cô thì vẫn nên nói.

Mọi người nghe vậy thì trợn mắt há mồm, nếu nói thu

nhập một tháng là bốn triệu đã đủ để bọn họ kinh ngạc rồi, vậy thì hơn một trăm triệu kia khiến đầu óc bọn họ trở nên trống rỗng.

Bất kể là thứ gì đi nữa, chỉ cần số lượng đạt đến chín con số thì đều khiến người ta sợ hãi.

Mặc dù tiền là của nhà họ Cơ nhưng mấy ai có tư cách để tham gia vào vụ làm ăn lớn như thế cơ chứ?

"Làm Taobao sao có thể kiếm được nhiều tiền vậy được… Mấy tháng trước cậu còn nói là đang thất nghiệp mà… có người chất vấn với vẻ không tin.

"Thì tôi nói rồi mà, tôi kinh doanh rất tệ, tất cả đều nhờ vào Lý Phong. Nếu không có anh ấy thì tôi lấy đâu ra bản lĩnh đó", Ninh Thần nói, nhìn Hoắc Khải với vẻ mặt hạnh phúc.

Trong mắt cô chỉ có sự sùng bái. Có lẽ thu nhập là giả, nói khoác cỡ nào mà chẳng được, nhưng biểu cảm của cô lại thật đến mức người ta không thể nghỉ ngờ.

Cho nên, lời cô nói đều là thật…

Khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu bọn họ, cả đám không biết phải làm gì nữa.

Lúc xuất hiện, bọn họ đều muốn xem nữ thần sống thế nào, xem xem cô đã gả cho một kẻ vô dụng đến đâu, rồi khoe khoang thành tựu của bản thân để khiến nữ thần hối hận. Nhưng bây giờ, từng bất ngờ xuất hiện làm bọn họ rất hối hận vì đã tới đây họp lớp.

Đây đâu phải là đến cười vào mặt người khác, mà là đến làm nền cho Hoắc Khải cùng Ninh Thần thì đúng hơn!

Đến cả Phan Tư Mễ cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Cô ấy cho rằng Hoắc Khải là một tên đàn ông tệ bạc chỉ giỏi lừa phụ nữ, chứ không nghĩ là anh lại biết làm kinh tế.

Đâu phải ai cũng có thu nhập bốn triệu một tháng, nếu không có bản lĩnh thì chỉ có nằm mơ thôi.

Có lẽ vì thấy sự lúng túng của mọi người nên Ninh Thần cũng không nói thêm gì nữa.

Cô chỉ muốn nói điểm tốt của chồng mình cho mọi người, đồng thời cũng để mọi người hiểu rằng bây giờ cô sống rất hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

Còn Hoắc Khải, từ đầu đến giờ anh cũng chẳng nói quá nhiều, nhưng mỗi một hành động của anh đều như đang vả mặt đám người này.

Thậm chí không ít người còn không dám nhìn vào Hoắc Khải nữa, sợ khi chạm mắt anh thì sẽ phải lúng túng đến mức muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Vì vậy mà bữa cơm sau đó trở nên vô cùng tẻ nhạt.

Ngoại trừ Hoắc Khải và Ninh Thần ở đó ân ái với nhau ra thì những người khác đều ăn uống trong im lặng, lúc này bọn họ đã chẳng còn gì để nói với nhau nữa rồi.

Miếng trứng cá muối trị giá một ngàn tệ ăn vào mà cũng thấy vô vị, rượu vang giá hơn hai mươi ngàn một bình uống vào cũng thấy đắng chát. Cái món đùi heo muối và hun khói jamón ibérico thì càng không một ai động đũa.

Đồ ăn càng nhiều, càng đắt thì lòng họ càng thấy khó chịu.

Nhất là Ngưu Kiến Bân và Mạnh Giai Huệ, hai vợ chồng bọn họ từ hồi đi học đã là những kẻ hay khinh thường người khác rồi.

Sau này kết hôn thì cũng tìm được một công việc tốt, nên sự tự tin cũng càng tăng cao.

Cứ tưởng rằng vậy là đã vượt qua được Ninh Thần,

cho cô thấy sự hạnh phúc của vợ chồng bọn họ, không ngờ bản thân lại bị đáp trả một cú đau điếng.

Hạnh phúc là gì?

Người ta mới là hạnh phúc kìa!

Một bữa cơm thôi mà đã khiến tất cả mọi người đều ăn một cách khó coi. Phan Tư Mễ đã lên kế hoạch là ăn xong sẽ đi karaoke, cuối cùng thì người này nói công ty có việc gấp, người kia kêu không khỏe, buổi họp lớp cứ thế mà tan.

Cũng có mấy bạn học chưa từng lên tiếng, tính cách cũng tốt đã chủ động ra chào tạm biệt Ninh Thần.

Trước khi đi, bọn họ không quên chào hỏi Hoắc Khải, coi như là tạo mối duyên tốt.

Hoắc Khải cũng trả lời với thái độ bình tĩnh, lịch sự mà không mất đi sự nhiệt tình.

Chưa bàn đến chuyện khác, ít nhất thái độ này cũng khiến người ta hài lòng, khiến cho ấn tượng của bọn họ về Hoắc Khải dần dần tốt hơn.

Có lẽ người đàn ông này không hề tệ như trong tưởng tượng, hoặc có lẽ là mấy việc vặt trong nhà thì luôn có lúc

này lúc kia, nữ thần chỉ nói vậy trong lúc tức giận thôi chứ nào phải thật.

Mọi người ai về nhà nấy, lúc Phan Tư Mễ đi thanh toán thì giám đốc nhà hàng xuất hiện, nói rằng bữa ăn này được giảm giá hai mươi phần trăm.

Vì sao được giảm giá thì không cần nói cũng biết.

Mặc dù giảm được không ít, nhưng Phan Tư Mễ không hề vui mà cảm thấy hết sức buồn bực.

Sao một tên tối lại có thể giỏi như vậy chứ, ông trời đúng là không có mắt mà!

"Tư Mễ, phần thịt đùi hun khói này cậu đem về đi, ăn ngon lắm ấy" Ninh Thần bước qua nói.

Đồ ăn nhà hàng tặng còn có một bình rượu vang nho cao cấp chưa uống, và phần thịt đùi heo muối và hun khói jamón ibérico đã bị Ninh Thần ăn mấy miếng, còn lại hầu như chưa động gì.

Đây là thịt heo hun khói đắt tiền đó, không thể ném đi như vậy được.

Phan Tư Mễ nhìn sang Hoắc Khải rồi lắc đầu nói: "Cậu thích thì cứ đem về ăn đi, cho Đường Đường nếm thử

luôn. Tớ không thích ăn thịt lắm".

Ninh Thần "Ừ" một tiếng, cũng không ép nữa. Dẫu sao cũng là đồ giám đốc tặng miễn phí cho Hoắc Khải. Nếu Phan Tư Mễ lấy thì tức là đã nhận lấy lợi ích của Hoắc Khải. Với tính cách kiêu ngạo của cô ấy, đến việc Cơ Hương Ngưng hiểu nhầm mà còn không chịu xuống nước giải thích thì sao có thể ăn "của bố thí" được chứ. Ninh Thần vẫn rất hiểu tính của Phan Tư Mễ.

"Để hôm nào tớ mời cậu với Hương Ngưng ra ngoài uống trà nhé", Ninh Thần nói.

Cô thật sự rất muốn nhìn thấy cặp bạn thân khi xưa hòa giải, chứ không muốn thấy mọi hiểu lầm cứ tiếp diễn như vậy.

Phan Tư Mễ nhún vai đáp: "Tớ thì sao cũng được, tùy cậu".

Ninh Thần rất vui vẻ, lại nói thêm đôi câu rồi mới tung tăng cầm thịt hun khói về nhà.

Nhìn Ninh Thần một tay cầm thịt hun khói, một tay ôm cánh tay Hoắc Khải, dù chỉ là từ phía sau nhưng cũng cảm nhận được sự vui vẻ trong lòng cô.

Phan Tư Mễ nhìn bóng lưng của Hoắc Khải thật lâu rồi

mới khẽ hừ một tiếng và quay người rời đi.

Lúc này, trong căn phòng ICU của một bệnh viện lớn ven biển, một người đàn ông trung niên với sắc mặt âm trầm nhìn Hoắc Đình Viễn đang nằm trên giường.

Bên cạnh đó là một bác sĩ nam khoảng năm mươi tuổi đang nói bằng giọng điệu cung kính: "Theo quan sát trong thời gian gần đây, cậu Hoắc đã bình phục rất tốt sau phẫu thuật, không có hiện tượng lây nhiễm. Nhưng vì chỗ bị thương là phần xương đã vỡ nát cho nên mặc dù đã bó bột nhưng sau này e là sẽ có chút ảnh hưởng nho nhỏ đến sự cân đối của cơ thể…

"Ý ông là con trai tôi sẽ biến thành một người què?", người đàn ông trung niên kia ngắt lời bác sĩ.

Ông ta chính là một trong những nhân vật có quyền lực của nhà họ Hoắc, bố của Hoắc Đình Viễn, Hoắc Tích Nguyên.

Là người nắm quyền marketing của nhà họ Hoắc, Hoắc Tích Nguyên có địa vị rất cao trong gia tộc. Mặc dù ông ta chưa tham gia vào hội trưởng lão của gia tộc, nhưng không phải là người mà ai cũng có thể động vào.

Chính vì ông ta vừa có địa vị cao, vừa bao che con cái, cho nên từ nhỏ Hoắc Đình Viễn đã bị chi ều đến sinh hư và biến thành người không sợ trời không sợ đất như bây giờ.

Bây giờ thấy con trai bị đánh gãy tay gãy chân như vậy, Hoắc Tích Nguyên sao có thể không giận!

Bác sĩ bị sắc mặt đen kịt cùng giọng nói của Hoắc Tích Nguyên làm cho phát khiếp, li ền vội vàng giải thích: "Không hẳn là sẽ què, chỉ là lúc đi đường sẽ hơi mất tự nhiên, thật ra cũng không quá nghiêm trọng…".

Hoắc Tích Nguyên không bu ồn nghe xem bác sĩ giải thích cái gì, ông ta chỉ c ần biết vết thương của con trai sẽ để lại di chứng là đủ.

Sau đó ông ta mở cửa phòng bệnh và tiến vào.

Hoắc Đình Viễn đang nằm trên giường, thấy ông ta tiến vào là lập tức bày ra bộ dáng sắp khóc: "Bố!"

"Còn biết đường gọi tao là bố à! Mày làm tao mất hết thể diện r ồi đấy!" Hoắc Tích Nguyên quát lên.

Sau khi bị đánh trọng thương, Hoắc Đình Viễn tự mình gọi xe cứu thương. Nghĩ đến ảnh hưởng của gia tộc, hắn ta không trở v ềthành phố nhà họ Hoắc mà đến bệnh viện

ven biển này.

Đây là đại bản doanh của Hoắc Tích Nguyên, một cứ điểm quan trọng của bộ phận tiếp thị của gia tộc.

Khi đó Hoắc Tích Nguyên đang giải quyết một sự vụ quan trọng nên đã tốn mất mấy ngày. Lúc đến đây thì Hoắc Đình Viễn đã làm xong phẫu thuật.

Mặc dù rất căm thù kẻ dám đánh con trai mình, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của con trai, ông ta chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nhà họ Hoắc là tồn tại cỡ nào chứ?

Một trong số các gia tộc mũi nhọn của cả nước, thế mà một người thuộc hàng thừa kế thứ hai như Hoắc Đình Viễn lại bị người khác đánh thành cái bộ dạng này, thế mà còn khóc nữa?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương 174: Trả Thù Lần Nữa

Đối mặt với tình cảnh tồi tệ của con trai mình, Hoắc Tích Nguyên càng tức giận vì có kẻ dám thách thức uy nghiêm của nhà họ Hoắc.

"Bố, đều do Hoắc Giai Minh, cậu ta và cái tên kia là cùng một phe. Chắc chắn Hoắc Giai Minh là kẻ đứng đằng sau, nếu không Đổng Thiên Thanh làm sao có thể đi giúp cái tên nghèo hèn đó được! Bố, bố phải giúp con báo thù!", Hoắc Đình Viễn khổ sở nói, chỉ khẽ cử động mạnh một chút thì vết thương trên người liền bị kéo ra, đau đến mức phải kêu lên thành tiếng.

Răng của hắn ta đều bị lung lay bởi cú đánh của Hoắc Khải, bây giờ ngay cả nói chuyện cũng bị lọt gió vào trong. Theo lời của bác sĩ, những chiếc răng này sẽ phải nhổ ra hết.

Nói cách khác, Hoắc Đình Viễn sẽ phải đeo răng giả trong suốt phần đời còn lại của hắn ta.

Hoắc Tích Nguyên nhìn con trai mình toàn thân băng bó thạch cao, trầm giọng nói: : "Có trách cũng phải trách

chính mày không có bản lĩnh, ngay cả một tên nghèo hèn cũng không đối phó được!"

"Con…

Không đợi hắn ta nói hết câu, Hoắc Tích Nguyên đã cắt lời: "Được rồi, chuyện này bố đã biết, nhưng nhà họ Hoắc của chúng ta có quy tắc nghiêm ngặt, kể cả bố thì cũng không được tùy ý vi phạm quy tắc. Bố sẽ phái người đi xử lý chuyện này, con không cần phải lo lắng. Sau này nhớ cho kỹ, có vô số người sẵn sàng đứng ra làm con tốt thí cho nhà họ Hoắc, tại sao còn phải đích thân ra tay chứ hả, đúng là ngu xuẩn!"

Hoắc Đình Viễn không dám nói lời nào khi bị bố mình mắng, chuyện này cũng là do hắn ta sai trước, muốn báo thù người khác mà còn bị "giết ngược", nếu không phải do bây giờ hắn ta đã quá thảm, có thể Hoắc Tích Nguyên đã đích thân đánh gãy chân hắn ta rồi.

Nhưng vì ông ta đã nói sẽ cử người đi xử lý chuyện này nên chắc chắn sẽ có thể giải quyết ổn thỏa mà thôi.

Hoắc Đình Viễn trong lòng tràn đầy oán hận, cái tên chết tiệt kia, cứ đợi đó, dám đánh ông đây bị thương nặng

như vậy, dù có chết cũng chưa hết tội!

Lúc này, cả Hoắc Tích Nguyên và Hoắc Đình Viễn đều không coi Hoắc Khải ra gì.

Mặc dù chính bản thân Hoắc Đình Viễn đã tận mắt nhìn thấy được sự khủng khiếp của Hoắc Khải, nhưng hắn ta vẫn cho rằng, Hoắc Khải chắc chắn đã có sự giúp đỡ của Hoắc Giai Minh, từ đó mới có thể xúi giục Đổng Thiên Thanh. Bằng không thì lúc này người đang nằm trên giường bệnh nhất định không phải là hắn ta!

Hoắc Tích Nguyên ở trong phòng bệnh không được bao lâu thì rời đi. Người thư ký đứng ở cửa vội vàng tiến lên chờ được ra lệnh.

Hoắc Tích Nguyên cũng không nhìn sang người thư ký, chỉ nói: "Điều tra lai lịch của người tên Lý Phong, ngoài ra xem thử ở bên kia có ai có thể làm việc giúp chúng ta không".

"Tôi đã điều tra rồi ạ, người đàn ông đó chỉ là một đứa trẻ mồ côi. Anh ta không có cha mẹ hay bất kỳ người thân bạn bè nào từ khi còn rất nhỏ. Vợ của anh ta tên là Ninh Thần, cha mẹ vợ của anh ta kinh doanh cửa hàng trái cây,

gia cảnh bình thường", người thư ký vừa lướt qua thông tin ở trên điện thoại vừa nói: "Chúng ta không có văn phòng chỉ nhánh trực tiếp ở bên đó, nhưng có một doanh nhân nhỏ tên là Đồng Hải Lượng có giao dịch kinh doanh với văn phòng chi nhánh của chúng ta ở trong tỉnh. Tôi đã gọi điện đến văn phòng chi nhánh đó. Qua điện thoại, bọn họ nói, người họ Đồng này phẩm cách bình thường, giỏi tâng bốc và xu nịnh, hơn nữa xuất thân còn là xã hội đen, sau này chị gái hắn kết hôn với một thương nhân lớn ở địa phương tên là Liêu Thiên Bằng, sau đó hắn mới lập gia đình. Hắn đặc biệt hy vọng sẽ có mối quan hệ tốt với văn phòng chi nhánh của chúng ta, luôn có yêu cầu cần được đáp ứng".

Con trai của ông chủ bị đánh thành ra thế này, thân là một thư ký, đương nhiên đã sớm điều tra mọi thông tin.

Hoắc Tích Nguyên rất hài lòng trước sự khôn khéo của người thư ký. Ông ta gật đầu tán dương rồi nói: "Vậy thì hãy tìm Đồng Hải Lượng, để cho hắn làm việc này".

"Làm đến mức nào thưa ông?", người thư kí hỏi.

Hoắc Tích Nguyên không chút nghĩ ngợi liền nói: "Con

trai của tôi bị như thế nào, thì cái tên đó phải bị càng nặng hơn".

Giọng nói của ông ta rất âm trầm, hơn nữa nét mặt của ông ta lại càng âm u, nên người thư ký cũng gật đầu không chút ý kiến.

Một kẻ nhỏ bé không có lai lịch lại dám khiêu khích nhà họ Hoắc, dù cho có bị lấy đi nửa cái mạng thì đã làm sao.

Ngay sau đó, người thư ký đã trực tiếp gọi điện đến văn phòng chi nhánh và yêu cầu họ giao việc này cho Đồng Hải Lượng giải quyết.

Lý do tại sao họ không liên lạc trực tiếp với Đồng Hải Lượng là bởi vì xét cho cùng thì chuyện này cũng không thể hành động công khai được.

Đúng như những gì Hoắc Tích Nguyên đã nói, vì có rất nhiều người sẵn sàng làm con tốt thí cho nhà họ Hoắc, tại sao lại phải tự mình ra tay?

Cho dù là làm một người xem hay là làm trọng tài cũng tốt hơn rất nhiều so với tự mình đi liều chết.

Hoắc Khải không biết Hoắc Tích Nguyên sẽ sắp xếp

người đối phó với mình, bởi vì trong lòng anh thì nhà họ Hoắc cao quý không thể làm ra loại chuyện bẩn thỉu như vậy.

Quy tắc của gia tộc vẫn còn đặt ở đó. Ai làm trái liền phải chịu trừng phạt nghiêm trọng.

Chỉ có thể nói, địa vị của Hoắc Khải lúc đó quá cao, làm sao những người xung quanh dám phạm sai lầm.

Vì vậy, anh không hề biết bên trong gia tộc vốn đã mục ruỗng, mặc dù không dám làm việc trái với quy tắc ở ngoài ánh sáng, nhưng làm chuyện vô liêm sỉ trong bóng tối là điều rất bình thường.

Sáng hôm sau, Ninh Thần nhận được cuộc gọi từ nhà sản xuất, thông báo với cô rằng tổng giám đốc đã đến.

Bởi vì đây là lần đầu tiên trong đời cô ký một hợp đồng quan trọng thế này, nên Ninh Thần rất coi trọng, còn bảo Ninh Ngọc Lâm thuê một chiếc Mercedes-Benz E-Class để đưa vị tổng giám đốc kia đến văn phòng của mình.

Ban đầu, cô còn muốn thuê một chiếc S-Class cao cấp hơn, nhưng Hoắc Khải đã ngăn cô lại.

Theo lời của Hoắc Khải, cô đã lên đến vị trí này từ vị trí

một chủ cửa hàng Taobao khá khiêm tốn, cô không phải là một doanh nhân lớn, vậy thì tại sao lại phải làm ra vẻ một cách vô nghĩa như vậy.

Nếu như thật sự có thực lực, cho dù có ngồi xe buýt đến gặp mặt đối phương cũng không ai dám nói gì, ngược lại còn khen mình biết tiết kiệm năng lượng, cắt giảm khí thải.

Ngược lại nếu như không có thực lực thì cho dù có đi trực thăng đến, người khác cũng chỉ nói mình ồn ào khoa trương.

Ninh Ngọc Lâm thì làm gì nghĩ nhiều đến như vậy, bảo cậu ta làm cái gì thì cậu ta liền làm cái đó.

Tự động đi thuê xe, ngay cả tiền thuê cũng đều do cậu ta trả trước, còn nói chút tiền lẻ này sao có thể để cho chị và anh rể chỉ ra chứ.

Cả Ninh Thần và Hoắc Khải đều biết rằng cái tên nhóc này đang nhân cơ hội để nhờ vả.

Nhưng dù sao cũng là người thân trong nhà nên Hoắc Khải cũng đi cùng cậu ta.

Không lâu sau, Ninh Ngọc Lâm đã đón nhóm người từ phía nhà sản xuất tới.

Tổng cộng có ba người đến, đó là tổng giám đốc, trợ lý và một luật sư.

Vị tổng giám đốc tên Mục Thế Kiệt này có vẻ ngoài khiến cho người đối diện cảm thấy rất có thiện cảm. Dù đã ngoài bốn mươi nhưng ông ta trông không già chút nào. Dáng đứng ngay thẳng và gương mặt tuấn tú chững chạc, đúng là mẫu đàn ông trung niên mà các cô gái nhỏ yêu thích.

Khi nhìn thấy Ninh Thần, hai mắt Mục Thế Kiệt cũng sáng lên, không ngờ người chủ cửa hàng Taobao khiến cho ông ta vừa đau đầu vừa kinh ngạc lại là một mỹ nhân trẻ trung xinh đẹp như vậy.

Nhưng ông ta cũng không hề lộ ra thái độ bất thường nào. Lần này đến đây chủ yếu là để bàn chuyện làm ăn, huống chỉ Hoắc Khải còn đang đứng bên cạnh cô.

Ninh Thần nói qua với Mục Thế Kiệt về tất cả các hoạt động và kế hoạch tiếp thị. Bao gồm cả việc chuyển nhượng cổ phần lần này, tất cả đều do chồng cô lo liệu.

Trước khi đến đây, Mục Thế Kiệt đã suy nghĩ xem mình sẽ gặp phải kiểu người như thế nào.

Nhìn Hoắc Khải đang đứng bên cạnh Ninh Thần với nụ cười trên môi, Mục Thế Kiệt rất tự nhiên đưa tay ra cảm thán: "Đúng là trường giang sóng sau xô sóng trước, hậu sinh khả úy".

"Ông Mục quá khách sáo rồi, chỉ là gặp đúng thời mà thôi, nếu không phải do công ty bên ông bị các thương hiệu ăn cắp gây áp lực thì chúng tôi cũng không thể thương lượng được gì. Nói đến đây thì chúng tôi cũng tính là có chút gian xảo", Hoắc Khải nói.

Những lời này giống như đang thầm khen ngợi Mục Thế Kiệt, khiến cho vị tổng giám đốc đã đi suốt chặng đường dài đến đây cảm thấy dễ chịu hơn. Từ đầu đã nói chuyện khôn khéo như vậy, tất nhiên sau đó nói chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ấn tượng về Hoắc Khải đã được cải thiện rất nhiều, nên ngay cả sự bất mãn khi bị ép phải chuyển nhượng vốn cổ phần cũng dần dần yếu đi.

Ninh Thần ở một bên liền nói: "Sao chúng ta không vào trong nói chuyện, không thể để cho tổng giám đốc Mục đứng ngoài cửa thế này mãi được".

Ấn tượng đầu tiên của mấy người bọn họ trong mắt nhau cũng không tệ, cười cười nói nói bước vào văn phòng.

Văn phòng đã được dọn dẹp lại một lần nữa, buổi sáng Hoắc Khải còn cố ý mua thêm một số tranh treo và đồ trang trí, tuy nhìn không quá sang trọng nhưng vẫn rất trang nhã.

Mục Thế Kiệt liếc nhìn khắp nơi qua một lượt rồi nói: "Phòng làm việc này trông giản dị mà không hề đơn giản, gọn gàng ngăn nắp, thể hiện được tính cách của chủ nhân, khó trách hai vị có thể đảm bảo cho đại lý kinh doanh tốt như vậy".

"Ông Mục quá khen rồi, khiến cho chúng tôi cũng cảm thấy xấu hổ. Nào, mời ông uống trà", Ninh Thần pha trà mang tới, trên gương mặt nở một nụ cười trông vô cùng thoải mái.

Biểu hiện của Hoắc Khải trong buổi họp lớp ngày hôm qua đã khiến cho cô càng tự hào và tự tin hơn về chồng của mình.

Anh gần như là một người cơ trí toàn năng, còn gì yên tâm hơn khi có thể cưới được một người đàn ông như

vậy.

Đừng nói đến Mục Thế Kiệt chỉ là tổng giám đốc của một công ty đang đứng bên bờ vực, cho dù có là một doanh nhân lớn hơn nữa đến đây, Ninh Thần cũng sẽ không chút sợ hãi như ngày trước nữa.

Chính là vì người bên cạnh rất mạnh mẽ nên đã mang đến cho cô sự tự tin càng lúc càng tăng cao.

Trước khi tới đây, đúng ra Mục Thế Kiệt muốn nhìn mặt mà trả giá, để xem có thể giảm bớt số cổ phần phải chuyển nhượng hay không.

Nhưng sau khi nhìn thấy hai vợ chồng này, Mục Thế Kiệt đã trực tiếp từ bỏ ý định đó.

Tuy rằng không nói chuyện nhiều, nhưng ông ta vẫn cảm nhận được một khí chất phi thường khó tả đến từ từng lời nói và hành vi của hai người, đặc biệt là từ người tên Lý Phong kia.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 175: Ngoài Ý Muốn

Mục Thế Kiệt đã từng cảm nhận được loại khí chất này từ một số doanh nhân hàng đầu.

Đó là sự tự tin đến từ quyền lực tuyệt đối, người có khí chất này có thể dễ dàng đứng dậy trở lại ngay cả khi bất ngờ phá sản.

Nếu không phải bởi vì Hoắc Khải còn quá trẻ, Mục Thế Kiệt có thể đã thật sự nghĩ rằng anh từng là ông chủ của một tập đoàn đã suy thoái và đang làm lại từ đầu sau khi phá sản.

Kể cả không phải từng là một ông chủ lớn, thì cũng phải là con nhà nòi đã trải qua huấn luyện đặc biệt.

Mục Thế Kiệt đã hỏi về lai lịch của Hoắc Khải, nhưng Hoắc Khải chỉ nói rằng anh là trẻ mồ côi và không nói nhiều thêm. Thấy anh không muốn đề cập sâu về lai lịch của mình, Mục Thế Kiệt cũng không hỏi nữa, chỉ là trong lòng ông ta đã bỏ đi ý định mặc cả rồi.

Cả thư ký và luật sư đi theo đều rất ngạc nhiên khi thấy Mục Thế Kiệt vui vẻ ký hợp đồng, vì trên đường đi,

Mục Thế Kiệt cũng đã thảo luận với bọn họ về cách giảm số cổ phần phải chuyển nhượng.

Họ đã thảo luận về một số kế hoạch, kết quả là bây giờ không một kế hoạch nào trong số đó được sử dụng.

Sau khi ký hợp đồng một cách sảng khoái, Mục Thế Kiệt đứng dậy lần lượt bắt tay với Hoắc Khải và Ninh Thần, mỉm cười nói: "Kể từ hôm nay, chúng ta đã thật sự đứng trên cùng một chiến tuyến. Vì cô Ninh và cậu Lý đây đã là cổ đông nên tôi cũng hy vọng hai vị có thể bớt chút thời gian đến công ty để xem qua, ít nhất cũng nên làm quen với các cổ đông khác".

Ninh Thần là chủ sở hữu của 30% vốn cổ phần trong hợp đồng, có lý do để cho rằng chỉ có Ninh Thần được coi là đối tác của công ty.

Nhưng Mục Thế Kiệt lại coi trọng Hoắc Khải hơn, bởi vì ông ta biết rất rõ rằng người chỉ tiền có thể không phải là người có địa vị cao nhất ở đây. Nhìn thoáng qua cũng có thể thấy rõ, trong cặp vợ chồng này ai đang ở vị trí cao hơn.

Bất kể là ký hợp đồng hay bàn bạc chuyện khác, Ninh Thần đều vô thức nhìn sang Hoắc Khải, điều này cho thấy

cô đang rất phụ thuộc vào chồng.

Hoắc Khải cũng không muốn sửa lại ý của ông ta, chỉ nói: “Chuyện này là tất nhiên, sau khi sự kiện kết thúc, chúng tôi sẽ đến công ty một chuyến. Một lần nữa cảm ơn ông Mục đã đến đây, chúng tôi đã chuẩn bị rượu và thức ăn cho bữa trưa, mong rằng ông có thể ngồi xuống và nếm thử các món ăn mà chúng tôi đã chuẩn bị”.

Anh đã chủ động mời, Mục Thế Kiệt đương nhiên không từ chối, rất vui vẻ đồng ý.

Trong khi ăn, Hoắc Khải cũng đề cập đến chuyện thực phẩm giảm cân.

Mà bản chất của công ty Mục Thế Kiệt là sản xuất ra các sản phẩm thuốc giảm cân, vấn đề thực phẩm giảm cân tuy chỉ là một hình thức ăn kiêng, nhưng so với các sản phẩm thuốc giảm cân cũng có nhiều điểm tương đồng.

Nghe được suy nghĩ của Hoắc Khải về thực phẩm giảm cân và các hoạt động phối hợp, hai mắt của Mục Thế Kiệt ngay lập tức sáng lên một cách tham lam.

Ông ta nắm chặt tay Hoắc Khải, mặt đầy thán phục

nói: “Cậu Lý đây đúng là thiên tài trong lĩnh vực marketing. Khi người bình thường thu được lợi nhuận lớn như vậy, họ sẽ chỉ vui mừng với những gì mình có được lúc này, trong khi cậu vẫn tiếp tục tìm kiếm con đường để lợi nhuận tăng cao hơn nữa, tôi thật sự bị cậu thuyết phục rồi! Chưa kể, vấn đề này là vấn đề của phía tôi, tôi vẫn còn một số đề xuất khác trong khâu logistics, tôi sẽ quay lại công ty để bàn về cách giải quyết vấn đề này kịp thời!”

Không khó để thực hiện một bữa ăn cắt giảm chất béo, chỉ đơn giản là việc làm cho một số món ăn ít chất béo trông có vẻ đẹp mắt và ngon miệng hơn. Đối với việc phân loại dinh dưỡng, điều này thật sự là vô nghĩa, dù sao, rất ít người thật sự hiểu biết và muốn dựa vào điều này để giảm cân.

Giống như việc mấy năm trước đã có công ty xuất bán một loại thực phẩm chức năng, dùng nó thật sự có thể sống lâu hơn sao?

Chưa chắc!

Các chuyên gia đều hiểu rõ về thứ gọi là thực phẩm chức năng đó. Thực chất nó chỉ là nước khoáng có bổ

sung thêm vitamin và đường tỉnh, về giá trị dinh dưỡng thì còn không bằng nước cháo loãng.

Nhưng người bình thường lại không hiểu, khi người ta nhìn vào quảng cáo, người ta chỉ: "Ồ, thứ này có thể khiến người ta sống lâu hơn sao?"

Vậy thì phải dùng nó thôi!

Do đó, một số sản phẩm bảo vệ sức khỏe vào đầu những năm 1990 đầu nhanh chóng bán ra một năm được mấy tỉ, tổng mức tiêu thụ đạt đến hai tỷ.

Có lẽ mức tiêu thụ hai tỷ không phải là quá lớn vào thời điểm hiện tại, nhưng nên nhớ chuyện này xảy ra vào gần ba mươi năm về trước.

Cách đây ba mươi năm, giá nhà ở đây chỉ vài trăm tệ một mét vuông, còn bây giờ thì sao? Hơn tận hai ba mươi ngàn!

Nếu tính theo mức tăng giá nhà thì hai tỷ lúc đó gần như tương đương hàng trăm tỷ bây giờ!

Đây là lý do tại sao Hoắc Khải muốn đưa các thực phẩm giảm cân vào sự kiện. Cho dù không thể đạt đến mức độ của huyền thoại thực phẩm chăm sóc sức khỏe năm xưa, nhưng chắc chắn vẫn có thể làm tăng thêm một

lượng lớn lợi nhuận.

Mục Thế Kiệt rất ngưỡng mộ và tán dương những ý tưởng tuyệt vời của Hoắc Khải.

Mục Thế Kiệt đã nhìn thấy được tiềm năng to lớn ở Hoắc Khải. Ông ta có linh cảm, chỉ cần đi theo người thanh niên này suốt chặng đường, điều gì sẽ xảy ra khi 30% vốn cổ phần của công ty đã được chuyển nhượng? Thu hoạch trong tương lai chắc chắn sẽ còn vượt xa con số 30% vốn cổ phần này!

Ông ta thậm chí còn đề cập đến việc phân chia lợi nhuận của sự kiện, và Hoắc Khải vẫn nói chắc nịch rằng nếu công ty muốn chia lợi nhuận tương ứng với vốn sở hữu, thì phải chuyển nhượng thêm cho bọn họ 25% vốn sở hữu hoàn toàn!

Đối với 30% trăm cổ phần trước đó Hoắc Khải chỉ chỉ ra 8 triệu, lại còn muốn cầm miễn phí thêm 25% cổ phần nữa.

Điều này khiến cho Mục Thế Kiệt do dự. Nếu như công ty là do một mình ông ta sở hữu, có khi ông ta đã đồng ý.

Đáng tiếc là vẫn còn có những cổ đông khác trong

công ty. Bây giờ đối phương đã có được 30% cổ phần chỉ với 8 triệu, nếu sau đó còn chuyển nhượng thêm 25% cổ phần một cách miễn phí, các cổ đông khác chắc chắn sẽ không đồng ý.

Hoắc Khải cũng không vội, để cho ông ta từ từ suy nghĩ, hoặc là đợi cho đến khi ông ta nhìn thấy lợi nhuận của sự kiện.

Nhưng nếu ông ta càng muốn đợi lâu, thì tỉ lệ cổ phần mà Hoắc Khải muốn sẽ càng cao lên.

Cũng giống như cách đây vài ngày, Hoắc Khải chỉ muốn tổng cộng 51% cổ phần để có thể toàn quyền kiểm soát công ty. Nhưng chỉ trong hai ngày, con số đó đã tăng thêm 4%.

Khi gặp nhau lần sau, rất có thể Hoắc Khải sẽ còn đòi đến 80% cổ phần công ty cũng không chừng.

Và anh có đủ tin tưởng rằng lần sau khi Mục Thế Kiệt đề cập đến vấn đề này, cho dù anh có nói gì, cho dù anh có quá đáng thế nào, vị tổng giám đốc này nhất định cũng sẽ đồng ý!

Đây chính là sự tự tin vào bản thân, cũng là sự tự tin

vào các hoạt động mà bản thân lên kế hoạch!

Ăn xong bữa trưa, Mục Thế Kiệt cũng không ở lại nữa.

Sau khi chuyển nhượng cổ phần, ông ta phải quay lại công ty để báo cáo, nếu không các cổ đông còn lại chắc sẽ phát điên lên mất.

Chia tay tổng giám đốc Mục xong, Hoắc Khải và Ninh Thần trở lại văn phòng để tiếp tục triển khai các hoạt động.

Chuyển nhượng cổ phần chỉ là một phần của hoạt động kinh doanh và chưa mang lại lợi ích gì trong hiện tại, điều thật sự quan trọng lúc này chính là phải thực hiện tốt các hoạt động tiếp theo.

Khi tất cả mọi hoạt động hoàn thành, tiền thật sẽ chảy vào ào ạt, đến lúc đó bất kể làm việc gì cũng dễ dàng hơn so với bây giờ rất nhiều.

Họ bận rộn cho đến tận lúc Đường Đường tan học, Hoắc Khải mới chuẩn bị đi đón con gái từ trường về nhà.

Đáng ra thì Ninh Thần sẽ đi đón con, nhưng Hoắc Khải không muốn cô quá mệt mỏi, chưa kể việc quản lý cửa hàng Taobao đối với cô cũng đã quá bận rộn rồi, nếu như

anh đã có thời gian thì làm sao có thể để cho cô chạy lung tung thêm nữa chứ.

Ra khỏi cửa văn phòng, Hoắc Khải liếc nhìn về phía cầu thang.

Tòa nhà văn phòng rất cao, nên ít người nào lại đi cầu thang bộ ngoại trừ những người dọn dẹp, nhưng Hoắc Khải lại biết rằng ở gần đó có người.

Đổng Thiên Thanh đã bảo vệ Ninh Thần trong suốt thời gian qua, chỉ để ngăn chặn sự việc lần trước tái diễn. Tuy nhiên, người này có vẻ không thích tiếp xúc với mọi người đến nỗi cho tới tận bây giờ Ninh Thần cũng không biết rằng cô luôn có vệ sĩ ở bên cạnh.

Anh cũng không có ý chào hỏi Đổng Thiên Thanh. Đối với Hoắc Khải, người này chỉ là công cụ để bảo vệ Ninh Thần.

Đi thang máy xuống lầu dưới, vừa ra ngoài đường thì một chiếc xe van cũ kỹ đã dừng lại trước mặt anh.

Khi cửa xe mở ra, Hoắc Khải nhìn thấy ánh mắt thâm độc của mấy tên to con trong xe, tim anh đập nhanh, đang định rút lui thì không ngờ lại bị đẩy mạnh từ phía

Sau, ngã vào trong xe.

Sau hai lần giằng co, anh bị một người dùng khăn bịt mũi rồi kéo vào trong.

Những người này rất nhanh nhẹn và chuyên nghiệp, dù có người qua lại bên đường cũng không ai để ý xem trong xe đang xảy ra chuyện gì.

Cánh cửa đóng lại và chiếc xe phóng đi một cách nhanh chóng.

Thuốc ngủ dường như đã được bôi lên chiếc khăn bịt mũi anh, Hoắc Khải thở gấp mấy lần trước khi dần dần mất đi ý thức.

Không biết đã qua bao lâu, trong lúc còn đang mơ màng, thì một xô nước lạnh đã dội xuống đầu anh.

Mặc dù đã vào mùa hè, trên đường rất nhiều người cũng đã bắt đầu mặc áo tay ngắn, nhưng trong thùng nước này còn có thêm đá lạnh, khiến cho anh lạnh đến thấu xương.

Hoắc Khải giật mình tỉnh lại, miệng mở to thở hổn hển mấy cái, liền nghe thấy bên cạnh truyền tới giọng của một người: "Nhóc con, có thấy thoải mái hay không? Có muốn

được dội thêm một thùng nữa không?”

Sau khi chớp mắt vài cái, giũ bớt nước lạnh trên tóc,

Hoắc Khải nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói, thấy người

đàn ông đang nói kia là một người hoàn toàn xa lạ.

Người đàn ông cạo trọc đầu, cơ thể cứng cáp với một

vết sẹo ở khóe miệng như thể đã bị một vũ khí sắc nhọn cắt vào.

Hắn cười mà như không cười, xem ra đây chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 176: Giao Dịch

Hoắc Khải nhìn xung quanh, trong phòng mặc dù có đèn, nhưng cửa sổ cũng bị đóng kín, từ bên ngoài không nhìn thấy bên trong, từ bên trong cũng không nhìn thấy bên ngoài, khiến cho anh hoàn toàn không biết mình đang ở nơi nào.

Điều chắc chắn duy nhất là nơi này rất cũ kỹ, bởi đồ đạc trong nhà và kết cấu tường, kể cả những thanh xà bằng gỗ kiểu cổ ở trên đầu, hoàn toàn cho thấy đây là một ngôi nhà nông thôn có lịch sử ít nhất là 30 hoặc 40 năm.

Ngoại trừ tên đàn ông đầu trọc, ở trước mặt còn có bốn năm tên khác đang ngồi hoặc đứng trong phòng, cởi trần để lộ hình xăm.

Đánh giá qua sự táo bạo của bọn chúng, Hoắc Khải nhận định rằng nơi này chắc chắn là một nơi rất hẻo lánh, không người qua lại. Ngay cả khi anh có hét lên khàn cả cổ họng, cũng khó có thể nhờ ai giúp đỡ.

Có thể là do bộ dạng bình tĩnh quá mức của Hoắc Khải

khiến cho tên đầu trọc có chút khó chịu, hắn liền trực tiếp tát anh một cái: "Nhìn cái gì? Không nghe thấy tao đang nói chuyện với mày hả?"

Mặt đau như lửa đốt, Hoắc Khải liếm phần lợi đã bị chảy máu một chút. Sau đó anh nhìn tên đầu trọc nói: "Nếu tôi hỏi ai xúi giục anh, anh chắc chắn không thể nói được, vì vậy tôi muốn hỏi anh, mười triệu có đủ để tôi đi không?"

Tên đầu trọc không ngờ rằng Hoắc Khải sau khi tỉnh lại sẽ nói những lời này đầu tiên. Điều này khiến cho hắn cảm thấy hơi sững sờ, nhưng trong mắt đã thoáng qua vẻ vui mừng.

Mặc dù đi theo anh rể làm ăn cũng có thể kiếm được không ít tiền, nhưng dù sao thì cũng chỉ là người làm công, một năm kiếm được chừng tám trăm ngàn cũng là quá nhiều rồi.

Mười triệu, bao nhiêu năm mới kiếm được đủ số đó chứ?

Tên đàn ông đầu trọc này chính là Đồng Hải Lượng mà thư ký của Hoắc Tích Nguyên nhắc đến.

Nếu như người xúi giục hắn là người khác, có lẽ Đồng

Hải Lượng đã thả Hoắc Khải ra với giá mười triệu, nhưng nghĩ đến thế lực của nhà họ Hoắc, Đồng Hải Lượng đã sáng suốt lựa chọn, nên liền tát Hoắc Khải một cái nữa: "Mày có bị ngu không hả? Mày nghĩ mấy ông đây đang bắt cóc mày chắc?"

Mặc dù hắn đã tỏ vẻ như coi tiền là rác, nhưng Hoắc Khải nhạy bén đã nắm bắt được nét kỳ lạ trong mắt của Đồng Hải Lượng trước đó.

Ánh mắt đó nói rõ, đối phương có thể bị lợi ích đả động.

Bởi vì hắn có thể bị lợi ích đả động, nên anh sẽ không gặp quá nhiều nguy hiểm, ít nhất sẽ không tổn hại đến tính mạng.

Làm sao mà Đồng Hải Lượng biết rằng bây giờ Hoắc Khải sẽ không thể bỏ ra 10 triệu được, lý do tại sao anh nói điều này chỉ là để xác định xem tính mạng của anh có đang gặp nguy hiểm hay không mà thôi.

Sau khi dễ dàng kiểm tra được yếu điểm mấu chốt của đối phương, Hoắc Khải tiếp tục nói: "Nếu anh không phải là kẻ bắt cóc, thì tức là anh được người khác giao phó và

muốn dạy cho tôi một bài học. Tôi không biết người đó muốn anh dạy dỗ tôi như thế nào, nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở anh. Trừ khi anh giết tôi, nếu không thì chuyện này sẽ khiến cho anh gặp phiền phức. Không phải tôi uy hiếp anh, mà là bởi vì pháp luật hiện tại rất hoàn thiện, còn người xúi giục anh về sau cũng không thể nào bảo vệ anh, nên anh vẫn có thể cân nhắc đề nghị của tôi, sau đó thả tôi ra. Đương nhiên, tôi sẽ hợp tác với anh, khiến cho bản thân trông khổ sở để anh và người xúi giục anh có thể giải quyết với nhau. Làm như vậy tôi sẽ không đau đớn thật sự, mà anh cũng không gặp phiền phức thêm, một mũi tên bắn chết hai con nhạn".

Những lời này khiến cho Đồng Hải Lượng và những tên xung quanh có chút dao động.

Tuy xuất thân từ xã hội đen, nhưng hiện tại bọn chúng cũng được coi là đã có nghề nghiệp hợp pháp, nếu không phải do uy danh của Đồng Hải Lượng, ai lại rảnh rỗi đến đây bắt cóc người khác chứ.

Nếu thật sự vừa có thể cầm tiền lại vừa có thể cùng nhà họ Hoắc giải thích thì cũng không phải chuyện xấu.

Nhìn thấy vẻ do dự của Đồng Hải Lượng, Hoắc Khải biết rằng anh đã gây ấn tượng thành công với đối phương, liền nói thêm: "Tôi không biết anh tên gì, và tôi cũng không biết anh là ai. Dù sau đó tôi có muốn báo cảnh sát, cũng khó có thể nói cho cảnh sát biết anh trông như thế nào. Và xung quanh đây, tôi nghĩ cũng không có bất kỳ camera nào. Anh không cần phải lo lắng về việc danh tính của mình bị bại lộ. Tất cả những gì anh phải làm là lấy những gì anh cần, rất đơn giản và nhanh chóng".

Một tên đàn ông có hình xăm con báo trên cánh tay bước đến và nói nhỏ với Đồng Hải Lượng: "Anh Lượng, thằng này nói cũng có lý, chúng ta cũng không bắt buộc phải làm điều này, nếu làm thật sợ là sau này khó có thể thoát thân".

Đồng Hải Lượng chắc chắn hiểu rõ sự thật này, sở dĩ hắn dám bắt trói Hoắc Khải là bởi vì nhà họ Hoắc bảo có chuyện gì thì họ sẽ chịu trách nhiệm.

Nhưng những ai lăn lộn trên đường đời nhiều đều hiểu, đến cả anh em ruột thịt còn không đáng tin, huống chỉ là người ngoài?

Trước mặt thì nói bảo vệ, nhưng nếu thật xảy ra chuyện, bọn họ còn biết hắn là ai hay sao!

Cũng chính là muốn nịnh hót nhà họ Hoắc một chút, thêm vào đó hắn cũng biết Hoắc Khải không có lai lịch gì đặc biệt, nếu không, Đồng Hải Lượng thật sự cũng không dám hấp tấp như vậy.

Cộng thêm các thủ hạ anh em cũng bước tới khuyên nhủ, Đồng Hải Lượng thật sự đã bị dao động.

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn reo lên, cầm lên liếc nhìn một cái, Đồng Hải Lượng nhanh chóng bắt máy: "Sếp Tần, vâng, mọi chuyện đã ổn thỏa rồi ạ, người đã bắt được rồi. Đúng, đúng, tuyệt đối không sai, anh đừng lo lắng!"

Hoắc Khải nhướng tai lên nghe ngóng, mơ hồ nghe trong điện thoại truyền tới một giọng nam: "Ông chủ lớn nói phải đánh gãy tứ chỉ, làm việc cho gọn gàng sạch sẽ, không được để lại dấu vết".

Đồng Hải Lượng đã biết về yêu cầu này từ trước. Chỉ là hiện tại khi đối phương nhắc tới thì hắn lại nói: "Có phải là có hơi tàn nhẫn…"

“Anh sợ cái gì, chỉ là một tên nhóc không có gia thế tốt mà thôi, cho dù có chết cũng không có mấy người quan tâm. Ngoài ra, với việc chúng tôi hỗ trợ anh, nếu có điều gì thật sự xảy ra, chúng tôi đều có thể giúp anh giải quyết tất cả!”

“Vậy được…”

Sau khi cúp điện thoại, Đồng Hải Lượng nhìn Hoắc Khải chằm chằm một hồi, sau đó đột nhiên đạp anh một cái rồi chửi bới: “Mẹ nó, suýt chút nữa bị mày lừa! Mày chỉ là một thằng nghèo kiết xác, lấy đâu ra mười triệu?”

Hoắc Khải bị bọn chúng trói vào ghế, lúc này còn bị đạp xuống, đầu đập xuống đất, đau đớn vô cùng.

Anh hít một hơi thật sâu, không để bản thân mất bình tĩnh vì tức giận, nói: “Từ nhỏ bố tôi đã dạy tôi rằng tài sản của tôi không được tiết lộ ra ngoài, vì vậy anh đừng chỉ nhìn gia cảnh bên ngoài mà đánh giá. Thực tế, vợ chồng tôi có thể kiếm được rất nhiều tiền từ kinh doanh trong một tháng, lên đến mức hàng triệu tệ. Nếu không tin tôi, anh có thể đi điều tra trước. Chúng tôi cũng có văn phòng tại tòa nhà văn phòng ở trung tâm thành phố. Tên của

công ty là Hi Vọng Mới".

Đồng Hải Lượng lại trừng mắt nhìn Hoắc Khải đang nằm trên mặt đất mà không làm gì thêm. Một người đàn ông với vẻ mặt hung dữ bước tới nói: "Anh Lượng, cứ xử lý thằng này đi. Nếu như nó bị thủ tiêu thì chẳng phải chuyện này sẽ kết thúc nhanh thôi sao. Nếu anh sợ thì để em làm!"

Nói xong, tên kia rút con dao găm bên eo và đi về phía Hoắc Khải.

Sau khi ngồi xổm xuống, hắn túm tóc Hoắc Khải rồi hung dữ nói: "Thằng oắt, đừng trách tao, có trách thì trách mày đã khiêu khích người mà mày không nên khiêu khích!"

Khi hắn nói, con dao găm của hắn đã đâm vào mắt cá chân của Hoắc Khải.

Bọn chúng trước kia thường xuyên đánh nhau, chuyện cắt gân tay gân chân của người khác cũng xem như là chuyện thường ngày ở huyện, quen việc dễ làm.

Con dao găm sắc bén trực tiếp đâm vào da thịt Hoắc Khải, máu tươi chảy ra, Hoắc Khải đau đớn lập tức hét lớn:

“Cho dù anh không tin lời tôi nói thì cũng phải điều tra trước. Thay vì phải cắt gân của người khác thì anh có thể nhận được mười triệu, vụ kinh doanh này không phải là lời hơn hay sao, đầu của anh bị úng nước rồi à!”

“Đầu mẹ mày mới úng nước đó, bớt ăn nói linh tinh lại!”, khi hắn nói, con dao găm ấn mạnh hơn.

Hoắc Khải gần như cảm nhận được con dao găm đã đâm đến gân chân của mình.

Giờ phút này anh vô cùng căm hận cái tên mới vừa gọi điện thoại, nếu không phải vì cú điện thoại đó, bọn chúng có thể đã bị anh thuyết phục.

Đúng lúc này, Đồng Hải Lượng đột nhiên kêu to: “Chờ một chút!”

Cái tên đang ngồi xổm kia chuyển động hai tay, ngẩng đầu nhìn hắn.

Đồng Hải Lượng do dự trong vài giây, sau đó nhìn tên đàn em và nói: “Để cho nó yên. Trước tiên hãy kiểm tra xem nó có nói thật hay không đã”.

“Anh Lương, anh thật sự tin tưởng cái thằng này sao, một tháng kiếm được tiền triệu hả, anh cứ nhìn nó đi, trên người toàn mặc đồ bán ngoài lề đường” tên cầm dao găm

nói.

Hoắc Khải cố chịu đựng cơn đau ở mắt cá chân mà nói: “Muốn điều tra giá trị tài sản của tôi cũng không khó. Anh có thể kiểm tra thông tin chỉ tiết của công ty chúng tôi. Nếu anh không biết cách kiểm tra, anh cũng có thể đến nhà hàng Decent Western hỏi thăm. Tôi đã dùng bữa ở đó, giám đốc điều hành và quản lý nhà hàng đều biết tôi. Có tiền hay không, chỉ cần hỏi một chút thì biết”.

Nhà hàng Decent Western, nơi họp lớp của Ninh Thần và các bạn ngày hôm qua, cũng là một trong những nhà hàng Tây cao cấp nhất thành phố.

Tuy không phải là người có thế lực nhưng Đồng Hải Lượng đã đi theo Liêu Thiên Bằng lâu như vậy, cũng biết người có thể tiêu tiền ở những chỗ như vậy chắc chắn phải rất giàu sang.

Các gia đình bình dân sẽ không chỉ tiền để đến một nhà hàng đắt đỏ như vậy ăn uống, một nhà ba người tùy ý ăn vài ba món cũng phải tốn đến hai ba ngàn tệ.

Đồng Hải Lượng đi tới, vỗ nhẹ vào mặt Hoắc Khải, lạnh lùng nói: “Thằng oắt con, mày nên nói sự thật đi. Nếu để

ông đây biết được mày đang nói dối để cố trì hoãn thời gian, thì kết cục của mày sẽ không chỉ là gãy chân tay đâu đấy! Đến lúc đó, ông đây sẽ cắt lưỡi mày, để mày không bao giờ lừa được ai khác nữa!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 177: Điều Tra

Nghe những lời doạ dẫm của hắn, Hoắc Khải lại thở phào một hơi. Hắn nói như thế chứng tỏ đã tin anh phần nhiều rồi, sẽ không thể gây tổn hại gì thêm nữa.

“Tôi không phải thằng ngốc. Đương nhiên tôi hiểu rõ, lừa gạt các anh chỉ có hại chứ không có lợi, cho nên các anh cứ việc điều tra” Hoắc Khải nói.

“Tốt nhất là như thế!”, Đồng Hải Lượng lạnh lùng hừ một tiếng, nói với kẻ đang ngồi xổm dưới đất: “Bịt mồm nó lại. Hai người ở lại trông chừng nó cho kỹ”.

Sau đó, Đồng Hải Lượng rời đi cùng hai người khác.

Hoắc Khải vốn nghĩ muốn thử nói chuyện với tên ở lại, nhưng lại bị hắn dùng băng dính dán chặt mồm, không nói được một lời.

Mắt cá chân bị đâm, cảm giác đau đớn khiến Hoắc Khải phải cố gắng tỉnh táo và bình tĩnh, không dám sơ ý.

Tuy rằng, lời nói của anh khiến cho hắn tạm thời từ bỏ dự định muốn làm hại anh, nhưng điều này không phải mục đích cuối cùng của Hoắc Khải.

Anh bảo Đồng Hải Lượng đi tìm Ninh Thần, là vì ở đó có Đổng Thiên Thanh.

Bất kỳ người nào lại gần Ninh Thần, đều sẽ nằm trong tầm ngắm của Đổng Thiên Thanh.

Những kẻ này vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt đẹp gì, có lẽ Đổng Thiên Thanh sẽ quan sát thấy điều khả nghỉ, theo dõi đến nơi này.

Đương nhiên, đây là kết quả lạc quan nhất.

Nếu thất bại thì Hoắc Khải chỉ có thể nghĩ cách khác.

Ngoài ra, Hoắc Khải nhanh chóng lọc lại một lần những kẻ mà anh đã đắc tội gần đây, cuối cùng cũng xác định được hai kẻ khả nghi.

Một là Hoắc Đình Viễn, hai là Cơ Ôn Thư.

Nhưng theo Hoắc Khải nghĩ, trong tay anh có video của Hoắc Đình Viễn nên theo lý mà nói, hắn ta sẽ không dám làm gì anh.

Huống hồ, sau khi những kẻ này bắt anh cũng không nói anh phải xoá bỏ video gì.

Còn Cơ Ôn Thư, anh và Cơ Hương Ngưng đã đắc tội với nhiều người nhà họ Cơ. Nếu tên nhóc đó muốn trả thù

anh, cũng không phải là không có khả năng.

Nghĩ đến đây, Hoắc Khải không khỏi chửi thề một câu, anh thật quá sơ ý rồi.

Phải sống trên thân xác của Lý Phong cũng là do anh lơ là phòng bị với những nguy hiểm có thể xảy ra, vấp ngã hai lần bởi cùng một hòn đá, điều này khiến cho Hoắc Khải không thể chấp nhận nổi.

Chỉ có thể nói, những ngày gần đây trôi qua quá yên bình, khiến anh mất đi sự cảnh giác cần thiết.

Hoặc là, tiến triển của sự việc quá thuận lợi khiến anh quên mất thế giới này còn tồn tại một mặt đen tối.

Trí tuệ có thể khiến người ta thuận buồm xuôi gió, nhưng cùng lúc khi anh sải bước tiến lên phía trước thì những người bị anh vượt qua kia luôn có những người xấu tính hoặc bản chất độc ác sẽ xông lên đánh, đấm vào người anh.

Không vì cái gì khác, chỉ vì anh đã cướp đi chỗ tốt của họ.

Trước đây, Hoắc Khải chỉ nghĩ để Đổng Thiên Thanh bảo vệ Ninh Thần, không muốn lại xảy ra chuyện như vụ

Hoắc Đình Viễn. Anh quan tâm yêu thương hết mực hai mẹ con, thậm chí còn quên đi mất, bản thân mình cũng có thể gặp nguy hiểm.

Bây giờ nghĩ lại, thật sự là anh suy nghĩ quá đơn giản.

Có lẽ, chỉ tìm một người như Đổng Thiên Thanh là không đủ, ít nhất phải có một người đi theo bên cạnh bảo vệ anh.

Mà nghĩ đến đây, người đầu tiên hiện lên trong đầu anh là Đường Thế Minh.

Là con nhà võ, so với Đổng Thiên Thanh thì kẻ tám lạng người nửa cân, đều thuộc dạng có thể đánh thực chiến. Nếu có thể thu hút được anh ta thì không cần lo đến vấn đề an toàn nữa.

Nhưng Đường Thế Minh lại là lái xe kiêm vệ sĩ của Triệu Vĩnh An, sợ là muốn cướp người từ tay ông giáo sư cũng không dễ dàng gì.

Nói ra thì đây đều là những chuyện sau này mới cần cân nhắc. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là làm sao có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Hoắc Khải cẩn thận đánh giá xung quanh, lúc đang xem xét làm thế nào để thoát được thì Đồng Hải Lượng đã

đưa người vào trong thành phố.

Văn phòng mà Hoắc Khải nói rất dễ tìm, cân nhắc đến nguy hiểm của việc để lộ mặt, nên Đồng Hải Lượng không tự mình đi tra hỏi mà phái một tên đàn em đi nghe ngóng, một tên khác lại đi đến nhà hàng Decent Western.

Ninh Thần và Hoắc Khải thuê văn phòng này chưa đến một tuần nên người biết bọn họ cũng không nhiều. Tên đàn em lên lầu hỏi mấy người đều không hỏi được gì, cuối cùng dứt khoát đi đến gõ cửa văn phòng.

Cửa văn phòng làm việc mở ra, Ninh Thần nhìn thấy người đàn ông lạ mặt đứng bên ngoài, hỏi: "Anh tìm ai?"

Hắn ngó đầu vào trong phòng làm việc nhìn, hỏi: "Đây có phải là công ty thương mại Hi Vọng Mới không?"

"Đúng vậy, anh là?"

"Ồ, có một người bạn giới thiệu tôi đến xem, nghe nói công ty các cô làm ăn rất tốt, một tháng có thể kiếm được mấy triệu à?"

Ninh Thần không nghi ngờ gì, gật đầu mỉm cười nói: "Gần đây buôn bán thật sự rất tốt. Anh muốn mua sản phẩm giảm cân à? Không biết là ai giới thiệu cho anh?"

“Bán đồ giảm cân à? Vậy là tôi nhớ nhầm rồi, ngại quá”.

Nói xong, hắn quay người đi luôn.

Nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng Ninh Thần tràn đầy nghi hoặc. Thật sự là nhớ nhầm thì tại sao lại biết công ty tên Hi Vọng Mới?

Cô còn muốn hỏi thêm đôi câu, nhưng hắn đã đi xa rồi.

Ninh Thần lắc đầu khó hiểu rồi đóng cửa. Quay lại nhìn đồng hồ trên tường, Hoắc Khải rời đi đã hơn nửa tiếng, sao vẫn chưa quay lại?

Theo lý mà nói, từ đây đến trường học cũng không quá xa, đáng lẽ phải quay lại từ lâu rồi mới đúng.

Ninh Thần cũng không nghĩ nhiều, có lẽ đi được nửa đường thì Đường Đường lại ồn ào, kì kèo cái gì đó mà với sự yêu chiều của chồng với con gái, chắc chắn sẽ đáp ứng tất cả những yêu cầu của con bé.

Nghĩ đến tình cảm hai bố con tốt như vậy khiến nụ cười trên khuôn mặt Ninh Thần càng rạng rỡ.

Kinh doanh thuận lợi, gia đình hạnh phúc, chính là mơ

ước lớn nhất của cuộc đời cô.

Tên kia bước vào thang máy, vừa ấn vào nút tầng một thì Đổng Thiên Thanh cũng đi vào.

Gã không nhìn tên kia, chỉ yên lặng dựa vào một góc.

"Bán đồ giảm cân à? Vậy là tôi nhớ nhầm rồi, ngại quá".

Nói xong, hắn quay người đi luôn.

Nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng Ninh Thần tràn đầy nghi hoặc. Thật sự là nhớ nhầm thì tại sao lại biết công ty tên Hi Vọng Mới?

Cô còn muốn hỏi thêm đôi câu, nhưng hắn đã đi xa rồi.

Ninh Thần lắc đầu khó hiểu rồi đóng cửa. Quay lại nhìn đồng hồ trên tường, Hoắc Khải rời đi đã hơn nửa tiếng, sao vẫn chưa quay lại?

Theo lý mà nói, từ đây đến trường học cũng không quá xa, đáng lẽ phải quay lại từ lâu rồi mới đúng.

Ninh Thần cũng không nghĩ nhiều, có lẽ đi được nửa đường thì Đường Đường lại ồn ào, kì kèo cái gì đó mà với sự yêu chiều của chồng với con gái, chắc chắn sẽ đáp

ứng tất cả những yêu cầu của con bé.

Nghĩ đến tình cảm hai bố con tốt như vậy khiến nụ

cười trên khuôn mặt Ninh Thần càng rạng rỡ.

Kinh doanh thuận lợi, gia đình hạnh phúc, chính là mơ

ước lớn nhất của cuộc đời cô.

Tên kia bước vào thang máy, vừa ấn vào nút tầng một

thì Đổng Thiên Thanh cũng đi vào.

Gã không nhìn tên kia, chỉ yên lặng dựa vào một góc.

Tên kia cũng không để ý, ấn vào nút đóng cửa thang máy.

Đến tầng một, Đổng Thiên Thanh cố ý đi chậm lại để

tên kia đi trước.

Sau đó, gã chậm rãi đi theo phía sau, nhìn thấy tên kia

rời khỏi toà nhà, lên một chiếc xe van cũ kỹ ở bên đường.

Trên xe còn có một người ngồi ở ghế phụ, vì cửa sổ

đóng nên nhìn không rõ, chỉ có thể lờ mờ thấy có cái đầu.

Xe van khởi động rời đi, chăm chú nhìn biển xe một

lát, đến khi đèn đuôi xe biến mất trong tầm mắt thì Đổng

Thiên Thanh hơi nheo mắt lại suy nghĩ. Trước đây, khi gã lăn lộn đầu đường,

xó chợ, đã từng tiếp xúc với đủ hạng người, đương nhiên có thể nhìn ra,

tên kia có vấn đề.

Nhưng hắn lại không ra tay, gã cũng không muốn đánh rắn động cỏ. Cho dù những kẻ đó muốn làm gì, thì đợi chúng thật sự hành động thì gã xử lý cũng không muộn.

Quan trọng nhất là Đổng Thiên Thanh cũng sợ bên kia dùng điệu hổ ly sơn, cho dù hắn ẩn nấp kín kẽ thế nào thì vẫn có khả năng bị phát hiện.

Để đảm bảo tuyệt đối sự an toàn của Ninh Thần, gã không đuổi theo mà sau khi nhớ biển số thì quay lại văn phòng.

Một tiếng sau, Hoắc Khải vẫn không quay lại.

Ninh Thần đang ngồi trước máy tính có chút lo lắng, cô không thể bình tĩnh trả lời câu hỏi của khách hàng. Khi cô đang muốn gọi điện hỏi một chút thì điện thoại lại vang lên.

Cô cầm điện thoại lên thì thấy đó là số điện thoại của cô giáo.

Sau khi nhận điện thoại, giọng nói của cô giáo đầy vẻ khó hiểu vang lên: "Mẹ Đường Đường à, sao cô còn chưa

tới đón con vậy?"

Ninh Thần nghe thế thì sững người, nói: "Chồng tôi đã đi đón rồi, anh ấy còn chưa tới sao?"

"Vẫn chưa tới, các bé ở trường đều được đón về rồi, chỉ còn mỗi bé nhà cô vẫn đợi ở cửa", cô giáo nói.

Trong điện thoại vang lên giọng Đường Đường đầy cáu kỉnh: "Mẹ, con đói sắp chết rồi, bố mẹ mau đến đón con đi!"

"Được được, tôi đến ngay, thật sự xin lỗi!"

Ninh Thần với lấy áo khoác, sau khi cúp điện thoại thì lập tức gọi cho Hoắc Khải.

Trong điện thoại chỉ vang lên giọng nói cứng nhắc "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy". Điều này khiến trong lòng Ninh Thần vô cớ cảm thấy hoảng loạn.

Chồng cô rời đi hơn hai tiếng đồng hồ, lại không đến trường học, có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?

Đầu tiên, Ninh Thần nghĩ đến là có thể bị tai nạn xe hoặc đang đi bộ thì bị vật gì rơi trúng. Nhưng, tại sao điện thoại lại tắt?

Nửa tiếng sao, cô đã tới trường học. Đường Đường đợi

lâu đến mức trong lòng đầy oán trách, khi thấy cô đến thì tỏ vẻ tức giận hừ lên vài tiếng.

Ninh Thần đi đến kéo tay cô bé, sau đó tỏ vẻ xin lỗi cô giáo: "Thật sự xin lỗi, chồng tôi nói đi đón con nhưng có thể có chuyện gì nhầm lẫn rồi, khiến cô phải đợi lâu như thế…

"Tôi đợi một chút cũng không vấn đề gì, sợ là bé bị đói thôi. Vậy hai mẹ con về nhà đi, bây giờ cũng muộn rồi", cô giáo nhẹ nhàng nói.

Đường Đường là một cô bé rất có chủ kiến, lại hiểu chuyện, thành tích học tập cực kỳ tốt. Một học sinh như thế khiến cô giáo rất thích, nếu không, cô giáo cũng lười ngồi đợi cùng.

"Xin lỗi, sẽ không có lần sau đâu" Ninh Thần lại xin lỗi lần nữa, mắt nhìn theo cô giáo rời đi.

Đường Đường kéo tay cô, hỏi: "Bố đâu hả mẹ? Không phải mẹ nói bố đến đón con sao?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 178: Lo Lắng

“Mẹ cũng không biết, điện thoại của bố cũng tắt máy rồi, không biết bố con đã đi đâu nữa”, Ninh Thần trả lời nói, vẻ lo lắng hiện rõ trên nét mặt.

Tuy rằng Đường Đường chỉ là một đứa trẻ nhưng vì hoàn cảnh gia đình mà trưởng thành sớm, nhìn thoáng qua đã thấy sự lo lắng của mẹ.

Cô bé đung đưa bàn tay của Ninh Thần, nói: “Ây da, mẹ yên tâm đi. Bố giỏi như thế thì có thể xảy ra chuyện gì. Chắc chắn là bố lén lút đi ăn đồngon rồi! Hừ, đến tối về con phải hỏi tội bố!”

Ninh Thần biết cô bé đang cố ý trêu chọc mình, sự hiểu chuyện và quan tâm của con gái khiến cô cảm thấy an tâm hơn một chút, gật đầu, nói: “Vậy đợi bố quay lại, con hỏi tội bố cho kỹ vào, đi ăn đồngon mà lại không đưa mẹ còn mình đi cùng!”

Hai mẹ con an ủi nhau rồi ngồi xe vềnhà.

Ninh Thần thầm nghĩ, có lẽ vềđến nhà lại thấy chồng cô đang làm cơm rồi, sau đó nói cho cô biết điện thoại bị

tắt máy là do bị sập nguồn hoặc bị hỏng rồi.

Nhưng sự thật luôn khác xa với mong đợi. Sau khi mở cửa nhà, trong phòng vẫn tối om không một bóng người.

Căn phòng tối như mực khiến trong lòng Ninh Thần càng hoảng loạn, đến Đường Đường cũng có cảm giác áp lực khó tả, cô bé hỏi nhỏ: "Mẹ, bố đâu?"

Ninh Thần không nói gì. Cô cũng muốn hỏi điều này, chồng cô rốt cuộc đi đâu rồi?

Đến cả Đổng Thiên Thanh mà cô không hề phát hiện ra, cũng đang ở phía xa nhíu mày nhìn căn phòng tối thui.

Qua thời gian tiếp xúc gần đây có thể thấy, tình cảm của gia đình họ rất tốt. Mỗi ngày Hoắc Khải đều đúng giờ về nhà nấu cơm cho hai mẹ con, trừ khi phải đi ra ngoài, nếu không thì không có hôm nào là ngoại lệ.

Nhưng hôm nay, sau khi anh rời khỏi văn phòng cũng không xuất hiện. Mà theo biểu hiện của Ninh Thần, Đổng Thiên Thanh có thể đoán ra, hai người chưa từng liên lạc với nhau.

Nếu không, người phụ nữ này và con gái sẽ không đứng ở cửa lâu như vậy.

Lẽ nào xảy ra chuyện rồi?

Điều này khiến trong lòng Đổng Thiên Thanh bất giác cảm thấy vui vẻ, Hoắc Khải biết bí mật lớn nhất mà gã đã chôn cất từ lâu, thậm chí còn dùng bí mật này để kéo gã làm vệ sĩ.

Nói thật lòng, Đổng Thiên Thanh luôn khó chịu vì việc này. Nếu có một ngày, Hoắc Khải bất ngờ chết đi, có lẽ gã là người đầu tiên cảm thấy vui mừng.

Nhưng sau đó, Đổng Thiên Thanh lại nghĩ đến lời Hoắc Khải từng nói. Bí mật đó không phải một mình anh biết. Nếu anh chết rồi, người cũng biết bí mật đó sẽ đem tất cả những điều đó giao cho cảnh sát.

Từ góc độ này mà nói, Đổng Thiên Thanh lại hi vọng Hoắc Khải có thể sống lâu trăm tuổi.

Sự mâu thuẫn trong lòng, khiến gã cảm thấy phiền lòng khó tả. Người đàn ông này rốt cuộc đi đâu rồi!

Nghĩ lại kẻ mà hai tiếng trước lên chiếc xe van, trực giác Đổng Thiên Thanh mách bảo, có lẽ chuyện này có liên quan đến tên kia.

Theo tính cách của gã, nếu đã nghỉ ngờ thì chắc chắn

sẽ đi điều tra.

Nhưng trước đây Hoắc Khải đã từng giao cho gã, bất luận xảy ra chuyện gì đều phải bảo đảm cho an toàn của Ninh Thần trước tiên.

Nhìn về phía căn phòng nhỏ, Ninh Thần và Đường Đường đã vào trong nhà, đóng cửa, ánh đèn vàng chiếu bóng dáng hai mẹ con họ in lên cửa sổ.

Đổng Thiên Thanh do dự một lát, cuối cùng chửi thề một câu, vẫn chọn ở lại đây, đề phòng xảy ra tình huống bất ngờ.

Cùng lúc đó, mấy người Đổng Hải Lượng đã tập trung lại, từ nhà hàng Decent Western đón một tên đàn em khác, tên đó vừa lên xe, Đổng Hải Lượng đã hỏi ngay: "Thế nào rồi?"

"Người của nhà hàng xác nhận có biết cái tên đó. Khi giám đốc điều hành vừa nhắc đến tên nó thì trên mặt hiện lên đầy vẻ kính trọng, không phải là giả. Tuy họ không rõ cụ thể về thằng nhóc này nhưng đều nói chắc chắn, nó nhất định là người có lai lịch lớn" tên đàn em nói hết những gì đã nghe ngóng được, sau đó hỏi: "Tình hình ở

bên anh thế nào?"

"Cũng gần như lời thằng nhóc đó nói, tự miệng vợ nó thừa nhận một tháng kiếm được mấy triệu. Nhưng văn phòng mới thuê, bên trong không có nhân viên, không biết có phải bốc phét không", tên kia nói.

"Anh Lượng, anh thấy chuyện này là thật hay giả?"

Đồng Hải Lượng đang ngồi ở ghế phụ im lặng một lát.

Thật ra từ lúc đầu nghe đàn em báo lại, Ninh Thần bán thuốc giảm cân ở trên mạng, Đồng Hải Lượng đã nghi ngờ là hắn đã bị lừa rồi.

Hắn chưa từng tiếp xúc với thương mại điện tử, cũng không cảm thấy người bình thường có thể làm tốt cái trò này. Hơn nữa, thuốc giảm cân cũng không phải là hàng hoá cao cấp gì, một tháng có thể kiếm được mấy triệu sao?

Nhưng bây giờ, nghi ngờ trong lòng hắn đã bị tin tức mà tên đàn em thứ hai báo cáo làm lung lay nhiều rồi.

Một là chuyện kiếm được mấy triệu tệ không chỉ có Hoắc Khải tự mình nói mà ngay cả Ninh Thần cũng nói như vậy. Hai là, giám đốc điều hành nhà hàng tây cao cấp

kia cũng tự mình xác nhận, Lý Phong kia là kẻ có lai lịch. Điều này chứng minh, thằng nhóc đó không nói dối, thật sự chỉ là giả bộ giản dị, cố ý tỏ ra nghèo khổ. Nếu không, giám đốc điều hành nhà hàng Decent Western kia dựa vào cái gì mà nói cái thằng nhóc đó tài giỏi?

Nghe phân tích của Đồng Hải Lượng, ánh mắt của hai tên đàn em đều phát sáng, nói: "Vậy bây giờ làm thế nào, bảo thằng nhóc đó đưa tiền ra à?"

"Không được, chúng ta cũng không phải bắt cóc chuyên nghiệp, bảo nó gọi điện về nhà lấy tiền chuộc không phải là để lộ sơ hở rồi à" Đồng Hải Lượng nghĩ một lát, nói: "Tôi thấy nên đánh cho thằng nhóc đó nhừ tử, để cho nó khỏi làm chuyện ngu ngốc. Đến khi nó không chịu nổi nữa thì mới ra mặt nói chuyện này, thế thì càng thuận lợi. Gọi điện thoại cho thằng Cường, bảo hai đứa nó trông chừng một đêm, có gì mai nói. Nhắc chúng nó, không có chuyện gì thì khiến cho thằng nhãi kia vui vẻ một chút, đừng cho nó ngủ. Người ta hầm chim, chúng ta hầm người".

“Anh Lượng suy nghĩ thật chu đáo ạ!”, một tên đàn em tỏ vẻ nịnh nọt nói.

Hai tên đàn em này, nếu nói về đánh nhau thì còn coi như khá giỏi, nhưng để nói về mưu trí thì lại là kẻ ngốc. Đối với loại chuyện này, bọn chúng không có ý tưởng hữu dụng nào, mà toàn bộ nghe theo Đồng Hải Lượng.

Sau đó, một tên cầm điện thoại gọi điện, tên khác thì lái xe đến hàng cơm.

Ở vùng nông thôn ngoại ô cách thành phố hai, ba mươi km, tên đàn ông trên tay xăm hình con báo đặt điện thoại xuống, nói với đồng bọn: “Anh Lượng nói, bảo chúng ta tối nay khiến cái thằng này vui vẻ một chút. Tôi canh trước nửa đêm, anh canh sau nửa đêm, không cho thằng nhóc này ngủ”.

“Được”, kẻ còn lại liếc nhìn Hoắc Khải, sau đó nói: “Vậy anh canh trước đi. Tôi đi mua hai suất cơm với cả bình rượu”.

“Anh đi đi, có tôi ở đây, thằng nhóc này không giở trò được đâu”, kẻ kia nói.

Tuy miệng của Hoắc Khải bị bịt kín nhưng tai thì vẫn

nghe được rõ ràng. Từ cuộc nói chuyện của hai kẻ kia, anh biết tối nay chắc chắn sẽ bị chịu đòn, nhưng sẽ không quá nghiêm trọng.

Có vẻ, tên đầu sỏ đã đến công ty và nhà hàng tây rồi, hơn nữa còn nghe ngóng được thông tin khiến hắn đang do dự không biết nên làm thế nào.

Nếu không, bây giờ hắn đã quay lại, không cắt gân tay, gân chân anh thì cũng bảo anh giao tiền rồi rời đi.

` — v S42)

Nhìn kẻ xăm trổ ở lại, Hoắc Khải không ngừng phân tích đặc điểm tính cách của con người này, hi vọng có thể tìm ra điểm yếu.

Có thể là ánh mắt quan sát của anh quá rõ ràng, hoặc là kẻ xăm trổ kia vốn là một kẻ cuồng bạo, thấy Hoắc Khải vẫn nhìn về bên này thì nhặt luôn cái lon nước ở trên đất không biết dùng làm gì ném qua.

“Nhìn cái thằng cha mày!”

Lon sắt đập đúng vào trán Hoắc Khải, “bộp” một tiếng rõ to, kẻ kia dùng lực lớn, khiến Hoắc Khải bị ném đến mức ngửa đầu về phía sau.

Anh có thể cảm nhận được, có một dòng chất lỏng ấm

nóng chảy theo trán anh đi xuống, chắc chắn đã bị mép

lon cứa bị thương rồi.

Kẻ xăm trổ kia cũng không vì trán Hoắc Khải bị thương

chảy máu mà có bất kỳ sợ hãi hay hoảng loạn nào, trái lại

dùng vẻ mặt tràn đầy hung ác nói: "Còn liếc ngang liếc

dọc nữa thì tao móc mắt mày ra đấy, có tin không?" Cảm giác đau đớn trên trán khiến Hoắc

Khải hít thở có chút khó khăn nhưng trong lòng lại không mất đi sự bình

tĩnh.

"Người này tính cách thích bạo lực, thiếu tình thương,

coi mình là trung tâm, có tâm lý thích ngược đãi, chắc

chắn là ảnh hưởng tâm lý tạo thành khi còn nhỏ…"

Trong lòng không ngừng phân tích đặc điểm tính cách

của kẻ kia, trong tình huống càng nguy hiểm thì Hoắc

Khải càng phải giữ vững lý trí. Vì anh biết, mất đi sự bình

tĩnh sẽ không có bất cứ lợi ích gì, chỉ cần không ngừng

nghĩ cách mới có thể giúp anh thoát khỏi hoàn cảnh éo le.

Không lâu sau, kẻ còn lại mang theo đồ nhắm và rượu

trở lại.

Bọn chúng tuỳ tiện vứt cái vỏ hộp giấy làm chỗ ngồi dưới đất, chuẩn bị no say một hồi.

Nhưng Hoắc Khải lại phát ra tiếng "Ư, ư" Lúc đầu, bọn chúng định lờ đi, nhưng Hoắc Khải rất cố chấp, cuối cùng thì kẻ xăm trổ tức giận xông đến chỗ anh, đạp cho một phát, quát mắng: "Ư ư cái ông nội mày, ồn chết đi được, có tin ông đây vặn hết răng mày không!"

Hoắc Khải không ngừng dùng ánh mắt và động tác tỏ ý bảo kẻ đó bỏ băng dính dán trên miệng anh xuống.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 179: Rối Loạn

“Có phải nó muốn đi vệ sinh không? Để hắn nói đi, mất công bĩnh ra quần lại thối cả phòng”, tên đồng bọn nói.

Tên xăm trổ bực bội lột ra cho anh, nói: “Nói gì thì nói mẹ đi!”

Bởi vì xé băng keo quá mạnh nên bờ môi đau rát, Hoắc Khải thở ra một hơi rồi nói: “Tôi muốn nói rằng hai anh không nên uống chai rượu đó”.

“Mẹ kiếp, mày muốn ăn đòn hả?” tên xăm mình vung ra một cái tát.

Hoắc Khải bị đánh ngoẹo đầu sang một bên, anh lại hít sâu một hơi và nói: “Tôi không đùa với anh, chai rượu đó bán với giá hơn một trăm tệ đúng không? Nhưng nơi sản xuất là ở khu Giang Đông, chất lượng lương thực ở Giang Đông mấy năm nay không cao, thu hoạch cũng ít, xưởng rượu không thể nhập lương thực từ vùng khác tới được, dẫn đến việc chỉ phí tăng lên. Thế nhưng nhãn hiệu của bọn họ không nổi tiếng đến mức có thể tăng giá, chỉ có

thể nghĩ cách cắt giảm chỉ phí từ những chỗ khác. Vậy nên mấy năm nay tuy rằng rượu được dán nhãn năm mươi ba độ, nhưng trên thực tế lượng cồn lớn hơn thế nhiều. Nhìn là biết hai anh đây uống rất nhiều, tính cách thoáng đãng, chắc là uống rượu như nước lã. Loại rượu này uống nhiều sẽ có hại cho niêm mạc dạ dày, vậy nên tôi đề nghị các anh đổi rượu khác".

Nghe vậy, tên xăm trổ và tên đồng bọn hơi sửng sốt, bọn họ uống loại rượu này quen rồi, cho dù thỉnh thoảng thấy khác một chút thì cũng chẳng để ý tới.

Bây giờ nghe Hoắc Khải nói như thế, bọn họ không khỏi nghĩ rằng loại rượu mà mình uống là rượu kém chất lượng.

Một người hỏi theo bản năng: "Vậy uống rượu nào mới tốt?"

"Mày nghe nói tào lao cái khỉ gì, tin thật hả? Muốn uống rượu ngon thì mua Mao Đài là được, còn cần nó dạy chắc?" tên xăm mình quay đầu chửi mắng.

"Thực ra muốn uống rượu ngon cũng không cần mua Mao Đài. Vấn đề lớn nhất của rượu kém chất lượng là pha

chế cồn nhân tạo, uống không có mùi rượu thơm tự nhiên. Nhưng nếu dùng phương pháp đặc biệt thì có thể loại bỏ hương vị kém chất lượng của cồn nhân tạo, như vậy thì dù chỉ mua Ngưu Lang Sơn hai mươi tệ một chai thì cũng có thể cảm nhận được hương vị của rượu cao cấp" Hoắc Khải nói.

"Thật không? Làm thế nào?". người kia không nhịn được hỏi.

"Rất đơn giản, anh đi mua một ít nước cất và chất phụ gia CO2 thể lỏng rồi cho vào rượu là được. Thế nhưng phải chú ý tỉ lệ trộn, với người thích uống nồng độ cao như các anh thì tỉ lệ phải thấp một chút". Hoắc Khải nói.

"Theo những gì mày nói thì phải mua rượu sáu mươi, bảy mươi độ để trộn à? Nếu không cho nước vào thì nhạt mất" tên kia nói.

Hoắc Khải gật đầu nói: "Chính xác, đúng là như thế".

Người kia bắt đầu dao động, muốn thử xem thế nào, thế nhưng tên xăm mình lại bịt miệng Hoắc Khải lại và nói: "Mày nghe nó lừa thật hả? Nước cất cái mẹ gì, trước kia tao uống rồi, chỉ là nước bình thường mà thôi. CO2 thì

chẳng phải là nước Sprite sao!"

"Nhưng nghe nó nói có vẻ rất chuyên nghiệp, hơn nữa thử xem thì đã sao? Cùng lắm tôi uống là được", người kia bĩu môi nói.

"Suốt ngày thích mày mò mấy cái này, nửa đêm nửa hôm, đi đâu mua đồ được?" tên xăm mình nói.

"Mai đi mua là được, tối nay cứ uống tạm đã".

Hai người trò chuyện với nhau, mở chai rượu rồi uống hết chén này đến chén khác, không ai để ý tới Hoắc Khải nữa.

Nửa lít rượu chẳng là gì với hai người đó, cùng lắm chỉ hơi ngà ngà say mà thôi. Bọn họ cũng coi như cảnh giác, Sợ xảy ra chuyện nên không dám uống nhiều.

Sau khi bị dán băng keo vào miệng, Hoắc Khải không nói gì nữa, bởi vì anh đã đạt được mục đích rồi, việc còn lại chỉ là xem bao giờ thì hai tên này sẽ mua đồ về mà thôi.

"Theo những gì mày nói thì phải mua rượu sáu mươi, bảy mươi độ để trộn à? Nếu không cho nước vào thì nhạt mất" tên kia nói.

Hoắc Khải gật đầu nói: "Chính xác, đúng là như thế".

Người kia bắt đầu dao động, muốn thử xem thế nào, thế nhưng tên xăm mình lại bịt miệng Hoắc Khải lại và nói: "Mày nghe nó lừa thật hả? Nước cất cái mẹ gì, trước kia tao uống rồi, chỉ là nước bình thường mà thôi. CO2 thì chẳng phải là nước Sprite sao!"

"Nhưng nghe nó nói có vẻ rất chuyên nghiệp, hơn nữa thử xem thì đã sao? Cùng lắm tôi uống là được", người kia bĩu môi nói.

"Suốt ngày thích mày mò mấy cái này, nửa đêm nửa hôm, đi đâu mua đồ được?" tên xăm mình nói.

"Mai đi mua là được, tối nay cứ uống tạm đã".

Hai người trò chuyện với nhau, mở chai rượu rồi uống hết chén này đến chén khác, không ai để ý tới Hoắc Khải nữa.

Nửa lít rượu chẳng là gì với hai người đó, cùng lắm chỉ hơi ngà ngà say mà thôi. Bọn họ cũng coi như cảnh giác, Sợ xảy ra chuyện nên không dám uống nhiều.

Sau khi bị dán băng keo vào miệng, Hoắc Khải không nói gì nữa, bởi vì anh đã đạt được mục đích rồi, việc còn lại chỉ là xem bao giờ thì hai tên này sẽ mua đồ về mà thôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, trong lúc Hoắc Khải cố gắng chịu đựng thì gia đình anh cũng bắt đầu loạn hết cả lên.

Ninh Thần ở nhà chờ đến khuya mà không thấy Hoắc Khải về. Trong lòng cô cảm thấy lo lắng, nhưng lại không biết phải làm thế nào, chỉ có thể gọi điện cho Ninh Ngọc Lâm.

Biết tin Hoắc Khải mất tích, Ninh Ngọc Lâm vội vàng chạy tới. Ninh Thần mở cửa ra thì thấy bố mẹ mình cũng tới luôn rồi.

“Chuyện gì vậy? Vẫn chưa liên lạc được sao?“ Ninh Ngọc Lâm vào nhà rồi hỏi.

“Điện thoại của anh ấy tắt máy suốt, con hỏi nhiều người lắm rồi mà không ai nhìn thấy anh ấy” nhìn thấy bố mẹ, Ninh Thần lập tức vỡ òa, nước mắt tuôn ra như suối: “Làm sao bây giờ? Chắc chắn là anh ấy đã gặp chuyện rồi, nếu không thì sẽ chẳng có chuyện đến giờ vẫn chưa về nhà!”

Nhìn chị gái mình khóc nghẹn ngào, Ninh Ngọc Lâm cũng luống cuống tay chân, chỉ có thể an ủi cô: “Chị đừng

sốt ruột, chưa biết chừng anh ấy có việc nên về muộn thôi. Lại nói, nếu gặp chuyện gì ngoài ý muốn thật thì kiểu gì cũng có người nhìn thấy, không sao đâu".

Đặng Tuấn Mai cũng vội vàng chạy tới ôm cô an ủi: "Đừng khóc, lát nữa lại đánh thức con bé bây giờ. Thế này Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, trong lúc Hoắc Khải cố gắng chịu đựng thì gia đình anh cũng bắt đầu loạn hết cả lên.

Ninh Thần ở nhà chờ đến khuya mà không thấy Hoắc Khải về. Trong lòng cô cảm thấy lo lắng, nhưng lại không biết phải làm thế nào, chỉ có thể gọi điện cho Ninh Ngọc Lâm.

Biết tin Hoắc Khải mất tích, Ninh Ngọc Lâm vội vàng chạy tới. Ninh Thần mở cửa ra thì thấy bố mẹ mình cũng tới luôn rồi.

"Chuyện gì vậy? Vẫn chưa liên lạc được sao?" Ninh Ngọc Lâm vào nhà rồi hỏi.

"Điện thoại của anh ấy tắt máy suốt, con hỏi nhiều người lắm rồi mà không ai nhìn thấy anh ấy" nhìn thấy bố mẹ, Ninh Thần lập tức vỡ òa, nước mắt tuôn ra như suối:

“Làm sao bây giờ? Chắc chắn là anh ấy đã gặp chuyện rồi, nếu không thì sẽ chẳng có chuyện đến giờ vẫn chưa về nhà!”

Nhìn chị gái mình khóc nghẹn ngào, Ninh Ngọc Lâm cũng luống cuống tay chân, chỉ có thể an ủi cô: “Chị đừng sốt ruột, chưa biết chừng anh ấy có việc nên về muộn thôi. Lại nói, nếu gặp chuyện gì ngoài ý muốn thật thì kiểu gì cũng có người nhìn thấy, không sao đâu”.

Đặng Tuấn Mai cũng vội vàng chạy tới ôm cô an ủi: “Đừng khóc, lát nữa lại đánh thức con bé bây giờ. Thế này đi, để bố con và Ngọc Lâm ra ngoài tìm xem, mẹ và con ở nhà chờ, nếu thực sự không ổn thì chúng ta đi báo cảnh sát”.

“Báo cảnh sát cũng vô dụng thôi, chưa đến hai mươi tư tiếng, lại còn là người trưởng thành thì sẽ không được lập án mất tích”, Ninh Ngọc Lâm nói.

Cậu ta nói như vậy làm Ninh Thần càng khóc to hơn.

Bình thường trông thì có vẻ như cô rất kiên cường, nhưng đó là bởi vì chưa trải qua nhiều thăng trầm trong cuộc sống, cho dù lúc trước Lý Phong bị người ta ghét thế

nào thì ít nhất vẫn nhìn thấy anh.

Nhưng bây giờ cô còn chẳng biết chồng mình còn sống hay đã chết.

Chủ yếu nhất là bởi vì cuộc sống gần đây quá tốt nên Ninh Thần đã quen với sự an ổn này. Cô không biết nếu thiếu chồng thì mình sẽ sống như thế nào.

"Anh nói ít thôi!", Ninh Quốc Năng lườm Ninh Ngọc Lâm rồi nói với Ninh Thần: "Được rồi, con với mẹ ở nhà chờ đi, để bố và Ngọc Lâm ra ngoài tìm. Chồng con lớn như thế rồi, sao mà đi lạc được, con đừng nghĩ lung tung".

Dứt lời, Ninh Quốc Năng gọi Ninh Ngọc Lâm ra ngoài.

Vừa đóng cửa phòng thì Đường Đường bước ra khỏi phòng ngủ: "Bà ngoại".

Đặng Tuấn Mai quay đầu lại nhìn, thấy đôi mắt cô bé đỏ hoe như sắp khóc.

Bà vội vàng bước tới chỗ cô bé và nói: "Sao cháu vẫn chưa ngủ? Có phải mọi người đánh thức cháu không?"

"Cháu, cháu muốn bố cơ!" Đường Đường bật khóc nức nở.

Cô bé đã kìm nén rất lâu rồi, lúc Ninh Thần khóc cô bé

vẫn không khóc, nhưng bây giờ nhìn thấy bà ngoại, rốt cuộc cô bé cũng không kìm được nữa.

Hai mẹ con họ khóc làm Đặng Tuấn Mai không biết làm sao, an ủi được người này thì không an ủi được người kia.

Cùng lúc đó ở bên ngoài, Đổng Thiên Thanh bước ra từ trong góc khuất, nhìn hai bố con Ninh Quốc Năng lên xe rời khỏi đó.

Gã nhìn căn nhà sáng đèn, lông mày nhíu chặt lại.

Tên đó vẫn chưa về sao?

Xem ra là đã xảy ra chuyện thật rồi.

Lúc này, một chiếc Mercedes dừng lại ven đường, Cơ Ngưng Hương vội vàng xuống xe và chạy tới.

Cô ấy chạy rất vội vàng, suýt chút nữa thì vấp vào hòn đá ngã xuống đất.

Gõ cửa được một lát thì Đặng Tuấn Mai ra mở cửa.

"Cháu chào bác", Cơ Hương Ngưng thuận miệng chào hỏi. Nghe thấy tiếng khóc trong nhà, cô ấy thò đầu vào xem: "Lý Phong vẫn chưa về ạ?"

Ninh Thần vừa bình tĩnh lại được một chút, không hỏi

còn đỡ, hỏi tới là cô lại vừa khóc vừa nói: “Hương Ngưng, Lý Phong, xảy ra chuyện với Lý Phong rồi!”

Cơ Hương Ngưng cảm thấy căng thẳng. Hai mươi phút trước, Ninh Thần gọi điện thoại cho cô ấy, hỏi xem có phải Hoắc Khải đã tới chỗ cô ấy không. Sau khi biết Hoắc Khải không tới, giọng nói của Ninh Thần lập tức trở nên nghẹn ngào. Đọc thêm Con Dâu Của Nhà Giàu

Bởi vì Cơ Hương Ngưng là người cuối cùng mà cô có thể liên lạc được rồi, nếu ở đây cũng không có thì chẳng có ai từng gặp Hoắc Khải cả.

Biết tin xảy ra chuyện, Cơ Hương Ngưng lập tức tới đây.

Bất kể là vì mối quan hệ riêng tư giữa cô và Ninh Thần hay là sự trợ giúp của Hoắc Khải trên phương diện sự nghiệp của cô, về tình về lý, về công về tư thì cô ấy đều nên tới giúp đỡ.

Cơ Hương Ngưng vào nhà, cô ấy ôm lấy Ninh Thần rồi an ủi: “Đừng lo, anh ấy không phải người bình thường, đầu óc nhanh nhạy lắm, không sao đâu”.

“Nhưng đến giờ anh ấy vẫn chưa về…”

Cơ Hương Ngưng cũng không biết phải đáp lại thế nào, bởi vì chính cô ấy cũng nghĩ như thế. Nếu không xảy ra chuyện thì vì sao đến giờ vẫn chưa liên lạc được, cũng không về nhà cơ chứ?

"Có khi nào nó đi uống rượu chơi bài nên quên thời gian không?", Đặng Tuấn Mai đứng cạnh đưa ra một giả thuyết.

Trước kia Lý Phong thường xuyên làm chuyện như vậy, điện thoại không gọi, uống rượu chơi bài đến quá nửa đêm mới trở về.

"Không thể nào!", Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần đồng loạt lắc đầu loại trừ giả thuyết này.

Biểu hiện gần đây của Hoắc Khải không chỉ là xuất sắc nữa, mà có thể gọi là hoàn mỹ luôn rồi. Người đàn ông như vậy mà lại lêu lổng như trước kia được sao?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương 180: Biển Số Xe

Nhưng nếu không đi uống rượu chơi bài quên thời gian thì sẽ xảy ra chuyện gì được đây?

Cơ Hương Ngưng vô thức nghĩ tới tai nạn giao thông, có khi nào anh gặp tai nạn trên một con đường vắng vẻ nào đó, tài xế đã bỏ trốn hoặc thậm chí là giấu xác đi rồi không?

Suy nghĩ này khiến sắc mặt Cơ Hương Ngưng dần trở nên tái nhợt. Cô ấy lắc đầu, cố gắng để quên suy nghĩ đáng sợ này đi, nói: "Cậu đừng khóc nữa, nói cho tớ biết anh ấy đi lúc nào và đi đâu, chúng ta cùng phân tích. Ngoài ra, tớ sẽ bảo người của công ty tới bộ phận pháp chế, xem có thể lấy được video về anh ấy không".

Những lời an ủi của Cơ Hương Ngưng giúp Ninh Thần bình tĩnh lại một chút, cô nghẹn ngào kể lại quá trình khi rời khỏi văn phòng.

Quá trình này rất đơn giản và bình thường, không có gì để nói cả.

Cơ Hương Ngưng đành phải gọi điện cho người thuộc

bộ phận pháp chế và bộ phận quan hệ công chúng của công ty, bảo bọn họ sử dụng các mối quan hệ để lấy video gần tòa nhà văn phòng.

Thế nhưng những chuyện này không phải cứ nói là làm được ngay, vào thời điểm này thì người trong tòa nhà làm việc đã tan ca rồi, cho dù tìm được bọn họ thì chưa chắc bọn họ đã chịu cho xem video.

Còn về camera của chính phủ trên đường thì phải nộp hàng loạt các đơn xin phép, dù sao đây cũng không phải vụ án lớn lao gì, chỉ là một người trưởng thành mất tích mấy tiếng mà thôi.

Đêm nay tất cả mọi người đều không được thảnh thơi, Ninh Thần khóc đến mức sưng húp cả đôi mắt.

Thế nhưng loay hoay lâu như thế mà vẫn không có tin tức gì, ngay cả Ninh Quốc Năng cũng bắt đầu sốt sắng.

Một người sống rành rành ra đó, sao tự nhiên lại không tìm thấy được cơ chứ!

Nếu trước kia Lý Phong mất tích, chưa biết chừng ông sẽ mua pháo về đốt để chúc mừng, nhưng bây giờ Hoắc Khải biểu hiện tốt như thế, chỉ cần là người nhìn thấy sự

phát triển của cửa hàng trái cây đều khen Ninh Quốc Năng tìm được một cậu con rể tốt.

Hai vợ chồng già không nghĩ tới chuyện trước kia nữa, quá khứ cứ để nó qua đi, chỉ cần con rể thay đổi là được rồi.

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai mới vui vẻ được mấy ngày, bây giờ tự nhiên Hoắc Khải mất tích, đương nhiên là bọn họ khó mà thích ứng ngay được.

Cơ Hương Ngưng cũng bắt đầu thấy hoảng, cô ấy có thể lấy lại hơn một trăm triệu ở nhà họ Cơ đều là nhờ Hoắc Khải trợ giúp, nếu không có người đàn ông này giúp đỡ thì có thể cô ấy đã bị ép phải gả tới tập đoàn Lưu Thị rồi.

Chỉ riêng chuyện này thôi cũng đã đủ để Cơ Hương Ngưng cảm kích Hoắc Khải rồi.

Người thuộc bộ phận pháp chế của công ty đã tới tòa nhà làm việc. Đúng như dự đoán, tòa nhà không chịu cho xem video, lý do là bảo vệ quyền riêng tư của khách hàng.

Còn về camera trên đường thì càng vô vọng, ngay cả tiêu chuẩn để lập án còn không đủ thì ai chịu giúp đây?

Càng như vậy thì Ninh Thần càng sợ hãi, trời sáng rồi mà còn không thấy đâu, chắc chắn là đã gặp chuyện chẳng lành rồi.

Hiện tại cô không khóc nổi nữa rồi, chỉ ngồi đó với vẻ mặt tái nhợt và tiều tụy.

Dáng vẻ đáng thương ấy khiến Cơ Hương Ngưng không nhịn được thở dài.

Lúc này, có người tới gõ cửa.

Đôi mắt của Ninh Thần sáng lên, cô đứng bật lên khỏi sô pha để chạy ra mở cửa, thế nhưng bên ngoài lại chẳng có ai.

"Ai thế? Cơ Hương Ngưng bước tới hỏi. Thấy bên ngoài không có ai, cô ấy lẩm bẩm: "Đứa trẻ nghịch ngợm nào đùa dai vậy?"

Cô ấy đang định kéo Ninh Thần vào thì bỗng nhìn thấy một tờ giấy dán trên tường.

Lấy tờ giấy xuống thì thấy trên đó viết một hàng chữ: "Xe Van màu trắng, biển số xe Nam B99875".

Cơ Hương Ngưng hơi sửng sốt, lại nhìn xung quanh một lượt nhưng vẫn không thấy ai.

Cô ấy cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, trái tim bỗng đập mạnh hơn nhiều.

Có thể thông tin trên tờ giấy là một trò đùa dai của ai đó, nhưng cô ấy muốn tin rằng đây là manh mối mà ai đó cố tình cung cấp hơn, ngoài ra manh mối này còn liên quan đến người mất tích.

Thấy Cơ Hương Ngưng đứng ở cửa không vào, Ninh Ngọc Lâm cũng tới hỏi: "Chị Hương Ngưng, sao vậy?"

"Có người viết biển số xe dán trên cửa, chị nghi là có liên quan đến Lý Phong". Cơ Hương Ngưng nói với Ninh Ngọc Lâm: "Cậu chăm sóc Ninh Thần, để chị tìm người điều tra chiếc xe này!"

"Vâng, chị cứ yên tâm, điều tra ra chuyện gì thì lập tức liên lạc với bọn em đấy nhé" Ninh Ngọc Lâm nói ngay. Cơ Hương Ngưng ừ một tiếng rồi chạy nhanh tới chiếc Maybach của mình.

Sau khi chiếc xế hộp ấy rời khỏi đó, Đổng Thiên Thanh bước ra từ ngã rẽ của một tòa nhà. Gã nhìn theo phương hướng của chiếc Maybach, rồi lại nhìn căn nhà nhỏ đằng kia, cuối cùng lựa chọn ở lại.

Đúng là thân thủ của gã không tệ, nếu nói đến đánh nhau, một chọi mười cũng chẳng nói chơi.

Nhưng phải sử dụng một lượng tiền tài và nhân lực lớn để tìm người mất tích như thế này thì lại hơi hơi đuối.

Có câu gọi là nghề nào nghiệp nấy, Đổng Thiên Thanh biết tự lượng sức, vậy nên chờ một đêm mà Hoắc Khải vẫn chưa về, gã đã cung cấp cho bọn họ manh mối có thể là hữu dụng nhất.

Cho dù Cơ Hương Ngưng dùng lực lượng của công ty để tìm hay là giao cho cảnh sát thì đều không liên quan gì đến gã.

Trong lúc mọi người rối tung lên vì Hoắc Khải, Đồng Hải Lượng dẫn theo hai tên tay sai về nông trại.

"Hắn thế nào rồi? Có biết điều không?", Đồng Hải Lượng hỏi.

"Biết điều lắm, cả đêm không bày trò gì", tên xăm mình đáp lời: "Lại nói, có tôi ở đây, hắn dám làm gì hả?"

Đồng Hải Lượng đứng ở cửa chứ không vào, nhưng hắn vẫn nhìn thấy vết máu trên mặt Hoắc Khải. Hắn biết thằng anh em này của mình nóng tính, chắc là tối qua

cũng đấm đá khá nhiều.

Đồng Hải Lượng không định quan tâm tới, hắn gật đầu nói: "Hai cậu ngủ một lát đi, tối tới thay ca".

"Anh Lượng, đã hỏi rõ ràng rồi thì còn như vậy làm gì? tên xăm mình cảm thấy khó hiểu nên hỏi.

"Vội vã cái gì!", Đồng Hải Lượng quát lớn rồi nói: "Cậu nhớ lấy, chúng ta không phải bọn bắt cóc thật, cũng không bắt hắn để đòi tiền chuộc. Bắt hắn là để lấy lòng nhà họ Hoắc, sau này có quan hệ với nhà họ Hoắc mà còn lo không kiếm được tiền à? Vậy nên dù có đồng ý với điều kiện của thằng đó thì cũng không thể thả hắn nhanh như thế, nếu không hắn chạy lông nhông khắp nơi bị người nhà họ Hoắc nhìn thấy thì chúng ta phải giải thích thế nào?"

"Đúng đúng đúng, em không nghĩ đến vấn đề này thật", tên xăm mình nói.

"Thừa lời, cậu mà nghĩ chu đáo được bằng anh Lượng chắc?", tên còn lại nịnh bợ nói: "Anh Lượng, vậy chúng ta đồng ý với hắn thật hả?"

"Mười triệu không phải quá nhiều, cũng chẳng phải

quá ít. Mấy anh em chúng ta vất vả thì cũng phải kiếm chút tiền chứ. Mỡ treo trước miệng mèo, vì sao không đồng ý?" Đồng Hải Lượng nói.

"Anh Lượng đúng là có tình có nghĩa", tên kia mừng như mở cờ trong bụng.

Mười triệu tiền mặt, cho dù mỗi người chỉ được chia một phần mười thì vẫn có một triệu.

Đồng Hải Lượng đi theo Liêu Thiên Bằng, lương một năm lên đến hàng triệu, mấy người bọn họ đi theo Đồng Hải Lượng húp canh, một năm cùng lắm là hai trăm, ba trăm ngàn.

Trong cái thời này, tiền có mất giá đến đâu thì vẫn là tiền.

Sau đó Đồng Hải Lượng không vào phòng nói gì với Hoắc Khải mà dẫn tên xăm mình và tên còn lại đi.

Hai người ở lại biết Đồng Hải Lượng định chờ Hoắc Khải giao tiền là sẽ thả, vậy nên thái độ không còn hung hăng như trước, thậm chí còn khách khí lột băng keo ra, cho anh uống mấy ngụm nước.

"Người anh em, đừng trách bọn này nhẫn tâm, có

người muốn lấy hai cánh tay và cặp giò của mày, bọn này lấy tiền thì phải làm việc cho người ta thôi", một người nói.

Hoắc Khải biết là tên đầu trọc đã dao động rồi, nói chính xác hơn thì mấy tên này đều dao động.

Thế nhưng nếu muốn bọn họ thả anh ra ngay thì không thể nào.

Hoắc Khải hỏi dò: "Có thể để tôi gọi về nhà báo tin bình an không?"

"Dẹp đi, trước khi anh Lượng lên tiếng thì mày cứ ngoan ngoãn ở đây, đừng nói nhảm nhiều như thế".

Hoắc Khải ồ một tiếng, phát hiện ra tên này nói thì dễ nghe, nhưng lại không hề mềm lòng, người như vậy rất khó trao đổi, anh cũng chẳng muốn tốn sức.

"Phải rồi, nhà mày có mười triệu tiền mặt thật hả? Cẩn thận đến lúc bảo mày lấy tiền thì lại không có, vậy thì đừng trách bọn này không khách khí!"

Hoắc Khải mỉm cười nói: "Các anh yên tâm, đừng nói là mười triệu, hai mươi triệu tôi cũng có, nếu không thì sao tôi dám đưa ra điều kiện này với các anh?"

Hai người còn lại nhìn nhau, trông có vẻ rất hớn hở.

Nhìn thấy vẻ khấp khởi mừng thầm trên mặt chúng,

Hoắc Khải chỉ mỉm cười, nhưng trong lòng thì lạnh ngắt.

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

Cơ Hương Ngưng tìm người điều tra biển số xe, cuối cùng phát hiện ra đó là một chiếc xe làm giả biển số, chính chủ của biển số này không phải xe Van, mà là một chiếc Toyota. Biết tin có người làm giả biển số xe mình, chủ xe lập tức báo cảnh sát.

Để tìm ra một chiếc xe làm giả biển số không phải một chuyện dễ dàng, cần điều tra qua rất nhiều camera để xác nhận, nhưng hằng ngày lượng xe qua lại nhiều như thế, không phải muốn là tìm ra được.

Điều quan trọng nhất là dù tìm thấy chiếc xe ấy thì cũng chưa chắc đã tìm được người cần tìm.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 181: Tự Do

Đến hơn mười giờ tối, tên xăm mình và đồng bọn tới thay ca. Hoắc Khải nhìn bọn chúng, thấy một tên mang theo nước cất và Ngưu Lan Sơn.

Anh hơi kích động, nhưng không nói gì cả.

Đến khi hai tên kia đi, tên xăm mình bước tới nhìn xuống Hoắc Khải: "Nhìn cái gì? Muốn ăn đòn nữa hả!"

"Bỏ đi, anh Lượng cũng nói rồi, nhốt nó vài tiếng, lấy được tiền là thả, quát tháo như thế làm gì nữa", một tên khác đi tới khuyên vài câu rồi nói với Hoắc Khải: "Thằng ranh, tao mua được đồ rồi, đến lúc đó mà không ngon thì mày có bị đánh cũng đáng đời!"

Hoắc Khải gật đầu nói: "Tôi bị các anh trói như thế này, dám lừa các anh sao?"

"Không trói thì mày cũng không dám!", tên xăm mình hừ một tiếng, vẻ mặt vô cùng hống hách.

Một tên đi bày rượu thịt, tên còn lại nghe theo lời Hoắc Khải, lấy nước cất pha với rượu trắng sáu mươi bảy độ, sau đó lại cho nước có ga thể lỏng vào.

Bọt trào lên khiến tên xăm mình hoài nghi, thứ này mà ngon được hả?

Thế nhưng khi bọt tan hết, hương rượu lại dần tỏa ra.

Một tên đang định rót thử một chén thì bị tên xăm mình ngăn lại: "Để thằng nhãi đó uống trước đã, cẩn thận nó bày trò".

Đúng là hắn rất thích cách chế rượu đặc biệt này, coi như nể tình Hoắc Khải một lần.

Nhờ có hắn khuyên bảo, tên xăm mình mới chịu bỏ qua.

Tên kia cầm đùi gà nhét vào miệng Hoắc Khải rồi nói: "Cứ từ từ mà ăn, đừng mong bọn tao cởi dây thừng ra cho mày".

Hoắc Khải gật đầu, môi quặp lấy đùi gà và gặm từng chút một.

Dùng nước cất và nước có ga làm giảm nồng độ cồn, khiến hương vị dịu hơn, uống rất vừa miệng.

Tên xăm mình và đồng bọn vốn rất giỏi uống rượu, hiện tại uống hết chén này đến chén khác, không biết trời đâu đất đâu nữa.

Sau khi cho nước có ga thể lỏng vào rượu, nó không

còn hương vị như nước ngọt, thậm chí nếu không chú ý thì còn không nhận ra được mùi vị, nhưng vào trong cơ thể là nó sẽ kích thích tế bào dạ dày liên tục, đẩy mạnh quá trình hấp thụ cồn.

Hai tên đó uống vừa nhanh vừa nhiều, Hoắc Khải thì ở bên cạnh tâng bốc vài câu, khiến bọn chúng uống đến mức không dừng lại được.

Đến mười hai giờ đêm, hai tên đó tê cả mồm, mơ màng gục xuống mặt bàn, ngủ không biết gì nữa.

Tửu lượng của hai tên này đúng là trâu, rượu cho thêm nước có ga mà uống những ba tiếng mới say, nếu không uống cả lít rượu chắc chúng cũng không gục.

Sau khi dùng thủ đoạn này để làm hai tên đó say bí tỉ, Hoắc Khải tự vật mình ra đất, sau đó cố gắng đẩy hai chân như một con ốc sên, lết về phía tên xăm mình.

Mất khoảng hơn hai mươi phút anh mới nhích tới gần, mệt đến mức mồ hôi đổ ra như mưa.

May mà trước đó anh đã ăn đùi gà nên bổ sung được phần nào sức lực, nếu không có thể anh sẽ không làm được động tác như thế này.

Trên eo tên xăm mình có một con dao nhỏ, Hoắc Khải cố gắng lấy ngón tay để móc lấy con dao, hành động này khiến cổ tay anh rách da đau rát.

Đau đớn không làm Hoắc Khải bỏ cuộc. Sau khi lấy được con dao, trong không gian có hạn, anh dùng một động tác có hạn để cứa vào dây thừng trên cổ tay.

Sợi dây thừng to bằng ngón tay thô, không dễ gì mà cắt đứt được.

Mất những hai tiếng Hoắc Khải mới cảm thấy phần cổ tay được nới lỏng ra. Anh cố gắng dùng sức, cuối cùng cũng giật đứt dây thừng.

Hoắc Khải nhanh chóng cởi hết dây thừng trên người ra, bò dậy rồi thở phào một hơi.

Hai ngày qua anh luôn sống trong sự lo âu, nghĩ kế là một chuyện, nhưng thực sự thoát khỏi nguy hiểm thì lại là một chuyện khác.

Sau khi được tự do, Hoắc Khải nhìn hai tên đang mê man trên mặt đất. Anh ngẫm nghĩ rồi cắt sợi dây thành hai đoạn, trói tay chân của chúng lại.

Sau đó anh tìm một cây gậy đánh tên xăm mình tới tấp.

Bởi vì uống quá nhiều nên cồn đã làm tê dại đầu óc của tên xăm mình, khiến hắn không cảm thấy quá đau đớn trong lúc mê man.

Sau khi đánh cho tên đó một trận tơi bời, Hoắc Khải không đi ngay mà cầm lấy đùi gà và bánh bao còn thừa trên bàn, vừa ăn vừa đi ra ngoài.

Bị bỏ đói hai ngày nên cơ thể anh rất yếu, đang cần bổ sung dinh dưỡng, nếu không chắc đi được một hai cây số là anh sẽ ngất xỉu mất.

Nhưng sau khi ra khỏi nông trại, Hoắc Khải mới phát hiện ra nơi này hoang vu đến mức chẳng thấy một tòa nhà nào, xung quanh toàn là đồng ruộng.

Anh ngẩng đầu nhìn trăng sao, xác định phương hướng rồi mới thử đi theo một hướng.

Đọc thêm cha của cục cưng là một tổng tài full Đến tám giờ sáng, trong xưởng bình nước nóng Kinh Vận, Liêu Thiên Bằng lái xe tới đây.

Bình nước nóng Kinh Vận bán rất chạy ở nông thôn, mọi người khá o nhau là vừa rẻ vừa chất lượng. Gần đây Liêu Thiên Bằng lại nhập thêm mấy ngàn chiếc, lần này

ông ta tới đây là để ký một hợp đồng hàng chục ngàn chiếc, mở rộng mạng lưới tiêu thụ của mình.

Phải biết rằng giá nhập bình nước nóng Kinh Vận là hơn một ngàn, hàng chục ngàn chiếc thì sẽ là hợp đồng trị giá chục triệu.

Đối với khách hàng lớn như thế, đương nhiên là Hoàng Hữu Sơn phải ra sức bợ đỡ, Liêu Thiên Bằng còn chưa tới mà ông ta đã chờ trước cổng nhà máy từ nửa tiếng trước.

Đến khi Liêu Thiên Bằng xuống xe, Hoàng Hữu Sơn lập tức nhiệt tình đón chào, vươn hai tay ra ngay từ đằng xa: "Tổng giám đốc Liêu, lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp".

Liêu Thiên Bằng mỉm cười bắt tay với ông ta, nhìn xung quanh rồi hỏi: "Sao Tiểu Ninh chưa tới?"

Tiểu Ninh là đang nói đến Ninh Ngọc Lâm. Hợp đồng tiêu thụ lần đầu tiên và lần thứ hai đều do Ninh Ngọc Lâm làm giám đốc tiêu thụ, chịu trách nhiệm ký hợp đồng với Liêu Thiên Bằng. Ngoài ra Ninh Ngọc Lâm còn có mối quan hệ với Hoắc Khải nên Liêu Thiên Bằng khá quan tâm đến chàng trai trẻ này.

Hoàng Hữu Sơn hiểu điều ấy nên giải thích: "Chúng tôi mở một cửa hàng Flagship trên mạng mà, gần đây làm ăn khá ổn, hiện tại giám đốc Ninh phụ trách tiêu thụ online, phương diện offline do giám đốc Tề phụ trách".

Người đàn ông trung niên trông khá sắc sảo bên cạnh vội vàng bước tới: "Xin chào tổng giám đốc Liêu, tôi là Tề Đại Hải, hiện tại phụ trách việc tiêu thụ bình nước nóng Kinh Vận offline".

Liêu Thiên Bằng ồ một tiếng, ông ta nhìn Hoàng Hữu Sơn, như cười như không nói: "Ai phụ trách trao đổi với tôi đều được, nhưng tốt nhất đừng có làm chuyện qua cầu rút ván".

Hoàng Hữu Sơn nghe mà chảy mồ hôi lạnh ròng ròng: "Tổng giám đốc Liêu nói gì vậy, sao tôi dám qua cầu rút ván chứ? Hiện tại tiềm năng tiêu thụ online rất lớn, lượng tiêu thụ hằng tháng không ít hơn tiêu thụ offline là bao nhiêu. Tôi để giám đốc Ninh phụ trách mảng thương mại online là bởi vì cảm thấy cậu ấy rất sành sỏi về nó, có tiềm năng khai thác, ông đừng hiểu lầm. Thế này đi, tôi sẽ gọi giám đốc Ninh tới ngay, nếu ông không tin thì có thể tự

hỏi cậu ấy".

Liêu Thiên Bằng cười ha ha nói: "Ông nhìn ông kìa, tôi chỉ đùa thôi mà".

Không cần biết có phải Liêu Thiên Bằng đang đùa hay không, nhưng khách hàng lớn đã lên tiếng thì Hoàng Hữu Sơn vẫn phải lo lắng.

Ông ta không dám mạo hiểm, vừa mời Liêu Thiên Bằng tới phòng làm việc vừa gọi điện cho Ninh Ngọc Lâm.

Một lát sau, Hoàng Hữu Sơn tắt máy, do dự một lát rồi mới nói với Liêu Thiên Bằng ở bên cạnh: "Tổng giám đốc Liêu, thật ngại quá, gia đình giám đốc Ninh xảy ra một vài chuyện, chắc là tạm thời không tới được…"

Chương 182: Điều tra xe

"Ô? Có chuyện gấp gáp gì à? Tôi có thể giúp được không?", Liêu Thiên Bằng nói.

Hoàng Hữu Sơn dừng lại một chút rồi nói: "Hình như… Anh rể của cậu ấy mất tích, đến giờ vẫn chưa tìm thấy".

Trong lúc nói chuyện, tim của Hoàng Hữu Sơn cứ đập thình thịch, bởi vì ông ta thừa biết anh rể của Ninh Ngọc Lâm là ai, cửa hàng Flagship của ông ta nổi như thế cũng

là nhờ sự trợ giúp của người đó.

Đương nhiên, hiện tại trong nhà máy cũng có người nói cho dù không có anh thì đã sao?

Chỉ cần giám đốc Ninh phối hợp với Hoàng Kiệt Hảo thì vẫn cứ làm như thế thôi, chẳng qua là thiết kế giao diện, giúp đỡ trong việc tuyển dụng mà thôi, ai làm chuyện này chẳng được?

Nhưng Hoàng Hữu Sơn lại biết chàng trai tên là Lý Phong ấy quả thực rất lợi hại, nhất là trên phương diện marketing, có thể xưng là thiên tài.

Tiếc là ông ta không có tư cách mời chào anh, nghe nói hiện tại anh đang là trợ lý cho giám đốc công ty chi nhánh của nhà họ Cơ rồi. So với nhà họ Cơ thì ông ta là cái thá gì?

Hơn nữa lần đầu tiên Liêu Thiên Bằng hợp tác với ông ta cũng là nhờ sự giúp đỡ của chàng trai ấy, nếu không thì lấy đâu ra những chuyện đằng sau? Có thể nhà máy đã phá sản từ lâu, hoặc là sản xuất thuê cho người ta như trước kia.

Ông ta coi trọng chàng thanh niên tên là Lý Phong ấy,

Liêu Thiên Bằng cũng vậy. Ngay từ khi chưa biết anh là nhân viên nhà máy, Liêu Thiên Bằng đã mời chào ngay trước mặt Hoàng Hữu Sơn rồi.

Đúng như dự đoán của Hoàng Hữu Sơn, lúc nói ra tin này, Liêu Thiên Bằng lập tức dừng bước.

Ông ta quay đầu lại, nhíu mày hỏi: "Anh rể của giám đốc Ninh? Ông đang nói đến Lý Phong à?"

"Đúng thế" Hoàng Hữu Sơn nói: "Nghe nói đã mất tích quá hai mươi tư tiếng rồi, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì.

Lông mày của Liêu Thiên Bằng nhíu chặt hơn nữa.

Ông ta cực kỳ tán thưởng Hoắc Khải, dù biết anh đã thăng chức thành trợ lý của Cơ Hương Ngưng thì cũng chưa bao giờ từ bỏ ý định mời chào.

Nhà họ Cơ có ghê gớm thì cũng đã sao? Chỉ là khối tài sản mấy tỷ mà thôi, ông ta cắm rễ ở nông thôn mà cũng kiếm được mấy trăm triệu, nếu được chàng trai này trợ giúp, ông ta vượt qua nhà họ Cơ cũng không phải chuyện hão huyền.

Vậy nên khi nghe tin Hoắc Khải mất tích, đương nhiên

là Liêu Thiên Bằng sẽ lo lắng rồi.

Nếu cậu thanh niên tài giỏi như thế mà gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ là một tổn thất lớn.

Nghĩ đến đây, Liêu Thiên Bằng hỏi: "Ông có biết nhà của cậu Lý ở đâu không?"

"Hơ, chuyện này thì thật sự là tôi không rõ lắm, nhưng hiện tại giám đốc Ninh đang ở nhà cậu ấy. Sao vậy? Tổng giám đốc Liêu định tới đó à?", Hoàng Hữu Sơn hỏi.

"Cậu Lý mất tích, về tình về lý thì tôi đều phải tới hỏi thăm, xem có giúp được gì không", Liêu Thiên Bằng nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho Ninh Ngọc Lâm.

Biết tin Liêu Thiên Bằng muốn tới đây, Ninh Ngọc Lâm vội vàng cảm ơn, nói địa chỉ nhà cho ông ta.

Sau khi tắt máy, Liêu Thiên Bằng nói với Hoàng Hữu Sơn: "Tôi tới nhà cậu Lý một chuyến, không tới phòng làm việc nữa".

"Chuyện này… Thôi được rồi".

Hoàng Hữu Sơn hơi do dự, cuối cùng vẫn không dám hỏi tới chuyện hợp đồng. Ngay từ lần đầu tiên ký hợp đồng là ông ta đã biết Liêu Thiên Bằng là một người chú

trọng nguyên tắc, ông ta đã ghét r`ồi thì tuyệt đối sẽ không nói thêm câu gì.

Trước mắt rõ ràng là Liêu Thiên Bằng quan tâm tới anh rể của Ninh Ngọc Lâm hơn, nếu Hoàng Hữu Sơn mà còn thúc giục ông ta ký hợp đ`ồng thì e rằng sẽ gây ra sự phản cảm.

Đến lúc đó vị khách sộp này nổi giận bỏ đi thì hơn không bỗõ hao mất.

Để lấy lòng Liêu Thiên Bằng và thể hiện ra sự thông cảm của mình, Hoàng Hữu Sơn cũng đi theo.

Đến nơi thì Ninh Ngọc Lâm đã chờ sẵn ở ven đường r`ồi.

Thấy Liêu Thiên Bằng xuống xe, cậu ta vội vàng tới chào hỏi.

Liêu Thiên Bằng tùy ý xua tay, ông ta vừa đi vừa hỏi:

“Bây giờ sao r`ồi? Vẫn chưa có tin tức gì à? Đang yên đang lành sao lại mất tích?”

“Tôi cũng không rõ lắm, nghe chị tôi nói anh ấy định đi đón con tan học, nào ngờ đi biệt tích luôn, điện thoại cũng tắt máy suốt”, Ninh Ngọc Lâm giải thích.

“Không tìm cảnh sát hỏi xem có phải tai nạn giao

thông không à? Hay là gần đây có đắc tội với ai không?", Liêu Thiên Bằng lại hỏi.

"Đã lập án rồi, nhưng tạm thời vẫn chưa tìm ra sự cố nào liên quan. Còn chuyện có đắc tội với ai không thì khó nói lắm". Ninh Ngọc Lâm nói.

"Ý cậu là sao?" Liêu Thiên Bằng hỏi.

Ninh Ngọc Lâm chần chừ một lát rồi mới nói nhỏ:

"Ông cũng biết đấy, anh rể tôi có tài trong công việc, anh ấy được làm trợ lý cho giám đốc công ty chỉ nhánh của nhà họ Cơ rồi mà. Nghe nói lần này về nhà họ Cơ, anh ấy mang về hơn một trăm triệu, đắc tội với không ít người. Chúng tôi cũng không biết liệu người nhà họ Cơ có tới gây sự với anh ấy vì chuyện này không".

"Bọn họ dám!" Liêu Thiên Bằng trợn ngược mắt và nói sắc bén: "Trong xã hội pháp quyền, cho dù là gia tộc lớn cũng không thể làm bừa được!"

Liêu Thiên Bằng đột nhiên nổi cáu khiến Hoàng Hữu Sơn và Ninh Ngọc Lâm đều hơi sửng sốt, đồng thời bọn họ càng thêm khẳng định rằng Hoắc Khải có địa vị cực kỳ quan trọng trong lòng Liêu Thiên Bằng.

Lúc này mấy người đã ra đến cửa, có thể là bởi vì Liêu Thiên Bằng nói quá lớn tiếng nên Đặng Tuấn Mai nghe thấy và đi ra ngoài: “Ngọc Lâm, tổng giám đốc Liêu tới rồi à2”

“Mẹ, đây là tổng giám đốc Liêu mà con nói tới. Tổng giám đốc Liêu, đây là mẹ tôi” Ninh Ngọc Lâm vội vàng giới thiệu.

“Chào bà, tôi là Liêu Thiên Bằng, đồng thời cũng là bạn của cậu Lý. Nghe nói cậu ấy gặp chuyện nên tôi tới xem có giúp được gì không”, Liêu Thiên Bằng nói bằng giọng khách khí.

Ninh Ngọc Lâm đã nói trước với mọi người là lát nữa sẽ có một ông chủ lớn tới, Đặng Tuấn Mai vội vàng đáp lời một cách lịch sự.

Liêu Thiên Bằng vào nhà, nhìn thấy Ninh Thần ngồi trên sô pha với vẻ mặt tiều tụy.

Đã tròn hai ngày không có tin tức về chồng mình, Ninh Thần càng lúc càng tuyệt vọng. Cô bé Đường Đường rúc vào bên cạnh cô, hai mẹ con đã khóc sưng cả mắt lên.

Ninh Ngọc Lâm lại giới thiệu về Ninh Quốc Năng và

Ninh Thần. Liêu Thiên Bằng chào hỏi với Ninh Quốc Năng trước, sau đó tới bên cạnh Ninh Thần rồi cúi người nói: "Cô Lý, cô có chuyện gì cần tôi giúp không?"

Ninh Thần ngẩng đầu nhìn ông ta, tuy rằng không biết thân phận của người này là gì, nhưng vào thời điểm này mà có thể đứng ra giúp đỡ thì hiển nhiên là bạn của chồng.

Cô nghẹn ngào lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết… Mọi người đều không tìm thấy anh ấy".

Giọng nói của cô khàn khàn, hai ngày qua cô đã khóc cạn nước mắt rồi.

"Tôi nghe Ngọc Lâm nói là cậu ấy mất tích trên đường đi đón con, chẳng lẽ không phát hiện được gì từ camera trên đường sao?" Liêu Thiên Bằng hỏi.

Ninh Ngọc Lâm ở bên cạnh giải thích: "Bên tòa văn phòng nói là phải bảo vệ quyền riêng tư của khách, không chịu cho xem camera. Camera trên đường thì có góc chết, không quay được những gì xảy ra ở đó. Thế nhưng theo manh mối chúng tôi đang có thì có vẻ như anh rể ra khỏi tòa nhà văn phòng là mất tích ngay, hơn nữa hôm đó

còn có người đưa một tờ giấy cho chúng tôi, trên đó có biển số xe của một người. Chúng tôi nghi rằng anh ấy đã bị bắt cóc ở cổng tòa nhà văn phòng".

"Bắt cóc? Có gọi điện tới đòi tiền chuộc không?" Liêu Thiên Bằng lại hỏi.

"Không, đến giờ vẫn không có ai gọi tới" Ninh Ngọc Lâm lắc đầu nói.

Liêu Thiên Bằng ngẫm nghĩ rồi nói: "Đưa thông tin biển số xe cho tôi để tôi sai người điều tra xem sao".

"Điều tra rồi, là biển số xe làm giả", Ninh Ngọc Lâm nói.

Thế nhưng Liêu Thiên Bằng vẫn nhất quyết đòi xem biển số xe. Ông ta thấy người khác điều tra chưa chắc đã chính xác, đã tới đây rồi thì phải góp sức mới được.

Sau khi lấy được thông tin biển số xe, Liêu Thiên Bằng lấy điện thoại ra gọi. Sau khi có người bắt máy, ông ta nói: "Lượng Tử, điều tra một chiếc xe cho tôi, biển số xe là Nam B99875. Tôi không cần biết cậu tìm ai, tốn bao nhiêu tiền hay dùng cách gì, nhất định phải tìm ra chiếc xe làm giả biển số này cho tôi!"

Phạm vi thế lực của Liêu Thiên Bằng tập trung ở khu vực nông thôn, phần tiếp giáp thành phố cũng coi như thuộc về khu vực ấy.

Theo suy nghĩ của ông ta, nếu không tra ra được gì trong thành phố thì nhất định là ở ngoài thành phố, như vậy thì hẳn là thế lực của ông ta sẽ có cách.

Bên kia đầu điện thoại, trên mặt Đồng Hải Lượng chỉ toàn sự ngạc nhiên, nghe biển số xe ấy mà hắn ngớ người ra.

Sao anh rể lại biết biển số xe này?

"Là trùng hợp sao?"

Hắn hỏi trong do dự: "Anh rể, anh điều tra chiếc xe này làm gì? Chủ xe đắc tội với anh à?"

"Bảo cậu điều tra thì cậu cứ điều tra đi, nói nhiều như thế làm gì!" Liêu Thiên Bằng trách mắng. Dù sao đây cũng là em vợ của ông ta, tuy rằng ông ta không thích cách đối nhân xử thế của hắn thường ngày, nhưng dù sao cũng là em vợ mình.

Bên kia im lặng một hồi, Liêu Thiên Bằng lại nói:

"Chiếc xe này có khả năng liên quan đến một vụ bắt cóc

bạn tôi, cậu nhanh chóng tìm ra chiếc xe đó, có tin gì thì lập tức báo cho tôi biết!”

Khi nghe thấy câu này, cả người Đồng Hải Lượng đơ ra.

Bắt cóc…

Bạn bè…

Sau lưng hắn bất giác đổ mồ hôi lạnh, Đồng Hải Lượng nửa ngày cũng không nói câu nào, Liêu Thiên Bằng bên kia alo mấy câu rồi nói: “Cậu điếc rồi à? Có nghe thấy lời tôi nói không?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 182: Điều Tra Xe

"Ổ? Có chuyện gấp gáp gì à? Tôi có thể giúp được không?", Liêu Thiên Bằng nói.

Hoàng Hữu Sơn dừng lại một chút rồi nói: "Hình như… Anh rể của cậu ấy mất tích, đến giờ vẫn chưa tìm thấy".

Trong lúc nói chuyện, tim của Hoàng Hữu Sơn cứ đập thình thịch, bởi vì ông ta thừa biết anh rể của Ninh Ngọc Lâm là ai, cửa hàng Flagship của ông ta nổi như thế cũng là nhờ sự trợ giúp của người đó.

Đương nhiên, hiện tại trong nhà máy cũng có người nói cho dù không có anh thì đã sao?

Chỉ cần giám đốc Ninh phối hợp với Hoàng Kiệt Hảo thì vẫn cứ làm như thế thôi, chẳng qua là thiết kế giao diện, giúp đỡ trong việc tuyển dụng mà thôi, ai làm chuyện này chẳng được?

Nhưng Hoàng Hữu Sơn lại biết chàng trai tên là Lý Phong ấy quả thực rất lợi hại, nhất là trên phương diện marketing, có thể xưng là thiên tài. Tiếc là ông ta không có tư cách mời chào anh, nghe nói hiện tại anh đang là trợ lý cho giám đốc

công ty chi nhánh của nhà họ Cơ rồi. So với nhà họ Cơ thì ông ta là cái thá gì?

Hơn nữa lần đầu tiên Liêu Thiên Bằng hợp tác với ông ta cũng là nhờ sự giúp đỡ của chàng trai ấy, nếu không thì lấy đâu ra những chuyện đằng sau? Có thể nhà máy đã phá sản từ lâu, hoặc là sản xuất thuê cho người ta như trước kia.

Ông ta coi trọng chàng thanh niên tên là Lý Phong ấy, Liêu Thiên Bằng cũng vậy. Ngay từ khi chưa biết anh là nhân viên nhà máy, Liêu Thiên Bằng đã mời chào ngay trước mặt Hoàng Hữu Sơn rồi.

Đúng như dự đoán của Hoàng Hữu Sơn, lúc nói ra tin này, Liêu Thiên Bằng lập tức dừng bước.

Ông ta quay đầu lại, nhíu mày hỏi: "Anh rể của giám đốc Ninh? Ông đang nói đến Lý Phong à?"

"Đúng thế", Hoàng Hữu Sơn nói: "Nghe nói đã mất tích quá hai mươi tư tiếng rồi, tạm thời vẫn chưa có tin tức gì"

Lông mày của Liêu Thiên Bằng nhíu chặt hơn nữa.

Ông ta cực kỳ tán thưởng Hoắc Khải, dù biết anh đã

thăng chức thành trợ lý của Cơ Hương Ngưng thì cũng chưa bao giờ từ bỏ ý định mời chào.

Nhà họ Cơ có ghê gớm thì cũng đã sao? Chỉ là khối tài sản mấy tỷ mà thôi, ông ta cắm rễ ở nông thôn mà cũng kiếm được mấy trăm triệu, nếu được chàng trai này trợ giúp, ông ta vượt qua nhà họ Cơ cũng không phải chuyện hão huyền.

Vậy nên khi nghe tin Hoắc Khải mất tích, đương nhiên là Liêu Thiên Bằng sẽ lo lắng rồi.

Nếu cậu thanh niên tài giỏi như thế mà gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì sẽ là một tổn thất lớn.

Nghĩ đến đây, Liêu Thiên Bằng hỏi: "Ông có biết nhà của cậu Lý ở đâu không?"

"Hơ, chuyện này thì thật sự là tôi không rõ lắm, nhưng hiện tại giám đốc Ninh đang ở nhà cậu ấy. Sao vậy? Tổng giám đốc Liêu định tới đó à?", Hoàng Hữu Sơn hỏi.

"Cậu Lý mất tích, về tình về lý thì tôi đều phải tới hỏi thăm, xem có giúp được gì không", Liêu Thiên Bằng nói rồi lấy điện thoại ra gọi cho Ninh Ngọc Lâm.

Biết tin Liêu Thiên Bằng muốn tới đây, Ninh Ngọc Lâm

vội vàng cảm ơn, nói địa chỉ nhà cho ông ta.

Sau khi tắt máy, Liêu Thiên Bằng nói với Hoàng Hữu Sơn: "Tôi tới nhà cậu Lý một chuyến, không tới phòng làm việc nữa".

"Chuyện này… Thôi được rồi".

Hoàng Hữu Sơn hơi do dự, cuối cùng vẫn không dám hỏi tới chuyện hợp đồng. Ngay từ lần đầu tiên ký hợp đồng là ông ta đã biết Liêu Thiên Bằng là một người chú trọng nguyên tắc, ông ta đã ghét rồi thì tuyệt đối sẽ không nói thêm câu gì.

Trước mắt rõ ràng là Liêu Thiên Bằng quan tâm tới anh rể của Ninh Ngọc Lâm hơn, nếu Hoàng Hữu Sơn mà còn thúc giục ông ta ký hợp đồng thì e rằng sẽ gây ra sự phản cảm.

Đến lúc đó vị khách sộp này nổi giận bỏ đi thì hơn không bõ hao mất.

Để lấy lòng Liêu Thiên Bằng và thể hiện ra sự thông cảm của mình, Hoàng Hữu Sơn cũng đi theo.

Đến nơi thì Ninh Ngọc Lâm đã chờ sẵn ở ven đường rồi.

Thấy Liêu Thiên Bằng xuống xe, cậu ta vội vàng tới chào hỏi.

Liêu Thiên Bằng tùy ý xua tay, ông ta vừa đi vừa hỏi:

"Bây giờ sao rồi? Vẫn chưa có tin tức gì à? Đang yên đang lành sao lại mất tích?"

"Tôi cũng không rõ lắm, nghe chị tôi nói anh ấy định đi đón con tan học, nào ngờ đi biệt tích luôn, điện thoại cũng tắt máy suốt", Ninh Ngọc Lâm giải thích.

"Không tìm cảnh sát hỏi xem có phải tai nạn giao thông không à? Hay là gần đây có đắc tội với ai không?", Liêu Thiên Bằng lại hỏi.

"Đã lập án rồi, nhưng tạm thời vẫn chưa tìm ra sự cố nào liên quan. Còn chuyện có đắc tội với ai không thì khó nói lắm". Ninh Ngọc Lâm nói.

"Ý cậu là sao?" Liêu Thiên Bằng hỏi.

Ninh Ngọc Lâm chần chừ một lát rồi mới nói nhỏ:

"Ông cũng biết đấy, anh rể tôi có tài trong công việc, anh ấy được làm trợ lý cho giám đốc công ty chỉ nhánh của nhà họ Cơ rồi mà. Nghe nói lần này về nhà họ Cơ, anh ấy mang về hơn một trăm triệu, đắc tội với không ít người.

Chúng tôi cũng không biết liệu người nhà họ Cơ có tới gây sự với anh ấy vì chuyện này không".

"Bọn họ dám!" Liêu Thiên Bằng trợn ngược mắt và nói sắc bén: "Trong xã hội pháp quyền, cho dù là gia tộc lớn cũng không thể làm bừa được!"

Liêu Thiên Bằng đột nhiên nổi cáu khiến Hoàng Hữu Sơn và Ninh Ngọc Lâm đều hơi sửng sốt, đồng thời bọn họ càng thêm khẳng định rằng Hoắc Khải có địa vị cực kỳ quan trọng trong lòng Liêu Thiên Bằng.

Lúc này mấy người đã ra đến cửa, có thể là bởi vì Liêu Thiên Bằng nói quá lớn tiếng nên Đặng Tuấn Mai nghe thấy và đi ra ngoài: "Ngọc Lâm, tổng giám đốc Liêu tới rồi à2"

"Mẹ, đây là tổng giám đốc Liêu mà con nói tới. Tổng giám đốc Liêu, đây là mẹ tôi" Ninh Ngọc Lâm vội vàng giới thiệu.

"Chào bà, tôi là Liêu Thiên Bằng, đồng thời cũng là bạn của cậu Lý. Nghe nói cậu ấy gặp chuyện nên tôi tới xem có giúp được gì không", Liêu Thiên Bằng nói bằng giọng khách khí.

Ninh Ngọc Lâm đã nói trước với mọi người là lát nữa sẽ có một ông chủ lớn tới, Đặng Tuấn Mai vội vàng đáp lời một cách lịch sự.

Liêu Thiên Bằng vào nhà, nhìn thấy Ninh Thần ngồi trên sô pha với vẻ mặt tiều tụy.

Đã tròn hai ngày không có tin tức về chồng mình, Ninh Thần càng lúc càng tuyệt vọng. Cô bé Đường Đường rúc vào bên cạnh cô, hai mẹ con đã khóc sưng cả mắt lên.

Ninh Ngọc Lâm lại giới thiệu về Ninh Quốc Năng và Ninh Thần. Liêu Thiên Bằng chào hỏi với Ninh Quốc Năng trước, sau đó tới bên cạnh Ninh Thần rồi cúi người nói: "Cô Lý, cô có chuyện gì cần tôi giúp không?"

Ninh Thần ngẩng đầu nhìn ông ta, tuy rằng không biết thân phận của người này là gì, nhưng vào thời điểm này mà có thể đứng ra giúp đỡ thì hiển nhiên là bạn của chồng.

Cô nghẹn ngào lắc đầu nói: "Tôi cũng không biết… Mọi người đều không tìm thấy anh ấy".

Giọng nói của cô khàn khàn, hai ngày qua cô đã khóc cạn nước mắt rồi.

“Tôi nghe Ngọc Lâm nói là cậu ấy mất tích trên đường đi đón con, chẳng lẽ không phát hiện được gì từ camera trên đường sao?” Liêu Thiên Bằng hỏi.

Ninh Ngọc Lâm ở bên cạnh giải thích: “Bên tòa văn phòng nói là phải bảo vệ quyền riêng tư của khách, không chịu cho xem camera. Camera trên đường thì có góc chết, không quay được những gì xảy ra ở đó. Thế nhưng theo manh mối chúng tôi đang có thì có vẻ như anh rể ra khỏi tòa nhà văn phòng là mất tích ngay, hơn nữa hôm đó còn có người đưa một tờ giấy cho chúng tôi, trên đó có biển số xe của một người. Chúng tôi nghi rằng anh ấy đã bị bắt cóc ở cổng tòa nhà văn phòng”.

“Bắt cóc? Có gọi điện tới đòi tiền chuộc không?” Liêu Thiên Bằng lại hỏi.

“Không, đến giờ vẫn không có ai gọi tới” Ninh Ngọc Lâm lắc đầu nói.

Liêu Thiên Bằng ngẫm nghĩ rồi nói: “Đưa thông tin biển số xe cho tôi để tôi sai người điều tra xem sao”.

“Điều tra rồi, là biển số xe làm giả”, Ninh Ngọc Lâm nói.

Thế nhưng Liêu Thiên Bằng vẫn nhất quyết đòi xem biển số xe. Ông ta thấy người khác điều tra chưa chắc đã chính xác, đã tới đây rồi thì phải góp sức mới được.

Sau khi lấy được thông tin biển số xe, Liêu Thiên Bằng lấy điện thoại ra gọi. Sau khi có người bắt máy, ông ta nói: "Lượng Tử, điều tra một chiếc xe cho tôi, biển số xe là Nam B99875. Tôi không cần biết cậu tìm ai, tốn bao nhiêu tiền hay dùng cách gì, nhất định phải tìm ra chiếc xe làm giả biển số này cho tôi!"

Phạm vi thế lực của Liêu Thiên Bằng tập trung ở khu vực nông thôn, phần tiếp giáp thành phố cũng coi như thuộc về khu vực ấy.

Theo suy nghĩ của ông ta, nếu không tra ra được gì trong thành phố thì nhất định là ở ngoài thành phố, như vậy thì hẳn là thế lực của ông ta sẽ có cách.

Bên kia đầu điện thoại, trên mặt Đồng Hải Lượng chỉ toàn sự ngạc nhiên, nghe biển số xe ấy mà hắn ngớ người ra.

Sao anh rể lại biết biển số xe này?

"Là trùng hợp sao?"

Hắn hỏi trong do dự: “Anh rể, anh điều tra chiếc xe này làm gì? Chủ xe đắc tội với anh à?”

“Bảo cậu điều tra thì cậu cứ điều tra đi, nói nhiều như thế làm gì!“ Liêu Thiên Bằng trách mắng. Dù sao đây cũng là em vợ của ông ta, tuy rằng ông ta không thích cách đối nhân xử thế của hắn thường ngày, nhưng dù sao cũng là em vợ mình.

Bên kia im lặng một hồi, Liêu Thiên Bằng lại nói:

“Chiếc xe này có khả năng liên quan đến một vụ bắt cóc bạn tôi, cậu nhanh chóng tìm ra chiếc xe đó, có tin gì thì lập tức báo cho tôi biết!”

Khi nghe thấy câu này, cả người Đồng Hải Lượng đơra.

Bắt cóc…

Bạn bè…

Sau lưng hắn bất giác đổ mồhôi lạnh, Đồng Hải Lượng nửa ngày cũng không nói câu nào, Liêu Thiên Bằng bên kia alo mấy câu rồi nói: “Cậu điếc rồi à? Có nghe thấy lời tôi nói không?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 183: Chạy Không Thoát

“Nghe, nghe thấy rồi… Đồng Hải Lượng hoàn hồn lại, vội đáp lời, sau đó hắn ngập ngừng, lắp bắp hỏi: “Anh rể, anh với người bạn này… quan hệ tốt lắm hả?”

“Hồi trước không phải tôi đã từng nói với cậu rồi còn gì, lúc làm bình nước nóng có quen một cậu trai trẻ rất giỏi giang, thôi, nói mấy lời thừa thãi này với cậu làm gì, mau đi điều tra xem!”

Liêu Thiên Bằng vừa nói xong, cúp điện thoại rồi nhìn Ninh Thần nói: “Tôi đã cho người đi điều tra rồi, chắc là sẽ có tin tức nhanh thôi. Tôi không nhiều lời nữa, trong nhà có gì khó khăn cứ nói với tôi một tiếng là được”.

Căn nhà cũ kĩ này làm Liêu Thiên Bằng có hơi bất ngờ, ông ta cứ nghĩ người trẻ tuổi lại có tiền đồ như vậy đáng lẽ phải ở một khu phố cao cấp mới đúng.

Anh không nhất thiết phải ở biệt thự, nhưng ít nhất một căn phòng rộng 160- 170 mét vuông, cắn phòng đơn giá khởi điểm tầm 30 ngàn tệ trở lên chắc là không có vấn đề gì.

Nếu là lúc bình thường thì ông ta chắc chắn sẽ không nhịn nổi mà hỏi xem tại sao điều kiện gia đình lại kém như thế, nhưng bây giờ là thời điểm đặc biệt, ông ta cũng không tiện nhiều lời.

Ninh Thần đứng lên, hơi khom khom lưng, nghẹn ngào nói: "Cảm ơn ông".

"Đừng khách sáo, đây đều là việc tôi nên làm", Liêu Thiên Bằng đáp xong lại nhìn về phía Ninh Ngọc Lâm mà nói tiếp: "Việc này đáng ra cậu nên bảo với tôi từ sớm mới phải, nếu hôm nay tôi không đến công xưởng của mọi người để ký hợp đồng thì tôi còn chẳng biết được chuyện này".

Ninh Ngọc Lâm cười khổ, chuyện riêng nhà mình sao có thể làm phiền người khác được, cậu ta nhìn ra được Liêu Thiên Bằng là thật lòng muốn giúp đỡ, cho nên cũng không nói gì nhiều.

Ở một bên khác, Đồng Hải Lượng đang toát mồ hôi hột, đứng ngây ngốc nắm chặt lấy điện thoại cả buổi cũng không thốt ra được tiếng nào.

Đám đàn em đứng bên cạnh thấy hắn như vậy bèn

không kìm được mà hỏi: “Anh Lượng, có chuyện gì vậy?”

Đồng Hải Lượng rùng mình một cái giống như bị giật điện, hắn ta quay lại nhìn đám đàn em của mình, không biết nên nói như thế nào.

Hồi trước lúc Liêu Thiên Bằng làm bình nước nóng từng nói có quen được một người trẻ tuổi làm kinh doanh rất giỏi ở công xưởng, còn nói muốn kéo người về nhưng vẫn chưa làm được. Liêu Thiên Bằng tán thưởng người trẻ tuổi đó rất lâu, thậm chí đến bây giờ mỗi lần đám đàn em làm việc không thuận lợi là ông ta đều lấy đối phương ra để nói làm gương.

“Nếu mà tôi mời được cậu Lý đến làm, phải thay được cả trăm đứa các cậu, một đám ngu ngốc! Không bằng được cả một phần trăm năng lực của cậu Lý!”

Một người kiêu ngạo như Liêu Thiên Bằng, bình thường mấy ông chủ lớn có giá trị tài sản gấp mấy lần mình, ông ta nói kệ là kệ được, người trẻ tuổi có thể được ông ta tán dương như vậy chắc chắn phải có bản lĩnh hơn người.

Lúc đó Đồng Hải Lượng còn hỏi thân phận cụ thể của

người này, cuối cùng lại bị Liêu Thiên Bằng mắng cho một trận: "Nói với cậu làm cái khỉ gì, làm cho tốt chuyện của mình đi, cứ ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng!"

Đồng Hải Lượng chẳng thể ngờ được người mà nhà họ Hoắc bảo mình bắt cóc lại chính là thiên tài kinh doanh mà Liêu Thiên Bằng tâng bốc.

Thế này thì trùng hợp quá đi mất!

"Anh Lượng, có chuyện gì vậy, sao trông anh cứ như nhìn thấy ma thế", tên đàn em lại hỏi.

Đồng Hải Lượng hoàn hồn lại, lắp bắp nói: "Cái tên Lý Phong kia… hắn, hắn chính là thiên tài kinh doanh mà anh rể tôi nói đến…"

Hai tên đàn em nghe vậy thì sững sờ, bọn chúng đều biết gần đây Liêu Thiên Bằng thường khen một người trẻ tuổi mà chưa ai từng gặp qua, gần như tâng bốc người đó lên tận chín tầng mây luôn.

Nói thật thì điều này làm bọn chúng rất bất mãn, nhưng chẳng có ai dám phản bác, vì chúng tự biết sức mình đến đâu, cũng biết là mình phải dựa vào Liêu Thiên Bằng để kiếm cơm ăn.

Tuy rằng trông bọn chúng người không ra người ngợm chẳng ra ngợm, nhưng chỉ cần một câu nói của Liêu Thiên Bằng thì dù lên núi đao hay xuống biển lửa bọn chúng cũng không từ!

Đột nhiên Đồng Hải Lượng chợt nhớ ra điều gì đó bèn nói: "ĐiI"

"Hả? Đi đâu cơ?"

"Còn đi đâu được nữa! Mau đi về xem tên kia thế nào rồi! Không thể để cái thằng ranh Da Vàng kia đấm hắn thêm nữa!"

Thằng Da Vàng chính là biệt hiệu của tên xăm mình kia, hai tên đàn em lập tức nhớ ra hôm qua, lúc đến nơi đã thấy Hoắc Khải bị đánh rất thảm hại, trên trán bị đập thành một vết thương rất lớn.

Bọn chúng biết tên xăm mình tính khí thô bạo, đừng nói là người bị trói chặt, cho dù có là người đang tự do như chúng mà khắc khẩu với nhau cái là cũng động tay động chân như thường.

Hai tên này không nói nhiều nữa, vội đi theo Đồng Hải Lượng, chẳng kịp lo gì đến bữa sáng nữa.

Chiếc xe van nhả khói chạy mất, ông chủ ở đằng sau còn chửi đổng: "Mợ nó chứ, đám người gì không biết, bữa sáng có 20 tệ mà cũng ăn chực, một đám choai choai không có mắt!"

Lúc đám ba người Đồng Hải Lượng đến nông trại, chưa cần mở cửa đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc bên trong.

Làm bọn chúng căng thẳng hơn cả là cửa nông trại đang mở toang hoang.

Mặt Đồng Hải Lượng nặng như đeo chì đi vào, cảnh tượng trước mặt đập vào mắt làm cả người hắn phát run lên.

Chiếc ghế vốn có trói Hoắc Khải bây giờ đang đổ kềnh trên đất, hai tên đàn em của mình thì cả người đầy mùi rượu nằm mê man, còn Hoắc Khải đã không thấy bóng dáng đâu.

Không cần Đồng Hải Lượng lên tiếng, hai tên đàn em đã chạy lại, dùng hết sức gọi hai tên đang say ngất kia dậy.

Hai tên kia ngủ cả một đêm, hơi rượu cũng tan đi

không ít, chỉ có điều lúc mở mắt ra vẫn còn mơ mơ màng màng.

Nhất là tên xăm mình bị đấm cho nổi mấy cục u trên đầu, vừa mở mắt ra đã xuýt xoa, bất giác cất tiếng chửi: "Đ* m* ai thế, đau chết đi được!"

"Da Vàng, Lý Phong đâu? Hắn đâu rồi?"

"Lý Phong cái gì? Cút, tao cần thời gian!", tên xăm mình mơ mơ màng màng nói.

Đồng Hải Lượng đi qua cho hắn một đạp, chửi: "Uống uống uống, rồi có ngày mày uống đến chết luôn! Người tao bảo mày trông chừng cho kỹ đâu! Chạy đâu mất rồi!"

Tiếng chửi mắng của Đồng Hải Lượng và cảm giác đau đớn trên mặt làm tên xăm mình tỉnh táo ra được đôi chút.

Hắn loạng choạng đứng dậy, chỉ sang bên cạnh mà nói: "Chả trói ở ghế kia gì".

"Trói cái con m* mày ấy! Mở to đôi mắt chó của mày ra mà xem, có người không!" Đồng Hải Lượng tức giận mắng.

Tên xăm mình quay sang nhìn, quả nhiên trên ghế

không một bóng người, hắn không khỏi dụi mắt, vẫn chẳng thấy người đâu, liền bất giác lẩm bẩm: "Không thể nào, tối qua vẫn trói ở đó cơ mà!"

Một tên đàn em quay qua hỏi: "Anh Lượng, làm thế nào giờ?"

"Tao biết làm thế đé* nào được mà hỏi!" Đồng Hải Lượng cáu đến mức muốn giết người.

Nếu giờ này Hoắc Khải còn ở đây, thì cho dù hắn không thể hóa giải hiểm khích, ít nhất cũng có thể thông qua việc chủ động phóng thích mà bày tỏ thiện ý của mình. Nhưng bây giờ không thấy người đâu nữa rồi.

Nếu như Hoắc Khải chỉ im lặng về nhà coi như chưa từng có chuyện gì thì thôi, nhỡ hắn mà báo cảnh sát thì sao? Tiền chưa về tay, người cũng chạy mất, cho dù là phía cảnh sát hay nhà họ Hoắc đều không thể tha cho hắn.

Còn nữa, cho dù Hoắc Khải có đi báo án thì cuối cùng cũng sẽ về nhà, đến lúc đó nhất định sẽ gặp được Liêu Thiên Bằng.

Nghĩ đến việc anh rể và hắn có thể sẽ đụng mặt, gương mặt Đồng Hải Lượng dần dần trở nên trắng bệch.

Tính cách anh rể của mình như thế nào hắn cũng đã biết, nếu đã nổi cơn thì chắc chắn ác hơn ai hết.

Cho dù hắn có là em vợ, nếu phạm lỗi, vẫn đánh như thường!

Đám đàn em cũng hiểu điều này, nên sắc mặt cũng trắng bệch theo, cả lũ run bần bật hỏi: "Anh, anh Lượng, hay là chúng ta chạy đi…"

Đồng Hải Lượng cũng có ý như vậy, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách.

Nhưng sau hắn lại nghĩ, chạy đi đâu được?

Chút tiền mọn bình thường kiếm được đều bị hắn tiêu hết sạch, chẳng giữ lại được một đồng, bây giờ muốn chạy cũng chẳng biết chạy đi đâu.

Hơn nữa, cho dù trốn đi ba tháng, năm tháng, có trốn được suốt đời không về?

Dựa vào tính cách của Liêu Thiên Bằng mà nói, cho dù hắn có trốn ba năm, năm năm về vẫn bị đánh cho nát mặt như thường.

Cho nên, không thể trốn, không có ý nghĩa gì cả.

Nghĩ vậy, trên mặt Đồng Hải Lượng chợt lộ ra vẻ chán

nản và hối hận, biết vậy thì lúc đó đã không vì câu kết được với nhà họ Hoắc mà bắt trói người ta rồi.

Bây giờ chả được cái tích sự gì, lại còn đắc tội hết một lượt.

Sao mình lại ngu ngốc thế không biết!

Đồng Hải Lượng tát mạnh mình mấy cái, dậm chân nói: "Đi, đi tìm anh rể tao!"

"Hả? Bây giờ đi tìm anh Bằng ư? Nhỡ gặp phải tên đó thì chẳng phải là tự tìm đường chết à!" đám đàn em hoang mang hỏi.

"Không thì sao? Cho dù mày muốn chạy thì có chạy đi đâu được? Vì chút chuyện như thế này mà muốn cả đời đầu không về được à?" Đồng Hải Lượng nghiêm túc phân tích: "Tuy rằng chúng ta bắt trói hắn, nhưng cũng chưa làm chuyện tuyệt tình, cùng lắm thì đắc tội hắn thôi, hết sạch, chẳng giữ lại được một đồng, bây giờ muốn chạy cũng chẳng biết chạy đi đâu.

Hơn nữa, cho dù trốn đi ba tháng, năm tháng, có trốn được suốt đời không về ư?

Dựa vào tính cách của Liêu Thiên Bằng mà nói, cho dù

hắn có trốn ba năm, năm năm về vẫn bị đánh cho nát mặt như thường.

Cho nên, không thể trốn, không có ý nghĩa gì cả.

Nghĩ vậy, trên mặt Đồng Hải Lượng chợt lộ ra vẻ chán nản và hối hận, biết vậy thì lúc đó đã không vì câu kết được với nhà họ Hoắc mà bắt trói người ta rồi.

Bây giờ chả được cái tích sự gì, lại còn đắc tội hết một lượt.

Sao mình lại ngu ngốc thế không biết!

Đồng Hải Lượng tát mạnh mình mấy cái, dậm chân nói: "Đi, đi tìm anh rể tao!"

"Hả? Bây giờ đi tìm anh Bằng ư? Nhỡ gặp phải tên đó thì chẳng phải là tự tìm đường chết à!" đám đàn em hoang mang hỏi.

"Không thì sao? Cho dù mày muốn chạy thì có chạy đi đâu được? Vì chút chuyện như thế này mà muốn cả đời đều không về được à?" Đồng Hải Lượng nghiêm túc phân tích: "Tuy rằng chúng ta bắt trói hắn, nhưng cũng chưa làm chuyện tuyệt tình, cùng lắm thì đắc tội hắn thôi, không phải tội chết. Cho nên phải nhân lúc hắn chưa gặp

được anh rể tao thì mình phải đi xin lỗi trước, cố gắng kéo vớt chút hình tượng, không khéo lại có tác dụng".

Hai tên đàn em nhìn nhau, nhưng dường như cũng gằm vâng dạ.

Bây giờ Đồng Hải Lượng hối hận đến xanh ruột, nhưng lại chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng, cởi trói cho hai tên đàn em đang mơ mơ màng màng kia rồi đem theo lên xe cùng.

Đồng Hải Lượng nhìn hai tên đàn em đang say bí tỉ kia, không kìm được cho thêm mấy cái bạt tai. Đến người cũng không trông chừng cho tốt được, đúng là đồ vô dụng!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 184: Liêu Thiên Bằng Choáng Váng

Lúc lái xe, Đồng Hải Lượng còn cố ý gọi điện thoại cho Liêu Thiên Bằng: "Anh, em đã có tin về người mà anh nói rồi. Cụ thể thế nào, lát nữa gặp mặt sẽ nói với anh, có chút phức tạp".

Sau khi cúp điện thoại, Liêu Thiên Bằng nói với Ninh Thần với vẻ vui mừng: "Em vợ tôi nói có tin tức rồi, cậu ta sẽ đến ngay".

Ninh Thần lập tức đứng lên, vội vàng hỏi: "Thật à? Anh ta ở đâu?"

"Cụ thể thế nào tôi cũng không rõ, nhưng chắc là…"

Liêu Thiên Bằng còn chưa nói xong thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, Liêu Thiên Bằng cho rằng là Đồng Hải Lượng tới nên vừa đi đến cửa vừa nói: "Thằng nhóc này tới nhanh thật, đợi một chút, ra mở cửa ngay đây".

Trong lúc đang nói, ông ta đã đến cửa, nhưng khi cửa mở ra, nhìn thấy người đang đứng ở đó khiến ông ta sững người.

Bởi vì đứng ở cửa không phải là em vợ Đồng Hải

Lượng mà là Hoắc Khải.

Sau khi từ nông trang ra, vì không biết phương hướng cụ thể, cũng không rõ địa hình khiến cho Hoắc Khải đi lạc đường uổng công. May thay, sau đó anh đi qua một ngôi làng thì thấy một con đường rồi bắt một chiếc xe tiện đường trở về.

Đi qua đi lại một hồi, lúc trở về cũng đã chín giờ rồi.

Nhìn thấy Liêu Thiên Bằng đứng ở đó cũng khiến Hoắc Khải có chút kinh ngạc.

Hai người còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì bỗng nhiên nghe thấy trong phòng có tiếng reo lên, sau đó một bóng hình thô bạo kéo Liêu Thiên Bằng tránh ra, bổ nhào vào lòng Hoắc Khải.

Ninh Thần khóc lớn ôm chặt Hoắc Khải vào lòng, cô dùng sức đánh vào ngực anh: "Anh chạy đi đâu đấy! Có biết em lo thế nào không, em còn nghĩ là anh chết rồi!"

Nghe thấy giọng nói đã khản đi của cô, Hoắc Khải có chút cảm động.

Sau khi trải qua nguy hiểm, con người sẽ rất dễ cảm động trước sự quan tâm của người nhà. Biểu hiện của

Ninh Thần thành thật như vậy khiến anh cảm nhận được

mùi vị sâu sắc của tình thân.

Nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô, Hoắc Khải nói: "Không sao

rồi, không có việc gì cả…"

Ninh Ngọc Lâm và những người khác cũng lần lượt từ

trong phòng đi ra, nhìn thấy Hoắc Khải toàn thân nhếch

nhác, trên mặt còn bị thương, không kìm được hỏi: "Anh

bị sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Đi vào nhà trước đã", Đặng Tuấn Mai nói.

Ninh Quốc Năng và những người khác giờ mới có

phản ứng, vội vàng kéo Hoắc Khải vào phòng.

Hoắc Khải vừa vào phòng thì cảm thấy dưới chân

vướng víu. Cúi đầu nhìn xuống chỉ nhìn thấy nhóc con

Đường Đường ôm chặt lấy chân anh, nghiêng đầu thì thấy

trong mắt cô bé toàn là nước mắt.

Tuy rằng cô bé không hô hét lên bố bố, nhưng biểu

cảm của cô bé đã chứng minh tất cả. Trong lòng Hoắc Khải chợt cảm thấy ấm áp, xoa đầu

cô bé, nói: "Ngoan nào".

Cảm nhận được sự dịu dàng trong động tác của bố,

Đường Đường bĩu môi, sau đó không nhịn được oà khóc.

Hai mẹ con đều khóc sướt mướt như làm từ nước vậy,

Đặng Tuấn Mai cũng cảm động lau nước mắt.

Ninh Ngọc Lâm đứng một bên, nói: "Người trở về là

tốt rồi, ở đây khóc cái gì!"

"Chỉ có con lòng gan dạ sắt!" Đặng Tuấn Mai véo cho

cậu ta một cái.

Ninh Ngọc Lâm cảm thấy rất oan ức, cậu ta không nói

sai, lúc này không phải nên mừng vui mới đúng sao.

Bị hai mẹ con ôm chặt không rời, Hoắc Khải cũng

không thấy phiền, chậm rãi di chuyển từng bước đi đến

sô pha ngồi.

Ninh Ngọc Lâm như nghĩ ra điều gì vội vàng rút điện

thoại ra, nói: "Em phải gọi cho chị Hương Ngưng báo một

tiếng. Chị ấy chắc chắn rất sốt ruột'.

Đêm hôm đó, sau khi Cơ Hương Ngưng đến thì vẫn

không đi làm, từ đầu đến cuối bận rộn chuyện của Hoắc

Khải.

Ninh Ngọc Lâm gọi điện thoại nói cho cô ấy biết Hoắc

Khải đã về nhà an toàn thì Cơ Hương Ngưng đã lập tức

cảm thấy toàn thân rút đi chỉ còn phân nửa sức lực. Cô ngồi bệt xuống, thở phào một hơi, nói: "Trở lại là tốt rồi…"

Hai ngày nay cô ấy cũng sốt ruột như con kiến bò trên chảo nóng, đã huy động toàn bộ mối quan hệ hiện có, nhưng từ đầu đến cuối đều không có tin tức của Hoắc Khải.

Bây giờ cuối cùng cũng có tin tức tốt lành, sợi dây cung bị kéo căng trong lòng cũng đứt ra được.

Thở sâu vài lần, Cơ Hương Ngưng đứng dậy rảo bước ra ngoài.

Lúc này, Hoắc Khải đã an ủi Ninh Thần và Đường Đường bình tĩnh lại. Ít nhất có thể để anh ngồi vững trên ghế sô pha. Nhưng hai mẹ con vẫn như sợ anh chạy mất, trái một người phải một người ôm chặt cánh tay anh không buông.

Biết hai ngày hai đêm này họ đã thật sự kinh sợ, lo lắng, Hoắc Khải cũng không nói nhiều, cứ để mặc họ ôm như vậy.

Liêu Thiên Bằng nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Ý của cậu là bị bắt cóc ư? Nhưng không xác định được là ai đã xúi giục

à?”

“Là ai xúi giục sau này rồi nói, trước tiên bắt hết đám bắt cóc lại! Ban ngày ban mặt lại dám làm chuyện như thế, thật to gan!” Ninh Quốc Năng tức giận nói.

“Muốn bắt mấy người đó cũng không khó, nghe giọng nói của họ thì hình như là người ở đây, hơn nữa đặc điểm nhận dạng cũng rất rõ. Trong đó có một kẻ đầu trọc, trên cánh tay còn xăm hình con báo, chỉ cần chúng có tiền án tiền sự thì rất dễ tìm” Hoắc Khải nói.

Liêu Thiên Bằng nghe thấy thế thì trong lòng nảy lên một cái, không hiểu sao cảm thấy mấy đặc điểm này có chút quen thuộc.

Đầu trọc? Trên tay xăm hình con báo?

Lúc này, ngoài cửa có người gõ cửa.

“Có thể là chị Hương Ngưng đến rồi, tôi ra mở cửa”, Ninh Ngọc Lâm nói.

Ngoài cửa, mấy người Đồng Hải Lượng đầy vẻ thấp thỏm chờ đợi. Bọn chúng không chú ý cách đó không đến năm mét, Đổng Thiên Thanh đang đứng như một người qua đường.

Nhưng chỉ cần mấy người này có bất kỳ hành động gì khác thường, gã sẽ lập tức xông lên.

Tuy rằng, biển số của chiếc xe van đã thay đổi, nhưng Đổng Thiên Thanh vẫn có thể nhận ra hình dáng của chiếc xe, hơn nữa gã đã từng gặp qua một người trong đó.

Hoắc Khải vừa trở lại, mấy người này đã lái xe tới, chắc chắn không phải là trùng hợp.

Ninh Ngọc Lâm mở cửa, nhìn mấy người lạ mặt đang đứng ở cửa thì hơi sững người, sau đó hỏi: "Các anh là ai?"

Đồng Hải Lượng nhìn thấy Liêu Thiên Bằng ở trong phòng, vội vàng giơ tay hô lớn: "Anh rể!"

Liêu Thiên Bằng nhìn thấy bọn chúng, giải thích với Ninh Ngọc Lâm: "Cậu ấy là em vợ tôi, các cậu vào đây"

Mấy người Đồng Hải Lượng từng bước đi vào trong, vừa đi được hai bước, nhìn thấy Hoắc Khải đang ngồi trên ghế, bọn chúng liền dừng lại.

Thấy mấy người đều dừng bước, Ninh Ngọc Lâm còn cảm thấy kỳ lạ, tại sao bước đi cứ như bị đông đá vậy?

Mấy người Đồng Hải Lượng không phải bị đông đá mà bây giờ chúng không đi nổi thêm một bước nào nữa.

Vốn dĩ còn muốn trước khi Hoắc Khải quay về nhà, bọn chúng sẽ đến trước xin lỗi, cầu xin tha thứ, nhưng đến rồi mới biết người ta đã sớm về đến nhà rồi.

Gặp mặt trong tình huống xấu hổ như vậy còn có thể nói gì?

Liêu Thiên Bằng cũng không hiểu, nói: "Các cậu đứng như trời trồng ở cửa làm gì. Đi vào đi!"

Lúc này, Hoắc Khải mới lên tiếng: "Tổng giám đốc Liêu, họ là em vợ của ông à?"

"Chỉ có thằng nhóc này là em vợ tôi, còn lại mấy người kia là đàn em của cậu ta", Liêu Thiên Bằng thuận miệng giải thích nói, nhưng giây tiếp theo, bỗng nhiên ông ta nhận ra có gì đó không đúng.

Nhìn cái đầu sáng bóng của Đồng Hải Lượng, lại nhìn đến người đàn ông trên tay có hình xăm, cuối cùng nhìn sang Hoắc Khải, thấy vẻ mặt kỳ lạ của anh.

Những điều này khiến đầu óc Liêu Thiên Bằng trở nên quay cuồng.

Không thể nào?

Hoắc Khải không nói lời nào bế Đường Đường đặt sang phía Ninh Thần. Vốn dĩ Đường Đường không muốn như thế nhưng Hoắc Khải cũng không để ý. Anh đứng dậy, che chắn cho hai mẹ con, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, mơ hồ có thể thấy hình bóng của Đổng Thiên Thanh.

"Ngọc Lâm, cậu qua đây" Hoắc Khải nói.

"Làm gì?", Ninh Ngọc Lâm không hiểu hỏi.

Một loạt những động tác mang đầy tính phòng bị của Hoắc Khải khiến trong lòng Liêu Thiên Bằng nặng nề. Nghĩ đến khả năng có thể xảy ra, ông ta cảm thấy trước mắt tối sầm lại.

Sau khi biết mấy người bắt cóc này là người của Liêu Thiên Bằng, Hoắc Khải cũng cảnh giác với ông ta, gọi Ninh Ngọc Lâm quay lại, anh mới nói: "Tổng giám đốc Liêu, mấy người này…"

Hoắc Khải vừa mở lời, liền nghe thấy "phụp" một tiếng. Quay lại nhìn thì thấy Đồng Hải Lượng dứt khoát quỳ xuống: "Anh Lý, tôi có mắt không thấy Thái Sơn, phạm phải tội lớn, anh khoan dung độ lượng, tha cho tôi

một lần…”

Hành động của hắn, khiến cho những người trong phòng đều chết lặng. Chuyện gì đang xảy ra đây?

Mà Liêu Thiên Bằng lại cảm thấy muốn phun ra máu.

Quả nhiên giống những gì ông ta dự đoán.

Ông ta tức giận đến mức máu toàn thân dồn hết lên đầu. Đối với người trẻ tuổi này, ông ta xem trọng như thế, muốn kéo anh về cũng không có cửa, thế mà lại bị em vợ của ông ta bắt cóc?

“Thật sự là các cậu làm?”, Liêu Thiên Bằng nói.

Đồng Hải Lượng không dám ngẩng đầu lên mà cúi gằm mặt xuống nói: “Vâng, là em…”

“Tôi đánh chết cậu, đồ khốn này!” Liêu Thiên Bằng tức giận tiện tay túm lấy cái ghế bên cạnh đập về phía hắn.

Ông ta tức đến mức sắp nghiến nát cả răng. Ông ta đang muốn lôi kéo người này như thế mà bọn chúng lại dám bắt cóc anh. Đây không phải là phá đám thì là gì?

Phá đám thì thôi không tính, nhưng lại còn chủ động nhảy vào lưới, con mẹ nó ngu thế không biết?

Nếu Đ ồng Hải Lượng không tới, thì coi như là sau khi biết chuyện này, Liêu Thiên Bằng cũng có thể xử lý sạch sẽ, thậm chí giấu không cho Hoắc Khải biết quan hệ giữa ông ta và Đ ồng Hải Lượng. Cùng lắm thì cho tên khốn nạn này mấy trăm ngàn bảo hắn trốn đi đâu đó mười tám năm r ồi nói.

Nhưng bây giờ, Đ ồng Hải Lượng đang quỳ ở kia, một đám người đ ều nhìn thấy, nghe thấy rõ, ông ta còn có thể giấu thế nào?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 185: Yếu Điểm

Nhìn thấy Liêu Thiên Bằng cầm cái ghế xông tới đánh, Đồng Hải Lượng không dám trốn, cắn răng chịu đựng một đòn này rơi xuống đầu chảy cả máu.

Nhìn cảnh này khiến Hoắc Khải nhẹ nhàng thở phào một hơi, từ hành động và biểu cảm của Liêu Thiên Bằng có thể hoàn toàn chứng minh, ông ta không liên quan gì đến chuyện này.

Tuy rằng cũng có khả năng là đang diễn, nhưng theo tình và lý mà nói, anh và người này không có thù hận. Nếu ông ta liên quan tới chuyện này thì cũng không thể tự dâng tới cửa.

Cho nên, gần như có thể khẳng định Liêu Thiên Bằng không phải là người xấu.

Mấy người Ninh Ngọc Lâm vẫn chưa hiểu, vội vàng kéo Liêu Thiên Bằng lại rồi nói: "Tổng giám đốc Liêu, ông đang làm gì vậy?"

"Đừng ngăn tôi. Tôi đánh chết tên khốn này!", Liêu Thiên Bằng đẩy Ninh Ngọc Lâm ra, rồi lao đến vừa đánh

vừa đấm Đ`ông Hải Lượng đang ngã trên đất.

Dáng vẻ ông ta tức giận rất đáng sợ khiến Ninh Ngọc Lâm đang muốn gọi Ninh Quốc Năng tới cùng kéo lại thì Hoắc Khải lại lên tiếng: "Ngọc Lâm, bố, hai người đứng sang một bên, không c`ần quan tâm".

Hai bố con Ninh Quốc Năng sững người nhìn anh, không hiểu tại sao lại thế.

Nhưng Liêu Thiên Bằng lại rất rõ, Hoắc Khải đã bảo họ không quan tâm, vậy thì chính là hi vọng ông ta tiếp tục đánh người. Nếu nghĩ sâu thêm một chút thì sẽ hiểu được Hoắc Khải sẽ không báo cảnh sát nữa.

Mà nếu đã là trao đổi thì Liêu Thiên Bằng bắt buộc phải cho anh một đáp án hài lòng.

Sau khi nhìn ra điểm này, trong lòng Liêu Thiên Bằng thật sự lại thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù nói thế nào thì Đ`ông Hải Lượng cũng là em vợ của ông ta. Em vợ là một kẻ bắt cóc, tin này bị tung ra thì ai còn dám làm ăn với ông ta nữa?

Hoắc Khải bảo ông ta tự mình giải quyết, chính là quá nể mặt r`ồi. Trong lòng Liêu Thiên Bằng càng cảm động

bao nhiêu thì lại càng tức điên lên với Đ`ông Hải Lượng bấy nhiêu.

Bắt cóc ai không bắt lại cứ đi bắt cóc cậu ta!

Vốn dĩ, Liêu Thiên Bằng đã vô cùng tán thưởng Hoắc Khải mà bây giờ, dáng vẻ rộng lượng của Hoắc Khải và cách xử lý chuyện l`ần này khiến ông ta không thể bới móc được đi`ều gì. Rõ ràng là không liên quan đến ông ta, nhưng Liêu Thiên Bằng lại vì thế mà cảm thấy áy náy vô cùng.

Ông ta biết, đây là người có t`ầm nhìn mới có thể biểu hiện ra phong độ như vậy.

Có năng lực, có t`ầm nhìn, chỉ thiếu một thứ, đó chính là dã tâm.

Trong lòng ông ta càng quyết tâm phải tạo được mối quan hệ tốt với Hoắc Khải. Liêu Thiên Bằng đánh thêm một lát thì thở phì phò nhìn Hoắc Khải, nói: “Cậu Lý, cậu yên tâm, chuyện này tôi sẽ cho cậu một câu trả lời thích đáng. Xử lý không tốt, tôi sẽ tự mình đến tạ tội!”

“Tổng giám đốc Liêu đã nói như vậy tôi cũng không ngăn nữa. Nhưng trước tiên, tôi hi vọng hắn có thể nói

cho tôi biết, là ai xúi giục, sai khiến hắn. Chỉ cần tên cũng được, họ cũng được, miễn là phải có một hướng điều tra", Hoắc Khải nói.

Liêu Thiên Bằng không chút do dự, hung hăng đạp cho Đồng Hải Lượng một cái: "Không nghe thấy cậu Lý hỏi sao, nói, là ai sai cậu làm!"

Lúc này thì Ninh Quốc Năng và những người khác cũng mơ hồ cảm thấy có gì đó không thích hợp. Tuy rằng họ không dám hoàn toàn khẳng định nhưng đã bắt đầu nghi ngờ chuyện này có liên qua đến em vợ của Liêu Thiên Bằng.

Ninh Quốc Năng nháy mắt với Ninh Ngọc Lâm, cậu ta lặng lẽ cầm cây lau nhà ở bên cạnh, sẵn sàng chuẩn bị ứng phó với tình huống bất ngờ.

Đồng Hải Lượng bị đánh rất thảm, mặt mũi bầm dập, toàn thân đầy máu. Liêu Thiên Bằng thật sự tức giận, ra Có năng lực, có tầm nhìn, chỉ thiếu một thứ, đó chính là dã tâm.

Trong lòng ông ta càng quyết tâm phải tạo được mối quan hệ tốt với Hoắc Khải. Liêu Thiên Bằng đánh thêm

một lát thì thở phì phò nhìn Hoắc Khải, nói: “Cậu Lý, cậu yên tâm, chuyện này tôi sẽ cho cậu một câu trả lời thích đáng. Xử lý không tốt, tôi sẽ tự mình đến tạ tội!”

“Tổng giám đốc Liêu đã nói như vậy tôi cũng không ngăn nữa. Nhưng trước tiên, tôi hi vọng hắn có thể nói cho tôi biết, là ai xúi giục, sai khiến hắn. Chỉ cần tên cũng được, họ cũng được, miễn là phải có một hướng điều tra”, Hoắc Khải nói.

Đọc thêm Con Dâu Của Nhà Giàu Liêu Thiên Bằng không chút do dự, hung hăng đạp cho Đồng Hải Lượng một cái: “Không nghe thấy cậu Lý hỏi sao, nói, là ai sai cậu làm!”

Lúc này thì Ninh Quốc Năng và những người khác cũng mơ hồ cảm thấy có gì đó không thích hợp. Tuy rằng họ không dám hoàn toàn khẳng định nhưng đã bắt đầu nghi ngờ chuyện này có liên qua đến em vợ của Liêu Thiên Bằng.

Ninh Quốc Năng nháy mắt với Ninh Ngọc Lâm, cậu ta lặng lẽ cầm cây lau nhà ở bên cạnh, sẵn sàng chuẩn bị ứng phó với tình huống bất ngờ.

Đồng Hải Lượng bị đánh rất thảm, mặt mũi bầm dập,

toàn thân đầy máu. Liêu Thiên Bằng thật sự tức giận, ra tay độc ác, cho dù cậu là em vợ hay không, cứ đánh trước rồi nói sau.

Nhưng cho dù thê thảm như thế nào thì Đồng Hải Lượng vẫn không dám nói ra cái tên nhà họ Hoắc.

Dáng vẻ do dự của hắn khiến Liêu Thiên Bằng càng tức giận, đạp một phát vào mặt hắn, quát mắng: "Cậu không nói thì chính cậu là chủ mưu, đừng nói cậu Lý mà đến tôi cũng không tha cho cậu! Giữa ban ngày ban mặt làm cái chuyện không có tính người, thế nào cũng phải ăn cơm tù vài năm cho nhớ!"

Bị đánh một trận, Đồng Hải Lượng cũng không sợ lắm, cùng lắm là nằm trên giường một năm. Nhưng nếu vào tù thì không giống thế.

Người đi trà lạnh, Đồng Hải Lượng rõ hơn bất kỳ ai, nếu thật sự hắn phải vào tù, vài năm sau ra thì ai còn quan tâm đến hắn nữa?

"Anh rể, không phải em không nói mà họ là người không thể chọc vào…" Đồng Hải Lượng sắp rụng hết răng, giọng nói mơ hồ không rõ.

“Vua phạm pháp còn xử như thứ dân! Rốt cuộc cậu có nói không! Không nói, bây giờ tôi cho cậu ngồi tù luôn!”, Liêu Thiên Bằng vừa nói vừa muốn đến kéo Đồng Hải Lượng đi.

Đồng Hải Lượng bị doạ sợ, tuy rằng hắn muốn nịnh nọt nhà họ Hoắc nhưng cũng không muốn phải ngồi tù vì chuyện này.

Nếu Hoắc Khải thật sự đã bị hắn hại, vậy thì hắn có lẽ sẽ cứng đầu không nói, dù sao cũng đã giúp cho nhà họ Hoắc một chuyện lớn, thế nào họ cũng phải bảo vệ hắn.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải chẳng hề hấn gì, tuy cũng bị thương một chút trên mặt và chân thì cũng còn xa mới đạt được yêu cầu của nhà họ Hoắc.

Trong tình huống này, nếu nhà họ Hoắc còn bảo vệ hắn thì mới là kỳ quái. Nói không chừng, nếu Đồng Hải Lượng tự tìm tới cửa, người ta còn chủ động báo cảnh sát, xoá bỏ triệt để mối quan hệ này.

Hơn nữa, uy quyền của Liêu Thiên Bằng tích luỹ từ lâu trong lòng hắn khiến cho Đồng Hải Lượng không chịu nổi áp lực trong lòng, mơ mơ hồ hồ nói: “Là, là một người họ

Hoắc…, em, em không biết anh ta là ai, thật sự không biết!"

"Mẹ kiếp, không biết làm việc cho ai mà dám làm loại chuyện này?" Liêu Thiên Bằng liếc mắt là đã nhìn thấu. Nhưng Đồng Hải Lượng chỉ ôm đầu, không nói nữa.

Liêu Thiên Bằng tức giận đến mức xông tới định cầm cái ghế đập tới. Lúc này, Hoắc Khải đi đến, giữ tay Liêu Thiên Bằng, nói: "Tổng giám đốc Liêu, thế này nhé, nếu tiếp tục đánh người sợ là mất mạng đấy".

"Vậy thế nào mới được! Thằng khốn này dám ra tay với cậu Lý, quả là vô pháp vô thiên, không đánh cho hắn tàn phế luôn thì tôi ăn nói thế nào với cậu!" Liêu Thiên Bằng tràn đầy tức giận, nói.

Hoắc Khải hiểu ý tứ của ông ta, nói: "Nếu tôi nói bỏ qua chuyện này, có lẽ tổng giám đốc Liêu cũng không tin. Bản thân tôi cũng không nuốt được cục tức này. Nhưng hắn là em vợ của ông, tôi cũng không thể đuổi cùng giết tận. Cho nên, tôi cần vị này giúp tôi một chuyện".

"Cậu nói đi, dù có phải lấy tim gan phổi của hắn, tôi cũng lập tức bắt hắn phải moi ra!". Liêu Thiên Bằng nói.

“Tim phổi thì không cần”. Hoắc Khải lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Hắn đã có liên hệ với người kia, vậy thì tôi hi vọng hắn có thể đi tìm người kia một chuyến, nói tôi đã bị giết rồi, sau đó ghi âm lại lời nói của người kia giao cho tôi”

Liêu Thiên Bằng biết anh muốn báo thù, không do dự, quay người đạp cho Đồng Hải Lượng một phát, nói: “Nghe thấy cậu Lý nói gì chưa? Lập tức làm đi, trong hai mươi tư giờ không thấy bản ghi âm thì tôi vứt cậu xuống sông cho cá ăn!”

“Chuyện này, chuyện này không được, đó là nhà họ Hoắc! Chúng ta, chúng ta không chọc vào được đâu! Nếu để họ biết được là tôi phản bội, chúng ta…“

“Chắc anh không rõ tại sao nhà họ Hoắc lại sai anh đến gây phiền phức cho tôi?” Hoắc Khải bỗng nhiên nói.

Đồng Hải Lượng quay lại nhìn, Hoắc Khải tiếp tục nói: “Nguyên nhân rất đơn giản, trong tay tôi đang nắm điểm yếu của họ. Một điểm yếu có thể khiến một nhân vật quan trọng nào đó của bọn họ hoàn toàn thân bại danh liệt.

Cho nên, họ sai anh đến gây phiền phức cho tôi là muốn

bịt kín m`ồm tôi lại. Nhưng nếu thất bại, tôi tìm đến đòi công bằng, thì với sự uy hiếp của điểm yếu này, anh cảm thấy họ sẽ làm thế nào? Sẽ bán anh đi như một con chó hay vẫn cộng tác với anh?"

Vốn dĩ, sắc mặt của Đ`ông Hải Lượng đã khó nhìn r`ồi, bây giờ lại càng thêm khó nhìn.

Dùng đ`ầu ngón chân cái cũng nghĩ ra, nếu thật sự xảy ra chuyện này, người nhà họ Hoắc chắc chắn bán đứng hắn trong nháy mắt. Nói không chừng còn muốn đổ thêm d`ầu vào lửa khiến hắn chết càng thảm!

Đi`ều này khiến cho sắc mặt Đ`ông Hải Lượng thêm tuyệt vọng, ngây ngốc ng`ồi trên đất không biết nên làm thế nào.

Dáng vẻ này của hắn khiến Liêu Thiên Bằng tức đến nỗi không đánh được nữa.

Bây giờ mới biết không giải quyết được hậu quả? Vậy sao còn đi!

Trước đây, ông ta cũng không thích thú gì cậu em vợ này, nếu không phải nể mặt vợ, thì chắc ông ta đã sớm đuổi hắn đi r`ồi.

Bây giờ Đ`ông Hải Lượng phạm phải tội lớn, Liêu Thiên Bằng cũng không thể giúp hắn cái gì, không ném đá cho đã là tốt lắm r`ồi.

Hoắc Khải cũng không nhìn hắn nữa mà giơ tay lên v`ề phía Liêu Thiên Bằng nói: "Tổng giám đốc Liêu, đây là việc cá nhân của tôi, làm phi`ền ông lâu như thế, thật sự rất áy náy. Nhưng trong tình huống đặc biệt hôm nay, không thể mời ông ăn cơm r`ồi. Đợi sau khi lấy được bản ghi âm, chúng lại lại tụ tập một buổi".

Người bình thường vừa trải qua một vụ bắt cóc mà kẻ bắt cóc lại ở ngay trước mặt, theo lẽ thường phải phải tức giận hoặc lo lắng.

Nhưng Liêu Thiên Bằng không nhìn thấy bất kỳ cảm xúc nào khác thường trên khuôn mặt của Hoắc Khải, anh rất bình tĩnh, như người gặp chuyện không phải là anh.

Liêu Thiên Bằng biết, đây là thái độ bình tĩnh cực cao.

Như người xưa đã nói, Thái Sơn có sập xuống thì mặt cũng không biến sắc.

Người như vậy, rất đáng sợ. Chỉ có thể làm bạn, tuyệt đối không thể làm kẻ thù.

Ông ta giơ hai tay nắm chặt tay Hoắc Khải, tỏ ra trịnh trọng nói: “Cậu Lý yên tâm, tôi lấy đầu mình ra đảm bảo, bản ghi âm này, nhất định sẽ bắt hắn lấy lại. Ngoài ra còn có một ít bồi thường, tôi không nói nhiều nữa, nói nhiều lại thành thô tục, đến lúc đó cậu Lý xem xem có được không”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 186: Người Suy Xét Toàn Diện

Liêu Thiên Bằng khá thẳng thắn, ngoài video đủ để uy hiếp một số người trong nhà họ Hoắc thì ông ta còn đền bù thêm cho Hoắc Khải, dù là về mặt kinh tế hay phương diện nào khác thì đều sẽ làm Hoắc Khải vừa lòng.

Có một số chuyện không nhất thiết phải nói quá rõ ràng.

Liêu Thiên Bằng kiểm soát phương diện này rất đúng mực, Hoắc Khải cũng thế.

Sau đó, Liêu Thiên Bằng đá Đồng Hải Lượng một cái rồi mắng: "Còn không đi hả!"

Đồng Hải Lượng run như cầy sấy, ngoan ngoãn bò từ mặt đất lên.

Lúc bọn họ sắp ra ngoài, Hoắc Khải bỗng hô lên: "Đợi đã"

Liêu Thiên Bằng dừng chân quay đầu lại thì thấy một cái chai bay lướt qua vai mình, tiếng kêu đau đớn vang lên từ đằng sau, quay đầu lại nhìn thì thấy tên xăm mình bị cái chai đập vào trán. Một tay hắn ôm lấy trán, máu chảy ròng ròng qua kẽ ngón tay.

Giọng nói lạnh lùng của Hoắc Khải vọng tới: "Cái này

trả lại cho mày".

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Khải, Liêu Thiên

Bằng hít sâu một hơi, chắp tay với anh rồi im lặng rời khỏi

đó.

Ông ta biết cú ném ấy của Hoắc Khải là để cảnh cáo,

đồng thời muốn biểu đạt một tin tức. Chỉ cần là

kẻ làm anh bị thương thì anh nhất định sẽ không bỏ qua, có thù ắt sẽ báo!

Nếu là trong một tình huống khác và là người khác làm

thế thì có lẽ Liêu Thiên Bằng sẽ cảm thấy người đó không

có lòng độ lượng, nhưng hôm nay ông ta không hề nghĩ

thế, ngược lại quyết tâm không được trở thành kẻ địch

của Hoắc Khải càng kiên định hơn.

Đám Đồng Hải Lượng không dám nói gì về hành động

trả thù của Hoắc Khải, nếu không thì lại phải ăn thêm một

trận đòn nữa mất.

Lúc ra ngoài, Liêu Thiên Bằng lạnh lùng nói với Đồng

Hải Lượng: "Đừng nói tôi không cảnh cáo cậu, làm tốt

chuyện này thì tôi sẽ cho cậu một triệu, trong vòng năm

năm đừng quay lại nữa. Nếu làm không tốt thì một triệu này sẽ là phí chu cấp cho vợ cậu"

Đồng Hải Lượng chẳng dám ho he gì, chỉ có thể cúi đầu đáp lại.

Hiện tại hắn đang khóc không ra nước mắt, cảm thấy hối hận vô cùng.

Lúc này ở trong nhà, Ninh Quốc Năng đi tới bên cạnh Hoắc Khải, nhìn từ trên xuống dưới một lượt rồi hỏi: "Sao rồi? Có bị thương nặng không?"

Mặc dù câu nói này nghe rất lạnh nhạt, nhưng giọng điệu lại quan tâm thấy rõ. Hoắc Khải lắc đầu nói: "Không có vấn đề gì lớn, chỉ bị thương ngoài da thôi".

"Anh rể, thằng đó là kẻ đã bắt anh à?" Ninh Ngọc Lâm hỏi. Thấy Hoắc Khải gật đầu, cậu ta lập tức làm ầm lên: "Thế còn chờ gì nữa, mau báo cảnh sát bắt chúng lại!"

"Anh nói ít thôi cho tôi nhờ, muốn bắt mà còn phải chờ đến lúc này hả?" dù sao Ninh Quốc Năng cũng hơn con trai mấy chục tuổi, nhìn nhận nhiều chuyện thấu triệt hơn. Chỉ có điều trong lòng ông cũng thấy không thoải mái, bèn nói với Hoắc Khải: "Nhìn dáng vẻ của cậu thì hình như

chỉ cần hắn đồng ý tìm lại video thì cậu sẽ không truy cứu nữa nhỉ?"

"Liêu Thiên Bằng cũng giống với ông anh Phương Xương Thịnh, đều là ông trùm vùng này, có gốc rễ chắc chắn. Có thể sau này con sẽ càng ngày càng bận, những lúc đi công tác xa ít nhiều gì cũng có bọn họ quan tâm tới mọi người, vậy nên không nhất thiết phải làm to chuyện. Hơn nữa tên đầu trọc đó chỉ bị lợi dụng thôi, có bắt hắn hay không cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn. Nhưng nếu hắn giúp con bắt được nhược điểm của nhà họ Hoắc thì sẽ có lợi hơn, vừa làm Liêu Thiên Bằng phải mang ơn, vừa bắt được thóp của nhà họ Hoắc, bắt hắn làm gì cơ chứ!" Hoắc Khải nói.

Mấy người Ninh Quốc Năng nghe mà trợn mắt há mồm. Bọn họ đều là người bình thường, nếu gặp chuyện tương tự như thế thì đều nghĩ tới chuyện báo thù.

Đứng ở vị trí của bọn họ thì rất khó để hiểu được suy nghĩ của Hoắc Khải.

Bị người ta bắt rồi đánh cho một trận mà cứ bỏ qua thế à?

Làm người phải có cốt khí chứ!

Đối với Hoắc Khải, cái cốt khí trước mắt này cùng lắm chỉ mang đến khoái cảm nhất thời mà thôi, nhưng nếu bắt được thóp của nhà họ Hoắc thì sau này thiếu gì cốt khí!

Một điều nhịn chưa chắc đã mang đến chín điều lành, nhưng lại mang đến nhiều sự lựa chọn hơn, cũng có thể làm con đường trong tương lai càng thêm thông thuận.

Hoắc Khải đã từng đứng trên đỉnh cao, anh sẽ không so đo hơn thua nhất thời, muốn làm chuyện lớn thì phải biết suy xét toàn diện.

Có một câu nói rất hay: Người không biết suy xét toàn diện sẽ không đủ tài trí để lên kế hoạch cho một phương diện, người không biết nhìn xa trông rộng sẽ chẳng thể làm tốt chuyện trước mắt.

Nếu Hoắc Khải là một người có tầm nhìn hạn hẹp thì anh cũng không thể trở thành hi vọng của nhà họ Hoắc được.

Hoắc Khải không muốn nghĩ nhiều về chuyện này, anh nhìn mọi người, nói: "Mọi người phải lo lắng cho con rồi, con xin lỗi".

“Anh nói gì thế, chúng ta là người nhà mà” Ninh Ngọc Lâm nói.

Đặng Tuấn Mai cũng tán thành: “Đúng thế, tự nhiên khách sáo cái gì thế hả? Thực ra mẹ cảm thấy con làm vậy rất tốt, một điều nhịn là chín điều lành, thêm bạn là thêm đường, mẹ không phản đối chuyện con không trả thù. Có điều hai mẹ con Ninh Thần và Đường Đường lo lắng suốt hai ngày hai đêm rồi đấy”.

“Con biết”. Hoắc Khải gật đầu rồi nhìn hai mẹ con với vẻ mặt dịu dàng, anh nói: “Trông bọn họ gầy đi nhiều rồi, cũng tại con không tốt”.

“Đâu phải tại anh không tốt, đây không phải lỗi của anh”, Ninh Thần ôm lấy cánh tay anh, nói một cách dịu dàng: “Tuy rằng phải lo lắng hai ngày, nhưng thấy anh trở về an toàn là em yên tâm rồi”.

“Bố ơi, con đói, con muốn ăn sườn xào chua ngọt”, Đường Đường đột nhiên lắc cánh tay Hoắc Khải và nói.

Đặng Tuấn Mai khuyên nhủ: “Đường Đường, bố con mới về, phải nghỉ ngơi đã, mấy ngày nữa hãy ăn có được không?”

“Không, con muốn ăn bây giờ cơ!“ Đường Đường phồng má nói.

Hoắc Khải biết cô bé quá sợ hãi nên muốn chứng minh không có gì thay đổi cả.

“Mẹ, không sao, con bé muốn ăn thì con sẽ làm. Ngọc Lâm, cậu đi mua xương sườn giúp tôi, mua loại ít thịt ấy, nhiều thịt quá con bé sẽ thấy không tơi“ Hoắc Khải vừa dặn dò Ninh Ngọc Lâm vừa bế Đường Đường lên. Mặc dù bị trói suốt hai ngày, đến giờ cánh tay vẫn còn hơi đau, nhưng anh không hề để lộ ra mặt, chỉ tươi cười một cách tự nhiên: “Mèo tham ăn, ngoài sườn xào chua ngọt ra thì còn muốn ăn gì nữa?”

“Con muốn ăn cả cá chép tỏi, miến xào thịt, thịt kho dưa, bún xào rau… Đường Đường đếm bằng ngón tay, bắt đầu đọc tên món ăn.

“Được, lát nữa bố sẽ làm cho con ăn”. Hoắc Khải nói rồi nhìn về phía Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai: “Bố mẹ, trưa nay bố mẹ cũng ở lại ăn cơm đi”.

Nếu là trước kia thì chắc chắn Ninh Quốc Năng sẽ từ chối ngay, nhưng hôm nay ông nhìn Ninh Thần và cô bé

Đường Đường đang ôm cổ bố không chịu buông ra, cuối cùng nói: "Tôi đi mua chai rượu để trưa uống mấy chén".

"Không thành vấn đề", Hoắc Khải cười nói.

Sau đó Ninh Quốc Năng kéo Ninh Ngọc Lâm ra ngoài mua rượu và thức ăn. Vừa ra khỏi cửa thì Cơ Hương Ngưng cũng vội vàng chạy tới.

"Chị Hương Ngưng…" Ninh Ngọc Lâm vẫy tay chào hỏi.

"Lý Phong đâu?" Cơ Hương Ngưng sốt sắng hỏi.

"Ở trong phòng đó", Ninh Ngọc Lâm nói ngay.

Cơ Hương Ngưng không đáp lại mà chạy thẳng vào nhà. Thời khắc nhìn thấy Hoắc Khải đứng đó bế Đường Đường, cô ấy vô thức định chạy tới ôm lấy người đàn ông này, nhưng tiếng gọi của Ninh Thần khiến cô lập tức dừng lại.

Cơ Hương Ngưng hít sâu vài hơi để bình ổn nỗi lòng.

Sau khi gạt suy nghĩ không nên có ra khỏi đầu, cô ấy nhìn Hoắc Khải nói: "Về là được rồi, không biết gọi điện cho tôi gì cả".

Giọng điệu trách cứ này không có gì khác thường cả,

chỉ có thể nghe ra được sự quan tâm.

Ninh Thần chủ động giải thích cho Hoắc Khải: "Anh ấy mới về thôi, hơn nữa vừa rồi bọn bắt…"

"Thực sự xin lỗi, mới yên tĩnh được một lát, còn chưa kịp nuốt nước bọt nữa. Thế này đi, trưa nay ăn cơm với nhau, coi như tôi xin lỗi với cô" Hoắc Khải nói.

"Một bữa cơm là thanh toán xong hả?", Cơ Hương Ngưng nói bằng giọng bất mãn.

Ninh Thần giật tay áo Hoắc Khải, nói: "Hai ngày nay Hương Ngưng cũng chạy ngược chạy xuôi vì chuyện của anh, còn mệt mỏi hơn cả bọn em nữa".

"Vậy thì…" Hoắc Khải ngẫm nghĩ rồi nói: "Hay là đợi về công ty tôi pha cho cô một cốc cà phê?"

"Đồ keo kiệt!" Cơ Hương Ngưng nhe răng nói: "Chỉ mỗi chuyện dùng các mối quan hệ để lấy được video thôi mà bộ phận pháp chế và bộ phận quan hệ công chúng của cả công ty phải ra mặt, một cốc cà phê là xong chắc?"

"Vậy cô muốn thế nào?"

Cơ Hương Ngưng cũng không biết là mình muốn làm

gì, chỉ cảm thấy nếu cứ bỏ qua cho Hoắc Khải như thế thì trong lòng cô ấy sẽ rất khó chịu, một bữa cơm và một cốc cà phê là xong à?

Nhưng cô ấy cũng chẳng nghĩ ra được nên bắt Hoắc Khải làm gì để bù lại, cuối cùng chỉ có thể giậm chân nói: "Chẳng buồn nói với anh nữa. Công ty còn bao chuyện, hai ngày rồi không xử lý nên sắp vỡ chợ rồi, làm gì có thời gian ở đây ăn cơm. Ninh Thần, anh ta về rồi thì tớ đi trước đây".

"Hơ, cậu không ở lại ăn cơm thật à?". Ninh Thần vội vàng huých Hoắc Khải một cái, ra hiệu anh lên tiếng khuyên vài câu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 187: Tự Chuốc Lấy Khổ

Thế nhưng Hoắc Khải lại lắc đầu nói: "Đúng là công ty rất bận, để cô ấy về xử lý xong xuôi đã, sau này còn nhiều thời gian cảm ơn mà".

Cơ Hương Ngưng không nhịn được, cô ấy trợn trắng mắt, nhưng không phản bác gì mà chỉ nói với Ninh Thần: "Mọi người cứ tự nhiên đi, tôi đi đây".

"Ơ, Hương Ngưng…" Ninh Thần níu kéo hai lần mà Cơ Hương Ngưng chỉ lấy lệ một câu rồi vội vàng đi ngay.

Chuyện này khiến Ninh Thần hơi lúng túng, cô không khỏi trách Hoắc Khải: "Suốt hai ngày hai đêm Hương Ngưng không được nghỉ ngơi vì anh, sao anh lại nói với cậu ấy như thế?"

"Tính cô ấy háo thắng, anh mà cứ lấy lòng thì cô ấy không thích đâu, chẳng thà cứ như bây giờ. Hơn nữa anh đã nói rồi mà, muốn cảm ơn cô ấy thì sau này thiếu gì cơ hội", Hoắc Khải nói.

Với năng lực của anh, chỉ cần Cơ Hương Ngưng không mắc sai lầm gì ngớ ngẩn thì chắc chắn mối quan hệ của

bọn họ sẽ ngày một tốt hơn.

Lúc này trông Cơ Hương Ngưng có vẻ khó chịu vậy thôi, đến ngày mai đi làm, chắc chắn thái độ của cô ấy sẽ bình thường trở lại.

Ninh Thần chẳng thể làm gì được Hoắc Khải, hơn nữa anh mới thoát khỏi nguy hiểm, cô không muốn cãi vã chỉ vì chuyện nhỏ như thế.

Ninh Thần lấy quần áo sạch từ trong phòng ra và đẩy Hoắc Khải vào phòng tắm. Cô do dự một lát rồi lại hỏi: "Anh có tự làm được không? Còn đang bị thương kia kìa".

Có thể là bởi vì mới thoát khỏi nguy hiểm nên lúc này Hoắc Khải cũng thả lỏng hơn nhiều, anh thuận miệng nói đùa: "Sao thế? Em muốn giúp anh à?"

Gò má Ninh Thần hơi ửng đỏ, cô nhìn về phía Đặng Tuấn Mai, thấy bà đang bóc đậu phộng cho Đường Đường, thế là ngượng ngùng nói nhỏ: "Đợi bố mẹ đi….

Dứt lời, cô thẹn thùng đẩy Hoắc Khải vào rồi đóng cửa lại.

Hoắc Khải nghệt mặt ra sau cánh cửa, sau đó không nhịn được tát cho mình một cái. Não anh bị úng nước mất rồi, chuyện này tránh còn không kịp, sao tự nhiên là chủ

động nhắc tới thế này?

Nhưng nghĩ lại dáng vẻ ngượng ngùng vừa rồi của Ninh Thần, Hoắc Khải lại hơi rung động.

Bao ngày qua chung giường chung gối, tuy rằng bọn họ chưa từng vượt quá ranh giới, nhưng Ninh Thần thường xuyên dán lấy anh.

Hoắc Khải là người biết rõ nhất cơ thể ấy quyến rũ đến mức nào.

Nhịn lâu ngày như thế nên anh cũng đã bốc hỏa, bây giờ thì hay rồi, dù là Hoắc Khải cũng bắt đầu ảo tưởng vì cái câu "đợi bố mẹ đi" ấy.

Cúi đầu nhìn lướt qua, anh thở dài một hơi, tạo nghiệp rồi!

Trong lúc tắm rửa, nước bắn vào vết thương trên trán và mắt cá chân, mang tới cảm giác đau rát.

Cơn đau ấy không làm Hoắc Khải thay đổi sắc mặt.

Anh nghiêm túc tắm rửa sạch sẽ rồi thay quần áo. Nhìn khuôn mặt vẫn còn khá xa lạ trong gương, vết thương trên trán rất rõ, rốt cuộc ánh mắt anh cũng trở nên lạnh lùng.

Trước khi có đủ vốn liếng, Hoắc Khải vốn không định

chọc tới nhà họ Hoắc.

L`ần trước đánh Hoắc Đình Viễn chỉ đơn giản là vì hắn ta động tới giới hạn cuối cùng của anh.

Nhưng hiện tại nhà họ Hoắc đã tìm đến em vợ của Liêu Thiên Bằng, tuy rằng may mắn trốn thoát, nhưng đến l`ần sau thì sao?

Không phải tên đ`ầu trọc nào cũng thích nghe anh nói huyện thuyên, trong số những kẻ sẵn sàng làm việc cho nhà họ Hoắc có không ít kẻ tàn nhẫn sẽ đánh gãy tay chân ném vào đống rác ngay sau khi bắt được.

Quan trọng hơn hết, Hoắc Khải đoán rằng Hoắc Đình Viễn chính là kẻ chủ mưu của vụ việc l`ần này.

Quả thực là thế lực nhà họ Hoắc rất mạnh, thế nhưng lại không có gốc rễ trong thành phố này.

Hoắc Đình Viễn chỉ là kẻ ở nhánh phụ, sức ảnh hưởng có hạn, hắn ta đã tìm đến Đ`ông Hải Lượng bằng cách nào?

Huống chỉ anh đang nắm giữ nhược điểm của hắn ta, với tính cách của hắn ta thì tạm thời sẽ không dám chủ động chọc tới anh.

Vậy nên đằng sau chuyện này vẫn còn có kẻ khác.

Trước kia nếu thấy con cháu trong gia tộc chịu thiệt mà không bị uy hiếp gì, chắc chắn người nhà họ Hoắc sẽ hành động. Nhưng nếu biết con cháu trong gia tộc sai trước, lại còn bị bắt thóp nữa, thường thì bọn họ sẽ chọn cách nhân nhượng cho yên chuyện, đồng thời phạt con cháu đó rất nặng.

Không vì điều gì khác cả, chỉ đơn giản là làm mất mặt nhà họ Hoắc!

Vậy nên trong tình huống bình thường, Hoắc Đình Viễn sai trước thì sẽ không có ai đứng ra cho hắn ta mới đúng.

Hiện tại Đồng Hải Lượng xuất hiện, chứng tỏ người nhà họ Hoắc không còn cố ky như trước nữa.

Là bởi vì có sự thay đổi trong gia tộc, hay là anh hiểu biết về gia tộc quá ít?

Đứng trên cao là có thể nhìn thấy phong cảnh mà rất nhiều người không nhìn thấy, nhưng ở trên đỉnh núi thì rất khó nhìn thấy rác rưởi dưới chân núi.

Hiển nhiên trong nhà họ Hoắc hiện giờ có khá nhiều kẻ rác rưởi, chỉ có điều địa vị của anh trước kia hoàn toàn khác nên không chú ý tới.

Hiện tại đứng ở vị trí khác, điều đầu tiên mà Hoắc Khải nghĩ tới không phải là trả thù, mà là tích lũy thế lực.

Đợi đến khi Đồng Hải Lượng mang video tới, anh không định tới nhà họ Hoắc đòi lại công bằng, mà là giấu nhược điểm này đi.

Nếu có thể thì tốt nhất nên gom lấy vài nhược điểm, đợi đến lúc có đủ những con át chủ bài rồi thì sẽ tới quậy tanh bành nhà họ Hoắc!

Hoắc Khải sẽ không bao giờ quên những mối thù mình cần phải báo, hơn nữa anh nhất định sẽ khiến kẻ địch phải trả một cái giá khó mà tưởng tượng nổi.

Ra khỏi phòng tắm, Ninh Thần nhìn thấy vết thương trên trán anh, cô hô lên hoảng hốt, định kéo anh tới bệnh viện.

Hoắc Khải lắc đầu từ chối, trên trán chỉ bị thương ngoài da, đã ăn da non rồi, vài ngày nữa là khỏi. Ninh Thần không khuyên được anh, đành phải cầm băng gạc tới dán vào cho anh.

Đường Đường quan tâm chạy tới thổi vào trán Hoắc Khải, sau đó vỗ nhẹ vào đầu anh và nói: “Không đau bố

nhỉ”.

Bộ dạng đáng yêu của cô bé khiến Hoắc Khải vui vẻ ôm cô bé vào lòng, hai bố con quấn lấy nhau cười đùa liên tục.

Thấy hai bố con thân nhau như thế, Ninh Thần tươi cười ra mặt, Đặng Tuấn Mai cũng thấy vui mừng.

Không bao lâu sau, Ninh Quốc Năng và Ninh Ngọc Lâm mua rượu và thức ăn về.

Ngoài những thứ mà Hoắc Khải bảo mua thì Ninh Ngọc Lâm còn cầm một hộp nhân sâm, vào đến nhà là ném cho Hoắc Khải, nói: “Bố mua để bồi bổ cho anh đấy”.

Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn sang, biểu cảm của Ninh Quốc Năng không được tự nhiên cho lắm. Cách đây không lâu ông còn cực kỳ bất mãn với đứa con rể này, bây giờ lại đi quan tâm người ta, ít nhiều gì cũng cảm thấy mất mặt.

Ông ho một tiếng rồi nói: “Lần trước uống mấy chai Mao Đài của nó mà, bây giờ mua nhân sâm coi như trả lại”.

“Quan tâm thì cứ nói là quan tâm, vòng vo như thế làm gì? Có ai cười ông đâu!”, Đặng Tuấn Mai bước tới mang

thức ăn vào phòng bếp.

Ninh Quốc Năng rất lúng túng, may mà Hoắc Khải kịp thời giải vây: "Con cảm ơn bố, để lúc nào con kiếm ít rượu ngon ngâm với củ nhân sâm này, đến ngày lễ tết mời bố uống cùng".

Câu nói lấy lòng nhưng không hề hèn mọn ấy làm vơi đi cảm giác mất tự nhiên trong lòng Ninh Quốc Năng, giọng nói và biểu cảm của ông cũng dịu đi nhiều, ông gật đầu nói: "Được, lần sau tôi mang bình ngâm rượu ở nhà cho cậu, cậu đỡ phải mua phí tiền".

Cuộc trò chuyện của bọn họ ngày càng giống bố vợ và con rể, Ninh Thần cũng nhìn thấy, đương nhiên là cô cũng vui vẻ hơn.

Bầu không khí gia đình dần trở nên bình thường, không có chuyện gì làm cô vui hơn thế được nữa.

Một ngày sau, trong phòng bệnh của bệnh viện ven biển, Hoắc Tích Nguyên nghe thư ký báo cáo, ông ta gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Sau đó ông ta nhìn Hoắc Đình Viễn đang nằm trên giường bệnh và nói: "Xử lý ổn thỏa rồi, nhưng mày phải giấu tiệt chuyện này, đừng có ngu ngốc rêu rao ra với

người khác, hiểu chưa?"

Cho dù to gan và coi thường người khác đến mấy nữa thì Hoắc Tích Nguyên vẫn phải tránh làm ảnh hưởng tới gia tộc.

Hoắc Đình Viễn hớn hở gật đầu lia lịa: "Con không nói với ai đâu! Tên khốn đó dám đánh con, tiếc là không được tận mắt chứng kiến bộ dạng tàn phế của nó!"

"Suốt ngày chỉ biết mấy cái chuyện vớ vẩn ấy!" Hoắc Tích Nguyên hừ lạnh một tiếng: "Tao bảo mày tới đó là để tạo mối quan hệ với Triệu Vĩnh An, mày gặp lão giáo sư đó được vài lần rồi? Quan hệ không thấy đâu, lại còn bị người ta đánh gãy tay chân, đúng là muốn làm tao tức chết đây mài!"

Hoắc Đình Viễn nói chẳng mấy bận tâm: "Chỉ là một lão giáo sư đã về hưu thôi mà? Con biết bố không muốn để Hoắc Giai Minh nổi bật hết phần, nhưng nhường cho hắn thì cũng đã sao? Con gặp ông già về hưu đó rồi, suốt ngày chỉ biết trồng hoa trồng rau, chẳng khác gì dân chúng bình thường".

"Mày thì biết cái chó gì!" Hoắc Tích Nguyên giơ tay lên, vô thức định đánh Hoắc Đình Viễn, khiến hắn ta sợ

hãi ôm lấy đầu.

Thư ký ở bên cạnh khuyên bảo: “Cậu ấy đang bị thương đấy ạ”.

Lúc này Hoắc Tích Nguyên mới tức tối hạ tay xuống, ông ta chỉ vào Hoắc Đình Viễn nói: “Sao tao lại sinh ra thằng con thiển cận như mày cơ chứ! Triệu Vĩnh An là giáo sư văn học duy nhất của thế hệ trước còn sống trong nước, không kể đến chuyện ông ta sưu tầm những văn phòng phẩm cổ xưa có giá trị ngất ngưởng, chỉ tính riêng chuyện dạy học cả đời thôi cũng đủ để tạo ra một mối quan hệ khổng lồ mà mày không thể tưởng tượng ra được! Biết bao người muốn gặp ông ta một lần để làm thân mà còn không được, mày thì hay rồi, cho mày cơ hội mà mày còn tỏ ra khinh thường, đúng là đồ ngu!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 188: Giúp Đỡ

Nói về tiền tài thì Triệu Vĩnh An không thiếu, nên có rất

nhiều người ghen tị với ông ấy. Nhưng có không ít đồ vật đều đã bị các bảo tàng lớn đặt trước mất.

Ông giáo sư già cũng từng nói, sau khi ông ấy chết thì

phần lớn các vật sưu tập được sẽ được quyên tặng cho

bảo tàng. Càng là đồ vật có giá trị thì càng phải quyên

tặng.

Cho nên cũng chẳng ai nắm rõ được sau khi ông ấy

chết thì còn bao nhiêu di sản.

Nhưng cho dù không còn chút tiền nào đi nữa thì vẫn

có người muốn được làm thân với ông giáo sư.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ cần là mạng lưới quan

hệ được thành lập từ các học trò của ông ấy thôi cũng đủ

để khiến người khác thèm chảy nước miếng rồi.

Nhưng Triệu Vĩnh An lại chưa hề thừa nhận việc mình

muốn tìm một học trò cuối cùng, cho nên vô số người chỉ

ôm hy vọng với tỉ lệ một phần mười ngàn, đưa các thanh

niên trẻ tuổi đến thử sức.

Có thành công hay không thì tính sau, chuyện chính là phải làm thân được với Triệu Vĩnh An đã.

Hoắc Giai Minh chính là một quân cờ được nhà họ Hoắc phái tới. Vì cậu ta vốn không thích làm kinh tế cho nên đã dồn phần lớn tinh lực vào các loại văn hóa như cầm, kỳ, thi, họa, cho nên khá hợp với "khẩu vị" của Triệu Vĩnh An.

Chuyện này đáng ra đã được chốt như vậy, nhưng Hoắc Tích Nguyên lại lén lút bảo con trai mình là Hoắc Đình Viễn chạy tới đó để thử vận may.

Kết quả thì Hoắc Đình Viễn không những chưa kịp nói với Triệu Vĩnh An câu nào mà còn phải quay về với một thân xác đầy thương tích, khiến Hoắc Tích Nguyên giận dữ vô cùng.

Ông ta có hai người con trai, người con cả bị sốt cao vào năm lên sáu tuổi, sốt đến mức hỏng cả não bộ, trí tuệ không khác gì đứa trẻ lên ba lên bốn.

Sau đó, đến năm hơn ba mươi tuổi thì ông ta có thêm Hoắc Đình Viễn. Vì chuyện của con cả cho nên hai vợ chồng Hoắc Tích Nguyên cực kỳ yêu thương Hoắc Đình

Viễn, dù là chuyện lớn hay nhỏ thì đều chăm sóc hắn ta kỹ càng, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Cuối cùng lại nuôi ra một tên vô dụng.

Hiện giờ tuổi Hoắc Tích Nguyên đã cao, mà không biết có phải vì hồi còn trẻ quá trăng hoa hay không mà bác sĩ đã chẩn đoán thân thể của ông ta không ổn từ lâu, không thể sinh thêm được con nữa.

Hơn nữa, năm ngoái vợ ông ta cũng đã mất vì bệnh tật nên ông ta cũng hoàn toàn từ bỏ ý tưởng này.

Nhìn sự kém cỏi của Hoắc Đình Viễn bây giờ, ông ta thậm chí còn cảm thấy hơi nản lòng.

Bản thân ông ta thì cố gắng hết sức để lên được vị trí cao, nhưng rốt cục cũng chỉ có một mình ông ta đơn độc liều mạng, chẳng có nổi một người có thể giúp đỡ ông ta.

Nghe lời dạy dỗ của bố, trên mặt Hoắc Đình Viễn thì tỏ vẻ nghe lời, nhưng thực chất thì vẫn chứng nào tật ấy.

Trong suy nghĩ của hắn ta, bố hắn ta nắm quyền marketing của cả nhà họ Hoắc, mạng lưới giao thiệp không hề kém hơn Triệu Vĩnh An. Đã vậy rồi thì cần gì phải tốn nhiều sức lực thế chứ?

Tóm lại, hiện giờ hắn ta chỉ một lòng muốn thấy tận mắt tình cảnh thảm hại của Hoắc Khải, còn chuyện Hoắc Tích Nguyên bảo hắn ta làm thì đều là những thứ vô nghĩa.

Một tiếng sau, Liêu Thiên Bằng đến nhà của Hoắc Khải.

Sau khi đưa USB và một tấm thẻ ngân hàng qua, Liêu Thiên Bằng nói: "Tôi đã xem qua đoạn video rồi, bên trong đều có những thứ cậu cần. Trong thẻ là ba triệu. Tôi biết cậu là người không quá coi trọng tiền nong, nhưng đây coi như là chút lòng thành của tôi. Nếu cậu không nhận thì cái thể diện này của tôi không biết phải ném đi đâu bây giờ".

Rõ ràng là chuyện này chẳng liên quan gì đến ông ta, nhưng ông ta lại một mực bày ra cái vẻ hổ thẹn. Đã nói đến mức đó rồi, Hoắc Khải cũng dứt khoát nhận lấy hai món đồ đó.

Anh biết Liêu Thiên Bằng là một người rất nguyên tắc, cũng rất có cá tính.

Nếu đã tự nguyện đưa tiền cho anh rồi thì chắc chắn

sẽ không khó chịu một chút nào, nhưng nếu anh không nhận thì ông ta sẽ không vui.

Quả nhiên, sau khi Hoắc Khải nhận lấy hai thứ đồ đó, Liêu Thiên Bằng liền bày ra dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm rồi nói tiếp: "Tôi đã đuổi cái thằng ranh đấy đi rồi, trong vòng năm năm không được phép quay trở lại. Ngoài ra, bên bình nước nóng Kinh Vận vốn định ký thẳng hợp đồng mười ngàn bình với bên nhà máy, nhưng giờ tôi sẽ mua trực tiếp từ cửa hàng Flagship của em vợ cậu luôn".

Phải nói là Liêu Thiên Bằng là một người rất biết cách làm việc. Ông ta không chỉ bồi thường cho Hoắc Khải mà còn chăm sóc đến cả chỗ Ninh Ngọc Lâm.

Nhưng Hoắc Khải lại thấy ông ta làm vậy thì hơi lố, vì dù sao chuyện chẳng liên quan đến ông ta quá nhiều.

Ai quy định là anh rể phải gánh vác trách nhiệm cho tai vạ của em vợ chứ?

"Cửa hàng Flagship là bán cho khách ngoài, mặc dù giá thấp hơn cửa hàng truyền thống nhưng không thể rẻ như giá xưởng được. Tôi sẽ nói với Ngọc Lâm một tiếng, chứ không thể lợi dụng thế được. Mặc dù biết tổng giám

đốc Liêu không thích bị người khác từ chối, nhưng ý tốt của ông tôi xin nhận. Nếu chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà cứ lợi dụng ông mãi thì lòng tôi cũng không thoải mái", Hoắc Khải nói.

Anh nói vậy làm Liêu Thiên Bằng không kìm được mà gật đầu tán thưởng và công nhận.

Dâng lợi ích lên tận miệng nhưng lại không hề nổi lòng tham, nói chuyện rất chặt chẽ, có tiến có lùi, không hổ là người mà ông ta đánh giá cao.

Trưa đến, Hoắc Khải làm một bữa thịnh soạn mời Liêu Thiên Bằng ăn cùng.

Liêu Thiên Bằng không từ chối mà rất tận hưởng.

Lúc ăn cơm, Hoắc Khải hỏi ông ta chuyện liên quan đến trang trại.

Mặc dù mấy ngày này anh bị bắt cóc, nhưng hoạt động Toàn dân giảm cân vẫn không vì thế mà bị ảnh hưởng quá nhiều.

Càng nhiều người biết đến hoạt động này thì tốc độ lan tỏa ra cũng không ngừng tăng lên, đã không cần đến Hoắc Khải phải tự mình đi làm quảng cáo nữa rồi.

Mà tổng giám đốc của công ty giảm cân – Mục Thế Kiệt, cũng đã thông báo rằng đã đàm phán với công ty chuyển phát nhanh xong và xây dựng cho bọn họ một đường dây phục vụ chuyên nghiệp.

Đồng giá năm tệ một đơn, giao hàng toàn quốc trong vòng mười hai tiếng, trong cùng một tỉnh thì không quá Sáu tiếng.

Bình thường thì tốc độ vận chuyển sẽ không thể đạt đến mức này được, nhưng Mục Thế Kiệt cũng là người thông minh, ông ta đã kết hợp với một công ty chuyển phát nhanh quy mô lớn đến ký hợp đồng với công ty chuyển phát nhanh đường sắt để sử dụng phương thức giao hàng bằng tàu cao tốc.

Tốc độ của tàu cao tốc nhanh hơn xe chuyển phát nhanh, tương đương với tốc độ của máy bay.

Nhưng chuyển bằng đường hàng không thì cũng có có giới hạn nhất định, đó là tốc độ tuy nhanh nhưng lại không bắt kịp hiệu suất phân loại.

Trong hợp đồng mà Mục Thế Kiệt ký lần này, việc phân loại sẽ do ChinPost địa phương phụ trách, đảm bảo

được hiệu suất. Hơn nữa, xét về mặt giao hàng tận tay thì ChinPost mạnh hơn tất cả các công ty chuyển phát nhanh khác.

Có lẽ bọn họ là công ty duy nhất cả nước đạp cả xe đạp vào trong núi chỉ để giao một tờ báo.

Nói đơn giản thì thực ra đây sự hợp tác của ba bên gồm đơn vị chuyển phát tư nhân, ChinPost và chuyển phát nhanh bằng đường sắt, cũng là một lần thử nghiệm cho ngành chuyển phát nhanh.

Nếu có thể thành công thì phí tổn của ngành chuyển phát nhanh sau này sẽ giảm rất nhiều, mà thu nhập của ngành đường sắt cũng sẽ tăng mạnh, coi như một công đôi việc.

Hoắc Khải cảm thấy có rất nhiều hy vọng về dự án hợp tác này. Miễn là các bên hợp tác không xảy ra vấn đề gì lớn thì vấn đề vận chuyển sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Vì vậy, khi Mục Thế Kiệt vừa thông báo thì anh lập tức định đưa đồ ăn giảm cân lên thị trường.

Nhưng đồ ăn giảm cân lại chú trọng đến rau xanh, dinh dưỡng và lượng calo thấp.

Theo suy nghĩ cả Hoắc Khải, nếu tìm được một trang

trại đáng tin cậy tại địa phương là tốt nhất, rồi nhập thẳng nguyên liệu luôn từ đó.

Với sự bùng nổ của livestream hiện nay, nếu để cho khách hàng tận mắt nhìn thấy quá trình chăm bón, thu hoạch cùng sản xuất đồ ăn giảm cân thì sẽ xóa tan được phần lớn sự nghi ngờ của họ.

Dĩ nhiên, nếu xét về góc độ lớn hơn thì có thể tìm được các trang trại trên toàn quốc để hợp tác là tốt nhất. Nếu mỗi thành phố đều có một đối tác như vậy thì thời gian vận chuyển cũng được giảm xuống đáng kể.

Nhưng đây là chuyện cần làm trong tương lai. Với tình hình hiện tại thì có thể tìm được một trang trại tại thành phố này là đã tốt lắm rồi.

Không thể không nói Hoắc Khải rất có ánh mắt trong việc tìm người giúp đỡ.

Liêu Thiên Bằng làm ăn tại đây đã lâu, vô cùng quen thuộc với tình hình xung quanh. Hoắc Khải vừa mở lời là ông ta đã vỗ ngực đảm bảo sẽ giải quyết chuyện này ổn thỏa.

Nhiều nhất là trong vòng hai mươi tư giờ, ông ta sẽ tìm

cho anh hai trang trại chuyên nghiệp để cung cấp nguyên liệu cần thiết cho thực phẩm giảm cân.

Giá thì Hoắc Khải không cần phải nói nhiều, chắc chắn sẽ ép đến mức thấp nhất.

Thể diện của Liêu Thiên Bằng có thể được sử dụng trong vòng bán kính mấy trăm km đấy.

Có được sự giúp đỡ của nhân vật thế này thì Hoắc Khải không cần lo về vấn đề nguyên liệu nữa. Giờ điều duy nhất cần cân nhắc chính là số lượng đơn đặt hàng khổng hồ sau khi đồ ăn giảm cân được đưa ra thị trường.

Ngành giao hàng đồ ăn hiện nay rất phổ biến, có rất nhiều nhà hàng quán ăn sau khi mở dịch vụ giao hàng thì số lượng đơn đặt hàng phải tăng từ mấy chục đến mấy trăm lần. Thậm chí những nhà hàng vốn đã có lượng tiêu thụ khoảng mấy trăm ngàn cũng đã tăng lên hàng chục triệu.

Nhưng những cửa hàng như vậy đến cuối cùng lại sụp đổ, khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Hoắc Khải từng tò mò đi tìm hiểu nguyên nhân, và cuối cùng anh rút ra một kết luận đó là, sự tăng vọt của

lượng mua là nguyên nhân cơ bản dẫn đến sự sụp đổ của các cửa hàng.

Nói đơn giản một chút là thế này: Chính vì lượng đơn hàng quá nhiều nên đầu bếp không thể có đủ thời gian hoàn thiện đồ ăn một cách hoàn mỹ nhất. Qua thời gian dài, bất kể là đồ ăn đặt về hay ăn tại cửa hàng thì mùi vị sẽ kém hơn trước rất nhiều.

Ngành đồ ăn nhanh thì lại rất khốc liệt, nếu đồ ăn của anh mà kém đi thì sẽ có lợi cho nhà khác.

Cho nên, không ai đến cửa hàng ăn nữa sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền là dịch vụ giao hàng cũng chết theo.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 189: Bất Chấp Đạo Lý

Bài học này khiến Hoắc Khải ngay

từ đầu đã phải cẩn thận cân nhắc đến

vấn đềnhận đơn.

Cho nên hiện giờ một trong những

chuyện mà anh phải giải quyết chính là

thuê một số lượng lớn đầu bếp để đảm

bảo cho mùi vị của thực phẩm giảm

cân có thể thỏa mãn được yêu cầu của

đại đa số khách hàng

Nếu số lượng đầu bếp không đủ,

Hoäc Khải thà là không kiếm số tiền

này nữa còn hơn là tự phá hỏng con át

chủ bài của bản thân chỉ vì chưa chuẩn

bị kỹ càng

Ý nghĩa của thương hiệu năm ở giá

trị hàng hóa cao và phí tổn thấp, từ đó

có được nhiều lợi nhuận hơn.

Hoäc Khải rất để ý đến giá trị của

thương hiệu. Lúc Ninh Thần còn đang quay cuồng với kiếm tiền thì anh đã bắt đầu đánh bóng tên tuổi cho thương hiệu rồi.

Về vấn đề đầu bếp thì Liêu Thiên Bằng có quen một trường dạy nghề chuyên nghiệp, có rất nhiều người ở đó luyện tập kỹ năng nấu ăn.

Thực phẩm giảm cân không có yêu cầu quá cao với đầu bếp, chủ yếu năm ở cách phối thức ăn chứ mùi vị cũng chỉ như dệt hoa lên gấm.

Liêu Thiên Băng tỏ ý có thể thay

Hoäc Khải đến trường dạy nghề đầu bếp để đàm phán hợp đồng, hoặc đến thẳng cổng trường để mời chào những người học nghề.

Nhưng Hoäc Khải vẫn quyết định sẽ tự mình làm. Đây dù sao cũng là chuyện của anh, không thể chuyện gì

cũng giao cho Liêu Thiên Băng đi làm
được
Người ta giúp đỡ anh chứ đâu phải
đến làm công cho anh.
Hai người có nhiều điểm hợp nhau
cho nên nói chuyện rất vui vẻ.
Cơm no rượu say xong thì Liêu
Thiên Băng cũng lên xe rời đi.
Đưa mắt nhìn theo vị tổng giám
đốc này rời đi, Ninh Thần nói: "Tổng
giám đốc Liêu nhìn có vẻ rất tốt, rất
nhiệt tình".
"Có lẽ vậy", Hoäc Khải không đưa
ra ý kiến, sau đó nói: "Chiều nay anh
phải đi thuê một mặt tiền cửa hàng phù
hợp để nấu ăn, ngoài ra Mục Thế Kiệt
có lẽ cũng sẽ tới đây để đàm phán vấn
đề vận chuyển đấy. Khi đó em với ông
ta đi gặp mấy người phụ trách của các
công ty chuyển phát nhanh rồi chốt hạ

mọi chuyện nhé. Nếu tất cả thuận lợi
thì thực phẩm giảm cân của chúng ta
có thể được mở bán vào tuần sau".
"Hả? Em tự đi sao?", Ninh Thần
vừa do dự vừa bất an.
Cô chưa bao giờ tự mình kinh
doanh. Lúc bán hàng ở cửa tiệm quần
áo so với bây giờ là hai trải nghiệm
hoàn toàn khác nhau.
Hoäc Khải cười đáp: "Em không
cần lo lắng thế đâu, về cơ bản Mục Thế
Kiệt đã sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng
rồi, em chỉ cần xuất hiện gọi là có mặt
thôi, tiện xem có cần thay đổi chỉ tiết
nào hay không nữa. Sau này sẽ càng
có nhiều chuyện hơn, đến ngày nào đó
em sẽ phải tự mình làm, không thể cứ
trông chờ mãi vào một mình anh được"
"Anh không sợ em phá hỏng mọi
chuyện sao?", Ninh Thần hỏi "Anh không sợ", Hoắc Khải nhìn

quanh rồi nói: “Có kém đi nữa thì cũng sẽ chẳng kém như ngày xưa được đâu. Nên cho dù có thất bại thì chúng ta vẫn có thể chấp nhận được, hơn nữa thật ra anh không thích cách nghĩ bi quan như thế lắm. Đã làm thì phải lạc quan”.

Ninh Thần nhìn anh. Một lúc sau, cô mới trịnh trọng gật đầu và nói: “Em sẽ cố gắng!”

Hoäc Khải bật cười. Anh vẫn hy rãng Ninh Thần có thể trưởng thành lên và thực hiện giá trị cuộc đời của bản thân.

Sự nghiệp vừa mới bắt đầu này chính là cơ hội để cô rèn luyện.

Giống như những gì anh vừa nói, Sau này việc sẽ ngày càng nhiều. Dù anh có ba đầu sáu tay đi nữa thì cũng không thể làm hết mọi thứ được. Rồi sẽ có một ngày, Ninh Thần phải đứng dậy

mà giải quyết một phần công việc
Nếu sớm muộn cũng phải làm thì
chăng băng bắt đầu luôn từ bây giờ
Đến chiều, Hoắc Khải và Ninh Thần
đưa Đường Đường đến trường rồi mỗi
người đi làm một việc
Hoắc Khải đã chọn được vị trí đại
khái của cửa hàng rồi. Để tiện hơn, anh
đã gọi đến người môi giới từ lần trước
anh thuê văn phòng đến.
Lúc bắt xe đến địa điểm hẹn, người
môi giới đã chờ được một lúc rồi. Vừa
thấy anh là người đó đã nhiệt tình đi
lên đón: "Chào buổi chiều tổng giám
đốc Lý, anh uống nước đi ạ".
Từ lần thuê văn phòng lúc trước,
khi biết Hoắc Khải và Ninh Thần kiếm
được mấy triệu một tháng, người môi
giới này đã kinh ngạc một hồi. Ông chủ
lớn như thế rõ ràng là không bao giờ ở

cùng cấp bậc với giai cấp một tháng
lương cao nhất là hai, ba mươi ngàn
như anh ta được
Nịnh hót có lẽ là tính cách của anh
†a, cũng có thể là bệnh nghềnghiệp.
“Không phải khách sáo thế đâu”,
Hoäc Khải uyển chuyển từ chối rồi nói:
“Mặt tiền cửa hàng mà lúc trước anh
bảo khá ổn để thuê ở đâu vậy?”
“Ở ngay bên kia thôi, để tôi đưa
anh đi”, người môi giới vừa chỉ đường
vừa giới thiệu tình huống đại khái của
cửa hàng.
Cả cứa hàng có diện tích khoảng
hai trăm mét vuông, từng là một nhà
hàng nên bày trí rất đây đủ. Hơn nữa
tiền thuê cũng không đắt, một mét
vuông chưa đến tám mươi tệ.
Mặc dù vị trí ở đây không quá tốt
nhưng cũng được tính là giá thấp rồi.

Người môi giới đã gọi điện bảo chủ
nhà tới đây, nếu Hoäc Khải thấy ổn thì
có thể ký hợp đồng luôn
Người môi giới chỉ về một cửa
hàng không xa phía trước, nói: "Chính
là nơi đó, mặt tiên gần đường, còn có
chỗ đỗ xe nữa, rất hợp để làm nhàVhàng"
Hoäc Khải không có ý kiến gì về
chuyện này. Người môi giới đương
nhiên đầu lựa lời dễ nghe để nói, còn
có hợp hay không thì đi xem rồi tính.
Nhưng khi hai người đi đến cửa thì
lại nghe thấy tiếng cãi nhau ở bên trong.
Người môi giới thò đầu vào trong
hét: "Chú Mã, chú Mã!"
Trong phòng, một người đàn ông
hơn năm mươi tuổi quay đầu nhìn lại,
sau đó nói với người đàn ông ở trước
mặt mình: "Tôi không cãi nhau với cậu
nữa, tóm lại cậu mà không chuyển thì

tôi sẽ báo cảnh sát!”

Sau đó, ông ta đi ra ngoài thì người môi giới vội vàng giới thiệu: “Đây là tổng giám đốc Lý, người định thuê cửa hàng. Tổng giám đốc Lý, đây là chủ nhà, chú Mã. Chú Mã, có chuyện gì vậy, sao chú lại cãi nhau với người ta?”

“Đây là khách thuê lần trước. Đã chốt lại ốn thỏa là tôi trả lại tiên thuê nửa năm cho cậu ta và cậu ta sẽ chuyến đồ đi rồi. Cuối cùng tự nhiên lại đối ý, nói là tiền thuê nửa năm không đú, bảo tôi phải trả lại ít nhất cho cậu ta hai trăm ngàn tiền phí chuyến nhượng. Cậu nói xem, sao lại có người vô lý vậy chứ! Nhà là của tôi, tôi cho thuê không những không được tiền mà còn phải bù tiền cho cậu ta là saol”.

Người môi giới sửng sốt, hỏi: “Ý là bây giờ chúng tôi không thuê được nữa

hả? Vậy sao chú không nói sớm chứ,
làm tổng giám đốc Lý phải đi một
chuyến không công rồi!"
"Thì tôi cứ nghĩ là còn có thể
thương lượng được..", Mã Tuấn Qúy
nhìn Hoăc Khải với vẻ mặt xin lỗi: "Đây
là tổng giám đốc Lý hả? Thật sự xin lỗi
cậu, cậu xem, tự nhiên nó lại thành ra
thế này. Cậu yên tâm, chỉ cần cậu hài
lòng thì tôi sẽ giảm giá 20% tiên thuê
nhà cho cậu, coi như là bồi thường. Mẹ
cha nhà nó, tôi thà thu ít tiền của người
†a còn hơn là cho tên nhóc đó một
đồng. Không chịu chuyển nhà thì tôi sẽ
báo cánh sát đuổi bọn họ đi
Hoäc Khải không ngờ lại gặp phải
tình huống như vậy. Anh còn chưa kịp
nói gì thì một gã đàn ông tâm ba mươi
tuổi từ trong cửa hàng đã chạy ra, chỉ
thẳng mặt Mã Tuấn Quý mà măng

“Ông báo đi, xem có ai để ý ông không!
Hợp đồng giấy trảng mực đen còn ở
kia, ông là người vi phạm hợp đồng
trước, ai dám đuổi tôi ra nào? Này, cậu
tới đây thuê đúng không? Tôi nói trước
cho mà biết, không xì hai trắm ngàn phí
chuyển nhượng ra đây thì đừng hòng
thuê lại cái nhà này!”
Sự việc đột ngột này làm Hoắc
Khải hơi bất ngờ. người môi giới lập tức
đứng ra bênh vực anh: “Anh nói chuyện
lịch sự chút coi, chỉ trỏ cái gì thế hả! Vả
lại, theo hợp đồng thì anh hết hạn thuê
rồi, tại sao lại đòi phí chuyến nhượng chứ!”
“Tại sao? Tại vì tôi thuê trước chứ
sao!”, gã đàn ông đó hừ một tiếng, nói
Cái dáng vẻ bất chấp đạo lý đó của
gã khiến Mã Tuấn Quý và người môi
giới tức phát điên, đến cả Hoäc Khải
cũng cảm thấy cạn lời

Đã là thời đại nào rôi mà vẫn còn
tôn tại loại người này chứ?
Chẳng qua là ở quanh đây chỉ có
môi căn này phù hợp, những chỗ khác
phải chờ hơn nửa năm nữa mới thuê
được. Nếu không thuê ở đây thì sẽ phải
đến một nơi cách xa trạm chuyển phát
nhanh, ảnh hưởng đến tính hiệu quả
của quá trình vận chuyển.
Hoắc Khải nhìn Mã Tuấn Quý, hỏi:
"Tại sao anh ta lại không chịu chuyển
đi vậy?"
"Còn vì sao nữa, làm ăn thất bát
chứ sao!", Mã Tuấn Quý thở hồng hộc
vì tức, nói: "Cậu ta thuê chỗ này một
năm, nhưng toàn là cãi nhau với khách.
Một tháng cãi nhau đến gần hai mươi
lần. Hơn nữa, nước thải chảy ra khắp
nơi khiến cho người khác phải đi báo
cảnh sát không biết bao nhiêu lần. Mùi

vị thức ăn thì đến chó còn không chịu nếm, thì cậu nghĩ có làm ăn được gì không? Bản thân không biết kinh doanh thì thôi đi, lại cứ chê phong thủy quán tôi không tốt, còn nói là lúc sửa sang tiệm phải tốn mất bốn, năm trăm ngàn, bắt tôi đền một nửa, nếu không thì không chịu đi. Sống đến từng tuổi này rồi mà tôi chưa gặp cái trường hợp nào vô liêm sỉ như vậy hết!"

"Ông nói ai vô liêm sỉ đấy! Có tin tôi đánh ông không hải!", gã đàn ông kia xông lên nảm lấy cổ áo của Mã Tuấn Quý, vẻ mặt hung ác.

Mã Tuấn Quý tuy là chủ nhà nhưng dù sao cũng đã có tuổi, thân thể lại hơi gầy gò.

Bị gã năm lấy cổ áo, Mã Tuấn Quý sợ tái mặt, hét lên: "Cậu, cậu định làm gì hả! Thả tôi ra, thả tôi ral"

Người môi giới cũng vội vàng tiến

lên kéo nhưng lại bị gã đàn ông đẩy ra:

“Cút sang một bên, đừng để ông đây

phải đánh thêm cả mày nữa!”

Người môi giới bị đẩy cho lảo đảo,

suýt chút nữa thì ngã ngồi trên mặt đất

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 190: Anh Không Đi Thì Tôi Đi

Gã đàn ông đó bóp cổ Mã Tuấn

Quý, hung ác nói: “Lão già, ông có đưa

không thì bảo!”

“Không, tôi không đưa!”, Mã Tuấn

Quý vẫn có chút chí khí, mặc dù đang

sợ hãi nhưng vân không chịu cho gã

khốn này được lợi

Gã đàn ông đó cũng không nói

nhiêu, giơ năm đấm lên rồi vung thăng

vào mặt ông ta

Cái dáng vẻ bất cân đời ấy khiến

người ta không thế nào hiểu được

Nếu là cãi nhau thì Hoäc Khải

không có hứng thú tham gia vào,

nhưng đánh nhau trước mặt anh thì

anh không thế nhäm mắt làm ngơ

được. Anh đưa tay ra bắt lấy cánh tay

của đối phương, đanh giọng nói: “Nói gì

thì nói, đánh người là hơi quá đáng r`ồi đấ'y".

"Mẹ kiếp, mày là cái thá gì hả, mau buông tay ra, không thì tao đánh cả mày đấ'y!", gã đàn ông mắng mỏ.

"Đánh người là phạm pháp, anh đánh gây ba cái răng của ông ấ'y là đủ để bị xử phạt r`ồi", Hoäc Khải nói.

"Dọa trẻ con à?", gã đàn ông cười khẩy: "Ông đây có người quen đấ'y, mày có giỏi thì báo cảnh sát xem nào!"

Lúc này, người môi giới cũng chạy qua, bắt lấ'y một cánh tay khác của gã, nói: "Anh lịch sự chút đi. Đừng có coi trời băng vung như thế! Nếu không buông tay thì tôi sẽ báo cảnh sát đấ'y!"

Người môi giới và Hoäc Khải mỗi người năm một bên tay của gã, khiến gã không còn chút sức nào. Một không địch được hai, thêm vào đó, Mã Tuấ'n

Quý không ngừng giây dụa để thoát ra.
Gã đàn ông bị đẩy ra sau mấy bước,
bèn chỉ mặt ba người mà măng rẵng:
"Thích ỷ đông hiếp yếu phải không! Có
giỏi thì đừng đi, hôm nay ông sẽ cho
chúng mày chết chắc!"
Nói r ồi, gã đó rút điện thoại ra gọi
cho ai đó. Có lẽ cảm thấy được người
khác giúp đỡ nên Mã Tuấn Quý cũng tự
tin hơn hẳn. Ông ta chỉ vào gã đàn ông
và nói: "Cậu thật sự tưởng mình giỏi
lắm à! Còn đòi cho chúng tôi chết, bớt
nói khoác đi! Hôm nay dù gọi cả ông
trời đến thì tôi cũng sẽ bắt cậu phải
dọn đi!"
"Bố, cái tên chú nhà đó tìm người
đến đuổi con. Bổ đưa mã ời tới
đây đi", sau khi nói và n gọn,
gã đàn ông cúp điện t ôi cười khẩy
với Mã Tuấn Quy: "Hôm nay tao không

gọi được ông trời đến, nhưng khi bố tao
qua đây thì chúng mày cũng đừng có
quỳ xuống mà gọi ông nhé
Người môi giới khinh bỉ nói: "Bố
anh là cái đếch gì chứ, giả vờ giả vịt!"
Gã đàn ông phẹt một bãi nước bọt:
"Biết giáo sư Triệu Vĩnh An không?"
"Làm sao, giáo sư Triệu Vĩnh An là
bố anh à? Sao tôi chưa từng biết là ông
ấy có một người con trẻ như anh thế?",
người môi giới cười khẩy.
Gã đàn ông lại lạnh lùng cười, nói:
"Mặc dù tao không thể gọi giáo sư
Triệu Vĩnh An là bố, nhưng ông hai của
tao lại là anh em thân như ruột thịt với
giáo sư. Đừng nói mấy người chúng
mày ấy à, mà kể cả đám con nhà quyền
quý có tới xin gặp giáo sư Triệu Vĩnh
An thì cũng phải được ông hai tao đồng
ý mới được"

Mã Tuấn Quý và người môi giới

nghe vậy thì sửng sốt, muốn gặp giáo sư Triệu Vĩnh An thì phải được ông hai của gã đồng ý?

Với địa vị của giáo sư, còn ai có thể làm chủ thay ông ấy được chứ?

Đầu óc của người môi giới nhanh nhạy hơn Mã Tuấn Quý nhiều. Anh ta nhanh chóng nghĩ đến một người, rồi ngạc nhiên hỏi: "Ông hai của anh là ông gác cửa cho giáo sư Triệu Vĩnh An hả?"

Triệu Vĩnh An có địa vị rất cao, nên đến cả ông cụ gác cửa cho ông ấy cũng rất có sức ảnh hưởng trong thành phố. Nhất là chuyện Triệu Vĩnh An mời ông cụ vô danh gác cổng trường đại học về làm trong nhà mình lại càng là một đoạn giai thoại chiêu hiền đãi sĩ.

Trừ đám nhỏ chưa hiểu chuyện ra thì

tất cả những ai trưởng thành đều biết
đến chuyện này rồi.
Gã đàn ông đó rất đắc ý nói: "Đúng
vậy. Ông hai của tao có địa vị thế nào
thì khỏi phải nói rồi. Cho nên là một
chủ nhà cỏn con như ông ta, hay là ông
trời đi nữa, thì cũng phải nể mặt ông
hai của tao thôi. Còn bố tao thì lại càng
thân với ông hai như bố con ruột thịt!
Có biết Chương Gia Cường không, bố
tao đó"
Nghe đến cái tên Chương Gia
Cường này, dù là Mã Tuấn Quý hay
người môi giới thì sắc mặt cũng trở nên
cứng ngắc hơn nhiều.
Bọn họ đã từng nghe đến chuyện
của Triệu Vĩnh An và ông già canh cửa,
đương nhiên cũng biết Chương Gia Cường.
Bình thường, Chương Gia Cường
hay lấy danh nghĩa của ông gác cửa để

làm vô số chuyện thất đức, cũng có độ
"nổi tiếng" trong thành phố. Những
người nghe thấy cái tên này thì đều biết
lão ta có chỗ dựa là ông gác cửa, có
thể làm thân với Triệu Vĩnh An. Vì vậy
mà bất kỳ ai đều phải nể mặt lão ta hết.
Nói ngay lần Ninh Thần bị xe điện
của Chương Gia Cường đụng trúng, lão
†a không những không xin lỗi mà còn
lăn ra ăn vạ. Người xử lí chuyện này
cũng phải nhường lão ta một ít
Nếu không phải Hoäc Khải có
quan hệ tốt với Triệu Vĩnh An và ông
gác cửa đến tát cho lão ta vài cái thì
không biết Chương Gia Cường sẽ ăn vạ
bao nhiêu tiền nữa.
Gặp được ông già rồi, không ngờ
lại va phải thăng con.
Nhìn gã đàn ông một câu ông hai,
hai câu bố đẻ, tràn đầy sự đắc ý và kiêu

ngạo khiến Hoäc Khải phải lắc đ`ầu.

Thế giới lớn thế này mà sao cứ gặp

phải cái gia đình đó nhỉ.

Lúc này, người môi giới tiến lên kéo

Hoäc Khải, nói nhỏ: “Tổng giám đốc Lý,

hay hôm nay chúng ta đi trước thôi”.

“Tại sao phải đi?”, Hoäc Khải

không hiểu, hỏi lại: “Chúng ta có lý thì

sao phải sợ gã chứ”

Người môi giới trong lòng đang vô

cùng hoảng loạn, đây đâu phải vấn đ`ề

có lý hay không chứ?

Ông hai của người ta là người gác

cửa cho Triệu Vĩnh An kìa, mấy người

giàu có còn phải nể mặt ông cụ mấy

ph`ần đấy. Mặc dù anh một tháng kiếm

được mấy triệu, nhưng sao có thể so

sánh với nhóm khách quý của Triệu

Vĩnh An chứt

Danh tiếng cúa Chương Gia Cường

thì ai mà không biết, chẳng phải loại tốt
lành gì. Lão ta làm vô số chuyện dơ
bẩn mà chẳng ai xử lý được lão.
Lão ta mà đến thì thật sự sẽ xảy ra
ẩu đả đó.
“Chương Gia Cường có thanh danh
không tốt đâu, chúng ta quân tử trả thù
mười năm chưa muộn mà, đi thôi”,
người môi giới nói.
“Tôi biết lão ta có thanh danh
không tốt, nhưng chúng ta không cần
phải đi làm gì. Đang ban ngày ban mặt,
bọn họ chưa chắắc đã dám làm gì quá
đáng đâu”, Hoäc Khải nói.
Người môi giới vừa vội vừa giận,
đầu óc người này có vấn đềhay sao
hả? Anh không quen Chương Gia
Cường thì thôi đi, nhưng đã biết lão ta
rồi mà sao vẫn còn cứng đầu thế chứ?
Đến lúc bị đánh thì muốn chạy

cũng không kịp nữa đâu!

Mặc dù rất muốn nịnh nọt vị sếp

có thu nhập mấy triệu một tháng này,

nhưng khi anh quyết định đối đầu với

Chương Gia Cường thì người môi giới

vân lựa chọn việc chạy.

“Tổng giám đốc Lý, anh đừng trách

tôi không nhắc anh nhé. Sẽ dễ xảy ra

đánh nhau lắm đấy. Mà báo cảnh sát

cũng vô dụng, lão ta có người quen ở

đó. Nếu anh không đi thì tôi chạy trước

đây”, người môi giới nói

Hoặc Khải nhìn anh ta, nói: “Vậy tôi

nói với anh trước, nếu anh đi thì vụ làm

ăn này coi như bỏ đấy”

Người môi giới “Ừ” một tiếng, cũng

chẳng tỏ ý gì đặc biệt. Anh ta cho rằng

đầu óc Hoäc Khải rõ ràng là có vấn đề.

Đã đến lúc nào rồi mà còn chắc

đến chuyện làm ăn chứ, không biết

chuyện nào quan trọng hơn à?

Anh ta chẳng buồn nói gì nữa mà

quay đầu đi thẳng

Hoäc Khải lại nhìn sang Mã Tuấn

Quý, thấy ông ta không có ý định đi thì

hỏi: “Chú không đi à?”

“Không, tôi không đỉi!”, Mã Tuấn

Quý cản răng. Mặc dù trên mặt ông ta

lộ rõ vẻ lo lắng và bất an, nhưng vẫn

kiên trì nói: “Đây là cửa tiệm của tôi, là

cậu ta vô lý trước, sao tôi phải đi chứ!”

Chuyện này khiến cho Hoäc Khải

hơi bất ngờ. Dáng vẻ sợ hãi của Mã

Tuấn Quý ban nãy khi bị túm lấy cổ áo

đã làm người ta rất khinh thường,

nhưng không ngờ đăng sau vẻ yếu ớt

đó lại là một sự kiên cường bất khuất.

“Này, ai cho mày chạy hả, mày thử

chạy xem”

Người môi giới chưa đi được bao

xa đã bị gã đàn ông kéo lại.

Nhìn dáng vẻ hung ác đó của gã,

người môi giới cười nịnh hót: "Đ`âu là

hiểm l`âm cả mà, thật ra tôi chỉ đi theo

người ta đến xem nhà thôi, không

muốn tham gia vào chuyện này..".

"Không muốn? Thế mày vừa chặn

tay tao là làm gì thế?", gã đàn ông đó

kiêu ngạo nói: "Giờ biết sai r`ồi à? Muộn

r`ồi! Ngoan ngoãn ở đấy cho ông, nếu

không ông tát mày đấy!"

Người môi giới säc mặt trảng bệch,

trong lòng thì chửi Mã Tuấn Quý vô số

l`ần, cũng chửi Hoäc Khải thậm tệ.

Nếu không phải cái tên họ Lý này

muốn ra oai, lo chuyện bao đ`ồng thì

sao anh ta lại dính vào phiên toái được

chứ

Người môi giới mới nói được mấy

câu thì có một chiếc xe điện đỗ lại ven đường

Ngay sau đó là một đám người

chạy tới, từ phía xa đã kêu lên: “Là bọn chó chết nào

chán sống hả? Dám động cả vào con tao!”

Người môi giới quay đ ầu lại thì

thấy Chương Gia Cường dân ba người

lại đây, vừa đi vừa tìm mấy thanh gỗ

ven đường r ồi xách đến.

Cảnh tượng này làm người môi giới

sợ đến nhũn cả chân.

Gã đàn ông thấy Chương Gia

Cường thì càng kiêu ngạo hơn. Gã nhìn

Hoäc Khải và Mã Tuấn Quý nói: “Bố tao

đến r ồi đấy, bọn mày ban nấy tài giỏi

lắm cơ mà? Giờ thử giả vờ nữa cho tao xem đi!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 191: Có Biết Lịch Sự Là Gì Không?

Hai chân của Mã Tuấn Quý cũng

có chút run rẩy, ông ta chỉ là một người

bình thường, lúc nhà đất bị giải tỏa di

đời, ông ta đã được hưởng lợi từ chính

Sách hậu hĩnh nên mới có một dãy xen

kẽ các cửa hàng mặt tiền hai trăm mét

vuông thế này. Nhưng ông ta bẩm sinh

đã không nhạy bén trong kinh doanh,

lần làm lớn nhất trước đó của ông ta

cũng chỉ là mở một siêu thị nhỏ mà thôi.

Khi nói đến việc kiếm tiên, nhiều

nhất ông ta cũng chỉ nghĩ đến việc bao

lâu mới có thể tăng tiền thuê nhà lên

thêm một bậc

Bây giờ nhìn thấy Chương Gia

Cường tiếng xấu khäp nơi, ông ta tự

nhiên cũng có chút sợ hãi, cho nên dù

có bị người khác chế giêu cũng không

dám nói lại. Chỉ có thể trầm ngâm
trong lòng mà tự an ủi bản thân, rằng
giờ là xã hội pháp quyền, bọn họ chắc
cũng không dám làm càn.
Chương Gia Cường đã quen với
thói coi trời bằng vung, mượn danh
tiếng của ông gác cửa nhà Triệu Vĩnh
An mà làm xăng làm bậy.
Tiệm ăn này do con trai của lão ta
đầu tư, vì giá thuê tương đối rẻ, cảm
thấy có thể kiếm được nhiều tiền nên
đã đầu tư hơn ba trăm ngàn tệ vào đó
Cuối cùng thì con trai của lão ta
cũng không phải là người biết cách làm
ăn, rõ ràng có nền tảng quan hệ tốt như
vậy, nhưng lại không biết tận dụng, cả
ngày chỉ biết kiêu căng ngạo mạn đi tới
đi lui, lỗ mũi hếch lên trời, cứ như thể ai
cũng đang nợ hăn vậy.
Đầu bếp trong tiệm cũng là do có

quan hệ mới được vào làm, chẳng
những tay nghề nấu nướng tệ hại mà
tình hình vệ sinh trong bếp cũng vô
cùng lộn xộn
€ó không ít khách đã ăn phải ruồi,
tóc hay những thứ tương tự khiến cho
người ta kinh tởm.
Khi khách phàn nàn, hắn vẫn
không thèm quan tâm, thích ăn hay
không cũng mặc kệ mấy người, dù sao
cũng không hoàn lại tiền. Vì thái độ đó
mà hắn thường xuyên xảy ra cãi vã với
khách hàng, lại còn bị khách hàng tố
cáo.
Nhưng hầu hết những người đến
xử lý sau khi nhận được tin tố cáo đều
biết mối quan hệ giữa gia đình chủ
tiệm và giáo sư Triệu Vĩnh An, nên họ
chỉ có thể khiển trách vài câu rồi cũng
mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thời gian trôi qua, hăn không
những không học được bài học của
mình mà còn hống hách hơn, tự cho
răng bản thân có thế lực rất mạnh
Khách hàng là thượng đế cái quái
gì chứ, nói bậy bạ, ông đây không nợ
mấy người. Thích thì ăn, không thì biến!
Một câu sáu chữ này, đúng là dùng
vô cùng thuần thục.
Hai tháng đầu thì tiệm ăn vẫn còn
có khách đến, nhưng đến mười tháng
sau, có tìm đến mù mắt thì cũng chỉ có
mấy con chuột cả ngày chạy tới chạy lui.
Chỉ sau một năm, trong nhà ngay
cả cái quần cũng chẳng còn để cầm cố.
Vì vậy, Chương Gia Cường cũng rất
tức giận, làm sao có thể gia hạn hợp
đồng thuê tiệm ăn sang năm thứ hai được
Thật ra thì ngay từ sáu tháng trước
Mã Tuấn Quý đã muốn bọn họ chuyển đi

Hai bố con nhà này mở tiệm ăn mà
cửa tiệm lại bấn thỉu, cứ như sắp biến
thành một cái máng hôi thối vậy. Khäp
phòng đều là khói dầu, trông khó coi
đến không tả được
Cho thuê thêm một thời gian nữa
chäc là chỗ của ông ta sẽ thành một
bãi rác luôn mất
Cho nên ngay trước thời hạn kết
thúc hợp đồng thuê hai tháng, Mã Tuấn
Quý đã nói rõ rằng ông ta sẽ không cho
bọn họ thuê tiếp vào năm tới nữa.
Hai bố con Chương Gia Cường
cũng không muốn thuê thêm, nhưng
bản tính đã quen với việc lừa lọc kiếm
chác từ người khác, vì vậy bọn họ nói
với Mã Tuấn Quý răng bắt dọn đi sớm
thì tiền thuê phải được giảm. Thuê nhà
của ông ta bị lỗ vốn không kiếm được
đồng lời nào mà ông ta còn không biết

giảm giá hay sao?

Mã Tuấn Quý vì muốn bọn họ mau

dọn đi cho khuất mắt, cũng nhìn ra hai

bố con nhà này đều là phường vô lại,

nên dứt khoát thí luôn cho nửa năm

tiên thuê

Vốn dĩ nói là phải dọn đi trong hai

ngày, nhưng ai mà biết được hôm nay

Mã Tuấn Quý lại nhận được điện thoại

của bên môi giới nhà đất bảo đã có

người đến xem nhà, vì vậy Mã Tuấn Quý

liền vội vàng chạy tới thúc giục bọn họ.

Khi ông ta đến nơi, chẳng biết bọn họ

có chuyện gì, đột nhiên nói rằng sẽ

không dọn đi, cuối cùng Mã Tuấn Quý

lại bị buộc phải đưa cho bố con

Chương Gia Cường một khoản phí

chuyển nhà hai trăm ngàn nhân dân tệ.

Nếu không thì đừng mong có thể

cho người khác thuê.

Ý đ`ôt`ôi tệ này hoàn toàn là do
Chương Gia Cường nghe theo lời của
người khác, giờ muốn dọn đi thì phải
tính thêm phí chuyển nhà, dù sao thì vị
trí này cũng thật sự tốt, mặt băng rộng
còn giá thuê lại thấp, chắc chắn sau khi
bố con lão ta dọn đi vẫn sẽ có người
đâm đ`âu vào cho bố con lão ta dễ b`ề
lợi dụng.
Chương Gia Cường vốn không giỏi
chuyện gì ngoài chuyện hại người.
Vì vậy, chuyện này dù là có lý hay
vô lý, thì lão ta cũng nhất quyết bảo.
con trai của mình làm.
Làm mấy chuyện xấu xa lâu như
vậy, lão ta tất nhiên cũng nhận thức rõ
vậy, lão ta tất nhiên cũng nhận thức rõ
ràng v`ênhững tranh chấp và rắc rối có
thể phát sinh sau này. Vì vậy lão ta
luôn luôn dẫn theo một vài người thân

cận, sẵn sàng quay lại hỗ trợ bất cứ khi nào lão ta gặp khó khăn.

Chương Gia Cường không hề xem Mã Tuấn Quý ra gì, trong mắt của lão ta, ông ta chỉ đơn giản là một tên chủ nhà đần độn

Sau khi nhận điện thoại của con trai Chương Viên Côn, Chương Gia Cường ngay lập tức kéo người đến, chuẩn bị dạy cho chủ nhà một bài học.

Khi tới nơi, lão ta nhìn thấy Mã Tuấn Quý và người môi giới đang bị con trai mình chặn lại, chỉ là Hoắc Khải đang bận đang quan sát cửa tiệm, chưa nhìn thấy lão ta ngay.

Hùng hổ bước về phía người môi giới, Chương Gia Cường nhìn từ trên xuống dưới một cái, liền quay sang hỏi con trai của lão ta là Chương Viên Côn: "Tên này cũng đến gây sự sao?"

“Thằng này là người môi giới,

nhưng thích lo chuyện bao đồng, rõ

ràng là ngứa đòn!”, Chương Viên Côn nói.

Người môi giới tái mặt sợ hãi,

nhanh chóng nở một nụ cười hòa hoãn:

“Anh, anh Cường, tôi…’

“Ai là anh của mày? Muốn qua mặt

tao hả?”, Chương Viên Côn lúc này mới

có tự tin mà đạp tới một cước.

Người môi giới bị đá lui mấy bước,

nhưng không dám nổi giận, chỉ có thể

nuốt cục tức vào trong và nói: “Chú Cường…

“Sao, bố của cậu lớn tuổi hơn ông

đây chäc?”, Chương Gia Cường trừng

mắt hỏi.

Người môi giới vội vàng thay đổi

xưng hô: “Ông Cường…”

Chương Gia Cường bật cười thành

tiếng, vươn tay võ vào mặt của người

môi giới, tuy răng không dùng nhiều lực

nhưng vẫn phát ra tiếng: “Nhìn cậu tuổi
cũng còn trẻ, sao đầu óc lại hồ đồ như
vậy, đây là chuyện mà cậu có thể xen
vào được hả?”
“Vâng vâng, tôi đã sai rồi, tôi không
“Được rồi, cậu cứ đứng sang một
bên đi, tôi sẽ giải quyết với cậu sau”,
nói đoạn, Chương Gia Cường đưa mặt
nhìn Mã Tuấn Quý nói: “Cái tên họ Mã
kia, nay lại không thèm nể mặt ông đây
à? Là do Chương Gia Cường này không
đủ nối danh, hay là do anh quá nông
nổi, cho rằng bản thân là chủ nhà thì
liền muốn lên mặt?’
Mã Tuấn Quý bây giờ trông vô
cùng căng thẳng, bất giác muốn nói
điều gì đó tốt đẹp, nhưng rồi lại nghĩ
rằng hai bố con này đang muốn lừa lọc
kiếm chác, nếu mà bây giờ ông ta còn
lên tiếng xin lôi, vậy chẳng phải là ông

†a còn phải gánh thêm một khoản phí chuyển nhà để đưa cho bố con bọn họ sao?

Lúc này, Chương Viên Côn lại chỉ vào Hoäc Khải mà nói: “Còn có tên tới thuê mặt bằng kia nữa, dám động đến ông đây!”

“Ha ha, vậy sao? Ông đây cũng muốn xem thử rốt cuộc là ai có măt như mù, chắc không biết chữ “chết” viết thế nào đúng không…”

Nếu như Chương Gia Cường không phun ra mấy tiếng chửi th`êthì Hoắc Khải cũng chẳng thèm nói chuyện với lão ta làm gì. Nhưng lời nói của lão ta càng lúc càng tệ hại đến mức Hoăc Khải phải quay mặt lại

Khi nhìn thấy gương mặt của Hoäc Khải, tiếng nói của Chương Gia Cường đột ngột dừng lại.

Lão ta đứng chết trân tại chỗ, thậm
chí không nhúc nhích được bước chân.
Chương Viên Côn vẫn chưa nhận
ra sự kỳ lạ của bố mình, vẫn chỉ vào
Hoäc Khải nói một cách ngạo mạn:
"Mày đó, lại đây, không phải vừa rồi
mày oai lắm sao hả? Lại đây, để tao
xem mày oai đến cỡ nào!"
Mấy người đi theo Chương Gia
Cường cũng đều tiến về phía trước với
vũ khí thô sơ trong tay.
Người bình thường khi gặp phải
tình cảnh này chắc chắn đã gọi cảnh
sát từ lâu.
Nhưng Hoäc Khải lại trưng ra vẻ
mặt vô cùng bình tĩnh, không những
không sợ hãi mà còn nhìn thẳng
Chương Gia Cường hỏi: "Ông mới vừa
hỏi tôi là có biết chữ "chết" viết thế nào
không đó hả?"

Chương Gia Cường nghe đến câu
này thì rùng mình một cái, toàn thân
ngay lập tức toát mồ hôi lạnh.
Hôm đó lão ta bị ông gác cửa tát
cho mấy cái, lão ta vẫn chưa hề quên,
người thanh niên trước mặt chính là
khách quý của giáo sư Triệu Vĩnh An!
Ngay cả chú hai của lão ta cũng
phải tỏ ra lễ độ với người này, vậy thì
lão ta là cái đinh gì chứ?
Khi vừa đến đây, Chương Gia
Cường đã nghĩ cách làm sao để dạy dỗ
chủ nhà, lấy được số tiền đền bù mấy
trăm ngàn.
Bây giờ thì lão ta vô cùng hoang
mang, tại sao lão ta lại phải gặp người
mà lão ta ít muốn gặp nhất ở đây kia chứ?
Điều quan trọng nhất là sự bất
mãn và lạnh lùng ẩn chứa trong giọng
điệu bình thản của đối phương đã

khiến cho Chương Gia Cường mềm
nhũn cả hai chân. Nhưng con trai của
lão ta thì vân đang đứng đó măng
người như một thăng ngu
Chương Viên Côn càng măng càng
khó nghe, khiến cho Chương Gia Cường
như muốn đứt cả mạch máu não.
"Thăng nhóc thối tha, mày nghĩ
mày oai lắm hả?", một người đi theo
Chương Gia Cường chỉ vào Hoäc Khải
bằng cây lau nhà trên tay.
Chương Gia Cường thấy rõ nước
bẩn trên cây lau nhà đã văng lên quần
áo của Hoäc Khải.
Hoäc Khải cũng đã nhận ra, anh
hơi cúi đầu nhìn vết bẩn trên quần áo.
Dù anh chỉ mới hơi rũ đầu xuống
nhưng hành động đó đã khiến cho da
đầu của Chương Gia Cường tê dại, và
tim lão ta thì như đã ngừng đập

Lão ta lập tức chạy tới mà không
c`ần suy nghĩ, hất đổ cây lau nhà của
tên đi cùng r`ồi măng: "Mày đang động
vào ai đấy hải! Có biết lịch sự là gì
không!
Người nọ bối rối, tự hỏi liệu anh
Cường có phải bị bệnh hay bị mù r`ồi
không?
Nếu không thì tại sao lại măng
người của mình chứ
Mọi người ở đó đ`ều không hiểu
chuyện gì đã xảy ra. Sau đó, bọn họ
đ`ều kinh hoàng khi thấy Chương Gia
Cường cun cút chạy đến chỗ của Hoắc
Khải, r`ồi lão ta còn cúi đ`ầu lấy khăn
giấy trong túi ra cố găng lau sạch vết
bẩn trên qu`ần áo của Hoäắc Khải. Lão
ta còn nói băng cái giọng cực kỳ hèn
mọn: "Cậu Lý, tôi xin lỗi, tôi sẽ lau sạch
chỗ này cho cậu. Nếu không thì tôi

mua cho cậu một bộ mới nhé, thật sự

là xin lỗi cậu quá”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 192: Dọn Đi Ngay Lập Tức

“Bố, sao bố lại.. ”

Chương Viên Côn hoang mang,

cứng nhắc quay đầu lại, bố của hắn

làm sao vậy?

Không phải là lúc này nên tiến đến

tát cho đối phương mấy cái rồi bắt chủ

nhà trả tiền hay sao?

Sao tự nhiên bố của hăn lại tỏ ra

niềm nở với người sắp thuê mặt băng

kia như vậy?

Không chỉ Chương Viên Côn và cả

đám người xấu kia cũng đều ngẩn ra,

mà ngay cả người môi giới ở bên cạnh

cũng đang há hốc miệng. Miệng mà có

thể mở to ra thêm thì có khi cắm của

mấy người bọn họ còn rơi được xuống

đất luôn cũng không chừng.

Gái tình huống éo le gì đây chứ?

Nếu như lúc Chương Gia Cường
bước đến liền thẳng tay tát vào mặt
của người kia thì người môi giới cũng
sẽ không kinh ngạc đến như vậy. Đăng
này, lão ta lại cun cút cúi đầu lau vết
bẩn trên quần áo của người kia, điều
này đã khiến cho người môi giới vô
cùng kinh ngạc
"Không cần", Hoắc Khải dứt khoát
đẩy tay Chương Gia Cường, chỉ vào cửa
tiệm bên cạnh hỏi: "Tiệm này là do nhà
ông mở à?
"Đúng đúng, à không, là con trai tôi
đã mở nó!", Chương Gia Cường nói rồi
quay đầu xông tới chỗ của Chương
Viên Côn măng chửi: "Thăng khốn này,
còn không mau mau đi xin lỗi cậu Lý đi!
Đúng là thứ có mắt như mù mài"
Chương Viên Côn do dự bước đến
với vẻ hoài nghỉ: "Cậu, cậu Lý…"

“Có việc mở miệng nói chuyện thôi
mà cũng nói lắp thì còn làm nên cơm
cháo gì!”, Chương Gia Cường đánh vào
sau gáy của Chương Viên Côn khiến.
cho hản càng lúc càng hoang mang.
Hắn vẫn không hiểu làm thế nào
mà bố của hẳn, một người luôn kiêu
ngạo và độc đoán, lại đột nhiên lu ồn
cúi trước một người đàn ông trẻ tuổi
mà hăn chưa từng biết đến.
Hoäc Khải biết Chương Gia Cường
không sợ anh, mà là sợ Triệu Vĩnh An,
nên anh càng phải cứng răn, không
khoan nhượng đối với một kẻ như vậy.
Càng mạnh tay với lão ta, lão ta lại
càng nghe lời. Ngược lại nếu đối với lão
ta tốt một chút, lão ta liên sẽ bộc lộ dã
tâm
“Bất kể cửa tiệm này là của ông
hay của con trai ông, tôi nghe chủ nhà

nói răng hợp đồng thuê nhà đã hết hạn
nên tôi định thuê lại chỗ này. Không
biết có thể bảo con trai ông dọn đi
được không?"
Câu hỏi của Hoäc Khải khiến cho
Chương Gia Cường giật mình, sau đó,
không cần phải chần chừ nhiều, lão ta
liền gật đầu nói: "Được chứ, chuyện này
làm sao mà không được! Cậu Lý đã
bảo như vậy thì chúng tôi sẽ ngay lập
tức dọn đi. Dọn đi liền đi cái thằng
nhóc thối tha này, còn không mau gọi
người tới chuyển đồra cho thông
thoáng chỗ của cậu Lý đây hải!"
Chương Viên Côn vâng dạ một
tiếng, sau đó lấy điện thoại di động ra
gọi cho công ty chuyển nhà.
Hoäc Khải quay sang Mã Tuấn Quý
nói: "Đầu tiên vào nhà xem một chút
đã"

Mã Tuấn Quý không biết lai lịch của Hoäc Khải, nhưng ông ta chăc chăn người bình thường sẽ không thể khiến cho Chương Gia Cường căng thẳng đến như vậy. Ông ta nhanh chóng gật đ`ầu và đi theo Hoäc Khải Vào trong.

Ở bên đây, Chương Viên Côn cũng nhanh chóng đặt điện thoại xuống hỏi:

“Bố, người đó là ai?”

“Còn nhớ l`ần trước tao đã kể với mày rằng tao gặp một người trẻ tuổi có quan hệ đặc biệt tốt với giáo sư Triệu Vĩnh An hay không? Ngay cả ông hai của mày cũng tỏ ra rất lễ độ với cậu tai”

Chương Viên Côn sững sờ, sau đó ngạc nhiên nhìn Hoäc Khải đã bước vào bên trong, hóa ra lại chính là người này.

Chương Gia Cường đã bị ông gác cửa tát cho vài cái vì chuyện của Hoắc Khải, chuyện đó đã khiến cho lão ta trở nên im ăng trong vài ngày. Nhưng cả hai bố con lão ta đều biết rằng, họ có được địa vị như ngày hôm nay ở trong thành phố không phải vì có bản lĩnh, cũng không phải vì người khác không thể trị được thói lưu manh của bố con lão ta, mà là vì gia đình lão ta có người thân làm gác cửa cho giáo sư Triệu Vĩnh An

Trị thói lưu manh của bố con lão ta thì vô cùng dễ, nhưng không đáng nếu như phải làm mất lòng vị giáo sư già vì chuyện này.

Vì thế nên cả Chương Gia Cường và con trai của lão ta đều có sự tôn trọng hoặc kính sợ đặc biệt đối với những người liên quan đến giáo sư

Triệu Vĩnh An.

Nghĩ đến việc vừa rồi suýt chút nữa đã ra tay với Hoắc Khải, Chương Viên Côn liền cảm thấy sợ hãi, vội hỏi bố mình có phải bản thân đã gây ra chuyện lớn rồi hay không

Chương Gia Cường mạnh tay tát hăn thêm một cái, lại măng chửi: "Cái thằng khốn kiếp này nữa, không biết mở to mắt nhìn cho rõ ràng, đó là người mà chúng ta có thể xúc phạm hả! Lỡ mà chuyện này truyền đến tai của ông hai mày, sau đó truyền đến tai của giáo sư Triệu Vĩnh An, chúng ta đều sẽ gặp xui xẻo!"

"Vậy, vậy bây giờ con phải làm gì đây?", Chương Viên Côn bị dọa đến phát run.

Chương Gia Cường vừa nghĩ tới đây, liền nghiến răng nghiến lợi nói:

“Không phải cậu ta vừa nói muốn thuê chỗ này hay sao? Mày bây giờ nhanh chóng dọn đi những thứ vô dụng, sau đó để lại những thứ có giá trị hữu dụng, coi như làm quà tặng cho người ta”.

“Sao? Mấy món này đã tốn của con không ít tiền đâu”, Chương Viên Côn nói

“Mày thì biết cái gì! Đem mấy thứ này đi bán đồ cũ thì có được bao nhiêu tiền? Quá lắm là được mấy ngàn. Đem món tiền này đi cầu người ta chiếu cố cho mình, có còn thấy lỗ không? Tao nói mày, đúng là có lớn mà không có khôn, y chang con mẹ của mày! Nếu mà thông minh bằng một nửa của tao, thì bây giờ mày đã không vô dụng như vậy rồi!”, Chương Gia Cường chửi bới không thôi

Chương Viên Côn mặc dù đuối lý,

nhưng vẫn không nhịn được lẩm bẩm:

“Bố cũng có ra cái gì đâu…

Khi hai bố con Chương Gia Cường

còn đang ầm ĩ ở ngoài cửa, Hoäc Khải

đã quan sát cửa tiệm qua một lượt.

Như Mã Tuấn Quý đã nói, môi

trường ở đây thật sự tồi tệ, trông không

giống một tiệm ăn chút nào. Tuy nhiên,

thứ mà Hoäc Khải quan sát nhiều nhất

đó chính là cách bày trí của nơi này, dù

sao thì sau khi tiếp quản anh cũng sẽ

phải sửa sang lại nhiều.

Cấu trúc của nơi này khá tốt. Cơ sở

hạ tầng khá hoàn thiện, chỉ có điều là

con hẻm đăng sau bốc mùi quá, mùi

hôi thối đó xộc thẳng vào trong nhà.

Mặc dù anh chủ yếu muốn kinh

doanh đồ ăn mang đi, nhưng anh phải

làm gì nếu khách hàng muốn ăn tại

chỗ? Dù sao thì cũng phải chuẩn bị

một số bộ ghế dài

Vì vậy việc giải quyết cái mùi hôi thối này là hết sức cấp thiết, nơi này phải được dọn dẹp sạch sẽ, nếu không thì đừng nói đến khách hàng, ngay cả đầu bếp làm việc ở đây cũng sẽ cảm thấy không thể nào chịu nổi.

"Yêu cầu cơ bản của tôi đó là con hẻm đăng sau phải được dọn dẹp sạch sẽ", Hoäc Khải nói.

Mã Tuấn Quý nghe thấy vậy thì vui mừng khôn xiết, ông ta vốn còn cho rằng nơi tệ hại như thế này thì Hoäc Khải nhất định sẽ không thích và từ chối thuê lại. Mà bây giờ anh chỉ nói rằng con hẻm đăng sau cần phải được dọn dẹp, Mã Tuấn Quý đương nhiên không phản đối, ông ta lập tức võ ngực nói răng sẽ gọi người đến dọn dẹp ngay lập tức để đảm bảo răng con hẻm đăng

sau sẽ sạch sẽ trước khi mặt trời mọc

vào ngày mail

V`ê tiên thuê mặt băng, Hoäc Khải

dự định sẽ ký hợp đ`ông dài hạn 5 năm

trước, đi`âu này khiến cho Mã Tuấn Quý

càng ngạc nhiên hơn, xen l`ân cả vui

mừng

Ngay cá khi tiên thuê năm đ`âu tiên

đã được chiết khấu 20%, thì riêng ti`ên

thuê nhà trong bốn năm tiếp theo đã

có thể lên đến hàng trăm ngàn ngay cả

khi giá thuê có không tăng theo thời

gian.

Hơn nữa, ông ta thấy Hoäc Khải

chäc chăn là một người làm việc lớn,

thậm chí ngay cả Chương Gia Cường

cũng phải nịnh nọt. Cho một người như

vậy thuê mặt băng, đối với bản thân

của ông ta chỉ có lợi chứ không có hại

Vì vậy, Mã Tuấn Quý ngay lập tức

hạ giá thuê xuống một chút

Cho Chương Vân Côn thuê thì lấy

mười lăm ngàn một tháng, nhưng cho

Hoặc Khải thuê thì lấy một trắm năm

mươi ngàn một năm, tương đương với

việc cho không hai tháng tiền thuê mặt

băng

Hoäc Khải cũng không giả vờ giả

vịt gì, chí nói răng không cần phải

nhượng bộ vụ giá cả. Không cần thiết

phải làm cho cuộc sống thêm khó khăn

chỉ vì một chút tiền bạc hay một chút sĩ

diện.

Vì chuyện này không còn liên quan

đến bên môi giới, nên hợp đồng được

Hoäc Khải tự mình kí kết, dù sao

Chương Viên Côn vẫn chưa dọn ra

ngoài xong, nên cũng không có gì phải

vội vàng.

Hai người trò chuyện thêm một

hồi. Sau khi anh rời khỏi cửa tiệm, Chương Gia Cường lập tức mang theo Chương Viên Côn đến trước mặt chào hỏi, nét mặt tươi cười nói: "Cậu Lý, thế nào rồi, thấy chỗ này có hài lòng không?"

Nghe giọng điệu của lão ta cứ như thể chỗ này là của lão ta vậy.

Hoäc Khải mặc dù không thích giọng điệu vô lại của lão ta, nhưng cũng biết đạo lý thà đắc tội người quân tử chứ không thế đắc tội kẻ tiểu nhân, liền nói: "Cũng được, cũng đã cọc tiền thuê rồi, vậy các người khi nào thì dọn đi?"

"Dọn đi, sẽ dọn đi ngay, dọn xong trước khi mặt trời lặn!", Chương Gia Cường nét mặt nịnh bợ hỏi tiếp: "Cậu Lý thuê chỗ này làm dịch vụ ăn uống đúng không? Mọi thứ trong tiệm của chúng

tôi đều là đồ mới mua, cậu xem có cần gì không? Chúng tôi không cần tiền của cậu, chỉ muốn quan hệ giữa chúng ta trở nên thân thiết hơn mà thôi".

Hoặc Khải lắc đầu nói: "Không cần, tôi đã mua xong tất cả mọi thứ, chỉ cần các người dọn đi ngay. Ngày mai tôi tới lấy chìa khóa, còn thừa lại thứ gì tôi sẽ cho người thu mua phế liệu mang đi".

Nhiều thứ trong cửa tiệm, bao gồm cả bàn, ghế và ghế dài, thật sự còn rất mới, hâu như chưa được sử dụng qua. Nếu nhận được nó miên phí, chäc chắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền.

Nhưng Hoäc Khải sẵn sàng chỉ số tiền đó ra, giống như Mã Tuấn Quý chấp nhận miễn cho anh hai tháng tiền thuê nhà mỗi năm vậy.

Chút tiền này, Hoäc Khải một đồng cũng không muốn tiết kiệm.

Hoäc Khải luôn muốn xa lánh
những kẻ tiểu nhân như Chương Gia
Cường, nước sông không phạm nước
giếng, cũng không muốn có bất cứ liên
quan nào với lão ta.
Đừng nói chỉ là mấy món đồ này,
cho dù có gửi cả núi vàng, Hoäc Khải
cũng sẽ không bao giờ nhận lấy.
Thái độ thẳng thăn của anh khiến
cho Chương Gia Cường vô cùng lúng
túng, muốn làm thân cũng không được,
thật là quá mất mặt.
Nhưng lão ta không dám tức giận,
chỉ hơi cười mỉa rồi nói: “Thôi, vì cậu Lý
đã không cần nên tôi sẽ cho người dọn
đi, sau này nếu như cậu Lý có cần gì thì
cứ gọi cho tôi, tôi bảo đảm sẽ có mặt!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 193: Giáo Sư Bị Tai Nạn

Hoắc Khải nói với lão ta vài câu chiếu lệ, sau đó bảo Mã Tuấn Quý tìm cửa hàng in ấn hợp đồng, để tránh cảnh đêm dài lắm mộng. Chương Gia Cường, Chương Viên Côn cùng những người khác không dám giữ anh lại, nên chỉ có thể nhìn bọn họ rời đi.

Sau khi bọn họ đi được một đoạn xa, Chương Viên Côn bất mãn lầm bầm: "Loại người gì đây, đã cho miễn phí còn không cần, lại muốn vứt đi!"

"Còn đứng đó nói nhảm hả!", Chương Gia Cường lại đánh vào sau gáy của hắn rồi nói: "Mau nhanh chóng dọn đi. Đừng có mà để một đống rác ở đây làm cho người ta không vui!"

Ở bên kia, Hoắc Khải đang cùng Mã Tuấn Quý đi tìm một cửa hàng in ấn thì người môi giới chạy tới.

Khi Chương Gia Cường chạy đến gây sự, anh ta chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, lúc này nhận ra mọi chuyện khác xa với những gì mình nghĩ, anh ta liền vội vàng quay lại định nịnh nọt Hoắc Khải.

Tuy nhiên, chưa đợi Hoắc Khải lên tiếng, Mã Tuấn Quý đã chế nhạo nói: "Vừa rồi không phải chạy rất nhanh sao? Quay lại đây làm gì?"

"Chú Mã cứ nói vậy, một người nhỏ bé như tôi làm sao có thể so với anh Lý đây. Anh Lý vững chãi như núi Thái Sơn, còn tôi chỉ là một người môi giới nhỏ nhoi", người môi giới cất tiếng nịnh nọt Hoắc Khải, như sắp tâng bốc anh lên đến tận mây xanh.

Hoắc Khải thì không có phản ứng gì, thậm chí còn không thèm đáp lời anh ta.

Trước đây còn đánh giá người môi giới này cũng không tệ lắm, bây giờ nhìn lại, đúng là lúc đó anh đã đánh giá quá cao anh ta.

Người môi giới ở đó hồi lâu cũng không có người để ý tới, có thể là do cảm thấy xấu hổ nên tự động chuyển đề tài.

"Anh Lý vừa rồi có vẻ đã xem xét xong toàn bộ nhỉ? Anh có cảm thấy hài lòng không? Thấy hai người đi cùng nhau, có vẻ như mọi chuyện đều đã giải quyết xong xuôi", người môi giới hỏi.

Mã Tuấn Quý có hơi thiếu kiên nhẫn với người này, liền nói: "Cậu phiền phức quá, không có việc gì nữa thì đi chỗ khác đi, đừng có đứng đó cản đường nữa!"

"Chú xem kìa, tôi chỉ muốn hai người làm việc với nhau được thuận tiện hơn thôi. Nếu như hai người đã bàn xong rồi, có thể ký hợp đồng ngay bây giờ, chú nhìn đi, hợp đồng tôi cũng đã in ra đây rồi", người môi giới vừa nói vừa vội vàng từ trong túi xách lấy ra ba bản hợp đồng.

Mã Tuấn Quý không trả lời, chỉ nhìn sang Hoắc Khải.

Hoắc Khải không có dự định tiếp nhận hợp đồng này, nhìn về phía người môi giới nói: "Tôi sẽ tự mình in hợp đồng, cho nên không cần làm phiền đến anh".

Người môi giới cũng biết hành động vừa rồi của mình đã gây khó chịu cho hai người này, nên gượng gạo thu hồi hợp đồng, nhưng vẫn cắn răng hỏi câu mà mình muốn hỏi nhất: "Còn phí môi giới..."

Theo như ý của anh ta, tiền hoa hồng chỉ lấy một nửa cũng được, dẫu sao bản thân làm như vậy quả thật cũng không đúng lắm. Làm sao có thể đem khách hàng ném đi vào thời khắc mấu chốt mà một mình chạy trốn được.

Nhưng Hoắc Khải là một người rất nguyên tắc, nếu như đã chạy trốn thì đừng quay lại. Dù có quay trở lại thì anh cũng coi như không quen.

Cho nên, anh đã rất dứt khoát nói: "Tôi đã nói rồi, anh bỏ đi thì chuyện này liền không liên quan gì đến anh nữa, bao gồm cả chuyện thuê mặt

bằng. Nếu như không còn vấn đề gì khác, chúng tôi còn có chuyện phải làm, xin phép đi trước".

Sau cùng, Hoắc Khải và Mã Tuấn Quý thẳng thừng rời đi.

Người môi giới chần chừ một chút, cuối cùng vẫn không dám ngăn bọn họ lại.

Thường ngày gặp phải chuyện như vậy, anh ta nhất định sẽ ngăn cản người ta, dù sao mặt bằng cũng là do anh ta giới thiệu, phải chi tiền hoa hồng chứ.

Nhưng mà, Hoắc Khải này có thể dằn mặt cả Chương Gia Cường, anh ta đã không dám khiêu khích Chương Gia Cường, tất nhiên cũng sẽ không dám khiêu khích Hoắc Khải.

Đối với một mặt bằng rộng hai trăm mét vuông, hoa hồng của người môi giới thường bằng tiền thuê một tháng, khoảng mười sáu ngàn.

Nhìn bóng lưng rời đi của Hoắc Khải và Mã Tuấn Quý, người môi giới tỏ vẻ buồn bực lắm, nhưng cũng không thể làm gì.

Anh ta bây giờ chỉ muốn tự tát vào mặt của mình, trước đó sao lại run sợ như vậy! Nếu như anh ta lúc đó chịu đồng cam cộng khổ với Hoắc Khải, bây giờ nhất định là đã cầm được trong tay mười sáu ngàn rồi, lại còn có thể kết giao được với một ông lớn như vậy.

Bây giờ thì hay rồi, đừng nói đến một xu tiền hoa hồng cũng không cầm được, lại còn làm mất lòng người ta. Sau này mà người đó có muốn tìm chỗ thuê mặt bằng cũng sẽ không bao giờ tìm đến anh ta.

Chuyện này đối với Hoắc Khải mà nói cũng chỉ là chuyện thường tình trong cuộc sống, nên anh hoàn toàn không quan tâm đến nó. Người môi giới kia có nghĩ như thế nào cũng không liên quan đến anh, mà anh cũng lười cân nhắc.

Trong hang cọp, nếu như đã lựa chọn để lại người khác ở đó mà một mình chạy trốn, thì cũng nên hiểu rằng đã không còn có quan hệ gì với nhau nữa, đây là nguyên tắc cơ bản nhất của cuộc sống.

Ngay sau đó, Hoắc Khải đến cửa hàng in ấn, tải xuống một hợp đồng mẫu và in ra hai bản sau khi thực hiện một số sửa đổi nhỏ.

“Chú đọc đi, nếu không có vấn đề gì, thì có thể ký tên rồi lăn dấu vân tay”, Hoắc Khải nói.

Mã Tuấn Quý nhận lấy hợp đồng, không thèm nhìn đã cầm bút ký lên: "Cậu Lý đã làm việc thì tôi có gì mà không yên tâm kia chứ. Không cần đọc, không làm trễ thời gian của cậu nữa".

Ông ta nhanh chóng ký tên vào, rồi lăn dấu tay màu đỏ vào chỗ chỉ định của hợp đồng thuê mặt bằng. Sau đó Mã Tuấn Quý đưa bản hợp đồng cho Hoắc Khải rồi nói: "Lần này thật cảm ơn cậu Lý quá, nếu không có cậu thì không biết phải tranh cãi ầm ĩ đến lúc nào mới xong. Hay là như vầy đi, tôi mời cậu dùng bữa, cậu cứ tùy ý chọn địa điểm!"

Hoắc Khải lắc đầu nói: "Tôi còn có việc phải làm, hẹn chú lại hôm khác".

Mặc dù Mã Tuấn Quý chỉ là một người bình thường, cũng không có bản lĩnh gì lớn, nhưng ông ta vẫn có thể kiên định với ý kiến của mình trước sự đe dọa của Chương Gia Cường, điều này cũng coi là đã đáp ứng được yêu cầu của Hoắc Khải. Bên cạnh đó, trong năm năm tới, anh sẽ phải làm việc ở chỗ mà ông ta cho thuê, nên việc duy trì một mối quan hệ tốt đẹp với ông ta cũng không gây hại gì.

Giải quyết xong vụ hợp đồng thuê mặt bằng, Hoắc Khải không về nhà ngay mà đến một công ty trang trí.

Cửa tiệm đã bị Chương Viên Côn làm cho lộn xộn, các khu vực chức năng hoàn toàn khác so với những gì mà Hoắc Khải mong đợi, nên chúng phải được cải tạo lại.

Sau khi nói chuyện với công ty trang trí một lúc, chắc chắn rằng nhà thiết kế đã hiểu yêu cầu của mình, Hoắc Khải mới rời đi.

Công việc phục dựng cụ thể chỉ có thể được bắt đầu sau khi người của công ty trang trí đến chỗ của Mã Tuấn Quý để đo đạc cửa tiệm, sớm nhất thì cũng phải là ngày mốt mới xong.

Do tính gấp rút của kế hoạch, Hoắc Khải đã nói rõ với công ty trang trí là từ bản vẽ đến khi hoàn thành thì phải làm xong trong một tuần. Không cần biết công ty sử dụng bao nhiêu người hoặc thực hiện như thế nào, miễn là có thể hoàn thành đúng hạn, tiền bạc không phải là vấn đề.

Khi vừa bước ra khỏi công ty trang trí, Hoắc Khải nhận được cuộc gọi từ Đường Thế Minh.

Trong điện thoại, giọng nói của Đường Thế Minh nghe rất nặng nề: "Giáo sư xảy ra chuyện rồi, mong cậu đến bệnh viện càng sớm càng tốt".

“Đã xảy ra chuyện gì?”, Hoắc Khải hỏi.

Đường Thế Minh nói sơ qua cho Hoắc Khải biết về vấn đề này. Thì ra nhà của Triệu Vĩnh An đã bốc cháy, vì địa hình ở đó phức tạp, các con hẻm dài và hẹp, lại còn có một chiếc xe ba bánh đậu bên đường khiến xe cứu hỏa khó có thể đi qua nhanh chóng.

Khi xe cứu hỏa khó khăn đến nơi, thì căn nhà đã cháy rụi.

Lửa cháy đỏ rực cả một nửa bầu trời, may mà Triệu Vĩnh An được Đường Thế Minh cứu ra kịp thời, tuy tay chân bị bỏng nhưng tính mạng không đến nỗi nguy kịch.

Tuy nhiên, những cổ vật quý giá được lưu giữ trong nhà đều đã bị hủy hoại.

Chỉ tính riêng thiệt hại của những thứ này cũng có thể lên đến ít nhất hàng trăm triệu.

May mắn thay, một số văn vật cổ quý hơn đã được đặt trước để tặng miễn phí cho các viện bảo tàng lớn, nên ông ấy đã cất chúng trong két sắt của ngân hàng. Nếu không, đây sẽ là mất mát đau thương nhất trong lĩnh vực cổ vật của lịch sử cận đại ở trong nước!

Vị giáo sư già hiện đang điều trị trong bệnh viện, do ngôi nhà và bộ sưu tập cả đời của ông ấy đã bị phá hỏng khiến cho tinh thần của ông ấy lúc này vô cùng tồi tệ.

Trái tim của Hoắc Khải run lên. Không nói thêm gì nữa, anh cúp máy và chạy nhanh đến bệnh viện.

Khi anh đến bệnh viện, lối vào của khoa điều trị nội trú chật ních xe cộ đủ màu sắc, cùng những tài xế mặc vest vừa hút thuốc vừa nói chuyện với nhau ở đó.

Sau khi Hoắc Khải lên lầu, bước ra khỏi cửa thang máy thì thấy trên hành lang cũng chật cứng người.

Những người này đều ăn mặc rất chỉnh tề, cả người đều toát ra khí chất ấn tượng, chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết không phải là người thường.

Hoắc Khải định bước tới, nhưng lại bị một người vươn tay ra ngăn lại: "Không được đi qua đây, hãy đi vòng qua hướng khác".

Hoắc Khải mắt nhìn người đàn ông, đại khái đánh giá anh ta là một vệ sĩ, liền nói: "Tôi biết giáo sư Triệu, tôi đến thăm ông ấy".

Nghe vậy, mọi người gần đó đều quay đầu nhìn sang.

Triệu Vĩnh An muốn tìm một học trò để thừa kế di sản của ông ấy, có rất nhiều lời đồn đại về việc này. Bất kể ông ấy có thừa nhận hay không, mọi người đều khẳng định rằng khi ông ấy chết đi sẽ có một người học trò được kế thừa cơ nghiệp.

Vì vậy, khi Triệu Vĩnh An xảy ra chuyện, một đám người đã đến đó để tỏ lòng kính yêu đối với ông ấy.

Đối với bọn họ, tất cả mọi người đến bệnh viện hôm nay đều là đối thủ, đương nhiên càng nên chú ý.

Trong thực tế, các đối thủ cạnh tranh khác đều có hiểu biết ít nhiều về nhau, nhưng hầu như không có ai biết Hoắc Khải là ai cả.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 194: Răn Dạy Và Trách Mắng

Nhìn cách ăn mặc cực kỳ bình thường của anh, không ít người đều tỏ ra nghi ngờ, cảm thấy đây là một người qua đường muốn góp vui, hoặc là phóng viên muốn kiếm cớ để qua cửa. "Làm thế nào chứng minh anh quen biết với giáo sư Triệu?", người chặn đường kia hỏi.

Hoắc Khải bị hỏi thì ngây người, làm sao chứng minh? Điều này cũng cần chứng minh sao?

Mặc dù yêu cầu của người kia rất vô lý nhưng Hoắc Khải cũng không tức giận, lấy điện thoại, gọi cho Đường Thế Minh một cuộc: "Tôi đến bên ngoài phòng bệnh rồi, nhưng có người ngăn lại không cho tôi qua".

"Đợi một chút, tôi đến ngay", Đường Thế Minh trả lời nói.

Không lâu sau, Đường Thế Minh đi đến, trên đường có rất nhiều người giữ anh ta lại để hỏi về tình hình của Triệu Vĩnh An.

Đường Thế Minh tuỳ tiện trả lời qua quýt vài câu, tỏ vẻ tình hình của giáo sư rất tốt, không cần lo lắng.

Đường Thế Minh đi đến trước mặt Hoắc Khải, nói: "Đi theo tôi".

Người vừa rồi còn ngăn Hoắc Khải, cũng không chặn đường nữa mà một trong những người đứng bên cạnh lại hỏi: "Thế Minh, đây là ai?"

"Anh ấy là một người bạn mà giáo sư gặp trong hiệu sách, Lý Phong", Đường Thế Minh trả lời nói.

"Anh Lý, xin chào. Tôi là Bao Bất Đồng, không biết anh Lý làm việc ở đâu?", người đó giơ tay về phía anh hỏi.

Theo phép lịch sự, Hoắc Khải bắt tay với anh ta, trả lời nói: "Tôi làm việc ở công ty con của nhà họ Cơ".

Người của nhà họ Cơ?

Nghe thấy đáp án này, những người xung quanh đều mất hứng. Nhà họ Cơ ở trong nước được coi là một trong những dòng họ lớn, nhưng không tính là bậc cao, miễn cưỡng chỉ có thể coi là bậc trung.

Trong những người có mặt ở đây, không thiếu người có thế lực còn mạnh hơn nhà họ Cơ nhiều.

Hơn nữa, quản lý ở công ty con nhà họ Cơ đều là con cháu của dòng họ, mà Hoắc Khải nói anh họ Lý, vậy không phải là người của nhà họ Cơ, cho nên chức vụ ở công ty cũng không cao lắm.

Đối với chuyện Đường Thế Minh nói anh quen Triệu Vĩnh An ở hiệu sách thì họ lại cảm thấy không có gì đáng ngờ.

Từ trước đến nay, Triệu Vĩnh An không coi trọng bối cảnh gia đình, từ nhà quyền quý cho đến nhân viên quét dọn, ông ấy đều có thể nói chuyện. Bình thường có kiểu người bán hoa, bán cây được ông ấy mời về nhà ăn cơm cũng không phải chuyện hiếm lạ gì.

Những người đến thăm Triệu Vĩnh An, phần lớn là người có quyền có thế, đối với hạng người như Hoắc Khải, trong tình huống này, họ cho rằng anh cơ bản không đủ tư cách để vào thăm bệnh.

Mà sẽ có người chặn lại như vừa rồi. Nếu không phải Đường Thế Minh đến dẫn đường, thì anh chỉ có thể đứng ở đây.

Đường Thế Minh dẫn Hoắc Khải đến bên ngoài phòng bệnh nhưng lại không bảo anh vào, chỉ nói: "Giáo sư đang nói chuyện với người khác ở bên trong, đợi một chút rồi vào nhé".

Hoắc Khải gật đầu, nghe theo lời của Đường Thế Minh đứng đợi bên ngoài cửa phòng.

Bên cạnh còn có mấy người cũng đang đợi tò mò đánh giá anh, sau đó chủ động đến bắt tay, hỏi về thân phận.

Khi biết Hoắc Khải chỉ là một trợ lý ở công ty con nhà họ Cơ, quen Triệu Vĩnh An ở hiệu sách thì họ đều lập tức mất hứng.

Không phải ai quen biết Triệu Vĩnh An đều đáng để họ giao thiệp.

Tình huống như thế, Hoắc Khải cũng không quan tâm. Anh đến đây vì Triệu Vĩnh An mà không phải vì người khác. Những người khác nhìn anh thế nào cũng không quan trọng.

Lúc này, trong phòng bệnh vọng ra tiếng tranh cãi: "Thầy, thầy thật sự già đến hồ đồ rồi, không trộm không cướp thì sao phải quyên góp cho bảo tàng, tự mình giữ lại không tốt sao?"

"Đúng thế, những đồ vật đó là tâm huyết một đời của thầy, giá trị không thể tính được. Quyên góp cho viện bảo tàng thì không có gì cả sao!"

Hoắc Khải và những người khác đều bất giác nhìn vào phòng bệnh qua cửa kính thì nhìn thấy bốn, năm người đang đứng trước giường bệnh, tranh cãi với Triệu Vĩnh An.

Không cần hỏi, Hoắc Khải cũng biết thân phận của những người ngày, từ trái sang phải lần lượt gọi là: "Thượng Toàn Minh, Miêu Nhất Khoa, Thạch Đông Phong, Đặng Vinh Hoa".

Bốn người này đều là học sinh của Triệu Vĩnh An, hơn nữa đều thuộc hàng có máu mặt, địa vị cao. Bất kỳ người nào chỉ cần dậm chân một cái là khiến toàn quốc xảy ra chấn động không nhỏ.

Mỗi ngành nghề, mỗi lĩnh vực đều ít nhiều có sự góp mặt của họ.

Mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An chỉ yếu dựa trên bốn người này, cho nên họ cũng là người vào phòng bệnh đầu tiên.

Vốn dĩ cho rằng sẽ là bức tranh ấm áp về tình cảm thấy trò nhưng không ngờ, mới vào được mười mấy phút thì đã cãi nhau rồi.

Theo ý trong lời nói của họ, có lẽ là có liên quan đến những món đồ cổ mà Triệu Vĩnh An sưu tầm.

Miêu Nhất Khoa để đầu xẻ ngôi giữa, nhìn có vẻ phóng khoáng nói: "Thầy à, thầy bảo chúng em giúp xây lại nhà, thật sự mà nói, coi như không lấy đồng nào thì chúng em cũng phải làm. Nhưng, vừa rồi thầy nói phải kiếm tiền có đạo đức, nói tiền của mấy người chúng em kiếm được không chính đáng. Câu nói này có hơi quá rồi. Nếu đã cảm thấy tiền chúng em kiếm đều là tiền bẩn thì sao còn tìm chúng em giúp chứ?"

Triệu Vĩnh An đang nằm trên giường bệnh, cánh tay và chân đều bị băng bó. Vẻ mặt nhìn không tốt lắm. Ông ta ngồi thẳng người, trong vẻ lúng túng còn mang chút tức giận nói: "Tôi đang dạy các anh đạo lý làm người, tiền có thể kiếm nhưng không thể vì kiếm tiền mà táng tận lương tâm!"

"Thầy, câu này của thầy em không nghe nổi. Cái gì mà táng tận lương tâm kiếm tiền? Nói thật, năm đó thầy chỉ là một giáo viên, tuy rằng tổ tiên có để lại chút sản nghiệp nhưng cũng chỉ là những viên gạch vụn lạnh lẽo, đều là vật chết. Nếu dựa vào đồng lương giáo viên ít ỏi thì có thể mua nổi nhiều đồ cổ như vậy sao? Còn không phải do mấy người chúng em đều biết thầy thích những đồ này, cho nên mỗi dịp gặp mặt, đón năm mới đều tặng hai món. Sau này, thầy lại dùng danh tiếng của mình, cao mua thấp bán mới tạo thành sản nghiệp lớn như thế. Thầy không có con ruột, bình thường có chuyện gì cũng đều là mấy người chúng em đến xử lý, không để thầy phải nói nhiều một câu. Bây giờ thì tốt rồi, thầy lại nói tiền chúng em kiếm được đều là do vô lương tâm mà có, câu nói này cũng khó nghe quá rồi".

Người nói câu này là tổng giám đốc doanh nghiệp nhà nước lớn Thạch Đông Phong, cũng là người lớn tuổi nhất trong bốn người, đã sáu mươi tuổi, gần đến tuổi về hưu.

Bình thường, ông ta nói chuyện rất hoà nhã. Nhưng hôm nay tức giận như vậy, có lẽ do lời nói của Triệu Vĩnh An thật sự có chút khó nghe rồi.

“Được rồi, mấy người các anh có phải cảm thấy nhà và đồ cổ của tôi bị cháy sạch sẽ, những đồ khác lại quyên góp cho viện bảo tàng, còn bảo các anh giúp xây lại nhà nên trong lòng không vui đúng không? Trước đây nói hay như thế, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, còn nói gì mà nuôi tôi đến cuối đời. Coi như tôi nhìn rõ rồi, tất cả chỉ là nói bậy! Các anh đều như nhau, thèm thuồng ít đồ vật đó trong tay tôi. Bây giờ biết không lấy được thì cũng chán không buồn đối phó với lão già này. Được rồi, các anh đã không sẵn lòng vậy thì cút! Cút đi càng xa càng tốt! Tôi không tin, không có mấy người các anh, tôi không tìm được người cho tôi mượn tiền sửa nhà!”

Triệu Vĩnh An tức đến nỗi đập bàn, hô lớn: “Đường Thế Minh! Đường Thế Minh! Vào đây cho tôi, đuổi mấy kẻ này đi!”

Lúc này Đường Thế Minh mới đẩy cửa đi vào, nói với mấy người Thạch Đông Phong: “Mời các ông về trước”.

“Đi thì đi. Gào cái gì mà gào”, Miêu Nhất Khoa bất mãn rời đi trước. Ông ta dùng sức mở cửa phòng bệnh khiến cánh cửa đập lên vách tường, phát ra tiếng động lớn, thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Sau đó, Thạch Đông Phong và Thượng Toàn Minh cũng rời đi, Đặng Vinh Hoa nhìn có chút mập mạp lại thở dài nhìn Triệu Vĩnh An: “Thầy, thầy làm sao vậy. Thật ra họ cũng không phải muốn đồ gì nhiều đâu. Như ông Miêu, chỉ là thích cái nghiên mực đời Tống mà thôi. Cái này cũng không phải đồ quý giá không thể thiếu được. Thầy cho ông ta thì có mất gì đâu”.

“Cút đi cho tôi!”, Triệu Vĩnh An tức đến nỗi cầm cái gối ném lên người ông ta, quát mắng: “Tôi thà ném hết tất cả những thứ đó đi cũng không cho các anh cái gì! Tất cả cút đi!”

Đặng Vinh Hoa cũng rất tức giận, đá cái gối vừa rơi từ trên người mình xuống, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Ba người khác đã đi ra ngoài rồi, trên đường đi có một người quen không hiểu hỏi: “Tổng giám đốc Thạch, sao vậy, đang yên đang lành lại

giận giáo sư Triệu như vậy chứ".

Thạch Đông Phong vẻ mặt ảm đạm nói: "Nhà của thầy cháy hết rồi đấy, ông ấy bảo chúng tôi giúp xây lại. Ông Miêu nói có thể cho không số tiền mượn đó, chỉ cần thầy bằng lòng đưa cho ông ta nghiên mực đời Tống thì chuyện này ông ta sẽ lo liệu. Thật ra cũng không có gì không thể. Nghiên mực đời Tống đó nhiều nhất cũng chỉ một, hai triệu tệ, nhưng nhà của thầy có thể xây bằng một, hai triệu tệ sao? Ông Miêu cũng rất nể mặt rồi, nhưng thầy vừa mở miệng đã mắng mấy người chúng tôi là tiền bẩn, vô lương tâm. Các anh nói xem, lời này là sao chứ! Chúng tôi chỉ có lòng muốn giúp, thế mà lại bị mắng một trận, thật là già hồ đồ rồi!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 195: Khổ Nhục Kế

Miêu Nhất Khoa quay đầu lại nhìn, nói: "Được rồi, có gì hay mà nói nữa, nếu đã thấy mấy người chúng ta làm ông ấy mất mặt, vậy thì được rồi, sau này ông ấy đi đường Dương quan của ông ấy, tôi đi cầu Độc mộc của tôi. Đừng nói tôi không tôn trọng thầy của mình". Trong phòng bệnh, vang lên tiếng hét tức giận của Triệu Vĩnh An: "Đừng cho rằng tôi không biết các anh có suy nghĩ gì, mỗi người đều chỉ muốn tiền của tôi. Lương tâm của các anh đều bị chó tha đi hết rồi!"

Miêu Nhất Khoa tức đen mặt, gào về phía phòng bệnh: "Thầy nói đúng rồi, em là kẻ không có lương tâm, lúc còn đi học không phải là thầy đã nói, sau này chắc chắn em sẽ không có tiền đồ sao? Bây giờ thế nào, thầy vẫn cảm thấy em là rác rưởi đúng không? Được! Sau này, tất cả những chuyện liên quan đến thầy, em sẽ không nhúng tay vào. Con mẹ nó thằng nào dám đến tìm em vì chuyện của thầy, em sẽ lật mặt luôn với nó!"

Nói xong, Miêu Nhất Khoa quay đầu bỏ đi.

Thượng Toàn Minh gọi với theo sau: "Ông Miêu, ông Miêu…"

Đặng Vinh Hoa đi theo sau, nói: "Khuyên gì mà khuyên, không phải chúng ta không nể mặt thầy, mà chính thầy không cần chúng ta giúp đỡ. Mấy người chúng ta dù sao cũng là những người có máu mặt, vậy mà trước mặt bao nhiêu người bị ông ấy mắng như tát nước vào mặt như thế, chẳng ra sao cả. Đừng nói ông Miêu, cả tôi cũng nghĩ như thế. Sau này coi như đường ai nấy đi, tôi thật sự không muốn hỏi lại mấy chuyện này, nếu không, sớm muộn cũng có người nói, Đặng Vinh Hoa tôi toan tính tiền tài của thầy Triệu. Cái mũ này, tôi không muốn đội đâu!"

Sau đó, Đặng Vinh Hoa tức giận rời đi, Thạch Đông Phong cũng đi cùng.

Có người kéo Thượng Toàn Minh lại, hỏi: "Đàn anh Thượng, các anh thật sự không quan tâm đến thầy nữa à?"

Thượng Toàn Minh thở dài, nói: "Không phải chúng tôi không muốn quan tâm, mà không có cách nào quan tâm cả. Lo cho thầy lại bị cho là xem trọng tiền tài của ông ấy thì làm sao mà lo đây? Được rồi, coi như ít đi vài người chúng tôi, thầy không phải vẫn còn các cậu sao. Sau này việc của thầy, các cậu hỏi thăm nhiều một chút nhé, mấy người chúng tôi coi như điếc rồi".

Thượng Toàn Minh nói xong cũng đi mất.

Những người khác đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ khác lạ.

Trong mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An, bốn người Thượng Toàn Minh chiếm khoảng một phần ba, còn lại hai phần ba đều là những người có quan hệ mật thiết với họ.

Nếu bốn người này không lo việc của Triệu Vĩnh An nữa thì ai sẽ lo đây?

Hay nói là, ai còn dám lo đây?

Nếu mà lo cho ông ấy, vậy chính là so đo với bốn người họ. Người ta đều không dám đội cái mũ này, anh nhặt lên đội, như thế là muốn nói họ chính là mấy tên ngu xuẩn sao?

Mọi người nhìn nhau, có người nhỏ giọng bàn luận, còn có người sắc mặt ảm đạm, đầy mâu thuẫn.

Hoắc Khải cũng đang im lặng suy nghĩ. Anh đứng ở trước cửa phòng bệnh, nhìn vào bên trong thấy Đường Thế Minh đang an ủi Triệu Vĩnh An.

Ông giáo sư quá tức giận, bắt đầu nói bậy rồi. Có thể do nhà thì bị cháy, đồ cổ sưu tầm được thì bị hỏng, lại thêm chuyện mấy học trò ông ấy coi trọng không nghe lời, khiến ông ấy khó lòng chấp nhận được sự thật thê thảm như thế.

Lúc này, một người đến cửa phòng bệnh, nói: "Giáo sư, bỗng nhiên công ty có việc gấp, cần em phải trở lại giải quyết. Vậy em đi trước ạ. Sau

khi giải quyết xong em lại tới thăm thầy!"

Triệu Vĩnh An vẫn đang tức giận, nghe thấy thế thì nói một cách khó chịu: "Cút, cút, cút, muốn đi thì đi đi, giả vờ cái gì chứ!"

Người kia cười ngượng ngập, nói thêm vài câu khách sáo rồi mới rời đi.

Có người thứ nhất thì chắc chắn sẽ có người thứ hai. Con người vẫn luôn dễ bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng "đầu đàn".

Những người khác cũng nhanh chóng lần lượt đến để chào ông ra về, chỉ trong vòng một tiếng đã có ít nhất mười mấy người đi rồi.

Cho dù là như thế thì cũng còn không ít người vẫn đứng ở ngoài hành lang.

Hoắc Khải cũng ở lại không đi. Anh vẫn luôn chú ý mọi chuyện trong phòng bệnh. Một lát sau, thấy Đường Thế Minh đi ra, Hoắc Khải mới hỏi: "Tâm trạng của giáo sư tốt hơn chưa?"

"Không tốt lắm, vẫn đang tức giận. Tính của ông ấy là như thế, nhìn thì có vẻ ôn hoà nhưng thật ra rất ngang ngược", Đường Thế Minh nói.

"Bây giờ tôi có thể vào thăm ông ấy không?", Hoắc Khải lại hỏi.

Đường Thế Minh lắc đầu, nói: "Sợ là không được. Mỗi khi tức giận, giáo sư đều muốn ném bàn lật ghế. Cậu vào bây giờ chắc là ông ấy cũng không nói được câu nào hay đâu. Nếu không thì mai cậu quay lại nhé".

Sau đó, Đường Thế Minh vỗ vỗ tay, nói với những người đang đứng ở hành lang: "Giáo sư đã nói hôm nay không gặp ai, nếu hôm nay mọi người không có chuyện gì đặc biệt thì xin mời về trước ạ".

Hoắc Khải lại nhìn tình hình trong phòng bệnh, Triệu Vĩnh An đang cầm cái điều khiển ném lên tường. Cảnh tượng bạo lực này khiến cho không ít người nhìn thấy đều lắc đầu.

Có thể khiến một giáo sư văn học nổi tiếng tức giận đến mức này, xem ra sự việc xảy ra hôm nay đã khiến cho ông ấy bị đả kích rất lớn.

Nghĩ cũng đúng, Triệu Vĩnh An cũng đã là ông lão tám mươi tuổi, cái tuổi như mặt trời ban chiều sắp lặn đằng tây, ở đoạn cuối cuộc đời, bỗng nhiên mất hết tất cả, có thể không tức giận sao?

Cũng do ông ấy có sự tu dưỡng về văn hoá khá cao, nếu không, vừa rồi có lẽ không chỉ nói lời khó nghe mà cả những lời bậy bạ cũng dốc hết ra rồi.

"Cậu cũng về trước đi, ở đây có tôi trông nom rồi. Không có chuyện gì đâu", Đường Thế Minh lại quay sang nói với Hoắc Khải.

Hoắc Khải nghĩ một lát rồi gật đầu nói: "Vậy được rồi. Anh đã có số điện thoại của tôi. Nếu có chuyện gì cần giúp thì lúc nào cũng có thể gọi cho tôi".

"Được", Đường Thế Minh đồng ý nói.

"Ông Triệu, tôi là Lý Phong. Hôm nay tâm trạng của ông đã không tốt như vậy thì tôi xin phép về trước, ngày mai lại tới thăm ông", Hoắc Khải nói.

"Đều là một đám lòng lang dạ sói, không có lấy một người tốt!"

Giọng nói vang lên trong phòng bệnh khiến Đường Thế Minh tỏ vẻ bất lực, Hoắc Khải biết trong lòng anh ta cũng không dễ chịu, nên gật đầu chào xong thì rời đi.

Sau khi về nhà, Ninh Thần vẫn chưa trở lại, Hoắc Khải nghĩ một lát rồi ra chợ mua một ít thực phẩm bổ máu, định ngày mai làm một ít đồ ăn biếu Triệu Vĩnh An.

Ông ấy vẫn luôn tự trồng rau ăn, có lẽ cũng không quen ăn đồ ăn trong bệnh viện. Sau khi nhà bị cháy, những đám rau mà ông ấy vất vả nuôi trồng cũng hoá thành tro bụi.

Theo Hoắc Khải thấy, đả kích to lớn nhất đối với Triệu Vĩnh An không phải là sự tổn thất của những món đồ cổ, cũng không phải do những học trò có địa vị kia trở mặt với ông ấy mà là mảnh đất trồng rau ông ấy gửi gắm cả đời đã không còn nữa.

Lúc Hoắc Khải đang bận rộn nấu cơm thì bốn người Miêu Nhất Khoa, Thượng Toàn Minh cũng đã tập trung lại ở căn phòng tổng thống của một khách sạn năm sao.

Trong phòng chỉ có bốn người họ, đến cả thư ký cũng bị đuổi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa, Miêu Nhất Khoa rùng mình một cái, nói với Thượng Toàn Minh: "Có phải tôi diễn hơi quá rồi không? Sau này thầy sẽ không diệt trừ tôi luôn đó chứ?"

Khi còn học đại học, ông ta từng bị Triệu Vĩnh An đánh vào lòng bàn tay.

Một thanh niên hai mươi tuổi đầu còn bị người ta coi như đứa trẻ con mà đánh vào lòng bàn tay là chuyện khiến cho Miêu Nhất Khoa cả đời này cũng không quên được.

Vì ông ta biết, Triệu Vĩnh An thật sự coi họ là những đứa trẻ nhà mình, không nỡ mắng, cũng không nỡ đánh một trận, chỉ có thể dùng cách đánh vào lòng bàn tay truyền thống để trừng phạt.

Thượng Toàn Minh rót một ly rượu đưa cho ông ta, nói: "Yên tâm, theo hiểu biết của tôi về thầy, ông ấy chỉ có thể khen cậu diễn tốt, sao có thể diệt trừ cậu được. Nhưng kỹ thuật diễn xuất của cậu cũng rất bùng nổ. Không phải là nói ra lời trong lòng đấy chứ?"

"Hừ!", Miêu Nhất Khoa đón lấy ly rượu, một hớp uống cạn luôn, sau đó nói: "Miệng chó không mọc được ngà voi. Chú đừng có mà rảnh rỗi đi chọc ngoáy. Nếu thầy thật sự tin lời nói ngớ ngẩn của chú thì xem ông đây xử chú thế nào!"

Thạch Đông Phong là người lớn tuổi nhất trong bốn người. Ông ta rất cẩn thận kéo rèm lại, sau đó đi qua, nói: "Việc lần này các cậu đừng có mà tuỳ tiện. Để diễn xuất vở kịch này, thầy còn đốt cả nhà. Nếu không may bị ai làm hỏng chuyện thì lãng phí hết cả tâm huyết rồi".

Không sai, trận cãi nhau không lâu trước đây của Triệu Vĩnh An và mấy người này chính xác là một vở kịch.

Những lời nói bên ngoài không phải là bịa đặt, có thể nói, vì lời đồn đó được lan truyền quá lâu, quá rộng nên bản thân Triệu Vĩnh An cũng tin tưởng vào điều đó.

Ông ấy thật sự cần tìm một học trò cuối cùng, kế thừa tất cả mọi thứ của ông ấy.

Học thức của ông ấy, tài sản của ông ấy, kể cả mạng lưới quan hệ của ông ấy.

Trong những thứ này, cái gọi là tài sản lại là thứ có giá trị thấp nhất.

Vì ông ấy biết, đã là người phàm thì đều tham lam, cho nên Triệu Vĩnh An chọn một cách khiến người khác vô cùng khó hiểu.

Ông ấy lấy một mồi lửa, tự tay đốt nhà của mình, sau đó ném những đồ cổ giả giả thật thật vào đó tạo ra một tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Đến khi bốn người Thạch Đông Phong tới thì tranh cãi một trận lớn về chuyện này, khiến người khác cho rằng thầy trò bọn họ đường ai nấy đi rồi.

Đây chỉ là đòn đầu tiên, theo kế hoạch của Triệu Vĩnh An, sau đó còn muốn trong cuộc sống hằng ngày, từ việc ông ấy tự làm mọi thứ, đến hành động của Thạch Đông Phong và những người khác đều phải khiến người khác thực sự tin rằng, giáo sư Triệu bây giờ đã trở thành mặt trời chiều sắp lặn ở đằng tây, bất lực như con hổ già bị rơi vào bẫy.

Nghĩ được điều này không khó, chỉ cần Triệu Vĩnh An khiến bản thân ông trông có vẻ thê thảm một chút, mà mấy người Thạch Đông Phong lại không đưa tay ra giúp đỡ, còn nói mấy lời lạnh nhạt là được.

Nghe thì dễ, nhưng đến khi làm thật, thì cần giáo sư Triệu Vĩnh An phải chịu đựng đủ mọi cực khổ, bởi vì đây chính là khổ nhục kế.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 196: Bận Rộn

Biểu hiện của Thượng Toàn Minh và những người khác ở bệnh viện khiến không ít người tưởng thật, nhưng vẫn có rất nhiều người cảm thấy thầy trò họ sẽ không mâu thuẫn đến độ bế tắc. Cãi cọ cũng không sao, kiểu gì cũng có ngày làm lành thôi.

Vì thế, ngày thứ hai vẫn có khá nhiều người đi thăm, trong số đó bao gồm cả Hoắc Khải.

Thế mà tới bệnh viện rồi mới biết, Triệu Vĩnh An đã làm thủ tục xuất viện từ sáng sớm tinh mơ, cũng không biết đã đi đâu mất.

Mất công đi một chuyến nên khá nhiều người tỏ ra thất vọng.

Riêng Hoắc Khải không cảm thấy có gì đáng để thất vọng. Thái độ của anh đối với ông giáo sư này phần nhiều là kính trọng, chứ không hẳn là muốn lợi dụng ông để đạt được mục đích gì đó.

Có lẽ anh cũng có suy nghĩ trên phương diện khác, nhưng Hoắc Khải chỉ thích ứng với tình thế chứ không cố tình làm vậy.

Trong mắt anh, muốn thành công với bất cứ chuyện gì, nhất định phải dùng sức mạnh của mình làm chủ đạo. Nếu không, cho dù thành công, cũng sẽ bị người khác lôi kéo đi quá nửa.

Có điều, các mối quan hệ của Triệu Vĩnh An thực sự có thể giúp Hoắc Khải giảm được rất nhiều công sức, nhưng bây giờ ông giáo sư già như mặt trời xuống núi, đương nhiên anh sẽ thấy đáng tiếc.

Mấy hôm sau, qua bản tin thời sự, Hoắc Khải mới biết Triệu Vĩnh An đã quyên góp tất cả đồ cổ và văn vật cho các bảo tàng rồi.

Khi phóng viên tới phỏng vấn, ông cụ đang đứng trước căn nhà mình mới mua, chăm sóc hoa cỏ.

Căn nhà mới của Triệu Vĩnh An nằm ở khu Tây Bắc, cũng không biết do trùng hợp hay cố tình mà ở cùng khu với Hoắc Khải, hai tòa nhà cũng nằm cạnh nhau.

Ông cụ mua nhà ở tầng một, trước cửa có bồn hoa nhỏ, tính đi tính lại chưa đầy năm mét vuông, đúng là một trời một vực với vườn rau rộng cả trăm mét ở căn nhà của tổ tiên để lại.

Hoàn cảnh xung quanh khá vắng vẻ khiến người ta thổn thức vô cùng. Triệu Vĩnh An năm xưa hô mưa gọi gió mà cũng có ngày phải sống ở nơi như thế này.

Cùng lúc đó, có nguồn tin ngoài lềcho hay, khi nghe tin thầy giáo đã quyên góp đống đồcổ cho bảo tàng, Miêu Nhất Khoa tức giận đến mức nổi cơn tam bành. Tuy rằng người này cũng không nói rõ ràng điều gì, nhưng tất cả mọi người đều biết, người này đang tức giận vì mình vất vả bao nhiêu năm cũng thành uổng phí.

Dạng người như Miêu Nhất Khoa đã không cần dựa vào Triệu Vĩnh An để kiếm chác các mối quan hệ nữa, bởi vì bản thân người này đã là một nhân vật quan trọng trong mạng lưới ấy. Điều mà người này thực sự coi trọng chỉ có thể là đống đồcổ và văn vật với giá trị cao ngất trời kia thôi.

Trước kia, ở trong bệnh viện, người này từng vì một cái nghiên mực thời Tống mà cãi nhau với Triệu Vĩnh An, bây giờ có nổi nóng cũng không khiến người ta thấy kỳ lạ.

Theo luân lý đạo đức, hành vi của Miêu Nhất Khoa đáng lẽ sẽ bị lên án.

Anh đâu phải con trai của Triệu Vĩnh An? Cho dù anh từng làm rất nhiều chuyện vì ông ấy, nhưng ông ấy đưa đồcổ cho anh là ân tình, ông ấy không đưa cho anh, anh cũng không thể nói gì được.

Bây giờ vì vài món đồcổ mà trở mặt, đúng là chẳng ra làm sao.

Mà đâu chỉ riêng Miêu Nhất Khoa, đám người Thượng Toàn Minh hay Thạch Đông Phong cũng đang giữ kín chuyện gì đó, không hềlộ diện sau

khi Triệu Vĩnh An quyên góp đồ cổ, khiến đám đông không dám mạo muội thốt ra lời trách mắng.

Uy danh của Triệu Vĩnh An cao thì cao thật, nhưng ông ấy cũng già rồi, mà Miêu Nhất Khoa và những người kia vẫn còn trẻ tuổi. Trong mười mấy năm nữa, nếu bốn người này không chết sớm vì lý do bất ngờ nào đó thì nhiều người vẫn phải nhìn sắc mặt họ khi hành xử.

Ninh Thần cũng xem được bản tin đó, cô không ngừng cảm khái: "Không ngờ giáo sư Triệu già rồi mà còn rơi vào tình cảm thảm thương thế này. Trước kia quan hệ của anh với ông ấy rất khá mà? Hay mà chúng mình đi thăm ông ấy nhé?"

Hoắc Khải không hề phản đối, cho dù chỉ xét tới cống hiến của ông ấy với văn học và truyền thụ tri thức thì việc đi thăm ông ấy cũng là điều nên làm.

Nhưng bây giờ không đúng lúc, Hoắc Khải đã đi xem nông trang mà Liêu Thiên Bằng tìm giúp họ. Nơi này có đủ thứ rau quả và thịt thà, chất lượng khá ổn. Về mặt giá cả, vì nể tình Liêu Thiên Bằng, đương nhiên sẽ đàm phán được giá thấp nhất, còn rẻ hơn người bình thường mua sỉ ở ngoài chợ.

Về phần đầu bếp, Hoắc Khải đã tới trung tâm bồi dưỡng kia rồi, qua một hồi bàn bạc, anh mời được ba mươi thợ học việc với mức lương mỗi tháng một ngàn năm trăm tệ.

Thực ra học viên bình thường không những không có lương mà còn phải trả phí đào tạo cho trung tâm bồi dưỡng, thế nên lương lậu của ba mươi người này sẽ do trung tâm bồi dưỡng phát.

Họ muốn đưa thì đưa, không muốn đưa thì tự rơi vào túi họ, Hoắc Khải sẽ không quản lý chuyện này.

Có lẽ cảm thấy một tháng có thêm vài chục ngàn tệ nên trung tâm bồi dưỡng còn phái thêm hai đầu bếp chính thức tới phụ trách quản lý học

viên, tránh xảy ra trường hợp những học viên kia làm việc không tới nơi tới chốn.

Có thức ăn rồi, có đầu bếp rồi, sau khi hai bố con Chương Gia Cường dọn ra khỏi cửa hàng, Mã Tuấn Quý cũng đã dọn dẹp sạch sẽ con ngõ phía sau.

Đội thi công của công ty trang trí cũng đã bắt tay vào việc, theo tiến độ hiện tại thì trong vòng một tuần có thể hoàn thành.

Dù sao yêu cầu của Hoắc Khải đối với cửa hàng này là chức năng phòng bếp đầy đủ, những thứ khác không quan trọng, cho nên việc trang hoàng cũng khá đơn giản.

Đợi bộ phận thu mua của công ty con nhà họ Cơ giúp anh mua dụng cụ phòng bếp với chén bát gì đó là về cơ bản có thể mở cửa kinh doanh được rồi.

Suy xét tới thời gian lên sóng của bữa ăn giảm cân chế biến sẵn vào tuần sau, Hoắc Khải tiến hành luôn hoạt động đặt trước tại cửa hàng.

Mỗi một vị khách mua sản phẩm thuốc giảm cân với đơn hàng trên một trăm tệ có thể bỏ thêm một tệ để đổi lấy một phần ăn giảm cân chế biến sẵn trị giá mười tệ, hoặc bỏ thêm năm tệ để đổi lấy một phần ăn giảm cân chế biến sẵn trị giá hai mươi tệ.

Hoạt động đặt trước sẽ chính thức kết thúc vào tuần sau, nhưng đến lúc đó sẽ còn hoạt động khác, đã vậy còn thu hút nhiều khách hàng hơn cả hoạt động giảm giá đặt trước như hiện tại.

Còn về sự khác biệt giữa phần ăn mười tệ với phần ăn hai mươi tệ là một cái thuần chay, một cái có thịt.

Nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng khi tiến hành trong thực tế, cho dù là phần ăn mười tệ toàn rau, Hoắc Khải cũng yêu cầu nhóm học viên kia phải làm ra rất nhiều cách thức.

Từ phối màu, bày biện suất ăn cho đến cân đong đo đếm tỉ lệ dinh dưỡng.

Để trông có vẻ chuyên nghiệp hơn, Hoắc Khải còn mời riêng một chuyên gia dinh dưỡng khá nổi tiếng trên mạng tới phối hợp các món ăn.

Số lượng đặt trước của ngày đầu tiên đã vượt trên ba trăm phần, gần như mỗi một khách hàng mua sản phẩm giảm cân đều đặt trước một phần.

Bởi vì hình ảnh được chụp quá xinh đẹp, đủ thứ màu sắc được kết hợp với nhau gợi lên cảm giác thèm ăn, bên cạnh còn ghi chú rõ thành phần dinh dưỡng và số calorie.

Đồng thời lời giới thiệu trên trang chủ còn ghi chú cẩn thận, giao hàng toàn quốc trong vòng mười hai giờ đồng hồ, giao hàng tại tỉnh thành trong vòng sáu giờ, nếu quá thời gian trên sẽ tiến hành bồi thường theo thời gian vận chuyển, cứ mỗi một tiếng đồng hồ bồi thường một tệ.

Tóm lại, chỉ cần là vấn đề nhỏ nhặt có thể gia tăng mức độ tín nhiệm của khách hàng, Hoắc Khải đều suy xét tới.

Bởi vì có thêm hoạt động đặt trước suất ăn giảm cân nên bây giờ ngày nào Ninh Thần cũng bận rộn hơn.

Lần trước, sau khi đàm phán về vấn đề vận chuyển với Mục Thế Kiệt, cô đã trở nên tự tin hơn nhiều, khi xử lý công việc cũng bắt đầu trở nên rành mạch, không còn phải hỏi ý kiến Hoắc Khải về tất cả mọi việc như trước kia nữa.

Bản thân Hoắc Khải cũng bị Cơ Hương Ngưng lôi đi xử lý sự vụ của công ty.

Nguồn vốn mới một trăm hai mươi triệu tệ nâng giới hạn dã tâm của Cơ Hương Ngưng lên cao hơn hẳn, cô muốn làm vài việc mà trước kia chưa làm được, thậm chí không dám nghĩ tới. Mà những việc này, cô cũng không có kinh nghiệm, cũng không tìm được sự trợ giúp nào vừa đáng tin vừa bản lĩnh ngoài Hoắc Khải.

Cũng vì sợ bị người ta nói ra nói vào, nếu không Cơ Hương Ngưng sẽ yêu cầu Hoắc Khải đi cùng mình hai mươi tư tiếng đồng hồ, lỡ như có linh cảm nào đó đột ngột xuất hiện, cô có thể bàn bạc cùng anh bất cứ lúc nào.

Người phụ nữ này quá đặt nặng sự nghiệp, may mà trước kia Hoắc Khải thường xuyên làm việc với cường độ cao như thế này trong thời gian dài, cũng không cảm thấy khó thích ứng. Nếu đổi lại là người khác chắc đã gục từ lâu rồi.

Đến cuối tuần, Ninh Thần quả quyết từ chối yêu cầu Hoắc Khải tăng ca của Cơ Hương Ngưng, khăng khăng kéo anh tới phòng khám tâm lý của Phan Tư Mễ.

Điều này ít nhiều gì cũng khiến Hoắc Khải cảm thấy nghi hoặc. Lần trước anh đến, rõ ràng Phan Tư Mễ đã nói có thể xác định rằng anh không bị bệnh gì, không cần can thiệp bằng tâm lý, sao bây giờ còn bắt Ninh Thần dẫn anh tới?

Có thời gian làm việc này, chi bằng anh xử lý vấn đề công việc, cùng lắm thì đi thăm Triệu Vĩnh An cũng được.

Thế nhưng Ninh Thần cực kỳ quan tâm đến chuyện này, từ lần trước Hoắc Khải đứng ở cửa phòng vệ sinh hỏi cô có cần giúp gì không, Ninh Thần càng thêm chủ động.

Hoắc Khải cực kỳ nhức đầu, cứ nhẫn nhịn mãi, sắp bùng nổ rồi.

Thậm chí có vài lần anh đã đứng trên bờ vực mất khống chế, nếu không phải vì lúc Đường Đường ngủ nghê không ngoan, cứ hay lăn qua lộn lại, có lẽ đã "cướp cò" lâu rồi.

Thêm một lần tới phòng khám tâm lý này, Ninh Thần chẳng buồn lên tầng, chỉ đưa anh tới cửa rồi nói: "Anh tự đi tìm Tư Mễ đi, em về xử lý công việc của cửa hàng Taobao đây".

Hoắc Khải cảm thấy nghẹn lời, bây giờ anh đột nhiên nghĩ, mình dạy Ninh Thần thành một người phụ nữ mạnh mẽ, hình như là lựa chọn sai

l`ầm.

Dưới ánh nhìn trừng trừng của Ninh Th`ần, Hoắc Khải đành bất đắc dĩ đi lên t`ầng hai.

Trên t`ầng, Phan Tư Mễ đã đợi từ lâu, nhìn thấy anh đến, cô bác sĩ tâm lý xinh đẹp này cười tít cả mắt r`ồi nói: “Anh đến r`ồi à!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 197: Bao Nguyên Rạp Phim

Sau lần họp lớp trước đó, thỉnh thoảng Phan Tư Mễ sẽ tới nhà anh một chuyến, nói là tới tìm Ninh Thần, nhưng lại nói chuyện với Hoắc Khải nhiều hơn. Bây giờ gặp mặt, Phan Tư Mễ đã không còn đứng trên góc độ như bác sĩ và bệnh nhân lúc trước, mà giống như hai người bạn hơn.

Hoắc Khải nói chuyện khá thẳng thắn: "Cô đã biết rồi đấy, sức khỏe của tôi rất ổn. Tại sao còn để Ninh Thần dẫn tôi tới đây?"

"Tôi biết anh không bị bệnh, chứ cô ấy có biết đâu!", Phan Tư Mễ cười tủm tỉm rồi bước tới, mùi hương thanh mát thoang thoảng nơi khoang mũi. Cô lấy từ trong túi áo ra hai chiếc vé xem phim: "Tôi sợ Ninh Thần sẽ lo lắng nên mới phối hợp cùng anh diễn trò đấy chứ, nếu không, anh tưởng tôi muốn mất thời gian ở đây à. Nếu anh cảm thấy áy náy thì đi xem phim với tôi là được, hai tiếng đồng hồ chắc cũng đủ để đối phó với cô ấy rồi".

Hoắc Khải thoáng nhíu mày: "Cô có thể đi xem cùng người khác, vừa vặn để tôi đi làm việc khác!"

"Thế thì không được, lỡ như lát nữa Ninh Thần gọi điện tới tìm anh, tôi biết ăn nói cùng cô ấy thế nào? Bảo là anh bỏ chạy giữa chừng à? Để cô ấy tức xì khói?", Phan Tư Mễ đáp.

Hoắc Khải ngẫm nghĩ, quả thật cũng có lý. Tuy Ninh Thần nói rằng cô ấy không để tâm, trên thực tế vẫn rất coi trọng sức khỏe của anh. Nếu biết Hoắc Khải chỉ tới "điểm danh" rồi bỏ đi, e rằng cô sẽ thực sự tức giận.

"Vả lại, tôi bỏ bê công việc của mình để giúp anh lừa vợ, chẳng lẽ anh không nên cảm kích tôi à? Nếu anh thực sự không bằng lòng, tôi cũng có thể gọi điện luôn cho Ninh Thần, nói sự thật với cô ấy!", Phan Tư Mễ nói.

"Đừng...", Hoắc Khải vô thức nói vậy. Việc giấu giếm Ninh Thần đã khiến anh luôn mất tự nhiên, thậm chí mất tự nhiên đến độ chột dạ. Nếu để cô ấy biết chuyện, không biết sẽ tức giận đến mức nào.

“Thế nên anh đồng ý chứ hả?”, Phan Tư Mễ cười tít cả mắt và hỏi.

“Chỉ xem một bộ phim thôi đấy, xem xong tôi phải về làm việc nữa”, Hoắc Khải nói.

“Xí, người muốn xem phim cùng tôi nhiều lắm nhé, đừng làm như thể anh bị người ta lợi dụng không bằng. Vé xem phim còn do tôi mua đây này!”, Phan Tư Mễ tỏ ra bất mãn.

Hoắc Khải cũng không nói nhiều. Trong chuyện này, anh chịu sự khống chế của Phan Tư Mễ.

Nhìn dáng vẻ nghẹn lời của Hoắc Khải mà Phan Tư Mễ cười gằn trong lòng. Trong mắt cô, tất cả những gì Hoắc Khải đang làm ở thời điểm này chẳng khác gì lạt mềm buộc chặt.

Người đàn ông này cũng hiểu biết về tâm lý học, nhất định sẽ nhìn ra được, cô là một người phụ nữ rất kiêu ngạo.

Mà phái nữ kiêu ngạo sẽ không thích được người khác lấy lòng đâu, muốn chiếm được sự thừa nhận và hảo cảm từ dạng người như cô, phải luôn duy trì một khoảng cách nhất định. Càng khiến cô cảm thấy mình không được coi trọng thì càng làm cô để tâm.

Phan Tư Mễ đã khẳng định Hoắc Khải là một gã trai đểu, đương nhiên sẽ suy xét mọi hành vi của anh theo chiều hướng xấu. Bây giờ cô muốn Hoắc Khải đi xem phim cùng mình chẳng qua là để bóc mẽ bộ mặt thật của người đàn ông này.

Cho dù Ninh Thần đã kết hôn và có con gái cùng anh thì đã sao? Nếu biết được bộ mặt thật của anh sớm hơn, chí ít sau này cũng sẽ đề phòng hoặc chuẩn bị tâm lý trước, đỡ hơn là bị tổn thương đến độ không còn mảnh giáp mới biết được sự thật.

Sau đó, hai người cùng nhau xuống tầng, Phan Tư Mễ lái xe đưa Hoắc Khải tới rạp chiếu phim.

Khi đến rạp chiếu phim vừa đúng chín giờ rưỡi, là suất chiếu đầu tiên trong ngày của rạp.

Thời gian này thường có rất ít người tới xem phim, Phan Tư Mễ còn chọn một bộ phim kinh dị. Lúc vào trong rạp, ngoài hai người họ chỉ còn mỗi nhân viên thôi.

"Thế nào hả, tốn bảy mươi tệ mà bao nguyên rạp, đỉnh không!", Phan Tư Mễ tỏ ra rất đắc ý.

"Vâng, đỉnh, đỉnh!", Hoắc Khải buột miệng phụ họa vài tiếng.

"Tách" một tiếng, đèn trong rạp tắt hết, bộ phim bắt đầu chiếu.

Tuy có ánh sáng từ màn hình lớn nên bên trong rạp không tối đến độ xòe bàn tay ra không rõ năm ngón,nhưng so với ánh sáng ban ngày khi họ vừa đến đây thì sự đối lập vẫn khá mạnh mẽ.

Phan Tư Mễ đột nhiên ghé tới gần, cười toe toét hỏi: "Anh nói xem, nếu Ninh Thần biết hai chúng ta giấu cô ấy để chạy tới đây xem phim, liệu có nghi ngờ chúng ta thậm thụt không?"

Mùi hương thoang thoảng từ phía cô ấy bay tới, cộng thêm khung cảnh mờ tối xung quanh, rất dễ gợi lên dục vọng của con người.

Hoắc Khải quay đầu nhìn sang, thấy Phan Tư Mễ khẽ rướn cằm lên, ghé tới sát gần mình. Nếu anh có ý đồ, chỉ cần ngả người tới trước một chút là có thể hôn lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ kia.

Nói thật lòng, câu nói và hành động của Phan Tư Mễ khiến người ta cảm thấy cực kỳ quyến rũ, thậm chí Hoắc Khải còn nghi ngờ, phải chăng cô đang muốn ám chỉ điều gì.

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, anh và Phan Tư Mễ cũng không quá thân quen. Cho dù tự tin đến mức nào, anh cũng không nghĩ rằng cô bác sĩ tâm lý này sẽ dễ dàng đem lòng thích mình.

Có lẽ, chỉ là bản thân anh đã nghĩ nhiều.

Hoắc Khải thoáng lùi về sau một chút, giữ đủ khoảng cách an toàn rồi mới đáp: "Tôi cảm thấy chắc hẳn cô ấy sẽ không nghĩ gì nhiều đâu, cô ấy rất tin tưởng cô, cũng rất tin tưởng tôi!"

"Vậy á hả?", đôi môi đỏ mọng của Phan Tư Mễ mấp máy, nhả ra một làn hương thơm, mang theo nét yêu kiều khó lòng miêu tả: "Đúng rồi ha, cô ấy còn tưởng bây giờ anh không "lên" được nữa kìa. Cho nên không cần biết giữa chúng ta xảy ra chuyện gì, cô ấy sẽ không nghi ngờ đâu..."

Hoắc Khải thoáng ngập ngừng, anh cứ luôn cảm thấy sức hút mà người phụ nữ này thể hiện ra quá mãnh liệt, giống như đang ám thị điều gì đó.

Nhưng Hoắc Khải vẫn cảm thấy mất tự nhiên, như thể đâu đó không ổn lắm.

Đúng lúc này, Phan Tư Mễ đột nhiên bật cười ha hả, cô ngồi thẳng người dậy, lấy túi bỏng ngô từ sau lưng ra, mở túi, vừa ăn vừa cười rinh rích: "Nhìn biểu cảm của anh kìa, trêu anh thôi. Tôi với Ninh Thần là bạn thân, anh là chồng của cô ấy, làm sao tôi có thể cướp được. Ăn bỏng ngô không? Ngon lắm đấy!"

Nhìn dáng vẻ cười ha ha của cô, Hoắc Khải lắc lắc đầu: "Xem ra cô còn nghịch ngợm hơn trong tưởng tượng của tôi, hoàn toàn không hề cứng ngắc như lúc mới quen."

"Hóa ra tôi để lại cho anh kiểu ấn tượng như thế hả?", Phan Tư Mễ nhún nhún vai: "Thực ra so với con gái trong nước thì tôi cởi mở hơn nhiều. Dù sao thì đi nước ngoài du học bao nhiêu năm, bất kể tư tưởng hay cử chỉ hành động đều chịu ảnh hưởng từ phương Tây mà".

Hoắc Khải không nói gì, thực ra anh không thích kiểu tính cách này lắm, quá cởi mở. So với đó, anh thích kiểu tính cách thẹn thùng truyền thống như Ninh Thần hơn, chí ít sẽ không cần phải lo sợ cô làm ra sự việc gì đó quá điên cuồng.

Còn về tính cách như Phan Tư Mễ, nếu chỉ làm tình nhân hoặc cuộc chơi qua đường ngắn ngủi thì không sao, chứ làm vợ thì thôi, khỏi.

Trước kia, lúc còn ở nhà họ Hoắc, Hoắc Khải cũng tiếp xúc với không ít cô gái tương tự, anh đã trải qua giai đoạn chơi đùa với phụ nữ từ lâu rồi. Đối với chuyện tế nhị nam nữ, Hoắc Khải không phản đối, nhưng anh chú trọng việc hưởng thụ trên phương diện tinh thần hơn.

Nhất là sau lần sống lại, đột nhiên có vợ và con càng khiến anh hiểu được làm thế nào mới gánh vác nổi trách nhiệm của người làm bố, làm chồng.

Tiếc rằng, tuy Phan Tư Mễ là một bác sĩ tâm lý, nhưng không thực sự đọc hiểu nổi tâm lý con người, nếu không, cô cũng không cố chấp muốn vạch trần "bộ mặt thật" của Hoắc Khải.

Bộ phim đang được trình chiếu là phim kinh dị của nước ngoài, sát thủ liên hoàn bịt mặt, hình ảnh khá máu me và ghê rợn, nhất là âm thanh lồng ghép trong phim chẳng khác gì phim ma.

Phan Tư Mễ thỉnh thoảng giật mình vì tiếng nhạc đột nhiên bùng lên, túi bỏng ngô đổ mất quá nửa làm Hoắc Khải phì cười.

Lá gan không đủ lớn, làm sao lại chọn loại phim kinh dị này chứ. Đã nhát gan thì còn chọn phim kinh dị làm gì chứ.

Đúng lúc này, hình ảnh trên màn hình lớn đột ngột lóe lên, gương mặt dữ tợn của tên sát thủ liên hoàn được phóng to, dùng một góc quay rất nổi bật để lấp đầy toàn bộ màn hình.

Nhạc nền kinh dị vang lên đồng thời, Phan Tư Mễ sợ đến mức hét ầm lên, quay người ôm chặt Hoắc Khải, vùi đầu vào lòng anh không dám xem nữa.

Hương thơm men theo cơ thể và mái tóc của cô không ngừng tỏa ra khiến Hoắc Khải ngửi thấy rõ rệt hơn, đồng thời cũng cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp từ cơ thể cô.

Trong khung cảnh mờ tối, cả rạp chiếu phim chỉ có hai người họ, cảnh tượng quyến rũ thế này sẽ khiến rất nhiều gã đàn ông không kiềm chế được.

Thế nhưng khả năng tự chủ của Hoắc Khải vẫn đủ mạnh, đến cả khi nằm chung giường với Ninh Thần bao lâu nay mà anh còn nhẫn nhịn được, làm sao có thể dao động vì Phan Tư Mễ cơ chứ.

Anh chỉ đợi hình ảnh gớm ghiếc đó chạy qua rồi vỗ nhẹ lên lưng Phan Tư Mễ: "Được rồi, qua đoạn đó rồi!"

Nhưng Phan Tư Mễ vẫn cảm thấy kinh hãi quá độ, cơ thể run lên nhè nhẹ, nằm rạp trong lòng anh không chịu buông ra, còn phát ra âm thanh buồn bực: "Không muốn đâu!"

Cũng chẳng biết cô đang nói không muốn xem nữa hay không muốn ngồi thẳng dậy, Hoắc Khải thoáng thấy lúng túng.

Đây là bạn cùng lớp kiêm bạn thân của vợ anh, vốn dĩ hai người giấu Ninh Thần chạy ra ngoài xem phim đã là không ổn rồi, bây giờ còn tiếp xúc cơ thể bằng động tác thân mật như thế khiến Hoắc Khải càng thêm chột dạ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 198: Lừa Dối

Cho dù Phan Tư Mễ mới là người chủ động đề nghị đi xem phim, nhưng bản thân Hoắc Khải cũng đã đồng ý chứ không phải bị người ta trói gô lại rồi lôi đi, thế nên ít nhiều gì anh cũng có cảm giác mang tội trong chuyện này. Bây giờ tư thế của Phan Tư Mễ và anh thân mật đến mức này càng đẩy cảm giác tội lỗi trong lòng Hoắc Khải lên cao.

Thế nên, anh khẽ ho một tiếng: "À thì, cô ngồi thẳng dậy trước đi, tôi muốn đi vệ sinh!"

"Anh đi vệ sinh thì tôi phải làm sao!", Phan Tư Mễ vội vàng ngẩng đầu lên.

Nhìn gương mặt hốt hoảng của đối phương, Hoắc Khải nhún vai và đáp: "Nếu cô đã sợ như thế thì đừng xem nữa, ra ngoài tìm chỗ nào đó uống tách trà cốc cà phê cũng ổn mà".

"Vậy cũng được…", Phan Tư Mễ tỏ ra rất tiếc nuối.

Hai người lập tức đứng lên, nhưng người phụ nữ này còn giơ tay khoác cánh tay Hoắc Khải khiến anh rất đau đầu.

Cánh tay anh có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác mềm mại kia, khi anh ngoái nhìn Phan Tư Mễ, cô ấy chỉ thoáng đỏ mặt nhưng không có ý định buông ra, đã vậy còn ôm chặt hơn.

Hoắc Khải thử rút ra vài lần, nhưng càng lúc càng bị cô ấy ôm chặt, cảm giác trên tay cũng rõ rệt hơn.

Đúng lúc này, Phan Tư Mễ đột nhiên nũng nịu lườm anh một cái: "Cố tình cọ qua cọ lại phải không!"

"Không phải, vì cô ôm chặt quá, sợ người ta hiểu lầm...", Hoắc Khải giải thích.

“Tôi còn không sợ, anh sợ cái gì!”, Phan Tư Mễ ôm chặt hơn như để thị uy: “Với cả, chẳng phải anh được lợi à, cứ làm như thiệt thòi lắm không bằng. Đàn ông đúng là loại cặn bã!”

Hoắc Khải nghẹn họng, đành mặc kệ cho cô muốn ôm thế nào thì ôm.

Ra khỏi rạp phim, tới cửa phòng vệ sinh, bấy giờ Phan Tư Mễ mới chịu buông anh ra.

Thực ra Hoắc Khải nói muốn đi vệ sinh chỉ là tìm cớ thoát khỏi tình cảnh lúng túng đó thôi, nhưng bây giờ đến tận đây rồi, cũng không tiện quay đầu bỏ đi khi chưa bước vào.

Hai phút sau, Hoắc Khải bước ra khỏi phòng vệ sinh, thấy Phan Tư Mễ đang đứng đó dặm lại lớp trang điểm.

Cô ấy quay đầu lại, liếc nhìn quần áo của Hoắc Khải rồi đột nhiên nói: “Tôi cứ bảo tại sao màu son môi của mình nhạt bớt, hóa ra là quệt lên người anh rồi!”

Hoắc Khải cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy vạt áo bên dưới lồng ngực có hai dấu son môi in lại.

Điều này khiến mặt mũi anh xám ngoét, lát nữa về để Ninh Thần nhìn thấy thì anh phải giải thích thế nào?

Dường như Phan Tư Mễ cũng nhìn ra được nỗi lo của anh nên lên tiếng chọc ghẹo: “Sao thế, sợ rồi à? Trông anh nhát cáy chưa kìa, có hai vết son thôi mà, to tát gì đâu. Với cái tính của anh, nếu tôi thực sự muốn quyến rũ anh, chắc anh cũng không dám xông tới đâu”.

Cô ấy nói năng thẳng thắn như vậy khiến Hoắc Khải không kiềm lòng được phải ngẩng đầu nhìn lên.

Phan Tư Mễ hừ một tiếng: “Nhìn gì mà nhìn, tôi nói sai gì à. Nếu anh thực sự sợ Ninh Thần phát hiện thì cùng lắm tôi đền cho anh một cái áo, đến lúc đó anh không nói, tôi không nói, cô ấy cũng không biết được đâu”.

Hoắc Khải thoáng chút do dự, nói thẳng ra thì anh không muốn lừa dối Ninh Thần bất cứ chuyện gì.

Nhưng chuyện như bây giờ rất khó giải thích rõ ràng.

Các cụ dạy rất phải, muốn đo lòng phụ nữ như mò kim đáy bể.

Bề ngoài thì nói tin tưởng mình, không biết sau lưng khóc lóc đến mức độ nào.

Huống hồ Hoắc Khải đã lừa dối cô ngay từ vấn đề sức khỏe của mình, bây giờ đi xem phim cùng Phan Tư Mễ cũng là lừa dối.

Người ta vẫn hay bảo, nói dối một lần không khó, khó ở chỗ phải dùng vô số lời nói dối khác để lấp liếm cho lời nói dối ban đầu.

Bây giờ Hoắc Khải đang ở trong giai đoạn ấy, anh không muốn Ninh Thần nghĩ nhiều, chỉ có thể cố gắng để cô biết ít đi một chút. Nếu không, cô biết càng nhiều sẽ càng nghĩ nhiều.

Phương pháp giải quyết mà Phan Tư Mễ đưa ra có lẽ là cách tốt nhất rồi. Hoắc Khải lắc lắc đầu: "Tôi tự mua quần áo là được, không cần cô phải tốn tiền đâu!"

"Thế đâu có được, tôi làm bẩn quần áo của anh, đương nhiên tôi phải chịu trách nhiệm, sau này anh đỡ chê tôi keo kiệt", Phan Tư Mễ tỏ ra không cho phép anh từ chối, khăng khăng kéo Hoắc Khải tới trung tâm thương mại.

Thật may mắn là họ thực sự tìm thấy một cái áo giống y hệt cái của anh ở trung tâm thương mại.

"Về nhà anh nhớ ném cái áo này vào máy giặt nhé, nếu không mùi áo mới dễ nhận ra lắm", Phan Tư Mễ nhắc nhở, đồng thời ôm chiếc áo khác của Hoắc Khải vào lòng, cười tủm tỉm: "Còn về chiếc này, tôi sẽ giữ lại, coi như kỷ niệm nho nhỏ của hai chúng ta".

Nhân viên bán hàng đứng bên cạnh lên tiếng khen ngợi rất đúng lúc: "Anh ơi, bạn gái của anh chu đáo quá, thật ngưỡng mộ!"

Hoắc Khải đang định giải thích về quan hệ của hai người thì Phan Tư Mễ đã cười khúc khích rồi đáp lại: "Vậy hả, tôi cũng cảm thấy tôi tốt lắm chứ, tiếc là ai đó có lá gan bé xíu xiu, chỉ dám nhìn chứ không dám ăn!"

Nếu đổi lại là người đàn ông khác, nghe xong những lời Phan Tư Mễ nói, chắc đã kích động không chịu nổi mà nhào tới.

Nhưng Hoắc Khải không làm vậy, anh chỉ cảm thấy, hình như biểu hiện gần đây của người phụ nữ này hơi kỳ lạ.

Lần trước Ninh Thần từng phải ghen vì chuyện này, cô cảm thấy có khi nào Phan Tư Mễ thực sự thích Hoắc Khải.

Khi ấy Hoắc Khải còn an ủi cô và nói rằng không thể nào, nhưng bây giờ chính anh cũng phải nghĩ, chẳng lẽ Phan Tư Mễ thực sự có hảo cảm với mình?

Nếu không thì một loạt biểu hiện của cô sao mà giống đối đãi với người yêu thế.

Vả lại thỉnh thoảng cô lại bật ra vài câu mang tính chất ám thị, khiến người ta phải suy tưởng xa xôi.

Cũng chính vì gặp phải người rất biết gò ép bản thân vào khuôn khổ như Hoắc Khải, chứ nếu đổi lại là người khác, chắc đã sập bẫy của cô từ lâu rồi.

Hoắc Khải đứng đó không nói năng gì, Phan Tư Mễ vỗ vỗ vào người anh: "Còn đờ ra đó làm gì, về nhà thôi. Nhớ nha, chuyện này không được nói với Ninh Thần đâu, để cô ấy đỡ hiểu lầm. Tất nhiên, nếu anh không muốn lừa cô ấy thì nói ra cũng không sao!"

Hoắc Khải thở dài một tiếng rồi đáp: "Tôi biết, nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây!"

Phan Tư Mễ ừm một tiếng, đưa mắt nhìn theo Hoắc Khải ra khỏi trung tâm thương mại từ cửa chính ở tầng một.

Qua một lúc, cô cúi đầu nhìn chiếc áo mình đang ôm trong lòng, gương mặt lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Trai đểu vẫn cứ là trai đểu, bềngoài trông như không động lòng với gái đẹp, trên thực tế vẫn phải kết thúc bằng hành vi lừa dối. Dạng lừa dối này chỉ e không phải lần một lần hai nữa. Thương thay cho Ninh Thần, bị người đàn ông như thế này lừa gạt bao nhiêu năm, còn sinh con cho anh ta, đúng là không đáng!

Phan Tư Mễ hừ một tiếng, trong lòng quyết định lần sau sẽ tấn công mãnh liệt hơn nữa, phải khiến Hoắc Khải hoàn toàn rung động. Cho dù có bị thiệt nhất thời, cũng phải giúp Ninh Thần nhìn rõ bộ mặt thật của người đàn ông này!

Sau khi rời khỏi trung tâm thương mại, Hoắc Khải không vềnhà anh lập tức.

Đứng bên vệ đường, anh quay đầu liếc mắt nhìn trung tâm thương mại, rất muốn đòi chiếc áo của mình rồi trả lại chiếc áo mới này.

Hít thở được luồng không khí tươi mới và nóng bức, Hoắc Khải mới phát hiện ra, hình như quyết định của mình không được lý trí lắm.

Cho dù đã lừa Ninh Thần vềtình trạng sức khỏe, hoặc vì chuyện này mà đi xem phim riêng với Phan Tư Mễ, nhưng hai chuyện này và việc mua một chiếc áo mới giống hệt chiếc cũ để lừa cô ấy hoàn toàn không cùng một định nghĩa.

Hai việc trước đó chỉ xuất phát từ một chút cố kỵ, vả lại Hoắc Khải có lý do chính đáng, thậm chí được coi là quân tử.

Nhưng chuyện phía sau hoàn toàn là lừa dối!

Chuyện gì có thể làm và chuyện gì không thể làm, Hoắc Phải phân biệt rất rõ ràng.

Anh cũng biết, nếu mình thẳng thắn nói chuyện này với Ninh Thần, nhất định phải giải thích rõ ràng lời nói dối đầu tiên.

Bây giờ là thời cơ tốt để kết thúc lời nói dối này ư?

Trọng điểm nằm ở chỗ, đến cả vấn đề về sức khỏe cũng không phải lời nói dối đầu tiên của Hoắc Khải.

Lời nói dối sớm nhất hẳn là anh đã không còn là Lý Phong nữa, mà là ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc.

Chuyện này mà không nói rõ ràng, Hoắc Khải mãi mãi không thể nào gỡ bỏ được khúc mắc trong lòng, mà đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến anh luôn do dự không có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào với Ninh Thần.

Trong lúc do dự, Hoắc Khải nhìn thấy chiếc xe của Phan Tư Mễ phóng vụt qua trước mặt mình.

Anh thở dài một tiếng, bây giờ muốn đuổi theo cũng không kịp nữa, cho dù gọi điện thoại yêu cầu cô ấy quay lại cũng có ý nghĩa gì đâu.

Bản thân anh suy cho cùng vẫn phải lừa Ninh Thần, huống hồ so với việc xem phim cùng Phan Tư Mễ thì hình như giấu tin tức chồng cô ấy đã chết còn nghiêm trọng hơn.

Hoắc Khải càng lúc càng áy náy, sau cùng đành lựa chọn từ bỏ.

Đợi đến một ngày nào đó anh thực sự không còn thẹn với lòng và nói tất cả mọi thứ cho Ninh Thần, tự khắc sẽ nói rõ với cô những thứ này.

Còn về chuyện quần áo, nói ra cũng không đáng gì, thẳng thắn thực sự không cần lấy chiếc áo cũ về để chứng minh.

Sau đó, Hoắc Khải thoáng suy ngẫm rồi lựa chọn đi tìm Triệu Vĩnh An.

Một là một đi thăm vị giáo sư già này, hai là bây giờ tâm trạng của anh rối loạn, cũng không muốn lập tức về nhà đối mặt với Ninh Thần.

Ba mươi phút sau, Hoắc Khải xuất hiện trong khu nhà mà mình đã mua.

Khi anh tìm tới số nhà trên thời sự, tìm được căn nhà mới của Triệu Vĩnh An, chỉ thấy nơi đó phát ra tiếng còi xe cảnh sát đinh tai nhức óc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 199: Bị Trộm Rồi

Hoắc Khải đi thêm mấy bước liền nhìn thấy Triệu Vĩnh An đang đứng đó với vẻ mặt u ám, bên cạnh còn có mấy người đang mặc đồng phục hỏi chuyện. Hoắc Khải vỗ vai người bên cạnh, hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Một người đàn ông tầm tứ tuần nói với vẻ mặt hóng hớt: "Giáo sư Triệu cũng xui xẻo thật đấy, vừa mới chuyển đến đây đã bị bọn trộm dòm ngó rồi. Nhìn xem, ra ngoài đi chợ mua rau thôi mà đồ giá trị trong nhà đều bị khoắng sạch, camera chống trộm trong khu phố thì chưa bắt đầu sử dụng, bây giờ muốn tìm bọn trộm cũng khó".

"Cho nên mới nói người nổi tiếng cũng không tốt, dễ bị người ta dòm ngó, nào giống nhà nghèo như chúng ta đây, chuột nó còn chả thèm vào".

Người bên cạnh bàn luận, trong giọng nói còn mang chút ý cười trên nỗi đau người khác, đối với họ thì đây là việc đáng để đưa ra nghiên cứu trong cuộc sống.

Một người nổi tiếng gặp nạn, nhắc đến đã thấy thú vị biết bao nhiêu.

Không lâu sau, mấy người mặc đồng phục lần lượt lên xe rời đi, còn Triệu Vĩnh An vẫn đứng đó, sắc mặt khó coi.

Hoắc Khải đi đến, chủ động chào hỏi: "Ông Triệu".

Triệu Vĩnh An thấy Hoắc Khải đến, sắc mặt cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, hỏi khô không khốc: "Cậu đến làm cái gì?"

"Sau khi ông ra viện thì không hề lưu lại phương thức liên lạc, thông qua tin thời sự biết được ông ở đây, cho nên mới muốn đến thăm", Hoắc Khải vừa đáp vừa nhấc cái giỏ trong tay lên, nói: "Tôi biết là ông thích ăn rau xanh, vừa hay nhà tôi lại hợp tác với vài nông trại, mới lấy vài thứ xanh tươi về, chắc là hợp với yêu cầu của ông đấy".

“Một lão già không quyền không thế, bây giờ đến tiền còn bị trộm sạch như tôi mà cậu còn nhớ đến à?”

Hoắc Khải cười nói: “Hồi đó lúc ông gọi tôi đến nhà uống trà, tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi mà”.

Vừa nói, Hoắc Khải vừa nhìn trái nhìn phải, không thấy chiếc xe con của Triệu Vĩnh An đâu, cả Đường Thế Minh và ông gác cổng cũng chẳng thấy, bèn hỏi về hai người này.

“Vào trước đi đã, đứng ngoài lại bị người ta coi là con khỉ mà ngắm nghía chỉ trỏ”, Triệu Vĩnh An mở cửa cho anh vào nhà, sau đó mới nói: “Hai người họ đều bị tôi cho thôi việc rồi, sao nào, anh tìm họ có việc gì à?”

“Không có việc gì, tiện miệng hỏi thế thôi, nhưng mà ông cho họ nghỉ rồi thì mấy việc thường ngày phải làm sao?”, Hoắc Khải hỏi.

“Tôi chưa già đến mức phải cần người đỡ mới đi được”, Triệu Vĩnh An vừa nói vừa thu dọn đống bừa bộn trong nhà.

Không biết rằng tên trộm đó thó được bao nhiêu thứ, trong nhà bị lật tung hết lên, làm người ta nhìn mà thấy vô cùng không thoải mái.

Hoắc Khải bỏ đống rau xanh trên tay xuống rồi vội lại gần giúp đỡ dọn dẹp, đồng thời cũng hỏi: “Tổn thất rất lớn à? Cảnh sát nói sao?”

“Còn nói sao được nữa, lập án điều tra, có tin gì thì báo tôi”, tay Triệu Vĩnh An có hơi run rẩy, nói: “Còn về tổn thất, cũng không tính là nhiều, có chăng chỉ là bớt đi chút tiền mua quan tài mà thôi, dù sao mỗi tháng tôi đều có lương hưu, cũng không đến nỗi chết đói”.

“Nếu ông có gì cần giúp đỡ thì cứ nói, thực ra tôi cũng vừa mới mua một căn nhà gần đây thôi, ở tòa nhà sát vách ông, chỉ cần đợi sửa sang xong là có thể chuyển đến luôn. Tôi chỉ không ngờ là còn có thể làm hàng xóm với ông”, Hoắc Khải nói.

Triệu Vĩnh An ngẩng đầu lên nhìn anh, trong ánh mắt có chút vẻ nghi ngờ.

Hoắc Khải hiểu được suy nghĩ của ông ấy, chắc là cảm thấy mình nghe ngóng được tin tức nhà đất của ông cho nên mới cố ý mua căn nhà ở khu lân cận.

Anh chẳng giải thích gì, cũng không cần thiết phải làm thế.

Nếu Triệu Vĩnh An tin anh thì đương nhiên sẽ không cần nói nhiều, còn nếu không thì có nói nữa cũng tốn công vô ích.

"Tôi thấy trước cửa nhà ông còn có một sân vườn nhỏ, ông muốn trồng hoa hay trồng rau cỏ gì thế?", Hoắc Khải lại hỏi.

"Đâu ra lắm chuyện như thế, nếu không có việc gì khác thì cậu có thể đi được rồi", Triệu Vĩnh An thẳng thừng đuổi khách.

"Tôi giúp ông thu dọn nhà cửa nhé..."

"Không cần, bây giờ tôi nào dám nhờ người ta giúp đỡ nữa, tránh việc sau này muốn nói chuyện lại không dám mở cả miệng ra", Triệu Vĩnh An nói.

Người ông ấy nói đến đương nhiên là nhóm bốn người Thượng Toàn Minh, trước đây trong cuộc sống hằng ngày cho dù là có việc gì cũng không cần Triệu Vĩnh An phải mở miệng, bốn người này đều sẽ giúp ông sắp xếp ổn thỏa.

Kết quả là tranh cãi nhau một trận ở bệnh viện làm mâu thuẫn lộ ra trước mắt người khác, Triệu Vĩnh An có thể hiện ra vẻ bất mãn đối với chuyện này cũng là điều bình thường.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ thuận miệng hỏi một câu, có phải thật sự tranh cãi đến mức từ mặt với bốn người đó không.

Nhưng Hoắc Khải hề không hỏi, vẫn là câu nói đó, lần này anh đến chỉ đơn thuần là thăm hỏi vị giáo sư già, không hề có ý nghĩ gì khác.

Nhất là sau khi biết Triệu Vĩnh An bị mất trộm, anh càng đồng tình với ông lão này.

Ông ấy vất vả cả một đời, dạy dỗ được bao nhiêu tài năng, có đến hằng sa số học sinh trong giới văn học, giới chính trị và kinh doanh cũng không hề ít học sinh của ông.

Thế mà giáo sư Triệu vào lúc tuổi già sức yếu lại gặp phải tai họa liên tiếp như thế này, làm Hoắc Khải không khỏi cảm thán lẽ trời vô tình.

Dưới sự kiên trì của Triệu Vĩnh An, Hoắc Khải chỉ đành rời đi trước, trước khi đi, anh thấy ông húng hắng ho bèn bảo mấy hôm sau sẽ mang lê sang để ông hấp nước uống cho nhuận họng.

Triệu Vĩnh An vẫn tỏ vẻ không nhận ân tình người khác như vậy, mà đúng lúc Hoắc Khải rời đi, lại có thêm hai chiếc ô tô dừng trước cửa.

Những người từ trên xe bước xuống đều cầm theo quà trên tay, hiển nhiên là đến thăm Triệu Vĩnh An.

Thế mà Triệu Vĩnh An không cả thèm mở cổng, đóng thẳng cửa không cho khách vào nhà.

Hoắc Khải không để ý thêm nữa, nhẹ nhàng rời đi.

Sau khi anh về đến nhà, vừa vào tới cửa phòng đã thấy Ninh Thần đang bận chuyện livestream trước máy quay, thỉnh thoảng còn gõ phím trả lời khách hàng.

Bây giờ việc kinh doanh của cửa hàng Taobao thực sự rất tốt, mỗi ngày cô đều bận đến không dứt ra được, ngồi cả ngày trước máy tính, không có giây phút nghỉ ngơi.

Đến cả khi thấy Hoắc Khải về, cô cũng chỉ có thể chào hỏi qua ánh mắt.

Hoắc Khải nhìn thấy dáng vẻ cần cù của vợ, không khỏi càng thêm áy náy về những việc mình đã làm.

Trong một khoảnh khắc, anh rất muốn nói ra chuyện mua quần áo mới, nhưng sau khi do dự một chút thì cuối cùng lại chọn che giấu.

Bởi vì anh biết, trong lúc con người ta bận rộn, thực ra cả tinh thần và cơ thể đều cảm thấy rất hưng phấn.

Cảm giác hưng phấn này có tác dụng rất lớn trong việc tăng cao tâm trạng vui vẻ.

Bây giờ Ninh Thần đang ở trong trạng thái vừa bận vừa vui, nếu lúc này nói rằng cô bị lừa rồi, chắc chắn cô sẽ thất vọng hơn bao giờ hết.

Quan trọng hơn nữa là, nếu nói rõ chuyện quần áo, thì tất không tránh khỏi việc khai báo sạch sẽ vấn đề về cơ thể.

Đối với Hoắc Khải mà nói thì không có việc nào khó giải quyết hơn việc này cả.

Anh chỉ có thể vào nhà vệ sinh tắm rửa một lượt rồi tiện tay cởi quần áo nhét vào máy giặt.

Lúc anh bước ra khỏi nhà vệ sinh thì Ninh Thần cũng vừa xong việc.

Địa vị của Hoắc Khải trong lòng cô hiển nhiên quan trọng hơn nhiều, vừa làm xong là cô liền tắt livestream đi luôn.

"Sao về sớm vậy, em còn tưởng phải đến chiều anh mới về", mặt Ninh Thần lộ rõ vẻ quan tâm, cô hỏi: "Ăn cơm chưa? Trong phòng bếp còn ít cháo đấy, hay em đun nóng cho anh nhé?"

Ninh Thần vừa nói vừa đứng dậy đi vào phòng bếp.

Trán cô rịn mồ hôi, điều này chứng tỏ lúc nãy cô mệt đến mức nào. Khoảng thời gian này cô vẫn luôn bận chuyện hoạt động, gần như không có thời gian nghỉ ngơi mấy.

Lúc nãy đang livestream, cô thấy Hoắc Khải về là lập tức đặt trọng tâm lên người anh.

Thật lòng mà nói, trong lòng Hoắc Khải vì vậy mà cảm thấy rất xúc động.

Hồi còn ở nhà họ Hoắc, không phải không có ai quan tâm anh, nhưng sự quan tâm của những người đó thì rõ ràng phần kính nể chiếm nhiều hơn.

Bởi vì kính nể, cho nên bọn họ không muốn chọc Hoắc Khải không vui.

Còn Ninh Thần chỉ đơn giản là quan tâm chồng của mình, không hề có ý nghĩ được mất gì.

Hoắc Khải thấy cô đang đi về phía phòng bếp, liền bất giác kéo tay cô lại.

Ninh Thần dừng bước chân, xoay người qua nhìn anh, hỏi: "Sao vậy?"

Tay của cô rất ấm, cũng rất ướt, lòng bàn tay mu bàn tay đều có thể cảm nhận rõ từng giọt mồ hôi.

Nhưng trong phòng khách không có điều hòa, chỉ có một cây quạt đứng.

Hồi trước Lý Phong chẳng hỏi han gì chuyện trong nhà, cho nên chỉ lắp một chiếc điều hòa trong phòng ngủ, chủ yếu là để Đường Đường dùng, tại cô bé sợ nóng, cứ ra mồ hôi là không ngủ được.

Bây giờ trong nhà không phải không có tiền, nhưng Ninh Thần vẫn không hề có ý định lắp điều hòa.

Theo lời cô nói thì đã mua nhà mới rồi, không khéo tầm hai tháng nữa là sẽ chuyển đi, đến lúc đó điều hòa phải làm sao?

Chuyển điều hòa qua đó thì tốn mất mấy trăm tệ tiền phí, không chuyển thì coi như mua công toi.

Suy nghĩ của cô rất chất phác, là suy nghĩ điển hình của người bình thường.

Nếu như là trước kia, có lẽ trong lòng Hoắc Khải sẽ cười cô không phóng khoáng. Một cái điều hòa mà thôi, chỉ có mấy ngàn tệ, có gì mà phải để ý thế.

Nhưng bây giờ anh nhìn thấy đằng sau những chuyện này ẩn chứa sự chịu khổ chịu khó, một lòng suy nghĩ cho gia đình của Ninh Thần.

Đây là điểm sáng của cô, cũng là điều khiến Hoắc Khải coi trọng nhất.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 200: Xin Lỗi

Có lẽ là bởi vì Hoắc Khải trầm mặc quá lâu, hoặc là ánh mắt chăm chú của anh khiến Ninh Thần cảm thấy ngượng ngùng, thế là cô lại hỏi: "Anh sao vậy? Cứ nhìn em như thế làm gì?" "Anh bỗng cảm thấy có lỗi với em", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần hơi sửng sốt, cô còn tưởng rằng anh nghĩ tới chuyện trước kia, bèn bước tới ôm lấy anh và nói bằng giọng dịu dàng: "Đồ ngốc, anh không có lỗi với em. Nếu bàn tới xin lỗi thì em mới là người phải nói xin lỗi. Trước kia em không phát hiện ra những ưu điểm của anh, cứ lôi khuyết điểm ra trách móc, gây ra quá nhiều áp lực cho anh. Thực ra em vẫn luôn muốn tìm một cơ hội để nói những điều này với anh, sau đó xin lỗi anh".

Hoắc Khải không ngờ rằng Ninh Thần lại xin lỗi anh vì những chuyện trước kia.

Nói thật là anh không dám nhận lời xin lỗi ấy.

Bởi vì không hề có chuyện anh làm lại từ đầu hay khai quật ra thiên phú, mà là đã biến thành một người khác.

Lý Phong là Lý Phong, anh ta đáng bị mắng, Ninh Thần không cần phải xin lỗi anh ta.

"Thực ra em chỉ là một cô gái bình thường, không có lý tưởng lớn lao gì cả. Em chỉ mong rằng người em yêu cũng yêu em, gia đình chúng ta sống yên bình bên nhau, không cần giàu sang phú quý, chỉ cần hạnh phúc đầm ấm là được. Hiện tại đột nhiên có nhiều chuyện như thế, làm hết thì sẽ rất mệt mỏi, đồng thời khiến em dần cảm nhận được những gì anh nói trước kia, mong em có thể thực hiện được ý nghĩa của cuộc sống. Em rất cám ơn anh vì điều đó, chính anh đã cho em cơ hội này, không chê em ngốc, không chê em ngu ngơ. Vậy nên đừng nói là anh có lỗi với em, cho dù trước kia từng xảy ra chuyện gì, chỉ cần hiện tại chúng ta êm ấm là đủ rồi".

Câu nói dịu dàng của Ninh Thần khiến trái tim Hoắc Khải ấm áp.

Anh rất ghét sự tồn tại của Lý Phong, bởi vì anh đã nhập vào xác anh ta, không còn là cậu Cả nhà họ Hoắc nữa.

Nhưng anh cũng rất hâm mộ Lý Phong, bởi vì tên ngu xuẩn không biết tự lượng sức ấy lại cưới được cô gái tốt nhất trên thế giới, còn có một cô con gái ngoan ngoãn đáng yêu như thế.

Hoắc Khải không phải một người coi trọng trinh tiết, nhưng giờ khắc này anh bỗng hi vọng mình có thể chiếm hữu tất cả của Ninh Thần.

Anh chậm rãi ôm lấy cô gái này, cảm nhận nhiệt độ trên người cô, ngửi hương thơm dầu gội xen lẫn mùi mồhôi vương trên tóc cô, không quá thơm, nhưng lại chân thật đến thế.

Vừa ôm lấy Ninh Thần, Hoắc Khải vừa nói chậm rãi: "Nếu có một ngày em phát hiện ra anh không còn là anh nữa, liệu em có còn giống như bây giờ nữa không?"

"Nói gì thế hả", Ninh Thần bật cười nói: "Anh là anh mà, chuyện này đâu thể thay đổi được. Hơn nữa chúng ta là vợ chồng, dù anh biến thành thế nào thì em cũng sẽ ở bên anh đến lúc đầu bạc, không bao giờ chia lìa".

Hoắc Khải trầm mặc. Anh biết Ninh Thần không hiểu ý anh, đến giờ anh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho chuyện này.

Bởi vì có thể trên cả thế giới chỉ có mình anh là được sống lại.

Chuyện này vượt qua lẽ thường, không thể giải thích được bằng khoa học, người khác có tiếp nhận được không?

Nếu người khác biết thì sẽ nhìn nhận vềanh thế nào? Hoặc nói cách khác là sẽ làm gì với anh?

Tạm thời Hoắc Khải vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với đủ mọi khả năng và hậu quả sau khi thừa nhận chuyện này.

Vậy nên sau một hồi do dự, anh vẫn quyết định từ bỏ.

Đợi đến khi anh mạnh hơn một chút nữa, có đủ vốn liếng để đương đầu với mọi khả năng không tốt, lúc đó anh sẽ nói ra tất cả mọi chuyện.

Đến lúc ấy, dù Ninh Thần lựa chọn thế nào thì Hoắc Khải cũng sẽ chấp nhận.

Lúc này, Đường Đường dụi mắt đi ra khỏi phòng ngủ. Thấy bọn họ ôm nhau, cô bé bĩu môi nói: "Bố mẹ sến quá".

Ninh Thần bật cười, cô buông Hoắc Khải ra, quay đầu nhìn cô bé: "Con không ngủ được à?"

"Ngủ no rồi!", Đường Đường tung tăng chạy tới ôm lấy eo Hoắc Khải và nói: "Con cũng muốn ôm bố".

Nhìn cô con gái đáng yêu, cảm giác nặng nềtrong lòng Hoắc Khải vơi đi đôi chút. Anh cúi người bế Đường Đường rồi cười hỏi: "Có phải con đói rồi không? Muốn ăn gì để bố làm cho nào".

"Anh đừng chiều con bé như thế, đến lúc thành heo mập bây giờ", Ninh Thần nói.

"Còn lâu con mới mập", Đường Đường vỗ cái bụng nhỏ của mình, thấy bụng hơi rung rung, cô bé "ý" một tiếng: "Hình như béo lên một chút rồi".

"Không sao, béo đến mấy thì cũng là cục cưng của bố", Hoắc Khải nói.

Đường Đường chỉ vào Ninh Thần hỏi: "Vậy mẹ thì sao?"

"Mẹ á?", Hoắc Khải quay đầu nhìn Ninh Thần, thấy nét chờ mong cùng với sự ngượng ngùng trong mắt cô, anh mỉm cười nói: "Mẹ cũng là bảo bối của bố, cả hai mẹ con đều là bảo bối".

"Eo, sến súa quá, con nổi hết da gà lên rồi...", Đường Đường nhí nhảnh xoa cánh tay.

Ninh Thần hơi xấu hổ, nhưng cô vẫn chủ động ôm lấy cánh tay Hoắc Khải rồi nói nhẹ giọng: "Anh cũng là bảo bối của em".

Lời âu yếu không quá cảm động cũng không quá mỹ miều, trong sự bình thản mang theo sự ấm áp mà chỉ gia đình mới có.

Hoắc Khải rất thích bầu không khí như vậy, đây cũng là thứ mà nhà họ Hoắc không thể có được.

Trong cái gia tộc chỉ biết đấu đá với nhau ấy, dù là quan tâm hay một điều gì khác thì đều phải dựa trên lợi ích.

Đâu thể chân thật và không giả dối một chút nào như thế này được.

Hoắc Khải bế Đường Đường tới phòng bếp, làm hoa quả xào đường cho Đường Đường.

Quả thực Hoắc Khải nấu ăn rất giỏi, đường kéo vừa dài vừa nhỏ, xịn hơn ngoài quán nhiều.

Cả Đường Đường và Ninh Thần đều không cưỡng lại được sức hút của món ngọt vừa đẹp lại vừa ngon này.

Trong lúc ăn hoa quả, nghe Hoắc Khải nhắc tới chuyện của Triệu Vĩnh An, ít nhiều gì Ninh Thần cũng thấy bùi ngùi.

Một ông lão từng nổi tiếng như thế mà giờ đây cũng bắt đầu trở nên thê thảm, đúng là thế sự khó lường.

"Nhưng anh cứ thấy là lạ, ông ấy quá đen luôn ấy, như thể tất cả những chuyện không tốt ập tới cùng một lúc", Hoắc Khải nói.

"Chuyện này bình thường thôi mà, có đôi khi đã xui rồi thì uống nước lạnh cũng thấy buốt răng", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải không phản bác lại, anh chỉ cảm thấy Triệu Vĩnh An quá xui xẻo thôi, không nghĩ gì nhiều cả.

Dù sao thì người bình thường không thể chính tay đốt nhà thờ tổ được.

Ba ngày sau, việc thi công lắp đặt cửa hàng hoàn thành. Hoắc Khải tới đó xem rồi, chất lượng tạm được, mấy điểm mà anh nhắc tới lúc trước đều được xử lý khá ổn.

Mặc dù tốn khoảng ba trăm ngàn, nhưng cũng coi như đáng giá.

Bộ phận mua hàng của công ty chi nhánh nhà họ Cơ đã giúp bọn họ mua đầy đủ dụng cụ nhà bếp, bàn ghế, máy POS, máy in, v.v…

Mất thêm một ngày nữa để mời hai đầu bếp lớn tới để thành lập chế độ đào tạo đầu bếp, sắp xếp mọi thứ theo đúng thói quen phù hợp với đầu bếp.

Đơn xin giấy chứng nhận an toàn thực phẩm mà Liêu Thiên Bằng nộp giúp đã được phê duyệt, treo giấy phép kinh doanh trong cửa hàng là bắt đầu đi vào hoạt động được.

Người đại diện pháp luật là Hoắc Khải, anh còn giải thích riêng chuyện này với Ninh Thần vì sợ cô hiểu lầm.

Thứ này cũng giống như tên trên giấy chứng nhận sở hữu đất đai, một số người rất muốn có tên mình trên đó, không cần biết nó có tác dụng gì.

Ninh Thần chẳng mấy quan tâm đến vấn đề này. Đại diện pháp luật viết tên ai chẳng được, không bàn tới chuyện Hoắc Khải không có ý gì khác, dù có thì cô cũng không để ý.

Dù sao buôn bán thành công được như vậy có đến chín mươi lăm phần trăm là nhờ Hoắc Khải, còn cô chỉ lao động tay chân một chút mà thôi.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Hoắc Khải và Ninh Thần mở cửa hàng, có thể coi là chiến xa đầu tiên của bọn họ trên thương trường, vậy nên những người quen biết như Cơ Hương Ngưng và Liêu Thiên Bằng đều gọi điện tới nói rằng sẽ tới tham dự lễ khai trương.

Ngay cả Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai cũng kêu gọi mọi người trong nhóm gia tộc Wechat tới ủng hộ.

Hoắc Khải không suy xét nhiều đến chuyện ủng hộ, thực phẩm giảm cân chủ yếu là bán kèm với sản phẩm giảm béo, kiếm thêm lợi nhuận mà thôi. Khách hàng chính của bọn họ là người mua online trên cả nước chứ không phải những người quen trong vùng này.

Nhưng vợ chồng Ninh Quốc Năng lại cực kỳ coi trọng chuyện này, trước kia Lý Phong khắc họa hình ảnh con rể quá tệ, khiến bọn họ không ngẩng đầu lên trước mặt họ hàng được.

Giờ đây con rể phất lên, đương nhiên là bọn họ muốn nhiều người nhìn thấy hơn.

Hoắc Khải có thể hiểu được tâm trạng của bọn họ, vậy nên anh không phản đối gì.

Rạng sáng hôm sau, Hoắc Khải và Ninh Thần tới cửa hàng. Ba mươi phút sau, hai đầu bếp lớn trong cơ cấu đào tạo đầu bếp dẫn theo ba mươi nhân viên học việc tới.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 201: Họ Hàng

Cùng lúc đó, xe mua hàng của hai trang trại cũng tới. Có đủ mọi loại rau củ, hoa quả và thịt tươi ngon, dùng xe đông lạnh chuyên dụng.

Tầng một của cửa hàng có một nửa diện tích là để chứa nguyên liệu nấu ăn.

Mặc dù hôm nay là ngày đầu tiên khai trương, theo lý mà nói thì không có khách khứa gì cả, nhưng đừng quên rằng trên cửa hàng Taobao đã có hàng ngàn đơn thực phẩm giảm cân.

Chỉ một ngàn đơn thực phẩm giảm cân này thôi cũng đủ để làm ba mươi hai đầu bếp bận sấp mặt rồi.

Ninh Thần lo lắp đặt thiết bị phát trực tiếp, cô định sẽ phát trực tiếp cả quá trình chế biến cả ngàn suất thực phẩm giảm cân này.

Thứ nhất là để khách hàng thấy được mức độ tươi ngon và nguyên liệu sạch, thứ hai là để thu hút người theo dõi.

Hoắc Khải ở bên cạnh kiểm tra máy tính, máy xuất đơn và máy in xem các thiết bị này có hoạt động bình thường không, đồng thời tiện tay xem có ai hỏi gì trong bài đăng tuyển người mấy ngày trước.

Sau khi khai trương cửa hàng, cả Hoắc Khải và Ninh Thần đều không thể trông coi được, cũng không thể giao hết cho đầu bếp. Dù sao chẳng bao lâu nữa là đơn đặt hàng trên cả nước sẽ đổ về dồn dập, đến lúc đó nhất định phải có người phụ trách vấn đề đơn hàng ở đây.

Vốn dĩ công ty dịch vụ lúc trước sẵn sàng cung cấp nhân viên, nhưng Hoắc Khải không đồng ý.

Vẫn câu nói đó thôi, chuyện gì cũng dựa vào người khác thì trước sau gì cũng bị phụ thuộc.

Trong giai đoạn đầu anh chỉ định tuyển ba, bốn người, đào tạo làm nhân viên nòng cốt. Có mấy người này làm trụ cột, đến thời kỳ sau mở rộng quy mô và đạt mức cao nhất, anh sẽ điều nhân viên từ công ty dịch vụ tới.

Như vậy có thể phòng ngừa người ngoài trộm cắp, đồng thời tiết kiệm một phần chi phí nhân viên.

Đãi ngộ của Hoắc Khải dành cho nhân viên rất cao, lương cơ bản và chuyên cần là năm ngàn, tăng ca tính một tiếng hai mươi tệ, ngoài ra còn đóng bảo hiểm và phụ cấp, mỗi tháng bốn ngày phép, phát cả lương tăng ca của bốn ngày.

Cũng có nghĩa là chỉ cần chăm chỉ làm việc ở đây thì một tháng ít nhất sẽ kiếm được khoảng mười ngàn.

Không nói đến tiền bảo hiểm và phụ cấp, chỉ mười ngàn tiền lương thôi đã đủ khiến rất nhiều người thòm thèm rồi.

Trên trang tuyển dụng có khá nhiều người gửi tin nhắn ứng tuyển, nhưng rất ít người phù hợp với yêu cầu của Hoắc Khải.

Bận rộn đến khoảng bảy rưỡi thì Ninh Quốc Năng, Đặng Tuấn Mai và Ninh Ngọc Lâm tới.

Hoắc Khải và Ninh Thần vội vàng ra ngoài đón. Ninh Ngọc Lâm ôm lẵng hoa hỏi: "Anh rể, đặt cái này ở cổng được không?"

"Được", Hoắc Khải gật đầu nói.

Ninh Thần bước lên trước nói: "Người nhà với nhau, tới là được, mua cái này làm gì".

"Càng là người nhà thì càng phải ủng hộ chứ", nhìn cửa hàng rộng lớn như vậy, Đặng Tuấn Mai hớn hở nói: "Hai con có thành tựu là bố mẹ cũng mừng, mua một lãng hoa chẳng tốn bao nhiêu tiền cả. Phải rồi, lát nữa mấy cô dì chú bác đều đến đấy, gọi được ai là mẹ gọi hết rồi, đảm bảo các con khai trương nhộn nhịp!"

Tuổi càng cao thì càng thích được an ủi trên phương diện này, cảm thấy nếu ngày đầu tiên khai trương mà không có ai tới thì sẽ là điềm xấu.

Hoắc Khải và Ninh Thần đều hiểu suy nghĩ của bọn họ. Tuy rằng bọn họ không có tác dụng gì, nhưng dù cảm thấy vô nghĩa đến đâu thì bọn họ vẫn phải cung kính nhận lấy sự quan tâm của hai ông bà.

Không phải là vì chữ hiếu, mà là vì cảm kích.

Còn đang trò chuyện thì một chiếc taxi dừng lại, tiếp đó có ba người bước xuống xe.

"Anh Hai", người đàn ông xuống xe trước chào hỏi: "Chị dâu, ái chà, Ninh Thần càng ngày càng xinh đẹp và giỏi giang rồi".

Người đàn ông ấy chính là Ninh Quốc Diệu, em trai của Ninh Quốc Năng, vợ và con trai ông ta đi cùng, tên là Diêm Triêu Tĩnh và Ninh Tử Phàm.

"Lý Phong, Ninh Thần, tới đây chào hỏi chú Tư đi", Ninh Quốc Năng vừa hô vừa bước tới: "Mọi người tới sớm quá. Nào nào nào, vào trong ngồi đi".

"Chú Tư, thím Tư", Hoắc Khải bước tới chào hỏi.

Ninh Quốc Diệu nhìn anh rồi nói: "Có chút thành tựu cũng không dễ dàng gì, phải biết quý trọng đấy, đừng làm mấy chuyện chẳng đâu vào đâu như trước kia nữa, biết chưa?"

Đặng Tuấn Mai ở bên cạnh nói: "Chú Tư, hôm nay là ngày đầu tiên khai trương của hai đứa nó, chú nhìn chú kìa, nói những chuyện trước kia làm gì".

Hôm nay Đặng Tuấn Mai chỉ mong tất cả mọi người đến để chúc mừng, những chuyện trước kia không quan trọng.

Ninh Quốc Diệu cũng biết chị dâu mình đã nín nhịn rất nhiều năm, luôn muốn nở mày nở mặt, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội, vậy nên ông ta không làm phật lòng bà nữa.

Cả gia đình họ vào trong cửa hàng rồi nhìn xung quanh một lượt, thấy có không ít thiết bị điện tử, Diêm Triêu Tĩnh tò mò hỏi: "Chuẩn bị những thứ này làm gì? Mở quán ăn còn cần quay phim à?"

Ninh Quốc Diệu nhìn Hoắc Khải rồi giáo huấn như thể rất dày dặn kinh nghiệm: "Lý Phong này, đừng nói là chú Tư dạy đời cháu, các cháu mở cửa hàng cũng chẳng dễ dàng gì, không vội vàng được đâu. Mở quán ăn là phải biết kiểm soát vốn, hai đầu bếp đã làm hết việc thì thuê ba, bốn người làm gì? Mặc dù cửa hàng của cháu không nhỏ, nhưng tối đa chỉ cần bảy, tám đầu bếp là được, thuê nhiều người như vậy thì phải lãng phí bao nhiêu tiền đây? Chú không biết cháu lấy tiền ở đâu ra để mở cửa hàng, nhưng nếu là tiền Ninh Thần mượn từ nhà ngoại thì phải tiết kiệm, nhỡ đâu lỗ vốn...".

"Chú Tư, chú nói gì vậy!", Ninh Quốc Năng không mấy vui vẻ: "Tiền là do vợ chồng hai đứa nó tự kiếm, bọn họ tự biết phải kinh doanh thế nào!"

Ninh Quốc Diệu nhận ra rằng Ninh Quốc Năng hơi khó chịu, bèn nói: "Anh Hai, em cũng muốn tốt cho hai đứa nó thôi mà. Được rồi, được rồi, anh không thích nghe thì em không nói là được".

Diêm Triêu Tĩnh cũng đứng ra hòa giải: "Hôm nay là ngày lành tháng tốt, đừng nói những chuyện này. Ninh Thần này, các cháu lo chuyện của mình trước đi, bố mẹ cháu trò chuyện với chú thím là được rồi, đừng để lỡ dở công việc".

Ninh Quốc Năng đang mất hứng, sao lại chịu trò chuyện với bọn họ cho được? Đúng lúc có mấy chiếc xe tới cửa, ông bèn kéo Đặng Tuấn Mai ra ngoài đón khách.

Đợi Hoắc Khải và Ninh Thần cũng đi ra ngoài, Diêm Triêu Tĩnh nhìn về phía những đầu bếp bên kia rồi nói nhỏ giọng: "Hiện tại một đầu bếp cũng phải mười ngàn đấy nhỉ? Ba mươi hai đầu bếp có nghĩa là một tháng ba trăm ngàn, cộng thêm tiền thuê mặt bằng, mua nguyên liệu, tiền điện các

thứ, chỉ tính số vốn một tháng thôi chắc cũng phải bốn trăm, năm trăm ngàn mất".

"Vậy mới nói còn trẻ thiếu kinh nghiệm. Mặc dù anh Hai mở cửa hàng hoa quả nhiều năm rồi, nhưng vẫn thiếu hiểu biết về phương diện ẩm thực. Tôi chẳng thể hiểu nổi, Lý Phong không biết hay là thế nào vậy? Lúc nào cũng đặt ra mục tiêu xa vời, mở cửa hàng mà còn phô trương lãng phí như thế, không tiết kiệm cho cậu ta một chút thì chẳng phải là sẽ lỗ chổng ngược sao?", Ninh Quốc Diệu nói với dáng vẻ chán nản.

"Chẳng phải vừa rồi ông Hai nói tiền là do vợ chồng Ninh Thần kiếm được sao...".

"Bà cứ nghe ông ấy khoác lác", Ninh Quốc Diệu bày ra vẻ mặt 'ta đây biết thừa rồi', nói: "Bà không biết vợ chồng anh Hai nghĩ gì à? Kể từ khi Ninh Thần gả cho Lý Phong, đã bao giờ nó được vui vẻ chưa? Sao tự nhiên một kẻ vô dụng lại biết làm ăn cơ chứ? Vụ này phải đầu tư tiền triệu đấy, cậu ta làm gì mà đòi kiếm được nhiều tiền như vậy. Theo tôi thấy thì chắc là anh Hai moi hết vốn liếng ra rồi, sợ thua lỗ sẽ bị chúng ta cười cho, vậy nên mới mạnh miệng không chịu nhận mà thôi".

Ninh Tử Phàm ở bên cạnh lắc đầu nói: "Con lại cảm thấy chú Hai không nói dối. Con đã xem cửa hàng Taobao của chị Thần rồi, mặc dù chỉ là sản phẩm giảm béo, nhưng lượng tiêu thụ rất tốt, thuộc top đầu trong bảng xếp hạng đấy. Hơn nữa gần đây con thường xuyên thấy bọn họ quảng cáo trên trang Wechat...".

Ninh Quốc Diệu nói với vẻ mặt bất mãn: "Trẻ con biết cái gì! Đừng tưởng rằng gõ chữ nhanh hơn bố mà đã hiểu biết nhiều hơn".

Ninh Tử Phàm bị mắng nên tỏ ra bực bội. Cậu ta đã học đại học năm thứ ba rồi, trẻ con ở đâu ra nữa. Thế nhưng trong mắt Ninh Quốc Diệu, cậu ta vẫn luôn là một đứa trẻ chưa trải sự đời.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 202: Có Khách Tới

Lúc này, một cặp họ hàng bước vào. Ninh Quốc Diệu và Diêm Triêu Tĩnh không bàn tán chuyện của cửa hàng nữa, bọn họ đứng lên chào hỏi: "Anh Ba, chị Ba, ồ, đây là chị Hương Ấn đúng không...". Những người tới đây đều là họ hàng hai bên gia đình Ninh Đặng, vậy nên bọn họ đều quen biết nhau.

Mười mấy người vào trong, khiến tầng một trở nên chật chội.

Chính Đặng Hương Ấn cũng mở quán ăn, mặc dù mặt tiền không lớn bằng nơi Hoắc Khải thuê, nhưng một năm cũng kiếm được khoảng sáu trăm, bảy trăm ngàn. Trong số họ hàng nhà họ Đặng, bà ta cũng coi như khá giả.

Bước vào cửa hàng là bà ta lập tức nhìn xung quanh một lượt, thấy có nhiều người tới như thế bèn hỏi: "Ai thiết kế cửa hàng này vậy?"

Đặng Tuấn Mai cười ha ha nói: "Chính Lý Phong làm hết đấy, trông thằng bé đó thư sinh thế thôi, làm việc rất...".

"Thiết kế này không ổn rồi", Đặng Hương Ấn ngắt lời Đặng Tuấn Mai, bà ta chỉ vào phòng bếp nói: "Nhìn kìa, phòng bếp quá lớn, chiếm mất sáu mươi phần trăm mặt tiền cửa hàng, còn thừa có chút diện tích thì lại bày nhiều thiết bị như vậy. Bàn ghế chỉ có sáu bộ, khách ngồi đâu ăn cơm? Đừng nói đến ăn cơm, ngay cả bọn em còn không có nơi ngồi. Không được rồi, không được rồi, chật chội quá, không được".

Bà ta nói không được mấy lần liền, khiến khuôn mặt của Đặng Tuấn Mai đen kịt lại.

Bà còn tưởng em ruột của mình định khen ngợi, ai ngờ há miệng ra là chỗ này không được, chỗ kia không được.

Ninh Quốc Năng ở bên cạnh nói: "Thực ra trên tầng hai còn nhiều chỗ trống lắm, có thể bày bàn ghế được".

"Thế thì sao mà được", Đặng Hương Ấn chỉ đạo: "Làm về ăn uống là phải để khách cảm thấy thoải mái. Thời nay ai cũng lười, bảo người ta đi thêm hai bước thôi là họ đã không muốn rồi, kiểu gì chẳng thích ăn ở tầng một. Tự nhiên phải trèo lên tầng hai, lần đầu tiên tới thì còn thôi, nhưng có thể lần sau người ta sẽ chẳng tới nữa. Như vậy không được đâu, phải sửa lại. Chị này, chị không nói sớm với em là bọn họ mở cửa hàng ăn, lớp trẻ làm gì có kinh nghiệm, chị nói trước với em thì em đã tới chỉ bảo bọn họ để tránh mắc phải sai lầm cấp thấp như thế rồi".

Đặng Tuấn Mai nói trong không vui: "Lớp trẻ có suy nghĩ của lớp trẻ, kinh nghiệm ở quán cơm của dì chưa chắc đã phù hợp với chúng nó. Hơn nữa hai đứa nó bán thức ăn online, không cần khách tới nơi ăn cơm như dì".

"Chị nói thật là, chị tưởng em không biết gì về thức ăn online à? Cửa hàng của em cũng nhận ship hàng, nhưng ship hàng thì đâu ảnh hưởng gì tới chuyện khách tới quán ăn. Chị không biết đâu, bây giờ khách khó chiều lắm, phật lòng một chút thôi là không muốn tới nữa", Đặng Hương Ấn lại nhìn về phía những đầu bếp đang bận mải bên kia rồi hỏi: "Còn nữa, sao lại thuê nhiều đầu bếp như thế, có dùng hết không? Cửa hàng như thế này cùng lắm chỉ cần tám đầu bếp thôi, ở đây phải mấy chục người rồi, thế này thì lãng phí bao nhiêu tiền đây".

Đặng Tuấn Mai tức đến mức sầm mặt lại, tôi mời dì tới là để chúc mừng chứ không phải để bắt bẻ!

Nhiều người ở đây như thế, lại toàn là bạn bè thân thích, bà không muốn làm bầu không khí trở nên khó xử.

Ninh Thần bước tới nói: "Dì à, hiện giờ sức lực của bọn cháu có hạn, vậy nên chỉ bán online, mấy cái bàn này bày ra là để phòng trường hợp có khách tới ăn đột xuất, không phải...".

"Thế thì sao được! Dì đã nói lớp trẻ các cháu không có kinh nghiệm mà, ăn tại quán quan trọng hơn bán online nhiều. Người ta đến quán cháu mới cảm nhận được không khí ở đây, bán online sao sánh bằng được. Không bán ở quán cho tốt thì ai thèm mua online", Đặng Hương Ấn nói: "Với các

cửa hàng mới mở như của các cháu, muốn thu hút khách hàng là phải tốn nhiều tiền quảng cáo. Sau một tháng, không chỉ không có lãi mà còn lỗ tiền quảng cáo. Còn trẻ thì phải thực tế một chút, bán tại quán còn chưa ra gì thì sao bán online được".

Một người họ hàng bên cạnh hỏi: "Ninh Thần này, bác cảm thấy dì cháu nói rất đúng. Cho dù cháu muốn bán online thì cũng phải tuyên truyền trước. Với những cửa hàng mới mở trong thành phố chúng ta, lúc mới khai trương ai chẳng phải phải gióng trống khua chiêng, sẵn sàng chi tiền mời minh tinh hoặc là những người đang nổi trên mạng tới ca hát cho có khí thế".

"Đúng thế, không thuê người thu hút sự chú ý thì làm gì có ai tới. Huống chi cháu còn làm về thực phẩm giảm cân gì đó, thứ này không dễ bán đâu đúng không?"

"Tôi ăn thử rồi, không ngon, chẳng có hương vị gì cả, chỉ được cái mã bề ngoài, lớp trẻ toàn thích mấy thứ lòe loẹt ấy. Cửa hàng lớn thế này, chắc một năm phải tốn không ít tiền, nhỡ thua lỗ thì phải làm sao? Chẳng thà để dì cháu dạy mở một quán cơm đàng hoàng!"

Mọi người bàn tán xôn xao, Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai không vui chút nào, nhưng biểu hiện ra quá rõ thì lại không hay, rất có thể mọi người sẽ nói là bọn họ hẹp hỏi, không tiếp thu ý kiến của người khác.

Ninh Ngọc Lâm cực kỳ khó chịu, cậu đứng ra phản bác: "Anh rể giỏi kinh doanh lắm, anh ấy đã lựa chọn mở cửa hàng thì chắc chắn là sẽ buôn may bán đắt!"

"Ơ kìa Ngọc Lâm, cháu làm sao vậy? Tự nhiên lại anh rể này anh rể nọ, trước kia cháu có để ý tới đâu".

"Chắc không phải định tới ăn chực đấy chứ?"

Đám họ hàng nói bằng giọng đùa cợt, câu nào câu nấy đầy ẩn ý khiến Ninh Ngọc Lâm tức đến mức muốn mắng người.

Không biết mời đám họ hàng này tới đây làm gì nữa, khác gì tự rước lấy bực bội cho mình đâu.

Ninh Thần nghe mà cảm thấy lúng túng, tuy rằng cô rất muốn giải thích lý do mở cửa hàng này cho mọi người, nhưng lại không muốn khoe khoang, đành kéo Hoắc Khải tới và nói nhỏ giọng: "Anh đừng để bụng, bọn họ vẫn luôn nói nhiều thế đấy".

"Không sao, miệng dân sóng bể cũng không làm anh thay đổi bản tâm", Hoắc Khải cười nói.

Biểu cảm trên mặt anh rất thoải mái, khiến Ninh Thần yên tâm hơn nhiều. Cô biết chồng mình là người có chí, chắc hẳn anh sẽ không so đo với những người họ hàng này.

Theo thời gian trôi qua, bạn bè thân thích tới ủng hộ ngày một nhiều.

Có người ở lại, có người tới chúc mừng rồi đi.

Nhóm Hoàng Kiệt Hảo cũng tới một chuyến, vốn bọn họ còn định ủng hộ bằng cách ăn một bữa giảm béo, nhưng hiện tại đầu bếp đầu đang bận mải hoàn thành hơn một ngàn suất đặt hàng, làm gì có thời gian làm cho bọn họ.

Nhóm của Đặng Hương Ấn lại bắt đầu chất vấn chuyện này, có người muốn ăn cơm mà các người còn không làm, đến lúc có khách tới thật thì sao?

Vì bán online mà chểnh mảng việc buôn bán ở cửa hàng, đúng là hơn không bõ hao!

Trong nhóm người này thì Đặng Hương Ấn là "người lành nghề" trong giới ẩm thực, lời nói có trọng lượng nhất.

Bà ta vừa bình luận là có người hùa theo, khiến Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai tức nổ phổi.

Cuối cùng Đặng Tuấn Mai thực sự không nhịn được nữa: "Dì nói ít vài câu cho tôi nhờ, muốn nổi bật đến thế à!"

Phát hiện ra sự bất mãn của bà, Đặng Hương Ấn cũng nói bằng giọng không vui: "Chị nói thế là không đúng rồi, em muốn tốt cho hai đứa nó nên mới đưa ra đề nghị thôi. Nếu là người khác thì còn lâu em mới thèm quan tâm có thua lỗ không, sao chị lại không biết ý tốt của người khác vậy".

Đã nói ra rồi thì Đặng Tuấn Mai cũng không định úp úp mở mở nữa, bà nói: "Cái gì mà không biết ý tốt của người khác, bước vào cửa hàng là dì bắt bẻ ngay. Hôm nay là ngày đầu tiên khai trương, tôi bảo các người tới ủng hộ cho đông vui, vậy mà dì cứ cái này không được, cái kia không được...".

Thấy hai chị em họ sắp cãi nhau đến nơi rồi, mấy người họ hàng bên cạnh đứng ra khuyên can.

Đặng Hương Ấn tức tối nói: "Được rồi, không nói thì thôi, đến lúc kinh doanh thua lỗ thì chị mới biết ai là người muốn tốt cho gia đình chị!"

"Dì còn nói!", Đặng Tuấn Mai trợn mắt lườm.

Lúc này, một chiếc xe dừng lại trước cửa, có một họ hàng nhìn thấy nên vội vàng nói: "Được rồi, mỗi người bớt nói vài câu, hình như lại có người tới rồi, đi đón tiếp đi".

Ninh Quốc Năng kéo tay Đặng Tuấn Mai, còn chưa kịp ra ngoài thì đã nghe thấy giọng của Cơ Hương Ngưng: "Bà chủ Ninh Thần không ra giúp tớ gì cả".

Nghe thấy tiếng cô ấy, Ninh Thần vội vàng chạy ra, nhìn thấy Cơ Hương Ngưng ôm một bó hoa lớn đủ mọi loại hoa ra khỏi cốp xe, còn có cả một con trâu vàng đựng trong chiếc hộp trong suốt, lớn chừng bằng bàn tay.

"Sao cậu mua nhiều hoa thế", Ninh Thần nói.

"Chẳng phải cậu thích hoa sao? Tớ chẳng biết nên tặng gì cho vợ chồng cậu nên mới mua mấy thứ này", Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải cũng ra đón tiếp. Nhìn thấy anh, Cơ Hương Ngưng hừ một tiếng: "Trợ lý Lý, hôm nay anh không tới làm việc, đúng là không coi giám đốc này ra gì. Nể mặt Ninh Thần, tôi chỉ trừ nửa ngày lương của anh thôi".

"Cám ơn giám đốc Cơ, mời vào trong", Hoắc Khải cười nói.

Thấy thái độ của anh khá tốt, Cơ Hương Ngưng mới theo anh vào trong.

Những họ hàng trong quán nhìn chằm chằm vào hướng có người tới. Mới đầu bọn họ thấy Hoắc Khải ôm một bó hoa lớn, sau đó mới thấy Ninh Thần cầm một con trâu vàng trong tay.

"Cháu chào cô chú", Cơ Hương Ngưng khách khí chào hỏi Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 203: Khiếp Sợ

Hai vợ chồng ông bà biết cô ấy có thân phận hơn người nên không dám chậm trễ, vội vàng đáp lời ngay. "Tới là được rồi, mua quà làm gì? Cháu khách sáo quá đấy", Đặng Tuấn Mai nói.

"Không tốn bao nhiêu đâu ạ, chỉ là chút lòng thành mà thôi", Cơ Hương Ngưng nói.

"Vậy thì cám ơn cháu nhé. Ninh Thần, con tiếp đãi Hương Ngưng đi, để mẹ giúp các con bày hoa và thứ này lên quầy", Đặng Tuấn Mai nói rồi tiện tay cầm lấy con trâu vàng mà Ninh Thần đang cầm, nào ngờ thứ này lại quá nặng, khiến cánh tay bà trũng xuống.

May mà Đặng Tuấn Mai phản ứng nhanh nên đỡ được, bà ngạc nhiên nói: "Sao lại nặng thế này?"

Ở cửa hàng quà tặng có rất nhiều quà trang trí tượng tự như thế, đa số được làm bằng nhựa resin, trông thì lớn nhưng còn chưa tới nửa cân.

Món quà này của Cơ Hương Ngưng tuy nhỏ nhưng ít nhất cũng phải cân rưỡi hai cân.

"Chị Hai yếu quá đấy, nhỏ thế mà không cầm nổi. May mà không phải bằng vàng, nếu không chắc sẽ rơi vỡ mất", em gái của Ninh Quốc Năng là Ninh Anh Nam cười ha ha nói.

"Ai nói chị yếu, tại nó nặng thật mà", Đặng Tuấn Mai nói.

Lúc này Hoắc Khải lên tiếng nói: "Mẹ thấy nặng cũng là điều bình thường thôi, bởi vì nó là vàng thật, chắc phải hai cân hai cân rưỡi đấy".

Người trong cả cửa hàng đều nhìn về phía này, ngay cả các đầu bếp cũng ngạc nhiên nhìn sang.

Ninh Quốc Diệu nhìn chằm chằm vào con trâu vàng nhỏ ấy rồi hỏi theo bản năng: "Không thể nào, hai cân hai cân rưỡi á? Vậy thì phải bao nhiêu tiền đây?"

"Dưới bệ đứng có nhãn hiệu Bách Niên Long Phượng Kim Hành, nơi đó chuyên làm đồ trang trí bằng vàng bạc", Hoắc Khải giải thích.

Mọi người nhìn xuống bệ đứng của con trâu vàng, quả nhiên thấy được sáu chữ "Bách Niên Long Phượng Kim Hành".

Nhưng mua ở Kim Hành chắc gì đã là vàng một trăm phần trăm, cũng có thể bên trong là bạc, bên ngoài dát một lớp vàng thôi mà!

Nếu không con trâu vàng hai cân hai cân rưỡi này sẽ có giá bao nhiêu đây?

Theo giá vàng hiện tại, một gam vàng là khoảng ba trăm rưỡi, hai cân là hai ngàn gam, phải bỏ ra bảy trăm tám mươi ngàn mới mua được.

Bảy trăm tám mươi ngàn, trong số những người tới đây chẳng có mấy ai có thể lấy ra nhiều tiền như thế, nói gì tới chuyện mua quà tặng.

Hoắc Khải biết những người này không tin, anh cũng không muốn giải thích nhiều, nhưng Ninh Quốc Diệu lại nhìn Cơ Hương Ngưng và hỏi: "Cô ấy là bạn của các cháu à? Đang làm ở đâu vậy?"

Cơ Hương Ngưng rất thân với Ninh Thần, nhưng lại chưa gặp họ hàng của nhau bao giờ.

Nghe Ninh Quốc Diệu hỏi, Ninh Quốc Năng lập tức nói ngay: "Xin giới thiệu với mọi người, đây là bạn đại học của Ninh Thần, bọn họ rất thân với nhau, không khác chị em ruột là mấy. Hương Ngưng là con cháu nhà họ Cơ, mọi người biết nhà họ Cơ chứ? Chính là gia tộc lớn thuộc top năm mươi trong nước ta ấy. Tuy Hương Ngưng còn trẻ, nhưng con bé giỏi lắm, đang quản lý một công ty chi nhánh của nhà họ Cơ, đảm nhiệm chức giám đốc, chỉ tính lương một năm đã là mấy chục triệu rồi!"

Nghe vậy ai nấy đều phải giật mình, đương nhiên là bọn họ đã được nghe nói tới nhà họ Cơ rồi, dù sao công ty chi nhánh cũng được coi là công ty có tiếng trong thành phố.

Cô gái trẻ này chính là giám đốc công ty chi nhánh của nhà họ Cơ?

Đối với mọi người, gia tộc lớn sở hữu khối tài sản mấy tỷ như nhà họ Cơ cách bọn họ quá xa, không một ai nghĩ rằng sẽ có một ngày mình được trò chuyện trực tiếp với người thuộc tầng lớp này.

Hiện tại Ninh Quốc Năng giới thiệu như thế khiến bọn họ ngây ra như phỗng.

Cơ Hương Ngưng thì bật cười nói: "Chú Ninh nói khoa trương quá rồi, lương cháu một năm làm gì được mấy triệu. Năm nay nhờ có Lý Phong giúp đỡ, cháu được thăng lên nhánh hai trong gia tộc, lương một năm hiện giờ vào khoảng sáu triệu, nếu công ty làm ăn tốt, cộng thêm tiền hoa hồng cuối năm thì sẽ vào khoảng mười triệu. Nói ra thì cũng phải cám ơn Lý Phong, nếu anh ấy không giúp cháu nhiều như thế thì có thể cháu còn chẳng lên được chức giám đốc. Vậy nên hôm nay anh ấy và Ninh Thần khai trương cửa hàng, cháu bèn mua con trâu vàng này tới làm quà, so với sự giúp đỡ của anh ấy thì mấy trăm ngàn này chẳng đáng là gì cả".

Mọi người nghe mà trợn mắt há mồm, thứ này bằng vàng thật hả?

Nhưng quan trọng hơn hết là giám đốc công ty chi nhánh của nhà họ Cơ nói rằng có được như ngày hôm nay đều là nhờ sự giúp đỡ của cậu con rể vô dụng của nhà họ Ninh?

Trước kia ấn tượng của mọi người về Hoắc Khải là không biết đặt ra mục tiêu vừa sức, cả đời này cũng chẳng làm nên cơm cháo gì.

Những gì Cơ Hương Ngưng nói thật sự đã làm đảo lộn suy nghĩ của bọn họ.

Lúc này lại có người ở cửa nhắc nhở là có khách tới.

Mọi người ngẩng đầu nhìn sang, trông thấy Liêu Thiên Bằng bước vào, mấy cấp dưới của ông ta đang khiêng lẵng hoa xuống xe.

Mười mấy lẵng hoa bày đầy ngoài cửa.

"Tổng giám đốc Liêu", Hoắc Khải và Ninh Thần ra tiếp đón.

Liêu Thiên Bằng cười ha ha nói: "Chúc mừng, chúc mừng, tôi không tới muộn chứ?"

"Không muộn, rất đúng giờ luôn", Hoắc Khải nói.

"Không muộn là được rồi. Chúc mừng cô Lý nhé, đừng nói thằng anh này không ủng hộ chuyện làm ăn của hai người, hôm nay tôi không mang quà cáp gì cả, chỉ mang một đơn đặt hàng tới thôi", Liêu Thiên Bằng lấy một tấm chi phiếu ra khỏi túi và nói: "Đây là tấm séc một triệu tiền mặt, có thể rút tiền ở các ngân hàng lớn bất cứ lúc nào, sau này mỗi ngày cứ ship một ngàn suất thực phẩm giảm cân tới công ty tôi".

"Chuyện này...", Ninh Thần không dám nhận, dù sao thứ này cũng liên quan đến mặt kinh doanh rồi.

Hoắc Khải thì nhận lấy tấm chi phiếu một cách tự nhiên, anh cười nói: "Tổng giám đốc Liêu đã ủng hộ như thế thì chắc chắn hằng ngày thức ăn sẽ được ship tới đúng giờ".

"Tôi biết cậu đang hợp tác với mấy công ty chuyển phát nhanh, sắp giàu đến nơi rồi", Liêu Thiên Bằng nói đùa.

"Ông nói đùa rồi, chỉ làm ăn nhỏ thôi, chủ yếu là nhờ Ninh Thần đàm phán với nhà xưởng, tôi không giúp được bao nhiêu cả", Hoắc Khải nói khiêm tốn.

"Được rồi, tôi biết cậu không phải người thích kể công. Cô Lý này, có người chồng tốt như thế, cô phải biết quý trọng đấy, đừng để những người phụ nữ khác lừa mất", Liêu Thiên Bằng cười tủm tỉm nói.

Ninh Th ần hơi ngượng ngùng, nhưng cô vẫn bạo dạn gật đ ầu nói: "Không đâu, tôi tin anh ấy, cũng tin vào bản thân tôi".

"Ha ha ha... Vợ ch ồng cô cậu tình cảm thật", Liêu Thiên Bằng nói vài câu r ồi nhìn những người đang đứng há hốc miệng tỏ vẻ không dám tin trong phòng: "Bọn họ là?"

"Là họ hàng nhà tôi cả", Hoắc Khải xoay người nói: "Xin giới thiệu với mọi người, ông ấy tên là Liêu Thiên Bằng, tổng giám đốc Liêu của doanh nghiệp tư nhân nổi tiếng trong thành phố chúng ta. Tổng giám đốc Liêu chủ yếu kinh doanh ở khu vực tiếp giáp giữa thành phố và nông thôn, mọi sản phẩm bán ra đ ều có chất lượng tốt, sau này mọi người c ần gì thì có thể tới chỗ ông ấy. Phải r ồi, tổng giám đốc Liêu cũng có cả bình nước nóng Kinh Vận mà Ngọc Lâm đang bán đấy".

Ninh Ngọc Lâm nghe vậy nhấy câng lên: “Anh rể, anh đang giúp người ngoài đấy à, đẩy hết họ hàng nhà mình tới chỗ tổng giám đốc Liêu luôn” Sao vậy? Giám đốc Ninh chê tôi giành mất mối làm ăn à? Ninh Ngọc Lâm vội vàng lắc đ ầu cậu ta cười h ềh ềnói: “Sao lại thê được, Đọc full tại truyen one nhé. tô đùa thôi. Lân trước sếp Hoàng nói với tôi là ông mua mười ngàn bình nước nóng, đơn hàng hàng chục triệu khiến ông già đó cười toe toét. Nói ra thì tôi còn phải cám ơn tống giám đốc Liêu vì đã tính đơn này là đơn của tôi, lân này tôi được g ần một triệu ti ền thưởng luôn! Tôi đang định tìm cơ hội mời ông và anh rể đi ăn để biếu đạt lòng biết ơn”.

“Chuyện nhỏ thôi mà, thóc ngon phải đãi gà nhà chứ”, Liêu Thiên Bằng cười nói.

Đối với ông ta, kinh doanh là chủ yếu, nhưng nếu vừa kinh doanh lại vừa được người ta mang ơn thì còn gì băng được nữa.

Bọn họ trò chuyện vui vẻ, những họ hàng của hai nhà Ninh Đặng thì ngạc nhiên đến mức đờ người ra Đương n là bọn họ biết tên tuổi của Liêu Thiê Ông ta là một trong những doanh nhân nổi tiếng nhất trong vùng, chuyên buôn bán ở nông thôn, làm ăn rất phát đạt, nghe nói tài sản phải tới mấy tỷ.

Trong số những người họ hàng này thì Đặng Hương Ấn cũng coi như khá giả, tài sản có khoảng chục triệu, nhưng không thể nào sánh với Liêu Thiên Băng được.

Vốn dĩ lúc tới đây bà ta còn cảm thấy hơn người, bước vào là lên mặt dạy đời, ra vẻ ta đây thành công lắm.

Bây giờ nhìn thấy Liêu Thiên Băng, bà ta chẳng dám ho he gì nữa, trong lòng kinh ngạc không thôi Sao bà ta lại cảm thấy ông tổng giám đốc Liêu này thân với Lý Phong vậy nhỉ, cứ như bạn tốt của nhau Doanh nhân sở hữu tài sản mấy tỷ trong vùng làm bạn với Lý Phong chuyện ›ó thể xảy ra được Nếu không phải bạn thì vì sao người ta lại đích thân tới đây nói cám ơn, hơn nữa còn tặng một đơn đặt hàng ti ền triệu? Mọi người còn chưa hết khiếp sợ thì lại có người tới nữa Đi ều làm bọn họ thở phào là người l ần này không mặc vest đi giày da như Liêu Thiên Băng, mà là mặc áo ba lỗ qu ần đùi, còn đi đôi dép lê trông có vẻ rất rẻ ti ền.

“Anh Phương”, Hoắc Khải chủ động ra đón.

Người vừa tới chính là Phương Xương Thịnh chứ không phải ai khác.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 204: Anh Ta Là Ai

Phương Xương Thịnh vẫn ăn mặc lôi thôi như trước, trông chẳng khác nào ông lão ngồi uống trà bên vệ đường, khiến những người không biết thân phận của gã ít nhiều gì cũng cảm thấy khinh thường. Họ hàng hai bên gia đình mới hết hồn vì hai vị khách thuộc cấp bậc đại thần là Cơ Hương Ngưng và Liêu Thiên Bằng, đang cần một người để bọn họ lấy lại sự tự tin.

Sau khi Phương Xương Thịnh tới, gã hớn hở giơ ra một cái túi.

Cái túi màu trắng này trông rất bình thường, không có logo gì cả, chỉ có hai chữ "lá trà" đơn giản được viết bằng bút lông.

"Người khác tặng đấy. Tôi không thích uống trà, làm gì ngon bằng Sprite được, đoán là hai vợ chồng cậu thích nên lấy nó làm quà, đừng có chê", Phương Xương Thịnh nói.

"Cảm ơn anh Phương", Ninh Thần vui vẻ nhận lấy. Số lần cô và Hoắc Khải uống trà có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng Ninh Quốc Năng rất thích, cho dù cô không uống thì cũng có thể tặng bố.

Phương Xương Thịnh nhìn những người xung quanh rồi hỏi: "Lão đệ, bọn họ là?"

"Toàn là họ hàng trong nhà cả", Hoắc Khải nói.

"Ồ, thì ra là họ hàng. Xem trí nhớ này của tôi đi, đợi tôi một chút", nói rồi Phương Xương Thịnh quay đầu chạy ra ngoài.

Hành động này của gã khiến mọi người chẳng hiểu ra sao, ngay cả Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai cũng cảm thấy khó hiểu.

Ninh Quốc Diệu cười ha ha nói: "Ninh Thần, bạn cháu à? Thú vị phết nhỉ, khai trương mà lại tặng trà".

"Là bố của bạn cùng lớp với Đường Đường, khá thân với Lý Phong", Ninh Thần tiện tay đưa lá trà cho Ninh Quốc Năng và nói: "Bố, lúc về bố mang trà về mà uống, con và Lý Phong đều ít uống trà lắm".

"Chao ôi, lát nữa hãy đưa, dù gì cũng là quà người ta tặng hai con", tuy Ninh Quốc Năng nói vậy, nhưng ông vẫn cầm lấy.

Ông Ba nhà họ Ninh là Ninh Quốc Cường cũng nói chen vào: "Ninh Thần, không phải chú Ba nói cháu, nhưng hai cháu mở cửa hàng lớn như thế thì cũng phải báo hiếu bố mẹ. Sao lại đưa loại trà còn không có nhãn hiệu như thế này cho bố cháu uống được hả? Để lúc nào chú dẫn cháu tới quán bạn chú, mua một cân loại bảy trăm, tám trăm tệ, để bố cháu uống cho đã!"

"Đúng thế, anh Hai vất vả bao năm như thế, cũng tới lúc hưởng phúc rồi".

"Nói đúng lắm, muốn báo hiếu thì phải tự mua, sao lại lấy đồ của người khác rồi mượn hoa dâng Phật được? Vả lại đựng trong túi như thế này thì chắc cũng chẳng phải loại trà ngon gì, để lại cho đám đầu bếp trong cửa hàng cháu uống đi thì hơn".

Cả đám nhao nhao hùa theo, khiến Ninh Quốc Năng không xuống nước được.

Nếu nhận trà thì người ta sẽ nói con gái không hiếu thảo, không nhận thì ông lại thấy tức.

Nhà tôi uống trà gì liên quan gì tới các người.

Lúc này Hoắc Khải lên tiếng: "Nếu để lá trà này cho đầu bếp uống thì chắc bố cháu sẽ vò đầu hối hận mất".

"Lý Phong, dì không thích cháu nói vậy đâu nhé. Chỉ là một túi trà thôi mà, có gì mà phải vò đầu hối hận, nghĩ rằng bố cháu chưa thấy hàng xịn bao giờ thật hả?", Đặng Giai Tiệp - con thứ hai nhà họ Đặng nói.

Ninh Quốc Năng cũng hơi mất hứng, cảm thấy Hoắc Khải nói như vậy là hạ thấp ông.

Thế nhưng Hoắc Khải không hề xin lỗi mà nói thẳng thừng: "Cháu nói thật mà, túi lá trà này chỉ có một cân, nhưng nếu cháu nhớ không nhầm thì nó có giá khoảng một triệu ba trăm ngàn".

Cả căn phòng chìm vào yên tĩnh, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Hoắc Khải, hoài nghi mình đã nghe nhầm giá cả.

Một triệu ba trăm ngàn?

Đang lừa ai đây?

Phản ứng đầu tiên của bọn họ là Hoắc Khải chém gió.

Ninh Quốc Năng không nhịn được hỏi: "Lý Phong, có phải cậu nhớ nhầm rồi không?"

"Bố, bố thường xuyên uống trà thì chắc phải biết hằng năm nước ta đều tổ chức cuộc thi Thiết Quan Âm đặc biệt chứ? Quán quân về trà năm nay thuộc về công ty gieo trồng tên là Phúc Địa Trà Thương. Con nhớ lúc trước con từng thấy bao bì của nó chính là túi màu trắng như thế này, trong đó có hộp gỗ màu đen thì phải, cụ thể có logo của Phúc Địa Trà Thương hay không thì con không biết", Hoắc Khải nói.

Những gì anh nói không phải là bịa ra, bởi vì biết Ninh Quốc Năng thích uống trà nên lúc trước anh đã lên mạng tìm kiếm thông tin liên quan đến nó, định sẽ mua ít trà ngon cho ông vào các dịp lễ tết.

Ai ngờ Phương Xương Thịnh lại mang loại Thiết Quan Âm đã giành được giải quán quân tới.

Anh nhớ trên báo nói rằng giá cao nhất của loại trà đạt giải quán quân năm nay là sáu trăm năm mươi ngàn nửa cân, một cân là vừa tròn một triệu ba trăm ngàn.

"Ý, có tin này thật này, sáu trăm năm mươi ngàn nửa cân, giống hệt với cái túi này", Ninh Tử Phàm vừa so sánh hình ảnh trong điện thoại với chiếc túi, vừa hô lên ngạc nhiên.

Mọi người vội vàng xúm lại, thấy chiếc túi giống hệt trong điện thoại, còn có cả giá cả rõ ràng nữa.

Ninh Quốc Năng lấy thứ trong túi ra, lớp ngoài được thắt nơ đỏ, mở ra là thấy hộp gỗ đen mà Hoắc Khải nói tới.

Trên chiếc hộp gỗ còn có một tấm thiếp vàng giảng giải chi tiết về gốc gác và giá cả của loại trà này, đồng thời bên mặt kia còn có logo của Phúc Địa Trà Thương.

Tất cả đều đúng như những gì Hoắc Khải nói, khiến mọi người nghệt mặt ra rất lâu.

Một người đàn ông phệ nệ trông bình thường như thế mà tặng hẳn Thiết Quan Âm đạt giải quán quân có giá hơn một triệu?

Đã nói là giúp bọn họ lấy lại sự tự tin cơ mà?

Lúc này Phương Xương Thịnh cũng quay lại, trong tay ôm ba cây thuốc lá Hòa Thiên Hạ. Gã vừa đi vừa bóc ra, sau đó nhét cho mỗi người một bao: "Tới đây vội nên không mang theo thuốc xịn. Lần đầu gặp mặt, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn".

Phụ nữ có thể không có cảm nhận gì về thuốc, nhưng trong số cánh mày râu ở đây có đến hơn một nửa là dân nghiện thuốc lâu năm, rất nhạy cảm với loại thuốc cao cấp hai trăm tệ một bao này.

Người bình thường chia thuốc theo điếu, Phương Xương Thịnh thì hay rồi, mang mấy cây tới rồi chia theo bao, chẳng khác nào nhà giàu mới nổi.

Phân phát đến cuối cùng còn dư nửa cây, Phương Xương Thịnh đưa cả nửa cây đó và hai hộp xì gà cho Hoắc Khải và nói: "Chị dâu cậu không cho tôi hút thuốc, nói là không tốt cho con, còn ảnh hưởng tới làn da của cô ấy.

Cậu cứ hút đi, nếu thích thì tôi sẽ mang hết thuốc trong nhà tới, mấy hòm sắp mốc luôn rồi".

Đúng chất nhà giàu mới nổi...

Thế nhưng sao lại khiến người ta hâm mộ thế này?

Thấy Phương Xương Thịnh nhăn nhó mặt mũi vì không có nơi để xử lý đống thuốc lá ấy, mọi người chỉ muốn giáng cho gã vài cái bạt tai.

Người khác khoe của thì đều nói ẩn ý này nọ, ví dụ như để lộ đồng hồ hay nhãn hiệu xe chẳng hạn. Anh thì hay rồi, loại thuốc một ngàn, hai ngàn một cây lại bị anh nói là có mấy hòm sắp mốc, muốn nói với chúng tôi rằng mấy chục ngàn với anh chẳng khác gì giấy vụn đúng không? Muốn tìm nơi nào đó vứt đi cho sớm chợ?

Còn về xì gà mà gã đưa cho Hoắc Khải, chỉ nhìn hộp gỗ thôi cũng đủ biết là hàng cao cấp rồi.

Không ai dám hỏi giá, bởi vì bọn họ sợ là sẽ bị kích thích tiếp.

Phương Xương Thịnh cũng không hề "biết điều", gã tò mò nhìn quanh cửa hàng một lượt rồi nói: "Cậu muốn mở cửa hàng thì cũng phải nói trước với tôi chứ, nếu biết trước thì sao tôi để cậu phải đi thuê mặt bằng được. Tùy tiện bỏ ra ít tiền là ông anh này sẽ tìm một nơi hai trăm mét vuông cho cậu bên khu Nam Kiều, chẳng lẽ không tốt hơn nơi này à?"

Mọi người nghe vậy đều cạn lời, nhìn Phương Xương Thịnh với vẻ mặt rất kỳ lạ, trong lòng nghĩ, có phải đầu óc tên này bị úng nước rồi không?

Nam Kiều là nơi nào chứ hả?

Có lẽ nó không sánh bằng khu vực sầm uất nhất trong trung tâm thành phố, nhưng cũng là một trong những nơi có địa thế đẹp trong thành phố. Nhà ở bình thường ở đó được bán với giá hai mươi ngàn một mét vuông, mặt bằng cửa hàng thấp nhất là một trăm ngàn một mét vuông.

Anh nói anh sẽ tìm một nơi hai trăm mét vuông, thế chẳng phải là hai mươi, ba mươi triệu sao?

Hoắc Khải cười nói: "Em không dư dả nhiều tiền như thế, hơn nữa còn lâu em mới làm cái chuyện ngớ ngẩn là ném mấy chục triệu vào tài sản cố định".

"Xem cậu nói kìa, ai lấy mấy chục triệu của cậu. Giá vốn chỉ hai mươi, ba mươi ngàn một mét vuông thôi. Nếu thực sự không được thì cậu có thể trả góp mà, vụ này tôi tin cậu. Tại tôi cũng biết cậu không thích làm ăn chung, nếu không cậu mà đồng ý cho tôi góp cổ phần thì tôi tặng không cậu cũng được!", Phương Xương Thịnh nói với vẻ mặt hào phóng.

Đám họ hàng nghe mà trợn tròn mắt, hiện tại cửa hàng bèo nhất trong thành phố cũng phải bốn mươi, năm mươi ngàn, còn là vùng ngoại thành khá xa xôi.

Trong trung tâm thành phố làm gì có nơi nào thấp hơn tám mươi, một trăm ngàn?

Phương Xương Thịnh nói là bán cho Hoắc Khải với giá hai mươi, ba mươi ngàn một mét vuông, vậy thì đúng là giá vốn thật, đi đâu tìm được chuyện tốt như vậy.

Thế nhưng chắc là tên béo này đang chém gió ấy chứ?

Gã là ai mà dám nói mạnh miệng như thế?

Diêm Triêu Tĩnh là người đầu tiên không nhịn được nữa, bà ta lặng lẽ kéo Ninh Thần tới rồi hỏi: "Ninh Thần, anh ta là ai mà nói như hát hay vậy...".

"Tổng giám đốc của công ty bất động sản Xương Thịnh đấy. Đừng thấy anh ấy ăn mặc như một ông lão về hưu mà coi thường, người ta thích phong cách đó", Ninh Thần cười nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 205: Mất Cảm Giác Rồi

Diêm Triêu Tĩnh nghe vậy rất sửng sốt. Đương nhiên là bà ta đã từng nghe nói tới công ty bất động sản Xương Thịnh rồi, nó là một trong những công ty bất động sản nổi tiếng nhất trong vùng, rất nhiều khu chung cư là do công ty này nhận thầu. Mặc dù tài sản chỉ có khoảng một tỷ, nhưng rất nhiều người biết rằng công ty công ty bất động sản Xương Thịnh lập nghiệp ở bản xứ nên nắm giữ rất nhiều khu đất giá rẻ chưa khai thác, đang chờ chúng tăng giá.

Nếu thật sự khai thác hết những khu đất ấy thì tài sản có thể tăng lên gấp mười lần chứ chẳng chơi.

Sở dĩ mọi người say mê với ngành bất động sản như thế là bởi vì giá cả tăng lên chóng mặt, đương nhiên là mức độ rủi ro rất cao.

Nếu là người khác, Phương Xương Thịnh đã nói là bán với giá vốn thì chắc sẽ xoay xở tiền nong mua cho bằng được.

Nhưng Hoắc Khải không nghĩ như thế, anh thấy nhà chỉ là cốt thép xi măng, là thứ không đáng giá nhất.

Sở dĩ nó tăng giá chỉ là vì khu vực, đồng thời còn có người cố tình lăng xê, nếu không giá nhà chỉ bằng một nửa bây giờ là người ta đã thấy đắt rồi.

Quan trọng hơn hết, Hoắc Khải từng là một doanh nhân đứng trên đỉnh cao, anh biết đầu tư là chuyện chỉ có thể làm khi có quá nhiều tiền và không biết phải dùng vào việc gì.

Khi đã có hạng mục tốt để làm thì tốt nhất là dùng tiền đi, để lãi mẹ đẻ lãi con, chứ không phải mua một đống mặt bằng cửa hàng để mấy chục năm sau tăng giá.

Vẫn là câu nói ấy thôi, nếu bán một hạng mục mà có thể kiếm được mười triệu ngay thì chắc chắn là Hoắc Khải sẽ không chờ hai năm để kiếm

hai mươi triệu.

Chưa kể tới chuyện đêm dài lắm mộng, chỉ số tiền có ngay tức khắc ấy cũng có thể kiếm nhiều hơn việc chờ hai năm, chưa biết chừng có số tiền ấy thì anh có thể nhanh hơn người ta một bước.

Hiện tại tiết tấu buôn bán nhanh đến thế cơ mà, hai năm nghe thì có vẻ nhanh, nhưng thực tế lại có thể thay đổi hoàn toàn một công ty.

Cũng như thương hiệu Xmi nổi tiếng trong nước, năm 2012 chỉ bán được 7190000 chiếc điện thoại, đến năm 2013 bán được 18700000 chiếc, năm 2014 đạt mức ngất ngưởng là 61120000 chiếc!

Trong khoảng thời gian hai năm, chỉ riêng thành tích về mảng điện thoại đã tăng gấp mười lần, giá trị công ty cũng từ bốn tỷ đô lên đến bốn mươi lăm tỷ đô!

Chủ tịch công ty đó nói rằng, đứng trước gió thì đến heo cũng có thể bay được, Hoắc Khải rất tán đồng với câu nói này.

Trong lịch sử, bất cứ một công ty nào trỗi dậy nhanh chóng thì đều có liên quan đến tình hình chung lúc đó.

Có một lượng người đột nhiên cần một thứ, đúng lúc anh làm về ngành này, vậy nên anh cứ thế bay lên thôi.

Hoắc Khải cũng lý giải về kinh doanh như vậy, bất cứ lúc nào cũng phải thủ sẵn một số tiền nhất định, dùng tiền vào phương diện có thể kiếm tiền ngay, chứ không phải biến nó thành tài sản cố định để chờ tăng giá.

Vậy nên Hoắc Khải khéo léo từ chối lời đề nghị của Phương Xương Thịnh: "Thuê mặt bằng vẫn đỡ tốn kém hơn, muốn chuyển đến đâu thì chuyển đến đó, không bị ràng buộc quá nhiều".

Phương Xương Thịnh lắc đầu nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: "Nếu ai cũng nghĩ như cậu thì những người kinh doanh bất động sản như chúng tôi chết đói mất".

Hoắc Khải chỉ cười không nói. Những người biết nhìn xa trông rộng và có khả năng thực hiện lý tưởng tất nhiên là phải khác với người bình thường rồi.

Người bình thường chỉ muốn an cư lạc nghiệp, không suy xét nhiều như thế, bọn họ không có nỗi lo như của Hoắc Khải, cho dù anh giải thích thì cũng chẳng có ai hiểu.

Thế nhưng Phương Xương Thịnh hiểu, đồng thời còn đánh giá cao suy nghĩ của Hoắc Khải.

Chỉ có người thật sự biết cách dùng tiền như vậy mới thật sự là thiên tài!

Nếu không vì đánh giá cao Hoắc Khải, Phương Xương Thịnh đã chẳng chạy tới từ sáng sớm để chúc mừng bọn họ khai trương, còn hăng hái tặng đủ thứ quà như vậy.

Sau đó Hoắc Khải lại lần lượt gọi Liêu Thiên Bằng và Cơ Hương Ngưng tới giới thiệu. Mặc dù ba người họ không làm chung một ngành, nhưng cả ba đều có một điểm chung, đó là thuộc tầng lớp thượng lưu.

Đã cùng một tầng lớp thì tất nhiên sẽ có chủ đề để trò chuyện, nếu nói đến một ý tưởng nào đó thì rất có thể sau này sẽ có cơ hội hợp tác.

Hoắc Khải là chủ cửa hàng, đương nhiên anh cũng tham gia vào.

Người ngoài nhìn vào thì sẽ thấy anh có địa vị thấp nhất, nhưng trong lúc trò chuyện, anh lại thường xuyên chiếm thế chủ đạo.

Những khi anh nói, tất cả mọi người đều yên tĩnh lắng nghe, không ai chen ngang cả.

Chỉ điểm này thôi cũng đã đủ để chứng minh địa vị của anh rồi.

Nhìn chồng mình cười nói và kiểm soát cuộc trò chuyện một cách tự tin như thế, nét tôn sùng và vui mừng trong mắt Ninh Thần càng thêm rõ rệt.

Cô gái nào chẳng mong rằng chồng mình đứng trên đỉnh thế gian, để tất cả mọi người phải ngưỡng mộ.

Có lẽ Hoắc Khải vẫn chưa làm được đến mức ấy, nhưng anh đã có chiều hướng đó rồi, hơn nữa đã bước vào phạm vi đó, đạt tới cấp bậc như thế này.

Hiện tại người sở hữu hơn một tỷ phải nghe anh nói, trong tương lai thậm chí sẽ có cả người sở hữu cả mấy chục mấy trăm tỷ.

Biểu hiện của Hoắc Khải cũng khiến họ hàng hai gia đình Ninh Đặng trầm mặc.

Bọn họ vẫn giữ nguyên ấn tượng cũ rích bao năm trước, tưởng rằng con rể của Ninh Quốc Năng là một kẻ bất tài, bây giờ mới đột nhiên nhận ra rằng mình đã sai.

Kẻ bất tài ấy đã trưởng thành, không còn gác giáo xin hàng nữa, ngược lại còn tiến công với quy mô lớn, đánh mọi người bĩnh ra quần.

Mấy phút sau, lại có một vị khách quý có máu mặt tới.

Người đó không phải ai khác mà chính là phó hội trưởng Hiệp hội Thương mại tỉnh, ông trùm hoa quả nức tiếng gần xa.

Lúc được giới thiệu thân phận của Hạ Hoằng Viễn, mọi người đều đã mất cảm giác rồi.

Từng doanh nhân một tới đây, khiến bọn họ bứt rứt khó chịu, cứ cảm thấy cái cửa hàng này quá nhỏ, không có chỗ dành cho mình.

Nhất là khi Hạ Hoằng Viễn thuận miệng hỏi việc kinh doanh hiện giờ đến đâu rồi, đợi sau này phát triển hơn thì có thể tham gia vào Hiệp hội Thương mại được.

Ninh Thần là tổng giám đốc của Hi Vọng Mới, sau khi bắt tay với Hạ Hoằng Viễn, cô bắt đầu giảng giải quy mô của công ty.

Khi được biết chỉ kinh doanh sản phẩm giảm béo mà mức tiêu thụ một tháng đã là năm, sáu triệu trở lên, ngay cả Hạ Hoằng Viễn cũng hơi kinh ngạc.

Ông ấy nhìn Hoắc Khải với vẻ mặt tán thưởng và ngạc nhiên.

Ngay lúc ở công ty chi nhánh, Hạ Hoằng Viễn đã nhận thấy chàng trai này không phải kẻ xoàng xĩnh, sớm muộn gì cũng sẽ hóa rồng bay lên trời cao.

Nhưng không ngờ mới mấy tháng mà anh đã đạt được thành tích tốt đến thế.

Tuy rằng đối với trùm hoa quả thì mức tiêu thụ mấy triệu một tháng cũng không hẳn là chói lọi, nhưng phải biết rằng mấy tháng trước cửa hàng Taobao của Ninh Thần còn chưa bán được một ngàn tệ một năm, có thể nói là rất ế ẩm.

Từ một ngàn một năm đến mấy triệu một tháng, khoảng cách ấy thực sự quá lớn, lớn đến mức không một ai dám coi thường.

Hơn nữa Hạ Hoằng Viễn biết Ninh Thần không phải người tạo ra thành tích ấy.

"Cậu Lý quả không phải người thường, tài kinh doanh này khiến anh cũng cảm thấy không sánh bằng", Hạ Hoằng Viễn nói.

Hoắc Khải cười nói: "Em chỉ đứng trên vai người khổng lồ, ăn may hái được quả ngon, nương theo thời thế mà thôi".

"Các cậu làm thực phẩm giảm cân thì chắc cũng kết hợp với hoa quả nhỉ? Cửa hàng hoa quả Hồng Nguyên của anh có thể tham gia vào không?", Hạ Hoằng Viễn nói với vẻ mặt mong chờ: "Trăm phần trăm giá vốn, không lấy một đồng lợi nhuận nào cả!"

"Chuyện này tạm thời chưa được, bởi vì em đã hợp tác với hai trang trại rồi", Hoắc Khải trả lời.

Hạ Hoằng Viễn lập tức tỏ vẻ tiếc nuối. Có kiếm được tiền không đều không quan trọng, nhưng nếu thực phẩm giảm cân tiêu thụ được trên cả nước như những gì Hoắc Khải nói, cửa hàng hoa quả Hoằng Nguyên của ông ấy tham gia vào thì chẳng khác nào được quảng cáo lâu dài trên cả nước.

Điều quan trọng nhất là không tốn một đồng tiền quảng cáo nào!

Người khác kinh doanh đều phải xem có kiếm được tiền không, nhưng tới cấp độ của Hạ Hoằng Viễn thì phải nhìn vào lợi ích lâu dài.

Nếu không mất tiền quảng cáo mà có thể đánh bóng tên tuổi của cửa hàng hoa quả Hoằng Nguyên, sau này đến lúc tới các tỉnh thành khác mở chuỗi các cửa hàng hoa quả thì sẽ hòa nhập thị trường hơn nhiều.

Đầu óc kinh doanh của Hoắc Khải hơn ông ấy là cái chắc, đương nhiên là anh biết Hạ Hoằng Viễn muốn điều gì.

Cửa hàng hoa quả đúng là có thể cung cấp hàng với giá vốn, chưa bàn tới chuyện khác, với mối quan hệ của bọn họ thì giá bán này cũng là điều bình thường.

Nhưng quan hệ là quan hệ, kinh doanh là kinh doanh.

Đôi ba cái lợi ích vụn vặt thì Hoắc Khải sẵn sàng lấy ra làm ơn tình, nhưng trong hoạt động quảng cáo sản phẩm với quy mô cả nước như thế này, Hạ Hoằng Viễn muốn chen chân vào thì phải đánh đổi bằng hành động thực tế nào đó mới được.

Có lẽ sẽ có người nói rằng Hoắc Khải thấy lợi ích là bỏ quên tình nghĩa, anh không nhớ lúc trước Hạ Hoằng Viễn đã giúp mình thế nào sao?

Nhưng đối với Hoắc Khải, mục tiêu mà anh muốn thực hiện còn khó khăn hơn việc thành lập một công ty có giá trị mấy chục tỷ.

Thời gian dành cho anh lại không có nhiều, muốn đạt được mục đích sớm thì bắt buộc phải từ bỏ một phần tình cảm cá nhân.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 206: Món Quà Xịn Nhất

Huống chi xét theo góc độ lý trí thì Hoắc Khải cũng chẳng làm sai gì cả. Hoạt động giảm cân của anh lần này có thể nói là đã bắt đầu lan ra khắp cả nước, có thể hiệu quả trong tương lai còn ngang với hoạt động cá chép trên Taobao.

Dù sao hoạt động cá chép có thể xuất hiện trước tất cả người tiêu dùng, không có cái gọi là mục tiêu cụ thể, sản phẩm giảm béo thì chỉ hướng tới những người cần giảm béo hoặc là có hứng thú với hoạt động này.

Hoắc Khải đã bỏ ra mấy triệu, sao anh lại để người khác hái quả miễn phí chỉ vì tình cảm riêng tư cho được.

Hạ Hoằng Viễn không phải thương nhân bình thường, tất nhiên ông ấy sẽ không trở mặt với Hoắc Khải vì chuyện này, ngược lại còn đánh giá cao khả năng kinh doanh của Hoắc Khải và coi trọng anh hơn.

Lúc này, Ninh Tử Phàm kéo tay Ninh Thần và hỏi với vẻ mặt hưng phấn: "Chị à, cửa hàng Taobao của chị một tháng kiếm được mấy triệu thật hả?"

Mặc dù đám họ hàng xung quanh không hỏi tới vấn đề này, nhưng không có nghĩa là bọn họ không tò mò. Lúc Ninh Tử Phàm lên tiếng hỏi, bọn họ đứng cạnh tỏ vẻ thờ ơ, nhưng thực tế đã dựng tai lên hết rồi.

Ninh Thần không có ý định giấu giếm, cô gật đầu nói: "Hiện tại trung bình một ngày bán được hai trăm bảy, hai trăm tám mươi ngàn. Lý Phong nói đợi đến khi chính thức tung ra thực phẩm giảm cân thì sẽ có một thời kỳ bùng nổ, áng chừng cao nhất có thể đạt mốc bốn, năm trăm ngàn một ngày".

"Trời ạ, vậy thì một tháng phải bán được hàng chục triệu à?", Ninh Tử Phàm ngạc nhiên hô lên.

Đặng Hương Ấn đứng cách đó khá gần nên nghe thấy rõ nhất, hiện giờ người phụ nữ giỏi kiếm tiền nhất trong cả họ đang ngây ra như phỗng.

Đúng là bà ta đã làm trong ngành ẩm thực rất nhiều năm, cũng từng bán online, nhưng bán online thì phải chia phần trăm cho kênh bán hàng, còn phải thanh toán tiền cho shipper. Mỗi thứ một ít như thế nên số tiền kiếm được không nhiều, còn lâu mới có lợi nhuận cao bằng bán tại cửa hàng.

Vậy nên bà ta vẫn luôn đánh giá thấp việc bán online.

Giờ đây Ninh Thần nói ít nhất một ngày bán được hơn hai trăm ngàn, cho dù thứ cô bán là sản phẩm giảm béo thì con số này cũng đủ để làm người ta khiếp sợ rồi.

Ninh Tử Phàm lại hỏi một câu: "Lời được bao nhiêu? Nghe nói sản phẩm giảm béo lãi nhiều lắm thì phải".

"Tổ chức hoạt động thì chắc là sẽ bán với giá thấp, chắc không lời được bao nhiêu đâu nhỉ?", Đặng Hương Ấn nói theo bản năng.

Ninh Thần trả lời: "Không phải, bọn cháu bỏ ra tám triệu để đóng cổ phần vào công ty giảm béo, hiện tại là cổ đông lớn, vậy nên lấy được giá gốc. Nếu không tính chi phí tổ chức hoạt động thì lợi nhuận vào khoảng bảy mươi, tám mươi phần trăm. Tuy rằng chi phí cho hoạt động cũng mất mấy triệu, nhưng sau một tháng là hồi vốn, hơn nữa cơn sốt từ hoạt động ấy vẫn sẽ tăng cao, theo những gì Lý Phong tính thì một năm sẽ bán được hơn trăm triệu".

Nếu nói rằng những tin tức lúc trước khiến đám họ hàng run rẩy trong lòng, vậy thì lúc này bọn họ sắp ngừng thở luôn rồi.

Đối với người bình thường, một năm kiếm được tiền triệu đã là giỏi lắm rồi, lên đến tiền chục triệu có thể nói là hết sức giật gân.

Còn một trăm triệu một năm thì bọn họ chẳng dám nghĩ tới.

Vốn dĩ Đặng Hương Ấn còn định ỷ vào chuyên môn để chia sẻ kinh nghiệm cho lớp trẻ, để bọn họ biết cái gì gọi là núi cao còn có núi cao hơn.

Bây giờ bà ta cũng nhận ra rồi.

Một năm bán được một trăm triệu, cho dù tốn phí tổ chức hoạt động thì đã sao? Chẳng phải Ninh Thần đã nói rồi đó thôi, tổng cộng cũng chỉ mất mấy triệu.

Bảy mươi phần trăm lợi nhuận là bảy mươi triệu, trừ đi hai mươi triệu tiêu xài thì vẫn còn năm mươi triệu!

Kể cả trúng số độc đắc thì cũng phải trúng năm triệu mười lần liền mới được!

Nghe vậy, đôi mắt của Ninh Tử Phàm sáng rực lên, cậu ta nói: "Chị, em học quản lý tài chính ở đại học, đến lúc tốt nghiệp em làm chung với chị có được không?"

Hai vợ chồng Ninh Quốc Diệu và Diêm Triêu Tĩnh đều hồi hộp nhìn Ninh Thần.

Mặc dù lúc đầu bọn họ cảm thấy Ninh Thần và Hoắc Khải không biết buôn bán, phí tiền thuê nhiều đầu bếp, nhưng lúc này suy nghĩ nông cạn ấy đã tắt ngấm rồi.

Thay vào đó là sự kinh hãi và kỳ vọng, nếu con bọn họ được tham gia vào mối làm ăn có thể kiếm được mấy chục triệu một năm này, không cần mơ mộng gì nhiều, chỉ cần húp chút canh thôi thì cũng phải được mấy trăm ngàn ấy chứ!

Xã hội thời nay cạnh tranh kịch liệt như thế, ai ai cũng kêu rằng tốt nghiệp đồng nghĩa với thất nghiệp, đại đa số sinh viên tốt nghiệp chính quy có mức lương sáu, bảy ngàn trong vòng hai năm đã là khá lắm rồi, rất ít người đạt quá mười ngàn.

Nếu một năm kiếm được mấy trăm ngàn thì có thể nói là khá trâu bò.

Ai cũng mong con mình nên người, có họ hàng để dựa dẫm thì tất nhiên là phải bắt lấy cơ hội này.

Vốn dĩ Ninh Thần định đồng ý ngay, dù sao cũng là họ hàng, Ninh Tử Phàm lại khá nhanh trí, cũng được mọi người trong họ yêu quý.

Nhưng mới hé miệng ra thì cô lại nghĩ rằng chuyện này vẫn phải bàn với chồng đã.

Dù sao việc làm ăn không phải của một mình cô, nếu không bàn bạc gì mà đồng ý ngay thì không tôn trọng nhau gì cả.

Thế là Ninh sửa miệng: "Chuyện này không vội, còn một năm nữa em mới tốt nghiệp cơ mà, để lúc nào anh bàn với anh rể em đã".

"Đến đại học năm tư là bọn em được đi thực tập, sắp rồi, chỉ mấy tháng nữa thôi! Chị, chị nhất định phải nói với anh rể, đến lúc đó cho em làm với anh chị nha! Đợi về trường học em sẽ học thêm kiến thức về thương mại điện tử, sau này nhất định sẽ giúp được anh chị!", Ninh Tử Phàm hào hứng nói.

Đặng Tuấn Mai và Ninh Quốc Năng ở bên cạnh tươi cười hớn hở, lúc đám họ hàng mới tới, bọn họ tức đến phát điên.

Nhất là Đặng Hương Ấn, bắt bẻ đủ trò, nói bà ta thì lại không hay.

Bây giờ thì hay rồi, mấy nhân vật máu mặt tới đây làm bọn họ nở mày nở mặt.

Ninh Tử Phàm lại chủ động xin làm cùng, bọn họ càng cảm thấy tự hào và kiêu ngạo.

Vậy nên Ninh Quốc Năng bèn nói: "Tử Phàm, cháu cứ yên tâm, cháu không biết chị cháu là người thế nào hay sao mà còn phải nói tới chuyện nhỏ này? Tốt nghiệp xong là cháu cứ yên tâm làm việc cho chị cháu, cứ chăm chỉ là đảm bảo không lo thiếu tiền!"

Nghe vậy, Ninh Tử Phàm càng thêm mừng rỡ, cậu ta vội vàng nói với Ninh Quốc Năng: "Cảm ơn bác Hai, cháu nhất định sẽ cố gắng!"

"Thằng bé này có chí tiến thủ, khá đấy", Đặng Tuấn Mai cũng cười ha ha nói.

Ninh Quốc Diệu là đàn ông nên ngại mở miệng, Diêm Triêu Tĩnh thì không nghĩ nhiều như thế.

Chỉ cần con mình tìm được công việc tốt, ai còn quan tâm tới mặt mũi gì nữa, mặt mũi có đổi thành tiền được không?

Thế là bà ta lập tức cầm tay Ninh Thần, thái độ ân cần thân thiết: "Ninh Thần này, sau này Tử Phàm phải nhờ cả vào cháu rồi. Nó có chỗ nào không hiểu thì cháu dạy nó, nếu nó không chịu học thì cháu cứ đánh cho nó một trận, chú thím hứa là sẽ không ngăn cản!"

Người nhà nói vậy khiến Ninh Thần không mở lời được nữa. Trực giác mách bảo cô rằng với tính cách của chồng, anh sẽ không dễ gì đồng ý chuyện này.

Lúc đăng tin tuyển dụng, Ninh Thần đã xem tiêu chuẩn lựa chọn của Hoắc Khải rồi, phải nói là cực kỳ nghiêm ngặt, sinh viên còn chưa tốt nghiệp như Ninh Tử Phàm chắc chắn không thể lọt vào mắt anh được.

Nhỡ đâu đến lúc đó anh không đồng ý thì phải ăn nói thế nào?

Nhưng hiện tại mà từ chối thì lại làm mất mặt bố mẹ, Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đều đang cười tươi như hoa kia kìa.

Ninh Thần là một cô con gái hiếu thuận, trước kia bố mẹ cô phải chịu nhiều ấm ức vì cô, bây giờ cô muốn được đền đáp hai ông bà.

Trong lúc cô đang do dự, Hoắc Khải bước tới nói: "Tổng giám đốc Liêu chuẩn bị đi rồi, chúng ta cùng đi tiễn ông ấy đi".

Ninh Thần hoàn hồn lại, cô vội vàng đáp lời rồi đi tiễn Liêu Thiên Bằng.

Đợi Liêu Thiên Bằng lên xe đi khỏi đó và quay lại cửa hàng, Hoắc Khải chú ý thấy Ninh Thần có gì đó không đúng cho lắm.

Trông nét mặt của cô hơi khó xử, thế là anh bèn hỏi: "Em sao vậy?"

"Dạ? Không sao...", Ninh Thần vô thức phủ nhận.

Hoắc Khải chỉ nhìn cô chứ không hỏi thêm nữa. Ninh Thần cũng biết mình không thể giấu được chồng nên đành nói: "Về nhà rồi em nói với anh".

Hoắc Khải biết cô có chuyện khó nói, không thể nói trước mặt người ngoài được, vậy nên anh không hỏi nữa.

Bọn họ vừa vào cửa hàng thì một chiếc xe hiệu Mercedes dừng lại trước cửa, một cặp nam nữ bước xuống xe.

Cậu thanh niên trông có vẻ ít hơn Ninh Thần hai, ba tuổi tươi cười hỏi: "Em không tới muộn chứ?"

Cậu ta là Hà Vân Kiệt, con trai của Đặng Hương Ấn. Sau khi tốt nghiệp đại học, cậu ta vẫn làm ở quán ăn với bố mẹ, người cùng đi với cậu ta là Đường Hiểu Mạn - bạn gái của cậu ta.

Bởi vì bố mẹ làm ăn khá giả, có điều kiện hơn những họ hàng khác, vậy nên Hà Vân Kiệt luôn khá tự tin.

Lúc này tới đây, cậu ta không hề luống cuống chút nào, nhiệt tình chào hỏi mọi người.

Đợi đến lúc tới chỗ Hoắc Khải và Ninh Thần, cậu ta cười ha ha giơ thứ đồ trong tay ra và nói: "Chị Thần, đừng nói là thằng em này không có lòng đấy nhé. Đây là món quà mà em nhờ bạn mua cho anh chị, mất hơn tám

ngàn đấy, chắc trong những người tới đây hôm nay không có ai tặng quà xịn hơn được nữa đâu".

Vừa dứt lời, người trong cả cửa hàng đều nhìn cậu ta bằng ánh mắt rất kỳ lạ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 207: Ông Ấy Chính Là Liêu Thiên Bằng

Bình thường gia đình họ hàng có việc vui gì thì tiền quà cáp tối đa chỉ vào khoảng hai, ba ngàn, lần nào gia đình Đặng Hương Ấn cũng luôn là người tặng nhiều nhất. Người khác tặng hai ngàn, bọn họ tặng tám ngàn, người khác tặng ba ngàn, bọn họ sẽ tặng mười ngàn.

Cầm một cục tiền để họ hàng nhìn với ánh mắt ngạc nhiên và hâm mộ, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Vậy nên hôm nay cửa hàng của Ninh Thần khai trương, mặc dù bình thường Hà Vân Kiệt rất ít qua lại với người chị họ này, nhưng cậu ta vẫn mua món quà bảy, tám ngàn. Theo cậu ta thấy, đây là thứ xịn nhất của ngày hôm nay rồi, không ai có thể vượt mặt cậu ta được.

Trong lúc tặng quà, Hà Vân Kiệt còn cố tình quan sát biểu cảm của họ hàng.

Nhưng biểu cảm quen thuộc khiến cậu ta cảm thấy sung sướng ấy không hề xuất hiện, ngược lại ai nấy đều mang vẻ mặt rất kì lạ.

Lúc này, Đặng Hương Ấn ho vài tiếng, bà ta bước tới nói: "Vân Kiệt, sao con tới muộn thế? Đã ăn sáng chưa?"

Vừa rồi nhóm Liêu Thiên Bằng toàn tặng đồ có giá trị tiền triệu, so với bọn họ thì bảy, tám ngàn này của Hà Vân Kiệt có đáng là gì.

Huống chi cậu ta còn tỏ vẻ kiêu ngạo như thế, khiến Đặng Hương Ấn vô cùng xấu hổ, chỉ có thể đứng ra chuyển chủ đề.

Thế nhưng Hà Vân Kiệt không hiểu điều đó, ngược lại còn tiện đà trả lời Đặng Hương Ấn: "Tại con đi mua quà cho chị Ninh Thần mà, mẹ không biết đâu, thứ này khó mua lắm, nếu con không nhờ vả bạn mua chỗ người quen thì dù có bỏ ra mười ngàn cũng không mua được!"

Cậu ta càng nói càng hăng, Đặng Hương Ấn thì càng nghe càng xấu hổ. Bà ta vội vàng kéo cậu ta lại và nói: "Được rồi, đừng nói chuyện quà cáp mãi như thế. Chắc là chị con vẫn chưa gặp Hiểu Mạn đâu nhỉ, con mau giới thiệu đi".

Hà Vân Kiệt cười ha ha, nói với cô gái trẻ tuổi bên cạnh: "Hiểu Mạn, giới thiệu với em, đây là con gái của dì Ba anh, em gọi chị ấy là chị Thần là được rồi. Chị Thần, cô ấy là Đường Hiểu Mạn, là bạn gái của em".

Ninh Thần khách khí vươn tay ra nói: "Chào em, Hiểu Mạn".

"Chào chị", có vẻ như Đường Hiểu Mạn không thích những trường hợp như thế này cho lắm, nói chuyện không mấy mặn mà.

Hà Vân Kiệt không để trong lòng. Cậu ta nhìn sang phòng bếp, hỏi Ninh Thần xem đang làm món gì.

Cậu ta hoàn toàn không có ý định giới thiệu Hoắc Khải, khiến Đặng Hương Ấn càng thêm lúng túng. Bà ta đành phải nhắc nhở: "Vân Kiệt, con vẫn chưa giới thiệu anh rể kìa!"

Hà Vân Kiệt nhìn bà ta rồi ồ một tiếng, chỉ cho rằng mẹ không muốn làm bầu không khí trở nên căng thẳng trước mặt con dâu, bèn chỉ vào Hoắc Khải và nói thản nhiên: "Đó là Lý Phong, chồng chị Thần".

Trước kia Đường Hiểu Mạn cũng đã nghe cậu ta kể chuyện về Ninh Thần và Lý Phong, biết người đàn ông này là một kẻ vô dụng, chẳng có tài cán gì, chỉ biết dựa dẫm vào vợ.

Đường Hiểu Mạn chẳng có một chút thiện cảm nào với kiểu đàn ông như thế, cô ta chỉ chào một câu lấy lệ, còn lạnh lùng hơn cả lúc nói chuyện với Ninh Thần.

Thái độ của cặp đôi này khiến bầu không khí hơi mất tự nhiên.

Đặng Hương Ấn sốt ruột trong lòng, nhưng vì không tiện nói thẳng ra nên chỉ có thể nháy mắt với con trai liên tục.

Thế nhưng Hà Vân Kiệt chẳng hề quan tâm tới chuyện đó, cậu ta tới đây là để nổi bật, không phải là để làm thân với ai.

Lúc này Liêu Thiên Bằng bỗng nhìn Đường Hiểu Mạn và nói: "Cô này, bố cô là Đường Kiến Thiết à?"

Đường Hiểu Mạn nhìn ông ta: "Ông biết bố tôi à?"

"Có qua lại nghề nghiệp với nhau đôi chút, có một lần hình như tổ chức sinh nhật cô ở Quốc tế Phương Hoa thì phải, chắc cô cũng không nhớ đâu. Đã là người quen thì lúc nào gọi bố cô tới gặp nhau", Liêu Thiên Bằng cười nói.

Nếu ông ta nhớ không nhầm thì bố của Đường Hiểu Mạn làm về gạch đá ốp tường, nhà máy của ông ta nằm trên địa bàn của Liêu Thiên Bằng.

Mặc dù nhà máy là do chính Đường Kiến Thiết xây dựng nhưng đất là của Liêu Thiên Bằng, năm nào cũng phải thanh toán tiền thuê.

Bình thường Đường Kiến Thiết gặp Liêu Thiên Bằng luôn phải khách khí gọi ông ta là tổng giám đốc Liêu. Tuy rằng đất là của Liêu Thiên Bằng, nhưng để gặp được tổng giám đốc Liêu thì không hề dễ dàng chút nào.

Những chuyện về phương diện tài vụ có người phụ trách, không cần Liêu Thiên Bằng phải nhúng tay vào.

Chỉ cần là người làm ăn bên phía ngoại thành thì hầu như ai chẳng muốn làm thân với Liêu Thiên Bằng, ai chẳng biết tổng giám đốc Liêu này là một địa chủ lớn, tuy không mấy rêu rao, nhưng lại có thực lực hơn người.

Đường Kiến Thiết kinh doanh gạch ốp tường, cũng được coi là có tiếng trong thành phố, tài sản khoảng một, hai chục triệu, cũng có một số người muốn bợ đỡ ông ta.

Bởi vì không biết thân phận của Liêu Thiên Bằng, hơn nữa trong này toàn là họ hàng hai gia đình Ninh Đặng, vậy nên Đường Hiểu Mạn còn

tưởng rằng người này cũng muốn làm thân với bố mình.

Sáng sớm ra đã bị Hà Vân Kiệt kéo tới tham gia lễ khai trương gì đó, trong lòng cô ta vốn đã khó chịu rồi, cô ta có quen biết gì đâu, tới đây để làm gì?

Bây giờ Liêu Thiên Bằng chủ động mời, trong lòng Đường Hiểu Mạn càng khinh thường hơn, cô ta nói: "Thật ngại quá, bố tôi buôn bán rất bận, chưa chắc đã có thời gian".

Liêu Thiên Bằng hơi ngây ra, trong mấy năm gần đây ngoài Hoắc Khải ra thì chưa có ai từ chối ông ta cả.

Không ngờ lúc này lại bị từ chối một lần.

Thế nhưng Hoắc Khải từ chối là bởi vì tầm nhìn cao và có bản lĩnh thật sự, Liêu Thiên Bằng không cảm thấy có vấn đề gì cả.

Nhưng ông ta lại thấy rõ nét khinh thường trong mắt Đường Hiểu Mạn.

Sau một lát ngẩn ngơ, ông ta cười nói: "Thế thì thôi vậy".

Đặng Hương Ấn ở bên cạnh sốt ruột không thôi, trong lòng mắng Đường Hiểu Mạn một trận tơi bời. Con bé này, có biết người ta là ai không mà lại từ chối thẳng thừng như thế?

Đừng nói bố cô buôn bán gạch ốp tường, cho dù làm về vàng bạc châu báu thì cũng đã sao?

Trong thành phố chúng ta, mấy ai dám không nể mặt Liêu Thiên Bằng?

Nhưng cho dù có sốt sắng đến đâu đi chăng nữa thì có một số chuyện Đặng Hương Ấn vẫn không dám nói ngay trước mặt Liêu Thiên Bằng, chỉ có thể nháy mắt với Đường Hiểu Mạn liên tục.

Đường Hiểu Mạn nhìn thấy ám hiệu của bà ta, trong lòng càng thêm khó chịu.

Sao? Không nể mặt người nhà các người là ra sức nháy mắt, có gì ghê gớm lắm hả?

Cô ta còn trẻ, suy nghĩ theo lối sống hiện đại, chưa bao giờ cho rằng yêu ai thì phải yêu cả đường đi.

Nói chuyện với anh là nể mặt anh, không nói chuyện với anh thì anh cũng chẳng làm gì được.

Vậy nên Đường Hiểu Mạn cứ coi như không nhìn thấy.

Đặng Hương Ấn tức gần chết, bà ta biết Đường Hiểu Mạn được nuông chiều từ nhỏ nên mắc bệnh công chúa, nhưng cũng phải biết phân chia thời gian địa điểm chứ!

Với trường hợp như ngày hôm nay, đây là nơi để cô ra vẻ ta đây sao?

Lúc này, Liêu Thiên Bằng nói với Hoắc Khải: "Cậu Lý, bên công ty còn có chuyện, tôi đi trước nhé. Khi nào cậu rảnh thì nhớ tìm tôi uống rượu, cả tổng giám đốc Phương, giám đốc Cơ, hội trưởng Hạ nữa, chúng ta cùng gặp mặt".

Nhóm Phương Xương Thịnh, Cơ Hương Ngưng và Hạ Hoằng Viễn đều nhiệt tình đi theo Hoắc Khải tiễn Liêu Thiên Bằng đi.

Bọn họ vừa đi là Đặng Hương Ấn lập tức kéo Hà Vân Kiệt và Đường Hiểu Mạn vào một góc rồi nói nhỏ: "Lần này hai đứa gây ra tai họa lớn rồi!"

Hà Vân Kiệt không hiểu, Đường Hiểu Mạn thì bĩu môi nói: "Cô quan trọng hóa vấn đề rồi ấy chứ, cháu chỉ nói là bố cháu bận thôi, sao lại là gây ra tai họa được?"

"Cháu còn nói nữa! Có biết người vừa rồi là ai không?"

"Là ai?", tuy rằng nói như thế, nhưng Đường Hiểu Mạn tỏ ra hững hờ. Không biết là ông chủ của công ty nhỏ nào mà tổng giám đốc này tổng

giám đốc nọ, họ hàng nghèo rớt của các người thì quen biết được với nhân vật lớn gì cho cam.

Đặng Hương Ấn bực bội nói: "Ông ấy chính là Liêu Thiên Bằng, doanh nhân nổi tiếng trong thành phố chúng ta! Xưởng gạch ốp tường của bố cháu ở ngoại thành đúng không? Chưa biết chừng ở ngay trên địa bàn của tổng giám đốc Liêu đấy!"

Nghe vậy, Hà Vân Kiệt và Đường Hiểu Mạn đều sửng sốt. Liêu Thiên Bằng? Cái tên này nghe quen quen thì phải.

Đặng Hương Ấn nhắc đến vị trí của xưởng gạch, trong đầu Đường Hiểu Mạn bỗng lóe sáng. Đúng rồi, hình như bố từng nói là thuê mặt bằng của một tổng giám đốc họ Liêu…

"Sao lại thế được? Ông ta là Liêu Thiên Bằng ấy hả?", Hà Vân Kiệt cũng nhìn về phía Đường Hiểu Mạn với vẻ mặt ngạc nhiên và hỏi: "Chẳng phải bố em nói mặt bằng nhà máy là do Liêu Thiên Bằng cho thuê sao? Em không biết ông ta à?"

Đường Hiểu Mạn bắt đầu hoảng hốt: "Em, em nào biết…".

Tốt nghiệp đại học xong là cô ta không đi tìm việc, thường ngày đi chơi khắp nơi với bạn bè, làm sao mà biết chuyện làm ăn của bố, từng nghe nói tới Liêu Thiên Bằng đã là khá lắm rồi.

Đặng Hương Ấn tỏ vẻ chán nản: "Cháu chẳng biết lựa lời gì cả, tổng giám đốc Liêu mời bố cháu ăn cơm mà cháu còn từ chối ngay, cô tức thay cho bố cháu rồi đây này!"

Hiện tại Đường Hiểu Mạn đã hoảng lắm rồi, nếu người vừa rồi là tổng giám đốc Liêu mà bố cô ta nói tới thật thì hình như lần này cô ta gây ra tai họa lớn thật rồi!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 208: Ngây Cả Ra

Đặng Hương Ấn cũng không quan tâm Đường Hiểu Mạn nghĩ gì, dù sao cô ta gây tội thì người chịu thiệt là bố cô ta, chẳng liên quan đến mình lắm.

Bà ta quay ra giáo huấn Hà Vân Kiệt: "Con đừng có làm như kiểu cả thiên hạ này chỉ có con giàu nhất vậy, cái món quà của con chẳng là cái gì cả, khoe khoang làm gì, còn sợ mẹ không đủ mất mặt à!"

Bốn nhân vật lớn lần lượt đến thăm, cộng thêm thu nhập cửa hàng Taobao của Ninh Thần đã làm phòng tuyến tâm lý của Đặng Hương Ấn sụp đổ hoàn toàn. Bây giờ bà ta chỉ muốn làm người tàng hình, tốt nhất là không ai thấy được bản thân mình.

Đáng tiếc là, con trai và con dâu tương lai lại làm một quả lớn, đẹp cả mặt.

Tuy rằng lúc nãy bị Liêu Thiên Bằng tiếng tăm lẫy lừng làm cho kinh ngạc, nhưng nhắc đến quà tặng thì Hà Vân Kiệt lại có chút không phục, nói: "Quà con tặng thì làm sao, vốn đã là tốt nhất rồi. Mẹ xem nhà chúng ta còn có ai tặng món gì tốt hơn con không?"

"Nhà chúng ta đúng là không có, nhưng mấy người bạn của anh rể Lý Phong con có đấy!", Đặng Hương Ấn nói tiếp: "Tổng giám đốc Liêu người ta vừa đến cái là đã tặng trăm triệu đơn để ủng hộ. Cái ông béo lúc nãy con có nhìn rõ không? Người ta là tổng giám đốc công ty bất động sản Xương Thịnh, tài sản lên đến mười mấy tỷ tệ, chẳng tặng gì mà chỉ tặng hai hộp chè, sáu trăm ngàn tệ nửa cân đấy, tặng cả một cân. Còn có người phụ nữ xinh đẹp kia, tổng giám đốc công ty chi nhánh nhà họ Cơ, tặng con bò vàng ròng, nặng tận hai cân, giá trị phải hơn bảy trăm ngàn tệ. Con nói xem, so với mấy món quà của bọn họ, của con tính là cái khỉ gì?"

Hà Vân Kiệt với Đường Hiểu Mạn nghe đến ngây ngốc, chuyện động chút là những món quà trên trăm triệu là điều mà họ không hề nghĩ tới.

Lúc trước bỏ ra bảy, tám ngàn tệ mua quà tặng, Đường Hiểu Mạn còn càm ràm Hà Vân Kiệt bị dở hơi, người chị họ cũng chẳng bao giờ đi lại khai trương cửa hàng, tặng đồ tốt như vậy để làm gì, họ cũng không biết thưởng thức.

Nhưng bây giờ cô ta đã không còn nghĩ như vậy nữa.

Đây còn chưa hết, Đặng Hương Ấn nói tiếp: "Người đàn ông cao cao khi nãy là phó hội trưởng hiệp hội thương mại tỉnh, ông vua hoa quả Hạ Hoằng Viễn! Biết cửa hàng hoa quả Hạ Hoằng Viễn không? Mấy người này đều có quan hệ tốt với anh rể của con lắm đấy".

Cả mặt Hà Vân Kiệt tràn ngập sự nghi ngờ, chỉ có thể bất giác chất vấn: "Không thể nào chứ… Người như Lý Phong làm sao có thể quan hệ tốt với nhân vật như vậy được, hồi trước cũng chưa từng nghe nói đến mà!"

"Con hỏi mẹ, mẹ hỏi ai được?", Đặng Hương Ấn trừng mắt, nói: "Còn có cửa hàng này, có phải vừa vào đã thấy chỗ này không tốt chỗ kia không tốt không? Mẹ nói cho con biết, con đừng có mà nói những thứ ấy nữa. Có biết cửa hàng Taobao của chị con bây giờ một tháng kiếm được bao nhiêu tiền không? Ít nhất là sáu triệu tệ! Hơn nữa vợ chồng nhà người ta còn là cổ đông lớn của công ty giảm béo, bỏ tám triệu tệ mua cổ phiếu, nghe nói trong vòng một năm có thể đạt được lượng tiêu thụ một trăm triệu tệ, lợi nhuận ròng lớn hơn 70%!"

Hà Vân Kiệt ngốc luôn, Đường Hiểu Mạn cũng ngây ra, doanh thu một tháng sáu triệu tệ đã là con số khiến bọn họ chấn kinh rồi, nhưng so với doanh thu một trăm triệu một năm lại càng làm nổi bật lên sự nhỏ bé không đáng kể.

Bởi vì con số đột nhiên nhảy từ 7 đơn vị lên đến 9 đơn vị, sự cách biệt này thực sự lớn đến mức khó tin.

"Không, không thể…"

“Đừng có nói cái gì không thể nữa, sự thật đã bày ra trước mắt rồi, hai vợ chồng chị con đã không còn giống ngày trước nữa. Con không thấy dì dượng con dạo này số lần nói chuyện trong nhóm của dòng họ tăng lên rõ rệt rồi hay sao? Lúc trước hồi con rể còn vô dụng, con thấy hai người họ có lên tiếng được mấy lần?”, Đặng Hương Ấn nói.

Hai người nhóm Hà Vân Kiệt nghệt mặt ra, tất cả những việc mà Đặng Hương Ấn vừa nói đã đả kích bọn họ rất nặng, nhất thời khó mà tiêu hóa được.

Đặng Hương Ấn cũng không nói gì thêm, thực ra việc tường thuật lại một lượt những tin tức mới có được ngày hôm nay cũng làm bà ta cảm thấy không kịp hít thở.

Kinh ngạc quá đi mất, sốc không tả nổi, cứ như là một tên ăn mày đột nhiên cởi áo khoác bẩn thỉu trên người, lộ ra bộ giáp hoàng kim, gầm lên mạnh mẽ: “Xông lên!”

Rõ ràng nửa năm trước còn là đứa vô dụng, sao bây giờ đột nhiên lại thay đổi lớn đến thế?

Là bởi vì trước đó bọn họ quá khiêm tốn, hay còn vì lý do nào khác nữa?

Đặng Hương Ấn không dám nói, cũng không dám hỏi.

Hoắc Khải và Ninh Thần đứng ở cửa nói chuyện với đám người Cơ Hương Ngưng và Phương Xương Thịnh. Qua một lúc sau, bọn họ lần lượt rời đi, hai người cũng quay lại cửa hàng.

Trong lúc bọn họ rời đi, đám họ hàng cũng trật tự hẳn, ai cũng ngó trái ngó phải, không chịu mở lời.

Nói gì bây giờ?

Nói gì cũng gượng gạo, còn không bằng im miệng luôn.

Thế nào gọi là sống một ngày bằng một năm, bây giờ chính là như vậy, quan trọng nhất là còn không ai dám đòi đi.

Bày vẽ ra cho anh một cảnh tượng hoành tráng như thế rồi, bây giờ mà đòi đi, có không nể mặt người ta quá không?

Chỉ có hai vợ chồng Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai là tỏ ra bình thường nhất, mặt mũi cười toe toét, còn bóc gói thuốc mà Phương Xương Thịnh tặng ra, chia đầu một vòng, đến đầu bếp cũng mỗi người một điếu.

Tuy rằng là loại thuốc gần hai trăm tệ một bao mà chia như thế cũng có chút đau lòng, nhưng nếu đã đây là đồ người khác tặng thì Ninh Quốc Năng có thể cắn răng chịu được. Chỉ có điều, dù là thuốc đắt nhưng lúc hút lại không tốt như trong tưởng tượng, còn có chút cay họng.

Có mấy người hút đến nỗi ho khục khặc, nhưng chẳng ai dám vứt đi.

Thuốc lá của tổng giám đốc công ty bất động sản Xương Thịnh mà anh dám vứt?

Hút không quen là do anh không hiểu được phẩm vị của giới thượng lưu!

Lúc Hoắc Khải quay lại thì thấy một đám người đang im lặng hút thuốc, làm cho cửa hàng trông cứ như vừa có hỏa hoạn. Ninh Thần hơi cau mày, bất giác che mũi lại.

Phụ nữ thường không thích khói thuốc, Ninh Thần cũng không ngoại lệ.

Ninh Quốc Năng thấy con gái cau mày, liền vội vàng dập đầu thuốc trong tay, những người khác cũng học theo y hệt.

Ninh Thần thấy bọn họ vội vàng dập đầu thuốc, lại càng cảm thấy ngại ngùng.

Hoắc Khải bước lại bỏ xì-gà vào cùng với hộp chè rồi đưa cho Ninh Quốc Năng, nói: “Bố, mấy thứ này bố cứ cầm đi, con không hút thuốc,

cũng không thích uống chè".

" Thế này không hay lắm nhỉ…" mặt Ninh Quốc Năng lộ vẻ vui mừng nhưng cũng rất do dự, sáu trăm ngàn tệ nửa cân che, cho dù tự mình thì ông cũng cảm thấy đau lòng, uống một ngụm là bay mất mấy trăm.

" có gì đâu mà không hay, con cũng không uống, giữ lại chỉ lãng phí" Hoắc Khải cười nói.

Ninh Thần cũng khuyên theo: " Anh ấy bảo bố cầm thì bố cứ cầm lấy, nãy dì nhỏ nói rồi còn gì, bố mẹ khổ cực cả một đời, giờ cũng nên hạnh phúc rồi."

Mấy người bên cạnh nghe vậy sắc mặt liền trở nên sượng sùng, mấy lời mà bọn họ nói đó thực ra nhuốm đầy màu trào phúng, cũng chẳng phải quan tâm thật lòng.

Bây giờ Ninh Thần nhắc lại, càng làm cho họ trông rất dư thừa.

Con gái con rể đều nói như vậy rồi, Ninh Quốc Năng cũng không đùn đẩy nữa, bàn nhận lấy rồi nói: " Vậy được rồi, sau này bố giữ lại, đây là bảo bối cất dưới đáy hòm đấy! Cất giữ vài năm, nói không chừng lại còn có giá ấy chư!"

"Trông ông kìa, con gái bảo ông cầm thì ông cứ cầm lấy mà uống, còn đợi tăng giá, lúc nào cũng tiền với chả tiền!", Đặng Tuấn Mai nói.

"Ăn nói kiểu gì thế, sáu trăm ngàn tệ nửa cân chè, bà nỡ uống chắc?", Ninh Quốc Năng phản bác.

"Thiết Quan Âm không giống như Phổ Nhĩ, không bảo quản được lâu, bây giờ là chè mới, uống lúc này là hợp nhất, nếu bỏ đó mấy năm thì không còn giữ được vị nữa", Hoắc Khải nói.

Ninh Quốc Năng nghe vậy thì ngây ra, sau đó cảm thán: "Được, vậy để sau này tôi thử xa xỉ một lần, thử xem mùi vị của vua chè trong lời đồn thế

nào. Đúng rồi, chú ba, mấy người các cậu thích uống chè, để sau này cùng uống thử với tôi xem, chúng ta cũng thử thú vui của thổ hào!"

Đám người Ninh Quốc Diệu gật đầu với vẻ mặt rất không tự nhiên, còn về việc ai sẽ thật sự vác mặt đi thì lại chẳng biết được.

Ninh Quốc Năng cũng chẳng phải thật sự muốn mời bọn họ uống chè. Mấy trăm ngàn tệ nửa cân chè, tự mình uống còn không đã nghiện, nào nỡ để cho người khác. Ông nói vậy hoàn toàn chỉ là để khoe khoang một chút mà thôi.

Mọi người đều hiểu ý của ông, nhưng cũng không ai chọn nói toạc ra vào lúc này.

Nếu thật sự có ai mặt dày hỏi xin Ninh Quốc Năng một chút, dù ông có cho thật thì đây cũng là chuyện cười cả một đời.

Sự so bì giữa những người họ hàng thân thích có khi còn nặng nề hơn so với người dưng nước lã, đương nhiên không có ai muốn gánh trách nhiệm làm chuyện cười cho người khác cả một đời.

Đợi một lúc sau, khi hai vợ chồng Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai hưởng thụ đã đời cảm giác sung sướng hiếm có, lúc này họ mới khoát tay giục mọi người đi mau, "Cuốn xéo", đừng làm ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của con gái và con rể.

Đương nhiên rồi, đến giờ trưa thì không tránh khỏi việc mời mọi người bữa cơm, cho dù Ninh Quốc Năng phải liều mạng già của mình cũng phải chọn địa điểm ăn cơm ở nhà hàng khách sạn năm sao.

Bây giờ vẫn chưa đến giờ cơm, có điều đến trước ngồi đánh bài nói chuyện cũng được mà.

Sau khi đám đông rời đi, trong cửa hàng liền yên tĩnh hơn rất nhiều, đúng lúc Ninh Thần đang định đi livestream để khách hàng thấy được quá trình đầu bếp nấu ăn thì Ninh Ngọc Lâm cười hề hề đến gần, nói: "Chị, người chị tốt bụng của em ơi…"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 209: Đề Xuất

"Dừng! Còn sến súa như thế nữa là chị bảo anh rể khâu cái miệng em lại đấy tin không!", Ninh Thần cười, mắng yêu: "Có chuyện gì thì nói, đừng có vòng vo tam quốc". "Hề hề, thì cũng phải làm chị vui trước đã chứ. Thực ra cũng không có chuyện gì lớn, chị xem cửa hàng Taobao của chị bây giờ đã phát triển đến mức doanh thu một năm hơn trăm triệu tệ rồi, bình nước nóng của bọn em còn kém xa. Cho nên, chị bảo anh rể cho bọn em chút ý kiến, đẩy nhanh tiến độ đi?"

"Nếu là tìm anh rể em thì em tự đi nói là được rồi, tìm chị làm gì?", Ninh Thần không hiểu, hỏi.

Ninh Ngọc Lâm cười hề hề nói: "Người ta chẳng bảo lời thì thầm bên gối dễ nghe còn gì. Nếu em mà đi tìm thẳng anh rể, nhỡ anh ấy không nhận lời thì em ngại lắm. Nếu em đi tìm chị, sau đấy chị thì thầm bên gối với anh rể, anh rể chịu sao nổi, chắc chắn là sẽ giúp em rồi".

Câu nói này làm Ninh Thần đỏ mặt, tim đập nhanh, không khỏi giơ tay lên: "Nói linh tinh cái gì đấy! Thì thầm bên gối cái gì, suốt ngày chỉ biết đoán mò linh tinh!"

Ninh Ngọc Lâm ôm đầu nói: "Em cũng có nói gì sai đâu, hai người vợ chồng bao lâu rồi, sao vẫn còn xấu hổ thế".

Lúc này Hoắc Khải lại gần, cười nói: "Được rồi, đừng có ở đấy mà diễn kịch nữa. Lần sau muốn nhờ vả gì thì nói thẳng, giúp được anh nhất định sẽ giúp, không giúp được thì tìm chị em cũng vô dụng".

Ninh Ngọc Lâm nghe vậy thì mặt mũi vui vẻ nhìn Hoắc Khải: "Thế là anh nhận lời rồi đúng không? Nhanh nào nhanh nào, mau giúp em vạch ra kế hoạch, để về em bảo người ta làm theo!"

"Hấp tấp như con khỉ ấy!", Ninh Thần không vừa lòng nói.

Ninh Ngọc Lâm chỉ cười hề hề, nhưng vẫn mặt dày đi xin kế sách.

“Hoàng Kiệt Hảo không đề ra cho cậu ý kiến gì à?”, Hoắc Khải hỏi.

“Có mấy lần đưa ra ý kiến, cũng thực hiện rồi, nhưng mà hiệu quả hơi chậm”, Ninh Ngọc Lâm nói: “Anh cũng biết đấy, cái lão Hoàng đấy bây giờ chỉ một lòng muốn tạo được thương hiệu, gấp không chịu được. Tiền kiếm được trong mấy tháng này đều đập vào đó hết. Em biết là dục tốc bất đạt, nhưng ông chủ đã hạ lệnh rồi, chỉ có thể cố mà làm thôi. Em cũng hết cách rồi mới làm phiền đến anh”.

“Đốt cháy giai đoạn không nhất thiết là chuyện xấu, chỉ có điều nếu cậu đã có đội nhóm của mình rồi thì vẫn nên đứng ở góc độ của đội mà suy ngẫm vấn đề thì hơn. Cứ dựa vào bên ngoài như thế không phải là kế sách dài lâu, hiểu không? Nhất là Hoàng Kiệt Hảo, anh ta là một người rất có tiềm lực, chỉ là tư tưởng có hơi bị cứng nhắc. Nếu không có việc gì thì cho anh ta ra ngoài đi lại nhiều hơn một chút, các cậu làm thương mại điện tử, không mở mang kiến thức từ thế giới bên ngoài thì đương nhiên không có được giải pháp tốt”, Hoắc Khải nói.

Ninh Ngọc Lâm gật đầu lia lịa, nói rằng khi về sẽ sắp xếp cho Hoàng Kiệt Hảo ra nước ngoài nghỉ phép, không mở mang được tầm mắt thì không được phép quay lại.

Hoắc Khải cười, ý anh khi bảo mở mang tầm mắt nghĩa là để người ta gặp được nhiều công ty và nhân vật khác hơn, từ đó thu hoạch được linh cảm. Ít nhất thì cũng phải hiểu rõ được các hạng mục sản phẩm trên khắp thế giới, nhìn xem người ta làm thế nào, sau đó hiểu hơn chính sản phẩm của mình, hiểu hơn chính khách hàng của mình, rồi tự nhiên sẽ biết được làm thế nào để thu hút khách hàng.

Có điều Ninh Ngọc Lâm vốn chỉ là nhân viên bán hàng ở công xưởng, vốn tầm nhìn đã kém, nay đột nhiên bảo cậu ta phải hiểu những thứ như thế này quả thật có chút khó khăn.

Hoắc Khải cũng không nói nhiều thêm nữa, suy nghĩ một chút rồi bảo: “Thực ra chất lượng bình nước nóng của các cậu cũng không tệ, nhưng danh tiếng là thứ cần được lắng đọng qua thời gian. Bây giờ chuyện cần được xử lý là làm sao để khách hàng tin các cậu, cho nên cách giải quyết

rất đơn giản, bảo dưỡng cả đời, trả hàng không lý do trong 30 ngày, nếu chất lượng sản phẩm có vấn đề trong vòng ba năm thì hoàn trả toàn bộ số tiền, trong vòng mười năm đổi mới miễn phí tất cả linh kiện. Những thứ này đều có tác dụng đẩy cao độ tin dùng của khách hàng, nên thêm cứ thêm".

Ninh Ngọc Lâm nghe thế thì ngạc nhiên nói: "Thế chắc không được đâu, người ta đều trả hàng không lý do trong bảy ngày, bảo dưỡng trong ba năm đã là tốt lắm rồi, làm gì có hoàn trả toàn bộ số tiền nếu tổn hại trong vòng ba năm chứ, lại còn đổi mới miễn phí tất cả các linh kiện trong vòng mười năm, thế thì đổi bao nhiêu cho vừa".

"Tôi hỏi cậu nhé, bình nước nóng có dễ hỏng không?"

"Chắc là khó lắm..."

"Nếu như cậu cảm thấy không tự tin với chất lượng của bình nước nóng Kinh Vận thì không cần phải thêm những chính sách như vậy, nhưng nếu chất lượng của các cậu tốt đến nỗi chỉ nhập không trả thì những chính sách bán hàng như thế này thực ra chỉ là mánh khóe thôi".

Theo như Hoắc Khải thấy, hàm lượng kỹ thuật của bình nước nóng vô cùng thấp, chất lượng sản phẩm hoàn toàn dựa vào vật liệu và tay nghề. Về mặt này thì nhà máy của Hoàng Hữu Sơn không có vấn đề gì.

Bình thường thì một bình nước nóng dùng đến mười mấy năm cũng không hỏng được, còn bền hơn cả điều hòa, nếu mà hỏng thì rõ ràng là do vật liệu quá kém.

Cho nên chỉ cần bên phía Hoàng Hữu Sơn nắm chắc được chất lượng sản phẩm, số lượng bình nước nóng ngẫu nhiên bị hỏng trong vòng mười năm sẽ không nhiều, còn về linh kiện, có đổi cũng mất bao nhiêu tiền đâu?

Đầu van đồng không hỏng được, ống nước không hỏng được, còn về thứ yếu ớt nhất là bảng điện tử thì lại không thuộc về linh kiện nữa rồi.

Một khi thêm vào những chính sách bán hàng như thế này thì những khách hàng lo ngại về thương hiệu mới sẽ lập tức động lòng, họ sẽ không quá chú ý đến phụ tùng gì mà chỉ để ý đến từ khóa hoàn trả toàn bộ số tiền nếu tổn hại trong ba năm, đổi mới miễn phí trong vòng mười năm.

Đánh tan nỗi lo ngại của khách hàng là bước quan trọng nhất để tăng doanh số bán hàng.

Ninh Ngọc Lâm ở bên cạnh vừa nghe vừa gật gù, càng nghe càng cảm thấy có lý.

Hoắc Khải nói tiếp: "Nếu muốn bùng bổ doanh số, trừ phi là tổ chức hoạt động. Có một hoạt động khá là hợp với các cậu đấy, đó là giảm giá 90%".

"90%? Cái này không được, tuyệt đối không được!", Ninh Ngọc Lâm lắc đầu nguầy nguậy, nói: "Tuy rằng lợi nhuận sản phẩm của bọn em là bán trực tiếp từ nhà máy, nhưng trừ đi phí nhân công, chi phí vận chuyển các thứ, cuối cùng cũng chỉ còn tầm 40% lợi nhuận, giảm giá 90% thì chẳng lỗ đến cái quần cũng không có mà mặc à!"

"Cũng có bảo cậu giảm một phát 90% đâu. Các cậu đặt ra một khoảng thời gian, ngày đầu tiên giảm 10%, ngày thứ hai giảm 20%, ngày thứ ba thứ tư giảm 30%, ngày thứ năm thứ sáu giảm 40%, ngày thứ bảy thứ tám giảm 50%, ngày thứ chín thứ mười giảm 60%, ngày thứ 11 thứ 12 giảm 70%, ngày thứ 13 thứ 14 giảm 80%, hai ngày cuối cùng giảm 90%. Nghe thì có vẻ ngày cuối cùng có lợi nhất, nhưng nếu như các cậu giới hạn số lượng bình nước nóng thì bình thường lúc giảm 40%, 50%, cùng với lượng bình nước nóng giảm dần trong kho, những khách hàng đó sợ không giành được, nên sẽ lập tức đặt hàng thôi, có khi lúc giảm 50% đã bán hết hàng rồi. Cho nên, cho đến lần hoạt động thứ hai thì tăng số lượng, tạo cho khách hàng cảm giác các cậu quả thật đang mang lại lợi ích cho họ".

Chủ ý của Hoắc Khải rất đơn giản, người bình thường không phải chỉ chú ý đến từ khóa thôi sao, thế thì bọn họ chắc chắn sẽ bị các ưu đãi như giảm giá 90% và hoàn trả toàn bộ số tiền hấp dẫn.

Nhưng trên thực tế, số lượng bình nước nóng trong giai đoạn giữa đã được bán hết sạch rồi, căn bản là không thể nào mua được với giá giảm 90%.

Có điều nếu đã làm hoạt động như thế này, thì cho dù có làm giả cũng phải làm đến nơi đến chốn.

Căn cứ theo tình hình của hoạt động, nếu bán được nhiều lúc giảm 50-60%, thì chỉ cần tăng thêm lượng bình nước nóng giảm 80-90% để người ta đi giành thôi.

Còn về lợi nhuận chỉ còn có 40% mà Ninh Ngọc Lâm nói thì cái này lại càng dễ giải quyết.

Lên kệ hai mẫu mới, thêm một chút kiểu dáng có cũng được mà không cũng chẳng sao vào, nâng giá cao lên, làm cho lợi nhuận đạt đến ít nhất 70-80%, sau đó chuyên tâm làm cái hoạt động này, đặt tên ưu đãi sản phẩm mới nghe cho kêu vào.

Làm như vậy có hai điểm tốt. Một là thu hút khách hàng, làm họ cảm thấy kiếm được của rẻ mà đến mua. Hai là có thể nâng cao giá sàn của sản phẩm.

Bởi vì vốn giá của cậu đã định rất cao, chỉ có điều lúc làm hoạt động là bán ra với giá thấp mà thôi, nhưng một khi hoạt động kết thúc rồi bán mẫu mới, mẫu cũ sẽ quay lại với giá ban đầu, như thế giá sàn tự nhiên sẽ cao thôi.

Bây giờ có rất nhiều thương hiệu trông thì có vẻ bán được nhiều nhưng thực tế là đang lỗ vốn, chính bởi vì giá sàn không đẩy cao lên được, không gian lợi nhuận bị ép nhỏ đến cực đại.

Hoàng Hữu Sơn là một người có dã tâm, ông ta muốn tạo ra thương hiệu của mình thì bắt buộc phải chịu được khoản lỗ trong một khoản thời gian ngắn.

Không tạo ra được danh tiếng, không nâng cao được giá sàn, thì mãi cũng không làm được thương hiệu lớn.

Ninh Ngọc Lâm nghe vậy thì im lặng không nói gì, khuôn mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Một lúc lâu sau cậu ta mới ngẩng đầu lên nói: "Cách này em phải về bàn bạc lại với giám đốc Hoàng, dù sao làm hoạt động này nhỡ bọn họ đều đợi được đến cuối cùng lúc giảm 90% mới mua thì sợ là lỗ chết mất, em không dám mạo hiểm như vậy".

Hoắc Khải gật đầu, nói: "Vậy các cậu cứ về bàn bạc với nhau đi, đây chỉ là đề xuất của tôi thôi, có dùng hay không thì các cậu phải tự quyết".

Ninh Ngọc Lâm đáp lại một tiếng rồi vội vã rời đi.

Ninh Thần đi đến nói: "Em thấy cái hoạt động này của anh được đấy, em nghe mà cũng cảm thấy động lòng, hay là cửa hàng của mình cũng làm như thế?"

"Bình nước nóng thì còn làm như vậy được chứ mình thì không đâu", Hoắc Khải lắc đầu nói.

"Hả? Tại sao vậy", Ninh Thần không hiểu, cất tiếng hỏi.

"Chúng ta bán sản phẩm giảm béo, khách hàng kiên nhẫn đợi một chút, đợi qua mười mấy ngày rồi mua hàng số lượng lớn, lần tới tiếp tục đợi rồi mua hàng giá rẻ là có thể cứ thế tiếp tục vòng tuần hoàn, chỉ cần bỏ ra một khoản để mua lượng đồ mười mấy ngày trước không mua được mà thôi. Cứ như vậy, chúng ta có khả năng mười mấy ngày đầu không bán được bất kỳ sản phẩm nào, đợi lúc bán được đầu là mối làm ăn lỗ chắc".

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 210: Hộc Máu

"Thế nhưng chẳng phải bình nước nóng cũng thế sao? Nhỡ bọn họ cũng kìm lại thì sao?"

Hoắc Khải cười nói: "Bình nước nóng phải khác chứ. Sản phẩm giảm béo là sản phẩm tiêu hao, thực phẩm giảm cân lại chỉ đơn giản là thức ăn, ngày nào cũng phải ăn, mức độ tiêu hao cao. Thế nhưng bình nước nóng có thể mua một ngày một bình được không? Một thứ là tiêu hao trong thời gian ngắn, một thứ là sử dụng trong thời gian dài, đương nhiên là không thể so sánh với nhau được".

Ninh Thần nghe mà thấy hơi mơ hồ, chỉ loáng thoáng hiểu rằng bởi vì sự khác biệt giữa thời gian ngắn và thời gian dài nên không thể áp dụng hoạt động này được.

Thấy bộ dạng tiếc nuối của cô, Hoắc Khải cười nói: "Hoạt động của chúng ta ổn lắm rồi, không cần thêm những chiêu trò này".

Ninh Thần ừm một tiếng, cô đã thỏa mãn với thành tích hiện tại lắm rồi, không cần thiết phải làm điều thừa nữa.

Điều quan trọng nhất là cô biết rằng sự chênh lệch về mặt tư duy kinh doanh giữa mình và chồng quá lớn, chỉ cần Hoắc Khải nói không thì cô sẽ không nghĩ tới chuyện này nữa.

Trong mắt người khác thì hành động này của Ninh Thần là ỷ lại và không có chủ kiến, nhưng trong lòng Ninh Thần, có một người đáng tin như vậy quả thực là đáng mừng.

Sau khi cửa hàng yên tĩnh trở lại, Ninh Thần bắt đầu phát trực tiếp, chủ yếu là để những người đã đặt thực phẩm giảm cân chứng kiến quá trình chế biến thức ăn.

Cốt lõi của thực phẩm giảm cân nằm ở chỗ không dầu và ít calo, vậy nên làm phòng bếp kiểu mở cũng không cần lo lắng vấn đề ô nhiễm dầu

mỡ.

Mọi nguyên liệu nấu ăn đều được tuyển chọn kỹ càng từ hai trang trại, tươi ngon đến từng lá rau.

Tuy rằng bây giờ đang là buổi sáng, nhưng trang phát trực tiếp đã có hàng ngàn người, một phần là những người đã đặt thực phẩm giảm cân, phần còn lại là định đặt hoặc tới góp vui.

Đọc full tại truyen.one nhé Nhân viên công ty chuyển phát nhanh đã chờ sẵn ở cửa. Một ngàn suất thực phẩm giảm cân cần được gửi tới những nơi khác nhau, bọn họ sẽ phân loại và chuyển tới tàu cao tốc, nhân viên chuyển phát nhanh ở đó sẽ tiếp tục chia hàng gửi đi.

Nói thật, đối với công ty chuyển phát nhanh có quy mô lớn thì một ngàn kiện hàng chẳng đáng là gì, nhưng lãnh đạo trong công ty lại rất coi trọng.

Bởi vì đây là khởi đầu cho sự hợp tác vận chuyển hàng hóa giữa ba đơn vị là đường sắt, nhà nước và tư nhân, một ngàn kiện hôm nay chính là một lần thử nghiệm nhỏ.

Nếu không có vấn đề gì thì sau này bọn họ có thể hợp tác chặt chẽ hơn theo hình thức này.

Vậy nên xét theo góc độ này, Hoắc Khải mới là đối tượng thí nghiệm của bọn họ.

Hoắc Khải không có ý kiến gì về chuyện này. Thí nghiệm thì thí nghiệm, dù sao nếu các đơn vị chuyển phát nhanh kết hợp lại thì sẽ nâng cao hiệu suất, chỉ có mặt lợi chứ không có mặt hại.

Những công ty khác có phát triển tốt đến đâu thì Hoắc Khải cũng không ghen tỵ. Anh chỉ quan tâm tới chuyện phải lợi dụng hiệu suất của công ty khác để kiếm nhiều lợi ích hơn cho mình.

Phòng bếp sạch sẽ, đầu bếp chuyên nghiệp, rau củ quả và thịt bò tươi ngon khiến người những xem phát trực tiếp khen là có tâm không dứt

miệng, không ít người đã đặt đơn ngay. Một số người vẫn đắn đo về vấn đề hiệu quả, ngoài ra thời tiết đang nóng nên bọn họ cũng sợ nhận được thì hỏng rồi.

Ninh Thần kiên nhẫn giải thích chuyện hợp tác với các doanh nghiệp trong nước, bao gồm cả chuyện bồi thường nếu không giao hàng đúng thời hạn.

Vốn cô đã có một khuôn mặt xinh đẹp, sự kiên nhẫn của cô càng làm người ta quý mến.

Hiện tại rất nhiều người tới xem không phải là vì thực phẩm nữa, mà là vì Ninh Thần.

Ai chẳng thích xem mỹ nữ, huống chi là một cô gái bình dị và kiên nhẫn như thế.

Còn có người thích cô bé Đường Đường dí dỏm, thu hút được khá nhiều người.

Tiếc là hôm nay Đường Đường đi học, đến trưa mới được về.

Thỉnh thoảng máy xuất đơn lại in ra mấy đơn đặt hàng, trông thì không nhiều, nhưng sau một ngày cũng được không ít.

Dựa theo quy tắc của cửa hàng, trước mười một giờ ba mươi hằng ngày là suất đầu tiên sẽ được gửi đi. Đương nhiên là phải đặt trước một ngày, nếu đặt hàng trong ngày thì đặt trước mười hai giờ trưa với khách hàng trong tỉnh, khách tỉnh ngoài phải đặt trước bảy giờ ba mươi, nếu không thì sẽ không kịp giờ cơm.

Đại đa số mọi người đều hẹn trước vào ngày hôm sau, hi vọng được ăn thực phẩm giảm cân tươi mới vào buổi trưa, chỉ có một phần nhỏ gấp rút đặt hôm nay.

Đây là một thử thách lớn đối với cửa hàng mới khai trương ngày thứ nhất như thế này.

Vốn một ngàn suất thực phẩm giảm cân đã đủ để các đầu bếp phải bận rộn rồi, bây giờ tăng thêm không ít, bọn họ càng vắt chân lên cổ, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có.

May mà sáng sớm bọn họ đã tới chuẩn bị rồi, nếu không chắc chắn một buổi sáng sẽ không kịp.

Các đầu bếp bận bịu như vậy, Hoắc Khải ở bên cạnh cũng âm thầm tính thử xem hiệu suất công việc của mỗi người như thế nào, hình thức công việc có phù hợp hay không, có điểm nào cần chỉnh sửa nữa không.

Suốt một ngày hôm nay, cả Hoắc Khải và Ninh Thần đều rất bận, đủ mọi chuyện khiến bọn họ chẳng có thời gian nghỉ ngơi.

Không những phải quản lý tốt chất lượng và hương vị của thực phẩm giảm cân, mà còn phải kịp thời dàn xếp với trang trại, vận chuyển nguyên liệu tươi ngon mới.

Tất cả nguyên liệu đều phải thực hiện theo yêu cầu của Hoắc Khải, thu hoạch và sử dụng ngay trong ngày.

Thứ không dùng được nữa thì tuyệt đối không được đưa tới cửa hàng.

Đã không làm thì thôi, làm là phải làm đến mức tốt nhất, cho dù chi phí cao hơn một chút cũng không sao.

Tuy rằng chi phí hiện tại khá cao, nhưng có thể để lại tiếng thơm, đợi đến khi gây dựng nên thương hiệu thì tự nhiên chi phí sẽ giảm xuống.

Bận rộn đến tận tối, nhân lúc Đường Đường trò chuyện với khán giả, Ninh Thần và Hoắc Khải mới có thời gian và mấy miếng cơm.

“Vẫn phải tuyển người mới được, chỉ hai chúng ta thì không làm hết việc. Hơn nữa chắc chỉ mấy ngày là Cơ Hương Ngưng sẽ gọi anh về công ty thôi”, Hoắc Khải nói: “Anh sẽ tuyển mấy người đạt tiêu chuẩn đã ứng tuyển trên mạng tới giúp em”.

Ninh Thần gật đầu, cô không thắc mắc gì cả.

Vừa rồi cô mới dành thời gian nhìn số liệu trên kênh, mức tiêu thụ của cửa hàng trong ngày hôm nay đã vượt mốc ba trăm hai mươi ngàn!

Trong số đó, lượng đơn đặt thực phẩm giảm cân mới đã đặt được sáu trăm suất, có khoảng một phần mười là đơn lẻ chứ không phải thêm một tệ hoặc mấy tệ để mua thêm sản phẩm giảm giá.

Hoắc Khải giơ tay nhìn đồng hồ rồi nói: " Anh phải tới chỗ giáo sư một chuyến, hôm qua anh đã hứa sẽ mang canh lê cho ông ấy."

" Anh đi đi, ở đây có em trông rồi". Ninh Thần nói.

" Em cũng đừng bận rộn qua, thấy mệt thì về, dù sao người của công ty chăm sóc khách hàng cũng sẽ xử lý." Hoắc Khải nói với giọng quan tâm.

" Không sao, anh yên tâm đi lo chuyện của anh đi, đợi Đường Đường chơi chán thì mẹ con em sẽ về" Ninh Thần cười nói.

Đường Đường đúng là có thiên phú về mặt phát trực tiếp. Cô không hề rụt rè khi đứng trước camera, ca hát, nhảy múa, còn đọc một đoạn độc thoại của lão Quách, làm khán giả khen liên tiếp.

Cô bé này khéo miệng lại còn thông minh, biết phát trực tiếp là để bán hàng, vậy nên cứ biểu diễn xong một tiết mục là lại kêu gọi người xem đặt hàng, nếu không cô bé sẽ hờn dỗi, khóc thút thít, cười hì hì. Đủ mọi chiêu trò tinh quái khiến nhóm đầu bếp vừa làm việc vừa cười thành tiếng.

Hoắc Khải vào phòng bếp lấy canh lê mà đầu bếp đã chuẩn bị sẵn, sau đó rời khỏi cửa hàng, bắt xe tới chỗ Triệu Vĩnh An.

Tới trước cửa nhà vị giáo sư già ấy, Hoắc Khải nhìn thấy có không ít xe đỗ gần đó. Trùng hợp làm sao, Triệu Vĩnh An ra mở cửa, nhăn mặt nói với những người đứng ở cửa: "Đã nói rồi, không có việc gì thì đừng tới làm phiền tôi, lão già này có gì mà xem! Cút hết đi!"

Từ trước đến nay lão giáo sư vẫn luôn để lại ấn tượng nhã nhặn cho người khác, nhưng giờ phút này cũng phải nói những câu từ thiếu văn minh, quả thực là khiến người ta phải ngạc nhiên, đồng thời không ít người còn nghĩ thầm, xem ra ông lão này thực sự rất tức vì đám Thượng Toàn Minh rồi, nếu không thì đã chẳng thay đổi một trăm tám mươi độ như thế.

Đợi những người đó đi, Hoắc Khải mới mang canh lê tới.

Mới tới cửa là Triệu Vĩnh An lập tức trợn mắt lên: "Cậu tới đây làm gì?"

"Hôm qua tôi đã nói là sẽ mang canh lê cho ông mà", Hoắc Khải giơ thứ đồ trong tay lên.

"Không uống!", Triệu Vĩnh An ho vài tiếng, nhưng vẫn từ chối dứt khoát.

Hoắc Khải đang định khuyên bảo vài câu thì thấy Triệu Vĩnh An bỗng ho kịch liệt, sau đó ông ấy bỗng phun ra một ngụm máu.

Mấy người kia vẫn chưa đi xa, ai cũng nhìn thấy cảnh tượng này. Bọn họ cũng vội vàng chạy tới như Hoắc Khải, trên mặt chỉ toàn sự ngạc nhiên.

"Ông Triệu, ông sao vậy?", Hoắc Khải chạy tới dìu Triệu Vĩnh An.

Máu hộc ra từ miệng nhuốm đỏ chiếc áo, đồng thời cũng nhuốm đỏ bùn đất trên mặt đất. Triệu Vĩnh An hít sâu vài hơn, sau đó dùng sức đẩy Hoắc Khải ra: "Tôi không sao, không cần các người lo! Toàn lũ vong ơn phụ nghĩa, giả tạo ít thôi!"

Dứt lời, Triệu Vĩnh An xoay người vào nhà, đóng cửa lại cái rầm.

Những người còn lại nhìn nhau, suy tư giây lát rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 211: Thói Đời Bạc Bẽo

Hoäc Khải đứng ở cửa một lúc, anh nhìn vết máu trên mặt đất, cuối cùng đặt canh ở cửa và nói: "Ông phải chú ý nghỉ ngơi, có chuyện gì cũng có thể gọi điện cho tôi" "Nói nhảm nhiều quá đấy! Cút đi!", giọng nói của Triệu Vĩnh An vọng ra từ Sau cánh cửa Hoặc Khải không nói gì thêm nữa, anh xoay người rời khỏi đó Một lúc lâu sau, Triệu Vĩnh An mới mở cửa ra. Ông ấy nhìn canh lê trên mặt đất, sau đó đạp đổ Canh lê rải ra mặt đất, hương thơm nhè nhẹ xộc vào mũi, nhưng cửa phòng lại bị đóng lại, chặn hết mọi hương vị ở ngoài.

Sau khi về nhà, Hoäc Khải không kể chuyện này cho Ninh Thần.

Triệu Vĩnh An là người mà anh kết giao, dù xảy ra chuyện gì thì cũng không nên để Ninh Thần phải chịu áp lực. Trong suy nghĩ của Hoắc Khải, là một thăng đàn ông thì chỉ nên chia sẻ những niềm vui chứ không được than phiền Người một nhà không nhất định phải cùng gánh vác những trách nhiệm và áp lực này.

Hoặc Khải có trách nhiệm và cũng tin tưởng răng anh có thể gánh vác được tất cải Nhưng đến ngày hôm sau, tin tức đầu tiên mà Hoäc Khải nhìn thấy khi mở điện thoại ra là: "Danh nhân văn học khi xưa bị nghi mắc ung thư giai đoạn cuối!" Tin tức này gây ra rất nhiều tranh cãi, vô số người thăm dò thật giả, dù sao địa vị trước kia của Triệu Vĩnh An luôn rất cao.

Đồng thời, có không ít người hỏi thăm đám Thượng Toàn Minh.

Nhưng bốn người Thượng Toàn Minh không phát biểu rõ ràng, cũng không định quan tâm tới những chuyện này. Lúc trước thầy giáo đã đuổi bọn họ đi thì cũng có nghĩa là đã cắt đứt tình nghĩa, cùng lăm thì quyên một, hai trăm ngàn cho đúng chủ nghĩa nhân đạo là được Cách ăn nói ấy khiến bao người lên tiếng măng chửi, ai cũng măng bọn họ vô lương tâm Thầy giáo bị ung thư giai đoạn cuối rồi mà các người còn chấp nhặt những lời mà ông ấy nói lúc trước, nếu không có sự chỉ dạy của giáo sư Triệu, liệu các người có thành công được như hôm nay không? Làm người phải

biết uống nước nhớ nguồn, nếu không thì khác nào loại lòng lang dạ sói! Thế nhưng đám Thượng Toàn Minh vẫn cố chấp làm thế, không có dấu hiệu nào cho thấy bọn họ định tới thăm Triệu Vĩnh An.

Chuyện này khiến những người đang mong chờ vào tình thầy trò đều cảm thấy thất vọng Bị ung thư giai đoạn cuối mà bọn họ còn không tới thăm, xem ra đã cắt đứt quan hệ thật rồi Ngoài ra nhà thờ tổ nhà họ Triệu đã bị thiêu rụi, hiện tại chỉ là một đống đổ nát, nghe nói Triệu Vĩnh An đã nộp đơn xin ở sở công chứng, dâng tặng khu đất ấy cho đất nước Thậm chí có người còn nghe nói ông ấy từng măng đám Thượng Toàn Minh là lũ vong ân phụ nghĩa ngay ở sở công chứng, bọn họ không chịu giúp thì cũng đừng mong có được tòa nhà ấy! Sau vụ việc ấy, Triệu Vĩnh An thật sự chỉ còn lại hai bàn tay trắng, những thứ được người ta quan tâm đều biến mất hết.

Hoắc Khải đã tới nhà Triệu Vĩnh An mấy lần. Vài ngày trước còn thấy có người tới thăm, đến bốn, năm ngày sau thì chẳng thấy một chiếc xế hộp nào nữa.

Điều này chứng tỏ rằng những người đó đã hết kiên nhẫn và hết hi vọng Sau khi Triệu Vĩnh An dâng tặng hết tất cả gia sản, bệnh tình của ông ấy lại bị công bố ra ngoài, nhưng có vẻ như ông ấy thoải mái hơn nhiều Hăng ngày đi dạo trong khu chung cư, rảnh rỗi là trông đủ loại hoa cỏ Ông ấy chưa bao giờ uống canh lê mà Hoäc Khải mang tới, ung thư phổi giai đoạn cuối, uống thứ này cũng vô dụng.

€ó người nhìn thấy Triệu Vĩnh An hộc máu không chỉ một lần, theo những gì bác sĩ nói, với tình trạng này của ông ấy thì cùng läm chỉ trụ được một, hai tháng nữa là sẽ đi về nơi yên nghỉ cuối cùng.

Thế là chẳng ai tới tìm lão giáo sư nữa, hoàn toàn trở nên hiu quanh Chỉ có Hoäc Khải là vẫn kiên trì tới thăm hăng ngày, chỉ đơn giản là vì anh không muốn ông lão từng dạy dỗ biết bao thế hệ học trò và cống hiến bao điều cho đất nước phải thê lương lúc tuổi già như thế Hơn nữa còn là bởi vì lần đầu tiên Hoặc Khải gặp Triệu Vĩnh An, lão giáo sư từng nói với anh một câu: “Đừng chỉ biết nghĩ đến lúc đứng trên đỉnh cao Cậu phải biết rằng

leo càng cao thì cách mặt đất càng xa. Đến khi cậu không còn nhìn thấy mặt đất nữa thì cũng là lúc cậu sắp ngã xuống rồi. Vậy nên cậu phải cảnh giác, con người không thể cứ nhìn về phía trước, mà phải thường xuyên cúi đầu xem giày mình có bị bẩn không".

Khi đó Hoắc Khải không mấy bận tâm tới câu nói này. Mãi đến khi sống lại, anh mới hiểu đây là chân lý sống mà ông cụ tổng kết ra sau một đời người.

Đúng như lời nói của ông, lúc không nhìn thấy mặt đất nữa, Hoắc Khải thật sự rớt xuống từ trên đỉnh cao.

Nếu không may mắn sống lại thì trên thế giới này đã chẳng có người tên là Hoắc Khải nữa.

Vậy nên kể từ khi sống lại, anh luôn dùng những lời nói ấy để nhắc nhở bản thân, nhất định phải ghi nhớ hai chữ "cúi đầu"! Xét theo một ý nghĩa nào đó thì Triệu Vĩnh An cũng coi như người thầy dạy anh triết lý sống.

Được sống lại làm người và phải sắp xếp lại rất nhiều mối quan hệ, Hoắc Khải khá kính trọng Triệu Vĩnh An.

Có lẽ là bởi vì sắp yên nghỉ nên thái độ của Triệu Vĩnh An với anh dần trở lại như lúc ban đầu. Dần dà có rất nhiều người biết rằng có một chàng trai vẫn luôn ở bên cạnh Triệu Vĩnh An.

Hành động của Hoắc Khải bị rất nhiều người chế giễu, trong tầng lớp mà anh chưa tiếp xúc đến, nó đã trở thành một trò cười rồi.

Trước kia Triệu Vĩnh An là đối tượng mà tất cả mọi người muốn bợ đỡ, nhưng hiện tại ông ấy là gì nữa đây? Đã hai tuần kể từ khi tin tức Triệu Vĩnh An bị ung thư giai đoạn được công bố ra, thế nhưng đám Thượng Toàn Minh lại chăng có hành động gì Tất cả mọi người đều đã chắc chắn rằng tình thầy trò giữa bọn họ đã rạn nứt.

Nếu là trước kia, có lẽ sẽ có người lấy lòng Triệu Vĩnh An vì ngôi nhà một triệu này, nhưng hiện tại đám Thượng Toàn Minh đã cắt đứt tình nghĩa

với lê vây thì lấy lòng lão giáo sư chẳng khác nào đắc tội những nhân vật có thực quyền này.

Không ai dám mạo hiểm như vậy, càng là người muốn làm đại sự thì càng không dám Ngày nọ, trong lúc Hoäc Khải tản bộ cùng Triệu Vĩnh An, ông ấy hỏi anh: "Cậu có hoài bão hay lý tưởng lớn lao gì không?" "Có", Hoäc Khải gật đầu chắc nịch "Lớn hơn nhiều so với lý tưởng của người bình thường, dù là tôi cũng có nguy cơ thất bại"

"Tiếc là tôi không giúp được cậu rồi", Triệu Vĩnh An thở dài nói: "Thực ra lúc đầu tôi nói những lời đó với cậu là vì tôi biết mình đã cùng đường, đã không còn gia sản, lại còn trở mặt với học sinh. Cậu qua lại gần gũi với tôi thì sau này rất khó tạo dựng quan hệ với chúng nó, cậu có ý tưởng mà không cảm thấy đây là một sự lựa chọn ngu xuẩn sao?" "Trường Giang sóng sau xô sóng trước, tôi không cảm thấy mấy người đó có gì đáng sợ",

Hoäc Khải cười nói: "Huống chỉ trên thương trường, tất cả đều do lợi ích quyết định. Nếu bọn họ từ bỏ tất cả những lợi ích sau này chỉ vì bây giờ tôi qua lại gần gũi với ông, vậy thì phải nói là quá ngu ngốc, tôi cũng khinh thường chuyện làm ăn với những người như thế" Cậu đúng là ngông cuồng thật",

Triệu Vĩnh An bình luận: "Nếu là một tháng trước, chắc chăn tôi sẽ phê bình cậu, còn trẻ phải biết khiêm tốn, nhưng hiện tại tôi bỗng cảm thấy tuổi trẻ ngông cuồng chưa chăc đã là chuyện xấu. Không ngông cuồng thì sao có thể thách thức những thứ cũ kỹ, sao có thể tìm tới tương lai mới cho được? Tiếc là bây giờ ngoài ngôi nhà này ra thì tôi chẳng thế cho cậu được thứ gì" "Tôi sẽ không lấy nhà của ông, ông cứ quyên tặng cho người cần nó đi.

Nếu thực sự không được thì có thể bán rồi quyên vào quỹ bảo vệ trẻ em", Hoäc Khải nói: "Tôi có tay có chân, có năng lực kiếm tiền".

"Cậu thương hại tôi nên ngày nào cũng tới trò chuyện với tôi à?", Triệu Vĩnh An dừng chân, ông ấy nhìn anh và hỏi.

“Không phải thương hại, mà là kính trọng”, Hoäc Khải nói một cách nghiêm túc: “Với lão giáo sư như ông, cho dù không có một đ ồng nào thì cũng không nên trải qua thói đời bạc bẽo” Triệu Vĩnh An hơi ngẩn ra, sau đó ông ấy cười ha ha nói: “Xét v ề mặt ninh nọt thì cậu giỏi hơn thăng nhóc Hoặc Giai Minh nhiêu” “Có sao thì tôi nói thế thôi, không phải nịnh nọt”, Hoäc Khải nói “Được r ồi, cậu nói gì cũng đúng hết”, Triệu Vĩnh An ngẫm nghĩ r ồi nói: “Cậu kính trọng tôi như thế, không biết cậu có thể giúp tôi một chuyện được không?” “Chuyện gì?” Tiếp đó, Hoắc Khải nhìn thấy một xấp tài liệu trong nhà Triệu Vĩnh An, trên đó viết rõ là ông ấy sở hữu cổ ph ần của mấy công ty do nhóm Đặng Vinh Hoa và Miêu Nhất Hoa sáng lập, giá trị vào khoảng hơn bảy triệu

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 212: Mở Rộng

"Những thứ đó là năm xưa bọn họ cứ đưa cho tôi, tôi định đem chúng thiêu cùng sau khi chết, chứ không muốn lợi dụng học sinh. Nhưng hiện giờ tôi mong rằng cậu có thể giúp tôi đòi lại số tiền này. Cậu cứ giữ lại một nửa, nửa còn lại thì hãy thay tôi quyên tặng cho Công trình Hi Vọng. Tôi không còn nhiều thời gian nữa, mong rằng cậu có thể xử lí nó trong vòng một tuần, được chứ?", Triệu Vĩnh An hỏi.

Hoắc Khải do dự một lúc, chưa đồng ý ngay.

Ánh mắt Triệu Vĩnh An lộ ra sự thất vọng, ông ấy nói: "Cậu cũng sợ đắc tội bọn họ đúng không? Tôi biết, lúc này mà đi đòi tiền bọn họ thì không khác gì cưỡi trên lưng cọp. Tôi không có người thừa kế. Sau khi tôi chết, sẽ không có ai đi tranh giành số tài sản này với bọn họ hết, bọn họ đang chờ tôi…

"Ông hiểu lầm rồi. Không phải tôi đang sợ mà là đang nghĩ cách sắp xếp công việc của tuần sau", Hoắc Khải nói: "Ông cũng biết đấy, dạo này tôi mới mở một công ty, đang vào lúc bận rộn. Hơn nữa, tôi còn đang giữ chức trợ lý tổng giám đốc của văn phòng chỉ nhánh nhà họ Cơ, nên hơi nhiều việc.

Thế này đi, thứ sáu tuần sau tôi sẽ đi tìm bọn họ, xem có lấy số tiền đó về được không. Còn bọn họ có thể trả tiền cho tôi trong vòng một tuần hay không thì tôi cũng không dám chắc. Dù sao thì có những lúc pháp luật không thể trói buộc được hoàn toàn hành vi của một người" Triệu Vĩnh An khế thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: "Tôi biết. Nếu bọn họ cứ dây dưa không trả từ ngày này qua tháng khác thì cũng chẳng có ai làm gì họ được. Cậu yên tâm, nếu bọn họ không trả cho cậu thì tôi cũng sẽ không trách cậu đâu" Sau đó, Hoắc Khải cầm tài liệu ra khỏi nhà họ Triệu.

l Nhìn theo bóng dáng anh đi xa, một lúc sau Triệu Vĩnh An mới quay về phòng.

Trong thời gian này, lượng kinh doanh một ngày của cửa hàng Taobao đã đạt đến mức dự tính, thành công vượt kỷ lục bốn trăm ngàn, số đơn đặt thực phẩm giảm cân cũng đạt đến hàng ngàn đơn mỗi ngày, hơn nữa còn đang tăng lên với tốc độ vô cùng nhanh chóng Với sức nóng của hoạt động hiện giờ, tin rằng chẳng qua bao lâu nữa là số đơn đặt hàng có thể đạt đến mười ngàn một ngày Thực phẩm giảm cân mua một lần có thể ăn trong rất nhiều ngày, nhưng bữa nào trong ngày cũng cần dùng đến.

Số lượng người đăng ký tham gia đã lên đến mấy chục ngàn rồi. Không xét đến những cái khác, chỉ riêng khách cũ thôi cũng có thể đem đến vô số lợi nhuận cho cửa hàng rồi.

Mà sau gần một tháng quảng bá, độ phổ biến của hoạt động đã bao trùm cả nước.

Càng ngày càng có nhiều người biết đến cửa hàng Taobao này, mặc dù có rất nhiều chỉ vào hóng hớt nhưng vẫn kéo được rất nhiều khách Bây giờ ngày nào Ninh Thần cũng cười ngoác cả miệng, làm việc cũng ngày càng chuyên nghiệp hơn.

Hoặc Khải cũng làm theo những gì mình nói lúc trước, tuyển thêm năm nhân viên trợ lý chuyên phục trách các dự án cho cô Năm người này đều được Hoặc Khải lựa chọn kỹ càng, bốn nam một nữ.

Tất cả đều rất trẻ trung, cũng rất có năng lực. Bình thường thì bọn họ phải đến các công ty lớn để thực tập, nhưng năm người này kiêu ngạo vô cùng, cảm thấy thực tập không xứng đáng với năng lực của bọn họ.

Phúc lợi và đãi ngộ của Hoäc Khải còn tốt hơn so với mấy công ty top 100 trong nước, thêm với việc sau khi tham khảo thực tế, bọn họ nhận ra lượng kinh doanh của công ty này tăng lên vô cùng nhanh chóng, độ phổ biến cũng rất đáng sợ, thế là tới ứng tuyển, Trong đó, có một cặp đôi khiến Hoäc Khải đánh giá rất cao Người đàn ông tên Ninh Hạo Bân, người phụ nữ là Giản Tư Tư. Hai người yêu nhau từ hồi đại học, đến giờ đã được tám năm Từ đại học lên thạc sĩ, giờ cũng đã hai năm, hai sáu tuổi, là thời điểm để thành gia lập nghiệp Nhưng hai người lại cực kỳ chuyên tâm vào sự nghiệp, muốn ổn định công việc xong thì mới bàn đến chuyện kết hôn.

Bất kể là từ cách tư duy, lòng cầu tiến trong công việc cho đến hiệu suất làm việc, hai bọn họ rất phù hợp với lêu chuẩn của Hoäc Khải. Ngoại trừ lý đo luôn chú tâm học hành nên mắt nhìn có hơi kém một chút xíu thì họ gần như chẳng có khuyết điểm gì.

Nhưng mắt nhìn thì có thể bồi dưỡng, cứ nhìn và học nhiều là nó sẽ tốt hơn.

Phần lớn công việc của công ty đều do Ninh Thần chí đạo hai người này làm, rồi bọn họ chia nhau ra hoàn thành Ninh Thân từng né Khải rằng cô thích Giản T Vì Giản Tư Tư chỉ đơn thuân là có lòng cầu tiến, tâm tư không sâu. Còn Ninh Hạo Bân thì có dã tâm hơn nhiều, e là một kẻ vong ơn bội nghĩa Ninh Thần khởi nghiệp từ tâng lớp thấp, nên sợ nhất là gặp phải loại người đến để học việc, học xong thì chạy mất.

Hoäc Khải thì không quan tâm lắm đến chuyện này. Nếu Ninh Hạo Bân thật sự là một kẻ vong ơn bội nghĩa thì tương lai anh ta sẽ là người phải hối hận chứ không ai. Vì thế nên Hoắc Khải không để ý đến chuyện này nhiều.

Nếu Ninh Thần thấy có thể sử dụng Giản Tư Tư thì cứ bồi dưỡng cô ấy nhiều thêm Hiện giờ mọi việc của công ty đã đi vào quỹ đạo, Ninh Thân cũng ngày càng thuần thục với chuyện kinh doanh. Hơn nữa còn có năm người trẻ tuổi giúp đỡ nữa nên Hoäc Khải dồn nhiều sức lực cho bên Cơ Hương Ngưng hơn Cơ Hương Ngưng đã tiêu sạch một trăm hai mươi triệu trong vòng một tháng, cô ấy đầu tư toàn bộ vào mảng kinh doanh mới.

Cô ấy đã nghe theo lời đềnghị của Hoäc Khải: không tiêu thì thôi, đã tiêu thì phải tiêu sạch, lấy tốc độ nhanh nhất và cường độ lớn nhất để đứng vững trên thị trường! Tất cả các đối thủ cạnh tranh đều chết như ngả rạ, tất cả đều dùng tiền để đập lấy. Đối phương chỉ hơi lùi một bước thì sẽ ép cho họ phải lùi sâu hơn nữa! Phong cách như lang sói này khác hẳn phương thức cũ của văn phòng chi nhánh nhà họ Ho, đến cả Cơ Hương Ngưng cũng không thích ứng kịp.

Nhà họ Hoäc làm ăn theo kiểu nể mặt để sau này còn hợp tác tiếp Nhưng Hoäc Khải không định làm như vậy. Nguyên tắc kinh doanh của anh chính là, không ai được phép cạnh tranh với anh, nếu cạnh tranh thì chính

là kẻ địch. Mà đã là kẻ địch rồi thì còn nể mặt làm gì? Nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình, câu này không phải nói giỡn Cơ Hương Ngưng vẫn rất tin tưởng anh, nên đã giao cho anh quản lý phòng tiếp thị và phòng tư pháp, nói rằng mọi việc đều phải làm theo lời Hoäc Khải.

Phương thức quản lý của Hoäc Khải nghiêm khắc hơn Cơ Hương Ngưng nhiều. Lúc bắt đầu, nhân viên phòng kinh doanh còn hơi hướng chống lại, nhưng sau khi Hoäc Khải đuổi việc mấy người, đuổi cả tổ trưởng tổ kinh doanh thì không một ai dám lăm lời nữa Hiện giờ Hoäc Khải là người có tiếng nói trong công ty, lại còn là thân tín của tổng giám đốc. Mà quan trọng nhất là cả công ty này hiện giờ gần như đã thuộc quyền của Cơ Hương Ngưng.

Cô ấy chính là bà hoàng của công ty, đến cả trụ sở công ty cũng không nhúng tay vào được Phó tổng giám đốc Cơ Xương Minh còn không dám làm trái ý Cơ Hương Ngưng kìa. Mà Hoặc Khải cũng là người có bản lĩnh, ném cho Cơ Xương Minh một đống tiền, nói hắn ta tiêu kiểu gì cũng được, miễn là xử xong người cần xử, cướp thị trường cần cướp. Đến khi xong việc, tiêu hết bao nhiêu thì sẽ thưởng cho hăn ta bấy nhiêu.

Thực ra Cơ Xương Minh không phải là kẻ vô dụng, ban đầu hăn ta cũng phải có tài năng thì mới làm khó Cơ Hương Ngưng khắp nơi được Nhưng vì dòng chính và nhánh phụ của nhà họ Cơ đấu đá nhau đã thành quen, nên ít khi đồn tâm tư vào chuyện chính.

Đọc thêm cha của cục cưng là một tổng tài full truyen one Hiện giờ Hoặc Khải lấy ra một món tiền lớn làm giải thưởng như thế làm cho hăn ta vui gần chết.

Vì sao hăn ta phải khổ cực đối đầu với Cơ Hương Ngưng làm gì chứ, chẳng phải là vì để quản lý công ty, kiếm được nhiều tiền hơn hay sao.

Hiện giờ một mớ tiền to đặt ngay trước mắt, hắn ta còn nghĩ chuyện khác làm gì chứ.

Vì vậy, Cơ Xương Minh liền kéo một đám người của phòng kinh doanh đi khắp nơi tìm người uống rượu.

Mọi người hay nói, chuyện làm ăn thường được chốt trên bàn nhậu. Nếu một bữa chưa chốt được thì lại thêm bữa nữa! Có lẽ với những thương nhân cấp cao thì đây chỉ là tán dóc, nếu chưa đủ lợi ích thì có uống nhiêu hơn nữa cũng vô dụng.

Nhưng với tâng lớp xã hội thấp thì đúng là như vậy Cơ Xương Minh ngày nào cũng uống rượu điên đảo, say đến mức bất tính nhân sự Nhưng sự liều mạng của hắn ta cũng lôi về được không ít vụ buôn bán.

Phạm vi kinh doanh của văn phòng chỉ nhánh đã được mở rộng lên mấy lần chỉ trong vòng một tháng, chiếm quá nửa số thị phần.

Mà thị phần chiếm quá nửa thường là đại diện cho một việc, đó là đến cuối cùng sẽ chiếm được sáu, bảy phần thị phần. : Vì những người đã đứng về phía anh rồi thì sẽ không dễ dàng rời đi, còn những người chưa đến sẽ có một bộ phận nhỏ vì đủ loại nguyên nhân mà tới để thử sức.

Dĩ nhiên, cũng có nguyên nhân là luật cạnh tranh. Các xí nghiệp thường sẽ không ôm nhiều thị phần như vậy, vì sợ người khác tới sinh sự Một khi thị phần vượt quá nửa thì sẽ có đủ quyền lên tiếng trên cả cái thị trường đó Có thể nói, văn phòng chỉ nhánh của nhà họ Cơ chí mất một tháng thời gian là có thể đứng vững trên thị trường rồi. Mặc dù rất nhiều người phải tăng ca suốt mấy tuần liền, nhưng kết quả vẫn rất đáng mừng.

Theo như tính toán của phòng thị trường, mức tăng trưởng lợi nhuận năm nay sẽ đạt ít nhất là 300%.

Cũng tức là một trăm hai mươi triệu đầu tư vào sẽ biến thành khoảng bốn trăm triệu vào cuối năm.

Đối với một công ty, thành tích này đã được coi như vô địch rồi! Nhưng tất cả đều biết, có được thành tích như vậy thì người có công lớn nhất chính là Lý Phong!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 213: Cơ Hương Ngưng Kinh Ngạc

Hiện giờ không một ai trong văn phòng chi nhánh dám khinh thường Hoắc Khải nữa rồi. Càng là những người ở chức vụ cao thì càng hiểu được chỗ đáng sợ của người đàn ông này. Nhất là những người thuộc dòng chính, có mối quan hệ mật thiết với nội bộ gia tộc giống Cơ Xương Minh lại càng biết mọi chuyện của ngày hôm nay đều là do Hoắc Khải đem lại.

Nếu không có người đàn ông này, Cơ Hương Ngưng sẽ phải lấy người của tập đoàn Lưu Thị hoặc bị đuổi khỏi gia tộc.

Nếu để cho Hoắc Khải quản lý văn phòng chi nhánh thì lợi ích duy trì được sẽ rất nhiều, càng chưa nói đến 300% tiền lợi nhuận.

Không ai là ngu ngốc hết, nếu đã biết Hoắc Khải giỏi rồi thì Cơ Xương Minh cũng vui vẻ mà tạo mối quan hệ cùng anh. Huống hồ, núi dựa của hắn ta là Cơ Xuyên Hải cũng rất coi trọng Hoắc Khải.

Hiện giờ, tiếng nói của Cơ Xuyên Hải trong nhà họ Cơ được nâng lên rất cao. Giống như những gì Hoắc Khải nói, vì mối quan hệ giữa ông ta với Cơ Hương Ngưng mà nhánh phụ cũng hòa hoãn với ông ta hơn nhiều. Hơn nữa, dòng chính vì sợ người có quyền lực cao như ông ta sẽ nghiêng về phía nhánh phụ quá nhiều nên càng không dám làm điều gì khiến ông ta bất mãn.

Mãi đến cuối tháng mới có người báo cho Cơ Trấn Hùng biết chuyện Cơ Xuyên Hải cho thêm Cơ Hương Ngưng hai mươi triệu.

Kết quả Cơ Trấn Hùng liền lạnh lùng dạy dỗ người đó một trận, hoàn toàn không có ý định truy cứu.

Tiền cũng đã đưa rồi, giờ đi đòi thì còn ý nghĩa gì nữa? Đang yên đang lành đi đắc tội với người khác hả.

Nếu đã là chuyện không thể làm được thì nói cho ông ta làm gì, muốn làm ông ta khó chịu hay sao.

Đến cả chủ tịch hội đồng quản trị còn không quan tâm thì người khác cũng đừng hòng nhắc tới. Thế nên ai cũng ngoan ngoãn, nhiệt tình chào hỏi khi thấy Cơ Xuyên Hải.

Cái không khí hài hòa này khiến Cơ Xuyên Hải cười tươi như hoa nở.

Ông ta đang vui mừng vì đã không trở mặt với Hoắc Khải, nếu không thì sao mà có được ngày tốt lành như bây giờ.

Cơ Xuyên Hải lại càng kỳ vọng về tương lai vài năm tới hơn. Chỉ cần Cơ Hương Ngưng có thể thuận lợi thăng cấp lên hàng thừa kế thứ hai thì có thể lấy được thêm mấy chục triệu nữa. Khi ấy thì cũng đủ để cho ông ta nghỉ hưu dưỡng lão rồi.

Có người vui cũng sẽ có người buồn, Hoắc Khải thì không quan tâm đến mấy chuyện này, mà anh cũng lười quan tâm.

Anh chỉ một lòng quan tâm đến chuyện kinh doanh của bản thân. Một là để cho sự nghiệp cá nhân phát triển mạnh mẽ hơn, hai là toàn lực phối hợp với Cơ Hương Ngưng để mở rộng mảng kinh doanh.

Nếu tính thời hạn ngắn thì Hoắc Khải cứ đầu tư thẳng vào Cơ Xuyên Hải, tốc độ phát triển sẽ nhanh hơn một chút. Dẫu sao Cơ Xuyên Hải là giám đốc tài chính của nhà họ Hoắc, có cấp bậc cao hơn Cơ Hương Ngưng nhiều.

Nhưng Hoắc Khải vẫn kiên trì với câu nói cũ, không phải người bản thân tự tay bồi dưỡng thì sẽ không bao giờ tin tưởng.

Người được Hoắc Khải kéo lên từ vũng bùn như Cơ Hương Ngưng sẽ khó mà phản bội anh được. Văn phòng chi nhánh phát triển càng mạnh thì mối quan hệ của hai người sẽ càng thân thiết.

Vì vậy mà Hoắc Khải càng hy vọng văn phòng chi nhánh có thể gặt hái được nhiều thành tựu hơn.

Anh tỉ mỉ bố trí một bản kế hoạch và giao nó cho Cơ Hương Ngưng.

Sau khi đọc xong, Cơ Hương Ngưng kinh ngạc nhìn anh: "Tiến ra nước ngoài? Bước đi này có rộng quá không?"

"Cô sắp làm thành viên trong hội đồng quản trị rồi đấy. Nếu không dám làm kinh doanh ở nước ngoài thì phải mất bao lâu mới lên được cấp cao?", Hoắc Khải nói.

"Nhưng công ty của chúng ta chưa có kinh nghiệm kinh doanh ở nước ngoài, hơn nữa tôi nghe nói tiêu chuẩn của nước ngoài khác nước ta lắm, mà bản quyền cũng gắt nữa. Chỉ cần hơi sơ xuất một chút thôi là sẽ bị một đám luật sư tố cáo ngay", Cơ Hương Ngưng hơi lo lắng. Có rất nhiều đồng nghiệp tuy làm tốt ở trong nước nhưng đến khi ra nước ngoài thì lại bị kiện đến mức tán gia bại sản.

Thế giới bên ngoài rất lớn, mà còn giăng đủ loại cạm bẫy.

Chủ nghĩa tư bản của bọn họ phát triển đã lâu, đương nhiên là não sẽ to hơn thương nhân trong nước rồi.

"Kinh nghiệm có thể tích lũy được, mà cũng không phải là chúng ta sẽ lập tức làm một mảng nào đó cụ thể, mà cứ thành lập một văn phòng chi nhánh ở nước ngoài để thử làm một số dự án đại lý của công ty nước ngoài đã. Sau khi chúng ta vạch rõ được con đường và biết được rõ ràng mọi thứ thì sẽ làm thương hiệu riêng sau", Hoắc Khải nói: "Tôi tính rồi, nếu thuận lợi thì một năm văn phòng chi nhánh này sẽ không cần tốn kém quá nhiều mà vẫn có thể chuẩn bị dọn đường cho chúng ta trước. Sau này đến lúc cần thì cứ thoải mái lấy ra dùng thôi".

Cơ Hương Ngưng không lên tiếng. Cả nhà họ Cơ chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ tiến ra nước ngoài. Chỉ một văn phòng chi nhánh ở nước ngoài thôi mà đã rối tinh rối mù cả lên, mỗi năm đều phải đắp một đống tiền vào để cho nó miễn cưỡng tồn tại.

Văn phòng chi nhánh của cô ấy hiện giờ coi như phát triển tốt ở trong nước, nhưng nếu mạo hiểm tiến ra nước ngoài thì rất có thể sẽ bị cho là vung tay quá trán, dẫn đến không kịp xoay vòng vốn lưu động.

Ý tưởng của Hoắc Khải rất tốt, nhưng ánh mắt anh lại đi trước quá nhiều, khiến Cơ Hương Ngưng không theo kịp bước chân của anh.

Cô ấy nào biết người đàn ông trước mặt mình rất thân thuộc với thị trường nước ngoài, thậm chí còn mạnh hơn cả thị trường trong nước nếu xét ở một trình độ nhất định nào đó.

Mấy năm gần đây nhà họ Hoắc phát triển nhanh như vậy cũng là vì công ty ở nước ngoài làm ăn rất tốt.

Thị phần trong nước đã gần bão hòa, dù cố gắng thế nào đi nữa thì cũng không thể phát triển hơn được. Cái bánh lớn như vậy thì phải thò tay từ bên ngoài cướp lấy, mới có thể ăn nhiều miếng hơn được.

Có lẽ, với công ty bình thường thì thành lập một văn phòng chi nhánh không có quá nhiều tác dụng trong thời gian ngắn thì sẽ chẳng có ý nghĩa gì ngoài việc gia tăng tổn thất kinh doanh. Nhưng với Hoắc Khải, đây lại là một chuyện có ý nghĩa mang tầm chiến lược.

Sẽ có người nói là anh dò đá qua sông. Người đi tiên phong lúc nào cũng dễ ngã, nhưng người đó sẽ là người đầu tiên hái được trái ngọt.

Kinh doanh chính là như vậy đó, nếu không dám mạo hiểm thì sẽ mãi chỉ là một tiểu thương nho nhỏ mà thôi.

Thời cơ và nguy hiểm luôn song hành cùng với nhau.

"Tôi cần cân nhắc một chút, hơn nữa cũng phải bàn bạc với chú ba nữa. Hiện giờ công ty đã dùng hết sạch tiền rồi, muốn thành lập một văn phòng chi nhánh ở nước ngoài nữa thì phải chờ chú ba rót thêm tiền mới được. Nếu không ta sẽ gặp rắc rối khi không thu lại kịp tiền hàng mất", Cơ Hương Ngưng vẫn nghiêm túc đáp.

Hoắc Khải biết ánh mắt của cô ấy không vươn xa như bản thân mình, nên cũng không ép buộc mà gật đầu nói: "Tôi chỉ đề nghị mà thôi, còn có thực thi hay không thì tổng giám đốc là cô sẽ quyết định".

“Anh đừng giận, tôi chỉ muốn cân nhắc vài chi tiết…”, Cơ Hương Ngưng bất giác định giải thích mấy câu, nhưng sau đó thì cô liền im bặt, vì cô ấy cảm thấy nếu giải thích thì sẽ lộ rõ sự yếu thế của mình.

Rõ ràng là nên mạnh mẽ hơn, nhưng khi cô càng ỷ lại người đàn ông này thì cô lại càng không thể mạnh mẽ hơn với anh được.

Điều này làm Cơ Hương Ngưng rất tức giận. Cô cảm giác trước mặt Hoắc Khải, mình từ một cô gái mạnh mẽ đã biến thành một con chim sẻ nhỏ yếu ớt.

Chính cô ấy mới là tổng giám đốc cơ mà, sao lại tỏ ra yếu thế với một người trợ lý như vậy chứ!

“Thật ra tôi cũng có thể giúp cô tìm người để hỗ trợ chuyện văn phòng chi nhánh ở nước ngoài, sẽ giúp ích rất nhiều đấy”, Hoắc Khải nói.

“Ai vậy?”, Cơ Hương Ngưng hỏi.

“Hoắc Giai Minh, người nằm trong hàng thừa kế thứ hai của nhà họ Hoắc. Mặc dù cậu ta không tham gia chuyện kinh doanh mấy nhưng vì là dòng chính nên có thể nói vài câu trong gia tộc”, Hoắc Khải nói.

“Anh còn quen với cả người của nhà họ Hoắc?”, Cơ Hương Ngưng kinh ngạc hỏi.

Từ lúc gặp nhóm người Liêu Thiên Bằng, Phương Xương Thịnh đến chúc mừng lúc khai trương cửa hàng thì cô đã bất ngờ lắm rồi.

Một người trợ lý bình thường của cô thế mà lại quen với những nhân vật có số có má trong thành phố. Bây giờ đến cả nhà họ Hoắc anh cũng quen biết, thật sự không hợp lẽ thường một chút nào.

“Sao anh lại quen được người ta?”, Cơ Hương Ngưng hỏi.

“Nhờ có giáo sư Triệu Vĩnh An đấy. Lúc trước tôi qua đó uống trà thì gặp cậu ta, nói chuyện cũng rất hợp nhau”, Hoắc Khải giải thích.

Sự kinh ngạc của Cơ Hương Ngưng lại càng thể hiện rõ hơn, Triệu Vĩnh An? Ông giáo sư già nổi danh trên diễn đàn văn học đó sao?

Hoắc Khải còn quen biết cả với người đó, mà còn đến nhà ông ấy uống trà?

Đến nhà uống trà thì mối quan hệ không phải bình thường đâu.

Mặc dù hiện giờ ông ấy đã không còn nổi danh như trước, nhưng uy vọng của ông ấy vẫn còn. Rất nhiều người đều vô cùng tôn kính khi nhắc đến ông ấy.

Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải với ánh mắt kỳ lạ rồi đột nhiên hỏi: "Anh còn nhớ quán bar Saint John không?"

"Quán bar Saint John?", Hoắc Khải hơi ngẩn ra: "Ý cô là sao?"

Cơ Hương Ngưng nhìn chăm chú vào biểu cảm của Hoắc Khải, cuối cùng mới xác định rằng bộ dạng ngơ ngác đó của anh không phải là diễn. Nếu không thì diễn xuất của anh thật sự là quá cao tay rồi.

Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm rồi lắc đầu nói: "Không có gì, tôi chỉ hỏi vậy thôi. À, tôi nghe nói giáo sư Triệu bị ung thư phổi giai đoạn cuối à? Anh có đến thăm ông ấy chưa?"

"Tôi đến rồi, ông ấy còn nhờ tôi giúp đỡ nữa. Tôi đang định nói với cô đây, hai hôm nữa tôi xin nghỉ phép để đi ra ngoài một chuyến", Hoắc Khải nói.

"Ông ấy nhờ anh giúp?", Cơ Hương Ngưng hỏi xong thì lắc đầu, rồi lại thở dài: "Xem ra ông cụ cũng lẩn thẩn rồi. Ông ấy có biết bao nhiêu học trò mà lại tìm một người không quen thân lắm đi giúp đỡ. Chẳng trách ai cũng nói ông ấy đã thật sự hết thời rồi".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 214: Khí Chất Thay Đổi

Đến cả một người bình thường không hề có ấn tượng gì về Triệu Vĩnh An như Cơ Hương Ngưng mà cũng biết đến chuyện này, thì chứng tỏ mọi thứ đã được truyền đi rất rộng rãi.

Cơ Hương Ngưng cũng không nói nhiều về chủ đề này. Cô ấy không phải là người hay bàn tán chuyện của người khác sau lưng, nói: "Nếu anh có việc bận thì cứ làm đi, tôi sẽ bàn bạc với chú ba về chuyện công ty chi nhánh ở nước ngoài rồi tính tiếp. Nhưng nếu có thời gian thì anh có thể hẹn cái người nhà họ Hoắc mà anh quen kia đến gặp mặt một lần".

"Chuyện này thì không thành vấn đề. Tôi sẽ gọi điện thoại hỏi xem khi nào cậu ta rảnh", Hoắc Khải nói : ló hai người bàn bạc đơn giản ê tình hình phát triển của công ty trong thời gian gần đây rồi mới chào tạm biệt nhau.

Chờ Hoäc Khải ra khỏi phòng làm việc của mình, Cơ Hương Ngưng nhìn chằm chằm vào cánh cửa một lúc lâu.

Vẻ mặt của cô rất nghiêm trọng, ánh mắt lại lộ ra sự lo lăng.

Mặc dù chuyện cô ấy lo lăng nhất dường như không hề xảy ra, nhưng việc người đàn ông này ngày càng biếu hiện tốt hơn lại khiến cô cảm thấy kỳ quái.

Nếu như chuyện cô ấy lo lăng không xảy ra thì tại sao Hoäc Khải lại có thay đổi lớn đến vậy? Một người đã từng là con mọt sách không thể biểu hiện như thế được.

Một lúc lâu sau, Cơ Hương Ngưng mới thở dài rồi cố gắng đè ép sự lo lắng của mình xuống.

Bất kể đã từng xảy ra chuyện gì đi nữa, nếu bây giờ chưa có đầu mối gì rõ ràng thì không cần phải lo lắng vội. Khi mợi chuyện thật sự xảy ra thì lúc ấy đối phó sau vậy.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc, Hoặc Khải nhận được cuộc gọi của Ninh Thần.

"Tổng giám đốc Mục tới, muốn bàn chuyện nhập cổ phần", giọng nói của Ninh Thần như đang cố đè nén sự vui sướng.

"Anh thấy miệng em sắp đến mang tai rồi đó, đừng để lộ rõ như thế, người ta sẽ khó chịu đó", Hoäc Khải cười nói.

"Biết anh giỏi rồi!", Ninh Thần khẽ "hứ" một tiếng. Giọng nói nũng nịu này giống hệt như cô gái mới lớn.

Mà Hoäc Khải cũng đã dần dần quen với tính cách này của cô, nên nói tiếp: "Anh sẽ không tham gia vào việc này nữa, em cứ bàn với ông ta đi. Nhớ là chúng ta có đủ thực lực cho nên không được chạm đến giới hạn cuối của mình".

"Anh yên tâm, em nhớ rồi" Từ lần đàm phán chuyện hợp tác về chuyển phát nhanh, cùng với sức nóng của hoạt động gần đây khiến Ninh Thần dần trở nên tự tin hơn. Bất kể phải đối mặt với ai, cô đều có đủ sự tự tin để đối phó.

Mục Thế Kiệt đến với một mục đích hết sức đơn giản. Vị tổng giám đốc của công ty giảm cân này đã nhìn thấy được độ nối tiếng của hoạt động này, biết được lợi nhuận của cửa hàng Taobao mỗi tháng đã lên đến một con số khiến người ta phải kinh ngạc.

Hơn nữa, đây còn chưa phải đỉnh điểm.

Hơn nữa, đây còn chưa phải đỉnh điểm.

Nói cách khác, chỉ cần thế giới vẫn còn những người thừa cân thì sức nóng của hoạt động sẽ không ngừng tăng lên.

Nhất là khi ông ta nghe Ninh Thần nói đang chuẩn bị mở một cửa hàng trên Taobao bản quốc tế, và cũng khởi động hoạt động này trên đó.

Độ phổ biến của hoạt động này trong nước đã tăng lên với tốc độ rất kinh người, khiến doanh số mỗi ngày đều không ngừng tăng cao. Nếu hoạt động này cũng bùng nổ ở nước ngoài như vậy thì sẽ kiếm được bao nhiêu chứ? Mục Thế Kiệt nhìn thấy tiềm lực của hoạt động này, cũng biết bản thân ông thể do dự thêm nữa.

á Bây giờ bàn chuyện nhập cổ phần thì có lẽ còn có chút lời lãi, nhưng nếu để sau một tháng, à không, hai tuần thôi, có lẽ ông ta sẽ chẳng được chút lợi nào.

Khi ấy người ta hoàn toàn có thể đạp đổ ông ta rồi tự mở một công ty, khi ấy ông ta cũng chẳng làm gì được.

Dù sao phương thức chế biến sản phẩm giảm cân đã gần như công khai hết rồi, chẳng còn bí mật gì nữa cả.

Vả lại, ngoài sản phẩm giảm cân ra, Ninh Thần còn đang bán cả thực phẩm giảm cân, doanh số cũng rất nhiều. Mặc dù giá rẻ nhưng ngày nào cũng phải ăn thực phẩm giảm cân Tích lũy theo tháng thì cũng sẽ là một con số rất đáng sợ.

Lần này mục đích của Mục Thế Kiệt chỉ có một, đó là phải lấy được một phần lợi ích của hoạt động này bằng mọi giá! Cũng không thể trách ông ta quá gấp gáp được. Hiện giờ Hoắc Khải và Ninh Thần đang năm 30% cổ phần của công ty và là cổ đông lớn của công ty.

Tất cả sản phẩm đều được bán với giá gốc.

Dù bán được hay không thì công ty cũng chẳng kiếm được bao nhiêu, cùng lắm thì cũng chỉ được cái danh tiếng.

Thế này thì ai mà không lo cơ chứ? Lúc Hoäc Khải mới đưa ra đềnghị năm toàn bộ cổ phần của công ty thì đám cổ đông kia còn đập bàn nói anh là kẻ si tâm vọng tưởng. Chỉ là một chủ của cửa hàng Taobao nho nhỏ thôi mà cũng đòi quản lý một công ty có doanh số hàng năm lên đến vài trăm triệu, khác nào tay không bắt giặc! Nhưng hiện giờ bọn họ đều đốc thúc Mục Thế Kiệt đến đàm phán.

Trừng mắt nhìn cửa hàng Taobao của người ta một tháng bán được mấy chục triệu, nhưng bản thân lại không lấy được chút lợi nhuận nào. Đám người này vừa ghen ty vừa gấp đến mức sôi sục hết cả lên.

Cho nên, Mục Thế Kiệt liền vội vàng ngồi máy bay tới và chạy thẳng đến phòng làm việc của công ty Hi Vọng Mới.

Lúc này, Ninh Thần bỏ điện thoại xuống, mỉm cười với Mục Thế Kiệt ngồi đối diện, nói: "Chồng tôi có việc gấp, tạm thời không thể qua đây được.

Nhưng đàm phán chuyện này với tôi thì cũng không khác gì".

"Vậy cũng được. Lần này tôi…" Ninh Thần giơ tay lên cắt ngang lời của Mục Thế Kiệt, mỉm cười nói: "Trước khi bàn chuyện, tôi muốn nói đến điều kiện cần của chúng tôi trước: 65% cổ phần, một phần trăm cũng không được thiếu. Nếu ông thấy được thì chúng ta nói tiếp, còn không thì tôi mời ông ăn một bữa cơm rồi hẹn lần khác nói chuyện".

Mục Thế Kiệt ngẩn ra. Ông ta đột nhiên cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp ngồi trước mình đã khác trước.

Lúc mới gặp, cô còn là một người bình thường, lúc nào nói chuyện cũng thấp tha thấp thỏm.

Sau này, khi đi đàm phán chuyện hợp tác với công ty chuyển phát nhanh, tuy cô đã tự tin hơn nhưng phần lớn vẫn nghe theo lời của ông ta, giống với một người trợ lý hơn.

Nhưng lần gặp mặt hôm nay, ông †a nhận ra cô ấy đã mạnh mẽ hơn nhiều, khí chất cũng cực kỳ giống một nhà tư bản lớn. ¿ã Từ lần đầu gặp mặt cho đến giờ mới chỉ được hai tháng, sao lại có thể thay đổi nhanh đến vậy chứ? Ông ta không thể hiểu được rằng hiện giờ Ninh Thần vô cùng tự tin. Quan trọng hơn là, vì sớm tối ở cùng Hoäc Khải cho nên cô đã bất tri bất giác thay đổi, nhiễm một phần phong cách của anh.

Hoặc Khải chính là người như vậy.

Khi anh có được con bài chiến thắng thì sẽ không cho ai cơ hội phản kháng nữa.

Một là đầu hàng, nếu không anh sẽ lật bài lên để cho người ta biết bản thân đã thua thê thảm đến mức nào.

Đừng xin tha, trò chơi này chỉ có người chiến thắng chứ không có người từ bi.

Vì vậy, hiện giờ Ninh Thần đã dần dần trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ biết kinh doanh rồi, nhưng điều iến cô không giống những người khác chính là cô chỉ mạnh mẽ ở một vài phương diện nào đó thôi. Lúc nói chuyện thì cô vẫn rất mềm mại ôn hòa và luôn nở nụ cười trên môi.

Nhưng người như vậy mới là khó đối phó nhất. Bởi vì đằng sau nụ cười của cô là sự không cho phép từ chối.

Mục Thế Kiệt trầm mặc. Lúc tới đây, ông ta đã biết phải trả một cái giá rất lớn để lấy được lợi ích.

Lúc ông ta nhắc đến chuyện này lần đầu, Hoắc Khải đã yêu cầu 51% cổ phần, nhưng bây giờ Ninh Thần lại muốn đến 65%.

Chỉ cách nhau có 14% nhưng nếu nhìn tổng thể thì dù bọn họ có đồng ý, số lợi nhuận bọn họ nhận được sẽ chỉ còn 35%.

"Tổng giám đốc Mục đừng lo lắng mà hãy uống cốc trà đã", Ninh Thần cười híp mắt, rồi lấy dụng cụ uống trà ra và đích thân pha cho ông ta một cốc trà nóng.

Lá trà thuộc loại Thiết Quan Âm cao cấp do Phương Xương Thịnh tặng từ lần trước, có giá sáu trăm ngàn năm lạng. Đến Ninh Quốc Năng còn không nỡ uống, cuối cùng day dứt mãi thì mới đưa cho Ninh Thần năm lạng, bảo cô dùng để tiếp khách.

Thiết Quan Âm thuộc loại có mùi hương nồng, khi rót nước nóng vào thì mùi thơm cũng tỏa ra ngào ngạt.

Mùi hương này lan tỏa khắp phòng, đứng đâu cũng ngửi thấy mùi.

Nhưng Mục Thế Kiệt thì chỉ thấy đắng trong lòng.

Nếu đồng ý từ một tháng trước thì công ty còn có 49% lợi nhuận. Bây giờ lại mất đi 14% nữa, có khác gì mỗi hai ngày là mất đi 1%.

Ông ta không muốn đồng ý chút nào, nhưng Ninh Thần đã tỏ rất rõ thái độ của mình rồi. Nếu hôm nay ông ta từ chối, lần sau ông ta đến thì sẽ là một cái giá trên trời.

Theo lời Hoắc Khải nói lúc trước thì lần sau chắc chắn sẽ là 80% cổ phần.

"Tôi muốn cân nhắc một chút… Vẫn phải thông báo với các cổ đông khác một tiếng, dù sao công ty này cũng không phải của mình tôi", Mục Thế Kiệt nói.

Ninh Thần không lên tiếng, chỉ dùng tay ra hiệu tỏ ý "xin mời".

Lúc này Mục Thế Kiệt mới cầm điện thoại đi ra khỏi phòng làm việc, không cần nghĩ cũng biết là liên lạc với cổ đông nào đó của công ty.

Mà Ninh Thần thì nâng một ly trà khác lên, từ từ nhấp một ngụm trà nóng, nụ cười trên mặt không hề giảm đi.

Khí chất của cô lúc này giống như một vị tướng quân đang cầm chắc phần thắng, lại mang theo sự xinh đẹp và ưu nhã.

Cách đó không xa, có một cô gái trẻ đang ngẩng đầu nhìn sang, trên mặt là sự ngưỡng mộ và sùng bái. Cô ấy khẽ đẩy người đàn ông phía đối diện mình rồi nói: "Anh nhìn chị Thần kìa, khí chất đó đúng là quá đỉnh. Này, khi nào thì em mới có thể trở thành người như chị ấy được nhỉ?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 215: Người Nắm Quyền Mới

Cô gái này chính là Giản Tư Tư, nhân viên mới mà trước đây Hoắc Khải tuyển vào. Mà người đối diện cô ấy lại là cậu bạn trai Ninh Hạo Bân. Ninh Hạo Bân đeo kính, nhìn có vẻ thư sinh quay lại liếc nhìn Ninh Thần, sau đó lại liếc sang phía bạn gái, nói: "Đến lúc nào em trở thành giám đốc là được rồi".

"Thế thì không biết chờ đến bao giờ", Giản Tư Tư bĩu môi nói: "Nói thật, em rất khâm phục chị Ninh và chồng của chị ấy. Chỉ tạo một cửa hàng Taobao bình thường như thế mà doanh số bán hàng có thể đạt được hơn mấy triệu tệ một tháng".

Ninh Hạo Bân hơi nhăn lông mày lại. Anh ta là một người có tính chiếm hữu và kiểm soát rất lớn, không thích bạn bái của mình dùng giọng điệu hâm mộ như thế để nói về người khác, đặc biệt là về đàn ông.

Người đàn ông tên là Lý Phong kia có lẽ cũng có chút năng lực, nhưng thường tận dụng nhiều lợi thế từ các hoạt động.

Từ trước đến nay, chưa từng có công ty bán đồ giảm cân hoặc là cửa hàng trên mạng nào dám bỏ ra mấy triệu tệ để hoạt động như thế. Nếu không, bao giờ mới đến lượt bọn họ nổi tiếng.

Ninh Hạo Bân đã tìm hiểu kỹ về Hoắc Khải. Anh ta biết được Hoắc Khải chỉ là một kẻ mồ côi có ăn học. Thậm chí nửa năm trước vẫn không có địa vị gì trong gia đình, đi đến đâu cũng trở thành nhân vật bị chế giễu.

Bây giờ, anh đổi vai thành người làm chủ, chỉ có thể nói là do may mắn, tình cờ lại tổ chức được một hoạt động phù hợp với thị hiếu của nhiều người.

Có những lúc dịp may tới, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Còn về chuyện hoàn toàn dựa vào khả năng của cá nhân, Ninh Hạo Bân không tin được.

Anh ta từ tiểu học đã làm cán bộ lớp, cho đến đại học thì làm hội trưởng hội sinh viên. Thời kỳ học nghiên cứu sinh, hết lần này đến lần khác anh ta được giáo viên hướng dẫn đánh giá cao, ngoài ra còn viết vài bài luận văn cho nhà trường đạt được sự công nhận của giới học thuật.

Một bản lý lịch như vậy, đặt ở bất kỳ công ty nào cũng có thể là một người tài chịu trách nhiệm một mảng độc lập.

Cho nên, từ trước đến nay, Ninh Hạo Bân chưa từng coi mình là người đi làm thuê. Anh ta đến đây làm vì thấy phúc lợi cũng khá tốt, còn phù hợp với chuyên ngành của mình. Đồng thời, cũng muốn xem công ty này rốt cuộc có tài cán gì mà doanh số bán hàng mỗi tháng lại cao như vậy.

Nói một cách dễ hiểu thì Ninh Hạo Bân đến đây để học hỏi.

Nhận xét của Ninh Thần về anh ta không sai. Dã tâm của người này rất lớn, lớn đến mức ở trong lòng anh ta, trước giờ chưa từng tôn trọng bất kỳ ai.

Cho dù là Hoắc Khải, Ninh Thần hay là công ty Hi Vọng Mới, chỉ là một cái bàn đạp của anh ta.

Đợi thời cơ thích hợp, Ninh Hạo Bân sẽ rút khỏi công ty.

Anh ta tuyệt đối sẽ không làm thuê cả đời. Sẽ có một ngày, anh ta tự mình lập nghiệp, làm ông chủ của chính mình.

Cho nên, tâm lý ngưỡng mộ của Giản Tư Tư khiến cho Ninh Hạo Bân rất khó chịu. Anh ta cho rằng, người duy nhất mà bạn gái được ngưỡng mộ chỉ có thể là chính anh ta!

Sau khi so sánh, trong lòng Giản Tư Tư cũng không nghĩ nhiều.

Có lẽ là do từ nhỏ, hoàn cảnh gia đình cũng rất khá giả nên cô ấy cũng không có yêu cầu quá cao đối với việc kiếm tiền. Học tập giỏi giang là do có tố chất.

Lý tưởng lớn nhất của cô ấy là có thể đi theo một ông chủ có chiến lược và tầm nhìn. Từ một công ty nhỏ có thể trở thành một hệ thống siêu khổng lồ như Taobao, nghĩ cũng thấy rất có thành tựu.

Hơn nữa, công ty cũng không phải của cô ấy, địa vị lại không hẳn là thấp quá.

Rất nhiều người đã làm lâu năm ở các công ty lớn đều nắm trong tay một số cổ phần nhất định, lời nói đều rất có trọng lượng.

Tóm lại, mục tiêu của đôi trẻ này không giống nhau. Khi còn đi học thì còn chưa thể hiện rõ. Đến khi thật sự bước vào xã hội, bắt đầu làm việc thì những tham vọng và mong đợi khác nhau của mỗi người mới dần dần tạo nên những xích mích.

Đương nhiên, trước mắt, Ninh Hạo Bân vẫn chưa muốn rời công ty, như thế thì cũng không tồn tại mâu thuẫn quá lớn.

Cuộc đàm phán của Ninh Thần và Mục Thế Kiệt cũng không diễn ra quá lâu.

Ba tiếng sau, Mục Thế Kiệt lại đi vào văn phòng một lần nữa.

Ông ta chậm rãi đi đến trước Ninh Thần, nhìn cô một cách cao ngạo, dường như muốn dùng thái độ đó để nâng cao khí thế của mình.

Nhưng lời nói và giọng điệu thì lại rõ ràng không mạnh mẽ như thế.

"Giám đốc Ninh, sáu mươi lăm phần trăm, thật sự có hơi cao", Mục Thế Kiệt nói.

Ninh Thần nhìn thẳng vào mắt ông ta, không có chút nhượng bộ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như trước, nói: "Tổng giám đốc Mục đi lâu như thế, trà cũng lạnh hết cả rồi. Tôi còn tưởng ông đi luôn rồi chứ. Không thì tôi mời ông ăn cơm trước. Ở đây có một nhà hàng đồ ăn khá ngon, đều là những món đặc sản. Ông có thể đến nếm thử xem thế nào?"

Giọng nói của Ninh Thần rất hoà nhã, cũng rất lễ độ, nhưng ý tứ trong lời nói thì lại rất rõ ràng.

Ông cảm thấy cao, vậy thì không bàn nữa, ăn cơm xong thì mời ông về cho.

Mục Thế Kiệt cười khổ, lúc này mới ngồi lên ghế sô pha nói: "Bỗng nhiên tôi có cảm giác bị vợ chồng cô lừa rồi. Lúc đầu khi mới gặp cô, cô cũng không mạnh mẽ như bây giờ".

"Con người vẫn luôn thay đổi, đến ngay cả tổng giám đốc Mục cũng khác nhiều so với lần đầu gặp mặt rồi chẳng phải hay sao?", Ninh Thần cười nói.

"Giữ vững lập trường như vậy là ý của cô hay của chồng cô?", Mục Thế Kiệt hỏi.

"Chúng tôi là vợ chồng, đương nhiên là chung suy nghĩ rồi", Ninh Thần trả lời.

Lúc trả lời câu hỏi của Mục Thế Kiệt, đột nhiên cô nghĩ đến, người này hỏi những điều này, có lẽ cho rằng, nếu chỉ là ý kiến của cá nhân cô thì có thể tìm đường khác ở chỗ chồng cô. Cho nên khi trả lời, cô lập tức chặn đường lui của ông ta.

Khi nhận thức được, bản thân cô có thể nắm rõ được ẩn ý trong lời nói của người khác, trong lòng Ninh Thần cảm thấy rất vui vẻ.

Điều này nói lên rằng cô thật sự trưởng thành như những gì Hoắc Khải nói.

Mục Thế Kiệt nhìn cô. Một lúc lâu sau, ông ta thở dài một tiếng, nói: "Được rồi, tôi có thể đồng ý bán cho các cô 65% cổ phần nhưng chúng tôi muốn chiếm 49% lợi nhuận của hoạt động lần này".

Ninh Thần giơ tay nhìn đồng hồ rồi nói: "Tổng giám đốc Mục có thể chọn 40% lợi nhuận, ký xong hợp đồng tôi sẽ gọi điện cho chồng tôi tới,

cùng nhau ăn bữa tối. Đương nhiên, ông cũng có thể lựa chọn một mình tôi mời khách".

Mục Thế Kiệt cũng không phải đồ ngốc. Ông ta hiểu câu nói này nghĩa là bảo ông ta hoặc là ký hợp đồng, hoặc là cút.

Thật ra, ý của những cổ đông ở công ty là bảo ông ta cò cưa một chút, nói không chừng cò cưa một hai ngày có thể giành lại được ít cổ phần và chiếm được thêm ít lợi nhuận.

Nhưng Mục Thế Kiệt có mặt trực tiếp ở đây mới có thể cảm nhận được khí thế của Ninh Thần. Ông ta biết rằng thời gian trì hoãn càng lâu thì ông ta sẽ tổn thất càng nhiều.

Nói thật lòng, Ninh Thần có thể đưa thêm 5% lợi nhuận đã khiến Mục Thế Kiệt cảm thấy bất ngờ rồi. Vốn dĩ, ông ta còn cho rằng với thái độ mạnh mẽ như thế, Ninh Thần sẽ không nhượng bộ một chút nào.

Thật ra, theo ý của Hoắc Khải là dù một phân tiền cũng không được thêm.

Nhưng Ninh Thần lại nghĩ, không thể đi quá xa.

Cửa hàng Taobao phát triển đến hôm nay, nguyên nhân quan trọng là do hiệu quả của sản phẩm giảm cân tốt. Từ góc độ này mà nói, cô cũng nợ Mục Thế Kiệt một phần ân tình.

Tuy nói, để tình cảm xen vào chuyện kinh doanh là việc làm không lý trí, nhưng Ninh Thần không muốn vì kiếm tiền mà khiến cho bản thân mất hết tính người.

Cô rất ghét những người như thế, thì đương nhiên không muốn trở thành người mà cô ghét.

Cho nên, cô tự nhượng bộ thêm cho ông ta 5% lợi nhuận.

Nghe thì có vẻ không nhiều, nhưng theo độ nóng của hoạt động lần này, tổng doanh số bán hàng ít nhất cũng phải đạt một trăm năm mươi triệu, thậm chí là hơn hai trăm triệu.

5% cũng phải được gần một triệu rồi.

So với tổng doanh số bán hàng thì cũng không tính là quá nhiều, nhưng nếu để so với một phần ân tình thì giá trị triệu tệ đã coi là nhiều rồi.

Cuối cùng, Mục Thế Kiệt cũng chấp nhận giao dịch này.

Nhưng lần này ký hợp đồng, ông ta hi vọng có thể ký trước mặt tất cả các cổ đông, tại văn phòng của công ty.

Dù sao sau khi nắm giữ 65% cổ phần, Ninh Thần và Hoắc Khải cũng chính là người nắm quyền mới của công ty, cho dù nói thế nào, ít nhất cũng phải ra mặt, cho trọn vẹn nghi thức.

Nhưng Ninh Thần không đảm bảo là Hoắc Khải chắc chắn sẽ đi, chỉ nói khi trở về sẽ bàn bạc thêm.

Sau khi xác nhận lại nội dung giao dịch với Mục Thế Kiệt, trước mặt ông ta, Ninh Thần gọi điện thoại cho Hoắc Khải, trông báo về sự việc này.

Sau khi biết Ninh Thần chủ động nhượng bộ 5% lợi nhuận, Hoắc Khải cũng không tức giận, chỉ nói: "Em là giám đốc, em thấy được là được. Anh còn mấy việc chưa làm xong, em gửi cho anh địa chỉ hàng ăn là được".

Hoắc Khải cũng không vì thế mà tức giận khiến Ninh Thần thở phào một cái. Cô còn sợ rằng vì cô tự mình nhượng bộ tiền triệu lợi nhuận sẽ khiến chồng cô khó chịu.

Đây cũng không phải số tiền nhỏ, đại đa số những người bình thường cả đời cũng không kiếm nổi.

Đồng thời, Ninh Thần cũng có chút giật mình.

Mơ mơ màng màng thế nào mà cô đã đi đến mức nhẹ nhàng cho đi tiền triệu lợi nhuận rồi?

So với nửa năm trước, còn vì chút chi phí sinh hoạt mà vật lộn từng ngày. Bây giờ nghĩ lại cứ như là một giấc mơ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 216: Ý Tưởng

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Ninh Thần rất vui vẻ, quyết định gọi cả Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân đi ăn cùng. Hai người cũng không từ chối, dù sao cũng là sếp mời, không nể mặt cũng không được. Cho dù là kẻ cao ngạo như Ninh Hạo Bân cũng không thể làm như thế.

Khoảng nửa tiếng sau, Hoắc Khải cũng đến phòng bao ở hàng ăn mà Ninh Thần nói.

Anh vừa đẩy cửa ra, thì Mục Thế Kiệt và Ninh Thần lần lượt đứng lên, sau đó là Giản Tư Tư, cuối cùng là Ninh Hạo Bân chào hỏi.

"Giám đốc Lý, thật là lâu rồi không gặp, vừa rồi tôi còn nói với giám đốc Ninh, muốn uống với anh vài ly!", Mục Thế Kiệt tỏ vẻ nhiệt tình đi đến, chủ động bắt tay với Hoắc Khải.

Nếu đã chấp thuận cuộc giao dịch này thì sau này Hoắc Khải và Ninh Thần cũng là sếp của ông ta. Quan hệ hai bên trao đổi cho nhau, Mục Thế Kiệt cũng phải thể hiện tốt một chút.

Từ điểm này mà nói, ông ta cũng coi như người biết tiến biết thoái, không vì quan hệ thay đổi mà tỏ ra khó chịu.

"Tổng giám đốc Mục khách sáo rồi. Việc ở công ty cơ bản đều do giám đốc Ninh lo liệu, tôi chỉ có tên cho đủ thôi", Hoắc Khải cười nói.

Lời nói này coi như tạo thể diện cho Ninh Thần, khiến trong lòng cô rất vui vẻ. Cho dù cô làm như thế nào, chỉ cần chồng cô thấy tốt, vậy thì là tốt.

Sau đó, mọi người cũng cùng ngồi xuống, Mục Thế Kiệt nhiệt tình, sôi nổi kính rượu, Hoắc Khải cũng tự nhiên bồi rượu, không chút câu nệ.

Sau ba, bốn tuần rượu, câu chuyện không tránh khỏi lại chuyển đến những vấn đề công việc.

Đối với sự phát triển của công ty, Mục Thế Kiệt cũng đưa ra cách nghĩ của mình.

Tuy rằng phần lớn cổ phần đã được hai vợ chồng Hoắc Khải nắm giữ, nhưng đối với ngành hàng bán đồ giảm béo thì họ lại không có chuyên môn nên Mục Thế Kiệt vẫn hi vọng, trên phương diện điều hành công ty, có thể để cho ông ta có quyền hạn nhất định.

Đối với điều đó, Hoắc Khải cũng trả lời rất rõ ràng.

"Về chiến lược và kinh doanh sản phẩm, các ông có thể tự tiếp tục phát triển trong phạm vi vốn có. Nhưng, bộ phận thiết kế, nghiên cứu và phát triển sản phẩm thì phải do chúng tôi đích thân quản lý. Bởi vì chúng tôi chuẩn bị đầu tư một khoản, tiếp tục nghiên cứu sản phẩm mới. Không thể cho rằng các sản phẩm cũ đã tốt rồi, thì cứ ăn lợi nhuận của nó. Hoạt động lần này mang đến cơ hội rất lớn, phải nắm bắt, chiếm lĩnh thị phần nhiều nhất có thể!"

Mục Thế Kiệt im lặng một lát, cuối cùng cũng gật đầu, nói: "Sau này, hai vị chính là chủ tịch hội đồng quản trị, đương nhiên chỉ cần các anh nói là được".

Thiết kế và nghiên cứu phát triển chính là cốt lõi sinh tồn của công ty. Có thể nói, một công ty đều vận hành xoay quanh bộ phận này. Hoắc Khải nắm giữ bộ phận này, thì coi như sau này họ muốn giở trò gì cũng khó.

Chỉ cần Hoắc Khải mang đi những thứ công thức bí mật thì họ chỉ còn lại chiếc vỏ rỗng. Việc làm này của Hoắc Khải đã ngăn chặn tận gốc những nguy cơ tiềm ẩn.

Tuy rằng ông ta có chút không vui nhưng trên thực tế, bây giờ lời nói của ông ta đã không còn trọng lượng nữa rồi.

Người ta nắm giữ 65% cổ phần, đến lúc đó, nắm trong tay một phiếu phủ quyết, ông ta còn có thể làm gì. Muốn bới lông tìm vết à, lập tức bị đá đít ra ngoài luôn.

Người thông minh sẽ không nói nhiều lời thừa thãi, ngoài việc gây ấn tượng không tốt ra thì cũng không có ý nghĩ gì nữa.

Hơn nữa, Hoắc Khải vẫn nhắc đến ý tưởng về nhãn hiệu đồ ăn.

Theo ý kiến của anh, công ty đồ giảm béo nên sát nhập vào công ty Hi Vọng Mới, trở thành một chi nhánh độc lập mà ngành hàng ăn uống sẽ do công ty giảm béo chịu trách nhiệm, chủ yếu cung cấp dịch vụ cho nhóm người đặc biệt.

Trong đó, ngoài đồ ăn kiêng, còn phải nghiên cứu các loại đồ uống giảm béo. Nếu kỹ càng hơn nữa thì có thể phân thành các loại dành cho nam giới, nữ giới, người già, trẻ em…

Sản phẩm giảm béo dành cho người già thì đương nhiên trẻ em không thể dùng. Nhưng bây giờ, điều kiện sống đã tốt hơn, rất nhiều trẻ em bị béo phì quá mức mà trước mắt ở trong nước thậm chí trên thế giới, cũng không có mấy công ty làm về sản phẩm dành cho tập khách hàng này.

Bởi vì những tiêu chuẩn của các sản phẩm dành cho trẻ em đều vô cùng chặt chẽ. Nếu để xảy ra chuyện, có thể gây ra rất nhiều phiền phức cho công ty, cho nên đa số công ty, vì để chắc ăn hơn một chút đều không muốn đặt chân vào mảng sản phẩm này.

Hoắc Khải không phải là người sợ phiền phức. Anh cho rằng, chỉ cần đảm bảo chất lượng sản phẩm từ những khâu đầu tiên đều sẽ không thể xảy ra vấn đề gì.

Dù sao, những sản phẩm giảm béo trên cơ bản chỉ là những sản phẩm bảo vệ sức khoẻ từ việc giảm sự hấp thu calo, còn an toàn hơn nhiều đồ ăn mà hằng ngày bạn vẫn ăn ngoài hàng cơm.

Theo định luật giảm béo mà mấy người Mục Thế Kiệt đã tổng kết, thật ra, cái gọi là sản phẩm giảm cân nhưng cũng không có tác dụng gì đặc biệt, hiệu quả chủ yếu là giảm sự hấp thu calo mà bạn nạp vào và tạo cảm giác no khiến cho bạn nạp ít calo hơn. Theo cách này, người bình thường đều có thể giảm cân, nhưng không nhiều người có thể nghĩ tới, dùng sản phẩm

này thật ra cũng không khác việc kiên trì bền bỉ ăn các loại thực phẩm ít calo. Họ chỉ nghĩ rằng, giảm cân là do sản phẩm có hiệu quả.

Nói rằng ngành hàng giảm béo lừa đảo cũng không sai, nhưng trên đời này là thế, có cầu ắt có cung.

Một bên sẵn sàng chi tiền, một bên sẵn sàng bán hàng.

Ý tưởng của Hoắc Khải chỉ là bộ khung lớn, còn những chi tiết cụ thể bên trong thì cần từ từ lấp đầy.

Cho nên, sau khi Mục Thế Kiệt trở vềthì việc làm đầu tiên chính là triệu tập tất cả các bộ phận, giới thiệu phần khung của kế hoạch. Theo yêu cầu của Hoắc Khải, phải định hướng sản phẩm đến những tập khách hàng khác nhau từ đó mở rộng các loại sản phẩm. Sau sự phát triển của các đồ uống giảm cân thì chủng loại sản phẩm của sẽ phong phú hơn.

Hoắc Khải rất kỳ vọng đối với ngành hàng này.

Không phải chỉ những người mà cân nặng vượt chuẩn mới muốn giảm cân, mà những người không béo cũng muốn giữ gìn thân hình thon thả.

Các đồuống ở trong nước, ngoài coca cola, nước ép hoa quả, trà sữa thì cũng chỉ còn nước khoáng mà thôi.

Từ những mảng còn thiếu trong ngành này, Hoắc Khải hi vọng có thể nắm bắt cơ hội để chiếm lĩnh thị trường.

Tầm nhìn chiến lược của anh, khiến Mục Thế Kiệt cũng được mở rộng tầm mắt, Ninh Thần đứng một bên nghe thấy thì trên mặt cũng tỏ ra đầy vẻ ngưỡng mộ.

Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ đến những điều này, chỉ một lòng suy nghĩ xem làm sao có thể làm tốt công việc hiện tại. Nhưng Hoắc Khải đã nghĩ đến tương lai, những việc mà mấy năm nữa cần làm. Sự khác biệt như vậy, không biết phải học bao lâu mới có thể nghĩ được.

Đến cả Giản Tư Tư ngồi một bên nghe được cũng thích thú đến nỗi hai mắt phát sáng, chỉ ngại toàn là sếp ở đây nên không tiện chen lời vào.

Mải mê bàn bạc công việc khiến bữa cơm kéo dài đến tận ba tiếng rưỡi mới kết thúc.

Trước khi lên xe, Mục Thế Kiệt bắt tay Hoắc Khải, vẻ mặt đầy sự kính phục, nói: "Cuộc nói chuyện này với giám đốc Lý khiến cho tôi mở mang đầu óc. Trước đây, tôi luôn cảm thấy đầy mơ hồ, hoang mang đối với tương lai, không biết tiếp theo nên làm gì. Nhưng bây giờ, con đường phải đi đã cực kỳ rõ ràng. Bây giờ, tôi bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ giao công ty cho giám đốc Lý quản lý, cũng không phải quá tệ. Tầm nhìn của anh xa hơn và rõ ràng hơn nhiều so với chúng tôi".

"Tổng giám đốc Mục đừng khách sáo. Các ông đã đặt nền móng rất vững chãi, mà chúng tôi cũng coi như may mắn, cái này gọi là thời thế tạo anh hùng", Hoắc Khải khiêm tốn nói.

Nói thêm mấy câu nữa thì Mục Thế Kiệt mới lên xe rời đi ra luôn sân bay.

Ông ta chuẩn bị bay chuyến đêm trở về. Sáng sớm mai mở một cuộc họp dự bị trước, đến khi Hoắc Khải và Ninh Thần đến công ty để chuyển giao cổ phần thì thuận tiện thuyết trình một lần về chi tiết của ý tưởng, cũng để chủ tịch hội đồng quản trị đỡ phải chạy đến đây hai lần.

Đối với sắp xếp như vậy, Hoắc Khải cũng không có ý kiến gì. Những việc như thế này đương nhiên tiến hành càng sớm càng tốt. Dù sao phát triển sản phẩm không phải một hai ngày là xong. Huống hồ, trong khi vẫn còn duy trì được sức nóng của hoạt động mà nghiên cứu được sản phẩm, sau đó xuất bán ra thị trường thì việc mở lối cho sản phẩm về sau càng dễ dàng.

Sau khi tiễn Mục Thế Kiệt, Hoắc Khải lại gọi một chiếc taxi nữa bảo Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân đi trước.

Giám đốc chu đáo như thế khiến Giản Tư Tư cũng cảm thấy ngại ngùng. Ninh Thần phải khuyên vài câu thì cô ấy mới lên xe rời đi.

Sau khi xe khởi động, cô ấy nhìn hai vợ chồng đang đợi xe ở bên đường từ gương chiếu hậu thì tỏ ra đầy ngưỡng mộ: "Chị Ninh thật sự được gả cho một người chồng tốt. Giám đốc Lý quá giỏi. Anh nói xem, rốt cuộc là anh ấy ăn gì mà giỏi thế, tại sao có thể nghĩ được nhiều thứ hơn chúng ta?"

Ninh Hạo Bân ngồi ở bên cạnh nghe thấy thế thì rất khó chịu: "Thế này tính gì, chỉ do anh ấy đứng ngoài cuộc nên mới có thể nhìn thấy những điều này. Nếu cả ngày anh ấy cũng bận rộn những việc vớ vẩn như chúng ta thì chắc gì đã nghĩ được đến thế".

Giản Tư Tư quay lại nhìn anh ta, không vui nói: "Anh này, thừa nhận người khác tài giỏi là chuyện rất khó sao? Giám đốc Lý như vậy là quá siêu rồi, còn trẻ tuổi mà đã đạt được thành quả cao như thế. Anh ấy cũng lớn hơn chúng ta vài tuổi chứ mấy…"

"Nếu đã tốt thế, vậy thì em yêu luôn anh ấy đi!", Ninh Hạo Bân bỗng nhiên tức giận nói.

Giản Tư Tư sững người, sau đó cũng phát hoả lên nói: "Anh nói linh tinh cái gì thế, em chỉ…"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 217: Công Ty Giảm Cân

"Chỉ là cái gì? Không phải là em cho rằng anh ta tuyệt vời, còn anh không thể nào so sánh với anh ta hay sao? Anh cả ngày nghe em nói anh ta tốt cái này tốt cái kia, em đừng quên, anh ta là người đã có gia đình, còn có cả con gái rồi!", Ninh Hạo Bân tức giận nói. Sự tức giận vô lý của Ninh Hạo Bân khiến cho Giản Tư Tư bị sốc, lại càng cảm thấy khó hiểu.

Quan trọng nhất chính là lời nói của Ninh Hạo Bân thật sự đã xúc phạm đến nhân cách của cô ấy, anh ta cứ nói như thể cô ấy đang muốn trở thành kẻ thứ ba chen chân vào gia đình của người khác.

Nếu như bỏ kính ra và ăn mặc bớt xuề xòa đi, Giản Tư Tư cũng có thể được coi là một người đẹp. Thời đại học, có rất nhiều người theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy không thích bất kì ai trong số họ. Cho đến năm cuối, cô ấy gặp Ninh Hạo Bân khi đi thực tập bên ngoài, liền có ấn tượng tốt về chàng trai xuất sắc này.

Trải qua một năm tìm hiểu, hai người mới trở thành người yêu.

Nhưng cho đến tận ngày hôm nay, ngoại trừ nắm tay và ôm thì cả hai vẫn chưa có bất kì tiếp xúc nào thân mật hơn nữa.

Vì Giản Tư Tư là một cô gái từ nhỏ đã được gia đình giáo dục vô cùng nghiêm khắc, cô ấy luôn tin rằng trinh tiết của người con gái phải được giữ gìn cho đến đêm tân hôn mới được trao cho người chồng duy nhất trên đời này!

Về vấn đề này, bản thân Ninh Hạo Bân cũng có chút không hài lòng, cho rằng Giản Tư Tư không tin tưởng anh ta.

Nếu như cô ấy tin tưởng anh ta thì trước và sau khi kết hôn có khác gì nhau đâu kia chứ?

Bây giờ hai người họ đang làm việc trong công ty Hi Vọng Mới, Giản Tư Tư thì luôn khen ngợi Hoắc Khải và Ninh Thần, điều này khiến Ninh

Hạo Bân cảm thấy vô cùng khó chịu.

Điều mà anh ta ghét nhất chính là người bên cạnh mình nói rằng người khác rất tuyệt, rất tốt hay những điều tương tự. Điều đó khiến cho anh ta cảm thấy như bản thân mình bị xúc phạm.

Người ưu tú nhất phải là anh ta mới đúng, sao con mắt của mấy người cứ nhìn đi đâu đâu không vậy?

Đặc biệt là Giản Tư Tư, cô ấy đã muốn cùng anh ta bước vào cuộc sống hôn nhân trong tương lai thì lại càng nên dồn hết tâm trí cho anh ta mới phải!

Giản Tư Tư không bị lôi vào cảm xúc tức giận của Ninh Hạo Bân, cô ấy chưa bao giờ cảm thấy chuyện cãi vã có ý nghĩa, vì nó chẳng thể giải quyết được gì.

Vì vậy, cô ấy chỉ hít một hơi thật sâu và nói: "Em nghĩ là anh đã suy nghĩ nhiều rồi. Chúng ta nên bình tĩnh và nói chuyện với nhau".

"Không còn gì để nói nữa, anh chỉ muốn nói với em, đừng nghĩ rằng mọi người trên toàn thế giới đều giống nhau bởi vì tầm nhìn hạn hẹp của em. Cho dù là Lý Phong hay Ninh Thần, bọn họ thành công cũng là do tranh thủ sinh ra trước anh vài năm mà thôi! Nếu anh ở vị trí của bọn họ, anh chắc chắn sẽ làm tốt hơn!", Ninh Hạo Bân nói.

"Em không nói rằng anh không thể làm tốt, nhưng...", Giản Tư Tư những muốn giải thích vài câu, nhưng nhìn nét mặt như muốn ăn thịt người của Ninh Hạo Bân, cô ấy rốt cuộc cũng chỉ có thể im lặng.

Đối mặt với một sự tức giận thì không thể nói đạo lý được, cho dù có nói bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng chẳng có ích gì.

Thay vì để cuộc cãi vã leo thang, tốt hơn hết là nên im lặng, để thời gian lắng xuống, mọi người cùng bình tĩnh lại.

Đương nhiên Hoắc Khải và Ninh Thần không biết về cuộc cãi vã của đôi tình nhân trẻ này.

Trên đường về nhà, Ninh Thần muốn bàn tiếp công việc với Hoắc Khải, nhưng Hoắc Khải chỉ mỉm cười lắc đầu rồi nói: "Ở ngoài công ty, đừng nói chuyện công việc. Phải biết tách biệt giữa công việc và cuộc sống. Anh nghĩ Đường Đường cũng không thích việc chúng ta vẫn bận rộn với công việc sau khi đã về nhà mỗi ngày, không thể nói chuyện hay chơi đùa cùng với con gái".

Ninh Thần suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, tự nhiên khoác lấy cánh tay của anh mà nói: "Anh nói đúng!"

Hoắc Khải đã không còn cố rút cánh tay ra nữa, ngay cả khi cái chạm nhẹ từ cánh tay của cô khiến cho anh cảm thấy trong lòng hơi nóng. Nhưng anh biết rằng có một số việc không thể trốn tránh mãi mãi.

Khi vừa được sống lại, những gì anh nghĩ chỉ là muốn dựa vào gia đình này như một thành trì ẩn giấu thân phận để hoàn thành mục tiêu cuối cùng của mình.

Nhưng bây giờ, anh phát hiện ra rằng mình đã sai.

Đã bén rễ vào gia đình này, sao anh có thể dễ dàng rời đi?

Anh rất thích gia đình này. Anh thích có một cô con gái dễ thương và hiểu chuyện, thích... người luôn dịu dàng, tốt bụng, xinh đẹp và chu đáo bên cạnh anh đây. Cô cũng là một người phụ nữ rất hiếu thảo.

Có nói ra mới thấy, Ninh Thần dường như có tất cả những ưu điểm của một người phụ nữ tốt, gặp phải cảnh trắc trở chỉ là do chưa có quá nhiều kinh nghiệm trong kinh doanh, gia cảnh lại không có gì đặc biệt.

Nhưng tất cả những điều này đều chỉ liên quan đến môi trường sống trong quá khứ. Trải qua quá trình rèn luyện tu dưỡng cô chắc chắn sẽ càng lúc càng trưởng thành hơn trong tương lai.

Nói tóm lại, Ninh Thần đã gần như là hoàn hảo.

Chính vì sự hoàn hảo của người phụ nữ này mà Hoắc Khải càng không muốn làm cho cô buồn.

Anh hy vọng thời gian có thể trôi qua nhanh hơn một chút, để cho Ninh Thần có thể dựa vào anh nhiều hơn.

Tất cả mọi chuyện đều vì một mục đích duy nhất, chính là làm phai mờ hoàn toàn ấn tượng mà Lý Phong đã để lại trong quá khứ! Trong lòng của Ninh Thần cần phải xóa sạch mọi thứ về người đàn ông đó.

Chỉ có như vậy, khi tất cả mọi chuyện được sáng tỏ, Hoắc Khải mới có đủ tự tin không để cho cô bị tổn hại quá nhiều.

Ban đầu, Hoắc Khải dự định giải quyết vấn đề cổ phần trước, sau đó giúp Triệu Vĩnh An lấy lại tiền.

Nhưng vì đã gần cuối tuần nên Ninh Thần cứ nhất quyết bắt anh phải đến chỗ của Phan Tư Mễ để tư vấn tâm lý. Vì vậy khi sắp xếp lại thời gian, Hoắc Khải thấy mình chỉ có thể lựa chọn một trong hai việc này để làm tiếp theo.

Nói một cách hợp lý thì vấn đề cổ phần là vấn đề quan trọng hơn, suy cho cùng thì đó cũng là tài sản riêng của Hoắc Khải, nắm quyền sở hữu nó sớm sẽ tránh được cảnh đêm dài lắm mộng.

Không còn cách nào khác, chuyện của Triệu Vĩnh An chỉ có thể được thực hiện trong tuần tới. May mắn thay, vẫn còn năm ngày nữa trước thời hạn của vị giáo sư già, chắc là anh vẫn còn đủ thời gian.

Vào trưa ngày thứ sáu, Hoắc Khải, Ninh Thần và Ninh Hạo Bân đã đáp máy bay đến thành phố đặt trụ sở của công ty giảm cân.

Vốn dĩ Ninh Thần muốn đưa cả Giản Tư Tư đi cùng, nhưng Giản Tư Tư đã nói rằng việc ở công ty quá bận rộn, cô ấy muốn ở lại giải quyết cho xong, nên ba người đi công tác là được rồi.

Ngoài ra, Ninh Thần cũng để ý thấy rằng đôi trẻ này dường như đã cãi nhau, họ không nói với nhau một lời nào tại nơi làm việc.

Điều quan trọng nhất là Hoắc Khải vẫn khá coi trọng Ninh Hạo Bân, muốn đào tạo chàng trai này nhiều hơn nữa.

Cuối cùng thì cũng chỉ có ba người này rời đi.

Sau khi bọn họ xuống máy bay, Mục Thế Kiệt đã dẫn đầu một nhóm người của công ty đợi bọn họ ở cửa ra.

Ngay khi nhìn thấy Hoắc Khải, Mục Thế Kiệt đã dẫn những người khác đến chào hỏi với nụ cười rạng rỡ trên gương mặt: "Cậu Lý, cô Ninh, đi đường xa đã mệt mỏi rồi. Giới thiệu với mọi người, hai người này là chủ tịch tương lai của công ty chúng ta, cậu Lý Phong và vợ, cô Ninh Thần, mọi người hãy vỗ tay chào đón!"

Nhóm người vỗ tay và tán thưởng trong khi liên tục có những cái nhìn đánh giá đối với Hoắc Khải và Ninh Thần.

Hai người bọn họ còn quá trẻ, dù Đường Đường cũng đã học tiểu học rồi, nhưng vì ngoại hình đẹp nên họ luôn trông có vẻ trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

Hầu hết các cổ đông của công ty đều ở độ tuổi bốn mươi, còn một số ít ở độ tuổi năm mươi và sáu mươi.

Họ thật sự không thoải mái khi bị quản lý bởi hai người trẻ tuổi hơn mình nhiều như vậy.

Về phương diện này, bọn họ không thể so sánh với Mục Thế Kiệt, ít nhất Mục Thế Kiệt còn có thể kìm lại cảm xúc thật trong lòng, nhưng bọn họ thì không thể.

Nhìn thấy màn chào hỏi của nhóm người này, Ninh Hạo Bân đứng ở một bên không khỏi bĩu môi đầy vẻ khinh thường. Anh ta thậm chí không

nghĩ rằng Hoắc Khải là người vĩ đại gì, anh ta chỉ khinh bỉ trước sự thất bại của công ty này.

"Lên xe trước, trở về công ty nói chuyện sau", Mục Thế Kiệt nói xong liền mời Hoắc Khải và Ninh Thần đi cùng xe với mình.

Về phần Ninh Hạo Bân, anh ta đi đến ngồi trên một chiếc xe khác.

Trên đường đến công ty, Mục Thế Kiệt lại nói về việc cả công ty đã tăng ca cả đêm ngày hôm qua ra sao.

Về việc hoạch định chiến lược trong tương lai, công ty đã có những kế hoạch và sắp xếp nhất định, những vấn đề cụ thể sẽ không được thảo luận cho đến sau đại hội cổ đông. Ngoài ra, Mục Thế Kiệt còn bố trí một bữa tiệc để lãnh đạo công ty mới được bổ nhiệm lần đầu đến cùng vui chơi, ăn uống.

Hoắc Khải không đưa ra bình luận gì về việc này, dù sao anh cũng không có hứng thú với việc ăn uống vui chơi. Nếu không phải anh là người đại diện theo pháp luật của công ty thì việc lần này cứ để cho Ninh Thần đi là được rồi, anh còn có thể trực tiếp đi giúp giáo sư Triệu Vĩnh An.

Sau khi đến công ty, Hoắc Khải cũng khéo léo từ chối lời đề nghị nghỉ ngơi của Mục Thế Kiệt, mà trực tiếp vào công ty làm việc.

Đại hội đồng cổ đông sẽ được tổ chức vào ngày mai, hôm nay Hoắc Khải chủ yếu muốn xem xét tình hình cụ thể của công ty trước, như tìm hiểu nhân viên các bộ phận, tình hình hiện tại của bộ phận nghiên cứu và phát triển sản phẩm... để anh có thể nắm rõ.

Nắm rõ rồi thì khi thảo luận về kế hoạch của công ty vào ngày mai, anh cũng có thể nói vài lời.

Nếu hoàn toàn không nắm rõ tình hình của công ty, thì làm sao biết được bọn họ đang nói cái gì.

Phong cách làm việc mạnh mẽ quyết đoán của anh khiến cho nhóm cổ đông chỉ muốn nhận phần tiền của mình có chút khó chịu, nhưng cũng chỉ có thể bước theo phía sau anh.

Sau khi dành trọn ba tiếng đồng hồ để dạo quanh công ty, cuối cùng Hoắc Khải và Ninh Thần cũng chịu đi đến nhà hàng trước sự mời mọc không ngừng của Mục Thế Kiệt.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 218: Đại Hội Cổ Đông

Tuy nhiên khi đến nhà hàng, bọn họ chỉ ăn qua loa một chút rồi về trước với lý do mệt mỏi. Sau khi đưa bọn họ đến khách sạn, vị cổ đông lớn thứ ba của công ty liền bất mãn nói: "Chủ tịch Lý này bị làm sao vậy? Sao cứ có cảm giác cậu ta lúc nào cũng khó chịu? Tổng giám đốc Mục, anh có chắc khi cậu ta tiếp quản công ty sẽ không khiến cho chúng tôi khó xử không? Tôi nghĩ cậu ta có hơi không hài lòng khi đi thăm một số phòng ban hôm nay đấy".

"Nếu cậu ta không hài lòng, các anh phải sửa sai chứ đừng phàn nàn. Vị chủ tịch Lý này không phải là người bình thường. Đừng giữ ý định mặc cả với cậu ta, chỉ có chấp nhận, hoặc rời đi", Mục Thế Kiệt nói.

“Chẳng lẽ không chuyển nhượng được cổ phần cho cậu ta là sẽ xảy ra chuyện lớn lắm hay sao, tôi không tin rằng ngoài cậu ta thì không có người nào khác muốn lấy nó!”, một người nào đó lên tiếng một cách thiếu thuyết phục.

Mục Thế Kiệt nhìn người đó chế nhạo: "Nếu là một năm trước, chắc chắn sẽ có người sẵn sàng mua cổ phần của công ty, nhưng tôi không ngờ đến tận ngày hôm nay vẫn còn có người lạc quan như anh vậy. Công thức cốt lõi đã bị rò rỉ, khiến rất nhiều công ty mới mọc lên cạnh tranh với chúng ta. Bây giờ tôi còn nghe mọi người nói rằng có thể mua công thức chỉ với giá mười ngàn tệ. Thành thật mà nói, tôi không nghĩ rằng cổ phần của công ty bây giờ đáng giá mười ngàn đâu. Ngay cả khi họ bỏ qua chúng ta và tự thành lập thương hiệu khác, họ cũng sẽ kiếm được không ít tiền, hiểu không? Nếu như anh không muốn chuyển nhượng cổ phần của mình cho cậu ta, anh cũng có thể rời đi. Tôi sẽ trả lại tiền cho việc rút vốn cổ phần của anh. Tôi tin rằng chủ tịch Lý hẳn sẽ vui mừng khi nắm thêm nhiều cổ phần trong tay đấy".

Nhóm người kia nhìn ông ta với vẻ mặt khó hiểu.

Đáng ra Mục Thế Kiệt với tư cách là cổ đông lớn nhất và là một trong những người sáng lập công ty phải tức giận hơn họ trước sự chiếm đoạt quyền lực kiểu này.

Tại sao bây giờ ông ta còn tuyên bố thay cho người vừa đến kia, lời lẽ thì đầy đe dọa, cứ như thể đã thông đồng với nhau từ trước vậy.

Mục Thế Kiệt biết bọn họ đang suy nghĩ gì, liền trầm giọng nói: "Tôi hiểu được mọi người đều không vui, nhưng người mà chúng ta nên căm ghét không phải chủ tịch Lý, mà chính là người đã làm lộ công thức cốt lõi của công ty. Tạm gác lại những chuyện trước đây, bây giờ đi theo chủ tịch Lý, nhìn chung thì chúng ta vẫn có thể chia sẻ một phần lợi nhuận của sự kiện này. Theo ước tính thì 35% lợi nhuận rơi vào khoảng từ bốn mươi đến năm mươi triệu trở lên, còn tùy thuộc vào cách chúng ta hợp tác với chủ tịch Lý như thế nào. Hãy giúp cậu ta tổ chức hoạt động tốt hơn! Tất nhiên, mọi người cũng có thể chọn ra đi. Theo quy định, mỗi người sẽ được hoàn lại rất nhiều tiền. Nhưng tôi tin rằng những người ở lại cũng không phải là người phải hối hận. Bởi vì hơn ai hết, tôi biết rõ người tên Lý Phong này có thực lực như thế nào! Đừng tưởng rằng cậu ta vẫn còn trẻ mà đánh giá thấp. Năng lực của cậu ta so với tất cả mọi ngươi cộng lại vẫn tốt hơn rất nhiều!"

Điều này không dễ nghe, nhưng Mục Thế Kiệt không có ý định thay đổi tuyên bố của mình.

Ông ta vô cùng rõ ràng về tình hình hiện tại của công ty, lòng người tan rã, rất nhiều người cũng bởi vì chuyện công ty đổi chủ mà trở nên lo sợ bất an.

Nếu như ông ta muốn thể hiện khả năng của mình trước mặt Hoắc Khải thì ông ta bắt buộc phải thay mặt anh trấn áp nhóm người này trước!

Công ty càng ổn định thì hoạt động càng tốt, mà hoạt động càng tốt thì lợi nhuận tự nhiên sẽ càng nhiều lên.

Với số cổ phần hiện có, khi công ty đạt lợi nhuận nhiều hơn, đương nhiên ông ta cũng sẽ nhận được nhiều lợi ích hơn.

Vì vậy, Mục Thế Kiệt lại càng phải gắt gao hơn trong cả việc công lẫn việc tư.

Thích nghe theo thì cứ nghe, còn không thích nghe theo thì bỏ đi. Nếu ai thật sự cho rằng bản thân mình có năng lực, vậy thì hãy rời khỏi đây để tìm cho mình một lối thoát khác!

Nhìn thấy sự kiên định của Mục Thế Kiệt, một đám người nhìn nhau, cuối cùng chán nản cúi đầu.

Cũng có một hai người giận dữ phẩy tay áo bỏ đi.

Bọn họ trong tay không nắm nhiều cổ phần, nên cũng không muốn vì chuyện này mà bực tức.

Cái quái gì mà kiếm được nhiều hơn chứ, nói chuyện vớ vẩn, chỉ vì kiếm thêm mấy đồng bạc mà ngay cả tôn nghiêm của bản thân cũng không cần hay sao?

Ông đây lúc nào cũng đứng thẳng lưng nhé!

Đối với những người rời đi, Mục Thế Kiệt cũng không hề khuyên can. Từ tận đáy lòng ông ta thậm chí còn hy vọng rằng có càng nhiều người rời đi thì càng tốt.

Tốt nhất là các cổ đông chính cứ rút hết trừ chính ông ta ra, để ông ta có thể chiếm 35% cổ phần còn lại.

Mặc dù không được lợi bằng Hoắc Khải và Ninh Thần, nhưng ông ta vẫn có thể nhận được gần một phần ba lợi nhuận phân phối, như vậy cũng đã rất tốt.

Chỉ là các cổ đông khác cũng không ngu ngốc như vậy, bọn họ trụ được đến bây giờ cũng là vì thăm dò được sức nóng của sự kiện lần này, nếu không thì làm sao bọn họ lại đi đồng ý chuyển nhượng cổ phần. Nếu ở lại, bọn họ vẫn sẽ được chia một khoản tiền, còn nếu rời đi thì bọn họ sẽ chẳng còn gì cả.

Mục Thế Kiệt liên tục nói rằng tiền sẽ được hoàn trả theo quy định, nhưng giá cổ phiếu bây giờ đã rất rẻ, nhiều nhất cũng chỉ có thể hoàn lại một chút số tiền bọn họ đã đầu tư ban đầu, có thể còn được bao nhiêu tiền chứ?

Thay vì rời đi, tốt hơn hết là nên ở lại xem xét tình hình.

Còn về việc bị hai người trẻ tuổi gây áp lực... Trong lòng bọn họ đúng là cảm thấy khó chịu, nhưng cũng phải chịu đựng, ai bảo đầu óc của bọn họ không được linh hoạt như vậy chứ.

Nhờ có sự trấn áp của Mục Thế Kiệt, khi Hoắc Khải và Ninh Thần đến công ty vào ngày hôm sau, bầu không khí rõ ràng là đã hoàn toàn thay đổi.

Ngày đầu tiên mà bọn họ đến đây, mặc dù các cổ đông cũng tỏ ra nhiệt tình, nhưng rõ ràng đều vô cùng giả tạo, nhiều người còn không mỉm cười, chỉ cần nhìn sơ qua cũng thấy.

Nhưng hôm nay hầu hết mọi người đều nở nụ cười chân thành, khi đối mặt với hai người bọn họ còn lộ ra chút vẻ kính sợ.

Ninh Thần thì không để ý đến điều đó cho lắm, nhưng Hoắc Khải biết rằng chắc chắn ngày hôm qua Mục Thế Kiệt đã nói với mấy người này điều gì đó sau khi hai người bọn họ rời đi.

Hoắc Khải không quan tâm chuyện Mục Thế Kiệt đã thuyết phục những người này như thế nào, thật ra cũng giống như Mục Thế Kiệt, anh hi vọng rằng tất cả những cổ đông này sẽ rút lui, tốt nhất là không nên giữ lại bất kỳ ai trong số họ.

Bởi vì có quá nhiều người cũ, nhiều trường hợp dễ gây trở ngại cho hoạt động của công ty, bản thân anh lại mới nhậm chức, đang cần tập hợp các thành viên nòng cốt mới, tránh trường hợp bị người khác chèn ép.

Có thể thay đổi tất cả nhân viên, hoàn toàn do bản thân tự tay cất nhắc người đứng ra làm quản lý, đó mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng từ tình hình hiện tại, anh thấy điều này khó có thể làm được ngay.

Đại hội đồng cổ đông được thực hiện đúng quy trình, cũng không có gì phải nói.

Với tư cách là người đại diện hợp pháp của công ty Hi Vọng Mới, Hoắc Khải đã đứng ra kí hợp đồng, nhận 65% cổ phần công ty.

Khi anh và Mục Thế Kiệt trao đổi chữ ký trên bản hợp đồng có hiệu lực pháp luật rồi đưa ra cho mọi người xem, nhóm người ngồi phía dưới vẫn đang cảm thấy tràn đầy thất vọng.

Mới một năm trước họ còn là cổ đông của một công ty có doanh thu hàng năm hơn trăm triệu nhân dân tệ, mà bây giờ họ đã bị giáng xuống thành những người làm công ăn lương. Thế giới đúng là đang thay đổi đến chóng mặt.

Hoắc Khải là một người có phong cách làm việc nhanh gọn không chần chừ, nên ngay sau khi đại hội cổ đông kết thúc, không để có thời gian nghỉ ngơi, anh lập tức tổ chức một cuộc họp bàn công việc mới.

Tại cuộc họp, Mục Thế Kiệt với tư cách là người phụ trách ban đầu của công ty, đã giải thích về kế hoạch hiện tại và tình trạng của công ty.

Ninh Thần lắng nghe rất cẩn thận, trong khi Ninh Hạo Bân chịu trách nhiệm đánh máy ghi chép lại nội dung cuộc họp.

Về phần Hoắc Khải, anh chỉ cầm bút trên tay viết nguệch ngoạc, Ninh Thần nghiêng người nhìn một cái, sau đó khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Anh không sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó sao?"

“Bây giờ có phát sinh chuyện gì thì cũng chỉ là chuyện nhỏ, chuyện phát sinh sau này mới đúng là chuyện lớn”, Hoắc Khải nói.

Ninh Thần suy nghĩ một chút, gật đầu, không nói gì thêm.

Sau cuộc họp, Mục Thế Kiệt diễn giải xong phần của mình liền nói: "Trên đây là tình hình hiện tại của công ty và kế hoạch của chúng ta trong tương lai. Tiếp theo, mời chủ tịch Lý phát biểu, mọi người vỗ tay hoan nghênh!"

Một nhóm người vừa định vỗ tay thì Hoắc Khải liền xua tay nói: "Không còn nhiều thời gian, tôi sẽ nói ngắn gọn thôi. Tôi đã được nắm qua sơ bộ về tình hình của công ty, mọi người đều có ý tưởng của riêng mình cho việc hoạch định chiến lược trong tương lai, điều đó rất tốt. Thành thật mà nói, trong tương lai, người quản lý hoạt động của công ty chủ yếu sẽ là tổng giám đốc Ninh và tổng quản lý Mục. Tôi sẽ không can thiệp quá nhiều, nhưng trước đó tôi cũng xin đưa ra một số yêu cầu như sau: đầu tiên, công ty cần thành lập bộ phận thanh tra do bộ phận pháp chế ban đầu sáp nhập, sau đó thu hút các công ty luật từ bên ngoài để hỗ trợ thêm. Bộ phận thanh tra chịu trách nhiệm về tất cả các công việc pháp lý liên quan đến đối nội và đối ngoại của công ty, tiến hành các vụ kiện ngay lập tức đối với các hành vi vi phạm quy định của công ty, đặc biệt là rò rỉ bất kỳ bí mật công ty nào. Vấn đề này sẽ do cá nhân tôi giám sát và xem xét, quỹ thành lập sẽ được trích ra từ lợi nhuận của công ty".

Các cổ đông bên dưới bao gồm cả Mục Thế Kiệt đều sững sờ, sau đó liền nhao nhao bàn luận.

Hoắc Khải muốn trích ra một phần lợi nhuận để thành lập bộ phận thanh tra, điều này khiến cho bọn họ cảm thấy khó chịu.

Đây đều là tiền của bọn họ đó!

Nhưng Hoắc Khải vốn không có lý do gì phải nói với họ, cổ phần đã được giao cho anh, bây giờ anh muốn nói như thế nào, làm như thế nào là quyền của anh, không ai có thể phản đối.

Anh là ông chủ, anh không cần mà cũng không cho phép bất kì ai phản đối!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 219: Kính Yêu

"Điều thứ hai, nhiệm vụ của các phòng ban chuyên môn từ đầu tạm thời không đổi, nhưng căn cứ theo cơ chế tuyển dụng thì sẽ áp dụng chế độ sát hạch hiệu suất nghiêm khắc nhất. Chế độ cụ thể thế nào thì sẽ được đưa ra sau khi tổng giám đốc Ninh và tổng quản lý Mục thỏa thuận xong. Bây giờ tạm thời ta chưa bàn đến chi tiết, chỉ nói phương hướng tổng quát. Sát hạch hiệu suất sẽ có liên quan đến tiền thưởng, cũng sẽ liên quan cả đến chức vụ. Lấy phòng kinh doanh làm ví dụ đơn giản nhất, nếu không hoàn thành được nhiệm vụ hàng tháng thì sẽ bị trừ theo phần trăm vào tiền thưởng, cao nhất là trừ 100% thưởng. Đánh giá theo quý, nếu nhân viên bán hàng không đạt thì sa thải thẳng, nếu quản lý không đạt thì giáng chức làm nhân viên bán hàng. Quản lý mới có thể tự tiến cử hoặc tuyển dụng từ ngoài vào. Đương nhiên cá nhân tôi thì nghiêng về phương án nhân viên có doanh số bán hàng cao nhất lên làm quản lý, bởi vì chỉ có hiểu được làm thế nào để lấy lòng khách hàng, làm cho khách hàng mua sản phẩm của chúng ta thì mới biết được cách quản lý phòng kinh doanh. Nên nhớ, làm quản lý không cần phải quét dọn vệ sinh, đấy là việc của lao công, cũng không cần phải lo mỗi ngày làm việc mấy tiếng đồng hồ, giờ nào đi làm giờ nào tan làm là việc của phòng thanh tra. Mọi người chỉ cần làm có một việc duy nhất thôi, đó là bán được sản phẩm, kiếm tiền đem về". "Chỗ này tôi có ý kiến", Ninh Thần đột nhiên lên tiếng.

Hoắc Khải quay đầu lại nhìn cô, nói: "Em nói đi".

Ninh Thần nói tiếp: "Tôi kiến nghị tiền lương nên được thực hiện theo chế độ linh hoạt. Tại sao người bán được nhiều hàng lại cầm được ít lương hơn người chỉ ngồi trong văn phòng? Cho nên tiền lương của quản lý phòng nào thì nên được đặt ra bởi người có biểu hiện xuất sắc nhất phòng đó. Vẫn lấy phòng kinh doanh làm ví dụ, nhân viên bán hàng ưu tú nhất có doanh số một tháng là 150 ngàn thì lương thưởng là năm ngàn tệ, thế thì quản lý cũng chỉ được phát năm ngàn tệ thôi. Nhưng nếu nhân viên bán hàng có doanh số một tháng là một triệu thì sẽ được phát 50 ngàn tệ, quản lý cũng sẽ được 50 ngàn tệ giống vậy! Lại ví dụ như phòng nghiên cứu phát triển thị trường, nếu có được sản phẩm tốt thì đương nhiên sẽ có tiền

thưởng. Ai đưa ra được số liệu quan trọng đầu tiên thì tiền thưởng của người đó nhiều nhất. Nhưng nếu không có được kết quả nghiên cứu phát triển thì quản lý cũng được số lương như mọi người khác. Cho nên làm thế nào để ngày càng nâng cao mức trần của phòng ban mình mới là thực sự là bài kiểm tra trình độ quản lý".

Hoắc Khải có hơi bất ngờ nhìn Ninh Thần, sau đó cười nói: "Ý kiến mà tổng giám đốc Ninh đề ra rất tốt, đem liên kết nhân tài giỏi nhất của phòng ban với tiền lương quản lý lại đúng là một đề xuất vô cùng hay. Cho dù quản lý là người mà mình từng đào tạo ra hay là mời về từ bên ngoài thì đây cũng là một bài kiểm tra trình độ cá nhân của quản lý, khá lắm. Chuyện này cứ giao cho tổng giám đốc Ninh đi, đến lúc đó bàn bạc với tổng quản lý Mục một chút rồi giao phương án cụ thể cho tôi trong vòng 48 giờ".

Đây là lần đầu tiên Hoắc Khải dùng giọng điệu chính thức như vậy để nói chuyện với cô ở nơi công cộng.

Ninh Thần gần như chưa bao giờ trải qua cảnh tượng như vậy, nhất thời cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Mà đoạn đối thoại này của bọn họ lại làm sắc mặt mấy vị cổ đông đang ngồi nghe kia trở nên rất khó coi, mấy người này đều là người phụ trách ở các phòng ban.

Nếu theo như cách Hoắc Khải nói thì một khi sát hạch hiệu suất mà không đạt yêu cầu thì giáng chức thẳng xuống làm nhân viên bình thường, quý thứ hai mà vẫn không đạt là đuổi thẳng. Như thế thì áp lực quá đi mất!

Hơn nữa quản lý và nhân viên kinh doanh ưu tú nhất cầm số lương như nhau? Quả chưa từng nghe qua!

Mà lúc này nhóm nhân viên cấp thấp đang bám vách cửa nghe ngóng kia lại sáng bừng đôi mắt, nhất là những người tự nhận thấy mình năng lực phi phàm kia lại càng hận không thể trực tiếp xông vào ôm chân Hoắc Khải gọi bố.

Bọn họ vẫn luôn cảm thấy mình mới là người có tư cách làm quản lý. Dựa vào đâu mà họ mỗi tháng doanh thu đứng nhất, mệt đến chết đi sống lại mới kiếm được chút tiền còm, còn quản lý kinh doanh chỉ ngồi uống cà phê rồi báo cáo lên trên bảng biểu đã được người khác làm sẵn, lại có thể kiếm được số tiền cao gấp mấy lần?

Tuy rằng Hoắc Khải và Ninh Thần không để tất cả nhân viên bán hàng đều cầm được số tiền ngang bằng với cấp quản lý, nhưng việc người xuất sắc nhất được quyết định tiền lương của quản lý làm họ cảm thấy rất phấn khích.

Tuy rằng không có quyền quản lý, nhưng chúng tôi có thể quyết định lương tháng của anh là bao nhiêu, như thế còn không đủ trâu bò à?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hạng nhất của mỗi tháng chỉ có một người thôi.

Những người của phòng kinh doanh đều bất giác nhìn sang người bên cạnh, rồi đây đều sẽ là đối thủ cạnh tranh trong tương lai của mình!

Bắt đầu từ thời khắc này, ý thức cạnh tranh đã được bồi dưỡng ra, đơn giản mà hiệu quả.

Chỉ là những người ở cấp quản lý kia, ai nấy cũng đều như là ngậm phải quả bồ hòn, khổ mà không nói ra được.

"Còn có điều thứ ba, trong vòng một tuần tới công ty sẽ đổi tên thành công ty Giáp Tử, chi nhánh của công ty Hi Vọng Mới. Cái gọi là Giáp Tử chính là ý chỉ vòng tuần hoàn thiên can địa chi, sau này các công ty chi nhánh cũng sẽ dùng các tên như Ất Sửu, Bính Dần, Đinh Mão. Đây là công ty chi nhánh, nhưng cũng là một bộ phận của toàn bộ công ty. Sự cần cù nỗ lực của mỗi người sau cùng đều sẽ được tổng hợp lên tổng công ty, tạo thành vòng khép kín. Với tư cách là công ty chi nhánh đầu tiên của Hi Vọng Mới, tôi mong rằng các vị ngồi đây sẽ tiếp tục cố gắng để không phụ cái tên này".

Tuy rằng điều thứ ba chưa hề có động chạm gì đến lợi ích của các bên trong nội bộ công ty, nhưng sự thay đổi về tên gọi cũng vẫn làm trong lòng họ cảm thấy khó chịu.

Mối kinh doanh làm lâu như vậy rồi mà nay đến cái tên công ty còn không giữ nổi, quả thật làm người ta phải thở dài cảm thán.

Nhưng Hoắc Khải không hề quan tâm đến cảm nhận của họ về vấn đề này. Nếu đã muốn điều khiển công ty thì bắt buộc phải lột xác toàn bộ từ gốc đến ngọn.

Trong đó có bao gồm cả tên công ty, văn hóa doanh nghiệp, chế độ quản lý, vân vân.

Chỉ có thay đổi toàn bộ thì mới có thể biến công ty này thật sự thuộc về anh.

"Nếu các vị có ý kiến hay đề xuất gì có thể nói ra, phát biểu tùy thích. Tan họp tôi sẽ mở một cuộc họp nhỏ khác với tổng giám đốc Ninh và tổng quản lý Mục để tổng kết ý kiến của mọi người rồi xem xét sau", Hoắc Khải cười híp mắt nói.

Mọi người nghe thế thì sắc mặt bực bội vô cùng, cái này còn đề xuất ý kiến quái gì nữa?

Bây giờ đề xuất, anh miệng thì nói sẽ xem xét, mà lát nữa ba người các anh họp riêng, trông cái dáng vẻ của Mục Thế Kiệt như kia còn có thể nói ngược lại với anh không?

Đến cả kẻ ngốc cũng biết, cứ nói ngược lại với tân chủ tịch là đều không có tác dụng gì hết, chỉ có tăng thêm ấn tượng xấu mà thôi.

Mọi người cũng chẳng muốn nói nhiều. Dù sao sau này như thế nào thì một quý sau sẽ biết.

Cho dù là tốt hay xấu thì bây giờ vẫn phải nhẫn nhịn trước đã.

Đương nhiên cũng có người không nhịn được, ngay lúc đó đập bàn đòi trả lại cổ phần.

Hoắc Khải cũng không khuyên, để Mục Thế Kiệt và phòng tài vụ giải quyết thanh toán cổ phần ngay tại chỗ.

Mấy người này hầu hết là cổ đông nhỏ, quyền lợi cổ phần chỉ chiếm vài phần trăm, ngày trước đầu tư có một trăm đến hai trăm ngàn tệ mà thôi, không tính là nhiều. Nếu tính theo giá trị cổ phần mà Hoắc Khải bỏ ra lúc mua cổ phiếu thì người cuối cùng chỉ trả lại tầm ba trăm ngàn đến bốn trăm ngàn tệ.

Thực ra dựa theo cách nhìn bình thường thì có thể tăng gấp mấy lần tiền gốc trong vài năm đã là khoản đầu tư không tệ rồi.

Nhưng đối với những người này mà nói thì tính ra thu nhập lại quá ít.

Ngày trước lúc doanh số vượt trăm triệu, có ai không nhận được tầm một triệu đến tám trăm ngàn tệ một năm? Bây giờ thì tốt rồi, trả lại cổ phần mới có không đến bốn trăm ngàn tệ.

Nhưng mọi thứ đều được tiến hành theo hợp đồng, bọn họ cũng không còn cách nào khác.

Số cổ phần được trả lại đương nhiên do Hoắc Khải tiếp nhận toàn bộ, bây giờ tỉ lệ cổ phần mà anh đang có trong công ty Giáp Tử chiếm đến 69%.

Cuối cùng cuộc họp kết thúc trong im lặng, cả phòng họp không có ai nói chuyện.

Nhưng khi Hoắc Khải tuyên bố tan họp và cùng Ninh Thần bước ra khỏi phòng hội nghị thì bên ngoài lại vang dội lên tiếng hoan hô reo hò kinh thiên động địa.

Một đám đông nhân viên của công ty, từ nhân viên bán hàng đến công nhân kỹ thuật đều nhìn Hoắc Khải mà hai mắt phát sáng lên.

“Chủ tịch Lý! Chủ tịch Lý!”

“Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc, chủ tịch Lý cứ yên tâm đi!”

“Đúng! Chủ tịch bảo chúng tôi làm gì thì chúng tôi sẽ làm nấy! Ai mà làm chủ tịch không vui thì chúng tôi sẽ làm người đó không vui trước!”

Mọi người lớn tiếng hò reo, thể hiện sự sùng bái và kích động trong lòng mình.

Những người trong phòng họp còn chưa kịp đứng lên, sắc mặt lại càng trở nên khó coi.

Lúc bọn họ đến công ty, chẳng có ai hoan nghênh mình như vậy. Bây giờ Hoắc Khải và Ninh Thần mới đến lần đầu đã nhận được sự kính yêu của nhân viên như vậy, thế này thì bọn họ muốn làm trò sau lưng anh cũng khó.

Cấp dưới không hợp tác thì một mình anh làm được việc gì? Có khi còn chưa kịp làm gì đã bị người ta tố cáo lên Hoắc Khải rồi.

Mọi người nhìn Hoắc Khải và Ninh Thần đang mỉm cười nói chuyện với nhân viên như vậy thì nhìn nhau thở dài một lượt, cắt đứt ý niệm gây rối.

Mục Thế Kiệt gõ bàn, nói: “Làm gì mà ai cũng ủ rũ như con gà rù thế, sao mà phải nhụt chí nản lòng? Tôi cảm thấy cuộc họp hôm nay rất tốt, chủ tịch Lý và tổng giám đốc Ninh đều rất có dã tâm, cũng là người có năng lực. Bọn họ có tham vọng cao xa, đương nhiên phải tiến hành một số cải cách đối với phương thức làm việc hiện tại của chúng ta. Có lẽ bây giờ mọi người cảm thấy chưa thích ứng được, thấy rằng lợi ích của mình bị tổn hại, nhưng nếu như chúng ta cùng nhau cố gắng, một lần nữa đưa công ty đi lên phát triển huy hoàng, tôi tin rằng chủ tịch Lý sẽ không bạc đãi chúng ta”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 220: Rung Động Rồi!

Nói một cách nghiêm túc, người đầu tiên bị dồn vào chỗ chết khi Hoắc Khải thực hiện chính sách thay đổi đầy cưỡng chế với công ty này chính là ông ta. Người khác sẽ nghĩ, Mục Thế Kiệt bán công ty rồi, còn Mục Thế Kiệt vừa phải làm hài lòng Hoắc Khải, vừa phải đối phó với sự bất mãn của cấp dưới, có thể nói là một cổ hai tròng.

Nhưng ông ta vẫn luôn tin rằng mình sẽ không nhìn nhầm người.

Nếu bán mất công ty rồi, tất nhiên phải đi theo con đường đã định.

Có lẽ không cần bao lâu nữa, họ sẽ phát hiện ra quyết định ngày hôm nay chẳng hề sai lầm!

Sau khi đại hội cổ đông kết thúc, Hoắc Khải và Ninh Thần đi kiểm tra công ty một lượt.

Lần này, các nhân viên không còn dùng ánh mắt tò mò và soi xét để đánh giá hai người nắm quyền mới của công ty nữa.

Trong đôi mắt của họ chỉ còn sự sùng bái và cuồng nhiệt. Làm việc bao nhiêu năm nay, không một quản lý nào có thể khiến họ tràn trề động lực giống như Hoắc Khải!

Máu huyết toàn thân như đang bùng cháy, chỉ muốn lập tức cắm đầu vào công việc.

Hoắc Khải không vì việc các nhân viên thể hiện sự yêu mến mình mà vội vàng hứa hẹn với họ bất cứ lợi ích nào.

Có một số điều có thể nói được, một số điều thì không.

Hễ nói ra sẽ phải làm, đã vậy còn chẳng thể thay đổi.

Bất cứ lợi ích nào được hứa hẹn vào lúc này cũng sẽ đi cùng công ty mãi mãi. Trong tình huống không cần thiết, Hoắc Khải sẽ không dại gì lên tiếng.

Nhưng khi đến phòng nghiên cứu, anh vẫn chủ động đề cập rằng sẽ "rót" một số tiền đầu tư vào bộ phận này, chí ít cũng phải từ chục triệu trở lên, hy vọng họ có thể nhanh chóng nghiên cứu ra sản phẩm mới. Đã vậy, số vốn này không phải "thiếu thì đắp vào, thừa thì hoàn trả", mà nếu bộ phận chỉ mất một triệu tệ đã nghiên cứu được sản phẩm khiến anh hài lòng, vậy thì chín triệu tệ còn lại sẽ trở thành tiền thưởng cho nhân viên phòng nghiên cứu. Đương nhiên, nếu đưa cho họ mười triệu tệ nhưng cần tới mười lăm triệu tệ thì xin lỗi nha, anh đành phải trừ vào lương thôi!

Chi phí nghiên cứu cụ thể của mỗi một sản phẩm là bao nhiêu, sau này Hoắc Khải định thành lập riêng một nhóm thiết kế trực thuộc phòng nghiên cứu. Nhóm này sẽ phụ trách báo cáo với cấp quản lý cao nhất, họ không cần tham gia vào quá trình nghiên cứu, chỉ cần dựa vào nhu cầu thị trường cùng các lý luận để đoán ra một con số đại khái là được. Mà nhóm nghiên cứu này chịu sự quản thúc của phòng giám sát, nếu bị điều tra ra nhóm này thông đồng làm bậy cùng phòng nghiên cứu để nâng khống giá nghiên cứu sẽ bị khởi tố đồng thời, không hề nể nang!

Một đám lão làng của phòng nghiên cứu kích động gần chết.

Đi làm để làm gì?

Có một câu nói rất hay thế này, tôi đi làm là để kiếm tiền, đừng bàn chuyện lý tưởng với tôi vì lý tưởng của tôi là không muốn đi làm!

Hoắc Khải đọc "Quỷ Cốc Tử" đến mức thuộc lòng, đương nhiên sẽ hiểu cách nói chuyện cùng người nghèo, phải đi thẳng vào vấn đề lợi ích. Thứ mà họ muốn là tiền, nói đến chuyện khác cũng thành vô dụng.

Sau đó, công ty lại mở tiệc thêm lần nữa, lần này coi như Hoắc Khải và Ninh Thần chính thức gia nhập, không phải chỉ ăn vài miếng rồi bỏ đi nữa.

Mà người đến với bữa tiệc này về cơ bản đã tạm thời bình tâm lại, không dưng mà lật bàn nữa, cho nên bầu không khí cũng khá ổn.

Ngày hôm sau, Hoắc Khải lại mở cuộc họp nhỏ với Ninh Thần và Mục Thế Kiệt, chủ yếu bàn về vài điều đã nói tới trong ngày hôm qua.

Ninh Thần và Mục Thế Kiệt có khá nhiều đề nghị. Họ nói chuyện ở bên này còn Ninh Hạo Bân ở bên đó phụ trách ghi chép.

Khi nghe Mục Thế Kiệt nói tới sự việc của các phòng ban trong công ty, Ninh Hạo Bân đột nhiên nói: "Chủ tịch Lý, tôi có ý này, bây giờ tuy công ty con Giáp Tử đã thay đổi về căn bản, nhưng kết cấu tổng thể không hề thay đổi, thực ra điều này không phù hợp với quy luật quản lý kinh tế. Tôi cảm thấy nên tách rời các phòng ban rồi lập lại các phòng ban mới, như thế cũng có thể đề phòng những nhân viên kỳ cựu trước kia nhân cơ hội này để kéo bè kết cánh..."

Mục Thế Kiệt ở bên đó lắng nghe mà liên tục nhíu mày. Ông ta biết Ninh Hạo Bân là người dưới trướng Hoắc Khải, không muốn đắc tội với anh ta lắm, nhưng chàng trai này nói năng quá khó nghe. Nói cứ như thế đám chúng tôi chực chờ để gây sự vậy, cục diện khó khăn ngày hôm qua chưa đủ vỗ về cậu à? Nếu cứ tiếp tục nhắm vào những thành viên cũ của công ty, có phải hơi quá đáng rồi không?

"Điều này tạm thời không cần đến!", Hoắc Khải ngắt lời Ninh Hạo Bân: "Bây giờ công ty vẫn chưa ổn định được lòng người, nếu mạo muội thay đổi kết cấu công ty sẽ dễ gây ra rối loạn, tới lúc đó có lính mà không có tướng, cũng rất phiền đấy!"

"Lính dốt chỉ hại mình lính chứ tướng dốt sẽ hại cả tập thể, tôi cảm thấy..."

"Đủ rồi!", giọng nói của Hoắc Khải đột nhiên trở nên nghiêm khắc, đến cả Ninh Thần cũng sững sờ.

Nhưng khi cô nhìn sang sắc mặt khó coi của Mục Thế Kiệt mới hiểu được tại sao Hoắc Khải lại nổi nóng.

Câu nói của Ninh Hạo Bân nghe qua có vẻ như đang nói về người khác, nhưng Mục Thế Kiệt cũng là nguyên lão của công ty, anh ta nói "tướng dốt hại cả tập thể" thế thì chẳng phải gom luôn cả ông ta vào trong à?

Vả lại, người ta thành công ty bao nhiêu năm nay cũng có tình hữu nghị sâu sắc với những người khác. Còn về quan hệ lợi ích, người ta nói đỡ cho mình cũng chỉ vì thái độ công việc. Nhưng nếu cứ lấn tới rồi sỉ nhục bạn bè hay đối tác của người ta hết lần này tới lần khác, thế thì quá đáng rồi nhé.

"Cậu ra ngoài trước, rót hộ chúng tôi mấy ly nước", Ninh Thần vẫn còn khá dịu dàng, không đến độ nghiêm nghị như Hoắc Khải. Cô chỉ nói một câu để xua Ninh Hạo Bân ra ngoài.

Ninh Hạo Bân vẫn thấy không phục. Anh ta học quản lý tài chính bao nhiêu năm nay, cũng từng đăng tải không ít luận văn có độ phổ biến rộng rãi nên cảm thấy ý kiến của mình chắc chắn có lợi cho công ty.

Nhưng nhìn mấy người này dường như không hề coi anh ta ra gì.

Gập quyển sổ ghi chép lại, Ninh Hạo Bân đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

Bấy giờ Ninh Thần mới nói với Mục Thế Kiệt: "Tổng giám đốc Mục đừng để bụng, thanh niên trẻ không hiểu chuyện, nói sai..."

"Không sai đâu, thực ra cậu ấy nói cũng không sai. Nếu chúng tôi thực sự có bản lĩnh, cũng không rơi vào tình cảnh này", Mục Thế Kiệt thở dài.

Ninh Thần sững người, không biết nên đối đáp thế nào mới ổn.

May mà có Hoắc Khải ở đây, anh nói vài chuyện nhỏ, đổi sang đề tài khác.

Mặt khác, khi Ninh Hạo Bân đi rót nước, mặt mũi anh ta cực kỳ âm u.

Bản thân mình nghiêm túc đề nghị, họ không tiếp nhận thì thôi, còn làm như mình vừa phạm phải lỗi lầm gì lớn lắm.

Đúng là một đám khôn vặt, nhờ may mắn mới trèo lên cao được! Nếu bản thân mình cũng có cơ hội như thế...

Viễn tưởng về bản thân khi nắm giữ quyền lực to lớn, Ninh Hạo Bân cực kỳ oán giận, nhất là khi nhớ tới lúc bạn gái Giản Tư Tư khen Hoắc Khải hết lời, anh ta càng thêm tức tối.

Một thằng nhãi còn chưa đi học chuyên ngành quản lý tài chính bao giờ, có cái gì ghê gớm lắm đâu!

Cuộc họp này kéo dài rất lâu, vì thời gian của Hoắc Khải không nhiều, nên anh muốn cố gắng xử lý xong mọi chi tiết trong một ngày.

Còn về phương án tường tận đương nhiên phải đợi Mục Thế Kiệt tiến hành chỉnh sửa và tổng kết rồi gửi cho anh qua email.

Đến bảy rưỡi tối, Hoắc Khải và Ninh Thần mới rời khỏi công ty.

Mục Thế Kiệt vốn định thuê khách sạn cho hai người để họ nghỉ ngơi một đêm rồi hẵng đi, nhưng Ninh Thần nhớ rằng ngày mai còn phải bắt chồng mình đi điều trị tâm lý nên dứt khoát chạy về luôn.

Gần rạng sáng hai người mới về đến nhà, vì ngày hôm sau Đường Đường vẫn phải đi học nên họ không đánh thức đứa trẻ đã say ngủ ở chỗ Ninh Quốc Tường.

Sau khi về nhà, Hoắc Khải giãn gân cốt, lắc lắc đầu cổ. Ninh Thần bèn bước tới, nhẹ nhàng nắn bóp cho anh.

Bàn tay cô nắn bóp rất vừa vặn, Hoắc Khải hưởng thụ được vài phút rồi nói: "Bận rộn suốt hai ngày cũng đủ mệt rồi, em đi tắm trước rồi nghỉ ngơi đi, lát nữa anh tắm sau".

“Hôm nay Đường Đường không có nhà!”, Ninh Thần nói nhỏ vào tai anh.

Hoắc Khải vô thức quay người lại, hỏi: “Em nói gì cơ?”

Chỉ thấy Ninh Thần thoáng đỏ mặt, nhưng vẫn dũng cảm nhìn thẳng vào mắt anh, đồng thời chậm rãi tiến tới, đôi môi đỏ mọng mấp máy, hương thơm nhàn nhạt phả ra khỏi khoang miệng: “Tối nay chỉ có hai chúng ta ở nhà, hay là tắm cùng nhau nhé?”

Ninh Thần là một người phụ nữ rất truyền thống, sẽ không dễ gì chủ động, thế nên dáng vẻ vừa ngượng ngùng vừa cố gom hết dũng cảm của cô khiến trái tim của Hoắc Khải bất giác đập nhanh hơn.

Anh lập tức nhớ lại, hình như cách đây không lâu mình từng hỏi cô ấy có muốn “giúp” không.

Khi ấy Ninh Thần từng trả lời rằng đợi khi nào trong nhà không có người.

Hôm nay, nhà họ thực sự không còn ai khác...

Cảm giác sắp tiêu tùng rồi...

“Không phải anh bảo em giúp anh sao...”, Ninh Thần bước về phía trước thêm một bước, hai người gần như dính sát vào nhau.

Hơi thở của Hoắc Khải đình trệ trong vô thức, có lẽ bản thân Ninh Thần cũng chẳng thể ý thức được bản thân mình quyến rũ ra sao, cũng càng không hiểu nổi trong lòng Hoắc Khải rốt cuộc đang giằng co tới mức nào.

Anh thừa nhận, mình đã rung động rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 221: Ám Chỉ

Nhưng lý trí nói với anh rằng, rung động không phải lý do để anh mất khống chế. Cố gắng nhẫn nhịn khao khát được ôm người phụ nữ này vào lòng rồi thân mật một phen, Hoắc Khải hít một hơi thật sâu, quay người đi: "Em vào trong trước đi, anh thấy hơi đói, đi mua cốc mỳ ăn đã!"

Ninh Thần khẽ cắn môi, đôi mắt to long lanh nước cứ thế nhìn anh khiến trái tim Hoắc Khải liên tục gia tốc.

Có lẽ vì nhìn thấy được khát khao trong mắt Hoắc Khải, Ninh Thần mới hài lòng ghé tới hôn anh một cái: "Vậy anh đi đi!"

Nụ hôn này suýt nữa khiến Hoắc Khải sụp đổ, sau cùng vẫn phải nhờ vào khả năng kiềm chế đáng kinh ngạc mới "chạy trốn" được.

Khi anh mua mì tôm quay về thì Ninh Thần cũng vừa tắm xong.

Cô mặc áo choàng tắm mỏng manh, mái tóc ướt rượt có vẻ hơi rối, nhưng mang lại cảm giác xinh đẹp rất khác biệt. Da thịt trắng nõn lộ ra nơi cần cổ khiến người ta không ngừng suy nghĩ miên man.

"Quay về rồi hả, anh đi tắm đi!", Ninh Thần vừa lau tóc vừa nói.

Hoắc Khải im lặng đặt cốc mỳ lên bàn rồi lặng lẽ đi vào phòng tắm, không quên khóa trái cánh cửa lại.

Bởi vì anh biết rằng, một khi Ninh Thần xông vào, bản thân anh rất khó kiềm chế thêm lần nữa.

Người phụ nữ này, lẽ nào cô ấy thật sự không biết mình có sức hút đến mức nào sao!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai người họ là vợ chồng, làm sao Ninh Thần phải kiêng dè về sức hút của mình chứ. Ngược lại, cô cũng rất thích

dáng vẻ khao khát của chồng mình, điều này chứng minh cô không hề thua kém ai.

Lại một đêm chật vật đi qua, sáng sớm ngày hôm sau, Ninh Thần tươi tắn và rạng rỡ kéo Hoắc Khải tới chỗ Phan Tư Mễ.

Cảnh tượng quen thuộc, gương mặt quen thuộc cùng chiêu trò quen thuộc.

Đưa được Hoắc Khải đến đây như thể Ninh Thần đã hoàn thành xong nhiệm vụ quan trọng nào đó, cô lập tức quay về công ty làm việc.

Dù là hoạt động kích cầu của cửa hàng Taobao hay kết cấu chi tiết của công ty con Giáp Tử đều cần cô và Mục Thế Kiệt trao đổi thêm, nhiều việc phải làm lắm.

Thấy Ninh Thần đi rồi, Hoắc Khải thẳng thắn nói với Phan Tư Mễ: "Chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, cô làm việc của cô, tôi tự tìm chỗ nào đó ngồi".

"Thế sao được, Ninh Thần đã giao anh cho tôi thì anh chính là người của tôi rồi!", Phan Tư Mễ cười tủm tỉm và nói vậy, vẻ phong tình không hề giấu giếm cộng thêm ngôn từ đậm chất ra hiệu của cô khiến người ta phải liên tưởng.

Hoắc Khải vốn đã vì chuyện của Ninh Thần của ngày hôm qua mà ngọn lửa dâng cao trong lòng, bây giờ nhìn thấy bộ dạng của Phan Tư Mễ không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, gần như muốn cháy bùng lên.

Theo nghiên cứu của các nhà tâm lý, đa số những người mắc chứng trầm cảm đều là những người phải đè nén đủ thứ dục vọng trong thời gian dài.

Theo cách nói của họ thì con người là một cá thể có tư tưởng rất cởi mở, nhưng vì trói buộc từ đủ phương diện như đạo đức, pháp luật, tính cách hay môi trường mà họ không thể hành xử theo suy nghĩ của mình.

Nhất là trong cuộc sống, những người bận rộn với công việc, mỗi khi muốn uống một bữa rượu cho đã đời hay chơi một ván mạt chược đã tay lại kìm nén ý nghĩ giải trí của mình vì công việc quá bận.

Cứ như thế, áp lực cao sẽ khiến họ trầm cảm.

Điều này cho thấy, sự đè nén của áp lực đặt lên con người luôn có hại nhiều hơn có lợi.

Bây giờ Hoắc Khải đang ở trong giai đoạn này, tuy rằng anh không có khả năng mắc chứng trầm cảm lắm, nhưng vì chuyện của Ninh Thần mà đè nén dục vọng trên phương diện nào đó trong thời gian dài cũng dễ dàng khiến khả năng kiềm chế của anh mất tác dụng.

Tuy rằng Phan Tư Mễ là bác sĩ tâm lý, nhưng không phải chuyện gì cô cũng biết, chí ít thì trong chuyện của Hoắc Khải, cô không biết được toàn bộ.

Thậm chí cô không hề biết rằng mình đang khiêu khích con quỷ trong nội tâm của một người và đẩy bản thân tiến vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Thấy Hoắc Khải không nói gì, Phan Tư Mễ đành bước tới, ngồi trên tay vịn của chiếc ghế sofa mà anh đang ngồi.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, quần áo kề sát bên quần áo. Độ ấm và hơi thở của nhau không ngừng quyện lại.

Kiểu tiếp xúc trong khoảng cách gần này khiến Hoắc Khải càng thêm dao động trong lòng. Anh biết mình đã bị ảnh hưởng, cũng hiểu rằng muốn giải quyết được cảm giác buồn bực này, chỉ có thể giải tỏa cơn khát dục vọng trong mình.

Nhưng anh cũng biết rằng, lúc này không có chỗ để giải tỏa, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nhịn, kìm nén!

Phan Tư Mễ mỉm cười nói: “Anh có nói chuyện chiếc áo với Ninh Thần không?”

Nghe cô ta nhắc đến chuyện chiếc áo, Hoắc Khải càng thêm bu`ồn bực: "Không nói!"

Phan Tư Mễ "`ồ" lên một miếng, vẻ khinh bỉ lướt ngang qua ánh mắt. Quả nhiên giống như những gì cô ta đã nghĩ, trai đểu sẽ không bao giờ nói chuyện này với vợ đâu.

"Vậy thì cứ để chuyện này biến thành bí mật nho nhỏ giữa hai chúng ta đi!", Phan Tư Mễ bụm miệng cười khanh khách r`ồi nói: "Phải chăng bây giờ anh đang cảm nhận được cảm giác vụng trộm sau lưng vợ?"

Hoắc Khải ngẩng đ`ầu nhìn cô ta r`ồi đáp: "Không cảm thấy vụng trộm gì cả!"

"Vậy ư? Chẳng lẽ là vì cảm thấy chưa đủ đến mức đó? Hay nói cách khác, anh thực sự muốn làm chuyện gì đó?", Phan Tư Mễ đặt tay mình lên mu bàn tay anh: "Đàn ông các anh, cứ có ti`ền là sẽ hư hỏng. Nhưng tôi thực sự ngưỡng mộ Ninh Th`ần vì có được người đàn ông như anh ở bên cạnh cô ấy. Chỉ thương cho tôi, cô đơn cô độc, cũng không có đàn ông nào yêu thương, dù ngày hay đêm, lúc nào cũng cảm thấy trống vắng".

Hoắc Khải hít một hơi thật sâu, anh rút tay v`ề r`ồi đứng dậy: "Vậy thì cô nên tìm một người bạn trai, tôi nghĩ rằng chắc hẳn sẽ có rất nhi`ều người muốn hẹn hò cùng cô đấy!"

"Thật vậy ư?", Phan Tư Mễ cười tủm tỉm r`ồi đứng dậy khỏi sô pha: "Vậy thì trong số đó có bao g`ồm cả anh không?"

Hoắc Khải nhìn cô, âm thanh có vẻ tr`ầm hơn: "V`ề vấn đ`ề này, tôi lại muốn hỏi cô hơn đấy, rốt cuộc cô muốn làm gì? Cô không cảm thấy đ`ề tài này không thích hợp để thảo luận cùng tôi à?"

"Có gì mà không thích hợp đâu, tôi với Ninh Th`ần là bạn thân. Anh là ch`ồng cô ấy, cũng coi như một nửa bạn thân của tôi r`ồi, có đi`ều gì không nói được chứ", Phan Tư Mễ đột nhiên ra vẻ bừng tỉnh: "Không phải anh sợ vợ đấy chứ?"

Đôi mắt của Hoắc Khải thoáng nheo lại, anh thể cảm nhận được, Phan Tư Mễ có mục đích rõ ràng khi nói những điều này, chứ không phải vô duyên vô cớ.

Có lẽ có thể hiểu rằng người phụ nữ này đang biến mình thành mồi nhử, thử giúp anh điều trị tâm lý. Thế nhưng, rõ ràng cô ta biết anh không có vấn đề gì trên phương diện kia, đâu cần phải trị liệu gì nữa?

Thế nên, hành vi của Phan Tư Mễ bỗng trở nên kỳ quặc.

Chẳng lẽ, bạn thân của Ninh Thần thực sự là một người thích quyến rũ đàn ông đã có gia đình?

Từ những gì anh biết về Phan Tư Mễ lúc trước, cô ta là người tính tình kiêu ngạo, không dễ gì bị hấp dẫn.

Hoắc Khải đủ tự tin rằng mình hấp dẫn được cô ấy, thế nhưng, bản năng nói với anh rằng, chuyện này có gì đó không ổn.

Không ổn ở chỗ nào thì anh không nói được, dù sao rất nhiều chuyện không thể đoán được nhờ vào khả năng tưởng tượng. Huống hồ, Phan Tư Mễ cho rằng anh là một gã trai đểu, đây là một sự tưởng tượng hư cấu không hề tồn tại.

Nếu mọi thứ bắt đầu bằng một phán đoán sai lầm thì đương nhiên Hoắc Khải sẽ không hiểu được.

Vì thế, anh chỉ có thể hiểu mọi hành động và ngôn từ của Phan Tư Mễ theo hướng cô ấy thực sự bị anh thu hút, có hảo cảm với anh mới nói được những câu chứa đầy ám chỉ như thế.

"Xin lỗi, tôi không sợ vợ mình, nhưng cũng không tán thành quan hệ ngoài luồng. Nếu không còn việc gì khác, tôi phải đi trước đây!", Hoắc Khải nói rồi định quay người xuống tầng.

Vẻ kiên quyết của anh khiến Phan Tư Mễ thấy bất ngờ.

Cô ta tự cho rằng hành động của mình rất phù hợp với quy phạm tâm lý rồi, theo lẽ thường, một gã trai đểu đáng ra phải bị mình thu hút mới phải.

Nhưng Hoắc Khải lại từ chối mình, đây là điều mà Phan Tư Mễ không ngờ tới.

Nhìn chằm chằm vào người đàn ông này, đầu óc Phan Tư Mễ nhanh chóng suy ngẫm tới mọi khả năng.

Do anh đã phát hiện ra điều gì nên mới ngụy trang lại chăng?

Không, chắc hẳn không thể nào!

Mỗi tuần chỉ gặp một lần, anh không thể nào phát hiện ra manh mối gì trong thời gian này.

Hay anh đang chơi trò "lạt mềm buộc chặt"?

Khả năng này rất lớn, một gã trai đểu "cực phẩm" đương nhiên sẽ biết cách làm thế nào để chiếm được trái tim phụ nữ, cũng biết cách từ chối để kiếm được nhiều thiện cảm hơn.

Phương pháp "lấy lùi làm tiến" chính là như vậy đấy.

Cũng có nghĩa, người đàn ông này là một gã trai đểu cực kỳ đẳng cấp, không dễ gì bộc lộ bản chất đểu giả của mình ra ngoài.

Từ góc độ này, xem ra biểu hiện của mình vẫn chưa đủ, chưa thực sự khiến anh nóng lòng đến mức không nhẫn nhịn nổi.

Tự động tưởng tượng thêm nhiều kỹ năng làm trai đểu của Hoắc Khải, Phan Tư Mễ lập tức kéo anh lại: "Nếu anh bỏ đi ngay bây giờ, tôi sẽ báo cáo tình hình sức khỏe của anh cho Ninh Thần, anh cũng khỏi cần nói tôi quấn lấy anh".

Nghe thấy câu này, quả nhiên Hoắc Khải dừng bước.

Anh quay người lại, mặt mũi sa sầm: "Cô đang uy hiếp tôi à?"

“Như thế này là uy hiếp ư? Tôi cảm thấy có phải vậy đâu”, Phan Tư Mễ vẫn tươi cười: “Tôi chỉ muốn anh ở lại cùng tôi thêm một lát thôi mà, lẽ nào anh không cảm thấy một người đàn ông khỏe mạnh và một người phụ nữ độc thân lâu năm có rất nhiều đề tài để trò chuyện sao? Quan trọng nhất, vợ anh không hề biết sức khỏe của anh không có vấn đề, anh không cảm thấy chuyện này rất thú vị à?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 222: Chật Vật

Hoắc Khải nhìn cô ta: "Tôi có thể hiểu câu này theo hướng cô đang ám chỉ tôi nên làm gì đó với cô?" "Anh thích hiểu theo cách này à? Vậy thì tôi nên nói với anh rằng anh đã hiểu đúng rồi, hay nên nói với anh rằng anh hiểu sai rồi?", Phan Tư Mễ cười tít cả mắt và hỏi.

Hoắc Khải chậm rãi tiến lên phía trước một bước, thoáng đến gần hơn, tới khi hơi thở của anh gần như phả thẳng lên mặt Phan Tư Mễ mới gằn giọng hỏi: "Tôi hỏi cô thêm lần nữa, cô muốn dùng cách uy hiếp để giữ tôi ở lại à?"

"Đừng nói năng khó nghe thế chứ, tôi chỉ…"

Cơ thể Hoắc Khải đến gần thêm chút nữa, hai người gần như dính sát vào nhau, lòng bàn tay anh ôm gọn vòng eo mềm mại của người phụ nữ này. Giọng nói trầm thấp và khàn khàn vì kiềm chế: "Có biết giữ tôi lại sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Khí thế của anh quá mạnh, có cảm giác đè nén khó nói thành lời. Hơi thở chỉ có ở đàn ông xộc thẳng vào mũi khiến hô hấp của Phan Tư Mễ như ngưng lại, còn bàn tay to ở vùng eo với độ ấm bỏng rẫy khiến cơ thể cô ta run lên khe khẽ.

Tuy rằng từng yêu đương, cũng từng quen vài anh bạn trai ở nước ngoài, nhưng Phan Tư Mễ vẫn luôn giữ vững truyền thống của phụ nữ phương Đông, không dễ dàng trao đi trinh tiết của mình.

Đừng tưởng mọi khi cô ta tỏ ra phóng khoáng như thể cái gì cũng hiểu, trên thực tế chỉ là do yêu cầu công việc mà thôi.

Thậm chí vì theo nghề bác sĩ tâm lý trong thời gian dài, thường xuyên tiếp xúc với những cảm xúc tiêu cực tăm tối nhất của con người khiến Phan Tư Mễ mắc bệnh ưa sạch sẽ trên một góc độ nào đó.

Cô không quen đụng chạm thân mật với đàn ông, vô thức muốn lùi về sau, thế nhưng cánh tay của Hoắc Khải quấn lấy cơ thể cô, kéo cô ta về phía mình một cách mạnh mẽ.

Trong lúc cơ thể nhẹ nhàng chạm vào nhau, phần bụng dưới của cả hai sát sàn sạt. Tư thế này khiến Phan Tư Mễ hoảng hốt.

Cô ta thực sự muốn dùng bản thân mình làm mồi nhử để chứng minh Hoắc Khải là một gã tồi, nhưng khi thực sự đến bước này, vẫn không tránh khỏi cảm giác hoảng hốt.

Cho dù cô ta đã che giấu cảm xúc trong nội tâm rất tốt, nhưng đừng quên rằng Hoắc Khải cũng tinh thông về tâm lý. Chỉ cần thông qua phần cơ mặt thoáng co giật trên mặt cô ta cùng thay đổi nhỏ xíu của đồng tử là anh có thể phán đoán được nội tâm của người phụ nữ này thế nào rồi.

Khóe miệng khẽ nhếch, giọng nói khàn khàn nhưng không kém phần nam tính của Hoắc Khải cất lên: "Mặt của cô đỏ thế, đang xấu hổ à?"

Nụ cười như có như không cùng giọng điệu trêu chọc của anh khiến Phan Tư Mễ cảm thấy mặt mũi như đang bốc cháy.

Cô ta đã làm trái với nguyên tắc bình tĩnh của một bác sĩ tâm lý, dùng cách quay mặt sang chỗ khác để né tránh thời khắc này, đồng thời phủ nhận bằng giọng điệu khá cứng ngắc: "Không!"

"Thế bây giờ có thể trả lời tôi, nếu tôi ở lại, phải chăng tôi có thể làm gì đó với cô?"

Giọng nói trầm của người đàn ông khiến Phan Tư Mễ vô thức cắn chặt khớp răng. Cô ta biết rằng, nếu mình lựa chọn khẳng định điều này, có lẽ sẽ lấy được chứng cứ anh là một gã trai đểu ngay lập tức.

Chiếc máy quay đặt trên bàn vẫn luôn ghi lại mọi thứ đang xảy ra một cách rõ nét. Không cần làm quá nhiều, cho dù chỉ là một nụ hôn cũng đủ rồi.

Nhưng thực sự phải làm như thế à?

Vả lại, điều khiến cô ta cảm thấy buồn bực là đáng ra lúc này mình nên cảm thấy khinh bỉ người đàn ông đang ôm trọn mình vào lòng mới phải, nhưng tại sao sâu thẳm trong nội tâm của cô ta vẫn thoáng thấy rung động.

Không, mình không hề có chút hảo cảm nào với anh ta, chỉ vì chưa từng tiếp xúc như thế này với người đàn ông khác nên mới sinh ra phản ứng theo bản năng.

Bản năng và yêu mến không có bất kỳ quan hệ nào.

Đúng lúc này, Hoắc Khải đột nhiên dùng ngón trỏ và ngón giữa của một bàn tay khác đẩy khuôn mặt cô ta quay trở lại, nhìn vào đôi mắt hẹp dài hơn và cũng quyến rũ hơn Ninh Thần, trong ánh mắt của Hoắc Khải lộ ra dục vọng rất dễ thấy.

"Nếu cô không nói gì, tôi có thể hiểu rằng cô đang ngầm thừa nhận không?", anh hỏi.

Dục vọng mãnh liệt trong đôi mắt của người đàn ông này cùng nhiệt độ liên tục tăng cao của hai cơ thể khiến Phan Tư Mễ không biết nên nói gì.

Tầm mắt của cô ta vô thức rơi xuống đôi môi của Hoắc Khải.

Độ dày vừa đủ, không biết lúc hôn sẽ có cảm giác thế nào nhỉ.

Ngay sau đó, cô cảm thấy hổ thẹn vô cùng khi bản thân mình nảy ra mối nghi hoặc như thế, sao có thể nghĩ tới mấy thứ này chứ!

Đúng lúc này, cô đột nhiên chú ý thấy gương mặt của Hoắc Khải đang ghé lại gần.

Anh muốn làm gì đây?

Phan Tư Mễ biết đáp án. Cơ thể của cô ta trở nên cứng nhắc, hai tay vô thức túm chặt quần áo của Hoắc Khải. Trong tình huống bình thường, đáng lẽ cô ta nên đẩy người đàn ông này ra, hoặc hét lên bảo anh tránh ra.

Nhưng cô ta không làm vậy, chỉ biết túm lấy vạt áo anh, nhìn đôi môi càng lúc càng đến gần như đang đánh mất bản thân.

Thế nhưng sự việc mà cô ta đã tưởng tượng không hề xảy ra. Cánh môi của Hoắc Khải lướt qua khóe môi cô rồi tới bên vành tai.

Giọng nói trầm khàn lại vang lên lần nữa: "Nếu không chuẩn bị tâm lý sẵn sàng thì đừng dễ gì khiêu khích dục vọng của một người đàn ông, nếu không, lần sau sẽ không may mắn như thế này đâu".

Trong lúc nói chuyện, anh nhìn thấy dái tai của cô ta run rẩy rồi trở nên đỏ ửng vì hơi thở của mình, mê hoặc người khác như một quả nho đỏ long lanh và trong veo.

Như bị ma xui quỷ khiến, Hoắc Khải thổi nhẹ một cái vào dái tai cô ta.

Hơi thở này như thổi thẳng vào linh hồn của Phan Tư Mễ, chỉ có cô ta biết được, tai là nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể mình.

Hơi nóng từ miệng Hoắc Khải giống như sét đánh vậy, khiến toàn thân cô ta tê dại, không kiềm được mà phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ, gần như nhũn oặt trong lòng người đàn ông này.

Hoắc Khải không hề có ý định thương hoa tiếc ngọc, anh buông tay ra, mặc cho cơ thể cô ngã ngồi xuống đất.

May mà dưới đất trải sẵn một lớp thảm dày, vô cùng mềm mại, có ngã cũng không đau.

Mà lần ngã này cũng giúp Phan Tư Mễ nhanh chóng hoàn hồn.

"Xem ra sức khỏe của bác sĩ Phan không ổn lắm, vậy thì hãy nghỉ ngơi cho tốt. Tôi còn việc khác, đi trước đây!", Hoắc Khải nhìn cô ta từ trên cao xuống, sau đó quay người bỏ đi.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, Phan Tư Mễ ngẩng đầu lên, toàn bộ gương mặt đỏ bừng bừng. Nhất là dái tai ban nãy được anh thổi một cái

bây giờ đỏ như bị bỏng, nhiệt độ ấy khiến cô ta cảm thấy toàn thân nóng bừng.

Nhìn góc cầu thang đã không còn ai khác, trong ánh mắt của Phan Tư Mễ vấn vương chút mơ màng, cũng có cả buồn bực.

Cho dù nội tâm không muốn thừa nhận, nhưng cô biết rằng, ban nãy mình đã chìm đắm trong một khoảnh khắc, dường như bị sức hút của người đàn ông này chinh phục.

Thế nhưng, cô ta không bao giờ thừa nhận đây là thích, cùng làm chỉ là nhân tố tự nhiên khi nam châm trái dấu hút nhau.

Thế nhưng, Hoắc Khải vẫn rút lui ngay trong thời khắc then chốt nhất, chỉ để lại một câu nói mang hàm sỉ nhục.

Ý tứ của câu nói ấy là mắng mình không đủ tư cách ư?

Còn nữa, anh dám dùng hành động cợt nhả như thế với cô ta, đồng thời còn để cô ta ngã xuống đất trong tư thế chật vật như này!

Tên khốn kiếp!

Gã đểu giả chết tiệt!

Trong cơn buồn bực, Phan Tư Mễ còn cảm thấy nhụt chí.

Sau cùng Hoắc Khải vẫn có thể bỏ đi mà không hề phạm lỗi, không, nói một cách nghiêm khắc thì là bỏ đi mà không phạm lỗi gì lớn, khiến cô ta thấy khá bất ngờ.

Do bản lĩnh của gã trai đểu này đỉnh của chóp à?

Hay là do bản thân cô thực sự không đủ sức hút để hấp dẫn anh?

Vô thức cúi đầu nhìn xuống, bộ váy liền ôm sát mà vẫn nhã nhặn phô bày được vóc dáng đáng nể của mình, chắc hẳn vẫn chạm được tới nơi bản năng nhất của đàn ông mới phải.

Tại sao anh còn bỏ đi?

Cho dù cô và Ninh Thần là bạn cùng lớp, cũng là bạn thân, nhưng trong một phép so sánh bản năng, Phan Tư Mễ thấy mình không hề thua kém gì Ninh Thần, thậm chí cô tự nhận chắc hẳn mình phải hơn bạn mình trên phương diện sức hút với đàn ông mới phải.

Bởi vì cô ta hiểu đàn ông muốn thứ gì, cũng hiểu làm sao để xoay chuyển tâm tư của đàn ông hơn.

Trong các trường hợp tương tự, Phan Tư Mễ chưa từng thất bại trên phương diện này, chỉ cần cô muốn, đám đàn ông kia sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không hề ngoại lệ.

Thế mà hôm nay, cô ta thất bại rồi, mà còn thất bại thảm hại.

Không những không lấy được thứ mình muốn, mà còn khiến bản thân trở nên chật vật.

Cũng may mà Hoắc Khải đi rồi, nếu không, Phan Tư Mễ thực sự không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.

Chỉ đơn giản là bị anh hôn một cái, hay là…

Trong đầu cô ta không ngừng hiện lên những hình ảnh có thể xảy ra khiến mình đỏ mặt tía tai.

Phẫn nộ đứng dậy khỏi mặt đất, dùng cảm xúc phẫn nộ để đè bẹp mọi liên tưởng không đáng có trong lòng mình, chậm rãi bước tới trước cửa sổ, nhìn Hoắc Khải bên vệ đường đã ngồi lên taxi, Phan Tư Mễ hít vào một hơi thật sâu, siết chặt nắm đấm.

Lần sau, lần sau nhất định phải cho biết rằng, ai mới là người nắm quyền chủ đạo!

Lần sau, nhất định phải khiến anh lộ nguyên hình!

Sau một thoáng do dự, Phan Tư Mễ tự quyết định, đó là không từ bất kỳ cái giá nào!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 223: Đường Trọng Vi

Đối với Phan Tư Mễ, chuyện này không chỉ đơn thuần là giúp bạn thân của mình vạch trần tên chồng cặn bã, mà cô ta còn muốn chứng minh rằng hôm nay cô ta thất bại không phải là vì không đủ sức hấp dẫn, mà là tên cặn bã này quá lợi hại! Càng là người kiêu ngạo thì càng không chấp nhận được thất bại.

Lúc này Hoắc Khải đang ngồi trên taxi, anh ảo não vỗ trán.

Ma xui quỷ khiến nên anh mới hà hơi với Phan Tư Mễ, tuy rằng không phải sai lầm gì to tát, nhưng cũng có thể nói là tùy tiện rồi.

Nếu là ở cổ đại, người ta có thể gô cổ đi gặp quan, nói anh trêu chọc gái nhà lành.

Anh biết mình làm như vậy là bởi vì bị ảnh hưởng từ Ninh Thần, cô không hề biết cứ tối đến là anh lại khó chịu đến mức nào, một mỹ nhân thơm ngát nằm ngay bên cạnh mà chẳng đụng tới.

Như miếng thịt treo suốt nửa năm bên miệng một con sói đói, ai mà chịu nổi?

Huống chi nếu làm gì thật thì Ninh Thần sẽ không phản kháng, ngược lại còn vui vẻ chấp nhận.

Trong tình huống như vậy mà nhịn được lâu như thế, khả năng kiểm soát bản thân của Hoắc Khải đã là cao lắm rồi.

Nhưng anh phát hiện ra rằng mình không khống chế được bao lâu nữa. Ai cũng có giới hạn, một ngày nào đó không nhịn được nữa, một phút không kiềm chế được là gạo sẽ nấu thành cơm.

Ngồi taxi tới một quán trà, Hoắc Khải xuống xe đi vào.

Ở chỗ ngồi cách cửa ra vào không xa, Hoắc Giai Minh nhìn thấy anh tới, bèn hô hởi đứng lên vẫy tay: "Anh Lý!"

Hoắc Khải vẫy tay chào hỏi với cậu ta rồi đi về phía đó, đồng thời anh chú ý đến người ngồi đối diện với Hoắc Giai Minh. Người đó thả tóc ngang vai, mặc váy thêu hoa, hẳn là một cô gái.

Hai ngày trước Hoắc Khải đã liên lạc với Hoắc Giai Minh, hẹn gặp cậu ta vào cuối tuần này. Hoắc Giai Minh còn nói là sẽ đưa một người bạn tới, cụ thể là ai thì cậu ta không chịu nói, Hoắc Khải cũng không hỏi nhiều.

Lúc đi tới gần đó, Hoắc Khải nói: "Chờ lâu lắm rồi hả?"

"Không, bọn tôi cũng mới tới thôi", Hoắc Giai Minh cười ha ha ra hiệu cho cô gái ngồi đối diện đứng lên, cậu ta nói: "Chị dâu, giới thiệu với chị, đây là Lý Phong, em đã từng nhắc với chị rồi đó. Anh Lý, đây là chị dâu của tôi, vị hôn thê của cậu Cả nhà họ Hoắc, Hoắc Khải! Thấy sao? Có phải cảm thấy như gặp tiên nữ không?"

Lúc nhìn thấy cô gái ấy, Hoắc Khải hơi ngẩn ra.

Anh từng nghĩ không biết Hoắc Giai Minh sẽ đưa ai tới, nhưng không ngờ mình lại nhìn thấy Đường Trọng Vi trong tình huống như thế này.

Đường Trọng Vi khoảng hơn hai mươi tuổi, duyên dáng thướt tha, như một người con gái bước ra từ trong tranh, cũng chỉ có khí chất của cô mới có thể nâng tầm chiếc váy dài thêu hoa đơn giản nhã nhặn này lên được.

Từ nhỏ đã được tiếp xúc với nền giáo dục tốt nhất, sinh sống trong hoàn cảnh tốt nhất, vậy nên trông Đường Trọng Vi hoàn toàn khác với Cơ Hương Ngưng hoặc là Ninh Thần.

Cô ấy điềm tĩnh đến vậy, có cảm giác không màng sự đời, trong sự lạnh nhạt tiềm ẩn nét đẹp chất chứa trong lòng, rồi lại toát lên qua khí chất bẩm sinh, rất dễ mang đến thiện cảm cho người khác.

Ngay từ giây đầu tiên bước vào quán trà, cô ấy đã thu hút sự chú ý của bao người, chỉ có điều chiếc Rolls-Royce đỗ ở cửa đã dập tắt suy nghĩ của những người đó.

Sự ngây ngẩn của Hoắc Khải khiến Đường Trọng Vi hơi thất vọng.

Bởi vì Hoắc Giai Minh luôn ca ngợi người này hết lời, nhưng lần đầu gặp mặt mà anh lại ngơ ngác nhìn cô ấy như vậy, thực sự không thể để lại ấn tượng tốt được.

Có quá nhiều người ngẩn ngơ vì vẻ đẹp của cô ấy, Đường Trọng Vi đã không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Chỉ có điều cô ấy lặn lội xa xôi tới đây để gặp anh, vậy mà anh cũng như thế, thực sự khiến cô thất vọng.

Thế nhưng cô vẫn vươn tay ra, lịch sự nói: "Chào anh, tôi là Đường Trọng Vi".

Hoắc Giai Minh cũng chú ý tới sự khác thường của Hoắc Khải, cậu ta vội vàng kéo tay anh, nói: "Anh Lý, chị dâu tôi chào anh kìa".

Lúc này Hoắc Khải mới hoàn hồn lại. Anh ngơ ngác không phải là bởi vì Đường Trọng Vi quá đẹp, khuôn mặt này anh đã nhìn từ nhỏ tới lớn, nó đã quá quen thuộc với anh rồi, ngơ ngác là bởi vì ngoài Hoắc Giai Minh ra thì Đường Trọng Vi chính là một trong những người có mối quan hệ thân thiết nhất với Hoắc Khải.

Nhìn thấy cô, Hoắc Khải lại nhớ tới rất nhiều chuyện khi xưa.

"Chào cô, tôi là… Lý Phong", Hoắc Khải hơi khựng lại một chút rồi mới nói ra tên mình.

Đường Trọng Vi khiến anh cảm thấy quá quen thuộc, đến mức suýt thì anh buột miệng nói ra rằng mình là Hoắc Khải.

Với tính cách của cô ấy, nếu thật sự nói như thế thì e là cô ấy sẽ xách túi đi luôn mất.

Từ nhỏ tới lớn, Đường Trọng Vi luôn rất sùng bái Hoắc Khải, không cho phép bất cứ kẻ nào nói xấu anh. Thậm chí trước khi bọn họ có hôn ước, cô ấy còn từng tuyên bố nhiều lần trước mặt mọi người rằng người bạn đời lý tưởng nhất của cô chỉ có Hoắc Khải.

Xưa nay Đường Trọng Vi luôn rất bạo dạn trong chuyện tình cảm, cô biết mình muốn điều gì, đồng thời không cho rằng việc theo đuổi lý tưởng là việc cần che giấu.

Chuyện tình yêu nam nữ không có gì là mất mặt cả.

"Anh Lý, anh như thế không được đâu nhé. Tuy rằng chị dâu tôi rất đẹp, nhưng trong ấn tượng của tôi thì anh đâu giống người thấy mỹ nữ là không cất bước nổi nữa. Tôi khen anh không ngớt lời trước mặt chị dâu, anh thế này là làm tôi bẽ mặt đấy nha!", Hoắc Giai Minh phàn nàn.

Hoắc Khải chỉ chạm vào ngón tay của Đường Trọng Vi là đã rút về. Nghe Hoắc Giai Minh nói vậy, anh trầm mặc một lát rồi giải thích: "Xin lỗi, quả thực là vừa rồi tôi hơi ngẩn người, bởi vì cô Đường giống hệt một người mà tôi từng quen biết".

"Ồ? Vậy sao? Chắc không phải anh Lý định nói người đó là người yêu cũ của anh đấy chứ?", Đường Trọng Vi nói.

Câu nói này có thể coi như đang nói đùa, cũng có thể nói là mỉa mai, bởi vì đây là một chủ đề bắt chuyện thường gặp.

"Không phải, chỉ là một người bạn thôi. Bởi vì lâu rồi không gặp nên nhìn thấy cô Đường tôi mới cảm thấy ngạc nhiên, còn tưởng là nhận nhầm người", Hoắc Khải giải thích.

"Vậy thì tôi tò mò thật đấy, trên thế giới này có người giống với chị dâu vậy sao? Hôm nào đưa bọn tôi đi gặp được không?", Hoắc Giai Minh nói.

Hoắc Khải lắc đầu nói: "E là không được, lâu rồi chúng tôi không gặp, cho dù gặp nhau thì chưa chắc cô ấy đã nhận ra tôi".

"Sao lại thế được, trừ phi người đó bị mất trí nhớ", Hoắc Giai Minh tỏ vẻ không tin.

Hoắc Khải vô thức xoa mặt mình, anh nhìn Đường Trọng Vi và nói: "Cô ấy không bị mất trí nhớ, chỉ có điều tôi đã thay đổi so với người trong trí nhớ của cô ấy, không nhận ra cũng là điều bình thường".

Không biết vì sao Đường Trọng Vi cứ cảm thấy cách ăn nói, nhất là ánh mắt của người đàn ông đối diện này khiến cô ấy cảm thấy rất quen thuộc.

Nhưng lục lại ký ức thì cô ấy chẳng tìm thấy một thứ gì liên quan đến anh ta.

Hoắc Giai Minh không hề nghi ngờ, cậu ta tỏ vẻ sực hiểu: "Anh nói lâu không gặp là đang nói thời niên thiếu đúng không? Không ngờ anh Lý cũng có một cô bạn hàng xóm cơ đấy, không đoán ra được luôn. Nào nào nào, ngồi xuống uống trà rồi làm quen với nhau. Bọn tôi lặn lội xa xôi tới đây chỉ để gặp anh, chẳng phải anh nói có chuyện cần bàn sao".

Biết Hoắc Giai Minh đang cố tình chuyển chủ đề, Hoắc Khải cũng không nói gì thêm nữa.

Anh ngồi xuống theo lời cậu ta rồi nói: "Lần này gọi cậu tới chủ yếu là nhờ cậu giúp một chuyện. Hiện tại tôi đang đảm nhiệm chức trợ lý giám đốc ở công ty chi nhánh nhà họ Cơ, công ty chúng tôi chuẩn bị thành lập cơ cấu chi nhánh ở nước ngoài, đầu tiên cần xử lý công tác đại diện. Nhà họ Hoắc có khá nhiều kinh nghiệm về mặt này, vậy nên cậu giúp tôi tìm mấy người quen để dẫn đường cho chúng tôi".

"Công ty chi nhánh ở nước ngoài?", Hoắc Giai Minh ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Vấn đề này không phức tạp, bố tôi thường xuyên ra nước ngoài tham gia triển lãm tranh rồi đấu giá các thứ, cũng quen biết đôi chút ở bên đó. Để lúc nào tôi nói với ông ấy, tìm mấy người dẫn đường cho anh".

“Vậy chuyện này giao cho cậu nhé”, Hoắc Khải nhớ tới một chuyện khác, anh hỏi: “Gần đây cậu có đi thăm giáo sư Triệu không?”

“Không, thời gian trước tôi có một người bạn mở cuộc thi thư pháp, kéo tôi tới làm giám khảo, vậy nên tốn mất một thời gian. Tôi đang nghĩ lần này tới sẽ đi thăm giáo sư, nghe nói sức khỏe của ông ấy không ổn lắm hả?”, Hoắc Giai Minh hỏi.

Hoắc Khải ừ một tiếng rồi nói: “Ung thư giai đoạn cuối, chắc là không sống được bao lâu nữa. Thế nhưng hiện tại cậu đang là thanh niên sức dài vai rộng, cứ tham gia những cuộc thi mang tính hình thức ấy cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu quyết tâm muốn học thư pháp thì nên tìm bậc thầy thư pháp thật sự, điều chỉnh tâm trạng rồi chuyên tâm luyện một thời gian, như vậy mới có kết quả được, không thì đến cuối cùng sẽ là biết nhiều nhưng không giỏi, không nên cơm cháo gì cả”.

“Tôi biết rồi”, Hoắc Giai Minh vô thức đáp lời, nhưng vừa nói xong là cậu ta lập tức đỏ mặt.

Bởi vì dù sao cậu ta cũng là thành viên cấp hai trong nhà họ Hoắc, Hoắc Khải thì chỉ là trợ lý giám đốc trong công ty chi nhánh của nhà họ Cơ, kém cậu ta xa lắc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 224: Chuyện Nhà Họ Hoắc

Cậu ta là con cháu trực hệ nhà họ Hoắc mà lại bị răn dạy như thế, không những không phản bác, mà còn đáp lời theo bản năng, đúng là mất mặt thật. Đường Trọng Vi ngồi ở đối diện hơi nhíu mày lại.

Mặc dù cô ấy chưa gả vào nhà họ Hoắc, nhưng từ lâu đã coi mình là một thành viên trong nhà họ Hoắc, Hoắc Giai Minh thân với Hoắc Khải, vậy nên cô ấy cũng coi cậu ta như em trai mình.

Bây giờ em trai bị người ngoài răn dạy, Đường Trọng Vi sinh lòng bất mãn, cô ấy nói: "Có vẻ như anh Lý cũng hiểu biết về thư pháp thì phải? Rất nhiều người nói rằng chưa ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy, chuyên gia ẩm thực chưa chắc đã là một đầu bếp giỏi. Tôi nghĩ anh Lý không phải người thích cãi cố đâu nhỉ?"

Đương nhiên là Hoắc Khải nghe ra được cô ấy đang bênh vực Hoắc Giai Minh. Trong lòng anh không khỏi cảm thán, bất kể xảy ra chuyện gì, bất kể trải qua bao lâu thì cô gái này vẫn không hề thay đổi, đặt nặng chuyện của nhà họ Hoắc hơn bất cứ điều gì.

Hoắc Giai Minh còn chưa nói gì thì cô đã lên tiếng rồi.

Thế nhưng quả thực là Hoắc Khải cũng có chút trình độ về thư pháp. Cũng giống với cờ vây, nhờ sự hun đúc của gia đình nên anh cũng học một thời gian, hơn nữa còn học ngay từ lúc nhỏ.

Theo ý của bố anh, nét chữ nết người, nếu viết chữ không đẹp thì làm việc cũng chẳng thể tốt được.

Vào năm học lớp sáu, Hoắc Khải đoạt được giải nhì trong cuộc thi thư pháp dành cho thanh thiếu niên.

Sở dĩ không được giải nhất là bởi vì năm đó Hương Giang được trả về, những người khác đều viết bài liên quan đến nó, ví dụ như khắp chốn vui

mừng, Giang Hà cùng dòng chảy… Chỉ có anh là viết một một bài ca chính nghĩa.

Kể từ đó Hoắc Khải không tham gia bất cứ một cuộc thi nào nữa, bởi vì anh nhận ra cái gọi là kết quả thi tài đều phải dựa vào sở thích cá nhân của giám khảo, không phải thực sự xem chữ viết thế nào.

Cuộc thi đã có mục cộng điểm thì chẳng có cái gọi là công bằng nữa. Tuy rằng anh không theo đuổi công bằng tuyệt đối, nhưng không cần thiết phải chuốc nỗi bực dọc không đâu ấy vào người.

Lúc còn nhỏ Hoắc Giai Minh cũng từng học luyện chữ với Hoắc Khải, chỉ có điều thằng nhóc này không chuyên tâm, Hoắc Khải có thể viết bốn, năm tiếng liền không nghỉ, cậu ta cùng lắm chỉ được bốn, năm mươi phút là xách mông chạy khắp nơi.

Vì chuyện này, năm đó cậu ta từng bị chú Út đánh không ít lần.

Mỗi lần bắt được là một trận đòn, chú Út còn chỉ vào Hoắc Khải nói: "Học anh mày kia kìa, sao tao lại sinh ra cái thằng nhãi tăng động như mày vậy không biết nữa!"

Nói tóm lại, Hoắc Khải chính là "con nhà người ta" trong truyền thuyết.

Nếu là người khác nói khích như thế thì Hoắc Khải chỉ cười cho qua, ngay cả cuộc thi mang tầm quốc gia anh còn chẳng thèm tham gia, sao lại so đo với một người cho được.

Nhưng hôm nay thì khác, người nói câu này là Đường Trọng Vi, một người mà anh rất quan tâm.

Đối với Hoắc Khải, Đường Trọng Vi giống em gái của anh hơn, xét về mặt tình cảm thì anh không muốn kết hôn với cô.

Không phải không thích, mà là không có cảm giác ấy.

Một cô gái mà anh coi là em gái từ nhỏ đến lớn thì sao có thể trở thành vợ anh được!

Chỉ có điều trước kia Hoắc Khải quá coi trọng lợi ích của gia tộc, để giúp gia tộc giành được nhiều thành công hơn thì việc kết thông gia với quốc tế Đường Thị rõ ràng là lựa chọn tối ưu nhất, vậy nên anh mới đồng ý với sự sắp xếp của người lớn.

Dù có muốn kết hôn với Đường Trọng Vi hay không thì lúc này Hoắc Khải đều không muốn đánh mất thể diện trước mặt cô.

Đường Trọng Vi đã nói vậy rồi thì Hoắc Khải cũng không lùi bước. Anh chấm một ít nước trà rồi viết một hàng chữ lên bàn mà không nghĩ nhiều gì cả.

Bọn con em đất Giang Đông còn nhiều người tài giỏi, cuốn đất trở về chưa thể biết được sẽ ra sao!

Đây là câu thơ trích trong "Đề ô giang đình" của Đỗ Mục thời Đường, nói đến chuyện của Tây Sở Bá Vương.

Thất bại của Tây Sở Bá Vương ấy khiến người đời tiếc nuối, trong lòng rất nhiều người, ông ta mới là đế vương thực thụ, chứ không phải là Lưu Bang có xuất thân từ đình trưởng.

Con cháu vùng Giang Đông đa số đều rất tài giỏi, nếu giương cờ vùng dậy thì khó mà nói trước được bên nào sẽ là bên chiến thắng trong vụ phân tranh Sở Hán.

Tình hình hiện nay của Hoắc Khải cũng gần giống với Tây Sở Bá Vương, chỉ có điều anh bị người hại chết, còn Tây Sở Bá Vương thì tự vẫn.

Ngoài ra, anh hơn Hạng Vũ một cơ hội để làm lại từ đầu.

Chỉ có điều muốn xông vềnhà họ Hoắc không phải là chuyện dễ dàng, có thành công hay không vẫn còn là một ẩn số.

Không phải chỉ cần tự tin thì nhất định sẽ thành công, Hoắc Khải chỉ chuẩn bị tâm lý để "không thành công thì cũng thành nhân" mà thôi.

Đường Trọng Vi và Hoắc Giai Minh nhìn sang, cả hai đều rất ngạc nhiên.

Hàng chữ này như rồng bay phượng múa, hài hòa với nhau, có thể xưng là cứng cáp mạnh mẽ. Rõ ràng chỉ là nước trà, nhưng lại không thua kém gì hiệu quả khi dùng bút mực.

Điều này chứng tỏ lực khống chế bút của Hoắc Khải đã đạt tới trình độ cực kỳ cao.

Trong cả nhà họ Hoắc, có lẽ chỉ có chú Út luyện chữ lâu năm rồi mới sánh bằng được.

"Chữ đẹp! Không kém gì anh Ba của tôi!", đôi mắt của Hoắc Giai Minh sáng rực lên, cậu ta nói: "Anh Lý, anh đỉnh thật, chơi cờ vây giỏi, còn viết chữ đẹp như thế, đúng là thiên tài như anh Ba tôi!"

Đường Trọng Vi nhìn hàng chữ trên bàn, cô ấy không nói gì nữa, chữ viết của mỗi người đều sẽ có điểm khác nhau. Dựa theo tính cách và thành quả luyện tập lâu dài, đến cuối cùng sẽ hình thành phong cách đặc biệt.

Phong cách của Hoắc Khải là kiểu mạnh mẽ, anh làm người như thế, làm việc như thế, viết chữ cũng như thế.

Một nét bút hạ xuống là muốn ghì thật mạnh rồi hoàn thành trong một nét, như muốn xé rách đất trời.

Kiểu chữ của anh lột tả sự bá đạo khó nói, đến người bình thường cũng có thể cảm nhận được khí thế ấy.

Đường Trọng Vi càng nhìn càng thấy hàng chữ này rất quen thuộc.

Nếu là bình thường, chắc chắn cô ấy sẽ phản bác câu nói của Hoắc Giai Minh, không ai có thể sánh bằng vị hôn phu của mình được.

Nhưng hiện tại cô không nói gì cả, bởi vì chữ này thật sự quá đẹp, lại còn rất giống nữa.

Nếu chỉ nhìn chữ thì nhất định cô sẽ cho rằng đây là chữ Hoắc Khải viết.

Nhưng nhìn người đàn ông ngồi ở phía đối diện, Đường Trọng Vi dám khẳng định đó không phải là vị hôn phu của mình.

Có lẽ là trùng hợp chăng? Hoắc Khải đã nói là trên đời này có cô gái giống cô ấy thì cũng không có gì là lạ khi chữ anh giống với vị hôn phu của mình.

Sau khi viết ra hàng chữ này, Hoắc Khải không hỏi xem bọn họ thấy thế nào, bởi vì anh đã biết kết quả từ biểu cảm và ánh mắt của họ rồi.

Hoắc Khải nâng chén trà nhấp một ngụm, sau đó nhìn Hoắc Giai Minh và hỏi: "Gần đây trong nhà không có chuyện gì chứ?"

"Không có chuyện gì, tất cả đều ổn", Hoắc Giai Minh vô thức đáp lời, sau đó mới hơi khựng lại, nhìn Hoắc Khải bằng ánh mắt là lạ.

Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay rồi, phong cách và giọng điệu quen thuộc đến thế, làm cậu ta cứ có cảm giác như đang ngồi với anh Ba.

Nhưng khuôn mặt này thực sự không giống chút nào cả.

Một lát sau Hoắc Giai Minh mới nói: "Anh Lý, anh nên gặp anh Ba tôi một lần thật đấy, hai người thực sự rất giống nhau. May mà tôi biết bác Cả tôi không thể có con riêng ở bên ngoài được, nếu không tôi cũng phải hoài nghi rằng anh và anh Ba là anh em ruột! Nhưng hình như gần đây anh Ba hơi khó tính, rất ít khi ăn cơm chung với tôi, muốn sắp xếp cho hai người gặp nhau chắc là khó phết".

"Anh Ba cậu là ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc đó hả? Cậu nói anh ta khó tính, ai đắc tội với anh ta hay là xung đột gì với ai?", Hoắc Khải hỏi.

“Tôi không rõ lắm đâu, nói thật ra thì tôi rất ít khi để ý tới chuyện trong gia tộc, chỉ biết là hai tháng trước anh ấy thay mấy thư ký liền, những người trong văn phòng tổng giám đốc cũng bị thay mới một lượt, nói là không đủ năng lực. Trong cuộc họp cổ đông, anh ấy còn cách chức bác Tư vì bác ấy sai sót trong công việc, nghe nói vụ đó khá căng”, Hoắc Giai Minh nói.

Hoắc Khải nghe vậy nhíu mày. Bác Tư mà Hoắc Giai Minh nhắc tới chính là chú Tư Hoắc Bộ Châu của anh.

Giống với chú Út, chú Tư Hoắc Bộ Châu cũng là kiểu người khá lười biếng, năng lực thì có hạn, vậy nên tuy rằng có địa vị cao trong gia tộc nhưng ông ấy chỉ được phụ trách công tác quản lý văn phòng tổng giám đốc.

Quản lý văn phòng tổng giám đốc cũng coi như phó tổng giám đốc, tuy không có thực quyền nhưng lại giống thái giám tổng quản bên cạnh hoàng đế thời cổ đại, không ai dám tùy tiện đắc tội ông ấy.

Mặc dù năng lực của chú Tư không được tốt lắm, nhưng cũng coi như tận tâm tận lực, ít nhất khi được giao việc, ông ấy chẳng đòi hỏi gì cả, có thể yên tâm sử dụng.

Không ngờ tên giả mạo ấy lại cách chức chú Tư.

“Vậy hiện tại ai đang quản lý văn phòng tổng giám đốc?”, Hoắc Khải hỏi.

“Hình như là thư ký của chú Ba thì phải, tên là gì ấy nhỉ? Hoắc, Hoắc Hải Thanh? Chắc là tên này đấy, là một họ hàng xa của nhà họ Hoắc chúng tôi, cách nhau năm đời rồi, tôi không thân lắm”, Hoắc Giai Minh trả lời.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 225: Chú Ý Giữ Ấm

Xuất ngũ phục tức là đồ tang lễ cổ đại được chia là năm loại, dựa theo mối quan hệ giữa người đã chết và người còn sống, đó là bản thân mình, bố, ông, cụ, kỵ. Nếu không thuộc năm đời này thì tức là con cháu họ hàng xa. Chức vụ quyền lực của nhà họ Hoắc đều do dòng đích đảm nhiệm, nhưng các vị trí như thư ký, quản lý hạng thấp – trung thì lại có không ít là họ hàng xa.

Bên ngoài thì tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng thực ra Hoắc Khải đang không ngừng hồi tưởng về các mối quan hệ nội bộ của gia tộc.

Thư ký của chú ba tên là Hoắc Hải Thanh, nhưng là họ hàng rất xa. Những nhân vật quan trọng trong gia tộc chưa từng coi những người này là người một nhà.

Cũng chẳng ai biết rõ về cuộc sống riêng tư hay mối quan hệ gia đình của Hoắc Hải Thanh.

Nhưng những người như vậy, nếu có thể tiến gần hơn với những người quan trọng của nhà họ Hoắc thì sẽ càng dễ bị mua chuộc.

Hoắc Khải gần như có thể khẳng định được, Hoắc Hải Thanh chắc chắn đã bị mua chuộc, nếu không cũng sẽ không được tên giả mạo đó đưa từ vị trí thư ký lên vị trí chủ nhiệm của ban chủ tịch.

Mà người có mối quan hệ mật thiết với Hoắc Hải Thanh nhất đương nhiên là Hoắc Tích Nguyên, chú ba của Hoắc Khải rồi.

Trước đó không lâu, Hoắc Tích Nguyên còn tìm người đến hãm hại Hoắc Khải, nhưng đã thất bại. Từ việc này có thể chứng minh, chú ba đã vi phạm lại tổ huấn của gia tộc trong một vài phương diện rồi.

Ông ta có thể vi phạm tổ huấn thì cũng có thể bán đứng cả gia tộc.

Trong số những người đã mưu sát anh năm ấy, liệu có bóng dáng của ông ta không?

Nếu đến cả người quyền lực như chú ba cũng có thể bị mua chuộc thì trong gia tộc đã có biết bao nhiêu người bị thay thế rồi?

Nghĩ đến đây, Hoắc Khải không rét mà run rẩy hết cả người. Hóa ra, gia tộc đã gặp nguy hiểm đến mức này rồi sao? Anh của lúc trước chưa từng nghĩ đến chuyện này, mà chỉ một lòng muốn đưa gia tộc phát triển.

Bây giờ anh đã sống lại một lần nữa, được đứng ở một góc độ khác để nhìn vào gia tộc, thì mới nhận ra mọi chuyện còn phức tạp hơn cả trong tưởng tượng của anh.

Nếu những người nắm quyền bị mua chuộc, thì việc lấy lại nhà họ Hoắc sẽ còn khó khăn hơn kế hoạch nhiều.

Vì những người đó chắc chắn sẽ nghĩ cách để ngăn cản anh, quan trọng nhất là địa vị của bọn họ rất cao.

Mặt khác, khi thấy Hoắc Khải ngồi im như vậy, Hoắc Giai Minh liền hỏi: "Anh Lý, anh hỏi mấy chuyện này làm gì vậy?"

"Không có gì, tôi chỉ tiện mồm hỏi vậy thôi. Những người ở tầng lớp thấp như tụi tôi thì đương nhiên sẽ tò mò về các gia tộc lớn rồi", Hoắc Khải trả lời.

"Thật ra cũng chẳng có gì đâu, chỉ là nhiều tiền hơn mọi người chút thôi, những cái khác cũng tương tự đấy", Hoắc Giai Minh nói với vẻ bình thản.

Với cậu ta, sự khác biệt lớn nhất giữa người nắm quyền trong gia tộc và người bình thường chính là có được thực lực mạnh mẽ và rảnh rỗi đi tỏ vẻ.

Người bình thường muốn tỏ ra giàu có thì rất khó, vì đến một bình rượu vang có giá mấy trăm ngàn họ còn không được nhìn thấy thì nói gì

đến nếm thử. Mà đã không thấy được đồ thật thì sao mà bắt chước được?

Người giàu thì lại khác, bọn họ có thể thỏa thích đi tận hưởng mọi thứ trên đời. Cùng là một câu "mẹ kiếp" nhưng người khác thì lại thấy là họ đang gần gũi với cuộc sống bình dân.

Nhưng nếu người bình thường nói "mẹ kiếp" thì là bất lịch sự, vô duyên.

Sau đó, Hoắc Khải lại hỏi thêm mấy câu liên quan đến nhà họ Hoắc, phần lớn Hoắc Giai Minh đều có thể giải đáp, nhưng lại không quá rõ ràng.

Địa vị của cậu ta trong gia tộc cũng cao, nhưng lại chẳng mấy khi quan tâm sự vụ của gia tộc. Muốn moi thông tin từ cậu ta thì đúng là hơi khó.

Hơn nữa, nếu nói nhiều quá thì Đường Trọng Vi cũng ngẫu nhiên cắt đứt.

Cô ấy cho rằng hành động của Hoắc Khải như đang hóng chuyện, ai mà biết sau này anh có đem chuyện này ra kể cho giới truyền thông hay không.

Những tin xấu của nhiều gia tộc đều bị lộ theo cách như vậy.

Đường Trọng Vi coi bản thân là một thành viên trong nhà họ Hoắc cho nên sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Biết cô ấy rất tôn trọng nhà họ Hoắc, Hoắc Khải cũng không hỏi nhiều nữa, dù sao cũng đã hỏi xong những gì cần hỏi rồi.

Sau đó bọn họ lại nói thêm mấy chuyện nữa, phần lớn đều là việc mà Hoắc Giai Minh thấy hứng thú.

Như là thư pháp, hội họa, đồ cổ gì đó.

Nếu là thời cổ đại, Hoắc Giai Minh chính là kiểu con nhà quần là áo lượt, giống như ba loại bảo vật của Bối Lặc Gia trong truyền thuyết: "Quả óc chó, nhẫn tay và chim trong lồng".

Hoắc Khải cũng khá hiểu mấy thứ này, cũng chơi rất giỏi.

Dù Hoắc Giai Minh có hỏi cái gì, Hoắc Khải đều nói được từ đầu chí cuối, khiến cho cậu ta phải phục sát đất. Cũng vì có Đường Trọng Vi ngồi cạnh, nếu không cậu ta đã chạy sang mà ôm đùi Hoắc Khải rồi.

Đường Trọng Vi chẳng nói chẳng rằng, yên tĩnh ngồi uống trà, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn Hoắc Khải.

Mặc dù chỉ liếc một chút, nhưng vẫn mang theo sự kinh ngạc.

Những cô con gái nhà gia giáo sẽ không bao giờ nhìn chằm chằm một người đàn ông, nhưng Đường Trọng Vi cũng phải kinh ngạc vì sự thông thái của Hoắc Khải.

Dường như chuyện gì anh cũng có thể bàn luận được, hơn nữa còn nói rất đúng trọng tâm, giống như tất cả đều là sở trường của anh vậy.

Đường Trọng Vi cũng từng gặp người như vậy, chính là vị hôn phu của cô ấy.

Điều khiến cô ấy kỳ quái nhất chính là, hai người nay tuy khác nhau về tướng mạo nhưng cách nói chuyện và cử chỉ lại giống nhau như đúc, thậm chí đến cả nụ cười.

Cho đến lúc này, Đường Trọng Vi mới hiểu được, tại sao Hoắc Giai Minh lại kéo cô ấy đến đây như vậy.

Người đàn ông trước mặt cô ấy thực sự giống vị hôn phu đến bảy, tám mươi phần trăm. Nhưng chỗ không giống thì chắc chỉ là giọng nói và gương mặt mà thôi.

Hai người cách nhau thật xa mà sao có thể giống nhau như vậy chứ.

Điều này làm Đường Trọng Vi cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Khoảng ba, bốn tiếng sau, khi đã thay mấy lượt trà, Hoắc Khải mới ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ rồi nói: “Hôm nay cứ vậy đã nhé, tôi còn phải

về nhà nấu cơm nữa. Khi nào cậu xử lí xong chuyện công ty chi nhánh ở nước ngoài thì báo cho tôi".

Hoắc Giai Minh do dự vô cùng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Đã lâu lắm rồi cậu ta chẳng nói chuyện với ai hợp như vậy. Cùng một vấn đề, mặc dù bố cậu không thể trả lời, nhưng cũng sẽ dạy dỗ vài câu, chứ đâu như Hoắc Khải, nói chuyện vừa thực tế lại vừa thú vị, khiến người ta mê đắm không thôi.

Người từng cho cậu ta cảm giác này chỉ có anh ba, nhưng giờ lại có thêm một người nữa, nên Hoắc Giai Minh đương nhiên rất vui vẻ.

"Cô Đường, rất vui khi được gặp cô. Mùa hè nóng nực, chú ý giữ ấm, tạm biệt", Hoắc Khải đứng dậy rồi nói với Đường Trọng Vi.

Đường Trọng Vi bắt tay với anh, nghe vậy thì không khỏi ngẩn người.

Hoắc Giai Minh bật cười: "Anh Lý hài hước thật, trời mùa hè nóng thì sao còn phải giữ ấm chứ".

"Nóng quá thì sẽ đi bơi đúng không, cho nên phải giữ ấm cũng đúng mà", Hoắc Khải đáp: "Vậy đã nhé, hai người về nhà cẩn thận, tạm biệt".

Nói rồi, Hoắc Khải rời khỏi vị trí và bước ra khỏi quán trà.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Hoắc Giai Minh cười vui vẻ: "Chị dâu, em nói đúng chứ, người này giống anh ba ghê nhỉ?".

Không nhận được câu trả lời khiến Hoắc Giai Minh quay lại nhìn, thì thấy Đường Trọng Vi đang ngơ ngác đứng đó, giống như đang nghĩ đến xuất thần.

"Chị dâu, chị sao thế?", Hoắc Giai Minh hỏi.

"Hả? Sao cơ?", Đường Trọng Vi lúc này mới hồi thần lại.

"Em hỏi chị đang nghĩ gì thế", Hoắc Giai Minh nói.

“Không có gì”, Đường Trọng Vi vô thức lắc đầu, nhưng sau đó, cô ấy lại không kìm được mà nhìn về hướng Hoắc Khải rời đi, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Mùa hè nóng nực, chú ý giữ ấm. Nếu là người khác thì sẽ thấy đây là một trò đùa, nhưng nó lại quen thuộc với Đường Trọng Vi đến lạ.

Cơ thể của cô thuộc loại dễ ra mồ hôi, nhất là đến tối. Chỉ cần trời hơi nóng một chút là sẽ ra mồ hôi đầy người. Từ nhỏ đến lớn, nếu mà xếp lại số chăn cô từng đá thì chắc nó còn cao hơn cả núi Himalaya mất.

Vì cô ấy và Hoắc Khải cùng nhau lớn lên, cho nên hai người cũng từng nằm chung một chiếc giường.

Cho nên Hoắc Khải cũng là một trong số ít những người ngoài mà biết về cái tật này của cô ấy.

Khi trưởng thành, mặc dù hai người đã giữ khoảng cách, không thể ngủ chung giường nữa nhưng mỗi khi thấy cô ấy bị cảm, Hoắc Khải vẫn quan tâm xem có phải là buổi đêm cô ấy lại đá chăn hay không.

Mặc dù mùa hè nóng, nhưng khi ra mồ hôi nhiều mà lại mở điều hòa và không đắp chăn thì sẽ rất dễ bị cảm.

Chuyện này gần như trở thành bí mật nhỏ của cả hai.

Câu nói này lại được phát ra từ một người đàn ông bản thân chưa bao giờ gặp như vậy, dĩ nhiên sẽ khiến Đường Trọng Vi nghĩ nhiều.

Anh ta biết chuyện này?

Hay là chỉ vô tình đùa thôi?

Bất tri bất giác, Đường Trọng Vi đã có chút tò mò về Hoắc Khải.

Mà lòng hiếu kỳ chính là một điềm báo cho sự “sa lưới” của một người phụ nữ.

Ra khỏi quán trà, Hoắc Khải quay lại nhìn bên trong quán, như vẫn có thể nhìn thấy cô gái hàng xóm mà anh coi như em gái kia.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 226: Hết Thuốc Chữa

Câu nói "Mùa hè nóng nực, chú ý giữ ấm" này là do anh cố ý nói vậy. Chính vì biết Đường Trọng Vi kỹ tính, lại hay nghĩ nhiều. Anh cố tình nói như vậy sẽ khiến cô ấy liên tưởng đến những tật xấu nhỏ của bản thân.

Mục đích của Hoắc Khải chính là trồng một hạt giống nghi ngờ và tò mò trong tâm trí của cô ấy.

Chỉ có như vậy thì sau này, khi không ngừng tiếp xúc, thì mới có thể dần dần kéo cô ấy về phía mình.

Nếu không, với tình cảm của Đường Trọng Vi giành cho "anh" thì nhỡ sau này anh dùng thân xác của Lý Phong làm chuyện gì đó với nhà họ Hoắc, có lẽ người đầu tiên đứng ra liều mạng với anh sẽ là cô gái ngốc nghếch này mất.

Nhưng điều càng khiến Hoắc Khải chú ý vẫn là những gì mà Hoắc Giai Minh đã nói về đủ loại hành động mà cái tên giả mạo đó làm với gia tộc.

Tên giả mạo đó đã bắt đầu động đến người trong ban chủ tịch, có lẽ là muốn xóa sổ từng người thân thiết với "mình" nhất, từ trong ra ngoài. Đến khi đã đuổi sạch những người quen thuộc đi thì các vị trí đó sẽ thay thế toàn bộ bằng những kẻ đã được hắn ta gài vào từ trước. Khi ấy, nhà họ Hoắc sẽ thật sự rơi vào trong tay đám người đó.

Dĩ nhiên, dễ dàng động vào ban chủ tịch chỉ vì nó thuộc về việc cá nhân của Hoắc Khải. Chỉ cần anh muốn, mỗi ngày anh thay một lượt người thì cũng chẳng ai dám nói gì.

Nhưng đây cũng là một dấu hiệu chứng tỏ đối phương đã bắt đầu có những hành động thực chất. Thời gian còn lại cho anh không còn nhiều nữa.

Hoắc Khải trong lòng vô cùng sốt ruột, nên không ở lại lâu. Anh vươn tay bắt một chiếc taxi rồi lên phòng làm việc của công ty.

Anh có quá nhiều chuyện phải làm, hận không thể phân thân ra làm hai.

Ninh Thần vô cùng vui mừng khi Hoắc Khải xuất hiện. Nhưng nghĩ đến chuyện gì đó, cô lại hỏi nhỏ: "Hôm nay anh nói chuyện với Tư Mễ sao rồi?"

Hoắc Khải biết cô định hỏi gì, bèn gật đầu: "Cũng được".

"Thật sao?", sắc mặt Ninh Thần trông hết sức vui vẻ. Cũng chẳng biết cô nghĩ đến cái gì mà mặt lại đỏ hết lên, nhưng vẫn rất xinh đẹp.

Mà Hoắc Khải thì lại đau đầu không thôi. Người phụ nữ này có ham muốn mạnh mẽ đến thế sao?

"Chào tổng giám đốc Lý ạ", Giản Tư Tư bước đến chào hỏi với Hoắc Khải, sau đó lại đưa tài liệu cho Ninh Thần, nói: "Đây là bản kế hoạch khung quản lý mà chị yêu cầu ạ".

Ninh Thần nhận lấy, rồi đưa một bản y hệt ở trên bàn cho Hoắc Khải, nói: "Anh đến đúng lúc lắm. Em bảo Tư Tư và Hạo Bân mỗi người viết một bản kế hoạch khung quản lý của công ty chi nhánh Giáp Tý. Anh giúp em xem xem họ viết thế nào đi. Số lượng khách hàng hỏi thăm cũng rất nhiều, nhân viên chăm sóc khách hàng đang bận kinh khủng. Em phải đi gọi điện cho công ty chăm sóc khách hàng để bàn về chuyện tăng thêm nhân viên".

"Được, em làm đi, để anh xem", Hoắc Khải gật đầu đồng ý rồi lật hai bản kế hoạch trong tay ra xem.

Giản Tư Tư đứng ở đó, nhìn Hoắc Khải với vẻ mặt mong chờ. Thấy anh gật đầu, cô ấy không kìm được mà nở nụ cười. Thấy anh chau mày, trái tim cô ấy cũng thấp thỏm không yên.

Mấy ngày này cô ấy vừa bận rộn lại vừa lo lắng không yên.

Mà Ninh Hạo Bân đang ngồi trên bàn làm việc sắp xếp báo cáo, mặc dù không tỏ vẻ nhấp nhổm như Giản Tư Tư, nhưng thỉnh thoảng vẫn bất giác

ngẩng đầu lên nhìn.

Anh ta cứ luôn miệng nói khinh thường người quê mùa như Hoắc Khải và Ninh Thần, cảm thấy hai bọn họ chỉ đơn giản là số đỏ nên gặp vận. Nhưng hôm nay, khi cả hai người cùng nộp bản kế hoạch, dù là với tư cách là một người đàn ông hay vì có tính cách kiêu ngạo thì Ninh Hạo Bân đều mong kế hoạch của bản thân sẽ được yêu thích hơn.

Như vậy, anh ta mới có thể chứng minh được rằng ánh mắt của mình tốt hơn của Giản Tư Tư!

Tốc độ đọc của Hoắc Khải rất nhanh. Với đẳng cấp như anh, đọc bản kế hoạch của hai người cũng chỉ đơn giản như sinh viên đại học sửa lỗi đề bài trong bài kiểm tra bậc tiểu học vậy.

Chỉ nhìn một cái là có thể hiểu được nội dung cơ bản.

Sau khi lật vài trang của mỗi bản, Hoắc Khải nói với Giản Tư Tư: "Trong tư duy của cô có mấy lỗi sai khá là cơ bản mà theo tôi thì chúng không đáng để phạm phải. Tôi mong rằng cô sẽ đem nó về mà xem lại một lần, chỉnh sửa rồi sau đó đưa cho tôi xem. Nếu có thể sửa được số lỗi sai đó thì coi như cô đạt tiêu chuẩn. Nếu như vẫn còn thì sẽ trừ năm trăm tệ một lỗi".

Nếu là người khác, khi bản kế hoạch mà bản thân vất vả viết ra không được khen câu nào mà còn dọa trừ năm trăm tệ một lỗi thì có lẽ là đã chửi thầm trong lòng từ lâu rồi.

Nhưng Giản Tư Tư thì không. Cô ấy vội vàng nhận lấy bản kế hoạch của mình rồi đáp: "Tôi biết rồi ạ. Tôi sẽ kiểm tra lại ngay. Lần sau nộp lại bản kế hoạch, tôi nhất định sẽ không làm anh thất vọng đâu ạ!"

Nói rồi, cô ấy lập tức đi về phía chỗ ngồi của mình.

Hoắc Khải không chỉ ra chỗ sai của cô ấy, vì anh cho rằng chỉ khi bản thân tự tìm được thì mới càng hiểu rõ được vì sao loại sai lầm đó xuất hiện, và lần sau sẽ không phạm phải nữa.

Nếu như lần nào người ta cũng nói thẳng đáp án cho anh thì đến lần sau, khi gặp phải câu hỏi tương tự thì anh vẫn sẽ chẳng biết làm.

Đây được gọi là "cho con cá không bằng cho cần câu cá".

Sau khi đánh giá xong Giản Tư Tư, Hoắc Khải mới bước đến chỗ Ninh Hạo Bân.

Đi đến trước bàn làm việc của anh ta, Hoắc Khải đặt bản kế hoạch bên cạnh tay của anh ta và nói: "Tổng thể tư duy của cậu khá tốt. Có thể thấy cơ sở lý luận của cậu rất vững chắc. Các trang số liệu quốc tế, biểu đồ so sánh cũng làm rất tốt, có thể coi như là khuôn mẫu cho một bản kế hoạch".

Nghe được lời đánh giá của Hoắc Khải, Giản Tư Tư hơi nản lòng mà cúi đầu xuống, còn Ninh Hạo Bân thì khẽ nhếch miệng, trong lòng vô cùng đắc ý.

Anh ta khẽ liếc sang bạn gái mình, thật sự muốn hỏi cô ấy xem có biết thế nào gọi là tài giỏi thật sự không.

Nhưng một giây sau, Hoắc Khải lại hỏi: "Nhưng thứ chúng tôi cần không phải một bản mẫu. Nếu muốn thì trên mạng cũng tràn lan hết rồi. Tình hình của mỗi công ty một khác, phải xuất phát từ thực tế rồi căn cứ vào tình trạng kết cấu nhân viên, bao gồm các vấn đề như phân tích tâm lý nhân viên, thành phần xã hội, tình trạng gia đình và sự cống hiến cho công ty để từ đó làm một bài đánh giá tổng hợp. Sau đó, từ bài đánh giá này rồi tiến hành sửa lại khung kết cấu. Nếu không, thứ ta có được sẽ không phải thay đổi mà là bạo loạn. Cậu viết lại cho tôi, đừng đem mấy cái kiến thức trong sách vở kết hợp với số liệu phổ biến tra được trên mạng để kiểm nghiệm một hiện thực có nhiều biến đổi làm gì. Cậu hiểu chưa!"

Ninh Hạo Bân cứng đờ, không nói được một câu nào.

Anh ta cho rằng Hoắc Khải đang khen mình, ai ngờ khen một tràng dài rồi mới sỉ vả anh ta không ngóc đầu lên được.

Nói đơn giản là bảo bản kế hoạch của anh ta nhìn thì đẹp đẽ nhưng nội dung lại vô dụng.

Nói thật, Hoắc Khải vẫn đánh giá rất cao Ninh Hạo Bân.

Nền tảng lý luận của người này rất chắc chắn, cũng rất thông minh, nhưng anh ta lại quá ỷ lại vào những kiến thức đã học, không quen với việc thay đổi và thích ứng với tình hình thực tế.

Nhưng tất cả chỉ thuộc về nguyên nhân là thiếu kinh nghiệm. Hoắc Khải cho rằng chỉ cần rèn luyện nhiều thì Ninh Hạo Bân sẽ trở thành một trợ thủ rất tốt của anh.

Cho nên Hoắc Khải khắt khe với Ninh Hạo Bân hơn Giản Tư Tư nhiều.

Nhưng Ninh Hạo Bân lại chẳng nghĩ như vậy. Anh ta cho rằng Hoắc Khải đang sỉ nhục anh ta.

Chẳng thà nói anh ta viết như đống bỏ đi còn hơn!

Mặt anh ta đỏ gay, cứng ngắc vô cùng!

Hoắc Khải thấy sự khác lạ của anh ta, bèn chau mày hỏi: "Sao cậu không nói gì?"

Ninh Hạo Bân mới bóp chặt con chuột trong tay rồi khô khốc nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ viết lại một bản kế hoạch mới".

"Về mặt quản lý tính cách thì cậu có thể thảo luận với Giản Tư Tư nhiều hơn. Cô ấy là phái nữ nên khá cảm tính, có lẽ sẽ giúp được cậu nhiều", Hoắc Khải nói.

"Tôi đã biết", Ninh Hạo Bân vẫn trả lời một câu đơn giản như vậy.

Biết anh ta đang không vui, Hoắc Khải cũng chẳng nói gì nữa.

Bồi dưỡng một người rất đơn giản. Miễn là người đó nghe lời, thì dù có ngu ngốc đến mấy, Hoắc Khải cũng có tự tin để bồi dưỡng được.

Nhưng nếu người này quá kiêu ngạo, không coi ai ra gì thì Hoắc Khải cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian vào người đó làm gì.

Khi Hoắc Khải quay đi, Ninh Hạo Bân càng nắm chặt tay hơn.

Giản Tư Tư ngồi đối diện, biết anh ta không thích bị người khác dạy dỗ, huống hồ đây còn là người mà anh ta khinh thường.

Hai người lúc trước có cãi nhau, cho đến giờ vẫn chưa hoàn toàn hòa giải. Nhưng dù sao cũng đã yêu nhau khá lâu, Giản Tư Tư do dự một lúc rồi nói nhỏ: "Tổng giám đốc Lý muốn tốt cho chúng ta thôi mà, anh ấy…"

"Câm mồm!", Ninh Hạo Bân lạnh lùng quát: "Em có tư cách gì mà an ủi anh? Em cho là em được khen mấy câu liền trở nên giỏi hơn anh à? Đừng tỏ ra cái vẻ nghĩ cho người khác như thế, anh không cần em an ủi, cũng không cần em thương hại!"

"Anh, anh đúng là cái đồ hết thuốc chữa mà!", Giản Tư Tư tức điên. Cô ấy có lòng tốt đi an ủi, cũng là xuống nước, cuối cùng lại bị anh ta mắng cho một trận.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 227: Đảm Nhiệm

Người còn lại được tuyển vào cũng không kìm được nhìn sang, Ninh Hạo Bân phát hiện ra, anh ta lập tức trợn mắt lườm người đó: "Nhìn gì mà nhìn!" Người kia biết Ninh Hạo Bân và Giản Tư Tư được ông chủ coi trọng hơn ba người bên mình, cộng với tính cách không thích ganh đua háo thắng, vậy nên chỉ cúi đầu không nói gì.

Ninh Hạo Bân không có nơi nào để trút giận, nên cứ nghiến răng ken két.

Quá nhục nhã!

Một kẻ quê mùa không học cao bằng anh ta, không viết nhiều luận văn bằng anh ta, nghe nói mấy năm trước còn ăn bám vợ mà dám nói bản kế hoạch mà anh ta viết là vô dụng?

Anh có biết cái gì gọi là kinh tế thị trường không?

Có biết cái gì gọi là quản lý tài chính không?

Có biết cái gì là FMS, cái gì là ADM không!

Chẳng biết gì thì dựa vào đâu phê bình tôi! Dựa vào việc hiện tại một tháng anh kiếm mấy triệu sao?

Chỉ ăn may mà thôi, là cái thá gì cơ chứ!

Thời khắc ấy, Ninh Hạo Bân rất muốn quăng con chuột rồi bỏ đi.

Nhưng anh ta không làm thế. Không phải vì không muốn đi, cũng không phải là bởi tiếc công việc này, mà là do anh ta không nuốt trôi cục tức ấy. Anh ta nhất định phải cho tên quê mùa kia biết nhân tài thật sự là như thế nào, phải chứng minh rằng việc chê trách anh ta là một sai lầm to lớn!

Đến lúc chứng minh được tất cả những điều ấy, Ninh Hạo Bân sẽ đi ngay mà không lưu luyến gì hết, khiến cái tên thiển cận ấy phải hối hận!

Hoắc Khải phát hiện ra sự phẫn nộ của Ninh Hạo Bân, đồng thời cũng loáng thoáng nghe thấy anh ta quát tháo Giản Tư Tư.

Anh thất vọng lắc đầu.

Mặc dù lý thuyết khá vững, nhưng tính cách quá nóng nảy. Nếu là lúc khác thì có lẽ Hoắc Khải sẽ cho anh ta cơ hội, quăng đi tôi luyện mấy năm, mài mòn mọi góc cạnh trước, nhưng hiện tại anh không có ý định này, cũng không có nhiều thời gian như thế.

Tên giả mạo đã bắt đầu hành động rồi, anh làm gì có thời gian tôi luyện ai, thích nổi trội như vậy thì cứ để anh ta ăn quả đắng đi.

Hiện thực sẽ dạy anh ta phải làm thế nào mới là chính xác.

Hoắc Khải tới trước máy tính của Ninh Thần, anh bật màn hình nhập mật khẩu, sau đó kích mở bảng báo cáo của mấy ngày gần đây.

Lượng tiêu thụ hằng ngày, mức tăng trưởng lợi nhuận và việc hạch toán chi phí đều do đám Ninh Hạo Bân quản lý. Những người tham dự vào các hoạt động trên khắp cả nước cũng như sự thay đổi cân nặng đều được trình bày chi tiết trong bảng.

Đủ mọi chữ cái, số liệu, hình ảnh biểu đồ, khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Nhưng đối với Hoắc Khải thì chúng chỉ là những dữ liệu vô cùng đơn giản.

Căn cứ vào bảng báo cáo thì biên độ tăng trưởng lợi nhuận gần đây rất nhanh, gần gấp đôi so với hai tuần trước.

Nhất là mấy ngày gần đây, bình quân mỗi ngày đã vượt mốc bốn trăm năm mươi ngàn. Theo chiều hướng này thì trong hai, ba ngày tới sẽ cán

mốc năm trăm ngàn!

Trong số đó, lượng tiêu thụ thực phẩm giảm cân tăng lên, có thể coi như một công cụ thúc đẩy khá tốt.

Đúng như dự liệu của Hoắc Khải, mua sản phẩm giảm béo một lần là có thể dùng được rất lâu, nhưng thực phẩm giảm cân thì phải ăn hàng ngày, ít thì một bữa, nhiều là hai bữa.

Vậy nên trong hoạt động sale lúc đầu, bỏ thêm một tệ khi mua sản phẩm giảm béo có thể đổi được một suất thực phẩm giảm cân trị giá mười tệ, nó không phải là thứ mang đến lợi nhuận.

Chỉ riêng số người đặt thực phẩm giảm cân một ngày đã là hơn sáu ngàn người, đồng thời vẫn đang tăng đều mấy trăm người mỗi ngày.

Vụ hợp tác với công ty chuyển phát nhanh cực kỳ thành công, vận chuyển bằng đường sắt cao tốc có hiệu quả ăn đứt chuyển phát nhanh bình thường, giao hàng toàn quốc chỉ trong mười hai tiếng.

Đến thời điểm này, rất ít trường hợp phải bồi thường vì quá thời gian giao hàng.

Dù sao cũng liên quan tới việc bồi thường nếu quá thời gian nên đã bàn bạc ổn thỏa với công ty chuyển phát nhanh rồi, tất cả đều do công ty họ chịu trách nhiệm.

Mặc dù tiền bồi thường nếu chỉ quá một tiếng cũng chẳng đáng là bao, nhưng thịt muỗi cũng là thịt, công ty chuyển phát nhanh tiết kiệm được chút nào hay chút ấy.

Bởi vì đơn đặt thực phẩm giảm cân tăng lên vùn vụt, công ty chuyển phát nhanh và bưu điện địa phương còn thành lập một nhóm riêng chuyên phụ trách nhiệm vụ phân loại hàng gửi đi, cố gắng để không quá thời gian.

Trong lúc hợp tác, Ninh Thần còn đưa thêm một điều khoản vào, đó là tỉ lệ giao hàng quá giờ không được vượt qua 0,0005% mỗi tháng, nếu

không thì sẽ phải bồi thường một ngàn tệ một đơn.

Một suất thực phẩm giảm cân đắt nhất cũng chỉ hai mươi tệ, nhưng phải bồi thường những hai ngàn tệ.

Hoắc Khải rất tán thành điều khoản này, chỉ có điều anh cảm thấy phí bồi thường hơi thấp.

Bởi vì nếu giao hàng quá thời gian thì khách hàng sẽ không trách công ty chuyển phát nhanh, mà là cho rằng cửa hàng Taobao không thực hiện đúng cam kết.

Đã nói là giao hàng toàn quốc trong mười hai tiếng, vì sao đến lượt tôi lại quá giờ?

Chuyện này sẽ làm ảnh hưởng tới danh dự và tiếng tăm của công ty, hơn nữa tiếng tăm còn là thứ mà tiền tài không thể bù vào được. Con người thời nay khó chiều như thế, áp lực cạnh tranh trong ngành lại lớn, anh đắc tội bọn họ một lần thì rất có thể cả đời này bọn họ cũng không mua đồ ở chỗ anh nữa.

Đừng nói là hai ngàn một đơn, cho dù là hai mươi ngàn một đơn thì Hoắc Khải cũng không cảm thấy đó là nhiều.

Anh nhìn được một lát thì Ninh Thần bước tới hỏi: "Sao vậy?"

"Khá ổn, nhưng anh cảm thấy chi phí vẫn có thể cắt giảm được. Lúc nào em tìm mấy doanh nghiệp gia công thực phẩm chuyên nghiệp để bàn chuyện hợp tác xem sao. Hiện giờ mỗi tháng chỉ riêng tiền hộp đựng thức ăn thôi đã ngốn không ít tiền của chúng ta, lúc trước mua gấp gáp nên giá hơi cao, nếu nhập hàng trực tiếp từ xưởng thì hẳn là có thể hạ thấp chi phí. Nhưng nhất định phải kiểm soát chất lượng nghiêm ngặt, chỉ được tăng chứ không được giảm. Ngoài ra cũng phải nói với bên công ty chăm sóc khách hàng rằng có thể tăng nhân viên, nhưng tiền lương chúng ta chi trả thì phải hạ xuống, đồng thời đảm bảo rằng tiền lương mà nhân viên nhận được không thấp hơn số tiền ban đầu, phần còn thiếu sẽ do công ty chăm sóc khách hàng bù vào".

“Em đã bàn chuyện này với họ rồi, hiện tại nhân viên chăm sóc khách hàng đã tăng lên đến một trăm năm mươi người. Chúng ta thanh toán tám mươi phần trăm tiền lương, hai mươi phần trăm còn lại là do công ty họ bù vào. Để đảm bảo lương của nhân viên chăm sóc khách hàng không quá thấp, hằng tháng chúng ta sẽ tiến hành khảo sát ngẫu nhiên”, Ninh Thần nói.

Nghe thì có vẻ như điều kiện này rất khó tin.

Người ta cung cấp nhân viên cho anh, anh lại muốn bọn họ trả tiền lương, đây chẳng phải là trò đùa sao?

Nếu chỉ mời một, hai nhân viên chăm sóc khách hàng, hay thậm chí là mười người, hai mười người, có thể sẽ chẳng có công ty nào đồng ý với điều kiện như thế.

Nhưng Ninh Thần thuê những một trăm năm mươi người!

Lương chăm sóc khách hàng hiện nay trung bình vào khoảng bảy ngàn một người, một trăm người là hơn một triệu, hơn một năm là hơn mười triệu!

Công ty chăm sóc khách hàng này ăn ba mươi phần trăm lương của nhân viên, có nghĩa là Ninh Thần trả bọn họ mỗi người bảy ngàn, nhưng lương thực lĩnh chỉ chưa tới năm ngàn tệ.

Hiện tại Ninh Thần yêu cầu bọn họ thanh toán hai mươi phần trăm, chỉ tương đương ăn mười phần trăm.

Nghe thì có vẻ như tỉ lệ ăn phần trăm giảm đi những hai phần ba.

Nhưng đừng quên rằng dù chỉ ăn mười phần trăm thôi thì một tháng cũng được hơn một trăm ngàn, một năm là hơn một triệu.

Điều quan trọng nhất là hoạt động hiện giờ vẫn chưa đến đỉnh điểm.

Theo tính toán của Hoắc Khải, số lượng nhân viên chăm sóc khách hàng mức đỉnh ít nhất cũng phải ba, bốn trăm người thì mới đảm bảo được là sẽ chăm sóc chu đáo.

Dù sao hiện tại một ngày có những mấy ngàn người mua, hơn một trăm nhân viên chăm sóc khách hàng thì có nghĩa là mỗi người phải trả lời mấy người liền, đã đủ sấp mặt rồi.

Ba, bốn trăm người thì mỗi tháng sẽ thu nhập mấy trăm ngàn.

Đối với bất cứ công ty chăm sóc khách hàng nào thì đây cũng là một mối lớn.

Đã là mối lớn thì đương nhiên là phải cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu rồi.

Đừng nói Ninh Thần chỉ cần bọn họ chi trả hai mươi phần trăm lương, cho dù phải thanh toán nhiều hơn thì công ty cũng sẽ đồng ý.

Bọn họ đâu phải làm gì, chỉ việc ngồi đếm tiền thôi mà.

Với những công ty như vậy, nhân viên chăm sóc khách hàng đều tìm ở trên mạng, công ty nào chẳng có đội ngũ dự bị hàng chục ngàn người, bọn họ còn đang lo không có mối làm ăn ấy chứ.

"Thế là được rồi, bây giờ em đã quen với chức tổng giám đốc rồi, tốt lắm", Hoắc Khải cười nói.

Ninh Thần mạnh dạn hôn lên má anh rồi nói: "Đó là bởi vì chồng em dạy giỏi".

Sự bạo dạn của cô khiến Hoắc Khải không biết phải làm sao, anh chỉ có thể nói: "Bên kia có người kìa".

"Đến em còn không sợ, anh sợ gì hả?", Ninh Thần khẽ hừ một tiếng, cô ôm cổ anh nói: "Em thích gần gũi anh như thế, tốt nhất là gần gũi cả đời, không ai có thể chia rẽ chúng ta được".

Lời tỏ tình đột ngột ấy khiến Hoắc Khải hơi sửng sốt. Cảm nhận được tình cảm của vợ, anh không định né tránh nữa, cứ để mặc Ninh Thần ôm anh và nói: "Đúng thế, không ai có thể chia rẽ chúng ta!"

Ở bàn làm việc bên kia, Giản Tư Tư lén nhìn cảnh này, trong mắt chỉ toàn là sự hâm mộ.

Sau đó cô ấy liếc nhìn Ninh Hạo Bân. Anh ta vẫn đang nhìn vào màn hình máy tính với vẻ mặt tái xanh, chẳng khác nào đang nhìn kẻ thù, khiến Giản Tư Tư không khỏi thở dài.

Thời khắc này, trong lòng cô ấy bỗng dâng lên một suy nghĩ: "Nếu mình có một người bạn trai như chủ tịch Lý thì tốt biết bao".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 228: Hao Hụt

Rạng sáng thứ hai, Hoắc Khải lên máy bay tới thành phố chỗ Miêu Nhất Khoa. Là một trong những học trò nổi tiếng nhất của giáo sư Triệu Vĩnh An, Miêu Nhất Khoa coi như là người có đầu óc kinh doanh tốt nhất. Có thể là bởi vì bố mẹ cũng kinh doanh nên từ khi còn nhỏ Miêu Nhất Khoa đã hiểu về buôn bán rồi.

Thời đại học, tháng nào ông ta cũng kiếm được kha khá tiền nhờ vào việc thi lại và viết luận văn tốt nghiệp hộ người ta.

Điều quan trọng nhất là ông ta thường xuyên nợ môn…

Chỉ vì Miêu Nhất Khoa là con buôn trung gian. Đầu tiên ông ta bỏ tiền ra thuê những người có thành tích tốt nhất, thi lại một lần là ba mươi tệ, làm một bài luận văn là bảy mươi tệ, nhưng lúc thu tiền người ta thì lại là năm mươi tệ một lần thi lại, một trăm tệ một bài luận văn.

Kiếm của mỗi người không nhiều nhưng cũng chẳng ít.

Bản thân ông ta thì lại chẳng làm gì cả, chỉ cần nói mồm là có tiền.

Năm đó vì chuyện này nên Miêu Nhất Khoa thường xuyên bị chủ nhiệm xách tai mắng mỏ.

Sở dĩ ông ta thân thiết với Triệu Vĩnh An như thế là do giáo sư Triệu sẽ chẳng bao giờ trách móc ông ta vì chuyện này, ngược lại còn khen ông ta thông minh, sau này sẽ trở thành một doanh nhân thành đạt.

Lúc đó địa vị của thương nhân chưa cao, thậm chí nếu buôn bán mà chưa có sự phê chuẩn thì gần như là phạm pháp, vậy nên năm đó mới có một cụm từ gọi là đầu cơ trục lợi.

Thế nhưng từ rất lâu trước kia Triệu Vĩnh An đã nhận ra rằng đất nước lạc hậu không phải bởi vì mọi người không có lòng cầu tiến, mà là vì không có tiền.

Vậy nên muốn đất nước trở thành cường quốc trong tương lai thì nhất định phải có sự xuất hiện của một nhóm người biết kiếm tiền.

Chàng trai trẻ như Miêu Nhất Khoa chính là người mà Triệu Vĩnh An muốn nhìn thấy. Ông ấy không muốn thời đại hủy hoại một hạt giống tốt như vậy, thế nên dù có phải hứng chịu những lời chỉ trích của đồng nghiệp thì ông ấy vẫn cổ vũ Miêu Nhất Khoa.

Đương nhiên, không phê bình không có nghĩa là đề xướng.

Câu nói mà Triệu Vĩnh An nói nhiều nhất là: "Thầy hi vọng mỗi một đồng tiền em kiếm được sau này đều là tiền chân chính, lấy ra cũng không có ai dám nói nhăng nói cuội lời nào. Tiền như vậy mang ra tiêu cũng có thể thẳng lưng!"

Miêu Nhất Khoa luôn coi câu nói ấy là lời răn cho mình, sau này kiếm được nhiều tiền rồi thì thường xuyên tiêu xài phung phí. Hễ có người nói ông ta không biết tiết kiệm hay quá phô trương lãng phí là ông ta lập tức lấy câu nói của lão giáo sư ra phản bác: "Mỗi đồng tiền tôi kiếm được đều là tiền chân chính, tôi tiêu tiền của tôi, liên quan gì tới các người?"

Tính cách thẳng thắn, làm việc xuề xòa, đây cũng là một trong những nguyên nhân Miêu Nhất Khoa đứng vững trong thương trường.

Hơn nữa nhờ vào mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An, chuyện kinh doanh của ông ta còn phát triển hơn Liêu Thiên Bằng hay Hạ Hoằng Viễn nhiều.

Các công ty tập đoàn của ông ta dính đến đủ mọi ngành nghề, tổng tài sản đạt mức gần mười tỷ.

Các cổ đông trong công ty đa phần là đám bạn học năm xưa, trong đó bao gồm cả Thượng Toàn Minh.

Năm xưa, chính những người này đã lấy tiền túi ra để tặng hợp đồng cổ phần cho Triệu Vĩnh An, không phải là đồ giả. Dù sao trên đó đã được đóng dấu công, dù với bất kỳ lý do gì, thì việc dùng con dấu công để làm

giả giấy tờ cũng là phạm tội, Triệu Vĩnh An sẽ không làm ra chuyện ngốc nghếch ấy.

Đúng một rưỡi Hoắc Khải tới thành phố ấy, lúc anh vào công ty của Miêu Nhất Khoa thì kim đồng hồ chỉ đến hai giờ.

Lúc này đang là giờ làm việc, người qua kẻ lại tấp nập trước cửa công ty.

Tới quầy lễ tân của công ty, Hoắc Khải hỏi xem Miêu Nhất Khoa có ở đây không.

Cô lễ tân nhìn anh một cái rồi lễ phép hỏi: "Xin hỏi anh đã hẹn trước không ạ?"

"Không có, nhưng cô có thể chuyển lời với ông Miêu là giáo sư Triệu Vĩnh An bảo tôi tới tìm ông ấy", Hoắc Khải nói.

Lễ tân ngạc nhiên nhìn anh. Hầu như tất cả mọi người trong công ty đều biết mối quan hệ giữa Miêu Nhất Khoa và Triệu Vĩnh An, đồng thời cũng đã nghe tin quan hệ hiện nay của hai thầy trò họ rạn nứt rồi.

Bây giờ Hoắc Khải nói rằng Triệu Vĩnh An bảo anh tới, lễ tân hơi do dự một lát rồi nói: "Xin anh chờ một lát, tôi cần gọi điện cho phòng thư ký hỏi xem".

Tuy rằng tất cả tin tức đều nói rằng Triệu Vĩnh An và Miêu Nhất Khoa đã trở mặt, nhưng dù sao đây cũng là việc tư của chủ tịch, nên không ai dám tự tiện quyết định.

Hoắc Khải không có ý kiến gì cả, anh lẳng lặng chờ bên cạnh.

Lễ tân gọi điện thoại, một phút sau cô ấy gác máy rồi nói: "Anh hãy vào thang máy số hai lên tầng hai mươi ba, thư ký Phùng Á Thu của chủ tịch sẽ chờ anh ở đó".

"Cảm ơn", Hoắc Khải gật đầu rồi đi vào thang máy.

Lên tầng hai mươi ba, cửa thang máy mở ra, một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đứng ở phía đối diện.

Cô ta mặc chiếc váy công sở bó sát, tuy rằng kiểu dáng hơi cổ điển, nhưng lại khiến cô ta trông chín chắn trưởng thành hơn, không mang lại cảm giác như một bình hoa di động hoặc là tình nhân gì đó của sếp trong lần đầu gặp mặt.

Đằng sau cặp mắt kính viền mỏng là một đôi mắt sắc bén quan sát Hoắc Khải.

Hoắc Khải không hề cảm thấy sợ hãi, ánh mắt như vậy không thể nào làm dao động nội tâm của anh.

Có lẽ sự bình tĩnh của Hoắc Khải đã mang tới thiện cảm nhất định cho Phùng Á Thu, lúc này cô ta mới nói: "Mời đi theo tôi, chủ tịch đang chờ anh ở văn phòng".

Dứt lời, Phùng Á Thu xoay người bước đi, hoàn toàn không định bắt tay với Hoắc Khải theo phép lịch sự.

Nói thật thì thái độ này hơi lạnh lùng, nhưng Hoắc Khải cũng có thể hiểu được.

Người ngoài vẫn đồn rằng ông chủ xích mích với Triệu Vĩnh An, vậy thì người làm thư ký như cô ta cũng không thể quá khách sáo với người mà lão giáo sư cử tới được.

Hoắc Khải đi theo Phùng Á Thu tới văn phòng. Sau khi gõ cửa vào phòng, Phùng Á Thu nói: "Chủ tịch, tôi đưa anh ấy tới rồi".

Ngoài Miêu Nhất Khoa ra thì trong văn phòng còn hai người nữa, cả hai đều là quản lý cấp cao của công ty.

Miêu Nhất Khoa không nhìn về phía này. Ông ta tùy ý phất tay, Phùng Á Thu gật đầu rồi xoay người đi. Miêu Nhất Khoa thì vẫn bàn bạc chuyện

công ty với hai người ngồi trước bàn, như thể không biết trong phòng còn một người nữa.

Với thái độ này thì hiển nhiên là ông ta muốn gây sức ép cho Hoắc Khải, hoặc có thể nói là dằn mặt anh.

Sao Hoắc Khải lại để mắt tới chiêu trò này được. Anh tùy ý thay đổi tầm nhìn, quan sát các vật trang trí trong phòng.

Miêu Nhất Khoa đúng là một người thích cảm giác hào nhoáng như những gì người ta vẫn đồn thổi.

Phong cách trang trí trong văn phòng chẳng khác nào khách sạn, đâu đâu cũng bày biện những vật phẩm màu vàng chói loá.

Thứ duy nhất có chiều sâu chắc là tác phẩm điêu khắc bằng gỗ ở trên kệ màu vàng.

Chỉ có điều tác phẩm đó là một thỏi vàng lớn, trông chẳng ra làm sao, thực sự rất buồn cười.

"Đến lúc này các người còn không điều tra ra đối thủ là ai, tôi cần đám chuyên gia tài chính như các người làm gì? Đừng nói tôi không cảnh cáo các người, nếu tuần này lại hao hụt tài chính nữa thì các người cuốn gói đi cho tôi!", Miêu Nhất Khoa nổi giận đùng đùng nói.

Công ty đầu tư vải vóc của ông ta có mấy sàn giao dịch riêng lẻ, nhưng trong hai quý gần đây, mấy quỹ ngân sách đều bị hao hụt nghiêm trọng.

Quản lý quỹ nói là bị một nguồn tài chính bí ẩn nào đó đánh úp, bọn họ đang nghĩ cách đối phó. Nhưng thực lực của đối thủ rất mạnh, mặc dù có thể lượng tài chính không nhiều bằng bọn họ, nhưng lại có đủ các chiêu trò, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Hơn nữa không chỉ có công ty bọn họ bị tổn thất mà nghe nói còn mấy công ty quản lý tài chính khác cũng gặp phải rắc rối ấy.

Có thể chống lại nhiều công ty như thế cùng một lúc, chứng tỏ thực lực của đối thủ rất đáng gờm.

Nhưng Miêu Nhất Khoa cóc cần biết thực lực của đối thủ thế nào. Suy nghĩ của ông ta luôn rất đơn giản, tôi bỏ tiền ra thuê anh không phải là để anh nói người ta giỏi giang thế nào, mà là muốn anh chứng minh cho tôi thấy tài năng của anh cao siêu đến đâu.

Nếu không thì tôi chi trả số tiền đó để làm gì? Để xem anh bị người ta dúi xuống đất đánh túi bụi thế nào sao?

Vẻ mặt của hai quản lý quỹ rất rầu rĩ. Bọn họ cũng rất muốn chứng tỏ bản thân, trên thực tế tình hình của quỹ trong mấy quý trước luôn rất tốt, nhưng lần này đột nhiên gặp phải đối thủ phiền phức nên mới bị tổn thất.

Quan trọng nhất là hiện giờ không ai có thể điều tra ra tin tức của kẻ địch.

"Lũ vô dụng!", Miêu Nhất Khoa tức tối mắng chửi, quản lý quỹ đâu dám cãi lại.

Có lẽ bởi vì quá tức nên Miêu Nhất Khoa lại ngước mặt nhìn Hoắc Khải, nói bằng giọng lạnh lùng: "Cậu kia, lão già họ Triệu bảo cậu tới đây làm gì?"

"Giáo sư Triệu đưa tôi một tệp tài liệu, trên đó có cổ phần mà công ty ông đã hứa cho ông ấy lúc trước, có giá trị bảy triệu. Hiện tại giáo sư Triệu mong rằng có thể đổi số cổ phần đó thành tiền mặt", Hoắc Khải nói.

Dứt lời, Hoắc Khải lấy tài liệu của Triệu Vĩnh An ra khỏi túi.

Miêu Nhất Khoa liếc nhìn sơ qua, ông ta cười lạnh nói: "Lão không tới mà bảo cậu tới làm gì? Tôi không biết cậu là ai, nhỡ cậu là một tên cướp, đoạt tài liệu của lão rồi tới tìm tôi lấy tiền thì chẳng lẽ tôi cũng phải đưa sao? Muốn lấy tiền thì bảo lão già họ Triệu đó tự tới mà lấy!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 229: Chọn Một Cổ Phiếu

Sự ngông cuồng của Miêu Nhất Khoa khiến Hoắc Khải phải hơi nhíu mày nói: "Chủ tịch Miêu là người có thân phận và địa vị, đương nhiên cũng phải hiểu, ông Triệu có quyền tìm người đại diện thay mặt phụ trách. Tôi nghĩ mình cũng không cần đến một bản thỏa thuận nào khác cả. Huống chi mặc dù người ngoài có đồn đại tình nghĩa thầy trò giữa ông và giáo sư Triệu Vĩnh An đã tan vỡ, nhưng một ngày làm thầy, suốt đời làm cha, chủ tịch Miêu bây giờ lại đi nói những lời như vậy, nếu như truyền ra ngoài e rằng không tốt một chút nào". Tuy giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lời lẽ lại nặng nề.

Hai người quản lý quỹ đứng sững sờ, tự hỏi sao người này lại to gan đến vậy. Cậu ta có biết mình đang nói chuyện với ai không?

Phùng Á Thu trực tiếp đi tới, không ngừng khiển trách: "Anh Lý, hãy để ý đến lời nói của anh, nếu không, tôi có thể mời anh ra ngoài ngay lập tức!"

Hoắc Khải thậm chí còn không nhìn đến Phùng Á Thu. Chỉ là một thư ký, cho dù vị trí của cô ta ở trong công ty này có cao đến đâu thì cũng chẳng liên quan gì đến Hoắc Khải.

Vẫn nhìn thẳng vào Miêu Nhất Khoa, Hoắc Khải nói: “Nếu chủ tịch Miêu vẫn còn nhớ đến tình nghĩa thầy trò năm xưa, hãy vui vẻ đưa khoản tiền này cho giáo sư Triệu, bằng không, đợi đến khi tôi ra ngoài tìm mấy phương tiện truyền thông đến đưa tin, chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng ít nhiều đến danh tiếng của ông".

“Anh Lý, anh đã quá đáng lắm rồi, mời anh ra ngoài ngay lập tức!”, Phùng Á Thu càng lúc càng tức giận.

Lúc này, Miêu Nhất Khoa mới giơ tay lên ngăn lại, sau đó nhìn về phía Hoắc Khải, nét mặt lộ ra vẻ hứng thú nói: "Ông Triệu tuy vẫn giữ thái độ

im lặng nhưng lại phái một người rất can đảm qua đây. Cậu nhóc, vừa rồi cậu bảo cậu tên là gì?"

"Trong mắt của chủ tịch Miêu, tôi chỉ là một kẻ vô danh, không đáng nhắc đến, có biết hay không biết tên họ của tôi cũng không thành vấn đề", Hoắc Khải nói.

Cả đời Hoắc Khải ghét nhất là kẻ vô tình bạc nghĩa, nên tự nhiên sẽ không nể nang gì Miêu Nhất Khoa.

Bất kể ông ta có là ông chủ của một công ty lớn với khối tài sản niêm yết hàng chục tỷ đi chăng nữa, anh đây vừa có chứng cứ vừa có đạo lý, cho dù anh không nể nang gì ông ta thì ông ta cũng phải dè chừng anh!

Phùng Á Thu tức giận vô cùng, chỉ hận không thể gọi bảo vệ ném Hoắc Khải ra ngoài.

Một trong số hai người quản lý quỹ cũng đứng lên nói: "Chàng trai trẻ này, đừng ăn nói thiếu suy nghĩ như vậy. Cậu nghĩ đây là nhà của mình chắc? Ai cũng phải làm theo ý của cậu à?"

Hoắc Khải liếc nhìn người nọ một cái rồi nói: "Lúc bị chủ tịch Miêu mắng cũng không thấy ông tỏ vẻ ngang ngạnh khí thế như vậy, bây giờ thì sao, tưởng tôi dễ bắt nạt à?"

Lời nói này đã tỏ ý giễu cợt người kia hết sức, nhưng người kia cũng không thể nói ra một lời phản bác nào.

Sắc mặt người kia lúc xanh lúc đỏ, trợn mắt lên nhìn Hoắc Khải, cứ như thể muốn cắn người khác đến nơi.

Hoắc Khải cũng không thèm nói nhảm thêm với nhân vật nhỏ này, chỉ kiên quyết nhìn chằm chằm vào Miêu Nhất Khoa. Hôm nay anh đã tới thì nhất định phải giải quyết cho xong chuyện này, chứ đâu có tự dưng rảnh rỗi mà đi chạy đến đây.

Phùng Á Thu không chịu nổi sự càn quấy của Hoắc Khải, quay sang nhìn Miêu Nhất Khoa nói: "Chủ tịch..."

Miêu Nhất Khoa biết cô ta nhất định là đang muốn gọi nhân viên bảo vệ đến đuổi chàng trai trẻ này ra ngoài, nhưng thay vì làm vậy, ông ta lại hướng về phía của Hoắc Khải mà bật cười: "Cậu nhóc, cậu nói không sai, người này đúng là chỉ dám bắt nạt kẻ yếu, một đám vô dụng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù sao đây cũng là quản lý quỹ dưới trướng của tôi. Cậu nghĩ người ta không tốt, vậy còn cậu thì sao?"

“Mặc dù tôi không biết ông đang đề cập đến khía cạnh nào, nhưng tôi vẫn nghĩ rằng tôi tốt hơn ông ta”, Hoắc Khải trả lời.

Hai người quản lý quỹ đều xanh mặt vì tức giận, trong lòng thầm mắng chửi Hoắc Khải.

Tuy nhiên, Miêu Nhất Khoa lại tiếp tục bật cười, đột nhiên xoay màn hình máy tính ba trăm sáu mươi độ, sau đó vỗ nhẹ lên màn hình nói: “Được rồi, vì cậu rất tự tin, nên đừng nói tôi không cho cậu cơ hội. Vì cậu nghĩ rằng cậu giỏi hơn những người quản lý quỹ của tôi, điều đó rất tốt. Còn ba mươi phút trước khi thị trường đóng cửa, cậu chọn cho tôi một cổ phiếu sẽ tăng mạnh vào ngày mai. Nếu mức tăng hơn 8%, tôi liền rút cổ phần của ông Triệu ra. Nhưng nếu như cậu chọn sai, khi thị trường đóng cửa vào ngày mai, tôi sẽ bảo người đánh cậu bầm dập trước, sau đó xé hợp đồng cổ quyền này thành từng mảnh và nhét vào miệng của cậu, để cho cậu hiểu rằng nói phét trước mặt của tôi thì sẽ không có kết cục tốt đẹp".

Hoắc Khải liếc nhìn thời gian trên màn hình, đã là 2 giờ 32 phút chiều, nói đúng ra là chỉ còn 28 phút nữa là thị trường chứng khoán đóng cửa.

“Sao nào, nếu hôm nay cậu cảm thấy không đủ thời gian, tôi có thể cho cậu thêm thời gian đến buổi sáng ngày mai”, Miêu Nhất Khoa vỗ vỗ vào màn hình và nói.

Hoắc Khải tiến lên một bước hướng về phía máy tính và nói: "Không cần đợi lâu như vậy".

Vừa nói anh vừa bước đến máy tính, nhấc chuột lên và nhấp vào trang cổ phiếu. Sau khi chuyển trang chứng khoán sang biểu đồ dự đoán đầu tư K-line, Hoắc Khải bắt đầu nhấn liên tục vào nút "xuống" trên bàn phím.

Anh lướt qua một cách cực kỳ nhanh, chuyển sang cái tiếp theo gần như ngay lập tức mỗi khi một đường chữ K xuất hiện, nếu là người bình thường chắc cũng không thể nhìn rõ.

Hai người quản lý quỹ thầm chế nhạo trong lòng, với tốc độ duyệt nhanh như vậy, người này đơn giản chỉ là đang suy đoán thôi chứ có thể nhìn ra được đầu mối gì?

Ngay cả những chuyên gia như họ, những người đã lăn lộn trên thị trường chứng khoán nhiều năm thì để xác định một cổ phiếu sẽ tăng 100% vào ngày mai, cũng cần phải tiến hành quan sát rất cẩn thận và phân tích toàn diện kết hợp với các biểu đồ xu hướng, các nguyên tắc cơ bản và tin tức từ phía công ty.

Mặc dù vậy, tỷ lệ thành công không thể đạt đến 100%, nói một cách mỹ miều thì gọi là dòng chảy đã thay đổi, nhưng thật ra trong chuyện này yếu tố may rủi cũng chiếm một phần rất lớn.

Vì thị trường chứng khoán trong nước phần lớn đều bị các quỹ lớn thao túng.

Điều này có nghĩa là một số lượng lớn cổ phiếu được kiểm soát bởi các quỹ lớn, nếu như muốn cổ phiếu này tăng giá, họ có thể dễ dàng kéo nó lên, còn nếu muốn làm cho nó rớt giá, trăm ngàn bàn tay liền dập xuống chỉ trong chốc lát, dù có là con ông trời cũng không làm gì được.

Cho nên những cổ phiếu bị thao túng này thường rất khó để nắm bắt.

Miêu Nhất Khoa chỉ quan sát hành động của Hoắc Khải trong vài giây rồi quay đi. Ông ta cũng đã từng chơi chứng khoán một thời gian, nhưng sau đó ông ta nhận thấy rằng tâm trí của ông ta không đủ ổn định để tận dụng những cơ hội trong thị trường cổ phiếu nhiều thao túng đó.

Cho nên sau này công ty mới mở thêm bộ phận nghiệp vụ xử lý các vấn đề của thị trường chứng khoán, cũng chính là mời chuyên gia tới xử lý.

Nhưng bản thân Miêu Nhất Khoa vẫn có những hiểu biết sâu rộng về chứng khoán.

Giống như hai người quản lý quỹ, ông ta cũng cảm thấy rằng cách tiếp cận của Hoắc Khải hoàn toàn là đang muốn lừa gạt ông ta.

Cứ cho cậu ta xem tới xem lui, xem đến mười mấy lần thì cũng không có ích gì. Cơ hội để tìm được một cổ phiếu sẽ tăng hơn 8% vào ngày mai có lẽ cũng chỉ cao hơn một chút so với cơ hội trúng xổ số.

Đặc biệt những ngày gần đây thị trường chứng khoán còn bị tắc nghẽn, thông tin bên ngoài không mấy khả quan, cổ phiếu trên thị trường đã giảm mấy ngày liền. Mỗi ngày thị trường lại thay đổi thất thường, mấy ngày nay hầu như chỉ có toàn cổ phiếu mới lên sàn.

Các cổ phiếu khác có thể giảm bất cứ lúc nào.

Vốn dĩ ban đầu nhìn thấy dáng vẻ kiên quyết của Hoắc Khải thì Miêu Nhất Khoa đã liền rất ưa thích. Ông ta biết rằng khi vị giáo sư già kia cử người này đến để yêu cầu quyền cổ phần, thực chất là muốn gửi cho ông ta một tín hiệu.

Chàng trai trẻ tuổi này chính là một ứng cử viên cho vị trí người thừa kế của giáo sư, và ông ấy cần Miêu Nhất Khoa kiểm tra cậu ta.

Vì suy cho cùng, nếu như vị giáo sư già mất đi, tài sản lớn nhất mà ông ấy để lại chính là mạng lưới quan hệ được tạo dựng bởi mấy người Miêu Nhất Khoa.

Nếu như người này không vượt qua được ải của Miêu Nhất Khoa, thì chuyện thừa kế sẽ ngay lập tức biến thành một chuyện cười.

Bây giờ, nhìn Hoắc Khải đang lật tung đống cổ phiếu trên thị trường, trong mắt Miêu Nhất Khoa liền hiện lên một tia thất vọng.

Bản thân ông ta cùng mấy người bạn học cũ chịu mang tiếng xấu, bị người khác chỉ trích, chính là hy vọng có thể giúp thầy tìm được một học trò chân chính có thể kế thừa cơ nghiệp.

Bây giờ xem ra, mọi chuyện không dễ dàng như vậy.

Cũng giống như chàng trai trẻ trước mặt đây, tuy là cũng có chút khí chất, nhưng đáng tiếc lại không có phẩm hạnh. Nếu bản thân không có bản lĩnh thì đừng đùa với lửa, chỉ tổ rước nhục vào thân.

Miêu Nhất Khoa kín đáo lắc đầu, chuẩn bị tìm một cái cớ để đuổi Hoắc Khải đi.

Lúc này, những ngón tay đang gõ bàn phím của Hoắc Khải đột nhiên dừng lại.

Anh nhìn chằm chằm vào cổ phiếu có tên Xuyên Liên Sâm Phát trên biểu đồK-line hàng ngày mà không di chuyển trong khoảng 10 giây. Đây là cổ phiếu mà anh chú ý đến lâu nhất từ nãy đến giờ.

Người quản lý quỹ đứng bên cạnh nhìn thấy anh chăm chú nhìn vào cổ phiếu đó, sắc mặt càng thêm giễu cợt: "Sao, cậu cho rằng cổ phiếu này sẽ tăng?"

Hoắc Khải phớt lờ người quản lý quỹ, sau đó mở biểu đồcủa cổ phiếu Xuyên Liên Sâm Phát để quan sát thật kỹ.

Hai người quản lý quỹ nhìn nhau, cả hai đều chế nhạo Hoắc Khải.

Xuyên Liên Sâm Phát là một doanh nghiệp có tài sản rơi vào khoảng 20 tỷ nhân dân tệ, nhưng nửa năm trước, vì sự cố kỹ thuật nghiêm trọng của thiết bị nên đã bị lỗ rất nhiều tiền. Giá cổ phiếu đi từ mức giá cao nhất là 32,5 tệ giảm liên tục xuống mức 13,9 tệ, thậm chí còn thấp hơn cả mức cắt giảm.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 230: Học Trò

Vô số nhà đầu tư chết đứng, còn không có cơ hội bỏ của chạy lấy người. Bọn họ hoàn toàn rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, nếu dứt khoát rời đi thì sẽ nhận tổn thất quá lớn.

Trong ba bốn tháng qua, biểu đồ tăng trưởng của cổ phiếu Xuyên Liên Sâm Phát gần như là đi ngang, và hiện nó đã giảm xuống chỉ còn 12,8 tệ. Tình hình thậm chí còn không có một sự phục hồi nào trước đó, thỉnh thoảng còn hiện lên một chữ thập đỏ đáng báo động.

Đối với những cổ phiếu như vậy, cơ bản có thể đánh giá rằng nó không có nguồn dự trữ để thao túng thị trường, nếu không những quỹ lớn đó đã kéo nó lên trước khi nó giảm liên tục như vậy.

Đến nỗi khi nào sẽ tung thêm một đợt cổ phiếu mới lên thị trường và khi nào thì nó sẽ tăng cũng không ai có thể nói được chắc chắn. Mà nói chung, ai biết được chắc chắn khi nào các quỹ lớn sẽ tham gia vào thị trường đâu chứ.

Biểu đồ của Xuyên Liên Sâm Phát đưa ra ngày hôm nay dường như cũng không đáng để quan tâm, cho dù là đối với một nhà quản lý quỹ chuyên nghiệp cũng sẽ cảm thấy không có biến động gì mới.

Nhưng Hoắc Khải đã khẽ mỉm cười, bởi vì anh đã nhìn thấy một đường cong rất thú vị.

Khi thị trường mở cửa buổi sáng, cổ phiếu của Xuyên Liên Sâm Phát đã có chút bùng nổ, nhưng chỉ kéo dài một chút rồi kết thúc. Sau đó, trước khi thị trường đóng cửa vào buổi trưa, có một vụ bùng nổ nhỏ khác cũng chỉ kéo dài trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Lúc mở cửa vào buổi chiều, tình hình vẫn là như vậy. Cùng một biến động mạnh ba lần liên tiếp trong ngày đều ẩn dưới một đường cong biểu đồ bình thường, trông không có gì nổi bật.

Lý do tại sao anh chú ý đến biến động nhỏ đó là bởi vì Hoắc Khải cũng đã từng thực hiện phương pháp này, từng sự biến động nhỏ này chính là phương pháp anh sử dụng để kiểm tra giá trị của sự tăng trưởng.

Vào vài năm trước, Hoắc Khải đã tiếp xúc với ngành tài chính và cảm thấy nó rất thú vị. Anh đã từng là một nhà đầu tư nhỏ lẻ với số vốn không quá một trăm ngàn, nhưng anh cũng từng là một nhà đầu tư lớn với số vốn hơn mười triệu.

Đối với những cổ phiếu của doanh nghiệp có giá trị tài sản từ vài tỷ đến hàng chục tỷ, con số mười triệu có thể không quá nhiều, nhưng trên thực tế, hầu hết cổ phiếu đều do các nhà đầu tư nhỏ lẻ nắm giữ.

Hơn nữa trong diễn biến tăng giảm của chứng khoán, các nhà đầu tư nhỏ lẻ cũng gây ảnh hưởng nhiều nhất.

Do đó, cách thao túng cổ phiếu thông minh không thật sự phải mua hơn 51% cổ phần như một công ty kiểm soát.

Họ chỉ cần tập trung hỏa lực mua đủ cổ phiếu giá rẻ, kéo lên ngay lập tức khi cần, niêm phong cổ phiếu trăm ngàn trao tay, sau đó hợp tác với công ty để tung ra một số tin tức tốt đẹp lớn nhỏ.

Các nhà đầu tư nhỏ lẻ nhìn thấy giới hạn hàng ngày, cũng giống như mèo gặp cá, ngửi thấy mùi tanh là xông tới. Cùng với những tin tức tốt cố tình được tung ra, bọn họ sẽ hào hứng lao vào tranh giành dĩa cá này.

Từ một trăm ngàn lên đến một triệu, rồi từ một triệu lên đến mười triệu, cuối cùng là từ mười triệu lên đến ba trăm triệu, Hoắc Khải mới dừng lại.

Anh vốn không muốn trở thành một con cá sấu lớn nuốt trọn thị trường chứng khoán, anh chỉ là một người làm kinh doanh muốn tìm ra những gì trong đầu mà những người này đang nghĩ, để không bị hoang mang bởi những rắc rối tương tự có thể phát sinh trong tương lai.

Trong giai đoạn đó, Hoắc Khải cũng đã nhận một người học trò.

Nói một cách chính xác, người đó cũng không thể được gọi là học trò chính thức của anh, người đó chỉ là một người trẻ tuổi đã trò chuyện với anh trong khi anh đang quan sát thị trường trên sàn chứng khoán.

Chàng trai trẻ tên Vương Vũ Hành chỉ vừa tốt nghiệp trung học khi l`ần đ`ầu gặp Hoắc Khải.

Cậu ta đi theo Hoắc Khải, chứng kiến anh không ngừng tạo ra kỳ tích, đến khi Hoắc Khải dừng lại thì cậu ta đã là sinh viên năm hai.

Mặc dù Hoắc Khải chưa bao giờ thừa nhận cậu ta là học trò của mình, nhưng Vương Vũ Hành nhất quyết gọi anh là th`ầy vì cậu ta hiểu rõ hơn ai hết th`ầy của mình tuyệt vời như thế nào.

Trên đời này có bao nhiêu người có thể tăng gấp mấy l`ần số ti`ền gốc của mình, từ một trăm ngàn nhân dân tệ lên ba trăm triệu nhân dân tệ chỉ trong hai năm mà không c`ần dùng đến bất kỳ ngoại lực nào?

Đây không phải là kì tích, mà là một phép màu!

Trong vòng hai năm, Hoắc Khải đã làm chủ h`ầu hết các kênh tài chính, còn Vương Vũ Hành là một cậu trai rất thông minh, học nhanh và cũng học giỏi.

Khi Hoắc Khải rời đi, anh đã để lại cho cậu ta một khoản ti`ền vốn một trăm ngàn, nói đùa rằng nếu cậu ta có thể kiếm được ba trăm triệu trong hai năm như anh thì cậu ta sẽ chính thức được nhận làm học trò.

Ba năm rưỡi sau, Vương Vũ Hành đã không liên lạc với anh, nên Hoắc Khải cũng không liên lạc với cậu trai đó nữa.

Nhưng bây giờ, sau khi nhìn thấy phương pháp năm xưa của mình xuất hiện trên thị trường chứng khoán, Hoắc Khải biết rằng Vương Vũ Hành vẫn còn đang tham gia thị trường chứng khoán.

Hơn nữa, cậu ta làm việc cũng không tệ đâu, đã có thể tự mình vững vàng r`ồi.

Vì đã xác định rằng xu hướng này là do người học trò của anh điều khiển, Hoắc Khải đương nhiên biết xu hướng tiếp theo sẽ là gì.

Bình thường nếu như muốn khảo sát áp lực theo cách này, vì không muốn cho người khác nhìn ra đầu mối, mỗi ngày chỉ có thể tiến hành một hai lần.

Hôm nay Vương Vũ Hành lại tiến hành đến tận ba lần, chứng tỏ cậu ta tin rằng thời cơ đã chín muồi.

Đánh giá từ biểu đồ, quá trình khảo sát của cậu ta đã không gặp nhiều trở ngại, có rất ít hoạt động bán ra sau đó.

Như vậy cho đến thời điểm thị trường đóng cửa, nếu cậu ta vẫn làm như cách anh đã từng, chắc chắn sẽ kéo được giá cổ phiếu lên chỉ trong vòng mười phút trước khi kết thúc phiên giao dịch! Giới hạn mười phút hàng ngày cũng không quá suýt sao, để các nhà đầu tư nhỏ lẻ khác còn có cơ hội vào ra. Dù gì thì Hoắc Khải cũng không thật sự muốn kiếm chác gì từ thị trường chứng khoán, anh chỉ ở đây cho vui thôi, tại sao phải làm khó các nhà đầu tư nhỏ lẻ khác làm gì.

Sau khi đã xác nhận, Hoắc Khải không quan tâm đến các cổ phiếu khác nữa, anh chỉ vào cổ phiếu Xuyên Liên Sâm Phát và nói: "Chính là nó. Nếu may mắn, nó có thể tăng mạnh trong hôm nay. Nếu không thì cũng sẽ tăng mạnh vào ngày mai".

Miêu Nhất Khoa không đáp lại anh mà chỉ nhìn sang hai người quản lý quỹ, dù sao thì ông ta cũng không tham gia vào mấy công việc này thường xuyên, nên các vấn đềchuyên môn cứ giao cho chuyên gia.

Một người quản lý quỹ nhìn Hoắc Khải với vẻ chế giễu, sau đó nói: "Xuyên Liên Sâm Phát đã bị lỗ nặng do lỗi kỹ thuật nghiêm trọng cách đây 6 tháng. Từ đó đến nay, cổ phiếu đã bị cắt giảm toàn bộ, giá trị thị trường chỉ bằng 1/3 thời kỳ đỉnh cao, biểu đồtăng trưởng đi ngang trong gần 4 tháng và đà suy thoái vẫn đang tiếp tục, được đánh giá là không có quỹ dự trữ, do đó khó có khả năng tăng trưởng".

Miêu Nhất Khoa ồ lên một tiếng. Sau đó, ông ta nhìn Hoắc Khải và nói: "Cậu nghe rõ chứ, cậu có chắc chắn muốn chọn cổ phiếu này không?"

Hoắc Khải gật đầu nói: "Chắc chắn".

"Có vẻ như vị này không tin vào phán đoán của tôi. Nếu như cậu đã tự tin như vậy, chúng ta có thể chờ xem", người quản lý quỹ chế nhạo.

Miêu Nhất Khoa ngồi xuống bắt chéo chân, còn Phùng Á Thu chu đáo bước tới giúp ông ta cắt đầu điếu xì gà và châm lửa.

Khói thuốc bay khắp phòng. Trong văn phòng im lặng như tờ, chỉ có tiếng rít xì gà của Miêu Nhất Khoa thỉnh thoảng vang lên.

Trong làn khói thuốc, thời gian trôi qua từng giây. Khi thị trường chỉ còn chưa đến chín phút nữa là đóng cửa, lông mày của Hoắc Khải khẽ giật.

Bởi theo kỳ vọng trước đó của anh, Xuyên Liên Sâm Phát lẽ ra nên bắt đầu tăng giá vào thời điểm này.

Nhưng cho đến tận bây giờ, biểu đồ vẫn chỉ thể hiện những biến động nhỏ.

Tại sao nó vẫn chưa tăng?

Chẳng lẽ ba lần biến động kia chỉ là do trùng hợp chứ không phải là do Vương Vũ Hành đang điều khiển biến động của cổ phiếu hay sao?

Không, nhất định không phải là trùng hợp, nếu không ba lần khảo sát kéo giá lên kia sẽ không có thời gian giống nhau như vậy!

Sự tự tin mà anh trau dồi trong nhiều năm đã thuyết phục được Hoắc Khải rằng nhận định của anh không thể sai.

Không biết có phải do để ý đến sự bất thường của Hoắc Khải không mà Miêu Nhất Khoa đột nhiên nói: "Còn sáu phút nữa thì thị trường đóng cửa. Nếu cậu đổi một cổ phiếu khác vào lúc này, có lẽ cậu vẫn còn có một chút cơ hội chiến thắng".

Rốt cuộc thì ông ta cũng khá mềm lòng, không muốn ứng cử viên đầu tiên được thầy mình cử đến lại phải ra đi trong tình cảnh bối rối như vậy.

Tuy nhiên, phản ứng của Hoắc Khải đã khiến cho Miêu Nhất Khoa rất khó chịu.

“Không cần”, câu trả lời của Hoắc Khải thật ngắn gọn và mạnh mẽ.

Miêu Nhất Khoa khịt mũi, không nói gì nữa.

Cho cậu cơ hội cậu còn không muốn, vậy đừng trách tôi khiến cho cậu trở nên khó coi!

Một người quản lý quỹ đúng lúc đó cũng buông lời giễu cợt: "Đôi khi tự cao quá lại trở thành tự phụ. Không phải cái gì cũng cần đợi đến lúc va đầu vào bức tường thì mới quay đầu lại được. Tuổi trẻ ít kinh nghiệm mắc sai lầm là chuyện thường tình, miễn là bản thân sẵn sàng sửa sai thì vẫn còn cơ hội".

Trước đó bị Miêu Nhất Khoa mắng thảm thương như vậy, người quản lý quỹ vừa hay đang cần phát tiết lửa giận trong người, lại gặp Hoắc Khải chủ động dâng tới cửa, người nọ nào có thể bỏ qua cho anh.

Phải đem người trẻ tuổi này hung hăng giẫm đạp ở dưới chân, như vậy mới có thể làm nổi bật tính chuyên nghiệp của ông ta!

Hoắc Khải liếc mắt nhìn người đàn ông kia mà nói: "Điều ông nói không sai. Quá tự cao ắt sẽ trở nên tự phụ".

Lời nói này được Hoắc Khải trả lại nguyên văn, người quản lý quỹ kia làm sao mà không hiểu được ý tứ của anh, rõ ràng là đang muốn chế giễu ngược lại ông ta!

Rõ ràng người này cái gì cũng không hiểu, cho cậu ta ý kiến, cho cậu ta cơ hội cậu ta còn không muốn, còn ngồi đó giả bộ cái gì chứ?

Người quản lý quỹ hít mạnh một hơi, đang định hung hăn dạy cho Hoắc Khải một bài học nữa thì người bên cạnh đã kêu lên: "Sao nó lại tăng r ồi?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 231: Chạm Nóc Giới Hạn

Người quản lý quỹ nhanh chóng quay đầu nhìn, thấy rằng biểu đồ tăng trưởng của Xuyên Liên Sâm Phát đang kéo thẳng lên. Trong vòng chưa đầy năm giây nó đã đạt đến giới hạn hàng ngày, với tám mươi ngàn lượt mua, hoàn toàn đã chạm mốc giới hạn cao nhất. Người quản lý quỹ liếc nhìn thời gian, chỉ còn ba phút nữa là thị trường đóng cửa, mà ba phút này đã không còn có thể tự do giao dịch được nữa. Thông thường thời điểm này đều dựa trên giá trị giao dịch trung bình tổng thể tính là giá đóng cửa và giới hạn hàng ngày được kéo lên vào thời điểm này, cho thấy họ đã không còn sẵn sàng cho các nhà đầu tư nhỏ lẻ cơ hội tranh giành.

Hay nói một cách khác, rất có khả năng cổ phiếu này sẽ tiếp tục tăng chạm nóc giới hạn hàng ngày vào ngày mai!

Đây không phải là cổ phiếu thường xuyên biến động, đã giảm liên tục gần nửa năm, nếu không có hoàn cảnh đặc biệt thì làm sao có thể tăng chạm nóc giới hạn hàng ngày?

Hơn nữa, tám mươi ngàn lượt mua kia, điều này cho thấy rằng ai đó đã vung tiền mua một lần với giá thấp, và bây giờ họ đang bắt đầu kiểm soát thị trường!

"Làm sao có thể ...", nhìn giới hạn hàng ngày tăng lên tổng cộng hơn một trăm ngàn lượt vào lúc đóng cửa cuối cùng, cả hai người quản lý quỹ đều thộn mặt ra.

Cả ngày hôm nay các biến động lên xuống không hề đáng kể, nhưng ngay trong năm giây đầu tiên của phiên giao dịch mới, giới hạn hàng ngày đã tăng lên đến 10%!

Miêu Nhất Khoa không rít xì gà nữa, ông ta cũng đang kinh ngạc nhìn vào màn hình. Ông ta đã không mong đợi một điều như vậy xảy ra. Trong vô thức, ông ta quay sang nhìn Hoắc Khải rồi tự hỏi, chuyện này là do may mắn hay là vẫn còn điều gì ẩn giấu khác?

Tuy nhiên, khi nhìn về phía Hoắc Khải, ông ta thấy chàng trai trẻ này chẳng những không có biểu hiện gì vui mừng, trái lại còn hơi nhíu mày, tựa hồ như đang bất mãn điều gì đó.

Nếu ai đó khác tỏ ra như vậy, Miêu Nhất Khoa nhất định sẽ nghĩ rằng người đó đang giả vờ tỏ vẻ.

Cổ phiếu mà cậu ta chọn đã chạm nóc giới hạn hàng ngày, còn điều gì khiến cho cậu ta không hài lòng?

Nhưng nghĩ lại, đây là ứng cử viên do thầy Triệu cử tới, chắc chắn không thể giống người bình thường được. Điều này cũng khiến cho Miêu Nhất Khoa thầm xấu hổ bởi suy nghĩ của chính mình trước đó, cho dù là ông ta coi thường chàng trai này, thì ông ta cũng nên tin tưởng vào thầy của mình.

Thầy đã qua nhiều năm như vậy mà không chọn được học trò để kế thừa cơ nghiệp, bây giờ cuối cùng cũng chọn được một người, sao có thể là người bình thường cho được.

Bản thân ông ta sau bao nhiêu năm vậy mà vẫn không thể theo kịp suy nghĩ của thầy mình!

Bao gồm cả thư ký Phùng Á Thu, đôi mắt đẹp của cô ta cũng đang tần ngần giữa màn hình máy tính và Hoắc Khải.

Một phút trước, cô ta còn cảm thấy rất bất mãn với người đàn ông trẻ hơn mình mấy tuổi này, thậm chí còn muốn gọi bảo vệ đuổi người này ra ngoài.

Nhưng bây giờ, Phùng Á Thu đã thật sự ngạc nhiên về sự "may mắn" của Hoắc Khải. Cô ta muốn biết anh đã làm như thế nào.

Mấy người có mặt ở đó trong lòng đều có cùng một câu hỏi, nhưng họ thật sự lúng túng, không biết phải mở lời hỏi bằng cách nào.

Mấy lời giễu cợt vừa nãy vẫn còn nguyên ở đó.

Hoắc Khải cau mày không phải vì không hài lòng với đà tăng trưởng của cổ phiếu, mà là do thời điểm này không tốt.

Thời điểm này, các nhà đầu tư nhỏ lẻ thường không thể phản ứng kịp.

Anh không biết Vương Vũ Hành đã thu được bao nhiêu cổ phiếu giá rẻ, nhưng ít nhất cũng phải hơn một trăm triệu. Một cổ phiếu là hơn 12 nhân dân tệ, 8 triệu cổ phiếu là hơn 90 triệu.

Những cổ phiếu rớt giá liên tục trong thời gian dài như vậy thường không cần mặc cả quá nhiều khi mua, chỉ cần tham gia thị trường với số tiền lớn thì đương nhiên sẽ có các nhà đầu tư nhỏ lẻ theo dõi. Lực cản tăng lúc này là rất nhỏ, bởi vì những người mắc kẹt đang chờ được thả sẽ không dễ dàng bán ra, và những người không bị mắc kẹt cũng sẽ như vậy.

Chỉ cần phá vỡ giới hạn hàng ngày, một trăm triệu kia là đủ để tạo đòn bẩy cho hai mươi tỷ trên sàn giao dịch.

Nhưng khi Hoắc Khải làm điều này trước đây, anh luôn để lại mười phút cho các nhà đầu tư nhỏ lẻ.

Cho dù họ muốn nhảy vào hay muốn bỏ qua, thì vẫn còn nhiều thời gian để cân nhắc.

Nhưng cách làm của Vương Vũ Hành lại khác với của anh.

Làm như vậy chỉ có thể nói là đã bóp nghẹt hoàn toàn hi vọng của các nhà đầu tư nhỏ lẻ.

Khi cậu ta mở giới hạn hàng ngày, thực tế cậu ta chuẩn bị khá chậm rãi để các nhà đầu tư nhỏ lẻ bắt đầu lên sàn.

Đến khi đó, không có nguồn vốn lớn thứ hai nào theo kịp thị trường, cổ phiếu sẽ tiếp tục giảm, và các nhà đầu tư nhỏ lẻ sẽ bị mắc kẹt giống như những người trước đó.

Thằng nhóc này, sao bây giờ lại ác như vậy!

Hoắc Khải cảm thấy rất bất mãn với Vương Vũ Hành, nhưng hiện tại anh cũng không có thông tin để liên lạc với người học trò này, hơn nữa việc quan trọng nhất bây giờ là giải quyết vấn đề của giáo sư Triệu trước, không cần quan tâm đến các nhà đầu tư nhỏ lẻ.

Đã dám bước chân vào thị trường này, thì cũng phải biết trước các rủi ro sẽ xảy đến với bản thân.

Ngẩng đầu nhìn Miêu Nhất Khoa, Hoắc Khải nói: "Chủ tịch Miêu, cổ phiếu tôi chọn đã tăng chạm nóc giới hạn hàng ngày, vậy tôi cũng không cần phải đợi đến ngày mai, đúng không?"

Miêu Nhất Khoa không nói gì, chỉ nhìn Hoắc Khải, và Hoắc Khải cũng rất bình tĩnh nhìn ông ta.

Sau một lúc, Miêu Nhất Khoa đột nhiên hỏi: "Cậu có hút xì gà không?"

“Vợ tôi không thích mùi khói thuốc”, Hoắc Khải đáp.

Phùng Á Thu cau mày, mặc dù cổ phiếu Hoắc Khải chọn đã chạm nóc giới hạn hàng ngày vào cuối phiên giao dịch, nhưng điều này không có nghĩa là anh ta có đủ tư cách để nói chuyện với chủ tịch.

Nhưng Miêu Nhất Khoa, người luôn được biết đến với tính khí nóng nảy của mình, chẳng những không hề tức giận mà còn cười lớn. Ông ta đặt điếu xì gà trên tay xuống rồi đứng dậy vỗ tay.

Nhưng ông ta không nói chuyện với Hoắc Khải trước mà quay sang nói với hai người quản lý quỹ: "Bây giờ xem ra hai người đúng là vô dụng thật!"

Hai người quản lý quỹ gương mặt lúc xanh lúc đỏ, không nói được lời nào, chỉ có thể cúi đầu thầm mắng mỏ.

Mới vừa rồi bọn họ còn giễu cợt hăng say, lại không nghĩ đến ngọn núi trước mặt cao bao nhiêu, con người trước mặt lại có bao nhiêu phần thâm

sâu. Bản thân nói ra bao nhiêu lời độc địa, thì bây giờ lại càng cảm thấy lúng túng bấy nhiêu.

Nhưng cả hai đều không bị thuyết phục, bọn họ cảm thấy Hoắc Khải hoàn toàn chẳng biết gì, chỉ được cái quá may mắn.

Không có tin tức tốt nào của Xuyên Liên Sâm Phát được tung ra, làm sao người này có thể biết được cổ phiếu đó sẽ tăng chạm nóc giới hạn hàng ngày? Không phải là mèo mù vớ phải cá rán thì còn là gì nữa?

Nhưng bây giờ bọn họ không dám nói ra những lời như vậy, nếu không với tính cách của Miêu Nhất Khoa, có khi còn tát cho bọn họ mấy bạt tai.

Một trong những câu nói mà vị chủ tịch này thường nói nhất: "Thua chính là thua, viện nhiều lý do như vậy làm gì?"

Sau khi mắng hai người quản lý quỹ, Miêu Nhất Khoa nhìn Hoắc Khải và hỏi: "Cậu đã sử dụng một phương pháp phân tích nào đó cho cổ phiếu này, hay thuần túy chỉ là trực giác của cậu?"

“Trực giác cho tôi biết rằng trong lòng của ông đã có câu trả lời”, Hoắc Khải đáp.

Miêu Nhất Khoa sửng sốt, sau đó lại bật cười, chỉ vào Hoắc Khải nói: "Tính khí của cậu, tôi thích! Không tồi, không tồi! Thư ký Phùng, mang sổ chi phiếu cho tôi!"

Phùng Á Thu vội vàng chạy đi lấy sổ chi phiếu, Miêu Nhất Khoa lấy một điếu xì gà, ném cho Hoắc Khải rồi nói: "Vợ cậu không thích mùi thuốc lá cũng không liên quan gì đến tôi, dù sao cũng không phải vợ tôi. Nhưng tôi đã thích người như cậu, thì cậu phải chấp nhận nó".

Hoắc Khải bắt lấy điếu xì gà, xem ra ông ta là người rất ngang ngạnh và kiêu ngạo. Sau một hồi suy nghĩ, anh liền nói: “Thời đi học ông rất hay bị đánh có đúng không?"

Miêu Nhất Khoa sững sờ, sau đó lại bật cười. Ông ta vỗ mạnh vào vai Hoắc Khải: "Được lắm cái thằng nhóc này! Lúc đi học tôi quả thật thường xuyên đánh nhau, chỉ có điều bình thường đều là tôi đánh người khác, sau bao nhiêu năm, cậu là người đầu tiên dám ăn nói với tôi kiểu đó. Vì điểm này, tôi sẽ cho cậu thêm hai triệu, khi về nói với ông Triệu tiền này là tôi thưởng cho cậu, không liên quan gì đến ông ấy. Ngoài ra, hiện tại bất kể cậu đang làm việc gì, ngày mai tôi sẽ nói với bộ phận nhân sự tuyển thẳng cậu, đảm bảo với cậu một năm kiếm được mấy triệu cũng không thành vấn đề!"

"Tôi xin lỗi, công việc của tôi bây giờ rất tốt. Chủ tịch Miêu nên để lại vị trí đó cho những người cần nó hơn", Hoắc Khải nói.

Lúc này Phùng Á Thu đã mang sổ chi phiếu đến, khi nghe thấy Hoắc Khải nói như vậy, không nhịn nổi mà liếc anh.

Đối với Hoắc Khải, Phùng Á Thu bây giờ có thể nói là vừa căm ghét vừa ngưỡng mộ.

Cô ta căm ghét anh dám nói chuyện một cách ngạo mạn trước mặt chủ tịch, nhưng cũng ngưỡng mộ anh vì điều đó.

Phải biết là, số lượng tỷ phú bị Miêu Nhất Khoa đánh bại lên đến mấy chục người, những người trong vòng quan hệ với ông ta đều đã từng xảy ra mâu thuẫn với ông ta, nhưng rốt cuộc đều là bị ông ta lôi kéo, uống xong chén rượu liền trở thành bạn tốt.

Dù cho họ có biết Miêu Nhất Khoa định ra tay tàn sát, thì cũng không có ai dám cùng ông ta so găng, ông ta căn bản là không hề quan tâm đến hình tượng của mình, đơn giản mà nói thì ông ta chính là một kẻ điên cuồng điển hình!

Miêu Nhất Khoa lấy sổ chi phiếu, viết ra hai tờ.

Một tờ là cổ phần bảy triệu của Triệu Vĩnh An, tờ còn lại là hai triệu mà ông ta vừa hứa với Hoắc Khải.

Xé hết ra hai tấm chi phiếu đập vào tay của Hoắc Khải, Miêu Nhất Khoa nói: "Được rồi, cậu có muốn không cầm cũng không được, cầm lấy rồi mau biến nhanh!"

Dứt lời, ông ta cũng không quan tâm Hoắc Khải muốn nói gì hay làm gì, chỉ đi thẳng về chỗ ngồi, cầm điếu xì gà lên, quay màn hình máy tính trở lại.

Hoắc Khải vốn còn muốn khuyên nhủ đôi câu về mối quan hệ giữa ông ta và Triệu Vĩnh An, nhưng nhìn Miêu Nhất Khoa giống như không muốn giao tiếp nữa, anh liền ngừng nói. Còn về hai tấm chi phiếu này, anh cũng không muốn giả vờ trả lại hai triệu làm gì.

Người ta đã tự đem tiền đến cho mình, ngại gì mà không dám nhận chứ?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 232: Lại Gặp Đường Trọng Vi

Cầm chi phiếu trong tay, Hoắc Khải rời đi chẳng chút do dự. Nét mặt của Phùng Á Thu buồn bực, nói với Miêu Nhất Khoa: "Chủ tịch, người này quá lỗ mãng, tại sao ông còn cho anh ta thêm hai triệu nữa?"

“Bởi vì cậu ta dũng cảm, tôi rất thích loại người này”, Miêu Nhất Khoa gạt tro điếu xì gà, chống cằm ra hiệu cho cô ta nhìn vào màn hình máy tính rồi nói: "Và cậu ta cũng đã chứng minh được năng lực của mình".

“Có lẽ đó chỉ là may mắn”, Phùng Á Thu nói.

"May mắn cũng là một loại năng lực, có khi còn quan trọng hơn sự nỗ lực. Cái gọi là thành công cần ba phần nỗ lực, ba phần được quý nhân giúp đỡ, bốn phần còn lại hoàn toàn phụ thuộc vào may mắn", Miêu Nhất Khoa xua tay nói: "Có nói cô cũng không hiểu, đi pha cho tôi một tách cà phê đi".

Phùng Á Thu rời đi theo lệnh ông ta, trong khi Miêu Nhất Khoa nhìn vào các cổ phiếu chạm nóc giới hạn hàng ngày trên màn hình máy tính với vẻ mặt thích thú: "Thú vị đây..."

Sau khi rời khỏi công ty, Hoắc Khải lấy điện thoại ra, nhìn mấy tờ chi phiếu trong tay.

Vé của các chuyến bay muộn nhất cũng đã được bán hết, muốn mua vé sớm nhất cũng phải chờ đến tám giờ sáng mai.

Điều này khiến Hoắc Khải rất không hài lòng với các hãng hàng không. Tại sao lại không có chuyến bay sau 0 giờ chứ?

Không vui thì không vui, Hoắc Khải rốt cuộc cũng phải chấp nhận thực tế.

Vài năm trước, trong một tháng xảy ra hai vụ rơi máy bay chuyến nửa đêm, nên cục hàng không dân dụng trực tiếp ban hành quy định mới, cấm các chuyến bay nội địa cất cánh sau nửa đêm.

Nếu không như vậy thì Hoắc Khải đã có thể quay trở lại ngay trong đêm.

Đi đường sắt cao tốc thì thời gian có lâu hơn một chút, anh tra thử vé đường sắt cao tốc thì thấy vẫn còn vé, nhưng chỉ có một chuyến lúc 3 giờ 30 sáng.

Nếu đi tàu cao tốc này thì cũng sáng hôm sau mới về được đến nhà, nên thôi cứ chờ để đi máy bay luôn.

Sau khi suy nghĩ, Hoắc Khải gọi cho Ninh Thần, nói với cô rằng anh sẽ quay về vào ngày mai vì không mua được vé.

Ninh Thần cũng không nói gì, cô biết anh đi tới đó để làm việc, nên chỉ dặn anh ở bên ngoài nhớ chú ý an toàn. Lúc đi ngủ nhớ khóa cửa đàng hoàng.

Hoắc Khải nghe vậy liền cảm thấy buồn cười, anh là một người đàn ông, lại ở khách sạn bình thường, ai dám đột nhập vào mở khóa. Hơn nữa, anh đang ở trong nước, nơi có an ninh công cộng rất tốt.

Nhưng đây là sự quan tâm của vợ anh, Hoắc Khải đương nhiên sẽ không làm cho cô mất hứng, nên cũng rất ngoan ngoãn đồng ý với cô.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải đứng ở bên đường đợi xe buýt, đồng thời dùng điện thoại di động tìm kiếm khách sạn có môi trường tốt ở gần sân bay nhất.

Với điều kiện kinh tế của gia đình anh hiện tại, dù anh có nghỉ trong khách sạn 5 sao cũng không phải vấn đề lớn, nhưng Hoắc Khải lại không có yêu cầu quá cao về chỗ ở.

Lúc anh còn phải lang thang một mình, anh thậm chí từng ngủ trên ghế đá công viên, được ở trong một khách sạn bình thường cũng xem là tiêu chuẩn cao lắm rồi.

Trong bốn thứ thức ăn, quần áo, chỗ ở và phương tiện đi lại, thứ mà Hoắc Khải quan tâm nhất chính là thức ăn.

Anh luôn tin rằng mọi người sống để kiếm tiền, và mục đích kiếm tiền là để bản thân có thể ăn uống mà không cần phải khổ tâm suy nghĩ xem cần tốn bao nhiêu tiền.

Đây là lý do tại sao Hoắc Khải thường tìm đến những đầu bếp giỏi ở khắp mọi nơi để học các kỹ năng nấu nướng.

Tất nhiên, bây giờ anh cũng có những yêu cầu nhất định về nhà ở, nhưng không phải cho bản thân anh mà là cho hai mẹ con Ninh Thần.

Hoắc Khải hoàn toàn không muốn để hai mẹ con Ninh Thần sống trong căn nhà cũ nát, nên căn nhà mới mua đã được một công ty trang trí chăm sóc cẩn thận. Mất khoảng ba tháng kể từ khi bắt cải tạo đến khi hoàn thành công việc. Về cơ bản, họ có thể chuyển tới ngôi nhà mới trước khi mùa đông đến.

Ban đầu, Hoắc Khải cảm thấy hiện giờ mình kiếm được rất nhiều tiền, nên dự định mua một mảnh đất ở hướng Tây Bắc, sau đó xây biệt thự sân vườn.

Không có ai làm phiền, cuộc sống sẽ vui vẻ đến thế nào chứ.

Nhưng nếu muốn làm được điều đó, cần có trong tay ít nhất từ mười đến hai mươi triệu ngay từ đầu.

Một năm trước, Ninh Thần là người luôn nghĩ rằng một trăm ngàn nhân dân tệ là một khoản tiền lớn, tất nhiên không thể chịu được sự xa xỉ như vậy. Cuối cùng, trước sự thuyết phục của Hoắc Khải, cô chỉ miễn cưỡng đồng ý mua đất trước, còn chuyện xây nhà khi nào thì sẽ nói sau.

Về vấn đề đất đai, Phương Xương Thịnh cũng đã tính chuyện tốt cho anh, nên Hoắc Khải cũng không từ chối lòng tốt này.

Với sự giúp đỡ của công ty bất động sản địa phương, việc thương lượng giá đất hoặc xin giấy chứng nhận sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Đang lúc Hoắc Khải dùng điện thoại di động để chọn khách sạn, thì một chiếc xe Maserati dừng lại bên cạnh anh.

Ngay sau đó, cửa kính xe hạ xuống, gương mặt xinh đẹp của Đường Trọng Vi lộ ra: "Thật sự là anh Lý, tôi còn tưởng rằng mình đã nhận nhầm người nữa chứ".

Hoắc Khải cũng khá bất ngờ khi nhìn thấy Đường Trọng Vi, không ngờ lại gặp cô ấy ở đây.

Đây không phải là địa điểm đặt chi nhánh của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, tại sao Đường Trọng Vi lại ở đây?

Có lẽ nào Hoắc Khải giả mạo cũng đang ở đây không?

Nếu là trường hợp đó, Đường Trọng Vi đi theo đến đây cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy, Hoắc Khải bất giác liếc nhìn vào trong xe, nhưng lại nhìn thấy một cô gái trẻ đẹp thời trang đang ngồi ở ghế lái, chứ không phải là người mà anh đang nghĩ.

Anh cảm thấy hơi thất vọng, nếu gặp được Hoắc Khải giả, Hoắc Khải có thể xác định được người này ý đồ như thế nào, hơn nữa có khi còn có thể đi đường tắt để đến gần hơn với kẻ đứng đằng sau giật dây mọi chuyện.

Bây giờ hy vọng đó đã tan tành, anh đành phải mỉm cười với Đường Trọng Vi và trả lời cô ấy: "Cô Đường, thật là trùng hợp, sao cô lại đến đây?"

“Bạn thân của tôi rủ tôi đến đây chơi”, Đường Trọng Vi liếc nhìn cổng công ty bên cạnh anh, tò mò hỏi: “Anh Lý tới đây làm việc hay tìm người?"

"Tôi được giao làm một việc nhỏ, nhưng bây giờ đã làm xong, tôi chuẩn bị tìm khách sạn để ở và sẽ về nhà vào ngày mai".

Ở trước mặt Đường Trọng Vi, Hoắc Khải vẫn rất dễ buông bỏ phòng bị, nên lời nói cũng khá chi tiết.

Đường Trọng Vi ồ lên một tiếng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đã tình cờ gặp nhau rồi, hay là để chúng tôi đưa anh Lý đến khách sạn nhé".

"Có làm phiền các cô quá không?", Hoắc Khải rất lịch sự hỏi.

Đường Trọng Vi nhìn cô gái trẻ ngồi trên ghế lái và hỏi: "Mộng Mộng, cậu có thời gian đưa anh ấy đi một đoạn không?"

Cô gái trẻ đó tên là Lâm Xảo Mộng, cũng là con nhà giàu, gia cảnh cực kì tốt, có mối quan hệ thân thiết với Đường Trọng Vi.

Cô bạn thân cũng lên tiếng đồng ý, mặc dù cảm thấy rất phiền phức.

Đường Trọng Vi rất vui mừng, liền mời Hoắc Khải lên xe.

Nếu là người khác thì Hoắc Khải có thể đã từ chối, nhưng đối với lòng tốt của Đường Trọng Vi thì anh không muốn từ chối.

Cô ấy từ nhỏ đến lớn luôn là một cô em gái nhà bên rất hiền lành đối với anh, từ chối cô ấy sẽ khiến cho Hoắc Khải dễ nảy sinh cảm giác áy náy trong lòng.

Mở cửa bước vào xe, chiếc siêu xe cỡ lớn trị giá hơn một triệu, có chỗ ngồi phía sau rất rộng rãi.

Đường Trọng Vi quay đầu lại hỏi: "Anh Lý ở khách sạn nào?"

Hoắc Khải nhìn xuống điện thoại và nói: "7 Days Inn".

Đường Trọng Vi có hơi ngạc nhiên, cô không ngờ một người đàn ông khiến Hoắc Giai Minh coi trọng, ngay cả cô cũng có ấn tượng tốt như vậy lại chọn ở trong một khách sạn rẻ tiền.

Lâm Xảo Mộng liếc nhìn Hoắc Khải qua kính chiếu hậu, sau đó hỏi: "Vi Vi, đây là bạn của cậu à?"

Đường Trọng Vi cũng có hơi do dự, sau đó nói: "Đúng rồi".

Đường Trọng Vi cũng không chắc chắn anh có phải là bạn của cô ấy hay không sau khi chỉ uống trà với nhau có một lần. Nhưng vì cô ấy đã mời người ta lên xe, nên cũng không có lý do gì để cô ấy lại khiến cho người ta bối rối.

Từ phản ứng của cô ấy, Lâm Xảo Mộng đánh giá rằng hai người này chắc cũng không thân thiết gì cho cam.

Suy cho cùng, Đường Trọng Vi là con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn quốc tế Đường Thị với khối tài sản kếch xù, còn Hoắc Khải này tuy có diện mạo tươm tất nhưng bộ đồ trên người chắc cũng chưa đến một ngàn tệ. Điều quan trọng nhất là còn chọn ở trong một khách sạn rẻ tiền như 7 Days Inn.

Lâm Xảo Mộng thậm chí còn không bao giờ nhìn tới loại khách sạn này.

Mặc dù bản thân cô ta cũng không coi trọng tiền bạc như người bình thường, nhưng sự chênh lệch đẳng cấp giữa bọn họ đã khiến cho Lâm Xảo Mộng vô thức cảm thấy mình cao siêu hơn, nên cũng không có hứng hỏi thăm Hoắc Khải.

Một kẻ nghèo, có lẽ chỉ là tình cờ được gặp Đường Trọng Vi vài lần, tương lai sẽ không còn gặp lại, sao phải hỏi thăm nhiều đến làm gì.

“Cho tôi biết địa chỉ”, Lâm Xảo Mộng nói.

Từ trong giọng nói của cô ta, Hoắc Khải cảm thấy được sự hời hợt, nhưng cũng không để ý nhiều, thản nhiên nói ra địa chỉ khách sạn.

Sau đó, anh nhìn sang Đường Trọng Vi nói: "Âm mũi của cô nghe hơi nặng, cô bị cảm lạnh sao?"

Đường Trọng Vi lập tức nhớ tới mấy ngày trước chính anh cũng là người nhắc nhở cô ấy giữ ấm, trong lòng cảm thấy có chút ngại ngùng nói: "Chỉ là hắt hơi vài cái thôi, chẳng có chuyện gì đâu".

"Không phải tôi đã dặn cô phải giữ ấm sao? Đã bị cảm, sao vẫn còn đi chơi xa nữa chứ", giọng điệu quan tâm của Hoắc Khải còn bất giác kèm theo cả sự khiển trách.

Ở trong tầng ý thức sâu nhất của anh, anh không cần phải che giấu hay đề phòng Đường Trọng Vi quá nhiều. Nếu cô ấy có thể nhận ra anh thì đó cũng là một điều tốt.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 233: Trường Đua Xe

Có điều trước khi Đường Trọng Vi kịp phát hiện ra điều gì thì Hoắc Khải sẽ không dễ dàng chủ động tiết lộ thân phận, dù sao thì chuyện trùng sinh nói thật là khó mà tưởng tượng nổi, rất dễ gây ra những rắc rối không cần thiết. Giọng điệu của Hoắc Khải càng làm Đường Trọng Vi cảm thấy quen thuộc.

Nhưng ngay từ lần đầu gặp mặt cô ấy đã phải công nhận với lời mà Hoắc Giai Minh đã nói, phong cách của người đàn ông này quả thực có vài phần giống với chồng chưa cưới của mình.

Nhất là dáng vẻ trong nhu có cương mà quan tâm người khác thì giống y như đúc.

Cũng chính vì điều đó mà cô ấy không trả lời ngay, hơn nữa còn có hơi ngây ra.

Nhưng Lâm Xảo Mộng đang ngồi trên ghế lái kia thì lại cảm thấy không vừa lòng. Cái gì mà ốm rồi còn chạy đi chơi xa như thế, nói cứ như là mình không quan tâm cô ấy vậy.

"Này anh ơi, anh thân với Vi Vi lắm à?", Lâm Xảo Mộng hỏi.

Hoắc Khải liếc nhìn cô ta một cái rồi đáp: "Không tính là thân lắm".

"Ồ, tôi còn tưởng anh là chú cậu ấy, nói chuyện cứ như ông cụ non", Lâm Xảo Mộng nói.

Hoắc Khải nào có nghe không ra ý tứ châm chọc của cô ta, Đường Trọng Vi cũng nghe ra rồi, vì thế bèn ngăn lời Lâm Xảo Mộng rồi lại nói với anh: "Anh Lý, anh đừng để ý, Mộng Mộng thẳng tính lại nhanh nhảu, câu vừa nãy không có ác ý đâu".

Hoắc Khải biết lời nói ban nãy của mình chắc là đã làm cho cô gái trẻ này có gì đó không vừa ý, tuy rằng anh cảm thấy cái kiểu không vừa ý này

có chút trẻ con, nhưng cuối cùng vẫn gật gù nói xuôi theo Đường Trọng Vi: "Không sao đâu, tôi không nhỏ nhen như cô nghĩ".

"Anh nói ai nhỏ nhen đấy!", đột nhiên âm thanh của Lâm Xảo Mộng lớn hẳn lên.

Rõ ràng là cô ta đã hiểu lầm rằng Hoắc Khải đang nói bóng nói gió, còn anh có nghĩ như vậy thật không thì còn lâu Lâm Xảo Mộng mới thèm quan tâm. Dù sao bắt đầu từ câu nói quan tâm Đường Trọng Vi của Hoắc Khải là cô ta đã thấy không vừa mắt người này rồi.

Cô gái được sống trong môi trường khá giả từ nhỏ như vậy đương nhiên rất ít khi quan tâm đến cảm xúc của người khác. Ai mà làm cô ta cảm thấy không vừa mắt là lập tức hạch sách ngay.

Cũng chính bởi vì bối cảnh gia đình như vậy nên cũng có rất ít người sẽ đấu khẩu với cô ta, càng chưa nói đến cô ta còn là một cô gái xinh đẹp, bẩm sinh đã có lợi hơn người khác.

Đường Trọng Vi vội vàng khuyên giải: "Mộng Mộng, anh Lý không phải đang nói cậu, cậu nói như vậy làm gì".

Lâm Xảo Mộng không nể mặt Hoắc Khải nhưng lại chẳng thể không nể mặt Đường Trọng Vi.

Bối cảnh gia đình của Đường Trọng Vi lớn hơn cô ta, chồng chưa cưới lại còn là ngôi sao hy vọng quyền thế rất mạnh, cho dù là nhìn vào mặt nào cũng đều khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Cho dù có là Lâm Xảo Mộng cũng rất rõ ràng rằng mình có hơi thấp kém hơn cô bạn thân này một chút.

Thêm việc tính cách của Đường Trọng Vi lại rất dễ làm người ta nảy sinh cảm giác phải trân trọng, Lâm Xảo Mộng cũng không muốn làm khó cô ấy, bèn chỉ hứ một tiếng rồi cũng không tiếp tục nói lời khó nghe nữa.

Đường Trọng Vi nhìn sang Hoắc Khải tỏ vẻ áy náy.

Sớm biết thế thì chẳng bằng không mời Hoắc Khải lên xe để đỡ phải gượng gạo như bây giờ.

Hoắc Khải biết được cô đang nghĩ gì nên chỉ lắc đầu cười nhẹ, tỏ ý sẽ không để tâm chuyện này. Sự rộng lượng của anh ngược lại càng làm Đường Trọng Vi cảm thấy ngại ngùng.

"Ngày mai anh Lý có về nhà không? Hay là tối nay tôi mời anh đi ăn cơm, chuyện văn minh cổ đại lần trước anh nói với Hoắc Giai Minh tôi cũng cảm thấy khá hứng thú đấy", Đường Trọng Vi nói.

Cô ấy không phải cảm thấy có hứng thú với mọi điều chưa biết như Hoắc Giai Minh, nói như vậy hoàn toàn chỉ là để tìm lý do chính đáng để biểu đạt ý tạ lỗi của mình mà thôi.

Nhưng Hoắc Khải còn chưa kịp mở lời thì Lâm Xảo Mộng đã tỏ ý không vui mà cắt ngang: "Này, cậu trọng sắc khinh bạn quá đấy nhé! Đã nói trước là đi tìm nhóm Hải Tử rồi cùng nhau đi ăn cơm cơ mà!"

Đường Trọng Vi nói: "Có phải mai tớ đã đi đâu mà, lúc nào ăn chả được, nhưng anh Lý chỉ rảnh hôm nay thôi. Sau cậu cứ thay tớ xin lỗi mọi người là được, ngày mai rồi tớ mời mọi người đi ăn một bữa hoành tráng để đền được chưa?"

Lâm Xảo Mộng cứ lầm bầm gì đó không rõ, mặt lộ vẻ không vui, nhưng sau đó đảo mắt một cái, dường như nghĩ ra được biện pháp gì đó.

Cho dù là Đường Trọng Vi hay Hoắc Khải thì đều không thân thuộc với thành phố này, đương nhiên không biết được rằng Lâm Xảo Mộng đã rẽ một hướng khác, trong nháy mắt cách xa hướng về khách sạn 7Days Inn.

Bởi vì có sự hiện diện của Lâm Xảo Mộng nên hai người cũng không nói chuyện nhiều, sau một hồi im lặng thì Đường Trọng Vi nhìn thấy một số thứ qua cửa kính xe, không khỏi ngờ vực hỏi: "Mộng Mộng, cậu đi nhầm hướng rồi à?"

“Không nhầm đâu, không phải sắp đến rồi sao”, Lâm Xảo Mộng xảo quyệt nói: “Cậu không nghe tớ thì tớ cũng không nghe cậu, như thế hai đứa mình coi như huề”.

Lúc này Đường Trọng Vi mới vỡ lẽ, không phải là cô ta đi nhầm đường mà là cố ý đi hướng này.

Điều này làm cô ấy cảm thấy có chút không vui mà nói: “Sao cậu lại như thế chứ...”

“Ôi dào, đằng nào cũng đến rồi, hơn nữa cậu chẳng muốn mời anh Lý bữa cơm còn gì, ăn cùng với bọn mình có sao đâu”, Lâm Xảo Mộng vừa đáp vừa liếc nhìn Hoắc Khải qua kính chiếu hậu mà nói: “Anh Lý này, chúng tôi đã hẹn mấy người bạn, bố mẹ trong nhà cũng đều là ông bà chủ làm kinh doanh cả. Tôi thiết nghĩ chắc anh Lý cũng cần biết mấy người như vậy chứ nhỉ? Hay là anh lại cảm thấy tự thẹn kém người ta mà không dám gặp bọn họ?”

“Mộng Mộng, cậu quá đáng rồi đấy!”, lần này Đường Trọng Vi thật sự tức giận nói: “Dừng xe, tớ muốn xuống xe!”

Lâm Xảo Mộng cũng không để ý đến cô ấy mà chỉ đợi Hoắc Khải trả lời.

Hoắc Khải biết cô gái này đang cố ý khích mình, dùng ngón chân nghĩ cũng biết cô ta đang ủ trò gì, chắc chắn là muốn thấy anh xấu mặt.

Nếu đổi lại là lúc khác thì Hoắc Khải cũng lười đi so đo với người khác.

Ai muốn làm xấu mặt anh, chưa nói đến khả năng thành công, còn phải xem anh có chịu cho cơ hội đó hay không.

Nhưng hôm nay trước mặt Đường Trọng Vi, cho dù thế nào Hoắc Khải đều không được yếu thế.

Vài người trẻ tuổi không xứng tầm mà thôi, còn có thể dọa được cậu chủ nhà họ Hoắc chắc?

Anh cười mỉm, nói: "Được thôi, quả thực là tôi muốn gặp để biết thêm một số người, nếu đã có người chịu dẫn đường thì đương nhiên là chuyện tốt".

"Anh Lý..."

Đường Trọng Vi quay sang định nói gì đó nhưng lại bị Lâm Xảo Mộng cắt ngang: "Vi Vi, anh Lý người ta đã nhận lời rồi cậu còn muốn bắt ép người ta à. Người ta có thứ mà bản thân họ muốn theo đuổi, cậu cũng đừng có ngăn lại. Quen biết thêm vài người cũng có lợi cho anh ấy, cậu phải nghĩ cho tương lai của người ta chứ".

Đường Trọng Vi nhìn Hoắc Khải đang mỉm cười bình tĩnh tự nhiên, lại nhìn sang Lâm Xảo Mộng, cuối cùng chỉ đành trừng mắt với cô bạn thân có tính cách ương ngạnh này rồi nói: "Cậu mà còn tiếp tục tìm rắc rối như thế nữa là sau này tớ không đến tìm cậu nữa đâu đấy!"

"Đừng chứ, tớ có lòng tốt thật mà, cậu đừng có hiểu lầm tớ chứ, tớ đau lòng lắm đó", Lâm Xảo Mộng mặt dày cười, chẳng hề coi lời uy hiếp của Đường Trọng Vi ra gì.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì chiếc xe đã dừng lại.

Thấy Lâm Xảo Mộng và Đường Trọng Vi đều xuống xe, Hoắc Khải cũng mở cửa theo sau bọn họ, sau đó liền nhìn ra được đây là một bãi đua xe.

Từ xa xa đã nghe thấy tiếng động cơ gầm rú đinh tai nhức óc của xe đua.

Nơi này hiển nhiên là chỗ vui chơi dành riêng cho giới con nhà giàu, có đủ tất cả các loại xe sang từ cấp độ tầm triệu đến chục triệu nhân dân tệ.

Hoắc Khải cũng từng đến những nơi như thế này để giải trí, thậm chí còn che giấu thân phận để tham gia một số giải đua xe.

Có rất ít người từng biết, thần xe giấu mặt trong vòng nửa năm liên tục lật đổ vô số giải đua chuyên nghiệp hiển hách một thời, chính là cậu chủ nhà họ Hoắc.

Đàn ông ấy mà, thích những thứ khiến mình nhiệt huyết sôi trào cũng là điều rất bình thường.

Có điều cuối cùng Hoắc Khải vẫn phải lấy sự nghiệp làm trọng, chỉ là trải nghiệm qua chứ không tiếp tục nữa.

Cũng giống như cổ phiếu vậy, anh chỉ là đích thân đi trải nghiệm ngành nghề đó để tích thêm kinh nghiệm đời sống mà thôi.

Nói ra thì đây quả thực là chuyện rất chọc tức người khác.

Hoắc Giai Minh biết nhiều, nhưng chỉ là biết rộng nhưng không chuyên, còn Hoắc Khải thì biết nhiều, lại cơ bản đều "chuyên" cả, nếu không sao lại có thể bị người ta gọi là yêu nghiệt được.

Bãi đua xe như thế này đã thuộc về hồi ức, cho dù sau này có kiếm được nhiều tiền đi chăng nữa Hoắc Khải cũng sẽ không quay lại nơi này.

Anh đã qua cái tuổi theo đuổi sự kích thích, càng không muốn vì hơn thua với ai mà đi tranh đấu sứt đầu mẻ trán.

Cho nên lúc nhìn thấy bãi đua xe, Hoắc Khải càng cảm khái và hồi tưởng.

Chỉ là dáng vẻ của anh lại làm Lâm Xảo Mộng thấy như là nhà quê lên tỉnh.

Cô gái nhà có tiền đây thầm cười lạnh trong lòng nhưng mặt không đổi sắc, ngược lại còn nhiệt tình và khách sáo hơn lúc trên xe.

“Anh Lý, đây là một bãi đua xe rất chuyên nghiệp, anh cũng biết lái xe chứ? Hay là vào thử xem? Đương nhiên rồi, nếu như chưa từng trải qua những thứ như này, hay là có hơi luống cuống, thì tôi cũng có thể hiểu được”, Lâm Xảo Mộng nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 234: Chọn Xe

"Mộng Mộng!", Đường Trọng Vi bất mãn kêu lên. "Không sao đâu", Hoắc Khải lên tiếng. Anh mỉm cười với Đường Trọng Vi rồi nói: "Bình thường tôi rất ít khi tới đây, cho nên thấy mới lạ đó mà".

Anh đã nói đến vậy rồi thì Đường Trọng Vi cũng chẳng nói nhiều nữa mà chỉ khẽ kéo tay Lâm Xảo Mộng, nói nhỏ: "Cậu đừng quá đáng thế, anh Lý không phải người xấu đâu, việc gì phải nhằm vào anh ấy chứ".

"Haiz, cậu là người đã có vị hôn phu rồi đấy, sao phải bảo vệ người đàn ông khác thế chứ? Không sợ người đó ghen hay sao hả", Lâm Xảo Mộng trêu.

Đường Trọng Vi lườm cô ta: "Cậu cứ nói linh tinh đi, tớ mặc kệ cậu!"

Nói xong, cô ấy đi đến trước mặt Hoắc Khải, nói: "Lát nữa sẽ toàn là bạn bè cả thôi, nhưng có mấy người sẽ nói chuyện thẳng thắn giống Mộng Mộng vậy, mong anh đừng để ý".

Lâm Xảo Mộng cũng đi tới, không chờ Hoắc Khải đáp mà đã kéo Đường Trọng Vi lên xe: "Được rồi, được rồi. Có gì thì lát nữa nói sau, vào xe đi đã! Bọn họ đều đang chờ chúng ta rồi!"

Đường Trọng Vi bị cô ta kéo đi, Hoắc Khải cũng chỉ đành đi theo sau.

Đại sảnh của trường đua rất xa hoa, có đủ loại ghế ngồi, bên cạnh ghế ngồi là rượu miễn phí, còn có một cô phục vụ xinh đẹp để phục vụ yêu cầu của các vị khách quý.

Nhưng Lâm Xảo Mộng không tới để uống rượu nên đã kéo tay Đường Trọng Vi đi qua đại sảnh, tiến vào bên ngoài của trường đua.

Có tổng cộng ba sân bãi, diện tích rất lớn, rất nhiều loại xe thể thao và xe đua đang phi như bay trên sân.

Ngoài tiếng ầm ầm của xe thì còn có thể nghe được tiếng la hét cổ vũ bên ngoài.

Lâm Xảo Mộng và Đường Trọng Vi xuất hiện đã hấp dẫn không ít ánh mắt.

Phần lớn những người đến đây đều là con nhà giàu trẻ tuổi, nam giới chiếm đa số.

Bọn họ tới là để ra oai, hấp dẫn sự chú ý của người khác, nên cũng thường để ý chỗ cửa ra vào.

Thấy Lâm Xảo Mộng và Đường Trọng Vi tới, có mấy người nam nữ lập tức đi qua.

"Mộng Mộng, cô Đường", bọn họ chủ động giơ tay ra chào hỏi.

"Chào mọi người", Đường Trọng Vi lịch sự đáp lại.

Cô ấy không thân quen với nhóm người này lắm, nhưng vì Lâm Xảo Mộng cho nên cũng gặp mấy lần.

Mấy người kia đi tới thì cũng phát hiện ra Hoắc Khải, nhưng không để ý lắm vì tưởng anh là tài xế. Dù sao thì cách ăn mặc của anh cũng không giống người cùng tầng lớp với họ.

Nếu không có ai đến gây sự thì anh cũng rất muốn làm một người vô hình.

Nhưng Lâm Xảo Mộng lại không định để yên cho anh mà giới thiệu luôn: "Giới thiệu cho mọi ngời, đây là bạn của Vi Vi, vô cùng giỏi giang. Nghe nói mọi người đua xe ở đây nên muốn tới thử xem thế nào".

Đường Trọng Vi nghe vậy thì sửng sốt, rồi kéo Lâm Xảo Mộng: "Cậu đừng nói linh tinh, anh ấy nói lúc nào…"

Mấy người kia hơi bất ngờ nhìn Hoắc Khải, hóa ra không phải là tài xế hả.

Nhất là ba người đàn ông kia, ánh mắt bọn họ nhìn Hoắc Khải có thêm phần đối địch.

Vì Lâm Xảo Mộng nói Hoắc Khải tới để cọ xát, nhưng nói khó nghe thì là phá đám.

Nếu thế thì cũng không cần lịch sự làm gì.

Thấy ánh mắt của mấy người kia có sự thay đổi, ấn tượng của Hoắc Khải về Lâm Xảo Mộng lại càng kém đi vài phần.

Người phụ nữ này nhìn có vẻ ở tầm tuổi của Đường Trọng Vi, nhưng phong cách làm việc quá ấu trĩ, hay còn nói là quá kiêu ngạo và ngang ngược.

Có vẻ bình thường cô ta chưa từng phải chịu thiệt hay bị xấu hổ bao giờ.

Tuổi trẻ chưa trải sự đời, như vậy sẽ chẳng bao giờ học được cách làm người đâu.

Đường Trọng Vi muốn giải thích thì lại bị Lâm Xảo Mộng ngăn lại không cho nói, mà một người đàn ông trong số đó lại nói với Hoắc Khải với ánh nhìn cực kỳ đối địch: "Đến đây để cọ xát thì mang xe gì đến thế?"

"Anh Lý không chi tiêu mạnh tay như mọi người đâu mà tiết kiệm lắm, hôm nay lúc tôi gặp là còn đang chờ taxi kìa", Lâm Xảo Mộng đáp.

Cô ta nói vậy khiến đám người hơi sửng sốt rồi lộ ra một nụ cười quái dị.

Giờ thì bọn họ đã hiểu, chưa hẳn là Hoắc Khải tới đây cọ xát, nhưng chắc chắn là Lâm Xảo Mộng muốn làm khó dễ người này.

Thật ra dù Lâm Xảo Mộng không cố ý gây sự thì thái độ của bọn họ đối với Hoắc Khải cũng sẽ chẳng lịch sự hơn là bao.

Không phải người cùng đẳng cấp mà lại đi cùng hai người đẹp tới đây, khác nào muốn làm đối thủ cạnh tranh của bọn họ.

Người vừa lên tiếng ban nãy lại lạnh nhạt nói: "Không có xe cũng chẳng sao, tôi có thể cho mượn, không biết anh hay đi xe nào, có từng lái thử Porsche 911 chưa?".

Porsche 911 là loại xe thể thao phổ thông nhất, nhưng cũng là thứ mà nhiều người bình thường mong ước có được. Nhưng thật ra thì còn nhiều loại siêu xe khác lắm.

Ví dụ như Koenigsegg với vô vàn loại Class hay là Bugatti chẳng hạn.

Bọn họ hỏi Hoắc Khải từng lái Porsche 911 chưa cũng tức là bày tỏ sự khinh thường từ trong lòng. Dùng tiền đi sỉ nhục một người chính là chuyện bọn họ giỏi làm nhất.

Sắc mặt của Đường Trọng Vi không tốt lắm. Dù thế nào thì Hoắc Khải cũng là bạn của Hoắc Giai Minh, cũng là người để lại ấn tượng khá tốt cho cô ấy.

Vốn chỉ muốn cho người ta đi nhờ một đoạn đường, ai ngờ lại liên lụy khiến người ta bị sỉ nhục như vậy khiến Đường Trọng Vi xấu hổ vô cùng. Cô ấy bắt đầu cảm thấy oán giận đám người Lâm Xảo Mộng.

Khi cô ấy chuẩn bị mặc kệ tình bạn thân và kéo Hoắc Khải đi thì Hoắc Khải lại nói: "Tôi chưa thử bao giờ, nhưng nếu mấy người không sợ tôi phá hỏng xe thì có thể để tôi thử xem".

Mặc dù nói Porsche cũng thuộc dòng xe xịn, nhưng so sánh với các loại siêu xe khác thì cũng không đáng là bao.

Hoắc Khải là một người theo đuổi chủ nghĩa hoàn hảo, nên chiếc xe thể thao đầu tiên mà anh tiếp xúc đã là Lamborghini rồi, nói một cách dân giã thì là "xe hàng tuyển".

Vì với anh, Porsche chỉ là loại xe xa xỉ dùng để tiếp cận với tầng lớp người bình thường, khác biệt hẳn với Ferrari, chứ chưa nói đến các loại khác.

Dĩ nhiên, trong thực tế, sự khác nhau của những chiếc xe này cũng không tính là lớn lắm. Nếu không phải người đua xe chuyên nghiệp thì có lẽ là cũng giống nhau cả thôi, khác biệt lớn nhất có lẽ là sóng âm đi.

"Anh Lý…", Đường Trọng Vi kinh ngạc quay lại. Cô ấy không ngờ Hoắc Khải lại chịu ứng chiến.

Từ lần gặp mặt trước, Hoắc Giai Minh có giới thiệu qua về Hoắc Khải cho Đường Trọng Vi, cô ấy biết được anh là người chẳng có bối cảnh gì, chỉ có thể coi như là một người bình thường nhưng khá nổi bật mà thôi. Có lẽ sau này anh sẽ có thành tựu lớn đấy, nhưng bây giờ thì vẫn chưa phải đâu.

Không nói đến trường đua chuyên nghiệp hay siêu xe mấy triệu, mấy chục triệu, cho dù có là siêu xe bình thường thì chắc anh cũng chưa từng có cơ hội tiếp xúc.

Mà người dám tới đây bình thường đều đã có mấy năm kinh nghiệm, bất luận là về điều khiển xe hay là sự quen thuộc với trường đua thì đều hơn người bình thường rất nhiều.

Cho dù anh có dũng cảm thế nào thì đến lúc thực hành cũng sẽ mất mặt thôi!

Đường Trọng Vi cho rằng Hoắc Khải đồng ý lời khiêu chiến thì không khác nào tự chuốc lấy nhục.

Có lẽ người đàn ông này không muốn bị người ta sỉ nhục, hoặc không muốn khiến cô ấy bị mất mặt vì chuyện này,nhưng sao anh không chịu nhìn lại bản thân mình đi chứ!

Không phải chuyện gì cũng có thể ỷ mạnh mà ra mặt đâu!

Có những lúc, chẳng thà cứ nhẫn nhịn còn tốt hơn.

Nhưng Hoắc Khải đã nói ra rồi thì ngoài Đường Trọng Vi ra sẽ chẳng có ai muốn anh nhẫn nhịn cả.

Lâm Xảo Mộng lại còn bước ra đầu tiên, cười hihi: "Anh Lý tự tin ghê, Hải Tử, đem con 911 của anh ra cho anh Lý đi thử nào".

Hải Tử là người đầu tiên đứng ra đối đầu với Hoắc Khải, gã ta gật đầu rồi gọi người đem chiếc xe Porsche 911 mà bản thân gần như chẳng đi bao giờ đến.

Còn gã ta thì chỉ lái con Ferrari 812 của bản thân tới đây, loại này đắt hơn 911 hai triệu gì đó, nhưng thực tế thì cũng không kém bao nhiêu.

Ngoài ra còn một người nữa thì lái Lamborghini LP750 đến.

So sánh với loại 911 nhập môn thì hai con xe có giá trị hơn mấy chục triệu này khiến người lái nó trở nên đẳng cấp hơn.

"Anh Lý, anh thật sự muốn thi với bọn họ à?", Đường Trọng Vi vẫn cố khuyên Hoắc Khải đổi ý, một là vì không muốn để xảy ra chuyện gì, hai là cho rằng cuộc thi giữa mấy người đàn ông này chẳng có ý nghĩa gì cả.

"Đây đâu phải thi đấu, mà chỉ là đi hóng gió mấy vòng thôi", Hoắc Khải đáp, liếc Lâm Xảo Mộng một cái rồi nói nhỏ: "Cô nghĩ xem, nếu tôi không lên xe thì cô ta có chịu tha cho tôi không?"

Đường Trọng Vi không đáp, vì cô ấy biết nếu Hoắc Khải không lên xe thì cô bạn thân của mình sẽ nhạo báng Hoắc Khải đến chết mới thôi!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 235: Sỉ Nhục

"Nhưng anh có biết lái xe không đó?", Đường Trọng Vi lo lắng hỏi. Nếu kỹ thuật lái xe không thuần thục thì cho dù có là xe thường cũng sẽ dễ xảy ra tai nạn. Huống hồ đây còn là trường đua chuyên nghiệp, có rất nhiều khúc cua ngoằn ngoèo, mà Porsche 911 lại có mã lực rất lớn. Không quen thuộc với tình trạng xe thì cũng sẽ không quen đường, có khi đâm vào tường cũng chẳng có gì quái lạ.

"Một chút", Hoắc Khải mỉm cười đáp.

Đường Trọng Vi mơ hồ cảm nhận được sự tự tin phát ra từ người anh. Hoắc Khải không nói rõ ràng, nhưng cô ấy thấy được người đàn ông này không hề lạ lẫm với xe ô tô.

Thực ra Hoắc Khải có rất nhiều sở trường, nhưng ít ai biết đến. Phần lớn những chuyện đó anh đều ẩn đi danh tính để thử nghiệm. Trong mắt nhiều người, anh chỉ là một cậu trai nhà giàu trưởng thành, trầm ổn, chứ không phải là người có nhiều tài lẻ như lái xe, nấu ăn hay chơi cổ phiếu.

Kể cả là Đường Trọng Vi cũng không biết.

Lúc này, Lâm Xảo Mộng đi tới, híp mắt cười nói: "Đừng có nói là chúng tôi bắt nạt anh đấy nhé. Tôi cho anh thời gian hai vòng đua để làm quen, cũng sẽ tìm người giúp anh áp xe."

Nói rồi, một cô gái trẻ tuổi đi tới, chủ động ôm lấy cánh tay của Hoắc Khải và cười nói: "Anh đẹp trai, chắc chắn anh sẽ giỏi hơn bọn họ thôi, tôi sẽ cổ vũ anh!"

Nhìn động tác thân mật của cô gái kia, Đường Trọng Vi bỗng cảm thấy khó chịu trong lòng.

Có lẽ là vì người đàn ông này quá giống với vị hôn phu của mình nên cô ấy mới sinh ra cảm giác khống chế khó nói nên lời.

Điều khiến Đường Trọng Vi thoải mái hơn một chút là Hoắc Khải không hề bị sắc đẹp của cô gái kia mê hoặc. Anh thẳng thừng rút tay của mình ra khỏi người đối phương rồi nói: "Xin lỗi, mùi nước hoa trên người cô khiến tôi hơi phân tâm. Tôi thích mùi nhẹ nhàng một chút, giống mùi của cô Đường đây".

Câu nói này khiến mấy người sửng sốt, rồi nhìn Đường Trọng Vi với ánh mắt kỳ lạ.

Vẻ mặt của Đường Trọng Vi hơi đỏ lên. Theo quan niệm đạo đức thì khen một người phụ nữ thơm tức là có hảo cảm với người đó.

Đương nhiên, nếu nữ giới cũng có cảm nhận như vậy với nam giới thì đó mới là hảo cảm, còn không thì là cợt nhả và trêu chọc.

Đường Trọng Vi không hề ghét bỏ cách nói này của Hoắc Khải mà ngược lại, cô ấy thấy có chút vui vẻ trong lòng.

Niềm vui của cô ấy chỉ đơn giản là được khen ngợi, chứ không phải là có cảm tình gì với Hoắc Khải.

Tâm trí của cô ấy đã dồn hết lên người của vị hôn phu rồi. Người khác dù có tốt đến mấy thì cũng chỉ khiến cô ấy cảm thấy hiếu kỳ chứ không còn gì khác.

Dù là có thì cũng sẽ ép nó xuống, vì từ nhỏ đến giờ, ước nguyện lớn nhất của cô ấy là được lấy Hoắc Khải.

Hoắc Khải đã từ chối cô gái kia, để làm phần thưởng, Đường Trọng Vi liền nói: "Vậy tôi lên xe với anh".

Như vậy vừa khiến Hoắc Khải có mặt mũi, vừa có thể lấy sự tồn tại của bản thân khiến đám người kia kiêng kỵ nhiều hơn, không để xảy ra chuyện gì quá mức tưởng tượng.

Hoắc Khải không hề từ chối, nhưng Lâm Xảo Mộng lại bĩu môi: "Cậu phải cẩn thận đó, thắt đai an toàn vào, nhỡ anh ta mà tông xe…"

“Này…”

Thấy Đường Trọng Vi tỏ vẻ bất mãn, Lâm Xảo Mộng mới thôi.

Không biết là vì đối địch nhau hay đã bàn từ trước mà khi Đường Trọng Vi lên xe của Hoắc Khải thì Lâm Xảo Mộng cũng lên con Ferrari kia.

Còn cô gái bị từ chối kia thì lại lên chiếc Lamborghini.

Khi Hoắc Khải cũng lên xe, Đường Trọng Vi đã đeo dây an toàn xong xuôi. Trông cô ấy vô cùng lo lắng, nhưng vẫn cố gắng làm cho giọng nói của mình thật dễ nghe: “Lát nữa anh cứ đi chậm thôi, tôi sợ mình sẽ bị say xe”.

Đường Trọng Vi từ nhỏ cho tới lên đ`âu đi xe sang ra đường. Việc cô tiểu thư nhà giàu này đi xe máy chắc còn hiếm hoi hơn cả việc người bình thường đi máy bay.

Cho nên cô ấy sẽ chẳng thể say xe được, ít nhất là Hoắc Khải chưa nghe đến chuyện này bao giờ.

“Đừng lo, tôi lái xe rất ổn định”, Hoắc Khải cười nói, bắt đ`âu mở phanh tay và đẩy lên.

Cái kiểu xe thể thao đi`âu khiển bằng tay hiếm gặp trong nước này bắt đ`âu từ từ tiến v`êphía trước, đi vào vùng đường đua bên cạnh.

Tiếng động cơ khởi động g`âm lên, con Lamborghini LP750 từ chỗ gửi xe phi đi như tên bắn, tốc độ nhanh đến mức cửa kính xe còn phải rung lên.

Sau đó, con Ferrari của Lâm Xảo Mộng cũng phóng đi, tốc độ cũng đáng sợ y hệt vậy.

Nói chính xác là trên cả đường đua chỉ có Hoắc Khải lái chậm nhất. Đến giờ anh mới chỉ gạt đến nấc ba và ch`âm chậm đi với tốc độ chưa tới 40km/h.

Anh đi chậm khiến Đường Trọng Vi lại yên tâm, ít nhất tốc độ này sẽ không dễ xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng chỉ mấy phút sau, con Lamborghini từ bên cạnh vượt qua, đồng thời, cửa xe cũng mở, lộ ra một cánh tay.

Ngón tay cái của cánh tay đó chỉ xuống, biểu thị một thông tin rất rõ ràng: "Rác rưởi!"

Đường Trọng Vi bất giác nhìn Hoắc Khải, thấy anh mặc dù có liếc qua cánh tay đó nhưng lại không phản ứng nhiều mà vẫn lái cho xe vững vàng đến chỗ ngoặt.

Sau đó, chiếc Ferrari cũng lên theo nhưng không hề vụt đi như Lamborghini mà đi song hành cùng tốc độ với xe của Hoắc Khải.

Cửa ghế lái phụ kéo xuống, Lâm Xảo Mộng thò mặt ra rồi hét với Hoắc Khải: "Nè, anh lái xe chở người già đi đấy à, không sợ đi chậm quá xe sẽ tắt máy hay sao?"

Người lái xe là Vương Minh Hải, gã ta cũng thò đầu ra nhìn Hoắc Khải, nở nụ cười châm chọc: "Tôi còn tưởng là anh giỏi cỡ nào cơ, chỉ vậy thôi à? Biết vậy tôi đã bảo anh đến chỗ khu vui chơi trẻ em mà chơi xe điện đụng rồi".

"Vậy sao được, xe điện đụng còn nhanh hơn anh ta lái đó", Lâm Xảo Mộng cười khúc khích.

Cửa xe kéo lên, chiếc Ferrari lại tăng tốc vượt qua Hoắc Khải và va chạm một cái thật mạnh ở bên phải.

Hoắc Khải không thể không tránh sang phía khác, đồng thời giảm lại tốc độ và dừng xe đề phòng thật sự đụng xe.

Đường Trọng Vi sợ hết hồn, nhưng lại thấy chiếc Ferrari kia đã kiêu ngạo đứng ở phía xa.

Cô ấy tức giận nói: "Người này đi xe kiểu gì vậy chứ, thật quá đáng!"

Nhưng cô ấy cũng biết, đám người này chẳng quan tâm đến một con xe thể thao sơ cấp đáng giá bảy con số làm gì. Đụng thì đụng, chẳng có gì to tát. Không có gì quan trọng bằng việc hạ bệ Hoắc Khải.

Chỉ có thể nói, đám con nhà giàu này quá rảnh rỗi, quá nhiều tiền mà thôi.

Bọn họ không hiểu được nỗi khổ của việc kiếm tiền, chỉ biết tiêu tiền như rác. Nếu cứ thế này thì sẽ trở thành người có tính cách không sợ trời sợ đất.

Nhìn chiếc Porsche 911 đang dừng ở bên đường đua, Lâm Xảo Mộng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Mới chỉ va chạm có tí mà đã dừng rồi, đúng là vô dụng!

Còn Vương Minh Hải thì lại càng khinh bỉ Hoắc Khải. Trong mắt gã ta, đây rõ ràng là tự chuốc lấy nhục mà.

Ngoan ngoãn chịu đựng một chút chẳng phải tốt sao, việc gì phải tự hại bản thân vậy.

Ngoài đám Vương Minh Hải ra thì trên đường đua vẫn còn những xe khác. Có vài chủ xe rất nóng tính, khi thấy có một chiếc xe đang dừng giữa đường thì đành giảm tốc độ rồi lúc đi qua thì mở cửa xe ra mắng chửi một hồi.

Chẳng quan tâm người đó là ai, dù sao đến được đây thì đều cùng một đẳng cấp, đã không quen thì việc gì phải nể mặt.

Đám người đó mắng chửi rất khó nghe, đến Đường Trọng Vi còn không thể chịu nổi.

Nhất là khi con Lamborghini kia chạy đến vòng thứ hai và đuổi kịp hai người và dừng lại. Người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên ghế lái tỏ vẻ rất ngang

ngược, giơ ngón giữa với Hoắc Khải và nói: “Phế vật! Chẳng làm được cái trò trống gì! Đến đây cho nhục mặt ra à!”

Cô gái bị Hoắc Khải từ chối kia thì cũng cười khinh bỉ hét với anh: “Anh đẹp trai, anh kém quá nhỉ, có cần bồi bổ thân thể chút không?”

Tất cả những lời gì khó nghe thì cả hai người này đều tuôn ra. Có lẽ vì thấy Hoắc Khải không đáp lại mà bọn họ nghĩ rằng anh yếu thế, nên lại càng không kiêng kỵ gì.

Cuối cùng, đến cả bố mẹ của Hoắc Khải cũng bị lôi ra.

Những lời khó nghe ấy khiến Đường Trọng Vi còn không chịu được mà muốn phản kích, nhưng khi cô nhìn sang Hoắc Khải thì mới thấy anh đang nhìn mình.

Trong mắt anh không có quá nhiều sự phẫn nộ, nhưng ánh mắt của anh lại khiến Đường Trọng Vi hiểu ra được điều gì đó.

Nếu là bất cứ ai khi gặp phải cảnh tượng này thì đều muốn phản kích, cho dù là tính khí có tốt đến mấy cũng không thể để cho người ta mắng xối xả như vậy được.

Cảm nhận được suy nghĩ của Hoắc Khải, Đường Trọng Vi do dự một lúc rồi sờ vào dây an toàn. Sau khi xác định nó đã được cài chắc thì cô giơ tay lên và nắm lấy tay nắm thăng bằng.

Hoắc Khải biết cô ấy đã hiểu rõ ý định của mình. Anh ấn nút cho cửa kính kéo lên, ngăn cách hoàn toàn với những âm thanh khiến người ta tức giận kia.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 236: Vượt Xe

Sau đó anh vươn tay bật chế độ SPORTPLUS, rồi lại ấn nút ESPOFF để tắt hệ thống bảo hộ chống trượt, tiếp đó đồng thời nhấn mạnh chân phanh và chân ga, trên bảng đồng hồ tinh thể lỏng hiện lên một thông báo: "Hệ thống khởi động xe đã sẵn sàng".

Ống bô bắt đầu nổ lên những âm thanh gầm rú rõ ràng. Chiếc xe Lamborghini bên cạnh chắc là đã nghe thấy. Gã trai trẻ kia hình như có chút kinh ngạc, sau đó cười ngoác miệng, vươn ngón cái hướng tới Hoắc Khải rồi chúc ngược tay xuống rồi từ từ kéo kính xe lên.

Trong giây tiếp theo, hai chiếc xe dường như vút lên cùng lúc, tốc độ nhanh kinh người.

Từ nhỏ đến lớn, Đường Trọng Vi đều ngồi trên những chiếc xe sang hạng nhất, tài xế nào cũng vô cùng chắc tay, vận tốc cao nhất chưa từng vượt quá 120 km/h.

Ngồi trên chiếc xe tắt hệ thống bảo hộ chống trượt, lại còn lao vụt lên như tên bắn như thế này càng là việc cô ấy chưa từng trải qua.

Cả người Đường Trọng Vi đè mạnh lên thành ghế theo quán tính giống như đi tàu lượn siêu tốc, nhịp tim của cô ấy tăng nhanh, chỉ có thể dùng một tay giữ chặt tay vịn, tay còn lại giữ thành ghế.

Cảnh tượng phía trước thay đổi chóng mặt, còn chưa đến 10 giây đã đến khúc cua tiếp theo.

Lamborghini nhanh hơn và dẫn trước vào góc cua. Đối với người điều khiển siêu xe này, gã hoàn toàn không coi Hoắc Khải ra gì.

Biết lái 911 không có nghĩa là anh biết đua, càng không có nghĩa là anh có thể hoàn toàn điều khiển được chiếc xe này trên trường đua.

“Thấy chưa, ngay khúc cua đầu tiên đã cho hắn hít khói”, gã trai trẻ cười hềhề nói với cô gái trẻ ngồi cạnh.

Cô gái trẻ đang định đáp lại thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh ma sát chói tai, ngay sau đó cô cảm thấy dường như bên cạnh có thứ gì đấy.

Cô quay đầu sang nhìn thông qua cửa kính xe, kinh ngạc phát hiện chiếc xe Porsche 911 đó đã chạy ngang mình.

Không, tốc độ của nó còn nhanh hơn.

Dường như chiếc 911 đã vượt qua khúc cua từ vòng ngoài chỉ trong nháy mắt, sau đó chớp mắt tăng tốc chạy đoạn đua thẳng.

Bình thường, nếu muốn vượt xe ở khúc cua thì vượt từ vòng trong là phương pháp nhanh và hiệu quả nhất.

Cho dù có là tay đua nghiệp dư cũng biết phải cản đường đối thủ, cho nên phần đường còn lại dành cho người khác chỉ có vòng ngoài xa hơn mà thôi.

Mà muốn vượt xe ở đoạn này thì vận tốc xe của anh phải nhanh hơn đối phương, lúc bắt đầu vào khúc cua đến lúc ra cũng đều phải nhanh hơn đối phương.

Nếu không chỉ cách nhau có vài tích tắc thì rất khó vượt xe.

Nói đơn giản hơn thì muốn vượt xe vòng ngoài thì kỹ thuật của anh ít nhất phải cao gấp đôi đối phương!

Khi bị chiếc Posche 911 vượt qua từ khúc cua đầu tiên, tay lái xe Lamborghini cũng có hơi bất ngờ, đầu óc chết lặng, vẻ mặt không dám tin mà nhìn nó bỏ xa mình bằng một cú drift hoàn hảo không một động tác thừa.

Mình bị vượt rồi?

Đây mới là khúc cua đầu tiên, hắn ta dùng chiếc 911 vượt qua chiếc Lamborghini LP750 của mình từ vòng ngoài?

"Không thể nào!", gã trai trẻ trầm giọng gầm lên, nhấn mạnh chân ga, động cơ hút khí tự nhiên V12 6.5L lúc này giống như một chiến binh không cam lòng, phẫn nộ gầm lên tiếng đinh tai nhức óc.

Chiếc xe rồlên vượt qua khúc cua với vận tốc kinh hồn rồi vượt đuổi theo chiếc 911.

Khi tăng tốc đi thẳng, con quái vật thép với 750 mã lực này có tính năng gần gấp đôi chiếc 911 bản thường do Hoắc Khải lái.

Chiếc Posche 911 bản thường chỉ có 350 mã lực, tăng tốc lên 100 km/h trong hơn 4 giây.

Có lẽ đối với người bình thường mà nói thì một chiếc xe tăng tốc lên 100 km/h trong vòng 9-10 giây đã là rất đáng kinh ngạc rồi, nhưng so với 2,9 giây của Lamborghini LP750 thì vẫn còn một khoảng cách nhất định.

Nhưng sự chênh lệch trong thời gian tăng tốc không được thể hiện quá rõ ràng trong trường đua.

Bởi đua xe không chỉ có đường đua thẳng mà còn có rất nhiều khúc cua, tuyến đường thẳng dài nhất anh cũng chỉ lái được nhiều nhất là mười mấy hai mươi giây.

Cho nên khi chiếc Lamborghini dùng tốc độ nhanh nhất đuổi đến khoảng cách còn tầm 10 mét thì Hoắc Khải đã tiến vào khúc cua thứ hai.

Bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên những âm thanh chói tai, tay lái xe Lamborghini bị dọa cho đứng hình, bởi gã chỉ nhìn thấy Hoắc Khải tiến vào khúc cua, còn lúc gã theo đuôi vào rồi ra khỏi nó thì đã không còn nhìn thấy đèn đuôi xe phía trước nữa rồi.

Gã nói không sai, khi ra khỏi khúc cua đầu tiên đã cho người ta hít khói xe, chỉ có điều người bị hít khói không phải Hoắc Khải mà là chính bản

thân gã.

Gã nhìn sang bên trái, thấy được chiếc Posche 911 đó phi như bay vào khúc cua thứ ba, thứ tư.

Cách biệt giữa hai bên dần thể hiện một cách rõ ràng qua từng khúc đua phức tạp.

Cô gái trẻ ngồi bên ghế lái phụ cũng kinh ngạc vô cùng.

Cũng giống như những người khác, cô ta vẫn luôn coi thường Hoắc Khải, chỉ coi anh là đối tượng để lấy ra làm trò cười trong ngày hôm nay. Kể cả việc trước đó cô ta chủ động mở lời ngồi chung xe với Hoắc Khải thực ra cũng là ngồi đợi anh xấu mặt thì cười nhạo cho đã.

Ai mà ngờ người đàn ông từ chối mình này lại lái giỏi như thế!

Dáng vẻ lúc vào khúc cua có thể nói là hoàn hảo vô cùng!

Đến cả những người đứng gần xem trò vui cũng đã chú ý đến chiếc xe này.

Những người thường đến biết rất rõ ai có xe gì.

Biển số xe của chiếc Posche 911 này là của Vương Minh Hải, chiếc 911 của gã ta thuộc kiểu cơ bản nhất của bản thường. Mã lực chiếc này nhỏ, cũng không có thủ đoạn thao tác gì đặc biệt. Trong mắt rất nhiều người, chiếc xe này thậm chí hoàn toàn chỉ tính là xe rác của người nghèo dùng để tán gái mà thôi.

Cho nên sau khi mua chiếc này, Vương Minh Hải cũng chỉ lái có mấy lần rồi vứt ở đây chẳng thèm đụng đến nữa.

Một chiếc xe đua Posche ở cấp độ nhập môn, cho dù là mã lực hay là tính thao tác cũng không có gì đặc biệt.

Nếu mà họ tự lái thì vận tốc lúc vào khúc cua cao nhất cũng ở tầm 80-90 km/h, đó đã là tay lái đỉnh cấp trong số họ rồi.

Dù sao thì những người này cũng chỉ là tay đua nghiệp dư chứ không phải tay đua giải chuyên nghiệp.

Nhưng tốc độ lúc Hoắc Khải vào khúc cua ít nhất cũng phải đến 120 km/h, bởi vì thời gian anh dùng để vào cua ít vô cùng.

Điều này chứng tỏ tốc độ vào khúc cua rất nhanh, tốc độ trong khúc cua cũng không hề thấp.

Có lẽ trong mắt dân chuyên thì tốc độ vào khúc cua này không có gì đáng kinh ngạc lắm, dù sao thì quả đúng có người thật sự trâu bò như vậy, có thể đạt vận tốc 145 km/h khi vào cua.

Nhưng chiếc xe 911 mà Hoắc Khải lái này chưa từng được thay đổi gì, thậm chí đến cả hệ thống treo cũng là nguyên đai nguyên kiện.

Người bình thường không được trải qua huấn luyện đặc biệt về hệ thống treo thì không thể khiến chiếc xe chịu được tốc độ lớn như vậy khi vào khúc cua, nhưng cao thủ thật sự hiểu về tính năng của xe thì thậm chí có thể đạt đến trình độ người và xe hòa vào một thể, phát huy được tính năng tốt nhất lên đến 120%.

Đây là chiếc xe đua đỉnh cao được Ford chế tạo vào thập niên 60, nhưng lại liên tiếp thất bại trước Ferrari trong cuộc đua sức bền Le Mans. Nhưng khi họ thay một tay đua khác, người này lại có thể bỏ xa Ferrari, đoạt được chức quán quân.

Chính bởi vì một tay đua hiểu xe vẫn luôn dễ dàng phát huy được tính năng tốt nhất của xe hơn là một tay đua chỉ biết lái xe.

Hoắc Khải đã đạt được đến cảnh giới như vậy. Trước tiên anh chậm rãi chạy đoạn mở đầu. Khi anh đã cơ bản hiểu được cách vận hành của chiếc 911 này thì anh đã tìm được giới hạn vào cua của nó khi vào khúc cua đầu tiên, rồi anh không ngừng khôi phục lại trạng thái của mình.

Bắt đầu từ khúc cua thứ hai, mỗi khi vào cua ra cua đều đạt đến trạng thái giới hạn của chiếc xe.

Đây còn là bởi Hoắc Khải đã lâu không tham gia đua xe nữa, nếu không có lẽ tốc độ còn cao hơn bây giờ.

Cho dù như vậy, biểu hiện của anh đã đủ làm người khác kinh ngạc. Rất nhiều người đều chạy đến lan can rào ngoài để xem, thậm chí còn có người lấy cả đồng hồ đếm giờ bấm thời gian để tính tốc độ xe.

"Vã* thật, 1.37 giây!", có người kinh ngạc kêu lên.

Khúc cua của đường đua ở đây không to như khúc cua ở giải công thức 1, có lẽ xét đến việc ở đây đều là con nhà giàu đến khoe mẽ nên góc độ của đường đua đều rất nhỏ, thậm chí có đến một nửa cần luồn lách để đi qua.

Số lốp xe ma sát đến hỏng và nổ tung ở đây mỗi năm gần như có thể nuôi sống cả một xưởng lốp xe.

Tốc độ vượt cua là 1.37 giây quả thực làm người ta vô cùng kinh ngạc, nhiều người nghe mà sửng sốt vô cùng.

Bọn họ đều không phải người mới, nhưng tốc độ như thế này quả không thể ngờ được.

Lẽ nào có tay đua chuyên nghiệp đỉnh cao nào đến nơi này để bắt nạt kẻ yếu à?

Đường Trọng Vi ngồi trong xe, sắc mặt đỏ bừng. Đây là do nhịp tim tăng nhanh dẫn đến biểu hiện tăng huyết áp. Adrenaline của cô ấy đang được tiết ra với số lượng lớn để đảm bảo rằng nhịp tim sẽ không ngừng lại do hoảng sợ.

Bình thường, khi đi xe, tốc độ lúc rẽ hướng thường ở vận tốc tầm 20 km/h, nhưng bây giờ mỗi lần rẽ ngoặt đều ở vận tốc thấp nhất là 120 km/h, cho dù có là đang rẽ thì vận tốc cũng đều trên 90 km/h.

Tốc độ cực đại sinh ra lực ly tâm, khiến cô ấy cảm thấy cả người mình dường như đang bay.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 237: Sự Cố

Cô cả nhà họ Đường chưa từng có trải nghiệm nào như vậy, trong lòng có một niềm vui sướng khó tả. Đừng nhìn vào dáng vẻ bình tĩnh thường ngày của cô ấy mà hiểu lầm, thật ra, bản chất cô gái này là một người rất sôi nổi, nhưng dưới sự giáo dục của gia đình và việc xây dựng hình ảnh khiến cô ấy buộc phải giữ dáng vẻ của một cô gái thuỳ mị.

Quen biết Hoắc Khải nhiều năm như vậy, cô ấy cũng chưa từng đua xe. Vậy mà, hôm nay, cô ấy lại ngồi bên cạnh một người đang ông khác, trải nghiệm cảm giác kích thích của loại hình thể thao bất kỳ lúc nào cũng có thể lật xe thế này.

Có lẽ, đa số phụ nữ bẩm sinh đều yêu thích sự phấn khích, ví dụ như tầu lượn siêu tốc, số lượng nữ giới thích ngồi lên nó còn nhiều hơn so với nam giới.

Không dễ gì mới tới một đoạn đường thẳng, Đường Trọng Vi mới có đủ sức để quay đầu nhìn sang Hoắc Khải.

Cô ấy nhìn thấy sự chuyên tâm của người đàn ông này, trong đôi mắt của anh còn như phát ra tia sáng rực rỡ.

Hầu như toàn bộ thời gian, tay của anh đặt trên cần số, sự thay đổi vị trí khiến người ta hoa mắt. Hai chân thoăn thoắt thực hiện những động tác liên tục: phanh gấp, tăng tốc, thả trôi rồi lại tăng tốc…

Mỗi động tác đều khiến Đường Trọng Vi có cảm giác như đang xem một màn biểu diễn nghệ thuật.

Động tác của Hoắc Khải quá chuẩn, không có bất kỳ sự thừa thãi hay chậm trễ nào, dường như mỗi bước đều đã được anh tính toán rất kỹ lưỡng rồi.

Loại trải nghiệm hiếm có trong đời này khiến trong lòng Đường Trọng Vi sôi sục khó mà kiềm chế.

Sự phấn khích trong mắt càng lúc càng nồng đậm. Cô gái được sinh ra ở vạch đích, giờ phút này trong lòng tràn đầy sự kích thích.

Tuy đây là đường đua chuyên nghiệp, nhưng chắc chắn nó không thể so với những đường đua trong các cuộc thi lớn, đến cả chiếc Lamborghini kia cũng chỉ mất khoảng ba phút để hoàn thành vòng đua.

Tốc độ của Hoắc Khải còn nhanh hơn hẳn, một phút sau, anh đã đuổi kịp chiếc Ferrari phía trước.

Khi nhìn thấy chiếc Porsche 911 vượt lên bên cạnh, Vương Minh Hải và Lâm Xảo Mộng đều sững người.

Hơn nữa, Hoắc Khải còn cố ý giảm tốc độ khi xe đi qua, quay đầu lại nhìn bọn họ.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, trong lòng Vương Minh Hải và Lâm Xảo Mộng cảm thấy kinh ngạc, quả thật là giống như đang áp đảo bọn họ.

Hoắc Khải cũng không diễn màn kịch câm này quá lâu. Anh đạp mạnh chân ga, chiếc 911 bất chợt vượt lên chiếc Ferrari, tiến vào góc cua tiếp theo.

Hoắc Khải khéo léo vào cua với tốc độ kinh người khiến Vương Minh Hải bất giác giảm tốc. Khi gã ta đi qua khúc cua thì phía trước cũng không còn thấy bóng dáng chiếc xe nào nữa.

Nhục!

Nhục như chó!

Vương Minh Hải không có cách nào chấp nhận được việc bị một tên vô danh tiểu tốt vượt mặt ở một nơi như thế này, gã ta gần lên một tiếng rồi bắt đầu tăng tốc.

Đáng tiếc, kỹ thuật của gã ta không thể nào so sánh được với Hoắc Khải. Tốc độ vào cua quá nhanh khiến cho chiếc xe gần như mất lái.

Khi bánh xe bị trượt đi, Lâm Xảo Mộng sợ đến mức tim suýt nữa thì nhảy vọt ra ngoài.

“Anh làm gì đấy! Cẩn thận đi!”, Lâm Xảo Mộng oán trách nói.

Cô ta chỉ muốn biến Hoắc Khải thành trò đùa nhưng cũng không muốn trả giá bằng cái mạng nhỏ của mình, dù chỉ bị thương cũng không muốn.

Nhưng sự phàn nàn của Lâm Xảo Mộng lại khiến Vương Minh Hải càng thêm khó chịu.

Gã ta không hé răng nói một lời, cũng không giảm tốc mà vẫn dùng hết sức mình mà đuổi theo.

Nhưng kết quả là, cho dù gã ta có cố gắng thế nào, cũng chỉ giương mắt nhìn Hoắc Khải lái chiếc 911 càng ngày càng xa.

Rõ ràng là chiếc xe của gã ta còn mạnh hơn của đối phương, rõ ràng là gã ta đã rất quen thuộc đường đua này, thế mà bị ném lại xa như vậy!

Đến cả Lâm Xảo Mộng cũng cảm thấy khó tin, cô ta không ngờ được kỹ thuật của Hoắc Khải có thể tốt đến vậy, rồi không ngừng phàn nàn sao mà Vương Minh Hải chạy chậm thế, còn không thắng nổi một tay mới đua!

Vương Minh Hải càng nghe càng giận đến mức đỏ bừng cả mặt. Đó là biểu hiện của các mao mạch giãn nở do sự thay đổi tâm trạng quá kích động gây ra.

Khoảng bốn phút sau, Vương Minh Hải nghe thấy tiếng động cơ quen thuộc.

Nhìn vào gương chiếu hậu, gã ta thấy chiếc xe thể thao 911 đang gia tăng tốc độ tiến về phía mình, biển số xe quen thuộc tới mức khiến gã ta cảm thấy ngứa mắt.

Thế mà đã bị bỏ xa một vòng rồi sao?

Lâm Xảo Mộng cũng đã nhìn thấy. Cô ta đột nhiên nổi giận như điên: "Rốt cuộc anh có làm được không! Còn khoe khoang là sẽ để gã ta hít khói, bây giờ thì bị bỏ xa những một vòng! Ngày nào cũng chỉ biết bốc phét, đến lúc cần thì lại vô tích sự!"

Vương Minh Hải bị mắng đến phát hoả, quay sang trừng mắt nhìn Lâm Xảo Mộng: "Sao cô lắm lời thế! Ngồi cho vững vào!"

Trong đám cậu ấm cô chiêu con nhà giàu, Lâm Xảo Mộng cũng không thể coi là đứng đầu, gia cảnh của mọi người đều tầm tầm như nhau, không ai sợ ai.

Cho nên, khi bị cô ta chế giễu một trận, Vương Minh Hải đương nhiên sẽ rất tức giận.

Lâm Xảo Mộng cũng không phải dạng hiền lành, đang muốn tìm cơ hội để trả đũa thì lại vì chiếc xe vào cua gấp mà không nói nổi một lời.

Lúc này, Hoắc Khải đã đuổi kịp, chạy song song với anh là chiếc Lamborghini kia.

Nó cũng bị vượt một vòng. Vì thế trên đoạn đường thẳng tương đối dài này, chiếc Lamborghini cũng chạy bán mạng để giành lại chút ưu thế.

Đầu xe của hắn ta thật sự đã vượt qua xe của Hoắc Khải một phần, nhưng trong lòng hắn cũng rất rõ một điều, chỉ cần vào cua thì sẽ lập tức bị bỏ lại.

So với một kỹ thuật tốt thì chút ưu thế này thật sự không đáng nhắc đến.

Có lẽ là do sự khó chịu trong lòng khiến sức mạnh tiềm tàng của hắn ta được bộc phát, lúc vào cua dùng tốc độ còn nhanh hơn trước nhưng vẫn khống chế được xe rất tốt.

Đương nhiên, tốc độ của Hoắc Khải càng nhanh và ổn định hơn.

Dưới sự ganh đua gay gắt, Vương Minh Hải lại trở thành người chậm nhất trong ba chiếc xe.

Vừa vào cua, gã ta đã nhìn thấy chiếc Porsche 911 và Lamborghini cùng lúc chạy song song với xe của gã, tốc độ vào cua của Hoắc Khải khiến hai mắt gã ta đỏ ngầu.

Dựa vào cái gì!

Dựa vào cái gì mà gã ta chạy một chiếc 911 lại có thể vào cua nhanh hơn gã.

"Anh ta lại vượt qua anh rồi! Nhanh lên!", Lâm Xảo Mộng cằn nhằn bên cạnh.

Vốn dĩ, tính cách của Vương Minh Hải rất nóng nảy, trong lòng đang rất cáu kỉnh, lại bị cô ta ở bên cạnh ồn ào khiến cho tâm trạng đột nhiên nổ tung.

Vào thời khắc Hoắc Khải sắp vượt qua gã ta khi vào cua, Vương Minh Hải bỗng nhiên bất chấp, nghiến răng, xoay mạnh vô lăng, đâm xe về phía chiếc Porsche 911.

Kiểu con nhà giàu không biết trời cao đất dày như gã ta, vốn dĩ không thể, cũng không có thời gian để suy nghĩ về hậu quả. Bây giờ, trong lòng chỉ ngập trong suy nghĩ, anh dám vượt tôi, ông đây đâm chết anh.

Sự va chạm của chiếc Ferrari khiến 911 bỗng nhiên bị mất cân bằng. Hoắc Khải cũng không ngờ, thằng nhãi này đua xe thua lại chơi bài xấu.

May mà kỹ thuật của anh đủ cao, liều chết nắm chặt vô lăng, gắng sức không để cho chiếc xe bị lộn nhào.

Nhưng ngay sau đó, đuôi xe lại đâm vào chiếc Lamborghini bên cạnh.

Vụ va chạm liên tiếp khiến Đường Trọng Vi bất giác hét lớn.

Chiếc Lamborghini cũng bị mất cân bằng nhưng lại không có kỹ thuật như Hoắc Khải, cũng không có tố chất tâm lý như anh.

Trong lúc hoảng sợ, hắn ta đánh lái loạn xạ, chiếc Lamborghini phanh gấp theo chiều ngang sau đó đâm trực tiếp vào hàng rào lốp tạo ra tiếng va chạm cực lớn rồi xoay trên không không biết bao nhiêu vòng rồi mới rơi xuống đất.

Cả chiếc xe trở nên nát bét. Cuối cùng thì đâm vỡ một hàng rào lốp của một đường đua. Lúc này, nó mới từ từ dừng lại.

Cùng lúc đó, Hoắc Khải cũng đã giữ thân xe cân bằng, nhưng cũng đâm vào hàng rào bằng lốp rồi sa vào khu vực đệm cát.

Chiếc Ferrari còn thảm hơn anh, đâm đụng không biết bao nhiêu lần mới dừng lại.

Sự cố đâm nhau của ba chiếc xe khiến những người đến hóng hớt ngây người, cũng không biết ai hét lên một câu, lúc này họ mới phản ứng, vội vàng chạy đến bên này.

Lúc đám người chạy đến, Hoắc Khải và Đường Trọng Vi vừa mới bước từ xe ra..

Tuy chiếc xe bị xoay nhiều vòng nhưng vì thắt dây an toàn, hơn nữa kỹ thuật lái xe của Hoắc Khải quá tốt nên hai người cũng không bị thương nặng.

Hình như chân của Đường Trọng Vi bị gãy ở đâu đó, sưng lên một vùng, cổ cũng bị hằn lên dấu của dây an toàn.

Hoắc Khải thì đỡ hơn cô ấy một chút. Túi khí mở ra va vào đầu khiến anh có chút choáng váng.

Xoa mặt vài cái, khiến cho bản thân nhanh chóng tỉnh táo, Hoắc Khải nhìn Đường Trọng Vi, khi thấy vết thương trên người cô thì sắc mặt trở nên u ám.

Ở phía bên kia, Vương Minh Hải và Lâm Xảo Mộng cũng xuống xe, sắc mặt Lâm Xảo Mộng trắng bệch, rõ ràng là đang rất sợ hãi.

Thấy Đường Trọng Vi không sao, cô ta mới an tâm hơn một chút. Nếu cô chiêu nhà họ Đường mà xảy ra chuyện gì ở đây vậy thì cô ta cũng không được yên thân.

Còn về Vương Minh Hải, không biết đầu gã ta đã đập trúng đâu mà rách một mảng da, mũi cũng chảy máu, nhuộm quả cả áo, nhìn có vẻ rất thảm hại.

Sắc mặt của gã cũng rất khó coi, sau khi sự kích động qua đi, điều đầu tiên gã ta cảm thấy là sự hối hận.

Nhất là khi nhìn thấy chiếc Lamborghini gần như nát bét kia thì trong lòng càng hoảng loạn.

Nếu như thật sự có người mất mạng, nhiều người như thế chứng kiến, gã ta muốn cãi cũng không được. Mà người kia cũng là nhà giàu thế hệ thứ hai như hắn, tuyệt đối không thể dùng cách thức như đối phó với đám người bình thường.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 238: Cái Bạt Tai Quen Thuộc

“Chúng ta cũng qua đó xem thế nào đi. Bên kia có vẻ bị va chạm rất nghiêm trọng!”, Đường Trọng Vi nói. “Chân của cô không sao chứ?”, Hoắc Khải quan tâm hỏi.

“Không sao, chỉ va trúng cửa xe thôi, tôi vẫn đi được”, Đường Trọng Vi trả lời nói.

Cô ấy là một người lương thiện, không để ý kiểm tra vết thương của mình thế nào mà kéo Hoắc Khải đi giúp đỡ người khác.

Hoắc Khải cũng không muốn làm mất lòng thảo của cô ấy, chỉ đành đi theo qua đó, nhưng từ đầu đến cuối trên khuôn mặt đều mang vẻ u ám.

Chiếc Lamborghini bị va chạm thật sự rất nghiêm trọng, cửa xe không biết đã bay đi đâu.

Cô gái trẻ ngồi ở ghế phụ thì đỡ hơn một chút, có lẽ là xương sườn và ống chân bị gẫy, đã được người khác kéo ra ngoài. Nhưng người đàn ông ngồi ở ghế lái thì lại bị thương rất nghiêm trọng.

Tuy rằng đua xe tốc độ cao như thế này có yêu cầu tính an toàn rất cao, nhưng khi đã xảy ra tai nạn thì không ai có thể biết được sẽ có hậu quả gì.

Như chiếc Lamborghini này vốn dĩ không có vấn đề gì. Nhưng khi lộn nhào thì chẳng may lại bị một cột cờ chỉ dẫn phương hướng ở hai bên đường đâm vào kính chắn gió, xuyên thẳng vào ngực của hắn.

Tuy cột cờ đã bị gãy trong khi chiếc xe lộn nhào, nhưng một đầu vẫn còn cắm trên ngực hắn ta đã tạo thành một vết thương lớn.

Người này đã hôn mê, bất tỉnh, miệng và mũi đều chảy máu.

Trong không gian tràn ngập mùi xăng bị rò rỉ, mùi ma sát của kim loại khét lẹt và mùi hôi thối của chứng đại tiểu tiện mất kiểm soát.

Đám người vây xung quanh, có người vội vàng gọi cứu thương, cũng có người kéo hắn ta ra trước.

Vương Minh Hải và Lâm Xảo Mộng cũng quay đây, nhìn thấy người đàn ông bị thương nghiêm trọng như thế thì vẻ mặt hai người càng tái mét.

Bây giờ, Lâm Xảo Mộng cảm thấy thống hận Vương Minh Hải. Thằng nhãi này có phải là điên rồi không, thế mà lại đâm xe khác! Giờ thì hay rồi, người bị thương thì không nói, ngộ nhỡ có người chết thì chẳng phải họ sẽ phải ngồi tù sao?

"Nhanh khiêng hắn ra rồi đưa đến bệnh viện!", có người hét lên.

Có mấy người lập tức bước lên, kéo khoang xe đã biến dạng, thử đưa hắn ta ra ngoài.

Lúc Hoắc Khải và Đường Trọng Vi tới nơi thì vừa đúng lúc thấy mấy người kia kéo được người bị thương ra từ trong ghế lái ra.

Một người trong số đó nhìn thấy cột cờ vẫn còn cắm trên ngực hắn thì định giơ tay rút ra theo phản xạ.

Hoắc Khải thấy thế thì mặt biến sắc, vội vàng hét lên: "Đừng rút!"

Người kia sững lại, dừng ngay động tác tay.

Hoắc Khải rảo bước đi đến, nói: "Nếu cậu rút cột cờ ra thì cậu ta chết càng nhanh hơn. Hơn nữa, cậu ta hiện giờ đại tiểu tiện mất kiểm soát, miệng và mũi đều chảy máu, rất có thể bị thương phần đầu dẫn đến xuất huyết bên trong. Để cậu ta nằm xuống, đầu nghiêng sang một bên để khí quản không bị sặc bởi máu hoặc dị vật , rất dễ gây khó thở. Các anh lập tức liên hệ với người nhà, nói rõ địa chỉ, đồng thời nhanh chóng đưa cậu ta lên xe cứu thương".

Vừa nói, Hoắc Khải vừa cởi áo ra, bọc lấy hòn gạch ở bên cạnh, kê dưới đầu của người bị thương.

Những người ở hiện trường, gần như không ai quen biết Hoắc Khải, nhưng nhìn thấy động tác nhanh nhẹn, chuẩn xác của anh cùng với phong cách lãnh đạo trời sinh, khiến những người xung đều theo phản xạ nghe lời phân công của anh.

Hoắc Khải liên tục kiểm tra hơi thở và nhịp tim, nhịp tim đang yếu dần, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm.

Nếu cứ tiếp tục đợi ở đây, rất có thể sẽ không còn kịp nữa.

Khi người chịu trách nhiệm của trường đua biết tin thì đã vội vàng chạy tới. Hoắc Khải lập tức yêu cầu anh ta mang cáng tới, chuẩn bị đưa người bị thương ra cửa trước, cố gắng giảm thiểu thời gian bị kéo dài.

Ngoài ra, anh cũng phát hiện ở phần bụng của cậu ta có vết thương thứ hai cũng đang không ngừng chảy máu.

May mà để bảo đảm an toàn, từ trước đến nay, ở trường đua đều chuẩn bị đủ cả những vật dụng để cấp cứu tạm thời.

Hoắc Khải bảo họ mang băng gạc đến, dùng lực giữ chặt phần bụng đã làm giảm tốc độ mất máu.

Nếu không, xe cứu thương còn chưa kịp đến, hắn ta đã chết vì mất máu rồi.

Đường Trọng Vi cũng không rảnh rỗi, chạy theo sau, không quản vết thương của mình.

Khoảng mười hai, mười ba phút sau, thì xe cứu thương tới, các bác sĩ đưa người bị thương rời đi. Sau khi thấy phương pháp cấp cứu mà Hoắc Khải làm cho người bị thương, bác sĩ còn đặc biệt khen ngợi rằng anh đã sơ cứu rất tốt.

Nếu không có những biện pháp cấp cứu này, thì người kia có lẽ cũng không giữ được tính mạng nữa.

Người phụ trách trường đua cũng đi theo, còn Hoắc Khải và những người khác thì ở lại.

Không phải không muốn đi, mà là không đi được.

Rất nhiều người tận mắt chứng kiến là Vương Minh Hải đâm vào xe của Hoắc Khải mới dẫn đến một loạt những sự cố.

Không ai biết, người kia có cứu được không. Chẳng may không cứu được thì thật sự sẽ xảy ra án mạng.

Là thủ phạm, Vương Minh Hải chắc chắn sẽ bị triệu tập, mà Hoắc Khải và Đường Trọng Vi lại là nhân chứng và đương sự trực tiếp nhất.

Trước khi sự cố này có thể quy kết trách nhiệm thuộc về ai, mấy người bọn họ đều không thể đi.

Xe cứu thương vừa đi thì Hoắc Khải cũng đi về phía Vương Minh Hải.

Đứng trước mặt gã trai trẻ tuổi, Hoắc Khải hỏi: "Anh cố ý đúng không?"

Trong lòng Vương Minh Hải đang hoảng loạn vì bạn bị thương nặng, nhưng nghe giọng điệu chất vất của Hoắc Khải khiến gã ta cảm thấy rất khó chịu, ưỡn ngực nói: "Tôi cố ý thì làm sao, anh có thể…"

Gã ta còn chưa nói hết thì Hoắc Khải đã giáng thẳng một cái tát lên mặt gã.

Không chỉ Vương Minh Hải mà cả những người khác đều ngây người. Không ai ngờ rằng, Hoắc Khải đột nhiên ra tay đánh người, mà đánh tự nhiên như thế, thuận tay như thế.

Sắc mặt của Vương Minh Hải đổi trắng đổi xanh, sau khi nhận thức được thì tức thì nổi giận.

"Con mẹ mày!"

Lại một cái tát nữa giáng xuống, sau đó vang lên lời nói của Hoắc Khải: "Cũng may là cô Đường không bị thương nặng, nếu không, anh cho rằng chỉ bị tát thế thôi sao? Hoặc là, anh cảm thấy để bố mẹ anh biết, họ sẽ vì anh mà đắc tội với nhà họ Đường sao?"

Vốn dĩ, Vương Minh Hải định xông lên đánh nhau với Hoắc Khải nhưng nghe thấy câu nói đó thì động tác của gã ta cũng lập tức khựng lại.

Hoắc Khải nói không sai. Nếu để bố mẹ gã ta biết con trai cố ý đâm xe xảy ra tai nạn, hơn nữa người ngồi trên xe lại là cô cả nhà họ Đường thì sợ là sẽ tức giận từ mặt gã ta luôn.

Quốc tế Đường Thị có địa vị như thế nào trong giới, không phải là người mà một cậu ấm cấp thành phố có thể so bì.

Hơn nữa, với hành động ngày hôm nay của Vương Minh Hải, nói giảm nói tránh thì là sự cố giao thông, nói nghiêm trọng thì là tội cố ý giết người.

Con trai ông cố ý giết cô cả nhà họ Đường. Chuyện này đủ để bất kỳ ai cũng sợ mất mật.

Đường Trọng Vi cũng đi tới. Cô gái vốn tình tình hoà nhã, không bao giờ muốn tranh luận với ai, thế mà đến lúc này cũng tỏ ra đầy vẻ tức giận.

"Tôi nhất định sẽ truy cứu chuyện này đến cùng. Hành động của anh quá ác độc!" Đường Trọng Vi tức giận nói.

Từ nhỏ đến lớn, những người cô từng gặp đều khá tốt. Có lẽ, cũng có những người ở sau lưng không tốt đẹp gì, nhưng ít nhất biểu hiện ở trước mặt cô ấy cũng coi là ngay thẳng.

Loại hành vi như của Vương Minh Hải, Đường Trọng Vi còn chưa từng nghe qua.

Không bằng người ta thì đi giết người? Rốt cuộc gã ta là người hay là cầm thú?

Nói thật lòng, khi chiếc xe xoay tròn một h`ồi, Đường Trọng Vi cũng rất sợ hãi. Cô ấy còn cho rằng mình chết chắc r`ồi.

L`ần đ`ầu trải nghiệm đua xe, cũng là l`ần đ`ầu gặp phải nguy hiểm nên tâm trạng của cô ấy rất hỗn loạn.

Vốn dĩ, cô ấy đã đ`ầy phẫn nộ với hành vi của Vương Minh Hải, nên bây giờ, đương nhiên muốn đứng ra để nói giúp cho Hoắc Khải.

Lâm Xảo Mộng trước đây luôn chĩa mũi nhọn vào Hoắc Khải, giờ đây cũng không hé môi nói nửa lời.

Cô ta biết hôm nay họ đã phạm phải tội lớn. Dù người lái xe không phải cô ta thì lỗi này cũng liên quan đến cô ta.

Bây giờ, Lâm Xảo Mộng vô cùng hối hận, không nên đưa Hoắc Khải đến đây. Nếu anh không đến thì cũng không xảy ra chuyện r`ồi.

Nói cho cùng, cô ta vừa hận não của Vương Minh Hải bị úng nước vừa đổ trách nhiệm lên đ`ầu Hoắc Khải.

Hoắc Khải không biết giờ phút này Lâm Xảo Mộng đang nghĩ gì, nhưng anh vẫn nhìn v`ề phía cô gái trẻ, sẵng giọng nói: "Tôi không đánh phụ nữ, cho nên sẽ không tát cô. Nhưng, người như cô, không xứng trở thành bạn thân của cô ấy. Hành động theo cảm tính, suýt nữa giết chết cô ấy. Nếu cô ấy chết r`ồi, thì cho dù nhà họ Đường không gây trở ngại gì cho cô thì tôi cũng không tha cho cô!"

Những lời này Hoắc Khải nói như đinh đóng cột khiến Đường Trọng Vi không nén nổi quay sang nhìn anh.

Giọng điệu ngang ngược như thế, cô ấy đã từng nghe một người khác nói.

"Có tôi ở đây, không ai được bắt nạt cô ấy!"

Cho đến tận bay giờ, chuyện xảy ra lúc còn nhỏ vẫn như hiện rõ trước mắt Đường Trọng Vi, khiến cô ấy không thể quên được.

Nguyên nhân cô ấy hi vọng được gả cho Hoắc Khải, ngoài sự ngưỡng mộ và ỷ lại đối với anh thì chính là do bị sự ngang ngược của anh hấp dẫn.

Nào có người phụ nữ nào không hi vọng có thể được gả cho một người chồng ngang ngược? Ai mà muốn người thân thiết nhất của mình chỉ toàn gọi dạ bảo vâng chứ?

Nhưng, đã rất lâu rồi cô ấy chưa gặp mặt chồng chưa cưới của mình, trong lòng luôn cảm thấy, người này dường như muốn tránh mặt cô ấy.

Cảm giác không an toàn này khiến trong lòng Đường Trọng Vi lo lắng không yên, cho nên hôm nay cô ấy mới đồng ý lời mời của Lâm Xảo Mộng, đến đây thay đổi không khí cho nhẹ lòng.

Bây giờ, cô lại cảm nhận được cảm giác an toàn đã lâu không có, nhưng loại cảm giác này lại không phải do chồng chưa cưới của cô đem đến mà là một người đàn ông xa lạ cô mới gặp gỡ hai lần.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 239: Rắc Rối

Sắc mặt của Vương Minh Hải vô cùng khó coi, gã ta vốn đang bối rối vì những gì bản thân đã làm, bây giờ lại bị Hoắc Khải hù dọa một trận, tay chân lại càng thêm lúng túng. Mặc dù tính tình ngang ngạnh đã khiến cho gã ta không thể nói ra lời xin lỗi vào lúc này, nhưng gã ta cũng không dám làm gì Hoắc Khải nữa.

Nếu không, một khi mà Đường Trọng Vi truy ra chuyện này, gã ta nhất định sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Về phần Lâm Xảo Mộng, cô ta cũng phát cáu vì những lời nói của Hoắc Khải.

Nói cái gì mà cô ta không xứng làm bạn thân của Đường Trọng Vi chứ?

Đây cũng không phải là do cô ta cố ý bảo Vương Minh Hải tông xe!

Nhưng cô ta cũng biết rằng phần lớn lý do của vụ tai nạn hôm nay là vì cô ta đã kích động thành công mâu thuẫn giữa nhóm người Vương Minh Hải với Hoắc Khải. Nếu không như vậy thì cũng không có chuyện như thế này xảy ra.

Công thêm sự tức giận của Đường Trọng Vi trong lúc này, nên Lâm Xảo Mộng cũng không dám nói thêm bất cứ điều gì.

Không lâu sau thì đội xử lý tai nạn cũng đến, nhanh chóng đưa bọn họ về điều tra.

Ban đầu, cả Hoắc Khải và Đường Trọng Vi chỉ nghĩ nếu việc hợp tác điều tra diễn ra suôn sẻ thì họ có thể quay lại sớm, nhưng họ không ngờ rằng cuộc điều tra kéo dài đến tận vài giờ.

Đường Trọng Vi được thả ra đầu tiên, dù sao cô ấy cũng chỉ ngồi ở ghế phụ, toàn bộ vụ tai nạn này đều không liên quan đến cô ấy.

Trong khi Hoắc Khải vẫn đang bị giam giữ, thì Đường Trọng Vi đã đi hỏi thăm tin tức, sau đó trở lại với một tin xấu.

Bố của Vương Minh Hải là Vương Trường Tín đã thuê hai luật sư, quyết phải khiến cho Hoắc Khải chịu trách nhiệm liên đới.

Lý do rất đơn giản, tuy Vương Minh Hải đã lái xe tông vào Hoắc Khải, nhưng gã ta không cố ý mà là do sơ sót phạm lỗi. Tương tự, Hoắc Khải đã lái chiếc Porsche 911, cũng mắc lỗi vận hành mới đâm vào chiếc Lamborghini khiến tài xế bị thương nặng.

Do đó, tuy người chịu trách nhiệm chính trong vụ tai nạn là Vương Minh Hải, nhưng Hoắc Khải vẫn phải chịu một phần trách nhiệm.

Khi Đường Trọng Vi nói lại tin này, gương mặt cô ấy tràn đầy tức giận: "Họ thật vô lý. Chiếc xe mất kiểm soát trong tình huống ngặt nghèo như vậy thì liên quan gì đến anh? Rõ ràng là lỗi của chính Vương Minh Hải, không thể bắt anh phải chịu trách nhiệm liên đới! Đừng lo, tôi đã nhờ bố tôi cử luật sư giỏi nhất đến, nhất định sẽ không để cho anh gặp rắc rối thêm nữa!"

Hoắc Khải nghe thấy vậy thì cau mày, chuyện đã xảy ra rành rành trước mắt mà những người này vẫn trợn mắt nói mò. Mặc dù biết bọn họ cố ý muốn trốn tránh trách nhiệm, nhưng Hoắc Khải cũng không cần phải hiểu cho bọn họ làm gì.

Anh chỉ cần biết tình hình hiện tại bản thân anh đã bị người khác gài bẫy, dù có xử lý nhanh thế nào đi nữa thì cũng khó mà về nhà được trong nay mai.

“Hãy nghĩ cách để tôi được gọi điện thoại”, Hoắc Khải nói.

Đường Trọng Vi gật đầu, yêu cầu này cũng không khó xử lý, hiện tại dù sao kết quả cuối cùng của vụ tai nạn vẫn chưa được xác định, Hoắc Khải nhiều nhất cũng chỉ bị coi là nghi phạm.

Chưa xác định anh phạm tội thì cũng không thể tước đoạt các quyền cơ bản của anh như quyền được gọi điện thoại.

Rất nhanh thì điện thoại di động của Hoắc Khải đã được trả lại.

Anh gọi cho Ninh Thần trước, nói rằng anh đang gặp một chút rắc rối nên không thể về nhà vào ngày mai.

Khi biết Hoắc Khải bị tai nạn xe hơi và tạm thời bị nhốt lại, Ninh Thần đã rất sốc, chỉ muốn chạy tới đó với anh ngay lập tức.

Nhưng ngay cả khi cô có đến thì cũng không có ích gì. Một người không quen thuộc với nơi này như cô, dù có đến thì cũng chỉ uổng công.

Điều quan trọng nhất là Hoắc Khải cũng rất thông thạo luật pháp, anh biết rất rõ trong một vụ tai nạn như thế này, nếu như Vương Minh Hải khăng khăng cho rằng chỉ do sơ sót mới gây ra tai nạn cũng sẽ thật sự không thể nói rõ ràng ra được.

Cứ coi như là có camera giám sát trên đường đua, tôi thừa nhận là đã phạm sai lầm trong lúc điều khiển xe, bị chệch vô lăng sau đó tông xe vào anh là chuyện hết sức bình thường.

Mà chiếc Lamborghini kia, cũng đúng là do Hoắc Khải lái chiếc Porsche 911 tông vào.

Đôi khi, sự thật không rõ ràng như mọi người nghĩ, bởi vì người xác định trách nhiệm không phải là người trong cuộc, mà là một người có thể còn hoàn toàn chưa đến hiện trường.

Dù cho Hoắc Khải có sử dụng phương pháp nào đi chăng nữa thì việc này cũng khó mà có thể kết thúc trong thời gian ngắn, trì hoãn một chút còn có thể kéo dài đến tận một năm rưỡi.

Hiện tại anh chỉ suy nghĩ một điều, chính là trước tiên phải minh oan cho chính mình, không thể chịu trách nhiệm trong chuyện này được.

Trong trường hợp này, ít nhất anh có thể khôi phục lại tự do của mình. Về phần kiện tụng, đây chỉ là tranh chấp dân sự nên không cần tạm giam.

Sau khi suy xét, Hoắc Khải nói qua điện thoại: "Anh sẽ tìm cách, em đừng lo lắng quá. Em cứ ở nhà đi, có chuyện gì anh sẽ thông báo cho em. Với lại anh sẽ nhờ người chuyển cho em hai tờ chi phiếu, em cầm lấy giúp anh đưa cho ông Triệu, nói với ông ấy đó là quyền cổ phần của ông ấy ở chỗ Miêu Nhất Khoa".

"Đến lúc nào rồi mà anh còn có tâm tư đi lo chuyện của người khác!", Ninh Thần lo lắng như đang ngồi trên chảo lửa.

Hoắc Khải thoải mái bật cười rồi nói: "Đừng lo lắng, chuyện này cũng không phiền phức lắm, anh sẽ chỉ về trễ vài ngày thôi".

Sau một hồi an ủi, Hoắc Khải cúp máy rồi bấm số gọi cho Cơ Hương Ngưng.

Vẫn là để báo cho cô ấy biết anh đang gặp phải phiền toái, có thể phải trễ nãi thêm một ít thời gian mới trở về, nên mấy ngày tới không thể đến công ty làm việc được.

Cơ Hương Ngưng nghe vậy thì cũng phản ứng quyết liệt, lập tức muốn đem người của bộ phận pháp chế qua đó. Hoắc Khải cũng muốn từ chối, nhưng do dự một chút, cuối cùng đành chấp nhận.

Đường Trọng Vi nói rằng cô ấy đã tìm một luật sư từ tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị đến đây, và dựa trên sự hiểu biết của Hoắc Khải về cô ấy, anh cũng tin rằng luật sư mà cô ấy gọi đến sẽ rất chuyên nghiệp.

Nhưng các luật sư chuyên nghiệp này có thể sẽ không cố gắng hết sức để giải quyết việc của anh.

Suy cho cùng, đó là luật sư của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, còn vấn đề này thì không liên quan gì đến Đường Trọng Vi, họ đến đây chủ yếu là để bảo vệ cho Đường Trọng Vi chứ không phải đi cứu một người xa lạ.

Vì vậy, Hoắc Khải phải chuẩn bị phương án dự phòng.

"Sau khi đến đây, hãy dẫn người đi lấy video giám sát đường đua. Việc này rất quan trọng", Hoắc Khải căn dặn.

Cơ Hương Ngưng đương nhiên đồng ý, sau khi cúp máy, Hoắc Khải không gọi cho ai khác nữa.

Anh nhìn Đường Trọng Vi đang đứng ở cửa phòng thẩm vấn và nói: "Giúp tôi một việc".

“Anh nói đi!”

“Hãy tìm hiểu thông tin cụ thể của bố mẹ người bị thương, sau đó đưa cho tôi”, Hoắc Khải nói: “Nhân tiện, hãy đến bệnh viện để hỏi thăm tình hình cụ thể của người bị thương và mức độ thương tích. Ngoài ra, trong những người chứng kiến vụ tai nạn tại trường đua hôm đó, nghĩ xem cô có thể tìm được hai nhân chứng đáng tin cậy nào để đưa ra lời khai hay không”.

"Được, tôi lập tức đi tìm người".

Đường Trọng Vi nói rồi quay người rời đi.

“Chờ một chút!”, Hoắc Khải gọi cô ấy lại.

Đường Trọng Vi quay đầu lại hỏi: "Sao? Còn có việc gì phải làm sao?"

“Có chứ, việc này rất quan trọng", Hoắc Khải nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Hãy đến bệnh viện kiểm tra vết thương của mình trước. Nếu chân cô bị đau thì cứ giao việc cho người khác làm. Không nên vì chút chuyện này mà để cho cơ thể chịu thương tổn tiềm ẩn. Đúng rồi, khi quay lại nhớ mang theo hồ sơ bệnh án của bệnh viện đưa cho tôi xem!"

Giọng điệu nghiêm túc của anh khiến cho trái tim của Đường Trọng Vi khẽ đập rộn lên.

Không phải vì sợ hãi, mà là bởi vì giọng điệu và phong thái của người này, tại sao có thể giống với vị hôn phu của cô ấy đến thế?

Rõ ràng không phải là cùng một người, nhưng cách nói chuyện thật sự rất giống.

Hoắc Khải đã luôn quan tâm đến cô ấy khi cô ấy bị thương vì nghịch ngợm lúc nhỏ. Để đảm bảo rằng cô ấy sẽ không qua loa với sức khỏe của bản thân, anh đã đưa ra nhiều "quy định" khác nhau.

Một trong số đó chính là sau khi đi bệnh viện kiểm tra thì phải đem chứng cứ chứng minh mình đã đi bệnh viện về cho anh xem xét!

Trong một khoảnh khắc, Đường Trọng Vi cảm thấy như được trở lại thời thơ ấu.

Trong khoảng thời gian gần đây, Hoắc Khải giả mạo rất ít tiếp xúc với cô ấy, mấy tháng nay số lần hai người gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay.

So với lúc trước khi ngày nào cũng được ở bên cạnh anh, Đường Trọng Vi bây giờ luôn luôn cảm thấy bất an.

Tuy rằng vị hôn phu của cô ấy luôn nói rằng anh rất bận, không có nhiều thời gian cho việc yêu đương nam nữ, chỉ muốn tập trung cho sự nghiệp, cô ấy vẫn luôn có thể hiểu và thông cảm cho chí lớn của anh.

Tuy vậy, sự thông cảm đó cũng chẳng có nghĩa lý gì, càng không thể làm giảm bớt nỗi bất an trong lòng cô ấy.

Nhưng bây giờ, khi ở bên cạnh một người đàn ông khác, cô ấy lại cảm nhận được cảm giác an toàn mà mình đã từng cảm nhận được trước đây.

Tất cả những cảm giác ấy, hoàn toàn giống nhau y đúc.

Sao có thể giống đến như thế...

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói, Đường Trọng Vi giật mình định thần lại, khẽ gật đầu: "Tôi sẽ đi!"

Hoắc Khải mỉm cười với cô ấy, rồi anh vẫy tay ra hiệu rằng cô ấy có thể rời đi được rồi.

Sự điềm tĩnh của anh khiến cho Đường Trọng Vi cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng một cách khó hiểu. Giống như khi lái xe nhanh trên đường đua, dù khúc cua có phức tạp đến đâu, thì chiếc xe của Hoắc Khải vẫn vững vàng như núi Thái Sơn. Cô ấy quá lắm cũng chỉ cảm thấy bực mình, chứ không hề sợ hãi, cứ như thể chỉ cần được ngồi cạnh người đàn ông này thì cô sẽ không bao giờ phải sợ hãi vậy.

Nghĩ đến đây, Đường Trọng Vi lại cảm thấy có chút áy náy.

Bởi vì cô ấy cho rằng mình không nên nảy sinh loại cảm giác này đối với một người đàn ông khác, dù là một chút mơ hồ cảm thấy đối phương rất an toàn cũng không được.

Cô ấy tự nhủ phải dồn hết tâm trí của mình cho người chồng tương lai, người đàn ông mà cô ấy đã thích từ khi còn nhỏ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 240: Khen Ngợi Lẫn Nhau

Sau khi hít thở sâu vài cái, Đường Trọng Vi tiếp tục cố gắng trấn tĩnh tâm trạng. Nhưng cho đến khi bước ra khỏi cổng, cô ấy vẫn không có cách nào khiến cho mình thật sự bình tĩnh được.

Sau một hồi quay đầu nhìn lại, Đường Trọng Vi mới thật sự rời đi.

Vào khoảng tám giờ tối, Cơ Hương Ngưng cùng với các luật sư từ bộ phận pháp chế của văn phòng chi nhánh đã tới nơi.

Ngay lúc nhìn thấy Hoắc Khải, cô ấy đã tức giận nói: "Ở công ty làm việc đang tốt thì không chịu ở, lại chạy tới đây làm gì, xem anh sau này có còn chạy đi lung tung nữa không!"

Hoắc Khải biết rằng cô ấy đang bày tỏ sự quan tâm của cô ấy đối với anh theo một cách khác, vì vậy anh chỉ cười rồi nói: "Sống trên đời phải trải nghiệm nhiều thứ thì cuộc sống mới thú vị".

"Loại chuyện này thì có gì hay ho để mà trải nghiệm? Nếu không giải quyết tốt, nói không chừng cái mạng của anh cũng đi tong! Bình thường sao tôi không thấy anh xông xáo như vậy!", Cơ Hương Ngưng bực mình nói: "Còn nữa, bên đường đua không có video giám sát, họ nói rằng camera ở đó đã bị hỏng nên không quay được nữa. Bây giờ phải làm sao?"

Hoắc Khải đã lường trước được tình huống này. Vì Vương Minh Hải đã có ý định muốn đổ một phần trách nhiệm cho anh, nên gã ta chắc chắn sẽ cố gắng tiêu hủy hết bằng chứng.

Bây giờ có vẻ như suy đoán của anh đã đúng, nói không chừng bây giờ họ cũng đã tìm đến các nhân chứng có mặt ở đó để bịt miệng trước rồi.

Trường hợp tệ nhất, đến khi tòa án xác định trách nhiệm, bọn họ còn có thể một tay che trời, nói rằng Hoắc Khải đã lái xe tông vào Vương Minh Hải, sau đó lại vô tình tông vào một chiếc Lamborghini khác, hoàn toàn thay đen đổi trắng câu chuyện.

Loại chuyện này cũng không phải là không thể xảy ra, vì không có video giám sát, nếu như những nhân chứng đó không muốn giúp Hoắc Khải làm chứng, vậy tất cả đều phụ thuộc vào việc ai có quan hệ tốt hơn.

Nếu như Hoắc Khải vẫn còn là cậu lớn của nhà họ Hoắc, tự nhiên không cần nhiều lời, chắc chắn không ai dám mạo hiểm vu cáo hãm hại anh.

Nhưng bây giờ anh chỉ là một người đàn ông bình thường, còn cha của Vương Minh Hải là một doanh nhân địa phương có tiếng tăm, có gốc gác sâu xa ở đây.

Cho dù Cơ Hương Ngưng có nhà họ Cơ chống lưng thì cũng không dám dễ dàng gây phiền phức cho đối phương, nếu không thì cô đã không đến đây trước để báo tin xấu cho Hoắc Khải.

Vì đã đoán trước được điều đó, nên Hoắc Khải đương nhiên cũng đã nghĩ ra cách giải quyết.

Anh không do dự quá nhiều mà nói: "Việc cô phải làm bây giờ rất đơn giản, cô đến đường đua nơi xảy ra tai nạn, cho người đi tìm bằng chứng. Địa điểm chính xác là ở giữa góc thứ sáu của đường đua thứ hai. Đường gần khúc cua bên trong quá trơn, cô nhờ người ở ban pháp chế lưu lại bằng chứng về con đường trước, sau đó đem bằng chứng này đến chỗ người phụ trách đường đua và nói với họ rằng họ sẽ bị kiện đòi bồi thường vì sai phạm trong xây dựng đường đua này. Có rất nhiều trường hợp như thế này ở nước ngoài, cô có thể học hỏi từ họ. Nên nhớ, đây là truy tố thật sự chứ không phải chỉ nói suông, tốt nhất là nên đến đó với lệnh triệu tập của tòa án. Nếu như họ chấp nhận nhượng bộ, cô liền yêu cầu họ cung cấp video giám sát trong ngày".

Những gì Hoắc Khải nói Cơ Hương Ngưng đều có thể hiểu, nhưng cô vẫn cảm thấy không đáng tin cậy khi tìm video bằng chứng theo cách này.

"Lỡ như bọn họ không có video thật thì sao?"

“Chắc chắn là có”, Hoắc Khải bình tĩnh nói: “Đường đua của họ cũng là một trong những đường đua hàng đầu trong nước. Những người đến đua xe đều xuất thân từ những gia đình giàu có. Nếu như không muốn xảy ra chuyện hay bị người khác gài bẫy thì phải lắp camera ở tất cả các hướng để đảm bảo khi xảy ra tai nạn còn có thể trưng ra bằng chứng, vì vậy không thể có chuyện camera bị hỏng. Dù cho video giám sát có bị mua lại và tiêu hủy thì cũng phải còn có bản dự phòng".

Cơ Hương Ngưng nhìn anh đầy nghi hoặc, cũng không quá đồng ý với giả thuyết này. Bởi vì nếu cô là chủ đường đua mà lại đi bán video bằng chứng, thì cũng đủ cho thấy lợi ích bên kia đưa ra là đủ cao, nên cô nhất định sẽ không lưu lại bằng chứng để cho người khác đến tìm mình gây phiền toái nữa.

Tuy nhiên, Hoắc Khải chắc chắn rằng bên đường đua phải có bản video dự phòng, đây không phải là phỏng đoán thuần túy mà chính là sự hiểu biết về bản chất con người.

Một ông chủ tụ điểm giải trí quanh năm phải phục vụ đủ mọi thể loại con ông cháu cha, nếu không biết phòng bị một chút thì làm sao có thể sống sót được.

Những người làm ăn quá đàng hoàng thường không sống sót được qua ba năm đã phải sập tiệm bởi bọn gian thương. Gian thương không phải là bọn lừa gạt người tiêu dùng, mà là bọn giở trò gian manh với đối thủ khi cạnh tranh.

Thấy Hoắc Khải khẳng định như vậy, Cơ Hương Ngưng cũng không nói nhiều thêm nữa, chỉ gật đầu: "Được rồi, tôi sẽ cho người làm ngay, còn việc gì phải làm nữa không?"

"Những chuyện khác cứ để cho người khác làm, cô bây giờ chỉ cần làm xong chuyện này là được rồi. Nếu như thuận lợi, có lẽ hai ba ngày nữa là có thể trở về", Hoắc Khải nói.

Trong lúc họ đang nói chuyện thì Đường Trọng Vi bước vào phòng thẩm vấn. Cô ấy vừa bước vào thì hơi giật mình khi nhìn thấy Cơ Hương

Ngưng đang ngồi ở đó.

Dù không thường xuyên trang điểm nhưng Cơ Hương Ngưng cũng được đánh giá là một mỹ nhân tuyệt sắc. Có lẽ so với Đường Trọng Vi thì nhan sắc của cô ấy không tính là quá xinh đẹp, nhưng cô ấy lại trông chững chạc và mạnh mẽ hơn Đường Trọng Vi nhiều.

Đặc biệt là mái tóc ngắn gọn gàng, bộ vest thẳng thớm chuyên nghiệp cùng với phong thái đầy tự tin, tất cả đều tạo nên sức hút riêng của cô ấy.

Đường Trọng Vi không ngờ một người phụ nữ xinh đẹp như vậy lại đến thăm Hoắc Khải, nên cô ấy cứ đứng yên ở đó một lúc, có chút sững sờ.

Khi Cơ Hương Ngưng quay lại và nhìn thấy Đường Trọng Vi, cô ấy cũng hơi ngạc nhiên.

Ngoại hình của người phụ nữ này so với Ninh Thần đúng là một chín một mười, nhưng Ninh Thần bất quá cũng chỉ là cành vàng lá ngọc của một gia đình bình thường, còn người phụ nữ này mới đúng thật là toát ra được cái khí chất trâm anh thế phiệt.

Chưa cần lên tiếng hay hành động, cô ấy chỉ cần đứng đó cũng toát ra phong thái giống y hệt như một quý cô bước ra từ gia đình học giả cao quý.

Cả hai người đều ngạc nhiên về ngoại hình và khí chất của nhau, và cũng ngạc nhiên khi thấy có một người đẹp đến thăm Hoắc Khải như vậy.

Hai luật sư đi cùng Đường Trọng Vi thì nhìn về phía các luật sư của bộ phận pháp chế đang đứng bên cạnh Cơ Hương Ngưng.

Đều là luật sư, tất nhiên bọn họ đều có thể biết được những người này cũng là đồng nghiệp với mình.

Những người được gọi là đồng nghiệp cũng chính là kẻ thù của họ, họ không biết mục đích của những người này là gì, nên cũng rất tự nhiên nảy sinh cảm giác thù địch.

Cũng may trong đám người này còn có Hoắc Khải làm cầu nối, thấy không bên nào lên tiếng trước, Hoắc Khải liền giới thiệu: "Giới thiệu một chút, đây là Đường Trọng Vi, con gái của chủ tịch tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, người có quen biết với Hoắc Giai Minh. Cô Đường, đây là Cơ Hương Ngưng, tổng giám đốc văn phòng chi nhánh của nhà họ Cơ, cũng chính là sếp của tôi".

Tất nhiên là Cơ Hương Ngưng đã nghe qua đại danh của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị. Trước mặt tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị thì nhà họ Cơ cũng chỉ giống như là những kẻ nghiệp dư mà thôi.

Nhà họ Cơ thậm chí còn chưa có văn phòng chi nhánh nào ở nước ngoài. Còn tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị tất nhiên lấy thương mại quốc tế làm hoạt động kinh doanh chính.

Một bên vẫn còn loay hoay ở thị trường trong nước, còn một bên đã vươn ra ngoài biển lớn từ rất lâu, sự chênh lệch khoảng cách này ai cũng có thể hình dung ra.

Ngay cả những người từ bộ phận pháp chế của văn phòng chi nhánh nhà họ Cơ, khi biết được hai đồng nghiệp đối diện là người của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, trong lòng cũng nảy sinh một chút cảm giác ghen tị. Hai luật sư của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị khẽ ngẩng đầu, nét mặt rõ ràng lộ ra vẻ tự hào, trong lòng lại nảy sinh cảm giác ưu việt khiến cho họ rất thoải mái.

Về phần Cơ Hương Ngưng, mặc dù cô ấy đã rất ngạc nhiên trước lai lịch lớn của đối phương, nhưng cô ấy cũng không cảm thấy quá ghen tị.

Cô ấy là một người phụ nữ có sự nghiệp vững vàng, chỉ mong có thể leo lên đỉnh cao bằng chính nỗ lực của bản thân, vì vậy những người đã đứng trên đỉnh thế giới từ khi sinh ra không bao giờ là đối tượng để cho cô ấy cảm thấy ghen tị.

Thậm chí, trong suy nghĩ của Cơ Hương Ngưng còn cho rằng, những người như vậy đã mất đi niềm vui cuộc sống, cho dù họ có thành công đến

đâu thì cũng chỉ phụ thuộc vào sự che chở của tổ tiên.

Nếu như có ai đó cho rằng Cơ Hương Ngưng giống như con cáo không ăn được chùm nho ở trên cao bèn chê nho chua thì cô ấy cũng không có ý kiến gì. Nói tóm lại, Cơ Hương Ngưng chẳng cảm thấy bản thân mình có chút thua kém nào trước lai lịch của Đường Trọng Vi.

Cô ấy rất chủ động, cũng rất tự nhiên, vươn tay ra bắt tay Đường Trọng Vi: "Chào cô, tôi là Cơ Hương Ngưng, rất vui được làm quen với cô".

Đường Trọng Vi cũng đưa tay bắt tay cô ấy, giọng nói nhẹ nhàng thanh thoát, khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Đặc biệt là những ngón tay thon dài trắng nõn của cô ấy, trắng tựa như bạch ngọc, tuy không sơn móng tay nhưng những móng tay hơi hồng tự nhiên trông lại càng đẹp hơn.

Vừa nén tiếng thở dài vì ngọc nữ họ Đường trước mặt quả là không vướng chút bụi trần, Cơ Hương Ngưng vừa quay sang nhìn Hoắc Khải nói: "Không ngờ anh lại có một người bạn như cô Đường đây. Tôi thật sự đã đánh giá thấp anh rồi".

"Tôi cũng không ngờ rằng sếp của anh Lý lại là một cô gái trẻ và xinh đẹp như vậy. Đã có thể chọn ra được một người trợ lý tài năng như anh Lý, chứng tỏ cô Cơ đây cũng không phải là nhân tài bình thường", Đường Trọng Vi nói.

Bất kể là Cơ Hương Ngưng có ngưỡng mộ thân phận của đối phương hay không, nhưng ít nhất cô ấy vẫn rất vui vẻ khi nghe những lời này.

Sau khi mỉm cười lịch sự với Cơ Hương Ngưng, Đường Trọng Vi quay sang nói với Hoắc Khải: "Tôi đã thu thập được tất cả những gì anh muốn. Về phần người bị thương, tình trạng thương tích cũng không quá tồi tệ, không có nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ là phần lớn cơ thể bị gãy xương, ruột bị thủng và có thể phải mất một thời gian dài mới có thể hồi phục. Khi tôi rời đi, thì người đó cũng vừa được đẩy ra khỏi phòng mổ và được chuyển đến phòng ICU để theo dõi".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 241: Tin Xấu Và Tin Tốt

Sau khi nhận tài liệu thông tin về cha mẹ của Vương Minh Hải từ Đường Trọng Vi, Hoắc Khải nói: "Cảm ơn". "Không cần cảm ơn, chính tôi mới phải nói lời xin lỗi anh. Nếu không phải tôi bảo anh lên xe, anh cũng sẽ không..."

Sự áy náy của Đường Trọng Vi khiến Hoắc Khải khẽ lắc đầu nói: "Chuyện này không liên quan gì đến cô, nếu quả thật có ai sai trong chuyện này, thì người đó chính là cô bạn thân của cô. Tôi không muốn bình luận quá nhiều về cô ta, nhưng nếu có thể, cô vẫn nên giữ khoảng cách nhất định với cô ta thì hơn".

Đường Trọng Vi chỉ im lặng không nói gì.

Cô ấy giống như là viên ngọc sáng chói nhất của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, có vẻ như lúc nào cũng được nhiều người vây quanh, nhưng trên thực tế lại có rất ít bạn bè chân chính.

Người có thể như Lâm Xảo Mộng, chỉ đơn thuần kết bạn với cô ấy mà không quan tâm đến việc lấy lòng cô ấy, thật sự là vô cùng ít.

Cho nên Đường Trọng Vi rất trân trọng tình bạn như vậy. Chỉ là lần này Lâm Xảo Mộng thật sự đã phạm sai lầm lớn, suýt chút nữa đã giết chết một mạng người. Lời nhắc nhở của Hoắc Khải cũng không sai, với tính cách của Lâm Xảo Mộng, sớm muộn gì cũng sẽ gây thêm rắc rối. Đợi đến khi bản thân rơi vào nguy hiểm thì mới giữ khoảng cách với cô ta thì e là đã quá muộn.

Hoắc Khải cũng không nhiều lời, anh biết Đường Trọng Vi trông có vẻ mềm yếu nhưng thật ra cũng không phải là người không có chính kiến của mình, chuyện này chắc sẽ có thể suy nghĩ thông suốt.

Sau đó, Hoắc Khải bắt đầu xem qua những thông tin đang nắm trong tay, còn Cơ Hương Ngưng hướng dẫn những người trong phòng pháp chế

làm việc, r`ồi cũng đứng đó chờ đợi.

Hai luật sư của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị kinh ngạc nhìn họ.

Hoắc Khải vừa mới giới thiệu rằng Cơ Hương Ngưng là sếp của mình, nhưng hiện tại xem ra địa vị của người sếp này cũng không được cao cho lắm.

Vượt ngàn dặm đường đến đây để giải quyết vấn đ`ềcho trợ lý của mình, nhưng bây giờ trong lúc trợ lý Hoắc Khải đó đang xem xét thông tin, thì vị sếp Cơ Hương Ngưng này lại giống như đang chờ đợi để nhận chỉ thị bất cứ lúc nào.

Sau khi xem qua thông tin một lượt, Hoắc Khải nhìn Đường Trọng Vi nói: "Cha của Vương Minh Hải không là gì cả, nhưng mẹ của gã ta có vòng quan hệ rất lớn ở đây. Tuy nhiên, mẹ của gã ta và bố của Đinh Hiểu Thiên đang bị thương kia đã từng là tình nhân. Lúc cô đến thăm Đinh Hiểu Thiên, có thể tiết lộ với mẹ của hắn ta chuyện này. Đúng r`ồi, cô đã tìm thấy nhân chứng chưa?"

Đường Trọng Vi lắc đ`ầu. Có rất nhi`ều người có mặt vào lúc sự việc xảy ra, nhưng không ai trong số họ sẵn sàng làm chứng, họ chỉ nói rằng họ không liên quan gì đến họ và họ không muốn tọc mạch vào chuyện của người khác.

Kể cả kẻ ngốc cũng biết và kiêng dè bố mẹ của Vương Minh Hải.

Bên cạnh đó, Vương Minh Hải là người ở đây, còn Hoắc Khải chỉ là một người từ xa tới, nên việc họ sẽ giúp đỡ ai cũng đã rất rõ ràng.

Hoắc Khải đã đoán trước được đi`ều này nên không quá ngạc nhiên, ngược lại Đường Trọng Vi thì kinh ngạc hỏi: "Thông tin không đ`ềcập quá nhi`ều đến chuyện cá nhân của họ. Làm sao anh biết mẹ của Vương Minh Hải và cha của Đinh Hiểu Thiên trước đây là tình nhân của nhau?"

“Tôi tình cờ nghe người khác nói”, Hoắc Khải chỉ giải thích đơn giản.

Trước kia Hoắc Khải đã đi qua rất nhiều địa phương, nơi này cũng đã từng tới hai lần, lúc đó mặc dù anh chưa dùng đến danh nghĩa của nhà họ Hoắc, nhưng cũng đã trở nên nổi tiếng trong giới kinh doanh rồi.

Mà những tên tuổi lớn trong giới kinh doanh cũng không cao siêu như nhiều người thường nghĩ, nhất là khi đối mặt với những tin thất thiệt, chỉ vì bọn họ biết nhanh hơn người bình thường nên xử lý cũng gọn gàng hơn.

Mối quan hệ bí mật giữa hai gia đình này là điều mà Hoắc Khải nghe được từ những người khác, nhưng trước đó anh không quá quan tâm đến nó.

Bố ai ngủ chung với mẹ ai, chuyện này chẳng có liên quan gì đến anh.

Nhưng bây giờ, tin tức này lại trở thành một bước đột phá.

Lý do Hoắc Khải muốn Đường Trọng Vi điều tra thông tin của bố mẹ Vương Minh Hải là vì anh muốn tìm ra một điểm yếu của bọn họ để anh có thể khoét vào đó.

Bây giờ xem ra, việc khơi gợi lại những mối quan hệ ngoài lề cũ kĩ kia chính là lựa chọn tốt nhất.

Ngoài ra, nếu không có nhân chứng ở đường đua thì cũng không sao. Hoắc Khải suy nghĩ một chút rồi nói với Cơ Hương Ngưng: “Cô cũng đến bệnh viện, tìm vị bác sĩ cấp cứu đã tiếp nhận Đinh Hiểu Thiên, hỏi thăm tình hình cụ thể. Nhớ phải ghi âm lại tất cả những gì họ nói".

Hoắc Khải đã thực hiện các biện pháp sơ cứu cho Đinh Hiểu Thiên tại đường đua, nếu không, hắn ta có thể đã tử vong tại chỗ.

Bố mẹ của Vương Minh Hải chỉ biết phong tỏa tin tức từ đường đua, nhưng chắc chắn không thể ngờ rằng vẫn còn một xe cấp cứu ở đó.

Những người có địa vị quá cao thường có xu hướng quên mất đi những thành phần nhỏ bé bình thường trong xã hội.

Cơ Hương Ngưng gật đầu nói: "Chuyện này cũng dễ xử lý, tôi lập tức đi qua đó hỏi ngay".

Trả lại tập tài liệu thông tin trong tay cho Đường Trọng Vi, Hoắc Khải giải thích: "Tạm thời chỉ có thể làm như vậy. Nếu mọi chuyện thuận lợi thì tất nhiên không có vấn đề gì để nói nữa. Trường hợp tệ nhất cũng có thể nộp đơn xin tại ngoại để chờ xét xử".

Cả Đường Trọng Vi và Cơ Hương Ngưng đều gật đầu đáp lại rồi nhanh chóng rời đi.

Động tác của hai người hết sức nhất quán, lúc quay đầu lại, họ đã bất giác nhìn sang nhau.

Hai người vốn không quen biết, hiện tại lại đang cùng vội vàng làm việc cho một người đàn ông, thế nên trong lòng của hai cô gái lại vô hình nảy sinh cảm giác lúng túng.

Sự lúng túng đó nhanh chóng biến thành một nụ cười không tự nhiên, hai cô gái khẽ gật đầu sau khi nhìn nhau, rồi chia ra mỗi người một hướng rời đi.

Khoảng chín giờ ngày hôm sau, Đường Trọng Vi đến thông báo với Hoắc Khải rằng những việc anh căn dặn đều đã làm xong.

Mẹ của Đinh Hiểu Thiên đã biết rằng chồng mình và mẹ của Vương Minh Hải có mối quan hệ tình cảm ngoài luồng, bây giờ Vương Minh Hải lại khiến cho con trai mình bị thương nặng, nên bà ta rất tức giận. Vợ chồng bọn họ đã xảy ra cãi vã lớn trong bệnh viện.

Và đúng như Hoắc Khải đã mong đợi, ở bên kia Vương Minh Hải cũng không coi vị bác sĩ cấp cứu ra gì. Cơ Hương Ngưng dễ dàng nắm được các chi tiết trong ngày, còn cẩn thận ghi âm lại để bảo quản. Nếu sau này có xảy ra kiện cáo, thì đây đều là những bằng chứng quan trọng.

Bây giờ Cơ Hương Ngưng đang bận dẫn theo người đến gây áp lực lên đường đua hòng muốn có được video về vụ tai nạn ngày hôm đó. Từ khi

nộp bản cáo trạng đến khi thụ lý và phát lệnh triệu tập, tất nhiên là không thể làm trong một ngày.

Bất kể Cơ Hương Ngưng có thể tìm người như thế nào đến để tiết kiệm thời gian, thì ít nhất cũng phải tốn mất hai ba ngày.

So với cô ấy, Đường Trọng Vi được bảo vệ tốt đến mức không biết gì về những chuyện này. Hai luật sư của tập đoàn thương mại quốc tế Đường thị cũng nhiều lần từ chối yêu cầu giúp đỡ của cô ấy, lý do rất đơn giản, Vương Minh Hải là đại diện cho tầng lớp con ông cháu cha ở trong thành phố, nếu họ giúp đỡ Hoắc Khải, họ sẽ trở thành kẻ thù của những người có máu mặt ở thành phố này.

Kết quả đó gây nên sự xung đột với lợi ích của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị.

Luật sư không nhất thiết phải đại diện cho công lý. Nhiệm vụ chính xác của họ là đứng về phía lợi ích của thân chủ.

Ngay cả đối với những kẻ giết người khét tiếng, cũng sẽ có luật sư đứng ra bào chữa cho họ.

Đường Trọng Vi rất tiếc vì điều này. Tuy là con gái của chủ tịch nhưng cô ấy chưa từng tham gia vào công việc của công ty. Bây giờ đã không tham gia, thì trong tương lai cũng sẽ như vậy mà thôi.

Vì vậy, thực tế thì tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị rất hy vọng rằng Hoắc Khải có thể tham gia vào hội đồng quản trị trong tương lai và đảm nhận vị trí chủ tịch.

Không phải họ không quan tâm đến quyền lực, mà vì những người này biết rất rõ rằng tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị hiện đã đi đến thời kỳ trì trệ. Nếu họ vẫn cố chấp tranh giành vị trí chủ tịch, công ty sẽ không có khả năng tiếp tục phát triển, ngược lại khả năng cao sẽ rơi vào khủng hoảng.

Điều này đã phản ánh đầy đủ khoảng cách giữa một doanh nghiệp gia đình và một tập đoàn lớn thực sự.

Một doanh nghiệp gia đình phát triển càng tốt thì đấu tranh càng kịch liệt, hơn nữa loại này đấu tranh không phải là vì để cho gia tộc càng tiến bộ, mà là vì để cho bản thân đạt được quyền lực nhiều hơn.

Còn những tập đoàn lớn tiếng tăm lừng lẫy đều chỉ hướng đến mục tiêu kiếm ra lợi nhuận làm chủ đạo, đây mới chính là những người làm kinh doanh thực thụ.

Hoắc Khải đã nhìn thấy điều này từ lâu, nhưng bản thân anh lại không thể thay đổi nó.

Trong gia tộc có rất nhiều người, cho dù uy thế của anh cao đến đâu, chỉ cần nói muốn đem người trong gia tộc đuổi khỏi công ty, anh sẽ là người đầu tiên phải từ chức.

Đây là ranh giới cuối cùng trong công việc kinh doanh của gia tộc, không ai được phép chạm vào nó, ngay cả khi anh có là ngôi sao hi vọng của gia tộc đi chăng nữa.

Vì vậy, mục tiêu của Hoắc Khải luôn là dẫn dắt gia tộc trở nên vẻ vang hơn.

Anh không quan tâm đến những gì người khác làm, anh chỉ có lòng tin vào bản thân mình!

Vào buổi chiều, Cơ Hương Ngưng cũng đến.

Vụ kiện đường đua đã được chấp nhận và sớm nhất thì giấy triệu tập sẽ được ban hành vào sáng mai. Nhưng đồng thời, cô ấy cũng mang đến một tin tức xấu.

Đinh Hiểu Thiên tỉnh lại rồi!

Đáng lý ra đây cũng không phải là tin xấu, nhưng vấn đề là sau khi Đinh Hiểu Thiên tỉnh dậy, hắn ta đã gặp Vương Minh Hải và gia đình gã ta, cũng với luật sư mà gia đình gã ta đã thuê.

Sau đó, luật sư mang đến một tin, cho thấy đích thân Đinh Hiểu Thiên đã xác nhận rằng Hoắc Khải lái chiếc Porsche 911 đâm vào hắn ta. Hỏi về việc chuyện này có liên quan gì đến Vương Minh Hải hay không, hắn ta đã trả lời rằng mình không rõ.

Theo phán đoán, khi đến thời điểm xác định trách nhiệm trước pháp luật, nhiều khả năng trách nhiệm chính trong vụ này sẽ được đẩy lên vai của Hoắc Khải, nặng hơn nhiều so với trách nhiệm liên đới trước đây.

Điều đáng mừng duy nhất là Đinh Hiểu Thiên được xác định là bị thương nặng, nhưng hắn ta không chết, điều này không cấu thành tội phạm gây tai nạn giao thông. Theo quy định của pháp luật, chỉ cần bồi thường thiệt hại về kinh tế cho người bị hại.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 242: Lừa Tiền

Rõ ràng là Vương Minh Hải cố tình đụng xe để tạo ra sự cố. Thu nhỏ chuyện lại thì là gây tai nạn giao thông, còn nếu làm lớn thì chính là cố ý mưu sát. Cho nên hành vi của Vương Minh Hải hoàn toàn là vi phạm pháp luật.

Nhưng bây giờ lời khai của Đinh Hiểu Thiên lại khiến cho mọi chuyện chuyển biến theo hướng xấu nhất.

Nếu thật sự đem lời khai đó lên tòa án thì không những Vương Minh Hải sẽ thoát tội mà còn khiến Hoắc Khải phải chịu phần lớn trừng phạt về kinh tế.

Một con Lamborghini trị giá mấy chục triệu, một con Ferrari trị giá bốn triệu và một con Porsche 911, nếu tính cả tiền viện phí của Đinh Hiểu Thiên cùng phí tổn thất tinh thần gì đó nữa thì cho dù Vương Minh Hải có chịu giúp chi trả một phần thì Hoắc Khải cũng phải trả ít nhất là mười triệu.

Nghe được tin này, Đường Trọng Vi tức điên lên.

"Sao Đinh Hiểu Thiên lại có thể nói dối không chớp mắt như vậy chứ! Tất cả đều nhìn thấy ai là kẻ cố ý đụng xe mà! Hơn nữa, nếu không có anh Lý thì anh ta đã chết từ lâu rồi! Lấy oán báo ơn, đúng là vô liêm sỉ!", Đường Trọng Vi tức tối nói.

"Bọn họ là người ở đây, có mối liên kết lợi ích với nhau. So với việc tự nhận tội thì chẳng bằng đổ lỗi cho tôi", Hoắc Khải nói.

"Đã là lúc nào rồi mà anh còn bình tĩnh như vậy hả. Đừng bảo là anh sẽ nói với tôi rằng anh có thể hiểu được vì sao họ làm vậy nhé?", Cơ Hương Ngưng chau mày nói.

"Đương nhiên là không rồi, tôi có phải Thánh đâu, con giun xéo lắm cũng quằn chứ", Hoắc Khải đáp.

Đang nói chuyện thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, một giọng nói khô khốc vang lên: "Mấy người đi ra đi, có người đến nói chuyện với anh ta".

Mọi người quay đầu, khi nhìn thấy người đang đứng ở đó thì sắc mặt liền trở lên khó coi. Cô nói với Hoắc Khải: "Là bố của Vương Minh Hải! Để tôi đuổi ông ta đi!"

"Không cần đâu, đây không phải nhà mình, cô không thể nghĩ gì làm nấy được. Cho ông ta vào để xem ông ta nói gì", Hoắc Khải nói.

Hoắc Khải nói rất có lý. Cơ Hương Ngưng cũng biết mình không thể làm loạn ở nơi này, nếu không sẽ tự chuốc lấy phiền phức.

Cô ấy chỉ đành làm theo lời Hoắc Khải nói, giận dữ đi ra ngoài. Khi gặp bố của Vương Minh Hải ở ngoài thì ném cho ông ta một ánh nhìn giận dữ.

Vương Trường Tín là một người đàn ông trung niên nhìn có vẻ rất uy nghiêm, mặt vuông chữ điền, nhìn rất cương nghị. Nhưng vì đã lăn lộn trong thương trường quá lâu nên nụ cười của ông ta mang theo một sự giả dối khiến người ta không thoải mái.

Ông ta coi như không nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Cơ Hương Ngưng. Thực lực tổng thể của nhà họ Cơ cũng chỉ mạnh hơn ông ta có một chút mà thôi. Nếu như Cơ Trấn Hùng đích thân tới thì có khi ông ta còn nể mặt đấy. Nhưng chỉ là tổng giám đốc của một công ty chi nhánh nho nhỏ thì đương nhiên ông ta sẽ chẳng coi ra gì.

Còn về Đường Trọng Vi thì Vương Trường Tín lại không dám khinh thường. Ông ta vội vàng chào hỏi với cô ấy.

Nhưng Đường Trọng Vi lại ghét nhất là cái loại người không có nhân phẩm, cô chỉ "hừ" một tiếng rồi quay đi.

Vương Trường Tín cũng chẳng ngượng, dù sao người ta cũng là hòn ngọc quý trên tay tập đoàn quốc tế Đường Thị, nghênh ngang chút cũng là có lí do cả.

Khi phòng thẩm vấn đã vắng tanh, Vương Trường Tín bước vào. Khi nhìn thấy Hoắc Khải, ông ta đánh giá anh một lượt rồi mới ngồi xuống ghế và nói: "Nghe nói cậu đua xe rất cừ?"

"Vào việc đi", Hoắc Khải nói thẳng, không muốn nghe mấy lời sáo rỗng của ông ta.

Vương Trường Tín cười khà khà, nói: "Vẫn là một người có tính cách vội vàng. Chàng trai, cậu nên trầm ổn hơn một chút, không thì sao mà thành công được?"

Hoắc Khải vẫn giữ im lặng, không muốn nói mấy câu vô nghĩa.

Vương Trường Tín thì bật cười, nói: "Thôi được, chúng ta vào việc nhé. Về chuyện tai nạn kia, nể mặt cậu là người ngoại tỉnh, mà chúng tôi cũng không muốn bị mang tiếng là bắt nạt người ngoài, cho nên chia đôi tổn thất kinh tế là được. Như vậy, cậu chỉ cần phải trả khoảng tám triệu gì đó thôi, mọi chuyện khác thì không phải lo nữa".

Hoắc Khải nhìn ông ta, nói: "Vậy tôi có cần phải cảm ơn ông luôn không?"

"Nếu muốn thì tôi cũng không ngại đâu", Vương Trường Tín nói: "Nhưng tôi muốn nhắc nhở cậu đôi câu. Tuổi trẻ chưa trải sự đời thì đừng có làm mấy cái thủ đoạn khó coi như vậy. Chuyện vợ tôi và bố của Hiểu Thiên không còn là bí mật gì động trời đâu, nhiều người biết lắm. Nếu cậu cho rằng việc lan truyền mấy cái tin tức trong nhà này ra ngoài là có thể thoát nạn à? Vậy thì sai quá sai rồi. Hôm nay tôi đến đây cũng không phải để dạy dỗ ai mà chỉ muốn nói với cậu rằng, làm người thì phải đường đường chính chính, làm mấy thủ đoạn cỏn con đấy chẳng hay ho gì đâu. Cậu còn trẻ, lần tổn thất này coi như là bài học đi. Nhưng phải nhớ kỹ vào, vì không phải ai cũng dễ nói chuyện như tôi đâu".

Hoắc Khải lẳng lặng nhìn Vương Trường Tín. Một lúc sau, anh mới lên tiếng: "Giờ tôi mới nhận ra đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong. Nhìn ông có vẻ rất chính trực, đáng tin, nhưng cái khí chất vô liêm sỉ lại

tương phản rõ rệt với vẻ ngoài. Đúng là tôi đã được dạy một bài học rồi, sau này dù là gặp ai thì cũng không nên nhìn dáng dấp mà đoán tính cách".

"Ăn nói kiểu gì đấy hả!", một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi tức giận hét lên.

Vương Trường Tín vươn tay ra ngăn lời của người đó lại rồi mỉm cười: "Chàng trai, đừng có nóng vội như thế. Tôi đã nói rồi mà, không nhịn được thì không làm nên việc lớn được đâu. Khi cậu ngồi được vào vị trí của tôi thì cậu sẽ hiểu, thế giới này đều dựa vào thực lực để nói chuyện. Tôi mạnh hơn cậu, nên dù cả thế giới có nói ai đúng ai sai đi nữa thì có sao nào? Cậu nghĩ cậu làm gì được ở đây? Bảo cậu chịu nửa phí là đã khách sáo lắm rồi. Mà đó cũng chỉ là nể mặt cô Đường thôi đấy. Nếu cậu không chịu thì cậu nghĩ xem Hiểu Thiên có đổi lời khai thành vì hai người mâu thuẫn với nhau mà cậu đã đâm Hiểu Thiên trước không? À, khỏi phải lo nghĩ về chuyện ở trường đua nhé, vô dụng thôi. Cứ ngoan ngoãn chịu tội đi, sau này cẩn thận một chút, đừng có chuốc lấy phiền làm gì".

Lúc nói câu này, Vương Trường Tín rất tự tin. Ông ta cho rằng bản thân đã tra rõ mọi chuyện rồi, kể cả chuyện Cơ Hương Ngưng đã lấy chứng cứ với bác sĩ cấp cứu ông ta cũng biết rõ.

Nhưng ông ta vẫn tự tin có thể xoay chuyển càn khôn, lật ngược tình thế.

Hoắc Khải cũng tin rằng ông ta có thể làm được, vì đối phương đang có ưu thế ở "sân nhà".

Đây cũng là lí do vì sao khi ký kết hợp đồng, rất nhiều công ty sẽ thêm một câu: "Nếu xảy ra bất kỳ tranh chấp nào, mọi chuyện sẽ do tòa án ở địa phương sở tại của công ty phân xử!"

Lợi thế sân nhà không chỉ có trong các môn thể thao mà còn cả ở trên thương trường nữa.

Nếu Hoắc Khải kiên quyết muốn liều mạng với đối phương thì sẽ rất bất lợi, bởi vì Đinh Hiểu Thiên có thể thay đổi lời khai bất cứ lúc nào.

Hôm nay hắn ta có thể nói là Hoắc Khải đâm mình, ngày mai cũng có thể nói là Hoắc Khải muốn giết người. Lúc lấy chứng cứ, tòa án sẽ hướng về lời khai của người bị hại nhiều hơn. Nếu có thêm mấy người nữa ra làm chứng thì sẽ càng có độ tin cậy cao hơn.

Cho nên ván này Hoắc Khải thật sự phải thua.

Nhưng anh lại không hề hoảng hốt mà chỉ nhìn Vương Trường Tín. Một lúc sau, anh mới nói: "Nếu như tôi nói, muộn nhất là trong hai tuần, tôi sẽ bắt ông đền lại gấp mười lần số tiền tám triệu này thì ông có tin không?"

Vương Trường Tín bật cười, đáp: "Cậu thanh niên, tự tin là tốt, nhưng đừng đánh giá bản thân mình cao quá. Tôi biết các cậu hiếu thắng, thích thể hiện, trong lòng không phục nên mới nói mấy lời này. Nhưng khi cậu lớn hơn cậu sẽ hiểu, có những câu đe dọa vô nghĩa sẽ chỉ có thể trở thành trò cười thôi".

Nghe tiếng cười của Vương Trường Tín, Hoắc Khải cũng mỉm cười, gật đầu nói: "Đã vậy thì chúng ta cùng chờ xem. Tám triệu sẽ được đưa cho ông ngay, không thiếu một xu".

"Không phải cho tôi mà là cho Đinh Hiểu Thiên, nói như kiểu tôi lừa tiền cậu vậy", Vương Trường Tín nói.

Hoắc Khải không quan tâm đến ông ta nữa, chỉ gọi Cơ Hương Ngưng đi vào: "Đưa cho người nhà Đinh Hiểu Thiên tám triệu, bảo bên pháp lý soạn một lá thư hòa giải và hiệp ước bồi thường".

Cơ Hương Ngưng nhìn Vương Trường Tín, không hỏi nhiều mà cũng chẳng nói gì thừa thãi, cô chỉ đáp: "Tôi biết rồi".

Nói rồi, cô ấy lập tức quay đi tìm luật sư của phòng pháp lý.

Vương Trường Tín khẽ gật đầu nói: "Trẻ nhỏ dễ dạy".

Nói rồi, ông ta đứng dậy đi ra khỏi phòng thẩm vấn. Khi đi ngang qua người Cơ Hương Ngưng, ông ta nhìn cô ấy một cái.

Ông ta cao lớn, cao hơn Cơ Hương Ngưng cả nửa cái đầu, rất có dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống.

“Cô gái, nhờ cô chuyển lời hỏi thăm đến chủ tịch Cơ nhé. Khi nào tôi sẽ mời ông ấy đến đây làm khách”, Vương Trường Tín nói.

Giọng nói của ông ta giống hệt một bậc cha chú nói với con cháu. Cơ Hương Ngưng nghe vậy liền nheo mắt lại.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 243: Kẻ Ngốc Tặng Tiền

Cơ Hương Ngưng nhìn ông ta rồi nói: "Nhà họ Cơ chúng tôi không thích ăn cơm chung với người lạ". Vương Trường Tín ngẩn ra rồi bật cười, cũng chẳng nói gì nữa.

Trong mắt ông ta, Cơ Hương Ngưng chẳng qua chỉ đang cố đấm ăn xôi mà thôi. Rõ ràng là chẳng giỏi giang gì nhưng lại cứ thích nói xạo như cậu thanh niên kia.

Lại còn không thích ăn cơm chung với người lạ, nếu là Cơ Trấn Hùng thì ông ta có dám nói vậy không?

Đám thanh niên này đúng là không biết trời cao đất dày mà.

Vương Trường Tín hiện tại đang vô cùng vui vẻ vì đã thành công chèn ép được một người ít tuổi hơn, khiến đối phương ngậm đắng nuốt cay, có khổ mà không nói nên lời. Cảm giác như vậy mới là ý nghĩa chân chính của việc đè lên đầu người khác khi kiếm được nhiều tiền.

Có tiền chưa chắc đã làm được tất cả mọi chuyện, nhưng ít nhất là có thể khiến kẻ khác tự chuốc lấy khổ vào những thời điểm như thế này.

Còn về chuyện Hoắc Khải nói sẽ khiến ông ta phải đền gấp mười trong vòng hai tuần thì Vương Trường Tín chẳng thèm quan tâm.

Đừng nói đây mới chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, cho dù có là Cơ Trấn Hùng nói thì sao chứ!

Có gọi cả ông trời đến đây, tôi nói không nể mặt thì cậu cũng phải chịu!

Vài tiếng sau, khi Cơ Hương Ngưng đã giao số tiền đền bù là tám triệu cho bố mẹ của Đinh Hiểu Thiên, lúc này Hoắc Khải mới được thoát thân.

Khi rời khỏi nơi đó, sắc mặt Cơ Hương Ngưng không vui vẻ một chút nào.

Tiền là chuyện nhỏ, tám triệu tuy nhiều nhưng cô ấy vẫn có thể lấy ra được, huống hồ Hoắc Khải còn nói rằng sẽ trả lại số tiền này cho cô ấy.

Nhưng vô duyên vô cớ phải lấy ra bao nhiêu tiền như vậy thì ai mà thoải mái cho được.

Đường Trọng Vi cũng vô cùng hối lỗi bước lên nói: "Anh Lý, tôi xin lỗi anh, tôi chẳng giúp gì được anh cả. Chuyện này đúng là tôi cũng có một phần trách nhiệm. Nếu tôi không mời anh lên xe thì có lẽ sẽ…"

"Không phải lỗi của cô, đừng tự trách bản thân. Tôi biết ai đúng ai sai mà", Hoắc Khải mỉm cười, vẻ mặt nhẹ nhõm nói: "Vả lại, chuyện này còn chưa kết thúc đâu. Người cười cuối cùng mới là kẻ thắng thật sự".

"Nhưng chúng ta làm gì còn cách nào nữa, chứng cứ đã bị bọn họ tiêu hủy cả rồi, người làm chứng cũng đứng về phía bọn họ", Đường Trọng Vi buồn bã nói.

Qua chuyện này, cô ấy đã có một nhận thức rõ ràng hơn về mặt tối của xã hội.

Lúc trước, cô vẫn luôn được bao bọc, rất ít khi có cơ hội được tiếp xúc với sự tối tăm của xã hội, nên cứ cho rằng miễn mình không phải ở tầng lớp thấp nhất thì sẽ luôn nhìn thấy được công lý.

Nhưng sự cố của Hoắc Khải đã nói cho cô ấy biết, dù bản thân đã có một địa vị nhất định thì với cái thế giới cá lớn nuốt cá bé này, vẫn rất khó để có thể sinh tồn được.

Muốn sống thì phải học cách thỏa hiệp.

Thật ra Hoắc Khải không phải đang thỏa hiệp. Nếu anh không đưa tám triệu tiền bồi thường ra và lựa chọn đối đầu với Vương Minh Hải thì chắc hẳn bây giờ đã bị nhốt lại rồi.

Mà đa số những người sau khi thỏa hiệp sẽ lựa chọn từ bỏ hoặc quên đi, nhưng Hoắc Khải thì không.

Sự thỏa hiệp của anh là lấy lùi làm tiến, là việc lùi tay về sau trước khi giơ ra nắm đấm. Có đủ không gian bộc phát sức lực thì nắm đấm đánh ra mới càng có lực sát thương hơn.

Lý giải của Hoắc Khải về hận thù không phải là lấy ơn báo oán. Không nhất thiết phải đuổi tận giết tuyệt, nhưng ít nhất cũng phải đòi lại công bằng cho bản thân.

Nếu không thì còn gì là ý nghĩa nữa? Cứ nhượng bộ mãi thì chẳng thà về rừng sâu làm người nguyên thủy cho rồi.

Đường Trọng Vi không nói nhiều nữa mà nhanh chóng rời đi cùng hai vị luật sự của tập đoàn Quốc tế Đường Thị.

Cơ Hương Ngưng thì lên cùng một xe với Hoắc Khải. Sau khi đóng cửa xe, Hoắc Khải nói: "Đến huyện Thông của tỉnh Nam Giang trước đi".

"Huyện Thông? Tới đó làm gì?", Cơ Hương Ngưng thắc mắc.

"Đến lấy lại tám triệu tiền vốn", Hoắc Khải đáp.

Cơ Hương Ngưng ngẩn ra, nhưng vẫn không hiểu.

Huyện Thông là một huyện thị nhỏ không đáng kể đến của tỉnh Nam Giang, nhà họ Cơ còn chẳng mở rộng làm ăn đến đó, sao Hoắc Khải lại tới để lấy lại tiền vốn chứ?

"Công ty của Vương Trường Tín chủ yếu làm về giao dịch các loại nguyên liệu thuốc cho công ty thuốc quốc tế. Hai năm gần đây, ông ta có hợp tác mật thiết với một công ty dược phẩm tên Derek, gần như trên 70% lợi nhuận của nó là đến từ công ty thuốc này. Nhưng nghiêm khắc mà nói, Vương Trường Tín là một tiểu thương, mua vào rồi bán ra lấy lãi. Ông ta lấy nguyên liệu thành phẩm rồi bán cho công ty Derek. Điều chúng ta cần làm chính là cắt đứt sự liên kết cung cầu của bọn họ", Hoắc Khải nói.

"Vậy công ty dược phẩm Derek đó là xí nghiệp quốc tế thì liên quan gì đến huyện Thông kia chứ?", Cơ Hương Ngưng vẫn thắc mắc.

Hoắc Khải giải thích: "Loại thuốc mới nhất mà dược phẩm Derek đang nghiên cứu cần một loại nguyên liệu mà số lượng của nó thì cực ít. Ngoài huyện Thông ra thì chỉ có Triều Hồ của Giang Nam và Hoa Sơn của Tây Nam mới sản xuất ra được một phần. Nhưng hai thành phố này cũng chỉ chiếm được nhiều nhất là 20% thôi, không thể so với số lượng mà Derek cần được. Theo tôi biết, loại nguyên liệu nguyên sinh này hiện giờ vẫn còn đang trong thời kỳ sinh trưởng, ít nhất phải một tháng sau mới có thể thu hoạch được. Chúng ta đến đó trước một tháng rồi thu mua với giá cao. Nếu Vương Trường Tín còn muốn làm ăn với Derek thì phải qua tay chúng ta. Khi đó, cô sẽ biết thế nào gọi là một tay che trời!"

Anh nói vậy mới giúp Cơ Hương Ngưng hiểu ra: "Hóa ra là thế, chẳng trách anh bảo cô Đường đi tìm tài liệu về bố mẹ của Vương Minh Hải. Sau đó anh liền nghĩ ra cách này sao?"

"Cũng tầm đó…", Hoắc Khải không phủ nhận.

Anh chưa từng là một người chỉ thích đi một con đường. Chuẩn bị nhiều phương án chưa bao giờ là thừa thãi cả. Giống như hôm nay vậy, nếu Hoắc Khải không còn cách nào khác thì anh đành phải ngậm đắng nuốt cay.

Dĩ nhiên, không phải ai cũng có thể đi được nhiều con đường một lúc như Hoắc Khải.

Cho dù người bình thường có biết cách hiện tại sẽ vô dụng nhưng cũng chẳng còn con đường khác để đi nữa. Mà dù bọn họ có thể thật sự phân tích được đến một khả năng nào đó chỉ với việc đọc một tài liệu đơn giản như Hoắc Khải thì cũng khó mà thực hiện nó được.

Bởi vì chuyện này cần phải có sự hiểu biết về đại đa số các ngành nghề, cần có kiến thức rộng chứ không phải chơi.

Sau đó, chiếc xe tăng tốc hướng về phía huyện Thông.

Nơi đó không quá xa, đi đường cao tốc cũng chỉ mất khoảng bốn tiếng là đến nơi.

Khi đến nơi thì đã là chiều tối. Trên đường đi, anh và Cơ Hương Ngưng đã cùng tìm hiểu đại khái về nơi này.

Loại thuốc nguyên sinh mà Vương Trường Tín cần là loại sinh trưởng tự nhiên, tỉ lệ thành công khi con người tự trồng là vô cùng thấp. Hơn nữa, bởi vì một vài nguyên nhân mà tạm thời chưa thể làm rõ được nên hiệu quả của loại thuốc tự trồng đó kém rất xa so với loại gốc.

Loại thuốc này sinh trưởng ở một ngọn núi ở vùng ngoại ô của huyện Thông, cần có người đến đào lên.

Mỗi năm, khi bên hợp tác phái người đến thu mua thì đều có rất nhiều nông dân đã đào trước để bán cho họ.

Giá mua lại tại đây là ba đến bốn mươi tệ nửa cân, sau khi đã tinh luyện thì được bán cho Vương Trường Tín với giá khoảng một trăm nửa cân, còn Vương Trường Tín bán cho nước ngoài lại là sáu trăm nửa cân.

Tiền thuế của thuốc lại là thấp nhất trong tất cả các loại sản phẩm. Sau khi trừ đi các loại tiền nhân công, vận chuyển ra thì Vương Trường Tín còn lãi đến bốn trăm phần trăm.

Nước ngoài đánh ra rất cao nguyên liệu thuốc Đông y, thậm chí còn hơn cả người trong nước.

Mà số nguyên liệu này chỉ sinh sản được ở trong nước chứ không có ở bất kỳ khu vực nào khác.

Năm xưa, khi Vương Trường Tín làm kinh tế ngoại thương cùng một người khác thì đã vô tình tìm hiểu được nguyên liệu thuốc Đông y được bán ra nước ngoài với giá kinh người, thế mà trong nước không một ai biết. Lúc này, ông ta mới có suy nghĩ tự mình kinh doanh.

Không thể không nói chuyện này đã thực sự khiến ông ta nắm bắt được cơ hội. Dựa vào việc mua vào rồi bán ra, ông ta đã có được chênh lệch lợi nhuận vô cùng lớn.

Hiện giờ, công ty của ông ta đã trở thành nhà cung ứng cho một công ty dược phẩm quốc tế mô hình lớn với doanh số hàng năm lên đến mấy trăm triệu. Ngoài dược phẩm Derek ra thì ông ta còn hợp tác với rất nhiều công ty khác nữa, nhưng lượng nguyên liệu mà Derek cần là nhiều nhất, mà giá cũng cao nhất.

Sau khi đến huyện Thông, chuyện đầu tiên Hoắc Khải làm không phải là đi tìm những người đi hái thuốc mà là tìm các ban ngành liên quan đến rừng.

Anh lấy danh nghĩa đầu tư để gặp mặt với các lãnh đạo ban ngành, đưa ra yêu cầu muốn thầu toàn bộ khu vực có thuốc sinh trưởng.

Để đảm bảo người hái thuốc không bị thiệt hại về lợi ích, Đường Thiên Dật đưa ra những điều kiện rất ưu đãi.

Đầu tiên, thuốc vẫn do người dân bản địa phụ trách và được thu mua với giá cao hơn thường ngày 15%.

Thứ hai, trả toàn bộ tiền thuê trong mười năm.

Thứ ba, khai hoang mở ruộng, trong vòng ba năm nữa, anh sẽ giúp cho ít nhất 1500 người dân có việc làm!

Điều kiện như thế này chẳng khác gì kẻ ngốc tặng tiền.

Thầu cả khu vực, lại còn thu mua với giá cao hơn thì có khác gì không thầu đâu cơ chứ?

Lãnh đạo ban ngành không hiểu gì, nhưng người này cũng chẳng cần hiểu. Sau khi Đường Thiên Dật đã đối chiếu với ngân hàng ngay tại đó, tỏ ý có thể chuyển khoản bất kỳ lúc nào thì lãnh đạo ban ngành trực tiếp kéo dài thời gian tan làm xuống để ký kết một hợp đồng mang lại đóng góp cực lớn cho huyện trong thời gian ngắn nhất.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 244: Làm Lại Từ Đầu

Bản hợp đồng này được ký kết dưới danh nghĩa công ty Hi Vọng Mới, ngoại trừ mục đích chèn ép Vương Trưởng Tín, Hoắc Khải cũng dự định khai thác và phát triển nơi này thành cơ sở trồng trọt. Đã là sản phẩm giảm cân thì đương nhiên càng là nguồn gốc thiên nhiên càng tốt, không có điều gì làm khách hàng tin tưởng hơn việc ôm trọn cả ngọn núi để trồng cây. Quá trình ký hợp đồng còn suôn sẻ hơn tưởng tượng, ban đầu Cơ Hương Ngưng còn lo sẽ gặp phải ai đó ngăn cản.

Dù sao thì loại thuốc Đông y được trồng ở nơi này là loại cực kỳ hiếm thấy trong nước, đáng lẽ nên được bảo vệ gắt gao mới phải.

Nhưng trên thực tế, rất nhiều vị thuốc có dược tính đơn lẻ, đã vậy còn ít được chú ý, đa số sẽ không được dùng tới trong các tình huống thông thường.

Dược liệu không được dùng tới thì khác quái gì cỏ dại đâu.

Thế nên hằng năm, ngoại trừ bên đối tác của Vương Trường Tín tới thu mua thì chẳng có ai hỏi han ngó ngàng tới.

Mà bản hợp đồng ký kết cùng Hoắc Khải không gây tổn hại tới lợi ích của người hái thuốc, ngược lại còn thêm tiền, lãnh đạo phòng ban đương nhiên sẽ thấy vui lòng.

Cầm được hợp đồng có đóng dấu đàng hoàng, Hoắc Khải khéo léo từ chối lời mời ăn cùng nhau bữa cơm của lãnh đạo phòng ban, anh và cơ Hương Ngưng ngồi vào xe, chuẩn bị quay về.

Sau khi lên xe, Cơ Hương Ngưng nhìn văn kiện hợp đồng trong tay Hoắc Khải: "Sau này Vương Trường Tín muốn mua dược liệu sẽ phải tốn rất nhiều công sức đây. Hay là tôi chạy cùng anh thêm chuyến nữa, ký luôn hợp đồng với hai nguồn cung ứng còn lại, chặn hết con đường của ông ta luôn!"

Hoắc Khải lắc đầu và nói: "Chuyện ấy không có khả năng lắm. Vì địa vị kinh tế của huyện Thông rất thấp nên mới cảm thấy hứng thú với kiểu hợp tác như thế này. Ở hai điểm cung ứng khác, thuốc Đông y không phải nguồn kinh tế của họ. Một nơi có nền kinh tế phát triển sẽ chú trọng bảo vệ núi rừng, hạn chế khai thác phát triển, trừ phi là đất trống đồi trọc, nếu không muốn mua sẽ chẳng dễ dàng gì. Vả lại, cho dù không mua hai chỗ còn lại thì chúng ta cũng chiếm tới 80% rồi, Vương Trường Tín muốn tiếp tục hợp tác cùng công ty dược phẩm Derek, tuyệt đối không thể tránh khỏi chỗ này được".

"Vậy anh định xử lý đống dược liệu kia thế nào? Bán cho đối thủ cạnh tranh của ông ta à?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

Hoắc Khải lại lần nữa lắc đầu, giúp đỡ đối thủ cạnh tranh của Vương Trường Tín là một việc làm tốn công tốn sức mà không được lợi lộc gì. Việc như thế, anh chẳng buồn làm.

Nếu khoản tiền kia bị Vương Trường Tín lừa mất từ chỗ anh, vậy thì phải do đích thân ông ta đem trả lại.

Cách báo thù tốt nhất không phải là từ chối, mà là hoan nghênh và tiếp nhận. Nhìn đối phương rõ ràng không thích thú gì nhưng vẫn phải mua, mới thật sự làm người ta buồn bực.

Cơ Hương Ngưng không nói gì thêm nữa, dù sao đây cũng là chuyện riêng của Hoắc Khải, bên A của hợp đồng là công ty Hi Vọng Mới chứ không phải nhà họ Cơ.

Kể ra thì chuyện này cũng khiến cô thoáng thấy thất vọng.

Bởi vì Hoắc Khải đã bắt đầu làm việc trên danh nghĩa công ty của mình, không cần việc gì cũng phải có nhà họ Cơ đứng ra giúp đỡ. Điều này chứng tỏ anh đã có đủ năng lực thoát khỏi nhà họ Cơ.

Mức độ ỷ lại vào Hoắc Khải của Cơ Hương Ngưng vượt qua bất kỳ người nào khác, thế nên khi biết Hoắc Khải gặp chuyện, cô mới bỏ hết

công việc mình đang làm, thậm chí còn dẫn cả người của phòng pháp chế tới.

Nhưng cô không biết mình còn giữ được người đàn ông này trong bao lâu, cho dù anh từng nói sẽ giúp cô ngồi lên vị trí chủ tịch hội đồng quản trị nhà họ Cơ.

Có một khoảnh khắc, Cơ Hương Ngưng đã nghĩ, nếu mình mãi mãi không làm chủ tịch hội đồng quản trị nhà họ Cơ, phải chăng anh sẽ luôn ở bên cạnh mình?

Suy nghĩ này khiến cô thấy động lòng.

Thế nhưng ngay sau đó, cô đã tự véo bản thân một cái thật mạnh.

Anh là một người đàn ông đã có vợ, đã thế giữa hai người còn có bí mật không thể nói với ai khác. Giữ anh ở bên cạnh mình đáng lẽ là để giám sát từng cử động của anh, làm sao có thể coi anh như "vợ hiền dâu đảm" được chứ.

Nghĩ tới đây, Cơ Hương Ngưng không nói gì nữa. Cô ngả đầu vào cửa kính xe, ngắm nhìn ánh đèn xe nhanh chóng vụt qua bên ngoài.

"Mấy ngày nay vất vả cho cô rồi, cứ nghỉ ngơi trước đi, đến nơi tôi sẽ gọi cô".

Hoắc Khải còn tưởng cô mệt mỏi quá nên cũng không nghĩ nhiều, đồng thời sợ cô sẽ bị cảm trong lúc ngủ vì điều hòa trong xe nên lấy chiếc chăn dự phòng ra đắp lên người Cơ Hương Ngưng.

Anh càng tỏ ra dịu dàng và chu đáo thì lòng dạ Cơ Hương Ngưng càng mông lung.

Anh không nên thế này…

Đến tận ba giờ sáng, chiếc xe mới đỗ lại bên vệ đường. Nhìn ngôi nhà đã gần ngay trước mắt, cho dù bên trong tối đèn, nhưng Hoắc Khải vẫn

cảm nhận rõ hơi ấm đã lâu lắm không nhận được.

Chẳng trách người già thường bảo, con người như chiếc thuyền phiêu dạt, gia đình là bến đỗ dịu êm.

Cho dù bản thân đi đến những đâu, trải qua chuyện gì, gia đình mãi mãi là thứ bản thân luôn cần nhất.

"Cảm ơn cô nhé, về nghỉ ngơi đi!", Hoắc Khải xuống xe rồi thò đầu vào nói với Cơ Hương Ngưng.

Cơ Hương Ngưng vẫy vẫy tay với anh rồi bảo tài xế lái đi.

Sau khi đưa mắt nhìn theo chiếc xe rời đi, Hoắc Khải quay người đi vào nhà.

Tới cửa anh mới chú ý thấy, trong nhà vẫn còn ánh sáng lờ mờ.

Lấy chìa khóa ra mở cửa, Hoắc Khải nhìn thấy Ninh Thần đang ngồi trước máy tính gõ phím lọc cọc.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Ninh Thần lập tức quay đầu nhìn lại, phát hiện Hoắc Khải đã về, cô thoáng sững người.

Ngay sau đó, người phụ nữ này nhảy dựng lên khỏi ghế ngồi, nhanh chóng chạy tới trước mặt Hoắc Khải ôm lấy anh: "Sao về mà không báo với em! Có biết em lo lắng cho anh cỡ nào không!"

Trong lúc nói câu này, nước mắt của cô đã chảy xuống, giọng điệu cũng trở nên nghẹn ngào.

Hoắc Khải biết, chắc hẳn mấy ngày nay cô đã được một phen hết hồn.

Anh vỗ nhẹ lên lưng Ninh Thần, lên tiếng an ủi cô: "Không sao rồi, đừng khóc nữa, Đường Đường đã ngủ chưa?"

Ninh Thần buông anh ra, gạt nước mắt, gật đầu đáp: "Ngủ rồi, nhưng cứ đòi bố ầm ĩ. Làm sao mà anh ra ngoài được thế, Hương Ngưng bảo là

phiền phức lắm mà?"

"Chuyện gì giải quyết được bằng tiền thì không thể tính là phiền phức được", Hoắc Khải giải thích một câu nhẹ nhàng bâng quơ rồi nhìn về phía máy tính: "Sao em vẫn chưa ngủ?"

"Em không ngủ được nên dậy xem có khách hàng nào cần tư vấn không", Ninh Thần đáp.

Hoắc Khải có thể tưởng tượng ra được, chắc chắn mấy ngày nay Ninh Thần liên tục mất ngủ, nhìn quầng thâm đen thui của cô là đoán ra ngay.

Trả lời câu hỏi của khách hàng chủ yếu là để bản thân chú ý tới vấn đề khác, nếu không ngày nào cũng nghĩ đến chuyện của Hoắc Khải sẽ chẳng làm nổi việc gì.

Nhìn Ninh Thần tiều tụy hơn lúc trước một cách rõ rệt, Hoắc Khải cảm thấy áy náy.

Đã hứa phải để mẹ con cô ấy được sống thoải mái, thế mà lại khiến họ phải lo lắng.

"Xin lỗi, anh…"

"Đừng nói những câu ấy, chỉ cần anh về nhà an toàn là được, em không sao đâu!", Ninh Thần quệt khóe mắt, có lẽ nhìn ra được áy náy trong lòng Hoắc Khải, cô cố gắng nặn ra một nụ cười: "Ngày mai Đường Đường nhìn thấy anh về chắc sẽ vui đến nhảy lên mất".

Vẻ dịu dàng của cô khiến người ta rung động như thế đấy. Đây mới là sự quan tâm thuần túy nhất, chân thực nhất, không xen lẫn bất kỳ lợi ích nào.

Trong mắt Hoắc Khải, thứ gọi là "tình yêu", chỉ khi đứng trong tầng lớp xã hội này mới nhìn thấy được.

Càng có tiền, càng có địa vị, càng khó nhìn thấy tình yêu thực sự.

Anh rất trân trọng hiện tại, có lẽ vì từng trải qua một chuyện cực kỳ nguy hiểm nên càng hiểu được ý nghĩa của sinh mệnh.

Khúc mắc trong lòng anh cũng nới lỏng ra đôi chút, nhìn gương mặt dù tiều tụy vẫn cố gắng cười để anh thấy yên lòng, Hoắc Khải thoáng rung động, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

Đây là hành động chủ động và thân mật nhất mà Hoắc Khải từng làm sau khi sống lại.

Cảm nhận sự dịu dàng của người đàn ông kia trên trán mình, Ninh Thần thấy ấm áp trong lòng, không kìm được mà ôm lấy anh.

Hoắc Khải không từ chối cái ôm của cô, hai tay anh ôm lấy cô rồi khẽ nói: "Cho anh một cơ hội theo đuổi em, được không?"

Ninh Thần nghe xong mà muốn cười, còn tưởng anh đang cố tình trêu mình nên đáp: "Người ta bảo chúng mình là đôi vợ chồng già rồi, còn theo đuổi cái gì nữa…"

"Không, trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Anh hi vọng em có thể quên đi con người trước kia của anh, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta làm quen với nhau lại từ đầu. Anh hi vọng trong những ngày tháng tới, con người mà em nhìn thấy là con người của anh ở hiện tại", Hoắc Khải nói.

Anh muốn hóa giải khúc mắc trong lòng mình, cũng muốn thay thế hoàn toàn ấn tượng mà Lý Phong để lại trong lòng Ninh Thần.

Bởi vì anh biết, mình đã rung động với người phụ nữ này đến hết thuốc chữa rồi, thậm chí chỉ cần nghĩ đến việc Lý Phong quen với cô ấy sớm hơn mình, anh đã thấy khó chịu.

Ninh Thần cuối cùng cũng nghe hiểu những gì Hoắc Khải nói, tuy rằng không hiểu rõ cốt lõi của vấn đề, nhưng về cơ bản thì đã hiểu.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Hoắc Khải, một nụ cười chân thành xuất hiện trên gương mặt Ninh Thần, cô gật đầu chắc nịch: "Được! Vậy thì để

chúng ta làm quen lại từ đầu. Xin chào, anh Lý, em là Ninh Thần!”

Cúi đầu nhìn bàn tay Ninh Thần đã xòe ra, Hoắc Khải hít vào thật sâu rồi chậm rãi nắm lấy tay cô.

“Xin chào, cô Ninh, rất vui được quen với em!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 245: Nghề Làm Mộc

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Khải bị đánh thức bởi tiếng hét của Đường Đường. Khi anh mở mắt ra, cô nhóc kia đang phấn khích ôm lấy anh mà gào ầm lên.

"Đường Đường, bố con về rất muộn, đừng làm phiền bố nghỉ ngơi!", Ninh Thần ở bên cạnh trách mắng.

"Không sao đâu!", Hoắc Khải bế con bé lên, thơm chụt lên mặt con bé rồi hỏi: "Có nhớ bố không?"

"Có ạ!", Đường Đường gật đầu thật mạnh rồi cũng thơm Hoắc Khải một cái, nghiêm túc đáp: "Nhớ lắm lắm luôn!"

"Nhớ tới mức nào?"

"Nhớ như mẹ con nhớ bố vậy!", Đường Đường hô ầm lên.

Gò má Ninh Thần thoáng ửng đỏ, nhất là khi thấy Hoắc Khải liếc nhìn sang, cô càng thêm ngượng ngùng.

Hoắc Khải cũng không trêu chọc cô, chỉ mỉm cười đùa giỡn cùng con gái một lúc mới dẫn cô bé đi đánh răng rửa mặt.

Cô bé quấn lấy Hoắc Khải cả buổi sáng, tới tận khi được đưa tới trường mới chịu yên tĩnh.

Anh không tới công ty nhà họ Cơ ngay lập tức, cũng không tới Hi Vọng Mới của nhà mình, mà đi thăm Triệu Vĩnh An.

Ông cụ mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối, thời gian sống không còn quá nhiều, có thể nói là được ngày nào thì biết ngày đó thôi.

Đến nhà Triệu Vĩnh An, Hoắc Khải thấy ông đang quanh quẩn bên bồn hoa nhỏ trước cửa.

Rau trong bồn hoa đã bị nhổ hết ra, trồng vào đó là hai cây gỗ sưa.

Loại cây này rất đắt đỏ, nhưng quá trình sinh trưởng cũng cực kỳ chậm, với tuổi thọ của Triệu Vĩnh An, e là rất khó nhìn thấy chúng trưởng thành.

Hoắc Khải bước tới, chủ động nhấc bình tưới cây lên, tưới nước giúp Triệu Vĩnh An.

Nhìn thấy anh đến, Triệu Vĩnh An không hề bất ngờ, cũng không ngăn cản động tác của Hoắc Khải.

Đợi anh tưới cây xong, ông cụ đưa cho anh một ly nước mát rồi mới hỏi: "Nghe nói cậu gặp phải rắc rối à?"

"Không có gì, chuyện nhỏ thôi ạ", Hoắc Khải nhấp vài hớp nước rồi quệt mồ hôi trên trán: "Sau này nếu ông muốn tưới cây thì gọi tôi một tiếng là được, mấy hôm nữa tôi cũng chuyển tới đây rồi".

"Đợi khi cậu chuyển tới thì có lẽ tôi đã đi rồi. Với cả, tôi bị ung thư chứ có phải phong thấp đâu, tưới cây vẫn làm được chứ", Triệu Vĩnh An đáp.

Hoắc Khải biết, "đi" mà ông cụ nhắc tới ý chỉ qua đời. Đối với bệnh tật của mình, Triệu Vĩnh An nhận thức rất rõ ràng.

Ông không hề buồn bực hay hoảng loạn như những người già khác khi biết mình bị bệnh ung thư, ngược lại trông có vẻ còn thông suốt hơn khi vừa cãi nhau với đám người Miêu Nhất Khoa.

Đến cả trạng thái tinh thần của ông trông cũng khá hơn nhiều, nếu để người khác nhìn thấy, có lẽ sẽ tưởng rằng bệnh tình của ông đã thuyên giảm nhiều.

Nhưng Hoắc Khải biết, đây là tình huống không khác gì "hồi quang phản chiếu", bây giờ trạng thái tinh thần của Triệu Vĩnh An càng tốt chứng tỏ ngày rời xa trần thế của ông càng gần.

Điều này khiến anh cảm thấy buồn bã. Triệu Vĩnh An từng trải nên đương nhiên cũng nhìn ra được.

Ông cười cười, nói: "Không cần phải thương hại tôi. Sống cả một đời, có thành tựu đáng để tự hào, cũng thấy xứng đáng rồi. Còn cậu đấy, đã bảo với cậu rồi đấy thôi, đổi được cổ phiếu ra tiền mặt thì một nửa dành cho cậu, coi như tiền công vất vả, phần còn lại giúp tôi quyên góp cho công trình Hi Vọng, sao cậu đưa luôn cả hai triệu tệ mà Miêu Nhất Khoa cho thêm thế!"

"Tiền là của ông, tôi chỉ đi một chuyến, tính tiền vé máy bay cũng không quá hai ngàn tệ, cho nên nếu nhận sẽ rất áy náy. Còn về chuyện quyên góp, đương nhiên cũng nên do ông đích thân làm. Nếu cơ thể đi lại không tiện, sau này tôi lái xe đưa ông đi", Hoắc Khải nói.

"Được rồi!", Triệu Vĩnh An xua xua tay, không quá băn khoăn về vấn đề này, ông nói: "Nếu đã đến rồi thì đừng ngồi chơi, trong nhà có mấy miếng gỗ thừa, tôi cứ định làm một cái hộp. Bây giờ thể lực không cho phép nữa rồi, cậu cưa cắt giúp tôi nhé, dụng cụ với gỗ để chung một chỗ đấy".

Hoắc Khải gật gật đầu, tiến vào nhà lấy khúc gỗ và dụng cụ mà Triệu Vĩnh An nhắc tới, sau đó tiến hành cưa cắt theo lời ông nói.

Khúc gỗ này chỉ là gỗ dương thường thấy, thông thường người ta chỉ dùng loại gỗ này để làm bìa các-tông, giá thành cực kỳ rẻ. Không ngờ nhân vật như Triệu Vĩnh An loại dùng loại gỗ tầm thường như thế này.

Hoắc Khải không đưa ra quá nhiều đề nghị khi nhìn thấy loại nguyên liệu này. Theo suy nghĩ của anh, không cần biết ông cụ muốn làm gì, anh nên hoàn thành nguyện vọng của ông hết khả năng có thể, chứ không phải làm theo ý thích của anh, khiến ông cụ thấy tiếc nuối.

Thế nhưng Triệu Vĩnh An ở bên cạnh quan sát anh thì lại hỏi: "Có phải cậu cảm thấy dùng gỗ dương để làm hộp không phù hợp lắm?"

Hoắc Khải không hề che giấu suy nghĩ thực sự của chính mình: "Đúng là như vậy!"

"Cậu chẳng sợ tôi sẽ tức giận nhỉ", Triệu Vĩnh An cười cười, đương nhiên ông sẽ không thấy tức giận vì Hoắc Khải chịu nói thật: "Thực ra, thời tôi còn trẻ, gỗ dương là loại gỗ tốt nhất trong nước rồi. Không phải vì giá thành của nó cao đến đâu, mà là vì trông nó bình thường như thế nhưng giúp ích rất nhiều cho đất nước này. Rất nhiều công trình kiến thiết cơ bản phải nhờ gỗ dương mới hoàn thành được. Vả lại còn có câu biểu ngữ "cây dương chọc trời, không nản lòng trước khó khăn", cho nên đối với những người sống trong thời đại của tôi, nó luôn mang theo chút tình cảm rất đặc biệt!"

Triệu Vĩnh An giống như một ông lão bình thường, kê thêm một chiếc ghế con, ngồi đó nhìn Hoắc Khải làm việc, sau đó kể vài chuyện thời trẻ với anh.

Giọng nói của ông không nhanh không chậm, thỉnh thoảng còn xen lẫn vài câu hỏi, hai người vừa hỏi vừa đáp, trông không khác gì hai thầy trò trên giảng đường.

Hoắc Khải không quá quen với công việc cưa cắt gỗ, sở trường của anh là làm đồ gốm cơ.

Nghề mộc là một công việc đòi hỏi kỹ thuật, trông qua thì đơn giản, chứ thực tế rất phức tạp.

Đến giờ trưa, Triệu Vĩnh An đích thân xuống bếp nấu một món mặn, một món chay.

Thịt thủ lợn xào nõn hoa tỏi, bắp cải chua ngọt, thêm hai bát cơm trắng.

"Rất nhiều người cứ bảo ăn thịt là không tốt, phải ăn chay nhiều vào, thực ra là sai bét. Cậu nhìn mấy con dã thú mà xem, con nào ăn thịt cũng cường tráng và rắn chắc, đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn. Con người cũng vậy thôi. Không ăn thịt thì lấy đâu ra sức. Cứ bảo cơm trắng nuôi dưỡng cơ thể, thực chất là do trước kia chúng ta nghèo quá, không mua nổi thịt

nên nói vậy để an ủi bản thân. Con bé nhà cậu cũng phải ăn nhiều thịt vào, đừng cho con trẻ ăn mấy loại cháo linh tinh, biết chưa hả", Triệu Vĩnh An vừa gắp rau cho Hoắc Khải vừa dặn dò.

"Con bé tên là Đường Đường, năm nay tám tuổi rưỡi, đợi thứ Bảy tôi sẽ đưa con bé tới", Hoắc Khải nhẹ nhàng đáp.

Triệu Vĩnh An không hề từ chối, cũng không đồng ý, dường như chỉ đang tự nói tự nghe vậy thôi.

Kể ra thì ông ấy thực sự rất đáng thương.

Dạy học cả một đời, nhưng về già lại mất con, kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Sau khi người vợ già qua đời, còn cãi nhau với học sinh, bây giờ ngoài Hoắc Khải ra thì không ai tới thăm Triệu Vĩnh An nữa.

Ai cũng biết ông không sống được bao lâu, lại còn cãi nhau rất to với đám Miêu Nhất Khoa, làm gì còn ai tới mua vui nữa.

Để những người kia nhìn thấy Hoắc Khải cần mẫn như vậy, họ sẽ chỉ chê cười chàng thanh niên này không hiểu chuyện thôi.

Tương lai luôn dành cho người sống, chỉ khi còn sống mới điều khiển được thế giới này.

Một người đã chết, dù lúc sinh thời oai phong đến cỡ nào, cũng chỉ còn là quá khứ.

Hoắc Khải chẳng bu ồn nghĩ gì tới mấy chuyện ấy. Anh đến thăm Triệu Vĩnh An chỉ xuất phát từ lòng kính trọng dành cho ông lão này, không còn lý do nào khác.

Về phần đám người Miêu Nhất Khoa, Hoắc Khải càng không để tâm. Nếu không, anh sẽ không tỏ ra cứng rắn với Miêu Nhất Khoa khi đi đòi tiền.

Bận rộn bên chỗ Triệu Vĩnh An tới khi trời tối, anh mới ra một chiếc hộp trông cũng không đến nỗi.

Tuy rằng anh không quá quen với nghề làm mộc, nhưng số đo không bị sai lệch quá nhiều, chiếc hộp vuông vức, trông cũng tạm được.

Chẳng qua Triệu Vĩnh An kiên quyết dùng mộng gỗ làm khớp nối, không muốn dùng bất cứ linh kiện kim loại nào.

Mộng gỗ là một kỹ thuật rất phức tạp, người bình thường học mất dăm ba năm cũng chưa chắc đã thành thạo. Triệu Vĩnh An ở bên cạnh chỉ dạy, Hoắc Khải cũng chỉ miễn cưỡng làm ra được một cái tương đương, không thể nào ghép vào được.

Thấy trời đã tối, Triệu Vĩnh An cũng không miễn cưỡng, chỉ xua xua tay và bảo: "Về nghỉ ngơi trước đi. Ngày mai tới làm tiếp là được!"

Hoắc Khải gật gật đầu, giúp ông dọn đồ đạc vào trong nhà, sau đó rửa tay sạch sẽ rồi mới cáo từ và rời đi.

Khi đã đi được một đoạn, Hoắc Khải quay đầu lại nhìn, vẫn nhìn thấy bóng dáng ông cụ đang đứng trước cửa và nhìn về phía này.

Trong khoảnh khắc ấy, anh đột nhiên thấy bất an, bởi vì bóng dáng ấy thực sự cho người ta cảm giác cô độc.

Hoắc Khải rất muốn quay về, tiếp tục bầu bạn với ông cụ thêm một lát nữa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, một buổi tối thôi mà, ngày mai rồi đến cũng được. Huống hồ sau khi về nhà còn phải nấu cơm cho hai mẹ con cô ấy, tiện thể xử lý chút việc công ty.

Anh vẫy vẫy tay với bên ấy rồi quay người rời đi.

Đợi khi bóng dáng của Hoắc Khải đã khuất hẳn, Triệu Vĩnh An đang đứng tựa vào cửa mới bật ra tiếng ho.

Ông đã nín nhịn rất lâu, không dám ho ra tiếng, chỉ vì không muốn bộc lộ dáng vẻ yếu đuối của bản thân trước mặt Hoắc Khải.

Nhưng lúc này không còn ai bên cạnh nữa, mất đi lý do để gắng gượng, cơ thể ông nhanh chóng suy yếu.

Chậm rãi quay người lại, đóng cửa vào, tiếng ho dữ dội không ngừng vọng ra từ bên trong căn nhà.

Màn đêm, bắt đầu ập xuống.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 246: Liên Lạc

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Khải tới công ty một chuyến, chủ yếu vì bên phía Cơ Hương Ngưng còn rất nhiều việc đang lỡ dở, cần anh quyết định giúp. Về việc đặt công ty con ở nước ngoài, Hoắc Giai Minh đã tìm người "dọn đường mở lối" giúp họ rồi, nhưng Cơ Hương Ngưng vẫn cần cắt cử một người phụ trách. Chứ nếu họ tuyển người từ đất nước bản địa, chỉ sợ sẽ gặp chút vấn đề.

Không phải đồng bào thì tư tưởng chắc chắn sẽ khác, câu nói này không phải nói suông.

Cơ Hương Ngưng liệt kê một danh sách, đưa cho Hoắc Khải, để anh chỉ định một người.

Hoắc Khải cũng không hỏi tại sao một tổng giám đốc như cô không đích thân quyết định mà để anh làm việc này. Anh nghiêm túc nhìn danh sách một lượt rồi nói: "Chọn Triệu Khải Thời đi, xuất thân từ phòng kinh doanh, thời đại học học chuyên ngành quản lý tài chính quốc tế, cũng có chút căn bản. Quan trọng nhất là người này tinh thông cả ba loại ngoại ngữ Anh – Đức – Pháp, rất hợp với công tác ở nước ngoài. Kể ra thì, tôi nhớ khả năng kinh doanh của người này cũng rất khá, tại sao cô chưa đề đạt anh ta làm trưởng phòng kinh doanh?"

Cơ Hương Ngưng trả lời: "Trưởng phòng kinh doanh Lý Thu Sinh là vây cánh của Cơ Xương Minh. Vốn dĩ định cho hắn ta thôi việc rồi, sau này Cơ Xương Minh tìm tôi cầu xin. Anh cũng biết đấy, quan hệ của chúng ta với hai chú cháu Cơ Xuyên Hải mãi mới hòa hoãn được, cũng không muốn gây gổ với nhau vì chút chuyện cỏn con trong thời điểm then chốt thế này, cho nên mới..."

Hoắc Khải nghe xong mà lắc đầu nguầy nguậy: "Suy nghĩ của cô là không đúng rồi, vì cô đặt bản thân mình ở địa vị yếu thế. Cô phải nhìn cho rõ, bây giờ bên mạnh hơn là chúng ta. Nếu chúng ta lên tiếng phủ nhận, Cơ Xuyên Hải lập tức trở thành mục tiêu công kích, chỉ tính riêng những

chuyện trước đó ông ta đã làm, dòng chính nhà họ Cơ sẽ không tha cho ông ta. Ông ta đã bước lên con thuyền của chúng ta, không thể nào bước xuống được nữa. Còn về Cơ Xương Minh, tôi thấy thực ra hắn ta hợp với vị trí trưởng phòng kinh doanh hơn Lý Thu Sinh. Chuyện khác không nói, chứ riêng về văn hóa trên bàn rượu, hắn ta đã giỏi hơn Lý Thu Sinh rồi. Nhưng Cơ Xương Minh là phó tổng giám đốc, không thể giáng chức hắn ta một cách vô duyên vô cớ, cho nên chỉ có thể đề bạt Triệu Khải Thời. Vì kiêng dè quan hệ với Cơ Xuyên Hải mà cô bỏ bẵng một người có năng lực như vậy không dùng tới, đúng là lẫn lộn đầu đuôi!"

Cơ Hương Ngưng nghe xong mà sắc mặt rất khó coi, tốt xấu gì cô cũng là tổng giám đốc, còn là cấp trên trực tiếp của Hoắc Khải, thế mà bị cấp dưới trách mắng như thế.

Nhưng Hoắc Khải nói cũng không sai, bởi vì kiêng dè Cơ Xuyên Hải mà từ bỏ việc đề bạt Triệu Khải Thời, để một kẻ vô dụng chiếm chỗ mà không làm việc, đó là lãng phí nguồn lực.

Hoắc Khải nhìn thấy vẻ mặt tái xanh của cô bèn hỏi: "Biết Ngụy Trưng chứ?"

"Tôi cũng đâu phải Đường Thái Tông!", Cơ Hương Ngưng tức giận quắc mắt nhìn anh: "Đừng nói mấy đạo lý to tát ấy với tôi, tôi biết mình không tận dụng nhân lực là có lỗi, nhưng anh cũng phải chú ý thái độ. Bất kể thế nào, tôi vẫn là cấp trên của anh, anh không thể tôn trọng tôi một chút à!"

"Tôi chỉ tôn trọng nghề nghiệp chứ không tôn trọng cá nhân", Hoắc Khải nhìn cô: "Hay là cô hi vọng cô cũng đối đãi với cô như một người bạn bình thường ở công ty này?"

Nghe thấy câu này, Cơ Hương Ngưng càng thấy tức.

Bạn bè bình thường?

Khi anh gặp chuyện, ai chạy nguyên quãng đường xa xôi, dẫn theo nhân lực tới giúp đỡ?

Khi anh xòe tay ra, ai không nói hai lời đã đắp vào đó tám triệu tiền mặt?

Ai đã cùng anh một nắng hai sương chạy tới huyện Thông để ký hợp đồng?

Bây giờ nói rằng chúng ta chỉ là bạn bè bình thường? Anh từng thấy người bạn bình thường nào vì nhau mà làm nhiều chuyện thế chưa?

Cơ Hương Ngưng không biết tại sao mình lại tức giận như thế vì câu nói này. Nhưng cô tức giận đấy, tức nổ cả phổi. Nhất là khi nhìn thấy gương mặt vô tội không hiểu đầu cua tai nheo gì của Hoắc Khải, cô chỉ muốn đạp cái gót giày lên mặt anh.

"Đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Sau này gặp phải rắc rối gì thì tìm người bạn bình thường của anh mà giúp nhé!", Cơ Hương Ngưng lạnh lùng đẩy anh ra ngoài.

Hoắc Khải bật cười, sao cô còn nổi nóng vì một câu nói chứ.

Anh có thể nhìn ra được, Cơ Hương Ngưng cảm thấy khó chịu vì vấn đề "thân phận", nhưng anh cũng không nói sai gì mà.

Tình bạn đơn thuần không tồn tại giữa hai người khác giới, làm bạn bình thường thôi cũng khó lắm rồi. Quan hệ càng tốt thì càng dễ xảy ra chuyện.

Đây chính là nguyên nhân cho tình yêu trong văn phòng và tình yêu trong trường học.

Sớm tối quấn quýt bên nhau thì dù cho là một chú chó hay một chú chim cũng có thể nuôi dưỡng tình cảm, huống hồ đối mặt với một con người.

Có thể không rung động trong hoàn cảnh ấy thì lòng dạ phải sắt đá đến cỡ nào.

Anh bị đuổi ra khỏi phòng làm việc, mấy nhân viên đi ngang qua bên ngoài đều tò mò liếc vào bên trong, họ nghe thấy giọng nói phẫn nộ của Cơ Hương Ngưng.

"Chào anh Lý!", mấy nhân viên không dám nghe ngóng trước mặt Hoắc Khải, hoảng loạn chào một câu rồi nhanh chóng rút đi.

Bây giờ địa vị của Hoắc Khải trong công ty gần như là dưới một người nhưng trên vạn người.

Đừng nói tới mấy nhân viên bình thường kia, cho dù Cơ Xương Minh gặp được anh, cũng sẽ nhiệt tình chào một tiếng "cậu em Lý".

Không chỉ vì những chuyện mà Hoắc Khải làm khiến người ta thấy bội phục, mà còn vì ngay khi quan hệ chưa hoàn hoãn, Hoắc Khải đã chủ động đềnghị cùng Cơ Hương Ngưng để Cơ Xương Minh phụ trách phần lôi kéo các bên hợp tác.

Phải biết rằng, trong quá trình mở rộng thị trường, phần lôi kéo các bên hợp tác cực kỳ quan trọng.

Lôi kéo được bao nhiêu người thì sau này có thể chiếm được bấy nhiêu thị phần, thậm chí sau này những người ấy sẽ trở thành nguồn lực cá nhân của hắn ta.

Hoắc Khải tặng phần quà lớn như thế, Cơ Xương Minh đương nhiên phải nhìn anh bằng đôi mắt khác.

Nghe thấy một tiếng "binh" vọng ra từ phòng làm việc, dường như Cơ Hương Ngưng đang đá bàn đá ghế, Hoắc Khải khẽ lắc đầu, cô gái này nóng tính thật.

Sau khi Hoắc Khải rời đi, Cơ Hương Ngưng ngồi sau bàn làm việc, tức đến mức nghiến răng ken két.

"Bạn bè bình thường..."

“Tên khốn này!”

“Từ nay về sau đừng hòng tôi giúp anh nữa!”

“Nếu còn giúp anh, tôi sẽ không mang họ Cơ!”

Một loạt những câu lẩm bẩm thốt ra khỏi miệng Cơ Hương Ngưng, thể hiện sự phẫn nộ của cô ấy.

Đáng tiếc, Hoắc Khải hoàn toàn không nghe thấy. Anh đã quay về phòng làm việc riêng của mình, mở máy tính ra.

Với tư cách là trợ lý tổng giám đốc, phòng làm việc của Hoắc Khải còn to hơn trưởng phòng kinh doanh. Cũng nhờ anh khăng khăng phủ quyết trong lúc trang hoàng, nếu không, đẳng cấp của nó chắc phải đứng đầu công ty.

Cây to đón gió lớn, Hoắc Khải vẫn hiểu được đạo lý này.

Đừng tưởng bây giờ anh được bao nhiêu người kính trọng, nhưng sau lưng anh, e rằng vẫn còn không ít người muốn thấy anh bẽ mặt.

Làm gì cũng không nên quá khoa trương, như thế mới sống lâu được.

Sau khi mở máy tính ra, Hoắc Khải tải một phần mềm cổ phiếu rồi bỏ vào đó số vốn ba trăm ngàn tệ.

Sau đó, anh xem lướt qua bảng điện tử hiển thị một hồi, chọn được hai mã cổ phiếu, rồi bắt đầu mua vào.

Nhìn bề ngoài hai mã cổ phiếu này không có gì mới mẻ, nhưng Hoắc Khải đã phát hiện được hành tung mà đồ đệ Vương Vũ Hành để lại từ biểu đồ K-line và biểu đồ theo thời gian thực.

Từ tình hình trước mắt có thể thấy, Vương Vũ Hành chỉ tạm thời thử kéo giá, nhưng hiệu quả vẫn hơi kém.

Bẫy rập trong hai mã cổ phiếu này khá nhiều, mà đợt này tính lưu thông của cổ phiếu kỹ thuật mạnh mẽ đến đáng sợ, cho nên chỉ cần anh hơi tăng giá một chút sẽ có rất nhiều người chơi đơn lẻ nhân cơ hội này rời sàn.

Hoắc Khải không tiêu hết ba trăm ngàn tệ ngay lập tức, mà chỉ mua mười lô vào lúc 10h, sau đó lại hẹn giờ tới lúc 11h mua thêm mười một lô, lúc mở phiên vào lúc 13h sẽ mua mười ba lô, lúc 14h sẽ mua mười bốn lô.

Rất ít người biết rằng, anh và Vương Vũ Hành có phương thức liên lạc đặc biệt như thế.

Mua vào một số lượng cổ phiếu nhất định theo thời gian để từ đó sinh ra liên hệ, thậm chí có thể dùng khoảng thời gian khác biệt với các mã cổ phiếu khác biệt vừa mua vào vừa bán ra, tiến hành trao đổi mật mã bí mật.

Mật mã này chỉ có Hoắc Khải và Vương Vũ Hành biết được, làm như thế, có thể ngăn ngừa kẻ khác nhòm ngó tới nội dung liên lạc.

Không biết được mật mã thì dù là thần tiên cũng không hiểu họ đang nói gì.

Sau khi hẹn giờ xong, Hoắc Khải không còn để tâm tới hai mã cổ phiếu đó nữa.

Với mức độ hiểu biết của anh về Vương Vũ Hành, nhanh nhất cũng phải đến chiều đối phương mới có thể chắc chắn mình đang liên lạc với cậu ta. Dù sao thì dân chơi cổ phiếu mua vào bán ra mỗi ngày nhiều như thế, kiểu gì cũng có người mua theo kiểu này một cách trùng hợp.

Thế nhưng điều khiến Hoắc Khải ngạc nhiên là khi anh vừa chuẩn bị tắt phần mềm thì nhận được tin báo tự động của hệ thống, hai mã cổ phiếu mà anh vừa mua nhanh chóng xuống giá rồi nhanh chóng tăng giá, vẽ ra một "dấu tick".

Hoắc Khải không biết rằng, trong mấy năm nay, Vương Vũ Hành vẫn luôn muốn liên lạc với anh, nhưng khi tạm biệt nhau, hai người từng nói

rằng, trừ khi Vương Vũ Hành có thể tạo ra thành tích đáng nể trên sàn cổ phiếu, nếu không đừng bao giờ chủ động tìm anh.

Đồng thời, Vương Vũ Hành cũng chưa từng biết thầy của mình là cậu chủ nhà họ Hoắc.

Trong mấy năm nay, cậu ta đã trở thành thần thoại của chính mình trên thị trường cổ phiếu, từ nguồn vốn mười ngàn tệ, thành công biến nó thành hơn ba trăm triệu tệ giống như Hoắc Khải!

Khi có được nguồn vốn ba trăm triệu tệ trong tay, điều đầu tiên mà cậu ta muốn làm là tìm tới thầy của mình, báo tin mừng cho anh!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 247: Mật Mã

Ngay từ lúc lấy được số vốn ba trăm triệu, chuyện mà Vương Vũ Hành nhất định phải làm mỗi ngày là cử một nhóm người theo dõi sàn giao dịch mà cậu ta đang theo, xem có người mua phù hợp với điều kiện không. Đây không phải một công việc đơn giản, tuy rằng chỉ theo dõi một chuyên mục duy nhất, nhưng nhiều cổ phần như thế, số lượng của bất cứ một chuyên mục nào đều đạt tới mấy trăm.

Vương Vũ Hành trả lương cao cho nhóm người này, khiến rất nhiều người chơi cổ phiếu theo cậu ta đều cảm thấy khó hiểu.

Chúng ta chỉ cần chuyên tâm cược hết vào mấy loại cổ phiếu là được, vì sao phải chú ý tới những cổ phiếu khác?

Vương Vũ Hành không giải thích với bất cứ ai, cậu ta chỉ muốn gặp người mà cậu ta muốn liên lạc nhất thôi.

Cậu ta vất vả bao lâu nay chính là để chứng minh rằng cậu ta có tư cách làm học trò của anh!

Mười giờ Hoắc Khải mua mười lô cổ phiếu, ngay lúc đó nhân viên giám sát đã báo cho Vương Vũ Hành biết.

Trong phòng chuyên dành cho khách quý, Vương Vũ Hành nhìn vào màn hình máy tính của đám cấp dưới, gật đầu nói: "Làm tín hiệu đi".

Tín hiệu ở đây là giảm trước tăng sau, đánh dấu tích vào đó.

Nếu người mua mười lô cổ phiếu này chính là người mà mình muốn gặp, nhìn thấy dấu tích này, chắc chắn người đó sẽ phản hồi lại.

Chỉ có điều trong một năm nay, Vương Vũ Hành đã thử nghiệm vô số lần, lần nào cũng chứng minh rằng đó chỉ là trùng hợp mà thôi.

Sau nhiều lần thất vọng, Vương Vũ Hành không còn hi vọng nhiều như lúc đầu nữa, bảo người ta đánh dấu tích chỉ là thói quen mà thôi.

Khi đã đánh dấu tích được khoảng ba phút, nhân viên giám sát bỗng hô lên: "Ông chủ, có phản hồi! Giá trần đột nhiên tăng thêm bốn trăm năm mươi lô".

Một lô là một trăm cổ phiếu, bốn trăm năm mươi lô là bốn mươi lăm ngàn cổ phiếu, nếu tính theo giá này thì vừa rồi Hoắc Khải đã tiêu hết ba trăm ngàn vừa nạp vào rồi.

Hiện tại giá cổ phiếu công nghệ vẫn dừng lại ở vị trí khoảng 0,7%, đột nhiên có mấy trăm lô mua vào treo trên giá trần, đương nhiên là rất bắt mắt.

Người bình thường chẳng ai tự nhiên treo nhiều như vậy ở mức giá này, có lẽ nhà cái sẽ làm thế, bởi vì bọn họ nhất định phải làm rối trí các nhà đầu tư cá nhân, khiến người ta không hiểu rốt cuộc bọn họ đang làm gì.

Thế nhưng mọi lợi thế giá thấp của cổ phiếu công nghệ này đều nằm trong tay Vương Vũ Hành, không thể có sự tồn tại của nhà cái thứ hai được.

Vậy thì chỉ có thể là thật!

Vương Vũ Hành nhảy bật lên khỏi ghế ngồi. Cậu ta phi tới trước màn hình máy tính, nhìn lịch sử mua vào bốn trăm năm mươi lô gần như là bị nuốt chửng trong tích tắc.

Tuy rằng bởi vì cơ chế bảo mật nên cậu ta không tra ra được người mua lần này và người treo mười lô vừa rồi có phải là cùng một người hay không, nhưng trong lòng cậu ta có một dự cảm mãnh liệt, người này chính là thầy của mình!

Chắc chắn là thế!

"Treo 13699 lô ở giá trần!", Vương Vũ Hành sốt sắng ra lệnh.

Người điều hành phiên giao dịch lập tức làm theo lời cậu ta, treo cái đơn lớn này lên giá trần.

Đơn hơn mười ngàn khiến giá cổ phiếu tăng lên vùn vụt, đồng thời rất nhiều cổ phiếu bán thấp hơn giá này đều bị nuốt chửng.

Đúng như dự đoán của Hoắc Khải, hiện giờ áp lực tăng cổ phiếu quá lớn, chẳng bao lâu sau là hơn mười ba ngàn lô sẽ bị hao mòn sạch, giá cổ phiếu dừng lại ở mức 7.8%.

"Treo thêm 70651 lô!" Vương Vũ Hành tiếp tục ra lệnh.

Người điều hành phiên giao dịch nhìn cậu ta rồi nói: "Ông chủ, hiện tại áp lực tăng quá lớn, treo như vậy thì có thể lợi thế giá thấp của chúng ta sẽ bị thế chỗ, đến lúc đó sẽ không thể kiểm soát phiên giao dịch được nữa".

"Tôi bảo anh treo thì cứ treo đi!", Vương Vũ Hành quay đầu lạnh lùng nhìn anh ta.

Cậu ta mới tốt nghiệp đại học chưa đến hai năm, vẫn còn rất trẻ tuổi, không ít người ở đây lớn tuổi hơn cậu ta.

Nhưng tính cách của Vương Vũ Hành là kiểu cố chấp và rất lạnh lùng.

Động khẩu không được là động thủ, chuyện này xảy ra như cơm bữa.

Ngay từ khi chỉ có số vốn mấy trăm ngàn, cậu ta đã dám nhổ nước miếng vào nhà đầu tư có khối tài sản hàng chục triệu, chỉ cần dám thách thức cậu ta thì cậu ta sẵn sàng tới Ủy ban điều tiết chứng khoán tung hết những tài liệu mờ ám của anh ra.

Đối với rất nhiều nhà điều hành phiên giao dịch trong thị trường cổ phiếu, cậu ta chính là một kẻ điên.

Cậu ta đi tố cáo người khác, chẳng lẽ người khác sẽ tha cho cậu ta sao?

Nhưng Vương Vũ Hành chẳng hề bận tâm tới những điều đó. Có vẻ như cậu ta chỉ một lòng một dạ muốn kiếm tiền, ai cản đường cậu ta, một

là cút đi, hai là đồng quy vô tận, không thỏa hiệp, lại càng không có chuyện né tránh.

Bởi vì tính cách điên cuồng này nên sau khi biết cậu ta làm nhà cái, rất nhiều người sáng suốt không tranh với cậu ta.

Đến bây giờ Vương Vũ Hành đã tích lũy được mấy trăm triệu, trở thành một chàng trai vàng trong làng cổ phiếu, không mấy ai dám chọc tới cậu ta nữa.

Có lẽ những tổ chức lớn khác có nhiều vốn hơn cậu ta, nhưng đồng thời cũng lắm bí mật đen hơn cậu ta, không ai dám mạo hiểm chọc tới cậu ta để rồi cá chết lưới rách.

Ngay cả những người nhiều vốn còn như thế, huống chi là nhân viên điều hành phiên giao dịch làm việc cho Vương Vũ Hành.

Cậu ta vừa trợn mắt lên là nhân viên điều hành phiên giao dịch khoảng ba mươi tuổi ấy lập tức treo 70651 lô như lời cậu ta nói.

Mặc dù áp lực tăng cổ phiếu rất lớn, nhưng đầu tiên là hơn mười ngàn lô, sau đó lại là hơn bảy mươi ngàn lô, không ít nhà đầu tư cá nhân lùi bước.

Thấy giá trần đã bị chặn đứng, rất nhiều nhà đầu tư cá nhân cũng mua vào theo.

Lúc này Vương Vũ Hành nói: "Rút đơn!"

Nhân viên điều hành phiên giao dịch lập tức hủy đơn bán, không có sự ưu tiên của đơn lớn, đơn bán của các nhà đầu tư cá nhân khác lập tức bị đơn mua nuốt mất, giá cổ phiếu cũng lập tức rớt xuống.

Lúc trước đã nói rồi, các nhà đầu tư cá nhân chỉ biết đổ xô theo giá lên một cách mù quáng.

Lúc cổ phiếu tăng, bọn họ mù quáng mua, lúc cổ phiếu tụt giảm, bọn họ lại mù quáng bán.

Cổ phiếu công nghệ với áp lực cực lớn này tụt xuống khỏi giá trần, đồng thời còn tụt giảm vài điểm so với giá cả lúc đầu.

Tình thế khác biệt này khiến nhân viên điều hành phiên giao dịch hơi lo lắng, anh ta nhắc nhở: "Chúng ta làm như vậy rất có thể sẽ bị hẹn đi uống trà đấy".

Bình thường nhà cái không dám tùy tiện điều khiển giá cổ phiếu như thế, nếu không thì Ủy ban điều tiết chứng khoán rất dễ tới kiếm chuyện.

Thế nhưng Vương Vũ Hành không quan tâm tới những chuyện đó, cậu ta chỉ hưng phấn lấy điện thoại ra, sau đó nói với những người khác: "Các anh ra ngoài hết đi!"

Mọi người sửng sốt, thị trường chứng khoán ngày hôm nay đã kết thúc đâu, hơn nữa vừa rồi còn làm một vố như thế, không biết có bao nhiêu nhà đầu tư cá nhân đang mắng chửi, thậm chí còn tới khiếu nại với Ủy ban điều tiết chứng khoán, bây giờ cậu lại bảo bọn tôi ra ngoài?

Tuy rằng rất khó hiểu, nhưng bọn họ không dám hỏi nhiều. Ánh mắt của Vương Vũ Hành quá đáng sợ, ai ở lại thì người đó sẽ tự chuốc lấy khổ.

Sau khi mọi người đi, Vương Vũ Hành chốt cửa lại. Cùng lúc đó, chuông điện thoại vang lên.

Nhìn dãy số xa lạ trên màn hình, cậu ta hít sâu một hơi rồi mới ấn nút bắt máy.

Ông chủ Vương đã làm nên thần thoại trong ngành chứng khoán lại run run ngón tay khi nhận một cuộc điện thoại như thế, nếu để đám nhân viên nhìn thấy thì e là bọn họ sẽ ngạc nhiên há hốc mồm mất.

Chi tiêu vài trăm triệu mà còn không hề bối rối, vì sao lại run rẩy vì một cuộc điện thoại như thế cơ chứ.

Trong điện thoại vọng ra một giọng nói ôn hòa: "Đừng hỏi gì cả, ghi lại thời gian giúp tôi".

Mặc dù giọng nói trong điện thoại khác với sự tưởng tượng của cậu ta, nhưng giọng điệu và khí thế khi ra lệnh cho người khác lại vô cùng quen thuộc.

Vương Vũ Hành hít sâu một hơi rồi gật đầu nói: "Mời anh nói".

"Chín giờ ba mươi mốt, chín giờ ba mươi bảy, chín giờ ba mươi chín, mười giờ ba phút..."

Một chuỗi các thời gian được đọc ra, cuối cùng người trong điện thoại nói: "Đến khi kết thúc chúng ta đi ăn với nhau một bữa, tôi sẽ báo thời gian và địa điểm cho cậu sau".

Dứt lời, cuộc gọi kết thúc.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Vương Vũ Hành không hề cảm thấy hụt hẫng, bởi vì cậu ta dám chắc là đã liên lạc được với thầy của mình rồi.

Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy khó hiểu là giọng nói của thầy thay đổi quá nhiều, như thể là một người hoàn toàn khác so với trước kia.

Nhưng cậu ta sẽ không hoài nghi điều gì chỉ vì giọng nói thay đổi, bởi vì người có thể liên lạc được với cậu ta chỉ có thể là người đó mà thôi.

Hai lần treo đơn trên giá trần chính là số điện thoại, chặn đứng hai lần tăng chứng tỏ con số cuối cùng là hai.

Đây là mật mã giữa thầy trò bọn họ, cho dù người trong điện thoại không phải thầy thì nhất định cũng là người đáng để tin tưởng.

Vương Vũ Hành cúi đầu nhìn những mốc thời gian đã ghi trên giấy, cậu ta đặt điện thoại xuống, cầm chuột rồi bắt đầu xem những người mua

cổ phiếu công nghệ ở những mốc thời gian tương ứng.

"Chín giờ ba mốt là 1700 lô, chín giờ ba bảy là 2200 lô, chín giờ ba tám là 1009 lô..."

Số lượng giao dịch ở mỗi mốc thời gian đều bị cậu ta ghi ra, đây cũng là một chuỗi mật mã.

Đến khi thống kê hết mọi số liệu ra và giải mã theo quy luật đặc biệt, cuối cùng sẽ được một câu như sau.

"NEEQ, dược phẩm Trường Tín, chém!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 248: Rời Xa

Nhìn hàng chữ trên giấy, Vương Vũ Hành không do dự quá nhiều. Cậu ta lấy ra một chiếc bật lửa đốt tờ giấy này đi, đồng thời gọi đám nhân viên vào. "Hiện giờ chúng ta còn bao nhiêu vốn có thể dùng được?", Vương Vũ Hành nhìn tờ giấy đang bốc cháy và hỏi.

Người phụ trách tài vụ lập tức trả lời: "Khoảng hai mươi triệu".

Vương Vũ Hành nhìn về phía nhân viên điều hành phiên giao dịch, cậu ta nói: "Điều tra về tình hình của dược phẩm Trường Tín".

Nhân viên điều hành phiên giao dịch gõ lạch cạch một lúc rồi quay đầu nói: "Giá thị trường là một tỷ ba mươi bảy triệu, vốn cổ phần lưu thông chiếm tám mươi phần trăm, là một công ty chủ yếu kinh doanh dược phẩm quốc tế. Giá cổ phiếu hiện tại là mười một tệ hai, vừa mới tiến hành giao dịch không hưởng quyền cổ tức".

Vương Vũ Hành trầm ngâm một lát. Cổ phiếu có giá một tỷ, cho dù cổ phần lưu thông chỉ có tám mươi phần trăm, thì việc dùng cổ phiếu hai mươi triệu để đánh bại cũng khá là khó khăn, trừ phi tìm được tin tức tiêu cực có sức công phá lớn.

Nhưng yêu cầu mà Hoắc Khải đưa ra là chém, từ này đồng nghĩa với việc tối thiểu phải chém đứt đôi, hơn nữa tốc độ phải nhanh.

Chém một cách dứt khoát, không để nó có cơ hội thở dốc.

Vậy nên Vương Vũ Hành không có nhiều thời gian để từ từ thu mua các cổ phiếu giá thấp và khống chế thị trường, chỉ có thể chèn ép bằng vốn mà thôi.

Vương Vũ Hành ngẫm nghĩ nửa phút rồi nói: "Hai mươi triệu không đủ, kiếm thêm tám mươi triệu đi".

"Nhưng vốn của chúng ta lúc này đều dùng để kiểm soát phiên giao dịch rồi, bây giờ mà bán đi thì sẽ lỗ mất", nhân viên điều hành phiên giao dịch nói.

"Đừng nói tới lợi ích với tôi, tôi muốn một trăm triệu tiền vốn!", Vương Vũ Hành nhìn chằm chằm vào anh ta, trên khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú ấy ngập tràn khí thế khiến người ta khó mà chịu nổi: "Trong vòng hai ngày, hạ giá cổ phiếu này ít nhất là 50%!"

Mọi người nghe vậy đều rất sửng sốt. Từ lúc làm việc cho Vương Vũ Hành đến giờ, tuy rằng cũng từng có cổ phiếu bị hạ giá, nhưng đều là bởi vì lợi ích của chúng quá cao, tốc độ gửi hàng nhanh, cổ phiếu như vậy mà làm hạ giá thì cũng có lời.

Nhưng hiện tại bọn họ chẳng có một lợi thế nào, cứ thế hạ giá cổ phiếu thì đồng nghĩa với việc mất trắng năm mươi triệu.

Vì sao phải làm như thế?

Bọn họ chưa từng nghe nói tới công ty dược phẩm Trường Tín này, hơn nữa mới được đưa ra sàn giao dịch NEEQ thì không đáng để bọn họ bận tâm tới.

Đã bao giờ nghe nói Vương Vũ Hành có mâu thuẫn gì với công ty này đâu nhỉ?

Mọi người lập tức nghĩ tới chuyện vừa bị Vương Vũ Hành đuổi ra, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó trong khoảng thời gian bọn họ ra ngoài.

Người có thể làm thiên tài trong thị trường chứng khoán bỏ ra một trăm triệu để hạ giá một loại cổ phiếu thì nhất định không phải người bình thường.

Nhân viên tài vụ có mối quan hệ thân thiết nhất với Vương Vũ Hành vô thức nhìn vào màn hình máy tính, hẳn là có liên quan đến mấy trăm lô giá trần đó chăng?

Bọn họ không đoán ra được đáp án, đồng thời cũng biết là Vương Vũ Hành sẽ không nói cho bọn họ.

Cậu trai trẻ tài giỏi này luôn nói một không hai, làm việc cho cậu ta, tốt nhất đừng luôn miệng hỏi vì sao, chỉ cần làm theo là được rồi.

Nhân viên điều hành phiên giao dịch không nói năng gì, anh ta làm đúng theo lời Vương Vũ Hành, bán tháo ba loại cổ phiếu đang có.

Mỗi một loại cổ phiếu đều là đơn lớn mấy chục triệu, khiến người theo ba loại cổ phiếu này khổ không kể xiết.

Vô số nhà đầu tư cá nhân đờ đẫn nhìn giá cổ phiếu tụt giá không phanh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đang yên đang lành, cũng chẳng có tin tức xấu gì cả, sao tự nhiên lại vung ra cái đơn lớn như thế?

Đến buổi trưa chốt phiên, giá cổ phiếu đã giảm xuống 8%, Vương Vũ Hành cũng thành công thu về một trăm triệu.

Khoản tiền này được rót hết vào tài khoản trên NEEQ.

Biên độ tăng giảm của sàn giao dịch CSI bị hạn chế ở mức 10%. NEEQ thì bởi vì là công ty nhỏ, số vốn đổ vào để kiểm soát nhà cái càng ít hơn, vậy nên biên độ tăng giảm bị hạn chế ở mức 30%.

Nếu ngày nào Vương Vũ Hành cũng ép giá cổ phiếu dược phẩm Trường Tín liên tục thì hoàn toàn có thể hạ giá 50% trong vòng hai ngày, đương nhiên như vậy thì cũng sẽ tổn thất khá nhiều.

Buổi chiều vừa bắt đầu phiên giao dịch là bọn họ điên cuồng mua vào, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, không màng đến phí tổn.

Mua vào hết một trăm triệu khiến giá cổ phiếu tăng lên khoảng 13%, các nhà đầu tư cá nhân mừng như điên.

Tự nhiên tăng nhiều như thế, sắp phất lên rồi!

Không ít người hay tin cũng mua theo khá nhiều, nhưng bọn họ không biết rằng bắt đầu từ ngày mai, dược phẩm Trường Tín sẽ rớt xuống địa ngục.

Trên đời này chẳng có cái bánh nào rớt từ trên trời xuống cả, nhất là trên thị trường chứng khoán.

Trong lúc Vương Vũ Hành vội vàng hoàn thành mệnh lệnh của Hoắc Khải thì anh đang đi chợ.

Anh mua một số loại rau củ mà Triệu Vĩnh An thích ăn, còn tới cửa hàng ngũ kim mua vòi nước.

Ông cụ muốn trồng cây, ngày nào cũng phải xách nước thì sẽ rất mệt, mua vòi nước sẽ tiện hơn nhiều.

Hoắc Khải tay xách nách mang vào trong khu chung cư.

Lúc gần tới nhà Triệu Vĩnh An, anh thấy quanh đó có không ít người, còn có xe cứu thương và xe cảnh sát.

Trái tim đập lên thình thịch, Hoắc Khải vội vàng chạy tới, nhìn thấy hai bác sĩ khiêng cáng trùm vải trắng ra ngoài.

"Haizz, thật đáng thương, chết cũng không ai hay..."

"Chưa đáng thương đâu, đến lúc đó không có một ai đưa tang thì mới gọi là đáng thương".

"Người có tiếng tăm đến thế mà cũng có kết cục như vậy, đúng là thế sự khó lường".

Những lời bàn tán của mọi người xung quanh khiến khuôn mặt của Hoắc Khải trở nên tái nhợt. Anh không kịp nghĩ thêm gì nữa, vội vàng bước tới chặn cáng cứu thương lại.

Bác sĩ nhìn anh nói: "Cậu làm gì vậy?"

Hoắc Khải buông hết đồ đạc trong tay ra, nhẹ nhàng lật tấm vải trắng lên, anh nhìn thấy khuôn mặt đã nhắm mắt của Triệu Vĩnh An.

Khuôn mặt ông ấy trắng bợt, không còn chút sức sống nào nữa.

Giờ khắc này, Hoắc Khải cảm thấy hốt hoảng.

Ông cụ...

Qua đời rồi...

Triệu Vĩnh An ra đi quá đột ngột, hôm qua Hoắc Khải còn làm rương gỗ với ông ấy, hôm nay đã không còn nữa rồi. Sự thay đổi này khiến Hoắc Khải khó mà chấp nhận ngay được.

Thậm chí anh còn hoài nghi là mình chưa tỉnh ngủ, nếu không thì sao lại như vậy cơ chứ?

Mấy quản lý chung cư bước tới nói vài câu với bác sĩ, đại khái là mối quan hệ giữa Hoắc Khải và Triệu Vĩnh An khá tốt.

Bác sĩ nhìn Hoắc Khải, không quát anh tránh ra mà chỉ nói: "Mong anh nén bi thương".

Hoắc Khải hít sâu một hơi, anh ngẩng đầu hỏi: "Bởi vì ung thư à?"

"Chắc là thế, chúng tôi nhận được điện thoại của quản lý khu nhà mới tới cấp cứu. Đến nơi thì đã quá muộn rồi, theo tình hình ở hiện tường thì cơ quan nội tạng của ông ấy suy kiệt vì ung thư gia đoạn cuối, có lẽ đã bắt đầu từ tối qua", bác sĩ giải thích.

Hoắc Khải siết chặt bàn tay, bắt đầu từ tối qua sao...

Anh vẫn nhớ như in hình ảnh ông cụ dựa vào cửa nhìn anh đi.

Khi đó anh đã cảm thấy bất an, thậm chí còn muốn quay lại với ông cụ.

Nhưng đến cuối cùng anh vẫn đi, nghĩ rằng hôm sau đến cũng không muộn.

Ai có thể ngờ rằng chỉ sau một đêm mà bọn họ đã âm dương cách biệt.

"Anh à, bây giờ thời tiết khá nóng, chúng tôi phải đưa thi thể tới nhà xác, anh xem..."

Câu nói của bác sĩ làm Hoắc Khải hoàn hồn lại.

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt anh đỏ hoe.

Không phải Hoắc Khải chưa từng trải qua sinh ly tử biệt, nhưng chưa bao giờ anh cảm thấy buồn như lúc này.

Tuy rằng anh và Triệu Vĩnh An không phải người nhà, nhưng ông lão đáng kính này luôn là người mà anh tôn trọng nhất.

Vốn anh định ở bên ông lão đến cuối cuộc đời, nhưng cuối cùng anh vẫn không thực hiện được.

Điều này khiến Hoắc Khải hối hận, áy náy và bi thương.

Anh đặt tay lên cáng cứu thương, nhìn quản lý khu nhà và hỏi: "Có ai lo liệu hậu sự cho giáo sư chưa?"

Mấy nhân viên quản lý khu nhà nhìn nhau rồi lắc đầu nói: "Tạm thời chưa nghe tin ai sẽ đứng ra lo liệu cho ông ấy, vậy nên chúng tôi mới định đưa tới nhà xác của bệnh viện".

"Giáo sư là người bản địa, theo quy định của vùng này thì sẽ bày bàn thờ ba ngày, sau đó đưa ông ấy xuống mồ yên nghỉ. Những chuyện sau đó tôi sẽ xử lý, không cần đưa thi thể tới bệnh viện", Hoắc Khải nhìn vào thi thể đang đắp vải trắng, nói với vẻ mặt đau buồn: "Giáo sư đã phải nếm trải thói đời bạc bẽo rồi, tôi nghĩ ông ấy không muốn nằm một mình ở cái nơi lạnh lẽo ấy đâu".

Nhân viên quản lý khu nhà hơi do dự, dù sao bọn họ cũng chưa gặp chuyện này bao giờ, huống chi ngoài hậu sự của ông cụ thì còn liên quan đến vấn đề di sản nữa.

Ai mà biết được những thứ trong nhà có giá trị không.

Đúng là Hoắc Khải thường xuyên tới đây, có vẻ như khá thân với ông cụ, nhưng không ai dám khẳng định rằng để anh lo liệu chuyện này là đúng.

Thấy nhân viên quản lý khu nhà chần chừ, Hoắc Khải hiểu là bọn họ đang lo lắng điều gì, bèn nói: "Các anh có thể mời chuyên gia tới niêm phong đồ đạc, ngoại trừ hai tấm chi phiếu chín triệu ra, bởi vì đó là thứ mà giáo sư đã quyết định quyên góp cho Công trình Hi Vọng. Các anh có thể mời nhân viên bên Công trình Hi Vọng tới để trao lại, tôi không vào nhà, chỉ bày bàn thờ cho giáo sư thôi".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 249: Tài Sản Thừa Kế

Anh đã nói vậy rồi thì người của bên quản lý khu nhà cũng chỉ biết im lặng Dù sao Triệu Vĩnh An cũng là một giáo sư có tiếng tăm, kể cả mất hết danh lợi khi về già thì cũng chẳng thể phủ nhận được những đóng góp trước đây của ông ấy.

Nếu người như ông ấy chẳng có được một hậu sự tử tế khi qua đời thì đúng là rất đáng thương, khiến người khác khó lòng chấp nhận.

Vậy nên Hoắc Khải tình nguyện đứng ra lo liệu chuyện này, bên quản lý khu nhà cũng nhẹ lòng khi thấy mọi chuyện suôn sẻ

Chuyện đóng gói di vật thì có thể tìm chuyên gia đến làm như Hoắc Khải nói.

Bên chính quyền địa phương và quản lý khu nhà đã đứng ra, các bác sĩ cũng không nói gì thêm, chỉ biết đặt thi thể của ông cụ xuống.

Thi thể của Triệu Vĩnh An được đặt vào trong quan tài, đồng thời nhà tang lễ đặc biệt cử người tới giúp đỡ dựng linh đường.

Bọn họ tìm được một tấm ảnh cũ của Triệu Vĩnh An ở trong nhà ông ấy, sau khi phóng to lên thì dùng nó làm ảnh thờ.

Mọi thứ đều đi vào trật tự, có rất nhiều người ở trong khu nhà chạy tới hóng chuyện hoặc xem xem có giúp được gì không.

Mặc kệ Triệu Vĩnh An có phải giáo sư hay không, ít nhất thì một người già như ông ấy đã ở trong khu nhà này bao năm, khi qua đời còn không có một đứa con đưa tiễn, thật sự khiến người khác rất đồng cảm.

Hoắc Khải không mặc áo xô gai bởi vì anh cho rằng mình không đủ tư cách để đại diện cho con cháu của Triệu Vĩnh An.

Đứng trước bàn thờ, Hoắc Khải là người đầu tiên thắp ba nén hương, đốt hai tập giấy tiền.

Sau khi biết được tin, Ninh Thần cũng đưa Đường Đường tới.

Hoắc Khải dắt cô bé đến trước bàn thờ, nói: "Con đốt cho ông chút giấy tiền rồi vái ba vái!"

Đường Đường rất nghe lời, cô bé đi đến trước thau đốt giấy tiền, nhìn ảnh thờ được đặt trên bàn nhưng không hề sợ hãi.

Hoắc Khải đứng một bên, nói với cỗ thi thể trong quan tài: "Ông già, con gái tôi đến muộn rồi, không thể để ông tận mắt nhìn thấy con bé. Tôi để con bé vái ông ba vái, gọi một tiếng ông coi như là chuộc tội. Ông yên tâm, chuyện ông đã dặn dò tôi sẽ nhớ mãi không quên!"

Ninh Thần đứng cạnh anh, trông bộ dạng giả vờ bình tĩnh của chồng mình, cô đưa tay nắm lấy nắm đấm của Hoắc Khải.

Lúc lên tiếng, tay Hoắc Khải siết rất chặt, chứng tỏ trong thâm tâm anh không hề bình thản như bề ngoài.

Ninh Thần không an ủi anh nhiều, cô biết Hoắc Khải rất tôn trọng ông cụ này. Chứng kiến ông ấy qua đời, anh khó tránh khỏi việc đau lòng.

Chẳng cần nói đâu xa, đến cô, người không tiếp xúc nhiều với Triệu Vĩnh An nhưng nhìn thấy cảnh một người lớn tuổi qua đời mà chẳng ai thăm viếng đúng là rất đau lòng.

Hầu như người đến đốt giấy tiền đều là dân sống trong khu nhà.

Khi đến, bọn họ đều nhìn người đàn ông đang ngồi khoanh chân dưới đất, cẩn thận đánh bóng mấy miếng gỗ.

Tất cả đều biết người này có quan hệ rất tốt với Triệu Vĩnh An. Anh là người chủ động đứng ra lo hậu sự cho ông giáo sư già, tình bạn này đúng là khiến người khác kính nể.

Hoắc Khải khom người đáp lễ với mỗi một người tới đốt giấy tiền, sau đó tiếp tục tập trung vào việc gọt giũa mấy miếng gỗ.

Giờ này ngày hôm qua, anh chỉ muốn nhanh chóng làm cho xong chiếc hộp gỗ nên làm việc không được khéo léo cho lắm nhưng bây giờ anh có rất nhiều thời gian, với lại ông cụ cũng không còn sốt ruột nữa.

Do vậy, anh muốn cố gắng làm ra chiếc hộp gỗ một cách hoàn hảo nhất.

Ba giờ sau khi dựng linh đường, một người đàn ông trung niên mắc đồ vest rưng rưng nước mắt bước vào.

Ông ta nhìn Hoắc Khải rồi hỏi: "Cậu là người lo hậu sự cho giáo sư Triệu sao?

Hoắc Khải liếc nhìn ông ta rồi hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Chào câu, tôi là Đổng Lương Tài, là luật sư được giáo sư Triệu ủy thác trước khi qua đời", người đàn ông trung niên nói rồi bèn lấy ra một tập tài liệu từ trong chiếc cặp: "Tôi có cầm một bản di chúc của giáo sư để lại trước khi qua đời, bản di chúc này sẽ được giao phó cho người đầu tiên làm hậu sự cho ông ấy. Nói đơn giản, cậu lo hậu sự cho ông ấy, vậy cậu chính là người thừa kế của giáo sư".

Người đàn ông trung niên đưa bàn di chúc qua nhưng Hoắc Khải không có ý nhận lấy.

Anh làm những chuyện này không phải vì để kế thừa tài sản của Triệu Vĩnh An mà chỉ đơn giản là muốn lòng mình được thanh thản chút thôi.

Thấy Hoắc Khải không hề nhúc nhích, người đàn ông trung niên có chút ngượng ngùng, ông ta chỉ đành cầm lại xấp tài liệu: "Cậu không nhận cũng không sao, nội dung di chúc đã được tôi và giáo sư xác nhận, cũng được đóng dấu rồi, có hiệu lực pháp luật. Dựa vào nội dung di chúc, những tài sản đứng tên giáo sư đều do cậu thừa kế, trong đó có căn nhà này, phần đất thuộc nhà cũ cùng với số đồ cổ để trong két bảo hiểm ngân hàng có tổng giá trị khoảng bốn trăm triệu. Ngoài ra, theo yêu cầu trong di chúc,

toàn bộ số tiền mặt phải được thông qua thủ tục hợp pháp để quyên tặng cho công trình Hy Vọng, tạm thời do tôi phụ trách. Cuối cùng, giáo sư Triệu đã gọi điện cho tôi vào hai ngày trước, ông ấy nói rằng nếu như cậu lo hậu sự cho ông ấy thì tôi giúp ông ấy truyền đạt một điều!"

Khi người luật sư trung niên nhắc tới chỗ tài sản thừa kế của giáo sư, Hoắc Khải chẳng thèm ngẩng đầu, thậm chí còn không ngừng công việc trong tay lại.

Ninh Thần thì ngơ ngác. Căn nhà trong khu nhà này chẳng đáng là bao cũng đã tầm tám trăm đến một triệu tệ, nhưng miếng đất ở nhà cũ thì vô cùng đáng giá.

Diện tích rất rộng lại ở trong trung tâm nội thành, nghe nói có người ra giá ba trăm triệu để mua rồi mở khu mua sắm ông cụ cũng không chịu bán.

Còn cả chỗ đồ cổ có giá khoảng bốn trăm triệu kia nữa!

Không phải nói rằng toàn bộ số đồ cổ đều bị thiêu cháy cùng với căn nhà cũ rồi sao?

Miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống này đúng khiến Ninh Thần có chút bàng hoàng.

Hoắc Khải nhìn người luật sư trung niên rồi hỏi: "Giáo sư bảo ông truyền đạt cái gì?"

Luật sư Đổng Lương Tài nhìn miếng gỗ trong tay Hoắc Khải rồi nói: "Giáo sư Triệu bảo tôi nói với cậu, hy vọng có một ngày cậu học được cách đựng đầy nước vào hộp gỗ này".

Hoắc Khải ngơ ngác. Câu nói này có chút kỳ lạ khiến người khác không hiểu được.

Đựng đầy nước vào chiếc hộp gỗ, nghe thì kỳ lạ đấy nhưng không có gì là khó cả. Thời xưa chưa có thùng sắt, mọi người đều dùng thùng gỗ để đựng nước.

Chỉ cần tay nghề đủ khéo léo, thùng gỗ sẽ không có khe hở làm rò nước.

Nhưng Hoắc Khải biết, lời Triệu Vĩnh An nhờ người khác truyền đạt chắc chắc không có ý bảo anh dùng hộp gỗ để làm thùng đựng nước.

Có lẽ ông ấy đang nói cho anh biết triết lý nhân sinh nào đó.

Chỉ có điều, lời của giáo sư phức tạp quá, người khác nhất thời không thể hiểu rõ được.

Đổng Lương Tài nhìn được ra sự hoài nghi của Hoắc Khải, nhún vai nói: "Cậu đừng hỏi, tôi cũng không biết lời này của giáo sư Triệu có ý gì. Ông ấy chỉ nói tôi truyền đạt lại thôi!"

Hoắc Khải im lặng một lúc, sau đó giơ tay ra và nói: "Đưa di chúc và các giấy tờ khác cho tôi".

Đổng Lương Tài không hề do dự, nhanh chóng đưa đồ cho anh, sau đó nói bâng quơ: "Nếu như cậu muốn đổi những thứ này thành tiền mặt thì tôi có quen biết mấy nhà đấu giá khá tốt, kể cả miếng đất chỗ nhà cũ cũng được..."

"Tôi không nói là mình muốn bán", Hoắc Khải nhìn ông ta: "Bây giờ không bán, sau này cũng không!"

"Vậy chỗ tài sản này..."

"Trước đây chúng là của giáo sư, sau này cũng thế. Ông cụ không có con cháu, chẳng ai kế thừa, tôi cũng không tham gì mấy thứ này. Toàn bộ tài sản mãi thuộc về mình ông ấy. Tôi sẽ xây một viện bảo tàng nhỏ trên nền đất nhà cũ của ông ấy, đặt tất cả chỗ đồ cổ của ông ấy vào trong đó để mọi người cùng nhau chiêm ngưỡng, cũng là để những người tới thăm quan nhớ rằng từng có một người tên Triệu Vĩnh An sống trên đời này!", Hoắc Khải nói chắc như đinh đóng cột.

Trong mắt người đời, tim ngừng đập tức là chết.

Trong mắt bác sĩ, sóng não biến mất tức là chết.

Còn trong mắt những nhà triết học, chỉ khi một người bị lịch sử lãng quên, không để lại chút dấu tích nào trên cõi đời, chẳng một ai nhắc tới cái tên đó nữa thì mới thực sự là chết.

Hoắc Khải nhận mình không phải triết gia nhưng Triệu Vĩnh An thì phải.

Vậy nên một nhà triết học chắc sẽ không muốn mình bị lãng quên.

Anh muốn dựng nên một khoảng đất thanh bình cho Triệu Vĩnh An, cố gắng lưu lại tên tuổi của ông ấy trong dòng chảy lịch sử càng lâu càng tốt.

Tiền chẳng phải là thứ gì quan trọng đối với một người từng là cậu cả nhà họ Hoắc. Điều thực sự quan trọng là trong cuộc sống mới này, anh tìm được ý nghĩa cuộc sống thuộc về mình.

Ninh Thần ngồi bên cạnh nhìn Hoắc Khải, ánh mắt của cô dần dần hiện lên sự ngưỡng mộ.

Đây là chồng của cô, một người đàn ông không hề tham tiền hám bạc.

Một người vô cùng thờ ơ với số tiền vài trăm triệu dâng đến tận tay, người khác có thể nói anh không cao thượng sao?

Trước thời khắc này, Ninh Thần chưa từng gặp người cao thượng, những người mà cô có thể gặp được quanh mình, thậm chí là nghe nói đến đều là người phàm tục.

Hoắc Khải là người vượt qua cái tầng lớp ấy, là người mà cô chưa bao giờ nghe tới và nhìn thấy.

Khiến cô ấy cảm thấy may mắn hơn cả thì người đàn ông ấy chính là chồng cô.

Có thể làm vợ người như này, cô cảm thấy chắc kiếp trước mình đã giải cứu cả dải ngân hà.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 250: Văn Võ Song Toàn

"Cậu Lý, cậu nói nghiêm túc sao? Đây đều là những tài sản có giá cả trăm triệu, xét trên góc độ pháp luật, tất cả chỗ này đều thuộc về cậu", Đổng Lương Tài nói. Hoắc Khải vô cùng bình thản, không chút lung lay.

Nhận thấy sự kiên trì của anh, Đổng Lương Tài thở hắt một hơi: "Xem ra mắt nhìn người của giáo sư Triệu quả thật tinh tường!"

Nói rồi, ông ta móc ra một chiếc chìa khóa từ trong túi áo: "Đây là chìa khóa của két bảo hiểm ngân hàng. Theo lời dặn của giáo sư Triệu, nếu như cậu lựa chọn để tôi hoặc bất kỳ một ai khác thay cậu bán đấu giá số đồ cổ kia thì chìa khóa sẽ được giao trực tiếp cho viện bảo tàng tỉnh. Toàn bộ số đồ cổ sẽ được quyên tặng miễn phí cho viện bảo tàng của tỉnh, nhưng hiện giờ chiếc chìa khóa này thuộc về cậu rồi. Cũng có nghĩa, toàn bộ tài sản thừa kế của giáo sư Triệu đã chính thức thuộc về cậu!"

Nhìn thấy Đổng Lương Tài đưa chiếc chìa khóa đầy đặc biệt với vô số đường nét hoa văn cho mình, Hoắc Khải đã hiểu, đây đều là bài sát hạch mà ông cụ đề ra.

Ông ấy đang thăm dò xem người này có đủ tư cách giúp mình bảo quản những món đồ trân quý hay không. Nói chính xác hơn là đang xác nhận xem tài sản của mình có giao vào tay một người biết làm việc thiện, hơn nữa đáng tin hay không.

May là Hoắc Khải không bị dụ dỗ.

Nói đúng ra, Hoắc Khải lại có lời.

Nếu như anh chỉ là một người bình thường trọng sinh thì sẽ chẳng thể cưỡng lại được sự quyến rũ của đống tài sản thừa kế trị giá cả trăm triệu kia. Có điều Hoắc Khải lại là người của một gia đình giàu có bậc nhất thế giới, anh từng sở hữu số tiền lên đến cả ngàn tỷ, vậy nên với anh, vài trăm triệu này chẳng đáng là gì.

Đối với Hoắc Khải, tưởng niệm một người có ý nghĩa và quan trọng hơn việc bán số đồ cổ kia để lấy tiền.

Đợi Hoắc Khải nhận lấy chiếc chìa khóa, Đổng Lương Tài đi đến trước cửa linh đường, gọi vọng ra bên ngoài: "Vào đây đi!"

Sau đó, Đường Thế Minh bước vào.

Nhìn thấy người người từng là tài xế của Triệu Vĩnh An bước vào, Hoắc Khải không lấy làm ngạc nhiên. Với trí thông minh của mình, anh đã đoán được đại khái mọi chuyện.

Sau khi bước vào linh đường, Đường Thế Minh lập tức quỳ sụp trước chiếc quan tài, dập đầu thật mạnh ba cái.

Anh ta là người học võ, bởi vì nghe theo lời khuyên của người lớn trong dòng họ nên đến làm tài xế riêng cho người có đầy chất văn thơ nhằm học hỏi thêm để đạt đến cảnh giới có cương có nhu.

Trong vài năm làm tài xế riêng cho Triệu Vĩnh An, Đường Thế Minh tận mắt chứng kiến tất cả về ông cụ. Dường như anh ta chẳng có gì để nói nhiều nhưng lại ấn tượng rất sâu sắc về Triệu Vĩnh An, cảm giác như ông cụ và bản thân mình như hình với bóng.

Trong lòng Đường Thế Minh, ông cụ là một người có thể hòa hợp với thiên nhiên.

Mỗi hành động của Triệu Vĩnh An đều phù hợp với quy luật của vạn vật, vậy nên mới khiến mỗi người gặp ông ấy đều ghi nhớ sâu sắc.

Có điều người bình thường rất khó đạt đến trình độ hòa hợp với thiên nhiên trong lĩnh vực văn học, cũng rất khó để giải thích rõ ràng chuyện này, chỉ riêng người như Đường Thế Minh mới có thể hiểu được.

Dập đầu xong, anh ta đứng dậy, cúi đầu với Hoắc Khải: "Trước khi nhà cũ bị thiêu rụi, giáo sư cho tôi hai lựa chọn, một là cầm khoản tiền lớn rồi rời đi, hai là coi đó là tiền lương rồi sau này đi theo cậu. Ông ấy nói trên

người cậu có một luồng sức mạnh khó để diễn tả, ông ấy có thể nhìn thấy được sự quyết tâm vùng lên khi bị dồn vào chỗ chết trong mắt cậu. Giáo sư từng nói, chỉ có những người từng chết rồi mới biết nên sống như nào. Hơn nữa, khắp trời đất này, không có gì quan trọng hơn ý nghĩa của việc sống chết nữa. Đi theo người từng nếm trải qua mùi vị sinh tử có ích hơn là đi theo một lão già học văn như ông ấy. Vậy nên tôi chọn ở lại, sau này cậu chính là ông chủ của tôi".

Hoắc Khải im lặng nhìn Đường Thế Minh đang đứng trước mặt mình, khuôn mặt điển trai nhưng lại tràn đầy sự quả quyết, dũng mãnh.

Anh biết được Triệu Vĩnh An đánh giá rất cao về mình nhưng chẳng ngờ rằng, ông cụ này lại nhìn thấu được mọi chuyện.

Vùng lên khi bị dồn vào chỗ chết, anh đâu chỉ "bị dồn" mà anh đã từng chết thật rồi!

Không ai nhìn thấy được điều này, ngoại trừ Triệu Vĩnh An. Lời khuyên mà ông ấy dành cho Đường Thế Minh giống như đang nói với Hoắc Khải rằng, tôi biết được những gì cậu từng trải qua.

Cho dù là vì điều này thì Hoắc Khải cũng không thể từ chối Đường Thế Minh.

Huống hồ, quả thực anh rất cần một người tài giỏi như Đường Thế Minh ở cạnh bảo vệ mình. Sau này địa vị của anh ngày một cao, việc ngày một nhiều, đồng thời rắc rối cũng càng tăng lên.

Không có một người đáng tin ở bên cạnh để bảo vệ thì bi kịch của kiếp trước sẽ lại tái diễn.

Đồng thời, Đổng Lương Tài đưa cho anh một tấm danh thiếp: "Khi còn sống, giáo sư Triệu đã đưa cho tôi hai chiếc bình quai đôi song phượng thời nhà Minh có giá khoảng hai chục triệu coi như tiền lương. Mười năm sau kể từ lúc này, nếu như có bất kỳ vấn đề gì về pháp luật, cậu có thể gọi điện thoại, tôi sẽ phục vụ suốt hai mươi tư giờ. Cậu đừng vội từ chối. Dùng

câu nói của giáo sư Triệu, tú tài gặp binh lính, nói chuyện khó tường minh. Xã hội hiện giờ sống và làm việc theo pháp luật, cậu sẽ cần đến tôi thôi!"

Hoắc Khải cúi đầu nhìn tấm danh thiếp trong tay, bên trên in rõ chức vụ của Đổng Lương Tài: "Luật sư trưởng kiêm đối tác cấp cao của văn phòng luật sư Triệu Hòa"

Có năm văn phòng luật sư được công nhận đứng đầu cả nước, Triệu Hòa không nằm trong nhóm năm văn phòng này nhưng nó cũng có vị trí ngang hàng.

Không phải không được công nhận đứng đầu thì sẽ không tốt.

Văn phòng luật sự được công nhận đứng đầu tức là tùy ý tìm bất kỳ ai trong văn phòng luật cũng đều là người có tiếng tăm trong giới.

Văn phòng luật sư Triệu Hòa không đạt được đến mức độ này nhưng có thể làm đối tác cấp cao chắc chắn không phải người tầm thường.

Bình thường, khi mới vào nghề, luật sư sẽ thuộc cấp một, sau đó cứ khoảng một đến ba năm sẽ tăng một cấp bậc, trở thành cấp hai và cấp ba. Sau khi lên đến cấp sáu có thể tăng cấp thành đối tác sơ cấp, vậy nhưng điều kiện tối thiểu là phải kiếm được tiền triệu cho văn phòng luật.

Thông thường, đối tác cấp cao sẽ là những đối tác có thể dẫn dắt một nhóm người, yêu cầu thu nhập cho văn phòng sẽ càng cao hơn.

Tính theo cấp bậc của văn phòng luật sư Triệu Hòa, người như Đổng Lương Tài mỗi năm phải kiếm được cho văn phòng ít nhất hai chục triệu trở lên, thậm chí có thể hơn.

Quan trọng hơn cả, Đổng Lương Tài còn là luật sư trưởng của văn phòng luật sự Triệu Hòa.

Được làm luật sư trưởng ở một văn phòng luật sư, chắc chắn không phải chuyện một đối tác cấp cao bình thường có thể làm.

Có thể nói, ngoại trừ người điều hành văn phòng luật giữ chức vụ cao nhất, còn lại mọi quyền lực đều thuộc về ông ta.

Được một đối tác cấp cao kiêm luật sư trưởng của văn phòng luật sư Triệu Hòa phục vụ miễn phí mười năm, ngoại trừ món đồ cổ trị giá hai chục triệu loa, có lẽ Triệu Vĩnh An còn phải lôi thêm thể diện của mình ra nữa. Nếu không, với cấp bậc của Đổng Lương Tài, chắc chắn một năm không chỉ thu nhập hai chục triệu.

Bởi vì ông ta nói rằng sẽ phục vụ suốt hai mươi tư giờ, có thể coi như tương đương với luật sư riêng.

Đổng Lương Tài và Đường Thế Minh, một văn một võ, bảo vệ Hoắc Khải, không cần nói cũng nhìn rõ được tấm lòng của Triệu Vĩnh An.

Đối mặt với hai người này, Hoắc Khải vẫn im lặng.

Không phải vì không biết nói gì mà anh đang nghĩ, nói có nhiều đi nữa thì người cần nghe cũng đã chẳng còn.

Ninh Thần lặng lẽ đặt tay lên lưng anh, cô cảm nhận được chồng mình đang run rẩy. Cô biết, người đàn ông này đang không được bình tĩnh.

Anh càng thể hiện ra sự bình thản, chứng tỏ nội tâm anh càng dậy sóng.

Tài sản để lại của Triệu Vĩnh An quá nhiều, sắp xếp rất cẩn thận từ người đến đồ vật.

Nhận được sự giúp đỡ này, cho dù là thằng đần cũng có thể lên trời.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng phanh xe chói tai

Người dân đứng bên ngoài linh đường hóng chuyện nhìn thấy ba chiếc xe sang như Rolls Royce và Maybach lao tới.

Cửa xe vừa mở ra, bốn người của Miêu Nhất Khoa bước xuống.

Khi nhìn thấy linh đường, khóe mắt bốn người lập tức đỏ hoe.

Bọn họ nhanh chóng chạy vào trong linh đường, sau khi nhìn thấy quan tài thì đồng loạt quỳ gối.

Đặng Vinh Hoa lớn tuổi nhất, cúi rạp người xuống đất, gào khóc thảm thiết, nước mắt rơi lã chã: "Thầy ơi, học trò tới muộn rồi!"

Ba người còn lại cũng giống thế, ai nấy đều nước mắt lưng tròng, không ngừng dập đầu,

Rất nhiều người đều bất ngờ trước phản ứng của bốn người này. Hầu hết chẳng ai biết thân phận của bọn họ, nhưng vẫn có ít người đọc tin tức, biết được rằng đây là bốn học trò nổi tiếng nhất của giáo sư Triệu.

Điều này càng khiến bọn họ khó hiểu, không phải Triệu Vĩnh An cãi nhau với học trò rồi sao?

Một, hai tháng sau khi ông cụ chuyển vào khu nhà này, ngoại trừ Hoắc Khải ra, hầu như không có ai khác đến thăm ông ấy.

Lúc ban đầu còn có người tới, sau đó chẳng thấy bóng ma nào nữa.

Ngay cả lúc ông ấy nhận được kết quả chẩn đoán ung thư giai đoạn cuối cũng chẳng một ai hỏi han, nên mọi người đều cho rằng chuyện cãi nhau là thật.

Nếu không, thầy giáo sắp chết đến nơi rồi, sao học trò còn không tới thăm hỏi chứ?

Bây giờ, bốn người Đặng Vinh Hoa sắp dập bể cả ngực rồi, người đứng xem bàng hoàng ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 251: Không Xứng

Đổng Lương Tài nhìn Hoắc Khải ngồi đó bất động, đành phải đi đến đỡ đám người Đặng Vinh Hoa, nói: "Xin các vị hãy nén bi thương, tôi tin rằng giáo sư Triệu trên trời có linh, chắc sẽ mong các vị có thể nén bi thương để đưa tiễn ông ấy".

"Cút con mẹ ông đi! Đây là thầy của ông đây! Ông đây cứ muốn khóc đấy! Ông cứ khóc cho thầy xem, cho thầy phải buồn lòng!", Miêu Nhất Khoa đột nhiên ngoạc mồm ra chửi: "Đang yên đang lành, cứ phải làm khổ nhục kế gì cơ chứ, sao mà phải làm! Thầy thì hay rồi, nằm thẳng cẳng đó mà đi, còn bọn em thì sao? Còn không thể gặp mặt thầy lần cuối! Em, em..."

Miêu Nhất Khoa mắng mãi mắng mãi, rồi đột nhiên lại nghệch mồm ra khóc om sòm: "Thầy đi mất rồi, sau này còn ai mắng bọn em nữa... Em, em, mẹ kiếp nhà nó chứ, chẳng vui gì cả!"

Một người đã ngoài 50 mà khóc đến mức nước mắt nước mũi tèm lem, trông quả thực có chút khôi hài.

Nhưng giờ phút này lại chẳng có ai dám cười ông ta. Cho dù là người đứng bên ngoài linh cữu, nghe tiếng gào khóc tê tâm liệt phế đó cũng có thể cảm nhận được nỗi đau trong lòng của Miêu Nhất Khoa.

Khổ nhục kế là do Triệu Vĩnh An chủ động đề ra. Thực ra lúc đó ông đã biết mình mắc phải ung thư giai đoạn cuối, chính bởi vì vậy nên ông mới mong muốn mau chóng tìm được người kế thừa thích hợp.

Có lẽ rất nhiều người sẽ cảm thấy, một văn nhân thực sự không mong không cầu đáng lẽ không nên nghĩ đến việc truyền lại thế lực, điều này không phù hợp với hình tượng nho nhã đó.

Nhưng Triệu Vĩnh An không phải chỉ là một văn nhân, ông ấy còn là một ông lão đầy thông tuệ.

Một đời này của ông có học trò khắp nơi, nếu phải nói có hình tượng gì thì đó chắc chắn là đã dạy ra vô số học sinh vừa có tiền vừa có quyền.

Mạng lưới quan hệ rộng lớn không phải là điều mà chính Triệu Vĩnh An mong muốn có được mà là do người khác gán ép cho ông ấy. Nói chính xác hơn thì ông trời cho Triệu Vĩnh An những thứ này, cho dù ông ấy không muốn nhận thì cũng chẳng thể từ chối được.

Trong mạng lưới quan hệ như thế này dính dáng đến lợi ích của vô số người, Triệu Vĩnh An có thể không tự mình dùng, nhưng ông ấy bắt buộc phải tìm một con nhện nhỏ có thể duy trì mạng lưới ấy.

Nếu không, một khi mạng lưới này đứt, hoặc là không có người lãnh đạo, thì sẽ dẫn đến một chuỗi những rắc rối.

Nếu nói Triệu Vĩnh An tìm người thừa kế cho mình, chẳng bằng nói ông ấy muốn tìm người có thể khống chế được học sinh của mình, không để họ vì mất đi sự kiểm soát của thầy giáo mà làm ra quá nhiều chuyện vô pháp vô thiên.

Từ điểm này mà nói thì Hoắc Khải giống như một thầy giáo dạy thay vậy.

Miêu Nhất Khoa ngồi đó kêu trời khóc đất, cuối cùng bị Thượng Toàn Minh kéo sang một bên, còn Đặng Vinh Hoa thì lại đến trước mặt Hoắc Khải, nhìn anh một cách cao cao tại thượng, hoặc nói đúng hơn là đang đánh giá anh.

Mấy người bọn họ chưa từng điều tra người mà thầy đã chọn, bởi đó là sự lựa chọn của thầy. Là học sinh, bọn họ nên tiếp nhận, chứ không phải nghi ngờ.

Nhưng chuyện lần trước Hoắc Khải đi tìm Miêu Nhất Khoa bọn họ đều đã nghe nói, chỉ từ điểm này thôi là Hoắc Khải đã rất hợp với khẩu vị của bọn họ.

“Uy quyền chẳng khuất phục, nghèo hèn không nhụt lòng”, hai điều này anh đã làm rất tốt.

Triệu Vĩnh An cả đời luôn ưỡn ngực ngẩng cao đầu, chưa từng cúi mình trước ai, bọn họ đương nhiên cũng hy vọng người kế thừa của thầy không phá hỏng tư thái này.

Ánh mắt đánh giá của Đặng Vinh Hoa làm Ninh Thần có chút căng thẳng, cô ấy biết người đứng trước mặt này đây rất có thế lực, không phải loại tiểu thương mới nổi như mình có thể so bì được.

Hoắc Khải dường như cảm nhận được sự bất an của cô ấy, anh ngẩng đầu hỏi: “Nhìn đủ chưa?”

Đặng Vinh Hoa dường như không ngờ câu đầu tiên của Hoắc Khải lại là lời trách cứ.

Ông ta không hề tức giận, chỉ là sau khi hơi ngây ra thì nói: “Nếu luật sư Đổng vẫn còn ở đây, chứng tỏ cậu đã không phụ lòng mong mỏi của thầy. Có điều cần phải nói rõ với cậu một chuyện, trong tất cả di sản của thầy, còn có mạng lưới quan hệ của nhóm người bọn tôi. Phần di sản này không thể đặt trên bề nổi, nhưng cậu chắc chắn phải biết rằng, cậu kế thừa di sản của thầy, sau này cũng là sư đệ nhỏ của mấy người chúng tôi. Sau này cho dù có gặp khó khăn gì đều có thể tới tìm bọn tôi, cho dù có là vấn đề gì bọn tôi cũng sẽ giúp cậu giải quyết”.

Thanh âm của Đặng Vinh Hoa thuộc kiểu trầm ổn, thêm sự tự tin không gì bằng càng khiến cho người khác có vẻ an tâm vô cùng.

Rất nhiều người đứng ngoài linh cữu nghe được những lời này, đều đưa mắt nhìn nhau rồi cả mặt tràn đầy sự ngưỡng mộ xen lẫn với vẻ hối hận.

Hóa ra lo chuyện hậu sự cho ông giáo sư còn có nhiều lợi ích đến vậy?

Di sản mấy trăm triệu tệ thì thôi đi, lại còn được cả mấy người Đặng Vinh Hoa giúp đỡ?

Trong nước có ai không biết năng lực của mấy người này? Có lẽ xét riêng ra thì họ cũng không tính là quá giỏi giang, nhưng kết hợp lại thì sức mạnh của họ có thể làm bất cứ ai cũng phải kiêng dè.

Nếu không, khi tin bên lề nói Triệu Vĩnh An muốn tìm người kế thừa cũng sẽ chẳng có nhiều người trong các gia tộc, các doanh nghiệp tấp nập chạy lại xum xoe đến thế.

Bây giờ tất cả lợi ích đều bị cái tên chỉ đến giúp giáo sư Triệu tưới hoa, trồng rau mấy lần chiếm mất, quả thật làm họ hối hận chết đi được!

Sớm biết thế bọn họ đã giành làm hết rồi!

Đám người này đâu có biết, lý do cho dù Triệu Vĩnh An bị cười nhạo mấy tháng trời, cũng phải quét sạch đám người bên cạnh, chính là vì muốn lọc ra những kẻ đầu cơ trục lợi giống họ.

Trên thế gian này làm gì có nhiều nếu như đến vậy, có những người đạt được những lợi ích hơn trời, cũng không phải chỉ toàn dựa vào vận may. Những nỗ lực mà họ đã bỏ ra lúc trước, không phải ai cũng nhìn thấy được.

Thực ra từ trước khi Đặng Vinh Hoa nói chuyện, Hoắc Khải đã đoán ra được hết thảy.

Dựa vào trí thông minh của anh, sao có thể không nhìn ra được manh mối bên trong.

Nếu thật sự giữa thầy trò đã tranh cãi đến mức từ mặt, đám người Miêu Nhất Khoa bọn họ có còn khóc đến thương tâm như thế nữa không?

Tất cả những thứ này đều đã được sắp đặt sẵn.

Sau này thì cảm thấy đơn giản đấy, nhưng lúc đó người bị sắp đặt lại ngu ngơ, được mấy ai có thể nhìn rõ vấn đề. Cho dù có là Hoắc Khải, không phải cũng tin rồi hay sao.

Nói thật lòng, nếu bảo Hoắc Khải không hề có chút phấn khích nào với những điều Đặng Vinh Hoa nói thì là nói dối.

Khi anh mới tiếp cận Triệu Vĩnh An, thực ra cũng có ý chủ động lấy lòng ông giáo sư, muốn mượn sức ảnh hưởng của ông để giúp mình tiến bộ nhanh hơn.

Chỉ có điều cái tâm công danh lợi lộc của anh không mạnh như người khác, cho nên dù Triệu Vĩnh An có làm ra vẻ chẳng còn gì thì anh cũng không vì vậy mà rời xa.

Vì thế nên ngoài sức ảnh hưởng cá nhân, Hoắc Khải cũng rất kính trọng nhân cách của Triệu Vĩnh An.

Bây giờ anh đã có được tất cả những gì mình muốn, nhưng sau giây phút phấn khích ban đầu qua đi, anh lại không vui mừng như tưởng tượng, ngược lại trong lòng còn dần cảm thấy nặng nề.

Phần di sản này của ông giáo sư thật sự quá nặng.

Đây nào phải là ông ấy tặng mình một món quà, nói thẳng ra đây là phó thác tất cả những gì đã có trong cuộc đời cho Hoắc Khải.

Áp lực lớn như vậy thì cho dù có từng là ngôi sao hy vọng cũng sẽ cảm thấy trách nhiệm quá nặng nề.

Hơn nữa, có được càng nhiều, Hoắc Khải càng cảm thấy buồn bã.

Bây giờ anh chỉ hận không thể cho mình mấy cái tát. Rõ ràng tối qua đã cảm thấy bất an, tại sao lại không thể quay đầu lại chứ!

Tại sao lại phải đi!

Tại sao lại cảm thấy ngày hôm sau đến cũng không muộn!

Anh chầm chậm ngẩng đầu lên, nhìn về hướng di ảnh trước quan tài.

Khuôn mặt của Triệu Vĩnh An, mãi mãi giữ được nụ cười, nụ cười của ông ấy g`ần gũi, yên bình như thế, cảm giác như vạn vật của thế giới này đ`ều là con của ông ấy.

Ông ấy dùng tất cả sức lực ôm trọn lấy thế giới này.

Nhưng lúc ông ấy đi lại cô độc một mình.

Hoắc Khải không thể tượng tượng được, vào khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, ông ấy đã phải đau khổ đến mức nào.

Khi việc mà tất cả mọi người trên thế giới này đ`ều sợ hãi xảy đến – cái chết, lại không có đến một người bên cạnh, cho dù có đối với ai mà nói thì đây cũng là việc bi thương đến cùng cực.

Mà bản thân anh, rõ ràng có thể khiến ông ấy không c`ần bi thương như vậy, lại bỏ lỡ mất cơ hội này.

Cho dù tối qua đi r`ồi, nếu hôm nay không đến công ty, thậm chí không vì liên hệ với Vương Vũ Hành mà bỏ lỡ nhi`ều thời gian đến thế trên thị trường cổ phiếu, thì có lẽ vẫn kịp đưa tiễn ông ấy một đoạn.

Đáng tiếc là trên thế giới này không có nhi`ều nếu như đến vậy, bỏ lỡ r`ồi chính là bỏ lỡ r`ồi.

Nhưng những "nếu như" này, lại đại biểu cho sự ân hận và bi thương của Hoắc Khải, anh cảm thấy mình không có tư cách tiếp nhận di sản của ông ấy.

Bất kỳ một ph`ần di sản nào đến tay đ`ều giống như một cái tát lên mặt anh ấy.

Có lẽ trong mắt người khác, anh là người duy nhất thật lòng đối xử tốt với giáo sư Triệu, tại lúc giáo sư khốn đốn nhất vẫn không rời xa, tại lúc không ai quan tâm lại chủ động giúp ông ấy lo hậu sự.

Chỉ có Hoắc Khải biết, anh đã sai r`ồi.

Sai lầm rất lớn!

Cho nên, anh nhìn Đặng Vinh Hoa, nói: “Tôi không có tư cách trở thành người kế thừa của giáo sư Triệu, cũng không có tư cách làm sư đệ nhỏ của các ông, cho nên, tất cả những điều này coi như chưa từng xảy ra, tôi...”

“Mẹ kiếp, cậu thử nói một câu nữa cho tôi xem!”, Miêu Nhất Khoa đột nhiên xông qua như phát điên, túm một phát lấy cổ áo Hoắc Khải, mắng: “Thầy đã vì ngày hôm nay mà đến cả ung thư giai đoạn cuối cũng không dám nói cho người khác, thầy khổ tâm bày bố ra tất cả những thứ này chính là để có thể để lại một người kế thừa. Bây giờ cậu lại nói với tôi là câu không cần? Cậu nói lại lần nữa xem, có tin ông đây vặn đầu cậu xuống luôn không!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 252: Rầm Rộ

Dáng vẻ của Miêu Nhất Khoa quá khủng khiếp, khiến cho Ninh Thần bị doạ sợ, cô dùng hết sức mình để đẩy ông ta: "Ông đừng như thế, đừng…" Đặng Vinh Hoa và Thượng Toàn Minh cũng tiến lên trước, kéo Miêu Nhất Khoa ra.

Thạch Đông Phong lại nhìn Hoắc Khải, nói: "Tôi không quan tâm cậu thật lòng nghĩ như thế hay là có ý khác nhưng nếu thầy đã cho cậu quyền thừa kế, cậu nhận thì tốt còn không muốn thì vẫn phải nhận nó! Cậu có thể không thừa nhận nhưng mấy người chúng tôi sẽ đối xử với cậu như một người em. Hôm nay là ngày thầy quy tiên, tôi hi vọng không có bất kỳ người nào khiến thầy ấm ức!"

Thạch Đông Phong nói chuyện không hung hăng như Miêu Nhất Khoa, nhưng giọng điệu của ông ta thì lại rất cứng rắn.

Tuy Ninh Thần là một phụ nữ nhưng lúc này cũng cảm thấy tức giận.

Nào có chuyện như vậy, chúng tôi không muốn nhận lợi ích thì cũng là tội sao?

Hoắc Khải nhìn Thạch Đông Phong, sau đó lại nhìn di chúc của Triệu Vĩnh An, cuối cùng gục đầu xuống, tiếp tục ôm bài vị trong tay và nói: "Tôi cũng không muốn khiến ông ấy ấm ức".

Thạch Đông Phong không rõ ý trong câu nói này của anh, rốt cuộc là đã thừa nhận thân phận hiện tại của mình hay chưa, nhưng ông ta không hỏi tới cùng mà cũng lười nghĩ.

Vừa rồi đã nói, cho dù Hoắc Khải nhận hay không thì họ cũng phải nhận, vì đây là việc cuối cùng mà Triệu Vĩnh An làm trước khi tạ thế.

Đừng nói là lưu lại một người thừa kế, nếu ông ấy muốn sao trên trời, mấy người họ cũng sẽ nghĩ cách thỏa mãn tâm nguyện cho ông ấy!

Còn bây giờ, Thạch Đông Phong cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, ông ta chỉ hi vọng thầy có thể đi một cách thanh thản.

Sau khi bốn người này tới thì nhiều người khác cũng ùn ùn kéo tới.

Hầu hết đều là học sinh của Triệu Vĩnh An, khổ nhục kế chỉ có bốn người Miêu Nhất Khoa biết, những người khác không rõ nội tình, sau khi bốn người này ồn ào với Triệu Vĩnh An thì họ cũng chọn lựa im lặng.

Vì bốn người này là những nhân vật quan trọng nhất trong mạng lưới quan hệ.

Từ điểm này có thể thấy, Triệu Vĩnh An cũng coi như là biết dùng người, ít nhất ông ấy cũng biết ai có thể thật sự giữ bí mật, ai có thể giúp ông ấy hoàn thành cho cục diện mà mình mưu tính.

Tin tức Triệu Vĩnh An qua đời được luật sự đại diện Đổng Lương Tài thông báo cho mấy người Đặng Vinh Hoa đầu tiên.

Sau khi bốn người biết thầy đã qua đời thì cũng lập tức báo tin vào trong nhóm bạn học.

Lời nói của Miêu Nhất Khoa đơn giản nhất và cũng trực tiếp nhất: "Bất kể là bây giờ mọi người đang làm gì, cho dù có đang tiếp tổng thống thì cũng phải đến được đây trước khi mặt trời lặn, nếu không sau này đừng để tôi nhìn thấy!"

Ai cũng biết, Miêu Nhất Khoa là người làm việc không kiêng dè ai và cũng là người có tiếng là nói được làm được nhất trong đám bạn bè.

Ông ta nói không muốn nhìn thấy ai, thì người đó tốt nhất đừng xuất hiện, nếu không nhẹ nhất cũng là bị đánh đập, còn nặng hơn nữa thì khiến họ phá sản, sau này hết đường làm ăn thì cũng bình thường.

Trích lời mà ông ta đã nói là: "Ông đây kiếm được nhiều tiền như thế, trèo lên địa vị cao như thế để làm gì? Để ngắm à?"

Thế là từ mọi miền đất nước, những chiếc xe hào nhoáng dùng tốc độ nhanh nhất lần lượt tới đây. Nếu khoảng cách thật sự quá xa thì ngồi máy bay tới.

Không có vé máy bay thì đi tàu cao tốc.

Đến tàu cao tốc cũng không có thì đúng là khóc không ra nước mắt.

Không ai ngờ được Triệu Vĩnh An lại bỗng nhiên qua đời, lại càng không nghĩ tới, mấy người Miêu Nhất Khoa mấy tháng trước còn chẳng thấy ỏ ê gì, bây giờ đột nhiên lại đổi thái độ.

Những chiếc xe sang lần lượt đi vào khu chung cư, từng nhân vật danh tiếng lừng lẫy xuống xe.

Họ đi vào linh đường, nhìn thấy Miêu Nhất Khoa và những người khác đang ngồi quỳ ở một bên với vẻ mặt u ám, cũng nhìn thấy Hoắc Khải đang ôm bài vị ngồi dưới đất.

Mỗi người đến đều dập đầu, đốt tiền giấy, sau đó mấy người Đặng Vinh Hoa chủ động giới thiệu ngắn gọn về Hoắc Khải.

Không cần nói dài dòng, chỉ cần một câu đây là em của chúng tôi thì đã đủ để những người này kinh ngạc.

Những người nghe câu nói này, gần như ngay lập tức hiểu ra rằng, bọn họ đã bị lừa rồi.

Cái gọi là quan hệ thầy trò rạn nứt chỉ là chuyện hoang đường! Khi tất cả mọi người đều tránh xa Triệu Vĩnh An thì ông ấy lại bí mật nhận người học trò cuối cùng.

Hơn nữa, theo thái độ của mấy người Đặng Vinh Hoa có thể thấy, người gọi là em này chắc chắn chính là người thừa kế chỉ có trong truyền thuyết sẽ tiếp nhận mạng lưới quan hệ của giáo sư Triệu.

Anh ta là ai?

Tại sao có thể được Triệu Vĩnh An xem trọng đến thế?

Những nghi ngờ này, họ chỉ dám kìm nén ở trong lòng mà không ai dám mở miệng hỏi.

Bởi vì sau khi họ ý thức được đã bị Triệu Vĩnh An lừa rồi thì sự hổ thẹn và bất an trong lòng khiến họ không dám nhiều lời.

Chính là họ, sau khi thấy tình thế thay đổi đã chủ động xa cách Triệu Vĩnh An. Bây giờ biết mấy người Miêu Nhất Khoa không hề lật mặt với Triệu Vĩnh An thì những gì họ làm là không đúng rồi.

Nếu đã làm sai, vậy thì thành thật hầu hạ ở bên cạnh, nói nhiều lời thừa thãi, rất dễ gọi đòn.

Những người dân trong khu chung cư, nhân viên quản lý đều tỏ ra vẻ kinh ngạc nhìn những gì đang xảy ra.

Một ngày trước, nhà giáo sư Triệu vẫn còn vắng tanh như chùa bà đanh thế mà bây giờ đã có một đám người chen chúc trong linh đường.

Trong số những người này, phần lớn đều có thể nhìn thấy trên các bản tin thời sự mà người kém nhất thì cũng là nhân viên cao cấp thu nhập hàng triệu tệ một năm.

Những chiếc xe sang nối đuôi nhau, chiếm hết chỗ để xe của khu chung cư. Còn nhiều xe đến sau thì khi nhìn thấy cảnh này cũng không dám làm tắc đường mà vội vàng quay đầu xe ra, sau đó đi bộ vào.

Vòng hoa chất đầy ba vòng trong, ba vòng ngoài vây quanh linh đường, không biết bao nhiêu tiền vàng đã được đốt cháy hết.

Đến khi mặt trời xuống núi thì số lượng người đã tới không dưới bảy trăm người. Nếu cộng thêm cả thư ký, lái xe thì lại càng nhiều hơn.

Nhiều người đến như vậy khiến cho cơ quan chấp pháp phải thận trọng cử người đến giữ gìn trật tự.

Tuy rằng người đến đều là nhân vật tinh anh nhưng dù sao cũng nhiều người như vậy, khó tránh được xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi công an giữ trật tự đến thì linh đường của Triệu Vĩnh An trở nên quy củ và thuận lợi hơn nhiều.

Giới truyền thông nhận được tin sau cùng, khi vừa bắt đầu tiến vào khu vực tổ chức tang lễ thì tranh nhau đưa tin về những việc diễn ra trong linh đường.

Mấy người Đặng Vinh Hoa cũng không ngăn lại, trong mắt họ, toàn thế giới đều phải kính trọng thầy. Đến nay, thầy đã quy tiên rồi thì đương nhiên phải khiến càng nhiều người biết để còn tưởng nhớ đến sự ra đi của ông ấy.

Theo tin tức của giới truyền thông, những người ngoài không phải quan hệ thầy trò, bạn học cũng dần dần biết đến chuyện này.

Tuy họ biết tin muộn một chút, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra mình đã bỏ lỡ điều gì.

Vô số người đang vô cùng hối tiếc, giờ phút này chỉ có thể vội vàng chạy không ngừng đến đây.

Họ đã bỏ lỡ cơ duyên trở thành người thừa kế của Triệu Vĩnh An thì đương nhiên không thể tiếp tục bỏ qua cơ hội xum xoe mấy người Đặng Vinh Hoa.

Dù mặt trời đã xuống núi nhưng vẫn có rất nhiều người đến viếng.

Nếu là học sinh của Triệu Vĩnh An thì đương nhiên sẽ bị Miêu Nhất Khoa hung hăng mắng cho một trận, còn nếu là người ngoài thì cúi lạy, đốt tiền vàng xong thì cũng bị đuổi ra ngoài.

Dù sao, Miêu Nhất Khoa cũng chán không muốn nói nhiều với những người này, mặt mũi lớn đến đâu mà bắt người ta phải đợi? Còn cho đốt tiền vàng là tôi đã nể mặt lắm rồi đấy.

Những học sinh đến muộn thì cũng không dám đi, một khi đi rồi thì có khả năng sẽ bị loại khỏi mạng lưới quan hệ này.

Mà những người ngoài thì cũng không dám đi.

Họ còn rất nhiều vụ làm ăn đều phải liên quan đến mạng lưới quan hệ này. Bây giờ mà đi thì sau này làm thế nào.

Cho nên, số lượng người tập trung ở nơi này ngày một nhiều.

Đến sáng sớm ngày thứ hai đã có một hai nghìn người đến viếng.

Nhiều người như vậy chen chúc chật cứng trong sân chung cư.

Tiếng đồn càng lúc càng lớn khiến báo chí trong và ngoài tỉnh đều phải chạy tới. Âm thanh phát ra từ những chiếc máy ảnh lách tách nhưng phóng viên muốn vào phỏng vấn thì lại bị mấy trăm học sinh ngăn lại.

Nếu là người bình thường ngăn cản thì mấy vị phóng viên này sẽ dùng danh nghĩa quyền tự do ngôn luận để tranh chấp vài câu, nhưng bây giờ, họ không dám hé môi nói một lời.

Đây là học sinh của Triệu Vĩnh An, trong kia có bốn nhân vật chủ chốt. Hơn nữa, hôm nay là ngày đưa tang, người Hoa Hạ từ trước đến nay đều rất dễ sinh lòng đồng tình và thiên vị ở mặt này. Hôm nay mà ông dám gây chuyện vậy thì bị đánh cho tơi bời cũng không có chỗ mà kêu oan.

Cho nên, phóng viên chỉ có thể ở bên ngoài chụp ảnh hoặc tìm những người dân tìm hiểu tình hình.

Qua đó mà họ được biết một sự thật đáng kinh ngạc.

Một người trẻ tuổi tên là Lý Phong, thường xuyên đến thăm giáo sư Triệu, tưới hoa, mua thức ăn làm cơm cho ông ấy. Mà bây giờ, cũng chính người này thừa kế toàn bộ tài sản của giáo sư Triệu, nghe nói con số lên đến mấy tỷ!

Kiểu truyền miệng này rất dễ bị làm quá lên. Tài sản của Triệu Vĩnh An bị nói quá tăng lên gần mười lần.

Nhưng trong mắt những phóng viên này, thì đây không phải là chuyện quá ghê gớm, nếu có thể đạt tới con số mấy chục tỷ thì càng tốt.

Cho nên, họ dứt khoát ghi lại những điều này, dù sao thì người nào chẳng thích hóng hớt, ai biết thật hay giả. Con số càng phóng đại thì càng có người muốn xem!

Trong ba ngày, người đến viếng cũng đến mấy ngàn người.

Đến ngày thứ ba là ngày đưa tang thì đã có gần ba ngàn người, trong đó học sinh của Triệu Vĩnh An chiếm 70%, còn lại là những người ngoài có quan hệ với họ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 253: Sóng Gió

Những năm gần đây, toàn thành phố này cũng chưa từng thấy lễ tang nào rầm rộ như vậy. Gần như tất cả mọi người đều bàn luận về chuyện của giáo sư Triệu. Mà sau khi càng nhiều người biết tin này xong thì lại càng ngưỡng mộ người trẻ tuổi được thừa kế tài sản của giáo sư. Mấy tỷ đấy… Không phải là phất rồi sao!

Khi thi thể của Triệu Vĩnh An được đẩy vào phòng hoả táng thì khắp nơi bắt đầu vang lên tiếng khóc khiến nhân viên của nhà tang lễ cũng phát run, đẩy xe không dám đẩy quá nhanh mà cũng không dám đẩy quá chậm.

Đẩy nhanh thì sợ bị những người này mắng cho, mà đẩy chậm thì cũng sợ bị ăn mắng.

Thậm chí, lúc hoả thiêu, họ cũng không dám có chút sơ sót nào, cẩn thận từng ly từng tí, thiêu nửa ngày mới mang tro cốt ra.

Hộp đựng tro cốt là do mấy người Đặng Vinh Hoa bỏ tiền ra mua gỗ trầm hương quý giá để tạo thành, giá trị không nhỏ.

Theo tính cách của Triệu Vĩnh An thì ông ấy không thích những thứ quá đắt tiền. Tuy rằng, ông ấy sưu tầm rất nhiều cổ vật, nhưng chủ yếu là để thưởng thức chứ không phải để dùng. Sau khi chết cũng đều quyên tặng cho quốc gia.

Những thứ giữ lại đều là đồ quý báu do tổ tiên truyền lại.

Trong lúc nói chuyện với Đặng Vinh Hoa, Hoắc Khải chắc chắn phán đoán của mình không sai.

Từ việc nhà bị cháy đến việc bị học sinh lật mặt đều là do ông ấy tự biên tự diễn.

Nói ra thì chuyện này thật sự có vi phạm pháp luật ở một mức độ nhất định, dù là nhà của mình nhưng cháy lớn như thế cũng rất dễ tạo thành hậu

quả nghiêm trọng.

Có lẽ đó cũng là lời nói dối lớn nhất trong cuộc đời của Triệu Vĩnh An, nhưng người đã chết rồi, ai còn đi truy cứu hành động của ông ấy nữa?

Cho dù biết hay là không thì cũng đều phải mắt nhắm mắt mở cho qua.

Hộp tro cốt không được chuyển tới nhà tang lễ, cũng không rải ra sông lớn mà theo nguyện vọng của ông ấy khi còn sống là được nằm cùng với tổ tiên ở trong nhà thờ tổ.

Đáng tiếc, nhà thờ tổ cũ bị cháy rồi nên qua một cuộc thương lượng, cuối cùng Hoắc Khải giao dự án xây lại nhà thờ tổ ở vị trí cũ và tu sửa lại viện bảo tàng quy mô nhỏ cho Phương Xương Thịnh.

Theo giá cả thị trường, dự án này ít nhất cũng phải tốn mấy triệu đến chục triệu tệ.

Nhưng trong tình hình này, thì sao Phương Xương Thịnh dám lấy tiền. Gã vung tay tuyên bố sẽ làm miễn phí.

Nhưng, gã muốn làm miễn phí thì mấy người Đặng Vinh Hoa cũng sẽ không đồng ý.

Không phải là họ không bỏ ra được số tiền này, tự nhiên nhận ân huệ này của gã làm gì chứ?

Cuối cùng, Phương Xương Thịnh cũng nghe theo lời khuyên của Hoắc Khải, nhận giá gốc là hơn bốn triệu.

Tro cốt của Triệu Vĩnh An đã được chôn ở vị trí đã định trong nhà thờ tổ, không có bia mà chỉ làm một bài vị. Họ dự định sau khi tu sửa nhà thờ tổ xong thì sẽ để cùng bài vị của tổ tông. Trước khi đó thì chỉ có thể để ông ấy chịu ấm ức một chút.

Nghiêm túc mà nói thì trong khu vực thành thị không được phép xử lý tro cốt như vậy. Nhưng Triệu Vĩnh An có địa vị cao như thế nào, đây lại là

nhà của ông ấy, thuộc về đất tư nên người ta xử lý như thế nào thì cũng không ai quản lý được.

Hơn nữa, coi như muốn quản thì ai dám quản chứ?

Một tang lễ mà mấy nghìn người tham gia, nhân vật lớn như thế ai dám tranh thắng thua.

Cho đến lúc này, rất nhiều người mới chân thực hiểu được, uy danh của Triệu Vĩnh An rốt cuộc là cao đến mức nào.

Lúc này, tang lễ của ông ấy đã gần như hoàn thành, nhưng mấy người Đặng Vinh Hoa cũng không rời đi ngay mà định ở lại đợi qua tuần đầu mới đi.

Tuần đầu là một ngày rất quan trọng trong tang lễ ở Hoa Hạ. Người xưa cho rằng, linh hồn của người chết sẽ quay về nhà vào ngày giỗ đầu, trước khi linh hồn quay về thì người nhà nên chuẩn bị một bữa cơm cho họ ăn, sau đó đốt một cái thang. Những linh hồn ăn cơm xong thì sẽ leo bằng cái thang đó lên trời.

Đương nhiên, bây giờ, ngày giỗ đầu cũng đã trở nên đơn giản hơn, thường chỉ đốt chút tiền vàng là xong.

Hoắc Khải cũng không nghiên cứu quá nhiều về các nghi lễ tổ chức đám tang, nhưng anh hiểu được tầm quan trọng của những tập tục này đối với con người.

Sau khi tang lễ kết thúc, dù Hoắc Khải đi đến đâu thì những người quen biết anh đều nhìn anh bằng ánh mắt tò mò.

Đa số đều là ngưỡng mộ và đố kị, sự phóng đại của giới truyền thông với con số tài sản khiến trong lòng họ, Hoắc Khải trở thành một người vô cùng ăn may.

Chưa nói đến những người bình thường, đến cả Cơ Xương Minh, sau khi gặp Hoắc Khải thì đầy vẻ ngưỡng mộ và đố kị, kéo anh lại, hỏi xem có

phải anh được thừa kế mấy tỷ hay không.

Nên biết, tài sản của cả nhà họ Cơ cũng chỉ có mấy tỷ tệ mà thôi. Nếu Hoắc Khải thật sự thừa kế nhiều tiền như thế, thì khác gì trong tay tự nhiên có sản nghiệp sánh ngang nhà họ Cơ!

Do đó, Hoắc Khải đương nhiên phủ nhận thông tin đó.

Anh không từ chối việc mình thừa kế tài sản của Triệu Vĩnh An nhưng cũng không giải thích rằng bản thân anh không coi những thứ đó là của mình.

Có một số việc tốt làm rồi không cần để lại tên, không phải vì cao thượng gì đó mà là vì không có ý nghĩ.

Hoắc Khải không muốn tăng thêm phiền phức, bị người tính kế mà anh chỉ muốn sống thật tốt, hoàn thành mục tiêu của mình mà thôi.

Nhưng ngoài phương diện tiền bạc thì mạng lưới quan hệ của Đặng Vinh Hoa, Miêu Nhất Khoa và những người khác cũng là một loại tài sản.

Chính điều này khiến cho rất nhiều người thay đổi thái độ đối với Hoắc Khải.

Một trong số đó là đại diện cho nhà họ Cơ, Cơ Xuyên Hải.

Cơ Xuyên Hải không đến tham gia tang lễ, nhưng ngày đưa tang thứ hai thì ông ta đích thân đến gặp Hoắc Khải. Ông ta đến với tư cách đại diện của nhà họ Cơ, cũng thay mặt Cơ Trấn Hùng và những thành viên cấp cao khác tỏ ý hỏi thăm Hoắc Khải.

Thái độ quá nhiệt tình khiến cho Cơ Hương Ngưng nhìn thấy cũng không nén được muốn cười.

Trước đây, tuy rằng Cơ Xuyên Hải đối với Hoắc Khải rất khách sáo nhưng đó là do xem trọng năng lực của người này. Nhưng bây giờ, thái độ

mà Cơ Xuyên Hải biểu hiện ra là sự bình đẳng, ngang hàng, thậm chí còn có chút lấy lòng.

Về điểm này, Hoắc Khải cũng không thấy có gì không tốt.

Phong thái của nhà họ Cơ càng thấp thì việc anh muốn làm mới càng dễ dàng.

Cho dù Hoắc Khải không muốn lợi dụng Triệu Vĩnh An đã mất để tạo tiếng tăm, nhưng một khi giới báo chí có hứng thú với ai đó thì thật sự sẽ nghĩ mọi cách để đào mộ ba đời tổ tiên nhà anh lên.

Trợ lý của tổng giám đốc công ty con nhà họ Cơ, người đại diện pháp luật của công ty Hi Vọng Mới, người sáng lập ra hoạt động Toàn dân giảm cân.

Với sự tuyên truyền của báo chí, tất cả những thông tin này của anh đều được rất nhiều người biết đến.

Có lẽ, nhiều người cũng không có hứng thú với Hoắc Khải cho lắm, nhưng khi liên tưởng tới tang lễ của ông lão có mấy ngàn người tham gia thì cũng cảm thấy đáng xem.

Cũng vì điểm này mà có một lượng lớn khách hàng truy cập vào cửa hàng Taobao để tìm hiểu.

Mấy ngày liên tục, lượng khách ghé thăm hàng ngày của cửa hàng Taobao tăng lên gấp nhiều lần, doanh số bán hàng cũng chính thức phá vỡ kỷ lục năm trăm ngàn tệ!

Những người đến hóng hớt có lẽ cũng không muốn mua sản phẩm giảm cân, nhưng mà đồ ăn kiêng vận chuyển toàn quốc trong vòng hai mươi giờ lại khiến họ cảm thấy tò mò.

Nhất là khi trong mấy chục ngàn bình luận thì gần như không có phản hồi không tốt nào. Toàn bộ đều là những lời khen ngợi, tràn đầy một sắc xanh.

Trực tiếp phát sóng tại bếp nấu ăn cùng với việc thỉnh thoảng có Ninh Thần ra mặt khiến mọi người rất kinh ngạc, vợ của vị tổng giám đốc này thật xinh đẹp. Đây cũng là lý do thu hút người đến thăm cửa hàng Taobao.

Cho nên mới nói, thời thế tạo anh hùng, có một số người không muốn nổi tiếng, nhưng lại cứ phải nổi bật, dường như tất cả sự may mắn đều đến với họ.

Thấy doanh số của các sản phẩm giảm cân và đồ ăn kiêng đều có xu hướng tăng lên với tốc độ kinh người, mấy người Mục Thế Kiệt vui muốn ngất luôn.

Đồ uống giảm cân đã phát triển xong, đang tiến hành chào bán ở ven đường thử xem hiệu quả.

Chào bán ở ven đường chính là đứng bên đường mời những người đi đường uống thử, mỗi người uống thử một ngụm sau đó hỏi ý kiến của họ.

Trước mắt, phản hồi khá tốt, đa phần đều khá thích mùi vị của nó mà đồ uống này lại rất ít calo khiến họ càng thích thú.

Sau khi chào bán thử sản phẩm kết thúc, họ tìm một nhà máy sản xuất đồ uống chuyên nghiệp để sản xuất là có thể xuất bán ra thị trường.

Việc này phải hoàn thành trong vòng hai tuần. Có thể thấy, thời gian khá gấp gáp.

Tất cả nhân viên trong công ty Giáp Tử đều bận sứt đầu mẻ trán, nhưng không ai kêu khổ kêu mệt.

Bây giờ, họ đều đã thấy tiềm lực của công ty, đến cả những cổ đông trước đây âm ĩ đòi đi thì bây giờ cũng không dám hé miệng nói gì.

Doanh số một ngày năm trăm ngàn, hơn nữa xu thế tăng trưởng không hề suy yếu. Không ai có thể biết được, thành tích của cửa hàng Taobao này có để đạt đến mức độ nào. Chưa nói đến điều gì khác, chỉ nguyên độ nổi tiếng do hoạt động lần này đem đến cho công ty đã là vô giá!

Nếu bây giờ công ty Giáp Tử đồng ý chuyển nhượng tên công ty thì sẽ có người bằng lòng bỏ ra mấy trăm triệu để mua!

Tóm lại, bước đầu Hoắc Khải đã khiến những người ở công ty này biết được rằng, họ chọn ở lại công ty là một quyết định sáng suốt.

Mặt khác, bây giờ Vương Trường Tín cũng đang sứt đầu mẻ trán, nhưng không giống như mấy người Mục Thế Kiệt. Người đàn ông kinh doanh dược phẩm quốc tế đang đau đầu vì giá cổ phiếu của công ty mình rớt giá thảm hại.

Ba ngày trước, một lượng tiền lớn đột nhiên được rót vào, mua số lượng cổ phiếu có giá trị hơn một trăm triệu cũng khiến cho giá cổ phiếu tăng lên mười mấy điểm.

Vốn dĩ, điều này khiến Vương Trường Tín rất vui vẻ, không quan tâm khoản tiền này sao lại được rót vào nhưng có thể tăng giá cổ phiếu thì đó là chuyện đáng mừng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 254: Nguy Cơ

Xét cho cùng, bản thân ông ta kiểm soát hơn 30% cổ phần của công ty, nên giá cổ phiếu càng cao thì tài sản cá nhân của ông ta cũng càng cao. Tuy nhiên, khi thị trường mở cửa vào sáng sớm hôm sau, một lượng lớn lệnh mới đã xuất hiện trên sàn giao dịch.

Ước chừng khoảng một trăm ngàn lô lớn, niêm kín sàn của phiên giao dịch.

Biên độ giảm 30%, trực tiếp khiến cho Vương Trường Tín phải choáng váng.

Ông ta hoàn toàn không hiểu, làm sao giá cổ phiếu lại giảm như thế này?

Ủy ban điều tiết chứng khoán cũng đã gọi điện để hỏi xem có điều gì bất ổn xảy ra với công ty hay không.

Vương Trường Tín hoang mang tột độ, rõ ràng là không có chuyện gì xảy ra, công việc kinh doanh đều ổn cả.

Ông ta phải tìm xem lệnh lớn một trăm ngàn lô đó đến từ đâu và do ai thực hiện. Chiều hôm đó, cấp dưới của ông ta mới phát hiện ra, nguồn tiền đến từ tài khoản cao cấp của một tổ chức môi giới ở một nơi khác.

Nhưng đó cũng là những điều duy nhất mà họ có thể điều tra ra, vì thông tin của các khách hàng lớn luôn được bảo mật. Một công ty trên NEEQ đơn giản là không có quyền công bố thông tin của các khách hàng.

Trong cả ngày hôm đó, giá cổ phiếu bị chốt chặt ở mức sàn, cho đến cuối phiên giao dịch mà vẫn còn gần tám mươi ngàn lô.

Qua đến ngày hôm sau, tình hình vẫn không khả quan. Lần này, ngay cả một số nhà đầu tư nhỏ lẻ mới tham gia vào NEEQ cũng đang điên cuồng bán ra.

Không ai biết công ty dược phẩm Trường Tín đang xảy ra chuyện gì, nhưng cổ phiếu của công ty này đã hai ngày liền giảm kịch sàn, nếu nói công ty chưa hề gặp phải rắc rối gì thì chắc chỉ có quỷ mới dám tin!

Vương Trường Tín như muốn phát điên, ông ta chỉ có thể tìm đủ mọi cách, lợi dụng tất cả các mối quan hệ của mình để cố gắng tìm ra kẻ nào đang đánh sập giá cổ phiếu của công ty mình.

Chỉ trong hai ngày, tài sản của ông ta đã giảm đi một nửa, đứng vào tình cảnh này thì không ai có thể bình tĩnh được.

Sau đám tang của Triệu Vĩnh An cũng chính là ngày thứ ba liên tiếp mà giá cổ phiếu của công ty dược phẩm Trường Tín giảm mạnh, Vương Vũ Hành cũng không hành động hấp tấp mà chỉ sử dụng hai mươi ngàn lô để gây áp lực lên biên độ giảm, rơi vào khoảng 7% đến 8%, sau đó cậu ta gọi cho Hoắc Khải.

Khi biết giá cổ phiếu của công ty dược phẩm Trường Tín đã giảm gần 60%, Hoắc Khải cũng không quá ngạc nhiên vì anh đã biết Vương Vũ Hành có thể thực hiện được yêu cầu của mình.

Đối với những hành động tiếp theo, Hoắc Khải cũng đã nghĩ đến rồi, anh nói với cậu ta: "Cứ giữ áp lực như thế là được rồi, chưa cần mạnh tay quá. Chuyện sau này cần làm gì, tôi sẽ cho cậu biết sau".

Ngay cả NEEQ cũng phải được giám sát bởi Ủy ban điều tiết chứng khoán. Giá cổ phiếu đột nhiên giảm một nửa giá trị thị trường chỉ trong hai ba ngày có nhiều khả năng sẽ thu hút sự chú ý của bọn họ.

Hoắc Khải cũng không muốn gây ra quá nhiều rắc rối, chỉ cần giá cổ phiếu có thể áp chế đến mức đó, mọi chuyện khác đều rất dễ nói.

Vương Vũ Hành ở đầu dây bên kia cũng không hỏi thêm nhiều, chỉ nói: "Khi nào thì chúng ta có thể cùng nhau ăn một bữa cơm?"

“Nhanh thì hai tuần, chậm thì một tháng”, Hoắc Khải đáp.

Vương Vũ Hành ậm ừ, cũng chẳng thúc giục.

Có thể gặp được thầy, đừng nói là một tháng, dù cho phải chờ một năm cũng không thành vấn đề.

Ban đầu, Hoắc Khải cũng có ý muốn từ từ rèn luyện Vương Vũ Hành, nhưng cái chết của Triệu Vĩnh An đã khiến cho tinh thần của anh chịu đả kích không nhỏ, cũng khiến cho anh dần dần chấp nhận đẩy nhanh tiến độ giải quyết vấn đề.

Thật sự thì nếu bây giờ Hoắc Khải muốn chấn chỉnh Vương Trường Tín, anh chỉ cần nói chuyện với bọn người Miêu Nhất Khoa một câu là được. Với thế lực của bọn họ, việc chấn chỉnh một "công ty nhỏ" vẫn còn phải đang miệt mài hoạt động trong NEEQ chỉ là chuyện dễ như chơi.

Nhưng Hoắc Khải không làm vậy, bởi vì mạng lưới quan hệ của Miêu Nhất Khoa quá mạnh, nên không thể dễ dàng sử dụng con át chủ bài này.

Dùng dao mổ trâu để cắt cổ gà thì quá lãng phí, đối phó với kẻ tiểu nhân dùng cách này là quá đủ rồi. Anh nghĩ ngay cả việc anh yêu cầu Vương Vũ Hành ép giá cổ phiếu xuống cũng đã xem như là quá xem trọng kẻ tiểu nhân kia rồi.

Về phần làm thế nào để đẩy nhanh tốc độ giải quyết chuyện này, Hoắc Khải cũng đã dùng đủ mọi thủ đoạn, và một trong những thủ đoạn quan trọng nhất chính là nhờ đến lực lượng blogger mạng chuyên lên bài theo yêu cầu người thuê.

Vài giờ sau, cánh cửa văn phòng của Vương Trường Tín bị thư ký hốt hoảng đẩy ra.

"Chủ tịch, không hay rồi!"

Nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ của người thư ký càng khiến cho Vương Trường Tín đang có tâm tình không tốt lại càng thêm bực bội mà mắng: "Đứng đó mà nói năng cho đàng hoàng, hốt hoảng cái gì!"

"Đột nhiên có rất nhiều tin tức trên mạng nói rằng sự hợp tác của chúng ta với công ty dược phẩm Derek đã xảy ra vấn đề, nói rằng nguyên liệu của chúng ta đã sắp hết hàng, và việc hợp tác với công ty dược phẩm Derek sẽ bị ngưng lại, vì vậy nên giá cổ phiếu mới giảm mạnh!", thư kí vừa nói vừa đưa laptop trên tay cho Vương Trường Tín: "Những tin tức này không chỉ đến từ các nguồn trong nước, mà còn đến từ nước ngoài. Một số người thậm chí còn đến để lại bình luận dưới trang của công ty dược phẩm Derek".

Sắc mặt Vương Trường Tín ngay lập tức thay đổi, nhanh chóng lấy laptop xem. Đúng như lời thư ký vừa nói, trên mạng tràn ngập những tin tức như vậy. Khu vực bình luận trên trang web chính thức của công ty dược phẩm Derek, những người không biết từ đâu ra cũng đang ra sức bình luận.

"Khốn kiếp! Điều tra ngay cho tôi ai đã làm chuyện này! Và mau báo cảnh sát!", Vương Trường Tín tức giận nói.

Giá cổ phiếu giảm mạnh, cộng thêm đám người đang tung tin đồn thất thiệt trên mạng này, rõ ràng đang có người muốn chơi ông ta.

Đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Vương Trường Tín cầm lên xem, sắc mặt đột nhiên sa sầm.

Đây là cuộc gọi đường dài quốc tế, số hiện lên là của người chịu trách nhiệm liên hệ với công ty dược phẩm Trường Tín bên công ty dược phẩm Derek.

Sau khi hít thở sâu vài lần, Vương Trường Tín nhấn nút kết nối cuộc gọi và cố gắng làm cho giọng điệu của bản thân trở nên bình tĩnh hơn.

Tuy nhiên, người của công ty dược phẩm Derek cũng không cho ông ta quá nhiều thời gian để nói mấy câu xã giao, ngay lập tức hỏi ông ta về nguồn cung cấp nguyên liệu của công ty, liệu chúng có thể được giao bình thường trong quý này hay không.

Vương Trường Tín đương nhiên phủ nhận những tin đồn đó, nhưng những người ở công ty dược phẩm Derek đều không tin, bọn họ đã gọi

điện đến đây thì ngoài việc tra hỏi, bọn họ còn đưa ra một yêu cầu bổ sung, tức là trong vòng một tuần, tất cả các nguyên liệu thô cho quý này phải được cung cấp đầy đủ!

"Một tuần? Nhưng chúng tôi còn một ít nguyên liệu chưa mua được, như vậy..."

Bên kia hoàn toàn không có ý thảo luận, lời nói ngắn gọn mà mạnh mẽ.

Nếu thực hiện được yêu cầu này thì tiếp tục hợp tác, còn nếu không hoàn thành thì bọn họ sẽ đổi đối tác và có quyền kiện công ty dược phẩm Trường Tín vi phạm hợp đồng.

Điều này đã dọa cho Vương Trường Tín sợ chết khiếp. Cần biết rằng các hình phạt truy tố nước ngoài là rất nặng. Nhiều công ty trong nước làm ăn có lãi quanh năm, nhưng chỉ vì bị kiện một lần, mọi nỗ lực của họ đều có thể trở thành công cốc.

Điều quan trọng nhất phải kể đến, công ty dược phẩm Derek chính là đối tác quan trọng nhất của công ty dược phẩm Trường Tín, phần lớn lợi nhuận hàng năm đều đến từ công ty dược nước ngoài này.

Nếu việc hợp tác bị ngưng lại, chưa tính đến việc phải trả những khoản tiền bồi thường thiệt hại cao ngất ngưởng sau khi bị truy tố, chỉ riêng khoản lỗ là đã đủ để khiến cho Vương Trường Tín chết đứng.

Bên kia chủ động cúp điện thoại, Vương Trường Tín đứng chết trân ở đó với nét mặt u ám. Nửa phút sau, ông ta đột ngột quay đầu nhìn thư ký nói: "Gọi ngay cho bộ phận thu mua, bất kể bọn họ dùng phương thức gì, trong vòng ba ngày phải mua hết nguyên liệu cần cung cấp cho công ty dược phẩm Derek, sau đó chuyển lên tàu ngay! Trong vòng một tuần, lô hàng nguyên liệu này nhất định phải giao cho công ty dược phẩm Derek! Không làm được thì cuốn gói biến hết cho tôi!"

Người thư ký nghe xong thì sững sờ. Ông ta muốn có đủ số hàng trong một tuần, chỉ sợ là không kịp.

Các loại nguyên liệu rải rác khắp nơi trên cả nước, nhân viên ở đâu ra mà có thể chạy việc nhanh được như vậy chứ.

Bình thường mất hai ba tháng loay hoay mới hoàn thành việc mua hàng, giờ đây thời gian còn gấp rút hơn mấy lần, chẳng phải là muốn ép chết người ta hay sao.

Nhưng công ty dược phẩm Derek không muốn thương lượng thêm với công ty dược phẩm Trường Tín, và Vương Trường Tín cũng không muốn thương lượng thêm với cấp dưới.

Ông ta chỉ quan tâm đến kết quả. Hoàn thành chỉ tiêu, kết quả tốt thì tất cả mọi người đều vui vẻ, còn nếu không hoàn thành chỉ tiêu, ông ta mà gặp bất trắc gì thì bọn họ cũng đừng mong qua khỏi ải này!

Không còn cách nào, người thư ký chỉ có thể chạy đến bộ phận thu mua theo lệnh của Vương Trường Tín.

Nhân viên không đủ thì điều từ nơi khác vào, dù cho có phải mượn người ở đâu tới thì cũng phải mượn cho bằng đủ.

Thời gian quá ngắn không thể xử lý được nên chi phí thu mua bị đội lên cao cũng không phải là vấn đề lớn nhất, bây giờ điều quan trọng nhất là phải được tiếp tục hợp tác với công ty dược phẩm Derek!

Mọi người ở trong công ty dường như đã phải dốc hết toàn bộ sức lực ra, chạy đôn chạy đáo để lo cho vụ thu mua lần này.

Dù vậy, trong lòng Vương Trường Tín vẫn vô cùng bất an, luôn cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Cuộc khủng hoảng đến quá dữ dội và đột ngột, hoàn toàn không cho ông ta thời gian chuẩn bị ứng phó.

Vương Trường Tín biết rất rõ có kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện, nhưng ông ta không thể đoán ra được người đó là ai.

Không phải là ông ta không có đối thủ cạnh tranh, nhưng sự cạnh tranh hàng ngày cũng không đến mức phải xuống tay tận tuyệt không chừa đường lui cho ông ta như vậy. Chuyện này nếu làm không khéo, kẻ đó còn có thể phải cùng ông ta đồng quy vô tận.

Rốt cuộc thì kẻ này là ai?

Vương Trường Tín nghiến răng nghiến lợi, nhưng ông ta không có bất cứ manh mối nào.

Và vào ngày hôm sau, một tin xấu hơn đã đến.

Trong số những nguyên liệu cần cung cấp cho công ty dược phẩm Derek, có một loại dược liệu Hoa Hạ rất hiếm, sinh trưởng cần có thời gian dài. Vì vậy bộ phận thu mua đã nhanh chóng cử người đến đó tìm hiểu xem thời gian sinh trưởng của dược liệu đã đạt tiêu chuẩn hay chưa.

Kết quả đến nơi thì mới biết, toàn bộ nơi trồng loại dược liệu đó đã được người khác mua lại. Bây giờ muốn vào nơi đó, dù muốn hái thuốc hay muốn đi dạo cũng phải xin phép người khác.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 255: Đến Tận Cửa

Những người trong bộ phận thu mua vội vã điều tra xem ai đã mua nơi trồng dược liệu, cuối cùng họ chỉ biết đó là một công ty tên Hi Vọng Mới, vừa xin được thông tin liên lạc liền gọi điện tới hỏi thăm. Cuộc gọi được một người đàn ông trẻ tuổi đáp lại, sau khi nghe được ý định của bọn họ, cuối cùng cuộc gọi được nối máy đến một người phụ nữ trẻ tuổi khác.

Giọng người phụ nữ đó nghe nhẹ nhàng và êm tai, nhưng vừa nghe nói đến việc thu mua nơi trồng dược liệu thì đầu dây lại yên lặng.

"Xin lỗi, hiện tại tôi rất bận. Có chuyện gì thì đợi tôi xong việc rồi mới nói đi".

Vừa dứt lời thì điện thoại cũng ngắt kết nối.

Những người trong bộ phận mua hàng chờ đợi một lát, sau đó gọi điện lại, nhưng chỉ có người đàn ông trẻ tuổi trả lời. Khi họ hỏi thông tin về quản lý của công ty và hỏi liệu bọn họ có thể gọi điện được không, thì người này chỉ trả lời rằng không thể được, chủ công ty rất bận. Bận đến khi nào thì còn tùy tình hình, có thể là tám ngày mười ngày, hoặc có khi cả tháng.

Bộ phận thu mua biết rõ rằng đối phương không muốn nói chuyện với mình thêm, nên không thể làm gì khác hơn ngoài việc hỏi rõ địa chỉ công ty, định tới tận cửa viếng thăm.

Người ở đầu dây bên kia lại cho biết địa chỉ rất dễ dàng, nên những người từ bộ phận thu mua vội vã đi suốt đêm để đến gõ cửa văn phòng của công ty Hi Vọng Mới vào sáng sớm hôm sau.

Trong phòng làm việc, Ninh Thần đang bận chỉnh sửa báo cáo, gần đây càng ngày càng có nhiều người đăng ký, báo cáo thay đổi liên tục, mỗi ngày đều phải bận rộn từ sáng sớm đến tối mịt, mà nhân lực xem ra cũng

không đủ. Cô đang phân vân có nên tạm thời tuyển thêm một vài người chuyên làm báo cáo không.

Sau khi người của bộ phận thu mua công ty dược phẩm Trường Tín đến, Ninh Thần cũng không có ý muốn nói chuyện chi tiết với bọn họ, chỉ nói một câu: "Thu mua dược liệu không thành vấn đề, tám triệu một năm, liên tục mười năm, trả trước năm năm".

Điều kiện này làm cho những người trong bộ phận thu mua xanh mặt.

Mặc dù dược liệu đó ở trong nước chỉ huyện Thông mới có, nhưng giá trị của chúng cũng không cao, bởi vì bên công ty dược phẩm Derek cần nên bọn họ mới mua, bằng không bán cho người khác thì làm gì có ai cần.

Do đó, giá thu mua loại dược liệu này cũng không cao. Thu thập tất cả các dược liệu cần từ ba nơi thì giá cũng chưa tới tám trăm ngàn.

Bây giờ Ninh Thần vừa mở miệng đã đòi tám triệu nhân dân tệ mỗi năm, giá trực tiếp tăng gấp mười lần.

Họ muốn thảo luận lại, nhưng Ninh Thần đã đuổi mọi người ra ngoài vì cô ấy quá bận rộn với công việc, không có thời gian để nghiền ngẫm thêm.

Ninh Thần biết chính xác công ty dược phẩm Trường Tín là công ty nào, vì chính chủ tịch của bọn họ đã suýt tống chồng cô vào tù. Hoắc Khải đã dặn với cô rằng không được tiếp những người của công ty dược phẩm Trường Tín khi họ đến, nên Ninh Thần đương nhiên sẽ làm như vậy.

Những người trong bộ phận thu mua nhận ra Ninh Thần đang cố tình chèn ép bọn họ, nên dù có ở đây bao lâu cũng vô nghĩa. Bọn họ đành phải quay vềbáo lại tin tức.

Sau khi nghe tin, mặt Vương Trường Tín đen lại.

Tám triệu?

Họ dám đưa ra yêu cầu kiểu đó sao!

Ông ta liền yêu cầu mọi người kiểm tra thông tin chi tiết về công ty của Ninh Thần. Việc này không khó, rất dễ dàng tìm ra phạm vi kinh doanh của công ty, người đại diện theo pháp luật, cổ đông, tài sản và các thông tin chi tiết khác.

Khi nhìn thấy người đại diện theo pháp luật của công ty tên là Lý Phong, Vương Trường Tín luôn cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra mình đã nghe qua ở đâu.

Tổng tài sản của công ty Hi Vọng Mới không nhiều. Số vốn đăng ký kinh doanh chỉ vài triệu. So với công ty dược phẩm Trường Tín thì công ty này chỉ đơn giản là một con kiến nhỏ.

Tuy nhiên, con kiến nhỏ này hiện đang khống chế việc công ty dược phẩm Trường Tín có thể vượt qua khó khăn hay không!

Do dự một hồi, Vương Trường Tín quyết định đích thân tới xem ông chủ của công ty này lớn mạnh đến bao nhiêu mà dám tống tiền ông ta!

Nếu như đổi sang thời điểm khác, ông ta nhất định sẽ không thèm đi, cùng lắm cử một trưởng phòng đi là được. Nhưng hiện tại việc của công ty dược phẩm Derek đang gấp rút nên ông ta không thể không chịu lép vế một chút.

Chiều hôm đó, Vương Trường Tín xuống máy bay, người của bộ phận thu mua đã đợi sẵn ở lối ra sân bay, đón ông ta rồi đi thẳng đến công ty Hi Vọng Mới.

Khi đến đó, Vương Trường Tín không gặp Ninh Thần.

Ninh Thần đang bận phát trực tiếp, không có thời gian để nói chuyện với ông ta.

Nhưng điều khiến cho Vương Trường Tín vui vẻ ngay sau đó chính là, khi biết rằng ông ta là chủ tịch của công ty dược phẩm Trường Tín, thì một cô gái trẻ tên Giản Tư Tư đã đến tiếp chuyện với ông ta. Cô ấy nói rằng

mặc dù tổng giám đốc đang bận nhưng cô ấy có thể giúp ông ta liên hệ với người đại diện theo pháp luật của công ty.

Vương Trường Tín vui mừng khôn xiết, nhìn Giản Tư Tư với vẻ tán thưởng nói: "Cô làm tốt lắm. Nếu sau này gặp khó khăn khi làm việc ở đây, cô có thể tới công ty dược phẩm Trường Tín tìm tôi".

Trong suy nghĩ của Vương Trường Tín, Giản Tư Tư chủ động giúp ông ta liên hệ với pháp nhân của công ty chứng tỏ cô ấy đang sợ hãi trước thân phận của ông ta và muốn lấy lòng ông ta.

Kẻ biết thức thời là trang tuấn kiệt, cô gái này hiểu chuyện, dáng vẻ lại rất đẹp. Cho cô ấy ít lợi ích sau này cũng không phải là quá đáng.

Sau đó Giản Tư Tư gọi điện cho Hoắc Khải, cho anh biết Vương Trường Tín đã đến. Hoắc Khải chỉ bảo Giản Tư Tư giữ người ở đó, anh sẽ đến ngay.

Bây giờ Hoắc Khải đã quyết định đẩy nhanh quá trình, không muốn trì hoãn thêm nữa.

Ba mươi phút sau, anh bước vào văn phòng.

Vương Trường Tín đang thoải mái ngồi trên sô pha uống trà nói chuyện về công ty của mình thì nhìn thấy Hoắc Khải bước vào, ông ta liền khẽ giật mình.

Ông ta có thể không nhớ tên Lý Phong, nhưng vẫn có thể nhớ được người đàn ông trẻ tuổi này, người suýt bị tống vào tù trước đó.

Chỉ là lúc trước Vương Trường Tín thuộc phe chiến thắng, còn hiện tại đang ở trong phòng làm việc của người khác, đương nhiên sẽ không thể tranh cãi nhiều lời với Hoắc Khải, chỉ quay mặt đi, xem như không nhìn thấy người này.

Một kẻ thấp cổ bé họng, không đáng được coi trọng.

Tuy nhiên, ngay sau đó, Giản Tư Tư đã nhắc nhở ông ta: "Chủ tịch Vương, đại diện pháp nhân của công ty chúng tôi đã tới rồi, ông không định bàn về chuyện dược liệu sao?"

Vương Trường Tín kinh ngạc quay đầu lại, không có ai khác ngoài Hoắc Khải vừa bước vào trong văn phòng. Ông ta liền muốn hỏi đại diện pháp nhân của công ty ở đâu.

Nhưng Hoắc Khải chỉ phản ứng một cách thản nhiên. Nhìn Hoắc Khải, ông ta ngạc nhiên hỏi: "Cậu ta là đại diện pháp nhân của công ty này sao?"

Hoắc Khải mỉm cười đi về phía trước nói: "Đúng vậy, ông Vương xem ra vẫn còn nhớ tới tôi. Đúng là chuyện tốt".

Vương Trường Tín nghe thấy giọng điệu chế giễu, sắc mặt ông ta trở nên nặng nề, người đại diện theo pháp luật của công ty Hi Vọng Mới hóa ra lại là người này, đây là một điều mà ông ta không ngờ tới.

Ngay thời điểm này, đối phương hẳn hiểu rõ loại dược liệu mà công ty ông ta cần, tại sao lại trùng hợp mua cả quả núi trồng dược liệu như vậy.

Nhất định không phải trùng hợp, chính là người tên Lý Phong này cố tình làm như vậy!

Mặc dù Vương Trường Tín muốn hiểu ngọn ngu ồn đi ều này, nhưng ông ta cũng không hề tỏ ra tức giận. Với vẻ mặt bình tĩnh, ông ta nói: "Hóa ra là cậu Lý, đã lâu không gặp..."

“Nếu ông Vương thích nói mấy lời xã giao, vài ngày nữa tôi có thể sắp xếp người đến nói chuyện với ông”, Hoắc Khải nói.

Vương Trường Tín bị anh làm cho nghẹn họng, người thư ký bên cạnh không khỏi tức giận nói: "Anh có biết mình đang nói chuyện với ai không!"

Hoắc Khải liếc nhìn người thư ký và nói: "Phong cách và tư thế của cấp dưới thường có thể phản ánh được tính cách và hình ảnh của cấp trên, cũng như nói g ần mực thì đen g ần đèn thì sáng là như vậy. Bây giờ tôi đang nói

chuyện với cấp trên của cô, cho dù cô là thư ký hay trợ lý, tùy ý nói chen vào như vậy, trong mắt có khi còn chẳng coi cấp trên ra gì".

"Đừng nói bậy, tôi làm sao mà..."

Người thư ký còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Vương Trường Tín ngăn lại.

Ông ta nhìn chằm chằm Hoắc Khải rồi nói: "Tôi không đùa chơi với cậu đâu. Hiện tại tôi chỉ cần bàn về chuyện mua dược liệu mà thôi. Tám triệu là không thể. Giá chúng tôi mua lúc trước chỉ có..."

"Tôi không biết lúc trước bên ông bỏ ra bao nhiêu tiền cho những dược liệu này, mà tôi cũng không muốn biết. Ông nên biết, hiện tại quả núi trồng dược liệu đó trong vòng mười năm tới là tài sản của chúng tôi. Nếu ông Vương đây không đồng ý với giá của chúng tôi, ông có thể đi tìm nguồn cung cấp khác. Mà theo như tôi được biết thì trên cả nước vẫn còn có 2 nơi khác sản xuất loại dược liệu này", Hoắc Khải mỉm cười nói.

Vương Trường Tín tất nhiên biết rằng vẫn còn có hai nơi khác có thể mua được dược liệu này, nhưng sản lượng của hai nơi đó quá ít, chỉ chiếm khoảng 20%, còn cách xa so với nhu cầu của công ty dược phẩm Derek.

Nếu ông ta muốn hoàn thành các yêu cầu của công ty dược phẩm Derek, ông ta bắt buộc phải có được nguồn cung cấp từ huyện Thông!

Bây giờ Hoắc Khải đã mua lại quả núi trồng dược liệu, căn cứ theo nội dung hợp đồng, trừ khi ông ta có cách nào thổi bay được ngọn núi đó đi, còn không thì trong vòng mười năm không ai có thể làm gì người này.

Nơi đó cơ hồ đã trở thành lãnh địa riêng của người này, vì vậy dù cho có nói gì cũng không cần phải kiêng dè bất cứ ai.

Vương Trường Tín nặng nề nhìn Hoắc Khải mà không nói lời nào.

Mua đống dược liệu này với giá 8 triệu sẽ khiến cho ông ta tức đến mức ói máu, nhưng nếu không mua thì biết phải làm sao?

Hoắc Khải thấy ông ta lộ ra biểu tình do dự liền nói thêm vào: "Ông Vương có thể từ từ cân nhắc. Dù sao dược liệu này vẫn còn chưa phát triển trưởng thành hoàn toàn. Tuy nhiên, nếu như công ty dược phẩm Derek biết được ông vẫn chưa thương lượng xong vụ này thì có thể sẽ xảy ra chuyện lớn đấy".

Vương Trường Tín sửng sốt, sau đó đột ngột đứng lên, chỉ vào mặt Hoắc Khải mà trừng mắt nói: "Quả nhiên cậu chính là kẻ đứng sau toàn bộ những chuyện này!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 256: Lối Thoát

Hoắc Khải không coi cơn phẫn nộ của Vương Trường Tín ra gì, vẫn nhìn ông ta bằng gương mặt tươi cười: "Ông Vương hà tất phải tức giận như thế, chẳng phải ông đã dạy tôi đấy sao, phải bình tâm lại, nếu không không làm nổi việc lớn". Câu nói này quả thực do Vương Trường Tín nói ra, nhưng lúc đó ông ta dùng nó để giáo huấn người khác, còn bây giờ phải tự mình nghe, vô cùng chướng tai.

Quan trọng hơn hẳn, ông ta thấy thủ đoạn của Hoắc Khải vô cùng hèn hạ và bỉ ổi.

Lén la lén lút mua lại ngọn núi rồi tăng giá vô cớ, đây là việc mà con người có thể làm ra à?

"Nếu ông Vương thực sự không muốn hợp tác thì có thể rời đi, nơi này là văn phòng làm việc, tôi không muốn nó quá ồn ào", Hoắc Khải đáp.

Vương Trường Tín nhìn anh chằm chằm, chỉ muốn lao vào cấu xé xâu xác con người này.

Hoắc Khải bảo ông ta đi, nhưng làm sao ông ta có thể đi được!

Đi rồi thì xử lý chuyện dược liệu thế nào? Xử lý chuyện hợp tác với công ty dược Derek thế nào?

Ông ta chỉ có thể hít thở sâu vài lần, cố gắng nhẫn nhịn lửa giận trong lòng: "Tôi thừa nhận mình tính toán sai lầm, để cậu thừa cơ chơi một vố. Tôi xui xẻo, nhưng tám triệu tệ một năm thì đắt quá..."

"Xin lỗi, việc làm ăn nhỏ, không ghi nợ, cũng không mặc cả", Hoắc Khải ngắt lời ông ta: "Với cả tôi cũng rất bận, nếu câu tiếp theo của ông Vương vẫn là mấy điều này, ông không đi thì tôi phải đi đấy".

Lửa giận trong đôi mắt Vương Trường Tín như sắp phun ra ngoài. Ông ta chưa bao giờ tức giận đến mức muốn đánh chết một người như bây giờ.

Nếu là người có thực lực mạnh hơn ông ta giở trò thì đành chịu, thế mà đây lại là một nhân vật tép riu ông ta vốn chẳng coi ra gì.

Giống như một người sống sờ sờ bị con kiến ngáng chân vậy, thử hỏi có tức không?

Tức hơn cả là con kiến này mặc một "hoàng mã quái", không đánh được, cũng không mắng được. (Hoàng mã quái là quan phục thời Thanh, có màu vàng.)

"Cậu nhóc, cậu có biết làm người phải chừa đường lui để sau này còn nhìn mặt nhau không?

Biết không thể cứng rắn được nên Vương Trường Tín chỉ có thể dùng biện pháp mềm dẻo.

Thế nhưng chiêu dùng tình cảm để cảm hóa, dùng lý lẽ để thuyết phục của ông ta hoàn toàn không có tác dụng với Hoắc Khải.

Tôi mua cả ngọn núi để "chơi" ông, không bỏ tiền ra, không nhắc đến vài ba ngàn tệ với tôi làm gì?

"Khi ông Vương tìm tới tôi và đòi tám triệu tệ, ông không hề nói như vậy. Vả lại khi đó tôi cũng từng nói với ông rồi, cầm được tám triệu tệ này không dễ dàng gì đâu. Nếu ông cứ nhất thiết đòi cho bằng được, ngày sau sẽ phải trả tôi với cái giá gấp mười", Hoắc Khải bình tĩnh nhìn ông chủ tịch hội đồng quản trị với khối tài sản tiền tỉ này, không hề sợ hãi chút nào.

Vẻ điềm tĩnh và ung dung của anh cũng khiến Giản Tư Tư và mấy người khác cực kỳ sùng bái.

Đây là ông chủ của họ đó, đỉnh quá đi mất, đến cả chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty đã lên sàn chứng khoán mà anh cũng không nể nang gì.

Trước kia Ninh Thần từng nói với nhân viên về nguồn cơn của công ty dược Trường Tín rồi, họ cũng biết rõ công ty này có ân oán với ông chủ.

Cho dù mới vào công ty chưa được bao lâu, nhưng nếu đã làm việc ở chỗ này, lại là các thanh niên tích cực và cầu tiến, kiểu gì vẫn có cảm giác vinh dự theo đoàn thể. Vì vậy, họ cũng mong được thấy công ty dược Trường Tín chịu thiệt.

Nhất là Giản Tư Tư, cô sắp vỗ tay hoan hô vì Hoắc Khải rồi.

Biểu cảm phấn khởi của cô khiến mặt mũi Ninh Hạo Bân ở bên cạnh thoáng sa sầm.

Sau khi liếc nhìn Hoắc Khải, Ninh Hạo Bân siết chặt nắm đấm.

"Không thể thương lượng được à?", Vương Trường Tín hỏi.

"Không có gì để thương lượng!", câu trả lời của Hoắc Khải cũng rất dứt khoát.

Vương Trường Tín lạnh lùng nhìn anh, qua khoảng nửa phút mới nói: "Được, tám triệu tệ, tôi đưa cho cậu. Nhưng cậu cũng phải cẩn thận đấy, đừng cảm thấy khó tiêu!"

"Thôi đừng giở trò khua môi múa mép nữa, nếu tôi thấy sợ, đương nhiên sẽ không làm như vậy. Nhưng nếu chỉ đưa tám triệu thì không được, thỏa thuận mua bán ngọn núi đó kéo dài mười năm cơ. Cho nên nếu ông Vương muốn mua dược liệu, cũng phải ký hợp đồng mười năm, đồng thời phải trả trước ít nhất ba năm theo điều khoản hợp đồng".

"Cậu đừng quá đáng quá!", Vương Trường Tín càng thêm phẫn nộ.

Vốn dĩ ông ta chỉ định bỏ ra tám triệu tệ để vượt qua cửa ải này đã. Đợi khi nguy cơ qua đi rồi, ông ta có thừa đủ thời gian để xử lý thằng nhãi không biết trời cao đất dày này.

Nào ngờ Hoắc Khải giở công phu "sư tử ngoạm", đòi ông ta trả tiền mua dược liệu của ba năm trong một lần.

Đối với Vương Trường Tín, một năm tám triệu tệ không phải quá nhiều, cho dù dùng danh nghĩa cá nhân, ông ta cũng có thể móc hầu bao rất đỗi nhẹ nhàng.

Nhưng hai mươi tư triệu tệ cho ba năm thì không còn là con số nhỏ nữa.

Cho dù ông ta là chủ tịch hội đồng quản trị cũng không thể rút số tiền này ra một cách tùy tiện, nếu không e rằng đám cổ đông kia sẽ mắng ông ta lên bờ xuống ruộng.

Đừng tưởng rằng chủ tịch hội đồng quản trị chắc chắn sẽ là ông chủ lớn của công ty, đó chỉ là bề nổi thôi. Nếu khiến đám cổ đông điên tiết lên, người ta hợp sức lại cũng đủ hất cẳng cả chủ tịch.

"Tư Tư, nếu ông Vương đồng ý chuyển khoản thì đưa số tài khoản của công ty cho ông ấy. Nếu không đồng ý thì khi tan ca hãy mời ông ấy đi cho, nhớ khóa cửa lại".

Hoắc Khải nói xong, quay người định bỏ đi.

Hành động của anh khiến Vương Trường Tín cuống quýt lên.

Hai mươi tư triệu tệ quả thực không phải số tiền nhỏ, nhưng nếu mất đi dự án hợp tác với công ty dược phẩm Derek thì tổn thất sẽ không chỉ là hai mươi tư triệu nữa, mà chí ít cũng phải hai trăm triệu!

Thư ký biết Vương Trường Tín không tiện mở miệng, cũng không thể đích thân cúi đầu nhận thua nên vội vàng kéo Hoắc Khải lại, đồng thời nói: "Giám đốc Lý, giám đốc Lý, bàn thêm chút đã, bàn thêm chút đã!"

"Không có gì đáng để bàn bạc cả, hợp đồng mười năm, trả trước ba năm, đây là mức thấp nhất", Hoắc Khải đáp: "Tôi đã nể mặt chủ tịch hội đồng quản trị của các anh lắm rồi, nếu không, cho dù tôi bắt các người trả đủ mười năm ngay lập tức, các người có thể làm gì được?"

Thái độ hùng hổ của Hoắc Khải khiến thư ký nghe xong cũng tức giận, nhưng người ta nói không hề sai.

Hợp đồng bao trọn gói ngọn núi bên phía huyện Thông là hợp đồng chính quy, không có kẽ hở nào. Chỉ cần hợp đồng vẫn ở đó, ai muốn mua dược liệu bắt buộc phải được Hoắc Khải cho phép, nếu không sẽ bị quy kết vào tội ăn cắp.

Đương nhiên, nếu dùng tội trộm cắp đổi lấy tám mươi triệu tệ, Vương Trường Tín cũng dám làm đấy.

Nhưng ông ta biết rõ, mình nghĩ được điều này thì tên khốn nạn họ Lý trước mặt mình chắc chắn cũng nghĩ đến.

Chưa biết chừng người của ông ta còn chưa đến nơi thì anh đã sai người phá hết cây thuốc rồi. Đến lúc đó, cho dù tiêu tốn tám trăm triệu tệ cũng không mua được.

Vương Trường Tín không dám mạo hiểm, cũng không thể mạo hiểm.

Bây giờ ông ta bắt đầu thấy hối hận, tại sao lại đặt hầu hết lợi nhuận vào dự án hợp tác với công ty dược phẩm Derek.

Nếu có thể chia đều lợi nhuận mà các dự án đóng góp vào, cũng không đến mức bị động như thế này.

Nhưng bây giờ nghĩ mấy chuyện ấy cũng vô dụng, không qua nổi cửa ải này thì lợi nhuận của năm nay sẽ sụt giảm mạnh từ 70% trở lên.

Phải biết rằng, mức sụt giảm này không thể nào bù đắp bằng việc năm sau cố gắng tìm doanh nghiệp hợp tác nào đó tốt hơn.

Công ty nước ngoài cực kỳ coi trọng uy tín của các giao dịch xuyên quốc gia. Chỉ cần anh có một tí ti vấn đề sẽ lập tức bị họ phóng to hết cỡ, sau đó tạm ngừng hợp tác, thậm chí có trường hợp còn bị khởi kiện, yêu cầu bồi thường một khoản vi phạm hợp đồng.

Khoản tiền vi phạm hợp đồng có lẽ còn nhiều hơn lợi nhuận cả năm của anh, đã thế, một khi bị kiện thì sau này rất khó tìm kiếm đối tác hợp tác khác.

Có thể nói rằng, mất vài năm cũng chưa chắc đã "hoàn hồn" được.

Nếu không, làm sao Vương Trường Tín phải đích thân chạy tới đây chỉ vì số dược liệu chỉ đáng giá vài trăm ngàn tệ chứ.

"Anh Lý, thế này đi, tôi với chủ tịch bàn thêm một lát, anh đừng đi vội, xin chờ trong chốc lát", thư ký chủ động tỏ ra mềm mỏng.

Bộ dạng thành khẩn cầu xin của thư ký khiến Vương Trường Tín tức lệch sống mũi, đôi môi run rẩy, nhưng ông ta không dám gọi anh về.

Bản thân mình hết lối thoát rồi, nếu từ bỏ luôn lối thoát của thư ký thì chuyện này coi như toang.

Ông ta không muốn trả tiền thì cùng lắm Hoắc Khải chỉ mất tiền hợp đồng mười năm kia. Theo giá của ngọn núi đó thì một năm vài trăm ngàn tệ thôi, anh vẫn chịu được.

Nhưng ông ta thì không thể chịu nổi!

Sau cùng, thư ký kéo Vương Trường Tín ra ngoài.

Giản Tư Tư chạy tới, đưa cho anh một cốc trà nóng với vẻ mặt lấy lòng: "Sếp ơi, anh thực sự quá đỉnh luôn. Ông ta là trùm có cả tỷ trong tay đấy, thế mà anh dạy bảo người ta cứ như con mình vậy".

"Tôi không muốn có đứa con như thế này, mất mặt lắm!", Hoắc Khải đáp.

Giản Tư Tư cười khúc khích, khen anh thêm mấy câu.

Ninh Hạo Bân ở bên đó nhìn sang mà hai mắt bốc hỏa, nhưng không dám nổi nóng với Hoắc Khải, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Qua khoảng mười lăm phút, thư ký bước vào và nói: "Chủ tịch đã đồng ý với yêu cầu của anh, hợp đồng kéo dài mười năm, trả trước ba năm, bây giờ có thể ký thỏa thuận. Ngoài ra, làm phiền anh thông báo với bên huyện Thông, cho phép người của chúng tôi tiến vào hái cây thuốc".

“Chuyện này không cần nóng vội, cứ ký hợp đồng xong đã rồi tính tiếp”, Hoắc Khải đáp.

Thư ký cố nhẫn nhịn để không nổi nóng, ngoan ngoãn đợi Hoắc Khải in hợp đồng cụ thể, ba bản giống hệt.

Vốn dĩ theo ý của thư ký là để anh ta ký tên thay Vương Trường Tín, nhưng Hoắc Khải kiên quyết không đồng ý.

Muốn ký phải để người có quyền lực nhất trong công ty các anh ký chứ, anh chỉ là một thư ký nhỏ, có tư cách gì?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 257: Chỗ Dựa Đáng Gờm

Trong cục diện bị động thế này, Vương Trường Tín không còn con át chủ bài bí mật nào để phản kháng, chỉ có thể nuốt cơn giận ngút trời vào trong, đích thân ký hợp đồng. Thế nhưng đến vậy rồi mà vẫn chưa xong, muốn hái cây thuốc, bắt buộc phải đợi công ty dược Trường Tín chuyển khoản tới mới được. Vả lại hợp đồng cũng cần được công chứng tại điểm công chứng. Làm như thế, sau này Hoắc Khải cầm hợp đồng tới công ty dược Trường Tín đòi nợ cũng không ai có quyền ngăn cản.

Khoản tiền hai mươi tư triệu tệ không phải muốn chuyển là chuyển được ngay, cho dù công ty dược Trường Tín có bao nhiêu tiền mặt, cũng phải đợi phía ngân hàng xác minh tài sản, xác nhận không có vấn đề gì mới được thông qua.

Dù nhanh đến mấy cũng phải mất vài tiếng đồng hồ.

Vương Trường Tín tức đến mức sắp nổ phổi, bao nhiêu năm nay, ông ta lâu lắm rồi không phải chịu khuất nhục như thế.

Đã vậy, còn bị một nhân vật tép riu không bằng ông ta chơi xỏ, quá nhục nhã!

Cho dù biết rằng bây giờ không thể đắc tội Hoắc Khải, nhưng vẻ phẫn hận trong mắt Vương Trường Tín vẫn không thể nào che giấu được.

Đến chập tối, trước khi ca làm việc kết thúc, cuối cùng ngân hàng cũng chuyển khoản tới.

Sau khi xác định tiền đã tới tay, Hoắc Khải vỗ vỗ bản hợp đồng đã được công chứng, tươi cười với Vương Trường Tín: "Ông Vương, bây giờ ông có thể thông báo cho cấp dưới hái cây thuốc rồi. Nhưng có việc này tôi phải thông báo cho ông, theo hợp đồng mà tôi đã ký cùng huyện Thông, việc hái thuốc nhất định phải do nông dân bản địa phụ trách, đồng thời giá thành sẽ cao hơn trước đó 15%. Đương nhiên, đối với công ty

dược Trường Tín thì đây chỉ là số tiền nhỏ nhặt. Nếu ông Vương khẳng định tôi không thông báo cho ông nội dung tường tận trước khi ký hợp đồng, cũng có thể tiến hành theo trình tự tố tụng, cùng lắm thì tôi hoàn trả hai mươi tư triệu tệ cho ông không thiếu một đồng".

"Cậu!", Vương Trường Tín suýt nữa tức hộc máu, tiền công hái thuốc cho nông dân tăng thêm 15% cũng chỉ đáng tám chục hoặc trăm nghìn tệ thôi.

Nhưng chuyện này thực sự rất ác, đến mức Vương Trường Tín chỉ tay vào mặt Hoắc Khải, chỉ muốn xông tới tát anh vài cái.

Nhưng ông ta không dám, chỉ có thể hùng hổ bỏ đi khi được thư ký khuyên bảo.

Trước khi đi, Vương Trường Tín còn hăm dọa một câu: "Ngày tháng còn dài, chúng ta cứ đợi đấy!"

Hoắc Khải vẫy tay tạm biệt họ đầy thân thiện, ý bảo ông đi thong thả nhé!

Khi Vương Trường Tín ra khỏi văn phòng, cửa vừa đóng lại, tiếng cười giòn giã từ bên trong vọng ra.

Một ông chủ tịch của công ty đã lên sàn chứng khoán lại bị Hoắc Khải sỉ nhục như thế khiến đám nhân viên như Giản Tư Tư cảm thấy hả hê vô cùng, đồng thời cũng rất tự hào.

Đừng tưởng chúng tôi chỉ đơn giản là một công ty nhỏ với số lượng nhân viên chính thức chưa đến hai con số, nhưng ông chủ của chúng tôi đỉnh lắm nhé!

Tài sản của ông có cả tỷ thì đã sao, công ty của ông xuất hiện trên The New Third Board thì đã sao!

Vẫn phải nhìn sắc mặt của ông chủ chúng tôi đấy thôi?

Trước kia, ít nhiều gì thì mấy người họ cũng có suy nghĩ như Ninh Hạo Bân về Hoắc Khải và Ninh Thần, cảm thấy họ may mắn gặp được khi thiên thời địa lợi chứ không phải loại giỏi giang có bản lĩnh.

Nhưng bây giờ, Hoắc Khải dùng hành động thực tế để nói cho họ biết, thành công của anh chẳng phải ngẫu nhiên.

Công ty lớn với giá trị mười chữ số vẫn bị anh xoay như con rối, trông thì có vẻ chỉ là để bóp chẹt động mạch của đối phương, nhưng lượng kiến thức và kinh nghiệm chinh chiến trên thương trường có liên quan trong việc này không phải người bình thường nào cũng so bì được.

"Sếp ơi, anh đỉnh quá luôn!", Giản Tư Tư chạy tới nịnh nọt thêm một hồi.

Đối với một cô gái vừa tốt nghiệp Đại học, cho dù đã từng trải qua quãng thời gian hơn 20 năm ở trường học, nhưng vẫn là con chim non chưa hiểu sự đời.

Dạng người vừa có năng lực phi phàm vừa lớn hơn mình chỉ vài tuổi như Hoắc Khải rất dễ nhận được sự sùng bái từ họ.

Hoắc Khải cười cười, đáp: "Chuyện này có đáng kể gì đâu, chỉ làm ông ta trở tay không kịp thôi, vả lại thủ đoạn cũng không quang minh chính đại, không đáng được cổ vũ đâu. Có điều mọi người cũng nên coi chuyện này như một bài học, trong công việc, cố gắng tránh phạm lỗi để người ta nắm được đằng chuôi, nếu không sẽ dễ dàng bị đối thủ cạnh tranh lấy ra để gây sự".

"Vâng, em hiểu rồi!", Giản Tư Tư vung nắm đấm thật mạnh rồi nói: "Em sẽ cố gắng, sau này cũng phải trở thành một người giỏi giang như ông chủ!"

Hoắc Khải chỉ cười chứ không đáp. Tuy Giản Tư Tư là con gái, nhưng tính tình thẳng thắn, cởi mở, kiểu tích cách này chắc chắn sẽ được cộng điểm khi làm kinh doanh. Đã vậy cô ấy rất tỉ mỉ, cũng ham học hỏi. Dù bây

giờ lý lịch còn mỏng, kinh nghiệm còn thiếu, nhưng nếu rèn luyện thêm thì không khó để thành công.

So với cô thì Ninh Hạo Bân không hề bước tới khiến Hoắc Khải thoáng thấy thất vọng.

Nhất là khi anh liếc nhìn sang và thấy ngay ánh mắt khác thường của Ninh Hạo Bân.

Giản Tư Tư càng tỏ ra sùng bái Hoắc Khải thì cảm giác khó chịu trong lòng Ninh Hạo Bân càng lên cao, đến độ ánh mắt nhìn Giản Tư Tư và Hoắc Khải cũng chất chứa vẻ oán hận và ghen ghét.

Ánh mắt như thế rất dễ bị người ta phát giác, mà Hoắc Khải trước nay không thích những người có nội tâm tăm tối, sau khi nhìn thấy Ninh Hạo Bân như vậy, đương nhiên sẽ càng thêm thất vọng.

Chàng trai trẻ này có kiến thức lý luận rất vững chắc, cá tính cũng phóng khoáng, cũng có tầm nhìn, chỉ là lòng dạ quá hẹp hòi, khó mà làm nên chuyện lớn.

Ngược lại, dù Giản Tư Tư kém hơn Ninh Hạo Bân đôi chút, nhưng biểu hiện trên các phương diện khá cân bằng, chỉ cần bồi dưỡng thêm, sẽ trở thành một trợ thủ khá ổn. Nếu muốn để cô ấy quản lý riêng một phương diện nào đó, có lẽ sẽ cần thêm thời gian để rèn luyện mới được.

Lúc này đây, bên vệ đường, Vương Trường Tín tức tối mắng mấy câu: "Cái thằng mất dạy dám chơi xỏ ông! Đợi chuyện này qua đi, cậu tìm ngay vài người cho tôi, để nó…"

"Chủ tịch ơi, chuyện này e là không được…", thư ký đưa điện thoại cho ông ta với vẻ mặt kỳ lạ: "Tôi vừa tra lại, cái người tên Lý Phong kia có vẻ không đơn giản lắm".

"Có gì đâu mà không đơn giản, chỉ là pháp nhân của một công ty nhỏ thôi mà, dạng vô dụng như thế, tôi…"

Vương Trường Tín nói được nửa chừng thì không lên tiếng nữa, trên điện thoại của thư ký, ông ta nhìn thấy đầu đề một bài báo: "Hoa đào hoa mận nở khắp trời, cưỡi hạc về Tây Thiên, người thừa kế đã xuất đầu lộ diện!"

Bên dưới tiêu đề đính kèm tấm ảnh chụp chung của Hoắc Khải và đám người Miêu Nhất Khoa.

Danh tiếng của Triệu Vĩnh An cũng khá nổi danh trong giới kinh doanh, nhưng không phải ai cũng biết rõ về ông ấy.

Giống như Vương Trường Tín vậy, việc kinh doanh của ông ta phần lớn tập trung ở nước ngoài, ngoài những nhân vật đứng đầu của các ngành nghề trong nước, ông ta không quá hứng thú với những người khác.

Ông ta biết Miêu Nhất Khoa, cũng biết Đặng Vinh Hoa, nhưng không hiểu nhiều về Triệu Vĩnh An.

Nhưng không hiểu nhiều không có nghĩa là ông ta hoàn toàn mù tịt về mức độ ảnh hưởng của Triệu Vĩnh An. Chí ít Vương Trường Tín cũng biết mạng lưới quan hệ sau lưng ông giáo sư này lớn mạnh cỡ nào.

Bây giờ đọc được nội dung của bài báo, nhất là khi thấy Hoắc Khải chính là "đệ tử" cuối cùng mà Triệu Vĩnh An thu nhận, ông ta rất nghi ngờ rằng phải chăng mình nhìn nhầm.

Thằng nhóc suýt nữa bị mình tống vào tù là truyền nhân của Triệu Vĩnh An?

Làm gì có chuyện ấy!

Nhưng trong bức ảnh mà bài báo đăng tải, gương mặt Hoắc Khải hết sức rõ ràng, đồng thời quê nhà của Triệu Vĩnh An cũng là nơi này, tang lễ vừa mới kết thúc, bây giờ vẫn là đề tài trò chuyện thường ngày của người dân.

Thư ký ở bên cạnh lẩm bẩm nói: "Nếu anh ta thực sự có quan hệ với giáo sư Triệu thì e là chúng ta phải cắn răng chịu thiệt rồi".

"Nói gì mà lắm thế!", Vương Trường Tín trừng mắt trách mắng: "Lúc trước bảo cậu điều tra, cậu bảo nó không có chỗ dựa gì cơ mà!"

Thư ký tỏ ra ấm ức: "Khi ấy thực sự không điều tra được cái gì, nghe nói sau khi giáo sư Triệu mất, mọi người mới phát hiện ra thân phận của anh ta."

"Vô dụng!", Vương Trường Tín mắng.

Thư ký không nói năng gì, vì biết rằng bây giờ tâm trạng của chủ tịch đang tồi tệ vô cùng, nói nhiều chỉ thêm rước họa vào thân.

Nhìn chằm chằm vào bức ảnh trên tin tức, Vương Trường Tín siết chặt chiếc điện thoại trong tay khiến nó kêu răng rắc, chứng tỏ biến động trong lòng ông ta đang rất khủng khiếp.

Dù lên tiếng trách mắng thư ký, nhưng ông ta cũng biết rằng câu nói này không sai.

Nếu chàng thanh niên này thực sự là đệ tử sau cùng của Triệu Vĩnh An thì ông ta không thể nào gây sự với anh được.

Đám người Miêu Nhất Khoa hay Thượng Toàn Minh, chỉ cần lôi bừa một người ra cũng đủ đánh cho ông ta tả tơi tan tác.

Làm ăn ở nước ngoài thì đã sao, vẫn phải cắm rễ cho chắc ở trong nước chứ?

Thiên hạ nào mà chẳng có vua, mạng lưới quan hệ của người ta rộng khắp cả nước, ông chạy đi đâu được.

Cơn phẫn nộ trong lòng dần dần tiêu tán, thay vào đó là một chút hoảng loạn.

Khi ý định phục thù tan đi, chỉ còn lại cảm giác mờ mịt và bất an về tương lai.

Một người thừa kế mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An, muốn trừng trị ông ta, chẳng phải chỉ cần một câu nói thôi à?

Nói thật lòng, việc mà Vương Trường Tín muốn làm nhất ngay bây giờ là quay lại xin lỗi Hoắc Khải, để chuyện này qua đi.

Về phần tổn thất vài chục triệu tệ, nếu so với vận mệnh của công ty, có đáng kể gì!

Ban nãy còn hùng hổ hăm dọa người ta, bây giờ đã quay lại xin lỗi, mất mặt quá chừng.

Cộng thêm tuổi tác ngang hàng bố của Hoắc Khải, nếu phải hạ mình với một hậu bối trong tình cảnh bị sỉ nhục trước, Vương Trường Tín thực sự không làm được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 258: Bành Trướng

Thư ký nhìn ra được vẻ do dự của ông ta, cũng biết ông ta đang do dự điều gì, bèn nói: "Đôi lúc nên giữ khoảng cách nhất định để hai bên bình tĩnh lại đã, lần gặp sau có lẽ sẽ dễ nói chuyện hơn". Vương Trường Tín liếc nhìn thư ký, hiểu được ý đồ của người này.

Riêng lần này, ông ta không trách mắng hay phản bác nữa, chỉ liếc nhìn nội dung trên điện thoại rồi đập nó vào người thư ký: "Nói gì mà lắm thế!"

Nửa phút trước, ông ta cũng nói một câu y hệt, thế nhưng chữ nghĩa thì giống chứ ý nghĩa khác rồi.

Thư ký cũng không tức giận, gặp phải sự việc thế này, nếu chủ tịch không quát mắng chửi rủa mới là lạ. Nếu đổi lại là anh ta, chắc anh ta tức quá nhảy lầu luôn rồi.

Muốn báo thù người ta, nhưng phát hiện "chống lưng" khủng khiếp của họ, nếu đánh trực diện chắc mình sẽ chết trước.

Nỗi ấm ức này, ai mà nhẫn nhịn nổi.

Cả Vương Trường Tín lẫn thư ký đều không dám nấn ná thêm. Dù không nói ra, nhưng họ biết rõ, bây giờ cách càng xa chỗ này càng tốt, tốt nhất là để đối phương đừng bao giờ nhớ ra mình.

Chuyện của Vương Trường Tín không tạo ra ảnh hưởng quá lớn cho Hoắc Khải, muốn trị người này chỉ cần vung tay một cái là xong, không quá phiền phức.

Bây giờ Ninh Thần đã nắm bắt được nghiệp vụ của công ty Hi Vọng Mới một cách nhuần nhuyễn, tuy rằng trông ngày nào cũng bận tối mắt, nhưng trên thực tế toàn là công việc quen thuộc.

Số người đăng ký tham gia hoạt động giảm cân đã vượt qua 6 con số, chỉ riêng lượng báo cáo cần phải sắp xếp mỗi ngày đã nhiều đến độ khiến

đám nhân viên như Giản Tư Tư phát điên. Với tư cách là tổng giám đốc, Ninh Thần không cần làm mấy thứ cơ bản ấy, nhưng lượng khách tham quan cửa hàng Taobao tăng lên đồng nghĩa với câu hỏi tư vấn cũng tăng lên.

Người ta thường nói, cây to thì loại chim nào cũng có. Khách hàng nhiều lên thì phiền phức cũng tự tìm tới.

Một số khách hàng sẽ không mua ngay dù mình trả lời hay đến mức nào, họ sẽ luôn kén cá chọn canh đủ điều, cộng thêm một số người được đối thủ cạnh tranh phái tới để chuyên viết bình luận xấu, sau khi mua còn cố tình gây sự.

Đây chính là công việc chủ yếu mà Ninh Thần phải giải quyết hàng ngày.

Rõ ràng biết đối phương cố tình bới chuyện, cũng không thể phản kháng quá kích động.

Người tiêu dùng lúc nào cũng vậy. Họ sẽ không dễ dàng tin lời người bán, nhưng chỉ cần một người mua chê sản phẩm không tốt, có lẽ trong số mười khách hàng tiềm năng sẽ có tới năm người nảy sinh nghi ngờ.

Làm sao mới xử lý được những người này cũng đòi hỏi có kiến thức cả đấy.

Ngoài ra, lượng đặt các bữa ăn giảm cân mỗi ngày lên đến mấy chục nghìn suất, chỉ dựa vào hai mươi, ba mươi vị đầu bếp thì không thể đủ được.

Trung tâm đào tạo đầu bếp tăng thêm nhân lực tới hỗ trợ, công ty chuyển phát nhanh cũng lập thêm một trạm phục vụ riêng ngay bên cạnh nhà hàng, chỉ phục vụ cho các đơn hàng bữa ăn giảm cân của công ty Hi Vọng Mới.

Có lẽ vì lợi nhuận từ hoạt động này quá nhiều nên mấy công ty chuyển phát nhanh khác, bao gồm cả những người ở ngành nghề khác cũng lục tục

tìm tới, hi vọng có thể hợp tác cùng họ.

Các ngành nghề liên quan tới sản phẩm giảm cân và tạo ra lợi nhuận cho cả đôi bên rất nhiều, nhưng trong đó đồng thau lẫn lộn, cần phải tiến hành khảo sát và đàm phán, nếu không rất dễ bị người ta lừa.

Chỉ riêng việc đàm phán với ông chủ của những công ty tới đề nghị hợp tác đã tiêu tốn trên 80% sức lực của Ninh Thần. Cho dù là vậy, cô vẫn duy trì livestream từ sáu giờ tối đến chín rưỡi, đều đặn mỗi ngày.

Sau khi kết thúc livestream, cô cũng không rảnh tay rảnh chân mà còn phải sắp xếp lại những công việc cần làm vào ngày mai theo lịch trình Giản Tư Tư đã lên sẵn, đồng thời suy tính xem nên làm thế nào mới tốt.

Bận rộn như thế nên cô thường xuyên đi ngủ lúc 2-3 giờ sáng, thậm chí 3-4 giờ sáng, nhưng sáng hôm sau vẫn thức dậy đúng 6h30.

Trước kia cô phụ trách đưa đón Đường Đường, đã quen thức giấc vào giờ này, bây giờ công việc làm ăn bận rộn như vậy nên cũng không thay đổi được.

Hoắc Khải lo cơ thể của cô không chịu nổi nên phụ trách sinh hoạt buổi sáng của Đường Đường, như thế Ninh Thần có thể ngủ thêm một tiếng đồng hồ.

So với vẻ bận rộn của Ninh Thần, trông Hoắc Khải có vẻ nhàn nhã, nhưng trên thực tế cũng không rảnh rang gì.

Bây giờ anh dồn nhiều sự chú ý vào công ty con của nhà họ Cơ.

Sau khi biết Hoắc Khải có liên quan tới công ty con của nhà họ Cơ, rất nhiều khách hàng nể mặt nhóm người Miêu Nhất Khoa nên chủ động tới bàn chuyện hợp tác. Trong đám học sinh của Triệu Vĩnh An cũng có khá nhiều người tìm tới.

Những người này toàn là tinh anh từ đủ mọi ngành nghề, nắm trong tay rất nhiều nguồn lực. Nếu hợp tác cùng họ, đối với một công ty đang bước

đầu khuếch trương như công ty con nhà họ Cơ, đương nhiên là một chuyện tốt.

Có sự giúp đỡ của những người này, công ty con sẽ có được nhiều quyền lên tiếng hơn trong phạm trù nghiệp vụ.

Thị trường mà trước kia họ dùng một trăm hai mươi triệu để cướp về cũng đang trên đà đứng vững.

Tổng bộ của nhà họ Cơ nhìn thấy điều này, Cơ Trấn Hùng vung tay, phê duyệt cho họ thêm một trăm triệu tệ nữa.

Một trăm triệu này gần như là toàn bộ tiền mặt mà nhà họ Cơ đang có.

Phải biết rằng, cục nợ mà trước kia Hoắc Khải rước vềcho nhà họ Cơ khiến Cơ Trấn Hùng phải tiêu tốn hai trăm triệu tệ để an ủi các đối tác.

Chi ra bốn năm trăm triệu một lúc khiến gia tộc vốn đã thiếu dòng tiền vì việc chia cổ phiếu thưởng quá nhiều mỗi năm càng thêm thua chị kém em.

Có thể lấy ra một trăm triệu nữa đưa cho Cơ Hương Ngưng chứng tỏ Cơ Trấn Hùng cũng rất quyết đoán.

Đương nhiên, phần lớn nguyên nhân trong chuyện này là vì Hoắc Khải có liên quan tới nhóm người Miêu Nhất Khoa.

Miêu Nhất Khoa từng phát biểu tại các sự kiện công cộng không dưới một lần rằng, sau này Lý Phong chính là đàn em của chúng tôi, ai làm khó làm dễ cậu ấy là làm khó chúng tôi!

Có được câu này, chỉ cần là người dính líu tới mạng lưới quan hệ ấy, có mấy người không nể mặt họ?

Cho nên bây giờ công ty con của nhà họ Cơ cần người có người, cần tiền có tiền, chỉ thiếu một người có thể nắm giữ được cục diện lớn.

Người ta thường bảo quân lính dễ kiếm chứ tướng tá khó tìm, ý tứ đúng như hoàn cảnh hiện giờ.

Cũng vì đợt này anh đang bận rộn với chuyện tang lễ nên đến cả Cơ Hương Ngưng cũng không dám nói nhiều. Bây giờ tang sự đã hoàn tất, cô vội vàng muốn gọi Hoắc Khải quay về giúp đỡ mình.

Cục diện hiện tại nằm trong dự đoán của Hoắc Khải, đồng thời cũng là điều mà anh muốn thấy nhất.

Việc bành trướng của công ty con nhà họ Cơ càng nhanh chóng, thế lực càng khuếch đại thì tiếng nói của họ tại nhà họ Cơ càng có trọng lượng.

Năm nay Cơ Hương Ngưng chỉ xếp hạng thừa kế thứ ba, theo trình tự bình thường thì năm sau chỉ có thể nâng lên hàng thừa kế thứ hai. Nhưng với tình hình hiện tại, chỉ cần sử dụng tốt những nguồn lực đang có, giúp cô vọt thẳng lên hàng thừa kế thứ nhất cũng không thành vấn đề.

Người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An, nếu cả một chút thể diện cũng không có thì nực cười quá.

Làm thế nào giúp Cơ Hương Ngưng thao túng hoàn toàn nhà họ Cơ trong thời gian ngắn nhất là việc Hoắc Khải cần làm ngay bây giờ, mà muốn làm được điều này, nhất định phải nhanh chóng bành trướng thực lực của công ty con đến mức độ có thể đối đầu cùng tổng bộ.

Đối với Hoắc Khải, điều này không khó, nhất là khi có Miêu Nhất Khoa giúp đỡ, việc này lại càng dễ làm.

Điều duy nhất cần chú ý là Cơ Hương Ngưng vốn xuất thân từ nhánh phụ. Cho dù thực lực của công ty con đáng gờm đến mức nào, muốn nhánh phụ "nổi dậy" làm chủ cũng không dễ dàng.

Vấn đề lớn nhất của các công ty gia tộc không nằm ở chỗ nghiệp vụ có ổn hay không, mà nằm ở quan niệm truyền thống khó thay đổi của họ.

Nếu không có cách thức phù hợp thì không một ai trong dòng chính đồng ý khi Cơ Hương Ngưng muốn làm chủ tịch hội đồng quản trị của gia tộc.

Mà quá nửa vị trí trong hội đồng quản trị là người của dòng chính, họ không đồng ý thì thực lực của cô ấy mạnh đến đâu cũng vô dụng.

Bây giờ Hoắc Khải vừa phải quản lý công tác vận hành công ty con, còn phải nhờ Cơ Xuyên Hải làm cầu nối để lôi kéo các thành viên khác của dòng chính.

Nếu không lôi kéo được vài người của dòng chính có cổ phần qua đây, không thể nào thành công được.

Được Hoắc Khải "coi trọng" nên bây giờ Cơ Xuyên Hải sống cực kỳ thoải mái, địa vị trong gia tộc được nâng cao rõ rệt, cũng khiến ông ta cảm thấy may mắn khi lúc trước đã chọn hợp tác cùng Cơ Hương Ngưng chứ không trở thành kẻ địch.

Nếu không, bây giờ có lẽ ông ta giữ được chức giám đốc tài chính là khá lắm rồi, làm gì đến độ đi đâu cũng được gọi một tiếng "ông ba" đầy tôn kính chứ.

Bận rộn ở công ty con thêm mấy ngày, rất nhanh đã đến cuối tuần.

Vốn dĩ hôm nay Hoắc Khải phải tới chỗ Phan Tư Mễ để điều trị tâm lý, nhưng gần đến giờ Phan Tư Mễ gọi điện thoại báo bận việc, đổi lịch sang buổi chiều.

Hoắc Khải đã sắp xếp lịch trình trước cho cả ngày nên nhất thời không có việc gì khác để làm.

Suy xét đến việc ngày nào cũng bận rộn mà còn phải đưa Đường Đường đi học, thời tiết nóng nực, ngày nào cô nhóc kia cũng than phiền vì nóng quá đổ mồ hôi đầm đìa mà còn không được ăn kem, Ninh Thần bèn xua Hoắc Khải đi mua một chiếc xe.

Hoắc Khải đã có ý định về chuyện này từ lâu rồi, chẳng qua Ninh Thần quen ăn tiêu tiết kiệm, cảm thấy đi xe điện cũng rất ổn.

Bây giờ kiếm được nhiều tiền hơn, mua một chiếc xe cũng không phải chuyện to tát, suy nghĩ cũng sẽ thay đổi theo.

Nhưng công việc của cửa hàng Taobao quá bận, Ninh Thần không rảnh tới cửa hàng 4S cùng anh, may thay Giản Tư Tư nghe thấy ông chủ mình muốn mua xe, cộng thêm bản thân cô cũng muốn mua một chiếc, bèn xung phong đi cùng Hoắc Khải.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 259: Mua Xe

Điều kiện gia đình Giản Tư Tư khá tốt, đối với sinh viên vừa tốt nghiệp, người nhà bù tiền mua cho một chiếc xe trăm mấy hai trăm ngàn cũng là điều bình thường trong thời này. Hoắc Khải thì sao cũng được, có một trợ lý xử lý thủ tục cho, anh cũng đỡ phải chạy ngược chạy xuôi.

Thế là tám giờ sáng, bọn họ bắt xe tới cửa hàng 4S.

Tuy rằng đây là chiếc xe đầu tiên của gia đình, nhưng Hoắc Khải không lạ gì về xe cả. Theo suy nghĩ của anh, xe sẽ được tính là của công, một là để gia đình sử dụng, hai là để đưa đón khách hàng. Ngoài ra tính vào của công thì cũng tiết kiệm được một phần thuế doanh nghiệp. Tóm lại thì ít nhất cũng phải mua một chiếc xe cao cấp từ năm trăm ngàn trở lên.

Thực ra nếu để Hoắc Khải quyết định thì anh muốn mua một chiếc tiền triệu hơn.

Xe tầm tiền này không có điểm nào để chê cả, lái xe ra ngoài bàn chuyện làm ăn cũng có thể diện.

Có thể có một số người cảm thấy cái gọi là thể diện chỉ là để ra vẻ ta đây, nhưng trên thực tế việc anh lái xe gì sẽ để lại ấn tượng rất khác nhau cho người ta.

Lái xe Jetta đi bàn chuyện làm ăn hàng chục triệu, đầu tiên người ta sẽ cảm thấy thực lực của anh không cao, nhưng nếu lái chiếc xế hộp tiền triệu thì sẽ khác hẳn.

Chỉ có điều tạm thời quan niệm chi tiêu của Ninh Thần vẫn chưa bắt kịp, Hoắc Khải cũng không bắt buộc, cứ mua đại một cái trước, sau này muốn đổi cái khác thì tính sau.

Dù sao trong một gia đình bình thường ít nhất cũng phải có hai chiếc xe, cộng thêm nhu cầu của công ty thì ba, bốn chiếc vẫn còn thiếu.

Giản Tư Tư không nghĩ nhiều như vậy.

Gia đình chỉ trợ cấp hai trăm ngàn, không đủ tiền thì cô ấy có thể ứng lương với Ninh Thần.

Ninh Thần cảm thấy cô ấy làm việc khá đáng tin, nếu không với tính cách của cô thì còn lâu cô mới chịu ứng lương cho nhân viên.

Với hai trăm ngàn mà muốn mua hãng xịn thì chỉ có thể mua được hàng cấp thấp, ví dụ như Mercedes dòng C, BMW 3 series, Audi A4 chẳng hạn, còn là xe có trang thiết bị tối giản nữa.

Thế nhưng trước kia Giản Tư Tư chưa lái xe bao giờ, điều kiện gia đình có hạn, không có gì để chọn hết.

Hoắc Khải muốn mua một chiếc xe hãng Mercedes thì cô ấy cũng mua theo thôi.

Trước khi đến đây, Giản Tư Tư đã tìm hiểu kỹ càng, trên đường đi cô ấy đã kể ra kiểu xe mà mình cần.

Đương nhiên là Giản Tư Tư mua Mercedes dòng C, trang thiết bị đơn giản cũng không sao, dù sao cô ấy cũng không có kinh nghiệm gì cả, cảm thấy chỉ cần lái được bình thường là ổn, có những tính năng khác hay không đều được.

Hoắc Khải thì phức tạp hơn một chút, thấp nhất phải là E260L, bởi vì từ khi lên đời, 2.0T biến thành 1.5T cộng thêm động cơ hỗ trợ 48V, đẳng cấp hơi thấp.

Xe hơn bốn trăm ngàn mà 1.5T, nói ra người ta cũng cười cho, cộng thêm anh cũng có yêu cầu lắp đặt thêm trang thiết bị xe, vậy nên cuối cùng đã quyết định mua E300L phiên bản thoải mái, công suất hơn hai trăm, tuy rằng không sánh bằng Porsche 911, nhưng lên trăm cây số trong sáu giây cũng là đủ rồi.

Dù sao hiện tại chủ yếu là dùng trong gia đình, thỉnh thoảng đưa đón khách hàng thì cũng không có yêu cầu cao về công suất.

Trên mạng nói giá khuyến mại là khoảng bốn trăm ngàn, nhưng Hoắc Khải phải chọn đủ mọi tính năng rồi lắp đặt thêm, cộng lại khoảng năm trăm ngàn, đúng chuẩn Ninh Thần đặt ra.

Giản Tư Tư nhận việc đi mặc cả với cửa hàng 4S, quyết không để ông chủ mất oan một đồng nào.

Hoắc Khải biết cô ấy mới mua xe lần đầu nên rất hưng phấn, thế là anh cũng để mặc cô ấy đi, còn chuyện có tiết kiệm được đồng nào không thì không hề quan trọng.

Đến cửa hàng 4S, nhân viên tư vấn chủ động chào đón, nhiệt tình hỏi bọn họ muốn mua xe gì.

"Chúng tôi mua hai chiếc dòng C và dòng E, nhưng các cô phải có ưu đãi lớn mới được!", Giản Tư Tư nói với vẻ đắc ý.

Đối với một cô gái mới ra trường chưa được bao lâu, mua hai chiếc xe cùng một lúc, cộng lại là bảy, tám trăm ngàn, như thế đã là ghê gớm lắm rồi, vậy nên trong lòng cũng sinh ra cảm giác đắc ý.

Còn trẻ mà đã bình thản đối mặt với mọi chuyện thì còn gì là thú vị nữa.

Nhân viên tư vấn cười tươi như hoa, thái độ cũng nhiệt tình hơn hẳn.

"Ông chủ, anh qua đó nghỉ ngơi đi, còn lại cứ để tôi lo!", Giản Tư Tư vỗ ngực nói.

Dáng vẻ hưng phấn này của cô ấy khiến Hoắc Khải bật cười, anh xua tay ra hiệu cho cô ấy đi.

Nhân viên tư vấn nhìn Hoắc Khải, cảm thấy anh rất quen, nhưng lại không nhớ ra được là đã gặp ở đâu. Giản Tư Tư có quyền quyết định thì cứ kéo cô ấy đi xem xe và đàm phán giá cả vậy.

Chiếc xe mà Hoắc Khải muốn mua là loại xe màu đen bình thường, các thiết bị phải lắp đặt thêm, không có gì để xem cả. Giản Tư Tư nhìn đi nhìn lại chiếc xe dòng C kia, hỏi hết cái này đến cái khác.

Trông thì cô ấy tỏ ra am hiểu thế thôi, nhưng tất cả kiến thức đều tham khảo trên diễn đàn cả. Nhân viên tư vấn có kinh nghiệm phong phú, chỉ trò chuyện vài câu là đã phát hiện ra cô ấy không phải dân trong nghề.

Nhân viên bán hàng thích khách như vậy nhất, càng không hiểu thì càng dễ gạt.

Khoảng một tiếng sau, Giản Tư Tư dẫn nhân viên tư vấn tới, nói với vẻ mặt kiêu ngạo: "Ông chủ, mặc cả xong rồi, đảm bảo anh sẽ vừa lòng!"

Nhân viên tư vấn biết người trả tiền là Hoắc Khải, bèn đưa một tờ bảng biểu cho anh và giải thích: "E300L phiên bản thoải mái cộng với các thiết bị lắp đặt thêm, giá ưu đãi là bốn trăm bảy mươi tám ngàn tệ, ngoài ra còn tặng gói bảo dưỡng ba lần trong hai năm, cùng với bốn ngàn tệ tiền phụ cấp bảo hiểm".

Giá tiền này ngang với giá mà Hoắc Khải dự tính, anh cũng chẳng buồn mặc cả chục ngàn để phải tốn thời gian, bèn lấy luôn thẻ ngân hàng ra: "Quẹt thẻ".

Bởi vì lắp đặt thêm thiết bị nên Hoắc Khải phải đợi ít nhất là hai tháng mới có xe, thế nhưng cửa hàng 4S đã đồng ý đưa một chiếc Mercedes dòng E để anh sử dụng trong thời gian chờ xe.

Nhắc tới chuyện này, vẻ mặt của Giản Tư Tư càng thêm tự hào, bởi vì chính cô ấy đã đàm phán thành công.

Trong cái nhìn của Giản Tư Tư, người bình thường mua xe làm gì có đãi ngộ như vậy, tất cả đều là nhờ tài ăn nói của cô ấy.

Hoắc Khải nhìn mà vui vẻ, không ngờ cô nhóc này cũng hoạt bát đáng yêu như thế.

Nhân viên tư vấn quẹt thẻ rồi đưa hợp đồng mua xe cho Hoắc Khải, đồng thời nói với Giản Tư Tư: "Chúng tôi đã rửa sạch xe cho cô rồi, hiện tại cô có thể lái nó đi".

Xe dòng C với các trang thiết bị tối giản như của Giản Tư Tư được sản xuất khá nhiều, cửa hàng 4S cũng nhập thiết bị của kiểu xe phổ thông này nhiều hơn, vậy nên chỉ cần thanh toán trong ngày là có thể lái đi được.

Nghe nhân viên tư vấn nói như vậy, Giản Tư Tư vội vàng đi theo.

Đến bãi đỗ xe, nhân viên tư vấn chỉ vào chiếc xe đỗ trước nhà rửa xe, nói: "Đó chính là xe của cô".

Giản Tư Tư hưng phấn nhận lấy chìa khóa, kéo Hoắc Khải tới đó nhìn trái nhìn phải rồi gật đầu liên tục: "Đẹp quá! Ông chủ, anh thấy xe tôi có đẹp không?"

Hoắc Khải biết lúc này cô ấy đang rất phấn khích, nên anh chỉ hờ hững gật đầu: "Cũng tạm được".

Sở dĩ xe Mercedes được ưa chuộng nhất trong các nhãn hiệu lớn không chỉ là bởi vì nó để lại ấn tượng tốt cho người ta qua hàng trăm năm, mà còn là vì kiểu dáng và cách trang trí bên trong đều rất đẹp, phù hợp với mắt thẩm mỹ của mọi người.

Ai chẳng muốn chiếc xe đã ngốn bao tiền của mình đẹp hơn xe của người khác.

Nhất là đối với phái nữ, Mercedes có sức hấp dẫn khó cưỡng.

Giản Tư Tư đi vài vòng quanh xe ngắm nhìn, sau đó cô ấy mở cửa lên xe, sờ hết chỗ nọ đến chỗ kia như một đứa trẻ.

Cuối cùng cô ấy lại xuống xe, ngượng ngùng nói với Hoắc Khải: "Ông chủ, tôi mới lấy bằng, vẫn chưa quen lắm, anh có thể lái xe về giúp tôi được không?"

"Chưa quen mà cô còn dám mua xe mới", mặc dù nói thế, nhưng Hoắc Khải không từ chối lời nhờ vả của cô ấy.

Đối với người mới tập, bọn họ sẽ cảm thấy run sợ khi lái xe ra đường.

Sau đó hai người vào trong xe, ấn nút khởi động là chiếc xe hơi rung lên và nổ máy thành công.

Hoắc Khải thành thạo đánh lái, giẫm nhẹ chân ga chuẩn bị rời khỏi đây.

Nhưng vừa đạp vào chân ga là anh lập tức nhíu mày lại, giẫm mạnh vào phanh xe.

Hoắc Khải hiểu biết rất rõ về xe, ngay khi giẫm xuống lần đầu là anh đã cảm thấy có gì đó bất bình thường rồi. Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi kéo cần gạt về trạng thái lái tự do, sau đó giẫm mạnh một cái.

Động cơ chạy tại chỗ, phát ra tiếng vang nặng nề.

Nghe thấy tiếng mà không thấy xe chạy, Giản Tư Tư hơi nghi hoặc, cô ấy quay đầu lại hỏi: "Ông chủ, sao anh không đi?"

"Chiếc xe này có vấn đề", Hoắc Khải rút chân ra khỏi chân ga, đạp ngắt quãng mấy lần, sau đó kéo cần gạt về chế độ P, ấn phanh điện tử và nói: "Trạng thái của động cơ không bình thường, tốt nhất cô nên tìm nhân viên bán hàng đổi chiếc khác".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 260: Chờ Mà Khóc Đi

Giản Tư Tư nghe vậy sửng sốt, chưa lái ra khỏi cửa hàng 4S mà đã phải đổi xe rồi? Cô ấy không hiểu biết nhiều về xe, nhưng cô ấy rất tin tưởng Hoắc Khải, ông chủ đã nói là có vấn đề thì chắc chắn là có vấn đề.

Sau đó Giản Tư Tư lập tức xuống xe tới chỗ nhân viên tư vấn đang đứng tiễn ở cạnh đó, nói rằng động cơ của chiếc xe này có vấn đề và yêu cầu đổi chiếc khác.

Vốn dĩ Hoắc Khải không để bụng lắm, anh cảm thấy có thể giải quyết chuyện này rất dễ dàng, dù sao xe cũng mới mua, còn chưa ra khỏi cửa hàng 4S nữa.

Ai ngờ Giản Tư Tư qua bên kia nói được vài câu thì bắt đầu cãi vã với nhân viên tư vấn.

Hoắc Khải nhíu mày, anh bước tới hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Cô ta nói xe không có vấn đề, không chịu đổi xe cho tôi!", Giản Tư Tư tức giận nói.

Nhân viên tư vấn nhìn Hoắc Khải nói: "Rất xin lỗi, chúng tôi đã tiến hành kiểm tra kỹ càng trước khi nhập xe, không thể có vấn đề gì được. Làm gì có chuyện anh cảm thấy có thể có vấn đề là chúng tôi sẽ tùy ý đổi chiếc khác, nếu khách hàng nào cũng như vậy thì chúng tôi còn làm ăn kiểu gì được nữa".

Hoắc Khải nói: "Không phải tôi cảm thấy có thể có vấn đề, mà là chắc chắn có vấn đề. Động cơ của chiếc xe này rung lắc và kêu quá to, phải là người rành về xe thì mới phát hiện ra được. Tôi không biết thủ tục kiểm tra xe của các cô thế nào, nhưng đã bán cho chúng tôi thì nhất định là không phát hiện ra vấn đề này. Vậy nên tôi yêu cầu đổi chiếc khác là hợp tình hợp lý".

"Đúng thế! xe của các cô có vấn đề thì phải đổi cho chúng tôi, nếu không thì trả lại tiền!", Giản Tư Tư nói với vẻ mặt khó chịu: "Cùng lắm thì tôi sẽ mua ở nơi khác, đâu phải chỉ có cửa hàng các cô bán xe!"

Nụ cười trên mặt nhân viên tư vấn dần tắt ngấm, biểu cảm và giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: "Xin lỗi, ô tô không phải thứ gì khác, không phải cô muốn mua là mua, muốn trả lại là trả lại. Nếu không có vấn đề gì thực tế thì chúng tôi sẽ không tùy tiện đổi chiếc khác".

"Cái gì gọi là không có vấn đề gì thực tế, tôi đã nói với cô là động cơ không tốt mà!", Giản Tư Tư tức đến mức muốn chửi ầm lên.

Vốn dĩ mua xe là chuyện rất vui vẻ, ai ngờ lại xảy ra chuyện này.

Nếu biết trước thế này thì thà cô cứ bắt taxi đi hằng ngày còn hơn, ít nhất thái độ của tài xế taxi không phải là kiểu trả lời máy móc thế này.

Hoắc Khải không muốn tốn thời gian vì chuyện này, bèn nói với nhân viên tư vấn: "Nếu cô không giải quyết được chuyện này thì bảo cấp trên của cô tới nói chuyện với chúng tôi".

"Tìm ai cũng vô dụng thôi", nhân viên tư vấn lẩm bẩm một câu, nhưng vẫn đi gọi người.

Không bao lâu sau, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi theo cô ta tới trước mặt Hoắc Khải, đầu tiên là bắt tay với anh, sau đó mới nói: "Tôi đã nghe kể lại chuyện này rồi. Thế này đi, chúng tôi sẽ kiểm tra miễn phí một lần cho anh, xác nhận lại trạng thái của chiếc xe, anh thấy thế nào?"

Thái độ của người này khá lịch sự, Hoắc Khải không nói gì nhiều, anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó chiếc xe được lái vào phòng kiểm tra sửa chữa và được đưa lên giá xe.

Hai kỹ thuật viên trẻ tuổi đi tới tiến hành kiểm tra theo quy trình, quản lý bán hàng thì trò chuyện câu được câu chăng với Hoắc Khải và Giản Tư Tư.

Sau khoảng hai mươi phút, một kỹ thuật viên tới nói: "Quản lý Trương, không phát hiện ra vấn đề gì cả, trạng thái của chiếc xe rất tốt".

"Được, cậu đi làm chuyện của cậu đi", quản lý Trương xua tay bảo người kia đi rồi quay đầu cười nói với Hoắc Khải và Giản Tư Tư: "Anh chị nghe thấy rồi đấy, kỹ sư của chúng tôi đã kiểm tra hai lần rồi nhưng vẫn không có vấn đề gì. Tôi nghĩ chắc anh chị có nhầm lẫn gì đó, thế nhưng tôn chỉ phục vụ của chúng tôi là làm khách hàng hài lòng một trăm phần trăm, vậy nên để đền bù, chúng tôi có thể tặng anh gói bảo hành thêm một năm, hai lần bảo dưỡng cơ bản, cùng với dịch vụ rửa xe miễn phí trong vòng năm năm".

Nếu người bình thường nghe thấy những điều này thì có thể đã dao động rồi.

Với thương hiệu cao cấp như Mercedes, bảo hành một năm cũng phải lên đến tiền chục ngàn, lại còn hai lần bảo dưỡng cơ bản, hơn chục ngàn là cái chắc.

Ngoài ra còn được rửa xe miễn phí năm năm, thế thì sẽ tiết kiệm được bao nhiêu tiền đây? Cho dù một tháng rửa một lần, một lần hai mươi tệ, vậy thì cũng tiết kiệm được hơn một ngàn.

Nhưng Hoắc Khải không phải người bình thường. Bản thân anh chính là một người hiểu biết rất rõ về xe, không thua kém gì những tay đua chuyên nghiệp.

Anh khẳng định là động cơ có vấn đề, đồng thời sẽ không thay đổi quan điểm của mình chỉ vì vài ba câu nói của người khác.

Còn số tiền đền bù chục ngàn ấy lại càng chẳng là gì với Hoắc Khải.

Anh kiên trì nói: "Chúng tôi không cần đền bù, nhất định phải đổi chiếc khác. Tôi không cần biết kỹ sư của các anh có kiểm tra ra vấn đề hay không, nhưng tôi có thể chắc chắn rằng động cơ của chiếc xe này không bình thường!"

Nghe anh nói vậy, quản lý Trương cũng trầm mặt xuống, mới rồi còn mỉm cười, bây giờ đã trở mặt ngay được.

"Anh à, anh nói như vậy không hợp lý gì cả. Chúng tôi đã kiểm tra hai lần và đều không có vấn đề gì cả, anh lại nằng nặc nói là có vấn đề, vậy còn cần kỹ thuật viên của chúng tôi làm gì nữa? Rõ ràng là không có vấn đề, nếu ai cũng cố tình nói là có vấn đề như anh thì chẳng phải là chúng tôi sẽ lỗ to mất sao? Chúng tôi sẽ không đổi chiếc xe khác, mọi quy trình đã được tiến hành hết một lượt rồi, nếu anh nhất quyết kiếm chuyện thì tôi cũng không còn gì để nói".

Dứt lời, quản lý Trương xoay người định bỏ đi.

"Ơ, sao anh lại đi vậy hả? Đã giải quyết xong đâu!", Giản Tư Tư lập tức níu anh ta lại.

Thái độ của quản lý Trương rất tệ, anh ta hất tay cô ấy ra, nói: "Nói thì cứ nói, cô mà động tay động chân là tôi có thể báo cảnh sát đấy nhé! Còn nữa, tôi đã khách khí với hai người lắm rồi, đừng có không biết điều!"

Trong lúc anh ta nói, hai bảo vệ của cửa hàng 4S tới chỗ bọn họ.

Suy cho cùng thì Giản Tư Tư vẫn chỉ là một cô gái trẻ tuổi, cho dù học thức cao đến đâu thì cô ấy vẫn sẽ cảm thấy bất an khi bị uy hiếp kiểu này.

Cô ấy vô thức lùi về sau mấy bước, trốn sau lưng Hoắc Khải. Hoắc Khải cũng không sợ hãi gì cả, anh chỉ nhíu mày nhìn người kia, nói: "Nói thế có nghĩa là các anh khăng khăng lừa đảo đúng không?"

"Lừa đảo? Tôi không nhận đâu đấy, ai lừa anh? Bao nhiêu người làm chứng đây này! Đã nói là không có vấn đề mà anh cứ ở đó ăn nói bậy bạ, ai định lừa ai đây?", quản lý Trương quát lên.

Hoắc Khải nhìn anh ta hai giây, sau đó nói: "Nếu anh đã nói thế thì được rồi, tôi sẽ tự kiểm tra, nếu tôi kiểm tra ra vấn đề thì anh sẽ hối hận vì không đổi chiếc khác".

Quản lý Trương ồ một tiếng, ông ta cười lạnh, dáng vẻ rất thờ ơ.

Hoắc Khải cũng chẳng nói nhiều, anh đi thẳng tới chỗ chiếc xe con đã được hạ xuống khỏi giá.

Cầm lấy đèn pin và tua vít trên bệ đựng công cụ, Hoắc Khải thò đầu chiếu đèn vào trong gầm động cơ.

Một kỹ thuật viên đi tới nói nhỏ giọng: "Quản lý Trương, thế này thì..."

"Không sao, để anh ta kiểm tra, tôi không tin anh ta có thể kiểm tra ra cái gì!", quản lý Trương nói.

Kỹ thuật viên ấy do dự một lát rồi vẫn không nhịn được nói khẽ vào tai anh ta: "Nhưng tôi cảm thấy người này có chút kiến thức đấy, nếu không thì vì sao lại trùng hợp nói chiếc xe này có vấn đề được?"

"Không sao, lão Hoàng đích thân ra tay mà còn có vấn đề được sao? Cứ yên tâm đi", quản lý Trương nói một cách tự tin.

Hoắc Khải đoán không sai, đúng là động cơ của chiếc xe này có vấn đề, nói chính xác ra thì một động cơ có thiếu sót nghiêm trọng.

Lúc ấy chiếc xe dòng C này đã bán cho người khác, ai ngờ mới bán được hai ngày thì bị dò xăng, phát ra tiếng kêu, đồng thời khởi động rất lâu. Sau khi kiểm tra thì phát hiện ra quá trình lắp pittong của chiếc xe này có vấn đề, dẫn đến việc bị mài mòn trong khi sử dụng, gần như bị phồng pittong.

Với tình huống như vậy thì chắc chắn phải đổi chiếc xe khác cho người ta, nhưng lấy chiếc xe này về cũng đâu thể vứt đi như sắt vụn được.

Dù gì cũng là chiếc xe hai trăm ngàn, ai nỡ vứt đi cơ chứ.

Cuối cùng quản lý Trương nảy ra một ý, đó là nhập một bộ động cơ mới ở xưởng về thay.

Người thay động cơ là kỹ thuật viên dày dặn kinh nghiệm nhất trong cửa hàng 4S, ngay cả số động cơ cũng được sửa đi bằng phương pháp đánh bóng đặc biệt, gần như không có một tỳ vết nào, cho dù quen thuộc về xe đến mấy thì cũng khó mà tìm ra dấu vết.

Vậy nên quản lý Trương không sợ người ta kiểm tra xe, bởi vì động cơ xe là hàng chính hãng, kiểm tra thế nào đây?

Hoắc Khải ở đó nghiêm túc kiểm tra, quản lý Trương vô cùng bình tĩnh, anh ta còn không quên nói với Giản Tư Tư: "Người đẹp, tôi thấy hai người đừng lãng phí thời gian nữa, làm sao mà có vấn đề được. Bây giờ hai người đi thì tôi sẽ không chấp nhặt với hai người, đồng thời vẫn sẽ có ưu đãi, nếu làm to chuyện ra thì bên thiệt thòi không phải chúng tôi đâu".

Giản Tư Tư liếc nhìn anh ta, hừ một tiếng rồi nói: "Ông chủ tôi nói có vấn đề thì nhất định là có vấn đề, anh cứ chờ mà khóc đi!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 261: Sếp Lớn Đến Rồi

Trong lòng Giản Tư Tư, sớm đã kính nể Hoắc Khải như thần. Học sinh trước nay đều là một cá thể rất đơn thuần, tiếp xúc với thế giới chưa được sâu, chưa có quá nhiều nhận thức thông thấu về thế giới này. Bởi vì hiểu được ít, cho nên họ rất dễ bị mông lung, cũng rất dễ sùng bái người khác.

Nhất là con gái trời sinh đã cảm tính, khiến họ càng dễ nảy sinh cảm giác ỷ lại người khác.

Giản Tư Tư chính là như vậy. Cô ấy quá tin tưởng Hoắc Khải, cho nên anh nói có vấn đề thì cô ấy chắc chắn sẽ không tin người khác nửa chữ.

Quản lý Trương ngoan cố không chịu thừa nhận, không khác nào tự chuốc lấy khổ. Đợi sếp tìm ra vấn đề cụ thể thì anh ta sẽ toi đời!

Giản Tư Tư tin tưởng tuyệt đối chuyện này.

Mà quản lý Trương cũng vô cùng tin tưởng vị kỹ thuật sư già của mình, cho rằng Hoắc Khải không thể nào tìm ra vấn đề gì.

Hai bên đều có người đáng để mình tin tưởng, nếu nói bây giờ họ mỗi người một ý, thì chẳng thà bảo rằng họ đang so xem người đứng sau mình ai giỏi hơn mà thôi.

Hoắc Khải cầm lấy cái đèn pin chiếu sáng, lại dùng tua vít gõ chỗ này xem chỗ kia, trên bề mặt thì không nhìn ra có vấn đề gì.

Động cơ không có dấu vết thấm dầu, cũng không thấy mùi gì khó ngửi. Từ phản ứng của chân ga có thể thấy, vấn đề nhiều khả năng xuất hiện ở chỗ khác.

Hoắc Khải suy tính một lúc rồi lại men theo những chỗ có liên quan đến động cơ kiểm tra lại một lượt.

Nhân viên kỹ thuật bên cạnh thấy sự chú ý của anh rời khỏi động cơ thì trong lòng thầm thở phào một hơi.

Bởi vì cậu ta biết, vấn đề của chiếc xe này chính là nằm ở chỗ động cơ. Nếu không nhìn ra được vấn đề gì ở động cơ mà đi tìm chỗ khác, đó chính là lãng phí thời gian một cách vô ích.

Sau khi cậu ta đối mắt với quản lý Trương xong thì hai người đều mỉm cười hiểu ý.

Nhưng hai người họ không hề hay rằng, trình độ hiểu biết của Hoắc Khải đối với xe đã cao thâm đến mức độ nào.

Một bộ động cơ từ khi xuất xưởng đến lúc được thay đổi, cho dù có làm tinh tế đến mức nào cũng không thể hoàn toàn che mắt người khác.

Người khác không nhìn ra, đó là vấn đề về kĩ thuật, hoặc có thể nói là xem không đủ tỉ mỉ, nhưng Hoắc Khải không giống vậy.

Anh tìm nguyên nhân không chỉ đơn thuần là xem bằng mắt, mà nhiều lúc là cầm tua vít đi gõ nhẹ vào các bộ phận.

Đại khái là khi gõ đến van tiết lưu, động tác của Hoắc Khải hơi dừng lại một chút.

Âm thanh khi gõ vào chỗ này cảm thấy không được thuận tai cho lắm. Anh lấy dụng cụ chuyên nghiệp mở nắp van tiết lưu ra.

Cậu nhân viên kỹ thuật trẻ ở bên cạnh nói: "Người anh em, nếu anh cứ động tay động chân như thế này, có việc gì thì chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy nhé".

Hoắc Khải không thèm để ý đến cậu ta mà thuần thục mở nắp van tiết lưu ra. Bên trong rất sạch sẽ, không hề có dấu vết của việc đã qua sử dụng.

Nhưng vẫn là câu nói ấy, có những khi chỉ dùng mắt nhìn là không có tác dụng gì.

Hoắc Khải vươn ngón tay ra, sờ lên chỗ van tiết lưu, rồi đưa lên mũi ngửi.

Trừ mùi xăng dầu được sản sinh tự nhiên trong động cơ, còn có một mùi rất hiếm khi gặp.

Mùi này thường đến từ nước rửa van tiết lưu, không có màu sắc, cũng rất dễ bị hấp hơi.

Nếu lái chiếc xe này thêm mấy ngày nữa thì mùi này sẽ hoàn toàn biến mất. Tuy nhiên, khi nhân viên kỹ thuật Hoàng tiến hành bảo dưỡng khoang máy, mặc dù đã làm sạch dấu vết từng sử dụng trên van tiết lưu nhưng lại quên mất không khởi động xe, chất lỏng bay hơi rất chậm trong trạng thái đóng kín, mà cho dù chất lỏng có nay hơi rồi thì thể khí cũng không có nơi nào để thoát ra.

Cho nên Hoắc Khải đã ngửi thấy mùi này.

Anh lập tức hiểu ra mình không phải là người đầu tiên lái chiếc xe này. Nói chính xác hơn thì Giản Tư Tư đã trở thành chủ nhân đời thứ hai của chiếc xe rồi, bởi cho dù cửa hàng 4S có từng lái chiếc xe trong một khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không cẩn thận đến mức cố ý đi làm sạch van tiết lưu.

Khả năng duy nhất chính là chiếc xe này đã được sử dụng trong một thời gian dài.

Một chiếc xe đã qua tay mấy đời chủ còn đem về bán, chứng tỏ xe này cũng gần như mới tinh.

Vậy tại sao một chiếc xe như thế lại phải đổi chủ xe?

Ánh mắt của Hoắc Khải lại lần nữa dời đến động cơ xe.

Nơi dễ xuất hiện hỏng hóc nhất của một chiếc xe mới đến tay, có khả năng chính là ở động cơ, bởi vì đây là trái tim của cả chiếc xe, cũng là nơi tinh vi nhất của nó.

Nhưng động cơ nhìn thì lại có vẻ không vấn đề gì, cũng không có bất kỳ dấu vết nào của việc tháo lắp, có thể khẳng định rằng đây chính là một động cơ hoàn toàn mới.

Sau khi trầm tư suy nghĩ một lúc, thì Hoắc Khải lại bỏ đèn pin và tua vít xuống, một tay anh ấn lên động cơ, một tay khác thì lại mò kiếm cẩn thận khắp động cơ.

Động tác của anh vô cùng chậm rãi, thậm chí vì để cho các giác quan cảm nhận được rõ ràng hơn mà còn cố tình hơi híp mắt lại.

Quản lý Trương và cậu nhân viên kỹ thuật trẻ tuổi kia thấy anh lại mò về động cơ thì trong lòng giật thót. Không lẽ tên này đoán ra được chuyện gì rồi?

Nhưng lúc nãy anh đã mở van tiết lưu ra rồi mà, hơn nữa van tiết lưu đã được làm sạch, căn bản là nhìn không ra được bất kỳ vết tích nào hết.

Hoắc Khải không tiêu tốn quá nhiều thời gian trên động cơ, rất nhanh đã sờ được nơi khắc số hiệu của nó.

Ngón tay anh chầm chậm quét qua số hiệu từ đầu đến cuối, sau đó dừng lại.

Hoắc Khải hơi cúi đầu, nhìn số hiệu động cơ gần như mới cứng đó, biết được rằng mình đã tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

Tuy rằng thủ đoạn của vị kỹ sư già đó trong cửa hàng 4S đã có kỹ thuật như thần, sửa đi số hiệu vốn có trên động cơ, nhưng ông ta cũng chỉ là con người, có làm tinh tế đến đâu đi chăng nữa cũng khó mà so được với độ hoàn mỹ của máy móc.

Số hiệu của động cơ là do nhà máy dùng máy móc khắc thành, từng nét từng nét gần như y hệt nhau. Còn vị kỹ sư già kia tay nghề đã rất tinh vi rồi, nhìn bằng mắt thường gần như không thấy được khuyết điểm nào.

Nhưng khi Hoắc Khải dùng ngón tay tỉ mỉ cảm nhận nó thì lại phát hiện, ký tự đầu tiên với hai ký tự sau cùng có sự chênh lệch nhỏ về cao độ.

Điểm nhỏ này có thể tính bằng đơn vị mi-li-mét, người bình thường cho dù có sờ đến cũng chưa chắc cảm nhận ra được.

Giống như người thường chơi mạt chược, vươn tay ra sờ là đã biết mình bốc phải bài như thế nào. Còn người bình thường sờ cả ngày cũng chẳng biết rốt cuộc là Hồng Trung hay là Bạch Bản.

Sự chênh lệch chỉ vài mi-li-mét này làm Hoắc Khải càng thêm chắc chắn số hiệu động cơ này là giả.

Máy móc hoàn toàn tự động hóa không thể nào có tì vết như này được, cộng thêm chi tiết mùi lạ ở van tiết lưu càng làm anh thêm chắc chắn.

Từ hai manh mối này, xem ra động cơ đã bị thay đổi. Cửa hàng 4S này rất cẩn thận, thay một cái động cơ hoàn toàn mới, loại bỏ tất cả dấu vết từng được sử dụng.

Nhưng đi đêm lắm có ngày gặp ma, một nơi dễ dàng bị bỏ quên, và một điểm sai khác rất khó để người thường phát hiện ra, đều đã bị Hoắc Khải tìm thấy.

Nếu đã biết động cơ chiếc xe này bị thay đổi thì Hoắc Khải không cần suy nghĩ cụ thể vấn đề gì nữa rồi, bởi đây đã là mạo hiểm lừa gạt. Căn cứ theo luật bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng, cửa hàng 4S cần phải thực hiện khoản phạt hoàn một đền ba.

Hoắc Khải cầm lấy khăn và nước rửa tay bên cạnh lên lau sạch tay rồi rời khỏi chiếc xe.

Nhìn thấy anh bước lại gần, Giản Tư Tư lập tức hiểu ra, sếp chắc chắn đã tìm thấy vấn đề rồi.

Trong lòng cô ấy hưng phấn còn hơn cả việc mua xe. Cô bất giác quay đầu nhìn về phía quản lý Trương đứng bên cạnh, muốn châm biếm họ mấy

câu trước khi Hoắc Khải vạch trần họ.

Kết quả cô chưa kịp trào phúng thì quản lý Trương đã bước nhanh ra phía cửa.

Chiếc xe Mercedes-Benz bản G63AMG dừng trước cửa, một người đàn ông mặc âu phục bước xuống xe, bảo vệ và tư vấn bán hàng đứng ở cửa vội chạy tới nghênh đón.

Bởi vì đây không phải ai khác mà chính là sếp lớn Tiêu Gia Bình của cửa hàng 4S.

Những năm trước Tiêu Gia Bình làm kinh doanh vật liệu thép, nhân lúc những năm đó ăn nên làm ra mà kiếm được một khoản lớn. Sau đó kinh tế trong nước phát triển nhanh chóng, ông lại nhìn ra trào lưu mới trong đó, liền lập tức lấy một khoản tiền lớn ra mở cửa hàng Mercedes-Benz 4S.

Tài sản của ông ở trong thành phố này cũng chẳng được tính là tốp đầu, nhưng ít nhất cũng phải hơn trăm triệu tệ, có thể coi như là nhà giàu rồi.

Với tư cách là một sếp lớn, bình thường ông đều không hay lộ diện, nhưng hôm nay lại đột nhiên có hứng đến cửa hàng để giết thời gian.

Vừa xuống xe đã có một đám cấp dưới đến chào hỏi ông, kể cả vị quản lý Trương kia cũng vậy.

Quản lý bán hàng ở cửa hàng 4S có đến mấy người, không tính là lãnh đạo gì, nhưng Tiêu Gia Bình là ông chủ lớn hàng thật giá thật, không xun xoe ông thì ai.

Tiêu Gia Bình sớm đã quen với bầu không khí như vậy, tùy tiện gật đầu mấy cái biểu thị ý đã biết. Đúng lúc ông định đến văn phòng nghe cấp dưới báo cáo thì lại nhìn thấy một người mà bản thân gần đây rất muốn gặp.

Tang lễ của Triệu Vĩnh An làm lớn đến nỗi phải nửa dân số nước này biết, bản thân lại là một nhà giàu, Tiêu Gia Bình làm sao lại không rõ cho

được.

Có điều người chết có giỏi đến mấy đi nữa thì cũng đã chết rồi, nhưng người kế thừa của ông ấy ngược lại càng đáng được quan tâm.

Tiêu Gia Bình biết người kế thừa của Triệu Vĩnh An là Lý Phong, sáng lập ra một công ty tên là Hi Vọng Mới, trước mắt kinh doanh mảng thương mại điện tử, ngoài ra anh còn làm trợ lý tổng giám đốc trong công ty chi nhánh nhà họ Cơ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 262: Chân Tướng

Ông ta rất muốn móc nối quan hệ với những nhân vật như thế nhưng công việc kinh doanh của ông đến giờ chủ yếu là tập trung ở mảng buôn bán xe hơi, không dính dáng đến mảng kinh doanh của Hoắc Khải một chút nào. Bây giờ, ở đâu cũng có người muốn nịnh nọt Hoắc Khải để thuận tiện ôm đùi mấy người Miêu Nhất Khoa, sao có thể đến lượt người chẳng có tí liên quan nào như ông ta.

Tiêu Gia Bình cũng tự biết rằng tạm thời chưa thể gây dựng quan hệ với Hoắc Khải nên luôn cảm thấy chán nản, thế mà bây giờ, ông ta lại thấy Hoắc Khải xuất hiện ở cửa hàng 4S của mình.

Nhân vật mới nổi xuất hiện ngay trước mắt, làm sao Tiêu Gia Bình có thể để tuột mất cơ hội này.

Ông ta lập tức quay lại, đi về phía Hoắc Khải, quản lý Trương đang đứng trên đoạn đường mà ông ta sẽ đi qua, thấy ông chủ đang đến bên này thì nhất thời kích động không thôi. Anh ta còn cho rằng ông chủ đặc biệt đến tìm mình.

Anh ta vội vàng bước lên trước để đón tiếp, gật đầu, khom lưng nói: "Ông chủ Tiêu, sao hôm nay ông lại có thời gian đến cửa hàng thế ạ. Để tôi đi pha một tách trà mời ông".

"Không cần, tôi không uống", Tiêu Gia Bình tuỳ tiện đáp, sau đó như nghĩ đến điều gì, hỏi: "Ở đây cậu có trà gì?"

"Trà Đại Hồng Bào thượng hạng của núi Vũ Di, hơn ba ngàn tệ nửa cân", quản lý Trương vội vàng trả lời.

Tiêu Gia Bình ừ một tiếng, đối với ông ta mà nói thì loại trà này vẫn chưa ngon lắm, chỉ thuộc loại bình thường. Nhưng mà ngàn năm ông ta mới tới đây một lần nên cũng không chuẩn bị trà ngon ở đây.

Do dự một lát, ông ta nói: "Vậy cậu đi pha hai tách trà mang qua đây. Đợi một chút, hai người bên kia đến chung phải không?"

Giản Tư Tư đang nói chuyện với Hoắc Khải, Tiêu Gia Bình không nhớ ở trong cửa hàng có nhân viên nào như thế, hơn nữa cô ấy cũng không mặc đồng phục.

Quản lý Trương nhìn qua bên đó, anh ta vẫn chưa kịp nghĩ ra tại sao Tiêu Gia Bình lại bảo pha hai tách trà nhưng sếp lớn yêu cầu thì anh ta đương nhiên sẽ làm ngay.

"Hai người kia à. Tôi đang muốn nói với ông, hai đứa nhóc đó nói không có lý lẽ, đến cửa hàng chúng ta mua xe lại nói xe có vấn đề. Tôi bảo kỹ thuật viên kiểm tra cái xe đó hai lần mà họ vẫn không tin. Sếp à, ông đừng giận, tôi sẽ bảo họ lái xe đi luôn bây giờ!", quản lý Trương vừa nói vừa đi về phía Hoắc Khải.

Tiêu Gia Bình vội vàng kéo anh ta lại, sắc mặt u ám nói: "Cậu nói những lời khó nghe với cậu ấy rồi à?"

"Không phải vậy. Tôi làm việc rất chuyên nghiệp, sao có thể nói ra lời khó nghe, nhưng cái người này…"

Những lời nói sau đó của quản lý Trương, Tiêu Gia Bình cũng không muốn nghe. Ông ta chỉ muốn xác nhận là nhân viên của mình có đắc tội lớn với Hoắc Khải không là được rồi.

Không để ý đến quản lý Trương nữa, Tiêu Gia Bình tiếp tục rảo bước đi về phía Hoắc Khải.

Quản lý Trương cho rằng sếp lớn muốn đích thân giải quyết tranh chấp, vội vàng bước lên trước, nói: "Tổng giám đốc Tiêu, việc này cứ để tôi xử lý là được, thật ra cũng không phải là chuyện lớn gì, nên…"

Anh ta còn đang nói thì hai người đã đi đến phía bên kia.

“Ngậm cái miệng của cậu lại, sao mà nói lắm lời thừa thãi thế!”, Tiêu Gia Bình mất kiên nhẫn quát lên, sau đó nhoẻn miệng cười, chủ động giơ tay ra bắt tay Hoắc Khải: “Anh Lý, chào anh, thật trùng hợp, không ngờ được lại gặp anh ở đây!”

Ông ta vừa nói ra câu này thì quản lý Trương cũng ngây cả người. Kiểu dùng kính ngữ như vậy khiến anh ta có chút hoang mang?

Anh Lý? Anh?

Tại sao sếp lại dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với thằng nhãi này? Đây không phải là người mua hạng xe hạng E và xe hạng C thôi sao? Cùng lắm chỉ có thể coi là tầng lớp trung lưu.

Mà Hoắc Khải lại nhìn Tiêu Gia Bình, hỏi: “Ông là ai?”

Anh không có ý muốn bắt tay khiến Tiêu Gia Bình cảm thấy có chút sượng mặt, nhưng cũng không để ý mà tự nhiên thu tay về rồi giới thiệu nói: “Tôi là ông chủ của cửa hàng này, Tiêu Gia Bình. Anh Lý đến cửa hàng của tôi mua xe, đúng là như rồng đến nhà tôm. Không biết anh Lý muốn mua xe gì? Đã quyết định được chưa?”

“Tôi đã quyết định rồi, nhưng chất lượng phục vụ ở cửa hàng của các ông khiến tôi muốn lấy lại tiền”, Hoắc Khải nói.

Vừa rồi, Tiêu Gia Bình đã nghe quản lý Trương nói rồi. Tuy rằng không biết sự việc cụ thể thế nào nhưng cho dù là do nguyên nhân gì thì họ tuyệt đối không thể đắc tội người đàn ông đang được rất nhiều nhân vật lớn chú ý này.

Coi như anh cố ý soi mói thì cũng phải chịu.

Tiêu Gia Bình vẫn cười tươi như lúc trước rồi nói: “Có lẽ là có hiểu lầm gì đó. Thế này đi, những điều kiện anh đưa ra chúng tôi sẽ đều chấp nhận, muốn đổi xe hay lấy lại tiền đều được, coi như kết thêm bạn bè”.

“Không chỉ đổi xe mà còn phải bồi thường ba lần tiền xe”, Hoắc Khải nói.

Không phải là thái độ của Tiêu Gia Bình tốt thì anh sẽ nương tay, dám lấy chiếc xe đã thay động cơ bán cho khách thì người làm ông chủ phải chịu trái đắng như vậy.

Tiêu Gia Bình vừa nghe xong thì sững người. Đổi xe hoặc là lấy lại tiền thì ông ta không thấy có vấn đề gì, nhưng bồi thường ba lần tiền xe thì có vẻ hơi quá rồi.

Dù ông ta muốn tạo quan hệ với Hoắc Khải cũng không thể vô duyên vô cớ bị người khác lừa tiền như thế. Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì người ta còn coi ông ta ra gì nữa!

Do đó, nụ cười trên môi Tiêu Gia Bình cũng nhạt dần, nói: “Tôi không hiểu lời nói này của anh Lý là thế nào. Nếu chất lượng phục vụ có vấn đề thì cũng không thể bồi thường nhiều như thế?”

“Có cần đến nhiều như vậy hay không thì ông nên hỏi quản lý Trương này. Tôi nghĩ, anh ta sẽ có một giải thích hợp lý”, Hoắc Khải nói.

Tiêu Gia Bình quay đầu nhìn quản lý Trương, hỏi: “Có chuyện gì?”

Quản lý Trương vội vàng lắc đầu, nói: “Tôi không biết anh đây nói vậy là có ý gì”.

“Tư Tư, mở camera điện thoại của cô ra”, Hoắc Khải quay lại nói với Giản Tư Tư.

Khi Giản Tư Tư mở camera, bắt đầu tìm góc độ chuẩn xác để quay video, Hoắc Khải mới nói với quản lý Trương: “Bây giờ tôi chỉ hỏi anh một câu, chiếc xe C260L mà anh bán cho Giản Tư Tư có phải là xe mới, nguyên đai nguyên kiện, đảm bảo không có bất kỳ sự gian lận nào?”

Nếu là mấy phút trước hỏi như thế thì quản lý Trương chắc chắn sẽ không mảy may do dự mà gật đầu nói đúng.

Nhưng bây giờ, điện thoại đang quay anh ta, Tiêu Gia Bình thì đứng bên cạnh, trong lòng anh ta bỗng nhiên có chút bất an.

Anh ta tin tưởng kỹ thuật viên kia nhưng bây giờ, tại sao tim lại đập nhanh như thế?

Khi quản lý Trương đang do dự, nói năng úp mở, quanh co thì Tiêu Gia Bình lập tức hiểu ra, trong chuyện này có gì đó khuất tất. Nếu không, Hoắc Khải sẽ không đến đây và nói muốn đền bù ba lần tiền xe.

Ông ta không biết có gì mờ ám, chỉ duy nhất một điều chắc chắn là ông ta cũng không quan tâm.

Nghĩ vậy, Tiêu Gia Bình cũng rất quả quyết, vội nói: "Nếu anh Lý đã nói vậy thì chúng tôi sẽ bồi thường. Thế này đi, chúng ta lên lầu uống tách trà. Tôi sẽ báo kế toán kết toán khoản này".

Hoắc Khải lắc đầu nói: "Thời gian của tôi không nhiều, cứ đợi ở đây đi. Trong mười phút, dù có lấy được tiền bồi thường hay không thì chúng tôi vẫn phải đi".

Thái độ kiên quyết của anh khiến Tiêu Gia Bình cũng không nói được gì, sợ nói nhiều sẽ phản tác dụng.

Vì đã đồng ý với Hoắc Khải nên ông ta cũng không hỏi gì nữa mà báo ngay với kế toán dựa vào giá chiếc xe mà Giản Tư Tư mua mà trả lại tiền còn đền bù gấp ba.

Thấy thái độ của ông ta khá hợp tác, Hoắc Khải cũng không muốn gây phiền phức nên bảo Giản Tư Tư xoá video trước mặt Tiêu Gia Bình, sau đó rời khỏi cửa hàng 4S.

"Anh Lý đi nhé, nếu lần sau cần gì thì cứ gọi trực tiếp cho tôi là được, mọi người đều là bạn bè cả mà!", Tiêu Gia Bình nhiệt tình tiễn ra tận cửa, rồi đưa danh thiếp cho Hoắc Khải.

Hoắc Khải nhận lấy tấm danh thiếp, khẽ gật đầu rồi rời đi.

Nhìn theo bóng lưng họ rời đi, nụ cười trên mặt Tiêu Gia Bình dần nhạt đi mà thay vào đó là vẻ mặt u ám.

Ông ta quay sang, nhìn quản lý Trương đang run rẩy ở bên cạnh, lạnh lùng hỏi: "Nói đi, có chuyện gì?"

Từ khi Tiêu Gia Bình đồng ý hoàn trả số tiền bằng ba lần tiền mua xe, quản lý Trương đã biết chuyện này không thể cứu vãn rồi. Anh ta tin tưởng rằng kỹ thuật viên đã làm rất sạch sẽ, không thể bị phát hiện nhưng lại không dám khuyên Tiêu Gia Bình.

Bởi vì biểu hiện của Tiêu Gia Bình từ đầu đến cuối đều tỏ ra là muốn lấy lòng người kia. Mà đã là lấy lòng thì dù có tin lời anh ta hay không, ông cũng tuyệt đối không vì chút tiền đó mà đắc tội với người ta.

Bây giờ, Tiêu Gia Bình hỏi về việc này, quản lý Trương cũng không dám giấu, chỉ đành thành thật nói: "Lúc trước, động cơ của chiếc xe đó bị lỗi nên khách hàng trả lại xe. Sau đó chúng tôi mua một động cơ mới từ nhà máy rồi thay thế cái bị hỏng. Việc này do lão Hoàng đích thân cử người làm, mọi chi tiết đều được xử lý hoàn hảo. Anh ta không thể phát hiện. Người này yêu cầu hoàn trả ba lần tiền mua xe chỉ là doạ chúng ta, anh ta…"

Anh ta còn chưa nói xong, Tiêu Gia Bình đã đạp cho một phát rồi quát tháo ầm ỹ: "Đồ khốn nhà cậu còn nói nữa! Làm mất uy tín của cửa hàng lại còn đắc tội với khách quý của ông đây! Cái con mẹ nó, ai bảo cậu làm chuyện này!"

Tiêu Gia Bình cứ nói một câu thì lại đạp một phát, quản lý Trương bất ngờ không kịp tránh, bị đạp trúng, té lăn ra đất.

Không ai dám tới ngăn lại. Đó là sếp lớn đấy. Kẻ thần kinh mới vì một quản lý kinh doanh mà đắc tội với sếp lớn.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 263: Hoàn Trả Gấp Ba

Quản lý Trương ôm đầu nằm trên đất, không dám phản kháng, cũng không dám trốn tránh. Tiêu Gia Bình đạp mấy phát, quát mắng văng nước miếng tùm lum, sau đó hung hăng chỉ vào anh ta, nói: "Cậu cút ngay cho tôi! Đừng để ông đây nhìn thấy cậu! Cút!"

Quản lý Trương trông vô cùng nhếch nhác, không dám nói nửa câu thừa thãi, chạy ra từ trong cửa hàng, không dám quay lại nhìn.

Tiêu Gia Bình tức đến nỗi thở hổn hển. Người kỹ thuật viên Hoàng kia là ai thì ông ta biết, đó là người chính ông ta dùng mức lương cao để dụ từ cửa hàng 4S khác qua đây.

Nếu khách hàng bị bịp không phải là Hoắc Khải thì có lẽ Tiêu Gia Bình sẽ tin lời của quản lý Trương là người ta chỉ doạ mà thôi.

Nhưng đây là người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An. Một nhân vật như thế lại đến đây để doạ ông ta sao?

Người khác có thể không nhìn ra vấn đềnhưng nếu Hoắc Khải đã nói có vấn đềthì ai dám không tin!

Tiêu Gia Bình tức đến phát điên. Cậu chọn ai thì không chọn lại cứ chọn gài bẫy người khách quý này. Sau này anh ta gặp tôi thì còn có ấn tượng tốt được sao?

Vốn dĩ còn đang lo làm sao để lôi kéo, tạo được mối quan hệ với người ta. Bây giờ thì tốt rồi, làm gì còn mặt mũi nào mà đi lôi với chả kéo nữa.

Còn có chuyện gì khiến ông ta bực mình hơn chuyện này cơ chứ.

Cũng vì bây giờ, thân phận ông ta đã khác trước, tính cách cũng tốt hơn nhiều, nếu không Tiêu Gia Bình chắc chắn sẽ không chỉ đánh anh ta một trận đơn giản như thế.

Làm hỏng chuyện lớn của ông, phải bị lăng trì.

Quay lại nhìn những nhân viên tư vấn đang đứng xung quanh, Tiêu Gia Bình chỉ vào mặt họ, quát mắng: "Sau này, đứa khốn nào còn dám làm chuyện như vậy thì ông đây cho đi ăn cơm tù! Lập tức đập nát chiếc xe kia rồi ném vào kho phế phẩm đi!"

Nhân viên tư vấn không dám nhiều lời, sếp lớn đã nói thì dù họ cảm thấy đáng tiếc như thế nào cũng chỉ có thể nhanh chóng đưa chiếc xe đến xưởng kiểm tra sửa chữa xe, cầm búa lên đập nát nó.

Những tiếng đập chan chát vang lên khiến cho không ít người đến xem xe đều cảm thấy kinh ngạc.

Chiếc xe mới như thế, tại sao lại đập nát đi?

Không ai dám giải thích. Thật sự, hầu hết những người trong cửa hàng đều biết nhưng không ai xem nó là vấn đề lớn.

Trước đây, họ cũng đã từng làm chuyện như thế nhưng người bình thường thì không hiểu nhiều về xe cộ nên chỉ cần để một thời gian rồi khách hàng phát hiện ra rồi kiến nghị là họ thay linh kiện thì ai sẽ thừa nhận chứ? Nếu hết hạn bảo hành thì càng tốt, xảy ra chuyện gì thì khách hàng tự bỏ tiền túi ra mà sửa.

Lúc này, Hoắc Khải và Giản Tư Tư cũng đã ngồi lên taxi để trở về.

Sau khi lên xe, Giản Tư Tư rất tò mò hỏi Hoắc Khải rốt cuộc đã phát hiện ra vấn đề gì.

Hoắc Khải cũng không giấu cô ấy, nói: "Động cơ chiếc xe đó bị thay rồi, bơm dầu cũng có vấn đề. Nếu họ không đồng ý trả tiền thì chúng ta có thể trực tiếp khởi tố. Nhưng ông chủ cửa hàng đó rất thông minh, biết dùng tiền để tẩy trắng".

"Hả? Động cơ bị thay đổi sao?", Giản Tư Tư nghe thấy thế thì tỏ ra kinh ngạc, sau đó tức giận nói: "Đám con buôn tham lam này cũng thật là

quá đáng. Làm như vậy không phải là lừa gạt sao?"

"Tất nhiên là lừa gạt rồi, nếu không sao lại vừa cho trả hàng vừa đền tiền gấp ba", Hoắc Khải cười nói: "Nhưng thế này cũng không tệ, cô có thể cầm khoản tiền này, mua một chiếc xe tốt, ví dụ như audi TT hoặc BMW Z4 giá cả đều khoảng hơn năm trăm ngàn là mua được rồi, còn tốt hơn C class".

"Hơn năm trăm ngàn à, thế thì đắt quá…", Giản Tư Tư nói. Tuy nói điều kiện gia đình cô ấy cũng có của ăn của để nhưng vừa tốt nghiệp nên cô ấy vẫn chưa đủ tâm lý để đi một chiếc xe đắt như thế.

Căn nhà mà Hoắc Khải mua ở khu Tây Bắc cũng mới một triệu tám, vậy thì chiếc xe này bằng nửa căn nhà rồi.

Hơn nữa,được trả lại tiền xe còn bình thường chứ bồi thường gấp ba lần tiền xe thì cô ấy cũng ngại cầm.

Trước đây, cô ấy tốn hai trăm bảy mươi ngàn để mua một chiếc C class, bồi thường gấp ba thì tính ra là tám trăm mười ngàn. Khoản tiền lớn như thế, nếu Giản Tư Tư có thể yên tâm đút vào túi mới là khó tin như thấy quỷ vậy.

"Tiền này tôi không thể cầm. Sếp là người phát hiện ra vấn đề đó, nếu không coi như tôi bị lừa chết mà cũng không biết sự thật thế nào", Giản Tư Tư nói.

"Biết hay không biết chỉ là một chuyện nhưng nó vốn dĩ thuộc về cô", Hoắc Khải nói: "Nếu giờ cô không cần thì cuối tháng, khi tổng giám đốc Ninh kết toán thì tôi cũng bảo cô ấy chuyển khoản tiền này vào tài khoản của cô. Còn tiêu thế nào là chuyện của cô, có thể mua xe, có thể mua nhà".

"Không được…"

Giản Tư Tư vẫn muốn từ chối nhưng chuyện mà Hoắc Khải quyết định rồi thì cô sao có thể từ chối được.

Đừng nói là tám trăm mười ngàn, nếu mà tám triệu một trăm ngàn mà không phải là của mình thì Hoắc Khải cũng sẽ chắc chắn không tham lam.

Anh hiểu rất rõ, tiền đóng vai trò gì trong xã hội này. Nó có thể khiến kẻ thù trở nên hoà thuận với nhau cũng có thể khiến anh em trở mặt thành thù.

Thẳng thắn mà nói, Hoắc Khải không thích xã hội vật chất nhưng anh cũng hiểu được rằng nếu không có tiền thì thật sự không làm được việc gì.

Quy tắc của xã hội không phải là thứ mà ai thích thì có thể thay đổi.

Thấy Hoắc Khải cố chấp làm như vậy, cuối cùng Giản Tư Tư cũng yên lặng và cân nhắc chuyện sau khi lấy được tiền thì làm thế nào mới tốt.

Nếu theo lời Hoắc Khải nói là mua một chiếc xe sang năm sáu trăm ngàn cũng không được, Giản Tư Tư không phải là người ham hưởng thụ, có thể lái một chiếc xe hai ba trăm ngàn, đối với cô đã rất tốt rồi. Về điểm này thì cô và Ninh Thần thuộc cùng một loại người, nhưng vì càng trẻ tuổi thì quan niệm về tiêu dùng cũng cao hơn nên chịu bỏ ra nhiều tiền hơn.

Nếu không mua xe thì mua gì?

Mua nhà sao?

Nhưng khoản tiền quá lớn này là do sếp giúp cô ấy đòi lại, nếu tiêu một mình thì không ổn lắm.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng Giản Tư Tư nảy ra một ý tưởng, nhưng cô ấy cũng không nói ngay với Hoắc Khải mà định trở về rồi tìm Ninh Thần thương lượng xem sao.

Dù sao, trước mắt, tổng giám đốc của công ty Hi Vọng Mới cũng là Ninh Thần, Hoắc Khải chỉ là đại diện pháp luật, rất ít khi tới công ty cũng không giữ chức vụ gì.

Sau khi hai người trở lại công ty, biết Giản Tư Tư mua xe mới suýt nữa bị lừa lại trong cái rủi gặp cái may, lấy được tám triệu một trăm ngàn tiền bồi thường, Ninh Thần có chút kinh ngạc còn những nhân viên trẻ tuổi trong công ty thì rất ngưỡng mộ.

Tại sao mình lại không gặp chuyện tốt như thế chứ?

Sớm biết vậy thì đi mua xe cùng với sếp rồi!

Tám trăm ngàn đấy!

Bây giờ, lương của họ một tháng cũng không phải là quá ít, trung bình vào khoảng mười bốn, mười lăm ngàn nhưng muốn có tám trăm ngàn thì cũng phải làm vài năm, nhịn ăn nhịn uống mới tiết kiệm đủ.

"Ngưỡng mộ không? Ghen tị không? Hối hận không? Ha ha ha…Ai bảo mọi người không đi cùng với sếp! Các cậu không biết đâu, sếp giỏi lắm. Mấy người kia đều muốn giả ngu lờ đi nhưng sếp là người thế nào chứ? Anh ấy liếc mắt cũng nhìn ra vấn đề của cái xe đó, nhạy bén và hiểu biết đến nỗi ông chủ của cửa hàng 4S cũng không dám phản bác, phải ngoan ngoãn nhận tội".

Giản Tư Tư tỏ vẻ khoe khoang nói về chuyện mua xe, còn những người khác thì hào hứng lắng nghe.

Chỉ có Ninh Hạo Bân nghe thấy thế thì mặt mũi nhăn nhó như đớp phải rồi. Sao người đàn ông kia làm gì cũng đều may mắn như thế?

Vận may của người khác như đều nhường hết cho anh rồi!

Ninh Hạo Bân cảm thấy không phục. Từ đầu đến cuối cậu ta đều cho rằng Hoắc Khải thành công là dựa vào may mắn, bao gồm cả việc mua xe. Nếu không phải trùng hợp Giản Tư Tư đi cùng anh ta thì anh ta phát hiện ra cái rắm gì!

Ở bên kia, Ninh Thần cười vui vẻ nhìn Hoắc Khải nói: "Anh nhìn thấy chưa. Mấy cô cậu trẻ tuổi đều rất ngưỡng mộ anh. Trong lòng họ, đến cả

một tổng giám đốc như em cũng không có địa vị cao như anh đâu".

"Nhưng trong lòng anh, địa vị của họ cũng không cao bằng em", Hoắc Khải cười nói.

Anh bỗng nhiên nói mấy lời đó khiến Ninh Thần nghe xong cũng thấy ngọt ngào như ăn đường vậy. Nếu không phải trong văn phòng còn có nhiều người thì có lẽ cô cũng không nhịn được mà hôn Hoắc Khải một cái.

Từ lúc Hoắc Khải nói muốn cùng cô yêu lại từ đầu, mỗi lần gặp nhau thì đều nói mấy câu khiến tim cô đập thình thịch.

Có lẽ nhiều người sẽ cảm thấy như vậy gọi là dẻo mỏ, nói năng khiếm nhã.

Nhưng mà trong mắt người tình hoá Tây Thi, người ta không thích anh, anh chạm vào tay cô ta thì gọi là đồ lưu manh. Còn nếu thích anh thì cầm tay cô ấy lại là một cách thể hiện tình yêu.

"Anh nói dễ nghe thế, buổi chiều còn phải đi khám bệnh nữa đấy", Ninh Thần nói: "Vừa rồi Tư Mễ gọi điện cho em nói buổi trưa có thể làm xong việc, buổi chiều khoảng một giờ anh đi là được".

Hoắc Khải cảm thấy rất bất lực, anh rất muốn nói cho cô biết, bây giờ mình không có bệnh gì. Nhưng nghĩ đến việc, anh vẫn chưa thật sự thẳng thắn nói những chuyện trong quá khứ với Ninh Thần nên bây giờ nói như vậy thì vẫn hơi sớm.

Nghĩ vậy, anh đành phải thở dài gật đầu rồi nói: "Được rồi!"

"Trời ơi, đừng có nhíu mày, em chỉ muốn tốt cho anh thôi mà".

Có lẽ vì cảm thấy chuyện này sẽ ảnh hưởng nhất định đến lòng tự trọng của đàn ông nên Ninh Thần chủ động lại gần anh, nhẹ nhàng cầm tay anh, cắn nhẹ môi, hai mắt như long lanh ánh nước. Cô khẽ nói: "Đương nhiên cũng là vì tốt cho em nữa. Lẽ nào anh không muốn biết gần đây em học được bí kíp gì sao?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 264: Uống Rượu

Hoắc Khải nghe vậy thì ngẩn người, rồi mới hoàn hồn trở lại. Học cái gì cơ?

Khí huyết của anh đột ngột nóng lên, đầu anh đã bắt đầu tưởng tượng ra một vài hình ảnh. Chỉ một suy nghĩ cũng đủ để khiến cả người anh nóng hết lên.

Nhìn sắc mặt thay đổi một cách rõ ràng của chồng mình, Ninh Thần cũng hơi đỏ mặt rồi quay đi. Cô không hề biết dáng vẻ "đã nghiện còn ngại" này của bản thân quyến rũ cỡ nào.

Suy cho cùng, dù Hoắc Khải có nguyên tắc đến mấy thì anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi.

Ngủ chung với Ninh Thần suốt bao lâu này mà chưa từng vượt qua giới hạn, có thể thấy được anh đã phải nhịn một cách khó khăn thế nào.

Thất tình lục dục là phương hướng của con người, được bản năng chỉ lối. Nhẫn nhịn càng lâu thì khi bộc phát ra càng mãnh liệt.

Bên trong phòng làm việc có nhiều người, Hoắc Khải cũng không tiện nói gì hay làm gì mà chỉ có thể giương mắt lên nhìn.

Khó khăn lắm mới nhịn đến trưa thì lại bị Ninh Thần kéo đi tìm Phan Tư Mễ.

Hoắc Khải đang nhẫn nhịn đầy một bụng, lại bị cô tự tay đưa đến trước cửa phòng khám của Phan Tư Mễ. Sau đó, Ninh Thần híp mắt cười, nói: "Ngoan ngoãn đi khám đi, em qua bên phòng bếp xem thế nào đã, xong sẽ tới tìm anh".

Hoắc Khải rất muốn bảo cô đừng đi đâu cả, nhưng Ninh Thần nào có chịu nghe.

Nhìn bóng dáng vợ mình đi xa, Hoắc Khải âm thầm kêu khổ một tiếng.

Nhân viên lễ tân đã quen mặt anh, mỉm cười nói: "Anh Lý, tình cảm của hai vợ chồng nhà anh tốt quá, thật đáng ngưỡng mộ mà".

Hoắc Khải nghe vậy thì thở dài. Tình cảm tốt là giả, vì phần lớn đều là được xây dựng với tiền đề là Lý Phong.

Nếu như Ninh Thần biết anh không phải là chồng của cô, hoặc nói chỉ có thân thể là thật, thì cô có chấp nhận không?

Hoắc Khải lắc đầu, biết nếu bản thân mình không đi lên thì chắc chắn sẽ có người báo cáo cho Ninh Thần ngay.

Anh đành phải đi lên tầng rồi nhìn thấy Phan Tư Mễ đang ngồi trên sô-pha đánh chữ.

Hôm nay cô ta mặc một bộ váy ngắn màu đen, đặt máy tính bảng trên đùi. Một trắng một đen làm lộ rất rõ ràng vẻ đẹp của sự tương phản. Thêm vào đó, Phan Tư Mễ vốn đã có một vẻ ngoài vô cùng quyến rũ, nhất là nốt ruồi duyên dưới cằm càng khiến cô ta giống như một miếng bánh mê người.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Hoắc Khải đi lên rồi cười nói: "Đến rồi hả, anh ngồi trước đi, tôi sắp xong rồi".

Hoắc Khải ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc rồi vô thức nhìn Phan Tư Mễ một cái. Ngọn lửa mà Ninh Thần đốt lên đã khó tan rồi, giờ nó lại khiến năng lực tự khống chế bản thân của anh yếu dần đi.

Nhưng Hoắc Khải cũng chỉ nhìn một cái rồi quay đi, rời lực chú ý của mình sang chỗ khác.

Khoảng hai ba phút sau, Phan Tư Mễ gập máy tính bảng lại rồi đi tới, hỏi: "Sao không nhìn nữa?"

"Hả?", Hoắc Khải khó hiểu nhìn cô ta.

Cô ta bĩu môi cười nói: "Ban nãy anh nhìn trộm tôi còn gì, cứ tưởng là sẽ nhìn lâu hơn cơ. Sao, tôi mặc đẹp không?"

Phan Tư Mễ nói xong thì còn cố ý quay một vòng. Đường cong chữ S cùng bộ váy bó sát đã bộc lộ hết sự nữ tính của cô ta ra.

Hoắc Khải không trả lời câu hỏi đó. Mặc dù ánh mắt anh cũng không kìm được mà phải liếc nhìn vào cặp đùi trắng nõn kia, nhưng anh vẫn cố gắng bình ổn nội tâm đang nổi loạn của mình lại rồi nói: "Thấy bảo dạo này cô bận lắm, thế cô cứ làm chuyện của mình đi, tôi ở đây giết thời gian một lúc là được".

"Anh nói kiểu gì thế, giết thời gian một lúc là sao chứ", Phan Tư Mễ cười đáp: "Tôi biết anh không bị sao rồi, nhưng cũng không thể đến rồi đi luôn vậy được. Nếu chán quá thì nhảy một điệu với tôi không? Anh biết nhảy chứ?"

"Không biết", Hoắc Khải dứt khoát lắc đầu.

Dù là nhảy điệu gì thì cũng sẽ không tránh khỏi việc tiếp xúc thân thể. Hiện giờ anh như một ngòi nổ vậy, chỉ cần một chút lửa là sẽ bùng cháy ngay. Huống hồ, Phan Tư Mễ còn không phải là một người bình thường mà lại là một phụ nữ rất quyến rũ.

Hoắc Khải chưa bao giờ xem thường sức khống chế của bản thân, nhưng anh biết, không nên đánh giá nó quá cao.

"Thật sự không biết sao?", Phan Tư Mễ nghi ngờ hỏi.

Một gã tồi mà lại không biết nhảy ư?

Hoắc Khải vẫn kiên quyết lắc đầu: "Không biết thật".

Phan Tư Mễ "Ồ" một tiếng rồi đáp: "Ừ, thế thì không nhảy nữa. Nhưng anh cứ định ngồi vậy đấy à? Hay là tôi mời anh uống chút gì nhé? Tôi vừa mới mua một bình rượu vang khá ngon, chúng ta uống một ly rồi nói chuyện giết thời gian tầm hai tiếng là tôi sẽ thả anh đi".

Bình thường thì Hoắc Khải nhất định sẽ từ chối, vì mọi người hay nói uống rượu thì hay xảy ra những hiểu lầm không đáng có, nhất là khi anh đang như thế này.

Nhưng cũng chính vì cảm xúc của anh đang bị giao động mạnh cho nên tư duy của anh đã bị bản năng lấn át.

Anh lại nghĩ rằng, uống một chút cũng được, để thả lỏng bản thân, không nghĩ linh tinh nữa.

Thấy anh gật đầu đồng ý, Phan Tư Mễ vui vẻ đi lấy chai rượu vang cùng hai chiếc ly tới.

Nghe tiếng kêu thanh thúy vang lên khi ly chạm vào bàn, Hoắc Khải gật đầu nói: "Ly này được đấy".

"Anh còn hiểu về ly uống rượu nữa à?" Phan Tư Mễ vừa mở rượu vừa ói: "Hay là anh thử nói cho tôi xem cái ly này tốt ở chỗ nào đi".

Hoắc Khải cầm cái ly lên rồi nhanh chóng kéo miệng ly ra khiến nó phát ra một âm thanh trong trẻo. Anh lại lấy cốc nước ở bên cạnh lên, thấm ướt ngón tay mình rồi xoay vòng quanh thành ly. Lúc này, có thể nghe thấy tiếng rung nhẹ. Anh nói: "Nghe âm thanh thì lượng thạch anh có trong thủy tinh cùng trình độ kỹ thuật đều rất tốt".

Anh lại đem ly ra soi tỉ mỉ dưới ánh mặt trời vào nói tiếp: "Độ bóng và độ xuyên thấu cũng ổn, hơn nữa lại cực ít bọt khí, có lẽ là được người ta thổi vào để làm. Theo đặc điểm kỹ thuật thì có lẽ nó có xuất xứ từ Hetalia, nhưng xét về cảm giác khi cầm thì lại phù hợp với gu của người nước mình hơn. Cho nên, có lẽ là người trong nước dùng máy của Hetalia thổi nên. Mặc dù chất lượng là thượng thừa đấy, nhưng miệng ly lại hơi nhỏ so với chính thể, hợp để uống rượu vang trắng hơn".

Phan Tư Mễ nghe vậy thì sững sờ. Mặc dù cô ta đã học ở nước ngoài nhiều năm, cũng nếm thử không ít rượu ngon, nhưng bình thường cô ta chỉ quan tâm nhiều nhất đến chất lượng của rượu. Còn về ly uống rượu, đã

được bày lên những nơi ăn uống sang trọng rồi thì chắc chất lượng cũng không tồi, cũng chẳng cần chú ý đến làm gì".

Cô ta tò mò nhìn ly rượu vang trên bàn và hỏi: "Vậy uống rượu vang đỏ thì hợp với loại ly nào?"

"Có hai loại. Một là ly thủy tinh vang đỏ Burgundy có miệng cốc hơi hướng ra ngoài, một loại khác là ly Bordeaux có thân cốc phình xuống dưới. Ly Burgundy có miệng cốc to là để mùi hương rượu xông lên mũi dễ hơn và cảm nhận được tầng hương thứ hai và thứ ba. Quả nho ở vùng Burgundy chua hơn ở Bordeaux. Khi rượu lan ra nửa đầu lưỡi là có thể cảm nhận được vị chua chua của quả rồi. Mà rượu có nhiều tanin thì hợp với ly Burgundy hơn, nguyên nhân chủ yếu là vì kết cấu của rượu vang đỏ nặng hơn. Do đó mà cần một loại ly có dung tích lớn để lắc đều cho rượu tản ra, khiến mùi thơm lan ra. Mà rượu trắng thì có ít tanin, thanh khiết hơn, ly rượu không cần quá to. Ngoài ra, khi uống rượu vang trắng thì cần có nhiệt độ cực thấp. Tốc độ ấm lên của ly nhỏ chậm hơn nhiều, mà mỗi lần rót ra cũng không quá nhiều rượu. Như vậy, ta có thể uống hết trong thời gian ngắn mà vẫn giữ được nhiệt độ của nó".

Phan Tư Mễ kinh ngạc vô cùng. Lúc Hoắc Khải giải thích về những điều này, anh không cần suy nghĩ một chút nào mà cứ thế nói ra. Nếu đây không phải là nói xạo thì chắc chắn là anh rất hiểu về ly uống rượu vang.

Có vẻ là cô ta đã đoán đúng, độ cặn bã của người đàn ông này rất cao.

Nhưng đến mức nói ra được nhiều kiến thức về ly uống rượu như vậy thì hình như là hơi cao quá thì phải.

Với kiểu phu nữ như Ninh Thần thì đâu cần có một người chồng có kiến thức phong phú cỡ đó chứ? Vả lại, với thân phận và địa vị của cô ấy thì sẽ không thể tiếp xúc được với những người cao cấp như vậy.

Phụ nữ có địa vị xã hội thấp thì càng bị những lời đường mật và thổi phồng của lũ đàn ông tồi hấp dẫn. Bên ngoài tỏ ra càng cao quý thì ngược lại còn dễ khiến bọn họ có cảm giác chênh lệch.

Nghĩ ngợi một hồi, Phan Tư Mễ hỏi: “Tôi chưa từng nghe thấy Ninh Thần nói anh thích uống rượu mà. Sao anh lại hiểu rõ về rượu vang thế”.

“Thật ra không phải là hiểu, mà chỉ là một số kiến thức bình thường thôi, cứ đọc sách nhiều là sẽ biết mà”, Hoắc Khải khiêm tốn nói.

Phan Tư Mễ vô thức trợn mắt. Ý của câu nói này là cô ta không đọc sách à?

Cô ta không suy nghĩ nhiều về vấn đề này. Kiến thức chuyên ngành của Hoắc Khải thật sự khiến cô ta kinh ngạc, nhưng đằng sau sự kinh ngạc thì cô ta lại càng coi Hoắc Khải là một gã trai tồi hơn.

Sau khi mở rượu vang ra, Phan Tư Mễ đổ đầy 1/3 mỗi ly rồi đưa cho Hoắc Khải một ly và nói: “Anh đã hiểu rõ về rượu vang như vậy thì nếm thử xem nó ra sao đi”.

Hoắc Khải khẽ lắc ly rượu cho mùi rượu tỏa ra nhanh hơn. Sau đó, anh ghé sát mũi vào miệng ly để ngửi rồi mới nhấp một ngụm, để rượu tràn khắp khoang miệng rồi mới chậm rãi nuốt xuống.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 265: Mất Trí Nhớ

Sau khi nhấp một ngụm rượu, Hoắc Khải không hề nhận xét luôn mà hơi nghiêng cái ly rồi quan sát, sau đó mới nói: "Màu sắc và vị dung hòa với nhau, nhưng cũng chứng tỏ rằng nó không có gì đặc biệt hết. Phần kết hợp giữa nước và rượu không hề có các màu sắc dễ phán đoán năm tuổi như là xanh, hồng, hổ phách mà lại ánh lên màu đỏ cam, chứng tỏ rằng chất lượng rượu đã bị hư tổn. Vì vậy, có lẽ vấn đề là ở việc đậy nắp hoặc lúc chưng cất, khiến cho chất lượng rượu suy giảm. Tôi đề nghị cô nên uống hết nó thật nhanh và đừng có giữ lại nữa". Nghe xong, Phan Tư Mễ lập tức cầm ly lên, nếm thử và quan sát.

Hoắc Khải ở bên cạnh thì chỉ dẫn: "Phải nghiêng một góc 45 độ, cô thấy tầng nước kết hợp giữa thành ly và rượu chưa? Nó càng rộng thì tức là nồng độ cồn càng cao. Mà phần kết hợp giữa nước với rượu cũng sẽ có nhiều màu sắc khác nhau để thể hiện độ tuổi của rượu. Màu xanh và tím nhạt thì tức là khoảng ba đến năm năm tuổi, màu đỏ gạch thì là năm đến sáu năm, còn màu hổ phách thì là tám đến mười năm".

Được Hoắc Khải nhắc nhở, Phan Tư Mễ đúng là đã nhìn thấy màu đỏ cam nhàn nhạt. Theo cách nói của Hoắc Khải thì tức là rượu đã bị tổn hại.

Tay cầm ly của cô ta run run, thể hiện sự giận giữ.

Bình rượu này là do cô ta mua ở một nhà bán rượu cao cấp trước khi về nước. Theo lời người bán thì nó có chất lượng cực cao, nếu đem về nước bán thì ít nhất cũng được ba đến bốn mươi ngàn.

Bây giờ thì, chất lượng cao cái cóc khô gì chứ!

Chất lượng rượu bị tổn hại, tức là bình rượu này không được đậy kín. Bất kể chất rượu có tốt hay không mà bị hở thì chắc chắn sẽ công cốc.

"Cái gã khốn kiếp!", Phan Tư Mễ lầm bầm.

Cô ta không nghi ngờ rằng Hoắc Khải có đang bốc phét hay không, vì những kiến thức này quá chuyên nghiệp, người bình thường không thể biết đến được. Dù có muốn nói xạo thì cũng không nghĩ ra nổi để mà xạo.

Hoắc Khải không nghe rõ, bèn hỏi lại: "Cô nói gì cơ?"

"Không có gì", Phan Tư Mễ đặt bình rượu xuống và nói: "Nếu không giữ được lâu thì uống hết cho nhanh thôi, không chất lượng rượu lại ngày càng đi xuống. Nào, cạn ly vì sự chuyên nghiệp của anh!"

"Chuyên nghiệp gì đâu. Ngày xưa tôi quen một người nếm rượu. Người đó chỉ cần liếc một cái, ngửi một chút là biết rượu được sản xuất ở đâu. So sánh với người đó thì tôi chỉ là một con mọt sách học vẹt mà thôi", Hoắc Khải khiêm tốn đáp.

"Nếu phái nam cũng mọt sách như anh thì tôi thấy đây sẽ là loại đàn ông được cả thế giới chào đón nhất đấy", Phan Tư Mễ cụng ly với anh ta rồi thở dài: "Đáng tiếc là bạn thân của tôi đã lấy anh rồi, nếu không thì tôi cũng muốn cạnh tranh với cô ấy lắm đó".

Câu nói này rất dễ hiểu sang nghĩa khác. Hoắc Khải bình thường sẽ không đáp lại mà chỉ nâng ly lên tỏ ý rồi uống một ngụm.

"À mà ngày xưa anh học ở trường đại học nào vậy?", Phan Tư Mễ hỏi.

Muốn khiến một người phạm sai lầm thì có hai cách.

Một là nâng anh ta lên thật cao, khiến anh ta đắc ý vô cùng, tự cho bản thân là đúng.

Hai là kéo gần khoảng cách với anh ta, dụ anh ta làm những điều bình thường anh ta không dám làm với người lạ.

Phan Tư Mễ lựa chọn cách thứ hai, vì cô ta và Ninh Thần là bạn đại học. Nói mấy vấn đề này sẽ tiện hơn mà cũng dễ khiến đối phương buông lỏng cảnh giác hơn.

Thế nhưng sau khi cô ta hỏi thì Hoắc Khải lại ngẩn ra.

Bởi vì khi anh muốn trả lời câu hỏi này thì lại cảm thấy đầu mình trống rỗng. Điều khó hiểu nhất là, dù anh cố sức hồi tưởng thế nào thì cũng không nhớ nổi bản thân đã từng học ở đâu.

Không, không chỉ mỗi đại học đâu. Nếu hồi tưởng về sâu nữa thì lại càng là một khoảng trắng. Mà anh càng nghĩ nhiều thì đầu anh lại càng khó chịu.

Hoắc Khải trở nên ngơ ngác, sao lại không nhớ ra được thế này?

Mãi cho đến giờ, anh mới nhận ra, từ khi sống lại, anh chưa từng nghĩ đến những chuyện lúc trước.

Hình như anh đã dồn toàn bộ lực chú ý và tâm trí lên người Ninh Thần cả rồi.

Điều duy nhất anh rõ ràng là anh đã gặp Ninh Thần ở bệnh viện, sau đó họ yêu nhau và kết hôn.

Trước đó thì sao?

Đừng nói là học đại học trường nào, đến cả người nhà là ai, anh còn không biết nữa là.

Cái thông tin anh là cô nhi này là do Ninh Thần nói. Còn việc anh có phải cô nhi hay không, hoặc bố mẹ anh đã qua đời thế nào thì anh cũng không nhớ được.

Bạn bè và thân thích thì càng không thấy một bóng người.

Mặc dù "anh" là một con mọt sách, là một cô nhi, nhưng không thể quên sạch sẽ mọi chuyện như thế được chứ?

Phan Tư Mễ thấy vẻ khác thường của anh thì hỏi: "Anh sao thế? Tôi hỏi anh học trường đại học nào thôi mà sao như kiểu là nuốt phải rồi vậy".

Hoắc Khải ngẩng đầu lên nhìn cô ta. Mấy phút sau anh mới hỏi: "Nếu tôi nói là tôi không nhớ nữa thì cô có tin không?"

"Anh không muốn nói thì thôi, sao phải lấy ra lắm lí do thế? Anh nghĩ tôi có tin không?", Phan Tư Mễ nói thẳng.

"Chính tôi cũng không tin được mà", Hoắc Khải nâng ly lên rồi lại uống một ngụm nữa.

Anh đột nhiên nhận ra, bản thân không quá hiểu rõ Lý Phong. Một người không thể đột nhiên mất trí nhớ như vậy được. Khi sống lại, anh cũng chỉ có thể nhớ được thời gian ở bên Ninh Thần, tại sao lại không nhớ được những chuyện trước đó chứ?

Nếu là người bình thường thì sẽ cho rằng đây là di chứng sau khi sống lại.

Kiểu như khi bị tai nạn thì người bị hại sẽ có khả năng bị mất trí nhớ vậy.

Nhưng Hoắc Khải không phải người bình thường, anh đến từ một gia tộc giàu có và đẳng cấp, hơn nữa còn là người đứng đầu cả gia tộc!

Người như vậy sẽ không bao giờ xem thường bất kỳ tình tiết nào.

Anh cố gắng nhớ về xuất phát điểm của trí nhớ, nhưng chỉ nhớ được lần đầu anh gặp Ninh Thần là anh vẫn còn đang nằm trên giường.

Khi ấy, Ninh Thần lấy khăn chấm môi cho anh. Ấn tượng đầu của anh về cô giống như gặp được thiên thần thực thụ vậy.

Đẹp đẽ và ấm áp như thế.

Tại sao khi đó anh lại nằm trên giường bệnh? Anh đã mắc phải căn bệnh gì sao?

Những câu hỏi không có đáp án này, anh càng nghĩ càng không nhớ nổi.

Quan trọng nhất là, tại sao Ninh Thần lại giúp anh làm ẩm môi? Vậy tức là hai người đã quen biết từ lâu? Nhưng quen biết ra sao thì anh lại không thể nhớ ra.

Hoắc Khải lại nhấp ngụm rượu thứ ba. Đằng sau chuyện này hình như có gì đó khác lạ. Có lẽ anh nên hỏi Ninh Thần xem là đã xảy ra chuyện gì.

"Nè, đã bảo là cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm mà. Anh uống hết một mình là sao hả!". Phan Tư Mễ nói rồi rót thêm rượu cho Hoắc Khải. Cô ta rót gần đầy ly rồi nói: "Nếu anh thích uống như vậy thì uống nhiều lên, tôi uống cùng anh. Cạn ly!"

Nói rồi, cô ta ngẩng đầu lên, một hơi uống cạn.

Dù là loại rượu gì đi nữa, uống như thế thì không khác nào bò ăn mẫu đơn, sẽ chẳng nếm ra cái vị gì hết.

Nếu là bình thường, Hoắc Khải sẽ không quan tâm người khác có uống hết hay không, anh chỉ uống theo cách của mình.

Nhưng hiện tại, Hoắc Khải lại không làm thế.

Tư duy của anh đang hơi hỗn loạn, tâm trạng cũng phức tạp vì vô tình phát hiện bản thân rơi vào trạng thái mất trí nhớ. Với bất kỳ ai đi nữa thì đây cũng là một việc lớn. Hơn nữa, trực giác còn nói với anh rằng, chuyện mất trí nhớ không liên quan nhiều đến việc sống lại, nếu không thì anh sẽ không chỉ nhớ được mỗi lần gặp nhau đầu tiên trên giường bệnh.

Chuyện này không thể trùng hợp đến vậy được.

Vì vậy, sau khi Phan Tư Mễ uống cạn thì Hoắc Khải cũng nâng ly lên rồi uống ừng ực.

Anh không quan tâm là có bao nhiêu rượu. Xét về tửu lượng thì ít ai đọ được với anh lắm.

Người nhà họ Hoắc có tửu lượng cũng có gan uống rượu. Theo cách nói của tổ tông nhà họ Hoắc thì là, anh có thể ép tôi uống đến chết, nhưng muốn tôi nhận thua thì đừng hòng!

Nhà họ Hoắc vĩnh viễn không bao giờ nhận thua!

Dĩ nhiên, lúc này mà còn nói đến tửu lượng hay gan uống rượu thì đúng là chẳng hề liên quan.

Thứ Hoắc Khải đang uống bây giờ là sự mơ hồ, chứ chẳng phải muốn đọ với ai.

Mà Phan Tư Mễ thì cũng vui vẻ nhìn anh uống như vậy. Ly vừa cạn thì cô ta liền rót đầy thêm.

Cô ta thấy Hoắc Khải đang nghĩ về chuyện xưa. Dường như thấy gì không ổn, cô ta không nói những chuyện nhức đầu nữa mà chuyển sang những chủ đề dễ chạm vào trái tim con người hơn, như là ước mơ chẳng hạn.

"Thật ra tôi không định làm bác sĩ tâm lý đâu, điều tôi mong muốn nhất là vào rừng sâu và mở một quán bar trong đó. Khách đến nơi đây sẽ có thể uống bia, giơ tay lên hái lá cây và cỏ non để bón cho mấy bé động vật nho nhỏ ở xung quanh. Mỗi lúc đi ngủ, bên cạnh tôi sẽ có một con cáo, một chú sóc nhỏ, cả hươu sao nữa. Khi tỉnh dậy sẽ có chim chóc đậu bên cửa sổ hát ca, sẽ có gấu lớn quỳ trước bậc thang chờ tôi bón mật ong cho nó, còn có cả sư tử tản bộ xung quanh, thỉnh thoảng lại gầm lên vài tiếng".

Phan Tư Mễ mễ vừa nói vừa uống, ánh mắt dần trở nên mơ hồ. Có thể thấy, cô ta không hề đang nói dối. Có lẽ đây từng là ước mơ đơn thuần nhất trong nội tâm của cô ta.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 266: Chi Bằng Cứ Xuôi Theo Dòng

"Còn anh? Ước mơ của anh là gì?", Phan Tư Mễ hỏi. Hoắc Khải nhấp một ngụm rượu vang đỏ, trầm mặc một lát mới nói: "Tìm lại tất cả những gì tôi đã mất".

Phan Tư Mễ khẽ giật mình, cô ta không ngờ đó lại là câu trả lời của anh, liền bất giác hỏi: "Anh đã mất những gì?"

"Nếu tôi nói tôi thực chất là một cậu chủ giàu có, đã từng nắm giữ tài sản hàng trăm tỷ, chỉ cần ra lệnh là vô số người nghe theo, nhưng hiện tại tình cờ lạc tới đây, không vì chuyện gì khác, chỉ muốn uống rượu giải sầu, nói vậy thì cô có tin không?", Hoắc Khải hỏi.

Phan Tư Mễ phản ứng lại, che miệng cười: "Anh đúng là khoe khoang, tài sản hàng trăm tỷ, anh có biết khái niệm đó nghĩa là gì không? Anh là đồ miệng lưỡi lắt léo, vậy mà Ninh Thần cứ nói với tôi anh là con người chân thật. Đối với tôi mà nói anh hoàn toàn là đồ lưu manh, mồm mép không có chút nào thành thật. Tôi không biết anh làm thế nào để lừa được Ninh Thần nữa. Nói nghe xem, anh có bí mật nào không, ví dụ như một vài cô nhân tình chẳng hạn".

Hoắc Khải đương nhiên biết loại người như Phan Tư Mễ không đáng tin, nên anh chỉ nói tùy tiện vài câu.

Đôi khi nói sự thật với giọng điệu đùa cợt có thể giúp cho con người ta thư giãn đầu óc, không phải lo nghĩ quá nhiều.

Đối với câu hỏi của Phan Tư Mễ, Hoắc Khải rất tự nhiên mà lắc đầu nói: "Tôi mỗi ngày đều bận tối mắt tối mũi, cô cho rằng tôi còn có thời gian nuôi tình nhân bên ngoài sao?"

"Nói vậy có nghĩa là nếu như anh có thêm thời gian, anh có thể nuôi tình nhân phải không?", Phan Tư Mễ nói xong, đột nhiên cúi người cười hỏi: "Nếu đã là như vậy, anh có nên nghĩ đến tôi một chút không? Tôi có

thể làm rất nhiều thứ đó, Ninh Thần có thể làm gì thì tôi không biết, nhưng những thứ mà cô ấy không làm được thì có tôi đều có thể làm được!"

Phan Tư Mễ không nói gì lộ liễu, nhưng ẩn ý trong đó thì tất cả đàn ông trên đời đều hiểu.

Không biết cổ áo của cô ta đã được mở ra từ lúc nào, chỉ biết sau khi chiếc cúc thứ hai được mở, đường viền cổ áo đã hơi lỏng ra một chút. Tư thế cúi người này lại càng dễ dàng lộ ra một chút cảnh đẹp thần tiên.

Nhưng Phan Tư Mễ hoàn toàn không quan tâm, nhất là khi ánh mắt của Hoắc Khải lướt qua đường viền cổ áo, dù cố ý hay vô ý, nụ cười của cô ta càng lúc càng lộ rõ.

"Thật ra, những ước mơ trước đây của tôi đều là những suy nghĩ vớ vẩn, lúc tôi còn nghĩ trên đời có rất nhiều điều tốt đẹp. Sau nhiều lần bị xã hội vùi dập, tôi đã hiểu ra rằng, làm đàn ông đã khó, làm phụ nữ còn khó hơn. Ví dụ như nói đến chuyện kết hôn đi, người đàn ông từng coi mình như báu vật trước khi kết hôn, sau khi kết hôn lại coi mình như cỏ rác. Trong số các bệnh nhân khám ở khoa tâm thần của tôi, 80% đã ly hôn hoặc có suy nghĩ muốn ly hôn nên tôi hoàn toàn không còn hứng thú với hôn nhân. Bây giờ tôi chỉ muốn tìm một người đàn ông có vẻ ngoài vừa mắt, để thỉnh thoảng có thể giải quyết nhu cầu sinh lý. Tình yêu cái gì chứ, toàn là những thứ xa vời".

Câu này nói rất thẳng thắng, hầu như đã chẳng còn là một gợi ý nữa rồi.

Hoắc Khải nhìn cô ta, cô ta cũng nhìn Hoắc Khải, giây phút hai ánh mắt chạm nhau còn không có ý định thu lại.

"Những lời này, tôi coi như là cô chỉ nói đùa, chúng ta uống rượu tiếp", Hoắc Khải nói.

Phan Tư Mễ lắc ly rượu vang đỏ, liếc mắt qua: "Vừa rồi là đùa sao hả? Anh sợ à? Sợ tôi nói lại với Ninh Thần sao?"

Phan Tư Mễ nhìn về nơi nào đó trên người Hoắc Khải, nói với một sự chế giễu cố ý: "Hay là... cơ thể anh không hoạt động bình thường hả? Nếu thật sự không ổn thì cũng không sao, vì trước đó tôi cũng nghĩ rằng anh đang đùa khi anh nói rằng cơ thể anh hoàn toàn khỏe mạnh".

Không có người đàn ông nào chịu nổi khi bị cười nhạo trong vấn đề này.

Hơn nữa, Hoắc Khải đã uống một ly rượu vang đỏ lớn. Bây giờ các hành vi đụng chạm khác nhau của Phan Tư Mễ đang khiến cho anh rơi vào một tình huống nguy hiểm.

Giống như một quả đào chín được rửa sạch sẽ đặt ở trước mặt mấy người, bảo mấy người thưởng thức, vậy mấy người có ăn hay không chứ?

"Cô có biết bản thân mình đang làm gì không?", Hoắc Khải nhìn Phan Tư Mễ nói: "Cô nghĩ Ninh Thần sẽ nghĩ gì nếu như cô ấy biết những gì mà cô vừa nói?"

"Tôi không thích những giả thuyết, cũng không thích trả lời những câu hỏi giả thuyết", Phan Tư Mễ nhún vai nói: "Hơn nữa tôi là người trưởng thành, tôi biết nhu cầu của mình. Tất cả những gì tôi muốn là một người đàn ông trông vừa mắt, có thể an ủi thân xác và tâm hồn cô đơn bấy lâu nay. Có lẽ vì tôi là một nhà tâm lý học, nhiều nhu cầu bị đè nén lâu ngày dễ sinh bệnh, không muốn nhẫn nhịn nên chỉ biết tìm cách trút bỏ".

Phan Tư Mễ đứng dậy đi tới trước mặt Hoắc Khải, sau đó ngồi vào lòng anh, một tay cầm ly, tay kia nâng nhẹ cằm Hoắc Khải lên: "Thế nào, anh có muốn cân nhắc một chút không? Hay là nói như vậy, anh nghĩ tôi có điểm nào không bằng Ninh Thần?"

Cách cô ta tán tỉnh đương nhiên táo bạo hơn cả Ninh Thần, bởi vì cô ta thuộc tuýp người rất hấp dẫn từ gương mặt cho đến thân hình.

Đàn ông bình thường sẽ không thể chịu được sự cám dỗ này.

Sức nóng của cơ thể, sự nồng đậm của rượu vang đỏ và tất cả các yếu tố bất lợi cộng lại với nhau, như đã điều khiển Hoắc Khải nắm lấy tay của Phan Tư Mễ.

Phan Tư Mễ cũng không né tránh mà chỉ cười khúc khích. Cô ta cười rất thoải mái và tự nhiên, điều đó chứng tỏ rằng trong lòng cô ta đang thật sự rất vui vẻ.

"Xem ra cô thật sự rất muốn", Hoắc Khải đặt ly rượu xuống, rất tự nhiên thẳng người lên.

Cơ bắp dưới chân của Phan Tư Mễ hơi thắt lại, nhưng ngay sau đó liền thả lỏng, cô ta vòng tay qua cổ Hoắc Khải, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, thở ra một hơi mê hoặc: "Lẽ nào anh không muốn sao?"

Bàn tay của Hoắc Khải từ từ di chuyển lên trên, đặt lên eo cô ta rồi đột nhiên giật mạnh cô ta vào người mình. Lực mạnh đến mức ly rượu của Phan Tư Mễ suýt chút nữa rơi xuống.

Cô ta kêu lên một tiếng, một tay bất giác muốn chống đỡ, nhưng một tay lại ôm lấy cổ Hoắc Khải. Hoắc Khải cũng nắm lấy bàn tay kia, tưởng như vẫn còn có một bàn tay thứ ba.

Lồng ngực hai người lúc này đã áp sát vào nhau, luồng không khí nóng bỏng thi nhau tụ lại, luân chuyển giữa hai người.

Mặc dù có phong thái táo bạo như vậy, nhưng thực tế Phan Tư Mễ cũng không có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này.

Hơn nữa vì hành động của Hoắc Khải, gương mặt của cả hai gần như đã dính chặt vào nhau.

Chỉ còn một khoảng cách chưa đầy năm cm giữa hai đôi môi. Chỉ cần một người tiến lên thì sẽ hôn nhau một cách dễ dàng.

Rút ra bài học từ lần trước, lần này Phan Tư Mễ không tỏ ra hoảng sợ nữa, thay vào đó cô ta chỉ cười khúc khích và nói: "Không thể đợi được, có

một cái giường ở đằng kia, có muốn đến đó không?"

Khi nói đến chuyện này, sẽ có ai từ chối đây?

Hoắc Khải dường như cũng không có ý từ chối, vòng tay ôm lấy eo Phan Tư Mễ, tư thế của hai người lúc này giống hệt như một đôi tình nhân thật sự.

"Cô đã nói rằng ước mơ của cô là sống trong rừng, mở một quán bar, xem khách cho hươu ăn và xem sư tử gầm. Cho nên bên trong trái tim của cô là sự hoang dã, nhưng lớp sâu hơn cô lại không muốn đánh mất cuộc sống xã hội của mình vì lý do nghềnghiệp. Tiếng gầm của sư tử đó có nghĩa là cô thích cảm giác chinh phục hơn bị áp bức. Cô thích một người đàn ông mạnh mẽ, một người đàn ông có thể khiến cô bị chinh phục hoàn toàn và không thể thoát ra, có phải không?"

Phan Tư Mễ sửng sốt, nhưng trước khi cô ta kịp phản ứng thì đã đột nhiên cảm thấy một sự ấm áp trên đôi môi của mình.

Nụ hôn mạnh mẽ khiến đầu óc của cô ta trong phút chốc trở nên trống rỗng.

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ lâu, nghĩ rằng có phải trả giá thế nào cũng phải vạch trần bộ mặt thật của tên cặn bã Hoắc Khải, nhưng khi tất cả những chuyện này xảy ra, cô ta lại quên mất mục đích ban đầu của mình.

Phân tích của Hoắc Khải không hềsai, Phan Tư Mễ đúng là một người như vậy.

Cô ta đã nhìn thấy quá nhiều mặt đen tối của con người, nên cho dù bềngoài có vẻ mạnh mẽ thì trong tiềm thức cô ta vẫn cảm thấy sợ hãi thế giới.

Vì vậy, cô ta muốn có một người đàn ông có thể bảo vệ mình, mà một người đàn ông như vậy đương nhiên phải mạnh mẽ.

Động tác của Hoắc Khải rất thành thạo và còn có phần hơi thô bạo, khiến cho Phan Tư Mễ cảm thấy như bị trói bởi một con trăn, thậm chí còn có chút khó thở.

Cô ta cố gắng vùng vẫy trong tiềm thức, nhưng hoàn toàn bị vòng tay của Hoắc Khải ôm chặt, không thể động đậy.

Sự ngột ngạt như chết đuối này khơi dậy bản năng phản kháng của cơ thể, nhưng nụ hôn mãnh liệt chưa từng thấy đã khiến cô ta trở nên yếu ớt, cả người mềm nhũn ra.

Sự đấu tranh xuất phát từ bản năng, nhưng có nhiều hơn một bản năng, và những bản năng ấy đã khiến cho cô ta không thể thoát khỏi tất cả những điều này.

Không biết là đã qua một hay hai phút, Hoắc Khải mới thả cô ta ra, khi Phan Tư Mễ dường như đã sắp ngất đi vì khó thở.

Đôi môi của người phụ nữ này đã đỏ và sưng tấy, thậm chí còn có hơi tê dại.

Tuy nhiên, đôi mắt của Hoắc Khải dường như đã tỉnh táo hơn sau tất cả những chuyện này.

Hoắc Khải không vì cùng Phan Tư Mễ tiếp xúc thân mật mà tiếp tục rơi vào những vòng xoáy sâu hơn, mà chính bởi sự tiếp xúc thân mật đó đã khơi thông anh, để cho anh hồi phục lại sự tự chủ của mình.

Thay vì cứ cố kiềm nén dòng chảy để đến khi bùng nổ thì không thể nào ngăn chặn lại được nữa, chi bằng bản thân cứ xuôi theo dòng, linh hoạt dựa theo tình hình mà giải quyết. Đây chính là chân lý đã được người xưa đúc kết từ hàng nghìn năm nay.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 267: Suy Xét

Bế Phan Tư Mễ lên, xoay người đặt cô ta xuống ghế, Hoắc Khải nắm cằm của cô ta với ánh mắt đầy hung hãn, như thể một con sư tử đực đang trừng mắt nhìn con mồi của mình, nói: "Lần trước tôi đã nói rồi, đừng thách thức giới hạn của một người đàn ông. Giới hạn đó có thể dần dần bị phá vỡ, cho đến khi nó bị phá vỡ hoàn toàn, thì sẽ không còn một giới hạn nào nữa. Đến lúc đó thì cô sẽ biết, một người đàn ông không còn bị giới hạn kiềm chân sẽ trở nên đáng sợ như thế nào! Vì vậy, cho dù nhu cầu của cô là gì, tốt nhất cô đừng chọc tức tôi nữa, bây giờ tôi không muốn phá vỡ giới hạn của mình". Đối với Hoắc Khải, phụ nữ và tình yêu là hai thứ khác nhau.

Không thể phản bội tình yêu, cho dù anh có làm gì hay nói gì, cũng không thể lừa dối tình yêu của mình.

Vì vậy, anh chỉ có một người vợ, đó chính là Ninh Thần. Bất kể anh làm bất cứ chuyện gì, cũng sẽ chỉ lấy Ninh Thần làm trung tâm, vì Ninh Thần mà bắt đầu.

Nếu như anh và Ninh Thần đã có quan hệ vợ chồng thật sự, cho dù sau đó anh gặp một người phụ nữ mà anh cực kì yêu thích lại đang cố tình trêu chọc anh, có lẽ anh cũng sẽ không mảy may quan tâm.

Suy cho cùng, trong bản năng của động vật, con đực luôn có nhu cầu được quan hệ với nhiều con cái, bởi vì quần thể nào cũng cần sinh sản, nguồn gốc đó vốn đã nằm sâu trong mã gen.

Nhưng nếu Hoắc Khải đã không quan hệ với Ninh Thần, thì anh cũng sẽ không quan hệ với bất kì người đàn bà nào khác. Mọi chuyện xảy ra trên đời đều phải có trước có sau.

Ngoài ra, thỏ không ăn cỏ gần hang, Phan Tư Mễ là bạn học và cũng là bạn thân của Ninh Thần, cho dù cô ta có nguyện ý, thì một khi Ninh Thần biết chuyện này, cô cũng sẽ rất đau lòng.

Vì vậy, chỉ động tay động chân một chút thì còn có thể tha thứ được, chứ những chuyện khác thì miễn.

Không quay lại nhìn Phan Tư Mễ lấy một cái, Hoắc Khải quay người rời khỏi phòng khám tâm lý.

Tiếng gót giày khô khốc nện từng bước lên cầu thang khiến cho Phan Tư Mễ định thần lại.

Nhìn thấy Hoắc Khải rời đi, cô ta bất giác đứng dậy kêu to: "Chờ một chút..."

Tuy nhiên, Hoắc Khải vẫn bỏ đi, xem như không nghe thấy.

Sự xấu hổ và tức giận càng lúc càng hiện rõ trên gương mặt của Phan Tư Mễ, và đôi môi sưng tấy khiến cô ta khẽ run lên.

Trước giờ chưa từng có một người đàn ông nào dám ức hiếp cô ta rồi thẳng thừng quay đi giống như Hoắc Khải.

Bản thân cô ta là một người phụ nữ rất hấp dẫn, lý do khiến cô ta dấn thân vào nghề bác sĩ tâm lý cũng là vì sự quyến rũ của phụ nữ có thể thúc đẩy tiến độ công việc trở nên tốt hơn.

Thế nhưng giờ đây Phan Tư Mễ đã gặp một người đàn ông không hề xem cô ta ra gì.

Giống như trên nhiều bộ phim truyền hình có cốt truyện drama tức tưởi, người đàn ông càng thờ ơ với một người phụ nữ nào đó thì cô ta lại càng dễ dàng cắn câu. Theo cách nói của một tên đàn ông cặn bã, thì chiêu này được gọi là lạc mềm buộc chặt.

Tuy nhiên, Phan Tư Mễ cũng có thể mơ hồ nhận ra được Hoắc Khải không phải muốn dùng chiêu lạc mềm buộc chặt này. Vừa rồi anh vốn có thể muốn làm gì thì làm, tại sao còn phải vòng vo như vậy.

Chỉ có thể nói rằng người này vốn không hề có hứng thú với cô ta.

Không, phải nói là hứng thú chưa đủ mạnh, ít nhất thì anh cũng đã chủ động hôn cô ta.

Cô ta nghiến răng rồi đi đến bàn làm việc, mở máy tính xách tay lên, nhấp chuột vào một trong những phần mềm.

Trong góc bàn được lắp một chiếc camera mini giấu kín để ghi lại tất cả những gì diễn ra. Trong camera, có thể thấy rõ Phan Tư Mễ đã bị lợi dụng như thế nào.

Cô ta nhìn thấy cảnh bàn tay của Hoắc Khải lướt từ dưới lên trên, rồi vòng qua eo cô ta.

Cô ta còn nhìn thấy cảnh người đàn ông này gắt gao ôm lấy cô ta, hôn cô ta như một con mãnh thú, hơi ấm đó đã khiến cho cô ta cảm thấy da đầu mình tê dại.

Những khung hình trên camera khiến trái tim của Phan Tư Mễ trở nên hỗn loạn.

Cô ta biết rất rõ rằng bản thân của cô ta đã buông xuôi ngay lúc đó, cô ta đã bị người đàn ông này chinh phục chỉ trong một thời gian ngắn, đúng là một việc đáng xấu hổ.

Bởi vì cô ta không thật sự thích Hoắc Khải, cô ta chỉ muốn xui khiến anh phạm tội!

Video này có thể được sử dụng làm bằng chứng cho tội lỗi của anh, có thể chứng minh rằng người đàn ông này quả là một tên cặn bã, nếu không thì tại sao anh lại đi hôn một người phụ nữ khác?

Nhưng cũng phải nói rằng, mọi thứ trong video có vẻ giống như cô ta đang cố tình làm như vậy. Nếu Ninh Thần thật sự yêu người đàn ông này thì chỉ cần dựa vào chút sơ sót đó cũng có thể nói Hoắc Khải chỉ vô tình phạm lỗi, và chuyện này sẽ hoàn toàn trở thành cạm bẫy của người thực thi lẽ phải như cô ta.

Điều quan trọng nhất, thứ mà Phan Tư Mễ muốn không phải chỉ là một tội danh đơn giản như vậy. Thứ cô ta muốn là thứ có thể khiến cho Hoắc Khải có trăm cái miệng cũng không thể chối cãi được nữa!

Hơn nữa bây giờ việc chứng minh Hoắc Khải có phải là một tên cặn bã hay không đã không còn là mục đích duy nhất của cô ta.

Phan Tư Mễ chỉ muốn biết, làm thế nào mà người này lại có thể rút lui vào giai đoạn nguy cấp nhất đó?

Nếu như thủ đoạn của tên cặn bã này thật sự cao như vậy, tại sao lại đi chọn Ninh Thần làm vợ? Tất cả phụ nữ trên đời còn không phải xếp hàng để cho tên cặn bã này chọn lựa hay sao?

Anh thật sự có thể tự chủ đến mức đó, hay là sức hấp dẫn của cô ta không đủ để dụ dỗ người này phạm phải sai lầm lớn?

Thế là chuyện này, từ việc muốn chứng minh sự cặn bã của Hoắc Khải lại dần dần chuyển thành muốn chứng minh sự hấp dẫn của chính cô ta.

Đừng nhìn thấy Phan Tư Mễ và Ninh Thần chơi thân với nhau mà lầm tưởng. Cô ta luôn tươi cười, hành động và cách nói chuyện rất tự nhiên, nhưng thật ra trong lòng của cô ta luôn thầm tồn tại cảm giác kiêu ngạo.

Ngay cả người như Cơ Hương Ngưng mà cô ta còn không chịu chủ động hòa giải, thì làm sao người như cô ta có thể coi trọng người khác được.

Có lẽ trong khoảng thời gian ở trường đại học thật sự đã từng tồn tại một thứ tình bạn trong sáng và đầy hoài niệm, nhưng sau bao nhiêu năm bôn ba ngoài xã hội, sự hồn nhiên và đơn giản ấy đã biến mất khỏi cô ta từ lâu.

Ở nước ngoài không yên bình như ở trong nước, áp lực cạnh tranh ở đó rất cao, nếu vẫn yếu đuối ngây thơ và tốt bụng như trước, tất nhiên sẽ không thể tồn tại trong thế giới đó.

Để tồn tại trong thế giới đó, Phan Tư Mễ phải học cách cứng rắn.

Một người cứng rắn, tự nhiên sẽ có lòng tự tôn rất mạnh. Không dễ dàng thừa nhận thất bại, đó chính là điểm mạnh, nhưng cũng chính là điểm yếu của họ.

Không ai có thể giành chiến thắng mãi mãi, vì vậy nếu quá miễn cưỡng không chịu thừa nhận thất bại sẽ chỉ khiến cho người ta rơi vào hố sâu bế tắc không thể nào thoát ra.

Phan Tư Mễ đã chìm vào hố sâu bế tắc đó, hơn nữa còn chìm rất sâu, rất sâu.

Cô ta đã không còn có thể giải thoát bản thân, không thể kìm nén bản năng bên trong được nữa.

Đóng máy tính lại một cách hung tợn, đi tới bệ cửa sổ nhìn Hoắc Khải đang đứng bắt taxi ở bên đường, cô ta nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đồ khốn nạn! Tôi nhất định không tin!"

Tin hay không là chuyện của Phan Tư Mễ. Còn đối với Hoắc Khải, những gì xảy ra ngày hôm nay chính là một lời cảnh báo.

Khả năng tự chủ không mạnh như tưởng tượng, nên nếu cứ tiếp tục như vậy, phạm sai lầm là điều khó tránh khỏi.

Đương nhiên, Hoắc Khải sẽ không đổ hết tội lỗi cho người khác. Anh chỉ có thể nói rằng bản năng của con người không thể bị suy nghĩ khống chế.

Chỉ có một cách để giải quyết chuyện này, đó là thật sự trở thành vợ chồng với Ninh Thần, để bản thân không còn bị vướng bận bởi chuyện này nữa.

Để làm được điều này thì cũng không quá khó đối với Hoắc Khải. Chỉ cần không còn rào cản tâm lý nữa thì mọi thứ đều không thành vấn đề.

Chỉ là anh không muốn để cho mối quan hệ của hai người bắt đầu bằng sự giả dối.

Hoắc Khải không thể có lỗi với vẻ đẹp và sự lương thiện của Ninh Thần, cũng như không thể có lỗi với sự ngây thơ và đáng yêu của Đường Đường.

Đời này sống lại, chuyện của giáo sư Triệu Vĩnh An đã khiến cho anh vô cùng tiếc nuối, anh đã không thể ở cùng ông ấy trong những giây phút cuối đời, nhưng lại được nhận từ ông ấy món quà to lớn như vậy.

Chuyện như thế này hoàn toàn không thể xảy ra lần thứ hai.

Ngay cả khi anh đã sắp xếp cho Đổng Thiên Thanh lo cho sự an toàn của Ninh Thần thì cũng chưa đủ, vì tai nạn vẫn có thể xảy ra vào những giây phút mà con người ta không ngờ tới nhất.

Những thiên tai, hay những thảm họa do con người tạo ra, vẫn đang ngày ngày tiếp diễn, sức người làm sao có thể mãi chống đỡ nổi.

Hoắc Khải thật sự không muốn đợi cho đến khi có chuyện ngoài ý muốn gì đó phát sinh, buộc anh phải ra đi khi mà chưa một lần kịp nói ra sự thật.

Ngồi trong xe taxi, Hoắc Khải tự hỏi, làm thế nào để khiến cho tất cả mọi chuyện xảy ra theo ý muốn của bản thân.

Suy nghĩ một chút thì anh mới nhớ ra, hình như vài ngày nữa là kỷ niệm ngày cưới của bọn họ? Có lẽ anh có thể tận dụng ngày đặc biệt này.

Nhưng trong khi đang lục lại các ký ức, Hoắc Khải lại nghĩ đến việc mình bị mất trí nhớ.

Sự việc này dường như là rất bất thường đối với anh, có lẽ anh nên quay lại để hỏi Ninh Thần về việc này. Anh có linh cảm rằng Ninh Thần sẽ biết được câu trả lời thật sự.

Trước khi xe taxi đến công ty, điện thoại di động của Hoắc Khải đã đổ chuông. Anh cầm điện thoại lên nhận cuộc gọi, dãy số trông có vẻ quen mắt, nhưng chưa liên lạc lần nào.

Ở đầu dây bên kia, một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc cất lên: "Anh Lý, chào buổi chiều, không quấy rầy đến anh chứ?"

Hoắc Khải nhanh chóng lục tìm chủ nhân của giọng nói này trong đầu, có lẽ thời gian suy nghĩ của anh đã khiến cho người đối diện ý thức được điều gì đó, nên ngay lập tức tự giới thiệu: "Tôi là Tiêu Gia Bình. Lần trước anh đến cửa hàng của tôi mua xe nên chúng ta đã gặp nhau".

Khi được nhắc, Hoắc Khải mới lập tức nhớ ra người này là chủ cửa hàng Mercedes-Benz 4S.

"Ông chủ Tiêu à, có chuyện gì vậy?"

Hoắc Khải không ngạc nhiên khi đối phương biết được số điện thoại di động của anh, vì lúc mua xe anh có cho thông tin liên lạc, nên ông chủ cửa hàng biết thông tin này cũng không có gì kỳ lạ.

"Là như vầy, chiếc Mercedes-Benz E-Class mà anh mua đã có mặt tại cửa hàng. Khi nào thì tiện cho anh đến lấy xe? Nếu như anh bận tôi có thể bảo người lái xe đầu kéo chở đến tận nhà cho anh", Tiêu Gia Bình hăng hái nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 268: Trả Thêm Tiền

Hoắc Khải có hơi ngạc nhiên liền nói: "Không phải ít nhất hai ba tháng thì hàng mới tới sao?" "Nếu là người khác mua xe thì đương nhiên phải đợi theo thứ tự, còn đây là anh mua xe, bắt anh phải đợi đến mấy tháng thì chẳng phải là tôi kém quá rồi hay sao?", Tiêu Gia Bình nói: "Vậy anh thấy khi nào thì anh đến lấy xe được?"

Hoắc Khải suy nghĩ một lúc rồi nói: "Vậy thì tôi lấy ngay, khoảng hai ba mươi phút nữa là tôi tới nơi".

“Được, vậy tôi sẽ chờ để đón anh tại cửa hàng!”, Tiêu Gia Binh rất vui vẻ nói.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải yêu cầu tài xế lái xe đến cửa hàng Mercedes-Benz 4S.

Tiêu Gia Bình đã đợi ở cửa cửa hàng từ sớm, nhìn thấy Hoắc Khải vừa bước xuống taxi thì liền bước tới chào hỏi. Nhiều nhân viên cửa hàng đứng phía sau lẳng lặng theo dõi, biết rằng đây hẳn không phải là một khách hàng bình thường.

Sự việc quản lý Trương bị Tiêu Gia Bình đuổi việc vào buổi sáng vẫn còn rành rành ra đó, giờ ai còn dám coi thường người đàn ông vừa bước xuống taxi này chứ.

“Anh Lý, chào anh!”, Tiêu Gia Bình chủ động đưa tay ra.

Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, người ta đã lịch sự, thì Hoắc Khải cũng lịch sự đưa tay ra.

Sau khi bắt tay, anh nói: "Cảm ơn ông chủ Tiêu đã giúp tôi có thể lấy xe nhanh như vậy".

"Đây chỉ là chút chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến. Mời anh đi bên này, tôi sẽ dẫn anh đến chỗ chiếc xe mới".

Đi theo Tiêu Gia Bình đến xưởng bảo dưỡng, anh thấy một chiếc xe phía trước được phủ một lớp lụa đen, bên trên đó còn đặt một bó hoa tươi.

"Đó chính là xe của anh Lý. Anh tự mình tháo khăn phủ đi, chúng tôi sẽ chụp hình cho anh", Tiêu Gia Bình nói.

Đây cũng có thể coi là một nghi thức khi mua một chiếc xe hơi ở Hoa Hạ, nhưng bình thường thì chỉ một chiếc xe hạng sang như Mercedes-Benz S-Class trở lên mới được đối xử tốt như vậy.

Hoắc Khải rất hiểu biết, lại thường xuyên đi xe sang triệu đô nên cũng không lạ lẫm gì chuyện này.

Anh đi tới cầm bó hoa lên, sau đó xé tấm vải lụa đen.

Lớp sơn xe màu đen tuyền rõ ràng đã được làm sạch và gia công độ sáng, lấp lánh bên dưới ánh đèn.

Tiêu Gia Bình đứng bên cạnh nói: "Đã dán film xe rồi, chất lượng hàng đầu ở 3M. Ngoài ra để bảo vệ lớp sơn xe, chúng tôi cũng đã dán qua một lớp áo xe trong suốt".

Áo xe trong suốt là thứ đồ chơi xe hơi mới trong những năm gần đây, nghe nói có thể bảo vệ xe khỏi những trầy xước nhỏ. Tuy nhiên, ngành này rất hỗn tạp, chưa kể đến áo xe hơi đắt tiền, còn dễ mua phải hàng kém chất lượng.

Đôi khi một chiếc áo xe hơi trị giá đến mấy ngàn có thể bị nứt và bong tróc chỉ trong vòng chưa tới một hai năm.

Tuy nhiên, Tiêu Gia Bình là thân phận gì chứ, đương nhiên sẽ không mua phải hàng kém chất lượng. Hơn nữa từ ba đến năm năm, cho dù Hoắc Khải có dùng xe ẩu đến cỡ nào cũng có thể không hỏng.

Chỉ là khi Hoắc Khải liếc nhìn trục bánh xe, liền phát hiện kích thước của trục bánh xe không chính xác.

Anh nhìn Tiêu Gia Bình và hỏi: "Đây không phải là phiên bản tiện nghi E300L đúng không?"

Trục bánh xe của E300L có kích thước R18. Bánh xe trước mặt anh rõ ràng là lớn hơn một chút.

Tiêu Gia Bình mỉm cười, bật ngón tay cái lên và nói: "Anh Lý thật sự là một chuyên gia, chỉ cần nhìn thoáng qua là đã có thể biết được. Đúng vậy, đây là mẫu xe hàng đầu của 4MATIC. Tất cả các thiết bị anh cần đều có trên chiếc xe này, bao gồm túi khí mà anh muốn thêm vào, màn hình hiển thị trên đầu, âm thanh Berlin với 23 loa,..."

Hoắc Khải khẽ cau mày nói: "Tôi không cần xe có hệ dẫn động bốn bánh".

"Xe là loại có hệ dẫn động bốn bánh, nhưng vẫn tính tiền theo giá của loại thường cho anh", Tiêu Gia Bình nói: "Tôi cũng biết anh Lý không phải là người tham lam. Mục đích tôi tìm cho anh chiếc xe này là hoàn toàn trong sáng. Đó là bởi vì anh đã giúp tôi giải quyết một vấn đề lớn. Nếu không phải anh là người rộng lượng, thì không chỉ là thương hiệu cửa hàng của tôi bị mất uy tín, mà ngay cả Tiêu Gia Bình tôi cũng không có mặt mũi nào để sống tiếp ở thành phố này. Vì vậy, đây là món quà để cảm ơn anh, xin anh vui lòng nhận lấy nó!"

Mẫu 4MATIC là mẫu tốt nhất của dòng E-class, có giá đắt hơn gần một trăm ngàn nhân dân tệ so với phiên bản mà anh muốn mua.

Tiêu Gia Bình dùng một trăm ngàn tệ này lấy lòng anh cũng không hề lỗ, đây là lý do tại sao sau khi Hoắc Khải rời đi, Tiêu Gia Bình đã lập tức tìm kiếm những mẫu xe xịn đáp ứng những yêu cầu của anh ở khắp nơi.

May mắn thay, một cửa hàng 4S khác lại đang giữ một chiếc xe hơi hàng đầu, nhưng vì một số vấn đề chi phí nên vẫn còn đang cảm thấy đau đầu vì chiếc xe này.

Sau khi Tiêu Gia Bình biết được tin này thì liền chẳng nói chẳng rằng, ngay lập tức mang xe đầu kéo đến kéo chiếc xe đó về xưởng.

Chiếc xe này không có bất kỳ vấn đề gì sau khi kiểm tra, nên film xe hơi, áo xe trong suốt và tấm lót chân tốt nhất trên thị trường đã ngay lập tức được trang bị một cách phù hợp nhất.

Tiêu Gia Bình đã tốn thêm hơn tám trăm ngàn cho đống này nhưng cũng không quá quan tâm đến nó. Nếu có thể khôi phục lại ấn tượng tốt của Hoắc Khải, thì dù cho có tốn thêm một triệu tám cũng xứng đáng.

Hoắc Khải tất nhiên hiểu được suy nghĩ của Tiêu Gia Bình, là một thương nhân, lại đi nhiệt tình như vậy với một người không thân thiết, chắc chắn phải có động cơ khác.

Đã biết như vậy, nếu là lần khác, có thể Hoắc Khải đã từ chối.

Nhưng lần này, suy nghĩ một lát thì anh lại chấp nhận.

Nếu không chấp nhận thì thật sự phải đợi thêm hai ba tháng. Kỳ nghỉ hè đã kết thúc, anh không muốn Đường Đường phải chịu thêm sự dày vò của cái nắng như thiêu đốt nữa.

Đối với việc trả thêm một trăm ngàn nhân dân tệ cho phiên bản hệ dẫn động bốn bánh, Hoắc Khải sẽ trực tiếp chuyển tiền cho Tiêu Gia Bình, không hề muốn lợi dụng điều này để kiếm lợi.

Tiêu Gia Bình đương nhiên không muốn, nhưng Hoắc Khải nhất định không chịu. Nếu ông chịu lấy thêm tiền, tôi sẽ lấy xe đi, còn không thì cứ ném xe ở lại đây. Dù sao thì đó cũng không phải là chiếc xe mà tôi muốn mua.

Không còn cách nào khác, Tiêu Gia Bình đành phải chấp nhận nhận thêm tiền của Hoắc Khải.

Trong lúc Hoắc Khải chuyển thêm tiền, Tiêu Gia Bình ngập ngừng không nhịn được liền nói: "Anh Lý, chuyện xảy ra lúc sáng thật sự chỉ là chủ trương của một mình người quản lý mà tôi thuê kia. Đương nhiên, tôi cũng phải chịu trách nhiệm về sự quản lý yếu kém của tôi, đã thuê phải một

kẻ xấu xa như vậy. Tôi không trốn tránh trách nhiệm, chỉ mong anh Lý đừng để ý đến chuyện này".

"Tôi chẳng có gì phải để bụng. Chiếc xe đó là do một nhân viên của tôi mua", sau khi Hoắc Khải ký tên xong, anh quay sang Tiêu Gia Bình nói: "Tôi biết ông đang nghĩ gì, cũng biết đạo lý thêm bạn bớt thù. Ông cứ yên tâm là tôi sẽ không đổ hết tội lỗi của người khác lên đầu ông. Mà ông chủ Tiêu nhiệt tình quá khiến tôi cũng cảm thấy không được tự nhiên, hay là như vầy, khi nào có thời gian thì chúng ta cùng nhau dùng một bữa cơm".

Tiêu Gia Bình vui mừng khôn xiết, vừa cảm động, vừa cảm thấy khó hiểu.

Hoắc Khải không những không truy cứu trách nhiệm của người quản lý mà còn mời mình đi ăn tối, một người như vậy quả thật đáng kính.

Trước đó, Tiêu Gia Bình chỉ muốn làm quen với Hoắc Khải để xây dựng mối quan hệ, biết đâu sau này lại có dịp lợi dụng được. Nhưng bây giờ, Tiêu Gia Bình lại hy vọng mình có thể trở thành bạn bè thật sự với người đàn ông này.

Người đàn ông này tuy còn trẻ nhưng rất tinh tường trong từng lời ăn tiếng nói và cách làm việc, ngoài ra còn được Miêu Nhất Khoa đứng sau giúp đỡ.

Tiêu Gia Bình linh cảm rằng nếu thật sự có thể làm bạn với người trẻ tuổi này, nhất định sẽ là sự lựa chọn đúng đắn và đáng tự hào nhất trong cuộc đời của mình!

Tiêu Gia Bình ngay lập tức nói với Hoắc Khải: "Nếu anh đã nói như vậy, thì tôi cũng không nói nhiều nữa, khi nào cùng đi ăn một bữa chúng ta lại nâng cốc chúc mừng".

Hoắc Khải mỉm cười, nói thêm vài câu xã giao rồi lên xe.

Những người như Tiêu Gia Bình tưởng như vô dụng, nhưng theo quan điểm của Hoắc Khải, bất cứ ai cũng có ích.

Sau này sự nghiệp của anh sẽ ngày càng phát triển, hiện tại anh chỉ vừa mới tậu một chiếc xe hơi cho riêng mình, còn tương lai thì sao?

Công ty cần một chiếc xe hơi, và Ninh Thần cũng cần mua một chiếc. Cả Ninh Quốc Năng và Ninh Ngọc Lâm, Hoắc Khải cũng đang nghĩ đến việc mua cho họ một chiếc xe hơi tốt.

Mercedes-Benz có thể không phải là chiếc xe có chất lượng tốt nhất thế giới, nhưng trong mắt người dân Hoa Hạ, nó là chiếc xe mang lại thể diện cho chủ nhân nhất khi họ lái ra ngoài.

Hoắc Khải biết rất rõ, đối với những người ở tầng lớp thấp, đừng nói đến chế tác, chất lượng hay những thứ tương tự, bởi vì họ hoàn toàn không thể cảm nhận được.

Đối với bọn họ, mua xe tức là mua sĩ diện, nếu không thì tại sao phải tiêu số tiền lớn như vậy?

Do đó, sẽ có nhiều thời điểm Tiêu Gia Bình có thể trở nên hữu ích trong tương lai.

Mua một chiếc xe cũng không tốn quá nhiều tiền, nhưng nếu còn muốn mua hai, ba, năm chiếc nữa thì sao?

Hoắc Khải là người đã từng nắm trong tay khối tài sản lớn hàng đầu, nên rất rõ ràng điểm này. Nếu một công ty muốn tồn tại, điều quan trọng nhất không phải là kiểm soát lượng bán ra bao nhiêu, mà là kiểm soát được chi phí vận hành.

Nếu chi phí vận hành của công ty vượt qua lợi nhuận, thì dù có làm việc chăm chỉ đến đâu, có đến mười ngàn kế hoạch marketing cũng đều trở nên vô ích.

Làm kinh doanh để làm gì?

Không phải chính là để kiếm tiền hay sao?

Hơn nữa Hoắc Khải không chỉ nghĩ đến việc kinh doanh, cuộc sống của anh cũng là một loại tồn tại tương tự như hoạt động kinh doanh của công ty.

Do đó, trong việc kiểm soát chi phí, không nơi nào là không có mặt của anh.

Trả xong xuôi tiền xe, sau khi lên xe và kiểm tra không thấy có vấn đề gì, Hoắc Khải và Tiêu Gia Bình chào hỏi nhau một tiếng rồi anh mới lái xe rời đi.

Tiêu Gia Bình đã chịu trách nhiệm về việc đăng kí biển số xe và những thứ khác, nên anh chỉ việc lái xe đi, vô cùng tiện lợi.

Nhìn Hoắc Khải rời đi, sau vài giây, Tiêu Gia Bình mới quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười nói: "Hôm nay tôi rất vui. Lát nữa tôi sẽ đến phòng tài vụ bảo phát thưởng cho mọi người, mỗi người một ngàn tệ".

Đám nhân viên ngay lập tức hò reo.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 269: Ân Tình

Hoắc Khải lái xe đến trước cửa nhà bếp.

Sau khi đỗ xe và bước vào nhà bếp thì anh thấy Ninh Thần đang cầm điện thoại livestream quá trình các đầu bếp nêm nếm món thịt bò tiêu đen.

"Mọi người nhìn kỹ nhé, đây đều là thịt bò phi lê tươi ngon, cắt từng miếng lớn chứ không phải là loại thịt bò xay thành bột rồi nặn tạo hình đâu. Tuy rằng giá thành cao hơn một chút, nhưng ăn vào cũng yên tâm. Một khi suất ăn này có vấn đề gì thì đấy đều không phải chuyện nhỏ. Nếu chỉ đau bụng thì còn đỡ, chứ nhỡ mà lại liên quan đến tính mạng thì có kiếm cả triệu tệ cũng đền không nổi, chưa kể đến còn phá hỏng danh tiếng của mình. Cho nên chúng tôi chấp nhận kiếm ít đi một chút, cũng phải đảm bảo lúc ăn mọi người được yên tâm. Mọi người yên tâm thì chúng tôi cũng có thể yên tâm. Mọi người xem tiếp bên này nhé, đây đều là rau sạch vừa được hái bên nông trại về. Đây hoàn toàn đều dùng phương pháp trừ sâu thủ công, không hề phun thuốc trừ sâu nào hết. Lần sau có thời gian thì tôi sẽ đến nông trại livestream quá trình hái rau cho mọi người xem..."

Âm thanh của Ninh Thần từng giây từng phút gần như chưa từng ngừng lại. Sự nghiêm túc và chuyên chú lúc làm việc của cô thì khó có ai mà bì được. Thậm chí Hoắc Khải vào đến nơi cả buổi rồi cô vẫn chưa phát hiện ra.

Mãi đến khi Giản Tư Tư đưa nước cho cô rồi nhân tiện nhắc nhở, Ninh Thần mới quay đầu lại nhìn rồi ra dấu tay, ý bảo livestream vẫn chưa kết thúc.

Hoắc Khải gật đầu cười với cô, rồi kéo ghế ngồi xuống.

Số lượng người xem livestream mỗi ngày đã đạt đến gần một trăm ngàn người, độ nổi tiếng của cô gần như có thể so với KOL tầm trung hoặc ngôi sao hạng ba, hạng tư.

Cũng có người nói rằng chuyện đó là không thể nào, mấy KOL đó livestream bừa một cái thôi cũng có đến cả trăm ngàn thậm chí cả triệu người xem.

Nhưng thực tế KOL livestream thì phần lớn là độ nổi tiếng đi mua, nói thẳng ra là người máy cày view.

Cái ngành này từ lâu đã có người thừa nước đục thả câu. Trước tiên họ mua độ nổi tiếng rồi sau đó mua doanh số, tạo dữ liệu giả, cứ như vậy rồi sẽ có người đến mời KOL bán sản phẩm của mình.

Một buổi livestream mấy triệu người xem, có những lúc lượng tiêu thụ còn chẳng đạt được đến mười ngàn tệ.

Còn gần trăm ngàn lượt xem của Ninh Thần đều là hàng thật giá thật. Lượng người tiến vào trang chủ cửa hàng để xem sản phẩm gần như tương đương với lượng người xem livestream.

Tuy rằng không phải ai cũng mua hàng, nhưng lượng tiêu thụ cũng đã đột phá tám trăm ngàn lượt, đang tăng tốc rất nhanh đến gần mục tiêu một triệu.

Toàn bộ hoạt động giảm béo cũng đã tiến hành được hơn nửa, còn không đến một tháng nữa là đã có thể công bố bảng xếp hạng cuối cùng.

Bởi vì thời gian còn lại không nhiều nên cũng chẳng còn mấy người đi tranh giành giải thưởng quán quân hai triệu tệ kia nữa. Những khách hàng mới đều biết mình thua kém người khác về mảng thời gian, cho nên nguyên tố này đã rất khó để thu hút được họ.

Tuy nhiên cái tên công ty chi nhánh Giáp Tử đã được thành công tạo được tiếng tăm qua hoạt động này, bây giờ gần như tất cả người dân cả nước đều biết có một công ty giảm béo có sản phẩm rất tốt mà chất lượng cũng đảm bảo.

Cộng thêm Ninh Thần mỗi ngày đều livestream quá trình làm suất ăn giảm béo trong phòng bếp, làm khán giả có thể nhìn thấy rõ ràng thứ mình

ăn sạch sẽ như thế nào, cho nên độ nổi tiếng của cô vẫn luôn bùng nổ như cũ.

Chỉ riêng doanh số ngày của suất ăn giảm béo bây giờ đã vượt hơn hai mươi ngàn đơn, hơn nữa lượng đơn mỗi ngày đều điên cuồng gia tăng từ một đến hai ngàn đơn.

Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng doanh số ngày mà suất ăn giảm béo cống hiến đã là ba trăm ngàn tệ.

Đây không phải là một con số nhỏ. Một tháng trước, khi suất ăn giảm béo mới được đăng bán, qua một tuần đầu bán chạy mới chỉ được một ngàn suất.

Doanh số mỗi ngày hai mươi ngàn bây giờ quả là tốc độ tăng trưởng đáng kinh ngạc.

Rất nhiều doanh nghiệp trên Taobao đều đã học cách làm suất ăn giảm béo, nhưng suất ăn giảm béo của họ không thể so sánh được về độ sạch, hương vị và thời gian giao hàng, vì vậy doanh số bán hàng đương nhiên chênh lệch rất lớn.

Bắt chước học bừa chỉ tổ làm trò cười cho người khác, không có hệ thống và nền tảng hỗ trợ, làm sao có thể dễ dàng thành công như vậy.

Hiện giờ bàn ghế băng dôn của toàn bộ quán đã được dỡ bỏ hết, căn bếp vốn đã chiếm diện tích lớn nay lại được cơi nới thêm.

Lúc này, tầng một và tầng hai đều có các đầu bếp đang bận túi bụi. Bên phía trung tâm đào tạo đã gửi thêm gần hai trăm đầu bếp đến.

Cho dù như vậy họ vẫn bận đến đầu tắt mặt tối.

Ninh Thần đã liên hệ thêm với một trung tâm đào tạo khác, mong họ có thể gửi thêm nhiều đầu bếp đến làm việc.

Tuy rằng lương phải trả rất nhiều, nhưng theo lời Hoắc Khải nói thì việc sáng lập ra danh tiếng tốt không khó, thế mà đến 99% người làm dịch vụ ăn uống đều bại ở chỗ không bảo vệ tốt nó.

Để khống chế giá thành mà họ sẵn sàng chấp nhận hương vị kém đi một chút, cho rằng khách hàng cũng có thể chấp nhận.

Nhưng họ lại không biết bây giờ sức cạnh tranh lớn như thế, đừng nói là hương vị của anh kém đi một chút, cho dù có giữ nguyên được hương vị gốc cũng có khả năng bị hương vị khác tốt hơn đẩy ra.

Nói đơn giản hơn thì, bây giờ phải bảo vệ danh tiếng bằng mọi cách, thiết lập được thương hiệu.

Hoạt động lần này thu hút được sự quan tâm rất lớn, không nhân cơ hội này mà thiết lập thương hiệu thì quả thật quá đáng tiếc.

Do sức hút của hoạt động giảm béo đang dần giảm đi, Hoắc Khải càng hy vọng có thể biến lượng theo dõi hiện tại chuyển hóa thành lượng giữ khách, cố hết sức để khiến những người đến hóng chuyện kia trở thành khách hàng.

Cho dù là họ mua sản phẩm giảm béo hay suất ăn giảm béo cũng được.

Theo như tình hình trước mắt thì lượng chuyển hóa vẫn khá ổn, sau khi hoạt động kết thúc, doanh số ngày đạt được đến trăm triệu chắc là không vấn đề gì.

Có điều một khi hoạt động hoàn toàn kết thúc, doanh số có thể sẽ sụt giảm, cho nên Hoắc Khải đã nghĩ xong hoạt động tiếp theo để tránh việc sức nóng bị giảm quá nhanh.

Qua khoảng hai mươi phút sau, Ninh Thần mới coi như là đã xong việc livestream hôm nay.

Cô vừa uống nước vừa đi về hướng này.

Hoắc Khải đứng dậy đón cô, nhìn những giọt mồ hôi trên trán mà thương xót nói: "Mệt lắm đúng không? Thực ra mấy việc livestream như thế này em có thể giao cho mấy người Tư Tư bọn họ làm mà".

"Thế sao được, khán giả đều khá quen với em rồi, có nhiều người còn vì em mà đến xem đấy. Nếu như em không xuất hiện, bọn họ cũng sẽ rời đi, thế là đánh mất cơ hội biến họ thành khách hàng rồi", giọng nói của Ninh Thần nghe có vẻ hơi khàn khàn. Việc livestream nói liên tục trong thời gian dài khiến cổ họng của cô có vẻ càng khàn nặng thêm, nhưng cô sẽ không vì vấn đề sức khỏe của mình mà đẩy việc cho người khác.

Thành công ngày hôm nay đến được quả thật không dễ dàng gì. Theo như cô thấy, đây chắc chắn là kiếp trước đã làm rất nhiều chuyện tốt nên mới có phúc phần này.

Nếu không nắm chắc cơ hội này, ai biết lần sau có còn chuyện tốt như thế nữa hay không.

Hoắc Khải biết cô là một người rất cần cù, rất có trách nhiệm. Đây chính là ưu điểm của cô, cho dù anh có xót cỡ nào cũng không thể vì quan tâm mà đi phủ định hay khuyên cô bỏ đi ưu điểm này.

Người ta sống trên đời này không chỉ vì để được người khác quan tâm, mà còn phải sống cho có ý nghĩa.

Hoắc Khải nhìn Giản Tư Tư, nói: "Lần sau nhớ thường đưa thuốc nhuận họng cho tổng giám đốc Ninh, lúc không có chuyện gì thì đừng để cô ấy nói lời thừa thãi, biết chưa? Nếu cổ họng cô ấy mà có vấn đề gì là tôi hỏi tội cô đấy!"

Giản Tư Tư lè lưỡi nói với Ninh Thần: "Đấy chị thấy chưa, em đã nói là sếp sẽ đổ việc này lên đầu em mà, có chạy cũng không thoát".

"Bây giờ em mà muốn chạy vẫn kịp đấy", Ninh Thần cười nói.

"Còn lâu em mới chạy!", Giản Tư Tư lập tức nói: "Có ông bà chủ âu yếm như thế này, khiến em cảm nhận được vẻ đẹp của tình yêu, sao lại

phải chạy? Em cứ ở đây, ngày nào cũng xem hai người khoe tình cảm, ăn no bánh gato, vừa kiếm tiền vừa đỡ cơm, tốt thế còn gì!"

"Học cái thói lẻo mép của ai thế không biết", Ninh Thần bị cô ấy chọc cười xong quay sang nói chuyện với Hoắc Khải: "Đúng rồi, Tư Tư nói với em là buổi sáng lúc mua xe được đền những hơn tám trăm ngàn tệ. Cô ấy thấy rằng mình cầm số tiền đấy không phải cho lắm, nên muốn mua 40 phần cổ phần danh nghĩa, anh thấy được không?"

Trước kia có công ty khác muốn thu mua Hi Vọng Mới, Hoắc Khải đã đề xuất sử dụng 10% vốn cổ phần của công ty để phát hành 100 triệu cổ phiếu, tương đương 10.000 nhân dân tệ trên một cổ phiếu, khiến hầu hết các công ty đầu tư sợ hãi bỏ chạy.

Chỉ có hai công ty bỏ ra hàng triệu tệ để mua mấy ngàn cổ phần danh nghĩa, nghe nói còn bị người cùng ngành chê cười.

Một công ty mới chỉ được rót vốn vài triệu tệ mà lại dám bán mười ngàn tệ một cổ phiếu. Mà một trăm triệu cổ phiếu mới chiếm khoảng 10% cổ phần, thế 100% vốn chủ sở hữu há chẳng phải đến tận tỷ đô la à?

Phải biết rằng, tất cả các công ty trên thế giới có thể đạt đến con số đó vỏn vẹn chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Một công ty thương mại điện tử cỏn con dựa vào cái gì mà dám có gan mở miệng đòi như vậy.

Hơn nữa lại thật sự có kẻ ngốc đi tin bùa mê của họ!

Hiện giờ Giản Tư Tư muốn mua cổ phần danh nghĩa, tám trăm ngàn có thể mua được 80 phần, nhưng cô ấy chỉ muốn 40 phần. Nguyên nhân rất đơn giản, cô ấy thấy số tiền này mình tự cầm thì phỏng tay, thôi thì lấy danh nghĩa mua cổ phiếu mà bỏ tiền ra vậy.

Đương nhiên rồi, 80 phần vốn, cô ấy chỉ muốn 40 phần, coi như là trả một nửa cho Hoắc Khải

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 270: Tiên Nữ

Giản Tư Tư thương lượng với Ninh Thần trước về chuyện mua cổ phần. Sự hiểu chuyện của cô ấy khiến Ninh Thần rất tán thưởng. Có một nhân viên cấp dưới không tham rẻ mà còn rẻ những bốn trăm ngàn là một điều hiếm gặp.

Bây giờ, có rất nhiều người vì tranh nhau mấy trăm tệ mà có thể từ bạn tốt biến thành kẻ thù.

"Tám trăm ngàn, tám mươi cổ phiếu. Sau khi trở lại, cô đăng ký rồi ký hợp đồng là được", Hoắc Khải nói.

"Hả? Sao có thể như thế được, tôi đã nói chỉ cần bốn mươi cổ phiếu mà!", Giản Tư Tư vội vàng xua tay.

"Nếu cô cảm thấy áy náy khi cầm khoản tiền này thì về sau hãy nỗ lực hết mình làm tốt công việc. Hi vọng cô có thể dùng hành động thực tế để kiếm được về cho công ty phần lợi ích còn nhiều hơn bốn trăm ngàn này", Hoắc Khải nói.

"Chị cũng nghĩ vậy", Ninh Thần nói tiếp: "Tư Tư rất có năng lực, chỉ cần cố gắng hơn nữa thì sau này nhất định sẽ là một trợ thủ đắc lực của chị. Bốn trăm ngàn này vốn dĩ thuộc về em, mà dù cho nó không thuộc về em thì cũng coi như là tiền thưởng chị tạm ứng cho em".

Thấy hai sếp chồng sướng vợ tuỳ, khoé mắt Giản Tư Tư dần dần đỏ ửng.

Đối với một cô gái vừa mới tốt nghiệp đại học mà nói thì khoản tiền bốn trăm ngàn chưa đủ để khiến cô ấy làm trâu làm ngựa cho họ nhưng trong lòng cô lại cảm động mãi không thôi.

Vẫn là câu nói đó, trong xã hội vật chất này, không có gì khiến bạn dễ xúc động bằng việc một người không tham tiền tài của bạn.

“Chủ tịch, tổng giám đốc Ninh, hai người yên tâm, sau này em nhất định sẽ cố gắng, tuyệt đối không phụ sự hi vọng của hai người!”, Giản Tư Tư đỏ mắt nói.

Ninh Thần cười ôm lấy cô ấy, nói: “Nhóc con lớn thế này rồi còn khóc nhè, người khác nhìn thấy lại tưởng bọn chị bắt nạt em”.

Giản Tư Tư nghe lời nói trêu chọc của cô thì ngại ngùng đỏ cả hai má. Lúc này, Hoắc Khải lên tiếng: “Không còn sớm nữa, thu dọn rồi tan ca đi thôi, chúng ta còn phải đi đón Đường Đường nữa”.

Ninh Thần cũng không phản đối. Từ ngày đầu tiên kinh doanh, Hoắc Khải đã từng nói với cô, cho dù bận thế nào thì vẫn phải đặt chuyện của người thân và con cái lên hàng đầu.

Đừng quên mất mục đích của việc kiếm tiền là gì. Không phải để một cá nhân hưởng thụ mà là khiến người nhà có một cuộc sống tốt hơn!

Nếu như không quan tâm người nhà có hạnh phúc, vui vẻ hay không mà cả ngày chỉ biết bận rộn làm ăn, vậy kiếm tiền có ý nghĩa gì nữa?

Do đó, bình thường có bận rộn thế nào thì khi đưa đón Đường Đường đi học, làm cơm ăn cơm thì cả nhà sẽ đều chủ động dừng tay hưởng thụ khoảng thời gian rảnh rỗi ít ỏi trong ngày này.

Vì thế mà Ninh Thần cũng dưỡng thành thói quen rồi.

Khu nhà bếp đã có người của cơ sở đào tạo trông nom còn có hai điện thoại live stream tất cả những gì diễn ra ở đây trong hai mươi tư giờ. Cho nên, gần như không cần lo lắng những đầu bếp sẽ làm sai quy trình, nếu không ngay hôm sau chắc chắn sẽ có người báo lại cho Ninh Thần.

Nói ra mới thấy, làm đầu bếp cũng rất vất vả. Mỗi ngày họ đều phải tăng ca rất muộn, chuẩn bị kỹ càng nguyên liệu nấu ăn theo dự tính của ngày hôm sau.

Về nhà nghỉ ngơi chưa được mấy tiếng đồng hồ thì đã phải quay lại để tiến hành công đoạn giao cho đơn vị chuyển phát để đưa đồ đi.

Từ bếp ăn đến điểm nhận hàng của công ty chuyển phát rồi lại đến ga tàu, ngày nào cũng phải đi như vậy khiến cho ai cũng như con thiêu thân cần cù bận rộn không ngừng.

Đương nhiên, công việc đúng là có chút lu bù nhưng có thể kiếm được nhiều tiền.

Ngoài lương cố định trả cho cơ sở đào tạo, Hoắc Khải còn cố ý tăng thêm phúc lợi cho những đầu bếp này, ví dụ như sau tám tiếng làm việc chính thức, nếu tăng ca thì cộng thêm mười tệ mỗi tiếng.

Nếu như bình thường, họ tăng ca hơn chín tiếng một ngày thì chỉ tính lương tăng ca một tháng đã được gần ba ngàn tệ.

Những người trẻ tuổi vừa mới vào cơ sở đào tạo chưa lâu, vẫn đang học nghề thì nào ai nghĩ đến việc mình lại đạt được đãi ngộ như vậy.

Hơn nữa, khoản tiền này không qua tay của cơ sở đào tạo mà dùng tiền mặt phát trực tiếp cho những đầu bếp.

Do đó, cơ sở đào tạo có chút không vui. Nếu tiền trong tay họ thì chắc một phần năm số tiền đến được tay những đầu bếp này đã tốt lắm rồi.

Nhưng bây giờ, họ cũng không dám đắc tội với Hoắc Khải. Ai cũng biết, cửa hàng này cần một số lượng lớn đầu bếp, hơn nữa lại không giới hạn trình độ, chỉ cần họ có thể phân chia đồ ăn là được. Dù sao, những món đồ ăn kiêng, ngoài một vài loại thịt thì hầu hết đều là các loại hoa quả, rau củ rửa sạch rồi thái ra thành miếng.

Đã có không ít cơ sở đào tạo nghe ngóng được chuyện ở đây đều chủ động tới liên hệ. Nếu họ dám làm trái ý Hoắc Khải thì chỉ cần phút mốt là sẽ có người thay thế bọn họ.

Trước đây, Hoắc Khải tính theo lương của mỗi đầu bếp là một ngàn năm trăm tệ để trả cho cơ sở đào tạo. Khoản tiền này, cơ sở đào tạo lấy hai phần ba, tức là lấy của mỗi người một ngàn tệ.

Đến nay, họ đã tuyển khoảng hai trăm học viên, tính ra mỗi tháng thu nhập thêm hai trăm ngàn tệ!

Vốn dĩ, học viên còn phải trả học phí cho cơ sở đào tạo, nếu không, ai dạy họ thái rau, xào thức ăn chứ?

Tính toán trước sau, ai mà nỡ để mất mối làm ăn chứ?

Họ không dám đắc tội với Hoắc Khải nhưng lại không có chút lòng thương những học viên kia, trong năm trăm tệ thì lại lấy của mỗi người thêm hai trăm.

Ai có ý kiến thì cứ việc lên tiếng. Hôm nay có ý kiến, ngày mai đổi ngay người khác, dù sao những học viên muốn đến đây làm việc nhiều lắm.

Mỗi tháng chỉ phát lương cho những đầu bếp thì đã tiêu tốn gần triệu tệ. Đây không phải là con số nhỏ, nhưng cả Hoắc Khải và Ninh Thần đều không xót của chút nào.

Đến giờ, số lượng đồ ăn kiêng bán ra đã sắp đạt được con số ba mươi ngàn suất mỗi ngày, trung bình mười lăm tệ, vậy tổng doanh thu mỗi tháng là hơn mười ba triệu tệ. Tuy giá vốn của nguyên liệu cũng cao hơn so với ngành thực phẩm phổ biến nhưng sau khi trừ tất cả chi phí thì lợi nhuận cũng đạt được khoảng 20%, tương đương gần ba triệu.

Mức bán chạy của đồ ăn kiêng, một phần dựa vào hoạt động, phần khác thì do món ăn có hội tụ đủ ba yếu tố: mùi vị ngon, nguyên liệu cao cấp, giá cả hợp lý.

Mà trong đó, đầu bếp cũng là một nguyên nhân quan trọng

Nếu đầu bếp không có tâm thì dù có dùng nguyên liệu cao cấp, thức ăn nấu ra sẽ vẫn khó nuốt.

Vì thế, cho dù lương của đầu bếp gần bằng một phần ba lợi nhuận thì Hoắc Khải và Ninh Thần cũng chưa từng nghĩ đến chuyện giảm lương của họ mà sẽ tiếp tục tìm biện pháp khác để giảm giá thành sản phẩm bù vào phần lương của đầu bếp.

Những đầu bếp nhận được càng nhiều lương thì càng có động lực làm việc, khi làm đồ ăn cũng sẽ có tâm hơn.

Đây cũng là một vòng tuần hoàn tốt không cần phải phá vỡ.

"Mọi người vất vả rồi. Hẹn gặp lại ngày mai", Ninh Thần vẫy tay chào tạm biệt để ra về.

Rất nhiều đầu bếp hớn hở quay đầu lại cười vui vẻ đáp lời: "Bà chủ đi cẩn thận nhé!"

"Ông chủ phải đối xử với bà chủ thật tốt nhé!"

"Lại thêm một ngày biết ơn bà chủ trôi qua!"

Tiếng cười nói rộn ràng không ngớt. Ninh Thần là bà chủ vừa xinh đẹp, vừa hào phóng lại dịu dàng có tiếng trong mắt những chàng trai đầy nhiệt huyết này. Trước đây có người của cơ sở đào tạo, vì chuyện lương tăng ca mà nói xấu sau lưng Ninh Thần. Thế là người đó đã bị mấy đầu bếp học việc này chỉ mặt mắng cho một trận.

Những người trẻ tuổi này mặc kệ tương lai gì đó, trong mắt của họ, Ninh Thần thật sự là một tiên nữ. Ai dám nói nữ thần không tốt thì chắc chắn là người đó muốn tìm cái chết!

Fan não tàn không có lý trí như thế khiến cho người của cơ sở đào tạo sợ cơn giận họ lây lan nhanh không khống chế được lại có người nói cho Ninh Thần biết thì mối làm ăn này coi như xong, nên đành phải xin lỗi.

Nếu không, có lẽ thật sự sẽ bị đám nhóc này đánh cho một trận.

Một bên là ông chủ gắng sức ăn bớt công sức lao động của họ, một bên là tiên nữ xinh đẹp, lương thiện phát lương tăng ca cho họ. Đến kẻ ngốc cũng biết, ai là người tốt.

Nghe thấy tiếng hoan hô sau lưng, Giản Tư Tư rất đắc ý nói với Hoắc Khải: "Chủ tịch, tổng giám đốc Ninh được nhiều người yêu mến lắm đấy, anh phải giữ thật chắc vào!"

"Em đừng nói vớ vẩn", Ninh Thần vội vàng nói.

Tuy cô biết Giản Tư Tư chỉ nói đùa nhưng kiểu đùa cợt làm ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng như này thì cô không thích.

Giản Tư Tư cũng biết lời vừa nói ra không ổn lắm, lè lưỡi, không nói tiếp nữa.

Ba người đi đến cửa tiệm thì Ninh Thần nói với Giản Tư Tư: "Chị còn phải đi đón Đường Đường, em định đi thế nào?"

"Em cũng gọi xe, ngồi xe bus không có chỗ ngồi mệt chết đi được", Giản Tư Tư nói.

"Tôi lái xe đưa cô đi", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần ngạc nhiên nhìn anh: "Anh lấy xe ở đâu ra?"

"Sáng nay không phải là anh đi mua xe à, cửa hàng 4S đó vừa hay về một chiếc xe mới, sau khi từ chỗ Phan Tư Mễ trở vềthì anh đi lấy xe", Hoắc Khải vừa nói vừa chỉ vào chiếc Mercedes-Benz E-Class 4MATIC đang đỗ ở bên kia đường, nói: "Em nhìn kia, chính là chiếc xe kia".

"Oa, anh lấy xe nhanh thế! Chiếc xe này đỗ trên đường cảm giác còn đẹp hơn ở trong cửa hàng 4s!" Phan Tư Mễ tỏ vẻ khoa trương hô lên.

"Từ trước đến nay, Mercedes vẫn luôn nổi tiếng vềngoại hình và nội thất rất được lòng phái nữ", Hoắc Khải nói.

“Anh nói như là đàn ông các anh không thích Mercedes không bằng. Tôi thấy trên đường, đàn ông đi Mercedes còn nhiều hơn phụ nữ”, Giản Tư Tư nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 271: Ngưỡng Mộ

Hoắc Khải cũng không phản bác. Những chiếc Mercedes lu ôn có chỗ đứng vững chắc trong lòng người Hoa Hạ.

Nếu nói dưới một triệu đi chiếc xe nào hoành tráng nhất thì ngoài Mercedes ra thì cùng lắm cũng chỉ còn BMW có thể đem ra so sánh.

Tất nhiên, đối với Hoắc Khải, những điều này cũng không có ý nghĩa gì cả vì trước đây, cứ ra khỏi cửa là anh bước chân lên chiếc Rolls Royce rồi.

Chiếc xe không cần cắm chìa khoá để khởi động các chức năng mà gạt cần số luôn là được. Kỹ thuật này cũng không được coi là quá cao cấp, nhưng đối với người chưa từng ngồi lên chiếc xe sang bao giờ như Ninh Thần và Giản Tư Tư thì quá là mới mẻ.

Mà sau khi lên xe, hệ thống đèn trang trí nội thất có sáu mươi tư màu, cửa sổ trời toàn cảnh cực lớn cùng với thiết kế nội thất dẫn đầu thời đại, tất cả đều khiến hai cô gái sáng mắt lên.

Vì vẫn chưa kịp mua usb nên chỉ có thể tạm thời kết nối Bluetooth để phát nhạc. Dù như thế thì hệ thống hai mươi ba loa Burmester bố trí xung quanh xe khiến cho người ta cảm nhận được âm thanh chân thực như ngồi trong phòng hoà nhạc.

Chất lượng âm thanh như thế thì không ai có thể bắt bẻ được.

Âm nhạc nhẹ nhàng khiến không khí trong xe thay đổi. Thậm chí còn khiến Ninh Thần trở nên hồi hộp, sờ vào chiếc ghế da thật, bất giác nói: "Chiếc xe này chắc không rẻ nhỉ?"

"Lúc trước, anh định đặt bản cá nhân hoá, giá khoảng năm trăm ngàn, nhưng chiếc xe này lắp đặt gói phụ kiện cao cấp, dẫn động bốn bánh, lại thêm túi khí hàng ghế sau và bổ sung màn hình head-up nên giá là sáu trăm ngàn".

Hoắc Khải không muốn che giấu giá thật của chiếc xe này. Vì một trăm ngàn mà khiến anh phải nói dối thì quá kém cỏi rồi.

May là Ninh Thần cũng không phàn nàn gì, tiền thì cũng đã tiêu rồi còn nói gì được. Hơn nữa, trong mắt cô, tiền này là do Hoắc Khải kiếm được, đàn ông có bản lĩnh cũng nên chi nhiều một chút. Không phải là đã có người từng nói, thứ đàn ông yêu thích nhất chính là xe tốt, người đẹp và rượu ngon hay sao?

Là một người vợ khôn ngoan, người đẹp thì không khuyến khích nhưng hai thứ còn lại, Ninh Thần cảm thấy cũng không nên quản lý thái quá. Chỉ cần không quá đà thì thỉnh thoảng xa xỉ một chút cũng không có vấn đề gì.

Nếu không, chỉ có cất tiền trong ngân hàng hoặc để mốc trong nhà. Vậy thì tội gì phải vất vả như thế.

Hơn nữa, chiếc xe tốt như thế thì bản thân cô cũng cảm thấy vô cùng vui sướng.

Có những lúc thích một thứ gì đó sẽ khiến cuộc sống bớt áp lực đi rất nhiều.

Giản Tư Tư ngồi ở hàng ghế sau, nhìn ngang ngó dọc, như một đứa trẻ tò mò hỏi đông hỏi tây.

Hoắc Khải vừa lái xe vừa nhẫn nại trả lời những câu hỏi của cô ấy. Khoảng hai mươi phút sau thì xe cũng dừng lại trước cửa nhà Giản Tư Tư.

Sau khi xuống xe, Giản Tư Tư vẫy tay về phía cửa sổ xe: "Cảm ơn chủ tịch, cảm ơn tổng giám đốc Ninh, tôi về nhé".

"Tạm biệt!", Ninh Thần vẫy tay chào tạm biệt cô ấy.

Sau đó, Hoắc Khải khởi động xe rời đi.

Ngày nay, trên ô tô đã áp dụng tiêu chuẩn khí thải Euro 6 nên mùi khí thải cũng không ngạt mũi như trước, nhìn vào đèn hậu hình ngôi sao bắt

mắt của chiếc Mercedes, trên mặt Giản Tư Tư đầy vẻ ngưỡng mộ.

Từ khi còn ở độ tuổi thiếu niên hay là sau khi tốt nghiệp đại học thì cô vẫn luôn hi vọng người chồng tương lai của mình vừa là một người tài giỏi lại đẹp trai.

Ừm, tốt nhất là biết chăm sóc người khác một chút, biết nấu cơm thì càng tốt!

Hình ảnh này gần như tương đồng với Hoắc Khải, thậm chí, có lúc Giản Tư Tư còn không rõ hình tượng người chồng hoàn mĩ trong mắt của cô ấy rốt cuộc là được hình thành từ trước đây hay là sau khi tiếp xúc với Hoắc Khải, dần dần bị anh thu hút nên bị ảnh hưởng.

Ninh Thần trẻ trung xinh đẹp. Dù cô đã làm mẹ của một đứa trẻ tám tuổi thì nhìn cũng không khác gì một thiếu nữ tuổi đôi mươi.

Từ khuôn mặt cho đến thân hình của cô đều hoàn hảo.

Có lẽ chính vì sự hoàn hảo đó mà ông trời mới ghép cặp cho cô một người chồng hoàn hảo như vậy, nếu không thì còn ai xứng với cô ấy?

Nghĩ đến bạn trai của mình, Ninh Hạo Bân, Giản Tư Tư không khỏi thở dài.

Trước đây, khi còn ở trường học, Ninh Hạo Bân cũng coi như là một nhân vật khá có tiếng, rất nhiều người ngưỡng mộ cô ấy có thể trở thành bạn gái của Ninh Hạo Bân.

Nhưng bây giờ, so với chủ tịch, Giản Tư Tư bỗng cảm thấy bản thân chẳng có gì đáng tự hào.

Về tuổi tác thì chỉ hơn kém nhau vài tuổi nhưng khoảng cách giữa họ thì như trăng sáng trên trời cao và ngọn đèn leo lắt dưới mặt đất.

Tại sao người đàn ông tốt đều là của người khác chứ, Giản Tư Tư nghĩ như vậy.

Lại thêm hai mươi phút nữa thì Hoắc Khải lái xe đến cửa hàng hoa quả của Ninh Quốc Năng.

Bây giờ, cửa hàng hoa quả buôn bán rất đắt hàng, theo đề nghị của Ninh Ngọc Lâm, Ninh Quốc Năng đã mua cả quầy bên cạnh để mở rộng cửa hàng.

Diện tích của cửa hàng mở rộng gấp đôi nhưng vẫn chật kít người khiến ông không thể không tuyển thêm bốn nhân viên bán hàng đến phụ giúp. Nhưng dù ông đã làm như thế thì vẫn bận tối mắt tối mũi.

Nếu một cửa hàng đã hình thành một hình ảnh truyền miệng tốt và nhiều người biết đến thì chỉ cần không tự mình phá vỡ điều đó thì tuyệt đối sẽ không thể bị đóng cửa. Đặc biệt là kinh doanh hoa quả, từ cổ chí kim đều không có gì thay đổi ngoài việc xem chất lượng hoa quả và giá cả.

Hàng hoá của Ninh Quốc Năng đều là từ bên Hạ Hoằng Viễn đưa tới, chất lượng không phải bàn còn về giá cả thì ông cũng không muốn kiếm nhiều tiền nên vẫn giữ giá ban đầu, không hề thay đổi.

Cứ như vậy, hàng tốt giá rẻ thì đương nhiên sẽ rất hấp dẫn khách hàng.

Mỗi ngày, khách hàng xếp hàng đợi thanh toán, chen chúc trong cửa hàng đến nỗi hai điều hoà đều vận hành hết công suất mà mọi người vẫn mồ hôi nhễ nhại. Ninh Ngọc Lâm đã gọi người đến để làm lại, lắp điều hoà âm trần công suất lớn.

Cậu ta vẫn luôn cố gắng làm theo triết lý kinh doanh của Hoắc Khải. Ngành thương mại bây giờ đều phải dựa vào cách phục vụ, anh có sản phẩm, người khác cũng có, vậy thì dựa vào cái gì để mua của anh?

Chất lượng phục vụ không tốt, khách sẽ bỏ đi. Bây giờ, khách hàng đều rất có chính kiến, một khi đã đi rồi thì có thể cả đời không quay lại.

Cho nên, tiền mua điều hòa thì có đáng gì, giữ khách hàng mới là chuyện nên làm.

Nếu là nửa năm trước, Hoắc Khải lái một chiếc Mercedes E class đến có lẽ sẽ thu hút ánh mắt của nhiều người.

Nhưng căn hộ ở đây đều đã xây dựng mười mấy, hai mươi năm rồi, đã trở thành khu chung cư cũ, bởi vì những người sống ở đây đều là tầng lớp người làm công, tuổi tác cũng đã lớn, không có mấy người có thể nhìn thấy xe sang.

Nhưng bây giờ, có rất nhiều khách hàng có tiền, đi những chiếc xe đắt tiền đến mua hoa quả. Audi, Mercedes, BMW đỗ đầy ngoài cửa tiệm, nên chỉ một chiếc Mercedes E class cũng không có gì lạ mắt.

Xung quanh đã không còn chỗ đậu xe nên Hoắc Khải đành phải chọn chỗ đậu xe hơi xa một chút, sau đó đi bộ với Ninh Thần đi qua.

Đến cửa hàng thì thấy nhóc con Đường Đường đang đi qua đi lại trong đám đông, giúp đưa túi bóng để đựng đồ.

Tuần nào cô bé cũng đến đây để giúp ông bà ngoại. Cô bé đáng yêu, lanh lợi, lại không sợ người lạ, nói năng rất khéo miệng lại mang vẻ ngoài lém lỉnh nên khiến mọi người yêu thích.

Có một số khách hàng đến đây mua hoa quả là vì thích cô bé nên tới.

"Con gái được thừa hưởng gen của anh, rất có tố chất một doanh nhân đấy!", Ninh Thần tỏ ra tự hào nói.

"Có lẽ thế…", Hoắc Khải nhíu mày, không thừa nhận câu nói này lắm.

Vì trước khi sống lại, bố của Đường Đường là Lý Phong, chỉ là một con mọt sách chẳng biết gì, sao có thể biết làm ăn kinh doanh? Nếu nói Đường Đường di truyền tố chất của Lý Phong mới là truyện cười.

Nhưng chuyện này thì không có cách nào phản bác, chỉ có thể im lặng mà nghe.

Hai người đi đến cửa cũng không đi vào trong. Khách hàng tới quá đông, người trong cửa hàng đều rất bận, đi vào trong cũng không nói được câu nào.

Đang rảnh rỗi, Hoắc Khải nhớ ra chuyện mình bị mất trí nhớ nên hỏi: "Hỏi em một chuyện, tại sao chúng ta quen nhau vậy?"

Ninh Thần đang tập trung quan sát Đường Đường, sợ cô bé chạy qua chạy lại bị trong đám đông bị đụng ngã, nên khi nghe thấy Hoắc Khải hỏi thì cô thuận miệng trả lời: "Cái gì mà tại sao quen nhau?"

"Chiều nay lúc ở chỗ Phan Tư Mễ, cô ta hỏi anh học đại học ở đâu, đột nhiên anh phát hiện mình không nhớ nổi. Đa số chỉ nhớ khi ở trên giường bệnh, vừa mở mắt ra là nhìn thấy em, cho nên, anh rất tò mò không biết chúng ta quen nhau thế nào? Trước đây rất thân thuộc sao? Vì anh nhớ lúc mở mắt ra, em đang dùng khăn để giúp anh làm ẩm môi", Hoắc Khải nói.

Theo anh thấy thì vấn đề này cũng không có gì nghiêm trọng. Cho dù Ninh Thần trả lời hay không thì cũng không ảnh hưởng gì, nhưng trong lòng có nghi ngờ, anh không muốn giấu giấu diếm diếm nên hỏi ra thì tốt hơn.

Nhưng câu hỏi của anh lại khiến tim Ninh Thần nảy lên một cái.

Cô quay đầu nhìn Hoắc Khải khiến anh có thể nhìn rõ sự hoảng loạn và bất an trong mắt cô.

Hơi thở của Ninh Thần cũng có chút gấp gáp, hỏi: "Anh mất trí nhớ? Mất trí nhớ lúc nào? Tại sao em chưa từng nghe qua?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 272: May Mắn

Hoắc Khải nhìn thấy được sự khác lạ của Ninh Thần nhưng anh cũng không thể hiện điều đó ra quá rõ ràng, chỉ làm như lơ đãng nói: "Không biết anh mất trí nhớ từ lúc nào. Khi Phan Tư Mễ hỏi anh về quá khứ, đột nhiên anh phát hiện ra chính mình lại không thể nhớ được gì nữa". Ninh Thần nhìn anh, vẻ hoảng sợ hiện rõ trong đôi mắt cô.

Cô là một người phụ nữ không biết nói dối, cho dù có cố gắng giả vờ bình tĩnh như thế nào, cô vẫn không thể vững vàng và bình tĩnh được như Hoắc Khải.

Khí chất và phong thái đó anh đã phải trau dồi sau khi trải qua những điều nguy hiểm trong một thời gian dài.

“Em cũng không rõ lắm. Em chưa nghe anh nói bao giờ”, Ninh Thần liếc nhìn sang anh.

“Vậy chúng ta gặp nhau như thế nào?”, Hoắc Khải hỏi.

“Mình quen nhau từ trước, chúng ta là bạn tốt của nhau”, Ninh Thần nói.

Từ giọng điệu cho đến cách diễn đạt đều cho thấy những gì mà cô nói là không đúng.

Hoắc Khải có thể nhận ra Ninh Thần đang che giấu điều gì đó. Mặc dù không biết sự thật là gì, nhưng anh cũng không hỏi thêm câu nào nữa.

Bởi vì anh biết rất rõ một điều, rằng Ninh Thần sẽ không làm hại anh. Việc che giấu của cô có thể là do một nguyên nhân đặc biệt nào đó. Nguyên nhân đó là gì, liệu có quan trọng đến thế không?

Ngay cả đối với Hoắc Khải mà nói, Lý Phong trước đây là ai, đã từng làm những gì đều không quan trọng.

Anh không phải là Lý Phong, và anh cũng không muốn trở thành Lý Phong, vậy thì phải biết nhiều như vậy để làm gì.

Nếu như anh tiếp tục hỏi, điều đó chỉ phá hủy mối quan hệ của anh với Ninh Thần. Nhìn dáng vẻ của cô, một khi ép buộc cô đến đường cùng, kết cục nhất định sẽ vô cùng tồi tệ.

Nếu đã như vậy, cần gì phải hỏi đi hỏi lại.

Chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, Hoắc Khải vẫn hiểu rất rõ.

Tuy nhiên, khi thấy Hoắc Khải không còn hỏi nữa, Ninh Thần lại rất căng thẳng, hỏi ngược lại anh: "Sao anh không hỏi nữa?"

“Hỏi nữa để làm gì?”, Hoắc Khải bật cười ôm lấy cô nói: “Anh nghĩ chuyện này cũng tốt. Quên quá khứ đi, anh bây giờ là một con người mới. Không phải đã nói rồi sao, hãy cho chúng ta cơ hội để làm lại từ đầu, những chuyện trước đây cứ xem như là chưa bao giờ xảy ra".

“Nhưng mà anh không tò mò muốn biết mình là ai, đến từ đâu sao?”, Ninh Thần hỏi lại.

Câu này đã tiết lộ một số manh mối, cho thấy Lý Phong có lẽ không phải là người địa phương.

Thật ra thì trong vài ngày đầu tiên sau khi sống lại, Hoắc Khải đã nhận ra rằng giọng của mình không hoàn toàn giống với giọng của người dân địa phương. Mặc dù mọi người đều nói một loại ngôn ngữ, nhưng sự khác biệt về vùng miền vẫn tạo ra một số khác biệt trong cách phát âm.

Nhưng khi đó anh vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ làm thế nào để thích nghi với thân phận mới, không có thời gian để nghĩ đến những thứ khác.

Ngay cả khi giọng nói có hơi khác một chút, anh cũng nghĩ đó là điều bình thường.

Bây giờ xem ra anh thật sự không phải là người địa phương, nếu không thì Ninh Thần sẽ không hỏi anh có tò mò về việc anh đến từ đâu hay anh là con người thế nào không.

"Dù sao cũng không có gì phải tò mò, bất kể là anh đến từ đâu hay anh muốn đi đâu, điều quan trọng nhất là anh biết mình đang làm gì", Hoắc Khải cười nói.

Ninh Thần im lặng cúi đầu như đang suy nghĩ điều gì đó.

Có thể thấy rằng cô đang do dự, có lẽ là vì muốn nói sự thật cho Hoắc Khải biết.

Nhưng cuối cùng cô lại không nói gì, điều này cũng không quá bất ngờ.

Đối với tâm lý của con người mà nói, khi một người muốn nói ra sự thật, người đó thường rất thẳng thắn. Chỉ khi muốn nói dối thì họ mới chần chừ. Hơn nữa, đã có thể vượt qua bản năng và nói dối một cách trơn tru, thì người đó thậm chí cũng đã tự lừa dối được chính mình rồi.

Vì vậy, Hoắc Khải không muốn Ninh Thần nói ra những điều này trong khi đang do dự, bởi vì những lúc như thế này có thể khiến cô nói sai đi sự thật, cho dù là lỡ lời hay cố ý cũng vậy.

Chưa kể, anh sẽ không trách một ai cả, bởi vì anh không biết nguyên nhân thật sự, nên anh không đủ tư cách để đổ lỗi cho người khác.

Nhưng nếu Ninh Thần cứ tiếp tục nói về điều đó mà lại đi nói dối thì thật là tệ.

Vì vậy, Hoắc Khải thà rằng bản thân anh không biết gì, chứ không hi vọng giữa mình với Ninh Thần xuất hiện ngăn cách.

Lúc này, cô bé Đường Đường tinh mắt nhìn thấy hai người bọn họ, ngay lập tức vui vẻ chạy ra khỏi cửa hàng trái cây: "Bố, mẹ!"

Ninh Quốc Năng đang bận cân trái cây cho khách, cũng không quên chú ý tới cô cháu gái nhỏ của mình, nhìn theo cô bé chạy ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy con gái và con rể đang đứng ở bên ngoài cửa hàng.

Kể từ khi Hoắc Khải bị bắt cóc lần trước, mối quan hệ gia đình bọn họ gần như đã hoàn toàn không còn bất kì sự ghẻ lạnh nào nữa. Tất nhiên, nguyên nhân chính của việc này là do Hoắc Khải bây giờ đã đủ sức giành lấy thể diện cho Ninh Quốc Năng trước mặt những người khác.

Chưa nói đến các vấn đềkhác, chỉ nói riêng trong công việc kinh doanh cửa hàng trái cây, hàng xóm láng giềng mười dặm quanh đây có ai mà không biết con rể của ông Ninh đã giúp cho cửa hàng làm ăn phát đạt đến mức nào?

Hơn nữa, chuyện của giáo sư Triệu Vĩnh An cũng đã được lan truyền đến tận đây.

Có lẽ một số nhân vật có địa vị cao sẽ coi thường chuyện này, nhưng đối với những người ở tầng lớp thấp hơn, tất nhiên sẽ vô cùng quan tâm đến nó.

Bọn họ đều biết Hoắc Khải là người kế thừa di sản của giáo sư Triệu Vĩnh An. Trong số di sản đó, sự giúp đỡ của Miêu Nhất Khoa hay mạng lưới quan hệ xã hội rộng rãi của bọn họ đều không khiến cho những người ở tầng lớp thấp ngưỡng mộ lắm, vì chuyện đó đối với bọn họ là vô cùng xa vời.

Nhưng cái chính là tài sản hiện kim trị giá hàng tỷ đồng, đúng là một con số đáng kinh ngạc đối với tất cả mọi người.

Ước mơ lớn nhất của những người bình thường có thể chỉ là bỏ ra hai tệ để trúng được giải nhất xổ số năm triệu, con số này đối với bọn họ đã là lớn đến mức chưa từng thấy.

Nắm trong tay tài sản hàng tỷ đồng ư, đúng là một điều không tưởng.

Họ không quan tâm con số này có bị phóng đại lên hay không, dù sao ai cũng nói như vậy thì chắc hẳn là sự thật rồi.

Những người từng nói về con rể của Ninh Quốc Năng với vẻ mặt giễu cợt, bây giờ vẻ mặt lại tràn đầy sự ngưỡng mộ.

Tất nhiên, ngoài ngưỡng mộ, còn có không ít ghen tức đố kị.

Luôn luôn có người nghĩ rằng vận may tự nhiên đến như vậy không chừng hoàn toàn là do lừa gạt mới có được.

Bọn họ lúc nào cũng ở sau lưng dèm pha những lời này, nhưng trước mặt nhà họ Ninh thì không có ai dám nói ra.

Ninh Ngọc Lâm coi anh rể của mình như thánh nhân, nên bởi vì tính khí nóng nảy của cậu ta, nghe ai dám nói xấu Hoắc Khải ở trước mặt thì ngay lập tức cậu ta sẽ lao vào ăn thua với người đó.

Bất kể là hàng xóm láng giềng, là người già hay trẻ con, cậu ta đều có thể lao vào cho bọn họ một bài học!

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai chưa bao giờ giải thích gì với người khác, khi được hỏi thì họ chỉ cười mà không thèm phân bua. Họ vốn không quan tâm đến chuyện đó, con gái và con rể có tiền hay không cũng không quan trọng. Tiền con mình kiếm được thì con mình dùng, mình lo nhiều như vậy để làm gì chứ.

Lại nói, bây giờ có ai mà chẳng nhìn thấy ông Ninh này ngày nào cũng ngoác miệng cười đến tận mang tai?

Bây giờ chỉ cần ông bước ra khỏi cửa, những người quen gặp trên đường sẽ chủ động chào hỏi một cách rất nhiệt tình, số lượng bạn bè mời ông đến nhà dùng bữa tối cũng tăng dần.

Đây đều là thể diện mà Hoắc Khải mang đến cho ông, nên Ninh Quốc Năng muốn không chấp nhận người con rể này cũng khó.

Lúc này khi nhìn thấy Hoắc Khải và Ninh Thần đang đi tới, Ninh Quốc Năng ngay lập tức vung tay lên, hét lớn sang bên đó: “Lý Phong đến rồi sao, nào nào, mau vào nhà đi, bố còn đang bận một chút".

Giọng nói của ông lớn đến nỗi khách khứa khắp phòng đều nghe thấy, có người quen quay đầu lại nhìn thấy Hoắc Khải và Ninh Thần thì cũng ngay lập tức chào hỏi.

Hoắc Khải dắt tay Đường Đường vào cửa hàng trái cây cùng với Ninh Thần, cũng lễ phép nói lớn: "Bố, bố có cần con giúp gì không?"

"Không cần, không cần. Con đưa con bé lên lầu nghỉ ngơi đi. Bà nó ơi, có dưa hấu trong tủ lạnh, mau cắt ra cho mấy đứa nhỏ ăn!", Ninh Quốc Năng nói lớn.

Đặng Tuấn Mai thở dài, bước tới cười híp mắt với Hoắc Khải nói: "Thấy không, bố của hai đứa bây giờ lại thể hiện cái thái độ này, có phải là tự tát vào mặt của mình hay không? Mới mấy tháng trước còn la hét không để cho người ta vào cửa, vậy mà bây giờ lại còn biết chủ động mời dưa hấu".

Gương mặt của Ninh Quốc Năng như đỏ bừng khi bị vợ nói như vậy, liền nói xen vào: "Cái bà kia, tự nhiên cứ đi nhắc lại mấy chuyện cũ, có ý gì đây hả!"

Đặng Tuấn Mai che miệng cười, thật ra bà cốt yếu nói điều này là để cho Hoắc Khải biết rằng bây giờ mối quan hệ gia đình đã được cải thiện, nên hãy cứ để những chuyện cũ trôi qua.

Hoắc Khải hiểu được suy nghĩ đó của bà, nên cười nói: "Bố nói không sai, những chuyện trước đây đều chỉ là gió thoảng mây bay, thôi tụi con cũng không làm phiền bố mẹ đang bận rộn làm việc nữa".

"Cái gì mà làm phiền, bố mẹ quen với việc này mỗi ngày rồi. Đi thôi, vào trong mẹ sẽ cắt dưa hấu cho mấy đứa", Đặng Tuấn Mai nói.

Sau khi bọn họ đi qua cửa hàng để vào trong, một vài khách hàng trong cửa hàng lúc này vội hỏi: “Ông chủ, người này nhìn quen quá. Lúc nãy ông bảo là con rể của ông sao? Đó chính là người thừa kế gia sản bạc tỷ của giáo sư Triệu Vĩnh An?"

Ninh Quốc Năng vui vẻ nói: "Đúng là con rể của tôi, nhưng về phần thừa kế bạc tỷ gì đó thì tôi không biết. Mọi người cũng biết giáo sư Triệu Vĩnh An là người như thế nào rồi đấy, người như tôi không với tới được. Nhưng con rể của tôi xem ra có quan hệ rất tốt với ông ấy".

Tất cả mọi người đều ghen tị nhìn theo bóng lưng của Hoắc Khải đang bước vào trong nhà. Được thừa kế đến mấy tỷ đồng, nếu một ngày tiêu một trăm ngàn cũng phải mất cả ngàn năm mới tiêu hết!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 273: Một Chấp Ba

Mức lương hàng tháng của hầu hết mọi người ở trong nước đều không vượt quá mười ngàn. So sánh với Hoắc Khải, thật khiến cho người ta phiền muộn.

Các khách hàng càng ghen tị, Ninh Quốc Năng càng cảm thấy sảng khoái. Chưa có lúc nào ông cảm thấy có được một người con rể như Hoắc Khải là một may mắn lớn trong đời ông như lúc này!

Ông cũng rất vui mừng vì trong lúc đôi bên chưa hòa thuận thì ông cũng chưa làm ra việc gì quá đáng tuyệt tình đối với Hoắc Khải.

Nếu ông thật sự ép buộc thành công con gái của mình ly hôn với Hoắc Khải, bây giờ ông còn không hối hận đến chết hay sao?

Khi lên lầu, Đặng Tuấn Mai vừa bận cắt dưa hấu và lấy đồ uống, vừa quan tâm hỏi con gái và con rể muốn ăn gì để bà ra chợ mua về.

Vốn cũng đang muốn đi ăn trưa, mà người lớn lại đang hỏi như vậy, nên Hoắc Khải cũng không từ chối.

Con cái những muốn phụng dưỡng bố mẹ, nhưng bố mẹ thường không đợi được đến ngày đó. Hiện tại Hoắc Khải rất trân trọng tình cảm gia đình, vì anh lúc này cũng giống như một đứa trẻ mồ côi, nên đương nhiên phải càng trân trọng mối quan hệ gia đình thân thương này hơn nữa.

"Cháu muốn ăn cổ vịt! Loại siêu cay!", Đường Đường giơ tay lên.

“Không được, trẻ em không thể ăn đồ cay!”, Đặng Tuấn Mai nói.

Đường Đường ôm lấy bà để làm nũng, nhưng cô bé không thành công. Sau đó, cô bé lại làm nũng với Hoắc Khải, nói rằng bà nội không mua đồ ăn ngon cho mình.

Cái cô bé nghịch ngợm này, đúng là khiến cho người khác không yêu không được.

Đặng Tuấn Mai nhìn Ninh Thần, thấy cô ngồi đờ đẫn im lặng thì liền hỏi: "Ninh Thần, con làm sao vậy? Sao trông con có vẻ không vui?"

“Sao ạ?”, Ninh Thần định thần lại, liếc nhìn Hoắc Khải đầu tiên, sau đó hơi cúi đầu nói: “Không có gì… chỉ là con có hơi mệt”.

Chỉ cần nhìn thoáng qua thì Đặng Tuấn Mai cũng biết trạng thái tinh thần của Ninh Thần không ổn, chuyện này có thể liên quan đến Hoắc Khải.

Bà nhìn Ninh Thần, rồi nhìn sang Hoắc Khải và hỏi: "Sao vậy, hai đứa cãi nhau hả?"

“Không phải, tụi con không có cãi nhau, thật sự chỉ là do công việc bận rộn quá nên con có chút mệt mỏi thôi”, Ninh Thần nói.

Đặng Tuấn Mai thở phào nhẹ nhõm khi nghe con gái nói điều này. Bà tuy không nhất thiết muốn lấy lòng con rể, nhưng cũng không muốn mối quan hệ gia đình vừa mới được hòa thuận không bao lâu giờ lại nảy sinh chuyện cãi vã giữa hai vợ chồng con gái mình.

Bởi vì Ninh Thần đã khẳng định rằng đó chỉ là do cô làm việc quá sức, nên bà cũng không nói thêm nhiều, chỉ nói: "Vậy thì hai đứa cứ ngồi nghỉ ngơi ở đây đi nhé, giờ mẹ sẽ đi mua đồ ăn. Với lại, lần trước bố con nhất quyết không chịu uống rượu Mao Đài mà con gửi về. Lát nữa ăn cơm thì con uống với ông ấy mấy ly, nếu không ông ấy thèm thuồng như sắp chết đến nơi rồi".

"Vâng, con biết rồi", Hoắc Khải vui vẻ gật đầu đồng ý.

Người ở đây rất thích uống rượu, họ luôn quan niệm rằng bất cứ chuyện gì đều có thể giải quyết trên bàn rượu. Nhiều người còn cho rằng sống mà không có bạn nhậu thì cuộc sống đó đúng thật là vô vị!

Sau đó Đặng Tuấn Mai xuống lầu đi chợ, nửa giờ sau thì Ninh Ngọc Lâm trở về.

Cậu ta chạy băng băng lên lầu, vừa nhìn thấy Hoắc Khải liền bật cười chạy tới: "Anh rể, về mà không bảo em một tiếng, nếu không phải mẹ bảo anh đang ở đây thì em cũng không biết. Đừng nói là em không cho anh cơ hội nhé, hiện tại anh vẫn còn có thời gian để chạy, nếu không chạy thì hôm nay em nhất định sẽ hạ đo ván anh!"

"Tửu lượng của cậu mà muốn hạ đo ván tôi, e là chưa đủ tuổi", Hoắc Khải cười nói.

Không phải anh khoe khoang, nhưng tửu lượng là do trời sinh, mà trời sinh tửu lượng của Hoắc Khải vô cùng tốt. Mặc dù anh sống lại trên thân xác Lý Phong nhưng khả năng trời sinh này vẫn không hề bị mai một.

“Một mình em thì không làm được, nên đã gọi thêm một người nữa”, Ninh Ngọc Lâm vui vẻ nói.

Còn đang nói thì Hoàng Kiệt Hảo đã đi lên lầu, anh ta nhìn Hoắc Khải rồi tự mãn nói: "Không cần đến Ngọc Lâm giúp, một mình tôi là đủ rồi".

Hiện nay bình nước nóng Kinh Vận đã mở rộng thị trường, doanh số ổn định hàng nghìn chiếc mỗi tháng. Đặc biệt là lần trước sau khi Hoắc Khải đề xuất chiến dịch tiếp thị bán hàng giảm giá, Ninh Ngọc Lâm đã thảo luận với Hoàng Kiệt Hảo và những người khác, tất cả đều thấy kế hoạch đó rất khả thi.

Hoàng Hữu Sơn làm việc cũng rất quyết đoán, nếu kế hoạch đã khả thi thì ngay lập tức triển khai không chần chừ.

Muốn sản xuất, muốn chi thêm tiền, tất cả chỉ cần một lời nói: Tôi theo!

Cũng phải nói rằng Hoàng Hữu Sơn cũng là một nhân tài, ông ta biết rằng điều mình giỏi không phải là bán hàng, vì vậy ông ta chỉ giao những

vấn đề chuyên môn cho những người chuyên nghiệp nhất, không bao giờ can thiệp vào.

Kết quả là hiệu quả của chiến dịch giảm giá đó tốt đến không ngờ.

Trong thành công đó, Ninh Ngọc Lâm đã giữ một vai trò quan trọng.

Cậu ta không chỉ áp dụng những gợi ý của Hoắc Khải mà còn tự mình học tập để tìm ra cách quảng bá tốt nhất, phô trương thanh thế nhất. Chỉ trong vài ngày sau khi sự kiện chính thức bắt đầu, doanh số bán hàng liên tục tăng cao.

Đúng như dự đoán của Hoắc Khải, hầu hết các khách hàng đều mua trước mà không chờ giảm giá.

Hoạt động này bán ra rất nhiều sản phẩm một cách nhanh chóng, nên nếu chờ đến thời điểm giảm giá 40% thì cũng chẳng còn bao nhiêu. Còn chần chờ nữa thì có lẽ ngay cả chút đồ thừa cũng không mua được.

Ninh Ngọc Lâm bổ sung các chương trình giảm giá 40% hoặc thậm chí 50% một cách kịp thời, chính điều này đã kích thích doanh số bán hàng bùng nổ.

Chỉ một hoạt động này đã khiến cho bình nước nóng Kinh Vận bán được hơn bốn ngàn chiếc trong một tuần!

Nếu như Ninh Ngọc Lâm không cố ý khống chế số lượng sản phẩm tham gia sự kiện, thì muốn bán ra năm sáu ngàn chiếc cũng không phải là vấn đề quá khó.

Hoàng Kiệt Hảo chớp lấy thời cơ này, đã đề nghị bổ sung thêm sản phẩm, anh ta nghĩ lợi nhuận thấp cũng không sao, cái chính là số lượng bán ra càng nhiều càng tốt. Hơn nữa muốn chiến thắng trong cuộc chiến tranh giành thị phần vẫn phụ thuộc rất nhiều vào sự truyền bá của khách hàng.

Tại sao sản phẩm giảm cân của Giáp Tử lại bán chạy như vậy?

Bởi vì ngoài khoản tiền thưởng lớn cho hoạt động giảm cân của công ty, chất lượng sản phẩm của bọn họ quả thật rất tốt, ai đã sử dụng đều cảm thấy có tác dụng.

Điều này cũng tương tự đối với bình nước nóng Kinh Vận, theo như lời của Hoàng Kiệt Hảo, miễn là không bị lỗ, ngay cả khi doanh thu có thấp một chút mà có thể bán được mười ngàn chiếc mỗi ngày thì lợi nhuận thu về cũng không hề thấp!

Mười ngàn bình nước nóng Kinh Vận được bán ra rải rác trên toàn quốc, khách hàng một đồn mười, mười đồn trăm, điều đó còn tốt hơn việc chi trả hàng triệu đồng cho các hợp đồng quảng cáo!

Nhưng Ninh Ngọc Lâm đã không chấp nhận ý kiến này, cậu ta kiên quyết với ý tưởng của Hoắc Khải và tin rằng nếu không kiểm soát được số lượng sản phẩm tham gia hoạt động thì các hoạt động sau đó sẽ không còn hấp dẫn được khách hàng nữa.

Có lẽ đó không phải là chiến lược tốt nhất, nhưng là cách dễ nhất để thu hút mọi người.

Chỉ có một số lượng sản phẩm nhất định được bán trong một sự kiện, có thể tung thêm một ít vào giờ chót, nhưng cũng chỉ để xoa dịu nỗi bất bình của những khách hàng chưa mua được hàng. Tuy nhiên, nếu bây giờ thêm vào một số lượng sản phẩm không giới hạn thì trong thời gian tới còn ai chịu đổ xô đi mua với mức chiết khấu 20%, 30% nữa?

Cuối cùng, Hoàng Kiệt Hảo cũng hiểu ra được đạo lý này.

Kế hoạch tiếp thị được thực hiện rất kỹ lưỡng, khiến cho thương hiệu bình nước nóng Kinh Vận trở nên rất ăn khách, giờ đây nó đã trở thành một trong ba thương hiệu bình nước nóng hàng đầu trên hệ thống thương mại điện tử.

Ngày nay, nhiều thương hiệu hoạt động dựa trên hệ thống thương mại điện tử, thương hiệu có thể lọt vào top 3 trong ngành này đã chứng tỏ được hiệu quả hoạt động rất tốt của bọn họ.

Sáu tháng trước, còn không có ai biết đến thương hiệu bình nước nóng Kinh Vận, khiến cho ông chủ Hoàng Hữu Sơn suýt chút nữa phải bán nhà trả nợ.

Chỉ trong nửa năm mà có thể đưa bình nước nóng Kinh Vận phát triển vượt bậc như vậy, Ninh Ngọc Lâm dù có đóng vai trò quan trọng, nhưng thực tế phần lớn là nhờ vào chiến lược tiếp thị tinh quái của Hoắc Khải.

Nếu không phải do Hoắc Khải đề ra một chiến dịch tiếp thị tốt, thì cũng không thể tạo ra một thành tích tốt đến như vậy.

Bất luận là Ninh Ngọc Lâm hay Hoàng Kiệt Hảo, hay bất cứ ai biết được đầu đuôi mọi chuyện, đều sẽ vô cùng ngưỡng mộ Hoắc Khải trong lúc này.

Nhìn Hoàng Kiệt Hảo có vẻ bình thường, nhưng thực tế anh ta bây giờ hâm mộ Hoắc Khải không kém gì Ninh Ngọc Lâm. Chỉ là anh ta có lòng tự trọng cao, lại đang có quan hệ cạnh tranh với Hoắc Khải vì Ninh Thần, nên anh ta không thể thể hiện lòng hâm mộ đó ra ngoài mặt, chỉ có thể dùng sự cứng rắn bề ngoài để che giấu sự thiếu tự tin của mình trước mặt Hoắc Khải.

Nếu không thì làm sao anh ta có thể hứa với Ninh Ngọc Lâm hôm nay sẽ cùng nhau chuốc say Hoắc Khải chứ.

Nghe Hoàng Kiệt Hảo nói vậy, Hoắc Khải cũng cười nói: "Vậy thì hai người cùng nhau lên đi, nếu hai người nhắm chấp không nổi thì tính cả bố vào luôn".

“Tính cái gì hả?”

Vừa hay lúc đó Ninh Quốc Năng cũng đã hết bận rộn, giao việc còn lại cho nhân viên bán hàng, đang bước lên lầu để chào hỏi Hoắc Khải.

Ninh Ngọc Lâm chỉ vào Hoắc Khải nói: “Bố à, anh rể nói muốn làm Lữ Bố khiêu chiến ba vị anh hùng, một mình anh rể chấp ba người chúng ta uống rượu so tửu lượng".

“Khoác lác gì chứ!”, Ninh Quốc Năng trợn to hai mắt nói. Ông có thể thua kém Hoắc Khải trong việc kinh doanh, nhưng còn đọ tửu lượng, thằng nhóc này còn nghĩ sẽ thắng được ông hay sao?

Nhưng mà khi nhớ lại lần trước suýt chút nữa bị Hoắc Khải chuốc say đến mức nằm bẹp dưới gầm bàn, Ninh Quốc Năng cũng rất biết người biết ta, không dám táo bạo vỗ ngực xưng tên như Hoàng Kiệt Hảo.

Nhưng mà thằng nhóc này thật sự nghĩ mình có thể uống thắng cả ba người bọn họ hay sao?

"Đúng vậy, khoác lác gì chứ! Nếu ba người chúng ta còn không uống thắng được một người thì đúng là quá mất mặt!", Ninh Ngọc Lâm kéo Hoàng Kiệt Hảo qua nói: "Nói trước, nếu hôm nay trong chúng ta chưa tìm được người nằm xuống trước thì cũng không ai được phép rời đi! Chị phải ở đây làm chứng! Nếu như anh rể thua, anh ấy phải đến cố vấn miễn phí cho bình nước nóng Kinh Vận trong hai tháng! Mà em cũng không muốn lợi dụng anh ấy, cũng có thể trả lương cho anh ấy luôn!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 274: Dự Cảm Chẳng Lành

Ninh Thần chỉ ồ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ lơ đãng. Ninh Ngọc Lâm mặc dù rất phấn khích khi nhìn thấy Hoắc Khải, nhưng thấy chị mình như vậy cũng không nhịn được mà hỏi: "Chị, chị sao vậy?"

"Không sao đâu, chỉ là chị hơi mệt thôi", Ninh Thần vẫn trả lời như vậy.

Ninh Ngọc Lâm cũng không nghĩ nhiều, bản thân cậu ta là một người vô tư, không thường chú ý đến những thay đổi tiểu tiết. Cái chính là cậu ta bây giờ lại còn đang tập trung quá nhiều vào Hoắc Khải.

Hoàng Kiệt Hảo thì có để ý thấy, nhưng anh ta không biết chuyện gì đã xảy ra, nên cũng không tiện nói nhiều.

Suy cho cùng, cho dù anh ta có thích Ninh Thần như thế nào, thì anh ta giờ đây cũng không còn quá thân thiết với Ninh Thần. Cô hiện tại đã làm mẹ, có một gia đình nhỏ bên cạnh chồng của mình, anh ta không có tư cách gì để quan tâm đến cô quá nhiều. Hơn nữa, thành công của Hoắc Khải giờ đây đã không còn là thứ mà Hoàng Kiệt Hảo có thể so sánh được. Nói tóm lại, Hoàng Kiệt Hảo không có đủ tự tin để quản việc của nhà họ.

Trong số tất cả mọi người, người hiểu rõ tâm tư của Ninh Thần nhất chính là Hoắc Khải.

Nhưng mà anh cũng không thể nói ra, chỉ có thể giả vờ như không biết.

Không lâu sau, Đặng Tuấn Mai mua rượu và thức ăn về, la lớn kêu hết mấy ông tướng già trẻ lớn bé trong nhà xuống xách lên. Về phần mình, bà đi đến nói chuyện với Ninh Thần.

Hoắc Khải, Ninh Quốc Năng, Ninh Ngọc Lâm và Hoàng Kiệt Hảo thì vừa ăn uống vừa nói chuyện với nhau.

Chủ đề nóng sốt nhất đương nhiên là về di sản của giáo sư Triệu Vĩnh An.

Cho dù có là người thân trong gia đình thì trong thâm tâm họ cũng rất tò mò về số tài sản lớn khủng khiếp như vậy.

"Cũng không có nhiều, chừng vài trăm triệu là giá trị của cổ vật văn hóa cộng với sổ tiết kiệm. Nhưng con cũng không định nhận chúng cho riêng mình, tất cả sẽ được dùng để xây dựng bảo tàng của giáo sư Triệu Vĩnh An. Những món cổ vật văn hóa đó cũng sẽ được cất giữ trong bảo tàng, không thuộc về bất cứ ai, ngay cả con cũng không thể động tới", Hoắc Khải nói.

Khi anh nói ra điều này, mọi người dường như thở phào nhẹ nhõm.

Có một người thân nắm trong tay tài sản hàng tỷ đồng chắc chắn là rất áp lực, còn áp lực hơn cả việc có một người thân không một xu dính túi.

Tàn cuộc nhậu, những người cuối cùng gần như đều đã say khướt. Khả năng tự chủ của Hoắc Khải tương đối mạnh, cho dù có uống nhiều cũng sẽ không uống đến mức say mèm như đám người Ninh Quốc Năng, say đến mức không thể phân biệt được đông tây nam bắc.

Gia đình của Hoàng Kiệt Hảo cũng đến giúp đưa anh ta về nhà, còn về phần Ninh Quốc Năng và Ninh Ngọc Lâm, họ bị Đặng Tuấn Mai mắng té tát rồi mới dìu về phòng.

Hoắc Khải và Ninh Thần được sắp xếp ở lại trong cùng một phòng. Chỉ có Đường Đường là theo Đặng Tuấn Mai đến một căn phòng khác.

Khi Hoắc Khải bước vào phòng, Ninh Thần đang ngồi trên đầu giường bấm điện thoại, hình như đang gửi tin nhắn cho một ai đó.

“Sao em còn chưa ngủ?”, Hoắc Khải lảo đảo bước tới.

Ninh Thần dường như có chút sợ hãi, đột nhiên ngẩng đầu, bất giác tắt màn hình điện thoại rồi nói: "Anh, anh ăn xong rồi à".

"Hửm...", Hoắc Khải ợ lên một hơi nồng nặc mùi rượu, đi tới hỏi: "Em đang làm gì vậy?"

“Không có gì, em làm xong công việc rồi nên rảnh rỗi nói chuyện với Hương Ngưng một lúc, cô ấy hỏi ngày mai anh có thể đi làm được không”, Ninh Thần nói.

“Được chứ, có gì mà không được”, Hoắc Khải đi tới bên cạnh cô ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô hồi lâu mà không lên tiếng.

Ninh Thần vốn đang lúng túng, giờ bị anh nhìn lại càng phát hoảng, liền hỏi nhanh: "Sao anh lại nhìn em như thế?"

“Đột nhiên anh cảm thấy như thế này thật tốt”, Hoắc Khải nói.

“Cái gì thật tốt?”, Ninh Thần khó hiểu hỏi.

"Chính là cái gì cũng không biết như thế này thật tốt. Không cần quan tâm đến quá khứ, cũng không cần sợ hãi quá khứ, làm một con người mới tinh, giống như được sống lại vậy", Hoắc Khải nói.

Khi nói ra điều này, anh cũng không hoàn toàn say. Mà nói cho chính xác thì, khi say hầu hết mọi người vẫn thường nói thật, chứ không chỉ là lời nói bộc phát.

Chỉ là có những chuyện bản thân muốn nói, nhưng không dám nói vào lúc tỉnh táo, chỉ có thể bày tỏ theo cách này.

Hoắc Khải bây giờ cũng đang ở trong hoàn cảnh đó. Sống lại, hai tiếng này chính là điểm nhạy cảm nhất đối với anh.

Hôm nay mượn việc say rượu, có thể trong trạng thái như không biết bản thân đang nói gì mà kể ra vấn đề này, khiến cho anh cảm thấy thật nhẹ nhõm.

Bao lâu nay vì được sống lại nên anh luôn im lặng chịu đựng, rõ ràng đã gặp được những người thân quen nhưng không thể bước tới nhận nhau.

Cảm giác cô độc này, mấy ai có thể hiểu được.

Giờ đây, anh cuối cùng có thể quang minh chính đại nói rằng bản thân anh đã được sống lại.

Tất nhiên, Ninh Thần không hiểu được ý nghĩa bên trong lời nói của anh.

Cô bây giờ cũng đang che giấu rất nhiều tâm tư. Cô cẩn thận quan sát nét mặt của Hoắc Khải, tự hỏi liệu anh có thật sự đang say rượu rồi vô tình nói đùa hay không.

Hoắc Khải cả người nồng nặc mùi rượu, bật cười vui vẻ, khiến cho cô không thể nhìn ra được có chuyện gì không đúng.

Nội dung của cuộc trò chuyện vừa rồi giữa cô và Cơ Hương Ngưng đã khiến cho cô rất lo lắng. Đặc biệt là sau khi thấy Hoắc Khải đột nhiên bước vào, cô lại càng lo lắng hơn.

"Sao em không nói gì? Lẽ nào em không thích sao?", Hoắc Khải nhìn Ninh Thần, đột nhiên hỏi với vẻ nghiêm túc kì lạ: "Anh đột nhiên muốn hỏi em một câu. Nếu như có một ngày anh nói với em rằng anh không phải là Lý Phong trước kia, liệu em có còn đối xử với anh như bây giờ hay không?"

Cả người của Ninh Thần khẽ run lên khi nghe thấy anh nói như vậy, ngay cả giọng nói của cô cũng run rẩy: "Anh, ý của anh là gì... sao anh lại không phải là Lý Phong trước kia?"

Hoắc Khải nhìn thấy sự lo lắng của cô, biết rằng rất khó để có câu trả lời cho câu hỏi này, nên anh chỉ muốn gợi ý một chút. Ít nhất thì anh đã nói đến vấn đề này trong ngày hôm nay, nên nếu anh muốn nói sự thật trong tương lai, đó cũng sẽ không còn là việc quá đột ngột.

Tuy nhiên, khi Ninh Thần nghe thấy điều này, cô lại đang nghĩ đến một vấn đề khác.

Không phải anh đã biết được điều gì đó rồi chứ?

Bàn tay đang cầm điện thoại của cô bắt đầu nổi đầy gân xanh lộ ra trên mu bàn tay trắng nõn, điều đó cho thấy cô thật sự đang rơi vào trạng thái vô cùng lo lắng.

Hoắc Khải có thể nhìn thấy sự kỳ lạ của cô, nên biết rằng đây không phải là thời điểm tốt để tiếp tục thảo luận chuyện này. Anh cố tình che miệng ngáp một cái: "Anh hơi buồn ngủ rồi, chúng ta đi ngủ thôi".

"Ồ, đúng vậy, đi ngủ. Phải đi ngủ...", Ninh Thần nóng lòng muốn kết thúc chủ đề nói chuyện này, nên vội vàng đi tắt đèn.

Đèn đã tắt, trong bóng tối có thể nghe thấy tiếng cởi quần áo sột soạt. Chỉ là tốc độ chậm hơn bình thường rất nhiều.

Khi cả hai người đã nằm xuống giường, Ninh Thần lại không còn nằm sát vào người Hoắc Khải như mọi khi.

Trong đêm nay, cô đã nằm cách xa anh một chút. Họ nằm cách nhau khoảng hai ba nắm tay.

Cả Hoắc Khải và Ninh Thần đều không ngủ được, hai mắt mở to trong bóng tối.

Họ đều đang nghĩ ngợi về những điều tương tự, và đều lo lắng về những điều đó.

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ sang trọng của biệt thự, Cơ Hương Ngưng đang cầm điện thoại lên đọc tin nhắn của Ninh Thần, nét mặt mờ mịt.

Ninh Thần thuật lại những gì mà Hoắc Khải đã nói với cô hôm nay cho cô ấy biết, trong tin nhắn cuối cùng lại đặt ra một câu hỏi.

"Cậu nói xem, có phải anh ấy đã nhớ lại rồi không?"

Cơ Hương Ngưng đã không trả lời tin nhắn này, vì cô ấy không biết phải trả lời như thế nào.

Cô ấy không biết liệu người đàn ông đó có thật sự nhớ ra điều gì không, và cô ấy cũng không biết phải làm gì nếu như anh thật sự nhớ ra.

Vì vậy, cô ấy cứ ngồi im mà nhìn chằm chằm vào điện thoại một lúc lâu.

Khoảng năm phút sau, điện thoại rung lên, Ninh Thần vừa gửi tới một tin nhắn mới.

"Anh ấy hỏi tớ, nếu một ngày nào đó anh ấy nói với tớ rằng anh ấy không phải là Lý Phong trước kia thì..."

Nhìn thấy những dòng này, Cơ Hương Ngưng khẽ run lên, trong mắt hiện ra vẻ lo lắng cùng căng thẳng.

Nếu lúc này Hoắc Khải có ở đây, anh nhất định sẽ nhìn thấy biểu hiện của cô ấy và Ninh Thần giống nhau như đúc.

Rõ ràng hai người phụ nữ này biết điều gì đó mà Hoắc Khải không biết.

Hơn nữa bây giờ bọn họ còn đều vì vấn đề này mà cảm thấy sốt ruột.

Mỗi một câu nói của Ninh Thần thuật lại lời nói của Hoắc Khải đều khiến cho Cơ Hương Ngưng cảm thấy rằng người đàn ông đó chắc chắn đã nhớ ra chuyện gì.

Anh nhất định đã nhớ lại rồi!

Nếu không, tại sao đột nhiên lại hỏi như vậy?

Nhưng mà tại sao anh phải nói rằng mình bị mất trí nhớ, không nhớ ra được bất cứ chuyện gì trong quá khứ?

Có phải vì anh biết bản thân mình cũng có lỗi nên không muốn ai chịu trách nhiệm, cuối cùng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra?

Hay đó chỉ là trò mèo vờn chuột của anh? Anh muốn chơi đùa với bọn họ trước khi bắt đầu truy hỏi đầu đuôi?

Bất kể thuộc về khả năng nào, đó đều không phải là điều mà Cơ Hương Ngưng hy vọng nhìn thấy, mà cũng chính là điều khiến cho cô ấy lo lắng nhất.

Đã tám năm, tám năm đã trôi qua!

Thời gian trôi qua lâu như vậy, cô ấy gần như đã quên mất chuyện xảy ra năm đó.

Giờ đây, cơn ác mộng năm nào dường như lại đang mơ hồ hiện ra trước mắt.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 275: Ngưỡng Mộ

Cơ Hương Ngưng ngồi trước bàn trang điểm một hồi lâu mà vẫn chưa đứng lên. Sự bất an trong lòng khiến cô ấy không biết làm thế nào mới phải, thậm chí nghĩ đến việc ngày mai có khi phải gặp Hoắc Khải liền cảm thấy đứng ngồi không yên.

Nếu như người đàn ông đó thực sự nhớ ra điều gì rồi, vậy thì cô nên dùng dáng vẻ như thế nào để đối mặt đây?

Cho đến tận bây giờ vẫn làm Cơ Hương Ngưng không thể nào quên được những gì đã xảy ra vào năm đó.

Qua một lúc lâu, cô ấy mới thở dài rồi bỏ chiếc điện thoại xuống.

Chuyện này bây giờ có nghĩ nhiều cũng không làm gì được, chỉ đành đợi đến ngày mai rồi sẽ tự biết nên làm thế nào thôi.

Nếu thật sự không trốn được thì đành vậy, bao nhiêu năm qua cô ấy cũng trốn đến mệt rồi. Mỗi lần nhìn thấy gương mặt đó, đến tối cô ấy đều sẽ mất ngủ.

Gần đây mọi chuyện đang rất thuận lợi và khiến cô ấy sắp quên bẵng đi những việc ấy, nhưng mấy tin nhắn Ninh Thần vừa gửi tới lại lần nữa nhắc nhở cô ấy.

Đêm nay chắc chắn sẽ có nhiều người mất ngủ.

Đến sáng ngày hôm sau, khi Ninh Thần tỉnh dậy thì vẫn luôn miệng ngáp, trái lại Hoắc Khải thì tràn đầy sức sống.

"Hôm qua ngủ không ngon à?", Hoắc Khải hỏi.

Ninh Thần quay mặt đi, làm ra vẻ không có việc gì mà nói: "Cũng bình thường, chỉ là gần đây có hơi mệt rồi, nghỉ một buổi tối cũng không hồi sức lại được".

“Nếu quả thực không ổn thì cứ nghỉ mấy ngày, dù sao bây giờ mọi việc cũng dần đi vào quỹ đạo rồi, em nghỉ vài ba ngày không ảnh hưởng gì đâu”, Hoắc Khải nói với vẻ quan tâm.

Sự quan tâm của anh làm tâm trạng Ninh Thần càng thêm phức tạp. Có rất nhiều chuyện cô ấy muốn nói thẳng rõ ràng với Hoắc Khải.

Nhưng sau giây phút do dự, cô ấy vẫn lựa chọn bỏ cuộc.

Bởi vì lần này không chỉ là chuyện của hai người, mà còn có liên quan rất lớn đến Cơ Hương Ngưng.

Hoắc Khải thấy được cô ấy có tâm sự, nhưng anh không hỏi cũng chẳng nói, chỉ làm ra vẻ không biết gì mà nói bừa mấy câu với Ninh Thần rồi đi giúp Đặng Tuấn Mai làm bữa sáng.

Cô bé Đường Đường từ lúc ngủ dậy là đã ầm ĩ đòi ăn bánh bao tôm, nhưng mới sớm tinh mơ thế này đi đâu mà mua tôm cho cô bé được. Cuối cùng vẫn may là Hoắc Khải có cách, hấp mấy cái bánh bao hình tôm cho cô bé mới dỗ dành được.

Thực ra Đường Đường cũng biết mới sáng ra đã đòi ăn tôm thì cũng khó, cô bé chỉ muốn nhõng nhẽo để quậy người lớn một chút mà thôi.

Con gái mà, thỉnh thoảng làm điệu bộ có thể hiểu được, hơn nữa cô bé còn thông minh như vậy, cho dù biết là đang càn quấy cũng sẽ chẳng có mấy người để bụng.

Dỗ dành cô bé xong, Đặng Tuấn Mai đang định xách tai Ninh Ngọc Lâm từ đống chăn màn dậy để cậu ta đưa mọi người đi.

Ai ngờ bước đến cửa, cả gia đình lại giật mình thấy Hoắc Khải đang lái con Mercedes Benz E-Class đến.

“Ôi vã*, Mercedes? E hay S đấy?”, Ninh Ngọc Lâm trố mắt hỏi.

“E-Class”, Hoắc Khải vừa bước xuống xe vừa đáp.

“Lại còn là hệ dẫn động bốn bánh hàng đầu! Anh mới mua à? Bao nhiêu tiền vậy?”, Ninh Ngọc Lâm đi vòng quanh xe ngắm nghía.

Con xe ô tô mà cậu ta sử dụng có giá khoảng mấy trăm ngàn tệ thuộc hãng xe của Nhật Bản. Lúc trước thì còn cảm thấy xe này cũng được, nhưng bây giờ so với chiếc xe Mercedes Benz E-Class dài hơn 5 mét thì đột nhiên lại thấy xe của mình như xe đạp vậy, hoàn toàn không có gì đáng để so bì cả.

“Xe mới mua tối qua, tầm khoảng hơn sáu trăm ngàn tệ, không đến đầu bảy đâu”, Hoắc Khải vừa mở cửa xe cho mẹ con Ninh Thần và Đường Đường lên vừa trả lời.

Cô bé Đường Đường vui vẻ chạy lên xe, sờ chỗ này một tí lại sờ chỗ kia một tí, còn không quên gọi với ra Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai vẫn đang đứng chỗ cửa: “Ông bà ngoại ơi! Nhà cháu cũng mua xe ô tô rồi!”

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đương nhiên biết nhà họ đã mua xe rồi, nhưng nghe Hoắc Khải nói bỏ ra tận hơn sáu trăm ngàn tệ để mua vềthì vẫn khó tránh khỏi cảm thấy choáng váng.

Bởi vì mới không lâu trước đây thôi, vợ chồng nhà này đến tiền mua nhà còn chẳng có kìa.

Nhưng bây giờ nhà đã mua rồi, sắp trang hoàng xong xuôi, xe cũng sắm rồi, còn là xe sang tận sáu, bảy trăm ngàn tệ.

Có lẽ so với mấy loại xe sang đỉnh cấp tầm triệu đến chục triệu tệ thì chiếc xe Mercedes Benz E-Class này không tính là gì, nhưng đối với tầng lớp thu nhập trung bình mà nói thì đây là một khoản lớn khó mà tưởng tượng được.

Cho dù bây giờ lợi nhuận mỗi ngày ở cửa hàng hoa quả của Ninh Quốc Năng cũng phải lên đến hàng ngàn, thậm chí hàng chục ngàn nhân dân tệ, nhưng bảo ông bỏ nhiều tiền như thế để mua xe thì chắc chắn sẽ không nỡ.

Nhiều tiền như thế để mua nhà không tốt hơn à?

Trái lại, Ninh Ngọc Lâm thì chui vào ghế lái nhìn trái nhìn phải, rồi mặt tỏ vẻ ngưỡng mộ không thôi, nói: "Anh rể, anh trâu bò vậy, nói mua là mua, cứ như mua bó rau ấy".

"Cậu ơi, bố cháu là giỏi nhất đấy!", Đường Đường ngồi đằng sau tâng bốc.

Ninh Ngọc Lâm hậm hực sờ mũi nói: "Cậu cũng giỏi lắm đấy nhé! Đợi hai tháng nữa cậu cũng đổi xe đấy!"

"Cái xe đấy của anh mới đi được mấy năm đã đòi đổi, cứ có tiền là đốt!", Ninh Quốc Năng trừng mắt mắng: "Lớn tướng như thế rồi, còn chẳng cưới được cô vợ về, đổi cái rắm ấy!"

Ninh Ngọc Lâm bị mắng đỏ hết cả mặt. Tuy rằng giờ là sáng sớm, nhưng người xung quanh qua lại cũng nhiều. Cậu ta cũng đã hai lăm, hai sáu tuổi đầu rồi, còn bị bố mắng như vậy, đương nhiên là cũng không biết giấu mặt đi đâu.

Ninh Quốc Năng thì lại chẳng thèm quan tâm nhiều như thế. Hoắc Khải muốn mua gì, đó là việc của anh, cho dù mình có là bố vợ thật thì cũng chẳng quản được nhiều thế.

Còn con trai của mình thì phải nghe mình hết!

"Mua xe cũng tốt, gió thổi không tới, mưa cũng không ướt, tốt lắm", Đặng Tuấn Mai đứng bên cạnh nói: "Chỉ là trên đường nhiều xe, lúc lái phải cẩn thận, đừng để bị đụng đấy".

Hoắc Khải gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ lời dặn dò của bà.

"Ái chà, Mercedes à. Ông Ninh này, xe ai đấy?", có người quen đi qua thấy thì thuận miệng hỏi thăm.

Ninh Quốc Năng mặt đầy vẻ tự hào đáp: "Thằng Phong nó mới mua cái xe, cũng không tốn nhiều lắm, có gần bảy trăm ngàn tệ thôi".

Người kia nghe xong thì kinh ngạc vô cùng, đối với họ mà nói thì đây đã là một con số vô cùng đáng sợ rồi.

Mà bọn họ càng tỏ ra kinh ngạc và ngưỡng mộ bao nhiêu thì Ninh Quốc Năng càng vui vẻ bấy nhiêu.

Tiêu tốn bao nhiêu không quan trọng, quan trọng là có được người khác quan tâm với ngưỡng mộ không.

Mấy phút sau, khi đã kiếm được đủ ánh mắt kinh ngạc của người ta rồi, thêm việc Đường Đường sắp muộn học và Đặng Tuấn Mai cứ liên tục thúc giục, cuối cùng Ninh Quốc Năng cũng chịu để ba người nhà họ lái xe rời đi.

Ninh Quốc Năng nhìn theo phía sau chiếc xe Mercedes Benz E-Class mà cười ngoác cả miệng.

Đặng Tuấn Mai nhéo ông một cái, nói: "Nhìn ông kìa, người ta không biết còn tưởng ông mới là người mua xe đấy".

"Không phải tôi mua thì đã làm sao, đấy là con rể tôi mua đấy!", Ninh Quốc Năng đáp.

"Ái chà, giờ thì cứ một hai con rể ông, nhớ hồi trước ông á..."

"Cái bà này, người ta đã nói là không tính nợ cũ rồi, sao bà cứ nhắc mãi chuyện ngày xưa thế".

Đôi vợ chồng già đấu võ mồm như thế nào Ninh Ngọc Lâm cũng chẳng thèm nghe. Bố mẹ suốt ngày đều như vậy, ba ngày một trận nhẹ năm ngày một trận nặng, cãi nhau xong nên làm gì thì vẫn đi làm nấy. Đấu võ mồm giống như là gia vị cho cuộc sống của họ vậy.

Ở một bên khác, Hoắc Khải đưa Đường Đường đến trường học trước. Lúc cô bé xuống xe còn rất vui vẻ vẫy tay chào tạm biệt Hoắc Khải, vừa vẫy vừa gọi: "Bố ơi, lúc tan học bố nhớ đến đón con nhé!"

Trẻ con đương nhiên là thích tranh đua nhau. Bình thường có không ít bạn học được bố mẹ lái xe đưa đón. Tuy rằng Đường Đường không phải là cô bé có tính thích khoe mẽ, nhưng cảm giác mới mẻ với chiếc xe vẫn làm cô bé muốn có thêm càng nhiều bạn học và cả thầy cô giáo có thể thấy chiếc xe mới của nhà mình.

Hoắc Khải hiểu được suy nghĩ của cô bé, chỉ cười đáp: "Được rồi, tan học bố sẽ đến đón con".

Đường Đường thấy anh đồng ý rồi mới vui vẻ chạy vào trong trường.

Sau đó, Hoắc Khải lại đưa Ninh Thần đến công ty, vừa hay gặp được Ninh Hạo Bân và Giản Tư Tư dưới văn phòng.

Bây giờ hai người họ đã không sống chung nữa, mỗi người tự thuê một căn nhà riêng, hôm nay chỉ đơn giản là trùng hợp gặp nhau ở chỗ này.

Lúc thấy Ninh Thần bước xuống xe Hoắc Khải, Giản Tư Tư liếc nhìn Ninh Hạo Bân một cái rồi mới chạy đến bên xe gọi: "Chào buổi sáng sếp!"

"Chào buổi sáng, ăn sáng chưa?", Hoắc Khải thuận miệng nói, lại nhìn thấy Ninh Hạo Bân đang đứng ở đằng kia thì gật đầu tỏ ý chào hỏi.

Ninh Hạo Bân vốn đã coi khinh Hoắc Khải, cho dù là làm công cho người ta, nhưng anh ta lại chẳng hề coi ai trong công ty này ra gì.

Cho dù có là Hoắc Khải hay Ninh Thần, hay là cả mấy người được tuyển vào cùng, trong mắt anh ta cũng đều là kẻ không cùng đẳng cấp.

Ông bà chủ dựa vào ăn may mà phát tài, còn mấy người mới được tuyển vào thì chẳng có ai so được với mình.

Cho dù có là học lực, xếp hạng đại học hay năng lực làm việc của họ đều có chênh lệch rất lớn với anh ta.

Nói tóm lại, bây giờ Ninh Hạo Bân đang đặt mình ở một vị trí rất cao, còn người khác đều chỉ là bàn đạp của anh ta mà thôi.

Vốn anh ta đã coi thường Hoắc Khải, lại thêm Giản Tư Tư "đổ dầu vào lửa", anh ta nào còn có được thái độ tốt nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 276: Ảo Tưởng

Thái độ không tính là lạnh nhạt, nhưng cũng không có sự nhiệt tình như lúc mới vào công ty. Hoắc Khải nhìn ra được tâm trạng của anh ta không được tốt, cũng không nói thêm gì, chỉ quay sang bảo với Giản Tư Tư: "Đi làm việc với tổng giám đốc Ninh đi, tôi cũng phải đi làm rồi".

"Vâng ạ, sếp đi thong thả!", Giản Tư Tư vẫy tay nói.

Sau đó cô ấy đi đến bên cạnh Ninh Thần, nhiệt tình ôm lấy cánh tay rồi cười hí hí hỏi: "Tổng giám đốc Ninh, ngồi xe Mercedes cảm giác như thế nào? Người ta toàn bảo thà khóc trên xe BMW còn hơn ngồi cười trên xe đạp, nhưng bây giờ chị ngồi trên Mercedes cũng cười đấy chứ".

Câu nói đùa này chỉ làm cho Ninh Thần gượng cười, mọi sự chú ý của cô đều đang đổ dồn vào chiếc xe đã rời xa.

Cô biết Hoắc Khải đã không nhìn thấy được vẻ mặt của mình nữa cho nên có thể biểu lộ được nhiều cảm xúc khác ra một cách rõ ràng hơn.

Đến Giản Tư Tư cũng nhận ra vẻ lo lắng bất an của cô, nhưng cho dù có gặng hỏi thế nào, Ninh Thần cũng trả lời y hệt như những gì tối qua đã nói với Đặng Tuấn Mai.

Mệt quá, nghỉ ngơi mấy ngày là được.

Nhưng cô biết rõ rằng, cho dù có nghỉ ngơi bao nhiêu ngày cũng khó mà khá lên được.

Mấy câu hỏi tối qua của Hoắc Khải làm cô đến bây giờ vẫn thấp thỏm không thôi, nhất là khi biết bây giờ Hoắc Khải sẽ đến công ty chi nhánh nhà họ Cơ, cô thậm chí có cảm giác bị thôi thúc muốn đi theo để xem cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Kết quả xấu nhất là chồng mình đã biết hết rồi, sự che giấu bao nhiêu năm qua đã thất bại.

Kết quả tốt nhất…

Chính là anh thật sự đã mất trí nhớ.

Nghĩ đến đây, Ninh Thần liền lấy điện thoại ra gọi cho Phan Tư Mễ. Từ tối qua cô đã muốn gọi cuộc điện thoại này, chỉ là có Hoắc Khải ở bên cạnh nên cô không dám hỏi, cũng không dám nói gì.

Bây giờ, cuối cùng cũng đã có thể gọi cuộc điện thoại này.

Vấn đề mà Ninh Thần muốn hỏi chỉ có một, đó là việc Hoắc Khải mất trí nhớ rốt cuộc có phải thật hay không.

Sau khi đầu dây bên kia bắt máy, bên tai truyền đến giọng nói của Phan Tư Mễ: "Thần à, mới sáng sớm đã gọi thế, có chuyện gì không?"

"Tớ muốn hỏi xem, hôm qua anh Khải bảo với cậu là anh ấy mất trí nhớ rồi à?", Ninh Thần hỏi.

Phan Tư Mễ kinh ngạc hỏi: "Anh ta mất trí nhớ á? Có nói gì với tớ đâu".

Trong lòng Ninh Thần giật thót một cái, không nói? Vậy là giả rồi?

Hoặc có thể nói, anh không hề mất trí nhớ, chỉ là làm ra vẻ mất trí nhớ mà thôi!

"Sao cậu lại hỏi cái này? Có chuyện gì rồi?", Tư Mễ hỏi.

Ninh Thần hơi do dự một chút, rồi cũng không định dấu diếm mà kể: "Hôm qua anh Khải nói với tớ, hình như anh ấy không nhớ được những việc ngày xưa nữa. Cậu là bác sĩ tâm lý, chắc là có thể dễ dàng phán đoán ra được người khác nói thật hay nói dối, cho nên tớ mới đi hỏi cậu".

Phan Tư Mễ im lặng một chút rồi nói: "Được, vậy để tớ tìm thời gian trao đổi với anh ta sau, đợi chắc chắn rồi thì tớ sẽ nói với cậu".

"Được, vậy thì đành làm phiền cậu", Ninh Thần nói.

Sau khi ngắt điện thoại, cô thở dài một hơi nói với Giản Tư Tư: "Đi thôi, vào công ty".

Giản Tư Tư đáp một tiếng, tuy rằng nhận ra trạng thái của bà chủ có chút không đúng lắm, nhưng cô ấy cũng không dám hỏi nhiều.

Trong lúc hai người đi vào công ty, Phan Tư Mễ cũng vừa bỏ điện thoại xuống, sắc mặt ngày càng trầm xuống.

Mất trí nhớ?

Vấn đề mà Ninh Thần hỏi có chút đột ngột, làm cô ta không biết nên trả lời như thế nào.

Biểu hiện tối qua của Hoắc Khải không giống trạng thái của người mất trí nhớ lắm. Tuy rằng lúc cô ta hỏi hồi trước anh học đại học nào, anh có đáp là không nhớ được nữa, nhưng đó nghĩa là anh mất trí nhớ sao?

Căn cứ theo sự phán đoán chuyên nghiệp cá nhân của Phan Tư Mễ, đây là chuyện không thể.

Nếu một người thực sự mất trí nhớ, thì sao đến tận bây giờ mới phát hiện ra, lẽ nào từ trước đến nay anh ta không hề hứng thú gì với chuyện của mình sao?

Ý nghĩ này của Phan Tư Mễ lại thật sự đến gần với đáp án đúng.

Trước kia Lý Phong đúng là chẳng nghĩ đến chuyện ngày trước lắm, bởi vì anh ta căn bản cũng không biết mình bị mất trí nhớ, cũng sẽ không đi nghĩ mấy thứ này.

Người ta đã sắp đặt sẵn cho anh ta cuộc đời rồi, quy hoạch xong cả quan hệ xã hội, anh ta chỉ cần đi theo đúng con đường đã được chỉ thôi.

Còn đi có tốt hay không, có phù hợp bản thân mình hay không thì anh ta lại không biết.

Không hề có ai hay biết rằng, não bộ của Lý Phong có chút vấn đề. Lúc trước nằm viện vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, trong não vẫn còn một khối tụ máu, khiến anh ta mất trí nhớ, đồng thời cũng đè lên dây thần kinh não, dẫn đến việc sinh ra vấn đề đại loại như kiểu IQ khiếm khuyết.

Tất cả những thứ không liên quan đến chuyện đang làm bây giờ, anh ta đều sẽ không đi suy nghĩ về nó, cho nên EQ mới thấp như vậy.

Phan Tư Mễ không hề biết được vấn đề của Hoắc Khải, ấn tượng về người đàn ông này hầu hết là qua lời Ninh Thần, thậm chí là qua lời bạn học khác.

Cho nên, sau khi cô ta suy nghĩ và phán đoán xong thì đã đưa ra kết luận, đó chính là tên đàn ông tồi kia đã dùng thủ đoạn đê hèn để lừa người khác.

Anh nói dối là mình mất trí nhớ, cứ như vậy là có thể không phải chịu trách nhiệm về chuyện của mình. Cho dù đến cả chuyện hôn nhân cũng vậy, có thể cứ không ngừng nói mình bị mất trí nhớ rồi đề cập đến mấy chuyện như ly hôn.

Nghĩ đến đây Phan Tư Mễ không khỏi hừ lạnh một cái, không ngờ là đàn ông tồi cấp độ cao, thủ đoạn như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Xem ra động tác của mình phải nhanh hơn rồi, bắt buộc phải lột bộ mặt thật của tên đàn ông tồi này ra trước khi anh có thêm hành động gì nữa.

Chủ động đề nghị ly hôn và bị bắt ly hôn là hoàn toàn khác nhau.

Ít ra thì Phan Tư Mễ không hy vọng bạn tốt của mình là bên bị bắt ly hôn. Trong mắt rất nhiều người, bị bắt ly hôn đồng nghĩa với việc là bên thất bại trong hôn nhân, là một loại sỉ nhục.

“Đợi mà xem! Anh là vỏ quýt dày, tôi có móng tay nhọn!”, Phan Tư Mễ cười lạnh nói.

Bây giờ cô ta chỉ có một suy nghĩ, đó là tên đàn ông tồi kia nghĩ ra thủ đoạn mất trí nhớ để làm bước đệm cho quá trình ly hôn, có phải vì đã mắc câu rồi không?

Nói không chừng chính bởi vì mắc câu rồi, anh mới nghĩ cách để thoát khỏi sự trói buộc của hôn nhân. Đợi ly hôn xong rồi chính thức ở bên mình, như vậy thì không cần có trách nhiệm về đạo đức, cũng không cần phải cố kỵ điều gì khác.

Đúng là đàn ông tồi, thật lắm thủ đoạn!

Hoắc Khải nào có biết chuyện của anh sẽ bị Phan Tư Mễ nghĩ thành như vậy. Chỉ có thể nói rằng, một khi suy nghĩ của người ta sai lệch, đi vào ngõ cụt rồi thì thật sự sẽ đi lệch sang một góc độ khó mà tưởng tượng được.

Nếu Hoắc Khải biết được trong lòng Phan Tư Mễ nghĩ mình là người như vậy, e rằng phản ứng đầu tiên không phải tức giận mà là cảm thấy buồn cười.

Lúc này Hoắc Khải đã vào đến hầm gửi xe ở công ty chi nhánh nhà họ Cơ.

Anh đỗ xe rồi lên tầng. Mọi người đi qua đều vẫn nhiệt tình chào hỏi anh như cũ.

Bình thường việc đầu tiên khi anh đến công ty là được người khác thông báo đến văn phòng Cơ Hương Ngưng báo cáo.

Cơ Hương Ngưng đã quá ỷ lại vào Hoắc Khải, rất nhiều lúc đều cần sự giúp đỡ của anh, thậm chí có lúc cô ấy không biết nên quyết định như thế nào.

Còn hôm nay, lại không có ai đến thông báo cho Hoắc Khải.

Theo lẽ thường thì anh nên đến phòng làm việc của mình rồi xử lý công việc.

Nhưng Hoắc Khải đi làm không phải vì để làm việc, anh có dã tâm riêng.

Việc anh muốn làm, chính là khiến Cơ Hương Ngưng nhanh chóng thao túng nhà họ Cơ một cách triệt để.

Chỉ có hoàn toàn nắm được quyền trong nhà họ Cơ, Hoắc Khải mới có cơ hội để tranh đấu với nhà họ Hoắc. Nếu không, anh sẽ chẳng có nổi một cơ hội nào.

Đừng thấy anh quen biết con cháu hạng hai như Hoắc Giai Minh, lại quen biết cả con dâu được định sẵn của nhà họ Hoắc như Đường Trọng Vi mà lầm tưởng, như thế không có nghĩa là anh có tư cách tranh đấu với tên giả mạo kia.

Dù gì thì bây giờ tên giả mạo kia chỉ có anh biết, trong mắt người khắc hắn vẫn là ngôi sao hy vọng nhà họ Hoắc.

Mà tài nguyên tên này nắm được, đừng nói là Hoắc Khải, đến cả nhà họ Cơ cũng khó mà bì được.

Hoắc Khải muốn đẩy ngã được một gia tộc hàng đầu với khối tài sản lên đến hàng trăm tỷ nhân dân tệ chỉ bằng số tài sản vài tỷ đã là một suy nghĩ quá lố lắm rồi. Chính vì biết mình đang làm một chuyện không hợp thói thường nên anh mới không muốn đi một con đường còn khác biệt hơn nữa.

Thực ra nhìn từ góc độ này mà nói, nếu Hoắc Khải chọn đi thao túng nhiều doanh nghiệp có khối tài sản nhiều hơn, ví dụ như loại lên đến hàng chục hàng trăm tỷ nhân dân tệ, cũng có lẽ sẽ có hiệu quả hơn khi đối phó với tên hàng giả kia.

Nhưng anh biết rất rõ, doanh nghiệp có khối tài sản càng lớn thì cơ cấu nội bộ càng phức tạp, cơ bản đều có vốn đầu tư từ bên ngoài vào.

Những người này đều tinh anh vô cùng, mình có thông minh đến mấy đi nữa mà muốn thao túng được bọn họ, thì bắt buộc phải tiếp xúc được lợi

ích của những người này, sức cản trở quá lớn.

Nếu có đủ thời gian, Hoắc Khải tự tin có thể làm tan rã bất cứ doanh nghiệp nào.

Nhưng thời gian còn lại dành cho anh không nhiều, trong một khoảng thời gian ngắn, có thể thao túng được nhà họ Cơ không hề dễ, có một bộ phận còn phải dựa vào số mệnh.

Giống như đám người Cơ Xương Minh, Cơ Xuyên Hải, Cơ Trấn Hùng này, Hoắc Khải không có bản lĩnh lớn như thế để làm gì được họ.

Người ta đến tìm rắc rối nên mới phạm sai lầm, mới để anh có thể thừa nước đục thả câu.

Thao túng được nhà họ Cơ là có thể sải cánh, làm đòn bẩy đến tài sản khác, sau đó tích tiểu thành đại, đánh thẳng mục tiêu!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 277: Lại Suy Nghĩ Quá Nhiều

Trước khi vào phòng làm việc của Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải đã giơ tay gõ cửa. Nếu như là người khác, có mối quan hệ thân thiết với Cơ Hương Ngưng như vậy, hơn nữa còn được cô ấy phụ thuộc vào, thì nhất định không cần gõ cửa mà chỉ cần trực tiếp mở cửa bước vào. Nhưng Hoắc Khải sẽ không làm điều này, anh luôn tuân thủ nguyên tắc của mình, không quá khiêm tốn cũng không quá hống hách, luôn duy trì sự tôn trọng và trật tự thứ bậc trong lúc làm việc.

Không cần biết Cơ Hương Ngưng phụ thuộc vào anh bao nhiêu, chỉ cần biết anh bây giờ đang là cấp dưới của cô ấy, vì vậy anh cần phải duy trì một sự tôn trọng nhất định cho cô ấy.

Giọng Cơ Hương Ngưng cất lên từ bên trong văn phòng: "Mời vào".

Hoắc Khải lúc này mới vặn tay nắm, đẩy cửa bước vào.

Cơ Hương Ngưng đang ngồi sau bàn làm việc, không biết đang nghĩ gì mà có vẻ hơi thất thần.

Cô ấy thậm chí còn không nhìn xem ai đang bước vào văn phòng, nên câu mời vào vừa rồi có lẽ chỉ là một câu cửa miệng quen thuộc.

“Tổng giám đốc Cơ, lịch trình hôm nay sắp xếp như thế nào?”, Hoắc Khải hỏi.

Nghe thấy giọng nói của anh, Cơ Hương Ngưng mới khẽ nhúc nhích, đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang. Khoảnh khắc cô ấy nhìn thấy rõ người vừa bước vào là Hoắc Khải, đột nhiên cô ấy lại không tự chủ được nét mặt khác thường của mình.

Khi Hoắc Khải nhìn thấy biểu hiện của cô ấy, anh cũng cảm thấy khó hiểu.

Mới sáng sớm mà tự nhiên lại giống như người mất hồn vậy?

“Cô bị sao vậy?”, Hoắc Khải nghi ngờ hỏi.

"Không. Không có gì...", Cơ Hương Ngưng vội vàng lắc đầu, sau đó hỏi: "Anh vừa hỏi cái gì?"

“Tôi đang hỏi lịch trình hôm nay sắp xếp như thế nào?”, Hoắc Khải nghĩ về một vài việc chưa được quyết định trước đó rồi nói: “Nếu không có sắp xếp đặc biệt nào khác, tôi đề nghị đến công ty giải trí Hoàng Triều bàn chuyện xúc tiến hợp tác. Lần trước do không đặt hẹn trước với bọn họ, nhưng lần này chắc chắn không có vấn đề gì”.

Cơ Hương Ngưng ừ một tiếng rồi nói: "Anh xem làm thế nào được thì cứ làm như vậy".

"Còn nữa, kế hoạch của phòng marketing đã nộp mấy ngày rồi, về kinh phí tôi nghĩ có thể tăng thêm năm triệu, như vậy mới có thể sử dụng hiệu quả lợi thế do khoản tiền lớn mang lại. Dù sao trong khoảng thời gian này, nếu chúng ta dám chi nhiều tiền thì rất ít công ty có thể tranh giành thị trường với chúng ta. Đây là thời điểm thích hợp để chúng ta phát huy sức mạnh của mình!"

“Được rồi, anh cứ xem thế nào tốt thì làm đi”, Cơ Hương Ngưng vẫn đáp như vậy.

Hoắc Khải vốn muốn nói tiếp việc thứ ba, nhưng nhìn thấy cô ấy như vậy thì liền dừng lại. Cơ Hương Ngưng thậm chí còn không nhận ra sự dừng lại cố ý của anh.

Dáng vẻ lơ đãng này của cô ấy hoàn toàn không bình thường.

Trước đây khi Cơ Hương Ngưng gặp phải những công việc tương tự, cô ấy sẽ luôn suy nghĩ nghiêm túc và cẩn thận trong một khoảng thời gian. Đầu tiên là để đảm bảo rằng quyết định này không sai. Thứ hai, nếu ý kiến của cô ấy mâu thuẫn với Hoắc Khải, cô ấy sẽ suy nghĩ xem rốt cuộc là ai đúng ai sai, và lý do của đối phương có đúng đắn hơn của cô ấy hay không.

Nhưng hôm nay, cô ấy còn không thèm suy nghĩ đã bảo Hoắc Khải tùy ý làm việc, giống như tổng giám đốc công ty là Hoắc Khải, còn cô ấy chỉ là trợ lý vậy.

Đừng nói đến việc Hoắc Khải là người cẩn thận, cho dù là người bất cẩn như thế nào thì hiện tại cũng có thể nhìn ra sự bất thường của sếp mình.

"Cô rốt cuộc đang bị làm sao vậy? Đầu óc của cô nãy giờ cứ để ở đâu đâu, đã xảy ra chuyện gì rồi?", Hoắc Khải tiến lại gần hơn một chút rồi hỏi.

Anh mới vừa đi được hai bước, Cơ Hương Ngưng đã vô thức duỗi chân ra như một con thỏ sợ hãi, ngả người ra sau.

Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ không thể kiểm soát được của cô ấy, sự nghi ngờ của Hoắc Khải lại càng tăng thêm.

Từ khi anh bước vào cửa đã nhìn thấy người phụ nữ này tỏ ra bất thường rồi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”, Hoắc Khải hỏi lại.

Cơ Hương Ngưng không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào Hoắc Khải.

Tin tức mà Ninh Thần báo cho cô ấy vào ngày hôm qua đã khiến cho cô ấy hoảng sợ quá mức và thức trắng cả đêm.

Cho đến tận bây giờ, cô ấy vẫn còn đang thấp thỏm không yên.

Bây giờ Hoắc Khải đang đứng trước mặt của cô ấy, và cô ấy chỉ muốn tìm hiểu xem liệu người đàn ông này có hành động ngu ngốc gì hay không.

Bầu không khí trở nên yên lặng lạ thường, nhưng không kéo dài lâu. Chính Cơ Hương Ngưng là người phá vỡ sự im lặng đầu tiên.

“Nghe nói anh bị mất trí nhớ?”, Cơ Hương Ngưng hỏi.

"Đúng vậy, tôi không thể nhớ được một số việc của trước đây. Sao thế, Ninh Thần đã nói cho cô nghe à?", Hoắc Khải hỏi.

Cơ Hương Ngưng hoàn toàn không có ý trả lời câu hỏi của anh, chỉ hỏi tiếp: "Anh đã nhớ được những gì?"

"Nhớ được những gì sao?", Hoắc Khải nhìn cô ấy, trong lòng anh lại mơ hồ có cảm giác rằng sự kỳ lạ của Cơ Hương Ngưng ngày hôm nay dường như có liên quan đến ký ức của chính anh.

Nhưng anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói: "Tôi không nhớ được nhiều. Việc đầu tiên là khi tôi mở mắt tỉnh lại trên giường bệnh và thấy Ninh Thần đang giúp tôi làm ẩm môi. Tôi đã hỏi cô ấy vào ngày hôm qua và cô ấy nói rằng chúng tôi đã là bạn tốt của nhau từ rất lâu rồi. Nhưng tôi không nhớ gì cả, thậm chí tôi không biết gia đình của mình là ai và tôi học đại học ở đâu. Những chuyện này cô có biết không?"

"Làm sao tôi biết được! Tôi không biết gì cả!", Cơ Hương Ngưng phủ nhận ngay lập tức, giọng điệu của cô ấy rất dữ dội.

Phản ứng của cô ấy khiến cho ánh mắt của Hoắc Khải dần hiện lên sự dò xét.

Nếu như anh phân tích không sai, phản ứng này của Cơ Hương Ngưng nhất định là do đã nhận được tin tức gì đó khiến cho cô ấy lo lắng từ phía Ninh Thần.

Người phụ nữ này có liên quan gì đến chuyện ký ức của anh hay không?

Có lẽ bản thân Cơ Hương Ngưng cũng cảm thấy mình đã phản ứng quá đà, nên nhanh chóng lấp liếm: "Tôi vào công ty làm việc ngay sau khi tốt nghiệp đại học, sau này khi Ninh Thần liên lạc lại với tôi thì hai người đã kết hôn và có con. Cho nên trước đó tôi không hề quen biết anh, làm sao mà có thể biết được chuyện gì chứ?"

“Thế à”, Hoắc Khải không truy hỏi nữa, chỉ bình tĩnh nói: “Nếu đã như vậy thì thôi, đối với tôi việc có nhớ lại hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là hiện tại tôi đang rất vui vẻ”.

Hoắc Khải nói điều này cốt yếu để làm yên lòng Cơ Hương Ngưng. Không cần biết cô ấy có liên quan gì đến việc mất trí nhớ của anh hay không, những chuyện trước đây cô ấy cũng không cần lo lắng, bởi vì Hoắc Khải vốn cũng không muốn truy hỏi lại chuyện đó.

Nhưng đối với Cơ Hương Ngưng, những lời của Hoắc Khải nghe ra như anh đã biết được chuyện gì đó vậy.

Ý của anh là anh đã nhớ lại chuyện trước kia nhưng không muốn truy cứu? Hay anh đang muốn ám chỉ rằng bản thân anh đã nhớ ra hết mọi chuyện, muốn cô ấy cứ chuẩn bị tinh thần trước?

Dù sao thì, ngày hôm qua cô ấy nghe Ninh Thần kể lại mọi chuyện, bây giờ lại nghe được những lời này thì liền có cảm giác nó giống như một lời đe dọa. Cô ấy gần như có thể chắc chắn hơn phân nửa rằng đối phương đã khôi phục trí nhớ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Cơ Hương Ngưng đột nhiên tái mét, cô ấy biết nếu như đối phương thật sự đã khôi phục trí nhớ, thì thứ chờ đợi cô ấy nhất định là một kết cục thê thảm.

Chưa nói đến việc người đàn ông này có trả thù hay không, chỉ cần nghĩ đến chuyện mất đi một người trợ thủ đắc lực như vậy đã là một tổn thất to lớn không thể tưởng tượng nổi.

Tại sao lần trước nhà họ Cơ lại chi ra nhiều tiền như vậy chứ? Còn không phải là vì tin đồn Hoắc Khải thừa kế di sản của Triệu Vĩnh An nên Cơ Trấn Hùng và những người khác muốn xây dựng một mối quan hệ tốt đẹp với Hoắc Khải hay sao.

Trong mắt nhà họ Cơ bây giờ, Hoắc Khải đã không còn là trợ lý của Cơ Hương Ngưng nữa. Hoắc Khải bây giờ chính là một nhân tài đang làm việc ở văn phòng chi nhánh của nhà họ Cơ.

Địa vị và sức ảnh hưởng của Hoắc Khải thậm chí có thể so sánh với Cơ Trấn Hùng ở một số khía cạnh nhất định.

Đấy là còn chưa tính đến chuyện Hoắc Khải còn quá trẻ tuổi, lại kế thừa di sản của Triệu Vĩnh An chưa được bao lâu, chứ nếu như anh thật sự tận dụng được toàn bộ di sản cùng mạng lưới quan hệ của giáo sư Triệu Vĩnh An, sợ là ngay cả Cơ Trấn Hùng cũng không thể so sánh nổi.

Nếu như Hoắc Khải bây giờ nói rằng anh ta có thù oán với Cơ Hương Ngưng, thì kết cục của Cơ Hương Ngưng trong nhà họ Cơ cũng coi như là đã định sẵn.

Họ chắc chắn sẽ trục xuất Cơ Hương Ngưng ra khỏi gia tộc đầu tiên.

Bất kể cô ấy đã có bao nhiêu đóng góp cho gia tộc trước đó, bất kể năng lực cá nhân của cô ấy có tốt đến như thế nào, chỉ cần cô ấy làm ra chuyện gây ảnh hưởng xấu đến gia tộc thì chắc chắn sẽ bị trục xuất.

Mất đi nhà họ Cơ làm chỗ dựa, nếu phải đối mặt với sự trả thù của người đàn ông này, cô ấy sẽ không khác gì một người bình thường yếu ớt.

Nghĩ đến đây, cơ thể của Cơ Hương Ngưng khẽ run lên.

Ở phương diện này, Cơ Hương Ngưng và Phan Tư Mễ dường như rất giống nhau.

Cả hai người đều thích suy nghĩ quá lên trong mọi chuyện. Trên thực tế, những gì mà họ đang suy nghĩ quá lên đó chỉ đơn giản là sai trái và không hề có bằng chứng xác thực.

Nhưng cả hai người đều thuộc tuýp người có lòng tự tôn cao, năng lực cá nhân tốt, tính tình còn có phần kiêu ngạo.

Kiểu người như vậy sẽ không bao giờ thừa nhận rằng mình đã sai dù cho họ đã thật sự phạm phải sai lầm.

Nói tóm lại, bây giờ Cơ Hương Ngưng cũng đã bị rơi vào một hố sâu bế tắc.

Lúc này cô ấy chỉ nghĩ đến duy nhất một điều, đó là có nên vạch mặt Hoắc Khải ngay lập tức hay không.

Nếu như người đàn ông này thật sự đã khôi phục trí nhớ thì sớm muộn gì cũng sẽ trở mặt với cô ấy. Nhưng bây giờ anh lại chưa thật sự làm bất cứ điều gì bất lợi cho cô ấy, cũng chưa thừa nhận rằng bản thân đã khôi phục trí nhớ. Cô ấy tự động trở mặt vào lúc này liệu có thích hợp hay không?

Nếu trì hoãn thêm một thời gian thì liệu có lợi hơn cho cô ấy hay không?

Mà điều quan trọng nhất chính là, Cơ Hương Ngưng vốn không có đủ tự tin để có thể trở mặt với Hoắc Khải và giành chiến thắng.

Vì thế sau một hồi do dự, cuối cùng cô ấy cũng từ bỏ và nói: "Như vậy cũng rất tốt".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 278: Làm Ầm Ĩ

Trong khi nói, Cơ Hương Ngưng ngồi xuống lại vị trí ban đầu, bắt đầu đánh máy tính. Chỉ là tay của cô ấy lúc đánh bàn phím rất run, không đánh được mấy chữ đã phải xóa đi làm lại.

Điều này cho thấy cô ấy không thật sự làm việc mà chỉ đang muốn dùng hành động này để che giấu sự chột dạ của mình.

Hoắc Khải có thể nhìn thấy rõ điều này, nhưng cũng không nói gì nhiều. Biểu hiện của Cơ Hương Ngưng đã khiến cho anh hồ nghi, nhưng anh cũng cảm thấy không cần phải tiếp tục điều tra chuyện này làm gì.

Như anh đã nói vừa rồi, chuyện quá khứ dù có nhớ hay không cũng không quan trọng, quan trọng là hiện tại anh đang rất hạnh phúc.

"Vậy cô cứ làm tiếp, tôi sẽ đi thu xếp công việc", Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng ậm ừ, cũng không ngẩng đầu lên.

Hoắc Khải không nói gì thêm, xoay người rời khỏi văn phòng.

Sau khi anh rời đi, Cơ Hương Ngưng mới ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cánh cửa phòng làm việc từ từ đóng lại.

Đôi mắt khẽ nheo lại, trong lòng Cơ Hương Ngưng như nặng trĩu.

Ý nghĩ sẽ trở thành kẻ thù của Hoắc Khải khiến cho cô ấy lo sợ.

Khoảng thời gian này cô ấy dường như đã hoàn toàn ỷ lại vào anh. Không có Hoắc Khải ở bên cạnh, cô ấy không biết nên đưa ra quyết định như thế nào, cũng không biết quyết định đó rốt cuộc là đúng hay sai.

Không biết từ lúc nào mà người đàn ông này đã chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong cuộc sống của cô ấy, một vị trí gần như không thể thay thế.

Cô ấy cúi đầu, mở ngăn kéo bàn, ngoài một đống tài liệu và con dấu, trong ngăn kéo còn có một chiếc hộp pha lê.

Trong hộp, có một bông hồng đã khô héo.

Những cánh hoa đỏ tươi ban đầu, bây giờ đã ngả vàng và héo úa.

Cơ Hương Ngưng dù sao cũng là tổng giám đốc của văn phòng chi nhánh nhà họ Cơ có mức lương mỗi năm hơn chục triệu, mọi người nhất định sẽ rất khó hiểu khi thấy cô ấy lại đi nâng niu một bông hồng đã khô héo như vậy.

Bông hoa này là do Hoắc Khải tặng cho cô ấy.

Có lẽ đối với Hoắc Khải thì đây chỉ là một hành động thể hiện lịch sự, thuận tay tặng một bông hoa cho một quý cô xinh đẹp cũng không có gì là lạ.

Nhưng đối với Cơ Hương Ngưng, nó lại rất quan trọng.

Chính cô ấy cũng không biết chuyện này có gì quan trọng, chỉ biết sau khi nhận được bông hoa thì cô ấy đã vô cùng nâng niu, thậm chí còn mua một hộp pha lê để cất giữ nó.

Cô ấy không muốn bị phát hiện nên không dám mang về nhà, cũng không dám lấy ra, chỉ có thể giấu trong ngăn kéo bàn làm việc ở văn phòng.

Mỗi khi mệt mỏi và cô đơn, cô ấy luôn mở ngăn kéo và ngắm nhìn nó.

Cơ Hương Ngưng biết rằng mỗi lần nhìn thấy bông hoa này thì cô ấy không thể không mỉm cười. Mặc dù trái tim cô ấy có nhiều lần không thừa nhận niềm vui này, nhưng điều đó chính là sự thật.

Có nhiều lúc cô ấy còn cảm thấy ghen tị với Ninh Thần.

Không có cách nào để thừa nhận rằng Cơ Hương Ngưng ngưỡng mộ Ninh Thần vì cô có một tấm chồng tốt như vậy, cũng thật khó để thừa nhận

rằng ngoài việc dựa dẫm, cô ấy còn nảy sinh thứ tình cảm nam nữ kia đối với anh.

Thậm chí sâu thẳm trong trái tim, cô ấy còn nghĩ nếu như cô ấy không đưa ra quyết định đó, nếu như Ninh Thần không kết hôn với anh, nếu như...

Thế nhưng tất cả những suy nghĩ này đều bị cô ấy gạt đi bằng cách này hay cách khác, vì cô ấy biết bản thân không nên có những suy nghĩ như vậy.

Giờ đây, khi cảm thấy bản thân có nguy cơ sẽ phải trở mặt với Hoắc Khải, trong lòng Cơ Hương Ngưng lại không nén nổi cảm giác chán nản và khó chịu.

Rõ ràng khoảng thời gian này đang rất tốt, tại sao mọi chuyện lại xảy ra đột ngột đến như vậy?

Điều khiến cho cô ấy lo lắng không xuất hiện trong tình cảnh khó khăn nhất mà xuất hiện giữa lúc thuận buồm xuôi gió nhất, sự đả kích tâm lý này vì thế lại càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Nhìn bông hoa đã héo tàn cất trong hộp pha lê một lúc lâu, Cơ Hương Ngưng thở dài, đóng ngăn kéo lại.

Nếu như mọi thứ đã không thể cứu vãn được, thì cô ấy đành phải chấp nhận và tính toán cho bước tiếp theo.

Đây là số mệnh của cô ấy, một số mệnh không thể tránh khỏi.

Trong khuôn viên nhà họ Hoắc lúc này, Đường Trọng Vi đang đứng trước cửa khu nhà riêng của cậu lớn nhà họ Hoắc, nổi giận đùng đùng nhìn hai người vệ sĩ áo đen đang đưa tay ra chắn đường nói: "Anh Khải nhất định đang ở bên trong. Các người mau tránh ra!"

Một vệ sĩ mặc áo đen lắc đầu tỏ vẻ cung kính, nhưng cũng không có ý nhượng bộ: "Thật xin lỗi cô Đường, cậu chủ đã nói rồi, không ai được

quấy rầy cậu chủ. Nếu như cô muốn gặp cậu chủ, xin hãy chọn ngày khác lại đến".

"Tôi đã gọi cho anh Khải nhiều lần nhưng lần nào anh ấy cũng nói rằng anh ấy không có thời gian, anh ấy rốt cuộc là đang bận làm việc gì! Bận đến mức thậm chí còn không có thời gian để gặp tôi sao!"

Kể từ sau vụ tai nạn ở đường đua, Đường Trọng Vi luôn muốn gặp vị hôn phu của mình một lần khi cô ấy quay trở lại.

Trong lúc suýt chút nữa là bước chân vào cõi chết, cô ấy đã nghĩ đến người đàn ông này, muốn gặp được anh hơn bao giờ hết, muốn cảm nhận được sự chu đáo, dịu dàng của anh. Anh chính là người mang đến cho cô ấy cảm giác an toàn mà không gì có thể thay thế được.

Nhưng cô ấy đã gọi mấy cuộc điện thoại, đầu dây bên kia hoặc không trả lời, hoặc sau khi trả lời thì đều nói rằng anh đang bận, không có thời gian nói chuyện nhiều.

Thái độ thật lạnh lùng, lạnh lùng đến mức cô ấy không thể chấp nhận được.

Sáu tháng trở lại đây, thái độ của vị hôn phu đối với cô ấy dường như đã dần dần trở nên lãnh đạm, xa lánh, thờ ơ. Thậm chí bây giờ cô ấy muốn gặp anh cũng không được.

Đường Trọng Vi không thể chịu đựng thêm được nữa, vì vậy cô ấy đã chạy đến nhà họ Hoắc, muốn ép anh ra gặp mình.

Nhưng khi đến đó, cô ấy đã bị hai người vệ sĩ mặc đồ đen chặn lại, dù cho cô có nói gì thì họ cũng không cho cô ấy vào.

Nếu là bình thường, có thể Đường Trọng Vi sẽ chỉ phàn nàn một chút rồi rời đi, nhưng bây giờ cô ấy đã không còn giữ được bình tĩnh, vụ tai nạn ở đường đua vẫn còn để lại bóng đen tâm lý ám ảnh cô ấy.

Ngày hôm nay là lần đầu tiên cô ấy thể hiện ra mặt sự tức giận đến mức đó, các người càng không cho tôi vào, tôi lại càng phải vào bên trong!

Không quan tâm đến sự cản trở của hai vệ sĩ mặc áo đen, Đường Trọng Vi đứng dậy xông vào bên trong: "Tôi là hôn thê của anh Khải, các người không đủ tư cách để ngăn cản tôi! Mau tránh ra!"

Thái độ của mấy người vệ sĩ áo đen cứng rắn hơn cô ấy nghĩ, họ trực tiếp nắm lấy cánh tay của cô ấy và giữ chặt.

Lực nắm của mấy người này khá mạnh, khiến cho cô ấy vừa sốt ruột vừa đau đớn, không tránh khỏi phải kêu to ngay trước cửa khu nhà.

Có không ít người nhà họ Hoắc đi ngang qua nhìn thấy cảnh này, đều bước đến hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra.

Đường Trọng Vi thuật lại mọi chuyện cho bọn họ nghe, mấy người nhà họ Hoắc nhìn nhau, cuối cùng một người trong số họ cũng bất lực lên tiếng: "Cô Đường, tôi nghĩ cô nên về đi. Gần đây cậu lớn rất bận. Đừng nói là cô, ngay cả chúng tôi cũng muốn gặp cũng vô cùng khó. Hơn nữa, tính khí của cậu lớn gần đây không tốt lắm, nếu cứ tiếp tục gây chuyện, e rằng cậu lớn sẽ tức giận".

“Có tức giận thì tôi cũng phải gặp anh ấy!”, Đường Trọng Vi lớn tiếng nói.

Có lẽ do đã có quá nhiều người tụ tập khiến cho nơi này trở nên ồn ào, nên cánh cửa khu nhà đã mở ra, và kẻ giả mạo có gương mặt gần như giống hệt Hoắc Khải đã bước ra ngoài.

Nét mặt của hắn ta u ám, lạnh lùng cất tiếng nói: "Ồn ào cái gì vậy!"

“Anh Khải!”, Đường Trọng Vi vui mừng kêu lên rồi đi vào bên trong.

Tuy nhiên, một vệ sĩ mặc áo đen vẫn nhất quyết ngăn cô ấy lại, trong khi quay sang nhìn kẻ giả mạo và nói: "Cậu chủ, cô Đường nhất định muốn gặp cậu chủ, nhưng chúng tôi đã ngăn cô ấy lại. Cậu chủ nhìn xem..."

“Chẳng phải tôi đã nói với các người là bất cứ ai cũng không được phép vào rồi hay sao!”, kẻ giả mạo lạnh lùng nói.

Địa vị của Hoắc Khải trong nhà họ Hoắc là cao nhất, cho nên không ai dám làm trái lệnh. Hai vệ sĩ mặc đồ đen vừa nghe đã run lên, nhanh chóng đẩy Đường Trọng Vi ra: "Cô Đường, cậu lớn đã nói là không muốn gặp, cô hãy về đi".

"Tôi không đi! Tôi là con dâu của nhà họ Hoắc, không ai có thể ngăn cản tôi! Anh Khải, anh Khải!", Đường Trọng Vi hét lên, dáng vẻ này hoàn toàn không phải là dáng vẻ mà một quý cô nên có.

"Kêu la cái gì!", kẻ giả mạo lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Đường Trọng Vi mà nói: "Nếu như em cứ dựa vào việc bản thân là vị hôn thê của anh mà ở đây làm loạn, thì anh có thể hủy bỏ hôn ước ngay lập tức! Nhà họ Hoắc này không cần một nàng dâu ngỗ ngược như vậy".

Những lời này cũng giống như sét đánh ngang tai, khiến cho cơ thể của Đường Trọng Vi khẽ run lên, nét mặt phút chốc liền trở nên đờ đẫn.

Cô ấy không thể ngờ rằng bốn chữ hủy bỏ hôn ước lại được chính miệng vị hôn phu của mình nói ra.

Từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, lớn lên tình cảm sâu đậm, bất cứ lúc nào anh cũng sẽ luôn bảo vệ cô ấy, tưởng như cho dù trời có sập xuống thì anh cũng sẽ thay cô ấy mà chống đỡ.

Trong lòng Đường Trọng Vi, người đàn ông duy nhất trong đời cô nguyện ý kết hôn là Hoắc Khải, cô sẽ không bao giờ nghĩ đến người thứ hai!

Ngày Hoắc Khải cùng cô ấy đính ước cũng chính là ngày mà cô ấy cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc nhất kể từ khi sinh ra.

Cô ấy đã đếm từng ngày để được gả cho người đàn ông này, trở thành vợ của anh và sinh ra những đứa con kháu khỉnh cho anh.

Nhưng bây giờ, anh vậy mà có thể nói ra bốn chữ hủy bỏ hôn ước?

Kẻ giả mạo cũng không nói thêm nhiều, xoay người đi vào nhà.

Nhìn thấy bóng lưng của hắn ta rời đi, Đường Trọng Vi đột nhiên lao tới phía trước la to như phát điên: "Anh Khải! Tại sao! Tại sao anh lại đối xử với em như vậy! Em đã làm gì sai! Tại sao anh lại xa lánh em, tại sao lại phải thờ ơ với em, rốt cuộc là tại sao!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 279: Gặp Mặt

Kẻ giả mạo quay đầu liếc nhìn cô ấy một cái, trên mặt đầy vẻ thờ ơ: "Anh đã nói rồi, anh rất bận. Nếu anh lại nghe được em tiếp tục gây chuyện, anh sẽ lập tức gọi điện cho bố của em để hủy bỏ hôn ước, em rời khỏi đây ngay lập tức đi!" Vừa dứt lời, hắn ta đã đi thẳng vào trong rồi đóng cửa lại, không thèm quan tâm đến phản ứng của Đường Trọng Vi.

Không có bất kì lời hồi đáp nào cho cô ấy. Cánh cửa trước mặt đóng im lìm, người vệ sĩ mặc đồ đen vô tình đẩy Đường Trọng Vi ra ngoài.

Không biết là do bọn họ dùng sức quá mạnh, hay là do Đường Trọng Vi bước không vững khiến cô ấy loạng choạng, ngã bệt xuống đất.

Gương mặt của cô ấy thất thần, buồn bã và đầy đau đớn. Lần đầu tiên cô ấy bị đối xử tồi tệ như thế này sau ngần ấy năm, lại chính do vị hôn phu mà cô ấy yêu ban cho.

Rất nhiều người xung quanh đang đứng xem, còn có chuyện gì đáng xấu hổ hơn?

Người của nhà họ Hoắc vội vàng chạy đến giúp đỡ, cho dù Đường Trọng Vi không thể làm vợ của Hoắc Khải, cô ấy vẫn là viên ngọc quý của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị. Nếu mọi người biết rằng Đường Trọng Vi bị đối xử tệ bạc ở đây, e rằng sẽ gây nên rắc rối không nhỏ.

"Cô Đường, cô cũng đừng quá đau buồn. Có thể gần đây cậu lớn bận rộn nhiều việc nên có chút thiếu kiên nhẫn. Đợi cậu lớn xong xuôi hết mọi việc thì cô lại đến".

Dù người khác có nói như thế nào, Đường Trọng Vi vẫn không thể cảm thấy an lòng.

Nhìn cánh cửa đóng chặt trước mắt, trực giác cho cô ấy biết rằng sau này nếu muốn gặp lại anh sẽ càng khó khăn hơn.

Điều này khiến cho Đường Trọng Vi lo sợ và càng thêm đau khổ.

Cô ấy cứ ngập ngừng phía trước cánh cửa, rất cần có người an ủi, nhưng người mà cô ấy muốn gặp nhất lại đối xử tệ bạc và thờ ơ với cô ấy đến như vậy.

Tại sao anh lại phải làm như vậy?

Rốt cuộc thì cô ấy đã làm sai chuyện gì?

Đường Trọng Vi không tin rằng anh chỉ đang bận rộn, bởi vì cô ấy hoàn toàn có thể cảm nhận được sự hời hợt xa lạ từ phía của anh. Anh chỉ đơn giản là không muốn gặp mặt cô ấy, thậm chí câu nói hủy bỏ hôn ước vừa nãy có thể cũng chính là tâm ý thật sự của anh.

Càng nghĩ về điều đó, Đường Trọng Vi lại càng cảm thấy buồn bã.

Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện đến giờ, cô ấy gần như đã coi bản thân mình là người của nhà họ Hoắc. Bây giờ, cô ấy mới bất ngờ phát hiện ra rằng bản thân mình hoàn toàn không phải là một phần của nhà họ Hoắc.

Chỉ cần người đàn ông đó lên tiếng, cô ấy thậm chí còn không thể bước vào nhà.

Cái gì mà thanh mai trúc mã, cái gì mà vị hôn phu của cô ấy, tất cả đều chỉ là ảo mộng.

Đẩy người đang đỡ mình ra, nhìn thấy vết bầm tím trên đầu gối cùng với vết máu loang lổ do trầy xước, gương mặt Đường Trọng Vi đờ đẫn, tuyệt vọng bước ra khỏi khu nhà.

Người nhà họ Hoắc do dự, nhưng cuối cùng vẫn không bước tới khuyên can.

Bởi vì chính họ cũng biết, chuyện này dù có khuyên can gì thì cũng vô ích.

Những người này quay đầu liếc mắt nhìn về phía khu nhà của cậu lớn nhà họ Hoắc, bọn họ đều có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng không có ai dám nói ra.

Đó là ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc, cho dù biết người đó làm không đúng, thì cũng có ai dám nói rõ ra chứ?

Ở thời đại này làm gì còn có chuyện có người dám liều mạng can thiệp vào chuyện sai trái của người nắm quyền, còn biết bao nhiêu quyền lợi cần phải cân nhắc thiệt hơn, nên đâu có ai dám tự mình ra mặt.

Chuyện Đường Trọng Vi kết hôn với Hoắc Khải quả thật có thể mang lại lợi ích cho nhà họ Hoắc, nhưng đó cũng chỉ là lợi ích của cả gia tộc chứ không phải của riêng một cá nhân nào.

Vì thế những người thông minh sẽ không đi gây sự với người có quyền lực nhất trong gia tộc chỉ vì một người phụ nữ thậm chí còn không chắc có thể được gả vào họ Hoắc hay không.

Cuối cùng, những người này cũng giải tán dưới con mắt quan sát của đám vệ sĩ áo đen.

Khu nhà lớn lúc nãy vẫn còn ồn ào, bây giờ đã nhanh chóng khôi phục được sự yên tĩnh.

Tại văn phòng chi nhánh của nhà họ Cơ, Hoắc Khải không vì tâm tình khác lạ của Cơ Hương Ngưng mà làm trễ nãi công việc, đã nhanh chóng sắp xếp mọi chuyện đâu ra đấy.

Thậm chí có thể nói, anh bây giờ không hề giống như một trợ lý của tổng giám đốc, thật ra mọi người trong công ty đều biết anh chính là người có năng lực nhất ở đây.

Đôi khi, quyền lực không phụ thuộc vào vị trí người ta đang ngồi, mà phụ thuộc vào việc người ta có quan hệ với ai, và có tư cách cùng ai ngồi nói chuyện.

Tất cả mọi người trong công ty đều đã nghe nói đến mối quan hệ giữa Hoắc Khải và Triệu Vĩnh An. Khi Cơ Xuyên Hải đại diện cho nhà họ Cơ đến chi tiền cho văn phòng chi nhánh, tất cả mọi người cũng đều có thể nhìn thấy.

Do đó, không cần biết Hoắc Khải dời bước đến bộ phận nào, mọi người trong bộ phận đó, từ giám đốc cho đến nhân viên bình thường đều đối xử với anh theo tiêu chuẩn cao nhất. Nếu chỉ nhiệt tình không thì không nói, đằng này còn tỏ ra vô cùng kính trọng như một thói quen.

Hoắc Khải đã quá quen với việc này. Trước đây còn có nhiều lời tâng bốc dành cho anh hơn bây giờ, nên bây giờ anh đối với mấy việc này cũng chỉ giống như gió thoảng mây bay.

Sau khi anh thay đổi hệ thống quản lý của công ty, hiệu quả của từng bộ phận cũng được nâng cao lên rất nhiều.

Sau khi sắp xếp công việc ổn thỏa, Hoắc Khải chuẩn bị đi đến bộ phận hậu cần để xem xét.

Mặc dù đây là bộ phận trông có vẻ tầm thường và ít sinh lời nhất trong toàn bộ công ty, nhưng trong mắt của Hoắc Khải, đây là một bộ phận rất quan trọng.

Trong một công ty, bất luận là việc đi công tác, đi điều tra thị trường hay là nghênh đón khách quý, đều cần có nhân viên hậu cần tham dự.

Nếu bộ phận hậu cần làm tốt thì hiệu quả công việc có thể tăng lên ít nhất 20%, nếu không làm tốt thì toàn bộ công việc bị trì trệ cũng là chuyện bình thường.

Lúc này chuông điện thoại của anh lại vang lên, cầm lên liếc qua một cái, Hoắc Khải liền nở nụ cười.

Sau khi anh bắt máy, một giọng nói có phần hơi kích động cất lên trong điện thoại: "Thầy, em đang ở trong thành phố, thầy đang ở đâu?"

Có thể gọi Hoắc Khải là thầy, trước mắt chỉ có một người là Vương Vũ Hành.

Sau cuộc tấn công vào cổ phiếu công ty của Vương Trường Tín, Hoắc Khải đã hứa sẽ gặp Vương Vũ Hành.

Trong mắt nhiều người, Vương Vũ Hành chẳng qua chỉ là một người nắm trong tay vài trăm triệu tiền mặt vốn nhàn rỗi để đầu tư, nhưng đối với Hoắc Khải, cậu ta chính là một khẩu đại pháo chính hiệu.

Miễn là biết cách sử dụng, anh có thể dùng khẩu đại pháo này để giết người chỉ trong một phát bắn!

Hơn nữa, việc Vương Vũ Hành đạt được thành tích như vậy chỉ trong vài năm cũng đã chứng tỏ được năng lực cá nhân của cậu ta.

Đối với người tài, Hoắc Khải chưa bao giờ từ chối gặp mặt.

Ngoài ra, việc anh phải làm bây giờ chính là đối phó với nhà họ Hoắc, cho nên đương nhiên cần phải nắm trong tay càng nhiều nhân tài càng tốt.

"Cậu đến quán trà Lục Lộ nằm trên đường Hối Xương chờ một lúc. Tôi sẽ đến đó trong khoảng ba mươi phút nữa", Hoắc Khải nói.

"Được! Bây giờ em lập tức đi đến đó!", Vương Vũ Hành vui vẻ nói.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải không đi đến bộ phận hậu cần nữa mà đi đến phòng hành chính. Anh nói với họ rằng anh phải đi ra ngoài một chuyến, nếu như tổng giám đốc Cơ có chuyện gì cần chỉ thị thì cứ gọi điện thoại cho anh là được.

Những người trong phòng hành chính đương nhiên đồng ý, còn tiễn Hoắc Khải ra ngoài.

Rời khỏi công ty, Hoắc Khải lái xe thẳng đến quán trà Lục Lộ.

Hoắc Khải trong một lần tình cờ đi ngang qua quán trà này liền cảm thấy cách bày trí ở đây khá tốt, còn đang suy nghĩ rằng khi nào có thời gian

sẽ đến uống thử trà ở đây.

Mặc dù với tài sản hiện tại của anh, mua cân trà ngon có giá vài ngàn, thậm chí vài chục ngàn cũng không thành vấn đề, nhưng cảm giác uống trà ở nhà và cảm giác uống trà trong quán trà hoàn toàn là hai cảm giác khác nhau.

Làm việc thích hợp trong một môi trường phù hợp, cái này gọi là biết cách tạo bầu không khí.

Bầu không khí thích hợp là vô cùng quan trọng!

Đỗ xe ở trước cửa quán trà, Hoắc Khải bước vào bên trong. Nhìn thoáng qua, anh thấy Vương Vũ Hành đang ngồi ở trong góc.

Đã mấy năm rồi không gặp, thằng nhóc ngày xưa lẽo đẽo theo anh hỏi han từng chút như một đứa trẻ tò mò vậy mà đã lớn tướng rồi. Bây giờ cậu ta đang mặc vest và thắt cà vạt, tóc tai gọn gàng tỉ mỉ, trông như một người thành đạt.

Có điều ngoại hình của cậu ta nhìn đẹp trai theo kiểu giống như là một thư sinh hơn một người làm ăn.

Hoắc Khải bước tới, ngồi xuống trước mặt Vương Vũ Hành, nhìn chén trà đã cạn đáy trước mặt rồi nói: "Cậu ở đây bao lâu rồi?"

Vương Vũ Hành nhìn vị khách không mời, nghe thấy giọng nói thì đột nhiên sững sờ: "Là thầy sao?"

Cậu ta đã gặp Hoắc Khải và biết thầy của mình trông như thế nào, nhưng bây giờ Hoắc Khải trước mặt cậu ta đã hoàn toàn khác so với trước đây.

Nếu không phải giọng nói này giống hệt như trên điện thoại, có khi Vương Vũ Hành đã không tin.

Nhưng ngay cả giọng nói trên điện thoại cũng đã khác hẳn ngày xưa.

Sự nghi ngờ và dò xét lộ rõ trong mắt Vương Vũ Hành.

“Đừng suy nghĩ nhiều, bây giờ có một số chuyện không tiện nói với cậu, nhưng dáng vẻ khi cậu làm rơi điện thoại di động xuống bồn cầu, rửa còn chưa kịp rửa đã vội bắt máy trả lời điện thoại của khách hàng, dáng vẻ đó tôi vẫn còn nhớ rõ”, Hoắc Khải cười nói.

Vương Vũ Hành khẽ giật mình khi nghe thấy điều này, sau đó tất cả sự nghi ngờ trong mắt cậu ta liền biến mất, mà thay vào đó là sự vui sướng.

Những gì Hoắc Khải vừa nói là những gì đã xảy ra khi cả hai gặp nhau lần đầu tiên.

Khi đó, Vương Vũ Hành vẫn còn là một người làm ăn nhỏ, một lần khi đang đi vệ sinh thì có khách gọi đến. Cậu ta vội vàng kéo quần lên nhưng cũng không ngăn được chiếc điện thoại rơi xuống bồn cầu.

Vương Vũ Hành lúc đó chỉ hốt hoảng nhặt điện thoại lên, mặc kệ sự bẩn thỉu mà trả lời điện thoại.

Cũng chính bởi vì chuyện này đã khiến cho Hoắc Khải nhận thấy cậu ta có thể làm nên chuyện, quyết định cho cậu ta một cơ hội.

Mà chuyện này cũng là bí mật nho nhỏ giữa hai người, nói ra cũng có chút ngượng ngùng, nên ngoài bọn họ ra thì không ai biết Vương Vũ Hành vốn nổi tiếng trong giới đầu tư tiền nóng lại có lúc gặp phải chuyện thú vị đến như vậy.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 280: Học Trò

Hoắc Khải nói ra được chuyện đó chứng tỏ rằng anh không phải kẻ giả mạo. Còn tại sao thân thể, tướng mạo và giọng nói của anh lại thay đổi đến vậy thì cậu ta chẳng buồn quan tâm.

Với Vương Vũ Hành, sư phụ của cậu ta chính là thần, chuyện gì cũng làm được. Nếu đã vậy thì thay đổi giọng nói và vẻ ngoài có tính là gì?

Từ điểm này, ta có thể nói Vương Vũ Hành chắc chắn là một người hâm mộ điên cuồng của Hoắc Khải.

Mấy năm qua, vì để được gặp lại Hoắc Khải một lần nữa, cậu ta đã phải trải qua biết bao nhiêu nguy hiểm.

Nguồn tiền nóng lớn trong mắt người khác được lấy vềbằng cách dựa vào một lượng lớn tiền vốn để đánh lén cổ phiếu của người khác, nhưng trên thực tế thì chuyện này nguy hiểm vô cùng.

Cậu ta ăn lợi trên đồng cổ phiếu của người khác, lúc lên lúc xuống, chẳng lẽ đám sếp lớn kia sẽ nhẫn nhịn chắc?

Gọi người đến đánh u đầu còn là nhẹ đấy, nặng hơn còn có thể khiến cậu ta trở nên tàn phế, thậm chí là mất mạng.

Người ta có thể vì một trăm ngàn mà cũng dám giết người, đằng này là lợi nhuận tận mấy trăm triệu cho đến mấy tỉ.

Kể cả những nhà đầu tư nhỏ lẻ cũng hận tiền nóng đến tận xương tủy.

Nếu may mắn đi theo thì còn kiếm được chút lời, còn không thì khi mấy cái giới hạn giá xuống cùng rơi vào đầu thì có chạy cũng chạy không kịp.

Những năm qua, Vương Vũ Hành bị không ít người theo dõi và tấn công.

Cậu ta nhờ vào sự may mắn và nhanh trí nên lần nào cũng thoát thân được.

Nhưng có mấy lần cậu ta đã bị cấp dưới bán đứng, phản bội, ôm tiền bỏ trốn, suýt chút nữa thì không đứng dậy nổi.

Những khó khăn này chẳng khiến Vương Vũ Hành có ý định bỏ cuộc. Cho đến bây giờ, cậu ta vẫn rất ổn và còn trở thành một người chơi tiền nóng có danh tiếng.

Mục đích của cậu ta không phải là kiếm tiền, nói cách khác thì không chỉ đơn giản là kiếm tiền mà nhiều hơn là muốn chứng minh bản thân không hề phụ lòng mong mỏi của sư phụ!

Hiện giờ, khi cuối cùng cũng đã gặp được người mà mình muốn gặp, Vương Vũ Hành kích động vô cùng.

Cậu ta nhìn Hoắc Khải, hưng phấn đến nỗi không nói nên lời.

Mà Hoắc Khải thì lại bật cười và nói: "Mấy năm qua đi mà cậu vẫn bộp chộp như cũ, chẳng trưởng thành gì cả".

Nếu để người nào quen thân với Vương Vũ Hành nghe được câu này thì chắc là sẽ cười đến đau ruột mất.

Một người chơi tiền nóng nổi danh mà lại bị nói là bộp chộp?

Nhưng Vương Vũ Hành lại không hề phản bác, lúc Hoắc Khải nói thì cậu ta chỉ lúng túng cười và gãi đầu khiến mái tóc vốn đã rối tung kia của mình càng trở nên loạn hơn.

"Tại vì gặp được thầy cho nên em vui quá thôi ạ", Vương Vũ Hành cười khà khà.

"Ừ, bao nhiêu năm rồi mà, cậu cũng coi như có chút thành tích. Tôi còn phải cảm ơn cậu vì chuyện dược phẩm Trường Tín lần trước nữa ấy", Hoắc Khải nói.

“Thầy khách sáo quá! Nếu không nhờ sự dạy dỗ của thầy thì em cũng sẽ chẳng được như ngày hôm nay đâu! Đừng nói là một công ty Trường Tín, cho dù là những công ty có giá trị hàng trăm tỉ trên thị trường kia, chỉ cần thầy ra lệnh thì em cũng sẽ hốt gọn luôn!”, Vương Vũ Hành tự tin thề thốt.

Lời nói của cậu ta tràn đầy tự tin, như thể là làm những chuyện mà người bình thường khó tưởng tượng được như thế cũng dễ như trở bàn tay.

Hoắc Khải không hề nghi ngờ sự tự phụ của cậu ta. Tuổi trẻ điên cuồng, nếu không có chút dã tâm nào thì cuộc đời thật quá nhàm chán.

Huống hồ Vương Vũ Hành cũng chẳng phải đang nói dóc. Công ty dược Trường Tin mặc dù chỉ là một công ty mới lên thị trường của sàn NEEQ, so với các xí nghiệp lớn đã đứng vững trên sàn thì còn kém xa, nhưng Vương Vũ Hành còn chưa phát huy toàn lực mà đã có thể xử lý được cái công ty của Vương Trường Tín rồi.

Cũng vì Hoắc Khải không muốn đuổi giết đến cùng, nếu không cứ để Vương Vũ Hành ở đó thêm vài ngày nữa thì nhà Vương Trường Tín không chỉ đơn giản là bị chặt đứt đôi đâu mà có khi còn bị rút xuống còn 1/10 ấy chứ.

“Nếu cậu không bận việc gì thì đến nhà tôi làm bữa đi, gặp luôn cả cô nữa”, Hoắc Khải nói.

“Thầy kết hôn rồi ạ?”, Vương Vũ Hành kinh ngạc, cũng tò mò hỏi: “Là công chúa nhà ai mà lại khiến thầy tự nguyện rơi vào nấm mồ của tình yêu vậy ạ?”

“Hôn nhân chưa bao giờ là nấm mồ tình yêu hết. Mà dù có phải, thì cũng là của người khác. Khi cậu tìm được người mình yêu thì sẽ hiểu thôi”, Hoắc Khải cười nói.

Những năm trước, anh cứ luôn cho rằng cả đời này bản thân sẽ chẳng kết hôn. Cho dù sau này có đính hôn với Đường Trọng Vi thì anh cũng

không nghĩ rằng hôn nhân có liên quan gì đến tình yêu.

Đường Trọng Vi là công chúa của tập đoàn Đường Thị. Đính hôn với cô ấy chỉ đơn giản là vì lợi ích gia tộc. Hoắc Khải luôn chỉ coi Đường Trọng Vi như em gái mình.

Nhưng sau khi sống lại, anh đã gặp được Ninh Thần, gặp được con gái của mình – Đường Đường.

Hai mẹ con cô khiến anh hiểu ra đâu mới là gia đình thật sự, cũng khiến anh biết được, khi anh thật sự yêu một ai thì sẽ không còn thấy sợ hôn nhân nữa.

Vương Vũ Hành còn trẻ, có lẽ còn vì công việc mà không thể đi yêu ai, cho nên không có nhiều hy vọng về hôn nhân cũng là điều bình thường.

Hai người vừa uống trà trong quán vừa nói chuyện.

Thỉnh thoảng hai người cũng nhắc đến chuyện quá khứ. Câu trả lời của Hoắc Khải càng khiến Vương Vũ Hành xác nhận rằng đây chính là thầy của mình.

Cho dù có đổi thành dáng vẻ nào, giọng nói gì, thì ngữ khí, thần thái và cách nói chuyện của anh vẫn không thay đổi.

Hàn huyên khoảng hơn một tiếng, trà cũng được thay hai lượt, Hoắc Khải xem đồng hồ thì thấy đã đến giờ đi đón Đường Đường tan học, bèn gọi Vương Vũ Hành đi cùng.

Biết Hoắc Khải đã có cả con, Vương Vũ Hành càng thêm kinh ngạc. Nhất là khi nói Đường Đường đã gần tám tuổi thì cậu ta lại càng ngơ ngác hơn.

Từ hồi quen thầy thì thầy vẫn còn một mình, thế mà mới mấy năm trôi qua, con gái thầy đã gần lên tám rồi?

Là do Hoắc Khải âm thầm giấu kín hay là "đổ vỏ" trong truyền thuyết, Vương Vũ Hành không dám hỏi.

Sự kính trọng của cậu ta với Hoắc Khải đã trở nên sâu sắc từ bao nhiêu năm trước. Cho dù bản thân có đạt được thành tựu cỡ nào thì trong lòng vẫn luôn kính nể Hoắc Khải như cũ.

Hoắc Khải cũng không định giải thích gì, bởi vì chuyện này quá phức tạp, không thể giải thích rõ chỉ trong mấy câu qua loa được.

Ra khỏi quán trà, Hoắc Khải đưa Vương Vũ Hành đến trường học.

Vương Vũ Hành cũng không quá ngạc nhiên khi thấy Hoắc Khải lái một con Mercedes – Benz E Class.

Cấp độ của thầy đã vượt qua người bình thường rồi. Đừng nói là một con E Class, cho dù thầy có đi xe đạp thì cậu ta cũng chẳng thấy lạ.

Nhưng lúc mở cửa xe ra, cậu ta lại cảm giác được một cảm giác bị thăm dò khó mà tả được.

Kinh nghiệm vượt qua nguy hiểm suốt bao nhiêu năm đã khiến Vương Vũ Hành có một trực giác cực kỳ mẫn cảm với nguy hiểm.

Cậu ta xoay đầu theo bản năng, nhìn theo hướng bị theo dõi thì thấy một người đàn ông ở đó.

Người này nhìn có vẻ lớn tuổi hơn cậu ta, tướng mạo cao lớn, khuôn mặt sáng sủa nhưng lại hơi lạnh lùng. Dáng vẻ nghiêm túc đứng ở bên đường đối diện giống như một con bù nhìn vô cảm vậy.

Nhưng Vương Vũ Hành có cảm giác là nếu bản thân dám có bất cứ hành động nào khiến cho thầy mình gặp nguy hiểm thì người đó sẽ đến đây và giết chết cậu ta với tốc độ nhanh nhất.

Hoắc Khải cũng thấy người đàn ông đó, cũng nhận ra sự khác thường của Vương Vũ Hành, bèn nói: "Đó là Đường Thế Minh, một người từng

học võ, đánh đấm rất giỏi đấy".

"Đó là vệ sĩ của thầy ạ?", Vương Vũ Hành hỏi.

"Cũng tính là vậy đi", Hoắc Khải gật đầu đáp.

Theo di chúc của giáo sư Triệu Vĩnh An, Đường Thế Minh lựa chọn đi theo và bảo vệ Hoắc Khải. Cùng lúc đó, anh ta cũng học được những đạo lý mà bản thân không được học khi ở cạnh người khác.

Theo lý mà nói, anh ta nên làm tài xế của Hoắc Khải để đi theo anh mọi lúc.

Nhưng Hoắc Khải lại cho rằng, bản thân không đến mức cần đến một tài xế, như vậy hơi phô trương. Huống hồ rất nhiều người đã gặp Đường Thế Minh và đều đã biết anh ta rất lợi hại.

Những kẻ đó nhìn thấy anh ta là đã không dám ra tay rồi.

Như vậy tuy dọa được một đám người, nhưng chưa hẳn là đã có lợi.

Kẻ địch trốn trong bóng tối không hề dễ đối phó như khi đứng ở ngoài sáng.

Vì vậy, Hoắc Khải cho Đường Thế Minh lui về sau, khi cần thì mới xuất hiện. Lúc không cần thiết, anh ta cứ làm một người bình thường là được.

Đường Thế Minh cũng rất nghe lời, không cần biết là nghe lời giáo sư Triệu Vĩnh An hay là Hoắc Khải. Tóm lại thì Hoắc Khải bảo anh ta ẩn náu, anh ta ít nhất cũng không chủ động lộ diện nữa.

Hôm nay đơn giản là vì anh ta cảm nhận được mùi của nguy hiểm từ trên người của Vương Vũ Hành cho nên mới ra mặt.

Cái mùi này chỉ có những người đã nằm ở bờ vực của nguy cơ suốt nhiều năm thì mới có.

Khi chưa biết được đối phương là bạn hay thù, có làm gì uy hiếp đến tính mạng của Hoắc Khải hay không thì Đường Thế Minh chỉ có thể đứng ra để dọa đối phương.

Nhận được câu trả lời của Hoắc Khải, Vương Vũ Hành cũng không hỏi vì sao là vệ sĩ mà lại đứng ở bên đường đối diện chứ không đi theo sát bên cạnh nữa.

Thầy đã sắp xếp thì chắc chắn phải có lí do, phận làm học trò thì không cần phải biết quá nhiều.

Hoắc Khải khởi động xe và từ từ rời đi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 281: Nhân Tài

Sau khi đến trường đón Đường Đường, cô bé vui vẻ trèo lên xe rồi ấn mở cửa kính xe để vẫy tay, hét chào đám bạn học thật to. Ở trường tiểu học này chẳng có mấy người đi xe có giá trị hơn năm trăm ngàn, cho nên chiếc Mercerdes – Benz E Class này vẫn rất thu hút ánh mắt của mọi người.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc hoặc ngưỡng mộ của thầy cô và bạn bè, Đường Đường mới hài lòng đóng cửa kính lại.

Sau đó, cô bé nhìn Vương Vũ Hành đang ngồi ở ghế lái phụ và hỏi: "Chú ơi, chú là bạn của bố cháu ạ?"

"Không, anh là học trò của thầy, anh tên Vương Vũ Hành", Vương Vũ Hành nhiệt tình giơ tay ra.

Hoắc Khải từng nói sẽ đưa cậu ta đi gặp "cô". Câu nói này khiến Vương Vũ Hành cảm thấy sự khổ cực suốt bao nhiêu năm của cậu ta đã không hề uổng phí.

Nói là đi gặp cô thì đương nhiên là đã thừa nhận mối quan hệ thầy trò với cậu ta rồi. Không có chuyện gì có thể khiến Vương Vũ Hành vui hơn thế.

Nhất là khi thấy cô bé Đường Đường. Dáng vẻ đáng yêu của cô bé càng khiến Vương Vũ Hành như gặp được một thiên sứ nhỏ vậy.

Cậu ta là học trò của Hoắc Khải, Đường Đường lại là con gái của Hoắc Khải, hai người coi như cùng một cấp bậc. Nếu là cổ đại thì chính là sư huynh, sư muội.

Mặc dù nói bây giờ không quan trọng việc này nữa, nhưng cậu ta gọi Đường Đường là em thì cũng không sai.

Đường Đường cũng không sợ người lạ. Cô bé mở to mắt, tò mò nói chuyện với Vương Vũ Hành.

Học trò? Học trò kiểu gì cơ? Bố còn biết cả võ cơ à?

Trong tâm trí của cô bé còn ngây thơ này, chỉ có học võ như trong phim thì mới gọi nhau như thế.

Một cô bé tò mò hỏi chuyện và một người lớn sẵn lòng nịnh nọt cứ thế mà nói chuyện vui vẻ với nhau.

Lúc này, điện thoại của Hoắc Khải vang lên. Anh cầm lên xem thì là Cơ Xương Minh gọi đến.

"Lão Phong à, đang ở đâu đấy?", Cơ Xương Minh mồm đầy mùi rượu. Hoắc Khải có thể khẳng định là tối qua hắn ta lại uống say nữa, đến giờ vẫn chưa tỉnh hẳn.

Cách nói chuyện của hắn ta với Hoắc Khải bây giờ y hệt như người anh em kết nghĩa vậy, hơi tí là lão Phong ơi lão Phong à. Người lạ nghe được khéo còn tưởng Hoắc Khải đã bốn, năm mươi tuổi rồi mất.

"Đón con gái tan học, sao thế?", Hoắc Khải hỏi thẳng.

Không phải là anh không thích cái kiểu nhiệt tình của Cơ Xương Minh bây giờ, mà là không đánh giá cao những người mồm cứ thở ra là có hơi rượu.

Cơ Xương Minh cười khà khà, nói: "Có chuyện tốt đây! Đưa con gái đến đây ăn luôn đi, tôi giới thiệu cho anh một người này!"

Hoắc Khải trả lời không hề do dự: "Trưa nay nhà tôi có khách, tạm thời đang bận. Khoảng một giờ chiều tôi sẽ qua đó nhé".

"Ây dà, tôi đã bảo rồi, đây là một nhân tài quan trọng đó. Anh phải mau chóng mà thu nhận chứ, một giờ cái gì mà một giờ… Đến lúc đấy cơm canh chả nguội hết rồi!", Cơ Xương Minh nói.

Bất kể hắn ta có nói gì thì Hoắc Khải cũng kiên quyết nói ăn trưa xong mới tới.

Hoắc Khải cho rằng, nhân tài mà Cơ Xương Minh tìm được quan trọng cỡ nào thì cũng đều không thể hữu dụng bằng Vương Vũ Hành được.

Đừng nghĩ rằng Vương Vũ Hành chỉ biết đến cổ phiếu, thật ra cậu ta là người tài cao học rộng, rất giỏi ở nhiều mặt.

Người có thể xông pha trong cái thị trường cổ phiếu này đều quan trọng với Hoắc Khải hơn bất kỳ nhân tài nào khác.

Việc anh cần làm là đối kháng với nhà họ Hoắc, mà nhà họ Hoắc lại là một gia tộc giàu có, anh cần những người như Vương Vũ Hành giúp đỡ.

Cơ Xương Minh tuy không vui nhưng cũng không dám ép buộc thêm, dù sao thân phận và vị trí của Hoắc Khải bây giờ còn cao hơn hắn ta nhiều.

Cuối cùng, sau khi làu bàu đòi Hoắc Khải ăn xong thì phải đến luôn, hắn ta mới chịu cúp điện thoại.

Vương Vũ Hành ngồi bên ghế lái phụ, hỏi: "Thầy ơi, em có làm lỡ dở chuyện gì của thầy không?"

"Không có gì, cứ đi mua chút đồ ăn đã. Trưa nay tôi sẽ làm một nồi lòng hầm đậu phụ thật to cho cậu ăn", Hoắc Khải cười nói.

Mắt Vương Vũ Hành sáng lên, gật đầu như giã tỏi.

Thời còn đi học, nhà thì nghèo, mặc dù cậu ta có làm ăn kiếm ra được chút tiền nhưng cũng không nỡ dùng mà phần lớn đều gửi về nhà hết.

Khi đó, thứ cậu ta ăn nhiều nhất chính là mì gói, thỉnh thoảng có thêm lạp xưởng hay trứng gà cũng coi như phong phú lắm rồi.

Ngày đầu tiên gặp được Hoắc Khải, cậu ta được ăn một nồi lòng hầm đậu phụ do chính tay Hoắc Khải nấu, cho đến giờ cậu ta vẫn không quên mùi vị.

Mà suốt mấy năm nay, mỗi khi nghĩ về Hoắc Khải, Vương Vũ Hành đều bất giác nhớ tới món ăn đó.

Cậu ta đến vô số quán ăn và gọi món này, nhưng ăn thế nào cũng không thể nếm được cái vị mà cậu ta muốn.

Hôm nay được gặp Hoắc Khải, lại được anh hứa sẽ tự tay nấu món này cho, Vương Vũ Hành vui sướng vô cùng.

Bởi vì đó không đơn giản chỉ là một món ăn, mà còn là bằng chứng cho tình thầy trò của cả hai!

Trước khi về nhà, Hoắc Khải đến chợ mua thức ăn. Ngoài lòng và đậu phụ ra thì anh còn mua cả cua mà Đường Đường thích ăn nhất để làm món cua thơm cay.

Anh cũng đã gọi điện cho Ninh Thần, nói là có một người khách quan trọng tới thăm, bảo cô trưa nay phải về nhà.

Ninh Thần đương nhiên sẽ không từ chối. Hoắc Khải vừa dừng xe thì Ninh Thần cũng từ trên taxi đi xuống.

"Anh Phong!", cô gọi anh một tiếng rồi đi tới.

Vương Vũ Hành tò mò nhìn Ninh Thần, sau đó mới cười hi hí với Hoắc Khải: "Chẳng trách thầy lại muốn kết hôn, hóa ra là cô xinh đẹp nhường này".

"Nông cạn", Hoắc Khải đáp.

Trong lúc nói chuyện, Ninh Thần đã đi đến trước mặt hai người. Cô nhìn Vương Vũ Hành, tò mò không hiểu cậu trai trẻ hơn mình nhiều tuổi thế này là ai mà lại khiến cho Hoắc Khải phải đích thân gọi điện thông báo cho cô về nhà ăn trưa.

Không cần Hoắc Khải giới thiệu, Vương Vũ Hành đã chủ động vươn tay ra và nhiệt tình nói với Ninh Thần: "Em chào cô! Em là Vương Vũ Hành ạ!"

Giọng điệu và ánh mắt cung kính của cậu ta khiến Ninh Thần sửng sốt.

Cứ tưởng là Hoắc Khải nói đến người nào quan trọng cỡ giáo sư Triệu Vĩnh An, ai ngờ lại là học trò của anh.

Nhưng sao anh lại có học trò? Mà còn học cái gì chứ?

"Ngày trước rảnh rỗi anh có chơi cổ phiếu mấy ngày, cũng nhận một học trò là cậu ấy", Hoắc Khải giải thích qua loa.

Ninh Thần "Ồ" một tiếng rồi thôi.

Lý Phong cũng từng chơi cổ phiếu, nhưng thua đến mức suýt thì không còn quần để mặc. Từ đó, anh ta lập tức xóa cái phần mềm chứng khoán đi và chẳng bao giờ đăng nhập lại nữa.

Kể cả sau khi Hoắc Khải sống lại, Ninh Thần cũng chưa thấy anh chơi cổ phiếu bao giờ.

Lúc này, Hoắc Khải lại nói nhận học trò từ lúc chơi cổ phiếu, Ninh Thần dĩ nhiên sẽ cho rằng người học trò này chắc cũng kiểu thích chơi cổ phiếu cho vui.

Một người có trình độ đầu cơ cổ phiếu thảm thương đến đáng sợ thì có thể dạy dỗ ra được học trò như thế nào chứ?

Mặc dù không biết Vương Vũ Hành có thân phận gì mà lại đi nhận một người không biết chơi cổ phiếu như Hoắc Khải làm thầy, nhưng đã tới rồi thì vẫn phải nhiệt tình đón tiếp, cho dù có là khách khứa bình thường đi chăng nữa.

Nên Ninh Thần lịch sự bắt tay với Vương Vũ Hành và mỉm cười đáp: "Xin chào, tôi là Ninh Thần".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 282: Vốn Hồng Đạt

Sau khi bắt tay, chủ khách cùng tiến vào phòng.

Vương Vũ Hành không hề tò mò mà đánh giá cách bày biện trong nhà, tuy rằng sâu trong thâm tâm cậu ta vẫn cảm thấy kinh ngạc khi thấy thầy và cô mà lại sống ở nơi xoàng xĩnh như thế này, nhưng chốt lại vẫn chỉ là một câu nói đó.

Nếu đã là người hâm mộ bất chấp, thì cho dù thầy có làm gì thì đều là có lý do cả.

"Trong nhà có hơi đơn giản một chút, đừng để ý nhé, muốn uống gì không? Có trà với nước ép đấy, nhưng mà cũng không phải là đồ tươi mới gì", Ninh Thần khách sáo hỏi.

Qua một khoảng thời gian dài luyện tập, cô đã dần dần học được cách làm thế nào để phán đoán điều kiện kinh tế của một người chỉ từ cách nói chuyện và cách ăn mặc.

Đương nhiên rồi, học được kỹ năng này không phải là để phân biệt tầng lớp trên hay tầng lớp dưới, mà đây chỉ là thói quen.

Hoắc Khải từng dạy cô, nói chuyện với người ở tầng lớp khác nhau thì phải sử dụng cách thức khác nhau, như vậy mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

"Em giống thầy ạ, đều thích uống trà", Vương Vũ Hành nói.

Ninh Thần nhìn Hoắc Khải một cái, gật đầu rồi đi pha trà.

Đường Đường thì lại bê ghế đến gần, ngồi xuống cạnh bên Vương Vũ Hành, ngẩng đầu lên mà tò mò hỏi: "Anh gì ơi, có phải là bố em giỏi lắm không?"

"Đương nhiên rồi!", Vương Vũ Hành trả lời.

“Thế anh giỏi được bằng mấy phần bố em?”, Đường Đường lại hỏi.

Vương Vũ Hành nghiêm túc nghĩ một lát rồi trả lời: “Ba, bốn phần gì đấy”.

Đây quả thực không phải là khiêm tốn, có thể giỏi được bằng ba, bốn phần Hoắc Khải thì đã có thể sống rất khá khẩm trên thế giới này rồi.

Thế là Đường Đường lại bĩu môi nói: “Vậy thì anh kém thật đấy...”

Vương Vũ Hành hơi ngây ra, sau đó liền bật cười lớn. Tính cách nghịch ngợm của Đường Đường rất phù hợp với sở thích của cậu ta, thêm một phần lý do cũng là vì Hoắc Khải, yêu ai yêu cả đường đi lối về, đương nhiên lại càng thêm yêu thích cô bé.

Không lâu sau, Ninh Thần đã bưng trà lên.

Pha trà tốt nhất nên dùng nước suối, sau đó là nước giếng, cuối cùng là nước khoáng, nước máy còn không được xếp vào phạm vi lựa chọn. Chủ yếu là mùi vị của những chất có trong nước máy ảnh hưởng rất lớn đến hương vị của trà, cho nên ít nhất cũng phải dùng nước đóng chai.

Cô vẫn chưa học được cách pha trà, chỉ đơn giản là đun sôi nước rồi đổ cùng với lá trà vào ấm trà thôi, còn lá trà cô pha lại chính là vua trà Thiết Quan Âm có giá lên đến cả triệu nhân dân tệ do Phương Xương Thịnh tặng.

May là cô còn biết đổ nước đầu của Thiết Quan Âm đi, nước cũng dùng nước vừa đun sôi ban nãy, nếu không thì quả là lãng phí một thức trà ngon như vậy.

Cho dù cách thức pha trà của Ninh Thần vô cùng nghiệp dư, cũng may là nhờ có chất lượng của vua trà, hương thơm vẫn tỏa ra trong không khí.

Sau khi đổ trà vào ly, mùi hương tỏa ra bốn phía càng đậm đà hơn nữa.

Vương Vũ Hành ngửi xong, nóng lòng cầm ly trà lên nhấp một ngụm. Nước trà nóng bỏng, mùi vị của nước máy không phải quá ngon nhưng vẫn làm cậu ta không khỏi gật gù tán thưởng: "Trà này ngon thật!"

"Này là do một người bạn tặng đấy, nếu cậu thích thì lát nữa cứ cầm về một ít", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần lén nhìn anh một cái, nhưng không hề lên tiếng.

Cả triệu mới được nửa cân Thiết Quan Âm, Ninh Quốc Năng không nỡ uống nên mới trả lại cho anh nửa cân. Thức trà này gần như đều là dùng để tiếp đãi những vị khách tôn quý nhất.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải lại đem đi tặng người khác, trong mắt Ninh Thần ít nhiều gì cũng cảm thấy có chút xa xỉ.

Nhưng cô không rõ mối quan hệ của Hoắc Khải và Vương Vũ Hành, càng không biết cậu trai trẻ gọi chồng mình là thầy này rốt cuộc có lai lịch thế nào.

Nếu chồng mình đã nói là tặng, thì cứ tặng thôi, cô thì cũng không có ý kiến gì.

Còn Vương Vũ Hành thì lại cảm thấy, phán đoán của mình không hề sai.

Loại trà có chất lượng như thế này, giá cả ít cũng phải đến sáu chữ số, tuy rằng thầy ở một nơi không ra gì lắm, nhưng nước trà vẫn là hàng tốt như vậy, chứng tỏ không phải thật sự sa sút, mà càng giống người khôn tìm nơi vắng vẻ như các cụ nói ngày xưa hơn.

Hoắc Khải bảo cậu ta cầm lá trà về, Vương Vũ Hành cũng không hề từ chối. Dưới sự hun đúc của Hoắc Khải, cậu ta từ lâu đã yêu trà đến tận xương tủy. Với thức trà có chất lượng cao cấp như vậy cậu ta nào nỡ bỏ qua.

Hơn nữa đây lại còn do thầy tặng nữa chứ. Không được từ chối đồ mà bề trên tặng cũng là một loại lễ phép.

Sau đó Hoắc Khải đích thân xuống bếp làm món cua thơm cay mà Đường Đường thích ăn nhất, lại nấu món ruột già hầm đậu phụ mà Vương Vũ Hành mong đợi đã lâu.

Mấy người ăn hết sạch cả một nồi cơm, không lãng phí một hạt cơm nào.

Vương Vũ Hành và Đường Đường ôm bụng đánh ợ một cái, rồi mỗi người lại khen tài nấu ăn của Hoắc Khải thêm một lần.

Tuổi của hai anh em phải chênh nhau đến giáp rưỡi, nhưng tính cách lại có nhiều điểm tương đồng, Ninh Thần thấy vậy thì cười rất vui vẻ.

Vốn Hoắc Khải còn muốn nói chuyện với Vương Vũ Hành thêm chút nữa, nhưng Cơ Xương Minh lại gọi điện tới, một mực nói rằng hôm nay phải gặp một người rất quan trọng, bảo Hoắc Khải nhất định phải đến một chuyến.

Cơ Xương Minh là người kế vị mà Cơ Xuyên Hải đã âm thầm định sẵn, cho dù sau này Cơ Hương Ngưng có thao túng được nhà họ Cơ thì nhân vật như thế này cũng không thể tùy tiện đắc tội. Càng là người không có năng lực thì càng dễ lôi kéo, càng dễ trở thành trợ thủ đắc lực.

Chỗ khó nhất của Cơ Hương Ngưng khi muốn thay thế Cơ Trấn Hùng trở thành chủ tịch của dòng họ chính là thiếu mất đội ngũ của riêng mình. Tuy rằng có thể thuyết phục được những nhân vật bề trên như Cơ Xương Hải, nhưng những thành viên khác trong dòng chính thì không khả thi lắm.

Cho nên ứng viên kế vị trong lớp trẻ như Cơ Xương Minh đây là thích hợp nhất.

Sau khi suy đi tính lại, Hoắc Khải đành phải đồng ý lời mời của Cơ Xương Minh.

Nhưng nghĩ đến việc Vương Vũ Hành dù gì cũng là đàn ông, để cậu ta lại ở nhà cũng bất tiện, thế là anh quyết định đem luôn cậu ta theo.

Dù sao muốn qua mặt Cơ Xương Minh thì vẫn phải tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện tiếp theo với Vương Vũ Hành.

Vương Vũ Hành cũng không phản đối. Với kiến thức của cậu ta bây giờ, cho dù có gặp người như thế nào cũng sẽ không lo sợ.

Sau khi dọn dẹp nồi niêu xoong chảo xong, Hoắc Khải và Vương Vũ Hành lái xe đến quán trà mà Cơ Xương Minh đã nói.

Cơ Xương Minh nghiện rượu ăn vào máu, không có hứng thú gì với trà. Hắn ta chọn nơi này, thứ nhất là để trông mình có vẻ có chiều sâu, thứ hai là hắn ta biết Hoắc Khải thích uống trà.

Sau khi vào quán trà, Hoắc Khải và Vương Vũ Hành tiến vào phòng bao. Trong phòng họ thấy có Cơ Xương Minh và một người đàn ông tầm hơn 40 tuổi, đeo kính đang ngồi đó.

Cơ Xương Minh thấy Hoắc Khải đến thì vui vẻ vô cùng, lập tức đứng dậy giới thiệu: "Giám đốc Cao, vị này chính là trợ lý Lý mà trước đây tôi đã nói với anh. Cậu Lý, đây là giám đốc Cao, đến từ công ty Vốn Hồng Đạt".

"Vốn Hồng Đạt?"

Hoắc Khải nghe thấy cái tên này liền lập tức hiểu Cơ Xương Minh muốn làm gì.

Vốn Hồng Đạt là một công ty chuyên hỗ trợ các doanh nghiệp tiến hành IPO và niêm yết, họ có rất nhiều quỹ để giúp anh hoàn thành việc sáp nhập và tổ chức lại trước khi đưa lên thị trường. Sau khi cổ phiếu của anh được phát hành thì phải rút tiền và trả lại họ.

*IPO: Phát hành lần đầu ra công chúng, sau khi hoàn thành IPO thì sẽ trở thành công ty đại chúng

Trong quá trình hoạt động, họ sẽ tính hoa hồng từ 10% đến 15% tùy theo quy mô, lãi suất của các khoản tạm ứng cũng phải trên 20%.

Nói một cách đơn giản thì để Vốn Hồng Đạt hỗ trợ hoạt động IPO, chỉ riêng khoản đầu tư vốn đã tiêu tốn hơn 30%.

Giá trị tài sản của một công ty đại chúng tối thiểu phải là một tỉ nhân dân tệ, tức là khi lên sàn chứng khoán, Vốn Hồng Đạt có thể nhận được thù lao tối thiểu là 300 triệu tệ.

Trong mắt nhiều người, đây hẳn là một con số rất đáng sợ, nhưng đối với các nhà đầu tư thì chỉ khi cổ phiếu được niêm yết, họ mới có thể rút nhiều tiền mặt và thực sự bước vào giới nhà giàu, chạm đến đỉnh cao của tự do tài chính.

Đừng nói là 30%, cho dù là 40%, 50% họ cùng đều chấp nhận làm!

Dù sao thì chỉ cần lên thị trường thành công thì giá trị tài sản ròng của họ phải tăng lên gấp trăm lần, số tiền ít ỏi này tính là gì?

Hơn nữa đây cũng không phải do bọn họ tự bỏ tiền túi ra mà đều là dùng tiền của công ty.

Cơ Xương Minh cũng là một người rất có tham vọng. Công ty chi nhánh nhà họ Cơ bây giờ có khối lượng kinh doanh lớn và thị phần cao, ngoài giá trị tài sản không đạt ngưỡng thì mọi thứ khác đều không tệ.

Cho nên Cơ Xương Minh tìm vị giám đốc Cao này đến có lẽ là mong công ty Vốn Hồng Đạt này có thể ra tay giúp đỡ để công ty chi nhánh nhà họ Cơ có thể được đưa lên thị trường và kiếm tiền về.

Nhiều người cảm thấy rằng trừ việc kiếm lời ra thì đưa công ty lên thị trường không có lợi ích nào khác, chỉ khiến người ta lại làm loãng vốn chủ sở của mình mà thôi.

Nhưng thực ra, trong quá trình vận hành vốn thì trở thành công ty đại chúng là việc không thể thiếu.

Doanh nghiệp nhà nước không niêm yết vì họ có hậu thuẫn, còn doanh nghiệp tư nhân thì làm gì có sự hỗ trợ đó. Nếu họ muốn mở rộng và chiếm lĩnh nhiều thị trường hơn, họ bắt buộc phải lên sàn chứng khoán để thu được lượng vốn khổng lồ.

Dựa vào lợi thế tuyệt đối về tiền bạc để hạ gục đối thủ ngay trong một lần.

Cho dù ở trong bất kỳ ngành nghề nào, miễn là có thể trở thành người dẫn đầu thì kiếm tiền tuyệt không phải là vấn đề.

Hoắc Khải không hề phản đối việc công ty chi nhánh nhà họ Cơ niêm yết, chỉ có điều Vốn Hồng Đạt là quỷ hút máu có tiếng trong ngành.

Nhìn bề ngoài họ chỉ được chiết khấu khoảng 30%, trên thực tế, trong quá trình hoạt động, họ thường bán một số bí mật công ty mà họ có được cho các công ty cạnh tranh với giá cao.

Sau khi công ty đối thủ có được văn kiện cơ mật, họ sẽ có những bố trí mang tính đối đầu, từ đó Vốn Hồng Đạt có thể lấy lý do là tác động gặp trở ngại, đầu tư vào thêm càng nhiều vốn, đạt được càng nhiều lợi ích hơn nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 283: Khuyên Bảo

Một công ty như vậy sẽ gây ra những tổn thất không thể tưởng tượng được cho các doanh nghiệp đại chúng. Có thể lúc mới niêm yết thì anh sẽ không thấy có vấn đề gì, nhưng một khi gặp sự cố thì chắc chắn sẽ thất bại thảm hại.

Hoắc Khải đã từng đối đầu với Công ty Vốn Hồng Đạt nên biết rõ điểm tối của công ty này. Theo quan điểm của anh, bất kể công ty chi nhánh của nhà họ Cơ có được lên thị trường tách biệt với tổng bộ của dòng họ hay không, đều không nên để Công ty Vốn Hồng Đạt nhúng tay vào.

Nếu không, chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn!

Nhưng trước mặt mọi người, Hoắc Khải cũng sẽ không nói ra những lời như vậy. Hơn nữa, dựa vào tính cách của Cơ Xương Minh, cho dù anh có nói hắn ta cũng chưa chắc chịu nghe.

Cao Lạc Sơn bắt tay với Hoắc Khải, cười vô cùng thân thiện nói: "Đã nghe danh trợ lý Lý từ lâu, không ngờ lại còn trẻ như vậy, quả thật là hậu sinh khả úy! Nghe nói quan hệ của cậu với chủ tịch Miêu mấy người họ rất tốt? Không biết có cơ hội nào để giúp tôi liên hệ được với chủ tịch Miêu không, tôi ngưỡng mộ người đứng đầu doanh nghiệp Seiko đã lâu lắm rồi".

Giám đốc Miêu mà anh ta nói đương nhiên là chỉ Miêu Nhất Khoa.

Doanh nghiệp Seiko dưới trướng Miêu Nhất Khoa có thể nói là đứng trong tốp đầu cả nước. Tuy doanh nghiệp này không làm quá nhiều chuyện giật gân nhưng chất lượng thì không chê vào đâu được và đã tích lũy được một lượng lớn khách hàng trung thành.

Mục tiêu của Cao Lạc Sơn rõ ràng không phải là bản thân Miêu Nhất Khoa, dù sao thì công ty của ông ta đã niêm yết từ lâu với giá trị thị trường hơn 20 tỷ nhân dân tệ.

Mục tiêu của anh ta là những ông chủ lớn có hợp tác với Miêu Nhất Khoa kìa.

Đừng thấy có người đến nay tài sản chỉ có chục triệu hoặc vừa mới hơn trăm triệu, nhỡ đâu có người lại suy nghĩ viển vông, muốn được niêm yết sàn chính thì sao?

Công ty Vốn Hồng Đạt muốn tiếp cận nhất chính là người như vậy.

Dễ lừa, nghe lời, lại không có năng lực phản kháng gì. Nếu may mắn là có thể thu về được mấy công ty mới có tiềm lực mạnh mẽ, đóng gói lại một chút là có thể bán đi với giá gấp mấy lần, thậm chí gấp mười lần so với giá gốc.

Hoắc Khải cười mỉm, nói: "Tôi không thân với chủ tịch Miêu lắm, chỉ e là không giúp được gì".

Mấy người có ý đồ đã nghe đến mòn tai mối quan hệ của Hoắc Khải với Triệu Vĩnh An từ lâu.

Nhất là những người quản lý cấp cao của Công ty Vốn Hồng Đạt như Cao Lạc Sơn đây càng như sấm bên tai.

Vốn dĩ Cơ Xương Minh chỉ là phó tổng giám đốc công ty chi nhánh nhà họ Cơ, cho dù có là người thuộc dòng chính của nhà họ Cơ thì hắn ta cũng không phải là nhân vật gì đáng kể trong mắt Cao Lạc Sơn.

Một phó tổng giám đốc của công ty chi nhánh, chẳng là cái gì cả!

Bên cạnh đó, nhà họ Cơ là một doanh nghiệp gia đình, có quá nhiều lợi ích liên quan, khả năng lên sàn tổng thể là cực kỳ nhỏ, cho dù có là bên Công ty Vốn Hồng Đạt thì nó cũng có giá trị rất thấp.

Còn về công ty chi nhánh thì càng không phải nói.

Trước nay chưa từng nghe nói có công ty chi nhánh của dòng họ nào mà lại tự mình lên thị trường trước cả, cho dù Công ty Vốn Hồng Đạt có chịu

giúp đỡ thì trụ sở chính của nhà họ Cơ có thể đồng ý hay sao?

Cao Lạc Sơn đồng ý gặp mặt với Cơ Xương Minh cũng là vì suy nghĩ từ nhiều phương diện.

Thứ nhất là anh ta muốn gặp thử Hoắc Khải, để thông qua quan hệ của anh mà tiếp cận được với nhóm khách hàng của Miêu Nhất Khoa.

Mặt khác là Cơ Xương Minh cứ một mực ra vẻ rất muốn được lên thị trường để làm ông chủ, gấp rút bắng nhắng, vừa nhìn đã thấy ngu ngốc không chịu được.

Tên ngốc như vậy, không lừa tiền hắn ta thì lừa ai?

Dù sao thì hoạt động vốn cũng không có chuyện chắc chắn thành công 100%, thỉnh thoảng thất bại một lần cũng là chuyện thường. Ai bảo mấy người chỉ là công ty chi nhánh, lại còn cách ngưỡng cửa thị trường chứng khoán xa vời vợi chứ.

Mà chuyện anh ra muốn làm nhất lại bị Hoắc Khải từ chối thẳng thừng.

Không thân lắm cái gì cơ?

Người trong thiên hạ này đều biết cậu là người kế thừa mạng lưới quan hệ của giáo sư Triệu Vĩnh An, đám người Miêu Nhất Khoa cũng không chỉ một lần bàn luận về vị sư đệ nhỏ này ở nơi công cộng.

Quan hệ như thế, cậu bảo không thân là không thân à?

Cao Lạc Sơn không phải kẻ ngốc, nhìn ra được ngay Hoắc Khải căn bản không hề muốn giúp anh ta, đến cả lý do từ chối cho tử tế cũng lười không thèm nghĩ.

Lời từ chối cứng rắn như vậy làm Cao Lạc Sơn khó mà xuống nước, trong lòng cũng tràn ngập sự bất mãn đối với Hoắc Khải.

Chẳng phải chỉ là chó ngáp phải ruồi, kết bạn được với lão Triệu Vĩnh An kia thôi sao, cứ làm như mình thật sự giỏi lắm vậy.

Quả nhiên là một người trẻ tuổi, không biết trời cao đất dày.

Cơ Xương Minh thấy được vẻ mặt sượng sùng của Cao Lạc Sơn, lại thêm chút vẻ không vừa ý, liền vội lên tiếng: "Ôi chà, trợ lý Lý không phải có ý như vậy đâu, chỉ là anh ấy chưa quen được với thân phận đấy thôi, hơn nữa tính lại hay ngại, nên không dám mở lời thôi mà. Chuyện này để sau hẵng nói, giờ ta bàn chuyện chính trước đi! Anh Lý, lần này chúng ta hẹn giám đốc Cao đến đây không phải vì chuyện gì khác, mà chính là kế hoạch niêm yết bảng chính của công ty chi nhánh chúng ta..."

"Anh vội vàng quá rồi, chúng ta vẫn chưa có tư cách để niêm yết bảng chính đâu, phải đợi ít nhất hai năm nữa mới được", Hoắc Khải thẳng thừng ngắt lời Cơ Xương Minh.

Cơ Xương Minh không quá để ý đến việc anh ngắt lời, lại tiếp tục nói: "Anh không hiểu đâu, bây giờ công ty chi nhánh của chúng ta đã có thị phần rất cao rồi, nếu Công ty Vốn Hồng Đạt có thể..."

"Thị phần cao không có nghĩa là chúng ta có tư cách đưa công ty lên thị trường, đây là hai khái niệm khác nhau", Hoắc Khải lại một lần nữa ngắt lời Cơ Xương Minh.

Sắc mặt của Cơ Xương Minh cũng có chút khó chịu, nói: "Sao lại khác nhau, chỉ cần Công ty Vốn Hồng Đạt giúp chúng ta nâng được giá trị tài sản lên cao, có thể đạt tới ngưỡng gia nhập, thúc đẩy một chút là có thể lên sàn kiếm tiền, đến lúc đó chúng ta có được hỗ trợ tài chính lớn là làm cái gì cũng dễ, có nhiều lợi ích lắm. "

"Ngưỡng tham gia IPO đúng là một tỷ nhân dân tệ trở lên, nhưng đạt ngưỡng không có nghĩa là anh có thể vào. Hơn nữa ngay cả khi anh miễn cưỡng vào được thì thực sự cũng chỉ là một con cừu đang chờ bị giết thịt mà thôi. Loại thị trường thứ cấp này, lang sói đói mồi ẩn nấp đầy ra kia, một khi công ty nhỏ như của anh bước vào, nói thẳng ra là cúng tiền cho người ta", Vương Vũ Hành đột ngột nói.

Cậu ta nhìn ra được Hoắc Khải không hề tán đồng hành động đốt cháy giai đoạn như thế này, đương nhiên là phải nói giúp sư phụ mình.

Ai mà ngờ Cơ Xương Minh chẳng những không nghe cậu ta khuyên mà ngược lại còn không vui, trừng mắt nói: “Cậu là ai, nói lung tung cái gì ở đây đấy! Thị trường thứ cấp do Ủy ban quản lý Ngân hàng Hoa Hạ quản lý, chúng tôi chỉ làm việc mình nên làm mà thôi, không lẽ người khác có thể giật tiền từ trong tay của chúng tôi sao? Tôi thấy cậu còn khá trẻ, mới tốt nghiệp đại học đúng không? Cậu kinh doanh cổ phiếu được vài năm rồi chứ gì? Đừng nghĩ cậu kinh doanh cổ phiếu vài năm là đã thực sự trở thành ông trùm. Thị trường vốn này cậu vẫn phải học nhiều lắm! "

Cao Lạc Sơn cũng nói theo: “Giám đốc Cơ nói không sai, thị trường vốn còn rất nhiều những ngưỡng cửa khác, đừng nói là người trẻ tuổi như cậu, cho dù có là tôi thì cũng có lúc gặp phải rắc rối”.

Vương Vũ Hành cười hề hề, không hề lên tiếng.

Lúc mà con cá sấu về tiền nóng như cậu ta đang làm mưa làm gió trên thị trường thứ cấp, hai vị trước mặt đây còn không biết là đang làm cái gì, bây giờ lại dám nói cậu ta không hiểu?

Tuổi còn trẻ không đồng nghĩa với việc không có tư cách nói chuyện.

Nếu những lời này là Hoắc Khải nói thì Vương Vũ Hành cũng chịu nhận, nhưng Cơ Xương Minh với Cao Lạc Sơn có thân phận gì mà có tư cách dạy dỗ cậu ta.

Đối với các doanh nghiệp bình thường mà nói thì Công ty Vốn Hồng Đạt có thể tính là cơ quan hàng đầu trên thị trường vốn rồi, nhưng đối với Vương Vũ Hành thì đây chỉ là một tổ kiến đầy lỗ hổng mà thôi.

Chỉ cần lực nước đủ lớn là đã có thể dễ dàng rửa trôi bọn họ.

Archimedes có thể nâng cả trái đất bằng một cây gậy, trên thị trường vốn thì mức quỹ tầm trăm triệu là đủ để làm được rất nhiều thứ.

Đương nhiên rồi, làm được không có nghĩa là có thể làm.

Nếu Vương Vũ Hành thực sự dám thao túng cổ phiếu để phá hủy hoàn toàn một công ty thì cậu ta cũng sẽ bị rất nhiều nơi nhắm tới, kể cả Ủy ban quản lý Ngân hàng Hoa Hạ cũng sẽ không bỏ qua.

Thấy Vương Vũ Hành không nói thêm câu nào, Cao Lạc Sơn nhìn Hoắc Khải nói: "Trợ lý Lý, tôi không rõ người mà cậu đưa tới là ai, có thể là cấp dưới hoặc bạn bè của cậu, có điều rõ ràng là cậu ấy không hề biết nhiều về thị trường vốn, nhưng chắc cậu chắc sẽ hiểu được rằng việc niêm yết cổ phiếu ra lên sàn chứng khoán là ưu tiên hàng đầu của các doanh nghiệp và cũng là điều có lợi nhất. Công ty Vốn Hồng Đạt chúng tôi đã giúp đỡ hàng chục công ty hoạt động IPO thành công và đạt được những kết quả đáng kể, được cả ngành được công nhận. Chỉ cần công ty chi nhánh của nhà họ Cơ sẵn sàng hợp tác, việc lên thị trường không phải là không thể".

Hoắc Khải không hề trả lời Cao Lạc Sơn, chỉ nhìn về phía Cơ Xương Minh hỏi: "Chuyện này anh đã hỏi qua giám đốc Cơ chưa?"

"Hỏi rồi, cô ta nói là công ty đang trong giai đoạn sơ khai, chỉ mong mọi thứ ổn định, không quan tâm lắm đến việc đưa công ty lên sàn. Tôi không nói cho cô ta hiểu ra được nên mới tìm anh đến còn gì. Anh nhìn xa trông rộng, chắc chắn là hiểu lý lẽ hơn cô ta", Cơ Xương Minh nói: "Hơn nữa tôi đã trao đổi với giám đốc Cao rồi, theo ước tính, hoạt động IPO lần này của Công ty Vốn Hồng Đạt sẽ tiêu tốn khoảng 800 triệu nhân dân tệ, và họ chỉ tính thu chúng ta 8% hoa hồng, còn lãi suất vốn thì chỉ thu 15%, như thế tiết kiệm được biết bao nhiêu tiền! Anh không biết đấy chứ, các công ty khác đều có khởi điểm ở mức 30% còn chúng ta chỉ có 23%! "

Hoắc Khải nghe mà lòng thầm thở dài. Chẳng trách ngày trước Cơ Xương Minh chèn ép Cơ Hương Ngưng đến thở không ra hơi, nhưng vẫn luôn chẳng thể thật sự đè bẹp được cô ấy.

Với đầu óc như thế này, chỉ có thể dựa vào ưu thế dòng chính mà đi chèn ép người khác thôi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 284: Đàm Phán Thất Bại

Vương Vũ Hành ở bên cạnh chen ngang: "Phó tổng giám đốc Cơ, tôi thấy hình như anh hiểu lầm về chuyện niêm yết cổ phiếu trên sàn giao dịch. Hai năm nay, số doanh nghiệp lên sàn IPO cực kỳ nhiều, nhiều đến nỗi một số công ty xếp hàng vài năm vẫn chưa đến lượt. Thế nên công tác thẩm tra và xét duyệt vô cùng nghiêm khắc, không phải cứ có người "rải tiền" giúp anh là có thể qua được khâu thẩm tra xét duyệt. Họ sẽ tiến hành điều tra thị trường vô cùng tỉ mỉ, một khi phát hiện ra tài sản của anh là giả, rất có khả năng đối mặt với hình phạt cấm niêm yết cổ phiếu trên sàn giao dịch. Huống hồ tài sản thực tế của công ty con nhà họ Cơ không hề nhiều, chỉ cần bị một nhà đầu tư vung tiền nóng nào đó tấn công sẽ không thể chống đỡ nổi". "Cậu nhóc, xem ra cậu cũng hiểu biết đôi chút về thị trường cổ phiếu đấy nhỉ", Cao Lạc Sơn ở bên cạnh cười ha hả: "Nhưng cậu vẫn không hiểu, công ty vốn Hồng Đạt của chúng tôi phải dựa vào tiếng tăm mới có được nhiều khách hàng trên thị trường. Chuyện mà người khác không làm được, chúng tôi làm được. Còn về việc bị nhà đầu tư tiền nóng tấn công như cậu nói, chúng tôi cũng sẽ cung cấp dịch vụ bảo vệ cho khách hàng chứ. Đừng nói đến các nhà đầu tư bình thường, cho dù là tổ chức lớn khi đứng trước mặt chúng tôi cũng không đáng kể gì!"

Nghe thấy câu này, Vương Vũ Hành không khỏi ngước mặt lên nhìn anh ta: "Thế hả, xem ra ông chủ Cao rất tự tin về công ty của mình đấy. Nhưng tôi nghe nói, trước kia công ty vốn Hồng Đạt từng cung cấp dịch vụ bảo vệ cho vài công ty, thế mà rồi bị một nhà đầu tư tiền nóng nào đó đánh sút chỉ quần.".

Cao Lạc Sơn sững người, trong đa số trường hợp thì các dịch vụ thu phí của công ty vốn Hồng Đạt đều thành công. Bởi vì bản thân họ cũng thuộc dạng đầu tư đập tiền nóng, nhưng sở hữu nguồn vốn nhiều hơn các nhà đầu tư khác.

Họ lấy tiền ra đập, có nhà đầu tư tiền nóng nào so bì nổi?

Mọi người đến với thị trường thứ cấp cũng chỉ để kiếm tiền, không có thâm thù đại hận, ai muốn liều mạng làm gì.

Còn về việc công ty vốn Hồng Đạt từng bị nhà đầu tư tiền nóng đánh bại, quả thực có việc này. Sở dĩ Vương Vũ Hành biết, bởi chính cậu ta "chủ mưu" chuyện này.

Đó là chuyện từ một năm trước, khi ấy lần đầu tiên công ty vốn Hồng Đạt cung cấp dịch vụ bảo kê có thu phí, tuyên bố với người ngoài rằng chỉ cần có công ty chúng tôi ở đây, các nhà đầu tư tiền nóng khác phải đi đường vòng.

Không ít nhà đầu tư từng thử, nhưng quả thực không địch nổi công ty này.

Vương Vũ Hành còn trẻ tuổi, dễ nóng nảy, không chịu thua, cũng thử xem sao.

Lần đầu tiên tiến hành, cậu ta bị công ty vốn Hồng Đạt đánh tan tác không còn mảnh giáp nhờ vào dòng tiền khổng lồ của họ.

Sau lần đầu thất bại, Vương Vũ Hành đổi phong cách tác chiến, cho người mai phục suốt ba tháng trời ròng rã, thu thập một lượng lớn cổ phiếu với giá thấp, sau đó dựa vào số cổ phiếu giá thấp này "bẩy" cả nguồn vốn lớn hơn gấp mười lần của công ty vốn Hồng Đạt.

Tuy công ty vốn Hồng Đạt lắm tiền, nhưng tiền của họ cũng không phải ngồi không mà có, huống hồ họ vẫn còn các khách hàng khác, không thể dồn tất cả tiền bạc của mình vào một công ty cụ thể.

Cho nên dịch vụ bảo kê của họ bị Vương Vũ Hành đánh cho sưng đầu, giá trị thị trường của công ty kia từ mười ba tỷ tệ "héo" còn chưa đầy ba tỷ tệ.

Cũng vì thế mà công ty này bị ủy ban quản lý ngân hàng Hoa Hạ điều tra gốc rễ, phát hiện họ dùng chứng từ giả để qua mặt các cửa ải thẩm tra

xét duyệt. Vì khi ấy chế độ rút khỏi thị trường chứng khoán vẫn chưa hoàn thiện cho nên họ chỉ bị thêm dấu hoa thị ST mà thôi.

Thông thường, đối tượng mà chính sách này nhắm tới là các công ty xuất hiện tình trạng tài chính bất ổn hoặc các dị trạng khác. Nói một cách đơn giản, nếu bị thua lỗ trong hai năm liên tiếp, sẽ phải gánh cái danh ST. Nếu thua lỗ trong ba năm liên tiếp thì ST thêm sao, đồng nghĩa là đối mặt với nguy cơ rút khỏi thị trường.

Loại cổ phiếu như thế, giá cao nhất thường sẽ không quá ba tệ, nếu thấp thì thậm chí chưa đến một tệ.

Như thế là khách sáo lắm rồi, chứ ở thời điểm hiện tại, có lẽ sẽ bị yêu cầu rút khỏi thị trường luôn. Đến lúc đó, chỉ tính riêng các nhà đầu tư đơn lẻ cũng có thể đập nát công ty rồi.

Mà tổn thất cực kỳ nặng nề của công ty kia cũng khiến ông chủ và các cổ đông hận công ty vốn Hồng Đạt thấu xương.

Vương Vũ Hành không vì một lần thắng lợi đã vội buông tha, cậu ta liên tiếp tấn công vài mã cổ phiếu được công ty vốn Hồng Đạt bảo kê, toàn chơi chiêu dùng tiền ít mai phục sau đó tấn công hàng loạt.

Công ty vốn Hồng Đạt bày trận lớn, đâu thể chịu nổi đòn tấn công như thế. Sau vài lần thất bại liên tiếp, uy tín của họ đã rơi xuống vực thẳm.

Có lẽ người khác không biết được bản chất của công ty này chứ Vương Vũ Hành nắm rõ mười mươi. Công ty này chẳng qua chỉ dùng tiền để chiếm ưu thế, không thể vung tiền được nữa thì buông tay, sống chết mặc bay.

Tóm lại công ty kia vốn dựa vào giấy tờ giả mới niêm yết trên sàn chứng khoán được, ai dám đi kiện cáo gì họ?

Vài lần tấn công ấy vẫn luôn là cơn tức nghẹn trong lòng công ty vốn Hồng Đạt. Họ đã tìm Vương Vũ Hành rất lâu, nhưng không tìm được tung tích của người này.

Trên phương diện cẩn trọng và dè dặt, có thể nói Vương Vũ Hành đúng là đệ tử chân truyền của Hoắc Khải, rất ít người biết được bộ mặt thật của cậu ta.

Cao Lạc Sơn không biết Vương Vũ Hành là ai, nhưng nếu cậu ta đã nói ra chuyện này, chứng tỏ cũng có hiểu biết nhất định về công ty của anh ta.

Điều này vừa khiến anh ta khó chịu, vừa khiến anh ta cảnh giác.

"Giám đốc Cao, cậu ta nói thật à?", Cơ Xương Minh hỏi.

"Làm gì có chuyện ấy!", Cao Lạc Sơn đương nhiên sẽ không thừa nhận, anh ta nhìn chằm chằm vào Vương Vũ Hành, biểu cảm trở nên u ám: "Cậu nhóc, ăn uống bừa bãi thì được chứ nói năng linh tinh là không được đâu nhé. Thực lực của công ty vốn Hồng Đạt chúng tôi được mọi người trông thấy và công nhận, có nhà đầu tư tiền nóng nào làm chúng tôi thua lỗ được? Cho họ một trăm lá gan cũng không dám trêu vào chúng tôi!"

Vương Vũ Hành cười ha hả, không thèm đáp lại.

Trong mắt cậu ta, Cao Lạc Sơn như một thằng hề diễn trò, thậm chí cả công ty vốn Hồng Đạt cũng do một đám người thiếu chuyên nghiệp quản lý.

Ưu thế duy nhất của họ là trước đó đã tích lũy đủ nguồn vốn, nếu không, chắc đã bị người ta xâu xé bằng sạch từ lâu rồi.

Đến cả việc sử dụng nguồn vốn không phân phối tốt mà cũng dám lăn lộn ở thị trường thứ cấp, có lẽ chỉ dạng người không hiểu gì như Cơ Xương Minh mới tin họ thôi.

Tuy Vương Vũ Hành không nói gì, nhưng tiếng cười khinh miệt của cậu ta khiến Cao Lạc Sơn cực kỳ giận dữ.

Một thằng nhãi con trông mới hai mươi tuổi đầu mà dám cười nhạo anh ta?

Cậu tưởng cậu là ai?

Cao Lạc Sơn không muốn so đo cùng Vương Vũ Hành. Không cần biết chàng thanh niên này biết được những gì, cũng không cần biết cậu ta có thân phận thế nào, chỉ cần không phải người nhà họ Cơ thì sẽ không liên quan gì tới anh ta.

Anh ta chỉ muốn "bẫy" Cơ Xương Minh cùng công ty con của nhà họ Cơ.

Thế nên, Cao Lạc Sơn nhìn về phía Cơ Xương Minh, gương mặt lộ rõ vẻ khó chịu: "Phó tổng giám đốc Cơ, cậu gọi người tới làm khó công ty vốn Hồng Đạt à? Nếu không muốn niêm yết cổ phiếu thì cứ nói thẳng, mọi người không cần thiết phải lãng phí thời gian ở chỗ này".

Đương nhiên Cơ Xương Minh mong công ty con của nhà họ Cơ có thể niêm yết cổ phiếu, với tổng giá trị tài sản hiện tại của công ty, một khi niêm yết cổ phiếu, với tư cách là phó tổng giám đốc, chí ít thì giá trị tài sản của hắn ta sẽ tăng thêm hai mươi đến ba mươi lần.

Tương lai của công ty thế nào, Cơ Xương Minh không quan tâm. Tóm lại dựa vào những thứ này để tăng giá trị bản thân cũng đủ cho hắn ta sống cuộc đời sung sướng rất lâu.

Bây giờ Cao Lạc Sơn bày tỏ bất mãn trong lòng, Cơ Xương Minh lập tức thấy hoảng hốt, vội vàng nói: "Giám đốc Cao, anh đừng nghĩ nhiều, cậu ta đâu phải do tôi gọi tới chứ. Anh Lý, anh dẫn người nào tới vậy, không hiểu gì thì đừng nói linh tinh!"

"Cậu ấy cũng có ít chiến tích trên thị trường chứng khoán, tôi cũng cảm thấy cậu ấy nói có lý. Về việc niêm yết cổ phiếu, vẫn phải tính toán kế hoạch lâu dài, không thể vội vàng hấp tấp được", Hoắc Khải đáp.

Mức độ hiểu biết về thị trường chứng khoán thứ cấp của anh không kém gì Vương Vũ Hành, đương nhiên cũng hiểu công ty vốn Hồng Đạt thực chất là phường treo đầu dê bán thịt chó.

Mà cách nói của anh càng khiến Cơ Xương Minh và Cao Lạc Sơn không vui.

Hai người này, một kẻ muốn niêm yết cổ phiếu, một gã muốn lừa người ta niêm yết cổ phiếu, làm sao muốn nghe lời nói thật lòng chứ.

Cao Lạc Sơn đứng phắt dậy, mặt mũi khó chịu, nói với Cơ Xương Minh: "Phó tổng giám đốc Cơ, không hợp ý nhau thì nói nửa câu cũng thấy thừa. Nếu trợ lý Lý bằng lòng tin một cậu thanh niên không hiểu gì về cách vận hành của đồng vốn, tôi thấy chuyện này nên thôi đi thì hơn. Dù sao thì chúng tôi cũng sẽ không coi công ty con nhà họ Cơ ra gì. Chút nghiệp vụ nho nhỏ này, công ty vốn Hồng Đạt đầy rẫy ra! Xin cáo từ!"

Thấy Cao Lạc Sơn đứng dậy muốn đi, Cơ Xương Minh hoảng hốt vô cùng, vội vàng kéo anh ta lại: "Giám đốc Cao, giám đốc Cao! Có gì từ từ nói, chẳng phải vẫn đàm phán được hay sao!"

"Đàm phán? Đàm phán thế nào được?", Cao Lạc Sơn hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Hoắc Khải và Vương Vũ Hành: "Theo tôi thấy, chẳng còn gì để đàm phán nữa. Cho dù muốn đàm phán, tôi cũng không muốn ngồi đây đàm phán với người không hiểu gì! Nếu công ty con nhà họ Cơ muốn niêm yết cổ phiếu thì bảo người thực sự hiểu biết tới tìm tôi!"

Nói xong, Cao Lạc Sơn phất áo bỏ đi, ra khỏi quán trà.

Cơ Xương Minh nóng lòng như lửa đốt, liếc mắt nhìn Hoắc Khải, thấy anh không có ý định xin lỗi hay đuổi theo, tức quá hóa khùng: "Trợ lý Lý, anh làm cái gì thế! Khó khăn lắm tôi mới mời được giám đốc Cao tới đây, anh làm anh ấy tức như vậy, anh có biết cậu đã làm lỡ dở chuyện lớn của công ty không hả!"

Hoắc Khải nhìn hắn ta rồi đáp: "Ngược lại, tôi cảm thấy mình đã tiết kiệm được một khoản tiền kha khá giúp công ty, hay nói cách khác, là để phó tổng giám đốc Cơ không bị kẻ tiểu nhân lừa bịp".

"Anh...", Cơ Xương Minh tức nghẹn họng, ông đây muốn niêm yết cổ phiếu để ôm tiền, bây giờ anh làm hỏng hết quá nửa rồi, còn dám nói mình

đã thay ông đây tiết kiệm tiền, sợ ông đây bị người ta lừa gạt?

Cũng vì nể tình thân phận của Hoắc Khải không tầm thường, không tiện đắc tội anh, nếu đổi lại là nửa năm trước, chắc hẳn Cơ Xương Minh đã đập bàn đá ghế, mắng nhiếc không tiếc lời rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 285: Tình Bạn

Sau đó, Cơ Xương Minh cũng không nấn ná thêm, tức tối rời khỏi quán trà. Trước khi đi, hắn ta chỉ tay vào Vương Vũ Hành, dường như muốn mắng đôi câu, nhưng liếc mắt thấy Hoắc Khải đang ngồi uống trà bên cạnh, sau cùng vẫn phải nuốt hết mọi lời chửi mắng vào bụng.

Trong mắt Cơ Xương Minh, Vương Vũ Hành chính là một thằng khốn nạn, ba cái tuổi ranh, quấy phá ở đây làm gì?

Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến cậu, cậu có tư cách gì mà chen ngang vào!

Đợi khi Cơ Xương Minh bỏ đi rồi, Vương Vũ Hành mới bĩu môi nói: "Thầy, sao thầy lại làm trợ lý cho dạng người này? Quá vô dụng!"

Lăn lộn bao nhiêu năm trên thị trường chứng khoán thứ cấp, có thể tạo ra danh tiếng của bản thân, đủ thấy bản lĩnh của Vương Vũ Hành không tầm thường. Dạng người như Cơ Xương Minh căn bản không thể nào sống nổi trong thị trường này, không cần đến nửa tháng đã bị người ta lừa cho tan cửa nát nhà.

Trong mắt Vương Vũ Hành, Hoắc Khải lại là sự tồn tại như thần thánh vậy.

Một vị thần, tại sao lại làm trợ lý cho tên vô dụng này chứ?

Hoắc Khải cười cười: "Tôi có phải trợ lý của hắn ta đâu, là trợ lý của tổng giám đốc Cơ Hương Ngưng mà".

"Phó tổng giám đốc đã như thế này thì em thấy bản lĩnh của tổng giám đốc cũng không khá hơn là bao", Vương Vũ Hành nói.

Cũng không phải cậu ta hoàn toàn coi thường người nhà họ Cơ, phần nhiều là muốn than phiền thay cho Hoắc Khải thôi.

Dùng cách nói của Vương Vũ Hành, không một ai có tư cách sai khiến Hoắc Khải làm bất cứ việc gì, ừm, ngoại trừ vợ và con của thầy ra.

Thế nên, đừng nói là tổng giám đốc của một công ty con nhà họ Cơ, cho dù là chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Cơ thì đã sao nào?

Nhân tài kiệt xuất như thầy của cậu ta là người để họ sai khiến được à?

Hoắc Khải cũng hiểu được suy nghĩ của cậu ta, bèn nói: "Năng lực của Cơ Hương Ngưng cũng khá được, nếu bồi dưỡng thêm, sau này sẽ có tác dụng cho tôi".

Vương Vũ Hành "ồ" một tiếng, đại khái đã hiểu được ý đồ của Hoắc Khải, quả nhiên không phải đơn thuần là làm thuộc hạ cho người ta, mà có ý đồ thâm sâu hơn hẳn.

Thầy mình vẫn là thầy mình, đã làm việc gì thì không phải người bình thường nào cũng đoán ra được.

"Thầy, thế thầy cần em làm gì ạ?", Vương Vũ Hành hỏi thêm.

Hoắc Khải đáp: "Sự việc cần cậu làm thì nhiều lắm. Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là cậu tìm giúp tôi một số nhân tài, tạo dựng một nhóm thành viên nòng cốt. Ngoài ra, cậu phải mạnh dạn mà làm, tích lũy thêm nhiều nguồn vốn. Sau này sẽ phải đánh một trận ác liệt đấy".

Vương Vũ Hành tò mò hỏi: "Trận ác liệt? Ác liệt cỡ nào?"

Hoắc Khải thoáng suy nghĩ rồi đáp: "Lấy một địch trăm, sao nào, có đủ tự tin không?"

Vương Vũ Hành thoáng sững người, sau đó tỏ ra phấn khích, gật đầu lia lịa: "Cái này hay đó! Cái này hay đó! Em đã thấy đám đối thủ bình thường chán ngắt từ lâu rồi, em thích loại đầy tính khiêu chiến như này đấy!"

Tính cách của Vương Vũ Hành khá khác người, kiếm tiền cũng chưa từng là mục đích chủ yếu của cậu ta. Hay nói cách khác, bây giờ cậu ta đã không còn thiếu thủ đoạn kiếm tiền nữa, chỉ cần cậu ta muốn, một năm kiếm ra vài trăm triệu rất dễ dàng.

Bây giờ cậu ta mong muốn đạt tới thành tựu cuộc đời cao hơn, làm một vị thần như thầy của mình trên thị trường chứng khoán thứ cấp!

Danh tiếng mà năm đó Hoắc Khải gây dựng được, đến bây giờ vẫn khiến nhiều người run như cầy sấy.

Đừng tưởng Hoắc Khải chỉ kiếm ba trăm triệu tệ rồi rút lui, nhưng thủ đoạn của anh thực sự khiến quỷ thần khó dò.

Trên thương trường, thứ gì đáng sợ nhất?

Không phải là anh lắm tiền, mà là anh nhiều thủ đoạn.

Thời kỳ đầu của kinh doanh phải hơn nhau ở đồng tiền, chứ đến thời kỳ sau phải xem thủ đoạn của ai cao tay hơn.

Thế nên danh tiếng của Hoắc Khải có lẽ còn nổi bật hơn Vương Vũ Hành bây giờ.

Hoắc Khải vừa mới nói, trận chiến ác liệt trong tương lai là dạng lấy một chọi trăm.

Câu này rất dễ hiểu, nguồn vốn hiện tại của Vương Vũ Hành nằm trong khoảng ba đến bốn trăm triệu, lấy một chọi trăm tức là doanh nghiệp đó chí ít phải có ba trăm tỷ trở lên.

Doanh nghiệp nào có thể đạt tới giá trị này, không cần biết thuộc lĩnh vực nào, về cơ bản đã là đầu tàu của ngành đó, trước nay luôn ngạo nghễ nhìn mọi thứ xung quanh.

Trước kia, vì cố gắng không để người ta truy lần dấu vết của mình, không thu hút sự chú ý của người khác nên đối tượng mà Vương Vũ Hành

chọn để ra tay thường là công ty nhỏ với giá trị trên thị trường chỉ vài chục tỷ.

Dễ thao túng, cũng không dễ gì bị người ta phản công.

Công ty lớn đáng giá hàng trăm tỷ thì dây mơ rễ má trên các phương diện rất sâu sắc, tấn công họ, chẳng khác nào đang bứt râu hùm.

Nhưng chính cuộc chiến mang đầy thách thức như thế mới khiến Vương Vũ Hành cảm thấy phấn khích.

Lúc nào cũng đối đầu với đám đối thủ như con nít thì hay hớm gì, dù thắng cũng thấy vô vị. Đối thủ càng mạnh thì lúc đối đầu càng thêm thú vị.

"Bây giờ dưới trướng của em cũng đang có vài người khá lắm, sau này sẽ dẫn thầy đi gặp họ. À phải rồi, mấy người cấp dưới trước kia của thầy, có cần gọi bọn họ về không?" Vương Vũ Hành hỏi.

"Cậu vẫn liên lạc được với họ à?", Hoắc Khải kinh ngạc hỏi.

Năm xưa, khi anh rút đi, các cấp dưới từng theo chân anh chiến đấu suốt hai năm cũng lục tục bỏ đi.

Bây giờ mấy năm rồi không liên lạc, Hoắc Khải không biết họ đang làm gì.

"Liên lạc với bọn họ đâu khó khăn gì, họ vẫn chưa đổi số điện thoại, chỉ chờ điện thoại của thầy thôi", Vương Vũ Hành cười hề hề. "Chỉ cần thầy hô một tiếng, đầy người bằng lòng quay về dưới trướng thầy!"

"Thế hả, vậy thì liên lạc với họ một câu, để họ theo chân cậu một thời gian đã. Trước khi tôi gọi, đừng liên lạc với tôi nữa, cố gắng tránh để tôi và cậu có dây dưa gì với nhau", Hoắc Khải dặn dò cậu ta.

Vương Vũ Hành gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Nếu đã muốn đối đầu cùng doanh nghiệp siêu lớn với giá trị thị trường vài trăm tỷ, đương nhiên phải càng thêm dè dặt và cẩn trọng.

Ý tứ của Hoắc Khải rất rõ ràng, muốn biến đám người Vương Vũ Hành thành một đội quân đánh úp.

Nếu đã là đánh úp, đương nhiên không thể để người ta phát hiện ra tung tích một cách dễ dàng.

Tuy rằng rất phấn khích với trận chiến trong tương lai, nhưng nghĩ tới chuyện có lẽ một thời gian sau đó không thể gặp lại Hoắc Khải, Vương Vũ Hành lại thấy lòng dạ mình trào lên cảm giác khó nói.

Thấy vẻ mặt thất vọng của cậu ta, Hoắc Khải bật cười: "Đừng có ủ dột như thế, đợi khi mọi việc xong xuôi, sau này còn nhiều cơ hội gặp mặt!"

Vương Vũ Hành "ừm" một tiếng, không dám nói nhiều.

Sau đó hai người nói thêm một số chuyện linh tinh khác rồi mới tạm biệt nhau.

Từ đầu đến cuối, Hoắc Khải không hề hỏi Vương Vũ Hành chịu giúp mình hay không, cần thù lao như thế nào.

Mà Vương Vũ Hành cũng không hỏi kẻ địch là ai, tại sao phải làm như vậy, có nguy hiểm gì đang chờ.

Hai người biết rất rõ, giữa hai người không phải bạn bè, cũng không phải quan hệ hợp tác, mà là thầy trò.

Có câu, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, tính từ mối quan hệ này, họ là người thân của nhau.

Nếu đã là người thân, hà tất phải nói nhiều như vậy?

Chỉ cần cho cậu ta tên của kẻ địch, phần còn lại, cần phải làm gì thì cứ thế mà làm.

Có lẽ, đây chính là tình bạn mà đàn ông luôn hướng tới, giống như người xưa thường nói, giúp nhau khi hoạn nạn.

Sau khi tạm biệt Vương Vũ Hành, Hoắc Khải nhận được điện thoại từ Cơ Hương Ngưng.

Cơ Hương Ngưng gọi tới hỏi về chuyện niêm yết cổ phiếu. Cơ Xương Minh không đuổi theo Cao Lạc Sơn, cũng không tiện tìm đối phương trong tình hình này, đành tìm thẳng Cơ Hương Ngưng để "cáo trạng".

Đối với người điều hành một doanh nghiệp, niêm yết cổ phiếu trước nay luôn là chuyện đáng để kích động, đáng để mong chờ.

Thế nên sau khi nghe thấy thông tin này, Cơ Hương Ngưng lập tức gọi điện thoại cho Hoắc Khải, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hoắc Khải nói qua về sự việc, nghe anh nói sử dụng công ty vốn Hồng Đạt để niêm yết cổ phiếu là việc làm không đáng tin cậy, Cơ Hương Ngưng "ừm" một tiếng: "Vậy thì thôi, tôi chỉ hỏi vài câu, nếu anh nói không được, tôi sẽ từ chối Cơ Xương Minh!"

Trong lòng Cơ Hương Ngưng, quyết định của Hoắc Khải từ đầu đến cuối vẫn rất có giá trị.

Anh nói không được, vậy thì chắc chắn không được.

Còn về việc Cơ Xương Minh "mách lẻo", cô chẳng bận tâm.

"Nhưng việc niêm yết cổ phiếu không phải không thể suy xét, bây giờ giá trị của công ty vẫn chưa đạt ngưỡng yêu cầu, nhưng vẫn phải chuẩn bị từ trước. Đương nhiên, ngoài cản trở từ thị trường thì bên phía tổng bộ của nhà họ Cơ cũng sẽ gây rắc rối. Một công ty con muốn thoát khỏi gia tộc để niêm yết cổ phiếu độc lập, chắc cô cũng biết rõ độ khó đến đâu." Hoắc Khải nói.

Cơ Hưng Ngưng "ừm" một tiếng, cô muốn làm tổng giám đốc của công ty con, trước kia còn ngồi không vững chỗ, nói gì tới việc đưa công ty niêm yết cổ phiếu độc lập.

Một khi niêm yết cổ phiếu sẽ chịu sự giám sát từ thị trường, mức độ quản lý của tổng bộ nhà họ Cơ đối với công ty này sẽ trở nên yếu hơn bao giờ hết.

Dòng chính chắc chắn không bao giờ muốn thấy tình cảnh này, đương nhiên, chắc hẳn nhánh phụ cũng có không ít người phản đối.

Tóm lại, cản trở từ nội bộ dòng họ rất có khả năng còn lớn hơn thế giới bên ngoài, điều này không thể không suy nghĩ.

"Sau này tôi sẽ làm một bản kế hoạch chiến lược đưa cho cô. Bên phía Cơ Xương Minh, bảo hắn ta đừng nghĩ những thứ có có không không này nữa", Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng "ờm" một tiếng, không hỏi nhiều. Tóm lại nếu Hoắc Khải nói sẽ làm thì nhất định anh sẽ làm.

Chẳng qua, trong lòng cô vẫn luôn nghi hoặc.

Ban nãy khi người của phòng hành chính tới báo cáo công việc cho cô, họ nói trước đó Hoắc Khải đã làm những gì. Anh sắp xếp tất cả công việc đâu ra đó, hoàn toàn không bới nổi một chút khuyết điểm nào.

Bây giờ còn định làm kế hoạch niêm yết cổ phiếu cho công ty, hành động này của anh không hề giống người muốn báo thù.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 286: Uống Rượu

Tính đến thời điểm hiện tại, Cơ Hương Ngưng không rõ rốt cuộc người đàn ông này đã khôi phục trí nhớ hay chưa. Nếu anh nhớ được mọi chuyện trước đó, làm sao có thể làm việc nghiêm chỉnh như vậy được.

Bất kể nghĩ theo chiều hướng nào, Cơ Hương Ngưng vẫn không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện như thế này, tất cả mọi thứ dường như không giống lắm với suy nghĩ của cô.

Điều này khiến cô đột nhiên rất nóng lòng muốn gặp Hoắc Khải rồi tìm hiểu xem rốt cuộc người đàn ông này đang nghĩ gì.

Cô là người không thể chấp nhận nổi một hạt cát trong mắt mình, cho dù sự việc năm đó hơi phức tạp, cũng không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng tới tâm thế của bản thân.

Nhưng tạm thời cô vẫn chưa hạ quyết tâm, dường như Hoắc Khải cũng không muốn nói chuyện khác với cô, anh chỉ nói có cuộc gọi khác đang gọi tới rồi cúp máy.

Câu này không phải lấy cớ mà thực sự có cuộc gọi khác đang gọi tới, mà người gọi tới còn là người mà Hoắc Khải cực kỳ để tâm.

Sau khi nhận cuộc gọi, giọng nói của Đường Trọng Vi từ bên trong vọng ra: "Anh đang ở đâu?"

Giọng nói của cô hiển nhiên không giống với mọi khi, Hoắc Khải có thể nghe ra được tình trạng khác thường này, bèn hỏi: "Ở một quán trà, có chuyện gì thế?"

"Có thời gian uống rượu với tôi không?" Giọng nói của Đường Trọng Vi thoáng run rẩy: "Tôi vừa xuống máy bay".

"Vừa xuống máy bay? Cô tới chỗ tôi à?", Hoắc Khải sững sờ hỏi lại.

Đường Trọng Vi không phải người thích đi du ngoạn khắp nơi, bình thường trừ lúc có hẹn cùng bạn thân hoặc rảnh quá đến phát chán, nếu không cô sẽ ở nhà học đàn, vẽ tranh, hoặc tới nhà tìm Hoắc Khải nói chuyện.

Từ điểm này, cô ấy có thể được coi là một người thích ru rú trong nhà.

Lần đầu tiên thấy cô ấy ngồi máy bay vượt qua ngàn dặm tới tìm người khác uống rượu.

Nếu Hoắc Khải vẫn là cậu chủ nhà họ Hoắc thì điều này chẳng có gì lạ, dù sao trước nay Đường Trọng Vi luôn có tình cảm sâu đậm với anh. Nhưng Hoắc Khải bây giờ chỉ là Lý Phong, mức độ thân quen của anh và Đường Trọng Vi còn không bằng Hoắc Giai Minh.

Cho dù muốn tìm người uống rượu, cũng không nên tìm tới đây.

Hoắc Khải thoáng nghĩ ngợi, lập tức nghĩ ngay tới một khả năng, Đường Trọng Vi bị người ta bắt nạt rồi.

Nếu không phải vì bị bắt nạt, hoặc vì tâm trạng quá buồn bực, cô không thể nào chạy tới đây được. Chỉ vì tính cách, giọng nói, thói quen vẫn giống hệt như lúc trước, dù thay đổi gương mặt.

Một cô gái đơn thuần chưa hiểu rõ sự đời như Đường Trọng Vi, lúc ấm ức sẽ muốn tìm người mà mình ỷ lại nhất, điều này cũng rất bình thường.

Nghĩ như thế, Hoắc Khải không có lý do gì để từ chối, bèn hỏi: "Cô định đến đây thế nào? Đi taxi à?"

"Ừm!"

"Bảo tài xế taxi tới chỗ tôi, uống rượu thì thôi khỏi, uống chén trà đi", Hoắc Khải nói.

"Không, tôi muốn uống rượu!", hiếm khi thấy Đường Trọng Vi cố chấp như thế.

Đương nhiên, bình thường rất ít khi thấy cô cố chấp, vì về cơ bản cô luôn nghe theo yêu cầu của Hoắc Khải, không hề có ý kiến cá nhân gì đáng nói. Nhưng bây giờ Hoắc Khải không phải cậu chủ nhà họ Hoắc, mà chỉ là một nhân vật tép riu chẳng hề tiếng tăm.

Trước mặt anh, Đường Trọng Vi muốn cố chấp với suy nghĩ của mình cũng rất bình thường.

Biết tâm trạng của Đường Trọng Vi không vui nên Hoắc Khải cũng không nói nhiều: "Được rồi, vậy cô cứ đến quán trà tìm tôi trước, sau đó cùng nhau đi uống rượu".

Uống rượu không phải chuyện gì xấu xa, huống hồ có Hoắc Khải trông chừng, không sợ Đường Trọng Vi uống nhiều sẽ gặp chuyện.

Sau đó, anh báo địa chỉ quán trà cho Đường Trọng Vi.

Bốn mươi phút sau, một chiếc taxi đỗ lại trước cửa quán trà. Đường Trọng Vi từ trên xe bước xuống, Hoắc Khải liếc qua đã biết, cô mới khóc.

Đôi mắt trước giờ tràn đầy vẻ lanh lợi, bây giờ lại như người mất hồn, đã vậy còn hơi sưng.

Đường Trọng Vi biết anh nhận ra nên vô thức dụi dụi mắt: "Lúc đến đây bị bụi bay vào mắt".

Hoắc Khải "ừm" một tiếng, không hỏi cô đã chịu ấm ức gì, cũng không hỏi đi đường có vất vả hay không, chỉ nói: "Đi nào, tôi dẫn cô đi uống rượu".

Hai người lên xe của Hoắc Khải, đi thẳng tới một quán rượu mà Google Maps dẫn đường.

Vào thời điểm này, số quán rượu đang kinh doanh cực kỳ ít, dù sao thì ở Trung Quốc, quán rượu luôn là danh từ thay thế cho "cuộc sống về đêm".

Đường Trọng Vi cố tình chọn một quán rượu thanh tĩnh mở cửa suốt hai mươi tư giờ, sẽ không quá ồn ào, bầu không khí uống rượu cũng khá hơn đôi chút.

Khi họ vào trong, khách trong quán rất ít, cũng không có nhân viên phục vụ đón khách, chỉ có một nhân viên pha chế đang đứng sau quầy bar lướt điện thoại.

Hoắc Khải gõ nhẹ xuống mặt quầy: "Cho hai cốc bia!"

Nồng độ cồn của bia khá thấp, không dễ say.

Thế nhưng Đường Trọng Vi lập tức lắc đầu: "Tôi không uống bia, tôi muốn uống rượu nồng độ cao!"

Hoắc Khải nhìn cô ấy, qua vài giây, anh nói với nhân viên pha chế: "Hai ly Whiskey thêm đá!"

Loại rượu thường thấy này không hề hiếm gặp trong các quán rượu.

Nhân viên pha chế rót hai ly Whiskey, thêm đá rồi đẩy tới trước mặt họ.

Đường Trọng Vi cầm một ly trong số đó, chạm nhẹ vào ly của Hoắc Khải: "Cạn ly!"

Nói xong, cô ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Nồng độ của Whiskey không quá thấp, chí ít cũng phải bốn mươi độ, đối với người không biết uống thì đây đã là nồng độ cao rồi.

Đường Trọng Vi thuộc dạng người có tửu lượng không tốt, bình thường dù uống rượu cũng chỉ uống rượu vang.

Tuy rằng ly Whiskey thêm đá này đã giảm bớt nồng độ cồn, nhưng suy cho cùng vẫn là rượu trắng, cộng thêm kiểu uống quá mãnh liệt, một hớp dốc cạn khiến cảm giác và mùi vị nồng đượm làm cô sặc, lập tức ho khù khụ.

“Đừng uống vội như thế, uống từng hớp nhỏ thôi mới thú vị”, Hoắc Khải nói.

“Có gì mà thú vị?” Đường Trọng Vi bị sặc đến độ mặt mũi đỏ ửng, nhưng vẫn gân cổ nói với nhân viên pha chế: “Thêm ly nữa!”

Hoắc Khải không khuyên cô uống ít thôi, vì anh biết, cô gái nhà hàng xóm mà anh coi như em gái chạy tới đây để kiếm cơn say.

Uống say là một cách trút bỏ cảm xúc, chỉ cần không gây hại cho bản thân, không làm tổn thương người khác, vậy thì không thành vấn đề.

Nhân viên pha chế rót thêm một ly Whiskey đưa cho cô, Đường Trọng Vi vẫn uống một hơi cạn đáy, sau đó đòi thêm ly nữa.

Hoắc Khải uống cùng cô hai ly, đợi khi ly thứ ba được đưa tới, anh mới hỏi: “Cô đến đây có ai biết không?”

“Làm sao phải cho người ta biết? Cho dù họ biết thì đã làm sao? Không quan trọng!”, không biết nghĩ tới điều gì, Đường Trọng Vi cắn răng nói như vậy.

“Xem ra cô rất tức giận nhỉ?”, Hoắc Khải hỏi.

“Không, tôi không tức giận!”, Đường Trọng Vi uống cạn luôn ly rượu thứ ba trong một hơi. Uống liền lúc ba ly rượu khiến trong bụng cô như có ngọn lửa đang thiêu đốt. Hơi rượu nhanh chóng bốc lên khiến toàn thân cô đỏ nhừ như con tôm luộc.

Hơi men bốc lên, ý thức của Đường Trọng Vi cũng không còn rõ ràng như trước nữa. Khi đòi thêm ly rượu thứ tư, cô nhìn về phía Hoắc Khải và hỏi: “Anh thấy tôi có đẹp không?”

Hoắc Khải gật gật đầu: “Đương nhiên rất đẹp.”

“Vậy tôi có khiến người ta yêu mến không?”

“Đương nhiên!”

“Bố tôi là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty quốc tế Đường thị, tài sản cả trăm tỷ, anh nói xem hoàn cảnh gia đình tôi có nghèo không?”

“Không nghèo!”

“Thế tại sao anh Khải đột nhiên đối xử lạnh nhạt với tôi thế? Tôi không biết mình đã làm gì sai, rõ ràng tôi chẳng làm gì cả!”, Đường Trọng Vi nói rồi đột nhiên khóe mắt ửng đỏ, nghẹn ngào nói: “Chẳng hiểu tại sao nữa, tôi hoàn toàn không hiểu tại sao anh ấy đối xử với tôi như thế, rốt cuộc tôi đã làm gì khiến anh ấy không vui? Tôi chỉ muốn gặp anh ấy thôi... Chỉ muốn trò chuyện cùng anh ấy...”

Hoắc Khải nghe xong đã hiểu ra, dáng vẻ của Đường Trọng Vi hoàn toàn là vì bị kẻ giả mạo kia chọc giận.

Tuy rằng không biết rốt cuộc kẻ giả mạo kia đã làm gì khiến cô gái này đau buồn đến vậy, nhưng đại khái cũng đoán được bảy tám phần.

Trước kia Hoắc Giai Minh từng nói, kẻ này xa cách với những người thân cận, thay đổi người phụ trách của văn phòng tổng giám đốc, cho thấy rốt cuộc thì kẻ giả mạo vẫn cứ là giả mạo thôi.

Cho dù bề ngoài của hắn ta giống anh đến đâu thì suy cho cùng vẫn thấy chột dạ, chỉ có thể xa cách với những người có thể nhìn ra manh mối.

Trong số những người này, không cần nghi ngờ gì, Đường Trọng Vi là người hiểu Hoắc Khải nhất.

Kẻ giả mạo muốn bình yên vô sự tiến hành kế hoạch về sau thì cách xa Đường Trọng Vi là lựa chọn tốt nhất.

Tuy rằng cũng cảm thấy tức giận vì kẻ giả mạo chọc giận Đường Trọng Vi đến mức này, nhưng mặt khác, Hoắc Khải cũng thở phào một hơi.

Bởi vì như thế thì kẻ giả mạo không thể lợi dụng được Đường Trọng Vi.

Tuy rằng bản thân anh coi Đường Trọng Vi như em gái, nhưng trước kia dù sao hai người cũng từng có hôn ước. Nếu không vì bất ngờ này, có lẽ chỉ còn cách ngày tiến vào lễ đường không xa đâu.

Nếu đã như thế, làm sao Hoắc Khải muốn trơ mắt nhìn Đường Trọng Vi bị kẻ giả mạo kia bế lên giường chứ.

Bây giờ kẻ giả mạo chủ động xa cách Đường Trọng Vi, anh thấy đây là chuyện tốt.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 287: Say Rồi

Tuy trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm nhưng Hoắc Khải cũng không nói ra ý nghĩ của mình: "Cô không làm gì sai, là anh ta sai". "Anh nói linh tinh!", Đường Trọng Vi bỗng quay đầu lại, quát lớn: "Anh không được nói xấu anh ấy! Anh Khải không làm gì sai hết, nhất định là tôi làm sai chuyện gì đó nên anh ấy mới cảm thấy không vui!"

Nhìn thấy Đường Trọng Vi đang kích động. Hoắc Khải thầm thở dài trong lòng.

Trong bất kỳ thời điểm, hoàn cảnh nào, Đường Trọng Vi luôn tràn đầy niềm tin vào anh, cho dù liều mạng sống cô ấy cũng sẽ bảo vệ anh.

Bình thường Hoắc Khải sẽ rất vui vì có một người con gái hết lòng vì mình, nhưng bây giờ anh rất căm ghét chuyện này.

Đường Trọng Vi không biết thứ mà mình đang bảo vệ chỉ là một kẻ giả mạo còn chân tướng thì Hoắc Khải không thể nói cho cô ấy biết.

Nếu không, theo tính cách của Đường Trọng Vi, cô ấy sẽ ngay lập tức bắt anh lại. Chuyện mà người khác không tin thì chắc chắn cô ấy càng không thể tin.

Đường Trọng Vi chỉ cảm thấy rằng, Hoắc Khải đang nói dối gạt người, cố ý bôi nhọ danh dự chồng sắp cưới của mình.

Đường Trọng Vi rất hiểu con người Hoắc Khải, Hoắc Khải cũng rất hiểu cô ấy vậy nên anh không phản bác gì thêm, chỉ nói: "Dù sao đi nữa, nếu cô uống say đến bất tỉnh nhân sự, rồi chẳng may xảy ra vấn đề gì đó vì chuyện này, cô cảm thấy có gì tốt không?"

"Anh đang hù dọa tôi?", Đường Trọng Vi hỏi anh.

"Không phải dọa mà là tôi cảnh báo cô. Thế giới này luôn tràn ngập mối nguy hiểm, cô là bông hoa lớn lên trong nhà kính, mưa gió bão bùng

không phù hợp với cô, cô cũng không cần phải trải nghiệm những chuyện này", Hoắc Khải đáp.

Đường Trọng Vi nhìn anh một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Anh Khải cũng từng nói như vậy. Anh ấy luôn cho rằng tôi là người cần được bảo vệ. Chẳng trách, Giai Minh nói hai người rất giống nhau, đúng là rất giống!"

"Tôi lại chẳng thấy mình giống anh ta chỗ nào. Rất nhiều đạo lý con người ta đều hiểu cả, chỉ là có người nói ra, có người không muốn nói mà thôi", Hoắc Khải đáp.

"Vậy tại sao anh lại tình nguyện nói ra? Tôi đã nói với anh rồi, bố tôi là người có tài sản cả trăm tỷ, lẽ nào anh không sợ tôi nổi giận sao?"

"Dáng vẻ tức giận của cô còn đáng yêu hơn ngày thường nhiều", Hoắc Khải mỉm cười: "Có người nào từng nói với cô rằng bộ dạng tức giận của cô còn xinh đẹp hơn cả dáng vẻ tiểu thư đài các thường ngày không?"

Đường Trọng Vi ngây người. Thực sự đã từng có người nói câu này với cô, không phải ai khác, người đó chính là chồng sắp cưới của cô, Hoắc Khải.

Người đàn ông đang đứng trước mặt Đường Trọng Vi cũng chạc tuổi chồng sắp cưới của cô ấy. Ngoại trừ vẻ ngoài và gia cảnh thì tất cả những khía cạnh khác đều rất giống nhau.

Như câu nói ban nãy, người bình thường sẽ không nói trước mặt cô nhưng Hoắc Khải lại nói một cách rất tự nhiên.

Đây cũng là lý do vì sao sau khi bớt ấm ức hơn, Đường Trọng Vi không tìm bố mẹ để nói hết nỗi lòng, cũng không tìm đám người Hoắc Giai Minh để oán trách mà ngồi máy bay cả ngàn cây số tới đây tìm anh uống rượu.

Trong lòng cô ấy luôn cảm thấy người đàn ông này càng giống anh Khải hồi trước hơn.

Sự ân cần, dí dỏm, hiểu biết sâu rộng của anh đều vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức nhắm mắt bịt tai lại là cô có thể cảm nhận được chồng sắp cưới của mình đang đứng bên cạnh.

"Uống nhiều rượu dễ hại sức khỏe, giải tỏa cảm xúc chút là được rồi, đừng làm ra chuyện gì khiến bản thân hối hận cả đời".

Nói rồi, Hoắc Khải cầm cốc rượu trước mặt Đường Trọng Vi lên, một hơi uống sạch.

Anh không hề để bụng chuyện Đường Trọng Vi đã ngậm miệng trên vành cốc nhiều lần, kiểu tự nhiên đó giống như hai người chẳng có chút khoảng cách nào vậy.

Đường Trọng Vi thấy rõ, miệng cốc mà mình đã từng ngậm chính là chỗ mà anh đang đặt môi lên uống rượu.

Từ khía cạnh này, hai người đã có nụ hôn gián tiếp giống như trong phim truyền hình rồi.

Bốn chữ nụ hôn gián tiếp khiến sắc mặt Đường Trọng Vi bỗng ửng hồng.

Cô ấy là một người con gái rất đơn thuần, từ bé đến lớn, ngoại trừ Hoắc Khải ra, Đường Trọng Vi chưa từng cho người họ hàng khác giới nào đụng vào mình. Đừng nói là hành động thân thiết, chỉ cần lại gần một chút là cô ấy chủ động đứng xa ra.

Vậy mà hiện giờ cô ấy lại có một nụ hôn gián tiếp với người đàn ông chỉ mới gặp mặt ba lần.

Hành động này đã phá vỡ quan niệm truyền thống của Đường Trọng Vi, cũng khiến cô ấy không biết làm thế nào.

Lúc này, Hoắc Khải nói bartender pha một cốc trà giải rượu rồi đưa cho cô ấy: "Muốn uống rượu thì cũng phải để ý sức khỏe. Lát nữa tôi sẽ tìm chỗ cho cô nghỉ ngơi, cô cũng không cần phải nghĩ nhiều, thuyền đến cầu

tự nhiên sẽ thắng, chuyện gì cũng có cách giai quyết của nó. Bây giờ chuyện tồi tệ mà cô nhìn thấy chưa chắc đã là xấu. Có lúc, sự thật kỳ lạ hơn cô nghĩ nhiều".

Đường Trọng Vi không hiểu lời anh nói, cô ấy chỉ biết được là anh đang quan tâm mình, hy vọng cô có thể yêu bản thân hơn.

Cô vô thức cầm cốc trà giải rượu đặt trên bàn lên, mùi thơm và độ ấm của cốc trà khiến lòng cô cảm thấy ấm áp, dường như bản thân đang trở vềthời không cần lo lắng bất cứ thứ gì, những ngày chỉ cần đi theo sau Hoắc Khải là có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện.

Không đợi cô tỉnh táo lại, Hoắc Khải đã trả xong tiền.

Anh đứng dậy khỏi ghế, nói với Đường Trọng Vi: "Đi thôi, nghỉ ngơi một buổi chiều rồi tối tôi đưa cô đi ăn!"

Câu nói này chẳng khác nào người lớn đang nói chuyện với trẻ con, không một chút dè dặt nào cả.

Cho dù như vậy, trong lòng Đường Trọng Vi lại không hềcảm thấy khó chịu chút nào.

Bởi vì mọi cảm giác lúc này đều vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức khiên cô ấy không muốn từ chối.

Chỉ mới uống có ba ly wisky, cho dù có thêm đá hay không, có phải rượu thật hay không thì nó vẫn có chất cồn.

Cô ấy uống vừa nhanh, vừa vội nên khi đứng lên bỗng cảm thấy toàn thân mất sức.

May là Hoắc Khải đứng bên cạnh nhanh tay đỡ lấy cô.

Một tay anh đỡ lấy cánh tay Đường Trọng Vi, tay còn lại đặt lên eo cô ấy.

Phần eo khá nhạy cảm bị đàn ông đụng vào khiến Đường Trọng Vi vô thức giãy giụa đôi chút.

Ngay sau đó, giọng nói trầm ấm của Hoắc Khải vang lên bên tai: "Đừng giãy giụa, cô ngã ra đây là tôi mặc kệ đấy!"

Nghe thấy giọng điệu này, trong lòng Đường Trọng Vi bỗng run lên, miệng cô như sắp bật ra câu "anh Khải".

Cảm giác quen thuộc này khiến cô ấy ngây dại cả người.

Nhưng cô ấy biết, người đàn ông bên cạnh mình đây không phải chồng sắp cưới của mình.

Anh chỉ là một người lạ có phong cách làm việc giống với chồng sắp cưới của mình mà thôi. Nhưng sao có thể giống đến vậy chứ?

Đường Trọng Vi nghĩ không thông, cũng chẳng có ý định nghĩ nhiều.

Hầu hết sự chú ý của cô đều đặt hết lên bàn tay đang để ở eo mình.

Rượu và độ ấm từ bàn tay người đàn ông đều khiến cô có chút không thoải mái nhưng lại chẳng muốn thoát ra.

Cô ấy cứ mơ màng như thế mà để Hoắc Khải đưa ra khỏi quán bar.

Xung quanh Thanh Ba có rất nhiều khách sạn, có cả khách sạn năm sao cao cấp nữa.

Hoắc Khải thuê một căn phòng trong chuỗi khách sạn năm sao khá nổi tiếng để Đường Trọng Vi ở.

Đường Trọng Vi có chút say, nhưng vẫn chưa mất hết ý thức. Cô ấy biết người đàn ông này đặt phòng cho mình, còn là một căn phòng rất lớn nữa: "Nếu như anh dám bắt nạt tôi, tôi gọi người cho anh xem!"

"Cô nghĩ nhiều rồi", Hoắc Khải dìu cô ấy vào trong phòng, giúp cô ấy cởi giày và tất, sau đó bật điều hòa, đắp chăn cho Đường Trọng Vi rồi nói:

“Ngoan ngoãn nằm yên, tôi đi lấy chút nước cho cô rửa mặt”.

Nói rồi, Hoắc Khải quay người đi vào nhà vệ sinh.

Vài phút sau, anh cầm chiếc khăn mặt xấp qua nước ấm đi ra, giúp Đường Trọng Vi lau mồ hôi trên mặt.

Động tác dịu dàng và thuần thục này khiến Đường Trọng Vi càng cảm thấy thân thuộc hơn, cô lên tiếng hỏi trong mơ hồ “Anh không phải anh Khải sao?”

Hoắc Khải hơi ngưng động tác lại, sau đó tiếp tục: “Cô cho là phải thì là phải!”

Đường Trọng Vi ồ một tiếng, giọng nói từ từ nhỏ dần: “Thật hy vọng bây giờ anh Khải là...”

Còn chưa nói hết, giọng nói của Đường Trọng Vi đã biến mất.

Hoắc Khải liếc nhìn, cô gái ngây thơ này ngủ rồi.

Điều này khiến anh phải bật cười, ở cùng với một người đàn ông xa lạ trong hoàn cảnh lạ lẫm mà cứ thế ngủ được sao?

Nên nói là gan cô ấy lớn hay là vì mình nhận được sự tin tưởng cao của cô ấy nhỉ?

Mặc kệ thế nào, Đường Trọng Vi luôn là một trong những người Hoắc Khải quan tâm nhất.

Sau khi nhìn thấy cô ấy ngủ rồi, Hoắc Khải vẫn nhíu chặt mày, ánh mắt bắt đầu trầm xuống.

Người quen nhà họ Hoắc đang bị kẻ giả mạo kia xa lánh, điều này có nghĩa là các cuộc đấu tranh nội bộ đang tiếp diễn và không ít người gặp phải chuyện như Đường Trọng Vi.

Bạn bè thân thích đang nhận được những đãi ngỗ không công bằng. Là cậu cả của nhà họ Hoắc, Hoắc Khải sao có thể nhịn được.

Anh buộc phải giành được nhiều tài nguyên để chống lại kẻ giả mạo kia.

Có điều nhìn theo một góc độ khác, mọi hành động của kẻ giả mạo cũng đem lại cho Hoắc Khải chút manh mối.

Những người bị kẻ giả mạo kia xa lánh về cơ bản không có khả năng là người hại anh, nếu không những người đó phải nhận được đãi ngộ tốt hơn mới đúng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 288: Triệu Tập

Dựa theo hành động của kẻ giả mạo, Hoắc Khải có thể lọc và chọn người để đương đầu với nhà họ Hoắc, cũng giống như khi anh đối phó nhà họ Cơ vậy, lôi kéo một nhóm người, sau đó chèn ép một nhóm người Nói chuyên nghiệp hơn là mượn dao giết người, mượn sức đánh trả.

Sau khi đắp chăn cho Đường Trọng Vi, kiểm tra thấy nhiệt độ điều hòa đã phù hợp xong, Hoắc Khải rời khỏi phòng.

Loại khách sạn cao cấp như này, anh không cần quá lo lắng cho sự an toàn của Đường Trọng Vi khi cô ấy ở một mình. Người có thể ở khách sạn năm sao đều không phải người bình thường. Nếu như xảy ra chuyện gì đó, khách sạn sẽ gặp rắc rối to.

Sau khi rời khỏi, Hoắc Khải gọi điện cho Hoắc Gai Minh, nói cho rằng Đường Trọng Vi đang ở đây.

Bởi vì lúc uống rượu, Đường Trọng Vi nói rằng khi đến đây, cô ấy không nói cho ai biết hết nên anh nghĩ chắc giờ này có rất nhiều người đang cuống cuồng tìm cô ấy.

Nghe thấy Đường Trọng Vi đang ở chỗ Hoắc khải, Hoắc Giai Minh vô cùng kinh ngạc: “Sao chị ấy lại tới tìm anh?”

Thái độ tử tế của kẻ giả mạo dành cho Đường Trọng Vi đã truyền khắp nhà họ Hoắc. Khoảng ba mươi phút trước Hoắc Giai Minh có gọi điện cho Đường Trọng Vi nhưng chỉ nhận được lời nhắc tắt máy của tổng đài

Cậu ta đang do dự không biết có nên đi tìm anh ba để bày tỏ sự nghi ngờ và khó chịu của mình hay không thì nhận được cuộc gọi của Hoắc Khải.

Theo Hoắc Giai Minh, có lẽ Đường Trọng Vi sẽ đi tìm bạn tốt để tâm sự giải sầu, nhưng ai ngờ rằng cô ấy lại chạy cả đoạn đường xa để tìm một người xa lạ.

Quan trọng hơn cả, đây còn là một người đàn ông nữa!

“Vì sao cô ấy tới tìm tôi không quan trọng, quan trọng là đến cả một người con gái có hôn ước với nhà họ Hoắc rồi mà các cậu cũng không bảo vệ tử tế được. Đúng là khó chấp nhận!”, Hoắc Khải đáp.

Hoắc Giai Minh thở dài một hơi, vô cùng bất lực nói: “Chúng tôi cũng hết cách, uy nghiêm của anh ba như mặt trời ban trưa, ai dám cãi lại chứ?”

Hoắc Khải im lặng, bởi vì anh bỗng ý thức được chuyện này xảy ra có liên quan rất mật thiết đến mình.

Trước đây anh cho rằng, quyền lực của cả dòng họ phải nằm trong tay một người, không được phân tán, nếu không chuyện bằng mặt không bằng lòng sẽ dễ xảy ra, như vậy anh khó lòng thực hiện được những ý tưởng và kế hoạch của mình.

Trải qua nhiều cuộc đấu tranh trong dòng họ, những người không làm việc đúng đắn lại không muốn từ bỏ quyền lực đều bị anh xử lý vô cùng thảm.

Cộng thêm việc mỗi một quyết định mà Hoắc Khải đưa ra đều là đúng, có lợi rất nhiều cho dòng họ nên hầu như không ai dám chống đối lại anh.

Cho dù có đi nữa cũng không dám thể hiện ra ngoài.

Hoắc Khải nắm trong tay toàn bộ quyền lực của dòng họ vậy nên mỗi lời anh nói ra như vàng như bạc, người khác chỉ có thể nghe lời, không ai dám cãi lại.

Đến bây giờ, cho dù thái độ của kẻ giả mạo đối với Đường Trọng Vi vô cùng khác thường cũng không ai dám thể hiện ra sự bất mãn chứ đừng nói là phản đối.

Anh không nói thêm gì về nhà họ Hoắc nữa, chỉ dặn Hoắc Giai Minh: “Cậu nói với người của tập đoàn quốc tế Đường Thị rằng không cần lo lắng, cô ấy ở đây rất tốt, muốn đón về thì hai ngày sau hẵng tới đón”.

“Được, để tôi nói với bọn họ, có điều tôi không chắc là họ có đồng ý hay không!”, Hoắc Giai Minh đáp.

Đường Trọng Vi là cô con gái duy nhất của chủ tịch Đường, là viên ngọc quý của cả tập đoàn, ai cũng không muốn cô ấy xảy ra chuyện, vậy nên rất có thể người của tập đoàn quốc tế Đường Thị nhận được tin tức xong sẽ lập tức đến đón người.

Cho dù không đón Đường Trọng Vi về, bọn họ cũng sẽ phải đảm bảo an toàn cho cô ấy.

Hoắc Khải biết rõ chuyện này nên không nói gì nhiều.

“Tôi có thể nói vài câu với chị Vi Vi không?”, Hoắc Giai Minh hỏi.

“Cô ấy uống say, đang nằm nghỉ”, Hoắc Khải trả lời.

“Uống say?”, giọng nói của Hoắc Giai Minh bỗng cao vút lên: “Anh không làm gì chị ấy đấy chứ?”

Hoắc Khải im lặng vài giây, sau đó đáp: “Hỏi thừa!”

Sau đó anh cúp máy, để mặc Hoắc Giai Minh hoảng loạn ở đầu dây bên kia.

Hỏi thừa có nghĩa là gì? Ý là chắc chắn sẽ làm gì đó hay là chắc chắn không làm gì cả?

Hoắc Khải rời khỏi khách sạn, bắt taxi đi về nhà.

Trong một diễn biến khác, Vương Vũ Hành đi đến một tổ chức giáo dục.

Sau khi đẩy cửa vào, cậu ta nhìn thấy có vài chục học sinh đang ngồi trong đó, trên bục giảng, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đang ghi kiến thức lên bảng.

Nhìn thấy Vương Vũ Hành, người đàn ông đeo kính hơi ngơ ngác.

Vương Vũ Hành mỉm cười nói: "Anh Mã, thầy bảo em gọi anh về làm việc!"

Tay của người đàn ông đeo kính hơi run run, suýt chút nữa đánh rơi viên phấn. Sau khi kinh ngạc, anh ta mừng rỡ, vứt phấn đi, chạy đến chỗ Vương Vũ Hành, kích động hỏi: "Thật sao, lão đại thực sự quay lại rồi?"

"Ừm!", Vương Vũ Hành gật đầu

"Đi!", người đàn ông đeo kính nhanh chóng bước ra ngoài.

Cả đám học sinh ngơ ngác nhìn mọi chuyện xảy ra, có một học sinh dũng cảm hét lên: "Thầy Mã, vậy chúng em thì sao?"

"Các em?", người đàn ông đeo kính cười ha ha nói: "Tùy mấy đứa, muốn làm gì thì làm, tôi không dạy thêm nữa!"

Sau đó hai người nhanh chóng rời khỏi phòng học, bỏ mặc đám học sinh đang nhìn nhau chả hiểu chuyện gì.

Bốn tiếng sau, hai người đến một tiệm bán khóa.

"Phá khóa năm mươi, lắp đặt khóa thường tám mươi, lắp đặt khóa chức năng một trăm rưỡi", trong phòng, một người đàn ông đang cúi đầu tháo rời một ổ khóa kiểu cũ, nói.

"Lão Tề!", người đàn ông đeo kính gọi.

Tay của người đàn ông kia cũng hơi run rẩy, sau đó anh ta ngẩng đầu lên, trông thấy người đàn ông đeo kính và Vương Vũ Hành thì lập tức ngây người.

Vương Vũ Hành mỉm cười với anh ta: "Anh Tề, thầy em gọi anh về làm việc".

Người đàn ông họ Tề nhìn cậu ta, sau đó lại nhìn người đàn ông đeo kính, anh ta chẳng dông dài nhiều, quăng cái ổ khóa trên tay xuống: "Đi!"

Cũng chỉ một câu ngắn gọn, cũng cùng một sự kích động.

Vừa đúng lúc có người vào trong cửa hàng: "Ông chủ, tôi lại quên mang chìa khóa rồi, phiền anh qua đó phá giúp tôi với!"

"Không làm nữa, tìm người khác đi!", người đàn ông họ Tề trả lời rồi kéo Vương Vũ Hành và người đàn ông đeo kính đi khỏi.

Vị khách kia bàng hoàng nhìn bóng dáng mấy người bọn họ rời đi, sau đó lại nhìn chỗ dụng cụ phá khóa xếp đầy trong phòng. Anh ta không làm nữa, đến cửa hàng cũng mặc kệ sao? Không sợ bị người khác trộm mất à?

Những chuyện tương tự cũng diễn ra khắp nơi.

Mấy người làm việc với Hoắc Khải lúc trước, hiện giờ phân bố bốn phương tám hướng, người nào cũng có công việc riêng của mình.

Có người dạy học, có người phá khóa, còn có cả người bán thịt lợn.

Thường ngày gặp mặt, mọi người sẽ chỉ cho rằng bọn họ là người bình thường. Ai mà biết được mấy năm trước, những người này từng làm mưa làm gió một phen ở thị trường chứng khoán thứ cấp.

Bây giờ, Vương Vũ Hành vừa mở lời, bọn họ chẳng hề do dự mà bỏ hết mọi chuyện qua một bên, nhanh chóng tập hợp.

Không ai cam tâm làm người thường. Lúc trước khiêm tốn chỉ là vì đợi đến khi người nào đó cần đến bọn họ, bọn họ có thể im lặng làm việc là được rồi.

Những người như bọn họ, càng ít bị chú ý tới lại càng tốt, tốt nhất là cả thế giới không biết đến sự tồn tại của bọn họ thì hơn.

Như vậy mới dễ làm việc.

Hoắc Khải vốn không quan tâm đến chuyện này, hoặc có thể nói, anh không phải thần thánh nên chẳng biết được người khác đang làm gì.

Anh chỉ cần biết, nhất định có người giúp anh làm tốt chuyện đã được giao.

Trong lúc Vương Vũ Hành bận rộn tập hợp mọi người, Hoắc Khải lại ở nhà nấu cơm.

Khi Ninh Thần đón Đường Đường về, nguyên một bàn đồ ăn đã làm xong.

Đường Đường thích thú hét lớn, leo lên bốc một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào miệng, cô bé cũng không quên khen ngợi: "Bố giỏi thật! Ngon quá!"

"Chưa rửa tay đã bốc đồ ăn! Mau đi rửa tay đi!", Ninh Thần nói.

"Không sao, đợi con ăn nốt miếng này rồi rửa", Hoắc Khải đáp.

"Anh cứ nuông chiều con bé đi, xem anh chiều con được đến bao giờ!"

Dù miệng nói vậy nhưng trong lòng Ninh Thần rất vui, cả khuôn mặt cô ngập tràn hạnh phúc, bởi vì cô rất thích bầu không khí như này, nhìn thấy ông xã yêu thương con gái là điều mà mỗi người vợ đều muốn có được.

"Bố là giỏi nhất! Con yêu bố nhất!", Đường Đương nịnh nọt.

"Đồ dẻo miệng!", Ninh Thần hừ một tiếng: "Cả thế giới này chỉ có bố con là tốt, mẹ không tốt sao?"

"Mẹ cũng tốt, có điều bố là tốt nhất. Bố làm món ngon cho con ăn!", Đường Đường cười hì hì nói.

"Mẹ mới là tốt nhất. Không có mẹ, sao chúng ta có được cuộc sống hạnh phúc như bây giờ, đúng không con?", Hoắc Khải nói.

Đường Đường tỏ vẻ trầm tư suy nghĩ, một lúc sau cô nhóc gật đầu: "Được, coi như bố nói có lý!"

Dáng vẻ bà cụ non của cô bé khiến Ninh Thần không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Hai bố con nhà này đúng là dẻo miệng, cô không nỡ giận được với bọn họ.

Sau đó, Hoắc Khải dắt Đường Đường đi rửa tay rồi mới ngồi ăn cơm.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 289: Mua Nhẫn Kim Cương

Ninh Thần ngồi ở bên cạnh và nhạy cảm ngửi được một mùi nước hoa như len lỏi vào quanh mùi rượu. Mặc dù biết chồng mình không phải kiểu người trăng hoa, nhưng phụ nữ trời sinh đã nhạy cảm, nên cô vẫn không kìm được mà hỏi: "Anh uống rượu với ai hả?".

"Ừ, một người bạn ở tỉnh khác đến. Người đó bị bắt nạt nên tới đây tìm anh. Anh có uống mấy chén, nặng mùi lắm hả em?", Hoắc Khải kéo áo lên ngửi.

"Cũng bình thường ạ", Ninh Thần do dự rồi hỏi tiếp: "Là nữ hả anh?"

"Ừ", Hoắc Khải gật đầu, không che giấu điều gì.

Anh chỉ coi Đường Trọng Vi là em gái, đính hôn cũng là vì nghĩ cho lợi ích của gia tộc. Hiện giờ, anh đã ở trong thân xác của Lý Phong, cũng đã có một người vợ tốt là Ninh Thần cùng cô con gái Đường Đường đáng yêu, nên càng không có ý nghĩ gì với Đường Trọng Vi nữa.

Trong lòng anh không có gì để che giấu nên có gì mà phải sợ khi nói sự thật chứ.

Thấy vẻ mặt bình tĩnh cùng giọng nói không có gì bất thường của anh, Ninh Thần mới thở phào nhẹ nhõm nói: "Vậy thì anh an ủi cô ấy nhiều chút. Từ nơi khác đến đây nói với anh thì hẳn là phải uất ức lắm".

"Anh biết rồi", Hoắc Khải gật đầu rồi gắp cho cô một miếng sườn: "Em ăn nhiều thịt vào mới có chất dinh dưỡng. Đừng có kiểu bản thân bán đồ ăn giảm cân nên đi giảm cân thật luôn nhé".

"Em có giảm cân đâu mà. Ngày nào cũng bị đồ ăn anh nấu hấp dẫn nên đã tăng cân rồi đây này", Ninh Thần vỗ mặt mình rồi nói.

"Anh có thấy em béo đâu, vẫn xinh đẹp như trước mà", Hoắc Khải cười đáp.

“Qeeee…”, Đường Đường cố tình ôm lấy cánh tay, tỏ vẻ nổi hết cả da gà lên.

Ninh Thần ngượng chín mặt, nhưng vẫn rất thích nghe những lời ngọt ngào này. Dù sao đây cũng là từ chồng cô nói chứ chẳng phải người đàn ông nào khác.

Ăn cơm xong, cả gia đình chia nhau ai làm việc người đấy.

Mặc dù đã về nhà nhưng Ninh Thần vẫn không có nhiều thời gian nghỉ ngơi. Sau khi tắm với Đường Đường xong, cô lập tức ngồi xuống trước máy tính để bắt đầu livestream buổi tối và xử lý báo cáo công việc của hôm nay.

Hoạt động giảm cân đã gần đi đến hồi kết. Chưa đến một tuần nữa là có thể thông báo kết thúc.

Những người nằm trên top đầu hiện giờ đã không còn mỡ để mà giảm nữa rồi. Lượng giảm calo mỗi ngày còn chưa nổi một trăm gam. Mà những người tham gia sau thì vẫn đang cố gắng đuổi kịp. Xét về chiều cao và cân nặng thì vẫn có thể bắt kịp được.

Càng về cuối thì càng gấp rút và kích thích, dù sao giải thưởng cho người đứng đầu cũng là tận hai triệu đó. Không biết người kiên trì đến cuối để nhận được món tiền này sẽ là ai đây?

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Khải đến công ty chi nhánh nhà họ Cơ trước, kiểm tra lại những việc đã giao từ ngày hôm qua để xem tiến độ của nhân viên.

Đây dường như là chuyện anh làm mỗi ngày. Mỗi một tiến độ hoàn thành của hạng mục nào đó đều được lưu lại trong máy tính của Hoắc Khải ít nhất là ba bản.

Một bản ở trong ổ cứng, một bản ở USB và một bản ở trên driver, có thể đảm bảo là sẽ không bị mất đi.

Nếu như cả ba phần tài liệu này bị mất cùng một lúc thì chỉ có thể nói là do ý trời thôi, đành chịu.

Buổi sáng Cơ Hương Ngưng không gọi Hoắc Khải đến. Hiện giờ, mỗi khi nghĩ đến Hoắc Khải thì trong lòng cô đều mâu thuẫn kinh khủng.

Vừa muốn tránh xa anh nhưng lại không muốn mất đi sự trợ giúp của anh.

Khi chưa xác định rõ cảm xúc của bản thân thì Cơ Hương Ngưng chỉ có thể lựa chọn né tránh.

Hoắc Khải có thể cảm nhận được chuyện này. Vì bình thường, mỗi khi đến công ty, anh đều bị Cơ Hương Ngưng gọi đến để thảo luận.

Mọi chuyện to nhỏ lớn bé đều phải có sự tham gia của Hoắc Khải thì Cơ Hương Ngưng mới quyết định được.

Có rất nhiều người thì thầm với nhau rằng, nói Cơ Hương Ngưng là tổng giám đốc thì chẳng thà bảo đó là trợ lý Lý còn hơn.

Nếu chuyện gì cũng phải trưng cầu ý kiến của anh rồi mới quyết định thì sao không cho anh lên cái chức đó ngồi luôn đi?

Nếu mà là công ty chi nhánh cũ thì sẽ không có ai dám nói câu này.

Vì khi ấy, công ty chi nhánh tranh đấu rất kịch liệt, Cơ Hương Ngưng và Cơ Xương Minh rất hay cãi nhau.

Mỗi một lần tranh cãi thì bọn họ đều làm giảm hiệu suất công việc xuống, cũng đồng thời khiến người ta hiểu được rằng xí nghiệp của nhà họ Cơ sẽ không cho người ngoài nhúng tay vào.

Nhưng giờ thì khác, Hoắc Khải đột nhiên phất lên khiến rất nhiều nhân viên thay đổi suy nghĩ.

Bọn họ nhận ra được, mặc dù hiện tại nhiều việc hơn trước nhưng hiệu suất lại tăng lên rất nhiều. Quan trọng nhất là Hoắc Khải dám thưởng dám

phạt, tuyệt đối sẽ không vì người này có mối quan hệ với ai mà nhắm mắt làm ngơ.

Không khí của công ty này cũng dần dần thoát ly ra khỏi xí nghiệp của gia tộc mà giống với một nơi làm việc chính quy hơn.

Cùng với sự thay đổi dần dần của nhà họ Cơ, càng nhiều người bắt đầu nảy sinh suy nghĩ khác.

Nhưng bọn họ không dám đi nói những cái suy nghĩ này với Hoắc Khải, dù sao thì công ty vẫn mang họ Cơ. Bất kể Hoắc Khải có làm việc giỏi cỡ nào thì cũng không thể đi lên nắm quyền được.

Hy vọng duy nhất của bọn họ chính là Hoắc Khải sẽ mở một công ty riêng.

Nếu thật sự là vậy thì e là quá nửa số người của công ty này sẽ lập tức nghỉ việc để đi ứng tuyển.

Có những lúc năng lực làm việc và sức hút cá nhân bổ trợ cho nhau. Nhân tố cần thiết cho người thành công chính là có thể thu hút được nhân tài gia nhập.

Đến chín giờ bốn mươi phút, Hoắc Khải rời khỏi công ty.

Anh không nhận ra là Cơ Hương Ngưng đang đứng trước cửa sổ của phòng làm việc mà dõi theo bóng dáng của mình.

Nhìn Hoắc Khải rời đi, cảm xúc trên gương mặt của Cơ Hương Ngưng càng thêm khó tả.

Trốn tránh không phải là cách giải quyết đúng đắn, cô ấy cũng không thể trốn anh cả đời được.

Nhưng nên dùng thái độ và thủ đoạn nào để đối xử với anh đây?

Hoắc Khải đi ra khỏi công ty và đến một cửa hàng trang sức.

Hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của anh và Ninh Thần, cũng là ngày mà Hoắc Khải đã lên kế hoạch từ lâu.

Đã nói là muốn theo đuổi Ninh Thần một lần nữa thì đương nhiên phải tổ chức ngày này thật long trọng rồi.

Ninh Thần và Lý Phong kết hôn vào lúc hai người nghèo rớt mồng tơi. Đừng nói đến nhẫn kim cương làm gì, bọn họ chỉ đủ tiền mua nhẫn vàng có giá mấy trăm tệ mà thôi, nghèo vô cùng.

Trong giới quảng cáo có một câu là, kim cương tượng trưng cho sự vĩnh hằng, cho tình yêu bất diệt.

Mặc dù với tầng lớp của Hoắc Khải thì đã biết thừa kim cương không hề quý giá đến mức đó, nó cũng giống hệt mấy căn nhà chờ thuê vậy, bị đám cò mồi tung lên tận trời xanh rồi bán giá cắt cổ, nhưng đa số mọi người đều không biết đến sự thật này.

Bọn họ cho rằng kim cương thật sự rất ít, mà cũng sắp bị đào hết rồi.

Trên thực tế thì kim cương có rất nhiều, có đào một trăm năm nữa thì cũng khó mà cạn kiệt được. Hơn nữa, giá trị đầu tư của thứ này không cao, không thể trở thành một món hàng lưu thông như vàng được.

Vì số lượng vàng ít, mà cũng dễ phân biệt thật giả, chứ kim cương thì cần người có kỹ thuật và kinh nghiệm phong phú mới đoán ra được.

Bất kể là món đồ gì, một khi người bình thường không phân biệt được thì sẽ có giá bán cao chót vót.

Nhưng cái thứ phát sáng lấp lánh này lại dễ thu hút sự yêu thích của nữ giới.

Ninh Thần không phải kiểu người thích khoe giàu, cũng không thích đồ đắt tiền, nhưng không có nghĩa là cô không thích nhẫn kim cương.

Có một câu quảng cáo đã đi vào lòng người và cắm rễ trong đầu bọn họ.

Kết hôn mà không có nhẫn kim cương thì đúng là vứt đi!

Vì vậy mà chuyện đầu tiên Hoắc Khải làm chính là mua một chiếc nhẫn kim cương cho Ninh Thần, bù đắp sự nuối tiếc mà Lý Phong để lại.

Có thể mua nhẫn kim cương ở khắp các cửa hàng đá quý, nhưng các cửa tiệm nhỏ thì năng lực có hạn, không đủ tiền tài mà bán những loại nhẫn kim cương lớn có giá trị cao.

Nhẫn kim cương từ hơn 1.5 cara trở lên thì chỉ có bán ở các chuỗi cửa hàng đá quý lớn trên toàn quốc.

Dĩ nhiên, giá cũng đắt đỏ vô cùng.

Người bình thường mua loại không phẩy mấy cara, thêm cái nhẫn bạch kim nữa thì cũng phải đến mấy ngàn. Còn nếu là một cara thì ít cũng hai mươi ngàn.

Hoắc Khải đến cửa tiệm đầu tiên, cũng là cửa tiệm nổi tiếng nhất cả nước – đá quý Linh Cảm.

Cửa tiệm này đều có các mẫu thiết kế thời thượng nhất, rất được người trẻ tuổi và nhà giàu yêu thích.

Sau khi vào cửa tiệm, Hoắc Khải đi thẳng đến quầy nhẫn kim cương. Nơi đó đã có hai đôi tình nhân đang chọn nhẫn.

Một đôi có tầm tuổi ngang nhau, cỡ Hoắc Khải, còn đôi kia thì lại là một cặp trâu già cỏ non thứ thiệt.

Đôi trẻ kia có lẽ điều kiện có hạn nên chỉ chọn một chiếc nhẫn chưa đến 0.4 cara, giá khoảng mười lăm ngàn gì đó. Mặc dù vậy nhưng bọn họ vẫn lộ ra vẻ mặt tiếc rẻ.

Thấy dáng vẻ đó của bọn họ, đôi vợ chồng còn lại càng tỏ ra kiêu căng hơn.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 290: Sĩ Diện

Cô gái trẻ đeo chiếc nhẫn 1.3 cara lên tay rồi lại tỏ vẻ bất mãn: "Sao mà nhỏ quá trời, chẳng đẹp gì cả. Ông xã, em muốn cái to hơn cơ". Người đàn ông già cỡ U50 đang ôm eo cô ta cười khà khà và nói: "Được được, vợ yêu chọn đi! Chọn cái nào to vào, nhỏ thế này đeo vào có xấu hổ không cơ chứ".

Tuy lão ta không chỉ đích danh ai nhưng đã khiến cặp đôi trẻ tuổi kia hơi ngượng. Sau khi trả tiền xong, bọn họ liền vội vã rời đi.

Dáng vẻ vội vàng của họ làm cho cặp đôi trâu già cỏ non kia càng thêm thỏa mãn.

Cùng lúc đó, Hoắc Khải cũng đã chọn xong chiếc nhẫn mà mình thích, là một chiếc nhẫn cưới 1.5 cara. Mặc dù số cara không quá kinh người nhưng là loại mẫu mới nhất.

"Thưa anh, mắt anh tinh thật đấy. Đây là mẫu mới nhất do nhà thiết kế được mời từ nước ngoài về vừa thiết kế ra đó ạ!", nhân viên bán hàng nịnh nọt nói.

Có phải kiểu mới nhất hay không không quan trọng, chỉ cần thấy đẹp là được. Với Hoắc Khải, sở thích của Ninh Thần còn quan trọng hơn nhà thiết kế được mời từ đâu về rất nhiều.

Mà lời nói của nhân viên bán hàng làm đôi vợ chồng kia nhìn sang theo.

Khi bọn họ nhìn thấy chiếc nhẫn đặt trước mặt Hoắc Khải thì mắt cô ta sáng lên.

Không thể không nói, mẫu nhẫn mà Hoắc Khải chọn thực sự rất thu hút ánh nhìn. Cô gái trẻ kia vừa nhìn đã thích, liền ôm lấy cánh tay của lão già kia rồi nhõng nhẽo: "Ông xã, em cũng muốn cái nhẫn đó, mua cho em đi mà, nha?"

“Được được được”, lão già vỗ tay cô ta rồi nói với nhân viên: “Cho tôi một đôi nhẫn giống vậy đi”.

“Thật sự xin lỗi, mỗi một mẫu trong cửa hàng chúng tôi đều là độc nhất vô nhị, không có mẫu thứ hai. Ông có thể thử mẫu này, cũng cùng một nhà thiết kế đó ạ”, nhân viên bán hàng lấy ra một mẫu nhẫn khác và nói.

“Không thích! Em chỉ thích mẫu kia thôi!”, cô gái kia ngang ngược kêu lên.

“Cái cửa hàng vớ vẩn này nữa! Chúng tôi đến đây cúng tiền cho các người mà cũng không mua được à? Thế mà còn nói là chuỗi cửa hàng toàn quốc cơ đấy, phục vụ quá kém”, lão già sát phạt cho nhân viên bán hàng một trận rồi nhìn Hoắc Khải và nói với một giọng điệu hết sức kiêu ngạo: “Chàng trai, bạn gái tôi thích cái nhẫn này, hay là cậu chọn cái nhẫn khác đi nhé. Để bù đắp thì tôi sẽ trả thêm hai mươi ngàn cho cậu”.

Giá của chiếc nhẫn này cũng chỉ khoảng hơn tám mươi ngàn, hai mươi ngàn đã là 1/4 giá của nó rồi. Vì vậy mà lão ta cảm thấy điều kiện mình đưa ra hết sức ưu đãi.

Thế nhưng Hoắc Khải chỉ liếc lão ta một cái rồi lắc đầu nói: “Ngại quá, tôi đã chọn nó rồi”.

“Ông xã, em thích nó cơ!”, cô gái trẻ kia lại tiếp tục ưỡn ẹo lắc cánh tay của lão già.

Lão ta bị lắc như đang ngồi thuyền, mà cũng vì lời từ chối của Hoắc Khải kiến lão ta chẳng còn chút mặt mũi nào, bèn lạnh lùng hừ một tiếng: “Ai nói rằng cậu chọn thì nó sẽ là của cậu hả? Cậu đã trả tiền đâu hả. Này, tôi trả thêm năm mươi ngàn cho món này, gói nó lại cho tôi!”

Nhân viên bán hàng khó xử nhìn Hoắc Khải và lão già. Nếu là bình thường thì cô ta sẽ hướng về Hoắc Khải nhiều hơn. Thái độ của lão già này quá sức ác ôn, dáng vẻ muốn lấy tiền đè người này rõ ràng là một nhà giàu mới nổi.

Nhưng tiệm đá quý này không phải do cô ta mở, xung quanh vẫn còn các nhân viên phục vụ khác nữa. Nếu như cô ta bị các nhân viên khác tố cáo với lãnh đạo rằng cô ta khiến cửa tiệm này mất đi năm mươi ngàn thì e là cô ta đã bị đuổi ngay lập tức rồi.

Chuỗi cửa hàng toàn quốc kiểu này đứng đầu trong ngành, nhân viên đều có bảo hiểm xã hội. Chuyện buôn bán hàng ngày cũng rất tốt, tiền lương cơ bản thêm thưởng cộng lại cũng phải đến chục ngàn.

Đãi ngộ như vậy ở thành phố này cũng được coi như nằm trong top đầu rồi, chẳng ai nỡ bỏ công việc này cả.

Sau khi do dự một hồi, nhân viên bán hàng mới tội lỗi nhìn sang Hoắc Khải: "Anh ơi, thật sự rất xin lỗi anh, hay là…"

Hoắc Khải có thể hiểu được chỗ khó xử của nhân viên bán hàng. Không phải bọn họ mê tiền mà vì có những lúc bất đắc dĩ.

Vì vậy, anh cũng không định làm khó cô ta mà chỉ nói: "Không sao cả, mua đồ là do hai bên tự nguyện và cạnh tranh công bằng. Nếu người này đã thích mua theo phương thức đấu giá thì tôi cũng vui vẻ tiếp thôi. Tôi sẽ tăng thêm sáu mươi ngàn, vậy đi".

Nhân viên bán hàng và lão già ngẩn ra. Bọn họ không ngờ Hoắc Khải không những không rút lui mà lại còn tăng thêm tiền.

Nhân viên bán hàng rất vui vì khách hàng trả thêm tiền thì cô ta sẽ càng có nhiều hoa hồng. Huống hồ tiền Hoắc Khải trả thêm còn nhiều hơn lão già đáng ghét kia cơ mà.

Lão già kia thì đanh mặt nhìn Hoắc Khải rồi lạnh lùng nói: "Nhóc con, cậu muốn đọ tiền với tôi đấy à? Không biết cậu có đọ nổi không?"

"Nếu tôi không đủ tiền thì tôi sẽ nhận thua thôi, không việc gì phải sĩ diện hão cả", Hoắc Khải bình tĩnh nói.

Trước giờ anh không phải là người thích khoe tiền. Cho dù lúc còn ở nhà họ Hoắc thì anh vẫn luôn lấy tài đức của mình để thu phục lòng người. Khi đi ra ngoài, trừ vấn đề ăn uống là anh hơi kỹ tính ra thì những chuyện khác rất đơn giản.

Bây giờ sống lại trong thân xác của Lý Phong, phải bắt đầu lại từ con số không, lại càng không có chút vốn liếng vào cả.

Nhưng hiện giờ anh đã khác. Chiếc nhẫn này là anh chọn cho Ninh Thần, đại diện cho tình cảm của cả hai.

Vàng bạc có giá, tình cảm thì không.

Đừng nói là mấy trăm ngàn, dù là mấy triệu thì Hoắc Khải cũng chẳng thấy xót.

Câu nói của anh khiến lão già càng sa sầm mặt mày. Lão ta chẳng nói gì mà đặt thẻ ngân hàng lên quầy thu ngân: "Trong này có năm trăm ngàn, có giỏi thì cậu trả giá cao hơn đi!"

Năm trăm ngàn là đủ để mua một chiếc nhẫn kim cương siêu to với ít nhất là 3 cara trở lên. Mà là cửa tiệm đá quý số một toàn quốc nên đương nhiên cũng không ít những vị khách giàu có.

Tiền hoa hồng của cửa tiệm này là 2%. Bán được năm trăm ngàn thì hoa hồng sẽ là mười ngàn!

Đến cả nhân viên bán hàng cũng không kìm được mà hít thở liên tục.

Mấy nhân viên bán hàng ở bên cạnh cũng lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ. Ánh nhìn của bọn họ khiến cô gái trẻ kia càng thêm oai hơn. Cô ta kiêu ngạo ôm cánh tay của lão già rồi nhón chân lên hôn vào mặt lão ta một cái và khen ngợi: "Ông xã giỏi quá đi!"

Lúc này, Hoắc Khải cũng rút ra một tấm thẻ ngân hàng và nói: "Tôi không nhớ rõ trong này có bao nhiêu, nhưng cũng đủ để mua nhẫn đấy.

Thế này đi, ông đây có trả giá cỡ nào đi nữa thì tôi cũng sẽ trả nhiều hơn mười ngàn. Khi nào ông ta không tăng nữa thì có thể quẹt thẻ luôn".

Tất cả đều kinh ngạc đến sững sờ. Một trận thi đấu tiền tài hiếm gặp thế này làm bọn họ vô cùng thích thú.

Bản thân có tiền hay không không quan trọng, xem người có tiền xâu xé nhau mới vui.

Sắc mặt của lão già trở nên hơi khó coi. Với lão ta, năm trăm ngàn không phải số tiền nhỏ. Cứ tưởng rằng lấy ra số tiền này là có thể đè thằng nhóc ăn mặc tầm thường, nhìn không giống người giàu kia một phen.

Ai mà ngờ đối phương lại không chịu nhượng bộ.

Không phải là lão ta không có đủ tiền, nhưng chỉ vì đấu khí nhất thời mà mua một cái nhẫn kim cương với giá gấp mười lần giá gốc thì có đáng không cơ chứ?

Dù sao người phụ nữ này chưa chắc đã trở thành vợ của lão ta mà cũng chỉ là một tình nhân chơi chán rồi bỏ mà thôi.

Cô gái trẻ kia dường như cũng hiểu được nếu cứ tiếp tục tăng giá thế này thì cũng chẳng ra làm sao. Cô ta bèn bĩu môi nói: "Đưa cái thẻ ra là thành người có tiền đấy à? Ai mà biết được số dư trong đấy có nổi năm chữ số không chứ. Đừng trách tôi không nhắc trước nhé, cái người này mặc toàn đồ chợ, không giống kiểu người có thể mua nhẫn với giá mấy trăm ngàn đâu. Sau này phát hiện thẻ của anh ta chẳng có đồng nào thì đừng có trách chúng tôi gọi cho 315 báo cáo là các người hùa vào lừa tiền người khác!"

Cô ta nói xong làm cả tiệm quay sang nhìn Hoắc Khải, nói chính xác hơn là nhìn quần áo của anh.

Nhìn kỹ thì người đàn ông này đúng là ăn mặc chẳng ra làm sao, quần áo giày dép vô cùng đơn giản, chẳng phải hàng hiệu gì. Đồng hồ cũng không đeo, không giống người giàu có chút nào.

Nghèo chơi ô tô, giàu chơi đồng hồ. Người thật sự giàu thì ai mà chẳng đeo một cái đồng hồ mấy trăm một triệu cơ chứ?

Đến cả nhân viên bán hàng cũng nghi ngờ, suy nghĩ có nên kiểm tra số dư của Hoắc Khải trước hay không.

Nếu không, đến lúc hét giá trên trời mà anh không trả được thì chỉ có cô ta là xui xẻo.

Người nghĩ vậy không chỉ có một mình cô nhân viên bán hàng mà còn có vài vị khách khác nữa. Bọn họ nghi ngờ đây là chiêu trò của cửa tiệm hoặc Hoắc Khải là một kẻ sĩ diện nhưng vẫn thích thể hiện

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 291: Ra Mặt

Cô gái trẻ nhìn thấy ánh mắt của những người này thì trong lòng vui sướng, nói: "Có vài người cứ thích tỏ vẻ, thật ra chỉ là chiếc vỏ rỗng chẳng có gì. Cửa hàng các cô cũng đừng có khờ khạo như thế. Cô thật sự cho rằng ai cũng hào phóng như ông xã của tôi sao? Còn không nghĩ xem người nào có thể trả được số tiền này, không sợ bị lừa sao?" Nhân viên bán hàng thấy cô ta nói thế thì có chút bối rối, không khỏi nhìn Hoắc Khải, sau khi do dự một lát thì cuối cùng cũng nói: "Thưa anh, nếu không, anh có thể quẹt thẻ trước, xác nhận số dư còn bao nhiêu? Anh đừng nghĩ nhiều, không phải tôi có ý nghi ngờ anh mà chỉ muốn xác định xem có bao nhiêu tiền, cũng thuận tiện để anh thanh toán. Anh thấy thế có được không?"

Tuy rằng giọng điệu của cô gái này rất thành khẩn, cố gắng không để người khác cảm thấy bản thân cô cũng đang nghi ngờ, nhưng Hoắc Khải biết, cuối cùng thì cô cũng khó tránh khỏi sự tầm thường, dùng mắt để đánh giá người khác.

Trước nay, anh không hề có yêu cầu cao đối với việc ăn mặc. Dù là khi còn ở nhà họ Hoắc hay là sau khi sống lại, anh đều ăn mặc rất đơn giản, cảm thấy phù hợp là được.

Không phải là anh không mua được quần áo hàng hiệu, cũng không phải là không nỡ mua, trong những trường hợp cần thiết thì vẫn mặc một bộ xa xỉ để giữ thể diện.

Có lúc, những thứ xa xỉ không phải là dùng nguyên liệu tốt thế nào, gia công tinh tế ra sao mà thể hiện, anh tiêu khoản tiền này tức là anh có tư cách bước vào một vòng quan hệ nào đó.

Các sản phẩm xa xỉ thật sự đã không chỉ là để dùng mà nó còn là một dạng danh thiếp.

Dựa vào chiếc xe anh đi, quần áo anh mặc, đồng hồ anh đeo thì sẽ đại khái đoán biết được tài sản của anh thuộc tầng lớp nào, thị hiếu và sở thích

ra sao.

Tất nhiên, chỉ đến đây mua một chiếc nhẫn thì Hoắc Khải cũng cảm thấy không cần mặc quá trang trọng.

Sự hoài nghi của nhân viên bán hàng, khiến anh hơi nhíu mày, nói: "Có cần thiết phải thế không?"

"Nhìn xem, tôi đã nói anh ta không trả nổi mà, nếu không thì sẽ để cô quẹt thẻ luôn chứ còn nói cái gì mà cần hay không cần", cô gái trẻ làm ầm ĩ, tỏ vẻ sự thật đã rất rõ ràng rồi.

Những khách hàng khác cũng ồn ào bàn tán, trong đó có không ít nhưng lời nói mang đầy sự nghi ngờ đối với Hoắc Khải.

Cái gọi là hóng hớt thì không sợ to chuyện, có một vài giọng nói hô lên rất lớn bảo anh phải quẹt thẻ kiểm chứng là thật hay giả.

Cũng có những người không lên tiếng, chỉ lặng lẽ quan sát.

Có người không phải là thích hóng hớt mà là khi nhìn thấy khuôn mặt của Hoắc Khải lại có chút bối rối.

Khuôn mặt này, nhìn có vẻ quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi?

"Ông xã, anh có cảm thấy, người trẻ tuổi này nhìn quen quen không?", một phụ nữ trung niên kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông gật đầu, nói: "Em cũng cảm thấy quen mắt à? Chắc chắn đã nhìn thấy ở đâu, nhưng nhất thời không nhớ ra được".

Hai người rơi vào trầm tư, vài giây sau, bỗng nhiên hai mắt người phụ nữ phát sáng, có chút phấn khích kéo tay người đàn ông, nói: "Em nghĩ ra rồi! Lý Phong! Cậu ấy là Lý Phong!"

Người đàn ông nghe thấy thì sững người, sau đó tỏ ra đầy kinh ngạc: "Em nói đó là người trẻ tuổi thừa kế gia tài của giáo sư Triệu Vĩnh An? Nói

mới thấy, hình như đúng là cậu ấy, thảo nảo nhìn quen mắt như vậy. Anh vẫn không nhớ từng gặp ở đâu".

"Không phải anh vẫn luôn muốn tạo quan hệ với cậu ấy sao? Hôm nay chính là một cơ hội tốt đấy!", người phụ nữ trung niên nhắc nhở.

Người đàn ông lại có chút do dự, nói: "Nếu cậu ấy thật sự là Lý Phong thì chắc chắn không thiếu tiền…"

"Ôi trời, đầu óc của anh bị làm sao đấy! Không cần biết cậu ấy thiếu tiền hay không. Anh thấy bây giờ có mấy người tin tưởng cậu ấy? Nếu lúc này, chúng ta đứng ra giúp cậu ấy giải vây thì coi như không phải là đưa than lúc trời tuyết thì ít nhất cũng là dệt hoa trên gấm sao? Nói qua nói lại không phải là sẽ quen biết sao?"

Người đàn ông trung niên nghe thấy thế thì hai mắt phát sáng, gật đầu liên tục, nói: "Em nói đúng! Anh sẽ qua ngay!"

Nói xong, người đàn ông lập tức đi đến phía Hoắc Khải.

Đến lúc này, người bán hàng cũng không còn đường lui, chỉ có thể thở dài, cố gắng khiến giọng nói và vẻ mặt của mình chân thành nhất có thể: "Thưa anh, tôi cũng không muốn làm khó anh mà chỉ muốn xác nhận một chút, tránh dẫn đến việc tranh chấp không cần thiết".

Cho dù lời nói có dễ nghe thế nào thì sự thật cũng là sự thật.

Tuy Hoắc Khải có thể hiểu được sự khó xử của người bán hàng nhưng không có nghĩa là anh đồng ý với hành vi như vậy. Bởi vì điều này liên quan đến việc xúc phạm nhân cách của người khác.

Tôi đến đây mua đồ mà cô lại nghi ngờ tôi không có tiền.

Anh lắc đầu, giơ tay cầm lấy thẻ ngân hàng. Lúc này, người đàn ông trung niên đã đi tới, đưa thẻ vàng của mình đặt trên bàn thu ngân, nói: "Bất kể phải tốn bao nhiêu tiền, tôi sẽ đều thanh toán giúp cậu ấy. Để tiết kiệm thời gian, mỗi bước giá là một triệu tệ. Nếu cô nghi ngờ khả năng thanh

toán của tôi, có thể gọi điện cho ngân hàng trước để kiểm tra hạn mức thanh toán của cái thẻ này".

Người đàn ông trung niên rất khí thế, trên người toàn là xa xỉ phẩm, thể hiện rõ phong thái của kẻ có tiền.

Lại thêm câu nói bước giá một triệu kia khiến lão già và nhân viên bán hàng đều cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa, trên mặt tấm thẻ vàng có ký hiệu đặc biệt dành cho khách hàng lớn của ngân hàng quốc doanh. Hầu hết, hạn mức thanh toán ít nhất cũng trên mười triệu tệ. Là nhân viên của thương hiệu trang sức hàng đầu trong nước, nhân viên bán hàng cũng có kiến thức cơ bản để có thể phán đoán thân phận của khách hàng.

Nhưng, vị khách quý này sao lại giúp đỡ một người trẻ tuổi nhìn có vẻ bình thường như thế?

Lúc này, người đàn ông trung niên nhìn Hoắc Khải. Vẻ kiêu ngạo vừa rồi biến mất không còn chút dấu vết, nắm thời cơ để lấy lòng. Ông ta chủ động giơ tay ra, nụ cười đầy vẻ nhiệt tình: "Anh Lý, chào anh. Tôi là Cố Hồng Trác. Có thể anh Lý không biết tôi, nhưng danh tiếng của anh, tôi đã nghe thấy từ lâu. Lúc trước luôn muốn tìm cơ hội gặp anh một lần nhưng vẫn chưa có cơ hội. Không ngờ lại có thể gặp anh ở đây. Thật có duyên!"

Dáng vẻ kính cẩn của người đàn ông trung niên khiến mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Mở miệng ra là gọi anh, một câu thì có đến nửa câu là lấy lòng người kia. Dù là kẻ ngốc cũng nhìn ra, người trẻ tuổi trước mắt có lai lịch không tầm thường.

Nếu không, một người dám đứng lên trả giá triệu tệ, sao có thể dùng giọng điệu như thế nói chuyện với anh chứ.

Hoắc Khải nhìn Cố Hồng Trác, biết người này muốn đến để tạo quan hệ với mình. Nếu là ngày thường, gần như anh sẽ không cho người khác

cơ hội như thế, nhưng bây giờ gặp tình huống này cũng không thể lạnh lùng từ chối. Dù sao, người ta cũng chủ động giúp đỡ, không cần biết có giúp được hay không, chỉ cần có lòng thì cũng phải nể mặt vài phần.

"Chào anh, cảm ơn anh Cố có ý tốt nhưng chuyện này tôi có thể giải quyết được", Hoắc Khải bắt tay ông ta.

"Sao có thể thế được! Người như anh Lý lại gặp phải cái chuyện vớ vẩn thế này. Tôi không thể nhìn thấy mà không quan tâm. Cô, gọi ngay quản lý đến đây gặp tôi! Còn nữa, gói chiếc nhẫn kim cương này lại cho anh Lý. Tôi không quan tâm giống chó giống mèo gì nhảy loạn ở đây. Hôm nay, bất kể phải tốn bao nhiêu tiền, đôi nhẫn kim cương này nhất định phải thuộc về anh Lý!"

Vẻ cao ngạo của Cố Hồng Trác còn lớn hơn khí thế của lão già kia, nhân viên bán hàng nghe thấy thế thì mặt tái mét.

Tuy không biết vị khách họ Cố này với người họ Lý trẻ tuổi kia có lai lịch như thế nào, nhưng dựa vào cách nói có thể nhìn ra được, họ đều không phải là người tầm thường.

Đắc tội với họ thì bản thân cô còn có thể sống yên ổn sao?

Nghĩ đến những xử phạt mà mình phải chịu nếu xảy ra tranh chấp với khách hàng, nhân viên bán hàng toát mồ hôi như mưa, trong lòng hối hận không thôi.

Hoắc Khải nhìn ra được sự hoảng sợ của nhân viên bán hàng. Nếu đã hiểu người khác thì đương nhiên sẽ không làm khó cô, anh quay sang nói với Cố Hồng Trác, nói: "Thôi bỏ đi, chuyện này cô ấy cũng không làm gì sai, mỗi công ty đều có quy định riêng".

Hoắc Khải đã nói vậy thì Cố Hồng Trác cũng không phản đối nữa.

Có thể dạy dỗ một nhân viên bán hàng hay không, đối với ông ta cũng không quan trọng. Điều quan trọng nhất là tạo được mối quan hệ với Hoắc Khải.

“Nếu anh Lý đã nói giúp cô thì bỏ qua cũng được, cô còn không nhanh chóng gói nhẫn lại cho anh Lý!”, Cố Hồng Trác quát.

Nhân viên bán hàng theo phản xạ cầm chiếc nhẫn kim cương lên, muốn đi đóng gói lại thì cô gái trẻ kia không vui nói: “Này, ai bảo cô gói? Tự nhiên nhảy ra một người nói muốn bỏ tiền mà cô cũng tin à? Hơn nữa, ông ta có thể bỏ ra khoản tiền này, chúng tôi không thể có sao? Ông xã, anh xem, bọn họ bắt nạt người khác!”

Nhiều người nhìn như thế, thật sự lão già cũng không biết nên làm thế nào. Lão già chăm chú nhìn Cố Hồng Trác, hắng giọng hỏi: “Anh Cố phải không? Tôi là Hoàng Đại Hải, ông chủ của Minh Đường Nguyệt Sắc, không biết ông chủ Cố làm ở đâu?”

“Minh Đường Nguyệt Sắc? Quán karaoke hả?”, Cố Hồng Trác bĩu môi khinh thường nói: “Tôi còn tưởng nhân vật ghê gớm nào, hoá ra chỉ là hạng lưu manh góc phố. Ông chủ lớn Lưu Quảng Sinh của Minh Đường Nguyệt Sắc các anh gặp tôi thì cũng không dám tỏ ra cái thái độ này đâu. Tất nhiên, nếu để Lưu Quảng Sinh biết hôm nay anh đã làm chuyện tốt gì, sợ rằng việc đầu tiên muốn làm là ném anh vào mương nước đấy”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 292: Thân Phận Của Anh

Trên khuôn mặt Hoàng Đại Hải hiện lên đầy vẻ kinh ngạc, Minh Đường Nguyệt Sắc là một quán hát karaoke cũng coi như nổi tiếng ở đây, rất nhiều người đều tưởng rằng lão ta là ông chủ nhưng trên thực tế, Hoàng Đại Hải chỉ là tên bù nhìn bị đẩy lên trước đỡ đạn mà thôi. Ông chủ thật sự là một người tên là Lưu Quảng Sinh.

Mấy năm trước, người này mở một lò gạch, làm ăn rất khá. Nhưng vì cố ý gây thương tích cho người khác mà phải vào tù hai năm. Sau này khi ra tù thì đổi sang ngành giải trí, dựa vào mối quan hệ trước đây lại kiếm được không ít.

Đến giờ, Lưu Quảng Sinh đã là ông chủ lớn có giá trị hơn trăm triệu, nhưng ông ta biết rõ, súng bắn chim đầu đàn nên cho dù phát triển kinh doanh trên lĩnh vực nào thì đều chỉ bỏ vốn chứ không lộ mặt. Mọi việc đều giao cho đàn em thân tín phụ trách xử lý.

Hoàng Đại Hải chính là một trong những người anh em lăn lộn trong xã hội của Lưu Quảng Sinh. Lão ta quản lý Minh Đường Nguyệt Sắc mấy năm rồi, cũng có chút tiếng tăm ở đây.

Nhưng, người biết tường tận ông chủ lớn đứng sau lão ta thì lại không nhiều.

Phong độ của Cố Hồng Trác không tầm thường, lại có thể nói luôn ra tên của Lưu Quảng Sinh cho thấy bản thân ông ta cũng không kẻ hiền lành.

Người như vậy, Hoàng Đại Hải tự biết không thể đắc tội.

Nhưng, cho dù thân phận của Cố Hồng Trác là gì thì thằng nhãi mặc giẻ rách trước mặt này tính sao? Dựa vào đâu lại khiến Cố Hồng Trác ra mặt giúp cậu ta?

Có lẽ là nhìn ra suy nghĩ của Hoàng Đại Hải nên Cố Hồng Trác lạnh giọng cười mang theo chút kinh miệt nói: “Sao nào, không phục phải

không? Cho nên nói mắt chó của anh không phân biệt được người nào. Lăn lộn với Lưu Quảng Sinh nhiều năm như thế mà không có mắt nhìn. Anh cũng không ra ngoài mà nghe ngóng xem thân phận anh Lý ra sao? Anh đủ tư cách để đùa cợt sao? Đừng nói là bản thân anh, đến cả Lưu Quảng Sinh đứng đây mà dám nói một câu vô lễ thì cũng biết tay tôi!".

Lúc này, người quản lý cửa hàng đã nhận được thông tin và chạy đến nơi.

Anh ta xin lỗi Cố Hồng Trác trước. Dù sao thân phận của vị khách này cũng không tầm thường, tay cầm thẻ vàng, nhìn qua cũng biết là nhân vật lớn.

Còn Cố Hồng Trác thì lại không nhiều lời, chỉ nói với quản lý: "Cậu nói xin lỗi với tôi làm gì? Muốn xin lỗi thì cũng phải là xin lỗi anh Lý".

Quản lý vội vàng nhìn sang Hoắc Khải. Mới nhìn thấy anh, cậu ta liền sững người lại.

Cậu ta theo phản xạ dùng hết sức trợn hai mắt, đột nhiên trên mặt toát ra toàn mồ hôi lạnh.

Danh tiếng của Hoắc Khải nổi như vậy, có người không biết thì đương nhiên sẽ có người biết.

Với địa vị của người quản lý cửa hàng trang sức thì năng lực cần thiết nhất trong công việc là nắm thông tin của bất kỳ vị khách nào có khả năng trở thành khách hàng lớn.

Mà kiểu người trẻ trung tài giỏi, làm mưa làm gió suốt thời gian qua như Hoắc Khải thì cậu ta càng dễ chú ý.

Kể cả ảnh chụp của Hoắc Khải, người quản lý cửa hàng trang sức cũng từng xem qua rất nhiều lần.

Lần này là lần đầu tiên gặp mặt, cậu ta lập tức nghĩ đến người thừa kế tài sản của giáo sư Triệu Vĩnh An, chỉ có điều nhất thời không dám tin

nhân vật lớn như vậy lại gặp mặt trong tình huống này.

Cố Hồng Trác đã nói rất rõ ràng, người kia họ Lý, cho dù là cái tên hay dáng vẻ đều giống y như đúc.

Tuy rằng, người quản lý không rõ lắm đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu ta cũng biết, đắc tội với Hoắc Khải thì cậu ta đừng mong làm việc ở đây nữa, sớm thu dọn đồ đạc rồi biến đi là được.

Cho nên, cậu ta không dám nghĩ nhiều mà chạy lại ngay đến trước mặt Hoắc Khải, cúi người, dùng giọng điệu còn kính cẩn hơn khi thưa chuyện với Cố Hồng Trác mà nói: "Anh Lý, đã khiến anh không vui rồi. Tôi xin đại diện tất cả nhân viên trong cửa hàng gửi lời xin lỗi sâu sắc tới anh. Những thứ anh muốn mua ngày hôm nay, tôi sẽ tự mình thanh toán, không để anh phải tốn một đồng!"

Lời vừa nói ra, trừ Cố Hồng Trác thì tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Toàn bộ do cậu ta thanh toán? Cậu biết anh mua gì không?

Coi như nguyên giá của chiếc nhẫn vừa rồi Hoắc Khải muốn mua chỉ cần mấy chục ngàn, nhưng ngộ nhỡ anh đòi hỏi quá đáng, lại mua thêm đồ thì sao?

Nhưng quản lý cũng không hề hối hận. Cậu ta biết rõ, nếu xử lý không tốt thì cậu ta cũng không còn mạng để mà tiêu tiền.

Đây là ai cơ chứ?

Chính là người thừa kế của Triệu Vĩnh An, là người nắm trong tay mạng lưới quan hệ rộng lớn trong nước, đắc tội với anh thì dưới trời đất này chẳng còn chỗ nào mà kiếm ăn.

Không đợi Hoắc Khải nói gì, quản lý quay lại nhìn nhân viên bán hàng, nghiêm giọng nói: "Còn sững người ra đấy làm gì, lập tức gói đồ của anh Lý lại, tính vào khoản của tôi!"

Vừa rồi Cố Hồng Trác đã bảo nhân viên bán hàng gói đồ rồi, bây giờ quản lý lại nói lại lần nữa khiến cô có chút ngây ngốc.

Bán trang sức lâu như thế, đây vẫn là lần đầu tiên gặp cảnh tượng nhiều người tranh nhau giúp trả tiền như thế.

Kiểu như này xảy ra ở trên bàn ăn thì khá là bình thường, nhưng đây lại là cửa hàng trang sức. Hơn nữa, một người thì trông có vẻ là người giàu có, còn người kia lại là quản lý của cửa hàng trang sức.

Nhân viên bán hàng bất giác liếc nhìn Hoắc Khải, trong lòng cảm thấy vô cùng tò mò. Người trẻ tuổi này rốt cuộc là có lai lịch thế nào mà khiến quản lý bị doạ thành dáng vẻ như vậy.

Lúc này, Hoắc Khải lắc đầu nói: "Không cần đâu, tôi tự trả tiền là được".

Quản lý lại cho rằng anh tức giận, vội vàng nói: "Đó chỉ là chút lòng thành của tôi, anh Lý, anh…"

"Cái gì mà lòng với chả thành, anh Lý mà thiếu chút tiền đó sao? Anh ấy bảo cậu làm thế nào thì cậu cứ làm như thế, đừng nhiều lời!", Cố Hồng Trác quát lên.

Nghe thấy thế, không ít người tỏ ra kỳ lạ nhìn Cố Hồng Trác. Vị khách này vừa rồi còn quở mắng Hoàng Đại Hải như con mà bây giờ lại bày ra dáng vẻ như người hầu đối với Hoắc Khải. Đó quả thật là sự khác biệt quá lớn.

Nhưng Cố Hồng Trác hoàn toàn không quan tâm người khác nghĩ thế nào, ông ta chủ động ra mặt là để tạo mối quan hệ với Hoắc Khải thì còn để ý đến suy nghĩ của người khác làm gì.

Dù Hoắc Khải hay Cố Hồng Trác thì quản lý đều không thể đắc tội nên đành phải rút lại tâm tư nho nhỏ của mình.

Sau đó, Hoắc Khải quẹt thẻ trả tiền, giá cả vẫn là nguyên giá, chỉ là lúc này không có ai tranh với anh, càng không ai hỏi, tại sao vừa rồi đã nâng giá lên cao như vậy mà bây giờ lại thanh toán theo giá ban đầu.

Dù sao thì tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, vừa rồi là Hoàng Đại Hải bị người phụ nữ kia mê hoặc, cố ý nâng giá. Nếu không, bây giờ Hoắc Khải cũng về đến nhà rồi.

Còn về Hoàng Đại Hải, bây giờ sao còn dám tiếp tục nâng giá nữa.

Một nhân vật lớn còn không thèm nhìn đến Lưu Quảng Sinh mà còn kính cẩn như thế với người trẻ tuổi này thì lão ta tuổi gì mà dám ho he?

Sau khi thanh toán, cân nhắc đến thời gian không còn sớm nên Hoắc Khải cũng không trì hoãn thêm nữa, chỉ nói chuyện với Cố Hồng Trác vài câu.

Cố Hồng Trác tất nhiên nắm lấy cơ hội này, đưa danh thiếp của ông ta cho Hoắc Khải. Anh nhận lấy danh thiếp để vào trong túi, tuy rằng biết người kia nhận ra thân phận của mình nên mới chủ động ra mặt giúp đỡ, nhưng dù nói thế nào thì người ta đã giúp rồi, anh cũng phải nể mặt vài phần.

Càng nhiều bạn thì càng có nhiều hướng đi mới, chuyện anh cần làm nhiều như vậy, có thêm nhiều mối quan hệ cũng không phải là chuyện xấu.

Bước đầu tạo được mối quan hệ với Hoắc Khải khiến Cố Hồng Trác rất vui mừng. Mà sau đó, vợ ông ta cũng qua chào hỏi Hoắc Khải. Hai vợ chồng nhiệt tình tiễn Hoắc Khải ra cửa, nhìn anh rời đi.

Lúc này ở trong cửa hàng, tiếng bàn tán dần xôn xao, bắt đầu có người nhớ ra thân phận của của Hoắc Khải.

Đến cả Hoàng Đại Hải cũng cảm thấy, người trẻ tuổi này có chút quen mắt.

Chỉ có cô gái trẻ kia vẫn không phục, lại ấm ức nói: "Ông xã, tức chết đi…"

"Tức chết? Cô gái này, tôi cảm thấy các cô rất may mắn đấy. Anh Lý xem ra không giống kẻ hẹp hòi, nếu không, coi như các cô bị xui xẻo rồi đấy!", quản lý cửa hàng trang sức nói.

Hoàng Đại Hải cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: "Rốt cuộc cậu ta là ai?"

"Ông thật sự không biết?", quản lý của hàng trang sức thở dài nói: "Vậy thì ông thật sự rất may mắn. Anh Lý chính là người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An. Mấy ngày trước, thời sự ở chỗ chúng ta đã đưa tin bao nhiêu ngày trời. Thế mà ông không nhận ra anh ấy, thật là…"

Quản lý cửa hàng trang sức rất muốn hỏi lão ta, người nổi tiếng như vậy mà lão ta cũng không biết thì làm ăn thế nào?

Nhưng bây giờ chuyện này đã không còn liên quan nhiều đến cậu ta. Việc cần làm cậu ta đều đã làm rồi, còn ân oán của Hoàng Đại Hải với Hoắc Khải, cậu ta không quản được mà cũng không muốn quan tâm.

Mà Hoàng Đại Hải nghe thấy thế thì mặt đực ra, người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An?

Chính là người nắm trong tay mạng lưới quan hệ vô cùng rộng lớn trong truyền thuyết kia sao?

Ông chủ lớn Lưu Quảng Sinh đã nói với Hoàng Đại Hải không chỉ một lần về người này, bảo lão ta có cơ hội kết thân thì nhất định phải tạo mối quan hệ thật tốt.

Có thể tạo được mối quan hệ tốt với người này thì sau này muốn làm gì đều không thành vấn đề.

Nhưng mà bây giờ, lão ta lại gần như kết thù với người ta rồi.

Thảo nào mà một nhân vật như Cố H ồng Trác lại chủ động ra mặt giúp đỡ. Thảo nào quản lý cửa hàng trang sức lại sẵn lòng thanh toán cho anh…

Nghĩ đến đây, toàn thân Hoàng Đại Hải đổ m ồhôi lạnh.

Cô gái trẻ bên cạnh không phải là người ở đây, hơn nữa, sự chú ý của cô ta chỉ đặt trên đ ồtrang điểm, túi xách hàng hiệu, qu ần áo, giày dép, nào c ần quan tâm ai chết r ồi, tang lễ của ai hoành tráng đến mức nào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 293: Nhà Hàng

Cho dù thỉnh thoảng có nghe người ta nói qua, cũng sẽ không để ý. Nghe thấy người phụ trách cửa hàng trang sức nói rằng đối phương là người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An thì sao chứ? Trên đời có biết bao nhiêu giáo sư, giáo sư này thì có gì tốt, chẳng phải cũng chỉ là một kẻ mọt sách thôi sao!

"Chồng à, chỉ là người thừa kế của một giáo sư, bọn họ lại làm sao vậy..."

“Mau câm miệng!”, Hoàng Đại Hải xanh mặt nói.

Hoắc Khải tuy đã cầm chiếc nhẫn rời đi, nhưng trên đời có biết bao nhiêu kẻ thích nói ra nói vào, lỡ đâu những lời này bị ai khác nghe được rồi nói lại cho người đó biết, không phải là lão ta sẽ gặp một kết cục thê thảm hay sao?

"Làm cái gì vậy, em không có nói gì hết...", cô gái trẻ oan ức nói.

"Chính là do con khốn nhà cô quá nhiễu sự! Mau cút xéo đi!", Hoàng Đại Hải tức giận đẩy cô ta ra, quay đầu bỏ đi.

Cô gái trẻ đứng đó với vẻ mặt thất thần, ánh mắt và giọng nói xúc phạm đó khiến cho cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Mới mười phút trước, cô ta còn là người phụ nữ hạnh phúc nhất trong mắt của người khác, bây giờ lại trở thành đối tượng bị người khác chê cười.

Cảm giác bị bỏ rơi này khiến cho cô ta muốn bật khóc ngay tại chỗ.

Không phải chỉ là một kẻ mọt sách thôi sao, sao mọi chuyện lại thành ra thế này...

Nếu là lúc bình thường, khi thấy khách hàng cãi nhau, người phụ trách cửa hàng trang sức sẽ phải giúp an ủi vài câu.

Nhưng hôm nay, khi nhìn người phụ nữ thiếu hiểu biết kia, cậu ta chỉ bĩu môi tỏ vẻ khinh thường.

Cái đồ não phẳng, bị như vậy là đáng đời!

Không một ai muốn an ủi người phụ nữ tội nghiệp này, tất cả mọi người đều làm lơ và coi thường cô ta. Mà sự coi thường này lại là thứ khiến người ta tổn thương nhất.

Một lúc sau, cô ta rốt cuộc cũng không chịu nổi ánh mắt của mọi người, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, cúi đầu ủ rũ vội vàng rời khỏi cửa hàng trang sức.

Hai mươi phút sau, Hoắc Khải đi đến một nhà hàng Nhật Bản.

Đã mười giờ bốn mươi, bên trong nhà hàng không có khách, chỉ có đầu bếp đang chuẩn bị nguyên liệu cho bữa trưa.

Hoắc Khải đã thương lượng với người phụ trách trước, nói rằng hôm nay là một ngày đặc biệt, và anh hy vọng nhà hàng sẽ hợp tác với anh để làm điều gì đó.

Đối với các nhà hàng, những việc như vậy không hề xa lạ, và họ rất vui khi được hợp tác với khách hàng. Thứ nhất, điều này làm giảm bớt sự nhàm chán. Thứ hai, điều này có thể khiến cho trải nghiệm ăn uống của khách hàng trở nên thú vị hơn. Thứ ba, điều này cũng góp phần phản ánh thái độ phục vụ của nhà hàng.

Sau khi thảo luận một cách ngắn gọn về vấn đề này, Hoắc Khải thanh toán tiền đặt cọc rồi đi ra cửa hàng hoa gần đó.

Sau khi đặt hoa ở cửa hàng hoa, Hoắc Khải gọi điện cho Ninh Thần: "Buổi trưa chúng ta đến nhà hàng Nhật Bản trên đường Hoằng Xương ăn cơm nhé, là nhà hàng Thủy Nguyệt. Món Nhật ở đó rất ngon".

“Buổi trưa hơi bận...”

Tiếng gõ bàn phím lách cách vang lên trong điện thoại di động, hoạt động giảm cân trên toàn quốc đã dần đi đến giai đoạn cuối, số lượng khách hàng tham gia lên đến hàng trăm ngàn người.

Mặc dù không phải ai cũng có thể kiên trì với kế hoạch giảm cân, nhưng các báo cáo cần được kiểm tra hàng ngày vẫn khiến cho toàn bộ nhân viên công ty trở nên bận rộn.

Ý tưởng ban đầu của Hoắc Khải là phân bổ tất cả công việc cho cấp dưới để giảm bớt áp lực cho Ninh Thần.

Tuy nhiên, Ninh Thần là một người tỉ mỉ và chu đáo, không làm báo cáo thì cô cũng sẽ phát sóng trực tiếp vài tiếng mỗi ngày hoặc tiến hành duyệt báo cáo lần cuối. Vào cuối ngày, chỉ còn có khoảng ba bốn tiếng là rảnh rỗi.

Bảo cô ấy ngồi đó không làm gì mà chỉ nhìn người khác mồ hôi nhễ nhại làm việc thì đúng là tội lỗi.

Vì vậy, Ninh Thần luôn đích thân tham gia vào công việc, sẽ không quá mức dựa vào nhân viên cấp dưới chỉ vì mệt mỏi.

Đối với tính cách đó của cô, Hoắc Khải cũng không khuyên bảo nhiều.

Làm chủ mà làm vào phần việc của nhân viên, ở các công ty lớn mà nói thì đây là một hành động rất thiếu lý trí.

Vì điều đó sẽ làm phân tán năng lượng của người làm chủ, hơn nữa còn khiến cho nhân viên dần quên mất trật tự cao thấp trong công ty. Nhưng quy mô công ty hiện tại không lớn, nếu cô làm thêm những việc của cấp dưới, cô cũng có thể luyện cho bản thân thuần thục thêm nhiều kỹ năng trong công việc. Khi công ty mở rộng quy mô trong tương lai, cô sẽ cảm thấy không khó khăn khi đọc một bản báo cáo nữa.

"Anh đã đặt trước bàn ở nhà hàng rồi, nếu như em không đến thì tiền đặt cọc cũng không được hoàn lại. Chỉ mất khoảng một tiếng để ăn trưa thôi mà", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần thì không có vấn đề gì, chỉ là cô không thích lãng phí tiền bạc.

Nghe thấy Hoắc Khải nói anh đã đặt cọc tiền và không thể hoàn lại, cô đành đồng ý đi ra ngoài ăn trưa.

Chờ khoảng một tiếng thì Ninh Thần mới đến muộn.

“Anh ở đây!”, Hoắc Khải đang ngồi bên cửa sổ, đứng dậy vẫy tay với cô.

Ninh Thần bước nhanh tới nói: "Ở công ty còn quá nhiều việc, em phải bàn với Tư Tư về tiến độ của công việc. Anh đợi lâu lắm rồi phải không?"

“Không lâu, đợi em cả đời cũng không sao”, Hoắc Khải cười nói.

“Anh đó, bây giờ nói mấy lời ngọt ngào càng ngày càng trôi chảy”, Ninh Thần thầm cười nói.

Nếu như nghe người đàn ông khác nói những lời này, cô sẽ nghĩ rằng người đó quá phù phiếm. Nhưng khi nghe chồng mình nói ra, cô chỉ cảm thấy vui trong lòng.

Có lẽ đây chính là cái mà người ta thường gọi là tiêu chuẩn kép.

"Anh đã gọi cá hồi và cá ngừ vây xanh, sashimi tôm Bắc Cực, những món này rất dễ ăn. Ngoài ra, còn có cua vàng, gan ngỗng nướng, cơm chiên lươn, mì ramen xương heo", Hoắc Khải báo cáo với vợ, tất cả đều là những món mà Ninh Thần thích ăn.

Nói cho chính xác thì đây là những món mà Ninh Thần có thể thích ăn.

Trong ký ức của Lý Phong, Ninh Thần đã từng nói chuyện với Đường Đường về các món ăn ngon của Nhật Bản. Đây đều là cô ấy đã nghe mọi người ở cửa hàng quần áo nói.

Phụ nữ mà, yêu cầu của họ luôn rất đơn giản, không phải ăn thì chính là mặc.

Ninh Thần hay tiết kiệm tiền là vì hoàn cảnh gia đình, điều này không có nghĩa là cô thật sự không có mong muốn gì cho bản thân.

Khi hai mẹ con nói về ẩm thực Nhật Bản, họ đã rất thích thú. Hoắc Khải luôn ghi nhớ điều này.

Ngày hôm nay, anh muốn cô có được một khoảng thời gian vui vẻ.

"Anh gọi nhiều món vậy? Chỉ có hai người chúng ta, lỡ không ăn hết thì sao?", Ninh Thần lo lắng nói.

"Không thành vấn đề. Nếu không ăn hết thì gói mang về nhà cho Đường Đường", Hoắc Khải cười nói.

“Con bé sẽ làm ầm lên cho mà xem, đi ăn nhà hàng Nhật mà không mang con bé theo”, Ninh Thần cũng bật cười.

Với tính cách của Đường Đường, nếu như cô bé biết rằng bố mẹ đi ăn nhà hàng Nhật mà không cho mình đi theo thì nhất định sẽ rất tức giận. Cô bé này luôn thích sống trong bầu không khí gia đình, dù cho có làm gì thì cô bé cũng mong được tham gia cùng bố mẹ.

“Lần sau mình sẽ mang con bé đi, sau này vẫn còn nhiều cơ hội”, Hoắc Khải nói.

Ninh Thần không nói thêm nữa, đúng như lời Hoắc Khải nói, chỉ cần không thiếu tiền thì có thể đến đây ăn bất cứ lúc nào mình muốn.

Không lâu sau, nhà hàng dọn lên các món ăn mà Hoắc Khải đã gọi, tất cả đều do đầu bếp thực hiện tại chỗ. Các món ăn ở đây so với bên ngoài, bất kể là hình thức hay mùi vị đều ngon hơn rất nhiều.

Ninh Thần lần đầu tiên ăn món Nhật nên không biết cách ăn sashimi, mà cũng không thích nó cho lắm.

Tâm lý của người trong nước đều luôn cho rằng thức ăn phải được nấu chín trước khi ăn, nhưng sashimi hoàn toàn phải ăn sống.

May mắn là Hoắc Khải rất tinh ý, anh đã không gọi những món khó nuốt hoặc phải cho thêm mù tạt vào.

Dù là cá hồi hay cá ngừ vây xanh, chúng đều là những loại hải sản cao cấp, với thớ thịt mềm mại tan chảy trong miệng. Ngay cả khi không ăn kèm với nước sốt gì thì vẫn rất ngon.

Còn tôm Bắc Cực thì có vị ngọt nhẹ.

Ninh Thần chỉ cắn một miếng thì hai mắt đã sáng lên.

"Thật là ngon! Không ngờ tôm cá khi ăn sống lại ngon đến vậy! Chẳng trách họ luôn nói rằng đến nhà hàng Nhật mà không ăn sashimi thì thà rằng không đi", Ninh Thần cảm thán.

"Ngon thì em cứ ăn thêm đi", Hoắc Khải cười nói: "Ăn thử món gan ngỗng nướng này, ăn rất ngon đó".

Người nước ngoài xếp gan ngỗng, trứng cá muối cùng nấm Truffle là "ba món ăn đắt đỏ nhất thế giới", các món này rất khó tìm và được lựa chọn rất kỹ lưỡng. Đầu tiên là chọn lựa những con ngỗng sinh vào mùa xuân, thức ăn chủ yếu của chúng phải trộn bột mì, ngô, mỡ và muối, nhồi cho chúng ăn ít nhất 1 kg thức ăn mỗi ngày, trong ít nhất 4 tuần, cho đến khi gan ngỗng căng ra. Những lá gan ngỗng thành phẩm này thường nặng từ 700 đến 900 gram.

Ngoài ra, màu sắc của gan ngỗng cũng rất quan trọng, không được sử dụng gan ngỗng bị thương hoặc bị hư hỏng.

Tuy nhiên, kể cả khi chọn được gan ngỗng đủ tiêu chuẩn thì việc bảo quản gan ngỗng cũng là một phần vô cùng quan trọng. Bình thường gan ngỗng tươi chỉ bảo quản được trong 24 giờ, nhiệt độ bảo quản từ 0 độ đến 2 độ.

Gan ngỗng chứa axit glutamic tạo mùi thơm hấp dẫn khi đun nóng. Khi được làm nóng đến 35 độ, chất béo của nó bắt đầu tan chảy, vì vậy người ta sẽ có cảm giác gan ngỗng như đang tan chảy trong miệng.

Trình độ nấu nướng của đầu bếp nhà hàng này rất cao, nhiệt độ của gan ngỗng vô cùng vừa phải.

Ninh Thần gắp một miếng bỏ vào miệng, sau khi ăn xong thì không nhịn được mà cảm thán: "Ngon thật, ăn không thấy khô một chút nào. Em cứ tưởng nó sẽ giống như gan vịt mà em thường ăn".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 294: Cảm Động

"Việc tạo ra nguồn gan ngỗng chất lượng cần tốn rất nhiều công sức. Nó có thể trở thành một trong ba món ngon hàng đầu thế giới, nên không thể nào giống gan vịt được", Hoắc Khải rót cho Ninh Thần một ít rượu vang đỏ rồi mỉm cười nói: "Món này có hương vị đặc biệt ngon khi kết hợp với rượu vang đỏ". Ninh Thần rất vui vẻ dùng bữa, không từ chối sự ân cần của chồng mình.

Cô cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, háo hức nói: "Nhà hàng này ngon thật, lần sau nhất định phải dẫn theo Đường Đường đến ăn".

Trong khi bọn họ nói chuyện, có một người đàn ông trong trang phục phục vụ bước tới chỗ Ninh Thần, khẽ nghiêng người nói: "Quý cô xinh đẹp này, chúng tôi có thể chơi một khúc Mariage d'amour mời cô thưởng thức được không?"

Ninh Thần lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, trong lòng có chút hồi hộp, mà Hoắc Khải ở đối diện chỉ cười nói: "Được".

Người phục vụ gật đầu, đặt cây đàn vĩ cầm trên tay kẹp lên cổ và bắt đầu chơi khúc nhạc.

Kỹ thuật của người phục vụ rất tốt, âm nhạc du dương len lỏi vào từng ngóc ngách của nhà hàng, tuy là âm nhạc Tây phương nhưng lại không hề mâu thuẫn với không gian đậm chất Nhật Bản của nhà hàng này.

Cho dù Ninh Thần có hiểu biết về âm nhạc hay không, cô vẫn có thể nghe thấy được vẻ đẹp của khúc nhạc này.

Trong lúc cô vẫn còn đang đắm chìm trong âm thanh tuyệt vời của tiếng đàn vĩ cầm, thì một người phục vụ khác đã bước đến và nói: "Kính chào quý khách, tôi rất vui được thông báo với quý khách rằng hôm nay là ngày đặc biệt của nhà hàng chúng tôi, quý khách đã được chọn làm khách hàng

may mắn. Nếu có thể, chúng tôi hy vọng quý khách sẽ đồng ý làm sushi cùng với đầu bếp của chúng tôi ngay tại chỗ".

"Sao? Nhưng tôi không...", Ninh Thần có chút bối rối nhìn sang Hoắc Khải, bảo cô rút thăm trúng giải thưởng gì đó thì còn được, chứ bảo làm sushi thì cô chưa làm thử bao giờ.

Rất nhiều người đang nhìn, nếu làm không xong chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho người khác sao.

Người phục vụ nói thêm vào: "Quý khách cũng có thể làm chung với quý ông đi cùng đây ạ".

Hoắc Khải đứng dậy, đưa tay về phía cô và nói: "Đã vậy thì chúng ta hãy cùng nhau làm đi. Không thể từ chối thiện chí của người ta được".

Ngay cả anh cũng đã nói như vậy, Ninh Thần đành phải nắm tay anh bước tới chỗ làm sushi của nhà hàng dưới ánh nhìn của rất nhiều thực khách ở đó.

Bếp của các nhà hàng Nhật Bản hầu hết đều là không gian mở, vì đồ ăn ở đây chủ yếu là các loại sashimi và sushi được nấu chín vừa. Nếu làm trong khu bếp riêng rồi mang ra, đôi khi sẽ ảnh hưởng đến hương vị tươi mới của thực phẩm.

Sau khi đi đến chỗ làm sushi, đầu bếp trong nhà hàng đã chuẩn bị sẵn nguyên liệu, món phải làm là sushi tôm Nigiri rất đơn giản.

Đầu bếp làm trước cho họ xem ngay tại chỗ, sau đó ra hiệu cho Ninh Thần và Hoắc Khải bắt đầu làm.

Hai người đứng cạnh nhau trước bàn làm sushi, Ninh Thần căng thẳng nhìn Hoắc Khải. Hoắc Khải mỉm cười với cô và nói: "Không có gì phải căng thẳng cả. Em cứ lấy cơm trong bát ra như đầu bếp, sau đó đặt tôm lên, vặn và nắm, rất đơn giản".

Nói là như vậy, nhưng khi thao tác thực tế vẫn rất khó khăn.

Nếu như nắm quá mạnh tay, phần cơm của sushi sẽ bị biến dạng, còn nắm nhẹ quá thì phần cơm sẽ không thành hình, hoặc phần tôm và phần cơm sẽ không hòa quyện lại với nhau.

Ninh Thần nắm một cái, miếng cơm của sushi nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo, khiến cho cô ấy rất xấu hổ.

May mà có Hoắc Khải ở bên cạnh nhẹ nhàng động viên, Ninh Thần mới dần thả lỏng tâm trạng, lại lấy trong bát ra một ít cơm làm sushi và đuôi tôm tươi, tiếp tục thử một lần nữa.

Lại nói, làm sushi mặc dù cần có tay nghề cao, nhưng quá trình làm cũng không kém phần thú vị.

Người ta nói rằng cách đây rất lâu, khi mới phát minh ra sushi, để làm ra một chiếc phải mất ít nhất cả chục bước.

Nhưng bây giờ, đối với một bậc thầy sushi điêu luyện thì chỉ cần ba bước là có thể hoàn thành một chiếc sushi.

Tất nhiên, khi đã đạt đến trình độ ba bước làm ra một chiếc sushi thì cũng rất khó để có thể tăng trình lên được nữa.

Có lời đồn cho rằng có người có thể làm sushi chỉ trong một bước, nhưng chưa một ai từng nhìn thấy điều đó trong thực tế. Chỉ có một số truyện tranh đã vẽ minh họa cho điều đó.

Khi làm đến chiếc sushi thứ hai, Ninh Thần rõ ràng là đã nắm nhẹ hơn trước, hình dạng của chiếc sushi cũng đã đẹp hơn nhiều.

“Em làm tốt lắm, tiến bộ rất nhanh”, Hoắc Khải cười nói.

Ninh Thần vui vẻ bật cười thành tiếng. Cô đang định nói điều gì đó thì liền nghe thấy tiếng hát phát ra từ bên cạnh.

Quay đầu lại, cô nhìn thấy ba người đầu bếp trong nhà hàng đang đứng đó cùng nhau hát một bài hát tiếng Nhật cho hai người nghe.

Ninh Thần không biết tiếng Nhật nên không thể hiểu họ đang hát gì, nhưng nghe qua giai điệu, đây hẳn là một bài hát rất ấm áp.

Hoắc Khải giải thích: "Bài hát mà họ hát có tên là Khê Biên, là một bài hát dân gian được lưu truyền cách đây 80 năm. Người ta nói rằng bài hát do một phụ nữ thường dân ở một ngôi làng nhỏ chưa từng học qua nhạc lý viết nên. Ban đầu chỉ là những câu hát ngân nga, sau đó nó được hát lại bởi một ca sĩ tình cờ đi ngang qua làng. Ý nghĩa của bài hát này chính là thể hiện nỗi lòng của người con gái đang thì xuân sắc mong gặp được người đàn ông mình yêu. Chính sự mơ hồ của tình yêu chớm nở đã khiến cho bài hát này được yêu thích, nó còn được gọi là bài hát tỏ tình".

Ninh Thần nghe thấy tiếng trái tim của mình đập nhanh hơn bình thường. Cô không biết hôm nay có phải là ngày may mắn đặc biệt của nhà hàng hay không, mà kiến thức của Hoắc Khải thật sự quá rộng, thậm chí anh còn có thể hiểu ý nghĩa của các bài hát tiếng Nhật.

"Bài hát nghe rất hay, chúng ta mau làm sushi đi, cơm nguội gần hết rồi", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải không phản đối, tiếp tục cùng cô làm món sushi tôm Nigiri.

Khi làm đến chiếc sushi thứ năm, Ninh Thần dùng tay lấy cơm làm sushi trong bát, nhưng cô cảm thấy hơi cứng tay khi nắm cơm lại. Khi cô cố nắm chặt hơn, cô lại nhìn thấy cạnh của một vật kim loại lộ ra giữa phần cơm trắng.

Cô khẽ "ồ" lên một tiếng, tách cơm trên tay ra rồi lại cất tiếng ngạc nhiên.

Bởi vì trong tay cô lúc này không gì khác ngoài một chiếc nhẫn kim cương lớn.

"Cái này...", Ninh Thần cầm chiếc nhẫn đã bị dính một chút cơm, đang định nói chuyện với những người trong nhà hàng, nhưng lại nghe thấy giọng nói của Hoắc Khải: "Cái đó là của anh, của em thì ở bên đây".

Ninh Thần quay đầu nhìn, trong mắt liền lộ ra vẻ sửng sốt.

Cô nhìn thấy trên tay anh cũng đang cầm một chiếc nhẫn kim cương dính cơm giống như cô.

Kiểu dáng của hai chiếc nhẫn kim cương trông rất giống nhau. Sự khác biệt duy nhất là kích thước của mỗi chiếc nhẫn.

Ninh Thần cũng không phải là kẻ ngốc, lúc này cô lẽ nào lại không hiểu tất cả mọi chuyện đều là do chồng cô sắp đặt.

Suy nghĩ một chút là có thể nhận ra, tự nhiên hôm nay Hoắc Khải lại gọi điện thoại bảo cô ra ngoài ăn cơm, đang ăn lại tự nhiên có người đến kéo đàn, rồi lại tự nhiên có người đến nói về ngày đặc biệt may mắn gì đó, sau đó đầu bếp ở nơi này lại còn tự nhiên hát lên bài hát tỏ tình.

Tất cả những chuyện này tự nhiên lại xảy ra cùng một lúc, nếu như cô vẫn không hiểu thì đúng là quá ngu ngốc.

Hoắc Khải chậm rãi kéo tay cô lên, dịu dàng nói: "Anh không nhớ đến chuyện quá khứ, cũng không hề muốn em nhớ lại. Nhưng anh mong mình có thể bù đắp những nỗi đau mà em đã phải chịu đựng trong suốt thời gian qua. Từ giờ phút này, anh hy vọng chúng ta có thể đến bên nhau một lần nữa. Anh muốn em gả cho anh một lần nữa, xin hỏi em có bằng lòng gả cho anh hay không?"

Đôi mắt Ninh Thần ngay lập tức đỏ lên, dùng tay còn lại che miệng mình.

Cô không ngờ rằng một bữa ăn tưởng chừng như rất bình thường lại chứa đựng nhiều tình cảm đến như vậy.

Thực khách xung quanh, bao gồm cả đầu bếp của nhà hàng và những người phục vụ đều đồng loạt nói lớn: "Gả cho anh ấy đi! Gả cho anh ấy đi!"

“Em đồng ý gả cho anh nhé?”, Hoắc Khải hỏi lại.

Ninh Thần bỏ tay đang che miệng xuống, nước mắt chảy xuống khóe mắt, chầm chậm gật đầu đáp: "Em đồng ý!"

Mọi người xung quanh cổ vũ, Hoắc Khải mỉm cười đeo nhẫn cho cô, sau đó nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay cô mà nói: "Bây giờ đến lượt em đó".

Những giọt nước mắt của hạnh phúc không khiến cho động tác của Ninh Thần chậm lại, cô nắm lấy tay của Hoắc Khải và đeo chiếc nhẫn kim cương cô đang cầm vào ngón tay anh.

Hai chiếc nhẫn kim cương lấp lánh dưới ánh đèn, khiến cho ai cũng cảm động trước khoảnh khắc hạnh phúc này.

Đúng lúc đó, nhân viên của cửa hàng hoa bước tới, trao cho cô một bó hoa hồng lớn bọc bên trong những đóa hướng dương cùng lời chúc: "Chúc phúc cho hai người, trăm năm hòa thuận, mãi mãi bên nhau!"

Biết rằng tất cả chuyện này đều là do Hoắc Khải sắp đặt, Ninh Thần cũng không làm bộ làm tịch, nhanh chóng ôm bó hoa vào trong lòng, mỉm cười với Hoắc Khải: "Cảm ơn anh, em rất thích nó".

“Anh cũng rất thích vì em thích như vậy”, Hoắc Khải cười nói.

Không quá khó để có thể hiểu câu nói của anh trong hoàn cảnh này, nên nụ cười trên gương mặt Ninh Thần lại càng sáng hơn.

Bữa cơm ngày hôm nay có thể nói là bữa cơm khiến cho cô mãn nguyện nhất trong suốt một khoảng thời gian dài.

Những lời nói ngọt ngào và những hành động ấm áp của chồng cô đã mang đến cho cô một hạnh phúc bất ngờ thật trọn vẹn.

Không có người phụ nữ nào lại không thích những hạnh phúc bất ngờ thế này, ngay cả đối với Ninh Thần hay tiết kiệm cũng không phải là ngoại lệ.

Quản lý nhà hàng cũng đúng lúc bước tới, đưa cho họ thẻ VIP và một chai rượu sake rồi nói: "Đây là quà cưới nhà hàng tặng cho quý khách, xin chúc phúc hai người một lần nữa!"

“Rất cảm ơn”, Hoắc Khải sau khi lịch sự cảm ơn thì liền nhận lấy món quà này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 295: Oán Hận

"Việc tạo ra nguồn gan ngỗng chất lượng cần tốn rất nhiều công sức. Nó có thể trở thành một trong ba món ngon hàng đầu thế giới, nên không thể nào giống gan vịt được", Hoắc Khải rót cho Ninh Thần một ít rượu vang đỏ rồi mỉm cười nói: "Món này có hương vị đặc biệt ngon khi kết hợp với rượu vang đỏ". Ninh Thần rất vui vẻ dùng bữa, không từ chối sự ân cần của chồng mình.

Cô cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, háo hức nói: "Nhà hàng này ngon thật, lần sau nhất định phải dẫn theo Đường Đường đến ăn".

Trong khi bọn họ nói chuyện, có một người đàn ông trong trang phục phục vụ bước tới chỗ Ninh Thần, khẽ nghiêng người nói: "Quý cô xinh đẹp này, chúng tôi có thể chơi một khúc Mariage d'amour mời cô thưởng thức được không?"

Ninh Thần lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, trong lòng có chút hồi hộp, mà Hoắc Khải ở đối diện chỉ cười nói: "Được".

Người phục vụ gật đầu, đặt cây đàn vĩ cầm trên tay kẹp lên cổ và bắt đầu chơi khúc nhạc.

Kỹ thuật của người phục vụ rất tốt, âm nhạc du dương len lỏi vào từng ngóc ngách của nhà hàng, tuy là âm nhạc Tây phương nhưng lại không hề mâu thuẫn với không gian đậm chất Nhật Bản của nhà hàng này.

Cho dù Ninh Thần có hiểu biết về âm nhạc hay không, cô vẫn có thể nghe thấy được vẻ đẹp của khúc nhạc này.

Trong lúc cô vẫn còn đang đắm chìm trong âm thanh tuyệt vời của tiếng đàn vĩ cầm, thì một người phục vụ khác đã bước đến và nói: "Kính chào quý khách, tôi rất vui được thông báo với quý khách rằng hôm nay là ngày đặc biệt của nhà hàng chúng tôi, quý khách đã được chọn làm khách hàng

may mắn. Nếu có thể, chúng tôi hy vọng quý khách sẽ đồng ý làm sushi cùng với đầu bếp của chúng tôi ngay tại chỗ".

"Sao? Nhưng tôi không...", Ninh Thần có chút bối rối nhìn sang Hoắc Khải, bảo cô rút thăm trúng giải thưởng gì đó thì còn được, chứ bảo làm sushi thì cô chưa làm thử bao giờ.

Rất nhiều người đang nhìn, nếu làm không xong chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho người khác sao.

Người phục vụ nói thêm vào: "Quý khách cũng có thể làm chung với quý ông đi cùng đây ạ".

Hoắc Khải đứng dậy, đưa tay về phía cô và nói: "Đã vậy thì chúng ta hãy cùng nhau làm đi. Không thể từ chối thiện chí của người ta được".

Ngay cả anh cũng đã nói như vậy, Ninh Thần đành phải nắm tay anh bước tới chỗ làm sushi của nhà hàng dưới ánh nhìn của rất nhiều thực khách ở đó.

Bếp của các nhà hàng Nhật Bản hầu hết đều là không gian mở, vì đồ ăn ở đây chủ yếu là các loại sashimi và sushi được nấu chín vừa. Nếu làm trong khu bếp riêng rồi mang ra, đôi khi sẽ ảnh hưởng đến hương vị tươi mới của thực phẩm.

Sau khi đi đến chỗ làm sushi, đầu bếp trong nhà hàng đã chuẩn bị sẵn nguyên liệu, món phải làm là sushi tôm Nigiri rất đơn giản.

Đầu bếp làm trước cho họ xem ngay tại chỗ, sau đó ra hiệu cho Ninh Thần và Hoắc Khải bắt đầu làm.

Hai người đứng cạnh nhau trước bàn làm sushi, Ninh Thần căng thẳng nhìn Hoắc Khải. Hoắc Khải mỉm cười với cô và nói: "Không có gì phải căng thẳng cả. Em cứ lấy cơm trong bát ra như đầu bếp, sau đó đặt tôm lên, vặn và nắm, rất đơn giản".

Nói là như vậy, nhưng khi thao tác thực tế vẫn rất khó khăn.

Nếu như nắm quá mạnh tay, phần cơm của sushi sẽ bị biến dạng, còn nắm nhẹ quá thì phần cơm sẽ không thành hình, hoặc phần tôm và phần cơm sẽ không hòa quyện lại với nhau.

Ninh Thần nắm một cái, miếng cơm của sushi nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo, khiến cho cô ấy rất xấu hổ.

May mà có Hoắc Khải ở bên cạnh nhẹ nhàng động viên, Ninh Thần mới dần thả lỏng tâm trạng, lại lấy trong bát ra một ít cơm làm sushi và đuôi tôm tươi, tiếp tục thử một lần nữa.

Lại nói, làm sushi mặc dù cần có tay nghề cao, nhưng quá trình làm cũng không kém phần thú vị.

Người ta nói rằng cách đây rất lâu, khi mới phát minh ra sushi, để làm ra một chiếc phải mất ít nhất cả chục bước.

Nhưng bây giờ, đối với một bậc thầy sushi điêu luyện thì chỉ cần ba bước là có thể hoàn thành một chiếc sushi.

Tất nhiên, khi đã đạt đến trình độ ba bước làm ra một chiếc sushi thì cũng rất khó để có thể tăng trình lên được nữa.

Có lời đồn cho rằng có người có thể làm sushi chỉ trong một bước, nhưng chưa một ai từng nhìn thấy điều đó trong thực tế. Chỉ có một số truyện tranh đã vẽ minh họa cho điều đó.

Khi làm đến chiếc sushi thứ hai, Ninh Thần rõ ràng là đã nắm nhẹ hơn trước, hình dạng của chiếc sushi cũng đã đẹp hơn nhiều.

“Em làm tốt lắm, tiến bộ rất nhanh”, Hoắc Khải cười nói.

Ninh Thần vui vẻ bật cười thành tiếng. Cô đang định nói điều gì đó thì liền nghe thấy tiếng hát phát ra từ bên cạnh.

Quay đầu lại, cô nhìn thấy ba người đầu bếp trong nhà hàng đang đứng đó cùng nhau hát một bài hát tiếng Nhật cho hai người nghe.

Ninh Thần không biết tiếng Nhật nên không thể hiểu họ đang hát gì, nhưng nghe qua giai điệu, đây hẳn là một bài hát rất ấm áp.

Hoắc Khải giải thích: "Bài hát mà họ hát có tên là Khê Biên, là một bài hát dân gian được lưu truyền cách đây 80 năm. Người ta nói rằng bài hát do một phụ nữ thường dân ở một ngôi làng nhỏ chưa từng học qua nhạc lý viết nên. Ban đầu chỉ là những câu hát ngân nga, sau đó nó được hát lại bởi một ca sĩ tình cờ đi ngang qua làng. Ý nghĩa của bài hát này chính là thể hiện nỗi lòng của người con gái đang thì xuân sắc mong gặp được người đàn ông mình yêu. Chính sự mơ hồ của tình yêu chớm nở đã khiến cho bài hát này được yêu thích, nó còn được gọi là bài hát tỏ tình".

Ninh Thần nghe thấy tiếng trái tim của mình đập nhanh hơn bình thường. Cô không biết hôm nay có phải là ngày may mắn đặc biệt của nhà hàng hay không, mà kiến thức của Hoắc Khải thật sự quá rộng, thậm chí anh còn có thể hiểu ý nghĩa của các bài hát tiếng Nhật.

"Bài hát nghe rất hay, chúng ta mau làm sushi đi, cơm nguội gần hết rồi", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải không phản đối, tiếp tục cùng cô làm món sushi tôm Nigiri.

Khi làm đến chiếc sushi thứ năm, Ninh Thần dùng tay lấy cơm làm sushi trong bát, nhưng cô cảm thấy hơi cứng tay khi nắm cơm lại. Khi cô cố nắm chặt hơn, cô lại nhìn thấy cạnh của một vật kim loại lộ ra giữa phần cơm trắng.

Cô khẽ "ồ" lên một tiếng, tách cơm trên tay ra rồi lại cất tiếng ngạc nhiên.

Bởi vì trong tay cô lúc này không gì khác ngoài một chiếc nhẫn kim cương lớn.

"Cái này...", Ninh Thần cầm chiếc nhẫn đã bị dính một chút cơm, đang định nói chuyện với những người trong nhà hàng, nhưng lại nghe thấy giọng nói của Hoắc Khải: "Cái đó là của anh, của em thì ở bên đây".

Ninh Thần quay đầu nhìn, trong mắt liền lộ ra vẻ sửng sốt.

Cô nhìn thấy trên tay anh cũng đang cầm một chiếc nhẫn kim cương dính cơm giống như cô.

Kiểu dáng của hai chiếc nhẫn kim cương trông rất giống nhau. Sự khác biệt duy nhất là kích thước của mỗi chiếc nhẫn.

Ninh Thần cũng không phải là kẻ ngốc, lúc này cô lẽ nào lại không hiểu tất cả mọi chuyện đều là do chồng cô sắp đặt.

Suy nghĩ một chút là có thể nhận ra, tự nhiên hôm nay Hoắc Khải lại gọi điện thoại bảo cô ra ngoài ăn cơm, đang ăn lại tự nhiên có người đến kéo đàn, rồi lại tự nhiên có người đến nói về ngày đặc biệt may mắn gì đó, sau đó đầu bếp ở nơi này lại còn tự nhiên hát lên bài hát tỏ tình.

Tất cả những chuyện này tự nhiên lại xảy ra cùng một lúc, nếu như cô vẫn không hiểu thì đúng là quá ngu ngốc.

Hoắc Khải chậm rãi kéo tay cô lên, dịu dàng nói: "Anh không nhớ đến chuyện quá khứ, cũng không hề muốn em nhớ lại. Nhưng anh mong mình có thể bù đắp những nỗi đau mà em đã phải chịu đựng trong suốt thời gian qua. Từ giờ phút này, anh hy vọng chúng ta có thể đến bên nhau một lần nữa. Anh muốn em gả cho anh một lần nữa, xin hỏi em có bằng lòng gả cho anh hay không?"

Đôi mắt Ninh Thần ngay lập tức đỏ lên, dùng tay còn lại che miệng mình.

Cô không ngờ rằng một bữa ăn tưởng chừng như rất bình thường lại chứa đựng nhiều tình cảm đến như vậy.

Thực khách xung quanh, bao gồm cả đầu bếp của nhà hàng và những người phục vụ đều đồng loạt nói lớn: "Gả cho anh ấy đi! Gả cho anh ấy đi!"

“Em đồng ý gả cho anh nhé?”, Hoắc Khải hỏi lại.

Ninh Thần bỏ tay đang che miệng xuống, nước mắt chảy xuống khóe mắt, chầm chậm gật đầu đáp: "Em đồng ý!"

Mọi người xung quanh cổ vũ, Hoắc Khải mỉm cười đeo nhẫn cho cô, sau đó nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay cô mà nói: "Bây giờ đến lượt em đó".

Những giọt nước mắt của hạnh phúc không khiến cho động tác của Ninh Thần chậm lại, cô nắm lấy tay của Hoắc Khải và đeo chiếc nhẫn kim cương cô đang cầm vào ngón tay anh.

Hai chiếc nhẫn kim cương lấp lánh dưới ánh đèn, khiến cho ai cũng cảm động trước khoảnh khắc hạnh phúc này.

Đúng lúc đó, nhân viên của cửa hàng hoa bước tới, trao cho cô một bó hoa hồng lớn bọc bên trong những đóa hướng dương cùng lời chúc: "Chúc phúc cho hai người, trăm năm hòa thuận, mãi mãi bên nhau!"

Biết rằng tất cả chuyện này đều là do Hoắc Khải sắp đặt, Ninh Thần cũng không làm bộ làm tịch, nhanh chóng ôm bó hoa vào trong lòng, mỉm cười với Hoắc Khải: "Cảm ơn anh, em rất thích nó".

“Anh cũng rất thích vì em thích như vậy”, Hoắc Khải cười nói.

Không quá khó để có thể hiểu câu nói của anh trong hoàn cảnh này, nên nụ cười trên gương mặt Ninh Thần lại càng sáng hơn.

Bữa cơm ngày hôm nay có thể nói là bữa cơm khiến cho cô mãn nguyện nhất trong suốt một khoảng thời gian dài.

Những lời nói ngọt ngào và những hành động ấm áp của chồng cô đã mang đến cho cô một hạnh phúc bất ngờ thật trọn vẹn.

Không có người phụ nữ nào lại không thích những hạnh phúc bất ngờ thế này, ngay cả đối với Ninh Thần hay tiết kiệm cũng không phải là ngoại lệ.

Quản lý nhà hàng cũng đúng lúc bước tới, đưa cho họ thẻ VIP và một chai rượu sake rồi nói: "Đây là quà cưới nhà hàng tặng cho quý khách, xin chúc phúc hai người một lần nữa!"

“Rất cảm ơn”, Hoắc Khải sau khi lịch sự cảm ơn thì liền nhận lấy món quà này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 296: Xin Lỗi

Người khác không nói, nhưng chính Ninh Thần cũng nhìn thấy, cô cảm thấy khá thất vọng về hành vi của Ninh Hạo Bân. Vốn dĩ trong tất cả nhân viên của công ty, Ninh Hạo Bân hoàn toàn có thể nói là đứng đầu, từ học vấn đến năng lực đều hơn người khác.

Chỉ có tính cách là quá cao ngạo.

Nếu nói theo lời của Hoắc Khải thì là chưa gặp thất bại bao giờ, khó mà làm nên chuyện lớn.

Muốn để anh ta gánh vác được trọng trách thì phải tôi luyện tính cách của anh ta trước.

Ninh Thần tán thành câu nói này, vậy nên mới làm theo lời Hoắc Khải, phớt lờ Ninh Hạo Bân một thời gian, giao những công việc cơ bản nhất cho anh ta, tôi luyện nửa năm một năm gì đó, hoặc là đợi đến khi tính cách anh ta chín chắn hơn thì sẽ giao trọng trách.

Mục tiêu trong tương lai của công ty Hi Vọng Mới là chống lại nhà họ Hoắc, nói đơn giản hơn thì mục tiêu thấp nhất là khối tài sản gần một ngàn tỷ!

Đối với người khác, có lẽ mục tiêu này là không tưởng, nhưng với Hoắc Khải thì hoàn toàn là điều có thể.

Xã hội bây giờ quá xốc nổi, người người đều muốn kiếm tiền nhanh, mang đến cơ hội để anh phát triển.

Nếu ai cũng nghĩ sẽ đặt việc chăm sóc khách hàng lên trên để có tiếng thơm thì rất có thể Hoắc Khải sẽ chẳng có cơ hội gì cả.

Đương nhiên, quan niệm này không thể truyền lại cho người khác một cách có hiệu quả được.

Người ta tới là để kiếm tiền, anh lại đi nói đến tình cảm và lý tưởng với người ta thì chẳng khác nào đang lừa đảo.

Nhưng dù là thế thì Hoắc Khải và Ninh Thần vẫn giữ vững quan điểm của mình, không tôi luyện một nhân tài thực sự thì sẽ là hại anh ta.

Còn về việc Ninh Hạo Bân nghĩ như thế nào thì bọn họ không kiểm soát được, cũng chẳng muốn kiểm soát.

Nói tóm lại, chỉ cần cậu thanh niên này kiên trì được thì sau này trong công ty Hi Vọng Mới ắt sẽ có một vị trí dành cho anh ta.

Tiếc là trong cái xã hội xốc nổi này, rất khó để đào tạo ra một nhân tài chín chắn.

Sau khi rời khỏi công ty, chuông điện thoại của Ninh Hạo Bân lập tức vang lên, anh ta cầm lên nhìn rồi bắt máy.

"Anh Ninh, anh suy xét thế nào rồi?", một giọng nói vang lên trong điện thoại.

Trên mặt Ninh Hạo Bân hiện lên nét do dự. Người gọi điện cho anh ta làm về thực phẩm chức năng, tài sản hơn một tỷ, doanh số hàng năm lên đến mấy trăm triệu.

Công ty chi nhánh Giáp Tử chỉ mới trỗi dậy, đánh tan tác các đối thủ khác trong ngành giảm béo, thực phẩm giảm cân và thức uống giảm béo lại còn đụng chạm tới lợi ích của ngành nghề thực phẩm chăm sóc sức khỏe truyền thống.

Không ít công ty đầu đang hỏi thăm gốc gác của công ty Hi Vọng Mới đứng sau công ty chi nhánh Giáp Tử ấy. Theo những gì bọn họ điều tra được, cả hai công ty này đều không có chỗ dựa gì ghê gớm, nhưng các chiêu trò marketing rất hiệu quả, chất lượng sản phẩm cũng khá tốt.

Thế là một số công ty bắt đầu nảy sinh ý đồ xấu, ví dụ như lôi kéo người bên công ty kia về phe mình, bắt chước phương pháp và đường

hướng marketing, thậm chí còn muốn dùng tiền bạc để mua những bí mật mà bọn họ cần.

Nhưng hiện tại bộ phận thiết kế nghiên cứu của công ty chi nhánh Giáp Tử đang nằm gọn trong tay Hoắc Khải, ngay cả những quản lý cấp cao trong công ty cũng không được tiếp xúc.

Đồng thời những nhân viên này đều đã ký hợp đồng bảo mật cực kỳ nghiêm ngặt, một khi trái với điều khoản, phí bồi thường hợp đồng có thể đạt tới chín con số.

Trong số các công ty muốn moi móc bí mật, ai có đủ quyết đoán để chi trả mức thù lao lên đến chín con số?

Không có ai muốn thanh toán thì các nhân viên kỹ thuật nghiên cứu của công ty chi nhánh cũng không dám tùy tiện mạo hiểm.

Sau khi nghe ngóng nhiều mặt, cuối cùng bọn họ nhắm tới Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân.

Theo những gì bọn họ tìm hiểu được, hai người đó là nhân viên được coi trọng nhất trong công ty Hi Vọng Mới, đồng thời cũng là hai người duy nhất từng tới công ty chi nhánh Giáp Tử.

Bởi vì Giản Tư Tư qua lại khá nhiều với Ninh Thần nên bọn họ tới tìm cô ấy trước, nhưng cô ấy đã kiên quyết từ chối. Cho dù anh đưa ra một triệu hay hai triệu thì cũng rất tiếc, tôi có thiếu tiền đến mấy cũng không làm chuyện trái với lương tâm.

Không thể phủ nhận rằng cô gái này rất có nguyên tắc, đương nhiên, cô ấy cũng là một người có ước mơ.

Có thể rất nhiều người cảm thấy tiềm lực của công ty Hi Vọng Mới không lớn lắm, nhưng Giản Tư Tư biết, chỉ cần có ông chủ thì công ty vẫn còn tương lai vô hạn.

Một công ty có thể thành công hay không, không phải chỉ nhìn vào sản phẩm đang kinh doanh, mà còn phải xem người lãnh đạo có khả năng thành công hay không.

Giản Tư Tư nhìn thấy mọi khả năng trên người Hoắc Khải, có anh ở đây thì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Sau khi biết không có hi vọng gì với Giản Tư Tư, những người đó đã tới tìm Ninh Hạo Bân.

Mặc dù anh ta không phải người của bộ phận nghiên cứu phát triển, nhưng cũng đã ký hợp đồng bảo mật, chỉ có điều phí bồi thường vi phạm hợp đồng không khủng bố đến thế.

Lúc trước Ninh Hạo Bân cũng không đồng ý. Anh ta rất kiêu ngạo, cảm thấy mình không thể bán đứng công ty chỉ vì cảm thấy khó chịu được.

Vậy nên anh ta đã từ chối.

Thế nhưng những người kia rất khôn khéo, từ giọng điệu và cách ăn nói của Ninh Hạo Bân, bọn họ phát hiện ra người này không quá kiên định, ít nhất thì không kiên định được bằng Giả Tư Tư. Bọn họ kiên nhẫn gọi điện tới hỏi thăm, không biết cuộc gọi ngày hôm nay là cuộc gọi thứ bao nhiêu mà Ninh Hạo Bàn nghe rồi.

Nếu anh ta là một người kiên định thật sự thì đã cho người ta vào danh sách đen rồi, sao lần nào cũng bắt máy như vậy cơ chứ?

"Chúng tôi biết anh đang lo lắng điều gì, nhưng anh cứ yên tâm, tiền lương một trăm ngàn một tháng, mỗi năm tăng 10%, ngoài ra còn thưởng một căn biệt thự trị giá sáu triệu trở lên trong thành phố, cùng với một chiếc xế hộp tiền triệu. Chúng tôi sẽ coi như chưa từng nghe những gì anh nói, không ai biết chúng ta từng trao đổi với nhau, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng không liên quan đến anh. Tôi tin rằng đây là điều kiện lậu đãi nhất trong số những người mà anh từng tiếp xúc".

Những gì người kia nói rất có sức cám dỗ, đồng thời đó cũng là sự thật. | Cho đến lúc này, các công ty liên lạc với Ninh Hạo Bàn tối đa chỉ thanh toán | thù lao ba triệu một lần duy nhất.

Đâu có giống công ty này, lương một năm hơn một triệu, còn có biệt thự và xe, cộng lại cũng gần chục triệu rồi. Điều quan trọng nhất là sau này còn được tăng 10% lương mỗi năm, là thu nhập mang tính lâu dài.

Đối với một sinh viên mới tốt nghiệp đại học, rõ ràng đây là một sức hút lớn lao.

Lương tháng của một nhân viên trong công ty Hi Vọng Mới hiện giờ vào khoảng mười sáu, mười bảy ngàn, nhưng không thể sánh với mức lương một trăm ngàn được.

Ninh Hạo Bân chưa bao giờ tin vào cái lý tưởng chó má gì hết.

Tin vào lý tưởng của một cặp vợ chồng số hưởng thì khác gì trò hề?

Nếu là trước kia, có thể Ninh Hạo Bân vẫn sẽ từ chối, nhưng hôm nay anh ta đang bực bội, bây giờ còn bị người ta dụ dỗ, thế là anh ta chỉ do dự một lát rồi nhỏ giọng hỏi: "Anh chắc là không có ai biết chứ?"

"Đương nhiên rồi", biết Ninh Hạo Bân đã xiêu lòng, người kia vội vàng nói: "Chúng tôi sẽ không ghi âm hay quay lại video gì hết, ngay cả những thứ anh nói ra cũng sẽ được người khác ghi lại bằng giấy bút. Chỉ cần chúng tôi xác nhận lại là sẽ lập tức thiêu hủy ngay, đảm bảo không để lại một sơ hở nào. Đồng thời, anh có thể không cần đi làm trong một thời gian, nhưng những gì phải đưa cho anh thì chúng tôi vẫn sẽ đưa! Đợi vụ này qua rồi thì cánh cửa công ty sẽ rộng mở đón chào anh bất cứ lúc nào!"

Ninh Hạo Bân cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng anh ta xoay người nhìn tòa văn phòng trước mặt rồi trầm giọng nói: "Trong vòng hai mươi giờ, tôi muốn các anh ứng trước một năm tiền lương và gửi vào tài khoản ngân hàng của tôi. Sau khi tôi tiết lộ thông tin cho các anh, nhà và xe phải sang tên tôi ngay lập tức. Nếu các anh dám chơi khăm tôi, dù phải gánh tội gián điệp thương mại thì tôi cũng không để yên cho các anh!"

"Anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý thỏa đáng!", người kia vô cùng tự tin.

Ninh Hạo Bân ừ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, anh ta tắt máy ngay lập tức.

Sau đó anh ta ngước nhìn lên phía trên tòa văn phòng, nơi có công ty Hi Vọng Mới, nở một nụ cười âm hiểm: "May mắn không bao giờ kéo dài được lâu. Cứ chờ mà xem, tôi sẽ vạch trần bộ mặt thật của các người, để con ả Giản Tư Tư ngu xuẩn đó biết ai mới là người có bản lĩnh thật sự!"

Tiếp đó, Ninh Hạo Bân hít sâu một hơi rồi bước về phía tòa văn phòng.

Mấy phút sau, anh ta xuất hiện trong phòng làm việc.

Thấy Ninh Hạo Bân đi rồi mà còn quay lại, Ninh Thần cảm thấy khó hiểu nên hỏi: "Sao cậu quay lại thế?"

"Tôi tới để nhận lỗi với chị", trên mặt Ninh Hạo Bân chỉ toàn sự hối hận, anh ta nói: "Vừa rồi tôi nhìn thấy một bà cụ nhặt ve chai bên dưới, người qua đường mua mấy chai nước cho bà ấy. Bà cụ rất cảm kích, suýt thì quỳ xuống với họ. Cảnh tượng ấy khiến tôi xúc động, không khỏi nghĩ tới việc công ty trọng dụng tôi, có tâm đào tạo tôi, gần như là gấp đôi bạn tôi, vậy mà tôi còn cảm thấy bất mãn, quả thực là không đúng chút nào. Vậy nên tôi quay lại để xin lỗi chị, đồng thời xin lỗi các đồng nghiệp khác. Gần đây tôi làm việc theo cảm tính, mang đến không ít phiền phức cho mọi người, mong mọi người có thể thứ lỗi cho tôi. Sau này tôi nhất định sẽ bỏ tính kiêu ngạo xốc nổi, chăm chỉ làm việc, mang đến lợi ích lớn hơn cho công ty!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 297: Công Việc

Cuộc nói chuyện này khiến những người trong công ty nghe thấy đều ngơ ngác nhìn nhau. Ninh Thần cũng có chút kinh ngạc nhìn Ninh Hạo Bân, một lúc sau, cô mới có phản ứng, vẻ vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt: "Cậu có thể nghĩ như vậy thì tôi rất vui, thật ra anh Phong vẫn luôn nói, vấn đề lớn nhất của cậu chính là tính cách, có thể thay đổi tính cách phù hợp hơn thì trong tương lai nhất định đạt được thành tựu".

Từ trước đến nay, Ninh Hạo Bân vẫn không để vào tai những đánh giá của Hoắc Khải, lúc này trong lòng anh ta càng cảm thấy coi thường.

Sau này tôi đạt được thành tựu gì, còn cần các người nói sao?

Một con hàng chẳng biết gì cũng dám đánh giá tôi, thật là không biết trời cao đất dày! Thật sự cho rằng bản thân mình may mắn kiếm được ít tiền thì có thể tài giỏi đến độ tuỳ ý dạy ai cũng được sao!

Cái thứ gì không biết!

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt Ninh Hạo Bân vẫn tỏ vẻ thành khẩn nhận lỗi: "Chị và chủ tịch nói rất đúng, tính cách của tôi quả thật có hơi xốc nổi, cũng nhiều người nói rồi. Nhưng trước đây, tôi chưa thật sự kiểm điểm bản thân, cũng không nghe vào tai ý kiến của người khác. Chị yên tâm, sau này tuyệt đối không như thế nữa!"

Ninh Thần mỉm cười, nói: "Như vậy thì tốt quá. Vậy cậu hãy cố gắng làm việc nhé. Công ty rất cần những nhân tài như các cậu góp sức, cùng nhau đi lên".

Đối với Ninh Thần mà nói, hiện tại công ty đang trong thời kỳ tăng trưởng nóng, nếu một người tài có thể chuyên tâm làm việc thì đó là một chuyện tốt. Huống hồ, Ninh Hạo Bân vốn dĩ cũng là một nhân tài mà cô và Hoắc Khải xem trọng nên đương nhiên sẽ hi vọng người tài như vậy có thể khắc phục nhược điểm, trở nên hoàn hảo hơn.

“Vâng!”, Ninh Hạo Bân gật đầu rồi trở về vị trí của mình.

Người đối diện với anh ta vẫn là Giản Tư Tư.

Vốn dĩ, Giản Tư Tư đã không còn tình cảm gì với Ninh Hạo Bân nữa. Cô ấy cảm thấy người này lúc đi học còn được, nhưng khi bước vào xã hội, lại như một người khác vậy, thậm chí có những lúc còn tỏ ra vô cùng ấu trĩ.

Anh ta có điểm nào giống chủ tịch, sức hấp dẫn của sự thành thục toả ra khắp nơi, khiến người ta nhớ mãi không quên.

Trong khoảng thời gian này, Ninh Hạo Bân thường xuyên vô cớ về sớm, gần như không làm thêm giờ. Tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, anh ta đã có ý muốn rút lui, không chừng vài ngày nữa sẽ chủ động từ chức.

Nhưng bây giờ, Ninh Hạo Bân lại chủ động xin lỗi, điều này thật sự khiến Giản Tư Tư bất ngờ.

Dựa vào hiểu biết của cô ấy về người này, chắc chắn không thể xảy ra chuyện này mới đúng.

Nghĩ đến lúc trước Ninh Hạo Bân đã nói về chuyện học được về lòng biết ơn từ bà lão nhặt rác dưới lầu, Giản Tư Tư cũng không nghi ngờ nhiều.

Cô ấy thật sự hiểu rất rõ về Ninh Hạo Bân, nhưng kinh nghiệm xã hội không đủ, tính cách cũng khá ngây thơ. Nói về điểm này thì cô ấy hoàn toàn trái ngược với Ninh Hạo Bân.

Ninh Hạo Bân mưu tính quá nhiều, suy nghĩ còn có chút lệch lạc.

Nhưng dù sao, Ninh Hạo Bân có thể xin lỗi thì trong lòng Giản Tư Tư cũng cảm thấy mừng cho anh ta.

Dù là thật hay giả thì chỉ cần anh ta có thể thay đổi là được.

Do dự một lát, Giản Tư Tư dùng thái độ không yêu còn có thể làm bạn nói với Ninh Hạo Bân: "Anh có thể nhận sai, em thấy như vậy rất tốt, sau này tiếp tục cố gắng nhé".

Ninh Hạo Bân ngẩng đầu nhìn cô ấy, nở nụ cười, nói: "Được rồi, cùng cố gắng nhé".

Không biết tại sao, tuy trên mặt anh ta nở nụ cười tươi rói nhưng trong lòng Giản Tư Tư vẫn có một cảm giác khó tả. Người này, tại sao cô ấy lại có cảm giác sai sai?

Bận rộn mãi đến bảy giờ ba mươi, Ninh Thần mới đứng dậy nhìn đồng hồ, thấy đã muộn lắm rồi thì vội vàng đứng lên nói: "Tôi phải về nhà rồi. Các cô, cậu làm xong việc sớm cũng về nhà nghỉ ngơi đi".

"Tổng giám đốc Ninh, chị đi trước đi, em còn một ít việc chưa làm xong", Giản Tư Tư nói.

Mỗi ngày, Ninh Thần đều trở về nhà ăn cơm với gia đình, đây cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Người ta là bà chủ, muốn đi lúc nào thì đi lúc đó. Hơn nữa, một tổng giám đốc mà ngày nào cũng ngồi làm báo cáo với nhân viên thì đã không tệ rồi, còn yêu cầu gì nữa?

Mà sau khi trở về nhà, Ninh Thần cũng không rảnh rỗi, cô còn live stream vào buổi tối.

Bây giờ, số lượng người mỗi ngày xem live stream đã đến hơn một trăm, gần hai trăm ngàn người, so với người nổi tiếng trên mạng dễ dàng có mấy triệu đến hàng chục triệu người theo dõi cũng không có gì ghê gớm nhưng con số một hai trăm người này đều là số người thật, không có tài khoản ảo nào.

Đã đạt đến mức độ này, nếu sẵn sàng bán hàng thì một tối có thể kiếm được chục ngàn, trăm ngàn là điều bình thường.

Nhiều người đến xem live stream của Ninh Thần, hỏi mua hàng không phải là không có nhưng đều bị cô từ chối.

Nói đúng hơn là bị Hoắc Khải từ chối.

Theo quan điểm của anh, nhiều người xem live stream như vậy không phải hoàn toàn vì liên quan đến sản phẩm.

Những người này chủ yếu là bị Ninh Thần và Đường Đường thu hút.

Tuy nói, live stream trên Taobao nhưng về mặt bản chất cũng không khác những nền tảng live stream khác.

Có thể rất nhiều người đều không hiểu nổi, một mẹ một con, không làm gì cả, chỉ ngồi nói về chuyện giảm cân, nói chút truyện cười, trêu chọc nhau vui vẻ lại có thể thu hút được nhiều người như thế?

Nhưng mà, trong cuộc sống đầy áp lực này, vẫn luôn cần những thứ đơn giản, bình dị trong cuộc sống như vậy để điều tiết lại nhịp sống một chút.

Bất kỳ sự thành công nào đều phải cần thiên thời địa lợi nhân hoà. Đổi cách nói khác, thành công đều đến rất tình cờ. Đó là nguyên nhân vì sao thành công mới không thể bị sao chép.

Nếu đã như vậy, Hoắc Khải cũng không muốn Ninh Thần thay đổi phong cách live stream.

Một là sau khi thay đổi phong cách, sự yêu thích của người xem có thể thay đổi.

Hai là, Ninh Thần là tổng giám đốc của công ty, trong tương lai, mục tiêu của công ty là hướng tới tổng tài sản trị giá ngàn tỷ. Là tổng giám đốc mà đi bán hàng kiếm tiền thì mất mặt quá!

Hoắc Khải quyết tâm để Ninh Thần trở thành hình ảnh đại diện của công ty nên đương nhiên không muốn vì kiếm mấy triệu mà phá hỏng ấn

tượng hoàn hảo này.

Vốn dĩ chính là tiên nữ từ trên trời hạ phàm, cớ gì phải làm cô thôn nữ người đầy mùi khói khét lẹt chứ.

Ngoài live stream, Ninh Thần cũng phải làm tiếp công việc mà ban ngày chưa làm xong.

Những người khác thì có thể tăng ca ở công ty đến mười giờ, mười một giờ rồi về nhà ngủ một giấc đến sáng, còn Ninh Thần thì gần như ngày nào cũng một, hai giờ sáng mới được ngủ.

Có lúc bận rộn đến lúc trời sáng là rất bình thường.

Khi một người phụ nữ cố gắng hết sức thì cũng không hề kém so với người đàn ông.

Nhân viên ở công ty đều có thể hiểu sự vất vả của Ninh Thần nên từ trước đến nay cũng chưa từng phàn nàn vì cô về sớm.

Chỉ duy nhất có Ninh Hạo Bân, ngẩng đầu lên liếc bóng lưng của Ninh Thần, trên khuôn mặt vẫn treo nụ cười nhạt nhưng trong lòng thì lại mang đầy xem thường.

Công việc nhiều như thế mà công ty lại đang phát triển thời kỳ đầu mà không biết cùng chung sức với nhân viên thì làm sao có thể xây dựng văn hoá doanh nghiệp? Đọc nhanh nhất tại Tamlinh247.com

Đúng thật là chân đất nửa đường xuất gia, làm việc không có chút nguyên tắc nào.

Anh ta rất giỏi che giấu cảm xúc ở trong lòng mình, sau khi liếc mắt một cái thì tiếp tục vùi đầu vào việc đang làm.

Sau khi rời công ty, lúc về đến nhà thì Ninh Thần đã thấy Hoắc Khải đang dạy Đường Đường mấy trò ảo thuật.

Trò thắt dây rất phổ biến, chính là lấy ngón trỏ và ngón cái của hai tay giữ một sợi dây chun, hai bên đan chéo và xoa vào nhau. Cuối cùng không hiểu sao lại phân đôi ra.

Nhìn thì có vẻ ly kỳ nhưng trên thực tế khi hiểu ra thì sẽ phát hiện, đây chỉ là một trò chơi nhanh tay nhanh mắt mà thôi.

Đường Đường học được thì rất vui vẻ, thấy Ninh Thần quay lại thì lập tức sôi nổi biểu diễn cho cô xem.

Ninh Thần cười tươi nhìn con gái vụng về biểu diễn trò ảo thuật, sau đó vỗ tay cổ vũ động viên rồi ôm cô bé vào lòng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn: "Bé con của mẹ giỏi quá!"

"Vậy con có thể biểu diễn cho các bạn xem rồi phải không mẹ?", Đường Đường mong chờ, hỏi cô.

Trẻ con luôn như vậy, có đồ gì thú vị đều muốn bày ra cho bạn bè cùng xem.

"Đương nhiên là được rồi", Hoắc Khải cười nói: "Nhưng con vẫn phải tập luyện nhiều hơn một chút mới được, nếu không sẽ rất dễ bị các bạn nhìn ra bí quyết".

"Vâng ạ", Đường Đường cầm dây chun trong tay, sau đó chạy sang bên cạnh ngồi luyện tập.

Hoắc Khải đón lấy cái túi trên tay Ninh Thần, hỏi: "Em ăn cơm chưa?"

"Em chưa, bận quá quên cả thời gian rồi", Ninh Thần nói.

"Vậy em đi tắm rửa trước đi, anh làm nóng đồ ăn cho em", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần vâng một tiếng rồi ngoan ngoãn đi vào phòng vệ sinh để tắm rửa. Bận rộn cả một ngày, cả người toàn là mồ hôi, đúng là phải tắm rửa một lát.

Đợi cô tắm xong đi ra thì Hoắc Khải cũng đã làm nóng đồ ăn đặt trên bàn.

Khoai tây sợi xào chua cay, măng xào, bánh bao và một bát cơm trắng.

Nhìn thì thấy toàn món bình dân nhưng tay nghề của Hoắc Khải lại khiến cho món ăn đầy đủ cả hương, sắc và vị.

Ninh Thần vừa ăn vừa rất nể mặt mà khen ngợi anh.

Hoắc Khải ngồi bên cạnh cô, nghe thấy vậy thì cười tủm tỉm, nhìn cô, thỉnh thoảng giơ tay giúp cô vén vài sợi tóc rơi xuống.

Ninh Thần rất hưởng thụ bầu không khí như thế này, khi ăn rất dễ chịu.

Ăn cơm xong, Hoắc Khải thu dọn bát đũa đi vào bếp rửa thì Ninh Thần cũng đi theo.

Cô ôm lấy lưng anh, thỏ thẻ nói: “Hôm nay, em rất vui”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 298: Hoạt Động Kết Thúc

Hoắc Khải hơi nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười nói: "Em thích là tốt rồi". Ninh Thần ôm lấy anh, một lúc sau bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: "Gần đây anh thế nào rồi?"

"Cái gì như thế nào?", Hoắc Khải hỏi.

"Thì cái đó đó…", giọng nói của Ninh Thần rõ ràng hơi mất tự nhiên.

Hoắc Khải hơi sững người, sau đó hiểu được ý của cô, tim không khỏi nảy lên một cái, nói: "Cũng tốt lắm…"

"Vậy…", sự khác thường trong câu nói của Ninh Thần ngày càng rõ ràng, nói: "Anh có muốn đưa Đường Đường đến nhà bố mẹ không?"

"Đưa đến đấy làm gì?", Hoắc Khải không hiểu hỏi.

Ninh Thần không nói gì nữa, nhưng thân thể nóng bừng của cô khiến cho Hoắc Khải nhanh chóng hiểu ra. Ý của cô là sợ Đường Đường làm phiền thế giới của hai người?

Trong mắt Hoắc Khải, Ninh Thần là người con gái trưởng thành vô cùng hấp dẫn, đừng nói bản thân anh là chồng của cô, mà đến một người đàn ông xa lạ cũng sẽ không nhịn nổi mà nhìn cô vài lần.

Bây giờ Ninh Thần đã ra ám hiệu như thế càng khiến cho dục vọng trong lòng anh trở nên mãnh liệt.

Hoắc Khải chỉ là một người đàn ông bình thường. Anh đã nín nhịn lâu lắm rồi, luôn đè nén bản năng của mình.

Đến giờ, giữa hai người không còn chút ngăn cách nào nữa, Hoắc Khải cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị chấp nhận tất cả mọi chuyện, nhưng không chủ động nhắc đến vì cảm thấy không quen lắm.

Bây giờ Ninh Thần tự nhắc đến khiến anh nhất thời cảm thấy khả năng khống chế có chút yếu ớt, gần như buột miệng nói đưa Đường Đường sang nhà ông bà.

Nhưng nghĩ lại lúc trước giấu cô nói thân thể không tốt, nếu như bỗng nhiên tinh lực dồi dào, khó tránh khỏi có chút giả tạo.

Nhưng nếu từ chối thì Hoắc Khải lại thật sự không thể nói ra.

Trong lúc anh đang do dự thì dường như Ninh Thần lại hiểu lầm gì đó, nhỏ giọng nói: "Tư Mễ nói thế nào? Trị liệu có hiệu quả không?"

Nhắc đến Phan Tư Mễ, trong lòng Hoắc Khải cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vội vàng nói: "Cũng có hiệu quả, cô ta nói, qua mấy lần nữa thì hoàn toàn ổn định rồi".

"Thật không?", giọng Ninh Thần nghe có vẻ rất vui mừng. Có lẽ cảm thấy biểu hiện của mình mừng rỡ như vậy, rõ ràng không ra dáng gái ngoan cho lắm, cô lại nói: "Vậy chúng ta phải tìm cơ hội để cảm ơn Tư Mễ mới được".

"Được, sau này xem thời gian hẹn cô ta", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần nghĩ một chút, nói: "Hoạt động lần này sắp kết thúc rồi, mấy ngày nay sợ là bận kinh khủng, vậy đợi sau khi kết thúc hoạt động rồi đi".

"Được", Hoắc Khải cũng không phản đối gì. Đối với anh mà nói, có thể giải quyết chuyện này hay không thì cũng không có ý nghĩa gì lớn lắm. Điều thật sự cần làm, đó là làm thế nào để dần dần hoà hợp được với gia đình này một cách tự nhiên nhất.

Nói thật lòng, Hoắc Khải tràn đầy mong chờ với những chuyện có thể xảy ra trong tương lai.

Có thể nói, anh đã đợi ngày đó từ rất lâu rồi.

Sau khi tắm rửa xong, Ninh Thần lại live stream một lúc, rồi bắt đầu sắp xếp lại giấy tờ ngày hôm nay.

Bận rộn mãi tới một giờ sáng thì cô mới quay lại phòng ngủ.

Hoắc Khải cũng chưa ngủ. Anh tựa vào đầu giường, nương theo ánh sáng của chiếc đèn ở đầu giường để đọc sách.

Đây là thói quen của anh. Mỗi ngày đều phải đọc sách trước khi ngủ, vừa tăng thêm kiến thức cho mình mà vừa có thể chờ Ninh Thần.

Vợ mình làm việc vất vả như thế, là chồng của cô, anh có thể ngủ sớm được sao?

Đợi Ninh Thần nhẹ nhàng nằm lên giường xong thì Hoắc Khải mới bỏ sách xuống, tắt đèn, nói: "Chúc em ngủ ngon".

Ninh Thần cũng không trả lời ngay mà tiến sát lại gần, đôi môi hồng ấm nóng hôn anh, cảm giác mềm mại khiến từng tế bào trên toàn thân Hoắc Khải đều sôi sục không tưởng được.

Ninh Thần trước nay luôn ngại ngùng trong chuyện này bỗng nhiên chủ động tặng anh một nụ hôn nhiệt tình như thế khiến Hoắc Khải nhất thời khó kiềm chế.

Bàn tay khẽ động, cơ thể sát lại gần khiến hai người như dính vào với nhau.

Tình ý dạt dào khó ngăn khiến Ninh Thần phát ra tiếng kêu nho nhỏ, không biết có phải quấy nhiễu giấc mộng đẹp của Đường Đường hay là điều hoà mở quá nóng mà cô bé nhíu mày, giơ chân đạp chăn một cái.

Lúc này, hai người mới rời ra. Trong đêm tối có thể nghe thấy rõ ràng hơi thở dồn dập.

Còn gì hạnh phúc hơn chuyện ôm người đẹp trong lòng. Nếu không phải Đường Đường nằm bên cạnh lúc nào cũng có thể tỉnh giấc thì Hoắc

Khải cũng không biết có thể xử Ninh Thần ngay tại chỗ hay không.

Một khi nút thắt đã được mở ra thì khả năng khống chế gần như bằng không.

Mà dường như Ninh Thần cũng hiểu điều này, biết bây giờ Hoắc Khải đang phải nhịn, cô lại tiến sát vào anh lần nữa, giọng nói mê hoặc khó tả: "Ngày mai, em đưa Đường Đường sang chỗ bố mẹ mấy hôm nhé?"

Hoắc Khải cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, theo phản xạ nói: "Được…"

Ninh Thần phát ra tiếng cười khẽ. Cô có thể cảm nhận được kích thích khó nén của người đàn ông này, cũng rất hài lòng với phản ứng như vậy của chồng mình.

Cô hôn anh thêm một lần nữa rồi nói: "Chúc ngủ ngon, ông xã".

Có thể cô không thể hiểu, chỉ một tiếng gọi ông xã đơn giản như thế có ý nghĩa thế nào với Hoắc Khải.

Không có bất kỳ cách gọi nào có thể khiến anh cảm thấy vui vẻ như thế.

Một đêm khiến người ta khó quên qua đi. Sớm ngày thứ hai, Hoắc Khải và Ninh Thần gần như mở mắt cùng lúc, lúc này mới phát hiện ra, hai người họ đã ôm nhau ngủ cả đêm.

Sau khi ngồi dậy, hai người nhìn nhau cười, đều cảm thấy cuộc sống thật đẹp.

Ngay cả Đường Đường cũng như vui hơn mọi ngày, khi đến lớp còn cố ý cầm hai cái dây chun, quyết tâm muốn biểu diễn trò ảo thuật mới học cho các bạn xem.

Mấy ngày sau, như đã nói từ trước, Ninh Thần bận đến mức gần như không ngủ nên vốn dĩ cũng không có lòng nào nghĩ đến chuyện khác, đến cả Đường Đường cũng tạm thời đưa đến ở nhà Ninh Ngọc Lâm.

Đến thứ ba, hoạt động Toàn dân giảm cân diễn ra trong ba tháng cuối cùng cũng đến hồi kết.

Tám giờ sáng, dưới sự chứng kiến của nhân viên phòng công chứng, bản báo cáo cuối cùng trên toàn quốc đã được tổng hợp với kết quả chung.

Theo quy định ban đầu, người đạt giải nhất hoạt động giảm cân là một người đàn ông tên là Lâm Quốc Đống.

Khi vừa đăng ký, anh ta nặng một trăm ba mươi kg và cũng vì quá béo dẫn đến nhiều bệnh tật, suýt nữa thì mất mạng.

Bác sĩ yêu cầu anh ta phải giảm cân, nếu không thì khó giữ được tính mạng, vừa hay anh ta lại biết đến hoạt động lần này nên đăng ký ngay.

Ngoài việc dùng những sản phẩm giảm cân của chi nhánh Giáp Tử, mỗi ngày anh ta đều cố gắng đến phòng tập gym. Dưới sự kết hợp của việc luyện tập và chế độ ăn uống, tổng cộng anh ta đã giảm được sáu mươi sáu kg, trung bình mỗi ngày giảm được hơn nửa kg.

Trong mắt của nhiều người, đây gần như là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ trong thời gian một ngày, từ một người béo phì gần một trăm năm mươi kg giảm xuống còn khoảng sáu mươi lăm kg, bằng cân nặng của người khoẻ mạnh.

Tuy rằng cơ bắp không khiến người khác phải trầm trồ như những vận động viên chuyên nghiệp nhưng cũng khá hơn rất nhiều người bình thường rồi.

Điều quan trọng nhất là, tuy anh ta giảm cân là phải dựa vào của chế độ dinh dưỡng và luyện tập nhưng người khác lại không biết rõ về điều đó. Tất cả mọi người đều cho rằng, anh ta gầy đi như thế là do dùng sản phẩm giảm cân của chi nhánh Giáp Tử.

Theo kiến nghị của Hoắc Khải, Ninh Thần mời mười người đứng đầu danh sách đến công ty, bao toàn bộ chi phí đi lại.

Sau đó live stream, trao thưởng và công bố kết quả của hoạt động.

Dùng những cách thức khác nhau để mời số lượng lớn khách hàng online vào xem live stream, mở rộng tầm ảnh hưởng của công ty.

Có thể nói, một hoạt động được tổ tức đã thực sự làm cho sản phẩm giảm cân của chi nhánh Giáp Tử nổi tiếng toàn quốc.

Đây là những thành tích thật sự, không có bất kỳ sự giả dối nào. Nhân viên công chứng theo sát toàn bộ quá trình, do đó mà độ tin cậy cực kỳ cao.

Tổng giải thưởng của cả chương trình từ mấy triệu tệ ban đầu được tăng lên hơn chục triệu tệ!

Mười người top đầu đều có giải thưởng, đặc biệt là người đạt giải nhất Lâm Quốc Đống đã giành được giải thưởng cực lớn, ba triệu tệ!

Vừa giảm cân không còn ngấn mỡ lại vừa đạt được giải thưởng lớn như vậy khiến Lâm Quốc Đống mừng rỡ reo hò.

Cả bạn bè, người thân mà anh ta đưa tới cũng rộn ràng chúc mừng anh ta.

Hội trường trao giải tràn ngập cảm xúc vui vẻ, hấp dẫn không ít người đi đường rút ví mua sản phẩm để thử nghiệm hiệu quả.

Nói thì dễ, nhưng cũng có không ít phiền toái trong quá trình hoạt động diễn ra.

Đặc biệt là việc tiếp nhận và xử lý các số liệu giảm cân khiến cho nhân viên phụ trách vô cùng đau đầu. Đến khi hoạt động kết thúc, Ninh Thần còn nghi ngờ đây có phải là đang nằm mơ không.

Lúc trước luôn cảm thấy việc này không thể hoàn thành mà đến giờ đã thực sự xong xuôi đâu vào đấy!

Tuy nói giải thưởng đã trao là chục triệu tệ, nhưng thu hoạch cuối cùng cũng khiến người ta vui vẻ.

Buổi sáng, sau khi hoạt động kết thúc thì tiếp nhận phỏng vấn của mấy đơn vị truyền thông đến 1h30 phút chiều, Hoắc Khải và Ninh Thần lên máy bay đến chi nhánh Giáp Tử để gặp gỡ Mục Thế Kiệt và các quản lý cao cấp của công ty.

Những cổ đông của chi nhánh Giáp Tử đã đợi rất lâu, ngày này là ngày mà bọn họ đều vô cùng mong đợi.

Tất cả mọi người đều chờ kết quả bán hàng cuối cùng được công bố.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 299: Báo Đáp

Ninh Thần và Hoắc Khải vừa xuống máy bay đã thấy một nhóm cổ đông đứng chờ sẵn.

Dưới ánh mắt khích lệ của Hoắc Khải, Ninh Thần không đợi đến lúc về công ty mà mỉm cười đứng bên đường nói với các cổ đông: "Rất vinh dự khi được báo với mọi người một tin tốt, tổng doanh thu của chúng ta trong sự kiện này đã thành công vượt mức 50 triệu tệ! Tính trung bình ra mỗi ngày phải lên đến gần 450 ngàn tệ! Thậm chí bây giờ dù sự kiện đã kết thúc nhưng doanh số bán hàng của chúng ta vẫn không hề giảm, ngược lại, theo báo cáo của các phương tiện truyền thông lớn, chúng ta đang hướng tới một đỉnh cao mới! Tất cả những điều này có được đều không dễ dàng gì, và đó được đổi lại từ công sức của tất cả mọi người. Do đó, chủ tịch Lý, tổng quản lý Mục và tôi quyết định rằng, 40% lợi nhuận từ sự kiện này thuộc về nhân viên của bộ phận R&D, 50% thuộc về tất cả các cổ đông, mười phần trăm sẽ được chia cho tất cả nhân viên bình thường tùy theo sự đóng góp của họ. Hơn nữa chúng tôi kỳ vọng rằng doanh thu cuối năm sẽ vượt mức 200 triệu tệ. Vì vậy, mục tiêu của chúng tôi là giữ hai tranh ba! Hy vọng tất cả mọi người có thể tiếp tục bền bỉ nỗ lực để cùng nhau tạo ra kỳ tích! "

Đám đông im lặng trong thoáng chốc rồi chợt vang lên tiếng hò reo long trời lở đất.

Mọi người đều vui mừng khôn xiết, nhiệt liệt hoan hô, gọi tên của Hoắc Khải, Ninh Thần và Mục Thế Kiệt.

Cách đây vài tháng, công thức cốt lõi của công ty bị lộ ra ngoài, đối thủ cạnh tranh mọc lên như nấm, khiến họ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Chất lượng sản phẩm như nhau nhưng giá lại thấp hơn mình tận 70% thì còn chơi kiểu gì nữa?

Nhiều người cho rằng công ty này chết chắc rồi, nên khi Hoắc Khải đề xuất mua một lượng lớn vốn cổ phần với giá 8 triệu tệ, các cổ đông đã không phản đối nhiều.

Họ chỉ cảm thấy rằng đây là khoản tiền lớn cuối cùng công ty kiếm được, nhanh tay nhận lấy rồi ai nên làm gì thì đi làm nấy thôi.

Ai mà ngờ được qua vài tháng sau, chỉ dựa vào ba tháng chạy sự kiện mà đã đổi lại được doanh thu 50 triệu.

Phải biết rằng thời điểm đỉnh cao nhất hồi đó của công ty chi nhánh Giáp Tử cũng không đạt được thành tích như vậy. Doanh thu hàng năm cao nhất của họ cũng chỉ khoảng 100 triệu tệ.

Còn Hoắc Khải và Ninh Thần thì sao?

Lúc mới quen, họ chỉ là cửa hàng Taobao nhỏ rất bình thường, thậm chí đến quyền đại lý của công ty cũng không có.

Ban đầu Hoắc Khải đề ra giá mua cực thấp với mục tiêu là doanh thu một trăm ngàn tệ một ngày, trong mắt nhiều người đây chỉ là chuyện viển vông.

Bây giờ họ đã biết mình sai rồi.

Người đàn ông này không chỉ hoàn thành được lời hứa ban đầu của mình mà còn vượt mức 500%.

Tiền thưởng chi cho sự kiện là 10 triệu tệ, khoảng 17 triệu tệ được chi cho phát triển sản phẩm, phân phối, đóng gói và trả lương nhân sự. Mặc dù vậy, vẫn có lợi nhuận gộp gần 55%, tức 23 triệu tệ!

Nghe có vẻ không nhiều, so với những công ty khổng lồ có doanh thu hàng năm hàng chục tỷ, hàng trăm tỷ tệ thì không có gì đáng nói.

Tuy nhiên 55% lợi nhuận gộp chắc chắn là có thể đứng hàng đầu trong tất cả các ngành nghề.

Ngay cả bất động sản vốn được tung hô là món lãi kếch xù cũng chỉ đạt lãi gộp hơn 20%.

40% của 23 triệu tệ, cũng chính là 9,2 triệu tệ, thuộc về mười mấy nhân viên trong bộ phận R&D. Trung bình mỗi người có thể nhận được khoảng bảy trăm ngàn tệ.

Các cổ đông còn lại và nhân viên bình thường thì chia 13 triệu còn lại theo tỷ lệ vốn chủ sở hữu.

Hiện giờ những cổ đông vẫn còn trong công ty về cơ bản vốn chủ sở hữu thấp nhất cũng hơn 1%, phần nhiều nhất như Mục Thế Kiệt, có thể lên đến hơn 10%.

Mà lần chia hoa hồng này, những người nắm giữ nhiều vốn chủ sở hữu nhất là Hoắc Khải và Ninh Thần lại không tham gia.

Nói cách khác, nếu anh có 1% vốn chủ sở hữu thì tối thiểu có thể được chia khoảng ba trăm ngàn tệ, còn như Mục Thế Kiệt thì có thể được chia tới bốn triệu tệ.

Còn đối với nhân viên bình thường thì số tiền về được đến tay không hề nhiều, nhưng tính trung bình ra mỗi người cũng có thể có được một khoản bất ngờ vui vẻ từ mười ngàn đến hai mươi ngàn tệ.

Con số này có thể không bằng thời kỳ đỉnh cao của công ty, nhưng cũng vượt xa mong đợi của họ.

Vả lại đây mới chỉ là chia hoa hồng theo quý, còn 2/3 thời gian trước khi đến cuối năm.

Chỉ cần mọi người cố gắng hơn nữa là một năm kiếm được hai đến ba triệu không hề khó.

Ý nghĩ tuyệt đẹp này làm họ vui đến mức không nói nên lời.

Nhất là các nhân viên của bộ phận R&D lại càng vui mừng hơn bao giờ hết.

Ngày trước công ty chủ yếu dựa vào công thức cốt lõi và không chú trọng nhiều đến bộ phận R&D, những người làm việc ở đây đôi khi còn không được trả lương cao như những người bán hàng thông thường.

Nhưng bây giờ chọn bừa một người trong số họ cũng được chia hoa hồng nhiều hơn cả cổ đông, địa vị lập tức xoay chuyển.

Bây giờ trong công ty chi nhánh Giáp Tử có ai mà không ngưỡng mộ người ở bộ phận R&D.

Nhưng không phải ai muốn cũng vào được bộ phận này, muốn vào thì phải có năng lực mới được!

Nói tóm lại, động thái này của Hoắc Khải và Ninh Thần có thể nói là đã hoàn toàn chinh phục được cả công ty.

Không có ai cảm thấy không phục hành động của họ.

Kiếm được nhiều tiền như thế nhưng mình lại không giữ đồng nào, tấm lòng như vậy ai có thể so bì được.

Những cổ đông từng vô cùng thù địch Hoắc Khải và Ninh Thần giờ cũng hoàn toàn bị thuyết phục.

Chuyện càng làm Hoắc Khải và Ninh Thần kinh ngạc hơn là Mục Thế Kiệt chủ động đề xuất trích một nửa số hoa hồng của mình xung vào tài khoản công ty.

Sự kiện này đã thành công tốt đẹp, công ty nên tổ chức một bữa tiệc mừng công, nhưng tất cả lợi nhuận đều đã được chia xuống, làm gì còn thừa đồng nào nữa.

Một nửa hoa hồng này của Mục Thế Kiệt là dùng để trả phí cho bữa tiệc mừng công.

Theo lời của ông ta nói thì dù sao ông ta cũng được coi là cổ đông lớn thứ hai của công ty, chuyện tốt như vậy không thể để hai vợ chồng Hoắc Khải và Ninh Thần độc chiếm mất, ông ta cũng phải tham gia.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Hoắc Khải và Ninh Thần đều biết là thực ra trong lòng ông ta đang cảm thấy ngại.

Dù sao thì cổ đông lớn nhất không cầm đồng nào, mình là cổ đông lớn thứ hai còn có mặt mũi gì mà nuốt nhiều lợi nhuận thế.

Có điều chủ động làm được như vậy chứng tỏ nhân phẩm của Mục Thế Kiệt vẫn rất tốt, ít nhất thì không có tính tham lam.

Có lẽ hành động của Mục Thế Kiệt đã lây sang những người khác, hoặc bọn họ cũng là thật sự bắt đầu suy nghĩ cho công ty, cho nên tất cả những cổ đông lớn nhỏ, bao gồm cả nhân viên đều lũ lượt muốn lấy một phần hoa hồng của mình bù vào tài khoản công ty.

Mọi người đều được chia tiền nhưng lại để tài khoản công ty trống huơ trống hoác thì còn ra thể thống gì nữa.

Cảnh tượng hòa thuận vui vẻ làm Hoắc Khải và Ninh Thần đều nở nụ cười.

Giản Tư Tư bí mật giơ ngón tay cái lên sau lưng Hoắc Khải, khâm phục nói: "Sếp ơi, anh giỏi thật đấy! Trâu bò!"

Trên đường đến đây, Hoắc Khải đã đánh cược với Ninh Thần, chỉ cần bọn họ chịu chia phần lợi nhuận của mình cho những người này thì họ chắc chắn sẽ lấy ra một khoản để bù vào công ty.

Giản Tư Tư còn không tin. Làm ăn buôn bán vốn là để kiếm tiền, tiền đã đến tay rồi thì làm gì còn ai chịu xì ra nữa?

Nhưng bây giờ xem ra phán đoán của Hoắc Khải không hề sai, những người này thật sự đã bỏ tiền túi ra để báo đáp công ty.

Ánh mắt Ninh Thần nhìn Hoắc Khải cũng tràn đầy sự bội phục và kính trọng.

Nội dung chia lợi nhuận là do Hoắc Khải đề ra, lúc mới đầu trong lòng cô còn có chút không tình nguyện.

Vất vả lâu như thế mà không kiếm được tiền về cho mình, thế thì bận cái gì không biết?

Bây giờ thấy hành vi của những cổ đông này, cộng thêm biểu cảm trên mặt bọn họ, Ninh Thần dường như lờ mờ hiểu ra được suy nghĩ của Hoắc Khải.

Trước mắt thì công ty chi nhánh Giáp Tử kinh doanh có lãi nhất, nếu bỏ ra 20 triệu tệ là có thể kết nối công ty thành một khối thống nhất thì số tiền này không lỗ chút nào.

Bởi vì nhiều tiền như vậy cũng chỉ chiếm không đến một phần ba lợi nhuận cả năm.

Từ tình huống thực tế mà nói thì vốn dĩ lợi nhuận có thể cao hơn nữa.

Lý do dẫn đến việc lợi nhuận giảm là vì đã chi 10 triệu tệ cho khoản tiền thưởng của sự kiện, cộng thêm các chi tiết ban đầu của công việc không được sắp xếp tốt, dẫn đến tăng chi phí hoạt động.

Sau này thì lại không giống vậy nữa, cho dù không làm sự kiện thì lượng doanh thu mỗi ngày cũng sẽ cao đến mức đáng kinh ngạc, một khi danh tiếng tốt đã được hình thành thì không muốn buôn may bán đắt cũng khó.

Nhờ vào việc tối ưu hóa phương pháp làm việc của Hoắc Khải, chi phí hoạt động cũng đã giảm xuống rất nhiều, có thể dự đoán rằng lợi nhuận gộp trong nửa cuối năm chắc chắn sẽ cao hơn.

Không nói nhiều nhưng ít nhất một trăm triệu tệ là không vấn đề gì.

Tất nhiên, tiền đề là công việc kinh doanh phải luôn diễn ra suôn sẻ, thuận buồm xuôi gió như thế này mà không xảy ra vấn đề gì.

Các nhân viên và cổ đông vui vẻ nghênh đón bốn người Hoắc Khải, Ninh Thần, Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân lên xe, thái độ cung kính đó đến Mục Thế Kiệt cũng cảm nhận được.

"Hồi tôi còn làm chủ tịch, bọn họ nào có được thái độ như vậy, có thể nói là thiếu mỗi nước coi mấy người như thần thánh mà thờ cúng thôi", Mục Thế Kiệt nói với Hoắc Khải ở trên xe: "Nhưng tôi biết, đây đều là thứ mà hai người xứng đáng có được. Không nói gì người khác, đến cả tôi giờ cũng đã tâm phục khẩu phục rồi ấy chứ!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 300: Tiệc Mừng Công

"Tôi cũng không nghĩ là tổng quản lý Mục lại hào phóng như thế, quyên góp tận một nửa lợi nhuận cho công ty", Ninh Thần nói.

Mục Thế Kiệt lắc đầu cười khổ: "Nếu đã nói đến hào phóng thì sao mà bằng hai vị chủ tịch Lý và tổng giám đốc Ninh đây được. Lợi nhuận lên đến cả chục triệu tệ mà nói không cần là không cần luôn. Hai người đã làm đến mức như vậy rồi mà tôi còn không bỏ ra một ít sao được".

"Nói thế nghĩa là chúng tôi làm khó mọi người rồi", Ninh Thần cười nói.

"Tổng giám đốc Ninh nói gì vậy chứ, tôi thật lòng ngưỡng mộ tác phong của hai người, cũng bằng lòng bỏ ra số tiền này. Hơn nữa, không chỉ có tôi mà những người khác trong công ty cũng đều làm vậy mà", Mục Thế Kiệt nói.

"Tiền không phải là vấn đề lớn, tôi tin rằng sau này công ty sẽ kiếm được càng nhiều hơn nữa. Hôm nay bỏ ra chừng này, trong tương lai chắc chắn sẽ nhận được càng nhiều báo đáp hơn nữa", Hoắc Khải nói.

Mục Thế Kiệt gật đầu hùa theo lia lịa, bây giờ ông ta thật sự tâm phục khẩu phục người đàn ông trẻ hơn mình nhiều tuổi này.

Nếu xét về tuổi tác thì mình phải lớn hơn cậu ta cả giáp, nhưng xét về năng lực kinh doanh thì có quất ngựa đuổi theo cũng không kịp.

Còn trên một chiếc xe khác, Giản Tư Tư, Ninh Hạo Bân ngồi cùng với vài vị lãnh đạo cấp cao của công ty.

Tuy rằng hai người trẻ như bọn họ không phải lãnh đạo cấp cao của công ty, nhưng nếu có thể theo Hoắc Khải và Ninh Thần cùng đến đây thì chứng tỏ rằng mức độ tín nhiệm và địa vị của họ rất cao.

Công ty chi nhánh Giáp Tử có giỏi đến thế nào đi chăng nữa thì bây giờ cũng chỉ là công ty con của Hi Vọng Mới mà thôi. Đối với người đến từ trụ sở chính mà nói thì cho dù có là một nhân vật xoàng xĩnh cũng nên có sự tôn trọng nhất định.

Giản Tư Tư thì còn đỡ, bình thường lúc nào cũng hay cười, nhưng ở những nơi trang trọng thì luôn nghiêm túc.

Còn về Ninh Hạo Bân thì anh ta lại cười tươi rói, nói mấy chuyện không đâu với mấy vị lãnh đạo cấp cao trong công ty.

Vốn anh ta đã có năng lực nhất định, lại được sếp lớn coi trọng, mấy vị lãnh đạo cấp cao kia đương nhiên rất dễ bị anh ta xoay cho đầu óc rối mù.

Sau khi đến công ty, Hoắc Khải và Ninh Thần liền mở cuộc họp cổ đông, báo cáo chi tiết tình trạng doanh thu, phân phối lợi nhuận của sự kiện lần này.

Tuy nói rằng là họp cổ đông, nhưng bên ngoài văn phòng lại có một lượng lớn nhân viên tụ tập lại dỏng tai lên hóng hớt.

Có rất nhiều người đã biết trước được tin tức, rằng sự kiện lần này kiếm được rất nhiều tiền, hơn nữa 10% lợi nhuận sẽ được chia cho nhân viên cấp dưới như bọn họ.

Hồi trước công ty cũng kiếm được rất nhiều, nhưng trừ tiền lương bình thường ra thì việc chia hoa hồng nào đến lượt bọn họ.

Bây giờ khi nghe thấy Ninh Thần với tư cách là tổng giám đốc công ty mẹ, cùng với Mục Thế Kiệt tuyên bố, sẽ chia 10% lợi nhuận cho nhân viên cấp dưới, bên ngoài lập tức dậy lên tiếng hò reo đinh tai nhức óc.

Có một số người ngồi trong phòng họp bất giác nhìn ra phía bên ngoài, có người còn bật cười ra tiếng.

Sẽ không ai trách những nhân viên đó vì đã làm mất trật tự cuộc họp, bởi đây là một ngày đáng để vui mừng, và không ai muốn bị ngột ngạt vào

lúc này cả.

Sau khi họp xong cổ đông, bộ phận tài chính lập tức chia lợi nhuận, từng khoản tiền được thanh toán qua ngân hàng, chuyển vào tài khoản cá nhân.

Cảm giác nghe nói có thể được chia tiền và tiền thật sự về tay là hoàn toàn khác nhau.

Mỗi người bọn họ ai nấy cũng đều mặt mày rạng rỡ. Đương nhiên, họ cũng không hề nuốt lời, lũ lượt lấy ra phần mình đã hứa gửi trả lại vào tài khoản công ty.

Chỉ riêng số tiền gửi trả lại đã lên đến ba, bốn triệu tệ.

Nói nhiều không nhiều mà nói ít cũng không ít.

Sau khi cuộc họp kết thúc thành công tốt đẹp, việc đầu tiên đương nhiên là mở tiệc mừng công.

Mục Thế Kiệt đã đặt sẵn một bữa tiệc ở một khách sạn cao cấp. Hôm nay trừ những nhân viên bắt buộc phải ở lại trực ban thì tất cả những người còn lại trong công ty đều tham gia tiệc mừng công.

Người nào không tham gia thì được trợ cấp thêm hai ngàn tệ nữa!

Tổng thể bầu không khí của bữa tiệc khá là phấn khởi, đến Ninh Thần cũng uống hai ly rượu vang đỏ.

Từ thời không thể trang trải nổi cuộc sống, đến kiếm được hơn hai chục triệu tệ một quý như hiện nay, tuy rằng giờ chưa cầm được đồng tiền nào, nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ, rất hào hứng.

Điều này chứng tỏ, cuộc sống của cô đã không còn giống như ngày trước nữa, cô đã có nền móng cơ bản để làm giàu.

Mỗi khi nghĩ đến những thay đổi đã xảy ra trong những ngày này, cô vẫn luôn cảm thấy như mình đang nằm mơ vậy.

Nhất là khi nhìn thấy chồng mình đang cùng người khác truyện trò vui vẻ, phong thái hơn người kia làm trong lòng cô lại dâng lên cảm giác thỏa mãn.

Là một người phụ nữ, có được một người đàn ông xuất sắc như vậy làm bạn đời là chuyện hạnh phúc đến nhường nào.

Đặc biệt là anh không chỉ có năng lực trong công việc, mà trong cuộc sống cũng vô cùng dịu dàng và quan tâm người khác. Cho dù thân thể anh có chút bệnh vặt nhưng điều đó không hề quan trọng, cũng không phải là nhu cầu lớn nhất.

Tiệc mừng công kéo dài suốt từ 4 giờ chiều đến tận 11 giờ đêm, Hoắc Khải thấy Ninh Thần hơi mệt mỏi thì mới tỏ ý muốn đưa cô về nghỉ ngơi.

Ông chủ và bà chủ muốn rời đi, làm gì có ai dám phản đối, mọi người vội cung kính tiễn hai người rời đi.

Vốn Mục Thế Kiệt muốn đi cùng nhưng lại bị Hoắc Khải từ chối.

Nếu đã là tiệc mừng công thì phải có lãnh đạo ở đó. Hai bọn họ đã đi rồi, nếu Mục Thế Kiệt cũng đi thì khó tránh khỏi mọi người bị cụt hứng. Dù sao khách sạn để nghỉ ngơi cũng đã đặt rồi, có tài xế lái xe đưa họ đi là được.

Thêm cả Giản Tư Tư không uống nổi nữa cũng đòi đi theo, Mục Thế Kiệt chỉ đành tiễn bọn họ lên xe, dặn dò tài xế chăm sóc tốt cho ba người rồi mới quay trở lại.

Sau đó, có người đi hát, có người đi nhảy, dù sao thì hôm nay công ty bỏ tiền, chỉ cần không vi phạm pháp luật thì họ muốn chơi thế nào cũng được.

Ninh Hạo Bân cũng đã uống kha khá, sau khi thấy Hoắc Khải, Ninh Thần và Giản Tư Tư đều rời đi rồi thì anh ta cầm ly rượu, kéo vai một kỹ thuật viên phòng R&D, cụng ly rồi nói: "Anh nói xem sao người ở bộ phận

các anh lại trâu bò thế. Người ta là cổ đông mà chỉ cầm được có chút tiền, các anh lại được chia nhiều hơn cả họ, không sợ bị lời ra tiếng vào à?"

"Lời ra tiếng vào? Ai dám!", anh nhân viên kỹ thuật đó cũng đã uống không ít, uống rượu vào rồi lá gan cũng to ra, bèn vô cùng tự hào mà khoe mẽ: "Chính miệng chủ tịch Lý đã nói rồi, chỉ cần công ty kiếm được tiền thì sẽ không thiếu phần của bộ phận chúng tôi. Công ty bán được nhiều hàng như vậy là dựa vào cái gì? Thủ đoạn kinh doanh của chủ tịch Lý đương nhiên là rất trâu bò, điểm này chúng tôi công nhận, nhưng nếu không có sản phẩm bọn tôi nghiên cứu ra thì làm sao có danh tiếng tốt như vậy được? Không có danh tiếng tốt thì làm gì có ai đến mua! Đừng nói là chỉ chia cho chúng tôi có 40%, cho dù có chia đến 60% cũng làm gì có ai dám nói câu nào!"

"Ồ, tôi lại không tin đấy. Bộ phận của các anh lại giỏi thế cơ á? Không phải chỉ là làm ra thứ nước có vị thôi sao, có gì đâu, trẻ con cũng làm được", Ninh Hạo Bân nói.

"Có cái rắm ấy! Bọn tôi đều có kỹ thuật chuyên nghiệp cả. Trong việc phân tích các thành phần, phương pháp chiết xuất, phương pháp kết hợp còn đầy cái phải nghiên cứu. Không nói đến cái khác, chỉ riêng máy dùng để phân tích đã có bảy, tám cái. Các công ty giảm béo trong nước chẳng có được mấy nhà có trình độ kỹ thuật cao như bọn tôi đâu!"

"Ôi dào, nói đến thế rồi mà anh vẫn không chịu nhận. Có vài ba cái máy mà anh đã giỏi lắm rồi cơ. Tuy rằng tôi không làm về kỹ thuật, nhưng thời gian tôi theo chủ tịch Lý chắc chắn lâu hơn anh nhiều, sao tôi chẳng thấy được cái máy chuyên nghiệp nào".

"Máy móc người ta đều để ở phòng thí nghiệm, anh làm sao mà thấy được".

"Phải mắt thấy tai nghe mới tính chứ, nào, đưa tôi đi mở mang kiến thức xem. Nếu không tôi sẽ bảo với chủ tịch Lý là người ở bộ phận R&D các anh thích bốc phét!"

“Còn lâu tôi mới bốc phét ấy, bộ phận R&D giỏi vô đối, giỏi nhất cái công ty này! Anh đừng có mà không tin, bây giờ tôi đưa anh đi mở mang kiến thức ngay và luôn, xem thế nào mới là chuyên nghiệp!”

“Nào đi thôi!”

Hai người loạng choạng, xiêu vẹo rời khỏi khách sạn, chẳng có mấy ai chú ý đến sự rời đi của họ, cho dù có chú ý thì cũng sẽ không để tâm.

Kể cả anh nhân viên kỹ thuật bị Ninh Hạo Bân xoay như chong chóng kia, thực ra cũng chưa từng nghĩ đến hành vi của mình sẽ gây tổn thất như thế nào tới lợi ích của công ty.

Bởi vì Ninh Hạo Bân theo Hoắc Khải tới đây, ai cũng biết người trẻ tuổi này là thân tín được ông chủ rất coi trọng.

Nếu đã là thân tín thì sao có thể hại công ty được.

Cộng thêm hôm nay được phát tiền, cũng uống nhiều rượu, làm ý thức của người ta khó tránh khỏi có chút không tỉnh táo.

Hợp đồng bảo mật đã ký kia giờ đã quên sạch sẽ. Dưới tác dụng của nguyên tố này, ba mươi phút sau, Ninh Hạo Bân đã thành công vào được nội bộ phòng R&D của công ty.

Mỗi một kỹ thuật viên của bộ phận R&D đều có thể mở được cánh cửa này, mà trừ họ ra thì trong công ty chỉ có Hoắc Khải và Ninh Thần có thể tự ý ra vào.

Đến cả Mục Thế Kiệt mà muốn vào cũng phải đợi hai người cho phép mới được.

Sau khi công ty tiến hành cải cách, Ninh Hạo Bân là nhân viên đầu tiên vào đây mà chưa được cho phép.

Anh kỹ thuật viên của bộ phận R&D say khướt mà chỉ vào một dãy máy móc nói: "Anh thấy chưa, đây là những thứ chúng tôi thường dùng. Đây là

để đo giá trị năng lượng, đây là để đo cấu trúc lát của thực phẩm. Đây là lồng ấp, bên trong có đủ các loại cảm biến, còn cái này ... "

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 301: Ý Tưởng Mới

Sau khi lần lượt giới thiệu, cả hai dần dần tiếp cận máy chủ. Phòng nghiên cứu và phát triển sản phẩm không có cáp mạng bên ngoài, tất cả các máy tính đều được kết nối bằng mạng nội bộ, chỉ là cách ly vật lý đơn giản nhưng lại đủ để khiến cho bất kỳ hacker nào cũng cảm thấy bất lực.

Tuy nhiên, một khi đã được phép bước vào phòng, thì mọi bí mật đều được phơi bày.

Kỹ thuật viên của phòng R&D vốn đã ngà ngà say nên không biết rằng Ninh Hạo Bân đã lén mở máy điện thoại ghi lại mọi thứ ở đây, bao gồm những dụng cụ và mô hình nào được sử dụng, cách cài đặt và kết nối, tất cả đều được ghi lại rõ ràng.

Điều khiến cho Ninh Hạo Bân hài lòng hơn cả chính là, tờ công thức thức uống giảm cân mới nhất của công ty cũng đang được đặt mở ra ở trên bàn.

Từng xấp giấy mỏng chồng lên nhau đã cho thấy tất cả những sự vất vả của phòng R&D trong nhiều ngày qua.

Ninh Hạo Bân lén lút chụp ảnh nội dung của những giấy tờ này, cách này cũng giúp cho anh ta tránh được nhiều rủi ro hơn cách sao chép dữ liệu bằng đĩa U.

Sau khi quay phim và chụp lại mọi thứ cần thiết, Ninh Hạo Bân lại tỏ vẻ không hứng thú nữa, kéo các kỹ thuật viên của bộ phận R&D rời khỏi đó.

Ngày hôm sau, Hoắc Khải và Ninh Thần đến công ty để tổ chức một cuộc họp ngắn, chủ yếu là để thảo luận xác định mục tiêu của giai đoạn tiếp theo và kế hoạch tiếp thị.

Chiến dịch Toàn dân giảm cân vừa kết thúc, nếu cứ thực hiện lại những hoạt động tương tự thì có vẻ hơi lạc hậu, hơn nữa còn có thể khiến cho

khách hàng cảm thấy mệt mỏi khi liên tục tiếp nhận những loại quảng cáo tương tự như vậy.

Vì vậy, mục tiêu của giai đoạn tiếp theo chủ yếu là duy trì tình hình ổn định hiện tại. Đồng thời, phòng R&D phải nghiên cứu phát triển thêm các dụng cụ thể thao và đồ uống giảm cân có hương vị phù hợp với thị hiếu của người tiêu dùng càng sớm càng tốt.

Không sai, mục tiêu kinh doanh tiếp theo của Hoắc Khải chính là các dụng cụ thể thao.

Theo ý tưởng của anh, giá của những dụng cụ thể thao này tuyệt đối không được quá đắt đỏ, tốt nhất là chỉ cần bỏ ra vài chục tệ cũng có thể mua được một thiết bị tốt. Như vậy thì mọi người đều có thể mua được mà không cần phải tốn thời gian cân nhắc hay đầu tư quá nhiều tiền bạc.

Ngoài ra, phương pháp sử dụng dụng cụ thể thao cần đơn giản và dễ hiểu. Từ trẻ em ba tuổi đến cụ già tám mươi tuổi, tất cả đều có thể sử dụng được.

Điều này đòi hỏi hình thức của các dụng cụ thể thao phải đơn giản, điều phức tạp duy nhất là bên nghiên cứu phải có hiểu biết nhất định về cấu trúc cơ thể con người.

Nếu như khách hàng không cảm thấy thoải mái với nó, sẽ rất khó để có thể tạo nên danh tiếng tốt cho công ty.

Một số cổ đông đã đưa ra ý kiến phản đối, bởi vì mặc dù dụng cụ thể thao và sản phẩm giảm cân có liên quan đến nhau nhưng lại thuộc về hai nhóm ngành khác nhau.

Sản phẩm giảm cân của công ty vẫn còn đang hot, nếu đột ngột chuyển hướng sang phát triển một nhóm ngành hàng khác sợ rằng sẽ không thành công, hơn nữa nếu như thị trường không chấp nhận sẽ còn dễ gây ra tác dụng ngược.

Về vấn đề này, Hoắc Khải không giải thích gì mà chỉ yêu cầu phòng R&D đưa ra kết quả trong thời gian sớm nhất.

Người khác có thể coi thường các loại tiện ích chỉ đáng giá từ mười mấy đến hai mươi tệ, nhưng Hoắc Khải lại không nghĩ như vậy.

Hơn ai hết, anh hiểu rõ rằng cách nhanh nhất để thành công ở đất nước này không phải là tìm ra một dự án phù hợp, cũng không phải là sản xuất ra một sản phẩm có chất lượng tốt nhất thế giới, mà chính là phải đáp ứng được nhu cầu của hầu hết người tiêu dùng.

Vậy nhu cầu của hầu hết người tiêu dùng là gì?

Không gì ngoài giá rẻ.

Theo kết quả khảo sát mức thu nhập quốc gia mới nhất, hơn một nửa số người dân trong nước hiện có thu nhập hàng tháng dưới một ngàn năm trăm tệ.

Điều này cho thấy rằng các sản phẩm mà hầu hết mọi người có thể mua được đều là hàng cấp thấp.

Quan sát kỹ lưỡng những công ty nào đang phát triển nhanh chóng trong vài năm qua, thì thấy hầu hết những công ty này đều bắt đầu từ việc kinh doanh mặt hàng bình dân, còn những doanh nghiệp gia nhập vào phân khúc thị trường cao cấp thì hầu hết đều phá sản.

Do đó, phân khúc thị trường từ cấp thấp đến tầm trung mới chính là đường huyết mạch của công ty.

Nếu như nắm chắc phân khúc thị trường này, nhất định có thể chiếm hơn một nửa thị trường trong nước. Ngay cả khi có ai đó nói rằng, chỉ có 20% số người chiếm giữ 80% toàn bộ tài sản trên thế giới này thì sao chứ?

Điều đó chỉ có nghĩa là 20% số người đó nắm giữ nhiều tiền trong tay, chứ không có nghĩa là 20% số người đó có thể chiếm 80% tiêu dùng trên thế giới, đây hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Trải qua nhiều năm lăn lộn trên thương trường, Hoắc Khải biết rằng, để thành công cần phải xây lên được ba nền tảng chính.

Đầu tiên là thị phần.

Thứ hai là thị phần.

Thứ ba cũng chính là thị phần.

Khi chúng ta chiếm được phần lớn thị phần, thì mọi quy tắc của thị trường này sẽ do chính chúng ta đặt ra. Đến lúc đó, làm sao kiếm tiền, muốn kiếm bao nhiêu tiền, đều chỉ cần đến một câu nói của chúng ta. Đây cũng chính là lý do tại sao mọi quốc gia đều phải ban hành luật chống độc quyền.

Nếu thị trường bị chiếm độc quyền sẽ rất dễ dàng bị hạn chế. Đối với người tiêu dùng thì không có đủ sự lựa chọn, và không có sự công bằng nào cả.

Tuy nhiên, có sự tồn tại của luật chống độc quyền cũng không có nghĩa là các công ty không thể chiếm lĩnh phần lớn thị trường.

Luôn tồn tại nhiều giải pháp hơn khó khăn, đây là câu nói mà những người dân trong nước thường nói.

Không có bất kỳ quy tắc nào được xây dựng đạt đến sự kín kẽ hoàn hảo, luôn rất dễ tìm thấy khe hở trong các quy tắc. Hơn nữa, những khe hở đó rất khó để lấp thêm vào, làm không khéo còn có thể tự mâu thuẫn với các quy tắc ban đầu.

Đã quá chi tiết nên cũng không muốn nói nhiều, nhưng tóm lại, với khả năng kinh doanh của Hoắc Khải thì không khó để làm được điều này trong điều kiện hợp tình, hợp lý và hợp pháp.

Một dụng cụ thể thao trị giá vài chục tệ, miễn là có thể gây dựng nên hình ảnh tốt, gây được tính thời sự và trở thành một sản phẩm phổ biến, nó có thể mang lại đủ lợi ích cho công ty.

Một số ít cổ đông khá thiển cận, họ không thấy được giá trị thật sự của những thứ rẻ tiền nên đương nhiên sẽ phản đối.

Nhưng Ninh Thần, Mục Thế Kiệt, và thậm chí là hầu hết các cổ đông khác trong công ty đều công nhận ý tưởng này của Hoắc Khải.

Không phải là họ có thể thật sự hiểu được ý tưởng này, họ chỉ dựa vào sự tin tưởng của họ đối với Hoắc Khải mà giơ tay lên đồng ý.

Chỉ có Giản Tư Tư lặng lẽ ở phía sau nói với Ninh Thần: "Mấy người kia thật đúng là đầu đất, ông chủ nắm trong tay hơn phân nửa cổ phần của công ty, bọn họ phản đối thì có ích lợi gì, lại tự dưng đi đắc tội với người khác".

Hoắc Khải nghe được lời cô ấy nói, liền quay đầu lại liếc mắt đáp: "Tôi không chế phần lớn cổ phần, nhưng có cổ phần lớn cũng không thể không chế được lòng người. Nếu mọi người không đồng lòng, cho dù có nắm trong tay toàn bộ cổ phần thì cũng không dùng được. Cho nên không thành vấn đề nếu như có ai đó phản đối, miễn là chúng tôi chứng minh được rằng chúng tôi đúng, thì sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ không thể dễ dàng nói ra lời phản đối với việc làm của chúng tôi nữa".

Ninh Thần gật đầu nói với Giản Tư Tư: "Chủ tịch Lý nói đúng, công ty cần có những người dám phản bác. Sự phục tùng một cách mù quáng sẽ chỉ khiến cho chúng ta thụt lùi. Chỉ có sự phản đối mới cho chúng ta cơ hội để suy xét lại. Chỉ có suy xét lại mới có thể phát hiện ra chúng ta đã sai ở chỗ nào".

Sau khi bị hai sếp có quyền hành cao nhất lần lượt giáo dục, Giản Tư Tư lè lưỡi nói: "Em biết rồi, không có phản đối thì không có tiến bộ".

"Em đó, em là người có tính khí tốt, nhưng suy nghĩ lại quá đơn giản. Sau này phải đi theo chủ tịch Lý học hỏi thêm một chút, có biết không", Ninh Thần nói.

Ninh Thần đã nở nụ cười và nói một cách rất dịu dàng, Giản Tư Tư hiểu được Ninh Thần đang nhắc nhở mình, nên cũng mỉm cười nói: "Em

biết rồi, em nhất định sẽ học hỏi nhiều hơn từ chủ tịch Lý!"

Ninh Hạo Bân là người phụ trách biên bản của cuộc họp này, anh ta đang quan sát cuộc trò chuyện giữa Hoắc Khải, Ninh Thần và Giản Tư Tư với nét mặt bình thản, nhưng trong lòng thì đang thầm giễu cợt.

Chuyện đúng đắn thì không làm, còn mấy cái ý kiến không ra gì đó thì lại đi tin theo răm rắp.

Học hỏi từ anh ta sao, có thể học được gì từ anh ta chứ hả? Học cách kiếm tiền từ người nghèo à?

Một công ty đã có thể kiếm được hàng chục triệu trong ba tháng, thế mà không tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, tung ra những sản phẩm cao cấp để thu hút được sự chú ý của giới thượng lưu, lại ngu ngốc đến mức không thể ngu ngốc hơn là đi tìm kiếm sự ưu ái của những người tiêu dùng nghèo mạt.

Cứ cho là người nghèo chiếm đa số trên thế giới thì thế nào chứ? Cái định luật 80/20 chẳng lẽ đều là vô nghĩa hay sao?

Không có sản phẩm cao cấp chống đỡ thì có thể kiếm tiền được trong mấy năm? Cứ coi như có thể kiếm được tiền lâu dài, thì ở trong mắt người khác thương hiệu này cũng sẽ vĩnh viễn trở thành một thương hiệu giá rẻ.

Ninh Hạo Bân cũng không thể nhìn ra chút ánh sáng nào trong ý kiến của Hoắc Khải, anh ta chỉ biết rằng anh ta không cần để ý đến suy nghĩ của người đàn ông đó làm gì.

Chỉ cần đem những gì mà mình biết đến nói với đối thủ cạnh tranh, thế là sẽ có người giúp anh ta dọn dẹp Hoắc Khải ngay.

Sau cuộc họp, Hoắc Khải và Ninh Thần cũng không chậm trễ thêm, sau khi tạm biệt mọi người trong công ty, dưới sự cổ vũ nồng nhiệt của các nhân viên, họ lái xe ra sân bay.

Nhìn xe của Hoắc Khải và Ninh Th`ần rời đi, một số cổ đông của công ty đã vây quanh Mục Thế Kiệt hỏi: "Tổng quản lý Mục, ông có nghĩ rằng ý tưởng của chủ tịch Lý thật sự có thể thành công không? Đ`ầu tư vào những thứ rẻ ti`ền như vậy liệu có đáng tin cậy không?"

“Tôi nghĩ là có thể tin cậy được”, Mục Thế Kiệt gật đ`ầu, nhìn v`ề hướng chiếc xe đang rời đi r`ồi nói: “Không phải vì tôi nhìn thấy trước được thành công của ý tưởng đó, mà là tôi tin rằng người này có thể làm nên đi`ều kỳ diệu. Chúng ta đã chứng kiến phép màu một l`ần, tại sao đi`ều đó lại không thể xảy ra l`ần nữa chứ? Vì vậy, đi`ều chúng ta phải làm là tin tưởng và hợp tác với chủ tịch Lý. Bây giờ chúng ta đã không còn con đường nào khác để đi nữa".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 302: Bành Trướng

Sự coi trọng của Mục Thế Kiệt đối với Hoắc Khải đã vượt qua sự sùng bái thông thường, mà ông ta gần như đã được tái tạo lại. Nếu không có những nỗ lực lật ngược tình thế của Hoắc Khải, bây giờ ông ta có thể chỉ còn có vài trăm ngàn trong tay để tiếp tục hoài niệm quá khứ, hoặc suy sụp đến mức tự sát.

Vậy mà bây giờ ông ta chẳng những không phải tự tử, lại còn có trong tay hàng triệu đồng cổ tức. Còn hơn hai trăm ngày nữa là hết năm, lúc này đây, trong lòng Mục Thế Kiệt dường như đã không còn bình tĩnh, chưa có lúc nào mà ông ta ham muốn công việc hơn bây giờ.

Những kỳ vọng vô hạn về tương lai khiến cho ông ta cảm thấy như được trở lại thời trai trẻ.

Đó là thời kì luôn tràn đầy năng lượng, cho dù có làm gì cũng không ngại khó khăn.

Ông ta có thể cảm nhận được điều này không chỉ vì những lợi ích mà hoạt động giảm cân toàn quốc mang lại cho công ty, mà còn bởi phong độ của một người đàn ông trẻ hơn mình rất nhiều.

Rõ ràng không bao giờ nói nhiều, nhưng mỗi hành động đều vô cùng thuyết phục.

Không chỉ Mục Thế Kiệt, nhiều người cũng có ý kiến tương tự, nhưng họ sẽ không trực tiếp bày tỏ như Mục Thế Kiệt, hoặc giả không có cơ hội để bày tỏ.

Nhân viên của công ty chi nhánh Giáp Tử cứ như vậy mà chăm chú nhìn theo chiếc xe đang rời đi.

Cuối cùng, Mục Thế Kiệt quay lại và vỗ tay lớn để bọn họ định thần lại: "Hãy trở lại làm việc, nhớ rằng tương lai của chúng ta vô cùng tươi đẹp. Nếu muốn vậy thì phải làm việc chăm chỉ và chiến đấu cùng nhau!"

“Nỗ lực, phấn đấu!”, mọi người đồng thanh la to lên một cách cuồng nhiệt.

Người nghèo thì ham lợi. Hoắc Khải đã sử dụng thành công phần thưởng cổ tức, điều này đã khơi dậy sự chăm chỉ của mọi người.

Từ nay về sau, sự cám dỗ của tiền bạc sẽ không còn là vấn đề quan trọng nữa, và đã đến lúc để nói về lý tưởng.

Chuyện gì cũng cần thực hiện từng bước một, về phương diện này thì Hoắc Khải đúng là giỏi hơn ai hết.

Trở lại thành phố của mình, việc đầu tiên mà Hoắc Khải làm là đăng một tin tuyển dụng mới.

Hiện tại công việc kinh doanh của công ty chi nhánh Giáp Tử đang phát triển tốt, sản phẩm giảm cân đạt được danh tiếng tốt nên không cần lo lắng về doanh thu.

Với thức uống giảm cân, bữa ăn giảm chất béo và dụng cụ thể thao, trong tương lai một chuỗi các sản phẩm tốt hơn có thể được hình thành.

Công ty chi nhánh chịu trách nhiệm chính trong khâu nghiên cứu phát triển sản phẩm và hậu cần, trong khi tổng công ty Hi Vọng Mới chịu trách nhiệm tiếp thị.

Việc kinh doanh bây giờ đang rất tốt, nên cho dù không cần làm báo cáo số liệu nữa thì công việc cũng chẳng giảm đi là bao.

Hơn nữa, khi thị phần tăng lên, vô số các vấn đề nhỏ khác nhau sẽ lần lượt xuất hiện.

Ví dụ như một số người có cơ địa không phù hợp với sản phẩm, có phản ứng bất thường sau khi ăn, tác dụng ít… đều cần phải được xử lý ngay.

Nếu không có một chế độ hậu mãi đảm bảo, chỉ dựa vào sự truyền miệng của khách hàng thì sẽ khó có thể duy trì lâu dài.

Hoắc Khải là người đặc biệt chú trọng đến vấn đề dịch vụ sau bán hàng, tin rằng điều đầu tiên là cần phải thành lập một đội ngũ hậu mãi hoàn chỉnh.

Đội ngũ này không cần quá nhiều, nhưng họ phải đủ linh hoạt để đối phó với những trường hợp khẩn cấp, và phải đủ mạnh mẽ để chịu áp lực. Nếu không, nhân viên vừa bị khách hàng la mắng liền nổi đóa lên cãi lại thì cũng không tốt.

Ngoài ra, để thích ứng tốt hơn với sự mở rộng dần dần thị phần trong tương lai, nhân sự trong bộ phận kinh doanh cũng cần được tăng cường.

Thương mại điện tử đúng là thị trường chủ đạo, nhưng kênh bán hàng trực tiếp cũng không phải là hoàn toàn vô dụng.

Tất cả các loại trung tâm thương mại lớn, siêu thị, hiệu thuốc đều là những mục tiêu "tấn công" của Hoắc Khải.

Thương thảo như thế nào, ai là người sẽ đứng ra làm chuyện đó, rõ ràng không thể lúc nào cũng để cho anh và Ninh Thần tự mình làm hết.

Nếu như nhân lực cạn kiệt trong một thị trường lớn như vậy, chỉ có hai ba người sẽ không làm được gì.

Do đó, phải tuyển thêm nhân viên cho bộ phận kinh doanh.

Không giống như đội hậu mãi, Hoắc Khải chỉ có một yêu cầu duy nhất cho bộ phận kinh doanh, đó là phải năng động.

Tố chất này, nói thì rất đơn giản, nhưng thực chất cũng chứa đựng rất nhiều thứ, chẳng hạn như độ nhận biết về sản phẩm và tầm hiểu biết sâu rộng, sự tự tin cá nhân, ý thức làm việc nhóm...

Nếu không đủ năng động và linh hoạt thì sẽ không thể nào chiếm được thế thượng phong trong các cuộc đàm phán, và sẽ dễ bị người khác điều khiển.

Giờ đây, các sản phẩm của công ty chi nhánh Giáp Tử đã được công nhận rộng rãi, Hoắc Khải không cảm thấy cần phải nhượng bộ khi thảo luận về việc hợp tác với người khác.

Hãy ngẩng cao đầu, tự tin đề ra các yêu cầu hợp tác, sau đó chiếm lĩnh thị trường này!

Đối với quyết định của anh, Ninh Thần không hề có ý định phản đối, vì khoảng thời gian này đã chứng minh được khả năng kinh doanh tuyệt vời của Hoắc Khải.

Chỉ cần anh ấy nói thì cứ làm, không có gì sai cả.

Chính Hoắc Khải chịu trách nhiệm cho việc tuyển dụng, ngay sau khi tin tuyển dụng được đăng lên, ngay lập tức đã có rất nhiều phản hồi. Trong đó có một số công ty môi giới tuyển dụng cũng chủ động đưa danh sách đến hỏi có cần giúp công ty anh tìm người có kinh nghiệm không?

Đối với vấn đề này, Hoắc Khải hoàn toàn từ chối.

Nguyên tắc của anh chính là không bao giờ dùng nhân viên "lão làng"!

Không phải do những người này không tốt, mà là do có quá nhiều kinh nghiệm làm việc sẽ dễ sinh ra suy nghĩ khác người. Không giống như người mới, chỉ cần cho chút ngọt ngào liền làm việc chăm chỉ hết sức, rất dễ kiểm soát.

Công ty hiện vẫn đang trong giai đoạn sơ khai, nên tính ổn định là điều đầu tiên cần phải xem xét, không thể có quá nhiều yếu tố không ổn định.

Còn về kinh nghiệm làm việc, cái này có thể từ từ trau dồi được.

Chỉ cần có một nền tảng tốt, thì tự nhiên sẽ có thể dễ dàng phát triển.

Bồi dưỡng nên nhân tài sẽ có giá trị hơn tìm người có sẵn kinh nghiệm từ bên ngoài.

Những người có kinh nghiệm sẵn, ngày hôm nay có thể nhảy vào công ty của mình, ngày hôm sau nhiều khi lại nhảy vào công ty của người khác.

Xét thấy nhân viên của công ty sẽ tăng lên đáng kể trong tương lai, Hoắc Khải đã yêu cầu Ninh Thần tổ chức lại một khuôn khổ phòng ban đơn giản, khiến cho công ty trở nên quy củ hơn.

Vốn dĩ Ninh Thần muốn đề nghị thuê một nhân viên tài chính chuyên trách, dù sao thì cô ấy cũng không chuyên nghiệp trong việc này, đôi khi đọc báo cáo tài chính cũng cảm thấy khá đau đầu.

Nhưng Hoắc Khải cho rằng việc đọc báo cáo tài chính bây giờ không quá quan trọng, phạm vi kinh doanh đơn lẻ nên không cần thiết phải có yêu cầu quá cao về tính chuyên nghiệp của các báo cáo tài chính. Một mình Ninh Thần làm chuyện đó là đủ.

Nghe thì có vẻ như anh không nghĩ đến vợ mình, nhưng Ninh Thần biết rằng Hoắc Khải rất cảnh giác với người ngoài. Chỉ có Ninh Thần là người duy nhất anh có thể tin tưởng trong công ty.

Theo suy nghĩ của hai vợ chồng, sau khi công ty mở rộng, Giản Tư Tư và lớp người đầu tiên được tuyển dụng sẽ trở thành trụ cột của công ty, chịu trách nhiệm dẫn dắt những người mới đến làm quen với công việc kinh doanh.

Nói trắng ra thì họ sắp được thăng chức, chỉ cần họ chăm chỉ thì ít nhất họ cũng sẽ là trưởng phòng trong tương lai.

Chỉ là tin tức chưa được tiết lộ ngay lập tức, đợi nhân viên mới vào công ty rồi mới thông báo điều bất ngờ dành cho các nhân viên cũ.

Sau hai ngày bận rộn công việc, lại đến cuối tuần, thời gian tiếp nhận tư vấn tâm lý quen thuộc lại đến.

Hoắc Khải đã đã lên kế hoạch thú nhận về tình trạng sức khỏe của mình để không còn lo lắng về chuyện này nữa, nhưng nghĩ đến khả năng tiếp thu của Ninh Thần, anh vẫn phải chọn dùng đến "phương pháp điều trị" của Phan Tư Mễ để giải tỏa vấn đề một cách tự nhiên.

Sáng cuối tuần, Hoắc Khải đi đến phòng khám tâm lý của Phan Tư Mễ.

Một tuần không gặp, cô nàng bác sĩ tâm lý đã từng du học ở nước ngoài này hôm nay lại trông có vẻ phờ phạc.

"Cô bị sao vậy? Gần đây không nghỉ ngơi nổi hả?", Hoắc Khải hỏi sau khi bước lên lầu.

Hôm nay Phan Tư Mễ mặc một chiếc váy màu tím hồng, trang điểm không quá đậm, gương mặt khá quyến rũ đó lại thể hiện một sức hấp dẫn khác biệt.

Hai người lần trước ở trong phòng khám đã xảy ra chút "động chạm nho nhỏ".

Hoắc Khải không hề coi trọng nụ hôn nóng bỏng đó, trong mắt anh thì đó chỉ là sự va chạm thân thể bình thường. Không có tình cảm làm nền tảng, thì đừng nói là một nụ hôn, cho dù có tiếp xúc thân mật hơn nữa thì cũng vô nghĩa.

Nhưng đối với Phan Tư Mễ lại không phải là như vậy.

Cô ta cảm thấy rằng mình đã bị lún sâu vào người đàn ông này.

Cô ta nói muốn giúp Ninh Thần vạch trần sự cặn bã của anh, nhưng mỗi khi nghĩ đến việc anh là chồng của Ninh Thần, trong lòng cô ta lại dâng lên một cảm giác phiền muộn không thể lý giải được.

Trong sự cô đơn tĩnh lặng của màn đêm, cô ta thường nhớ lại những nụ hôn của Hoắc Khải, rất nồng nàn và mạnh mẽ, khiến cả người cô ta khẽ run lên.

Một tuần qua không biết là cô ta đã mơ bao nhiêu giấc mơ. Thân mật với Hoắc Khải trong mơ sẽ luôn gây ra cảm giác áy náy vô cùng khó chịu sau khi cô ta tỉnh dậy.

Cô ta không muốn trở thành kẻ thứ ba, cô ta sẽ không bao giờ là một kẻ thứ ba, nhưng tại sao cô ta cứ nằm mơ những giấc mơ chết tiệt như vậy!

Khi nhìn thấy Hoắc Khải, nhịp tim của Phan Tư Mễ đã tăng nhanh lên rất nhiều. Cô ta hít một hơi thật sâu và cố gắng tự an ủi bản thân rằng những chuyện này đều là do tên cặn bã kia có trình độ quá cao, khiến cho ngay cả khi cô ta là một bác sĩ tâm lý thì cũng sẽ bị ảnh hưởng một cách vô thức.

Ngay cả cô ta mà cũng chịu không nổi, chẳng trách Ninh Thần lại bị người này lừa dối.

Hoắc Khải càng quan tâm, Phan Tư Mễ lại càng không coi anh ra gì. Cô ta bây giờ đã rơi vào chấp niệm, một lòng muốn vạch trần Hoắc Khải, liền nói: "Thế nào, nhìn tôi bây giờ rất xấu xí sao?"

Hoắc Khải hơi ngẩn ra, đúng là đối phương có vẻ hơi tiều tụy, nhìn qua là biết không nghỉ ngơi tốt, nhưng chuyện này cùng vấn đề xấu đẹp thì có liên quan gì chứ?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 303: Uy Hiếp

Mà Phan Tư Mễ đã hỏi, thì anh cũng phải lắc đầu nói: "Không xấu". Phan Tư Mễ khịt mũi, đứng dậy đi tới chỗ anh nói: "Mấy người cứ luôn miệng nói một đằng làm một nẻo. Nếu đã thấy tôi đẹp như vậy, sao chưa bao giờ thấy anh chủ động gọi điện hay thỉnh thoảng đến đây gặp tôi. Lẽ nào chỉ đến cuối tuần thì anh mới dám lấy lý do chữa bệnh để ghé qua đây sao?"

"Không phải, chỉ là gần đây bận quá, không có việc gì quan trọng nên cũng không tiện làm gián đoạn công việc của cô", Hoắc Khải nói.

Phan Tư Mễ khịt mũi một lần nữa, đi tới trước mặt anh rồi đột nhiên ngồi lên đùi anh, hai tay ôm lấy cổ của Hoắc Khải: “Tôi nhớ có người đã nói, tốt hơn hết là đừng thách thức giới hạn của đàn ông. Nhưng mà tôi vẫn muốn thử thách cái giới hạn đó một lần nữa".

Hoắc Khải nhìn cô ta chằm chằm mà không lên tiếng ngay.

Phan Tư Mễ cũng không có ý định né tránh ánh mắt của Hoắc Khải, hai người cứ nhìn nhau như vậy, sau khoảng nửa phút thì Hoắc Khải mới nói: "Tôi không hiểu tại sao cô lại làm thế này".

Từ những lần tiếp xúc trước, Hoắc Khải đánh giá Phan Tư Mễ không phải là một người phụ nữ dễ chinh phục, đặc biệt là khi bản thân anh còn chưa thể hiện ra bất kỳ tín hiệu nào cho cô ta.

Nhưng người phụ nữ này lại mấy lần chủ động dính sát vào anh.

Hoắc Khải tự biết sức quyến rũ của anh tương đối cao, nhưng anh không quá tự phụ đến mức cho rằng bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ tự nguyện gánh tai tiếng của kẻ thứ ba mà chủ động dụ dỗ anh.

Có thể hiểu rằng Phan Tư Mễ làm điều này là có lý do, nhưng anh thật không biết tại sao.

Phan Tư Mễ nhìn anh cười nói: "Còn c`ần có lý do sao?"

"C`ần chứ, cô là bạn học cũ và là bạn tốt của vợ tôi, với tính cách của cô, đáng lẽ ra cô không nên làm thế này", Hoắc Khải nói.

Giọng anh không cao không thấp, cũng không lạnh lùng, có vẻ rất bình tĩnh. Mà anh càng bình tĩnh thì trong lòng Phan Tư Mễ lại càng uất hận.

Chẳng lẽ ở trong mắt của anh, cô ta dù một chút quyến rũ cũng không có hay sao, lại có thể lúc nào cũng tỏ ra bình tĩnh như vậy.

Sự tức giận khiến cho Phan Tư Mễ nghiến răng nghiến lợi nói: "Bạn học cũ thì sao? Đàn ông hay nói không được động vào vợ bạn, nhưng tôi là phụ nữ! Tôi chỉ thích người đàn ông như anh, anh đã có gia đình r`ồi, còn tôi thì không muốn kết hôn, ngay cả khi có chuyện gì xảy ra thì cũng không thành vấn đ`ề!"

Khi nói ra đi`ều này, trái tim của Phan Tư Mễ đập rất nhanh, lại mơ h`ồ nhận ra một sự mong đợi thoáng qua.

Mong đợi được nghe đi`ều mà đối phương sẽ nói, được thấy việc mà đối phương sẽ làm. Hơn nữa, loại mong đợi này cũng tương tự như khát vọng.

Cảm giác đó cũng không khiến cho Phan Tư Mễ cảm thấy hổ thẹn, rõ ràng đây là kế hoạch để vạch tr`ần kẻ cặn bã, làm sao cô ta có thể thật sự mong đợi những đi`ều sẽ xảy ra tiếp theo chứ!

Nhưng một lời cô ta đã nói ra, sau khi nói ra lại càng cảm thấy thoải mái và cởi mở.

Cô ta tiến lại g`ần Hoắc Khải hơn, khoảng cách giữa hai môi bây giờ không quá 15 cm, hơi thở và mùi vị của họ dường như đã quyện vào nhau.

"Tôi không đòi hỏi bất cứ đi`ều gì. Chỉ là tôi đã độc thân trong một thời gian dài nên cảm thấy cô đơn và không thể chịu đựng được những đêm dài quạnh quẽ. Vừa hay anh lại là người đàn ông khiến cho tôi cảm thấy vừa

lòng, và bản thân tôi cũng đã là một người phụ nữ trưởng thành. Anh sợ bị Ninh Thần phát hiện, hay anh đang muốn nói rằng cái gọi là khái niệm đạo đức đang kìm hãm anh?"

Hoắc Khải nhìn cô ta, như thể muốn đánh giá điều mà người phụ nữ này đang nói là thật hay giả.

Sau vài giây, anh nhận ra rằng anh không cần phải đánh giá điều này làm gì.

Cho dù điều Phan Tư Mễ đang nói là thật hay giả cũng không liên quan gì đến anh.

Đặt hai tay lên eo Phan Tư Mễ, thân thể đối phương có hơi cứng lại, nhưng sau đó đã nhanh chóng thả lỏng. Còn không đợi cô ta nở nụ cười, Hoắc Khải đã đẩy người cô ta ra và nói: "Quan niệm đạo đức không thể kìm hãm tôi, nhưng sở thích cá nhân thì có thể. Cô không phải là mẫu người của tôi, vì vậy thật xin lỗi".

Đã nói đến mức đó mà vẫn là bị người đàn ông này đẩy ra, Hoắc Khải đã khiến cho Phan Tư Mễ cảm thấy bị xúc phạm.

Vào giờ khắc này, cô ta dường như đã mất đi lý trí, chỉ muốn biết anh dựa vào cái gì mà dám nói như thế!

Sao anh lại có thể đẩy cô ta ra? Tại sao phải đẩy cô ta ra?

Có nhiều người đàn ông theo đuổi cô ta như thế, họ đều có thể tặng hoa, tặng xe, tặng nhà cho cô ta chỉ để đổi lại một cái gật đầu.

Cô ta có thể quyến rũ những người đàn ông khác, tại sao người này lại giống như một cục đá, cảm thấy cô ta không có chút sức hút nào chứ?

Phan Tư Mễ cảm thấy không phục, cô ta không thích cái cảnh bị người khác phớt lờ như thế này.

Vì vậy, cô ta càng dùng sức ôm chặt cổ Hoắc Khải, cho dù thân thể có bị đẩy ra, cô ta vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Đừng tưởng rằng tôi không biết anh đang nghĩ gì. Đàn ông vẫn là đàn ông, có thể không thích ngủ với phụ nữ sao? Anh cũng nói rằng tôi rất đẹp, làm sao anh có thể không có cảm giác gì với tôi chứ!"

"Có một số việc, không phải vì cô cho là có thì nhất định phải có", Hoắc Khải nói.

Anh dùng sức một lần nữa, đẩy mạnh cơ thể của Phan Tư Mễ tách ra hoàn toàn ra khỏi mình.

Sự thẳng thừng của anh càng khiến cho Phan Tư Mễ cảm thấy nhục nhã hơn, cô ta liền gằn giọng: "Tôi không tin! Tôi không quan tâm anh nghĩ gì, dù sao khi tôi đã muốn cái gì thì tôi cũng phải có cho bằng được! Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ nói cho Ninh Thần biết mọi chuyện!"

"Nói cho cô ấy biết cái gì?"

"Nói với cô ấy rằng anh đã hôn tôi, sờ soạng tôi và ức hiếp tôi!"

"Cô nghĩ cô ấy sẽ tin sao?"

"Anh nghĩ rằng nếu tôi lấy chiếc áo sơ mi mà anh đã thay ở trung tâm thương mại trước đây, sau đó nói với cô ấy rằng ban đầu anh không gặp vấn đề gì nhưng vẫn đồng ý đi mua sắm với tôi mà không nói cho cô ấy biết, thì liệu cô ấy có còn tin anh không?"

Hoắc Khải nhíu mày chặt hơn: "Cô đang uy hiếp tôi?"

Từ lâu anh đã nghĩ chuyện đó không nên xảy ra, khi chiếc áo sơ mi bị bẩn, anh nên trực tiếp nói cho Ninh Thần biết sự thật. Dù sao anh cũng không làm việc gì có lỗi với cô ấy nên cũng không cần phải giấu giếm.

Nhưng bây giờ, vì anh đã nói dối trước, nên nếu Phan Tư Mễ nói ra vấn đề này thì ai có thể đảm bảo rằng Ninh Thần sẽ không suy nghĩ lung tung?

Cô có thể sẽ tin những gì mà Hoắc Khải nói, những cũng có thể sẽ tin vào những lời khiêu khích của Phan Tư Mễ.

Điều mà Hoắc Khải nghĩ đến lúc này không phải là giải quyết mọi chuyện như thế nào, mà là có nên mạo hiểm như vậy hay không.

Có nên dùng chuyện này để kiểm tra xem mối quan hệ giữa hai người có bền chặt không?

Từ trước đến giờ Hoắc Khải luôn cảm thấy chán ghét mấy thủ đoạn dò xét lẫn nhau, nên đương nhiên anh cũng không muốn bản thân mình phải dùng đến loại thủ đoạn như vậy.

"Cô làm điều này thì có ích lợi gì cho cô?", Hoắc Khải hỏi.

Phan Tư Mễ nghe thấy vậy thì giật mình, kinh nghiệm lâu năm của một chuyên gia tâm lý khiến cô ta đánh giá rằng sở dĩ đối phương nói câu này là bởi vì nội tâm đang dao động. Người này đang lo sợ, đang do dự.

Tiếp xúc với Hoắc Khải nhiều lần như vậy, đây mới là lần đầu tiên Phan Tư Mễ cảm thấy bản thân mình có chút lấn lướt anh.

Nét mặt của cô ta đã bớt cáu kỉnh, trên mặt lộ ra ý cười nói: "Không có lợi ích gì, nhưng tôi đã quá cô đơn, cũng không có gì để mất. Hơn nữa, tôi không tin anh thật sự không muốn. Khi anh hôn tôi lần trước, anh đã rất nhiệt tình, và tôi vẫn thường nghĩ đến cảnh đó, cảm giác rằng đôi môi của tôi đã sưng lên vì anh. Chẳng lẽ muốn anh bồi thường cho tôi một đêm xuân mộng cũng không thể hay sao?"

Không thể không nói rằng Phan Tư Mễ thật sự có năng lực chuyên môn, tiến lùi khéo léo, có cám dỗ, có khuyên giải an ủi, thậm chí còn có chút ám chỉ.

Các thủ thuật tâm lý khác nhau đã được cô ta sử dụng triệt để.

Hoắc Khải yên lặng nhìn cô ta, sau một hồi mới nói: "Có bao giờ cô nghĩ rằng nếu chuyện này mà lộ ra thì cô có thể sẽ mất đi người bạn thân

nhất của cô hay không? Lúc còn đi học, chuyện giữa cô và Cơ Hương Ngưng có lẽ chỉ là hiểu lầm, là cô ấy bị hiểu sai. Nhưng chuyện lần này rõ ràng là do cô chủ động, cô không bị ai hiểu sai. Tôi không nghĩ cô lại muốn trở thành người mà cô từng ghét".

So với lời nói của Phan Tư Mễ tuy nhẹ nhàng rào đón nhưng lại mang đầy tính uy hiếp, thì lời nói của Hoắc Khải lúc này thuần túy chỉ là đang tấn công trực diện vào lòng tự tôn của cô ta.

Sự cố ở trường đại học năm đó đã luôn là một nút thắt trong lòng của Phan Tư Mễ. Ngay cả khi sau đó cô ta nghĩ rằng có thể mình đã hiểu lầm Cơ Hương Ngưng, nhưng cô ta vẫn chưa thật sự tháo bỏ được nút thắt đó trong lòng.

Cô ta rất ghét kẻ thứ ba, ghét người khác làm kẻ thứ ba, bản thân lại càng không muốn làm kẻ thứ ba.

Do đó, những lời nói của Hoắc Khải thật sự đã tấn công vào nơi yếu đuối nhất trong trái tim của cô ta.

Thân là một bác sĩ tâm lý lại bị người khác phản kích như vậy, hơn nữa lại còn phản kích vô cùng hiệu quả.

Phan Tư Mễ vốn đang rất oán giận, nên làm sao có thể chịu được chuyện này.

Cô ta vứt đi hết mọi thủ đoạn, thô bạo ôm lấy Hoắc Khải nói: "Tôi không quan tâm mà cũng không muốn nghĩ về điều đó, tôi chỉ muốn anh! Hoặc là đáp ứng yêu cầu của tôi, hoặc là chúng ta cùng chết chung! Bên kia có một cái giường, bên trong phòng cách âm tốt vô cùng, anh chỉ có một lựa chọn là mau ôm tôi vào trong!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 304: Chặn Đầu

Nếu như những lời nói trước đây chỉ là thương lượng, thì lần này lại chính là một lời đe dọa thật sự. Hoắc Khải không thích bị đe dọa, hơn nữa cũng sẽ không bị đe dọa, nhất là trong vấn đề nam nữ.

Không phải anh không thích người phụ nữ như Phan Tư Mễ, nếu là trước đây, anh sẽ không ngại mà tiến thêm một chút với đối phương.

Nhưng hiện tại, mối quan hệ của anh và Ninh Thần đang trong giai đoạn mấu chốt. Ngay cả người phụ nữ mà anh coi trọng nhất anh còn chưa xử lý xong, Hoắc Khải sẽ không vì dục vọng của bản thân mà phá bỏ đi ranh giới cuối cùng này.

Vì vậy, sau khi nghe Phan Tư Mễ nói những lời này, anh đã dứt khoát đứng dậy và đẩy người phụ nữ đó ra.

Dù là biểu cảm hay giọng nói, Hoắc Khải đều tỏ ra rất thờ ơ.

"Tôi không nghĩ bản thân có gì để bị cô uy hiếp, cũng không nghĩ là cô có đủ tư cách để chết chung với tôi. Nếu muốn dùng cách uy hiếp để đạt được mục đích thì cô đã tìm nhầm người rồi đó".

Vừa dứt lời thì Hoắc Khải cũng quay lưng bỏ đi.

Phan Tư Mễ sửng sốt, cô ta không ngờ Hoắc Khải lại có thể dứt khoát như vậy. Anh đã không hề tỏ ra sợ hãi.

Sao có thể như thế được!

Lúc trước ở trung tâm thương mại anh đã thay áo mới vì sợ Ninh Thần biết chuyện anh đi mua sắm với cô ta, sao bây giờ lại có thể trở nên thờ ơ trước chuyện này như thế?

Sững sờ chừng hai giây, nhìn thấy Hoắc Khải đã đi đến đầu cầu thang, Phan Tư Mễ vô thức hét lên: "Tôi có video bằng chứng anh đã hôn tôi! Nếu

như anh dám đi, tôi sẽ cho Ninh Thần xem video!"

Hoắc Khải dừng lại, điều này khiến cho Phan Tư Mễ có chút vui mừng, nghĩ rằng lời đe dọa của cô ta đã có hiệu quả.

Tuy nhiên, ngay sau đó Hoắc Khải đã quay lại và nói một cách lạnh lùng: "Tôi đã luôn nghĩ rằng cô cư xử rất kỳ lạ, thì ra là để quay video sao? Vậy thì cô cứ cho cô ấy xem đi".

Sau đó, Hoắc Khải một lần nữa nhanh chóng bước xuống cầu thang.

Lần này, cho dù Phan Tư Mễ có kêu gào như thế nào thì anh cũng không dừng bước, chứ đừng nói là quay đầu nhìn lại.

Khi bóng dáng của người đàn ông đó đã biến mất hoàn toàn, Phan Tư Mễ vẫn đứng sững tại chỗ.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay thật sự khiến cho cô ta cảm thấy quá bất ngờ.

Người này không sợ bị cô ta uy hiếp, cũng không bị cô ta dụ dỗ.

Tại sao?

Tại sao hả!

Cho dù nội tâm của cô ta kêu gào cỡ nào cũng không có cách thay đổi mọi chuyện, Hoắc Khải đã bước đi hết sức kiên quyết.

Phan Tư Mễ biết rằng mình đã thất bại. Mặc dù cô ta nắm trong tay video hôn Hoắc Khải, nhưng video đó không đủ để chứng minh điều gì. Quá lắm cũng chỉ có thể nói rằng Hoắc Khải đã mắc chút sai lầm, hơn nữa việc hôn môi so với việc lên giường cùng với một người phụ nữ khác, hai chuyện đó là hai sai lầm có mức độ nghiêm trọng không giống nhau.

Hầu hết phụ nữ có thể tha thứ cho chồng của họ khi hôn một người phụ nữ khác, nhưng rất khó để tha thứ cho việc chồng của họ lên giường với người phụ nữ khác.

Bởi vì hành vi đó chính là sự tiếp xúc thân mật nhất giữa nam và nữ, cũng chính là giới hạn cuối cùng.

Mà điều quan trọng nhất, Phan Tư Mễ không hiểu tại sao mình lại thất bại.

Đối mặt với sự cám dỗ của cô ta, một kẻ cặn bã như anh đáng lẽ không thể rút lui một cách dứt khoát như vậy, ngay cả khi anh ta thật sự có muốn rút lui đi chăng nữa.

Anh ta là một tên cặn bã mà!

Không lẽ thật sự bởi vì sức quyến rũ của cô ta không đủ mạnh?

Lễ tân ở tầng dưới nghe thấy tiếng hét liền đi lên hỏi: "Bác sĩ Phan, đã có chuyện gì xảy ra sao?"

“Biến đi!”, Phan Tư Mễ hét vào mặt cô ấy.

Lễ tân bị mắng thì sững sờ, tự hỏi tại sao bác sĩ Phan thường ngày luôn lịch sự với người khác mà hôm nay lại nói chuyện như vậy.

Nhưng cô ấy cũng không hỏi nhiều, ai có con mắt tinh tường cũng có thể nhận ra tâm trạng của Phan Tư Mễ lúc này cực kì không ổn, nói bất cứ điều gì vào lúc này cũng chỉ có thể khơi dậy thêm sự tức giận của cô ta mà thôi.

Mặc dù làm việc trong một phòng khám tâm lý, nhưng cô ấy cũng không phải là một nhà tâm lý học thật sự, vậy tại sao phải bận tâm làm chi.

Chỉ là khi bước xuống quầy lễ tân thì cô ấy vẫn nói chuyện phiếm với đồng nghiệp, rằng bác sĩ Phan tức giận quá, chắc là có liên quan đến anh Lý vừa rời đi đúng không nhỉ?

Vừa rồi ở dưới lầu, hình như còn nghe thấy bác sĩ Phan nói về nụ hôn gì đó?

Giữa hai người này rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Sau khi lớn tiếng với nhân viên quầy lễ tân, Phan Tư Mễ tức giận đá vào chiếc ghế bên cạnh. Kể từ khi làm việc trong ngành này, cô ta chưa bao giờ phải chịu thất bại như vậy.

Rõ ràng sắp thắng chắc, nhưng lại thua một cách mơ hồ, làm cho không người khác không tài nào hiểu được.

Nghĩ đến sự thờ ơ của Hoắc Khải khi anh rời đi, Phan Tư Mễ cảm thấy trong lòng đau đớn khôn tả, pha lẫn chút xót xa không thể nói thành lời.

Làm sao anh có thể đối xử với cô ta bằng sự thờ ơ như vậy!

Phan Tư Mễ nghiến răng, đi đến bên máy tính và mở nó ra.

Kết nối cáp dữ liệu điện thoại với máy tính, cô ta tải video nụ hôn trước đó với Hoắc Khải lên điện thoại, mơ hồ lẩm bẩm: "Tôi đã không muốn buông tha cho anh thì anh cũng đừng hòng chạy thoát!"

Nếu như Hoắc Khải vẫn còn ở đây, anh có thể đánh giá rằng trạng thái tinh thần của Phan Tư Mễ lúc này là cực kì không bình thường.

Nghề này trong mắt người khác có vẻ như rất bí ẩn và lợi hại, nhưng trên thực tế, các nhà tâm lý học lại là kiểu người dễ mắc phải bệnh tâm thần nhất.

Vì họ biết quá nhiều về mặt tối của nhân loại, nên nếu sự việc cứ tiếp diễn như vậy, cho dù có biết bao nhiêu phương pháp tư vấn và điều trị tâm lý thì chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Phan Tư Mễ hiển nhiên cũng đã mắc phải một số bệnh lý về tâm thần, chỉ là chưa thể hiện ra vì không có nhân tố kích động.

Thái độ của cô ta đối với Hoắc Khải có thể nói là bắt đầu từ một sự hiểu lầm. Cũng có thể nói rằng đó là do vấn đề tâm lý của chính cô ta gây ra, nhưng cả Hoắc Khải và bản thân cô ta đều không nhận thức được điều này.

Sau khi tải video xuống, Phan Tư Mễ cầm điện thoại lên rồi bước vội ra ngoài.

Cô ta đã lún quá sâu vào sai lầm, tất nhiên không thể chấp nhận thất bại dễ dàng như vậy.

Bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, trong khoảng thời gian này cô ta nhất định phải đưa cho Ninh Thần xem đoạn video!

Hoắc Khải không biết rằng Phan Tư Mễ đã cố chấp đến mức bộc phát trở thành bệnh nhân tâm thần, sau khi rời khỏi phòng khám tâm lý, anh trực tiếp đi đến công ty, định nói cho Ninh Thần biết chuyện đã xảy ra giữa anh với Phan Tư Mễ cho rõ ràng.

Bởi vì anh đại khái có thể đoán được, Phan Tư Mễ có khả năng sẽ muốn nhanh chóng nói điều này với Ninh Thần trước anh.

Nếu như cô ấy sớm muộn gì cũng biết, thì sự thật từ miệng anh nói ra sẽ tốt hơn là những lời kích động từ miệng của Phan Tư Mễ.

Nếu anh chủ động nói trước, chính là anh muốn thành thật thú nhận. Nhưng nếu để cho Phan Tư Mễ nói trước, thì sẽ trở thành anh muốn cố tình che giấu.

Sau khi đến công ty, Hoắc Khải bước vào văn phòng, nhìn thấy Ninh Thần và Giản Tư Tư một người ngồi một người đứng, lo lắng nói về chuyện gì đó trong máy tính.

Một nhân viên nhìn thấy Hoắc Khải liền chào: "Chào ông chủ!"

Hoắc Khải là người đại diện theo pháp luật của công ty, nhưng không có bất kỳ vị trí làm việc cụ thể nào, theo lý thuyết, anh chẳng qua chỉ là người thay công ty gánh vác nguy hiểm thôi, chứ không phải là nhân viên nội bộ chân chính.

Nhưng công ty là của Hoắc Khải, còn tổng giám đốc là vợ của anh, cho nên dù quan hệ giữa anh với công ty có như thế nào, mọi người khi nhìn

thấy anh đều sẽ luôn kính trọng gọi anh là ông chủ.

Hoắc Khải giơ tay chào, ra hiệu cho người đàn ông tiếp tục làm việc.

Cùng lúc đó, Ninh Thần và Giản Tư Tư quay đầu lại nhìn thấy Hoắc Khải đang đi tới, cũng liền nhanh chóng đứng dậy và bước tới chỗ anh.

"Anh tới thật đúng lúc, vừa rồi Tư Tư có nói với em một chuyện, anh xem phải làm thế nào", Ninh Thần vừa nói vừa lo lắng cầm lấy tay Hoắc Khải cùng đi đến chỗ máy tính.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?", Hoắc Khải hỏi.

"Chuyện là thế này, hôm nay có một số khách hàng đã hỏi liệu chúng ta có các chi nhánh khác không. Bởi vì họ đã tìm kiếm thấy các cửa hàng khác của công ty chi nhánh Giáp Tử trên Taobao bán các sản phẩm tương tự như của chúng ta. Tôi đã xem xét qua, thì thấy tất cả đều là hàng giả nhưng được làm gần giống như hàng thật. Điều quan trọng nhất là những dụng cụ thể thao mà chúng ta mới đề xuất ngày hôm qua lại đã có mặt trên kệ trong ngày hôm nay", Giản Tư Tư báo cáo lại.

Hoắc Khải ngồi trước máy tính, Ninh Thần mở vài liên kết cho anh xem và nói: "Anh nhìn này, trông giống hàng của chúng ta lắm. Em đã báo cáo với Taobao rồi, nhưng bình thường thì hình như những lời phàn nàn như vậy cũng không hữu ích cho lắm. Vì những nơi giả mạo này chỉ làm gần giống chúng ta chứ không giống hoàn toàn, hơn nữa cách giới thiệu sản phẩm cũng khác so với chúng ta".

Hoắc Khải xem qua các cửa hàng Taobao đó, trước khi anh lên tiếng, Giản Tư Tư lại nói: "Không chỉ trên các cửa hàng Taobao, vừa nãy tôi đã truy cập vào JD.com và Suning.com, trên các nền tảng thương mại điện tử lớn khác cũng có rất nhiều cửa hàng giả mạo, hơn nữa chúng chỉ vừa được đăng ký trong hai ngày qua".

"Ông chủ, tổng giám đốc Ninh, có phản hồi từ cục quản lý thương hiệu rằng việc đăng ký thương hiệu của chúng ta đã bị phản đối. Người ta nói

rằng có một công ty khác, cũng gọi là công ty chi nhánh Giáp Tử, đã nộp đơn đăng ký cho thương hiệu này", một nhân viên khác tới báo cáo.

Tin tức xấu liên tục tới khiến cho Hoắc Khải cau mày.

Trong quy trình đăng ký thương hiệu thông thường, nếu như bị một công ty khác cùng tên phản đối, việc xem xét thật sự có thể bị ngừng lại. Vì vậy, tỷ lệ thắng khi có quá nhiều người đăng ký cùng một thương hiệu là rất thấp, một trăm trường hợp may ra cũng chỉ còn được năm trường hợp là thành công.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 305: Ác Ý

Nhưng trước khi đăng ký, Hoắc Khải đã kiểm tra trước rồi. Trong số các thương hiệu có liên quan đến giảm béo thì không có từ nào liên quan đến Giáp Tử hết. Anh cũng chưa từng biết đến công ty giảm béo nào trong nước lại có tên giống vậy cả. "Không chỉ là Giáp Tử thôi đâu, cả thương hiệu Ất Sửu sau này cũng đã có người lấy ra dị nghị, muốn ngăn cản việc xét duyệt của chúng ta!", lại có nhân viên bước đến báo cáo.

"Sao lại thế được?", Ninh Thần vội vàng lấy máy tính bảng từ trong tay nhân viên kia ra xem.

"Sao lại trùng hợp đến vậy được, trước khi chúng ta đăng ký thì làm gì có công ty nào có tên như vậy. Tôi đã tra bao nhiêu lần rồi, sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều công ty như vậy chứ?", Giản Tư Tư không vui nói.

Mặc dù cô ấy không hiểu nhiều về việc đăng ký thương hiệu, nhưng cô ấy vẫn tham gia vào một số công tác cơ bản.

Hiện giờ việc xét duyệt bị dừng lại giữa chừng đồng nghĩa với việc toàn bộ công sức của cô ấy bị bác bỏ.

"Không có trùng hợp gì ở đây cả, rõ ràng là chúng ta đang bị người khác cố tình công kích", Hoắc Khải không cầm lấy máy tính bảng mà Ninh Thần đưa cho. Với anh, có xem hay không cũng chẳng quan trọng.

Hoắc Khải quay đầu lại nhìn các cửa hàng bán dụng cụ thể thao rồi nói: "Việc thương hiệu của chúng ta bị người khác ác ý tố cáo thì có thể lí giải được, cả việc cửa hàng giả mạo cũng thế. Thương hiệu tương đồng không phải việc gì lạ, vì dù sao những chuyện này cũng rất dễ làm. Tuy nhiên, dụng cụ thể thao là ý tưởng chúng ta vừa mới nghĩ ra. Những cửa hàng này vừa mở ra đã lập tức cho những sản phẩm này lên kệ hàng, khiến tôi thấy hơi kỳ lạ. Gọi điện cho tổng quản lý Mục xem tình hình bên đấy thế nào đi".

“Vâng, em sẽ gọi luôn!”, Ninh Thần vội vàng lên tiếng rồi gọi điện cho Mục Thế Kiệt.

Lúc cô đi gọi điện thì Hoắc Khải cũng không nghỉ ngơi. Anh bảo Giản Tư Tư đi điều tra giấy phép kinh doanh của các cửa hàng giả mạo kia, để xem giữa bọn họ có mối liên hệ gì với nhau không.

Vậy mới có câu cây cao thì đón gió lớn.

Hoạt động giảm cân của công ty có hiệu quả quá tốt và nổi tiếng trên toàn quốc. Trong danh mục giảm cân, thì cửa hàng Hi Vọng Mới rõ ràng là đứng đầu.

Có người đứng đầu thì sẽ có người đứng thứ hai, thứ ba, thứ tư…

Đừng cho rằng đó chỉ là cách biệt về thứ hạng, trên thực tế thì doanh số cũng chênh lệch nhau vô cùng.

Cửa hàng của Hoắc Khải có doanh thu tháng của thực phẩm giảm cân là hơn chín trăm ngàn, mà doanh số của hạng hai thì mới hơn mười ngàn một chút.

Cách xa nhau đến hai, ba mươi lần như vậy thì ai mà chịu nổi?

Ai mà chẳng biết sản phẩm của các nhãn hàng đều có cùng một công thức. Trong tình huống công hiệu của các sản phẩm đều giống nhau thế mà lại có một sự cách biệt lớn đến vậy thì thật sự khó mà cho qua nổi.

Bởi vậy mà các cửa hàng giả mạo mọc lên như nấm cũng là chuyện bình thường.

Có những người là muốn ké sự nổi tiếng, nhưng có những người lại cố ý bán hàng giả hàng nhái để làm hỏng danh tiếng của công ty chi nhánh Giáp Tử.

Đây là những thủ đoạn cạnh tranh bẩn thường gặp, Hoắc Khải cũng chẳng lạ hay cho rằng đây là chuyện gì đáng kinh ngạc.

Nhưng chỉ có chuyện dụng cụ thể thao lại khiến anh nhạy cảm thấy được là có gì đó không bình thường. Hơn nữa, trong số các cửa hàng này có một nơi còn đăng bài quảng cáo rằng sẽ ra một loại nước uống giảm cân mới trong vòng ba ngày nữa.

Nhìn thì có thể thấy là trong nước có rất nhiều nhãn đồ uống, nhưng thực ra thì trong số 80% thị phần đó đều do mấy nhãn hàng chiếm đóng, còn lại bảy, tám hãng kia thì chia nhau số thị phần còn lại.

Mà tính đến nay, ngoài công ty chi nhánh Giáp Tử ra thì chỉ còn một công ty chuyên kinh doanh đồ ăn nhẹ là bán đồ uống có chức năng giảm cân.

Các công ty cạnh tranh kia không phải là không nghĩ đến việc chế tạo đồ uống, nhưng bọn họ không muốn đầu tư vì việc nghiên cứu ra được một loại nước vừa khẩu vị hợp với nhu cầu của mọi người lại vừa không có calories là cực kỳ khó.

Cho dù chỉ đơn thuần là mô phỏng khẩu vị thì cũng phải tốn hai, ba tuần mới làm được.

Hiện giờ, cửa hàng giả mạo này lại thông báo rằng sắp đưa một loại nước uống giảm cân lên thị trường và còn đang bày bán dụng cụ thể thao, khiến cho Hoắc Khải cảm thấy nghi ngờ rằng có người đã tiết lộ bí mật ra ngoài.

Nếu chỉ đơn thuần là tiết lộ bước đi tiếp theo trong quá trình kinh doanh thì cũng không quá nghiêm trọng, nhưng nếu làm lộ cả công thức đồ uống ra thì lại là vấn đề lớn rồi đấy.

Đừng thấy công ty chi nhánh Giáp Tử không đầu tư nhiều vào phần nghiên cứu nước uống mà cho rằng sản xuất nước uống giảm cân là dễ. Thực ra, có thể dùng số tiền ít như vậy để tạo ra một sản phẩm như thế trong thời gian ngắn thì phải có đến 90% là nhờ vào may mắn.

Làm ăn là như vậy, có những lúc may mắn thì sẽ thuận lợi trăm bề. Một khi đen đủi thì đầu tư bao nhiêu lỗ vốn bấy nhiêu.

Về thành quả nhờ may mắn mà có được này, Hoắc Khải vẫn đánh giá rất cao.

Mặt khác, Ninh Hạo Bân đang ngồi nhìn mọi người bận rộn đi lại và cũng thấy Hoắc Khải đang chau mày.

Bên ngoài thì anh ta tỏ vẻ bình tĩnh nhưng bên trong thì sướng như điên.

Đừng tưởng rằng có một cái hoạt động kiếm ra tí tiền mà nghĩ bản thân an ổn được. Giờ thì sao nào? Tôi cho anh ít phiền phức xem anh có giải quyết được không?

Trình độ thấp thì chỉ có vậy thôi, gặp chút khó khăn cũng chỉ biết ôm đầu đập vào tường!

Ninh Hạo Bân hoàn toàn không có chút cảm giác tội lỗi nào cả. Anh ta một mực cho rằng bản thân đã xé toạc được bộ mặt thật của đôi vợ chồng kia, cho mọi người thấy được trình độ cực kỳ kém của họ.

Anh ta chưa từng nghĩ rằng những chuyện mình đã làm sẽ mang đến thảm họa to lớn cho bất kỳ công ty nào.

Ban đầu vì sao công ty chi nhánh Giáp Tử lại rơi từ vị trí có doanh thu hàng năm hơn trăm triệu xuống mức Hoắc Khải chỉ cần tốn có tám triệu là mua được rất nhiều cổ phần?

Còn không phải vì công thức chủ chốt đã bị lộ hay sao?

Những công ty toàn cầu tầm cỡ luôn luôn giữ cho công thức được tuyệt mật. Ví dụ như công ty Cocacola chỉ bán mỗi một loại nước uống nhưng lợi nhuận luôn vượt quá 99%. Không một ai biết người nắm giữ công thức của họ ở đâu nên muốn trộm cũng khó.

Nghe nói là từ mấy chục năm trước đã có người chịu bỏ ra cả hàng trăm triệu đô để mua công thức mà còn không mua được.

Ninh Thần nhanh chóng ngắt điện thoại và nói với Hoắc Khải: "Tổng quản lý Mục nói công ty chi nhánh bên đó không có vấn đề gì hết, vẫn như cũ. Nhưng hiện tại có một vài doanh nghiệp kinh doanh dụng cụ thể thao đã bắt đầu gọi cho bên đó hỏi xem có đang cần thuê nhà máy không, bọn họ sẽ bán với giá thấp hơn cho".

Mục Thế Kiệt còn đamg thấy khó hiểu, rõ ràng là chỉ vừa mới quyết định bán dụng cụ thể thao và phòng R&D mới đang tiến hành khai thác công thức học. Đừng nói đến chức năng và hình dáng thế nào, đến cả vật liệu còn chưa chốt được, thế mà đã có người đến hỏi rồi?

Nhưng ông ta cũng không quan tâm lắm, dù sao cũng có bao nhiêu người trong công ty biết, có người vô tình nói ra trong lúc khoe khoang cũng là chuyện bình thường.

Nghe Ninh Thần nói vậy thì Hoắc Khải mới im lặng một hồi rồi nói: "Em gọi cho Mục Thế Kiệt bảo ông ta đến phòng R&D rồi tập hợp lại toàn bộ, sau đó hỏi từng người một. Anh nghi ngờ có người đã để lộ công thức đồ uống".

"Hả?", Ninh Thần hoảng hốt.

Mặc dù trong kinh doanh, cô không thể đạt đến trình độ cỡ Hoắc Khải, nhưng vẫn hiểu được chuyện công thức bị lộ có ý nghĩa gì. Vết xe đổ của công ty chi nhánh Giáp Tử vẫn còn đó, ai dám khinh thường đâu?

Nhưng tại sao lại bị lộ được chứ?

Người ở phòng R&D đều do đích thân Hoắc Khải và Ninh Thần quản lý, cũng đã ký hợp đồng bảo mật. Nếu làm lộ ra thì sẽ phải bồi thường hàng chục triệu.

Mà dù gì đây cũng chỉ là một loại đồ uống, tính đến giờ thì vẫn chưa thể hoàn toàn thể hiện ra được tiềm lực nào đáng sợ cả, ai lại chịu tốn mấy chục triệu để mua nó chứ?

Mặc dù cho rằng chuyện này không có khả năng gì nhiều, nhưng Ninh Thần vẫn muốn tin phán đoán của Hoắc Khải hơn.

Suy đoán của anh chưa bao giờ là sai, ngày trước không, bây giờ cũng sẽ không.

Nghĩ đến việc công thức có lẽ đã bị người ta trộm mất, Ninh Thần không thể chịu được mà phải đứng dậy gọi cho Mục Thế Kiệt.

Ở đầu dây bên kia, khi biết được công thức đồ uống có khả năng đã bị lộ ra ngoài, Mục Thế Kiệt cũng sửng sốt, vội vàng nói: "Không thể nào?"

"Bất kể là có thể hay không thì vẫn có tỉ lệ dính, cần phải tra! Tất cả mọi người trong phòng R&D dạo này liên lạc với ai, nhật ký giao dịch thế nào, tra hết cho tôi! Ông cũng phụ trách luôn mảng luật sư đi, chuẩn bị mọi thủ tục, đừng để người khác nắm lấy đuôi", Ninh Thần nói.

Trong lòng tuy rối, nhưng lúc phân việc, Ninh Thần vẫn tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh. So sánh với lúc vừa bắt đầu kinh doanh thì đã là một tiến bộ cực lớn rồi.

Mục Thế Kiệt biết tính nghiêm trọng của chuyện này nên lập tức trả lời: "Được, tôi sẽ làm ngay. Nhưng tôi thấy việc này khả năng không cao".

"Không cần biết có cao hay không, cứ tra đã rồi tính!", Ninh Thần đanh giọng nói.

Sau khi cúp điện thoại, cô lập tức quay lại chỗ Hoắc Khải và hỏi xem nên làm thế nào.

Hoắc Khải đã nghĩ xong bước tiếp theo, bèn nói: "Không cần biết kết quả là gì, chúng ta đều phải tính đến trường hợp tồi tệ nhất, chuẩn bị tố cáo thôi".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 306: Bình Tĩnh

"Tố cáo? Có ích gì không anh?", Ninh Thần lo lắng nói: "Hiện giờ có biết bao nhiêu là cửa hàng Taobao giả mạo, chỉ nguyên phí tố cáo thôi cũng đã cao lắm rồi ấy". "Chúng ta có thể bắt một hai chỗ để làm gương, giết gà dọa khỉ, như vậy thì sẽ không tốn nhiều phí đâu", Giản Tư Tư ở bên cạnh nói.

Hoắc Khải lắc đầu, phủ định: "Đối tượng cần tố cáo không phải những cửa hàng giả mạo đó đâu, tổng giám đốc Ninh nói đúng đấy, nhiều cửa hàng quá, phí tố cáo sẽ rất cao, cùng với đó là bị tốn rất nhiều sức. Tôi bảo mọi người chuẩn bị, là để tố cáo những kẻ đang có mưu đồ xấu kìa. Mặc dù hiện giờ tôi vẫn chưa chắc chắn lắm, nhưng tôi cho rằng tỉ lệ cao là có người đã làm lộ công thức. Chuẩn bị trước cũng là để tránh cho chúng ta phải luống cuống khi chuyện đó xảy ra thật. Lát nữa tôi sẽ đến công ty chi nhánh nhà họ Cơ một chuyến, bộ phận pháp chế bên đó làm ăn khá ổn, có thể mượn dùng một chút".

"Dùng luật sư của công ty chi nhánh nhà họ Cơ sao? Cơ Hương Ngưng sẽ không…"

"Không sao đâu", Hoắc Khải vẫy tay nói: "Cô ấy sẽ không nói gì đâu mà còn thấy vui là đằng khác ấy. Bởi vì chỉ khi hoàn toàn tin tưởng thì mới đồng ý sử dụng luật sư của bọn họ".

Ninh Thần nghĩ một lúc rồi cũng không phản đối nữa.

Cô biết rõ chuyện xảy ra giữa Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải, biết hai người còn có một vài chuyện phiền phức nữa, nhưng trước khi bọn họ trở mặt thì cô cũng không dám nói gì.

Ông bà chủ đã quyết định rồi thì Giản Tư Tư cũng chỉ đành nghe theo.

Hoắc Khải giao cho cô ấy đi làm chuyện này luôn, không cần biết là điều tra cái gì, cô ấy có thể lấy danh nghĩa của Ninh Thần để làm. Có ai

dám phản đối hay đứng ra ngăn cản thì có thể nói với anh hoặc Ninh Thần.

Ai có mắt nhìn đều hiểu được Hoắc Khải đang rất tin tưởng Giản Tư Tư và xóa cô ấy ra khỏi danh sách nghi ngờ làm lộ thông tin.

Những người được tuyển cùng đợt với Giản Tư Tư không vì thế mà cảm thấy ghen tỵ hay bất mãn, họ chỉ đang cực kỳ hâm mộ cô gái này mà thôi.

Công ty Hi Vọng Mới có một con đường phát triển xán lạn, nếu được cấp trên tin tưởng thì tương lai đúng là sẽ phát triển vượt bậc.

Còn Ninh Hạo Bân thì chỉ bĩu môi khinh bỉ.

Mặc dù Hoắc Khải nói muốn điều tra ra người đã làm lộ bí mật, nhưng anh ta không hề cảm thấy lo lắng.

Người đưa anh ta đến phòng R&D hôm ấy đã uống say bét nhè, e là chẳng còn nhớ nổi cái gì. Mà dù có nhớ thì chắc chắn cũng chẳng dám nói ra.

Nếu không, đây sẽ được quy vào tội vi phạm hợp đồng bảo mật, tiền vi phạm hợp đồng là tận mấy chục triệu, ai dám nói là mình đã làm lộ cơ chứ?

Mà Ninh Hạo Bân chỉ chụp ảnh chứ không hề dùng USB, nên chẳng sợ bị lộ dấu vết.

Điều duy nhất cần chú ý chính là phải cắt đứt liên lạc với công ty kia, không được để ai phát hiện là bọn họ có liên hệ với nhau.

Lời hứa thưởng tiền mặt, biệt thự, xe sang lúc trước, Ninh Hạo Bân cũng đã nghĩ xong. Anh ta định để cho bố mẹ mình đứng tên nhận lấy.

Dù có điều tra kiểu gì đi nữa, có đi truy tìm lịch sử giao dịch cá nhân thì cũng chẳng có quyền mà điều tra đến thông tin của người thân đâu, vì đó là vi phạm nhân quyền.

Khi đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, Ninh Hạo Bân thậm chí còn vui đến mức ngâm nga vài câu hát.

Công ty càng loạn lạc thì anh ta càng vui.

Sau khi xác định được bước đi tiếp theo, thấy vẻ mặt lo lắng của Ninh Thần, Hoắc Khải không đi nói với cô về chuyện liên quan đến Phan Tư Mễ nữa.

Đó đều là chuyện nhỏ, không việc gì phải tăng thêm phiền phức cho Ninh Thần vào lúc cô đang rối trí hết.

Sau khi mọi chuyện kết thúc thì nói vẫn kịp mà.

Đây là lần nguy cơ đầu tiên mà công ty Hi Vọng Mới gặp phải từ khi thành lập cho đến nay. Nếu xử lý không tốt thì tương lai của họ sẽ giống hệt kết cục của công ty chi nhánh Giáp Tử.

Bất kể là Giản Tư Tư hay là Ninh Thần hoặc là ai khác thì đều không dám lơ là với chuyện này.

Nhưng Hoắc Khải thì lại trông có vẻ rất thư thái.

Ngoài việc đến công ty chi nhánh nhà họ Cơ để tìm người của bộ phận pháp chế đến thảo luận việc tố cáo ra thì anh hầu như chẳng làm gì cả.

Ninh Thần cho rằng nguy cơ này là một việc vô cùng nghiêm trọng, nhưng Hoắc Khải thì lại thấy nó chỉ là một chuyện cỏn con.

Bất luận là có tìm được người làm lộ bí mật hay không thì anh cũng không thiếu cách để giải quyết chuyện này. Các nhà tư bản đứng đầu đã có vô số thủ đoạn để đối phó từ lâu rồi.

Điều duy nhất khiến Hoắc Khải để ý chính là thân phận của người làm lộ ra bí mật.

Rốt cuộc là nhân viên bình thường hay là những người thân thiết ở ngay bên cạnh đây?

Nếu là trường hợp trước thì không quan trọng, lần sau làm chặt hơn trong việc bảo mật là được, nhưng nếu là trường hợp sau thì thật sự không tốt chút nào.

Bản thân Hoắc Khải sống lại ở một thân xác khác chính là vì bị người gần gũi nhất phản bội, cho nên anh không muốn bước lên vết xe đổ một lần nữa.

Chuyện này mà xảy ra thì nỗi đả kích về tinh thần còn khó chịu hơn việc tổn thất một mớ tiền.

Không ai hiểu được suy nghĩ của Hoắc Khải, đến cả Cơ Hương Ngưng còn không nhịn được mà chủ động tới hỏi anh: "Công ty anh gặp chuyện hả?"

"Ừ, một rắc rối nhỏ", Hoắc Khải đáp.

Vẻ bình tĩnh của anh khiến Cơ Hương Ngưng thấy tức giận.

Rắc rối nhỏ?

Sau khi Hoắc Khải tìm bộ phận pháp chế thì cô ấy đã gọi điện cho Ninh Thần hỏi xem đã xảy ra việc gì. Khi biết được công thức đồ uống của công ty có khả năng đã bị lộ ra thì Cơ Hương Ngưng cũng hiểu được việc này có ý nghĩa gì.

Cứ tưởng rằng Hoắc Khải sẽ vội vàng nghĩ cách tìm ra kẻ làm lộ bí mật, ai mà ngờ anh lại đi tìm luật sư đến công ty Hi Vọng Mới rồi yên ổn ngồi xử lí công việc của công ty chi nhánh nhà họ Cơ.

Mặc dù nói anh tuân thủ cương vị công tác và làm nhiều việc cho công ty chi nhánh nhà họ Cơ khiến Cơ Hương Ngưng có thể thả lỏng hơn một chút, nhưng thái độ của anh lại khiến người khác cảm thấy bất mãn.

Chuyện lớn như vậy mà sao anh vẫn bình tĩnh mà làm được chuyện khác? Anh phải lo lắng, lòng như lửa đốt mới phải chứ?

“Lo lắng có tác dụng gì không?”, Hoắc Khải ngẩng đầu lên nhìn cô ấy và nói: “Chuyện làm lộ bí mật thì tôi đã cho người điều tra rồi, việc chuẩn bị tố cáo cũng đang được tiến hành. Tối nay tôi sẽ sắp xếp lại quy định bảo mật an toàn rồi gửi cho toàn thể nhân viên. Nếu lo lắng có thể khiến kết quả thay đổi thì tôi cũng không ngại đi chạy mấy vòng cho mồ hôi rơi đầy đầu đâu”.

Hoắc Khải nói rất đúng. Chuyện nên làm thì đã làm rồi, có lo lắng cũng chẳng ích gì.

Nhưng anh nói như vậy lại càng khiến Cơ Hương Ngưng không thể thích ứng nổi.

Bất kể là công ty xảy ra việc gì, là một người phụ trách, cô ấy luôn cảm thấy lo lắng vô cùng, đứng ngồi không yên, nào có giống Hoắc Khải, cứ như một người qua đường vậy, khiến người ta nghi ngờ rằng không biết đây có phải công ty của anh không nữa.

“Nhưng anh không sợ nếu xử lý mọi chuyện không tốt thì công ty sẽ đi đời hay sao?”, Cơ Hương Ngưng hỏi.

“Sợ với lo lắng cũng giống nhau thôi, chẳng ảnh hưởng gì được đến kết quả hết, ngược lại còn ảnh hưởng đến phán đoán của bản thân. Sau khi mất đi năng lực phán đoán thì mọi quyết định cô tạo ra cũng sẽ trở nên sai lầm. Vì vậy, không việc gì phải cảm thấy bi quan cả”, Hoắc Khải đáp.

Cơ Hương Ngưng im lặng không nói. Một lúc lâu sau, cô ấy mới nhìn Hoắc Khải và hỏi: “Tôi bỗng nhiên cảm thấy anh thật đáng sợ. Dường như mọi chuyện anh đều có thể hoàn thành với thái độ rất thờ ơ, thậm chí còn khiến người ta cho rằng anh đang đeo một lớp mặt nạ”.

Hoắc Khải nghe vậy thì sửng sốt. Anh chưa kịp phản ứng lại thì Cơ Hương Ngưng đã rời đi rồi.

Nghĩ đến những gì Cơ Hương Ngưng nói, Hoắc Khải tự vấn lại bản thân rồi lắc đầu, không cười nữa.

Phản ứng của anh có lẽ đã quá mức bình tĩnh, nhưng có liên quan gì đến đeo mặt nạ đâu cơ chứ?

Anh đâu có biết hiện giờ Cơ Hương Ngưng đang có một cái nhìn phiến diện về mình. Cô ấy luôn cảm thấy dù là chuyện gì đi nữa, Hoắc Khải đều núp trong bóng tối và không bày tỏ ra cảm xúc của mình.

Ngay cả khi công ty bản thân lập ra gặp phải nguy cơ lớn như thế mà anh còn điềm nhiên như không, thì liệu những chuyện khác có lay động được anh?

Vậy lúc người đàn ông này ngồi trong phòng làm việc để giải quyết công việc cho công ty chi nhánh của cô ấy, liệu có thật lòng hay không?

Hay là nói, anh chỉ đang thay một bộ mặt nạ khác để mê hoặc một ai?

Càng nghĩ, Cơ Hương Ngưng càng trở nên rối rắm và càng muốn làm rõ mọi chuyện với Hoắc Khải.

Cho dù có đào hết chuyện năm xưa lên thì cũng tốt hơn là bị giày vò về tinh thần mỗi ngày.

Nhưng cô ấy lại hơi nghi ngờ rằng, có phải Hoắc Khải đang chờ cô ấy chủ động nói ra cho nên mới tỏ ra như vậy hay không.

Người đàn ông đáng ghét này nữa!

Mặt khác, Ninh Thần đang bận rộn với việc điều tra thì Phan Tư Mễ xuất hiện.

Lúc đi vào phòng làm việc, cô ta thấy Ninh Thần đang xem một xấp tài liệu.

Tất cả đều là các tài liệu về cửa hàng giả mạo và Giản Tư Tư đã chỉnh lý xong. Bởi vì số lượng rất nhiều nên một mình cô làm thì tốc độ có hơi chậm.

Lúc này Ninh Thần không muốn trì hoãn một giây nào hết mà dốc toàn lực vào để giúp đỡ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 307: Sa Hố Rồi

Thấy Phan Tư Mễ đến, Ninh Thần cũng chỉ ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống lật xem tài liệu, nói: "Tư Mễ, cậu ngồi xuống trước đi, tớ đang bận quá, đợt một lát rồi nói chuyện cùng cậu nhé". Phan Tư Mễ nhìn thấy cả công ty đều đang bận bù đầu và nhìn thấy cả những giọt mồ hôi trên trán Ninh Thần thì sự lo lắng, buồn bực hiện rõ trên nét mặt của cô ta.

Lúc này, Phan Tư Mễ bất giác nắm chặt dây đeo túi xách, nắm rất chặt.

Ninh Thần thật sự nỗ lực và lăn xả vì cuộc sống, vì tương lai.

Mà hôm nay bản thân cô ta lại đến đây mang cho cô một tai hoạ.

Nếu cô biết được chồng mình đích thực là một người đàn ông tồi tệ, đến bạn thân của cô cũng không bỏ qua thì sẽ có biểu hiện gì?

Cuộc sống của Ninh Thần thật không dễ dàng, mấy năm trước vẫn luôn kiệm ăn kiệm mặc. Ở cái tuổi đẹp nhất thì cô lại chưa từng hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp và hạnh phúc, mải mê với những thứ nhỏ nhặt tầm thường, lăn lộn với cơm áo gạo tiền.

Những chuyện này, Phan Tư Mễ đều biết, cũng rất thương cảm với những gì mà bạn học cũ kiêm bạn thân phải trải qua.

Nếu không, khi cô ta từ nước ngoài trở về cũng không liên hệ ngay với Ninh Thần.

Một người phụ nữ luôn thiếu tiền thì cũng không thể đi tư vấn tâm lý, vậy nên Phan Tư Mễ liên lạc với cô không phải để kiếm tiền, cũng không phải giống như những người bạn khác gặp mặt là muốn lợi dụng họ để phát triển các mối quan hệ mà chỉ đơn thuần là vì tình bạn mà thôi.

Bao gồm cả những thử thách với Hoắc Khải, trên một ý nghĩa nhất định thì cũng là như thế.

Chính vì đi du học được đào tạo chuyên sâu, cũng một phần vì cô ta hiểu lầm bạn trai và người bạn thân phản bội, cho nên mới hi vọng người bạn tốt của mình không bị lừa gạt trong tình yêu.

Nhưng bây giờ, Ninh Thần đã bắt đầu trở nên hạnh phúc.

Cho dù cô biết hay không biết thì ít nhất tại giờ phút này, cô cũng đang hạnh phúc.

Thật sự phải nói cho cô biết sự thật này sao?

Có lúc, sự thật không hẳn là đáp án mà người ta muốn biết, không biết có khi lại vui hơn.

Mà nghề bác sĩ tâm lý này, từ trước đến nay không phải là để khiến ai đó phải thấy ngột ngạt.

Điều quan trọng nhất là, khi nhìn thấy Ninh Thần, trong lòng Phan Tư Mễ bỗng nhiên dâng lên cảm giác tội lỗi khó hiểu.

Cô ta luôn cảm thấy mình có lỗi với Ninh Thần.

Tuy trong lòng rất cố gắng để an ủi bản thân, cô ta làm vậy đều vì muốn giúp Ninh Thần, nhưng cô ta tự hiểu rằng, sự thật không phải như thế.

Nói chính xác hơn là không hoàn toàn như thế.

Lúc trước là vì muốn giúp Ninh Thần, vậy sau này thì là vì sao?

Đặc biệt là hai lần gặp gần đây nhất, cô ta không dám bảo đảm những lời nói với Hoắc Khải, hoàn toàn không mang chút lòng riêng nào.

Thậm chí cô ta còn nghi ngờ, rốt cuộc có phải mình thật sự cho rằng người đàn ông kia là kẻ tồi tệ hay là ngưỡng mộ, đố kị với Ninh Thần có một người chồng ưu tú như thế. Giống những kẻ thấp hèn luôn hi vọng những người xung quanh không hạnh phúc mà từ đó được được sự cân bằng về mặt tâm lý?

Đó là biểu hiện của việc không có ý thức và cũng không có cách nào đối mặt. Đối với một bác sĩ tâm lý mà nói, điều này tương tương với việc đánh đổ sự chuyên nghiệp.

Nếu ở nước ngoài, có thể cô ta sẽ bị yêu cầu tiến hành tự điều trị tâm lý và trước khi giải quyết được những vấn đề tâm lý của mình thì sẽ không được phép hành nghề.

Trong nước thì lại không có quy định nghiêm ngặt về ngành này, thậm chí còn không có bác sĩ tâm lý được đào tạo chuyên môn mà chỉ có những phòng tư vấn tâm lý chỉ được cái danh hão.

Ở nơi không có ràng buộc của những quy định nghề nghiệp, Phan Tư Mễ cũng không biết mình có thể thật sự kiên trì tự điều trị được không?

Giống như bây giờ, rõ ràng biết bản thân mình có vài vấn đề nhưng cô ta vẫn đến.

Nhưng đến rồi thì lại không dám nói, cũng không nhẫn tâm nói.

Cô ta chỉ có thể tìm một chỗ ngồi xuống, Giản Tư Tư pha trà mang đến, lịch sự nói: "Mời cô dùng trà, bây giờ tổng giám đốc Ninh thật sự đang rất bận, xin đợi một lát".

"Không sao", Phan Tư Mễ đón lấy tách trà, do dự một lát rồi hỏi: "Chỗ các cô có chuyện gì sao?"

"Đúng là có chút vấn đề, nhưng đã giải quyết ổn thoả rồi ạ!", Giản Tư Tư trả lời.

Cô biết người phụ nữ thành thục, xinh đẹp này là bạn của Ninh Thần, nhưng đã là việc của công ty thì không nên nói cho người ngoài biết vẫn tốt hơn.

Sau đó, Giản Tư Tư trở lại chỗ của mình tiếp tục chiến đấu với công việc.

Một lúc lâu sau, không biết là một tiếng hay hai tiếng, cũng có thể là lâu hơn.

Ninh Thần xử lý xong phần tài liệu của cửa hàng. Cô đứng dậy vươn vai, nghiêng đầu nhìn thì thấy trên sofa đã không còn bóng người.

Phan Tư Mễ đã đi từ lúc nào rồi, Giản Tư Tư rót trà đem tới cho cô, nói: "Chị ấy rời đi một lúc rồi, nói chị bận quá, không cho em gọi chị".

"Ừ, chị biết rồi", Ninh Thần gật đầu, uống một ngụm trà cho đỡ khô họng rồi cầm điện thoại gọi cho Phan Tư Mễ.

"Tư Mễ, thật ngại quá, tớ vừa mới xong việc. Cậu đi sao không nói với tớ một tiếng, làm tớ ngại chết đi được", Ninh Thần áy náy nói.

Giọng điệu của cô càng như thế thì Phan Tư Mễ ở đầu dây bên kia tim đập càng nhanh: "Không sao, cậu bận như thế, tớ cũng ngại làm phiền".

"Hôm nay đến tìm tớ có chuyện gì vậy? Có liên quan đến Lý Phong không?", Ninh Thần hỏi.

Phan Tư Mễ đã trở lại phòng làm việc, cô ta nhìn máy tính bảng trước mặt, trên đó là một đoạn video đang ở chế độ tạm dừng. Mà nội dung trong video là cảnh mà cô ta và Hoắc Khải đang hôn nhau.

Từ sau khi quay lại, cô ta đã xem mấy lần đoạn video này. Mỗi lần xem thì cảm thấy trái tim đập kịch liệt, dường như cả cơ thể đều nóng phát sốt. Sức nóng này khiến cô ta có chút mê muội, không thể chối từ.

Bây giờ, Ninh Thần gọi điện thoại đến hỏi thăm thì trái tim của Phan Tư Mễ đập càng nhanh, cảm giác tội lỗi cũng dâng lên trong lòng.

Cô ta theo phản xạ tắt máy tính bảng, nói: "Không có gì, lâu rồi không gặp cậu nên muốn tìm cậu nói chuyện một chút".

"Ừ, được rồi…", Ninh Thần ngừng một lát lại hỏi: "Vậy anh Phong… Hiện tại anh ấy đã tốt hơn chưa?"

Sau khi Hoắc Khải tặng cô nhẫn ở nhà hàng hôm đó, tình cảm của hai người càng thêm khăng khít, hầu như buổi tối nào cũng ôm nhau ngủ.

Ninh Thần cũng có cảm nhận được, thật ra chồng mình có phản ứng nhưng anh lại không làm gì, dường như đang cố gắng nhẫn nhịn.

Dựa vào chuyện trước đó, Ninh Thần cũng không muốn đòi hỏi gì, ép buộc quá cũng phản tác dụng.

Nhưng ai cũng biết, điểm cuối của tình yêu là hôn nhân mà điều cơ bản của hôn nhân ngoài tình yêu ra thì mối quan hệ mật thiết giữa hai vợ chồng cũng là một yếu tố quan trọng.

Tuy rằng con người có trí tuệ nhưng cũng có bản năng của động vật. Là loại bản năng trong gen, truyền từ đời này sang đời khác, không thể loại bỏ.

Nếu thật sự không được thì Ninh Thần cũng không vì thế mà buông tay Hoắc Khải, nhưng nếu có thì đương nhiên sẽ tốt hơn.

Cô lại không phải là thiếu nữ hai mươi ngây ngô. Cô biết bản thân mình cần gì, không cần gì. Trước mặt bạn thân, cũng không phải giấu diếm, nếu không thì lúc đầu cũng không đưa Hoắc Khải đến trị bệnh.

Nghe Ninh Thần hỏi về vấn đề này, nhịp tim của Phan Tư Mễ càng nhanh hơn.

Cô ta rất muốn nói cho Ninh Thần biết, người đàn ông đó không hề có vấn đề, khoẻ mạnh như một còn bò điên, có thể chinh phục tất cả!

Nhưng lời nói đến miệng lại nuốt xuống.

Hoắc Khải khoẻ mạnh là sự thật, nhưng Ninh Thần không biết. Có thể bây giờ cô vẫn cảm thấy thân thể của chồng mình có vấn đề.

Nếu nói rằng chồng của cô vẫn luôn khoẻ mạnh mà bản thân cô ta là bạn tốt nhất, cũng là bác sĩ tâm lý của Hoắc Khải lại không nói cho cô biết

sự thật thì cô sẽ nghĩ sao?

Có khi nào cô sẽ cho rằng, cô ta đang cố ý che giấu điều gì?

Nếu cô ta nói ra chuyện đã thân mật với người đang ông kia, có thể nào gây hiểu lầm rằng mình muốn làm nhục cô?

Sự lo lắng của Hoắc Khải lúc đầu, bây giờ Phan Tư Mễ cũng cảm thấy rồi.

Chỉ có thể nói rằng, một khi tâm lý phòng bị của con người có lỗ hổng thì rất khó có thể luôn giữ sự hoàn mỹ.

Không nói thì có tật giật mình, nhưng ít nhất là sẽ không nói ra tất cả sự thật.

Do đó, cuối cùng Phan Tư Mễ chỉ có thể nói: "Thân thể của anh ấy hồi phục rất tốt rồi, còn cụ thể hiệu quả thế nào thì phải tuỳ hai người hợp tác hành động với nhau".

"Hợp tác hành động?", Ninh Thần nhắc lại một lần, sau đó mới hiểu từ này có nghĩa là gì, không nhịn được đỏ cả mặt.

Cho dù muốn hay không muốn giả vờ thục nữ một chút trước mặt bạn tốt nhưng chuyện riêng giữa hai vợ chồng lại nói thẳng ra như thế vẫn khiến cô cảm thấy rất xấu hổ.

Mà Phan Tư Mễ nói ra câu nói đó thì liền cảm thấy trong lòng ngoài sự bực bội còn mang theo chút đau đớn.

Hoắc Khải là một người đàn ông khoẻ mạnh. Anh thật sự muốn làm gì thì nhất định sẽ làm.

Nghĩ đến Hoắc Khải và Ninh Thần có thể "hoà hợp", Phan Tư Mễ liền cảm thấy khó thở.

Sắc mặt của cô ta có chút tái nhợt vì cô ta đã phát hiện ra, bản thân mình đối với người đàn ông đó, đã không đơn giản chỉ là để chứng minh điều gì.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 308: Kết Quả Điều Tra

Đã biết vấn đề của bản thân mình, Phan Tư Mễ cũng không nói tiếp nữa, chỉ nói: "Việc của vợ chồng các cậu thì nên đóng cửa bảo nhau. Tuy tớ là bác sĩ tâm lý của anh ấy nhưng cũng không tiện nói quá nhiều về chuyện này".

"Tớ biết rồi…", Ninh Thần thẹn thùng đỏ mặt nói.

Vì đã lựa chọn tạm thời không nói ra mọi chuyện nên Phan Tư Mễ nhanh chóng chủ động cúp điện thoại.

Nhưng tuy đã cúp điện thoại rồi thì trái tim của cô ta cũng vẫn chưa thể bớt rối loạn.

Vì vẻ mặt khi Hoắc Khải rời đi khiến cô ta rất bất an, trong lòng có một dự cảm không lành.

Nếu người đàn ông này quyết tâm làm chuyện gì thì ai mà cản được.

Bản thân cô ta đã không quyến rũ được anh, vậy thì anh cũng sẽ dứt khoát nói hết tất cả mọi chuyện cho Ninh Thần biết.

Nếu thật sự như vậy thì cô ta làm gì còn mặt mũi nào để đối diện với bạn học?

Mọi người đều biết, cô ta ghét nhất người thứ ba, thế mà cuối cùng cô ta lại trở thành người như vậy?

Điều quan trọng nhất là, bây giờ Phan Tư Mễ cũng không thuyết phục nổi bản thân thì làm sao có thể khiến người khác tin tưởng cô ta chỉ có ý tốt nên mới làm như thế?

Cứ như vậy trải qua hai ngày, kết quả điều tra các hạng mục liên quan đến chuyện cạnh tranh không lành mạnh trong kinh doanh hầu hết đã có thông báo.

Một vài cửa hàng giả mạo, đã điều tra khắp nơi cùng chốn mà không phát hiện ra chút manh mối nào.

Tất cả các cửa hàng đều đến từ những địa phương nhỏ không rõ tên trên toàn quốc. Tuy nhiên đăng ký kinh doanh đều là thật nên nếu thực sự muốn tố cáo họ thì cũng không phải không thể.

Nhưng như Ninh Thần đã nói, chi phí khởi tố rất cao, cho dù là kiện thắng thì có khi không thu nổi tiền phí thưa kiện.

Lãng phí tâm huyết, sức lực lại không có ý nghĩa gì.

Bên phía Mục Thế Kiệt đã tiến hành kiểm tra chặt chẽ nội bộ chi nhánh Giáp Tử, thông qua pháp luật tổ chức kiểm định kỹ lưỡng toàn bộ tài khoản của tất cả công nhân viên.

Nhưng về mặt tiền bạc thì không phát hiện bất kỳ manh mối nào, trong tài khoản của công nhân viên, ngoài tiền lương mỗi ngày thì nhiều nhất cũng chỉ có người kiếm chút tiền ngoài giờ.

Nếu chuyện này bị phát hiện vào lúc khác thì có lẽ sẽ trở thành chứng cứ của việc vi phạm nội quy, nhưng trong thời điểm mấu chốt này thì ai còn quan tâm đến mấy chuyện cỏn con như thế.

Nhân viên của phòng R&D thì bị tập trung lại, xét hỏi hai ngày hai đêm.

Trong hai ngày này, không có bất kỳ ai được rời khỏi công ty, tất cả mọi người đều được xét hỏi riêng rẽ.

Nhưng mà cũng không phát hiện ra vấn đề gì. Tất cả mọi người đều kiên quyết phủ nhận chuyện tiết lộ bí mật kinh doanh. Biểu cảm và lời nói của họ, thậm chí cả những chi tiết động tác hình thể đều rất tự nhiên. Có một vài người còn vì bị nghi ngờ mà tức giận và có chút kích động thì cũng có thể hiểu được.

Để chắc chắn trong quá trình xét hỏi không có ai nói dối, Mục Thế Kiệt còn tự bỏ tiền mời một vị bác sĩ tâm lý có tiếng đến tham gia.

Theo cách nhìn của bác sĩ thì những người này đều không nói dối.

Đối với Mục Thế Kiệt mà nói thì đấy vừa là tin tốt mà cũng vừa là tin xấu.

Tin tốt là vì ông ta có thể quang minh chính đại, ngẩng đầu ưỡn ngực nói với Hoắc Khải, nhân viên của ông ta không phản bội công ty.

Nhưng tin xấu là nếu người của chi nhánh Giáp Tử không bán đứng Hoắc Khải thì điều đó có nghĩa là kẻ phản bội từ một nơi khác.

Có lẽ là vài người thân cận nhất bên phía Hoắc Khải, cũng có thể là người nào đó dùng thủ đoạn đặc biệt tiến hành ăn cắp bí mật nội bộ.

Nhưng mà kết quả điều tra camera giám sát ở công ty thời gian gần đây lại không phát hiện có bất kỳ người lạ nào. Chỉ có duy nhất một điều không ổn là, vào đêm tổ chức tiệc mừng, không biết vì sao camera giám sát lại gặp trục trặc. Mãi đến ngày hôm sau mới có kỹ thuật đến để sửa chữa.

Thiếu mất video giám sát tối hôm đó, có khi nào lại liên quan đến việc lộ bí mật hay không thì không ai dám chắc.

Một vài cổ đông khuyên Mục Thế Kiệt, tốt nhất là đè chuyện này xuống, coi như chưa từng xảy ra.

Nếu tất cả nhân viên đều không nói dối thì quan tâm ai tiết lộ bí mật làm gì?

Trái lại, nếu nói cho ông chủ lớn biết chuyện video giám sát bị mất thì khác nào chứng minh hằng ngày họ làm việc có sơ sót. Tuy rằng không có nghĩa nói họ chính là nguyên nhân dẫn đến chuyện để lộ bí mật kinh doanh nhưng dù sao nếu truyền ra ngoài cũng xấu mặt.

Đối với cách làm này, Mục Thế Kiệt chẳng nói đúng hay sai nhưng ông ta không nghe lời đề nghị của họ mà dứt khoát đem tất cả những gì điều tra được nói cho Hoắc Khải biết, bao gồm cả chuyện camera giám sát có vấn đề.

Sự thắng thắn của Mục Thế Kiệt cũng không ngoài dự đoán của Hoắc Khải, anh biết người đàn ông này có tham vọng nhưng đạo đức của ông ta thì không cho phép.

Mục Thế Kiệt rất rõ năng lực của bản thân ông ta sẽ không thể chèo chống cho tham vọng của mình cho nên ông ta đem tất cả tiền đặt cược cho Hoắc Khải.

Người này có thể thành công thì ông ta cũng sẽ thành công. Người này thất bại thì cả đời ông ta cũng không thể được như mong ước.

Vì đã hiểu cách nghĩ của Mục Thế Kiệt nên Hoắc Khải cũng tin những gì ông ta nói đều là sự thật.

Chi nhánh Giáp Tử, không có người phản bội, ít nhất đến bây giờ là không có. Thậm chí, sự việc video giám sát thiếu mất một ngày cũng khó nói rõ là có liên quan đến chuyện bị lộ bí mật kinh doanh lần này hay không.

Trước khi làm sáng tỏ vấn đề, Hoắc Khải sẽ không thể tuỳ tiện đổ oan cho ai hay đẩy trách nhiệm cho người nào.

"Các ông làm rất tốt, nếu đã như thế thì tôi yên tâm rồi", Hoắc Khải nói.

"Nhưng tôi cảm thấy, điều này cũng là một biến số nguy hiểm. Nếu người tiết lộ bí mật không phải ở chi nhánh bên này thì rõ ràng kẻ đó có khả năng ở phía bên cậu. Nói khó nghe thì người bên cạnh cậu đều là những người gần đây mới tuyển vào, có đủ tin cậy hay không, có thể hoàn toàn tin tưởng không thì tôi không rõ, nhưng theo tình hình trước mắt thì có khả năng rất lớn…"

"Tôi hiểu ý của ông, điểm này tôi cũng đã nghĩ đến", Hoắc Khải ngắt lời ông ta, nói: "Chuyện này không nên nghĩ nhiều, ông nên ổn định lại tinh thần của những nhân viên của chi nhánh trước đã, nên làm gì thì làm. Đây chỉ là chuyện nhỏ, sẽ nhanh chóng xử lý xong".

Trong mắt Hoắc Khải, đây chỉ là một sự cố nhỏ, nhưng với người khác thì đây lại là nguy cơ lớn.

Mục Thế Kiệt không nghĩ ra được, Hoắc Khải sẽ dùng cách nào để cứu vãn công ty, lẽ nào lại tổ chức một hoạt động lớn rầm rộ nữa sao?

Trước tiên chưa nói đến khách hàng sẽ bị bội thực các hoạt động mà công tác chuẩn bị cũng rất khó hoàn thành trong thời gian ngắn.

Nhưng theo tình hình trước mắt, đã có nhiều công ty làm nhái sản phẩm của chi nhánh Giáp Tử, có người còn chuẩn bị xuất ra thị trường đồ uống cùng loại, thậm chí còn xuất bán dụng cụ thể thao trước họ.

Sự cố xảy ra không chỉ ở phương pháp pha chế đồ uống mà còn trên tất cả các mặt hàng trong kế hoạch bán hàng tạo nên áp lực rất lớn cho công ty.

Chuyện mà Mục Thế Kiệt có thể nghĩ đến thì đương nhiên Hoắc Khải cũng đã nghĩ đến.

Anh cũng không giải thích nhiều, an ủi Mục Thế Kiệt vài câu rồi cúp máy.

Mục Thế Kiệt nói rất đúng, người ăn cắp bí mật kinh doanh rất có khả năng là mấy người thân cận nhất, hơn nữa mục tiêu rất rõ ràng.

Trong mấy người mà công ty Hi Vọng Mới tuyển dụng, có cơ hôi tiếp cận với phương pháp pha chế đồ uống chỉ có hai người, ngoài Giản Tư Tư cũng chỉ còn lại Ninh Hạo Bân.

Nếu thật sự là người của công ty làm thì ngoài Ninh Hạo Bân cũng không còn ai khác.

Hoắc Khải đã sớm nghĩ đến điều này nhưng anh không nói cho ai biết mà thôi. Dù sao lúc đó vẫn chưa có kết quả điều tra ở chi nhánh Giáp Tử nên tuỳ tiện chĩa mũi giáo vào ai đó là không đúng.

Hơn nữa, Hoắc Khải cũng có kỳ vọng rất lớn đối với Ninh Hạo Bân nên đương nhiên không hi vọng cậu trai trẻ này sẽ trở thành kẻ thù của mình.

Nhưng theo tình hình hiện tại xem ra câu nói hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn lại đúng rồi.

Có lẽ, sẽ có người nói, chỉ dựa vào hai ba câu nói của Mục Thế Kiệt đã áp đặt tội để lộ bí mật kinh doanh cho Ninh Hạo Bân thì rõ ràng là quá võ đoán.

Thực ra, Hoắc Khải phán đoán như vậy không chỉ dựa vào lời nói của Mục Thế Kiệt.

Biện pháp bảo mật của phòng R&D vẫn rất nghiêm ngặt, nhiều lớp bảo vệ, trừ khi sử dụng bạo lực nếu không gần như không thể tiến vào.

Theo kết quả điều tra, trạng thái ra vào phòng R&D đều bình thường, không có sự tác động của ngoại lực.

Mà nhân viên của phòng R&D thì hầu hết đã xác nhận được là không phải là người tiết lộ bí mật kinh doanh. Vậy kẻ đó có thể là ai?

Điều quan trọng nhất là, mấy ngày trước Hoắc Khải từng nghe Ninh Thần nói một chuyện.

Cô nói, trước đây Ninh Hạo Bân làm việc không chuyên tâm, càng ngày càng không muốn tăng ca, thường xuyên rời đi khi vừa đến giờ tan ca, thậm chí còn rời đi trước giờ. Công việc giao cho anh ta, phần lớn đều không hoàn thành, tất cả đều phải dựa vào mấy người khác giúp đỡ.

Nhưng có một ngày sau khi anh ta về rồi thì đột nhiên quay lại, nói nhìn thấy một bà lão nhặt rác dưới lầu và học được sự biết ơn từ bà ấy.

Ninh Thần cũng kỳ vọng rất lớn đối với Ninh Hạo Bân, thậm chí còn cao hơn so với Giản Tư Tư.

Ninh Hạo Bân có thể trở nên tốt hơn thì Ninh Thần cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Lúc cô nói đến chuyện này thì trên mặt tràn đầy ý cười, Hoắc Khải ở bên cạnh lắng nghe cũng cảm thấy vui mừng, dường như có chung một cảm nhận với cô.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 309: Mục Đích Duy Nhất

Nhưng trên thực tế, trong lòng Hoắc Khải cũng cảm thấy nghi hoặc.

Theo sự hiểu biết của anh về Ninh Hạo Bân, cậu trai trẻ này vô cùng cao ngạo, cũng không phải kiểu người dễ dàng thay đổi tính cách và quan điểm, hơn nữa anh cảm nhận được rất rõ là Ninh Hạo Bân xem thường bọn họ.

Vậy nên nếu như có một lúc nào đó anh ta lặng lẽ rời khỏi công ty để đi tìm việc khác ngon hơn thì Hoắc Khải cũng không cảm thấy bất ngờ.

Nhưng anh ta không từ chức, ngược lại còn thay đổi thái độ làm việc chỉ vì một bà cụ nhặt ve chai?

Chuyện này có thể xảy ra được không?

Lòng người phức tạp, một người lương thiện hoặc một kẻ xấu đến cùng cực có lẽ thật sự sẽ thay đổi suy nghĩ cực đoan của mình vì một chuyện nào đó.

Nhưng một người đang đứng ở vị trí trung lập và chỉ mới hơi nghiêng về một phía thì sẽ không như vậy.

Bởi vì người đó mới chỉ hơi nghiêng sang một chút mà thôi, hơn nữa cũng không cảm thấy mình đang nghiêng, vậy thì vì sao phải sửa lại phương hướng của mình?

Ngoài ra, ai cũng phải có mục đích khi làm bất cứ một chuyện nào đó.

Nếu như chuyện Ninh Hạo Bân thay đổi tính cách không phải một hiện tượng bình thường, vậy thì chắc chắn là anh ta có mục đích nào đó.

Khi đó Hoắc Khải cũng không rõ mục đích đó là gì. Anh có thể phân tích tâm lý của người khác, nhưng không có nghĩa là anh có thể đoán được suy nghĩ của tất cả mọi người.

Bây giờ anh cảm thấy có thể mình đã biết Ninh Hạo Bân muốn làm gì rồi.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Mục Thế Kiệt, Hoắc Khải ngẫm nghĩ một lát rồi gọi điện cho luật sư trong bộ phận pháp chế của công ty chi nhánh nhà họ Cơ và dặn dò: "Trong công ty Hi Vọng Mới có một người tên là Ninh Hạo Bân, điều tra tin tức của những người đã gọi cho cậu ta gần đây rồi gửi cho tôi".

Điều tra lịch sử cuộc gọi là phương pháp trực tiếp nhất, đồng thời cũng là phương pháp dễ bị bỏ qua nhất.

Trong khi tra tìm kẻ phản bội, một số người sẽ nghĩ đến phương diện tiền bạc nhiều hơn, thế nhưng anh có thể nghĩ ra được thì người khác cũng nghĩ ra được.

Nếu là chuyện mà ai cũng có thể nghĩ ra, vậy thì còn mất công suy tính làm chi nữa.

Có biết bao người có thể nhận tiền giúp được, vì sao phải dùng tài khoản của mình cơ chứ.

Nhưng lịch sử cuộc gọi thì khó mà gạt được người khác.

Nếu có người luôn sử dụng hai hoặc nhiều số điện thoại để liên lạc với người khác thì chỉ có thể nói rằng người đó quá kỹ tính.

Đương nhiên, nếu Ninh Hạo Bân có mấy số điện thoại thật thì cũng chẳng có gì là lạ.

Bây giờ số điện thoại bắt buộc phải dùng tên thật, chỉ cần dùng tên thật thì chắc chắn sẽ tra ra được.

Trừ khi số điện thoại mà Ninh Hạo Bân dùng không phải là của anh ta.

Nhưng theo sự hiểu biết khái quát của Hoắc Khải về những người tới ứng tuyển, chuyện này không có khả năng cho lắm.

Kể từ ngày đầu tiên tuyển dụng, Ninh Hạo Bân vẫn luôn dùng số này, chưa bao giờ thấy anh ta sử dụng số khác, hơn nữa tên chủ sim cũng là anh ta.

Đại đa số công ty đều không nghĩ tới chuyện điều tra xem số điện thoại mà nhân viên ứng tuyển sử dụng có phải sim chính chủ hay không, thói quen này của Hoắc Khải bắt đầu từ lúc trước.

Nắm quyền điều hành một doanh nghiệp gia tộc hàng đầu, Hoắc Khải có tiêu chuẩn cực kỳ khắt khe với những người tới ứng tuyển, mọi phương diện đều phải điều tra rõ ràng rồi mới được nhậm chức, bởi vì anh sợ đối thủ cạnh tranh trà trộn vào quấy rối.

Đừng nói là Ninh Hạo Bân, ngay cả Ninh Thần cũng không biết chuyện Hoắc Khải từng điều tra số di động của mấy nhân viên này.

Đối với các luật sư trong bộ phận pháp chế, việc tra cứu lịch sử cuộc gọi cũng chẳng phải chuyện gì phiền phức. Bọn họ có kinh nghiệm dày dặn về mảng này, phiền toái duy nhất là điều tra thông tin của từng dãy số một, vụ này khá là tốn sức.

Nhưng một ngày sau, Hoắc Khải vẫn nhận được câu trả lời mà anh cần.

Mấy chục tờ giấy ghi rõ tên tuổi nghềnghiệp của chủ nhân các số điện thoại.

Hoắc Khải chỉ xem hai trang là dừng lại, bởi vì anh đã nhìn thấy thứ mà mình cần rồi.

Theo lịch sử cuộc gọi, Ninh Hạo Bân dính líu đến mấy công ty giảm béo. Trong số đó, một công ty tên là "Skinny Girl" có mối quan hệ mật thiết với anh ta nhất. Chủ nhân của số điện thoại này là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng, đồng thời cũng là cháu trai của chủ tịch công ty.

Thời gian cuộc gọi của những công ty khác tối đa là hai phút, chỉ có số điện thoại này là có mấy lần kéo dài hơn năm phút.

Hoắc Khải ngẫm nghĩ giây lát rồi lấy điện thoại gọi cho Ninh Thần, nói: "Đã chuẩn bị hết thông tin về cửa hàng giả mạo chưa?"

"Xong hết rồi, anh có muốn xem không? Để em gửi tới mail của anh", Ninh Thần nói.

Một phút sau, Hoắc Khải mở email ra, nhìn thấy hàng loạt danh sách trong đó.

Căn cứ theo vị trí sở tại của công ty Skinny Girl, Hoắc Khải đã tra tìm giấy phép kinh doanh của những nơi tương tự, cuối cùng chú ý tới một cửa hàng trong số đó.

Cửa hàng giả mạo này cùng chung thành phố với Skinny Girl, chẳng những đã đưa dụng cụ thể thao ra thị trường mà còn thông báo là sẽ tung ra đồ uống.

Khi xâu chuỗi các mắt xích lại với nhau, trên cơ bản đã có dàn khung rồi, nhưng vẫn phải xác nhận lại và điều tra kỹ càng hơn.

Căn cứ vào thông tin người đại diện pháp lý trên giấy phép kinh doanh, Hoắc Khải cẩn thận điều tra mối liên hệ giữa người này và Skinny Girl.

Cũng phải nói rằng công ty này rất cẩn thận, người đại diện pháp lý của cửa hàng giả mạo không phải nhân viên trong công ty.

Nếu có đủ thời gian, Hoắc Khải có rất nhiều cách để xác nhận xem rốt cuộc người này có liên quan gì đến công ty Skinny Girl. Nhưng hiện giờ thời gian cấp bách, anh không thể dồn hết tâm trí vào chuyện này được, bèn gọi điện cho luật sư trong bộ phận pháp chế của công ty chi nhánh nhà họ Cơ, nhờ bọn họ điều tra.

Có tên người, tên công ty và địa điểm cụ thể, việc điều tra không hề khó khăn, đoán chừng đến sáng hôm sau là sẽ biết kết quả.

Hoắc Khải không sốt ruột gì nữa, anh tắt mail đi, xử lý những công việc còn sót lại trong công ty chi nhánh.

Hết giờ làm việc, anh thong thả đứng lên, chuẩn bị đi về nhà.

Nhưng khi anh đi đến cửa phòng làm việc thì thấy Cơ Hương Ngưng đang đứng ở đó.

Có vẻ như cô ấy đang tập trung suy nghĩ điều gì đó, đến mức giật nảy mình khi anh mở cửa ra.

Nhìn thấy dáng vẻ hết hồn của Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải khó hiểu hỏi: "Cô đứng đây làm gì?"

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, một lúc sau mới nói như đã hạ quyết tâm: "Tôi có chuyện cần nói, muốn hẹn anh vào một lúc nào đó".

"Có quan trọng lắm không? Nếu quan trọng thì nói luôn bây giờ đi, không quan trọng thì để ngày mai đi làm rồi nói, kẻo tôi không kịp đón Đường Đường mất", Hoắc Khải nói

Kể từ khi mua xe, Hoắc Khải phụ trách đón Đường Đường tan học.

Vốn dĩ Đường Thế Minh nói rằng có thể giúp anh, nhưng Hoắc Khải đã lựa lời từ chối.

Anh ta từng là vệ sĩ kiêm tài xế của giáo sư Triệu, người khác rất dễ nhận ra, bảo anh ta đi đón Đường Đường thì phô trương quá.

Tôn chỉ của Hoắc Khải từ trước đến giờ là khiêm tốn làm người, mạnh tay làm việc.

Không để người ta ức hiếp, nhưng cũng không cần khiến quá nhiều người chú ý tới anh, như thế thì mới tồn tại lâu dài được.

Tiếc rằng anh hiểu được đạo lý này quá muộn, chuyện nên đến hay không nên đến thì đều đã xảy ra cả rồi.

Cơ Hương Ngưng cắn răng, nói với vẻ mặt do dự: "Cũng không phải chuyện gì quá quan trọng, tôi chỉ muốn hẹn một lúc nào đó thôi, nếu bây giờ không tiện thì mấy ngày nữa trò chuyện cũng không sao".

Hoắc Khải nhìn ra được rằng cô ấy có điều gì đó khó mở lời, nhưng anh không gặng hỏi nữa, chỉ nói: "Vậy thì đợi mấy ngày nữa đi, lúc nào cô muốn nói thì cứ việc nói. Không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây".

Thấy Cơ Hương Ngưng gật đầu, Hoắc Khải lập tức đi lướt qua người cô ấy.

Vì khoảng cách quá gần nên mùi hương nam tính trên người anh xộc vào mũi, khiến Cơ Hương Ngưng khẽ run.

Trước khi gặp Hoắc Khải, cô ấy cứ ăn không ngon, ngủ không yên, làm chuyện gì cũng vô thức nhớ đến anh.

Nhẫn nhịn nhiều ngày như vậy, rốt cuộc cô ấy cũng không chịu được nữa, định tới nói thẳng mọi chuyện ra với Hoắc Khải, cho dù anh muốn làm gì thì cô cũng đồng ý.

Thế nhưng khi thật sự đứng trước mặt Hoắc Khải, lòng can đảm khó khăn lắm mới dâng lên ấy lập tức biến mất hết.

Nhất là khi nghe Hoắc Khải nói "lúc nào cô muốn nói thì cứ việc nói", khuôn mặt của cô ấy lại hơi tái đi.

Ý anh là anh đã nhớ ra tất cả mọi chuyện, nhưng đúng như những gì cô ấy đoán, anh vẫn luôn chờ cô chủ động mở miệng?

Nhìn theo bóng lưng Hoắc Khải, Cơ Hương Ngưng cắn chặt răng, tuy rằng trái tim đập nhanh hơn bình thường gấp mấy lần, nhưng sắc mặt của cô ấy vẫn hơi nhợt nhạt.

Chuyện năm đó sắp bị vạch trần thật rồi sao?

Vậy thì cô ấy còn cơ hội cứu vãn nữa không?

Khó khăn lắm mới được như bây giờ, liệu bọn họ có thể duy trì được không?

Mọi nghi vấn khiến Cơ Hương Ngưng cảm thấy bủn rủn chân tay.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 310: Suy Nghĩ Của Ninh Thần

Buổi tối, sau khi về nhà, Ninh Thần trông rất lo lắng, từ khi vào cửa đã thấp thỏm không yên, đến cả Đường Đường cũng nhìn ra được trạng thái khác lạ của cô nên hỏi: "Mẹ ơi, mẹ bị ốm ạ?"

Hoắc Khải bế cô nhóc lên: "Mẹ con không bị ốm, mẹ thấy hơi mệt thôi".

Đường Đường ồ một tiếng: "Thế thì hôm nay con không cần mẹ ru nữa, con tự ngủ được".

Nói xong, cô nhóc ngoan ngoãn chui vào phòng ngủ.

Sự quan tâm của con gái khiến Hoắc Khải cười tươi như hoa, còn Ninh Thần ở bên cạnh thì lại tức giận nói: "Công ty rối như nồi cám lợn rồi mà anh vẫn còn cười được!"

"Có gì to tát lắm đâu, đừng suốt ngày ủ dột như trời sắp sập thế. Cho dù trời sập thật, vẫn còn anh đứng ra chống đỡ cho em mà", Hoắc Khải nói.

"Sao lại không có gì to tát, anh biết chuyện này gây ra ảnh hưởng lớn thế nào với công ty không? Vốn dĩ chúng ta đang đàm phán việc hợp tác với siêu thị rồi, thế mà vì chuyện này, hôm nay có mấy cuộc điện thoại gọi tới hỏi có phải đăng ký nhãn hiệu của chúng ta gặp trục trặc không. Em không biết phải trả lời thế nào, đành bảo Tư Tư trả lời lấp liếm cho xong!"

Khi nói chuyện, gương mặt Ninh Thần lộ rõ vẻ khó chịu. Hiển nhiên chuyện này ảnh hưởng tới cá nhân cô còn nhiều hơn tới công ty.

Từ không đến có, lập nghiệp bằng tay trắng, có thể làm được đến bước đường ngày hôm nay, thực sự không dễ gì. Dù tính cách Ninh Thần chín chắn đến đâu thì cũng không mong mất đi tất cả mọi thứ.

Hợp tác cùng siêu thị là kế hoạch trước đó đích thân cô quyết định, dự định nắm cả việc buôn bán ngoại tuyến lẫn buôn bán trực tiếp.

Tuy rằng bây giờ thị trường ngoại tuyến bị thương mại điện tử chèn ép đến mức không ra gì, nhưng vì các nguyên nhân về quan hệ xã hội như tiện lợi và có thể tương tác cùng nhau mà vẫn có thị trường nhất định. Giống như Hoắc Khải, anh thích tự mình đi mua thức ăn chứ không phải đặt đồ ăn trên app siêu thị rồi đưa tới tận cửa.

Chất lượng thực phẩm tại các siêu thị lớn thì cũng na ná nhau thôi, nhưng thiếu đi bầu không khí khác biệt ấy, thế nào cũng khiến người ta thấy không ổn.

Sản phẩm của công ty con Giáp Tử rất được yêu thích, rất nhiều khách hàng đề nghị, mong họ mở cửa hàng độc quyền tại nơi khách hàng sống.

Vì quan hệ hợp tác khi kinh doanh bữa ăn giảm cân mà thời gian vận chuyển đã nhanh lắm rồi, về cơ bản có thể giao hàng trong hai mươi tư tiếng đồng hồ trên phạm vi toàn quốc.

Nhưng cho dù là vậy, đa số mọi người vẫn mong mỏi ra khỏi cửa ba mươi phút là mua được đồ về nhà. Đợi thêm một tiếng thôi cũng thấy dằn vặt.

Ninh Thần không hiểu biết quá nhiều về thương mại điện tử, cũng biết rằng mở cửa hàng độc quyền không chỉ vì kiếm tiền mà còn vì quảng bá sản phẩm, tương đương với một hình thức quảng cáo biến tướng.

Người qua đường ngày ngày ngang qua cửa hàng độc quyền của mình, thành phố này có, thành phố kia cũng có, lâu dần, hiệu ứng thương hiệu sẽ xuất hiện.

Mấy ngày gần đây, cô vẫn luôn bận rộn đàm phán việc hợp tác trên phương diện này, siêu thị tại địa phương có đám người Phương Xương Thịnh giúp đỡ, đàm phán rất dễ dàng. Nhưng siêu thị ở tỉnh thành khác, do không quá quen với tính cách con người, muốn đàm phán vẫn phải tốn công sức.

Siêu thị bình thường rất ít khi bán thực phẩm chức năng, họ biết hiệu quả thực sự của thứ này rất kém, kiếm cơm nhờ thủ đoạn và mánh khóe,

không ai muốn đập luôn danh tiếng của mình vì thứ này.

Nếu không phải vì phong trào toàn dân giảm cân nổi tiếng như cồn, vang dội khắp cả nước, có lẽ cô ấy vừa mở miệng, người ta đã từ chối luôn rồi.

Bây giờ cửa hàng giả mạo nhiều như thế, đăng ký nhãn hiệu lại bị ngừng kiểm duyệt giữa chừng do người ta dị nghị, cũng không biết ai tung tin ra nữa, tóm lại mấy người phụ trách siêu thị đã biết cả rồi.

Cuộc gọi của họ khiến Ninh Thần áp lực khủng khiếp.

Đây là lần đầu tiên tự cô đưa ra một phương pháp kinh doanh, rất muốn làm thật tốt để chứng minh khả năng của bản thân với Hoắc Khải, thế mà vừa vào đầu đã gặp ngay một rắc rối to đùng.

Tính cách của Ninh Thần vốn không phải dạng độc tập và kiên cường, điều gì cũng chịu đựng được, cho dù Hoắc Khải đã giúp đỡ, cô cũng sẽ cảm thấy nhụt chí vì áp lực quá lớn.

Hôm nay bận rộn ở công ty lâu như thế, đến bây giờ đầu óc vẫn thấy choáng váng.

Nhìn vẻ mỏi mệt trên gương mặt cô, Hoắc Khải biết sự việc này đã tạo thành mối lo cỡ nào cho Ninh Thần.

Trên thực tế, bất kỳ người bình thường nào gặp phải tình huống thế này cũng sẽ khó chịu, dù sao nó liên quan trực tiếp tới tiền đồ của công ty.

"Đừng nghĩ nhiều như thế, không phải anh đã nói với em rồi sao, cho dù là chuyện gì, anh cũng sẽ giúp em giải quyết. Việc em cần làm bây giờ là nghỉ ngơi đầy đủ, sau đó đợi tin tức tốt lành", Hoắc Khải nói.

"Lấy đâu ra tin tốt lành, bây giờ chúng ta còn chẳng biết kẻ làm lộ bí mật là ai!", Ninh Thần rũ đầu xuống.

“Thân phận của kẻ tiết lộ bí mật không hề khó tìm, chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ cho tất cả mọi việc rồi. Như các cụ ngày xưa bảo ấy, mọi thứ đã đầy đủ, chỉ còn thiếu gió Đông thôi”.

Ninh Thần ngẩng đầu nhìn anh, trên gương mặt có chút nghi hoặc, sau đó dường như hiểu ra điều gì, cô cất tiếng hỏi đầy kinh ngạc: “Chẳng lẽ anh đã biết ai là kẻ tiết lộ bí mật rồi à? Hay là đã tìm được điểm yếu nào có thể trừng trị công ty đó?”

“Đã xác nhận được một phạm vi đại khái, nhưng vẫn chưa chắc chắn hoàn toàn”, Hoắc Khải nói.

“Phạm vi? Có thể nói cho em biết, có những ai không?”, Ninh Thần tò mò hỏi, cô hi vọng được biết trước đáp án hơn bất kỳ ai.

Hoắc Khải cũng không có ý định giấu giếm cô, anh nói thẳng thừng: “Mục Thế Kiệt đã điều tra người của công ty con Giáp Tử, xác nhận rằng bên đó không có ai tiết lộ, anh tin rằng họ sẽ không vì một tí lợi ích trước mắt mà từ bỏ tương lai tốt đẹp như vậy. Như thế, kẻ tiết lộ bí mật chỉ có thể xuất phát từ phía chúng ta. Mà người có cơ hội tiếp xúc với phương pháp điều chế cũng chẳng được mấy người. Ngoại trừ em và anh ra thì không còn nhiều người nữa”.

Ninh Thần không phải kẻ ngốc, cô lập tức nghe ra ý tứ của Hoắc Khải.

“Ý của anh là, Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân?”, sau khi nói ra hai cái tên này, Ninh Thần lập tức lắc đầu: “Không thể nào, em biết tính cách của cô nhóc Tư Tư này, không khác gì em, không phải loại người thích bán rẻ lợi ích của người khác để đổi lấy cái lợi cho riêng mình. Ninh Hạo Bân…”

Nhắc đến cái tên này, Ninh Thần không thể khẳng định chắc nịch như khi nói về Giản Tư Tư, chỉ đành do dự: “Tuy rằng tính cách của cậu ta khá kiêu ngạo, nhưng cũng không có khả năng lắm…”

“Có khả năng hay không thì bây giờ khẳng định vẫn hơi sớm, nhưng khả năng cao chính là cậu ta rồi”, Hoắc Khải nói.

Anh nói "khả năng cao" thực ra chỉ là một cách nói khiêm tốn. Dùng suy nghĩ của Hoắc Khải, về cơ bản có thể chắc chắn Ninh Hạo Bân đã tiết lộ bí mật.

Chi tiết mà người khác không chú ý tới hoặc sự việc mà người khác không liên tưởng tới, anh sẽ không dễ gì bỏ sót. Tổng hợp đủ thứ nhân tố và manh mối để đưa ra phán đoán, tỉ lệ chính xác rất cao.

Ninh Thần không hề phản bác, thực ra lúc ban ngày, cô cũng từng nghi ngờ Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân, chỉ là cảm thấy hai người này còn trẻ, chắc không đủ can đảm đến thế.

Bây giờ Hoắc Khải nói ra suy đoán này, xét trên lòng tin đối với anh, Ninh Thần chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Thế nhưng, một khi nghĩ tới người mà mình coi trọng nhất có khả năng là kẻ phản bội, lòng Ninh Thần thấy rất khó chịu.

Hoắc Khải ôm lấy đầu vai cô, anh nói: "Thương trường như chiến trường, câu này không phải nói suông. Muốn thành công, em không chỉ phải đối mặt với kẻ địch thực sự, mà có khả năng còn có cả đâm lén từ sau lưng. Không nói đến trường hợp khác, ngay cả chính em ngày trước làm việc ở cửa hàng quần áo, lẽ nào chưa từng gặp phải lúc bị người ta lừa? Chuyện này rất bình thường thôi, sau này cũng có khả năng gặp nhiều thứ hơn, phải chuẩn bị tâm lý vững vàng".

Ninh Thần ừm một tiếng, mặt mũi trông rất khổ sở: "Thực ra em có thể nghĩ đến tình huống không phải chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió, chỉ là khi người mà em mong mỏi nhất có khả năng là kẻ phản bội, trong lòng cứ thấy khó chịu. Thực ra không phải em trách cứ ai, chỉ cảm thấy, mình chưa làm tốt công việc của mình. Nếu chúng ta có thể làm tốt tất cả mọi việc, làm sao họ có thể phản bội được?"

Hoắc Khải nghe xong mà sững sờ, từ khi bước chân vào giới kinh doanh đến giờ, anh gặp phải vô số kẻ phản bội, từ lâu đã quen với việc này.

Thương trường vốn là nơi dối trá lọc lừa, không có thủ đoạn đủ thâm sâu, chỉ dựa vào nhiệt huyết hay chân thành thì rất khó tồn tại được.

Từ nhỏ gia tộc đã dạy dỗ anh là không được dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, cho dù là người họ Hoắc. Phải nhớ rằng, dưới trướng mình chỉ là người hầu kẻ hạ làm việc cho mình, không phải bạn bè.

Nhân chi sơ, tính bản thiện, câu này chỉ là Tam Tự Kinh thuở nhỏ từng đọc.

Trong hiện thực, nhân tính luôn tồn tại cái ác, chẳng qua có người thể hiện ra bên ngoài, có người giấu kín sâu bên trong.

Câu nói của Ninh Thần với lời dạy của gia tộc hoàn toàn tương phản.

Cô không cảm thấy bị người ta phản bội là vì nhân cách của người kia không đoan chính, mà vì công việc của mình chưa đến nơi đến chốn. Nếu làm tốt công việc của mình, làm sao họ phản bội được?

Đạo lý này nghe qua có vẻ nông cạn, nhưng ngẫm kỹ lại, cũng không phải không đúng!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 311: Hi Vọng

Có điều muốn hoàn toàn giống như Ninh Thần nói, làm mọi thứ đến độ hoàn mỹ hoàn hảo thì lại cực kỳ khó.

"Anh nói xem, có phải em đã đối xử tệ bạc với ai đó? Hoặc có chuyện gì mà em xử lý không công bằng không?", Ninh Thần nhìn Hoắc Khải, biểu cảm rất nặng nề. "Người ta bảo người trong cuộc mù mờ, người ngoài cuộc tỉnh táo, có lẽ chúng ta thực sự đã làm sai gì đó mà không nhận thức được".

Nhìn người phụ nữ lương thiện này tự trách và áy náy, Hoắc Khải không khỏi thở dài một tiếng.

Anh vuốt mái tóc dài của Ninh Thần và nói: "Em không làm sai gì cả, chỉ là em lương thiện quá khiến một số người cảm thấy em dễ bắt nạt thôi. Còn về việc có phải chúng ta từng thiếu công bằng thì anh nghĩ chuyện này hãy để người khác phán xét. Bây giờ anh hi vọng em nghỉ ngơi đầy đủ, đừng vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà làm bản thân mệt mỏi quá độ. Ngày tháng tương lai vẫn còn dài lắm".

Ninh Thần có thể nghe ra được sự quan tâm từ giọng nói của anh, cô không õng ẹo từ chối hay khăng khăng khóc lóc đòi treo cổ để biểu đạt cảm giác đè nén trong lòng.

Không cần biết tương lai sẽ biến thành thế nào, kiểu gì họ cũng vẫn phải đi tiếp!

Cô ngoan ngoãn đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi, mà Hoắc Khải vẫn quan tâm suốt cả quá trình, thái độ còn chu đáo hơn cả lúc trước.

Không chỉ vì tính cách, mà vì bây giờ anh đột nhiên phát hiện ra, anh không hiểu vợ mình lắm.

Sự lương thiện của Ninh Thần đến từ tận bên trong, đồng thời, cô cũng sở hữu nhân tố quan trọng nhất để thành công, đó là dù xảy ra bất cứ

chuyện gì, cô cũng phải tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình trước đã.

Nếu liên tục tìm nguyên nhân khách quan thì bản thân không thể tiến bộ được, cũng cách thành công ngày một xa.

Làm một thằng đàn ông, có được người vợ xinh đẹp và lương thiện thế này, anh còn đòi hỏi gì nữa.

Ngày hôm sau, Hoắc Khải còn chưa kịp ra ngoài thì nhận được cuộc gọi từ luật sư của bộ phận pháp chế trực thuộc công ty con nhà họ Cơ.

Họ đã điều tra rõ ràng mối quan hệ giữa người đại diện pháp luật của cửa hàng giả mạo và công ty Skinny Girl, căn cứ theo điều tra của các luật sư, người này chính là thân thích của phó trưởng phòng kinh doanh công ty Skinny Girl, kinh doanh một cửa hàng thực phẩm chức năng tại địa phương.

Trước kia, họ chỉ bán những thương hiệu lớn truyền thống, ví dụ như bột protein Hoàn Mỹ, lần này lại đột nhiên chuyển sang làm thương mại điện tử, hiển nhiên không phải chính bản thân người này muốn làm.

Biết được quan hệ của đối phương, Hoắc Khải nhờ các luật sư điều tra về động thái của bạn bè thân thích Ninh Hạo Bân.

Không cần điều tra thông tin gì quá quan trọng, chỉ cần điều tra xem gần đây những người này đã đi đâu, có khoản chi tiêu lớn nào đặc biệt hay không thôi.

Điều tra như vậy không hề khó, hệt như điều tra căn cơ của công ty Skinny Girl, thậm chí còn đơn giản hơn.

Theo tính toán của các luật sư, cùng lắm thì đến chiều, họ sẽ tra ra được.

Dặn dò xong những việc này, Hoắc Khải lần lượt đưa Đường Đường đến trường, đưa Ninh Thần tới công ty, sau đó bản thân anh cũng quay về công ty con của nhà họ Cơ làm việc.

Đến chiều, luật sư gọi điện cho anh, báo rằng sáng sớm nay bố mẹ Ninh Hạo Bân đã đặt vé tàu cao tốc tới tỉnh thành này, đến chiều, họ được mấy người khác dẫn dắt, tới trung tâm hành chính làm thủ tục sang tên nhà đất.

Là một căn biệt thự độc lập với tổng diện tích trên hai trăm mét vuông, giá trị hàng chục triệu tệ, ngoài ra còn có một chiếc Mercedes Benz S Class mới cóng cũng được sang tên cho họ.

Còn về phía tiền bạc, do hạn chế đặc thù, tạm thời chưa tiện điều tra, các luật sư hỏi rằng có cần tiếp tục điều tra không.

Người bình thường muốn điều tra tài khoản của người khác thì chắc chắn không thể nhưng các luật sư lại có quyền điều tra. Chỉ cần tìm chút quan hệ là làm được.

Thực ra không nói gì đến họ, kể cả bản thân Hoắc Khải cũng có thể làm được.

Bây giờ anh được coi là một nhân vật lớn trong Hiệp hội Thương mại của tỉnh rồi.

Bất kể hội trưởng, phó hội trưởng hay hội viên bình thường, khi nhắc tới trợ lý của tổng giám đốc công ty con nhà họ Cơ, họ luôn tỏ ra là mình cảm thấy khó tin.

Lần đầu tiên gặp mặt nhau, anh vẫn là một nhân vật tép riu trông có vẻ sắc bén, không ngờ chỉ trong chớp mắt đã trở thành truyền nhân của Triệu Vĩnh An.

Người có quan hệ tốt với Hoắc Khải như Hạ Hoằng Viễn đương nhiên là vui mừng hơn hẳn.

Đến bây giờ phó hội trưởng Hạ vẫn cực kỳ đắc ý, cho rằng bản thân mình tạo dựng quan hệ với Hoắc Khải khi đối phương còn chưa nổi tiếng là quyết định sáng suốt nhất trong những năm gần đây, không có gì bì nổi.

Vả lại, Hoắc Khải cũng không để ông ấy chịu thiệt, khi nhập hàng từ cửa hàng hoa quả, anh cũng toàn dùng giá thành phẩm, không kiếm lời nhưng cũng không lỗ. Ngoài ra, phương thức hợp tác của công ty Hi Vọng Mới và phương diện chuyển phát nhanh cũng cho Hạ Hoằng Viễn một hướng đi mới.

Bây giờ ông Vua hoa quả đang chuẩn bị việc liên kết hoa quả với ngành hàng khác mà trước đó ông ấy từng nói với Hoắc Khải.

Hiệu quả thời gian của công tác vận chuyển chính là vấn đề lớn nhất kìm hãm mô hình liên kết này, chỉ cần giải quyết được thì cửa hàng hoa quả Hoằng Viễn có thể chính thức bước ra khỏi phạm vi tỉnh thành, sải chân tới mọi nơi trên toàn quốc.

Thế nên, nếu Hoắc Khải tìm ông ấy để nhờ giúp chuyện điều tra, chỉ e Hạ Hoằng Viễn sẽ tung tăng đi giúp ngay.

Giúp được thì giúp, không giúp được cũng phải giúp!

Nhưng Hoắc Khải không muốn làm phiền Hạ Hoằng Viễn vì chuyện điều tra nhỏ nhặt này, nói thế nào thì ông ấy cũng là thương nhân nổi danh trong tỉnh. Tốt nhất vào dùng vào chỗ cần thiết, không thể tùy tiện đi tìm ông ấy vì bất cứ chuyện gì, như thế thì ân tình cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Đương nhiên, sau khi các luật sư điều tra ra được hành động của bố mẹ Ninh Hạo Bân, họ cũng không cần điều tra thêm gì nữa.

Nếu nói hôm qua đã phán đoán sơ bộ Ninh Hạo Bân là kẻ tiết lộ bí mật thì hôm nay, bốn chữ "phán đoán sơ bộ" này có thể đổi thành "hoàn toàn chắc chắn".

Đến giờ chiều, Hoắc Khải rời khỏi công ty con nhà họ Cơ trước giờ tan ca, tới tòa nhà nơi đặt văn phòng của công ty Hi Vọng Mới.

Khi anh vào văn phòng, người bên trong vẫn đang bận rộn với đủ loại công việc.

Chuyện công ty gặp phải phiền phức đương nhiên sẽ ảnh hưởng tới tâm lý, nhưng việc gì cần làm thì vẫn phải làm.

Doanh số bán hàng mỗi ngày mấy trăm ngàn tệ không phải con số nhỏ, những việc ngoài ý muốn xen lẫn trong đó đều cần có người xử lý kịp thời.

Bây giờ Ninh Thần càng lúc càng cảm thấy nhân lực không đủ, dù mỗi người phân thân ra rồi mọc thêm hai cánh tay nữa cũng vẫn còn thiếu.

Thấy Hoắc Khải đến, người trong văn phòng lập tức dừng công việc để chào hỏi anh.

Hoắc Khải không bảo họ tiếp tục công việc như mọi khi mà vỗ vỗ tay, nói: "Mọi người dừng hết công việc trong tay lại đi, tôi có đôi điều muốn!"

Ninh Thần bước tới, nhìn anh, sau khi nhìn vào mắt nhau, thấy rõ ánh mắt của Hoắc Khải, lòng dạ cô đột nhiên cảm thấy nhẹ nhàng vô cùng.

Ánh mắt của Hoắc Khải vừa kiên định vừa bình tĩnh, dường như muốn nói rằng tất cả đang trong tầm tay.

Biểu hiện của chồng khiến Ninh Thần nhận được sự đồng cảm, giống như Hoắc Khải nói, cho dù trời sập, cũng có anh chống lên giúp cô.

Đợi khi mọi người đã tập trung lại, Hoắc Khải mới nói: "Tin rằng mọi người đều đã biết được rắc rối mà công ty đang gặp phải trong hai ngày nay, sự việc không là quá lớn nhưng nó cũng không nhỏ. Quan trọng nhất là nó tạo thành ảnh hưởng nhất định tới uy tín của công ty và tâm thế của chúng ta. Tôi muốn nói với mọi người rằng, đừng vì chuyện này mà ảnh hưởng tới công việc, ngược lại phải lấy đó làm động lực. Chỉ có thất bại mới cổ vũ chúng ta không ngừng tiến lại, không ngừng trèo tới đỉnh núi cao hơn!"

Một loạt những lời khảng khái và nhiệt huyết khiến Giản Tư Tư lập tức vỗ tay khen hay: "Ông chủ nói đúng! Chúng em sẽ không ủ dột đâu! Không được để những tên khốn nạn chơi xỏ chúng ta được dịp cười cợt!"

Những người khác không nói gì, có người trầm tư suy nghĩ, có người tỏ ra cay đắng.

Biểu cảm của Ninh Hạo Bân trông có vẻ rất bình tĩnh, không có gì đặc biệt, nhưng trong lòng đã coi những lời Hoắc Khải nói như trò nhảm nhí.

Rắc rối không lớn lắm?

Lấy thất bại làm động lực?

Anh chém gió mát ghê á, sắp chết héo đến nơi còn dám ba hoa khoác lác, định lừa ai vậy?

Người có mặt ở đây đâu phải kẻ ngốc mà nghe anh lừa như vậy?

Đúng lúc này, Hoắc Khải lại nói tiếp: "Ngoài ra còn một chuyện nữa cần phải nói với mọi người, liên quan tới rắc rối lần này của công ty, chúng tôi đã chắc chắn rằng công thức của đồuống bị tiết lộ. Mà qua hai ngày điều tra, thân phận của kẻ tiết lộ công thức đã lộ diện, ở ngay trong chúng ta. Tôi hi vọng người này có thể chủ động đứng ra thừa nhận sai lầm. Nếu người này chủ động nhận sai, có lẽ tôi sẽ không tiến hành tố tụng hình sự, nếu không, chỉ có hình phạt nghiêm trọng nhất đang chờ đợi người đó".

Lời nói của anh khiến đám đông đưa mắt nhìn nhau.

Công thức đồuống bị tiết lộ chỉ là việc mà Hoắc Khải và Ninh Thần trao đổi với nhau, ngoài Giản Tư Tư có thể đoán ra vài phần thì những người khác không ai biết.

Còn vềđoạn sau, người tiết lộ công thức đã được tìm thấy, còn ở trong số họ, khiến người ta kinh ngạc vô cùng.

Nhân viên công ty tính đi tính lại cũng chỉ có năm người, một trong số đó lại là tên đầu sỏ tạo nên nguy cơ lần này?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 312: Một Lần Bị Rắn Cắn

Mấy người kia lia mắt nhìn nhau, muốn tìm ra kẻ tiết lộ bí mật đang ẩn náu ở nơi này, nhưng họ cũng không dám khẳng định ai với ai, cho dù trong lòng đã có suy đoán, vẫn đành phải giả bộ ngơ ngác.

Chân tướng nhất định phải do chính miệng ông chủ nói ra, nếu không lỡ như mình đoán sai, chẳng phải là đắc tội người ta à?

Biểu cảm của Ninh Hạo Bân rất bình tĩnh, nhưng trong lòng hết sức khinh thường.

Trong mắt anh ta, cái gọi là điều tra ra được kết quả, chân tướng lộ diện đều là hù dọa người khác.

Khi Ninh Thần nhận cuộc gọi của Mục Thế Kiệt, Giản Tư Tư đứng ngay bên cạnh nghe rõ mười mươi, Mục Thế Kiệt nói rằng bên công ty con Giáp Tử không điều tra ra được bất kỳ vấn đề nào.

Nếu công ty chi nhánh không có vấn đề gì, chứng tỏ người dẫn anh ta tới bộ phận nghiên cứu và phát triển đã quên mất, hoặc giống như anh ta đoán, người này không dám nói thật.

Bất kể là khả năng nào, đều không có khả năng điều tra ra anh ta.

Thế nên, Hoắc Khải và Ninh Thần sẽ nghi ngờ người bên cạnh mình có vấn đề, nhưng cũng tuyệt đối không biết được người đó là ai.

Bây giờ lời nói của anh chẳng qua chỉ muốn lừa người đó đứng ra nhận tội.

Đúng là thủ đoạn vừa thấp hèn vừa ti tiện!

Ninh Hạo Bận cực kỳ khinh thường, càng khiến anh ta đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cho dù ánh mắt của Hoắc Khải đảo tới chỗ mình, vẫn hoàn toàn bất động.

Muốn hù tôi à? Anh còn non và xanh lắm!

Vẻ điềm tĩnh của Ninh Hạo Biến khiến Hoắc Khải và Ninh Thần đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự thất vọng của đối phương.

Đến nay Ninh Thần chưa hề nói bất cứ điều gì về việc điều tra tại công ty, bởi vì Hoắc Khải không muốn đánh rắn động cỏ. Theo suy nghĩ của cô, cho dù sau cùng xác nhận rằng Ninh Hạo Bân đã làm lộ công thức bí mật, cô cũng hi vọng có thể cho chàng thanh niên này một cơ hội.

Có lẽ bình thường bản thân cô đã làm gì đó không đúng, khiến anh ta oán niệm. Một nhân tài xuất sắc như thế, nếu thực sự bị tố tụng với tội danh tiết lộ bí mật thương mại thì thứ chờ đợi anh ta nhẹ nhất cũng là dưới ba năm tù cải tạo hoặc giam giữ. Nếu tổn thất lần này của công ty vượt qua mức độ nào đó, vậy thì có thể là phạt tù trên ba năm dưới bảy năm, đồng thời còn phạt tiền.

Theo tính toán của Hoắc Khải, nếu không xử lý tốt nguy cơ lần này thì tổn thất có thể lên đến hàng chục triệu, dù nằm trong kết quả nào đã đoán trước thì đây cũng là tổn thất rất lớn.

Phạt tù từ trên ba năm đến bảy năm, đối với một thanh niên vừa tốt nghiệp mà nói, đồng nghĩa với việc chôn vùi luôn mấy năm hoàng kim nhất.

Ninh Thần sau cùng vẫn là một người phụ nữ mềm lòng, cho dù biết hành vi của mình quá cổ hủ, tốt bụng quá đáng, vẫn không dằn lòng làm gì đó quá tuyệt tình.

Vì thế, cô bàn bạc cùng Hoắc Khải, cho Ninh Hạo Bân thêm một cơ hội.

Nếu anh ta có thể chủ động nhận lỗi, có lẽ Hoắc Khải sẽ không quá tuyệt tình, dù không tránh được hình phạt, nhưng tốt xấu gì cũng chừa cho anh ta cơ hội làm lại từ đầu.

Tiếc rằng, Ninh Hạo Bân không biết quý trọng cơ hội lần này, trông anh ta như không hề xảy ra chuyện gì vậy.

Người khác không nhìn ra được chứ Hoắc Khải tất nhiên vẫn nhìn ra được, anh ta hoàn toàn không coi lời nói của anh ra gì.

Thoáng lắc đầu, Hoắc Khải nói: "Cho người kia một buổi tối để suy nghĩ, bảy giờ sáng mai, tôi hi vọng có thể nhận được điện thoại của người đó. Nếu không gọi điện thoại tới, có lẽ trước tám giờ sáng người này sẽ bị bắt".

Đám đông vẫn đưa mắt nhìn nhau, không một ai nói gì.

Hoắc Khải không nói nhiều thêm, đồng thời khi nhìn thấy dường như Ninh Thần muốn lên tiếng, anh lập tức kéo vợ mình lại, nói nhỏ với cô: "Đã cho cơ hội rồi, nếu bản thân anh ta không biết trân trọng, dù em nói gì thêm cũng vô dụng!"

Ninh Thần biết hành vi của mình rất không phù hợp.

Kẻ tiết lộ công thức đã gây nên tổn thất không nhỏ cho công ty, chỉ tính riêng hiện tại đã tổn thất ít nhất vài triệu tệ, thế mà bản thân mình cứ liên tục nói đỡ cho người ta, chẳng phải đang muốn đập luôn bát cơm của mình à?

Sau khi thở dài một tiếng, Ninh Thần ngậm miệng lại, theo Hoắc Khải rời khỏi văn phòng.

Xảy ra chuyện như thế này, cho dù cô ở lại, cũng không có tâm trạng nào để làm việc.

Đúng lúc này, Giản Tư Tư chạy ra hỏi: "Ông chủ, các anh thực sự điều tra ra được người làm lộ bí mật? Là một trong số chúng tôi?"

Hoắc Khải có thể cảm nhận được, Giản Tư Tư đã có suy đoán, dù sao quan hệ của cô ấy và Ninh Hạo Bân thân thiết nhất, cũng là người hiểu anh ta nhất, nếu nhìn ra manh mối nào đó cũng không quá kỳ lạ.

Nhưng anh không nói rõ, chỉ đáp: "Quả thật đã điều tra ra, nhưng tôi hi vọng người đó có thể tự mình nhận tội, có lẽ tôi sẽ khoan dung hơn!"

Giản Tư Tư hé miệng, định nói mà thôi, đến sau cùng, cô cũng không nói gì nữa.

Sau khi rời khỏi công ty, tận đến khi lên xe, Ninh Thần vẫn cứ buồn bực.

Hoắc Khải cúi người giúp cô thắt dây an toàn rồi nói: "Đừng nghĩ nhiều như thế, mỗi người đều phải suy tính cho lợi ích của mình trước, chuyện như thế này rất dễ gặp, từ từ rồi sẽ quen thôi."

"Em rất khó quen với chuyện này, cứ cảm thấy lòng dạ rất khó chịu!", Ninh Thần thở dài thêm một tiếng rồi hỏi: "Anh nghĩ cậu ta sẽ thừa nhận chứ?"

Hoắc Khải chẳng buồn nghĩ ngợi gì đã lắc đầu: "Khả năng này không cao, nếu cậu ta muốn nhận, chắc sẽ bước ra trước Giản Tư Tư. Vả lại, từ biểu hiện của cậu ta, có lẽ cảm thấy chúng ta đang dọa dẫm thôi".

"Liệu chúng ta có phán đoán sai không? Có lẽ thực sự không phải cậu ta?", Ninh Thần lại nói.

"Khả năng này cực kỳ thấp, tất cả kết quả điều tra đều cho thấy, ngoại trừ cậu ta ra, không có người thứ hai", Hoắc Khải không hề chần chừ.

Anh rất tự tin với phán đoán của mình, bất kể chuyện gì cũng cần chứng cứ. Bây giờ mọi chứng cứ đều chỉ về hướng Ninh Hạo Bân khiến người ta muốn giúp anh ta thoát tội cũng hết cách.

Còn về việc khả năng sai sót cực kỳ nhỏ có tồn tại hay không, Hoắc Khải không nghĩ tới.

Trong thế giới của anh, kết quả phán đoán về bất kỳ chuyện gì, cũng chỉ có hai kết quả - đúng hoặc sai.

Hoặc là đúng, hoặc là sai, không có tỉ lệ phần trăm.

Ninh Thần cũng biết phán đoán của chồng mình trước nay rất chuẩn xác, khả năng sai sót cực kỳ thấp.

Cô không tỏ ra nghi ngờ về kết quả này, chỉ hỏi: "Nếu thực sự xác định là cậu ta, chúng ta sẽ khởi tố thật à?"

"Em mềm lòng quá!", Hoắc Khải khởi động xe, vừa lái xe vừa đáp: "Em phải nhớ kỹ rằng, thương trường chính là chiến trường, người có thể chỉ đạo mọi thứ trên chiến trường, nhất định phải sát phạt quyết đoán. Không phải nói rằng em dám giết thì người khác sẽ nghe lời em, mà vì em dám giết nên người khác mới sợ bị giết rồi nghe lời em. Người dẫn dắt một công ty, nếu không có khả năng uy hiếp, vậy thì công ty này cách ngày sụp đổ không còn xa nữa. Giống như sự việc lần này, nếu như chúng ta tha cho người tiết lộ công thức, vậy thì sau này còn ai sợ hậu quả khi làm lộ bí mật nữa? Thành ngữ giết gà dọa khỉ không phải nói chơi chơi đâu".

"Em hiểu rồi…", Ninh Thần cúi đầu, vẫn không vui vẻ gì: "Chỉ cảm thấy đáng tiếc quá…"

"Nhân tài xuất sắc trước nay không hề thiếu, nước ta đất rộng người đông, thiếu một người, sau này cũng có thể tuyển thêm rất nhiều người khác. Vả lại, người như thế này, em vẫn dám dùng tới à?"

Ninh Thần không nói gì. Đương nhiên cô không dám dùng, cho dù độ lượng đến mức tha thứ cho đối phương thì suy cho cùng, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Sau khi thở dài đến lần thứ ba, Ninh Thần dừng việc thảo luận về chủ đề này.

Tất cả đã thảo luận xong, không cần phải nói thêm gì nữa.

Việc còn lại, chỉ chờ xem Ninh Hạo Bân lựa chọn thế nào thôi.

Từ sâu trong nội tâm của mình, từ đầu đến cuối, Ninh Thần vẫn mong Ninh Hạo Bân có thể chủ động nhận lỗi. Không nói rằng có thể vớt vát được tổn thất, chí ít có thể khiến anh ta chịu ít trừng phạt hơn.

Ở bên khác, Giản Tư Tư quay về công ty, trông cứ nặng nề tâm trạng.

Cô kín đáo liếc nhìn Ninh Hạo Bân rồi lập tức thu lại anh mắt, không để ai chú ý thấy biểu cảm của mình.

Giống như Hoắc Khải nghĩ, Giản Tư Tư rất hiểu con người Ninh Hạo Bân, hiểu đến độ Hoắc Khải vừa tiến vào phòng làm việc và mở lời, trong lòng cô đã đoán ra rồi.

Chỉ là suy đoán ấy khiến cô cảm thấy không thể tin nổi.

Làm sao lại là anh ta được chứ?

Một người kiêu ngạo như thế sẽ chấp nhận trở thành kẻ phản bội ư?

Cho dù Ninh Thần đã rời đi trước, nhưng trong văn phòng cũng không ai thảo luận thêm về chuyện này. Tất cả mọi người đều lén lút quan sát người khác, cố gắng tìm ra thân phận của kẻ tiết lộ bí mật.

Chẳng qua họ không dám khẳng định suy đoán trong lòng mình là đúng hay sai, thỉnh thoảng tầm mắt đụng phải nhau, họ chỉ thấy lúng túng và mất tự nhiên.

Bầu không khí trong phòng làm việc trở nên bình tĩnh đến khác lạ, nhưng cũng đè nén đến khó chịu.

Đến sáu rưỡi tối, đám đông đã hoàn thành công việc mới lục tục rời khỏi văn phòng.

Ninh Hạo Bân tắt máy tính, đang định ra ngoài thì bị Giản Tư Tư gọi lại.

Anh ta quay người, nhìn thấy cô bạn gái cũ của mình tỏ ra thiếu tự nhiên: "Tối nay cùng nhau ăn bữa cơm nhé?"

Ninh Hạo Bân mỉm cười và gật đầu: "Được thôi!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 313: Khuyên Nhủ

Anh ta không thể từ chối lời mời của Giản Tư Tư, không phải là muốn nối lại tình cũ mà là bây giờ anh ta đã nắm giữ thế cuộc, khiến cho đôi vợ chồng luôn dựa vào vận may để kiếm chác này phải lộ ra bộ mặt thật buồn nôn.

Từ góc độ này mà nói, anh ta đã thắng rồi, chứng minh phán đoán của anh ta không sai.

Mà Giản Tư Tư lại luôn nghe răm rắp lời của Hoắc Khải và Ninh Thần thì đương nhiên cũng là kẻ thất bại.

Là người thắng cuộc thì sao anh ta phải từ chối lời mời của kẻ thua cuộc?

Cô ấy mời mình có nghĩa là cúi đầu nhận thua, chịu lép vế.

Hai người cùng rời khỏi văn phòng, vốn dĩ Ninh Hạo Bân định gọi một chiếc taxi, nhưng Giản Tư Tư lại nói: "Đi bộ một lát đã, em muốn hít thở không khí thoáng mát bên ngoài".

Cả buổi chiều, cô đã phải kiềm nén bản thân, kiềm nén đến nỗi cảm thấy ngột ngạt.

Ninh Hạo Bân cũng không từ chối, rất ngoan ngoãn đi bộ cùng Giản Tư Tư.

Giản Tư Tư chỉ im lặng, từ đầu đến cuối không mở miệng. Bây giờ, tâm trạng của Ninh Hạo Bân có chút quá khích, nói: "Không phải em gọi anh ra để diễn kịch câm đấy chứ?"

Giản Tư Tư ngẩng đầu nhìn anh ta, hi vọng có thể nhìn thấy hình ảnh người bạn trai cũ từng khiến người khác ngưỡng mộ của mình, nụ cười trên mặt anh ta vẫn như khi ở trường học, kiêu ngạo và tự tin như thế.

Chính nụ cười này đã khiến cô nảy sinh cảm giác tốt đẹp về anh ta ngay từ đầu, vì cô thích người bạn trai hay cười.

Khi còn ở trong trường, nụ cười của Ninh Hạo Bân chưa bao giờ biến mất, ở bất kỳ lĩnh vực nào, anh ta đều là người nổi bật. Giải thưởng anh ta từng đạt được còn nhiều hơn những gì mọi người nói. Người đạt nhiều học bổng nhất mỗi năm là anh ta, hội trưởng hội học sinh là anh ta mà người duy nhất được đặc cách trở thành thực tập sinh của giáo sư cũng là anh ta!

Thế nhưng bây giờ, nụ cười trên khuôn mặt này, tại sao lại nhìn xa lạ như vậy?

"Sao lại nhìn anh không nói gì?", Ninh Hạo Bân cười tươi nhìn cô ấy, rồi hỏi.

Suy nghĩ của Giản Tư Tư bị cắt ngang, cô định thần lại, rồi lại im lặng vài giây sau mới nói: "Lần này công ty tổn thất rất lớn. Em với tổng giám đốc Ninh tính toán rồi, chỉ trong hai ngày, cửa hàng giả mạo đã cướp mất khoảng 10% lượng khách truy cập, còn các đối tác như siêu thị truyền thống, vốn dĩ đã bàn bạc xong hết rồi thì họ lại từ chối".

Phản hồi không tốt về nhãn hiệu, nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế lại rất nghiêm trọng.

Những hàng hoá lên kệ trong siêu thị đều là những thương hiệu lớn có tiếng. Thỉnh thoảng cũng có sản phẩm không nổi tiếng lắm nhưng ít nhất cũng phải có thương hiệu.

Thương hiệu là gì?

Nói thẳng ra chính là nhãn hiệu!

Đến cả nhãn hiệu cũng không có thì trong con mắt của nhiều người chính là sản phẩm ba không.

Nghe cô ấy nói đến tình hình của công ty, Ninh Hạo Bân cười lớn, nói: "Em đang lo công ty phá sản rồi thì sau này không có chỗ làm à? Đừng lo,

anh quen rất nhiều người. Ngộ nhỡ, công ty thật sự xong rồi thì anh đưa em đi tìm công việc mới, bảo đảm lương còn cao hơn ở đây".

Khi nói những lời này, trên mặt anh ta tỏ ra vô cùng đắc ý.

Trước đây, không phải là cô coi thường tôi sao, không phải cảm thấy gã họ Lý kia tài giỏi lắm sao? Bây giờ thế nào, công ty vừa gặp chút sóng gió thì hoang mang sắp chết? Sao không đi tìm chủ tịch Lý, thần tượng của cô mà kêu?

Nhưng không sao, Ninh Hạo Bân tôi rất rộng lượng.

Chỉ cần cô thừa nhận lúc đầu cô nhìn lầm rồi thì sau này đi theo tôi còn có đồngon mà ăn!

Anh ta dương dương tự đắc khiến cho Giản Tư Tư bỗng nhiên có cảm giác muốn nôn. Cô thật sự đã từng thích một người như thế này sao?

Tại sao lại cảm thấy như mới gặp anh ta lần đầu vậy?

"Hai ngày trước còn có mấy công ty gọi điện cho anh, nói chỉ cần anh gật đầu thì tuỳ ý nâng lương lên mấy lần cũng không thành vấn đề. Nhà sang, xe đẹp tuỳ anh chọn sẽ đều mua cho anh. Anh đang không biết đồng ý bên nào đây. Nếu không, lần này, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm trước đã, anh và em nói qua tình hình của mấy công ty đó xem chọn chỗ nào…"

Ninh Hạo Bân đang ăn nói đầy vẻ hùng hồn thì bỗng nhiên nghe thấy Giản Tư Tư hỏi: "Anh thật sự xác định không gọi điện thoại cho chủ tịch sao?"

Giọng nói của Ninh Hạo Bân bỗng bị nghẹn lại, anh ta nhìn Giản Tư Tư, tỏ ra không hiểu: "Em nói anh à? Anh gọi điện cho ai? Gọi làm gì?"

Đã nói đến chuyện này thì Giản Tư Tư cũng không chần chừ nữa. Cô hít sâu rồi nghiêm khắc nhìn Ninh Hạo Bân, nói: "Có phải anh cảm thấy, hôm nay chủ tịch tới thật sự là không điều tra ra được điều gì? Em nói cho anh biết, anh nghĩ sai rồi. Chủ tịch là người quá tài giỏi, anh ấy đã nói ra

như vậy thì nhất định sẽ thực hiện. Cho nên, em hi vọng anh có thể gọi cho anh ấy, thừa nhận những lỗi lầm cũng bản thân anh. Theo hiểu biết của em về tổng giám đốc Ninh, chị ấy nhất định sẽ nói đỡ cho anh".

Ninh Hạo Bân nghe thấy cô ấy nói thế thì xanh mặt, không đợi Giản Tư Tư nói xong liền gào lên: "Cô bị điên à! Bảo tôi gọi cho anh ta làm gì, thừa nhận lỗi lầm của tôi? Tôi cần ai nói đỡ? Không hiểu cô nói gì hết!"

"Cần phải nói trắng ra mới được sao? Công thức pha chế đồ uống là ai tiết lộ ra, lẽ nào trong lòng anh không rõ?", Giản Tư Tư nói.

"Tôi rõ cái khỉ gì! Công thức pha chế đồ uống đều là phòng R&D của chi nhánh quản lý, có liên quan khỉ gì đến tôi? Nếu tìm người tiết lộ thì sao lại đổ cho tôi? Cô đang đùa giỡn đấy à!", Ninh Hạo Bân tỏ vẻ khó chịu chỉ vào Giản Tư Tư, nói: "Tôi biết trong lòng cô nghĩ gì, không phải là cảm thấy người đàn ông kia có tiền, tài giỏi sao? Trước đây, tôi cũng ngại nói, nhưng bây giờ tôi nói rõ cho mà biết, cô có mắt không tròng! Lý Phong chẳng có bản lĩnh gì cả, bị người ta tiết lộ bí mật kinh doanh thì liên quan gì đến tôi? Vừa nói mấy câu liền đổ tội cho tôi, có phải là cô bị mất não rồi không?"

Ninh Hạo Bân gào thét một hồi, Giản Tư Tư cũng không tỏ ra biểu hiện gì. Sắc mặt của cô ấy còn bình tĩnh hơn so với lúc trước.

Yên lặng nhìn người đàn ông đang bốc hoả trước mắt, cuối cùng Giản Tư Tư mới nói: "Tôi nói rồi, kẻ tiết lộ bí mật là ai thì trong lòng anh rõ nhất. Chủ tịch đã sẵn lòng cho một cơ hội vì anh ấy quá rộng lượng. Nếu không biết trân trọng thì anh sẽ hối hận".

"Tôi hối hận cái ông nội cô ấy!", Ninh Hạo Bân văng tục, trên cổ nổi rõ cả gân xanh, anh ta chưa tức giận như bây giờ.

Trước đây, khi Giản Tư Tư tin tưởng Hoắc Khải, anh ta chỉ cảm thấy người con gái này thật ngu ngốc. Một gã đàn ông dựa vào may mắn để kiếm tiền mà cũng cảm thấy tài giỏi thì thật sự không có hiểu biết.

Nhưng bây giờ, khi công ty gặp phải nguy cơ lớn như thế, tấm gương của chi nhánh Giáp Tử vẫn còn ngay trước mắt mà Giản Tư Tư lại không vì thế mà mất lòng tin vào Hoắc Khải, trái lại, lại ở đây mà khuyên nhủ anh ta thú tội.

Điều này khác gì nói, Ninh Hạo Bân anh chính là một tên đại ngốc, ở đấy mà cố làm ra vẻ nửa ngày nhưng thực ra là sớm bị người khác nhìn thấu rồi.

Tất nhiên, một phần nguyên nhân là do Ninh Hạo Bân có tật giật mình.

Việc tiết lộ bí mật bị người ta chỉ tận mặt khiến anh ta chỉ có thể dùng sự tức giận để che giấu cảm giác hoảng loạn trong lòng.

Giản Tư Tư rất hiểu anh ta, vừa nhìn biểu hiện và ánh mắt của anh ta là biết cô nói đúng rồi.

Nhìn bên ngoài cô có vẻ bình tĩnh nhưng thực tế thì cảm xúc ở trong lòng lại không an ổn như thế.

Bởi vì cô biết, nếu mình có thể đoán ra thân phận của người tiết lộ bí mật thì chủ tịch cũng nhất định đã biết chân tướng rồi.

"Nể tình chúng ta trước đây, tôi khuyên anh đừng sai lầm nữa. Chủ tịch và tổng giám đốc Ninh không phải là người lòng dạ độc ác, họ…"

"Câm miệng!", Ninh Hạo Bân túm cổ áo Giản Tư Tư, kéo cô ấy đến trước mặt, độc ác giơ tay lên, nói: "Con mẹ nó nói ít thôi, tôi đánh cô đấy, tin không?"

Dáng vẻ của anh ta bây giờ, nhìn giống như lũ đầu đường xó chợ, nào giống thanh niên nho nhã lúc trước nữa.

Hình ảnh như vậy khác biệt quá lớn với người trong trí nhớ của Giản Tư Tư, thậm chí khiến cô ấy còn cảm thấy như đang mơ.

Trái tim cô ấy loạn nhịp, mắt đỏ ngầu.

Nhìn cô ấy như vậy, trong lòng Ninh Hạo Bân càng hỗn loạn, anh ta tức giận đẩy Giản Tư Tư ra, quát lên: "Đồ thần kinh! Ngứa cả mắt!"

Nói xong, anh ta rời đi, không nói tiếp nữa.

Giản Tư Tư bị anh ta đẩy ra suýt nữa bị ngã xuống đất, lùi lại vài bước, nhìn bóng lưng của Ninh Hạo Bân, cuối cùng cô ấy không nhịn được mà hét lên: "Tại sao phải làm như vậy? Chủ tịch cũng không đối xử tệ bạc với anh, anh ấy kỳ vọng vào anh như thế, tại sao anh lại phản bội anh ấy!"

Ninh Hạo Bân dừng lại, quay qua nhìn Giản Tư Tư bằng vẻ mặt dữ tợn: "Con mẹ nó, tôi nói cho cô nghe, đừng nói mấy lời thối tha đó trước mặt tôi. Anh ta đối với tôi như thế nào, tôi còn rõ hơn cô. Kỳ vọng cái chó gì, không phải là sai khiến tôi như thằng ngốc à? Tôi không ngu như cô, không cần khom lưng khuỵu gối với anh ta. Nhìn xem, không đến mấy ngày nữa, bọn họ sẽ xong đời, đến lúc đó cô sẽ biết, ai mới thật sự là kẻ thắng cuộc! Ai mới thật sự là người có bản lĩnh!"

Sau đó, Ninh Hạo Bân rời đi không quay lại nữa.

Nhìn bóng dáng của anh ta dần xa, cuối cùng, những giọt nước mắt của Giản Tư Tư cũng không nén nổi mà lăn dài trên má.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 314: Khóc To

Từ nhỏ đến lớn, trong mắt gia đình và bạn bè thân thiết, Giản Tư Tư luôn là một cô gái ngoan. Cầm kỳ thi hoạ đều biết, ít nhất là chưa từng khiến người khác phải lo lắng vì vấn đề học tập.

Bố mẹ đều là lãnh đạo doanh nghiệp quốc doanh, hoàn cảnh gia đình ưu việt, vốn dĩ ý của người lớn trong nhà là đợi cô ấy tốt nghiệp thì sẽ sắp xếp vào đơn vị, đường công danh xán lạn.

Nhưng từ nhỏ đã nhìn thấy hết những ràng buộc của doanh nghiệp nhà nước nên Giản Tư Tư hi vọng được làm việc tại các doanh nghiệp tư nhân.

Không gian phát triển rộng lớn ở đó sẽ giúp phát huy tối đa năng lực cá nhân.

Năng lực càng cao thì tương lai càng mở rộng.

Sau khi lên đại học, cô ấy vẫn luôn nỗ lực vì công việc trong tương lai, hi vọng có thể thông qua học tập khiến cho bản thân giàu có hơn nhiều người.

Đến năm hai thì cô ấy quen Ninh Hạo Bân. Lúc đó, Ninh Hạo Bân là một nhân vật nổi tiếng ở trong trường, vừa sang năm hai đã là hội trưởng hội sinh viên.

Ninh Hạo Bân vẫn luôn là một người kiêu ngạo. Anh ta nói với người khác không muốn yêu đương, nếu có yêu thì cũng phải là một cô gái xuất sắc như anh ta.

Và không thể nghi ngờ, Giản Tư Tư chính là người như vậy.

Dưới sự cố ý vun vén của nhiều người cùng với sự ăn ý của hai bên, dù là sở thích, học tập hay là kế hoạch và mục tiêu đối với tương lai đều có sự đồng điệu, khiến họ thêm phần cảm mến nhau. Đến năm ba thì xác nhận mối quan hệ yêu đương.

Học lên thạc sĩ rồi đến khi tốt nghiệp cũng đã yêu nhau được sáu, bảy năm rồi.

Từ trước đến nay, hai người chưa từng tranh cãi nhau về vấn đề gì, mẫu thuẫn lớn nhất có lẽ chính là cách ứng xử trước hôn nhân.

Theo cách nghĩ của Ninh Hạo Bân, bản thân anh ta một lòng chịu trách nhiệm với Giản Tư Tư, dù làm gì đều sẽ không thể ảnh hưởng đến tình cảm trong tương lai của hai người.

Nhưng Giản Tư Tư từ nhỏ sống trong gia đình giáo dục nghiêm khắc, tư tưởng hơi truyền thống, rất chú trọng loại chuyện này. Cô ấy hi vọng khi kết hôn có thể giao cho chồng mình một thân thể còn nguyên vẹn.

Do đó, trong mối quan hệ của hai người, thân mật nhất cũng chỉ có hôn môi, không dám bước qua Lôi Trì.

Không phải là Ninh Hạo Bân không muốn mà là Giản Tư Tư không sẵn sàng. Vì chuyện này, họ đã tranh luận rất nhiều lần.

Có lẽ quan điểm về phương diện này có bất hoà nên sau khi tốt nghiệp, tình cảm cũng lạnh nhạt đi nhiều. Hơn nữa sau khi bước vào xã hội, gặp phải Hoắc Khải và Ninh Thần, đôi vợ chồng dựa vào vận may để kiếm tiền mà Giản Tư Tư lại vô cùng ngưỡng mộ hai người họ khiến Ninh Hạo Bân càng khó chịu.

Đứa con gái ngu xuẩn!

Giản Tư Tư không nghĩ vậy. Cô thấy rất rõ, Hoắc Khải và Ninh Thần có thể thành công không phải là do may mắn mà là do tài năng thật sự.

Như hoạt động Toàn dân giảm cân lần này, từ chi tiết cho đến tổng thể đều phát huy sức mạnh to lớn. Nếu không có hai người họ thì gần như không thể làm tốt hoạt động quy mô lớn phủ khắp cả nước.

Khi mới gia nhập công ty, Hi Vọng Mới chỉ là một cửa hàng nhỏ với doanh thu bán hàng mỗi ngày chỉ đạt mấy chục ngàn, còn chưa được xếp

hạng trên Taobao.

Bây giờ thì sao?

Trong ngành giảm béo, chi nhánh Giáp Tử tự coi là thứ hai thì không ai dám coi là thứ nhất!

Giản Tư Tư luôn vui mừng vì ngay sau khi tốt nghiệp, công việc đầu tiên cô tìm được là một công ty có hi vọng như thế, mà chủ tịch lại là một người vô cùng tài giỏi.

Nhưng bây giờ cô ấy mới phát hiện ra, bạn trai cô Ninh Hạo Bân lại không nghĩ như vậy.

Anh ta luôn cảm thấy người ta dựa vào may mắn, chỉ mình anh ta mới thật sự có bản lĩnh, nói đi nói lại đều là lời nói đầy sự coi thường và xem nhẹ.

Sau trận cãi cọ lần trước, Giản Tư Tư không phải không muốn làm lành với anh ta, cô ấy cũng không nỡ từ bỏ đoạn tình cảm đã cố gắng gìn giữ bao năm.

Nhưng Ninh Hạo Bân lại không có ý nghĩ quay lại, anh ta kiên trì với cách nghĩ của mình, thậm chí nảy sinh suy nghĩ muốn rời khỏi công ty.

Những điều này Giản Tư Tư đều biết rõ nhưng cũng biết không thể khuyên được anh ta.

Nếu Ninh Hạo Bân thật sự rời công ty thì Giản Tư Tư cũng không trách cứ mà sẽ chỉ cảm thấy tiếc nuối cho anh ta.

Nhưng cô không ngờ rằng, cuộc khủng hoảng lớn nhất mà công ty gặp phải lại là do Ninh Hạo Bân chủ động tiết lộ bí mật kinh doanh.

Chính là vì anh ta cảm thấy hai người họ dựa vào vận may, chính vì anh ta không phục thành tích mà họ đạt được nên dùng thủ đoạn đê hèn như tiết lộ bí mật kinh doanh để phá rối chuyện làm ăn của người ta sao?

Quá thấp hèn!

Quá vô liên sỉ!

Giản Tư Tư chưa bao giờ cảm thấy thất vọng như bây giờ.

Tình cảm sáu bảy năm. Chuyện tình từng khiến người khác ngưỡng mộ trong trường học, hình mẫu người chồng tương lai trong mắt nữ sinh lại thành ra thế này.

Đây là tình đầu của cô, những thứ bỏ ra thì không nhiều nhưng tình cảm lại không thể nói rõ được thành lời.

Vàng bạc có giá, tình cảm vô giá.

Khi nhìn ra manh mối từ Hoắc Khải, Giản Tư Tư vẫn luôn ngỡ ngàng, cũng không có cách nào tiếp nhận được kết quả thế này.

Phản ứng đầu tiên của cô ấy là hi vọng mình phán đoán sai rồi.

Nhưng dựa vào sự hiểu biết của cô ấy về Ninh Hạo Bân, nói hai ba câu là có thể nhìn ra, chủ tịch phán đoán không hề sai.

Cho nên, cô ấy lại lùi thêm một bước, hi vọng Ninh Hạo Bân có thể chủ động nhận sai, xin chủ tịch rộng lòng tha thứ.

Nhưng đáng tiếc, Ninh Hạo Bân vẫn không nhận sai, anh ta vẫn kiên quyết đi về một hướng khác, càng ngày càng xa.

Thất vọng, vô cùng thất vọng, thậm chí có thể nói là tuyệt vọng.

Tình yêu đầu tiên của cô ấy, lại gặp phải một người như vậy. Cô nhìn người quá kém sao? Hay là từ trước đến nay vẫn chưa thật sự hiểu anh ta?

Từ giây phút Ninh Hạo Bân quay lưng đi, Giản Tư Tư đã biết, hai người đã không còn đường lui nữa. Cả đời này đều không thể nào quay lại.

Tình cảm nhiều năm trong phút chốc sụp đổ khiến cô gái trẻ vừa rời ghế nhà trường làm sao có thể chịu đựng được.

Vài phút sau, điện thoại của Hoắc Khải vang lên.

Anh cầm lên nhìn, là cuộc gọi của Giản Tư Tư. Giờ này anh đang cùng Ninh Thần chuẩn bị hồ sơ khởi tố.

Chứng cứ và quy trình cụ thể, đoàn luật sự phòng Pháp chế của chi nhánh nhà họ Cơ đã chuẩn bị xong. Còn Hoắc Khải và Ninh Thần phải chuẩn bị bản báo cáo tài chính của công ty.

Để khởi tố một người phạm tội xâm phạm bí mật kinh doanh, đầu tiên phải xác định công ty đã bị tổn thất bao nhiêu tiền. Số tiền này thì đoàn luật sự không thể tự bịa ra.

Hoắc Khải vỗ vai Ninh Thần, tỏ ý bảo cô tiếp tục rồi đứng dậy nghe điện thoại.

Vừa ấn nút nghe máy thì nghe thấy tiếng khóc từ đầu bên kia: "Chủ tịch… Ninh… Ninh Hạo Bân, anh ta…"

Giản Tư Tư nói năng ngập ngừng, tiếng khóc át cả giọng nói. Tuy cô ấy không nói rõ nhưng Hoắc Khải cũng hiểu ý của cô ấy.

Anh không hỏi giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, chỉ hỏi: "Bây giờ cô ở đâu?"

"Công, trước cửa công ty…", Giản Tư Tư khóc nức nở nói.

"Vậy đợi ở đó, tôi qua bây giờ", Hoắc Khải cúp máy rồi nói với Ninh Thần: "Chắc là con nhóc Tư Tư cãi nhau với Ninh Hạo Bân, khóc ghê quá, anh qua xem thế nào".

"Cãi nhau?", Ninh Thần ngạc nhiên nhưng rồi cô cũng hiểu, chắc chắn là Giản Tư Tư đã đoán ra Ninh Hạo Bân là kẻ tiết lộ bí mật, nói không chừng là vì chuyện này mà tranh chấp với anh ta.

Cô nhóc này rất chuyên tâm vào chuyện của công ty, làm việc cũng đáng tin khiến Ninh Thần rất thích cô ấy.

Nghe thấy Hoắc Khải nói cô ấy khóc ghê quá, Ninh Thần vội vàng hỏi: "Hay là em đi với anh?"

"Không sao, anh đi đưa cô ấy về, em chỉnh sửa lại bản báo cáo tài chính một chút", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần vâng một tiếng, cũng không gượng ép nữa. Cô đứng dậy lấy áo khoác đưa cho Hoắc Khải, nói: "Bây giờ đã vào thu rồi, buổi tối gió lạnh, cũng rét lắm".

Sự quan tâm của cô khiến Hoắc Khải cảm thấy ấm lòng, anh nhẹ gật đầu, nói: "Em vất vả rồi".

Ninh Thần quay sang cười với anh, có lẽ cũng có vất vả nhưng nghe chồng mình nói một câu như vậy thì vất vả hơn nữa cũng đáng.

Sau đó, Hoắc Khải lái xe rời đi, khoảng nửa tiếng sau thì tới công ty.

Trên đường lớn, anh nhìn thấy Giản Tư Tư đang ngồi trước toà nhà văn phòng.

Đỗ xe bên đường, Hoắc Khải cầm áo khoác đi qua. Khi anh tới gần thì mới nhìn thấy Giản Tư Tư chôn mặt giữa hai đầu gối, vẫn nức nở không ngừng.

Có thể thấy, cô ấy rất đau lòng.

Như Ninh Thần nói, gió đêm mùa thu rất lạnh. Một trận gió thổi tới khiến Giản Tư Tư run lên cầm cập.

Hoắc Khải đi tới, nhẹ nhàng khoác áo lên người cô ấy, nói: "Trên đời này có mười người thì có tám chín người gặp chuyện không như ý, nhưng không nhiều người có thể ngồi ở ven đường khóc như này".

Giản Tư Tư vội ngẩng đầu lên, hai mắt của cô vì khóc nhiều mà sưng lên như hai quả hồ đào.

Nước mắt vừa rơi xuống nhưng vẫn cứng miệng nói: “Tôi. Không phải người ở ven đường khóc…”

Hoắc Khải cố ý nhìn quanh một vòng sau đó gật đầu nói: “Cô nói đúng, còn cách lề đường những mấy m, nhưng cô chắc chắn muốn người đây tiếp tục khóc à?”

Giản Tư Tư cũng biết, mình khóc thành dạng này đã sớm thu hút sự chú ý của nhiều người. Nếu không phải là cô ấy người khóc một mình ở đây thì chắc là đã bị vây lại xem rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 315: Gặp Bố Mẹ

Nhưng cô ấy không biết mình nên làm gì bây giờ.

Nhất là khi nhìn thấy Hoắc Khải và sự quan tâm từ trong ánh mắt của anh. So sánh với sự lạnh lùng và đê tiện của Ninh Hạo Bân thì lại càng là một trời một vực.

Trước khi gặp Hoắc Khải, Giản Tư Tư chỉ thấy phẫn nộ và thất vọng.

Sau khi gặp Hoắc Khải thì chỉ còn thấy ấm ức.

Cô ấy không hiểu vì sao bản thân lại ấm ức như vậy, giống như cô gái nhỏ bị kẻ xấu nào bắt nạt và đang chờ người thân an ủi vậy.

Có lẽ vì tâm trạng bản thân quá phức tạp hoặc là vì sự uất ức này quá mãnh liệt khiến cô ấy xúc động đến mức mất đi lí trí mà nhảy bổ vào trong lòng Hoắc Khải rồi khóc òa lên.

"Ninh Hạo Bân đã tiết lộ bí mật… Tại sao anh ấy lại làm vậy chứ, lại còn không chịu nhận tội…"

Trong lúc bất ngờ, Hoắc Khải không biết nên làm thế nào. Nếu ôm thì không thích hợp cho lắm, mà không ôm thì cũng hơi kỳ lạ.

Sau khi hơi do dự một chút thì anh lựa chọn vỗ nhẹ vào vai của Giản Tư Tư để an ủi và nói: "Chuyện này không liên quan đến cô, cô không cần cảm thấy tự trách đâu. Dù ngày mai có thế nào thì mặt trời vẫn sẽ mọc mà".

Giản Tư Tư khóc rất to. So với một cô gái khóc lóc thì một đôi nam nữ càng thu hút ánh nhìn của mọi người hơn.

Rất nhiều người đã dừng lại và nhìn hai người.

Những ánh mắt hóng hớt đó khiến Hoắc Khải cảm thấy không thoải mái.

Mặc dù Giản Tư Tư chủ động ôm anh, mặc dù hai người là vì chuyện công việc nơi mới thế, nhưng dù sao cũng là cấp trên với cấp dưới, mà lại còn ở dưới công ty. Không thể chắc chắn được rằng trong đám đông này có người quen hay không.

Nếu chuyện này mà bị truyền ra ngoài thì sẽ không tốt chút nào.

Mặc dù Hoắc Khải không phải là người quan tâm đến suy nghĩ của người khác, nhưng anh vẫn phải nghĩ cho danh dự của Giản Tư Tư và cảm giác của Ninh Thần.

Sau khi an ủi một hồi, Giản Tư Tư mới dần dần ổn định như cũ.

Sau khi lí trí dần quay lại thì cô ấy mới phát hiện bản thân đang nằm trong lòng của sếp mình.

Sau khi kêu lên một tiếng kinh hãi, cô ấy nhảy lên như một con thỏ bị dọa. Nhưng Giản Tư Tư vốn đang quỳ, nhảy lên như vậy làm đầu cô ấy đập thẳng vào cằm của Hoắc Khải.

Một tiếng "bụp" vang lên, Hoắc Khải ôm cằm chau mày còn Giản Tư Tư thì ôm đầu xuýt xoa.

Giản Tư Tư kêu đau mấy tiếng rồi lại nhìn Hoắc Khải, cảm thấy ngượng vô cùng, sau đó bối rối nói: "Sếp… Tôi, tôi xin lỗi, đụng trúng anh, anh có đau lắm không".

"Không ngờ đầu cô lại cứng vậy đó", Hoắc Khải ôm cằm đáp. Cú đụng ban nãy làm cằm anh đau đến mức ngay cả sợi dây thần kinh trong não cũng rung rung.

Bộ dáng này khiến Giản Tư Tư càng ngại hơn. Cô ấy muốn xin lỗi nhưng lại không biết nói thế nào, không xin lỗi mà đứng đó thì lúng túng biết bao.

Nhất là khi nhớ đến việc bản thân ôm sếp từ lúc nào, điều này càng khiến cô ấy muốn đào một cái lỗ mà chui xuống hơn.

Hoắc Khải xoa cằm một lúc, sau khi thấy đỡ hơn thì mới đứng dậy nói: "Được rồi, nếu cô đã nín khóc thì lên xe lau nước mắt đi, tôi đưa cô về".

Giản Tư Tư nào dám từ chối, chỉ ngoan ngoãn lên xe.

Nhưng khi mở kính chiếu hậu ra và nhìn thấy đôi mắt sưng húp của bản thân, cô ấy kêu lên thất thanh: "Mắt tôi…"

Hoắc Khải thắt dây an toàn rồi nhìn cô ấy và nói: "Sao, có thêm một cặp mắt to tròn như vậy mà không thích à?"

Giọng nói trêu đùa càng khiến Giản Tư Tư thêm ngượng, cô ấy vội vàng tìm giấy để lau nước mắt.

Xe từ từ khởi động, đi về phía nhà của Giản Tư Tư.

Lúc mới đi, trong xe còn yên tĩnh. Khi đi được khoảng nửa tiếng thì Giản Tư Tư mới không kìm được mà hỏi: "Sếp ơi, Ninh Hạo Bân…"

"Công ty sẽ giải quyết việc của cậu ta. Cô cứ làm tốt việc của mình, đừng phân tâm vì chuyện này. Tôi biết mối quan hệ của cả hai, nhưng chuyện nào ra chuyện đó. Dù là xin tha thứ hay phê phán thì cô đều không nên làm. Hiểu chứ?"

Giọng nói của Hoắc Khải hơi nghiêm khắc. Giản Tư Tư hiểu rằng anh đang muốn bản thân né tránh sự nghi ngờ, cũng đang bảo vệ để cô ấy không bị liên lụy.

Dù sao cô ấy và Ninh Hạo Bân cũng từng là một cặp. Bạn trai trở thành kẻ làm lộ bí mật, nên nghi ngờ bạn gái cũng là lẽ thường.

Ngữ khí giống như đang nhắc nhở, nhưng cũng như một sự quan tâm.

Giản Tư Tư hiểu, cho nên càng cảm thấy ấm áp vì sự quan tâm mà Hoắc Khải dành cho mình.

Nhìn góc mặt chăm chú lái xe của Hoắc Khải, trong lòng cô ấy bật ra một suy nghĩ: "Góc mặt này của sếp đẹp trai ghê…"

Ngay sau đó, cô ấy đã bị suy nghĩ của mình làm cho đỏ cả mặt.

Ban nãy còn khóc sướt mướt, bây giờ lại khen người ta đẹp trai?

Huống hồ đây còn là sếp của cô ấy, lại là người đã có vợ!

Sao cô ấy lại có thể nghĩ Hoắc Khải thật đẹp trai chứ? Mà dù có đẹp thì cũng đâu có liên quan đến mình!

Nghĩ vậy, Giản Tư Tư lại cảm thấy hơi lạc lõng.

Bạn trai mình tệ hại như thế, chồng người ta vừa giỏi giang lại đẹp trai. So sánh như vậy thật đúng là tức chết mà.

Không lâu sau, Hoắc Khải đã đưa Giản Tư Tư về đến trước cửa nhà. Trùng hợp là bố mẹ cô ấy cũng vừa từ bên ngoài trở về.

Nhìn thấy Giản Tư Tư bước xuống từ con xe Mercedes-Benz, hai người kinh ngạc không thôi, cũng vô thức nhìn sang vị trí lái.

Ánh mắt dò hỏi của bọn họ làm tim Giản Tư Tư đập liên hồi, thậm chí còn cảm thấy hơi chột dạ, liền vội vàng nói: "Bố, mẹ, đây là sếp của con, anh Lý. Sếp, đây là bố mẹ của tôi ạ".

Dù gì cũng đã gặp rồi thì vẫn nên chào hỏi.

Hoắc Khải xuống xe và chủ động vươn tay ra, mỉm cười nói: "Chào cô chú ạ, cháu là Lý Phong".

Bố của Giản Tư Tư là Giản Gia Văn bắt tay với anh, khẽ gật đầu "ừ" một tiếng coi như đáp lời.

Nhưng mẹ của Giản Tư Tư là Trác Thụy Mẫn thì lại đánh giá Hoắc Khải một lượt. Ánh mắt của bà ta mang theo sự hòa nhã và yêu thích. Bà ta cười híp mắt và nói: "Hóa ra là cháu Lý, cô nghe Tư Tư nhắc về cháu rồi, khen

cháu tuổi trẻ tài cao. Hôm nay được gặp mặt, không ngờ cháu lại trẻ và đẹp trai thế này. Nào, đã tới rồi thì vào trong nhà ngồi, uống cốc trà đã".

Giản Tư Tư quá hiểu mẹ mình và biết bà ta đang nghĩ gì nên sắc mặt càng đỏ. Cô ấy vội vàng đẩy Trác Thụy Mẫn ra và nói: "Mẹ, sếp còn nhiều việc quan trọng khác phải làm nữa, mẹ đừng kéo dài thời gian của người ta".

"Cái đứa này, mẹ chỉ mời cậu ấy vào uống trà thôi chứ có làm gì đâu mà lỡ thời gian. Cháu Lý cũng là người ở đây đúng không?", Trác Thụy Mẫn lại hỏi.

Hoắc Khải đang định trả lời thì Giản Tư Tư đã đẩy anh lên xe và nói: "Sếp, muộn rồi, anh về nghỉ ngơi đi ạ, bye bye".

Hoắc Khải bị cô ấy đẩy lùi về sau, cũng không tiện giằng co nên đành vẫy tay với Giản Gia Văn và Trác Thụy Mẫn: "Vậy cháu chào cô chú ạ, hôm nay chúa đến đột ngột quá nên không mang quà, ngại quá, lần sau cháu sẽ mang lại bù ạ".

"Ừ ừ, vậy lần sau quay lại đây thì nhớ báo trước nhé, cô nấu một bữa cho cháu ăn", Trác Thụy Mẫn vui như hoa nở.

Sau khi lên xe, Hoắc Khải lại vẫy tay chào cả nhà qua cửa kính rồi mới rời đi.

Đưa mắt nhìn chiếc xe đi khỏi, Trác Thụy Mẫn kéo Giản Tư Tư lại rồi hỏi: "Con làm sao thế hả? Mẹ vừa mới nói được đôi câu mà con đã đuổi người a đi rồi. Làm sao, mẹ là ác thú hay gì?"

"Đâu có đâu ạ, nhưng anh ấy bận thật mà mẹ", Giản Tư Tư đáp.

"Bận thì cũng không đến nỗi không uống được cốc trà chứ…", Trác Thụy Mẫn hừ một tiếng, sau đó nhìn thấy ánh mắt sưng húp của Giản Tư Tư thì mới hoảng hốt kêu lên và kéo cô ấy ra hỏi: "Tư Tư, mắt con làm sao đấy? Khóc à? Có chuyện gì hả?"

“Là cái tên sếp đó bắt nạt con sao?”, Giản Gia Văn đanh giọng hỏi. Mặt ông ấy tỏ rõ sự phẫn nộ, nhìn vô cùng có uy.

Giản Tư Tư vội vàng nói: “Không ạ, sếp tốt lắm, không bắt nạt con đâu ạ”.

“Vậy cái áo khoác nam này của con là cậu ta đưa à?”, Giản Gia Văn lại hỏi. Giản Tư Tư chưa kịp trả lời thì ông ấy đã hừ một tiếng: “Con có bạn trai rồi cơ mà, sao còn mặc áo của người ta hả, còn ra cái thể thống gì nữa! Mau cởi ra ngay!”

Giản Gia Văn nói vậy mới làm Trác Thụy Mẫn chú ý đến chiếc áo trên người con gái. Bà ta nhìn chăm chú rồi lườm Giản Gia Văn: “Cái đồ bảo thủ, ở đơn vị dạy dỗ người ta chưa chán hay sao mà còn về nhà thị uy hả? Con gái mặc đồ của người khác thì làm sao? Việc của ông à!”

“Bà đúng là! Con bé đã có bạn trai rồi mà còn mập mờ với cấp trên nữa…”, Giản Gia Văn tức muốn chết.

Trác Thụy Mẫn không thèm quan tâm chuyện đó. Mặc kệ ông có làm chức cao đến mấy thì cuối cùng vẫn phải giặt quần áo nấu cơm cho vợ con đấy thôi?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương 316: Tái Hôn Cũng Được

"Thế nào gọi lại dây dưa, khoác một cái áo thì là dây dưa sao? Ông già cổ hủ này!", Trác Thuỵ Mẫn lườm ông ấy một cái, nói: "Còn nữa, ông cũng đừng nhắc đến người bạn trai đó của con gái nữa, tên Hạo gì đó đúng không? Ngoài chuyện biết đọc sách thì có tác dụng gì? Không có tiền, gia đình cũng bình thường, con gái của chúng ta phải gả cho một con mọt sách như vậy thì chẳng phải sẽ chịu thiệt thòi sao? Hơn nữa, cậu ta vừa không có bản lĩnh, tính tình thì khó ưa, chẳng có lấy một ưu điểm, cả ngày chỉ biết tỏ vẻ kiêu ngạo. Con gái nhà chúng ta muốn tìm bạn trai thì cũng phải tìm người như cậu Lý, vừa ưa nhìn lại có bản lĩnh, nói năng, hành xử khéo léo".

"Mẹ, mẹ nói gì vậy! Chủ tịch đã kết hôn từ lâu, con bé cũng đã học tiểu học rồi!", Giản Tư Tư ngại ngùng hai má đỏ hồng. Từ lâu, cô cũng đã biết, mẹ không hài lòng với Ninh Hạo Bân.

Không chỉ mẹ cô, mà cả bố Giản Gia Văn cũng vậy. Nhưng dù sao ông ấy cũng là đàn ông, lại là lãnh đạo nên không muốn nói thẳng. Tuy cảm thấy bạn trai của con gái không tốt cũng chỉ có thể dùng lời nói nghiêm khắc để hướng dẫn và giáo dục.

Trác Thuỵ Mẫn thì không như thế, bà ta nghĩ gì nói nấy, không quan tâm người khác nghĩ gì.

Con gái là do bà ta sinh ra, không lo cho cô ấy thì lo cho ai?

"Kết hôn rồi? Nhìn cậu Lý còn trẻ như thế, mới bao nhiêu tuổi mà đã kết hôn rồi chứ, vội vàng làm gì, thật là!", Trác Thuỵ Mẫn tỏ vẻ đầy tiếc nuối nói.

"Bà đừng có rảnh rỗi kiếm chuyện nữa. Bây giờ biết người ta đã kết hôn rồi thì đừng có lôi thôi nhiều", Giản Gia Văn nói.

Trác Thuỵ Mẫn lại trừng mắt với ông ấy, nói: "Kết hôn thì sao chứ, so với cái cậu tên Hạo gì đấy thì coi như tái hôn cũng còn hơn! Nếu bảo ông chọn, thì ông chọn ai làm con rể?"

"Đương nhiên là…", Giản Gia Văn nói đến một nửa thì cũng không nói tiếp nữa.

Vì ông ấy cũng đang do dự. Đúng vậy, nên chọn ai làm con rể đây?

Tuy rằng Ninh Hạo Bân là bạn học cùng trường với con gái, có nền tảng tình cảm nhưng người này thì không có gì nổi bật, khó làm nên việc lớn.

Trái lại, ông chủ nhỏ kia, vừa rồi nhìn có vẻ rất phong độ cũng rất ưa nhìn.

Nhưng tiếc là đã kết hôn rồi thì còn nói chuyện gì.

Giản Tư Tư bị hai người họ nói đỏ mặt tía tai, vội vàng kéo hai người vào nhà, nói: "Bố mẹ đừng có nghĩ lung tung, con cũng không phải là không gả đi được, cần phải lo lắng như thế sao!"

"Sao lại không cần chứ, con đã hai mươi sáu tuổi rồi. Khi mẹ lớn bằng con thì con cũng đã chơi tung tăng khắp phố rồi đấy! Xung quanh có nhiều người như thế, không ngày nào là không có người chia sẻ ảnh cháu chắt trên trang cá nhân mà mẹ chỉ có thể mở to mắt ra mà nhìn!", Trác Thuỵ Mẫn không vui, nói.

Người đến tuổi này rồi, những việc có thể làm, có thể nghĩ đến đã không nhiều nữa. Tâm nguyện lớn nhất có lẽ là được nhìn thấy con cháu đầy nhà mà thôi.

Quan trọng là người xung quanh đều như thế, ai không có thì chính là người không theo kịp trào lưu, khác gì việc bị đá ra khỏi vòng bạn bè.

Không dễ gì mới đưa bố mẹ vào phòng, Giản Tư Tư bất giác nhìn theo hướng Hoắc Khải rời đi, nhịp đập của trái tim vẫn chưa thể chậm lại một chút.

Như Trác Thuỵ Mẫn đã nói, nếu tìm được người giống như Hoắc Khải thì coi như tái hôn thì cũng còn tốt hơn Ninh Hạo Bân. Có lẽ bà ta cũng không thật sự cổ vũ con gái tìm người đã qua một đời vợ nhưng ý tứ trong lời nói lại khiến Giản Tư Tư động lòng.

Từng kết hôn… cũng được sao?

Trước đây đã từng có người nói, người đàn ông từng ly hôn mới là người tốt nhất.

Bởi vì họ có đủ sự thành thục, biết quan tâm người khác, cũng biết được đâu là ngòi nổ của những mâu thuẫn trong cuộc sống.

Khi vừa nghe về quan điểm này, Giản Tư Tư còn coi nhẹ không quan tâm. Bản thân cô có nhan sắc, có học thức, điều kiện gia đình cũng khá giả, có lẽ không so được với nhà giàu hàng tỷ nhưng ở tầng lớp công nhân viên chức thì họ cũng đã xếp hàng trên rồi.

Người như cô có thể tìm người học thức cao siêu, cũng có thể tìm được người có thật sự năng lực, thế mà lại tìm một người đàn ông tái hôn vậy thì mất mặt quá.

Nhưng hiện tại, Giản Tư Tư đột nhiên phát hiện, quan điểm từng nghe trước đây có lẽ là đúng.

Chiếc áo khoác vẫn đang choàng ở trên vai dường như vẫn còn lưu lại độ ấm trong lòng bàn tay của người đàn ông đó, khiến cả người cô đều cảm thấy ấm áp.

Nếu so với Hoắc Khải thì Ninh Hạo Bân thật sự là không có điểm nào bằng.

Nhưng, tình cảm của anh và bà chủ tốt như vậy, sao có thể…

Khi nghĩ đến điều này, bỗng nhiên Giản Tư Tư cảm thấy cả khuôn mặt nóng bừng lên như bốc cháy. Cô xấu hổ vỗ vào trán mình mấy cái.

Nghĩ lung tung cái gì đấy, không nói đến chủ tịch thế nào mà tổng giám đốc Ninh cũng tốt với cô ấy như vậy, không thể làm kẻ thứ ba phá vỡ hạnh phúc gia đình họ!

Nhớ lại dáng vẻ hạnh phúc của Hoắc Khải và Ninh Thần nắm tay nhau đi vào văn phòng mấy ngày trước, trong lòng Giản Tư Tư lại tràn đầy ngưỡng mộ.

Có lẽ câu nói, chồng người ta là tốt nhất, thật sự đúng rồi.

Sau khi trở về, Hoắc Khải nói qua về tình hình của Giản Tư Tư cho Ninh Thần nghe. Biết được cô ấy đau khổ vì chuyện Ninh Hạo Bân phản bội công ty như thế, cô thở dài nói: "Con bé này vẫn luôn trọng tình nghĩa, một bên là bạn trai cũ, một bên là công ty, có lẽ thật sự khiến cô ấy rất phiền lòng".

"Cũng không hẳn là phiền lòng. Theo anh thấy, có lẽ cô ấy phát hiện ra hình tượng mà cô ấy xây dựng nên trên thực tế lại sụp đổ như vậy nên trong tâm lý có hơi khó chấp nhận. Qua một thời gian nữa hiểu ra rồi sẽ tốt hơn", Hoắc Khải nói.

"Vậy ngày mai anh làm thế nào? Nếu Ninh Hạo Bân không gọi điện thì anh sẽ tố cáo cậu ta?", Ninh Thần hỏi: "Hay là, chúng ta tìm cậu ta nói chuyện riêng?"

Ninh Thần quá mềm lòng, không muốn khiến cho sự việc trở nên ầm ĩ, cũng sợ làm ảnh hưởng đến những nhân viên khác trong công ty.

Nhưng Hoắc Khải không nghĩ như vậy. Anh nói: "Đối với công ty, chuyện này vừa là một khủng hoảng cũng là một cơ hội. Nếu làm tốt, chúng ta có thể khiến cho công ty gắn kết hơn, ở một mức độ nhất định có thể ngăn không cho sự việc tương tự xảy ra nữa. Cho nên, muốn làm phải làm quang minh chính đại, đưa ra ánh sáng để mọi người đều biết!"

Ninh Thần hiểu rất rõ về quan điểm này, nhưng cô không có cách nào làm được như Hoắc Khải, biến nguy cơ trở thành động lực tiến lên, vì trong quá trình đó luôn có một vài người, một vài việc làm phiền cô.

Ninh Thần cũng không nghĩ nhiều về chuyện đó nữa, nếu đã biết kết quả như thế nào mới là tốt nhất thì dù cô không nhẫn tâm, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Trong lòng cô hiểu rõ, công ty có thể đạt đến quy mô ngày hôm nay, hơn 90% là công sức của Hoắc Khải, 5% là cơ hội đến đúng lúc, còn lại 5% là do sự cố gắng làm việc của đầu bếp.

Nói một cách đơn giản, Ninh Thần không đủ sự tự tin, ở trước mặt người khác, có lẽ cô có thể tỏ ra tự tin một chút, mạnh mẽ một chút. Nhưng trước mặt Hoắc Khải, cô luôn bất giác cúi đầu, cảm thấy khoảng cách giữa mình và anh quá lớn.

Hoắc Khải có thể nhìn thấy điểm này nhưng lại rất khó để khuyên cô. Từ trước đến nay, sự tự tin không phải dùng lời nói nuôi lớn mà phải dựa trí thức, dựa vào sự vun đắp kinh nghiệm thành công tích luỹ trong thời gian dài.

Sáu giờ sáng hôm sau, Hoắc Khải đưa bản báo cáo tài chính hoàn chỉnh cho luật sư. Bảy giờ ba mươi phút, anh và Ninh Thần cùng xuất hiện ở văn phòng.

Hôm nay, nhân viên của công ty đều đến rất sớm. Sau khi đến thì họ nhìn Hoắc Khải và Ninh Thần rồi lại nhìn những người khác.

Ngày hôm qua Hoắc Khải đã nói, hi vọng người tiết lộ bí mật kinh doanh sẽ gọi cho anh trước bảy giờ ba mươi.

Đã đến giờ rồi, họ đều rất tò mò chọn lựa của người đó ra sao.

Tâm trạng của Ninh Thần không tốt lắm, cô ngồi trước máy tính, không biết nên làm gì.

Hoắc Khải ngồi trên sofa uống trà, không lâu sau, Giản Tư Tư cũng đến.

Sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của cô ấy đã tốt hơn một chút, nhưng hai mắt vẫn sưng đỏ thấy rõ.

Thấy hôm nay Hoắc Khải đến công ty sớm như vậy, tim Giản Tư Tư đập thình thịch. Cô biết, hôm nay không phải là một ngày bình thường.

Năm phút sau, Ninh Hạo Bân cũng bước vào văn phòng.

Hầu như tất cả mọi người đều nhìn anh ta.

Ninh Hạo Bân cũng không bị ảnh hưởng, vẫn cười tươi như cũ, thậm chí sự tự tin trên nét mặt còn rõ ràng hơn.

Ngày hôm qua, bố mẹ đã giúp anh ta nhận thù lao, xe sang, nhà đẹp. Khoản thù lao lớn này khiến Ninh Hạo Bân cảm thấy cuộc sống có vô vàn điều tuyệt vời.

Thậm chí hôm qua sau khi tan ca, cuộc cãi nhau với Giản Tư Tư cũng không khiến anh ta phiền lòng.

Một đứa con gái ngu xuẩn, không có giá trị!

"Chủ tịch Lý, tổng giám đốc Ninh", Ninh Hạo Bân chủ động chào hỏi.

Cử chỉ tự nhiên, ung dung của anh ta khiến những người khác có chút nghi ngờ. Tại sao không nhìn ra ai giống người tiết lộ bí mật chứ?

Tuy rằng, mọi người đều cảm thấy tò mò, nhưng không ai tỏ ra lo lắng, chuyện này nói lên điều gì?

Lẽ nào chủ tịch nói là đã tìm ra chân tướng chỉ để doạ họ sao?

Khi Ninh Hạo Bân trở về chỗ ngồi của mình, Hoắc Khải ngẩng đầu lên, nói: "Ninh Hạo Bân, điện thoại của cậu có ở đây không?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 317: Coi Như Cậu Thú Tội

Câu hỏi này khiến Ninh Hạo Bân sững người.

Chỉ có Ninh Thần và Giản Tư Tư hiểu được, ý nghĩ của câu hỏi này là gì.

Ninh Hạo Bân bất giác sờ vào túi áo tìm điện thoại, sau đó lấy ra, nói: "Vẫn còn ạ, sao thế?"

Hoắc Khải nhìn anh ta, ánh mắt có chút sắc bén, nói: "Vậy tại sao tôi không nhận được điện thoại của cậu?"

Ninh Hạo Bân lại sững người thêm lần nữa, Ninh Thần nhẹ nhàng thở dài một hơi. Cô biết Hoắc Khải đã chính thức tra hỏi rồi.

Những người khác cũng đua nhau nhìn sang. Trong lòng họ vừa nghi ngờ, vừa tò mò, chủ tịch nói như vậy là có ý gì? Nếu liên hệ với câu nói ngày hôm qua thì Ninh Hạo Bân chính là người tiết lộ bí mật sao?

Ninh Hạo Bân cũng đã tự hiểu được, anh ta tỏ ra không tự nhiên hỏi: "Chủ tịch Lý, tôi không rõ ý của anh. Anh có việc tìm tôi sao? Tôi không nhận được thông tin nào của anh cả".

Hoắc Khải vẫn ngồi ở đó, Ninh Hạo Bân thì đang đứng nhưng khiến người khác cảm thấy hoàn toàn không giống nhau.

Mặc dù ngồi trên sofa nhưng khí thế của Hoắc Khải vẫn khiến người khác phải ngẩng đầu nhìn như núi cao.

Cũng đã nói đến đây rồi mà Ninh Hạo Bân vẫn còn giả ngốc, Hoắc Khải cũng không thèm nói nhiều lời thừa thãi với anh ta mà đi thẳng vào vấn đề: "Liên quan đến chuyện tiết lộ bí mật của công ty. Tôi đã cho cậu cơ hội nhưng thật đáng tiếc, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa nhận được bất kỳ cuộc gọi hay tin nhắn nào của cậu. Cho dù là đến bây giờ thì cậu cũng không có ý thừa nhận, cho nên tôi sẽ dựa vào tội tiết lộ bí mật kinh doanh

để tiến hành khởi tố. Cậu có thể tự tìm luật sư, cũng có thể tìm luật sư hỗ trợ miễn phí, nhưng dù như thế nào thì tất cả những gì cậu từng nói đều sẽ trở thành chứng cứ trước toà. Cậu thừa nhận hay không đều sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến phán quyết đối với cậu trong tương lai".

Kết quả của việc nói thẳng toẹt ra là Ninh Hạo Bân như một con mèo xù lông, sắc mặt anh ta đỏ bừng, tỏ ra vô cùng tức giận, nói: "Chủ tịch Lý, anh đang nói gì vậy? Tôi là người tiết lộ bí mật? Tuy anh là người trả lương cho tôi, nhưng bôi nhọ người khác như thế này thì cũng quá đáng lắm! Công ty chịu khủng hoảng thì bắt tôi làm con dê thế mạng sao?"

"Không ai muốn biến cậu thành con dê thế mạng, là bản thân cậu lầm đường lạc lối", Hoắc Khải nói.

"Ngớ ngẩn!", người ta đã xé rách lớp mặt nạ thì Ninh Hạo Bân cũng không tiếp tục giả bộ nữa. Anh ta chỉ vào mặt Hoắc Khải, quát mắng: "Khốn kiếp, đừng có ra vẻ trước mặt tôi, anh làm ăn cho đàng hoàng, ông đây không thừa nhận! Nói tôi tiết lộ bí mật, anh đưa ra chứng cứ đi. Nếu không đưa ra được chứng cứ, tôi sẽ kiện anh! Kiện cho đến khi anh táng gia bại sản, lộ bộ mặt thật chó chết của anh! Đồ chân đất học cái loại trường hạng bét mà cũng dám đổ tội cho tôi. Tôi đã sớm ngứa mắt với mấy người rồi. Cứ đợi đấy. Hôm nay, tất cả mọi người có thể làm chứng cho tôi, tôi sẽ đi tìm luật sư ngay bây giờ!"

Lời nói quá khó nghe, đến cả Ninh Thần dễ tính như thế mà nghe vậy còn cảm thấy tức tối.

Tối qua, cô còn cân nhắc có nên cho tên nhóc này một cơ hội hay không, hoặc giúp anh ta bớt đi một vài mức phạt, nhưng hôm lại nhìn ra kết quả thế này.

Ninh Hạo Bân vẫn luôn coi thường họ?

Những ngày làm việc chung, giúp đỡ lẫn nhau, đều là giả sao?

Không chỉ có Ninh Thần, mà tất cả mọi người đều vô cùng tức giận.

Hoắc Khải và Ninh Thần có bản lĩnh hay không, họ đều có thể nhìn ra. Công ty thành công như ngày hôm nay chắc chắn là do sách lược và đường lối đúng đắn của người lãnh đạo. Cùng một việc, cùng một điều kiện hoàn cảnh thì không phải bất kỳ ai đều có thể làm tốt.

Coi như người ta thật sự may mắn thì anh cầm đồng lương của người ta thì có thể nói những lời khó nghe như vậy sao?

Quả thật là người vong ơn bội nghĩa.

Giản Tư Tư đứng ra đầu tiên, trách mắng: "Ninh Hạo Bân, anh đừng có mà không biết điều! Chủ tịch đã cho anh cơ hội, là chính anh không trân trọng, bây giờ còn…"

"Liên quan quái gì đến cô!", Ninh Hạo Bân ác độc nhìn Giản Tư Tư nói: "Đừng cho rằng tôi không biết cô nghĩ gì, thấy hắn có tiền, đẹp trai đúng không? Người ta kết hôn rồi, có con rồi, cô còn rồ dại chen vào. Sao nào? Giáo dục truyền thống của gia đình lãnh đạo nhà nước đều dạy cách làm kẻ cướp chồng sao?"

Những lời nói độc ác khiến Giản Tư Tư nghe thấy tái cả mặt, Ninh Hạo Bân còn dám nói ra cả những lời này!

Ninh Thần không nhịn nổi nữa, nói: "Ninh Hạo Bân, cậu nói linh tinh cái gì vậy, xin lỗi Tư Tư ngay!"

"Đến giờ còn dám ra lệnh cho tôi? Chị có quyền gì?", Ninh Hạo Bân cười lạnh lùng, nói: "Trả lương được vài đồng bạc lẻ thì đừng có lên mặt. Tôi tốt nghiệp thạc sĩ chính quy của mười trường đứng đầu danh sách 211 trường đại học danh tiếng khắp cả nước, một tháng trả mười, hai mươi ngàn tiền lương. Không phải là quá kỳ sao? Cứ làm như tốt với tôi lắm, thật sự nghĩ rằng bản thân cô làm được việc gì to tát sao. Tôi không thèm, sau này ông đây cũng không làm không công nữa!"

Nói xong, Ninh Hạo Bân muốn rời đi ngay.

Lúc này, cánh cửa văn phòng bị đẩy ra, luật sư bộ phận pháp chế của chi nhánh nhà họ Cơ và vài nhân viên chấp pháp đi vào.

"Ai là Ninh Hạo Bân?", nhân viên chấp pháp hỏi.

Hoắc Khải vẫn ngồi trên ghế sofa, chỉ vào Ninh Hạo Bân nói: "Là cậu ta".

Mấy nhân viên chấp pháp đi đến bên cạnh Ninh Hạo Bân và nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: "Anh là Ninh Hạo Bân? Hiện tại có người tố cáo anh cố ý tiết lộ bí mật của công ty, hơn nữa đã giao đầy đủ chứng cứ, phiền anh đi cùng chúng tôi hợp tác điều tra!"

Nhìn thấy mấy người mặc đồng phục đi tới, nhịp tim của Ninh Hạo Bân không khỏi tăng lên đột biến.

Dù anh ta cố tỏ ra bình tĩnh thì cũng khó tránh khỏi cảm thấy chột dạ.

Sự uy nghiêm của pháp luật đã gây ảnh hưởng lớn đến một người từ nhỏ đến lớn. Càng là người phạm tội thì càng sợ hãi pháp luật.

"Tôi không đi! Dựa vào cái gì mà tôi phải đi! Họ đổ oan cho tôi, các anh không có lệnh bắt người, không thể bắt tôi!", Ninh Hạo Bân lớn giọng nói.

"Bây giờ không phải là chúng tôi bắt anh, mà là mời anh hỗ trợ điều tra. Mỗi công dân đều có nghĩa vụ hợp tác với nhiệm vụ của chúng tôi. Nhưng nếu anh từ chối, chúng tôi có quyền áp dụng biện pháp mạnh", nhân viên chấp pháp kia nói.

Một luật sư cầm túi văn kiện, lấy ra vài tờ rồi nói: "Anh Ninh, tôi cảm thấy anh vẫn không cần ôm tâm lý may mắn làm gì. Quan hệ giữa anh và công ty Skinny Girl, bao gồm nhà, xe và tiền mặt mà hôm qua họ chuyển cho bố mẹ anh, chúng tôi đều đã điều tra rõ ràng rồi. Ngoài ra, tuy rằng camera giám sát của chi nhánh Giáp Tử bị hỏng rồi nhưng chúng tôi đã điều tra những camera giám sát trên đường đi vào tối hôm đó thì phát hiện anh và một nhân viên của phòng R&D cùng đi vào công ty. Nhân viên đó đã bị bắt mà tiến hành thẩm vấn độc lập, anh nhận tội hay không, thực ra

cũng không quan trọng, bởi vì đã có đầy đủ chứng cứ dùng để khởi tố anh".

Trong văn kiện có ghi chép rõ ràng diện tích căn hộ, giá cả, hoá đơn mua xe, uỷ nhiệm chi… mà bố mẹ Ninh Hạo Bân đã nhận. Ngoài ra còn có một chiếc điện thoại, phát lại khung cảnh được ghi hình trong chiếc camera giám sát trên đường, trên đó cũng có thể nhìn thấy Ninh Hạo Bân và nhân viên của phòng R&D cùng đi vào công ty.

Có lẽ, video trong đêm tối không quá chi tiết nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát thì từ camera của khách sạn có thể theo dõi được toàn bộ hành trình di chuyển của anh ta.

Chỉ cần xác nhận hành trình thì có thể nhìn rõ mặt của người trong video hay không, cũng không quá quan trọng.

Rốt cuộc thì Ninh Hạo Bân vẫn quá ngây thơ. Anh ta cho rằng camera giám sát không ghi lại được hình ảnh của anh ta, trên máy tính lại không có vết tích, phía chi nhánh Giáp Tử điều tra không có kết quả thì có thể hoàn thành chuyện lớn.

Nhưng lại không nghĩ đến, bất kỳ ai làm chuyện gì thì sẽ đều để lại dấu tích trên thế giới này.

Mà ý nghĩ của pháp luật, chính là xâu chuỗi những dấu vết, tạo nên một chứng cứ hoàn chỉnh để phán đoán ai đã từng làm gì.

Chứng cứ liên kết hoàn chỉnh, phán đoán ra sự thật.

Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ riêng chuyện bảo anh ta giải thích về nhà, xe và tiền mà công ty Skinny Girl đã chuyển qua thì anh ta cũng khó có thể nói rõ.

"Tôi chuẩn bị nhảy việc, đó là phần thưởng mà họ chi trước cho tôi. Anh nói tôi đã đi vào chi nhánh Giáp Tử, đúng là tôi có qua đó, nhưng tôi không làm gì cả!", Ninh Hạo Bân vẫn nỗ lực biện hộ cho mình.

Đến lúc này, cuối cùng Hoắc Khải cũng đứng dậy.

Anh chậm rãi bước đến trước mặt Ninh Hạo Bân. Ninh Hạo Bân cũng cảm nhận được áp lực to lớn đang lại gần anh ta.

Loại áp lực này đến từ tâm lý, nó xuất phát từ người thật sự tự tin.

Dù có coi thường Hoắc Khải như thế nào, nhưng khi hai người trở thành kẻ thù của nhau, Ninh Hạo Bân mới phát hiện, khí thế của người đàn ông này lại rợn người đến như vậy.

Như một vị thần trên trời đang đứng từ trên cao nhìn người phàm trần, ánh mắt của Hoắc Khải nhìn Ninh Hạo Bân như nhìn một con kiến.

Ánh nhìn coi thường của anh khiến Ninh Hạo Bân cảm thấy rất nhục nhã.

Nhưng lời nói của anh lại khiến Ninh Hạo Bân run lên bần bật.

"Cậu có thể nguỵ biện nguồn gốc của những thứ này, cũng có thể phủ nhận bản thân cậu đã làm những gì. Những mỗi một sự việc điều có hai mặt của nó. Trong lòng cậu rất rõ đã đưa cái gì cho người của Skinny Girl. Tôi đã đàm phán xong với công ty của họ, chúng tôi có thể hợp tác phát triển thị trường đồ uống. Lần chơi xấu này, tôi sẽ không truy cứu tránh nhiệm của họ nhưng họ phải bán đứng cậu. Khủng hoảng lần này, cuối cùng chỉ cần một người chịu trách nhiệm. Cậu cảm thấy, người của Skinny Girl có sẵn sàng bảo vệ cậu không? Nếu đáp án của cậu là chắc chắn thì tôi có thể cho cậu cơ hội gọi một cuộc điện thoại. Nhưng cậu đã để lỡ cuộc điện thoại lúc bảy giờ ba mươi phút rồi. Bây giờ tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, gọi một cuộc. Cậu không nhận tội, không gọi điện thì tôi vẫn có thể coi như cậu đã thú tội".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 318: Lời Giáo Huấn

“Anh đừng có mà ở đây hù dọa tôi, tôi không tin!”, Ninh Hạo Bân trừng trừng hai mắt, điên cuồng hét lên.

Hoắc Khải nhìn sang các nhân viên chấp pháp, lạnh giọng nói: "Thả cậu ta ra, để cho cậu ta gọi điện thoại rồi ghi âm lại nội dung cuộc gọi, như vậy không thể tính là tự thú".

Một trong số bọn họ gật đầu, vỗ nhẹ thiết bị trên vai rồi nói: "Trong lúc chúng tôi làm nhiệm vụ, máy ghi âm vẫn luôn bật".

Sau đó, bọn họ đã thả Ninh Hạo Bân ra. Mọi người đều nhìn anh ta, chờ anh ta lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại xác nhận.

Trong khi mọi người đang chăm chú quan sát, Ninh Hạo Bân cho tay vào túi nhưng lại không lấy điện thoại ra.

Bởi vì vẻ mặt của Hoắc Khải trông rất bình tĩnh, hoàn toàn không thể phân biệt thật giả, kể cả giọng điệu của anh, dù có nghe thế nào đi chăng nữa thì cũng có vẻ rất giống như thật.

Điều quan trọng nhất là các luật sư đã cung cấp rất nhiều thông tin, vì đã có thể tìm được công ty Skinny Girl nên cũng không khó để có thể liên hệ với công ty đó.

Về việc bên đó liệu có kết thúc hợp tác với anh ta hay không, ai có thể đảm bảo điều này chứ?

Khi còn đi học, điều mà các giảng viên kinh tế nói đến nhiều nhất đó chính là không có kẻ thù tuyệt đối, cũng không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là tồn tại mãi mãi.

Mối quan hệ hợp tác giữa Skinny Girl và Ninh Hạo Bân rốt cuộc cũng chỉ liên quan đến lợi ích, chính là một bên dám mua chuộc còn một bên

dám tiết lộ, nhưng khi đối mặt với Hoắc Khải, tất nhiên là bọn họ đều phải đuối lý.

Trên lý thuyết, lúc này bất luận Hoắc Khải có đưa ra yêu cầu gì cho bọn họ, thì công ty bọn họ cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Ninh Hạo Bân đúng là rất kiêu ngạo, nhưng anh ta không ngốc, anh ta vẫn biết rõ vị trí của mình trong mắt của công ty kia.

Nếu như bên kia chọn bán đứng anh ta để đổi lấy cơ hội hợp tác cùng công ty Hi Vọng Mới, chuyện như vậy cũng không quá khó để có thể tưởng tượng ra.

Càng nghĩ thì thân thể Ninh Hạo Bân lại càng run lên bần bật, anh ta đã bắt đầu hoảng sợ, toàn bộ sự tự tin dần dần biến mất bởi những suy đoán không ngừng.

Hoắc Khải cũng không cho anh ta có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, tiếp tục dùng những lời lẽ áp chế mạnh mẽ: "Cậu không nghĩ rằng chỉ cần cậu cứ đứng yên một chỗ thì mọi chuyện sẽ kết thúc đó chứ hả? Tôi không thích chờ đợi người khác, đặc biệt là những người mà tôi không thích. Hãy đưa cậu ta đi, cậu ta dường như không có ý định tự thú. Luật sư của tôi và bên hành pháp đã ghi lại tất cả những điều này, sẽ không có bất kỳ yêu cầu giảm nhẹ nào dành cho người này ở trước tòa".

Mấy nhân viên chấp pháp gật đầu, tất cả đều có thể thấy rằng Ninh Hạo Bân đã rơi vào trạng thái hoảng sợ tột độ, việc khai ra mọi thứ vào lúc này là điều chắc chắn, không thể nào ngụy biện thêm được nữa.

Vừa lúc bọn họ đang định lôi Ninh Hạo Bân ra ngoài, Ninh Hạo Bân đột nhiên lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn Hoắc Khải nói: "Chủ tịch, chủ tịch Lý, tôi thừa nhận, tôi thừa nhận... Đừng kiện tôi, tôi tự biết mình đã phạm sai lầm. Tôi sẽ trả lại tất cả tiền bạc, nhà cửa, xe hơi..."

"Trả lại cho họ? Vậy còn chuyện công ty thua lỗ thì sao?", Hoắc Khải hỏi.

“Vậy, vậy thì giao hết lại cho mọi người, tôi không lấy một đồng nào!", Ninh Hạo Bân nói.

“Xin lỗi, tôi cũng không thiếu tiền”, Hoắc Khải lắc đầu từ chối.

Ninh Hạo Bân hoảng sợ đến mức tim như muốn ngừng đập, sắc mặt bắt đầu tái nhợt, trong lòng sợ hãi bị giam cầm, sao còn có thể quan tâm đến lòng tự trọng hay phẩm giá gì đó của mình nữa.

Anh ta trực tiếp quỳ xuống, vươn tay nắm lấy đùi của Hoắc Khải: "Chủ tịch Lý, tôi thật sự biết mình sai rồi, xin hãy tha thứ cho tôi lần này..."

Hoắc Khải lùi lại, còn không cho anh ta có cơ hội ôm chân mình.

Ninh Hạo Bân lại quay sang Ninh Thần, nước mắt hoảng sợ tuôn rơi nói: "Tổng giám đốc Ninh, tổng giám đốc Ninh! Mẹ tôi đã rất vất vả một mình nuôi tôi khôn lớn, bà luôn trông cậy vào việc tôi có thể phấn đấu tiến lên. Tổng giám đốc Ninh, làm ơn, tôi không thể ngồi tù, tôi thật sự biết mình đã sai..."

Anh ta vừa nói vừa tát hết cái này đến cái khác vào mặt của mình, Ninh Thần cũng không đành lòng nhìn dáng vẻ đáng thương đó của anh ta.

Mọi người đều biết rằng Ninh Hạo Bân lớn lên trong một gia đình đơn thân. Cha mẹ anh ta ly hôn khi anh ta còn rất nhỏ. Sau này, khi anh ta vừa vào cấp 3, bố của anh ta mất vì bạo bệnh, chỉ còn có mẹ cưu mang anh ta.

Ninh Hạo Bân luôn tin rằng anh ta là niềm tự hào của một gia đình đơn thân, ngay cả khi không có sự giúp đỡ của bố mẹ cũng có thể trở nên hơn người.

Ninh Thần có thể hiểu một người phụ nữ phải khó khăn như thế nào khi nuôi lớn con cái một mình, nhưng cô cũng biết rằng vấn đề này không thể bị kiểm soát chỉ bởi vì cảm xúc của cô.

Công ty Hi Vọng Mới có thể được coi là tài sản riêng của vợ chồng họ, nhưng công ty chi nhánh Giáp Tử ở phía sau có đến hàng trăm người khác

có liên quan, tính luôn cả những nhân viên gần đây đang tuyển dụng.

Hoắc Khải đã tuyên bố rất rõ ràng mọi vấn đề, nếu như Ninh Hạo Bân không bị trừng phạt, anh sẽ không thể nào khiến cho lòng người tin phục, như vậy thì trong tương lai những chuyện rò rỉ bí mật kinh doanh của công ty như thế này sẽ còn có thể xảy ra nhiều hơn nữa.

Nếu người chủ của công ty mất đi sức mạnh răn đe, e rằng công ty không bao lâu nữa cũng sẽ sụp đổ.

Vì vậy, Ninh Thần chỉ có thể ép bản thân nhìn về phía Hoắc Khải thay vì quá chú ý đến biểu hiện của Ninh Hạo Bân.

Hoắc Khải không có gì để suy nghĩ, nói thẳng với nhân viên chấp pháp: "Xem như là cậu ta đã tự thú, làm phiền các anh rồi".

Mấy nhân viên chấp pháp gật đầu, rồi lôi Ninh Hạo Bân còn đang quỳ gối cầu xin sự thương xót ra ngoài.

Ninh Hạo Bân đã hoảng loạn đến phát điên, cầu xin sự thương xót không xong thì lại đe dọa, sau đó lại trở mặt lớn tiếng mắng chửi. Anh ta gần như đã cho mọi người nhìn thấy một con người đang ở trong tình huống của những cảm xúc tiêu cực quá mức, thái độ gì cũng có thể biểu hiện ra được.

Các luật sư của văn phòng chi nhánh nhà họ Cơ cũng rời đi.

Việc Ninh Hạo Bân bị bắt không có nghĩa là sự việc đã kết thúc, họ vẫn cần sự thú nhận của Ninh Hạo Bân và dùng nó để thực hiện tiếp những kế hoạch khác trong tương lai.

Cánh cửa văn phòng đóng lại ngăn những âm thanh ồn ào ở bên ngoài, đồng thời khiến những người hiếu kỳ đang thò đầu ra xem náo nhiệt không thể tiếp tục nhìn thấy bất cứ thứ gì mà mình muốn.

Trong văn phòng nhất thời có chút im lặng, hoàn cảnh bi thương vừa rồi của Ninh Hạo Bân khiến cho nhiều người vẫn còn chưa hết hoảng sợ.

Ninh Hạo Bân không phải là người duy nhất muốn dựa vào việc tiết lộ bí mật kinh doanh của công ty để đổi lấy phần thưởng, nhưng anh ta chính là người táo bạo và nhanh chân nhất.

Cũng như có câu nói, trên đời này không có gì gọi là không thể bị cám dỗ. Nếu thật sự không thể bị cám dỗ, có chăng cũng chỉ bởi vì món thương lượng vẫn chưa đủ hấp dẫn mà thôi.

Lòng tham của con người là vô tận, chỉ cần sự cám dỗ đủ mạnh, bí quá hóa liều, chuyện giết người phóng hỏa còn có người dám làm chứ đừng nói đến việc mua bán bí mật thương mại.

Nhưng khi nhìn thấy kết cục của kẻ bán thông tin và sự tàn nhẫn của Hoắc Khải, những suy nghĩ xấu xa bí mật đã hoàn toàn bay biến trong lòng những người từng nhen nhóm có ý định đó.

Họ đã biết rằng ông chủ không nói chơi về việc truy cứu trách nhiệm của người làm rò rỉ thông tin, và ông chủ cũng sẽ không khoan nhượng với bất cứ ai chỉ vì đã từng làm việc cùng nhau.

Lúc này, một tiếng nức nở khe khẽ lại truyền vào tai mọi người.

Lần theo âm thanh, mọi người nhìn thấy Giản Tư Tư đang khóc lóc thảm thương.

Mọi người lại càng im lặng. Ninh Hạo Bân là bạn trai cũ của Giản Tư Tư, dù cả hai đã chia tay được một thời gian nhưng cũng không ai tránh khỏi cảm giác buồn thương khi chứng kiến một cặp đôi trước đây lại kết thúc như thế này.

Ninh Thần thở dài, đi tới ôm lấy vai cô ấy an ủi.

Giản Tư Tư ôm cô mà khóc: "Em thật sự không ngờ rằng anh ấy sẽ làm như thế... anh ấy không nên như thế..."

Ninh Thần không biết phải đáp lại câu này như thế nào, nên cô chỉ có thể nhìn Hoắc Khải.

Hoắc Khải bước tới và nói: "Con người sẽ luôn thay đổi, đặc biệt là trong quá trình bước từ giảng đường ra ngoài xã hội. Trải nghiệm của quá trình này sẽ dễ dàng tiết lộ tính cách thật sự của một người. Vì vậy cô không c`ần phải tự trách mình, cũng đừng cảm thấy có lỗi".

Câu này anh nói quá thẳng thắn, Ninh Th`ần không khỏi trừng mắt nhìn Hoắc Khải, thở dài rằng đáng lẽ ra anh không nên nói những lời độc địa như vậy vào lúc này.

Nhưng Hoắc Khải hiểu rõ ràng hơn cô nhi`ều, rằng đi`ều mà Giản Tư Tư muốn bây giờ không phải là sự thoải mái, mà là một lối thoát khỏi tất cả những chuyện trước đây.

Đối với cô ấy, sự kiện này cũng chính là một bước ngoặt trong cuộc đời.

Vượt qua được chuyện này và bước tiếp, cô ấy sẽ trưởng thành hơn trong tương lai.

Sau đó, Hoắc Khải nhìn những người khác một l`ần nữa r`ồi nói: "Tôi sẽ không nói thêm v`ềnhững gì đã xảy ra vừa r`ồi. Tôi hy vọng các bạn sẽ xem đó như là một lời cảnh báo. Tất cả những thông tin bảo mật của công ty, tôi không cho phép bất kỳ ai sử dụng nó để đổi lấy lợi ích, và cũng sẽ không khoan nhượng nếu như phát hiện ra! Tôi cho Ninh Hạo Bân cơ hội để tự thú chỉ vì cậu ta giống như các bạn, đ`ều là những người đ`ầu tiên được công ty tuyển dụng. Coi như là người đ`ầu tiên cũng nên được đối xử ưu đãi. Nhưng nếu như tôi phát hiện có người thứ hai, tôi sẽ đối xử với người đó bằng hình phạt khắc nghiệt nhất. Bởi vì người thứ nhất mắc sai l`ầm thì có thể nói là ngây thơ, nhưng người thứ hai mắc sai l`ầm thì chính là ngu ngốc! Tương lai của công ty Hi Vọng Mới là đạt được giá trị mười ngàn tệ mỗi cổ phiếu, tổng giá trị cổ phiếu đạt đến một tỷ. Một công ty muốn tiến lên với mục tiêu như vậy thì không c`ần những người ngu ngốc cùng làm việc!"

Đây là l`ần đ`ầu tiên Hoắc Khải phát biểu trong công ty, trước đây anh chưa làm vì công ty mới thành lập nên mọi người đ`ầu chỉ muốn nói v`ề

những vấn đề xoay quanh tiền lương và kinh nghiệm, nói về lý tưởng lúc đó dường như chỉ là điều vô nghĩa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 319: Người Bị Xem Nhẹ

Công ty bây giờ đã khác, đạt được doanh thu hàng năm ước tính lên tới hàng trăm triệu. Mặc dù so với các công ty khác trên thế giới thì cũng không tính là gì, nhưng đối với một công ty mới thành lập chưa đầy một năm, thì công ty của họ chắc chắn phải được xếp vào hàng tốt nhất.

Rất ít công ty có thể so sánh với công ty của họ.

Đã đạt được những thành tích đáng nể như vậy mà vẫn chưa thể nói đến lý tưởng, vậy thì lý tưởng đó cũng quá xa xỉ rồi.

Mọi người im lặng gật đầu. Đúng vậy, công ty này có tương lai rất hứa hẹn, và tất cả mọi người có mặt ở đây đều là những nhân viên tham gia vào từ lúc công ty mới sáng lập. Có thể không bằng ông chủ và bà chủ, nhưng chỉ cần công ty thật sự phát triển lớn mạnh hơn nữa, thì với trình độ của họ chẳng lẽ còn phải sợ thiếu tiền trong tương lai hay sao?

Nghĩ đến điều này, nhiều người không khỏi cảm thấy Ninh Hạo Bân quá ngu ngốc khi từ bỏ tương lai tươi sáng như vậy chỉ vì một chút lợi ích trước mắt.

Hoắc Khải nhìn vào thái độ của đám người này, biết rằng lời nói của anh đã có tác dụng nên cũng không nói thêm nhiều.

Có một số chuyện, nói ít hiểu nhiều là tốt nhất. Nếu như cứ cố nói, có khi lại phản tác dụng, khiến cho người khác cảm thấy mình đang nói chuyện dông dài mà chẳng có mục đích gì.

Sau khi giáo huấn xong, Hoắc Khải quay sang nhìn Ninh Thần, khẽ gật đầu với cô rồi rời đi.

Hoắc Khải xem như là đã đóng vai ác xong. Phần còn lại thì cứ để cho Ninh Thần tiếp tục xoa dịu mọi người, đây gọi là chiêu vừa đấm vừa xoa mà thu phục lòng người.

Về mặt này, cô cũng làm rất tốt.

Sau đó, Hoắc Khải đã đến chi nhánh của nhà họ Cơ, nơi làm việc chính của anh. Việc ở công ty Hi Vọng Mới thật sự chỉ giống như công việc bán thời gian của anh hơn.

Ngay khi đến công ty, Hoắc Khải đã nhận được cuộc gọi từ luật sư của mình.

"Ninh Hạo Bân đã thú nhận về việc làm rò rỉ công thức đồ uống của công ty, sự thật này phù hợp với suy đoán của chúng tôi, hoàn tất việc lấy lời khai".

Hoắc Khải ậm ừ nói: "Vậy thì gửi thư luật sư cho Skinny Girl đi".

“Được”.

Sau khi cúp máy, Hoắc Khải cũng không vì chuyện này mà bị ảnh hưởng gì, bắt đầu nhanh chóng giải quyết những chuyện khác.

Trước đó anh nói với Ninh Hạo Bân rằng anh đã đạt được thỏa thuận hợp tác với bên Skinny Girl, tất nhiên những lời này đều chỉ là nói dối mà thôi.

Chính vì có sự hiểu biết sâu sắc về tâm lý con người nên Hoắc Khải đã lừa được Ninh Hạo Bân bằng cách này, hiệu quả rất tốt.

Mà lý do chủ yếu nhất chính là do Ninh Hạo Bân cũng không phải một kẻ có lòng dạ quá thâm sâu khó lường.

Dù có tài giỏi đến đâu thì anh ta cũng chỉ là một tân binh mới ra trường, chưa có nhiều kinh nghiệm đối với những mưu mô trên thương trường.

Vì chỉ là một tay mơ, nên Hoắc Khải đương nhiên có thể dễ dàng đùa giỡn với anh ta.

Lừa lấy được lời khai của Ninh Hạo Bân xong thì tất cả những gì cần phải làm tiếp theo chính là gây áp lực với Skinny Girl, dùng chiêu ẩn mình

đánh giặc, mượn gió đẩy thuyền.

Có lẽ cũng không còn bao lâu nữa, Skinny Girl sẽ chủ động liên hệ với Hoắc Khải, hy vọng anh sẽ giữ kín sự việc.

Bởi vì bọn họ là một công ty, có một số chuyện không muốn thừa nhận cũng không được, hơn nữa Hoắc Khải còn đang nắm trong tay đầy đủ nhân chứng vật chứng để khởi tố bọn họ.

Một khi bị khởi tố, Skinny Girl chắc chắn sẽ thua cuộc và phải đền một số tiền lớn. Họ vừa mất danh tiếng, vừa mất tiền, nên chắc chắn sẽ không sẵn lòng để bản thân lâm vào tình cảnh như vậy.

Hoắc Khải cũng đã nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, anh không cần đuổi cùng giết tận Skinny Girl, chỉ muốn mượn chuyện này để bắt bên kia giao ra thị phần.

Kết quả của cuộc khảo sát trước đó cho thấy các sản phẩm giảm cân của Skinny Girl qua nhiều năm hoạt động cũng đã gây dựng được chút danh tiếng.

Việc giành được thị phần từ họ sẽ giúp anh mở rộng thị trường bán lẻ truyền thống, đây chính là một trợ lực to lớn đối với sự phát triển của công ty Hi Vọng Mới.

Một kế hoạch chi tiết và kỹ lưỡng như vậy hoàn toàn không khiến Hoắc Khải tốn nhiều sức lực, với nền tảng của anh thì việc giải quyết những việc như vậy thật quá dễ dàng.

Tư duy kinh doanh này có thể trông rất lợi hại trong mắt của người khác, nhưng chỉ là điều bình thường đối với anh.

Nếu một công ty có doanh thu hàng năm chỉ vài trăm triệu mà đòi hỏi anh phải dành toàn bộ thời gian của mình để làm việc, điều đó hoàn toàn không xứng với tên tuổi của cậu lớn nhà họ Hoắc.

Tại văn phòng chi nhánh của nhà họ Cơ, công việc còn nhiều hơn ở công ty Hi Vọng Mới, các hạng mục nghiệp vụ ngày càng mở rộng, khiến cho việc kinh doanh trở nên hết sức phức tạp.

Nếu không có Hoắc Khải ở đây để giúp đỡ, chỉ một mình Cơ Hương Ngưng thì dù cho có mọc thêm hai cái đầu cũng làm không nổi.

Giờ đây Hoắc Khải không chỉ nắm được thị trường trong nước mà còn nắm giữ cổ phần của mình tại các chi nhánh mới thành lập ở nước ngoài.

Theo lời của Cơ Hương Ngưng, lãnh đạo của chi nhánh ở nước ngoài chính là được Hoắc Khải đưa đến để giúp đỡ. Nếu như anh còn không tham gia vào quản lý thì cũng giống như thiếu tôn trọng anh vậy.

Hoắc Khải cũng không có ý từ chối, anh sẵn sàng tham gia vào công việc của nhà họ Cơ. Càng tham gia vào nhiều việc, anh càng dễ dàng thực hiện các kế hoạch riêng của mình trong tương lai.

Bây giờ Hoắc Khải trông như đang rất bận rộn nhưng thực tế cũng không có gì đáng kể. Mọi bước đi của anh đều được lên kế hoạch cẩn thận, có liên quan chặt chẽ với nhau trong bố cục tổng thể mà anh đang suy tính.

Đang làm việc dở dang, chuông điện thoại lại vang lên.

Anh vừa bắt máy liền nghe thấy giọng nói tức giận của Đường Trọng Vi cất lên: "Có phải nếu như tôi không chủ động liên lạc với anh thì anh sẽ không bao giờ để ý đến tôi hay không?"

Hoắc Khải nghe vậy thì giật mình, nhưng không thể trả lời ngay.

Ở đầu dây bên kia, Đường Trọng Vi bắt đầu ý thức được sự mập mờ trong lời nói của mình vừa rồi, liền vội vàng giải thích: "Ý của tôi là anh để tôi ở lại khách sạn mà không biết gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, anh không sợ tôi sẽ xảy ra chuyện sao?"

Sau lần say rượu trước, Hoắc Khải đã đưa Đường Trọng Vi về khách sạn nghỉ ngơi. Sau đó anh đã gọi điện cho Hoắc Giai Minh để thông báo sự

việc r`ã mới bỏ đi.

Không phải là anh không quan tâm, chỉ là khi anh hỏi nhân viên khách sạn thì được cho biết đã có người nhà họ Đường đến chăm sóc cho cô ấy.

Nếu như người nhà họ Đường đã đến thì Hoắc Khải cũng không nên nhi`âu chuyện làm gì nữa.

Ngoài ra, sau đó anh còn bận đối phó với đợt khủng hoảng sau khi công ty bị rò rỉ thông tin, không có thời gian để nghĩ đến những thứ khác.

Bây giờ nhận được cuộc gọi từ Đường Trọng Vi, Hoắc Khải đột nhiên cảm thấy có chút áy náy.

Cho dù nói thế nào thì cô ấy cũng vì anh mà tới. Anh cứ như vậy mà bỏ đi không hỏi đến, quả thật cũng có chút không đúng.

"Tôi thật sự xin lỗi, tôi nghe mọi người nói rằng gia đình của cô đã đến nên tôi cũng không tiện nhi`âu lời thêm nữa. Thế này đi, tôi mời cô ăn tối, xem như một lời xin lỗi", Hoắc Khải nói.

Đường Trọng Vi khịt mũi nói: "Vẫn còn biết đi`âu đó hả? Tôi bây giờ cũng đói bụng r`ã!"

Cô ấy cũng tự thấy giọng điệu của mình có chút nũng nịu, nhưng ngoài một chút ngại ngùng trong lòng thì cũng không cảm thấy có gì mất tự nhiên.

Lúc trước cô ấy sẽ cảm thấy vô cùng tội lỗi khi nói chuyện với những người đàn ông khác, dù chỉ là hơi thân thiết một chút. Bởi vì cô ấy từng nghĩ cả đời này của mình dường như sinh ra là để dành cho Hoắc Khải.

Sống là người của anh, mà chết cũng là ma của anh!

Nhưng hiện tại, mỗi khi nói chuyện với người đàn ông này, tâm trạng của cô ấy luôn vô cùng thoải mái, thậm chí còn có cảm giác vui thích.

Những cảm giác như vậy thường chỉ do vị hôn phu của cô ấy mang lại.

Bây giờ vị hôn phu lại thờ ơ với cô ấy, nhưng một người đàn ông chỉ mới gặp cô ấy có vài lần lại cho cô ấy loại cảm giác như vậy.

Đôi khi Đường Trọng Vi còn suy nghĩ liệu có phải do lâu quá cô ấy không được gặp vị hôn phu của mình nên nhìn thấy ai cũng cảm thấy giống anh hay không?

Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị tất nhiên có phái đến vài vệ sĩ đến bảo vệ kĩ càng cho cô ấy.

Thái độ thờ ơ của Hoắc Khải giả đối với Đường Trọng Vi đã khiến cho chủ tịch tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị cảm thấy bất mãn, nhất là khi biết con gái của mình bởi vì chuyện này mà chạy hơn ngàn cây số để "Giải sầu", lại càng thêm tức giận, đến tận cửa hỏi tội.

Thế nhưng kẻ giả mạo lại không xem vị chủ tịch nổi tiếng trong giới kinh doanh này ra gì, còn không thèm mở cửa tiếp đón chứ đừng nói đến một lời xin lỗi nào.

Chủ tịch Đường đã nói rõ với nhà họ Hoắc rằng nếu Hoắc Khải không chịu xin lỗi thì cuộc hôn nhân này sẽ không bao giờ xảy ra!

Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị không thiếu tiền, cũng không nhất thiết cần đồng minh như nhà họ Hoắc, nên sẽ không đánh đổi hạnh phúc cả đời của con gái mình để lấy thứ gọi là lợi ích!

Những người khổng lồ thật sự trong giới kinh doanh từ lâu đã không còn dựa vào những cuộc hôn nhân thương mại để kiếm tiền.

Vì vậy, ngay cả khi biết được Đường Trọng Vi đang tìm đến một người đàn ông khác, chủ tịch Đường cũng không để cấp dưới cản trở mà chỉ bảo họ chăm sóc tốt cho cô chủ.

Khi tỉnh lại ở khách sạn, người nhà họ Đường vẫn chưa đến, lúc mở chăn bông ra thấy quần áo vẫn còn nguyên, Đường Trọng Vi mới yên tâm, đồng thời cũng có chút lo sợ.

Cô ấy thật sự đã mất trí rồi, một mình chạy đến một nơi thật xa để tìm kiếm một người đàn ông không hề quen thân.

Hơn nữa, cô ấy còn dám uống say với người đó.

Nếu người đàn ông đó mà có ý đồ xấu, khẳng định là cô ấy không thể chống lại.

Đường Trọng Vi rất hài lòng vì cô ấy vẫn không bị tổn hại đến thân thể, điều này cho thấy cô ấy đã không tìm nhầm người.

Bất kể người đàn ông tên Lý Phong này và vị hôn phu của cô ấy có thật sự giống nhau hay không, nhưng ít nhất tính cách của người này cũng rất đáng tin cậy.

Chỉ có điều, Đường Trọng Vi không ngờ sau khi để lại cô ấy một mình ở trong khách sạn, thì anh thậm chí còn không gọi điện cho cô ấy lấy một lần.

Sau mấy ngày chờ đợi, Đường Trọng Vi rốt cuộc không nhịn được nữa mà phải chủ động gọi điện cho Hoắc Khải.

Là ngọc nữ của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, cô ấy chưa bao giờ bị xem nhẹ như thế này, nhất định phải bắt người đàn ông này tạ tội với cô ấy mới được!

Nghe thấy những lời phàn nàn của Đường Trọng Vi, Hoắc Khải bật cười, tính tình của cô nhóc này vẫn như trước, rất thích bám dính anh.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 320: Cơ Hội Lớn

"Được rồi, vậy cô ở khách sạn chờ tôi, tan làm tôi sẽ đi đón cô", Hoắc Khải nói.

“Vậy thì tôi ở đây đợi anh, nếu mà anh không tới, tôi sẽ để vệ sĩ của tôi bóp chết anh!”, Đường Trọng Vi giơ nắm đấm nhỏ bé mỏng manh lên uy hiếp, cho dù Hoắc Khải cũng không thể nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cô ấy lúc này.

Sau khi cô ấy cúp điện thoại, người đàn ông mặc âu phục đứng ở một bên hơi cúi người nói: "Thưa cô chủ, chủ tịch hy vọng cô có thể quay lại càng sớm càng tốt, bên phía nhà họ Hoắc..."

"Có quay lại hay không là quyền tự do của tôi, lẽ nào bố tôi còn muốn ép tôi làm những việc mà tôi không muốn hay sao?", Đường Trọng Vi bất mãn nói.

Người đàn ông trung niên nhanh chóng lắc đầu giải thích: "Chủ tịch không có ý như vậy, nhưng cô chủ đã ở đây mấy ngày rồi. Chủ tịch đã cãi nhau rất lớn với nhà họ Hoắc vì chuyện của cô chủ. Nếu như cô chủ không quay lại e rằng sẽ xảy ra nhiều rắc rối. Cô chủ cũng biết với thế lực của chủ tịch so với nhà họ Hoắc thì tuyệt đối sẽ không có chuyện chịu nhường nhịn".

“Vậy ý của ông là muốn tôi làm người hòa giải?”, hai mắt Đường Trọng Vi dường như trống rỗng, nhìn ông rồi nói: “Tôi không làm việc trong công ty, tại sao tôi phải đánh đổi sở thích cá nhân của mình để đấu tranh cho lợi ích của công ty? Nếu như điều đó có lợi như vậy, vậy thì ông đi mà làm".

Dứt lời, Đường Trọng Vi đứng dậy, cầm túi bước ra ngoài.

Người đàn ông trung niên là một trong những thư ký của chủ tịch Đường, ông ta biết cô chủ được chiều chuộng từ nhỏ đến lớn, nên cũng

không dám có gì bất mãn, chỉ có thể gọi những vệ sĩ khác đi theo cô ấy.

Đã đến giờ tan làm, Hoắc Khải sắp xếp xong mọi thứ rồi chuẩn bị rời đi.

Còn chưa bước ra khỏi cửa thì Cơ Hương Ngưng đã bước nhanh vào trong.

Cô ấy có vẻ hơi lo lắng nói: "Chú ba nói với tôi rằng dòng chính sẽ triệu tập một cuộc họp hội đồng quản trị để thúc đẩy cải cách doanh nghiệp của dòng họ. Đây là phương án cải cách, anh xem".

Nếu như là chuyện khác, Cơ Hương Ngưng sẽ không đến nói với Hoắc Khải vào lúc này, vì cô ấy luôn cảm thấy do dự bởi những uẩn khúc trước đây, và cô ấy không biết phải làm thế nào để đối mặt với Hoắc Khải.

Nhưng cuộc cải cách doanh nghiệp này liên quan đến lợi ích cơ bản của cô ấy. Sau khi đọc kế hoạch cải cách do Cơ Xuyên Hải gửi, Cơ Hương Ngưng ngay lập tức biết rằng đã có điều gì đó không ổn xảy ra.

Cô ấy không có kinh nghiệm để đối phó với loại chuyện này, cũng không biết phải làm sao, sau khi suy đi nghĩ lại, cô ấy chỉ có thể cầu cứu Hoắc Khải.

Ngoài mặt cô ấy tỏ ra nóng nảy, thật ra là để che đậy một nỗi hoảng sợ khác trong lòng.

"Trước tiên đừng quá lo lắng. Để tôi xem qua một chút", Hoắc Khải cầm lấy máy tính xách tay, đi sang bên cạnh và ngồi xuống để xem xét kỹ hơn.

Kế hoạch cải cách cũng không dài lắm, nhưng có thể thấy nó đã được đặc biệt chuẩn bị, rất có tính toán.

Trong đó, liên quan mật thiết nhất đến Cơ Hương Ngưng chính là thời gian nắm quyền tại văn phòng chi nhánh.

Trước đây Hoắc Khải dựa vào áp lực từ bên ngoài buộc dòng chính của nhà họ Cơ phải chấp nhận các điều kiện của mình, khiến cho vấn đề tài chính và nhân sự của văn phòng chi nhánh không phải chịu sự kiểm soát của trụ sở chính.

Nhưng kế hoạch cải cách lần này đã quy định rất rõ ràng, rằng các vị trí tổng giám đốc của tất cả các chi nhánh sẽ được điều chuyển mỗi ba năm một lần.

Nói một cách nhẹ nhàng, điều này là để tránh việc chia bè kết phái, hơn nữa còn để cho những tài năng mới tốt hơn có thể luân phiên hoạt động.

Nhưng trên thực tế, bất cứ ai có con mắt tinh tường đều có thể nhận ra, hơn một nửa nguyên nhân là do Cơ Hương Ngưng nên mới có chuyện soạn ra cái kế hoạch cải cách này.

Bây giờ Cơ Hương Ngưng đang phụ trách văn phòng chi nhánh, vốn đã là một trong những người giỏi nhất của nhà họ Cơ.

Nguồn vốn 200 triệu tệ đã được chi ra, phạm vi kinh doanh cũng được mở rộng đáng kể, theo ước tính, lợi nhuận năm nay có thể tăng ít nhất 300%.

Nghe thì có vẻ không nhiều, nhưng phải biết, mức tăng này là đã trừ ra chi phí hoạt động rồi.

Nói cách khác, trừ ra chi phí hơn 200 triệu tệ, còn có lợi nhuận tăng gấp ba lần.

Tính toán kĩ ra như vậy thì thấy đúng là rất dọa người.

Chỉ là một chi nhánh, mà lợi nhuận hàng năm gần như tương đương với tổng của tất cả các chi nhánh khác của nhà họ Cơ.

Dòng chính từ trước đến giờ luôn đem doanh nghiệp gia tộc coi là sản nghiệp của riêng họ, bây giờ nhìn thấy chỗ này phát triển tốt như vậy, tự nhiên sẽ cảm thấy tức đến đỏ cả mắt.

Hoắc Khải đã dự liệu được chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ tới, chỉ là anh không ngờ dòng chính nhà này lại thiếu kiên nhẫn đến như vậy.

Chỉ mới có vài tháng mà đã nỗi lòng tham, chẳng trách nhà họ Cơ làm ăn bao nhiêu năm nay mà sản nghiệp vẫn luôn nằm ở mức một tỷ không di dịch.

Hoắc Khải rất bình tĩnh, nhưng Cơ Hương Ngưng thì không như vậy, cô ấy sốt ruột hỏi: "Thế nào rồi, có cách giải quyết không?"

Hoắc Khải suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi không nghĩ cần phải xử lý chuyện gì, chỉ cần thuận nước đẩy thuyền là được. Trong mắt người khác, đây là một chiến lược nhằm chống lại cô. Nhưng theo tôi, đây là một cơ hội lớn dành cho cô".

“Cơ hội lớn?”, Cơ Hương Ngưng sững sờ, hiển nhiên là không hiểu ý của anh.

Hoắc Khải cười nói: "Cho dù cô có quản lý văn phòng chi nhánh của nhà họ Cơ tốt đến đâu thì nó vẫn luôn chỉ là một chi nhánh. Nói thẳng ra thì cô không thể nào đứng trên sân khấu, không thể nào làm chủ được. Bởi vì cô vốn không thể tách hẳn văn phòng chi nhánh này ra khỏi doanh nghiệp gia tộc, bất kể là dòng chính hay nhánh phụ cũng sẽ không đồng ý với điều đó. Nay dòng chính đã cho cô cơ hội để di chuyển, đương nhiên cô phải biết nắm bắt lấy nó".

"Nhưng nếu điều tôi đến chi nhánh khác thì tôi nên làm gì? Họ đổi người cũng tương đương với việc tước bỏ toàn bộ quyền lực của tôi", Cơ Hương Ngưng cau mày nói.

“Cô phải nghĩ ở một góc độ khác, nếu như cô không nhường đường thì làm sao cô có thể nâng đỡ người của mình lên được?”, Hoắc Khải nói.

“Người của mình?”

"Cô không thấy à, một mình cô làm sao có thể chống lại cả gia tộc?", Hoắc Khải lắc đầu nói: "Muốn làm chủ tịch thì phải có tầm nhìn xa hơn,

lâu dài hơn. Vị trí chủ tịch không phải là người có quyền lực lớn nhất, mà là người biết cân bằng tốt nhất. Nếu như cô có thể cân bằng lợi ích của tất cả các bên, họ sẽ giữ cô ở lại chiếc ghế này. Còn nếu không thì họ sẽ cố gắng hết sức để kéo cô xuống".

Cơ Hương Ngưng trầm ngâm lắng nghe, nhưng suy nghĩ của cô ấy vẫn chưa được rõ ràng lắm.

Trước khi Hoắc Khải nói với cô ấy về tham vọng của mình, cô ấy chưa bao giờ nghĩ đến việc tranh giành vị trí chủ tịch, có thể trở thành tổng giám đốc văn phòng chi nhánh đã được coi là lý tưởng lớn nhất của cô ấy rồi.

Hoắc Khải thì khác với cô ấy. Nhà họ Hoắc trước đây đang đứng ở trên đỉnh cao nhất, đương nhiên anh sẽ có một quan điểm và tầm nhìn khác.

Anh biết rất rõ rằng nếu muốn Cơ Hương Ngưng làm chủ tịch, thì nhất định phải biết cách chia sẻ lợi ích. Nếu như nắm hết tất cả lợi ích trong tay thì sẽ không có ai phục mình.

Theo kế hoạch của Hoắc Khải, nhánh phụ có liên hệ huyết thống với nhau nên cũng không khó để nhận được sự giúp đỡ. Nhất định nhánh phụ cũng hi vọng có người của họ leo lên được vị trí chủ tịch của doanh nghiệp gia tộc.

Hơn nữa, Cơ Hương Ngưng còn quá trẻ và là một phụ nữ, trong mắt bọn họ, cô ấy sẽ dễ dàng bị kiểm soát hơn cả.

Ngoài nhánh phụ, cũng cần có thêm vài đồng minh ở bên phía dòng chính.

Cơ Xuyên Hải cũng được tính là một, nhưng một mình ông ta là không đủ.

Nếu như dòng chính không đề ra kế hoạch cải cách, Hoắc Khải thật sự sẽ không thể dễ dàng lôi kéo người khác về phía mình, nhưng bây giờ khi kế hoạch đã được đưa ra, nó liền cho anh một cơ hội.

Chẳng phải dòng chính muốn nắm quyền ở văn phòng chi nhánh này hay sao? Được, bây giờ ai đứng về phía bọn họ thì bọn họ sẽ đem vị trí này nhường lại cho.

Bây giờ Cơ Hương Ngưng ở trong nhà họ Cơ coi như cũng đã có chút địa vị. Nhất là đối với những chuyện liên quan tới văn phòng chi nhánh thì lời nói của cô ấy lại càng có trọng lượng.

Chỉ cần cô ấy mở miệng tuyên bố sẽ đem vị trí này nhường cho bất kì vị nào trong dòng chính, chắc hẳn cũng sẽ không có mấy người phản đối.

Tất nhiên Cơ Xuyên Hải phải bị loại trừ, vì dù sao ông ta cũng trực tiếp đưa ra kế hoạch cải cách này để nhắm vào họ.

Sau khi nghe Hoắc Khải giải thích, Cơ Hương Ngưng cuối cùng cũng hiểu ra, cô ấy lộ ra vẻ trầm ngâm và nói: "Ý của anh là, dùng vị trí này làm con bài mặc cả, lôi kéo những người ở dòng chính giống như chú ba vậy cũng ngồi trên một chiếc thuyền?"

"Đúng vậy, văn phòng chi nhánh chính là một con bài mặc cả. Trong một vài năm, sẽ có nhiều người có thể giúp đỡ cho cô. Tuy nhiên, cô phải thay đổi vị trí của mình ba năm một lần thì quá lâu. Cô nên nhờ Cơ Xuyên Hải giúp đỡ đẩy thời gian lên hai năm, làm sao cho phù hợp. Tôi nghĩ những người trong cuộc cũng sẽ không phản đối", Hoắc Khải nói.

"Nhưng nếu lúc đầu bọn họ nguyện ý làm đồng minh của tôi rồi sau này lại hối hận thì sao?", Cơ Hương Ngưng vẫn lo lắng hỏi.

"Không phải đã nói rồi sao, muốn làm chủ tịch thì phải học cách cân bằng lợi ích của các bên. Nói như chú ba của cô đi, chẳng lẽ ông ta sẽ không bao giờ đổi ý hay sao? Cô đã có thể xử lý chú ba của cô, sao lại không thể đối phó với người khác. Tất nhiên là không dễ dàng để ngồi chung trên một chiếc thuyền, mà chiếc thuyền này một khi đã bước lên thì cũng không thể dễ dàng xuống được", Hoắc Khải cười nói: "Lòng người tham lam, nhìn thấy người khác chiếm chỗ tốt, trong lòng ai cũng đều sẽ có vướng mắc. Kế hoạch cải cách lần này của dòng chính mới nhìn thì tưởng như muốn kéo cô xuống đài, nhưng thực tế bọn họ cũng đã tạo ra

một nút thắt. Dù là sau này ai đến đây tiếp quản văn phòng chi nhánh, thì cũng khó tránh khỏi sinh sự ồn ào trong một thời gian dài. Việc chúng ta phải làm chính là thổi bùng ngọn lửa lên, sau đó ném lợi ích ra một cách đúng lúc. Vì vậy cô không cần phải lo lắng về kế hoạch cải cách bây giờ, thay vào đó hãy đi nghiên cứu xem ai ở trong dòng chính nhà cô sẽ có khả năng tiếp quản văn phòng chi nhánh này nhất".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 321: Sự Việc Bại Lộ

Đã nói đến mức này rồi mà Cơ Hương Ngưng còn không hiểu nữa thì cô ấy đã bị Cơ Xuyên Hải và Cơ Xương Minh đè chết lâu rồi.

Nhưng nói thế nào đi nữa, sự việc mà mấy phút trước còn khiến cô ấy bồn chồn không yên, hoang mang lo sợ thì đã được Hoắc Khải giải quyết chỉ trong vòng hai, ba phút đồng hồ.

Sự nhẹ nhõm trong lòng làm Cơ Hương Ngưng mơ hồ cảm thấy một chút đáng sợ.

Vì lần thay đổi này mà nhà họ Cơ có thể sẽ rối tung cả lên, mà người đàn ông trước mặt cô ấy lúc này lại là người âm thầm khuấy đảo mọi chuyện lên.

Không ai có thể ngờ rằng anh lại coi lần thay đổi này là một cơ hội lớn hiếm có.

Năng lực chuyển nguy thành an này thật sự quá phi thường!

Cơ Hương Ngưng thậm chí còn có cảm giác rằng người đàn ông này như đang chơi trò chơi vậy, mặc sức xoay cả nhà họ Cơ như chong chóng.

Dù là bản thân cô ấy, Cơ Xuyên Hải, hay là nhân vật tầm cỡ như Cơ Trấn Hùng cũng chỉ là những quân cờ cho anh tùy ý xếp đặt.

Người như anh ta đang nghĩ gì trong lòng, liệu có người nào đoán được?

Mãi cho đến bây giờ, Cơ Hương Ngưng vẫn không thể hiểu được. Một Hoắc Khải có năng lực như vậy, tại sao lại lựa chọn giúp đỡ một "kẻ xoàng" như cô ấy đi lên vị trí cao chứ?

Nếu anh muốn, những công ty lớn có đẳng cấp sẽ luôn mở rộng cửa đón anh vào.

Đây gọi là không thèm lợi ích nhỏ trước mắt vì mưu đồ lớn.

Cơ Hương Ngưng rất muốn hỏi xem Hoắc Khải đang mưu tính điều gì.

Cô ấy đã từng hỏi Hoắc Khải câu như vậy rồi, nhưng chỉ nhận lại một câu trả lời qua loa mập mờ làm người ta không thể hiểu nổi.

Mà nhà họ Cơ không thể thoát khỏi cảnh bị anh trêu đùa, vậy còn cô ấy thì sao?

Chuyện năm đó có đáng để Hoắc Khải chú ý không?

Anh giúp cô ấy làm những việc này là mật ngọt chết ruồi hay là vì mục đích khác?

Nghĩ đến đây, Cơ Hương Ngưng không kìm được nữa mà thốt lên: "Rốt cuộc anh muốn làm gì!"

Hoắc Khải vẫn còn đang nghĩ xem nên lôi kéo dòng chính nào của nhà họ Cơ, khi nghe được câu hỏi này thì anh hơi ngẩn ra: "Làm gì là làm gì cơ?"

Câu nói này giống như một cây kim chọc thẳng vào Cơ Hương Ngưng vậy. Cô ấy đứng phắt dậy, nhìn thẳng vào Hoắc Khải và nói: "Tôi mặc kệ anh có nhớ hay không, cũng không quan tâm anh thật sự định làm gì. Nhưng tôi phải nói rõ với anh rằng chuyện đó không liên quan đến ai cả! Nếu muốn báo thù thì cứ tìm một mình tôi là được, đừng có liên lụy đến người khác! Tôi không thích bị chơi đùa như thế!"

Cơ Hương Ngưng đột ngột đổi sắc mặt khiến Hoắc Khải cảm thấy khó hiểu.

Ban nãy còn đang bàn chuyện công, sao tự nhiên lại trở mặt thế này?

Gì mà báo thù, đây là đang giúp đỡ mà?

Anh biết Cơ Hương Ngưng phản ứng như vậy là vì những chuyện quá khứ.

Những chuyện đó có liên quan mật thiết đến Lý Phong, nhưng anh đâu phải Lý Phong, cũng chẳng muốn vì chuyện cũ mà mâu thuẫn với Cơ Hương Ngưng.

Hoắc Khải đứng dậy và vỗ vai cô ấy như để an ủi, nhưng Cơ Hương Ngưng lại lùi về phía sau như một con thỏ đang bị dọa.

Hoắc Khải lại lúng túng thu tay về và nói: "Cô đừng nghĩ nhiều làm gì. Nếu tôi muốn báo thù cô thì cô nghĩ cô sẽ thoát được sao? Bất kể lúc trước đã xảy ra chuyện gì thì cũng đã là chuyện quá khứ rồi, tôi không nhớ được nữa. Mà dù có nhớ thì tôi cũng chẳng muốn nghĩ đến. Tôi của hiện tại là trợ lý của cô, làm những việc mà bản thân thấy vui. Cô đừng nghĩ tôi là người âm mưu như vậy nữa, sẽ chỉ khiến bản thân cô cảm thấy khó chịu mà thôi".

Cơ Hương Ngưng nhìn thẳng Hoắc Khải với một biểu cảm rất nghiêm túc và chăm chú. Dáng vẻ xem xét của cô ấy như đang đoán xem Hoắc Khải nói thật hay nói dối.

Hoắc Khải cũng chẳng có ý né tránh mà cũng đối mắt với cô ấy và nói: "Tôi nghĩ do dạo này cô hơi nhiều áp lực nên nghĩ linh tinh đấy. Nếu được thì hãy nghỉ ngơi mấy ngày rồi chúng ta nói chuyện tiếp nhé. Tôi còn chút việc nên đi trước đây".

Cơ Hương Ngưng không ừ hử gì mà nhìn Hoắc Khải rời đi.

Khi bóng dáng của người đàn ông này đã biến mất khỏi tầm mắt thì trái tim đang đập loạn lên của cô ấy mới trở lại bình thường.

Sau khi thở dài một hơi, Cơ Hương Ngưng quay lại nhìn máy tính bảng trên bàn.

Nhớ lại từng câu nói của Hoắc Khải, thậm chí là từng chữ một, cô ấy bỗng cảm thấy người đàn ông này không hề nói dối.

Anh thật sự không nhớ lại được nữa, hoặc là không có ý định truy cứu chuyện cũ.

Vậy chẳng lẽ là do bản thân cô đã nghĩ nhiều rồi sao?

Mọi hành động của Hoắc Khải gần đây không hề giống báo thù chút nào, cho dù có là mật ngọt chết ruồi thì cũng không hợp lý gì cả.

Nội tâm giằng xé khiến Cơ Hương Ngưng trở nên mê man.

Những chuyện trong quá khứ cứ như một quả bom hẹn giờ không biết khi nào sẽ nổ trong lòng cô ấy.

Càng ngày Cơ Hương Ngưng càng muốn nói rõ ràng mọi chuyện cho Hoắc Khải và mặc kệ những gì sẽ xảy đến sau đó. Nếu không nói chuyện này ra thì sớm muộn cô cũng bức bối mà chết!

Nhưng nếu Hoắc Khải đã không nhớ gì rồi thì bản thân còn đào lên làm gì?

Nói ra chuyện đó cũng chẳng có lợi cho bản thân cô ấy, lại còn liên lụy đến cả Ninh Thần.

Cô ấy vốn đang rất có lỗi với Ninh Thần rồi, sao có thể khiến Ninh Thần chịu giày vò thêm một lần nữa được chứ.

Có lẽ… Cứ giấu nó ở trong lòng, Hoắc Khải không nói, cô ấy cũng không nói, sẽ là một lựa chọn tốt nhất?

Nghĩ đến đây, Cơ Hương Ngưng dần dần bình tĩnh trở lại.

Bất kể ra sao thì cứ giải quyết chuyện thay đổi lần này đã.

Con đường tư duy mà Hoắc Khải nói đến ban nãy đã gợi ý cho Cơ Hương Ngưng rất nhiều, càng lúc cô ấy càng cảm thấy có lý.

Dòng chính đưa ra bản kế hoạch thay đổi như vậy rõ ràng là vì lòng tham với lợi thế của công ty chi nhánh. Bọn họ càng ghen tức thì uy lực của cô ấy càng lớn!

Năm mươi vị trí trong hội đồng quản trị, cộng thêm bản thân cô và Cơ Xuyên Hải, trước mắt số phiếu trong tay cô đã đủ quyền lên tiếng rồi.

Chỉ cần thêm được ba, bốn phiếu nữa là có hy vọng thắng!

Nhưng nên lấy lợi ích của công ty để lôi kéo ai đây?

Cơ Hương Ngưng đang muốn gọi cho Cơ Xuyên Hải để thương lượng thì điện thoại của cô ấy đã rung chuông.

Cầm lên xem thì là số lạ, nhưng số điện thoại này đã được đăng ký chính chủ ở công ty điện thoại rồi, thường sẽ không bị số lạ gọi tới.

Sau khi bấm nghe thì đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói trầm tĩnh: "Cho hỏi có phải cô Cơ Hương Ngưng không?"

"Là tôi, không biết ông là…?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

"Tôi là Lý Thắng Bân, muốn tìm cô Cơ để hỏi về thông tin của một người", người đó nói.

Khi nghe được cái tên này, Cơ Hương Ngưng hơi sửng sốt. Sau khi đã lục tìm được cái tên nghe có vẻ quen thuộc này trong não bộ, sắc mặt cô ấy trở nên trắng bệch.

Lý Thắng Bân…

Lý…

Vào lúc cô ấy đang phân vân không biết có nên làm rõ mọi chuyện ra không thì bây giờ cô ấy biết là không cần phải do dự nữa rồi.

Chuyện mà bản thân cô lo lắng nhất đã xảy ra, người không nên xuất hiện cũng đã đến.

Mặc dù không biết vì sao ông ta tìm đến và liên lạc được với mình, nhưng nghĩ đến tên của đối phương thì Cơ Hương Ngưng cũng chẳng thấy lạ nữa.

Hiện giờ cô ấy chỉ cực kỳ lo lắng không biết nên trả lời thế nào.

“Xin lỗi, tôi đang bận, tôi sẽ trả lời ông sau”.

Nói rồi, Cơ Hương Ngưng cúp luôn máy.

Đặt điện thoại lên ngực, sắc mặt Cơ Hương Ngưng càng lúc càng trắng.

Nửa phút sau, cô ấy mở điện thoại ra và gọi cho Ninh Thần.

Đầu dây bên kia vừa bắt máy, Cơ Hương Ngưng đã vội vã nói: “Thần, hỏng rồi…”

Ninh Thần còn đang bận bịu việc ở công ty, Ninh Hạo Bân đã nhận mọi tội lỗi, các luật sư cũng đã chuẩn bị xong đơn kiện và đang tiến hành mọi chuyện.

Là người phụ trách của công ty nên Ninh Thần phải trao đổi với luật sư và trở thành một trong những người sẽ phát biểu chứng cứ. Ngoài ra cô còn phải xử lý những ảnh hưởng tiêu cực mà lần nguy cơ này mang lại cho nên cô chỉ muốn phân thân ra để xử lý.

Không chỉ có Ninh Thần mà Giản Tư Tư cũng luôn chân luôn tay.

Lượng công việc mỗi ngày đều chất đống thành núi, vô số vấn đề được gửi từ bên chăm sóc khách hàng về đây, cho dù chỉ còn lại một phần rất nhỏ thì cũng đủ để họ phải xử lý rất lâu.

Cho nên tiền lương tăng ca cũng vì thế mà tăng lên theo.

Vừa bắt máy thì đã thấy Cơ Hương Ngưng nói như vậy, làm Ninh Thần không hiểu gì cả: “Cái gì hỏng rồi cơ?”

“Lý Thắng Bân vừa gọi cho tớ”.

“Lý Thắng Bân? Là ai?”

“Chú tư của Lý Phong”.

Câu nói này làm Ninh Th`ần ngưng trệ mọi hành động.

Nếu không vì đeo tai nghe bluetooth thì cô đã làm rơi điện thoại xuống đất r`ồi.

Tất cả mọi người đ`ều cho rằng Lý Phong là trẻ m`ồcôi, chỉ có Cơ Hương Ngưng và Ninh Th`ần biết mọi chuyện không phải vậy.

Anh không phải trẻ m`ồcôi, mà người thân của anh vẫn còn sống.

Cơ Hương Ngưng nói là chú tư của Lý Phong tìm đến, Ninh Th`ần lập tức nghĩ đến câu "sự việc bại lộ".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 322: Về Nhà Hẵng Nói

"Được rồi, vậy cô ở khách sạn chờ tôi, tan làm tôi sẽ đi đón cô", Hoắc Khải nói.

“Vậy thì tôi ở đây đợi anh, nếu mà anh không tới, tôi sẽ để vệ sĩ của tôi bóp chết anh!”, Đường Trọng Vi giơ nắm đấm nhỏ bé mỏng manh lên uy hiếp, cho dù Hoắc Khải cũng không thể nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của cô ấy lúc này.

Sau khi cô ấy cúp điện thoại, người đàn ông mặc âu phục đứng ở một bên hơi cúi người nói: "Thưa cô chủ, chủ tịch hy vọng cô có thể quay lại càng sớm càng tốt, bên phía nhà họ Hoắc..."

"Có quay lại hay không là quyền tự do của tôi, lẽ nào bố tôi còn muốn ép tôi làm những việc mà tôi không muốn hay sao?", Đường Trọng Vi bất mãn nói.

Người đàn ông trung niên nhanh chóng lắc đầu giải thích: "Chủ tịch không có ý như vậy, nhưng cô chủ đã ở đây mấy ngày rồi. Chủ tịch đã cãi nhau rất lớn với nhà họ Hoắc vì chuyện của cô chủ. Nếu như cô chủ không quay lại e rằng sẽ xảy ra nhiều rắc rối. Cô chủ cũng biết với thế lực của chủ tịch so với nhà họ Hoắc thì tuyệt đối sẽ không có chuyện chịu nhường nhịn".

“Vậy ý của ông là muốn tôi làm người hòa giải?”, hai mắt Đường Trọng Vi dường như trống rỗng, nhìn ông rồi nói: “Tôi không làm việc trong công ty, tại sao tôi phải đánh đổi sở thích cá nhân của mình để đấu tranh cho lợi ích của công ty? Nếu như điều đó có lợi như vậy, vậy thì ông đi mà làm".

Dứt lời, Đường Trọng Vi đứng dậy, cầm túi bước ra ngoài.

Người đàn ông trung niên là một trong những thư ký của chủ tịch Đường, ông ta biết cô chủ được chiều chuộng từ nhỏ đến lớn, nên cũng

không dám có gì bất mãn, chỉ có thể gọi những vệ sĩ khác đi theo cô ấy.

Đã đến giờ tan làm, Hoắc Khải sắp xếp xong mọi thứ rồi chuẩn bị rời đi.

Còn chưa bước ra khỏi cửa thì Cơ Hương Ngưng đã bước nhanh vào trong.

Cô ấy có vẻ hơi lo lắng nói: "Chú ba nói với tôi rằng dòng chính sẽ triệu tập một cuộc họp hội đồng quản trị để thúc đẩy cải cách doanh nghiệp của dòng họ. Đây là phương án cải cách, anh xem".

Nếu như là chuyện khác, Cơ Hương Ngưng sẽ không đến nói với Hoắc Khải vào lúc này, vì cô ấy luôn cảm thấy do dự bởi những uẩn khúc trước đây, và cô ấy không biết phải làm thế nào để đối mặt với Hoắc Khải.

Nhưng cuộc cải cách doanh nghiệp này liên quan đến lợi ích cơ bản của cô ấy. Sau khi đọc kế hoạch cải cách do Cơ Xuyên Hải gửi, Cơ Hương Ngưng ngay lập tức biết rằng đã có điều gì đó không ổn xảy ra.

Cô ấy không có kinh nghiệm để đối phó với loại chuyện này, cũng không biết phải làm sao, sau khi suy đi nghĩ lại, cô ấy chỉ có thể cầu cứu Hoắc Khải.

Ngoài mặt cô ấy tỏ ra nóng nảy, thật ra là để che đậy một nỗi hoảng sợ khác trong lòng.

"Trước tiên đừng quá lo lắng. Để tôi xem qua một chút", Hoắc Khải cầm lấy máy tính xách tay, đi sang bên cạnh và ngồi xuống để xem xét kỹ hơn.

Kế hoạch cải cách cũng không dài lắm, nhưng có thể thấy nó đã được đặc biệt chuẩn bị, rất có tính toán.

Trong đó, liên quan mật thiết nhất đến Cơ Hương Ngưng chính là thời gian nắm quyền tại văn phòng chi nhánh.

Trước đây Hoắc Khải dựa vào áp lực từ bên ngoài buộc dòng chính của nhà họ Cơ phải chấp nhận các điều kiện của mình, khiến cho vấn đề tài chính và nhân sự của văn phòng chi nhánh không phải chịu sự kiểm soát của trụ sở chính.

Nhưng kế hoạch cải cách lần này đã quy định rất rõ ràng, rằng các vị trí tổng giám đốc của tất cả các chi nhánh sẽ được điều chuyển mỗi ba năm một lần.

Nói một cách nhẹ nhàng, điều này là để tránh việc chia bè kết phái, hơn nữa còn để cho những tài năng mới tốt hơn có thể luân phiên hoạt động.

Nhưng trên thực tế, bất cứ ai có con mắt tinh tường đều có thể nhận ra, hơn một nửa nguyên nhân là do Cơ Hương Ngưng nên mới có chuyện soạn ra cái kế hoạch cải cách này.

Bây giờ Cơ Hương Ngưng đang phụ trách văn phòng chi nhánh, vốn đã là một trong những người giỏi nhất của nhà họ Cơ.

Nguồn vốn 200 triệu tệ đã được chi ra, phạm vi kinh doanh cũng được mở rộng đáng kể, theo ước tính, lợi nhuận năm nay có thể tăng ít nhất 300%.

Nghe thì có vẻ không nhiều, nhưng phải biết, mức tăng này là đã trừ ra chi phí hoạt động rồi.

Nói cách khác, trừ ra chi phí hơn 200 triệu tệ, còn có lợi nhuận tăng gấp ba lần.

Tính toán kĩ ra như vậy thì thấy đúng là rất dọa người.

Chỉ là một chi nhánh, mà lợi nhuận hàng năm gần như tương đương với tổng của tất cả các chi nhánh khác của nhà họ Cơ.

Dòng chính từ trước đến giờ luôn đem doanh nghiệp gia tộc coi là sản nghiệp của riêng họ, bây giờ nhìn thấy chỗ này phát triển tốt như vậy, tự nhiên sẽ cảm thấy tức đến đỏ cả mắt.

Hoắc Khải đã dự liệu được chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ tới, chỉ là anh không ngờ dòng chính nhà này lại thiếu kiên nhẫn đến như vậy.

Chỉ mới có vài tháng mà đã nỗi lòng tham, chẳng trách nhà họ Cơ làm ăn bao nhiêu năm nay mà sản nghiệp vẫn luôn nằm ở mức một tỷ không di dịch.

Hoắc Khải rất bình tĩnh, nhưng Cơ Hương Ngưng thì không như vậy, cô ấy sốt ruột hỏi: "Thế nào rồi, có cách giải quyết không?"

Hoắc Khải suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi không nghĩ cần phải xử lý chuyện gì, chỉ cần thuận nước đẩy thuyền là được. Trong mắt người khác, đây là một chiến lược nhằm chống lại cô. Nhưng theo tôi, đây là một cơ hội lớn dành cho cô".

“Cơ hội lớn?”, Cơ Hương Ngưng sững sờ, hiển nhiên là không hiểu ý của anh.

Hoắc Khải cười nói: "Cho dù cô có quản lý văn phòng chi nhánh của nhà họ Cơ tốt đến đâu thì nó vẫn luôn chỉ là một chi nhánh. Nói thẳng ra thì cô không thể nào đứng trên sân khấu, không thể nào làm chủ được. Bởi vì cô vốn không thể tách hẳn văn phòng chi nhánh này ra khỏi doanh nghiệp gia tộc, bất kể là dòng chính hay nhánh phụ cũng sẽ không đồng ý với điều đó. Nay dòng chính đã cho cô cơ hội để di chuyển, đương nhiên cô phải biết nắm bắt lấy nó".

"Nhưng nếu điều tôi đến chi nhánh khác thì tôi nên làm gì? Họ đổi người cũng tương đương với việc tước bỏ toàn bộ quyền lực của tôi", Cơ Hương Ngưng cau mày nói.

“Cô phải nghĩ ở một góc độ khác, nếu như cô không nhường đường thì làm sao cô có thể nâng đỡ người của mình lên được?”, Hoắc Khải nói.

“Người của mình?”

"Cô không thấy à, một mình cô làm sao có thể chống lại cả gia tộc?", Hoắc Khải lắc đầu nói: "Muốn làm chủ tịch thì phải có tầm nhìn xa hơn,

lâu dài hơn. Vị trí chủ tịch không phải là người có quyền lực lớn nhất, mà là người biết cân bằng tốt nhất. Nếu như cô có thể cân bằng lợi ích của tất cả các bên, họ sẽ giữ cô ở lại chiếc ghế này. Còn nếu không thì họ sẽ cố gắng hết sức để kéo cô xuống".

Cơ Hương Ngưng trầm ngâm lắng nghe, nhưng suy nghĩ của cô ấy vẫn chưa được rõ ràng lắm.

Trước khi Hoắc Khải nói với cô ấy về tham vọng của mình, cô ấy chưa bao giờ nghĩ đến việc tranh giành vị trí chủ tịch, có thể trở thành tổng giám đốc văn phòng chi nhánh đã được coi là lý tưởng lớn nhất của cô ấy rồi.

Hoắc Khải thì khác với cô ấy. Nhà họ Hoắc trước đây đang đứng ở trên đỉnh cao nhất, đương nhiên anh sẽ có một quan điểm và tầm nhìn khác.

Anh biết rất rõ rằng nếu muốn Cơ Hương Ngưng làm chủ tịch, thì nhất định phải biết cách chia sẻ lợi ích. Nếu như nắm hết tất cả lợi ích trong tay thì sẽ không có ai phục mình.

Theo kế hoạch của Hoắc Khải, nhánh phụ có liên hệ huyết thống với nhau nên cũng không khó để nhận được sự giúp đỡ. Nhất định nhánh phụ cũng hi vọng có người của họ leo lên được vị trí chủ tịch của doanh nghiệp gia tộc.

Hơn nữa, Cơ Hương Ngưng còn quá trẻ và là một phụ nữ, trong mắt bọn họ, cô ấy sẽ dễ dàng bị kiểm soát hơn cả.

Ngoài nhánh phụ, cũng cần có thêm vài đồng minh ở bên phía dòng chính.

Cơ Xuyên Hải cũng được tính là một, nhưng một mình ông ta là không đủ.

Nếu như dòng chính không đề ra kế hoạch cải cách, Hoắc Khải thật sự sẽ không thể dễ dàng lôi kéo người khác về phía mình, nhưng bây giờ khi kế hoạch đã được đưa ra, nó liền cho anh một cơ hội.

Chẳng phải dòng chính muốn nắm quyền ở văn phòng chi nhánh này hay sao? Được, bây giờ ai đứng về phía bọn họ thì bọn họ sẽ đem vị trí này nhường lại cho.

Bây giờ Cơ Hương Ngưng ở trong nhà họ Cơ coi như cũng đã có chút địa vị. Nhất là đối với những chuyện liên quan tới văn phòng chi nhánh thì lời nói của cô ấy lại càng có trọng lượng.

Chỉ cần cô ấy mở miệng tuyên bố sẽ đem vị trí này nhường cho bất kì vị nào trong dòng chính, chắc hẳn cũng sẽ không có mấy người phản đối.

Tất nhiên Cơ Xuyên Hải phải bị loại trừ, vì dù sao ông ta cũng trực tiếp đưa ra kế hoạch cải cách này để nhắm vào họ.

Sau khi nghe Hoắc Khải giải thích, Cơ Hương Ngưng cuối cùng cũng hiểu ra, cô ấy lộ ra vẻ trầm ngâm và nói: "Ý của anh là, dùng vị trí này làm con bài mặc cả, lôi kéo những người ở dòng chính giống như chú ba vậy cũng ngồi trên một chiếc thuyền?"

"Đúng vậy, văn phòng chi nhánh chính là một con bài mặc cả. Trong một vài năm, sẽ có nhiều người có thể giúp đỡ cho cô. Tuy nhiên, cô phải thay đổi vị trí của mình ba năm một lần thì quá lâu. Cô nên nhờ Cơ Xuyên Hải giúp đỡ đẩy thời gian lên hai năm, làm sao cho phù hợp. Tôi nghĩ những người trong cuộc cũng sẽ không phản đối", Hoắc Khải nói.

"Nhưng nếu lúc đầu bọn họ nguyện ý làm đồng minh của tôi rồi sau này lại hối hận thì sao?", Cơ Hương Ngưng vẫn lo lắng hỏi.

"Không phải đã nói rồi sao, muốn làm chủ tịch thì phải học cách cân bằng lợi ích của các bên. Nói như chú ba của cô đi, chẳng lẽ ông ta sẽ không bao giờ đổi ý hay sao? Cô đã có thể xử lý chú ba của cô, sao lại không thể đối phó với người khác. Tất nhiên là không dễ dàng để ngồi chung trên một chiếc thuyền, mà chiếc thuyền này một khi đã bước lên thì cũng không thể dễ dàng xuống được", Hoắc Khải cười nói: "Lòng người tham lam, nhìn thấy người khác chiếm chỗ tốt, trong lòng ai cũng đều sẽ có vướng mắc. Kế hoạch cải cách lần này của dòng chính mới nhìn thì tưởng như muốn kéo cô xuống đài, nhưng thực tế bọn họ cũng đã tạo ra

một nút thắt. Dù là sau này ai đến đây tiếp quản văn phòng chi nhánh, thì cũng khó tránh khỏi sinh sự ồn ào trong một thời gian dài. Việc chúng ta phải làm chính là thổi bùng ngọn lửa lên, sau đó ném lợi ích ra một cách đúng lúc. Vì vậy cô không cần phải lo lắng về kế hoạch cải cách bây giờ, thay vào đó hãy đi nghiên cứu xem ai ở trong dòng chính nhà cô sẽ có khả năng tiếp quản văn phòng chi nhánh này nhất".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 323: Tình Bạn Sau Một Bữa Ăn

Bây giờ Đường Trọng Vi đang tức giận, Hậu Kính Nghi chỉ đành kiên quyết nói: "Cô chủ, đây là do chủ tịch dặn dò, chúng tôi..."

"Tôi không cần biết là ai dặn dò, nói tóm lại đây là chuyện riêng của tôi, không ai có thể xen vào hết!", Đường Trọng Vi cứng đầu nói.

Lúc này Hoắc Khải mới mở lời: "Vi Vi, thư ký Hậu cũng là có ý tốt, cô cũng đừng làm khó ông ấy nữa. Có người chịu lái xe hộ, không cần tôi tự lái là chuyện tốt, lái xe làm sao dễ chịu bằng được chở chứ".

Đường Trọng Vi nghe thấy anh nói thì nhìn sang, mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không phản đối.

Mà lúc này Hậu Kính Nghi lại có chút kinh ngạc mà nhìn Hoắc Khải hỏi: "Anh Lý biết tôi sao?"

Ông biết họ tên của Hoắc Khải, điều này không có gì lạ. Khi Đường Quốc Diệu biết Đường Trọng Vi đến đây tìm một người đàn ông trẻ tuổi, ông ấy đã bảo Hậu Kính Nghi điều tra Hoắc Khải một lượt.

Quan hệ của Hoắc Khải với nhóm người Triệu Vĩnh An, Miêu Nhất Khoa, Hậu Kính Nghi đều nắm rõ như lòng bàn tay, kể cả đời sống hôn nhân, quá trình làm giàu của anh cũng vậy.

Hậu Kính Nghi chỉ không ngờ, Hoắc Khải lại có thể gọi ra được thân phận của mình, điều này quả thực làm người ta rất kinh ngạc.

Hậu Kính Nghi có thể đảm bảo rằng mình chưa từng gặp cậu thanh niên này, càng không nói đến kết bạn, vậy thì làm sao anh biết được thân phận của mình?

Đối với vấn đề này, Hoắc Khải chỉ cười mỉm, nói: "Thư ký Hậu là thân tín của chủ tịch Đường, trên tin tức có nhắc đến rất nhiều. Tuy ông chưa từng gặp tôi, nhưng tôi đã nghe nhiều về ông rồi".

Một câu nói này vừa giải đáp thắc mắc của Hậu Kính Nghi, vừa hơi tâng bốc ông một chút, đồng thời còn thể hiện được mình là người rất có năng lực quan sát tin tức thế giới bên ngoài.

Ngoài ra, việc Hoắc Khải chủ động lên tiếng cũng hóa giải được bầu không khí sượng sùng giữa ông và Đường Trọng Vi.

Ấn tượng lần đầu gặp mặt của Hậu Kính Nghi đối với cậu thanh niên này lập tức dâng lên một chút hảo cảm.

Sau đó, Hoắc Khải chủ động xuống xe, ngồi vào ghế lái phụ, đồng thời cũng gọi Đường Trọng Vi lên xe.

Người vệ sĩ mặc âu phục đen ngồi vào ghế lái, Đường Trọng Vi nhìn thấy Hậu Kính Nghi bước sang chiếc xe khác rồi mới kéo cửa ra lên xe.

Sau khi lên xe, cô ấy còn không vừa lòng với cách làm ban nãy của Hoắc Khải mà nói: "Nói giúp cho ông ta làm gì!"

"Ông ấy là người mà bố cô tin tưởng nhất, đến đây cũng là để bảo vệ cho cô, việc gì phải cãi nhau mất vui", Hoắc Khải nói.

"Anh thì biết làm người tốt rồi! Nếu đã tốt như thế thì tại sao lại vứt tôi một mình ở khách sạn? Cho dù có là khách sạn năm sao đi chăng nữa thì một thân con gái yếu đuối như tôi nhỡ mà xảy ra chuyện gì thì anh tránh được trách nhiệm chắc!", Đường Trọng Vi oán trách.

"Được rồi, trước đây là tôi sai, tôi không viện cớ. Hôm nay tôi chẳng phải là đến để đền tội với cô đây sao. Nói đi, cô muốn ăn gì, nếu vẫn còn muốn uống rượu thì tôi không ngại bầu bạn với cô mấy ly. Dù sao có thư ký Hậu ở đây rồi, cô uống say cũng không cần tôi lo", Hoắc Khải nói.

"Tôi còn lâu mới thích uống rượu nhé!", Đường Trọng Vi làm ra vẻ hung dữ, nói: "Hôm nay nhất định phải để anh hoang phí một bữa, cho anh biết đắc tội chị đây là sẽ có kết cục như thế nào!"

Vốn cô ấy thuộc kiểu đoan trang xinh đẹp, nên cho dù có diễn thế nào thì cũng khó mà tạo được cảm giác uy hiếp cho người khác, ngược lại dáng vẻ nháy mắt ra hiệu của cô ấy lại có chút buồn cười.

Hoắc Khải biết rõ tính của cô ấy, nếu mình bây giờ còn tiếp tục trêu thì cô gái này có khi lại giận thật.

"Được, hôm nay cô nói thế nào thì là thế ấy", Hoắc Khải trả lời rất hào phóng.

Bốn mươi phút sau, xe dừng trước cửa một nhà hàng buffet hải sản cao cấp.

Tuy nói rằng là buffet hải sản, nhưng thực ra các loại đồ ăn đều có. Cho dù anh muốn ăn cơm Tàu, cơm Tây, hay là Ý, Pháp, Mỹ đều được. Dù sao mức độ tiêu phí ở đây phải đến 1880 tệ một người.

Không nói đến cái khác, chỉ riêng cua hoàng đế mà người bình thường khó gặp được cũng có thể sắp lên bàn không giới hạn cho anh.

Đương nhiên rồi, người sẵn sàng bỏ ra từng ấy tiền để ăn buffet thì thân phận cũng không bình thường, cho dù thật sự có người bình thường muốn xa xỉ một bữa mà bước vào nhà hàng, nhìn thấy trang trí hoa lệ, người xung quanh không bàn về chuyện làm ăn lên đến trăm triệu tệ thì cũng thảo luận xem tuần sau nên lái du thuyền đi đâu thì anh cũng ngại mà chẳng dám ôm đồ ăn về bàn đánh chén.

Hơn nữa, cái ngành buffet này tồn tại đến ngày hôm nay đều là có lý do cả.

Nói ví dụ như cua hoàng đế, quả thật thuộc lại hải sản đắt đỏ. Nhưng bình thường thì một người ăn bốn cái càng là sức ăn đã tốt lắm rồi, mà giá của bốn cái càng đó có lẽ còn chẳng bằng được số lẻ thấp nhất của mức chi.

Hoắc Khải không chỉ mua suất cho mình và Đường Trọng Vi mà còn rất săn sóc, mua cho cả Hậu Kính Nghi và cả ba người vệ sĩ áo đen.

“Anh mua cho bọn họ làm gì, muốn ăn thì họ tự trả tiền!”, Đường Trọng Vi nói.

“Dù sao thì cũng chẳng đáng bao nhiêu, coi như là cảm ơn bọn họ thay tôi chăm sóc cô mấy ngày nay”, Hoắc Khải đáp.

Đường Trọng Vi nghe vậy thì hơi kinh ngạc, giúp anh chăm sóc tôi? Câu này nghe qua thì hình như còn có ý nghĩa khác.

Cô ấy biết ý mà Hoắc Khải nói không phải cái mình đang nghĩ, nhưng nghĩa khác mà, làm người ta khó mà không nghĩ nhiều.

Đường Trọng Vi có hơi xấu hổ, chỉ đành cố gắng đổi chủ đề, nói: “Thấy hôm nay anh hào phóng như vậy, xem ra anh đúng ra giống như người ta đồn, được giáo sư Triệu để lại cho không ít di sản rồi hả?”

“Tôi còn tưởng cô chẳng quan tâm mấy thứ không liên quan đến cầm kỳ thi họa chứ, không ngờ đến cô cũng biết. Đúng vậy, giáo sư Triệu đúng là để lại cho tôi mười ngàn tỷ đô la, đang sầu không biết nên tiêu thế nào đây”.

Câu này vừa nghe đã biết là nói đùa. Đừng nói Triệu Vĩnh An chỉ là một giáo sư hàng đầu trong nước, cho dù có là người giàu nhất thế giới cũng không có nổi tài sản lên đến con số ấy.

“Ai bảo anh tôi thích cầm kỳ thi họa? Nói cứ như kiểu anh hiểu tôi lắm ấy! Còn nữa, ván này anh tính giỏi thật đấy, một bữa buffet đã coi như xong với tôi rồi, hại tôi còn phải nghĩ xem làm thế nào mới khiến anh phải tiêu tốn một bữa!”, Đường Trọng Vi nói.

“Cái này thì đơn giản thôi, nhà hàng này của họ còn cung cấp cả trứng cá muối và rượu vang đỏ, cô cũng có thể gọi riêng”, Hoắc Khải nói.

Người thực sự có tiền chắc chắn sẽ không thích bị người ta sắp đặt đâu vào đấy, bơi ngoài quy tắc mới là chuyện mà bọn họ thích làm.

Cho nên loại nhà hàng cao cấp như thế này đương nhiên là phải thuận theo tự nhiên, cung cấp cơ hội cho mấy người muốn khoe mẽ.

Một hộp trứng cá muối có giá từ mấy ngàn đến cả chục ngàn tệ, một bình vang đỏ có giá từ mấy chục ngàn đến mấy trăm ngàn tệ, đều có thể được tìm thấy ở đây. Chỉ cần anh chịu bỏ tiền, không có gì là không thể làm.

Đường Trọng Vi chỉ là nói thế thôi, không phải thật sự có ý làm khó Hoắc Khải đến cùng. Cô ấy hừ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Còn Hoắc Khải thì dựa vào sự hiểu biết với cô ấy, cộng thêm các kỹ năng nói chuyện EQ cao, rất nhanh đã dỗ Đường Trọng Vi vui vẻ trở lại, nào còn có dáng vẻ buồn bực trước đó nữa.

Ăn được nửa bữa thì Hậu Kính Nghi lại gắn mời rượu, cảm ơn Hoắc Khải đã trả tiền bữa ăn hôm nay.

Quá trình phát tài của Hoắc Khải, Hậu Kính Nghi đã điều tra vô cùng rõ ràng. Ông biết được rằng cậu thanh niên này cũng rất có năng lực trong phương diện làm ăn, nay lại nhìn thấy anh hiểu được tình người thói đời, lại hào phóng như vậy, làm ấn tượng về anh đương nhiên ngày càng tốt.

Có Hoắc Khải làm cầu nối, quan hệ của Hậu Kính Nghi và Đường Trọng Vi đã hòa hoãn hơn nhiều, không lâu sau đã cùng ngồi xuống ăn cơm với nhau.

Sau khi bữa cơm kết thúc, chủ khách đều vui vẻ.

Tuy rằng không hề mỹ mãn như trong tưởng tượng, nhưng đây là ngày mà trong khoảng thời gian gần đây Đường Trọng Vi cảm thấy vui nhất rồi.

Dưới sự khuyên bảo của Hoắc Khải, cô ấy cũng không còn cố chấp gì nữa, ngoan ngoãn nghe theo cùng Hậu Kính Nghi quay về, để ông bố Đường Quốc Diệu đỡ phải lo lắng đến mất ngủ.

Đường Trọng Vi chịu nghe lời Hoắc Khải như vậy làm Hậu Kính Nghi ngạc nhiên vô cùng.

Cô công chúa của Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị này tuy trông thì có vẻ dịu dàng ít nói, nhưng một khi nổi tính bướng bỉnh thì không phải ai cũng thu phục được, đến cả nhân vật lớn như Đường Quốc Diệu cũng thường bị con gái làm cho đau đầu không thôi.

Còn cách nói chuyện của Hoắc Khải cũng làm cho Hậu Kính Nghi cảm thấy kỳ lạ.

Một người xuất thân là trẻ mồ côi, một nhân vật nhỏ không có bối cảnh gì đặc biệt, thế nhưng cách nói chuyện và làm việc lại có phong thái sang trọng như vậy, quả thực hiếm thấy.

Nếu không phải nghĩ đến quan hệ của Đường Trọng Vi và nhà họ Hoắc, Hoắc Khải kìm hãm sự sượng sùng trong đó, thì Hậu Kính Nghi cũng muốn đưa anh về giới thiệu gặp mặt với Đường Quốc Diệu.

Đối với việc này, Hoắc Khải cười nói: "Danh tiếng của chủ tịch Đường tôi cũng ngưỡng mộ từ lâu, sau này có cơ hội thì tôi sẽ chủ động đến chào hỏi".

"Nói vậy thì tốt quá, tôi nghĩ rằng chủ tịch nhất định sẽ rất thích anh", Hậu Kính Nghi cười tươi nói.

Chỉ một bữa cơm mà đã biến quan hệ của ông và Hoắc Khải từ người lạ đến thân quen, có thể đạt được tiến độ như vậy chứng tỏ là năng lực giao tiếp của Hoắc Khải thực sự rất mạnh.

Hậu Kính Nghi với tư cách là thư ký của Đường Quốc Diệu, đứng ở góc nhìn của ông mà nói thì đương nhiên hiểu được, người có năng lực như vậy, chỉ cần không tùy tiện mạo hiểm thì tương lai chắc chắn sẽ đạt được thành công vô cùng lớn.

Cho dù sau này có thể gia nhập công ty thương mại quốc tế Đường Thị hay không thì bây giờ kết bạn với người này tuyệt đối không sai.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 324: Xin Lỗi

"Có thời gian rảnh thì đến tìm tôi chơi, lúc đấy tôi sẽ mời anh đi ăn!", Đường Trọng Vi thò đầu ra ngoài nói.

Hoắc Khải gật đầu cười, đi tìm Đường Trọng Vi là điều đương nhiên, cho dù không phải là vì cô gái thanh mai trúc mã này thì cũng là vì muốn kết nối với công ty thương mại quốc tế Đường Thị.

Muốn dựa vào sức mạnh của công ty thương mại quốc tế Đường Thị để đối phó với nhà họ Hoắc thì không có khả năng lắm. Loại doanh nghiệp đã lên đến tầm cao như vậy rồi thì lợi ích không phải chỉ do một người nói là xong, mà bắt buộc phải thông qua hội đồng quản trị mới quyết được.

Chuyện mà Hoắc Khải muốn làm chính là lôi kéo Đường Thị, ít nhất thì không để họ trợ giúp cho tên giả mạo kia.

Hậu Kính Nghi vẫy tay chào Hoắc Khải rồi cũng lên xe.

Sau khi lái xe đi, Hậu Kính Nghi thấy Đường Trọng Vi vẫn còn quay đầu đầy luyến tiếc thì nói: "Cô chủ không cần sốt ruột, sau này cơ hội gặp mặt còn nhiều mà".

Đường Trọng Vi dường như có hơi kinh ngạc, vội thu lại ánh mắt rồi cứng miệng: "Tôi nào có sốt ruột, chẳng hiểu ông đang nói cái gì".

Hậu Kính Nghi cười cười, không nói gì thêm.

Ông nhìn ra được hình như cô chủ có cảm tình với cậu trai trẻ Lý Phong này.

Tuy rằng ông vẫn mong Đường Trọng Vi có thể nên đôi với cậu chủ nhà họ Hoắc hơn, điều này có lợi rất lớn đối với sự tăng trưởng của công ty.

Nhưng chủ tịch Đường Quốc Diệu không phải là một người thích việc lấy hạnh phúc gia đình để đánh đổi lấy lợi ích cho lắm. Theo như lời ông

ấy nói thì đã kiếm đủ tiền rồi, chưa nghỉ hưu chỉ là vì muốn cố hết sức nâng cao thành tựu của mình, để xem có thể đưa công ty đi xa đến đâu nữa mà thôi.

Bây giờ xu thế phát triển của Đường Thị vẫn rất tốt, công việc kinh doanh ở nước ngoài vô cùng thuận lợi, nếu liên minh với nhà họ Hoắc thì như là dệt hoa trên gấm, còn nếu như không thì cũng không tính là tổn thất gì lớn lắm.

Nếu không khi Đường Quốc Diệu biết con gái chịu ấm ức ở nhà họ Hoắc, ông ấy đã không đích thân đi bày tỏ sự tức giận của mình rồi.

Hoắc Khải đưa mắt theo chiếc xe chở Đường Trọng Vi rời xa rồi cũng lái xe mình về nhà.

Lúc về đến nhà, anh thấy Ninh Thần đang ngồi ngây ra trên ghế sô-pha.

Điều này làm Hoắc Khải cảm thấy kỳ lạ, bởi bình thường cho dù về nhà thì Ninh Thần cũng sẽ lập tức mở máy tính ra, không để livetream thì cũng để sắp xếp lại dữ liệu.

Hôm nay cô lại chỉ ngồi ngây ra trên ghế sô-pha, còn con gái Đường Đường thì đang bò toài trên bàn để ăn mì.

Đường Đường thấy Hoắc Khải về thì lập tức chạy lại ôm chầm lấy anh rồi ấm ức nói: "Bố ơi, mì mẹ nấu cho con dở quá!"

Tài nấu nướng của Hoắc Khải đã có thể so được với đầu bếp của nhà hàng Michelin, cả nhà họ đã bị anh chiều quen miệng từ lâu, bây giờ cơm nước bình thường đã không thể thỏa mãn họ nữa.

Mì mà Ninh Thần nấu hôm nay còn không xào qua mà chỉ có luộc sơ mì rồi thêm quả trứng, vô cùng đơn giản, Đường Đường đương nhiên là không thích ăn.

Hoắc Khải vỗ nhẹ đầu cô bé, nói: "Thế bố làm lại cho con nhé, ngoan, đợi bố".

"Vâng!", Đường Đường vừa nói xong thì hình như nghĩ ra điều gì đó, cô bé lại lén nhìn Ninh Thần một cái rồi kéo Hoắc Khải, thì thầm với anh: "Hình như mẹ không vui bố ạ, hay là bố cứ dỗ mẹ trước đi, vừa nãy con ăn no rồi, lát ăn sau cũng được ạ".

Đường Đường vẫn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy. Hoắc Khải gật đầu nói: "Bố biết rồi".

Sau đó, Đường Đường rất thông minh, tự giác ôm cặp vào phòng ngủ, để lại không gian phòng khách cho bố mẹ.

Hoắc Khải đi đến bên cạnh Ninh Thần, ngồi xuống nhìn cô.

Thực ra Ninh Thần đã biết anh về từ lâu rồi, ai mà không thấy một người sống sờ sờ đi qua đi lại trong phòng thế kia cho được.

Nhưng cô không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối mặt với Hoắc Khải, chỉ có thể giả ngây giả ngốc.

Cho dù bây giờ Hoắc Khải đang ngồi trước mặt cô, cô cũng cúi đầu không nói tiếng nào.

Hoắc Khải nhận ra sự khác thường của cô, nhưng anh không hỏi lý do, chỉ nói: "Cho dù có xảy ra chuyện gì, em chỉ cần nhớ kỹ, chúng ta là vợ chồng. Em có thể nói với anh bất kỳ chuyện gì, chỉ cần em nói thì anh nhất định sẽ giúp em giải quyết".

Câu nói tràn đầy sự tự tin và quan tâm làm Ninh Thần không khỏi ngước lên nhìn anh.

Lúc này Hoắc Khải mới nhận ra vành mắt cô đang đỏ hồng, có lẽ trước đó vừa mới khóc.

Ninh Thần đúng là vừa mới khóc, cô rất sợ sẽ mất đi tất cả những thứ đang có, sự bất an trong lòng đã lên đến cực điểm.

Hoắc Khải càng quan tâm, càng dịu dàng thì cô càng không biết nên làm thế nào mới phải.

Hoắc Khải cũng không thúc giục cô, cho cô đủ thời gian để suy nghĩ. Nếu như Ninh Thần không nói, anh cũng sẽ không truy hỏi.

Nói hay không là quyền của cô ấy, mình là chồng thì càng không nên cướp đoạt mất quyền lợi này.

Không phải Lý Phong là trẻ mồ côi, từ lâu đã không còn người thân bạn bè hay sao? Còn chú tư nào ở đâu ra?

Hoắc Khải không lộ ra quá nhiều vẻ nghi ngờ, bởi anh đã nhận ra từ lâu rằng người tên Lý Phong này có vấn đề.

Người ta sống trên đời thì chắc chắn sẽ có vết tích, làm sao có chuyện không quen ai được. Hơn nữa những ký ức trước khi quen Ninh Thần đều đã mất đi hết, chuyện này vốn đã rất kỳ lạ rồi.

Ninh Thần thấy anh như vậy thì có thể đoán ra được, chắc Cơ Hương Ngưng cũng giống như mình, chưa dám nói sự thật.

Nhưng bây giờ Lý Thắng Bân đã tìm đến rồi, ông ta có thể tìm được Cơ Hương Ngưng chứng tỏ đã điều tra ra được điều gì đó, cũng có thể là không lâu sau sẽ tìm được đến đây.

Nếu sớm muộn gì cũng phải chết thì việc gì phải che giấu nữa.

Ninh Thần lại cắn răng nói: "Chú tư của anh tên Lý Thắng Bân, ông ta đã tìm đến Hương Ngưng, nói muốn gặp anh".

"Nếu đây chỉ là chuyện của chú tư thì chắc em không đến nỗi như thế này chứ?", Hoắc Khải hỏi.

Cơ thể Ninh Thần khẽ run lên, buột miệng nói: "Em xin lỗi..."

“Chuyện này có gì đâu mà xin lỗi, anh chỉ cảm thấy...”

“Em xin lỗi...”, Ninh Thần vẫn tiếp tục nói như vậy, đồng thời đầu cũng lại cúi gằm xuống, giọng nói càng trở nên nhỏ bé: “Giấu anh lâu như vậy, nên nói với anh một câu xin lỗi mới phải”.

Lúc cô nói ra câu này, trong lòng cô hoang mang vô cùng. Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị chất vất, mắng mỏ, thậm chí bị đánh đập.

Nhưng những thứ mà cô tưởng tượng đều không hề xảy ra, chỉ có một cánh tay dịu dàng ôm trọn cô vào lòng.

Giọng nói ấm áp của chồng cô truyền vào bên tai: “Anh nói rồi, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không quan trọng. Anh không nhớ chuyện ngày trước, cũng không muốn nhớ. Nếu người tên Lý Thắng Bân này làm em cảm thấy phiền lòng như vậy thì chúng ta cũng không cần gặp người đó nữa. Anh chỉ mong em có thể vui vẻ hạnh phúc, điều này quan trọng hơn tất thảy”.

Ninh Thần ngây ra. Trước khi Hoắc Khải về nhà, cô đã tưởng tượng ra hết tất cả những khả năng xấu nhất một lượt.

Mỗi một khả năng đều có thể làm cô đau khổ như phải xuống địa ngục.

Nhưng bây giờ, Hoắc Khải chẳng những làm cô không phải rơi xuống địa ngục, mà còn dùng sự dịu dàng của mình để bảo vệ cô.

Kết quả như vậy làm nỗi hoang mang trong lòng Ninh Thần nhanh chóng tiêu tan, thay vào đó là sự áy náy và cảm động vô biên.

Cô ôm cổ Hoắc Khải theo bản năng, khóc mất cả tiếng: “Em xin lỗi... Xin lỗi... Em không nên giấu anh, là lỗi của em, em xin lỗi...”

Hoắc Khải vỗ nhẹ sau lưng cô, xoa đầu tóc cô, dịu dàng an ủi.

Sự an ủi không lời lại tràn đầy tình cảm ấm áp.

Có những lúc người ta đang hoảng loạn, không cần anh phải nói gì nhiều, chỉ cần một động tác đơn giản đã có thể giúp họ cảm nhận được cảm giác an toàn vô cùng lớn.

Ninh Thần không khóc lóc quá lâu, chỉ khoảng hai, ba phút sau cô đã ngồi thẳng dậy, nước mắt vòng quanh nói: "Thực ra anh không phải trẻ mồ côi, là em và Hương Ngưng đã lừa anh. Anh đừng trách Hương Ngưng, cô ấy không phải người xấu, chỉ là cô ấy giống em, cũng không biết nên xử lý chuyện này thế nào thôi".

Qua lời kể ngắt quãng của Ninh Thần, Hoắc Khải mới biết được, Lý Phong trước khi mất trí nhớ rốt cuộc là người như thế nào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 325: Chân Tướng

Tám năm trước, lúc đó Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần đều vừa tốt nghiệp đại học.

Lúc đó hai người vẫn chưa trầm lặng như bây giờ, mà vẫn giống như những cô gái bình thường khác, thích đi du lịch, tung tăng đây đó.

Cơ Hương Ngưng có xuất thân từ nhà họ Cơ, đương nhiên không thiếu tiền, lúc chơi cũng rất hào phóng.

Cô ấy thường đưa Ninh Thần cùng đi bar quẩy, cùng vài người bạn khác đi hát karaoke.

Có một buổi tối, Cơ Hương Ngưng đến vùng khác để chúc sinh nhật bạn bè, vốn đã hẹn sẵn là đi uống rượu ở quán bar xong sẽ cùng đi ăn đồ nướng, nhưng bởi vì trời đột nhiên đổ mưa nên đã giải tán sớm.

Lúc cô ấy và Ninh Thần cùng đứng đợi xe ở cửa quán bar thì gặp Lý Phong.

Tên của Lý Phong vẫn không đổi, chỉ là thân phận của anh đã bị xuyên tạc.

Chỉ có điều lúc đó Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần đều không biết lai lịch của người đàn ông này, còn Lý Phong lúc đó cũng không nói ra.

Lúc đó chắc anh ta cũng đã uống rượu say, thấy Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần xinh đẹp thì lại gần trêu ghẹo, nói mấy câu lưu manh, còn động tay động chân.

Tính cách Cơ Hương Ngưng vẫn luôn nóng nảy như vậy, nào có thể chịu được chuyện đó, liền lập tức tặng anh ta một cái bạt tai.

Lý Phong ăn tát xong thì cũng nổi giận đùng đùng, định ra tay đánh Cơ Hương Ngưng, Ninh Thần đành vội vàng tiến lên can ngăn.

Trong khi ba người đang giằng co, không biết là do ai đẩy hay Lý Phong tự trượt chân ngã ngược ra sau, đập gáy vào góc nhọn của bậc thang bên cạnh.

Góc của bậc thang nhọn như thế, làm anh ta vừa ngã đã bất tỉnh, máu chảy ròng ròng, dọa Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần hết hồn.

Cơ Hương Ngưng có nóng tính đến mức nào đi nữa thì cũng không dám tiếp tục đánh người trong tình huống này, hơn nữa cô ấy còn đang bị sợ đến mức không biết nên làm thế nào.

Cũng may mà Ninh Thần còn bình tĩnh, vội gọi cô ấy đưa Lý Phong vào bệnh viện.

Mưa lớn đã rửa trôi máu tươi trên mặt đất, trước cửa quán bar cũng không lắp máy quay, không một ai biết ở nơi đây từng xảy ra chuyện gì.

Sau khi đưa Lý Phong vào bệnh viện, Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần thay phiên nhau coi sóc, qua mấy ngày mấy đêm Lý Phong cuối cùng cũng tỉnh lại.

Mà trong khoảng thời gian này, Cơ Hương Ngưng cũng từ chỗ bạn bè mà biết được, nhà họ Lý ở Tây Nam có một đứa con hoang tên là Lý Phong, thường đến đây chơi bời.

Đứa con hoang này thuộc kiểu không có địa vị gì trong gia tộc, nhưng nhà họ Lý lắm tiền, chỉ cần chút tiền tiêu vặt cũng đủ cho anh ta ăn tiêu thoải mái cả đời.

Lý Phong tiêu tiền như nước, đến đây ăn chơi khắp chốn. Thứ mà anh ta muốn là được người khác tôn trọng. Nhưng người ta đều biết tình trạng của anh ta, cho dù không nói toạc ra nhưng cũng không coi ra gì lắm, chỉ coi anh ta như mấy cậu ấm lắm tiền mà lợi dụng thôi.

Dù sao thì anh chịu bỏ tiền, tội gì mà lại không hùa theo chơi bời chứ.

Kết quả là Lý Phong ký cả tá đơn ở mấy nơi này, chưa đợi trả tiền thì người đã biến mất không thấy đâu.

Mấy tên nhà giàu có máu mặt ở vùng đó tức gần chết, còn bảo đứa con hoang nhà họ Lý có tiền, thế mà lại đến đây ăn quỵt à?

Tin tức này làm Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần sợ chết khiếp.

Nhà họ Lý ở Tây Nam có vị thế như thế nào?

Là một dòng họ lâu đời đoàng hoàng, có cùng đẳng cấp với nhà họ Hoắc, nhà họ Cơ hoàn toàn không thể nào sánh được.

Cho dù chỉ là con hoang thì gia chủ họ Cơ cũng phải khách sáo khi gặp anh ta.

Cơ Hương Ngưng còn nhờ bạn tìm riêng cho mình ảnh của Lý Phong, sau khi đối chiếu thì phát hiện hoàn toàn giống với cái tên đã bị mình đẩy ngã dập đầu.

Lúc này cô ấy mới biết mình đã gây ra họa lớn như thế nào.

Sau khi biết điều này, Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần đều không biết nên làm thế nào cho phải.

Điều đáng mừng là sau khi Lý Phong tỉnh dậy thì anh ta lại hoàn toàn không nhớ ra thân phận của mình.

Theo phán đoán của bác sĩ thì chắc là sau khi anh ta ngã, tụ máu đã đè lên dây thần kinh, dẫn đến việc mất trí nhớ, còn về chuyện bao lâu sau mới có thể khôi phục ký ức thì rất khó nói.

Có thể sau khi máu bầm tan đi thì sẽ nhớ lại, cũng có khả năng là cả đời này đều không nhớ lại được.

Dù sao não bộ là nơi yếu ớt nhất của cơ thể con người, cũng là nơi phức tạp nhất, trình độ y học bây giờ đối với chỗ này vẫn còn có hạn.

Bác sĩ không hề biết thân phận của Lý Phong, nên đã khuyên Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần không nên nói với anh ta quá nhiều chuyện trong quá khứ, để tránh ảnh hưởng đến sức khỏe.

Thực ra không cần bác sĩ nhắc thì Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải cũng sẽ không nói.

Bọn họ mong Lý Phong quên hết đi còn không được, làm gì có chuyện chủ động đi nói với anh ta.

Vốn Ninh Thần thấy rằng nếu Lý Phong đã không nhớ gì thì nên nhanh chóng rời đi luôn.

Nhưng Cơ Hương Ngưng lại không đồng ý. Tuy rằng Lý Phong đã mất trí nhớ, nhưng nếu để anh ta ở lại nơi này thì sớm muộn cũng sẽ bị người ta phát hiện.

Nhỡ mà Lý Phong nhớ lại được, đến tìm bọn họ để trả thù thì sao?

Cho dù anh ta không nhớ ra, thì sau khi bị đưa về nhà họ Lý, bọn họ cũng có thể thông qua ghi chép của bệnh viện mà tìm được hai người họ.

Cho dù là nhà họ Cơ hay gia đình của Ninh Thần cũng đều không thể chịu nổi nếu nhà họ Lý trả thù.

Cuối cùng Cơ Hương Ngưng đành cắn răng đưa Lý Phong về lại nơi cô ấy sinh sống.

Một là vì nơi này không có ai quen Lý Phong, có thể tránh bị người ta biết được thân phận. Mặt khác cũng là để tiện cho họ có thể quan sát được động tĩnh của người này mọi lúc mọi nơi, tránh việc anh ta nhớ lại được rồi đưa cả nhà họ Lý đến trả thù mà mình còn chẳng biết gì hết.

Mà vì để sắp xếp cho Lý Phong một thân phận hợp lý, Cơ Hương Ngưng khổ cực cầu xin Ninh Thần rất lâu để cô đồng ý kết hôn với anh ta.

Như vậy có thể theo dõi anh ta một cách quang minh chính đại, hơn nữa có thể nói với người ngoài kiểu như rằng hai người họ quen nhau từ lúc học đại học.

Nếu là lúc bình thường thì Ninh Thần chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng bây giờ Lý Phong mất trí nhớ, rất khó phân biệt rằng có phải hai người họ sai hay không, còn có khả năng bị trả thù làm cô cũng không nỡ liên lụy người nhà.

Nghĩ đi nghĩ lại, cộng thêm việc sau khi Lý Phong mất trí nhớ thì cứ ngây ngốc có chút đáng thương, cuối cùng cô đành cắn răng đồng ý.

Bởi vì chuyện này mà Ninh Quốc Năng đã tức đến nỗi suýt thì lên cơn đau tim.

Ông vẫn luôn mong con gái được gả cho một người tốt, không ngờ cuối cùng lại gả cho một tên mọt sách ngốc nghếch, lại còn mồ côi cha mẹ.

Sau khi kết hôn, Ninh Thần sinh Đường Đường cho Lý Phong. Mà sau vài năm đầu mất trí nhớ, Lý Phong dường như đã thật sự quên hết chuyện trước kia.

Chỉ là tính cách ăn sâu vào máu cũng bắt đầu có hơi hướng quay trở lại.

Anh ta nói như rồng leo, làm như mèo mửa, chơi bài, nát rượu, chẳng được tích sự gì, là trò cười trong mắt tất cả mọi người.

Nếu không phải như vậy thì sao Cơ Hương Ngưng có thể thuê anh ta làm tài xế, Ninh Thần làm sao có thể dù xảy ra chuyện gì cũng quyết không chịu ly hôn cơ chứ.

Thời gian dần trôi, những năm này, cả Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần đều đã sắp quên mất sự cố năm đó.

Cho dù có thỉnh thoảng nhớ lại, cũng sẽ không lo sợ như trước nữa.

Nhưng bây giờ, sự xuất hiện của Lý Thắng Bân đã làm tất cả những cơn ác mộng lại quay về lần nữa.

Bây giờ, Ninh Thần không thể không kể hết những chuyện năm đó ra, cho dù chồng cô có nhớ hay không thì ít nhất cô cũng đã bày tỏ trước rồi.

Hoắc Khải nghe Ninh Thần kể vậy thì kinh ngạc vô cùng.

Anh đương nhiên biết nhà họ Lý ở Tây Nam, mấy năm trước quả thật là có thể sánh ngang hàng với nhà họ Hoắc.

Khuôn mẫu phát triển của nhà họ Lý giống như là thương mại quốc tế Đường Thị và nhà họ Cơ gộp lại.

Có một dòng nắm giữ nhiều vốn cổ phần nhất, những dòng khác thì ít hơn, Không giống như nhà họ Hoắc, vốn cổ phần đều thuộc về công ty, nhưng gia chủ sẽ nắm tất cả quyền lợi.

Nhưng trong mấy năm gần đây, nhà họ Lý có hơi thê thảm.

Đầu tiên là công ty ở nước ngoài có xung đột với thế lực của công ty bản địa, bị người ta thuê sát thủ giết cháu đích tôn. Sau đó người cháu xếp hàng thừa kế thứ hai trong một lần đi bơi thì bị tai nạn chết đuối.

Hai anh em xếp hàng thừa kế thứ ba và thứ tư thì gặp nạn sạt lở trong lúc leo núi.

Bây giờ chỉ còn có người thứ năm, vừa mới tròn sáu tuổi.

Các cháu trai thuộc hàng trẻ đều đã chết gần hết, chỉ còn lại mấy cô cháu gái.

Cô thì đã đi lấy chồng, cô thì còn đang đi học.

Mà quan trọng nhất là cái dòng nắm giữ nhiều vốn cổ phần nhất thì đời con trai cũng vì các loại bệnh tật mà đã qua đời gần hết, chỉ còn lại một ông lão hơn 60 tuổi không còn khả năng sinh sản. Người xếp thứ tư là Lý

Thắng Bân tuy còn có thể sinh, nhưng ông ta đã có ba đứa con gái rồi, cho dù có sinh ra đứa con trai nữa thì phải bồi dưỡng đến khi nào?

Cho nên bây giờ nhà họ Lý đang đối mặt với một thế cục rất khó xử, có quyền, nhưng lại không biết nên đưa cho ai.

Những người có thể kế thừa không chết thì cũng quá lớn hoặc quá nhỏ tuổi.

Tai này chưa qua nạn khác đã đến, loạn trong giặc ngoài cùng xuất hiện, các đối thủ cạnh tranh ra tay cùng lúc làm nhà họ Lý khổ không gì bằng.

Tài sản của bọn họ chỉ trong thời gian vài năm đã thu nhỏ lại hơn 70%, 30% còn lại cũng đã sớm bị chia ra nắm giữ.

Nếu không phải vì không muốn làm sự việc trông quá khó coi thì có khi đã chia nhà từ lâu rồi.

Từng là đối thủ cạnh tranh nhưng không bị đánh bại trên đường đua, lại bị thiên tai nhân họa làm cho tiêu vong mất, điều này cũng từng làm Hoắc Khải cảm khái không thôi.

Chỉ là anh không thể ngờ rằng, thân phận sau khi sống lại của mình, vốn chỉ là tên mọt sách ngốc nghếch, cuối cùng lại biến thành con hoang của nhà họ Lý.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 326: Tha Thứ

Chuyện mà Ninh Thần nói làm Hoắc Khải chấn động, nhưng cũng không có gì để mà phải kinh ngạc. Nhà họ Lý đã suy tàn rồi, không đáng để Hoắc Khải coi trọng.

Trong lòng anh, ngay cả Hi Vọng Mới cũng có địa vị cao hơn nhà họ Lý.

Bởi vì nhà họ Lý quá lớn, lớn đến mức chỉ cần hỏng bộ rễ là rất khó để chữa lành.

Cho dù Hoắc Khải là người đứng trên đỉnh cao của giới kinh doanh thì cũng rất khó để làm được chuyện này.

Vả lại Lý Phong chỉ là con riêng của nhà họ Lý mà thôi.

Anh ta mất tích những tám năm mà đến bây giờ mới có người tới tìm, chuyện này đủ để thấy được địa vị của anh ta khi xưa thấp đến mức nào.

Không biết hiện giờ Lý Thắng Bân tìm đến đây để làm gì, nhưng chắc cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Kể xong, biểu cảm của Ninh Thần vẫn khá hoảng loạn, cô nói: "Tuy rằng Hương Ngưng muốn đưa anh về, nhưng bọn em đã bàn là sẽ giấu giếm anh. Việc anh bị mất trí nhớ cũng là trách nhiệm của cả hai người bọn em, anh đừng trách cậu ấy, ít nhất thì đừng trách một mình cậu ấy. Anh muốn báo cảnh sát hay muốn trả thù thì em cũng…"

"Ngốc lắm cơ", Hoắc Khải ôm cô, nhẹ giọng nói: "Anh đã nói nhiều lần lắm rồi, chuyện đã qua rồi thì anh không muốn biết nữa, cho dù biết thì anh cũng không truy cứu gì cả. Anh rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, nếu em không nhất quyết kể lại chuyện này cho anh thì anh thà rằng không bao giờ biết còn hơn. Còn vụ trả thù rồi báo cảnh sát gì gì đó của em sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Em đã sinh cho anh một cô con gái đáng yêu như Đường Đường, anh cám ơn em còn chẳng kịp, sao lại trả thù em được".

Ninh Thần ngẩng đầu nhìn anh, cô không dám tin vào chuyện này, hỏi: "Anh nói thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi".

Biểu cảm của Hoắc Khải rất chân thành, khiến Ninh Thần dần tin rằng anh sẽ không trả thù bọn họ vì chuyện đã qua.

Kết quả này khiến Ninh Thần thở phào nhẹ nhõm, sau đó cô lại bật khóc thành tiếng.

Không phải bởi vì sợ hãi, mà bởi vì cảm động, còn có một phần khuây khỏa.

Quá khứ của Lý Phong như một tảng đá nặng trịch trong lòng, ngoài Cơ Hương Ngưng ra thì cô chẳng thể giãi bày với ai.

Cuối cùng cô cũng nói ra tất cả những chuyện xảy ra trong quá khứ, không cần phải nơm nớp lo sợ ngày đêm nữa, nếu không tự trải qua thì người khác rất khó hiểu được nỗi giải tỏa này.

Hoắc Khải có thể hiểu được, bởi vì anh biết rất khó để giữ bí mật về một chuyện lâu năm như thế. Hơn nữa bí mật này còn liên quan đến sự an toàn của rất nhiều người, mang tới áp lực khổng lồ cho người ta.

Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần chỉ là hai cô gái yếu đuối, chịu được áp lực như thế đã là giỏi lắm rồi.

Một lát sau tâm trạng của Ninh Thần mới dần bình ổn lại.

Cô lau nước mắt hỏi: "Nhưng chú Tư anh tìm tới đây rồi, anh vẫn phải gặp ông ấy một lần chứ".

"Gặp hay không đều không quan trọng, anh không có tình cảm gì với nhà họ Lý hết. Nếu bọn họ thật sự quan tâm đến anh thì phải tìm đến đây từ lâu rồi. Bây giờ mới tới, chứng tỏ rằng anh chẳng quan trọng gì với bọn họ, như vậy thì anh cần gì phải coi trọng bọn họ?", Hoắc Khải nói.

“Thế nhưng…”

Ninh Thần còn muốn nói gì nữa nhưng Hoắc Khải đã ngăn cô lại.

Anh lắc đầu nói: “Đường Đường còn muốn ăn mỳ kia kìa, em đi rửa mặt đi, anh đi làm mỳ cho hai mẹ con ăn”.

Nhìn anh xoay người vào phòng bếp, nét rạng rỡ trong mắt Ninh Thần dần quay trở lại.

Không bao lâu sau, Hoắc Khải bưng bát mỳ nóng hổi thơm phức ra.

Mặc dù chỉ là mỳ thịt dê bình thường, nhưng vì có thêm mấy cọng rau nên trông rất sinh động.

Đường Đường chạy ra khỏi phòng ngủ, cô bé “oa” một tiếng rồi vội vàng bưng lấy bát mỳ mà Hoắc Khải đưa: “Thơm quá! Con cám ơn bố!”

Hoắc Khải cười xoa đầu cô bé, nói: “Ăn từ từ thôi, hơi nóng đó”.

“Vâng ạ”, Đường Đường gật đầu thật mạnh rồi thổi mỳ phù phù.

Hoắc Khải múc cho Ninh Thần một bát, nhìn cô ăn hết rồi mang bát đi rửa.

Dường như cuộc sống vẫn bình tĩnh như trước, tất cả khiến Ninh Thần cảm thấy yên lòng hơn.

Cô chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm như ngày hôm nay.

Cho dù ngày mai công ty bỗng phá sản thì cô cũng cảm thấy không còn quan trọng nữa.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Thần không tới công ty như thường ngày, mà là cùng Hoắc Khải đưa Đường Đường đi học, sau đó bọn họ tới công ty chi nhánh nhà họ Cơ.

Chuyện của công ty Hi Vọng Mới đã giao cho các luật sư trong bộ phận pháp chế xử lý rồi, những việc vặt khác thì đám Giản Tư Tư dư sức giải quyết, không cần Ninh Thần đích thân tới đó.

So với những chuyện đó, Ninh Thần muốn mình, Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng có thể chấm dứt hoàn toàn chuyện quá khứ hơn.

Lúc bọn họ vào phòng làm việc của tổng giám đốc, Cơ Hương Ngưng đang ngồi cạnh bàn làm việc, cô ấy hơi sửng sốt.

"Ninh Thần, cậu…"

"Tớ đã nói với anh ấy hết rồi", Ninh Thần giành quyền lên tiếng trước. Cô khoác tay Hoắc Khải, mỉm cười nói: "Lý Phong nói anh ấy không muốn để ý tới những chuyện đã qua, chúng ta cũng không cần canh cánh chuyện đó mãi. Chỉ có điều tớ cảm thấy chúng ta phải xin lỗi anh ấy vì đã làm anh ấy bị thương mất trí nhớ, đồng thời còn giấu giếm anh ấy bao năm qua".

Cơ Hương Ngưng trầm mặc. Cô ấy đã nghĩ tới chuyện có thể Ninh Thần sẽ tiết lộ sự thật cho Hoắc Khải biết, nhưng đến khi nó thực sự xảy ra, cô ấy vẫn cảm thấy khó tin.

Đã thế Hoắc Khải còn không định truy cứu, khiến cô ấy cảm thấy như đang nằm mơ.

Điều lo lắng nhất trước kia không mang tới bất cứ một hậu quả xấu gì, chuyện này có thể xảy ra được sao?

Xét về tình về lý thì đều không có khả năng này.

Bởi vì dù có dễ tính đến mấy mà biết mình bị lừa gạt hơn tám năm thì cũng sẽ nổi cơn thịnh nộ, đó là phản ứng bình thường của con người.

Sao cô ấy có thể biết được rằng Hoắc Khải không phải Lý Phong, anh không cần thiết phải vì chuyện quá khứ mà làm ảnh hưởng tới hiện tại.

Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải, rồi lại nhìn Ninh Thần.

Ninh Thần gật đầu với cô ấy, ý bảo đây là sự thật.

Một lúc lâu sau, Cơ Hương Ngưng mới đứng lên khỏi bàn làm việc.

Cô ấy đi tới trước mặt Hoắc Khải, nhìn thẳng vào người đàn ông này, nói: "Cho dù những gì Ninh Thần nói là sự thật thì suy cho cùng tôi cũng là người có lỗi. Tôi không đủ can đảm để gánh chịu trách nhiệm, vậy nên tôi phải xin lỗi anh. Nếu anh muốn truy cứu hay trả thù thì cứ nhằm vào tôi, không liên quan gì đến Ninh Thần".

"Hương Ngưng..."

Vẻ mặt của Ninh Thần rất phức tạp, đến lúc này mà Cơ Hương Ngưng còn chủ động nhận hết trách nhiệm vào mình, chứng tỏ cô không chọn nhầm bạn chút nào.

Đối mặt với lời xin lỗi của Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải cười nói: "Được rồi, cô xin lỗi thì tôi cũng tha thứ cho cô. Nếu cô cảm thấy tôi nhất định phải trả thù cô thì cô mới yên tâm, vậy thì cô hãy cho tôi mượn mấy luật sư trong bộ phận pháp chế thêm mấy ngày nữa, đâm đơn kiện Skinny Girl có thể sẽ tốn một khoảng thời gian".

Từ giọng nói đến câu từ đều không có cảm giác xa cách gì cả.

Cơ Hương Ngưng biết Hoắc Khải đang cố gắng làm dịu bầu không khí giữa đôi bên.

Trên mặt cô ấy cũng dần hiện lên nụ cười, nói: "Anh muốn dùng bao lâu cũng được".

Chấm dứt chuyện quá khứ chẳng những giải tỏa được một khúc mắc trong lòng, mà từ giờ trở đi cô ấy cũng không cần lo rằng Hoắc Khải sẽ bỏ đi hoặc là phản bội.

Một người như vậy mà có thể yên tâm sử dụng thì quả là một chuyện đáng mừng đối với cô ấy và nhà họ Cơ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cơ Hương Ngưng vô cùng vui vẻ.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, loáng thoáng có người sốt sắng nói: "Ơ, đây là phòng làm việc của tổng giám đốc chúng tôi, các ông không được xông vào!"

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng làm việc bị ai đó đẩy ra, một người đàn ông trung niên rảo bước vào trong.

Nhân viên của công ty chi nhánh hoảng hốt đi theo ông ta. Sau khi nhìn thấy Cơ Hương Ngưng, nhân viên phòng hành chính vội vàng giải thích: "Tổng giám đốc Cơ, người này nói là muốn tìm cô, tôi không cản được…"

"Không sao, cậu ra ngoài đi", Cơ Hương Ngưng phất tay với cậu ta, sau đó nhìn người đàn ông trung niên kia nói: "Ông Lý, ông tới sớm như thế, tôi không đón tiếp từ xa, thật ngại quá".

Người tới đây chính là chú tư của Lý Phong – Lý Thắng Bân.

Ông ta là người duy nhất được coi là trụ cột "trẻ tuổi" trong nhà họ Lý, lúc này ông ta đang chăm chú quan sát Hoắc Khải.

Vừa vào phòng là ông ta đã nhìn thấy Hoắc Khải, đồng thời cũng nhận ra thân phận của cậu trai trẻ này.

Sức chú ý của ông ta tập trung vào Hoắc Khải, vậy nên chẳng hề đoái hoài gì tới câu nói của Cơ Hương Ngưng.

"Lý Phong, chú…"

Lý Thắng Bân đang định nói gì đó thì Hoắc Khải đã ngắt lời: "Ông đây là ông Lý đúng không? Ông tự tiện xông vào phòng làm việc của công ty chúng tôi, bất luận là bởi vì nguyên nhân gì thì cũng đều là một chuyện

mất lịch sự. Tôi cảm thấy ông nên gõ cửa trước, đạt được sự đồng ý rồi hãy nói tiếp".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 327: Lời Mời

Lý Thắng Bân nghe vậy thì sửng sốt. Trong sự tưởng tượng của ông ta, cảnh chú cháu gặp nhau phải kích động và nhiệt tình lắm mới phải.

Nào ngờ cháu trai lại nói một cách lạnh lùng như thế, chẳng khác gì người xa lạ.

Ông ta còn tưởng là anh đã quên mình, vội vàng nói: "Lý Phong, chú là chú tư đây mà, cháu không nhớ chú sao?"

"Xin lỗi, lúc trước tôi bị bệnh, quên mất khá nhiều chuyện rồi. Còn nữa, mong ông đừng nhận họ hàng bừa bãi như thế, tôi không thích người lạ làm thân với mình", Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải bằng ánh mắt cảm kích, nói là bị bệnh mất trí nhớ chẳng khác nào xóa bỏ mọi chuyện trước mặt Lý Thắng Bân.

Từ nay về sau, cô ấy thật sự không cần lo lắng về chuyện tám năm trước nữa.

Lý Thắng Bân nhìn Hoắc Khải với vẻ mặt ngạc nhiên tột độ, dường như ông ta không thể ngờ được rằng thái độ của anh lại như thế này.

Đúng như phỏng đoán của Hoắc Khải, địa vị của Lý Phong ở nhà họ Lý rất thấp.

Anh đã mất tích tám năm, trong khoảng thời gian lâu như thế, gần như không có ai trong nhà họ Lý nghĩ tới chuyện tìm anh.

Một hai năm đầu còn có người đi nghe ngóng, sau đó không thăm dò được gì nên cũng cứ thế bỏ qua.

Nếu không, với thế lực nhà họ Lý, muốn tìm một cậu con riêng bị mất tích thì đâu cần thời gian dài như thế.

Bởi vì không biết cháu trai mất trí nhớ thật hay là đang bày tỏ lòng bất mãn trước sự lạnh lùng của gia tộc, vậy nên Lý Thắng Bân không thể tiếp thu được thái độ như vậy.

Ông ta đã tốn bao nhiêu công sức, bắt đầu điều tra từ thành phố mà Lý Phong mất tích năm đó, mới đầu là tra ra quán bar, sau đó tra đến bệnh viện, cuối cùng mới tìm được tới đây.

Làm bao nhiêu chuyện như thế, nếu không phải bởi vì thân phận của Lý Phong rất quan trọng với nhà họ Lý lúc này, có thể ông ta đã phẩy tay bỏ đi rồi.

Đủ mọi lý do khiến Lý Thắng Bân bắt buộc phải che giấu cảm xúc thực sự của mình, cố gắng mỉm cười nói: "Lý Phong, chú biết lúc trước gia đình chúng ta từng bạc đãi cháu, nhưng bây giờ mọi người đều muốn bù đắp cho cháu mà. Lần này chú tư tới đây là bởi vì có chuyện quan trọng tìm cháu. Hay là thế này đi, cháu về nhà với chú trước, trên đường đi chúng ta sẽ từ từ trò chuyện".

"Xin lỗi, tôi còn rất nhiều chuyện phải xử lý, không có thời gian đi lung tung với người lạ. Cho dù lần này ông tới đây vì chuyện gì thì cũng không liên quan gì đến tôi, mời ông về cho", Hoắc Khải nói một cách kiên quyết.

Trên cơ bản anh đã đoán ra lý do Lý Thắng Bân tới đây rồi, chỉ đơn giản là vì bây giờ nhà họ Lý đang thiếu người thừa kế, vậy nên mới phải tìm đứa con hoang là anh về che mắt thế gian.

Nói trắng ra thì bọn họ muốn tìm một bù nhìn.

Cổ phần của gia tộc nhất định phải có người kế thừa, nhưng chắc chắn không có chuyện bọn họ sẽ cho anh thật.

Không cần nghĩ cũng biết sau khi trở về anh sẽ được dán lên cái nhãn gia chủ, nhưng thực chất lại chẳng có quyền lực gì cả. Không biết sẽ có bao nhiêu người lăm le anh, muốn tới kiếm chuyện với anh.

Anh cần gì phải rước thêm phiền phức cho mình?

Có thời gian rảnh lo mấy chuyện vặt vãnh nhà họ Lý thì chẳng thà ở đây phát triển sự nghiệp của mình còn hơn.

Nhưng Ninh Thần lại không nghĩ như thế.

Trong cái nhìn của cô, Lý Thắng Bân là bậc cha chú của chồng mình.

Cô giấu chồng nhiều năm như thế, khiến anh tưởng mình là cô nhi thật, bây giờ người thân tìm tới đây, sao anh lại không gặp cho được.

Đến lúc cần trở về thì vẫn phải về thôi.

Thế là Ninh Thần kéo Hoắc Khải lại, khuyên nhủ anh: "Lý Phong, chú ấy là chú tư của anh thật mà. Chú ấy đã nói là có chuyện quan trọng thì chi bằng anh cứ về nhà với chú ấy một chuyến đi".

Lý Thắng Bân nhìn Ninh Thần bằng ánh mắt cảm kích, nói: "Cô đây nói rất đúng, tôi thật sự có chuyện quan trọng. Phải rồi, tôi nghe người ta nói hiện giờ Lý Phong đang làm trợ lý tổng giám đốc của công ty chi nhánh nhà họ Cơ đúng không? Cô cũng là người nhà họ Cơ à?"

"Không ạ…", Ninh Thần khẽ lắc đầu, cô chỉ vào Cơ Hương Ngưng nói: "Cậu ấy mới là tổng giám đốc của công ty chi nhánh".

"Vậy cô là bạn của Lý Phong sao?", Lý Thắng Bân lại hỏi.

Hoắc Khải ôm eo Ninh Thần, nói: "Cô ấy là vợ tôi".

Lý Thắng Bân hơi ngẩn ra, trông có vẻ rất bất ngờ. Với vẻ mặt ấy thì dường như ông ta khá bất mãn với chuyện này, lông mày hơi nhíu lại.

Chỉ có điều ông ta đã là cáo già thành tinh rồi, tất cả đều bị ông ta che giấu, người duy nhất nhìn ra dấu vết chỉ có Hoắc Khải.

Ngay cả Cơ Hương Ngưng cũng không chú ý đến điểm này.

Sau khi biết Ninh Thần là vợ Hoắc Khải, Lý Thắng Bân không trò chuyện với cô nữa, chỉ nở một nụ cười không biết là thật hay giả, sau đó

nói với Hoắc Khải: "Cháu xem, mọi người đều đang khuyên cháu, cháu về nhà với chú một chuyến đi".

"Tôi…"

Hoắc Khải vẫn muốn từ chối, nhưng Ninh Thần lại huých nhẹ anh một cái, nói nhỏ: "Dù gì cũng là chú tư của anh, sao lại xa cách như thế. Nếu anh cảm thấy khó chịu thì lại quay về, hoặc là em đi với anh cũng được, nhưng đừng như thế với chú ấy. Dù thế nào thì chú ấy cũng là bậc bề trên mà".

Ninh Thần là một cô gái chú trọng bề bậc, cô thích tuân thủ quy củ, chứ không thích phá hỏng quy củ.

Hoắc Khải có suy nghĩ của riêng mình, nhưng anh càng không muốn từ chối sự thiện lương của vợ.

Thế là anh nhìn về phía Lý Thắng Bân, nói: "Bây giờ tôi thực sự không có thời gian, đợi mấy ngày nữa rồi nói".

"Nhưng gia đình đang gấp lắm, chỉ hai ngày thôi, cháu về nhà hai ngày trước đã… Bà nội cháu nhớ cháu đến mức chỉ khóc suốt thôi, cháu nhẫn tâm để bà lẻ loi trên giường bệnh lúc tuổi già sao!"

Dây dưa thế này đã là điều cuối cùng mà ông ta có thể làm được rồi, nếu nói tiếp thì rất có thể ông ta sẽ không khống chế được cảm xúc thực sự của mình và nổi giận mất.

Ngay cả Ninh Thần cũng nghe ra được giọng nói của ông tư nhà họ Lý bắt đầu không vui.

Mặc dù đối với Hoắc Khải, Lý Thắng Bân có vui hay không thì đều không liên quan đến anh, anh cũng chẳng quan tâm, nhưng ở trong lòng Ninh Thần thì lại khác.

Cô đã gả cho Hoắc Khải làm vợ anh, còn có cả con rồi, tuy rằng lúc đầu cô gả cho anh là để che giấu tội lỗi, nhưng dù sao cũng đã qua nhiều năm

thế, lấy chồng thì phải theo chồng.

Thời điểm Lý Phong tệ nhất mà cô còn không bỏ đi, sao bây giờ cô lại đi cho được.

Hôm nay mọi chuyện đều đã được nói rõ ràng, Lý Thắng Bân lại tìm tới đây, Ninh Thần rất mong Hoắc Khải về nhà họ Lý một chuyến.

Không phải là để bám víu vào nhà họ Lý, mà cô cảm thấy mình là dâu nhà người ta thì phải về nhà chồng thì mới được coi là danh chính ngôn thuận.

Thường thì đàn ông không thể hiểu được những mối quan tâm của phụ nữ.

May là EQ của Hoắc Khải khá cao, từ nét chờ mong trong mắt Ninh Thần, anh đã nhìn ra một vài điều.

Đã thế Ninh Thần lại còn ra sức khuyên lơn anh, vì không muốn vợ mình thất vọng, cuối cùng Hoắc Khải vẫn đồng ý, anh nói: "Được rồi, tôi sẽ về một chuyến. Nhưng tôi vẫn nói câu đó, tôi không có nhiều thời gian rảnh để lãng phí, nếu không có chuyện gì đặc biệt thì nhanh lên để tôi còn về, trong công ty còn cả đống việc kia kìa".

Những câu này của anh không phải nói bừa, từ vụ kiện công ty Skinny Girl cho đến kế hoạch thay đổi của nhà họ Cơ đều cần Hoắc Khải lo liệu. Hai chuyện này rất quan trọng đối với bố cục trong tương lai, không thể làm qua loa được.

Lúc này, Lý Thắng Bân lại nhìn bọn họ với vẻ chần chừ, hỏi: "Hai người… Cùng về hả?"

"Sao? Không được à?", Hoắc Khải ngước mắt nhìn sang.

Mặc dù anh không cố tình bày ra khí thế gì cả, nhưng ánh mắt sắc bén này vẫn khiến Lý Thắng Bân cảm thấy run sợ. Ông ta bất chợt nghĩ, mấy năm không gặp, sao ánh mắt của đứa cháu này đáng sợ thế cơ chứ?

Tám năm trước, địa vị của Lý Phong ở nhà họ Lý chỉ cao hơn tài xế một chút, tiền tiêu vặt nhiều hơn một chút mà thôi. Nhìn thấy bất cứ ai trong nhà họ Lý, anh cũng đều không có tư cách để lên mặt.

Gặp người có cấp bậc như Lý Thắng Bân, Lý Phong chẳng khác nào chuột nhìn thấy mèo.

Trong suy nghĩ của Lý Thắng Bân, lần này ông ta đi gặp cháu trai, anh sẽ phải vui sướng ôm lấy đùi ông ta, van xin để được về nhà họ Lý mới đúng.

Nào ngờ những chuyện mà anh làm lại khác xa sự tưởng tượng của ông ta.

Đừng nói đến chuyện khóc lóc van xin về nhà họ Lý, ông ta đã chủ động mời rồi mà anh còn tỏ vẻ không vui.

Còn chuyện Hoắc Khải nói muốn đưa Ninh Thần về, theo bản năng, Lý Thắng Bân định từ chối. Bởi vì thái độ của Hoắc Khải khiến ông ta cảm thấy không chắc chắn, thế nên ông ta mới không nói thẳng ra những lời khinh miệt.

Bây giờ trông Hoắc Khải có vẻ như sẵn sàng trở mặt bất cứ lúc nào, Lý Thắng Bân càng cảm thấy không biết làm sao.

Lần này ông ta tới tìm cháu trai Lý Phong, ngoài việc để anh về nhà tiếp nhận cổ phần của gia chủ thì còn muốn làm mai cho Lý Phong với con gái của một gia tộc khác, từ đó củng cố địa vị của nhà họ Lý.

Vậy nên khi nghe tin Hoắc Khải đã kết hôn với Ninh Thần, ông ta mới ngạc nhiên đến thế.

Thay vì nói là ngạc nhiên thì chẳng thà nói là không vui.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 328: Trở Về Nhà Họ Lý

Theo suy nghĩ của ông ta, đứa cháu trai này chính là một công cụ tiêu chuẩn.

Tuy không thể hi vọng anh có năng lực chấn hưng nhà họ Lý, nhưng tác dụng lớn nhất chẳng qua là trước tiên sẽ giúp giữ lại cổ phần, tránh bị cổ đông khác cướp mất.

Đồng thời, có thể dựa vào liên hôn để đổi lấy một phần trợ giúp từ gia đình có thế lực khác.

Bây giờ, nhà họ Lý thực sự cần sự trợ giúp từ bên ngoài, thiếu tiền, thiếu nhân lực, thậm chí, suy xét tỉ mỉ mà nói thì họ càng ngày càng thiếu sự sáng tạo, đổi mới và tinh thần chiến binh trên thương trường.

Chính vì gia thế lớn, sự nghiệp đồ sộ lại nhiều nhân tài mà trước đây người nhà họ Lý rất ít khi chủ động nghiên cứu về vấn đề này.

Trong mắt họ, kiếm tiền là một chuyện rất dễ dàng, chỉ cần nhắc đến nhà họ Lý thì sẽ có rất nhiều người sẵn sàng chủ động hợp tác, cho dù bị lỗ vốn thì cũng có rất nhiều người chấp nhận.

Bây giờ, nhà họ Lý đang trong thời kỳ sa sút, tình trạng chảy máu chất xám ngày càng trầm trọng. Sau khi mấy vị quản lý cao cấp bị người khác cuỗm mất thì ngay cả hướng đi chính của công ty ra sao lại càng mơ hồ.

Cũng may mà con cháu trong nhà còn có năng lực cáng đáng công việc, nếu không thì họ đã sớm sụp đổ rồi.

Mặc dù trong lòng đã có tính toán khác nhưng trước mặt Ninh Thần, Lý Thắng Bân cũng biết không thể nói điều này.

Đối mặt với sự chất vấn của Hoắc Khải, Lý Thắng Bân nén lại sự khó chịu trong lòng, nói: “Cũng không phải không được. Nhưng lần này đến vội vàng như thế, không phải vừa rồi cháu còn nói vẫn còn nhiều việc chưa

làm xong sao. Vốn dĩ vào lúc này lại bảo cháu quay lại, chú đã cảm thấy ngại lắm rồi, vậy nên một người ở lại quản lý công việc thì tốt hơn".

Hoắc Khải cũng không phải đứa ngốc, người nhà họ Lý có thể thật lòng suy nghĩ cho Lý Phong nhiều như vậy?

Nói đi nói lại chẳng qua là không muốn anh và Ninh Thần cùng đi.

Nguyên nhân là gì, có lẽ những người bình thường, bao gồm cả Cơ Hương Ngưng cũng không nghĩ ra, nhưng Hoắc Khải là ai cơ chứ?

Khi còn ở nhà họ Hoắc, những chuyện anh từng thấy cũng không ít hơn Lý Thắng Bân. Ông chú tư này vừa mở miệng là anh biết ông ta định đánh cái rắm gì.

Cho nên, dù Lý Thắng Bân nói thế này thì Hoắc Khải cũng kiên quyết phải đưa Ninh Thần cùng đi.

Còn chuyện của công ty thì có quan trọng sao?

Việc kiện cáo không phải là chuyện có thể giải quyết trong một hai ngày. Hơn nữa, vốn dĩ Hoắc Khải cũng không thực sự muốn khởi kiện. Coi như thắng thì cũng không có lợi ích quá lớn. Nếu có thể dùng lần kiện tụng này, đổi lấy thị trường của công ty Skinny Girl thì đó mới thực sự có kiếm được lợi ích lớn.

Nếu đã không vội khởi kiện thì không bằng cùng Ninh Thần ra ngoài một chuyến, coi như đưa cô đi du lịch.

Thành phố mà nhà họ Lý đang ở cũng là khu du lịch nổi tiếng trong nước, phong cảnh non nước rất đẹp.

Thấy Hoắc Khải kiên trì như vậy, Lý Thắng Bân cũng không có cách nào để thuyết phục. Bây giờ, ông ta không dám ép Hoắc Khải mà quan trọng là đưa người về trước rồi nói.

“Vậy được, thế thì cùng nhau đi. Vậy bây giờ chú đặt vé nhé?”, Lý Thắng Bân nói.

Hoắc Khải thản nhiên khoát tay, trong hành động, tỏ vẻ hoàn toàn không coi ông chú tư này ra gì.

Lý Thắng Bân nhìn thấy thế thì trong lòng rất tức giận, nhưng lại không thể nói gì.

Ông ta nào biết, đừng nói là tài sản nhà họ Lý đã bị thu hẹp lại đáng kể mà coi như trong thời kỳ hoàng kim thì Hoắc Khải cũng không để vào mắt chú Tư của nhà họ Lý.

Sau đó, Lý Thắng Bân đặt vé máy bay về nhà họ Lý. Còn Hoắc Khải thì nói chuyện với Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần.

Mục đích của cuộc nói chuyện chủ yếu là để giải toả tâm lý cho hai cô gái, tránh để họ nghĩ quá nhiều vì những chuyện trước đây.

Theo ý của Lý Thắng Bân thì nên trở về nhà họ Lý càng sớm càng tốt, tránh đêm dài lắm mộng.

Nhưng Hoắc Khải không chiều chuộng cái tật xấu này của ông ta. Ông bảo đi là đi sao?

Cũng phải để tôi sắp xếp ổn thoả mọi việc chứ?

Lý Thắng Bân gấp như kiến bò trong chảo nóng, Hoắc Khải lại thản nhiên đưa Ninh Thần đi dạo chỗ này một lát, chỗ kia một lát.

Đầu tiên là đến công ty, sắp xếp công việc mấy ngày vắng mặt, sau đó lại đi đón Đường Đường.

Nhìn Hoắc Khải có con đã học lên tiểu học rồi, sắc mặt của Lý Thắng Bân càng trở nên khó coi.

Bây giờ, những quy định về hôn nhân vô cùng nghiêm khắc, không thể trùng hôn. Nếu để đối tượng liên hôn biết anh không những kết hôn rồi mà

còn có con gái lớn như thế thì sợ là không ai thèm lấy nữa.

Hoắc Khải nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của Lý Thắng Bân nhưng anh không quan tâm.

Anh đưa Đường Đường đến nhà Ninh Quốc Năng, báo với ông ấy là anh và Ninh Thần sẽ ra ngoài vài ngày, nhờ hai ông bà giúp trông cô bé.

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai nhận lời ngay. Vốn dĩ họ rất thích Đường Đường, muốn cô bé ở thêm vài ngày còn không được.

Trước khi đi, anh gặp Ninh Ngọc Lâm.

Sau một thời gian kinh doanh, cửa hàng Flagship lại được nâng lên một bậc.

Phía nhà máy của Hoàng Hữu Sơn cũng rất chịu chi, dùng một số tiền lớn chạy quảng cáo của các tài khoản tiếp thị, nhất định đưa bình nóng lạnh Kinh Vận trở thành thương hiệu bình nước nóng đứng đầu Taobao.

Nếu ở thời điểm mười năm trước, trở thành thương hiệu hàng đầu trên mạng thì cũng chẳng có gì ghê gớm, thậm chí còn khiến người khác cảm thấy khá rẻ tiền.

Nhưng bây giờ thương mại điện tử phát triển như thế, các thương hiệu muốn kiếm được nhiều tiền đều dựa vào nó.

Thương hiệu đứng đầu thì sẽ càng kiếm được nhiều tiền và càng có nhiều khách hàng biết tới sản phẩm.

Đột nhiên, doanh số bán hàng tăng lên gần gấp đôi khiến Hoàng Hữu Sơn mừng không kể xiết, lại muốn chi thêm tiền để tiếp tục quảng cáo cho đến khi toàn dân trong nước biết đến bình nước nóng của ông ta.

Ninh Ngọc Lâm cũng rất tán thành với chuyện này, cảm thấy quảng cáo rất hiệu quả, nếu tiếp tục nỗ lực, rèn sắt khi còn nóng thì chắc chắn sẽ còn có cơ hội để phát triển.

Nhưng Hoắc Khải lại lắc đầu, nói: "Nói với ông Hoàng là không thuê quảng cáo nữa. Nếu không thì sẽ già néo đứt dây, quảng cáo quá nhiều, trái lại khiến sản phẩm có vẻ rẻ tiền, nhìn thích thì mua".

Ninh Ngọc Lâm ồ một tiếng, trên miệng thì đồng ý nhưng nhìn biểu hiện của cậu ta thì lại có vẻ không đồng ý với quan điểm đó lắm.

Tên nhóc này gần đây có lẽ đã bị chiến thắng làm cho lu mờ đầu óc, đã quên mất rằng lúc đầu là ai dẫn lối vào thị trường giúp họ.

Hoắc Khải biết có một số chuyện nói cho họ nghe thì có thể họ không hiểu, hiểu thì cũng có thể không làm theo, nói nhiều cũng vô ích, vậy thì không cần nói nữa.

Trái lại, đợi đến khi phải ăn trái đắng thì mấy người này sẽ tự hiểu được ai mới là người đúng.

Nói chuyện một lát, Ninh Ngọc Lâm hỏi họ ra ngoài làm gì, Hoắc Khải cũng không nói muốn đi đến nhà họ Lý, đưa ra một lý do lấy lệ là muốn đi cho thoái mái đầu óc một chút.

Ninh Ngọc Lâm cười hì hì vỗ vai anh, nói: "Làm như vậy mới đúng chứ, chị của em theo anh vất vả lâu rồi cũng nên có thời gian hưởng thụ một chút. Hai người yên tâm tận hưởng trăng mật đi. Chuyện ở trong nhà không cần lo, Đường Đường có em chăm sóc là được rồi!"

"Con trông cái rắm! Cả ngày mất hút tới khuya, ở đấy mà tranh công!", Ninh Quốc Năng đi tới vỗ một phát vào gáy Ninh Ngọc Lâm.

Ninh Ngọc Lâm bị đánh đau đến nỗi nhe răng, ôm lấy đầu kêu la: "Bố, dù gì bây giờ con cũng là người phụ trách bình nước nóng có doanh số hàng tháng xếp thứ nhất, một năm tổng doanh thu mấy chục triệu, bố có thể cho con ít sĩ diện được không?"

Ninh Quốc Năng lại đánh thêm cho một phát: "Con có kiếm một năm mấy trăm triệu thì cũng là con của bố, ông đây muốn đánh thì đánh!", Ninh Quốc Năng trừng mắt nhìn cậu ta.

Ninh Ngọc Lâm rụt cổ, không dám phản kháng nữa.

Nói lý lẽ với bố thì làm sao nói lại được, huống chi, vốn dĩ bố nói còn không có lý lẽ.

Sắp xếp xong xuôi chuyện con cái, Hoắc Khải mới cùng Ninh Thần rời đi.

Lúc quay lại, Lý Thắng Bân đã đợi lâu đến nỗi cả người sắp mọc rêu rồi.

Đã nói là đi ngay, thế mà lại đi đến công ty, rồi đón con, năm sáu tiếng vẫn chưa xong, ông ta còn thấy máy bay cũng sắp sửa bay rồi.

"Không được thì ngồi chuyến sau, đợi hơn tám năm rồi, thêm mấy tiếng nữa cũng không sao?", Hoắc Khải nói.

Lý Thắng Bân nghẹn họng không nói được lời nào, đúng thế, hơn tám năm họ không đi tìm, bây giờ vội cái gì.

Ninh Thần cho rằng chồng cô oán giận, cố ý gây khó dễ cho Lý Thắng Bân, cho nên cũng không nói gì.

Sau đó, Hoắc Khải cũng không làm chuyện gì khác nữa, ba người cùng đi đến sân bay.

Chuyến bay từ bốn giờ chiều, khi đến thành phố, chỗ nhà họ Lý ở, thì cũng đã bảy giờ ba mươi tối. Từ sân bay đến trung tâm thành phố lại phải đi hơn một tiếng đồng hồ.

Đến gần chín giờ thì chiếc xe nhà họ Lý phái đến đón mới dừng trước cửa khu biệt thự.

Nhìn căn biệt thự rộng lớn trước mặt khiến Ninh Thần có chút kinh ngạc.

Đây là lần đầu cô được tiếp xúc với một dòng họ thượng lưu, trước đây luôn cảm thấy người có tiền sống ở biệt thự mấy chục triệu trở lên đến

trăm triệu, thật khó mà tưởng tưởng.

Bây giờ mới phát hiện ra, người thật sự có tiền, vốn dĩ không phải điều mà ai cũng có thể tưởng tượng được.

Ví dụ như khu biệt thự rộng gần ngàn mẫu trước mắt cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể biết đến.

Không chỉ diện tích lớn, mà mọi thứ biệt thự nên có thì đều có, ngoài hoa lá cỏ cây không đếm xuể còn thấy từng tốp bảo vệ chuyên nghiệp đi tuần không ngừng qua lại.

Cả khu biệt thự đều là của người nhà họ Lý, đây là tài sản riêng của họ. Chưa nhắc đến những thứ khác, chỉ riêng trị giá của khu biệt thự này đã lên đến chục tỷ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 329: Lừa Người

Bảo vệ ở trạm gác trước cửa, đương nhiên nhận ra xe của Lý Thắng Bân, vội vàng mở cửa kính cẩn chào hỏi.

Sau khi đi vào cửa lớn, chiếc xe chạy êm ru trên con đường bằng phẳng, cho dù đã muộn rồi vẫn có thể nhìn thấy không ít người đang tỉa hoa cỏ. Ngoài ra, các loại xe sang đang đỗ trước cửa biệt thự. Có vài người đang tổ chức tiệc nướng, vài người đang bơi lội, ở đây có vẻ không giống nơi ở mà giống một khu nghỉ dưỡng.

Theo sự hiểu biết của Ninh Thần thì rất khó hiểu cách nghĩ của người có tiền, càng không hiểu tại sao họ tiêu nhiều tiền như vậy để hưởng thụ.

Lý Thắng Bân nhìn vẻ kinh ngạc trong mắt cô, trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm giác ưu việt, nói: "Nhà họ Lý đã trải qua trăm năm sóng gió, những thứ này đều là do nhiều thế hệ nhà họ Lý đổ mồ hôi, sôi nước mắt đổi lấy. Sống hạnh phúc không hề dễ dàng, đừng nhìn vào những gì hiện tại chúng tôi đang hưởng thụ, thực ra những thứ phải bỏ ra cũng không ít".

Ninh Thần nhẹ gật đầu tỏ ra đã hiểu.

Bất kỳ dòng họ lớn nào đều không chỉ dựa vào một thế hệ là đã thành công, cho dù người đó có kiếm được vô số tiền hay người giàu nhất thế giới cũng vậy.

Cái chữ dòng họ này, phải dựa vào việc kinh doanh của nhiều thế hệ để gây dựng. Một người thành công, có nhiều thành tựu nhưng chỉ cần có một người phá là xong.

Đặc biệt những nhà giàu có lâu đời như nhà họ Lý thì lại càng xảy ra nhiều chuyện.

Sự tích luỹ của hơn trăm năm, đạt được đến mức này đã không dễ dàng mà để duy trì nó trong một trăm năm lại càng khó khăn hơn.

Mỗi dòng họ trải qua thời gian khảo nghiệm, đều có điểm đáng để học hỏi.

Nhưng theo dòng thời gian, những điểm đáng để học hỏi dần dần phai mờ, hưởng thụ quá nhiều thì rất dễ khiến người ta suy đồi.

Về điểm này thì Hoắc Khải hiểu rõ hơn bất kỳ ai.

Nhà họ Hoắc mấy năm trước, đã xuất hiện tình trạng như thế. Người trong dòng họ đều sống hưởng thụ, rất ít khi quan tâm đến việc kinh doanh. Thỉnh thoảng đích thân ra ngoài làm ăn thì phần nhiều là dựa vào cái tên nhà họ Hoắc để doạ dẫm người khác.

Cho nên, việc đầu tiên khi Hoắc Khải lên nắm quyền chính là đổi một loạt nhân viên cấp quản lý.

Bất kể già hay trẻ, tất cả các vị trí đều phải làm việc chăm chỉ, không làm được thì người đó phải biến. Nhân lực nhà họ Hoắc không đủ, vậy thì tuyển bên ngoài.

Đừng nói với tôi cái gì là phân chia quyền lực, cũng đừng giảng giải cái gì phù sa không chảy ruộng ngoài, bản thân các người không làm được còn không muốn tìm người khác có đủ năng lực gánh vác?

Vì thế, để quyền lực không rơi vào tay người ngoài, người nhà họ Hoắc cũng phải bán mạng mà làm việc.

Chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi, không khí trong nhà họ Hoắc đã có thay đổi rất lớn. Bây giờ, hầu như không có ai dám xem nhẹ mà lười biếng. Vì họ biết, một khi lười biếng dẫn đến thành tích kinh doanh giảm sút thì có thể sẽ mất vị trí không lấy lại được.

Hoắc Khải cũng không phải là người thích nói chuyện cũ. Trước đây, ai có công thì có thể đưa cho người đó thêm chút phí bồi thường, nhưng bây giờ làm không tốt thì phải nhường vị trí cho người khác. Bất kỳ ai cũng vậy.

Chính vì chiến lược tạo áp lực lớn như vậy, mới khiến nhà họ Hoắc ngày càng phát đạt. Cho dù có không ít người chửi thầm sau lưng Hoắc Khải là ác quỷ ăn thịt người không nhả xương, nhưng không ai dám thật sự phản đối.

Mà thành tích của nhà họ Hoắc lại sáng rõ như ban ngày, ai cũng có thể thấy.

Nếu không phải do tai nạn trước đây, bây giờ có lẽ Hoắc Khải đã bắt đầu tiến hành cải cách thêm sâu rộng rồi.

Lý tưởng của anh rất đơn giản là kiến tạo nhà họ Hoắc trở thành dòng họ đứng đầu trên cả nước, mà không phải thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm…

Trên mạng có một câu nói, người đời sau chỉ nhớ cái tên thứ nhất mà không nhớ tên thứ hai.

Nếu ai phản bác, anh sẽ hỏi họ đỉnh núi cao nhất thế giới tên là gì?

Người đó trả lời là đỉnh Everest. Anh lại hỏi đỉnh cao thứ hai tên là gì?

Sau đó có người nói, đỉnh cao thứ hai là đỉnh Chogori…

Dù sao tranh cãi qua lại cũng khá thú vị.

Nhưng Hoắc Khải lại có một kiểu suy nghĩ rất truyền thống, muốn làm thì phải giỏi nhất, nếu mà thứ hai, thứ ba thì chỉ có kẻ ngốc mới lấy đó làm mục tiêu.

So sánh một chút, rõ ràng nhà họ Lý không nghĩ như vậy, hoặc có thể nói, họ bị thiếu một người lãnh đạo quyết đoán.

Tất nhiên, nhà họ Lý mấy năm liên tiếp gặp phải thiên tai nhân hoạ. Người đủ tuổi gánh vác thì bị bệnh hoặc chết, làm gì còn ai đủ năng lực mà lãnh đạo.

Có thể duy trì đến bây giờ không đổ đã coi như là có gốc rễ vững chắc rồi.

Nhưng đến bây giờ, sức lực của họ cũng đã tiêu hao bảy tám phần. Hoặc là giải quyết tận gốc, chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, tiến hành cải cách sâu rộng như nhà họ Hoắc. Cho dù trong thời gian ngắn sẽ xuất hiện tổn thất cực lớn thì cũng không tiếc.

Hoặc là mượn lực từ bên ngoài.

Nhà họ Lý chọn con đường thứ hai. Họ không có tự tin chặn đường lui của mình, mà người và tiền đến từ bên ngoài lại khá dễ dàng, cũng không cần họ phải tốn sức.

Sự kiêu ngạo của Lý Thắng Bân trong mắt Hoắc Khải như một thằng hề đang biểu diễn.

Nhà họ Lý đã thành như thế này rồi cũng không biết ông ta tỏ ra ưu việt cái gì.

Chiếc xe đi thẳng tới trung tâm khu biệt thự, cũng là tới trước cửa của căn biệt thự lớn nhất.

Một căn biệt thự chiếm mấy mẫu đất, ba tầng, diện tích mấy ngàn mét vuông. Chỉ tính số phòng thì có hơn trăm phòng. Mỗi ngày người quét dọn và bảo vệ sống ở đây cũng đã có mấy trăm người.

Đây là biệt thự chỉ dòng chính mới có tư cách bước vào, bao gồm cả Lý Thắng Bân đều có phòng riêng của mình.

Mỗi gian phòng ít nhất hai, ba trăm mét vuông. Nói là căn phòng nhưng còn lớn hơn biệt thự của người bình thường.

"Hôm nay quá muộn rồi, bà nội cháu đã nghỉ ngơi. Các cháu cũng đi nghỉ đi. Sáng mai gặp lại nhé", Lý Thắng Bân đưa Hoắc Khải và Ninh Thần vào biệt thự rồi sắp xếp cho họ một căn phòng.

Căn phòng được trang hoàng rất xa hoa như khách sạn năm sao.

Mà lời nói của Lý Thắng Bân khiến Ninh Thần có chút nghi ngờ.

Sau khi cửa phòng đóng lại, cô không nhịn được hỏi: "Không phải nói bà nội của anh ốm phải vào viện sao? Bà ấy nằm ở nhà à?"

"Em lại tin mấy lời vớ vẩn của ông ta, cái gì mà ốm nhập viện, rõ ràng là mượn danh nghĩa người già để gọi anh quay lại thôi", Hoắc Khải nói.

"Hả? Cái này sao có thể… không may mắn đâu", Ninh Thần kinh ngạc nói.

Người trong nước vẫn luôn kiêng kị đối với chuyện này, không đến mức vạn bất đắc dĩ thì sẽ không dễ dàng dùng sức khoẻ của người thân ra để lừa gạt.

"Chúc mừng em đã hiểu được một chân lý", Hoắc Khải cười nói.

Ninh Thần bị anh chọc cười. Cái này có gì mà chúc mừng chứ.

Nhưng bây giờ đang ở trong nhà họ Lý, một dòng họ lớn như vậy, cho dù phong cách làm việc như thế nào thì đẳng cấp cũng khác biệt. Tuy Ninh Thần là vợ của Hoắc Khải, cũng khó tránh cảm thấy có chút kiềm chế, ràng buộc.

Cô không dám tỏ ra quá vui vẻ với Hoắc Khải, nhanh chóng đi tắm rửa rồi quay vềnghỉ ngơi.

Vốn dĩ, cân nhắc đến những quy định khắt khe của các dòng họ lớn, Ninh Thần còn muốn hỏi Hoắc Khải có cần chia giường ngủ không, vì thật sự cô không biết còn có thể có những chuyện gì khiến cô kinh ngạc.

Nhưng Hoắc Khải không nghĩ nhiều như thế, kéo luôn cô vào phòng ngủ, đắp chăn lên nói: "Làm gì có cái quy định ngớ ngẩn như thế, hơn nữa, em là vợ của anh, ai dám ngăn em?"

Ninh Thần gật gật đầu rồi mới yên tâm ôm lấy anh.

Tất cả những nút thắt của hai người đều đã được hoá giải, cũng do địa điểm không thích hợp, nếu không ngọc mềm nằm trong lòng, Hoắc Khải cũng không biết sẽ làm gì.

Lúc này, Ninh Thần đang ôm anh đột nhiên lên tiếng: "Chúng ta có nên sinh một đứa nhỏ nữa không anh?

"Ơ, sao lại tự nhiên hỏi chuyện này?", Hoắc Khải hỏi.

"Không có gì, nước mình bắt đầu triển khai chính sách hai con rồi, rất nhiều nhà đều muốn sinh con thứ hai. Đường Đường chỉ có một mình, có lúc thực sự hơi cô đơn. Nếu là ngày bình thường, chúng ta thường xuyên bận rộn công việc thì cũng rất ít chơi với con bé rồi", Ninh Thần nói. Cô ngập ngừng một lát rồi lại nói tiếp: "Hơn nữa, không biết vì sao, vừa đến đây, em lại nhớ đến điều này. Có thể là vì trong lòng em cảm thấy không đủ tự tin".

Hoắc Khải có thể hiểu được suy nghĩ của cô. Tâm tư của phụ nữ vẫn luôn đơn giản, khi không đủ cảm giác an toàn sẽ muốn dùng thân thể để níu kéo người đàn ông, sau khi kết hôn thì dùng đứa trẻ để ràng buộc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 330: Đại Quản Gia

Đối với bất kỳ gia đình nào thì con cái vẫn luôn là những thành viên quan trọng nhất, có những gia đình đã gần như tan vỡ nhưng vẫn tiếp tục chịu đựng lẫn nhau vì con cái.

Ninh Thần là một phụ nữ rất truyền thống, và cô ấy đã tuân theo truyền thống này rất tốt.

Theo quan điểm của Hoắc Khải, việc sinh thêm con không phải là không thể, thậm chí anh còn rất vui khi có thể được như vậy.

Đường Đường rất nghe lời, hơn nữa còn thông minh lanh lợi, đúng là một đứa trẻ dễ thương.

Nhưng đúng ra thì cô bé là con của Ninh Thần và Lý Phong, không phải của Hoắc Khải. Ngay cả khi anh chiếm được thân xác của Lý Phong, Hoắc Khải vẫn luôn biết linh hồn của mình thuộc về ai.

Sinh thêm một đứa trẻ, đó mới chính là ruột thịt của anh.

Tất nhiên, việc anh muốn có đứa con thứ hai không có nghĩa là anh sẽ xa lánh Đường Đường, mà chuyện này ngược lại còn khiến cho Hoắc Khải cảm thấy anh nên đối xử tốt hơn với cô bé. Bởi vì khi anh muốn có đứa con thứ hai cũng giống như anh đã có thành kiến đối với Đường Đường, điều này khiến cho anh cảm thấy có lỗi.

Hoắc Khải vẫn đang rất mong chờ đứa con thứ hai này.

Mặc dù anh và Ninh Thần đã ngày càng gần gũi hơn, nhưng vẫn chưa bao giờ bước qua ranh giới.

Không phải là không muốn, cũng không phải là không được, bây giờ Hoắc Khải cũng không còn cảm thấy tội lỗi nữa.

Lý do anh không tiến thêm một bước là bởi vì anh luôn cảm thấy thiếu một chút thời cơ thích hợp.

Vì vậy khi ôm Ninh Thần trong vòng tay, Hoắc Khải đã không làm gì cả, chỉ lặng lẽ nằm chung giường với cô.

Sáng sớm ngày hôm sau, có ai đó gõ cửa phòng họ.

Hoắc Khải mở mắt ra, trời vẫn còn tối đen, anh vừa mở cửa thì đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng bên ngoài.

Người đàn ông trung niên nhìn Hoắc Khải, vẻ mặt không quá nhiệt tình, ngược lại còn có chút lạnh lùng.

Lão ta thậm chí còn không được sự cho phép của Hoắc Khải, đã bước tới trước, vừa đi vừa nói: "Cậu đã đi nhiều năm, có thể đã quên mất các quy tắc của gia đình. Chú tư của cậu nhờ tôi đến nhắc nhở cậu một chút. Đi tắm rửa trước đi, sau đó sẽ có người đưa quần áo cho cậu thay, ăn cơm xong thì đến gặp bà nội của cậu. Khi gặp bà cụ thì nhớ quỳ lạy tạ tội vì đã nhiều năm không làm tròn được đạo hiếu. Ngoài ra, lúc đó có thể sẽ có rất nhiều người đến, toàn là người lớn trong nhà. Cho dù cậu có là người quan trọng trong gia đình thì cũng phải kính trà từng người, không được phép vô lễ".

Người đàn ông trung niên cứ đứng ở đó nói thao thao bất tuyệt, mặc kệ Hoắc Khải có nhận lời hay không.

Hoắc Khải bình tĩnh nhìn lão ta, cũng không thèm cắt ngang lời.

Lúc này Ninh Thần đã mặc thêm áo bước ra ngoài, người đàn ông trung niên đó lại nhìn cô một cái rồi nói: "Cô chỉ cần ở trong phòng, không được đi lung tung. Đây không phải là một gia đình bình thường, nếu như cô chạy lung tung mà đụng phải ai đó thì sẽ rất phiền phức".

Ninh Thần không biết rõ thân phận của người này, chỉ là nghe giọng điệu có chút khắc nghiệt nên vẻ mặt cô cũng đột nhiên trở nên hơi căng thẳng.

Nếu người đàn ông trung niên này chỉ gây áp lực cho một mình Hoắc Khải thì có thể anh cũng không quan tâm đến lão ta làm gì.

Nhưng lời nói của lão ta rõ ràng là đang không coi Ninh Thần ra gì, điều này khiến Hoắc Khải rất khó chịu.

Bọn họ quay về là bởi vì Lý Thắng Bân đã van xin, nếu không thì anh cũng không muốn đến đây. Tự nhiên giờ ở đâu ra một người không biết cao thấp thế nào, vừa bước vào đã lên mặt cao ngạo. Lão ta đang tự xem bản thân là cái thứ gì đây chứ?

Hoắc Khải cũng không nhường nhịn mà nói thẳng: "Xin lỗi, cô ấy là vợ tôi, cần phải đi cùng với tôi".

Người đàn ông trung niên dừng lại, quay đầu nhìn Hoắc Khải, giọng điệu và vẻ mặt trở nên khắc nghiệt hơn nói: "Tôi đã nói là cô ta phải ở trong phòng!"

“Tôi cũng đã nói, cô ấy phải ở bên cạnh tôi!”, Hoắc Khải cũng ăn miếng trả miếng.

Ngực của người đàn ông trung niên phập phồng lên xuống gấp gáp đến mấy lần, cho thấy tâm tình của lão ta hiện đang rất tồi tệ.

Người này là quản gia nhà họ Lý, một người rất chuyên nghiệp, đã phục vụ nhà họ Lý hơn 30 năm.

Từ khi mười lăm tuổi, lão ta đã học được nhiều phép xã giao, kỹ năng và phương pháp quản lý. Năm hai mươi lăm tuổi, lão ta đã trở thành quản gia có địa vị lớn thứ ba trong nhà họ Lý, đến năm ba mươi tuổi liền lên nắm quyền chính thức, trở thành quản gia lớn nhất trong nhà.

Những người đến nhà họ Lý có thể không biết hết tất cả những người mang họ Lý, nhưng nhất định phải biết đến người đàn ông tên là Tào Hạc Minh này.

Lão ta có tính tổ chức tốt, tính chuyên nghiệp và quyết đoán, rất được bà cụ xem trọng. Ngay cả người nhà họ Lý bình thường vẫn phải tỏ ra lịch sự với lão ta, nên không thể coi thường một người như vậy.

Tào Hạc Minh đã ở nhà họ Lý quá lâu, lão ta từng nhìn thấy vô số người lớn trẻ nhỏ trong nhà này bình thường cũng phải nể mặt lão ta mấy phần.

Một người như Lý Phong, còn không phải đứa con thuộc dòng chính mà chỉ là một đứa con ngoài giá thú không được thừa nhận, đương nhiên lão ta lại càng không coi ra gì rồi.

Cho dù bây giờ nhà họ Lý có thiếu cháu trai đến thế nào, thì một thanh niên đã bỏ đi tám năm trời lý nào lại còn dám láo xược trước mặt lão ta như thế?

Nhìn thấy vẻ mặt u ám của Tào Hạc Minh, Ninh Thần không muốn chỉ vì một mình cô mà sinh chuyện không hay khi lần đầu đến nhà họ Lý, nên cô đi tới kéo tay Hoắc Khải, nhỏ giọng nói: "Không sao, anh cứ đi đi. Em ở lại đây một mình cũng được".

“Không được, anh đã nói muốn em đi cùng thì em nhất định phải đi!”, Hoắc Khải từ chối cô với thái độ độc đoán hiếm thấy.

Ninh Thần cũng không tỏ ra bất mãn, bởi vì cô biết sự độc đoán của chồng là để bảo vệ cho cô không bị ức hiếp, nên trong lòng cô chỉ thấy cảm động.

Nhưng đối với Tào Hạc Minh, thái độ này tương đương với việc đang thách thức sự uy nghiêm với tư cách là một đại quản gia của lão ta.

“Cậu chủ nhỏ xem ra thật sự đã rời khỏi nhà họ Lý quá lâu, không còn biết chừng mực là gì nữa rồi!”, Tào Hạc Minh nói.

Hoắc Khải nhìn lão ta với vẻ mặt bình tĩnh, cất giọng đều đều nói: "Người không có chừng mực ở đây là ông mới đúng. Trời còn chưa sáng

mà ông đã làm phiền vào chỗ nghỉ ngơi của người khác. Tôi thậm chí còn không biết ông là ai, và tại sao tôi phải đứng đây nghe ông nói".

“Cậu không quen biết tôi?”, Tào Hạc Minh kinh ngạc.

Khi Lý Phong rời nhà đi, năm đó anh ta mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng anh ta đã được đưa vào nhà họ Lý năm mười hai mười ba tuổi, làm sao có thể không biết đại quản gia nhà này được?

Tào Hạc Minh nghe vậy thì chỉ có thể nghĩ rằng đối phương đang cố ý làm nhục mình.

Nét mặt lão ta trầm xuống, nói: "Xem ra cậu ngoài việc không biết chừng mực, thì đầu óc còn bị hỏng luôn rồi! Tôi là Tào Hạc Minh, đại quản gia của nhà họ Lý. Theo phép tắc của gia đình, một người có thứ bậc thấp như cậu nhìn thấy tôi thì còn phải chào trước!"

Nhà họ Lý đúng là có quy tắc như vậy, đại quản gia cũng tương đương với một nửa chủ nhà, gặp người trên cũng không cần quá câu nệ, nhưng những con cháu trong nhà gặp lão ta thì phải cúi đầu chào để thể hiện sự tôn trọng.

Hoắc Khải chẳng thèm quan tâm đến cái quy tắc này, nhà họ Hoắc cũng có đại quản gia, nhưng mọi người đều biết tôn ti trật tự là như thế nào. Dù đại quản gia có quyền lực đến đâu thì cũng nên biết ai là người đang trả tiền cho mình.

Tào Hạc Minh này giờ lại dựa vào thời gian lão ta phục vụ lâu dài ở nhà họ Lý, đã thật sự coi mình như chủ nhân của nơi này rồi hay sao.

Người khác có thể sợ lão ta, nhưng Hoắc Khải thì không.

"Ông là quản gia, tôi là cậu chủ, lại còn cần phải cúi đầu trước ông sao? Ông cho rằng bản thân ông là cái thứ gì? Chẳng trách nhà họ Lý càng ngày lại càng trở nên tệ hại như vậy, ngay cả thuộc hạ cũng không hiểu thế nào là trên dưới, thế nào là chủ tớ", Hoắc Khải nói.

“Cậu!”, gương mặt Tào Hạc Minh đỏ bừng lên khi bị nói như thế, không phải chưa từng có ai nói những lời tương tự, mà là lần đầu tiên có người dám nói ra những lời này trước mặt lão ta.

Nghe người khác nói ra nói vào sau lưng, lão ta không những không cảm thấy tồi tệ mà còn có một chút tự hào. Nhưng bị nói trực tiếp như vậy thì đúng thật là khó coi.

"Tôi không cần biết! Vì cậu đã không hiểu quy tắc đến như vậy, đừng trách tôi đem chuyện này nói cho bà nội của cậu biết! Đến khi bị phạt rồi thì cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cậu!", Tào Hạc Minh phất tay áo nói rồi rời đi.

Ninh Thần vốn định ngăn cản đối phương, nói mấy câu tốt đẹp, nhưng Hoắc Khải đã ngăn lại: "Không cần quan tâm đến lão ta, cứ để lão ta đi đi".

"Nhưng mà...", Ninh Thần bị anh ta kéo lại đến mức không thể động đậy, thấy Tào Hạc Minh tức giận rời đi, cô đột nhiên có chút áy náy nói: "Người đó là quản gia của gia đình anh, có vẻ có quan hệ rất tốt với gia đình. Anh lại đi xúc phạm người đó ngay khi trở về nhà, lỡ như người ta thật sự đi nói xấu anh thì sao".

"Muốn nói thì cứ việc nói, cùng lắm thì chúng ta về nhà. Dù sao, anh cũng không định ở lại nhà họ Lý này lâu hơn", Hoắc Khải lãnh đạm nói.

Từ biểu hiện và giọng điệu của anh, Ninh Thần có thể biết rằng chồng cô không nói chơi.

Anh thật sự không có hứng thú với đại gia đình có khối tài sản kếch xù này, điều này khiến cho Ninh Thần cảm thấy rất bất ngờ và khó hiểu.

Chồng cô cũng không phải là người coi thường tiền bạc, có thể thấy điều này từ trong những kinh nghiệm kinh doanh đầy bản lĩnh của anh. Người không thích tiền thì làm sao có thể kiếm tiền được.

Một gia tộc lâu đời như nhà họ Lý, vô số người đều muốn có chút quan hệ với họ, hiện tại anh lại đang có một khởi đầu thuận lợi như vậy, tại sao

lại không trân trọng chút nào?

Trong lòng cảm thấy hoài nghi, nhưng Ninh Thần cũng không hỏi gì anh cả.

Cô cũng không thích ở lại một nơi có quá nhiều quy tắc như vậy, còn không thoải mái bằng ngôi nhà nhỏ xíu của mình.

Hơn nữa, mong ước lớn nhất của đời cô là có một ngôi nhà của riêng mình để có thể đón nắng, có ba phòng ngủ và một khoảng sân nhỏ. Có thể ngồi ngoài sân cùng chồng con ngắm hoàng hôn, cùng nhau nướng thịt là đủ rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 331: Khuyên Nhủ

Có nhiều tiền hay ít tiền, đối với Ninh Thần cũng không quan trọng lắm, chỉ cần vừa đủ là được.

Nếu bây giờ Hoắc Khải nói anh muốn rời đi, cho dù Ninh Thần cảm thấy hơi tiếc, cô cũng sẽ không ngăn cản. Đối với cô, rời khỏi đây chắc chắn là tốt hơn ở lại.

Đáng tiếc thay, Hoắc Khải lại không có cơ hội rời đi.

Không lâu sau khi Tào Hạc Minh đi khỏi đó thì Lý Thắng Bân đi tới.

Sau khi bước vào cửa, nhìn thấy Hoắc Khải đang ngồi trên sô pha uống trà, ông ta vội vàng nói: "Sao cháu còn ngồi ở đây?"

“Vợ tôi còn đang sửa soạn”, Hoắc Khải rót cho ông ta một tách trà, đưa qua rồi nói: “Uống một tách trà trước đã”.

"Ôi trời, trà này thì có gì mà ngon! Mau đi ăn cơm với chú, rồi đi gặp bà nội. Với lại quần áo mới của cháu đã đến chưa? Gặp bà nội thì không thể trông nhếch nhác được!", Lý Thắng Bân nói.

Đang nói chuyện thì người giao quần áo đã đến rồi, giao một bộ đồ vừa mới được may.

Mọi người trong nhà họ Lý đều phải lấy số đo cơ thể mỗi năm. Đối với những dịp quan trọng của gia đình, mọi người cần phải mặc quần áo được làm gần như đồng bộ với nhau.

Lý Phong đã mất tích hơn tám năm, nhưng vóc dáng vẫn giống như năm nào dù thời gian đã trôi qua không ít, đặc biệt là chiều cao. Ngoài ra, Lý Thắng Bân cũng nói với nhà may rằng Lý Phong đã không còn khá mập mạp như trước. Vì vậy những bộ quần áo này cũng đã được tùy chỉnh theo kích thước trước đó.

Hoắc Khải liếc nhìn bộ âu phục treo ở đó, nói: "Tôi không thích mặc âu phục hay thắt cà vạt. Hay là thôi đi, bộ quần áo bây giờ tôi mặc cũng rất tốt".

"Chuyện này sao có thể được! Cháu hoàn toàn không nhớ quy tắc trong nhà hay sao? Hôm nay đi gặp bà cụ, cháu còn phải tiếp quản gia sản. Làm sao có thể mặc bộ đồ bình thường này trong một dịp quan trọng như vậy! Mau đi thay đồ đi!", Lý Thắng Bân nói với giọng nghiêm túc.

Có thể thấy ông ta cũng rất coi trọng những phép tắc trong gia đình.

Tiếc là Hoắc Khải cũng không thèm để ý đến ông ta. Những bộ âu phục cao cấp thật sự cần phải được đo chính xác theo dáng người mặc rồi mới tiếp tục tùy chỉnh. Loại âu phục may bằng kích thước phổ thông này, bất kể thợ làm có tốt đến đâu thì đều sẽ luôn có một chút khác biệt về đẳng cấp.

Mà âu phục càng ôm sát cơ thể và kích thước càng nhỏ thì càng không thoải mái khi mặc. Đặc biệt là lúc thắt cà vạt lên, khiến cho tổng thể bộ trang phục trở nên thật ngột ngạt đối với cả người mặc lẫn người nhìn.

Khi Hoắc Khải còn ở trong nhà họ Hoắc, chỉ những dịp ký kết hợp đồng kinh doanh rất quan trọng cần phải chụp ảnh quảng cáo cho giới truyền thông thì anh mới mặc âu phục, nếu không thì ngay cả khi đi dự tiệc khiêu vũ, anh cũng vẫn luôn mặc quần áo bình thường.

Quần áo rộng rãi mặc rất thoải mái, không bị gò bó nhiều.

Lúc này Ninh Thần từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Lý Thắng Bân đi tới, cô liền vội vàng chào hỏi: "Chào buổi sáng chú tư..."

"Ồ, xin chào...", khi Lý Thắng Bân nhìn thấy Ninh Thần, vẻ mặt của ông ta có hơi mất tự nhiên.

Theo ý của gia tộc, Ninh Thần này vốn không thể tồn tại. Rất nhiều người trong gia tộc cũng có cùng ý kiến này với ông ta, rằng Ninh Thần phải tránh mặt đi trong ngày hôm nay.

Nhưng Lý Thắng Bân cũng biết rằng, sau tám năm đi xa, cháu trai của ông ta đã trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, chắc chắn không thích làm theo những gì mà người khác ra lệnh cho.

Lúc ông ta vừa đến lại còn nghe người ta nói Hoắc Khải đã chọc giận đại quản gia Tào Hạc Minh, khiến cho lão ta tức giận bỏ đi.

Lý Thắng Bân không khỏi thấp giọng hỏi: "Vừa rồi cháu cùng với quản gia Tào đã xảy ra tranh chấp gì sao?"

"Không phải, chỉ là do ông ta ăn nói khó nghe, mà cũng không biết lắng nghe ý kiến của người khác. Nói chuyện không hợp nhau nên ông ta liền bỏ đi vậy thôi", Hoắc Khải nhẹ giọng nói.

Anh nói ra chuyện đó một cách rất thoải mái, nhưng lại khiến cho Lý Thắng Bân run lên vì tức giận.

Người đó là đại quản gia Tào Hạc Minh, người trong nhà này ai cũng phải nể mặt lão ta mấy phần, vậy mà một đứa con riêng vừa trở về đã dám láo xược với người ta. Bộ cậu ta thấy bản thân mình còn chưa gây đủ rắc rối hay sao?

Nếu không phải vì tính chất quan trọng của ngày hôm nay, có khi Lý Thắng Bân cũng đã khiển trách Hoắc Khải mấy câu.

"Thôi bỏ đi, không nói nhảm nữa, cháu đi thay quần áo trước, sau đó đi ăn cơm".

"Tôi không thích…"

Ninh Thần biết Hoắc Khải muốn nói gì, đồng thời cũng hiểu tính cách của chồng mình, nếu như nói nhẹ nhàng thì có khi anh còn suy nghĩ lại, chứ cứ nói bằng cái giọng ra lệnh thì miễn bàn tiếp.

Người nào càng tỏ ra cứng rắn ra lệnh đối với anh, thì anh lại càng chống đối mạnh mẽ hơn đối với người đó.

Vừa rồi gây gổ với Tào Hạc Minh đã không phải là chuyện tốt gì, bây giờ nếu anh lại tiếp tục gây với Lý Thắng Bân, thì e rằng cũng không thể tiếp tục nói chuyện cùng với người nhà họ Lý một cách bình thường được nữa.

Ninh Thần liền bước nhanh tới và đẩy Hoắc Khải đến bên bộ âu phục, nói: "Anh cứ mặc nó đi, em thấy bộ này cũng đẹp mà, hơn nữa em còn chưa thấy anh mặc âu phục bao giờ".

“Lúc kết hôn cũng không mặc sao?”, Hoắc Khải tò mò hỏi.

"Khi đó chúng ta nghèo vô cùng, hơn nữa bố mẹ cũng không tham gia hôn lễ. Ngoài ra thì chúng ta không có bất cứ người thân, bạn bè hay bạn học thân thiết nào, nên chúng ta chỉ thắp nến đỏ đơn giản và cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi", Ninh Thần nói.

Nhắc lại quãng thời gian đã qua, cho đến tận bây giờ cô vẫn cảm thấy khá tiếc nuối.

Trong kế hoạch cuộc đời của người phụ nữ có hai điều quan trọng nhất.

Thứ nhất là kết hôn, thứ hai là sinh con.

Vậy mà khi đối mặt với cả hai việc này, cô đều chưa có sự chuẩn bị sẵn sàng. Khi cô kết hôn, nhà họ nghèo đến mức cô thậm chí còn không có một chiếc nhẫn cưới tử tế.

Chiếc nhẫn kim cương mà Hoắc Khải đã tặng cho cô cuối cùng cũng đã bù đắp được cho cô một chút tiếc nuối.

Thấy vẻ mặt có chút buồn bã của cô, Hoắc Khải thở dài, vỗ vai cô nói: "Anh đã từng rất có lỗi với em, sau này anh sẽ bù đắp những thiếu sót đó".

"Anh có lỗi gì đâu chứ. Chúng ta đã là vợ chồng thì nên chia sẻ vui buồn. Hơn nữa, hiện tại chúng ta đang sống rất tốt, và em đã rất mãn nguyện", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải không nói nhiều thêm, Ninh Thần có mãn nguyện hay chưa thì cũng chỉ là việc của cô. Việc của anh chính là phải trả sạch mọi món nợ mà Lý Phong đã mắc nợ cô.

Đưa tay cởi áo, Hoắc Khải nói với Ninh Thần: "Em ở đây đợi anh. Anh sẽ đi thay quần áo".

"Anh đi đi", Ninh Thần gật đầu, ra hiệu cho anh mau đi nhanh.

Sau đó, Hoắc Khải vào phòng ngủ thay quần áo, còn Ninh Thần thì rót một tách trà cho Lý Thắng Bân và nói: "Chú tư, mời chú uống trà".

Sự ngoan ngoãn và nghe lời của cô khiến cho Lý Thắng Bân có chút không chịu nổi, bởi vì ông ta biết sau khi họ bước ra khỏi cánh cửa kia, thứ mà người phụ nữ này phải đối mặt chính là bão táp.

Đáng lẽ cô không nên xuất hiện trong nhà họ Lý, nhưng bây giờ cô lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn xuất hiện không đúng lúc.

Nói thẳng ra thì nhà họ Lý chưa sẵn sàng để chấp nhận cô.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ninh Thần có chút khó chịu, mà cô cũng không tỏ ra quá hiểu chuyện này, chỉ im lặng bày tỏ ý tứ.

Lý Thắng Bân có vẻ hiểu ý cô, môi của ông ta như mấp máy, nhưng cuối cùng ông ta lại không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, cửa phòng ngủ đã mở và Hoắc Khải bước ra khỏi đó.

Khi quay đầu nhìn sang, cả Lý Thắng Bân và Ninh Thần đều sửng sốt.

Khi Hoắc Khải diện trang phục giản dị, trông anh bảnh bao như một sinh viên đại học vừa tốt nghiệp. Chỉ có sự khôn ngoan trong đôi mắt mới phản ánh được sự trưởng thành và vững vàng của anh.

Khí chất trưởng thành này cũng giống như một linh hồn già nua đang ẩn chứa bên trong một cơ thể trẻ tuổi nhiệt huyết, cho người ta một cảm giác tương phản dữ dội.

Nhưng Hoắc Khải trong bộ âu phục thì không như vậy.

Mặc dù không thích diện âu phục, nhưng một khi anh đã mặc chúng lên người, thì tâm thái của anh dường như cũng sẽ thay đổi theo.

Trông anh không còn thoải mái và tự do nữa, mà trở nên nghiêm trang và tận tụy. Bộ quần áo tử tế đã thay đổi toàn bộ vẻ ngoài của anh, có cảm giác như anh đã biến thành một con người ở trên tầng cao, thâm sâu khó đoán.

Nụ cười nhẹ của anh trông không còn được hiền lành như trước nữa, trong nụ cười đó bây giờ lại mang đến cho người ta một cảm giác uy nghiêm khó tả.

Có cảm giác như người mà họ đang đối mặt không phải chỉ là một đứa con riêng tầm thường, mà là một người đàn ông đang đứng ở trên đỉnh cao sau bao nhiêu năm chinh chiến trên thương trường.

Khí chất này không ai có thể đóng giả được, ngay cả Lý Thắng Bân cũng không hề có.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 332: Kết Hôn Sinh Con

Trong mắt của Lý Thắng Bân, người cháu trai này của ông ta chỉ là một đứa vô dụng. Mặc dù là con ngoài giá thú của anh cả ông ta, nhưng lại không được thừa hưởng bất kỳ cốt cách nào của nhà họ Lý.

Hướng nội, nhát gan và lười biếng là những gì mà ông ta nghĩ về Lý Phong. Nhất là khi Lý Phong lớn lên, không biết là do bản thân có đủ tự tin với dòng máu của nhà họ Lý trong người, hay là do chỉ đang giở trò cáo mượn oai hùm, tóm lại Lý Phong chỉ biết tiêu pha và rượu chè cho quên ngày tháng dưới danh nghĩa của gia tộc. Chưa bao giờ Lý Phong được bất kì ai trong nhà họ Lý coi trọng.

Trước khi đi tìm Lý Phong, Lý Thắng Bân cũng chỉ giữ nguyên ấn tượng cũ đó, nhưng bây giờ ông ta mới chợt nhận ra rằng mình dường như đánh giá thấp đứa cháu trai này.

Chưa nói đến sự cứng rắn của Lý Phong khi đối diện với ông ta, chỉ cần nhìn qua từng ánh mắt cử chỉ và dáng người cũng đủ thấy Lý Phong bây giờ so với ngày xưa đúng là cho người ta một ấn tượng khác xa một trời một vực.

Khí chất của một người không phải là thứ có thể giả vờ được.

Ngay cả Lý Thắng Bân cũng cảm thấy Hoắc Khải đứng đó có khí chất quá tuyệt vời, chứ huống chi là Ninh Thần.

Nhìn chồng với đôi mắt sáng long lanh, chưa bao giờ cô thấy chồng của mình đẹp trai hơn bây giờ.

Đây cũng là lần đầu tiên mà Ninh Thần cảm thấy hối hận, vì sao cô không biết chọn mua cho chồng những bộ trang phục phù hợp sớm hơn chứ.

Hoắc Khải trong trang phục giản dị trông như một anh chàng điển trai, nhưng anh trong bộ âu phục thì lại trông như một doanh nhân lớn.

Người bạn đời tốt nhất trong lòng của một phụ nữ luôn phải có hình ảnh trưởng thành, và Ninh Thần cũng không ngoại lệ.

“Trông có đẹp không?”, Hoắc Khải hỏi khi anh đi đến chỗ Ninh Thần.

Ninh Thần gật đầu lia lịa, đầy vẻ ngưỡng mộ: "Đẹp trai quá!"

Hoắc Khải cười, từng có rất nhiều người khen ngợi phong cách của anh, nhưng những lời khen ngợi của người khác chưa bao giờ khiến cho anh vui như khi anh nghe thấy lời khen của Ninh Thần.

"Quả thật không tồi. Xem ra trong mấy năm qua cháu đã tiến bộ không ít", Lý Thắng Bân đứng bên cạnh nói.

Ninh Thần liếc nhìn Lý Thắng Bân, sau đó quay sang nói nhỏ với Hoắc Khải: "Em cảm thấy hơi khó chịu, em muốn nghỉ ngơi một chút. Anh nên đi gặp bà nội trước, đợi em khỏe hơn thì sẽ ra cùng anh".

Hoắc Khải khẽ nhíu mày, anh biết vợ mình không phải là không được khỏe. Sở dĩ cô nói như vậy chỉ là vì không muốn làm cho anh khó xử, cũng không muốn khi cô vừa vềnhà họ Lý là đã gây ra biết bao nhiêu mâu thuẫn.

Mặc dù anh cũng không quan tâm liệu bản thân có xảy ra mâu thuẫn với nhà họ Lý hay không, nhưng Hoắc Khải hiểu được nỗi khổ tâm của vợ mình, cũng không muốn cô bị kẹp giữa trong thế khó xử.

Bên cạnh đó, anh đã từng thấy qua tính tình nhỏ mọn của người nhà họ Lý, sợ khi gặp người ta còn có thể nói mấy lời chẳng hay ho.

Những việc này Hoắc Khải đều có thể chịu đựng và đối mặt một mình, không cần thiết phải khiến cho Ninh Thần cảm thấy khó chịu khi đi theo anh.

Anh khẽ gật đầu nói: "Vậy thì em cứ nghỉ ngơi trước đi, anh sẽ quay lại ngay".

"Đây là lần đầu tiên anh về nhà sau một thời gian dài, nên cũng đừng quá lo lắng cho em. Có một máy tính ở đây, vừa hay em cũng có thể sắp xếp công việc trong thời gian rảnh rỗi", Ninh Thần nói.

Lý Thắng Bân nghe vậy thì trong lòng vui mừng, mặc dù ông ta cảm thấy sự tồn tại của Ninh Thần là rất dư thừa, cô chịu tránh mặt đi thì rất tốt, nhưng Lý Thắng Bân cũng tỏ ra rất nhiệt tình với cô mà nói: "Tôi sẽ dặn dò người làm đáp ứng mọi yêu cầu của cô. Nếu như một máy tính không đủ thì cứ bảo họ lấy thêm vài chiếc nữa".

“Cảm ơn chú tư”, Ninh Thần lễ phép nói.

Lý Thắng Bân ậm ừ, rồi cùng với Hoắc Khải rời đi.

Ông ta nóng lòng muốn đưa Hoắc Khải đến gặp bà cụ, nhưng Hoắc Khải lại không có suy nghĩ vội vàng làm gì, cứ bình tĩnh đi ăn sáng. Cho đến khi Lý Thắng Bân đổ mồ hôi lo lắng thúc giục thì anh mới thong thả đi cùng ông ta vào phòng họp bàn chuyện chính.

Một gia tộc giàu có như nhà họ Lý tất nhiên sẽ có thiết kế một nơi đặc biệt dành để họp bàn các vấn đề quan trọng trong gia đình, chính là ở giữa căn biệt thự bên cạnh, có xây dựng một phòng họp dành riêng cho việc này.

Khi Hoắc Khải và Lý Thắng Bân đến đó, thì đã có khá nhiều người ở bên trong.

Cách sắp xếp vị trí ở đây rất truyền thống, ở giữa là vị trí của người đứng đầu gia tộc có quyền lực lớn nhất, vị trí ngồi hai bên được xếp theo thâm niên và quyền lực, hàng thứ hai là cánh tay phải thân tín hoặc thế hệ con cháu kề cận. Còn có một hàng thứ ba và một hàng thứ tư ở phía dưới.

Ở nhà họ Lý trước đây xếp thành bốn hàng cũng không đủ chỗ ngồi, thỉnh thoảng tụ tập người lại, con cháu thân tín lên đến hàng trăm người cũng không có gì đáng nói.

Bây giờ nhà họ Lý đã suy yếu, trong phòng họp thậm chí còn không ngồi kín hai hàng.

Không phải là gia tộc không còn nhiều người, mà là hầu hết những người có tư cách để ngồi ở đây đều chưa tới.

Người lớn tuổi có thể do bận giải quyết công việc riêng hoặc nghĩ rằng đây là một vấn đề tầm thường nên lười tới dự. Còn những người trẻ tuổi thì chủ yếu là đang ở bên ngoài ăn chơi, cũng chẳng rảnh rang gì.

Việc trả lại danh phận cho đứa con hoang của gia tộc thì liên quan gì đến họ chứ?

Hầu hết những người có mặt tại đây ngày hôm nay đều là những người nhàn rỗi, hoặc là muốn tranh thủ nịnh nọt bà cụ. Chỉ có hai ba người có thể chân chính được coi là bậc cha chú có thứ bậc cao trong nhà.

Lý Thắng Bân chính là một trong số đó.

Mọi người trong phòng họp đang tán gẫu. Bà cụ ngồi giữa đang uống trà với bộ ấm chén trà cổ.

Khi Hoắc Khải bước vào phòng, ánh mắt của mọi người ngay lập tức tập trung vào anh.

Họ đều biết hôm nay đứa con hoang sẽ trở về, và họ cũng biết đứa con hoang này trở về để làm gì.

Dòng chính chiếm phần lớn quyền cổ phần của gia tộc, nếu không có ai thừa kế sẽ tạo cơ hội cho họ phân chia cổ phần và quyền lực.

Trong thâm tâm của những người đó chỉ mong rằng đứa cháu trai này đã chết giữa chừng. Tốt nhất là tất cả nam giới trong dòng chính đều chết hết. Chỉ có vậy thì bọn họ mới có thể nhận được nhiều thứ hơn.

Tiếc là Hoắc Khải vẫn mạnh khỏe trở về, cũng không có dấu hiệu sắp chết.

Bước vào phòng họp, Lý Thắng Bân đưa Hoắc Khải đến trước mặt bà cụ chừng mười bước, rồi nói nhỏ: "Đứng ở đây thôi".

Sau đó, ông ta cúi chào bà cụ và nói: "Mẹ, con đã mang cháu đích tôn về cho mẹ".

Bà cụ đặt chén trà trong tay xuống, tóc của bà ta đã điểm đầy sợi bạc, nhưng ánh mắt lại có vẻ tràn đầy sức sống, hiển nhiên là sức khỏe của bà ta vẫn rất dồi dào.

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hoắc Khải qua một lượt, bà cụ khẽ gật đầu nói: "Trở về là tốt rồi".

Lúc này, người đàn ông ngồi ở vị trí thứ tư bên tay trái của hàng đầu tiên đột nhiên khịt mũi nói: "Hơn tám năm rồi không về nhà, giờ quay về gặp mặt người lớn lại không biết chủ động chào hỏi, cũng quá thất lễ rồi đấy!"

Người đàn ông ngồi ở vị trí thứ năm bên cạnh tiếp lời: "Đúng vậy, đã về thì phải quỳ lạy dập đầu xin lỗi bà cụ trước. Cháu trai trong gia tộc không có nhiều, lại bỏ đi bao lâu nay mà không làm tròn chữ hiếu".

Hoắc Khải liếc nhìn hai người họ, anh không có ấn tượng gì, hẳn cũng không phải là nhân vật quyền lực trong nhà họ Lý.

Anh hoàn toàn không có hứng thú đối với vai diễn này, chỉ đứng nhìn bà cụ trước mặt. Bà cụ xua tay nói với hai người kia: "Thôi không sao, có dập đầu hay không cũng không sao. Lý Phong, mấy năm rồi không gặp cậu, ở bên ngoài sống có tốt không?"

Đây hoàn toàn là một câu hỏi xã giao, không liên quan gì đến việc bà ta liệu có quan tâm hay không.

Hoắc Khải tất nhiên biết rõ điều đó, nên chỉ thản nhiên đáp: "Vẫn tốt, đủ ăn đủ uống".

Câu trả lời này hiển nhiên cũng rất chiếu lệ, bà cụ nghe vậy thì ồ một tiếng, cũng không quan tâm lắm. Đối với bà ta, đứa con hoang này chỉ là nỗi nhục của gia tộc, không đáng để bận tâm. Có thể được bà ta hỏi tới một câu thì cũng xem như là bà ta đã ban ơn rồi.

Vậy nên bà ta cũng chẳng buồn nghe câu trả lời làm gì.

"Nếu như đã về rồi thì cứ yên tâm ở lại đây. Bà nội sẽ tìm cho cậu một người vợ, kết hôn rồi sinh con, còn được thưởng lì xì", bà cụ nói.

Giọng điệu của bà ta rất thản nhiên, hoàn toàn không có ý muốn thảo luận với người khác, cứ như thể Hoắc Khải chắc chắn sẽ làm theo những gì mà bà ta nói.

Mọi người nhìn bà cụ và Hoắc Khải với những biểu cảm khác nhau, họ đều biết ý tứ của việc chọn nàng dâu này, chính là muốn duy trì nòi giống cho dòng chính.

Trước kia xem đứa con hoang không ra gì, nhưng bây giờ gia tộc còn ít nam giới nên dù có coi thường đến đâu cũng phải dùng tới, vì dù sao đứa con hoang này cũng mang dòng máu của nhà họ Lý.

Chẳng qua là, để một đứa con hoang sinh thêm con cháu cho dòng chính của nhà họ Lý thì đúng là quá khó coi.

Nếu đổi lại là người khác nói ra chuyện này, bọn họ có thể sẽ không nhịn được mà khuyên vào mấy câu, hoặc là dứt khoát trực tiếp phản đối. Nhưng đây là bà cụ chính miệng nói ra, thì có ai dám phản đối?

Hơn nữa, chuyện này có liên quan đến việc phân chia cổ quyền trong dòng chính, liên quan đến quyền lợi, ai phản đối là đi ngược lại đường lối của dòng chính mà bấy lâu nay do bà cụ làm đại diện.

Đừng xem thường bà cụ là phụ nữ, bà ta chính là một nhân vật quyền cao chức trọng, có tư cách và vai vế đứng đầu cả gia tộc.

Đối đầu với bà ta cũng tức là tự mình chuốc lấy khổ ải.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang cảm thấy tiếc nuối vì rốt cuộc cũng không thể lấy được quyền cổ phần, thì họ lại nghe thấy một câu trả lời khiến cho họ rất hài lòng.

"Xin lỗi, tôi đã kết hôn và có một đứa con. Tôi không cần người lớn phải lo lắng về việc cả đời của mình".

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Hoắc Khải, không ai dám nghĩ rằng đứa con hoang vừa trở về nhà chỉ trong vòng chưa đầy 24 tiếng đồng hồ này vậy mà lại bạo gan hơn ai hết.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 333: Thái Độ

Không một ai dám phản đối chuyện này, chỉ có anh vừa xuất hiện là đã nói một câu "Không muốn".

Nhưng đứa con hoang này đã lấy vợ đẻ con ở bên ngoài rồi sao?

Nghe đến đây, cả đám người lại thấy vui trong lòng.

Chuyện này có nghĩa là đứa con hoang này sẽ không thể tranh giành lợi ích với họ được nữa, bởi vì hắn ta đã lấy vợ sinh con ở bên ngoài. Không biết là con cái nhà ai, nhưng dù thế nào thì chỉ cần không được nhà họ Lý công nhận thì sẽ không được tính là người của nhà họ Lý. Cho dù có sinh con rồi thì cũng vậy.

Dù sao hắn ta cũng chỉ là một đứa con hoang.

Người làm bố đã danh không chính ngôn không thuận rồi thì đứa con sao có thể có vị trí gì được.

Cảm xúc của bà cụ cũng tính là ôn hòa, nhưng khi nghe được câu nói của Hoắc Khải thì lại có thêm phần lạnh nhạt.

Đừng thấy bà ta đã tám mươi tuổi rồi mà coi thường, thật ra cách làm việc và nói chuyện của bà ta vẫn minh mẫn hệt như mấy chục năm về trước. Có rất nhiều người nhà họ Lý vừa nhìn thấy bà ta là đã trở nên khúm núm.

Lý Thắng Bân cũng vậy. Vừa nghe thấy những gì Hoắc Khải nói, ông ta đã thấy không ổn, bèn vội vàng đi ra nói: "Mẹ, Lý Phong đúng là đã kết hôn rồi, con vẫn chưa kịp…"

"Không vấn đề gì", bà cụ vẫy tay, lạnh nhạt nói: "Kết hôn thì vẫn có thể ly hôn được. Ly hôn rồi thì cũng chẳng ai dám nói gì nhà họ Lý chúng ta nữa. Cho người chuẩn bị ít tiền rồi đuổi người đi đi. Ngoài ra,…"

“Khoan đã, chuyện này đâu phải do bà làm chủ nhỉ?”, Hoắc Khải đột nhiên cắt ngang lời bà cụ.

Hoắc Khải chen ngang làm bà cụ hơi sửng sốt.

Đã biết bao năm rồi, chẳng có mấy người dám cắt ngang lời bà ta. Ở bên ngoài có lẽ sẽ có mấy người có thân phận cao quý dám làm vậy, nhưng ở trong nhà họ Lý thì tuyệt đối không có.

Cách làm của Hoắc Khải đã vượt qua sự tưởng tượng của mọi người.

Bọn họ không thể hiểu nổi vì sao đứa con hoang này lại dám to gan như vậy!

Hắn ta có biết mình đang nói chuyện với ai không vậy?

Đó là bà chủ của dòng chính nhà họ Lý có quyền thế lớn nhất đấy. Không nói đến một đứa con hoang như Hoắc Khải, cho dù là những người nắm quyền trong gia đình cũng không có ai dám làm vậy.

Lý Thắng Bân nghe mà đổ hết cả mồ hôi. Ông ta vội vàng kéo Hoắc Khải, nói nhỏ: “Bớt nói đi!”

Sau đó ông ta lại nhìn về phía bà cụ, muốn nói đỡ Hoắc Khải đôi câu: “Mẹ, ý của thằng Phong là…”

“Ý của tôi rất đơn giản, tôi sẽ không ly hôn, tiền cũng không cần. Hôn nhân của tôi do tôi quyết định, không một ai có thể ép tôi làm chuyện gì hết”.

Hoắc Khải dứt khoát cắt đứt lời nói của Lý Thắng Bân, khiến không khí từ lúng túng biến thành lạnh lẽo.

Không chỉ có bà cụ sầm mặt lại mà Lý Thắng Bân cũng hơi khó chịu.

Lúc trước ông ta thấy đứa cháu này có cá tính mạnh, nhưng không ngờ khi về nhà họ Lý thì không những không khiêm tốn lại mà còn ghê gớm hơn trước.

Bà cụ đã năm lần bảy lượt không quan tâm đến thái độ của cậu rồi mà sao cậu vẫn không chịu thôi?

Người vừa mới nói Hoắc Khải ban nãy lại đứng dậy đanh giọng dạy dỗ: "Hỗn xược! Đây là phòng họp của gia tộc, một đứa con hoang như cậu mà cũng dám nói vậy với bà à! Đúng là không coi gia tộc ra cái gì mà, còn không mau quỳ xuống dập đầu nhận lỗi đi!"

Hoắc Khải nhìn sang người đó rồi nói: "Thật ra tôi cũng không định để ý đến ông đâu nhưng mà, ông là ai đấy?"

"Tôi là ai?", người đó sửng sốt, sau đó xung quanh truyền ra tiếng cười khúc khích.

Mọi người cứ tưởng là Hoắc Khải đang cố ý sỉ nhục thân phận của người này. Vì cho dù có là con hoang đi nữa, nhưng cũng phải biết mặt những người có tư cách tiến vào phòng họp này, chứ sao lại có thể không rõ thân phận của đối phương được.

Đưa ra câu hỏi này đồng nghĩa với việc chẳng coi người này ra gì.

Người đó cũng nghĩ vậy, lại thêm cả bị người ta cười nhạo nên càng xấu hổ hơn, liền chỉ vào Hoắc Khải mà mắng rằng: "Cái thứ hỗn láo! Không biết lịch sự! Có phải là chưa bị ăn đòn nên chưa biết mình là ai đúng không?"

"Tôi thì biết tôi là ai rồi nhưng ông thì hình chưa là chưa đâu đấy. Tôi nói rồi, hôn nhân của tôi do tôi làm chủ. Như vậy thì có gì sai à? Điều luật nào quy định rằng phải nghe theo sự sắp xếp của người lớn trong nhà vậy? Người xưa còn có câu, thà phá mười cái miếu chứ không hủy một cuộc hôn nhân. Hiện giờ tôi đang có một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mà mấy người lại đòi ép tôi ly hôn, bỏ vợ bỏ con. Đây là phong cách làm việc của một gia tộc lớn đấy à? Không sợ truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười vào mặt cho sao!"

Hoắc Khải tỏ thái độ lạnh lùng, hoàn toàn không coi mấy người này ra gì.

Dù là cái người bị cười nhạo kia hay là những người khác, nghe vậy thì mặt đều sa sầm lại.

Mặc dù việc bắt Hoắc Khải ly hôn rồi lấy vợ mới là ý kiến của bà cụ, nhưng những chuyện thế này cũng đã xảy ra không ít, bọn họ còn rất có kinh nghiệm trong mấy việc như vậy.

Theo cách nói của bọn họ, sinh ra là người nhà họ Lý thì cống hiến và hy sinh cho gia tộc là lẽ đương nhiên.

Hôn nhân của anh có hạnh phúc hay không không quan trọng, quan trọng là anh có cống hiến cho lợi ích của gia tộc hay không.

Nếu không thì tình cảm vợ chồng có tốt đến mấy cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trong vòng một trăm năm trở lại đây, đây chẳng phải lần đầu nhà họ Lý xảy ra mấy chuyện này. Thậm chí bọn họ còn dựa vào liên hôn để đạt được vô số lợi ích trong một thời gian dài.

Về phương diện này, nhà họ Lý không những không thấy có gì đáng xấu hổ mà còn cảm thấy kiêu ngạo.

Bởi vì có rất nhiều đối tượng liên hôn, nếu xét về một góc độ khác thì điều này có nghĩa rằng bọn họ có thể lợi dụng thêm càng nhiều tài nguyên.

Có gia tộc nào lại có nhiều thân thích giàu có như nhà họ Lý chứ?

Ai quan tâm có sử dụng đến hay không, ít nhất lúc nói ra cũng tự cảm thấy ghê gớm là được!

Thế nhưng đây cũng là lý do mà Hoắc Khải ngay từ đầu đã không coi trọng nhà họ Lý.

Gia tộc có lớn mạnh đến cỡ nào nhưng lại phải dựa vào việc bán đi hạnh phúc cả đời của con cháu để đổi lấy sự giàu sang thì có khác gì bán nước cầu vinh đâu.

Vào lúc này, bà cụ lại lên tiếng: "Xem ra là cậu khá bất mãn với cái nhà này nhỉ? Đã vậy thì sao còn về nhà làm gì?"

Hoắc Khải quay ra nhìn bà ta rồi lại nhìn sang Lý Thắng Bân bên cạnh và nói: "Tôi có định về đâu, nhưng chú tư đây cứ bắt tôi về. Nếu ông ta không bảo là bà bị bệnh, bảo tôi về thăm bà thì tôi cũng chẳng thèm về làm gì".

"Cậu!", Lý Thắng Bân cả người run rẩy, thầm nghĩ: Tôi nói vậy là để dỗ Lý Phong về cơ mà? Chính cậu còn không biết là đúng hay sai thì sao còn nói ra hả? Thế này khác nào cậu đang chơi tôi!

Bà cụ nghe được lời của Hoắc Khải thì sắc mặt càng đanh lại. Bà ta không nói gì luôn mà quay sang nhìn Lý Thắng Bân và hỏi: "Thằng tư, nó nói có đúng không?"

Lý Thắng Bân sợ hãi, vội vàng giải thích: "Mẹ, ý của con chỉ muốn là đưa thằng bé về thật nhanh. Cậu ta lảm nhảm nhiều quá, nếu con không nói mọi chuyện nghiêm trọng hơn thì…"

"Láo toét! Có vội đến mấy mà dám trù ẻo tôi bị bệnh vào viện là anh muốn tạo phản hay sao!", bà cụ đập mạnh vào bàn.

Mồ hôi của Lý Thắng Bân tuôn ra như suối, mặc dù biết mình đang bị giận cá chém thớt nhưng ông ta cũng không dám phản kháng mà chỉ cúi đầu nghe chửi.

Bà cụ cũng chẳng mắng gì ông ta nhiều mà quay sang nhìn Hoắc Khải và lạnh lùng nói: "Nếu cậu đã tỏ cái vẻ không muốn về như vậy thì tôi hỏi cậu một câu, nhà họ Lý đã làm gì có lỗi với cậu chưa? Từ lúc đón cậu về cho đến giờ, cậu đã tiêu bao nhiêu tiền của nhà họ Lý rồi? Nếu cậu không muốn về thì nôn hết tiền ra đây, từ nay về sau cắt đứt tình nghĩa với nhà họ Lý, vĩnh viễn đừng quay lại nữa!"

"Tôi cũng chẳng nhớ mình đã tiêu hết bao nhiêu, nhưng nếu bà muốn tôi trả hết thì lên danh sách rõ ràng đi, tôi sẽ vui lòng trả lại cho", Hoắc Khải đáp.

Có nợ thì phải trả thôi, cho dù đây là Lý Phong nợ.

Hoắc Khải không có ý định trốn nợ, cũng không muốn trốn món nợ này. Dù sao thì trả xong rồi, sau này cũng không cần phải dây dưa với cái nhà họ Lý này nữa.

Nhưng câu nói này của anh lại không phải thứ mà bà cụ muốn nghe.

Bà ta làm vậy là muốn dọa anh, nhưng không ngờ cái đứa con hoang này lại cứng đầu như vậy!

Bà cụ tức đến mức đứng bật dậy, không nói năng gì mà quay đầu rời đi.

Lý Thắng Bân không dám khuyên bà ta quay lại mà chỉ có thể lườm Hoắc Khải.

Còn những người khách khác thì trong lòng đều vui như hoa nở.

Mặc dù không một ai dám lộ nụ cười, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt của họ đều đã bán đứng suy nghĩ của họ rồi.

Người vừa nãy lên giọng dạy dỗ Hoắc Khải bây giờ lại cười khà khà nói với Lý Thắng Bân: "Anh tư, anh giỏi thật, tìm được một kẻ gan to bằng trời quay về cơ à. Ai không biết còn tưởng nó mới là chủ nhà đấy. Bây giờ làm bà tức đến phát ốm lên thì sợ là anh không gánh nổi cái trách nhiệm này đâu".

Sao Lý Thắng Bân lại không biết là đối phương đang cố ý gây sự, cười trên nỗi đau của người khác chứ. Nhưng người này lại nói không sai chút nào.

Nếu thật sự làm bà cụ tức đến phát ốm thì ông ta chính là kẻ phải chịu tội!

Lại có người lắc đầu với Hoắc Khải và nói: "Cháu trai à, cậu đúng là ngu ngốc thật. Bà bảo cậu về tức là cho cậu tiền đấy, sao cậu lại có thể đối xử với bà như vậy chứ".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 334: Khuyên Giải

Cả đám người nhìn Hoắc Khải lên án dòng họ, trong lòng chỉ muốn phun một bãi nước bọt vào mặt anh.

Hoắc Khải thì chẳng bu ồn quan tâm. Đến cả bà nội, anh còn không nể mặt thì nói gì đến người khác?

Nhà họ Lý đã không thân thiện với anh thì anh đi thôi, việc gì phải ở đây lắm lời với những kẻ không có chí hướng lại không có nguyên tắc như vậy.

Lý Thắng Bân không nói mấy lời khó nghe với Hoắc Khải như đám người kia, vì trong đám người này, chỉ có ông ta là thuộc dòng thừa kế chính. Trên ông ta còn một người anh đang bệnh tật ốm yếu, đã rút lui khỏi sự vụ của gia tộc từ lâu.

Hiện giờ, cái nhà này ngoài bà cụ ra thì chỉ có ông ta là có tiếng nói.

Mà l ần này ông ta đưa Hoắc Khải v ềcũng là vì có mục đích riêng cả.

Nếu không có ai thừa kế cổ ph ần của người nắm quy ền chính thì quy ền lực sẽ được phân chia một l ần nữa, sau này bà cụ chưa chắc đã là người làm chủ của nhà họ Lý.

Cho nên Lý Thắng Bân dù có tức giận đến mấy thì cũng phải nhẫn nhịn. Gì thì gì, chờ khi nào đứa cháu này kế thừa cổ ph ần đã r ồi tính.

Lý Thắng Bân cố nhịn lại cục tức trong lòng r ồi kéo Hoắc Khải ra khỏi phòng họp. Ông ta vừa đi vừa nói nhỏ: "Cháu làm vậy là không được đâu nhé. Có phải cháu không biết tính khí của bà cụ là khẩu xà tâm phật đâu. Cháu nói mấy câu dễ nghe cho bà cụ vui lòng là được mà. Trong nhà còn có bao nhiêu ti ền đang chờ cháu thừa kế kia mà, sau này ăn ngon mặc đẹp, ăn sung mặc sướng thế nào là tùy cháu đó".

Hoắc Khải liếc ông ta một cái rồi nói: "Tiền đề là tôi phải ly hôn với vợ và lấy cái người mà bà ta muốn tôi lấy đúng không? Vậy thì xin lỗi nhé, dạ dày tôi nhỏ, không ăn được nhiều như vậy, xin dành cái phần này cho người khác".

Lý Thắng Bân tức phát điên, chỉ vào mặt Hoắc Khải và nói: "Sao nói kiểu gì cậu cũng không chịu hiểu thế nhỉ? Cậu có biết dòng dõi gia chủ nhà chúng ta có biết bao nhiêu tiền không hả? Cho dù hiện giờ gia tộc không còn được như thời kỳ đỉnh cao, những cũng phải có mấy chục tỷ đấy. Cậu không cần số tiền đó hay sao?".

"Mấy chục tỷ nhiều lắm à?", Hoắc Khải hỏi ngược lại.

Lý Thắng Bân ngẩn ra, sau đó trợn trắng mắt, trong lòng chỉ muốn đạp vào mặt Hoắc Khải một cái.

Mấy chục tỷ còn chưa nhiều? Cậu chưa tỉnh ngủ hay là sao đấy?

Bất kể là ở nước nào, với người nào, con số chục tỷ chắc chắn không phải là nhỏ.

Cái dáng vẻ chẳng bu ồn quan tâm của Hoắc Khải khiến Lý Thắng Bân không thể nào hiểu nổi. Một người thanh niên đã rời khỏi gia tộc tám năm như thế sao có thể hỏi một câu ngu ngốc với thái độ nhẹ nhàng như bỡn vậy được chứ.

"Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi đây", Hoắc Khải nói xong, cũng không chờ Lý Thắng Bân đáp lại mà đi thẳng luôn.

Lý Thắng Bân nhìn trừng trừng bóng lưng của Hoắc Khải, nhưng lại không biết phải làm gì.

Theo tính toán của ông ta, sau khi đưa đứa cháu trai này về thì cậu ta ắt phải vui vẻ mà tiếp nhận mọi sự sắp đặt của gia tộc.

Theo lời của bà cụ thì với một đứa con hoang không được công khai, cho nó cơ hội thừa kế tài sản của gia tộc, lại còn lấy được một người vợ

vừa xinh đẹp vừa giàu có thì đã là đặc ân rất lớn rồi, cảm kích đến mức rơi lệ, dập đầu bái lạy cũng không ngoa chút nào.

Nhưng biểu hiện của Hoắc Khải lúc này lại hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của Lý Thắng Bân.

Đứa cháu trai này dường như chẳng hề có hứng thú với chuyện của gia tộc, nói cách khác, tài sản của gia tộc còn không bằng một người phụ nữ chẳng có địa vị quyền thế gì.

Tại sao?

Dựa vào cái gì?

Thật ra Hoắc Khải cũng rất muốn hỏi người nhà họ Lý câu này.

Bọn họ dựa vào cái gì mà cho rằng anh sẽ đồng ý những yêu cầu vô lý đó?

Chỉ vì có tài sản mấy chục tỷ chờ thừa kế thôi sao?

Đối với người khác, mười tỷ đã là một con số không thể nào tưởng tượng nổi rồi. Dù có bắt họ làm gì đi nữa thì họ cũng sẽ không do dự.

Nhưng với Hoắc Khải, mười tỷ cỏn con cũng chẳng xứng bằng một sợi tóc của Ninh Thần.

Trong tay anh, tài sản của nhà họ Hoắc bay từ con số trăm tỷ lên thẳng hàng ngàn tỷ.

Con số này thực sự là vô cùng hiếm thấy trong toàn quốc. Nếu không, cũng sẽ chẳng có người nói rằng, có ngôi sao hy vọng dẫn dắt, nhà họ Hoắc sớm muộn cũng sẽ trở thành xí nghiệp gia tộc đứng đầu cả nước.

Mà nói thế này lại có hơi hạ thấp nhà họ Hoắc.

Một khi đạt đến cấp bậc ngàn tỷ thì không chỉ là đứng đầu toàn quốc đâu, mà cho dù có so sánh với toàn bộ các xí nghiệp khác thì chắc chắn

cũng đứng hàng đầu.

Cho nên là "chút tiền nhỏ" này của nhà họ Lý không thể khiến Hoắc Khải rung động được.

Đám người của nhà họ Lý sao hiểu được mấy lý do đó. Lý Thắng Bân và bà cụ càng không thể biết được rằng linh hồn của đứa con hoang kia đã bị thay thế bởi một người mà đến bọn họ cũng phải ngước nhìn.

Lúc trở về phòng ở, Hoắc Khải thấy Ninh Thần đang ngồi im lặng trên sô-pha, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Anh bước đến, khom lưng nói nhỏ: "Đang nghĩ gì mà nhập tâm vậy em?"

"Dạ? Không có gì. Chỉ… Không có gì đâu ạ", Ninh Thần nhìn có vẻ hơi hoảng hốt. Để che đậy trạng thái của mình, cô cố bày ra một vẻ mặt tò mò và hỏi: "Sao anh về nhanh vậy? Không nói thêm đôi câu với cả nhà hay sao?"

"Có gì hay mà nói đâu chứ, quay về với em còn hơn", Hoắc Khải thấy cô mất tự nhiên nhưng cũng không nghĩ nhiều. Anh còn tưởng rằng Ninh Thần chỉ đang không quen với không khí nơi này nên nói: "Nhìn em có vẻ không vui? Hay chúng ta đi về nhé. Người cần gặp cũng đã gặp được rồi, nhạt toẹt, về nấu cơm cho Đường Đường còn vui hơn".

Ninh Thần biết anh nói câu này phần lớn là vì muốn dỗ cho mình vui, trong lòng cô thấy ấm áp vô cùng, nhưng cũng lại có chút bất an.

Thấy vẻ mặt quan tâm của Hoắc Khải, Ninh Thần càng cảm thấy áy náy hơn. Cô lắc đầu và nói: "Anh vừa mới về mà, sao vội đi vậy chứ, dù gì cũng nên ở lại thêm mấy hôm".

"Không phải em…"

"Em ở đâu cũng vậy cả, dù sao ở đây cũng có máy tính, làm online cũng được vậy", Ninh Thần đáp.

Hoắc Khải không biết là cô không hiểu ý anh hay đang cố tình chuyển chủ đề, nhưng thấy dáng vẻ kiên trì muốn ở lại của cô thì anh đành đáp: "Thôi được, nhưng nếu em cảm thấy khó chịu thì phải nói cho anh nhé".

Không rời đi ngay không phải là vì tiếc tài sản của nhà họ Lý mà là vì với thân phận của một "đứa con hoang". Việc bản thân bỏ tiền tài vì tình yêu không phải là điều mà không ai hiểu được, nhưng nếu chưa về được bao lâu mà đã vội đi thì như vậy quá là dễ lí giải.

Dù sao thì không nghe lời bề trên cũng được coi như phản nghịch rồi. Nói là phải có nguyên tắc, nhưng mối liên hệ giữa người thân trong nhà với nhau lại không dễ cắt đứt thế đâu.

Tóm lại thì Hoắc Khải không rời đi luôn là vì không muốn ai nghi ngờ thân phận của mình.

Cùng lúc đó, Lý Thắng Bân cũng đã tìm đến chỗ bà cụ.

Ở trong phòng, bà cụ đập bàn, tức giận nói: "Thật không ra cái thể thống gì hết. Mau đuổi thằng đó ra khỏi đây ngay! Tôi không tin không có nó thì cái nhà họ Lý này sẽ sụp đổ được!"

Lý Thắng Bân mặt đầy lo lắng, thận trọng đứng bên cạnh.

Mặc dù bà cụ là mẹ của ông ta, nhưng lại cũng là gia chủ hiện tại của dòng họ này.

Ngồi ở trên vị trí này có nhiều việc đều là thân bất do kỷ. Cho dù là con trai ruột mình phạm sai lầm, đáng đánh thì vẫn phải đánh, hơn nữa còn phải đánh thật mạnh, nếu không người khác sẽ không phục.

Từ nhỏ đến lớn, Lý Thắng Bân dường như đều bị đánh, cho nên mỗi khi gặp bà cụ thì ông ta đều như chuột thấy mèo.

Mặc dù vậy nhưng Lý Thắng Bân vẫn phải nói những điều cần nói.

“Đuổi ra thì không nên đâu ạ, dòng gia chủ hiện giờ chỉ còn mỗi cậu ta kế thừa cổ phần. Nếu chờ bọn trẻ con khác thì ít cũng phải mười mấy năm. Lâu như thế thì các chi khác có chờ nổi không? Hai ba năm không có người thừa kế thì họ còn chịu được, nhưng chín mười năm không có, bọn họ không tạo phản mới lạ đó ạ”, Lý Thắng Bân nói.

“Tôi sợ bọn nó chắc?”, bà cụ càng giận giữ hơn: “Đứa nào thử tạo phản xem! Nhà họ Lý vẫn là là nhà họ Lý, tưởng tôi chết rồi đấy chắc!”

Lý Thắng Bân rất muốn nói, tuy giờ mẹ chưa chết nhưng tuổi tác mẹ đã cao rồi, ai mà biết mẹ còn sống được bao lâu.

Nhưng ông ta đâu dám nói câu đó thành lời, chưa nói đến việc đây là câu đại nghịch bất đạo, bà cụ mà nghe được thì sợ là sẽ dìm ông ta xuống hồ mất.

Có những lời mặc dù không thể nói nhưng sự thật vẫn rành rành ra đó.

Rõ ràng đây là chuyện của bà cụ và đứa con hoang, tại sao các chi khác lại đến đây?

Còn chẳng phải vì bà cụ tuổi tác đã cao, ai cũng cho là bà cụ chẳng sống được mấy năm nữa, nên dù có ý định hay không thì tất cả đều bắt đầu nhảy ra rồi.

Cũng chính vì tinh thần của bà cụ vẫn còn minh mẫn chứ không bà ta mà vào viện một cái thì e là sẽ có người gào mồm lên đòi chia lại gia sản ngay.

“Mẹ nói đúng lắm, hiện giờ bọn họ đúng là không dám làm gì, nhưng cũng chẳng được lâu đâu ạ. Mười năm đằng đẵng, ai có thể đảm bảo được mọi chuyệ chứ? Thằng Lý Phong tuy có nói năng khó nghe, nhưng cậu ta vẫn rất quan trọng. Chúng ta nhẫn nhịn một lúc đã, khi thế cục đã bình ổn trở lại thì sẽ có cơ hội xử lý thôi mà”, Lý Thắng Bân nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 335: Chia Lìa

Bà cụ đương nhiên hiểu Lý Thắng Bân đang nói gì, nếu không tính đến việc quyền cổ phần bây giờ chỉ có đứa con hoang này mới có thể thừa kế, thì bà ta đã chẳng đứng đây nói chuyện mà đã sớm đuổi Hoắc Khải và Ninh Thần ra ngoài rồi.

Việc không thể thành, nhưng bà cụ vẫn không thể nuốt được cục tức này, liền nói: "Tức chết tôi! Không biết đứa nghịch tử này học được ở đâu cái thói dám nói chuyện với tôi như vậy! Đúng là đứa con hoang vô liêm sỉ, một chút lễ phép cũng không có!"

Lý Thắng Bân đã nghe quá nhiều những lời khó nghe rồi, đừng nói là chuyện này không liên quan gì đến ông ta, dù có đi chăng nữa thì ông ta cũng sẽ không lời qua tiếng lại với bà cụ chỉ vì một đứa con hoang.

"Mẹ bình tĩnh một chút, không đáng để tức giận khi bị thằng nhóc đó chọc tức. Dù cho cậu ta có không đồng ý, chúng ta vẫn có thể thuận lợi mà đi đường vòng", Lý Thắng Bân rót một tách trà nóng cho bà cụ, đồng thời nói: "Con đã sắp xếp người đi nói chuyện với người phụ nữ đó rồi, nếu như người phụ nữ đó đủ thông minh thì nên biết chủ động ly hôn".

“Ồ?”, bà cụ bưng chén trà lên, nhấp một ngụm thấm môi rồi đặt xuống, sau đó tán thành nói với Lý Thắng Bân: “Chuyện này anh làm rất tốt, coi như đã có chút tiến bộ. Nhưng nói không cũng vô ích, khi cần thiết vẫn phải dùng một số thủ đoạn khác. Tôi không quan tâm dù cho anh dùng vũ lực hay cái gì khác, tóm lại, vấn đề này phải giải quyết xong xuôi! Tôi đã đồng ý với người lớn bên nhà họ Tề, chuyện này nhất định không được thất bại!"

“Con hiểu rồi!”, Lý Thắng Bân gật đầu lia lịa.

Nhà họ Tề là gia tộc lớn thứ hai ở Tây Bắc, đương nhiên, vị trí thứ hai này đã là chuyện của năm năm trước rồi.

Khi đó, nhà họ Lý còn đang hưng thịnh, chưa bước vào giai đoạn suy vong, mặc dù nhà họ Tề địa vị đứng thứ hai nhưng cũng phải dựa vào nhà họ Lý rất nhiều.

Tuy nhiên, năm năm trở lại đây, nhà họ Lý ngày càng sa sút, trong khoảng thời gian này, nhà họ Tề đã chiếm được rất nhiều thị phần vốn dĩ thuộc về nhà họ Lý, tài sản tăng lên từ mấy chục tỷ, thuận lợi tiến lên đỉnh cao của nhà họ Lý lúc trước.

Dù cho có chưa đuổi kịp thì giờ đây nhà họ Tề cũng đã là gia tộc lớn nhất Tây Bắc.

Họ Lý bị tước đi vị trí đứng đầu, dĩ nhiên là cảm thấy không cam lòng, mấy năm nay vì thị phần mà cùng với họ Tề tranh chấp. Trong thời điểm cao trào nhất, còn có một số cuộc ẩu đả đã xảy ra giữa hai bên.

Khi thế lực của họ Tề ngày càng tăng lên và họ Lý ngày càng suy yếu, họ Lý mới bắt đầu nhìn thấy rõ tình hình.

Họ không dám trở mặt với nhà họ Tề, dần dần bắt đầu lựa chọn lấy lòng đối phương.

Cũng chính vào lúc này, bà cụ mới phát hiện không có nam giới trưởng thành nào trong nhà có thể kế thừa quyền cổ phần của gia tộc. Vậy là bà ta đành chấp nhận rủi ro bị chê cười, chủ động tìm người nhà họ Tề để bàn chuyện liên hôn. Đọc nhanh nhất tại Tam linh 247.com

Bà ta định sẽ tìm người nam cuối cùng chưa kết hôn trong dòng chính để kết hôn với cháu gái của nhà họ Tề, đến lúc đó hai nhà hợp tác, quyền lực chắc chắn có thể tăng lên thêm một bậc.

Nhà họ Tề thật ra cũng biết nhà họ Lý bây giờ đang bán rẻ hạnh phúc của con cháu để đổi lấy quyền lợi, trong lòng họ coi thường gia tộc danh giá bậc nhất trước đây, nhưng trên thực tế họ lại vui vẻ đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Vì chỉ bằng cách này, bọn họ mới có thể cạnh tranh thuận lợi và hiệu quả hơn trên thị trường.

Một khi hai bên đã liên hôn, nhà họ Lý của các người còn không cho bên đây chiếm thêm thị phần hay sao?

Tất nhiên, để đền bù, bên đây cũng sẽ cung cấp cho nhà họ Lý một số tiền mặt.

Thứ mà nhà họ Lý thiếu nhất lúc này chính là tiền mặt, họ biết rằng nếu bán đi thị phần có khi cũng chỉ nhận được vài chục tỷ, nhưng đó cũng không phải là giá trị vĩnh viễn.

Giá trị thị trường bền vững, chỉ cần kinh doanh tốt, vài năm là có thể thu lại hàng chục tỷ.

Tuy nhiên, ngay cả khi họ hiểu điều này, họ cũng không có cách nào làm được gì.

Bởi vì nhà họ Lý không có nhiều thời gian như vậy. Không có quá nhiều tài năng kinh doanh trong gia tộc, họ bắt buộc phải thu hẹp quỹ càng sớm càng tốt để củng cố thị trường hiện có của mình.

Trong thế giới luôn luôn thay đổi theo từng ngày này, làm gì còn có cách dễ dàng để củng cố thị trường như vậy.

Không tiến lên thì phải lui về phía sau, huống chi bản thân nhà họ Lý bây giờ cũng đã nằm trong trạng thái phải lui về phía sau rồi.

Nói một cách dễ hiểu, cả nhà họ Lý và nhà họ Tề đều đang lợi dụng những đứa trẻ thấp kém nhất trong gia đình để đổi lấy những lợi ích rõ ràng.

Nói ra thì thật đáng xấu hổ, nhưng nhiều người không biết sẽ chỉ cảm thấy ghen tị.

Lúc này Lý Thắng Bân dường như nghĩ tới điều gì đó, liền hỏi: "Con nghe người ta nói viên ngọc quý của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị Đường Trọng Vi từng là vị hôn thê của ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc là Hoắc Khải, nhưng mối quan hệ giữa cả hai dường như đã tan vỡ gần đây. Người ta nói rằng cả nhà họ Hoắc và Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị đều có ý định hủy bỏ hôn ước này. Liệu chúng ta có nên đợi thêm một chút không?"

"Đợi cái gì? Đợi đứa con hoang đó gặp may mắn sau đó được Đường Thị gả con gái cho sao?", bà cụ trừng mắt nhìn Lý Thắng Bân nói: "Anh bị ngu à? Chuyện tốt như vậy có thể tới phiên chúng ta sao? Lại nói, Đường Trọng Vi chính là vị hôn thê của cậu lớn nhà họ Hoắc, cho dù bọn họ có tan vỡ đi nữa thì ai dám động vào cô ta chứ? Ít nhất phải mất ba đến năm năm nữa cũng sẽ không có ai dám động vào cô ta".

Lý Thắng Bân nghĩ một chút, thấy bà cụ nói quả có lý.

Vị hôn thê của cậu lớn nhà họ Hoắc, chẳng phải chính là việc tối kị nhất hay sao?

Người phụ nữ mà anh ta không muốn, các người lại muốn, còn không phải là muốn đối đầu với cậu lớn nhà họ Hoắc đấy à?

Lúc nhà họ Lý hưng thịnh nhất còn không bằng một góc nhà họ Hoắc, chứ đừng nói đến bây giờ còn đang ở trong thời kỳ khó khăn.

Vì vậy, Lý Thắng Bân chỉ đề cập đến nó một cách tùy tiện, cũng không để tâm. Về phần bà cụ, bà ta càng không suy nghĩ đến điều đó làm chi.

Theo bà ta, có thể để cho đứa con hoang đó kết hôn với cháu gái dòng chính nhà họ Tề thì đã được coi là phúc lớn lắm rồi, làm sao có thể mơ tưởng đến con gái của chủ tịch tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị được.

Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị thật sự là một doanh nghiệp siêu lớn ngang ngửa với doanh nghiệp của nhà họ Hoắc. Còn khuya thì họ Lý và họ Tề ở phía Tây Bắc mới có thể so sánh được.

Suốt buổi trưa, Hoắc Khải đã cùng với Ninh Thần làm bảng sao kê tài khoản.

Chỉ là Ninh Thần trông rất lơ đãng, làm một chút liền phạm sai lầm.

Thấy cô đang ở trong tình trạng rất tồi tệ, Hoắc Khải nói: "Nếu không làm nổi thì dừng lại nghỉ ngơi một chút, còn không thì đi ăn cơm trước".

Mới mười một giờ trưa, ăn cơm lúc này vẫn còn hơi sớm.

Ninh Thần rời tay khỏi bàn phím, lắc đầu nói: "Bây giờ em chưa đói. Anh một mình ăn trước đi".

"Không ăn thì cũng đứng lên đi dạo một chút. Lúc nào cũng ở trong nhà sẽ sinh buồn chán, khó tĩnh tâm làm việc hơn", Hoắc Khải nói: "Nếu trạng thái đã không tốt thì hôm nay đừng làm gì cả, cứ nghỉ ngơi đi. Tối nay xong việc, sáng mai anh đưa em về".

Ninh Thần nhìn anh, mở miệng như muốn nói, nhưng cuối cùng lại ngậm miệng lại.

Có những lời nói ẩn sâu trong lòng, muốn nói nhưng lại không dám nói, cũng không đành lòng nói ra.

Khi Hoắc Khải đến phòng họp, đại quản gia Tào Hạc Minh lại tới.

Lần này lão ta không nói gì nhiều, chỉ giới thiệu sơ qua về nhà họ Lý với Ninh Thần.

"Tổng tài sản của nhà họ Lý chúng tôi vẫn hơn 10 tỷ. Dẫn đầu nhiều lĩnh vực trong nước mà không ai sánh kịp. Gia tộc đông người, có liên hệ với mọi tầng lớp. Chưa kể còn có vô số người nằm trong giới thượng lưu trong và ngoài nước".

Sau khi giới thiệu gia thế của nhà họ Lý, Tào Hạc Minh lại nói: "Lý Phong là đứa con ngoài giá thú của nhà họ Lý, nhưng cậu ta hiện tại là đứa cháu trai duy nhất đã trưởng thành trong dòng chính của gia tộc. Theo quy

tắc của nhà họ Lý, chỉ có cháu trai trưởng thành mới có quyền thừa kế quyền cổ phần của gia tộc. Vì vậy, tương lai của cậu ta nhất định phải thành công rực rỡ, phải trở thành người giỏi nhất. Hiện tại trở ngại duy nhất của cậu ta chính là cô. Không có cô, cậu ta sẽ kết hôn với ngọc nữ nhà họ Tề, sau đó nhà họ Tề và nhà họ Lý sẽ hợp sức với nhau, nắm giữ khối tài sản mấy chục tỷ, thành tích vô hạn. Có thể thấy quan hệ của hai người rất tốt, có lẽ trong mắt nhiều người, thì cô cậu cũng được coi là một cặp đôi kiểu mẫu. Nhưng đối với đàn ông mà nói, thành công trong sự nghiệp đôi khi còn quan trọng hơn hạnh phúc hôn nhân. Sự hiện diện của cô đã gây ảnh hưởng đến sự nghiệp của cậu ta, và nhiều khả năng cậu ta sẽ đánh mất cơ hội duy nhất trong đời để trở thành ông chủ! Một cơ hội tốt như vậy, tôi nghĩ cô cũng nên hiểu rõ điều đó có nghĩa là gì!"

Theo lời của Tào Hạc Minh thì Ninh Thần là một vật cản trên con đường thành công của Hoắc Khải.

Không có cô, người đàn ông này sẽ đạt được những thành tựu lớn hơn một cách nhanh chóng hơn.

Có cô, cuộc sống của người đàn ông này chỉ có thể giới hạn ở thân phận một doanh nhân nhỏ.

Cho dù có làm việc chăm chỉ như thế nào, cho dù có tài năng đến đâu thì sao chứ?

Chẳng lẽ chỉ riêng thực lực của một người mà có thể so sánh với nỗ lực gây dựng hàng trăm năm của cả gia tộc họ Lý?

Hay cô lại đi cho rằng với thực lực của bản thân, họ có thể đạt được thành tựu mấy đời của nhà họ Lý?

Tào Hạc Minh không cần phải nói những lời này, Ninh Thần biết rằng điều đó là không thể, dù chỉ là trong tưởng tượng của cô. Chuyện này hoàn toàn không thể.

Bây giờ kiếm được hàng chục triệu một năm là cô đã cảm thấy tuyệt vời lắm rồi, thậm chí còn có lúc cảm thấy chuyện đó hơi giống như một

giấc mơ.

Ngay cả khi có phát triển hơn nữa trong tương lai, thì mỗi năm liệu có thể kiếm được một trăm triệu không kia chứ?

Mười năm kiếm được một tỉ, một trăm năm mới kiếm được mười tỉ.

Mà đời người thì có được mấy chục năm đây?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 336: Dùng Bữa

Lời nói của Tào Hạc Minh đã khiến cho Ninh Thần suy nghĩ rất nhiều.

Sau tất cả mọi chuyện, sự xuất sắc của chồng cô chính là điều hiển nhiên không thể bàn cãi, bất luận là sự phát triển nhanh chóng của cửa hàng trực tuyến, sự trợ giúp đối với bình nước nóng Kinh Vận hay sự hỗ trợ đối với cửa hàng trái cây,… tất cả đều chứng minh rằng người đàn ông này không hề thua kém bất kì ai.

Ninh Thần có rất nhiều việc phải làm ở công ty, từ việc lớn cho đến việc nhỏ. Mỗi khi có chút thời gian rảnh rỗi, cô cũng không nghỉ ngơi, mà thay vào đó cô sẽ ôm một cuốn sách hoặc xem những bài giảng kiến thức của các nhà lãnh đạo doanh nghiệp.

Mấy ngày trước cô còn nghĩ nếu như cô có nhiều thời gian hơn, cô sẽ đăng ký học lấy bằng MBA hay thứ gì đó tương tự.

Lý do khiến cô cứ phải mải miết làm việc và học tập không ngơi nghỉ, không phải chỉ đơn giản vì có quá nhiều thứ cô còn phải học, mà là vì cô bắt đầu nghĩ rằng mình không xứng với anh.

Là vợ của một người chồng ưu tú như vậy, nếu như hàng ngày cô không tìm thấy việc để làm, nhất định sẽ tự cảm thấy bản thân rất thất bại.

Nhiều phụ nữ sẽ trở thành bà nội trợ kiểu mẫu khi lấy được một người đàn ông tốt, họ không phải lo lắng về kinh tế hay suy nghĩ về những điều khác, họ chỉ cần tận hưởng vẻ đẹp của cuộc sống.

Họ tự hào về điều đó và cũng được nhiều người khác ngưỡng mộ.

Nhưng Ninh Thần không phải là người phụ nữ như vậy, trong lòng cô luôn có những suy nghĩ riêng, biết rằng tình yêu của chồng cũng không phải là lý do để cho cô lười biếng.

Nếu như cô muốn bắt kịp anh, nếu như cô muốn cùng anh tiến xa hơn, thì cô càng phải nỗ lực hơn nữa.

Có lẽ cô sẽ không bao giờ có thể đạt được đến trình độ của anh, nhưng ít nhất sự cố gắng này có thể khiến cho khoảng cách giữa anh và cô trở nên ngắn lại thêm một chút.

Vì vậy Ninh Thần luôn phấn đấu với mục tiêu đó của mình.

Tuy nhiên, lời nói của Tào Hạc Minh đã khiến cho Ninh Thần lúc này giống như một quả bóng bị xì hơi, không ngừng bị rút hết không khí bên trong.

Đúng vậy, cho dù họ có làm việc chăm chỉ như thế nào, thì cũng làm sao có thể so sánh được với sự giúp đỡ của nhà họ Lý?

Khối tài sản hàng chục tỷ đó, phải chật vật bao nhiêu năm thì họ mới có thể kiếm được?

Nếu cô rời xa anh, anh sẽ có tiền trong tầm tay của mình mà không cần phải lao lực.

Có được số tiền này, cộng với năng lực sẵn có của chồng cô, tương lai anh chắc chắn có thể phát triển đến mức không thể tưởng tượng được.

Những gì Tào Hạc Minh nói đều đúng, một người đàn ông ưu tú như anh không nên bị ràng buộc bởi một người phụ nữ bình thường như cô.

Ninh Thần càng nghĩ càng cảm thấy chán nản.

Cô như trở về cái thời chưa có gì trong tay, đối mặt với một đại gia có gia thế khủng, đến mức cô không biết phải làm thế nào cho phải.

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu của cô là phải mau chóng trốn tránh.

Nếu như không thể đối mặt, thì chỉ còn cách trốn tránh.

Ngẩng đầu nhìn Hoắc Khải, Ninh Thần những muốn nói với anh một câu, hay là chúng ta ly hôn đi.

Nhưng cô thật sự không nỡ, bởi vì trong lòng cô biết rõ, sau khi ly hôn, cô sẽ không bao giờ tìm được một người đàn ông nào tốt như vậy nữa.

Cô không dám, không muốn, càng không đành lòng khiến cho Đường Đường mới tí tuổi mà đã phải mất đi hạnh phúc gia đình trọn vẹn.

Hoắc Khải nhìn thấy sự khác thường của cô, liền quan tâm hỏi han: "Em sao vậy? Sao trông em lại có vẻ rất khó chịu?"

"Không sao đâu", Ninh Thần như hoàn hồn, chậm rãi lắc đầu, thay đổi chủ đề: "Không phải là anh đang đói sao? Chúng ta đi ăn cơm đi".

"Được".

Hoắc Khải không truy hỏi cô. Trong suy nghĩ của anh, không có việc gì là anh không thể tự mình giải quyết.

Chỉ cần nhìn qua thì anh cũng biết là Ninh Thần đang che giấu tâm sự trong lòng. Mà tâm sự cô giấu chắc chắn có liên quan đến nhà họ Lý.

Cụ thể thế nào, Hoắc Khải cũng không muốn hỏi thêm. Khi vợ muốn nói, cô sẽ tự động nói cho anh biết. Còn khi vợ đã không muốn nói thì anh cũng chỉ nên âm thầm đứng phía sau chăm lo cho cô.

Dù thế nào thì anh cũng sẽ giải quyết được mọi chuyện, vậy thì cần hỏi nhiều thêm làm gì.

Sau đó, cả hai rời khỏi phòng và đi đến phòng ăn của nhà họ Lý.

Phòng ăn này không phải là nơi ăn uống tập thể như ở công ty, cả một diện tích rộng lớn như vậy đều thuộc về nhà họ Lý, mỗi gia đình trong họ đều có chỗ cố định, không cần ngày nào cũng đến ăn cùng nhau.

Muốn ăn gì thì cứ bảo đầu bếp nấu là được.

Mà ở ngôi biệt thự chính giữa của dòng chính còn có một khu ăn uống đặc biệt, diện tích rất lớn, chia thành năm sảnh.

Thông thường dòng chính chỉ dùng hai sảnh để người lớn tuổi và thế hệ trẻ ăn uống tách biệt, chỉ thỉnh thoảng khi có khách đến, các sảnh khác mới được sử dụng.

Tại đây có đầu bếp túc trực 24/24, với nhiều loại nguyên liệu tươi ngon. Một phần được giữ ở bếp sau, phần còn lại do các nguồn cung lớn trong thành phố cung cấp. Đảm bảo rằng ai muốn ăn gì cũng có thể làm được ngay.

Khi Hoắc Khải và Ninh Thần đến đó, đã có hai ba người đang dùng bữa ở đó, tất cả đều trạc tuổi nhau.

Hai trong số những người phụ nữ là cháu gái của dòng chính, và có một người đàn ông trẻ đến từ một gia đình khác.

Sau khi họp bàn vào buổi sáng, có vài người đã rời đi, mà cũng có vài người ở lại.

Nhìn thấy Hoắc Khải vào lúc này, bọn họ lập tức quay đầu nhìn sang.

Ánh mắt của bọn họ đều không mấy thân thiện. Ninh Thần có vẻ hơi lo lắng, vô thức tựa vào người Hoắc Khải.

Hành động của cô khiến cho ba người kia mỉm cười mỉa mai.

Một đứa con hoang vô dụng đã tìm được một người vợ chưa từng nhìn thấy thế giới rộng lớn như thế nào.

Trong lòng bọn họ đều không coi Hoắc Khải là người thân, mà chỉ là một đứa con hoang được nhặt về.

Mặc dù Hoắc Khải bây giờ có ý nghĩa đặc biệt quan trọng đối với dòng chính của gia tộc, nhưng mấy cô cháu gái lại không nghĩ tới điều đó làm gì.

Bởi vì bọn họ là phụ nữ, gia tộc này tuy cũng không tính là quá trọng nam khinh nữ, nhưng cháu gái thì phải gả ra ngoài, nên sẽ không được thừa hưởng tài sản gì cả.

Tuy rằng hai người vẫn chưa kết hôn, nhưng ngày được gả đi chắc cũng chẳng còn xa nữa.

Dòng chính có sở hữu bao nhiêu tài sản cũng không liên quan gì đến bọn họ, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ bị gia tộc dùng để đổi lấy quyền lợi. Một khi đã kết hôn với người giàu có rồi thì bọn họ cũng không còn gì phải lo lắng.

Ngay cả khi nhà họ Lý sụp đổ, điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc hưởng thụ cuộc sống của họ.

Vì vậy, một trong hai người phụ nữ đột nhiên vẫy tay với Hoắc Khải: "Ai đây ta, qua đây để chị nhìn một chút nào".

Hoắc Khải đến nhìn cũng không thèm nhìn họ, trực tiếp dẫn Ninh Thần đi tới quầy, nói với đầu bếp: "Hai bát cháo trắng, hai quả trứng vịt muối".

“Được rồi, vui lòng đợi một chút”, đầu bếp lịch sự nói.

Họ chỉ làm những việc vì tiền lương mà nhà họ Lý trả cho, nên mặc dù họ đã thấy qua rất nhiều vụ tranh chấp trong gia đình vào mỗi ngày trong tuần, họ cũng không bao giờ muốn dính dáng vào. Dù trước mặt họ có là đứa con hoang không chút giá trị hay là bất cứ ai khác, họ đều không để tâm đến.

Chỉ cần nhận tiền và làm tốt công việc của mình là được.

Sự thờ ơ của Hoắc Khải khiến cho Ninh Thần càng thêm căng thẳng, nên không thể không kéo anh lại mà nhắc nhở: "Có người đang gọi anh ở bên đó".

“Không cần quan tâm đến họ”, Hoắc Khải lắc đầu nói trong khi anh đang lấy món ăn từ đầu bếp.

Cháo trắng được nấu vừa miệng, gạo dẻo thơm, trứng vịt muối cũng được đầu bếp tẩm ướp vừa ăn. Mùi vị rõ ràng ngon hơn những loại mua ở ngoài.

Vì biết tâm tình của Ninh Thần đang không được tốt nên không thể ăn quá nhiều, cho dù có dâng sơn hào hải vị đến trước mặt thì cô cũng lười đụng đũa nên anh mới gọi món này. Nếu không, ngay cả khi Ninh Thần muốn ăn thịt rồng, Hoắc Khải cũng sẽ cố gắng hết sức để có được nó cho cô.

"Ngồi đằng kia đi, khá yên tĩnh", Hoắc Khải dẫn Ninh Thần đến một chỗ vắng người.

Anh không muốn mình và Ninh Thần bị quấy rầy bởi những người không liên quan, nhưng sau khi những người không liên quan đó bị anh phớt lờ, họ liền cảm thấy rất không vui.

Một đứa con hoang như anh thì bọn họ vốn dĩ cũng chẳng để vào trong mắt, chủ động gọi lại cũng coi như đã là ban ơn rồi. Lẽ ra đứa con hoang nên lật đật chạy đến chào hỏi mới đúng.

Khi Lý Phong còn ở trong nhà họ Lý rất hay bị những người này bắt nạt, có bị đánh thì cũng là chuyện thường ngày.

Lý Phong không bao giờ dám chống cự, khi bị đánh xong cũng chỉ biết tìm chỗ vắng người để nhậu nhẹt cho quên sầu. Nếu dám tìm người để mách lại, chắc chắn sẽ còn bị khiển trách nặng nềhơn.

Một đứa con hoang khiến cho nhà họ Lý mất mặt mà còn dám kêu oan khi bị anh chị em trong nhà đánh đập hay sao? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn không biết tự xấu hổ đi?

Qua vài lần chịu thương tổn, sau này mỗi khi Lý Phong nhìn thấy những người đó thì đều đi đường vòng.

Thời gian càng trôi qua, những người ngay từ đầu đã không tôn trọng Lý Phong lại càng coi thường anh ta hơn.

Bây giờ đã tám năm trôi qua, thời khắc Lý Phong quay trở về nhà họ Lý cũng là lúc kí ức về anh ta trong tâm trí của mọi người lại hiện về.

Những trò đùa ác ý và chiêu trò hồi đó, họ đều rất muốn thử lại trên người Lý Phong.

Thấy Hoắc Khải không đáp lại, bọn họ chỉ nghĩ là anh đang sợ hãi.

Cả ba nhìn nhau, rồi lập tức đứng dậy và đi về phía Hoắc Khải.

Ninh Thần dễ dàng phát hiện nhất cử nhất động của những người này, thấy họ đi ngang qua, cô càng lo lắng, vội vàng nói nhỏ với Hoắc Khải: "Họ đến đây rồi".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 337: Đánh Mắng

"Không cần để ý tới bọn họ, em nếm thử trứng vịt muối đi, hương vị được lắm", Hoắc Khải cẩn thận bóc vỏ trứng vịt muối cho Ninh Thần.

Trứng vịt muối do mấy đầu bếp này làm rất ngon, sau khi bóc ra sẽ thấy lòng trắng trứng mịn như ngọc, hương thơm nồng nàn, màu sắc trong suốt lấp lánh. Tách lòng trắng trứng ra là sẽ thấy lòng đỏ như đá quý màu đỏ, chứ không phải màu vàng thường gặp. Lòng đỏ trứng tươi xốp thơm lừng, hương vị rất đặc biệt.

Ninh Thần vô thức nhận lấy trứng vịt muối, nhưng cô chẳng có tâm trạng đâu mà ăn, chỉ nhìn chăm chú vào mấy người kia.

Chú ý tới nét mặt của cô, Hoắc Khải không khỏi nhíu mày lại.

Anh đứng lên rồi xoay người lại.

Những người đó cũng đi tới trước mặt, còn chưa kịp hỏi tội thì Hoắc Khải bỗng đứng phắt dậy, khiến bọn họ giật nảy mình.

Tới đây ăn cơm cốt là để phân tán sự chú ý của Ninh Thần, để cô khỏi nghĩ tới những chuyện đâu đâu.

Ai ngờ đến đây cũng không được yên ổn, vẫn có lũ chó mèo tới quấy rối, khiến Hoắc Khải cực kỳ khó chịu.

Không đợi mấy người kia mở miệng, anh đã lên tiếng trước: "Tôi không cần biết các người là ai hay muốn làm gì, tốt nhất các người hãy rời khỏi đây mau lên".

Mấy người kia nghe mà sửng sốt, bọn họ còn tưởng rằng Hoắc Khải đứng lên là để xin lỗi hoặc chào hỏi, nào ngờ anh lại đuổi bọn họ đi.

Người phụ nữ vừa lên tiếng nổi giận, chỉ vào Hoắc Khải nói: "Cậu tưởng cậu là ai mà dám ăn nói với bọn tôi như thế!"

“Tôi không tưởng mình là ai hết, tôi chỉ biết là sự hiện hữu của các người đã làm ảnh hưởng tới tôi. Nếu muốn biết mình là ai thì các người có thể về hỏi bố mẹ hoặc là người thân bạn bè của các người”, Hoắc Khải bình tĩnh nói: “Thế nhưng tôi không tán thành các người làm như thế cho lắm, bởi vì theo sự hiểu biết của tôi về nhà họ Lý, những năm gần đây con gái trong nhà họ Lý chỉ cần là hai mươi tuổi trở lên thì hầu hết đều sẽ kết hôn với một người đàn ông môn đăng hộ đối để đổi lấy lợi ích. Vừa rồi cô nói cô là chị tôi, năm nay tôi ba mươi tuổi rồi, vậy thì chắc hẳn cô đã hơn ba mươi tuổi. Trong nhà họ Lý, con gái đã ba mươi tuổi mà còn chưa kết hôn thì chỉ có thể là bởi vì xấu xí hoặc là tính cách quá tệ, hơn nữa còn là tệ đến mức không thể chấp nhận được. Nếu không, với tên tuổi của nhà họ Lý, cô đâu rảnh để tới kiếm chuyện với tôi”.

Những lời nói ấy như một con dao đâm vào trái tim người phụ nữ kia.

Đúng như những gì Hoắc Khải nói, năm nay cô ta đã ba mươi mốt tuổi, đã qua thời kỳ cưới gả bình thường rồi.

Mà đúng là nhà họ Lý vẫn luôn tìm kiếm đủ mọi đối tượng kết hôn cho con cháu trong gia tộc để đổi lấy lợi ích, điểm này rất giống nhà họ Cơ. Thế nhưng nhà họ Cơ không quá đáng bằng nhà họ Lý, trẻ con mới sinh ra, chưa kịp đặt tên thì đã nghĩ xem sau này sẽ trao đổi lợi ích với gia tộc nào rồi.

Xét theo góc độ này thì con cháu trong nhà họ Lý thực sự rất đáng thương.

Sở dĩ đến giờ người phụ nữ này vẫn chưa lấy không, không phải là bởi vì không tìm được người môn đăng hộ đối, mà là bởi vì tác phong sinh hoạt của cô ta có vấn đề.

Bởi vì điều kiện gia đình quá tốt, những người xung quanh chiều chuộng cô ta từ nhỏ đến lớn, khiến tính cách của cô ta cực kỳ kiêu căng ngạo mạn.

Bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, cô ta đã lêu lổng bên ngoài.

Hỏi những chuyện khác thì chưa chắc cô ta đã biết, nhưng hỏi đến các trò trong quán bar thì cô ta thuộc như lòng bàn tay.

Chỉ tính số lượng bạn trai quen trong quán bar thôi cũng phải hai mươi người trở lên rồi.

Rất nhiều người ngầm ví cô ta là xe buýt, ai cũng có thể lên được.

Những lời ấy rất khó nghe, nhưng cô ta chẳng bao giờ để ý tới, cảm thấy mình là con cái nhà họ Lý, dù có chơi thế nào thì sau này cũng có người lấy.

Ai ngờ chơi quá đà nên tiếng tăm quá tệ, đã thế tính cách còn không ra sao, khiến mọi người tìm đủ mọi lý do để từ chối những người tới làm mai cho nhà họ Lý.

Cho dù muốn làm thân với nhà họ Lý đến mức nào đi chăng nữa thì cũng đâu thể lấy một người vợ như thế được, ai chẳng biết cô ta là loại con gái lăng nhăng bắt cá mấy tay cùng một lúc.

Cưới một người vợ như thế thì chẳng biết sau này sẽ mọc bao nhiêu chiếc sừng, đồn ra ngoài thì biết giấu mặt vào đâu?

Bây giờ thương nhân không dễ lừa như trước nữa, không phải cứ có tiền là thích làm gì cũng được.

Đại đa số mọi người vẫn khá coi trọng thanh danh.

Hơn ba mươi tuổi mà còn chưa lấy chồng, cô ta gần như trở thành một trò cười trong nhà họ Lý, có thể nói là người lớn trong nhà đều đã từ bỏ cô ta rồi.

Người nhà họ Lý đều hiểu chuyện này, nhưng vì bận tâm đến danh dự của gia tộc nên chẳng có mấy ai nói ra trước mặt cô ta.

Hoắc Khải chính là người đầu tiên chọc vào nỗi đau của cô ta ngay trước mặt như vậy.

Người phụ nữ ấy tức đến mức đánh mất lý trí, gào lên ngay tại chỗ rồi giơ tay cào về phía Hoắc Khải.

Móng tay của cô ta cực kỳ sắc bén, nếu bị cào trúng thì e là còn đáng sợ hơn cả mèo hoang.

Nếu là Lý Phong của năm xưa, chắc chắn anh ta sẽ chẳng dám phản kháng, chỉ biết chịu đòn một cách bị động.

Nhưng người đang đứng ở đây lúc này không phải Lý Phong.

Hoắc Khải sẽ chẳng dung túng tính cách gàn dở của cô ta, trước khi cô ta cào trúng mình, anh đã đẩy cô ta ra rồi.

Bởi vì Hoắc Khải dùng lực khá mạnh nên người phụ nữ kia lùi về sau vài bước, cuối cùng cô ta không đứng vững được, cứ thế ngồi phịch xuống mặt đất.

Lúc ngã xuống mặt đất, cô ta và hai người kia đều ngây ra như phỗng, chắc là không ai ngờ rằng Hoắc Khải lại đẩy một cách dứt khoát và chẳng hề cố kỵ điều gì như thế.

Khoảng hai giây sau, người phụ nữ kia mới hoàn hồn lại và thét lên: "Mày, mày dám đánh tao!"

"Muốn ăn vạ thì cứ nói thẳng ra, tôi đẩy cô chứ không đánh cô. Đương nhiên, nếu cô coi đó là đánh thì tôi cũng không phản đối", biểu cảm và giọng nói của Hoắc Khải vẫn rất thản nhiên.

Vẫn là câu nói đó thôi, ngay cả bà cụ mà anh còn không nể mặt, sao lại quan tâm đến cháu ngoại của bà ta.

Ninh Thần cũng giật nảy mình, cô vội vàng đứng lên khuyên Hoắc Khải có gì cứ từ từ nói, đồng thời định bước tới đỡ cô ta dậy.

Hoắc Khải ngăn cản cô, anh lắc đầu nói: "Không cần để ý tới cô ta".

“Mày chán sống thật rồi! Một thằng con hoang mà dám đánh dòng chính!”, người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh chỉ vào Hoắc Khải và nói với vẻ mặt căm phẫn, như thể anh vừa gây ra tội tày trời đáng chết lắm vậy.

Hoắc Khải liếc mắt nhìn anh ta, nói: “Đừng cứ luôn miệng nó con hoang như thế, cậu có chắc cậu là con ruột của bố cậu không?”

Với những gia tộc lớn như thế này, chuyện đổ vỏ rất phổ biến, càng giàu thì chơi càng hăng.

Rất nhiều phú ông nuôi con trai cho người ta bao nhiêu năm mới phát hiện ra không phải là con mình. Chỉ có điều đa số đều giải quyết ngầm, lấy lý do khác để ly hôn, không công bố với mọi người.

Dù sao thì chuyện như vậy thực sự quá mất mặt, bọn họ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Người đàn ông bên cạnh nghe vậy hơi ngây ra, sau đó khuôn mặt anh ta đỏ lên, nổi giận đùng đùng đi về phía Hoắc Khải, chỉ vào mặt anh mắng: “Mẹ kiếp, mày lặp lại lần nữa xem nào! Hôm nay tao phải giết chết mày!”

“Tới đây thử xem!”, Hoắc Khải lạnh lùng nhìn anh ta.

Đôi mắt lạnh lùng mang đến khí thế khiến người ta phải kinh hãi.

Tuy rằng Hoắc Khải rất ít khi chủ động đánh người, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không biết đánh nhau.

Con cháu nhà giàu đa số đều sẽ học một vài chiêu để tự vệ, tránh trường hợp không tự bảo vệ được bản thân trong những lúc gặp chuyện không may.

Năm đó Hoắc Khải đứng ở địa vị cao nên càng dễ bị tập kích, vậy nên anh rất chăm chỉ trong phương diện này.

Tuy rằng chưa sánh bằng con nhà võ như Đường Thế Minh, nhưng vẫn giỏi hơn người bình thường nhiều.

Nếu chỉ là hai, ba người bình thường thì căn bản không phải đối thủ của anh.

Nhưng không phải con nhà giàu nào cũng sẵn sàng dành thời gian vui chơi của mình vào việc luyện tập một thứ mà rất có thể cả đời này sẽ không dùng đến.

Ví dụ như người đàn ông trẻ tuổi trước mặt anh chẳng hạn, anh ta chưa bao giờ tập võ, thỉnh thoảng đánh nhau với người ta cũng chỉ dùng công phu mèo cào mà thôi.

Nếu có thể đánh thắng được thì đánh, không đánh thắng được thì mắng vài câu, lấy thế lực gia tộc ra hăm dọa người khác.

Ánh mắt và khí thế của Hoắc Khải đều ăn đứt người đàn ông trẻ tuổi kia, liếc mắt một cái là anh ta lập tức rụt vòi, đâu dễ gì dám tiến lên.

Anh ta có một dự cảm rất kỳ lạ, nếu lao lên đánh nhau thật thì chắc chắn anh ta sẽ là bên chịu đòn.

Lúc này, một người phụ nữ trẻ tuổi hơn một chút bước tới đỡ cô lớn tuổi kia đứng lên, đồng thời hung hăng nói với Hoắc Khải: "Lý Phong, đừng tưởng bọn tao không biết mày trở về làm gì, cũng đừng cho rằng mày trở về thừa kế cổ phần là sẽ trở nên ghê gớm lắm. Trong nhà họ Lý, mày chỉ là một thằng con hoang, là loại phế vật bị bọn tao lợi dụng mà thôi! Tưởng mình được thừa kế cổ phần thì sẽ trở thành người nhà họ Lý thực sự sao? Bà đây nhổ vào! Cả đời này cũng không xảy ra chuyện đó được đâu!"

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 338: Không Nể Mặt

Người phụ nữ bị Hoắc Khải đẩy ngã cũng gào lên theo: "Chó không sửa được tật đớp cứt, con hoang đúng là con hoang, không có chút văn hóa nào cả. Dám giương oai ở nhà họ Lý, mày cứ chờ đó!"

Ba người gào thét như thế, nhưng không có một ai dám lao lên đánh nhau với Hoắc Khải.

Ánh mắt vừa rồi đã chứng tỏ Hoắc Khải không phải kẻ dễ bắt nạt.

Có lẽ rất nhiều năm trước bọn họ có thể tùy ý hà hiếp chủ nhân của thân thể này, nhưng mấy năm trôi qua, mọi thứ đều thay đổi.

Không ai biết Hoắc Khải đã trải qua những gì ở bên ngoài. Về nhà mà dám ngông cuồng như thế, thật sự là bởi vì anh được thừa kế cổ phần của dòng dõi gia chủ, vậy nên mới không sợ hãi?

"Mày chờ đó!"

Ba người kia lại kêu gào vài câu nữa rồi mới dìu bạn mình rời khỏi đó.

Ninh Thần nhìn bọn họ với vẻ mặt lo lắng, sau đó nói với Hoắc Khải: "Anh như vậy không ổn lắm đâu, dù sao bọn họ cũng là họ hàng của anh mà. Vừa về nhà đã gây rắc rối, ngộ nhỡ bọn họ đi mách lẻo với người ta thật thì phải làm sao?"

"Mách thì mách, có gì phải sợ. Anh vẫn giữ nguyên câu nói đó, nếu nơi này không chào đón chúng ta thì chúng ta đi là được", Hoắc Khải tỏ vẻ thờ ơ.

Trong lòng anh rất nhẹ nhõm, nhưng Ninh Thần thì không thể hiểu nổi.

Đây là nhà họ Lý nức tiếng, bao nhiêu người muốn tới mà cũng không tới được. Nay anh đã tới được đây, nhưng lại làm việc huênh hoang, tự nhiên đắc tội với người ta, sau này phải sống trong nhà họ Lý thế nào?

Ninh Thần biết Hoắc Khải làm như vậy cũng là vì cô, hoặc có thể nói sự tồn tại của cô đã làm anh thay đổi suy nghĩ.

Nếu không phải bởi vì cô, có lẽ anh sẽ sẵn lòng nghe theo sự sắp đặt của nhà họ Lý.

Ba người kia làm Hoắc Khải và Ninh Thần chẳng còn thiết ăn uống gì nữa, vậy nên bọn họ chỉ tùy ý ăn vài miếng trong nhà ăn rồi đi ngay. Cùng lúc đó, ba người vừa rồi đã đi tìm đại quản gia Tào Hạc Minh.

"Ý cô là cậu ta đã nhục mạ các cô, sau đó còn mặt dày nói là không có cậu ta thì nhà họ Lý sẽ sụp đổ?", Tào Hạc Minh hỏi.

"Đúng vậy, cậu ta đã nói thế đấy. Ông không biết biểu cảm của cậu ta lúc đó kiêu căng đến mức nào đâu, nhìn thôi đã phát bực rồi! Tôi chỉ tốt bụng tới đó nhắc nhở cậu ta là đừng nói khoác mà cậu ta đã đẩy ngã tôi", người phụ nữ lớn tuổi hơn một chút nói.

Tào Hạc Minh nghe vậy lập tức sầm mặt xuống. Tuy rằng lão ta chỉ là quản gia, nhưng từ lâu đã coi mình là một thành viên trong nhà họ Lý rồi.

Có người sỉ nhục nhà họ Lý, lão ta không thể chịu đựng được, huống chi còn là đứa con hoang không đáng nhắc tới.

Mấy người kia châm ngòi rồi thêm mắm thêm muối vào chuyện này, còn Tào Hạc Minh thì không hề có ý định điều tra xem việc đó là thật hay giả.

Vốn dĩ lão ta đã ngứa mắt với Hoắc Khải rồi, một đứa con hoang tới gia tộc mà không biết trời cao đất dày là gì, tưởng mình ghê gớm lắm đấy.

Lão ta trầm giọng nói với những người kia: "Tôi biết rồi, nhất định tôi sẽ lấy lại công bằng cho các cô cậu, yên tâm đi! Tôi sẽ không dễ dàng tha cho bất cứ kẻ nào sỉ nhục nhà họ Lý!"

Với thân phận của Lý Phong, Tào Hạc Minh nói như vậy đã là không biết tôn ti rồi.

Cho dù Lý Phong là con riêng thì suy cho cùng anh vẫn mang họ Lý.

Một quản gia mà dám nói là không tha cho anh, muốn làm gì đây hả?

Định làm phản sao?

Nhưng ba người kia chẳng hề bất mãn chút nào, ngược lại còn cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Một đứa con hoang mà thôi, có thể coi là người nhà họ Lý được sao? Tất nhiên là không rồi!

Vậy thì đại quản gia đi dạy dỗ hắn ta cũng là điều nên làm.

Sau đó, Tào Hạc Minh lập tức dẫn ba người tới tới nhà ăn, đến nơi mới biết là Hoắc Khải và Ninh Thần đã đi rồi.

Bọn họ lập tức đi tới phòng Hoắc Khải, vừa tới cửa là người phụ nữ lớn tuổi kia đã bước tới đập cửa thật mạnh, quát: "Lý Phong, mở cửa cho tao! Đừng có núp bên trong làm rùa rụt cổ!"

Trong phòng, Hoắc Khải đang định massge vai gáy cho Ninh Thần để cô thả lỏng. Nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, lông mày của anh nhíu lại.

Ninh Thần nghe ra được rằng những người tới đây không có ý tốt, cô lo lắng nhìn Hoắc Khải.

Hoắc Khải vỗ nhẹ lên vai cô, ý bảo không sao cả, sau đó đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, không đợi người bên ngoài lên tiếng, Hoắc Khải đã nói trước: "Tôi không cần biết các người muốn làm gì, tốt nhất các người hãy ngoan ngoãn quay về đi, tôi không thích nói chuyện với người không quen biết".

Đây là lần thứ hai anh lên tiếng trước, còn hung hăng như thế.

Người phụ nữ lớn tuổi kia càng khó chịu hơn, cô ta liếc nhìn Tào Hạc Minh ở đằng sau. Nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của lão ta, trong lòng không

khỏi cảm thấy yên tâm.

Ai chẳng biết quản gia Tào là người mà bà cụ tin tưởng nhất. Có lão ta đứng sau thì chẳng việc gì phải sợ đứa con hoang này làm bậy.

Nghĩ đến đây, người phụ nữ đó bạo gan hơn nhiều, cô ta chỉ vào mặt Hoắc Khải nói: "Mày hống hách cái gì, tưởng mình là ngọc hoàng đại đế hay sao! Tao đã nói hết những gì mày làm cho quản gia Tào rồi, hôm nay ông ấy tới tìm mày để hỏi tội đây!"

Lúc này, Tào Hạc Minh cũng đứng sau, nói một cách thản nhiên: "Nếu biết sai rồi thì xin lỗi bọn họ trước đi, sau đó tới dập đầu sám hối với bà chủ".

Hoắc Khải nhìn bốn người trước mặt, lại một lần nữa anh cảm nhận được sự ngu xuẩn của nhà họ Lý.

Thái độ của anh đã rõ ràng đến thế rồi mà sao bọn họ vẫn cho rằng anh sẽ cúi đầu cơ chứ?

Chỉ có thể nói rằng cái danh xưng nhà họ Lý đã khiến trí thông minh của đám người này hạ thấp xuống dưới mức bình quân.

Nếu không có một thân phận cao quý thì rất khó để bọn họ có suy nghĩ và hành vi tôn trọng người khác.

Đã là như thế thì Hoắc Khải lại càng không khách khí, anh nói: "Tôi không cảm thấy mình làm gì sai hết, nếu các người muốn tôi nhận sai thì chẳng thà về nghỉ ngơi đi còn hơn. Không có chuyện gì khác thì tôi đóng cửa đây".

Dứt lời, Hoắc Khải lập tức cầm lấy tay nắm cửa, định đóng cửa phòng lại.

Tào Hạc Minh nhanh chóng chen tới, lấy thân mình ra chặn cửa. Vẻ mặt của lão ta càng thêm âm trầm, ánh mắt nhìn Hoắc Khải chứa đầy sự khinh thường và phẫn nộ.

“Mặc dù cậu mang họ Lý, nhưng tốt nhất là cậu hãy tự ý thức được thân phận của mình!”, giọng nói của Tào Hạc Minh nghe âm trầm như thể đang kìm nén cơn phẫn nộ: “Đường tưởng rằng ông tư gọi cậu về thừa kế cổ phần thì cậu sẽ có địa vị. Một đứa con hoang như cậu không thể nhìn thấu và thừa nhận được sự phức tạp của nhà họ Lý đâu. Cậu chỉ là một công cụ mà thôi, phải tự hiểu lấy điều đó, đừng tưởng rằng…”

Dùng đầu ngón chân để nghĩ thì Hoắc Khải cũng biết là bọn họ sẽ nói những lời như thế. Không đợi Tào Hạc Minh nói hết câu, anh đã đẩy lão ta ra, nói: “Lải nhải nhiều thế, ông ăn no không có chuyện gì làm à!”

Dứt lời, anh đóng sầm cửa lại.

Tào Hạc Minh bị đẩy ra bất ngờ, đang định tiến lên thì cửa phòng đã đóng lại, ngón tay lão ta cũng bị bật trở lại.

Hoắc Khải dùng sức rất mạnh, khiến Tào Hạc Minh không khỏi kêu lên vì đau đớn.

Cánh cửa và đốt ngón tay đụng vào nhau, phát ra tiếng vang không nhỏ, chỉ nghe thôi cũng biết lão ta đau đến mức nào.

Mấy người bên cạnh nhìn mà ngây ra như phỗng. Thằng con hoang này thật kiêu ngạo, ngay cả quản gia Tào cũng không chịu nể mặt sao?

Ở nhà họ Lý bao năm như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy một người thuộc lớp con cháu dám tỏ thái độ như vậy với đại quản gia.

Nhưng ngoài sự ngạc nhiên về thái độ của Hoắc Khải, bọn họ còn cảm thấy mừng thầm.

Dám nói chuyện với Tào Hạc Minh như thế, đúng là chán sống rồi. Đợi lão ta đi mách với bà cụ là mày sẽ được nếm mùi.

Mấy người kia tìm Tào Hạc Minh tới đây vốn là để kiếm chuyện với Hoắc Khải, bây giờ bọn họ đã đạt được mục đích rồi.

Cho dù không có chuyện lúc trước thì chắc chắn Tào Hạc Minh cũng không dễ gì bỏ qua cho anh.

Quả nhiên, Tào Hạc Minh ôm lấy ngón tay, tức đến mức nghiến răng nghiến lợi. Lão ta run rẩy cả người, cuối cùng nói với ba người kia: "Tôi phải đi gặp bà chủ, xin phép đi trước!"

Dứt lời, lão ta xoay người rời đi, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng đủ biết lão ta tức đến mức nào.

Hành động của Hoắc Khải chẳng khác nào coi thường lão ta, thậm chí có thể nói là một nỗi sỉ nhục.

Nếu Tào Hạc Minh có thể nhẫn nhịn được thì lão ta đã chẳng phải đại quản gia nữa.

Sau khi Tào Hạc Minh đi, ba người kia nhìn nhau, vẻ mặt vui mừng khấp khởi.

Người phụ nữ lớn tuổi hơn một chút nhìn lướt qua cửa phòng đang đóng chặt, nói với vẻ đắc ý: "Cứ để thằng ranh đó kiêu ngạo, đợi bà nổi giận xem nó làm được gì!"

"Dám ra oai ở nhà họ Lý chúng ta, đúng là tự chuốc lấy khổ", người đàn ông trẻ tuổi thuộc chi thứ nói hùa theo.

Hai chị em kia chỉ coi thường con hoang mà thôi, còn anh ta thì rất vui mừng khi người thuộc dòng gia chủ gây hấn với nhau.

Dòng chính càng tranh đấu kịch liệt thì đám con cháu chi thứ như bọn họ càng có nhiều cơ hội, dù sao ai cũng thích cười trên nỗi đau của người khác mà.

Lúc này Hoắc Khải đã về đến ghế sô pha. Ninh Thần đứng đó, trên mặt chỉ toàn sự lo lắng: "Sao anh lại đóng cửa vậy? Hình như bọn họ chưa nói hết mà, như vậy không hay lắm đâu"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 339: Bảo Vệ Sát Sườn.

"Anh không muốn nghe", Hoắc Khải ấn vào vai cô và đẩy cô ngồi xuống sô-pha rồi nói: "Em đừng nghĩ mấy chuyện linh tinh đó nữa, thả lỏng đi, anh xoa bóp vai và cổ cho em, sẽ tốt hơn cho việc nghỉ ngơi".

"Nhưng mà…"

Ninh Thần như còn muốn nói gì, nhưng lại bị Hoắc Khải cắt ngang: "Không nói nữa, ngoan ngoãn ngồi đi".

Giọng nói của anh rất ôn hòa, nhưng mang theo một loại cảm giác không cho phép từ chối.

Ninh Thần bị khí thế này trấn áp, biết Hoắc Khải không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nữa, bèn im lặng.

Mấy phút sau, Tào Hạc Minh đã đến bên ngoài phòng của bà cụ.

Lão ta gõ nhẹ vào cửa rồi chờ bà cụ đồng ý thì mới dám đẩy cửa bước vào.

Bà cụ đang ngồi trong phòng uống trà, bên cạnh là người làm đang bóc hạt dưa giúp để bà ta đỡ phải dùng răng cắn.

Hiện giờ bà ta đã gần tám mươi, tinh thần thì minh mẫn nhưng răng miệng thì không. Chỉ cắn hai cái hạt dưa thôi mà cũng đau nhức cả hàm răng, mà bà ta lại thấy nhân hạt dưa không ngon bằng vỏ nữa chứ.

Mấy bà cụ già lắm tiền đều sống nhàm chán vậy đó.

Tào Hạc Minh đi đến trước mặt bà ta, hơi hơi khom người. Lão ta không nói chuyện về Hoắc Khải trước mà vươn tay ra giúp bà cụ tách vỏ hạt dưa rồi nói: "Cứ tưởng bà đã nghỉ rồi cơ, không ngờ tinh thần vẫn tốt như vậy".

“Cũng không phải là không muốn, chỉ là thằng nhóc Lý Thắng Bân vừa mới đi nên rảnh rỗi cắn hạt dưa thôi. Ông cũng đừng bóc giúp tôi nữa, ăn đi”, bà cụ đáp.

So với lúc nói chuyện với Hoắc Khải thì bà ta rõ ràng là khách khí với Tào Hạc Minh hơn nhiều.

Tào Hạc Minh biết bà cụ tin tưởng bản thân và coi bản thân là người cùng hội nên mới nói như thế, liền nhặt hạt dưa bỏ vào miệng rồi nói: “Cảm ơn bà đã thưởng ạ”.

Bà cụ bật cười nhìn lão ta. Tào Hạc Minh là người mà bà ta nâng đỡ từ đầu, bất kể là về cách sống hay cách làm việc thì đều không bằng được những quản gia trước, nhưng lại hơn ở cách hầu hạ bà ta.

Người già nên yêu cầu nhiều, cần nhất là có người hầu hạ mình. Nếu không vì vậy thì trên đời đã chẳng có nhiều người vừa tinh thông thế sự lại vừa có năng lực chuyên nghiệp.

Lúc ăn hạt dưa cùng Tào Hạc Minh, bà cụ hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

Tào Hạc Minh cũng không che giấu mà nói thẳng: “Đúng là có chút việc. Cậu chủ vừa mới quay về đây ấy ạ, có hơi bị kiêu ngạo một chút, khiến người trong nhà không vui. Trưa nay tại nhà ăn, cô Giai Kỳ và cô Tư Nghiên cùng cậu Tư Nguyên của chi thứ hai có nảy sinh xung đột. Cậu ấy ỷ bản thân là người thừa kế cổ phần nên không tôn trọng người trong nhà một chút nào. Cô Giai Kỳ đến tìm tôi, mong tôi có thể khuyên bảo cậu ấy giúp. Tôi đến đó, mới nói được đôi câu mà cậu ấy đã đóng sập cửa lại. Bà nhìn tay tôi xem, bị cửa va vào đến sưng cả lên rồi đây này”.

Tào Hạc Minh nói rồi chìa bàn tay sưng đỏ ra cho bà cụ xem, rồi nói tiếp: “Không phải là tôi muốn cáo trạng gì cậu ấy, mà chỉ cảm thấy nếu đã là người cầm quyền của chúng ta thì ít ra làm việc gì cũng phải khiêm tốn một chút. Bà cũng biết, hiện giờ có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào dòng chính mà. Chỉ cần hơi sai một chút là sẽ bị lôi ra cắn xé ngay. Bà thì không lo sẽ bị ai làm gì, nhưng bọn họ cứ suốt ngày cãi nhau ầm ĩ lên thì cuối cùng vẫn là phiền đến bà nhất”.

Nhìn những điểm quan trọng mà Tào Hạc Minh chỉ ra, bà cụ bỗng cảm thấy hạt dưa đang ăn chẳng còn ngon nữa.

Lúc sáng, tại phòng họp, bà ta đã bị Hoắc Khải nói đến mức tức anh ách, giờ nghe được lời của Tào Hạc Minh nữa thì lại càng tức không thể kìm nổi.

Bà ta đập bàn, đứng dậy mắng: "Nó muốn làm phản rồi đấy! Nó nghĩ cái gì không biết! Tưởng mình là gia chủ của nhà họ Lý rồi đấy à! Lôi nó ra đây cho tôi! Để tôi xem xem trong cái nhà này là nó làm chủ hay tôi làm chủ!"

"Bà đừng tức giận vậy, cậu chủ còn trẻ, không đáng để bà vì chuyện này mà giận dữ hại thân. Tôi cũng chỉ cảm thấy lần này cậu ấy trở về thì nên khiêm tốn một chút, cho nên mới qua đây nói đôi câu với bà", Tào Hạc Minh nói.

Lão ta nói theo kiểu ẩn ý, nhưng vẫn mang dáng vẻ như nghĩ cho bà cụ.

Bà ta lại chẳng nghĩ đến mấy chuyện đó mà nói: "Nó thì biết cái quái gì! Nó mà thông minh được bằng nửa ông thì đã tự biết đường chạy đến đây rồi, chứ còn cần chúng ta đi tìm à? Khó khăn lắm mới tìm được nó về mà lại còn giễu võ giương oai như thế. Để tôi xem xem nó lấy lá gan ở đâu ra! Đi, cho người lôi cổ nó đến đây! Không dạy dỗ nó một phen thì nó tưởng cái nhà này sợ nó đấy!"

Trong lòng Tào Hạc Minh vui như Tết, còn mang chút đắc ý nho nhỏ.

Lão ta là quản gia của nhà họ Lý này đấy, là thân tín của bà cụ. Đắc tội với lão ta khác nào chán sống!

Dám không nể mặt lão ta à, giờ bà cụ nổi nóng rồi đấy, để xem Hoắc Khải thoát chết kiểu gì!

Miệng thì khuyên vài câu cho có, nhưng khi bà cụ đập bàn một cái thì liền đi ra ngoài nhanh như chớp.

Lão ta gọi thêm mấy tên vệ sĩ của nhà họ Lý đến phòng của Hoắc Khải.

Đến đó, lão ta lấy hẳn chìa khóa dự phòng rồi mở cửa ra.

Sự xông vào đột ngột của lão ta khiến Hoắc Khải đang mát-xa cho Ninh Thần sầm mặt lại. Anh nhìn đám người và nói: "Mấy người hơi quá đáng rồi đấy".

"Người quá đáng không phải là tôi mà là cậu đấy?", Tào Hạc Minh cười khẩy: "Bà cụ muốn gặp cậu, mời cậu đi theo cho. Hay là muốn tôi gọi người đến khiêng cậu qua đó?"

Mấy tên vệ sĩ cũng bước lên trước theo lời của lão ta.

Đám người bày ra thế vây công khiến Ninh Thần sợ đến mức đứng bật dậy.

Sự sợ hãi của cô khiến Hoắc Khải càng không vui hơn.

Nếu biết nhà họ Lý đã biến chất đến mức này thì anh không nên về mới phải.

Tình hình trước mắt rất không ổn. Nếu anh chỉ có một mình thì cũng không ngại lấy vết thương để đổi lại sự tôn nghiêm, nhưng hiện giờ vợ anh đang ở bên cạnh, anh không muốn Ninh Thần lo lắng cho anh nữa, bèn nói: "Muốn tôi đi thì cứ nói là được, việc gì phải lôi nhiều người đến đây vậy".

Sau đó, Hoắc Khải lại quay ra nói với Ninh Thần: "Anh đi với bọn họ một chuyến, em ở đây chờ anh chút nhé".

"Em…", Ninh Thần lo lắng kéo tay Hoắc Khải. Cô rất muốn đi cùng Hoắc Khải nhưng vì có Tào Hạc Minh ở bên nhìn. Ánh mắt của lão ta rõ ràng là không muốn cô làm ra động tác dư thừa nào.

"Đừng lo, không sao đâu", Hoắc Khải vỗ tay cô ấy an ủi.

"Nếu chúng tôi muốn đánh thì đã chẳng nói nhiều vậy rồi. Hai người cho rằng nhà họ Lý không biết nói đạo lý hay sao", Tào Hạc Minh nói.

Hoắc Khải quay lại nhìn lão ta và nói: "Có nói đạo lý hay không thì cũng chẳng phải do ông quyết".

"Cậu!", Tào Hạc Minh không ngờ đã đến lúc này rồi mà Hoắc Khải vẫn kiêu ngạo như vậy, bèn lập tức trừng mắt lên.

Hoắc Khải không buồn để ý đến lão ta mà tiếp tục an ủi Ninh Thần mấy câu rồi mới đi thẳng ra ngoài.

Ninh Thần thả tay của Hoắc Khải ra, lo lắng nhìn mọi việc.

Mãi cho đến khi tất cả đều đã rời khỏi phòng, cô mới thất thần ngồi xuống sô-pha.

Nửa phút sau, có tiếng gõ bên ngoài cửa sổ.

Ninh Thần quay lại thì kinh ngạc nhìn thấy Đổng Thiên Thanh đang bò ngoài cửa sổ.

Cô vội vàng mở cửa sổ ra, Đổng Thiên Thanh bò vào và nói: "Cô có sao không?"

"Tôi thì không sao, nhưng mà anh Phong…"

Đổng Thiên Thanh nhìn bài trí của căn phòng một lượt rồi nói: "Đừng lo, Đường Thế Minh đã đi theo bọn họ rồi. Nếu xảy ra chuyện gì thì anh ta sẽ ra tay".

Từ sau khi Ninh Thần xảy ra chuyện, Đổng Thiên Thanh đã được Hoắc Khải mua chuộc để bảo vệ cho Ninh Thần. Nhưng gã thuộc kiểu người thầm lặng nên nếu bình thường không có việc gì thì gã cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện. Lần này gã lộ mặt là vì thấy Tào Hạc Minh dẫn người đến như để gây sự.

Mặc dù Đổng Thiên Thanh không coi trọng cái đám vệ sĩ đó lắm, nhưng dù sao đám này cũng đã được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, e là Hoắc Khải sẽ không đối phó được với đám người đó.

Vì vậy khi đám Tào Hạc Minh rời đi, Đổng Thiên Thanh sợ sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên mới chủ động đi vào phòng để bảo vệ sát sườn.

Nếu thật sự xảy ra sự cố gì thì gã có thể đưa Ninh Thần thoát ra trước, vì đây là chuyện mà Hoắc Khải đã giao cho gã làm từ lâu.

Còn Hoắc Khải thì đương nhiên đã có Đường Thế Minh bảo vệ.

Đường Thế Minh là đệ tử con nhà võ, kỹ năng cũng không kém hơn Đổng Thiên Thanh bao nhiêu.

Lúc trước Đường Thế Minh còn muốn tỉ thí với Đổng Thiên Thanh một phen, nhưng lại bị từ chối.

Trong lòng Đổng Thiên Thanh, thứ gã theo đuổi không phải là đánh võ mạnh hay yếu. Giờ gã chỉ muốn sống một cuộc sống yên ổn, không phải chạy ngược chạy xuôi, lo sợ mọi chuyện bị bại lộ nữa.

Lúc Hoắc Khải mới hỏi gã, gã thật sự còn thấy không thoải mái, vì Hoắc Khải dùng cách nửa uy hiếp nửa lợi ích.

Nhưng lâu dần, khi tận mắt nhìn thấy người đàn ông này từng bước phát triển, gã đột nhiên cảm thấy có lẽ đi theo người này cũng không phải chuyện xấu. Nói không chừng vào một ngày nào đó, người đàn ông này sẽ thật sự chạm đến một đỉnh cao khó mà tưởng tượng được.

Khi đó, cuộc sống tự do và yên ổn mà gã muốn cũng sẽ không còn xa nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 340: Châm Biếm

Lúc Đổng Thiên Thanh đi vào trong phòng để bảo vệ cho Ninh Thần thì Đường Thế Minh cũng đến một nơi cách Hoắc Khải không xa để trông chừng anh.

Nhà họ Lý rất lớn, cũng rất nhiều vệ sĩ. Nhưng nếu so với Đường Thế Minh thì bọn họ còn kém xa.

Đường Thế Minh ẩn náu ở một góc và đã hoàn toàn thăm dò xong địa hình nơi này, cũng đã định hình được con đường chạy trốn.

Nguyên nhân anh ta làm vậy không phải vì cho rằng nhà họ Lý sẽ làm gì bất lợi cho Hoắc Khải mà là vì thói quen nghềnghiệp.

Là một vệ sĩ đủ tư cách, đầu tiên không những phải cân nhắc đến sự an toàn của người được bảo vệ mà còn phải nghĩ đến cách đột phá vòng vây một cách an toàn nhất khi xảy ra sự cố.

Đây mới là "mắt nhìn sáu đường, tai nghe tám hướng" thật sự, chứ mấy tên vệ sĩ đeo kính đen, đứng thẳng lưng không chuyển động trong phim thì sao mà bì nổi.

Hoắc Khải không để ý đến sự tồn tại của Đường Thế Minh vì anh cũng không nghĩ bản thân sẽ gặp phải nguy hiểm gì đến tính mạng. Dĩ nhiên, trong lòng anh rất rõ hai người bọn họ đều đang ở gần đây. Nếu nhà họ Lý có định làm gì thì anh tuyệt đối sẽ không phải người chịu thiệt.

Vì vậy nên Hoắc Khải làm gì cũng rất to gan và không hềkiêng kỵ ai hết.

Không lâu sau, Tào Hạc Minh đã dẫn anh đến bên ngoài phòng của bà cụ.

"Đứng đó đi", Tào Hạc Minh nói rồi gõ cửa phòng hai tiếng: "Thưa bà, cậu chủ đã đến rồi ạ".

Căn phòng lặng im như tờ, Tào Hạc Minh lại nhìn sang Hoắc Khải và lạnh lùng nói: "Bà chủ đang tức đấy, còn không mau quỳ xuống xin bà tha thứ đi!"

Tào Hạc Minh cho rằng quỳ xuống xin lỗi là chuyện đương nhiên. Bất kể là xuất phát từ cảm kích sự ban ơn của nhà họ Lý hay là vì lỗi sai của chính bản thân, thì đây là điều mà đứa con hoang này nên làm.

Thế nhưng Hoắc Khải lại không phải là người giống với tưởng tượng của lão ta. Quỳ với xin lỗi cái gì cơ, đấy đâu phải chuyện anh cần làm?

Hoắc Khải đứng thẳng ở đó rồi điềm nhiên nói: "Là các người gọi tôi đến đây mà. Nếu không có ai muốn gặp tôi thì tôi đi về đây".

"To gan!", Tào Hạc Minh trợn mắt quát Hoắc Khải.

Lúc này, giọng nói của bà cụ từ trong nhà truyền ra: "Đúng là không có giáo dục! Quản gia Tào, tát nó hai cái cho tôi!"

"Vâng!"

Tào Hạc Minh gật đầu trả lời rồi quay người lại. Tên vệ sĩ bên cạnh lão ta lập tức bước lên bắt lấy Hoắc Khải.

Ai ngờ Hoắc Khải không buồn chờ bọn họ phản ứng mà đã đột ngột đá văng cửa ra.

Tào Hạc Minh sợ tái mặt, thấy anh đã xông vào phòng thì lập tức sợ hãi hô lên: "Mau bắt lấy cậu ta!"

Hoắc Khải lúc này đã tiến vào trong phòng.

Bà cụ đang ngồi uống trà trong phòng cũng kinh ngạc nhìn anh.

Chẳng ai ngờ được Hoắc Khải lại to gan đến vậy, dám đạp cả cửa phòng của bà cụ.

Khi đám Tào Hạc Minh chạy vào đây thì Hoắc Khải cũng đã đi đến trước mặt bà cụ. Anh không hề cúi người mà đứng thẳng và bình thản nói: "Tôi biết mấy người đang nghĩ gì, nhưng tôi cho rằng, các người đang đánh giá bản thân quá cao rồi đấy. Tài sản của nhà họ Lý đúng là rất hấp dẫn, nhưng đừng quên, hiện giờ chỉ có tôi là có thể giúp các người thừa kế cổ phần mà thôi. Các người muốn tôi giúp đỡ thì phải khách sáo vào, nói câu "mời" một cách chân thành, chứ không phải là mang cái dáng vẻ ban ơn như bây giờ. Tôi không cần cái ơn huệ của các người, mà các người đang cần tôi đấy. Đừng có hiểu lầm chuyện này".

"To gan!", Tào Hạc Minh chạy tới chỉ thẳng mặt Hoắc Khải mà mắng: "Cậu biết cậu đang nói chuyện với ai không hả! Có biết mình đang nói gì không đấy!"

Mấy tên vệ sĩ cũng bước lên, đồng loạt vươn tay ra định đẩy ngã Hoắc Khải.

Hoắc Khải liếc nhìn đám người này rồi nói: "Các người dám động vào một ngón tay của tôi thì có tin tôi sẽ khiến cho không một ai có thể thừa kế số cổ phần này không hả?"

Đám vệ sĩ đó nào có quan tâm chuyện cổ phần. Bọn họ ăn lương nhà họ Lý nên chỉ nghe theo lệnh của người nhà họ Lý. Còn những việc khác thì không nằm trong phạm trù suy nghĩ của bọn họ.

Nhưng câu nói này của Hoắc Khải lại khiến bà cụ sợ chết khiếp.

Nếu như lúc vừa gặp mặt thì bà ta sẽ không tin cái đứa con hoang này có thể làm ra được chuyện gì kinh thiên động địa.

Nhưng bây giờ, khi Hoắc Khải đá bay cửa đi vào thì bà ta mới đột ngột nhận ra rằng có lẽ bản thân đã đánh giá sai cái gan của người này rồi.

Đây đã không còn là đứa trẻ dễ bị bắt nạt ngày xưa nữa. Tám năm qua đi, tuy không biết người này đã trải qua những gì nhưng tính khí đã trở nên ngang tàng và có khí phách hơn rất nhiều.

Bà cụ nhìn được sự kiên quyết trong ánh mắt của anh.

Bà ta biết, nếu bản thân thật sự đánh người này thì nói không chừng anh sẽ từ chối thừa kế cổ phần trong cơn nóng giận cho mà xem.

Việc thừa kế cổ phần không đơn giản chỉ là viết một cái tên là xong, mà còn cần một loạt các nghi thức và quá trình. Nếu đi trói hắn ta lại và ép đi thừa kế cổ phần thì các chi khác sẽ không đồng ý.

Nghĩ đến đây, bà ta bất giác giơ tay lên, ý bảo đám vệ sĩ dừng lại.

Tào Hạc Minh không hiểu, lên tiếng hỏi: "Thưa bà?"

Bà cụ không để ý đến lão ta mà chỉ nhìn Hoắc Khải rồi nói: "Cậu dám uy hiếp tôi?"

"Tại sao lại không?", Hoắc Khải nhìn thẳng vào người có quyền cao nhất trong nhà họ Lý, không chút sợ hãi: "Bà là người nắm quyền của chi chính, mà tôi thì là ngươi thừa kế duy nhất có thể khiến địa vị của bà được tiếp tục kéo dài. Nếu tôi mà xảy ra chuyện gì thì chi chính sẽ bị đạp đổ. Mà dù giờ không bị thì mười mấy năm sau, khi mà đám trẻ con trong nhà này trưởng thành, bà cũng biết thừa các chi khác sẽ làm gì mà. Vì vậy, bà cần tôi hơn là tôi cần bà đấy. Từ điểm này thì có thể nói tôi có quyền lên tiếng hơn bà".

Hoắc Khải hoàn toàn nhìn thấu được chuyện này nên nói thẳng ra, mặc dù có khó nghe nhưng đó lại là sự thật.

Nhưng sự thật này không phải thứ mà bà cụ muốn nghe. Sắc mặt của bà ta đanh lại, nhìn Hoắc Khải và nói: "Cậu thật sự cho rằng, không có cậu thì cái chi chính này sẽ chịu chết à? Số tài sản này, tôi nói cho cậu thì cậu sẽ có được, nhưng nếu tôi đổi ý thì cậu sẽ chẳng được xu nào đâu!"

"Thế cũng chẳng sao. Giờ tôi đã có công ty của riêng mình, một năm cũng có khoảng một hai trăm triệu tiền lãi. Khoảng ba đến năm năm sau, nhà họ Lý sẽ phải ngước lên nhìn tôi. Cho nên, tôi chẳng mấy quan tâm

chút lợi ích này đâu. Nếu bà thật sự cho rằng có thể làm tôi lung lạc bằng mấy thứ đó thì tôi phải làm bà thất vọng rồi", Hoắc Khải nói.

"Cậu bị điên à? Có nói xạo cũng xạo vừa vừa thôi chứ! Giờ công ty của cậu có lợi nhuận cả trăm triệu một năm thì ba đến năm năm sau sẽ được bao nhiêu chứ? Chỉ nguyên tài sản của chi chính đã hơn cậu gấp trăm lần rồi, thế mà cậu còn dám nói nhà họ Lý sẽ phải ngước lên mà nhìn cậu á!", Tào Hạc Minh đứng bên cạnh mỉa mai.

Hoắc Khải nhìn lão ta rồi sau đó lại chăm chú nói với bà cụ: "Nhà họ Lý đang suy tàn, đó là điều mà ai cũng biết. Nhưng tôi không ngờ, một người nắm quyền cao nhất như bà lại có một thân tín ngu ngốc đến vậy. Xã hội bây giờ, kiếm ra hàng trăm tỷ trong vòng năm năm là khó lắm sao? Bà có biết Taobao không, chỉ trong vòng ba năm mà doanh số của nó tăng từ ba mươi tỷ lên đến hơn một trăm tỷ đấy. Hiện giờ là thời đại của sự kết hợp giữa Internet với các ngành nghề khác rồi. Thế sự xoay vần, nếu đến chút kiến thức này mà còn không biết thì sao xứng đáng làm quản gia của nhà họ Lý cơ chứ".

Tào Hạc Minh bị nói cho sượng hết cả mặt. Lão ta không hề biết thế giới đã thay đổi những gì. Chuyện Taobao phát triển mạnh lão ta cũng chưa hề hay biết.

Nhưng nhà họ Lý không làm về Internet. Tài sản của bọn họ đều đến từ làm kinh tế ngoài đời thật.

Ví dụ như bất động sản hay là nhà máy.

Những người làm về ngành này rất hay coi thường mạng Internet, cảm thấy Internet rất không ổn định.

Mà những doanh nhân coi thường Internet thì đều đang thụt lùi và phá sản ào ào.

Người không theo kịp thời đại sẽ bị đào thải.

Tào Hạc Minh chính là loại người khinh thường Internet. Ấn tượng của lão ta về mạng di động chỉ có trò chơi, giải trí và mua hàng.

Với lão ta, chơi mấy thứ đó mãi cũng sẽ chán, không thuộc vào nhu cầu cần thiết.

Mà ngành nghề nhà họ Lý đang làm lại là bán đồ dùng hàng ngày không thể thiếu. Nếu thiếu thì cuộc sống sẽ bất tiện vô cùng.

Ví dụ như nhà đi, ai mà chẳng muốn mua một căn? Không có nhà thì làm sao giờ?

Có rất nhiều người họ Lý đều nghĩ như vậy, đến cả bà cụ cũng thế.

Khi tư duy của lãnh đạo bị lạc hậu thì tài sản của gia tộc tăng lên được mới lạ.

Hiện giờ nhà họ Lý chỉ đang dựa vào danh tiếng ngày xưa, đổi con cái lấy lợi ích để sống. Qua vài năm nữa, khi càng nhiều doanh nghiệp quật khởi thì nhà họ Lý sẽ chẳng còn nhiều thời gian nữa đâu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 341: Áp Lực

Đây cũng là lý do vì sao Hoắc Khải không để tâm đến nhà họ Lý. Một gia tộc chỉ biết bám vào ngành công nghiệp đang dần suy yếu, ăn rồi ngồi đợi chết, không chịu làm lụng gì thì cho dù bây giờ có nhiều tiền đến mấy cũng là phù du mà thôi, rồi sẽ có ngày tan thành bọt nước, chẳng thể cứu vãn được.

Nghe thấy giọng điệu của Hoắc Khải, hơi thở của bà cụ trở nên gấp gáp hơn.

Đây không phải lần đầu bà ta nghe thấy câu nói này nhưng chưa có người nào nói chuyện mà lại gây áp lực mạnh như Hoắc Khải.

Khiến bà ta cảm thấy những lời này giống như sức nặng của cả ngọn núi đè xuống, cơ thể nặng trĩu, muốn hít một hơi cũng khó khăn.

Nhất là khi Hoắc Khải nói rằng, chỉ vài năm nữa gia sản nhà anh sẽ vượt qua nhà họ Lý, bà ta cảm giác mắt mũi mình tối sầm lại.

Bắt đầu từ khi nào, nhà họ Lý bỗng trở nên tệ hại đến mức một đứa con hoang cũng có thể coi thường được vậy?

Bà cụ sây sẩm mặt mày, nhìn chằm chằm Hoắc Khải, sắc mặt khó chịu.

Bà ta biết, có thể mọi con đường mà nhà họ Lý đi đều sai cả rồi, vậy nhưng dù đã biết không có kết cục tốt đẹp gì thì cũng không rõ phải làm như thế nào mới xoay chuyển được tình hình.

Không phải trong nhà không có người tài giỏi biết con đường đi đúng đắn nhưng ai dám dùng đến người tài chứ?

Muốn dùng đến người tài như vậy tức là buộc phải nghe theo con đường mà người này vạch ra để đi, có nghĩa là sẽ tiến hành thay đổi toàn bộ cơ nghiệp của gia tộc.

Còn chuyện thay đổi tức là từ bỏ quyền lực, càng sâu xa hơn là chỗ đứng trong nhà sẽ không còn vững nữa.

Kể từ khi ông cụ qua đời, bà cụ luôn là người nắm mọi quyền hành trong gia tộc, đến ngày nay cũng đã gần hai mươi năm rồi.

Khoảng thời gian hai mươi năm có thể khiến lòng tham, sự khao khát nắm quyền càng mãnh liệt hơn chứ không có giảm bớt.

Vậy nên bà cụ không muốn từ bỏ, lúc nào cũng đề cao cảnh giác, sợ bị người khác cướp mất quyền lực trong tay.

Những người đề ra phương án muốn vực dậy nhà họ Lý đều bị bà ta coi là mấy kẻ lăm le cướp quyền rồi tống cổ bọn họ đến công ty vùng biên giới để sống qua ngày.

Lâu dần, người nhà họ Lý ngầm hiểu rằng, trừ khi bà cụ chịu mở miệng nói, bằng không người nào dám đề ra phương án thay đổi tức là tự đâm đầu vào chỗ chết.

Từ đó tới nay, không một ai dám nhắc tới chuyện này nữa.

Có những lúc bình tâm lại, khi cảm nhận được tốc độ suy tàn của nhà họ Lý, bà cụ cũng từng nghĩ xem, có nên thay đổi suy nghĩ của mình hay không.

Vậy nhưng đến giờ, bà ta vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Trong mấy năm gần đây, Hoắc Khải là người duy nhất dám nói chuyện thẳng thừng với bà cụ.

Khi anh nói những lời này, đến cả Tào Hạc Minh cũng giật mình.

Cả nhà họ Lý ai ai cũng sợ bà nội, ấy thế mà có người dám thẳng mặt nói những lời ấy với bà ta, không biết người này đần hay to gan nữa.

Cũng có thế, anh vừa đần lại vừa to gan.

“Nói cho cùng, không thể phủ nhận mối quan hệ máu mủ vì trong cơ thể này đang chảy dòng máu của nhà họ Lý, vậy nên tôi không nói rằng mình không giúp mọi người, nhưng tiền đề là hai bên phải tôn trọng lẫn nhau, hợp tác bình đẳng chứ không phải ai lợi dụng ai. Nếu như mấy người còn muốn dùng thái độ ngang ngược để bắt ép tôi, vậy xin lỗi, mấy người có thể lập tức đuổi tôi ra khỏi nhà họ Lý, tôi cũng không cần một cắc bạc nào ở đây cả. Thậm chí, nếu mấy người muốn lấy những giấy tờ lúc trước ra để đòi tôi trả tiền, tôi cũng không ngại trả thêm chút lãi!”, Hoắc Khải nói.

Lần này, cả Tào Hạc Minh cũng không dám lên tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn ra được, đứa con hoang này không thèm để tâm đến nhà họ Lý.

Thực sự mọi người đều bất ngờ khi chuyện đi đến bước này. Cho dù là bà cụ hay Tào Hạc Minh cũng không ngờ tới, có ngày nhà họ Lý lại bị người khác chê bai.

Cảnh tượng như này khiến bọn họ cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Hoắc Khải đợi vài phút nhưng không nhận được phản hồi nào từ bà cụ. Anh biết bà cụ trước mắt mình đang suy nghĩ nhưng thời gian suy xét này quả thực rất lâu.

Hoắc Khải không có đủ kiên nhẫn để chờ đợi. Theo anh, cứ đứng ở đây chờ đợi còn không ý nghĩa bằng việc quay về nhà nói chuyện với Ninh Thần.

Ít nhất thì đó cũng là vợ của mình, là người đi cùng mình cả một đời.

Còn nhà họ Lý chỉ là lướt qua đời nhau mà thôi.

Cũng vì trách nhiệm với thân xác của Lý Phong và không muốn để lộ quá nhiều thông tin nên Hoắc Khải mới đến đây, bằng không theo tính cách của anh, còn lâu anh mới lãng phí thời gian tới đây.

Thái độ khinh thường của Hoắc Khải khiến bà cụ bối rối, không biết nên làm gì.

Trước khi tìm Hoắc Khải về, bà cụ chưa từng nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như này. Bà ta luôn cho rằng chuyện này là phần thưởng cho đối phương, cho rằng bất kỳ ai có được món hời này đều sẽ đội ơn đội đức nhà họ Lý, sẽ nghe theo sắp xếp của bà ta vô điều kiện.

Nhưng bây giờ, sự thật trước mắt nói với bà ta rằng, đời không như mơ.

"Nếu không còn chuyện gì, tôi xin phép đi trước. Trước khi mặt trời lên vào sáng mai, mấy người vẫn còn cơ hội, nếu đến mai vẫn không nghĩ thông được, coi như bỏ chuyện này đi!", Hoắc Khải nói rồi quay người rời đi.

Tào Hạc Minh vô thức ngăn anh lại, Hoắc Khải quay đầu nhìn lão ta một cái.

Ánh mắt anh tràn ngập sự cảnh cáo, khí thế ngút trời, khiến cơ thể Tào Hạc Minh hơi run rẩy, lão ta vội rụt tay lại theo bản năng.

Mấy người vệ sĩ thấy hành động của lão ta như vậy nên cũng không nhúng tay vào.

Bọn họ không phải kẻ ngốc, biết rõ tình hình hiện giờ không thích hợp ra mặt, nếu không, có thể khi mặt trời ló rạng vào ngày mai, cả đám phải cuốn gói cút khỏi đây.

Tào Hạc Minh không dám ra tay, lão ta chỉ nhìn bà cụ, nhắc nhở: "Bà nội, nó..."

Bà cụ vẫn không nói gì, ngồi yên một chỗ, nhìn Hoắc Khải sải bước đi ra khỏi căn phòng.

Một lúc lâu sau bà ta mới lên tiếng: "Tìm người tới sửa cánh cửa đi".

“Bà nội, tên nhóc này kiêu căng quá rồi, sao nó dám ăn nói với bà như thế chứ? Tôi thấy, chúng ta nên...”

Tào Hạc Minh còn chưa dứt lời, bà cụ đã trừng mắt với lão ta, đanh giọng nói: “Tôi nói, tìm người tới sửa cửa!”

Ánh mắt của bà ta không khí thế như Hoắc Khải nhưng địa vị trong gia tộc đủ cao để khiến Tào Hạc Minh cảm thấy run sợ.

Tào Hạc Minh không dám nói nhiều, lão ta chỉ gật đầu đáp: “Dạ, tôi biết rồi, tôi lập tức đi tìm người sửa ngay!”

Bà cụ là một người có chấp niệm với những đồ vật đã cũ. Cửa phòng của bà ta là loại cửa gỗ kiểu truyền thống, mặc dù kết cấu đơn giản, ai cũng nhìn ra, nhưng muốn sửa cho tử tế thì đúng là không dễ.

Cú đá của Hoắc Khải đã khiến khung cửa rời cả ra, buộc phải có người có chuyên môn tới cố định lại hoặc phải làm một chiếc khung gỗ khác mới được.

Lúc rời khỏi phòng, Tào Hạc Minh sây sẩm mặt mày, cục tức trong lòng khiến lão ta muốn hộc máu.

Vốn lão ta định tìm bà cụ để mách lẻo, mong bà cụ dạy cho Hoắc Khải một bài học, ai ngờ chẳng dạy dỗ gì được đối phương mà ngược lại còn khiến tên nhóc ấy có cơ hội ra vẻ ta đây.

Anh còn dám đạp cả cửa phòng của bà cụ, chuyện này mà truyền ra ngoài thì sau này nhà họ Lý còn ai dám động đến anh nữa?

Trong căn phòng, bà cụ vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Người giúp việc đứng bên cạnh hầu hạ bà ta uống trà, cắn hạt dưa cẩn thận hỏi bà cụ: “Thưa bà, trà đã nguội rồi, có cần con giúp bà đun lại không?”

Bà cụ không lên tiếng, chỉ vẫy tay bừa, ra hiệu bảo người giúp việc làm đi.

Cô giúp việc xách ấm nước rời khỏi, còn bà cụ vẫn ngồi đó, thẫn thờ nhìn chằm chằm cánh cửa

Bao nhiêu năm rồi, bà ta đã quen được người ta a dua nịnh hót chứ không phải kiểu bị người khác lớn tiếng tra hỏi như hôm nay.

Hành động của Hoắc Khải khiến bà ta nhớ lại hồi mới được gả vào nhà họ Lý.

Khi ấy, nhà họ Lý cũng rơi vào tình cảnh sóng gió như hiện giờ, các chi các nhánh đấu đá lẫn nhau còn kịch liệt hơn bây giờ nhiều.

Vậy nhưng có nguy hiểm cỡ nào bà ta cũng vượt qua được. Bây giờ có tuổi rồi, bà cụ không thích tranh giành đấu đá nữa thì lại bị một tên nhóc con vắt mũi chưa sạch đè đầu cưỡi cổ.

Chắc chắn không thể không giận được.

Nhưng hiện giờ cái bà cụ đang nghĩ tới là không biết bản thân còn có thể dùng cái thái độ lúc trước để đối đãi với đứa con hoang kia không?

Người ta đã nói rất rõ ràng, bà ta còn làm mình làm mẩy nữa, người ta lập tức đi ngay.

Đến lúc ấy không có người thừa kế quyền lực trong nhà, khi đám người thuộc các chi khác tới giành quyền thì có lý do gì để ngăn cản chứ?

Quan trọng hơn cả, bà cụ giận mình không thể thẳng tay giáng cho tên nhóc kia vài cái bạt tai..

Là vì bản thân mình đã già rồi sao?

Mất đi sự ghê gớm năm xưa.

Bà cụ của năm xưa hoàn toàn chẳng nể nang ai, dám khua chân múa tay, lớn tiếng với cô dì chú bác các chi khác. Ai trong nhà cũng biết bà ta là người nóng tính, không dễ động vào.

Cũng vì thế, bây giờ người nhà họ Lý mới sợ bà ta!

Vậy nhưng hiện giờ bà ta lại chẳng trách phạt gì hành động vô lễ của một người trẻ.

Trong lòng bà cụ không khỏi chán nản. Lớn tuổi rồi, chút chuyện vặt cũng không làm cho ra hồn, còn ôm khư khư quyền lực trong nhà làm cái gì.

Càng nghĩ, bà ta càng cảm thấy nhàm chán.

Những chuyện liên quan đến phát triển ngành công nghiệp mà Hoắc Khải nói cũng khiến bà cụ nảy ra ý nghĩ mới.

Nếu không cần nắm quyền lực của nhà họ Lý trong tay nữa, có phải bà ta nên thử thay đổi đường đi cho nhà họ Lý không?

Bà ta không muốn thay đổi nhưng lại càng không muốn làm kẻ tội đồ chôn vùi cơ nghiệp của ông cha đời trước gây dựng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 342: Nhằm Vào

Rời khỏi phòng của bà nội, Hoắc Khải đi thẳng về phòng mình.

Trong phòng, Ninh Thần đứng bên cạnh cửa sổ, quay đầu nhìn thấy anh về, vội vã hỏi: "Sao rồi, anh không sao chứ?"

"Em thấy anh giống người bị sao không?", Hoắc Khải cười hỏi: "Em đứng bên cửa sổ làm gì thế, không sợ bị muỗi cắn hả?"

"Vừa nãy có người đàn ông tên Đổng Thiên Thanh tới, nói là anh nhờ anh ấy bảo vệ em. Chúng em nói chuyện một lát, anh ấy vừa mới đi!", Ninh Thần đáp.

Thật ra trước đây cô vẫn luôn cảm thấy có người luôn ngấm ngầm theo sát mình, trước đó, Đổng Thiên Thanh từng lộ mặt mấy lần, tuy không phải dạng quen thân gì nhưng cũng chẳng phải xa lạ.

Nghe Ninh Thần nói vậy, Hoắc Khải gật đầu: "Là anh nhờ anh ta tới bảo vệ em. Võ công của người này rất đỉnh, một chấp tám, chấp mười cũng được. Xem ra người này cũng tinh ý đấy, biết chủ động tới!"

Hoắc Khải chưa từng nghĩ sẽ giấu giếm Ninh Thần về sự có mặt của Đổng Thiên Thanh. Cô biết cũng được, không biết cũng chẳng sao.

Điều duy nhất khiến anh lo lắng là không biết Đổng Thiên Thanh có làm đúng theo những gì mình dặn hay không.

Giờ xem ra, gã vẫn còn sợ anh, nếu không Đổng Thiên Thanh sẽ không bao giờ mạo hiểm ra mặt.

Ninh Thần lại hỏi về chuyện Hoắc Khải bị đưa đi, nhưng Hoắc Khải không nói gì nhiều về tranh chấp giữa mình và bà cụ, anh chỉ nói vài câu cho có sau đó đổi chủ đề.

Ninh Thần biết anh không muốn cô lo lắng, cho dù hơi buồn trong lòng nhưng cô không dò hỏi thêm nữa.

Buổi chiều, mọi thứ vẫn yên ổn, không có mấy người dư thừa tới gây rối.

Đến tối, Hoắc Khải đưa Ninh Thần đi ăn.

Trong nhà ăn có thêm vài người, có cả người thuộc dòng chính, cũng có cả người thuộc các chi khác trong gia tộc tới góp vui.

Hoắc Khải và Ninh Thần vừa bước ra đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Rất nhiều người đã nghe qua chuyện hồi sáng, việc cửa phòng của bà nội bị đạp hỏng vốn là chuyện lớn.

Bao nhiêu năm nay, chưa ai dám to gan lớn mật đến thế trong nhà họ Lý, huống hồ đây còn là đứa con hoang, trước mặt bà nội nắm toàn quyền của dòng chính

Anh dám làm như vậy, đúng là vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Có người khâm phục nhưng đa phần là coi thường anh.

Đúng là đồ con hoang, chẳng có chút lễ phép, đến cả bà nội cũng không tôn trọng. Loại người này không có tư cách ở lại nhà họ Lý.

Vậy nên khi Hoắc Khải và Ninh Thần đi vào nhà ăn, ánh mắt của mọi người nhìn bọn họ không có chút thiện cảm nào.

Ánh mắt hình viên đạn của đám người trong nhà ăn khiến Ninh Thần có chút căng thẳng, nép sát vào Hoắc Khải

Lúc ở công ty Hy Vọng Mới, cô là tổng giám đốc, có tiếng nói nhất, cho dù là bàn chuyện hợp đồng với các công ty khác, cô cũng tràn đầy tự tin.

Nhưng đến đây, mọi sự tự tin của Ninh Thần đều bay sạch.

Nhà họ Lý lớn quá, nó ở một tầm cao khác hẳn so với những công ty mà cô từng hợp tác.

Ninh Thần đâu thể dễ dàng thích ứng được với một gia tộc như này.

Hoắc Khải biết trong lòng Ninh Thần cảm thấy khó chịu nên anh nhanh chóng đi tới quầy bán cơm, nói đầu bếp đóng gói hai phần ăn, chuẩn bị mang về.

Từ trước đến nay, Hoắc Khải luôn sống theo kiểu người không phạm ta, ta không phạm người.

Tiếc là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, luôn có mấy tên tiểu nhân thích nhảy ra gây sự.

Giống như lúc này, Hoắc Khải đang ngồi cạnh quầy cơm đợi người ta đóng gói đồ ăn, bỗng nghe thấy những giọng nói chói tai.

"Con hoang đúng là con hoang, còn chẳng dám ngồi ăn cơm trước mặt mọi người, quả nhiên có tật giật mình!"

"Loại người không được giáo dục là thế đấy, bao nhiêu cô dì chú bác, anh chị em ở đây, nó còn không biết chào một tiếng, chậc chậc..."

Ninh Thần quay đầu lại nhìn đám người đó, sắc mặt đỏ bừng, cô rất muốn giúp chồng mình thanh minh vài câu nhưng cô lại không biết nên đáp lại thế nào, hơn nữa cũng không dám lên tiếng.

Ninh Thần càng cảm thấy bứt rứt, Hoắc Khải càng không muốn nhịn.

Anh quay đầu nhìn về phía mấy người nói bóng nói gió kia: "Bàn tán sau lưng người khác là người có giáo dục sao? Tôi nhìn không ra đấy, thì ra nhà họ Lý dạy dỗ con cháu kiểu này!"

"Mày nói cái gì! Nói lại thử xem!", có người đập bàn đứng dậy, tức giận quát.

Còn có cả mấy người cáo mượn oai hùm cũng đứng dậy theo, dường như không vừa ý, lập tức xông tới, tỏ vẻ muốn động tay động chân.

Hoắc Khải chẳng chút sợ sệt, đáp: "Tôi nói, mấy người bàn tán sau lưng người khác như vậy mới thực sự là loại không được giáo dục. Nếu như cảm thấy hơn được tôi thì lôi thành tích ra đây, bằng không cứ ăn không nói có, chém gió phần phật thì đúng là ăn no rửng mỡ!"

"Mẹ kiếp, một đứa con hoang mà cũng dám ra vẻ ta đây ở nhà họ Lý!", mấy người trẻ tuổi lập tức xắn tay đi tới.

Bọn họ đều là con cháu của các chi khác trong gia tộc, chẳng có quan hệ gì với dòng chính, vậy nên có đánh nhau cũng không sợ người lớn tức giận.

Người lớn chỉ ước gì bọn họ đánh nhau vài trận với dòng chính để thể hiện sự uy nghiêm của các chi.

Mà trong nhà ăn cũng có người thuộc dòng chính nhưng lại toàn đàn bà con gái, chỉ có một đứa bé trai tầm năm, sáu tuổi đang mở to mắt, tò mò nhìn Hoắc Khải.

Trừ Hoắc Khải ra thì đây là đứa cháu độc đinh của dòng chính, cậu bé tên Lý Ân Lập, vừa tròn năm tuổi, con trai của bác cả Lý Tịnh Vân thuộc dòng chính.

Lý Tịnh Vân chính là người bị bại liệt nặng, nằm trên giường nhiều năm, khó khăn lắm mới có được đứa con nối dõi tông đường.

Điều này cũng tạo nên nhiều lời ra tiếng vào, nói rằng Lý Tịnh Vân đã bị bại liệt rồi thì làm "chuyện ấy" kiểu gì? Chưa biết chừng đứa con này là vợ ông ta vụng trộm với thằng khác cũng nên.

Vì chuyện này, vợ của Lý Tịnh Vân là Bao Phượng Cầm cãi nhau, đánh lộn với không ít người, còn làm lớn chuyện đến chỗ bà nội nữa.

Vậy nhưng bà cụ cũng có nghi ngờ về chuyện này. Tuy không nói ra nhưng trong lòng bà ta luôn có khúc mắc.

Vậy nên khi Bao Phượng Cầm chạy tới tố cáo, bà ta cũng không bênh vực gì nhiều, chỉ nói qua loa mấy câu rồi coi như cho xong chuyện.

Trong lòng Bao Phượng Cầm luôn cảm thấy không thoải mái. Có vụng trộm hay không, trong lòng bà ta biết rõ, vô duyên vô cớ bị người khác hắt nước bẩn, bà nội trong nhà lại không chịu giúp đỡ nên bà ta vô cùng tức giận.

Nhưng tức giận thì được gì chứ? Người ta dèm pha sau lưng thì vẫn cứ dèm pha thôi.

Gia tộc lớn chính là như thế, người nhiều nên chẳng thể chặn miệng được tất cả.

Lý Ân Lập coi như là lớn lên trong sự nghi kỵ của mọi người, có lúc chơi chung với anh chị em trong dòng họ cũng thường xuyên bị mắng chửi.

Toàn là mấy lời như mẹ mày vụng trộm với người khác, bố mày bị cắm sừng các thứ.

Tuy là đứa cháu độc đinh của dòng chính nhưng lại chẳng thể sống yên ổn, vậy nên cậu nhóc đã sớm hình thành tính cách hướng nội ngay từ khi còn bé.

Có nhiều chuyện mà cậu nhóc hiểu nhưng lại như không hiểu, chỉ biết đứng một chỗ nhìn, không dám lên tiếng.

Đây là lần đầu Lý Ân Lập gặp mặt Hoắc Khải, cậu nhóc vô cùng hiếu kỳ về người anh họ có chung dòng máu này. Nhất là khi cậu nhóc nhìn thấy Hoắc Khải bị người khác bủa vây, trong lòng cậu bé bỗng xuất hiện một cảm giác cùng chung cảnh ngộ.

Thấy mấy người con người cháu của các chi xông tới chỗ Hoắc Khải, Ninh Thần hoảng hốt, cô không biết nên làm thế nào mới đúng.

Ngay lúc này, bỗng có người lớn tiếng quát: "Làm loạn cái gì! Không ăn cơm cho tử tế thì cút ra ngoài!"

Người lên tiếng không phải ai khác mà chính là chú tư, Lý Thắng Bân.

Lý Thắng Bân đứng trước cửa nhà ăn của người bề dưới, tức giận nhìn vào bên trong, khuôn mặt khó chịu.

Con cháu về lại gia tộc nhưng chẳng ngoan ngoãn nghe lời, điều này đã khiến cho bà nội rất không hài lòng với ông ta. Bây giờ đám con cháu các chi lại làm loạn lên, càng khiến ông ta nộ khí xung thiên.

Chê trong nhà chưa đủ loạn hay sao?

Thấy Lý Thắng Bân tới, đám người kia cũng không dám động tay động chân nữa, bọn họ dừng bước, một người trong số đó lên tiếng: "Chú tư, chuyện này không phải do bọn cháu, là do tên này quá huênh hoang. Cháu nghe nói, hôm nay nó còn đánh cả chị Khởi Vân, nói chị ấy ế, đến cả cửa phòng của bà nội cũng bị nó đạp hỏng. Loại người này sao có thể ở lại nhà họ Lý chứ?"

Lý Khởi Vân chính là cô gái bị Hoắc Khải đẩy ngã hồi sáng, trùng hợp thay, cô ta chính là con gái của Lý Thắng Bân.

Lý Thắng Bân bị bà cụ mắng không ít lần vì đứa con gái này.

Tử bất giáo, phụ chi quá, con gái có tiếng không tốt, người làm bố đương nhiên có lỗi.

Lý Thắng Bân cũng muốn dạy dỗ tốt con gái nhưng ông ta lại không có bản lĩnh ấy.

Bé không dạy, lớn thành người, có suy nghĩ riêng của mình rồi thì khó mà thay đổi được.

Sau khi Lý Khởi Vân trở về, ấm ức mách Lý Thắng Bân, kết quả bị ông ta mắng cho một trận tơi bời.

Ai cũng biết đứa cháu trai này trở về là để giúp đỡ dòng chính nắm quyền, đến cả Lý Thắng Bân cũng không dám đắc tội với Hoắc Khải, không thấy sáng nay khi gặp anh, bà nội bị anh bắt bẻ nhưng cũng không dám ho he tiếng nào sao?

Thường ngày, cô ta ở trong nhà đã đủ chướng mắt rồi, bây giờ còn cùng người khác làm xằng làm bậy.

Lý Khởi Vân vốn muốn nhờ bố mình ra mặt giúp đỡ, ai ngờ lại bị mắng cho tơi bời khói lửa. Trong lúc tức giận, cô ta đã chạy ra ngoài tìm người đến quán bar quẩy.

Dù sao đều nói cô ta không gả đi được, vậy thì dứt khoát không lấy chồng nữa, dù sao pháp luật cũng chẳng quy định con gái là phải lấy chồng!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 343: Uy Hiếp

Nói tóm lại, bây giờ Lý Thắng Bân đang rất đau đầu.

Sự xuất hiện của ông ta đã làm bầu không khí dịu đi một chút, nhưng mấy lời tố cáo của con cháu chi phụ lại làm Lý Thắng Bân cảm thấy không thoải mái.

Ông ta trầm mặt nói với họ: "Người trong nhà không cần các người quan tâm, ăn thì ăn không ăn thì biến! Nhà các người không nấu cơm à, sao cứ phải chạy đến đây ăn chực thế!"

Mấy người con cháu chi phụ bị ông ta mắng thì ngây ra, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Bọn tôi đang giúp con gái ông lấy lại mặt mũi đấy nhé cái ông già này, sao lại đi mắng bọn tôi trước thế?

Bọn họ cũng biết, Lý Thắng Bân làm vậy là muốn dựa vào đứa con hoang để nắm lấy quyền lợi của chi chính, nhưng ông ta lấy lòng người khác rõ ràng quá rồi đấy.

Từ lúc nào mà chi chính lại phải lấy lòng người khác như thế vậy?

Sau khi mắng xong mấy người con cháu chi phụ, Lý Thắng Bân lại đi đến trước mặt Hoắc Khải, lạnh lùng nói: "Đây là nhà họ Lý, không phải cái nơi nhỏ bé mà hồi trước cậu từng ở, dòng họ càng lớn thì quy tắc càng nhiều, cậu phải học được cách thích ứng".

Ngữ điệu của Lý Thắng Bân khó nghe, nhưng ít ra đã thuận tai hơn mấy thứ nhảm nhí mà đám người kia nói.

Đương nhiên rồi, cho dù ông ta có nói gì thì Hoắc Khải cũng không định nể mặt.

Mấy gia tộc như nhà họ Lý này đây, càng không nể mặt thì càng có lợi cho bản thân, nếu không cứ dây dưa với họ thì chỉ gây thêm nhiều phiền phức mà thôi.

Chỉ có điều Ninh Thần biết tính chồng, lập tức kéo anh lại, không để Hoắc Khải mở miệng, còn mình thì lại nói với Lý Thắng Bân: "Cảm ơn chú tư đã nhắc nhở, bọn cháu sẽ ghi nhớ ạ".

Nói thế nào thì sự tồn tại của Ninh Thần vẫn luôn là mâu thuẫn của dòng chính. Xét từ góc độ lợi ích gia tộc thì Lý Thắng Bân càng muốn người phụ nữ này biến mất hơn.

Nhưng lúc này, Ninh Thần ngoan ngoãn nghe lời như vậy cũng coi như là đã nể mặt ông ta.

Vẻ mặt Lý Thắng Bân dần dần dịu lại, ông ta gật đầu rồi không nói thêm gì nữa.

Đầu bếp gói lại đồ ăn đã nấu xong rồi đưa cho Hoắc Khải.

Hoắc Khải vươn tay nhận lấy, rồi cũng không chào hỏi gì Lý Thắng Bân, chỉ kéo tay Ninh Thần định đi.

Lý Thắng Bân thấy anh quay người đi thì tức xì máu mũi.

Ông ta có lòng tốt đến giải vây giúp anh, không nói cảm ơn thì thôi, còn ra vẻ lạnh nhạt như vậy!

Nhưng Hoắc Khải và Ninh Thần chưa đi ra được khỏi phòng ăn thì đã bị người ta cản lại.

Lần này người cản họ là đại quản gia Tào Hạc Minh, còn bên cạnh lão ta là một bà cụ đang chống gậy đầu rồng.

Bà ta liếc nhìn hộp cơm trong tay Hoắc Khải, hỏi với giọng thờ ơ: "Sao nào, ở đây không ăn nổi à?"

Ninh Thần lần đầu tiên nhìn thấy người cầm quyền này của nhà họ Lý, tuy rằng cô không biết thân phận của bà ta, nhưng nhìn dáng vẻ cũng đoán được người này rất quyền lực. Cô muốn chào hỏi, nhưng lại không biết nên xưng hô như thế nào.

May mà Hoắc Khải kịp thời lên tiếng đáp: "Đúng là không ăn nổi, muốn yên tĩnh quay về còn hơn".

"Tính cách này của cậu lại có hơi giống với thằng ba", bà ta hừ một tiếng rồi nói: "Người nhà họ Lý chúng ta đúng là phải nên như vậy, gặp phải người không muốn tiếp chuyện thì cứ mặc kệ người đó. Nhưng nếu tôi đã đến rồi thì cậu cứ đợi một chút đã, tôi có mấy câu muốn nói với cậu".

Nếu không có Ninh Thần ở bên cạnh thì chắn chắn Hoắc Khải sẽ từ chối.

Bây giờ vợ lại ôm cứng cánh tay của mình, làm anh muốn đi cũng không đi được, chỉ đành đứng lại nghe.

Bà ta nhìn anh rồi nói: "Trước đấy cậu có bảo là nhà họ Lý rất lạc hậu, đến quản gia cũng không xứng với chức vụ. Bây giờ tôi muốn hỏi cậu, cậu cảm thấy mình có tư cách nói những lời như vậy sao?"

"Đương nhiên là có", Hoắc Khải trả lời không hề do dự.

Trình độ của anh, đừng nói là Tào Hạc Minh, cho dù có là bà ta thì cũng phải kém anh cả ngàn cây số.

Mấy người bên cạnh nghe thấy Hoắc Khải tự tin như vậy thì không ít kẻ cười phì ra tiếng, vừa nãy nói người khác chém gió mà bây giờ tự mình cũng chém kinh thế?

Bà ta không trợn ngược mắt như người khác mà chỉ ồ một tiếng rồi nói: "Nếu cậu đã nói là có thì tôi sẽ giao cho cậu một nhiệm vụ. Sáng ngày mai, chủ tịch của nhà máy Chiết Giang sẽ đến đây để bàn bạc hợp tác, cậu lấy được đơn này của ông ta thì tôi có thể cho cậu một vài quyền hạn. Còn

nếu không, thì cậu ngoan ngoãn mà ly hôn cho tôi, sau đó cưới người con gái mà tôi đã yêu cầu, từ đó về sau nhẫn nhục chịu khó làm trâu làm ngựa cho nhà họ Lý!"

Ninh Thần nghe thấy bà ta nói vậy thì sắc mặt liền tức khắc trắng bệch.

Cô không ngờ bà ta lại nói thẳng trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Trong lòng Ninh Thần nhất thời cảm thấy tủi thân, ấm ức, thậm chí còn hơi tức giận.

Mặc dù cô biết rằng chuyện ly hôn rất có lợi cho chồng, nhưng dựa vào cái gì mà cứ thế quyết định cuộc hôn nhân của họ?

Chỉ bởi vì mấy người họ Lý cho nên đều có lý hết à!

Ngược lại, biểu hiện của Hoắc Khải lại càng chắc nịch hơn.

"Tôi từ chối", Hoắc Khải bình tĩnh nhìn bà ta, nói: "Tôi cưới ai làm vợ chẳng liên quan gì đến mấy người, cũng chẳng liên quan gì đến nhà họ Lý. Đừng nói là bà, cho dù có là bố mẹ đẻ cũng không có quyền quyết định hôn nhân của tôi. Cái gì cần nói tôi đã nói hết rồi, nếu bà còn cảm thấy có thể tùy tiện bóp nắn tôi như quả hồng mềm thì bà tìm sai người rồi!"

Nói xong, Hoắc Khải kéo Ninh Thần định vòng qua người bà ta.

Mà ngay lúc này, Tào Hạc Minh vừa giơ tay ra hiệu, lập tức có gần 10 tên vệ sĩ tiến lên vây vòng quanh hai người.

Giọng nói lạnh lùng của bà ta vang lên: "Cậu nghĩ đây là đâu? Đây là nhà họ Lý! Không phải là nơi cậu muốn đến thì đến muốn đi thì đi! Ban nãy tôi mới nghe cậu nói, ai cảm thấy giỏi hơn cậu thì có thể tự chứng minh. Bây giờ cũng vậy, cậu cảm thấy nhà họ Lý chúng tôi vô lý thì tự đưa ra bằng chứng thuyết phục đi. Nếu cậu không chứng minh được mình nói đúng thì cậu còn có tư cách gì mà lắm lời ở đây".

Hoắc Khải quét mắt nhìn một vòng đám vệ sĩ, sắc mặt cơ hơi trầm xuống, anh quay đầu lại nói với bà ta: "Nếu tôi muốn đi, thì chỉ dựa vào mấy người này không ngăn nổi tôi đâu".

"Tôi không rõ họ có ngăn được cậu không, nhưng cho dù hôm nay không ngăn được, để cậu chạy mất, thế thì đã sao? Chỉ dựa vào sức mạnh của nhà họ Lý, nếu muốn để cậu sống một đời này không được yên ổn thì cậu cảm thấy mình có yên thân được không?", bà ta nói.

Đây đã có thể coi là lời uy hiếp rõ ràng rồi. Hoắc Khải nhìn chằm chằm vào bà ta rồi nói: "Tôi không nghĩ rằng mấy người có thể làm tôi sống không yên ổn được, trái lại nếu ép tôi đến đường cùng, có khi nhà họ Lý lại xui xẻo trước đấy".

"Thế à? Thế thì tôi phải chống mắt lên xem rồi", bà ta không hề lay động, càng không hề cảm thấy lời nói của Hoắc Khải đáng tin. Bà ta nhìn Ninh Thần, hỏi: "Kết hôn với cậu ta được mấy năm rồi đấy nhỉ?"

Ninh Thần không biết bà ta hỏi cái này làm gì, nhưng đã hỏi rồi thì cứ nên trả lời đã.

"Vài, vài năm rồi ạ..."

"Nghe nói còn có một đứa con gái?", bà ta lại hỏi.

Ninh Thần lại gật đầu đáp: "Đúng vậy, sắp tám tuổi rồi".

Bà ta ồ lên, liếc nhìn Hoắc Khải rồi nói với Ninh Thần: "Thế cô nghĩ xem, nếu cả nhà họ Lý dồn sức đối phó với mấy người, chỉ dựa vào mỗi anh ta thì có bảo vệ nổi mấy người không? Người thân, bạn bè xung quanh cô, không một ai có thể thoát. Tôi không thích giận cá chém thớt, nhưng có một số chuyện quả thật là thân bất do kỷ mà thôi. Nếu cô thật sự gặp phải thì cũng chỉ có thể coi là mình xui xẻo thôi đúng không? Ai bảo thế giới này vốn đã là cá lớn nuốt cá bé chứ".

Ninh Thần nghe vậy thì mặt trắng bệch. Cô rất tin vào Hoắc Khải, nhưng không dám tự tin đến mức nghĩ rằng có thể chống đối lại cả nhà họ

Lý.

Cho dù có tính cả nhà họ Cơ cũng không phải là đối thủ của nhà họ Lý, đẳng cấp của hai bên thực sự chênh rất xa.

Hoắc Khải dám nói những lời như vậy bởi anh còn nắm trong tay những sức mạnh khác, ví dụ như Vương Vũ Hành, có thể đánh đòn phủ đầu nhà họ Lý trên thị trường vốn đầu tư.

Trừ điều này ra, Hoắc Khải còn ẩn giấu một số thủ đoạn vẫn chưa từng sử dụng đến khác.

Bởi vì anh vẫn luôn cho rằng, thép tốt thì nên dùng làm lưỡi dao. Những thủ đoạn này là dùng để đối phó với tên giả mạo kia, chứ không phải cứ gặp nhân vật tép riu nào cũng lôi ra dùng.

Nhưng Ninh Thần không biết điều đó, cô chỉ biết, nếu nhà họ Lý dùng sức mạnh để đối phó với người xung quanh mình, thì cho dù là ai cũng sẽ gặp họa.

Nghĩ đến đây, Ninh Thần bất giác ngước lên nhìn Hoắc Khải. Cô hy vọng chồng mình sẽ lùi bước một chút, đừng để những người vô tội bị ảnh hưởng.

Hoắc Khải nhìn thấy ánh mắt và vẻ mặt của cô, biết rằng vợ mình đã bị bà ta dọa sợ.

Đây là phản ứng của người bình thường, anh sẽ không trách cứ, chỉ ngẩng đầu lên nhìn về phía bà ta, nói: "Đe dọa một người con gái trói gà không chặt cũng là gia phong của nhà họ Lý à?"

"Cậu hiểu thế cũng được, tôi cũng không định thoái thác gì. Vẫn là câu nói đó, nếu cậu thấy mình giỏi thì chứng minh cho tôi xem, nếu không tôi chỉ có thể coi như cậu chém gió, đã vậy thì cũng đừng trách tôi không khách sáo", bà ta lạnh lùng nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 344: Đón Người

Hoắc Khải không hề sợ sự uy hiếp của bà ta một chút nào, nhưng anh không sợ không có nghĩa là người khác cũng vậy.

Giống như Ninh Thần giờ đang có vẻ vô cùng sợ hãi, nhưng sau đó đột nhiên lại mở miệng nói: "Tôi không biết bà là ai, nhưng bà chắc chắn là một nhân vật rất quan trọng trong nhà họ Lý. So với bà, thì chúng tôi quả không đáng để cập đến. Giống như khi nãy bà nói vậy, nếu nhà họ Lý dùng toàn lực đối phó chúng tôi, cho dù chúng tôi có hợp sức lại cũng không phải đối thủ của mọi người. Nhưng tôi muốn nói với bà rằng, tính chồng tôi không thích bị người khác uy hiếp. Nếu bà tự biến mình thành kẻ địch với anh ấy, thì chỉ tự chuốc hại vào thân thôi. Nếu bà mong muốn anh ấy làm gì cho cái nhà này thì đừng uy hiếp, cứ nói ra là được. Tôi nghĩ anh ấy nhất định sẽ không từ chối một người đã lớn tuổi như bà đâu".

Bà cụ nhìn Ninh Thần, trong lòng có hơi kinh ngạc. Bà ta vẫn luôn cho rằng người phụ nữ này chẳng đáng để ý tới.

Cho dù có gặp mặt, thì sự sợ hãi lúc nãy của Ninh Thần cũng đã làm bà ta càng tin vào phán đoán của mình.

Nhưng bây giờ Ninh Thần lại chủ động nói ra những lời có phép có tắc như vậy, làm người ta muốn vạch lá tìm sâu cũng không được.

Đến cả Hoắc Khải cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên với biểu hiện của Ninh Thần. Anh vốn tưởng cô sẽ tiếp tục nhẫn nhịn, dù gì thì người có thể sống cùng với Lý Phong hồi trước lâu như vậy, chắc hẳn phải là người không thích gây chuyện.

Sự kinh ngạc của bà cụ không kéo dài quá lâu, bà ta liếc nhìn Ninh Thần rồi nói: "Cô nói có đúng hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Cái tôi cần bây giờ là cậu ta chứng minh được năng lực của mình. Nếu chứng minh được thì ở trong nhà này sẽ rất tự do thoải mái, không chứng

minh được thì tôi sẽ cho cậu ta thấy cái giá phải trả khi khinh thường bề trên là như thế nào!"

Ninh Thần dường như định nói thêm gì đó, nhưng Hoắc Khải đã giơ tay ngăn cô lại, anh nhìn thẳng vào bà cụ mà nói: "Tôi đã định không thèm để ý đến bà đâu, bởi nếu tôi muốn đi thì nhà họ Lý cũng không ngăn nổi. Bà muốn đối phó với người xung quanh tôi như thế nào thì tôi cũng sẽ làm y như vậy với nhà họ Lý, hơn nữa cái giá mà nhà họ Lý phải trả chắc chắn sẽ lớn hơn cái giá mà tôi bỏ ra rất nhiều. Tin hay không thì tùy bà, nhưng vợ tôi đã nói rồi, cô ấy không mong tôi từ chối một người già lớn tuổi, cho nên bà có thể nói xem tôi cần chứng minh như thế nào, nhưng trước đó thì bà phải tuân thủ lời hứa. Đợi tôi chứng minh xong rồi thì đừng có làm mấy cái trò quy tắc vô duyên vô cớ làm người ta khó chịu nữa".

Không ít người trong nhà họ Lý nghe thấy vậy thì đều phì cười ra tiếng.

Nói nghe thì hay đấy, cứ như là mình giỏi lắm, ai chẳng biết cậu sợ rồi?

Sợ thì cứ bảo sợ, việc gì phải lấy vợ mình ra chống chế, chẳng biết xấu hổ gì cả.

Có lẽ bà cụ cũng nghĩ như vậy, nên bà ta bĩu môi nói: "Được thôi, cho dù lý do của cậu là gì, nếu đã đồng ý với cậu thì đương nhiên tôi sẽ không nuốt lời. Còn về yêu cầu, vừa nãy tôi đã nói rồi, ngày mai chủ tịch của nhà máy Giang Nam sẽ đến đây, cậu chốt được ông ta thì cái nhà họ Lý này cậu tùy ý ra vào, sẽ không ai quan tâm cậu làm cái gì".

"Được", Hoắc Khải gật đầu, kéo tay Ninh Thần đi.

Trước khi rời đi, Ninh Thần còn cố tình chào bà cụ, nhưng lại không nhận được phản hồi.

Với cô, bà ta vẫn ôm ý nghĩ có thể sớm vứt bỏ được nhanh lúc nào hay lúc ấy.

Cho dù Ninh Thần có tốt đến thế nào thì có bì được với những thiên kim nhà giàu có tài sản hàng tỷ kia không?

Một người con cháu chi phụ thầm bức xúc: "Bà ơi, sao lại có thể để hắn ta đi như thế được, tên nhóc này vô lễ quá đi mất, đáng lẽ nên cho mấy bạt tai rồi hẵng nói tiếp".

"Đúng thế đấy, chứng minh với không chứng minh cái gì không biết, trông hắn ta như vậy thì có gì mà để chứng minh!", một người khác cũng hùa theo.

"Lải nhải cái gì! Cái nhà này các cô cậu làm chủ hay tôi làm chủ?", bà cụ lườm mấy người đó một cái rồi trầm giọng nói: "Có sức ở đây nhàn rỗi thì sao không nghĩ cách để chấn hưng nhà họ Lý đi? Cả ngày cứ đấu đá nhau qua lại vui lắm à! Thứ vô dụng!"

Bà cụ cất tiếng quở mắng, không ai dám nói gì, đều cúi gằm mặt xuống.

Kể cả hai người con cháu chi phụ vừa lên tiếng ban nãy, bây giờ cũng k dám ho he gì, tuy rằng trong lòng cảm thấy ấm ức nhưng lại không thể mở lời.

Nếu còn dám nói nữa thì không khéo người đầu tiên ăn vả chính là bọn họ.

Bà cụ mắng xong xả tức, bèn chống gậy rời đi.

Lý Thắng Bân vội vàng tiến lên, cùng với Tào Hạc Minh mỗi người một bên đỡ bà ta. Trên đường đi, Lý Thắng Bân thắc mắc hỏi: "Mẹ, mẹ thật sự cảm thấy cậu ta có gì đáng để chứng minh hay sao?"

"Sao nào, con cũng cảm thấy cậu ta không được à?", bà cụ liếc mắt hỏi.

Lý Thắng Bân có hơi do dự: "Cũng không phải là thấy không được. Lúc trước con đi tìm thì cậu ta làm việc cho một công ty gia đình thuộc nhà họ Cơ ở bên đó, nghe nói còn là trợ lý tổng giám đốc. Nghe thì cũng có vẻ

có chút năng lực. Nhưng lần này chủ tịch nhà máy Giang Nam đến đây là chuyện vô cùng quan trọng, nếu cầm chắc được đơn này thì ít nhất chúng ta cũng có thể tăng được ba đến năm trăm triệu lợi nhuận, lại còn theo mỗi năm. Nếu mà không thành thì hạng mục này sẽ bị người khác giành đi mất".

Bây giờ các hạng mục mà nhà họ Lý có thể kinh doanh rất nhiều, nhưng tiền lại kiếm được rất ít, hầu như các công ty đều đang thua lỗ.

Giống như nhà máy Giang Nam đây, thuộc khối khách hàng mới mà nhà họ Lý vừa khai thác được, bọn họ cũng không muốn ngồi há miệng chờ sung. Nhưng nhà họ Lý so với các đối thủ cạnh tranh khác hoàn toàn không có bất cứ ưu thế nào.

Cho dù là về kỹ thuật, dây chuyền sản xuất, danh tiếng đều chỉ xếp hạng hai, giá cả lại có thể xếp ngang hàng với hạng nhất.

Sức cạnh tranh của sản phẩm như vậy làm sao có thể tranh giành với người ta được?

Vốn chuyện này do Lý Thắng Bân phụ trách, bây giờ bà cụ lại giao chuyện này cho Hoắc Khải, ông ta không có gan đi tranh, cũng chẳng muốn giành.

Giành lại rồi, nếu bàn thành công, lợi nhuận cũng không thuộc riêng ông ta.

Nếu thất bại, thì ông ta chính là tội đồ, việc gì phải làm việc vừa mất sức vừa chẳng được lợi lộc gì như vậy.

Từ tận đáy lòng, Lý Thắng Bân thực ra lại có chút cảm kích vì sự xuất hiện của Hoắc Khải, nếu không chuyện của nhà máy Giang Nam này quả thực sẽ làm ông ta khá đau đầu.

Chỉ có điều từ người phụ trách biến thành người đứng xem, trong lòng ông ta vẫn có chút không thoải mái, cộng thêm việc muốn giữ mặt mũi nên cho dù thế nào ông ta cũng phải hỏi một câu mới được. Nếu không, để

người khác biết được ông ta không phản đối gì mà tiếp nhận chuyện này thì không biết sẽ bị người ta chê cười sau lưng như thế nào.

Tiền có thể mất, nhưng mặt mũi thì không!

Bà cụ dừng bước chân lại, nhìn ông ta mà nói: "Lúc cậu ta đạp cửa mà đến đã nói với tôi không ít chuyện. Nào là nhà họ Lý chúng ta quá lạc hậu, đối với mấy ngành nghề kiếm được tiền đều không thạo một món nào. Mấy cái gì mà mạng lưới Taobao, rồi trong thời gian ba năm có thể tăng doanh số từ mười mấy tỷ lên đến hai trăm tỷ mà cậu ta nói, anh có hiểu gì không?"

Lý Thắng Bân nghe đến ngây ra. Ông ta quả thật không biết lịch sử như vậy của mạng lưới Taobao. Ông ta chỉ biết rằng có thể tại mạng lưới thương mại điện tử này mua được rất nhiều đồ.

Còn về có thể mua được gì, bao nhiêu tiền, lợi nhuận của trang mạng là bao nhiêu, thì ông ta làm sao mà biết được.

Bà cụ nhìn vẻ mặt của Lý Thắng Bân là đã biết được kết quả. Bà ta hừ một tiếng rồi nói: "Một công ty có doanh số năm lên đến hàng trăm tỷ mà anh lại không biết một chút gì, chẳng trách cái tên con hoang ấy lại dám ăn nói hỗn hào với nhà họ Lý chúng ta. Bảo anh làm chủ cái nhà này, chẳng biết anh làm chủ được cái gì! Cả ngày ở công ty chỉ biết ăn trắng mặc trơn thôi à!"

Với tư cách là người con trai duy nhất còn có thể động đậy được của chi chính, ở công ty Lý Thắng Bân là phó chủ tịch, quyền cao chức trọng.

Mấy lời này của bà cụ làm ông ta nghe mà chảy mồ hôi lạnh, vội vàng giải thích: "Mẹ, không phải là con không biết, chỉ là do nhà họ Lý chúng ta cũng đâu có làm về mảng này, cho nên mới không đi tìm hiểu chuyên sâu. Thế này đi, đợi con đi nghiên cứu xem, rồi sau đó viết một bản báo cáo chi tiết..."

"Tôi già rồi mắt mờ, xem báo cáo cái gì, tôi chỉ nhìn kết quả thôi!", bà cụ dậm mạnh cây gậy xuống đất, nói: "Nếu anh cảm thấy không phục, tôi

có thể giao lại vụ nhà máy Giang Nam cho anh, nhưng nếu làm không tốt, thì anh cút về nhà nằm nghỉ đi cho tôi!"

Trán Lý Thắng Bân chảy mồ hôi đầm đìa, vội vàng nói: "Con đâu có không phục gì đâu, mẹ muốn xem cậu ta có năng lực gì thật ra con cũng tò mò lắm. Hơn nữa nói chuyện này trước mặt nhiều người như vậy, nhỡ có ảnh hưởng xấu thì không tốt. Thế mới nói miệng vàng lời ngọc là..."

"Lải nhải nhiều thế không biết, cuốn xéo!", bà cụ không hài lòng nói.

Mấy thằng con trai bà ta sinh ra, đứa thì chết, đứa thì bệnh, đứa duy nhất còn chạy nhảy đi lại được là Lý Thắng Bân kia thì lại thuộc kiểu tính cách mềm yếu.

Bảo nó trông nhà còn được, chứ muốn phát triển mở rộng là điều không thể nào.

Có lúc bà ta còn nghĩ, có phải mình ở bệnh viện ôm nhầm con trai rồi không, sao đứa nào so ra cũng thấy dốt.

Lúc này, Hoắc Khải và Ninh Thần đã về đến phòng.

Hoắc Khải để hộp thức ăn được gói về lên bàn rồi mở từng cái ra, nói: "Cơm canh ở đây mùi vị cũng được, đói lắm rồi đúng không, ăn mấy miếng đi đã, anh đi rót cho em cốc nước".

Ninh Thần nghe lời ngồi xuống, nhưng lại không động đũa ăn cơm. Đợi lúc Hoắc Khải quay lại, cô mới nhìn người đàn ông này, nói: "Có phải em lại gây chuyện cho anh không?"

"Em? Làm gì có", Hoắc Khải không hiểu, nhìn cô hỏi: "Sao em lại nói vậy".

"Là do em khuyên anh quay về nhà họ Lý, cũng là vì em mà người ở đó mới chống đối anh như vậy. Có lẽ bà cụ cũng cảm thấy em không xứng với anh", Ninh Thần càng nói, đầu càng cúi gằm xuống.

Cô càng nói càng chột dạ, càng hoang mang, cảm thấy mình giống như vịt con xấu xí, nào có xứng được với thiên nga trắng như Hoắc Khải.

Hoắc Khải thấy vẻ mặt cô như vậy thì phì cười, ngồi xuống ôm chặt cô, nói: "Em nghĩ nhiều rồi. Có về hay không thì cũng là suy nghĩ của riêng anh. Bọn họ chống đối anh, cũng là chống đối thân phận của anh. Còn về bà cụ nói chuyện ly hôn gì đó, nghe có ra thể thống gì không? Hơn nữa, em thấy anh sẽ nghe bà ta chắc?"

"Nhưng mà bọn họ nói, nếu anh ly hôn với em thì có thể kế thừa tài sản chục tỷ nhà họ Lý, còn có thể cưới một thiên kim nhà giàu môn đăng hộ đối. Thứ mà bọn họ có thể giúp anh, phải nhiều hơn em gấp vô số lần..."

"Thế thì đã làm sao?", Hoắc Khải cầm đũa lên, gắp một miếng thịt cá không xương đưa đến bên miệng Ninh Thần, nói: "Thứ anh thích không phải là tiền, mà là bầu không khí có thể khiến anh cảm thấy an tâm. Nhà chúng ta rất hạnh phúc, đây là thứ mà đồng tiền không thể mua được. Bọn họ muốn em ly hôn là vì ngưỡng mộ và ghen tị, cứ kệ họ đi! Nào, ăn miếng cá".

Cơm đã đưa đến miệng, Ninh Thần chỉ đành há miệng ra ăn.

Mà nói chứ, người nhà họ Lý chẳng ra làm sao, nhưng đầu bếp lại ra dáng, cơm canh nấu ăn khá ngon. Kể cả khẩu vị cô bé Đường Đường bị Hoắc Khải chiều thành như vậy có lẽ đến rồi cũng sẽ rất thích.

Đây có lẽ là ưu điểm duy nhất mà Hoắc Khải phát hiện được ở nhà họ Lý rồi.

"Thế nào? Có ngon không?", Hoắc Khải hỏi.

Ninh Thần gật gù, không biết là thật lòng hay là gật cho qua, sau đó cô lại nói: "Nhưng mà em thấy lo lắm, tại em đã làm lỡ dở tương lai của anh, để anh..."

Lúc này, Hoắc Khải đột nhiên bỏ đũa xuống, ôm lấy Ninh Thần rồi hôn một nụ hôn thật sâu.

Miếng cá trong miệng Ninh Thần còn chưa kịp nuốt xuống đã bị mùi hương nồng nàn của đàn ông ôm trọn lấy.

Cô mắt tròn mắt dẹt, không ngờ chồng mình lại thẳng thắn thô bạo như vậy. Kết hôn bao nhiêu năm rồi, trừ mấy năm đầu lúc mới kết hôn hai người còn coi như thân mật ra, thì mấy năm sau gần như đều là tương kính như tân.

Cho dù Hoắc Khải có sống lại trên thân thể Lý Phong, thay đổi những ấn tượng cũ, làm tình cảm vợ chồng ngày càng ấm lên, nhưng cũng chưa từng có hành động thân mật như vậy.

Bây giờ Hoắc Khải đột nhiên hôn cô, nụ hôn của anh rất dịu dàng, rất thâm tình, lại mang một chút bá đạo. Hai cánh tay anh dùng lực, dường như muốn biến người phụ nữ trong lòng hòa tan cả vào cơ thể mình.

Ninh Thần đã rất nhiều năm không có sự tiếp xúc như vậy, nên rất nhanh đã thất thần.

Cô nhắm đôi mắt lại, chìm đắm trong nụ hôn nồng cháy.

Còn hành động bất ngờ của Hoắc Khải, cũng đến từ sự bộc phát trong nội tâm.

Anh đã muốn làm như vậy từ rất lâu rồi.

Chỉ là trước kia anh cảm thấy mình đang mang thân phận của Lý Phong, cho dù có làm gì với cô cũng đều là vượt quá giới hạn.

Cùng với sự phát triển của cuộc sống, nút thắt trong lòng cũng dần biến mất, đến nay, anh cuối cùng cũng đã không thể kìm được sự bộc phát trong lòng đối với sự dịu dàng của Ninh Thần.

Nụ hôn này, đại diện cho việc Hoắc Khải đã chính thức tiếp nhận người con gái này, cũng đại diện cho việc anh hoàn toàn nói lời tạm biệt với quá khứ của Lý Phong.

Từ này về sau, anh chính là Lý Phong thực sự, cũng chính là Hoắc Khải, hai bên không phân biệt.

Rất lâu sau đó, đôi môi hai người mới rời khỏi nhau.

Ninh Thần hé mở đôi mắt, sóng mắt long lanh làn thu thủy, khuôn mặt ửng hồng, có e thẹn, có hân hoan, trông mà kiều diễm động lòng người.

Đôi môi cô có hơi đỏ lên, động tác vô thức sờ bờ môi của cô làm Hoắc Khải càng muốn bộc phát nhiều hơn nữa.

Nếu không phải nghĩ đến chuyện đây là nhà họ Lý, chẳng ma nào biết có lắp đặt máy quay biến thái nào không, có lẽ anh đã ôm thẳng cô vào phòng rồi.

Tuy rằng không thể làm hết mọi chuyện, nhưng nên hôn thì vẫn cứ phải hôn xong cái đã.

Lại một nụ hôn sâu nữa, làm Ninh Thần hoàn toàn quên hết những điều không vui và nỗi ấm ức.

Không biết qua bao lâu sau, đến lúc mà Hoắc Khải cũng cảm thấy khó thở rồi anh mới chịu buông cô ra.

Hoắc Khải nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Ninh Thần, bá đạo nói: "Em là người phụ nữ của anh, trước kia là vậy, bây giờ là vậy, sau này cũng là vậy. Không ai có thể chia tách chúng ra, nhà họ Lý cũng không, ông trời càng không! Nếu ai dám chia tách chúng ta, anh sẽ xử họ hết!"

Lời tuyên bố bá đạo khiến Ninh Thần không biết nên làm thế nào mới phải.

Cô cảm thấy mình nên khóc, để thể hiện sự cảm động trong lòng. Nhưng cô chẳng rặn ra được giọt lệ nào, chỉ có thể cảm thấy từng đợt vui sướng đang âm thầm gợn sóng.

"Anh thật sự không chê em sao?", Ninh Thần hỏi.

“Người anh nên cảm kích nhất đời này chính là em và Đường Đường”, Hoắc Khải đáp.

Ninh Thần ngước nhìn anh, một lúc sau, cô đột nhiên rướn lên, tặng anh nụ hôn thứ ba.

Lần này là do cô chủ động, cũng là xuất phát từ tận đáy lòng.

Có người nói, hôn, là phương thức mà con người ta thể hiện tình cảm một cách trực tiếp nhất, cũng là hành vi hiệu quả nhất.

Ninh Thần chưa từng xem qua những thứ đó về mặt này, nhưng cô biết nên làm gì vào lúc nào.

Cũng giống như bây giờ, nếu đã cảm thấy trên thế gian này không có người chồng nào tốt hơn người đàn ông trước mặt đây, vậy thì nên dâng hiến cho anh tất cả của mình.

Tình cảm của hai người ngày càng ấm lên trong hoàn cảnh này. Có lẽ bà cụ không ngờ rằng, một loạt những truy ép của mình chẳng những không hề làm đôi vợ chồng này nảy sinh khoảng cách, mà còn làm tình cảm của họ càng thêm thân mật.

Nếu bà ta mà biết, có lẽ sẽ vô cùng hối hận vì hành động của mình.

Buổi tối hôm đó, cả Hoắc Khải và Ninh Thần đều ngủ rất ngon.

Tuy rằng không hề làm gì, nhưng chỉ ôm người kia thôi cũng đã cảm thấy dường như có được cả thế giới.

Cảm giác như vậy không phải ai cũng có được.

Sáng ngày hôm sau, hai người mở mắt gần như đồng thời, lúc nhìn thấy khuôn mặt của người kia, bọn họ không kìm được mà nhìn nhau cười.

Đây là sự ăn ý giữa vợ chồng, làm họ cảm thấy nền tảng của hạnh phúc.

Sau khi rời giường, lúc Hoắc Khải và Ninh Thần còn đang vệ sinh cá nhân thì đã có người gõ cửa.

Sau khi lau sạch mặt, Hoắc Khải đi ra mở cửa thì thấy Lý Thắng Bân và Tào Hạc Minh đang đứng đó.

Sau lưng hai người họ, còn có một người mặc đồng phục đang đẩy chiếc xe đẩy nhỏ, trông như là phục vụ khách sạn.

"Dậy rồi à", Lý Thắng Bân giơ tay chào hỏi, nói: "Bà cụ đã dặn rồi, đưa bữa sáng cho hai người. Hôm nay khoảng 10 giờ chủ tịch nhà máy Giang Nam sẽ xuống máy bay, cậu mau ăn rồi thu dọn đi, đến sân bay đón người cùng tôi.

"Bây giờ mới có sáu rưỡi, ông vội quá đấy", Hoắc Khải rất không vừa lòng việc hai người mới sáng sớm ra đã đến quấy rầy cuộc sống vợ chồng của mình.

Cho dù hai người họ dậy rồi thì đã sao, lẽ nào không thể âu yếm nhau trong phòng thêm một chút? Cho dù có là ngắm nhìn hoa cỏ bên ngoài cửa sổ cũng dễ chịu hơn là nhìn mặt mấy người này.

Lý Thắng Bân hoàn toàn không để ý thái độ của Hoắc Khải. Từ ngày đầu tiên tìm thấy Hoắc Khải, ông ta đã biết tính khí của cậu cháu này không hề tốt, đến cả cửa phòng của bà cụ mà cậu ta còn dám đạp thì còn hy vọng cậu ta khách sáo gì với mình nữa?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 345: Giang Chí Hạo

Hoắc Khải không hề sợ sự uy hiếp của bà ta một chút nào, nhưng anh không sợ không có nghĩa là người khác cũng vậy.

Giống như Ninh Thần giờ đang có vẻ vô cùng sợ hãi, nhưng sau đó đột nhiên lại mở miệng nói: "Tôi không biết bà là ai, nhưng bà chắc chắn là một nhân vật rất quan trọng trong nhà họ Lý. So với bà, thì chúng tôi quả không đáng để cập đến. Giống như khi nãy bà nói vậy, nếu nhà họ Lý dùng toàn lực đối phó chúng tôi, cho dù chúng tôi có hợp sức lại cũng không phải đối thủ của mọi người. Nhưng tôi muốn nói với bà rằng, tính chồng tôi không thích bị người khác uy hiếp. Nếu bà tự biến mình thành kẻ địch với anh ấy, thì chỉ tự chuốc hại vào thân thôi. Nếu bà mong muốn anh ấy làm gì cho cái nhà này thì đừng uy hiếp, cứ nói ra là được. Tôi nghĩ anh ấy nhất định sẽ không từ chối một người đã lớn tuổi như bà đâu".

Bà cụ nhìn Ninh Thần, trong lòng có hơi kinh ngạc. Bà ta vẫn luôn cho rằng người phụ nữ này chẳng đáng để ý tới.

Cho dù có gặp mặt, thì sự sợ hãi lúc nãy của Ninh Thần cũng đã làm bà ta càng tin vào phán đoán của mình.

Nhưng bây giờ Ninh Thần lại chủ động nói ra những lời có phép có tắc như vậy, làm người ta muốn vạch lá tìm sâu cũng không được.

Đến cả Hoắc Khải cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên với biểu hiện của Ninh Thần. Anh vốn tưởng cô sẽ tiếp tục nhẫn nhịn, dù gì thì người có thể sống cùng với Lý Phong hồi trước lâu như vậy, chắc hẳn phải là người không thích gây chuyện.

Sự kinh ngạc của bà cụ không kéo dài quá lâu, bà ta liếc nhìn Ninh Thần rồi nói: "Cô nói có đúng hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Cái tôi cần bây giờ là cậu ta chứng minh được năng lực của mình. Nếu chứng minh được thì ở trong nhà này sẽ rất tự do thoải mái, không chứng

minh được thì tôi sẽ cho cậu ta thấy cái giá phải trả khi khinh thường bề trên là như thế nào!"

Ninh Thần dường như định nói thêm gì đó, nhưng Hoắc Khải đã giơ tay ngăn cô lại, anh nhìn thẳng vào bà cụ mà nói: "Tôi đã định không thèm để ý đến bà đâu, bởi nếu tôi muốn đi thì nhà họ Lý cũng không ngăn nổi. Bà muốn đối phó với người xung quanh tôi như thế nào thì tôi cũng sẽ làm y như vậy với nhà họ Lý, hơn nữa cái giá mà nhà họ Lý phải trả chắc chắn sẽ lớn hơn cái giá mà tôi bỏ ra rất nhiều. Tin hay không thì tùy bà, nhưng vợ tôi đã nói rồi, cô ấy không mong tôi từ chối một người già lớn tuổi, cho nên bà có thể nói xem tôi cần chứng minh như thế nào, nhưng trước đó thì bà phải tuân thủ lời hứa. Đợi tôi chứng minh xong rồi thì đừng có làm mấy cái trò quy tắc vô duyên vô cớ làm người ta khó chịu nữa".

Không ít người trong nhà họ Lý nghe thấy vậy thì đều phì cười ra tiếng.

Nói nghe thì hay đấy, cứ như là mình giỏi lắm, ai chẳng biết cậu sợ rồi?

Sợ thì cứ bảo sợ, việc gì phải lấy vợ mình ra chống chế, chẳng biết xấu hổ gì cả.

Có lẽ bà cụ cũng nghĩ như vậy, nên bà ta bĩu môi nói: "Được thôi, cho dù lý do của cậu là gì, nếu đã đồng ý với cậu thì đương nhiên tôi sẽ không nuốt lời. Còn về yêu cầu, vừa nãy tôi đã nói rồi, ngày mai chủ tịch của nhà máy Giang Nam sẽ đến đây, cậu chốt được ông ta thì cái nhà họ Lý này cậu tùy ý ra vào, sẽ không ai quan tâm cậu làm cái gì".

"Được", Hoắc Khải gật đầu, kéo tay Ninh Thần đi.

Trước khi rời đi, Ninh Thần còn cố tình chào bà cụ, nhưng lại không nhận được phản hồi.

Với cô, bà ta vẫn ôm ý nghĩ có thể sớm vứt bỏ được nhanh lúc nào hay lúc ấy.

Cho dù Ninh Thần có tốt đến thế nào thì có bì được với những thiên kim nhà giàu có tài sản hàng tỷ kia không?

Một người con cháu chi phụ thầm bức xúc: "Bà ơi, sao lại có thể để hắn ta đi như thế được, tên nhóc này vô lễ quá đi mất, đáng lẽ nên cho mấy bạt tai rồi hẵng nói tiếp".

"Đúng thế đấy, chứng minh với không chứng minh cái gì không biết, trông hắn ta như vậy thì có gì mà để chứng minh!", một người khác cũng hùa theo.

"Lải nhải cái gì! Cái nhà này các cô cậu làm chủ hay tôi làm chủ?", bà cụ lườm mấy người đó một cái rồi trầm giọng nói: "Có sức ở đây nhàn rỗi thì sao không nghĩ cách để chấn hưng nhà họ Lý đi? Cả ngày cứ đấu đá nhau qua lại vui lắm à! Thứ vô dụng!"

Bà cụ cất tiếng quở mắng, không ai dám nói gì, đều cúi gằm mặt xuống.

Kể cả hai người con cháu chi phụ vừa lên tiếng ban nãy, bây giờ cũng k dám ho he gì, tuy rằng trong lòng cảm thấy ấm ức nhưng lại không thể mở lời.

Nếu còn dám nói nữa thì không khéo người đầu tiên ăn vả chính là bọn họ.

Bà cụ mắng xong xả tức, bèn chống gậy rời đi.

Lý Thắng Bân vội vàng tiến lên, cùng với Tào Hạc Minh mỗi người một bên đỡ bà ta. Trên đường đi, Lý Thắng Bân thắc mắc hỏi: "Mẹ, mẹ thật sự cảm thấy cậu ta có gì đáng để chứng minh hay sao?"

"Sao nào, con cũng cảm thấy cậu ta không được à?", bà cụ liếc mắt hỏi.

Lý Thắng Bân có hơi do dự: "Cũng không phải là thấy không được. Lúc trước con đi tìm thì cậu ta làm việc cho một công ty gia đình thuộc nhà họ Cơ ở bên đó, nghe nói còn là trợ lý tổng giám đốc. Nghe thì cũng có vẻ

có chút năng lực. Nhưng lần này chủ tịch nhà máy Giang Nam đến đây là chuyện vô cùng quan trọng, nếu cầm chắc được đơn này thì ít nhất chúng ta cũng có thể tăng được ba đến năm trăm triệu lợi nhuận, lại còn theo mỗi năm. Nếu mà không thành thì hạng mục này sẽ bị người khác giành đi mất".

Bây giờ các hạng mục mà nhà họ Lý có thể kinh doanh rất nhiều, nhưng tiền lại kiếm được rất ít, hầu như các công ty đều đang thua lỗ.

Giống như nhà máy Giang Nam đây, thuộc khối khách hàng mới mà nhà họ Lý vừa khai thác được, bọn họ cũng không muốn ngồi há miệng chờ sung. Nhưng nhà họ Lý so với các đối thủ cạnh tranh khác hoàn toàn không có bất cứ ưu thế nào.

Cho dù là về kỹ thuật, dây chuyền sản xuất, danh tiếng đều chỉ xếp hạng hai, giá cả lại có thể xếp ngang hàng với hạng nhất.

Sức cạnh tranh của sản phẩm như vậy làm sao có thể tranh giành với người ta được?

Vốn chuyện này do Lý Thắng Bân phụ trách, bây giờ bà cụ lại giao chuyện này cho Hoắc Khải, ông ta không có gan đi tranh, cũng chẳng muốn giành.

Giành lại rồi, nếu bàn thành công, lợi nhuận cũng không thuộc riêng ông ta.

Nếu thất bại, thì ông ta chính là tội đồ, việc gì phải làm việc vừa mất sức vừa chẳng được lợi lộc gì như vậy.

Từ tận đáy lòng, Lý Thắng Bân thực ra lại có chút cảm kích vì sự xuất hiện của Hoắc Khải, nếu không chuyện của nhà máy Giang Nam này quả thực sẽ làm ông ta khá đau đầu.

Chỉ có điều từ người phụ trách biến thành người đứng xem, trong lòng ông ta vẫn có chút không thoải mái, cộng thêm việc muốn giữ mặt mũi nên cho dù thế nào ông ta cũng phải hỏi một câu mới được. Nếu không, để

người khác biết được ông ta không phản đối gì mà tiếp nhận chuyện này thì không biết sẽ bị người ta chê cười sau lưng như thế nào.

Tiền có thể mất, nhưng mặt mũi thì không!

Bà cụ dừng bước chân lại, nhìn ông ta mà nói: "Lúc cậu ta đạp cửa mà đến đã nói với tôi không ít chuyện. Nào là nhà họ Lý chúng ta quá lạc hậu, đối với mấy ngành nghề kiếm được tiền đều không thạo một món nào. Mấy cái gì mà mạng lưới Taobao, rồi trong thời gian ba năm có thể tăng doanh số từ mười mấy tỷ lên đến hai trăm tỷ mà cậu ta nói, anh có hiểu gì không?"

Lý Thắng Bân nghe đến ngây ra. Ông ta quả thật không biết lịch sử như vậy của mạng lưới Taobao. Ông ta chỉ biết rằng có thể tại mạng lưới thương mại điện tử này mua được rất nhiều đồ.

Còn về có thể mua được gì, bao nhiêu tiền, lợi nhuận của trang mạng là bao nhiêu, thì ông ta làm sao mà biết được.

Bà cụ nhìn vẻ mặt của Lý Thắng Bân là đã biết được kết quả. Bà ta hừ một tiếng rồi nói: "Một công ty có doanh số năm lên đến hàng trăm tỷ mà anh lại không biết một chút gì, chẳng trách cái tên con hoang ấy lại dám ăn nói hỗn hào với nhà họ Lý chúng ta. Bảo anh làm chủ cái nhà này, chẳng biết anh làm chủ được cái gì! Cả ngày ở công ty chỉ biết ăn trắng mặc trơn thôi à!"

Với tư cách là người con trai duy nhất còn có thể động đậy được của chi chính, ở công ty Lý Thắng Bân là phó chủ tịch, quyền cao chức trọng.

Mấy lời này của bà cụ làm ông ta nghe mà chảy mồ hôi lạnh, vội vàng giải thích: "Mẹ, không phải là con không biết, chỉ là do nhà họ Lý chúng ta cũng đâu có làm về mảng này, cho nên mới không đi tìm hiểu chuyên sâu. Thế này đi, đợi con đi nghiên cứu xem, rồi sau đó viết một bản báo cáo chi tiết..."

"Tôi già rồi mắt mờ, xem báo cáo cái gì, tôi chỉ nhìn kết quả thôi!", bà cụ dậm mạnh cây gậy xuống đất, nói: "Nếu anh cảm thấy không phục, tôi

có thể giao lại vụ nhà máy Giang Nam cho anh, nhưng nếu làm không tốt, thì anh cút về nhà nằm nghỉ đi cho tôi!"

Trán Lý Thắng Bân chảy mồ hôi đầm đìa, vội vàng nói: "Con đâu có không phục gì đâu, mẹ muốn xem cậu ta có năng lực gì thật ra con cũng tò mò lắm. Hơn nữa nói chuyện này trước mặt nhiều người như vậy, nhỡ có ảnh hưởng xấu thì không tốt. Thế mới nói miệng vàng lời ngọc là..."

"Lải nhải nhiều thế không biết, cuốn xéo!", bà cụ không hài lòng nói.

Mấy thằng con trai bà ta sinh ra, đứa thì chết, đứa thì bệnh, đứa duy nhất còn chạy nhảy đi lại được là Lý Thắng Bân kia thì lại thuộc kiểu tính cách mềm yếu.

Bảo nó trông nhà còn được, chứ muốn phát triển mở rộng là điều không thể nào.

Có lúc bà ta còn nghĩ, có phải mình ở bệnh viện ôm nhầm con trai rồi không, sao đứa nào so ra cũng thấy dốt.

Lúc này, Hoắc Khải và Ninh Thần đã về đến phòng.

Hoắc Khải để hộp thức ăn được gói về lên bàn rồi mở từng cái ra, nói: "Cơm canh ở đây mùi vị cũng được, đói lắm rồi đúng không, ăn mấy miếng đi đã, anh đi rót cho em cốc nước".

Ninh Thần nghe lời ngồi xuống, nhưng lại không động đũa ăn cơm. Đợi lúc Hoắc Khải quay lại, cô mới nhìn người đàn ông này, nói: "Có phải em lại gây chuyện cho anh không?"

"Em? Làm gì có", Hoắc Khải không hiểu, nhìn cô hỏi: "Sao em lại nói vậy".

"Là do em khuyên anh quay về nhà họ Lý, cũng là vì em mà người ở đó mới chống đối anh như vậy. Có lẽ bà cụ cũng cảm thấy em không xứng với anh", Ninh Thần càng nói, đầu càng cúi gằm xuống.

Cô càng nói càng chột dạ, càng hoang mang, cảm thấy mình giống như vịt con xấu xí, nào có xứng được với thiên nga trắng như Hoắc Khải.

Hoắc Khải thấy vẻ mặt cô như vậy thì phì cười, ngồi xuống ôm chặt cô, nói: "Em nghĩ nhiều rồi. Có về hay không thì cũng là suy nghĩ của riêng anh. Bọn họ chống đối anh, cũng là chống đối thân phận của anh. Còn về bà cụ nói chuyện ly hôn gì đó, nghe có ra thể thống gì không? Hơn nữa, em thấy anh sẽ nghe bà ta chắc?"

"Nhưng mà bọn họ nói, nếu anh ly hôn với em thì có thể kế thừa tài sản chục tỷ nhà họ Lý, còn có thể cưới một thiên kim nhà giàu môn đăng hộ đối. Thứ mà bọn họ có thể giúp anh, phải nhiều hơn em gấp vô số lần..."

"Thế thì đã làm sao?", Hoắc Khải cầm đũa lên, gắp một miếng thịt cá không xương đưa đến bên miệng Ninh Thần, nói: "Thứ anh thích không phải là tiền, mà là bầu không khí có thể khiến anh cảm thấy an tâm. Nhà chúng ta rất hạnh phúc, đây là thứ mà đồng tiền không thể mua được. Bọn họ muốn em ly hôn là vì ngưỡng mộ và ghen tị, cứ kệ họ đi! Nào, ăn miếng cá".

Cơm đã đưa đến miệng, Ninh Thần chỉ đành há miệng ra ăn.

Mà nói chứ, người nhà họ Lý chẳng ra làm sao, nhưng đầu bếp lại ra dáng, cơm canh nấu ăn khá ngon. Kể cả khẩu vị cô bé Đường Đường bị Hoắc Khải chiều thành như vậy có lẽ đến rồi cũng sẽ rất thích.

Đây có lẽ là ưu điểm duy nhất mà Hoắc Khải phát hiện được ở nhà họ Lý rồi.

"Thế nào? Có ngon không?", Hoắc Khải hỏi.

Ninh Thần gật gù, không biết là thật lòng hay là gật cho qua, sau đó cô lại nói: "Nhưng mà em thấy lo lắm, tại em đã làm lỡ dở tương lai của anh, để anh..."

Lúc này, Hoắc Khải đột nhiên bỏ đũa xuống, ôm lấy Ninh Thần rồi hôn một nụ hôn thật sâu.

Miếng cá trong miệng Ninh Thần còn chưa kịp nuốt xuống đã bị mùi hương nồng nàn của đàn ông ôm trọn lấy.

Cô mắt tròn mắt dẹt, không ngờ chồng mình lại thẳng thắn thô bạo như vậy. Kết hôn bao nhiêu năm rồi, trừ mấy năm đầu lúc mới kết hôn hai người còn coi như thân mật ra, thì mấy năm sau gần như đều là tương kính như tân.

Cho dù Hoắc Khải có sống lại trên thân thể Lý Phong, thay đổi những ấn tượng cũ, làm tình cảm vợ chồng ngày càng ấm lên, nhưng cũng chưa từng có hành động thân mật như vậy.

Bây giờ Hoắc Khải đột nhiên hôn cô, nụ hôn của anh rất dịu dàng, rất thâm tình, lại mang một chút bá đạo. Hai cánh tay anh dùng lực, dường như muốn biến người phụ nữ trong lòng hòa tan cả vào cơ thể mình.

Ninh Thần đã rất nhiều năm không có sự tiếp xúc như vậy, nên rất nhanh đã thất thần.

Cô nhắm đôi mắt lại, chìm đắm trong nụ hôn nồng cháy.

Còn hành động bất ngờ của Hoắc Khải, cũng đến từ sự bộc phát trong nội tâm.

Anh đã muốn làm như vậy từ rất lâu rồi.

Chỉ là trước kia anh cảm thấy mình đang mang thân phận của Lý Phong, cho dù có làm gì với cô cũng đều là vượt quá giới hạn.

Cùng với sự phát triển của cuộc sống, nút thắt trong lòng cũng dần biến mất, đến nay, anh cuối cùng cũng đã không thể kìm được sự bộc phát trong lòng đối với sự dịu dàng của Ninh Thần.

Nụ hôn này, đại diện cho việc Hoắc Khải đã chính thức tiếp nhận người con gái này, cũng đại diện cho việc anh hoàn toàn nói lời tạm biệt với quá khứ của Lý Phong.

Từ này về sau, anh chính là Lý Phong thực sự, cũng chính là Hoắc Khải, hai bên không phân biệt.

Rất lâu sau đó, đôi môi hai người mới rời khỏi nhau.

Ninh Thần hé mở đôi mắt, sóng mắt long lanh làn thu thủy, khuôn mặt ửng hồng, có e thẹn, có hân hoan, trông mà kiều diễm động lòng người.

Đôi môi cô có hơi đỏ lên, động tác vô thức sờ bờ môi của cô làm Hoắc Khải càng muốn bộc phát nhiều hơn nữa.

Nếu không phải nghĩ đến chuyện đây là nhà họ Lý, chẳng ma nào biết có lắp đặt máy quay biến thái nào không, có lẽ anh đã ôm thẳng cô vào phòng rồi.

Tuy rằng không thể làm hết mọi chuyện, nhưng nên hôn thì vẫn cứ phải hôn xong cái đã.

Lại một nụ hôn sâu nữa, làm Ninh Thần hoàn toàn quên hết những điều không vui và nỗi ấm ức.

Không biết qua bao lâu sau, đến lúc mà Hoắc Khải cũng cảm thấy khó thở rồi anh mới chịu buông cô ra.

Hoắc Khải nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Ninh Thần, bá đạo nói: "Em là người phụ nữ của anh, trước kia là vậy, bây giờ là vậy, sau này cũng là vậy. Không ai có thể chia tách chúng ra, nhà họ Lý cũng không, ông trời càng không! Nếu ai dám chia tách chúng ta, anh sẽ xử họ hết!"

Lời tuyên bố bá đạo khiến Ninh Thần không biết nên làm thế nào mới phải.

Cô cảm thấy mình nên khóc, để thể hiện sự cảm động trong lòng. Nhưng cô chẳng rặn ra được giọt lệ nào, chỉ có thể cảm thấy từng đợt vui sướng đang âm thầm gợn sóng.

"Anh thật sự không chê em sao?", Ninh Thần hỏi.

“Người anh nên cảm kích nhất đời này chính là em và Đường Đường”, Hoắc Khải đáp.

Ninh Thần ngước nhìn anh, một lúc sau, cô đột nhiên rướn lên, tặng anh nụ hôn thứ ba.

Lần này là do cô chủ động, cũng là xuất phát từ tận đáy lòng.

Có người nói, hôn, là phương thức mà con người ta thể hiện tình cảm một cách trực tiếp nhất, cũng là hành vi hiệu quả nhất.

Ninh Thần chưa từng xem qua những thứ đó về mặt này, nhưng cô biết nên làm gì vào lúc nào.

Cũng giống như bây giờ, nếu đã cảm thấy trên thế gian này không có người chồng nào tốt hơn người đàn ông trước mặt đây, vậy thì nên dâng hiến cho anh tất cả của mình.

Tình cảm của hai người ngày càng ấm lên trong hoàn cảnh này. Có lẽ bà cụ không ngờ rằng, một loạt những truy ép của mình chẳng những không hề làm đôi vợ chồng này nảy sinh khoảng cách, mà còn làm tình cảm của họ càng thêm thân mật.

Nếu bà ta mà biết, có lẽ sẽ vô cùng hối hận vì hành động của mình.

Buổi tối hôm đó, cả Hoắc Khải và Ninh Thần đều ngủ rất ngon.

Tuy rằng không hề làm gì, nhưng chỉ ôm người kia thôi cũng đã cảm thấy dường như có được cả thế giới.

Cảm giác như vậy không phải ai cũng có được.

Sáng ngày hôm sau, hai người mở mắt gần như đồng thời, lúc nhìn thấy khuôn mặt của người kia, bọn họ không kìm được mà nhìn nhau cười.

Đây là sự ăn ý giữa vợ chồng, làm họ cảm thấy nền tảng của hạnh phúc.

Sau khi rời giường, lúc Hoắc Khải và Ninh Thần còn đang vệ sinh cá nhân thì đã có người gõ cửa.

Sau khi lau sạch mặt, Hoắc Khải đi ra mở cửa thì thấy Lý Thắng Bân và Tào Hạc Minh đang đứng đó.

Sau lưng hai người họ, còn có một người mặc đồng phục đang đẩy chiếc xe đẩy nhỏ, trông như là phục vụ khách sạn.

"Dậy rồi à", Lý Thắng Bân giơ tay chào hỏi, nói: "Bà cụ đã dặn rồi, đưa bữa sáng cho hai người. Hôm nay khoảng 10 giờ chủ tịch nhà máy Giang Nam sẽ xuống máy bay, cậu mau ăn rồi thu dọn đi, đến sân bay đón người cùng tôi.

"Bây giờ mới có sáu rưỡi, ông vội quá đấy", Hoắc Khải rất không vừa lòng việc hai người mới sáng sớm ra đã đến quấy rầy cuộc sống vợ chồng của mình.

Cho dù hai người họ dậy rồi thì đã sao, lẽ nào không thể âu yếm nhau trong phòng thêm một chút? Cho dù có là ngắm nhìn hoa cỏ bên ngoài cửa sổ cũng dễ chịu hơn là nhìn mặt mấy người này.

Lý Thắng Bân hoàn toàn không để ý thái độ của Hoắc Khải. Từ ngày đầu tiên tìm thấy Hoắc Khải, ông ta đã biết tính khí của cậu cháu này không hề tốt, đến cả cửa phòng của bà cụ mà cậu ta còn dám đạp thì còn hy vọng cậu ta khách sáo gì với mình nữa?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 346: Nhầm Lẫn

Bây giờ, Giang Chí Hạo đang cảm thấy kiệt quệ cả về thể xác lẫn tinh thần, tất cả mọi thứ đều tan vỡ, nào có tâm trạng quan tâm đến đồ chơi mà con gái làm. Anh ấy gật đầu lấy lệ rồi cầm can xăng đi đến bên chiếc sofa cũ nát ngồi xuống.

Thấy bố không trả lời mình, cô bé rất thất vọng.

Một lát sau, Linh Linh lại chạy đến bên cạnh Giang Chí Hạo, lắc lắc tay anh ấy, nói: "Bố, con đói rồi".

"Ừ, con ăn trước đi", Giang Chí Hạo lơ đãng nói.

Linh Linh tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã hiểu chuyện, cô bé nhìn ra được tâm trạng của bố không tốt thì không làm phiền nữa mà tự đi vào bếp.

Mở túi gạo trong bếp ra, bên trong chỉ còn một ít gạo, cô bé thành thạo đổ gạo trong túi vào nồi.

Sau đó cô bé bê nồi ra bàn bếp, bắt đầu vo gạo, cuối cùng thì đặt lên bếp gas. Vì không đủ khoẻ nên cô bé chỉ có thể lấy từng bát nước để thêm vào nồi.

Giang Chí Hạo ngồi trên sofa cả buổi, bỗng nhiên đứng phắt dậy.

Anh ấy vặn nắp bình xăng với vẻ mặt quyết tâm phải chết.

Nếu ông trời đã không cho anh ấy chút hi vọng nào thì sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Muốn chết thì cả nhà cùng chết!

Lúc này, cô bé Linh Linh từ trong bếp chạy ra.

Hai tay cô bé dùng hết sức để bê cái nồi rồi đặt nó lên bàn, sau đó lại chạy đi lấy bát.

Khi cô bé múc những hạt gạo ít ỏi ra bát thì trong nồi chỉ còn toàn là nước cháo. Linh Linh nhìn ra phía Giang Chí Hạo đang đứng rồi gọi lớn: "Bố ơi, con mời bố ăn cơm!"

Cô bé chỉ vào nồi cơm rồi nói: "Trong nhà chỉ còn một ít gạo thôi, bố phải ăn nhiều nên con xới cho bố rồi, Linh Linh ăn ít, chỉ cần một bát là no".

Giang Chí Hạo ngây ngốc nhìn nồi, trong nồi vẫn còn mà trong bát của Linh Linh chỉ có thể đếm được lõng bõng vài hạt.

Cô bé mới bốn tuổi, đã biết quan tâm đến người khác.

Cô bé xới cho bố những hạt cơm ngon nhất, còn mình thì chỉ uống nước cháo.

Nhìn cô bé đang đưa bát nước cơm lên miệng thổi cho đỡ nóng, lại nhìn thân hình gầy yếu rồi đến bộ quần áo cũ không biết nhà ai cho trên người cô bé.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ phải hồng hào, tươi tắn bây giờ đã tái xanh, nói một cách dễ nghe thì làn da màu trắng ngọc mà nói khó nghe thì chính là bị suy dinh dưỡng nặng.

Sự đối lập giữa bát cơm của hai bố con khiến trong lòng Giang Chí Hạo cảm thấy chấn động dữ dội.

Bỗng nhiên, anh ấy đặt can xăng ở trong tay xuống đất, đi đến bên cạnh Linh Linh, ôm chặt cô bé vào lòng.

Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống từ đôi mắt màu hổ phách. Người đàn ông cao lớn ôm lấy đứa con gái nhỏ của mình, trong miệng lẩm bẩm nói: "Xin lỗi, xin lỗi…"

Linh Linh không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết một phút trước, bố đã quyết định phóng hoả tự sát, kết liễu cuộc đời này.

Chính sự thiện lương, quan tâm, hiểu chuyện, ngoan ngoãn của cô bé đã cứu mình, cũng cứu cả người đàn ông đang ôm chặt cô.

Bây giờ, Giang Chí Hạo cảm thấy trong lòng đầy tội lỗi, khiến anh ấy hận một nỗi không thể chặt đầu mình xuống.

Bản thân anh ấy vô dụng, có chết thì cũng là anh ấy phải chết, tại sao còn lôi cả đứa trẻ vào?

Đứa trẻ ngoan như thế, chính là món quà tốt nhất mà ông trời tặng cho anh ấy.

Cái gì mà đời người hết hi vọng, cái gì mà mọi chuyện xấu đều đổ lên người mình, tất cả đều là vớ vẩn!

Linh Linh giơ tay, nhẹ nhàng vỗ vào lưng Giang Chí Hạo, giọng nói trẻ con vang lên ngọt ngào: "Bố ngoan nhé, không khóc nữa, Linh Linh thương bố mà".

Nghe giọng nói của cô bé, nước mắt Giang Chí Hạo rơi xuống càng nhiều.

Anh ấy chưa bao giờ hối hận về hành động của mình như bây giờ.

Người đàn ông cao bảy thước, gặp phải chuyện không may lại tìm đến cái chết để giải quyết?

Quá vô dụng!

Gạt đi nước mắt trên mặt mình, Giang Chí Hạo ôm con gái, nói: "Bố không khóc nữa, đi, bố đưa con đi ăn đồ ngon!"

"Nhưng vẫn còn cháo chưa ăn mà…", Linh Linh chỉ bát cơm trên bàn nói.

“Không ăn nữa!”, một tay Giang Chí Hạo ôm lấy cô bé, một tay kia cầm bát lên, đổ bát cháo chỉ toàn là nước kia vào trong nồi, giọng nói kiên định: “Từ hôm nay trở đi, bố sẽ không để con đói nữa. Cái gì ngon, bố sẽ đều mua cho con ăn!”

Linh Linh không hiểu bố nói như vậy là có ý gì, chỉ biết hôm nay hình như không cần ăn cháo nữa thì cô bé đã rất vui rồi.

Cô bé cười hì hì, ôm lấy khuôn mặt lớn của Giang Chí Hạo: “Bố là người tốt nhất!”

Cô bé giơ hai tay, ôm chặt lấy cổ Giang Chí Hạo, cười vô cùng vui vẻ.

Mà Giang Chí Hạo nhìn can xăng trên mặt đất, trong lòng đang nghĩ, coi như bản thân anh đã chết một lần.

Từ nay về sao, anh ấy tuyệt đối không phải là đồ vô dụng như trước nữa.

Không phải vì thứ gì to tát, mà chỉ vì bát cháo trắng của con gái hôm nay mà thôi!

Ngày hôm sau, Giang Chí Hạo xin nghỉ việc ở công trường. Anh ấy hiểu rõ, lương ở công trường đối với người bình thường thì không phải là ít nhưng đối với anh mà nói thì lại không nhiều.

Vì anh chỉ có thời gian một năm, nhất định trong một năm phải kiếm được số tiền đủ nhiều.

Theo suy nghĩ của Giang Chí Hạo, anh ấy chọn làm những công việc mạo hiểm, chỉ cần kiếm một số tiền lớn thì làm gì cũng được.

Vì thế mà anh ấy đi đến Tịch Quốc.

Trùng hợp là lúc đó Hoắc Khải cũng đang ở Tịch Quốc.

Lúc đó, Tịch Quốc rất nghèo, kinh tế chủ yếu dựa vào ngành du lịch. Hoắc Khải muốn phát triển ngành bất động sản ở đây. Lúc đó không có

nhiều công ty sẵn sàng đến phát triển ở một nơi như thế, chỉ có Hoắc Khải nhìn ra tiềm năng và mua trước không ít đất.

Khi những công ty khác phát hiện ra giá trị của Tịch Quốc thì anh đã trong giai đoạn xây dựng rồi.

Không ít khách đầu tư trong nước bị thuyết phục, mua nhà ở đây khiến Hoắc Khải kiếm được một khoản lớn.

Cũng có lẽ là cây to đón gió lớn, hơn nữa, khu vực xây dựng vào thời điểm đó có chút hỗn loạn, có một hôm Hoắc Khải tự đi ăn cơm, lúc quay lại thì có kẻ chặn xe, định bắt cóc anh.

Đúng lúc Giang Chí Hạo đi qua, không màng mấy tên tội phạm tay cầm dao sắc mà cứu Hoắc Khải.

Sau đó, lúc thoát ra được thì hai người đều bị thương. Trở về chỗ ở, lúc bác sĩ tư xử lý vết thương, Hoắc Khải đã nói chuyện với Giang Chí Hạo.

Giang Chí Hạo cũng không giấu diếm, nói hết một lượt chuyện của mình. Lúc nghe anh ấy kể, Hoắc Khải còn không thể hiểu được tại sao một người đàn ông cao gần một mét chín tại sao lại muốn tự sát vì một chút thất bại này.

Nhưng Giang Chí Hạo muốn dùng quãng đời còn lại ngắn ngủi, một lòng quyết tâm giành cho con gái một phần tương lai tốt đẹp, hơn nữa ơn cứu mạng lần này cũng khiến Hoắc Khải cảm động nên đã cho anh ấy một cơ hội.

Không cần làm gì khác, chỉ cần bảo vệ sự an toàn của Hoắc Khải. Mỗi năm nhận lương hai triệu tệ. Nếu vì bệnh tình mà nguy hiểm đến tính mạng thì con gái của anh ấy có thể nhận khoản tiền trợ cấp là năm trăm ngàn mỗi năm cho đến khi đủ mười tám tuổi.

Khoản tiền này đối với bất kỳ ai đều không thể nói là nhỏ. Giang Chí Hạo đến Tịch Quốc để liều mạng cũng chính vì tiền.

Nếu đã không phải làm chuyện phạm pháp mà lại có được khoản thù lao lớn như thế thì cớ gì phải tìm việc khác nữa.

Chỉ vì để bảo đảm khoản tiền này chắc chắn sẽ đến tay con gái, anh ấy còn yêu cầu Hoắc Khải ký một văn bản có hiệu lực pháp luật, gửi tiền trợ cấp vào một tài khoản độc lập, sau đó dưới sự chứng kiến của luật sư và nhân viên công chứng, khi nào con gái cần sẽ có thể sử dụng khoản tiền đó.

Sau khi trở về nước, Giang Chí Hạo ly hôn với vợ, mà vợ của anh ấy là Chung Giai Vi cũng không có ý giành quyền nuôi con.

Trong mắt cô ta, cuộc hôn nhân này quá thất bại, bản thân cô ta cũng không phải là thiếu nữ ngây thơ như năm đó nữa. Nếu đã có cơ hội làm lại cuộc đời thì cớ gì phải đèo bòng.

Cứ như thế, Giang Chí Hạo sau khi ly hôn trở thành vệ sĩ tư của Hoắc Khải, bảo vệ 24/24 giờ.

Còn con gái Linh Linh của anh ấy được Hoắc Khải sắp xếp vào một trường học chính quy.

Nguồn lực tốt nhất, thiết bị tốt nhất, đảm bảo tuổi thơ của cô bé sẽ không kém bất kỳ ai.

Con gái được sắp xếp chu đáo như vậy khiến Giang Chí Hạo cực kỳ yên tâm.

Mấy lần Hoắc Khải gặp nạn đều do Giang Chí Hạo bán mạng cứu. Anh ấy cảm thấy bản thân mình cũng không sống được bao lâu nữa, nên cũng không cần tiếc rẻ tính mạng.

Nếu có thể chết để con gái sống tốt hơn thì chết cũng đáng.

Cũng không biết có phải ông trời cảm động với sự bán mạng của Giang Chí Hạo hay không, hay có thể nói là ông ấy muốn cho cuộc sống của lão Giang một món quà nhỏ vui vẻ mà mấy tháng sau, khi Giang Chí Hạo đi

kiểm tra lại thì bác sĩ báo cho anh ấy biết, không phát hiện ra triệu chứng ung thư dạ dày trong người anh ấy nữa.

Vốn dĩ anh cho rằng bác sĩ chuẩn đoán sai, nhưng sau nửa năm vẫn không xuất hiện bất kỳ triệu chứng nào khác thường.

Cho đến khi anh ấy tìm đến bệnh viên nhân dân kia, điều tra lại một lượt, thêm mối quan hệ của Hoắc Khải hỗ trợ, lúc này mới biết, kết quả chuẩn đoán ung thư không sai.

Nhưng có nhầm lẫn xét nghiệm của anh và một người khác.

Cho nên, đây chỉ là sự nhầm lẫn.

Khi biết được kết quả, Giang chí Hạo sững sờ rất lâu, sau đó mới cười điên cuồng, ôm lấy Hoắc Khải hò hét, nhìn như người mất trí.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 347: Gặp Mặt

Anh ấy vẫn luôn cho rằng mình không còn sống được bao lâu vậy mà bây giờ mới biết bản thân vẫn khoẻ như một con trâu vậy.

Giang Chí Hạo mừng rỡ hò reo khiến Hoắc Khải cũng thấy vui lây.

Tuy rằng lão Giang không phải là một vệ sĩ chuyên nghiệp nhưng anh ấy làm người đầy nghĩa khí, tận tâm tận lực. Có người như vậy ở bên cạnh, thật ra còn đáng tin hơn rất nhiều so với những vệ sĩ chuyên nghiệp khác.

Đây đều là những chuyện xảy ra trước khi Hoắc Khải hai mươi tuổi, đến khi Hoắc Khải hai mươi ba tuổi, anh giao lại công việc kinh doanh cho người thân tín, đích thân đi mở thị trường thứ cấp, tìm hiểu về ngành tài chính.

Cũng vào lúc đó, anh gặp được Vương Vũ Hành.

Trong giai đoạn phát triển ở thị trường thứ cấp, Giang Chí Hạo không hiểu về những thứ này nên cũng lười học về nó.

Anh ấy nói, thành tựu lớn nhất của cuộc đời anh ấy chính là gặp được cậu Hoắc. Chỉ cần đi theo cậu Hoắc thì chắc chắn có đồ ngon mà ăn, còn học nhiều làm gì.

Vì thế mà Vương Vũ Hành còn từng chế giễu anh ấy không có chí lớn, sau đó cậu ta đã bị Hoắc Khải trách mắng vài câu.

Vì Vương Vũ Hành không biết, Giang Chí Hạo năm đó là một người đến cả cái mạng của mình cũng không cần.

Không có bất kỳ ai, có thể chế giễu anh ấy.

Anh ấy không muốn học là vì biết vị trí của mình ở đâu.

Giá trị của anh ấy là vệ sĩ của Hoắc Khải, việc này chắc chắn có ý nghĩa lớn hơn chuyện giữa đường xuất gia mà học tài chính.

Hoắc Khải cũng không ép buộc anh ấy phải làm gì đó vì cách nghĩ của hai người khá giống nhau.

Nhất là trong quá trình liều mạng mở thị trường thứ cấp, Hoắc Khải cũng gặp không ít nguy hiểm, đều nhờ có Giang Chí Hạo phá vỡ những toan tính của kẻ thù.

Có một người bảo vệ vững như núi thế này khiến ai cũng cảm thấy an tâm.

Sau vài lần như thế, cả Vương Vũ Hành và những người khác đều tỏ ra đầy cảm kích Giang Chí Hạo, không dám cười người đàn ông chỉ biết đến nắm đấm này nữa.

Mất hơn hai năm xây dựng thị trường thứ cấp, khi Hoắc Khải kiếm đủ ba trăm triệu thì tuyên bố rút lui.

Vì mục đích của anh không phải để kiếm tiền mà để hiểu thêm về ngành này.

Bây giờ, tìm hiểu xong rồi, còn ở lại làm gì nữa.

Lúc đi, Hoắc Khải cũng không đem bất kỳ ai đi theo, cũng như tài sản ở bên Tịch Quốc, tất cả mọi thứ đều do người ngoài dòng họ, có chuyên môn quản lý.

Đây chính là cách anh tự tạo ra nền móng cho mình mà không cần phải đưa tất cả về dòng họ.

Nếu có một ngày, dòng họ xảy ra chuyện, hoặc anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ít nhất còn có khả năng gây dựng lại từ đầu.

Vương Vũ Hành và những người khác đều hiểu, họ tiếp quản sản nghiệp của Hoắc Khải, nhưng tiền mà Hoắc Khải kiếm được, một phần họ

cũng không động, tất cả đều phải tính toán cẩn thận, rõ ràng, đợi ông chủ quay lại.

Mà sau khi Hoắc Khải rời đi, Giang Chí Hạo cũng không lăn lộn ở thị trường thứ cấp như Vương Vũ Hành và những người khác.

Đối với anh ấy mà nói, ý nghĩa lớn nhất của cuộc đời là bảo vệ Hoắc Khải.

Nếu Hoắc Khải đã về dòng họ mà lại không đưa anh ấy theo, thì anh ấy còn ở đây làm gì?

Anh ấy và Vương Vũ Hành nhiều nhất cũng chỉ coi là bạn tốt chứ không phải là người làm công.

Hoắc Khải đồng ý với nguyện vọng của anh ấy, đưa một số tiền lớn rồi bảo anh ấy trở về nuôi dưỡng Linh Linh.

Trước khi chia tay, Giang Chí Hạo từng nói, chỉ cần sau này Hoắc Khải muốn, cho dù anh ấy có ở chân trời góc biển, tóc tai bạc trắng cũng sẽ nhất định chống nạng mà đến trước mặt anh.

Từ lần đầu tiên biết Giang Chí Hạo đến bây giờ đã hơn mười năm, mà hai người xa cách cũng đã ba năm rồi.

Tin tức đầu tiên nghe được lại là con gái rượu của Giang Chí Hạo bị người ta bắt nạt.

Với tính cách của Giang Chí Hạo như thế mà còn nhẫn nại, khuyên Vương Vũ Hành và những người khác không cần báo thù cho anh ấy.

Xem ra, cuộc sống đã tôi luyện quá nhiều cho một trang nam tử hán, khiến những góc cạnh của anh ấy không còn xù xì nữa.

Thời gian hồi tưởng lại quá khứ vẫn luôn trôi qua rất nhanh, Hoắc Khải còn đang nghĩ đến chuyện của Giang Chí Hạo thì Lý Thắng Bân ngồi bên cạnh đẩy anh vài cái, nhắc nhở nói: "Đến nơi rồi, xuống xe thôi".

Hoắc Khải quay sang nhìn, đã đến sân bay rồi, giơ tay nhìn đồng hồ, bây giờ còn chưa đến chín giờ.

Chủ tịch hội đồng quản trị của nhà máy Giang Nam sớm nhất khoảng mười giờ ba mươi mới xuống máy bay, cũng không biết đến sớm như thế để làm gì.

"Vẫn còn nửa tiếng nữa máy bay mới hạ cánh, ở trên xe đợi đi", Hoắc Khải nói.

"Cậu!", Lý Thắng Bân tỏ ra vẻ hận không thể rèn sắt thành thép.

Đã là đến đón khách quý thì phải để người ta nhìn thấy ngay khi ra khỏi sân bay. Lẽ nào còn phải đợi người đến rồi mới xuống xe? Như vậy thì mất lịch sự quá!

Thấy Hoắc Khải vẫn tỏ vẻ không muốn xuống xe, Lý Thắng Bân cũng lười nói nhiều, dù sao ông ta cũng không phụ trách chuyện này. Lần này tới, cũng chỉ do ông ta sợ Hoắc Khải gây ra lỗi lớn, khiến sự việc không có cách nào cứu vãn mà thôi.

Ông ta sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, nếu Hoắc Khải thật sự không đúng ở chỗ nào thì còn kịp thời sửa sai.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đến mười giờ bốn mươi lăm mà vẫn chưa thấy người đến, Lý Thắng Bân đã không còn đủ nhẫn nại để đứng đợi bên ngoài xe, hai chân bắt đầu có cảm giác nhức mỏi.

Ông ta rất muốn quay lại xe ngồi một lát, nhưng nghĩ lại vừa rồi còn bảo Hoắc Khải xuống xe đợi, người ta không chịu, mình còn trách mấy câu. Bây giờ quay lại ngồi không phải là tự đánh vào mặt sao?

Cho nên ông ta cố gắng chịu đựng, có khó chịu thế nào cũng chỉ có thể kìm nén mà thôi.

Ông ta sai lái xe đi hỏi tình hình, sau khi quay lại, người lái xe nói: "Tôi hỏi rồi, chuyến bay này gặp phải mưa bão nên bị hoãn chuyến, ít nhất cũng

phải lùi một giờ bay".

Lý Thắng Bân nghe thấy thế thì xanh mặt. Những chuyến bay trong nước đều có thể trễ giờ như vậy, cũng không biết do ông ta quá xui xẻo hay là quá may mắn nữa.

Nói là đến muộn một tiếng, nhưng trên thực tế, máy bay đến trễ gần hai tiếng.

Lý Thắng Bân đứng đợi đến nỗi hai chân run rẩy, mặt mày u ám, hơn nữa buổi sáng chưa ăn cơm, đứng mấy tiếng đồng hồ đã thấy hoa mắt chóng mặt rồi.

Lái xe khuyên mấy câu, nói: "Chủ tịch Lý, hay là ông lên xe nghỉ chút đi, tôi ở đây nhìn cho".

Hoắc Khải ngồi trên xe, xem điện thoại lại lạnh lùng phun ra một câu: "Thế sao được, chủ tịch Lý muốn thể hiện cho khách quý thấy phong độ và đạo hiếu khách của nhà họ Lý, ông không thể làm lỡ hình ảnh hoàn mỹ như thế".

Vốn dĩ, Hoắc Khải rất muốn giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt, cho nên đã hẹn Vương Vũ Hành và những người khác ba tiếng sau gặp mặt. Nhưng không ngờ, máy bay lại đến trễ như thế, muộn mất hai tiếng, trừ khi đi luôn, nếu không thì chắc chắn không kịp.

Hoắc Khải là người rất coi trọng lời hứa, do bị lỡ hẹn mà anh có chút bực mình, đương nhiên sẽ không để cho Lý Thắng Bân thoải mái.

Lý Thắng Bân tức đến mức muốn đạp một phát lên mặt anh. Nhưng lời này đúng là do ông ta nói, nên chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Hoắc Khải, sau đó nói với lái xe: "Tôi không sao, cậu đợi đi, chuẩn bị xe cho tốt".

Cũng may là ông trời không bắt Lý Thắng Bân đợi quá lâu, khoảng mười hai rưỡi thì bóng dáng ông ta mong chờ từ lâu đã xuất hiện ở cửa sân bay.

Lúc nhìn thấy người đó, ánh mắt của Lý Thắng Bân sáng lên, vội vàng muốn đi qua đó.

Nhưng ông ta vừa nhấc chân lên thì cảm thấy hai chân mềm như bún, suýt nữa ngồi bệt mông xuống đất.

Hoắc Khải ở trên xe nhìn thấy thế thì phá lên cười, Lý Thắng Bân quay lại lườm anh, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, cắn răng nói: "Cậu cười cái gì, còn không mau xuống xe đi, người ta đến rồi!"

"Tôi đã nói ông lên xe đợi, không cần phải đứng lâu như thế rồi", Hoắc Khải lắc đầu rồi xuống xe.

Lý Thắng Bân nghe thấy thế thì càng tức, nếu không phải cậu ở đó mà mỉa mai thì tôi đã sớm lên xe rồi!

Nhưng những lời này không có cách nào nói ra, ông ta chỉ có thể khó chịu đứng cùng Hoắc Khải đón vị khách quý.

Nhà máy Giang Nam là nhà máy nguyên liệu quan trọng mà nhà họ Lý muốn hợp tác. Có thể nắm chắc mối làm ăn này thì giá thành của sản phẩm sẽ giảm xuống rất nhiều.

Còn nếu không thể hợp tác thì giá thành sản phẩm không những tăng cao mà chất lượng cũng không đạt tiêu chuẩn như trong kế hoạch sản xuất.

Cho nên, lần hợp tác này vô cùng quan trọng.

Lúc hai người đến cửa ra sân bay thì một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, tên là Tống Tiên Tiến, kéo hành lý đi đến.

Lý Thắng Bân rảo bước tới, chủ động giơ tay ra, tỏ vẻ đầy nhiệt tình lên tiếng: "Chủ tịch Tống, chào anh".

Tống Tiên Tiến đã từng gặp Lý Thắng Bân, biết ông ta là phó chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Lý thì nụ cười trên khuôn mặt lại càng tươi

hơn rồi nói: “Xin chào, phó chủ tịch Lý, thật ngại quá, tôi bị trễ chuyến khiến anh phải đợi lâu rồi?”

“Đâu có, chuyện nên làm mà, nếu phải chờ đến thiên hoang địa lão thì tôi cũng phải chờ”, Lý Thắng Bân nói.

Tống Tiên Tiến cười lớn, Lý Thắng Bân lại quay sang bên cạnh nhìn Hoắc Khải nói: “Còn đứng đấy làm gì, mau xách hành lý của chủ tịch Tống đi!”

Thật ra, hành lý của Tống Tiên Tiến chỉ lớn hơn chiếc cặp da bình thường một chút, còn có tay kéo và bánh lăn, khi kéo không tốn chút sức lực nào.

Sự vồn vã của Lý Thắng Bân khiến Hoắc Khải không còn gì để nói.

Hợp tác là mối quan hệ bình đẳng, ông tự hạ thấp mình như thế thì chắc chắn sẽ chịu thiệt trong cuộc đàm phán.

Tống Tiên Tiến nhìn Hoắc Khải, hỏi: “Cậu này là…?”

“Chào ông, tôi là Lý Phong, là người phụ trách lần hợp tác này với quý công ty”, Hoắc Khải giơ tay lên theo đúng chuẩn mực và nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 348: Cảnh Cáo

Tống Tiên Tiến có chút kinh ngạc nhìn Lý Thắng Bân, Lý Thắng Bân mới gượng gạo nói: "Giới thiệu với chủ tịch Tống, đây là cháu trai của tôi, tên là Lý Phong, đồng thời cũng là đứa cháu trai trưởng thành duy nhất trong dòng chính nhà họ Lý. Lần này, để chứng minh trong gia tộc vẫn còn có người kế vị, cộng thêm việc cậu ta tự động đề cử bản thân, nên bà cụ liền để cho cậu ta chịu trách nhiệm việc này. Tuổi trẻ nhiều lúc vẫn còn chưa suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, nếu có điều gì khiến cho chủ tịch Tống phật ý thì cũng mong được bỏ qua cho".

Tống Tiên Tiến nghe xong thì bật cười nói: "Không sao, người trẻ tuổi mà, phải cho cơ hội thì mới có thể phát triển được. Nhà họ Lý dám để cho một người trẻ tuổi phụ trách công việc lần này, đây cũng là một chuyện tốt".

Thấy Tống Tiên Tiến không tỏ ý quá chán ghét, Lý Thắng Bân vội vàng nói: "Vậy chúng ta lên xe trước, sau đó về nơi nghỉ ngơi tiếp tục bàn bạc. Buổi trưa chúng tôi còn có mở tiệc chiêu đãi chủ tịch Tống".

Tống Tiên Tiến đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi lắc đầu nói: "Tiệc chiêu đãi gì đó thì thôi không cần đâu. Đã 12 giờ rưỡi rồi, đợi vào được trong thành phố thì cũng đã quá buổi. Thôi, tôi vào khách sạn nghỉ ngơi một lát, ba giờ chiều lại họp bàn tiếp, anh thấy sao?"

Lý Thắng Bân làm sao có thể mở miệng nêu ý kiến khác, nói chung chỉ cần Tống Tiên Tiến không rời đi, thì ông ta muốn nói gì cũng đều được hết.

Tuy nhiên, Lý Thắng Bân còn chưa kịp lên tiếng thì Hoắc Khải đã đột nhiên nói: "Xem ra chủ tịch Tống không nóng lòng muốn bàn chuyện hợp tác, vậy chi bằng cứ để đến ngày mai chúng ta lại bàn bạc đi".

Khi những lời này được thốt ra, từ Tống Tiên Tiến cho đến Lý Thắng Bân, thậm chí ngay cả người thư ký đi theo Tống Tiên Tiến cũng cảm thấy

sửng sốt.

Sau đó, sắc mặt của Lý Thắng Bân liền thay đổi, ông ta ngay lập tức khiển trách Hoắc Khải: "Cháu đang nói cái gì vậy hả!"

Tống Tiên Tiến nhíu mày, dù sao thì những lời này nghe thật có vẻ giống như một lời chế nhạo.

Hoắc Khải không hề sợ hãi hay lui bước trước sự khiển trách của Lý Thắng Bân, anh chỉ nói: "Tôi không có nói gì sai. Nếu như chủ tịch Tống đã muốn nghỉ ngơi, vậy thì nên nghỉ ngơi cho thật tốt. Nghỉ ngơi đủ rồi thì sẽ càng có nhiều năng lượng để tiếp tục bàn về chuyện hợp tác".

Lời nói này tuy đúng, nhưng dù nghe thế nào cũng khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Nhà máy của Tống Tiên Tiến có ý nghĩa rất to lớn đối với nhà họ Lý. Dù là Lý Thắng Bân hay bất kỳ ai khác, cũng đều sẽ không dễ dàng từ bỏ việc hợp tác lần này.

Vốn dĩ Lý Thắng Bân đã cảm thấy khó chịu vì bà cụ yêu cầu để cho Hoắc Khải chịu trách nhiệm việc hợp tác lần này, bây giờ nghe Hoắc Khải nói như vậy, ông ta lại càng cảm thấy bực bội hơn.

Sớm đã biết đứa trẻ này không đáng tin cậy, nhưng có cần phải vô dụng đến như thế không kia chứ.

Đã là lúc nào rồi mà còn nói chuyện cái kiểu đó.

Lúc này, Hoắc Khải lại liếc nhìn Tống Tiên Tiến nói: "Ngoài ra, chúng tôi cũng không phải chỉ vừa mới tới đây. Chín giờ sáng là chú tư đã cùng tôi đến đây chờ đợi đến tận mười hai giờ rưỡi, tiệc chiêu đãi cũng đã được chú tư chuẩn bị kỹ càng. Nhà họ Lý của chúng tôi đối với việc tiếp đón khách quý đều không làm qua loa, ông thấy có đúng không, hả chủ tịch Tống?"

Tống Tiên Tiến càng nghe càng cảm thấy giật mình, nhận ra đối phương đang bộc lộ sự không bằng lòng.

Người ta đã ở đây chờ mấy tiếng đồng hồ, lại đặc biệt mời đi dùng bữa, nhưng cuối cùng ông ta chẳng những không ăn mà còn chưa muốn bàn đến việc hợp tác, thay vào đó chỉ muốn đi nghỉ ngơi.

Không lẽ ông ta ngồi máy bay thì mệt còn người ta đứng đây đợi ông ta thì không mệt hay sao?

Hoắc Khải cố ý nhắc đến sự hiếu khách của nhà họ Lý, cũng chính là nói nhà họ Lý không phải dễ cho người khác bắt nạt.

Nếu như ông ta đã không nể mặt nhà họ Lý, thì họ Lý cũng sẽ không nể mặt ông ta.

Nếu đổi lại là người khác nói ra những lời giống như thế này, có thể Tống Tiên Tiến đã thật sự cảm thấy rất mất mặt và ngay lập tức quay người rời đi.

Nhưng khi ông ta nhìn thấy vẻ mặt điềm tĩnh của Hoắc Khải, thì điều mà ông ta cảm nhận được từ chàng trai trẻ này không phải là sự kiêu ngạo, mà chính là sự bình đẳng.

Chỉ khi đứng ở vị thế ngang bằng nhau thì mới có thể nói ra những lời như vậy, và thể hiện ra những biểu hiện như vậy.

Trước khi đến đây thì thật ra Tống Tiên Tiến cũng không mấy mặn mà với việc hợp tác cùng với nhà họ Lý.

Bởi vì trong một vài lần tiếp xúc trước đây, nhà họ Lý không hề đưa ra những thông tin khiến cho ông ta cảm thấy hứng thú. Những người của dòng họ này khi làm việc, nếu không phải người kiêu ngạo thô lỗ thì là người thích khom lưng quỵ gối.

Sở dĩ hôm nay ông ta tới đây cũng chỉ là vì muốn giữ lại chút thể diện cho nhà họ Lý, dù sao thì họ Lý cũng đã từng là gia tộc lớn nhất Tây Bắc,

họ đã đề nghị hợp tác lâu như vậy, cho dù không đồng ý thì cũng nên đến gặp mặt một lần, cũng coi như là không quá đáng.

Sự điềm tĩnh của Hoắc Khải là điều mà trước đây chưa từng có ai trong nhà họ Lý thể hiện được, điều đó đã khiến cho Tống Tiên Tiến thích thú.

Bà cụ nhà họ Lý vậy mà lại bằng lòng để cho một người trẻ tuổi như cậu ta phụ trách việc hợp tác này, xem ra cũng có chút thú vị hơn dự kiến.

Lý Thắng Bân khiển trách Hoắc Khải một lần nữa, nhưng bị Tống Tiên Tiến cắt ngang: "Chủ tịch Lý à, tôi nghĩ chàng trai trẻ này nói cũng không sai. Tôi quả thật là đã sơ suất, không hiểu được sự chuẩn bị chu đáo của anh. Như vậy đi, mặc dù tôi không tham gia tiệc chiêu đãi của anh, nhưng khi chúng ta đến khách sạn thì cứ thoải mái tìm dịp thích hợp để bắt đầu bàn bạc việc hợp tác".

"Việc họp bàn không cần phải đợi đến dịp nào thích hợp hơn. Từ đây vào thành phố cũng phải mất cả một giờ đồng hồ. Tôi nghĩ rằng trong thời gian dài như vậy thì chủ tịch Tống cũng đã có thể đưa ra quyết định rồi", Hoắc Khải nói.

Lý Thắng Bân vừa tức giận vừa lo lắng. Trong đầu Lý Phong này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì vậy?

Bản thân cậu ta nói chuyện khó nghe, chủ tịch Tống đã rộng lượng không chấp nhặt, thế mà còn dám tiếp tục lấn lướt người ta sao?

Lại còn nói cái gì mà chỉ cần một giờ là đủ để đưa ra quyết định, cậu ta nghĩ trên xe là chỗ để bàn bạc việc hợp tác hay sao?

Đây là chủ tịch của một doanh nghiệp lớn với khối tài sản hàng chục tỷ chứ đâu phải người tầm thường.

Dám bảo người ta ngồi ngay trên xe bàn việc hợp tác, đây còn không phải là đang liều mạng nói bừa hay sao!

Nếu không phải vì nghe theo lệnh của bà cụ thì Lý Thắng Bân đã sớm đuổi Hoắc Khải đi rồi.

Đến bây giờ thì ông ta chỉ còn biết nhăn nhó nói với Tống Tiên Tiến: "Chủ tịch Tống, đứa nhỏ này không biết gì, anh đừng để ý. Vậy cứ như lời anh nói đi, trước tiên cứ nghỉ ngơi, sau đó ba giờ lại..."

"Không cần đâu", Tống Tiên Tiến nhìn Hoắc Khải và nói: "Vì cậu Lý đây đã tự tin như vậy nên tôi cũng rất muốn xem cậu ta sẽ làm việc như thế nào. Như vầy đi, bất kể quãng đường từ đây vào thành phố có bao xa thì tôi cũng sẽ cùng ngồi xe họp bàn việc hợp tác với cậu ấy trong một giờ. Sau một giờ đồng hồ này, chính tôi sẽ tự mình đưa ra quyết định".

Nghe vậy thì nét mặt của Lý Thắng Bân ngay lập tức sa sầm xuống, trong lòng như lửa đốt, ông ta quay lại nhìn trừng trừng vào Hoắc Khải, chỉ hận một nỗi không thể trực tiếp ném anh xuống sông.

Nhưng chuyện đã đến nước này, muốn cứu vãn thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Mà Tống Tiên Tiến cũng không phải thật sự là một thánh nhân, mặc dù ông ta đúng là có cho rằng Hoắc Khải thật thú vị, nhưng cũng sẽ không để cho một người trẻ tuổi leo lên đầu của mình ngồi.

Thái độ của Hoắc Khải cũng đã khiến cho ông ta cảm thấy không vui, vậy nên chuyện ông ta nói cho anh đúng một giờ đồng hồ để thuyết phục ông ta đưa ra quyết định cuối cùng hoàn toàn không phải là nói chơi.

Nếu trong một giờ đồng hồ này mà Hoắc Khải không đưa ra được câu trả lời thỏa mãn ông ta thì chắc chắn việc hợp tác sẽ thất bại.

So với sự lo lắng của Lý Thắng Bân thì Hoắc Khải càng tỏ ra bình tĩnh hơn. Anh đưa tay ra làm động tác mời.

Sự ung dung của anh đã khiến cho Tống Tiên Tiến không khỏi cảm thấy có chút ưa thích, còn chưa nói đến chuyện khác thì đã cảm thấy khí thế tràn đầy rồi.

Cho dù có yếu thế hơn thì cũng sẽ luôn làm hết sức mình, đây chính là cái đạo lý đó.

Nhìn thấy hai người lên xe, Lý Thắng Bân vốn dĩ muốn đi theo, nhưng Tống Tiên Tiến đã ngăn lại.

"Chủ tịch Lý à, vì việc hợp tác giữa hai bên do cậu Lý đây chịu trách nhiệm nên tôi cũng không muốn làm phiền đến anh. Anh có thể đi cùng xe với thư ký của tôi. Nếu còn có chuyện gì cần dặn dò thì anh có thể nói với cậu ta trước", Tống Tiên Tiến nói.

Đây là một lời từ chối rất rõ ràng, cũng như để ngăn chặn hoàn toàn việc Lý Thắng Bân muốn bù đắp cho bất kỳ sai lầm nào của Hoắc Khải.

Nói trắng ra, Tống Tiên Tiến đang muốn để Hoắc Khải một mình chứng tỏ khả năng đàm phán của anh.

Nếu Hoắc Khải chứng minh được bản thân, sẽ không có hại gì nếu như ông ta quyết định cho nhà họ Lý một cơ hội hợp tác.

Còn nếu như Hoắc Khải không thể chứng minh được bản thân, thì cứ xem như việc hợp tác này chỉ là một trò đùa.

Cho dù Lý Thắng Bân có lo lắng đến đâu, ông ta cũng không có dũng khí để làm trái lời Tống Tiên Tiến, chưa kể chuyện này lại còn là do bên mình vô lý trước.

Ông ta chỉ có thể dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Hoắc Khải, nhưng Hoắc Khải lại không thèm đếm xỉa gì đến ông ta, cùng với Tống Tiên Tiến mỗi người một bên bước lên xe.

Lý Thắng Bân bây giờ không có lựa chọn nào khác ngoài việc ngồi trên chiếc xe phía sau cùng với thư ký của Tống Tiên Tiến.

Vừa lên xe là ông ta đã lấy điện thoại di động ra gọi cho bà cụ.

Sau khi kể lại chuyện vừa xảy ra, Lý Thắng Bân liếc nhìn thư ký của Tống Tiên Tiến rồi cố ý nói: "Mẹ, Lý Phong lần này thật quá đáng, làm sao có thể nói chuyện với chủ tịch Tống như vậy được? Con sẽ thay cậu ta xin lỗi chủ tịch Tống, nhưng nếu việc này không thành, có thể mẹ còn phải đích thân ra mặt".

Những lời này là được nói cho cả bà cụ và thư ký của Tống Tiên Tiến nghe.

Cho dù nó có hữu ích hay không, ít nhất thì điều nên nói vẫn phải nói, đây chính là vấn đề về thái độ.

Nghe xong, bà cụ trầm mặc một lát rồi nói: "Không phải vẫn có một giờ đàm phán sao? Cứ chờ người xuống xe rồi nói tiếp".

"Còn chờ gì nữa chứ? Thằng nhóc đó có lẽ sẽ còn chọc giận chủ tịch Tống thêm vài câu", Lý Thắng Bân nói.

Rốt cuộc thì bà cụ cũng không có kiên nhẫn nghe ông ta nói nhiều, chỉ ậm ờ hai tiếng rồi liền cúp điện thoại.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 349: Mờ Mịt

Anh ấy vẫn luôn cho rằng mình không còn sống được bao lâu vậy mà bây giờ mới biết bản thân vẫn khoẻ như một con trâu vậy.

Giang Chí Hạo mừng rỡ hò reo khiến Hoắc Khải cũng thấy vui lây.

Tuy rằng lão Giang không phải là một vệ sĩ chuyên nghiệp nhưng anh ấy làm người đầy nghĩa khí, tận tâm tận lực. Có người như vậy ở bên cạnh, thật ra còn đáng tin hơn rất nhiều so với những vệ sĩ chuyên nghiệp khác.

Đây đều là những chuyện xảy ra trước khi Hoắc Khải hai mươi tuổi, đến khi Hoắc Khải hai mươi ba tuổi, anh giao lại công việc kinh doanh cho người thân tín, đích thân đi mở thị trường thứ cấp, tìm hiểu về ngành tài chính.

Cũng vào lúc đó, anh gặp được Vương Vũ Hành.

Trong giai đoạn phát triển ở thị trường thứ cấp, Giang Chí Hạo không hiểu về những thứ này nên cũng lười học về nó.

Anh ấy nói, thành tựu lớn nhất của cuộc đời anh ấy chính là gặp được cậu Hoắc. Chỉ cần đi theo cậu Hoắc thì chắc chắn có đồ ngon mà ăn, còn học nhiều làm gì.

Vì thế mà Vương Vũ Hành còn từng chế giễu anh ấy không có chí lớn, sau đó cậu ta đã bị Hoắc Khải trách mắng vài câu.

Vì Vương Vũ Hành không biết, Giang Chí Hạo năm đó là một người đến cả cái mạng của mình cũng không cần.

Không có bất kỳ ai, có thể chế giễu anh ấy.

Anh ấy không muốn học là vì biết vị trí của mình ở đâu.

Giá trị của anh ấy là vệ sĩ của Hoắc Khải, việc này chắc chắn có ý nghĩa lớn hơn chuyện giữa đường xuất gia mà học tài chính.

Hoắc Khải cũng không ép buộc anh ấy phải làm gì đó vì cách nghĩ của hai người khá giống nhau.

Nhất là trong quá trình liều mạng mở thị trường thứ cấp, Hoắc Khải cũng gặp không ít nguy hiểm, đều nhờ có Giang Chí Hạo phá vỡ những toan tính của kẻ thù.

Có một người bảo vệ vững như núi thế này khiến ai cũng cảm thấy an tâm.

Sau vài lần như thế, cả Vương Vũ Hành và những người khác đều tỏ ra đầy cảm kích Giang Chí Hạo, không dám cười người đàn ông chỉ biết đến nắm đấm này nữa.

Mất hơn hai năm xây dựng thị trường thứ cấp, khi Hoắc Khải kiếm đủ ba trăm triệu thì tuyên bố rút lui.

Vì mục đích của anh không phải để kiếm tiền mà để hiểu thêm về ngành này.

Bây giờ, tìm hiểu xong rồi, còn ở lại làm gì nữa.

Lúc đi, Hoắc Khải cũng không đem bất kỳ ai đi theo, cũng như tài sản ở bên Tịch Quốc, tất cả mọi thứ đều do người ngoài dòng họ, có chuyên môn quản lý.

Đây chính là cách anh tự tạo ra nền móng cho mình mà không cần phải đưa tất cả về dòng họ.

Nếu có một ngày, dòng họ xảy ra chuyện, hoặc anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ít nhất còn có khả năng gây dựng lại từ đầu.

Vương Vũ Hành và những người khác đều hiểu, họ tiếp quản sản nghiệp của Hoắc Khải, nhưng tiền mà Hoắc Khải kiếm được, một phần họ

cũng không động, tất cả đều phải tính toán cẩn thận, rõ ràng, đợi ông chủ quay lại.

Mà sau khi Hoắc Khải rời đi, Giang Chí Hạo cũng không lăn lộn ở thị trường thứ cấp như Vương Vũ Hành và những người khác.

Đối với anh ấy mà nói, ý nghĩa lớn nhất của cuộc đời là bảo vệ Hoắc Khải.

Nếu Hoắc Khải đã về dòng họ mà lại không đưa anh ấy theo, thì anh ấy còn ở đây làm gì?

Anh ấy và Vương Vũ Hành nhiều nhất cũng chỉ coi là bạn tốt chứ không phải là người làm công.

Hoắc Khải đồng ý với nguyện vọng của anh ấy, đưa một số tiền lớn rồi bảo anh ấy trở về nuôi dưỡng Linh Linh.

Trước khi chia tay, Giang Chí Hạo từng nói, chỉ cần sau này Hoắc Khải muốn, cho dù anh ấy có ở chân trời góc biển, tóc tai bạc trắng cũng sẽ nhất định chống nạng mà đến trước mặt anh.

Từ lần đầu tiên biết Giang Chí Hạo đến bây giờ đã hơn mười năm, mà hai người xa cách cũng đã ba năm rồi.

Tin tức đầu tiên nghe được lại là con gái rượu của Giang Chí Hạo bị người ta bắt nạt.

Với tính cách của Giang Chí Hạo như thế mà còn nhẫn nại, khuyên Vương Vũ Hành và những người khác không cần báo thù cho anh ấy.

Xem ra, cuộc sống đã tôi luyện quá nhiều cho một trang nam tử hán, khiến những góc cạnh của anh ấy không còn xù xì nữa.

Thời gian hồi tưởng lại quá khứ vẫn luôn trôi qua rất nhanh, Hoắc Khải còn đang nghĩ đến chuyện của Giang Chí Hạo thì Lý Thắng Bân ngồi bên cạnh đẩy anh vài cái, nhắc nhở nói: "Đến nơi rồi, xuống xe thôi".

Hoắc Khải quay sang nhìn, đã đến sân bay rồi, giơ tay nhìn đồng hồ, bây giờ còn chưa đến chín giờ.

Chủ tịch hội đồng quản trị của nhà máy Giang Nam sớm nhất khoảng mười giờ ba mươi mới xuống máy bay, cũng không biết đến sớm như thế để làm gì.

"Vẫn còn nửa tiếng nữa máy bay mới hạ cánh, ở trên xe đợi đi", Hoắc Khải nói.

"Cậu!", Lý Thắng Bân tỏ ra vẻ hận không thể rèn sắt thành thép.

Đã là đến đón khách quý thì phải để người ta nhìn thấy ngay khi ra khỏi sân bay. Lẽ nào còn phải đợi người đến rồi mới xuống xe? Như vậy thì mất lịch sự quá!

Thấy Hoắc Khải vẫn tỏ vẻ không muốn xuống xe, Lý Thắng Bân cũng lười nói nhiều, dù sao ông ta cũng không phụ trách chuyện này. Lần này tới, cũng chỉ do ông ta sợ Hoắc Khải gây ra lỗi lớn, khiến sự việc không có cách nào cứu vãn mà thôi.

Ông ta sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, nếu Hoắc Khải thật sự không đúng ở chỗ nào thì còn kịp thời sửa sai.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đến mười giờ bốn mươi lăm mà vẫn chưa thấy người đến, Lý Thắng Bân đã không còn đủ nhẫn nại để đứng đợi bên ngoài xe, hai chân bắt đầu có cảm giác nhức mỏi.

Ông ta rất muốn quay lại xe ngồi một lát, nhưng nghĩ lại vừa rồi còn bảo Hoắc Khải xuống xe đợi, người ta không chịu, mình còn trách mấy câu. Bây giờ quay lại ngồi không phải là tự đánh vào mặt sao?

Cho nên ông ta cố gắng chịu đựng, có khó chịu thế nào cũng chỉ có thể kìm nén mà thôi.

Ông ta sai lái xe đi hỏi tình hình, sau khi quay lại, người lái xe nói: "Tôi hỏi rồi, chuyến bay này gặp phải mưa bão nên bị hoãn chuyến, ít nhất cũng

phải lùi một giờ bay".

Lý Thắng Bân nghe thấy thế thì xanh mặt. Những chuyến bay trong nước đều có thể trễ giờ như vậy, cũng không biết do ông ta quá xui xẻo hay là quá may mắn nữa.

Nói là đến muộn một tiếng, nhưng trên thực tế, máy bay đến trễ gần hai tiếng.

Lý Thắng Bân đứng đợi đến nỗi hai chân run rẩy, mặt mày u ám, hơn nữa buổi sáng chưa ăn cơm, đứng mấy tiếng đồng hồ đã thấy hoa mắt chóng mặt rồi.

Lái xe khuyên mấy câu, nói: "Chủ tịch Lý, hay là ông lên xe nghỉ chút đi, tôi ở đây nhìn cho".

Hoắc Khải ngồi trên xe, xem điện thoại lại lạnh lùng phun ra một câu: "Thế sao được, chủ tịch Lý muốn thể hiện cho khách quý thấy phong độ và đạo hiếu khách của nhà họ Lý, ông không thể làm lỡ hình ảnh hoàn mỹ như thế".

Vốn dĩ, Hoắc Khải rất muốn giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt, cho nên đã hẹn Vương Vũ Hành và những người khác ba tiếng sau gặp mặt. Nhưng không ngờ, máy bay lại đến trễ như thế, muộn mất hai tiếng, trừ khi đi luôn, nếu không thì chắc chắn không kịp.

Hoắc Khải là người rất coi trọng lời hứa, do bị lỡ hẹn mà anh có chút bực mình, đương nhiên sẽ không để cho Lý Thắng Bân thoải mái.

Lý Thắng Bân tức đến mức muốn đạp một phát lên mặt anh. Nhưng lời này đúng là do ông ta nói, nên chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Hoắc Khải, sau đó nói với lái xe: "Tôi không sao, cậu đợi đi, chuẩn bị xe cho tốt".

Cũng may là ông trời không bắt Lý Thắng Bân đợi quá lâu, khoảng mười hai rưỡi thì bóng dáng ông ta mong chờ từ lâu đã xuất hiện ở cửa sân bay.

Lúc nhìn thấy người đó, ánh mắt của Lý Thắng Bân sáng lên, vội vàng muốn đi qua đó.

Nhưng ông ta vừa nhấc chân lên thì cảm thấy hai chân mềm như bún, suýt nữa ngồi bệt mông xuống đất.

Hoắc Khải ở trên xe nhìn thấy thế thì phá lên cười, Lý Thắng Bân quay lại lườm anh, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, cắn răng nói: "Cậu cười cái gì, còn không mau xuống xe đi, người ta đến rồi!"

"Tôi đã nói ông lên xe đợi, không cần phải đứng lâu như thế rồi", Hoắc Khải lắc đầu rồi xuống xe.

Lý Thắng Bân nghe thấy thế thì càng tức, nếu không phải cậu ở đó mà mỉa mai thì tôi đã sớm lên xe rồi!

Nhưng những lời này không có cách nào nói ra, ông ta chỉ có thể khó chịu đứng cùng Hoắc Khải đón vị khách quý.

Nhà máy Giang Nam là nhà máy nguyên liệu quan trọng mà nhà họ Lý muốn hợp tác. Có thể nắm chắc mối làm ăn này thì giá thành của sản phẩm sẽ giảm xuống rất nhiều.

Còn nếu không thể hợp tác thì giá thành sản phẩm không những tăng cao mà chất lượng cũng không đạt tiêu chuẩn như trong kế hoạch sản xuất.

Cho nên, lần hợp tác này vô cùng quan trọng.

Lúc hai người đến cửa ra sân bay thì một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, tên là Tống Tiên Tiến, kéo hành lý đi đến.

Lý Thắng Bân rảo bước tới, chủ động giơ tay ra, tỏ vẻ đầy nhiệt tình lên tiếng: "Chủ tịch Tống, chào anh".

Tống Tiên Tiến đã từng gặp Lý Thắng Bân, biết ông ta là phó chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Lý thì nụ cười trên khuôn mặt lại càng tươi

hơn rồi nói: “Xin chào, phó chủ tịch Lý, thật ngại quá, tôi bị trễ chuyến khiến anh phải đợi lâu rồi?”

“Đâu có, chuyện nên làm mà, nếu phải chờ đến thiên hoang địa lão thì tôi cũng phải chờ”, Lý Thắng Bân nói.

Tống Tiên Tiến cười lớn, Lý Thắng Bân lại quay sang bên cạnh nhìn Hoắc Khải nói: “Còn đứng đấy làm gì, mau xách hành lý của chủ tịch Tống đi!”

Thật ra, hành lý của Tống Tiên Tiến chỉ lớn hơn chiếc cặp da bình thường một chút, còn có tay kéo và bánh lăn, khi kéo không tốn chút sức lực nào.

Sự vồn vã của Lý Thắng Bân khiến Hoắc Khải không còn gì để nói.

Hợp tác là mối quan hệ bình đẳng, ông tự hạ thấp mình như thế thì chắc chắn sẽ chịu thiệt trong cuộc đàm phán.

Tống Tiên Tiến nhìn Hoắc Khải, hỏi: “Cậu này là…?”

“Chào ông, tôi là Lý Phong, là người phụ trách lần hợp tác này với quý công ty”, Hoắc Khải giơ tay lên theo đúng chuẩn mực và nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 350: Thương Lượng Xong Xuôi

Những gì mà Hoắc Khải nói khiến cho Tống Tiên Tiến không ít lần choáng váng.

Mỗi lần choáng váng, ông ta lại có cảm giác như đang ở trong một thế giới không thuộc về mình. Bởi vì mỗi lời mà Hoắc Khải nói, đều nói ra từ một góc độ mà không một ai khác có thể nghĩ ra.

Giống như bây giờ, người này không nói nhà họ Lý có ưu điểm gì, chỉ nói nhà họ Lý sẽ có tương lai vực dậy. Và một khi tương lai này phát triển, nó sẽ có tiềm năng rất lớn.

Nếu như nghe người khác nói điều này vào những dịp khác, Tống Tiên Tiến có thể sẽ bật cười, nhưng bây giờ ông ta lại không làm như vậy.

Bởi vì biểu hiện và giọng điệu của Hoắc Khải đã khiến cho ông ta cảm thấy hoàn toàn khác.

Hơn nữa, những gì Hoắc Khải nói thật sự đã đi vào lòng ông ta.

Trong thế giới này, không phải công ty nào cũng có thể kiếm được tiền nếu như biết làm kinh doanh tốt, nhiều công ty lớn tồn tại cho đến ngày nay không chỉ dựa vào làm kinh doanh truyền thống mà còn dựa vào việc bán các công ty con, thậm chí bán cả quyền sử dụng thương hiệu.

Lợi ích thu được từ việc này thường nhiều hơn những gì họ có thể kiếm được từ một năm làm việc chăm chỉ.

Tất nhiên, điều này không mang lại cái lợi lâu dài, nhưng nó phản ánh giá trị của thương hiệu từ một khía cạnh khác.

Nhà họ Lý không phải là một doanh nghiệp thật sự, nhưng doanh nghiệp gia đình vẫn được thành lập dưới danh nghĩa công ty, ngoại trừ việc phân chia quyền cổ phần có khác với doanh nghiệp thông thường.

Dù là ở vùng Tây Bắc này hay trên khắp đất nước, nhắc đến nhà họ Lý thì vẫn có rất nhiều người biết đến. Nếu như họ Lý thật sự có thiện chí muốn hợp tác làm một việc gì đó thì chắc chắn sẽ có vô số người muốn đến hợp tác.

Điều duy nhất mà Tống Tiên Tiến cần phải xem xét chính là liệu người nhà họ Lý có thể thật sự học tập và trở thành chuyên gia nghiên cứu xu thế như lời của Hoắc Khải nói, để thay đổi tình trạng lạc hậu hiện nay hay không.

“Làm thế nào cậu có thể đảm bảo rằng nhà họ Lý sẽ làm được như những gì cậu đã nói?”, Tống Tiên Tiến hỏi.

Hoắc Khải lắc đầu nói: "Tôi không thể đảm bảo cho ông bất cứ điều gì, tôi chỉ nói với ông về một tương lai có thể xảy ra. Tất cả các khoản đầu tư đều như thế này. Doanh nhân mô tả cho ông nghe một tương lai tươi đẹp, vậy ông có sẵn sàng tiến lên vì tương lai tươi đẹp này không? Đã đầu tư thì phải chấp nhận rủi ro khi thất bại, không có thứ gì trên đời có thể đảm bảo 100% thành công, ông nói có đúng không?"

Tống Tiên Tiến lần thứ tư im hơi lặng tiếng, Hoắc Khải không mắc phải một sai lầm nào, đúng là khoản đầu tư nào cũng có rủi ro.

Có vẻ như bất kể muốn kiếm tiền từ một ý tưởng nào, khi đầu tư tiền vào nó, người làm kinh doanh cũng có thể chết bất đắc kỳ tử, hay bị choáng ngợp bởi những thứ khác và dẫn đến việc đầu tư trở nên vô ích.

Mà Tống Tiên Tiến chưa bao giờ trải qua một kinh nghiệm như vậy.

Hầu hết mọi công ty có tài sản trên chục tỷ đều ít nhiều sẽ thành lập thêm công ty đầu tư để đầu tư vào những doanh nghiệp nhỏ có tiềm năng hái ra tiền.

Một khi các công ty nhỏ này phát triển, lợi nhuận mà họ nhận được là rất lớn.

Hoắc Khải cũng giống như những doanh nhân đi đầu tư mạo hiểm, mô tả một tương lai tươi sáng cho Tống Tiên Tiến, còn việc Tống Tiên Tiến có đầu tư vào tương lại đó hay không thì còn tùy thuộc vào quyết định của chính ông ta.

Sau khoảng năm phút, Tống Tiên Tiến đột nhiên ngẩng đầu lên và nói: "Thành thật mà nói, tôi không thật sự tin rằng nhà họ Lý có thể thay đổi như điều cậu đã nói. Thành viên nhà họ Lý nhiều hơn sáu con số, nếu như họ chỉ cần có 1% số người chịu học hỏi trao dồi cũng đã là không tệ, nhưng con số này thật đúng là phóng đại. Tuy vậy tôi vẫn cảm thấy có chút cảm động, nên tôi cần cậu cho tôi thêm một lý do, hoặc cậu phải cho tôi một ý tưởng có thể gây ấn tượng với tôi thêm một chút nữa. Ngay cả khi bây giờ cậu có muốn khoe khoang, tôi cũng sẽ tiếp nhận".

Hoắc Khải nhìn Tống Tiên Tiến, sau đó lắc đầu nói: "Tôi đã nói hết những gì cần nói rồi, việc còn lại là do ông tự đánh giá. Chủ tịch Tống là một nhân vật lớn không ít lần chinh chiến trên thương trường, ông hoàn toàn không cần người khác đưa ra quyết định giúp mình".

Tống Tiên Tiến nhìn thẳng vào Hoắc Khải, một lúc sau, ông ta đột nhiên cười nói: "Chàng trai trẻ tuổi này đúng là thú vị hơn Lý Thắng Bân. Tôi đã từng gặp qua nhiều người của nhà họ Lý, nhưng không một ai trong số họ nói hoặc làm những điều tương tự như cậu. Có vẻ như bà cụ nhà họ Lý vẫn còn rất minh mẫn trong cách dùng người. Vậy thì hãy hợp tác đi, hãy cho nhau một cơ hội. Lần hợp tác này, tôi cũng hy vọng sẽ nhìn thấy được những thay đổi của nhà họ Lý".

Người như Tống Tiên Tiến khi đã trực tiếp mở miệng tuyên bố điều gì, thì tuyệt đối không phải là lời nói suông.

Một lời nói ra như đinh đóng cột, sẽ không đổi ý.

Lời tuyên bố này của ông ta cũng có nghĩa là nhà họ Lý và nhà máy Giang Nam đã đạt được thỏa thuận hợp tác. Việc còn lại chỉ là nói chi tiết hơn về việc hợp tác rồi sau đó ký hợp đồng.

Đối với cả hai bên thì đây cũng không phải là vấn đề phiền toái gì.

Tống Tiên Tiến sẵn sàng hợp tác, nhà họ Lý cũng sẵn sàng nhượng bộ, hợp đồng sẽ kí kết rất dễ dàng.

Hoắc Khải cũng không vì thái độ của chủ tịch Tống mà tiếp tục chủ động giúp nhà họ Lý tranh thủ thêm lợi ích gì. Đối với anh mà nói, giúp nhà họ Lý giải quyết việc hợp tác lần này đã quá bận rộn rồi, nên những chuyện khác anh cũng lười hỏi tới.

"Chủ tịch sẽ Tống liệu có thất vọng hay không thì tôi không biết, nhưng hầu hết mọi chuyện trên đời, cũng giống như mạng sống của mỗi người vậy, thường chỉ có một cơ hội xảy ra, ông có nghĩ như vậy không?", Hoắc Khải nói.

Tống Tiên Tiến bật cười, ông ta biết ý anh là có rất nhiều người muốn hợp tác với nhà họ Lý, nếu như ông ta không muốn thì cũng có rất nhiều người sẵn lòng thay thế. Nếu ông ta để cơ hội này vụt qua thì sau này sẽ không có cơ hội lần thứ hai nữa.

Mặc dù ông ta cũng cảm thấy Hoắc Khải nói ra những lời này có hơi phù phiếm, nhưng suy cho cùng thì người trẻ tuổi có phù phiếm một chút cũng đúng.

Tống Tiên Tiến không để ý nhiều, lại cùng Hoắc Khải nói về những thứ khác, chủ yếu là về bản thân của Hoắc Khải.

Ví dụ như địa vị của anh trong nhà họ Lý, kinh nghiệm trong quá khứ,...

Hoắc Khải cũng không giấu diếm việc bản thân là con ngoài giá thú. Tám chín năm trước đều ở bên ngoài, dù muốn che giấu những chuyện này cũng không thể, tốt hơn là cứ nói thẳng ra.

Sau khi nghe Hoắc Khải nói rằng nhà họ Lý đã không tìm kiếm anh từ tám chín năm trước, Tống Tiên Tiến đã vô cùng sửng sốt, ngay lập tức lắc đầu nói: "Chẳng trách nhân tài nhà họ Lý lại ngày càng chết dần chết mòn, một người lợi hại như vậy mà nhà họ Lý chỉ vì cái gọi là thân phận không chính thức mà bỏ qua không sử dụng, thật quá uổng phí. Nếu sau này nhà

họ Lý vẫn đối xử với cậu như vậy thì cứ tìm đến tôi. Họ không muốn trọng dụng cậu, nhưng tôi thì muốn!"

Có không ít người muốn tranh giành Hoắc Khải. Ngay từ khi ánh hào quang của anh còn chưa tỏa ra chói lọi như bây giờ thì đã có những người như Hoàng Hữu Sơn muốn lôi kéo anh về công ty của mình làm việc.

Nhưng Hoắc Khải chưa bao giờ đồng ý. Trong mắt anh, trên đời này làm gì có ai có thể làm sếp của anh chứ.

Cuộc đời ngắn ngủi, đã muốn là người đứng trên kẻ khác thì không thể bị khuất phục trước bất kỳ ai.

Chuyện anh sẵn sàng làm trợ lý của Cơ Hương Ngưng là một trường hợp đặc biệt. Hơn nữa, trong thực tế hoạt động, hào quang của Hoắc Khải vẫn mạnh hơn rất nhiều so với Cơ Hương Ngưng.

Chiếc xe chạy không nhanh vì Lý Thắng Bân đã bí mật đánh tiếng cho tài xế, khiến tài xế phải lái xe từ từ, cho dù có phải làm bộ bước xuống sửa lốp xe thì cũng phải trì hoãn sao cho đủ thời gian một giờ đồng hồ.

Mặc dù không có chút tin tưởng nào đối với Hoắc Khải, nhưng ông ta cũng có thể giúp trì hoãn thêm một chút thời gian.

Nhưng dù có trì hoãn thế nào thì cuối cùng khoảng thời gian một giờ đồng hồ cũng không kéo dài lâu. Xe của họ đã dừng trước cửa một khách sạn năm sao.

Khi cửa xe mở ra, Lý Thắng Bân xuống xe trước, nhanh chóng chạy lại giúp Tống Tiên Tiến mở cửa.

Đầu tiên khi ông ta nhìn sắc mặt của Tống Tiên Tiến, ông ta thấy chủ tịch nhà máy Giang Nam không hề tỏ ra tức giận khinh thường như trong tưởng tượng, nên mới yên tâm được một chút.

Rồi ông ta lại nhìn sang Hoắc Khải, nhưng nhìn thấy anh vẫn ngồi ở đó, không có ý định xuống xe.

Lý Thắng Bân càng tức giận, đang định mắng Hoắc Khải thì lúc này Tống Tiên Tiến lại đột nhiên nói: "Chủ tịch Lý, thời gian rất gấp, nếu thuận tiện, tôi xin phép nói rõ những chi tiết của hợp đồng. Nếu mọi việc suôn sẻ, có thể ký hợp đồng trong hôm nay hoặc sáng ngày mai, anh nghĩ sao?"

Lý Thắng Bân nghe xong thì sững người, ông ta vốn còn cho rằng Tống Tiên Tiến khi xuống xe sẽ trách cứ nhà họ Lý vì đã phái một thanh niên không đáng tin cậy đến bàn chuyện hợp tác, thậm chí ông ta đã chuẩn bị tinh thần rằng Tống Tiên Tiến sẽ bước tới và cho ông ta một cái tát.

Ông ta hoàn toàn không ngờ rằng Tống Tiên Tiến sẽ chủ động nói về việc hợp tác, lại còn nói muốn nhanh chóng kí hợp đồng!

Việc kí kết hợp đồng không phải chỉ là bàn bạc hợp tác nữa mà gần như đã là một cam kết chắc chắn.

Lý Thắng Bân ngạc nhiên, không hiểu tại sao Tống Tiên Tiến lại như thế.

Cùng lúc đó, Hoắc Khải cũng ló đầu ra nói với Lý Thắng Bân: "Chú tư, tôi còn có việc khác phải làm nên tôi phải đi đến nơi khác. Tôi giao việc của chủ tịch Tống lại cho ông. Ngoài ra, vợ tôi đang ở nhà, đừng để ai quấy rầy cô ấy, tôi sẽ về sớm, muộn nhất là chiều mai".

Lý Thắng Bân vẫn còn đang mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không kịp phản ứng. Trong lúc đó Hoắc Khải đã vẫy tay chào tạm biệt Tống Tiên Tiến và bảo người lái xe lái đến sân bay.

Tài xế nhìn Lý Thắng Bân từ cửa sổ xe, Lý Thắng Bân định hỏi có chuyện gì thì Tống Tiên Tiến đã nói: "Vì cậu Lý có việc bận nên cứ đi trước, tôi có thể tiếp tục thương lượng với chủ tịch Lý về vấn đề hợp tác ở đây. Nếu như có bất kỳ sự khó khăn nào cần giúp đỡ, anh đã có thông tin liên hệ của tôi, chỉ cần gọi trực tiếp cho tôi là được".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 351: Thằng Nhóc Thối

Hoắc Khải cười nói: "Vậy tôi xin cám ơn ý tốt của chủ tịch Tống".

Có Tống Tiên Tiến nói giúp, Lý Thắng Bân còn nói được gì nữa. Ông ta nháy mắt ra dấu với tài xế, tài xế ngầm hiểu ý, sau đó mới lái xe đưa Hoắc Khải đi.

Nhìn theo hướng chiếc xe lái đi, Tống Tiên Tiến nói trong sự cảm khái: "Chủ tịch Lý, người mà các ông cử tới lần này giỏi thật đấy. Cậu Lý ấy nói chuyện rất đúng trọng tâm, muốn người ta không dao động cũng khó".

Lý Thắng Bân thực sự không nhịn được, hỏi: "Chủ tịch Tống, rốt cuộc cậu ấy đã nói gì với ông vậy?"

Tống Tiên Tiến rút ánh mắt về, cười ha ha nói: "Cậu ấy nói về tương lai của nhà họ Lý".

"Tương lai của nhà họ Lý?", Lý Thắng Bân càng không hiểu, tương lai của nhà họ Lý liên quan gì tới chuyện hợp tác? Vả lại, một thằng nhóc gần mười năm không về nhà thì biết cái khỉ gì về tương lai?

Tống Tiên Tiến cũng không định giải thích kỹ càng hơn. Đối với ông ta, hiện giờ nhà họ Lý chẳng hề quan trọng, ngoài bà cụ kia ra thì chẳng có ai đáng để ông ta tôn trọng.

Cho dù Lý Thắng Bân có thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một phó chủ tịch, nói trắng ra thì là một bù nhìn, người có thể đưa ra quyết định trong nhà họ Lý chỉ có một mình bà cụ mà thôi.

Bất luận Lý Thắng Bân có hiểu hay không thì chuyện này cũng coi như được giải quyết rồi.

Mười phút sau, Lý Thắng Bân đưa Tống Tiên Tiến vào phòng VIP cao cấp rồi ra khỏi phòng. Sau đó ông ta lập tức lấy điện thoại ra gọi cho bà cụ.

“Mẹ à, chủ tịch Tống đồng ý hợp tác rồi!”, Lý Thắng Bân mừng rỡ nói.

Bà cụ ở bên kia nghe mà ngạc nhiên, chẳng phải mới đón được người sao? Sao chưa kịp đàm phán mà đã đồng ý hợp tác rồi?

Đến khi nghe kể là Hoắc Khải đã đàm phán với Tống Tiên Tiến lúc ở trên xe, hơn nữa còn nói về tương lai nhà họ Lý gì gì đó, bà cụ cũng trở nên trầm mặc.

“Mẹ, mẹ nói xem rốt cuộc thằng nhóc ấy đã bỏ bùa mê thuốc lú gì cho chủ tịch Tống? Còn chưa xuống xe mà đã đưa ra quyết định rồi”, Lý Thắng Bân nói.

Bà cụ không nói gì cả. Khoảng hai phút sau, bà ta mới thở dài một hơi, nói: “Tôi thấy nhà họ Lý chúng ta sắp có biến rồi…”

Lý Thắng Bân sửng sốt, có biến gì cơ?

Ông ta không biết rằng bà cụ bảo Hoắc Khải phụ trách chuyện lần này là để xem rốt cuộc anh có bản lĩnh thật sự hay không.

Nói thật, lúc đầu giao chuyện này cho Hoắc Khải, chủ yếu là bởi vì bà cụ đang cố tình kiếm thêm phiền phức và gia tăng độ khó cho anh.

Một người không hiểu gì về nghiệp vụ của nhà họ Lý, đến tình trạng cơ bản cũng không biết thì làm sao có thể đàm phán hợp tác thành công được.

Chính bởi vì độ khó quá cao nên nỗi bực dọc trong lòng bà cụ mới vơi đi đôi chút. Nếu chỉ tùy tiện đưa ra một nhiệm vụ đơn giản nào đó mà đã chấp nhận Hoắc Khải thì bà ta sẽ tức đến mức hộc máu mất.

Nếu Hoắc Khải không hoàn thành nhiệm vụ thì bà ta sẽ rất vui, bởi vì chuyện đó chứng tỏ anh chỉ là một kẻ giỏi khoác lác mà thôi.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải đã giải quyết chuyện này bằng tốc độ khó mà tưởng tượng nổi, vậy thì bà ta phải làm thế nào đây?

Tương lai của nhà họ Lý…

Câu nói này khiến bà cụ nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Cũng giống như Lý Thắng Bân, bà ta không biết rốt cuộc Hoắc Khải đã nói điều gì với ông Tống, nhưng bà ta có thể đoán ra được rằng tất cả sẽ mang tới thay đổi nào đó cho nhà họ Lý.

Một sự thay đổi mà bà ta tuyệt đối không tán thành!

"Nhưng mà thằng nhóc đó chẳng hiểu quy củ gì cả. Chủ tịch Tống dễ tính như thế mà cậu ta không thèm đón tiếp, cứ thế đi luôn mà chẳng cần xuống xe. Đúng là quá đáng hết mức!", Lý Thắng Bân bất mãn nói.

Nghe vậy, bà cụ lập tức hỏi: "Nó đi đâu?"

"Thấy bảo là có chuyện quan trọng cần xử lý gấp, chắc trước chiều ngày mai sẽ về", Lý Thắng Bân trả lời.

Bà cụ ồ một tiếng. Không biết vì sao bà ta lại cảm thấy như trút được gánh nặng, chỉ cần Hoắc Khải vẫn về là được. Ngay sau đó, bà ta bắt đầu cảm thấy khó chịu vì suy nghĩ của mình.

Một thằng ranh con không biết quy củ, có về hay không cũng đâu quan trọng!

"Cứ mặc kệ nó, để nó muốn làm gì thì làm. Anh lo tiếp đón chủ tịch Tống cho tốt, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót gì trước khi ký hợp đồng, hiểu chưa?", bà cụ nói.

"Con biết rồi", Lý Thắng Bân vội vàng nói: "Nhưng thằng nhóc Lý Phong đó…"

"Tôi nói rồi, cứ mặc kệ nó!", bà cụ gắt giọng.

Lý Thắng Bân sợ đến mức rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa. Cho dù cách đường dây điện thoại thì ông ta vẫn rất sợ bà cụ.

Sau khi tắt máy, Lý Thắng Bân lẩm bẩm vài câu rồi mới rời khỏi đó. Bà cụ đặt điện thoại xuống, xua tay ý bảo bây giờ không uống trà.

Người hầu bên cạnh bưng trà đi, bà cụ thì chống gậy đứng lên, bước tới cạnh cửa sổ.

Nhìn cây cối hoa cỏ dưới lầu, nhìn trang viên rộng lớn của nhà họ Lý, một lúc lâu sau, bà ta khẽ nở nụ cười, cất lên tiếng nói mà chỉ một mình bà ta nghe thấy: "Thằng nhóc thối này…"

Từ con hoang đến thằng nhóc thối, nghe thì có vẻ như cũng chẳng phải lời gì hay ho, nhưng lại chứng tỏ rằng tâm thái của bà cụ đã bắt đầu thay đổi.

Có lẽ bởi vì già rồi nên dễ mềm lòng, hơn nữa Hoắc Khải còn vừa lập được công lớn, thay đổi suy nghĩ cũng là điều bình thường.

Hoắc Khải không hề hay biết những chuyện đó, lúc này anh sắp tới sân bay rồi.

Dùng hết tốc lực của mình, cuối cùng cũng sắp bắt kịp chuyến bay gần nhất.

Trước khi lên máy bay, anh gọi điện thoại cho Ninh Thần, nói với cô là anh có việc phải ra ngoài, có thể tối nay sẽ không về.

Ninh Thần lo lắng hỏi đã xảy ra chuyện gì. Ngoài lần bị bắt cóc và đi ra tỉnh ngoài với Cơ Hương Ngưng thì hầu như không có chuyện Hoắc Khải đi đêm không về.

Hoắc Khải không kể nhiều về chuyện của Giang Chí Hạo, chỉ nói là có một người bạn gặp khó khăn nên anh tới đó xem sao.

Ninh Thần không hỏi anh người bạn đó ở đâu ra, đây là bí mật cá nhân, Hoắc Khải không nói thì cô cũng sẽ không hỏi.

Cô dặn anh chú ý an toàn, cần dùng tiền thì cứ quẹt thẻ.

Sự quan tâm chu đáo của vợ khiến nỗi bực bội vì bị Tống Tiên Tiến làm lỡ thời gian cũng vơi đi nhiều.

Anh trò chuyện thêm vài câu nữa rồi lên máy bay.

Thành phố mà Giang Chí Hạo sống cách nhà họ Lý ở Tây Bắc rất xa, ngồi máy bay mất gần ba tiếng.

Sau khi máy bay hạ cánh, Hoắc Khải vừa tới cửa sân bay là đã nhìn thấy Vương Vũ Hành và một người đàn ông đeo kính.

Nhìn thấy Hoắc Khải, người đàn ông đeo kính ấy kích động đến mức phát run.

Anh ấy vươn tay ra, có vẻ như muốn ôm Hoắc Khải, nhưng rồi lại không dám.

Hoắc Khải cười bước tới ôm lấy anh ta, nói: "Mặt Ngựa, lâu rồi không gặp".

Cách đây không lâu người đàn ông này còn đi dạy thêm, anh ấy chính là một trong những cấp dưới của Hoắc Khải trước kia.

Tên thật của anh ấy là Mã Chấn Xuyên, nhưng đám Vương Vũ Hành là kiểu người không sợ trời không sợ đất, hơn nữa vì tính chất công việc đặc biệt nên gần như không gọi tên thật bao giờ, ai cũng có một biệt danh.

Bọn họ cho rằng nhóm của mình là tử thần trên thị trường chứng khoán thứ cấp, vậy nên ai cũng đặt một biệt danh liên quan đến Địa Phủ.

Ví dụ như Mã Chấn Xuyên là Mặt Ngựa, còn người bán thịt kia là Đầu Trâu.

Vương Vũ Hành được gọi là Phán Quan, còn Hoắc Khải thì là Diêm Vương tối cao.

Năm xưa, tổ hợp năm người này đã từng khuấy đảo thị trường chứng khoán thứ cấp. Vô số người muốn tìm ra bọn họ, có người muốn lôi kéo, có người hận không thể lột da ăn thịt bọn họ.

Nhưng cho đến tận lúc này, vẫn chưa ai biết thân phận thực sự của tổ hợp Địa Phủ này.

Sau này Hoắc Khải rút lui, đám Vương Vũ Hành cũng từ bỏ biệt danh trước kia, ai lo chuyện của người nấy. Trong lúc phấn đấu một mình trên thị trường chứng khoán thứ cấp, Vương Vũ Hành cũng thử xây dựng một nhóm mới như trước, nhưng không dùng Địa Phủ làm biệt hiệu, mà là dùng lao ngục.

Ví dụ như Tuần Bổ rồi Ngục Tốt các thứ.

Bởi vì trong cái nhìn của cậu ta, bất cứ lúc nào cậu ta cũng không sánh bằng thầy, vậy nên cấp bậc của nhóm mới cũng phải thấp hơn một chút.

"Sếp, rốt cuộc anh cũng quay lại rồi!", Mã Chấn Xuyên kích động đến mức mất khống chế, suýt thì rớt cả nước mắt.

"Lớn thế này rồi mà còn mùi mẫn quá đấy", Hoắc Khải cười nói rồi nhìn về phía Vương Vũ Hành, hỏi: "Bên phía lão Giang thế nào rồi?"

"Con gái anh ấy bị thương nhẹ, bây giờ đang ở bệnh viện. Đầu Trâu và Du Hồn đang ở đó với bọn họ", Vương Vũ Hành nói.

"Đã điều tra ra thông tin của đối phương chưa?", Hoắc Khải hỏi.

"Điều tra rõ rồi, là người thừa kế của một công ty lớn vùng khác, thế nhưng không phải người thừa kế duy nhất. Quy mô của công ty đó vào khoảng năm, sáu tỷ, là một công ty chứng khoán niêm yết", Vương Vũ Hành nói.

Nghe vậy, Hoắc Khải cười nói: "Niêm yết mới hay".

Vương Vũ Hành cũng bật cười theo. Xưa nay nhóm Địa Phủ chưa bao giờ sợ bất cứ một công ty niêm yết nào, bởi vì trên thị trường chứng khoán thứ cấp, bọn họ chính là tử thần sẽ gặt hái tất cả!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 352: Gặp Mặt

Ba người lên xe ở cửa ra sân bay, Vương Vũ Hành lái xe, Mã Chấn Xuyên ngồi bên ghế phụ, Hoắc Khải ngồi ở ghế sau.

Chỗ ngồi giống hệt năm đó, điều khác biệt duy nhất là tâm thái của bọn họ.

So với năm đó, bọn họ đã chín chắn hơn, đồng thời kiến thức cũng sâu rộng hơn.

Chiếc xe lăn bánh trên đường. Suốt dọc đường đi, Mã Chấn Xuyên kể lại chuyện trong mấy năm nay cho Hoắc Khải nghe. Thực ra anh ấy rất thích bầu không khí giảng dạy tri thức, nhất là khi tiếp xúc với lũ trẻ, bởi vì không có bất cứ áp lực gì cả.

Nhưng cuộc sống như thế cứ khiến anh ấy cảm thấy thiếu thốn điều gì đó.

Cho đến khi Vương Vũ Hành xuất hiện trước mặt anh ấy sau bao năm xa cách, anh ấy mới hiểu ra điều mà mình muốn có không phải là sự yên bình.

Thứ mà anh ấy đang thiếu là những kích thích trong cuộc sống, là những lần vắt óc nghĩ cách vượt qua khó khăn.

Tiếp xúc với đám học trò khiến anh ấy như một kẻ yếu, chỉ khi dấn thân vào thị trường chứng khoán thứ cấp, anh ấy mới cảm nhận được sự mạnh mẽ của mình.

Chỉ có điều lần này gặp Hoắc Khải, trong lòng Mã Chấn Xuyên vẫn hơi nghi hoặc, bởi vì trông anh đã khác hẳn khi xưa.

Từ trong ra ngoài như biến thành một người khác.

Mặc dù trước kia bọn họ luôn liên lạc với Hoắc Khải qua điện thoại trong mỗi lần giao dịch, chưa gặp mặt anh lần nào, nhưng vẫn có thể nhận ra được rằng giọng nói của anh đã thay đổi.

Chỉ có điều Vương Vũ Hành đã nói với bọn họ từ trước là Hoắc Khải thay đổi rồi, có cậu ấy làm chứng nên Mã Chấn Xuyên cũng không hoài nghi điều gì.

Không phải anh ấy dễ dàng tin tưởng người khác, mà là Hoắc Khải đã để lại ấn tượng rất sâu đậm, khiến người ta không dám tùy tiện hoài nghi chuyện gì về anh.

Hoắc Khải mỉm cười, trò chuyện vui vẻ với Mã Chấn Xuyên. Anh không cố ý hỏi xem mấy năm nay Mã Chấn Xuyên sống thế nào, quá khứ không bao giờ là quan trọng, bởi vì sẽ chẳng thể thay đổi điều gì.

Chỉ có hiện tại và tương lai mới đáng để coi trọng.

Khoảng bốn mươi, năm mươi phút sau, chiếc xe lái vào một bệnh viện.

Sau khi đỗ xe, Vương Vũ Hành dẫn Hoắc Khải vào khu vực điều trị nội trú, nói: "Thực ra cũng không bị thương nặng lắm, chủ yếu là trầy da. Cô bé đó xinh xắn như thế, nhỡ mà để lại sẹo thì xấu lắm".

"Lên đó xem sao rồi tính tiếp", Hoắc Khải nói.

Ba người vào thang máy, đi lên tầng có phòng bệnh của Linh Linh.

Đi qua hành lang dài, lúc tới cửa phòng bệnh, bọn họ trùng hợp nghe thấy giọng nói phẫn nộ vọng ra từ bên trong: "Thằng ranh, mày muốn gây sự đúng không? Bọn này không kiếm chuyện với mày thì thôi, mày còn dám trả đũa!"

Trước giường bệnh, một người đàn ông trung niên mặc vest đi giày da đẩy gọng kính trên sống mũi, nói: "Xin lỗi, tôi chỉ đang thuật lại kết quả của chuyện này cho các người theo đúng luật pháp mà thôi. Nếu các người cho rằng tôi đang vu khống thì chúng ta có thể tranh luận trên tòa án".

Bên cạnh người đàn ông trung niên có một thằng nhóc khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

Mái tóc của cậu ta được nhuộm thành màu vàng trắng đan xen, vẻ mặt nhởn nhơ, đứng ngả nghiêng ở đó, không nghiêm túc chút nào.

Cậu ta cũng hùa theo: "Đừng lải nhải nữa, không phục thì đâm đơn kiện, nhát gan thì ngoan ngoãn nghe lời, nói mấy lời vô dụng làm gì!"

Đứng ở cửa phòng bệnh, Hoắc Khải nhìn thấy người đang ngồi cạnh giường bệnh là lão Giang.

Mấy năm không gặp, trông Giang Chí Hạo vẫn đô con như thế, chỉ ngồi đó là đã khiến người ta cảm thấy áp lực. Anh ấy không tỏ vẻ gì khác thường vì những lời nói của người khác, chỉ chăm chú nhìn cô con gái trên giường, không nói một tiếng nào cả.

Vương Vũ Hành nóng tính, cậu ấy xông thẳng vào phòng bệnh, nhưng chưa kịp giáng cho thằng nhóc kia mấy cái tát thì đã bị chặn lại.

Người đàn ông mặc vest đen đi giày da đứng chắn trước mặt thằng nhóc kia, nhìn Vương Vũ Hành bằng ánh mắt cảnh cáo hung tợn, như thể đang nói 'mày mà dám làm bậy là bọn tao sẽ làm thịt mày'.

Vương Vũ Hành không phải người sợ rắc rối. Năm xưa cậu ấy thường xuyên vào tù chơi mấy ngày vì tội đánh nhau, bây giờ dính dáng đến bố con Giang Chí Hạo, cậu ấy lại càng không nhẫn nhịn.

Thế là Vương Vũ Hành chỉ vào mặt thằng nhóc kia, mắng: "Mẹ kiếp, đừng tưởng bố mày có mấy đồng tiền rách mà ở đây ra vẻ ta đây. Bố mẹ mày không biết dạy mày thì đừng trách người khác dạy thay".

"Tao nhổ vào, mày là cái thá gì!", thằng nhóc kia mắng lại.

Cậu ta không hề cảm thấy sợ hãi vì Vương Vũ Hành lớn hơn mình, hiển nhiên cũng là thể loại chuyên đi gây chuyện.

Mấy người mặc vest đen tới gần Vương Vũ Hành. Nhóm Mã Chấn Xuyên sợ cậu ấy chịu thiệt, vội vàng tới giúp đỡ.

Cùng lúc đó, Giang Chí Hạo cũng đứng lên. Cơ thể cao lớn của anh ấy như một ngọn núi, không ai dám tùy tiện ra tay.

Lúc ngồi trông như một chiếc chuông, đứng lên lại giống một cây cổ thụ ngợp trời.

Mấy tên mặc vest đen lập tức dừng lại, sốt sắng vây quanh thằng nhóc kia. Tuy rằng Giang Chí Hạo không có ý định đánh nhau, nhưng hình thể ấy khiến bất cứ ai cũng không dám xem thường anh ấy.

Giang Chí Hạo ngẩng đầu nhìn thằng nhóc kia, trầm giọng nói: "Tôi cóc cần biết các người muốn làm gì, rời khỏi đây ngay, con gái tôi cần nghỉ ngơi".

"Mày bảo bọn tao đi là bọn tao phải đi à? Mày tưởng mày là ai!", thằng nhóc kia vẫn kêu gào.

"Con mẹ nó, thằng ranh này muốn ăn đòn thật rồi. Lão Giang, đánh nó!", Vương Vũ Hành chửi thề.

Giang Chí Hạo lắc đầu, anh ấy đang định lên tiếng thì lại nghe thấy một giọng nói mà anh không bao giờ quên được.

"Bạo lực không hay đâu, để bọn họ đi đi. Vội gì một chốc một lát, lão Giang, anh nói xem có đúng không?"

Giang Chí Hạo run lên, anh ấy ngẩng đầu nhìn ra cửa phòng bệnh, nhìn thấy Hoắc Khải bước từ phía đó tới.

"Anh…"

Giang Chí Hạo là người duy nhất trong cả đám từng gặp Hoắc Khải, thậm chí anh ấy còn biết Hoắc Khải chính là cậu cả của nhà họ Hoắc.

Giờ phút này, giọng nói của Hoắc Khải đã khác hẳn trước kia, nhưng có đôi khi con người ta không chỉ dựa vào giọng nói và khuôn mặt để nhận dạng một người, mà còn phải dựa vào giọng điệu, thần thái và trực giác không thể diễn tả được bằng lời.

Ví dụ như lúc này, câu nói tùy ý của Hoắc Khải đã mang tới cảm giác quen thuộc tột độ cho Giang Chí Hạo, như thể con người khi xưa đang đứng trước mặt mình.

Khuôn mặt và giọng nói của Lý Phong đều bị ấn tượng trong quá khứ bao trùm.

Vương Vũ Hành nói với Giang Chí Hạo: "Anh cái gì mà anh, thấy tới rồi, không ra oai dạy cho mấy tên này một bài học đi mau lên, tiện thể chứng tỏ là mấy năm qua anh không thụt lùi".

"Cậu đừng chọc ghẹo anh ấy, tính anh ấy đâu thích chủ động gây sự với ai", Hoắc Khải cười nói.

Giang Chí Hạo trông thì có vẻ lực lưỡng, nhưng thực chất tính cách của anh ấy rất điềm đạm, bị đánh một hai cú, chưa chắc anh ấy đã để ý tới.

Nếu không dồn ép quá mức thì anh ấy sẽ không đánh nhau. Đương nhiên, nếu dồn anh ấy vào đường cùng thì anh ấy sẵn sàng liều mạng, hơn nữa còn đến chết mới thôi.

Đương nhiên là Vương Vũ Hành biết tính Giang Chí Hạo, cậu ta nói như vậy chủ yếu là bởi vì ngứa mắt với thằng nhóc kia thôi.

Đứng bên cạnh Giang Chí Hạo còn hai người nữa.

Một người trong số đó chính là TềThanh Sơn có biệt danh là Đầu Trâu, người còn lại là Lương Chính Phi với biệt danh Du Hồn.

Trong mấy người bọn họ, người duy nhất không có biệt danh chính là Giang Chí Hạo, tất cả mọi người gọi anh ấy một cách thân thiết là lão Giang.

Lúc nhìn thấy Hoắc Khải, cả đám đều hơi ngẩn ngơ, nghe thấy Vương Vũ Hành gọi anh là thầy, bọn họ cũng vô thức nhìn sang.

Thấy Vương Vũ Hành gật đầu, bọn họ lập tức trở nên kích động.

"Sếp!", Tề Thanh Sơn với khuôn mặt phệ nệ như đồ tể bước tới thật nhanh. Đụng phải mấy tên mặc vest đen chặn đường, anh ấy đẩy bọn họ ra mà không cần nghĩ ngợi gì cả.

Trông mấy tên mặc vest đen vạm vỡ là thế, nhưng anh ấy đẩy một cái là đã lảo đảo.

Sau khi bám vào tường và đứng vững lại thì Tề Thanh Sơn đã đứng trước mặt Hoắc Khải và đang hỏi han anh.

Trên mặt tên mặc vest đen vừa bị đẩy chỉ toàn sự khó chịu và xấu hổ. Dù gì hắn ta cũng là người được huấn luyện đàng hoàng, vậy mà lại bị một tên trông rất bình thường đẩy đến mức suýt thì ngã nhào, đúng là mất mặt thật.

Nếu là lúc khác, rất có thể hắn ta sẽ lao lên vớt vát thể diện.

Nhưng hôm nay không được, thân hình lực lưỡng của Giang Chí Hạo đang đứng ngay bên cạnh, ai dám đánh nhau trước mặt anh ấy?

Tuy rằng Lương Chính Phi không qua đó, nhưng cũng đứng bên kia giường bệnh vẫy tay với Hoắc Khải: "Sếp!"

Bọn họ đều giống với Mã Chấn Xuyên, chỉ cần Vương Vũ Hành nói đây chính là sếp trước kia của bọn họ thì sẽ chẳng có ai nghi ngờ. Bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, trên thế giới này không một kẻ nào dám mạo danh sếp mình hết.

Không dám, và cũng không có cái bản lĩnh ấy.

Có một số người có phong cách trò chuyện làm việc rất đặc biệt. Ví dụ như lúc này, Hoắc Khải vừa mở miệng là bản năng đã mách bảo bọn họ

rằng thân phận của anh là thật.

Còn v`ê giọng nói và khuôn mặt, nó quan trọng lắm sao?

Kĩ xảo cải trang trong phim ảnh cao siêu như thế, đâu có gì là lạ khi sếp thay đổi khuôn mặt và giọng nói?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 353: Chuyển Lời

Mà cho dù anh có hồi sinh trở lại thì cũng chẳng ai thấy lạ.

Hoắc Khải mỉm cười chào mấy người rồi nhìn Giang Chí Hạo nói: "Đã lâu không gặp".

"Đúng là anh sao!", Giang Chí Hạo bước nhanh đi tới, ôm chặt Hoắc Khải.

Cái ôm cứng như xi măng đè lên khiến Hoắc Khải suýt thì không thở nổi: "Anh định ép tôi đến chết à".

"Á, xin lỗi, xin lỗi…", Giang Chí Hạo lúc này mới hoàn hồn trở lại. Anh ấy vội vàng thả tay ra rồi nói với cô bé đang nằm trên giường bệnh: "Linh Linh, xem đây là ai nào, chú Hoắc của con đó!"

Lúc còn lăn lộn ở thị trường chứng khoán thứ cấp thì cũng chỉ bỏ đi tên thật chứ không đổi họ.

Vì cái họ này là gốc rễ của anh, nên dù thế nào anh cũng sẽ không đổi.

Nhưng hiện giờ anh không thể tự xưng là người nhà họ Hoắc nữa rồi, nên đành chỉnh sửa: "Chú Lý".

"Chú Lý?", Giang Chí Hạo ngẩn ra rồi ồ lên và nói: "Thôi được, sao cũng được hết".

Hoắc Khải quay ra nhìn cô bé đang nằm trên giường bệnh.

Cô bé gầy yếu từng đi sau đuôi anh đòi ăn kẹo bông giờ đã trở nên duyên dáng đáng yêu.

Lúc Hoắc Khải mới gặp Giang Chí Hạo, Linh Linh chỉ có bốn, năm tuổi. Hơn mười năm trôi qua, cô bé cũng đã trưởng thành.

Thân hình của cô bé thừa hưởng từ gen của Chung Giai Vi nhưng rõ ràng là còn đẹp hơn cả mẹ nó.

Chỉ mới mười lăm tuổi mà đã vô cùng xinh đẹp lộng lẫy. Chẳng cần tô son điểm phấn nhưng cũng lộ hết được các nét đẹp ra.

Nhưng sắc mặt của cô bé có phần trắng bệch, nửa bên mặt còn đang bịt vải, đôi mắt to đen láy của cô bé tò mò nhìn Hoắc Khải.

Người có thể khiến bố kích động như thế, mà lại mang họ Hoắc thì chỉ có một.

Nhưng người này khác hẳn với chú Hoắc trong trí nhớ của cô bé.

Điều duy nhất khiến cô bé nảy sinh hồi ức chính là ánh mắt.

Bất kể một người có thay đổi về tướng mạo hay âm thanh thì ánh mắt và thần thái cũng sẽ không lừa ai và cũng không lừa nổi ai.

Như một diễn viên có thể diễn ra hàng trăm loại cảm xúc nhưng lại không diễn thành người khác 100% được.

"Đã lâu không gặp, lớn thế này rồi cơ đấy", Hoắc Khải mỉm cười nói: "Nhưng sao vẫn gầy vậy hả, lão Giang, anh chăm con kiểu gì thế".

Giang Chí Hạo cười hề hề, gãi ót theo thói quen và đáp: "Con bé cứ vậy đấy, ăn kiểu gì cũng không mập được".

"Tôi thấy có mà tay nghề nấu ăn của anh kém quá nên con bé mới gầy vậy đấy", Vương Vũ Hành nói.

"Linh ta linh tinh! Tôi nấu hơi bị ngon đấy, không tin cậu hỏi Linh Linh mà xem!", Giang Chí Hạo trừng mắt nói.

Mấy người đều bật cười thành tiếng. Giang Chí Hạo là một người xuề xòa thẳng tính, có nhiều lúc người ta nói đùa nhưng anh ấy lại tưởng thật.

Không khí trong phòng bệnh đã trở nên hòa hợp hơn kể từ khi Hoắc Khải đến.

Điều duy nhất không hòa hợp chắc là đám khách không mời mà đến kia.

Mấy người Hoắc Khải nói chuyện càng vui thì bọn họ càng khó chịu. Họ còn chưa đi đâu đấy, sao mấy người nói chuyện vui vẻ thế, không coi bọn này ra gì à?

Nhất là cái thằng nhóc kia. Với bản tính điên cuồng, không sợ trời không sợ đất, lại thêm lúc này đang khó chịu nên cậu ta bèn thét lên: "Nè, mấy người bị mù hay sao mà không thấy chúng tôi?"

Vương Vũ Hành nhìn thẳng vào cậu ta và nói: "Mày mới mù ấy. Mày là cái quái gì? Ai quan tâm mà ở đâu hả. Còn nói nữa là ông đánh chết đấy có tin không!"

"Có giỏi thì qua đây mà thử! Để xem ai đánh ai nào!", thằng nhóc vẫn kiêu ngạo đáp lại.

Với tính cách của Vương Vũ Hành thì làm sao mà chịu nổi, lập tức muốn xông tới đánh nhau. Dù sao có Giang Chí Hạo ở đó thì cũng chẳng sợ bị thiệt.

Cho đến giờ, lần nào "đánh hội đồng" mà có Giang Chí Hạo tham gia vào thì sẽ không bao giờ thua.

Đánh được đỡ được, còn mạnh hơn cả "giáp thịt" trong trò chơi điện tử.

Nhưng Hoắc Khải ở đây, mà đây còn là bệnh viện, sao có thể để bọn họ đánh nhau được. Thế là anh vươn tay ra ngăn Vương Vũ Hành lại.

Nếu là người khác ngăn cản, cho dù là Mã Chấn Xuyên hay Giang Chí Hạo thì Vương Vũ Hành sẽ không thèm để ý. Nhưng chỉ cần Hoắc Khải hành động thì cậu ta sẽ dừng lại mọi động tác. Đây chính là uy quyền.

Nhìn cái thằng nhóc vẻ mặt kiêu ngạo phía trước, Hoắc Khải vẫn mỉm cười nói: "Cậu có từng nghĩ cuộc sống khi mình nghèo rớt mồng tơi nó sẽ thế nào không?"

"Cái bọn nghèo rách nhà mấy người không biết kiếm tiền thì thôi, còn đến đây trù ẻo tôi? Nói chuyện khắm không ngửi được. Số tiền bố tôi kiếm được một ngày còn nhiều hơn tiền hai người kiếm cả đời đấy. Muốn thấy tôi nghèo kiết xác á, hay là chú chỉ biết mỗi cái thành ngữ này thôi? Vô dụng!"

Lời nói của thằng nhóc khó nghe vô cùng.

Cậu ta vừa nói xong thì cổ áo đã bị nắm lên.

Khuôn mặt to lớn của Giang Chí Hạo dán sát vào mặt thằng nhóc, giọng của anh ấy trầm đến mức muốn làm hỏng lỗ tai của người ta: "Mày thèm đòn quá phải không".

Lúc này mấy tên mặc vest đen mới phản ứng lại, vội vàng đi lên đẩy Giang Chí Hạo ra ngoài. Nhưng Giang Chí Hạo chỉ dùng một tay đẩy là mấy tên đó đã ngã nhào ra đất, cảm giác như bị đụng phải máy xúc vậy.

Sức mạnh của Giang Chí Hạo được tôi luyện từ công trường.

Người khác vác một lần được một bao xi măng 25kg.

Còn anh ấy thì tận sáu bao 150kg mà nhẹ như bỡn. Có những lúc bộc phát sức mạnh thì anh ấy còn vác được những tám, chín bao.

Giang Chí Hạo chính là đại biểu phi nhân loại tại công trường năm đó.

Cho dù hiện giờ anh ấy không còn vác xi măng nữa, nhưng vẫn mạnh mẽ như cũ. Mấy người bình thường dù có được huấn luyện cỡ nào thì cũng không đỡ nổi sức mạnh của Giang Chí Hạo.

Thằng nhóc bị nắm lấy cổ áo đến mức hơi khó thở.

Từ trước đến giờ, Giang Chí Hạo luôn mang dáng vẻ im lặng trước mặt cậu ta. Mỗi một lần họp phụ huynh thì đều không nói không rằng, khiến người ta tưởng Giang Chí Hạo là người câm.

Cho dù Linh Linh bị cậu ta đánh cho thương tích thì Giang Chí Hạo cũng không hề tức giận.

Thằng nhóc này nghĩ rằng đây thật sự là một tên vô dụng, có thể bắt nạt thoải mái.

Nhưng bây giờ Giang Chí Hạo lại tức giận.

Không phải vì con gái của mình mà là vì một người lạ vừa mới vào phòng chưa đến năm phút.

Sức lực của Giang Chí Hạo quá lớn, cho dù chỉ là nắm cổ áo nhưng cũng khiến thằng nhóc không thở nổi. Nhất là khi nhìn thấy nắm đấm to tổ bố của Giang Chí Hạo, tim cậu ta đập càng mạnh hơn. Cậu ta cảm giác rằng nếu mà bị đấm thì chắc sẽ bị ngu đi luôn mất.

Cũng may Hoắc Khải lên tiếng: "Lão Giang, bạo lực không giải quyết được vấn đề gì đâu, thả cậu ta ra đi".

Hoắc Khải vừa nói xong, Giang Chí Hạo cũng giống hệt Vương Vũ Hành, dừng động tác lại.

Anh ấy thả thằng nhóc ra rồi lùi về bên cạnh Hoắc Khải.

Thằng nhóc nắm lấy cổ và cổ áo mình, cả khuôn mặt đỏ gay, cảm giác xấu hổ vô cùng.

Khi cậu ta vừa định nói mấy câu hằn học để lấy lại mặt mũi thì Hoắc Khải lại lên tiếng: "Bất kể cậu nghĩ thế nào thì tôi vẫn muốn nhờ cậu chuyển lời đến bố cậu, bảo ông ta chuẩn bị đi, sắp có sấm sét rồi đấy".

Thằng nhóc không hiểu Hoắc Khải đang nói gì, chỉ biết đây là một câu mang ý uy hiếp.

Cậu ta nhổ một bãi nước bọt rồi nói: "Chú nghĩ chú là ai mà tôi phải chuyển lời hộ!"

"Không phải chuyển giúp tôi mà là giúp bố cậu. Dĩ nhiên là cậu có thể không hiểu, cho nên tôi cũng không định giải thích làm gì. Giờ cậu đi được rồi đấy", Hoắc Khải nghiêng người tạo một lối đi.

Thằng nhóc đang định nói thêm mấy câu thì lại bị người đàn ông trung niên kia kéo áo, nói nhỏ: "Quân tử trả thù mười năm không muộn. Chúng ta đi trước đã, vẫn còn cơ hội trị bọn này mà".

Biểu hiện ban nãy của Giang Chí Hạo khiến người đàn ông trung niên này sợ hết hồn.

Mặc dù hắn chỉ là một luật sư nhưng vẫn thấy được sức khủng bố của Giang Chí Hạo.

Mấy tên mặc vest đen kia đều là tán thủ nghỉ hưu, bình thường có thể lấy một địch bốn, năm. Hiện giờ Giang Chí Hạo lại đánh bay bọn họ dễ dàng chỉ với một cú đấm.

Sức mạnh như vậy, chỉ cần chạm nhẹ một cái là bản thân cũng ăn đủ.

Chỉ có kẻ ngu mới cố đấm ăn xôi mà thôi.

Thằng nhóc cũng hiểu được chuyện này, nhưng cậu ta không giỏi nhẫn nhịn như người đàn ông trung niên.

Cậu ta tiếp tục nhổ một bãi nước bọt về phía Hoắc Khải, Giang Chí Hạo lập tức giương nắm đấm lên khiến cậu ta sợ rụt cổ lại. Sau đó, cảm giác động tác của mình thật đáng xấu hổ thì lại hừ một tiếng rồi mới rời đi dưới sự bảo vệ của mấy tên mặc vest đen.

Lúc ra ngoài, mấy tên đó mặt đầy cảnh giác, thậm chí còn nhìn Giang Chí Hạo với ánh mắt sợ hãi.

Sức mạnh của người đàn ông này thật đáng sợ.

Khi rời khỏi phòng bệnh, thằng nhóc lập tức hỏi người đàn ông trung niên bên cạnh: “Chúng ta cứ đi như vậy sao?”

“Đi chứ, không lẽ lại đánh nhau với bọn họ thật? Đâu c`ần thiết đâu. Tôi đã tra cái người họ Giang này r`ồi, không có gia cảnh gì hết, xử lý không khó đâu, việc gì phải đánh nhau với cái loại này chứ”, người đàn ông trung niên nói.

Thằng nhóc hừ một tiếng r`ồi đáp: “Vậy chú phải chơi chết cái đám đó cho tôi! Dám động vào tôi thì đúng là chán sống r`ồi!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 354: Bắt Đầu

Cả người đàn ông trung niên lẫn thằng nhóc đều không coi nhóm Hoắc Khải ra gì.

Bọn họ cho rằng đây chỉ là mấy kẻ đầu đường xó chợ dựa vào chút sức lực và bạo lực để giải quyết. Vả lại, nếu thật sự đánh nhau thì ai sợ ai chứ?

Chẳng qua chỉ là không thèm tính toán với họ mà thôi!

Trong phòng bệnh, Mã Chấn Xuyên đã đóng cửa lại, thoát khỏi mấy ánh mắt hóng hớt kia.

Mặc dù Giang Chí Hạo không muốn dựa dẫm vào nhóm người Vương Vũ Hành nhưng sau khi bọn họ đến thì vẫn chuyển Linh Linh đến một phòng đơn.

Nói theo cách của Vương Vũ Hành thì, đây là chúng tôi quan tâm đến con gái, liên quan cóc gì đến anh?

Mấy năm trước, lúc Giang Chí Hạo và nhóm Vương Vũ Hành mới quen biết, Hoắc Khải luôn thông báo mệnh lệnh cho nhóm Vương Vũ Hành qua Giang Chí Hạo, không dễ gì mà tự mình xuất hiện.

Còn Linh Linh lúc rảnh rỗi thì cũng sẽ đi theo cho vui.

Vốn dĩ đám người Vương Vũ Hành lúc ấy mới vừa tròn hai mươi, so sánh với Linh Linh chỉ mười một mười hai tuổi thì cũng chỉ là anh trai mà thôi.

Nhưng Vương Vũ Hành lại cho rằng, cậu ta gọi Giang Chí Hạo là anh mà lại để con gái của Giang Chí Hạo gọi mình là anh nữa thì khác nào đang bắt nạt lão Giang?

Vì vậy mà bọn họ đã coi Linh Linh như con gái nuôi luôn.

Nhưng con gái nuôi này chỉ là suy nghĩ một phía của bọn họ, từ đầu đến cuối Linh Linh đều gọi bọn họ là anh, còn đám người này cứ gặp là gọi Linh Linh là "con gái", cho nên xưng hô cứ loạn như nồi cám heo.

"Cái thằng đó quá đáng thật sự. Chính nó sai trước còn không chịu nhận, lại dám đến đây gây sự, nói là Linh Linh nhà chúng ta làm nó bị xước tay, có thể kết thành tội trước tòa, đúng là vớ vẩn!"

Tề Thanh Sơn với vẻ mặt dữ tợn, gằn giọng nói: "Theo tôi ấy, đáng ra phải đánh cho cái thằng đấy một trận rồi đánh luôn bố nó. Con không ra gì thì bố nó cũng thế cả thôi, đáng đánh hết!"

Lương Chính Phi ho khan một tiếng. Nhìn anh ấy có vẻ yếu ớt ẻo lả, giọng nói cũng nhẹ nhàng: "Sếp vừa mới đến, anh tem tém lại, đây có phải lò mổ nhà anh đâu".

Tề Thanh Sơn nhìn Hoắc Khải rồi lúng túng cười nói: "À thì, tại em tức quá ấy mà anh…".

Hoắc Khải vẫn rất hiểu tính cách của bọn họ, cười đáp: "Làm điều cần làm, nói điều nên nói, không có gì là sai ở đây cả. Nhưng đám người này không đáng nhắc đến đâu, nên chúng ta không cần nói nhiều làm gì. Hôm nay tốt ngày, nếu các cậu đã chuẩn bị xong hết rồi thì ta bắt đầu thôi".

"Em chờ mỗi câu này của thầy thôi!", Vương Vũ Hành cười khà khà, chạy đến trước tủ quần áo của phòng bệnh rồi lấy ra mấy cái laptop.

Không phải hàng hiệu gì mà là do bọn họ tự lắp ráp, tính năng cao hơn loại bình thường nhiều.

Tranh đấu trong thị trường thứ cấp không giống như những người bình thường tưởng tượng là chỉ cần nhìn chằm chằm vào giá cổ phiếu trên màn hình, rảnh rỗi nhập vài con số là xong.

Mỗi một giây ở đây đều quan trọng vô cùng. Có những lúc không cần dịch chuyển gì trong vòng hai tiếng mà chỉ cần mấy phút cuối, thậm chí là mấy giây cuối cùng để làm việc.

Những thứ cần đọc và cần nhập vào trong mấy giây này nhiều vô kể.

Esports mà đám thanh niên hay chơi bây giờ có tốc độ tay rất nhanh, nhưng nếu so với đám Vương Vũ Hành thì còn kém xa.

Ví dụ như Lương Chính Phi, tốc độ cao nhất của anh ấy là nhập hơn hai mươi con số trong một giây mà không để ra sai sót.

Nghe thì có vẻ tầm thường đấy, nhưng thực tế đây lại là một chuyện khó vô cùng, chẳng mấy người trên thế giới có thể làm được việc này đâu.

Mấy người đặt laptop lên, lắp đặt các loại plugin, bàn phím vào, phòng bệnh bỗng trở thành một trung tâm tài chính hiện đại.

Giang Chí Hạo tỉ mỉ thu dọn lại những đồ đạc thừa thãi, để lại khoảng trống cho nhóm người.

Lúc nhóm Vương Vũ Hành bận rộn thì Hoắc Khải đi qua nói chuyện với Linh Linh.

Cô bé này càng lớn càng xinh đẹp, được Giang Chí Hạo nâng như nâng trứng.

Bát cháo năm xưa luôn khiến Giang Chí Hạo cảm thấy có lỗi với cô bé. Ý nghĩ muốn tự sát cũng lại là một vết nhơ trong cuộc đời của anh ấy.

Nhìn miếng vải trên mặt Linh Linh, Hoắc Khải có thể tưởng tượng được trong lòng Giang Chí Hạo khó chịu đến mức nào.

Không chỉ có Giang Chí Hạo, đến chính anh còn cảm thấy tức giận.

"Chú Ho…", Linh Linh vừa mới định nói ra thì liền ngưng lại, rồi nói tiếp: "Chú Lý, cháu không sao đâu mà, bác sĩ nói cháu sẽ khỏe lại nhanh thôi".

"Đương nhiên rồi, cháu sẽ không sao đâu. Nhưng chú sẽ không tha cho kẻ dám bắt nạt cháu đâu", Hoắc Khải nói.

Linh Linh cười nhạt, nhìn vô cùng điềm tĩnh. Cô bé giống như khuê tú nhà giàu thời cổ đại bước ra từ trong tranh, khiến người ta nhìn mà cảm thấy thư thái.

Thật không biết cái thằng nhà giàu kia đã lên cơn điên gì mà dám bắt nạt cô bé.

Linh Linh không khuyên Hoắc Khải đừng báo thù, cô bé tiếp xúc với Hoắc Khải từ lâu, Hoắc Khải cũng luôn dạy cho cô bé về triết lý nhân sinh.

Đời người rất ngắn, làm người thì phải có cốt khí. Nghe thì có vẻ lỗ mãng nhưng đời người ngắn như thế, nếu không có cốt khí thì khác nào cái bóng của người khác, sống còn ý nghĩa gì nữa. Sau khi chết cũng sẽ chẳng được ai nhớ đến.

Dĩ nhiên, quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Cho dù muốn cạnh tranh thì cũng phải tìm một cơ hội tốt, không thể khiến bản thân mình phải chịu thiệt được.

Linh Linh rất nghe lời Hoắc Khải và đều ghi nhớ trong lòng. Cái tên nhà giàu kia nhìn thì có vẻ là không làm sao, nhưng thực chất nếu cởi áo ra thì có thể thấy vết bầm tím trên khắp người của cậu ta.

Cậu ta làm mặt của Linh Linh bị thương, nhưng cũng bị Linh Linh cầm gạch phang cho một trận.

Không đánh vào đầu hay mặt mà chỉ đánh vào thể xác. Đau đớn nhưng lại chẳng bị thương quá nghiêm trọng.

Mà Giang Chí Hạo nhìn có vẻ hung ác nhưng vẫn không ghê ghớm được như Linh Linh.

Lúc này, nhóm người Vương Vũ Hành đã lắp máy tính xong. Bọn họ bắt đầu lạch cạch thao tác, chuẩn bị mọi việc trước khi hành sự.

Bọn họ đã tra xét công ty của bố của thằng nhóc nhà giàu kia đến từng chân tơ kẽ tóc. Việc cần làm bây giờ rất đơn giản, đó là vào làm loạn thị

trường thứ cấp một chút.

Hiện giờ còn 50 phút nữa là kết thúc phiên làm việc buổi chiều, đủ để bọn họ làm xong mọi việc.

Khoảng ba phút sau, Vương Vũ Hành nói với Mã Chấn Xuyên: "Xong chưa đó?"

"Xong rồi, đã chuyển tiền vào, nhưng hình như cổ phiếu này có nhà cái thì phải", Mã Chấn Xuyên nói.

"Vậy thì coi như người đó xui thôi", Vương Vũ Hành không quan tâm lắm. Cậu ta hỏi Lương Chính Phi: "Ép giá gắt chút, đỡ phải tốn nhiều tiền".

"Yên tâm", Lương Chính Phi một tay thao tác một tay cầm giấy và tốc ký lại những con số.

Làm hai việc một lúc là chuyện vô cùng quen thuộc với anh ấy. Đây cũng là năng lực trời cho và trải qua luyện tập.

Còn Tề Thanh Sơn thì vặn cổ tay kêu rắc rắc rồi nói: "Nhanh chút nha, tôi không chờ nổi nữa rồi!"

Tất cả đều đã chuẩn bị xong, Vương Vũ Hành nhìn Hoắc Khải hỏi: "Thầy ơi…"

Hoắc Khải không buồn ngẩng đầu lên, vẫy tay nói: "Lâu lắm rồi tôi chưa làm mấy cái này, các cậu tự túc đi".

"Vâng!", Vương Vũ Hành cười khì khì, nói với hai người kia: "Thế thì chơi thôi".

Trong nhóm, Vương Vũ Hành thuộc kiểu quyết đoán lại lạnh lùng tàn nhẫn. Nhưng lúc này cậu ta lại có vẻ hơi trẻ con.

Dù là cảm xúc hay hành động thì đều khác trước rất nhiều.

Bởi vậy mới nói, phản ứng của một người có quan hệ rất lớn với môi trường, không khí nơi ở.

Mấy năm chưa hợp tác lại, đột nhiên bảo làm một trận khiến mấy người nhiệt huyết sôi trào, giống như quay lại cái thời khắc kích thích đó vậy.

Cùng với mệnh lệnh của Vương Vũ Hành, màn hình máy tính thay đổi liên tục, nhập số, hàng trăm hàng ngàn tài khoản đang tiến hành đầu tư.

Giá cổ phiếu bắt đầu tăng lên.

Nếu tính theo phút thì biên độ tăng không lớn, biến động duy trì ở hai điểm.

45 phút sau, Tề Thanh Sơn nói: "6.8 tệ, mười triệu cổ phiếu".

Mã Chấn Xuyên tiếp lời: "7.57 tệ, tám triệu cổ phiếu".

"Cũng đủ dùng rồi", Vương Vũ Hành gật đầu. Thu thập được gần hai mươi triệu cổ phiếu trong vòng 45 phút đã là khá lắm rồi. Bọn họ đã lấy được hầu như toàn bộ cổ phiếu của mấy nơi bán ra trong lúc này, mà biên độ của cổ phiếu cũng đã tăng 3%.

Đã thu thập cổ phiếu bluechip xong thì mọi chuyện còn lại quá đơn giản, chỉ cần bùng nổ thôi.

Lương Chính Phi đang điên cuồng nhập số. Mỗi năm phút, cổ phiếu tụt xuống gần bốn điểm, từ sáu điểm trở về hai điểm.

Lúc này, nhà cái của cổ phiếu cũng đã nhận ra sự bất thường và bắt đầu rót tiền vào để duy trì dao động.

Nhưng nhóm Vương Vũ Hành không đến để kiếm tiền mà muốn người khác thua thiệt. Một bên mua một bên bán giằng co nhau trong vòng năm phút trước khi chốt phiên làm cho biên độ màu đỏ nhảy sang màu xanh ba điểm.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 355: Xuống Giá

Cùng lúc đó, thằng nhóc kia cùng luật sư và vệ sĩ đã về đến công ty.

Cậu ta tới thẳng văn phòng của chủ tịch hội đồng quản trị, chẳng buồn gõ cửa mà đi thẳng vào trong, vừa vào phòng đã gào ầm lên: "Bố, cái thằng họ Giang kia đúng là thích đâm đầu vào chỗ chết, dám tìm người động tới con, hôm nay con mà không..."

Cậu ta nói được nửa chừng thì người đàn ông ngồi sau bàn làm việc đã gằn giọng quát: "Im miệng!"

Thằng nhóc kia sững sờ, bấy giờ mới chú ý thấy mấy người đang đứng vây quanh bàn làm việc.

Những người này nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, mặt mũi ai cũng rất khó coi.

Thằng nhóc không hiểu gì, bước tới hỏi: "Bố, sao thế hả bố?"

Ngồi ở chính giữa chiếc bàn làm việc là bố của cậu ta - Sử Vĩnh Ba.

Với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị của một công ty điện tử, Sử Vĩnh Ba cũng có chút bản lĩnh, dùng thời gian hai mươi năm biến một công xưởng nhỏ không đáng để mắt tới thành một công ty niêm yết cổ phiếu trên thị trường.

Tuy rằng giá trị công ty chỉ có vài tỷ tệ, chỉ là nhân vật nhỏ lót chân tại sàn giao dịch, nhưng cũng ghê gớm lắm rồi.

Mà khi con người đến độ tuổi trung niên, nhất là khi quy mô công ty đạt tới một phân tầng nhất định, muốn tiến thêm bước nữa không còn dễ dàng gì.

Rất nhiều lúc càng muốn kiếm tiền thì có khả năng càng dễ lỗ.

Vào lúc này, đa số các công ty sẽ khai thác nghiệp vụ mới, sử dụng mức độ ảnh hưởng của công ty để nhanh chóng phát triển thị trường mới, tăng thêm lợi nhuận.

Nửa đời trước của Sử Vĩnh Ba đã cống hiến cho công ty, bây giờ kiếm được nhiều tiền nên tâm lý cầu tiến cũng không còn mạnh mẽ như lúc trước. Thêm vào đó, vài lần đầu tư thất bại cũng dần khiến hắn mất đi ý chí tiến lên.

May mà khi niêm yết cổ phiếu, từng có chuyên gia thảo luận với hắn về một con đường kiếm tiền khác, gọi là "cắt rau hẹ".

Rất nhiều cổ phiếu có nhà cái thao túng, đồng thời nhà cái này không phải là các nhà đầu tư hay tổ chức nhỏ lẻ, mà là chính bản thân công ty họ.

Công ty niêm yết cổ phiếu muốn kiếm tiền thì cách nhanh nhất là lợi dụng thị trường chứng khoán thứ cấp để hốt bạc của dân chơi cổ phiếu nhỏ lẻ.

Họ có nguồn tin nội bộ, cũng có thể tung ra một số thông tin thật giả lẫn lộn để phối hợp cùng giá cổ phiếu bất cứ lúc nào, cho nên đối với những người này mà nói, việc thao túng cổ phiếu dễ như ăn cháo.

Muốn cổ phiếu tăng thì tăng, muốn cho nó giảm thì giảm.

Công ty điện tử của Sử Vĩnh Ba âm thầm sở hữu một đội ngũ chuyên nghiệp giúp công ty kiếm tiền tại thị trường chứng khoán thứ cấp.

Đây là một khoản thu nhập "màu xám", không tính vào sổ sách công ty, nhưng khả năng kiếm tiền còn mạnh hơn bất kỳ nghiệp vụ nòng cốt nào. Nếu làm tốt, một năm chí ít cũng kiếm được thu nhập hơn một tỷ.

Từ khi niêm yết cổ phiếu đến nay, việc thao túng cổ phiếu vẫn luôn thuận lợi, thỉnh thoảng có con cá lọt lưới, chắc hẳn cũng biết quy tắc nên sẽ không làm loạn với nhà cái, chỉ cần bắn một phát súng là co giò chạy rồi.

Nhưng hôm nay, khi Sử Vĩnh Ba đang ngồi trong phòng làm việc tìm kiếm thông tin xem nên đi nghỉ mát ở đâu, chủ quản của phòng tài chính đột nhiên chạy tới báo với hắn rằng đã xảy ra sự cố.

Khi hắn mở máy tính ra xem, giá cổ phiếu đã rớt mất 5%.

Sử Vĩnh Ba rất buồn bực, cổ phiếu của hắn đang chuẩn bị một chiêu hốt bạc mới, vừa mới tạo ra xu hướng, đã hứa hôm nay sẽ nâng giá lên 4%, làm sao lại rớt nhiều như vậy được?

Một tăng một giảm, tính ra là khoảng cách 9%, gần bằng mức kịch trần rồi.

Chủ quản của phòng tài chính báo với hắn, nghi ngờ có nhà đầu tư lẻ tiến vào vớt tiền. Nhưng hành vi của nhà đầu tư này khá kỳ lạ, cổ phiếu không nhiều nhưng bán ra một lượng lớn với giá chạm đáy, làm giá cổ phiếu tụt thẳng xuống.

Nếu thực sự là nhà đầu tư lẻ, chắc hẳn không nên làm như vậy. Bởi vì giá cổ phiếu rớt xuống chỉ gây thiệt cho họ chứ không có lợi ích nào cả.

Khả năng duy nhất là có người muốn cướp cái.

Nhưng cho dù cướp cái cũng không cần "bạo lực" như vậy, thực sự không thấy tí lý lẽ nào luôn.

Họ đâu biết rằng, tuy Giang Chí Hạo không đồng ý cho Vương Vũ Hành và đồng bọn báo thù, nhưng Vương Vũ Hành vẫn chuẩn bị từ trước rồi.

Hai ngày trước, họ đã thu mua không ít cổ phiếu, cộng hết vào chắc có khoảng năm đến sáu chục triệu cổ phiếu.

Nhưng hành động của hai ngày trước khá kín kẽ, chỉ lặng lẽ thu mua theo biến động của giá cổ phiếu, cho dù đến tận hôm nay, tất cả cổ phiếu blue-chip được sang tay trong vòng bốn mươi phút, không chừa lại một xu nào.

Bây giờ đã chuẩn bị đủ lượng cần thiết rồi, tự khắc sẽ không cần biết lý lẽ gì nữa.

Theo suy nghĩ của Vương Vũ Hành, làm chuyện gì cũng phải làm đến tận cùng, thế nào là làm người phải chừa lại một con đường, sao này còn tiện nhìn mặt nhau?

Thị trường chứng khoán thứ cấp chính là nơi đấu tranh tôi sống anh chết, ai càng nhân từ càng chết nhanh hơn.

"Còn đợi gì nữa, mau chóng cho người làm việc đi!", Sử Vĩnh Ba sốt ruột.

Hắn biết rõ một khi nhà cái lung lay đồng nghĩa với điều gì, có nghĩa là thu nhập hơn một tỷ tệ "bốc hơi", hơn nữa đây còn là lợi nhuận cố định hằng năm nữa.

Một món tiền to như thế, ai mà không kích động?

Chủ quản của phòng tài chính vừa nhìn màn hình vừa nói: "Đang làm rồi ạ, nhưng hỏa lực của đối phương quá hung hăng, đập tiền mà không tiếc tổn thật, cổ phiếu blue-chip của chúng ta cùng lắm chỉ có thể giữ mức ngang bằng với họ thôi!"

Bởi vì nhà cái của công ty đã thao túng giá cổ phiếu trong thời gian quá dài, khi không có nhà đầu tư nhỏ lẻ nào tiến vào, chỉ cần tới vài chục triệu tiền vốn là đủ rồi, tính ra còn chưa tới mười triệu cổ phiếu.

Cũng vì lần này phải hốt bạc từ nhà đầu tư lẻ, phải tạo xu thế nên lượng cổ phiếu găm lại mới nhiều hơn, khoảng mười triệu cổ phiếu.

Chủ quản phòng tài chính cảm thấy chắc hẳn số lượng này đủ để giữ thế cầm hòa với đối phương, nhưng trên thực tế, số lượng cổ phiếu trong tay Vương Vũ Hành còn nhiều hơn bên này mấy lần.

"Đừng nói nhiều thế làm gì, bây giờ tôi chỉ biết giá cổ phiếu đang lao dốc, nếu những nhà đầu tư lẻ kia cũng bán ra theo thì tiền vốn trong mấy

ngày nay của chúng ta phải tính thế nào? Thành bong bóng xà phòng hết!", mặt mũi Sử Vĩnh Ba tái mét.

Muốn tạo ra xu thế thì phải đẩy giá cổ phiếu lên cao, mà nâng giá cổ phiếu có nghĩa là phải tốn thêm nhiều tiền dùng lượng cổ phiếu trong tay làm bước đệm.

Muốn "cắt rau hẹ" đồng nghĩa với việc công ty lót tiền vào trước.

Nên khi giá cổ phiếu đột ngột giảm xuống, đối với họ mà nói, cũng không phải chuyện gì tốt đẹp.

Chủ quản phòng tài chính vội vàng nói: "Tôi đã bảo họ tranh thủ thời gian phản đòn rồi, còn ba phút cuối cùng trước khi chốt giá giao dịch, chắc có thể kéo được giá lên một chút."

Suy nghĩ của người này được xây dựng trên tiền đề lượng cổ phiếu của đôi bên ngang bằng nhau.

Sử Vĩnh Ba không hề biết lượng cổ phiếu trong tay Vương Vũ Hành là bao nhiêu, hắn cũng không quá hiểu về thị trường này, chỉ biết một số thường thức cơ bản.

Phiên giao dịch nhanh chóng trôi tới thời gian chốt giá giao dịch.

Mỗi phút mỗi giây qua đi, thằng nhóc kia cũng đứng ngay bên cạnh. Cậu ta không hề hiểu gì về cổ phiếu, nhưng cũng ra được, hôm nay công ty gặp phải rắc rối.

Chỉ nhìn sắc mặt của bố cậu ta cũng biết có lẽ sẽ tổn thất rất nhiều tiền.

Cho nên dù đang có bao nhiêu oán giận chất chứa trong lòng, cậu ta cũng không dám bộc phát vào lúc này.

Luật sư trung niên quay về cùng cậu ta cũng đứng ngay bên cạnh, lặng lẽ đợi kết quả.

Thời gian ba phút trôi qua rất nhanh, khi một giây cuối cùng kết thúc, giá cổ phiếu được cố định, sắc mặt Sử Vĩnh Ba xanh đến mức không thể xanh hơn nữa.

Giá cổ phiếu được kéo lên như dự đoán của chủ quản phòng tài chính không xuất hiện, mà thứ xuất hiện trong tầm mắt hắn chỉ là giá cổ phiếu rớt kịch trần, rất chói mắt.

Đúng vậy, tại khớp lệnh định kỳ sau cùng, mã cổ phiếu này kết phiên bằng cách xuống giá kịch trần.

Dù là Sử Vĩnh Ba hay chủ quản phòng tài chính, đều không dám tin vào sự thật này.

Sao có thể rớt giá kịch trần cơ chứ?

Người của mình đã tung đại đa số lượng cổ phiếu blue-chip ra rồi, theo lý mà nói, cho dù không thể kéo giá về vị trí vốn có thì chí ít cũng có thể duy trì trạng thái bất động mà.

Thế nhưng bây giờ, giá cổ phiếu rớt kịch trần.

Sử Vĩnh Ba sầm mặt nhìn chủ quản phòng tài chính, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Chuyện gì thế này! Không phải cậu nói sẽ kéo giá lên sao!"

Chủ quản phòng tài chính cũng đờ đẫn, lắp ba lắp bắp nói: "Có lẽ, có lẽ lượng cổ phiếu blue-chip của đối phương nhiều hơn chúng ta..."

Thị trường cổ phiếu chính là nơi anh mua thì tôi bán, nếu lượng blue-chip của hai bên ngang nhau, tôi mua với giá cao, anh bán với giá thấp, tôi có thể tiếp quản toàn bộ số cổ phiếu của anh.

Nhưng nếu cổ phiếu của bên bán nhiều hơn, đợi khi nguồn vốn của bên mua cạn kiệt, số cổ phiếu giá thấp còn lại sẽ không được sang nhượng với giá cao nữa.

Cái gọi là "phá của", chỉ đơn giản như thế.

Bây giờ giá cổ phiếu dừng lại ở mốc rớt kịch trần, chỉ có thể nói lên một điều rằng, số lượng cổ phiếu blue-chip của đối phương nhiều hơn bên mình.

Sử Vĩnh Ba tức giận vỗ bàn, quát mắng: "Đừng nói những câu thừa thãi này với tôi, lập tức đi điều tra, rốt cuộc là chuyện gì! Do ai làm! Tôi muốn bóp chết kẻ đó!"

Tốn mấy chục triệu tệ, trầy da tróc vảy để tạo xu thế mà vì một lần rớt giá kịch trần mà bỏ phí hết, làm sao Sử Vĩnh Ba không tức cho được.

Chủ quản phòng tài chính hết sức cay đắng, có thể dùng nhiều cổ phiếu blue-chip như thế này để cướp cái, không phải nhân vật tầm thường, hắn muốn bóp chết người ta đâu dễ dàng vậy được.

Nhưng sao lại có kiểu cướp cái bạo lực thế chứ, theo quy tắc thông thường là phải thăm dò trước, xem đối phương có ý định rút lui không. Nếu người ta bằng lòng chủ động rời sàn, có thể giảm bớt tổn thất của đôi bên.

Đâu như hôm nay, đây rõ ràng là không nói không rằng, xông tới ấn đầu người ta vào hố xí, không chết không chịu thôi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 356: Mất Mặt

Phiên giao dịch kết thúc, Sử Vĩnh Ba tức đến mức muốn nhai đầu người ta.

Hắn muốn tìm ra hung thủ đứng sau lần phá rối này, nhưng chủ quản phòng tài chính lại không lạc quan như vậy.

Một ekip dám xông lên làm loạn không cần quan tâm đến quy tắc, cho thấy họ không sợ công ty niêm yết cổ phiếu. Nếu họ sợ, họ đã không làm như vậy.

Vả lại, cho dù hắn tìm được người ta thì thế nào, hắn đánh trả người ta kiểu gì?

Nếu dồn người ta tới đường cùng thì sự việc hắn tự mình làm nhà cái sẽ vỡ lở, thế thì càng rắc rối hơn.

Không đến mức bất đắc dĩ, chủ quản phòng tài chính không mong chuyện này xảy ra. Theo cách nghĩ của người này thì tốt nhất là có thể hòa giải cùng đối phương, giữ hòa khí mới có thể sinh tài lộc.

Sử Vĩnh Ba không cần biết người này nghĩ thế nào, tóm lại chỉ cần xử lý được sự việc này, làm cách nào cũng được.

Chủ quản phòng tài chính tuân lệnh rồi rời đi, trong phòng làm việc chỉ còn lại Sử Vĩnh Ba và con trai Sử Hạo Vũ.

Ngẩng đầu nhìn Sử Hạo Vũ đứng ở đó và luật sư trung niên bên cạnh, Sử Vĩnh Ba vốn đã không vui nên lạnh lùng quát: "Hai người còn đứng đần ra đấy làm gì, có việc gì thì nói đi!"

Sử Hạo Vũ diễu võ giương oai trước mặt người khác chứ không dám làm vậy trước mặt bố mình. Không phải vì sợ ăn đòn, có thể nói rằng cậu ta ăn đòn từ nhỏ đến lớn rồi.

Chủ yếu vì Sử Hạo Vũ biết rõ, bản thân mình có thể ngông nghênh như vậy hoàn toàn nhờ vào bố mình.

Ngày thường cậu ta muốn mua gì thì mua, cũng là nhờ tiền mà bố cậu ta cho.

Không có ông bố này, cậu ta thực sự không sống tiếp được.

Thế nên cậu thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi này vẫn phân biệt được rõ ràng, người nào đắc tội được, người nào không thể đắc tội được.

Cậu ta không nói gì, luật sư trung niên đứng bên cạnh thì không thể im lặng mãi, đành nói: "Hôm nay tôi cùng cậu chủ tới bệnh viện, tìm hai bố con nhà kia. Nhưng thái độ của đối phương rất tệ hại, khả năng chúng tôi thua kiện khá cao!"

"Bố con nào cơ?", Sử Vĩnh Ba buột miệng hỏi.

Hắn căn bản không để tâm tới chuyện của hai bố con Giang Chí Hạo, chỉ bảo luật sư của công ty dẫn con trai mình đi uy hiếp, cũng không muốn đâm đầu vào rắc rối nhiều hơn.

Chuyện nhỏ nhặt này, không đáng để hắn phải lo lắng.

Luật sư trung niên vội vàng giải thích: "Là cô gái đánh cậu chủ..."

"Chuyện vặt vãnh này mà cũng đến làm phiền tôi à? Nếu đến cả loại người đấy mà ông cũng không dàn xếp được thì nhanh chóng thu dọn đồ đạc mà cút đi!", Sử Vĩnh Ba chửi ầm lên.

Luật sư trung niên thấy ấm ức lắm, không phải hắn không dàn xếp được, mà người ta không muốn nói năng hợp tình hợp lẽ với hắn, nhưng về đến đây lại gặp ngay một người cũng chẳng cần quan tâm đến lý lẽ như Sử Vĩnh Ba.

Sử Hạo Vũ lên tiếng: "Bố ơi, mấy người đó thực sự hống hách lắm luôn, không những không xin lỗi mà còn đòi đánh con cơ. Nếu không vì

hôm nay con gọi thêm mấy thằng vệ sĩ, không biết đã bị chúng nó đánh đến mức nào rồi. Với cả chúng nó còn bảo, bố phải cần thật đấy, sớm muộn gì cũng gây rắc rối cho bố".

"Chúng nó là cái thá gì mà dám nói như thế! Thế thì tao chống mắt chờ chúng nó tới gây rắc rối đây!"

Tâm trạng Sử Vĩnh Ba vốn đã không vui, nghe được mấy câu đổ thêm dầu vào lửa này càng thêm tức tối mà không biết trút vào đâu.

Đúng là không được ngày đẹp, đến cả một kẻ không tiền không thế cũng đòi uy hiếp hắn cơ đấy.

Bối cảnh của Giang Chí Hạo, hắn từng điều tra rồi, mấy năm trước là công nhân ở công trường, sau này hình như tới tỉnh khác làm thuê, rất nhiều năm sau mới quay về.

Chắc là gom được ít tiền nên mua một căn nhà tầm bảy mươi, tám mươi mét vuông trong thành phố, ngày thường đi lại bằng xe điện bình thường.

Loại người như thế này, bình thường Sử Vĩnh Ba không thèm liếc thêm một cái.

Hắn lười nghĩ ngợi nên nói với luật sư trung niên: "Chuyện này cứ liệu liệu mà làm, cần tiền hay người thì tự đi tìm. Tôi không muốn biết quá trình, tôi chỉ cần kết quả. Còn nữa, nếu sau này vì một tí chuyện cỏn con này mà tới làm phiền tôi thì tự cuốn xéo ra khỏi công ty đi!"

Luật sư trung niên không dám nói nhiều, vội vàng đáp lời rồi rời khỏi văn phòng.

Còn Sử Hạo Vũ do dự trong chốc lát mới hỏi: "Bố ơi, ban nãy xảy ra chuyện gì thế, con thấy hình như họ nói gì mà giá cổ phiếu?"

"Nói với mày mày cũng không hiểu, được rồi, cần làm gì thì đi làm đi, đừng làm phiền tao!", Sử Vĩnh Ba sốt ruột nói.

Sử Hạo Vũ ừm một tiếng, cũng không nói gì nữa. Cậu ta có thể hỏi một câu về tình hình công ty chỉ đơn thuần là buột miệng nhắc tới chứ không phải muốn giúp đỡ gì.

Có bao nhiêu chuyên gia ở đó kia kìa, đâu đến lượt cậu ta.

Chần chừ trong chốc lát, Sử Hạo Vũ vẫn không kiềm chế được: "Bố ơi, con muốn xin ít tiền..."

"Lại xin tiền? Không phải mới cho mày mười ngàn tệ à, mới mấy ngày đã tiêu hết rồi?"

"Chẳng phải trước đó có buổi tụ tập với bạn bè sao, con đãi họ, không những không đủ, còn phải vay tiền người khác nữa. Bố nói xem, công ty nhà ta to như vậy, con vay tiền người ta còn ra thể thống gì. Vả lại, nếu không phải vì vay tiền, con cũng không đánh nhau với con nhỏ đó đâu", Sử Hạo Vũ nói.

Mấy ngày trước quả thực có người bạn cùng lớp tổ chức mừng sinh nhật. Đáng lý ra chuyện này không liên quan gì tới cậu ta lắm, nhưng Sử Hạo Vũ bình thường tiêu tiền bừa bãi, thanh niên trẻ cũng thích nổi bật, cứ phải móc hầu bao ra đãi khách mới chịu.

Thế mà vì vung tay quá trán, số tiền tiêu vặt hàng chục ngàn tệ không đủ, cậu ta không dám xin tiền Sử Vĩnh Ba ngay lập tức, bèn tìm người bạn mừng sinh nhật kia để đòi.

Lý do rất đơn giản, hôm nay sinh nhật cậu, đáng lý ra cậu phải là người đãi khách. Bây giờ tôi đã bỏ ra phần lớn số tiền rồi, cậu bỏ ra số lẻ này chắc cũng không quá đáng nhỉ.

Thế nhưng điều kiện gia đình của người bạn mừng sinh nhật kia cũng không dư dả như cậu ta, dự trù ban đầu chỉ có vài trăm tệ thôi, kiếm đâu ra mấy ngàn tệ bù vào cái lỗ hổng do Sử Hạo Vũ khoét ra chứ.

Sử Hạo Vũ lập tức mắng đối phương là thằng khố rách áo ôm, không còn tiền còn đòi sinh nhật, đúng lúc bị Linh Linh đi ngang qua nghe được.

Xuất phát từ tình cảm bạn bè, Linh Linh xông tới chỉ trích Sử Hạo Vũ không nên sỉ nhục bạn cùng lớp như vậy.

Người ta vốn không định làm tiệc sinh nhật xa xỉ thế này, do cậu chủ động đòi đãi khách, bây giờ không mang đủ tiền, đòi người khác phải lấp lỗ hổng cho cậu là thế nào.

Có bản lĩnh ra vẻ thì phải ra vẻ cho chót, đừng ra vẻ nửa chừng rồi thôi.

Sử Hạo Vũ ngày thường ngang ngược quen rồi, người bên cạnh đều nịnh nọt lấy lòng vì gia cảnh của cậu ta, chẳng ai không khách sáo với cậu ta như Linh Linh.

Sử Hạo Vũ tự thấy xấu hổ, hôm đó cũng uống rượu, cộng thêm tuổi trẻ nóng nảy, hùng hùng hổ hổ mắng trả.

Trông Linh Linh có vẻ điềm tĩnh chứ thực ra còn nóng tính hơn Giang Chí Hạo nhiều, không nói năng gì, trở tay nhặt cục gạch lên đập cậu ta.

Vì thế mà hai người lao vào đánh nhau, vóc dáng đôi bên trông có vẻ ngang nhau chứ khả năng chiến đấu một trời một vực.

Sử Hạo Vũ gần như bị đè xuống mà đánh, sau cùng được người ta lôi ra, nhân cơ hội Linh Linh không chú ý bèn lấy mảnh vỡ của lọ hoa cào rách mặt cô bé.

Tóm lại, cậu ta vẫn chịu thiệt nhiều hơn.

Trong lòng Sử Hạo Vũ vẫn luôn nghĩ rằng đây là mối nhục của bản thân, đến một đứa con gái cũng không đánh lại được, quá mất mặt.

Mà sau khi bố cậu ta – Sử Vĩnh Ba biết chuyện, hắn cũng cảm thấy con trai mình chịu thiệt, bèn bảo luật sư của công ty tới đó hù dọa người ta. Cho dù đối phương không chịu đền bù, chí ít cũng không thể để chúng nói xấu con trai mình.

“Mày còn có mặt mũi mà kể lể à! Một thằng con trai mà không đánh nổi một con nhỏ, mất hết cả thể diện!”, Sử Vĩnh Ba tức tối mắng vài nhưng vẫn rút một xấp tiền từ trong ngăn kéo ném cho cậu ta: “Chỉ có từng này thôi. Mày tiêu vừa vừa phải phải thôi, đừng lần nào tới tìm tao cũng đòi tiền. Tao là bố mày chứ không phải máy rút tiền!”

“Hềhề, cảm ơn bố! Bố tuyệt nhất trên đời!”, Sử Hạo Vũ vui vẻ nịnh nọt mấy câu rồi mới cầm tiền đi.

Hai bố con này đều không coi bố con nhà họ Giang ra gì, cũng không liên tưởng sự việc ở thị trường cổ phiếu lúc chiều với Giang Chí Hạo.

Lời nói mà Sử Hạo Vũ truyền đạt lại tuy không quá giống với những gì Hoắc Khải nói, nhưng ý chính thì không khác gì, nhưng Sử Vĩnh Ba chỉ coi những câu này như tiếng đánh rắm.

Cũng không tự đái một bãi rồi soi lại bộ dạng của bản thân, còn dám uy hiếp người ta? Sao bây giờ mấy người này không biết thân biết phận thế nhỉ!

Nhưng vẫn phải cẩn trọng bên phía thị trường cổ phiếu, nếu thực sự có người dùng bạo lực để cướp cái, thế thì hơi phiền phức rồi.

Sử Vĩnh Ba ngồi sau bàn làm việc, mặt mũi sa sầm đợi cấp dưới điều tra tình hình xong rồi báo cáo lại.

Ngoài miệng hắn nói muốn bóp chết đối phương, thực chất trong lòng cũng hiểu, tốt nhất là biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có, giữ hòa khí sinh tài lộc.

Nếu thực sự bung bét ra thì không ai được lợi lộc.

Nhưng rốt cuộc là thần tiên phương nào mà lỗ mãng, mà khó tin đến vậy.

Lúc này đây, trong phòng bệnh, Vương Vũ Hành và những người khác đang đập tay ăn mừng.

Lần rớt giá kịch trần tại phiên khớp lệnh định kỳ cho thấy thủ đoạn của họ đã thành công rồi.

Tuy rằng nhiều năm rồi không hợp tác, nhưng lần này ra tay vẫn chứng minh được sức mạnh của nhóm Địa Phủ.

"Thầy ơi, xong rồi!", Vương Vũ Hành bước tới bên cạnh Hoắc Khải, mỉm cười báo công: "Thầy thấy chúng em vất vả nửa ngày trời, có nên khen đôi câu không ạ?"

"Những việc khác đã làm cả rồi chứ?", Hoắc Khải hỏi.

Vương Vũ Hành nhìn Lương Chính Phi, Lương Chính Phi gật đầu nói: "Đè hết giá cổ phiếu của mấy công ty liên quan rồi. Mặt Ngựa đã soạn xong nội dung, đang cùng Đầu Trâu tung tin ra. Chắc đến sáng sớm ngày mai sẽ có một lượng bán ra lớn, áp lực của phiên sau sẽ nhỏ hơn rất nhiều".

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 357: Vấn Đề

Lần rớt giá buổi chiều vẫn có không ít thành phần đầu cơ tiến vào mua lại, khiến đám người Vương Vũ Hành lãng phí không ít cổ phiếu.

Nhưng đợi ngày mai tin tức tiêu cực được tung ra, chắc hẳn những người này sẽ lập tức bán ra theo, đến lúc đó ăn trọn lần rớt giá thứ hai sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Khi đám người Vương Vũ Hành theo Hoắc Khải làm việc, đa số học được mấy thủ đoạn đập phá như thế này.

Dạng lợi dụng số lượng chênh lệch của số cổ phiếu để quấy phá chỉ là thủ đoạn thấp kém nhất. Cao cấp hơn một chút là tiến hành chèn ép toàn bộ các công ty có liên quan tới công ty của Sử Vĩnh Ba, chỉ cần có hoạt động trên thị trường chứng khoán thứ cấp. Đồng thời tung tin đồn ra bên ngoài nói rằng việc hợp tác của họ hoặc nội bộ công ty họ xuất hiện vấn đề lớn dẫn đến tổn thất kinh tế nghiêm trọng, thế nên giá cổ phiếu mới rớt thảm hại một cách vô duyên vô cớ.

Cho dù mấy công ty này đăng thông cáo bác bỏ tin đồn rằng không có chuyện ấy, cũng không tác dụng gì.

Bởi vì trong đa số trường hợp, nguồn vốn thao túng một mã cổ phiếu chỉ có một nửa thuộc về nhà cái, nửa còn lại thuộc về các nhà đầu tư đơn lẻ.

Ai có thể làm lung lay cảm xúc của các nhà đầu tư đơn lẻ, để họ đi theo mình, người đó đã thắng chắc rồi.

Lần rớt giá buổi chiều vẫn có không ít thành phần đầu cơ tiến vào mua lại, khiến đám người Vương Vũ Hành lãng phí không ít cổ phiếu.

Nhưng đợi ngày mai tin tức tiêu cực được tung ra, chắc hẳn những người này sẽ lập tức bán ra theo, đến lúc đó ăn trọn lần rớt giá thứ hai sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Khi đám người Vương Vũ Hành theo Hoắc Khải làm việc, đa số học được mấy thủ đoạn đập phá như thế này.

Dạng lợi dụng số lượng chênh lệch của số cổ phiếu để quấy phá chỉ là thủ đoạn thấp kém nhất. Cao cấp hơn một chút là tiến hành chèn ép toàn bộ các công ty có liên quan tới công ty của Sử Vĩnh Ba, chỉ cần có hoạt động trên thị trường chứng khoán thứ cấp. Đồng thời tung tin đồn ra bên ngoài nói rằng việc hợp tác của họ hoặc nội bộ công ty họ xuất hiện vấn đề lớn dẫn đến tổn thất kinh tế nghiêm trọng, thế nên giá cổ phiếu mới rớt thảm hại một cách vô duyên vô cớ.

Cho dù mấy công ty này đăng thông cáo bác bỏ tin đồn rằng không có chuyện ấy, cũng không tác dụng gì.

Bởi vì trong đa số trường hợp, nguồn vốn thao túng một mã cổ phiếu chỉ có một nửa thuộc về nhà cái, nửa còn lại thuộc về các nhà đầu tư đơn lẻ.

Ai có thể làm lung lay cảm xúc của các nhà đầu tư đơn lẻ, để họ đi theo mình, người đó đã thắng chắc rồi.

Mà đặc điểm nổi bất nhất của nhà đầu tư đơn lẻ: mới nghe tin đồn đã tưởng là sự thật.

Trước giờ họ vẫn luôn giữ thái độ hoài nghi với tin tức tốt, nhưng luôn tin sái cổ mọi tin tức xấu.

Chỉ cần có một chút tin tức tiêu cực, họ chạy đi còn nhanh hơn thỏ.

Thông cáo bác bỏ tin đồn của công ty căn bản không đủ để họ tin, bao giờ giá cổ phiếu thực sự tăng lên thì các nhà đầu tư đơn lẻ mới vỡ lẽ, hóa ra không có chuyện gì thật.

Đợi khi họ đuổi theo giá trị cao tiến vào thị trường, nhà cái lại tung ra một ít tin đồn tiêu cực không rõ thật giả nữa. Đập sàn bán ra, lại thêm một đống người vào tròng.

Không tự xẻo thịt thì không có cơ hội rời sàn đâu nhé.

Bởi vì nhà cái biết rất rõ phân bổ lượng tiền trên thị trường, nhà đầu tư đơn lẻ nấn ná trên sàn giao dịch càng nhiều thì họ càng không chịu kéo giá lên. Khi nào bạn xẻo thịt rồi bỏ đi, giá cổ phiếu tự nhiên sẽ rớt, họ mới khởi động lại một vòng "cắt rau hẹ" mới.

Chiêu trò này nghe có vẻ đơn giản, trên thực tế nếu không phải nhà cái thao túng cổ phiếu thì rất khó thực thi. Mà chiêu trò càng đơn giản thì khi áp dụng càng đem lại hiệu quả cao.

Vương Vũ Hành và những người khác không lạ gì chiêu trò này, chiều nay khi phá rối, họ tiện tay đập luôn vài phần trận của giá cổ phiếu các công ty liên kết quan trọng.

Chắc hẳn mấy công ty kia cũng đang mờ mịt lắm, chẳng hiểu tại sao, tin tức tiêu cực từ đâu ra thế?

"Tốc độ của Du Hồn vẫn không kém gì năm đó, đỉnh à nha!", Vương Vũ Hành dựng ngón cái lên với Lương Chính Phi.

Lương Chính Phi mỉm cười thẹn thùng, không kiêu ngạo, không nóng nảy.

Có thể làm được bao nhiêu việc trong mấy chục phút ngắn ngủi, chỉ có tốc độ như thần của Lương Chính Phi mới làm được.

Đổi lại thành người khác, không phải không làm được, cùng lắm thì kiếm thêm vài người khác cùng làm.

Nhưng nếu xét về mặt cá nhân, bản lĩnh của Lương Chính Phi ở phương diện này quả thực không ai bì được.

Người được Hoắc Khải coi trọng không phải nhân tài bình thường, ít nhiều gì cũng có khả năng đặc biệt trên một lĩnh vực nào đó.

Ví dụ như Mặt Ngựa – Mã Chấn Xuyên, thiên phú của anh ấy là viết thông tin rất có sức thuyết phục, dễ dàng lay động cảm xúc của các nhà đầu tư đơn lẻ.

Không phải ai cũng huy động được sức mạnh của con chữ, một số người cực kỳ giỏi giang trong việc châm dầu vào lửa này.

Mà Đầu Trâu – TềThanh Sơn, trông có vẻ cao lớn và thô kệch, thực chất tính toán cực kỳ tỉ mỉ, anh ấy chủ yếu phụ trách điều chỉnh dòng tiền ra vào.

Cho dù chỉ là khoản chi một xu thôi, anh ấy có thể nhớ rõ mười mươi, cực kỳ nhạy cảm với các con số. Nếu không theo chân Hoắc Khải làm một người thao túng sàn giao dịch, anh ấy hoàn toàn có thể tới bất kỳ công ty lớn nào làm kế toán cao cấp.

Nếu tách riêng từng người ra, họ đã là nhân tài hiếm có rồi, khi tụ lại một chỗ càng không ai địch nổi.

Họ làm việc, Hoắc Khải rất yên tâm, nên anh không hỏi thêm nữa: "Nếu đã như thế thì hôm nay đến đây thôi đã. Anh Giang, anh làm thủ tục xuất viện cho Linh Linh đi, chúng ta ra ngoài ăn một bữa".

Vết thương của Linh Linh chủ yếu tập trung ở phần mặt, vết thương này cũng không thể chữa trị được bằng cách nằm viện.

Bệnh viện này trông qua cũng ổn, nhưng Hoắc Khải biết không ít bệnh viện chuyên ngành chữa trị các vết thương ngoài da, tới đó điều trị mới đảm bảo sẽ không có vết sẹo khó coi nào nằm lại trên gương mặt như hoa như ngọc của Linh Linh.

Giang Chí Hạo cực kỳ tin tưởng Hoắc Khải, anh ấy không hỏi sau khi xuất viện có ảnh hưởng gì tới con gái hay không. Chỉ cần Hoắc Khải mở lời, không cần biết yêu cầu anh ấy làm gì, anh ấy sẽ lập tức làm ngay.

Linh Linh cũng không hềhoài nghi người chú đã quan sát mình trưởng thành. Giang Chí Hạo nhanh chóng làm xong thủ tục, mấy người họ giúp

nhau thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Giang Chí Hạo vẫn cưỡi chiếc xe điện của mình, Hoắc Khải và những người khác ngồi vào Audi A8 của Vương Vũ Hành.

Tuy rằng chiếc xe này không phải dòng sedan đỉnh nhất, nhưng cũng đã là rất khá khẩm trong hàng ngũ siêu xe bình dân rồi.

Vương Vũ Hành vẫn là một người biết chừng mực. Bây giờ cậu ta có tài sản không ít, đừng nói đến một chiếc sedan tiền triệu, cho dù là Rolls-Royce hàng chục triệu tệ trở lên, cậu ta cũng mua được.

Nhưng Vương Vũ Hành vẫn luôn tuân thủ quy tắc mà Hoắc Khải đặt ra, muốn làm cái ở thị trường chứng khoán thứ cấp, phải học cách khiêm tốn. Thân phận của mình càng thấp kém thì người khác càng khó tìm đến mình.

Dù sao thì làm cái cũng rất đắc tội với người khác, không cần biết là nhà đầu tư đơn lẻ hay doanh nghiệp, đều hận mình tới xương tủy.

Mà Vương Vũ Hành không muốn để cuộc sống của mình quá túng bẫn, chí ít thì chiếc xe mình ngồi cũng phải thoải mái.

Thế nên cậu ta mở một đại lý xe hơi, buôn bán xe mới, cũng buôn bán cả xe cũ.

Chiếc Audi A8 này là một chiếc xe cũ được cậu ta mua về.

Lúc mua chỉ cần gần sáu trăm ngàn tệ, xe mới chưa đi được một năm, tỉ lệ giá thấp chất lượng rất cao.

Độ thoải mái và cung cách cũng miễn cưỡng phù hợp với tiêu chuẩn của cậu ta.

Hoắc Khải, Mã Chấn Xuyên, Tề Thanh Sơn cộng thêm Linh Linh vừa vặn ngồi kín chiếc xe này.

May mà đây không phải phiên bản bốn chỗ cao cấp nhất, nếu không sẽ không vừa đâu.

Mấy người kia lái xe chậm chạp đi sau Giang Chí Hạo, cũng không sốt ruột.

Mấy người này mồm năm miệng mười nói chuyện cùng Hoắc Khải, mấy năm rồi không gặp, có quá nhiều thứ muốn nói.

Đến cả Linh Linh ngồi ở ghế phụ lái cũng liên tục nghiêng người.

Cô bé không nói nhiều như những người khác, chỉ có đôi mắt đó luôn chăm chú dõi theo Hoắc Khải.

Cô nhóc này năm nay mười lăm rồi, qua thêm hai tháng nữa sẽ đi học cấp ba.

Từ hồi năm tuổi, Linh Linh đã biết Hoắc Khải, đến giờ là hơn mười năm.

Thời gian mười năm khiến ấn tượng của cô bé đối với người chú này rất sâu đậm, mà bây giờ dáng vẻ của chú thay đổi rồi, khiến cô bé thấy rất tò mò.

Làm sao mà một người có thể thay đổi hoàn toàn được nhỉ?

Tâm lý tò mò cộng thêm lòng sùng bái đã được nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ khiến đôi mắt to tròn của cô bé chưa từng dời khỏi cơ thể Hoắc Khải.

Trong lòng thiếu nữ luôn có thơ văn, ở cái tuổi chớm biết yêu này, lúc nào cũng nghĩ tới mấy thứ có có không không.

Thậm chí tâm lý của Linh Linh còn chưa hoàn toàn chín chắn, người chú quan sát cô bé trưởng thành này chính là hình mẫu lý tưởng nhất của cô bé…

Mỗi khi có ý nghĩ này, cô bé luôn thấy tim mình đập nhanh hơn, gò má cũng ửng hồng.

Nhưng cô bé biết rõ mình vẫn còn nhỏ, vẫn không đủ tư cách nói gì với đối phương.

Chính vì như thế, nhiều lúc Linh Linh khẩn thiết mong mình lớn nhanh hơn một chút, đợi khi hoàn toàn thành niên, có lẽ cũng có cơ hội.

"Chú ơi, chú có bạn gái chưa?", Linh Linh đột nhiên hỏi.

Cô bé đã muốn hỏi câu này lâu lắm rồi.

Âm thanh trong xe nhanh chóng nhỏ đi, mấy người kia nhìn Linh Linh rồi nhìn sang Hoắc Khải, dường như nghĩ tới điều gì đó, ai nấy cười hềhề với vẻ mặt kỳ quái.

Linh Linh biết họ đang cười cái gì, bởi vì khi còn nhỏ xíu, đồng ngôn vô kỵ, cô bé này đã nói khi nào lớn lên muốn lấy chú Lý.

Khi nói câu này, cô bé còn nhỏ lắm, không ai tưởng thật, nhưng tuổi tác tăng dần lên, một số câu có lẽ không dễ quên như thế nữa.

Hoắc Khải cũng biết thừa tính cách của đám người này, rất thích đùa cợt, anh cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ đáp: "Chú đã kết hôn rồi, còn có một đứa con, nhưng lần này đến đây vội quá, lần sau có thời gian sẽ dẫn mọi người đến gặp!"

"Tôi từng gặp rồi nhé!", Vương Vũ Hành khoe khoang: "Vợ thầy xinh lắm, em gái nhỏ cũng rất đáng yêu!"

"Thật hay đùa vậy? Sếp, anh có cả con luôn rồi à?", TêThanh Sơn kinh ngạc hỏi.

Linh Linh cũng sững người, chú đã kết hôn và sinh con rồi?

Trong lòng cô bé cực kỳ thất vọng, sao mà kết hôn nhanh thế chứ, sao không đợi cô bé.

Đối với bềngoài của mình, Linh Linh vẫn rất tự tin.

Thỉnh thoảng có người tự xưng là người tìm kiếm ngôi sao hoặc người của công ty giải trí tới tìm cô bé, muốn kéo cô bé vào giới giải trí hoặc làm người mẫu.

Mới mười lăm tuổi đã có dung mạo hại nước hại dân khiến nội tâm của cô bé này tràn ngập khao khát tốt đẹp.

Chỉ là bây giờ, hiện thực nói với cô bé rằng, đôi lúc tuổi tác cũng là một loại khiếm khuyết.

Mà đặc điểm nổi bất nhất của nhà đầu tư đơn lẻ: mới nghe tin đồn đã tưởng là sự thật.

Trước giờ họ vẫn luôn giữ thái độ hoài nghi với tin tức tốt, nhưng luôn tin sái cổ mọi tin tức xấu.

Chỉ cần có một chút tin tức tiêu cực, họ chạy đi còn nhanh hơn thỏ.

Thông cáo bác bỏ tin đồn của công ty căn bản không đủ để họ tin, bao giờ giá cổ phiếu thực sự tăng lên thì các nhà đầu tư đơn lẻ mới vỡ lẽ, hóa ra không có chuyện gì thật.

Đợi khi họ đuổi theo giá trị cao tiến vào thị trường, nhà cái lại tung ra một ít tin đồn tiêu cực không rõ thật giả nữa. Đập sàn bán ra, lại thêm một đống người vào tròng.

Không tự xẻo thịt thì không có cơ hội rời sàn đâu nhé.

Bởi vì nhà cái biết rất rõ phân bổ lượng tiền trên thị trường, nhà đầu tư đơn lẻ nấn ná trên sàn giao dịch càng nhiều thì họ càng không chịu kéo giá lên. Khi nào bạn xẻo thịt rồi bỏ đi, giá cổ phiếu tự nhiên sẽ rớt, họ mới khởi động lại một vòng "cắt rau hẹ" mới.

Chiêu trò này nghe có vẻ đơn giản, trên thực tế nếu không phải nhà cái thao túng cổ phiếu thì rất khó thực thi. Mà chiêu trò càng đơn giản thì khi áp dụng càng đem lại hiệu quả cao.

Vương Vũ Hành và những người khác không lạ gì chiêu trò này, chiều nay khi phá rối, họ tiện tay đập luôn vài phần trận của giá cổ phiếu các công ty liên kết quan trọng.

Chắc hẳn mấy công ty kia cũng đang mờ mịt lắm, chẳng hiểu tại sao, tin tức tiêu cực từ đâu ra thế?

"Tốc độ của Du Hồn vẫn không kém gì năm đó, đỉnh à nha!", Vương Vũ Hành dựng ngón cái lên với Lương Chính Phi.

Lương Chính Phi mỉm cười thẹn thùng, không kiêu ngạo, không nóng nảy.

Có thể làm được bao nhiêu việc trong mấy chục phút ngắn ngủi, chỉ có tốc độ như thần của Lương Chính Phi mới làm được.

Đổi lại thành người khác, không phải không làm được, cùng lắm thì kiếm thêm vài người khác cùng làm.

Nhưng nếu xét về mặt cá nhân, bản lĩnh của Lương Chính Phi ở phương diện này quả thực không ai bì được.

Người được Hoắc Khải coi trọng không phải nhân tài bình thường, ít nhiều gì cũng có khả năng đặc biệt trên một lĩnh vực nào đó.

Ví dụ như Mặt Ngựa – Mã Chấn Xuyên, thiên phú của anh ấy là viết thông tin rất có sức thuyết phục, dễ dàng lay động cảm xúc của các nhà đầu tư đơn lẻ.

Không phải ai cũng huy động được sức mạnh của con chữ, một số người cực kỳ giỏi giang trong việc châm dầu vào lửa này.

Mà Đầu Trâu – Tề Thanh Sơn, trông có vẻ cao lớn và thô kệch, thực chất tính toán cực kỳ tỉ mỉ, anh ấy chủ yếu phụ trách điều chỉnh dòng tiền ra vào.

Cho dù chỉ là khoản chi một xu thôi, anh ấy có thể nhớ rõ mười mươi, cực kỳ nhạy cảm với các con số. Nếu không theo chân Hoắc Khải làm một người thao túng sàn giao dịch, anh ấy hoàn toàn có thể tới bất kỳ công ty lớn nào làm kế toán cao cấp.

Nếu tách riêng từng người ra, họ đã là nhân tài hiếm có rồi, khi tụ lại một chỗ càng không ai địch nổi.

Họ làm việc, Hoắc Khải rất yên tâm, nên anh không hỏi thêm nữa: "Nếu đã như thế thì hôm nay đến đây thôi đã. Anh Giang, anh làm thủ tục xuất viện cho Linh Linh đi, chúng ta ra ngoài ăn một bữa."

Vết thương của Linh Linh chủ yếu tập trung ở phần mặt, vết thương này cũng không thể chữa trị được bằng cách nằm viện.

Bệnh viện này trông qua cũng ổn, nhưng Hoắc Khải biết không ít bệnh viện chuyên ngành chữa trị các vết thương ngoài da, tới đó điều trị mới đảm bảo sẽ không có vết sẹo khó coi nào nằm lại trên gương mặt như hoa như ngọc của Linh Linh.

Giang Chí Hạo cực kỳ tin tưởng Hoắc Khải, anh ấy không hỏi sau khi xuất viện có ảnh hưởng gì tới con gái hay không. Chỉ cần Hoắc Khải mở lời, không cần biết yêu cầu anh ấy làm gì, anh ấy sẽ lập tức làm ngay.

Linh Linh cũng không hề hoài nghi người chú đã quan sát mình trưởng thành. Giang Chí Hạo nhanh chóng làm xong thủ tục, mấy người họ giúp nhau thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Giang Chí Hạo vẫn cưỡi chiếc xe điện của mình, Hoắc Khải và những người khác ngồi vào Audi A8 của Vương Vũ Hành.

Tuy rằng chiếc xe này không phải dòng sedan đỉnh nhất, nhưng cũng đã là rất khá khẩm trong hàng ngũ siêu xe bình dân rồi.

Vương Vũ Hành vẫn là một người biết chừng mực. Bây giờ cậu ta có tài sản không ít, đừng nói đến một chiếc sedan tiền triệu, cho dù là Rolls-Royce hàng chục triệu tệ trở lên, cậu ta cũng mua được.

Nhưng Vương Vũ Hành vẫn luôn tuân thủ quy tắc mà Hoắc Khải đặt ra, muốn làm cái ở thị trường chứng khoán thứ cấp, phải học cách khiêm tốn. Thân phận của mình càng thấp kém thì người khác càng khó tìm đến mình.

Dù sao thì làm cái cũng rất đắc tội với người khác, không cần biết là nhà đầu tư đơn lẻ hay doanh nghiệp, đều hận mình tới xương tủy.

Mà Vương Vũ Hành không muốn để cuộc sống của mình quá túng bẫn, chí ít thì chiếc xe mình ngồi cũng phải thoải mái.

Thế nên cậu ta mở một đại lý xe hơi, buôn bán xe mới, cũng buôn bán cả xe cũ.

Chiếc Audi A8 này là một chiếc xe cũ được cậu ta mua về.

Lúc mua chỉ cần gần sáu trăm nghìn tệ, xe mới chưa đi được một năm, tỉ lệ giá/chất lượng rất cao. Độ thoải mái và cung cách cũng miễn cưỡng phù hợp với tiêu chuẩn của cậu ta.

Hoắc Khải, Mã Chấn Xuyên, Tề Thanh Sơn cộng thêm Linh Linh vừa vặn ngồi kín chiếc xe này.

May mà đây không phải phiên bản bốn chỗ cao cấp nhất, nếu không sẽ không vừa đâu.

Mấy người kia lái xe chậm chạp đi sau Giang Chí Hạo, cũng không sốt ruột.

Mấy người này mồm năm miệng mười nói chuyện cùng Hoắc Khải, mấy năm rồi không gặp, có quá nhiều thứ muốn nói.

Đến cả Linh Linh ngồi ở ghế phụ lái cũng liên tục nghiêng người.

Cô bé không nói nhiều như những người khác, chỉ có đôi mắt đó luôn chăm chú dõi theo Hoắc Khải.

Cô nhóc này năm nay mười lăm rồi, qua thêm hai tháng nữa sẽ đi học cấp ba.

Từ hồi năm tuổi, Linh Linh đã biết Hoắc Khải, đến giờ là hơn mười năm.

Thời gian mười năm khiến ấn tượng của cô bé đối với người chú này rất sâu đậm, mà bây giờ dáng vẻ của chú thay đổi rồi, khiến cô bé thấy rất tò mò.

Làm sao mà một người có thể thay đổi hoàn toàn được nhỉ?

Tâm lý tò mò cộng thêm lòng sùng bái đã được nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ khiến đôi mắt to tròn của cô bé chưa từng dời khỏi cơ thể Hoắc Khải.

Trong lòng thiếu nữ luôn có thơ văn, ở cái tuổi chớm biết yêu này, lúc nào cũng nghĩ tới mấy thứ có có không không.

Thậm chí tâm lý của Linh Linh còn chưa hoàn toàn chín chắn, người chú quan sát cô bé trưởng thành này chính là hình mẫu lý tưởng nhất của cô bé…

Mỗi khi có ý nghĩ này, cô bé luôn thấy tim mình đập nhanh hơn, gò má cũng ửng hồng.

Nhưng cô bé biết rõ mình vẫn còn nhỏ, vẫn không đủ tư cách nói gì với đối phương.

Chính vì như thế, nhiều lúc Linh Linh khẩn thiết mong mình lớn nhanh hơn một chút, đợi khi hoàn toàn thành niên, có lẽ cũng có cơ hội.

“Chú ơi, chú có bạn gái chưa?”, Linh Linh đột nhiên hỏi.

Cô bé đã muốn hỏi câu này lâu lắm rồi.

m thanh trong xe nhanh chóng nhỏ đi, mấy người kia nhìn Linh Linh rồi nhìn sang Hoắc Khải, dường như nghĩ tới điều gì đó, ai nấy cười hềhề với vẻ mặt kỳ quái.

Linh Linh biết họ đang cười cái gì, bởi vì khi còn nhỏ xíu, đồng ngôn vô kỵ, cô bé này đã nói khi nào lớn lên muốn lấy chú Lý.

Khi nói câu này, cô bé còn nhỏ lắm, không ai tưởng thật, nhưng tuổi tác tăng dần lên, một số câu có lẽ không dễ quên như thế nữa.

Hoắc Khải cũng biết thừa tính cách của đám người này, rất thích đùa cợt, anh cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ đáp: "Chú đã kết hôn rồi, còn có một đứa con, nhưng lần này đến đây vội quá, lần sau có thời gian sẽ dẫn mọi người đến gặp!"

"Tôi từng gặp rồi nhé!", Vương Vũ Hành khoe khoang: "Vợ thầy xinh lắm, em gái nhỏ cũng rất đáng yêu!"

"Thật hay đùa vậy? Sếp, anh có cả con luôn rồi à?", Tề Thanh Sơn kinh ngạc hỏi.

Linh Linh cũng sững người, chú đã kết hôn và sinh con rồi?

Trong lòng cô bé cực kỳ thất vọng, sao mà kết hôn nhanh thế chứ, sao không đợi cô bé.

Đối với bề ngoài của mình, Linh Linh vẫn rất tự tin.

Thỉnh thoảng có người tự xưng là người tìm kiếm ngôi sao hoặc người của công ty giải trí tới tìm cô bé, muốn kéo cô bé vào giới giải trí hoặc làm người mẫu.

Mới mười lăm tuổi đã có dung mạo hại nước hại dân khiến nội tâm của cô bé này tràn ngập khao khát tốt đẹp.

Chỉ là bây giờ, hiện thực nói với cô bé rằng, đôi lúc tuổi tác cũng là một loại khiếm khuyết.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 358: Gặp Mặt

Nhưng Linh Linh lại không cam chịu, cô bé là một cô gái rất tự tin, biết mình còn rất trẻ.

Có lẽ, tuổi tác cũng là một loại yếu điểm, nhưng cũng không hoàn toàn là yếu điểm.

Ít nhất thì cô bé có nhiều thời gian để chờ đợi và tranh giành.

Sự mơ hồ của độ tuổi còn non trẻ không đủ tiếp sức cho cô bé để ngay lập tức có hành động nào đó quá mãnh liệt, tất cả suy nghĩ đều chỉ là do tình cảm mông lung ở trong lòng dẫn lối.

Hoắc Khải cũng không rõ trong lòng Linh Linh nghĩ gì. Trong mắt anh, nhóc con này từ đầu đến cuối chỉ là cô bé vẫn ngoáy mông tròn, chạy lon ton sau lưng mình mà thôi.

Chiếc xe nhanh chóng đến nhà hàng đã đặt trước. Nếu đã là cùng Hoắc Khải ăn cơm thì đương nhiên đẳng cấp cũng phải xứng tầm.

Đằng trước có thể nhìn thấy Giang Chí Hạo đỗ xe bên đường, Vương Vũ Hành ngó ngang ngó dọc tìm chỗ đỗ xe thích hợp.

Lúc này, Giang Chí Hạo vừa đỗ xe xong thì nghe thấy có giọng nói vang lên bên cạnh: "Đúng là anh rồi".

Anh ấy quay đầu lại thì nhìn thấy một người lạ từng quen.

Người này không phải ai khác mà chính là người đã từng là vợ của anh, Chung Giai Vi.

Năm đó, khi Giang Chí Hạo đi đến Tịch Quốc, muốn dùng thời gian còn lại để kiếm tiền cho Linh Linh an ổn sống tiếp thì đã ly hôn với Chung Giai Vi.

Chung Giai Vi sau khi ly hôn thì chính thức đi đến mối quan hệ với sếp của cô ta. Nhưng đáng tiếc, người kia đã có gia đình, hơn nữa người vợ cũng rất đanh đá. Sau khi phát hiện chồng ngoại tình, ông sếp bị vợ đánh cho một trận rồi đuổi Chung Giai Vi ra khỏi công ty, nghe nói sự việc ồn ào đến nỗi khiến hai người trong cuộc đều mất mặt.

Mấy năm nay, Giang Chí Hạo cũng không hề liên lạc với Chung Giai Vi, mà Chung Giai Vi cũng chưa từng liên lạc với anh ấy. Thậm chí, tình hình của con gái Linh Linh, cô ta cũng không quan tâm chút nào.

Sau khi biết đến cuộc sống giàu sang, Chung Giai Vi đã không thể trở lại như trước nữa.

Cô ta chỉ hi vọng tìm được một người đàn ông nhiều tiền, có thể thoả mãn dục vọng vật chất của mình.

Đến giờ đã qua mười năm rồi hai người mới tình cờ gặp lại, Giang Chí Hạo vẫn không thay đổi, vẫn là dáng vẻ thô lỗ đó.

Mà Chung Giai Vi nhìn có vẻ thành thục với lớp trang điểm trên khuôn mặt càng dày và đậm hơn trước.

Ở bên cạnh cô ta còn có một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi.

Chung Giai Vi một tay khoác lên cánh tay người kia, tay còn lại thì xách cái túi nhỏ, nhìn có vẻ sống rất tốt.

"Lâu rồi không gặp", Chung Giai Vi mỉm cười nói, cô ta cố ý kéo người bên cạnh, giới thiệu: "Đây là bạn trai tôi, Vạn Đỗ Hoành, phó tổng giám đốc công ty tập đoàn Mã Lạc. Đây là chồng cũ của em, đã mười năm không gặp rồi".

Vạn Đỗ Hoành ừ một tiếng, tỏ ra vừa lạnh nhạt vừa khó chịu nói: "Đã là chồng cũ của em thì hai người nói chuyện trước đi, anh vào trước xem hôm nay có món gì đặc biệt".

"Vâng, anh vào trước đi nhé", Chung Giai Vi nói.

Từ biểu hiện và ngữ điệu trong lời nói của hai người có thể đoán được, Vạn Đỗ Hoành rõ ràng chiếm ưu thế.

Tuy Chung Giai Vi đã cố gắng che giấu sự tự ti trước mặt bạn trai nhưng Giang Chí Hạo đi theo Hoắc Khải nhiều năm như thế, sao lại không học được chút khả năng nhìn người.

Anh ấy chỉ cần liếc một cái là nhìn ra Chung Giai Vi không bình tĩnh như những gì cô ta thể hiện ra, nói: "Ông ta có vẻ không vui, có lẽ là để ý quan hệ của cô và tôi, cho nên cô cũng vào đi".

"Không cần, tình cảm của chúng tôi rất tốt. Anh xem, buổi chiều anh ấy còn đưa tôi đi mua túi, chiếc túi này hơn ba mươi ngàn đấy, là túi LV", Chung Giai Vi giơ chiếc túi trong tay lên cho Giang Chí Hạo nhìn thấy, sau đó nói: "Anh thì sao, bây giờ làm gì? Vẫn làm việc ở công trường à?"

Khi nói chuyện, Chung Giai Vi liếc nhìn chiếc xe mà Giang Chí Hạo lái đến.

Giang Chí Hạo hiểu ý cô ta, nói: "Tôi không làm việc ở công trường nữa mà hùn chút vốn mở một cửa hàng đồ kho rồi".

"Ồ, tôi nhớ rồi, trước đây bà nội anh cũng làm cái này", Chung Giai Vi gật đầu nói: "Cửa hàng đồ kho cũng được. Tuy không kiếm được nhiều tiền nhưng ít nhất có thể no bụng. Anh không có văn hoá cũng không có bằng cấp, rất phù hợp với nghề này. Nhưng vẫn phải chú ý, làm đồ ăn phải vệ sinh, nếu không người ta ăn vào có vấn đề gì thì rất phiền phức".

Có lẽ trong lòng Chung Giai Vi, Giang Chí Hạo vẫn luôn là một công nhân chuyển gạch nghèo khó không có trình độ.

Coi như bây giờ mở được một cửa hàng thì sao, cửa hàng đồ kho chỉ là loại vớ vẩn, giỏi lắm thì một tháng kiếm được hơn trăm, hai trăm ngàn.

Mà bạn trai bây giờ của cô ta, làm bất kỳ công việc gì thì lương khởi điểm một năm cũng phải mấy triệu tệ.

Nếu lương không cao thì sao có thể mua nổi cho cô ta túi hàng hiệu, ở nhà to, đi xe sang chứ?

Mười năm không gặp, Giang Chí Hạo vẫn hèn kém như những gì cô ta nghĩ khiến Chung Giai Vi cảm thấy may mắn vì sự lựa chọn năm đó.

"Nguyên liệu nấu ăn tôi dùng đều không có vấn đề gì", Giang Chí Hạo trả lời.

Anh ấy là một người thật thà, cho dù làm bất kỳ việc gì cũng không thích lừa ai. Nguyên liệu mà cửa hàng đồ ăn vặt chọn dùng đều là những thứ tươi ngon nhất, tuyệt đối không dùng những nguyên liệu chất lượng kém.

Có thể kiếm được bao nhiêu tiền, Giang Chí Hạo cũng không quan tâm lắm, vì anh ấy vẫn còn một sổ tiết kiệm hơn hai mươi triệu tệ. Nếu bây giờ không làm gì thì cả đời cũng không sợ thiếu tiền tiêu.

Trong mười năm đi theo Hoắc Khải, mỗi năm anh ấy đều nhận được ít nhất là hai triệu tiền thù lao, có lúc vì bị thương mà còn được lĩnh thưởng thêm.

Mà bản thân anh ấy thì lại không có yêu cầu gì nhiều về mặt vật chất. Những năm qua, anh ấy cũng chỉ mua một căn hộ nhỏ, một cửa hàng nhỏ và một chiếc xe tải mấy chục ngàn để chở hàng, còn lại hầu hết là chi dùng cho những nhu cầu của Linh Linh.

Linh Linh sống cùng bố, cũng học được tính cách cần cù tiết kiệm này của anh ấy, bình thường đều mặc quần áo rẻ tiền, tính tổng những thứ trên người nhiều nhất cũng chỉ hai trăm tệ.

Cô bé không giống những nữ sinh khác thích ăn đồ vặt, thử dùng đồ mỹ phẩm và các sản phẩm dưỡng da.

Nhưng mấy người Vương Vũ Hành lại thường xuyên mua đồ tốt cho cô bé. Nào là túi hàng hiệu, quần áo mấy ngàn tệ một chiếc, điện thoại bảy tám ngàn trở lên.

Tóm lại là cô bé cũng không thiếu đồ tốt. Nếu tính tổng giá trị tủ quần áo của cô bé có lẽ còn nhiều hơn Chung Giai Vi.

Chung Giai Vi ồ một tiếng, nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Anh đến đây ăn cơm hay làm gì? Đồ ăn ở đây rất đắt".

"Đợi người", Giang Chí Hạo trả lời ngắn gọn.

Chung Giai Vi cũng nhận ra anh ấy không muốn nói nhiều với cô ta nên liền nói: "Vậy được rồi, anh ở đây đợi nhé, tôi vào trước đây".

Giang Chí Hạo nhìn cô ta, bỗng nhiên hỏi: "Một lát nữa Linh Linh cũng đến, cô có muốn gặp con không?"

Tuy năm đó, Giang Chí Hạo biết vợ mình ngoại tình, nhưng những năm qua anh ấy không hề nói cho con gái biết điều đó. Vì anh ấy biết rằng khi con gái càng lớn thì những chuyện như thế sẽ càng trở nên khó chấp nhận.

Chưa nói đến sâu xa, Giang Chí Hạo chỉ muốn Linh Linh có thể giữ lại những hình ảnh tốt đẹp về mẹ.

Nhưng anh ấy lại không biết rằng, Linh Linh đã biết chuyện này từ rất lâu rồi.

Là do Hoắc Khải đã nói cho cô bé biết.

Vì Hoắc Khải cảm thấy nam nữ đều bình đẳng. Lỗi lầm của Chung Giai Vi thì không nên bắt Giang Chí Hạo phải gánh vác. Ít nhất, lý do ly hôn không phải là do lỗi của Giang Chí Hạo.

Còn Linh Linh có thể chấp nhận hay không thì Hoắc Khải cũng không cân nhắc đến vấn đề này.

Anh luôn cho rằng, con cái không phải hoa trong lồng kính mà là một động vật cao cấp có suy nghĩ độc lập.

Nếu tất cả mọi người cùng chung giống loại vậy tại sao lại cho rằng đứa trẻ không chấp nhận được?

Cô bé cũng có quyền được biết sự thật, mà cũng nên biết sự thật.

Cho nên, Hoắc Khải nói cho Linh Linh biết chuyện đó, mà lúc đầu, Linh Linh cũng thật sự tỏ ra không thể chấp nhận, nhưng vài ngày sau, dường như cô bé cũng đã hiểu ra.

Chuyện này, Linh Linh cũng giấu Giang Chí Hạo, khiến anh ấy nghĩ rằng bản thân cô bé chưa biết gì hết.

Kêu Chung Giai Vi gặp Linh Linh, trong lòng Giang Chí Hạo cũng không thấy thoải mái. Anh ấy hi vọng hai mẹ con có thể cắt đứt quan hệ thì càng tốt.

Nhưng đâu phải người dưng nước lã chứ, dù sao Linh Linh cũng là do cô ta mang thai mười tháng, khổ nhọc sinh ra, không thể đối xử quá tuyệt tình.

Nếu thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ thì năm đó, có lẽ anh đã quyết chết cùng Chung Giai Vi.

"Linh Linh cũng đến à?", Chung Giai Vi nhìn ngó xung quanh, vừa hay nhìn thấy Vương Vũ Hành và những người khác đỗ xe bên đường.

Cửa xe mở ra, Linh Linh bước từ trên xe xuống cùng với Hoắc Khải, Vương Vũ Hành và những người khác đi về bên này.

Lúc chưa xuống xe, Linh Linh đã nhìn thấy Chung Giai Vi rồi.

Cô bé cũng không tỏ ra vui vẻ gì mà vẫn bình tĩnh, còn Vương Vũ Hành và mấy người khác có chút không vui.

Họ đều biết quá khứ của Giang Chí Hạo, cũng biết đến Chung Giai Vi.

Giang Chí Hạo là bạn tốt của họ, vậy thì Chung Giai Vi chính là người phụ nữ xấu xa đối xử tồi tệ với bạn tốt của họ.

Nếu đã như vậy thì sao còn phải cười tươi chào đón, không lên cho một bạt tai lật mặt đã là tốt lắm rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 359: Ngân Hàng

Mấy người đi tới trước mặt bọn họ, Chung Giai Vi tỏ ra kinh ngạc, ôm lấy Linh Linh: "Con gái, không ngờ lại gặp được con ở đây, mẹ nhớ con chết mất".

Linh Linh nhanh nhẹn đẩy cô ta ra, lạnh nhạt nói: "Nếu bà thật sự nhớ tôi thì sao không tới thăm".

"Mẹ…", Chung Giai Vi nghẹn lời, cô ta tìm mấy người bạn trai đều là những người có tiền có quyền.

Đã là kiểu người có quyền thế thì sao có thể thích cô ta mang theo con của chồng trước được.

Vì sợ bạn trai tức giận nên cô ta vẫn luôn không dám đi tìm con gái, trong mười năm số lần đi thăm Linh Linh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đang lúc không biết giấu mặt vào đâu thì Chung Giai Vi nhìn thấy trên mặt Linh Linh có băng miếng vải xô, liền chuyển chủ đề, kêu lên: "Mặt con làm sao vậy? Bị thương sao? Là ai làm? Giang Chí Hạo, anh nuôi con kiểu gì vậy, tại sao để con bé bị thương thế này!"

Một loạt những câu hỏi khiến Giai Chí Hạo chỉ biết cùi gằm mặt xuống. Anh ấy vẫn tự trách về việc con gái bị thương nên dù bị ai đó trách mắng về chuyện này thì anh ấy cũng không nói một lời.

"Không liên quan đến bố, là do tôi tự làm", Linh Linh nói.

Giọng điệu của cô bé vẫn lạnh nhạt như thế khiến Chung Giai Vi không vui.

Theo cô ta, con gái nên thân thiết với mình nhất. Bây giờ chia xa như thế đều do Giang Chí Hạo hèn kém.

Nếu năm đó anh ấy có một chút năng lực thì mình cũng không ly hôn, mà không ly hôn thì con gái cũng sẽ không chia cắt với cô ta.

Cho nên, Chung Giai Vi mang tất cả những chuyện không hài lòng đều đổ lên đầu Giang Chí Hạo.

"Con gái còn nhỏ, anh lại không chăm sóc nó cho tốt thì sao xứng làm bố! Giang Chí Hạo, anh đừng cho rằng tôi ly hôn với anh thì sẽ không quan tâm đến chuyện gì. Nếu anh chăm sóc con không tốt thì sau này tôi cũng không để anh sống yên!", nói rồi, Chung Giai Vi tỏ vẻ đau lòng kéo Linh Linh, sau đó lấy ra một sấp tiền đặt vào tay cô bé, nói: "Nhìn con gầy quá, tại sao ăn lại không mập lên. Bố con không cho con tiền ăn quà đúng không? Còn bộ quần áo này nhìn cũng biết là hàng rẻ tiền mua ở lề đường rồi. Con cầm lấy tiền, sau này mẹ đưa con đi mua quần áo đẹp. Con cũng là thiếu nữ rồi, không thể bị bạn bè coi thường được, sau này nếu thiếu tiền thì đến tìm mẹ. Bố con không có tiền thì mẹ cho con!"

Linh Linh rụt tay lại, đút tiền trả vào trong túi của Chung Giai Vi, thản nhiên nói: "Bố tôi đối với tôi rất tốt, chúng tôi không thiếu ăn, không thiếu mặc lại càng không thiếu tiền, không cần bà phải quan tâm".

Sổ tiết kiệm của Giang Chí Hạo có bao nhiêu tiền, Linh Linh đều biết. Giữa hai bố con không có điều gì phải giấu diếm.

Hơn nữa, ngoài Giang Chí Hạo, Linh Linh cũng có một két nhỏ của riêng cô bé do Hoắc Khải chuẩn bị cho.

Mỗi năm vào dịp sinh nhật, Hoắc Khải, Vương Vũ Hành và những người khác đều tặng cho cô bé bao lì xì lớn. Cả mỗi dịp tết hay thi lên lớp đều có lì xì không ít.

Tích dần tích dần vào cũng đã được mấy triệu tệ.

Linh Linh vẫn luôn không hoang phí, giữ tiền tiết kiệm, đợi khi nào có việc gấp thì dùng.

Chung Giai Vi đâu biết tiền tiết kiệm của con gái còn nhiều hơn của cô ta. Mấy năm nay, cô ta hưởng thụ cuộc sống xa hoa do mấy người bạn trai đem đến nên cũng hình thành nên thói vung tay tiêu tiền như rác.

Có ít tiền lại tiêu hết, gần như không tiết kiệm được mấy, tài sản duy nhất là một căn hộ chín mươi mét vuông mà người bạn trai thứ hai mua cho cô ta.

"Con bé này, sao lại khách sáo với mẹ thế. Mẹ là mẹ của con, cũng không phải người ngoài. Hơn nữa, trình độ của bố con mẹ còn không biết chắc? Cửa hàng đồ cổ kho kia thì kiếm được bao nhiêu tiền? Nếu thật sự kiếm được tiền thì cũng không đi xe điện. Bây giờ là thời đại nào rồi. Đến khi con mười tám tuổi, mẹ đưa con đi học bằng lái, đến lúc đó sẽ mua cho con một chiếc xe…"

Chung Giai Vi đứng nói lải nhải, phớt lờ Hoắc Khải và những người khác đang đứng bên cạnh.

Trong mắt của cô ta, đây đều là những kẻ không quan trọng, không có cảm giác tồn tại.

Người lăn lộn cùng với Giang Chí Hạo thì có thể là nhân vật lớn đến đâu chứ.

Còn chiếc Audi của Vương Vũ Hành, Chung Giai Vi nhìn thấy rồi.

Đi Audi thì sao chứ, vậy cũng chỉ có thể chứng minh người lái xe có chút năng lực, còn Giang Chí Hạo, cũng chỉ là tầng lớp thấp kém đi xe điện mà thôi.

"Tôi nói rồi, tôi không cần! Hơn nữa, tôi thấy bà cũng không hiểu bố tôi lắm đâu!", giọng nói của Linh Linh đã mang chút tức giận.

Cô bé hiểu rõ sự vất vả của bố cô trong những năm qua, một tay bố nuôi cô lớn, gà trống nuôi con. Lần này cô bị thương, sự tự trách của bố, người mù cũng có thể nhận ra.

Có lẽ, ông bố này thật sự không quá tài giỏi nhưng tình yêu của bố dành cho cô bé thì không ai có thể sánh được.

Cho dù là người mẹ sinh ra cô bé thì Linh Linh cũng nhất định không cho phép cô ta nói lời khó nghe với Giang Chí Hạo.

Bỗng nhiên Linh Linh tức giận khiến Chung Giai Vi im bặt.

Lúc này, Hoắc Khải cũng đi đến hỏi: "Cuộc sống của lão Giang rất ổn, không cần người khác phải lo. Nếu cô cảm thấy mình sống tốt hơn anh ấy, chúng tôi cũng không nói gì. Nhưng Linh Linh nói không sai, họ thực sự không thiếu tiền. Nếu cần phải mua gì, chúng tôi sẽ mua cho họ".

"Anh là ai! Dựa vào cái gì mà nói với tôi?", Chung Giai Vi tỏ vẻ không vui nói.

"Anh ấy là ông chủ của tôi", Giang Chí Hạo nói.

Chung Giai Vi sững người, liếng nhìn chiếc Audi dừng bên kia, trong lòng nghĩ, quả nhiên là cô ta đã đoán đúng. Ông chủ là người lái xe đến, Giang Chí Hạo vẫn là kẻ hèn kém như trước.

Đã là ông chủ có khả năng kiếm nhiều tiền, lại trẻ như thế, Chung Giai Vi cũng không dám lên giọng nữa.

Nhưng nói đến chuyện của Giang Chí Hạo, cô ta cũng không thèm quan tâm.

"Anh là ông chủ chứ không phải bố của anh ta. Anh ta không có bản lĩnh kiếm tiền, phải dựa vào anh nuôi? Tôi là mẹ của Linh Linh, con bé cần gì, không cần các anh lo!", Chung Giai Vi nói: "Người làm bố không mua nổi thì người làm mẹ là tôi vẫn mua được".

Vương Vũ Hành đứng bên cạnh không đủ nhẫn nại để nghe tiếp nên nói với Giang Chí Hạo: "Lão Giang, tôi muốn anh rút sổ tiết kiệm ra ném vào mặt cô ta. Đứng trước mặt chúng tôi nói chuyện tiền nong, muốn gọi đòn à?"

Chung Giai Vi nhìn Vương Vũ Hành, nhận ra cậu ta vừa bước xuống từ vị trí tài xế, bĩu môi nói: "Anh chỉ là thằng tài xế quèn, còn giả bộ làm sói đầu đàn. Lại còn rút sổ tiết kiệm ném vào mặt tôi. Nào ném đi, để tôi nhìn xem anh ta có bao nhiêu tiền, hai trăm ngàn à?"

"Cô thật là lấy mắt chó nhìn người, hai trăm ngàn cũng đáng…"

Vương Vũ Hành nói được một nửa thì bị Hoắc Khải ngăn lại.

Nói thế nào thì Chung Giai Vi cũng là mẹ ruột của Linh Linh.

Vuốt mặt phải nể mũi, cũng phải giữ thể diện cho Linh Linh, mặc dù cô bé có lẽ cũng không thích người mẹ này.

Lời nói quá khó nghe, Hoắc Khải không cho nói và cũng không cần nói.

Còn việc ném sổ tiết kiệm thì cũng không phải không thể làm.

Hoắc Khải cũng không phải dạng quân tử chỉ biết nói câu cái gì mà trả thù mười năm chưa muộn.

Có thù phải báo thù, mà phải làm ngay chứ sao phải đợi mười năm? Nếu phải đợi tức là bây giờ người đó chưa có đủ lực để trả thù. Vậy thì sao xứng gọi là quân tử?

Cứ khư khư nhớ mối thù mười năm thì cũng không thể coi là quân tử".

"Lão Giang, anh mở app ngân hàng trên điện thoại ra", Hoắc Khải nói.

Giang Chí Hạo ngẩng đầu nhìn anh, cũng không làm ngay. Anh ấy đang do dự, có cần tặng cho vợ cũ bất ngờ lớn thế nào.

Nhưng lời nói của Hoắc Khải, anh ấy lại không thể không nghe, chỉ biết rằng người ta vì mình mà đứng ra nói giúp.

Anh ấy nhìn Chung Giai Vi rồi đưa điện thoại ra, chuẩn bị mở app của ngân hàng cho cô ta xem.

Chung Giai Vi bĩu môi, trong lòng nghĩ, giả vờ cũng giống lắm, nói anh cầm thì cầm. Cô ta cũng chuẩn bị tâm lý, nếu Giang Chí Hạo dám cầm điện thoại ra chắc là có chút tiền tiết kiệm, khả năng có hơn ba trăm ngàn? Giỏi nhất cũng chỉ có năm trăm ngàn là nhiều.

Nhưng như thế thì sao?

Có thể chứng minh được điều gì?

Đừng nói là năm trăm ngàn, coi như có một triệu cũng không phải là tầng lớp thấp hèn sao?

Mà bạn trai của cô ta, không ai lương một năm dưới mấy triệu, tiền người ta kiếm một năm có khi cả đời anh còn không kiếm được.

Giang Chí Hạo đưa điện thoại đã mở app ngân hàng ra, Hoắc Khải nhận lấy, trượt trượt trên màn hình vài cái. Sau đó giơ ra trước mặt Chung Giai Vi, nói: "Sau khi nhìn rõ con số, hi vọng sau này cô nói chuyện với anh ấy cẩn thận một chút. Một đêm vợ chồng, trăm năm tình nghĩa, coi như ly hôn nhiều năm rồi nhưng khi có thể nói chuyện đàng hoàng thì vẫn phải nói đàng hoàng".

Nếu đổi lại vào lúc khác, nghe những lời như vậy thì Chung Giai Vi chắc chắn sẽ không để yên.

Nhưng bây giờ, cô ta không làm vậy.

Bởi vì app ngân hàng mà Hoắc Khải đang mở hiện thị con số khiến cô ta sững người.

Số có nhiều chữ số như vậy khiến cô ta còn cho rằng mình đang bị hoa mắt.

Cô ta bất giác đưa tay lên dụi mắt rồi nhìn lại, con số không thay đổi.

Chục, trăm, ngàn, chục ngàn…

Đếm từng con số đến số thứ tám lại nhìn thấy số hai đứng đầu, Chung Giai Vi dường như ngừng thở.

Hơn hai mươi triệu!

Sao lại thế được!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 360: Đánh Người

Có những hơn hai mươi triệu!

Hơn nữa cô ta nhìn thấy rất rõ, hơn hai mươi triệu này là tiền tiết kiệm định kỳ.

Nếu không có kỳ hạn thì cô ta còn có thể nói rằng số tiền này là của người khác gửi vào tài khoản của Giang Chí Hạo, có thể chuyển tiền đi bất cứ lúc nào.

Nhưng tiền tiết kiệm định kỳ thì không thể, bởi vì trên thế giới này có ai tự nhiên lại đặt số tiền lớn như vậy vào tài khoản của người khác được.

Số tiền ấy chỉ có thể là của Giang Chí Hạo.

"Anh, sao anh lại có nhiều tiền như thế…", Chung Giai Vi lắp bắp nói.

Đây là một câu hỏi thốt ra theo bản năng. Trong mắt cô ta, Giang Chí Hạo luôn là một người không giỏi kiếm tiền.

Không có chí lớn, chỉ có mỗi sức khỏe, cơ bắp trên người anh ấy rất thu hút những người phụ nữ bình thường, mang tới cảm giác an toàn tuyệt đối cho bọn họ. Nhưng đó không phải thứ mà cô ta muốn, cô ta muốn có một cuộc sống xa hoa thích thứ gì là có thể mua được thứ đó.

Bây giờ Giang Chí Hạo đột nhiên lấy ra khoản tiền tiết kiệm hơn hai mươi triệu, làm điên đảo mọi suy nghĩ của Chung Giai Vi.

Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu cô ta, cô ta hoài nghi Giang Chí Hạo đã đi cướp ngân hàng với người ta, nếu không sao một người chỉ biết làm việc bằng sức lực ở công trường lại kiếm được nhiều tiền như thế.

Giang Chí Hạo không trả lời câu hỏi này của cô ta. Vương Vũ Hành lên tiếng trước: "Anh ấy kiếm tiền thế nào không liên quan gì đến cô! Cô chỉ cần biết lão Giang không vô dụng như trong sự tưởng tượng của cô là

được. Nếu không còn chuyện gì nữa thì giải tán, chúng tôi còn phải ăn cơm nữa. Phải rồi, cô cũng ăn cơm ở nhà hàng này hả? Vậy bọn tôi đổi chỗ khác đây, kẻo lại ăn mất ngon".

Vương Vũ Hành đã bước vào xã hội từ sớm, thời kỳ đó không thể yếu đuối được, nếu yếu đuối thì rất dễ bị bắt nạt, vậy nên tính cậu ta mới hung hăng như vậy.

Đương nhiên, cạnh tranh trên thị trường chứng khoán thứ cấp cũng cần tính cách như thế.

Anh không đủ mạnh thì làm sao cạnh tranh được với những nhà tư bản khác?

Cậu ta không thích ai thì tuyệt đối sẽ không khách sáo một câu nào. Đời người ngắn ngủi, lấy đâu ra nhiều lời khách sáo như thế.

Vương Vũ Hành không cố kỵ điều gì, nhưng Hoắc Khải thì không.

Ít nhiều gì anh cũng phải chừa mặt mũi cho Giang Chí Hạo và Linh Linh, nói thế nào thì Chung Giai Vi cũng có mối liên hệ rất sâu với bố con họ.

"Được rồi, đi ăn thôi, hôm nay chúng ta có chuyện phải bàn, đừng làm lỡ thời gian, vào trước đi", Hoắc Khải nói.

Giang Chí Hạo im lìm gật đầu, cất điện thoại vào trong túi.

Hoắc Khải dẫn đầu, mấy người khác lần lượt vào nhà hàng.

Những người đi lướt qua Chung Giai Vi đều không nói gì, bao gồm cả Linh Linh.

Bọn họ phớt lờ cô ta như vậy khiến Chung Giai Vi càng khó chịu hơn.

Mãi đến khi bọn họ đã vào trong cả rồi, cô ta đứng ở cửa một lúc rồi mới quay lại nhà hàng.

Lúc cô ta tìm được bạn trai của mình thì Vạn Đỗ Hoành đã bắt đầu mất kiên nhẫn, nói: "Nói gì mà lâu thế? Có nhiều chuyện muốn nói với chồng trước của cô lắm hả?"

Hiển nhiên là ông ta đang rất khó chịu. Chung Giai Vi nhìn ra được, cô ta vội vàng giải thích: "Không ạ, chỉ gặp được người quen khác nên nói thêm vài câu thôi, anh đừng giận".

"Tôi có gì phải giận, chỉ là một tên bốc gạch mà thôi", Vạn Đỗ Hoành nói với vẻ khinh thường.

Trước kia Chung Giai Vi đã kể lại chuyện về Giang Chí Hạo cho ông ta nghe, vậy nên ấn tượng của Vạn Đỗ Hoành về Giang Chí Hạo cũng dừng lại ở lúc đó.

Bờ môi Chung Giai Vi mấp máy, cô ta rất muốn nói cho ông ta biết, rằng Giang Chí Hạo không còn là công nhân bốc gạch như trước kia nữa. Giờ đây anh ấy có những hơn hai mươi triệu tiền tiết kiệm.

Sau một hồi do dự, cô ta vẫn không nói ra chuyện này, bởi vì cô ta biết nói ra thì Vạn Đỗ Hoành sẽ không cảm thấy vui, ngược lại còn bực tức hơn nữa.

Đôi mắt của cô ta bất giác liếc nhìn sang chỗ ngồi của nhóm Giang Chí Hạo, tất cả đã ngồi xuống và đang gọi món.

Bọn họ vừa gọi món vừa trò chuyện, bầu không khí rất hòa hợp. Con gái Linh Linh của cô ta luôn không có thái độ tốt gì với cô ta, nhưng lúc này lại đang tươi cười với mấy người đó.

Sự khác biệt ấy khiến Chung Giai Vi cảm thấy lạc lõng.

Mười năm trôi qua, tình cảm của cô ta với Giang Chí Hạo đã phai mờ từ lâu rồi, nhưng dù sao Linh Linh cũng là cốt nhục ruột thịt của cô ta.

Máu mủ tình thân là thứ mà thời gian không dễ gì xóa nhòa được.

Vạn Đỗ Hoành ngước mắt lên thì bắt gặp ánh nhìn của Chung Giai Vi, vẻ mặt của ông ta càng âm trầm hơn.

Chung Giai Vi chăm sóc khuôn mặt và dáng người rất tốt, nhưng dù sao cô ta cũng đã gần bốn mươi tuổi rồi, không còn sức hấp dẫn quá lớn đối với cánh đàn ông nữa.

Thỉnh thoảng chơi đùa thì còn được, nhưng muốn lâu dài thì không thể nào.

Cũng có người bằng lòng kết hôn với Chung Giai Vi, nhưng đều là những người không có tiền. Nếu có tiền thì ai chẳng muốn tìm một cô trẻ trung xinh đẹp hơn?

Suy nghĩ của Vạn Đỗ Hoành chính là như vậy. Ông ta tìm đến Chung Giai Vi chỉ đơn giản là để nếm thử cái lạ mà thôi, đến khi chán là sẽ đá cô ta ngay.

Tuy rằng chỉ coi người phụ nữ này như đồ chơi, nhưng ông ta vẫn chưa vứt bỏ cô ta thì cô ta vẫn là vật sở hữu của ông ta.

Đã là vật sở hữu thì sao có thể chú ý tới người đàn ông khác được?

Huống chi còn là chồng trước của cô ta.

Đàn ông vốn rất mẫn cảm về chuyện này, Vạn Đỗ Hoành khó chịu trong lòng, bèn nói: "Nếu nhớ thằng đó thì tới cạnh nó mà ngồi, ngồi đây chắc không nhìn rõ đâu".

Nghe thấy câu nói ấy của Vạn Đỗ Hoành, Chung Giai Vi quay đầu lại giải thích: "Em không nhớ anh ta, anh ta…"

"Tôi chẳng buồn nghe cô nói nhảm, thích ăn thì ăn, không ăn thì cút!", Vạn Đỗ Hoành nói với vẻ mặt khó chịu.

Bình thường gặp chuyện như thế này, ông ta cũng không nổi cáu đến mức ấy, hôm nay chủ yếu là bởi vì công ty gặp rắc rối, ông ta bị chủ tịch

mắng cho một trận, tâm trạng vốn đã không tốt rồi.

Muốn hẹn người phụ nữ hám của này ra giải sầu thì lại gặp chồng trước của cô ta, khiến Vạn Đỗ Hoành cảm thấy tức anh ách.

Ông ta hơi gắt giọng, khiến khách khứa xung quanh nhìn hết về phía này.

Nhiều người nhìn như thế, Chung Giai Vi cảm thấy sượng mặt.

Những người hám của thường rất coi trọng thể diện.

Vẻ mặt của Chung Giai Vi đỏ bừng lên, cô ta nói: "Bao nhiêu người đang nhìn kia kìa, sao anh phải nổi cáu như thế, em có làm gì đâu…"

"Bao nhiêu người đang nhìn thì đã làm sao? Bọn họ nhìn, chẳng phải cô cũng nhìn thằng đó đấy sao? Tôi thấy đâu có ảnh hưởng gì đến cô", Vạn Đỗ Hoành đanh mặt nói: "Đừng tưởng tôi không biết loại phụ nữ như cô nghĩ gì. Không có tiền thì muốn đàn ông kiếm tiền cho mình, có tiền rồi là lại muốn đàn ông ở bên mình. Sao hả? Thấy tôi không có thời gian bên cô nên cô muốn tìm một thằng nữa à? Bình thường tôi cũng không nhìn ra được là nhu cầu của cô cao đến thế đâu".

Những lời nói lúc trước chỉ khiến người ta cảm thấy khó nghe, nhưng bây giờ có thể nói là sỉ nhục rồi.

Trong nhà hàng có bao nhiêu người, đã thế Giang Chí Hạo và Linh Linh đều ở bên kia, cho dù Chung Giai Vi có yêu tiền đến mấy thì cô ta cũng không thể chịu đựng được.

"Anh nói lung tung cái gì vậy hả! Tôi chỉ nói vài câu với anh ta mà thôi! Anh quá đáng lắm rồi đấy!", dứt lời, Chung Giai Vi định đứng lên rời khỏi đó.

Kết quả là Vạn Đỗ Hoành túm lấy cánh tay của cô ta, nói: "Sao? Không chờ được nữa rồi hả? Muốn đi thì dễ thôi, nôn hết số tiền mà tôi cho cô ra!

Lấy tiền của tôi rồi thích đi là đi, cô coi mình là tiểu thư công chúa thật đấy à!"

"Anh!", Chung Giai Vi tức đến mức phát run, cô ta ra sức giãy dụa mà không thể thoát ra được.

Nếu cô ta có tiền thì chắc chắn lúc này cô ta sẽ lấy tiền quăng vào mặt Vạn Đỗ Hoành, không để ông ta có cơ hội sỉ nhục mình.

Tiếc rằng cô ta chẳng có tiền, mặc dù những thứ trên người cô ta toàn là hàng hiệu.

Chút tiền mặt trong ví còn chưa bằng chiếc túi hàng hiệu mà cô ta mới mua hôm nay nữa.

"Buông tôi ra! Anh buông tôi ra!", Chung Giai Vi lại cố gắng giãy dụa.

Không biết là bởi vì cô ta giãy dụa quá hăng hay là bởi vì Vạn Đỗ Hoành cảm thấy mất mặt khi bị nhiều người vây xem như thế, ông ta bỗng vung ra một cái bạt tai.

Tiếng "bốp" vang dội khiến Chung Giai Vi sững sờ.

Cô ta không ngờ người đàn ông luôn rất nhã nhặn này nói đánh là đánh ngay, còn là động tác bạt tai mang tính sỉ nhục như thế.

Người trong cả nhà hàng đều nhìn về phía này, cho dù không quay đầu lại thì Chung Giai Vi cũng biết Giang Chí Hạo và con gái Linh Linh đang nhìn mình.

Những cảm xúc hoảng hốt, tủi hờn, xấu hổ khiến cô ta không thể chịu đựng được, trực tiếp giơ chiếc túi xách lên đập về phía Vạn Đỗ Hoành.

Vạn Đỗ Hoành không hề đề phòng, vậy nên đã bị cô ta quăng chiếc túi vào mặt.

Cảm giác đau đớn khiến Vạn Đỗ Hoành nổi cơn tam bành. Ông ta chẳng hề nghĩ ngợi, cầm chai rượu trên bàn đập vào đầu Chung Giai Vi.

Từ biểu cảm dữ tợn của ông ta và độ cao khi giơ chai rượu lên là đủ để biết rằng đầu Chung Giai Vi bung bét.

Nhìn thấy dáng vẻ này của ông ta, Chung Giai Vi càng thêm hoảng sợ. Cô ta không biết phải làm gì, chỉ có thể vô thức nhắm mắt lại và nghiêng đầu đi, chuẩn bị hứng chịu cú đánh ấy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 361: Bạt Tai

Có những hơn hai mươi triệu!

Hơn nữa cô ta nhìn thấy rất rõ, hơn hai mươi triệu này là tiền tiết kiệm định kỳ.

Nếu không có kỳ hạn thì cô ta còn có thể nói rằng số tiền này là của người khác gửi vào tài khoản của Giang Chí Hạo, có thể chuyển tiền đi bất cứ lúc nào.

Nhưng tiền tiết kiệm định kỳ thì không thể, bởi vì trên thế giới này có ai tự nhiên lại đặt số tiền lớn như vậy vào tài khoản của người khác được.

Số tiền ấy chỉ có thể là của Giang Chí Hạo.

"Anh, sao anh lại có nhiều tiền như thế…", Chung Giai Vi lắp bắp nói.

Đây là một câu hỏi thốt ra theo bản năng. Trong mắt cô ta, Giang Chí Hạo luôn là một người không giỏi kiếm tiền.

Không có chí lớn, chỉ có mỗi sức khỏe, cơ bắp trên người anh ấy rất thu hút những người phụ nữ bình thường, mang tới cảm giác an toàn tuyệt đối cho bọn họ. Nhưng đó không phải thứ mà cô ta muốn, cô ta muốn có một cuộc sống xa hoa thích thứ gì là có thể mua được thứ đó.

Bây giờ Giang Chí Hạo đột nhiên lấy ra khoản tiền tiết kiệm hơn hai mươi triệu, làm điên đảo mọi suy nghĩ của Chung Giai Vi.

Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu cô ta, cô ta hoài nghi Giang Chí Hạo đã đi cướp ngân hàng với người ta, nếu không sao một người chỉ biết làm việc bằng sức lực ở công trường lại kiếm được nhiều tiền như thế.

Giang Chí Hạo không trả lời câu hỏi này của cô ta. Vương Vũ Hành lên tiếng trước: "Anh ấy kiếm tiền thế nào không liên quan gì đến cô! Cô chỉ cần biết lão Giang không vô dụng như trong sự tưởng tượng của cô là

được. Nếu không còn chuyện gì nữa thì giải tán, chúng tôi còn phải ăn cơm nữa. Phải rồi, cô cũng ăn cơm ở nhà hàng này hả? Vậy bọn tôi đổi chỗ khác đây, kẻo lại ăn mất ngon".

Vương Vũ Hành đã bước vào xã hội từ sớm, thời kỳ đó không thể yếu đuối được, nếu yếu đuối thì rất dễ bị bắt nạt, vậy nên tính cậu ta mới hung hăng như vậy.

Đương nhiên, cạnh tranh trên thị trường chứng khoán thứ cấp cũng cần tính cách như thế.

Anh không đủ mạnh thì làm sao cạnh tranh được với những nhà tư bản khác?

Cậu ta không thích ai thì tuyệt đối sẽ không khách sáo một câu nào. Đời người ngắn ngủi, lấy đâu ra nhiều lời khách sáo như thế.

Vương Vũ Hành không cố kỵ điều gì, nhưng Hoắc Khải thì không.

Ít nhiều gì anh cũng phải chừa mặt mũi cho Giang Chí Hạo và Linh Linh, nói thế nào thì Chung Giai Vi cũng có mối liên hệ rất sâu với bố con họ.

"Được rồi, đi ăn thôi, hôm nay chúng ta có chuyện phải bàn, đừng làm lỡ thời gian, vào trước đi", Hoắc Khải nói.

Giang Chí Hạo im lìm gật đầu, cất điện thoại vào trong túi.

Hoắc Khải dẫn đầu, mấy người khác lần lượt vào nhà hàng.

Những người đi lướt qua Chung Giai Vi đều không nói gì, bao gồm cả Linh Linh.

Bọn họ phớt lờ cô ta như vậy khiến Chung Giai Vi càng khó chịu hơn.

Mãi đến khi bọn họ đã vào trong cả rồi, cô ta đứng ở cửa một lúc rồi mới quay lại nhà hàng.

Lúc cô ta tìm được bạn trai của mình thì Vạn Đỗ Hoành đã bắt đầu mất kiên nhẫn, nói: "Nói gì mà lâu thế? Có nhiều chuyện muốn nói với chồng trước của cô lắm hả?"

Hiển nhiên là ông ta đang rất khó chịu. Chung Giai Vi nhìn ra được, cô ta vội vàng giải thích: "Không ạ, chỉ gặp được người quen khác nên nói thêm vài câu thôi, anh đừng giận".

"Tôi có gì phải giận, chỉ là một tên bốc gạch mà thôi", Vạn Đỗ Hoành nói với vẻ khinh thường.

Trước kia Chung Giai Vi đã kể lại chuyện về Giang Chí Hạo cho ông ta nghe, vậy nên ấn tượng của Vạn Đỗ Hoành về Giang Chí Hạo cũng dừng lại ở lúc đó.

Bờ môi Chung Giai Vi mấp máy, cô ta rất muốn nói cho ông ta biết, rằng Giang Chí Hạo không còn là công nhân bốc gạch như trước kia nữa. Giờ đây anh ấy có những hơn hai mươi triệu tiền tiết kiệm.

Sau một hồi do dự, cô ta vẫn không nói ra chuyện này, bởi vì cô ta biết nói ra thì Vạn Đỗ Hoành sẽ không cảm thấy vui, ngược lại còn bực tức hơn nữa.

Đôi mắt của cô ta bất giác liếc nhìn sang chỗ ngồi của nhóm Giang Chí Hạo, tất cả đã ngồi xuống và đang gọi món.

Bọn họ vừa gọi món vừa trò chuyện, bầu không khí rất hòa hợp. Con gái Linh Linh của cô ta luôn không có thái độ tốt gì với cô ta, nhưng lúc này lại đang tươi cười với mấy người đó.

Sự khác biệt ấy khiến Chung Giai Vi cảm thấy lạc lõng.

Mười năm trôi qua, tình cảm của cô ta với Giang Chí Hạo đã phai mờ từ lâu rồi, nhưng dù sao Linh Linh cũng là cốt nhục ruột thịt của cô ta.

Máu mủ tình thân là thứ mà thời gian không dễ gì xóa nhòa được.

Vạn Đỗ Hoành ngước mắt lên thì bắt gặp ánh nhìn của Chung Giai Vi, vẻ mặt của ông ta càng âm trầm hơn.

Chung Giai Vi chăm sóc khuôn mặt và dáng người rất tốt, nhưng dù sao cô ta cũng đã gần bốn mươi tuổi rồi, không còn sức hấp dẫn quá lớn đối với cánh đàn ông nữa.

Thỉnh thoảng chơi đùa thì còn được, nhưng muốn lâu dài thì không thể nào.

Cũng có người bằng lòng kết hôn với Chung Giai Vi, nhưng đều là những người không có tiền. Nếu có tiền thì ai chẳng muốn tìm một cô trẻ trung xinh đẹp hơn?

Suy nghĩ của Vạn Đỗ Hoành chính là như vậy. Ông ta tìm đến Chung Giai Vi chỉ đơn giản là để nếm thử cái lạ mà thôi, đến khi chán là sẽ đá cô ta ngay.

Tuy rằng chỉ coi người phụ nữ này như đồ chơi, nhưng ông ta vẫn chưa vứt bỏ cô ta thì cô ta vẫn là vật sở hữu của ông ta.

Đã là vật sở hữu thì sao có thể chú ý tới người đàn ông khác được?

Huống chi còn là chồng trước của cô ta.

Đàn ông vốn rất mẫn cảm về chuyện này, Vạn Đỗ Hoành khó chịu trong lòng, bèn nói: "Nếu nhớ thằng đó thì tới cạnh nó mà ngồi, ngồi đây chắc không nhìn rõ đâu".

Nghe thấy câu nói ấy của Vạn Đỗ Hoành, Chung Giai Vi quay đầu lại giải thích: "Em không nhớ anh ta, anh ta…"

"Tôi chẳng buồn nghe cô nói nhảm, thích ăn thì ăn, không ăn thì cút!", Vạn Đỗ Hoành nói với vẻ mặt khó chịu.

Bình thường gặp chuyện như thế này, ông ta cũng không nổi cáu đến mức ấy, hôm nay chủ yếu là bởi vì công ty gặp rắc rối, ông ta bị chủ tịch

mắng cho một trận, tâm trạng vốn đã không tốt rồi.

Muốn hẹn người phụ nữ hám của này ra giải sầu thì lại gặp chồng trước của cô ta, khiến Vạn Đỗ Hoành cảm thấy tức anh ách.

Ông ta hơi gắt giọng, khiến khách khứa xung quanh nhìn hết về phía này.

Nhiều người nhìn như thế, Chung Giai Vi cảm thấy sượng mặt.

Những người hám của thường rất coi trọng thể diện.

Vẻ mặt của Chung Giai Vi đỏ bừng lên, cô ta nói: "Bao nhiêu người đang nhìn kia kìa, sao anh phải nổi cáu như thế, em có làm gì đâu…"

"Bao nhiêu người đang nhìn thì đã làm sao? Bọn họ nhìn, chẳng phải cô cũng nhìn thằng đó đấy sao? Tôi thấy đâu có ảnh hưởng gì đến cô", Vạn Đỗ Hoành đanh mặt nói: "Đừng tưởng tôi không biết loại phụ nữ như cô nghĩ gì. Không có tiền thì muốn đàn ông kiếm tiền cho mình, có tiền rồi là lại muốn đàn ông ở bên mình. Sao hả? Thấy tôi không có thời gian bên cô nên cô muốn tìm một thằng nữa à? Bình thường tôi cũng không nhìn ra được là nhu cầu của cô cao đến thế đâu".

Những lời nói lúc trước chỉ khiến người ta cảm thấy khó nghe, nhưng bây giờ có thể nói là sỉ nhục rồi.

Trong nhà hàng có bao nhiêu người, đã thế Giang Chí Hạo và Linh Linh đều ở bên kia, cho dù Chung Giai Vi có yêu tiền đến mấy thì cô ta cũng không thể chịu đựng được.

"Anh nói lung tung cái gì vậy hả! Tôi chỉ nói vài câu với anh ta mà thôi! Anh quá đáng lắm rồi đấy!", dứt lời, Chung Giai Vi định đứng lên rời khỏi đó.

Kết quả là Vạn Đỗ Hoành túm lấy cánh tay của cô ta, nói: "Sao? Không chờ được nữa rồi hả? Muốn đi thì dễ thôi, nôn hết số tiền mà tôi cho cô ra!

Lấy tiền của tôi rồi thích đi là đi, cô coi mình là tiểu thư công chúa thật đấy à!"

"Anh!", Chung Giai Vi tức đến mức phát run, cô ta ra sức giãy dụa mà không thể thoát ra được.

Nếu cô ta có tiền thì chắc chắn lúc này cô ta sẽ lấy tiền quăng vào mặt Vạn Đỗ Hoành, không để ông ta có cơ hội sỉ nhục mình.

Tiếc rằng cô ta chẳng có tiền, mặc dù những thứ trên người cô ta toàn là hàng hiệu.

Chút tiền mặt trong ví còn chưa bằng chiếc túi hàng hiệu mà cô ta mới mua hôm nay nữa.

"Buông tôi ra! Anh buông tôi ra!", Chung Giai Vi lại cố gắng giãy dụa.

Không biết là bởi vì cô ta giãy dụa quá hăng hay là bởi vì Vạn Đỗ Hoành cảm thấy mất mặt khi bị nhiều người vây xem như thế, ông ta bỗng vung ra một cái bạt tai.

Tiếng "bốp" vang dội khiến Chung Giai Vi sững sờ.

Cô ta không ngờ người đàn ông luôn rất nhã nhặn này nói đánh là đánh ngay, còn là động tác bạt tai mang tính sỉ nhục như thế.

Người trong cả nhà hàng đều nhìn về phía này, cho dù không quay đầu lại thì Chung Giai Vi cũng biết Giang Chí Hạo và con gái Linh Linh đang nhìn mình.

Những cảm xúc hoảng hốt, tủi hờn, xấu hổ khiến cô ta không thể chịu đựng được, trực tiếp giơ chiếc túi xách lên đập về phía Vạn Đỗ Hoành.

Vạn Đỗ Hoành không hề đề phòng, vậy nên đã bị cô ta quăng chiếc túi vào mặt.

Cảm giác đau đớn khiến Vạn Đỗ Hoành nổi cơn tam bành. Ông ta chẳng hề nghĩ ngợi, cầm chai rượu trên bàn đập vào đầu Chung Giai Vi.

Từ biểu cảm dữ tợn của ông ta và độ cao khi giơ chai rượu lên là đủ để biết rằng đầu Chung Giai Vi bung bét.

Nhìn thấy dáng vẻ này của ông ta, Chung Giai Vi càng thêm hoảng sợ. Cô ta không biết phải làm gì, chỉ có thể vô thức nhắm mắt lại và nghiêng đầu đi, chuẩn bị hứng chịu cú đánh ấy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 362: Vai Vế

Ăn cơm xong, mấy người họ thanh toán rồi rời khỏi nhà hàng.

Vừa ra cửa, Vương Vũ Hành kéo Hoắc Khải, ra hiệu nhìn về phía nào đó. Hoắc Khải quay lại thì nhìn thấy Chung Giai Vi đang đứng bên đường ngóng về phía này.

Nhìn thấy họ, Chung Giai Vi tỏ ra do dự.

Năm phút sau, cô ta cũng quyết định đi tới.

Vương Vũ Hành đang định nói thì Hoắc Khải ngăn lại, Giang Chí Hạo lại bước lên một bước, hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Tôi…", Chung Giai Vi nhìn Giang Chí Hạo, dường như có điều gì khó nói.

Lúc này, Linh Linh bỗng nhiên bước lên nói: "Bà có chuyện gì thì nói mau, chúng tôi không rảnh đứng đây nhìn nhau với bà. Nếu bà sợ người đàn ông đó báo thù thì có thể đi báo cảnh sát. Chúng tôi không thể làm vệ sĩ cho bà mãi được".

Sự thẳng thắn của Linh Linh khiến cho Chung Giai Vi càng khó chịu.

Cô ta nghẹn ngào nói: "Không phải mẹ muốn nhờ mấy người giúp đỡ, mẹ cảm thấy… cảm thấy…"

Rốt cuộc là cảm thấy thế nào thì Chung Giai Vi cũng không nói ra, sau khi cô ta rời khỏi nhà hàng mới phát hiện ra cuộc đời không có ý nghĩa gì.

Sống tốt nhiều năm như thế mà bỗng nhiên phát hiện, cái gọi là sống tốt đó thật sự còn không đáng nhắc đến.

Gần bốn mươi tuổi lại không có người đàn ông nào có thể tin tưởng, sinh được một cô con gái thì lại luôn lạnh lùng, coi cô ta như kẻ thù.

Cho dù Chung Giai Vi có khát vọng cuộc sống vật chất như thế nào thì cuối cùng, cô ta cũng là phụ nữ, luôn muốn trù tính cho nửa đời sau. Nhưng bây giờ, tất cả những tính toán đó đều bị cái tát của Vạn Đỗ Hoành làm cho tan nát hết cả.

Cô ta nhận ra, những ngày tốt đẹp của cô ta cũng không thể duy trì lâu dài.

Năm tháng qua đi, những người đàn ông từng say mê sắc đẹp và thân thể của cô ta rồi sẽ có lúc cảm thấy chán ngấy. Đợi đến khi cô ta già đi, không thể dùng nhan sắc đi hấp dẫn người khác thì còn có ai sẵn lòng cần cô ta nữa?

Những người đàn ông này chỉ trêu đùa với cô ta, không có lấy một người thật lòng. Về điểm này, Chung Giai Vi hiểu rất rõ.

Nhưng lúc trước còn trẻ, cảm thấy không sao cả, dù sao thì anh chơi, tôi cũng chơi. Tôi cầm tiền của anh cũng không thiệt.

Bây giờ thì cô ta không nghĩ như vậy nữa mà bắt đầu cảm nhận được, thời gian như một mũi tên bắn trúng vào trái tim của cô ta.

Chung Giai Vi chần chừ ở đây, nguyên nhân lớn nhất là muốn trò chuyện với Linh Linh, nhưng cô ta không biết làm thế nào để hoà hợp với con gái, cũng không biết trả lời thế nào với câu hỏi của cô bé.

Thấy cô ta né tránh, Linh Linh mất hết kiên nhẫn, nói: "Nếu không có chuyện gì quan trọng thì chúng tôi đi trước, bà cứ đứng đấy một mình đi".

Nói xong, Linh Linh quay sang kéo Giang Chí Hạo đi.

Thấy họ sắp đi, cuối cùng, Chung Giai Vi cũng không nhịn được, theo phản xạ kéo Linh Linh: "Linh Linh, mẹ thật sự muốn nói chuyện với con".

"Nói cái gì? Chúng ta có gì mà nói?", Linh Linh quay lại hỏi.

Chung Giai Vi tỏ vẻ đau khổ, nói: "Mẹ biết mấy năm nay con đã khổ nhiều rồi, mẹ…"

"Ai nói với bà là tôi khổ?", Linh Linh tỏ ra khó hiểu nói: "Tại sao bà cho rằng, bố tôi nhất định không kiếm ra tiền, không thể chăm sóc tốt cho tôi? Nói thật cho bà biết, những năm qua tôi sống rất tốt, còn tốt hơn ngàn lần khi còn sống với bà. Chúng tôi không thiếu tiền, không thiếu ăn, thỉnh thoảng còn ra nước ngoài du lịch. Đúng rồi, bà đã thấy sổ tiết kiệm của bố tôi rồi nhỉ? Số tiền đó thật ra không tính là nhiều, sau này tôi còn kiếm nhiều hơn. Nhưng bây giờ, tôi chỉ muốn nói cho bà biết, bà có hối hận vì lựa chọn ban đầu của bà cũng không có tác dụng gì. Bố của tôi sẽ không chấp nhận bà, tôi cũng thế!"

Lời nói của Linh Linh như sấm sét đánh vào đầu Chung Giai Vi, cô ta hận một nỗi không có cái lỗ nào để chui vào hoặc dứt khoát đập đầu mà chết.

Thấy cô ta đau khổ như thế, cuối cùng Giang Chí Hạo cũng thở dài, kéo tay Linh Linh, nói: "Không cho phép con nói thế với mẹ!"

Bất kỳ lúc nào, Giang Chí Hạo đều chú trọng đến lễ nghĩa đầu tiên.

Chung Giai Vi ngoại tình là việc của cô ta và bản thân anh ấy, Linh Linh là con gái, có thể hiểu được nỗi khổ mà bảo vệ anh ấy nhưng không thể biến thành sự thù hận với mẹ ruột như vậy.

Bị Giang Chí Hạo kéo lại, Linh Linh cũng không phản kháng. Cô bé chỉ muốn nói hết những lời trong lòng giấu kín mấy năm qua, nói xong rồi thì không cần nói nữa.

Giang Chí Hạo nhìn Chung Giai Vi, nói: "Linh Linh nói những lời này có chút thẳng thắn, nhưng con bé nói không sai. Chúng ta không thể quay lại quá khứ. Thứ mà cô cần, dù cho tôi có tiền hay không thì cũng không đáp ứng được. Chúng ta không phải là người cùng một đường. Tôi chỉ khuyên cô, trân trọng tuổi trẻ, sớm tìm người đàn ông tốt mà gả đi, đừng sống những ngày tháng như thế nữa. Không phải lúc nào cũng có người sẵn lòng giúp cô".

Nói xong, Giang Chí Hạo mới nói với Hoắc Khải và những người khác: "Chúng ta đi".

Mấy người họ cũng không nói nhiều, những gì nên nói, không nên nói, hai bố con họ đều nói hết rồi. Họ chỉ là người ngoài cũng không tiện nói nhiều.

Họ rời đi, để lại Chung Giai Vi đứng đó nhìn theo mãi.

Một lúc lâu sau, cô ta mới rời khỏi đó trong nước mắt.

Trước đây có một khoảng thời gian, cô ta rất vui vẻ, cảm thấy mình quyết định ly hôn với Giang Chí Hạo là lựa chọn đúng đắn nhất cuộc đời này.

Bây giờ, cô ta có hối hận hay không thì không rõ, nhưng sự vui vẻ trong lòng thì chắc chắn đã biến mất rồi. Cho dù có người cho cô ta năm triệu tệ ngay bây giờ thì cũng không thể khiến cô ta vui lên được.

Một khi con người nghĩ đến bản thân không còn những ngày sau nữa thì cuộc sống xa xỉ bây giờ cũng chỉ như thức ăn không có mùi vị.

Sau khi lên xe, Hoắc Khải nhìn Linh Linh cúi đầu ngồi ở ghế phụ, biết cô bé ngoài mặt thì tỏ ra lấn át mẹ, nhưng thật ra trong lòng cũng không dễ chịu gì.

Đó là mẹ cô bé, không phải là con chó, con mèo ngoài đường, càng không phải tuỳ tiện chỉ trích một hai câu là có thể quên đi.

Nhưng trước mặt mọi người, Hoắc Khải cũng không an ủi điều gì. Chuyện gia đình người ta, muốn nói thì cũng phải nói chuyện riêng.

Chiếc xe lăn bánh, không lâu sau thì đến căn hộ của Giang Chí Hạo.

Căn hộ mà anh ấy mua cũng không lớn, khoảng tám mươi mét vuông, trừ những khu vực chung thì diện tích sử dụng còn khoảng bảy mươi mét vuông.

Hai phòng ngủ, một phòng khách vừa đủ cho hai bố con.

Đồ đạc bày trí trong phòng cũng đều là Giang Chí Hạo tự làm. Năm đó, ở công trường việc gì anh cũng từng làm nên cũng không xa lạ gì. Còn Linh Linh chịu trách nhiệm thiết kế sửa nhà.

Đừng coi thường cô bé còn nhỏ tuổi, thật ra rất có năng khiếu thiết kế, khiến căn phòng trở nên đẳng cấp hơn nhiều.

Sau khi vào phòng, Vương Vũ Hành phàn nàn với Hoắc Khải nói: "Lão Giang này quá keo kiệt, lúc đầu mới sửa xong, trong nhà toàn là đồ dùng gia đình cũ rích, không đáng giá, lãng phí thiết kế đẹp như thế của con gái nuôi. Thế là mấy người chúng em góp tiền, mua cho anh ấy đồ mới. Có lúc em cảm thấy, lão này có phải là giả heo ăn thịt hổ, giả bộ hồ đồ không? Biết chúng em kiểu gì cũng sẽ không nhìn nổi nên mới mua toàn đồ rẻ tiền".

"Anh Vũ Hành, bố em không phải là người như thế đâu. Bố chỉ không nỡ tiêu tiền. Cả ngày nói phải tiết kiệm tiền, đến lúc em lớn cho em làm của hồi môn", Linh Linh nói.

Giang Chí Hạo cười thật thà, nói: "Bố không cần dùng đến tiền, con còn nhỏ, sau này có nhiều chuyện cần dùng tiền mà".

"Cô bé cần tiền thì tìm tôi nói một câu là được, bây giờ anh cũng không phải là người sắp chết nữa, lo lắng cái gì", Vương Vũ Hành hừ một tiếng, sau đó nói với Linh Linh: "Con gái nuôi, đừng gọi bố nuôi cô là anh nữa, bố bằng vai phải lứa với cô đấy à".

"Biết rồi, anh Vũ Hành", Linh Linh cười tít mắt, nói.

"Cả ngày chỉ biết lấy vai vế ra để bắt nạt người khác, cô bé muốn gọi anh là ông nội thì anh có dám đáp lời không?", Tề Thanh Sơn nói.

"Cô bé gọi anh là ông nội thì anh dám trả lời à?", Vương Vũ Hành trừng mắt nói.

Tề Thanh Sơn cười khà khà, nói: "Lão Giang không phản đối, tôi cũng không thấy có vấn đề gì".

Giang Chí Hạo chỉ ngồi một bên cười, không nói gì.

Sau khi ly hôn, anh ấy càng trở nên trầm ngâm, kiệm lời, tính cách thì không thay đổi nhiều nhưng ít nhất cũng mềm mỏng hơn lúc trước rất nhiều.

Chỉ ở trước mặt mấy anh em thân thiết mới nói nhiều thêm mấy câu, chứ lúc ở cửa hàng đồ cổ kho mới thật sự là cạy mồm cũng không ra được câu nào.

"Chú à, ngồi đi, cháu rót nước cho chú", Linh Linh ngoan ngoãn cầm ghế ra đặt sau lưng Hoắc Khải.

Vương Vũ Hành tỏ vẻ không vui nói: "Con gái nuôi, trong mắt cô chỉ có chú thôi, không có bố sao?"

"Các cậu cũng không ngại để một bệnh nhân phục vụ hả?", Hoắc Khải nói, sau đó ngồi xuống, cười với Linh Linh, nói: "Cảm ơn".

Anh đã lên tiếng thì còn ai dám làm ĩ nữa. Tất nhiên, Vương Vũ Hành nói câu đó cũng chỉ là trêu đùa mà thôi.

Họ cũng không nỡ khiến Linh Linh phục vụ, hơn nữa cô bé Linh Linh cũng đến tuổi mới biết yêu, sau khi không thấy Hoắc Khải thì hai mắt cứ tìm kiếm bóng dáng của anh khắp nơi.

Cô bé này, không phải là thích thầy chứ? Một giọng nói nhỏ vang lên trong đầu Vương Vũ Hành.

Nếu Linh Linh có thể thành đôi với Hoắc Khải thì cậu ta cũng không cảm thấy có gì không tốt. Cô bé thông minh lại xinh đẹp, điểm trừ duy nhất là gia đình có chút thiếu sót, còn lại tất cả đều rất tốt.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 363: Liều Mạng

Nhưng, vậy còn cô thì sao?

Đứa nào đang đọc truyện trên web khác làm chó làm chó nhé

Nghĩ đến cô và em gái, Vương Vũ Hành lại cảm thấy đau đầu.

Kiểu người như cậu ta đúng là nhiều chuyện. Linh Linh người ta chỉ mới bắt đầu có chút tình cảm mơ hồ, cậu ta đã bắt đầu nghĩ cách giải quyết chuyện đấu đá tranh sủng ở hậu cung.

Đây là lần đầu Hoắc Khải đến nhà chơi, cũng không chuẩn bị quà gì, quyết định chuyển luôn vào tài khoản riêng của Linh Linh sáu trăm ngàn.Đứa nào đang đọc truyện trên web khác làm chó làm chó nhé

Linh Linh cũng không đưa đẩy từ chối. Mấy chú, mấy anh có việc gì thì đều thích chuyển tiền cho cô bé thành quen rồi.

Từ trước đến nay cô bé cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề có nên nhận hay không. Dù sao thì cứ giữ lại, sau này lúc cần có thể rút ra thì tốt rồi, coi như tiết kiệm tiền cho bọn họ.

Giang Chí Hạo đích thân xuống bếp làm một bữa cơm. Vẫn chưa nhắc đến, mấy năm nay tài nghệ nấu ăn của anh ấy ngày càng lên tay. Trình độ làm đồ kho cũng không tệ, món chân gà cay còn khiến Vương Vũ Hành ăn thành nghiện.

Món đó vừa tê tê vừa cay cay khiến cho mọi người đều thích.

Ăn cơm xong, mấy người lại ngồi nói chuyện cả buổi rồi mới lái xe về khách sạn.

Dù có quen thân thế nào thì căn hộ của Giang Chí Hạo cũng không thể chen vào được nhiều người như thế.

Hơn nữa còn có Hoắc Khải, họ có thể chen nhau đến nỗi rơi xuống sàn, nhưng ai dám chen Hoắc Khải rơi xuống sàn đây?

Chuyện sau đó cũng không có gì đáng nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Vũ Hành chở Hoắc Khải mang đồ ăn sáng đến đón hai bố con Giang Chí Hạo.Đọc Truyện nhanh nhất tại Tamlinh247.com

Mới sáng ra anh ấy đã chuẩn bị kho đồ ăn, đang suy nghĩ xem có nên đi ra cửa hàng hay không. Sau khi Vương Vũ Hành đến, cậu ta nói: "Anh cần làm gì thì cứ làm đi, trong nhà có mấy người chúng tôi là được rồi. Người cao lớn như thế, thiếu anh thì không khí cũng dễ thở hơn một chút".

Giang Chí Hạo ừ một tiếng, lúc này mới đặt đồ lên xe tải.

Anh ấy lái xe đến cửa hàng, Vương Vũ Hành và những người khác thì đợi thị trường cổ phiếu mở cửa.

Hôm nay là ngày tốt, nhất định phải khiến cho công ty của Sử Vĩnh Ba gà bay chó chạy mới được, nếu không thì họ không nuốt không trôi cục tức này.Ăn cắp từ Tam linh 247.com

Chín giờ hai mươi phút, khi phiên giao dịch vừa bắt đầu, Vương Vũ Hành đã trực tiếp ép giá xuống thấp nhất.

Mà người bên phía Sử Vĩnh Ba cũng nỗ lực phản kháng.

Đáng tiếc, Blue chip của bọn họ ngày hôm qua đã dùng sắp hết rồi. Bây giờ Blue chip trong tay Vương Vũ Hành giúp cậu ta ở vị trí áp đảo. Họ muốn phản kháng thì trước tiên phải kiếm đủ chip đã, ít nhất cũng phải bỏ công sức một, hai ngày.

Cho nên chỉ trong buổi sáng, giá cổ phiếu công ty điện tử của Sử Vĩnh Ba hoàn toàn bất động ở dưới đáy, không ngóc được lên.

Cùng lúc đó, Vương Vũ Hành mua người bên báo chí cho tung lên mạng những thông tin thật giả lẫn lộn.

Những tin tức thất thiệt lan tràn trên mặt báo. Nào là tiết lộ bí mật của công ty điện tử, nào là nguyên vật liệu bị thiếu nghiêm trọng, giá cả không ngừng tăng lên, hoặc nói thẳng luôn là Sử Vĩnh Ba gặp tai nạn xe hơi.

Dù sao, vô vàn các loại tin tức, chỉ thiếu nói công ty điện tử đó đã phá sản mà thôi.

Những nhà đầu tư cá nhân không biết đâu là thật hay giả, họ chỉ biết cổ phiếu này đã liên tục hai ngày chạm đáy.

Mà Vương Vũ Hành lại rất xấu bụng mở giới hạn dưới ra năm phút cho họ cơ hội tháo chạy.

Đây là một động thái tốt, khiến cho các lệnh chờ xử lý ở dưới đáy tăng lên hơn mười ngàn lô.

Một lô là một trăm cổ phiếu, mười ngàn lô chính là một triệu cổ phiếu, theo giá cổ phiếu hiện tại tính toán thì là gần triệu tệ.

Mấy người Vương Vũ Hành chỉ quan tâm đến việc bán ra chứ không để ý để việc mua vào. Liên tục có người mua vào cổ phiếu Blue-chip ở giới hạn dưới, chứng tỏ có người đang gom hàng. Không cần hỏi cũng biết, dám gom lượng lớn hàng lúc này, nhất định là đàn em của Sử Vĩnh Ba.

Mấy người Vương Vũ Hành thản nhiên nhìn tình cảnh này, mở giới hạn dưới là để cho nhà đầu tư cá nhân có hi vọng. Họ nhất định sẽ đều treo cổ phiếu trong tay ở giới hạn dưới, hi vọng lần mở tiếp theo có thể kịp thời bán ra, tìm đường sống.

Như vậy, cán cân lợi ích sẽ nghiêng về mấy người Vương Vũ Hành. Cổ phiếu trong tay nhà đầu tư cá nhân tuy không nhiều, nhưng cộng lại cũng không ít.

Họ treo ở giới hạn dưới tương đương với việc mấy người Vương Vũ Hành sẽ phải chi số lượng Blue chip ít hơn.

Mượn lực để đánh, thủ đoạn này, Vương Vũ Hành đã dày công tôi luyện từ lâu rồi.

Cả một ngày, giá cổ phiếu cao nhất cũng chỉ tăng lên 9%, còn lại hầu như đều nằm ở giới hạn dưới.

Đợi đến buổi chiều đóng phiên giao dịch, khi mấy người Vương Vũ Hành ở đây reo hò ăn mừng thì Sử Vĩnh Ba ở trong phòng làm việc suýt nữa ném bay cái máy tính.

"Các cậu làm ăn kiểu gì đấy? Không phải nói là có thể phản kích sao? Tại sao cả ngày đều ở giới hạn dưới! Tôi tốn nhiều tiền như thế nuôi các cậu, để cổ phiếu của công ty ở dưới đáy như thế sao! Vô dụng, một đám vô dụng!"

Sử Vĩnh Ba vừa mắng, vừa ném đồ đạc trên bàn về phía những người kia.

Cả giám đốc tài chính cũng bị ném trúng mặt, chỉ có thể ôm đầu chịu đòn, không ai dám cãi lại nửa lời.

Họ đã đánh giá sai thực lực của Vương Vũ Hành, hôm nay hành động gom Blue chip cũng không quyết đoán. Một ngày cũng mới thu gom được sáu bảy triệu cổ phiếu.

Ai mà biết được sẽ có nhiều nhà đầu tư cá nhân treo giá sàn chứ, không có sự chuẩn bị đầy đủ về tài chính, khiến họ đau mà không dám kêu.

Sử Vĩnh Ba tức đến nỗi mặt mày xám xịt. Mắng rồi, đánh rồi, cuối cùng chỉ vào mặt giám đốc tài chính nói: "Tôi không biết anh dùng cách gì, cũng không biết tốn bao nhiêu tiền, ngày mai mà vẫn chạm đáy thì tôi vứt anh xuống biển làm mồi cho cá!"

Giám đốc tài chính mặt nhăn như ăn phải mướp đắng, Sử Vĩnh Ba chỉ cho anh ta một triệu năm trăm tệ.

Nếu là lúc trước thì có khoản tiền này, anh ta sẽ chắc chắn trăm phần trăm đánh ngã bất kỳ kẻ thù nào.

Nhưng bây giờ, anh ta không còn chút tự tin nào nữa.

Blue chip của bên kia như không có giới hạn. Tại sao dùng thế nào cũng không hết. Hơn nữa thủ đoạn sử dụng cũng rất khó hiểu, lại xúi giục nhà đầu tư cá nhân treo ở giá sàn.

Nội bộ khống chế giá cổ phiếu, đều sử dụng tiền của cá nhân, đầu tư mấy chục triệu thì Sử Vĩnh Ba còn có thể bỏ ra, còn nếu nhiều hơn thì hắn cũng không có cách nào.

Bởi vì nhà đầu tư cá nhân quá nhiều, gần như chiếm một nửa số Blue chip của phiên giao dịch. Nếu ai muốn gom hết Blue chip của các nhà đầu tư cá nhân thì tương đương với việc cần một lượng tiền gần bằng một nửa giá trị phiên giao dịch, cũng đến mấy tỷ!

Nếu trong tay có mấy tỷ tiền mặt thì Sử Vĩnh Ba đã không cần phải căn ke từng đồng như thế mà đã đi ăn chơi vòng quanh thế giới rồi.

Đợt trước tạo xu hướng giá cổ phiếu đã tiêu không ít tiền. Bây giờ lại bỏ ra hơn chục triệu để thu gom Blue chip mới, sau đó lại phải nghĩ cách nâng giá cổ phiếu thì không biết phải dùng bao nhiêu tiền.

Hơn nữa có thể thuận lợi nâng giá cổ phiếu không còn là một ẩn số. Thân phận của kẻ thù bí ẩn kia còn chưa được làm rõ. Nhỡ người ta cứ dây dưa, kéo dài như thế thì biết làm thế nào?

Chính vì không chắc chắn nên Sử Vĩnh Ba mới không dám duyệt chi cho giám đốc tài chính quá nhiều tiền.

Hắn sợ người kia kéo dài thời gian thì số tiền mà hắn không dễ gì mới kiếm được đều mất trắng.

Đánh thắng còn tốt, nhỡ thua thì sao?

Vậy thì đúng như kiểu tưởng là lời mà lại lỗ không tưởng.

Ở thị trường thứ cấp, tính cách như Sử Vĩnh Ba thì không có cách nào tồn tại được.

Muốn kiếm nhiều tiền, đặc biệt là khi tranh quyền khống chế với người khác thì phải ra tay thật ác. Như một kiểu liều mạng vậy. Ai có thể doạ được đối phương thì người đó sẽ thắng.

Sử Vĩnh Ba không dám liều mạng, cứ sợ hãi rụt rè như thế thì đừng nói mấy nhân viên phòng tài chính không giỏi bằng Vương Vũ Hành, mà coi như hắn có tài giỏi đến đâu thì cũng mất trắng mà thôi.

Trên thị trường cổ phiếu, không bột đố gột nên hồ, không có tiền thì không có quyền phát ngôn.

Sau khi mắng nhiếc một hồi, Sử Vĩnh Ba tức giận đạp cửa rời đi.

Hôm nay thật là một ngày không may khiến hắn không muốn ở lại thêm một phút nào.

Rời khỏi văn phòng, thư ký của Sử Vĩnh Ba nói: "Chủ tịch, có một người họ Giang gọi đến".

"Cái gì mà họ Giang?", Sử Vĩnh Ba hỏi.

"Là người đã đánh lộn với cậu chủ", thư ký nói.

Lúc này, Sử Vĩnh Ba mới nghĩ đến chuyện của con trai. Bận rộn cả ngày, hắn đã quên mất chuyện nhỏ này. Do đó, vừa nghe thấy thư ký nhắc đến, nhất thời càng tức giận, giật lấy điện thoại trong tay thư ký, hung hăng nói: "Có gì thì nói mau đi, chuyện vớ vẩn gì nữa".

"Chủ tịch Sử, ban ngày ban mặt sao mà tức giận thế, có vẻ cuộc sống không vui lắm hả?", trong điện thoại vang lên một giọng nói có chút tưng tửng.

Sử Vĩnh Ba không biết thân phận của người kia, còn cho rằng là người cha của cô bé đó, sẵng giọng nói: “Đừng nói lời thừa thãi, những gì cần nói thì luật sư của tôi đã nói rồi. Nếu các anh không biết điều thì ra toà”

“Ra toà hay không thì cũng không vấn đề gì, chỉ muốn nói cho chủ tịch Sử biết, trời gây nghiệp thì còn sống, mà tự tạo nghiệp thì không sống được đâu. Nếu không muốn gặp báo ứng thì tốt nhất là đích thân đến cửa, đưa đứa con trai không có giáo dục của anh đến đây xin lỗi, đồng thời bồi thường tổn thất tinh thần cho con gái nuôi của tôi một triệu, phí suy giảm sức lao động một triệu, phí chữa bệnh một triệu còn có phí công sức mấy người chúng tôi bận rộn xử lý chuyện này một triệu. Tổng cộng bốn triệu, đối với chủ tịch Sử thì chắc cũng không nhiều nhỉ?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 364: Lợi Ích

Nghe vậy, Sử Vĩnh Ba hơi giật mình, hắn không ngờ rằng mình lại nhận được cuộc điện thoại đòi tiền của phụ huynh kia. Hắn không kiếm chuyện với bọn họ đã là may mắn lắm rồi, bọn họ còn dám chủ động mò tới?

"Anh chưa tỉnh ngủ à?", Sử Vĩnh Ba nói bằng giọng lạnh lùng.

"Xem ra chủ tịch Sử vẫn chưa rõ cái gì gọi là người làm thì trời biết, trước sau gì báo ứng cũng tới. Đã thế thì tôi cũng không quấy rầy nữa, chủ tịch Sử cứ cân nhắc đi, ngày mai tôi sẽ gọi lại".

"Gọi con mẹ mày!", Sử Vĩnh Ba vừa chửi thề một câu thì bên kia đã tắt máy rồi.

Cảm giác như đánh hụt một cú khiến hắn vô cùng khó chịu, cứ thế quăng điện thoại xuống dưới chân.

Thấy hắn tức đến mức ấy, thư ký vội vàng hỏi: "Chủ tịch, sao rồi ạ?"

"Lập tức gọi cho người của bộ phận pháp chế, bảo bọn họ kiện lũ kia lên tòa! Tôi không chỉ muốn thằng đó bồi thường tiền mà còn muốn con gái của nó ngồi tù! Dám thách thức tôi, chán sống rồi!", Sử Vĩnh Ba tức giận nói.

Không cần hắn nói rõ, thư ký cũng biết là hắn ta đang nói ai, bèn vội vàng gật đầu nói: "Vâng, tôi hiểu rồi, tôi sẽ gọi cho bộ phận pháp chế ngay đây".

Trong cái nhìn của Sử Vĩnh Ba, vụ việc này chẳng khác gì châu chấu đá xe, chỉ là một tên mở cửa hàng đồ kho mà cũng dám lên mặt với hắn.

Đúng là hôm nay hắn đã thất bại trên thị trường chứng khoán, thế nhưng vẫn chưa đến nông nỗi ai cũng có thể bắt nạt được.

Nhất định phải cho tên đó một bài học suốt đời khó quên!

Muốn tiền chứ gì?

Được, vậy thì tao sẽ làm mày táng gia bại sản, cửa nát nhà tan!

Một bên khác, Vương Vũ Hành đặt điện thoại xuống, nói với Hoắc Khải ở bên cạnh: "Thằng ranh đó không chịu đưa tiền".

"Vậy thì cứ chờ thêm đi", Hoắc Khải nói.

Lúc này anh đang ở sân bay, ở đây hai ngày, những người cần gặp cũng đều đã gặp cả rồi.

Chuyện của Giang Chí Hạo không phải là chuyện to tát gì, với năng lực của nhóm Vương Vũ Hành, bọn họ thừa sức giải quyết, vậy nên Hoắc Khải cũng không nhất thiết phải kè kè bên cạnh bọn họ.a

Biết anh muốn đi, Linh Linh và Giang Chí Hạo tới đây để tiễn anh.

Lúc đưa anh đến cửa lên máy bay, Linh Linh nhìn Hoắc Khải rồi nói: "Chú à, chú đợi cháu đi tìm chú nhé!"

"Được, đến lúc đó chú mời cháu ăn uống thả phanh", Hoắc Khải cười nói.

Trước kia mỗi lần gặp mặt, Hoắc Khải đều dẫn Linh Linh đi ăn uống thỏa thích ở các nhà hàng. Bây giờ cô bé đã trưởng thành và duyên dáng như thế, nhưng thói quen khi xưa vẫn không hề thay đổi.

"Cháu không muốn đi ăn uống gì hết, cháu muốn chú đi mua sắm với cháu cơ!", Linh Linh nói.

Không phải cô bé không thích đi ăn các món ngon, mà bởi vì Hoắc Khải dẫn cô đi ăn thì cứ như thể cô bé vẫn còn là một đứa trẻ con vậy.

Cô bé không thích cảm giác ấy, đi mua sắm vẫn hay hơn.

Cặp đôi nào chẳng tay trong tay đi mua sắm, tự nhiên ai lại đi ăn cơ chứ!

Nghĩ đến hình ảnh ấy, gò má của Linh Linh hơi ửng đỏ.

Hoắc Khải không để ý tới, anh luôn coi cô nhóc này là cháu gái, sao lại nghĩ lung tung cho được.

"Thầy à, thầy gửi lời hỏi thăm của em tới cô nhé, lúc khác em sẽ đi thăm cô sau!", Vương Vũ Hành vẫy tay nói.

Hoắc Khải cười nói: "Tôi sẽ chuyển lời cho cậu. Lần sau tới nhớ mang mũ bảo hiểm, nếu không thì rất có thể sẽ bị đánh vỡ đầu đấy".

Mọi người cười nói rôm rả, chọc ghẹo nhau rồi đưa mắt nhìn Hoắc Khải lên máy bay.Đứa nào đang đọc truyện trên web khác làm chó làm chó nhé

Mãi đến khi bóng dáng của Hoắc Khải biến mất trên cửa máy bay, Linh Linh vẫn nhìn theo rất lâu.Đứa nào đang đọc truyện trên web khác làm chó làm chó nhé

Vương Vũ Hành vỗ vai cô bé, cười ha ha nói: "Sốt ruột gì hả, đời còn dài mà".

Linh Linh xoay người né tránh bàn tay của Vương Vũ Hành rồi trừng mắt nhìn cậu ta, nói: "Ai sốt ruột chứ hả? Còn lâu em mới sốt ruột!"

Vương Vũ Hành cười ha ha, không đôi co với cô bé nữa.

Có một số việc nói ngay bây giờ vẫn còn quá sớm, chẳng có ý nghĩa gì hết, thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Lúc chập tối, Hoắc Khải rời khỏi sân bay và về nhà họ Lý.

Anh còn chưa vào nhà thì đã bị Lý Thắng Bân chặn đường.

"Cháu về đúng lúc lắm, đi, tới phòng họp nào", Lý Thắng Bân kéo anh nói.

"Tới đó làm gì?", Hoắc Khải hỏi.

“Còn làm gì được nữa? Đương nhiên là ban thưởng cho công lao của cháu rồi”, Lý Thắng Bân nói với vẻ mặt kỳ lạ: “Lần này cháu tỏa sáng lắm rồi, nhưng cây cao đón gió, cháu cũng phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Có khi công lao lớn quá thì cũng khó ôm vào lòng lắm”.Đọc Truyện nhanh nhất tại Tamlinh247.com

Hoắc Khải không hiểu ông ta đang nói gì, thế nhưng anh cũng chẳng bu ồn nghĩ, bây giờ anh chỉ muốn đi gặp Ninh Th ần thôi.Đọc Truyện nhanh nhất tại Tamlinh247.com

Ban thưởng gì gì đó thì liên quan gì tới anh? Ngay từ đ ầu Hoắc Khải đã chẳng muốn mưu c ầu lợi ích từ nhà họ Lý r ồi.

Chỉ có đi ều anh vừa hất tay Lý Thắng Bân ra và đi được mấy bước thì bà cụ đã xuất hiện.

Bà cụ được người khác dìu bước, đứng chắn lối đi của Hoắc Khải, vừa cất tiếng nói là bà ta lập tức răn dạy: “Tự nhiên đi ra ngoài mà không biết nói một tiếng với người b ề trên, đúng là không biết quy củ gì hết!”

“Tôi nhớ lúc trước đã nói với chú tư r ồi mà, bà nói như vậy thì khác gì đang nói chú tư không phải người b ề trên của tôi? Hay là v ề sau tôi gọi ông ấy là anh tư?”, Hoắc Khải hờ hững nói.

Lý Thắng Bân đứng bên cạnh tức muốn xì khói đ ầu, cậu cãi nhau với bà cụ mà kéo tôi vào làm gì?

Lại còn anh tư nữa chứ! Cậu ngứa đòn đến mức nào r ồi mới nói ra được từ này!

Bà cụ cũng rất bực tức, nhưng nghĩ tới chuyện Hoắc Khải mới hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng, cùng với những chuyện c ần phải làm sau này, bà ta hít sâu vài hơi r ồi nói: “Tôi biết cậu nhanh m ồm nhanh miệng r ồi. Không đi theo tôi mau lên, vào phòng họp là sẽ có chỗ cho cậu nói!”

Dứt lời, Tào Hạc Minh dìu bà cụ đi vào phòng họp.

Có bà ta ở đây, Hoắc Khải mà từ chối thì cũng không hay, huống chi bây giờ Lý Thắng Bân đang giận tím mặt vì cái xưng hô anh tư, nếu làm quá thì chưa biết chừng lão già này sẽ lao lên cắn anh mất.

Hoắc Khải lấy điện thoại ra gọi cho Ninh Thần, nói với cô là anh đã về, bây giờ phải tới phòng họp một lát, chẳng mấy chốc sẽ về phòng.

Ninh Thần nói không sao cả, bảo anh cứ lo chuyện trong nhà xong xuôi đi rồi nói. Đúng lúc cô cũng đang muốn bàn chuyện công ty với Mục Thế Kiệt.

Sau khi tắt máy, Lý Thắng Bân ở bên cạnh nói khẽ: "Lát nữa những người tới đây toàn là những nhân vật nắm quyền trong gia tộc, bọn họ không dễ tính như chú và bà cụ đâu, ai ai cũng đang lăm le bắt thóp cháu đấy. Đến lúc đó cháu nhớ uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, đừng có phun hết mấy cái thứ bậy bạ ra!"

Nếu không vì chuyện lần này rất quan trọng thì Lý Thắng Bân cũng chẳng thèm nhắc nhở Hoắc Khải.

Sau khi nghe xong, vẻ mặt của Hoắc Khải vẫn rất thờ ơ.

Ai trong nhà họ Lý có thái độ thế nào với anh quan trọng lắm sao?

Có gì mà phải bận tâm.

Nếu có thể nói một câu làm tất cả mọi người tức đến mức giải tán cuộc họp thì Hoắc Khải còn mừng ấy chứ.

"Cháu vẫn chưa biết đúng không? Thực ra hôm qua sau khi cháu đàm phán xong xuôi với chủ tịch Tống, đến buổi chiều chúng ta đã ký hợp đồng xong rồi. Sáng nay bà cụ đã đưa chủ tịch Tống đi, sau đó tổ chức cuộc họp gia tộc, muốn để cháu chính thức thừa kế cổ phần của chi chính. Thế nhưng mấy chi thứ đã phản đối với lý do cháu là con riêng, còn ở bên ngoài bao năm không về, không biết có trung thành với gia tộc hay không. Bọn họ không cam lòng để cháu thừa kế cổ phần, bây giờ cháu đang là

mục tiêu công kích của bọn họ, sơ sảy một chút thôi là rất dễ gây ra rắc rối", Lý Thắng Bân lại nhắc nhở.

Có thừa kế được cổ phần của chi chính hay không cũng đồng nghĩa với chuyện sau này con cháu thuộc chi ngành của ông ta có quyền lên tiếng ở nhà họ Lý nữa không.

Phải biết rằng, cổ phần mà để mất thì rất khó lấy lại được.

Chuyện này quan trọng hơn hợp đồng của Tống Tiên Tiến nhiều, Lý Thắng Bân không muốn quan tâm cũng không được.

Cũng chính bởi vì cần nhờ Hoắc Khải thừa kế cổ phần nên ông ta mới nhẫn nhịn như thế.

"Không cho tôi thừa kế thì tôi không thừa kế là được, chia tay đường ai nấy đi!", Hoắc Khải nói.

Lý Thắng Bân tức đến mức run rẩy cả người, một người bình thường có nói ra được câu này không hả!

Bà cụ đi đằng trước, quát lớn: "Sao mà lắm lời thế!"

Lý Thắng Bân không dám nói gì nữa, chỉ ngoan ngoãn đi theo đằng sau.

Bà cụ quay đầu nhìn Hoắc Khải, nói: "Tôi không cần biết chuyện cậu không muốn thừa kế cổ phần là thật hay giả, nói tóm lại, cậu mang dòng máu của nhà họ Lý, sống là người nhà họ Lý, chết là ma nhà họ Lý. Đây không phải chuyện của một mình cậu, mà liên quan đến lợi ích của hàng ngàn người. Tôi biết cậu ghét nhà họ Lý, cảm thấy chúng tôi ích kỷ, lạnh lùng, vô tình, nhưng nếu vì lý do cá nhân mà để mất lợi ích của nhiều người như thế, vậy thì cậu khác gì những người mà cậu ghét?"

Hoắc Khải nhìn bà cụ, anh trả lời: "Bà không cần tâng bốc tôi. Lợi ích của gia tộc chẳng liên quan gì đến lợi ích cá nhân hết, cũng không thể cột chung vào nhau. Cố tình làm xáo trộn các khái niệm, từ đó ép người khác làm việc cho các người, đó mới là điều khiến người ta chán ghét".

Bà cụ trầm mặc một lát rồi quay đầu đi, giọng nói của bà ta vọng lại từ đằng trước: “Vậy cậu không định thử trở thành người thay đổi những điều ấy sao?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 365: Cây Gậy

Dứt lời, bà ta lập tức đi luôn. Tào Hạc Minh đang dìu bà ta ngây người ra, ngay cả Lý Thắng Bân cũng thế.

Chuyện mà Hoắc Khải nói ra chính là vấn đề mà người ta không thích nhất trong một gia tộc lớn, cũng chẳng có mấy ai trong gia tộc cảm thấy chuyện này có gì không ổn.

Một người vì mọi người, bọn họ đã quen với phong cách làm việc ấy rồi.

Chắc hẳn bà cụ cũng là người như thế, ấy vậy mà bây giờ bà ta lại bảo Hoắc Khải thử thay đổi điều đó.

Câu nói này là thật lòng sao?

Hay chỉ là thuận miệng nói ra?

Bất kể là thế nào thì cũng khiến người ta vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì cho dù là nói dối thì cũng đồng nghĩa với việc bà cụ chịu nhún nhường trước Hoắc Khải.

Bà cụ đã từng được đánh giá là chuyên quyền độc đoán, thế mà lại chịu nhượng bộ trước một người thuộc thế hệ sau, thật sự là khiến người ta ngạc nhiên tột độ.

Hoắc Khải không cảm thấy quá mức kinh ngạc, anh chỉ cảm thấy có lẽ mình đã xem thường bà cụ rồi.

Không phải bà ta không biết tiến lùi đúng lúc, cũng không phải bà ta cứ khăng khăng không chịu thay đổi, thế nhưng đôi khi bị người ta tung hô quá đà, không có đường để hạ mình xuống, muốn thay đổi cũng không được.

Nhất định phải xuất hiện một người có tư cách thách thức uy quyền của bà ta thì bà ta mới có thể nương theo đó mà tiến hành thay đổi.

Vừa đi vừa nghĩ, chẳng bao lâu sau bọn họ đã tới cửa phòng họp.

Trong phòng họp rộng lớn vang lên những tiếng xì xào. Vào thời khắc quan trọng như thế này, gần như những nhân vật nắm quyền của các chi thứ đều có mặt đầy đủ.

Sự xuất hiện của bà cụ khiến căn phòng yên tĩnh hơn một chút. Nhưng khi nhìn thấy Hoắc Khải, những tiếng bàn tán lại vang lên.

Rất nhiều người mới nhìn thấy Hoắc Khải lần đầu, bọn họ đều cảm thấy tò mò về đứa con hoang có thân phận đặc biệt này, và hơn hết còn có cả địch ý.

Nếu không có Hoắc Khải, cổ phần của dòng gia chủ sẽ bị các chi thứ chia nhau, sự tồn tại của anh không chỉ làm ảnh hưởng tới lợi ích của hàng ngàn người, mà còn ảnh hưởng tới lợi ích của số người lên đến sáu con số trong nhà họ Lý.

Nhiều người như thế này, chỉ tính riêng những ánh mắt đang nhìn chằm chằm kia cũng đủ để khiến một người bình thường sợ mất hồn mất vía rồi.

Nếu để Ninh Thần tới đây thì e là cô còn khó mà thở nổi ấy chứ.

Nhưng Hoắc Khải thì không như thế, anh tỏ ra rất bình tĩnh, thong dong.

Những ánh nhìn và những lời bàn tán của người nhà họ Lý chẳng hề mang tới bất cứ áp lực gì cho anh.

Bởi vì anh đã sớm quen với bầu không khí như thế này rồi.

Áp lực ở nhà họ Hoắc năm đó lớn hơn bây giờ nhiều, anh không những không gục ngã, mà còn dần bước lên vị trí cao nhất trong gia tộc, đến tận

khi không còn một ai dám thách thức quyền uy của anh nữa.

Bà cụ chậm rãi bước tới thẳng tới vị trí trên cùng rồi xoay người lại. Bà ta không ngồi xuống ngay, mà là vẫy tay với Hoắc Khải, ra hiệu cho anh tới bên cạnh mình.

Đợi đến khi Hoắc Khải tới trước mặt, Tào Hạc Minh mới mang ghế tới, đặt ngang hàng với ghế của bà cụ.

"Ngồi đi", bà cụ nói xong rồi mới ngồi xuống.

Ánh mắt của mọi người đổ dồn vào chiếc ghế ấy.

Ở vị trí trên cùng của phòng họp luôn chỉ có một chiếc ghế, tượng trưng cho quyền lực và địa vị tối cao của gia chủ.

Vậy mà bây giờ bà cụ lại sai người đặt thêm một chiếc ghế ở bên cạnh, hành động này chứng tỏ điều gì?

Cảm giác như nhiếp chính vương thời cổ đại vậy.

Nhà họ Lý sắp có hai người nắm quyền rồi sao?

Vô số người muốn ngồi vào chiếc ghế ấy, đồng thời cũng có vô số người tăm tia người đang ngồi trên chiếc ghế ấy.

Đây là một cách để thử thách định lực của Hoắc Khải.

May mà Hoắc Khải đã trải nghiệm nhiều cuộc thử thách thế này rồi, anh bình tĩnh bước tới, xoay người ngồi xuống ghế.

Bà cụ âm thầm gật đầu, Hoắc Khải dám ngồi cạnh bà ta, bất kể là bởi vì anh bạo dạn hay ngốc nghếch thì ít nhất cũng đều chứng minh được rằng anh có thể chịu được áp lực này.

Đối với người sắp kế thừa cổ phần của chi chính, khả năng chịu áp lực có liên quan trực tiếp tới kết quả.

Ngay khi Hoắc Khải vừa ngồi xuống, có người lập tức vỗ bàn đứng lên, nổi giận nói: "Xấc xược, sao cậu dám ngồi ngang hàng với bà cụ, không biết tôn ti trật tự gì hết, xuống ngay cho tôi!"

Người vừa lên tiếng là ông cả của chi thứ ba, tên là Lý Chính Thụy.

Chi thứ ba có địa vị rất cao ở nhà họ Lý, từ đời ông nội của bọn họ đã nắm giữ hầu hết quyền hành. Tính đến thời nay đã có bao nhân tài xuất hiện, trong số các dự án của nhà họ Lý, chi thứ ba chiếm một phần ba.

Vậy nên bọn họ cũng có tiếng nói hơn các chi khác, gần bằng với chí chính thuộc dòng gia chủ.

Bà cụ liếc nhìn Lý Chính Thụy nhưng không lên tiếng. Lý Thắng Bân đứng bật dậy, trầm giọng nói: "Lý Chính Thụy, đây là phòng họp của gia tộc, không phải cái vườn nhà ông, bà cụ còn ở đây, ông quát tháo như thế thì còn ra thể thống gì nữa!"

"Ái chà, phó chủ tịch ra dáng cấp trên quá đi mất, không cho người khác lên tiếng luôn cơ à?", một người khác đứng lên. Ông ta là ông ba của chi thứ hai, tên là Lý Tinh Thanh. Lúc còn nhỏ ông ta thường xuyên đánh nhau với Lý Thắng Bân, khi đó dòng gia chủ vẫn chưa suy tàn, số người đông đảo, Lý Tinh Thanh thường xuyên bị người lớn trách móc vì chuyện này.

Đánh nhau với ai chẳng được, sao nhất định phải đánh với người của dòng gia chủ, thế chẳng phải là chuốc khổ vào người sao.

Sau này lớn lên, dòng gia chủ dần lụi bại, những người có thể thừa kế cổ phần đều qua đời. Lý Tinh Thanh là kẻ hẹp hòi, tất nhiên ông ta sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để gây hấn với Lý Thắng Bân như vậy.

Cứ rảnh đời là ông ta lại gây sự với Lý Thắng Bân.

Bây giờ Lý Thắng Bân vừa lên tiếng là ông ta lập tức đứng lên chặn họng.

“Tôi cảm thấy nhà họ Lý chúng ta đồ sộ thế này thì phải có quy củ. Một thằng con hoang mà cũng được ngồi ngang hàng với bà cụ, vậy là đang nói thằng con hoang này có thân phận cao quý ở dòng chính gia chủ, hay là nói bà cụ…”

Lý Tinh Thanh không nói hết câu, nhưng không cần nói cũng biết ý của ông ta là gì.

Bà cụ để một đứa con hoang ngồi cạnh mình, chẳng phải là đang đặt mình vào địa vị ngang hàng với đứa con hoang ấy sao?

Đương nhiên, nói như vậy thật sự rất khó nghe, Lý Tinh Thanh cũng không dám nói ra. Dù thế nào thì bà cụ cũng là người nắm quyền trong gia tộc mà.

Ông ta có tài giỏi đến đâu thì bà cụ cũng hoàn toàn có thể dồn ông ta vào chỗ chết.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của ông ta, không ít người bật cười khúc khích.

Lý Thắng Bân tái xanh cả mặt, ông ta chỉ vào Lý Tinh Thanh nói: “Ông nói linh tinh cái gì thế hả, lời như thế mà cũng dám nói ra! Dám bất kính với bà cụ, ông muốn chết hay sao!”

“Ơ hay, tôi bất kính với bà cụ bao giờ? Tôi chỉ đang hỏi một thằng con hoang có tư cách gì để ngồi ngang hàng với bà cụ thôi mà?”, Lý Tinh Thanh nói.

“Ông!”

Lý Thắng Bân còn muốn nói gì nữa, nhưng đột nhiên ông ta nghe thấy tiếng cây gậy giáng xuống đất.

Ông ta im bặt đi, xoay người hất mặt sang một bên. Cùng lúc đó, bà cụ đưa cây gậy của mình cho Hoắc Khải, nói: “Đi, thay tôi đánh nó ba gậy, để cho nó khôn ra”.

Gậy của bà cụ chẳng khác nào Thượng Phương Bảo Kiếm thời cổ đại, nhìn thấy kiếm cũng như nhìn thấy hoàng thượng.

Bà ta bảo Hoắc Khải cầm gậy đánh người, nói theo ý tốt thì là để Hoắc Khải lập uy, nhưng xét theo chiều hướng xấu thì lại là đẩy Hoắc Khải vào một tình thế bế tắc hơn.

Nếu đánh thật, sau này chắc chắn chi thứ sẽ coi anh là cái gai trong mắt, hận không thể ăn thịt, nóc xương, uống máu anh.

Ngay cả Lý Thắng Bân cũng cảm thấy không ổn. Ông ta mấp máy bờ môi, muốn khuyên ngăn nhưng bà cụ lại liếc mắt nhìn ông ta, nét cảnh cáo trong mắt khiến Lý Thắng Bân rụt cổ lại, không dám nói gì cả.

Hoắc Khải vẫn nhận lấy gậy.

Anh đứng lên nhìn bà cụ, hỏi: "Đánh thật hả?"

"Đương nhiên rồi", bà cụ nói.

Hoắc Khải ồ lên một tiếng, cầm gậy đi về phía Lý Tinh Thanh.

Đằng sau Lý Tinh Thanh là con cái của ông ta. Một người đàn ông trông có vẻ lớn tuổi hơn Hoắc Khải đứng phắt dậy, gần giọng quát lớn: "Mày dám!"

Lý Tinh Thanh xua tay, ý bảo hắn ta ngồi xuống, sau đó trợn mắt nhìn Hoắc Khải nói: "Để nó đánh! Tôi cũng muốn xem thử thằng con hoang này có tài cán gì!"

Hoắc Khải đi tới trước mặt ông ta. Nghe thấy câu này, anh bèn nói: "Tôi cũng không có tài cán gì cho cam, nhưng ông thì ngược lại đấy, trông có vẻ như ông rất muốn ăn đòn thì phải!"

"Thằng ranh, mày lặp lại lần nữa xem nào? Có tin là tao sẽ xé toang miệng mày ra không hả?"

"Mẹ kiếp, một thằng con hoang mà cũng ngang tàng như thế, đánh nó!"

Mấy người trẻ tuổi gào ầm lên, định tiến lên đánh Hoắc Khải.

“Cái đám hỗn hào! Đứa nào dám đánh thử xem!”, bà cụ bỗng quát lớn tiếng.

Vẻ mặt của bà ta chỉ toàn sự phẫn nộ, trên mái đầu bạc trắng có vài sợi tóc bay phất phơ, đủ để thấy bà ta đang kích động đến mức nào.

Uy vọng của bà cụ vẫn đủ dùng, bà ta cất tiếng mắng là không ai dám đứng ra nữa.

“Đánh cho tôi!”, bà cụ hô lên với Hoắc Khải.

Hoắc Khải giơ cây gậy lên, nói với Lý Tinh Thanh: “Ông cũng nghe thấy rồi đấy, chính bà cụ đã bảo tôi đánh!”

“Cậu dám đánh tôi thử xem!”, Lý Tinh Thanh lạnh lùng nhìn anh.

Ông cả của chi thứ hai là Lý Hưng Thịnh cũng tiếp lời: “Ông ấy phải chịu mấy gậy thì cậu sẽ phải nhận lại gấp trăm lần đấy, đừng tưởng rằng bà cụ có thể bảo vệ được cậu!”

Gần như tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Hoắc Khải, chờ đợi hành động tiếp theo của anh.

Chỉ một cây gậy thôi, nhưng đã dồn Hoắc Khải vào tình thế nước sôi lửa bỏng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 366: Ba Câu Hỏi

“Đánh ông thì ông sẽ trả thù tôi, còn không đánh ông thì bà nội sẽ bất mãn với tôi”, Hoắc Khải nâng cái gậy lên và nói: “Nếu làm sao cũng phải tội thì việc gì phải đi đắc tội với người không thể đắc tội chứ”.

“Cậu dám! Cậu nghĩ cậu là cái thá gì hả, cậu thử đánh xem nào!”

Mấy người đàn ông trung niên đều đồng loạt đứng dậy, phẫn nộ nhìn qua.

Bọn họ đều là người có quyền cao chức trọng và có địa vị không hề thấp ở nhà họ Lý. Đám người đứng dậy khiến sắc mặt của Lý Thắng Bân cũng biến đổi.

Ông ta tuy là phó chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Lý nhưng nói đến quyền lực thì cũng không bằng mấy người kia được

Chức vụ là chức vụ, quyền lực là quyền lực, không phải lúc nào hai cái này cũng đi đôi với nhau.

Nhất là khi nhìn vào cái gậy trong tay Hoắc Khải, Lý Thắng Bân bắt đầu thấy hoảng hốt. Ông ta thật sự không hiểu bà cụ đang nghĩ cái gì nữa. Đang yên đang lành tự nhiên lại bắt tên nhóc này ra mặt làm gì.

Nếu thật sự đánh họ thì sau này sao mà sống?

Nếu không đánh thì chi chính chẳng phải sẽ thành trò cười hay sao?

Tiến thoái lưỡng nan, đây đâu phải phong cách của bà cụ.

“Đánh thì vẫn phải đánh, nhưng tôi muốn hỏi ông ba câu. Nếu ông trả lời được thì tôi sẽ thay ông chịu ba cái đánh đó. Nếu không thì ông phải chịu đòn nhé”, Hoắc Khải nói.

Lý Tinh Thanh cười khẩy đáp: “Sao tôi phải trả lời câu hỏi của cậu, cậu nghĩ cậu là ai?”

“Giờ trong mắt ông đương nhiên tôi chẳng là cái gì, nhưng cây gậy này lại đại diện cho bà nội đấy, ông cũng không coi bà ra gì à?”, Hoắc Khải nói.

Lý Tinh Thanh thay đổi sắc mặt. Ông ta nào dám nhận cái tội này chứ. Bà cụ còn đang ngồi đó nhìn kìa, ông ta mà nói vậy thật thì kết cục cũng sẽ chẳng ra làm sao đâu.

Hoắc Khải nói tiếp: “Hay là ông cũng không dám đối đáp một câu với một đứa cháu như tôi? Nếu ông không có gan như vậy thì bỏ đi. Chỉ cần ông thừa nhận, là bậc con cháu, tôi sẽ thay ông chịu mấy đòn cũng được”.

“Phép khích tướng cũ rích, đúng là ấu trĩ”, Lý Tinh Thanh tỏ vẻ khinh thường rồi đáp: “Nếu cậu đã nói vậy thì tôi sẽ cho cậu một cơ hội!”

“Được”, Hoắc Khải gật đầu hỏi: “Câu đầu tiên, bà cụ muốn đánh ông, có được không?”

Lý Tinh Thanh sững lại, ông ta còn tưởng là Hoắc Khải hỏi câu gì ghê gớm lắm cơ. Ai ngờ lại là kiểu này.

Bà cụ vẫn luôn nhìn sang hướng đó, ánh mắt âm trầm kia làm cho Lý Tinh Thanh giật thót mình. Ông ta vội vàng đáp: “Đương nhiên là được”.

Ông ta vừa nói xong, cây gậy trong tay Hoắc Khải cũng được vung xuống, đánh thật mạnh vào vai của Lý Tinh Thanh.

Lý Tinh Thanh kêu lên đau đơn. Mấy người bên cạnh cũng giật mình giận dữ, chỉ vào Hoắc Khải mà mắng: “Làm phản đấy à!”

Mấy người thanh niên cũng xắn tay áo bước lên. Có người còn nắm lấy cổ áo của Hoắc Khải, bộ dáng như muốn đánh nhau đến nơi.

Lúc này, bà cụ đập bàn đứng dậy.

Tuy bà ta không nói gì nhưng động tác đó đã khiến đám người kia không dám làm loạn nữa.

Đến cả Lý Tinh Thanh cũng cắn răng nói: "Không được động vào cậu ta, để cậu ta hỏi tiếp. Để xem cậu ta còn hỏi được câu nào!"

Lý Tinh Thanh biết bản thân đã quá sơ ý nên mới bị đánh như vậy. Hoắc Khải đánh ông ta là vì chính miệng ông ta đã thừa nhận chịu đòn của bà cụ.

Nếu ông ta phản kích thì khác nào phủ định những lời mình vừa nói chứ.

Ông ta vừa sượng mặt, bà cụ vừa không tha cho ông ta.

Bởi vậy nên ông ta bắt buộc phải chịu cái đánh này. Nhưng về sau, Lý Tinh Thanh sẽ không dễ dàng sập bẫy nữa đâu.

Hoắc Khải cầm cái gậy, nhìn người đang đang nắm cổ áo mình. Anh không biết đây là con cái nhà ai, chỉ hỏi: "Anh định cứ thế này à?"

"Nhóc con, đừng có kênh kiệu quá, sớm muộn gì mày cũng bị xử thôi!", người thanh niên kia hằn học nói rồi mới thả Hoắc Khải ra.

Hoắc Khải không bu ồn sửa lại cổ áo mà nhìn Lý Tinh Thanh và nói: "Chủ tịch Tống Tiên Tiến của công xưởng Giang Nam đã đồng ý ký kết hợp đồng với tôi. Nói chính xác là đã chính thức ký xong. Tin rằng nhiều người cũng đã biết chuyện này rồi nhỉ?"

"Biết rồi thì làm sao?", Lý Tinh Thanh cười khẩy: "Cậu nghĩ chuyện này thì chứng minh được cái gì? Chủ tịch Tống vốn đã có hứng thú với nhà họ Lý chúng ta rồi, ai đi mà chẳng chốt được chứ, chẳng qua là cậu ăn may thôi".

"Thế à?", Hoắc Khải nói: "Nhưng tôi nói ra chuyện này không phải để nhận công mà tôi cũng không cho rằng bất kỳ ai đi cũng sẽ hoàn thành

được việc này đâu. Trên thực tế, tôi muốn nói với mọi người rằng, sở dĩ ông Tống chịu ký kết hợp đồng với tôi là vì tôi đã nói dối ông ta".

"Sao cơ!"

Có người kinh ngạc kêu lên, cũng có người đập bàn đứng dậy, chỉ vào Hoắc Khải và phẫn nộ nói: "Cậu làm ăn kiểu gì đấy hả! Sao cậu lại dám lừa người ta chứ! Nhỡ sau này chủ tịch Tống biết rồi tìm đến làm phiền chúng ta thì làm sao bây giờ!"

"Đúng là vớ vẩn! Tôi đã nói rồi mà, miệng còn hôi sữa thì sao làm được việc gì. Bà nội không nên cho cái loại này đi làm mấy việc trọng đại mới phải, thế này khác nào đem phiền toái đến cho chúng ta".

Đám người nghị luận ầm ầm, đến cả Lý Thắng Bân cũng thấy bất an. Nếu là lúc khác thì có lẽ ông ta cũng sẽ nói mấy câu tương tự với đám người kia, nhưng bây giờ thì ông ta không nói thế được.

Vì hiện giờ Hoắc Khải đang đại diện cho chi chính, nếu ông ta lên tiếng thì khác nào ăn cây táo rào cây sung.

Đối mặt với cái nhìn thù địch và bàn tán của đám người, Hoắc Khải không hề hoảng loạn. Anh nói tiếp: "Thật ra chủ tịch Tống hoàn toàn chẳng có hứng thú gì với nhà họ Lý. Chẳng qua là ông ta nể mặt gia tộc mà thôi. Các người đừng có cho thế là đáng kiêu ngạo. Còn lời nói dối mà tôi dùng để khiến ông ta ký hợp đồng với chúng ta cũng rất đơn giản. Chủ tịch Tống cho rằng nhà họ Lý không có chí tiến thủ, không có lợi ích gì. Nếu hợp tác với gia tộc như này thì chỉ mệt thân mà thôi. Tôi nói với ông ta rằng, nhà họ Lý đang tìm cách thay đổi. Chỉ cần có một phần một ngàn người chịu đi tìm hiểu xu thế tương lai thì chúng ta có thể có được hàng trăm chuyên gia rồi. Nếu kết hợp với danh tiếng của nhà họ Lý thì rất dễ thành công. Chủ tịch Tống tin những lời này nên mới đồng ý ký hợp đồng. Ông ta đang cược rằng nhà họ Lý vẫn còn tương lai, người nhà họ Lý vẫn muốn thay đổi".

Lời này của Hoắc Khải khiến tiếng nghị luận ngày một nhỏ lại.

Tất cả mọi người đều đang nhìn anh. Nghe xong những lời anh nói, cảm xúc của bọn họ cũng khác nhau.

Có người đang suy tư, có người đang phẫn nộ, có người thì mơ hồ.

"Nói thật, tôi biết nếu muốn nhà họ Lý thay đổi thì không có nhiều khả năng. Các người là một đám ếch ngồi đáy giếng, chẳng hiểu nổi thế giới bên ngoài rộng lớn cỡ nào. Tôi lừa chủ tịch Tống để làm cho vụ đầu tư này của ông ta thua lỗ đủ đường", Hoắc Khải nói xong, nhìn Lý Tinh Thanh và hỏi: "Nên tôi muốn hỏi ông rằng, ông thấy tôi có đang nói dối không?"

Lý Tinh Thanh bị hỏi đến cứng họng. Ông ta không biết nên trả lời Hoắc Khải thế nào.

Những lời phê phán của người ngoài về nhà họ Lý không chỉ có ngày một ngày hai, bọn họ đã nghe đến phát chán rồi.

Đúng như những gì Hoắc Khải nói, người nhà họ Lý không muốn thay đổi, không muốn tiến bộ mà chỉ muốn ăn chực nằm chờ. Bọn chọ cho rằng vì sản nghiệp nhà mình lớn nên có đủ khả năng để hoang phí.

Không phải không có ai nhìn thấy được chuyện này, mà là những người nhìn thấu thì không thể thay đổi được.

Lý Tinh Thanh nói thế nào được?

Nếu ông ta thừa nhận Hoắc Khải nói dối thì tức là đang mắng cả nhà họ Lý.

Nhưng nếu ông ta nói không thì nhà họ Lý phải thay đổi.

Thay đổi thế nào?

Ai sẽ đi đầu trong việc thay đổi?

Đây không phải chuyện nhỏ, nó có khi còn quan trọng hơn cả tranh quyền thừa kế nữa kìa.

Lý Tinh Thanh chỉ là một trong các chi phụ, còn không thể đại diện cho chi của mình thì làm sao có thể đại diện cho lợi ích của các chi khác chứ.

Ông ta không thể trả lời, cũng không dám trả lời.

"Ông trả lời không được thì là muốn ăn thêm một đòn nữa phải không?", Hoắc Khải hỏi.

Lý Tinh Thanh cắn răng, gật đầu coi như thừa nhận.

So với việc trả lời câu hỏi bẫy này thì chẳng thà ăn đánh còn hơn, ít nhất bị đánh chỉ đau một lúc chứ không ảnh hưởng nhiều.

Hoắc Khải cũng không khách khí mà vung thẳng gậy xuống, khiến Lý Tinh Thanh đau đến mức cắn suýt thì gẫy răng.

Đám người xung quanh nhìn Hoắc Khải và Lý Tinh Thanh, không ai dám giơ tay giúp đỡ như vừa nãy nữa. Bọn họ đều biết thừa câu hỏi thứ hai ẩn chứa một lưỡi dao. Kẻ nào ra mặt thì kẻ đó sẽ phải trả lời thay Lý Tinh Thanh.

Lý Tinh Thanh không dám thì có mấy ai dám trả lời?

Đòn thứ hai đánh nhẹ hơn đòn thứ nhất nhiều.

Sau đó, Hoắc Khải lại nói: "Giờ là câu hỏi thứ ba. Nếu đem vị trí gia chủ cho ông thì ông nghĩ ông có ngồi vững được không?"

Câu hỏi thứ ba không quá phức tạp, rất đơn giản, nhưng lại giống câu thứ hai, không thể nào trả lời được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 367: Lựa Chọn

Lý Tinh Thanh còn nói sao được nữa?

Nếu nói bản thân có thể thì tức là phải chống lại tất cả mọi người ở đây.

Có ai mà không muốn làm gia chủ?

Lý Tinh Thanh là cái thá gì, có tư cách ngồi vào vị trí gia chủ không?

Nếu nói không thể thì khác nào thừa nhận với tất cả mọi người là bản thân không đủ năng lực?

Lý Tinh Thanh nhìn Hoắc Khải, trong mắt toàn là lửa giận. Cái thằng khốn này hỏi câu nào cũng là bẫy, khiến người ta trả lời cũng không được mà không trả lời cũng không xong.

"Nếu không trả lời được thì chịu nốt đòn thứ ba nhé", Hoắc Khải nói.

Sắc mặt Lý Tinh Thanh đã tái nhợt rồi. Ông ta dứt khoát nhắm mắt lại, không nói tiếng nào.

Hoắc Khải cũng không nói nhiều mà vạng thẳng xuống, đánh vào vai trái của Lý Tinh Thanh.

Vai trái bị đánh hai lần liên tiếp, lần sau đau hơn lần trước. Lý Tinh Thanh cắn chặt răng, thở ra hít vào, không nói ra được nửa lời.

Cái bẫy giăng ngay trước mặt, lên tiếng chính là tự đi vào chỗ chết. Không chừng bà cụ còn đang chờ ông ta mở miệng để mượn cơ hội xử lý đấy.

Rõ ràng là bị đánh nhưng lại không thể trả đũa, cũng không nói trả được cái gì. Đây là lần đầu tiên Lý Tinh Thanh phải kìm nén như vậy.

Ông ta hoàn toàn không hiểu nổi. Tại sao chỉ sau tám năm không gặp, một đứa con hoang lại có thể gài bẫy người khác dễ dàng như vậy được.

Là do bà cụ dạy sao?

Thực ra bà cụ cũng đang rất kinh ngạc.

Bà ta đưa gậy cho Hoắc Khải, bảo anh đánh Lý Tinh Thanh ba cái, nói dễ nghe thì là đang kiểm tra anh, nói khó nghe thì là kiếm thêm kẻ địch cho anh.

Chỉ khi có nhiều kẻ địch thì Hoắc Khải mới biết sợ, mới biết dựa dẫm vào sức mạnh của gia tộc để được bảo vệ.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải dùng sự thông minh của mình để cho bà ta một đáp án khác biệt.

Đánh cũng đã đánh rồi, nhưng lại chẳng có thêm kẻ địch nào.

Bởi vì ba câu hỏi của Hoắc Khải, dù đứng trên lập trường đạo lý hay của gia tộc đi nữa, nhất là câu thứ ba, thì đều ném rắc rối cho bà cụ.

Mỗi một lời mà Lý Tinh Thanh nói, mỗi một việc mà Lý Tinh Thanh làm sẽ đều dẫn vào người bà ta. Khi đó, sẽ không còn là Hoắc Khải bất kính với bề trên nữa mà là Lý Tinh Thanh muốn cướp quyền lực của gia tộc.

Cho dù ông ta không trả lời, thì đứng ở một góc độ khác, điều này cũng khiến chi phụ mất mặt.

Đám người này bất mãn với Lý Tinh Thanh thì sẽ không quan tâm đến Hoắc Khải nữa.

Bà ta đưa gậy cho Hoắc Khải chỉ là ý nghĩ nhất thời, nhưng phản ứng của anh lại vô cùng oanh liệt.

Dùng ba câu hỏi để đánh cho Lý Tinh Thanh ba gậy, mà vẫn bình yên vô sự.

Bà cụ nhìn Hoắc Khải, đột nhiên cảm thấy, nếu anh không phải là con hoang thì có lẽ…

Suy nghĩ này chỉ xuất hiện trong đầu bà ta một lần. Bà ta cho là mình sẽ nhanh chóng quên đi suy nghĩ này, nhưng sau đó bà ta phát hiện ý nghĩ này chẳng dễ quên như vậy. Ngược lại, càng nghĩ nhiều trong lòng bà ta lại cảm thấy nuối tiếc.

Tại sao cậu ta lại chỉ là một đứa con hoang mà không phải là con dòng chính chứ.

Sau khi đánh xong, Hoắc Khải cũng không nhìn Lý Tinh Thanh nữa mà quay lại đi về phía bà cụ, trả gậy cho bà ta rồi ngồi xuống.

Bà cụ cầm lấy cái gậy, liếc Hoắc Khải đang cực kỳ bình tĩnh rồi nhìn Lý Tinh Thanh và hỏi: "Ba cái đánh này, anh có phục không?"

Lý Thanh Tinh bị hỏi vậy, suýt thì thổ huyết. Tôi đã nhục thế này rồi mà bà còn hỏi tôi là có phục hay không, muốn ép chết tôi hay gì!

Lại thêm một câu không thể trả lời nữa làm Lý Tinh Thanh khó chịu vô cùng.

Cũng may người của chi phụ vẫn khá là đoàn kết. Ít nhất là vào lúc đối mặt với chi chính.

Lý Chính Thuỵ trầm giọng nói: "Không nói đến mấy chuyện linh tinh này nữa. Nhưng cái thằng con hoang này bình thường đã rất láo với bậc bề trên rồi. Lúc chưa nắm quyền mà đã như vậy thì đến lúc có quyền lực thật sẽ thế nào đây? Chẳng phải rồi nó sẽ coi trời bằng vung hay sao?"

Bà cụ nhìn Lý Chính Thuỵ và đáp: "Anh biết được nó muốn làm gì à? Tôi cũng đang muốn hỏi anh đây, ban nãy nó bảo nó nói dối chủ tịch Tống. Thế anh có nghĩ đây là lời nói dối không?"

Lý Chính Thuỵ sửng sốt, sau đó thì ngậm miệng không dám nói nữa.

Nếu hỏi bất kỳ người nào của nhà họ Lý câu này thì sẽ đều là một cái bẫy lớn, chẳng ai trả lời được.

Nếu nhận là nói dối, thì tức là thừa nhận cả nhà họ Lý đều là ếch ngồi đáy giếng. Nếu bảo là nói thật thì cả nhà họ Lý sẽ phải thay đổi. Ít nhất là sẽ xóa sạch tội danh cho Hoắc Khải. Khi đó, công lao ký hợp đồng với nhà máy Giang Nam sẽ thật sự là của Hoắc Khải rồi.

Lý Chính Thụy không nói thì người khác cũng không nói.

Nhưng ông ta im lặng không có nghĩa là bà cụ sẽ không thể làm được việc gì khác.

Nếu tất cả mọi người đều không nói thì bà cụ lại lên tiếng: "Tôi cho rằng nó nói không sai. Nhà họ Lý cần phải thay đổi. Cứ ngồi ăn chực nằm chờ thì sẽ có ngày mất hết thôi. Cho nên, tôi định để cho Lý Phong thừa kế cổ phần của chi chính, đồng thời, nhận chức giám đốc phòng kế hoạch của tập đoàn Lý Thị, phụ trách tiến hành cải cách việc phát triển kinh doanh sau này của công ty".

"Không thể được!"

"Không thể nào, nó chỉ là một thằng con hoang, sao có thể thừa kế cổ phần chi chính được chứ!"

"Người ngoài mà nghe được thì sẽ cười chúng ta mất, bà ơi, bà hãy nghĩ lại đi ạ!"

"Chúng cháu kiên quyết phản đối. Đã lâu lắm rồi nó không về nhà, đã không được tính là người nhà họ Lý nữa rồi".

Đám người kích động, phản đối liên tục.

Chẳng cần những người có quyền lực như Lý Chính Thụy hay Lý Tinh Thanh lên tiếng trước, đám con cháu nhỏ hơn đã cướp lời rồi. Mà bọn họ chỉ cần ngồi yên xem kịch là được.

Lý Tinh Thanh liếc Hoắc Khải, âm thầm cười khẩy. Mày đánh tao ba cái, hôm nay mà để cho mày thừa kế cổ phần thì tao đây sẽ đập đầu chết tươi cho mày xem!

Buổi sáng cũng đã xảy ra chuyện tương tự thế này rồi. Khi ấy, bà cụ còn tức giận nói đám người này lo chuyện bao đồng, chi chính chọn ai thừa kế thì liên quan gì đến bọn họ mà lắm mồm xen vào.

Nhưng đám người Lý Chính Thụy lấy lý do nghĩ cho nhà họ Lý, nói quyền thừa kế cổ phần của chi chính cũng là của cả nhà họ Lý. Nếu như xảy ra tổn thất thì sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của cả gia tộc, nên phải thật cẩn trọng.

Mà bây giờ chuyện này lại tiếp diễn, nhưng bà cụ nhìn có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Đến cả Lý Chính Thụy cũng cảm thấy lạ, sao bà cụ lại không tức giận?

Khoảng năm phút sau, bà cụ ho khan một tiếng. Lý Thắng Bân hiểu ý, đứng dậy nói: "Trật tự hết đi, bà nội có điều muốn nói đây!"

Lúc này tiếng bàn tán mới dần dần lắng xuống. Bà cụ nhìn quanh rồi nói: "Xem ra các anh chị đều phản đối chuyện này đúng không?"

Lý Chính Thụy đứng dậy, cung kính đáp: "Thưa bác, không phải chúng cháu muốn phản đối, mà là chuyện này có ảnh hưởng quá lớn. Lý Phong tuy là ứng cử viên hợp lệ cho việc thừa kế cổ phần, nhưng dù sao cậu ta cũng đã rời khỏi gia tộc rất lâu, lại còn là một đứa con hoang. Về tình về lý, về công về tư thì nghi ngờ chuyện này là lẽ đương nhiên. Nhỡ mà cổ phiếu của chi chính bị tổn thất thì cả nhà họ Lý sẽ phải gánh chịu cùng đó ạ".

"Nói rất đúng", bà cụ nhìn ông ta và hỏi: "Thế thì anh nói cho tôi xem, phải làm thế nào thì thằng Phong mới được thừa kế cổ phần? Nó phải chứng minh cái gì để các anh tin đây?"

“Chuyện này…”, Lý Chính Thụy nghĩ một lúc rồi đáp: “E là phải tính kế lâu dài…”

“Tính kế lâu dài? Sợ là các anh chị muốn chờ đến lúc tôi chết rồi đòi chia tài sản thì có!”, bà cụ đập gậy thật mạnh xuống đất, phát ra những âm thanh khó chịu.

Tất cả mọi người đều không lên tiếng nữa, bọn họ biết bà cụ đang rất tức giận.

Nhưng tức giận thì làm được gì chứ? Bọn họ là con cháu nhà họ Lý, có quyền chất vấn với người thừa kế cổ phần.

Bà cụ dù có quyền lực cỡ nào thì cũng không thể ép người ta đồng ý trong chuyện này được.

Phải biết rằng, mặc dù nhà họ Lý là xí nghiệp kiểu gia tộc nhưng có một phần đã bị công ty hóa, nhất là cổ phần.

Chi chính nắm giữ gần 30% cổ phần, là cổ đông lớn nhất của nhà họ Lý. Nhưng chi phụ và cổ đông khác cộng lại thì cũng chiếm hơn 40%.

Muốn thừa kế cổ phần thì phải thông qua sự đồng ý của tất cả hội đồng quản trị, mà chi phụ chiếm nhiều cổ phần hơn nên hoàn toàn có thể ngăn cản chuyện này xảy ra một cách hợp pháp.

Nếu không, việc gì Lý Thắng Bân phải lôi Hoắc Khải về chứ. Bà cụ nói một lời, giao quyền thừa kế cho ai đó trong chi chính là được rồi.

Mỗi một việc trong gia tộc lớn, nhìn thì có vẻ dễ đấy nhưng sẽ có vô số thứ phiền phức tìm đến.

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng của đám người, bà cụ tỏ ra không vui: “Nếu các anh chị đều không đồng ý cho thằng Phong thừa kế cổ phần thì chức vụ giám đốc phòng quản trị chiến lược sẽ là của nó. Sau này, nó muốn làm gì thì tất cả đều phải nghe theo. Ai không muốn làm hả, cứ thử xem!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 368: Từ Chối

"Không thể nào, nó chỉ là một thằng con hoang…"

Lý Tinh Thanh vừa đứng dậy định nói thì bà cụ đã quét mắt qua: "Thế này không được, thế kia cũng chẳng xong. Anh coi tôi đã chết rồi đấy à! Một là cho nó thừa kế cổ phần, hai là cho nó làm kế hoạch, các anh chị tự chọn đi!"

Cả đám người cứng họng. Bọn họ không phải kẻ ngu, biết thừa là bà cụ đang đào hố sẵn để chờ bọn họ nhảy vào.

Chuyện thừa kế cổ phần không phải là mục đích chính của bà ta. Nói cách khác, bà ta biết thừa việc cho Lý Phong thừa kế lúc này là không thể, sẽ phải chịu sự ngăn cản.

Cho nên bà ta lấy lùi làm tiến, dùng cổ phần đổi lấy vị trí giám đốc phòng kế hoạch.

Nói thật, giám đốc phòng kế hoạch nghe thì oai đấy nhưng chẳng là cái gì trong mắt mọi người cả.

Giám đốc tại công ty tập đoàn Lý Thị có đến mười mấy người. Có quyền nhất thì cũng chỉ là những người liên quan đến vận hành thị trường. Còn những người khác, từ phòng nhân sự cho đến hành chính thì cũng chỉ là loại tôm tép.

Với doanh nghiệp gia đình thì tiền là số một, những cái khác không quan trọng.

Lý Tinh Thanh, Lý Chính Thụy và những người khác nhìn nhau, trao đổi bằng ánh mắt.

Một lúc sau, Lý Chính Thụy đứng dậy nói: "Thưa bác, thật ra cháu nghĩ cái phòng kế hoạch này không quá quan trọng. Trong tập đoàn chúng ta không phải là không có phòng kiểu này đâu, việc gì phải…"

“Tôi nói rồi, chọn một trong hai”, bà cụ híp mắt nhìn ông ta và nói bằng giọng điệu uy hiếp: “Đừng quên tôi là gia chủ của nhà họ Lý, có một cơ hội đưa ra quyết định. Cơ hội này tôi chưa từng sử dụng, nhưng đến lúc cần thiết thì tôi sẽ dùng đấy”.

Lý Chính Thụy lập tức câm như hến. Nhà họ Lý cho gia chủ một số đặc quyền nhất định, trong đó quyền lực lớn nhất là được một lần tự quyết định.

Bất kể cả nhà nghĩ gì thì miễn là còn cơ hội, sẽ không ai có thể phản đối.

Đây là tổ huấn của nhà họ Lý, nhưng phần lớn gia chủ đều sẽ không chủ động dùng cái quyền này. Bởi vì một khi sử dụng, người đó sẽ bị mất đi con át chủ bài của bản thân, và không còn thủ đoạn uy hiếp nào nữa.

Vì vậy bà cụ trước nay đều rất trân trọng đặc quyền này, không đến mức cần thì bà ta sẽ không dùng.

Nếu bị ép thì chưa chắc bà ta sẽ dùng, vì quyền lực của chi chính là để dành cho người thừa kế của bản thân bà ta.

Đám người Lý Chính Thụy rất hiểu, mặc dù trước khi chết, bà cụ nhất định sẽ dùng đặc quyền, nhưng kéo dài được ngày nào thì có lợi ngày ấy.

Hiện giờ chưa có ai thừa kế cổ phần, theo quy tắc của gia tộc thì ngoài chi chính ra, chi phụ cũng sẽ nhận được một phần lợi ích.

Có thể trì hoãn bà ta thêm một ngày thì tội gì không làm?

Sau khi nghĩ thông rồi thì cũng không khó để lựa chọn nữa.

Đám người nhỏ giọng bàn luận thì Lý Chính Thụy đại diện nói: “Đã vậy thì chúng cháu đồng ý cho Lý Phong đảm nhiệm chức vụ giám đốc phòng kế hoạch, nhưng sẽ không được có quá nhiều đặc quyền và không được làm phiền đến việc kinh doanh của chúng cháu”.

“Tôi không quan tâm, cho thằng Phong nó tự làm”, bà cụ nói.

“Vậy là tốt nhất”, Lý Chính Thụy gật đầu, ngồi xuống.

Chỉ cần bà cụ không ra tay thì đừng nói một cái chức giám đốc phòng kế hoạch, có lên vị trí phó chủ tịch của Lý Thắng Bân cũng được nữa là. Đằng nào cũng vẫn phải nể mặt bọn họ thôi.

Quyền lực nhiều khi chỉ là mặt ngoài, quan trọng vẫn là phải nghe theo người có thực lực.

Nếu không sao bà cụ có thể ở đây nói lảm nhảm với cả đám người này vì chuyện quyền thừa kế gia chủ chứ.

Lúc này, Hoắc Khải đột nhiên nói: “Khoan đã, tôi làm gì nói là sẽ tiếp nhận chức vụ này nhỉ”.

Đám người đồng loạt quay sang, nhiều người còn mang theo cả sự khinh bỉ.

Một đứa con hoang mà thôi, cho cái chức giám đốc là đã tốt lắm rồi mà còn mưu đồ cái gì? Không muốn làm mà vẫn muốn ăn à? Mơ đi!

Nhưng người chi phụ đều không nói mà im lặng nhìn bà cụ với Hoắc Khải, chờ diễn biến tiếp theo.

Bất kể mọi chuyện có thế nào thì cũng là chuyện tốt với bọn họ, bởi vì phản ứng của Hoắc Khải như là đang đối đầu với bà cụ.

Bà cụ dùng cổ phiếu để đổi lấy cho hắn ta một chức vụ giám đốc mà hắn ta lại không chịu.

Đến Lý Thắng Bân còn có chút tức giận, chỉ vào Hoắc Khải và nói: “Cậu có biết điều không vậy hả?”

Hoắc Khải không trả lời Lý Thắng Bân. Bà cụ giơ tay lên ý bảo Lý Thắng Bân đừng nói nữa.

Bà ta nhìn Hoắc Khải và nói: "Cậu đã từng nói với tôi là nhà họ Lý cần thay đổi. Bây giờ tôi cho cậu cơ hội để thay đổi tất cả thì cậu lại không chịu?"

"Tôi nói nhà họ Lý cần thay đổi đó là sự thật, nhưng tôi không nói bản thân mình sẽ đi làm việc này. Với tôi, làm việc này sẽ đắc tội rất nhiều người. Không nói đến cái khác, chỉ với ba gậy vừa rồi thôi, chẳng lẽ không có ai muốn đánh tôi một trận hay sao? E là tất cả đều muốn đấy", Hoắc Khải bình tĩnh nói với giọng điệu thản nhiên: "Quan trọng nhất là, tại sao tôi phải thay đổi nhà họ Lý? Từ đầu đến cuối tôi còn chẳng coi bản thân là người nhà họ Lý cơ mà. Mấy cái quyền thừa kế cổ phần hay danh vọng mà các người nói, chẳng đáng một xu với tôi.".

"Láo toét!", Lý Tinh Thanh đập bàn đứng dậy, lại quên mất nơi đó ông ta vừa mới bị đánh xong, đau đến mức cắn chặt cả răng.

Càng đau ông ta càng tức. Ông ta chỉ Hoắc Khải và nói: "Cậu nghĩ cậu là ai mà bày đặt nói là nhà họ Lý lại không đáng để cậu xem trọng thế, cậu là cái quái gì hả!"

"Cho thể diện mà lại không chịu nể mặt!"

"Phí công bà cụ còn tìm mọi cách cho nó lên làm giám đốc phòng kế hoạch mà".

Đám người không ngừng chê cười. Bảo bọn họ là đang giúp bà cụ dạy dỗ Hoắc Khải, không bằng nói là bọn họ đang bơm đểu, tiện thể nói bà cụ không có mắt nhìn người.

Giúp đỡ cái loại như này cơ à, chi chính đúng là sắp tàn rồi.

Bà cụ nhìn Hoắc Khải đang bình tĩnh ngồi đó. Bà ta biết rằng người này không phải đang giả vờ mà là đang thật sự không quan tâm đến nhà họ Lý.

Nhưng bà ta không hiểu, sao một đứa con hoang lại có tự tin như thế?

Cho dù nhà họ Lý có rơi từ vị trí nghìn tỉ xuống vị trí không nổi chục tỉ thì họ vẫn từng là nhà họ Lý số một Tây Bắc.

Có hàng đống người muốn kéo gần quan hệ với nhà họ Lý, thế mà Hoắc Khải lại khinh bỉ như vậy.

"Cậu sợ?", bà cụ hỏi.

"Chắc thế. Tôi không sợ phiền, nhưng sợ những cái phiền phức không đáng có. Người thông minh nên biết tránh xa rắc rối, nhà họ Lý với tôi là một rắc rối", Hoắc Khải nói.

"To gan thật, dám hạ thấp gia tộc như vậy. Tôi thật sự muốn lôi nó ra ngoài rồi đánh nó một trận đấy!", Lý Tinh Thanh phẫn nộ gầm lên.

Bà cụ không ừ hử gì. Một lúc sau, bà ta mới đứng dậy nói với Tào Hạc Minh: "Đỡ tôi về phòng".

"Vâng", Tào Hạc Minh gật đầu, lão ta liếc nhìn Hoắc Khải, trong lòng cười khẩy.

Một thằng cha không biết điều thì chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Bà cụ được Tào Hạc Minh đỡ, chầm chậm rời đi.

Bà ta đi thì Hoắc Khải cũng không thích ở lại lâu, cũng liền rời khỏi đó.

Còn Lý Thắng Bân thì tức đến cả người phát run, hận không thể đạp cho Hoắc Khải ngã lăn ra đất rồi đánh cho anh một trận tơi bời. Nhưng trước mặt nhiều người chi phụ như vậy, ông ta không thể làm thế. Nếu không sẽ khiến chi chính mất mặt. Bà cụ chưa dạy dỗ Hoắc Khải cũng là vì lí do này.

Có tức đến mấy thì cũng phải làm một cách kín đáo, đóng cửa lại rồi nói, chứ không thể để chi phụ cười vào mặt được.

Nhưng bọn họ không nói không có nghĩa là mọi chuyện sẽ kết thúc ở đó.

Đám người chi phụ ai nấy đều cười cợt, thậm chí không ít người đã bật cười thành tiếng.

Chi chính đúng là làm trò hề thật, gọi một đứa con hoang ra để thừa kế cổ phần, cuối cùng đứa con hoang này còn không chịu, đúng là cười chết.

Tiếng cười của bọn họ to đến mức tòa nhà bên cạnh cũng nghe thấy.

Bà cụ nghe được, Lý Thắng Bân cũng nghe được, Hoắc Khải cũng thế.

Nhưng người nghe thấy tiếng cười thì lại có suy nghĩ khác nhau.

Hoắc Khải về phòng, vừa mở cửa ra đã thấy Ninh Thần đang ngồi trước máy tính lạch cạch đánh máy.

Anh bước qua, nhẹ nhàng ấn vào hai vai của Ninh Thần và hỏi: "Em mệt chưa?"

"Cũng bình thường ạ, sao anh về nhanh thế? Chẳng phải anh bảo đi bàn chuyện hay sao?", Ninh Thần ngừng lại công việc, xoay đầu hỏi.

"Không có gì quan trọng bằng việc về gặp em hết", Hoắc Khải đáp.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 369: Đi Hay Không Thì Tuỳ

Ninh Thần mỉm cười, vỗ vào tay anh, nói: "Bây giờ anh nói năng càng ngày càng ngọt. Anh học ở đâu đấy, Ngọc Lâm dạy anh à?"

"Cậu ta vẫn đang độc thân thì sao có đủ tư cách để dạy anh yêu vợ thế nào", Hoắc Khải nói.

"Câu nói này đừng để mẹ em nghe thấy, nếu không bà lại tức lên mắng người đấy", Ninh Thần nói.

Năm nay, Ninh Ngọc Lâm đã hai mươi sáu tuổi mà còn chưa có bạn gái chính thức chứ đừng nói đến chuyện kết hôn. Chuyện này vẫn luôn là nỗi lo của Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai.

Con trai nhà người ta, bây giờ đều đã làm bố rồi, còn con trai nhà họ còn chưa biết cây cải thảo là cây gì.

Mỗi lần nói đến chuyện này, Đặng Tuấn Mai sẽ véo tai Ninh Ngọc Lâm, mắng cậu ta đến mức tối tăm mặt mũi.

Ninh Ngọc Lâm cũng biết nỗi lòng của bố mẹ, cho nên nếu không có chuyện gì quan trọng cần về nhà thì cũng sẽ không về, để tránh bị giục cưới.

Mà Đặng Tuấn Mai gần đây đã bắt đầu chuẩn bị xếp đặt cho cậu ta xem mắt. Bản thân cậu ta đã không làm được thì đừng trách bố mẹ lo chuyện bao đồng!

"Còn bao lâu nữa thì em làm xong?", Hoắc Khải hỏi.

"Em vừa cùng tổng quản lý Mục bàn bạc xong việc hợp tác với đơn vị chuyển phát nhanh, nhân đây nói với anh luôn. Chúng ta chuẩn bị liên kết với kinh doanh đường sắt để thúc đẩy việc bán đồ ăn giảm cân trên tàu. Vốn dĩ em cảm thấy kế hoạch này có chút mạo hiểm, dù trên tàu có nhiều

người nhưng rất khó xác định thị trường. Nhỡ không được yêu thích thì sẽ là một cú đánh vào tính tích cực của công ty".

"Ý tưởng này cũng khả thi đấy. Nhưng anh đề nghị các em nên nghiên cứu thời gian tàu chạy, tìm tàu chạy đường dài, tốt nhất có liên quan đến du lịch. Tuy rằng thời gian đi cả lộ trình bằng tàu cao tốc đã được rút ngắn đi nhiều nhưng để đi quãng đường dài thì cũng rất mất thời gian. Hơn nữa người đi du lịch đa phần sẽ chú ý đến những thứ liên quan đến sức khoẻ, vì thế có lẽ sẽ thích sản phẩm của em", Hoắc Khải nói.

"Em cũng nghĩ như vậy. Em đang bảo mấy người Tư Tư làm báo cáo thời gian biểu và bản đồ đường đi", Ninh Thần nói: "Nhưng làm sao để cung cấp đồ ăn, nước uống, làm sao để an toàn, tỷ suất lợi nhuận bao nhiêu. Còn cần làm chi tiết hơn nữa, có lẽ một thời gian nữa mới chính thức phân phối".

"Không sao, chúng ta còn thời gian để làm, dần dần sẽ tốt thôi", Hoắc Khải nói.

Giọng nói dịu dàng của anh cổ vũ cho Ninh Thần, vì lần này, chính cô chủ động đề ra phương án phát triển thị trường.

Kế hoạch của công ty trước đây đều do Hoắc Khải làm là chính. Từ việc hợp tác với đơn vị chuyển phát nhanh đến thúc đẩy phát triển đồ ăn kiêng, đều là Hoắc Khải và Mục Thế Kiệt làm.

Tuy cô có tham gia vào cuộc đàm phán với công ty chuyển phát nhanh nhưng đa phần chỉ có thể coi là chân chạy việc.

Lần này lợi dụng tàu hoả để đẩy mạnh doanh số của đồ ăn kiêng, trong lòng Ninh Thần cứ thấp thỏm không yên. Hầu như lúc nào cô cũng có thể nghĩ đến khả năng thất bại.

Nhưng bây giờ, sự cổ vũ của Hoắc Khải khiến cô an tâm hơn rất nhiều.

Chỉ cần chồng cô không phản đối thì cô cảm thấy có thể làm được.

“Nếu không có chuyện gì đặc biệt thì thu dọn một chút, tối nay chúng ta về nhà”, Hoắc Khải nói.

“Hả? Gấp như thế sao?”, Ninh Thần kinh ngạc hỏi.

Bây giờ đang là buổi tối, nếu trở về nhà thì trời cũng sáng rồi.

“Ngồi ngơ ngẩn ở đây quá lãng phí thời gian, không bằng trở về làm việc có ý nghĩa”, Hoắc Khải nói.

Tuy Ninh Thần không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể đoán được là nhất định liên quan đến chuyện chồng cô vừa nói đi ra ngoài bàn việc.

Người nhà họ Lý lại khiến anh tức giận sao?

Nhà họ Lý trong mắt Ninh Thần, thật sự giống như kiểu nhân vật lớn không thể đắc tội. Hơn nữa đây lại là quê nhà của chồng cô, tất cả họ hàng đều ở đây. Nhưng nếu những người họ hàng này luôn khiến anh tức giận vậy thì cô cũng không vui chút nào.

Bản thân cô chịu ấm ức một chút thì không sao, cùng lắm khóc mấy lần là xong, nhưng mấy người dựa vào đâu mà bắt nạt người đàn ông của tôi?

Ninh Thần gật đầu, nói: “Vậy em thu dọn chỗ tài liệu này đã, khoảng mười phút thì xong”.

“Được, anh đi đặt vé”, Hoắc Khải nói.

Hai người ai nấy làm việc của mình. Khoảng năm phút sau thì có người gõ cửa.

Ninh Thần vừa đứng dậy thì bị Hoắc Khải ngăn lại, nói: “Em cứ làm đi, anh ra mở cửa”.

Đi đến mở cửa ra, Hoắc Khải nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Tào Hạc Minh.

Dáng vẻ này của lão ta khiến Hoắc Khải cảm thấy không thoải mái. Có chuyện gì thì cứ nói, sao còn phải tỏ ra cái vẻ hả hê lộ liễu như vậy nữa chứ.

Không hiểu rốt cuộc bà cụ nghĩ thế nào mà lại cho một người không giấu nổi cảm xúc riêng làm quản gia, như thế cũng mất mặt quá.

"Bà cụ bảo cậu đến phòng của bà ấy", Tào Hạc Minh nói.

"Không có thời gian, chúng tôi phải đi luôn bây giờ", Hoắc Khải nói: "Ông quay về nói với bà cụ, có chuyện gì, đợi dịp khác lại nói tiếp đi".

Tào Hạc Minh cười lạnh, nói: "Lý Phong, cậu không nên cho rằng mình họ Lý thì thật sự có chỗ đứng ở cái nhà này. Người mà bà cụ muốn gặp, có là hoàng thượng cũng không thể từ chối. Cậu cảm thấy nếu không đi thì có thể bước ra khỏi căn phòng này sao?"

Hoắc Khải cũng không nói nhiều, ngay lập tức đạp một bước ra đứng bên ngoài cửa, nói: "Tôi đi ra ngoài rồi, làm sao?"

Tào Hạc Minh sững người, sau đó mới có phản ứng, đây là Hoắc Khải đang cố ý làm nhục lão ta.

Lão ta tức giận đùng đùng, nói: "Cậu đừng láo, có bản lĩnh thì láo trước mặt bà cụ xem!"

"Tôi không láo với ai cả, nhưng còn ông, một quản gia có tư cách gì mà kêu gào lên với tôi? Coi như thân phận của tôi là một đứa con hoang, ít nhất cũng là một thành viên nhà họ Lý. Còn ông, nói dễ nghe thì là quản gia, nói khó nghe thì là người làm thuê cho nhà họ Lý. Chỉ là một người làm thuê mà nói chuyện với chủ nhà không biết trên dưới như thế. Chỉ có bà cụ có thể dung túng cho ông, may mà tôi cũng không có quyền lực gì, nếu không, ông cho rằng mình còn ăn cơm nhà họ Lý được mấy ngày nữa?"

Sự chế giễu của Hoắc Khải khiến vẻ tức giận lẫn xấu hổ trên khuôn mặt lão ta càng rõ ràng.

Bình thường, lão ta hận nhất ai nói lão ta chỉ là người làm thuê cho nhà họ Lý. Bản thân lão ta là quản gia, một đứa làm thuê có thể so với lão ta sao?

Bây giờ Hoắc Khải lại nói ra những lời đó khiến Tào Hạc Minh chỉ muốn tát cho anh một phát.

Nhưng đánh người thì không tốt, huống hồ đây còn là người nhà họ Lý, bà cụ có thiên vị lão ta thế nào thì chuyện này truyền ra bên ngoài cũng sẽ có rất nhiều người nói là do lão ta sai.

Đè nén sự tức giận trong lòng, Tào Hạc Minh nói: "Cậu đi hay không thì tuỳ".

Nói xong, Tào Hạc Minh liền quay người rời đi.

Hoắc Khải chẳng thèm quan tâm đến lão ta. Chỉ một quản gia nho nhỏ thì có gì mà ghê gớm.

Anh quay lại đóng cửa phòng, đặt vé máy bay xong xuôi rồi đợi Ninh Thần thu dọn tài liệu.

Nhưng tài liệu mà Ninh Thần sửa soạn hai ngày nay khá nhiều, sắp đặt, phân loại, để riêng từng tập cũng tốn không ít thời gian.

Đợi cô làm xong thì cũng mất khoảng hai mươi lăm phút.

"Còn kịp không anh? Em nghe nói những chuyến bay trong nước không bay sáng sớm", Ninh Thần lo lắng hỏi.

"Cũng không phải tất cả các chuyến đều không bay, nếu thời tiết cho phép thì còn một số ít chuyến vẫn khởi hành", Hoắc Khải nói.

Trước đây có vài lần xảy ra tai nạn hàng không đều là những chuyến bay đêm. Cân nhắc đến an toàn chuyến bay, trạng thái sức khoẻ và thời gian nghỉ ngơi của tiếp viên, hơn nữa những chuyến bay đêm cũng rất ít

hành khách, chi phí vận hành tăng lên và các nguyên nhân khác mà các chuyến bay vào sáng sớm bị ngừng bay cũng là chuyện rất bình thường.

May mà phía Tây Bắc là địa phận trung chuyển quan trọng ở trong nước, có rất nhiều chuyến bay trong và ngoài nước đều khởi hành và hạ cánh ở đây. Cho dù là sáng sớm thì cũng có không ít chuyến bay vẫn tiếp tục vận hành.

Chuyến bay mà Hoắc Khải đã đặt vẫn chưa cất cánh, nếu Ninh Thần có chậm trễ một tiếng thì cũng vẫn kịp chuyến.

Vài phút sau, hai người dọn dẹp xong đồ đạc, nhấc hành lý chuẩn bị rời khỏi.

Vừa mở cửa, Hoắc Khải và Ninh Thần đã nhìn thấy bà cụ được Tào Hạc Minh dìu, đang đứng ở ngoài cửa.

Nhìn thấy bà cụ, trong lòng Ninh Thần rất căng thẳng, bất giác lùi về phía sau.

Không chỉ vì bà cụ là người nắm quyền của nhà họ Lý mà còn vì bà ta là bà nội của chồng mình.

"Muốn đi sao?", bà cụ liếc thấy hành lý trong tay Hoắc Khải đang kéo.

"Vâng, tôi đã đặt vé máy bay", Hoắc Khải trả lời.

Bà cụ nhìn chằm chằm anh vài giây, sau đó nói: "Tôi có vài lời muốn nói với cậu".

"Bà nói đi, tôi đang nghe đây", Hoắc Khải nói.

Bà cụ liếc mắt nhìn Ninh Thần, Hoắc Khải nói ngay: "Cô ấy là vợ tôi, chuyện gì cũng có thể nghe, tôi cũng không giấu cô ấy".

Hoắc Khải nói như vậy là tôn trọng Ninh Thần, nhưng Ninh Thần tự biết, có một số lời bà cụ không muốn cô nghe nên liền chủ động nói: "Hai

người nói chuyện trước đi, em nhớ ra còn mấy bộ quần áo vẫn để trong tủ quần áo. Em đi tìm đã".

Nói xong, Ninh Thần quay lại phòng ngủ.

Nhưng Hoắc Khải lại kéo tay cô nói: "Không cần trốn tránh gì cả, anh có thể nghe thì em cũng thế. Nếu có người không muốn em nghe, anh cũng không nghe".

Trong lòng Ninh Thần rất cảm động, nhưng tình cảnh trước mắt khiến cô rất khó xử.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 370: Án Mạng

Nhất là khi bà cụ mở miệng nói: "Nếu tôi là cậu thì sẽ hi vọng cô ấy về phòng ngủ tìm quần áo, một số lời nói trước mặt sẽ có chút khó nghe".

"Đã là lời nói khó nghe thì không cần nói nữa", Hoắc Khải không khoan nhượng nói.

Anh biết bà cụ không thích Ninh Thần, ghét bỏ gia đình cô không tốt, muốn anh ly hôn với Ninh Thần, sau đó lấy một thiên kim tiểu thư nhà giàu theo sắp xếp của bà ta.

Chưa nói đến chuyện anh không có tình cảm với cô công chúa nhà giàu kia, đến cả họ gì tên gì cũng không biết, mà coi như biết thì làm sao?

Cứ quen biết thì phải lấy cô ta sao? Vậy đời anh phải lấy bao nhiêu vợ cho đủ?

Vẫn nói câu đó, Hoắc Khải không hề kỳ vọng gì đối với nhà họ Lý, nên đương nhiên sẽ không sợ bà cụ.

Nhưng tính cách của Ninh Thần từ trước đến nay vẫn là người không thích chuyện rắc rối, lại càng không muốn vì sự tồn tại của mình mà tạo nên quá nhiều trở ngại cho chồng.

Cô lại đẩy tay Hoắc Khải, nói: "Anh đừng nói với bà như thế, phải lễ phép chứ. Hai người cứ nói chuyện trước, em hơi khát nên đi uống cốc nước".

Nói xong, Ninh Thần quay lại gian phòng.

Bà cụ nhìn bóng lưng của cô, nói: "Tuy xuất thân không tốt nhưng ít ra cũng biết biết nặng biết nhẹ, về điểm này còn tốt hơn cả cậu".

Hoắc Khải nhìn thẳng bà ta, tỏ vẻ không vui nói: "Đã không hài lòng về tôi thì có thể đừng cản tôi nữa không?"

Nếu là người khác dùng giọng điệu như thế để nói chuyện thì bà cụ đã sớm bảo Tào Hạc Minh đánh người rồi, nhưng bây giờ bà cụ không làm như thế.

Bà ta khoát khoát tay, tỏ ý bảo Tào Hạc Minh rời đi trước, sau đó nói với Hoắc Khải: "Thật ra nhìn cậu rất giống bố của cậu, rất bướng bỉnh cũng rất có cá tính, giống tổ tiên nhà họ Lý chúng ta".

"Ngại quá, tính cách như thế là do tôi tự bồi dưỡng thành, không giống ai, cũng không có quan hệ gì với nhà họ Lý", Hoắc Khải không nể nang nói.

Thân thể của anh là của Lý Phong nhưng linh hồn lại thuộc về nhà họ Hoắc. Nếu nói giống thì cũng phải giống nhà họ Hoắc chứ liên quan gì đến nhà họ Lý. Bà cụ này nhận vơ hay thật.

Bà cụ cũng không chút để tâm thái độ của Hoắc Khải, hoặc là nói trước khi đến bà ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Bà cụ lấy từ trong túi một đồ vật, giơ tay đưa cho Hoắc Khải, nói: "Nếu cậu giữ lại, tôi sẽ đồng ý điều tra lại từ đầu nguyên nhân cái chết của bố cậu".

Thứ bà cụ đưa tới là một đầu đạn, bên trên còn có vài vết sẫm màu thời gian, nhìn có chút giống vết máu.

Nếu linh hồn của Lý Phong còn tồn tại thì đầu đạn này chắc chắn sẽ khiến anh ta chấn động cực lớn.

Năm đó, bố của Lý Phong, Lý Chấn Quốc là một tài năng đứng đầu nhà họ Lý, cũng là người có khả năng tiếp nhận vị trí chủ nhà của dòng chính. Nhưng nhiều năm trước, Lý Chấn Quốc bị mưu sát mà chết oan uổng.

Hung thủ rất chuyên nghiệp, không lưu lại bất kỳ manh mối nào, chỉ lưu lại trên người Lý Chấn Quốc đầu đạn này.

Một phát súng chết người, cái chết của Lý Chấn Quốc trở thành đả kích cực lớn đối với nhà họ Lý. Cho dù là bà cụ hay những người khác của dòng chính đều cảm thấy hoang mang lo sợ, vô cùng lúng túng.

Tuy Lý Phong là đứa con hoang nhưng cái chết của bố vẫn khiến anh ta phẫn nộ.

Anh ta tìm bà cụ, yêu cầu phải điều tra hung thủ, nhưng vì lý do nào đó, bà cụ lại không làm vậy.

Nói chính xác hơn là sau khi điều tra được manh mối thì dừng lại không tra tiếp nữa.

Lý Phong không biết nguyên nhân, cũng không tài nào hiểu được, cho nên tức giận đi uống rượu ở bên ngoài thì mới có chuyện bị Cơ Hương Ngưng đẩy ngã, bị thương đến mức mất đi ký ức.

Sau nhiều năm, bà cụ vẫn giữ lại đầu đạn chứng tỏ trong lòng bà ta không hề thờ ơ với chuyện này mà vẫn luôn mang lòng thù hận.

Bây giờ, bà ta lại biến sự thù hận đó thành một quân cờ thương thuyết, muốn đổi lấy sự giúp đỡ của Hoắc Khải.

Phải làm đến như thế với một đứa con hoang, chính bà cụ cũng tự cảm thấy khó tin.

Ngày Hoắc Khải trở về, bà ta cực kỳ coi thường đứa con hoang này, nhưng biểu hiện của anh trong hai ngày nay đã khiến cho bà ta quá kinh ngạc, trong lòng như cảm thấy có chút hi vọng loé sáng ở cuối đường hầm.

Thậm chí, có những lúc bà ta còn bất giác nghĩ, có lẽ tương lai của nhà họ Lý có thể đặt lên vai đứa con hoang này.

Nhưng bà ta không biết, đầu đạn này là một đoạn ký ức không tồn tại đối với Hoắc Khải.

Lý Chấn Quốc là bố của Lý Phong chứ không phải là bố của Hoắc Khải. Tại sao ông ta lại chết, bị ai giết không có quan hệ gì với Hoắc Khải, việc gì phải vì chuyện này mà khiến bản thân anh phải lún chân vào vũng bùn nhà họ Lý.

"Có thể vì rời đi quá lâu rồi nên tôi đã không còn hứng thú với chuyện này nữa. Bà muốn điều tra thì điều tra, mà không muốn điều tra thì thôi", Hoắc Khải nói.

Bà cụ sững người. Bà ta vốn cho rằng đầu đạn này chính là lá bùa giữ người lại, nhưng không ngờ thằng nhãi này lại vô tình như thế.

"Cậu không muốn biết bố ruột của cậu tại sao lại chết sao?", bà cụ hỏi.

"Không muốn", Hoắc Khải nói: "Chuyện đã qua quá lâu rồi, biết hay không có ý nghĩa gì chứ, lẽ nào sống một đời mang thù hận hay sao? Nếu bà muốn nói với tôi chuyện này, vậy thì nói xong rồi nhỉ. Chúng tôi có thể đi được rồi chứ?"

Sắc mặt bà cụ tỏ vẻ vô cùng tức giận, nói: "Cậu có lương tâm không, đó là bố của cậu mà cậu lại thờ ơ với cái chết của bố như thế!"

"Nếu cần điều tra đến cùng cái chết của ông để chứng minh tôi có lương tâm hay không. Vậy thì cứ coi như tôi không có lương tâm đi", Hoắc Khải nói.

Bây giờ, việc anh muốn làm nhất là nhanh chóng rời khỏi nhà họ Lý, chẳng thèm mất thêm thời gian ở đây.

Bà cụ nhìn chằm chằm anh, một lát sau, sự tức giận trên khuôn mặt cũng nhạt dần mà thay vào đó là sự chán nản, nói: "Tôi biết cậu đang giận dỗi, vì năm đó tôi không cho người điều tra tiếp. Trong lòng cậu vẫn luôn tức giận, nhưng chuyện này tôi có thể giải thích".

"Bà hiểu lầm rồi, tôi thật sự không cảm thấy có vấn đề gì, chứ không phải tôi tức giận chuyện bà không tiếp tục điều tra", Hoắc Khải nói.

“Thật sao?”, bà cụ thở dài, nói: “Có tức giận về chuyện năm đó hay không thì trong lòng cậu là rõ nhất. Nhưng có một số chuyện, tôi phải nói cho cậu biết. Năm đó không điều tra đến cùng không phải vì không điều tra ra chân tướng mà là vì sự thật quá đáng sợ, rất có thể khiến nhà họ Lý chúng ta rơi vào khủng hoảng không thể nào chống đỡ”.

“Tôi nói rồi, những chuyện đó không liên quan đến tôi”, Hoắc Khải quay vào trong phòng gọi lớn: “Ninh Thần, đi về nhà thôi em”.

Ninh Thần đang đứng trong phòng, cô nhìn ra ngoài cũng không đi ra ngay.

Đúng lúc này, giọng nói của bà cụ lại vang lên nói với Hoắc Khải: “Bây giờ tôi có thể nói rõ ràng cho cậu biết. Theo manh mối mà năm đó chúng ta điều tra được, người giết bố cậu rất có thể là người của nhà họ Hoắc”.

Nếu bà cụ nói cái khác, coi như là chuyện kinh thiên động địa thì Hoắc Khải cũng chẳng thèm nghe.

Nhưng từ khoá nhà họ Hoắc lại khiến anh sững người.

Anh quay đầu nhìn bà cụ, hỏi: “Bà nói ai?”

“Nhà họ Hoắc, chính là nhà họ Hoắc xếp hàng trên trong các doanh nghiệp gia đình”, vẻ mặt bà cụ như đang nhớ lại những chuyện năm đó, nói: “Năm đó là thời kỳ hưng thịnh của nhà chúng ta, gần như có thể sánh ngang nhà họ Hoắc. Nhưng vài năm sau, nhà họ Hoắc phát triển ngày càng rực rỡ dưới sự dẫn dắt của ngôi sao hi vọng kia, tiến lên vị trí ba doanh nghiệp dẫn đầu. Mà chúng ta tại Tây Bắc lại không giữ được địa vị của mình”.

Lời nói của bà cụ, Hoắc Khải cũng không nghe nhiều, nhưng anh nghe rõ nhất chính là hai chữ, họ Hoắc.

Trong suy nghĩ của Hoắc Khải, căn bản chưa từng nghĩ đến nhà họ Lý lại phát sinh quan hệ gì với nhà họ Hoắc.

Năm đó là thời kỳ hưng thịnh của nhà họ Lý, đúng là có tư cách đứng ngang hàng với nhà họ Hoắc nhưng đó là chuyện của mười năm trước.

Bây giờ thì giữa hai nhà đã có sự cách biệt quá lớn, không còn cùng một đẳng cấp.

Điều quan trọng nhất là, bà cụ nói, bố của Lý Phong, Lý Chấn Quốc có thể đã bị người nhà họ Hoắc giết hại.

Đối với Hoắc Khải mà nói, đây là một tin tức không thể chấp nhận.

Bởi vì trong ký ức của anh, nhà họ Hoắc tuy không hoàn toàn tuân theo pháp luật nhưng ít nhất cũng sẽ không gây ra chuyện phạm pháp nghiêm trọng như phóng hoả, giết người.

Những quy định trong dòng họ vẫn còn đó, hơn nữa còn có một đội kiểm tra đặc biệt, một khi gây ra chuyện quá đáng thì rất có thể sẽ bị từ mặt.

Không có mấy người nhà họ Hoắc lại dám liều mạng làm loạn như vậy.

"Bà chắc chắn?", Hoắc Khải nghiêm nghị hỏi.

"Không chắc chắn, nhưng coi như không phải là nhà họ Hoắc cũng nhất định là có liên quan rất lớn với nhà họ Hoắc", bà cụ lắc đầu nói: "Năm đó, chúng ta chỉ điều tra được đến manh mối nhà họ Hoắc thì không tra tiếp nữa. Bố cậu lúc đó cũng tài giỏi như ngôi sao hi vọng nhà họ Hoắc bây giờ, có rất nhiều người muốn nó phải chết. Cậu muốn tôi chắc chắn nói hung thủ là nhà họ Hoắc thì tôi không thể trả lời được".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 371: Bằng Chứng

Hoắc Khải im lặng trong giây lát, tuy bà cụ không khẳng định nhà họ Hoắc là kẻ giết người, nhưng bà ta chắc chắn nhà họ Hoắc nhất định có liên quan đến vụ án mạng đó.

Điều này cho thấy manh mối tìm được hồi đó hẳn là rất bất lợi đối với nhà họ Hoắc.

Mặc dù hiện tại anh đang mang gương mặt của Lý Phong, nhưng Hoắc Khải vẫn coi mình là người nhà họ Hoắc, và mục đích cuối cùng của anh cũng chính là giành lại quyền kiểm soát nhà họ Hoắc.

Đã có ý như thế, nên khi biết vụ án mạng này lại liên quan đến nhà họ Hoắc thì làm sao anh có thể thờ ơ cho được.

Suy nghĩ về điều này, Hoắc Khải nói: "Tôi muốn xem bằng chứng".

Bà cụ nhìn anh, nhận ra rằng anh đã bị dao động. Chỉ là bà ta không hiểu, vừa rồi anh còn tỏ vẻ thờ ơ, như khi nhắc tới nhà họ Hoắc thì đột nhiên lại trở nên kích động thế.

"Muốn xem chứng cứ thì ở lại, tôi sẽ dùng toàn bộ thực lực của nhà họ Lý để giúp cậu điều tra. Nhưng với điều kiện là cậu phải chứng minh được năng lực của mình", bà cụ nói.

"Đừng mong dùng chuyện này để uy hiếp tôi. Chứng cứ nằm trong tay nhà họ Lý, kể ra cũng rất thuận lợi. Muốn kiểm tra cái gì, tôi đều có thể tự mình làm. Muốn dùng chuyện này để uy hiếp tôi, e rằng bà sẽ phải thất vọng", Hoắc Khải nói.

“Cậu có thể coi những lời tôi nói như một lời uy hiếp, nhưng tại sao cậu không thể hiểu nó chỉ như là một sự mong đợi của một bà già đối với cháu nội của mình?”, bà cụ hỏi.

Hoắc Khải sững người. Sau đó, anh nhìn thấy rõ ràng gương mặt của bà cụ đã không còn tỏ ra mạnh mẽ như trước đây. Lúc này, bà ta trông hốc hác và mệt mỏi, chẳng khác gì một bà già bình thường với mái tóc bạc trắng.

Nói đúng ra thì cuộc đời bà cụ này cũng đủ đáng thương rồi.

Có được mấy người con trai, người thì đã chết, kẻ lại đang ốm đau, bây giờ ngoại trừ một mình Lý Thắng Bân thì không ai có thể đứng dậy.

Còn hàng cháu, hiện cũng chỉ có hai người còn sống, một là đứa cháu chưa tròn năm tuổi, hai là đứa cháu ngoài giá thú.

Là người nắm quyền trong một đại gia đình, sống đến tận thời điểm này, quả thật cũng có chút đáng buồn.

Hoắc Khải là người không thích người khác uy hiếp, nhưng cũng rất dễ mềm lòng. Càng đe dọa anh thì anh càng không thèm để ý đến, nhưng khi bà cụ xuất hiện trước mặt anh như một người già tội nghiệp, anh lại không nỡ tiếp tục thờ ơ.

Mà điều quan trọng nhất chính là, những gì anh vừa nói cũng là sự thật.

Việc lấy chứng cứ từ nhà họ Lý sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, nếu có họ Lý bao che, dù cho có muốn tự mình tìm ra sự thật thì cũng sẽ có lá chắn cho bản thân.

Bất kể anh có tra đến nhà họ Hoắc hay là bất kì người nào khác, thì mọi người đều sẽ chỉ nghĩ đến bà cụ là nhân vật đứng đằng sau việc điều tra này.

Mặc dù dùng bà cụ làm lá chắn cũng có hơi trái đạo lý, nhưng chỉ có thể nói rằng trong chuyện này cả hai bên đều sẽ có được những thứ mà mình cần.

Nghĩ đến điều này, Hoắc Khai nói: "Tôi không thể ở lại nhà họ Lý. Tôi có công việc kinh doanh riêng của mình. Nhưng tôi có thể hứa với bà tôi sẽ làm giám đốc bộ phận hoạch định chiến lược cho nhà họ Lý, tận lực vì nhà

họ Lý làm việc. Tuy nhiên, bà phải cung cấp cho tôi tất cả bằng chứng, bao gồm cả kế hoạch của cuộc điều tra tiếp theo, và bà phải cố gắng hết sức để tìm ra sự thật. Ngay cả khi việc đó thật sự do nhà họ Hoắc làm, tôi phải biết đó là ai!"

Vừa nghe câu đầu tiên thì nét mặt của bà cụ đã tràn đầy thất vọng, nhưng sau lại mỉm cười.

Không có ai trong nhà họ Lý để bà có thể yên tâm tin tưởng mà dựa vào, chỉ có đứa con ngoài giá thú này, dường như còn có chút năng lực.

Nhất là khi Hoắc Khải ở trong phòng họp nói ra lời nói kia, không chỉ Lý Tinh Thanh trả lời không được, mà chính bà cụ cũng trả lời không được.

Các thành viên của nhà họ Lý hiện chỉ đang tập trung vào việc tranh cãi vì lợi ích cá nhân, chẳng ai là người thật sự cân nhắc cho lợi ích của cả gia tộc.

Muốn thay đổi thì không chỉ cần bắt đầu từ bên trong, mà còn cần phải có ngoại lực tác động vào.

Bà cụ là người sẵn sàng thay đổi, nhưng quan niệm của bà luôn trung thành với việc không thể tin tưởng người ngoài gia tộc.

Mặc dù Lý Phong là đứa con ngoài giá thú, nhưng ít nhất anh ta cũng mang họ Lý.

“Được rồi, tôi sẽ cho cậu chứng cứ, giúp cậu truy tìm”, bà cụ vỗ tay, Tào Hạc Minh liền bước tới đưa ra một USB.

"Đây là tất cả những dữ liệu tìm được trong quá khứ, cậu có thể xem trước", bà cụ nói.

Hoắc Khải lấy USB rồi suy nghĩ một chút. Anh quay người bước vào trong, nói với Ninh Thần: "Anh còn có việc phải làm ở đây vài ngày, ngày mai em cứ về nhà trước, mấy ngày nữa thì anh sẽ về".

“Ưm, anh cứ lo việc của anh, em ở bên này cũng không có vấn đề gì hết”, Ninh Thần nói nhanh.

Mặc dù cô không nghe thấy Hoắc Khải nói những gì với bà cụ trong phòng, nhưng xét trên biểu hiện của bọn họ, đó chắc hẳn là một điều rất quan trọng.

Vì đó là một vấn đề quan trọng, thân là một người vợ, cô không thể làm phiền anh thêm.

Sau đó Hoắc Khải quay lại nói vài câu với bà cụ. Cũng chỉ là mấy câu bàn về việc ngày mai anh có thể chính thức nhậm chức giám đốc phòng kế hoạch, mà hôm nay bà cụ đi qua đây cốt yếu cũng chỉ muốn nghe được mấy câu này.

Bây giờ đã đạt được mục đích rồi thì cũng không còn gì để nói nữa.

Khi đến thì nặng nề, nhưng khi đi thì thong thả.

Nhìn bà cụ rời đi, Hoắc Khải cầm USB bước tới máy tính, rồi nhét USB vào.

Ninh Thần nói: "Em hơi mệt, thôi em đi ngủ trước đi, anh cũng sớm nghỉ ngơi nhé".

Hoắc Khải sao lại không hiểu, Ninh Thần chính là không muốn để cho mình lúng túng, cô sợ sẽ vô tình nhìn thấy cái gì đó không nên thấy. Liên quan tới chuyện này, Hoắc Khải cũng không muốn ép buộc cô.

Rốt cuộc thì đây là chuyện liên quan đến danh tiếng của nhà họ Hoắc, càng ít người biết càng tốt.

Khi Ninh Thần trở lại phòng ngủ, Hoắc Khải mở USB từ máy tính.

Có rất nhiều thứ trong đó, bao gồm văn bản, video, ảnh chụp,...

Hầu hết các bức ảnh được chụp tại chỗ khi Lý Chấn Quốc chết, và một số bức khác không biết được chụp ở đâu. Có hai người trong số này mà

Hoắc Khải có thể nhận ra trong nháy mắt.

Một là người chú thứ ba của anh tên Hoắc Tích Nguyên, người còn lại cũng là người nhà họ Hoắc, Hoắc Tương Chi, người đã từng là phó giám đốc tại công ty anh.

Hoắc Khải rất quen thuộc với hai người này.

Đánh giá thông tin trên USB, các thành viên nhà họ Lý đã cho rằng cả Hoắc Tích Nguyên và Hoắc Tương Chi đều là kẻ thù không đội trời chung với Lý Chấn Quốc. Hơn nữa nhà họ Lý cũng truy ra rằng, vào thời gian một tuần trước khi Lý Chấn Quốc gặp nạn, Hoắc Tích Nguyên đã thông qua Hoắc Tương Chi chuyển một khoản tiền đến một tài khoản ở nước ngoài.

Số tiền này không được báo cáo trong các khoảng thu chi của công ty nhà họ Hoắc nên cũng không ai biết rốt cuộc nó đã được chuyển đi đâu.

Nhưng vào ngày thứ sáu sau cái chết của Lý Chấn Quốc, Hoắc Tích Nguyên đã bị chụp lại khi cùng với Hoắc Tương Chi tiếp xúc với một người lạ.

Theo điều tra, người lạ này không liên quan gì đến việc làm ăn của nhà họ Hoắc, cũng không nằm trong mạng lưới quan hệ của Hoắc Tích Nguyên và Hoắc Tương Chi.

Hơn nữa đôi bên mới chỉ liên lạc một lần, và kể từ thời điểm đó, người lạ này không hề xuất hiện nữa.

Ngoài ra còn có rất nhiều các manh mối lớn nhỏ khác.

Mặc dù không có bằng chứng quá rõ ràng hay thuyết phục để chứng minh rằng vấn đề này có liên quan đến nhà họ Hoắc, hoặc thậm chí gọi là có liên quan, thì đây cũng có thể coi như một hướng suy đoán.

Nhưng Hoắc Khải rất nhạy bén nhận ra được, mọi thứ không chỉ đơn giản như vậy.

Nếu anh nhớ không lầm thì Hoắc Tương Chi là một người họ hàng xa được lựa chọn đặc biệt từ bên ngoài vào để chính thức nắm quyền. Ông ta và người chú thứ ba của anh là Hoắc Tích Nguyên đáng lẽ ra chẳng có liên hệ gì với nhau mới đúng.

Suy cho cùng, đối với một gia tộc lớn như nhà họ Hoắc, muốn trở thành gia chủ, trước tiên phải đảm bảo rằng những người xung quanh không liên quan gì đến những nhân vật quyền lực khác. Bằng không, nếu như không cẩn thận giữ một gián điệp ở bên mình, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng hay sao?

Nhưng bây giờ nghĩ lại, mới thấy hình như là bản thân anh đã tự tin quá, cứ nghĩ tìm được một người thân ở xa giúp việc cho mình là được.

Thông tin trong USB được thu thập từ mười năm trước, lúc đó Hoắc Tích Nguyên và Hoắc Tương Chi có quen biết nhau, nhưng lại giấu kín.

Hoắc Khải không biết người đã liên lạc với Hoắc Tích Nguyên và Hoắc Tương Chi, điều duy nhất anh có thể nhận ra là ánh mắt của người kia rất phẳng lặng.

Ánh mắt đó không thể hiện sự an tâm vì có vị thế ngang bằng, cũng không thể hiện sự táo bạo của kẻ to gan lớn mật, mà đơn giản chỉ thể hiện ra sự tàn nhẫn và lạnh lùng.

Đôi mắt đó chắc chắn sẽ không xuất hiện trên gương mặt của người bình thường.

Cái gọi là chân tướng của rất nhiều chuyện trên đời đều phải thông qua các loại dấu vết liên hệ với nhau, mới có thể suy đoán ra.

Sau khi đọc thông tin trong USB, Hoắc Khải cũng hiểu được lý do tại sao bà cụ lại cho rằng nhà họ Hoắc là kẻ sát nhân.

Từ quan điểm xem xét trên các dữ liệu này, khả năng đó thật sự có thể xảy ra, hơn nữa khả năng xảy ra còn rất cao.

Mà cứ coi như việc năm đó Hoắc Tích Nguyên cùng Hoắc Tương Chi tiếp xúc với người lạ kia không có liên quan đến việc sát hại Lý Chấn Quốc, thì rõ ràng hai người này năm đó cũng chẳng làm chuyện gì tốt đẹp.

Chắc chắn bọn họ không tìm đến một người có ánh mắt tàn nhẫn vô tình như vậy chỉ để sai bảo người đó đi chợ mua rau.

Dường như còn rất nhiều bí mật của nhà họ Hoắc mà anh chưa biết.

Điều này làm cho sắc mặt của Hoắc Khải sa sầm, trong lòng lại có chút nặng nề.

Khi sống lại, anh đã luôn cho rằng chỉ do bản thân mình bất cẩn, nên kẻ gian được dịp lợi dụng. Bây giờ xem ra, không phải là do anh bất cẩn, mà căn bản là do anh chẳng biết gì.

Chọn một gián điệp vào vị trí phó giám đốc quan trọng bên cạnh mình mà bấy lâu nay vẫn không hề hay biết, anh bị lừa như vậy cũng là đáng đời.

Đồng thời, Hoắc Khải cũng đang suy nghĩ, chẳng lẽ người ám hại anh cũng là chú ba Hoắc Tích Nguyên hay sao?

Điều này cũng không phải là không có khả năng, chú ba Hoắc Tích Nguyên này luôn là một người rất tham vọng. Hồi đó ông ta cùng bố của Hoắc Khải tranh giành vị trí cao nhất, nhưng ông ta đã thất bại. Dù vậy, ông ta vẫn là một người rất có năng lực.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 372: Từ Biệt

Mà bố của Hoắc Khải cũng không giữ thù hằn gì đối với ông ta, vẫn giao cho ông ta một vị trí vô cùng quan trọng, điều này cũng khiến cho Hoắc Tích Nguyên trở thành nhân vật rất có tiếng nói trong gia đình.

Sau đó, Hoắc Khải nổi lên và đang trên đà đảm nhận vị trí đứng đầu gia tộc, nên đôi khi Hoắc Tích Nguyên cũng sẽ nhắm vào anh.

Nếu như chú ba thật sự muốn gây ra chuyện gì đó xấu xa với anh, điều đó cũng không phải là không thể hiểu được.

Vì rốt cuộc, ông ta đã liên tiếp thua trong tay của hai bố con anh, nên khó tránh khỏi cảm thấy mất hết mặt mũi.

Điều duy nhất khiến Hoắc Khải do dự là Hoắc Tích Nguyên và nhiều thành viên trong gia đình anh đều rất thân thiết. Nếu như ông ta làm hại đến anh, liệu nhà họ Hoắc có thể cứu được ông ta không?

Với khả năng của Hoắc Tích Nguyên, trong khoảng thời gian này hoàn toàn có thể thao túng các tầng trên, dù sao thì ông ta cũng đã có kẻ giả mạo trợ giúp.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Hoắc Khải bỗng trở nên nặng nề hơn.

Con đường mà anh phải bước đi sau này xem ra khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng.

Sau khi duyệt dữ liệu trong USB qua hai lần, xác nhận không có thiếu sót chi tiết nào, Hoắc Khải mới tắt máy, nhắm mắt dựa vào lưng ghế.

Bố của Lý Phong là Lý Chấn Quốc, nguyên nhân cái chết của ông ta chắc hẳn không đơn giản, mà việc này có liên quan đến nhà họ Hoắc hay không thì vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn. Nếu vậy, liệu anh có muốn tiếp tục điều tra không?

Chỉ mất gần một giây trước khi Hoắc Khải đưa ra câu trả lời cho câu hỏi đó.

Bởi vì điều anh muốn điều tra không phải là cái chết của Lý Chấn Quốc, mà là muốn điều tra nhà họ Hoắc có làm điều gì phạm pháp hay không. Nếu có thì ai là người lãnh đạo và những ai có liên quan trong đó?

Không ai biết mối quan hệ giữa anh và nhà họ Hoắc, vì vậy việc anh có thể sử dụng những bằng chứng liên quan đến nguyên nhân cái chết của Lý Chấn Quốc để điều tra là hoàn toàn có lợi cho anh.

Phiền toái ở chỗ, muốn làm được điều này thì anh phải có liên hệ mật thiết cùng với nhà họ Lý. Mà nhà họ Lý bây giờ cũng không phải là chỗ tốt lành gì, lòng người thâm sâu khó lường, đừng thấy Hoắc Khải có bản lĩnh đánh Lý Tinh Thanh ba gậy trong phòng họp mà lầm tưởng, kỳ thực chỉ là mượn uy danh của bà cụ phần nhiều mà thôi.

Chứ bình thường chỉ cần anh chạm vào một ngón tay của Lý Tinh Thanh, thì sẽ có vô số người vồ lấy anh để làm phiền.

Liệu anh có muốn lún sâu vào vũng nước đục ngầu này hay không?

Mở mắt ra, Hoắc Khải nhìn trên bàn, nơi có đặt một đầu đạn.

Anh nhặt đầu đạn lên xem kỹ nhưng không tìm thấy manh mối gì cả, dù sao thì anh cũng không giỏi mấy chuyện súng ống.

Nếu như không phải mượn của nhà họ Lý, anh nhất định phải dùng đầu đạn này làm manh mối để truy tìm.

Ngay cả khi anh không hiểu biết về súng ống đi chăng nữa, thì Hoắc Khải cũng biết rằng mỗi khẩu súng có thể sẽ sử dụng mỗi loại đạn khác nhau, vì vậy anh có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm. Hơn nữa, trong nước kiểm soát vũ khí rất nghiêm ngặt, nếu không có khả năng một tay che trời thì cũng sẽ không thể sử dụng súng được.

Chỉ cần nguồn gốc của đầu đạn được tìm ra, thì phạm vi truy tìm danh tính của người sử dụng sẽ được thu hẹp lại.

Tuy nhiên, điều này có thể khiến thời gian của anh bị trì hoãn.

Bởi vì cho dù chỉ muốn kiểm tra xuất xứ của đầu đạn thì cũng cần một chút quan hệ trợ giúp mới có thể tra ra được, Hoắc Khải hiện tại vẫn rất khó đạt được mục đích nếu không lợi dụng danh nghĩa của nhà họ Lý.

Thật đau đầu làm sao...

Day day huyệt thái dương, Hoắc Khải rút USB ra bỏ vào túi, sau đó bước vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, Ninh Thần đang dựa vào đầu giường đọc sách, có lẽ nhà họ Lý vì muốn thể hiện thân phận gia tộc qua hàng thế kỷ nổi danh, nên mỗi phòng ngủ đều có đặt một dãy giá sách.

Ninh Thần đang đọc một cuốn sách có tên "Kính trời yêu người", Hoắc Khải bước tới và nói: "Triết lý của Kazuo Inamori không áp dụng được cho tất cả mọi người, đặc biệt là trong kinh doanh hiện đại với môi trường cạnh tranh vô cùng khốc liệt. Trong kinh doanh chỉ dựa vào sự kiên quyết, cẩn thận và nắm bắt xu thế. Vì vậy, loại sách này chỉ đọc qua cho biết thôi, đừng quá coi trọng nó".

Ninh Thần ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi: "Anh cũng đọc qua rồi à? Em lại nghĩ ông ấy nói rất có lý".

Hoắc Khải đưa tay kéo rèm cửa lại và nói: "Những năm gần đây, các doanh nhân trong nước đã đề ra một trào lưu gọi là Kazuo Inamori. Cũng giống như cái thời người ta ưa chuộng cuốn sách Chicken Soup for the Soul vậy, đạo lý nghe thì có vẻ hợp lý, nhưng trên thực tế, thành công không thể sao chép được, nói khó nghe một chút thì để thành công ngoài năng lực cá nhân vẫn cần tới phần nhiều may mắn. Vì có liên quan đến may mắn nên kinh nghiệm thành công của người khác có thể không khả thi với em. Hoặc nói một cách khác, nếu em đi theo con đường của người

khác, thì dù cho có thành công, em cũng chỉ là kẻ ngồi húp canh thừa. Anh vẫn mong rằng em có thể tự mình đi ra khỏi lối mòn để có thể tự chủ hơn".

Ninh Thần có vẻ hiểu nhưng cũng có vẻ không hiểu, theo cô, chỉ cần cô thành công, có đi theo lối mòn của người khác hay không cũng không thành vấn đề.

Bao nhiêu người muốn húp chút canh mà còn không được, nếu như đã húp được thì đòi hỏi gì nữa chứ?

Nhưng đối với Hoắc Khải thì khác. Anh không nhất thiết phải là người tiên phong, nhưng cũng sẽ không tham khảo mấy loại kinh nghiệm lỗi thời cách đây cả chục năm kia.

Thế giới đang thay đổi đến chóng mặt và những luồng gió mới luôn luôn xuất hiện. Nếu là người của mấy thập kỷ trước thì còn có thể áp dụng theo một vài luân lý đạo đức trong sách, bởi vì những luân lý đạo đức này có khả năng tới một trăm năm sau cũng sẽ không thay đổi. Nhưng còn bây giờ thì chỉ cần xem qua một chút là được rồi.

"Nếu có thời gian, em có thể đọc Quỷ Cốc Tử. Cuốn sách đó viết về tâm lý học, còn hữu ích hơn mấy cuốn tự truyện của doanh nhân này", Hoắc Khải nói.

Mặc dù thế giới có thể thay đổi, nhưng những đặc điểm tâm lý của con người sẽ không thay đổi nhiều.

Kỹ năng phân tích tâm lý của Quỷ Cốc Tử vẫn có tác dụng to lớn sau một ngàn năm, ngay cả chính Hoắc Khải cũng được lợi rất nhiều khi học tập từ đó.

Ninh Thần ồ lên một tiếng, ngoan ngoãn đặt quyển sách trên tay xuống và nói: "Vậy khi về nhà em sẽ mua một cuốn".

“Em không cần mua, anh mỗi ngày đều có thể nói cho em nghe”, Hoắc Khải cười nói: “Bãi hạp quyển thứ nhất, việt nhược kê cổ, nói thánh nhân ở trong trời đất cũng thuộc vạn vật sinh linh. Xem âm dương đóng mở là

định mệnh, là cửa ngõ dẫn đến sinh tử. Đây là nhận xét lập luận âm mưu của Quỷ Cốc Tử do hậu thế rút ra, có nghĩa là..."

Nghe Hoắc Khải một bên đọc thuộc lòng Quỷ Cốc Tử trong khi một bên lại còn giải thích ý nghĩa, Ninh Thần ngồi đó nhìn anh, đôi mắt cô có chút sáng lên.

Chưa lúc nào cô cảm thấy chồng mình đẹp trai như bây giờ.

Anh không hề tỏ ra vội vàng hay thiếu kiên nhẫn khi nói. Âm thanh rõ ràng, giải thích từ đơn giản đến phức tạp. Sự tự tin và bình tĩnh đó khiến Ninh Thần cảm thấy như thể cô đã nhìn thấy một danh nhân thời xưa với tinh thần phấn chấn.

Khi mới kết hôn, thật ra có một thời gian, cô đã hối hận và cảm thấy mình đã từ bỏ hạnh phúc cả đời chỉ vì tình bạn, điều này thực sự rất bồng bột.

Nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy vô cùng may mắn vì ngày đó đã không từ chối.

Nếu như ngày đó cô từ chối thì bây giờ làm sao có thể tìm thấy một người đàn ông tốt như vậy?

Bây giờ không biết có bao nhiêu phụ nữ ghen tị với cô, đừng nói đâu xa, ngay cả Giản Tư Tư cũng đã hơn một lần tỏ ý ngưỡng mộ.

Theo lời của Giản Tư Tư, có được một người chồng như Hoắc Khải đúng là một may mắn mà phải tu tám kiếp mới có được.

Ninh Thần cũng cảm thấy như vậy nên không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nhìn Hoắc Khải. Còn chuyện cô ấy có nghe thấy anh nói gì hay không thì chỉ có mình cô ấy biết.

Không biết nói trong bao lâu, mà đến khi hai người mở mắt ra thì thấy họ đã ôm nhau ngủ từ lúc nào rồi.

Hơi thở của cả hai ấm nóng, hai đầu mũi khẽ cọ vào nhau khi họ nhìn nhau, bầu không khí lúc đó khiến người ta cảm thấy cả thế giới đều là màu hồng.

Nụ hôn trìu mến đến một cách tự nhiên.

Đôi má ửng hồng của Ninh Thần trông thật thanh tú, khiến Hoắc Khải không chịu được muốn cắn một cái. Nhưng trời đã sáng, lại đang ở nhà họ Lý, nên anh chỉ có thể chịu khó nhịn một chút.

“Chờ về nhà”, Hoắc Khải thì thầm trong khi nhẹ nhàng cắn vào vành tai Ninh Thần.

Hai má Ninh Thần càng đỏ hơn, cô cũng chẳng còn là thiếu nữ hay e thẹn, nên cô đương nhiên hiểu chồng mình đang nói cái gì.

Tình cảm tốt đẹp, tinh thần phấn chấn, bắt đầu một ngày tràn đầy sức sống.

Bảy giờ, Lý Thắng Bân cùng bà cụ tới tìm Hoắc Khải, hôm nay là ngày Hoắc Khải đồng ý nhậm chức giám đốc phòng kế hoạch.

Tuy nhiên, Hoắc Khải cũng không tỏ ra quá giữ lễ với họ chỉ vì việc anh đã hứa với bà cụ.

"Tôi muốn đưa vợ đến sân bay trước, có việc gì đợi tôi về rồi hãy nói", Hoắc Khải nói.

“Này nhóc con, buổi sáng còn phải làm việc, cháu cứ như vậy thì phải trì hoãn đến bao lâu?”, Lý Thắng Bân bất mãn nói: “Còn không thấy bà nội phải dậy sớm chờ mình sao!"

“Nhà họ Lý đã trì hoãn nhiều năm như vậy mà ông còn quan tâm đến mỗi chuyện sáng nay hay sao?”, Hoắc Khải nói, trực tiếp kéo Ninh Thần đi.

Ninh Thần tạm biệt Lý Thắng Bân và bà cụ với vẻ mặt lo lắng, cùng với Hoắc Khải rời khỏi phòng.

Lý Thắng Bân những muốn đuổi theo anh, nhưng đã bị bà cụ mắng.

Bà cụ quyền lực nhất nhà họ Lý chống gậy, ngây người nói: "Những gì cậu ta nói không sai. Nhà họ Lý đã trì hoãn nhiều năm rồi. Bây giờ có chờ thêm một chút cũng không muộn".

Bà cụ đã lên tiếng, Lý Thắng Bân cũng không còn gì để nói, chỉ có thể từ bỏ.

Hoắc Khải tiễn Ninh Thần ra sân bay, hôn nhẹ lên trán cô rồi nói: "Sau khi về nhà, trước tiên em cứ nghỉ ngơi đi, đừng quá gấp gáp làm việc, có việc gì nhớ gọi cho anh".

"Ừm, em biết rồi. Anh cũng mau trở về đi, đừng bắt bọn họ chờ".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 373: Mất Mặt

"Dù bọn họ có chờ đợi, nhưng anh đã sẵn sàng ở lại tức là đã có lợi cho bọn họ, nên em có gì mà sốt ruột", Hoắc Khải nói.

Không có bà cụ và Lý Thắng Bân, Ninh Thần tất nhiên đã thoải mái hơn rất nhiều, che miệng bật cười thành tiếng: "Em cũng đồng ý với điều này. Có nhân tài như anh tham gia vào công ty, nhà họ Lý nhất định sẽ hưng thịnh, trở lại vị thế hàng đầu".

Sự tán thành của vợ khiến Hoắc Khải cười tươi nói: "Đừng học theo bọn họ nịnh nọt".

"Em đang nói sự thật".

"Sự thật cũng là nịnh nọt".

Đôi vợ chồng lại thì thầm dặn dò nhau trước khi chia tay ở sân bay.

Nhìn theo dáng Ninh Thần bước vào cổng, một lúc lâu sau Hoắc Khải mới xoay người rời đi.

Khi anh trở lại nhà họ Lý thì đã mười giờ rưỡi sáng.

Lý Thắng Bân chờ đến bạc đầu, vừa nhìn thấy anh thì ngay lập tức tấp anh vào trong xe rồi nói: "Cháu bình tĩnh thật đấy, mọi người trong công ty đều đang chờ đợi. Một chút ý thức về thời gian mà cháu cũng không có hay sao!"

“Ai đang vội thì cứ làm việc khác trước đi, đợi tôi làm cái gì”, Hoắc Khải nói.

“Cháu!”, Lý Thắng Bân biết Hoắc Khải có tính khí này, cũng biết anh cố ý làm như vậy nhiều lần, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà không làm gì được. Ai bảo bây giờ chỉ có một mình anh có tư cách thừa kế quyền cổ phần của dòng chính chứ.

Thậm chí ngay cả bà cụ còn phải nhượng bộ, lao tâm khổ tứ tìm cách để anh đảm nhận vị trí giám đốc phòng kế hoạch.

Thành thật mà nói, Lý Thắng Bân không nghĩ rằng vị trí này có lợi ích gì cho công ty.

Nếu như nhà họ Lý muốn thay đổi thì đã có thể thay đổi trong nhiều năm rồi, vì nhiều người đã đưa ra đề nghị cải cách từ nhiều năm trước, còn trước cả khi dòng họ rơi vào thời kỳ suy thoái lớn.

Tuy nhiên, cuộc cải cách đụng chạm đến quyền lợi của quá nhiều người, khiến cho ngay cả bà cụ cũng không xử lý ổn thỏa, cuối cùng chỉ có thể từ chối với thái độ cứng rắn.

Bây giờ bà cụ dường như đã thay đổi ý định vì tuổi già, cộng với việc không còn con cháu thừa kế. Nói cách khác, bởi vì dòng chính sắp bị lung lay, khiến cho bà ta có quá nhiều cảm giác khủng hoảng. Người trong nhà đều lăm le muốn chia chác quyền cổ phần của bà ta, nên bà ta bây giờ cũng chẳng còn gì phải kiêng kị.

Các người đã muốn lấn lướt, thì cứ làm đến cùng đi.

Vừa hay Hoắc Khải cũng có tính cách tương đối cứng rắn, không sợ đắc tội người khác, nên bà cụ liền dứt khoát đem anh đẩy lên đài, cùng với những người kia đối đầu.

Vậy mới nói, người trong hào môn nào có ai tốt đẹp, đừng nhìn bộ dáng đáng thương của bà cụ mà lầm tưởng. Bà ta đã bị chống đối không ít lần, vậy mà vẫn vắt óc suy nghĩ cách giữ Hoắc Khải ở lại, tất cả đều có lý do hết.

Trên thực tế, bà cụ đã đạt được mục đích của mình một cách âm thầm, mưu đồ này người thường khó có thể tưởng tượng được.

Hoắc Khải có thể nhìn thấu điều đó, nhưng anh không ngại bị dùng làm vũ khí của bọn họ, bởi vì chính anh cũng đang muốn dùng nhà họ Lý làm vũ khí của mình.

Đã là lợi dụng lẫn nhau, đôi bên cùng có lợi, vậy thì cũng chẳng có gì đáng trách.

Xe chạy rất nhanh, chỉ mất hai mươi phút là đã đến ga ra dưới hầm của công ty.

Hoắc Khải bị kéo vào thang máy với tốc độ nhanh nhất, đi lên tầng ba mươi sáu, ra khỏi lối vào thang máy, mọi người đã đứng đợi ở bên ngoài.

Hầu hết trong số họ là con cháu của nhà họ Lý, chỉ một số ít là thư ký bên ngoài hoặc nhân viên của tầng này.

Những người này đều tập trung sự chú ý lên người Hoắc Khải, xì xào bàn tán.

Những người này tất nhiên là chẳng nói chuyện gì tốt, ánh mắt tràn đầy thù địch, làm Lý Thắng Bân có chút chột dạ nói: "Đừng để ý tới bọn họ, chỉ là một đám nhóc con".

Lý Thắng Bân sợ Hoắc Khải quá nóng nảy mà đi đánh nhau với mấy người ở đây, biến thành trò cười cho thiên hạ.

Chỉ có thể nói là ông ta vốn không hiểu Hoắc Khải một chút nào.

Hoắc Khải là người không ngại gây ra rắc rối, bởi vì anh có đủ tự tin để giải quyết tất cả những vấn đề phát sinh. Nhưng điều này không có nghĩa là anh sẽ xung đột với ai đó mà không có lý do, chỉ có kẻ ngốc mới muốn vướng vào rắc rối mỗi ngày. Nếu mỗi ngày đều được thong thả bình yên thì cũng chẳng có gì không tốt.

Trên đường đi, mặc dù có nhiều người bàn tán, nhưng thật sự ít ai dám làm những hành động thiếu tôn trọng Lý Thắng Bân hay Hoắc Khải ở trước mặt.

Bất kể địa vị của Lý Thắng Bân trong nhà họ Lý là gì, thì ít nhất ông ta cũng là bậc cha chú. Vị trí phó chủ tịch của ông ta cũng được coi là vị trí nắm nhiều quyền lực.

Tòa nhà này được xây dựng vào thời kỳ đỉnh cao của nhà họ Lý, tầng ba mươi sáu có văn phòng chủ tịch và phòng họp lớn nhất của công ty.

Hội nghị thường niên được tổ chức hàng năm tại đây.

Cánh cửa phòng họp khổng lồ đang mở, Lý Thắng Bân nghĩ rằng sẽ có rất nhiều người, nhưng rồi ông ta phát hiện ra rằng chỉ có hai ba chú chim sẻ khi ông ta bước vào trong.

Hành lang có nhiều người như vậy, tại sao trong phòng họp lại có rất ít người?

Lý Thắng Bân không phản ứng kịp, nhưng Hoắc Khải thì biết rất rõ rằng những người này do không muốn xúc phạm bà cụ một cách lộ liễu mới phải dùng cách này để khiến cho anh mất mặt.

Đẩy một đám con cháu có địa vị nhỏ ra đây, dùng lời lẽ chế giễu để ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, sau đó người có thực quyền trong họ sẽ không thèm đến dự lễ bổ nhiệm. Rõ ràng là không muốn cho anh chút thể diện nào.

Những sự sỉ nhục được gom lại từng chút từng chút một, nếu là người bình thường có thể đã ngay lập tức bị rối loạn tâm lý mất rồi.

Nhưng Hoắc Khải không phải là người bình thường, anh vốn không quan tâm đến tất cả mọi chuyện trong nhà họ Lý, nên càng ít người đến càng hợp với ý của anh.

Ít người đến cũng đồng nghĩa với việc sẽ có ít kẻ gây rối hơn.

Bà cụ đang ngồi trên vị trí đầu tiên của phòng họp.

Lý Thắng Bân đưa Hoắc Khải đến chào bà cụ trước, sau đó nhìn quanh rồi hỏi: "Họ đi hết rồi sao?"

“Từ đầu đã chẳng có ai tới”, bà cụ trả lời ngắn gọn, sau đó nhìn về phía Hoắc Khải hỏi: "Cậu nghĩ sao?"

“Chẳng sao cả”, Hoắc Khải cũng trả lời ngắn gọn.

“Cậu không cảm thấy quá mất mặt à?”, bà cụ nói, giọng bà ta trống rỗng: “Hôm nay là ngày đầu tiên cậu nhậm chức. Cấp cao trong công ty không xuất hiện chính là một đòn giáng mạnh vào uy tín của cậu khi làm việc ở đây. Nếu không xử lý tốt, sau này cậu sẽ rất khó làm việc ở trong công ty".

Điều này không sai, vì người trong doanh nghiệp gia đình đều có chung một gốc gác, nên có rất nhiều việc sẽ rất khó khăn để làm nếu không có hậu thuẫn.

Bây giờ người trong nhà đều đã muốn làm cho Hoắc Khải xấu hổ đến tận cùng, vì anh đang ở trong thân phận đứa con hoang chưa từng được coi trọng, nên điều này là hoàn toàn có thể tưởng tượng được. Sau này khi anh tuyên bố rằng anh muốn làm điều gì đó, sợ rằng ngay cả thế hệ trẻ trong nhà cũng sẽ chẳng sẵn sàng lắng nghe.

Lời nói của bà cụ cũng là một lời nhắc nhở, tất cả đều phụ thuộc vào cách mà Hoắc Khải xử lý tình huống khủng hoảng này.

Hoắc Khải cười nhạt nói: "Không có việc gì phải xử lý. Vì tôi là giám đốc phòng kế hoạch, nên nếu không có chuyện gì thì cũng sẽ không chung đụng với các bộ phận khác. Nhưng nhân viên trong bộ phận của tôi đâu?"

“Tôi đã sắp xếp một số nhân viên cho phòng này, đều là người của dòng chính”, Lý Thắng Bân chỉ vào số ít người đang ngồi trong phòng họp.

Vài người ở độ tuổi trung niên, cũng có người còn trẻ, có cả nam và nữ.

Bị phân công làm việc trong phòng kế hoạch, những người này rõ ràng là đang rất khó chịu, họ lần lượt ngẩng mặt và tỏ ra không mấy quan tâm đến lời giới thiệu của Lý Thắng Bân, thậm chí còn không quan tâm đến việc đứng lên chào hỏi theo phép tắc. Có người ngồi còn biết giơ tay chào, còn có người ngồi chỉ trơ trơ con mắt nhìn Hoắc Khải, chẳng biết phải làm gì.

Đối mặt với tình huống này, Hoắc Khải quay đầu nhìn về phía bà cụ nói: "Nếu như tôi muốn tự mình tìm nhân viên cho phòng kế hoạch thì cũng được phải không?

“Tự mình tìm nhân viên?", bà cụ nhìn anh nói: "Cậu đối với người trong dòng chính cũng không quen biết nhiều lắm. Những người được giao cho phòng kế hoạch lần này đều là những nhân tài xuất chúng trong dòng chính".

“Ưu tú nhất đấy sao?”, Hoắc Khải lớn tiếng nói: “Quả đúng là nhà họ Lý đang đứng bên bờ vực. Tiêu chuẩn này cũng quá thấp rồi”.

“Cậu đang nói cái gì vậy!”, một người đàn ông trung niên ở phía đối diện ngay lập tức vỗ bàn đứng lên.

Người này không phải là con cháu như Lý Thắng Bân, nhưng địa vị trong nhà họ Lý vẫn cao hơn nhiều người khác. Bị bắt vào phòng kế hoạch vốn đã là chuyện rất khó chịu rồi, mà bây giờ Hoắc Khải lại còn mở miệng chế giễu, làm sao mà ông ta có thể chịu đựng được.

Kể cả một số người xung quanh ông ta, tất cả bọn họ đều đứng lên, cáo buộc Hoắc Khải là người thô lỗ và nói năng ngạo mạn.

Lý Thắng Bân cảm thấy đau đầu, phòng kế hoạch chỉ vừa mới được thành lập, người trong phòng này không ai biết mặt mũi của ai, bây giờ người trong dòng chính đều đang rối tung hết cả lên. Nếu điều này mà truyền ra ngoài, những người ở phòng bên cạnh nhất định sẽ được dịp cười cho thúi mũi.

Những lời quát mắng của những người đó không khiến Hoắc Khải có chút rụt rè nào, anh vẫn nói chắc nịch với bà cụ: "Tôi không nghĩ những người mà bà chỉ định có ích lợi gì. Họ thậm chí còn không hiểu sự tôn trọng cơ bản nhất. Dựa vào họ để làm việc, liệu bà có nghĩ điều đó khả thi không?"

"Cậu cho rằng chúng tôi muốn làm việc với cậu chắc? Trở về liền muốn làm ông chủ, cậu nghĩ rằng mình bao nhiêu tuổi!", người đàn ông

trung niên lại lớn tiếng nói.

Bà cụ lạnh lùng liếc qua, Lý Thắng Bân hiểu chuyện, ngay lập tức mắng người: "Câm miệng! Bà cụ tới rồi, lại còn đến phiên anh nói nhảm sao! Ngồi xuống cho tôi!"

Sau khi bị Lý Thắng Bân khiển trách và thấy rằng bà cụ có vẻ không vui, những người này mới ngồi xuống với vẻ mặt bình tĩnh hơn.

Bà cụ nhìn về phía Hoắc Khải nói: "Vậy thì cậu tự chọn nhân viên đi, đến lúc chọn nhầm người thì cũng đừng trách tại sao tôi không nhắc nhở cậu".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 374: Chọn Người

Bà cụ đã đồng ý thì Hoắc Khải cũng không khách sáo nữa. Anh phất tay đuổi sạch toàn bộ mấy người của chi chính ra ngoài.

Đám người này tức giận vô cùng. Bị điều đến phòng kế hoạch đã là một trò cười rồi, cuối cùng cái tên con hoang này còn khinh bọn họ, đuổi bọn họ ra ngoài.

Đám chi phụ mà biết chuyện này, không cười bọn họ mới là lạ đấy. Sau này bọn họ sẽ chính thức trở thành chủ đề bàn tán lúc rảnh rỗi của nhà họ Lý rồi.

Lý Thắng Bân nhìn rất rõ cảm xúc của đám người đó, ông ta khó chịu nói với Hoắc Khải: "Cậu giỏi lắm, đắc tội với toàn bộ chi phụ rồi đến người nhà mình. Có phải cậu muốn đắc tội với toàn bộ nhà họ Lý thì mới vui không hả?"

Hoắc Khải bình thản đáp: "Đã là phòng kế hoạch thì đương nhiên phải cần đến người có mắt nhìn tốt rồi. Đám người này còn chẳng biết tí gì về tình thế của chi chính, nói bọn họ ếch ngồi đáy giếng là còn đỡ rồi đấy, đã vậy thì sao có thể hiểu được xu thế là gì. Nếu ông hi vọng muốn tôi ngồi đây xem kịch thì cũng được thôi, gọi bọn họ về hoặc tìm mấy cô giúp việc vào đây đều được".

"Tôi bảo là muốn cậu xem kịch lúc nào hả, ý tôi là…"

Lý Thắng Bân mới nói được một nửa, bà cụ đã giơ tay lên. Bà ta nhìn Hoắc Khải, nói: "Cho cậu chọn người thoải mái, nhưng nếu không ra cái gì thì đừng trách tôi không nể mặt".

Lời uy hiếp của bà cụ chẳng là cái gì đối với Hoắc Khải hết, anh thậm chí còn không bận tâm.

"Chọn người thì cũng phải cho tôi cái gì đó chứ. Bà đưa cho tôi toàn bộ tư liệu của các phòng đi, loại cực kỳ chi tiết ấy. Các thông tin như là xuất

thân, gia đình, tư tưởng, bao gồm cả mối quan hệ trong công ty cũng phải có", Hoắc Khải nói.

Lý Thắng Bân bất giác trợn trắng mắt. Ông ta không những là chú tư của tên này mà còn là phó chủ tịch hội đồng quản trị. Nhưng cậu ta lại chẳng hề sợ ông ta, ngược lại còn sai bảo như sai trẻ con.

Có mặt bà cụ ở đây, Lý Thắng Bân cũng không thể làm gì được Hoắc Khải, chỉ đành sì mặt đồng ý.

Sau đó, ông ta bảo phòng nhân sự và phòng hành chính sắp xếp tài liệu rồi đưa cho Hoắc Khải.

Phần lớn thông tin cũng coi như đầy đủ, nhưng cái gì mà tư tưởng động thái của nhân viên thì không dễ chút nào.

Người của phòng nhân sự và hành chính nghe đó là Hoắc Khải yêu cầu liền bĩu môi.

Thằng con hoang này nghĩ gì vậy, vừa tới đã làm phiền người khác rồi. Muốn chọn nhân viên thì chọn người có học thức và năng lực là được rồi, còn mối quan hệ trong công ty làm gì nữa?

Hoắc Khải chẳng buồn giải thích với bọn họ mà cầm tài liệu ra xem.

Bà cụ ngồi ở bên cạnh một lúc, được khoảng nửa tiếng thì mới rời đi.

Lý Thắng Bân thì cẩn thận đỡ bà ta, nhưng lúc ra khỏi phòng họp, ông ta không vui nói: "Con thấy cái thằng này rõ là đang làm vớ làm vẩn. Muốn nhân tài thì nói một câu là xong, chúng ta có phải là không cho đâu, việc gì phải tự chọn thế. Như kiểu là chúng ta chẳng làm được cái gì ấy".

Bà cụ lắc đầu nói: "Không phải nó đang làm loạn đâu, nhưng tôi cũng đang không hiểu vì sao lại cho học thức cao và học thức thấp ở chung một chỗ".

Lúc Hoắc Khải xem tài liệu, không hề phân loại trình độ học vấn mà chỉ sắp xếp đơn giản. Hơn nữa tiêu chuẩn của anh không ai hiểu được, không có quy luật gì hết.

Học thức cao ở bên trái, học thức thấp cũng ở bên trái. Chức vụ cao ở bên trái, chức vụ thấp cũng ở bên trái.

Trong mắt Lý Thắng Bân thì đây chỉ đang giả vờ giả vịt, làm gì có ai chọn người tài như vậy đâu.

Nhất là khi Lý Thắng Bân nhắc đến mấy người được coi là có nghiệp vụ mạnh trong công ty, Hoắc Khải đều từ chối, nói bọn họ không hợp lệ.

"Thôi, đã bảo cho nó chọn rồi thì không cần quan tâm nhiều làm gì, chờ kết quả thôi".

"Nếu nó không làm thì sao giờ ạ?", Lý Thắng Bân lo lắng nói: "Khó khăn lắm mẹ mới giúp nó có một cái chức vụ, nhỡ làm không tốt thì không chỉ xấu mặt nó mà còn xấu mặt chúng ta nữa. Chưa kể việc này còn là đổi từ việc thừa kế cổ phần, nếu hỏng việc thì lỗ to đó ạ!"

"Có được việc hay không không do chúng ta quyết định hay nghĩ ra được. Hơn nữa, nếu hỏng việc thì sao? Không lẽ còn có thể tệ hơn bây giờ được à? Hay vẫn thế? Nhưng nếu thành công thì sao nào?", bà cụ nói.

Lý Thắng Bân nghe vậy thì sửng sốt. Đúng vậy, cho dù Hoắc Khải có vô dụng thật, không làm ra được cái gì thì tình hình cũng không thể tệ hơn được.

Nhưng nhỡ cậu ta làm được thì đó lại là một lợi ích lớn với chi chính.

Nói đơn giản thì chuyện này không có gì xấu hết, dù có thành công hay thất bại thì cũng chẳng tổn hại gì.

Cái gọi là kéo dài thời gian thừa kế, nhìn thì có vẻ là bà cụ đang bị chi phụ ép, nhưng thực tế, cho dù không có Hoắc Khải hay là bất kỳ ai hợp lệ thì chi chính cũng sẽ nghĩ ra cách để kéo dài chuyện này thôi.

Sau khi nghĩ thông thì Lý Thắng Bân cũng chắng lên tiếng nữa.

"Bảo phía dưới, mặc kệ nó chọn ai, cho dù là người chi phụ thì cũng để nó chọn. Ai không đến thì cút ra khỏi nhà họ Lý cho tôi", bà cụ lạnh lùng nói.

"Vâng, con hiểu rồi ạ", Lý Thắng Bân gật đầu đồng ý.

Ông ta biết bà cụ đang tạo ra nền tảng tốt nhất cho kết quả tồi tệ nhất của Hoắc Khải. Nếu không thành công thì cậu ta sẽ chẳng mượn cớ được nữa. Khi ấy bà cụ muốn làm gì cũng được.

Đây coi như là một lợi ích của việc thất bại.

Lý Thắng Bân lén nhìn sang mẹ mình. Nhìn bà cụ có vẻ yếu ớt đấy, nhưng thật ra thì tư duy lại rất nhiều. Sự thành thục này của bà ta có từ mấy chục năm sinh tồn trong nhà họ Lý, có nhiều lúc phải chờ xong chuyện thì mới hiểu được mục đích thật sự của bà ta.

Mặt khác, Hoắc Khải đang nhanh chóng sắp xếp tài liệu.

Đám người có học thức cao, năng lực tốt thì anh chỉ nhìn một tí rồi bỏ qua.

Bởi vì đám người này vốn đã có xuất phát điểm rất cao rồi. Bây giờ cái phòng kế hoạch này đã trở thành trò cười cho cả nhà họ Lý rồi, nên sẽ chẳng ai muốn đến đây hết.

Tuyển đám người có năng lực thì không khác nào chuốc lấy phiền phức.

Hoắc Khải rất rõ, nếu muốn thành công thì không những phải trở thành một lãnh đạo tốt mà còn có một nhóm nhân viên nghe lời.

Định luật trong việc làm ăn chính là, phương án cao cấp cùng lực thực hiện trung cấp thì chỉ được kết quả hạ cấp mà thôi.

Nhưng phương án hạ cấp, lực thực hiện cao cấp thì sẽ có kết quả trung cấp đấy.

Năng lực thực hiện của nhân viên đóng vai trò vô cùng quan trọng đến kết quả. Hoắc Khải không mong rằng việc bản thân giao xuống lại đổi lấy một đám nhân viên không biết nghe lời.

Cho nên điều mà anh quan tâm nhất chính là những người có mối quan hệ cực kỳ không tốt trong công ty. Càng là những người bị bài xích thì anh càng chú ý nhiều hơn.

Những người này không có bạn, nên mới có thể đồng hành cùng anh được, bởi vì mọi người đều mang tâm lý đồng bệnh tương liên.

Dĩ nhiên, năng lực cũng không được quá kém.

Ngoài mối quan hệ ra thì Hoắc Khải cũng quan tâm đến năng lực và chuyên ngành của họ.

Nhưng chuyên ngành thì còn dễ phân tích, chứ năng lực thì khó mà biết được.

Anh chỉ có thể chọn một số lượng lớn rồi phỏng vấn một lượt.

Từ 11 giờ trưa đến 5 giờ chiều, Hoắc Khải làm không ngừng nghỉ. Anh gần như đã chọn được tất cả những người có thể chọn trong công ty này ra.

Thái độ này khiến Lý Thắng Bân cũng phải bái phục. Nhà họ Lý đều tuân thủ theo chế độ làm việc tám tiếng, đến giờ tan làm là sẽ đi, không một ai ở lại nửa phút.

Nhưng sau khi chọn ra được ứng viên thì Hoắc Khải đã không hề nghỉ ngơi mà thông báo luôn tin tức cho bọn họ, bảo bọn họ lập tức đến phòng họp để phỏng vấn.

Có người nói chuyện này cho Lý Thắng Bân, cho rằng Hoắc Khải làm vậy quá là gấp gáp.

Đông người như thế, biết phỏng vấn tới khi nào?

Lý Thắng Bân đến hỏi Hoắc Khải, ông ta cũng cho rằng bây giờ phỏng vấn thì hơi muộn, vì đã là giờ tan làm rồi, có người có lẽ đã về đến nhà, nếu gọi lại thì không hay cho lắm?

"Không hay? Công ty mà gặp phải nguy hiểm, đừng nói là về nhà rồi, cho dù có đang ở nước ngoài, không có máy bay thì cũng phải bơi về! Bây giờ còn chưa đến 5:30, nếu bọn họ đến nhanh thì sớm nhất là 5:40 có thể bắt đầu được và kết thúc trước 12 giờ đêm rồi. Tôi không nghĩ đây là vấn đề gì to tát cả", Hoắc Khải nói.

Không cùng tầng suy nghĩ khó mà nói chuyện là vậy đấy.

Lý Thắng Bân bị nói cho cứng họng. Suy nghĩ về cách làm việc khác nhau thì làm sao có thể có chung lý tưởng được?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 375: Phỏng Vấn

Mà bà cụ đã từng nói, bất kể Hoắc Khải yêu cầu cái gì, miễn là không phạm quy thì đều phải đồng ý.

Hiện giờ Hoắc Khải đang nâng cao tiến độ làm việc và tích cực của công ty thì có là phạm quy không?

Đương nhiên là không rồi, vì vậy Lý Thắng Bân chỉ đành quay về.

Giống như những gì Hoắc Khải đã nói, người đến phỏng vấn sớm nhất đã có mặt ở phòng họp trước 5:40.

"Chào giám đốc Lý, tôi là La Ngọc Bình đến để phỏng vấn".

Đây là một người đàn ông trung niên đeo cặp kính dày như đít chai, nhìn có vẻ rất thành thực, trên mặt đầy vẻ bất an.

Hoắc Khải nhìn anh ta rồi nói: "Anh là người đầu tiên đến phỏng vấn thì hãy giúp tôi đứng ở cửa để duy trì thứ tự nhé. Một người đi ra thì gọi thêm một người vào. À, đây là máy quay phim, anh đặt trong túi áo đi. Anh phải chụp hết dáng vẻ của họ từ lúc ở ngoài chờ đến lúc ra ngoài, có việc cần đấy".

La Ngọc Bình sửng sốt. Anh ta là người đầu tiên đến phỏng vấn nhưng không ngờ lại phải đi phụ trách việc duy trì trật tự.

Nhưng anh ta cũng chẳng có gì để phản đối. Bản thân là nhân viên kỹ thuật được tuyển từ ngoài vào, luôn bị công ty bài xích. Có nhiều lúc việc gì cũng đến tay anh ta, nhưng công lao đều tính vào người nhà họ Lý cả.

Nếu không phải vì lương ở đây cao thì La Ngọc Bình đã đi từ lâu rồi.

Anh ta có nghe nói đến phòng kế hoạch mới thành lập, hình như là của một đứa con hoang nhà họ Lý.

Hiện giờ gặp mặt, đúng là giống như lời đồn, tuổi trẻ, không kinh nghiệm.

La Ngọc Bình cho rằng bản thân đã bị bài trừ ra khỏi phòng kỹ thuật, đến đây để dưỡng lão. Đã vậy thì anh ta cũng chẳng có gì để nói nữa.

Duy trì trật tự cũng được thôi, ở đâu chẳng được.

Tính cách gặp sao yên vậy của La Ngọc Bình khiến anh ta ngoan ngoãn cầm lấy máy quay phim cỡ nhỏ rồi đi đến trước cửa, đứng như một nhân viên bảo vệ.

Nhìn La Ngọc Bình đang đứng ở đó, Hoắc Khải đã đánh một dấu móc cho anh ta trong danh sách lựa chọn ban đầu.

Sau phần tên là đến chuyên ngành, phòng ban và mối quan hệ trong công ty của La Ngọc Bình.

Người này có khả năng rất khá. Trong đánh giá hàng năm của phòng hành chính thì đều xếp ở thứ hạng cao, nhưng đánh giá tổng hợp lại rất thấp. Bởi vì mối quan hệ của anh ta kém, năng lực giỏi nhưng lại chẳng có công lao gì. Anh ta giải quyết được mấy vấn đềkỹ thuật nhỏ, còn vấn đề to hơn thì đều do nhà họ Lý ra mặt.

Cho nên suốt một năm ròng, tiền thưởng cuối năm lại chia đều cho cả phòng.

Hoắc Khải từng quản lý cả nhà họ Hoắc, cho nên hiểu được việc đánh giá năng lực cá nhân cao nhưng đánh giá tổng hợp lại thấp mang ý nghĩa gì.

Vềcơ bản đều là không được lòng người ta, dễ đắc tội, lại rất ngoan ngoãn nghe lời, dễ bắt nạt.

Đây chính là người mà anh cần, cho nên anh đã chọn luôn La Ngọc Bình.

Nhưng La Ngọc Bình vẫn chưa biết anh ta đã được chọn chỉ với việc xuất hiện. Anh ta còn đang bất an đứng đó, suy nghĩ xem giám đốc mới có thích mình hay không, nếu không tại sao chưa hỏi han gì mà đã cho anh ta đứng canh cửa rồi.

La Ngọc Bình đến đó chưa được hai phút thì người thứ hai đến phỏng vấn đã xuất hiện.

Cũng là một nhân viên được tuyển từ ngoài vào, tên Tống Tổ Huy.

Tính cách của người này cởi mở hơn La Ngọc Bình, nói chuyện cũng rất tự tin.

Hoắc Khải bảo anh ta ngồi xuống và hỏi một vài câu hỏi.

Không liên quan đến công việc, phần lớn đều liên quan đến cuộc sống, ví dụ, vợ anh và tôi cùng ngã xuống nước thì anh sẽ cứu ai trước?

Câu hỏi này khiến Tống Tổ Huy ngẩn ra.

Đây là phỏng vấn ư? Sao lại hỏi mấy chuyện linh tinh vậy trời.

Anh hỏi vợ tôi với mẹ tôi cùng ngã xuống nước thì còn hiểu được, nhưng sao anh cũng lại ngã xuống nước vậy?

Tống Tổ Huy chỉ sững sờ một chút rồi cười đáp: "Nếu giám đốc không biết bơi thì tôi sẽ cứu anh trước, vì vợ tôi cũng biết bơi".

Hoắc Khải mỉm cười, rồi im lặng làm một dấu gạch chéo trên giấy.

Câu hỏi này không cần câu trả lời, nói cách khác, lời giải không chỉ có một.

Hoắc Khải chỉ quan sát cảm xúc và động tác lúc người ứng tuyển trả lời câu hỏi và phán đoán trạng thái tâm lý của đối phương qua những chi tiết nhỏ.

Biểu hiện của Tống Tổ Huy rõ ràng là đang nói dối. Với kiến thức về tâm lý của Hoắc Khải, người đàn ông này đang nghĩ rằng "anh có chết chìm thì liên quan gì đến tôi, sao tôi phải cứu anh?" hoặc là cho rằng Hoắc Khải là đồ điên.

Mà suy nghĩ như thế tức là Tống Tổ Huy không quá tôn trọng cấp trên, ít nhất là không có ý tôn trọng thật lòng.

Giống như La Ngọc Bình, lúc nói chuyện rất thành thật, khiến người ta nhìn thấu được nội tâm của anh ta.

Tống Tổ Huy dối trá hơn một chút, nhưng Hoắc Khải lại không cần người như thế.

Mà dù có lươn lẹo thì mối quan hệ của anh ta tại nhà họ Lý cũng chẳng phải quá tốt, chứng tỏ rằng anh ta làm việc không ra gì, đến người nhà họ Lý còn khinh thường.

Sau đó là người thứ ba, thứ tư, thứ năm đến phỏng vấn.

Trước cửa phòng họp chẳng mấy chốc mà đã xếp một hàng dài.

Không ít người đã tan ca về đến nhà rồi lại vội vàng quay lại. Bọn họ đang nghe ngóng lẫn nhau và bàn tán loạn xạ. Không hiếm người hậm hực trong lòng, cảm thấy nếu muốn phỏng vấn thì sao không thông báo sớm chút. Hơn nữa, đã mấy giờ rồi mà còn phỏng vấn, muốn kéo dài đến sáng sớm hay gì?

Đúng là kiểu phỏng vấn trước nay chưa từng có, như bị điên vậy.

Cộng thêm việc Hoắc Khải là con hoang, có vài người lại còn là người của chi chính nên càng khó chịu hơn.

Nếu không phải vì bà cụ bắt ép thì bọn họ còn lâu mới tới.

Không một ai hay biết máy quay phim được đặt trong túi áo của La Ngọc Bình đang đứng trước cửa kia đã quay lại toàn bộ cảm xúc và lời nói

của bọn họ.

Với tính cách của Hoắc Khải, những người có ý kiến với buổi phỏng vấn thì đều sẽ đỗ thẳng.

Cũng có một bộ phận người nghi ngờ nhưng lại không bộc lộ rõ ra bên ngoài.

Đám người này bình thường cũng không có mối quan hệ tốt với người ở công ty, rất hay bị chơi xấu, và không dám nói linh tinh.

Mong ước lớn nhất của bọn họ là có thể yên ổn làm việc, thuận lợi kiếm tiền.

Từng người tiến vào phòng họp một, có người ở lại được hai ba phút, có người vừa vào đã đi ra.

Có những người đi ra thì rất vui vẻ, có những người lại tỏ vẻ như nhà có tang đến nơi, cực kỳ bất mãn.

Cách phỏng vấn của Hoắc Khải không giống những người khác. Anh chủ yếu phán đoán trạng thái của đám người này qua tâm lý, xem xem có thể sử dụng được hay không.

Nếu qua được ải kiểm tra tâm lý thì mới hỏi đến một số câu về chuyên ngành hoặc là kiến giải về một vài sự việc.

Phần lớn người ở đây đều không có cơ hội này, vì đã bị đuổi ngay từ cửa tâm lý.

Mặc dù Hoắc Khải đã rất nhanh rồi nhưng cũng phải đến gần 12 giờ đêm mới kết thúc được.

Trong thời gian đó, anh đã phỏng vấn gần hai trăm người.

Những cái tên anh viết trên giấy, hoặc là dấu tick hoặc là dấu gạch chéo, có vài người còn được ghi thêm vài từ ở phía sau tên. Ví dụ như người này giỏi làm gì nhất, sau này có thể sắp xếp đi làm việc gì, vân vân.

Một cuộc phỏng vấn, ngoại trừ việc xác định nhân sự cho mình thì Hoắc Khải còn sắp xếp xong mọi chuyện liên quan đến cái sườn của cả phòng kế hoạch.

Đây chính là biểu hiện của năng lực cá nhân. Nếu là người khác, kể là là Lý Thắng Bân thì e là cũng không thể làm được.

Bởi vì cần phải cân nhắc quá nhiều việc, mà còn phải suy nghĩ rất nhanh. Người bình thường chỉ sắp xếp tài liệu thôi mà cũng đã thấy mệt rồi, nói gì đến những chuyện ngoài lu ồng khác.

Sau khi phỏng vấn xong người cuối cùng, La Ngọc Bình thò đầu vào nói: "Giám đốc Lý, đã hết người rồi ạ".

Anh ta không nói có mấy người đã bỏ về trước, bởi cho rằng như vậy sẽ làm tổn thương lòng tự trọng.

Hoắc Khải cũng không hỏi mà chỉ gật đầu: "Ừ, vất vả cho anh quá. Đưa máy quay phim cho tôi rồi về nghỉ trước đi. Có chuyện gì tôi sẽ thông báo sau. Nhớ là phải để điện thoại mở 24/24 đó".

"A, vâng…", La Ngọc Bình vội vàng gật đầu, trong lòng khó hiểu vô cùng. Thế này là anh ta đã thành công rồi hả? Nhưng Hoắc Khải cũng chưa nói gì với anh ta mà.

Nhưng nếu không thành công thì sao lại bảo anh ta bật điện thoại 24/24 chứ.

Sau khi La Ngọc Bình đưa máy quay phim ra thì Hoắc Khải vẫy tay ý bảo anh ta có thể đi về rồi.

Tiếp theo, anh lấy thẻ nhớ của máy quay phim ra rồi liên kết với laptop, bắt đầu xem đoạn video.

Vừa xem, Hoắc Khải vừa thỉnh thoảng ấn dừng và so sánh đối chiếu người trong video với tên trong danh sách.

Có mấy người đang được tick, sau khi xem video xong lại thành gạch chéo, tức là bị loại.

Đội ngũ phỏng vấn có gần hai trăm người, chọn được 60% sau bài kiểm tra tâm lý, sau đó lại loại tiếp khi xem video, cuối cùng chỉ còn lại mười năm người.

Nghe thì có vẻ ít, không là gì so với các phòng ban khác. Nhưng với Hoắc Khải thì thế này cũng đã đủ rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 376: Phân Loại

Với mười lăm người này làm chủ lực, Hoắc Khải dùng nửa tiếng để vẽ một bản cơ cấu hoạt động của bộ phận. Suy nghĩ một hồi, anh lại thêm mấy câu kế hoạch ngắn hạn. Và theo những kế hoạch này, viết ra một phương án tiến hành cụ thể.

Người trong công ty đều đã đi về hết rồi, chỉ còn Hoắc Khải vẫn đang ngồi trong phòng họp múa bút thành văn.

Tuy rằng Hoắc Khải đồng ý với bà cụ là ở lại, nhưng anh không định ở lại lâu, ngắn thì ba ngày mà dài lắm thì cũng một tuần nữa là anh sẽ đi.

Cho nên cũng không có nhiều thời gian, anh phải tận dụng hết khả năng để hoàn thành công việc trong tay.

Thức đêm để làm việc là chuyện thường tình trong xã hội này và Hoắc Khải cũng không ngoại lệ. Trước đây lúc anh làm việc, để nâng cao hiệu suất công việc thường thức xuyên mấy đêm mấy ngày không ngủ.

Thời gian là vàng, thời gian cũng là sinh mệnh, Hoắc Khải hiểu rõ về điểm này hơn bất kỳ ai.

Mãi cho đến sáng hôm sau, nhân viên quét dọn của công ty đến mới phát hiện Hoắc Khải cả đêm ở lại phòng họp. Những nhân viên đến sau biết chuyện này thì đều cười cợt, bàn luận.

Họ không thấy có gì đáng khâm phục mà cho rằng anh chỉ đang tỏ vẻ loè thiên hạ.

Vừa đến công ty đã làm việc cả đêm, nói không chừng là ngủ một giấc rồi giả bộ như vậy để được bà cụ nhìn bằng con mắt khác.

Thấy mọi người trong công ty đã đến, Hoắc Khải mới vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó gửi tin nhắn cho mười lăm người trúng tuyển, thông báo cho họ tới làm việc.

Đồng thời, Hoắc Khải gọi điện thoại cho Lý Thắng Bân, thông báo là anh tạm thời chiếm phòng họp một tuần để gấp rút phát triển kế hoạch chiến lược.

Lý Thắng Bân khuyên anh đưa người đến phòng làm việc để làm, dù sao cũng là giám đốc, làm ở phòng họp chẳng ra làm sao.

Toà cao tầng này của nhà họ Lý còn có rất nhiều phòng trống, sắp xếp một chút, chuyển mấy cái bàn là xong. Hơn nữa là một giám đốc thì nên có một phòng làm việc độc lập.

Nhưng Hoắc Khải không tỏ ý kiến gì về chuyện này. Anh kiên quyết muốn sử dụng phòng họp vì lý do rất đơn giản, chính là do sự rộng rãi và sáng sủa ở đây.

Theo quan điểm của anh, mục đích quan trọng nhất của một bộ phận mới không phải là tạo ra thành tích, mà có thể chạy việc bằng tốc độ nhanh nhất.

Thế nào mới có thể khiến tốc độ chạy việc tăng lên?

Đương nhiên là cùng ăn cùng ở cùng làm!

Dù anh có là giám đốc thì cũng nên đồng hành cùng nhân viên ở thời kỳ đầu này. Cho dù thảo luận bất kỳ vấn đề nào, giải quyết bất kỳ mối nguy nào đều có thể kịp thời đề xuất, như thế có thể giảm đi rất nhiều độ trễ về mặt thời gian.

Lý Thắng Bân khuyên vài câu, thấy Hoắc Khải vẫn không đồng ý thì chỉ đành chịu.

Dù sao thì đứa cháu trai mạt hạng này vẫn luôn không nghe lời, ông ta cũng chẳng muốn quản lý anh.

Như bà cụ đã nói, chỉ cần đợi kết quả cuối cùng là được, còn việc anh làm cái gì, làm thế nào thì cũng không cần nói tới nói lui nhiều.

Mười lăm nhân viên qua vòng phỏng vấn rất nhanh chóng có mặt tại phòng họp.

Sau khi họ bước vào phòng họp, có người thì tỏ ra lo lắng, có người thì ngỡ ngàng, còn lại đa số là đánh giá lẫn nhau. Họ nhanh chóng phát hiện ra, những người đứng ở đây đều thuộc về nhóm người không có tiếng tăm gì trong công ty.

Không có một ai là người có năng lực lớn, địa vị cao.

Hay là lời nói của giám đốc mới không có trọng lượng cho nên chỉ có thể tuyển được những người như họ?

Hoắc Khải đang ngồi bên bàn trong phòng họp ăn mì gói, ngẩng đầu nhìn họ một cái, nói: "Mọi người ngồi đi, đừng đứng ngẩn ngơ ở đấy nữa. Tôi ăn bánh bao trước, còn các anh sẽ lần lượt nói bước đầu tiên, phòng kế hoạch của chúng ta cần làm gì. La Ngọc Bình, anh nói trước".

La Ngọc Bình là người thành thật nhất trong số mấy người này, bỗng nhiên bị gọi tên phát biểu thì có chút hồi hộp.

Thật sự, anh ta không biết nên nói gì, sau khi quanh co một hồi thì nói: "Tôi cảm thấy… có lẽ nên điều chỉnh lại phương hướng phát triển trong tương lai của công ty".

"Làm thế nào điều chỉnh? Có kế hoạch gì?", Hoắc Khải hỏi.

"Cái này… tạm thời chưa có…"

"Vậy thì bây giờ nghĩ", Hoắc Khải cũng không ngẩng đầu lên, chỉ người thứ hai nói: "Khương Mẫn, đến lượt anh".

Khương Mẫn nhìn có vẻ tự tin hơn La Ngọc Bình một chút. Anh ta hắng giọng nói: "Vấn đề mà giám đốc nêu ra, tối hôm qua tôi đã nghĩ rất nhiều. Nhưng tôi cảm thấy làm thế nào không quan trọng, quan trọng là chúng ta có thể làm hay không. Có một số lời tôi nói ra sẽ không được thích hợp cho lắm nhưng chắc là giám đốc hiểu rõ, bây giờ hoàn cảnh của

công ty không thích hợp với những cải cách lớn. Nếu chúng ta tiến hành thay đổi quá nhiều thì rất có thể sẽ chịu sức cản vô cùng lớn. Sức cản này mới là điều quan trọng, không biết giám đốc…"

"Anh muốn hỏi, tôi có thể khắc phục được vài trở ngại này hay không, đúng chứ?", Hoắc Khải đặt cái thìa trong tay xuống, hỏi.

Khương Mẫn gật đầu, đó chính xác là những gì anh ta nghĩ.

Vấn đề lớn nhất của phòng kế hoạch là sau khi đưa ra phương án cải cách, có thể bị những nhân viên bên dưới tỏ thái độ bằng mặt không bằng lòng. Nếu như vậy thì phương án có tốt đến đâu cũng phí công.

Nếu thật sự như thế thì sự tồn tại của bộ phận này cũng không có ý nghĩa gì.

Hoắc Khải mỉm cười. Anh tuyển Khương Mẫn là vì người này nói chuyện khá thẳng thắn, hơn nữa lời nói lại sắc bén. Do đó ở trong công ty, anh ta đắc tội với không ít người, nhưng năng lực cá nhân thì khá tốt.

Hoắc Khải nhìn một lượt nhân viên mới rồi nói: "Tôi biết, vấn đề này không phải chỉ một mình Khương Mẫn muốn hỏi, có lẽ cả mười lăm người các anh đều muốn biết đáp án. Tôi có thể nói rõ cho các anh biết, trong kế hoạch chiến lược có cải cách, nhưng không hoàn toàn là cải cách. Trở ngại của chúng ta không lớn như những gì chúng ta tưởng tưởng. Vì sự xuất hiện của chúng ta là phải đem đến cho tất cả mọi người thu nhập lớn hơn, chứ không phải là để phá bỏ lợi ích của họ. Ngoài ra, chuyện này có bà cụ chống lưng, địa vị của bà ta ở công ty này chắc không cần nói nhiều nữa".

"Bà cụ nhất định sẽ chống đỡ cho chúng ta sao?", có người hỏi.

"Nhất định là như thế!", Hoắc Khải khẳng định chắc nịch.

Có lẽ, giọng nói của Hoắc Khải đủ sự tự tin cũng đủ sự kiên định nên những người này đều tỏ ra tốt hơn nhiều.

Điều họ sợ nhất chính là cải cách cuối cùng thất bại. Trường hợp như thế, mấy năm trước họ đã trải qua rất nhiều lần ở nhà họ Lý. Những người đi đầu, đến cuối cùng đều là những người thảm hại nhất.

Nhưng nếu được sự giúp đỡ của bà cụ thì sẽ không như thế.

Bởi vì những năm gần đây, người muốn cải cách nhà họ Lý, một nửa sẽ bị các phòng ban khác tạo áp lực, còn một nửa là bị bà cụ đuổi luôn.

Bà ta luôn xây dựng một hình tượng vô cùng uy nghiêm trong lòng mọi người từ nhiều năm nay.

Vì vậy nên họ vừa sợ lại vừa tin tưởng bà ta.

Lần lượt từng người bắt đầu trả lời vấn đề mà Hoắc Khải đưa ra.

Đối với kế hoạch chiến lược, họ có những cách giải thích không giống nhau, cho nên đáp án của mỗi người cũng khác.

Từ vấn đề này, Hoắc Khải có thể hiểu rõ cách nghĩ của họ, cũng từ đó mà hiểu rõ hơn năng lực của từng người.

Có một vài người đúng như những gì anh nghĩ, rất có năng lực, chỉ là trước đây bị chôn vùi đi mà thôi.

Có vài người, năng lực làm việc cũng không có gì đặc biệt, chỉ có thể coi như tạm chấp nhận được.

Đương nhiên, Hoắc Khải cũng chưa từng nghĩ sẽ khiến cấp dưới của mình đều là thiên tài.

Trong một đội nhóm nên có cao có thấp, như thế mới dễ dàng hỗ trợ cho nhau.

Người giỏi về mưu lược thì đưa ra kế hoạch, người không giỏi thì thực hiện theo.

Mỗi người một việc mới có thể nâng cao hiệu quả công việc.

Nếu toàn bộ đều là người giỏi thì bảo A đi thực hiện phương án của B, thì có khi trong quá trình làm việc, A có thể sẽ vì suy nghĩ nhất thời của mình mà sửa đổi kế hoạch. Nếu như vậy thì đến cuối cùng, phương án đó hoàn toàn bị thay đổi, ai mà biết sẽ thành cái dạng gì.

Có thể là tốt mà cũng có thể là xấu.

Hoắc Khải không thích đặt cược, cho nên anh cần một đội hình ổn định, bảo họ làm gì thì họ sẽ làm như thế.

Có những chỗ cũng cần thay đổi nhưng không được xem nhẹ, chất vấn và sửa đổi phương án chiến lược.

Sau khi cùng mấy người này nói chuyện xong, Hoắc Khải đứng dậy vứt bát mì vào thùng rác, sau đó quay lại với mọi người: "Được rồi, bây giờ chúng ta chính thức vào giờ làm. Từ giây phút này trở đi, chúng ta là những thành viên chính thức của phòng kế hoạch. Tôi không quan tâm các anh mấy giờ đến làm, chỉ cần khi tôi cần thì các anh lập tức xuất hiện là được. Đối với giờ tan làm cũng vậy, tôi không có yêu cầu gì, chỉ cần công việc mỗi ngày đều hoàn thành. Nhưng khi tôi cần anh có mặt thì vẫn như đã nói, anh phải lập tức xuất hiện. Cho dù anh đi nghỉ dưỡng ở nước ngoài, hay ở quê giúp bà nội cuốc đất, thời gian không chờ đợi một ai. Tất cả đã rõ rồi chứ?"

Mọi người nhìn nhau, sau đó đều gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Bây giờ, tôi phải giải thích cho các anh về ý nghĩa tồn tại của phòng kế hoạch. Như đã nói, không phải cải cách hoàn toàn, mà nói chính xác là, cải cách chỉ là một việc chúng ta cần làm. Bây giờ chúng ta cần làm là sắp xếp lại toàn bộ nghiệp vụ của tập đoàn Lý Thị, phân thành bốn cấp: dự án có lợi nhuận cao, có lợi nhuận thấp, lỗ vốn nhưng vẫn còn tiềm lực nhất định và rác thải! Sau khi phân loại xong, chúng ta sẽ tiến hành công việc tiếp theo".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 377: Ý Nghĩ Tồn Tại

Nội dung giao việc ngắn gọn, rõ ràng, tất cả mọi người nghe đều hiểu.

Khương Mẫn lập tức giơ tay lên, nói: "Giám đốc, có chuyện này không biết anh có biết không. Đó là rất nhiều nghiệp vụ đều nằm trong tay của những vị trí cốt lõi trong mỗi bộ phận, nhân viên bình thường sẽ không được phép tiến hành điều tra. Hơn nữa, những nghiệp vụ thật sự có thể hái ra tiền, hay là lỗ vốn cũng rất khó làm rõ. Có thể lời nói này không thích hợp lắm, nhưng…".

"Tôi hiểu ý của anh", Hoắc Khải xua xua tay, nói: "Thật sự có lợi nhuận lớn hay là lỗ vốn không cần quan tâm, chỉ cần phân loại theo báo cáo tài chính hàng quý là được rồi".

Khương Mẫn không rõ rốt cuộc Hoắc Khải muốn làm gì, nhưng đã phân công như thế thì anh ta cứ việc làm theo là được rồi.

Có thể làm tốt hay không thì cũng khó nói, nhưng ít nhất nếu làm tận tâm tận lực thì cũng sẽ không còn gì đáng tiếc nữa.

Một đám người bận rộn luôn tay, Lý Thắng Bân với tư cách là phó chủ tịch cũng rất quan tâm đến chuyện này. Ông ta chính là tai mắt của bà cụ. Bà ta rất ít khi đến công ty nên những chuyện trong công ty, phần lớn là do Lý Thắng Bân phụ trách, sau đó truyền đạt lại.

Đương nhiên, gọi là phụ trách chỉ là cái danh hão, còn quyền lực thật sự thì vẫn nằm trong tay từng nhà.

Rất nhiều người nhìn chỉ là giám đốc hay thậm chí chỉ là trưởng phòng nhưng trên thực tế lại có quyền lực rất lớn. Nơi nào thuộc quyền quản lý của họ, đến cả Lý Thắng Bân cũng khó mà nhúng tay vào.

May mà có bà cụ tạo áp lực, thêm mấy người Hoắc Khải chỉ sắp xếp phân loại tình hình lãi lỗ của nghiệp vụ nên cũng không nhiều người đứng ra gây bất lợi cho họ.

Đương nhiên, lời nói khó nghe hay chế giễu thì khó tránh khỏi.

Khi La Ngọc Bình và Khương Mẫn đi điều tra thì những đồng nghiệp trước đây nhìn thấy họ đều cười ngặt nghẽo.

Bây giờ, toàn bộ nhân viên trong công ty đều biết, việc tuyển dụng của phòng kế hoạch đã kết thúc, tổng cộng có mười lăm người tham gia.

Những người bị loại, trong lòng đều rất vui mừng. Kiểu bộ phận vừa nghe đến đã biết là đắc tội với người ta, chẳng ai đến làm thân, tạo quan hệ làm gì.

Mấy người Khương Mẫn, trước đây quan hệ với đồng nghiệp cũng không ra sao, cũng coi như đã quen với việc trở thành mục tiêu của người khác, nên đối với việc bị chế giễu lại cảm thấy rất bình thường, không có gì đáng để tâm.

Trái lại, vì số người chế giễu quá nhiều khiến trong lòng họ lại thở phào nhẹ nhõm.

Hiệu quả làm việc, sắp xếp của mười lăm người rất tốt, chỉ một ngày đã phân loại xong tất cả các nghiệp vụ.

Khi Hoắc Khải nhận được bốn tập tài liệu thì anh chỉ cầm tập những nghiệp vụ bị phân vào loại rác, còn lại giao cho Khương Mẫn, nói: "Mỗi người đều tìm mục tiêu mà người đó giỏi nhất, chọn ra năm nghiệp vụ mà bản thân họ cho rằng có thể kiếm được lợi nhuận lớn, sau đó bỏ phiếu loại ra hai. Còn lại ba nghiệp vụ thì sẽ thông qua thảo luận để tiến hành tối ưu hoá phương án thực hiện. Yêu cầu của tôi với việc tối ưu hoá mục tiêu rất đơn giản, lợi nhuận hàng năm đạt được một tỷ trở lên, tỷ suất tăng trước so với lợi nhuận cùng kỳ năm ngoái không thấp hơn 200%".

Khương Mẫn và những người khác nghe thấy thế thì sững người, lời Hoắc Khải nói đúng là rất đơn giản, rất dễ hiểu.

Nhưng yêu cầu của anh thì thật sự không dễ.

Lợi nhuận cùng kỳ tăng trưởng hai trăm phần trăm, cũng không phải không thể làm được, ít nhất thì trên lý thuyết cũng không khó. Nguyên nhân khó làm đa phần thuộc về vấn đề thực hiện. Ví dụ như quyết sách của lãnh đạo cấp dưới có vấn đề hoặc năng lực thực hiện của nhân viên vân vân.

Nhưng, mục tiêu lợi nhuận năm đạt một tỷ thì yêu cầu này đưa ra quá cao.

Bây giờ, ngành mà nhà họ Lý kiếm được nhiều lợi nhuận nhất là nhà máy điện tử truyền thống. Mỗi năm lợi nhuận đạt khoảng hơn bốn trăm triệu. Lợi nhuận cao nhất từng đạt được cũng chỉ tám trăm triệu.

Nhưng cùng với sự suy yếu của nhà họ Lý, thêm sự tăng trưởng hằng năm của đối thủ cạnh tranh khiến lợi nhuận không ngừng giảm xuống.

Đến ngành điện tử có lợi nhuận cao nhất cũng không đạt được yêu cầu này. Bây giờ, anh lại bảo họ tối ưu hoá để chọn ba nghiệp vụ mà lợi nhuận năm không dưới một tỷ thì sao làm được?

Thấy mấy người đều ngây người ra như thế, Hoắc Khải hỏi: "Sao nào, cảm thấy không làm được?"

Mọi người cúi gằm mặt xuống, không nói chuyện, nhưng sự im lặng thật sự cũng đã là một câu trả lời.

"Xem ra, tôi có chút đánh giá cao các anh rồi", Hoắc Khải nói: "Tôi luôn cho rằng, danh tiếng của nhà họ Lý cộng thêm năng lực của các anh thì làm những chuyện này không khó gì. Nhưng bây giờ xem ra, các anh không phải là không có năng lực, cũng không phải danh tiếng của nhà họ Lý không tốt, mà là chính các anh không có lòng can đảm dám thách thức với những công việc khó khăn. Chẳng trách, các anh ở công ty bị biến thành mục tiêu giễu cợt lâu như vậy mà vẫn không đi, chỉ là do có khả năng nhịn nhục tốt".

Lời này có chút khó nghe, Khương Mẫn ngẩng đầu nhìn Hoắc Khải, nói: "Giám đốc, chúng tôi không phải là có thể nhẫn nhịn hay không mà

yêu cầu của anh, thực sự quá cao…"

"Cao à?", Hoắc Khải nói: "Các anh đã từng tra cứu, trên thế giới này mỗi năm xuất hiện bao nhiêu công ty có quy mô đạt trên một tỷ lợi nhuận chưa? Vậy giờ tôi nói cho các anh biết, chỉ tính trong nước, năm ngoái có bảy mươi lăm công ty vừa và nhỏ trên sàn chứng khoán đạt lợi nhuận vượt trên một tỷ, có hai mươi ba doanh nghiệp mới và hai doanh nghiệp khoa học công nghệ. Chỉ tính những công ty mới nổi này đã có đến hơn một trăm. Thị trường Thượng Hải và Thâm Quyến tôi không nói nữa, thị trường nước ngoài cũng không cần nói. Nhưng, họ rất giỏi sao? Nếu nghiên cứu kỹ lưỡng sẽ phát hiện, họ đã lợi dụng những chính sách ở phía đông mà kiếm được lợi ích. Không sai, thị trường là như thế, chỉ cần anh hiểu được xu thế, thêm một chút may mắn là có thể kiếm tiền. Mà muốn kiếm được một khoản lớn thì cần có danh tiếng! Nhà họ Lý thiếu danh tiếng sao? Chúng ta từng là doanh nghiệp lớn tài sản trăm tỷ nổi tiếng trong và ngoài nước. Điều mà nhà họ Lý thiếu chính là hướng đi, mà ý nghĩ thành lập phòng kế hoạch chính là chỉ dẫn phương hướng cho con tàu lớn nhà họ Lý! Nếu các anh không làm được cả việc này thì bây giờ có thể đi rồi. Tôi không cần một đám người còn chưa bắt đầu làm đã mất hết lòng tin, chỉ ăn tạp chờ chết".

La Ngọc Bình và những người khác bị Hoắc Khải nói đến mặt đỏ tía tai.

Họ chưa từng nghĩ đến việc sẽ đi nghiên cứu xem có những công ty nào mà lợi nhuận năm đạt hơn một tỷ. Nhưng Hoắc Khải lại có thể thuộc như lòng bàn tay.

Bởi vì anh luôn kiên trì tin rằng, nếu không muốn để bản thân thất bại thảm thương thì phải tìm được quy luật thành công từ những người có thành tựu trên thị trường.

Kinh nghiệm thành công, thật sự không thể sao chép, nhưng dựa vào thành công của người khác thì có thể nhìn ra xu thế.

Giống như một công ty chuyên nghiên cứu và bán máy chà sàn, nếu lợi nhuận năm của năm ngoái bỗng dưng tăng trưởng chóng mặt, vậy chứng minh điều gì?

Không thể nói là công ty đó bỗng nhiên thành công rồi, mà có thể nói ngành máy chà sàn đã được thị trường tiếp nhận, bắt đầu phát triển mạnh rồi.

Những người hiểu rõ thì dù cho họ có thành lập công ty hay trở thành nhà phân phối cũng sẽ luôn kiếm được nhiều tiền hơn dựa trên việc nhìn ra xu thế này. Người đợi vài năm sau mới gia nhập sẽ phát hiện, thị trường đã bị người hiểu rõ xu thế chiếm giữ rồi. Họ muốn thâm nhập vào thị trường đã rất khó chứ đừng nói là cạnh tranh thị phần.

Đây là tác dụng của xu thế, vô hình vô sắc nhưng lại rất quan trọng.

Sau một hồi nói lời khó nghe thì giọng điệu của Hoắc Khải mới trở nên có chút hoà hoãn, nói: "Các anh đều là người rất có năng lực, không phải đồ bỏ đi, nếu không tôi cũng không chọn các anh qua đây từ nhiều nhân tài trong công ty như thế. Đừng nhụt chí khi chưa thử. Đừng thấy có nguy cơ thất bại vì anh chưa tự nghiệm lấy thành công. Việc anh cần làm chính là dựa vào các nghiệp vụ đã có sẵn, kết hợp với xu thế tương lai, tìm ra ba phương hướng giúp chúng ta tạo ra lợi ích cực lớn! Hãy nhớ, chúng ta làm những dự án theo xu thế chứ không phải là làm cho ai đó hai ba ngày là kiếm được tiền. Các anh đã hiểu rõ rồi chứ!"

Anh nói xong, trong lòng La Ngọc Bình và những người khác cũng vỡ ra nhiều điều.

Thật sự khi họ gia nhập vào phòng kế hoạch vẫn luôn hoang mang, không hiểu rõ vị trí của mình, càng không biết bộ phận này rốt cuộc là làm gì.

Nhưng bây giờ, Hoắc Khải đã nói rất rõ về tương lai.

Xu thế! Xu thế! Xu thế!

Ý nghĩ duy nhất để bộ phận này tồn tại đó chính là nắm bắt xu thế!

Hai ba ngày không kiếm được tiền không sao, hai ba tháng bị lỗ vốn cũng không hề gì, chỉ cần tương lai có thể kiếm được một khoản lớn, thì

chính là đã thành công trong việc nắm bắt chính xác xu thế.

Điều duy nhất có thể chứng minh thành quả đó là ngày tiền chảy về, rốt cuộc phải chờ một tháng hay là chờ đến một năm.

Tiền chảy về càng sớm thì đương nhiên chứng minh được năng lực của anh càng cao.

Sau khi làm rõ được nhiều chuyện, mỗi người trong số họ cũng suy nghĩ ra những phương pháp khác nhau.

Họ đã biết mình phải làm gì, và nên làm gì.

Sau đó, họ nhanh chóng mở những nghiệp vụ đã phân loại, sắp xếp xong, tranh cãi nảy lửa, cuối cùng đã chọn ra năm nghiệp vụ làm phương hướng đầu tiên. Sau khi thảo luận ra năm phương hướng xong mới tiến hành loại bỏ vòng hai, quyết định ba dự án cuối cùng.

Hoắc Khải không tham dự vào phần thảo luận này. Anh cầm những dự án bị phân loại là rác thải rời khỏi phòng họp.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 378: Quyết Tâm

Sau khi ra khỏi phòng họp, Hoắc Khải về nhà luôn.

Không phải anh định nghỉ ngơi, mà là muốn đi gặp bà cụ.

Bà cụ đã lớn tuổi rồi, nhiều khi bà ta không ở công ty, Lý Thắng Bân muốn tìm bà ta cũng phải về nhà.

Bây giờ Hoắc Khải đã đảm nhiệm chức giám đốc phòng kế hoạch trong tập đoàn Lý Thị, bà cụ cho anh đặc quyền gặp mặt mà không cần thông báo trước, ngay cả quản gia Tào Hạc Minh cũng không được ngăn cản.

Đây không chỉ là một sự tin tưởng của bà cụ với Hoắc Khải, mà còn là để giảm bớt tình trạng tranh chấp giữa Hoắc Khải và đám Tào Hạc Minh.

Tào Hạc Minh vẫn luôn bất mãn với Hoắc Khải, cảm thấy đứa con hoang này không coi nhà họ Lý ra gì, lại càng không coi đại quản gia lão ta ra gì, lần nào gặp mặt cũng chống đối lão ta.

Sau khi trở lại trang viên, Hoắc Khải vào thẳng phòng của bà cụ.

Bà cụ đang dùng bữa, Tào Hạc Minh cầm ấm trà đứng hầu hạ bên cạnh. Thấy Hoắc Khải vào mà chẳng thèm gõ cửa, lão ta lập tức sửng cổ lên: "Không thấy bà chủ đang dùng bữa sao? Ai cho cậu vào!"

Hoắc Khải liếc nhìn ông ta, nói: "Nếu không phải bởi vì bà cụ đang dùng bữa, với thái độ này của ông là tôi có thể cho ông một cái bạt tai để ông nhớ đời rồi đấy".

"Cậu!", Tào Hạc Minh trợn mắt lên.

"Được rồi", bà cụ lên tiếng: "Đặt ấm trà xuống đây, ông ra ngoài đi".

"Vâng", Tào Hạc Minh cúi đầu đáp lời, đặt ấm trà lên mặt bàn rồi xoay người ra khỏi phòng. Trước lúc đi, lão ta vẫn không quên trợn mắt lườm

Hoắc Khải, vẻ mặt rất bực bội.

Hoắc Khải chẳng buồn để ý tới lão ta, may là anh không có hứng thú với quyền hành của nhà họ Lý, nếu không người như lão ta sẽ bị đuổi cổ đầu tiên ấy chứ.

Bà cụ cầm lấy cái thìa, uống một ngụm canh rồi hỏi: "Cậu ăn chưa? Ngồi xuống ăn một chút đi, đây là bánh bao nước được vận chuyển tới từ Giang Nam, hương vị khá ngon".

Ăn bánh bao nước mà còn phải vận chuyển từ Giang Nam tới, đúng là xa xỉ thật.

Hoắc Khải âm thầm cảm thán về cuộc sống xa hoa của bà cụ nhà họ Lý, nói: "Ăn cơm thì dẹp đi, còn cả đống chuyện đang chờ kia kìa. Hôm nay tôi tới đây là để nói một vài chuyện. Đây là tất cả những dự án đã thua lỗ nghiêm trọng và không thể cứu vãn được nữa. Căn cứ vào sự phân tích của phòng kế hoạch, chúng tôi cho rằng cần phải được loại bỏ chúng ra khỏi dự án của công ty ngay lập tức để có thể giảm thiểu tổn thất, sử dụng tài chính vào những nơi có tác dụng hơn".

Bà cụ đặt chiếc thìa xuống, cầm tài liệu trên bàn lên đọc. Tuy rằng bà ta rất ít khi hỏi tới chuyện công ty, nhưng không có nghĩa là bà ta không hiểu biết gì cả.

Chỉ liếc qua là bà ta đã nhận ra vấn đề.

"Đúng thật là những dự án này đều đang nằm trong trạng thái thua lỗ, nhưng muốn loại bỏ ngay lập tức thì không thể được", bà cụ nói: "Chắc hẳn cậu phải biết chúng ta là một doanh nghiệp theo hình thức gia tộc, rất nhiều dự án thua lỗ nhưng không bị đình chỉ là bởi vì có biết bao người người dựa vào nó để kiếm cơm. Dự án còn đó thì chức vụ của bọn họ cũng còn".

"Tôi biết, nhưng đây là hai chuyện khác nhau. Nhà họ Lý muốn phát triển thì không thể lấy tiền ra nuôi những người ăn không ngồi rồi được. Sau khi loại bỏ những dự án này, chúng ta có thể căn cứ vào năng lực của

người mất chức vị để phân công lại. Tôi không phản đối việc nuôi bọn họ, nhưng bọn họ phải đánh đổi bằng sức lao động mới được", Hoắc Khải nói.

"Thế nhưng phạm vi sắp xếp lại các dự án của cậu quá lớn, nếu loại bỏ thì ít nhất phải phân công lại một, hai ngàn người. Nhiều người như thế, nhỡ bọn họ gây rối thì cậu không giải quyết nổi đâu, ngay cả tôi cũng thế", bà cụ nói.

Sở dĩ rất nhiều lần cải cách thất bại là bởi vì nó dính dáng đến quá nhiều người, không xử lý được các vấn đề về sau, nếu không thì bà cụ đã tự làm từ lâu rồi.

"Tôi không biết bà có giải quyết được hay không, nhưng tôi thì có thể! Chỉ cần bà trao lại quyền lực cho tôi, tôi sẽ dẹp yên những người đó cho bà", Hoắc Khải nói.

"Ồ?", bà cụ nhìn anh với vẻ hứng thú, hỏi: "Cậu định làm gì?"

"Đầu tiên bà phải trao lại quyền điều chỉnh chức vụ cho tôi, nếu đánh giá về năng lực đạt tiêu chuẩn, đồng thời chính bản thân họ cũng có hứng thú thì những ban ngành khác phải tiếp nhận bọn họ vô điều kiện. Đương nhiên, có thể chuyện này sẽ dẫn đến sự thay đổi về tiền lương, gia tộc phải có trách nhiệm giải quyết. Ngoài ra, phòng kế hoạch không thể chỉ nói suông với nhau được, mà phải có hành động thực tế. Vậy nên công ty phải phát cho chúng tôi một khoản ngân sách đặc biệt, dùng vào việc nghiên cứu và phát triển chiến lược. Số tiền cụ thể sẽ được cấp phát theo tỉ lệ nhất định với tổng chi phí nghiên cứu và phát triển chiến lược", Hoắc Khải nói.

Nghe vậy, bà cụ im lặng không nói câu nào. Ý của Hoắc Khải rất dễ hiểu, anh cần tiền và cần quyền.

Chỉ cần bà cụ đồng ý, vai phản diện cứ để anh diễn.

Xét theo mặt tâm lý thì bà cụ cũng không phản đối. Nếu có thể lợi dụng một đứa con riêng để thay thế các dự án đang bị tổn thất nghiêm trọng thì cớ sao lại không làm.

Thế nhưng bà ta không quen với việc trao lại quyền hành cho người khác, bà ta vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để ủy quyền.

Còn về tiền thì không thành vấn đề, chỉ cần Hoắc Khải không đòi hỏi quá nhiều thì bà ta đều có thể chi cho anh.

Trên mặt bà cụ hiện lên nét do dự rõ rệt, Hoắc Khải lập tức nói ngay: "Hiện giờ chúng tôi đang khai thác ba dự án, chuẩn bị phát triển ba dự án này để đạt một tỷ lợi nhuận mỗi năm. Nếu không có ngân sách và sự phối hợp của các bộ phận thì không thể thành công được. Một là đồng ý với điều kiện của tôi, hai là tôi sẽ đi luôn".

"Ba dự án? Một tỷ mỗi năm?", bà cụ nhìn Hoắc Khải với vẻ bất ngờ, nói: "Cậu có chắc là có thể đạt mức lợi nhuận một tỷ không? Chuyện này không phải trò đùa đâu".

"Tôi không đùa, hơn nữa một tỷ ở đây là đang nói lợi nhuận mỗi năm của một dự án, vậy nên nói chính xác hơn thì là ba tỷ", Hoắc Khải nói.

Con số này thực sự quá lớn, bà cụ bất giác ngừng thở.

Biểu cảm trên mặt bà ta dần trở nên nghiêm túc, nhìn Hoắc Khải và nói một cách trịnh trọng: "Cậu chắc là sẽ đạt ba tỷ lợi nhuận chứ? Cậu định đảm bảo với tôi thế nào đây?"

"Tôi không thể đảm bảo được bất cứ điều gì, bởi vì rất nhiều chuyện chỉ là lý thuyết, vậy nên mới cần sự ủng hộ bằng kinh phí, dùng thực tế để chứng minh. Chỉ cần đạt được điều kiện cục bộ ở phạm vi nhỏ là phương hướng cơ bản sẽ chính xác, kết quả cuối cùng cũng không thể sai lệch được", Hoắc Khải nói: "Bà tin tôi thì có thể đánh cược một lần, còn nếu không tin tôi thì tôi vẫn nói câu đó thôi, để tôi đi luôn là được".

Bà cụ không nói gì cả, mức lợi nhuận ba tỷ của ba dự án mà Hoắc Khải nói tới thực sự làm bà ta chấn động.

Cộng lợi nhuận hàng năm của tất cả các dự án trong nhà họ Lý lại cũng không được ba tỷ, đạt được một phần ba đã là khá lắm rồi.

Cái gọi là khối tài sản chục tỷ chỉ là tài sản cố định mà thôi, lợi nhuận của các dự án nhỏ hơn con số đó nhiều.

Đây cũng là lý do vì sao bà cụ lại muốn thay đổi, bà ta biết cứ tiếp tục thế này thì sớm muộn gì nhà họ Lý cũng lụi bại.

Thế nhưng bảo bà ta hoàn toàn tin tưởng một đứa con riêng thì lại là điều không thể. Huống chi đã hơn tám năm rồi Hoắc Khải không về nhà họ Lý, trước mắt mới chỉ nghiệm chứng được bản lĩnh của anh qua vụ Tống Tiên Tiến của nhà máy Giang Nam mà thôi.

Chỉ với Tống Tiên Tiến thì vẫn chưa thể chắc chắn rằng Hoắc Khải có thể hoàn thành được kế hoạch đồ sộ của anh.

Hiện giờ bà cụ chỉ đang suy nghĩ một vấn đề, đó chính là có đánh cược hay không.

"Thực ra nói là đánh cược thì chẳng khác nào sỉ nhục bản thân tôi. Xét theo góc nhìn của tôi, việc chỉnh đốn và phát triển các dự án của nhà họ Lý, đưa mức lợi nhuận lên đến một tỷ mỗi năm chẳng có gì là khó hết. Cái khó thực sự nằm ở chỗ phải làm thế nào để người nhà họ Lý quyết tâm phấn đấu theo mục tiêu này. Nếu người lãnh đạo như bà mà còn không quyết định được thì chắc chắn là không thành công nổi đâu", Hoắc Khải nói: "Vậy nên bà có thể nghi ngờ, tôi hoàn toàn có thể hiểu được điều này, nhưng tôi khuyên bà nên đá tôi ra khỏi cái phòng kế hoạch ấy ngay khi nghi ngờ tôi, đừng làm lãng phí thời gian của nhau".

Câu nói này của Hoắc Khải chẳng hề khách khí chút nào, bà cụ nhìn anh rồi đột nhiên hỏi: "Chẳng lẽ cậu không thể ăn nói lễ phép với tôi hơn một chút được sao? Bất kể thế nào thì tôi cũng là bà nội cậu".

"Bà muốn tôi đứng trên góc độ cá nhân để bàn chuyện công à?", Hoắc Khải hỏi.

Câu hỏi của anh khiến bà cụ nghẹn lời, bà ta không nhịn được trợn trắng mắt, nói: "Được rồi, tôi sẽ xem xét chuyện này, ngày mai tôi sẽ cho

cậu một câu trả lời. Còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì tôi muốn ăn cơm tiếp, nói với cậu một lát mà canh nguội mất rồi đây này".

Biết bà cụ đang cảm thấy mất mặt, nói nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì cả, Hoắc Khải không nhiều lời thêm nữa.

Dù thế nào thì đến ngày mai cũng sẽ biết câu trả lời mà.

Ngay sau đó, Hoắc Khải xoay người ra khỏi phòng.

Bà cụ cầm thìa lên uống một ngụm canh, cuối cùng cáu giận ném thìa vào trong bát: "Nguội thật rồi!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 379: Nghẹn Lời

Tào Hạc Minh bước vào từ bên ngoài, lão ta hỏi: “Bà chủ, bà có sai phái gì không ạ?”

“Đi hâm nóng canh cho tôi”, bà cụ nói.

Tào Hạc Minh đáp lời, bưng bát canh định đi thì bà cụ bỗng gọi lão ta lại và nói: “Tiện thể gọi thằng tư tới gặp tôi”.

“Vâng”, Tào Hạc Minh vội vàng gật đầu.

Đợi đến khi lão ta bưng bát canh ra ngoài, bà cụ lẩm bẩm mấy câu rồi nhìn xuống mặt bàn.

Bà ta cầm tài liệu trên bàn lên, một lần nữa mở ra đọc.

Sau khi đọc được vài trang, trên khuôn mặt nhăn nheo ấy bỗng hiện lên nụ cười: “Thằng nhóc này thật to gan, nó không sợ bị người ta chụp bao tải đánh cho một trận à!”

Trong tài liệu mà Hoắc Khải đưa cho bà ta có khoảng ba mươi dự án, tất cả đều là những dự án bị thua lỗ nghiêm trọng, liên quan đến hàng chục, hàng trăm người.

Một khi loại bỏ những dự án ấy ra khỏi công ty, tất cả mọi người đều phải thay đổi chức vị.

Đang thảnh thơi nhàn nhã và chỉ việc đếm tiền, bây giờ tự nhiên lại phải thay đổi chức vị, chắc chắn những người khác đều sẽ không vui. Gặp phải kẻ nào nóng nảy và to gan thì thậm chí còn rình mò chặn đánh giữa đêm khuya ấy chứ.

Lúc còn trẻ bà cụ đã từng gặp phải chuyện như vậy rồi.

Khi đó bà ta cũng nghĩ cho lợi ích của gia tộc, điều chỉnh lại một vài sản nghiệp thua lỗ. Mấy đứa con cháu của chi thứ bị lợi ích che mắt, đã trói bà ta lại rồi vứt lên trên núi trong lúc bà ta đi đêm một mình.

May mà bà cụ phúc lớn mạng lớn, vượt qua được kiếp nạn ấy.

Sau khi về đến gia tộc, bà ta bắt đầu trả thù dồn dập, xử lý tất cả đám con cháu ấy.

Kể từ khi đó, người nhà họ Lý mới hiểu được rằng bà ta không dễ dây vào.

Bây giờ Hoắc Khải cũng đang làm chuyện mà bà cụ đã làm năm xưa, hơn nữa còn làm mạnh tay hơn. Mặc dù hiện giờ là xã hội pháp trị, chưa chắc đã có người dám làm chuyện bắt người rồi quăng lên núi, để mặc sống chết tùy duyên, nhưng nếu chọc điên người ta lên, cho anh nếm trải nỗi đau thể xác cũng là điều bình thường.

Về mức lợi nhuận ba tỷ mà Hoắc Khải nói tới, cùng lắm bà cụ chỉ tin anh hai phần, chủ yếu là bà ta dao động trước cách xử lý những dự án bị thua lỗ ấy.

Dù sao có người sẵn sàng đứng ra hứng chịu mọi tội lỗi cũng hơn là tự mình làm.

Đây là một cơ hội, điều duy nhất cần suy xét là liệu những người đó có vượt mặt thằng nhóc kia rồi tới kiếm chuyện với bà ta hay không.

Và liệu bà ta có thể chịu được những rắc rối ấy như năm xưa hay không!

Sau khi rời khỏi căn phòng của bà cụ, Hoắc Khải lại quay về công ty.

Mười lăm người trong công ty vẫn chưa đi, bọn họ đang thảo luận sôi nổi về các dự án.

Thậm chí bọn họ còn tới các bộ phận khác kiếm mấy cái bảng lớn về, phân tích mặt lợi mặt hại và xu thế trong tương lai trên đó.

Trong cái nhìn của Hoắc Khải, cách phân tích xu thế của bọn họ chưa được thành thạo. Đa phần bọn họ chỉ quan sát cuộc sống xung quanh và dự án của các công ty khác để phán đoán xu thế trong tương lai, chưa dựng lên được một hệ thống của riêng mình.

Đối với người thuộc đẳng cấp "siêu trùm" như Hoắc Khải, phân tích như thế là chưa đạt tiêu chuẩn.

Thế nhưng anh không đả kích tinh thần của bọn họ, điều quan trọng nhất trong một ban ngành chính là sự đoàn kết và chí tiến thủ.

Bây giờ còn non cũng không sao, dạy nhiều hơn là kiểu gì cũng tiến bộ.

Thế nhưng một trái tim sẵn sàng suy tư thì lại chẳng dễ gì mà có được.

Sau đó Hoắc Khải đã tham gia thảo luận với bọn họ, thỉnh thoảng lại đưa ra quan điểm của mình, gợi ý cho bọn họ suy nghĩ sâu xa hơn.

Tri thức của Hoắc Khải vô cùng uyên bác, anh là một người khổng lồ thực sự, hơn nữa còn đứng trên vai của người khổng lồ khác, có thể nhìn thấy nhiều hơn, xa hơn.

Đừng nói là mười lăm người trước mặt, cho dù tất cả người nhà họ Lý cộng lại cũng chưa chắc đã có kiến thức sâu rộng bằng anh.

Có sự gợi ý của Hoắc Khải, đám Khương Mẫn, La Ngọc Bình đều cảm thấy như ngộ ra được rất nhiều điều.

Linh cảm bỗng chốc tuôn ra, khiến ý chí của bọn họ càng thêm sôi sục.

Bọn họ chưa bao giờ biết rằng thảo luận về xu thế có thể khiến người ta hưng phấn đến thế, nhất là khi mười lăm người tụ tập lại với nhau, mỗi người một câu, có gì không hài lòng là lập tức vỗ bàn, bầu không khí ấy thực sự rất tuyệt vời!

Mãi cho đến một rưỡi sáng, Hoắc Khải mới đuổi cái đám người vẫn đang rất hăng hái ấy đi.

Mặc dù anh đánh giá cao sự hăng hái của bọn họ, nhưng một chốc một lát không thể thành công ngay được, phải biết kết hợp giữa công việc và nghỉ ngơi.

Ngoài ra, thái độ của bà cụ ngày mai cũng sẽ quyết định xem bước tiếp theo phải làm thế nào.

Nếu bà cụ không chịu trao cho anh đầy đủ quyền hạn và sự ủng hộ thì anh cũng chẳng buồn mất thời giờ với bọn họ, cùng lắm thì theo một ai đó trong nhà họ Lý, đến tháng lĩnh lương là được.

Dù sao trụ sở chính của anh vốn không phải ở đây, nhà họ Lý suy tàn cũng chẳng ảnh hưởng gì đến anh.

Sau khi trở về, Hoắc Khải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một lát.

Anh không phải người máy, nếu không có tình huống khẩn cấp thì anh cũng phải nghỉ ngơi để giữ vững tinh thần.

Sáng sớm hôm sau, Hoắc Khải vừa dậy thì Lý Thắng Bân đã tới tìm anh.

"Bà cụ đang chờ cháu ở phòng ăn, lát nữa sẽ cùng tới công ty", Lý Thắng Bân nói.

"Ừm, tôi biết rồi".

"Cháu được đấy nhỉ, chú đã đọc tài liệu ấy rồi, cháu không sợ bị người ta đánh vỡ đầu à?", Lý Thắng Bân nói nửa đùa nửa thật, còn có phần bội phục.

Đồng thời ít nhiều gì trong lòng ông ta cũng cảm thấy oán trách.

Bởi vì trong các dự án thua lỗ mà Hoắc Khải sàng lọc ra có một phần là của ông ta. Nhưng đây là chuyện quan trọng liên quan đến phương hướng

chính sau này, lại còn có bà cụ bảo kê, vậy nên Lý Thắng Bân cũng chẳng dám phản đối. Đã thế ông ta lại còn phải nói với cấp dưới của mình rằng nếu phải điều chỉnh chức vụ thật thì cũng đừng lắm lời, cứ ngoan ngoãn nghe theo là được.

Nếu chịu thiệt thì sau này ông ta sẽ đền bù.

"Tôi sợ ngồi chờ chết hơn", Hoắc Khải liếc nhìn Lý Thắng Bân, nói: "Biết là sẽ chết mà còn phải chờ đợi thời khắc ấy tới, ông không cảm thấy như vậy mới là đáng sợ nhất sao?"

Lý Thắng Bân sửng sốt, ông ta hiểu ngay ý anh, chỉ có điều trong lòng không phục lắm, bèn nói: "Nhà họ Lý làm gì đã thảm đến mức như cháu nói, ít nhất thì các dự án của chúng ta cũng coi như…"

"Từ trăm tỷ xuống chục tỷ, ông có biết nó chứng tỏ điều gì không? Nếu người nhà họ Lý đều giống ông, đến cả chuyện này cũng không hiểu, vậy thì thật sự không thể cứu vớt được nữa rồi", Hoắc Khải nói.

Đối với thương nhân, mức tăng giảm mỗi đơn vị đều là một cột mốc khổng lồ.

Tăng thêm một đơn vị, chứng tỏ anh đã vượt qua một cấp bậc mới.

Giảm đi một đơn vị, chứng tỏ anh đã suy thoái đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Tăng gấp mười và giảm gấp mười đều đáng sợ như nhau, mà giảm đi gấp mười thường sẽ kèm theo rất nhiều phiền phức.

Bởi vì có một câu tục ngữ rất hay, đó là giậu đổ bìm leo.

Con người ta luôn thích cười trên nỗi đau của người khác, chuyện tốt thì chẳng thấy ngó tới, nhưng chuyện xấu thì chắc chắn sẽ có mặt.

Lý Thắng Bân không lên tiếng, đương nhiên là ông ta biết khối tài sản của nhà họ Lý tụt giảm từ trăm tỷ xuống chục tỷ đồng nghĩa với điều gì,

nhưng trong lòng ông ta luôn cảm thấy nhà họ Lý vẫn là nhà họ Lý, cho dù có suy tàn thế nào thì "trâu yếu vẫn khỏe hơn bò".

Bây giờ bị một đứa con hoang đả kích, trong lòng ông ta rất khó chịu, rồi lại chẳng thể phản bác được, ai bảo đây là sự thật cơ chứ.

Sau đó, Hoắc Khải và Lý Thắng Bân cùng đi tới phòng ăn.

Không ít người nhà họ Lý đang ăn cơm trong phòng ăn. Nhìn thấy Hoắc Khải, mọi người lập tức đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Những người được ăn cơm ở đây đa phần là con cháu chi chính, thế nhưng cũng không có nhân vật quan trọng nào cả.

Bọn họ đều cảm thấy ghen tỵ và bất mãn với đứa con hoang có thể kế thừa cổ phần này.

Dựa vào đâu mà một đứa con hoang lại được thừa kế cổ phần, còn con cháu chi chính thực thụ như bọn họ thì chỉ có thể giương mắt lên nhìn?

Thế nhưng bà cụ đang ngồi giữa phòng ăn, vậy nên bọn họ không dám nói những điều khó nghe và làm những chuyện khó coi như ngày đầu tiên Hoắc Khải tới đây.

Hoắc Khải rót sữa đậu nành, lấy bánh quẩy và một quả trứng luộc bằng nước trà, sau đó bưng tới ngồi đối diện với bà cụ.

Bà cụ liếc nhìn anh, nói: "Ăn mấy thứ đó thôi hả?"

"Buổi sáng mà ăn ngon chưa chắc đã tốt. Ví dụ như món bánh sừng chiên này của bà chẳng hạn, nó không tốt cho người già, tốt nhất là nên ăn ít thôi", Hoắc Khải đáp lời.

"Cậu nói vậy có được coi là đang quan tâm không?", bà cụ hỏi.

"Gặp người lớn tuổi nào tôi cũng nói như thế cả thôi", Hoắc Khải trả lời.

Lý Thắng Bân ở ngay bên cạnh, nghe vậy, ông ta trợn trắng mắt. Thằng ranh con, không nói mấy câu làm người ta nghẹn lời thì cậu sẽ chết hả?

Dường như bà cụ đã quen với phong cách "phản pháo" này của Hoắc Khải, bà ta lẳng lặng đẩy bánh sừng chiên tới trước mặt Lý Thắng Bân, sau đó nói: "Lát nữa tôi cũng tới công ty, cậu còn điều gì muốn nói với tôi nữa không?"

"Hôm qua tôi đã nói hết những gì cần nói rồi, còn lại phải xem bà sẽ làm thế nào. Những gì tôi có thể làm được đều phải dựa trên kết quả mà bà đưa ra", Hoắc Khải ăn bánh quẩy rồi uống sữa đậu nành, vẻ mặt vô cùng thảnh thơi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 380: Khi Con Người Ta Già

"Đưa được cái gì tôi sẽ đưa, nhưng cậu cũng đừng kỳ vọng quá nhiều. Dù sao thì nhà họ Lý cũng không phải của mỗi mình tôi, không một ai có thể trở nên độc tài đâu", bà cụ nói.

Hoắc Khải không ừ hử gì, anh nghe ra được bà cụ đang cảnh cáo anh. Cho dù có cho anh quyền lực thì anh cũng không được quá đáng quá. Độc tài là chuyện không thể nào xảy ra. Nếu động đến lợi ích của số đông thì bà ta cũng chẳng bảo vệ nổi anh đâu.

Nghe hiểu không có nghĩa là sẽ làm theo. Hoắc Khải chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở nên độc tài ở nhà họ Lý. Điều anh muốn làm chính là hoàn thành lời hứa của mình, tiện thể lợi dụng nhà họ Lý để điều tra chuyện nhà họ Hoắc.

"Bà đã bắt đầu tra chuyện của nhà họ Hoắc chưa", Hoắc Khải hỏi.

"Tạm thời vẫn chưa, chứng cứ và manh mối đều là từ nhiều năm trước, cần phải chỉnh lý lại từ đầu. Hơn nữa chuyện này gây nguy hiểm rất lớn cho nhà họ Lý, cho nên phải thật thận trọng. Tôi đang tìm mấy những người kín miệng mà biết làm việc, chắc sẽ nhanh thôi", bà cụ đáp.

"Tôi hiểu những gì bà nói, nhưng tôi mong là bà hiểu rằng vì sao tôi ở lại đây. Nhiều nhất là một tuần thì phải có được kết quả sơ bộ. Lớn hay nhỏ đều được, nếu không tôi sẽ không tuân thủ lời hứa đâu", Hoắc Khải nói.

Lý Thắng Bân vừa nghe vừa tức đến trợn ngược cả mắt lên, bộ dáng như thể sẽ tiến lên đánh cho Hoắc Khải hai bạt tai để dạy dỗ bất kỳ lúc nào.

Đây là người có địa vị cao nhất nhà họ Lý đấy. Hơn nữa, xét về địa vị thì còn là bà nội ruột của cậu ta nữa, thế mà cậu ta lại dám uy hiếp bà?

Hoắc Khải chẳng buồn quan tâm Lý Thắng Bân nghĩ gì. Họ phải làm việc anh muốn, nếu không thì anh ở lại làm gì, làm trâu làm ngựa chắc?

Bà cụ nhìn Hoắc Khải một lúc rồi đột nhiên nói: "Tám năm nay cậu đều như vậy sao?"

"Ý bà là mắng người hả?", Hoắc Khải lắc đầu nói: "Không đâu. Nhưng nhà họ Lý vốn đã thích bị người khác mắng rồi mà, phong cách của cả một gia tộc".

Nói câu này vẫn là đáng mắng người. Tay cầm gậy của bà cụ run lên, có vẻ là đang rất giận rồi.

Một lúc sau, bà ta mới từ từ hít thở, xoa miệng rồi đứng dậy: "Đến công ty thôi".

Lý Thắng Bân vội vàng hạ đũa xuống, đứng dậy đỡ bà ta.

Lý Thắng Bân quay lại thấy Hoắc Khải vẫn đang uống nước đậu thì không chịu được mà nói nhỏ: "Còn ăn nữa à, mau qua đây!"

"Tôi không vội, ông vội cái gì", Hoắc Khải thư thái cầm bát uống từng ngụm, không có ý định đi theo.

Lý Thắng Bân còn định nói gì đó thì bà cụ đã lên tiếng: "Kệ nó đi, chúng ta đi trước".

Thấy bà cụ nói vậy, Lý Thắng Bân mới không càu nhàu nữa.

Nhưng đỡ bà cụ đi được vài bước, ông ta vẫn không kìm được mà nói: "Mẹ chiều nó quá rồi đó ạ!"

"Nếu nó có thể làm được việc nó hứa thì việc nói chuyện không khách khí thế này có thể coi như là đang tự kiêu, nó cũng có tư cách", bà cụ bình thản đáp: "Còn nếu không ra ngô ra khoai thì rồi có ngày nó sẽ phải trả giá cho việc này thôi".

Đây chẳng phải lần đầu Lý Thắng Bân làm việc cùng mẹ ruột mình, ông ta liền hiểu ngay bà cụ đều ghi nhớ từng việc một.

Nếu Lý Phong thành công thì có thể từ từ tính sổ, nhưng nếu không ra gì thì chắc chắn là sẽ chết chắc.

Đến lúc đó, cậu ta sẽ phải trả giá gấp mười gấp trăm lần.

Tính cách của bà cụ là vậy. Lúc nói chuyện thì thế nhưng thực chất đã bắt đầu nghĩ xem nên tính sổ thế nào rồi.

Người như vậy không thể dùng lối tư duy bình thường để nghĩ được.

Bởi vậy, người nhà họ Lý đều rất sợ khi gặp bà cụ, sợ là sẽ đắc tội bà cụ này vào lúc nào không biết rồi lại bị xử lý.

Mà Hoắc Khải cũng chẳng nghĩ đến chuyện này. Có câu vô dục tắc cương (người ít dục vọng mới giữ được mình cương trực), Hoắc Khải không sống nhờ vào nhà họ Lý, cũng chẳng sợ bị uy hiếp. Nếu thật sự muốn trở mặt thì, đến vua cũng thua thằng liều, nhà họ Lý chưa chắc đã chiếm được ưu thế.

Có lúc chỉ một con kiến nhỏ cũng cắn chết được voi, quan trọng là cắn ở chỗ nào.

"Nhưng mẹ định tiếp tục điều tra cái chết của Chấn Quốc sao ạ?", Lý Thắng Bân nói nhỏ.

Ông ta không đồng ý chuyện này chút nào. Ban đầu, khi điều tra đến nhà họ Hoắc thì tất cả đều biết, nếu tra tiếp thì có khả năng sẽ phát sinh xung đột chính diện với gia tộc không thua kém nhà mình này.

Khi ấy nhà họ Lý còn ở đỉnh cao, Hoắc Khải cũng chưa thành danh. Nói nghiêm túc thì nhà họ Lý không sợ nhà họ Hoắc.

Nhưng bà cụ kiên quyết dừng lại việc điều tra làm nhiều người thấy khó hiểu vô cùng.

Cho dù là người biết rõ nội tình thì cũng không cảm thấy có gì phải sợ.

Nhà họ Hoắc thì làm sao, cùng lắm là đánh, chưa biết ai thắng ai thua đâu.

Nhưng bà cụ lại không định đánh mà êm luôn chuyện này. Đến cả người phụ trách truy án cũng đã bị bà ta đưa sang nước ngoài.

Không ai biết có phải là vì sợ nhà họ Hoắc hay không.

Nhưng hiện giờ xem ra quyết định ban đầu của bà cụ là chính xác.

Nhà họ Lý từ đỉnh cao tụt dốc không phanh, mà nhà họ Hoắc lại có tài sản hàng trăm tỷ, vọt lên nằm trong top 3 cả nước.

Cách biệt giữa hai bên ngày càng lớn, nhà họ Lý lúc này nếu có xung đột với nhà họ Hoắc thì chẳng đến một tuần cũng sẽ bị nhổ cỏ tận gốc.

Một con quái vật to gấp mười lần bản thân về trọng lượng như vậy, muốn giết chết là quá đơn giản.

Bây giờ, vì Hoắc Khải mà bà cụ điều tra lại từ đầu làm Lý Thắng Bân cảm thấy không ổn. Không nói đến nhà họ Hoắc khó chọc, mà mọi chuyện đã trôi qua bao nhiêu năm rồi, cho dù có thù hận cỡ nào thì cũng đã tiêu tán đi gần hết.

Ông ta không muốn vì chuyện này mà chôn vùi đi tương lai tốt đẹp của mình.

"Nếu con bị ám sát thì con mong mẹ sẽ điều tra cho rõ ràng nguyên nhân anh chết hay là im lặng?", bà cụ hỏi.

Lý Thắng Bân ngẩn ra, không nói gì. Ông ta biết đây là một câu hỏi không thể trả lời. Nếu là ông ta thì chắc chắn sẽ mong rằng có người sẽ báo thù cho mình.

Có những lúc, nếu không đứng ở vị trí đó thì sẽ rất khó mà nghĩ cho rõ ràng mọi việc được.

Bà cụ thở dài một tiếng rồi nói: "Con là con mẹ, Chấn Quốc cũng là con của mẹ mà… Mẹ đã già rồi, cũng phải có lời giải thích cho cái chết của con trai mình chứ. Nếu không thì sao mẹ có thể nhắm mắt xuôi tay được".

Giọng nói của bà cụ tràn đầy sự buồn bã, nhưng Lý Thắng Bân lại nhìn thấy được một loại kiên định và căm thù sâu đậm từ trong mắt của bà ta.

Rõ ràng là mặc dù năm đó không tiếp tục tra xét nhưng không có nghĩa là bà cụ đã quên đi chuyện này.

Lý Chấn Quốc là đứa con có chí nhất và luôn là niềm tự hào của bà ta. Ngoại trừ việc ông ta có một đứa con hoang ở bên ngoài làm bà ta không vui ra thì hầu như chẳng có điểm nào đáng chê cả. Hơn nữa có đứa con hoang này là vì ban đầu ông ta không chấp nhận mối hôn nhân mà gia tộc sắp xếp cho nên mới ra ngoài tìm người tình.

Những chuyện này đều có thể lí giải được. Bởi vậy, bà cụ luôn muốn báo thù cho con trai, chẳng qua là bà ta không tìm được đối tượng báo thù, cũng chẳng hạ nổi quyết tâm.

Đến tuổi trung niên, con người sẽ mưu cầu ổn định. Có nhường được thì sẽ nhường.

Đến lúc già, vì sắp chết rồi nên cũng chẳng còn ngại gì nữa.

Những ai nợ bà ta, bà ta sẽ đòi lại hết!

Cho đến lúc này, Lý Thắng Bân mới nhận ra được, mẹ mình tuy đã già, nhưng bà vẫn là một kỳ nữ sống sót từ trong núi trở lại, cầm một con dao, dám xông pha vào chi phụ để tìm người báo thù!

Trong nhà ăn, những người khác đều nhìn vào Hoắc Khải, có người mang vẻ khâm phục, có người thì cười nhạo, có người thì như đang mong chờ điều gì.

Bọn họ đương nhiên sẽ không mong Hoắc Khải làm ra được cái gì hay, chỉ là cảm thấy đứa con hoang này quá kiêu ngạo, muốn xem dáng vẻ thất

bại của hắn ta sẽ thảm hại cỡ nào.

Hoắc Khải thì coi như không thấy ánh nhìn của bọn họ.

Mà chỉ ăn trà trứng rồi lau miệng và đứng dậy rời đi.

Khi Hoắc Khải đến công ty thì La Ngọc Bình đã chờ trước cửa phòng họp. Thấy anh tới, anh ta vội vàng đi lên nói: "Giám đốc, phó chủ tịch bảo giám đốc qua phòng họp số hai ạ".

Ba mươi sáu tầng có hai phòng họp, một cái đã bị Hoắc Khải chiếm dụng, diện tích khá lớn. Cái còn lại thì nhỏ hơn một chút, nhưng trang hoàng lại đẹp hơn, hay dùng để tiếp khách quý.

"Anh đứng đây làm gì?", Hoắc Khải nhìn ông ta và hỏi.

La Ngọc Bình sửng sốt, rồi đáp: "Tôi đang chờ giám đốc mà, phó chủ tịch bảo tôi rằng nhìn thấy giám đốc thì phải thông báo ngay, bảo tôi đứng ở đây…"

"Anh là tay sai của ông ta à?", Hoắc Khải chau mày nói: "Nếu anh không phải nhân viên của phòng kế hoạch thì rời khỏi đây đi. Còn nếu phải, thì không nên đứng ở đây làm gì cho mất thời gian ra. Cả thế giới đang biến đổi trong từng giây, mỗi một giây một phút anh đứng ở đây đều quý giá vô cùng, anh không hiểu à? Mau đi về làm việc đi, lần sau mà còn xảy ra tình trạng này thì đừng có đến nữa!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 381: Dạy Dỗ

La Ngọc Bình cảm thấy hơi oan ức khi bị Hoắc Khải nói như vậy, nhưng anh ta không giải thích, mà chỉ nói xin lỗi, sau này sẽ không làm vậy nữa, rồi vội vàng đi vào phòng họp.

Hoắc Khải đi vào trong phòng họp nhìn một cái, thấy không ít người đều nhìn qua chỗ này, bèn quát lên: "Thích hóng chuyện không? Đã chọn được phương án tối ưu cho ba hạng mục dự án chưa hả?"

Nhóm người bị mắng thì ngay lập tức cúi đầu, tiếp tục làm chuyện của mình.

Hoắc Khải không đến phòng họp số hai ngay. Anh đi đến trước cái bảng trắng lớn được đặt ở giữa phòng, nhìn đủ loại phân tích xu thế trên bảng, nào là các loại tư liệu như đồ thị số liệu, phân tích ngành nghề, sau đó anh cầm bút nhớ lên rồi vẽ mấy vòng tròn và nói: "Tôi không muốn hỏi xem ai là người viết mấy số liệu này, nhưng tôi muốn là lần sau sẽ không xảy ra những chuyện thế này nữa. Mỗi một lần điều tra thì phải đảm bảo rằng nó hoàn toàn có hiệu quả thì mới nên đem ra cho người ta xem. Phải hiểu rằng, khi phân tích xu thế, chỉ cần sai một ly thôi thì sẽ đi cả một quãng đường dài đấy. Cho nên nhất định phải chuẩn xác, không tì vết! Lần này tôi bỏ qua, lần sau sẽ không có ngoại lệ đâu!"

Nói rồi, Hoắc Khải ném bút nhớ xuống rồi rời khỏi phòng họp.

Sau khi anh đi, đám người Khương Mẫn mới ngẩng đầu lên nhìn sang những con số bị khoanh trên bảng trắng.

Những con số đó bao gồm cả mấy ngành nghề, không phải là do một người viết lên, ít cũng phải có đến ba người.

Trong đó có một người không phục, nói: "Mới sáng sớm giám đốc đã ăn phải thuốc súng hay sao thế? Số liệu của tôi không thể nào sai được, đều lấy từ các bài báo cáo trên trang web uy tín cả".

“Đúng vậy, tôi cũng tra rất lâu mới xác nhận những số liệu này, chứ đâu phải ngày một ngày hai là xong”, một người khác nói.

Khương Mẫn nhìn số liệu kia, trong lòng hơi nghi ngờ. Có biết bao nhiêu là ngành nghề khác nhau, giám đốc vừa đến đã nói người khác làm sai, liệu có phải đang nói điêu không?

Có nhiều người lãnh đạo rất thích soi mói để lập uy tín, cho dù những lỗi sai ấy chẳng hề sai.

Nhưng La Ngọc Bình lại rất tin tưởng Hoắc Khải, cũng có thể nói tính cách của anh ta vốn là kiểu không dễ đi nghi ngờ người khác.

“Giám đốc đã nói vậy thì cứ kiểm tra lại xem. Nếu sai thì sửa, còn đúng thì nói lại với anh ấy là được. Tôi thấy giám đốc không phải kiểu người vô lý đâu. Nếu anh ấy thật sự sai thì chắc chắn sẽ nhận sai đấy”, La Ngọc Bình nói.

“Anh đúng là…”, có người lắc đầu với La Ngọc Bình, tỏ vẻ “anh đúng là hết thuốc chữa”.

La Ngọc Bình cũng không giải thích. Anh ta cảm giác giám đốc không phải kiểu người thích nói xằng bậy. Nếu đã dám nói thì chắc chắn phải có chứng cứ. Nếu không điều tra rõ ràng thì sẽ không dễ dàng kết luận.

Cuối cùng, đến cả Khương Mẫn cũng lên tiếng: “Đã vậy thì kiểm tra lại đi. Lần này kiểm tra kỹ càng chút, không được phép có lỗ hổng. Đến lúc giám đốc hỏi thì còn có cái mà trả lời”.

Trong mười lăm người này, Khương Mẫn có địa vị cao nhất, tính cách cũng mạnh mẽ. Anh ta đã nói vậy rồi thì những người khác sẽ không lên tiếng nữa.

Tra thì tra, dù sao cũng chẳng cần quan tâm tốn mất bao nhiêu thời gian.

Lúc này, Hoắc Khải đã đến phòng họp số hai.

Hơn hai mươi ghế ngồi trong phòng họp gần như đã được lấp đầy. Những người ngồi trong phòng họp hôm nay đều là cấp giám đốc trở lên. Ngoài các giám đốc của các phòng ban ra thì còn có thành viên của hội đồng quản trị.

Ví dụ như Lý Tinh Thanh, Lý Chính Thụy.

Thấy Hoắc Khải đi vào, bọn họ lập tức nhìn qua. Tất cả đều biết được bà cụ mở cuộc họp là vì đứa con hoang này.

"Bên này", Lý Thắng Bân vẫy tay với Hoắc Khải.

Hoắc Khải nghe lời đi sang và ngồi ở bên phải Lý Thắng Bân.

Hoắc Khải vừa ngồi xuống, Lý Tinh Thanh đã cất lời: "Chức vụ không cao mà oai quá nhờ, làm bao nhiêu người phải chờ một mình cậu, giỏi lắm!"

Hoắc Khải nhìn ông ta không đáp. Anh chưa bao giờ thích trả treo với ai, thà vậy thì đánh nhau một trận còn hơn.

Ít nhất còn có chút mặt mũi đàn ông.

Cũng may bà cụ không cho Lý Tinh Thanh nói nhiều. Bà ta lên tiếng: "Nếu đã đến đủ rồi thì tôi sẽ nói nguyên nhân mở cuộc họp ngày hôm nay. Chủ yếu là phòng kế hoạch đang có một phương án phát triển sơ bộ. Đây là danh sách đã được chốt, các dự án bên trong sẽ bị xóa sổ toàn bộ. Tất cả các vị trí nhân viên cũng sẽ tiến hành điều chỉnh nội bộ".

"Khoan đã", Hoắc Khải đột ngột giơ tay lên cắt đứt lời của bà cụ.

Nếu là người khác thì bà cụ đã ném gậy vào người đó rồi. Nhưng với Hoắc Khải thì bà ta chỉ nhìn và hỏi: "Có gì thì để sau hãy nói".

"Tôi nghĩ nói bây giờ thì ổn hơn", Hoắc Khải đáp: "Nếu các nhân viên không muốn tham gia vào phòng ban thì có thể thành lập tổ dự phòng,

chuyên làm những chuyện rảnh rỗi. Dĩ nhiên thì tiền lương cũng phải điều chỉnh xuống một mức độ nào đó, và lấy hiệu quả làm việc làm chuẩn".

Bà cụ nghe vậy thì sửng sốt, không ngờ Hoắc Khải lại nói chuyện này. Đúng là bà ta định ném toàn bộ những nhân viên bị điều chỉnh cho cấp dưới xử lí.

Muốn tiếp tục đi làm cũng được, muốn biến đi cũng OK, hoặc cũng có thể đến làm loạn luôn, dù sao bà ta chỉ phụ trách nhóm lửa cho Hoắc Khải chứ chẳng cần quan tâm gì khác.

Hiện giờ Hoắc Khải chủ động ra mặt, cũng đỡ cho bà ta phải nói nhiều.

Mặt khác, đám người Lý Tinh Thanh vừa đọc công văn trong tay thì sắc mặt liền trở lên khó coi vô cùng.

Các dự án trong này, người nào cũng có can hệ. Việc đám người chi phụ ở trong đó ăn chực nằm chờ đã không còn là điều gì bí mật nữa rồi.

Mà còn những dự án bị tổn thất rất nghiêm trọng, nhưng thật ra đó chẳng phải sự thật.

Thậm chí có một số dự án đáng lẽ là có lãi nhưng vì đám người chi phụ làm loạn quá lâu nên nơi đó đã gần như trở thành địa bàn của họ.

Bọn họ làm sổ sách giả, đến mức máy tính chuyên nghiệp còn không nhận ra, nói thua lỗ là thua lỗ. Tất cả lợi nhuận lại bị bọn họ đút túi.

Ai cũng thấy được sau này nhà họ Lý sẽ ngày càng kém, nên muốn nhân lúc còn có thể để cắn thêm mấy phần, nhanh chóng tích trữ lợi ích.

Như dưới Lý Tinh Thanh là một hạng mục liên quan đến thức ăn cho heo, là một phần rất nhỏ trong tất cả các dự án nhà họ Lý.

Mỗi năm kế toán sẽ báo cáo rằng vì những lí do như giá cả dao động, giá nguyên liệu tăng cao hay là thiên tai gì đó mà thức ăn cho heo thua lỗ

rất nhiều. Có những lúc họ chẳng buồn tìm lí do nữa mà nói rằng nhân viên không đủ kiến thức dẫn đến giá thành cao và thua lỗ mạnh.

Trên thực tế thì giá thịt heo tăng theo năm, nên thức ăn cho heo cũng có giá cao hơn.

Giang Bắc vốn đã là một tỉnh lớn chuyên sản xuất lương thực của cả nước, phần lớn đều nhập vào kho quốc hữu, thế nhưng vẫn khó mà tiêu hóa hết được.

Một là xuất khẩu ra nước ngoài, hai là tiêu thụ trong nước, nhưng vẫn còn một phần có chất lượng không được tốt bằng nên cứ bị bỏ lại ở đó. Ngoài ra, vì là nơi sản xuất lương thực lớn nên đất canh tác cũng rất nhiều.

Rơm rạ mỗi năm chất chồng thành núi, xác cây ngô nằm lăn lóc khắp nơi.

Có rất nhiều người đã nhân cơ hội này để bán thức ăn cho heo, chuyên đi thu mua số hoa màu vụn vềđể gia công lại. Nông dân trồng xong cũng không biết vứt hoa màu vụn đi đâu, còn đang sầu đời vì không được ném đi đây.

Có người của bên sản xuất thức ăn cho heo mua lại, họ còn vui gần chết.

Có tiền hay không cũng được, miễn là đem số rác rưởi kia đi hết thì không trả tiền cũng chẳng sao.

Ngoài những loại hoa màu thừa ra thì còn cả đậu nành đã ngâm nước, bã đậu đã bị chiên qua dầu, nước bã đậu vân vân cũng đều được cho miễn phí.

Ở các tỉnh khác, mấy món này còn đáng chút tiền, nhưng ở Giang Bắc thì không nổi một xu.

Bởi vậy mà nhà máy sản xuất thức ăn cho heo của nhà họ Lý năm nào cũng kiếm được không ít nhờ việc tiêu thụ ra tỉnh khác.

Nhiều thì không dám nói, nhưng ít thì cũng phải đến mấy chục triệu tiền lợi nhuận.

Đây là cái kho vàng nhỏ của Lý Tinh Thanh, mỗi năm đều lỗ rất nhiều, nhưng lại không cần phải giao tiền cho gia tộc. Có khi chỉ cần khóc kêu nghèo là lại được bù thêm tiền, vui không kể xiết.

Nhà họ Lý có không ít người đều làm như vậy. Bất kể là ngành nghề gì, bất kể có phù hợp trào lưu hay không, đều có thể khiến cho ngành nghề đó thua lỗ thảm thiết.

Dĩ nhiên không có nhiều ngành nghề như vậy, cũng chỉ có khoảng bảy tám cái thôi. Còn lại đều đã bị thời đại đào thải, không bán ra được sản phẩm nào hết.

Nhưng dù là thua lỗ thật hay giả thì đám Lý Tinh Thanh cũng sẽ không đồng ý việc xóa bỏ mấy dự án này.

Trong nhà có biết bao nhiêu người đang phải trông chờ vào nó đấy. Hơn nữa, cho dù có là dự án thua lỗ thì cũng có thể dựa vào báo cáo giả để tăng lên thu nhập cho nhân viên.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 382: Năm Mươi Phần Trăm

La Ngọc Bình cảm thấy hơi oan ức khi bị Hoắc Khải nói như vậy, nhưng anh ta không giải thích, mà chỉ nói xin lỗi, sau này sẽ không làm vậy nữa, rồi vội vàng đi vào phòng họp.

Hoắc Khải đi vào trong phòng họp nhìn một cái, thấy không ít người đều nhìn qua chỗ này, bèn quát lên: "Thích hóng chuyện không? Đã chọn được phương án tối ưu cho ba hạng mục dự án chưa hả?"

Nhóm người bị mắng thì ngay lập tức cúi đầu, tiếp tục làm chuyện của mình.

Hoắc Khải không đến phòng họp số hai ngay. Anh đi đến trước cái bảng trắng lớn được đặt ở giữa phòng, nhìn đủ loại phân tích xu thế trên bảng, nào là các loại tư liệu như đồ thị số liệu, phân tích ngành nghề, sau đó anh cầm bút nhớ lên rồi vẽ mấy vòng tròn và nói: "Tôi không muốn hỏi xem ai là người viết mấy số liệu này, nhưng tôi muốn là lần sau sẽ không xảy ra những chuyện thế này nữa. Mỗi một lần điều tra thì phải đảm bảo rằng nó hoàn toàn có hiệu quả thì mới nên đem ra cho người ta xem. Phải hiểu rằng, khi phân tích xu thế, chỉ cần sai một ly thôi thì sẽ đi cả một quãng đường dài đấy. Cho nên nhất định phải chuẩn xác, không tì vết! Lần này tôi bỏ qua, lần sau sẽ không có ngoại lệ đâu!"

Nói rồi, Hoắc Khải ném bút nhớ xuống rồi rời khỏi phòng họp.

Sau khi anh đi, đám người Khương Mẫn mới ngẩng đầu lên nhìn sang những con số bị khoanh trên bảng trắng.

Những con số đó bao gồm cả mấy ngành nghề, không phải là do một người viết lên, ít cũng phải có đến ba người.

Trong đó có một người không phục, nói: "Mới sáng sớm giám đốc đã ăn phải thuốc súng hay sao thế? Số liệu của tôi không thể nào sai được, đều lấy từ các bài báo cáo trên trang web uy tín cả".

“Đúng vậy, tôi cũng tra rất lâu mới xác nhận những số liệu này, chứ đâu phải ngày một ngày hai là xong”, một người khác nói.

Khương Mẫn nhìn số liệu kia, trong lòng hơi nghi ngờ. Có biết bao nhiêu là ngành nghề khác nhau, giám đốc vừa đến đã nói người khác làm sai, liệu có phải đang nói điêu không?

Có nhiều người lãnh đạo rất thích soi mói để lập uy tín, cho dù những lỗi sai ấy chẳng hề sai.

Nhưng La Ngọc Bình lại rất tin tưởng Hoắc Khải, cũng có thể nói tính cách của anh ta vốn là kiểu không dễ đi nghi ngờ người khác.

“Giám đốc đã nói vậy thì cứ kiểm tra lại xem. Nếu sai thì sửa, còn đúng thì nói lại với anh ấy là được. Tôi thấy giám đốc không phải kiểu người vô lý đâu. Nếu anh ấy thật sự sai thì chắc chắn sẽ nhận sai đấy”, La Ngọc Bình nói.

“Anh đúng là…”, có người lắc đầu với La Ngọc Bình, tỏ vẻ “anh đúng là hết thuốc chữa”.

La Ngọc Bình cũng không giải thích. Anh ta cảm giác giám đốc không phải kiểu người thích nói xằng bậy. Nếu đã dám nói thì chắc chắn phải có chứng cứ. Nếu không điều tra rõ ràng thì sẽ không dễ dàng kết luận.

Cuối cùng, đến cả Khương Mẫn cũng lên tiếng: “Đã vậy thì kiểm tra lại đi. Lần này kiểm tra kỹ càng chút, không được phép có lỗ hổng. Đến lúc giám đốc hỏi thì còn có cái mà trả lời”.

Trong mười lăm người này, Khương Mẫn có địa vị cao nhất, tính cách cũng mạnh mẽ. Anh ta đã nói vậy rồi thì những người khác sẽ không lên tiếng nữa.

Tra thì tra, dù sao cũng chẳng cần quan tâm tốn mất bao nhiêu thời gian.

Lúc này, Hoắc Khải đã đến phòng họp số hai.

Hơn hai mươi ghế ngồi trong phòng họp gần như đã được lấp đầy. Những người ngồi trong phòng họp hôm nay đều là cấp giám đốc trở lên. Ngoài các giám đốc của các phòng ban ra thì còn có thành viên của hội đồng quản trị.

Ví dụ như Lý Tinh Thanh, Lý Chính Thụy.

Thấy Hoắc Khải đi vào, bọn họ lập tức nhìn qua. Tất cả đều biết được bà cụ mở cuộc họp là vì đứa con hoang này.

"Bên này", Lý Thắng Bân vẫy tay với Hoắc Khải.

Hoắc Khải nghe lời đi sang và ngồi ở bên phải Lý Thắng Bân.

Hoắc Khải vừa ngồi xuống, Lý Tinh Thanh đã cất lời: "Chức vụ không cao mà oai quá nhờ, làm bao nhiêu người phải chờ một mình cậu, giỏi lắm!"

Hoắc Khải nhìn ông ta không đáp. Anh chưa bao giờ thích trả treo với ai, thà vậy thì đánh nhau một trận còn hơn.

Ít nhất còn có chút mặt mũi đàn ông.

Cũng may bà cụ không cho Lý Tinh Thanh nói nhiều. Bà ta lên tiếng: "Nếu đã đến đủ rồi thì tôi sẽ nói nguyên nhân mở cuộc họp ngày hôm nay. Chủ yếu là phòng kế hoạch đang có một phương án phát triển sơ bộ. Đây là danh sách đã được chốt, các dự án bên trong sẽ bị xóa sổ toàn bộ. Tất cả các vị trí nhân viên cũng sẽ tiến hành điều chỉnh nội bộ".

"Khoan đã", Hoắc Khải đột ngột giơ tay lên cắt đứt lời của bà cụ.

Nếu là người khác thì bà cụ đã ném gậy vào người đó rồi. Nhưng với Hoắc Khải thì bà ta chỉ nhìn và hỏi: "Có gì thì để sau hãy nói".

"Tôi nghĩ nói bây giờ thì ổn hơn", Hoắc Khải đáp: "Nếu các nhân viên không muốn tham gia vào phòng ban thì có thể thành lập tổ dự phòng,

chuyên làm những chuyện rảnh rỗi. Dĩ nhiên thì tiền lương cũng phải điều chỉnh xuống một mức độ nào đó, và lấy hiệu quả làm việc làm chuẩn".

Bà cụ nghe vậy thì sửng sốt, không ngờ Hoắc Khải lại nói chuyện này. Đúng là bà ta định ném toàn bộ những nhân viên bị điều chỉnh cho cấp dưới xử lí.

Muốn tiếp tục đi làm cũng được, muốn biến đi cũng OK, hoặc cũng có thể đến làm loạn luôn, dù sao bà ta chỉ phụ trách nhóm lửa cho Hoắc Khải chứ chẳng cần quan tâm gì khác.

Hiện giờ Hoắc Khải chủ động ra mặt, cũng đỡ cho bà ta phải nói nhiều.

Mặt khác, đám người Lý Tinh Thanh vừa đọc công văn trong tay thì sắc mặt liền trở lên khó coi vô cùng.

Các dự án trong này, người nào cũng có can hệ. Việc đám người chi phụ ở trong đó ăn chực nằm chờ đã không còn là điều gì bí mật nữa rồi.

Mà còn những dự án bị tổn thất rất nghiêm trọng, nhưng thật ra đó chẳng phải sự thật.

Thậm chí có một số dự án đáng lẽ là có lãi nhưng vì đám người chi phụ làm loạn quá lâu nên nơi đó đã gần như trở thành địa bàn của họ.

Bọn họ làm sổ sách giả, đến mức máy tính chuyên nghiệp còn không nhận ra, nói thua lỗ là thua lỗ. Tất cả lợi nhuận lại bị bọn họ đút túi.

Ai cũng thấy được sau này nhà họ Lý sẽ ngày càng kém, nên muốn nhân lúc còn có thể để cắn thêm mấy phần, nhanh chóng tích trữ lợi ích.

Như dưới Lý Tinh Thanh là một hạng mục liên quan đến thức ăn cho heo, là một phần rất nhỏ trong tất cả các dự án nhà họ Lý.

Mỗi năm kế toán sẽ báo cáo rằng vì những lí do như giá cả dao động, giá nguyên liệu tăng cao hay là thiên tai gì đó mà thức ăn cho heo thua lỗ

rất nhiều. Có những lúc họ chẳng buồn tìm lí do nữa mà nói rằng nhân viên không đủ kiến thức dẫn đến giá thành cao và thua lỗ mạnh.

Trên thực tế thì giá thịt heo tăng theo năm, nên thức ăn cho heo cũng có giá cao hơn.

Giang Bắc vốn đã là một tỉnh lớn chuyên sản xuất lương thực của cả nước, phần lớn đều nhập vào kho quốc hữu, thế nhưng vẫn khó mà tiêu hóa hết được.

Một là xuất khẩu ra nước ngoài, hai là tiêu thụ trong nước, nhưng vẫn còn một phần có chất lượng không được tốt bằng nên cứ bị bỏ lại ở đó. Ngoài ra, vì là nơi sản xuất lương thực lớn nên đất canh tác cũng rất nhiều.

Rơm rạ mỗi năm chất chồng thành núi, xác cây ngô nằm lăn lóc khắp nơi.

Có rất nhiều người đã nhân cơ hội này để bán thức ăn cho heo, chuyên đi thu mua số hoa màu vụn vềđể gia công lại. Nông dân trồng xong cũng không biết vứt hoa màu vụn đi đâu, còn đang sầu đời vì không được ném đi đây.

Có người của bên sản xuất thức ăn cho heo mua lại, họ còn vui gần chết.

Có tiền hay không cũng được, miễn là đem số rác rưởi kia đi hết thì không trả tiền cũng chẳng sao.

Ngoài những loại hoa màu thừa ra thì còn cả đậu nành đã ngâm nước, bã đậu đã bị chiên qua dầu, nước bã đậu vân vân cũng đều được cho miễn phí.

Ở các tỉnh khác, mấy món này còn đáng chút tiền, nhưng ở Giang Bắc thì không nổi một xu.

Bởi vậy mà nhà máy sản xuất thức ăn cho heo của nhà họ Lý năm nào cũng kiếm được không ít nhờ việc tiêu thụ ra tỉnh khác.

Nhiều thì không dám nói, nhưng ít thì cũng phải đến mấy chục triệu tiền lợi nhuận.

Đây là cái kho vàng nhỏ của Lý Tinh Thanh, mỗi năm đều lỗ rất nhiều, nhưng lại không cần phải giao tiền cho gia tộc. Có khi chỉ cần khóc kêu nghèo là lại được bù thêm tiền, vui không kể xiết.

Nhà họ Lý có không ít người đều làm như vậy. Bất kể là ngành nghề gì, bất kể có phù hợp trào lưu hay không, đều có thể khiến cho ngành nghề đó thua lỗ thảm thiết.

Dĩ nhiên không có nhiều ngành nghề như vậy, cũng chỉ có khoảng bảy tám cái thôi. Còn lại đều đã bị thời đại đào thải, không bán ra được sản phẩm nào hết.

Nhưng dù là thua lỗ thật hay giả thì đám Lý Tinh Thanh cũng sẽ không đồng ý việc xóa bỏ mấy dự án này.

Trong nhà có biết bao nhiêu người đang phải trông chờ vào nó đấy. Hơn nữa, cho dù có là dự án thua lỗ thì cũng có thể dựa vào báo cáo giả để tăng lên thu nhập cho nhân viên.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 383: Cân Bằng

Nhưng bà ta cũng thực sự có khả năng nhẫn nhịn, trước mặt người đó không nhắc đến một câu, nên nổi cáu cũng chỉ nổi cáu thôi chứ cũng không có hành động gì.

Vào lúc họ không hề hay biết thì bà ta đã bố trí để trả thù xong, chỉ đợi thời gian thích hợp để thu lưới.

Nghĩ đến đây, Hoắc Khải lại càng thêm cảnh giác với bà cụ họ Lý này.

Anh đang nghĩ, mình muốn lợi dụng nhà họ Lý để điều tra chuyện nhà họ Hoắc, vậy bà cụ có lợi dụng mình để đạt mục đích gì không?

Ngoài việc thừa kế quyền cổ phần, bà ta còn có ý đồ gì khác nữa?

Tạm thời Hoắc Khải không nghĩ ra, nhưng điều này cũng không thể khiến anh bớt phòng bị với bà cụ.

"Ngoài việc tách những dự án lỗ vốn ra, còn có một chuyện khác. Đó là con đường phát triển của phòng kế hoạch do Lý Phong làm giám đốc phụ trách", bà cụ nói.

Ánh mắt bà bà cụ liếc qua, Hoắc Khải hiểu ngay ý của bà ta, nói: "Qua hai ngày sắp xếp và tổng kết, phòng kế hoạch của chúng tôi dự định sẽ tiến hành tối ưu hoá và tích hợp với những dự án hiện có. Từ tình hình trước mắt có thể thấy, ít nhất có thể đưa ra ba dự án có lợi nhuận năm hơn một tỷ. Nói chính xác là một dự án một tỷ, ba dự án như vậy thì sẽ đạt được ba tỷ. Tôi đã bàn với bà cụ, liên quan đến ba dự án này sẽ do nhánh phụ và dòng chính cùng nhau xuất vốn và quản lý. Đương nhiên, sẽ phải căn cứ vào tỷ lệ góp vốn và ý kiến của cấp quản lý để phân chia lợi nhuận. Những người không muốn tham gia thì chúng tôi cũng không ép, nhưng trước mắt vì nguyên nhân dự án tích hợp rất phiền phức, không muốn mất quá nhiều sức lực vào vấn đề này nên thời gian suy nghĩ chỉ có một tuần, sau một tuần sẽ không tiếp nhận bất kỳ người nào nhập vốn nữa".

Không chỉ những người khác ngây người ra mà cả Lý Thắng Bân cũng sững sờ.

Ba dự án mà lợi nhuận năm đạt trên một tỷ? Dòng chính và nhánh phụ cùng nhau xuất vốn và quản lý?

Tại sao bà cụ chưa từng nói chuyện này với ông ta?

Bà cụ nhìn Hoắc Khải chằm chằm, sắc mặt có chút u ám, dựa vào sự nhạy bén của bà ta đương nhiên sẽ hiểu việc làm này của Hoắc Khải chính là đang báo thù.

Làm gì có cái gì là đã bàn bạc, nhưng nếu bây giờ bà cụ phủ nhận chuyện này thì mũi nhọn lại chĩa vào người bà ta. Cho dù Hoắc Khải nói thật hay giả, thì những người khác cũng sẽ cho rằng bà cụ lật lọng, giở quẻ ngay tại trận.

Không thấy một đám người kia khi vừa nghe thấy lợi nhuận năm hơn một tỷ thì mắt ai cũng phát sáng lên sao.

Lợi nhuận một năm của cả nhà họ Lý bây giờ cũng không đến một tỷ, chứ đừng nói một dự án đã đạt được một tỷ.

Đương nhiên có một số người cũng khá bình tĩnh, không dễ dàng tin lời Hoắc Khải nói.

Ví dụ như Lý Chính Thuỵ. Nét mặt ông ta khá lạnh nhạt, nghi ngờ nói: "Phòng kế hoạch của cậu mới thành lập được hai ngày đã dám lớn tiếng nói làm được mấy dự án lợi nhuận năm trên một tỷ cho dòng họ thì quả thật khó mà tưởng tưởng nổi. Giám đốc Lý Phong, cơm thì có thể ăn chực nhưng nói thì không thể nói bừa. Nếu không làm được, cậu biết sẽ có hậu quả gì không?"

"Đương nhiên là biết, chắc là bị khai trừ hoặc xua đuổi khỏi dòng họ nhỉ", Hoắc Khải thản nhiên trả lời, nói: "Những điều tôi nói, các ông có thể nghi ngờ, cũng có thể không tham gia. Nếu nhánh phụ không có ai tham gia thì dòng chính sẽ tiếp quản độc lập ba dự án này. Đến lúc đó, lợi nhuận của

dòng chính sẽ lớn hơn mấy lần tổng tiền của tất cả các ông cộng lại. Nghe rất vô lý đúng không, nhưng nhỡ là thật thì sao? Các ông không sợ dòng chính đạt được khoản lợi nhuận nhiều như vậy rồi đá các ông ra khỏi sân chơi sao?"

"Cậu nói linh tinh cái gì thế!", Lý Thắng Bân đập bàn đứng dậy.

Câu nói này của Hoắc Khải rõ ràng là đang chia rẽ, gây bất hoà, mà điều quan trọng nhất là, anh là người của dòng chính còn sắp thừa kế quyền cổ phần. Tại sao lại nói giúp cho đối thủ cạnh tranh?

Nếu không phải đang ở phòng họp của công ty thì Lý Thắng Bân đã sớm cho anh một phát tát rồi.

Hoắc Khải cũng không tiếp tục nói, nhường thời gian còn lại cho những người khác.

Có một vài câu nói, cần phải dừng đúng lúc, nói nhiều lại phản tác dụng.

Giống như đào hố, anh chỉ cần gieo một hạt mầm thì có thể lớn lên. Nếu một hố gieo quá nhiều mầm thì cũng không đủ dinh dưỡng mà nuôi lớn.

Việc Hoắc Khải đang làm bây giờ là gieo một hạt mầm vào lòng mọi người.

Không cần tất cả hạt mầm đều đâm chồi, chỉ cần vài hạt có thể nảy mầm là được rồi.

Điều quan trọng nhất là, làm như thế có thể chia rẽ mối quan hệ của dòng chính và nhánh phụ. Vốn dĩ mối quan hệ của họ đã không tốt rồi mà Hoắc Khải cũng thật sự không hi vọng dòng chính sẽ độc lập nắm phần lớn quyền lực trong tay. Vì trong tương lai anh muốn quay trở về nhà họ Hoắc, mà nếu không quay về được nhà họ Hoắc thì thế lực của anh cũng phải có đủ cơ hội để phát triển.

Với sức mạnh như nhà họ Lý thì trong tương lai có thể trở thành đối thủ cạnh tranh hoặc thậm chí là kẻ thù của anh.

Nếu đã như thế thì Hoắc Khải sao có thể thực sự để họ phát triển thêm được.

Không cố ý ngáng chân đã là tốt rồi, ít nhất phải cân bằng các thế lực trong dòng họ.

Một gia đình lớn rất dễ xảy ra chuyện.

Bà cụ nhìn chằm chằm Hoắc Khải với vẻ mặt u ám, tay nắm chặt gậy nổi gân xanh, một phần là do đã lớn tuổi rồi, còn phần khác là do quá tức giận.

Cậu là con cháu của dòng chính lại chủ động nhắc nhở nhánh phụ đừng để dòng chính chiếm lợi thế, não bị vào nước sao!

Coi như trả thù bà ta, nhưng báo thù như thế cũng quá đáng lắm.

Nhưng bây giờ bà cụ không thể lên tiếng vì bà ta biết, thực ra không có mấy người của nhánh phụ tin tưởng điều đó. Nhưng nếu bây giờ bà ta lên tiếng thì dù là quở trách tên khốn này. Hay thậm chí bảo anh nói khoác không ngượng mồm, không thừa nhận sự tồn tại của ba dự án này thì cũng đều là chứng minh tính khả thi của việc này.

Cho nên, trong lòng bà cụ có tức đến đâu cũng phải kìm nén lại.

Nhưng, kể cả khi không nói gì thì cũng có rất nhiều người đang quan sát biểu hiện của bà ta.

Nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó như nuốt phải ruồi của bà cụ thì trong đầu họ cũng nhảy số.

Dù là ba dự án này có tồn tại hay không thì ít nhất việc này cũng là thật.

Nếu đã là thật, vậy lời của thằng nhóc Lý Phong này nói cũng có lý.

Giả thì không sao, nhỡ là thật thì nếu nhánh phụ bọn họ đều không tham gia, để dòng chính cướp hết lợi ích thì sau này làm sao mà sửa sai được chứ?

Nếu tham gia thì nhiều nhất cũng chỉ là đưa ra vài dự án trong tay, nhưng nếu thành công thì mình cũng chiếm được lợi.

Không thành công thì lấy lại dự án là xong.

Thứ gì đã là cũng mình thì không ai mang đi được.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người đã có quyết định.

Nhưng đang ở trong phòng hợp, họ không thể dễ dàng để lộ suy nghĩ như vậy.

Bởi vì rất nhiều người nghĩ như thế, nên họ cũng đều là đối thủ cạnh tranh của nhau. Bây giờ mà nói ra thì khác gì lộ hết trước mắt người khác.

Những người có thể ngồi trong phòng họp này, đều là những con cáo từng trải qua bao sóng gió và được luyện tập mà thành.

Họ đang im lặng quan sát, cùng lúc đó, Hoắc Khải cũng đang quan sát bọn họ.

Muốn có được chỗ đứng trong doanh nghiệp gia đình như nhà họ Lý thì điều đầu tiên không phải là có thành tích tốt trong công việc mà là phải hiểu rõ những người này.

Chỉ cần hiểu những người này, thì anh mới có thể bắt bệnh bốc thuốc, biết làm sao đối phó với họ.

Đối với thế giới này, Hoắc Khải hiểu rõ một điều, cho dù là làm việc gì thì nói cho cùng đều là đối phó với người khác thế nào.

Cho dù anh muốn làm tốt một sản phẩm thì cũng là để được người khác yêu thích.

Con người là trung tâm của vũ trụ.

Hiểu được con người thì việc gì cũng sẽ thành công.

Thấy không ai nói chuyện, bà cụ dứt khoát nói: "Được rồi, buổi họp hôm nay đến đây kết thúc. Mọi người về làm việc đi".

Nói xong, bà cụ cũng quay người đi.

Từ động tác vô ý của bà ta đẩy Lý Thắng Bân, không khiến ai dìu có thể thấy tâm trạng của bà ta không hề vui vẻ.

Trong lòng mấy người của nhánh phụ lại nhảy số, không ít người lại nhìn Hoắc Khải, ánh mắt đã hoà nhã hơn nhiều.

Muốn chiếm cơ hội trước thì không thể coi nhẹ thằng nhãi này. Không nói là sẽ đi nịnh nọt lấy lòng thì ít nhất biểu hiện cũng phải tốt hơn một chút.

Có nhiều người đều đang nghĩ, làm sao tìm cơ hội tiếp cận với Hoắc Khải, nói vài lời ngon ngọt.

Những người ôm suy nghĩ này, không phải số ít, đến cả Lý Tinh Thanh cũng có chút động lòng.

Nhưng Lý Tinh Thanh lại không định tiếp cận Hoắc Khải, ở trong phòng họp bị Hoắc Khải làm mất mặt trước mặt mọi người, còn đâu thể diện nữa. Bảo ông ta chủ động làm thân thì tất nhiên là chuyện không thể xảy ra.

Ngoài ra, Lý Chính Thuỵ cũng không muốn làm thế, vì ông ta vẫn luôn không tin lời Hoắc Khải.

Lợi nhuận năm trên một tỷ, có cái con khỉ ấy, toàn là nói vớ vẩn. Nếu tiền kiếm dễ như thế thì nhà họ lý cũng không từ hạng trăm tỷ rơi xuống bước đường này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 384: Chụp Hình Lại

"Lý Phong này thật sự có năng lực đến vậy sao chứ, chỉ có kẻ ngốc mới tin!"

Lý Tinh Thanh và Lý Chính Thụy cùng nhau rời đi với vẻ mặt khinh thường.

Sau đó, ông ta lại còn lôi kéo người khác vào rồi nói: "Các người thấy chưa, bà cụ đúng là hồ đồ rồi, loại người đó mà cũng dám dùng. Nếu như nhà họ Lý có thể trở lại thời kỳ đỉnh cao bằng cách khoác lác thì còn đến lượt cậu ta hay sao? Tôi nói không phải chứ chúng ta nên tìm chút thời gian để kiến nghị với bà cụ đi. Nếu cứ hồ đồ mãi như thế này thì một ngày nào đó có chuyện lớn xảy ra cũng không biết chừng".

Trong số ít những người đó, chỉ có một người đồng ý với lời nói của Lý Tinh Thanh, còn những người khác thì chỉ bật cười ha hả rồi nhanh chóng lấy lý do bận việc gì đó để rời đi.

Lý Tinh Thanh có chút buồn bực, khi định nói tiếp thì Lý Chính Thụy đã nói: "Chẳng lẽ ông không thấy có rất nhiều người tin vào lời nói bậy bạ của cậu ta sao? Nếu như tôi đoán đúng, mấy ngày nay nhất định sẽ có nhiều người tới gặp Lý Phong để bàn bạc về chuyện cổ phiếu".

"Họ sẽ không ngốc như vậy chứ...", Lý Tinh Thanh giật mình nhìn sang.

"Nếu như họ đều là những người hiểu biết thì có để cho thằng nhóc đó nói không?", Lý Chính Thụy nói.

Chính vì có một số người ngu ngốc như vậy nên chuyện muốn mọi người đoàn kết lại là không thể nào xảy ra. Nếu như họ thật sự có thể đoàn kết, chắc chắn sẽ có thể nắm lấy quyền lực của dòng chính.

Những lời phát biểu của Hoắc Khải đã khiến cho những người ở chi phụ dao động. Chưa cần nói đến người khác, ngay cả Lý Tinh Thanh cũng vậy.

Lý Chính Thụy không ngu ngốc, ông ta có thể thấy rằng Lý Tinh Thanh cũng muốn làm điều đó. Chỉ là ông ta không thể cúi đầu xuống mà đi tìm đứa con hoang kia.

Nhìn bên ngoài thì có vẻ ổn, nhưng thực tế thì Lý Tinh Thanh cũng đang băn khoăn lắm.

Lý Chính Thụy cũng không nói gì nhiều với Lý Tinh Thanh, cho dù ông ta có không tin thì vẫn sẽ có nhiều người khác tin vào điều đó.

Lãng phí thời gian với những người này cũng giống như đang lãng phí cuộc sống của chính mình vậy.

Cho nên, Lý Chính Thụy cũng tìm cớ để không đi cùng với Lý Tinh Thanh nữa.

Sau khi rời khỏi tầm mắt của mọi người, Lý Chính Thụy nói với thư ký bên cạnh: "Liên lạc với người trong phòng kế hoạch để xem họ đang làm gì và muốn làm gì tiếp theo".

“Vâng”, thư ký gật đầu đáp lại.

Cả Lý Chính Thụy và thư ký đều coi loại câu hỏi này như một lẽ tất nhiên, cứ như thể bất kỳ ai cũng sẽ sẵn sàng trả lời, miễn là họ hỏi.

Đây cũng là điều dễ hiểu, vì dù sao thì vị trí của Lý Chính Thụy cũng được coi là đứng đầu bảng ở chi phụ.

Mười lăm người trong phòng kế hoạch vẫn chưa hình thành lòng trung thành với Hoắc Khải, mà cũng không cảm thấy cần phải dùng lòng trung thành của mình cho loại chuyện này.

Chỉ cần Lý Chính Thụy hỏi, sẽ có người sẵn sàng nói cho ông ta biết sự thật.

Lý Chính Thụy định tìm hiểu rõ ràng sự việc rồi tìm cơ hội để vạch trần bà cụ và những người khác trước công chúng. Khi đó, uy tín của dòng

chính sẽ bị ảnh hưởng trầm trọng, đó là điều tuyệt vời đối với ông ta. Sau này ở chi phụ còn ai dám làm trái lời của ông ta nữa đây?

Vào lúc này, Hoắc Khải đã trở lại phòng họp.

Mười lăm người mỗi người đều đang bận một việc riêng, sự xuất hiện của anh cũng không làm cho họ ngừng làm việc, lời trách mắng buổi sáng của Hoắc Khải như vẫn còn văng vẳng bên tai, nên không ai muốn lại mắc phải sai lầm tương tự.

Hoắc Khải rất hài lòng với thái độ làm việc của họ.

Thái độ làm việc phải như thế này mới đúng. Lãnh đạo bước vào phòng chẳng hỏi han gì đến mình thì mình không nhất thiết phải ngừng tay làm việc mà chào hỏi nịnh nọt làm gì. Muốn nịnh nọt thì cứ biến đi chọn công việc nhàn tản khác mà làm, đừng đến đây làm việc nữa.

Ở trong phòng họp một hồi, đột nhiên có người đứng lên, hưng phấn nói: "Tôi hiểu ra rồi!"

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía của người đó, nên khi người đó vừa ngẩng đầu lên nhìn một cái thì gương mặt liền đỏ bừng.

Người đó liếc nhìn Hoắc Khải, sau đó chạy nhanh tới, vừa hưng phấn vừa áy náy nói: "Giám đốc, tôi đã biết tại sao anh lại nói những số liệu đó là sai. Chúng tôi thật sự đã không kiểm tra kỹ. Tôi xin lỗi vì đã sơ suất như vậy!"

Họ đã làm việc chăm chỉ để tìm ra một số dữ liệu sai được Hoắc Khải nhắc nhở trước đó. Vì họ đang tìm kiếm dựa trên cơ sở lỗi sai nên cũng dễ dàng hơn bình thường.

Đặc biệt là rất nhiều chi tiết đã được chú ý cẩn thận hơn.

Lần này họ còn tìm được manh mối từ một số diễn đàn nước ngoài.

Trong nước cũng có không ít người đã từng tung ra các thông tin, nhưng tất cả đều bị xóa. Nhưng ở một số diễn đàn bên ngoài thì vẫn có thể tìm thấy.

Nhất là những thông tin liên quan đến ngành sản xuất. Những ngành này có yêu cầu rất cao đối với số liệu, chỉ cần phạm sai lầm nhỏ nhất cũng sẽ dẫn đến sự sai khác vô cùng lớn.

Ví dụ, ngành A có dữ liệu bán hàng tốt hơn ngành B và thị trường lớn hơn. Vậy thì bạn sẽ chọn ngành nào làm mục tiêu khai thác chính đây?

Nhưng sau khi làm được một thời gian, bạn mới phát hiện ra rằng số liệu bán hàng của ngành A bị phóng đại lên so với thực tế, chứ thật ra tiềm năng phát triển của ngành B còn lớn hơn, vậy chẳng phải bạn đã hao phí công sức bỏ ra rồi sao?

Hoắc Khải thật ra cũng không đặc biệt rõ ràng về số liệu của từng ngành, nhưng anh là người có tầm nhìn rộng nên có thể nhìn thấy được ngành nào tốt hơn chỉ trong nháy mắt.

Do đó, anh đã nhận định sai sót số liệu chính là nguyên nhân căn bản.

Mười lăm người trong phòng họp bây giờ mới biết Hoắc Khải lợi hại như thế nào, ai nấy cũng đều kinh ngạc, hơn nữa trong lòng còn tràn đầy khâm phục.

Giám đốc đúng là giám đốc, chỉ cần nhìn qua một cái là có thể tìm ra sai sót trong số liệu, chẳng trách bà cụ lại đồng ý thành lập phòng kế hoạch cho anh.

Cho dù là Khương Mẫn, La Ngọc Bình hay là những người khác, tất cả đều nhìn về phía Hoắc Khải với vẻ ngưỡng mộ.

Đối với chuyện này, Hoắc Khải cũng không hề tỏ ra tự hào hay vui mừng, chỉ thờ ơ nói: "Tôi không thích nghe người ta nói lời xin lỗi, hãy đảm bảo những chuyện như vậy sẽ không tiếp tục xảy ra trong tương lai! Những kế hoạch do chúng ta hoạch định phải được sử dụng. Công ty có tất

cả sức mạnh để hoàn thành nó. Nếu như làm việc ở quy mô lớn hơn, chúng ta chỉ cần đi sai hướng thì công ty sẽ có khả năng rơi vào tình trạng bất ổn. Vì vậy đừng nghĩ rằng sai sót số liệu chỉ là vấn đề nhỏ. Cũng giống như việc xây một ngôi nhà, nếu nền móng bị cong vênh thì ngôi nhà chắc chắn sẽ sụp đổ. Lúc đó không chỉ mất tiền, mà còn phải mất mạng".

Khương Mẫn và những người khác nghe xong đều toát mồ hôi hột, lúc đầu họ thật sự không quá coi trọng việc này, họ chỉ cảm thấy nếu số liệu sai thì sửa lại là được, bây giờ nghe giám đốc nói vậy mới cảm thấy thật nguy hiểm.

Suy nghĩ một chút mới nhận ra, quả thật những lời này rất đúng đắn.

Nếu như cập nhật số liệu sai khiến cho đường hướng phát triển của công ty bị ảnh hưởng, thì ai có thể gánh nổi trách nhiệm này?

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi cảm thấy tinh thần nặng nề.

Sau khi gia nhập phòng kế hoạch, đây là lần đầu tiên họ nhận ra rằng công việc của mình không phải là một công việc bình thường mà là một công việc rất quan trọng, mang theo trách nhiệm rất lớn.

Tâm tư của bọn họ như thế nào, Hoắc Khải đều có thể nhìn thấu.

Khiển trách ngay trước mặt về các số liệu sai sót sau đó bắt bọn họ tiến hành sửa đổi, chính là vì muốn cho những nhân viên tay mơ này tự nhận ra được tầm quan trọng của bọn họ.

Bây giờ xem ra việc dạy dỗ này cũng đã đạt được những hiệu quả nhất định.

Tuy nhiên, những người này vẫn chưa có hiểu biết đủ sâu về hoạch định chiến lược. Bây giờ bảo họ làm việc tiếp cũng khó phát huy tác dụng gì lớn. Nếu muốn để cho bọn họ một mình phụ trách, vẫn cần phải mất thêm một khoảng thời gian nữa.

Mà Hoắc Khải lại không có nhiều thời gian như vậy, nên chỉ có thể trong một khoảng thời gian ngắn thiết lập nên một khung xương chắc chắn cho những người này.

Chỉ cần phần khung được dựng lên chính xác, bọn họ mới có thể xông pha làm việc bên trong, dù cho xuất hiện một số sai sót nhỏ cũng đều có thể dễ dàng bù đắp.

Làm việc từ sáng cho đến tận 12 giờ đêm thì mọi người mới lần lượt ra về.

Hầu như cả ngày họ không bao giờ rời khỏi phòng họp, thậm chí khi đang ăn cơm, họ vẫn chăm chú vào máy tính để kiểm tra thông tin.

Thái độ làm việc và sự nhiệt tình như thế này hầu như không thể tìm thấy ở các bộ phận khác, mặc dù khiến cho bọn họ cảm thấy hơi mệt, tuy nhiên họ lại cảm thấy sự đam mê công việc nhiều hơn.

Khi mới vào làm, họ đều có ước mơ và rất có động lực.

Sau khi trải qua sự vùi dập khốc liệt của xã hội và gặp phải vô số những chuyện thị phi, thì những ước mơ và động lực này cũng dần dần bị phai nhạt.

Bây giờ họ đã tìm lại được ước mơ và động lực, tất nhiên sẽ cảm thấy trong người tràn đầy sức lực, muốn làm việc hai mươi tư giờ mỗi ngày.

Sau khi những người này rời đi, Hoắc Khải sắp xếp một chút trong phòng làm việc, chủ yếu là để xem kết quả lao động của bọn họ trong ngày hôm nay.

Cho dù là ba người tầm thường, nhưng nếu cùng nhau động não tìm ý tưởng thì cũng có thể đưa ra những chiến lược còn chu đáo hơn cả Gia Cát Lượng, đạo lý này quả thật không sai một chút nào.

Mặc dù năng lực cá nhân của mười lăm người này không phải là đỉnh cao, nhưng họ không vì thế mà tách rời nhau, hơn nữa còn phối hợp với

nhau rất ăn ý.

Sau khi thảo luận với nhau, họ thật sự đã đưa ra được một kế hoạch sơ khai.

Mặc dù theo quan điểm của Hoắc Khải thì kế hoạch này vẫn còn quá non nớt, nhưng nhìn chung cũng đã có được định hướng tổng thể.

Hoắc Khải đã không giúp họ sửa lại nó, vì đây cũng coi như là một bài tập, cho nên việc để bọn họ tự làm là điều đương nhiên. Anh chỉ cần đợi họ sử dụng hết các phương pháp rồi mới đưa ra quyết định.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 385: Ra Điều Kiện

Sau khi thu xếp xong, Hoắc Khải đóng cửa phòng họp rồi rời khỏi công ty.

Anh không ngủ trong phòng họp như ngày đầu tiên, vì không còn cần thiết nữa.

Không lâu sau khi Hoắc Khải rời đi, một bóng người lặng lẽ đi đến trước cửa phòng họp.

Khóa mật mã cũng không thể ngăn cản người đó cầm thẻ lên quẹt và mở cửa.

Sau khi vào phòng họp, người đàn ông lấy điện thoại ra và chụp lại mọi thứ. Bất kể là tài liệu hay máy tính, bao gồm cả những ý tưởng phức tạp và khó hiểu trên bảng trắng, đều chụp lại không sót một thứ gì.

Sau khi làm tất cả những điều này, người đàn ông lặng lẽ rời đi giống như khi đến.

Hai mươi phút sau, người này xuất hiện trong phòng của Lý Chính Thụy.

Nhận lấy điện thoại từ người đó, Lý Chính Thụy nhìn những tấm hình vừa được chụp, xem qua từng tấm một rồi hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Không còn gì nữa", người đó là thư ký của Lý Chính Thụy, đang trả lời ông ta: "Từ những thứ nhìn thấy trong phòng họp thì có vẻ như họ đang nghiên cứu hoạt động kinh doanh của công ty, và đã nghĩ ra một số thứ. Có khi nào họ thật sự sẽ thực hiện một vài dự án lớn với lợi nhuận hàng năm hơn một tỷ đồng không?"

“Nhất định chỉ là một trò hề, chuyện như vậy mà có thể dựa vào đám phế vật đó làm hay sao?”, Lý Chính Thụy chế nhạo.

Ông ta biết thông tin chi tiết về mười lăm người được Hoắc Khải tuyển dụng, họ đều được thuê từ bên ngoài hoặc bị loại khỏi các bộ phận khác.

Nếu xét về năng lực, về lai lịch và về độ nổi tiếng, thì chẳng có ai nổi trội.

Nếu đám tiểu tốt này mà cũng có thể làm nên những dự án lớn với lợi nhuận hàng năm hơn một tỷ, thì chẳng phải đang nói những người khác đều ngu ngốc như lợn gà hay sao?

Vẫn nói câu đó, Lý Chính Thụy không cho rằng có thể kiếm được tiền dễ như thế, sự sa sút của nhà họ Lý đã chứng minh điều này.

Bản thân ông ta cũng không nuôi hi vọng nhiều đối với nhà họ Lý. Nếu có thể duy trì công việc kinh doanh hiện tại và cắt giảm chi phí nhiều nhất có thể để tạo thêm doanh thu thì tốt, còn với mong muốn tái cấu trúc doanh nghiệp và tăng tỷ suất lợi nhuận, đó có phải là điều có thể thực hiện được chỉ với những người quen nhàn rỗi này hay không?

Xem qua một hồi, Lý Chính Thụy mất hứng, ném điện thoại cho thư ký, khinh thường nói: "Tôi còn tưởng rằng bọn họ có thể làm ra thủ đoạn nào, chứ loại chuyện này thì khác gì so với việc chúng ta tự làm chứ hả? Phòng kế hoạch sao, thật nực cười. Bà cụ đúng là đã hồ đồ rồi, bà ta đáng ra không nên như vậy. Thật lãng phí thời gian".

Lý Chính Thụy là người của chi phụ, mà quyền lực trong nhà họ Lý đều do dòng chính nắm giữ, nên cho dù chi phụ có mạnh đến đâu thì cũng chỉ có thể được sử dụng như một trợ thủ.

Đây đã là quy tắc từ hàng trăm năm trước, nhưng những người ở chi phụ vẫn luôn cảm thấy không công bằng.

Bậc vua chúa từ ngàn xưa còn biết thuận theo thời thế mà thoái vị, thế thì tại sao dòng chính có thể mãi mãi kiểm soát quyền lực được chứ?

Thế sự đổi dời, năm nay quyền lực phải thuộc về bên này.

Dòng chính nắm quyền nhiều năm như vậy, đã đến lúc cần phải thay đổi.

Lý Chính Thụy là một người rất tham vọng, ước mơ lớn nhất của ông ta trong cuộc đời này là trở thành người đứng đầu trong nhà. Nhưng bà cụ đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người, nếu bà còn sống thì không ai trong nhà họ Lý dám động thủ. Nếu không Lý Chính Thụy đã sớm làm khó dễ việc thay đổi người cầm quyền rồi.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy thông tin từ mười lăm người của phòng kế hoạch, Lý Chính Thụy đột nhiên cảm thấy bà cụ thật sự đã đến giai đoạn lẩm cẩm rồi, đã đến lúc thay đổi người nắm quyền.

Làm thế nào một người già lẩm cẩm có thể kiểm soát một quyền lực lớn như vậy được nữa?

Tuy nhiên, nếu muốn nắm quyền, trước tiên phải chắc chắn rằng bên bà cụ sẽ không có ai thế chỗ. Ngoài ra, những người ở chi phụ cũng phải liên kết lại với nhau.

Nghĩ lại trong cuộc họp buổi sáng, có một số người trong chi phụ đã bị tác động bởi Hoắc Khải, trên mặt lộ rõ vẻ hợp tác, Lý Chính Thụy vô cùng tức giận.

Đúng là ngu ngốc. Chỉ có loại không não mới đi tin những lời đó?

Chỉ cần có đầu óc một chút là thấy, không thể hoàn thành chỉ tiêu lợi nhuận hàng năm hơn 1,5 tỷ trong ba năm chỉ với một số lượng người ít ỏi như vậy!

Cậu ta đâu phải là thần thánh!

Xem ra đã đến lúc đánh cho mấy người đó tỉnh ra, để tránh việc bọn họ lại đi ngu xuẩn liên kết với người trong dòng chính. Đến lúc đó thì ông ta có muốn làm gì cũng không dễ dàng.

Hoắc Khải trở về nhà họ Lý cũng không được rảnh rang.

Vừa vào đến cửa là anh đã bị Tào Hạc Minh chặn lại.

"Bà cụ nói khi cậu trở lại thì phải sang gặp bà trước", Tạo Hạc Minh trợn mắt nói.

Vị quản gia này của nhà họ Lý luôn tỏ thái độ không hài lòng với Hoắc Khải, luôn trừng mắt nhăn nhó khi hai người gặp nhau.

"Muộn như vậy rồi, cũng không tiện lắm. Có chuyện gì ngày mai lại nói", Hoắc Khải nói xong thì chuẩn bị vào nhà.

Kết quả là, Tào Hạc Minh vẫn chặn cửa, không cho anh vào.

"Cậu dám không nghe lời bà cụ, thật quá hỗn xược! Cậu thật sự cho rằng không có ai trong nhà họ Lý này có thể quản cậu hay sao!", Tào Hạc Minh trừng lớn hai mắt.

Hoắc Khải đúng là đã muốn nói với lão ta rằng nhà họ Lý thật sự không có ai có thể quản nổi anh.

Nếu muốn cắt tiền thì anh cũng không quan tâm, dù sao anh cũng có nhiều nguồn thu nhập khác.

Nếu muốn đánh nhau, thì anh vẫn có Đường Thế Minh. Bình thường mười mấy hai mươi người cũng không thể đánh lại. Nói chung, nhờ Đường Thế Minh bảo vệ cho anh an toàn rời khỏi nhà họ Lý là không thành vấn đề.

Mà bây giờ là xã hội pháp quyền, động tay động chân để ngăn cản một người rời đi thì cũng không thực tế.

Tuy nhiên, xét trên mối quan hệ hợp tác với nhà họ Lý, Hoắc Khải cũng không muốn mọi chuyện trở nên quá căng thẳng.

Anh cũng hiểu được, sáng nay bà cụ không nói lời nào, đợi đến khi về nhà lại bảo Tào Hạc Minh chặn ở cửa bắt gặp mặt, chắc hẳn là vì chuyện lúc sáng.

Có lẽ bà cụ đã bực bội cả ngày nay.

Nếu mà anh còn không đi gặp mặt, thì không biết bà cụ sẽ còn nghĩ ra ý tưởng tồi tệ nào để trấn áp anh nữa.

Suy nghĩ về điều này, Hoắc Khải cũng không giằng co nữa, xoay người đi về phía phòng của bà cụ.

Nhìn thấy Hoắc Khải bước đi, Tào Hạc Minh tỏ vẻ đắc ý. Lão ta tưởng Hoắc Khải sợ hãi trước lời đe dọa của lão ta. Nếu không, tại sao lại rời đi ngay lặp tức vào giữa đêm như vậy?

Tào Hạc Minh đắc thắng, miệng như ngoác lên đến tận mang tai.

Lão ta đằng hắng một tiếng sau lưng của Hoắc Khải, sau đó tự nhiên đi theo.

Đi được nửa đường, Tào Hạc Minh còn cố ý tăng tốc vượt qua Hoắc Khải rồi mắng: "Nhanh lên đi, bà cụ đã chờ cậu cả một ngày đấy!"

Hoắc Khải liếc lão ta một cái, không thèm đáp lời, vẫn thong thả đi theo phía sau.

Nếu đổi lại là một người cao tuổi khác, vì lo lắng cho thể lực kém của người già, có thể Hoắc Khải đã tăng tốc độ của mình. Nhưng đối với bà cụ đầy mưu mô đó, Hoắc Khải cũng không muốn làm hài lòng bà ta làm gì.

Phải mất vài phút để Hoắc Khải đi đến nơi.

Vừa bước vào là đã nghe thấy Tào Hạc Minh than thở với bà cụ.

"Cậu Lý Phong thật quá đáng, tôi đã thông báo cho cậu ta từ lâu, mà bây giờ còn chưa đến, rõ ràng là không xem bà chủ ra gì".

Bà cụ đang ngồi bên bàn, chén trà trên tay đã cạn mà cũng không pha thêm trà mới. Bởi vì tâm tình của bà cụ đang không được tốt. Sau khi uống trà, bà ta cảm thấy khỏe hơn nhưng cũng khó đi vào giấc ngủ hơn.

Mà với tâm trạng không tốt bây giờ, bà cụ cũng không muốn uống trà.

Đặc biệt là sau khi nghe những gì Tào Hạc Minh nói, bà ta lại càng cáu kỉnh.

Hoắc Khải lại vừa lúc có mặt ở đây. Nhìn thấy Hoắc Khải, lửa giận trong lòng bà cụ lại ngay lập tức bộc phát.

Bà ta nhìn Hoắc Khải, lạnh lùng nói: "Cậu đúng là không có phép tắc. Hay là cậu muốn lần nào tôi cũng phải đích thân đến mời cậu thì cậu mới tới đây?"

Tào Hạc Minh đứng một bên, vừa đắc thắng vừa hả hê.

Hoắc Khải cũng không thèm nhìn tới lão ta, chỉ nói với bà cụ: "Muộn như vậy còn tìm tôi, không biết là có chuyện gấp rút gì? Nếu như chỉ muốn khiển trách tôi không coi trọng đạo hiếu thì đợi đến ngày mai cũng được, tôi sẽ đứng yên lắng nghe, bây giờ không làm phiền bà nghỉ ngơi nữa".

“Sao cậu có thể nói với bà cụ như thế!”, Tào Hạc Minh trừng mắt nhìn anh nói.

Hoắc Khải lúc này mới nhìn lão ta, rồi lại quay sang nói với bà cụ: "Vừa hay tôi cũng đang có vài điều muốn nói với bà. Việc đầu tiên, về việc tối ưu hóa kinh doanh, đã có kế hoạch sơ bộ. Nếu không có gì bất ngờ thì sẽ mất tối đa là hai ngày để có thể đưa ra phương án đầu tiên".

Bà cụ còn muốn khiển trách Hoắc Khải thêm vài câu, nhưng hiện tại nghe anh nói đến đây, hai mắt liền sáng lên: "Nhanh như vậy sao?"

“Nếu đã có định hướng rồi thì sẽ không khó để đưa ra phương án”, Hoắc Khải nói.

Bà cụ ồ lên một tiếng rồi hỏi: “Còn việc gì nữa?”

"Việc thứ hai, tôi có thể cố gắng đưa cho bà phương án đầu tiên vào ngày mai. Hơn nữa, tôi có thể đảm bảo rằng phương án này sẽ không khó

thực hiện và sẽ đạt được mức lợi nhuận mà bà yêu cầu trong thời gian ngắn nhất. Tuy nhiên, tôi có một điều kiện".

“Cậu nói đi!”

“Sa thải người này đi, cho dù bà thay ai làm quản gia cũng được, tôi không muốn nhìn thấy lão ta”, Hoắc Khải nói.

Người mà anh đang nói đến đương nhiên là Tào Hạc Minh.

Nghe được những gì Hoắc Khải vừa nói, sắc mặt của Tào Hạc Minh đột nhiên trở nên khó coi, lão ta chỉ vào Hoắc Khải: "Cậu đừng có quá đáng!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 386: Cảnh Giác

Điều quan trọng nhất là, bây giờ gần như đã có thể xác định rằng một nhà họ Đinh chỉ xếp hạng bảy hạng tám lại có liên quan đến kẻ giả mạo. Vậy phải chăng vẫn còn có nhà họ Vương, nhà họ Đường, nhà họ Tống cũng giống như vậy?

Có vô số doanh nghiệp gia đình trong nước, và cũng có vô số các công ty cổ phần.

Tâm trạng của Hoắc Khải chùng xuống. Xét trên tình hình hiện tại, thì kẻ giả mạo anh không chỉ hành động một mình. Có rất nhiều người khác cũng đang rình rập xung quanh. Một nhà họ Đinh đã lộ diện, nhưng không biết vẫn còn có bao nhiêu người đang lẩn trốn trong bóng tối.

Điều này khiến cho Hoắc Khải càng thêm cảnh giác, trước đây anh đã nghĩ quá đơn giản về kẻ giả mạo này.

Vốn tưởng rằng kẻ giả mạo đó chỉ là một con rối bị ai đó đẩy lên sân khấu, bây giờ xem ra người đẩy hắn lên không phải chỉ là một ai đó mà là cả một nhóm người.

Thứ hạng của nhà họ Hoắc trên cả nước sắp nhảy vọt lên ba bậc, nên cũng có vô số người lăm le muốn xâu xé miếng bánh này.

Bọn lòng lang dạ sói đều đang tìm cơ hội để cắn xé một miếng, nên việc bọn chúng dám giết anh cũng là chuyện có thể nhìn ra được.

Cùng lúc đó, Hoắc Khải cũng nghĩ đến bố của Lý Phong.

Bố của Lý Phong đã bị ám sát, và kẻ sát nhân rất có thể có liên quan đến nhà họ Hoắc.

Khi lần đầu tiên biết về chuyện này, Hoắc Khải đã nghĩ không biết nhà họ Hoắc có bao nhiêu người tham gia. Còn bây giờ, anh đang tự hỏi liệu

những người đã ám sát bố của Lý Phong có liên quan đến những người đã giết anh hay không.

Trong lòng anh có linh cảm rằng hai chuyện này có thể là do cùng một nhóm người gây ra!

Khi nhà họ Lý sắp nổi lên, họ đã giết bố của Lý Phong.

Khi nhà họ Hoắc muốn lọt vào top 3 toàn quốc, thì họ liền giết chết ngôi sao hi vọng của họ Hoắc.

Nhóm sát nhân này hoạt động một cách bí mật, lại rất táo bạo và nham hiểm.

Hoắc Khải đã thầm đưa ra một quyết định, rằng anh phải ẩn sâu hơn bọn chúng, nếu như chưa đi đến bước đường cùng thì anh cũng sẽ không dễ dàng xuất đầu lộ diện.

Trước khi tìm được những người này, anh nhất định phải cảnh giác. Cái chết trong quá khứ chính là bài học dành cho anh!

"Sao anh không nói gì? Anh cũng thấy tôi phiền phức sao?", Đường Trọng Vi bất mãn nói.

Hoắc Khải định thần lại, đáp lời cô ấy: "Không có, chỉ là tôi đang nghĩ, người phụ nữ nhà họ Đinh kia làm gì có điểm nào tốt hơn cô? Cái người gọi là ngôi sao hy vọng đó thật chẳng có chút hiểu biết nào cả".

“Anh không được phép nói xấu anh ấy!”, Đường Trọng Vi thở phì phì nói: “Anh ấy nhất định đã gặp phải khó khăn gì đó, có lẽ nhà họ Hoắc ép anh ấy làm chuyện này”.

Hoắc Khải cười gượng gạo. Đường Trọng Vi vẫn đang cố bảo vệ danh tiếng của anh, điều này thật sự rất cảm động. Nhưng cô gái này quá ngây thơ, với địa vị của Hoắc Khải ở trong nhà họ Hoắc, ai có thể ép buộc anh làm chuyện mà anh không muốn làm kia chứ?

Lại nói, sao nhà họ Hoắc có thể ép buộc anh từ bỏ viên ngọc quý của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị và kết hôn với một người phụ nữ họ Đinh có cấp bậc thấp hơn chứ?

Rõ ràng đây là một vụ làm ăn thua lỗ!

Hoắc Khải không thể nói ra những điều này quá rõ ràng, vì nếu nói ra cũng có chút xúc phạm Đường Trọng Vi.

Cô ấy thật sự yêu anh vì bản thân anh chứ không phải vì tiền bạc hay danh vọng, Hoắc Khải không bao giờ muốn làm một thứ tình cảm trong sáng như vậy trở nên hoen ố.

Anh chỉ hy vọng qua chuyện này Đường Trọng Vi có thể mau chóng quên anh đi, nếu không sau này Đường Trọng Vi còn có thể gặp phải nhiều tình huống tồi tệ hơn vì kẻ giả mạo đó.

Sau khi suy nghĩ, Hoắc Khải nói: "Chi bằng cô cứ đi ra ngoài một chút, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Như vậy cô sẽ cảm thấy tốt hơn".

"Tôi không muốn đi. Tôi không quen với ai ở đây, lại không có ai đi cùng, cảm thấy rất nhàm chán! Giai Minh bảo tôi tìm anh, anh có thời gian đi cùng tôi không?", Đường Trọng Vi hỏi.

“Nếu cô đến tìm tôi đi uống rượu, có lẽ bây giờ cũng không còn đủ thời gian”, Hoắc Khải nói.

Đường Trọng Vi không phải là người có thể uống rượu nhiều, và Hoắc Khải cũng không muốn cô trở thành một người thích dùng rượu để giải sầu.

Vừa nói đến việc uống rượu thì Đường Trọng Vi đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Lần trước thật tồi tệ, cô ấy đã uống rượu say đến mức bất tỉnh. Cũng may không gặp phải kẻ ác, nếu không danh tiếng cả đời này của cô ấy đã bị hủy hoại mất rồi.

Đến tận bây giờ Đường Trọng Vi vẫn còn cảm thấy có chút sợ hãi, tại sao cô lại can đảm như vậy, dám cả gan tìm đến một người đàn ông không quen thân để cùng uống rượu? Hơn nữa còn dám uống say đến như vậy!

Nhưng phải nói, sự việc này đã khiến cho cô ấy cảm thấy yêu mến Hoắc Khải hơn.

Một người phụ nữ say rượu nằm trước mặt anh, nhưng anh đã không làm gì sai trái với cô ấy. Người như vậy rất đáng để được khen ngợi và tin tưởng.

Ngoài ra, phong cách làm việc của người đó quả thật rất giống với vị hôn phu của cô ấy.

Đây là lý do tại sao Hoắc Giai Minh đề nghị cô đến gặp Hoắc Khải, và Đường Trọng Vi đã trực tiếp gọi điện đến mà không cần suy nghĩ.

Đối với Hoắc Khải, cô ấy có cảm giác thân thuộc và gần gũi hết sức tự nhiên, trong tiềm thức cô ấy luôn muốn được gần anh. Chỉ là Đường Trọng Vi không biết chân tướng thật sự, nên luôn cảm thấy bản thân mình có chút không đứng đắn.

Rõ ràng là cô ấy yêu vị hôn phu của mình nhiều như vậy, sao có thể nghĩ đến người đàn ông khác được.

"Tôi không thích uống rượu, chỉ muốn tìm anh nói chuyện cho khuây khỏa một chút. Không muốn thì đi mua sắm cũng được", Đường Trọng Vi nói.

“Đi mua sắm cũng được, nhưng tôi có rất ít thời gian trống, sợ không thể dành nhiều thời gian cho cô”, Hoắc Khải nói.

"Không sao, anh chỉ cần đồng ý là được. Tôi sẽ đặt vé ngay bây giờ, muộn nhất là ngày mai tôi sẽ đến", Đường Trọng Vi nói.

Hoắc Khải cũng không từ chối nữa mà nói: "Lên máy bay thì gọi điện báo trước cho tôi, tôi sẽ tới đón cô".

Hai người thống nhất một khoảng thời gian ước chừng rồi cúp điện thoại.

Vừa cúp điện thoại, tiếng của Phan Tư Mễ liền truyền đến từ phía sau: "Hay lắm, tình nhân nhỏ đến rồi. Nói chuyện vui vẻ như vậy sao? Thế mà tôi còn tưởng rằng anh thật sự là một chính nhân quân tử".

Hoắc Khải bình tĩnh cất điện thoại vào trong túi, quay đầu nhìn cô ta nói: "Nghe trộm người khác nói chuyện điện thoại là hành động rất bất lịch sự. Cô ở nước ngoài nhiều năm như vậy mà vẫn chưa học được điều đó sao?"

“Đừng có mà lên mặt với tôi, tôi nghe trộm lúc nào, là do anh nói chuyện điện thoại quá to, không đúng sao?”, Phan Tư Mễ nói.

Hoắc Khải không thèm dây dưa với cô ta ở đây, đứng dậy nói: "Cô cũng ăn xong rồi, vậy tôi về trước đây".

“Anh có chắc là không muốn về nhà cùng tôi uống một tách trà không?”, Phan Tư Mễ cười nói: “Trà Phổ Nhĩ mà tôi vừa mua có vị rất ngon, anh tới thử xem?"

“Uống không quen, tôi đi đây”, Hoắc Khải nói, thẳng thừng rời đi.

Phan Tư Mễ không đuổi theo, cô ta chỉ nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Hoắc Khải, thật lâu sau mới thở ra một hơi dài.

Đừng nhìn thấy cô ta lúc nào cũng tỏ ra cởi mở trước mặt Hoắc Khải mà lầm tưởng, thật ra trái tim cô ta lúc nào cũng đập loạn xạ khi gặp anh.

Hành vi của cô ta bây giờ hoàn toàn khác với nhận thức trước đây của cô ta, cô ta từng là một người phụ nữ vô cùng lạnh nhạt với đàn ông. Từng có rất nhiều người đến cầu hôn, nhưng rất ít người trong số đó có vinh dự được ăn tối cùng với cô ta.

Nhưng bây giờ cô ta lại đang đe dọa và dụ dỗ một người đàn ông đi ăn cùng, còn ngỏ ý mời người ta đến nhà uống trà.

Mời đến nhà uống trà có ý nghĩa gì, Phan Tư Mễ không phải trẻ con, tất nhiên là hiểu ý nghĩa sâu xa đằng sau đó.

Chính cô ta cũng không biết bằng cách nào mà cô ta lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Cô ta đương nhiên biết Hoắc Khải là một người đàn ông đã có gia đình, vợ của anh còn chính là người bạn gái thân nhất của cô ta thời đại học!

Về tình về lý, chuyện này là hoàn toàn sai trái.

Nhưng cô ta không thể ngừng lại, mỗi đêm khi ở một mình, cô ta đều sẽ nghĩ đến người đàn ông này.

Đặc biệt là khi tưởng tượng đến cảnh anh cùng Ninh Thần ở bên nhau, cô ta lại cảm thấy hoảng sợ.

Khi còn học đại học, người bạn trai yêu dấu của cô ta đã yêu Cơ Hương Ngưng, sau khi tốt nghiệp đại học, cô ta cuối cùng cũng gặp được một người đàn ông vừa mắt, nhưng đã là chồng của Ninh Thần.

Tại sao những người mà cô ta thích luôn thuộc về những người khác xung quanh cô ta?

Có phải là do bản thân cô ta quá xúi quẩy hay không?

Nét mặt của Phan Tư Mễ có vẻ hơi bối rối, bây giờ cô ta thậm chí còn không biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Cô nàng bác sĩ tâm lý xinh đẹp này đã chìm sâu vào màn sương mù của cuộc đời.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Hoắc Khải gọi điện cho Ninh Thần, hỏi cô đã ăn cơm chưa.

Ninh Thần nói với anh rằng cô đang thảo luận thêm về các chi tiết trong kế hoạch hợp tác với bên phía đường sắt.

Việc quảng bá trên đường sắt cao tốc nay đã phần nào mang lại hiệu quả, nhưng vẫn còn tồn tại nhiều việc trái với mong đợi.

Người đi đoạn đường ngắn không mấy vui vẻ khi ăn trên xe, nên đối tượng khuyến mãi chính là hành khách đi đường dài. Tuy nhiên, vấn đề thật sự là hầu hết hành khách đi tàu đường dài đều đi cả một gia đình, họ sẽ tự mang theo đồ ăn hoặc lên toa ăn đặt suất ăn.

Nói một cách đơn giản, nhận thức của các hành khách ngày nay đã ngày một tăng cao, họ cảm thấy rằng việc ăn uống trong một không gian kín là một hành vi rất bất lịch sự.

Chính vì vậy, việc phổ biến rộng rãi thực phẩm giảm béo đã trở nên khó khăn hơn.

Bên cạnh đó, tàu cao tốc cũng có toa ăn riêng, nhiều toa được ký hợp đồng. Người ta ký hợp đồng với xe tải thức ăn để kiếm tiền, có liên quan đến thu nhập của rất nhiều nhân viên, hiển nhiên cô không thể bảo họ ngừng các hình thức cung cấp thức ăn khác chỉ để thúc đẩy thực phẩm giảm béo của công ty.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 387: Cao Thủ Mười Mấy Năm Trước

Ninh Thần đã đàm phán với bên kia một thời gian rồi, ý của bọn họ là hạ thấp giá cả của thực phẩm giảm cân, dùng giá cả đổi lấy số lượng.

Thế nhưng Ninh Thần không đồng ý, từ đầu đến cuối cô luôn ủng hộ quan điểm của Hoắc Khải, giá cả chưa bao giờ là nguyên nhân chủ yếu để quyết định lượng tiêu thụ, nếu không thì hãng điện thoại nào đó sẽ chẳng đạt mức doanh thu cao nhất thế giới.

Đúng lúc Hoắc Khải gọi điện tới, Ninh Thần định hỏi ý kiến của anh.

Hoắc Khải ngẫm nghĩ rồi nói: "Thực ra nguyên nhân chủ yếu nhất khiến người ta không mua đồ trên tàu là bởi vì nó giống với hàng vỉa hè, khó giành được lòng tin của mọi người. Nhất là loại thức ăn như thực phẩm giảm cân, nó liên quan đến sức khỏe của mọi người, giá cả lại đắt hơn cơm hộp bình thường. Bởi vì nghi ngờ như thế nên mới có ít người mua. Muốn giải quyết vấn đề này, cách đơn giản nhất là hình thành hiệu ứng thương hiệu, nói đơn giản hơn thì chính là quảng cáo".

Trong mắt rất nhiều người, quảng cáo là một sự đầu tư vô dụng, chẳng thà dùng số tiền đó để sản xuất thêm nhiều sản phẩm hơn, hoặc là giảm lợi nhuận đi một chút.

Nhưng Hoắc Khải thì khác, anh đứng trên đỉnh núi quan sát sự đời, tất nhiên là anh hiểu rõ hiệu quả của quảng cáo, nó không phải là thứ hôm nay tung ra thì ngày mai sẽ có cả đống người đến mua.

Phải để lại hình tượng đáng tin trong tiềm thức của mọi người, như vậy thì mọi người sẽ ưu tiên lựa chọn sản phẩm ấy trong lúc mua những vật phẩm tương tự.

Vậy nên quảng cáo là việc bắt buộc phải làm, hơn nữa còn phải quảng cáo lâu dài mới có thể sinh ra hiệu quả, nếu không vì sao những công ty

hàng đầu thế giới lại bỏ ra tỷ mấy hai tỷ một năm để quảng cáo trên khắp mọi mặt trận?

Điều khác biệt duy nhất là sự nghiệp của Hoắc Khải đang nằm ở giai đoạn đầu của thời kỳ phát triển, nếu đổ quá nhiều tiền vào quảng cáo thì không thể chịu được sức ép tài chính.

Đúng là quảng cáo có tác dụng, nhưng hiệu quả quá chậm, anh không thể chờ đợi được.

Hoắc Khải ngẫm nghĩ thêm một lát rồi nói: "Trên tàu có những chiếc ti vi nhỏ đăng tin truyền thông, giá cả quảng cáo không cao lắm. Chúng ta có thể đề nghị với bên đường sắt, lấy số vốn thấp nhất để quảng cáo thực phẩm giảm cân trên ti vi. Đương nhiên, quảng cáo không nên quá phức tạp, cũng không thể quá máy móc, nhất định phải có sáng tạo, đừng biến nó thành việc bán hàng qua ti vi, bởi vì như vậy sẽ tự hạ đẳng cấp. Những chuyện cụ thể thì bọn em nghiên cứu thêm xem sao".

Ninh Thần ừm một tiếng rồi nói: "Để em bàn với bọn họ trước, đến lúc đó sẽ thống nhất xem nên làm quảng cáo thế nào. Anh về trước đi, em đưa Đường Đường tới chỗ bố mẹ rồi, anh có thể về nghỉ ngơi trước một lát".

"Anh biết rồi".

Sau khi tắt máy, Hoắc Khải ngẫm nghĩ rồi không về thẳng nhà mà đi tới quán net.

Anh bật một chiếc máy tính để lên mạng, dùng một email mới lập để gửi mail tới một địa chỉ.

Nội dung của email ấy trông thì có vẻ như rất bình thường, như một bản thảo tin tức, nhưng thực tế trong đó ẩn giấu mật mã bằng chữ, chỉ có người biết mật mã thì mới hiểu được nội dung thực sự của nó.

Sau khi gửi mail đi, Hoắc Khải ở đó thêm một lát nữa, xác định rằng không có ai chú ý tới mình thì mới tắt máy rời đi.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng khá âm u cách đó mấy ngàn cây số, một người đàn ông đang ngồi xổm trên ghế ăn mỳ tôm.

Máy tính đột nhiên vang lên âm thanh có thông báo mới. Nhìn thấy email hiện lên ở bên dưới góc phải màn hình, anh ta hơi sửng sốt.

Sau đó, người đàn ông ấy lập tức hưng phấn đặt mỳ tôm lên bàn, chẳng hề để ý tới chuyện nước mỳ bắn ra vì động tác quá dồn dập của mình. Anh ta kích mở email, nhìn thấy một bản thảo tin tức.

Đọc lướt qua nội dung một lượt, mấy phút sau, anh ta đập bàn một cái rồi nhảy cẫng lên reo hò: "Cuối cùng cũng đến lượt tôi làm việc cho anh rồi!"

Người này không có tên, hoặc có thể nói rằng anh ta không muốn bất cứ ai biết tên của mình, bởi vì anh ta không có công việc, hứng thú duy nhất là thăm dò các loại bí mật trong thế giới máy tính.

Kể từ mười lăm năm trước, khi Hoắc Khải vẫn còn là học sinh cấp ba, anh đã tiếp xúc với internet rồi.

Khi đó anh trẻ tuổi hăng hái, vô cùng tò mò về thế giới giả lập tươi mới ấy, vì thế anh đã bỏ thời gian và sức lực ra để học tập đủ mọi tri thức và kỹ xảo.

Chẳng bao lâu sau, Hoắc Khải trở thành một cao thủ máy tính cực kỳ tài giỏi.

Trong một lần tình cờ, anh đã gặp được một cao thủ máy tính khác trong thế giới ảo, cả hai dốc hết sức lực để công phá máy tính của nhau.

Cuối cùng, Hoắc Khải giỏi hơn một bậc, đánh bại được người đó.

Người đó yêu cầu được so tài một lần nữa, nhưng Hoắc Khải không đồng ý, chỉ để lại một tin nhắn cho anh ta: "Muốn khiêu chiến tôi một lần nữa thì phải làm một chuyện giúp tôi, làm gì thì sau này tôi sẽ nói cho anh".

Sau đó, hầu như Hoắc Khải không đăng nhập vào tài khoản của mình nữa.

Mà mối liên hệ giữa anh và chuyên viên máy tính ấy cũng chỉ là một địa chỉ mail từ mười mấy năm trước mà thôi.

Bây giờ đã bao năm trôi qua, Hoắc Khải gửi tin nhắn chủ yếu là để thăm dò xem người đó có còn tồn tại không.

Điều đáng mừng là người ấy rất kiên nhẫn, chờ mười mấy năm mà vẫn không chịu từ bỏ.

Hơn nữa chỉ bởi vì một câu nói của Hoắc Khải, anh ta lập tức cam tâm tình nguyện làm việc, không có một ý kiến nào hết.

Chỉ có thể nói rằng anh ta thực sự rất say mê máy tính, say mê đến mức không cần cố kỵ bất cứ một điều gì khác.

Hoặc có thể nói rằng anh ta quá để bụng tới thất bại trong quá khứ, vậy nên mới khát khao được so tài với Hoắc Khải thêm một lần nữa.

Lần này, anh ta nhất định phải chiến thắng!

Chuyện mà Hoắc Khải bảo anh ta làm rất đơn giản, đó là xâm nhập vào mạng lưới máy tính có quyền hạn tối cao trong nhà họ Hoắc, điều tra tất cả những email đã gửi đi trong một năm trước và năm nay.

Đối với người bình thường, rất có thể đây là một chuyện không tưởng.

Một năm trước và một năm này, thế có nghĩa là những email gửi đi trong hai năm, thế này thì phải dò tìm thế nào?

Không nói tới những email đã bị xóa, chỉ tính riêng những mail mới gửi gần đây thôi, muốn tìm ra được thì cũng phải vượt tường lửa của công ty ấy.

Phải biết rằng, một khi làm chuyện này thì cũng đồng nghĩa với việc phạm pháp, xâm phạm lợi ích của công ty.

Bị người ta tóm được thì chắc mẩm là sẽ bị gán cho cái tội phá hoại an ninh mạng.

Nhưng đối với người đàn ông suốt ngày chỉ biết ôm máy tính như một kẻ điên thế này, bất cứ một tội danh gì cũng không thể ngăn cản quyết tâm so tài với Hoắc Khải.

Anh ta chưa trả lời email của Hoắc Khải là bởi vì anh ta có thể nhìn ra được đó là tài khoản mới lập, có thể chỉ mới được sử dụng để tránh bị người khác nghi ngờ mà thôi.

Nếu vậy thì rất có thể lần sau sẽ không dùng tài khoản này nữa.

Vậy nên anh ta không cần quan tâm tới chuyện phải trả lời Hoắc Khải thế nào, mà chỉ lập tức đi xâm nhập vào mạng lưới có quyền hạn tối cao của nhà họ Hoắc, xem rốt cuộc bọn họ đã sử dụng tài khoản của công ty email nào.

Trước tiên là tìm ra công ty, sau đó sẽ xâm nhập vào mạng lưới nội bộ của công ty để lấy trộm dữ liệu bí mật, sau đó loại trừ từng cái một.

Chuyện này không hẳn là dễ dàng, cho dù anh ta có thể tùy tiện vượt tường lửa của bất cứ một công ty nào trên thế giới, thế nhưng vẫn sẽ rất tốn thời gian để tìm ra những email có tính hạn chế ấy.

Thực ra Hoắc Khải cũng có năng lực để làm chuyện này, nhưng anh không muốn đích thân ra tay.

Hành động vứt bỏ Đường Trọng Vi để cưới con gái nhà họ Đinh của tên giả mạo khiến Hoắc Khải càng thêm đề phòng.

Anh cần ẩn nấp kỹ hơn nữa, nếu không cần thiết thì anh tuyệt đối sẽ không đích thân làm bất cứ chuyện gì để người ta có thể dễ dàng bắt thóp mình.

Cũng như việc điều tra email này vậy, để chuyên viên máy tính mười mấy năm trước giúp đỡ là sự lựa chọn tốt nhất.

Người đó không ở trong nước, cho dù điều tra ra thì cũng khó mà kết tội được.

Huống chi Hoắc Khải cũng không dám chắc là có thể mời được người này.

Dù sao cũng đã qua nhiều năm thế rồi, chỉ cần là người bình thường thì đều đã từ bỏ.

Chuyện này có thành công hay không thì nó cũng không phải lựa chọn tối ưu của Hoắc Khải, anh chỉ cố gắng để sử dụng một số thủ đoạn kín đáo mà thôi.

Thành công thì tốt, mà không thành công thì cũng chẳng sao.

Sau khi rời khỏi quán net, Hoắc Khải tới thẳng nhà bố mẹ vợ.

Bây giờ anh có thể coi là người được yêu thích nhất trong nhà họ Ninh. Từ lâu Ninh Quốc Năng đã không còn bày ra cái thái độ ác liệt như trước kia nữa, lần nào nhìn thấy Hoắc Khải cũng vui vẻ ra mặt. Điều duy nhất khiến ông bố vợ này khó chịu là ông muốn vớt vát lại mặt mũi sau lần uống rượu thua Hoắc Khải, nhưng lần nào cũng bị Đặng Tuấn Mai ngăn cản.

Cũng chẳng có nguyên nhân nào khác, chỉ nói là ông đã lớn tuổi rồi mà còn so bì tửu lượng với thanh niên thì khác nào tự rước nỗi bực dọc vào người.

Ninh Quốc Năng không chịu thua cũng chẳng làm gì được, ai bảo ông sợ vợ cơ chứ.

Còn Đặng Tuấn Mai thì đúng với câu nói kia, mẹ vợ xem con rể, càng xem càng hài lòng.

Những chuyện mà Hoắc Khải làm gần đây khiến bà vô cùng vừa ý, chỉ muốn chuyển hết tất cả tài sản cho anh để chứng tỏ sự quý mến của gia đình mình.

Hoắc Khải cảm nhận rất rõ những điều ấy, đồng thời cũng ngày một đồng lòng với gia đình này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 388: Chấn Hưng Nhà Họ Lý

"Lợi nhuận có thể trả nhiều, nhưng quyền quản lý chúng ta phải tự nắm lấy. Nếu bọn họ muốn có được thì phải lấy lợi nhuận ra đổi, hai chọn một", Hoắc Khải nói tiếp: "Bà cũng không cần phải lo họ sẽ lấy hết quyền quản lý đi, lấy đi càng nhiều thì lợi nhuận càng ít. Đối với chúng ta mà nói, cho dù là tiền hay là quyền thì nhiều thêm cái nào thì lãi lời cái đấy, lấy cái nào cũng như nhau cả thôi. Còn những người chi phụ kia thì quá tham lam. Thứ vốn dĩ không thuộc về bọn họ, lại chỉ mong cầm được càng nhiều càng tốt. Dần dà, bọn họ tự đi tranh giành lợi nhuận và quyền lợi, cứ như vậy, lại có lợi cho việc phân hóa của bà. Giờ thì bà có còn cảm thấy việc chi phụ tham gia cùng là chuyện không tốt không?"

Bà cụ không nói gì. Bà ta cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được người của chi phụ tham gia cùng càng nhiều thì càng có lợi cho chi chính.

Tốt nhất là cả nhà họ Lý cũng tham dự vào, đến lúc đó thì sẽ thật sự phải phân định lại thế cục của cả gia tộc rồi.

Hoắc Khải cũng không nói nhiều nữa, bà cụ cũng không phải người không hiểu gì, có một số lời chỉ cần gợi ra đó là được.

"Nếu không có chuyện gì khác thì tôi về nghỉ đây. Trước mắt thì mới chỉ đưa ra được một phương án, còn hai phương án nữa chưa xong", Hoắc Khải nói.

"Đi đi", bà cụ phẩy tay, dường như vẫn còn đang suy nghĩ chuyện vừa nãy. Trước khi Hoắc Khải rời đi, bà ta lại gọi với theo: "Hai phương án còn lại cố gắng đưa ra sớm, nếu có người ngăn cản thì cứ đến tìm thẳng tôi".

Câu nói này đồng nghĩa với việc cho Hoắc Khải tấm bùa hộ thân. Cho dù bất kỳ người nào trong nhà họ Lý muôn gây rắc rối cho anh, đều sẽ phải đối mặt trực tiếp với lửa giận của bà cụ.

Hoắc Khải mỉm cười, quay người rời đi.

Bà cụ nhìn bóng lưng anh rời đi, khẽ lẩm bẩm một câu: "Hồ ly con!"

Hôm nay bà ta vốn định răn Hoắc Khải mấy câu, ai mà ngờ sau khi anh đến rồi nói vài lời, trái lại tự làm mình không thốt ra được câu trách cứ nào, ít nhiều gì cũng làm cho bà ta thầm cảm thấy khó chịu.

Nhưng bà ta có thể làm gì được.

Chỉ một phương án này thôi đã làm bà ta vui mừng không thôi, đằng sau còn tận hai cái nữa.

Điều quan trọng nhất là, Hoắc Khải có thể đưa ra phương án số một trong vòng một ngày đã chứng tỏ được năng lực của anh. Điều này chứng minh giá trị của anh đã vượt xa người khác cả ngàn dặm.

Cho dù chỉ dựa vào năng lực kinh doanh này thôi thì bà cụ cũng không thể tỏ thái độ được với anh nữa.

Nói ra thì Tào Hạc Minh cũng khá là đáng thương.

Có lẽ mới vài phút trước thôi, bà cụ còn thật sự suy nghĩ về việc qua một khoảng thời gian sau sẽ cho lão ta quay trở lại, dù sao thì Tào Hạc Minh cũng rất khá trong phương diện chăm sóc người khác. Nhất là lão ta rất hiểu tâm tư của bà cụ, làm việc cũng được như ý.

Người già thường như vậy, cho dù có minh mẫn như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ bất giác ỷ lại vào người bên cạnh, dùng quen rồi thì sẽ không muốn dễ dàng đổi nữa.

Bây giờ Hoắc Khải đã dùng hành động thực tế để chứng minh cho bà cụ thấy, có những thói quen hoàn toàn có thể thay đổi được.

Mấy ngày sau, Hoắc Khải vẫn giống như trước, bận bịu cùng với 15 người trong phòng kế hoạch thảo luận sâu về phương hướng trong tương lai của nhà họ Lý.

Mà cũng trong mấy ngày này, có không ít người của chi phụ đều âm thầm hoặc công khai tìm Hoắc Khải thông qua người của chi chính, hỏi han thăm dò về việc hợp tác.

Hoắc Khải đã nói rõ trong cuộc họp, chỉ dành cho mọi người thời gian bảy ngày.

Bảy ngày sau sẽ không chấp nhận bất kỳ một đơn đề nghị gia nhập cổ phần nào nữa.

Câu này không phải lời nói suông mà thực sự có tác dụng, hơn nữa còn kiên quyết chấp hành.

Nếu không chẳng giới hạn gì thì người ta sẽ chả coi anh ra gì.

Đối với những lời thăm hỏi này, Hoắc Khải không có gì để nói hết, chỉ bảo một câu: "Muốn hợp tác, xin hãy gửi đơn đề nghị chính thức. Bản mẫu đã được phát cho các nhóm trưởng nhóm nghiệp vụ của từng phòng ban".

Có vài người của chi phụ rất khó chịu với thái độ của anh, cảm thấy một đứa con hoang cho dù có bà cụ chống lưng thì thái độ này của anh cũng kém quá mức.

Bọn tôi đều là người nắm quyền lực thực sự đấy, chủ động giao thiệp với cậu đã là cho cậu thể diện lắm rồi, cậu còn diễu võ dương oai cái khỉ gì!

Hoắc Khải không thèm để ý mấy người này, thích đến thì đến không thì thôi.

Rất nhiều người của chi phụ đều âm thầm thăm dò tin tức từ 15 người kia, muốn làm rõ xem cái gọi là hạng mục kia có phải thật hay không.

Được sự cho phép của Hoắc Khải, 15 người này không từ chối ai, ai muốn hỏi thì họ sẽ trả lời, bất kể việc lớn nhỏ đều đáp rất rõ ràng.

Bọn họ nói càng rõ ràng thì càng làm cho mấy người chi phụ bồn chồn trong lòng.

Sao càng nghe càng cảm giác giống thật thế nhỉ?

Đến ngày thứ sáu, cuối cùng cũng có người không kìm nổi mà chủ động nộp đơn đềnghị.

Có nhà thứ nhất thì ắt có nhà thứ hai, sau đó là nhà thứ ba, nhà thứ tư.

Đến trước ngày thứ bảy, chi phụ có tổng cộng 12 nhóm dự án nộp xong đơn đềnghị, tuy rằng trong thế lực của cả chi phụ thì chưa chiếm đến 20%, nhưng như vậy cũng đã là không ít rồi.

Những người trong chi phụ, mà đứng đầu là Lý Chính Thụy, đều nghiến răng nghiến lợi đối với những "kẻ phản bội" này.

Đã nói là cùng nhau đối phó, mấy người lại muốn làm kẻ ngốc, đây là hành vi bất nhân bất nghĩa!

Điều quan trọng nhất là, trong 12 nhóm dự án này, có không ít dự án quan trọng, lợi nhuận đều xếp hạng trên trung bình.

Cái tốt nhất không đến, cái kém nhất không đủ tư cách đến, nhưng lực lượng xương sống luôn là mục tiêu quan trọng. Cho dù có là người của chi phụ thì cũng không mong những người này rời đi quá nhiều.

Mười hai nhóm dự án, nói nhiều không nhiều mà nói ít cũng không ít.

Đối với bà cụ và Lý Thắng Bân mà nói thì đây đã là chuyện đáng mừng lắm rồi, nhưng đối với Hoắc Khải thì đây lại đại diện cho sự ngu dốt của nhà họ Lý.

Thảo nào gia tộc này lại suy yếu. Cơ hội tuyệt vời đang bày ra trước mắt, nhưng vì tranh chấp trong gia tộc mà lại không muốn nhập hội thì đừng trách người ta không đem mấy người theo cùng.

Không có sự chống đỡ vững chắc của chi phụ, chỉ dựa vào thực lực của chi chính thì chỉ có thể nói là miễn cưỡng vừa đủ.

Với sự tham gia của chính Hoắc Khải, cả ba phương án đã được đưa ra trong vòng sáu ngày.

Bà cụ không lập tức sắp xếp người đi làm, mà tìm Hoắc Khải thương lượng ngay trong đêm, mong anh có thể trở thành người phụ trách của dự án, hơn nữa còn hứa hẹn sẽ cho anh rất nhiều lợi ích.

Nào là khoản tiền thưởng lớn hàng năm, nào là không còn ép buộc anh phải cưới ai, vv.

Nhưng đối với Hoắc Khải mà nói thì phần thưởng này có cũng được mà không cũng chẳng sao, thậm chí nói khó nghe một chút thì những thứ này vốn đã là của anh.

Anh muốn cưới ai, bà cụ đây kiểm soát được chắc?

Đem cái này ra làm phần thưởng, chỉ có thể nói người nhà họ Lý quả thật đang đi quá xa trên con đường tự hào mù quáng, đã đến mức không biết mình tên họ gì luôn rồi.

Hoắc Khải đương nhiên từ chối yêu cầu của bà cụ, hơn nữa mãnh liệt yêu cầu bà cụ đưa ra kết quả điều tra được trong những này này.

Đã bảy ngày rồi, anh đã hoàn thành lời hứa của mình, bà cụ cũng nên thực hiện hứa hẹn của mình mới đúng.

Điều làm Hoắc Khải thất vọng là không biết do bà cụ cố ý cao su, hay là năng lực chấp hành của người nhà họ Lý quả thực vô cùng kém, đã bảy ngảy rồi mà cũng chỉ vừa mới sắp xếp được tư liệu cũ, vừa mới bước đầu thuận theo tin tức trước kia mà điều tra tiếp.

Đến nay bọn họ mới chỉ điều tra ra hành trình của vài người, đến quan hệ giữa các cá nhân và giao dịch qua tài khoản còn chưa kịp làm.

Vất vả nhiều ngày như thế mà chỉ đổi lại được mấy tin tức vô dụng. Hoắc Khải cũng không nói nhiều, thu dọn đồ đạc rồi quay phát đi luôn.

Đợi bà cụ hoàn hồn lại thì Hoắc Khải đã lên máy bay rồi.

Chuyện này làm bà cụ tức gần chết, dậm gậy xuống đất mấy cái, mắng anh không biết điều!

Nói thì nói vậy, hôm đó bà cụ đến công ty mở cuộc họp về dự án mới, còn cố tình nhắc đến Hoắc Khải.

"Giám đốc Lý của phòng kế hoạch có chút việc nên tạm thời rời đi một khoảng thời gian, theo ý kiến của giám đốc Lý thì dự án mới sẽ do phòng kế hoạch chịu trách nhiệm triển khai tổng thể. Tất cả các nhóm dự án và phòng ban liên quan phải dốc toàn lực để hợp tác. Nếu ai dám gây trở ngại thì đừng trách tôi trở mặt!", bà cụ lạnh lùng nói.

Nói đến đây, ai cũng có thể thấy bà cụ đang quyết tâm dùng ba dự án này để vực dậy nhà họ Lý.

Lý Chính Thụy và những người khác đương nhiên ngoài miệng thì đồng ý, nhưng xét từ biểu hiện của họ thì rõ ràng là không hề coi trọng nó.

Ngay cả khi không gây trở ngại công khai, nhưng chi chính đây muốn dùng người của bọn tôi để làm việc, vậy thì xin lỗi, nên trì hoãn như thế nào thì vẫn phải trì hoãn thôi.

Còn về việc bà cụ trở mặt, chẳng ai coi chuyện đó ra gì.

Trở mặt thì đã làm sao?

Bà sa thải Lý Chính Thụy tôi thì vẫn còn Lý Tinh Thanh, Lý Tinh Thanh bị đuổi thì còn có những Lý gì gì khác. Người chi phụ chúng tôi đông đúc hơn chi chính nhiều.

Bà cụ cũng nhìn thấy điều này, nhưng bà ta không hề hoang mang, vì trước khi Hoắc Khải rời đi đã nói với bà ta rồi.

Ba dự án này nếu muốn triển khai thì không thể trông chờ vào sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Nếu đã nói là bà tự mình nắm giữ, thế thì đừng cứ luôn nghĩ xem muốn ai giúp. Tự mình làm được thì hãy tự mình làm, đây mới là cách làm đúng đắn.

Hoắc Khải cũng giúp bà ta sắp xếp một loạt các phương pháp, có thể dựa vào sức mạnh hiện có để thực hiện kế hoạch một cách hoàn hảo nhất có thể.

Tất nhiên, dựa trên năng lực cá nhân thì kết quả lý thuyết chắc chắn không tốt bằng thực tế.

Nhưng chỉ cần không xảy ra sai xót gì lớn thì ít nhất cũng có thể thấy được 70% thành tích trở lên.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 389: Lời Xin Lỗi Của Hai Bố Con

70% của một trăm triệu chính là bảy mươi triệu, ba dự án, cũng chính là lợi nhuận hơn hai trăm triệu tệ.

Nếu tính cả nhà họ Lý thì lợi nhuận hai trăm triệu nghe có vẻ không nhiều, dù sao thì ở thời kỳ đỉnh cao của bọn họ, lợi nhuận một năm phải hơn tỷ tệ.

Nhưng phải biết rằng người tham gia ba dự án này cũng chỉ có chi chính và 12 nhóm dự án của chi phụ, tổng thể lực lượng cũng không đến một phần ba cả nhà họ Lý.

Một phần ba lực lượng đổi lại lợi nhuận bằng một phần năm thời kỳ đỉnh cao là rất đáng kinh ngạc.

Mục tiêu này làm mọi người đều cảm thấy vô cùng phấn chấn, tất cả đều xắn tay áo lên, muốn làm ra một kết quả đáng kể.

Nhất là 15 người của bộ phận kế hoạch, khi mới nghe nói việc Hoắc Khải rời đi, bọn họ còn khá hoang mang.

Đừng thấy bình thường họ bận đến tối tăm mặt mũi, đến khi thật sự phải rời xa Hoắc Khải, bọn họ đều không biết mình nên làm gì.

Bây giờ bà cụ cho bọn họ quyền lực vô cùng to lớn, có thể dẫn đầu cả dự án tiếp tục tiến về phía trước.

Với tư cách là người ra kế hoạch, bọn họ biết rõ từng chi tiết trong phương án, nếu lúc thi hành xảy ra sai xót ở chỗ nào cũng có thể kịp thời thay đổi.

Nếu thật sự có thể làm được ba dự án này, thì chỉ cần nghĩ thôi cũng biết địa vị của bọn họ ở nhà họ Lý sau này sẽ thế nào.

Cho nên 15 người này có thể nói là phấn khởi nhất trong số tất cả mọi người.

Không chỉ là vì cuộc sống tươi đẹp sau này, mà còn là vì để không phụ sự chỉ dạy của Hoắc Khải.

Trước khi giám đốc quay lại, họ nhất định phải tạo ra được kết quả tốt đẹp, không thể làm mất mặt giám đốc!

Một đám người nhà họ Lý tất bật lo chuyện dự án, chuyện này Hoắc Khải không rõ lắm, cũng chẳng có lòng đi quan tâm.

Trên đường về, anh nhận được cuộc gọi của Vương Vũ Hành.

Chuyện bên Giang Chí Hạo đã được giải quyết tốt đẹp.

Cổ phiếu rớt giá trong gần một tuần khiến nền tảng gia đình của Sử Vĩnh Ba gần như sụp đổ.

Vương Vũ Hành ngày nào cũng gọi điện, lúc đầu Sử Vĩnh Ba rất mất kiên nhẫn, hoặc là bắt máy rồi cúp máy, hoặc là căn bản không thèm bắt máy.

Công ty của mình xảy ra chuyện lớn như vậy đã đủ phiền lòng rồi, làm gì còn có tâm trạng quan tâm đến chuyện ồn ào của phụ huynh đứa trẻ nghèo khó.

Cho đến ngày thứ bảy, Vương Vũ Hành một lần nữa nói với hắn qua điện thoại, không phải không báo, mà là thời cơ chưa tới. Làm nhiều chuyện xấu rồi sẽ bị báo ứng thôi.

Sử Vĩnh Ba đột nhiên hiểu ra, hắn bất giác hỏi: "Việc cổ phiếu rớt giá có liên quan đến mấy người?"

Vương Vũ Hành cũng không nói thẳng tuột với hắn, cậu ta chỉ cười và bảo: "Chúng tôi nào dám thao túng thị trường chứng khoán, nhưng chủ tịch Sử làm người xấu như vậy thì trở thành mục tiêu bị người ta công kích là

chuyện bình thường. Sao nào? Hay trước tiên bồi thường cái đã, chúng ta viết một bức thư xin thông cảm, có lẽ người ta lại tha thứ cho anh đấy".

Vương Vũ Hành cũng không phải kẻ ngốc, cho dù là Sử Vĩnh Ba vô ý nói ra hay là cố ý gài lời thì cậu ta cũng không thể nói ra sự thật.

Thao túng thị trường cổ phiếu là tội phạm kinh tế, phải ngồi tù đấy.

Mà Sử Vĩnh Ba cũng không ngốc, hắn nghe ra được trong câu nói của đối phương có hàm ý khác, lúc đó cũng không do dự được nhiều, lập tức đích thân đi tìm đám người Vương Vũ Hành.

Những ngày này hắn đã dùng hết những mối quan hệ mà mình có thể dùng rồi, nhưng vẫn luôn không thể tìm ra người giở trò.

Hắn chỉ nghe được một điều từ những ông chủ lớn đã nhiều năm thăng trầm trên thị trường thứ cấp, việc cổ phiếu của công ty hắn rớt giá hơi giống cách làm của một đội nhóm vài năm trước.

Đội nhóm đó bị người ta gọi là Địa Phủ, ra tay vô cùng tàn nhẫn, một khi đã muốn xử anh thì hoàn toàn không để lại bất kỳ cơ hội nghỉ ngơi nào.

Đến không bóng người, đi không lưu vết, cho đến tận bây giờ vẫn không có ai biết thành viên của đội nhóm này có những ai.

Bọn họ quả có vài lần bị người ta lần ra được nơi hoạt động, nhưng mấy người này đều ác thật sự, theo lời của người từng giao chiến với họ thì đối phương giống như một hòn núi lớn vậy, tặng anh một bạt tai thì có bao nhiêu kỹ xảo cũng vô dụng.

Một cái bạt tai vả anh ngất đi được, anh có biết 36 phép thần thông biết hóa cũng coi như bỏ.

Căn cứ vào miêu tả về dáng người và tướng mạo lúc gặp Giang Chí Hạo, trong lòng Sử Vĩnh Ba run lên.

Người đàn ông giống như ngọn núi không phải chính là nói anh ta hay sao?

Còn về mấy người đứng cười hề hề bên cạnh, không phải là mặt lạnh lùng thì cũng là cậy móng tay, trông đều rất lạ mặt, nhưng lại không hề có chút tôn trọng và sợ hãi chủ tịch một tập đoàn vừa mới niêm yết, không phải chứng tỏ bọn họ rất tự tin hay sao?

Sử Vĩnh Ba lại một lần nữa hỏi liệu chuyện cổ phiếu công ty rớt giá có liên quan gì đến bọn họ hay không?

Vương Vũ Hành nói thẳng: "Hôm nay gặp anh chỉ có một chuyện thôi, hai bố con anh xin lỗi, đền tiền, sau đó cuốn xéo. Nếu chuyện anh muốn nói, muốn làm không liên quan đến việc này thì giờ có thể xéo được rồi".

Đừng nói những công ty nhỏ vừa niêm yết tại các thị trường mới nổi như của Sử Vĩnh Ba, thậm chí đến cả những công ty lớn có tài sản hàng chục tỷ đến hàng trăm tỷ trên sàn SCI, Vương Vũ Hành cũng không hề e ngại.

Từ ngày đầu tiên mới vào nghề, cậu ta đã đi theo một nhân vật thần tiên như Hoắc Khải, tầm nhìn cao xa đáng sợ.

Một công ty nhỏ với tổng tài sản chỉ mấy tỷ có đáng là gì?

Vương Vũ Hành cũng không muốn đẩy đến đường cùng, nếu không cậu ta không thiếu cách khiến Sử Vĩnh Ba phá sản hoàn toàn chứ không chỉ giở trò vặt với hắn trên thị trường chứng khoán

Trong lòng Sử Vĩnh Ba tự hiểu rõ, nhưng hắn không tài nào hiểu được một tên bán món kho làm sao có thể quen biết được với nhân vật như vậy.

Mấy người này chính là nhóm Địa Phủ trong truyền thuyết đây sao?

Nếu đúng là vậy thì bản thân quả thật không đắc tội nổi.

Nhưng cho dù không phải là thật đi chăng nữa thì hình như hắn cũng không dây được.

Cổ phiếu mấy ngày hôm nay đã rớt giá đến mức khiến hắn phải nôn ra hết tất cả lợi nhuận trước đó.

Tại cuộc họp cổ đông khẩn cấp, các cổ đông cũng đang đập bàn mắng hắn rốt cuộc đang làm trò khỉ gì, đắc tội phải ai mà biến thị trường thành ra như vậy.

Sử Vĩnh Ba có khó mà không thể nói, làm sao hắn biết mình đã xúc phạm vị đại thần nào, khiến bản thân sắp phải nhảy lầu đến nơi mà kết quả đến cái bóng cũng không mò được.

Điều quan trọng nhất bây giờ là ổn định xu hướng giảm, nếu không, e rằng thật sự sẽ có nhà đầu tư tìm đến gõ cửa kèdao vào cổ hắn mất.

Giờ đây, những lời chửi rủa tràn lan trên mạng khiến Sử Vĩnh Ba phải chịu áp lực rất lớn. Ủy ban điều tiết chứng khoán cũng cách vài ba ngày lại đến để hỏi liệu công ty có bất kỳ vấn đề lớn nào không tiết lộ hay không? Nếu không, làm sao cổ phiếu lại có thể giảm một cách khó hiểu như vậy?

Các bộ phận khác nhau như ủy ban điều tiết chứng khoán, ủy ban quản lý ngân hàng quốc gia, tất cả đều sẽ đến và điều tra công ty của Sử Vĩnh Ba để xem liệu công ty này có vấn đề gì lớn hay không.

Thực ra các ông chủ công ty sợ hãi những người như Vương Vũ Hành không phải vì cổ phiếu rớt giá.

Cổ phiếu dù có rớt giá đến đâu thì đối với những ông chủ đó đều có cũng được mà không cũng chẳng sao, vì bình thường họ sẽ không dễ gì mà bán cổ phiếu. Thậm chí cổ phiếu trong tay nhiều người chỉ có quyền chia cổ tức chứ không có quyền rút tiền mặt.

Thế nhưng, một khi rớt giá mạnh thì sẽ dẫn đến rất nhiều phiền phức.

Mỗi một công ty đi từ không đến có, từ nhỏ đến lớn đều sẽ có vài thủ đoạn không thể công khai được. Nói trắng ra là họ không chịu nổi việc điều tra, chỉ cần điều tra kỹ một chút là chắc chắn ai ai cũng có vấn đề lớn.

Cho nên thứ các ông chủ thật sự sợ là cổ phiếu liên tiếp rớt giá sẽ dẫn đến sự điều tra sau đó.

Bọn họ hận Vương Vũ Hành, cũng sợ Vương Vũ Hành.

Đến mấy ông chủ lớn có tài sản lên đến cả chục, cả trăm tỷ còn như vậy, huống chi là Sử Vĩnh Ba.

Không nói đến cái khác, chỉ riêng lợi nhuận thu được từ thao túng thị trường của người dưới trướng hắn cũng đủ để lên phường uống nước chè rồi.

Vương Vũ Hành không nói thẳng, nhưng thái độ của bọn họ rất rõ ràng. Sử Vĩnh Ba không dám mạo hiểm, cũng không làm nổi.

Cho dù sự tồn tại của những người trước mặt đây có vượt qua sức tưởng tượng, cho dù số tiền bỏ ra có thể sẽ bị phí phạm do nghĩ nhiều, nhưng hắn cũng bắt buộc phải bỏ ra.

Sắp bị dìm chết đến nơi rồi, cho dù chỉ là một cọng cỏ trôi dạt trên sông thôi cũng phải nghĩ cách mà nắm lấy.

Cho nên Sử Vĩnh Ba nhanh chóng gọi con trai đến, cùng đi xin lỗi Linh Linh và Giang Chí Hạo, hơn nữa còn làm theo những gì mà trước đó Vương Vũ Hành nói, đưa ra tổng số tiền bồi thường là bốn triệu tệ.

Số tiền này còn được chuyển qua bằng một số thủ đoạn nhỏ. Bây giờ Sử Vĩnh Ba đang ở đầu sóng ngọn gió, nếu để người khác biết được hắn vô duyên vô cớ cho người khác bốn triệu tệ, thật không biết sẽ ra sao.

"Nên xin lỗi đã xin lỗi rồi, nên bồi thường đã bồi thường rồi, chắc là hết chuyện rồi chứ?", Sử Vĩnh Ba thăm dò.

“Sao lại hết chuyện rồi? Con gái nuôi của tôi bây giờ chỉ cần nhìn thấy con trai anh là buồn nôn, mau chóng chuyển học cho cậu ta đi. Đúng rồi, đừng có đi học ở thành phố nhỏ như thế này, chỗ bé tí như vậy chẳng biết ngày nào lại đụng mặt nhau. Cho cậu ta đi du học tốt biết bao, đợi việc này xong, chúng tôi hóa vàng, nói không chừng anh cũng không sao rồi”, Vương Vũ Hành nói.

“Còn muốn mấy ngày nữa?”, Sử Vĩnh Ba tức ói máu. Mình sắp bị bức chết đến nơi rồi, mấy người không định chừa cho người khác con đường sống sao.

Vương Vũ Hành cười lạnh, lấy ra bản công hàm luật sự, nói: “Lúc mấy người đưa ra cái của nợ này chắc cũng không nghĩ sẽ chừa cho chúng tôi con đường sống đâu nhỉ”.

Sử Vĩnh Ba nhìn thấy công hàm luật sư đó thì ngậm miệng không nói được gì nữa. Hắn hối hận vô cùng, xoay người lại cho con trai mình một bạt tai: “Cái thằng ranh con này!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 390: Về Nhà

Sau khi đánh con trai xong, Sử Vĩnh Ba cũng không nói nữa mà quay đầu đi luôn.

Hắn biết nhóm người Vương Vũ Hành tuyệt đối sẽ không nói thật. Bất kể là chuyện giá cổ phiếu tụt thảm có liên quan đến mấy người này hay không thì it nhất là hắn hỏi không ra.

Đã vậy thì còn ở lại làm gì.

Đưa tiền, xin lỗi, đánh cả con trai rồi. Còn lại cũng chỉ đành nghe theo số phận thôi.

Nếu không, cổ phiếu cứ tụt dốc như vậy thì hắn sẽ chết mất.

Cũng may Vương Vũ Hành mặc dù không có được sự quyết đoán của Hoắc Khải nhưng lại có sự lạnh lùng tàn khốc hơn cả Hoắc Khải. Thế nhưng cậu ta không phải là người không biết phân biệt phải trái, thích chèn ép người ta đến bước đường cùng.

Tạo nên sự tổn thất đến mấy trăm triệu cho Sử Vĩnh Ba cũng coi như đòi lại công bằng cho hai bố con nhà Giang Chí Hạo rồi, huống hồ lại còn được đền bù bốn triệu nữa, không thiệt chút nào.

Đến Linh Linh còn nói là bỏ qua chuyện này đi, dù sao thì con trai nhà người ta cũng bị ép ra ngoài du học rồi.

Còn có đi du học thật không thì không biết, nhưng ít nhất có thể đảm bảo Linh Linh sẽ không phải chạm mặt với cái thằng đó trong một thời gian nữa.

Vì vậy mà Vương Vũ Hành cũng không tiếp tục bỏ đá xuống giếng nữa, nếu không Sử Vĩnh Ba sẽ phải trừng mắt nhìn giá cổ phiếu tụt dốc thêm mấy ngày mất.

Sau khi làm xong việc, Vương Vũ Hành đã gọi cho Hoắc Khải để báo cáo luôn. Cậu ta biết Hoắc Khải rất quan tâm đến hai bố con nhà Giang Chí Hạo, nếu không anh đã chẳng chạy ngay đến khi nghe tin Linh Linh gặp chuyện rồi.

Phải biết là trong ba năm nay, đến cả cậu ta - người học trò duy nhất của Hoắc Khải mà còn không được đãi ngộ như vậy.

Cách làm của Vương Vũ Hành được Hoắc Khải công nhận.

Làm gì cũng nên chừa lấy một đường lui, không phải vì ngày sau còn gặp mà là vì hắn không xứng tranh đua với anh.

Anh không khen ngợi Vương Vũ Hành vì chuyện nhỏ thế này không tính là gì.

Hoắc Khải chỉ nói bản thân dạo này sẽ khá bận nên không rảnh lắm, Vương Vũ Hành cứ làm gì thì làm. Nếu không có chuyện quan trọng thì không cần liên lạc nhiều.

Nhóm Vương Vũ Hành là một trong những con át chủ bài của Hoắc Khải, nếu không cần liên lạc thì sẽ không liên lạc luôn, tránh để người khác nhận ra.

Hoắc Khải đến sân bay, ngồi mấy tiếng trên máy bay rồi trở về trước cửa nhà.

Vừa vào nhà, anh đã thấy Ninh Thần đang chỉ huy mọi người khiêng đồ đạc.

Thấy Hoắc Khải trở về, Ninh Thần vui mừng chạy tới ôm lấy cánh tay anh và nói: “Sao anh về nhanh thế, chuyện nhà xong cả rồi sao?”

Một tuần không gặp, Ninh Thần nhớ chồng vô cùng, nhưng cô không phải là người thích kéo chân đàn ông.

Nếu Hoắc Khải phải chọn giữa gia đình và sự nghiệp thì Ninh Thần thà để anh chọn sự nghiệp.

Không phải vì sự nghiệp đi lên thì cô sẽ được hưởng thụ, mà là cô biết xã hội này ép đàn ông phải có sự nghiệp của bản thân.

Sự mạnh yếu của sự nghiệp, thậm chí ở một góc độ nào đó, quyết định độ mạnh của lòng tự tôn.

Vả lại, nhà họ Lý là gốc rễ của anh, quan trọng hơn cô nhiều lắm.

Dĩ nhiên đó chỉ là suy nghĩ của mình cô, trên thực tế thì cả nhà nhà họ Lý cộng lại cũng chẳng quan trọng bằng một cọng tóc của Ninh Thần. Ít nhất với Hoắc Khải là vậy.

Đường Đường cũng chạy qua ôm lấy đùi Hoắc Khải và nói: "Bố, bố có đem quà cho con không?"

Hoắc Khải rút ra một hộp quà tặng đồng hồ cho trẻ em mà anh mua ở cửa hàng miễn thuế tại sân bay: "Dĩ nhiên là có rồi. Đây là đồng hồ cho các bạn nhỏ này. Con đeo vào thì sẽ không lo lạc bố mẹ nữa".

"Oa! Con thích lắm!", Đường Đường vui vẻ ôm bố nói.

"Con bé còn nhỏ, anh mua đồng hồ làm gì chứ", Ninh Thần nói.

"Bây giờ bọn trẻ hay đeo cái này. Người khác có, con gái anh cũng phải có chứ", Hoắc Khải trả lời.

"Anh cứ chiều thì con sẽ hư đấy", Ninh Thần nói thì nói vậy nhưng nụ cười trên mặt cô lại thể hiện rõ niềm vui vì chồng yêu thương con.

Nhìn những nhân viên đang chuyển đồ, Hoắc Khải hỏi: "Sao tự nhiên lại chuyển đồ ra ngoài vậy em?"

"Bên công ty sửa nhà nói nhà đã được trang hoàng xong, có thể chuyển vào. Em nghĩ anh chưa về mà đã chuyển vào thì không hay lắm. Nhưng có thể nhân lúc anh chưa về để thu dọn một vài đồ vật cũ không cần đến. Nơi

này cũ rồi nên nhiều đồ bỏ đi và mấy cái nồi niêu xoong chảo cũ nữa. Cái nào bán được thì bán hết đi để còn mua mới", Ninh Thần đáp.

Xem ra cô đang rất mong đợi căn nhà mới này.

Xã hội này làm gì có ai thích ở nhà cũ đâu.

Có người phụ nữ nào mà không thích ở nhà mới cao to đẹp đẽ chứ?

Huống hồ đây còn là ngôi nhà mới đầu tiên của Ninh Thần.

"Sao hôm nay không sợ phí tiền nữa hả?", Hoắc Khải trêu cô.

"Bỏ cũ làm mới mà, không thể vào nhà mới với đống đồ cũ được, không may mắn đâu anh. Với cả chúng ta có đổi mãi đâu, thỉnh thoảng xa xỉ chút cũng được chứ sao", Ninh Thần đáp.

Quan niệm về sự lãng phí của cô đã dần dần thay đổi so với trước, khi mà thu nhập của cô được tăng lên. Ít nhất là so với năm ngoài, nếu như chuyển sang nhà mới thì Ninh Thần cũng sẽ không nỡ ném đi mấy thứ đồ kia đâu.

Các đồ vật có thể sử dụng, cảm giác có thể dùng được, nhìn như là dùng được thì cô đều giữ lại.

Hoắc Khải không phản đối việc tiết kiệm, cũng rất tán đồng với quan niệm của cô.

Không xa xỉ, không lãng phí, nhưng cũng không vì tiết kiệm mà món gì cũng không nỡ mua.

Mục đích kiếm tiền là để tiêu tiền chứ không phải để gửi tiết kiệm ngân hàng. Hiện giờ có rất nhiều người đều hiểu nhầm mục đích kiếm tiền, cứ cho rằng nên giữ tiền để phòng ngừa chuyện gấp.

Thật ra bọn họ đã quên mất lúc kiếm tiền không phải để cho những việc gấp mà là để bản thân mua được những món đồ tốt hơn.

Mặc dù có thể khiến gia đình có chút tích cóp, nhưng nếu nhìn từ căn bản thì có hơi đầu đuôi lẫn lộn.

Lãng phí thì sao, chỉ cần thoải mái và tiêu đúng lúc thì chẳng có gì sai.

Lúc Ninh Thần đang chỉ huy nhân viên của công ty dọn nhà thì Hoắc Khải đã chốt luôn ngày mai sẽ dọn nhà, đỡ cho càng kéo dài thì Ninh Thần càng lo.

Thanh lý đồ cũ không phải chỉ cần hai ba tiếng là xong, có rất nhiều đồ vật cần phải phân loại chỉnh lý, xem có cần hay không, có tặng hay là ném đi.

Chút chuyện nhỏ này Ninh Thần tự làm là được. Thấy Hoắc Khải rảnh rỗi đứng đó thì cô nói: "Nếu không có việc gì làm thì anh qua chỗ Tư Mễ đi. Cậu ấy bảo anh chưa lấy báo cáo tâm lý nữa kìa".

Nói đến Phan Tư Mễ, đã lâu lắm rồi Hoắc Khải chưa gặp người phụ nữ này.

Từ lúc Phan Tư Mễ nói lời mập mờ lần trước, Hoắc Khải đã tránh xa cô ta rồi.

Nói từ góc độ hiện thực thì Phan Tư Mễ là một người rất có sức quyến rũ. Nếu là người khác thì chắc đã rơi vào lưới tình của cô ta từ lâu rồi.

Nhưng Hoắc Khải thì khác, anh đã chết một lần, nên đã có nhiều kiến giải với về cuộc đời. Những dục vọng bình thường đã không dễ dàng làm anh dao động nữa.

Vì mục tiêu của anh là nhà họ Hoắc!

Là nơi có tài sản đã gần đạt đến ngàn tỉ!

Có một thứ to lớn như vậy đè lên thì có ai có thể đi nghĩ đến những chuyện khác được chứ.

Cho nên hành động của Phan Tư Mễ chỉ như lấy cành tre đánh vào nước thôi.

Ninh Thần không hề cảm giác được những chuyện này. Phan Tư Mễ trong lòng cô chỉ là một bạn học cũ, và giờ là bác sĩ tâm lý của chồng cô, vậy thôi.

Nếu cô mà biết Phan Tư Mễ đã từng làm gì thì e là nhân sinh quan của cô sẽ sụp đổ mất.

Bởi vì trong ấn tượng của cô, Phan Tư Mễ là người có tính cách kiêu kỳ tự cao, sẽ không dễ dàng thích ai đó, chứ đừng nói là đi quyến rũ ai.

Nhưng bây giờ Phan Tư Mễ lại có ý với chồng cô?

Hoắc Khải cũng không định nói chuyện đó cho cô biết.

Chủ yếu là nghĩ đến mối quan hệ giữa cô và Phan Tư Mễ. Nếu nói thật thì Ninh Thần sẽ khó chịu, mà thế thì việc gì phải nói ra?

Cho nên Hoắc Khải bèn đáp: "Cũng không vội mà, lát nữa anh đến công ty nhà họ Cơ đã, Cơ Hương Ngưng gọi sắp cháy máy anh rồi".

Phương án thay đổi của nhà họ Cơ đã chính thức được áp dụng, Cơ Hương Ngưng đã làm theo ý kiến của Hoắc Khải, dùng công ty làm điều kiện để lôi kéo được rất nhiều thành viên cốt cán.

Đám người đó và Cơ Xuyên Hải đã nắm quyền kiểm soát công ty. Nói là để cho gia tộc quản nhưng thực chất một phần quyền quản lý cũng có tên Cơ Hương Ngưng.

Đám người này không ngốc, đương nhiên hiểu nếu như bản thân động vào công ty chi nhánh thì cũng chưa chắc đã làm công ty có nhiều lợi nhuận hơn trước.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 391: Nhà Họ Cơ Thay Đổi

Bọn họ muốn kiếm lời chứ không muốn chịu khổ.

Cơ Hương Ngưng cũng vui vẻ nghe theo. Cô ấy vốn đã chuẩn bị tặng cả công ty chi nhánh và bắt đầu lại từ đầu rồi.

Bây giờ cô ấy có được quyền quản lý một phần cũng coi như chuyện vui ngoài ý muốn.

Quan trọng nhất là, Cơ Xuyên Hải cùng đám người nhà chính đã dụ dỗ được có lợi ích rất lớn với mục tiêu cuối cùng của cô ấy.

Có nhánh phụ, có dòng chính, cộng lại vào thì cô ấy cũng có quyền lên tiếng rất lớn đấy.

Người nhánh phụ thậm chí còn từng ám thị rằng vị trí trong hội đồng quản trị sẽ được trao cho cô ấy vào ngày cô ấy thăng cấp lên hàng ngũ thứ nhất.

Người nhánh phụ đồng ý nhường lại vị trí này vì rất nhiều nguyên do.

Một là vị trí thêm vào này vốn đã do Cơ Hương Ngưng "cướp về" từ chỗ dòng chính.

Hai là Cơ Hương Ngưng có năng lực, mạnh hơn nhiều so với những người khác cùng tuổi.

Quan trọng nhất là người nhánh phụ biết đến sự tồn tại của Hoắc Khải.

Và càng biết rằng người thanh niên này có mối quan hệ với mạng lưới của giáo sư Triệu Vĩnh An. Thậm chí, ở một góc độ nào đó, đây còn là người thừa kế của Triệu Vĩnh An.

Người như vậy đến dòng chính còn không dám động vào thì nói gì đến nhánh phụ.

Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng có mối quan hệ tốt như thế thì bọn họ cũng vui vẻ mà nhường để đổi lấy sự giúp đỡ của Hoắc Khải. Nhất là khi biết việc Cơ Hương Ngưng không h`êkháng cự mà nhường lại công ty chi nhánh là ý kiến của Hoắc Khải thì họ lại càng đ`ồng ý.

Người nhánh phụ cũng đâu có ngu. Bọn họ có thể thấy được lợi ích từ trong mối quan hệ giữa Cơ Hương Ngưng với những người dòng chính.

Tóm lại thì Cơ Hương Ngưng còn ở nhà họ Cơ ngày nào thì bọn họ sẽ tốt lên ngày đó.

Những áp lực ngày xưa giờ đã không còn, đổi lại là một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.

Trong một tu`ần Hoắc Khải làm việc ở nhà họ Lý, hôm nào Cơ Hương Ngưng cũng gọi một cuộc điện thoại giục anh v`êgiúp đỡ.

Bây giờ ngoài việc quản lý công ty chi nhánh ra thì mấy người dòng chính còn hợp nhau lại đẩy một công ty khác cho cô ấy, mong cô ấy có thể đem lại thật nhi`âu lợi ích.

Cơ Hương Ngưng đã quen với việc kinh doanh, nhưng một công ty mới với nhi`âu nghiệp vụ mới mẻ và mối quan hệ với nhân viên còn xa lạ, cùng sự vắng mặt của Hoắc Khải khiến cô ấy không tự tin cho lắm.

Ở điểm này, cô ấy không giống với Ninh Th`ần.

Năng lực của Ninh Th`ần có thể không bằng Cơ Hương Ngưng nhưng lại rất hiếu học, cũng rất mong có thể giúp đỡ được Hoắc Khải và độc lập hoàn thành mọi việc.

Cô không muốn làm một kẻ phi`ền toái, cũng không muốn liên lụy Hoắc Khải, chỉ muốn biến bản thân trở thành một chỗ dựa vững chắc trong con đường tiến lên của ch`ồng!

Mà Cơ Hương Ngưng tuy là mạnh hơn Ninh Th`ần đấy nhưng lại quá ỷ lại vào Hoắc Khải.

Cô ấy có thể cảm nhận được một ngày không gặp Hoắc Khải thì trong lòng mình sẽ hoảng hốt. Biết rõ là không nên ỷ lại nhưng cô ấy lại không chịu được.

Con người là vậy đấy, một khi đã nghiện rồi thì sẽ khó mà thoát được.

Với thỉnh cầu của Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải cũng không thấy phản cảm. Anh vốn dĩ đã mong Cơ Hương Ngưng nắm quyền quản lý nhà họ Cơ rồi.

Vì vậy mà Cơ Hương Ngưng phát triển càng nhanh, địa vị tại nhà họ Cơ càng cao thì càng có lợi cho anh.

Hoắc Khải lái xe đến công ty chi nhánh nhà họ Cơ. Mặc dù Cơ Hương Ngưng quản lý hai công ty nhưng vẫn làm việc ở đây. Cô ấy vẫn là tổng giám đốc trên danh nghĩa, chỉ là thêm chữ "kiêm" vào chức vụ mà thôi.

Nhân viên công ty chi nhánh nhà họ Cơ cũng không thay đổi nhiều, nhất là với những nhân viên tầng lớp thấp thì vẫn là những người cũ. Chỉ có quản lý cấp cao thì mới bị thay đổi không ít.

Cũng may Cơ Xuyên Hải có một bộ phận quyền quản lý công ty chi nhánh. Có ông ta nói giúp nên cũng giữ lại được nhiều nhân viên lão thành.

Nếu không cứ để dòng chính làm loạn, thay đổi hết các quản lý cấp cao thì sẽ không thể tiến hành một số nghiệp vụ được.

Trên đường đi, những người gặp Hoắc Khải đều vô cùng khách sáo chào anh và chủ động hỏi chuyện.

Dù Hoắc Khải có rời đi lâu như thế nhưng cũng không có ai dám khinh thường anh mà lại càng ngày càng hiểu về anh, từ đó mà phát ra sự tôn kính từ nội tâm.

Chẳng trách trợ lý Lý còn trẻ thế mà đã làm được trợ lý tổng giám đốc, hóa ra là vì có năng lực thật. Chưa nói đến cái khác, chỉ nguyên mạng lưới

quan hệ của giáo sư Triệu Vĩnh An cũng đủ để khiến người ta ngưỡng mộ rồi.

Hoắc Khải vẫn luôn ghi nhớ câu, người có thể nâng thuyền lên thì cũng có thể dìm thuyền xuống.

Anh vẫn luôn cực kỳ nghiêm khắc với nhân viên quản lý cấp cao, nhưng lại rất hiền hòa với nhân viên cấp thấp.

Chỉ khi đứng ở vị trí cao thì anh mới hiểu được, công ty có thể tiến bộ chưa chắc là nhờ vào phương án và chiến lược mà là nhờ vào nhân viên.

Nhân viên chăm chỉ cần cù, công ty tiến bộ sẽ nhanh. Nhân viên chây lười ỷ lại, có đưa một trăm cái phương án thì cũng công cốc.

Hơn nữa, một nhân viên cấp cao mà đi chèn ép nhân viên cấp dưới thì có gì vui?

Cũng chẳng phải cùng một tầng lớp, nói nhiều chỉ tự hạ thấp thân phận.

Hoắc Khải cũng thân thiện đáp lại bọn họ rồi đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Bất kể là lúc nào, dù anh có bao nhiêu thủ đoạn thì trước khi vào phòng người khác, Hoắc Khải sẽ luôn gõ cửa.

Nhất là với Cơ Hương Ngưng. Trong mắt Hoắc Khải, cô gái này chỉ là một công cụ.

Nói dễ nghe thì có thể coi là bạn hợp tác.

Nếu là hợp tác thì đương nhiên phải tôn trọng đối phương.

Phòng làm việc truyền ra âm thanh mệt mỏi của Cơ Hương Ngưng: "Vào đi".

Quản lý sự vụ của hai công ty chi nhánh, dòng chính cùng nhánh phụ đều mong Cơ Hương Ngưng có thể có thêm thư ký hay trợ lý gì đó, nhưng

Cơ Hương Ngưng đều từ chối.

Cơ Hương Ngưng nói là, trừ Hoắc Khải ra thì không ai có tư cách làm trợ lý của cô ấy hết.

Ai cũng ngu ngốc thì đến làm cái gì?

Cho nên tính đến giờ thì dù có bận rộn thế nào, Cơ Hương Ngưng cũng sẽ không tuyển thêm trợ lý.

Thậm chí vì chuyện này mà mọi người trong công ty đồn ầm lên rằng tổng giám đốc và trợ lý Lý có gì đó mập mờ, Cơ Hương Ngưng sợ anh ghen cho nên mới không tuyển thêm.

Có người nói, thế tuyển trợ lý nữ thì sao nào.

Có người lại đáp, anh bị ngu hả, tuyển trợ lý nam thì trợ lý Lý ghen, thế tuyển trợ lý nữ thì tổng giám đốc không ghen chắc?

Một núi sao có thể có hai vua!

Cũng chẳng biết bắt nguồn từ ai mà những tin tức này đã truyền đi thành đủ thể loại.

Gì mà cho Hoắc Khải tiền, mua nhà mua xe làm quà, nói như thật.

Cơ Hương Ngưng cũng không phải không biết, có những lúc cô còn chính tai nghe thấy mấy lời bàn tán của bọn họ mà.

Cô ấy chưa từng giải thích mấy cái tin đồn này, không phải vì không muốn, mà một là vì đã là tin đồn rồi thì quan tâm làm gì, hai là vì có những lúc cô ấy cảm thấy hơi mất mát.

Người đẩy Lý Phong ngã xuống đất là cô ấy, nhưng cô ấy không dám chịu trách nhiệm mà lại đổ hết cho Ninh Thần.

Vì tình bạn, cũng vì cân nhắc những phương diện khác, Ninh Thần dũng cảm gánh vác mọi chuyện, lấy Lý Phong, dùng hạnh phúc cả đời để nắm

giữ người đàn ông này.

Lúc mà tất cả đều không hiểu vì sao Ninh Thần lại đi lấy một ngời đàn ông không quyền không thế, Ninh Thần chỉ giải thích một câu rằng: "Chính vì anh ấy thích đọc sách, thích học hành nên tôi mới lấy anh ấy. Người như anh ấy sớm muộn cũng sẽ có thành tích thôi!"

Nhiều năm trôi qua, câu nói này đã trở thành một loại lý do cho Ninh Thần. Có nhiều lúc đến Cơ Hương Ngưng còn không chịu nổi khi nghe những lời trách móc kia.

Cô ấy đứng bên ngoài còn chịu không nổi thì Ninh Thần là người trong cuộc sẽ thế nào.

Chẳng biết Cơ Hương Ngưng đã thấy có lỗi với Ninh Thần biết bao nhiêu lần, nhưng cô ấy lại không biết làm thế nào để bù đắp.

Chỉ có thể chăm sóc Ninh Thần hơn trong cuộc sống thường ngày.

Mà hiện giờ Hoắc Khải đã trở nên phi thường, người nhà họ Lý cũng đã tìm đến, khiến Cơ Hương Ngưng vô thức nghĩ đến một vấn đề.

Nếu năm đó người Lý Phong cưới không phải Ninh Thần mà là bản thân cô thì mọi chuyện sẽ thế nào?

Ý nghĩ này làm cô ấy càng cảm thấy mất mát hơn.

Phòng làm việc mở ra, Cơ Hương Ngưng ngẩng đầu lên. Lúc nhìn thấy Hoắc Khải, ánh mắt cô ấy lộ ra sự vui mừng từ bản năng.

"Anh về khi nào vậy?", Cơ Hương Ngưng vui vẻ hỏi.

"Tôi vừa xuống máy bay không lâu", Hoắc Khải đáp: "Cô cứ gọi liên tục như thúc giục vậy, tôi mà không về thì bị cô gọi đến cháy máy mất thôi".

Nghe Hoắc Khải nói vậy, sắc mặt Cơ Hương Ngưng bỗng đỏ ửng hết lên.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 392: Lợi Ích

Thật ra, Hoắc Khải có quay lại hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến Cơ Hương Ngưng..

Cho dù bây giờ cô không chắc chắn về những quyết sách chung nhưng vẫn có đủ năng lực để vận hành công ty một cách bình thường.

Gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy, chủ yếu là do cô cảm thấy nhớ người đàn ông này.

Cho dù biết điều này là không đúng, không nên nhưng vẫn cứ nhớ thì phải làm sao đây?

Bây giờ, Hoắc Khải trở về thật rồi, cô lại không biết nên nói gì. Vậy nhưng chỉ cần nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng cô cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều.

"Trông cô cứ kỳ lạ sao ấy!?", Hoắc Khải hỏi.

Hoắc Khải có thể nhận ra được sự bất thường trên khuôn mặt Cơ Hương Ngưng, giống như cô ấy có chút ngượng ngùng. Nhưng anh không biết người con gái này ngượng cái gì, lẽ nào cô ấy có người yêu rồi?

Có lẽ đây chính là khuyết điểm của phái mạnh, cho dù thông minh cỡ nào, hiểu lòng người đến đâu nhưng lại vô cùng đần đất trên phương diện tình cảm.

Đương nhiên, quan trọng là do Hoắc Khải chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ có gì đó với Cơ Hương Ngưng, anh không nghĩ theo chiều hướng này nên chẳng thể có những suy đoán linh tinh được.

"Không có gì", Cơ Hương Ngưng vội vã phủ nhận, sau đó hít nhanh mấy hơi: "À thì, gọi anh về chủ yếu là muốn bàn bạc một chút về hướng phát triển trong tương lai. Bây giờ bên dòng chính đã giao cho tôi một công

ty hoàn toàn mới, giữ lại một số quyền quản lý trước đó. Tôi muốn hỏi anh xem có nên tiếp nhận sự sắp xếp này không, hay là..."

"Đương nhiên nhận rồi. Mỡ dâng đến miệng rồi sao không ăn chứ?", Hoắc Khải cười nói: "Những chuyện khác đến đâu hay đến đó. Bọn họ để cô quản lý một chi nhánh mới chắc là muốn thu nhiều lợi hơn. Nếu đã vậy, cô cứ thuận theo bọn họ. Cô nhớ kỹ, có lẽ quyền lực chỉ nằm trong tay một người nào đó nhưng lòng người thì chưa chắc. Chỉ cần cô cầm thành tích đập vào mặt họ, đương nhiên có người tình nguyện đi theo cô. Càng nhiều người theo, sau này trở ngại của cô càng ít, quyền lên tiếng trong gia tộc sẽ càng cao hơn. Tại sao nhiều tướng quân công cao lấn chủ trong thời cổ đại bị chém đầu? Chẳng phải do bọn họ không có quyền lực như vua nhưng lại có nhiều người phục tùng, nghe lời sao?"

Nghe anh nói vậy, Cơ Hương Ngưng cũng thầm đồng ý.

Vốn cô ấy cũng nghĩ như thế nên khi nghe Hoắc Khải nói vậy, trong lòng lại càng chắc chắn hơn.

"Tôi sẽ cố gắng, có điều nhận một chi nhánh công ty mới cần phải tốn nhiều thời gian để lo liệu mọi chuyện. Tôi muốn đưa anh lên vị trí phó tổng giám đốc, anh cảm thấy thế nào?", Cơ Hương Ngưng nói.

Thật lòng mà nói, người khác sẽ cảm thấy rất kỳ cục khi nghe cuộc nói chuyện như này, nhất là những người không quen biết bọn họ.

Tổng giám đốc lại hỏi ý kiến trợ lý: tôi muốn đề bạt anh, anh đồng ý không?

Hơn nữa còn thuộc kiểu trưng cầu ý kiến kèm thêm chút mong đợi.

Hoắc Khải cười nói: "Đương nhiên được rồi, phó tổng giám đốc nghe sang chảnh hơn trợ lý tổng giám đốc nhiều!"

Nghe anh nói vậy, Cơ Hương Ngưng thờ phào nhẹ nhõm. Cô không sợ Hoắc Khải đồng ý mà chỉ sợ anh từ chối. Nhỡ người đàn ông này chạy mất, cô đào đâu ra người thay thế chứ.

“Được, vậy tôi sẽ gửi đơn đề bạt lên cấp trên, tháng sau anh có thể được tăng lương. Tôi đã nói với chú tư rồi, lương tháng của anh sẽ bằng tôi”, Cơ Hương Ngưng nói.

Bây giờ, tiền lương một tháng của Hoắc Khải vào khoảng hai mươi nghìn tệ. Còn Cơ Hương Ngưng đã được tăng lên hàng thừa kế thứ ba, quản lý hai chi nhánh công ty, dựa theo chế độ của nhà họ Cơ, cô ấy có thể nhận được tiền lương cao gấp đôi.

Cho dù chỉ lấy một phần thì lương tháng của Cơ Hương Ngưng cũng phải mấy trăm ngàn tệ.

Đương nhiên, số tiền lương một hai triệu/năm đối với người thuộc hàng thừa kế thứ ba cũng chẳng đáng là gì, chủ yếu phải xem tiền hoa hồng cuối năm của công ty là bao nhiêu.

Xét theo lợi nhuận mà công ty con do Cơ Hương Ngưng phụ trách, cuối năm nay, tiền hoa hồng mà cô ấy nhận được có thể lên tới con số chục triệu, tiền lương quả thực rất nhiều.

Nếu như lương phó tổng giám đốc của Hoắc Khải cao ngang ngửa tổng giám đốc, vậy thì số tiền lương anh nhận được phải gấp sáu, bảy lần.

Tại sao Cơ Hương Ngưng lại không khó chịu trong lòng?

Chủ yếu là do cô ấy không biết làm cách nào mới giữ được chân người đàn ông này.

Dường như trong mắt anh, nhà họ Cơ chẳng đáng là gì, có cũng được, không có cũng chẳng sao, anh hoàn toàn có thể nắm gọn nó trong lòng bàn tay và chơi đùa bất cứ lúc nào. Anh còn dám nói sẽ đưa một người con gái thuộc dòng nhánh như cô lên chức chủ tịch của nhà họ Cơ.

Đâu thể chỉ dùng một hai triệu để giữ chân người dám nói ra những lời này chứ?

Vậy nhưng Cơ Hương Ngưng cũng chẳng còn cách nào khác, cô chỉ có thể làm được những điều này, dốc toàn bộ khả năng đem lại càng nhiều sự tự do và lợi ích cho anh thì càng tốt.

Người khác đi làm, chín giờ có mặt, năm giờ về, riêng mình Hoắc Khải thì có thể mất tăm cả một ngày. Thậm chí những cuộc họp lớn nhỏ trong công ty cũng chẳng thấy được mặt anh.

Mặc dù trên danh nghĩa anh là trợ lý của Cơ Hương Ngưng nhưng thực chất toàn một mình cô ấy xử lý mọi việc.

Nếu không cũng sẽ chẳng có nhiều người đồn thổi Hoắc Khải có mối quan hệ mờ ám với Cơ Hương Ngưng đến vậy.

"Tiền lương sao cũng được, quan trọng nhất là tôi có thể giúp được cô!", Hoắc Khải cười nói.

Dựa vào bối cảnh hiện giờ của mình, anh hoàn toàn chẳng bận tâm gì đến chỗ tiền lương ít ỏi này.

Nghe thấy vậy, trong lòng Cơ Hương Ngưng bỗng cảm thấy hụt hẫng. Những gì cô làm được đều đã làm cả rồi.

Mặc dù nhà họ Cơ vẫn luôn muốn nịnh nọt người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An nhưng bọn họ lại không muốn dâng quá nhiều lợi ích cho anh. Để cho một người nhận chức phó tổng giám đốc hưởng mức lương ngang hàng với tổng giám đốc đã là rộng rãi lắm rồi.

Cô cũng biết, bây giờ sự nghiệp của Hoắc Khải đang phát triển rất tốt, công ty Hy Vọng Mới cũng ngày càng nổi tiếng hơn, gần đây có rất nhiều công ty, tập đoàn dò hỏi nhà họ Cơ về công ty của anh, đồng thời hỏi xem có thể móc nối liên lạc giúp được không.

Bọn họ biết rất rõ quan hệ giữa Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần vậy nên mới muốn đi cửa sau.

Cơ Hương Ngưng không từ chối giúp đỡ đám người này, cô đã giới thiệu những công ty tốt cho Ninh Thần hết rồi.

Điều khiến cô không vui là bây giờ Ninh Thần đã có thể tự bay được rồi nên không còn nghe lời cô như trước nữa.

Rất nhiều người được cô giới thiệu tới đều bị Ninh Thần từ chối.

Lý do chỉ đơn giản vì lĩnh vực kinh doanh của hai bên không phù hợp, công ty Hy Vọng Mới cũng sẽ không vì lợi nhuận cao mà mạo hiểm lấn sân sang những lĩnh vực khác.

Xét về lý, cách làm này của Ninh Thần là đúng.

Sự nổi tiếng của công ty Hy Vọng Mới vốn nhờ vào hoạt động "toàn dân giảm cân" ban đầu, sau đó các món ăn giảm cân, dụng cụ thể dục... đều là những hướng phát triển mở rộng từ việc giảm cân.

Theo Hoắc Khải nói, việc kinh doanh giống như chiếc compa, một chân phải đứng chắc ở trung tâm, chân còn lại có vẽ ra vòng tròn to cỡ nào cũng phải lấy trung tâm kia làm trọng điểm..

Nếu như cả hai chân compa đều di chuyển, vậy thì coi như bỏ cả trang giấy, cuối cùng chẳng vẽ ra được hình thù gì.

Ninh Thần đồng ý với lối suy nghĩ logic này, cũng có thể nói, bất kể Hoắc Khải nói gì, cô đều tin.

Vậy nên hiện giờ, những người mà Ninh Thần có thể hợp tác đều là những công ty có liên quan tới ngành nghề mình đang phát triển. Những người không liên quan, có dâng một đống lợi ích tới cũng bỏ đi.

Ninh Thần cũng từng suy nghĩ đến việc Cơ Hương Ngưng có vì chuyện này mà cảm thấy buồn hay không, nhưng cô sẽ không để suy nghĩ này ảnh hưởng đến nguyên tắc của bản thân.

Phải biết trân trọng tình cảm với bạn học cũ, cũng cần biết ơn những gì người ta đã từng giúp đỡ cô, nhưng chồng mình cũng khó khăn lắm mới gây dựng được sự nghiệp, cô không thể vì tình cảm cá nhân mà đâm đầu vào chỗ khó được.

Nếu không, sao cô có thể xứng đáng được với những vất vả Hoắc Khải đã bỏ ra chứ

Sự thay đổi của Ninh Thần khiến Cơ Hương Ngưng nghĩ đến chuyện nếu như năm xưa cô ấy gả cho Hoắc Khải thì bây giờ sẽ là nhân tố quan trọng như nào.

Ngay cả một người như Ninh Thần cũng trở nên mạnh mẽ, thậm chí là lý trí, thông minh hơn vì người đàn ông này, vậy Cơ Hương Ngưng sẽ ra sao?

Liệu có sống tốt hơn bây giờ không?

Có nhiều khi con người là thế đấy. Lúc cho thì không thèm, mất rồi lại nghĩ tới, thứ mình không có được mới là tốt nhất.

Vẻ mặt kỳ quặc của Cơ Hương Ngưng khiến Hoắc Khải cảm thấy khó hiểu, buộc phải lên tiếng hỏi: "Cô sao thế? Lại ngẩn người ra nghĩ gì vậy?"

"À à, không có gì. Chỉ là tôi đột nhiên nghĩ tới chi nhánh công ty nước ngoài mà anh từng nhắc tới, không biết bao giờ mới có thể thu được kết quả".

Hoắc Khải phá lên cười: "Không phải vội, chi nhánh công ty ở nước ngoài thuộc vào loại cần đầu tư dài hạn, thả lưới lâu câu cá lớn. Bây giờ cứ xây dựng nền móng chắc chắn trước đã, kiểu gì sau này cũng có lúc dùng tới, Thị trường trong nước còn chưa khai thác hết, cô nghĩ đến nước ngoài làm gì!"

"Cũng đúng", Cơ Hương Ngưng gật đầu đồng ý: "Anh quay về vạch cho tôi một bản kế hoạch phát triển, sau đó hai chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng

xem nên triển khai như nào. Nếu như làm tốt, chưa biết chừng năm sau tôi có thể nhảy lên hàng thừa kế thứ hai rồi!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 393: Bệnh Đã Ăn Sâu Vào Xương Tủy

Nhà họ Cơ không phải dạng gia tộc to lớn gì nhưng muốn tăng lên đến hàng thừa kế thứ hai cũng không phải dễ dàng.

Thông thường, hàng thừa kế thứ ba có được thành tích nhất định thì sẽ được thăng lên, vậy nhưng mỗi năm chỉ có hai suất cho dòng nhánh thăng lên hàng thừa kế thứ hai còn dòng chính có tám suất.

Còn về hàng thừa kế thứ nhất, có thể nói dòng nhánh chẳng được suất nào, cho dù vào một ngày đẹp trời được thăng lên hàng thứ nhất, cuối cùng cũng vì đủ các loại lý do mà bị đá xuống.

Tóm lại, dành suất cho bạn nhưng bản thân lại không có bản lĩnh tranh lấy thì chẳng trách được ai.

Theo tình hình hiện giờ, chẳng được mấy ai trong dòng nhánh có thể tranh suất hàng thừa kế thứ hai với Cơ Hương Ngưng.

Chẳng nói gì nhiều, chỉ mỗi việc cô ấy có thể lôi kéo được mấy vị nguyên lão của dòng chính, đám người thuộc dòng nhánh đã phải nể mặt nhiều rồi.

"Hàng thừa kế thứ hai chắc chắn không thành vấn đề nhưng mục tiêu chủ yếu không phải thăng hạng mà là dốc hết sức chen chân được vào hội đồng quản trị", Hoắc Khải nói: "Cô nhớ kỹ, mục đích của chúng ta không phải là làm con cháu xuất sắc nhất của gia tộc mà phải làm chủ tịch của gia tộc! Muốn làm được chủ tịch, bước quan trọng nhất là bước chân vào được hội đồng quản trị".

"E rằng không dễ dàng!", Cơ Hương Ngưng lắc đầu: "Mặc dù nói là để trống một chỗ trong hội đồng quản trị cho tôi nhưng mỗi một vị trí trong đó đều móc nối với rất nhiều lợi ích. Tôi còn quá trẻ, trình độ và kinh nghiệm đều không đủ, muốn chen chân vào được hội đồng quản trị e là không dễ!"

“Trình độ và kinh nghiệm chỉ là cái vỏ ngoài thôi, người tài mới là cốt lõi. Nếu quy tắc do người định ra vậy thì nên do người sử dụng, không liều một phen sao ta biết được kết quả như nào”, Hoắc Khải đáp.

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, đột nhiên hỏi: “Đợi tôi lên chức chủ tịch rồi, có phải anh sẽ rời đi không?”

“Sao phải hỏi chuyện này? Thế giới rộng lớn vậy, tôi có đi thì cũng đi được đến đâu”, Hoắc Khải cười đáp.

“Không có gì, tôi hỏi bừa vậy thôi”, Cơ Hương Ngưng lắc đầu. Cô ấy không tiếp tục nói chuyện này nữa, vội đổi chủ đề: “Đúng rồi, về nhà họ Lý rồi, anh cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy chả ra làm sao, một gia tộc suy tàn, chẳng có gì đáng nói”, Hoắc Khải đáp.

Nghe thấy vậy, trong lòng Cơ Hương Ngưng càng nặng trĩu. Mặc dù nhà họ Lý suy yếu nhưng có yếu cỡ nào cũng vẫn tốt hơn nhà họ Cơ nhiều lần.

Anh chẳng để nhà họ Lý vào mắt thì nói gì đến nhà họ Cơ.

“Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy tôi đi làm bản kế hoạch rồi đưa cô xem”, Hoắc Khải nói.

“Được, anh đi đi!”, Cơ Hương Ngưng gật đầu,

Hoắc Khải cũng không dây dưa thêm, nhanh chóng quay người rời khỏi phòng làm việc.

Phòng làm việc trống trải chỉ còn lại mình Cơ Hương Ngưng.

Lúc Hoắc Khải chưa tới, cô cảm thấy phòng làm việc rất trống trải, bây giờ Hoắc Khải đến rồi đi, cảm giác này trong cô lại càng thêm mãnh liệt hơn.

Có những khoảnh khắc cô thực sự muốn chạy ra ngoài gọi Hoắc Khải lại, nói với anh rằng anh đừng đi, cho dù anh ở bên cạnh cô thêm một phút thôi cũng được.

Cô vẫn luôn có một câu nói vùi sâu trong lòng.

Nếu như tôi lên làm chủ tịch còn anh rời đi, vậy tôi thà không làm còn hơn.

Câu nói này rất giống lời tỏ tình nhưng lại khiến người ta cảm thấy chua xót.

Nhưng Cơ Hương Ngưng không làm như thế.

Bởi vì cô vẫn luôn nhớ, chính tay cô trao người đàn ông này cho Ninh Thần.

Cô trốn tránh trách nhiệm thuộc về mình, cũng từ bỏ tất cả những gì thuộc về mình.

Hơn nữa bản thân Cơ Hương Ngưng cũng rõ, trạng thái tâm lý hiện giờ của mình chỉ đơn giản là ghen tị, đố kỵ mà thôi.

Cô ghen tỵ vì Ninh Thần có được hạnh phúc, đố kỵ vì Ninh Thần có được người chồng tốt, tất cả mọi thứ đều là do lòng đố kỵ mà ra.

Con người luôn tham lam quá mức vậy đấy.

Cả ngày trời, Hoắc Khải làm việc tại công ty con của nhà họ Cơ.

Với năng lực của anh, ngồi làm phương án phát triển mới cho Cơ Hương Ngưng đúng là dễ như viết bài văn của học sinh tiểu học.

Cơ Hương Ngưng cần thời gian để xem xét, hiểu rõ nội dung của phương án mới.

Vậy nên hai người không bàn bạc gì nhiều, sau khi tan làm, ai về nhà nấy.

Vừa ra khỏi công ty, Hoắc Khải nhận được cuộc điện thoại.

Điện thoại của Phan Tư Mễ, cô bác sĩ tâm lý xinh đẹp này vừa gọi tới đã tức giận bừng bừng nói một câu: "V`ê r`ồi cũng không tới tìm tôi, có phải anh quên tôi r`ồi không?"

Giọng nói như người vợ bị ch`ồng hờ hững của cô ta khiến Hoắc Khải có chút phản cảm.

Anh không thích phụ nữ quá chủ động, nhất là Phan Tư Mễ có quen biết với Ninh Th`ần và Cơ Hương Ngưng, v`ềtình v`ềlý cô ta không nên làm như vậy.

Quan trọng hơn cả, Phan Tư Mễ từng gài bẫy anh, còn Hoắc Khải là người rất ghét bị kẻ khác lợi dụng chiếm lời.

"Có chuyện gì không?", Hoắc Khải hỏi.

"Không có chuyện gì thì không thể gọi điện cho anh sao?", Phan Tư Mễ đáp.

"Nếu không có việc, tôi cúp máy đây, đang rất bận", Hoắc Khải nói.

"Bớt lừa người khác đi. Sao tôi chẳng thấy anh bận bịu gì? Quả nhiên chẳng tin được miệng lưỡi đàn ông", Hoắc Tư Mễ nói.

"Sao cô biết tôi bận hay không", Hoắc Khải có chút bực mình: "Không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây, tôi thực sự rất bận".

"Này, dù sao tôi cũng là bác sĩ tâm lý của anh. Lẽ nào đây là thái độ dành cho ân nhân cứu mạng mình sao?", Phan Tư Mễ học tâm lý, đương nhiên nghe ra Hoắc Khải nói cúp máy không phải để dọa người.

Cô ta không lôi thôi vòng vo nữa, nói thẳng vào vấn đ`ề: "Tôi đang ng`ồi trong chiếc xe ở bên kia đường. Anh đi theo tôi v`ềphòng khám để lấy báo cáo hay để tôi tự mình c`ầm nó tới nhà đưa cho anh?"

Hoắc Khải quay đầu, nhìn sang bên kia đường qua cửa sổ xe, thấy ngay Phan Tư Mễ đang thò tay ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy với anh.

Sao người phụ nữ này lại chạy tới đây?

Hoắc Khải không biết nói gì, nhưng người đến rồi cũng chẳng thể bơ đi được.

"Rốt cuộc cô muốn làm gì? Nếu như muốn đe dọa tôi thì cô đừng lãng phí thời gian nữa".

"Nói gì thế, đang yên đang lành sao tôi phải đe dọa anh. Chỉ là lâu rồi không gặp nên tôi muốn ăn một bữa tử tế với anh thôi. Yên tâm đi, tôi không cho anh uống thuốc độc đâu", Phan Tư Mễ đáp.

"Tôi không rảnh", Hoắc Khải dứt khoát từ chối.

Lần này, Phan Tư Mễ có chút nổi nóng. Dù sao cô ta cũng là nữ bác sĩ tâm lý xinh đẹp, có hàng dài người theo đuổi, sao trong mắt Hoắc Khải cô ta còn chẳng bằng cọng rau nát thế.

Dâng đến miệng rồi còn không chịu há mồm, có khó nuốt đến thế không?

Người phụ nữ càng xinh đẹp lại càng muốn có được sự chú ý của người khác.

Nếu như không quan tâm đến cô ta, vậy thì những người xấu, người nghèo, sẽ bị cô ta coi thường, nói bạn cố tình giả vờ giả vịt.

Nhưng nếu là người đàn ông có tài không để ý đến mình, cô ta sẽ cảm thấy sức hấp dẫn của bản thân bị sỉ nhục, nhất định phải dùng mọi cách có thể để tiếp cận, thu hút sự chú ý của bạn.

Kể cả chẳng xảy ra chuyện gì sau đó nhưng chỉ cần bạn rung động thì cô ta sẽ thắng.

Nói vậy, đây cũng giống như một cuộc thi, thi xem người nào rung động trước.

Với tình hình hiện giờ, Phan Tư Mễ là người động lòng trước còn Hoắc Khải lại cứng như cục đá, chẳng hề rung động chút nào.

Vậy nên Phan Tư Mễ càng muốn thắng hơn.

Bất kể thế nào, cô ta muốn chứng minh bản thân không phải kẻ thua cuộc.

Bao nhiêu năm trôi qua, mãi cô ta mới chịu chấp nhận chuyện năm xưa mình thua Cơ Hương Ngưng.

Bởi vì Cơ Hương Ngưng đẹp hơn cô ta, đằng sau còn có nhà họ Cơ, tốt hơn cô ta gấp nhiều lần. Trong cùng một hoàn cảnh, cánh mày râu chú ý đến cô ấy hơn cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Ninh Thần có gì so được với cô ta?

Cho dù là sắc đẹp, cơ thể, học vấn, năng lực cá nhân, cô ta chắc chắn đè bẹp Ninh Thần.

Đến Ninh Thần cũng có được trái tim của người đàn ông này, sao bản thân mình lại không thể chứ!

Xét trên góc độ này, Phan Tư Mễ và Cơ Hương Ngưng đều giống nhau, bọn họ đều đố kỵ, nóng lòng.

Lòng đố kỵ khiến con người ta thay đổi, khiến con người ta trở nên hung hăng, khó gần, cảm xúc hỗn loạn.

Phan Tư Mễ đã mắc bệnh rồi, hơn nữa bệnh đã ăn sâu vào xương tủy, vô phương cứu chữa.

Thậm chí trong khoảng thời gian Hoắc Khải không ở đây, bởi vì một thời gian dài không gặp được anh nên "bệnh tình" của cô ta càng thêm

nghiêm trọng. Cô ta chẳng để ý gì nhiều được nữa, mọi suy nghĩ đều chỉ tập trung vào chuyện dùng mọi cách để thắng ván này.

Hoắc Khải đâu biết, bản thân càng từ chối, Hoắc Tư Mễ càng hăng máu hơn.

Sau khi bị anh từ chối không thương tiếc, Phan Tư Mễ lập tức bước xuống xe, đi giày cao gót, chạy tới trước cửa xe của Hoắc Khải.

Hoắc Khải kéo cửa xe xuống, hỏi: "Cô lại muốn làm gì nữa?"

Phan Tư Mễ nổi giận đùng đùng: "Anh đừng quá đáng quá!"

Hoắc Khải chẳng hiểu chuyện gì, cái gì mà quá đáng quá?

"Người muốn mời tôi ăn cơm xếp hàng dài ba cây số cũng chưa chắc đã hết. Bây giờ tôi chủ động mới anh, anh lại hết lần này đến lần khác từ chối tôi. Anh có phải đàn ông không đấy, còn chẳng dám ăn một bữa cơm với phụ nữ! Chẳng phải anh sợ Ninh Thần nghĩ nhiều sao? Được, nếu anh không đi ăn với tôi, tôi sẽ đi tìm Ninh Thần, nói với cô ấy rằng mình muốn cướp người đàn ông của cô ấy!", Phan Tư Mễ đe dọa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 394: Bị Nhìn Thấy Rồi

Hoắc Khải nhìn cô ta, không biết nói gì hơn ngoài câu: "Cô điên rồi sao?"

"Tốn thời gian quan tâm xem tôi liệu có điên hay không, chi bằng bỏ thời gian đó đi ăn với tôi, hoặc là cùng tôi vui vẻ!", Phan Tư Mễ nói.

Hoắc Khải có thể nhìn ra người phụ nữ này đã phát điên rồi, nếu bây giờ không đáp ứng yêu cầu của cô ta, sợ rằng cô ta thật sự sẽ đến tìm Ninh Thần gây rối.

Dù anh không nghĩ rằng sự gây rối của Phan Tư Mễ có thể gây ra ảnh hưởng gì lớn đến gia đình nhỏ của anh, nhưng Hoắc Khải cũng không muốn ngay khi hai vợ chồng sắp dọn đến nhà mới và tận hưởng cuộc sống hạnh phúc thì lại bị người phụ nữ điên này đến làm phiền.

"Rốt cuộc cô muốn làm gì?", Hoắc Khải hỏi.

Phan Tư Mễ nhận thấy Hoắc Khải vẫn còn tỏ ra e ngại trước chuyện đó, điều này cho cô ta biết lời đe dọa của cô ta đã có hiệu quả.

Từ góc độ này cũng có thể coi như là cô ta đã giành được một chiến thắng nho nhỏ.

Chiến thắng nhỏ này khiến khóe miệng của Phan Tư Mễ hơi cong lên, sau đó cô ta lại híp mắt bật cười lớn.

Tiếng cười của cô ta có chút điên cuồng, khiến cho Hoắc Khải cảm thấy vô cùng không ưa: "Nếu cô còn cười nữa thì tôi sẽ rời đi trước".

“Đừng vội như vậy chứ”, Phan Tư Mễ chậm rãi ngưng cười, nói: “Cuối cùng tôi cũng có cảm giác lấn lướt được anh, anh không thể để cho tôi vui vẻ một lúc hay sao?"

"Đương nhiên có thể. Cô cứ việc tìm một chỗ không người rồi ngồi đó một mình vui vẻ cười vài ngày", Hoắc Khải nói: "Tôi còn có việc phải làm, tôi đi trước đây".

Nhìn thấy Hoắc Khải thật sự muốn đi, Phan Tư Mễ vội vàng tựa vào xe.

Không gian trong xe chật hẹp, tư thế của cô ta khiến khoảng cách giữa hai người trở nên cực kỳ gần gũi, mùi thơm xông vào mũi khiến cho Hoắc Khải nhíu mày.

Không phải là anh ngửi không nổi cái mùi này, mà là vì anh sợ bản thân mình bị ám mùi, có thể sẽ làm Ninh Thần khó chịu.

“Làm ơn ra ngoài”, Hoắc Khải nói: “Nói thế nào đi nữa thì cô cũng là một bác sĩ tâm lý. Cô nhìn bộ dạng của cô bây giờ đi, có coi được hay không?"

“Tôi còn cần anh quản hay sao?”, Phan Tư Mễ hừ một tiếng rồi nói: “Anh cũng không phải là người đàn ông của tôi, sao lại quan tâm nhiều chuyện như vậy. Dù sao hôm nay tôi cũng phải ép buộc anh cho bằng được, dù anh có bao nhiêu chuyện cần làm thì cũng phải cùng tôi đi ăn cơm! Tôi muốn đi ăn thịt nướng ở Cách Lâm Cát từ lâu rồi".

“Muốn ăn thì cô cứ đi ăn, không có ai ngăn cản cô”, Hoắc Khải tức giận nói.

Anh không sợ người khác cứng rắn gây khó dễ cho mình, bởi vì cho dù có dùng thủ đoạn thâm độc đến thế nào đi nữa, thì trên đời này cũng có rất ít người có thể qua mặt anh.

Anh chỉ sợ người giống như Phan Tư Mễ vậy, không khóc la ầm ĩ mà chỉ giở trò đùa bỡn vô lại. Nếu cô ta là đàn ông thì Hoắc Khải đã sớm cho cô ta một cái bạt tai rồi, nhưng cô ta lại là phụ nữ.

Không thể đánh cô ta vì người khác sẽ bảo rằng anh bắt nạt phụ nữ, chưa kể Hoắc Khải cũng không có thói quen đánh phụ nữ.

“Một mình ăn thì chán lắm”, Phan Tư Mễ duỗi tay nói: “Đưa chìa khóa xe cho tôi”.

"Đưa cho cô làm gì?"

“Sợ anh tự lái xe đi mất chứ sao, nếu anh đuổi tôi đi thì tôi sẽ cầm chìa khóa xe đến nhà anh đợi, anh không đưa cho tôi thì tôi liền chui lên xe. Nơi này người qua kẻ lại, xem ai xấu hổ thì biết”.

Rõ ràng trong chuyện này thì Phan Tư Mễ phải phải là người cảm thấy xấu hổ hơn. Một người phụ nữ mặc váy ngắn mà lại đi chui qua cửa kính ô tô ở đây.

Nhưng cô ta hoàn toàn không quan tâm đến những điều này, nỗi ám ảnh trong lòng bấy lâu nay đã khiến cho cô ta cố tình bỏ qua nhiều thứ.

Hoắc Khải quả thật chẳng có biện pháp nào, cũng không thể thẳng thừng đem người phụ nữ điên này ném xuống đường.

Cuối cùng, anh bất đắc dĩ chỉ có thể để cho Phan Tư Mễ lên xe.

Phan Tư Mễ vừa lên được xe thì đã trông rất đắc ý, nói: "Đi thôi, đến nhà hàng thịt nướng Cách Lâm Cát!"

Nhìn bộ dạng của cô ta, Hoắc Khải thật sự không nói nên lời, bây giờ anh rất hối hận vì đã nghe lời Ninh Thần đi gặp bác sĩ tâm lý.

Nếu không thì anh đã không gặp người phụ nữ điên này.

Sau khi cả hai lái xe đi, Giản Tư Tư lại ló đầu ra từ khúc quanh.

Nhìn vào đèn hậu của chiếc xe, sắc mặt của Giản Tư Tư trông rất buồn bã.

Mặc dù công ty Hi Vọng Mới tập trung vào ngành giảm cân của chi nhánh Giáp Tử, nhưng sau khi Cơ Hương Ngưng quản lý chi nhánh mới thì hai bên cũng đã hợp tác trong một số lĩnh vực khác.

Tin tuyển dụng do Hoắc Khải đăng lên lần trước đã thu hút rất nhiều người, sau khi sàng lọc chuyên sâu, cuối cùng đã xác định được mười sáu nhân viên mới.

Những nhân viên cũ như Giản Tư Tư tất nhiên sẽ được lên chức.

Theo gợi ý của Hoắc Khải, Ninh Thần đã sắp xếp lại một số phòng ban quan trọng trong công ty, và Giản Tư Tư là người phụ trách chính về mảng hợp tác đối ngoại.

Ninh Thần đi gặp đối tác vào tất cả các ngày trong tuần, miễn là cô có thời gian. Nếu cô không có thời gian, thì Giản Tư Tư chính là người sẽ chịu trách nhiệm.

Chưa kể, Giản Tư Tư tuy còn trẻ nhưng rất năng nổ và hiểu biết sâu rộng, cộng với việc đã quen với phong cách làm việc của Hoắc Khải và Ninh Thần, hơn nữa còn bị ảnh hưởng bởi cả hai người đó trong công việc hàng ngày.

Ban đầu, các đối tác thường sẽ cho rằng cô gái này còn trẻ nên sẽ dễ bị dắt mũi, nhưng sau khi tiếp xúc, họ mới nhận ra rằng sự thật hoàn toàn không phải như vậy.

Những người trẻ tuổi như Giản Tư Tư có năng lực tiếp thu mạnh, hơn nữa cũng có hiểu biết về những điều mới mẻ trên thế giới, nên sẽ không dễ để bản thân bị lừa.

Đặc biệt Giản Tư Tư hiện còn đang tự mình nghiên cứu thêm kiến thức về quản lý tài chính. Muốn lừa gạt cô ấy là chuyện rất vô ích.

Lần này cô ấy đến văn phòng chi nhánh của nhà họ Cơ để nói chuyện với Cơ Hương Ngưng về việc hợp tác. Lẽ ra Ninh Thần phải đích thân đến, nhưng bên đường sắt lại nói cần thay đổi một số chi tiết trong kế hoạch, nên đã giữ cô lại.

Đây là hợp tác chiến lược quy mô lớn, Ninh Thần không an tâm giao cho người khác, vậy nên đã để cho Giản Tư Tư tới đây.

Điều bất ngờ là, Giản Tư Tư vừa đến công ty bên này thì đã nhìn thấy một người phụ nữ đang chúi đầu vào xe của Hoắc Khải.

Cô ấy không thể nhìn thấy rõ người phụ nữ đó làm gì, chỉ biết rằng Phan Tư Mễ đã leo lên xe của Hoắc Khải.

Cảnh tượng đó đã khiến cho Giản Tư Tư cảm thấy một nỗi mất mát không thể nói thành lời.

Hoắc Khải luôn là thần tượng trong tâm trí của cô ấy. Thậm chí ở một mức độ nào đó, cô ấy đã xem anh là ứng cử viên sáng giá nhất trong việc lựa chọn bạn đời.

Chỉ có điều vẫn còn Ninh Thần đang ở phía trước, nên Giản Tư Tư không dám suy nghĩ nhiều.

Cô ấy chỉ biết đặt cảm xúc mơ hồ ấy vào sâu trong trái tim mình, chưa từng nói ra với bất kỳ ai.

Cho đến bây giờ, nhìn thấy Hoắc Khải và một người phụ nữ khác thân thiết đến như vậy, Giản Tư Tư đột nhiên cảm thấy thần tượng trong lòng mình đã tan nát hết cả.

Sao ông chủ lại là người như vậy?

Có phải là do cô ấy đã suy nghĩ quá nhiều rồi không?

Tuy nhiên, người phụ nữ đó đã vươn người sát vào trong xe, nếu chỉ để giao tiếp thông thường thì không nên làm như vậy mới đúng?

Dù nhìn thế nào đi nữa thì trông họ cũng không giống như những người bạn bình thường.

Nét mặt Giản Tư Tư trở nên vô cùng ảo não. Trong đầu của cô ấy lúc này chỉ băn khoăn có một điều, đó là có nên nói cho Ninh Thần biết những gì mà cô ấy đã nhìn thấy hôm nay hay không.

Nếu nói ra thì rất có thể hai vợ chồng họ sẽ xảy ra mâu thuẫn. Nếu lỡ như họ lại ly hôn, thì tội lỗi của cô ấy sẽ rất nghiêm trọng.

Nhưng nếu không nói ra, chuyện này đối với tổng giám đốc Ninh không phải là phản bội hay sao?

Tình thế tiến thoái lưỡng nan cộng thêm nỗi buồn riêng của bản thân đã khiến cho Giản Tư Tư cảm thấy thật khó thích ứng.

Sớm biết điều này thì cô ấy đã không đến đây.

Hoắc Khải nào đâu hay biết rằng sự vướng mắc giữa mình và Phan Tư Mễ đã bị Giản Tư Tư nhìn thấy.

Lúc này anh cũng đang rất khó chịu, còn Phan Tư Mễ thì đang ngâm nga trên đường đi với tâm trạng rất tốt.

Cô ta càng vui thì Hoắc Khải lại càng bực bội.

Khi đến nhà hàng thịt nướng, Phan Tư Mễ vui vẻ gọi một đống thịt ra và liên tục mời Hoắc Khải ăn.

Hoắc Khải bây giờ không có tâm trạng ăn uống, anh chỉ muốn xử lý người phụ nữ này nhanh chóng rồi về nhà.

Ninh Thần không thông báo với anh chuyện với bên đường sắt, nên Hoắc Khải vẫn cho rằng cô đang chuẩn bị dọn nhà rồi.

"Anh thật sự không muốn ăn sao? Thịt nướng này ăn rất ngon. Tôi đã gọi nhiều món như vậy, nếu không ăn thì thật lãng phí", Phan Tư Mễ nói.

“Cô không sợ mập sao?”, Hoắc Khải nói.

"Sợ gì chứ? Dù sao tôi có đẹp hay không thì cũng chẳng có ai muốn tôi cả, nên điều đó không quan trọng", Phan Tư Mễ nói.

Câu này cô ta nói rất chuẩn, nên Hoắc Khải cũng không đáp lại nữa.

Cũng may, dù cho tâm trạng của Phan Tư Mễ có tốt đến đâu thì khẩu vị cũng có giới hạn, hơn một giờ sau, cuối cùng cô ta cũng lấy khăn giấy lau miệng rồi mãn nguyện nói: "Ngày hôm nay được ăn thịt nướng đúng là ngày vui vẻ nhất trên đời".

"Ăn xong thì không còn việc gì nữa đúng không? Vậy thì tôi về", Hoắc Khải nói.

"Đừng có đối xử với tôi giống như tôi là một con hổ ăn thịt người chứ, giữa thanh thiên bạch nhật, có rất nhiều người ở đây, anh còn sợ tôi sẽ làm gì anh? Đừng lo lắng, tôi sẽ không làm chuyện lung tung đâu, tôi thật sự chỉ muốn nói chuyện với ai đó. Anh không biết đó thôi, hầu hết chúng tôi, những nhà tâm lý học đều mắc bệnh tâm thần, có rất nhiều đau khổ", Phan Tư Mễ nói.

Hoắc Khải không tin những điều vô nghĩa mà cô ta nói, ngoài bộ dạng có chút điên cuồng của cô ta thì người phụ nữ này dường như không bị bệnh gì cả.

Ai bị bệnh mà ăn ngon được như cô ta chứ, đĩa thịt nướng chất đống như núi, vậy mà đổi đĩa những ba lần mới ăn no.

“Hay là chúng ta đến quan bar uống chút gì đi?”, Phan Tư Mễ hỏi.

“Không rảnh”, Hoắc Khải vẫn từ chối như mọi khi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 395: Hủy Bỏ Hôn Ước

"Này, anh thật quá nhàm chán, chẳng ra dáng quý ông chút nào. Anh không biết rằng từ chối lời mời của phụ nữ là một trong những điều cuối cùng mà người đàn ông không nên làm sao!", Phan Tư Mễ nói.

“Tôi chưa bao giờ nói rằng mình là một quý ông”, Hoắc Khải nói.

Phan Tư Mễ nhìn anh với đôi mắt trống rỗng, ngay khi cô ta định nói thêm điều gì đó thì điện thoại di động của Hoắc Khải đổ chuông.

Cầm lên nhìn, là Đường Trọng Vi gọi tới.

Hoắc Khải bắt máy, liếc nhìn Phan Tư Mễ, sau đó đứng dậy rồi đi đến một nơi yên tĩnh gần đó để nghe điện thoại.

“Anh Lý, anh đang làm gì vậy?”, giọng Đường Trọng Vi nghe có chút không vui.

"Tôi không làm gì, tôi vừa ăn xong, có chuyện gì sao?", Hoắc Khải hỏi.

“Tôi không thể gọi cho anh nếu như không có chuyện gì đặc biệt sao?”, Đường Trọng Vi hỏi.

“Tất nhiên cô có thể gọi”, Hoắc Khải nói: “Chỉ là giọng nói của cô nghe có vẻ không vui lắm”.

"Không phải chỉ không vui đâu, mà là cực kì không vui! Anh biết không, nhà họ Hoắc đã hủy bỏ hôn ước với tôi", Đường Trọng Vi nói, lời nói của cô dừng lại, rồi đột nhiên cô hét lên như điên: "Sao anh ấy có thể đối xử với tôi như thế này? Chúng tôi đã là bạn thân từ thuở nhỏ, cùng nhau trải qua nhiều năm như vậy, cuối cùng anh ấy cũng đã đồng ý lấy tôi. Tại sao anh ấy có thể nuốt lời chứ!"

Hoắc Khải đã giật mình khi nghe điều này, sau đó anh hiểu rằng Đường Trọng Vi đang nói về kẻ giả mạo.

Nghe có vẻ như kẻ giả mạo đã tự nguyện hủy bỏ hôn ước?

Thái độ của kẻ giả mạo đối với Đường Trọng Vi trước đó đã khiến cho chủ tịch của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị vô cùng phẫn nộ, vị chủ tịch này thậm chí còn đích thân tới tận cửa yêu cầu nhà họ Hoắc xin lỗi con gái, đe dọa sẽ hủy bỏ hôn ước nếu như họ không xin lỗi, hơn nữa còn có thể ngưng hợp tác với nhà họ Hoắc.

Thật ra, ai sáng suốt cũng đều có thể thấy việc làm của ông ta chỉ đơn thuần là để giành lại thể diện cho con gái mình, tránh để cho con gái bị bắt nạt sau khi gả sang nhà chồng.

Nhưng sau đó nhà họ Hoắc vẫn không hối lỗi, người của Đường Thị làm ầm ĩ thêm một thời gian thì cũng chẳng thiết nữa, từ từ mới ngừng nhắc tới chuyện này.

Nhưng không ai ngờ rằng mới hôm qua, ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc đã thật sự đề nghị chấm dứt hôn ước với Đường Trọng Vi.

Hơn nữa, nhà họ Hoắc lại muốn liên hôn với nhà họ Đinh, nên Hoắc Khải sẽ kết hôn với Đinh Tinh Nhiên, cô chủ của nhà họ Đinh.

Nhà họ Đinh cũng là một doanh nghiệp gia đình, xếp hạng bảy tám trong nước, so với nhà họ Hoắc hay Đường Thị thì đều nằm ở phía sau.

Từ lâu, nhà họ Đinh và nhà họ Hoắc không có dính dáng quá nhiều đến nhau, nhiều nhất cũng chỉ là hợp tác trong vài lĩnh vực nào đó.

Ai lại có thể nghĩ ra được Hoắc Khải muốn lấy con gái nhà họ Đinh thay vì nắm trong tay viên ngọc quý của Đường Thị kia chứ?

Chẳng phải vụ làm ăn này quá thua thiệt rồi hay sao?

Ngay cả Đường Trọng Vi cũng không thể ngờ rằng anh Khải của cô ấy lại thật sự muốn phản bội.

Dựa vào đâu chứ!

Đường Trọng Vi không thể hiểu được, một ngày sau khi biết tin, cô đã chạy đến nhà họ Hoắc để yêu cầu một lời giải thích.

Kết quả là ngay cả cửa nhà họ Hoắc cô ấy cũng không vào được, mấy người chặn ở cửa, dù cô ấy có nói gì thì cũng không cho vào.

Lý do rất đơn giản, ngày liên hôn với nhà họ Đinh đang đến gần, nên nhà họ Hoắc không muốn bị đàm tiếu.

Đường Trọng Vi cảm thấy rất khó chịu khi nghe những lời này.

Cô ấy đã từng tới lui tự do ở trong nhà họ Hoắc mà không có bất kỳ người nào dám ngăn cản. Ở nhà họ Hoắc thậm chí cô ấy còn cảm thấy tự do hơn so với ở nhà mình.

Mọi người trong nhà họ Hoắc đều coi cô ấy như người trong gia đình, thậm chí nhiều người lớn tuổi còn xem cô ấy như nàng dâu thật sự trong nhà.

Trong lòng của Đường Trọng Vi, từ lâu cô ấy đã coi mình là người của nhà họ Hoắc.

Không ngờ lại có một ngày cô ấy còn không được bước vào cửa nhà họ Hoắc.

Đến cuối cùng, Đường Trong Vi ấm ức khóc lớn trước cửa nhà họ Hoắc, nhưng dù cô ấy có gây khó dễ thế nào cũng không ích gì. Cuối cùng thì kẻ giả mạo đó thậm chí còn không xuất hiện, chứ đừng nói là cho cô ấy một lời giải thích.

Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị đã chính thức lên tiếng, nói rằng chuyện này nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm nhà họ Hoắc, còn việc truy cứu ra sao thì không thấy ai nói.

Suy cho cùng, Hoắc Khải cũng không phải là người dễ động vào. Ngay cả tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị cũng không thể dễ dàng làm lung lay địa vị của nhà họ Hoắc.

Bây giờ con gái bị người ta hủy bỏ hôn ước, ảnh hưởng đến danh dự, nên việc chính thức lên tiếng chỉ là muốn để cho mọi chuyện không trở nên tồi tệ hơn. Nếu như thật sự muốn làm gì, thì cũng chỉ có thể đặt trên con đường làm ăn của nhà họ Hoắc một chút chướng ngại mà thôi. Còn nếu muốn làm lung lay địa vị của nhà họ Hoắc thì còn phải đợi đến khi khác rồi nói tiếp.

Về cuộc đối đầu toàn thắng mà nhiều người tưởng tượng thì hoàn toàn không thể xảy ra.

Hai công ty siêu lớn với quy mô hơn trăm tỷ tuyệt đối không thể chỉ vì chuyện tình cảm của con cháu mà đối chọi với nhau đến mức một sống một chết được.

Hội đồng quản trị sẽ không đồng ý trước tiên, mà các cổ đông khác cũng sẽ như vậy.

Do đó, Đường Trọng Vi coi như chắc chắn chịu thiệt rồi.

Đường Trọng Vi đã khóc rất lâu trước cửa nhà họ Hoắc, nhưng cuối cùng cũng phải rời đi.

Sau khi trở về nhà, cô ấy cả ngày không ăn uống gì, mấy đợt người đến thuyết phục cũng vô ích.

Ngày hôm sau, Hoắc Giai Minh đến thăm cô ấy.

Cho đến nay thì cậu ta là người nhà họ Hoắc duy nhất đến thăm Đường Trọng Vi, những người khác bình thường mặc dù mỗi lần gặp cô ấy đều tay bắt mặt mừng, nhưng nay một bóng người cũng không thấy tăm hơi.

Bởi vì kẻ giả mạo trong nhà họ Hoắc không muốn người nhà có quá nhiều liên hệ cá nhân với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị.

Lý do chỉ có một, hắn hiện tại đã chủ động hủy bỏ hôn ước, nên quan hệ của hắn với Đường Thị nhất định sẽ trở nên vô cùng căng thẳng.

Khi đó, khả năng tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị trả thù là rất lớn, nếu ai dám có quan hệ cá nhân quá tốt với bên đó thì những bí mật của gia đình có thể bị lộ. Điều này là không được phép.

Tiếng nói của kẻ giả mạo Hoắc Khải, không ai không dám nghe.

Hắn không cho phép mọi người tiếp xúc với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, vì vậy không ai dám xuất hiện ở đây.

Hoắc Giai Minh dám tới đây bởi vì mặc dù cậu ta chỉ là thành viên của nhánh phụ trong gia đình, nhưng cậu ta cũng đóng một vai trò không thể thiếu. Hơn nữa, Hoắc Giai Minh chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ cố chiếm một vị trí quan trọng trong gia đình, mà cậu ta và Đường Trọng Vi gần như đã lớn lên bên nhau từ nhỏ, trước giờ cậu ta luôn coi cô ấy như chị dâu của mình.

Bây giờ tình trạng của anh ba và chị dâu đang khó xử, thân là em trai làm sao có thể không đến thăm cho được.

Cậu ta cũng không nghĩ nhiều đến việc liệu cậu ta có làm cho anh trai mình tức giận hay không.

Đã ba ngày không thấy bóng dáng của kẻ giả mạo Hoắc Khải đâu, ngay cả Hoắc Giai Minh cũng hiếm khi nhìn thấy hắn. Cậu ta đã cảm thấy khó chịu lâu rồi, bây giờ lại xảy ra sự việc của Đường Trọng Vi, càng khiến cho Hoắc Giai Minh cảm thấy không vui.

Cho nên, việc cậu ta đến thăm Đường Trọng Vi, tuy là lấy danh nghĩa hỏi thăm sức khỏe cô ấy, nhưng thực chất là muốn ngầm biểu đạt sự bất mãn của mình đối với người đứng đầu gia tộc.

Hoắc Giai Minh đến nhà họ Đường cũng không được chào đón nồng nhiệt, cũng may Đường Trọng Vi đã giúp cậu ta nói mấy câu, nếu không ngay từ đầu còn có thể bị đánh tơi bời.

Giờ đây, người của Đường Thị khi nhìn thấy người nhà họ Hoắc đều vô cùng tức giận.

Trước giờ chỉ có Đường Thị bọn họ lấn lướt người khác, nào có ai dám gây khó dễ cho bọn họ như vậy.

Nhất là khi người nhà họ Hoắc còn dám động vào viên ngọc quý của bọn họ, chuyện này ai có thể nhịn chứ bọn họ không thể nào nhịn được!

Hoắc Giai Minh khi đến đây cũng không nói gì nhiều, cậu ta biết bây giờ có an ủi cô ấy thì cũng vô dụng.

Nút thắt này không phải là thứ mà cậu ta có thể tháo được.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng cậu ta cũng chỉ có thể đưa ra một lời khuyên, rằng nếu như tâm trạng không vui thì hãy ra ngoài đi dạo thay vì cứ co mình ở trong nhà. Điều đó sẽ chỉ khiến cho cô ấy cảm thấy đau khổ hơn mà thôi.

Chính Hoắc Giai Minh đã đề nghị cô ấy đi chơi xa, tìm Lý Phong để nói chuyện cho khuây khỏa.

Nhìn chung thì người đó và người anh ba của cậu ta vẫn rất giống nhau, hai người gần như có cùng một phong cách, nên đã tạo cho Hoắc Giai Minh một ấn tượng rất tốt.

Kể cả Đường Trọng Vi cũng có cảm giác như vậy, nên khi xảy ra chuyện, Hoắc Giai Minh liền nghĩ đến việc tìm Lý Phong giúp chị dâu.

Có lẽ chị dâu có thể cảm thấy tốt hơn khi được thuyết phục bởi người có cùng phong cách với anh ba.

Đường Trọng Vi đã tiếp nhận gợi ý này.

Cô ấy gọi điện cho Hoắc Khải, vừa nói đến câu thứ hai là đã không thể nhịn được mà kể hết ra những nỗi bất bình trong lòng.

Sau khi nghe thấy lời than thở của Đường Trọng Vi, Hoắc Khải khẽ cau mày.

Kẻ giả mạo chắc chắn sợ nhất là bị lộ ra danh tính giả của mình.

Những người như Đường Trọng Vi biết rất rõ về Hoắc Khải, nếu thật sự họ có thể tiếp xúc thường xuyên với kẻ giả mạo thì họ sẽ không thể không nhìn ra được điểm khác lạ.

Vì vậy, cách an toàn nhất là hủy bỏ hôn ước và tránh xa Đường Trọng Vi hoàn toàn. Trong trường hợp này, ngay cả khi quan hệ với nhà họ Đường có bị xấu đi trong một thời gian ngắn, thì ít nhất sự an toàn của kẻ giả mạo vẫn có thể được đảm bảo.

Về phần con gái nhà họ Đinh, cô gái tên Đinh Tinh Nhiên đó Hoắc Khải cũng đã từng gặp qua.

Đinh Tinh Nhiên là người có ăn học, có hiểu biết, cũng xem như là thuộc hàng trâm anh thế phiệt, nhưng trong giới doanh nhân thì không được coi là quá nổi tiếng.

Về phần nhà họ Đinh thì...

Sao lại là nhà họ Đinh được nhỉ?

Hoắc Khải có đủ lý do để tin rằng kẻ giả mạo sẽ không ngẫu nhiên tìm một người phụ nữ khác để kết hôn.

Nếu như phỏng đoán của anh là đúng, nhà họ Đinh hẳn là có liên quan đến việc kẻ giả mạo đánh cắp quyền lực của nhà họ Hoắc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 396: Cảnh Giác

Điều quan trọng nhất là, bây giờ gần như đã có thể xác định rằng một nhà họ Đinh chỉ xếp hạng bảy hạng tám lại có liên quan đến kẻ giả mạo. Vậy phải chăng vẫn còn có nhà họ Vương, nhà họ Đường, nhà họ Tống cũng giống như vậy?

Có vô số doanh nghiệp gia đình trong nước, và cũng có vô số các công ty cổ phần.

Tâm trạng của Hoắc Khải chùng xuống. Xét trên tình hình hiện tại, thì kẻ giả mạo anh không chỉ hành động một mình. Có rất nhiều người khác cũng đang rình rập xung quanh. Một nhà họ Đinh đã lộ diện, nhưng không biết vẫn còn có bao nhiêu người đang lẩn trốn trong bóng tối.

Điều này khiến cho Hoắc Khải càng thêm cảnh giác, trước đây anh đã nghĩ quá đơn giản về kẻ giả mạo này.

Vốn tưởng rằng kẻ giả mạo đó chỉ là một con rối bị ai đó đẩy lên sân khấu, bây giờ xem ra người đẩy hắn lên không phải chỉ là một ai đó mà là cả một nhóm người.

Thứ hạng của nhà họ Hoắc trên cả nước sắp nhảy vọt lên ba bậc, nên cũng có vô số người lăm le muốn xâu xé miếng bánh này.

Bọn lòng lang dạ sói đều đang tìm cơ hội để cắn xé một miếng, nên việc bọn chúng dám giết anh cũng là chuyện có thể nhìn ra được.

Cùng lúc đó, Hoắc Khải cũng nghĩ đến bố của Lý Phong.

Bố của Lý Phong đã bị ám sát, và kẻ sát nhân rất có thể có liên quan đến nhà họ Hoắc.

Khi lần đầu tiên biết về chuyện này, Hoắc Khải đã nghĩ không biết nhà họ Hoắc có bao nhiêu người tham gia. Còn bây giờ, anh đang tự hỏi liệu

những người đã ám sát bố của Lý Phong có liên quan đến những người đã giết anh hay không.

Trong lòng anh có linh cảm rằng hai chuyện này có thể là do cùng một nhóm người gây ra!

Khi nhà họ Lý sắp nổi lên, họ đã giết bố của Lý Phong.

Khi nhà họ Hoắc muốn lọt vào top 3 toàn quốc, thì họ liền giết chết ngôi sao hi vọng của họ Hoắc.

Nhóm sát nhân này hoạt động một cách bí mật, lại rất táo bạo và nham hiểm.

Hoắc Khải đã thầm đưa ra một quyết định, rằng anh phải ẩn sâu hơn bọn chúng, nếu như chưa đi đến bước đường cùng thì anh cũng sẽ không dễ dàng xuất đầu lộ diện.

Trước khi tìm được những người này, anh nhất định phải cảnh giác. Cái chết trong quá khứ chính là bài học dành cho anh!

"Sao anh không nói gì? Anh cũng thấy tôi phiền phức sao?", Đường Trọng Vi bất mãn nói.

Hoắc Khải định thần lại, đáp lời cô ấy: "Không có, chỉ là tôi đang nghĩ, người phụ nữ nhà họ Đinh kia làm gì có điểm nào tốt hơn cô? Cái người gọi là ngôi sao hy vọng đó thật chẳng có chút hiểu biết nào cả".

“Anh không được phép nói xấu anh ấy!”, Đường Trọng Vi thở phì phì nói: “Anh ấy nhất định đã gặp phải khó khăn gì đó, có lẽ nhà họ Hoắc ép anh ấy làm chuyện này”.

Hoắc Khải cười gượng gạo. Đường Trọng Vi vẫn đang cố bảo vệ danh tiếng của anh, điều này thật sự rất cảm động. Nhưng cô gái này quá ngây thơ, với địa vị của Hoắc Khải ở trong nhà họ Hoắc, ai có thể ép buộc anh làm chuyện mà anh không muốn làm kia chứ?

Lại nói, sao nhà họ Hoắc có thể ép buộc anh từ bỏ viên ngọc quý của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị và kết hôn với một người phụ nữ họ Đinh có cấp bậc thấp hơn chứ?

Rõ ràng đây là một vụ làm ăn thua lỗ!

Hoắc Khải không thể nói ra những điều này quá rõ ràng, vì nếu nói ra cũng có chút xúc phạm Đường Trọng Vi.

Cô ấy thật sự yêu anh vì bản thân anh chứ không phải vì tiền bạc hay danh vọng, Hoắc Khải không bao giờ muốn làm một thứ tình cảm trong sáng như vậy trở nên hoen ố.

Anh chỉ hy vọng qua chuyện này Đường Trọng Vi có thể mau chóng quên anh đi, nếu không sau này Đường Trọng Vi còn có thể gặp phải nhiều tình huống tồi tệ hơn vì kẻ giả mạo đó.

Sau khi suy nghĩ, Hoắc Khải nói: "Chi bằng cô cứ đi ra ngoài một chút, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Như vậy cô sẽ cảm thấy tốt hơn".

"Tôi không muốn đi. Tôi không quen với ai ở đây, lại không có ai đi cùng, cảm thấy rất nhàm chán! Giai Minh bảo tôi tìm anh, anh có thời gian đi cùng tôi không?", Đường Trọng Vi hỏi.

“Nếu cô đến tìm tôi đi uống rượu, có lẽ bây giờ cũng không còn đủ thời gian”, Hoắc Khải nói.

Đường Trọng Vi không phải là người có thể uống rượu nhiều, và Hoắc Khải cũng không muốn cô trở thành một người thích dùng rượu để giải sầu.

Vừa nói đến việc uống rượu thì Đường Trọng Vi đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Lần trước thật tồi tệ, cô ấy đã uống rượu say đến mức bất tỉnh. Cũng may không gặp phải kẻ ác, nếu không danh tiếng cả đời này của cô ấy đã bị hủy hoại mất rồi.

Đến tận bây giờ Đường Trọng Vi vẫn còn cảm thấy có chút sợ hãi, tại sao cô lại can đảm như vậy, dám cả gan tìm đến một người đàn ông không quen thân để cùng uống rượu? Hơn nữa còn dám uống say đến như vậy!

Nhưng phải nói, sự việc này đã khiến cho cô ấy cảm thấy yêu mến Hoắc Khải hơn.

Một người phụ nữ say rượu nằm trước mặt anh, nhưng anh đã không làm gì sai trái với cô ấy. Người như vậy rất đáng để được khen ngợi và tin tưởng.

Ngoài ra, phong cách làm việc của người đó quả thật rất giống với vị hôn phu của cô ấy.

Đây là lý do tại sao Hoắc Giai Minh đề nghị cô đến gặp Hoắc Khải, và Đường Trọng Vi đã trực tiếp gọi điện đến mà không cần suy nghĩ.

Đối với Hoắc Khải, cô ấy có cảm giác thân thuộc và gần gũi hết sức tự nhiên, trong tiềm thức cô ấy luôn muốn được gần anh. Chỉ là Đường Trọng Vi không biết chân tướng thật sự, nên luôn cảm thấy bản thân mình có chút không đứng đắn.

Rõ ràng là cô ấy yêu vị hôn phu của mình nhiều như vậy, sao có thể nghĩ đến người đàn ông khác được.

"Tôi không thích uống rượu, chỉ muốn tìm anh nói chuyện cho khuây khỏa một chút. Không muốn thì đi mua sắm cũng được", Đường Trọng Vi nói.

“Đi mua sắm cũng được, nhưng tôi có rất ít thời gian trống, sợ không thể dành nhiều thời gian cho cô”, Hoắc Khải nói.

"Không sao, anh chỉ cần đồng ý là được. Tôi sẽ đặt vé ngay bây giờ, muộn nhất là ngày mai tôi sẽ đến", Đường Trọng Vi nói.

Hoắc Khải cũng không từ chối nữa mà nói: "Lên máy bay thì gọi điện báo trước cho tôi, tôi sẽ tới đón cô".

Hai người thống nhất một khoảng thời gian ước chừng rồi cúp điện thoại.

Vừa cúp điện thoại, tiếng của Phan Tư Mễ liền truyền đến từ phía sau: "Hay lắm, tình nhân nhỏ đến rồi. Nói chuyện vui vẻ như vậy sao? Thế mà tôi còn tưởng rằng anh thật sự là một chính nhân quân tử".

Hoắc Khải bình tĩnh cất điện thoại vào trong túi, quay đầu nhìn cô ta nói: "Nghe trộm người khác nói chuyện điện thoại là hành động rất bất lịch sự. Cô ở nước ngoài nhiều năm như vậy mà vẫn chưa học được điều đó sao?"

“Đừng có mà lên mặt với tôi, tôi nghe trộm lúc nào, là do anh nói chuyện điện thoại quá to, không đúng sao?”, Phan Tư Mễ nói.

Hoắc Khải không thèm dây dưa với cô ta ở đây, đứng dậy nói: "Cô cũng ăn xong rồi, vậy tôi về trước đây".

“Anh có chắc là không muốn về nhà cùng tôi uống một tách trà không?”, Phan Tư Mễ cười nói: “Trà Phổ Nhĩ mà tôi vừa mua có vị rất ngon, anh tới thử xem?"

“Uống không quen, tôi đi đây”, Hoắc Khải nói, thẳng thừng rời đi.

Phan Tư Mễ không đuổi theo, cô ta chỉ nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Hoắc Khải, thật lâu sau mới thở ra một hơi dài.

Đừng nhìn thấy cô ta lúc nào cũng tỏ ra cởi mở trước mặt Hoắc Khải mà lầm tưởng, thật ra trái tim cô ta lúc nào cũng đập loạn xạ khi gặp anh.

Hành vi của cô ta bây giờ hoàn toàn khác với nhận thức trước đây của cô ta, cô ta từng là một người phụ nữ vô cùng lạnh nhạt với đàn ông. Từng có rất nhiều người đến cầu hôn, nhưng rất ít người trong số đó có vinh dự được ăn tối cùng với cô ta.

Nhưng bây giờ cô ta lại đang đe dọa và dụ dỗ một người đàn ông đi ăn cùng, còn ngỏ ý mời người ta đến nhà uống trà.

Mời đến nhà uống trà có ý nghĩa gì, Phan Tư Mễ không phải trẻ con, tất nhiên là hiểu ý nghĩa sâu xa đằng sau đó.

Chính cô ta cũng không biết bằng cách nào mà cô ta lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Cô ta đương nhiên biết Hoắc Khải là một người đàn ông đã có gia đình, vợ của anh còn chính là người bạn gái thân nhất của cô ta thời đại học!

Về tình về lý, chuyện này là hoàn toàn sai trái.

Nhưng cô ta không thể ngừng lại, mỗi đêm khi ở một mình, cô ta đều sẽ nghĩ đến người đàn ông này.

Đặc biệt là khi tưởng tượng đến cảnh anh cùng Ninh Thần ở bên nhau, cô ta lại cảm thấy hoảng sợ.

Khi còn học đại học, người bạn trai yêu dấu của cô ta đã yêu Cơ Hương Ngưng, sau khi tốt nghiệp đại học, cô ta cuối cùng cũng gặp được một người đàn ông vừa mắt, nhưng đã là chồng của Ninh Thần.

Tại sao những người mà cô ta thích luôn thuộc về những người khác xung quanh cô ta?

Có phải là do bản thân cô ta quá xúi quẩy hay không?

Nét mặt của Phan Tư Mễ có vẻ hơi bối rối, bây giờ cô ta thậm chí còn không biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Cô nàng bác sĩ tâm lý xinh đẹp này đã chìm sâu vào màn sương mù của cuộc đời.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Hoắc Khải gọi điện cho Ninh Thần, hỏi cô đã ăn cơm chưa.

Ninh Thần nói với anh rằng cô đang thảo luận thêm về các chi tiết trong kế hoạch hợp tác với bên phía đường sắt.

Việc quảng bá trên đường sắt cao tốc nay đã phần nào mang lại hiệu quả, nhưng vẫn còn tồn tại nhiều việc trái với mong đợi.

Người đi đoạn đường ngắn không mấy vui vẻ khi ăn trên xe, nên đối tượng khuyến mãi chính là hành khách đi đường dài. Tuy nhiên, vấn đề thật sự là hầu hết hành khách đi tàu đường dài đều đi cả một gia đình, họ sẽ tự mang theo đồ ăn hoặc lên toa ăn đặt suất ăn.

Nói một cách đơn giản, nhận thức của các hành khách ngày nay đã ngày một tăng cao, họ cảm thấy rằng việc ăn uống trong một không gian kín là một hành vi rất bất lịch sự.

Chính vì vậy, việc phổ biến rộng rãi thực phẩm giảm béo đã trở nên khó khăn hơn.

Bên cạnh đó, tàu cao tốc cũng có toa ăn riêng, nhiều toa được ký hợp đồng. Người ta ký hợp đồng với xe tải thức ăn để kiếm tiền, có liên quan đến thu nhập của rất nhiều nhân viên, hiển nhiên cô không thể bảo họ ngừng các hình thức cung cấp thức ăn khác chỉ để thúc đẩy thực phẩm giảm béo của công ty.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 397: Cao Thủ Mười Mấy Năm Trước

Ninh Thần đã đàm phán với bên kia một thời gian rồi, ý của bọn họ là hạ thấp giá cả của thực phẩm giảm cân, dùng giá cả đổi lấy số lượng.

Thế nhưng Ninh Thần không đồng ý, từ đầu đến cuối cô luôn ủng hộ quan điểm của Hoắc Khải, giá cả chưa bao giờ là nguyên nhân chủ yếu để quyết định lượng tiêu thụ, nếu không thì hãng điện thoại nào đó sẽ chẳng đạt mức doanh thu cao nhất thế giới.

Đúng lúc Hoắc Khải gọi điện tới, Ninh Thần định hỏi ý kiến của anh.

Hoắc Khải ngẫm nghĩ rồi nói: "Thực ra nguyên nhân chủ yếu nhất khiến người ta không mua đồ trên tàu là bởi vì nó giống với hàng vỉa hè, khó giành được lòng tin của mọi người. Nhất là loại thức ăn như thực phẩm giảm cân, nó liên quan đến sức khỏe của mọi người, giá cả lại đắt hơn cơm hộp bình thường. Bởi vì nghi ngờ như thế nên mới có ít người mua. Muốn giải quyết vấn đề này, cách đơn giản nhất là hình thành hiệu ứng thương hiệu, nói đơn giản hơn thì chính là quảng cáo".

Trong mắt rất nhiều người, quảng cáo là một sự đầu tư vô dụng, chẳng thà dùng số tiền đó để sản xuất thêm nhiều sản phẩm hơn, hoặc là giảm lợi nhuận đi một chút.

Nhưng Hoắc Khải thì khác, anh đứng trên đỉnh núi quan sát sự đời, tất nhiên là anh hiểu rõ hiệu quả của quảng cáo, nó không phải là thứ hôm nay tung ra thì ngày mai sẽ có cả đống người đến mua.

Phải để lại hình tượng đáng tin trong tiềm thức của mọi người, như vậy thì mọi người sẽ ưu tiên lựa chọn sản phẩm ấy trong lúc mua những vật phẩm tương tự.

Vậy nên quảng cáo là việc bắt buộc phải làm, hơn nữa còn phải quảng cáo lâu dài mới có thể sinh ra hiệu quả, nếu không vì sao những công ty

hàng đầu thế giới lại bỏ ra tỷ mấy hai tỷ một năm để quảng cáo trên khắp mọi mặt trận?

Điều khác biệt duy nhất là sự nghiệp của Hoắc Khải đang nằm ở giai đoạn đầu của thời kỳ phát triển, nếu đổ quá nhiều tiền vào quảng cáo thì không thể chịu được sức ép tài chính.

Đúng là quảng cáo có tác dụng, nhưng hiệu quả quá chậm, anh không thể chờ đợi được.

Hoắc Khải ngẫm nghĩ thêm một lát rồi nói: "Trên tàu có những chiếc ti vi nhỏ đăng tin truyền thông, giá cả quảng cáo không cao lắm. Chúng ta có thể đề nghị với bên đường sắt, lấy số vốn thấp nhất để quảng cáo thực phẩm giảm cân trên ti vi. Đương nhiên, quảng cáo không nên quá phức tạp, cũng không thể quá máy móc, nhất định phải có sáng tạo, đừng biến nó thành việc bán hàng qua ti vi, bởi vì như vậy sẽ tự hạ đẳng cấp. Những chuyện cụ thể thì bọn em nghiên cứu thêm xem sao".

Ninh Thần ừm một tiếng rồi nói: "Để em bàn với bọn họ trước, đến lúc đó sẽ thống nhất xem nên làm quảng cáo thế nào. Anh về trước đi, em đưa Đường Đường tới chỗ bố mẹ rồi, anh có thể về nghỉ ngơi trước một lát".

"Anh biết rồi".

Sau khi tắt máy, Hoắc Khải ngẫm nghĩ rồi không về thẳng nhà mà đi tới quán net.

Anh bật một chiếc máy tính để lên mạng, dùng một email mới lập để gửi mail tới một địa chỉ.

Nội dung của email ấy trông thì có vẻ như rất bình thường, như một bản thảo tin tức, nhưng thực tế trong đó ẩn giấu mật mã bằng chữ, chỉ có người biết mật mã thì mới hiểu được nội dung thực sự của nó.

Sau khi gửi mail đi, Hoắc Khải ở đó thêm một lát nữa, xác định rằng không có ai chú ý tới mình thì mới tắt máy rời đi.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng khá âm u cách đó mấy ngàn cây số, một người đàn ông đang ngồi xổm trên ghế ăn mỳ tôm.

Máy tính đột nhiên vang lên âm thanh có thông báo mới. Nhìn thấy email hiện lên ở bên dưới góc phải màn hình, anh ta hơi sửng sốt.

Sau đó, người đàn ông ấy lập tức hưng phấn đặt mỳ tôm lên bàn, chẳng hề để ý tới chuyện nước mỳ bắn ra vì động tác quá dồn dập của mình. Anh ta kích mở email, nhìn thấy một bản thảo tin tức.

Đọc lướt qua nội dung một lượt, mấy phút sau, anh ta đập bàn một cái rồi nhảy cẫng lên reo hò: "Cuối cùng cũng đến lượt tôi làm việc cho anh rồi!"

Người này không có tên, hoặc có thể nói rằng anh ta không muốn bất cứ ai biết tên của mình, bởi vì anh ta không có công việc, hứng thú duy nhất là thăm dò các loại bí mật trong thế giới máy tính.

Kể từ mười lăm năm trước, khi Hoắc Khải vẫn còn là học sinh cấp ba, anh đã tiếp xúc với internet rồi.

Khi đó anh trẻ tuổi hăng hái, vô cùng tò mò về thế giới giả lập tươi mới ấy, vì thế anh đã bỏ thời gian và sức lực ra để học tập đủ mọi tri thức và kỹ xảo.

Chẳng bao lâu sau, Hoắc Khải trở thành một cao thủ máy tính cực kỳ tài giỏi.

Trong một lần tình cờ, anh đã gặp được một cao thủ máy tính khác trong thế giới ảo, cả hai dốc hết sức lực để công phá máy tính của nhau.

Cuối cùng, Hoắc Khải giỏi hơn một bậc, đánh bại được người đó.

Người đó yêu cầu được so tài một lần nữa, nhưng Hoắc Khải không đồng ý, chỉ để lại một tin nhắn cho anh ta: "Muốn khiêu chiến tôi một lần nữa thì phải làm một chuyện giúp tôi, làm gì thì sau này tôi sẽ nói cho anh".

Sau đó, hầu như Hoắc Khải không đăng nhập vào tài khoản của mình nữa.

Mà mối liên hệ giữa anh và chuyên viên máy tính ấy cũng chỉ là một địa chỉ mail từ mười mấy năm trước mà thôi.

Bây giờ đã bao năm trôi qua, Hoắc Khải gửi tin nhắn chủ yếu là để thăm dò xem người đó có còn tồn tại không.

Điều đáng mừng là người ấy rất kiên nhẫn, chờ mười mấy năm mà vẫn không chịu từ bỏ.

Hơn nữa chỉ bởi vì một câu nói của Hoắc Khải, anh ta lập tức cam tâm tình nguyện làm việc, không có một ý kiến nào hết.

Chỉ có thể nói rằng anh ta thực sự rất say mê máy tính, say mê đến mức không cần cố kỵ bất cứ một điều gì khác.

Hoặc có thể nói rằng anh ta quá để bụng tới thất bại trong quá khứ, vậy nên mới khát khao được so tài với Hoắc Khải thêm một lần nữa.

Lần này, anh ta nhất định phải chiến thắng!

Chuyện mà Hoắc Khải bảo anh ta làm rất đơn giản, đó là xâm nhập vào mạng lưới máy tính có quyền hạn tối cao trong nhà họ Hoắc, điều tra tất cả những email đã gửi đi trong một năm trước và năm nay.

Đối với người bình thường, rất có thể đây là một chuyện không tưởng.

Một năm trước và một năm này, thế có nghĩa là những email gửi đi trong hai năm, thế này thì phải dò tìm thế nào?

Không nói tới những email đã bị xóa, chỉ tính riêng những mail mới gửi gần đây thôi, muốn tìm ra được thì cũng phải vượt tường lửa của công ty ấy.

Phải biết rằng, một khi làm chuyện này thì cũng đồng nghĩa với việc phạm pháp, xâm phạm lợi ích của công ty.

Bị người ta tóm được thì chắc mẩm là sẽ bị gán cho cái tội phá hoại an ninh mạng.

Nhưng đối với người đàn ông suốt ngày chỉ biết ôm máy tính như một kẻ điên thế này, bất cứ một tội danh gì cũng không thể ngăn cản quyết tâm so tài với Hoắc Khải.

Anh ta chưa trả lời email của Hoắc Khải là bởi vì anh ta có thể nhìn ra được đó là tài khoản mới lập, có thể chỉ mới được sử dụng để tránh bị người khác nghi ngờ mà thôi.

Nếu vậy thì rất có thể lần sau sẽ không dùng tài khoản này nữa.

Vậy nên anh ta không cần quan tâm tới chuyện phải trả lời Hoắc Khải thế nào, mà chỉ lập tức đi xâm nhập vào mạng lưới có quyền hạn tối cao của nhà họ Hoắc, xem rốt cuộc bọn họ đã sử dụng tài khoản của công ty email nào.

Trước tiên là tìm ra công ty, sau đó sẽ xâm nhập vào mạng lưới nội bộ của công ty để lấy trộm dữ liệu bí mật, sau đó loại trừ từng cái một.

Chuyện này không hẳn là dễ dàng, cho dù anh ta có thể tùy tiện vượt tường lửa của bất cứ một công ty nào trên thế giới, thế nhưng vẫn sẽ rất tốn thời gian để tìm ra những email có tính hạn chế ấy.

Thực ra Hoắc Khải cũng có năng lực để làm chuyện này, nhưng anh không muốn đích thân ra tay.

Hành động vứt bỏ Đường Trọng Vi để cưới con gái nhà họ Đinh của tên giả mạo khiến Hoắc Khải càng thêm đề phòng.

Anh cần ẩn nấp kỹ hơn nữa, nếu không cần thiết thì anh tuyệt đối sẽ không đích thân làm bất cứ chuyện gì để người ta có thể dễ dàng bắt thóp mình.

Cũng như việc điều tra email này vậy, để chuyên viên máy tính mười mấy năm trước giúp đỡ là sự lựa chọn tốt nhất.

Người đó không ở trong nước, cho dù điều tra ra thì cũng khó mà kết tội được.

Huống chi Hoắc Khải cũng không dám chắc là có thể mời được người này.

Dù sao cũng đã qua nhiều năm thế rồi, chỉ cần là người bình thường thì đều đã từ bỏ.

Chuyện này có thành công hay không thì nó cũng không phải lựa chọn tối ưu của Hoắc Khải, anh chỉ cố gắng để sử dụng một số thủ đoạn kín đáo mà thôi.

Thành công thì tốt, mà không thành công thì cũng chẳng sao.

Sau khi rời khỏi quán net, Hoắc Khải tới thẳng nhà bố mẹ vợ.

Bây giờ anh có thể coi là người được yêu thích nhất trong nhà họ Ninh. Từ lâu Ninh Quốc Năng đã không còn bày ra cái thái độ ác liệt như trước kia nữa, lần nào nhìn thấy Hoắc Khải cũng vui vẻ ra mặt. Điều duy nhất khiến ông bố vợ này khó chịu là ông muốn vớt vát lại mặt mũi sau lần uống rượu thua Hoắc Khải, nhưng lần nào cũng bị Đặng Tuấn Mai ngăn cản.

Cũng chẳng có nguyên nhân nào khác, chỉ nói là ông đã lớn tuổi rồi mà còn so bì tửu lượng với thanh niên thì khác nào tự rước nỗi bực dọc vào người.

Ninh Quốc Năng không chịu thua cũng chẳng làm gì được, ai bảo ông sợ vợ cơ chứ.

Còn Đặng Tuấn Mai thì đúng với câu nói kia, mẹ vợ xem con rể, càng xem càng hài lòng.

Những chuyện mà Hoắc Khải làm gần đây khiến bà vô cùng vừa ý, chỉ muốn chuyển hết tất cả tài sản cho anh để chứng tỏ sự quý mến của gia đình mình.

Hoắc Khải cảm nhận rất rõ những điều ấy, đồng thời cũng ngày một đồng lòng với gia đình này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 398: Cuộc Sống

Sau khi làm một bữa cơm và giúp đỡ mọi người sắp xếp lại hoa quả, Hoắc Khải mới trở về trong những lời khen ngợi của bố mẹ vợ.

Bây giờ Hoắc Khải đã hoàn toàn hòa nhập vào gia đình này rồi, ngoài chính anh ra thì không có ai nghi ngờ gì hết.

Đến hơn chín giờ tối Ninh Thần mới về.

"Đường Đường ngủ chưa?", Ninh Thần hỏi.

Hoắc Khải đứng lên khỏi bàn máy tính, anh treo túi xách của cô lên rồi nói: "Ngủ rồi, chạy loăng quăng cả ngày trong cửa hàng hoa quả nên con bé mệt lả luôn".

"Con bé này không chịu ngồi yên gì cả, mẹ em nói mỗi lần tới là con bé còn bận rộn hơn mọi người nữa. Khách tới mua hoa quả mà không thấy con bé là còn thấy vắng vẻ luôn đó", Ninh Thần cười nói.

Hoắc Khải cũng bật cười thành tiếng, Đường Đường là một cô bé hướng ngoại, đồng thời còn rất ngoan ngoãn, ai gặp cũng phải quý mến.

"Đã đàm phán ổn thỏa vụ hợp tác với bên đường sắt chưa?", Hoắc Khải hỏi.

"Vẫn chưa, bọn họ nói là phải về bàn bạc cụ thể hơn, chắc phải đợi một thời gian nữa, tạm thời không vội vã làm gì", Ninh Thần nói: "Nhưng tổng quản lý Mục đã gọi điện thoại cho em, nói rằng dụng cụ thể thao lại tăng lên mấy thứ, chuẩn bị đưa ra thị trường chính thức. Ông ấy hỏi em là có cần mở cửa hàng trải nghiệm thực tế không".

Hiện giờ nguồn lợi nhuận chủ yếu của công ty Hi Vọng Mới đến từ cửa hàng online, thương nhân truyền thống thì lại thích mua trực tiếp hơn, cảm thấy an tâm và có đẳng cấp.

Rất nhiều người mua hàng đều như thế, nếu không có cửa hàng thực tế thì bọn họ sẽ cảm thấy không đáng tin.

Hoắc Khải lắc đầu nói: "Sau này cửa hàng thực tế sẽ dần bị đào thải, cùng lắm thì chỉ có tác dụng để trải nghiệm và làm nhà kho thôi. Chúng ta làm về sản phẩm giảm béo, trải nghiệm thực tế ở cửa hàng cũng không cảm nhận được gì, chỉ lãng phí tiền mà thôi. Thế nhưng dù không thành lập cửa hàng trải nghiệm thực tế thì chúng ta vẫn có thể thành lập cửa hàng liên kết".

"Cửa hàng liên kết?", Ninh Thần nói: "Cửa hàng như thế không dễ quản lý đâu".

"Cách quản lý cửa hàng online của chúng ta có gì để phải bàn cãi không? Thực chất cái gọi là quản lý thương hiệu chỉ có một vấn đề lớn nhất, đó chính là hậu mãi. Khi xảy ra vấn đề, kịp thời giải quyết cho khách hàng là người ta đã cảm thấy em phục vụ chu đáo rồi", Hoắc Khải giải thích: "Cửa hàng liên kết cũng thế, chúng ta chỉ xuất sản phẩm cho cửa hàng liên kết tiêu thụ, còn vấn đề hậu mãi sẽ do chúng ta phụ trách trực tiếp, như vậy thì sẽ không cần quan tâm quá nhiều đến vấn đề quản lý. Xác suất bên bán hàng xảy ra vấn đề là không quá lớn, đương nhiên là chúng ta nhất định phải có chế độ thưởng phạt rõ ràng".

"Nghe thì có vẻ như cũng được đấy, vậy có cần lên kế hoạch trước không?", Ninh Thần hỏi.

"Có chứ, em lo chuyện này là được, anh chỉ đưa ra đề nghị thôi", Hoắc Khải nói.

"Như vậy liệu có chia bớt lợi nhuận của chúng ta không?", Ninh Thần vẫn hơi lo lắng.

Hoắc Khải lắc đầu, nói: "Em có biết một thương hiệu sợ điều gì nhất không? Không phải là sản phẩm có vấn đề, mà là thị phần sản phẩm không đủ cao. Nếu chúng ta có thể chiếm lĩnh mười phần trăm thị phần thì sẽ giành được quyền thiết lập quy tắc ở một mức độ nhất định. Nếu chúng ta có thể chiếm lĩnh ba mươi phần trăm, tiếng nói của chúng ta sẽ trở nên

quan trọng vô cùng. Nếu chúng ta chiếm cứ từ năm mươi phần trăm trở lên, vậy thì thị trường sẽ là do chúng ta quyết định. Vậy nên thứ mà chúng ta theo đuổi lúc này là thị phần! Thị phần tăng cao thì cũng đồng nghĩa với việc phát triển thương hiệu, đến lúc đó sản phẩm sẽ bán rất chạy ngay khi tung ra thị trường. Hơn nữa, có sự trợ giúp của những công ty liên kết ấy, chúng ta có thể rút ngắn thời gian hình thành thương hiệu. Sự cạnh tranh trong xã hội ngày một phức tạp, phải lớn mạnh nhanh hơn người khác thì chúng ta mới có cơ hội vươn xa hơn".

Ninh Thần cái hiểu cái không, hiện giờ cô vẫn còn khá mông lung với những kiến thức này, cũng không hiểu rõ lợi ích của việc đề cao thị phần cho lắm.

Hoắc Khải thì lại khác, anh đứng ở vị trí cao, vậy nên tầm nhìn cũng rõ ràng hơn những người khác. Anh biết khi thị phần đạt tới một mức nhất định và trở thành người thiết lập quy tắc, việc kiếm tiền sẽ trở nên đơn giản vô cùng.

Ví dụ như hãng điện thoại "hoa quả" nào đó, bất kể bọn họ đưa ra điện thoại với kiểu dáng, tính năng gì, giá cả có cao hơn những hãng khác hay không thì người mua vẫn ưu tiên cân nhắc mua của bọn họ khi đi mua điện thoại, bởi vì đó là thương hiệu nổi tiếng.

Sự ưu tiên này là điểm mấu chốt trên thương trường.

Hoắc Khải đã nghĩ kỹ rồi, anh không còn nhiều thời gian nữa, muốn đoạt lại nhà họ Hoắc thì không thể tiến hành theo lối "ăn chắc mặc bền" được, nhất định phải dựa vào sức mạnh từ xã hội.

Công ty liên kết chính là phương pháp tốt nhất để sự nghiệp của anh phát triển nhanh chóng.

Đương nhiên, muốn gom góp được một khoản tiền khổng lồ thì điều kiện tiên quyết là phải làm tốt công tác quảng cáo.

Hiện tại Hoắc Khải bắt buộc phải nghĩ cách để tiến hành một hoạt động mang tính chủ đề nữa, nhen nhóm thêm một mồi lửa cho sự nghiệp của

anh, để ngọn lửa ấy bùng cháy dữ dội hơn.

Ninh Thần là một cô gái nghe lời, trên cơ bản bảo cô làm thế nào thì cô sẽ làm thế đó.

Thỉnh thoảng có nghi vấn thì cô cũng không quá mức để bụng.

Xét theo góc độ này thì Ninh Thần khá là hiếu học, điều mà Hoắc Khải thích nhất chính là cô ấy đạt thành tích rất tốt trong việc thực hành, tuy rằng khả năng sáng tạo không cao.

Công ty Hi Vọng Mới phát triển lớn mạnh được như thế chính là nhờ một phần lớn vào Ninh Thần.

Nếu cô ấy không chăm chỉ làm việc, quản lý công ty tốt như thế thì chưa chắc lợi nhuận đã cao như bây giờ.

Rất nhiều người cảm thấy chỉ cần sản phẩm của công ty tốt, chiến lược phát triển tốt thì chắc chắc sẽ bán chạy. Bọn họ không hề biết rằng trong một công ty chỉ có mấy người, việc quản lý doanh thu mấy trăm triệu mỗi năm khó khăn đến mức nào.

Nói thật, Hoắc Khải thật sự rất ngạc nhiên khi Ninh Thần làm được điều đó. Dù sao trong một năm trước, cô vẫn chỉ là một nhân viên bán quần áo bình thường, thậm chí thành tích của cô trong cửa hàng quần áo ấy cũng chỉ được xếp vào bậc trung.

Giờ đây, Ninh Thần đã trở thành đối tượng mà rất nhiều người hâm mộ.

Tuy rằng cô không nói rõ ra, nhưng Hoắc Khải biết cô vẫn chưa cắt đứt liên lạc với người trong cửa hàng quần áo, gần đây còn mới ăn cơm với bọn họ nữa.

Lúc trước Ninh Thần từ chức về nhà lập nghiệp với Hoắc Khải, người trong cửa hàng quần áo đều cảm thấy cô nhất định sẽ hối hận, thậm chí còn giữ lại một một vị trí cho cô.

Bây giờ đã một năm trôi qua, từ một nhân viên bán hàng không có tiếng tăm gì, Ninh Thần trở thành bà chủ sở hữu khối tài sản mấy chục triệu.

Cái gọi là tài sản mấy chục triệu ấy chỉ mới là tiền mặt đó thôi, nếu tính theo giá trị công ty thì ít nhất cũng phải đến mấy trăm triệu.

Không nói đâu xa xôi, chỉ riêng hàng xóm xung quanh cửa hàng hoa quả thôi, mỗi lần nhắc tới Ninh Thần là bọn họ lại tỏ vẻ hâm mộ.

Giờ đây Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đi đường đều được ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt chỉ toàn sự tự hào.

Có cô con gái thành công như vậy, bọn họ hài lòng lắm rồi.

Điều quan trọng nhất là cậu con rể luôn bị người ta xem thường trước giờ cũng thay đổi hẳn, đến cả thành công của con gái cũng nhờ con rể mà có.

Bây giờ hai vợ chồng già thư thái từ tinh thần đến thể xác, cuộc sống dễ chịu hơn trước kia nhiều.

Sau đó, Hoắc Khải và Ninh Thần trò chuyện đôi câu về những sự vụ trong công ty rồi không tiếp tục chủ đề này nữa.

Không phải bởi vì Ninh Thần không muốn nói, mà là Hoắc Khải lo cô quá mệt mỏi, bắt cô phải đi nghỉ ngơi.

"Phải rồi, ngày mai mình chuyển nhà đúng không anh?", Ninh Thần thò đầu ra khỏi nhà vệ sinh và hỏi.

"Em cảm thấy được là được", Hoắc Khải nói.

"Nhưng chúng ta chưa sắm sửa đồ gia dụng", Ninh Thần khổ não nói.

"Bây giờ đa phần đồ gia dụng đều có sẵn mà, ngày mai chúng ta đi mua trước", Hoắc Khải nói.

Hệ thống vận chuyển hàng hóa trong xã hội này cực kỳ phát triển, nhất là sự phát triển nhanh chóng của kho chứa hàng trung gian, vậy nên vốn dự trữ hàng hạ thấp hơn nhiều so với trước kia.

Một số sản phẩm sợ không bán ra được thì đa phần đều được cất trong kho, chuẩn bị sẵn cho mọi tình huống.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, bọn họ mới lên giường đi ngủ.

Giờ đây chung chăn chung gối, trên cơ bản giữa bọn họ chẳng còn khoảng cách gì cả. Bọn họ đều đã quen với sự hiện hữu của nhau, cho dù không làm gì cũng cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng Hoắc Khải biết, thực ra trong lòng Ninh Thần vẫn luôn canh cánh "căn bệnh" của anh.

Một cuộc sống hài hòa không chỉ cần sự hòa hợp về mặt tình cảm, mà còn cần sự hòa hợp về thể xác.

Càng là vợ chồng đã sống với nhau nhiều năm thì càng phải như thế.

Hoắc Khải không phải là một tảng đá vô tri vô giác, anh cũng nghĩ tới những chuyện đó, nhưng anh không hề vội vã.

Chờ nhiều ngày như thế rồi, chờ thêm một ngày nữa thì đã làm sao?

Đợi đến khi chuyển sang nhà mới thì cũng đồng nghĩa với việc không còn liên quan gì đến quá khứ nữa, lúc ấy anh mới có thể làm được.

Xét theo điểm ấy thì có lẽ Hoắc Khải cũng mắc chứng ám ảnh cưỡng chế ở mức độ nhẹ.

Mặc dù trong lòng Ninh Thần cũng nghĩ tới chuyện này, nhưng cô không nói ra, sợ tổn thương lòng tự trọng của chồng.

Dù sao rất nhiều người đàn ông không thể chấp nhận được chuyện này, và đó cũng là điều mà bọn họ quan tâm nhất.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 399: Cuộc Sống Mới

Nghỉ ngơi một buổi tối, sáng sớm hôm sau Hoắc Khải cùng Ninh Thần và Đường Đường đến cửa hàng nội thất.

Có rất nhiều cửa hàng nội thất trong thành phố, từ bình dân đến cao cấp, gì cũng có.

Một cái ghế sô-pha có giá từ hai ngàn ba đến hai ba mươi ngàn. Chỉ cần bạn có tiền thì cỡ nào cũng mua được.

Theo quan niệm của Hoắc Khải thì đương nhiên càng đắt càng tốt.

Những thứ đắt chưa chắc đã có tỷ lệ hiệu suất giá cao, có lẽ chất lượng cũng không có gì đặc biệt. Nhưng nó lại đắt ở từng chi tiết nhỏ.

Nhưng trong mắt người bình thường thì những chi tiết đó tương đương với việc dùng tiền để đắp vào, quá là lãng phí.

Mà những đồ quá đắt thường phải đặt trước, rất ít khi có hàng sẵn.

Hoắc Khải và Ninh Thần đang cần chuyển nhà gấp, nên sao có thể chờ hàng đặt được. Vì vậy, bọn họ vẫn chọn loại sản phẩm tầm trung và có sẵn.

Thú vui của việc mua đồ chính là quá trình lựa chọn.

Nhìn cái này, xem cái kia, tìm lỗi sai, nhặt khuyết điểm.

Đến lúc thanh toán xong thì bắt đầu có cảm giác mong chờ khi hàng được giao về nhà và mình được sử dụng nó.

Chỉ nguyên việc chọn nội thất thôi mà cũng mất đến một ngày rồi.

Từ sô-pha cho đến bàn ăn, giường, tủ, còn cả xích đu mà Đường Đường yêu thích nữa.

Sau khi giao hàng về thì căn nhà trống trải lập tức được lấp đầy.

Nhìn một nhà đầy ắp những đồ đạc, Hoắc Khải lắc đầu: "Sớm biết thế này thì đã mua nhà to hơn chút rồi, bây giờ nhìn anh lại thấy nó chật quá".

"Đâu có đâu, em thấy được mà", Ninh Thần vui vẻ sờ nơi này một tí, chạm chỗ kia một tẹo.

Ở nhà cũ bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng được chuyển sang nhà mới, ra vào đều có thang máy. Cảm giác này khiến cô thấy thật mới mẻ.

Đến cả Đường Đường cũng vui vẻ đi loanh quanh cái xích đu. Hai mẹ con nhìn có vẻ vô cùng hài lòng.

Cách trang trí nhà thì hai người đã tìm một công ty trang trí tại địa phương thầu toàn bộ.

Có nhiều người không thích thầu hết vì sợ công ty này sẽ ăn bớt nguyên liệu, nhưng Hoắc Khải biết, chỉ cần chịu chi thì sẽ không có chuyện ăn bớt xảy ra.

Ai mà chẳng muốn kiếm tiền cơ chứ, nếu đưa đúng số tiền thì ai sẽ đi ăn bớt chứ.

Cho nên, tóm lại là công ty này trang trí cũng được, làm người ta hài lòng về cả phong cách lẫn chất lượng.

Chuyển sang nhà mới, một nhà ba người đương nhiên phải chúc mừng rồi.

Hoắc Khải vốn định gọi nhà bố mẹ vợ sang ăn cùng cho vui nhưng Ninh Thần lại từ chối.

Cô cho rằng đây là cuộc sống mới của gia đình của mình, nên để ba người yên bình tận hưởng, không muốn ai chen vào.

Hoắc Khải thì sao cũng được. Có người đến thì đông vui hơn, không ai đến thì yên tĩnh hơn.

Một bàn đầy thức ăn, ba người chắc chắn ăn không hết. Nhưng lần này không có ai kêu lãng phí nữa. Đến Ninh Thần cũng không nói vì cô quá là vui, hơn nữa cô còn uống cả nửa chai rượu vang.

Sắc mặt cô trở nên hồng hơn, như một quả táo chín.

Đường Đường cũng đã có phòng riêng, không cần ngủ chung giường với bố mẹ nữa.

Phòng của cô bé có màu hồng công chúa, nhìn thì không được đẳng cấp cho lắm, nhưng cô bé thích thì cũng chẳng ai nói gì được.

"Ngủ đi con, nếu sợ thì gọi bố mẹ nhé", Ninh Thần nói.

Đường Đường nằm trên giường, ôm con gấu bông lớn vừa mới mua về, cười hì hì nói: "Con không sợ đâu! Có gấu lớn bảo vệ con rồi!"

Ninh Thần mỉm cười, thơm nhẹ lên trán con rồi nói: "Ngủ đi con".

"Chúc bố mẹ ngủ con, chúc gấu lớn ngủ ngon!"

Nhìn con gái vỗ về chú gấu bông rồi nhắm mắt ngủ, Ninh Thần mỉm cười rồi rời khỏi phòng.

Lúc về phòng ngủ, nhìn thấy Hoắc Khải dựa vào giường, mặt cô liền đỏ lên.

Cô biết rõ ràng tối nay sẽ xảy ra chuyện gì.

Thấy cô đứng ở cạnh giường, vẻ mặt bất an, Hoắc Khải bật cười và nói: "Làm sao thế, như kiểu anh sắp ăn thịt đến nơi ý, em sợ hả?"

"Ai, ai sợ chứ!", Ninh Thần cố nói.

Rồi cô lại nghĩ, đã sinh con rồi thì ngại cái gì chứ?

Chỉ có thể nói là do hoàn cảnh mới lạ nên khiến người ta khó mà thích ứng kịp. Ít nhất phải ở mấy hôm thì mới quen được.

Vào trong chăn nằm, Hoắc Khải đã chủ động vươn tay ra và nói với một giọng mong chờ: "Anh tắt đèn nhé?"

Ninh Thần nhắm mắt, tiến vào lòng của Hoắc Khải và nói bằng giọng bồn chồn: "Vâng".

Giọng nói chứa đầy sự ngại ngùng, nhưng Hoắc Khải cũng hiểu ý và vươn tay ra tắt đèn.

Một đêm triền miên làm người ta không thể nào ngừng lại.

Sáng hôm sau, Hoắc Khải và Ninh Thần gần như mở mắt cùng một lúc.

Khi nhìn thấy đối phương, cả hai lại đồng thời chớp mắt rồi nhìn nhau cười.

"Anh cười gì thế?", Ninh Thần hỏi.

"Cười vì sao anh lại có phúc mà cưới được một cô vợ tốt như thế", Hoắc Khải đáp.

"Sến quá đấy!", Ninh Thần nheo mắt đánh anh, nhưng lại hôn anh một cái và nói: "Nhưng em thích!"

Một ngày mới bắt đầu, hai người lại dọn dẹp nhà một lần nữa, sắp xếp những đồ vật vừa mua về hôm qua vào vị trí.

Khi xong việc cũng đã đến chiều.

Mặc dù là buổi chiều rồi nhưng Ninh Thần vẫn muốn đến công ty.

Cô đã hình thành thói quen, ngày nào không lên công ty thì cảm thấy như cuộc sống không còn vui.

Hoắc Khải không cản cô, phụ nữ có chí trong sự nghiệp cũng là chuyện tốt, chứng tỏ rằng cô có thể sống tự lập tự chủ. Cho dù có xảy ra sự cố gì thì cũng không cần lo lắng về tương lai.

Bất luận là đối với Ninh Thần hay Đường Đường, Hoắc Khải chưa bao giờ muốn biến hai người thành chim trong lồng.

Yêu thương và chiều chuộng bọn họ là điều cần thiết, nhưng không thể không có sự rèn luyện được.

Người không thể tự lập thì trong tương lai sẽ khó mà tồn tại được. Bố mẹ bạn bè có thể làm chỗ dựa, nhưng không phải là mãi mãi.

Sau khi Ninh Thần đến công ty, Hoắc Khải đang định đến công ty chi nhánh nhà họ Cơ để xem Cơ Hương Ngưng đang ra sao.

Thì chưa kịp đi, Đường Trọng Vi đã gọi tới.

"Tôi đến sân bay rồi, anh đâu?", Đường Trọng Vi Hỏi.

Hoắc Khải đập trán, sao lại quên được nhỉ, hôm qua Đường Trọng Vi nói rằng muộn nhất là hôm nay cô ấy sẽ đến mà.

Anh liền vội vàng nói: "Xin lỗi nha, tôi quên mất, giờ tôi đến đây".

"Nè, anh không đáng tin chút nào cả. Đã hẹn là đi đón rồi mà sao lại quên chứ? Anh có biết có bao nhiêu người muốn mời tôi đi ăn còn không được không? Thế mà anh còn dám lơ tôi!"

Đường Trọng Vi nói với vẻ bất mãn, nhưng cũng là nói thật.

Là viên ngọc quý của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, làm gì có người đàn ông nào trên đời dám lơ cô chứ?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 400: Cầu Nối

Hoắc Khải cúp điện thoại rồi đứng chờ xe taxi của hai người trên con đường gần với thành phố nhất.

Kết quả chờ mãi chẳng thấy ai đâu, phải hơn nửa tiếng sau Đường Trọng Vi mới gọi lại, nói là bọn họ đã đến tiệm ăn rồi.

"Đến rồi hả? Sao cô bảo là chờ ở đường gần thành phố mà?", Hoắc Khải ngơ ngác hỏi.

"Sao thế, có gì bất mãn à? Tôi chờ anh ở sân bay suốt bao lâu, cho anh đi lại tí thì làm sao!", Đường Trọng Vi hừ một tiếng rồi nói.

Dáng vẻ gây sự vô cớ của cô ấy thật sự khiến người ta tức chết, chỉ cảm thấy lớn như vậy rồi mà sao vẫn còn trẻ trâu thế kia.

Với Hoắc Khải thì Đường Trọng Vi chỉ như em gái, cho nên sẽ không giận cô ấy chỉ vì chuyện nhỏ này.

Biết Đường Trọng Vi đang khó chịu nên làm loạn một chút cũng là bình thường.

Mấy chục phút sau, ba người cũng đã gặp mặt ở một nhà hàng.

Đường Trọng Vi cố tình chọn một khách sạn cực kỳ cao cấp, đồ ăn cũng đắt, ba người ăn ít cũng phải đến hai ngàn tệ.

Mà Đường Trọng Vi không phải là người tiết kiệm, cộng thêm việc muốn "báo thù" Hoắc Khải, cô ấy cố tình gọi thật nhiều món đắt. Mặc dù chẳng nhìn giá trên menu nhưng Hoắc Khải cũng biết ít nhất cũng phải từ bốn ngàn tệ trở lên.

Hoắc Giai Minh lại thấy bất bình thay cho Hoắc Khải, cậu ta nói: "Ba chúng ta ăn không hết nhiều như vậy đâu mà".

Chỉ riêng con tôm hùm Boston nặng 2-3kg kia, một mình Đường Trọng Vi ăn một con còn không hết.

Cô ấy lườm Hoắc Giai Minh và nói: "Có bắt em trả tiền đâu mà! Em không ăn thì đi đi, ai bảo em đến đây cùng chị đâu! Cho ăn rồi còn bất mãn nữa, khó chiều!"

Cô ấy tuôn ra một tràng như pháo nổ, làm Hoắc Giai Minh không nói được gì.

Hoắc Khải bật cười. Qua thời gian, Đường Trọng Vi đã có chút trưởng thành, không còn là cô gái chỉ biết khóc mỗi khi người ta nói gì mình nữa.

Mặc dù có hơn nửa là cô ấy bị nhà họ Hoắc làm cho tức chết, nhưng vậy cũng tốt, không để cô ấy bị người khác dễ bắt nạt được.

Nếu chỉ ăn không thôi thì cũng chán, vẫn phải nói về chủ đề nào đó mới được.

Hoắc Khải chủ động hỏi tình hình Hoắc Giai Minh dạo này, cậu ta lại thở dài đáp: "Có gì mà không ổn đâu chứ, vẫn vậy à, làm việc cần làm thôi. Dù sao tôi cũng chẳng phải lo việc trong nhà, nhưng mà dạo này bố tôi bắt tôi làm mấy chuyện kinh doanh, nói là nhà họ Hoắc thì không thể không biết kinh doanh được gì gì đó. Tôi đang muốn hỏi ông ấy là, rõ ràng ông ấy cũng cầm kỳ thi họa các thứ các thứ, không chịu kinh doanh đi mà lại bắt tôi làm thay. Thế là thế nào chứ".

Hoắc Khải vẫn hiểu tính cách của chú mình, nhưng dựa theo những gì anh biết thì chú không phải kiểu chỉ chơi linh tinh như Hoắc Giai Minh nói đâu.

Một phần trong những phi vụ làm ăn của nhà họ Hoắc có liên quan đến đấu giá, mà những vật phẩm được đấu giá nhiều nhất chính là các loại đồ cổ.

Mà chú ấy lại có sở trường trong lĩnh vực này, cũng yêu thích nó, cho nên chú thường đi đến khắp trời Nam đất Bắc để sưu tầm cổ vật.

Hoắc Giai Minh không hiểu rõ về kinh doanh của nhà họ Hoắc mà chỉ biết mỗi lần bố mình về nhà là sẽ nói bản thân tìm được các kiệt tác về thư pháp hay hội họa gì đó, nên lầm tưởng rằng ông ấy suốt ngày đi chơi.

Thực ra, chơi mà ra tiền thì cũng là một loại bản lĩnh.

Hoắc Giai Minh lúc này không thể hiểu được, rằng không một ai trong nhà họ Hoắc lại có thể ngồi không mà tiêu tiền.

Như vậy thì gia tộc sẽ không thể tiến bộ, và đây là điều không chấp nhận được.

Hiện giờ mặc dù Hoắc Khải không thể lấy thân phận là người cầm quyền để nói, nhưng anh cũng không mong rằng Hoắc Giai Minh sẽ tiếp tục ăn không ngồi rồi như vậy.

Nếu chú đã lên tiếng thì anh cũng thuận thế nói theo: "Làm vậy cũng không có hại đâu, ít nhất lúc cần tiêu tiền thì vẫn có thể thoải mái hơn chút. Chú… Bố cậu có nói là sẽ để cho cậu làm gì không?"

Hoắc Khải suýt nữa thì xưng hô theo thói quen, nhưng Hoắc Giai Minh lại không để ý, chỉ có Đường Trọng Vi thì ngẩng lên nhìn Hoắc Khải, vẻ mặt khó hiểu.

Hoắc Khải coi như không thấy vẻ mặt đó của cô ấy, mà Hoắc Giai Minh thì khổ não nói: "Làm gì có cái gì làm được đâu. Gia tộc chia gần hết các loại kinh doanh rồi. Tôi muốn làm cái gì thì cũng phải tranh đua với người ta, chứ làm sao người ta chịu nhường? Thế nên tôi đang rầu hết cả ruột đây, chẳng biết nên làm gì bây giờ".

"Lúc trước cậu có tham gia vào việc xây dựng công ty chi nhánh ở nước ngoài của nhà họ Cơ còn gì? Nếu cậu tin tôi, tôi có thể gợi ý vài điều cho cậu", Hoắc Khải nói.

"Đương nhiên là tôi tin anh rồi, anh nói đi!", Hoắc Giai Minh vội vàng đáp.

Hoắc Khải tư duy một chút rồi nói: "Cũng dễ thôi, nhà họ Hoắc không có nhiều dự án ở nước ngoài, cậu có thể lập một công ty chi nhánh ở nước ngoài giống như nhà họ Cơ, chủ yếu về các đồ vật có công nghệ cao. Nói đơn giản là trong nước thiếu cái gì thì cậu làm cái đó. Ví dụ như mấy loại có hàm lượng kỹ thuật cao như vi mạch chẳng hạn".

"Vi mạch? Nhưng tôi có biết mấy cái đó đâu, chẳng hiểu mô tê gì", Hoắc Giai Minh nói.

"Không cần cậu phải hiểu", Hoắc Khải nói: "Khi ấy tôi sẽ giúp cậu tìm mấy người, bọn họ khá giỏi trong ngành nghề này, sẽ giúp được cậu đấy. Cậu bảo bọn họ làm mấy sản phẩm để tạo chút thanh thế, thu hút đầu tư là có tiền rồi. Như vậy người đầu tư sẽ giúp cậu quản lý, cậu không cần phải lo lắng gì hết".

Hoắc Giai Minh nghe thì mắt sáng lên, liền vội vàng đáp lời: "Nghe có vẻ đơn giản ghê? Vậy anh giới thiệu cho tôi với, làm xong tôi sẽ lì xì cho anh!"

"Lì xì thì khỏi đi, tôi cũng coi như trả lại ân tình của cậu thôi. Nhà họ Cơ mà không được cậu giúp đỡ thì có khi sẽ chẳng mở được công ty chi nhánh ấy chứ", Hoắc Khải cười nói.

Hoắc Giai Minh vui vẻ nhìn anh, nâng cốc trà lên rồi trả lời: "Tôi không biết uống rượu, nên lấy trà thay rượu vậy, cảm ơn anh Lý!"

"Không cần khách sáo", Hoắc Khải cụng ly với cậu ta.

Đường Trọng Vi ở bên nhìn, bất mãn lên tiếng: "Nè, hai người như đang đi nói chuyện làm ăn vậy đó. Tôi đến để giải sầu chứ không phải để nghe hai người nói chuyện công việc đâu! Muốn nói thì hai người tự tìm chỗ mà nói, nói bao lâu cũng được! Nhưng giờ thì phải ăn hết đi cho tôi!"

"Ăn ăn ăn", Hoắc Giai Minh cười hi hí, cầm dao nĩa lên và xử lí đống bít tết.

Hoắc Khải cũng ngoan ngoãn ăn cơm, nhưng nụ cười vẫn luôn lấp ló.

Nhìn thì có vẻ như bọn họ đang làm một việc quá nhỏ bé, nhưng thực ra đây đã là một dấu mốc quan trọng trong kế hoạch lớn của Hoắc Khải rồi.

Muốn cướp lại nhà họ Hoắc thì phải có sự giúp đỡ của các bạn bè liên minh.

Người nhà họ Hoắc sẽ không bao giờ giúp người ngoài tranh quyền.

Dĩ nhiên thì bây giờ là một suy nghĩ sai lầm, ít nhất thì phần lớn người nhà họ Hoắc sẽ không làm thế, nếu không, hung thủ phía sau chưa chắc đã có thể thay thế anh bằng một kẻ giả mạo được.

Có một câu danh ngôn đã được lưu truyền đến tận bây giờ.

Muốn làm thành trì kiên cố nhất sụp đổ thì phải công phá từ bên trong.

Đúng là Hoắc Khải có sức mạnh, nhưng nếu muốn đạt được mục tiêu cuối cùng thì anh phải đánh từ bên trong đánh ra.

Nói thì dễ, nhưng làm mới khó, bởi vì anh buộc phải tìm được một người đáng tin cậy nhưng không cần quá thông minh, đồng thời cũng phải có chút địa vị để làm trung gian.

Cuối cùng thì nó lại rơi vào người Hoắc Giai Minh. Cậu ta là người thích hợp nhất, tính trên mọi phương diện.

Cho Hoắc Giai Minh đi làm bên công ty chi nhánh nước ngoài và tìm cho cậu ta mấy nhân tài kỹ thuật đều là do Hoắc Khải cố ý. Mục đích thật sự của anh chính là để dễ dàng xây dựng thế lực bên trong nhà họ Hoắc.

Hoắc Giai Minh không có hứng với việc làm ăn, cậu ta chỉ muốn làm cho xong nhiệm vụ của gia tộc. Còn có kiếm được tiền hay không, kiếm bằng cách nào, thì cậu ta không quan tâm mà cũng chẳng hiểu.

Hoắc Khải muốn lợi dụng suy nghĩ ngây thơ này của cậu ta và cả số tiền vốn từ bên ngoài, mượn tay Hoắc Giai Minh để thâm nhập vào nhà họ

Hoắc. Sau đó, sẽ dùng công ty chi nhánh đã bị vốn bên ngoài thâu tóm làm gốc, d`ần d`ần thôn tính cả nhà họ Hoắc.

Hiện tại thì đã xong bước một.

Qua một thời gian tiếp xúc, Hoắc Giai Minh đã hoàn toàn không h`ề nghi ngờ mục đích chính của Hoắc Khải, cậu ta chắc chắn sẽ làm theo những gì Hoắc Khải nói và trở thành một cái c`ầu nối thích hợp.

Chỉ c`ần cái c`ầu này đủ chắc thì mọi chuyện sẽ không còn khó nữa.

Hoắc Khải rõ như ban ngày sức mạnh của đ`ồng ti`ền. Anh đã từng dùng những cách thế này để thôn tính không ít thế lực.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 401: Về Nhà

Rất nhiều thế lực phải chờ đến khi quyền lực thực sự bị thao túng mới phát hiện ra mình chỉ còn lại lớp vỏ, tất cả tài sản nghe qua có vẻ thuộc về mình, thực ra không hề giữ một tí quyền lực nào.

Đến lúc đó, quyền lợi thuộc về bản thân trên danh nghĩa đã không còn nghĩa lý gì nữa.

Giống như trong một công ty, đại cổ đông có tới 99% quyền sở hữu cổ phiếu, nhưng 99% chỉ có thể dùng để chia lợi nhuận, không thể dùng để quyết sách. Mà cổ đông nhỏ hơn chỉ có 1% quyền sở hữu cổ phiếu, nhưng vừa có thể chia lợi nhuận, lại vừa có quyền quyết sách.

Cái gọi là đại cổ đông chỉ có thể chiếm số lượng lớn khi chia lợi nhuận chứ không thể nhúng tay vào việc ngày thường công ty vận hành thế nào, dùng ai, gạt bỏ ai.

Đây chính là mục đích của Hoắc Khải, nhưng không phải ngay từ đầu anh đã muốn dùng cách này, chẳng qua bây giờ Hoắc Giai Minh nhắc tới làm kinh doanh, anh mới bất chợt nghĩ tới một kế hoạch.

Từ phương diện tình cảm, thực ra Hoắc Khải không muốn lợi dụng Hoắc Giai Minh làm chuyện này.

Bởi vì nếu làm chuyện đến tận cùng, đồng nghĩa với việc đối đầu cùng nhà họ Hoắc. Đến lúc đó, Hoắc Giai Minh phát hiện ra bản thân chính là hung thủ khiến gia tộc rơi vào bước đường "vạn kiếp bất phục", e rằng cậu ta sẽ vô cùng đau lòng.

Đến lúc đó, trừ khi nói rõ thân phận, nếu không Hoắc Giai Minh sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Liệu thân phận của mình có được chấp nhận hay không, đến giờ Hoắc Khải cũng không chắc chắn, dù sao toàn thân anh đã khác hẳn lúc trước, cho dù đi thử DNA cũng vô dụng.

Về việc chỉ có anh và người nào biết, người khác không hề biết, thế thì càng khó nói hơn.

Anh có thể làm được, tên giả mạo kia cũng có thể làm được.

Tất cả mọi việc mọi người đều biết cả, tại sao người ta phải tin một người lạ không hề giống điểm nào như anh?

Nhưng bây giờ nếu đã quyết định kế hoạch rồi, Hoắc Khải cũng không muốn nghĩ nhiều.

Một số việc bắt buộc phải làm, cho dù kết quả sau cùng là mất đi vài thứ, cũng tuyệt đối không thể từ bỏ.

Một khi từ bỏ, mới đích thực là không chịu trách nhiệm.

Ăn cơm xong, Đường Trọng Vi kêu gào đòi đi dạo phố, Hoắc Khải luôn đáp ứng mọi yêu cầu của cô ấy nên hai người cùng đi dạo phố một hồi.

Anh và Hoắc Giai Minh gần như biến thành thùng đồ nghề di động của Đường Trọng Vi khi cô ấy mua một đống đồ, túi đồ treo kín trên người họ.

Rất nhiều người đi ngang qua nhìn hai người bằng ánh mắt tò mò như xem xiếc khỉ.

Bây giờ, Hoắc Giai Minh cực kỳ hối hận khi tới đây cùng Đường Trọng Vi, nếu sớm biết đi dạo phố mà hai cẳng chân như sắp rụng thế này, còn lâu cậu ta tới mới tới.

Có thời gian tới đây, chi bằng tìm người vẽ tranh, câu cá, thú vị hơn nhiều.

Về phía Hoắc Khải, anh không có cảm xúc gì nhiều. Chuyện này quá thoải mái khi so với công việc hằng ngày của anh.

Vả lại nếu đã lợi dụng cả Hoắc Giai Minh rồi, Hoắc Khải cũng không định bỏ qua cho Đường Trọng Vi.

Công ty Đường thị Quốc tế và nhà họ Hoắc không phân cao thấp, thậm chí họ là một công ty siêu to với đẳng cấp cao hơn một nửa bậc. Bây giờ kẻ giả mạo kia chủ động hủy bỏ hôn ước, thất tín bội nghĩa, chắc hẳn bên phía công ty Đường thị Quốc tế hận nhà họ Hoắc chết đi được.

Cho dù tạm thời không tỏ thái độ báo thù rõ rệt, nhưng sau này chắc chắn hai gia đình sẽ biến thành đối thủ một chết một còn.

Nếu đã như thế, đương nhiên Hoắc Khải phải lợi dụng Đường thị Quốc tế để đối phó với kẻ giả mạo kia.

Có được nhân vật hùng hậu như Đường thị Quốc tế thu hút sự chú ý, cho dù anh làm chuyện gì cũng sẽ chú ý hơn rất nhiều.

Chẳng qua, với tình hình hiện tại, anh vẫn chưa cần dùng đến sức mạnh của Đường thị Quốc tế, đành đợi sau này có thời cơ tiến hành tiếp xúc sâu hơn.

Họ đi dạo tới tận khi trung tâm thương mại đóng cửa, Đường Trọng Vi mới chịu buông tha cho hai người.

Bản thân cô ấy cũng mệt bở hơi tai, đi thuê một phòng khách sạn nghỉ ngơi luôn.

Hoắc Giai Minh mệt như chó, cậu ta thực sự phát sợ vì bị Đường Trọng Vi sai bảo nên ngồi máy bay về ngay trong đêm.

Ngày hôm sau, khi Đường Trọng Vi ra ngoài đã không thấy bóng dáng Hoắc Giai Minh đâu nữa, sau khi biết tin thằng nhóc đó chạy mất dạng trong đêm, cô ấy tức giận giậm chân.

Đã hứa với nhau sẽ cùng ăn chơi phè phỡn mà, mới được chừng nào đã chạy rồi, đúng là không chân thành gì cả!

Hoắc Khải nghe xong chỉ bật cười, em hứng lên là đi dạo phố năm sáu tiếng đồng hồ, ai cũng sợ đến chạy mất thôi.

Trước khi đi Hoắc Giai Minh cũng nói, bây giờ cậu ta về nhà họ Hoắc xin lập chi nhánh công ty tại nước ngoài, đợi khi tiền vốn tới tay, thành lập công ty xong, cậu ta sẽ liên lạc lại với Hoắc Khải.

Chuyện này không thể gấp gáp được, những gia tộc lớn như nhà họ Hoắc làm gì cũng có quy trình cố định, nhanh nhất cũng phải một tuần trở lên.

Một tuần này vừa vặn đủ cho Hoắc Khải liên lạc với những người kế nhiệm mà trước kia anh đã để lại.

Điều khiến anh bất ngờ là một cao thủ máy tính vô danh mà anh từng gặp vào mười mấy năm trước đã hồi âm.

Nội dung của email là một đống email mà nhà họ Hoắc đã gửi đi trong hai năm trở lại đây cùng với địa chỉ email.

Sau cùng, vị cao thủ vô danh này đưa ra yêu cầu muốn "cọ xát" về kỹ thuật với Hoắc Khải.

Nếu đổi lại là người bình thường chắc chẳng có lòng dạ nào mà "cọ xát" cùng anh ta, cứ gửi thẳng một câu nhận thua lấp liếm cho qua.

Nhưng Hoắc Khải không làm vậy, bởi vì người này đã đợi anh mười mấy năm, chỉ ít hơn thời gian Dương Quá đợi Tiểu Long Nữ một chút mà thôi.

Người như thế đáng được tôn trọng, huống hồ người ta vừa giúp anh một chuyện rất lớn.

Những email này là tất cả những email từng được nhà họ Hoắc gửi đi trong mấy năm trở lại đây, chỉ cần thông qua máy chủ của gia tộc thì không hề bị bỏ sót. Không chỉ có thể, cho dù những thành viên cấp cao không thông qua máy chủ của gia tộc cũng bị cao thủ vô danh này tìm được.

Cũng không biết anh ta làm thế nào mà có được những tin tức này, chỉ có thể nói người này quá đáng sợ, chẳng khác nào thần linh trong thế giới

internet.

Cao thủ như thế, với tính cách của Hoắc Khải, đương nhiên phải lôi kéo về phe mình, nếu không thì uổng phí lắm.

Email quá nhiều, không đủ thời gian đọc kỹ, cộng thêm Đường Trọng Vi hăng hái đòi người ta phải chơi cùng cô ấy, Hoắc Khải không thể nào phân tâm để quan tâm tới chuyện khác được.

Thấy cô chủ của Đường thị Quốc tế đã đến, lại có quan hệ tốt với Hoắc Khải, Ninh Thần chủ động đưa ra suy nghĩ mời Đường Trọng Vi tới nhà mình làm khách.

Hoắc Khải không từ chối điều này.

Một bên là vợ, một bên như em gái mình, gặp nhau làm quen cũng không thiệt đi đâu cả.

Vả lại Đường Trọng Vi vẫn luôn tràn đầy tình ý với anh. Năm xưa, khi còn ở nhà họ Hoắc, vì nguyên do từ gia tộc mà anh đành phải định sẵn hôn ước với cô. Nhưng bây giờ sống lại trong cuộc đời khác, Hoắc Khải không muốn làm như vậy nữa.

Rõ ràng không có tình yêu, hà tất phải cưỡng ép? Đến sau cùng chỉ có một bên hi sinh, chắc chắn sẽ thấy tổn thương.

Đường Trọng Vi là một cô gái tốt, Hoắc Khải không muốn làm hại cô ấy, thay vì giấu giếm, chi bằng sớm để cô ấy gặp gỡ Ninh Thần, tránh việc sau này thân phận rõ ràng lại nảy sinh ra vấn đề rắc rối khác.

Biết sớm thì từ bỏ sớm.

Đối với yêu cầu từ Ninh Thần, Đường Trọng Vi tỏ vẻ khước từ.

Cô cũng không biết mình tại sao phải khước từ, người đàn ông này chỉ hơi giống với chồng chưa cưới của cô, nhưng không phải cùng một người. Anh ấy đã kết hôn rồi, tại sao mình lại thấy không vui?

Gặp vợ anh ấy? Cứ gặp là được mà, có phải quái thú ăn thịt người đâu.

Vì thế, ngày hôm sau, Hoắc Khải đón Đường Trọng Vi từ khách sạn về nhà mình.

Lần đầu tiên gặp mặt của hai người phụ nữ, bầu không khí không quá hòa hợp, Đường Trọng Vi trông có vẻ cứng ngắc. Nhất là khi gặp được Ninh Thần, biểu hiện của cô ấy trông càng thiếu tự nhiên.

Cả Ninh Thần lẫn bản thân cô ấy đều phát giác ra điều này, nhưng không ai nói gì.

Cô nhóc Đường Đường thì không biết chuyện, nhưng hình như cô bé rất thích vị khách xinh đẹp này, người ta vừa đến nhà đã gọi "chị ơi" ngọt xớt, cho dù Hoắc Khải nắn chỉnh xưng hô, Đường Đường vẫn bảo: "Nhưng mà chị ấy đẹp như thế này, con cứ muốn gọi chị đấy".

Những lời này khiến Đường Trọng Vi bế Đường Đường không chịu rời tay, dường như thích thú với cô nhóc đáng yêu này ngay lập tức.

Nhân lúc Đường Đường đang chơi cùng Đường Trọng Vi, Ninh Thần kéo Hoắc Khải vào phòng bếp, đầu tiên phải nhéo anh một cái, sau đó mới thậm thụt hỏi: "Cô gái đó thực sự chỉ là bạn bè bình thường của anh à?"

"Đương nhiên rồi!", Hoắc Khải đáp.

"Sao em cứ cảm thấy cô ấy là lạ?", sắc mặt Ninh Thần trông rất lạ: "Anh khai thật đi, rốt cuộc cô ấy có quan hệ thế nào với anh, có phải người ta thích anh không?"

Nếu một người đàn ông xuất sắc như chồng mình được mấy cô gái trẻ tuổi thầm thương trộm nhớ, Ninh Thần cũng không thấy lạ.

Nói gì đến người khác, ngay chính Giản Tư Tư trong công ty cũng cực kỳ có hảo cảm với Hoắc Khải, Ninh Thần biết rõ chứ.

Nhưng cô vẫn luôn cho rằng, người khác thích chồng cô hay không, đó là chuyện của người ta. Chỉ cần chồng cô vẫn giữ được lòng mình là ổn.

Không cần thiết phải học hặc với anh vì người ta thích anh, như thế mới là giận dỗi vô cớ.

Bao nhiêu gia đình vì từng chuyện này mà khiến một bên chán ngán, ngày ngày cãi cọ ầm ĩ, sau cùng ai đi đường nấy.

Cuộc sống hạnh phúc bây giờ không dễ gì có được, Ninh Thần không mong xuất hiện chuyện như vậy, chỉ cần vẫn ở trong khả năng nhẫn nhịn của mình, cô sẽ nhượng bộ hết.

Nếu không, cô cũng không chủ động mời Đường Trọng Vi tới nhà mình.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 402: Cảm Giác Giống Hệt

Nhà mới đón khách mới, Ninh Thần bèn xuống bếp làm vài món ăn.

Tuy rằng bây giờ về cơ bản do Hoắc Khải đứng bếp, nhưng tài nghệ nấu nướng của cô cũng không kém lắm, tạm chấp nhận được.

Đương nhiên, món chính vẫn phải do đích thân Hoắc Khải làm, Ninh Thần chỉ như thêu hoa trên gấm thôi.

Cơm canh nhanh chóng được bưng lên. Dù chỉ đón mỗi một vị khách là Đường Trọng Vi, nhưng trên bàn vẫn bày đầy mỹ vị.

Đường Đường đã rửa tay sạch sẽ từ lâu rồi, ngồi bên bàn ăn chờ sẵn. Vừa cầm đũa lên, cô bé đã gắp cho Đường Trọng Vi một miếng thịt kho tàu.

"Món này do bố em làm đó, ngon cực kỳ luôn!", Đường Đường nói.

Lời khen của cô nhóc này khiến Hoắc Khải mỉm cười, lần nào nghe thấy Đường Đường nói vậy, anh cũng thấy rất vui lòng.

Đường Trọng Vi nhìn miếng thịt kho tàu trong bát mình, mùi thơm quen thuộc của nó khiến cô sững người.

Ở nhà họ Hoắc, Hoắc Khải cũng thường xuyên đích thân xuống bếp nấu nướng để tiếp đãi khách quý. Thỉnh thoảng Đường Trọng Vi chạy sang ăn ké, Hoắc Khải sẽ nấu thêm một phần.

Món thịt kho tàu của anh không giống với người khác, bởi vì Đường Trọng Vi mà ăn không hết thì sẽ mang đi để ăn tiếp bữa sau, nếu dùng phương pháp truyền thống để áp chảo bì lợn thì miếng thịt sẽ cứng ngắc sau lần làm nóng thứ hai, rất khó nuốt.

Thế nên Hoắc Khải không áp chảo bì lợn mà phết lòng đỏ trứng gà lên trên đó, như thế có thể đảm bảo độ mềm cho miếng thịt, đồng thời cũng

giúp miếng thịt kho tàu đẹp mắt hơn.

Cách làm này về cơ bản không một nhà hàng nào dùng, gần như có thể coi là phương pháp độc quyền.

Khi gắp miếng thịt kho tàu bỏ vào miệng, nước sốt ứa ra khiến Đường Trọng Vi sững người.

Cô ngậm miệng thịt kho tàu, đảo mắt nhìn Hoắc Khải.

Hương vị này... quen thuộc đến mức không thể tin nổi.

Hoắc Khải hiểu được ý nghĩ bộc lộ qua ánh mắt của cô, vẻ chấn động và khó hiểu đó, chắc hẳn ai cũng thấy được.

Nhưng Hoắc Khải không giải thích điều gì, anh chỉ mỉm cười: "Thích thì ăn nhiều một chút, nếu không đủ thì lần sau sẽ nấu thêm".

Đường Trọng Vi cuối cùng không kiềm chế được nữa, cô hỏi: "Tại sao anh biết làm món này?"

"Thịt kho tàu cũng không khó lắm, dù rằng anh ấy nấu ngon hơn người khác thật", Ninh Thần đáp.

Đường Trọng Vi không giải thích cho cô rằng chỉ mình Hoắc Khải mới có bí quyết phết lòng đỏ trứng gà lên lớp bì của thịt ba chỉ. Nếu không phải người biết chuyện, có lẽ thậm chí còn bỏ qua lớp lòng đỏ trứng mỏng tang này khi ăn thịt.

Cô có thể không nghĩ đến tác phong và xử sự của người đàn ông này giống vị hôn phu của mình đến mức nào, cũng không nghĩ đến tư tưởng của hai người gần như đồng nhất, nhưng miếng thịt kho tàu này lại khiến Đường Trọng Vi phải nghĩ nhiều.

"Có phải anh quen với chồng… quen với Hoắc Khải?" Đường Trọng Vi buột miệng hỏi.

"Hoắc Khải là ai thế?", Ninh Thần tò mò hỏi.

“Là người nhà họ Hoắc, nổi tiếng lắm”, Hoắc Khải mỉm cười giải thích với cô vài câu rồi mới trả lời Đường Trọng Vi: “Có lẽ cô hiểu nhầm rồi, tôi chưa từng gặp người mà cô nói, chỉ nghe tới tên của anh ta thôi”.

“Nhưng món thịt kho mà anh nấu gần như giống hệt anh ấy, nhất là phương pháp xử lý nguyên liệu này”, Đường Trọng Vi nói.

“Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi, vì tôi khá thích ăn uống nên sẽ bỏ nhiều công sức vào phương diện này”, Hoắc Khải đáp.

Lời giải thích này không thể khiến Đường Trọng Vi hài lòng tuyệt đối, nhưng cũng được coi là hoàn hảo rồi. Chí ít không cho phép người ta hoài nghi thêm nữa.

Không phải cùng một người nhưng biết làm cùng một món ăn, chắc không kỳ lạ lắm đâu nhỉ?

Giống như rất nhiều người biết xào sợi khoai tây chua cay, chẳng lẽ họ cũng là cùng một người ư?

Đương nhiên, độ khó của sợi khoai tây xào và thịt kho tàu không ở cùng một đẳng cấp.

Đường Trọng Vi không tiếp tục truy hỏi, cô chỉ nói: “Bây giờ cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao Hoắc Giai Minh coi trọng anh đến thế, anh và anh ấy thực sự rất giống nhau. Có điều tôi không ngờ rằng hai người không chỉ giống về tác phong mà đến cả món ăn nấu ra cũng tương tự nhau, thật sự cứ như cùng một người vậy”.

Hoắc Khải mỉm cười, anh nói: “Theo như cách nói của cô, nếu tôi thay một gương mặt khác, phải chăng cũng có thể tới nhà họ Hoắc lừa gạt người ta?”

Đường Trọng Vi nghe xong mà sững sờ, cô vô thức nghĩ ngợi về khả năng này.

Nếu người đàn ông trước mặt cô sở hữu gương mặt như chồng chưa cưới, với phong cách này, ai có thể phân biệt được thật giả?

Nếu chuyện ấy thực sự xảy ra, nhà họ Hoắc sẽ thế nào đây?

Thấy biểu cảm của Đường Trọng Vi dần trở nên nghiêm túc, Hoắc Khải biết chắc chắn cô nhóc này lại nghĩ nhiều rồi.

Trước nay cô vẫn luôn như thế, gặp phải chuyện gì dính dáng tới nhà họ Hoắc mới chịu suy nghĩ nghiêm túc.

Đây là chuyện tốt. Hoắc Khải cố tình nói ra câu này để khiến cô ấy phải suy nghĩ. Chỉ khi nào cô ấy nghĩ ngợi càng nhiều thì một số sự việc càng dễ thực hiện.

"Ăn cơm đi, nếu không sẽ nguội mất", Hoắc Khải nhắc nhở.

Ninh Thần và Đường Đường ngồi ở hai bên của Đường Trọng Vi, không ngừng gắp thức ăn cho cô ấy.

Đường Trọng Vi chậm rãi ăn từng miếng, cô có thể nhận ra mùi vị trước kia trong rất nhiều món. Mỗi khi nhận ra một mùi vị quen thuộc, cô sẽ nhìn Hoắc Khải thêm một lần.

Mùi vị của một món ăn giống nhau, là trùng hợp, thế bao nhiêu món vẫn giống nhau, cũng là trùng hợp à?

Thế nhưng, người này không phải chồng chưa cưới của cô. Dù giống đến mức nào đi chăng nữa, vẫn không phải.

Chẳng qua, sự tương đồng này khiến một người vừa thất bại quay về từ nhà họ Hoắc như Đường Trọng Vi cảm thấy lúng túng.

Chồng chưa cưới của cô, gương mặt mà cô đã từng nhìn bao nhiêu năm, bây giờ càng lúc càng xa lạ. Những việc mà anh ấy đang làm, có quá nhiều thứ khác xa lúc trước.

Tuy rằng không thể chỉ rõ ra chỗ nào đã khác, nhưng Đường Trọng Vi biết, anh ấy thay đổi rồi.

Nếu nói rằng trên đời này có ai thấu hiểu Hoắc Khải nhất, vậy thì chắc chắn Đường Trọng Vi xứng đáng với vị trí đầu tiên. Đến cả người giúp việc ngày ngày phục vụ bên cạnh anh cũng không thể bì được với cô.

Hơn hai mươi năm ròng, Đường Trọng Vi đặt lên người Hoắc Khải trọn vẹn trái tim mình.

Từng hành động cử chỉ, từng lời nói ngôn từ của anh, cô quen thuộc vô cùng.

Nhưng bây giờ, Đường Trọng Vi đột nhiên phát hiện ra, một người đàn ông xa lạ đến từ một nơi xa xôi còn phù hợp với ấn tượng trước kia của cô hơn cả người chồng chưa cưới mà cô tận mắt gặp được.

Sao lại như thế chứ?

Cô bắt đầu mờ mịt, rốt cuộc là chồng chưa cưới của mình thay đổi, hay bản thân mình thay đổi?

Là do mình đã nghĩ nhiều, hay là có một số sự việc, mình không nhìn thấy, cũng không nhìn rõ?

Bữa cơm này, Đường Trọng Vi ăn uống trong lơ đễnh.

Đợi khi cô hoàn hồn lại, Hoắc Khải đã vào phòng bếp rửa bát rồi, Ninh Thần vẫn còn ngồi lại nói chuyện cùng cô.

Khi vừa gặp Ninh Thần, thực ra trong lòng Đường Trọng Vi ít nhiều gì cũng có suy nghĩ so sánh. Bất kể nghĩ về chồng chưa cưới thế nào, bất kể kiên định với suy nghĩ trong lòng mình thế nào, nhưng ý nghĩ so sánh mãi mãi là một trong những bản năng không thể nào né tránh của con người.

Đây là bản năng của loài vật, thứ bản năng ẩn sâu trong chuỗi DNA, dù sống hay chết cũng chẳng thể thay đổi được.

Vẻ đẹp của Ninh Thần không hề thua kém gì cô, cô trẻ trung hơn người ta, nhưng người ta lại chín chắn hơn cô.

Bao gồm cả trong phương diện công việc. Tuy rằng lúc ở nhà cô chăm chú ở bên con cái hơn, không muốn công việc ảnh hưởng tới cuộc sống, nhưng thỉnh thoảng nhận cuộc điện thoại, bàn chuyện công việc, cũng mang đến cảm giác quen thuộc cho Đường Trọng Vi.

Cảm giác ấy, giống như gặp được một ông chồng sắp cưới khác.

Nếu vì mùi vị của món ăn mà thấy một người đàn ông nào đó giống chồng chưa cưới của mình đã đành, nhưng một người phụ nữ cô chưa từng gặp, sao cũng có thể mang lại cảm giác như vậy chứ?

Có lẽ chính vì cảm giác này nên Đường Trọng Vi không muốn so bì với Ninh Thần điều gì nữa, trên thực tế cũng không có gì hay ho để so bì.

Mình và cô ấy không xung đột về lợi ích, cô ấy có gia đình của cô ấy, có con cái của cô ấy, có chồng của cô ấy. Mà Đường Trọng Vi, ở trong gia đình này, chỉ là một người khách thôi.

Nếu đã là khách, tại sao phải kiếm chuyện không vui với chủ nhà?

Nhưng cảm giác quen thuộc mà Hoắc Khải mang đến cho cô khiến Đường Trọng Vi vẫn khó lòng bình tâm được.

Nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong phòng bếp và giọng nói ngọt ngào của cô nhóc Đường Đường đã chủ động vào bếp giúp đỡ, Đường Trọng Vi cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, bèn hỏi: "Chị Ninh, chị với anh Lý quen nhau thế nào vậy?"

"Chuyện này kể ra cũng hơi phức tạp đấy!", Ninh Thần thoáng do dự, sau cùng vẫn lựa chọn thừa nhận thành thật, kể hết ân oán với Lý Phong năm đó. Đương nhiên, suy xét tới tự tôn của chồng mình, cô không nói rằng năm đó kết hôn với anh là để trói buộc người này, tiện bề giám sát, chỉ nói rằng hai người quen nhau lâu nên nảy sinh tình cảm.

Nghe nói người đàn ông này là con riêng của nhà họ Lý, Đường Trọng Vi sững người.

Cô không quá quen thuộc với nhà họ Lý, nhưng qua lời nói của Ninh Thần, cô biết đây là gia tộc lớn, từng có thể sánh ngang hàng cùng nhà họ Hoắc.

Nếu đã là con riêng của gia tộc này, vậy thì càng không có khả năng liên quan gì tới chồng chưa cưới của mình.

Xem ra bản thân cô đã nghĩ quá nhiều rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 403: Những Chuyện Chỉ Có Trong Truyền Thuyết

"Sao thế, trông sắc mặt em có vẻ không ổn lắm!", Ninh Thần cất tiếng hỏi đầy quan tâm.

"Không có gì, chỉ đột nhiên nhớ tới một số người, một số việc", Đường Trọng Vi nói xong, không nén nổi một tiếng thở dài.

Trước khi Đường Trọng Vi tới đây, Hoắc Khải đã nói về chuyện của cô ấy cho Ninh Thần nghe, cho nên Ninh Thần cũng biết cô ấy vừa bị chồng chưa cưới hủy bỏ hôn ước nên tâm trạng không vui vẻ gì.

Khi họ nói chuyện, Ninh Thần cố tình né tránh các chủ đề liên quan tới phương diện này, cũng không nhắc nhiều tới hạnh phúc của gia đình mình, tránh làm cô ấy thấy kích động.

Đối mặt với vẻ u sầu của Đường Trọng Vi, Ninh Thần đáp: "Thực ra trong cuộc sống luôn tồn tại rất nhiều chuyện không như ý muốn, nhưng nếu tin rằng cuộc sống trong tương lai sẽ tốt đẹp, sớm muộn gì cũng có một ngày hi vọng mở ra".

Đường Trọng Vi ngẩng đầu nhìn cô, không biết người phụ nữ này hiểu được bao nhiêu về mình, nhưng ý tứ trong lời nói của cô, rõ ràng là đang an ủi.

"Chị thực sự tin vào những điều này à?", Đường Trọng Vi hỏi.

"Đương nhiên rồi, bản thân chị chính là một ví dụ, tại sao lại không tin chứ?" Ninh Thần mỉm cười: "Có lẽ em không tin, một năm trước, gia đình chị vẫn còn cãi nhau không ngừng nghỉ chỉ vì vài đồng bạc lẻ, nghèo rớt mồng tơi. Nhưng một năm qua đi, bây giờ anh chị kiếm được rất nhiều tiền. Nếu một năm trước có người nói với chị câu này, chắc chắn chị sẽ không tin, nhưng bây giờ tới lượt chị dùng câu này để khuyên người khác. Dù sao thì có kinh nghiệm từ chính bản thân mình sẽ nhiều sức thuyết phục hơn".

“Nhưng mà…”, Đường Trọng Vi thấy lòng nặng nề, chần chừ một hồi lâu mới bảo: “Nhưng tôi thực sự không biết nên làm thế nào”.

Ninh Thần nhìn cô gái trẻ tuổi này, biết rằng cô ấy không phải người dày dạn kinh nghiệm, chỉ là một đóa hoa được bảo vệ trong nhà kính.

Đóa hoa tươi tắn này không thể nào chịu nổi quá nhiều bão táp mưa sa, cũng không ai nỡ đối xử với cô ấy như vậy.

Dù cô ấy mới khẽ khàng nhíu mày một cái cũng khiến người ta cảm thấy thương xót, chỉ muốn dùng hết phương pháp để bảo vệ cô ấy.

Nói thật lòng, Ninh Thần rất ngưỡng mộ cô gái như vậy.

Vừa sinh ra đã sở hữu mọi thứ, có vô số người bảo vệ, yêu thương, không cần lo lắng về thế giới. Dù trời sập xuống, vẫn có người giúp cô ấy chống nó lên.

Cuộc sống như thế, có gì không tốt?

Đương nhiên, cô không hề cảm thấy cuộc sống của mình không ổn, bây giờ vẫn có người bảo vệ cô, dù trời sập xuống, người ấy cũng thay cô chống đỡ.

Người này chính là chồng cô.

“Nếu em không để bụng thì cứ nói với chị, chị đảm bảo không nói với bất kỳ ai”, Ninh Thần nói.

Đường Trọng Vi nhìn cô, có thể nhìn thấy vẻ quan tâm và yêu thương trong đôi mắt của cô.

Cô ấy từng thấy ánh mắt này rất nhiều lần, mỗi một người thật lòng yêu thương bảo vệ cô đều có.

Nhưng nhiều lúc, Đường Trọng Vi sẽ không nói quá nhiều với những người này, bởi vì cô cảm thấy, một số chuyện không nên nói ra.

Giống như chịu một tí tủi thân ở nhà họ Hoắc, mình là con dâu nhà họ Hoắc, lẽ nào mới chịu ấm ức đã chạy về nhà mẹ đẻ cáo trạng? Như thế sẽ mang đến bao nhiêu phiền phức cho nhà chồng?

Thân phận con dâu này là thứ mà Đường Trọng Vi thừa nhận với bản thân mình chứ chưa được thừa nhận.

Bây giờ nhà họ Hoắc hủy bỏ hôn ước rồi, càng không ai thừa nhận nữa.

Nỗi đau trong lòng cô vượt xa những gì mà cô thể hiện ra bên ngoài.

"Tôi không biết nên nói thế nào…", Đường Trọng Vi cúi đầu, giọng nói nhẹ bẫng: "Cứ cảm thấy tất cả mọi thứ, tất cả mọi người, đột nhiên thay đổi. Lạ lẫm đến mức khiến tôi nghĩ rằng phải chăng trước kia mình đang nằm mơ".

"Con người sẽ luôn thay đổi, có lẽ họ trải qua khó khăn nào đó mà người khác không thể tưởng tượng nổi", Ninh Thần nói.

"Nhưng mà, khó khăn thực sự khiến một người thay đổi đến mức khác hẳn lúc trước ư?", Đường Trọng Vi hỏi.

"Có lẽ có thể đấy!", Ninh Thần đáp: "Nhìn thấy người đàn ông trong bếp chưa, một năm trước, anh ấy vẫn còn là một tên lêu lổng ngày ngày uống rượu đánh bài, chẳng làm được cái gì. Nhưng bây giờ, em có nhìn thấy dấu tích trước kia trên người anh ấy không? Thực ra có nhiều lúc, chị cũng có nỗi phiền muộn y hệt như em vậy, cứ cảm thấy người này đã đổi khác chỉ trong một đêm, dường như đã biến thành người khác vậy. Cũng may là chị không tin vào ma quỷ, nếu không chắc sẽ nghi ngờ phải chăng anh ấy bị người ta nhập vào".

Ninh Thần nói câu này, đơn giản là một câu nói đùa.

Nhưng người nói vô ý, người nghe để tâm.

Đường Trọng Vi sững người, sau đó hỏi: "Chị cảm thấy, trên thế giới này, thực sự có chuyện nhập vào người ai đó không?"

“Cái này thì chị không biết rồi…”, Ninh Thần lắc đầu: “Thế giới rộng lớn như vậy, chuyện kỳ lạ nào mà không có. Chưa biết chừng ở xó xỉnh nào đó trên thế giới này thực sự tồn tại chuyện sống hay vượt qua thời không như truyền thuyết đấy. Chẳng phải báo chí nước ngoài từng viết về người nào đó, sau khi ngủ dậy, từ kẻ dốt nát biến thành một người tinh thông tám ngôn ngữ? Thậm chí có người nói rằng mình từng tới địa ngục, dù không biết một tí ti kỹ năng hội họa nào, vẫn vẽ được tường tận khung cảnh của địa ngục đấy thôi? Nhưng chị cảm thấy, mấy chuyện đó toàn là tào lao, trên thế giới này làm gì có địa ngục. Nếu thực sự có luân hồi, tại sao không gặp phải người quen nào chứ?”

Đường Trọng Vi nghe mà đờ đẫn, cô đang nghĩ xem, phải chăng có người nào đó thực sự nhập vào người chồng chưa cưới của cô?

Nếu không, tại sao anh có thể hủy bỏ hôn ước chứ.

Tuy rằng đợt này cô gần như không gặp được chồng chưa cưới của mình, nhưng những gì anh làm hoàn toàn khác với hiểu biết của cô về anh.

Trong mắt người khác, có lẽ chuyện này không đáng kể gì, nhưng đối với một người thấu hiểu Hoắc Khải như Đường Trọng Vi, cô biết rất rõ, đây không phải tác phong của chồng chưa cưới.

Không kể đến chuyện khác, chí ít thì anh không thể nào hủy bỏ hôn ước được.

Hoắc Khải là một người cực kỳ coi trọng lời hứa, chuyện gì mà anh từng hứa, cho dù trời sập xuống cũng nhất định phải làm! Hơn nữa, nhất định phải làm tốt!

Ngay từ ngày đầu tiên cô quen biết Hoắc Khải, anh đã là người như thế, từ nhỏ đến lớn chưa một lần ngoại lệ nào.

Thế nhưng lần này, anh đã hủy bỏ hôn ước.

Nói một cách dễ nghe thì là tình cảm không được xây dựng từ cơ sở, tùy ý lựa chọn người khác, nhưng nói một cách khó nghe, đây chính là bội

tín.

Anh sẽ không làm như vậy, cũng không nên làm như vậy.

Nghĩ đến đây, Đường Trọng Vi đột nhiên đứng phắt dậy, nói với Ninh Thần bằng biểu cảm kích động: "Chị Ninh, cảm ơn chị, tôi phải đi đây!"

"Hả? Đi đâu thế?", Ninh Thần hỏi lại với vẻ khó hiểu.

"Tôi phải đi xác nhận lại một số việc, tôi phải nhìn xem, anh ấy có còn là anh ấy hay không!", Đường Trọng Vi đáp.

Không đợi Ninh Thần kịp hiểu ra, Đường Trọng Vi đã rảo bước chạy ra cửa, đủ thấy cô vội vã đến mức nào.

Bây giờ cô nóng lòng muốn quay về, muốn tới nhà họ Hoắc, tận mắt nhìn người đàn ông kia. Cô tin rằng, chỉ cần nhìn một cái, cô có thể phân biệt được anh có còn là anh hay không.

Đúng lúc Hoắc Khải bước ra khỏi phòng bếp, thấy Đường Trọng Vi chạy đi vội vã, bèn hỏi: "Cô đi đâu đấy?"

"Anh Lý hả, tôi phải quay về một chuyến. Tạm biệt nha, cảm ơn món thịt kho tàu của anh, thực sự rất ngon".

Nói xong, Đường Trọng Vi chạy ra khỏi nhà.

Hoắc Khải khó hiểu, anh nhìn về phía Ninh Thần: "Cô ấy bị làm sao thế? Em nói gì với cô ấy vậy?"

Ninh Thần còn khó hiểu hơn cả anh: "Nói gì đâu, bọn em đang nói chuyện thì cô ấy đột nhiên đòi bỏ đi, hay là em nói sai điều gì làm cô ấy giận?"

"Em nói gì thế?", Hoắc Khải hỏi.

Ninh Thần vừa nhớ lại vừa trả lời: "Thì cô ấy nói rằng cảm thấy ai đó đã thay đổi, sau đó em khuyên cô ấy sớm muộn gì cũng có ngày hi vọng sẽ

tới. À phải rồi, chúng em còn nói đến chuyện nhập thân gì đó, em bảo rằng trước kia anh như biến thành con người khác chỉ trong một đêm, cô ấy hỏi em thực sự tin vào chuyện nhập xác gì đó không. Chồng ơi, sao em cảm thấy người bạn này của anh khó hiểu thế? Cô ấy mê tín lắm à?"

Nghe cô trả lời xong, Hoắc Khải lập tức hiểu ra ngay.

Đường Trọng Vi cực kỳ hiểu bản thân anh, với mức độ thấu hiểu của cô, nhất định đã phát giác ra tên Hoắc Khải giả mạo kia không ổn. Nhưng cô không thể nào xác nhận được, cùng lắm thì chỉ mới nghi hoặc trong lòng thôi.

Bây giờ Ninh Thần nói tới mấy thứ như nhập xác hay sống lại, Đường Trọng Vi trước nay rất ngây thơ, chưa biết chừng cô ấy thực sự tin vào chuyện này.

Bây giờ cô ấy quay về, chỉ có thể là vì một chuyện, ấy là xác nhận xem người kia ở nhà họ Hoắc rốt cuộc có phải Hoắc Khải mà cô ấy quen hay không.

Giống như Đường Trọng Vi thấu hiểu Hoắc Khải, Hoắc Khải cũng rất hiểu cô gái đã lớn lên cùng mình từ nhỏ đến lớn.

Nghĩ tới việc Đường Trọng Vi quay về nhà họ Hoắc có thể xảy ra chuyện gì, Hoắc Khải bất giác bật cười.

Ninh Thần nhìn anh, càng thấy khó hiểu hơn: "Anh cười gì thế?"

"Không có gì, đột nhiên nhớ tới vài chuyện buồn cười thôi", Hoắc Khải đáp.

"Sao tự nhiên anh cũng khó hiểu quá vậy…", Ninh Thần nghẹn lời.

Hoắc Khải chỉ cười chứ không đáp. Chuyện khiến anh muốn bật cười, không một ai hiểu được đâu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 404: Xu Thế Tương Lai

Hoắc Khải luôn muốn nói với Đường Trọng Vi rằng hãy chủ động xác nhận thân phận của kẻ giả mạo nhưng vẫn chưa làm thế, vì anh sợ thể hiện ra quá rõ ràng sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Nhưng nếu Đường Trọng Vi chủ động làm như vậy thì lại không giống nhau.

Sẽ không có ai nghi ngờ Đường Trọng Vi, mà khi bị người khác phát hiện ra cũng chỉ cho rằng Đường Trọng Vi lo nghĩ quá nhiều, chứ không liên quan gì đến Hoắc Khải.

Nhưng làm như thế thì có lẽ Đường Trọng Vi sẽ gặp nguy hiểm.

Kẻ giả mạo và chống lưng của hắn rất hung hãn, đến cả bản thân anh là chủ nhân thật sự của nhà họ Hoắc cũng bị giết thì họ có gì không dám làm?

Thế là sau khi ăn cơm, Hoắc Khải đã dùng một vài kỹ xảo, lấy địa chỉ IP ảo sau đó gửi một email cho Quốc tế Đường Thị.

Nội dung email rất đơn giản, cảnh báo cho họ rằng Đường Trọng Vi rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Còn nguy hiểm như thế nào thì Hoắc Khải không nói, nhưng anh tin rằng dựa vào địa vị của Đường Trọng Vi ở Quốc tế Đường Thị, chỉ cần có người nhìn thấy email này thì lập tức có một đội vệ sĩ bảo vệ cho cô ấy an toàn hai mươi tư giờ.

Sau khi gửi mail đi, Hoắc Khải mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh không hi vọng vì lợi ích cá nhân của mình mà khiến Đường Trọng Vi lâm vào cảnh nguy hiểm.

Có sự bảo vệ của Quốc tế Đường Thị thì những người kia không đủ khả năng động vào Đường Trọng Vi. Nếu họ liều mạng ra tay thì sẽ bị Quốc tế

Đường Thị đuổi cùng giết tận. Anh tin tưởng rằng bất kỳ người nào có chút đầu óc thì sẽ không làm như thế.

Email được gửi đi xong, Hoắc Khải lại mở email mà cao thủ nặc danh kia gửi đến xem một lượt.

Đa phần đều là email nội bộ bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng trong những email đó, Hoắc Khải lại phát hiện ra một số điểm kỳ quái.

Có một số email của người nhà họ Hoắc, khi gửi đi thì nhìn như là một bài báo nào đó hoặc là đoạn văn trích từ trong một quyển sách. Nhưng Hoắc Khải hiểu rất rõ, người trong dòng họ sẽ không làm những chuyện tẻ nhạt như thế.

Hơn nữa, không chỉ một người mà ít nhất có mười người đều làm như vậy.

Đoạn văn họ gửi đi không có quy luật gì, nhưng càng không có quy luật thì trái lại càng chứng tỏ có một quy luật nào đó.

Nói trắng ra là trong những đoạn văn này, rất có khả năng là che giấu mật mã gì đó, chỉ người hiểu về mật mã đó mới biết nội dung thật sự mà họ gửi đi là gì.

Hoắc Khải rất thông minh, nhưng anh không phải là thần tiên, muốn dựa vào những bài báo này để phá giải được mật mã thì không khả thi. Cho dù có thể giải được thì cũng cần rất nhiều công sức và thời gian.

Anh không có nhiều thời gian để lãng phí vào việc này, nếu đã thấy có vấn đề chỉ cần nhìn chằm chằm vào nguồn gốc của vấn đề là được. Lúc đó, đương nhiên có thể biết họ đang làm gì.

Sắp xếp tên của những người này thành một bản danh sách, Hoắc Khải phát hiện, đa số đều là người thuộc tầng lớp thấp của nhà họ Hoắc. Nhưng họ có mặt trong rất nhiều lĩnh vực kinh doanh, thậm chí có thể nói, họ nhúng tay vào tất cả sản nghiệp của nhà họ Hoắc.

Phát hiện này khiến trong lòng Hoắc Khải có chút lo lắng.

Nếu nhiều người có vấn đề như thế thì gốc rễ nhà họ Hoắc đã thối nát đến mức nào rồi?

Hơn nữa đây chỉ là một nhóm nhỏ mà trước mắt anh mới phát hiện ra, khả năng lớn đây chỉ là phần nổi của tảng băng, có khi còn rất nhiều người đang ẩn nấp trong bóng tối vẫn chưa bị lộ.

Điều khiến Hoắc Khải để tâm là chú ba Hoắc Tích Nguyên.

Nhưng trong email của Hoắc Tích Nguyên lại không phát hiện ra vấn đề gì, đều là những chuyện rất bình thường.

Điều này chứng tỏ, Hoắc Tích Nguyên làm chuyện gì cũng không dùng công cụ trao đổi nội bộ của dòng họ.

Điều này không lấy gì làm lạ, Hoắc Tích Nguyên là người có tầm nhìn xa trông rộng thì sao có thể lưu lại dấu vết rõ ràng như vậy. Mấy chục người bị lộ kia, rất có thể là mồi nhử tung ra mà thôi.

Một khi có người điều tra đến đây thì sẽ dừng lại vì nghĩ đã có kết quả cuối cùng rồi.

Cho nên sau khi suy đi tính lại, Hoắc Khải vẫn từ bỏ suy nghĩ điều tra sâu hơn những người này.

Bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất để hành động thì không bằng phải thật im lặng, nếu không đánh rắn động cỏ thì càng phiền phức.

Toàn bộ email của hai năm, Hoắc Khải muốn sắp xếp xong cũng cần không ít thời gian, chỉ riêng việc đọc hết nội dung email đã tốn rất nhiều công sức.

Hơn nữa xem nhiều đến nỗi mắt anh có chút khó chịu.

May mà bây giờ Hoắc Khải được Cơ Hương Ngưng thăng chức trở thành phó tổng giám đốc của công ty, nhưng bình thường khi không có việc

thì cũng không có ai quản lý anh đến văn phòng hay không nên có thể nói là anh khá tự do.

Phương án phát triển của chi nhánh công ty nhà họ Cơ mà Hoắc Khải đã đưa ra cho Cơ Hương Ngưng về cơ bản đều dựa trên việc tối ưu hoá và tổng hợp những dự án hiện có cho nên khi thực hiện cũng không quá khó khăn.

Nói ra thì tuy nhà họ Cơ nhỏ hơn nhà họ Lý, phạm vi của dự án cũng rất hẹp, nhưng nền tảng của họ thì không nát bét như nhà họ Lý.

Cũng có vài người ăn tạp chờ chết nhưng cũng có không ít con cháu dòng chính thật sự tạo nên thành tích như Cơ Hương Ngưng. Ngoài ra, dòng chính cũng có một vài nhân tài, ít nhiều cũng có tác dụng.

Do đó, chi nhánh công ty của nhà họ Cơ cũng khá ổn, ít nhất khi làm việc cũng không có vô vàn khó khăn như nhà họ Lý.

Chỉ cần phương án tốt được đề ra thì chắc chắn có thể thực hiện.

Đặc biệt là hiện tại, Cơ Hương Ngưng được cả dòng chính và nhánh phụ chống lưng, trong chi nhánh cũng không có ai dám tranh dành với cô ấy. Trừ khi cô ấy không muốn làm, nếu không theo phương án của Hoắc Khải, không lâu nữa sẽ có kết quả tốt rồi.

Bên phía nhà họ Cơ, chủ yếu vẫn phải dựa vào vị trí của Cơ Hương Ngưng để đổi lấy giá trị lợi dụng nên cũng không cần lo.

Hơn nữa, ngoài việc dựa vào những cấp dưới của chính anh vẫn đang ẩn náu thì vẫn còn mạng lưới quan hệ của giáo sư Triệu Vĩnh An.

Nói ra thì anh vẫn chưa lợi dụng tốt mạng lưới quan hệ của giáo sư Triệu Vĩnh An, chủ yếu là do anh cảm thấy mấy người này không dễ dùng.

Mạng lưới này liên quan đến lợi ích của một đám người, ai cũng đều là cáo già. Họ có sự nghiệp riêng, hơn nữa còn làm rất tốt, rất giống một tổ chức có tính liên minh.

Nếu Hoắc Khải muốn khống chế họ như đối với nhà họ Cơ thì sẽ khó hơn rất nhiều.

Hoắc Khải cũng không tự tin như thế. Anh cảm thấy không dễ dàng khống chế tất cả mọi người.

Người nào cũng có một cái đầu, hai con mắt, không ai kém ai. Sự từng trải và kinh nghiệm của những người này còn phong phú hơn anh.

Sự chênh lệch về chỉ số thông minh cũng có lúc được bù đắp bởi kinh nghiệm.

Cho nên, Hoắc Khải vẫn không muốn nghĩ đến việc làm thế nào để lợi dụng những tài nguyên này.

Mà một ngày trước, Miêu Nhất Khoa gọi điện cho anh, thông báo cho anh biết, sắp tới mọi người sẽ gặp nhau một buổi, bảo anh có thời gian thì đến tham gia.

Từ sau khi Triệu Vĩnh An qua đời, mọi người rất ít khi qua lại với nhau. Trên danh nghĩa, Hoắc Khải là người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An, bốn người Miêu Nhất Khoa là những người đi đầu thừa nhận chuyện này.

Nhưng cho đến nay, Hoắc Khải vẫn chưa làm được chuyện gì để người khác công nhận. Nhiều người còn cảm thấy, người thừa kế này chỉ là hữu danh vô thực.

Có nhiều người còn tiếc thay cho giáo sư Triệu Vĩnh An, trước khi chết tìm được người thừa kế nhưng lại không biết cách lợi dụng các mối quan hệ mà thực ra chỉ là một đứa ngốc.

Nếu để giáo sư ở trên trời biết, người thừa kế của ông ấy là người như thế, chắc chắn sẽ thấy rất khó chịu.

Lần này, Miêu Nhất Khoa chủ động gọi Hoắc Khải đến tham dự buổi gặp gỡ này, mục đích là để anh ra mặt nhiều một chút cho nhiều người biết

đến.

Chưa nghĩ đến chuyện gì sâu xa, chỉ cần có thể được vài cái gật đầu công nhận trước mặt mọi người là được.

Hoắc Khải cũng là người hiểu chuyện. Nếu là người khác, có thể cảm thấy làm không hết việc, sao có thời gian rảnh mà đi xã giao. Hơn nữa những người này đều rất khó lợi dụng thì cần gì lãng phí thời gian với họ, không bằng đi làm chuyện cần làm thì hơn.

Nhưng Hoắc Khải không nghĩ vậy, những mối quan hệ này có thể dùng được hay không đó là chuyện bây giờ. Còn sau này dùng hay không dùng lại là chuyện của tương lai.

Dùng hiện tại để từ bỏ khả năng có thể xảy ra trong tương lai thì chỉ có kẻ ngốc mới làm như thế. Huống hồ anh là một người có tầm nhìn, xu thế kinh doanh tương lai, nhất định phải tạo liên kết rộng lớn với các ngành nghề khác nhau.

Chỉ có liên kết hợp tác với có thể phát triển toàn diện.

Giống như một chiếc xe ô tô, có người sản xuất cái ốc, có người sản xuất động cơ, nhìn thì thấy quy mô công ty khác nhau nhưng trên thực tế, họ chính là một chỉnh thể.

Tất cả mọi người phân công công việc, cuối cùng thì hợp nhất lại lắp đặt hoàn thiện một chiếc xe.

Trên danh nghĩa là riêng biệt nhưng trên thực tế lại là một tổ hợp là một chuyện rất phổ biến.

Không chỉ trong nước mà nước ngoài cũng vậy.

Mà Hoắc Khải cho rằng, sự hợp tác trong tương lai, nhất định sẽ chặt chẽ hơn hiện tại, thậm chí rất có khả năng thành lập một liên minh cổ đông mang tính toàn cầu.

Nghe ra thì giống như hiệp hội thương mại, tính chất cũng gần giống nhau.

Trong rất nhiều tiểu thuyết khoa học viễn tưởng đều nói, sự liên minh trái đất trong tương lai, chinh phục cả vì sao và biển cả. Điều này không hẳn là không thể thực hiện.

Khi khoa học và xã hội đều tiến bộ đến một trình độ nhất định, sự xuất hiện của một số sự việc có thể coi là tất yếu.

Sau khi trả lời Miêu Nhất Khoa, Hoắc Khải thông báo với Ninh Thần rằng anh phải ra ngoài vài ngày.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 405: Buổi Tiệc

Ninh Thần và anh vẫn đang trong thời kỳ ngọt ngào, sau đợt chiến tranh lạnh một năm trước, bây giờ họ mới trở lại mối quan hệ thân mật.

Để hình dung tình trạng của họ bây giờ thì dùng câu "gắn bó keo sơn" cũng không đủ, bởi vì có những lúc hai người họ tỏ ra buồn nôn đến mức Đường Đường cũng không nhịn nổi mà giả vờ chán ghét nói: "Bố mẹ xấu hổ quá đấy!"

Sự đáng yêu của cô bé khiến Hoắc Khải rất cảm kích trời xanh ban ơn cho anh được sống lại lần này, nếu không thì không biết cuộc đời anh sẽ ra sao.

Điều quan trọng nhất là, sau khi sống lại, anh có thể nhìn rõ rất nhiều chuyện.

Ví dụ như nhà họ Hoắc, nếu không được sống lại lần này, sao anh biết được thì ra nhà họ Hoắc đã bị người ta chọc ngoáy vào rối?

Mất ba ngày để sắp xếp tất cả email, Hoắc Khải phát hiện ra nhiều manh mối. Quả nhiên, nhà họ Hoắc đã thối nát đến gốc rễ rồi. Nếu cứ phát triển theo đà này, cho dù anh không chết trong tay mấy người đó thì sớm muộn cũng trắng tay.

Quyền lực chính là như vậy, đến khi không còn nền móng căn bản thì quyền lực lớn đến đâu thì cũng chỉ là lâu đài trên cát mà thôi.

Sắp xếp xong tất cả email thì Hoắc Khải mới đi tìm Miêu Nhất Khoa.

Địa điểm của buổi tiệc ở tỉnh khác, là thành phố loại một.

Những nhà giàu có hạng nhất ở đây, giá trị doanh nghiệp thuộc đẳng cấp trăm tỷ trở lên nên muốn gia nhập vào vòng tròn quan hệ này thì không phải là điều dễ dàng.

Đẳng cấp khác nhau thì sẽ có vòng quan hệ khác nhau, giống như chỉ có tập đoàn Đường Thị mới có đủ tư cách để tiếp xúc với nhà họ Hoắc, còn như Miêu Nhất Khoa thì cũng không có khả năng này.

Miêu Nhất Khoa đích thân đến sân bay để đón người. Ông ta vẫn luôn xem trọng người em này.

Chủ yếu là trong lần thử thách lần trước, biểu hiện của Hoắc Khải rất tốt, chứng minh anh rất có tiềm năng. Miêu Nhất Khoa cũng hi vọng người em này có thể đủ năng lực phất lên như diều gặp gió, không nói sau này giúp đỡ được gì cho ông ta thì ít nhất là cũng không khiến thầy mất mặt.

"Thế nào, không mệt chứ? Buổi tối có một buổi tiệc nhỏ, đến lúc đó cậu đi với tôi, đều là người quen", Miêu Nhất Khoa nói.

Ông ta là kiểu người có tính cách vô cùng mạnh mẽ, vừa đến đã sắp xếp mọi việc đâu vào đấy.

Hoắc Khải cũng không để ý sự sắp xếp đó, nếu không phải là lừa gạt thì anh cũng không cần thiết phải tranh luận làm gì.

Lên xe vào thành phố, trước tiên, Miêu Nhất Khoa đưa anh đến công ty.

"Gần đây cậu đang làm gì? Có muốn đến đây giữ chức giám đốc tài chính trước, sau này đạt được thành tích thì lại thăng chức cho cậu", Miêu Nhất Khoa nói.

"Không được rồi, sự nghiệp của tôi cũng đang phát triển khá tốt", Hoắc Khải khéo léo từ chối.

Miêu Nhất Khoa bĩu môi, ông ta cũng biết Lý Phong đang kinh doanh về thương mại điện tử. Ngành này đang có sự phát triển nhanh chóng. Công ty của ông ta cũng có vài dự án về thương mại điện tử nhưng kết quả không quá tốt, còn xa mới bằng các dự án truyền thống và lợi nhuận mà nhóm khách đem lại. Cho nên thời gian sau đó, Miêu Nhất Khoa cũng không để ý lắm đến nó.

“Công ty của tôi cũng có dự án về thương mại điện tử. Nếu cần giúp đỡ thì nói với tôi, dù sao chúng ta cũng không phải người ngoài. Nhưng tôi kiến nghị cậu vẫn nên tìm một ngành chủ lực khác, cậu khá giỏi về tài chính mà ngành này lại kiếm tiền nhanh hơn so với thương mại điện tử. Những nhà giàu có bây giờ, có ít nhất một nửa là xuất thân từ ngành này”, Miêu Nhất Khoa nói.

Hoắc Khải biết ông ta muốn tốt cho anh nhưng anh không cho rằng những lời Miêu Nhất Khoa nói đều đúng.

“Ngành tài chính thật sự kiếm tiền rất nhanh, cũng có thể kiếm được nhiều tiền, nhưng theo tình hình kiểm soát nghiêm ngặt của nhà nước, sau này sự giám sát sẽ càng ngày càng mạnh mẽ thì rất khó để tận dụng những kẽ hở. Điều quan trọng nhất là phần lớn nguồn vốn sẽ tập trung vào tay một số ít người. Một khi những người này muốn gây khó dễ thì ít người có thể chống đỡ, mà nếu có chống lại được thì cũng bị tổn thất rất lớn. Thương mại điện tử thì không như vậy. Đây chỉ là nền móng, sau này tôi sẽ làm tổ hợp đa dạng ngành nghề. Nếu làm tài chính, nhiều nhất cũng chỉ là ngành phụ trợ không thể làm nền tảng. Mấy năm gần đây, cốt lõi kinh doanh của tổng giám đốc Miêu cũng dần chuyển hướng sang ngành tài chính rồi nhỉ. Đây không phải là chuyện tốt. Một khi chính sách thay đổi thì sẽ phải chịu thiệt”, Hoắc Khải nói.

Anh nghiêm túc đưa ra lời khuyên, nói rõ những dự đoán về xu thế của tương lai.

Nhưng Miêu Nhất Khoa lại không tin. Ngành tài chính bây giờ kinh doanh rất tốt, dù thay đổi chính sách thì sao? Đều là kiểu đổi canh chứ không đổi thuốc, có gì ghê gớm đâu.

Từ bỏ ngành dễ kiếm tiền mà đi làm một ngành có lợi nhuận kém hơn chỉ vì sự nguy hiểm mơ hồ, không thể xảy ra ư? Ăn no rửng mỡ chắc!

Nhưng Miêu Nhất Khoa cũng không tranh luận với Hoắc Khải về vấn đề này.

Ông ta cho rằng mình đúng thì cứ tiếp tục làm, tranh cãi nhiều cũng không có ý nghĩa gì.

Người em này còn trẻ, cảm thấy một ngành nghề mới có tương lai cũng là điều bình thường. Người trẻ tuổi mà, không hiểu sức mạnh của thị trường vốn, sau này phải chịu lỗ rồi sẽ tự hiểu ra.

Hai người ở công ty một lát, Miêu Nhất Khoa đưa Hoắc Khải đi một vòng công ty, giới thiệu với một vài quản lý cấp cao để tránh sau này gặp nhau lại không biết ai mà chào hỏi.

Có thể nhìn ra, Miêu Nhất Khoa đối xử với Hoắc Khải thật lòng, chứng tỏ ông ta cũng rất coi trọng tình thầy trò với thầy Triệu Vĩnh An.

Hoắc Khải cũng rất nghe lời, theo ông ta chạy đông chạy tây cho đến chiều tối, Miêu Nhất Khoa mới đưa anh đến nhà hàng.

Nhà hàng được đặt trong một khách sạn năm sao rất lớn, được coi là tiêu chuẩn cho những buổi tiệc gặp mặt của giới nhà giàu.

Gọi là tiệc gặp mặt bởi vì đây là nơi để mở rộng mối quan hệ và tăng cơ hội hợp tác kinh doanh. Ăn uống chỉ là phụ, điều quan trọng là hoàn cảnh và không khí của buổi nói chuyện phải tốt.

Khi Miêu Nhất Khoa đưa Hoắc Khải đến sảnh của buổi tiệc thì ở đây đã có không ít người đến.

Bốn người họ luôn chiếm vị trí đầu tiên, hôm nay lại chỉ có Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh, còn hai người khác có chuyện quan trọng không thể đến.

Nhưng bữa tiệc kéo dài đến vài ngày nên vẫn còn thời gian đến gặp mặt Hoắc Khải.

Ở đây, Miêu Nhất Khoa được coi là nhân vật cao cấp nhất nên ông ta vừa xuất hiện đã có rất nhiều người chủ động đến chào hỏi.

Không ít người từng gặp Hoắc Khải ở lễ tang của giáo sư Triệu Vĩnh An, nên sau khi nhận ra anh cũng ào ào qua đây bắt tay.

Tuy rằng, đa phần những người đều đều không quá để ý đến Hoắc Khải nhưng vì lợi ích của mối quan hệ nên cũng phải làm tốt việc giữ thể diện cho đối phương.

Suy nghĩ của những người này, Hoắc Khải chỉ cần nhìn vào ánh mắt họ là hiểu rõ nhưng anh không lấy làm khó chịu, ai giơ tay thì anh bắt tay với người đó.

"Đây là tổng giám đốc Triệu, người đứng đầu ngành công nghiệp hoá chất của tỉnh, kỹ thuật hàng đầu thế giới".

" Đây là tổng giám đốc Tề, cũng coi như cùng ngành với cậu, làm về thương mại điện tử, phát triển rất thuận buồm xuôi gió".

"Đây là…"

Miêu Nhất Khoa lần lượt giới thiệu rất cụ thể về thân phận và ngành nghề của những người này.

Theo ông ta thấy thì đây đều là những nhân vật quan trọng, giá trị tài sản lên đến hơn trăm tỷ, tổng giám đốc những công ty đã niêm yết trên sàn chứng khoán. Chắc là bình thường, Lý Phong chưa từng nhìn thấy nhiều người giàu hàng chục tỷ đứng với nhau như thế nên ông ta phải chú ý đi cùng Hoắc Khải, tránh cho anh cảm thấy lạ lẫm.

Nhưng trên thực tế, trong mắt Hoắc Khải, mấy người này chỉ là những nhân vật nhỏ.

Đứng đầu ngành công nghiệp hoá chất của tỉnh?

Người đứng đầu ngành hoá chất toàn quốc nhìn thấy Hoắc Khải còn phải khách sáo, không dám lỗ mãng. Vì trong ngành công nghiệp hoá chất, lời nói của nhà họ Hoắc được coi như có quyền lực nhất.

Ngành công nghiệp hoá chất nghe ra chỉ là một ngành gây ra tình trạng ô nhiễm môi trường, nhưng trên thực thế, ngành công nghiệp này có mối quan hệ mật thiết với tất cả những ngành khác. Nhỏ thì có thể kể đến các sản phẩm keo dán dân dụng, lớn thì kể đến các công cụ chuyên dùng công nghiệp, bao gồm các kỹ thuật pha chế, cách sử dụng, đều vô cùng quan trọng.

Không có ngành công nghiệp hoá chất thì có lẽ, một nửa nền xã hội công nghiệp sẽ bị tê liệt.

Đối với ngành này, Hoắc Khải cũng hiểu rất rõ, cho dù bất kỳ ai muốn nói chuyện thì anh đều có thể tiếp lời.

Chỉ cần nói vài câu, anh đã để lại cho họ ấn tượng rất tốt.

Sau khi người đến khá đông thì mọi người cũng tìm chỗ ngồi xuống.

Tổng cộng có ba bàn, mỗi bàn mười người cũng xem như không ít người tham gia.

Chỉ có điều chiếc bàn xoay hơi lớn khiến cho việc giao lưu có chút vất vả, bắt buộc phải nói to mới nghe rõ.

Hoắc Khải không thích những bữa tiệc kiểu này, anh vẫn thích tiệc đứng hơn, có thể tự do đi lại, muốn nói chuyện với ai cũng rất thuận tiện. Đương nhiên, mỗi lần tiệc tùng thì anh đều là nhân vật chính, lúc nào bên cạnh cũng có bao nhiêu người vây quanh.

Sau khi ngồi xuống, Miêu Nhất Khoa không giúp Hoắc Khải thêm nữa. Ông ta nói chuyện với người khác, có vẻ thờ ơ với Hoắc Khải bên này.

Theo suy nghĩ của Miêu Nhất Khoa, ông ta muốn dùng cách này để nói cho Hoắc Khải biết, không có ông ta, không có sự thừa nhận của mạng lưới quan hệ này, thì anh chỉ là con tép không đáng nhắc đến trong vòng tròn quan hệ như thế.

Hoắc Khải cũng không cố ý tìm ai đó để xã giao, bình tĩnh ngồi ăn, thỉnh thoảng cầm cốc lên tuỳ ý lựa chọn một người mà trò chuyện.

Tuy Miêu Nhất Khoa không nói chuyện với anh, nhưng vẫn luôn chú ý sang bên này. Điều khiến ông ta ngạc nhiên là mình đã tỏ ra không quan tâm nhưng Hoắc Khải cũng không phải là không có cách nào hoà hợp vào bầu không khí này, hơn nữa lại có thể cùng người lạ nói chuyện một cách trơn tru như thế.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 406: Mục Tiêu Mới

So với Miêu Nhất Khoa hoặc là bất kỳ ai đang ngồi ở đây, tầm hiểu biết của Hoắc Khải đều sâu rộng hơn họ rất nhiều.

Cho dù là họ nói gì, anh đều có thể tiếp chuyện, hơn nữa những quan điểm mà anh nói ra sẽ khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Cái nhìn sâu sắc như thế không phải ai cũng có thể tiện miệng nói mà cần một nền tảng kiến thức rất uyên bác cùng với kinh nghiệm trên thương trường và vốn sống dày dặn. Chỉ cần thiếu một yếu tố cũng không được.

Hoắc Khải còn khá trẻ, nếu chỉ có một trong ba yếu tố đó thì đã là người tài khó gặp rồi.

Nhưng anh lại hội tụ đầy đủ ba yếu tố thì đó mới là thiên tài.

Mấy người cùng với Hoắc Khải trò chuyện, bây giờ đang thầm nghĩ, không hổ là người học trò cuối cùng mà giáo sư chọn, rất thú vị.

Cuối cùng, những người trò chuyện cùng Hoắc Khải đều bất giác thân thiết với anh hơn. Mà những người không giao lưu với anh, nhìn thấy cảnh này cũng không nhịn nổi tò mò, muốn đi qua xem họ nói gì.

Điều không ngờ tới là ngày càng có nhiều người đi tới quanh Hoắc Khải.

Cứ thế, ba bàn người thì có đến một nửa qua nói chuyện với Hoắc Khải. Miêu Nhất Khoa có chút kinh ngạc nhìn cảnh này, cảm thấy như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày vậy.

Ông ta đã cố ý không quan tâm đến anh rồi, sao đám người này còn chạy qua nhỉ?

Nhưng nói thật lòng, vừa rồi ông ta nghe thấy quan điểm của Hoắc Khải về những vấn đề này, cũng cảm thấy anh rất có trình độ. Đó là điều

mà không phải bất kỳ người trẻ tuổi nào cũng có thể nói ra, thậm chí có người còn hỏi riêng Miêu Nhất Khoa, có phải là sắp xếp kịch bản trước để cho em thể hiện không.

Miêu Nhất Khoa giận tím mặt, ông đây không phải là diễn viên, nói lải nhải cái gì đấy! Coi thường người khác hả?

Nếu muốn nâng đỡ người em này, ông ta còn phải sắp xếp kịch bản sao?

Ông ta càng tỏ ra như thế thì những người khác càng cảm thấy tò mò.

Trong tang lễ, đa số đều đã từng gặp Hoắc Khải, nhưng lại chưa từng giao lưu. Hơn nữa, tang lễ của giáo sư, nhiều lắm thì cũng chỉ đi qua khom lưng vái một cái, đốt một nén nhang chứ nói được gì?

Đó không phải là địa điểm thích hợp, càng không phải là thời cơ tốt để thương thảo mua bán.

Bây giờ thì không phải như vậy, tham gia buổi tiệc chính là để mở rộng mối quan hệ, nếu đã như thế thì sao phải quan tâm nhiều làm gì.

Chỉ cần có thể giao lưu, trò chuyện thì trò chuyện thôi!

Cuối cùng, buổi tiệc nhỏ cũng kết thúc với việc Hoắc Khải thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Kết quả này khiến cho Miêu Nhất Khoa rất hài lòng.

Điều này chứng tỏ rằng người em này không phải đồ vô dụng. Anh không chỉ có khả năng gia nhập vào vòng quan hệ này mà còn có thể đứng vững ở đây. Còn về việc anh có thiếu sót gì không thì tạm thời Miêu Nhất Khoa cũng không phát hiện ra.

Anh không kiêu căng không hấp tấp, có tri thức, có nhẫn nại, biết tiến biết thoái, ngoài việc tính tình hơi xấu ra thì hình như không có nhược điểm nào.

Còn vì sao lại nói anh xấu tính, đơn giản là vì lần trước lúc Hoắc Khải thay mặt giáo sư đi tìm Miêu Nhất Khoa mượn tiền thì không nể mặt ông ta chút nào.

Ngoài lần đó ra thì Hoắc Khải luôn tỏ ra nho nhã lễ phép.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, Hoắc Khải thu hoạch được một đống danh thiếp, đều là mọi người nhét vào tay anh, không phải vì để ý mặt mũi của Miêu Nhất Khoa mà họ cũng muốn giao lưu nhiều hơn với người trẻ tuổi này.

Có thể đến những buổi gặp mặt này, đều không phải là người bình thường.

Ai có trình độ, ai kém cỏi, nói hai ba câu là có thể nhìn ra.

Hoắc Khải mang lại cho họ cảm giác là người rất có năng lực, tương lai xán lạn, không gian phát triển vô hạn.

Cho dù bây giờ anh chỉ là ở tầng thấp, ở trong vòng quan hệ giàu có này chỉ có chút danh tiếng mà giáo sư để lại thì chưa có cái gì cả.

Đã là vàng thì sẽ luôn phát sáng, câu nói này không hề sai. Nếu anh không phát sáng, thì chỉ có thể chứng tỏ rằng anh là đồng gỉ sắt phế.

Tranh thủ tạo mối quan hệ tốt đẹp với những người như vậy, sau này không quan tâm có dùng đến hay không, nhưng sẽ không bao giờ chịu thiệt.

Hoắc Khải cũng có suy nghĩ như thế nên ai đến cũng không từ chối, chỉ cần người đó bằng lòng trao đổi số điện thoại thì chúng ta cũng coi như là bạn bè.

Trong mắt những người bình thường thì mối quan hệ bạn bè như thế giống như hoa trong gương, trăng dưới nước, có thể nói không phải là một người bạn tốt. Dù sao cũng đều là mối quan hệ vì lợi ích mà lợi dụng lẫn nhau.

Nhưng trong đám người sang trọng này, có mấy người là bạn bè thật sự? Đến cả mối quan hệ đối địch cũng không vĩnh viễn là như thế.

Liên quan đến lợi ích, bạn bè và kẻ thù chỉ là một khái niệm mà thôi.

Người ta nói, thương trường như chiến trường chính là nói về điều này.

Rời khỏi sảnh nhà hàng, Miêu Nhất Khoa đưa Hoắc Khải đến khách sạn đã đặt trước. Trên đường đi, ông ta và Thượng Toàn Minh tỏ ra rất hài lòng với Hoắc Khải, cứ anh một câu tôi một câu khen ngợi không dứt.

Tính cách của Thượng Toàn Minh dễ chịu hơn nhiều so với Miêu Nhất Khoa, nói chính xác là ông ta nói chuyện rất nhẹ nhàng.

Thấy Hoắc Khải còn trẻ, Thượng Toàn Minh cảm thán nói: "Ánh mắt nhìn người của thầy quả thật hơn chúng ta rất nhiều, liếc mắt đã phát hiện ra cậu trong đám người đông như kiến".

Hoắc Khải cười mà không nói gì, nói Triệu Vinh An phát hiện ra anh, không bằng nói chính anh chủ động kết thân với Triệu Vĩnh An.

Chính là lúc ở cửa hàng sách, anh đã biết thân phận của Triệu Vĩnh An, nền tảng của giáo sư rất vững chắc, tạo dựng mối quan hệ tốt với ông ấy chỉ có lợi chứ không có hại. Chính là lần tình cờ gặp gỡ đó mới tạo thành kết quả như hiện tại.

"Sau này có gì cần giúp đỡ, cứ nói với chúng tôi, nếu là chuyện có thể giúp được, mấy người anh này tuyệt đối sẽ không từ chối", Miêu Nhất Khoa nói: "Nhưng cậu cũng phải cố gắng, nếu làm thầy mất mặt thì đừng trách chúng tôi không khách sáo".

"Ông này thật là, nói dễ nghe chút đi, không việc gì sao phải doạ dẫm mấy câu làm gì", Thượng Toàn Minh lại nói với Hoắc Khải: "Đừng quan tâm đến ông ta. Sau này cậu sẽ hiểu ông ta là kiểu người khẩu xà tâm phật mà thôi".

Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Lão Miêu là người thẳng thắn chứ cũng không phải là xấu tính. Hơn nữa có thể dựa vào tính cách đó mà phát triển kinh doanh lớn đến như vậy chứng tỏ là ông ta là người có năng lực không tầm thường, chắc chắn có điểm đáng để học hỏi".

Miêu Nhất Khoa nghe thấy thế thì rất vui vẻ, cười nói: "Lẽ nào lại không phải, sau này cậu đi theo tôi, đảm bảo kiếm được khoản lớn!"

Lời nói này không phải chỉ là lời nói nịnh nọt, tâng bốc. Trên thương trường, người dễ thành công nhất là kiểu người cáo già, xảo quyệt. Còn những người có gì nói nấy, như tính tình của Miêu Nhất Khoa luôn tỏ ra kiểu anh mua thì mua, không mua thì biến, thường sẽ không làm nên nghiệp lớn.

Nhưng ông ta lại phát triển công ty lớn như thế, chứng tỏ có phần may mắn, đồng thời cũng cực kỳ thông minh. Nói theo thuyết âm mưu thì tính tình thẳng thắn có thể chỉ là vẻ nguỵ trang của Miêu Nhất Khoa.

Ông ta dùng tính cách thẳng như ruột ngựa để nguỵ trang cho mưu đồ trong lòng, khiến người khác không cảnh giác, từ đó mà giành thắng lợi.

Nói cho cùng, người thẳng tính rất dễ đắc tội với người khác. Không chỉ là dễ đắc tội với khách hàng mà còn dễ đắc tội với đồng nghiệp. Người như thế mà vẫn xây dựng được sự nghiệp, nếu nói ông ta không có năng lực thì chắc chắn là nói bậy bạ.

Câu nói học thầy không tày học bạn rất đúng trong trường hợp này.

Đến khách sạn, ba người lại nói chuyện một lát, Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh mới rời đi.

Hoắc Khải đứng bên cửa sổ lớn, nhìn xuống con phố rực rỡ ánh đèn.

Cảnh đêm của thành phố không thể khiến người ta cảm thấy thư thái, thoải mái nhưng từ trên cao nhìn xuống luôn có cảm giác như ôm trọn cả thế giới. Cảm giác này có thể gia tăng lòng tự tin của con người, cũng có thể khiến người ta vui vẻ hơn

Nhìn về phía xa xôi, bầu trời đêm tối mù mịt, hầu như không nhìn thấy gì nhưng Hoắc Khải biết, ở nơi tối đen đó là một thế giới vô cùng rộng lớn.

Không nhìn thấy không có nghĩa là không tồn tại.

Trong đầu anh bỗng nảy ra một suy nghĩ, sau khi được sống lại, mục tiêu của anh chính là giành lại nhà họ Hoắc.

Tình hình trước mặt đang từng bước đi theo phương hướng đã định trước.

Nhưng mục tiêu đó, có phải là quá nhỏ?

Hoặc có thể nói, tương lai của anh, có quá hạn hẹp không?

Nhà họ Hoắc thật sự rất lớn, chỉ cần chú tâm kinh doanh, tài sản trăm tỷ cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Nhưng tài sản trăm tỷ, tính trên toàn thế giới cũng không phải có một không hai, thậm chí còn không phải là mười người đứng đầu. Nhìn từ góc độ này, nhà họ Hoắc còn lớn sao?

Rõ ràng là chưa đủ lớn.

Hoắc Khải là một người có khát vọng. Khi anh vừa nắm quyền, nhà họ Hoắc là một trong mười doanh nghiệp đứng đầu trong nước. Khi đó, mục tiêu của anh là trong năm năm phải đưa nhà họ Hoắc lên top ba.

Đến giờ đã được sống lại một kiếp, trong tay lại nắm nhiều nguồn lực như thế, nếu có thể giành lại nhà họ Hoắc thì chỉ đặt mục tiêu là top ba toàn quốc sao?

Không, mục tiêu đó quá nhỏ.

Bàn tay của Hoắc Khải bất giác nắm chặt.

Anh không chỉ muốn trở thành doanh nghiệp gia đình top ba toàn quốc mà anh còn muốn thành lập một doanh nghiệp lớn đứng đầu trên toàn thế giới.

Cho dù mục tiêu này có thể thực hiện hay không, phải trải qua bao nhiêu khó khăn, nhưng mục tiêu đã được xác định, thời gian sống thì có hạn, vậy nên phải nỗ lực mà tiến tới mục tiêu. Dù đến chết vẫn chưa hoàn thành nhưng ít nhất anh vẫn luôn tiến lên, chưa từng lùi bước.

Người khác có thể làm được, anh lại không làm được sao?

Có lẽ sẽ có người nói, những công ty mà giá trị thị trường ngàn tỷ, thậm chí mấy chục ngàn tỷ đó, nếu không là công ty nhà nước thì cũng là thương hiệu lâu đời đã trải qua trăm năm lịch sử mới thành công.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 407: Hai Anh Em Nhà Họ Hoắc

Nhưng Hoắc Khải có thể nói cho họ biết, hơn một trăm năm trước, không có công ty nào có thể dùng thời gian mười năm, từ con số không trở thành công ty có giá trị thị trường lên đến hơn trăm tỷ.

Mà ở thời đại này thì có thể làm được như vậy.

Ngày trước, chuyện không thể tưởng tượng nổi thì bây giờ có thể nhanh chóng trở thành hiện thực.

Các công ty mới nổi ngày càng nhiều, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi thì đã tạo ra khối tài sản mà người khác tích luỹ mấy đời.

Hoắc Khải cho rằng, ở thời đại này, với năng lực của anh mà thêm một chút may mắn là có thể làm được.

Cho nên, mục tiêu của anh ngay trong giây phút này đã thay đổi.

Giành lại nhà họ Hoắc chỉ là một trong những việc phải làm trong đời, mà sau khi giành lại nhà họ Hoắc thì mục tiêu mới là gây dựng lên một doanh nghiệp tỷ đô nổi tiếng bậc nhất trên toàn thế giới!

Top ba toàn quốc, không bao giờ là mục tiêu cuối cùng của anh, mà đứng đầu thế giới mới là đỉnh cao mà anh phải vươn đến.

Nghĩ đến điểm này thật sự rất khó nhưng Hoắc Khải không hề sợ hãi.

Chính anh đã tự trải nghiệm chuyện chết đi sống lại thì có chuyện gì mà không thể nghĩ tới, khó tin hơn chuyện này.

"Cố lên!", anh nhẹ nhàng nói ra câu này khiến hơi thở lên cửa sổ tạo nên một lớp sương bám lên kính, nhưng lại tan đi trong tích tắc. Sau đó, cửa sổ như trở nên càng trong hơn, nhìn ra khung cảnh đằng xa càng rõ ràng hơn.

Sáng sớm hôm sau, Thượng Toàn Minh đến tìm Hoắc Khải.

Bốn người họ đã bàn bạc từ trước, lần này gọi Hoắc Khải tới đây, chính là để anh làm quen với mạng lưới quan hệ của từng người.

Cho nên bốn người lãnh đạo này, mỗi người đưa anh đi giao lưu một hai ngày, gặp mặt một lượt những ông chủ lớn để làm quen.

Hôm nay vốn dĩ vẫn là Miêu Nhất Khoa đưa đi, nhưng Miêu Nhất Khoa lại phải gặp mặt một vị khách quan trọng, không có thời gian nên Thượng Toàn Minh đến thay.

Trong công ty của Miêu Nhất Khoa, Thượng Toàn Minh cũng có không ít cổ phần, nghiêm túc mà nói thì ông ta là một trong những đại cổ đông của công ty.

Nói đến vị khách quan trọng kia, Thượng Toàn Minh đắc ý nói: "Để đạt được lần giao dịch này, lão Miêu đã tốn không ít tâm sức, nếu thành công thì lợi nhuận của công ty có thể tăng lên một cấp độ mới".

"Hả? Không biết là nhân vật lớn nào khiến các ông tự tin như vậy?", Hoắc Khải tò mò hỏi.

"Nhà họ Hoắc!", Thượng Toàn Minh dương dương tự đắc nói: "Có thể cậu không biết, công ty của Lão Miêu có một nhà máy điện tử, chuyên cung cấp sản phẩm tầm trung và giá rẻ. Vừa hay nhà họ Hoắc cũng làm sản phẩm này, chúng tôi phải tốn rất nhiều công sức mới tiếp cận được họ. Vì thế, dù phải dùng cách gì thì cũng phải giành được mối hợp tác này, sau đó dựa vào tầm ảnh hưởng trong ngành này của nhà họ Hoắc, về sau chúng ta sẽ không phải lo lắng về đơn đặt hàng nữa".

Lời nói này không hề sai, tầm ảnh hưởng của nhà họ Hoắc không chỉ giới hạn ở thương hiệu của họ.

Dưới sự yêu cầu của Hoắc Khải, tất cả chuỗi cung ứng liên quan đến nhà họ Hoắc đều phải đặt tiêu chuẩn vô cùng nghiêm khắc. Chỉ cần phát

hiện một linh kiện không đạt tiêu chuẩn thì quản lý sản phẩm sẽ phải chịu đủ.

Cho nên, không ai dám nhận hoa hồng, nguyên liệu của anh không đạt chuẩn thì dù ông trời nói đỡ cho thì tôi cũng không nể mặt.

Tiêu chuẩn cao như vậy, cùng với những yêu cầu nghiêm khắc khiến chất lượng sản phẩm của nhà họ Hoắc cũng đạt tiêu chuẩn nhất định. Đồng thời, rất nhiều người đều đưa vào nhà họ Hoắc đi đầu, nhà họ Hoắc dùng linh kiện của ai thì họ sẽ tìm người đó đặt hàng.

Dù sao, nhà họ Hoắc đi trước đã giúp loại bỏ những nhà máy không tốt thì họ còn có gì phải nghĩ nữa. Đi theo sau người khổng lồ, chắc chắn không sợ lỗ.

Không ít nhà máy tầm trung và nhỏ đều vì hợp tác với nhà họ Hoắc mà bây giờ đơn đặt hàng đều vượt quá năng suất, cung không đủ cầu.

Miêu Nhất Khoa nhìn ra điểm này mới muốn để nhà máy điện tử của mình đạt được hợp tác với nhà họ Hoắc.

Nhưng thật sự, so với những đơn vị cùng ngành thì nhà máy điện tử của ông ta cũng không quá tốt. Tuy chất lượng sản phẩm cũng khá nhưng cũng không phải là sản phẩm cao cấp.

Có thể lấy được đơn hàng này không vẫn còn là một ẩn số.

Thượng Toàn Minh nói nhiều như vậy, phần nhiều là muốn an ủi chính mình.

Nếu không đạt được quan hệ hợp tác thì rất nhiều người trong công ty sẽ cảm thấy buồn mất một thời gian.

Hoắc Khải nghe thấy thế thì giật mình, thật sự là mong được ước thấy, không ngờ tham gia một cuộc gặp gỡ lại có thể gặp được người nhà họ Hoắc.

“Ông biết lần này người nhà họ Hoắc tới là ai không?”, Hoắc Khải nói.

“Sao thế, cậu cũng muốn đi chiêm ngưỡng phong độ của người nhà họ Hoắc sao?”, Thượng Toàn Minh cười hỏi.

Hoắc Khải mỉm cười, nói: “Thật sự là muốn gặp”.

Ngoài Hoắc Giai Minh và Hoắc Đình Viễn bị đánh đến mức nằm liệt trên giường nửa năm thì đến giờ Hoắc Khải vẫn chưa từng gặp người thứ ba họ Hoắc.

Dù là vì kế hoạch của mình, để giúp Miêu Nhất Khoa hay là để gặp mặt người quen thì anh đều cảm thấy cần phải tham gia vào cuộc gặp này.

Thượng Toàn Minh nghĩ một lát rồi nói: “Không phải là không thể đưa cậu đến gặp, nhưng hợp tác lần này vô cùng quan trọng, cậu đến đó đừng xen vào chuyện gì cũng đừng nói lời nào vô nghĩa. Tôi biết cậu là một người làm ăn, nhưng người nhà họ Hoắc đều rất kiêu ngạo, không thích người khác nói bừa bãi. Nếu khiến họ bực mình thì đối với chúng ta cũng không có gì tốt đẹp”.

Đây là điểm khác biệt giữa Thượng Toàn Minh và Miêu Nhất Khoa.

Nếu là Miêu Nhất Khoa, ông ta sẽ chắc chắn không nói như vậy.

Gặp thì gặp, có cái gì ghê gớm chứ. Đắc tội thì đắc tội rồi, không có nhà họ Hoắc thì không có cơm ăn chắc.

Thượng Toàn Minh lại không như vậy, tính cách của ông ta khá bảo thủ, đối với những người tài giỏi hơn mình, nếu không trở thành bạn bè thì cũng không muốn trở thành kẻ thù.

“Được rồi, không có vấn đề gì. Tôi chỉ nhìn qua mà thôi”, Hoắc Khải gật đầu nói.

Anh đã nói đến như thế rồi thì Thượng Toàn Minh cũng không có gì để nói thêm nữa liền đưa Hoắc Khải đến công ty.

Trên đường đi, ông ta giới thiệu ngắn gọn một chút những người nhà họ Hoắc đến lần này. Tổng cộng đến hai người, trong đó có một người tên là Hoắc Thanh Vân là người phụ trách đàm phán, một người khác tên là Hoắc Lập Quần, có vai trò như là cấp dưới.

Ngoài ra còn mấy nhân viên mà nhà họ Hoắc tuyển từ bên ngoài thì không giới thiệu từng người nữa.

Theo cách nói của Thượng Toàn Minh thì lần này người chịu trách nhiệm chính là Hoắc Thanh Vân nên phải nghiên cứu một chút về sở thích của anh ta, muốn lợi dụng điểm này để đạt được ấn tượng tốt của đối phương. Nếu như thế thì có thêm lợi thế trong đàm phán.

Nhưng Hoắc Khải lại lắc đầu nói: "Theo hiểu biết của tôi về nhà họ Hoắc, nếu ông muốn dùng sở thích để đổi lấy lợi thế trong đàm phán thì không có tác dụng đâu. Đối với người nhà họ Hoắc, điều đầu tiên họ coi trọng chính là lợi ích, khi đạt được lợi ích rồi mới nói đến chuyện khác".

"Cậu quen người nhà họ Hoắc sao?", Thượng Toàn Minh kinh ngạc nói.

"Có quen vài người, chính tôi đã tìm người bạn ở nhà họ Hoắc giúp thành lập chi nhánh nước ngoài của nhà họ Cơ", Hoắc Khải nói.

"Ồ, giờ tôi mới biết, không ngờ vòng bạn bè của cậu cũng rất rộng đấy, còn quen cả người nhà họ Hoắc", Thượng Toàn Minh tỏ ra bất ngờ nói: "Vậy cậu cảm thấy chúng tôi nên làm thế nào?"

Câu hỏi này chỉ là thuận miệng nói, cũng tiện thể khảo sát sự hiểu biết của Hoắc Khải.

Hoắc Khải không hề do dự, nói: "Tôi đề nghị, các ông không cần nói quá nhiều với Hoắc Thanh Vân. Kiên trì giữ vững giới hạn của mình, tuyệt đối không thể nhượng bộ. Nếu không, chỉ cần lùi một bước thì sẽ phải nhượng bộ thêm. Ngoài ra, Hoắc Lập Quần không hẳn là cấp dưới, nhà họ Hoắc rất giỏi lối chơi tráo đổi thân phận để lừa gạt người khác".

Phong cách của nhà họ Hoắc thuộc kiểu chủ động tấn công.

Anh nhượng bộ một bước thì họ sẽ khiến anh phải nhượng bộ hai bước rồi ba bước, bốn bước đến khi anh bị ép đến mức muốn treo cổ rồi thì họ sẽ đá anh ra khỏi ghế rồi lại ép cho anh không thở nổi.

Tóm lại, nếu không ép anh đến cùng thì họ sẽ không hài lòng.

Còn về Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần thì Hoắc Khải cũng không lạ lẫm gì..

Hai người đó là con trai của dì hai Hoắc Thục Nhàn. Tuy dì hai là phụ nữ nhưng rất có năng lực và tài năng kinh doanh. Sau này lấy chồng ở rể, nên sinh được hai người con thì đều theo họ Hoắc.

Ngày thường thì Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần thường đóng vai trò một chủ một phó. Nhưng rất ít người biết, vẻ ngoài nhìn có vẻ cứng rắn, dồn ép người khác như Hoắc Thanh Vân chỉ là một con hổ giấy. Người thật sự đưa ra những ngón đòn đàm phán lại là Hoắc Lập Quần luôn im lặng không nói một lời, chỉ ngồi một bên pha trà.

Họ giống như sói và bối trong truyền thuyết. Sói chịu trách nhiệm doạ dẫm con mồi, bối lại quan sát trong bóng tối, đợi cơ hội thích hợp để tập kích bất ngờ, một đòn bắt được con mồi.

Dùng thân phận cấp dưới để che dấu bản thân, có thể nghe ngóng được nhiều tin tức hơn, cũng có thể có nhiều thời gian và sức lực để quan sát đối thủ.

Thời điểm Hoắc Lập Quần mở miệng thì chính là lúc mà đối thủ bị đánh cho tan tác.

Hai anh em nhà này đã lập không ít công lao cho nhà họ Hoắc, cũng là hai người trẻ tuổi mà Hoắc Khải xem trọng.

Chỉ có duy nhất một điều không tốt đó là, dã tâm của họ quá lớn, có thể là vì bố ở rể nên ở đáy lòng vẫn luôn khát vọng có thể giành lấy nhiều sự nể phục, khiến bất kỳ ai cũng không dám coi thường họ.

Cho dù là đối diện với Hoắc Khải, có lúc họ cũng sẽ tỏ thái độ hung hăng. Nhưng phong độ của Hoắc Khải lại mạnh hơn, vì thế mà có thể kìm hãm bọn họ. Nếu đổi lại là người khác thì không dễ nói như vậy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 408: Các Ông Nhận Nhầm Người Rồi

Thông thường, chỉ có những chuyện có ảnh hưởng lớn đến nhà họ Hoắc mới có thể khiến cho cả Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần cùng ra mặt bàn chuyện hợp tác, còn những chuyện nhỏ thì bọn họ rất lười tham dự vào.

Vì vậy, chỉ nhìn thấy hai người này cũng có thể phán đoán được nhà họ Hoắc rất có hứng thú với nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa.

Sự hứng thú chính là tiền đề của sự hợp tác, vấn đề duy nhất ở chỗ, trong chiến lược đàm phán không thể xuất hiện sai lầm. Nếu không, chuyện hợp tác có thể đạt thành, nhưng lợi nhuận ăn chia chắc chắn sẽ bị hạn chế.

Những nhận xét và kiến nghị của Hoắc Khải đối với hai người này đã khiến cho Thượng Toàn Minh ngạc nhiên.

Ông ta bất giác hỏi: "Cậu đã gặp hai người này rồi sao? Hay là người bạn nhà họ Hoắc đã kể cho cậu nghe về bọn họ?"

“Tôi chưa gặp họ bao giờ, nhưng tôi đã nghe người khác nói lại”, Hoắc Khải đáp.

“Tin tức này có đáng tin hay không?”, Thượng Toàn Minh lại hỏi.

Chiến lược đàm phán đã được quyết định từ trước, nếu như muốn thay đổi nó thì sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều việc khác. Vì vậy, mặc dù theo bản năng Thượng Toàn Minh vẫn cảm thấy lời nói của Hoắc Khải rất có lý, nhưng không dám đảm bảo lý lẽ này sẽ được người khác chấp nhận, hoặc nếu thực hiện thì có hiệu quả hay không.

"Tuyệt đối đáng tin cậy. Nếu người bạn đó của tôi nói sai, thì có lẽ cả nhà họ Hoắc đã bị hai người đó lừa gạt rồi", Hoắc Khải tự tin nói.

Hơn ai hết, anh hiểu rất rõ về Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần, tính cách của hai anh em này chính là loại cần phải thường xuyên bị trói lại rồi quất roi.

Rất nhiều người đều đã từng nghe qua câu: người hiểu bạn nhất chính là kẻ thù của bạn.

Bây giờ Hoắc Khải lại đột nhiên nghĩ, có khi nào Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần cũng có liên quan đến những kẻ giết người? Hay nói một cách khác, chính dì hai cũng có liên quan đến chuyện đó?

Sau khi đọc qua những email đó, Hoắc Khải thấy rằng trong nhà họ Hoắc không có nhiều người mà anh có thể hoàn toàn tin tưởng.

Mọi thành viên trong gia tộc, kể cả người trông bình thường nhất cũng đều có khả năng phản bội anh, ngoại trừ những người tuyệt đối không có khả năng làm loạn, thì những người khác anh đều phải đề phòng!

Thượng Toàn Minh cân nhắc một hồi rồi mới nói: "Nếu như cậu đã chắc chắn như vậy, tôi sẽ dẫn cậu đi gặp lão Miêu, xem ông ta sẽ nói như thế nào".

Chiến lược đàm phán nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa là tập trung vào Hoắc Thanh Vân, đánh mạnh vào sự hứng thú của đối phương. Ông ta muốn dựa vào ấn tượng tốt để giành thế chủ động trong cuộc đàm phán.

Nhưng lời khuyên mà Hoắc Khải đưa ra thì ngược lại, đề nghị họ không để ý đến Hoắc Thanh Vân mà tấn công trực tiếp vào Hoắc Lập Quần.

Hai chiến lược hoàn toàn khác nhau chắc chắn sẽ tương ứng với hai kết quả hoàn toàn khác nhau. Vì Hoắc Khải nói rằng anh chẳng những biết mà còn hiểu rõ người nhà họ Hoắc, nên Thượng Toàn Minh mới cảm thấy thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, liền muốn đưa anh đến trước mặt Miêu Nhất Khoa nói một tiếng.

Vậy nên sau đó, cả hai không đi đâu nữa mà trực tiếp đến công ty của Miêu Nhất Khoa.

Nhà máy điện tử không có ở đây, địa điểm đàm phán là ở trụ sở công ty.

Khi Thượng Toàn Minh và Hoắc Khải đến đó, cuộc đàm phán hợp tác vừa mới bắt đầu.

Ngay khi Miêu Nhất Khoa vừa đưa người vào phòng họp và định đi theo vào thì bị Thượng Toàn Minh gọi lại.

“Chủ tịch, tôi có chuyện muốn nói với ông!”, Thượng Toàn Minh nói.

Trong cuộc sống, họ là bạn học cũ và là bạn tốt của nhau, nhưng trong công ty, hai người là cấp trên và cấp dưới, họ phải tập trung vào việc kinh doanh và cẩn trọng trong từng lời nói cùng hành động.

Miêu Nhất Khoa ra hiệu cho thư ký đi vào làm nóng bầu không khí trước, còn ông ta thì đứng ở cửa phòng hội nghị, nói chuyện với Thượng Toàn Minh: "Ông không dẫn thằng Phong đi tham quan loanh quanh đi, còn quay trở lại đây làm gì?"

Thượng Toàn Minh liếc nhìn những người đang ngồi trong phòng họp rồi nói: "Thằng Phong vừa nói với tôi một chuyện, tôi nghĩ cần phải nói cho ông biết".

“Có chuyện gì thì đợi sau khi tôi kết thúc cuộc họp rồi nói, ông còn không biết cuộc họp hôm nay quan trọng như thế nào hay sao!”, Miêu Nhất Khoa tức giận nói.

"Vấn đề này liên quan đến sự thành công của cuộc đàm phán hợp tác, lại càng liên quan đến lợi ích cơ bản của chúng ta!", Thượng Toàn Minh nói. Ông ta bước đến nói nhỏ bên tai của Miêu Nhất Khoa: "Thằng Phong biết rõ về nhà họ Hoắc. Cậu ấy nói là bản thân có nguồn tin chính xác. Hai người được nhà họ Hoắc cử đến lần này, người tên là Hoắc Thanh Vân thật ra chỉ là vỏ bọc mà thôi. Người đưa ra quyết định chính là Hoắc Lập Quân, sẽ ngồi ở phía sau giống như một thư ký. Mục tiêu chính của chúng ta trong cuộc đàm phán đã sai mất rồi".

Miêu Nhất Khoa khi nghe thấy vậy thì sửng sốt, vô thức nhìn về phía Hoắc Khải hỏi: "Người anh em, cậu nói điều này là thật sao?"

Lúc này Hoắc Khải cũng đang nhìn vào phòng họp, Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần quả nhiên đang ngồi trong đó. Hai người này vẫn giống y như trước đây, kẻ trước người sau, tạo ra sự tương phản rõ ràng.

Hoắc Thanh Vân cao ráo đẹp trai, rất dễ thu hút sự chú ý của người khác, lại cộng thêm phong cách ăn nói mạnh mẽ, nên việc bị người khác nhầm lẫn vai trò là chuyện hết sức bình thường.

Còn Hoắc Lập Quần thì ngược lại, đeo kính cận dày cộp và lúc nào cũng ôm kè kè theo máy tính xách tay, dáng người trông thấp bé hơn hẳn.

Nghe câu hỏi của Miêu Nhất Khoa, Hoắc Khải quay đầu lại nói: "Đúng là tôi đã nói, hơn nữa tôi chắc chắn rằng tin tức của tôi không sai".

Miêu Nhất Khoa cau mày, nếu những gì Hoắc Khải nói là thật, vậy thì họ đã rơi vào trạng thái bất lợi nhất ngay từ đầu.

Sau khi tiếp xúc với nhà họ Hoắc, những người trong công ty ông ta đã làm mọi việc theo chiến lược. Phán đoán từ tình hình trước đó, rõ ràng hiệu quả đạt được không tồi. Ít nhất, khi Hoắc Thanh Vân nói chuyện với họ, anh ta đã cười rất nhiều, hiển nhiên là đang có tâm trạng tốt.

Vì vậy, liệu có nên thay đổi chiến lược ngay bây giờ?

Làm sao thay đổi?

Chưa bàn đến chuyện tin tức của Hoắc Khải có đáng tin hay không, thì việc thay đổi chiến lược thật sự rất là phiền phức.

Mới vừa rồi còn vây quanh người ta đầy nhiệt tình, trong nháy mắt liền không để ý tới, thay vào đó lại đi nói chuyện với kẻ đang im lặng ngồi đằng sau. Liệu thái độ đó có khiến cho bọn họ không hài lòng hay không?

Trong trường hợp sự không hài lòng này gây ra vấn đề trong quan hệ đối tác, vậy ai sẽ là người chịu trách nhiệm?

Lúc này, một người khác bước ra khỏi phòng họp. Đó là Nhiếp Tân Hải, tổng giám đốc nhà máy điện tử của công ty.

Ông ta vừa bước tới cửa, nhìn thấy Thượng Toàn Minh cũng ở đó, liền giơ tay chào: "Sếp Thượng cũng ở đây à, không phải ông nói cần đi làm chuyện khác sao?"

“Tôi quay lại vì có chút chuyện”, Thượng Toàn Minh đáp.

Nhiếp Tân Hải ồ lên một tiếng, ông ta liếc nhìn Hoắc Khải, không có chút ấn tượng nào.

Với tư cách là tổng giám đốc của nhà máy điện tử, về cơ bản ông ta vẫn luôn ở nhà máy vào các ngày trong tuần, hôm nay ông ta đặc biệt đến đây để bàn việc hợp tác. Khi ông ta đến đây thì Hoắc Khải đã đi tới khách sạn rồi nên hai người chưa gặp nhau.

Với một người lạ, Nhiếp Tân Hải hỏi một cách thản nhiên: "Vị đây là?"

“Cậu ấy là em trai Lý Phong của tôi, truyền nhân của giáo sư Triệu Vĩnh An”, Thượng Toàn Minh giới thiệu: “Lý Phong, đây là tổng giám đốc của nhà máy điện tử, ông Nhiếp. Dưới sự lãnh đạo của ông Nhiếp, hoạt động kinh doanh của nhà máy điện tử đã được cải thiện rất nhiều, mang lại nguồn lợi nhuận đáng kể cho công ty hàng năm".

Hoắc Khải chủ động đưa tay ra bắt tay Nhiếp Tân Hải, ông ta tò mò nhìn anh đánh giá.

Nhiếp Tân Hải cũng đã từng nghe nói đến truyền nhân của giáo sư Triệu Vĩnh An. Khi Triệu Vĩnh An qua đời, ông ta do quá bận rộn với công việc nên cũng không đến chia buồn. Hơn nữa, ông ta không phải là học trò của Triệu Vĩnh An, nên thấy việc góp mặt cũng không quá cần thiết.

Tuy nhiên, trong những ngày đó, chuyện truyền nhân của giáo sư Triệu Vĩnh An vẫn rất nổi tiếng. Nhiếp Tân Hải cũng rất hứng thú, nhưng bây giờ nhìn thấy Hoắc Khải còn trẻ tuổi, sự hứng thú của ông ta liền giảm đi phân nửa.

Một người trẻ tuổi như vậy, cho dù có nắm giữ danh hiệu truyền nhân của giáo sư Triệu Vĩnh An cũng không có mấy tác dụng. Trên đời này có quá nhiều người đang khoác lên mình những ánh hào quang khác nhau, nhưng thực chất lại chẳng có năng lực gì tương xứng.

Sau khi bắt tay với Hoắc Khải, Nhiếp Tân Hải không nhìn anh nữa, chỉ nói với Miêu Nhất Khoa: "Chủ tịch, mọi người đã đến rồi, chỉ còn đợi mỗi ông thôi".

Miêu Nhất Khoa nhìn Hoắc Khải hỏi lại: "Phong này, cậu có chắc là tin tức của cậu không có vấn đề gì không?"

“Tuyệt đối chính xác”, Hoắc Khải vẫn nói một cách chắc chắn.

Nhiếp Tân Hải nhìn thấy sự khác lạ, không khỏi hỏi: "Chủ tịch, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Miêu Nhất Khoa do dự, sau đó đóng cửa phòng họp, nhỏ giọng nói: "Có thể chúng ta đã bị lừa rồi".

“Bị lừa?”, Nhiếp Tân Hải tỏ vẻ khó hiểu. Bị lừa cái gì?

Miêu Nhất Khoa nói: "Thằng Phong em tôi có một người bạn rất thân cũng là người nhà họ Hoắc. Cậu ấy biết được từ người bạn đó rằng trong hai người Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần, thì Hoắc Lập Quần mới là người thật sự chịu trách nhiệm, còn Hoắc Thanh Vân chỉ có việc thu hút sự chú ý và lắng nghe điểm mấu chốt. Chiến lược của chúng ta là làm hài lòng Hoắc Thanh Vân và hoàn toàn phớt lờ Hoắc Lập Quần, rõ ràng chúng ta đã hoàn toàn bị dắt mũi. Tôi đang nghĩ có nên thay đổi chiến lược hay không. Nếu không thì chúng ta sẽ bị tổn thất rất nhiều".

Nhiếp Tân Hải sững sờ khi nghe thấy điều đó, ông ta thật sự đã nhận nhầm mục tiêu rồi hay sao?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 409: Không Tin Tưởng

Ông ta nhìn Hoắc Khải, hỏi câu hỏi đã được mấy người kia hỏi đi hỏi lại mấy lần: "Cậu Lý phải không? Người bạn nhà họ Hoắc của cậu là người như thế nào? Cậu ta có thân thuộc với Hoắc Thanh Vân không?"

“Rất thân thuộc, cậu ta tên là Hoắc Giai Minh, thuộc hàng thừa kế thứ hai của nhà họ Hoắc, cũng là con cháu dòng chính”, Hoắc Khải đáp.

Bất đắc dĩ mới phải đưa Hoắc Giai Minh ra làm lá chắn, vì anh không thể nói với bọn họ rằng chính ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc đã nói với anh. Nói vậy thì sợ rằng ngay cả Miêu Nhất Khoa cũng không tin anh nổi.

Nhiếp Tân Hải sửng sốt, sau đó đột nhiên bật cười.

Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh bị nụ cười của ông ta làm cho bối rối, liền hỏi: "Ông Nhiếp, ông đang cười cái gì vậy?"

Nhiếp Tân Hải vừa cười cừa lắc đầu nói: "Người bạn thuộc hàng thừa kế thứ hai của họ Hoắc mà cậu Lý vừa nhắc tới tên là Hoắc Giai Minh đúng không?"

"Đúng vậy”, Hoắc Khải gật đầu, thấy dường như Nhiếp Tân Hải đang ẩn ý chuyện gì đó, anh liền hỏi: “Sao vậy, ông Nhiếp cũng biết cậu ta sao?"

“Tôi chưa nói chuyện qua với cậu ta, chỉ vừa mới gặp mặt, nhưng không phải trong lĩnh vực kinh doanh mà là tại một triển lãm thư pháp và hội họa”, Nhiếp Tân Hải cười nói: "Tôi cũng là người rất thích thư pháp. Khi có thời gian tôi cũng tham gia vào các triển lãm lớn nhỏ trong nước. Tôi đã gặp Hoắc Giai Minh nhiều lần ở các triển lãm đó. Tuy không nói chuyện với nhau nhưng tôi cũng đã hỏi thăm được từ bạn bè của cậu ta. Mặc dù Hoắc Giai Minh thuộc hàng thừa kế thứ hai trong nhà họ Hoắc, nhưng cậu ta có được địa vị này hoàn toàn là nhờ mối quan hệ của bố mình. Cậu ta không thích kinh doanh, chỉ thích piano, cờ vua, thư pháp và hội họa. Kể cả bố của cậu ta cũng vậy. Vì vậy, trong số con cháu dòng

chính của nhà họ Hoắc, bố con họ có địa vị thấp nhất trong dãy thứ hai này. Nếu Hoắc Giai Minh mà anh Lý đề cập là cùng một người với người tôi biết, thì tôi không nghĩ cậu ta biết nhiều về Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần. Suy cho cùng, nếu đã không quan tâm đến lĩnh vực kinh doanh thì làm sao có thể hiểu được những người làm kinh doanh chứ?"

Miêu Nhất Khoa nghe vậy thì đột nhiên tỉnh ngộ, ông ta quay đầu lại nhìn Hoắc Khải hỏi: "Lý Phong, cậu đang nói đến cùng một người với tổng giám đốc Nhiếp sao?"

Hoắc Khải cũng không có ý giấu diếm, Hoắc Giai Minh là người như thế nào, chuyện này mọi người đều đã biết rõ, chuyện có thể dễ dàng điều tra ra như vậy thì không cần anh phải nói dối.

Anh gật đầu nói: "Quả thật là cùng một người, đúng như lời sếp Nhiếp đây nói, cậu ta không phải là người thích kinh doanh. Tuy nhiên, không thích kinh doanh cũng không có nghĩa là hoàn toàn không hiểu biết gì về người nhà mình, suy cho cùng thì những người đó đều mang họ Hoắc..."

"Nhà họ Hoắc rất lớn", Nhiếp Tân Hải cắt ngang lời của Hoắc Khải rồi nói tiếp: "Đối với một gia tộc lớn như vậy, đừng nói là bố mẹ, thậm chí ngay cả anh em ruột thịt cũng hiếm khi có cơ hội gặp mặt giao lưu với nhau. Mọi người đều phải bận rộn vì công việc kinh doanh riêng của mình, một năm có thể họp gia đình một lần đã là tốt lắm rồi. Con người sẽ thay đổi theo tuổi tác, môi trường và trải nghiệm cá nhân. Có câu một ngày không gặp cũng như xa cách ba thu, huống chi là cả năm trời chẳng có dịp gặp nhau. Vì thế cho dù Hoắc Giai Minh có là người nhà họ Hoắc cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tôi cho rằng những tin tức mà cậu Lý nói có thể chỉ là phỏng đoán của người bạn đó, không nên quá coi trọng".

Nhiếp Tân Hải vẫn đang giữ thể diện cho Hoắc Khải nên đã đẩy chuyện phỏng đoán về phía Hoắc Giai Minh mà không trực tiếp nói rằng chính Hoắc Khải là người chỉ đang phỏng đoán vô căn cứ.

Nhưng mọi người đều hiểu rõ ý tứ của ông ta. Miêu Nhất Khoa cau mày, nhưng Hoắc Khải đã nói: "Tôi có thể khẳng định với ông đây hoàn toàn không phải là phỏng đoán".

“Có phải phỏng đoán hay không cũng không quan trọng”, Nhiếp Tân Hải nhìn Hoắc Khải nói: “Mặc dù cậu Lý đây là truyền nhân của giáo sư Triệu Vĩnh An, nhưng tuổi đời cậu vẫn còn trẻ, có lẽ chưa được tiếp xúc với nhiều con cháu của một gia tộc lớn như vậy. Họ tự hào về gia tộc của mình nhưng vẫn sẵn sàng đến đây bàn chuyện hợp tác với chúng tôi, điều này rất đáng khen ngợi. Ngay cả khi những gì cậu nói là đúng, thì việc thay đổi chiến lược vào lúc này cũng không phải là một ý tưởng hay, hơn nữa còn rất dễ làm mất lòng người khác, bởi dù cho là ai đưa ra quyết định cuối cùng thì hai người bọn họ cũng đều là họ hàng, là anh em, nhất định sẽ bảo vệ thể diện cho nhau. Nếu đắc tội với người này thì cũng chính là xúc phạm đến người kia, thậm chí là xúc phạm đến cả nhà họ Hoắc. Vì vậy, kiến nghị của tôi là hành động theo chiến lược trước đó, không nên tùy tiện thay đổi chiến lược vào lúc này. Lấy bất biến ứng vạn biến mới là tốt nhất!"

Miêu Nhất Khoa có vẻ như đã bị dao động, vì ông ta cũng cảm thấy như vậy.

Tin tức của Hoắc Khải tạm thời chưa thể xác định thật giả, nhưng nếu tùy tiện thay đổi chiến lược vào lúc này, thì việc đắc tội với người ta là một kết quả có thể dự đoán trước.

Lựa chọn giữa một tin tức không chắc chắn và một kết quả có thể dự đoán trước, câu trả lời lúc này rất hiển nhiên.

Hoắc Khải nhìn thấu suy nghĩ của Miêu Nhất Khoa, liền nói: "Chủ tịch Miêu, tôi biết ông đang rất đắn đo. Nhưng hai người này thật sự không như ông nghĩ. Nói trắng ra, họ sẽ không cảm thấy cần phải giữ thể diện cho nhau chỉ vì ông thay đổi chiến lược đàm phán và trở mặt với một người trong số họ. Trong suy nghĩ của hai người này, lợi ích của nhà họ Hoắc và việc có thể hoàn thành mục tiêu hay không mới là quan trọng nhất. Nếu có thể hoàn thành mục tiêu và mang lại lợi ích cho nhà họ Hoắc, bọn họ nhất định sẽ không ngại đánh nhau ở nơi công cộng".

Đây là sự thật, dưới sự lãnh đạo của Hoắc Khải, toàn bộ người nhà họ Hoắc đều hừng hực trong người ngọn lửa tham vọng.

Bọn họ ngưỡng mộ sự thành công, và càng khát vọng thành công.

Đặc biệt là những người như Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần, để thành công, họ sẽ làm bất cứ điều gì mà họ có thể làm được.

Bề dày thành tích của bọn họ vượt xa so với những người cùng trang lứa, thậm chí nhiều người cao tuổi so với bọn họ cũng chẳng cống hiến được bao nhiêu.

Suy nghĩ đơn giản về hai người này chính là điều ngu ngốc nhất.

Tuy nhiên, kiến nghị của Hoắc Khải không được ai tán thành, ngay cả Thượng Toàn Minh cũng khẽ lắc đầu, cảm thấy không thích hợp.

Miêu Nhất Khoa càng xua tay nói: "Nói ra lúc này cũng đã muộn. Nếu như cậu góp ý trước khi cuộc họp diễn ra, có lẽ tôi có thể tham khảo. Nhưng bây giờ mũi tên đã căng ở trên dây cung nên tôi phải bắn nó đi. Tôi đã không thể thu tay lại nữa. Tôi hiểu lòng tốt của cậu, nhưng cậu em à, đây là việc của công ty tôi, cậu em cũng không thể hiểu rõ hết các chi tiết. Cứ để lão Thượng đưa cậu ra ngoài chơi, đợi khi cuộc họp kết thúc thì tôi sẽ đến tìm cậu".

Nói dứt lời, Miêu Nhất Khoa mở cửa phòng họp bước vào.

Còn Nhiếp Tân Hải thì liếc nhìn Hoắc Khải một cái rồi nói: "Cậu Lý đây có vẻ là một người rất nhiệt tình, nhưng trong lĩnh vực kinh doanh thì sự nhiệt tình không phải là quan trọng nhất. Kể cả nguồn tin tức cũng không phải là quan trọng nhất. Điều thật sự quan trọng nhất là phải biết tin tức nào hữu ích còn tin tức nào thì không. Tất nhiên, cậu Lý có thể yên tâm rằng chúng tôi rất tự tin và sẽ thành công trong việc hợp tác lần này. Sếp Thượng, bên trong còn nhiều việc, tôi vào trước đây".

“Được rồi, mọi người cứ tiếp tục làm việc”, Thượng Toàn Minh nói.

Thể lực của Thượng Toàn Minh càng ngày càng đi xuống, cộng với việc con cái đều đã trưởng thành, việc muốn làm cũng đã làm xong, nên

ông ta từ lâu đã mất đi nhiệt huyết làm việc, trạng thái bây giờ cũng giống như người chỉ ngồi chờ đến ngày được nghỉ hưu vậy.

Thượng Toàn Minh đã không còn quan tâm nhiều đến chuyện của công ty. Chức danh giám đốc hành chính treo ở đó chỉ để cho đẹp mà thôi.

Miêu Nhất Khoa và Nhiếp Tân Hải bước vào phòng họp, nhưng Hoắc Khải cũng không ngăn cản, bởi vì anh biết rằng bây giờ dù anh có nói thế nào đi chăng nữa thì cũng vô dụng.

Lời nói của Nhiếp Tân Hải đã thành công khiến cho Miêu Nhất Khoa mất lòng tin vào anh, hoặc cũng có thể nói rằng mọi người không quá tin tưởng vào tin tức đến từ một nhân vật như Hoắc Giai Minh.

Những điều này anh đều có thể hiểu được, nhưng hiểu là một chuyện, được việc hay không lại là chuyện khác. Hoắc Khải biết rằng nếu bọn họ không thay đổi chiến lược đàm phán, nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa chắc chắn sẽ bị thiệt hại trong lần hợp tác này.

Anh đang suy nghĩ liệu có cách nào có thể khiến cho Miêu Nhất Khoa giảm thiểu tổn thất hết mức có thể hay không.

Nói đúng ra, Hoắc Khải là người của nhà họ Hoắc, chuyện mất mát của Miêu Nhất Khoa vốn không liên quan gì đến anh, chỉ cần nhà họ Hoắc có thể kiếm được lợi ích là được.

Nhưng bây giờ nhà họ Hoắc đang bị kiểm soát bởi kẻ giả mạo và kẻ đứng sau giật dây hắn ta, xét từ góc độ này, rõ ràng đã tồn tại một mối quan hệ thù địch giữa bọn họ.

Nếu quyền lực của nhà họ Hoắc có thể bị suy yếu, thì sẽ rất hữu ích cho việc giành lại quyền lực của Hoắc Khải.

Vì vậy, anh cần phải giúp đỡ Miêu Nhất Khoa.

Thượng Toàn Minh thấy Hoắc Khải suy nghĩ liền nói: "Người anh em, tôi biết cậu cũng là có ý tốt muốn giúp đỡ. Nhưng chuyện này chúng ta thật

sự không giúp được gì nhiều. Tính tình của lão Miêu là như vậy, trước giờ chẳng nghe lời ai. Ông ta có suy nghĩ đến những lời mà cậu nói vừa rồi cũng đã tốt lắm rồi. Hơn nữa ông Nhiếp nói cũng đúng. Nếu người bạn tên Hoắc Giai Minh đó chỉ quan tâm đến piano, cờ vua, thư pháp và hội họa thì có thể cậu ta không thật sự quan tâm nhiều đến các thành viên khác trong gia đình. Tất nhiên tôi không cố ý coi thường cậu ta, chỉ là mỗi người đều có tham vọng riêng và muốn phát triển theo những hướng khác nhau".

Thượng Toàn Minh nói rất khéo léo, Hoắc Khải đều có thể hiểu được.

Anh lắc đầu nói: "Các ông cho rằng lời nói của Hoắc Giai Minh không đáng tin vì các ông vẫn chưa biết rõ nhà họ Hoắc, nhưng tôi thì khác. Có những chuyện có nói lúc này thì mọi người cũng không hiểu, nhưng tôi khá chắc chắn rằng nếu như họ vẫn tiếp tục sử dụng chiến lược đàm phán đã đề ra trước đó thì chủ tịch Miêu sẽ phải chịu một tổn thất lớn".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 410: Chiến Lược Ứng Phó

Hoắc Khải đã nói rất rõ ràng, nhưng Thượng Toàn Minh lại không tin.

Ông ta vẫn lựa chọn tin tưởng Nhiếp Tân Hải, vị tổng giám đốc nhà máy điện tử. Một người chỉ quan tâm đến piano, cờ vua, thư pháp và hội họa như Hoắc Giai Minh thì có thể hiểu biết về người làm kinh doanh đến mức nào kia chứ?

Quan trọng nhất là Nhiếp Tân Hải đã nói đúng một chuyện, lúc này mọi người đều đã đến, cũng giống như một mũi tên đã căng trên dây cung, chắc chắn phải bắn ra. Tùy tiện thay đổi chiến lược đàm phán vào lúc này, nếu đúng thì không sao, còn nếu sai thì thế nào? Chẳng phải là đang đẩy mọi người vào ngõ cụt hay sao?

Việc hợp tác lần này rất quan trọng đối với công ty, không thể thất bại, đương nhiên bọn họ phải chọn cách tiếp cận an toàn hơn.

Đây không phải là vấn đề có tin hay không tin vào Hoắc Khải, cũng không phải là vấn đề có thể nể mặt anh em mà làm liều. Đây là một vấn đề hết sức quan trọng, đương nhiên bọn họ phải lựa chọn tin tưởng vào bản thân mình trước nhất. Sự tỉnh táo tự nhiên đó, không thứ gì có thể thay thế được.

Nhìn thấy Thượng Toàn Minh cũng cố chấp không tin vào anh, Hoắc Khải không còn cách nào khác, đành phải từ bỏ.

Đến khi những người này bị buộc phải ăn trái đắng, họ sẽ tự nhiên hiểu rằng ai mới là người nói đúng.

Sau đó, Thượng Toàn Minh muốn đưa Hoắc Khải đi chỗ khác chơi, nhưng rõ ràng là trông ông ta đã dần có vẻ không được tình nguyện cho lắm.

Đã như vậy thì Hoắc Khải cũng không bắt buộc ông ta làm gì, liền lấy lý do bản thân không được khỏe để trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Buổi chiều thì có người gõ cửa phòng, vừa mở cửa anh liền thấy ba người Miêu Nhất Khoa, Thượng Toàn Minh, Nhiếp Tân Hải đang đứng ở đó.

Sắc mặt của ba người này không tốt lắm, từ sắc mặt đó của bọn họ, Hoắc Khải như đã phán đoán ra được điều gì đó, bèn hỏi: "Mọi việc hỏng rồi phải không?"

"Cũng không hẳn là hỏng việc, mà cũng giống như cách cậu nói vậy. Yêu cầu của bọn họ rất quá đáng", Miêu Nhất Khoa tức giận nói.

Trong kế hoạch hợp tác ban đầu, dựa trên lý do chất lượng nhà máy điện tử vẫn chưa phải là tốt nhất trong ngành, nên bên phía Miêu Nhất Khoa đã nhượng bộ giảm 20% giá thị trường.

Thành thật mà nói, giá cả như vậy là khá phải chăng, và lợi nhuận để lại cho bọn họ cũng không quá nhiều. Nhưng Hoắc Thanh Vân không hài lòng với thỏa thuận này, anh ta yêu cầu nhà máy điện tử phải giảm 40% giá thị trường, và khuôn mẫu phải được thay đổi bất cứ lúc nào theo yêu cầu của nhà họ Hoắc.

Yêu cầu này thật có chút quá đáng, muốn giảm đến tận 40% so với giá thị trường, kể cả nhà máy điện tử có là ngành chủ chốt thì lợi nhuận còn lại cũng không còn bao nhiêu. Và mọi loại khuôn mẫu đều không được thay đổi tùy tiện, nếu muốn thay đổi dù chỉ một bộ thì cũng phải trả thêm một phần chi phí.

Mà phần chi phí này nhà họ Hoắc lại không muốn trả, đề nghị chỉ có nhà máy điện tử phải chịu trách nhiệm.

Một khi nhà máy điện tử phải tự chi ra phần chi phí này, thì lợi nhuận còn lại sẽ gần như bằng 0. Nếu như họ Hoắc muốn thay đổi nhiều hơn, nhà máy điện tử còn có thể bị lỗ.

Đã như vậy, với tính khí của Miêu Nhất Khoa, đương nhiên là ông ta không muốn hợp tác với nhà họ Hoắc nữa.

Tuy nhiên, Hoắc Thanh Vân lại nói, nếu không hợp tác thì cũng không có vấn đề gì, nhưng nhà họ Hoắc sẽ đưa ra tuyên bố trong ngành, nói rằng sau khi kiểm tra, họ phát hiện sản phẩm từ nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa không đạt yêu cầu nên ý định hợp tác mới bị ngừng lại.

Câu nói này khiến Miêu Nhất Khoa và những người khác tái mặt.

Mặc dù họ Hoắc không đi đầu trong ngành công nghiệp này, nhưng họ vẫn có tiếng nói rất lớn trong ngành, thậm chí có thể gọi sự tồn tại của bọn họ trong ngành này đã giống như một biểu tượng.

Những nhà sản xuất được nhà họ Hoắc chấp thuận hợp tác sẽ làm ăn rất tốt, trong khi những nhà sản xuất không được nhà họ Hoắc chấp thuận thì sẽ có kết cục ngược lại.

Từ đầu thì nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa đã làm ăn rất tốt rồi. Nếu nhà họ Hoắc tuyên bố như vậy, có thể tưởng tượng ra rằng những người muốn tạo mối quan hệ với nhà họ Hoắc hoặc những người muốn học tập theo đường hướng kinh doanh của nhà họ Hoắc chắc chắn đầu sẽ đưa nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa vào danh sách đen.

Nếu đúng như vậy, thị phần sẽ càng lúc càng giảm, đến lúc đó, vấn đề sẽ không đơn giản chỉ là một khoản lỗ.

Tính của Miêu Nhất Khoa rất nóng nảy, suýt nữa thì trở mặt với nhà họ Hoắc ngay tại chỗ, may mắn là cuối cùng cũng được Nhiếp Tân Hải và những người khác thuyết phục ông ta bình tĩnh lại.

Họ không đưa ra quyết định ngay mà tạm dừng cuộc đàm phán hợp tác trước với lý do cần có thời gian cân nhắc thêm.

Sau đó, Thượng Toàn Minh đến công ty cũng sửng sốt khi biết chuyện này, không ngờ nhà họ Hoắc lại có dã tâm đen tối như vậy, mọi chuyện lại diễn ra đúng như những gì Hoắc Khải đã nói.

Chỉ cần nhượng bộ một lần thì chắc chắn còn phải nhượng bộ thêm hết lần này đến lần khác, cho đến khi bị ép đến mức gần như không có lãi, trở

thành kẻ làm không công cho nhà họ Hoắc.

Sau một số cuộc thảo luận, Thượng Toàn Minh đã đề nghị Miêu Nhất Khoa đến gặp Hoắc Khải để hỏi xem có cách nào hay không.

Về lời đề nghị này, Nhiếp Tân Hải tỏ ra rất không hài lòng.

Ông ta là tổng giám đốc nhà máy điện tử, nói đúng ra thì trước khi đưa ra bất cứ quyết định gì, việc đầu tiên là nên thảo luận với ông ta.

Hơn nữa Hoắc Khải này có tư cách gì? Cho dù cậu ta là người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An thì sao chứ, cậu ta chỉ là một người trẻ tuổi, xét về mạng lưới giao thiệp, xét về lai lịch, về bối cảnh gia đình cũng chẳng có gì đặc biệt. Cho dù cậu ta có quen biết với con cháu của nhà họ Hoắc thì cậu ta cũng chỉ là một nhân vật ngoài lề mà thôi.

Tìm cậu ta để thảo luận cái gì đây? Chẳng phải là quá lãng phí thời gian sao!

Nhiếp Tân Hải không phục, nhưng ông ta cũng không đề ra được biện pháp nào tốt hơn, nên cuối cùng ông ta chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý cùng Miêu Nhất Khoa đến gặp Hoắc Khải nhờ giúp đỡ.

Sau khi nghe Thượng Toàn Minh kể lại, Hoắc Khải biết rõ rằng đây là một kết quả tất yếu.

Hơn nữa anh đã nghĩ ra được một chiến lược từ sớm.

“Ngồi xuống uống tách trà trước đi, đừng lo lắng quá”, Hoắc Khải pha trà cho ba người bọn họ, sau đó anh nói: "Thật ra mục đích của nhà họ Hoắc rất đơn giản. Họ muốn tiết kiệm chi phí cho bên họ càng nhiều càng tốt. Chi phí càng thấp thì lợi nhuận của họ càng cao. Đây là điều dễ hiểu. Sự nhượng bộ của các ông sẽ chỉ khiến cho người nhà họ Hoắc nhìn thấu sự khẩn trương của các ông mà thôi. Cho nên trong việc hợp tác, chưa nói lời nào thì các ông đã trở thành bên chịu thiệt thòi rồi".

“Cậu Lý, chúng tôi không đến đây để nghe cậu giảng đạo lý. Chúng tôi đều hiểu những điều này”, Nhiếp Tân Hải cắt ngang.

“Ông Nhiếp, bớt nói vài câu, trước tiên hãy nghe thằng Phong nói xong đã”, Thượng Toàn Minh nói.

Ông ta đang khá bất mãn với Nhiếp Tân Hải, nếu lúc sáng chịu nghe lời thằng em mình thay đổi chiến lược đàm phán thì có lẽ họ đã không rơi vào tình thế bị động như vậy. Bây giờ thì hay rồi, bị nhà họ Hoắc gây áp lực nặng nề, dù có muốn lật kèo cũng khó.

Hy vọng duy nhất bây giờ là Hoắc Khải, vậy mà Nhiếp Tân Hải vẫn đang làm ầm ĩ ở đây.

Nếu nghĩ rằng bản thân lợi hại thì sao không đưa ra một ý kiến tốt hơn đi!

Đã không thể đưa ra ý kiến mà còn không muốn nghe lời người khác, đây chẳng phải là xấu hổ quá nên làm càn hay sao?

Thượng Toàn Minh là giám đốc bộ phận hành chính của công ty, về địa vị thì có thể coi như hai người này có cùng cấp bậc. Nhưng bên cạnh vị trí giám đốc điều hành, Thượng Toàn Minh còn là một trong những cổ đông lớn của công ty.

Nói một cách đơn giản thì chính là ông ta có quyền biểu quyết trong hội đồng quản trị.

Về phần Nhiếp Tân Hải, cùng lắm thì ông ta cũng chỉ là một người làm công, không thể tính là ngang tầm với Thượng Toàn Minh được.

Bây giờ Thượng Toàn Minh đã lên tiếng, Nhiếp Tân Hải chỉ có thể kìm chế lại cảm xúc của mình, bất kể ông ta có cảm thấy khó chịu như thế nào.

Hoắc Khải không bị ảnh hưởng bởi sự khó chịu của Nhiếp Tân Hải. Người anh muốn giúp là Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh chứ không phải vị giám đốc nhà máy điện tử này.

Vì vậy, ngay khi Thượng Toàn Minh nói dứt câu, Hoắc Khải liền nói tiếp: "Vì chúng ta đã hiểu rõ nhà họ Hoắc muốn gì, vậy thì hãy cho họ thứ mà họ muốn".

"Làm sao được! Giảm 40% sẽ khiến cho lợi nhuận của chúng tôi bị ép xuống gần như bằng 0, hơn nữa khuôn mẫu sẽ còn bị thay đổi theo ý muốn của nhà họ Hoắc. Đang nói chuyện vớ vẩn gì vậy!", Miêu Nhất Khoa tức giận phản đối.

Hoắc Khải cười nói: "Nếu chất lượng tốt, giá thành đương nhiên sẽ cao. Nhưng nếu họ đã muốn lấy đi lợi nhuận của chúng ta, tại sao chúng ta phải đối xử bình đẳng với họ? Cứ làm ra một số sản phẩm chất lượng thấp chỉ có giá trị khoảng 60% giá thị trường, rồi bán cho bọn họ là được".

Nghe xong, Nhiếp Tân Hải chế nhạo nói: "Cứ tưởng là ý kiến hay ho gì, hóa ra lại là một điều tai hại như vậy. Cậu nghĩ người nhà họ Hoắc có phải là đồngốc không? Họ sẽ kiểm tra và phát hiện ra chất lượng của sản phẩm không đạt yêu cầu. Sau khi phát hiện ra, cậu nghĩ bọn họ sẽ không gây rắc rối hay sao?"

Lần này, Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh không nói giúp Hoắc Khải, vì chính họ cũng nghĩ như vậy.

Quả thật có thể giảm chất lượng sản phẩm để ứng phó với lợi nhuận thấp, nhưng một khi chất lượng giảm xuống quá mức, nhà họ Hoắc nhất định sẽ không để yên.

Hoắc Khải lắc đầu nói: "Ông vẫn chưa hiểu ý tôi. Nếu nhà họ Hoắc cứ khăng khăng với mức giá này thì chúng ta phải phản công bằng cách hạ thấp chất lượng. Giá cả và chất lượng sản phẩm là ngang nhau. Có thể ông sẽ nghĩ rằng điều đó không hợp lý lắm, nhưng trên thực tế, nếu không có biện pháp chống trả, ông sẽ không bao giờ có thể nắm quyền chủ động được! Chỉ cần ông có thể nắm quyền chủ động, chúng ta mới có thể tiến hành bước tiếp theo".

“Lời của cậu em nói không sai, ý của cậu là, trước tiên ép nhà họ Hoắc đứng ngang hàng với chúng ta, sau đó thì sẽ làm gì tiếp theo?”, Thượng

Toàn Minh hỏi.

“Chính là ý đó”, Hoắc Khải gật đầu nói: “Khi chúng ta xóa bỏ được những bất lợi do sai lầm trước đây gây ra, chúng ta có thể lần lượt gây áp lực lên nhà họ Hoắc. Tôi có thể nói chắc chắn rằng Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần không phải là người bình thường. Họ đều ở đây sẵn sàng để thảo luận về việc hợp tác, chứng tỏ rằng họ nhất định sẽ giành được hợp đồng này! Nếu cuộc đàm phán thất bại, họ sẽ không thể quay về giải thích với nhà họ Hoắc, vì vậy họ sẽ không ngần ngại sử dụng những lời đe dọa để các ông đưa ra quyết định càng sớm càng tốt".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 411: Đích Thân Xuất Trận

Miêu Nhất Khoa chau mày nói: "Nhưng tôi vẫn thấy không ổn thỏa cho lắm. Cho dù chúng ta có thể ép nhà họ Hoắc ngược lại, bao gồm cả những thứ mà nhà họ Hoắc nhất định phải có được trong việc này. Nhưng chúng ta có đảm bảo được việc bọn họ sẽ đồng ý không? Mà bọn họ cũng đã gần như điều tra được giới hạn của chúng ta rồi, nhưng chúng ta thì chưa tra được cái gì hết".

"Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần chịu đến đây tức là bọn họ đã hoàn thành được giới hạn ngay từ yêu cầu đầu tiên rồi", Hoắc Khải đáp lời.

Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh nghe vậy thì sững sờ, yêu cầu?

Nếu như bọn họ nhớ không nhầm thì cái giá mà yêu cầu đầu tiên đưa ra là thấp hơn giá thị trường một nửa.

Thật ra bọn họ muốn đưa ra cái giá thấp hơn 20% so với thị trường. Ban đầu, chỉ đơn giản là vì muốn có nhiều không gian để ép giá hơn trong quá trình đàm phán.

Theo như cách nói của Hoắc Khải, giá thấp hơn một nửa mà nhà họ Hoắc đã chấp nhận rồi?

"Không thể nào…", Thượng Toàn Minh nói.

"Không có gì là không thể hết. Nếu bọn họ cho rằng cái giá này không ổn thì chắc chắn sẽ không đến. Sau khi tới, dĩ nhiên sẽ sẽ tìm mọi cách để ép giá xuống. Như vậy, lợi nhuận của bọn họ mới cao hơn được, và thể hiện được ý nghĩa của việc đàm phán", Hoắc Khải nhẹ nhàng cười, nói tiếp: "Hai người cứ cho rằng không thể biết được giới hạn của đối phương, nhưng hai người phải hiểu giới hạn là gì đã? Là có thể tạo ra được nhiều lợi ích nhất với trình độ lớn nhất trong phạm vi có thể chấp nhận được. Đây là một phạm vi chứ không phải một con đường chết. 50% hay

40% thì cũng đều trong phạm vi cả, bọn họ chốt cái gì thì phải xem chúng ta làm thế nào. Nhà họ Hoắc mạnh mẽ thì ông phải mạnh hơn bọn họ, nếu không bọn họ sẽ biết giá cả của ông và tiếp tục ép giá".

Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh đều lộ ra vẻ suy tư. Bọn họ đang cân nhắc xem có thể thực hiện như những gì Hoắc Khải nói hay không.

Nửa giá cũng được ư?

Được không?

Nhiếp Tân Hải lại lên tiếng: "Cậu Lý, cậu quên mất một kết quả khác cũng có xác suất rất lớn rồi. Đó chính là nhà họ Hoắc bị chúng ta làm phiền đến mức bỏ luôn đơn hàng này. Tôi nghĩ trong nước không thiếu các nhà máy có cùng đẳng cấp với chúng ta. So với họ, chúng ta không có nhiều ưu thế".

"Chưa làm việc thì tội gì phải tự ti thế? Tôi tin là các ông có ưu thế, nhưng chẳng qua là chưa nhận ra thôi. Nếu không, ông nghĩ tại sao nhà họ Hoắc lại bỏ các nhà khác mà đi chọn các ông? Là chọn bừa chắc? Khả năng chọn bừa là quá thấp, các ông cũng hiểu chứ".

Thượng Toàn Minh cũng gật đầu đồng ý. Nhà máy điện tử mà đem so với những bên khác thì có lẽ sẽ có những ưu thế tiềm ẩn, chuyện này chưa ai biết rõ.

Nhưng nhà họ Hoắc tới hợp tác với bọn họ thì chắc chắn không phải chỉ là sự nông nổi bất chợt.

Một gia tộc lớn như thế cho nên làm gì cũng phải thật cẩn trọng, cho dù chỉ là một hợp tác với nhà máy hạng hai cũng vậy.

Bọn họ nhất định phải lựa chọn kỹ càng để tìm ra một nhà máy tối ưu và tìm kiếm khả năng hợp tác.

Nếu bảo nhà họ Hoắc chọn bừa thì Thượng Toàn Minh là người đầu tiên không tin.

Nhiếp Tân Hải còn định nói gì nhưng Miêu Nhất Khoa đã giơ tay ngăn cản.

Người phụ trách tối cao của công ty nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Nếu chúng tôi kiên quyết giữ nửa giá, không sửa bản mẫu thì cậu nghĩ khả năng bọn họ đồng ý có lớn không?"

"Nếu các ông dùng giọng điệu thương lượng thì tỉ lệ là 0%, còn nếu các ông dám đập bàn mắng chửi thì là trên 80%", Hoắc Khải cười nói: "Tôi nhớ có người từng bảo rằng, nhà họ Hoắc rất chảnh. Chính vì sự chảnh này mà bọn họ rất không thích những ai hay nịnh bợ, luồn cúi. Nếu ông tỏ ra mạnh mẽ hơn họ thì bọn họ mới cảm thấy ông có chí khí, và hợp tác với ông thì sẽ không bị lỗ. Bởi vậy, khi đàm phán với nhà họ Hoắc thì khí thế quan trọng hơn bất kỳ nhân tố nào khác!"

Nói thì nói vậy nhưng thực tế thì ngoài khí thế ra vẫn phải tìm hiểu về giới hạn của nhà họ Hoắc đã.

Hoắc Khải dám nói là 80% vì anh hiểu rõ nhà họ Hoắc nhất.

Chính vì hiểu rõ giới hạn của đối phương nên anh mới dám nói chắc chắn như vậy. Nếu là người khác, không biết giới hạn là gì rồi hét một cái giá không ai chấp nhận nổi ra thì dù khí thế có mạnh cỡ nào cũng là công cốc thôi.

Và sẽ thành ra cái khả năng như Nhiếp Tân Hải nói, làm nhà họ Hoắc bực mình rồi quay lưng đi.

Tóm lại, Hoắc Khải chiếm ưu thế của người khác như vậy là vì anh có chủ ý về tiền.

Miêu Nhất Khoa suy nghĩ vài phút, sau đó nhìn Thượng Toàn Minh và hỏi: "Lão Thượng, ông nghĩ sao?"

Thượng Toàn Minh nghĩ một hồi rồi nói: "Tình huống hiện giờ rất bất lợi cho chúng ta. Nếu như không còn cách nào khác thì chúng ta chỉ có hai lựa chọn. Một là chấp nhận yêu cầu của nhà họ Hoắc, chấp nhận khả năng sẽ bị lỗ vốn. Hai là từ bỏ hợp tác, dĩ nhiên, bọn họ cũng có thể uy hiếp như lần trước và tạo ra những lời tuyên bố có tính phê phán về chúng ta. Bởi vậy, tôi nghĩ chúng ta nên làm theo như những gì thằng Phong nói, ít nhất thì có thể coi như là lựa chọn thứ ba để thử. Cho dù có thất bại thì cũng không thể tệ hơn được nữa".

Miêu Nhất Khoa cũng nghĩ vậy, với tính cách của ông ta thì ông ta đã không nhịn được từ lâu rồi. Nhưng cũng vì bị các nhân viên cấp cao ngăn cản chứ không thì hôm nay cả cái phòng họp đã ỏm tỏi lên rồi.

Nhiếp Tân Hải hiểu ý Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh, bèn lập tức nói: "Chủ tịch Miêu, tổng giám đốc Thượng, hai người phải cân nhắc thật kỹ. Đây không phải trò chơi đâu, là nhà họ Hoắc đó. Mặc dù cậu Lý này nói thì nghe hay đấy, nhưng cậu ta cũng không phải người công ty, cũng chẳng phải người nhà họ Hoắc, mà càng không hiểu nhiều về hai công ty chúng ta. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nếu không biết gì hết thì cũng chỉ là đánh trận trên giấy mà thôi. Một khi đoán sai thì chúng ta sẽ phải chịu hậu quả đó! Thật sự quá nguy hiểm!"

Nhiếp Tân Hải nói có một nửa là không muốn mạo hiểm, nửa còn lại là vì khó chịu với Hoắc Khải.

Một kẻ dựa vào con cháu hàng thừa kế thứ hai của nhà họ Hoắc mà cũng dám ăn to nói lớn ở đây, làm như kiểu là hiểu rõ về nhà họ Hoắc lắm vậy.

Có biết thất bại thì sẽ ảnh hưởng lớn thế nào đến công ty không?

Tóm lại nếu để Nhiếp Tân Hải làm chủ thì ông ta sẽ không bao giờ thèm nghe Hoắc Khải.

Cũng may lần này không phải do Nhiếp Tân Hải mà là Miêu Nhất Khoa làm chủ, nên ông ta đã đưa ra quyết định trong một phút.

“Đã thế thì cứ tin lời thằng Phong nói vậy, đàm phán lại từ đầu! Nhưng tôi có một yêu cầu!”, Miêu Nhất Khoa nhìn Hoắc Khải nói: “Mặc dù cậu không phải người của công ty tôi, nhưng cậu lại hiểu rõ về nhà họ Hoắc hơn tôi. Vì thế, tôi mong cậu có thể giúp đỡ thay mặt chúng tôi và tiến hành đàm phán lượt hai với nhà họ Hoắc. Nếu thành công thì cậu muốn gì anh đây cũng cho. Dù là cậu muốn sao trên trời, tôi cũng tìm cách hái xuống cho cậu!”

Đúng là chém gió, tưởng muốn hái sao là được chắc?

Nhưng Hoắc Khải cũng không vạch trần ông ta mà chỉ đáp: “Tôi đi cũng không phải là không thể, chỉ sợ người công ty ông nói ra nói vào thôi, dù sao tôi cũng không phải nhân viên ở đây”.

Câu này là đang nhắm đến Nhiếp Tân Hải. Nhìn sắc mặt là biết ông ta không muốn cho Hoắc Khải đại diện công ty đi đàm phán chút nào.

Miêu Nhất Khoa hừ một tiếng rồi nói: “Ai dám nói linh tinh thì tự lên mà đàm phán! Thành công thì sẽ được lợi, còn hỏng việc mà lại lắm mồm thì tôi không cần cái ngữ rác rưởi như vậy!”

Nhiếp Tân Hải nghe vậy thì sắc mặt thay đổi liên tục. Buổi đàm phán buổi sáng, Miêu Nhất Khoa không phải chủ lực mà người làm tổng giám đốc nhà máy điện tử như ông ta mới là nhân vật quan trọng.

Miêu Nhất Khoa nói đàm phán không xong mà lắm mồm thì chẳng phải đang cảnh cáo ông ta ư.

Nghĩ xong thì Nhiếp Tân Hải cũng không dám lên tiếng nữa.

Ông ta chỉ đành lườm Hoắc Khải, khó chịu tự nghĩ, muốn giả vờ thì cho cậu giả vờ, nhưng không ra gì thì để xem cậu giải quyết thế nào!

Công ty có bao nhiêu là quản lý cấp cao mà còn không chốt đơn được, Nhiếp Tân Hải vẫn không tin một thanh niên vô danh như thế lại làm ra được chuyện gì hay.

Miêu Nhất Khoa đã nói vậy thì Hoắc Khải cũng không nói nhiều nữa mà gật đầu đáp: “Vậy thì tôi đồng ý. Nhưng trong lúc đàm phán, tôi chỉ có một yêu cầu. Là bất kể tôi nói cái gì, làm cái gì, không ai được phép phản đối. Lúc chưa cần ai nói chuyện thì tốt nhất là đừng lên tiếng!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 412: Cố Ý

Miêu Nhất Khoa không phản đối yêu cầu của Hoắc Khải. Nếu đã chọn anh làm người phụ trách đàm phán thì đương nhiên phải nghe theo lệnh của anh.

Huống hồ là bọn họ còn từng thất bại trong chuyện này rồi.

Người thất bại thì không có tư cách lên tiếng.

Nhiếp Tân Hải không phục chút nào, nhưng cũng đành chịu.

Miêu Nhất Khoa là chủ tịch hội đồng quản trị. Ông ta muốn chọn ai thì chọn. Mặc dù Nhiếp Tân Hải là tổng giám đốc của nhà máy điện tử thì cũng chẳng làm gì được ngoài việc trợn trừng mắt.

Nhưng Nhiếp Tân Hải thì vẫn rất oán hận Hoắc Khải.

Ông ta không tin là mình đã thua. Cho dù nhà họ Hoắc có ép giá xuống thấp thì cũng sẽ chẳng còn đường lui nữa. Chỉ cần mềm mỏng lại đàm phán thì chưa chắc đã không thể kéo giá lên được.

Nhưng Miêu Nhất Khoa không cho ông ta cơ hội này, khiến ông ta cảm thấy nếu như thành công thì đúng là Hoắc Khải đang cướp công của ông ta.

Nhưng dĩ nhiên, nếu thất bại thì ông ta cũng sẽ nhân cơ hội này bỏ đá xuống giếng, hạ thấp cái thằng nhóc không biết điều này một phen.

Quen được một người nằm bên rìa của nhà họ Hoắc thôi mà làm như ghê lắm, tưởng mình có tài thật đấy à?

Nếu cậu thật sự giỏi như thế thì sao vẫn còn là loại vô danh tiểu tốt vậy?

Tại sao nhà họ Hoắc không đến tìm cậu làm hợp đồng mà lại đến tìm chúng tôi?

Tóm lại, Nhiếp Tân Hải đem mọi lỗi lầm đổ cho Hoắc Khải mà không hề tự nghĩ xem bản thân ông ta có tư cách đi trách tội người khác không.

Nếu ông ta không nói những lời đó lúc sáng thì mọi chuyện cũng sẽ không bị động như vậy.

Thật ra với suy nghĩ của Hoắc Khải thì anh chưa muốn lộ mặt sớm như vậy. Lý do duy nhất để anh làm vậy là để mượn cơ hội xem xem Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần đã tiến bộ chưa và để moi chút tin tức từ hai người này.

Có một việc Nhiếp Tân Hải nói không sai đó chính là mặc dù Hoắc Giai Minh nằm trong hàng thừa kế thứ hai nhưng lại quá ngoài lề, không thể biết được nhiều chuyện nội bộ của gia tộc được.

Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần thì khác, bọn họ cũng ở hàng ngũ thứ ba nhưng tương lai lại có tỉ lệ lên hàng thứ nhất rất cao. Từ góc độ này có thể nói bọn họ là đối thủ cạnh tranh với Hoắc Khải.

Nhưng hiện giờ chưa có ai dám cạnh tranh với Hoắc Khải. Anh đã dùng thanh danh và tích lũy suốt bao nhiêu năm để chứng minh với tất cả rằng bản thân mới là người mà nhà họ Hoắc cần.

Bất kể là từ lợi ích cá nhân hay lợi ích gia tộc thì đều phải phục tùng mệnh lệnh của anh.

Hiện giờ Hoắc Khải không tin bất kỳ ai. Anh mong có thể mượn cơ hội này để thăm dò hai đối thủ cạnh tranh có tương lai rộng mở này có liên quan đến việc anh bị mưu sát hay không.

"Vậy chúng ta đi tìm họ luôn nhé?", Miêu Nhất Khoa hỏi.

"Không, chờ một tối đi. Khi có đủ tinh thần thì sáng mai đi cũng không muộn", Hoắc Khải nói: "Hai người yên tâm. Chưa đạt được mục đích thì bọn họ sẽ không đi đâu. Hơn nữa, tình huống hiện giờ là các ông đang bị áp chế, bọn họ còn đang chiếm ưu thế, lúc này mà đi thì quá là ngu ngốc. Tôi tin rằng người được nhà họ Hoắc phái đến sẽ không ngu ngốc đâu".

“Nhưng đêm dài lắm mộng mà, sợ sáng hôm sau bọn họ lại nghĩ ra cái trò mèo gì nữa ấy”, Thượng Toàn Minh lo lắng nói.

Hoắc Khải mỉm cười đáp: “Chuyện chúng ta sợ thì họ cũng sợ. Nếu sáng mai chúng ta thay đổi phong cách và trở nên mạnh mẽ hơn thì ông nghĩ bọn họ sẽ nghĩ gì? Chắc chắn sẽ cho rằng nhóm người này đã lấy được tin tức gì đó, hoặc nhìn thấy lỗ hổng nào đó của bọn họ, nếu không sao có thể đang nịnh nọt bỗng nhiên thay đổi vậy được?”

Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh nghe vậy thì sửng sốt, sau đó gật đầu, coi như tán thành suy nghĩ này.

Bởi vì nếu bọn họ là Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần, gặp phải chuyện này thì cũng sẽ nghĩ vậy thôi.

Không có tin tức đáng tin thì con người sẽ không dễ dàng thay đổi phong cách đâu.

Sau khi chốt thời gian, Hoắc Khải tỏ vẻ muốn làm một phương án ứng phó suốt đêm, Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh cũng không dám làm phiền anh nữa, gọi Nhiếp Tân Hải mau chóng rời khỏi phòng.

Sau khi ra ngoài, Nhiếp Tân Hải vẫn không kìm được sự bất mãn của mình và nói: “Chủ tịch Miêu, tôi thấy nên cân nhắc lại chuyện này đó? Cậu Lý đó tuy là đàn em của ông trên danh nghĩa, nhưng vẫn không phải người của công ty. Để cậu ta đại diện công ty đi đàm phán liệu có khiến người ta không hài lòng không? Hơn nữa nếu đàm phán thất bại thì ai sẽ chịu trách nhiệm đây?”

“Tôi chịu được chưa!”, Miêu Nhất Khoa lườm ông ta rồi nói: “Tổng giám đốc Nhiếp nếu lo lắng như vậy thì để tôi nói cho ông biết, đừng có nghĩ nhiều. Có chuyện gì tôi sẽ lo hết!”

Thái độ của Miêu Nhất Khoa có hơi lạnh lùng, lại có chút nghiêm khắc và thất vọng.

Nhiếp Tân Hải biết ông ta đang thất vọng vì mình không chốt được hợp đồng. Lúc này ông ta mà nói thêm cái gì thì e là sẽ càng khiến Miêu Nhất Khoa không vui.

Nghĩ vậy, ông ta chỉ đành ngậm miệng không nói.

Ra khỏi khách sạn, Nhiếp Tân Hải rời đi luôn. Miêu Nhất Khoa nhìn đèn xe của ông ta rồi lạnh lùng hừ một tiếng: "Không giỏi giang gì cho cam nhưng dã tâm tranh lợi lại to hơn cả trời".

Đây là loại người mà Miêu Nhất Khoa ghét nhất. Nếu không phải vì thấy Nhiếp Tân Hải có chút tài năng trong vấn đề kỹ thuật thì ông ta đã đá đi lâu rồi.

Thượng Toàn Minh ở bên nói: "Mỗi người có một chí hướng khác nhau. Tổng giám đốc Nhiếp cũng là người có suy nghĩ của riêng mình. Hơn nữa, không nói đến ông ta, chính tôi giờ nghĩ kỹ lại cũng thấy hơi mạo hiểm khi cho thằng Phong nó làm người phụ trách. Một khi thất bại thì chúng ta khó mà ăn nói với công ty".

"Ăn nói?", Miêu Nhất Khoa cười khẩy đáp: "Một nhóm vô dụng, chuẩn bị biết bao lâu mà chưa gì đã bị người ta đè ép. Tôi còn chưa tìm bọn họ bắt bọn họ giải thích thì thôi!"

Từ ngày đầu khởi nghiệp cho đến giờ, Miêu Nhất Khoa toàn là đè ép người khác chứ có ai đè ép ông ta bao giờ.

Chuyện lần này làm ông ta khó chịu kinh khủng.

Cho Hoắc Khải phụ trách việc đàm phán một phần là vì tin vào năng lực của Hoắc Khải, một phần khác là để cho cái đám kia rửa mắt.

Đừng có tưởng bản thân giỏi lắm, suốt ngày hếch mũi lên trời. Đến lúc gặp chuyện thật thì mới biết ai hơn ai.

Cho dù không có mấy người thì công ty cũng sẽ tìm được người khác. Có thành công hay không chưa nói, ít nhất thì chứng minh được dù sao trái

đất vẫn quay kể cả thiếu đi ai đó!

Miêu Nhất Khoa vẫn luôn suy nghĩ rất thẳng thắn.

Được là được, không được là không được, chứ đừng có làm mấy trò mèo, phí nơ ron thần kinh ra.

Còn Hoắc Khải có thành công được không thì Miêu Nhất Khoa không chắc chắn lắm.

Dựa vào trực giác của ông ta thì người em này không đơn giản chỉ dựa vào thông tin về người nhà họ Hoắc mà phán đoán cả quá trình đâu.

Có lẽ là cậu ta đã suy nghĩ theo cách của mình, hơn nữa kiến giải lại rất đặc biệt. Từ ngữ điệu và cách nói chuyện có thể thấy cậu ta đã nắm toàn bộ mọi chuyện trong tay.

Miêu Nhất Khoa có thể làm lớn với tính cách thẳng thắn như vậy, một phần là nhờ may mắn, phần còn lại là do khứu giác mẫn cảm của ông ta về kinh doanh.

Người nào giúp được, người nào không. Người nào nên dùng, người nào cút, tất cả ông ta đều nhạy bén cảm giác được.

Cho nên lần này, ông ta vẫn lựa chọn tin trực giác của mình, chọn Hoắc Khải làm người phụ trách hợp đồng của công ty!

Hoắc Khải ngồi trong phòng, không hề làm phương án ứng phó gì như đã nói với Miêu Nhất Khoa lúc trước.

Với sự hiểu biết của anh về Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần thì giải quyết chuyện này quá là đơn giản. Chẳng cần nghĩ cũng biết nên làm thế nào rồi.

Hiện giờ anh chỉ nghĩ xem sau khi moi móc thông tin từ Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần xong thì làm gì tiếp theo thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh đã đến khách sạn. Chờ cả một đêm khiến họ cảm thấy lo lắng vô cùng.

Bọn họ đồng tình với ý kiến của Hoắc Khải không có nghĩa là bọn họ không lo lắng. Chuyện này còn chưa dứt điểm thì bọn họ vẫn còn lo lắng.

Hoắc Khải hiểu tâm tình của bọn họ, nên cũng không chậm trễ nữa. Sau khi tắm xong, anh kéo hai người kia đi ăn vội bữa sáng rồi đến công ty.

Sau khi đến công ty, mấy người quản lý cấp cao đã có mặt, Nhiếp Tân Hải cũng ở trong đó.

Ánh mắt đám người nhìn Hoắc Khải rất kỳ lạ, cũng có địch ý, có khinh thường và cả bất mãn.

Rõ ràng là Nhiếp Tân Hải đã kể hết mọi chuyện về Hoắc Khải cho bọn họ nghe rồi.

Đám người này đều là những kẻ cao ngạo, sao có thể chịu nổi khi một người thanh niên vô danh làm lãnh đạo được chứ.

Cho dù cùng học một thầy với chủ tịch Miêu thì sao chứ?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 413: Cuộc Họp

Công ty không thuộc sở hữu của chủ tịch hội đồng quản trị, mà thuộc về tất cả các cổ đông. Để cho một thanh niên không biết gì về công việc kinh doanh của công ty làm người phụ trách, đây không phải là một trò đùa sao?

Miêu Nhất Khoa có thể hiểu được ánh mắt của những người này, nhưng ông ta vẫn chủ động tuyên bố: "Vị này là Lý Phong. Tôi tin rằng mọi người đều biết về cậu ấy. Cậu ấy là người thừa kế của thầy tôi, giáo sư Triệu Vĩnh An. Hôm nay cậu ấy được gọi đến đây để trở thành người phụ trách cuộc đàm phán hợp tác này, một chút nữa sau khi vào phòng họp, dù thế nào thì cũng không được tùy ý chen ngang khi chưa được sự cho phép của cậu ấy, nếu ai không làm theo thì phải rời khỏi phòng họp ngay lập tức!"

Trong cuộc đàm phán hợp tác này, ngoài những người như Miêu Nhất Khoa và tổng giám đốc nhà máy điện tử, còn có giám đốc phòng quan hệ đối ngoại của công ty, giám sát của ban giám đốc và những người khác.

Ngay khi Miêu Nhất Khoa tuyên bố, liền lập tức bị những người này phản đối.

"Chủ tịch, việc này chẳng phải là không đúng quy trình hay sao? Việc nội bộ của công ty làm sao có thể để cho người ngoài giải quyết được. Dù có muốn để người khác giải quyết thì cũng nên được thảo luận và thông qua bởi hội đồng quản trị, hoặc cậu ấy phải được thuê vào một vị trí nào đó trong công ty một cách chính thức".

"Đúng vậy, chúng tôi chưa bàn đến năng lực của cậu Lý đây, nhưng chuyện này là hoàn toàn không tuân theo quy trình. Hơn nữa cậu Lý không hiểu rõ về việc kinh doanh của công ty chúng ta, làm sao có thể thay mặt công ty bàn bạc việc hợp tác với người khác?"

Bất luận nói như thế nào thì ý tứ của bọn họ cũng chỉ có một, đó chính là bọn họ không thể tin tưởng vào Hoắc Khải.

Đối với vấn đề này, Hoắc Khải cũng không có biểu hiện bất mãn, nhưng Miêu Nhất Khoa lại tức giận nói: "Các người làm sao vậy? Muốn từ chức hết không hả? Nếu các người nghĩ bản thân mình có thể, vậy thì hãy đứng ra thương lượng việc hợp tác lần này và ép đối phương thảo luận về các điều khoản mà chúng ta đã soạn thảo ban đầu!"

"Chủ tịch thật là biết nói đùa. Mọi người đều biết các điều khoản ban đầu vẫn còn chừa ra chỗ trống để linh hoạt giải quyết, không phải là phương án cuối cùng. Hơn nữa, chúng ta đã không thể làm được gì, vậy ông nghĩ cậu Lý đây có thể làm được sao?"

"Nếu như cậu Lý đây làm được, tôi cũng không phản đối việc cậu ấy đảm nhiệm vị trí phụ trách đàm phán hợp tác, nhưng loại chuyện này rõ ràng là..."

“Tôi có thể làm được”, Hoắc Khải nói, cắt ngang lời của những người đó.

Mọi người đều sửng sốt. Giám đốc phòng quan hệ đối ngoại Chu Hồng Phong cau mày nói: "Cậu Lý, cậu có biết mình đang nói cái gì không? Cậu không thể tùy tiện nói ra chuyện này. Nếu cậu không làm được mà khiến cho công ty làm ăn thua lỗ..."

“Tôi đã nói mình làm được thì nhất định sẽ làm được. Nếu không làm được, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho mọi tổn thất”, Hoắc Khải nhìn những người đó nói: "Nhưng có một điều kiện tiên quyết như tôi đã nói với chủ tịch Miêu rồi, đó là trong quá trình tôi cùng bọn họ thảo luận, các người không được tùy ý can thiệp. Nếu không, tôi sẽ không chịu trách nhiệm nếu như có phát sinh tổn thất".

“Cậu Lý...”

Hội đồng quản trị như muốn nói thêm gì đó, nhưng đã bị Miêu Nhất Khoa cắt ngang: "Tốt lắm. Đã nói như vậy rồi thì chuyện này cứ thế mà làm. Lý Phong, chuyện này nhờ cả vào cậu".

“Đừng lo lắng, chuyện này tôi nắm chắc”, Hoắc Khải nhìn ông ta và nói một cách kiên định.

Miêu Nhất Khoa bật cười hài lòng, hơn bất cứ điều gì khác, sự tự tin của cậu em này vẫn khiến cho ông ta cảm thấy rất ưa thích.

Đương nhiên, sự tự tin và năng lực làm việc nhất định phải ăn khớp với nhau, nếu không có năng lực thì đó chẳng phải là tự tin, mà chỉ là tự phụ.

Miêu Nhất Khoa tin rằng cậu em này của mình chắc chắn không phải là người tự phụ. Cậu em đã dám nói ra điều này thì chắc chắn phải có đủ tự tin rằng bản thân mình sẽ làm được.

Hoắc Khải không nói nhiều lời, mở cửa phòng họp bước vào trước.

Những người khác nhìn nhau, trong lòng không ít người có vô số lời muốn nói, nhất thời còn muốn lên tiếng chửi bới. Nhưng họ không dám mắng chửi Hoắc Khải, vì Miêu Nhất Khoa nổi tiếng là có tính khí nóng nảy bất chấp, bất kể vị trí của bọn họ là gì thì việc bọn họ bị ông ta đánh mắng cũng chỉ là chuyện bình thường.

Đừng nói đến việc giữ gìn hình tượng trước mặt người này, ông ta là người chỉ quan tâm đến kết quả.

Nếu làm tốt thì có bảo ông ta gọi mình bằng anh ông ta cũng nguyện ý, nhưng ngược lại nếu làm không tốt thì cho dù có là bố của ông ta cũng sẽ bị chỉnh như thường!

“Được rồi, đừng đứng đó nữa, vào trong ngồi đi”, Miêu Nhất Khoa vẫy vẫy tay, sau đó nhìn người thư ký bên cạnh rồi hỏi: “Khi nào thì người nhà họ Hoắc đến?"

"Thời gian hẹn gặp là chín giờ, chỉ còn khoảng mười phút nữa. Tôi đã sắp xếp người đến đón họ trước ở khách sạn. Có cần gọi lại để hỏi không?", người thư ký đáp.

Nếu là trước đây, Miêu Nhất Khoa nhất định sẽ bảo thư ký gọi hỏi thăm tình hình, nhưng hôm nay ông ta lại không muốn vậy.

Bởi vì Hoắc Khải đã nói, ông ta càng tỏ ra khẩn trương thì lại càng dễ bị người ta lấn lướt. Miêu Nhất Khoa không phải là không hiểu đạo lý này, chỉ có điều người trong cuộc thường không sáng suốt, dù cho có hiểu thì cũng không làm tốt.

Đây chính là một hiện tượng mà người ta hay nói đến: người đứng xem sáng suốt, người trong cuộc mơ hồ.

"Không cần, cứ vào trong chờ", Miêu Nhất Khoa nói.

Ông ta đã dẫn đầu đi vào, người khác còn có thể làm gì, chẳng lẽ đứng luôn ở bên ngoài hay sao?

Việc hợp tác lần này thật sự quan trọng đối với công ty, nhưng cũng không phải là không thể thiếu được.

Không có đơn đặt hàng của nhà họ Hoắc thì họ vẫn có những khách hàng khác. Nếu chỉ vì chuyện này mà đắc tội với ông chủ tịch thì đúng là quá ngu ngốc.

Suy nghĩ về điều này, nhìn nhau thêm một lúc thì mọi người đều lắc đầu, sau đó thở dài bước vào phòng họp.

Sau khi bước vào phòng họp, họ không có gì để thảo luận, chỉ yên lặng ngồi ở đó giống như những khúc gỗ.

Không có ai gửi tài liệu cho Hoắc Khải, cũng không có ai hỏi anh rằng anh sẽ nói về điều gì. Những người này đều đã ngầm hiểu và quyết định để cho Hoắc Khải một mình một cõi tung hoành.

Làm được việc thì bọn họ sẽ vô cùng hoan nghênh, nhưng nếu làm hỏng việc thì cũng đừng trách bọn họ không cho chút thể diện nào!

Đối với chuyện này, Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh cũng cảm thấy hơi lo lắng. Miêu Nhất Khoa ra hiệu cho Thượng Toàn Minh đi tới chỗ Hoắc Khải, thấp giọng hỏi: "Cậu có cần thêm tài liệu gì không?"

"Không cần", Hoắc Khải lắc đầu.

Thượng Toàn Minh trầm mặc vài giây trước khi quay lại chỗ ngồi.

Mấy người xung quanh Hoắc Khải đều đang cười nhạo trong lòng.

Người này rốt cuộc là bê con mới sinh không biết sợ hổ dữ, hay là biết sợ mà vẫn giả vờ bình tĩnh đây?

Phụ trách việc đàm phán hợp tác trong khi thậm chí còn không hiểu rõ về công việc kinh doanh mà cuộc đàm phán sẽ nói đến, hoặc lần trước đã nói đến bước nào. Chỉ ngồi ở đó, trước mắt không có tài liệu, không có máy tính, không có người cho ý kiến, để xem người này có thể bàn việc như thế nào!

Người ngồi bên cạnh Nhiếp Tân Hải thì thầm nói: "Sếp Nhiếp này, chủ tịch làm sao vậy? Sao tôi cứ có cảm giác ông ta đang cố tình phá hỏng việc đàm phán lần này ấy?"

Nhiếp Tân Hải bĩu môi nói: "Làm sao tôi biết được? Tôi cũng đang muốn biết chủ tịch muốn làm gì đây".

"Chẳng phải là ông ta đang muốn cố ý tạo thanh thế cho cậu em của ông ta hay sao? Nhưng ông ta làm chuyện này cũng quá tầm thường rồi. Dùng lợi ích của công ty để tạo thanh thế cho người nhà, huống hồ còn có thể không thành công".

"Không phải có thể sẽ không thành công, mà nhất định sẽ không thành công. Nhìn cậu ta đi, có giống như một người nghiêm túc sắp bàn chuyện hợp tác hay không chứ".

Mọi người bàn tán rất nhiều, mặc dù họ nói rất nhỏ nên vô cùng khó nghe thấy, nhưng cả Miêu Nhất Khoa, Thượng Toàn Minh hay Hoắc Khải

đều biết họ đang bàn tán điều gì.

Chẳng qua là họ cảm thấy Hoắc Khải còn trẻ, lại không hiểu rõ việc ở công ty nên chắc chắn không đủ tiêu chuẩn cho công việc này.

Trong lòng Thượng Toàn Minh dường như cũng đang đánh trống chầu, ngay cả hô hấp cũng có chút chật vật, muốn đi ra ngoài hít thở chút không khí trong lành.

Ngay lúc ông ta còn đang phân vân không biết có nên đi mở cửa sổ hay không thì cánh cửa phòng họp đã bị đẩy ra.

Thư ký của Miêu Nhất Khoa bước vào nhắc nhở: "Người đại diện của nhà họ Hoắc đã đến rồi".

Mọi người nhanh chóng đứng dậy, Miêu Nhất Khoa cũng muốn đứng, nhưng khi nhìn thấy Hoắc Khải vẫn ngồi yên bất động như một ngọn núi, ông ta liền khựng lại, không đứng dậy nữa.

Còn Thượng Toàn Minh đang đứng lên, lại phải nghiến răng ngồi xuống khi thấy hành động ngồi yên của hai người kia.

Những người đã đứng dậy lúc nãy liền cảm thấy hơi xấu hổ.

Chủ tịch không đứng dậy, vậy họ đứng dậy thì có đúng không? Họ nên tiếp tục đứng hay ngồi xuống đây?

Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần bước vào phòng họp. Nhìn thoáng qua, họ thấy Miêu Nhất Khoa và những người khác đang ngồi ở đó.

So với ngày hôm qua, phòng họp hôm nay lại có thêm một vị khách không mời.

Sự xuất hiện của Hoắc Khải khiến cho hai anh em họ ngạc nhiên, nhưng họ cũng không hỏi gì mà tự bước về chỗ ngồi của mình. Sau đó Hoắc Thanh Vân cười nói với những người bên kia: "Mọi người không cần khách sáo như vậy, cứ ngồi đi".

Anh ta cười một cách rất thoải mái, rất bình dị, cứ như một người dễ gần.

Nhưng sau cuộc đàm phán ngày hôm qua, mọi người đều hiểu, nụ cười này chính là nụ cười của một con hổ dữ.

Bề ngoài thì nói cười vui vẻ, nhưng nói ra câu nào cũng sắc bén như lưỡi dao, mạnh mẽ trấn áp người khác.

Khi anh ta nói, mọi người mới vội vàng ngồi xuống, rất nhiều người vô thức nhìn về phía của Miêu Nhất Khoa và Hoắc Khải, trong lòng thầm than phiền rằng chẳng biết bọn họ đang muốn làm gì.

Ngay cả khi không hài lòng, thì chí ít cũng phải tỏ ra lịch sự xã giao một chút chứ!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 414: Uy Hiếp

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ, Hoắc Thanh Vân mở máy tính xách tay để lên trước mặt rồi nói: "Trong cuộc đàm phán ngày hôm qua, chúng ta đã trao đổi ý kiến với nhau. Không biết suy nghĩ của mọi người sau một đêm cân nhắc là như thế nào?"

Giọng nói của Hoắc Thanh Vân vang lên trong phòng họp nghe rất trầm tĩnh, rõ ràng là đang vô cùng ung dung.

Hoắc Thanh Vân nhìn về phía Miêu Nhất Khoa đầu tiên, bởi vì anh ta biết rằng Miêu Nhất Khoa là người có quyền đưa ra quyết định cuối cùng trong công ty này, nên chỉ cần ông ta gật đầu một cái là xong.

Trong cuộc đàm phán hợp tác ngày hôm qua, dựa trên kinh nghiệm trong quá khứ, Hoắc Thanh Vân gần như đã có thể chắc chắn rằng cuộc họp ngày hôm nay sẽ được sử dụng để trở thành buổi ký kết hợp đồng chính thức. Nhóm người này quá thiếu kinh nghiệm và không thể đối phó hiệu quả với sự đàn áp của anh ta, họ chỉ có thể lùi lại hết lần này đến lần khác.

Tuy nhiên, anh ta đã rất ngạc nhiên khi thấy rằng Miêu Nhất Khoa không có ý định lên tiếng, thậm chí còn không nhìn anh ta.

Ánh mắt của những người khác cũng khiến Hoắc Thanh Vân kinh ngạc. Anh ta nhìn theo ánh mắt của mọi người và nhìn thấy bọn họ đang dán mắt vào người thanh niên không xuất hiện ở đây ngày hôm qua.

Cùng lúc đó, Hoắc Khải bắt đầu lên tiếng: "Chúng tôi đã đưa ra quyết định giữ nguyên kế hoạch ban đầu mà chúng tôi đã gửi cho nhà họ Hoắc các anh, và không thực hiện bất cứ thay đổi nào. Nếu nhà họ Hoắc muốn thay đổi khuôn mẫu, bất cứ lúc nào cũng có thể gửi thêm một khoảng tiền đặt cọc cho chúng tôi để cân bằng chi phí".

Rất nhiều người đã chuẩn bị tâm lý cho câu nói này, nhưng khi thật sự nghe thấy Hoắc Khải nói ra, trong lòng vẫn không khỏi run lên.

Ngay cả nhóm của Hoắc Thanh Vân cũng cảm thấy sửng sốt.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng hôm nay đến để ký hợp đồng, nhưng không ngờ rằng ngay khi cuộc họp diễn ra, bên kia lại muốn khôi phục về trạng thái ban đầu.

Hoắc Lập Quần đang ngồi ở phía sau cũng nhìn lên, ánh mắt sau cặp kính cận dày cộp đang nhìn chằm chằm vào Hoắc Khải một cách dò xét.

Nụ cười trên mặt Hoắc Thanh Vân biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng, anh ta nói: "Tôi không biết vị này là ai? Anh ta có tư cách thay mặt công ty ra quyết định không?"

Miêu Nhất Khoa ngay lập tức lên tiếng: "Cậu ấy là người phụ trách đàm phán hợp tác của công ty chúng tôi, có quyền lực và tư cách tuyệt đối để thay mặt công ty đưa ra bất kỳ quyết định nào".

Sắc mặt Hoắc Thanh Vân càng lạnh hơn, nói: "Xem ra các người không có ý định hợp tác? Đã vậy, chúng ta cũng không cần nói thêm nữa. Sau việc này, nhà họ Hoắc chúng tôi nhất định sẽ tung ra một tuyên bố chính thức".

Câu này khiến cho tất cả những người có mặt ở đó cảm thấy chột dạ, điều bọn họ sợ nhất chính là gây thù với nhà họ Hoắc.

Một khi cái tuyên bố chính thức mà nhà họ Hoắc vừa nói đến được tung ra, chắc chắn bọn họ sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Những người này đều lập tức nhìn về phía Miêu Nhất Khoa, hi vọng ông ta có thể nói ra vài câu tốt đẹp để người nhà họ Hoắc không tức giận rời đi.

Tuy nhiên, ngay sau khi Miêu Nhất Khoa lên tiếng xác nhận quyền lực của Hoắc Khải, ông ta đã cúi đầu nghịch điện thoại, cứ như thể bản thân không hề để tâm đến cuộc đàm phán.

Hoắc Thanh Vân tức giận đứng dậy, những người khác của nhà họ Hoắc cũng lần lượt đứng lên, trong tư thế chuẩn bị rời đi.

Giám đốc phòng quan hệ đối ngoại cũng đứng lên theo bản năng, nhưng chưa kịp nói lời nào đã bị Miêu Nhất Khoa nghiêm nghị nhắc nhở: "Giám đốc Chu, trên ghế của ông có vướng kim hay sao?"

Giám đốc Chu sững người, sau đó nhận ra rằng Miêu Nhất Khoa không hài lòng với hành động của mình. Ông ta lúng túng nhìn người nhà họ Hoắc, không biết phải làm sao.

Ông ta nên ngồi xuống hay tiếp tục đứng bây giờ?

Tại thời điểm này, Hoắc Khải lại lên tiếng một lần nữa: "Nếu người đại diện của nhà họ Hoắc rời đi, chúng tôi cũng sẽ đưa ra một tuyên bố chính thức. Nội dung của tuyên bố này rất đơn giản. Nhà họ Hoắc không đồng ý với các tiêu chuẩn công nghệ mới nhất nên chúng ta đã không thể đạt được các điều khoản hợp tác. Về vấn đề này, công ty chúng tôi không đưa ra thêm bất kỳ bình luận nào, nhưng tôi hy vọng bạn bè và đối tác có thể hiểu rằng các tiêu chuẩn mới nhất sẽ đại diện cho xu thế trong tương lai. Tại thời điểm này, chúng tôi hoàn toàn tin tưởng rằng những người không thể thích ứng với các tiêu chuẩn mới nhất định sẽ bị thời đại đào thải!"

Khi anh nói ra điều đó, không chỉ những người trong công ty sững sờ, mà ngay cả Hoắc Thanh Vân cũng sững sờ.

Thậm chí sâu trong đôi mắt của anh ta, một tia hoảng sợ nhàn nhạt cũng đã lóe lên trong chốc lát.

Bởi vì những gì Hoắc Khải vừa nói đều đã đánh vào điểm yếu nhất của nhà họ Hoắc.

Chính xác mà nói, lý do khiến nhà họ Hoắc sẵn sàng hợp tác với nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa chính là vì họ nhìn ra một sản phẩm do nhà sản xuất này phát triển có thể đại diện cho xu thế tương lai.

Hoắc Khải không biết rõ hoạt động kinh doanh của công ty Miêu Nhất Khoa, đó là điều không cần bàn cãi, nhưng anh hiểu rõ xu thế, cũng như hiểu rõ người nhà họ Hoắc.

Tất cả các đối tác của nhà họ Hoắc có thể đến từ mọi tầng lớp xã hội khác nhau, nhưng họ đều có một điểm chung. Điểm chung đó chính là, các đối tác đều phát triển được thứ có thể đại diện cho một xu thế nhất định trong tương lai.

Bởi vì Hoắc Khải là một người rất coi trọng xu thế, anh luôn tin rằng nếu có thể nắm bắt xu thế thì có thể làm chủ mọi thứ. Sự phát triển của nhà họ Hoắc trong những năm qua quả thật đã chứng minh được điều này.

Dưới sự lãnh đạo của anh, điều đầu tiên mà người nhà họ Hoắc coi trọng khi bàn chuyện làm ăn là liệu sản phẩm hợp tác có thể tồn tại tốt được trong tương lai hay không.

Nếu có thể làm được điều đó, thì ngay cả khi công ty đối tác có đang làm ăn thua lỗ, nhà họ Hoắc cũng sẽ rất sẵn lòng hợp tác.

Nhưng nếu như sản phẩm của đối tác không còn khả năng tồn tại trong tương lai thì cho dù bây giờ công ty đó kiếm được bao nhiêu tiền cũng sẽ bị nhà họ Hoắc quay lưng.

Chính vì những hiểu biết về nhà họ Hoắc nên Hoắc Khải đã có thể lật ngược thế cờ khi đối phó với những người này.

Bất kể bọn họ muốn gì, thì đều phải là thứ có liên quan đến xu thế trong tương lai.

Nhà họ Hoắc có thể rời đi, không cần phải hợp tác, thậm chí có thể tiếp tục đàn áp bên này bằng cái gọi là tuyên bố chính thức. Nhưng bên này cũng sẽ sử dụng một tuyên bố chính thức để nói với mọi người rằng nhà họ Hoắc đã không nắm bắt được xu thế tương lai của sản phẩm, nên chắc chắn về sau sẽ phải chịu thiệt hại!

Hoắc Thanh Vân tuy không thâm sâu bằng Hoắc Lập Quần, nhưng dù sao anh ta cũng đã trải qua vô số những biến cố lớn trong lúc đàm phán. Anh ta sẽ không sợ hãi chỉ vì một vài câu nói.

Sau khi điều chỉnh lại trạng thái của mình một chút, Hoắc Thanh Vân chế nhạo nói: "Tôi không biết anh đang nói cái gì. Các người chỉ là một nhà sản xuất hạng hai. Các người cho rằng mình rất hùng mạnh sao? Không có nhà máy điện tử này thì vẫn còn có vô số nhà sản xuất hàng đầu đang chờ chúng tôi đến để hợp tác. Chỉ cần nhà họ Hoắc lên tiếng, sẽ có vô số đối tác muốn nhảy vào".

"Điều này không sai, nhưng chúng tôi cũng có lý do tương tự, rằng chỉ cần sản phẩm của chúng tôi có thể đại diện cho xu thế tương lai, thì cũng sẽ có vô số gia tộc hàng đầu sẵn sàng đến hợp tác với chúng tôi. Tuy rằng nhà họ Hoắc phát triển rất tốt, nhưng vẫn chưa phải là gia tộc kinh doanh hàng đầu cả nước. Doanh nghiệp gia đình của các người cũng không thuộc loại hàng đầu trong số các doanh nghiệp trên cả nước và thế giới. Ngày càng có nhiều đối tác tốt hơn để bàn chuyện làm ăn với nhau, nên nếu như nhà họ Hoắc cảm thấy rằng chúng tôi không đáng để quan tâm, thì có thể nhanh chóng rời khỏi đây và tìm đến một đối tác khác", Hoắc Khải quay đầu nhìn Thượng Toàn Minh và nói tiếp:" Tôi nhớ tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị luôn hy vọng mở rộng ngành công nghiệp trong nước, và bộ phận phát triển công nghệ của họ vẫn đang tìm kiếm các sáng chế độc quyền hàng đầu. Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể tìm thấy cơ hội để liên hệ với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, vì họ rất quan tâm đến mảng này".

Thượng Toàn Minh không biết tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị mạnh cỡ nào trong ngành này, hay liệu họ có muốn hợp tác với công ty hay không, nhưng ông ta cũng hiểu rằng những lời nói của Hoắc Khải chính là để gây sức ép lên những người kia.

Vì vậy ông ta rất hợp tác gật đầu nói: "Đợi cuộc họp kết thúc thì tôi sẽ đi liên hệ ngay với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị".

Miêu Nhất Khoa xua tay nói: "Ông không cần đi, đích thân tôi sẽ đi. Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị lớn hơn chúng ta rất nhiều, cử ông đi cũng có chút không thích hợp".

Thượng Toàn Minh cười nói: "Vậy cũng được, đích thân chủ tịch tới đó cũng có thể thể hiện quyết tâm và thành ý của chúng ta".

Mấy người này kẻ tung người hứng, khiến cho nhà họ Hoắc muốn nói nhưng cũng không biết nên nói cái gì.

Những lời mà Hoắc Khải nói đều đi thẳng vào vấn đề, nhà họ Hoắc quả thật chưa phải là công ty hàng đầu, thậm chí còn có thể không được xếp vào hạng 20 hoặc 30 của thế giới.

Họ vốn rất coi trọng sự hợp tác này, nếu cuộc đàm phán thật sự đổ vỡ, mất đi công nghệ sản phẩm của nhà máy điện tử thì rất có thể sẽ gây ra hàng loạt các vấn đềkhác.

Hoắc Thanh Vân trầm mặc liếc nhìn Hoắc Lập Quần ở phía sau.

Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh đã để ý thấy điều đó rất rõ.

Sau khi nhìn nhau, cả hai khẽ gật đầu, trong lòng họ đã ngầm công nhận tin tức nhạy bén của Hoắc Khải.

Bởi vì hành động của Hoắc Thanh Vân cho thấy Hoắc Khải đã nói đúng. Hoắc Thanh Vân chỉ là một con bài đánh lạc hướng, chính Hoắc Lập Quần mới là người thật sự đưa ra quyết định.

Hoắc Lập Quần tựa hồcũng nhận ra mình đã bị chú ý, nên cũng không cố gắng che giấu nữa, vì lúc này có che đậy cũng không có ích lợi gì.

Chuyện hợp tác sắp đổ bể rồi mà còn phải che đậy cái gì nữa?

Anh ta đứng dậy, đi đến vị trí đứng cạnh Hoắc Thanh Vân, sau đó nhìn Hoắc Khải nói: "Với khả năng của nhà họ Hoắc, chúng tôi hoàn toàn có thể nuốt trọn công ty của các người".

“Nếu như tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị cũng muốn mua lại chúng tôi, chúng tôi thà rằng bán cho bọn họ, ít nhất bọn họ sẽ không trắng

trợn uy hiếp người khác như vậy, nên chúng tôi cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn", Hoắc Khải nhẹ nhàng nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 415: Áp Lực

Hoắc Lập Quần đã phải sử dụng đến những lời lẽ đe dọa thẳng thừng để đạt được mục đích trấn áp đối phương, trong khi Hoắc Khải vẫn có thể tùy cơ ứng biến, phản đòn hợp lý.

Công ty nhỏ có thể không chịu được sự áp bức sáp nhập của các công ty lớn hơn, nhưng hoàn toàn có thể lựa chọn đối tượng để bán cho. Trong số tất cả các đối thủ của nhà họ Hoắc, Hoắc Khải đã chọn sử dụng tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị như một lá bùa hộ mệnh.

Thứ nhất, tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị vốn đã ngang cơ với nhà họ Hoắc, nay nếu nắm được thêm dự án công nghệ tân tiến này, chắc chắn sẽ phát triển ngày càng mạnh mẽ.

Thứ hai, mối quan hệ giữa tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị và nhà họ Hoắc đang rất căng thẳng do kẻ giả mạo chủ động hủy bỏ hôn ước với Đường Trọng Vi. Vì vậy, ai cũng có thể tưởng tượng được tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị sẽ vui lòng như thế nào nếu có thể trấn áp nhà họ Hoắc trong bất kỳ lĩnh vực nào để ngăn cản họ phát triển.

Nếu Hoắc Khải nói về các công ty khác, có thể Hoắc Lập Quần sẽ không bị lừa, nhưng khi nói đến tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thi, thì ít nhiều anh ta cũng phải suy nghĩ thận trọng.

Người nhà họ Hoắc là như vậy, nếu không ngang cơ với bọn họ, thì mặc kệ đối phương có nói như thế nào, người nhà họ Hoắc cũng sẽ không suy nghĩ lại dù chỉ một chút.

Nhưng nếu đối phương đủ mạnh để so với bọn họ, thì không cần biết đối phương có thể trở thành kẻ thù hay không, cũng sẽ bị coi như kẻ thù tiềm tàng. Đây chính là nhận thức về khủng hoảng mà Hoắc Khải đã trao dồi cho bọn họ.

Trong kinh doanh không có bạn bè vĩnh viễn hay kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có bạn bè hoặc kẻ thù xuất hiện vì lợi ích.

Hoắc Lập Quần nhìn chằm chằm Hoắc Khải. Sau mười giây, anh ta nhìn về phía Miêu Nhất Khoa.

Miêu Nhất Khoa nhìn thấy ánh mắt của anh ta, liền thể hiện thái độ lạnh lùng, cho thấy ông ta không muốn tiếp tục nói chuyện.

Ánh mắt của Hoắc Lập Quần lại nhìn về phía Hoắc Khải một lần nữa, nói: "Nếu như các người muốn bán công ty, tôi không nghĩ các cổ đông đều sẽ đồng ý".

"Tại sao lại không đồng ý? Trên vòng quay vốn, đây luôn là điểm hấp dẫn nhất, anh Hoắc nên lưu ý điều này. Nếu có thể cầm được tiền thật, thì ai lại không đồng ý đổi những mảnh "giấy" trong tay của mình để lấy tiền mặt chứ? Điều duy nhất mà bọn họ cần cân nhắc là có thể đổi được bao nhiêu tiền. Tôi tin rằng tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị có thể ra giá tốt, cho dù là thấp, vẫn tốt hơn làm không công cho nhà họ Hoắc của các anh", Hoắc Khải nói: "Hơn nữa, nghe nói gần đây nhà họ Hoắc đang rất bí bách trong lĩnh vực này, nên đến cả nhà sản xuất hạng hai như chúng tôi mà các anh cũng tìm đến. Sao chúng ta không nghĩ lại một chút xem ai mới là người cần lo lắng hơn trong chuyện này? Bây giờ tôi thật hi vọng các anh trở về nhà họ Hoắc và nhanh chóng tung ra tuyên bố chính thức. Xét trên mức độ ảnh hưởng của nhà họ Hoắc, sau tuyên bố chính thức chắc chắn chúng tôi sẽ trở nên nổi tiếng không ít. Đến lúc đó chúng tôi muốn liên hệ với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị về việc sáp nhập cũng chẳng còn gì khó khăn nữa".

Giọng điệu của Hoắc Khải khi nói rất trầm tĩnh, giống như anh chỉ đang nói đến một vấn đề gì đó hết sức tầm thường vậy.

Nhưng điều tầm thường đó đã khiến cho da đầu Nhiếp Tân Hải như tê dại.

Sáp nhập? Tên nhóc này lại dám nói ra điều đó sao?

Xét trên tính cách của Miêu Nhất Khoa, ông ta sẽ không bao giờ đồng ý bán công ty vì tiền. Chỉ có ông ta đi mua công ty của người khác, chứ không ai mua được công ty của ông ta.

Đây là bản tính của ông ta, hoàn toàn không có khả năng thay đổi.

Cho dù là sáp nhập, Miêu Nhất Khoa chắc chắn cũng sẽ không đồng ý, bởi vì với thực lực của ông ta, ông ta nhất định phải nắm giữ 100% công ty của mình!

Hoắc Lập Quần hơi nheo mắt lại, tuy rằng ánh mắt đã bị cặp kính dày cộp che lại, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được sự trầm mặc từ người nhà họ Hoắc này.

Rõ ràng là nhà họ Hoắc không hề hài lòng.

Nhưng Miêu Nhất Khoa và Thượng Toàn Minh lại vô cùng vui mừng.

Tuy rằng thua kém nhà họ Hoắc, nhưng bọn họ đều là những lão làng dày dặn kinh nghiệm, tự nhiên có thể nhận thấy, trong thế trận này thì nhà họ Hoắc đã rối loạn trước.

Nhà họ Hoắc muốn đe dọa chúng tôi sao? Được thôi, chúng tôi sẽ bán tất cả mọi thứ, và dù có bán đi chăng nữa thì chúng tôi cũng sẽ không để cho nhà họ Hoắc của các người lợi dụng.

Bây giờ Hoắc Lập Quần nên suy nghĩ về khả năng nhà máy điện tử sẽ được tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị mua lại, hay liệu Miêu Nhất Khoa có thể bán công ty hay không.

"Tôi nghe mọi người nói rằng chủ tịch Miêu sẽ không bán công ty của mình vì tiền. Tôi nghĩ điều này đúng là đáng hổ thẹn..."

"Những gì mà anh nói không sai. Việc để cho công ty bị mua lại cũng giống như biến nó trở thành con cá đã nằm sẵn trên thớt. Nhưng trong xã hội này, muốn đạt được sự tăng trưởng kinh tế không dễ dàng. Chúng tôi hiện đang ở trong giai đoạn suy thoái dần, và nhà họ Hoắc cũng vậy. Nên

có gì sai khi bán đi một nhà máy không đặc biệt quan trọng đối với chúng tôi để đổi lấy tiền mặt, sau đó cung ứng khoảng tiền mặt đó vào việc tăng thị phần trong các lĩnh vực quan trọng khác?", Hoắc Khải nói: "Thị trường tương lai chính là sự kết hợp của nhiều doanh nghiệp khác nhau, về điểm này, có lẽ nhà họ Hoắc cũng hiểu được. Hình thức liên minh giữa các doanh nghiệp rồi sẽ dần dần trở thành chuẩn mực. Nếu đã như vậy, tại sao chúng tôi lại phải từ chối mua bán hay sáp nhập công ty chứ, dù sao thì sớm muộn gì chuyện đó cũng phải xảy ra".

Miêu Nhất Khoa quay đầu nhìn Hoắc Khải, những lời này là muốn nói với Hoắc Lập Quần, nhưng Miêu Nhất Khoa luôn cảm thấy trong đó hình như lại có ẩn ý khác.

Xu thế tương lai là liên minh doanh nghiệp sao?

Trực giác mách bảo ông ta rằng câu nói này hoàn toàn không phải chỉ để trấn áp nhà họ Hoắc, mà thật sự xuất phát từ việc Hoắc Khải đã hiểu được xu thế trong tương lai.

Nếu người khác nói ra lời này, có thể Miêu Nhất Khoa còn không có hứng thú suy nghĩ. Nhưng vì là do Hoắc Khải nói ra, nên ông ta bất giác lại bắt đầu thận trọng suy nghĩ.

Hoắc Khải cũng không để ý đến phản ứng của Miêu Nhất Khoa, mặc dù những điều mà anh nói ra đều rất tự tung tự tác.

Có quá nhiều doanh nghiệp trong mạng lưới quan hệ của giáo sư Triệu Vĩnh An. Những doanh nghiệp này thường giúp đỡ lẫn nhau, nhưng đều độc lập về kinh tế. Nếu như gặp phải xung đột lợi ích, bọn họ cũng sẽ chọn cách né tránh lẫn nhau.

Ở một góc độ nào đó, bản chất của những mối quan hệ này cũng có chút giống với những gì mà Hoắc Khải đã nói.

Nhưng chiều sâu của sự hỗ trợ lẫn nhau giữa các doanh nghiệp này vẫn chưa đủ. Nếu như không đạt tới mối quan hệ liên minh rõ ràng, thì sẽ

không có ai dễ dàng chia sẻ ý tưởng hay tài nguyên của mình cho doanh nghiệp khác.

Mục tiêu trong tương lai của Hoắc Khải là đứng đầu thế giới. Mà mục tiêu đó rất khó có thể hoàn thành được chỉ bằng thực lực cá nhân.

Vì vậy, anh phải tích hợp tất cả các loại nguồn lực để làm cho đế chế kinh doanh của mình trở nên lớn mạnh hơn.

Những người như Miêu Nhất Khoa là một trong những mục tiêu của Hoắc Khải.

Nhưng anh cũng không nói ra một cách quá rõ ràng, vì vẫn còn quá sớm để tập hợp Miêu Nhất Khoa và những người khác. Hiện anh vẫn chưa có đủ tiền bạc và tầm vóc để làm chuyện đó.

Anh chỉ có thể gieo một hạt giống đầu tiên, sau đó cố gắng giúp cho nó tự nảy mầm và phát triển. Sẽ là không quá muộn để nó có thể đơm hoa kết trái khi có cơ hội trong tương lai.

Ánh mắt của Hoắc Lập Quần nhìn Hoắc Khải đã khác trước rất nhiều.

Ban đầu anh ta chỉ cảm thấy đây là một người đàn ông trạc tuổi mình đang cố tình gây sự, hay nói đúng hơn là cố tình hù dọa mọi người.

Nếu phải dùng một câu thành ngữ để mô tả, thì đó chính là câu thùng rỗng kêu to.

Nhưng khi người đàn ông đó nói ra nhận định của mình về xu thế tương lai, suy nghĩ của Hoắc Lập Quần đã thay đổi.

Bởi vì ngay từ đầu Hoắc Khải đã đề cập đến xu thế này rất nhiều lần trong việc làm ăn của gia đình, nên anh gần như không mắc sai lầm nào trong nhận định của mình về xu thế tương lai. Người nhà họ Hoắc rất tin tưởng, họ làm gì cũng hướng tới mục tiêu lớn nhất này.

Tích hợp các nguồn lực, thúc đẩy sự hòa hợp để khiến cho đế chế kinh doanh ngày càng rộng mở và mạnh mẽ hơn!

Hoắc Lập Quần chưa từng thấy người nào có thể nói ra những ý tưởng giống như vậy, vì hầu như tất cả mọi người đều cho rằng liên minh doanh nghiệp là điều không tưởng.

Nếu như bản thân có thể kiếm tiền, tại sao phải chia sẻ thông tin kỹ thuật với những người khác? Lỡ như chia sẻ rồi mà đối phương lại mang thông tin đó đi nhưng không hợp tác với mình thì biết phải làm thế nào?

Yếu tố lớn nhất cản trở sự liên minh chính là tính dè chừng lẫn nhau của con người. Điều này đòi hỏi sự chung tay nâng cao đạo đức kinh doanh mới có thể giải quyết được.

Mà xu thế chính là như vậy, luôn có thể xuất hiện, nhưng không ai có thể chắc chắn về thời gian nó xuất hiện.

Những nhà kinh doanh hàng đầu sẽ gieo hạt giống của họ trước để chuẩn bị cho ngày xu thế đó xuất hiện.

Cảm giác của Hoắc Lập Quần bây giờ chính là đang lo cuộc đàm phán lần này sẽ không thể đạt được kết quả như mong muốn.

Một người đã có thể nói ra những điều tương tự như ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc đã từng nói, chắc chắn không thể dễ dàng áp chế như vậy.

Có tham vọng lớn, lại có tầm nhìn dài hạn và phong thái trấn áp người khác, thật sự không khó để người này có thể hái ra tiền.

Điều quan trọng nhất, Hoắc Khải chỉ là người tạm thời được bổ nhiệm trở thành người phụ trách đàm phán hợp tác, nên Hoắc Lập Quần và những người khác không hề điều tra thông tin của anh.

Bọn họ không biết người này đến từ đâu, vị trí của người này trong công ty là gì, hoặc thậm chí người này có quyền lực như thế nào.

Người này chỉ là kẻ giỏi ba hoa, hay thật sự có thể nắm giữ quyền lực?

Người ta vẫn thường nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhưng bây giờ nhà họ Hoắc lại đang lâm vào tình trạng mù mờ thông tin thì làm sao có thể đối phó với kẻ địch được?

Trong lòng Hoắc Lập Quần cảm thấy rất nặng nề, giữa lúc còn chưa kịp nhận ra thì đã gặp phải một áp lực vô cùng lớn.

Hoắc Khải cư xử rất thức thời, không nói đàng hoàng được thì liền thay đổi thái độ, không cho nhà họ Hoắc có cơ hội thương lượng nữa.

Anh chẳng những không hề sợ hãi, mà còn khiến cho Hoắc Lập Quần gặp khó khăn trong việc suy nghĩ thông suốt.

Thấy bộ dạng suy nghĩ cẩn trọng của Hoắc Lập Quần, Hoắc Khải biết anh ta đã lạc nhịp, nên lúc này anh mới nở nụ cười nói: "Nếu các anh không vội đi, vẫn có thể bình tĩnh ngồi xuống uống một chén trà. So với việc bị thâu tóm, chúng tôi vẫn mong được hợp tác một cách bình đẳng. Tất nhiên, như các anh cũng đã nghe thấy rồi đấy, có một từ khóa bắt buộc trong đó, chính là sự bình đẳng!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 416: Có Qua Có Lại

Từ khóa mà Hoắc Khải ném ra chính là giọt nước tràn ly. Anh nói với nhà họ Hoắc rất rõ ràng, muốn hợp tác thì đừng chơi mấy trò tính toán thiệt hơn, càng đừng nghĩ mấy việc chiếm được cái lợi gì của người khác, nếu không mọi người đường ai nấy đi, khỏi chơi nữa.

Trong tình huống như thế này, nhà họ Hoắc không có ai dám giống như trước nữa.

Kể cả Hoắc Lập Quần cũng có chút không chống đỡ nổi.

Trước đây bọn họ đều dựa vào danh tiếng của nhà họ Hoắc để chèn ép người khác, từ đó đạt được mục đích hợp tác, nào có bị người ta dùng danh nghĩa công ty khác để chèn ép như bây giờ.

Ấm ức, quả là ấm ức quá đi mất!

Trong cuộc đàm phán sau đó, cho dù là Hoắc Thanh Vân hay Hoắc Lập Quần đều bị Hoắc Khải chèn ép thẳng thừng.

Bọn họ đã mất đi cơ hội dẫn trước, cũng mất đi quyền chủ động.

Bây giờ lại đến mấy người Miêu Nhất Khoa nắm quyền chủ động ngược lại, không phải là mấy người muốn hợp tác với chúng tôi, mà là chúng tôi nói không muốn hợp tác với mấy người thì mới hợp tác.

Trong tình cảnh này, nhà họ Hoắc có giỏi đến đâu cũng không còn khả năng ép giá xuống thấp hơn giá thị trường 40% nữa.

Đừng nói là Hoắc Khải không buông tha, bây giờ cho dù có là Miêu Nhất Khoa cũng tuyệt đối không đồng ý.

Cho nên Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần chỉ có thể nghiến răng tiến hành đàm phán theo phương thức thông thường, cố gắng hết sức để giành lại cái lợi cho bên mình.

Nếu như nhà máy điện tử thật sự bán cho Đường Thị Quốc Tế như lời Hoắc Khải nói, chắc chắn không tốt bằng việc hợp tác với người ta. Nói như vậy chỉ là để cho nhà họ Hoắc biết, so với việc làm không công cho mấy người thì chúng tôi còn có lựa chọn khác, mà mấy người lỡ mất lần hợp tác này thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Song phương có qua có lại, mỗi bên đều tranh giành vì lợi ích. Trong quá trình đàm phán, Hoắc Khải thỉnh thoảng lại nhắc đến một vài chuyện của nhà họ Hoắc.

Nhìn thì có vẻ Hoắc Khải đang dựa vào sự hiểu biết đối với nhà họ Hoắc mà đối kháng lại với áp lực của hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần, nhưng thực ra anh đang âm thầm có được không ít tin về tình trạng nhà họ Hoắc từ miệng mấy người này.

Từ sau khi anh sống lại, việc kinh doanh của nhà họ Hoắc đã từ từ chậm lại. Trong vòng hơn một năm, tốc độ tăng trưởng kinh tế của gia tộc này không còn nhanh chóng như trước nữa.

Tuy rằng vẫn đang tăng trưởng, nhưng đó chỉ là theo quán tính của nó từ trước.

Tuy rằng tên giả mạo hiểu rất rõ về Hoắc Khải, có thể mô phỏng đến mức Đường Trọng Vi cũng khó mà phân biệt thật giả, nhưng dù sao hắn ta cũng không phải Hoắc Khải.

Hắn ta có mô phỏng giống đến thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là bề ngoài, còn kiến thức, tư tưởng thật sự thì hoàn toàn không mô phỏng được.

Hoắc Khải có thể đưa nhà họ Hoắc phát triển nhanh như vậy không phải dựa vào bề ngoài, mà là dựa vào bên trong.

Mà những thứ này đều là thứ tên giả mạo kia đang thiếu.

Có thể thấy được, qua một khoảng thời gian nữa thôi, tốc độ tăng trưởng của nhà họ Hoắc không chỉ đình trệ mà thậm chí còn có khả năng thụt lùi.

Bởi vì tên giả mạo đã âm thầm điều chuyển vị trí của rất nhiều người, có đến một phần năm vị trí quan trọng của những nhân vật chủ chốt đã bị điều động.

Những người còn lại chưa bị động đến, có lẽ đều là người của bên hắn ta, cũng có lẽ là vì sợ động tĩnh quá lớn dễ bị người ta nghi ngờ, nên mới tạm thời để đó.

Hoắc Khải hoàn toàn không cảm thấy lạ với kết quả như vậy, trái lại còn âm thầm thở phào một hơi.

Tên giả mạo không dẫn dắt nổi nhà họ Hoắc là chuyện tốt, nếu không thì anh sẽ càng khó đối phó với nhà họ Hoắc hơn.

Cuộc đàm phán hợp tác được tiến hành trong cả một ngày, mãi cho đến chập tối mới coi như xong.

Hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần chung sức ra trận, dốc hết sức bình sinh mới thỏa thuận được giá thấp hơn thị trường 10%.

Mức giá này cao hơn phương án ban đầu tận một nửa, nhưng lại thấp hơn 10% so với mức giá dự tính của mấy người Miêu Nhất Khoa. Người bên Miêu Nhất Khoa đương nhiên là vui mừng phấn khởi, còn người của nhà họ Hoắc thì ai nấy cứ như là ngậm phải quả đắng.

Mấy người Miêu Nhất Khoa trông càng vui vẻ bao nhiêu thì trong lòng họ càng khó chịu bấy nhiêu.

Nhất là Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần, lúc họ nhìn Hoắc Khải đều hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Hôm qua rõ ràng đã ép được mấy người này sắp không chống đỡ nổi rồi, thành công đã ở ngay trước mắt, thế mà hôm nay đột nhiên lại xảy ra chuyện bất thình lình, khiến họ trở tay không kịp.

Trong cả quá trình, hai anh em đều không phát huy được tử tế, họ cảm thấy mình cứ như đang bị người khác dắt mũi, cho dù nói gì làm gì cũng

đều thở không ra hơi.

Thấy dáng vẻ ấm ức của hai anh em họ, Hoắc Khải vẫn luôn giữ nụ cười mỉm trên khuôn mặt mình.

Anh quá hiểu hai người họ, cũng biết làm thế nào để đối phó, kết quả như thế này không có gì lạ.

Thực ra chủ yếu là vì mấy người Thượng Toàn Minh chưa có từng trải qua tình cảnh này, không hoàn toàn tự tin vào bản thân mình, nếu không Hoắc Khải hoàn toàn có thể đàm phán ra một kết quả tốt hơn cả thế này.

Nhưng thế này cũng coi như ổn rồi, ít nhất thì mấy người Miêu Nhất Khoa trông cũng có vẻ khá vui mừng.

Sau khi đàm phán xong, luật sư hai bên nhanh chóng làm hợp đồng. Trong thời gian chờ đợi, Hoắc Lập Quần đi đến.

Miêu Nhất Khoa vô thức đứng lên, dường như sợ Hoắc Lập Quần sẽ động chân động tay, bởi vì trong quá trình đàm phán, cậu này đã bị chọc tức không ít.

Hoắc Khải cười, vỗ nhẹ vai Miêu Nhất Khoa đang đứng chắn trước mặt, nói: "Không sao đâu".

Lúc này Hoắc Lập Quần đã đi đến trước mặt, anh ta nhìn Hoắc Khải hỏi: "Anh là ai?"

"Không phải đã giới thiệu rồi sao, đây là anh Lý Phong, người phụ trách hợp tác của công ty chúng tôi", Miêu Nhất Khoa nói.

Hoắc Lập Quần cũng không thèm nhìn Miêu Nhất Khoa mà nói thẳng: "Tôi chưa từng nghe nói đến cái tên này, nhưng có năng lực như vậy không thể nào là người không có tiếng tăm gì. Trước đây anh làm việc ở đâu?"

"Người tự do, không đáng nhắc đến", Hoắc Khải đáp.

Thượng Toàn Minh ở bên cạnh có chút đắc ý, cũng hơi huênh hoang nói: "Cậu ta là học sinh sau cùng của thầy tôi, giáo sư Triêu Vĩnh An, cũng là người thừa kế của thầy!"

Hoắc Lập Quần nghe vậy thì ngây ra, Triệu Vĩnh An?

Anh ta đương nhiên từng nghe qua tên của vị giáo sư già, học trò của ông ấy ở khắp nơi trong thiên hạ mà.

Trước đây nhà họ Hoắc còn để Hoắc Giai Minh và Hoắc Đình Viễn đến tiếp cận Triệu Vĩnh An, thử xem có thể kế thừa mạng lưới quan hệ của vị giáo sư già này không, cuối cùng lại bị Hoắc Khải chiếm được cái lợi này.

Nếu như nhân vật kiểu Hoắc Giai Minh và Hoắc Đình Viễn có thể kế thừa mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An, thì đối với nhà họ Hoắc có thể nói là như hổ thêm cánh.

Nhưng đối với người như Hoắc Lập Quần mà nói thì lại không quan trọng như vậy. Vốn mạng lưới quan hệ của anh ta phát triển thêm mấy năm nữa thôi thì cũng không kém Triệu Vĩnh An.

Tuy rằng mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An là dựa vào mối quan hệ thầy trò và bạn học mà thành lập nên tính chất của liên minh, nhưng thực ra chuyện mạng lưới quan hệ cũng chỉ có vậy, không phải cứ cùng một trường ra đều là anh em ruột cả.

Hoắc Lập Quần vẫn luôn khịt mũi coi thường kiểu liên minh này, cho rằng nó chỉ là lòe thiên hạ chứ chẳng có tác dụng gì.

Nhưng không thể phủ nhận rằng người có thể lãnh đạo cả một mạng lưới quan hệ như vậy vẫn đáng để kính trọng.

Cho nên lúc Thượng Toàn Minh nói ra Hoắc Khải có thân phận là người kế thừa mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An, sự nghi ngờ trong lòng Hoắc Lập Quần mới tiêu tan.

Giống như anh ta đã nói, người có thể chèn ép hai anh em họ thành như vậy chắc chắn không thể nào là nhân vật nhỏ được, cho dù có là Miêu Nhất Khoa cũng không đạt được đến mức đó, nói gì đến chỉ là một cấp dưới trong công ty ông ta?

Bây giờ sau khi biết quan hệ của đối phương với giáo sư Triệu Vĩnh An, tuy rằng Hoắc Lập Quân vẫn cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy kỳ lạ như trước nữa.

Không có chút năng lực, làm sao có thể đảm nhận nổi thân phận người thừa kế của vị giáo sư già kia.

Nhìn thấy sự thoải mái trong mắt Hoắc Lập Quần, trong lòng Hoắc Khải cũng tràn đầy sự vui mừng.

Có thể làm tiêu tan sự nghi ngờ của nhà họ Hoắc đối với mình, chứng tỏ danh tiếng của giáo sư vẫn rất có tác dụng.

Hoắc Lập Quần lại nhìn Hoắc Khải, nói: "Anh có thể đến nhà họ Hoắc, tuy rằng nhà họ Hoắc trước nay vẫn để con cháu trong nhà đảm đương vị trí chủ chốt, nhưng năng lực của anh rất khá, tôi đảm bảo, anh có thể có được vị trí không kém bất kì một con cháu hàng thừa kế thứ hai nào!"

Nhà họ Hoắc vẫn rất coi trọng nhân tài tuyển từ ngoài vào, nhất là sau khi Hoắc Khải nắm quyền thì lại càng như vậy.

Quyền lực của con cháu trong nhà quá lớn sẽ sản sinh ra một sự mục ruỗng nhất định trong gia tộc, nếu có nhân viên bên ngoài vào cân bằng thì sẽ tốt hơn nhiều.

Hoắc Lập Quần nhắm được năng lực của Hoắc Khải, muốn thu được anh về dưới trướng. Theo anh ta thấy thì việc này không hề thua kém gì việc bàn bạc thành công một cơ hội hợp tác nào cả.

Nếu Hoắc Khải thật sự chỉ là một người tự do thì có lẽ cũng sẽ lay động, bởi nhà họ Hoắc vốn là một nơi mà mọi người muốn hướng đến.

Đáng tiếc anh lại không phải người như vậy.

Đối với lời mời gọi của Hoắc Lập Quần, Hoắc Khải chỉ mỉm cười nói: "Thật ngại quá, tôi tự do quen rồi, lần này đến chỉ là nhận sự ủy thác của chủ tịch Miêu mà thôi, không có ý định lâu dài. Mà năng lực của anh Hoắc đây cũng rất khá, nếu có thể đến giúp tôi, thì tôi có thể đảm bảo tương lai của anh không hề kém bất kỳ một người con cháu hàng thừa kế thứ nhất nào của nhà họ Hoắc".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 417: Thu Hoạch

Từ khóa mà Hoắc Khải ném ra chính là giọt nước tràn ly. Anh nói với nhà họ Hoắc rất rõ ràng, muốn hợp tác thì đừng chơi mấy trò tính toán thiệt hơn, càng đừng nghĩ mấy việc chiếm được cái lợi gì của người khác, nếu không mọi người đường ai nấy đi, khỏi chơi nữa.

Trong tình huống như thế này, nhà họ Hoắc không có ai dám giống như trước nữa.

Kể cả Hoắc Lập Quần cũng có chút không chống đỡ nổi.

Trước đây bọn họ đều dựa vào danh tiếng của nhà họ Hoắc để chèn ép người khác, từ đó đạt được mục đích hợp tác, nào có bị người ta dùng danh nghĩa công ty khác để chèn ép như bây giờ.

Ấm ức, quả là ấm ức quá đi mất!

Trong cuộc đàm phán sau đó, cho dù là Hoắc Thanh Vân hay Hoắc Lập Quần đều bị Hoắc Khải chèn ép thẳng thừng.

Bọn họ đã mất đi cơ hội dẫn trước, cũng mất đi quyền chủ động.

Bây giờ lại đến mấy người Miêu Nhất Khoa nắm quyền chủ động ngược lại, không phải là mấy người muốn hợp tác với chúng tôi, mà là chúng tôi nói không muốn hợp tác với mấy người thì mới hợp tác.

Trong tình cảnh này, nhà họ Hoắc có giỏi đến đâu cũng không còn khả năng ép giá xuống thấp hơn giá thị trường 40% nữa.

Đừng nói là Hoắc Khải không buông tha, bây giờ cho dù có là Miêu Nhất Khoa cũng tuyệt đối không đồng ý.

Cho nên Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần chỉ có thể nghiến răng tiến hành đàm phán theo phương thức thông thường, cố gắng hết sức để giành lại cái lợi cho bên mình.

Nếu như nhà máy điện tử thật sự bán cho Đường Thị Quốc Tế như lời Hoắc Khải nói, chắc chắn không tốt bằng việc hợp tác với người ta. Nói như vậy chỉ là để cho nhà họ Hoắc biết, so với việc làm không công cho mấy người thì chúng tôi còn có lựa chọn khác, mà mấy người lỡ mất lần hợp tác này thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Song phương có qua có lại, mỗi bên đều tranh giành vì lợi ích. Trong quá trình đàm phán, Hoắc Khải thỉnh thoảng lại nhắc đến một vài chuyện của nhà họ Hoắc.

Nhìn thì có vẻ Hoắc Khải đang dựa vào sự hiểu biết đối với nhà họ Hoắc mà đối kháng lại với áp lực của hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần, nhưng thực ra anh đang âm thầm có được không ít tin về tình trạng nhà họ Hoắc từ miệng mấy người này.

Từ sau khi anh sống lại, việc kinh doanh của nhà họ Hoắc đã từ từ chậm lại. Trong vòng hơn một năm, tốc độ tăng trưởng kinh tế của gia tộc này không còn nhanh chóng như trước nữa.

Tuy rằng vẫn đang tăng trưởng, nhưng đó chỉ là theo quán tính của nó từ trước.

Tuy rằng tên giả mạo hiểu rất rõ về Hoắc Khải, có thể mô phỏng đến mức Đường Trọng Vi cũng khó mà phân biệt thật giả, nhưng dù sao hắn ta cũng không phải Hoắc Khải.

Hắn ta có mô phỏng giống đến thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là bề ngoài, còn kiến thức, tư tưởng thật sự thì hoàn toàn không mô phỏng được.

Hoắc Khải có thể đưa nhà họ Hoắc phát triển nhanh như vậy không phải dựa vào bề ngoài, mà là dựa vào bên trong.

Mà những thứ này đều là thứ tên giả mạo kia đang thiếu.

Có thể thấy được, qua một khoảng thời gian nữa thôi, tốc độ tăng trưởng của nhà họ Hoắc không chỉ đình trệ mà thậm chí còn có khả năng thụt lùi.

Bởi vì tên giả mạo đã âm thầm điều chuyển vị trí của rất nhiều người, có đến một phần năm vị trí quan trọng của những nhân vật chủ chốt đã bị điều động.

Những người còn lại chưa bị động đến, có lẽ đều là người của bên hắn ta, cũng có lẽ là vì sợ động tĩnh quá lớn dễ bị người ta nghi ngờ, nên mới tạm thời để đó.

Hoắc Khải hoàn toàn không cảm thấy lạ với kết quả như vậy, trái lại còn âm thầm thở phào một hơi.

Tên giả mạo không dẫn dắt nổi nhà họ Hoắc là chuyện tốt, nếu không thì anh sẽ càng khó đối phó với nhà họ Hoắc hơn.

Cuộc đàm phán hợp tác được tiến hành trong cả một ngày, mãi cho đến chập tối mới coi như xong.

Hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần chung sức ra trận, dốc hết sức bình sinh mới thỏa thuận được giá thấp hơn thị trường 10%.

Mức giá này cao hơn phương án ban đầu tận một nửa, nhưng lại thấp hơn 10% so với mức giá dự tính của mấy người Miêu Nhất Khoa. Người bên Miêu Nhất Khoa đương nhiên là vui mừng phấn khởi, còn người của nhà họ Hoắc thì ai nấy cứ như là ngậm phải quả đắng.

Mấy người Miêu Nhất Khoa trông càng vui vẻ bao nhiêu thì trong lòng họ càng khó chịu bấy nhiêu.

Nhất là Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần, lúc họ nhìn Hoắc Khải đều hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Hôm qua rõ ràng đã ép được mấy người này sắp không chống đỡ nổi rồi, thành công đã ở ngay trước mắt, thế mà hôm nay đột nhiên lại xảy ra chuyện bất thình lình, khiến họ trở tay không kịp.

Trong cả quá trình, hai anh em đều không phát huy được tử tế, họ cảm thấy mình cứ như đang bị người khác dắt mũi, cho dù nói gì làm gì cũng

đều thở không ra hơi.

Thấy dáng vẻ ấm ức của hai anh em họ, Hoắc Khải vẫn luôn giữ nụ cười mỉm trên khuôn mặt mình.

Anh quá hiểu hai người họ, cũng biết làm thế nào để đối phó, kết quả như thế này không có gì lạ.

Thực ra chủ yếu là vì mấy người Thượng Toàn Minh chưa có từng trải qua tình cảnh này, không hoàn toàn tự tin vào bản thân mình, nếu không Hoắc Khải hoàn toàn có thể đàm phán ra một kết quả tốt hơn cả thế này.

Nhưng thế này cũng coi như ổn rồi, ít nhất thì mấy người Miêu Nhất Khoa trông cũng có vẻ khá vui mừng.

Sau khi đàm phán xong, luật sư hai bên nhanh chóng làm hợp đồng. Trong thời gian chờ đợi, Hoắc Lập Quần đi đến.

Miêu Nhất Khoa vô thức đứng lên, dường như sợ Hoắc Lập Quần sẽ động chân động tay, bởi vì trong quá trình đàm phán, cậu này đã bị chọc tức không ít.

Hoắc Khải cười, vỗ nhẹ vai Miêu Nhất Khoa đang đứng chắn trước mặt, nói: "Không sao đâu".

Lúc này Hoắc Lập Quần đã đi đến trước mặt, anh ta nhìn Hoắc Khải hỏi: "Anh là ai?"

"Không phải đã giới thiệu rồi sao, đây là anh Lý Phong, người phụ trách hợp tác của công ty chúng tôi", Miêu Nhất Khoa nói.

Hoắc Lập Quần cũng không thèm nhìn Miêu Nhất Khoa mà nói thẳng: "Tôi chưa từng nghe nói đến cái tên này, nhưng có năng lực như vậy không thể nào là người không có tiếng tăm gì. Trước đây anh làm việc ở đâu?"

"Người tự do, không đáng nhắc đến", Hoắc Khải đáp.

Thượng Toàn Minh ở bên cạnh có chút đắc ý, cũng hơi huênh hoang nói: "Cậu ta là học sinh sau cùng của thầy tôi, giáo sư Triêu Vĩnh An, cũng là người thừa kế của thầy!"

Hoắc Lập Quần nghe vậy thì ngây ra, Triệu Vĩnh An?

Anh ta đương nhiên từng nghe qua tên của vị giáo sư già, học trò của ông ấy ở khắp nơi trong thiên hạ mà.

Trước đây nhà họ Hoắc còn để Hoắc Giai Minh và Hoắc Đình Viễn đến tiếp cận Triệu Vĩnh An, thử xem có thể kế thừa mạng lưới quan hệ của vị giáo sư già này không, cuối cùng lại bị Hoắc Khải chiếm được cái lợi này.

Nếu như nhân vật kiểu Hoắc Giai Minh và Hoắc Đình Viễn có thể kế thừa mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An, thì đối với nhà họ Hoắc có thể nói là như hổ thêm cánh.

Nhưng đối với người như Hoắc Lập Quần mà nói thì lại không quan trọng như vậy. Vốn mạng lưới quan hệ của anh ta phát triển thêm mấy năm nữa thôi thì cũng không kém Triệu Vĩnh An.

Tuy rằng mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An là dựa vào mối quan hệ thầy trò và bạn học mà thành lập nên tính chất của liên minh, nhưng thực ra chuyện mạng lưới quan hệ cũng chỉ có vậy, không phải cứ cùng một trường ra đều là anh em ruột cả.

Hoắc Lập Quần vẫn luôn khịt mũi coi thường kiểu liên minh này, cho rằng nó chỉ là lòe thiên hạ chứ chẳng có tác dụng gì.

Nhưng không thể phủ nhận rằng người có thể lãnh đạo cả một mạng lưới quan hệ như vậy vẫn đáng để kính trọng.

Cho nên lúc Thượng Toàn Minh nói ra Hoắc Khải có thân phận là người kế thừa mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An, sự nghi ngờ trong lòng Hoắc Lập Quần mới tiêu tan.

Giống như anh ta đã nói, người có thể chèn ép hai anh em họ thành như vậy chắc chắn không thể nào là nhân vật nhỏ được, cho dù có là Miêu Nhất Khoa cũng không đạt được đến mức đó, nói gì đến chỉ là một cấp dưới trong công ty ông ta?

Bây giờ sau khi biết quan hệ của đối phương với giáo sư Triệu Vĩnh An, tuy rằng Hoắc Lập Quân vẫn cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy kỳ lạ như trước nữa.

Không có chút năng lực, làm sao có thể đảm nhận nổi thân phận người thừa kế của vị giáo sư già kia.

Nhìn thấy sự thoải mái trong mắt Hoắc Lập Quần, trong lòng Hoắc Khải cũng tràn đầy sự vui mừng.

Có thể làm tiêu tan sự nghi ngờ của nhà họ Hoắc đối với mình, chứng tỏ danh tiếng của giáo sư vẫn rất có tác dụng.

Hoắc Lập Quần lại nhìn Hoắc Khải, nói: "Anh có thể đến nhà họ Hoắc, tuy rằng nhà họ Hoắc trước nay vẫn để con cháu trong nhà đảm đương vị trí chủ chốt, nhưng năng lực của anh rất khá, tôi đảm bảo, anh có thể có được vị trí không kém bất kì một con cháu hàng thừa kế thứ hai nào!"

Nhà họ Hoắc vẫn rất coi trọng nhân tài tuyển từ ngoài vào, nhất là sau khi Hoắc Khải nắm quyền thì lại càng như vậy.

Quyền lực của con cháu trong nhà quá lớn sẽ sản sinh ra một sự mục ruỗng nhất định trong gia tộc, nếu có nhân viên bên ngoài vào cân bằng thì sẽ tốt hơn nhiều.

Hoắc Lập Quần nhắm được năng lực của Hoắc Khải, muốn thu được anh về dưới trướng. Theo anh ta thấy thì việc này không hề thua kém gì việc bàn bạc thành công một cơ hội hợp tác nào cả.

Nếu Hoắc Khải thật sự chỉ là một người tự do thì có lẽ cũng sẽ lay động, bởi nhà họ Hoắc vốn là một nơi mà mọi người muốn hướng đến.

Đáng tiếc anh lại không phải người như vậy.

Đối với lời mời gọi của Hoắc Lập Quần, Hoắc Khải chỉ mỉm cười nói: "Thật ngại quá, tôi tự do quen rồi, lần này đến chỉ là nhận sự ủy thác của chủ tịch Miêu mà thôi, không có ý định lâu dài. Mà năng lực của anh Hoắc đây cũng rất khá, nếu có thể đến giúp tôi, thì tôi có thể đảm bảo tương lai của anh không hề kém bất kỳ một người con cháu hàng thừa kế thứ nhất nào của nhà họ Hoắc".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 418: Buổi Họp Mặt Kết Thúc

Chuyện mà Hoắc Khải làm ở công ty Miêu Nhất Khoa bị mọi người rỉ tai nhau.

Miêu Nhất Khoa không hề né tránh những ảnh hưởng tiêu cực đến công ty. Ông ta thẳng thắn thừa nhận rằng người của ông ta gần như không có một tác dụng gì trong vụ hợp tác lần này, nếu không có Hoắc Khải thì rất có thể ông ta đã bị nhà họ Hoắc chèn ép đến mức phải chịu thiệt hại lớn rồi.

Nghe những lời giới thiệu ấy, các thành viên tới tham gia buổi họp mặt này đều rất ngạc nhiên.

Hoắc Khải là người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An, tuy rằng đây là chuyện hiển nhiên, nhưng không đồng nghĩa với việc tất cả mọi người sẽ thừa nhận điều đó.

Trên thực tế, đa phần mọi người đều cảm thấy thầy đã lớn tuổi rồi nên hơi lẩm cẩm.

Nếu muốn chọn người thừa kế thì phải chọn trong đám Miêu Nhất Khoa, Thượng Toàn Minh mới phải.

Mấy người này đã quá quen với mạng lưới các mối quan hệ, có đủ năng lực lãnh đạo, từ kinh nghiệm đến địa vị xã hội đều đủ cả, nếu để bọn họ lãnh đạo mạng lưới các mối quan hệ thì tất cả mọi người đều cảm thấy tâm phục khẩu phục.

Bây giờ ông ấy lại tìm một cậu thanh niên còn chẳng học chung trường với bọn họ làm người thừa kế, chẳng ai quen biết gì với anh, vậy sau này khi bàn chuyện làm việc thì phải coi người này như đàn em hay là thế nào đây?

Tóm lại, trong lòng bọn họ chưa bao giờ ủng hộ Hoắc Khải, chỉ cảm thấy cậu thanh niên này gặp may nên lọt vào mắt vị giáo sư già lẩm cẩm ấy

thôi.

Ấy vậy mà giờ đây Miêu Nhất Khoa lại đích thân đứng ra tạo thanh thế cho anh, lúc này rất nhiều người mới hiểu ra rằng không phải thầy giáo chỉ chọn bừa một người mà thôi.

Chắc chắn người mà ông ấy đã lựa chọn cũng phải có chút tài năng.

Đương nhiên, vẫn có khá nhiều người cảm thấy Miêu Nhất Khoa đang nói dối.

Nhà họ Hoắc có địa vị thế nào? Đây là doanh nghiệp gia đình nổi tiếng nhất trong mấy năm gần đây, tính trên phạm vi cả nước cũng không có mấy doanh nghiệp phát triển nhanh được như bọn họ.

Ngay cả chủ tịch Miêu còn không giải quyết được nhà họ Hoắc, thì làm sao một tên vô danh tiểu tốt có thể làm được? Rõ là vớ vẩn mà!

Tóm lại, bất kể Miêu Nhất Khoa nói thế nào thì chắc chắn vẫn có người cảm thấy ông ta chỉ đang cố nói tốt cậu em của mình mà thôi, hơn nữa còn nói một cách vô cùng khoa trương.

Cho dù có Thượng Toàn Minh ở bên cạnh làm chứng thì cũng vô dụng.

Trên thế giới này có quá nhiều người thích đánh giá người khác qua vẻ bềngoài, chẳng thể thông não bọn họ được.

Hoắc Khải có thể nhìn ra được suy nghĩ của những người này, nên anh không tỏ ra tức giận vì không được người khác tán thành.

Người ta có tán thành hay không chẳng liên quan gì nhiều tới anh. Thứ mà Hoắc Khải muốn là cả một mạng lưới quan hệ, muốn những tài nguyên mà trong tương lai anh có thể chỉnh đốn và tập hợp lại.

Nếu có người cứ không chịu phục mãi thì anh cần họ làm gì?

Có thời gian giải quyết bọn họ thì chẳng thà đi tìm những tài nguyên tốt hơn, không phải bất cứ ai cũng đáng để Hoắc Khải mời chào.

Buổi họp mặt đã diễn ra trong bầu không khí như thế.

Có người chủ động tới làm quen với Hoắc Khải, có người chẳng thèm ngó ngàng tới anh. Uy vọng của Miêu Nhất Khoa chưa đạt tới mức khiến tất cả mọi người phải nể sợ, nếu không thì vị giáo sư già đã chẳng cần cất công tìm kiếm người thừa kế.

Sau một ngày dài, lúc buổi họp mặt kết thúc, Miêu Nhất Khoa choàng vai Hoắc Khải, say mèm nói: "Lý Phong, không phải anh chém gió với chú đâu nhé, sau này ai dám tới gây chuyện với chú thì cứ việc nói với anh, anh sẽ giết chết kẻ đó!"

Thượng Toàn Minh ở bên cạnh kéo ông ta lại, nói: "Ông say rồi, nói vớ vẩn cái gì đó? Ai lại tới gây chuyện với Lý Phong chứ".

"Ai bảo tôi say? Tôi vẫn múa quyền được đây này, để tôi múa Thái Cực Quyền cho ông xem!", vừa nói, Miêu Nhất Khoa vừa bày ra thế đánh, kết quả là chẳng ra đâu vào đâu.

Còn chưa kịp lướt chân thì ông ta đã ngồi phịch xuống đất, khiến không ít người bật cười.

Hoắc Khải cũng cười, anh và Thượng Toàn Minh tới dìu Miêu Nhất Khoa dậy.

"Cậu đừng để bụng, ông ấy cứ thế đấy. Lần nào uống rượu cũng say, say rồi là không chịu yên. Lúc trước thầy còn sống thì còn có người nói ông ấy được vài câu, bây giờ là bung lụa luôn rồi", Thượng Toàn Minh bất đắc dĩ nói.

Hoắc Khải cười nói: "Như thế cũng không có gì là không tốt, tôi cũng rất thích tính cách của ông ấy, chẳng che giấu điều gì, thế mới thoải mái".

"Rất nhiều người bảo ông ấy giả vờ, cậu không cảm thấy thế sao?", Thượng Toàn Minh hỏi.

Hoắc Khải lắc đầu ngay không hề do dự: "Trong mắt tôi, có phải giả vờ hay không thì đều không quan trọng, đây là quyền tự do đối nhân xử thế của mỗi người. Chỉ cần ông ấy thật lòng với tôi thì tôi cần gì để ý tới việc ông ấy có giả vờ hay không?"

Nghe vậy, Thượng Toàn Minh hơi sửng sốt, sau đó cười nói: "Cậu nói vậy khá giống thầy đó. Trước kia thầy cũng nói rồi, thật thật giả giả, không nhất thiết phải phân biệt rõ ràng. Điều khó khăn nhất trên thế giới này chính là phân biệt thật giả, sống thôi cũng đủ mệt rồi, cần gì rước thêm phiền não cho mình".

Hoắc Khải trầm mặc một lát rồi nói: "Quan điểm sống của giáo sư Triệu đúng là đáng để học tập, tôi không thể sánh bằng được".

Đến lúc này Hoắc Khải vẫn còn cảm thấy áy náy với vị giáo sư già ấy.

Bởi vì anh vẫn nhớ như in dáng vẻ của ông ấy khi tựa vào khung cửa dõi theo bóng anh trong buổi chiều tà hôm ấy.

Nếu hôm ấy anh không đi, có lẽ giáo sư sẽ không mất. Cho dù không thể tránh khỏi cái chết thì ít nhất ông ấy sẽ có người bầu bạn trước lúc lâm chung, không phải ra đi trong cô độc như thế.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện ông lão được mọi người tôn kính ấy rời bỏ trần thế trong đơn độc, trong lòng Hoắc Khải lại cảm thấy vô cùng buồn bã.

Phát hiện ra cảm xúc của anh, Thượng Toàn Minh thở dài nói: "Người mất thì cũng đã mất rồi, những người còn sống vẫn phải tiếp tục cuộc sống, cậu đừng nghĩ nhiều như thế. Tôi nghĩ, thầy giáo ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ hi vọng chúng ta sống quãng đời còn lại thật tốt".

Hoắc Khải gật đầu không nói gì, lại càng không phản bác.

Thế sự xoay vần, chính anh cũng là người đã trải qua sinh tử, vậy nên cái nhìn của anh còn thông thấu hơn những người khác.

Sau khi cùng Thượng Toàn Minh đưa Miêu Nhất Khoa về nhà, Hoắc Khải mới về khách sạn nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, anh đi tới sân bay.

Trước khi đi, Thượng Toàn Minh gọi điện tới trách móc: "Sao đi mà chẳng nói một tiếng nào vậy?"

"Sợ quấy rầy các ông nghỉ ngơi. Vả lại ngày tháng còn dài, không cần ủy mị như thế", Hoắc Khải nói.

"Cậu đấy! Mà thôi, tôi cũng không nói nhiều nữa, dù sao cậu nói đúng mà, ngày tháng còn dài, về đến nhà thì nhớ báo bình an cho tôi. Phải rồi, đừng quên gọi điện cho ông Miêu, nếu biết cậu đi mà không nói tiếng nào như thế, nhất định ông ấy sẽ chửi đổng lên đấy", Thượng Toàn Minh dặn dò.

So với Miêu Nhất Khoa thì Thượng Toàn Minh giống một bà thím hơn, cứ lải nhải luôn mồm.

Nhưng ông ta khiến Hoắc Khải cảm nhận được sự quan tâm thật lòng, điểm này khác với Miêu Nhất Khoa.

Cách quan tâm của Miêu Nhất Khoa là kiểu chẳng muốn dài dòng văn tự, cần làm gì là bắt tay vào làm luôn, chẳng thèm nói trước với anh.

Còn Thượng Toàn Minh thì cứ lo đầu lo đuôi, nói trước rồi mới làm.

Chẳng thể nói rõ ra được tính cách nào là tốt, tính cách nào là xấu.

Hoắc Khải cười nói: "Tôi hiểu rồi."

Sau khi tắt máy, loa thông báo lên máy bay vang lên, Hoắc Khải cho điện thoại vào túi, nhìn về phía trung tâm thành phố.

Tài nguyên ở đó cực kỳ phong phú, là nơi mà anh nhất định phải quay lại.

Lần sau trở về, anh hạ quyết tâm phải khiến tất cả mọi người không dám khinh thường anh nữa.

Trước lúc lên máy bay, Hoắc Khải nhận được điện thoại của Hoắc Giai Minh.

Hoắc Giai Minh hưng phấn nói trong điện thoại: "Anh Lý! Tôi thành lập xong công ty rồi, tiếp theo phải làm gì đây?"

Một thời gian trước, Hoắc Khải thuyết phục Hoắc Giai Minh gây dựng sự nghiệp, cũng coi như cho gia tộc một câu trả lời. Hoắc Giai Minh tán thành tuyệt đối, cho dù cậu ta muốn làm những gì mình cảm thấy hứng thú thì cũng phải có được sự ủng hộ của gia tộc đã.

Vậy nên sau khi trở lại nhà họ Hoắc, cậu ta lập tức xin thành lập công ty ở nước ngoài.

Nhà họ Hoắc chưa bao giờ làm khó con cháu trong chuyện thành lập công ty, ngược lại còn cổ vũ con cháu cố gắng phát triển sự nghiệp.

Tuy rằng các dự án hiện giờ không dính dáng quá nhiều tới nước ngoài, nhưng nhà họ Hoắc vẫn cử mấy người tới giúp Hoắc Giai Minh giải quyết quá trình thành lập. Công ty vừa được dựng lên là Hoắc Giai Minh lập tức sốt sắng gọi điện cho Hoắc Khải, muốn tìm kiếm sự trợ giúp từ anh.

Thực ra đối với cậu ta thì để người nhà họ Hoắc giúp đỡ mới là sự lựa chọn tối ưu.

Một là người trong nhà sẽ không lừa cậu ta, hai là bọn họ cũng sẽ tận tâm tận lực.

Nhưng Hoắc Giai Minh vẫn luôn cảm thấy anh Lý mà mình quen biết này rất giống anh ba, bây giờ không gặp được anh ba thì cậu ta chỉ có thể tìm Hoắc Khải thôi.

Hoắc Khải không hề cảm thấy bất ngờ trước hiệu suất làm việc của Hoắc Giai Minh, trên thực tế như vậy còn là chậm nữa.

Nếu anh muốn thành lập công ty, chỉ cần ba ngày là anh đã xử lý xong và bắt đầu đi vào hoạt động rồi.

Thời gian là vàng, đồng thời cũng là sinh mệnh, Hoắc Khải sẽ không lãng phí một giây một phút nào cả.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 419: Thiên Cơ

Hoắc Giai Minh đã xử lý xong phần cơ bản rồi nên Hoắc Khải không trì hoãn nữa, chỉ hỏi: "Nhà họ Hoắc không cử người tới giúp cậu à?"

"Có cử mấy người thành thạo trong việc xử lý các thủ tục ở nước ngoài tới, sao vậy?", Hoắc Giai Minh hỏi.

"Cậu muốn bọn họ ở lại làm việc cho cậu hay là muốn tôi tìm người khác? Tôi nói trước này, phong cách làm việc của nhà họ Hoắc thường rất mạnh mẽ, có thể không hợp với người của tôi. Nếu bắt bọn họ làm việc cùng nhau thì có thể sẽ phát sinh rất nhiều mâu thuẫn, không tốt cho sự phát triển của công ty. Vậy nên tôi đề nghị cậu chọn một trong hai, giữa tôi và nhà họ Hoắc", Hoắc Khải nói.

Hoắc Giai Minh "a" một tiếng, nhưng cậu ta không do dự gì quá nhiều, nói ngay: "Vậy thì đương nhiên là tôi sẽ chọn người của anh rồi. Nói thật là tôi cũng không thích người nhà tôi cho lắm, bọn họ làm việc độc đoán quá. Vậy thì anh giúp tôi tìm người nhé anh Lý".

"Được, tôi sẽ tìm mấy người tài đã quen với nước ngoài cho cậu. Cậu nghĩ cách đuổi người nhà họ Hoắc trước đi, kẻo đến lúc người của tôi tới lại xung đột với nhau", Hoắc Khải nói.

"Được, chuyện này cứ giao cho tôi!", Hoắc Giai Minh vỗ ngực nói.

Mặc dù cậu ta không hiểu biết gì về chuyện kinh doanh, nhưng vẫn có quyền lực rất lớn trong công ty mà mình đã sáng lập ra. Nhà họ Hoắc sẽ không tùy tiện can thiệp vào chuyện làm ăn của con cháu trong gia tộc, điều kiện tiên quyết là không được vượt ra khỏi phạm vi của gia tộc, nếu không thì sẽ tương đương với việc tự rời khỏi gia tộc, sau này nhà họ Hoắc sẽ không trợ giúp gì nữa, thậm chí còn chèn ép trong những trường hợp cần thiết.

Doanh nghiệp gia đình chính là như thế, anh có thể nói rằng bọn họ rất hẹp hòi, cũng có thể nói là bọn họ khống chế quyền lực rất gắt gao.

Nhưng bất kể thế nào thì sự khống chế chủ chốt của doanh nghiệp gia đình cũng luôn được phân chia theo hai cực.

Như nhà họ Hoắc thì là sự tập trung quyền lực, lúc trước Hoắc Khải chỉ tùy tiện nói một câu thôi là cả nhà họ Hoắc đều phải nghe lời.

Còn nhà họ Lý thì lại là điển hình cho môt kiểu khác, đến cả mệnh lệnh của bà cụ mà những người bên dưới còn dám bằng mặt không bằng lòng. Các chi nắm giữ các sản nghiệp khác nhau, mỗi người đều có quyền lực nhất định, bọn họ mà hợp sức lại với nhau thì gia chủ cũng chẳng còn đáng sợ nữa.

Gia tộc như thế, nói dễ nghe thì là cân bằng, không để xảy ra tình trạng chuyên quyền.

Nhưng khi mà người lãnh đạo không có quyền lên tiếng tuyệt đối thì phải dẫn dắt như thế nào?

Sự suy thoái của nhà họ Lý có một phần lớn là bởi vì nguyên nhân này, chứ không phải chỉ là vấn đềsuy tàn của chi chính.

Bởi vì đã quen với bầu không khí của nhà họ Hoắc rồi nên Hoắc Khải mới không muốn nhúng tay vào nhà họ Lý.

Muốn chỉnh đốn lại một gia tộc như vậy thì thực sự rất phiền toái, không biết sẽ đắc tội với bao nhiêu người, ngay cả lúc ngủ cũng có thể bị người lấy gậy nện vào đầu.

Hoắc Khải không phải kẻ ngốc, sao anh lại muốn nhúng tay vào cái gia tộc rối loạn như vậy được.

Nếu bà cụ không dùng vụ ám sát năm đó làm điều kiện trao đổi thì còn lâu anh mới đồng ý.

Nhắc tới vụ ám sát ấy, đến giờ bên phía nhà họ Lý vẫn chưa ra manh mối gì có giá trị.

Không biết bà cụ tìm người từ chỗ nào nữa, hiệu suất chậm đến mức khiến Hoắc Khải cảm thấy đau đầu.

Nếu trở mặt với nhà họ Lý thì anh cảm thấy tiếc cái bia đỡ đạn ấy, không trở mặt thì người ta lại cứ giở trò kéo dài thời gian với anh.

Hoắc Khải lắc đầu không nghĩ nữa.

Vụ ám sát vô cùng rắc rối, không biết dính dáng đến bao nhiêu người và gia tộc, nhà họ Lý tốn sức điều tra cũng là điều có thể hiểu được.

Hiện tại anh không thể dồn hết tâm trí vào chuyện ấy được, mỗi một bước trong kế hoạch của anh đều vô cùng quan trọng.

Kết thúc cuộc gọi với Hoắc Giai Minh, Hoắc Khải hơi do dự rồi không lên máy bay nữa.

Anh lấy điện thoại ra gọi vào một dãy số đã cất kỹ trong trí nhớ bao lâu nay.

Lúc này, tại một trường cấp ba tư nhân nào đó trong nước, một người đàn ông cao lớn đang dạy lịch sử cho học sinh.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, khiến anh ta phải dừng lại.

Anh ta chậm rãi quay đầu lại, nhìn chiếc điện thoại cục gạch đặt trong ngăn bàn.

Anh ta luôn mang hai chiếc điện thoại trên người, một chiếc là dùng để liên lạc với người nhà và đồng nghiệp, chiếc còn lại tuy rằng chưa từng đổ chuông, nhưng lúc nào nó cũng trong trạng thái khởi động.

Người nhà và đồng nghiệp của anh ta đều cảm thấy khó hiểu, không có ai liên lạc với dãy số này thì vì sao còn giữ nó làm gì?

Từ trước tới nay anh ta không giải thích gì cả, bị hỏi nhiều thì chỉ nói là mình đang chờ một người.

Còn người đó là ai và tìm anh ta làm gì thì anh ta giữ kín như bưng.

Lúc này có người gọi vào chiếc điện thoại cục gạch ấy, người đàn ông này lập tức ấn nút bất máy, giọng nói của anh ta vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh: "A lô?"

"Tập hợp đội ngũ lại. Chuyện mà các anh phải làm rất đơn giản, đó là phát triển một công ty, sau đó giành quyền khống chế công ty đó. Tôi sẽ gửi địa chỉ công ty và người cần liên lạc qua tin nhắn".

"Được", người đàn ông không dài dòng gì cả, trực tiếp tắt máy luôn.

Sau đó anh ta cất chiếc điện thoại cục gạch ấy vào trong túi rồi đi ra khỏi phòng học.

Các học sinh nghệt mặt ra, đã hết tiết học đâu nhỉ?

Một học sinh bạo gan hỏi: "Thưa thầy, thầy đi đâu vậy?"

Người đàn ông ấy dừng bước lại, nhìn học sinh ấy rồi mỉm cười nói: "Thầy phải đi làm chuyện mà mình thực sự cần phải làm".

Sau đó anh ta cứ thế bỏ đi, không hề quay đầu lại nữa.

Để các học sinh ngồi trong phòng học mà chẳng biết phải làm gì.

Ở đầu bên kia, Hoắc Khải cất điện thoại vào túi, trên mặt hiện lên nụ cười.

"Cái tên này, tính cách chẳng thay đổi chút nào cả", anh nói.

Người đàn ông ấy tên là Cổ Ngôn Tài.

Trước khi bước vào thị trường cổ phiếu để rèn luyện bản thân, Hoắc Khải chỉ kinh doanh bình thường.

Mọi ngành nghề anh đều dính dáng đến ít nhiều, có một người luôn song hành cùng anh như Vương Vũ Hành, đó chính là Cổ Ngôn Tài.

Anh ta vô cùng thông minh, có tài năng bẩm sinh về các con số. Bất cứ chuyện gì liên quan đến các con số là anh ta đều có thể nhớ kỹ, hơn nữa cực kỳ nhanh nhạy trong việc chớp thời cơ làm ăn.

Thiếu sót duy nhất của anh ta là sự kém linh hoạt.

Anh ta quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức suy nghĩ bất cứ một chuyện gì cũng giống hệt một cỗ máy.

Người như vậy sẽ không mắc sai lầm, nhưng lại thiếu đi sự ứng biến.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa anh ta và Hoắc Khải nằm ở chỗ Hoắc Khải không hề cứng nhắc, anh có thể dùng một trăm cách khác nhau chỉ để làm một chuyện.

Còn Cổ Ngôn Tài thì chỉ lựa chọn cách tốt nhất trong số đó, những cách khác anh ta sẽ bị anh ta loại bỏ hết.

Anh ta nói rằng cách ấy là sự lựa chọn tối ưu sau khi phân tích, nếu xảy ra vấn đề thì có thể căn cứ vào tình huống lúc đó để cân nhắc đối sách. Không thể bởi vì sợ thất bại mà đi tốn sức vào những phương pháp có xác suất thấp, như vậy sẽ chỉ làm tăng khối lượng công việc, không có lợi cho việc đẩy nhanh hiệu suất công việc.

Phong cách làm việc ấy không mấy phù hợp với cái thời đại thích có đủ mọi kế hoạch ABCDEFG để dự phòng như hiện giờ.

Rất có thể một số lãnh đạo cố chấp sẽ không thích phong cách ấy của anh ta.

Nhưng Hoắc Khải không nghĩ như thế, anh chỉ biết là Cổ Ngôn Tài có năng lực, anh ta không mắc sai lầm trong công việc thì vì sao phải chê bai anh ta?

Chẳng ai quy định rằng lúc nào cũng phải có bảy, tám phương án dự phòng. Cẩn thận là tốt, nhưng quá cẩn thận thì lại không hay.

Trên thương trường những năm đó, Hoắc Khải và Cổ Ngôn Tài đánh đâu thắng đó, tựa như một thanh kiếm sắc bén.

Chỉ cần bọn họ muốn, bất cứ một mối làm ăn nào hay một ngành nghề nào cũng có chỗ đứng cho bọn họ, hơn nữa còn làm tốt hơn bất cứ ai.

Trong thị trường chứng khoán, nhóm Vương Vũ Hành và Hoắc Khải là tổ hợp Địa Phủ, khiến thị trường chứng khoán thứ cấp chỉ nghe tin thôi là đã khiếp vía.

Còn trên mặt trận kinh doanh truyền thống, nhóm của Cổ Ngôn Tài gọi là Thiên Cơ.

Không phải là Thiên Cơ trong "thiên cơ không thể tiết lộ", mà là Thiên Cơ trong "nắm giữ thiên cơ".

Điểm khác biệt lớn nhất với tổ hợp Địa phủ nằm ở chỗ đội ngũ Thiên Cơ là niềm khao khát của mọi công ty.

Có người muốn kết bạn với bọn họ, có người muốn làm ăn với bọn họ, nhưng không ai muốn làm kẻ địch với bọn họ.

Nhưng khi Hoắc Khải cho rằng anh đã hiểu biết cặn kẽ về thị trường, anh đã giải tán đội ngũ Thiên Cơ. Theo mệnh lệnh của anh, các thành viên trong nhóm chia nhau ra, mỗi người một nghề, che giấu danh tính.

Có người ăn nên làm ra, có người sống rất bình dị, nhưng không ai quên rằng năm đó mỗi người đều có một chiếc điện thoại riêng biệt, đợi ai đó gửi tin nhắn cho bọn họ.

Bọn họ muốn tập hợp lại đội ngũ Thiên Cơ, muốn tổ hợp vô địch ấy nắm giữ thiên cơ một lần nữa, dẫn dắt hướng phát triển của tương lai!

Kể từ khi đội ngũ giải tán đến giờ đã được bốn năm rồi. Trong bốn năm ấy, đây là lần đầu tiên Hoắc Khải gọi cho Cổ Ngôn Tài.

Bọn họ chẳng hàn huyên gì với nhau, cũng chẳng nói những câu dư thừa, chỉ đơn giản là giao việc và chấp hành.

Không cần hỏi lý do, cũng không cần hỏi phải làm thế nào, anh nói, tôi làm, thế là đủ rồi.

Đây cũng là một con bài chưa lật của Hoắc Khải, có đội ngũ Thiên Cơ xâm nhập vào công ty của Hoắc Giai Minh, công ty nước ngoài này nhất định sẽ trỗi dậy trong một khoảng thời gian ngắn nhất.

Điều này có nghĩa là kế hoạch nhằm vào nhà họ Hoắc của Hoắc Khải đang bắt đầu triển khai.

Cũng đồng nghĩa với thực hiện bước đầu tiên đầy kiên định cho suy nghĩ tạo dựng một gia tộc lớn mạnh mới, phá vỡ gông xiềng của bản thân anh!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 420: Không Ngừng Tung Chiêu

Hiện tại, Hoắc Khải đã thu thập được trong tay mình khá nhiều tài nguyên: anh có công ty Hi Vọng Mới làm ăn ổn định, có mạng lưới quan hệ của Miêu Nhất Khoa và những nhân vật quan trọng khác, có lá chắn dựng lên từ quan hệ lợi dụng lẫn nhau đối với nhà họ Lý, còn có nhà họ Cơ như bù nhìn dưới sự điều khiển của anh. Nhưng điều mà anh mong đợi nhất không nằm trong những thứ này, mà chính là công ty mới thành lập ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh.

Đối với công ty này, Hoắc Khải thậm chí còn cài vào đó tay trong của mình, chính là đội ngũ Thiên Cơ được một tay anh bồi dưỡng trong quá khứ.

Cả đội Thiên Cơ và đội Địa Phủ đều là những đội ngũ hàng đầu trên thế giới, cũng là một trong số ít những quân bài tẩy có trong tay của Hoắc Khải.

Đã phải sử dụng đến quân bài tẩy này, nếu như mọi chuyện còn thất bại, đây sẽ là đả kích lớn nhất đối với anh.

Vì muốn đối đầu với nhà họ Hoắc nên Hoắc Khải mới phải bất đắc dĩ sử dụng đến quân bài tẩy này, bởi nếu không làm như vậy thì cũng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Anh muốn giúp công ty của Hoắc Giai Minh phát triển, hơn nữa còn phải phát triển đến mức có thể khiến cho nhà họ Hoắc chú ý đến, sau đó nhân cơ hội tiếp cận sâu hơn vào nhà họ Hoắc.

Đợi đến lúc đó, toàn bộ kế hoạch của anh mới thật sự đi được đến bước mấu chốt.

Phải dùng công ty này để làm rung chuyển toàn bộ nhà họ Hoắc!

Tất cả mọi việc đều phải được tiến hành một cách bí mật, bởi vì bản thân anh vẫn chưa nắm chắc phần thắng, nên tuyệt đối không thể để cho

bất kỳ ai phát hiện ra. Ngay cả Hoắc Giai Minh cũng vậy, Hoắc Khải không có ý định nói với cậu ta bất cứ điều gì.

Hoắc Giai Minh là người rất đơn thuần, không thích quan tâm đến việc kinh doanh, nên chắc chắn sẽ không phải là người kiểm soát công ty trong tương lai. Nhưng cũng chính vì cậu chàng này quá đơn thuần nên sẽ không thể giữ được bí mật gì quan trọng.

Có thể cùng cậu ta làm bạn, nhưng không thể cùng cậu ta làm tri kỉ.

Tri kỉ là những người có thể biết được tất cả mọi thứ về đối phương. Nếu như anh cùng với Hoắc Giai Minh trở thành tri kỉ, thì không quá ba ngày, tất cả các bí mật của Hoắc Khải đều sẽ bị phơi bày.

Có thể cậu ta chỉ là vô ý, nhưng cho dù có vô ý thì cũng không thể chấp nhận được.

Nói tóm lại, hiện tại Hoắc Giai Minh chỉ là một nhân vật bị lợi dụng, tất nhiên sau khi mọi chuyện xong xuôi thì Hoắc Khải sẽ bồi thường thích đáng cho cậu ta, tuyệt đối không qua cầu rút ván.

Đồng thời, sau khi sắp đặt chuyện ở công ty nước ngoài của Hoắc Giai Minh xong, Hoắc Khải vừa đi về phía máy bay vừa suy nghĩ cách tiến hành bước tiếp theo.

Trước mắt đã thu hoạch được rất nhiều tài nguyên, nên cần phải làm được nhiều việc hơn nữa.

Việc điều tra của nhà họ Lý sẽ không có kết quả chỉ trong một thời gian ngắn, vì vậy anh nghĩ mình phải tự mình thực hiện. Suy cho cùng, ngay từ ban đầu anh chỉ định dùng nhà họ Lý làm lá chắn mà thôi.

Bất luận trong quá trình điều tra có phát sinh vấn đề gì, thì anh đều sẽ đẩy hết lên đầu của nhà họ Lý.

Thư điện tử được gửi đến từ cao thủ máy tính ẩn danh cũng có thể được xem như là một phần manh mối, cho phép Hoắc Khải tìm hiểu sâu thêm về

quá khứ của nhà họ Hoắc.

Nhưng những điều này vẫn chưa đủ, anh cần phải có những manh mối rõ ràng hơn nữa.

Vương Vũ Hành...

Sau khi suy nghĩ một chút, Hoắc Khải tạm thời bỏ qua kế hoạch sử dụng Vương Vũ Hành.

Nhóm Vương Vũ Hành hiện đang làm theo chỉ dẫn của anh để khuấy đảo tình hình thị trường chứng khoán thứ cấp, nếu cử họ đi làm việc khác vào thời điểm này thì sẽ mất nhiều hơn được.

Hoắc Khải cần họ kiếm tiền từ thị trường chứng khoán thứ cấp càng nhiều càng tốt, chờ đến khi phát sinh việc cần giao dịch với nhà họ Hoắc, họ có thể đưa ra đủ tiền để tấn công nhà họ Hoắc trên góc độ vốn.

Điều này không dễ thực hiện. Có rất nhiều kẻ săn mồi trên thị trường chứng khoán, và rất nhiều tổ chức tiền nóng khác nhau đang cạnh tranh để giành lấy thị trường. Ngay cả đối với Vương Vũ Hành, muốn cắt đứt huyết mạch của đối thủ cũng không phải là điều dễ dàng.

Khi số vốn còn ít, với khả năng của đội ngũ Địa Phủ, họ có thể làm tốt mọi thứ, nên việc tăng trưởng lợi nhuận cũng không quá khó.

Nhưng khi số vốn đủ lớn, những người không giỏi bằng họ sẽ bắt đầu phải dè chừng.

Những người đó nhất định sẽ thành lập một liên minh với mục đích đánh bại đội ngũ Địa Phủ, ngăn không cho đội ngũ đang phát triển mạnh trên thị trường chứng khoán thứ cấp này có thời gian nghỉ ngơi.

Nguy cơ có mặt ở khắp mọi nơi, chỉ có điều nó vẫn chưa xuất hiện rõ ràng mà thôi.

Vì vậy, anh phải tiết kiệm năng lượng cho bọn họ, đây mới là cách làm đúng đắn.

Nhưng nếu không sử dụng Vương Vũ Hành thì anh có thể sử dụng quân bài nào đây?

Có một vài quân bài mà Hoắc Khải có thể sử dụng, nhưng anh lại không muốn sử dụng nó.

Không phải là anh không có sẵn những quân bài tẩy khác, chỉ có điều những quân bài đó đều rất quan trọng, sau khi sử dụng thì sẽ rất khó để có thể thu lại.

Nhưng nếu như bây giờ anh không dùng, sợ rằng tương lai muốn dùng đến thì cũng đã quá muộn.

Sau khi lên máy bay, tiếp viên đến nhắc: "Quý khách vui lòng thắt dây an toàn và tắt điện thoại di động. Máy bay sẽ cất cánh sớm".

Nhìn nhân viên mặt đất đang bận rộn bên ngoài cửa sổ, cuối cùng Hoắc Khải cũng hạ quyết tâm. Trước khi máy bay cất cánh, anh đã gửi đi một vài tin nhắn. Sau khi những tin nhắn đó đã được gửi đi, Hoắc Khải mới tắt máy, khẽ thở dài.

Mục đích ban đầu của những quân bài tẩy này là tạo ra đường lui cho những người trong gia tộc trong trường hợp gia tộc gặp phải cảnh bí bách.

Thật không ngờ lại có một ngày, anh phải dùng đến chúng để đối phó với chính nhà họ Hoắc, gia tộc của anh.

Thế gian này đúng là vô thường.

Từ khi ngày đó bắt đầu, ở khắp các công ty trong và ngoài nước đều có những người từ các vị trí khác nhau đã lần lượt từ chức. Sau khi từ chức, một số người thì đi nghỉ, còn một số người khác thì về nước làm việc.

Bất kể bọn họ lúc ấy đang làm gì, thì chỉ trong vòng mấy tháng sau đó, những người này đều làm cùng một việc.

Việc đó chính là tham gia vào công ty của nhà họ Hoắc.

Nhà họ Hoắc vẫn trao đi quyền hạn và địa vị đáng kể cho những người mới từ bên ngoài, thậm chí còn là nhiều vị trí cốt cán. Con cháu trong gia tộc còn không có quyền nói nặng với những người này.

Đây là phong cách làm việc mà Hoắc Khải đã để lại, chỉ cần có năng lực, thì cho dù bạn xuất thân từ đâu, nhà họ Hoắc đều cần đến sự giúp đỡ của bạn.

Hơn nữa, những người gia nhập vào công ty của nhà họ Hoắc sau này cũng đều chỉ có một mục đích, đó chính là hết sức mình cố gắng leo lên cao.

Số lượng nhân sự mới từ bên ngoài gia nhập vào công ty của nhà họ Hoắc hàng năm ít nhất là vài trăm người. Một số sẽ sớm bị loại bỏ, số còn lại sẽ tiếp tục bị sàng lọc trong một môi trường cực kì khốc liệt. Chỉ chưa đầy năm phần trăm số người trong số đó có thể leo lên tới bậc trung. Người có thể leo lên tới đỉnh, tỉ lệ cùng lắm cũng chỉ có một phần ngàn!

Hoắc Khải không đưa ra chỉ thị thứ hai cho bọn họ. Trước khi thời cơ chín muồi thì chỉ cần thực hiện từng bước chậm rãi theo kế hoạch là được.

Sau khi trở về, Hoắc Khải cũng không muốn làm rối ren mọi chuyện lên thêm nữa.

Anh đã chuyên tâm dốc sức trợ giúp Cơ Hương Ngưng sắp xếp cho xong công việc của văn phòng chi nhánh thứ hai. Không thể không nói, năng lực làm việc của Hoắc Khải đúng là quá mạnh mẽ.

Với sự giúp đỡ của anh, báo cáo tài chính hàng quý của văn phòng chi nhánh thứ hai đã tăng 300% so với cùng kỳ, đó là do đã có một tháng cải cách và điều chỉnh sâu trong giai đoạn đầu, và một nửa còn lại của tháng dành ra cho việc hội nhập kinh doanh.

Nói cách khác, anh chỉ mất một tháng rưỡi để hoàn thành công việc mà sẽ không ai khác có thể làm được trong vòng hai hoặc ba năm.

Có thể đạt được bước tiến này, không chỉ vì Hoắc Khải nắm bắt cực kỳ chính xác xu thế và am hiểu thị trường, mà còn bởi vì người nhà họ Cơ đã nhìn thấy lợi ích mà anh mang lại, sau đó nghiêm khắc ra lệnh cho mọi người phải tuân theo mọi chỉ thị của anh.

Từ tổng giám đốc Cơ Hương Ngưng cho đến mọi nhân viên dưới quyền của Hoắc Khải đều làm việc theo yêu cầu của anh.

Công việc quản lý của Cơ Hương Ngưng tại văn phòng chi nhánh thứ hai này không có quá nhiều. Thay vào đó, người kiểm soát thực tế bây giờ chính là Hoắc Khải.

Chẳng qua Hoắc Khải không sở hữu cổ phần trong công ty, nên anh chỉ đảm nhiệm chức vụ phó tổng giám đốc.

Không ít người cảm thấy bất công cho anh, vì họ cảm thấy khả năng của Hoắc Khải thật phi thường. Nhà họ Cơ lẽ ra phải quyết liệt trao cho anh một số cổ phần, nếu không thì thật đáng tiếc.

Người nhà họ Cơ cũng đang cân nhắc đến chuyện này, nhưng chưa dám dễ dàng đưa ra quyết định.

Tất cả đều bởi vì Hoắc Khải quá lợi hại. Anh là người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An, và mạng lưới quan hệ của anh lớn đến mức ngay cả nhà họ Cơ cũng phải khiếp sợ.

Cho người này nắm cổ phần thì liệu bọn họ có tạo ra một Cơ Hương Ngưng thứ hai hay không?

Không, người này đáng sợ hơn Cơ Hương Ngưng rất nhiều.

Cơ Hương Ngưng chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ được Hoắc Khải hỗ trợ, nếu như không có Hoắc Khải, một đứa trẻ thuộc về nhánh phụ như cô ấy sẽ chẳng là gì trong nhà họ Cơ cả.

Hoắc Khải thì khác, một khi người này nắm trong tay quá nhiều quyền hạn thì nhà họ Cơ sẽ khó lòng mà kiểm soát.

Phong độ của Hoắc Khải càng tốt thì nhà họ Cơ lại càng sợ hãi anh.

Ngược lại, những người phụ thuộc vào anh lại càng không thể tách rời khỏi anh.

Bao gồm Cơ Hương Ngưng, Cơ Xuyên Hải, thậm chí cả một vài người trong dòng chính có liên hệ với bọn họ cũng vậy.

Thời gian trôi qua nhanh như tên bắn, mất một năm thì Hoắc Khải bước đầu có được sự ủng hộ của nhà họ Cơ.

Có thể rất nhiều người còn chưa nhận ra rằng anh đã trở thành một người không thể thiếu trong công ty của nhà họ Cơ.

Cơ Hương Ngưng là người duy nhất biết tham vọng của Hoắc Khải, nhưng cô ấy không chắc chắn về điều đó, thậm chí cô ấy còn không dám nghĩ về nó.

Mục đích của người này không chỉ là ủng hộ cô ấy lên làm chủ tịch, mà còn muốn khống chế hoàn toàn nhà họ Cơ?

Chính xác mà nói, Cơ Hương Ngưng còn cảm thấy rằng tham vọng của Hoắc Khải không chỉ giới hạn ở điều đó.

Nhà họ Cơ chỉ là bàn đạp, hoặc cũng có thể nói là công cụ của Hoắc Khải. Điều mà Hoắc Khải muốn thực tế còn vượt xa sức tưởng tượng của cô ấy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 421: Con Đường Tương Lai

Mặc dù Cơ Hương Ngưng vẫn chưa lường hết được khả năng của Hoắc Khải, nhưng vì cô ấy biết chắc tham vọng của Hoắc Khải còn vượt xa cả mong đợi, nên lại càng mong muốn được hợp tác sâu hơn với anh.

Tốt nhất là... không bao giờ tách rời.

Về suy nghĩ này, rốt cuộc là vì lợi ích của gia tộc hay vì điều gì khác, chắc chỉ bản thân cô ấy mới hiểu.

Đã một năm rưỡi kể từ khi Hoắc Khải sống lại, trong khoảng thời gian đó, năng lực của anh đã tác động vào tâm lý của Cơ Hương Ngưng một cách không thể tưởng tượng nổi.

Từ trước đến nay, Cơ Hương Ngưng chưa từng gặp người nào lợi hại như anh. Bất luận là nam hay nữ, già hay trẻ, tất cả những người khác đều như nhau.

Theo quan điểm của Cơ Hương Ngưng, không có việc gì mà Hoắc Khải không giải quyết được, bất cứ vấn đề gì khiến cô ấy đau đầu, chỉ cần giao việc đó cho anh thì chỉ trong vài phút là anh đã có thể đưa ra được giải pháp phù hợp.

Loại năng lực này đã không còn là thứ có thể mô tả một cách dễ dàng bằng các tính từ đơn lẻ, đó là một tập hợp của hầu hết tất cả các lợi thế trong cùng một cá thể.

Đôi khi Cơ Hương Ngưng tự hỏi, cậu chủ nhà họ Lý này có thật sự đã trở mình chỉ sau một lần ngã đập đầu và mất trí nhớ hay không? Hay tất cả chỉ là sự ngụy trang của anh, còn thực tế thì anh vốn là một thiên tài?

Cho dù như thế nào, bây giờ Cơ Hương Ngưng càng ngày càng cảm thấy hối hận về quyết định của mình, chính là cái quyết định để Ninh Thần kết hôn với đứa con hoang của nhà họ Lý thay cho cô ấy.

Nếu như không có Ninh Thần, thì bây giờ người ngày ngày ở bên cạnh Hoắc Khải phải là cô ấy, và cô ấy cũng sẽ không cần phải lo lắng một ngày nào đó anh có thể rời đi.

Nghĩ đến đây, Cơ Hương Ngưng lại bất giác tự hỏi, nếu như cô ấy có thể trở thành vợ của anh thì...

Ý nghĩ này khiến cho cô ấy đỏ mặt và tim đập mạnh, nhưng đồng thời cũng khiến cho cô ấy cảm thấy một sự phấn khích khó tả.

Điều này có thể không?

So với Ninh Thần, vóc dáng và gương mặt của cô ấy không hề thua kém, hơn nữa gia cảnh và năng lực bản thân đều mạnh hơn, từ nhỏ đã có nhiều lợi thế. Vậy thì có gì mà không thể kia chứ?

Lý do duy nhất khiến Cơ Hương Ngưng không thể làm điều này là vì Ninh Thần đã phải chịu đựng nhiều năm đau khổ vì cô ấy, bất kể chỉ vì cảm thấy tội lỗi trong quá khứ hay lòng biết ơn tận sâu bên trong, cô ấy đều không thể phản bội tình bạn giữa bọn họ.

Hoắc Khải thì không cảm nhận được quá nhiều cảm xúc phức tạp từ phía Cơ Hương Ngưng, thậm chí có lúc anh nhìn thấy cô ấy đang nhìn mình chằm chằm, anh cũng không hề nghĩ đến những khía cạnh khác.

Bởi vì trước đây, Cơ Hương Ngưng rất ghét Lý Phong.

Hoắc Khải từng rất chắc chắn rằng mình là một người đàn ông hấp dẫn, nhưng sau khi thay đổi gương mặt và cơ thể, anh không bao giờ nghĩ đến điều đó nữa.

Đầu tiên là do sự thay đổi về cơ thể đã khiến cho suy nghĩ của anh thay đổi, thứ hai là do anh nhận ra hiện bản thân đã bước qua giai đoạn cần theo đuổi sự quyến rũ nam tính.

Sự phát triển nhanh chóng của văn phòng chi nhánh thứ hai nhà họ Cơ đã khiến cho uy tín của Hoắc Khải trong công ty ngày một tăng lên, đồng

thời, công ty Hi Vọng Mới cũng đã tiến đến giai đoạn phát triển tiếp theo.

Các gói giảm cân hàng loạt, từ thuốc giảm cân đến thực phẩm giảm cân, lại còn có dụng cụ thể thao, đồ uống không calo,... một chuỗi sản phẩm hoàn chỉnh đã được hình thành.

Dựa trên chuỗi sản phẩm này, công ty đã hợp tác với ngành chuyển phát nhanh, ngành vận tải đường sắt, ngành quảng cáo, ngành thể dục thẩm mỹ và ngành làm đẹp.

Ninh Thần mỗi ngày đều rất bận rộn, số lượng khách hàng tiếp xúc với công ty để tìm kiếm lợi ích chung càng lúc càng đông, thân là tổng giám đốc công ty, cô phải tiến hành sàng lọc từng đối tác một.

Bởi vì Hoắc Khải đã từng nhắc nhở cô rằng, trên đời này có hai thứ luôn luôn thay đổi, và cũng có hai thứ không thay đổi.

Hai thứ luôn luôn thay đổi, một là sở thích, hai là tâm tư con người.

Còn hai thứ sẽ không thay đổi, một là danh tiếng đã mất, hai là cơ hội đã bỏ lỡ.

Tiền có thể kiếm mãi cũng không hết, nhưng nếu bởi vì nóng lòng kiếm tiền mà bỏ qua việc duy trì danh tiếng, thì chắc chắn sẽ bỏ lỡ nhiều cơ hội. Những thứ này một khi đã mất đi rồi thì rất khó tìm lại được.

Con người thường nhớ rất rõ những thứ tồi tệ.

Chỉ cần để cho bọn họ nhìn thấy mình làm việc sai trái một lần, thì mãi mãi mình sẽ là thứ tồi tệ trong mắt của bọn họ.

Ninh Thần cảm thấy những lời này rất đúng đắn, nên việc cô lựa chọn đối tác cũng vô cùng khắt khe.

Bất kỳ ai đã từng mắc sai lầm trong trải nghiệm khách hàng đều bị loại ngay từ đầu. Những đối tác có thể ở lại trong vòng đàm phán đều là những người giỏi nhất.

Ninh Thần luôn luôn ghi nhớ những gì mà Hoắc Khải đã nói. Bọn họ bán sản phẩm, thực chất là bán cho khách hàng dịch vụ và sự tin tưởng. Khách hàng phải tin tưởng bọn họ trước khi muốn mua sản phẩm của bọn họ, nên bọn họ không thể dễ dàng phản bội lòng tin của khách hàng.

Nếu có thể trở thành một công ty theo đuổi sự hài lòng về trải nghiệm của khách hàng, thì sự phát triển của công ty Hi Vọng Mới sẽ ngày càng trở nên thịnh vượng hơn.

Ngày nay, các kênh bán sản phẩm đã được mở rộng một cách có trật tự, không cần phải làm gì đặc biệt thì cũng sẽ người tự chủ động đến để đề nghị hợp tác.

Ninh Thần lại nhớ tới điều thứ ba mà Hoắc Khải nói, chính là phải có ý thức đối với những nguy cơ tiềm tàng có thể xảy ra.

Khi một công ty muốn thay đổi, thì phải chọn lúc công ty đang ở thời kì phát triển tốt nhất.

Trong thời kì này, mọi người đều đang có động lực và công ty cũng có đủ dòng tiền. Nếu không tìm kiếm sự thay đổi vào lúc này thì còn đợi đến khi nào?

Chờ đến khi công ty xuống dốc và lòng người sóng gió thì mới muốn thay đổi? Trong trường hợp không thành công, nó sẽ biến thành một sự thất bại hoàn toàn, không có bất kỳ khả năng nào để vực dậy.

Nếu muốn phát triển thành một doanh nghiệp lớn, điều quan trọng nhất không phải là kiếm được nhiều tiền hơn. Thay vào đó, phải cố gắng tồn tại càng lâu càng tốt.

Bởi vì chỉ khi tồn tại đủ lâu, những đối thủ mới có nhiều cơ hội phạm phải sai lầm hơn, mà phạm phải sai lầm càng nhiều lần, họ sẽ càng dễ bị đào thải theo thời gian.

Thời gian là thứ khiến cho bất cứ ai cũng phải sợ hãi.

Trước mắt, công ty Hi Vọng Mới có rất nhiều con đường để phát triển trong tương lai. Trong những con đường đó, Ninh Thần cảm thấy đặc biệt chú ý đến hai con đường.

Một là ý tưởng mà cô và một các nhân viên cốt cán của công ty đã cùng nhau thảo luận, đó là xây dựng một chuỗi công nghiệp thực phẩm lấy nền tảng là thực phẩm giảm cân và đồ uống không calo. Ý tưởng này chính là muốn chi nhánh Ất Sửu hoạt động độc lập giống như chi nhánh Giáp Tử.

Tách ngành thực phẩm và đồ uống ra khỏi chi nhánh Giáp Tử, tiến hành phát triển dòng sản phẩm này một cách chuyên sâu hơn.

Con đường này rất tốt. Theo báo cáo tăng trưởng ngành hàng năm, ngành dịch vụ ăn uống có tốc độ tăng trưởng ổn định nhất trong những năm gần đây. Nhiều ngành công nghiệp tăng hoặc giảm mạnh, có lúc thăng lúc trầm và không có đường cong tăng trưởng ổn định. Chỉ có ngành cung cấp dịch vụ ăn uống là vẫn tăng đều, không có dấu hiệu suy giảm.

Bất kể nền kinh tế đang trong tình trạng tốt hay xấu, thì vấn đề ăn uống luôn được đặt lên hàng đầu, đặc biệt là khi hiện nay con người ngày càng chú trọng đến việc giữ gìn sức khỏe, yêu cầu về chế độ ăn uống ngày càng cao.

Xây dựng một tập đoàn công nghiệp thực phẩm sẽ có rất nhiều tiềm năng phát triển.

Ngoài con đường này, có một con đường phát triển khác cũng khiến cho Ninh Thần do dự, đó là tiếp tục mở rộng ngành công nghiệp giảm cân.

Trong đó, điểm mấu chốt chính là tập trung vào việc phát triển ngành thể dục thẩm mỹ, khuấy động thị trường này.

Tốc độ phát triển của ngành này hiện nay cũng rất tốt, ngày càng có nhiều người trẻ tham gia vào xu thế này, nhưng vấn đề lớn nhất của bọn họ chính là mức độ phổ biến sẽ rất dễ giảm sút.

Bởi vì mọi người sẽ dần trở nên lười biếng. Đến lúc đó, muốn bắt bọn họ bước ra khỏi cửa cũng giống như đang muốn giết bọn họ vậy.

Hoắc Khải gợi ý rằng cô có thể hợp tác với các công ty có danh mục phát triển ngành thực tế ảo VR, tạo ra khái niệm thể dục trực tuyến.

Loại hình thể dục trực tuyến này sẽ dựa vào kính VR để giúp khách hàng có thể rèn luyện sức khỏe trong khi luôn ở nhà. Có thể tham gia với nhiều người, biến thành một hoạt động thể dục tập thể. Thông qua thị giác và thính giác, giao tiếp xã hội đều có thể được hoàn thành cùng một lúc.

Thể dục trực tuyến có thể giải quyết nhu cầu của những người trẻ không muốn đi ra ngoài nhưng vẫn muốn rèn luyện sức khỏe.

Nhưng con đường phát triển này rắc rối hơn, vì cần nhiều tiền để mua thiết bị, sau đó phân phát đến tận nhà người tham gia hoạt động để họ có đủ thiết bị tập luyện.

Ngoài ra, ngành công nghiệp thực tế ảo VR vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, mức độ mô phỏng cần tiếp tục được cải thiện, ít nhất thì sau khi mọi người đeo kính không được hiển thị phần khung có liên quan đến thiết bị trong tầm nhìn. Nếu như vậy thì sẽ chẳng còn gì thử thách nữa.

Nhìn chung, đây là con đường cần phải đốt tiền nhiều hơn và có rủi ro rất lớn, nhưng tiềm năng phát triển vô cùng cao.

Bởi vì đây không chỉ là phát triển ngành thể dục thẩm mỹ, mà còn là sự đầu tư vào hai ngành: ngành công nghiệp thực tế ảo VR và ngành quan hệ công chúng. Một khi thành công, tài nguyên sẽ ngay lập tức nhân lên gấp ba lần, cao hơn nhiều so với tiềm năng phát triển của ngành thực phẩm thuần túy.

Mọi người đều biết rằng VR nhất định sẽ trở thành xu hướng trong tương lai. Bao gồm nhiều trò chơi và phim ảnh, tất cả các công ty đều đang muốn tiếp cận khía cạnh này gần hơn.

Tuy nhiên, vì lý do công nghệ kỹ thuật nên cho đến nay nó vẫn chưa được tất cả mọi người tiếp nhận.

Nhưng đợi đến khi tất cả mọi người đã tiếp nhận mới bước chân vào thị trường cạnh tranh thì đã quá muộn. Cần phải lập một kế hoạch cụ thể trước.

Trong khi Ninh Thần và những người khác đang nghĩ về hiện tại, thì Hoắc Khải đã nghĩ về tương lai từ rất lâu. Phải lựa chọn như thế nào, đây thật sự là một vấn đề rối rắm.

Vừa hay vào lúc này, Hoắc Khải lại cho Ninh Thần một lựa chọn rất tốt.

Công ty ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh chuyên về ngành công nghiệp thực tế ảo VR, hiện tại cũng đã tiến bộ không ít, chỉ do hạn chế về tài chính mà nhiều thiết bị không có sẵn nên đã làm chậm quá trình nghiên cứu.

Hoắc Khải đã đề nghị Ninh Thần rót vốn vào công ty ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh để giúp cậu ta khai phá ngành công nghiệp thực tế ảo VR, đồng thời thành lập hai chi nhánh Ất Sửu và Bính Dần.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 422: Công Phá Tuyến Phòng Thủ

Chi nhánh Ất Sửu được sử dụng để xây dựng thành một tập đoàn thực phẩm, phát triển ngành công nghiệp thực phẩm.

Chi nhánh Bính Dần thì được sử dụng để cố gắng khai phá sự kết hợp của các ngành thể dục thẩm mỹ, ngành thực tế ảo VR và ngành quan hệ công chúng.

Một bên tham gia phát triển lĩnh vực đã nắm chắc, còn một bên đi khai phá những tiềm năng tương lai, hai bên không hề mâu thuẫn với nhau.

Tất nhiên đây sẽ là một bài kiểm tra lớn về việc sử dụng vốn và làm thế nào để xác định đâu sẽ là trọng tâm trong các cuộc thảo luận về tương lai của công ty Hi Vọng Mới.

Về vấn đề này, Hoắc Khải cũng không can thiệp quá sâu trừ khi có xảy ra sai lầm lớn trong quá trình ra quyết định.

Nếu không, anh vẫn hy vọng rằng những người trong công ty có thể phát triển một cách độc lập.

Chỉ khi những người này trưởng thành thì họ mới có thể giúp ích được cho anh nhiều hơn.

Phải nuôi dưỡng nguồn nhân lực chất lượng, vì Hoắc Khải biết rằng cho dù anh có muốn làm gì thì cũng không thể chỉ dựa vào năng lực cá nhân.

Dù anh có giỏi đến đâu thì năng lực và thời gian của anh cũng có giới hạn, một khi công ty đã phát triển với quy mô đủ lớn thì năng lực cá nhân sẽ trở nên vô cùng nhỏ bé.

Cũng giống như nhà họ Hoắc, hiện tại với khối tài sản hàng trăm tỷ, cần hàng trăm nhân tài chất lượng cao để quản lý, hàng ngàn trụ cột duy trì hệ

thống và hàng chục ngàn nhân sự cấp dưới có động lực để đẩy nhanh tiến độ.

Về phần nhân sự phụ trợ, số lượng đã được mở rộng hơn gấp năm lần.

Mỗi công ty có khối tài sản hàng trăm tỷ đồng đều có hơn hàng chục ngàn công nhân viên, và sức mạnh của biết bao nhiêu con người được tổng hợp lại nhằm duy trì hoạt động bình thường của công ty.

Tại sao các công ty môi giới việc làm lại thịnh vượng cho đến ngày hôm nay? Chính vì trên thị trường có quá ít nhân tài chất lượng cao, nên công ty nào cũng hy vọng có được những nhân tài như vậy, càng nhiều càng tốt.

Vì vậy, các công ty môi giới việc làm khi đi tìm kiếm nhân tài thường hứa hẹn về mức lương cao, phúc lợi và lương bổng còn có thể hơn gấp đôi vị trí hiện tại, như vậy đã muốn nhảy việc chưa?

Công ty ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh hiện đang trong giai đoạn đầu phát triển, ngoài việc giúp cậu ta làm thủ tục thành lập công ty, nhà họ Hoắc chỉ đưa cho cậu ta thêm một triệu vốn khởi nghiệp, còn lại thì không quan tâm nữa.

Đây là đãi ngộ mà con cháu của hàng thừa kế thứ hai có, nếu là hàng thừa kế thứ ba thì chỉ có năm trăm ngàn, hàng thừa kế thứ tư là một trăm ngàn, còn lại thì chẳng có xu nào.

Cho dù nhà họ Hoắc có tiền đi chăng nữa, thì tiền đó cũng không phải là do gió lớn thổi tới, nên không thể nói là con cháu trong nhà chỉ cần muốn thành lập công ty thì gia tộc liền sẽ ủng hộ không giới hạn.

Trước khi thể hiện đủ tiềm năng phát triển cho gia tộc thấy, thì việc cung cấp cho một triệu vốn khởi nghiệp đã là tốt lắm rồi. Chỉ có người sống sót qua những cuộc sàng lọc khắc nghiệt thì mới xứng đáng được hỗ trợ nhiều hơn.

Nói tóm lại, ai có thể tạo ra lợi nhuận ngay trong năm đầu tiên thì sẽ được gia tộc hỗ trợ thêm năm triệu tiền mặt.

Nếu lợi nhuận năm đầu tiên vượt quá một triệu, có thể nhận được hỗ trợ mười triệu tiền mặt, còn nếu kiếm được lợi nhuận hai triệu thì số tiền hỗ trợ sẽ là hai mươi triệu.

Nói một cách đơn giản, số tiền hỗ trợ sẽ gấp mười lần lợi nhuận tạo ra được.

Còn nếu như làm ăn lỗ vốn thì rất xin lỗi, cứ tiếp tục ở đó chịu đựng đi, sau đó gia tộc sẽ tiến hành phán xét toàn diện công ty. Nếu như thấy công ty có tiềm năng sinh lời, chỉ là do thị trường chưa mở rộng nên mới gây lỗ, thì tùy trường hợp cũng có thể hỗ trợ ít nhiều cho, nhưng tối đa không quá một triệu.

Nghe thì có vẻ hơi phi lý, không cần biết công ty đó thua lỗ như thế nào, nhưng đã nhìn thấy tiềm năng thì chẳng phải gia tộc nên cho thêm tiền để đẩy nhanh tiến độ sao? Không đưa tiền thì làm sao người ta có thể tiếp tục làm?

Nhưng mà nhà họ Hoắc chính là như thế, khi chưa nhìn thấy mục tiêu thật sự thì sẽ luôn luôn thận trọng.

Người đã thực hiện và ủng hộ chính sách này nhiều nhất chính là Hoắc Khải.

Khi Hoắc Khải rời khỏi nhà họ Hoắc để bắt đầu làm kinh doanh ẩn danh, anh chỉ lấy một trăm ngàn tệ từ nhà của mình, tương đương với số tiền hỗ trợ dành cho con cháu ở hàng thừa kế thứ tư.

Với một trăm ngàn tệ này cộng thêm mấy năm gây dựng, anh đã tạo nên huyền thoại của ngành tài chính.

Anh đã làm được, tại sao người khác lại không làm được?

Cứ coi như không phải ai cũng như anh có thể tính từng bước đầu chuẩn xác, nhưng cũng phải có khả năng dùng số tiền hỗ trợ tạo ra lợi nhuận gấp mười lần chứ? Nếu như ngay cả việc này còn không làm được, thì chỉ có thể trách bản thân quá ngu xuẩn, không xứng đáng nhận được nhiều sự ủng hộ từ gia tộc.

Hoắc Khải đã ở phía trước làm tấm gương thì còn ai có thể nói gì được nữa. Cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể nhịn.

Hơn nữa, nhà họ Hoắc cũng không cấm việc rót vốn bên ngoài vào công ty do con cháu trong nhà thành lập, chỉ cần không ảnh hưởng đến quyền quản lý thì có thể rót vào bao nhiêu vốn tùy thích.

Có quyền quản lý trong tay sẽ không sợ công ty bị lấy mất, đây cũng là trọng tâm mà Hoắc Khải cân nhắc ngay từ ban đầu.

Vậy mà bây giờ, điều này hóa ra lại là kẽ hở để chính anh tấn công vào nhà họ Hoắc.

Muốn quyền quản lý thì anh sẽ giao cho, anh chỉ cần quyền được chia lợi tức.

Nghe có vẻ như quyền quản lý lớn hơn quyền chia lợi tức, nhưng trên thực tế, khi được chia lợi tức đủ lớn thì còn có ai quan tâm đến việc người nào đang quản lý công ty?

Hàng năm mười triệu lợi tức, người nhà họ Hoắc chẳng màng để ý đến. Nhưng nếu khoản lợi tức đó là một trăm triệu, một tỷ hay mười tỷ thì sao?

Một ngày nào đó, quyền chia lợi tức của công ty này sẽ khiến cho nhà họ Hoắc bị cám dỗ, và sẽ mong muốn được đổi quyền quản lý lấy quyền được chia lợi tức.

Lúc đó chính là thời điểm để Hoắc Khải thật sự phá vỡ hàng phòng ngự của nhà họ Hoắc.

Nhưng muốn làm được điều này không dễ. Khó khăn phía trước vẫn còn rất nhiều.

Ngay cả khi Hoắc Khải có thể nắm bắt được xu thế tương lai, thì cũng sẽ phải mất thời gian để hoàn thành những điều này.

Nếu như muốn hoàn thành kế hoạch một cách nhanh nhất có thể, phải bắt đầu nắm bắt được những góc khuất chưa có quá nhiều người cạnh tranh.

Sự kết hợp giữa ngành thể dục thẩm mỹ, ngành thực tế ảo VR và ngành quan hệ công chúng chính là một trong những con đường mà Hoắc Khải hiện đang nghĩ đến.

Ngành thực tế ảo VR đại diện cho xu thế chung của tương lai, nghiên cứu ngành quan hệ công chúng thì lại càng lúc càng phổ biến, vì thậm chí trong tương lai cũng sẽ không bao giờ thay đổi được tính xã giao của xã hội loài người. Còn về ngành thể dục thẩm mỹ, đây chính là chiến lược của Hoắc Khải.

Anh muốn chuyển một phần lợi nhuận của công ty Hi Vọng Mới cho công ty ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh, đồng thời dùng năng lực của công ty Hi Vọng Mới để khiến cho công ty này phát triển nhanh chóng.

Chỉ có như vậy thì anh mới có thể hoàn thành kế hoạch của mình.

Khi Hoắc Khải còn đang bận rộn với sự nghiệp của mình, thì vẫn có một việc khiến cho anh phải đau đầu, đó chính là Phan Tư Mễ.

Cô nàng bác sĩ tâm lý xinh đẹp này những lúc không phát điên thì sẽ đến nhà anh làm khách. Cô ta cũng không làm gì đặc biệt, chỉ thường mang theo chút món ngon, hoặc mua quần áo mới cho Ninh Thần và Đường Đường.

Mà cô ta làm vậy cũng đều có mục đích, giống như câu há miệng mắc quai vậy. Phan Tư Mễ làm ra vẻ muốn tạo dựng mối quan hệ tốt với gia đình này, cho dù Ninh Thần có bận rộn đến đâu thì cũng phải chăm sóc cô.

Hai người phụ nữ chẳng có việc gì cũng ngày ngày ở bên cạnh nhau, tình bạn như bền chặt hơn trước.

Nhìn thấy tình bạn bền chặt đó của bọn họ, Hoắc Khải không nói nên lời.

Anh biết rất rõ lý do tại sao Phan Tư Mễ thường đến đây. Cô ta đến đây không phải vì muốn có mối quan hệ tốt hơn với người bạn thân là Ninh Thần, cũng không phải vì thương Đường Đường, mà là vì anh.

Những lần bị từ chối liên tiếp dường như càng khiến cho Phan Tư Mễ bạo gan, đến nỗi giờ đây còn nghĩ ra cả đống âm mưu kì lạ.

Hoắc Khải không muốn nói chuyện với cô ta thì cũng không sao cả. Chẳng phải cô ta luôn luôn có thể đến gặp vợ của anh hay sao?

Đến nhà một lần chỉ làm khách, đến nhà hai lần liền thân quen, nếu đến nhà mỗi ngày thì sẽ có lúc trở thành một thành viên trong gia đình.

Ngay cả bây giờ, Phan Tư Mễ cũng sắp coi đây như là nhà của mình. Đặc biệt là khi vài lần cô ta đến ăn tối và mang theo vài chai rượu vang đỏ, sau đó viện cớ không muốn rời đi vì say rượu, Ninh Thần đã đặc biệt dọn dẹp một căn phòng cho cô ta ở lại qua đêm. Chuyện này đã khiến cho trong lòng Hoắc Khải phảng phất có cảm giác nghi ngại.

Bây giờ cho cô ta ngủ lại nhà, sau này ai có thể đảm bảo sẽ không còn phát sinh chuyện gì khác?

Điều gì sẽ xảy ra nếu như người phụ nữ này lại nổi điên vào một ngày nào đó?

Hoắc Khải không sợ Phan Tư Mễ sẽ nói ra mọi chuyện, thậm chí anh còn rất mong cô ta làm như vậy. Bởi vì chỉ có cách đưa tất cả mọi thứ ra ánh sáng thì mới có thể giải quyết triệt để được.

Nhưng dường như Phan Tư Mễ cũng hiểu điều này, cô ta đến đây mỗi ngày nhưng không bao giờ nói ra những lời không cần thiết. Về vấn đề

với Hoắc Khải, cô ta không nói với Ninh Thần một lời nào.

Cứ như vậy mà giấu giếm tới lui, ngược lại càng khiến cho người khác cảm thấy phiền phức.

Nếu như không cân nhắc đến tính cách của Ninh Thần đối với loại chuyện này sẽ không thể tiếp nhận nổi, thì Hoắc Khải đã sớm chủ động nói ra tất cả rồi.

Anh lo lắng rằng Ninh Thần sẽ đau khổ khi biết được rằng người bạn thân nhất của cô lại đến tìm cô với mục đích tồi tệ khác.

Cô đã đủ bận rộn với công việc rồi, bây giờ lại phát hiện người bạn thân nhất của mình phản bội, chẳng phải là quá điên rồ hay sao?

Cuối cùng vào một ngày nọ, khi Phan Tư Mễ một lần nữa viện lý do say rượu để ở lại ngủ, thì Hoắc Khải cũng lấy công việc làm lý do để ở lại trong phòng khách dùng máy tính.

Đến ba giờ sáng, lúc Ninh Thần và Đường Đường đã ngủ say, Phan Tư Mễ liền mò ra ngoài phòng khách.

Nhìn thấy Hoắc Khải vẫn ngồi trong phòng khách, cô ta có hơi giật mình, như không ngờ anh lại ngủ muộn như vậy.

Nhưng sau khi nhìn thấy Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn ra phía sau, Phan Tư Mễ đột nhiên mỉm cười.

Cô ta bước tới hỏi: "Sao anh vẫn chưa ngủ vậy? Không phải là anh thường xuyên ngồi đây chờ tôi đấy chứ hả? Anh không sợ bị vợ nhìn thấy sao?"

“Cô làm vậy đã đủ hay chưa?”, Hoắc Khải nhìn cô ta hỏi.

“Cái gì đủ?”, Phan Tư Mễ vuốt tóc lên khiêu khích, còn tỏ vẻ không hiểu.

Hoắc Khải biết cô ta đã hiểu tất cả, nhưng người phụ nữ này giả vờ quá tốt, không biết có phải vì mỗi nhà tâm lý giỏi đều là một diễn viên tiêu chuẩn hay không. Dù sao thì kỹ năng diễn xuất của Phan Tư Mễ thật sự rất tốt, ít nhất thì cho tới giờ Ninh Thần vẫn chưa nhìn thấy cô ta có vấn đề.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 423: Sự Thông Minh Của Ninh Thần

“Cô nghĩ như vậy thú vị sao? Hay là thật ra cô không quan tâm chút tình cảm nào giữa hai người?”, Hoắc Khải hỏi.

“Có chứ, nếu không thì sao tôi lại không nói gì chứ?”, Phan Tư Mễ híp mắt cười nhìn Hoắc Khải và hỏi: “Sao, lo rồi à? Sao anh không nói với cậu ấy đi?”

Hoắc Khải không đáp. Anh biết Phan Tư Mễ đang cố dùng vấn đề này để dẫn dắt anh. Cô gái này hay hỏi những câu bẫy, nếu đáp thì sẽ bị lộ ra ý nghĩ thật sự của mình.

Dĩ nhiên, anh cũng biết Phan Tư Mễ sẽ hiểu vì sao anh không nói. Người phụ nữ này biết thừa lý do.

Lúc này, Phan Tư Mễ đột ngột bước qua, ngồi lên đùi Hoắc Khải rồi lấy hai tay ôm lấy cổ anh và hỏi: “Sao, có phải anh mong chờ giây phút này lắm không?”

“Cô nghĩ thế này vui hả?”, Hoắc Khải lại hỏi.

Phan Tư Mễ từ từ tiến sát vào anh, cho đến khi hai đôi môi chỉ còn cách nhau 5cm. Khoảng cách gần như vậy, một trong hai người chỉ cần khẽ động là có thể hôn.

Mặc dù không phải hai ngời chưa từng hôn nhau, nhưng lúc ấy Hoắc Khải muốn trừng phạt cô ta, cũng là để nói cô ta đừng làm loạn, nếu không cô ta sẽ phải chịu thiệt.

Mà hiện giờ, Phan Tư Mễ lại dùng cách lúc trước để khiến Hoắc Khải phạm sai lầm. Cô ta thật sự muốn người đàn ông này làm sai.

“Sao lại không vui cho được? Tôi thích lắm đấy”, Phan Tư Mễ nhẹ nhàng thổi khí vào môi của Hoắc Khải và nói: “Bạn thân của tôi, vợ của

anh, cậu ấy đang ngủ ở căn phòng cách vách chúng ta đấy. Chỉ cần mở cửa ra là có thể nhìn thấy. Anh không thấy kích thích à?"

"Không", Hoắc Khải đứng dậy, đẩy cô ta ra, lạnh lùng nói: "Nếu cô nghĩ làm vậy mà tôi không còn cách nào khác thì cô sai rồi. Tốt nhất là đừng ép tôi làm gì cả, nếu không cô sẽ phải hối hận đấy".

"Thế à? Tôi cũng đang tò mò xem anh sẽ làm gì đấy", Phan Tư Mễ cười hì hì, không hề cảm thấy lúng túng khi bị Hoắc Khải đẩy ra.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Ninh Thần ngáp ngủ hé mắt nhìn ra ngoài thì thấy Phan Tư Mễ và Hoắc Khải đang đứng đó. Cô ngẩn ra rồi hỏi: "Hai người không ngủ à?"

"Chồng cậu giỏi thật đấy, bận rộn mãi cho đến giờ vẫn không chịu ngủ", Phan Tư Mễ không hề hoảng hốt, càng không thấy lo lắng bất an vì suýt nữa là Ninh Thần nhìn thấy cảnh kia. Hơn nữa, cô ta còn thấy hơi tiếc vì Ninh Thần không chịu ra sớm hơn chút nữa.

"Bọn tớ thành thói quen rồi. Có những lúc bận đến lúc thức đến sáng hôm sau mà", Ninh Thần giải thích rồi nhìn Phan Tư Mễ hỏi: "Thế cậu thì sao? Mất ngủ à?"

"Không có, tớ ngủ ngon lắm, nhưng khát nước nên ra ngoài uống", Phan Tư Mễ đáp.

"Nước ở trong bếp, để tớ rót cho", Ninh Thần nói rồi đi vào trong.

"Để tớ lấy cho, chuyện này còn cần nhờ cậu làm gì chứ. Ngày nào cậu cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi", Phan Tư Mễ đáp.

Ninh Thần cũng một hai đòi đi nữa, cô chỉ ra ngoài để đi vệ sinh thôi.

Chờ Phan Tư Mễ vào bếp, Ninh Thần nhìn Hoắc Khải vẫn đang đứng đó và hỏi: "Anh vẫn chưa xong à? Hay là anh nghỉ ngơi đi rồi có gì mai làm tiếp".

`

“Ư, được thôi”, Hoắc Khải không từ chối mà ngoan ngoãn đi vào phòng.

Mấy phút sau, Ninh Thần quay về. Sau khi đóng cửa lại, cô lại ngáp, thấy Hoắc Khải lên giường nhưng vẫn chưa ngủ thì hỏi: “Anh sao thế, không ngủ hả?”

“Em không thấy cô bạn học cũ này của em kỳ lạ à?”, Hoắc Khải nói.

“Kỳ lạ ở đâu hả anh?”, Ninh Thần tò mò hỏi.

“Ngày nào cô ta cũng đến đây ấy, cứ ngủ ở đây, chẳng hay ho chút nào”, Hoắc Khải đáp lời.

Anh muốn dùng phương thức quanh co này để khiến Ninh Thần có cảnh giác hơn, tốt nhất là phải tỉnh ngộ để tự tay đuổi Phan Tư Mễ đi.

Ninh Thần bò lên giường, vừa chui vào chăn vừa nói: “Chắc tại cậu ấy thích anh”.

Hoắc Khải nghe vậy thì sửng sốt, tim đập liên hồi.

Ninh Thần quay sang nhìn Hoắc Khải, cười như không cười: “Em có ngốc đâu. Tuy cậu ấy chẳng nói nhưng em lại không nhìn thấy ánh mắt của cậu ấy chắc? Tư Mễ là một người không quá hòa đồng. Lúc mới vào đại học, cậu ấy chỉ chơi với em và Hương Ngưng, những người khác một là bị cậu ấy làm cho tức chết, hai là không vừa mắt và không muốn tiếp xúc. Tính cách của cậu ấy sao có thể đến tìm em tám chuyện mỗi ngày chứ. Cho nên em khẳng định là cậu ấy đến đây vì anh”.

Hoắc Khải bị cô nói làm cho hoảng hốt. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy lo lắng sau khi sống lại.

“Em…”

“Anh định hỏi là em thấy rồi nhưng sao không nói, không đuổi cậu ấy đi hả?”, Ninh Thần hỏi.

Hoắc Khải im lặng không nói, nhưng thái độ này đã chứng minh tất cả.

Ninh Thần nói tiếp: "Đầu tiên, cậu ấy không có làm gì khiến em không chấp nhận được cả. Cho dù em đoán đúng là cậu ấy thích anh thì cũng bình thường mà. Vì anh quá giỏi giang, bất cứ ai gặp anh cũng sẽ đều bị anh thu hút thôi. Không lẽ anh không nhận ra điều ấy?"

Hoắc Khải không biết nên tiếp lời thế nào. Về mặt chữ thì có thể coi là đang khen anh, nhưng nếu tiếp lời thì hơi gượng gạo.

Ninh Thần cũng không mong anh trả lời cái gì, cô tiếp tục lên tiếng: "Anh là một người đàn ông ưu tú, mà Tư Mễ cũng là một người phụ nữ giỏi. Cậu ấy rất chảnh, suốt bao nhiêu lâu nay chúng em chưa từng nghe thấy cậu ấy nói là mình thích ai. Rất nhiều người đoán rằng vì chuyện hồi đại học nên cậu ấy gặp vấn đề trong việc này. Thế nhưng, em biết, vì cậu ấy quá chảnh, lại từng bị tổn thương vì tình yêu nên không thích những kẻ phàm phu tục tử. Nhưng anh thì khác, nếu cậu ấy thích anh thì là chuyện bình thường, có gì lạ đâu. Em biết nhưng không nói, cũng không đuổi đi, vì em thấy cậu ấy đáng thương".

"Đáng thương?", Hoắc Khải dở khóc dở cười: "Vậy em đồng tình với cô ta sao?"

"Anh không hiểu đâu", Ninh Thần lắc đầu nói: "Thật ra Tư Mễ rất đáng thương. Từ nhỏ, bố mẹ cậu ấy đã ly hôn, cho nên tính cách vẫn rất cô độc. Sau khi lên đại học cũng ít bạn bè. Có yêu một người, thật ra cho đến giờ em vẫn cảm thấy rất thần kỳ. Tiếc là bọn họ không thể bước tiếp cùng nhau. Chưa tốt nghiệp, cậu ấy đã ra nước ngoài vì chuyện này rồi. Mặc dù sau khi về nước, tính cách có cải thiện đáng kể nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng ngày xưa. Em nghĩ, trái tim cậu ấy chắc cô đơn lắm. Không có một ai có thể đi vào trong tim cậu ấy cả. Nghĩ bình thường cậu ấy hay cười hay nói như vậy, chứ đều là giả cả thôi. Nói cách khác thì là ngụy trang nghề nghiệp. Cậu ấy đến tìm em một phần là vì em, một phần là tin em. Biết là cậu ấy có vấn đề về tâm lý thì làm sao đuổi cậu ấy đi được? Còn về việc em có nên ghen hay không thì nói thật là em có. Nhưng anh cũng đã nói rồi mà, chuyên gì cũng cần có giả thiết. Còn chưa xảy ra thì chúng ta

có thể cảnh giác, nhưng không thể vì đoán mò mà coi thành thật được. Cậu ấy thích anh hay không thì đều chỉ là một loại đoán mò. Lúc chưa có chứng cứ thì em không thể làm gì được, anh hiểu chứ?"

Nói rồi, Ninh Thần dùng hai tay ôm lấy mặt Hoắc Khải và nghiêm túc nói: "Em tin anh mà, nếu anh muốn xảy ra chuyện gì với cậu ấy thì cậu ấy sẽ chẳng tới đây. Anh là một người đáng tin cậy thì việc gì em phải lo nữa?"

Câu nói của cô khiến nội tâm Hoắc Khải trở nên ấm áp.

Anh chưa từng nghĩ rằng Ninh Thần lại là một người thông suốt như vậy.

Cô biết mình đang làm gì, cũng biết người khác muốn làm gì, và lại phân biệt rất rõ phải trái.

Nếu là người phụ nữ khác thì có thể sẽ cãi nhau với chồng một trận thật to rồi khiến chồng kiệt sức, thậm chí là mâu thuẫn không hòa giải được.

Cô đoán tôi làm thế đúng không, vậy tôi làm luôn cho cô xem, đỡ cho cô nghi oan cho tôi phí công?

Có rất nhiều cuộc hôn nhân không hạnh phúc đều bắt nguồn từ sự không tin tưởng.

Ninh Thần rất thông minh khi tránh khỏi vấn đề này, cô ấy không làm gì khác mà thuyết phục được bản thân mình tin tưởng chồng.

Miễn là chồng cô kiên quyết thì sẽ không bao giờ xảy ra chuyện mà cô không muốn thấy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 424: Anh Đã Nói Cái Gì?

Hoắc Khải nhìn đôi mắt trong sáng của Ninh Thần, anh đột nhiên nhận ra bản thân đã coi thường cô quá.

Vì sự săn sóc và ấm áp của mình nên sự thông minh của cô đã bị che mất. Thật ra cô cái gì cũng biết.

Nhưng biết rõ không có nghĩa là phải nói thẳng ra hay làm gì đó.

Ninh Thần chính là người như vậy. Cô thà nén sự bất mãn trong lòng, cũng chỉ để thấy người bên cạnh mình có được sự vui vẻ.

Nhưng Hoắc Khải không thích cô như vậy, bọn họ là vợ chồng, nên có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Nếu có một người phải chịu áp lực thì đó nên là anh mới đúng.

Có lẽ thế này có thể coi như Hoắc Khải là người thuộc chủ nghĩa đàn ông, nhưng anh luôn cho rằng đàn ông nên gánh vác mọi chuyện trong gia đình chứ không phải phụ nữ.

"Anh xin lỗi", Hoắc Khải nói: "Thật ra có những việc anh nên nói với em sớm hơn. Phan Tư Mễ…"

Hoắc Khải muốn kể hết những chuyện Phan Tư Mễ từng làm cho Ninh Thần nghe.

Sự ân cần của Ninh Thần khiến anh không thể tiếp tục che giấu nữa.

Thế nhưng Ninh Thần lại lấy tay chặn miệng anh rồi cười nói: "Em nói rồi mà. Em tin anh. Bất kể Tư Mễ định làm gì hay đã làm gì thì chắc hẳn là có nguyên nhân của cô ấy. Miễn là anh đủ kiên trì, giữ vững sơ tâm. Em không muốn biết quá nhiều".

Hoắc Khải im lặng rồi ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói: "Anh vẫn luôn cho rằng kiểu người như em chỉ có ở ngày xưa, cũng chưa từng nghĩ đến

tại sao một người như anh lại có thể lấy được một người vợ như em".

"Giờ anh biết vẫn chưa muộn mà", Ninh Thần vẽ vòng tròn trước ngực Hoắc Khải.

Hoắc Khải cúi đầu, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô rồi đột nhiên nói nhỏ: "Chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé?"

Ninh Thần nghe vậy thì sửng sốt, bất giác hỏi: "Sao, anh muốn có con trai hả?"

Cô nhầm tưởng rằng Hoắc Khải cũng là người thích con trai. Hoắc Khải lắc đầu nói: "Không, trai với gái không có gì khác biệt với anh cả. Anh chỉ muốn sinh thêm một đứa con với em thôi, trai gái đều được".

Đường Đường là một cô bé rất đáng yêu. Hoắc Khải cũng coi cô bé như con ruột. Nhưng sâu trong lòng anh vẫn luôn nhớ rằng đây là con của Ninh Thần và Lý Phong. Nghiêm túc mà nói thì đây không phải con anh.

Vì vậy anh mong Ninh Thần có thể cùng anh sinh một đứa con thuộc về anh từ thân thể cho đến linh hồn.

Chỉ như vậy thì Hoắc Khải mới không còn bất kỳ tiếc nuối nào trong gia đình này, mới có thể yên tâm vùi đầu vào sự nghiệp.

Ninh Thần không thể hiểu được suy nghĩ của anh, nhưng cô cũng không định từ chối.

Hiện giờ nhà nước đang khuyến khích đẻ hai con, ai cũng đẻ hai con hết, không có gì là lạ nữa rồi.

Nếu chồng đã muốn thì sinh thôi.

Nhưng cô cũng có hơi lo lắng, giờ sự nghiệp đang ở thời kỳ hát triển, liệu sinh con có làm lỡ dở công việc không?

"Không sao đâu, cho dù giờ em có thai thì cũng phải chờ 9 tháng 10 ngày mà. Trong thời gian này, nhóm Giản Tư Tư cũng đủ để trưởng thành

rồi. Khi ấy dù em không ở công ty thì cũng không có ảnh hưởng gì nhiều đâu. Hơn nữa, còn có anh ở đây mà. Không lẽ em không tin năng lực của anh?", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần bật cười đáp: "Em tin chứ, cả công ty làm gì có ai không biết, dù em là tổng giám đốc nhưng thật ra anh vẫn luôn là người đưa ra quyết định. Thật ra em biết, bản thân dù cố gắng thế nào thì cũng chỉ đang cố chạy theo cái bóng của anh thôi, chứ cả đời cũng chẳng đuổi kịp được anh. Nhưng có anh thì em cũng rất yên tâm".

Hoắc Khải nhẹ uốn lọn tóc của cô, nói: "Đừng tự ti như vậy, cần cù sẽ được báo đáp mà. Sự nỗ lực cũng không thua kém gì tài năng bẩm sinh đâu. Anh thấy em có rất nhiều tiềm lực, chỉ là đang thiếu sự tự tin mà thôi. Nếu tiếp tục rèn luyện thì nhất định sẽ phát huy ra được ánh sáng của bản thân".

"Đây là một thủ đoạn nịnh bà xã hả?"

"Em nói phải thì là phải, nhưng anh thấy quan trọng nhất vẫn là thực hiện kế hoạch sinh con thứ hai thôi".

"Ghét ghê…"

Lại một đêm nồng nàn. Sáng hôm sau, Hoắc Khải và Ninh Thần đều rất có tinh thần.

Sự "lao lực quá độ" của bọn họ không hề ảnh hưởng đến trạng thái tinh thần mà tình cảm giữa hai vợ chồng còn thân mật hơn, khiến bọn họ càng tràn đầy sức lực hơn.

Đến Phan Tư Mễ còn nhìn thấy cái sự thay đổi này.

Mới sáng sớm cô ta đã đảo mắt liên hồi giữa đôi vợ chồng này rồi. Ánh mắt cô ta có chút nghi ngờ, như muốn hỏi cái gì nhưng lại ngại hỏi.

Sau buổi tối trải lòng, Hoắc Khải và Ninh Thần đã không còn chút ngăn cách nào vì cô ta nữa. nhất là Hoắc Khải, anh cứ luôn coi việc Phan Tư Mễ

ở trong nhà mình như là một quả bom hẹn giờ vậy.

Nhưng bây giờ thì anh đã coi người phụ nữ này gần như vô hình.

Thái độ của Hoắc Khải khiến Phan Tư Mễ không hiểu, và cũng khó chịu.

Chỉ trong một đêm, tại sao hai người bọn họ lại càng mặn nồng hơn vậy?

Nhân lúc Ninh Thần đi vệ sinh cá nhân, Phan Tư Mễ kéo Hoắc Khải ra hỏi: "Hôm qua hai người làm gì mà hôm nay lạ lùng vậy?"

"Tôi chỉ nói hết những gì cần nói cho cô ấy rồi thôi", Hoắc Khải đáp rồi bình tĩnh bày đũa ra.

Nhưng câu nói này khiến Phan Tư Mễ giật nảy mình.

"Những gì cần nói là cái gì? Anh nói cái gì rồi?", Phan Tư Mễ sợ hãi hỏi.

Cô ta chỉ uy hiếp Hoắc Khải vậy thôi, chứ thật ra chẳng dám mở miệng nói cho Ninh Thần. Nếu Ninh Thần biết thì làm sao còn là bạn bè được nữa?

Ngay từ lúc đầu, cô ta còn có thể nói là vì để Ninh Thần nhìn rõ bộ mặt tồi tệ của Hoắc Khải, nhưng hiện giờ, chính cô ta đã tự mình rơi vào bẫy rồi. Tất cả hành động của cô ta đều không phải là nghĩ cho bạn của mình nữa mà là để đáp ứng khát vọng của bản thân.

Mục đích không còn đơn thuần nữa thì Phan Tư Mễ cũng sẽ chột dạ.

Câu nói của Hoắc Khải khiến cô ta không biết nên làm sao.

Lúc này, Ninh Thần từ nhà tắm đi ra. Thấy hai người ở đó, cô hỏi: "Hai người nói chuyện gì đó? Sao không ăn đi, không đi làm kịp bây giờ".

Thấy vẻ mặt bình thản của Ninh Thần, Phan Tư Mễ khẽ cắn môi. Cô ta rất muốn hỏi, tối qua chồng cậu đã nói những gì với cậu vậy, có nói hết thật không?

Nhưng thật sự là rất khó hỏi.

Hỏi rồi thì cô ta sẽ trở thành kẻ thứ ba. Đã là kẻ thứ ba lại còn đường hoàng vào nhà người ta ở, thật sự là quá vô liêm sỉ.

Chấp niệm của Phan Tư Mễ với Hoắc Khải càng đậm sâu thì sự kiêu ngạo trong lòng cô ta càng quyết định bản thân không thể làm vậy được nữa.

Không thể để những chuyện từng làm bị vạch trần được.

Nói ra thì giống như con đà điểu khi gặp nguy hiểm sẽ tự nhét đầu mình xuống cát.

"Tư Mễ, cậu nghĩ gì thế, không đói hả?", Ninh Thần hỏi.

"Ơ? Hả, à có ăn chứ", Phan Tư Mễ sực tỉnh lại, vội vàng ngồi xuống.

Ninh Thần cười nhìn cô ta nói: "Sao mà cậu mất hồn mất vía thế, bị ai giẫm phải đuôi hả?"

Đây là một câu nói hết sức bình thường, nhưng người nói vô tình, người nghe có ý. Hoắc Khải vừa nói xong, nên giờ bất kể Ninh Thần nói gì cũng khiến Phan Tư Mễ cho rằng Ninh Thần đã biết hết rồi.

Cô ta ăn cơm với tâm trạng bất an, nhất là khi ra ngoài, Ninh Thần còn cố ý bảo Hoắc Khải tiễn cô ta một đoạn.

Hoắc Khải biết Ninh Thần đang hy vọng anh có thể mượn cơ hội này để nói rõ với Phan Tư Mễ.

Mà anh đúng là đang có ý làm vậy thật. Khi Ninh Thần lên công ty, Phan Tư Mễ lập tức kéo Hoắc Khải hỏi: "Rốt cuộc anh đã nói cái gì rồi, và nói như thế nào?"

Hoắc Khải nhìn cô ta, hỏi: “Sao, chẳng phải cô bảo sẽ nói cho cô ấy biết hay sao? Áo sơ mi này, hôn này, giờ thì sợ à?”

“Ai bảo là tôi sợ!”, Phan Tư Mễ vừa gấp vừa bực, nhất là khi Hoắc Khải nói đến nụ hôn kia càng khiến tim cô ta đập nhanh hơn: “Tôi chỉ sợ anh thêm mắm dặm muối, đổi trắng thay đen mà thôi! Rõ ràng là anh cưỡng hôn tôi mà!”

“Chẳng phải là vì cô quyến rũ tôi sao? Tôi nhớ cô từng nói có đặt máy quay mà. Hay là cô mở ra cho Ninh Thần xem đi. Tôi nghĩ Ninh Thần có thể đoán được là ai chủ động trước đấy. Dĩ nhiên, việc ai chủ động cũng không quan trọng, vì cô ấy đã lựa chọn tin tôi”, Hoắc Khải nhìn cô bác sĩ tâm lý xinh đẹp và nói: “Tôi khuyên cô nên yên phận chút, đừng có làm mấy cái chuyện hổ lốn này nữa, vô nghĩa lắm”.

Phan Tư Mễ tức chết, cái gì mà vô nghĩa chứ, tại sao tôi lại làm vậy? Đâu phải chỉ vì bản thân đâu!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 425: Khiêu Chiến

Nhưng giải thích không còn tác dụng gì nữa, nếu Hoắc Khải thật sự nói tất cả mọi chuyện cho Ninh Thần thì cô ta có nói nhiều đến đâu cũng vô dụng.

Điều quan trọng nhất là sáng nay Ninh Thần chẳng hề chất vấn cô ta điều gì, vậy rốt cuộc là Hoắc Khải đang nói dối, hay là Ninh Thần cố tình làm thế?

Khi mà trong lòng bắt đầu nghi hoặc về một chuyện nào đó, cho dù người khác làm gì hay nói gì thì bạn cũng sẽ chủ động nghĩ nó theo phương hướng mà mình nghi ngờ.

Vậy nên Phan Tư Mễ cho rằng khả năng đầu tiên không lớn lắm, cô ta cảm thấy Ninh Thần đã biết tất cả mọi chuyện rồi, chỉ cố tình không nói ra mà thôi.

Một là Ninh Thần muốn sỉ nhục cô ta, hai là tìm cơ hội để cô ta tự lùi bước.

Nghĩ tới đây, trong lòng Phan Tư Mễ bực bội không thôi.

Tới tận nhà ở nhiều ngày như thế, kết quả là không đạt được ý muốn, ngược lại còn bị vạch trần!

"Được, xem như anh cao tay!", Phan Tư Mễ trợn mắt nhìn Hoắc Khải rồi nổi giận bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của cô ta, Hoắc Khải không nhịn được bật cười.

Anh đâu làm gì sai, rõ ràng là cô ta sai, nhưng bây giờ thì cứ như người khác có lỗi với cô ta vậy.

Hoắc Khải đóng cửa ra ngoài, anh không tới công ty chi nhánh nhà họ Cơ mà một mình tới quán net.

Sau khi giúp Hoắc Khải tìm ra tất cả những email trong hai năm qua của nhà họ Hoắc, cao thủ máy tính kia đưa ra yêu cầu so tài.

Anh ta đã chờ đợi cuộc so tài này mười mấy năm rồi, không biết nghĩ thế nào mà anh ta có thể kiên trì được như thế nữa.

Thế nhưng một người có tài trên thế giới mạng như thế chắc chắn là rất cố chấp, nếu không cố chấp thì sẽ chẳng thể đạt tới mức cực hạn ở bất kỳ một lĩnh vực nào.

Vậy nên có người nói rằng những người đứng đầu trong các ngành nghề đều là đồ điên, câu nói này có lý lắm chứ.

Sau khi vào quán net, Hoắc Khải mở email đang sử dụng tạm thời ra, gửi một email cho cao thủ vô danh.

Tiêu đề và nội dung của email ấy đều chỉ có hai chữ đơn giản và trực tiếp.

"So tài!"

Thời khắc email được gửi tới máy tính của cao thủ vô danh, người đàn ông đầu tóc bù xù như tổ quạ đang ngồi trước màn hình lập tức trở nên hưng phấn.

Đôi mắt sáng rực của anh ta nhìn email này. Nguyện vọng bao năm qua sắp trở thành hiện thực, rốt cuộc người đã từng đánh bại anh ta cũng cho anh ta cơ hội để chuyển bại thành thắng.

Những năm gần đây, cao thủ vô danh thường xuyên khiêu chiến các nhân vật mang tầm cỡ ở các nơi, nhưng không ai có thể đánh bại anh ta.

Nói chính xác hơn, kể từ khi anh ta biết đến máy tính, thất bại duy nhất của anh ta chính là lần thua Hoắc Khải.

Với người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nó chẳng khác nào đóng một cây đinh xiêu vẹo lên một mặt phẳng hoàn mỹ.

Nếu không nhổ cái đinh ấy ra, anh ta sẽ không bao giờ sống được như một người bình thường.

Trong vòng năm giây kể từ khi nhận được email, vô số những sự công kích mạng lập tức ập tới.

Hoắc Khải không để cao thủ vô danh ấy có quá nhiều thời gian phản ứng, bởi vì anh biết người này rất giỏi, cho anh ta thời gian thì chẳng khác nào tự rút ngắn thời gian của mình.

Phương pháp công kích mạng thường dùng nhất là tạo ra một loạt tin nhắn spam để công phá mạng lưới phòng ngự của đối phương, sau đó mở ra một lối đi từ cửa sau của hệ điều hành, cướp đoạt quyền khống chế máy tính.

Quá trình rất quen thuộc, nhưng để thành công thì cực kỳ khó khăn.

Bởi vì máy tính của cao thủ vô danh ấy không phải là máy tính mà người bình thường sử dụng, mà là hệ điều hành DOS đời đầu.

Hệ điều hành này chỉ phổ biến một thời gian lúc mới xuất hiện, chủ yếu là tiện cho việc lập trình, nhưng sử dụng nó khá phiền phức, làm bất cứ điều gì cũng phải nhập lệnh trước.

Người bình thường chỉ cần kích chuột là xong, nhưng bọn họ lại phải gõ mấy từ tiếng anh.

Mỗi một bước đều có một lệnh tiếng anh khác nhau, để khống chế một chiếc máy tính một cách thành thục thì phải nhớ vô số từ ngữ chuyên ngành.

Người bình thường rất khó để làm quen với hệ điều hành DOS ấy, vậy nên nó đã bị đào thải, hiện tại chỉ có những người hiểu biết chuyên sâu về lập trình và những hacker mới dùng đến nó.

Hệ điều hành DOS đời đầu trực quan hơn hệ điều hành mà người bình thường dùng nhiều, Hoắc Khải bắt đầu tấn công là có thể coi như trực tiếp

đối mặt với cao thủ vô danh ấy.

Ngay lúc phần mềm cảnh báo do chính mình tạo ra vang lên âm thanh báo động, ngón tay của cao thủ vô danh đã bắt đầu gõ tanh tách trên bàn phím.

Vô số lệnh gửi đi, phần mềm phản kích tự động bắt đầu hoạt động, phản kích theo đúng hướng bị tấn công.

Cả hai người đều là dân chuyên, vừa tiến hành công kích vừa điều tra địa chỉ IP thực sự của nhau.

Hoắc Khải chớp cơ hội tấn công trước năm giây, nhưng anh vẫn tìm ra địa chỉ IP chậm hơn đối phương một giây.

Anh vừa tra ra địa chỉ IP của cao thủ vô danh thì bên kia đã bắn đầu tấn công hệ điều hành của anh.

Hệ điều hành trong quán net chỉ toàn là phiên bản hack, cái gọi là tường lửa và phần mềm diệt virus chẳng là gì với những hacker chuyên nghiệp.

Bọn họ đã quá quen với hệ điều hành như thế này, tuy rằng tháng nào cũng có bao nhiêu bản vá được tung ra, muốn lấp đầy lỗ hổng cửa sau, nhưng hệ thống càng phức tạp thì càng dễ xuất hiện lỗ thủng.

Anh công kích tôi, thế thì tôi sẽ chặn cửa sau lại, sau đó phản kích anh.

Hiện giờ chủ yếu là bọn họ đang so xem tốc độ tấn công cửa sau của ai nhanh hơn tốc độ chặn.

Hoắc Khải dốc hết sức mình, ngón tay gõ tanh tách trên bàn phím, đưa ra những dòng mệnh lệnh khiến người hoa mắt.

Mấy thanh niên bên cạnh quay đầu lại nhìn mà chẳng hiểu gì cả. Bọn họ nhìn Hoắc Khải bằng ánh mắt vừa tò mò vừa nghi hoặc, không biết anh đang làm gì.

Đến quán net không chơi game mà lại gõ bàn phím như điên thế kia là sao?

Chỉ chưa đến năm phút mà chiếc máy Hoắc Khải đang dùng bỗng phát ra tiếng vang nặng nhè, sau đó chiếc máy tóe ra lửa và khói đen, tất cả các máy trong quán net lập tức tắt cái rụp.

Nhìn màn hình tối đen, Hoắc Khải đẩy chiếc bàn phím trước mặt ra rồi hơi lắc đầu.

Sau nhiều năm, anh không còn là người gần như vô địch trong mảng này nữa.

Nhưng cao thủ vô danh kia thì vẫn luôn tiến bộ.

Một người dậm chân tại chỗ, một người tiến bộ mười mấy năm, khoảng cách giữa hai người đã kéo dài lắm rồi.

Chỉ trong năm phút, cao thủ vô danh ấy đã đoạt quyền điều khiển hệ điều hành máy tính của Hoắc Khải, chẳng những khiến ổ cứng máy tính của anh bốc cháy vì vận chuyển quá nhanh, còn làm tắt hết các máy tính trong quán nét.

Những người đang đắm chìm trong game hoặc chat chít và bàn chuyện công việc đều tức tối mắng mỏ.

Chủ quán net chạy tới, mồ hôi tuôn ra như suối, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nguồn điện vẫn bình thường, mạng cũng ổn định, sao tự nhiên lại tắt máy cùng một lúc thế này?

Hoắc Khải gọi chủ quán tới thay máy khác rồi lại mở máy lên.

Cao thủ vô danh không quá nặng tay. Anh ta đã điều tra ra đây là địa chỉ IP của một quán net, vậy nên chỉ khiến tất cả các máy tính tắt nguồn để chứng tỏ sự lợi hại của mình, nếu không thì với năng lực của anh ta, làm ổ

cứng của tất cả các máy trong quán bị cháy hỏng cũng chẳng phải việc gì khó khăn.

Những chiếc máy tính này được kết nối chung một Router, cho dù đã chia ngõ ra nhưng cũng không có gì khác nhau.

Chúng đã kết nối với nhau thế này thì chỉ cần hack được một máy tính là có thể hack được cả quán net.

Sau khi khởi động lại máy tính, Hoắc Khải đăng nhập vào hộp mail, trong đó xuất hiện một email mới.

Anh mở ra thì thấy một hàng chữ trong phần nội dung: "Bây giờ anh kém quá, khiến tôi rất thất vọng".

Hoắc Khải đã có thể tưởng tượng ra được cảnh cao thủ vô danh đang ngồi đối diện máy tính thất vọng đến nhường nào.

Chờ đợi mười mấy năm để được khiêu chiến, cuối cùng lại thắng dễ dàng như thế. Cuộc so tài không hề kịch liệt như trong tưởng tượng, khiến người ta có cảm giác như đã dồn hết sức nhưng lại đánh hụt một cú.

Cảm giác này thực sự rất khó chịu.

Hoắc Khải không giải thích điều gì cả, đúng là thực lực của anh bây giờ kém người kia quá xa.

Không chỉ là về sự hiểu biết về hệ điều hành, mà còn về cách thức tấn công nữa. Quãng thời gian mười mấy năm khiến đối phương tiến bộ đến mức khó có thể tưởng tượng được, còn anh thì vẫn dùng phương pháp cũ rích từ mười mấy năm trước, hơn nữa cũng lâu lắm rồi không động vào những thứ này, sao có thể là đối thủ của người đó được chứ.

Lúc này, email thứ hai được gửi tới: "Anh đang khinh thường tôi, hay là thật sự không tiến bộ chút nào? Tôi thấy anh vẫn dùng chiến thuật thủy triều của năm đó".

Cái gọi là chiến thuật thủy triều chính là sử dụng hàng loạt các tin nhắn spam để phủ kín mạng lưới của đối phương, khiến đối phương không thể phân biệt ra được tin nhắn nào là tin nhắn có tác dụng, hơn nữa trong lúc phân biệt, anh có thể chớp thời cơ tấn công lỗ hổng cửa sau.

Nhưng sau mười mấy năm phát triển, chiến thuật thủy triều đã bị thay thế bởi kỹ thuật tiên tiến hơn rồi.

Mặc dù về bản chất thì vẫn giống nhau, nhưng cách thức đã tiến hóa quá nhiều, thời gian để Hoắc Khải làm một lần đủ để người ta làm đi làm lại mấy lần rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 426: Bước Đầu Của Kế Hoạch

Hoắc Khải không hề né tránh khuyết điểm của mình, anh trả lời lại: "Đúng thế, những năm qua tôi đã bỏ bê mảng này, vì vậy kỹ thuật của tôi vẫn dừng lại ở trình độ của năm đó, thế nên tôi thua rồi".

Khi nhìn thấy Hoắc Khải nhận thua, cao thủ vô danh ấy không hề cảm thấy vui mừng, ngược lại còn vò đầu bứt tóc, đôi mắt vô thần.

Đợi bao năm như thế, kết quả lại chiến thắng dễ dàng đến vậy.

Đối thủ đã từng đánh bại anh ta bây giờ đã yếu đến mức anh ta chẳng có chút hứng thú nào nữa, mười mấy năm chờ đợi để đổi lấy kết quả này sao?

Cảm giác này thực sự rất khó chịu, khiến anh ta muốn đập phá tất cả máy móc trước mặt.

Lúc này, anh ta nhận được email thứ hai.

Hoắc Khải đã đoán được rằng cao thủ vô danh sẽ cảm thấy không vui. Chờ nhiều năm như thế, bất cứ ai cũng muốn chiến thắng một cách sảng khoái, đây là điều rất bình thường. Nhưng nếu phát hiện ra đối thủ của mình giờ đây chẳng khác gì một đứa trẻ, rất ít người có thể chịu được cảm giác này.

Vậy nên anh gửi email thứ hai đi cũng coi như đã có kế hoạch từ trước.

"Tôi biết anh đang cảm thấy khó chịu, nhưng đừng để việc chiến thắng tôi trở thành chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời anh. Nếu anh muốn khiêu chiến ranh giới cực hạn, tôi có thể mang tới cơ hội cho anh".

Cao thủ vô danh nhìn bức email một lát rồi mới trả lời: "Là ai?"

"Không phải một người, mà là một tập thể. Về mặt kỹ thuật cá nhân, gần như trên thế giới này không có ai giỏi hơn anh được nữa, nhưng anh

cảm thấy một mình anh có thể chống lại cả thế giới được không? Nếu không thể thì chứng tỏ quá trình khiêu chiến của anh vẫn chưa kết thúc. Đã làm người thì phải cố mà hoàn thành chuyện khó khăn nhất. Tôi có thể mang tới cơ hội để anh khiêu chiến cả thế giới".

Đọc những câu chữ trên màn hình, cao thủ vô danh ngẩn ngơ một hồi.

Khiêu chiến cả thế giới?

Anh ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, từ trước tới nay, đối tượng khiêu chiến của anh ta vẫn luôn là một cá thể.

Bất kể người đó đến từ quốc gia nào hay dùng kỹ thuật gì thì chỉ đều là một cá thể.

Nhưng giờ đây Hoắc Khải lại mở rộng mục tiêu khiêu chiến của anh ta ra phạm vi thế giới, đây là một khái niệm hoàn toàn mới.

"Rốt cuộc ý anh là sao? Khiêu chiến cả thế giới bằng cách nào?"

"Giữa internet và hiện thực có một vách ngăn, như hai vũ trụ hoàn toàn khác nhau. Anh đại diện cho vị thần mạnh nhất trong thế giới giả lập, còn thế giới hiện thực chính là đối tượng mà anh cần chinh phục. Gia nhập vào đội ngũ của tôi, lấy VR làm nền tảng, đột phá vách ngăn của thế giới. Nếu một ngày nào đó anh có thể dùng sức mạnh của internet để khống chế cả thế giới, vậy thì đó chính là thành công".

Cao thủ vô danh lại bắt đầu sửng sốt, dùng sức mạnh của internet để khống chế cả thế giới?

Nghe thì như đang nói tới việc làm của một hacker, nhưng anh ta biết ý của Hoắc Khải không phải như thế.

Nếu chỉ là hack mạng lưới internet của cả thế giới thì không hẳn là chuyện không thể với anh ta. Tuy rằng tất cả các máy chủ quan trọng đều bị giấu ở một nơi cực kỳ bí ẩn, nhưng anh ta không cần phải đối phó với những thứ đó, có rất nhiều cách để làm tê liệt internet.

Thế nhưng internet tê liệt thì chỉ có thể làm mọi người không thể sử dụng internet được nữa, không hề ảnh hưởng tới cuộc sống của bọn họ trong hiện thực.

Đó không phải khống chế, chỉ là đe dọa mà thôi.

Nghĩ tới câu nói "lấy VR làm nền tảng" của Hoắc Khải, cao thủ vô danh loáng thoáng hiểu ra ý anh.

Vách ngăn lớn nhất giữa thế giới hiện thực và thế giới internet đó là hai thế giới này tuy cùng một vũ trụ, nhưng lại bị phân chia cực kỳ rõ ràng.

Anh không thể đưa những thứ trong internet ra ngoài đời thực được.

Sự xuất hiện của VR khiến chuyện không thể ấy trở thành có thể, dù rằng tỉ lệ rất thấp.

Giống như những gì viết trong các cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, nếu một ngày nào đó thiết bị điện tử có thể đưa ý thức tư duy của con người vào thế giới giả lập kia, liệu có phải hai thế giới đã chính thức kết nối với nhau rồi không?

Trước mắt kỹ thuật này đã bắt đầu manh nha hình thành, chỉ có điều vẫn còn cách ví dụ thực tế rất xa.

Ý của Hoắc Khải rất đơn giản, anh mong cao thủ vô danh có thể lợi dụng kỹ thuật của mình để vươn tầm kỹ thuật VR lên đến đỉnh cao.

Đương nhiên, cái gọi là đỉnh cao chỉ là lý thuyết mà thôi, hoặc có thể nói là mục tiêu cuối cùng, còn hiện tại thì Hoắc Khải chỉ muốn có được sự giúp đỡ của anh ta.

"Anh không sợ một ngày nào đó tôi sẽ nổi điên, giết chết tất cả bọn họ sao?", cao thủ vô danh hỏi.

Nếu ý thức tư duy của con người thật sự có thể hòa vào thế giới ảo, đồng thời làm ảnh hưởng tới cơ thể thực, vậy thì chuyện giết người sẽ trở

nên vô cùng đơn giản với người khống chế kỹ thuật này.

Bởi vì trong thế giới con người, tử vong não bộ mới coi như cái chết thực sự, thế nên việc hủy bỏ một sóng điện não của một người trong thế giới giả lập chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Đọc được email của cao thủ vô danh, Hoắc Khải mỉm cười nói: "Đến thời điểm anh nắm giữ quyền sinh sát với cả thế giới thì chứng tỏ anh đã thành công chống lại nó rồi. Như thế thì sao anh lại giết những người chỉ có thể phục tùng anh đây? Anh đâu phải một kẻ điên cuồng chỉ biết giết người, anh chỉ muốn thêm chút gia vị vào cuộc sống khô khan của mình thôi, thế nên tôi không lo rằng anh sẽ làm thế".

Chờ đợi suốt mười phút mà cao thủ vô danh không trả lời lại, Hoắc Khải ngẫm nghĩ rồi gửi cho anh ta một email cuối cùng: "Anh cứ nghĩ cho kỹ đi, nếu có ý tưởng đó thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào, đây là cách liên lạc với tôi".

Sau khi gửi mail đi và đăng xuất, Hoắc Khải tắt máy rời khỏi quán nét.

Anh đã làm hết những gì có thể làm được rồi, còn lại chỉ cần chờ xem cao thủ vô danh ấy sẽ lựa chọn thế nào nữa thôi.

Theo sự hiểu biết của Hoắc Khải về bản tính của con người, tỉ lệ rất cao là cao thủ vô danh sẽ đồng ý với lời đề nghị của anh.

Bởi vì ý nghĩa sinh tồn của người này là không ngừng khiêu chiến những thử thách khó khăn hơn.

Đối với anh ta, khiêu chiến đơn lẻ đã kết thúc rồi, đối thủ duy nhất mà anh ta mong ngóng đánh bại đã thất bại ê chề trước anh ta, có thể đi khiêu chiến ai được nữa đây?

Phá vỡ vách ngăn của thế giới này, để thế giới giả lập và hiện thực kết nối với nhau, đó mới là thử thách có độ khó cao.

Hoắc Khải đã cố tình đảo lộn một khái niệm. Anh chuyển sự khiêu chiến mang tính kỹ thuật thành mục tiêu cả đời, chỉ cần cao thủ vô danh không phải một bậc thầy tâm lý thì nhất định anh ta sẽ sập bẫy.

Cũng không hẳn là sập bẫy, nói chính xác hơn thì Hoắc Khải đã làm thăng hoa ý nghĩa sinh tồn của anh ta.

Chuyện này cũng vô cùng quan trọng với anh.

Công ty của Hoắc Giai Minh làm về VR, nó không chỉ là để đối phó với nhà họ Hoắc, mà còn là một trong những xu thế của tương lai theo dự đoán của Hoắc Khải.

Ngành này có một tương lai rộng mở, thế thì vì sao không bắt lấy cơ hội xâm nhập vào luôn, có thể coi là một công đôi việc ấy chứ.

Đối với chuyện như thế, hơn phân nửa là người bình thường sẽ chỉ nghĩ tới một khía cạnh, nhưng Hoắc Khải vừa muốn hoàn thành kế hoạch, lại vừa muốn trợ giúp cho tương lai.

Hoắc Giai Minh không phải một quân cờ, công ty nước ngoài ấy cũng không phải một quân cờ, tất cả là một trong những cánh tay đắc lực của Hoắc Khải trong tương lai.

Sau khi xử lý xong chuyện này, Hoắc Khải về nhà làm hai chuyện.

Một là bảo Vương Vũ Hành thành lập công ty đầu tư tài chính do cậu ta đứng tên.

Công ty đầu tư tài chính này sẽ là cỗ máy thu hoạch lợi nhuận ngầm của Hoắc Khải.

Chuyện thứ hai là đi tìm Cơ Hương Ngưng, nói với cô ấy rằng nhất định phải có một lý do quan trọng để nhà họ Cơ đồng ý thăng cô ấy lên hàng thừa kế thứ hai.

Hành động của tên giả mạo ở nhà họ Hoắc ngày một trắng trợn, Hoắc Khải không còn nhiều thời gian nữa. Anh không muốn chờ đến khi lực lượng của mình đủ mạnh rồi thì nhà họ Hoắc cũng đã bị người ta đục phá lung tung, trở thành một đống hỗn độn.

Yêu cầu ấy của anh khiến Cơ Hương Ngưng sửng sốt rất lâu.

Hàng thừa kế thứ hai?

Cô ấy mới được thăng lên hàng thừa kế thứ ba được nửa năm, dựa theo quy định thăng hạng của nhà họ Cơ, ít nhất cũng phải đến năm sau, tức là hai năm mới có một cơ hội.

Chỉ khi từ hàng thừa kế thứ hai lên hàng thừa kế thứ nhất thì mới có một năm một lần, khiến mọi người cảm thấy căng thẳng, tăng áp lực cạnh tranh.

"E là bọn họ không đồng ý đâu", Cơ Hương Ngưng nói. Tuy rằng cô ấy cũng muốn đề cao địa vị của mình ở nhà họ Cơ, nhưng thêm một con cháu thuộc hàng thừa kế cấp hai cũng coi như chuyện lớn trong gia tộc. Hiện tại có rất nhiều người đề phòng Cơ Hương Ngưng, không muốn để cô ấy quá thoải mái, sao lại đồng ý để cô ấy phá hỏng quy định cơ chứ.

Đối mặt với vấn đề này, Hoắc Khải nói: "Chúng ta có đồng minh, hơn nữa có người không đồng ý thì cũng có thể dùng thủ đoạn. Đa phần lợi nhuận của nhà họ Cơ trong những năm qua đều rơi vào túi riêng của bọn họ, vậy nên chẳng có ai là sạch sẽ hết. Chỉ cần cô hạ quyết tâm thì sẽ chẳng ai có thể ngăn cản được cô".

Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải, rất lâu không nói gì.

Có sự trợ giúp của Hoắc Khải, cô ấy cũng tin chắc là mình có thể thăng hạng thành công.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 427: Nguy Cơ Và Cơ Hội.

Trước mặt người đàn ông này, người nhà họ Cơ chẳng khác nào đám trẻ con, anh có thể dễ dàng đùa giỡn bọn họ, tùy tiện giở vài trò vặt đã có thể xoay bọn họ quay như chong chóng rồi.

Vậy nhưng cô luôn cảm thấy việc này có chút nóng vội.

Mới nửa năm, sao đột nhiên anh lại chạy tới nói rằng mong cô lên được hàng thừa kế thứ hai chứ?

"Xảy ra chuyện gì rồi sao?", Cơ Hương Ngưng hỏi: "Sao tôi cứ cảm thấy anh rất nóng vội".

"Bây giờ chưa có vấn đề gì không có nghĩa tương lai cũng vậy, hơn nữa cô thực sự muốn đi từng bước một, làm theo quy tắc của nhà họ Cơ, mấy năm tăng một hàng sao? Nếu vậy, đợi cô lên được chức chủ tịch cũng phải tầm bốn mươi tuổi", Hoắc Khải nói.

Đương nhiên Cơ Hương Ngưng không muốn đến tuổi xế chiều rồi mới bò lên được thời kỳ đỉnh cao. Nếu đã thiết lập mục tiêu này, vậy thì càng nhanh càng tốt.

Nhưng Hoắc Khải đột nhiên tăng tốc khiến cô không thể thích ứng được.

Lúc này, Hoắc Khải chỉ cười nói: "Không cần lo lắng nhiều, cô chỉ cần làm theo những gì tôi nói, mọi chuyện sẽ suôn sẻ thôi".

Một gia tộc chỉ có vài trăm triệu chẳng là gì đối với Hoắc Khải. Nếu là trước đây, anh còn chẳng cần phải ra mặt, tìm đại một người trong nhà họ Hoắc xử lý cũng được.

Chẳng riêng gì nhà họ Cơ, cho dù là công ty lớn có giá cả chục tỷ của Miêu Nhất Khoa cũng không là gì, chỉ cần hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần cũng đủ khiến cho bọn họ sứt đầu mẻ trán.

Khi lên đến một đẳng cấp nhất định, nhiều việc làm dễ như trở bàn tay.

Cơ Hương Ngưng không nói gì, không phải do cô ấy không đồng ý, chỉ là trong lòng luôn có mối nghi ngờ.

Tiết tấu của Hoắc Khải càng nhanh, cô càng cảm thấy mình ngày càng xa người đàn ông này.

Hơn nữa, cảm xúc đột nhiên kéo tới trong lòng khiến cô không thể thích ứng được, sao đột nhiên cô lại có hảo cảm với người đàn ông này nhỉ?

Ban đầu cô sợ anh nhớ lại rồi trả thù, sau đó cảm thấy tội tệ, cảm thấy phiền chán, bây giờ lại có chút yêu thích.

Sự thay đổi của Hoắc Khải khiến Cơ Hương Ngưng không kịp trở tay, càng khiến cô cảm thấy tội lỗi.

Cô có lỗi rất nhiều với Ninh Thần khi để cô ấy gánh tất cả mọi chuyện, sao có thể vì người đàn ông này bỗng trở nên xuất sắc mà thích anh được chứ. Nếu vậy, cô phải ăn nói sao với Ninh Thần?

Đến tận bây giờ, Cơ Hương Ngưng chưa từng yêu một ai.

Sự hiểu lầm của cô với Phan Tư Mễ khi còn học đại học đã khiến cô vô cùng căm ghét mấy thứ tình cảm nam nữ. Cái gì mà tình yêu các thứ chẳng thể nào thực tế bằng công việc và sự nghiệp. Cho dù ở đây tràn ngập sự lừa gạt thì đã làm sao, ít nhất khi người nhà dối lừa bạn, bạn vẫn biết, còn tình cảm thì bị tổn thương rồi vẫn chưa biết ai là người tạo ra vết thương ấy.

Cơ Hương Ngưng vừa xinh đẹp vừa có tài, có cả nhà họ Cơ ở đằng sau nên người theo đuổi cô ấy rất đông, vậy nhưng đến tận bây giờ, người duy nhất cô ấy có thể chắc chắn rằng bản thân mình thích chỉ có Hoắc Khải.

Nhưng cô chẳng thể tỏ tình với Hoắc Khải mà chỉ đành chôn vùi tình cảm ấy sâu trong lòng.

Sau khi hít sâu một hơi, Cơ Hương Ngưng gật đầu nói: "Được, vậy để tôi thử, có điều chuyện này cần chút thời gian".

"Được, nếu có chuyện gì, cô có thể tìm tôi bất cứ lúc nào", Hoắc Khải đáp.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại của Cơ Hương Ngưng vang lên.

Cô cầm diện thoại lên nhìn, là Cơ Xuyên Hải gọi tới.

Sau khi nhấc máy, giọng nói gấp gáp của Cơ Xuyên Hải truyền tới: "Không xong rồi, có mấy công ty cung ứng hàng hóa đột nhiên ngừng cấp hàng, cháu mau chóng đi xem xem có chuyện gì!"

Công ty con đầu tiên của Cơ Hương Ngưng đang là nơi thu lợi lớn nhất của nhà họ Cơ, không một công ty con nào khác có thể cạnh tranh, nhất là sau khi nhà họ Cơ bị những người khác chia rẽ, bọn họ càng đổ nhiều tài nguyên vào đây hơn, vậy nên công ty con của Cơ Hương Ngưng làm ăn ngày một lớn.

Cùng với công việc ngày càng nhiều, đẳng cấp của những đối tác làm ăn cũng ngày một nâng cao, có nhiều công ty đứng top đầu công ty cung ứng trong nước đều hợp tác cùng bọn họ.

Cũng nhờ có những sản phẩm cung ứng của bọn họ nên chi nhánh công ty của Cơ Hương Ngưng mới phát triển thuận lợi đến vậy.

Bây giờ Cơ Xuyên Hải đột nhiên nói bọn họ muốn ngừng cung cấp hàng hóa, đương nhiên Cơ Hương Ngưng rất sốt ruột. Sau khi tắt máy, cô ấy nhanh chóng cầm áo khoác rồi đi ra ngoài.

Hoắc Khải gọi với một tiếng: "Tôi đi cùng cô!"

Mấy công ty cung ứng hàng hóa này đều do Hoắc Khải giúp cô ấy lựa chọn, chẳng ai có thể hiểu rõ bọn họ bằng anh.

Vậy nên Cơ Hương Ngưng không từ chối chuyện đưa anh đi cùng.

Trên đường đi tới một trong số những công ty cung ứng hàng hóa, Cơ Hương Ngưng thắc mắc: "Đang yên đang lành sao lại dừng cung cấp hàng chứ? Hơn nữa còn mấy công ty cùng một lúc?"

"Có rất nhiều nguyên nhân khác nhau, ta phải gặp mặt mới biết được", Hoắc Khải nói.

Đương nhiên trong lòng Hoắc Khải có suy đoán nhất định nhưng anh không dám chắc.

Một trong những công ty cung ứng hàng hóa nằm ngay thành phố bên cạnh nên chỉ hai giờ sau, chiếc xe chở hai người đã dừng tại bãi đỗ xe của công ty.

Đến tòa nhà chính của công ty, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải nói với nhân viên lễ tân rằng muốn gặp tổng giám đốc công ty. Sau khi hỏi rõ ngọn ngành mọi chuyện, nhân viên lễ tân lắc đầu nói: "Thật ngại quá, tổng giám đốc của chúng tôi đang đi họp ở nơi khác, tạm thời chưa thể quay lại được".

Cơ Hương Ngưng cũng là người có kinh nghiệm, cô nhìn cái là biết nhân viên lễ tân đang nói dối.

Nếu như tổng giám đốc đang đi họp ở nơi khác, sao cô không nói thẳng ngay từ đầu, cứ phải đợi hỏi rõ thân phận của người ta mới nói.

Rất rõ ràng, cấp trên đã giao cho cô ta nhiệm vụ, nếu người bên Cơ Hương Ngưng tới thì cứ nói tổng giám đốc không ở công ty.

Cơ Hương Ngưng biết mình cứ cố chấp cũng chẳng được gì nên nhìn Hoắc Khải và hỏi: "Sao giờ nhỉ? Ở đây đợi ông ta sao?"

"Nếu ông ta không muốn gặp cô, có đợi cũng vô dụng. Đi qua công ty khác xem sao", Hoắc Khải đáp.

Hai người lại nhanh chóng đi tới công ty thứ hai, kết quả chẳng có gì khác biệt. Biết được bọn họ là người của nhà họ Cơ, nhân viên lễ tân nói

rằng người phụ trách không có ở đây, không rõ bao giờ mới quay về.

Chạm mặt với hai công ty như vậy, Cơ Hương Ngưng cũng hiểu ra, mấy công ty này như lên kế hoạch trước với nhau, bắt tay ngưng cấp hàng, còn không chịu gặp mặt.

"Bọn họ làm trò gì vậy chứ, chẳng hiểu kiểu gì!", Cơ Hương Ngưng tức giận nói.

Công ty đã thiết lập hệ thống rất tốt cho việc tiêu thụ sản phẩm, có kế hoạch cụ thể về lượng hàng hóa cần cung ứng trong mỗi giai đoạn, bây giờ đột nhiên dừng cung cấp hàng như này sẽ gây rối loạn toàn bộ kế hoạch của bọn họ, còn có khả năng gây ra hàng loạt vấn đề vi phạm hợp đồng.

Một khi vấn đề vi phạm hợp đồng diễn ra nhiều lần hoặc trong thời gian dài, vậy thì đó chắc chắn là một đòn đả kích rất lớn đối với hệ thống tiếp thị.

Bây giờ các đại lý không có nhiều kiên nhẫn, trong vòng ba ngày không cung cấp hàng cho bọn họ, bọn họ có thể tìm các công ty khác, ai cũng không muốn lãng phí thời gian.

"Những công ty này đều là những công ty cung ứng hàng hóa đứng đầu cả nước, không dễ làm ra chuyện vi phạm hợp đồng như này, dù sao khi vi phạm hợp đồng, bọn họ không chỉ phải bồi thường mà còn bị tổn hại về danh dự. Phải làm đến mức này, chỉ có thể là bọn họ đang đối mặt với nguy hiểm lớn hơn cả việc vi phạm hợp đồng thôi", Hoắc Khải nói.

"Nhưng mức độ tiêu thụ sản phẩm của chúng ta rất bình thường, đào đâu ra mối nguy hại chứ?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

"Chúng ta không có, không có nghĩa nơi khác cũng thế", Hoắc Khải trả lời: "Nếu như bị một áp lực lớn từ bên ngoài tác động khiến bọn họ không thể nào chống đỡ được, vậy chắc chắn bọn họ sẽ chọn bỏ của chạy lấy người rồi".

Cơ Hương Ngưng ngơ ngác, sau đó đột nhiên hỏi: "Ý của anh là có người chèn ép bọn họ, không để bọn họ cung ứng hàng cho chúng ta? Là đám người cạnh tranh với chúng ta hả? Nhưng chắc bọn họ không có đủ sức để làm ra chuyện này đâu!"

"Đương nhiên không phải đám người thua cuộc đấy rồi. Tổng thị phần của bọn họ cũng chẳng nhiều bằng chúng ta, những công ty cung ứng này sao có thể bị bọn họ chèn ép được chứ. Có thể khiến bọn họ không dám cung ứng hàng hóa cho chúng ta chắc chắn là kẻ khác", Hoắc Khải nói.

"Anh biết người đó là ai rồi sao?"

"Cũng đoán được phần nào", Hoắc Khải nghĩ một lúc: "Không cần đến mấy chỗ khác nữa, chúng ta về công ty trước đã. Chuyện này là nguy cơ của công ty nhưng lại là cơ hội của cô".

"Cơ hội?", Cơ Hương Ngưng chẳng hiểu gì cả.

Người ta ngừng cung ứng hàng hóa rồi, nguy cơ ngay trước mắt đây chứ đào đâu ra cơ hội.

Hoắc Khải bật cười nói: "Cô nghĩ, nhà họ Cơ có ai đủ năng lực giải quyết chuyện này không?"

Cơ Hương Ngưng trả lời mà chẳng cần suy nghĩ: "Đương nhiên không rồi!"

Đẳng cấp của những công ty cung ứng hàng hóa này rất cao, đừng nói người bình thường của nhà họ Cơ, cho dù chủ tịch Cơ Trấn Hùng có tới cũng chả làm được gì.

Hoắc Khải cười nói: "Thì đúng rồi, nhà họ Cơ rất coi trọng công ty con này, chắc chắn bọn họ không muốn công ty con này sập tiệm. Bất kể bọn họ có quyền lực ở công ty con này hay không, ít nhất thì cuối năm vẫn có một khoản tiền lời chảy vào túi. Vậy nên chắc chắn bọn họ sẽ dốc sức nghĩ cách giải quyết nguy cơ này, nhưng bọn họ chẳng có đủ năng lực để giải

quyết. Nếu như cô có thể đứng ra giải quyết chuyện lần này, việc được nâng lên đến hàng thừa kế thứ hai có phải là chuyện đương nhiên không?"

Nghe thế, Cơ Hương Ngưng ngẩn người một lát, mãi mới hiểu ra được. Hoắc Khải muốn nương theo chuyện này để cho cô cơ hội đặc cách tiến lên hàng thừa kế thứ hai.

Chuyện này khiến cô cảm thấy hơi lạnh chân tay, tất cả mọi người đều đang nghĩ xem nên giải quyết rắc rối này như nào, nhưng người đàn ông này lại nghĩ đến việc lợi dụng chuyện này để tạo lợi ích khác cho cô ra sao.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 428: Người Có Năng Lực Thì Làm Nhiều.

Nguy cơ như này mà anh còn nghĩ được đến lợi ích, vậy có chuyện gì khiến anh hoảng loạn được chứ?

Thậm chí, trong mắt anh, cả nhà họ Cơ chỉ là một trò chơi.

Nếu như những chuyện này thực sự chỉ là trò chơi đối với anh, vậy cô là gì? Là một trong những quân cờ sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Cơ Hương Ngưng cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Cô rất không thích cảm giác này. Cho dù cô biết khả năng của Hoắc Khải hơn mình cả trăm lần, những cô cũng không muốn bản thân ở vị trí thiếu quan trọng đến thế.

"Cô sao thế?", Hoắc Khải nhìn ra được sự bất thường của Cơ Hương Ngưng nhưng không nghĩ gì nhiều, anh còn nghĩ rằng người phụ nữ này đang cảm thấy hoảng sợ khi đối mặt với nguy cơ trước mắt.

Cơ Hương Ngưng trở về thực tại, lắc đầu nói: "Không có gì, vừa nãy anh nói đến đâu rồi?"

"Tôi nói, có thể lợi dụng nguy cơ lần này để tạo ra cơ hội cho cô. Cô không cần lo lắng quá mức đâu. Theo tôi thấy, chuyện này dễ giải quyết thôi. Có điều đây đúng là rắc rối lớn với nhà họ Cơ, vậy nên cũng chính là cơ hội tốt nhất của cô".

Cơ Hương Ngưng im lặng vài giây, sau đó gật đầu: "Anh quyết định đi, anh nói sao, tôi làm vậy là được rồi".

Hoắc Khải có thể cảm nhận được trạng thái của Cơ Hương Ngưng khác trước rất nhiều nhưng lại chẳng biết làm sao, anh chỉ có thể quy cho việc cô ấy cảm thấy bất an do gặp phải vấn đề lớn mà thôi.

Có điều đúng như anh nói, chuyện này đúng là rắc rối lớn với người khác nhưng trong mắt anh thì rất dễ giải quyết.

Cho dù không xác nhận tình hình cụ thể, Hoắc Khải cũng có thể chắc chắn trên 90% , mối nguy hại này do nhà họ Hoắc gây ra.

Nói chính xác hơn là hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần tạo ra.

Anh giúp công ty của Miêu Nhất Khoa lấy được một món hời lớn, khiến cho sự áp chế của nhà họ Hoắc đổ sông đổ bể. Dựa trên sự hiểu biết của anh về nhà họ Hoắc, chắc chắn hai anh em Hoắc Thanh Vân sẽ điều tra về anh sau khi xảy ra chuyện.

Không khó gì để tra ra gốc rễ của Hoắc Khải, nhất là với thực lực của nhà họ Hoắc càng dễ như trở bàn tay.

Sau khi bọn họ điều tra được gốc gác của anh, đầu tiên sẽ muốn chèn ép anh, cũng có thể nói là trả thù.

Sau khi trả thù xong, bọn họ muốn mời gọi hay một gậy đập chết anh thì lại là chuyện khác.

Tóm lại, chuyện xảy ra lần này có thể do hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần trả thù anh mà ra, vì anh đã giúp đỡ Miêu Nhất Khoa nên dẫn tới rắc rối.

Sức mạnh của nhà họ Hoắc đủ để khiến mấy công ty cung ứng này phải lo sợ, do đó bọn họ thà vi phạm hợp đồng, ngưng cung ứng hàng hóa cho nhà họ Cơ còn hơn chống đối nhà họ Hoắc. Nhìn chung nhà họ Cơ chỉ là bị liên lụy, nằm không cũng trúng đạn.

Sau đó, hai người quay về công ty. Hoắc Khải soạn mấy cái mail nhưng không gửi ngay mà bảo Cơ Hương Ngưng báo cáo tình hình hiện giờ cho nhà họ Cơ biết.

Thật ra chẳng có gì đáng để báo cáo trong tình huống này, chỉ là công ty cung ứng hàng hóa ngưng cấp hàng, người phụ trách tránh không gặp mặt.

Mấy người thuộc dòng chính trong công ty con tức đến nổi nóng mắng chửi, nói rằng bên cung ứng hàng hóa không giữ lời hứa.

Bọn họ tạo áp lực với Cơ Hương Ngưng, yêu cầu cô phải đưa ra phương án giải quyết.

Nếu là trước đây, Cơ Hương Ngưng sẽ nghĩ cách chuyển đổi bên cung ứng hàng hóa hoặc dốc hết sức mình để khôi phục lại nguồn cung ứng hàng.

Nhưng trước lời khuyên của Hoắc Khải, cô ấy không làm như thế mà trịnh trọng nói với nhà họ Ngưng, hệ thống tiếp thị vừa mới hoàn thiện, nếu như lần này thay đổi nhà cung ứng hàng hóa, vậy công ty sẽ gặp tổn thất rất lớn.

Phương án tốt nhất là chờ đợi, đợi đám người phụ trách kia chịu gặp mặt mình hoặc đợi bọn họ cung ứng hàng hóa trở lại.

Trước lúc ấy, chỉ có thể ổn định các đại lý để không gây ra hỗn loạn trên thị trường.

Đương nhiên, những thông tin này phải được giữ bí mật tuyệt đối, không để người khác dễ dàng biết được..

Hệ thống tiếp thị do Hoắc Khải chỉ đạo Cơ Hương Ngưng thiết lập nên toàn bộ công ty, ngoại trừ hai người bọn họ, chỉ có trưởng phòng của bộ phận tiếp thị được biết chút ít, tổng giám đốc nói sao là vậy.

Hơn nữa, trưởng phòng bộ phận tiếp thị vẫn là người cũ, Cơ Hương Ngưng kiên trì không thay người mới.

Những người đã làm việc lâu năm này đều từng bước từng bước đi cùng Cơ Hương Ngưng đến hiện tại, coi như là người thân cận của cô ấy.

Bất luận lời Cơ Hương Ngưng nói là đúng hay sai, chỉ cần cô ấy mở lời, trưởng phòng bộ phận tiếp thị sẽ không phá hỏng mà nghe theo những gì Cơ Hương Ngưng dặn dò.

Có bọn họ làm chứng, những người quản lý cấp cao chẳng hiểu biết gì đến công việc trong công ty, chỉ ngồi chơi đợi hưởng lợi cũng chẳng còn cách nào.

Bọn họ chỉ đành làm theo lời Cơ Hương Ngưng nói, ngồi nhà đợi.

Đợi cả một tuần trời.

Ngày nào cũng có người tới hỏi xem mọi chuyện tiến triển đến đâu, Cơ Hương Ngưng chỉ đáp một câu, không có gì mới.

Càng chờ lâu, người nhà họ Cơ càng nóng ruột, đến cả Cơ Trấn Hùng cũng không nhịn được, tự mình tìm tới chỗ Cơ Hương Ngưng tra hỏi xem rốt cuộc mọi chuyện là như nào.

Trước mặt Cơ Trấn Hùng, Cơ Hương Ngưng nói rất rõ ràng rằng tình hình bây giờ là không gặp được người phụ trách của bên kia, cũng không lấy được hàng, ngoại trừ ngồi đợi ra thì cũng hết cách.

"Cô chắc chắn là không thể đổi công ty cung ứng hàng sao? Chắc trong nước không chỉ có mấy nhà cung ứng này", Cơ Trấn Hùng nói.

"Nếu như mới lúc đầu thì có thể đổi nhưng giờ không kịp nữa rồi. Công ty cung ứng mới không có mặt hàng chúng ta cần, mất ít nhất nửa tháng để mở dây chuyền sản xuất mới, đợi nửa tháng thì hoa cũng úa tàn", Cơ Hương Ngưng đáp.

"Sao cô không nói sớm!", một người thuộc dòng chính tức giận nói: "Trước đây chúng tôi đã nói cô đổi công ty cung ứng, cô lại nói sẽ ảnh hưởng tới hệ thống tiếp thị, bây giờ thì bảo đã quá muộn để đổi. Cô cố ý đẩy nhà họ Cơ xuống hố lửa đúng không?"

Cơ Hương Ngưng nhìn người lãnh đạo cấp cao kia, đanh giọng nói: "Ăn nói cho cẩn thận, sao tôi lại đẩy gia tộc xuống hố lửa được chứ? Tôi có nói sai đâu, tùy tiện đổi công ty cung ứng hàng hóa sẽ dẫn tới chất lượng sản phẩm trước sau không đồng nhất, tiểu chuẩn loạn tùm lum, đến lúc ấy bên đại lý phải giải thích như nào với thị trường? Nếu thị trường chấp nhận còn được, nhưng lỡ như không chấp nhận thì sao? Khi đó sẽ xảy ra tình trạng trả lại một lượng lớn hàng, thậm chí bọn họ còn rút khỏi hệ thống tiếp thị, không có những đại lý này, chúng ta bán hàng cho ai? Ông thấy chuyện này có gây ra ảnh hưởng lớn không?"

Lãnh đạo cấp cao kia của nhà họ Cơ đâu biết những điều này, giờ nghe thấy vậy, ông ta cảm thấy rất có lý.

Công xưởng khác nhau thì những tiêu chuẩn và chất lượng sản phẩm cũng sẽ không thể thống nhất được, nếu để phía thị trường phát hiện ra hàng hóa trước sau khác biệt vậy sẽ rất dễ xảy ra sai sót.

Người tiêu dùng hiện nay rất thông minh, không dễ lừa gạt.

Có thể sẽ có người nói: bạn có thể giải thích tình hình cho bọn họ biết, do bên cung ứng hàng đột nhiên ngừng cấp hàng nên mới phải đổi nhà xưởng.

Dù cho có người tin thì cũng sẽ có người đặt ra nghi vấn, nếu không phải do nhà họ Cơ có vấn đề, sao người ta lại đột nhiên ngừng cung ứng hàng?

Đến tận lúc này, người nhà họ Cơ vẫn không biết được vì sao lại đột nhiên ngừng cung ứng hàng. Cơ Trấn Hùng còn cố tình để người điều tra nội bộ gia tộc, xem xem có phải xảy ra vấn đề gì mà mình không biết không.

Vậy nhưng kết quả điều tra cho thấy, nội bộ gia tộc không có vấn đề gì.

Điều này khiến người khác rất nghi ngờ, gia tộc không có vấn đề gì, vậy bên cung ứng hàng hóa rảnh rỗi sinh nông nổi hả?

Có một số lãnh đạo cấp cao khác không quản lý công ty con cũng theo chân Cơ Trấn Hùng tới. Đám người này ghen ăn tức ở với mấy người Cơ Hương Ngưng.

Lúc đầu, Cơ Hương Ngưng dùng quyền quản lý và lợi tức như một quân bài để lôi mấy người này lên thuyền, những người khác không lên được thì sinh lòng đố kỵ.

Đều là người trong hội đồng quản trị, dựa vào đâu mà hai người được quản lý công ty con có lợi nhuận cao nhất chứ?

Nhưng khi ấy Cơ Hương Ngưng chọn những người này đều vì bọn họ dễ lôi kéo, đương nhiên đám người kia không có cửa.

Bây giờ, công ty con gặp rắc rối, đám người kia lại nhảy ra đầu tiên, chỉ trích những người này không quản lý tốt.

Không có năng lực thì đừng ngồi vào vị trí này, chúng tôi có thể giúp đỡ.

Bọn họ muốn nhân cơ hội này để kiếm chút quyền lực, đương nhiên lãnh đạo cấp cao ở công ty con không đồng ý rồi. Mới vô duyên vô cớ gặp phải một vấn đề, mấy người đã muốn nhảy ra làm kẻ tiểu nhân, thích gây sự đúng không.

Chưa biết chừng nhà cung ứng hàng hóa đột nhiên ngừng cấp hàng là do mấy người đứng đằng sau giở trò cũng nên.

Một đám người cãi tay đôi với nhau như sắp muốn lao vào đánh nhau tới nơi.

Cho dù Cơ Trấn Hùng là chủ nhà họ Cơ, khi gặp phải tình huống này ông ta cũng đành bó tay.

Ông ta chỉ biết nhìn Cơ Hương Ngưng, trầm giọng nói: “Cô là tổng giám đốc của công ty, bất luận vì lý do gì, nếu đã ngồi vào vị trí này thì

phải đảm nhận những trách nhiệm thuộc về mình. Dù thế nào đi nữa cũng phải giải quyết cho xong chuyện này!"

"Không phải tôi không muốn giải quyết mà đến tận giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra được gì, làm sao giải quyết chứ?", Cơ Hương Ngưng đanh mặt nói: "Lúc kiếm ra tiền sao không thấy ai khen tôi tốt, bây giờ xảy ra vấn đề lại đổ mọi áp lực lên đầu tôi?"

"Cái gì mà đổ hết lên đầu cô? Cô là tổng giám đốc của công ty, cô không chịu trách nghiệm thì còn ai vào đây?"

"Đúng thế, người có năng lực thì làm nhiều!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 429: Mạnh Mẽ

Một đám người nhà họ Cơ m ồm năm miệng mười, vừa đe doạ, vừa dụ dỗ Cơ Hương Ngưng phải chịu trách nhiệm với chuyện này.

Đến cả mấy người quản lý cao cấp của dòng chính trong chi nhánh cũng làm vậy.

Lúc bình thường thì họ vui vẻ tạo mối quan hệ tốt với người trẻ tuổi có thành tích nổi trội như Cơ Hương Ngưng, nhưng bây giờ xảy ra chuyện thì họ lại muốn làm rõ trách nhiệm.

Thứ mà họ muốn chỉ có lợi ích nhưng không phải chịu trách nhiệm.

Thấy điệu bộ của đám người này, trong lòng Cơ Hương Ngưng chợt nhớ lại và hiểu ra những lời mà Hoắc Khải từng nói.

Những gì khiến cô khó chịu, nhưng không có cách nào thay đổi thì cách duy nhất chính là phải thay thế nó. Muốn làm được như thế thì phải giành được ghế chủ tịch hội đ ồng quản trị.

Người nhà họ Cơ sa đoạ r ồi, Cơ Trấn Hùng đã được coi là một trong những người có tài nhất, nhưng ông ta cũng không h ề có một chút trách nhiệm nào như những người kia.

Chuyện lớn như thế lại bắt một cô gái trẻ phải chịu toàn bộ trách nhiệm thì ông ta cũng không đáng mặt là người đứng đ ầu.

Vốn dĩ, Cơ Hương Ngưng còn vì chuyện đảm nhiệm vai trò chủ tịch hội đ ồng quản trị mà cảm thấy lo lắng không yên, cảm thấy bản thân cô chưa đủ năng lực, nhưng bây giờ xem ra cô đã đánh giá quá cao những người này.

So với họ, cô còn mạnh mẽ hơn nhi ều.

Nghĩ đến đây, Cơ Hương Ngưng mới nói: "Tôi muốn nâng quyền lực lên hạng hai, hơn nữa trong vòng nửa năm sau lại tiếp tục tăng lên hạng nhất".

Cả gian phòng trở nên yên tĩnh hẳn, mọi người đều nhìn Cơ Hương Ngưng. Một thành viên hội đồng quản trị của dòng chính nói đầy vẻ khó chịu: "Cô nghĩ gì thế, không phải là cô không biết quy củ của dòng họ…"

"Đừng nhắc đến quy củ của dòng họ với tôi, theo tôi thấy thì cái nhà này đã không còn phép tắc nào đáng tin. Các ông không muốn gánh vác trách nhiệm lại muốn tôi bán mạng làm việc vì lợi ích của mấy người, vậy thì phải đưa cho tôi chút lợi ích chứ. Trên đời này, không có lý nào mà muốn ngựa chạy lại không cho nó ăn cỏ. Nếu các ông đồng ý, tôi sẽ nghĩ tất cả các biện pháp để xử lý chuyện lần này, hơn nữa còn làm cho chi nhánh phát triển thêm rực rỡ. Nếu không đồng ý thì bây giờ tôi tuyên bố rời khỏi dòng họ, các ông tìm người khác làm tổng giám đốc đi. Tôi tin rằng, chắc chắn, sẽ có công ty sẵn sàng mời tôi về làm, phó tổng giám đốc Lý, anh nói xem có đúng không?"

Cơ Hương Ngưng nhìn về phía Hoắc Khải khiến ánh mắt của những người khác cũng đều chuyển về phía đó.

Dù là Cơ Xuyên Hải, Cơ Trấn Hùng hay là mấy thành viên dòng chính đi theo khi nghe thấy vậy thì tim đều đập thình thịch.

Họ bỗng nhiên hiểu ra, sự tồn tại của dòng họ đối với Cơ Hương Ngưng mà nói thì không phải là không thể thiếu.

Cô gái này rất có năng lực. Cô ấy đã đưa một chi nhánh tiến lên đứng đầu cả dòng họ, mà chi nhánh thứ hai cũng đang dần tiến đến vị trí đó.

Người có bản lĩnh như thế thì có vô số công ty sẵn sàng bỏ số tiền lớn để mời cô ấy về làm.

Ở lại dòng họ, cô ấy có thể đạt được lợi ích gì?

Đứng hạng ba thì chẳng qua là một năm được chia mấy triệu tiền lãi, nhiều hơn thì cũng không thể quá chục triệu. Nhưng nếu cô ấy ở bên ngoài thì có thể nhẹ nhàng đút túi chục triệu tiền lương.

Điều quan trọng nhất là, Cơ Hương Ngưng đã kéo Hoắc Khải lên rồi.

Mọi người đều biết, chi nhánh được như ngày hôm này, hơn nửa phần công sức là của Hoắc Khải.

Là một người trẻ tuổi đưa ra rất nhiều ý tưởng, cải cách công ty giúp cho các nghiệp vụ được tiến hành trôi chảy.

Bây giờ Cơ Hương Ngưng nói muốn đi đến công ty của Hoắc Khải, cô ấy đi rồi, Hoắc Khải còn ở lại sao?

Rõ ràng là anh cũng sẽ không ở lại. Rất nhiều người của nhà họ Cơ đang đoán già đoán non, hai người này có gì đó mờ ám, nếu không, một người trẻ tuổi tài giỏi như thế, sao lại hết lòng vì nhà họ Cơ.

Nếu hai người này đều đi rồi thì chi nhánh còn lại cái gì?

Trong những người đang làm ở chi nhánh, không ai có đủ tự tin giữ vững vị thế của chi nhánh. Họ hiểu rõ vị trí mình là những kẻ đến để vơ vét tiền của.

Còn về việc quản lý, thì đó không phải là sở trường của họ.

Hơn nữa, bây giờ người trong công ty đều rất tin phục Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải, thậm chí uy danh của hai người họ còn cao hơn cả thành viên hội đồng quản trị.

Đặc biệt là trưởng phòng kinh doanh, phòng tuyên truyền, phòng sau bán hàng đều là cấp dưới trung thành của Cơ Hương Ngưng. Hơn nữa, những người đó đều không phải là con cháu nhà họ Cơ, ngộ nhỡ bọn họ nóng đầu lên, đi theo Cơ Hương Ngưng thì không phải chi nhánh sẽ trở thành cái vỏ rỗng hay sao?

Nghĩ đến đây, Cơ Xuyên Hải liền cười lên ha ha, nói: "Hương Ngưng à, con bé này, đều là người một nhà, hà tất phải nói như thế, có gì thì cứ từ từ bàn bạc".

"Đúng đúng đúng, có gì thì cứ bàn bạc đã, sao nóng thế".

Một đám người lập tức đổi giọng. Cảnh tượng này khiến Cơ Hương Ngưng phải bật cười kinh bỉ.

Vẻ chế giễu của cô rất rõ ràng, mọi người đều có thể nhìn ra nên tự nhiên cảm thấy có chút ngại ngùng, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể kìm nén.

Cả Cơ Trấn Hùng, vào giờ phút này cũng không còn đường lui nên nói: "Hương Ngưng à, tôi biết cô tức giận nhưng quy tắc của dòng họ…"

"Tôi nói rồi, đừng nói đến quy tắc, hoặc là tăng hạng cho tôi, hoặc là tôi đi. Tôi cũng nói luôn cho các ông biết, tôi đã sớm không muốn làm trâu làm ngựa cho cái nhà này rồi! Nếu các ông đồng ý để tôi đi thì tôi sẽ không cần phần tiền lãi năm nay nữa, như vậy, các ông cũng có thêm một khoản, đúng không?", Cơ Hương Ngưng nói.

Cơ Trấn Hùng cười khan một tiếng, vỏn vẹn mấy triệu tệ sao mà so được với công ty có lợi nhuận hơn trăm triệu một năm chứ.

Ông ta nhìn những người khác, sau đó nói: "Thế này đi. Chúng tôi phải bàn bạc một chút. Trước tiên cô xử lý chuyện này đi, sau khi chúng tôi quyết định rồi thì…"

"Vậy các ông cứ bình tĩnh mà cân nhắc, tôi muốn tự cho mình nghỉ phép vài ngày. Đến khi các ông suy xét xong rồi thì nói với tôi, hoặc các ông có thể nhân lúc hệ thống kinh doanh còn chưa sập, nhanh chóng tìm một người giải quyết chuyện này", Cơ Hương Ngưng nói.

Mọi người nghe xong câu này thì bất giác nhìn sang Hoắc Khải.

Nhà cung cấp đều do Hoắc Khải tìm, những người khác không quen biết. Nếu nói ngoài Cơ Hương Ngưng ra thì người có thể giải quyết chuyện này chính là Hoắc Khải.

Hoắc Khải nhướng mày, nói: "Tôi cũng cảm thấy rất mệt, cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian, tổng giám đốc Cơ muốn đi đâu nghỉ dưỡng thì tôi có thể đi cùng".

Lời vừa nói ra khiến tất cả mọi người đều tỏ ra vẻ mặt u ám. Hai người họ rõ ràng là có điều gì đó mờ ám.

Nếu là trước đây thì chắc chắn họ sẽ phát điên lên nhưng bây giờ không ai dám làm thế.

Lợi nhuận của chi nhánh thực sự quá cao, cộng hai chi nhánh với nhau thì đã gần bằng tổng lợi nhuận của những chi nhánh còn lại.

Vì một phút nóng giận mà từ bỏ lợi nhuận cao chót vót thì chỉ có kẻ ngu mới làm như vậy!

Họ hoàn toàn không ý thức được rằng, từ giây phút Cơ Hương Ngưng giữ quyền điều hành công ty thì họ đã sa vào bẫy của Hoắc Khải.

Lợi nhuận của chi nhánh thật sự rất cao, vô cùng hấp dẫn, mà càng hấp dẫn thì những người bước vào càng khó thoát ra.

Họ đã bị trói chặt lên chiếc thuyền này. Một khi chiếc thuyền này có nguy cơ bị lật đổ thì chỉ có thể lựa chọn cam chịu, cầu nguyện cho bão tố đừng nhấn chìm họ.

Lúc đầu, Hoắc Khải đã bảo Cơ Hương Ngưng chủ động từ bỏ chi nhánh, một phần là để lôi kéo đồng minh, còn phần khác là để chuẩn bị cho tình huống ngày hôm nay.

Chỉ có cách trước tiên đưa cho họ mật ngọt không thể chối từ thì khi gặp nguy hiểm mới có thể lợi dụng nó để tìm lối thoát.

Như bây giờ, cái cây trồng từ lúc đầu đã ra hoa, kết quả và đến lúc được thu hoạch rồi.

"Phó tổng giám đốc Lý, giúp tôi đặt một vé đi biển, chỉ cần không phải ở trong nước thì đi đâu cũng được, càng xa càng tốt. Tốt nhất là đến chỗ không có tín hiệu điện thoại", Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải ừ một tiếng, nói: "Nơi không có sóng thì chỉ có ra đảo hoang, nếu vậy thì không an toàn lắm. Nếu tổng giám đốc Cơ muốn đi đến nơi xa một chút thì có rất nhiều bãi biển mà thời gian cả đi cả vềcũng phải mất một hai tuần".

"Được rồi, anh đặt vé đi", Cơ Hương Ngưng gật đầu nói.

Hai người bên xướng bên hoạ, ai cũng biết rõ là họ đang cố ý tạo áp lực nhưng không ai nói được gì.

Ông không đồng ý, nhỡ hai người họ thật sự đạp cửa mà đi thì làm thế nào.

Họ đi rồi thì ai chịu trách nhiệm?

Ngộ nhỡ hai chi nhánh có lợi nhuận hàng năm cao kinh người kia đều phá sản thì bất kỳ ai ở nhà họ Cơ đều không còn cách nào đứng vững.

Kể cả Cơ Trấn Hùng, cũng không ngồi yên, nếu không hôm nay ông ta cũng chẳng đích thân đến đây.

Mà vài người của dòng chính đang nắm giữ quyền điều hành của chi nhánh thì trong lòng hoảng loạn, vội vàng nói với Cơ Trấn Hùng: "Chủ tịch, tôi thấy việc đang gấp thì nên xử lý nhanh. Bây giờ, dòng họ đang trong thời kỳ nguy hiểm. Nếu thật sự là Hương Ngưng có thể giải quyết thì cho cô ấy tăng lên hạng hai cũng hợp tình hợp lý. Dù sao thì cả dòng họ, đừng nói là hạng hai, mà kể cả hạng nhất thì cũng có ai giải quyết được phiền phức lần này".

“Đúng rồi, có công lớn như thế để đổi lấy hạng hai thì cũng rất xứng đáng. Tôi tán thành!”

“Tôi cũng tán thành, ai muốn phản đối thì bảo người đó đến gặp tôi”.

Thấy mấy người nhất loạt giơ tay, Cơ Trấn Hùng tỏ ra do dự, không biết quyết định thế nào. Dù sao việc làm này cũng là trái quy tắc mà dòng họ đã lập ra từ lâu. Nếu xử lý không tốt thì sau này sẽ gặp phiền phức.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 430: Thư Bảo Đảm

Thái độ của Cơ Hương Ngưng rất quyết liệt, nếu họ không đưa ra quyết định ngay tại đây thì cô ấy sẽ đi luôn. Đến khi quay lại thì không chừng, công ty đã phá sản rồi.

Hiện tại công ty vẫn kiếm được nhiều tiền là do sự điều hành liên tục và thường xuyên, nếu liên kết của quy trình bán hàng có vấn đề thì sẽ quy trình sẽ bị phá vỡ.

Người không hiểu hệ thống này, muốn cứu vãn được nó thì cũng là chuyện vô cùng phức tạp. Chỉ riêng việc lên kế hoạch cho đủ nhân sự và chuỗi sản phẩm đã đau đầu lắm rồi.

Nếu lúc đầu không phải do Hoắc Khải giúp đỡ, chỉ dựa vào mình Cơ Hương Ngưng thì có lẽ là đến giờ quy trình vẫn chưa chạy trôi chảy.

Phải dựa vào sự hiểu biết hơn người của Hoắc Khải mới có thể nhẹ nhàng làm được việc này, chứ nếu là người khác thì chắc không làm xong được.

"Tổng giám đốc Cơ, vé máy bay hôm nay còn chuyến hơn chín giờ tối, bây giờ thanh toán sao?", Hoắc Khải hỏi, còn cố ý để màn hình thanh toán sáng lên để mọi người nhìn thấy.

Thấy điểm đến là nơi cách đây hơn mấy ngàn km thì mí mắt của ai cũng giật giật, Cơ Xuyên Hải vội vàng đi qua, tắt điện thoại của Hoắc Khải, nói: "Cậu đừng vội, không phải là chủ tịch đang suy nghĩ sao, sẽ có kết quả ngay bây giờ".

Những người khác cũng ồn ào nói với Cơ Trấn Hùng: "Chủ tịch, tôi thấy chuyện này cứ như thế đi. Chưa nói sâu xa, chỉ riêng những cống hiến của Hương Ngưng trong hai năm gần đây cho gia tộc cũng sớm nên tăng lên hạng hai rồi".

“Quy tắc là vật chết, con người mới là vật sống. Người còn sống thì có chuyện gì mà không giải quyết được?”

“Việc nào ra việc đấy, tôi cảm thấy Hương Ngưng xứng đáng tuyệt đối với vị trí hạng hai. Chắc chắn không có ai phản đối chuyện này. Ông đừng do dự nữa”.

Vốn dĩ Cơ Trấn Hùng vẫn còn suy xét xem có vấn đề gì hay không. Bây giờ lại bị một đám người lải nhải bên tai, khiến ông ta vô cùng khó chịu.

Lại thêm Hoắc Khải rảnh rỗi không có việc gì ngồi bên kia trượt trượt màn hình điện thoại, thỉnh thoảng lại hỏi có cần thanh toán không khiến Cơ Trấn Hùng vừa tức vừa vội. Cuối cùng, ông ta dứt khoát nói: “Được rồi, tất cả im miệng lại cho tôi, lảm nhảm mãi, muốn biến chỗ này thành cái chợ sao!”

Ông ta vừa lên tiếng thì tất cả mọi người đều không hé môi nói lời nào.

Cơ Trấn Hùng nhìn Cơ Hương Ngưng, nói: “Việc tăng lên hạng hai là quy tắc của dòng họ. Cô muốn phá lệ thì phải có năng lực tương xứng. Tôi có thể đặc cách tăng hạng cho cô nhưng cô phải ký thư đảm bảo. Nếu không giải quyết được phiền phức lần này thì sau này sẽ không có tư cách tăng hạng, hơn nữa, dù tốt hay xấu thì chỉ có thể ở lại nhà họ Cơ! Cô dám ký thư bảo đảm thì tôi dám to gan tăng hạng ngay cho cô!”

Nếu chỉ có một mình Cơ Hương Ngưng, nhất định cô ấy sẽ lưỡng lự, không chừng sẽ vì nội dung của thư đảm bảo mà từ bỏ khả năng tăng hạng.

Nhưng bây giờ, Cơ Hương Ngưng không hề do dự.

Một là cô ấy tin tưởng Hoắc Khải có đủ năng lực giúp mình giải quyết chuyện này, huống hồ, chính anh đã nói muốn lợi dụng nguy hiểm biến thành cơ hội, không có phương án đáng tin cậy thì sao có thể đưa ra đề nghị như thế.

Hai là, Cơ Hương Ngưng cũng chán ghét nhà họ Cơ như bây giờ. Cả dòng họ đều mục nát, thối tha. Cô ấy muốn làm việc mà người khác không làm được thì phải liều một lần!

"Không vấn đề gì! Ông cứ chuẩn bị thư bảo đảm, bây giờ tôi có thể ký luôn", Cơ Hương Ngưng nói.

Khi cô ấy nói lời này, thậm chí còn không nhìn Hoắc Khải một cái, tỏ ra tự tin vô cùng.

Cơ Trấn Hùng nhìn chằm chằm cô ấy một lúc lâu, hoài nghi đằng sau khủng hoảng lần này, liệu có phải là trò quỷ của nhánh phụ để được tăng hạng hay không.

Nói thật lòng, không chỉ ông ta nghi ngờ mà những người khác của nhà họ Cơ cũng nghi ngờ như ông ta.

Nhưng bây giờ, hoài nghi thì có tác dụng gì, vì ông có lo ngại hơn nữa thì cũng chỉ có thể đáp ứng điều kiện của Cơ Hương Ngưng.

Vẫn là câu nói đó. Đã cùng đi lên chiếc thuyền này thì cho dù nó đi thế nào, đi về đâu thì cũng không ai xuống thuyền được nữa.

Cơ Trấn Hùng chỉ có thể thầm an ủi mình, sau khi lấy đi chi nhánh thì việc tăng hạng được coi như là bồi thường dành cho Cơ Hương Ngưng.

Nói trắng ra, lợi nhuận một năm mà hạng hai nhận được cũng không quá chục triệu mà thôi, nhưng có thể giữ lại nhân tài như thế thì còn đáng giá hơn chục triệu nhiều.

Bao nhiêu công ty hàng năm đều tốn mấy trăm triệu quảng cáo, không phải là để nâng doanh số bán hàng sao?

Kết quả thế nào, chi phí quảng cáo luôn luôn cao hơn doanh số bán hàng thực tế, hàng năm lỗ vốn nhưng vẫn chỉ có thể chống chọi vì nếu không quảng cáo thì doanh số bán hàng lại càng thấp.

Sau đó, Cơ Trấn Hùng tự viết một bản thư bảo đảm, nội dung giống như những gì ông ta nói lúc trước.

Cơ Hương Ngưng cũng không có thêm yêu cầu gì ngoài yêu cầu sau nửa năm thì tăng lên hạng nhất.

Bởi vì cô ấy biết, trong một thời gian ngắn, Cơ Trấn Hùng chắc chắn sẽ không đồng ý.

Một cuộc khủng hoảng tương đương với một cơ hội, muốn đạt được những đặc quyền khác thì chỉ có thể đợi lần khủng hoảng tiếp theo.

Lúc này, Cơ Hương Ngưng bỗng nhiên rất mong chờ vào lần khủng hoảng tiếp theo, cô ấy bắt đầu nhận ra, bản thân mình đã thay đổi rất nhiều.

Trước đây, cô ấy luôn hi vọng công ty phát triển thuận lợi, không gặp phải phiền phức gì. Mà bây giờ, khi phiền phức tìm đến cửa thì cô ấy lại cảm thấy thích nó.

Không, không phải cô ấy thay đổi mà là bị người khác dạy hư rồi.

Cô ấy bất giác liếc mắt về phía Hoắc Khải đang đứng một bên nói chuyện với Cơ Xuyên Hải và những người khác. Trong lòng Cơ Hương Ngưng nghiến răng nghiến lợi hận người đàn ông này.

Từ một nhân vật nhỏ bé không đối phó nổi Cơ Xương Minh trở thành ngôi sao mới, bây giờ có thể đối mặt trả giá với chủ tịch hội đồng quản trị của dòng họ, sự thay đổi lớn của cô ấy sáng rõ như ban ngày.

Mọi người đều cho rằng, cô ấy và người đàn ông kia có mối quan hệ đặc biệt, nhưng chỉ có cô ấy tự hiểu rằng, mối quan hệ của hai người vô cùng trong sáng.

Nhưng sao trong lòng lại không vui, cứ giữ mối quan hệ trong sáng không tốt sao? Tại sao lại cảm thấy có chút không cam lòng?

Ký thư bảo đảm xong, Cơ Trần Hùng nói: "Sau khi trở về, tôi sẽ lập tức mở cuộc họp hội đồng quản trị, tuyên bố thăng hạng trước cho cô. Nhưng cô cũng phải nhớ rằng, đã dám bảo đảm với chúng tôi thì không được để lần khủng hoảng này làm ảnh hưởng đến lợi nhuận của công ty. Nếu không giải quyết được…"

"Không giải quyết được thì cả đời này tôi làm trâu làm ngựa cho nhà họ Cơ, không có nửa câu phàn nàn!", Cơ Hương Ngưng nói.

Tuy lời nói bị cắt ngang nhưng Cơ Trấn Hùng cũng không tỏ ra không vui, ông ta ừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Những người khác của nhà họ Cơ, từ người khá quen thuộc như Cơ Xuyên Hải hay là những người thuộc dòng chính bị chi nhánh lôi kéo đầu phấn khởi, nhiệt tình chào hỏi tạm biệt Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải.

Còn có một vài thành viên hội đồng quản trị không liên quan đến chi nhánh thì cười tươi nhìn Hoắc Khải rồi nói: "Tôi cảm thấy sau này có thể hẹn thời gian nói chuyện một buổi về chuyện đó".

Hoắc Khải cũng rất khách sáo trả lời: "Các ông có thời gian thì lúc nào tôi cũng có thể trợ giúp".

Mấy người cười khà khà rồi hài lòng rời đi.

Đến khi văn phòng trống rỗng, Cơ Hương Ngưng mới nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Anh nói với họ cái gì mà khiến họ vui vẻ như thế?"

"Tôi nói có thể giúp họ tăng lợi nhuận của chi nhánh. Hơn nữa không cần quyền điều hành hay chia lợi nhuận của họ, chỉ đơn thuần là trợ giúp thôi", Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng nghe thấy thế thì sững người, sau đó tỏ ra không hiểu hỏi: "Tại sao anh phải làm như vậy? Không phải nói muốn làm theo phương pháp trước đây, mua lại từng chi nhánh sao, cho đến khi lôi kéo được nhiều người sao".

“Như thế thì tốc độ quá chậm, hơn nữa có kinh nghiệm lần đầu, sau này họ sẽ không dễ dàng dính bẫy như thế”, Hoắc Khải mỉm cười trả lời cô ấy: “Hơn nữa, chúng ta có nắm quyền điều hành hay không, thật ra cũng không quan trọng. Vì những chi nhánh kia không phải là mục tiêu của chúng ta, nên coi như cho bọn họ thì cũng không sao. Nhưng nếu có thể làm giảm đi sự cảnh giác trong lòng họ, cùng một vài hành động âm thầm sau lưng họ thì sẽ dần dần nắm quyền khống chế hệ thống kinh doanh trong tay. Cô cảm thấy quyền điều hành còn có ý nghĩ gì nữa không?”

Cơ Hương Ngưng sững sờ, sau đó lại hiểu ngay, Hoắc Khải đang muốn thâu tóm quyền lực của những người này.

Giống như chi nhánh bây giờ, nói là thành viên cao cấp của dòng chính nắm quyền điều hành nhưng trên thực tế, những nghiệp vụ cốt lõi đều do người của Cơ Hương Ngưng nắm giữ.

Cô ấy nói làm thế nào thì những người đó sẽ làm như vậy. Ông nắm quyền điều hành thì người ta cũng không nhất thiết phải nghe lời ông. Hơn nữa một khi bị lợi nhuận cao làm mờ mắt thì nếu như sau đó ông phát hiện ra thì cũng bó tay.

Chuyện này giống như hút thuốc, nghiện ma tuý, rõ ràng biết cái gì mới tốt nhưng thân thể lại không từ chối nổi sự mê hoặc.

Bây giờ, Cơ Hương Ngưng đã không còn kinh ngạc hay lo lắng về những việc này như lúc trước.

Dựa vào thủ đoạn và dã tâm của Hoắc Khải thì việc thâu tóm nhóm người này chỉ là chuyện sớm muộn. Nếu anh không làm thì bản thân cô ấy cũng sẽ làm.

Hơn nữa cách nghĩ của Hoắc Khải bây giờ cũng có hiệu quả trực tiếp.

Không cần quyền điều hành và chia lợi nhuận của ông sẽ khiến những người đó càng dễ sa bẫy. Thậm chí chủ động giao quyền lực của chi nhánh vào tay ông, chỉ cần thật sự giành được quyền khống chế thì quyền lực trên danh nghĩa có hay không cũng không quan trọng.

“Chuyện này anh tính thế nào thì làm như thế, tôi không can dự vào. Nhưng liên quan đến phiền toái của chi nhánh thì anh phải đề ra phương án giải quyết. Tôi đã làm theo lời anh, ký giấy bán thân rồi. Nếu anh không giải quyết được thì đời này của tôi coi như xong”, Cơ Hương Ngưng nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 431: Hợp Tác

Đây có lẽ là một trò đùa, thời đại này làm gì còn khế ước bán thân, nếu đã không muốn tuân theo thỏa thuận thì cứ rời đi. Nhà họ Cơ dù có quyền thế đến đâu cũng không dám giam cầm người khác trong xã hội pháp trị này.

Giấy bảo đảm của Cơ Trấn Hùng là để hạn chế Cơ Hương Ngưng, và cảnh cáo cô ấy đừng nghĩ đến việc được thăng hạng quá nhanh.

Lần này bắt cô ấy ký giấy bảo đảm, lần sau biện pháp sẽ còn cứng rắn hơn.

Hai bên đều có chủ kiến riêng. Ai cũng đều cho rằng họ có đủ năng lực kiểm soát đối phương.

Hoắc Khải cười nói: "Giải pháp cho việc này không khó, cứ giao việc này cho tôi, cô cứ tiếp tục làm tổng giám đốc phần mình là được".

"Tôi không cần tham gia sao?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

Lời này nghe như còn có ý tứ gì khác. Hoắc Khải nhìn cô ấy rồi nói: "Nếu như cô muốn tham gia thì dĩ nhiên có thể".

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, sau đó lắc đầu nói: "Tôi còn nhiều việc, cũng lười tham gia, anh xem làm sao được thì làm".

Cuộc trò chuyện tưởng như không có gì đặc biệt, thật ra lại chứa nhiều ẩn ý.

Cơ Hương Ngưng muốn biết liệu Hoắc Khải có để cho cô ấy tham gia vào chuyện này hay không. Bởi vì khi cô ấy biết cách giải quyết những rắc rối từ chính anh, thì cô ấy sẽ không dễ bị ảnh hưởng nếu còn gặp phải chuyện này trong tương lai. Hoắc Khải cũng biết ý của cô ấy nên không hề từ chối.

Anh không muốn kiểm soát nhà họ Cơ bằng thủ đoạn, mà anh muốn kiểm soát bằng lòng người.

Chỉ có cách khiến cho người khác tự giác đứng về phía của anh mới là cách tốt nhất, còn những thứ khác đều không quan trọng.

Sau đó Hoắc Khải rời khỏi văn phòng, trong khi Cơ Hương Ngưng ngồi vào bàn làm việc, lại như đang ngẩn ngơ.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, cô ấy sẽ được thăng hạng, nhưng trong lòng cũng không mấy vui vẻ.

Cơ Hương Ngưng luôn nghĩ đến mục tiêu lớn nhất của cuộc đời mình, đó là được thăng hạng, và cô ấy đã nỗ lực không ngừng để theo đuổi mục tiêu này. Nhưng khi cô ấy đã thật sự đạt được nó, cô ấy mới nhận ra rằng những gì mà mình muốn không giống với những gì mà mình đã có.

Sự mục nát của gia tộc khiến cho cô ấy căm ghét cái họ của mình, không màng đến việc kiếm tiền cũng như thay đổi mọi thứ.

Giống như bây giờ cô chỉ muốn làm việc cho có, không quan trọng nó có lợi cho bản thân hay không.

Hoắc Khải vừa quay về phòng làm việc của mình thì liền gửi đi mấy email.

Email được gửi đến các nhà cung cấp. Nội dung có khác nhau, nhưng đều liên quan đến lợi ích cốt lõi của bên kia.

Vì chuyện này là do nhà họ Hoắc gây ra, nên không khó để Hoắc Khải có thể giải quyết.

Anh biết rất rõ Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần sẽ đe dọa nhà cung cấp như thế nào, giống như việc nếu từ bỏ sự hợp tác hiện tại thì nhà họ Hoắc có thể cho các người nhiều lợi ích hơn thế, còn nếu như các người không chịu từ bỏ thì nhà họ Hoắc sẽ khiến cho các người rớt đài.

Cũng như khi Miêu Nhất Khoa bị đe dọa, tất cả đều là chiêu bài quen thuộc.

Nhà họ Hoắc đúng là rất có thế lực, nên có rất ít nhà cung cấp trong nước dám không nghe lời họ.

Nhưng Hoắc Khải thì khác, anh vốn xuất thân từ nhà họ Hoắc, bây giờ muốn đối phó với nhà họ Hoắc thì có rất nhiều cách.

Cách mà anh dùng trong chuyện của Miêu Nhất Khoa chỉ là một ví dụ.

Dĩ nhiên, chỉ dựa vào lời nói thì rất khó để khiến cho người ta dao động.

Hoắc Khải vốn muốn dùng email để hẹn trước, chỉ cần có thể gặp mặt, anh nhất định sẽ giải quyết xong chuyện.

Một ngày sau, các email lần lượt nhận được phản hồi. Hầu như tất cả mọi người đều đồng ý gặp mặt.

Hoắc Khải đã một mình đến gặp các nhà cung cấp này.

Họ đều rất tò mò, vì trong email, Hoắc Khải đã nói rằng nhà họ Hoắc sẽ sụp đổ. Hoắc Khải đã nói đến những xáo trộn gần đây trong nhà họ Hoắc và những góc tối trong gia tộc này.

Chỉ những điều này thì không đủ để chiếm được lòng tin, nhưng có tấm gương của Miêu Nhất Khoa, cộng thêm việc nhà họ Hoắc đang có mâu thuẫn với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị do hôn ước bị hủy bỏ giữa hai bên, nên các nhà cung cấp cũng bắt đầu do dự.

Quá trình hợp tác với nhà họ Cơ luôn diễn ra rất suôn sẻ, giúp họ kiếm được không ít tiền.

Công việc kinh doanh của gia tộc lâu đời này hiện đang tràn đầy sức sống, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Như vậy, lựa chọn tin tưởng ai, đây chính là chuyện quan trọng nhất.

Trong đó, điểm mấu chốt chính là tiền và sức ảnh hưởng.

Ảnh hưởng của nhà họ Hoắc rõ ràng mạnh hơn nhà họ Cơ, đây chính là điều mà các nhà cung cấp lo lắng nhất. Hoắc Khải lại đưa ra lý lẽ cho rằng nhà họ Cơ sắp hợp tác với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị.

Điều này khiến các nhà cung cấp ngạc nhiên. Đường Thị là một doanh nghiệp siêu lớn đã nổi tiếng nhiều năm trong và ngoài nước, so với nhà họ Hoắc tuyệt đối không hề thấp hơn, nếu nhà họ Cơ thật sự hợp tác được với Đường Thị, như vậy bọn họ có thể quay trở lại yên tâm làm nhà cung cấp cho nhà họ Cơ cũng là điều dễ hiểu.

Không thể động chạm nhà họ Hoắc, nhưng cũng không thể động chạm Đường Thị được.

"Miễn là nhà họ Cơ thật sự có thể hợp tác với Đường Thị, công ty chúng tôi sẽ nối lại việc cung cấp hàng hóa, nhưng trước khi nhìn thấy kết quả thì chúng tôi rất lấy làm tiếc", một nhà cung cấp lên tiếng.

Đây cũng là mối quan tâm chung của tất cả mọi người, họ không thể bị lừa chỉ bởi những lời nói suông. Đó là một quy tắc trong kinh doanh, một khi còn chưa nhìn thấy mục tiêu rõ ràng thì vẫn phải luôn thận trọng.

Hoắc Khải cũng không ép buộc. Sau khi liên hệ với tất cả các nhà cung cấp, anh quay lại tìm Cơ Hương Ngưng và bảo cô ấy đến tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị.

Đồng thời, anh gọi cho Miêu Nhất Khoa và nói với ông ta rằng anh cần được giúp đỡ.

Chuyện anh cần ông ta giúp rất đơn giản. Đó là trao cho anh một phần quyền phân phối sản phẩm của nhà máy điện tử.

Phần quyền phân phối này sẽ do nhà họ Cơ tiếp quản, đảm bảo lợi nhuận hàng năm không thấp hơn nhà họ Hoắc. Và nhà họ Cơ sẽ sử dụng phần quyền phân phối này như một con bài thương lượng để hợp tác với Đường Thị.

Miêu Nhất Khoa chỉ mất ba mươi giây suy nghĩ trước khi gật đầu đồng ý.

Quyền phân phối sản phẩm của nhà máy điện tử không chiếm tỷ trọng cao trong chiến lược hoạt động của toàn bộ công ty, nếu không thì khi nhà họ Hoắc hạ giá mạnh tay như vậy Miêu Nhất Khoa cũng sẽ không do dự có nên đồng ý hay không.

Bây giờ Hoắc Khải đã lên tiếng, Miêu Nhất Khoa rất vui vẻ giúp đỡ anh, hơn nữa ông ta cũng rất khó chịu với nhà họ Hoắc. Nếu có thể khiến cho Đường Thị cùng hợp tác, ông ta sẽ có vũ khí để kiểm soát nhà họ Hoắc, vậy tại sao lại không đồng ý chứ.

Hoắc Khải cũng nói như vậy, dùng Đường Thị làm vũ khí tấn công nhà họ Hoắc, để bọn họ không dám động đến những người về phe mình nữa.

Vì vậy, khi Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng đến tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, Miêu Nhất Khoa cũng đi theo.

Với tư cách là chủ tịch của công ty, ông ta phải đến đây để thể hiện sự tôn trọng đối với sự hợp tác lớn cùng Đường Thị.

Không có gì ngạc nhiên khi Hoắc Khải có thể yêu cầu quyền phân phối với Miêu Nhất Khoa, nhưng thật bất ngờ khi anh có thể thiết lập mối quan hệ với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị.

Khi biết rằng Hoắc Khải vô tình quen biết được cô con gái vàng ngọc của Đường Quốc Diệu, phản ứng đầu tiên của Cơ Hương Ngưng không phải là vui vẻ, mà là kinh ngạc và có chút thất vọng.

Cô ấy đã luôn so sánh mình với Ninh Thần. Thân thế của cô ấy là điều khiến cô ấy mạnh mẽ hơn Ninh Thần.

Nhưng giờ đây, một cô gái có thân thế vượt trội hơn cô ấy gấp nhiều lần đã xuất hiện.

Nhất là khi nhìn thấy Đường Trọng Vi ở sân bay, Cơ Hương Ngưng càng cảm thấy khó chịu hơn.

Đã có thể là vị hôn thê của Hoắc Khải ngay từ đầu, gương mặt và vóc dáng của Đường Trọng Vi đương nhiên không cần phải nói nhiều nữa. Mà khí chất của cô ấy cũng tuyệt đối không phải là thứ mà Cơ Hương Ngưng có thể với tới.

Cơ Hương Ngưng thuộc tuýp phụ nữ cứng rắn, giống như trưởng nữ phải gánh vác trách nhiệm với gia đình, còn Đường Trọng Vi mới chính xác là một đại gia khuê tú.

Mỗi một lời nói ra, mỗi một bước di chuyển đều mang khí chất của giới thượng lưu.

Chỉ nhìn cô ấy thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ về bản thân mình.

"Anh Lý, tôi còn tưởng anh nói đùa", Đường Trọng Vi chạy đến rất vui vẻ, khi nhìn thấy Cơ Hương Ngưng, cô ấy lại mỉm cười nói: "Đây là chị Cơ Hương Ngưng phải không, đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, giống như nghệ sĩ vậy. Tôi thật sự ngưỡng mộ, chị vừa xinh đẹp vừa biết làm ăn, không như tôi, chỉ biết dựa vào gia đình".

Nhìn Đường Trọng Vi đang lè lưỡi, Cơ Hương Ngưng thật sự không nỡ tiếp tục bất mãn với cô gái này, chỉ thấy đáng tiếc cho cô ấy.

Ai lại có thể không thích một cô gái dễ thương như vậy.

Cơ Hương Ngưng liếc nhìn Hoắc Khải, sau đó mỉm cười bắt tay Đường Trọng Vi và nói: "Tôi không đẹp bằng cô, hơn nữa tôi thấy chủ tịch Đường cũng không ngại để cô dựa dẫm vào gia đình. Hoặc là nói, có khi ông ấy còn mong cô dựa dẫm vào ông ấy cả đời".

"Đúng vậy, tôi muốn tự mình ra ngoài làm việc nhưng bố tôi lại không cho phép, thật khó chịu", Đường Trọng Vi khịt mũi, sống mũi cao nhăn lại,

nói: “Hay là tôi sẽ làm việc cho chị nhé. Lương bao nhiêu cũng không quan trọng, chỉ cần cho tôi làm việc là được!”

Cơ Hương Ngưng cười nói: “Như vậy không được. Lỡ đâu bố của cô lại đến đòi người thì tôi biết làm thế nào?”

Cười cười nói nói một hồi, bầu không khí dần chuyển từ xa lạ thành quen thuộc.

Nhìn thấy hai người phụ nữ vừa nói vừa cười trong khi nắm tay nhau bước đi, Hoắc Khải cũng mỉm cười, tràn đầy năng lượng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 432: Lần Gặp Mặt Đầu Tiên

Trên đường từ sân bay về tới tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, dường như Cơ Hương Ngưng và Đường Trọng Vi đã rất quen thuộc với nhau.

Chỉ vì Đường Trọng Vi có tính cách giống như mèo con vậy, rất hay đeo bám, có thể chơi chung với bất kỳ ai. Mà Cơ Hương Ngưng lại có chút không thoải mái lắm.

Đặc biệt khi cô ấy đến tòa nhà văn phòng của Đường Thị, cô ấy lập tức trở nên rất nghiêm túc.

Ban đầu, Đường Trọng Vi muốn đưa mọi người đi ăn món gì đó ngon và nghỉ ngơi trước, nhưng Cơ Hương Ngưng nhất quyết bắt tay ngay vào công việc. Cô ấy không có nhiều thời gian. Mặc dù Cơ Trấn Hùng không nêu rõ thời hạn giải quyết rắc rối, nhưng bộ phận truyền thông của công ty cũng không thể chống đỡ quá lâu.

Đường Trọng Vi biết rằng công việc không mấy quan trọng đối với bản thân cô ấy, nhưng đối với người khác thì đó là ưu tiên hàng đầu, vì vậy cô ấy cũng không ý kiến thêm nữa.

Ngay khi mọi người cùng bước vào trong thang máy, những người đi ngang qua sẽ chủ động chào hỏi Đường Trọng Vi, sau đó mới tò mò nhìn về phía Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng.

Những ánh mắt này khiến cho Cơ Hương Ngưng cảm thấy hơi lo lắng, cô ấy chưa từng đến một công ty lớn như thế này bao giờ.

Ngược lại, Hoắc Khải rất bình tĩnh, từ đầu đến cuối đều mỉm cười, không hề tỏ ra lo lắng.

Ngay cả Đường Trọng Vi cũng ngạc nhiên hỏi: “Anh Lý, có phải anh rất thường bàn chuyện hợp tác với các công ty lớn không?”

“Sao lại hỏi vậy?”, Hoắc Khải hỏi ngược lại.

Đường Trọng Vi chỉ vào Cơ Hương Ngưng, người gần như không thể nở nụ cười nào và nói: “Nhìn chị Hương Ngưng thì tôi luôn cảm thấy rằng chị ấy đang lo lắng đến mức sắp khóc rồi. Và thành thật mà nói, hầu hết những người đến công ty của chúng tôi đều giống như chị ấy, rất lo lắng. Ngay cả những người thường xuyên đến đây cũng rất nghiêm túc, họ không hề cười. Còn thái độ của anh thì giống như chỉ đang đi nghỉ mát vậy”.

Đừng nói là Đường Trọng Vi, ngay cả Cơ Hương Ngưng cũng có suy nghĩ tương tự. Trong lòng cô ấy bây giờ tràn đầy nghi ngờ, cho dù anh chàng này có là đứa con hoang của nhà họ Lý đi chăng nữa, thì khi nhà họ Lý cực thịnh tài sản cũng không vượt quá một trăm tỷ, bây giờ thì đã rơi xuống mức hàng chục tỷ rồi.

Còn tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị có khối tài sản hàng trăm tỷ, là một trong những doanh nghiệp siêu lớn hàng đầu.

Một đứa con hoang của nhà họ Lý, cho dù có giỏi giang đến đâu thì khi đến một nơi như vậy cũng nên rụt rè một chút mới đúng.

Nhưng thái độ của Hoắc Khải lại hoàn toàn khác với những gì mà cô ấy tưởng tượng, anh như chỉ đang bước vào khu vườn sau nhà, ung dung thoải mái.

Hoắc Khải bật cười, đối với anh, tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị không có gì là ghê gớm.

Trong mắt nhiều người thì Đường Thị quả thật rất khổng lồ và là một đỉnh cao để thử thách.

Còn trong mắt của Hoắc Khải, đây chỉ là một công ty đối tác bình đẳng, thậm chí anh còn chưa bao giờ coi Đường Thị là một thử thách.

Vì anh chắc chắn có thể vượt qua Đường Thị, nên ánh mắt của anh sẽ chỉ tập trung vào những đại gia nước ngoài có khối tài sản lên tới mức

hàng ngàn tỷ.

So với các công ty đó, tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị vẫn còn kém xa.

Hơn nữa, mối quan hệ giữa Đường Trọng Vi và Hoắc Khải cũng phần nào khiến cho Hoắc Khải không quá nể nang công ty này.

Nếu tai nạn đó không xảy ra, nếu hai người họ thật sự kết hôn, thì chưa chắc Hoắc Khải đã không được tiếp quản Đường Thị trong tương lai. Tệ lắm thì anh cũng có thể nhận được một chức vụ trong hội đồng quản trị.

Hơn nữa, Đường Thị còn rất hoan nghênh ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc đến đảm nhiệm một số vị trí quan trọng, đồng thời dùng tài năng kinh doanh siêu phàm của mình để giúp công ty ngày càng phát triển.

Bây giờ Hoắc Khải sống lại bên trong cơ thể của Lý Phong, mặc dù nhiều thứ đã thay đổi, nhưng trái tim anh thì không thay đổi.

Ngay cả khi tài sản hiện tại của anh thậm chí còn không thể đuổi kịp nhà họ Cơ, thì một Hoắc Khải luôn quyết tâm gây dựng lại sự nghiệp sẽ chỉ có tham vọng lớn hơn trước.

"Hợp tác là vấn đề đôi bên cùng có lợi. Thuận mua vừa bán, nên có gì đâu mà hồi hộp. Giống như người bình thường đi mua Iphone, chẳng lẽ vì tài sản của các nhà sản xuất điện thoại vượt hàng ngàn tỷ USD nên họ phải lo lắng hay sao?", Hoắc Khải nói.

"Chuyện đó giống chuyện này hay sao?", Đường Trọng Vi thắc mắc.

"Tất nhiên là giống nhau", Hoắc Khải khẳng định.

Cơ Hương Ngưng đứng một bên mỉm cười. Đường Trọng Vi không hiểu về kinh doanh, về mặt này, Hoắc Khải có thể dễ dàng trêu chọc cô ấy. Nhìn thấy cô gái trẻ xinh đẹp này đang ngẩn người, Cơ Hương Ngưng cảm thấy rất buồn cười.

Đồng thời cô ấy cũng tỏ ra khó hiểu trước quyết định của ngôi sao hy vọng nhà họ Hoắc. Một người phụ nữ có xuất thân từ Đường Thị, lại không có quá nhiều mưu mô, chẳng lẽ còn không phù hợp với yêu cầu của anh ta hay sao?

Tại sao ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc lại muốn hủy bỏ hôn ước với Đường Trọng Vi và định kết hôn với con gái của nhà họ Đinh?

So với Đường Trọng Vi, cô con gái nhà họ Đinh đó rõ ràng là kém xa.

Tuy nhiên, đây không phải là điều mà Cơ Hương Ngưng nên để tâm vào lúc này, ngay sau đó cô ấy đã điều chỉnh lại suy nghĩ của mình và bắt đầu tính toán về những gì có thể xảy ra sau đó.

Thang máy lên đến tầng văn phòng, tuy Đường Trọng Vi không tham gia vào việc của công ty, nhưng nơi này đối với cô ấy cũng không khác gì nhà mình.

Cô ấy quen đường đưa hai người đến văn phòng chủ tịch. Ở mức độ hợp tác như thế này, thường thì Đường Thị chỉ cần cử một phó giám đốc, thậm chí một người ở cấp trưởng phòng đến bàn bạc là đủ, chủ tịch hội đồng quản trị làm gì cần phải đích thân ra mặt.

Nhưng Đường Trọng Vi cho rằng bọn họ là bạn bè, đã là bạn bè của cô ấy thì cũng nên gặp mặt bố của cô ấy.

Ba người đi đến bên ngoài văn phòng chủ tịch, thư ký lập tức đứng dậy nghênh đón, nói: "Xin chào cô Đường, chủ tịch đang nói chuyện với mấy vị giám đốc bên trong".

"Không sao, đợi đến khi họ nói xong rồi thì chúng tôi mới vào. Nhân tiện, hai người này là bạn của tôi, họ muốn thảo luận về việc hợp tác với công ty", Đường Trọng Vi nói.

"Là người đại diện của nhà họ Cơ, tổng giám đốc Cơ Hương Ngưng và phó tổng giám đốc Lý Phong phải không? Mời hai vị ngồi nghỉ ở đây. Hai vị dùng trà hay cà phê?", thư ký lịch sự hỏi.

Đại diện cho nhà họ Cơ, nếu như Cơ Trấn Hùng đích thân đến thì còn có thể coi trọng một chút, chứ người đại diện như thế này cũng không đáng để thư ký chủ tịch đối đãi như vậy.

Chẳng qua là do Đường Trọng Vi giới thiệu hai người này là bạn của cô ấy, nên thư kí cũng phải nhìn mặt chủ mà đối đãi lịch sự.

"Không cần khách sáo, nước lọc là được rồi", Hoắc Khải nói.

Anh biết rằng lúc này Cơ Hương Ngưng đang ở trong trạng thái không nói được gì, nên anh đã tự mình quyết định. Cơ Hương Ngưng nhướng mắt nhìn anh, nhưng cũng không phản đối.

Cả ba ngồi trong phòng thư ký ở cửa. Khoảng nửa giờ sau, cánh cửa văn phòng chủ tịch mở ra, vài người đàn ông và phụ nữ bước ra khỏi đó.

"Tôi sẽ thông báo với chủ tịch, xin hãy đợi một chút", thư ký nói rồi bước vào văn phòng.

Khi thư kí bước ra lần nữa, thư kí đứng ở cửa và làm động tác mời vào.

"Đi thôi", Đường Trọng Vi nói.

Theo sau Đường Trọng Vi, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải bước vào văn phòng chủ tịch.

Phòng làm việc này chiếm diện tích khá lớn, có lẽ toàn bộ diện tích văn phòng của nhiều công ty nhỏ cũng không rộng bằng cái phòng làm việc này.

Diện tích ba bốn trăm mét vuông được ngăn ra thành các phòng nhỏ hơn. Ngoài bộ bàn ghế lớn ngồi làm việc cùng bộ sô pha để tiếp khách, thì các phòng nhỏ đều có công dụng khác nhau.

Có phòng dùng để thư giãn gân cốt, phòng dùng để nghỉ ngơi và phòng dùng cho các cuộc gặp riêng với những vị khách quan trọng.

“Bố à, con đã dẫn người đến đây rồi, sao bố lại không chào đón con!”, Đường Trọng Vi bắt đầu làm nũng ngay khi vừa bước vào phòng.

Đường Quốc Diệu ngồi ở sau bàn làm việc, ngẩng đầu nhìn cô ấy cười nói: “Nhóc con này, cứ cách hai ngày là lại chạy tới đây, hôm nay không đi khiêu vũ sao?”

“Khiêu vũ thì có gì vui, tới đây vui hơn”, Đường Trọng Vi nói.

“Được. Vậy để bố sắp xếp cho con một chức vụ ở đây, để con sau này có dịp tới đây vui chơi nhiều hơn”, Đường Quốc Diệu nói đùa.

Đường Trọng Vi cười hì hì, cũng không nói đến vấn đề này nữa. Cố ấy quay sang hai người kia giới thiệu: “Bọn họ là bạn của con. Đây là chị Cơ Hương Ngưng và anh Lý Phong, chính là những người mà con đã nói với bố lúc trước”.

“Bố biết rồi. Mời ngồi”, Đường Quốc Diệu nói.

Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng bước tới ngồi xuống trước mặt ông ấy, Đường Quốc Diệu liếc nhìn Cơ Hương Ngưng, nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của cô ấy thì liền cười nói: “Cô Cơ, đừng căng thẳng. Tôi và ông Cơ Trấn Hùng, chủ tịch công ty nhà họ Cơ đã từng gặp nhau, nên về phương diện hợp tác cũng có thể dễ dàng thảo luận”.

“Cảm ơn, cảm ơn chủ tịch Đường”, Cơ Hương Ngưng nuốt nước bọt nói.

Lần đầu tiên được nói chuyện với một nhân vật lớn có khối tài sản lên đến hơn trăm tỷ như vậy, hiện tại cô ấy đang cảm thấy đầu óc vô cùng choáng váng. Cô ấy thậm chí còn không thể nhớ ra được một từ nào mà cô ấy đã chuẩn bị sẵn trước khi đến đây.

Đường Quốc Diệu cũng không nói nhiều với Cơ Hương Ngưng, theo ý của ông ấy, việc hợp tác với nhà họ Cơ là việc không quá quan trọng.

Ngược lại, chàng trai tên Lý Phong này lại khiến cho ông ấy chú ý nhiều hơn.

Cũng chẳng vì lý do gì đặc biệt, chẳng qua là do con gái của ông ấy đã nhiều lần nhắc đến chàng trai này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 433: Chàng Trai Này Thật Không Tồi

Việc hủy bỏ hôn ước với nhà họ Hoắc không phải là việc quá hệ trọng đối với Đường Quốc Diệu. Nhà họ Hoắc quả thật rất có thế lực, nhưng tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị cũng không hề kém cạnh.

Hôn ước đó ban đầu lập ra cũng chỉ vì Đường Trọng Vi yêu thích Hoắc Khải. Nếu không thì Đường Quốc Diệu đã không đồng ý nếu như nó chỉ dựa trên quan hệ lợi ích.

Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị của ông ấy còn chưa mục nát tới mức cần phải bán hạnh phúc của con gái để duy trì, càng không cần dùng đến hạnh phúc cả đời của con gái để thương lượng.

Vì vậy, việc hủy bỏ hôn ước này ngược lại còn khiến cho Đường Quốc Diệu cảm thấy nhẹ nhõm.

Bởi vì ngay cả khi ông ấy không hề nghĩ như vậy, thì vẫn sẽ có nhiều người cho rằng hôn ước giữa con gái của Đường Thị và cậu chủ của nhà họ Hoắc là một hôn ước vì lợi nhuận.

Tất nhiên, Đường Quốc Diệu cũng có phần tiếc về sự việc này, bởi vì Hoắc Khải là người tốt nhất trong số những người mà ông ấy từng gặp. Sợ rằng ngay cả bản thân của ông ấy cũng không thể so sánh được.

Nếu có được một người con rể như vậy, thì mấy chục năm sau ông ấy cũng không cần phải lo lắng điều gì nữa.

Nào giống như bây giờ, ông ấy chỉ có một đứa con gái duy nhất, mà cô ấy lại không quan tâm đến việc kinh doanh. Đường Quốc Diệu đang đau đầu về việc ai sẽ là người đảm nhận vị trí của ông ấy trong tương lai đây?

Ông ấy biết rất rõ rằng không một ai hay một gia tộc nào có thể tồn tại mãi mãi. Trong suốt nhiều thời đại, ngay cả vua chúa cũng không thể làm được điều này, chứ đừng nói đến một doanh nhân.

Cuộc sống này của ông ấy đã đạt đến đỉnh cao đủ rồi, hiện tại ông ấy chỉ muốn bảo vệ con gái mình, sau đó chuyển giao quyền lực của công ty để có thể yên tâm an hưởng tuổi già.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng nếu xuất hiện một người vừa có thể bảo vệ con gái của ông ấy, vừa có thể giúp ông ấy kế thừa và phát triển Đường Thị thì Đường Quốc Diệu sẽ càng vui hơn.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là người đó phải ở rể, luôn lấy nhà họ Đường làm trọng.

Vốn không hề trọng nam khinh nữ nên Đường Quốc Diệu cũng không muốn đem con gái cùng tất cả mọi thứ giao lại cho người khác.

Con gái của ông ấy bây giờ hiếm khi nhắc đến Hoắc Khải, thỉnh thoảng nhắc đến cũng chỉ để thể hiện sự oán giận ngập tràn. Chính xác mà nói, cô ấy có thể vẫn còn muốn gặp Hoắc Khải, nhưng lý do lớn nhất chỉ là muốn hỏi xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhà họ Hoắc bên kia vẫn một mực không có động tĩnh gì, ngay cả Đường Quốc Diệu cũng không biết, bọn họ đột nhiên hủy bỏ hôn ước, rốt cuộc là do Hoắc Khải đã thay lòng, hay là do có nỗi niềm khó nói.

Tuy nhiên, dù sao thì hai bên cũng đã hủy bỏ hôn ước, nên ông ấy cũng không thể nào để cho con gái mình chịu thiệt mà lặp lại cái hôn ước đó lần hai.

Vì thế, những chàng trai khác bắt đầu dần dần lọt vào tầm ngắm của Đường Quốc Diệu.

Xung quanh đúng là vẫn còn nhiều chàng trai trẻ tuổi xuất sắc, ông ấy cũng từng cân nhắc qua, nhưng ấn tượng của Hoắc Khải để lại trước đây đã quá sâu sắc, nên trong mắt của ông ấy vẫn chẳng nhìn thấy một ai có thể sánh kịp anh.

Có thể là do gần đây Đường Trọng Vi đã nhắc đến chàng trai này quá nhiều lần, nên ngày hôm nay gặp mặt, tâm trí của Đường Quốc Diệu không

đặt ở nhà họ Cơ cỏn con kia, mà ông ấy chỉ muốn xem thử chàng trai tên Lý Phong này có ưu tú như những gì mà con gái của ông ấy nói hay không.

Về phần gia thế của người này, Đường Quốc Diệu cũng không quá câu nệ, chỉ biết người này là người nhà họ Lý ở Tây Bắc.

Ông ấy cũng có biết đến nhà họ Lý, trong thời kì thịnh vượng đúng là cũng có tư cách cùng nhà họ Hoắc ganh đua. Tuy nhiên, những năm gần đây, phần lớn nhân tài kiệt xuất của họ Lý đều đã chết, kéo theo thế lực gia tộc suy giảm, biến gia tộc này trở thành gia tộc hạng hai, thậm chí là hạng ba.

Mà nhà họ Lý có như thế nào thì Đường Quốc Diệu cũng không quan tâm lắm, bởi vì dù cho có mạnh đến đâu thì họ cũng không thể sánh bằng Đường Thị.

Giống như có người nhà giàu nào đó đã từng nói, tôi kết bạn không bao giờ quan tâm đến việc họ có tiền hay không, vì dù sao họ cũng không có nhiều tiền bằng tôi.

Giới thượng lưu thật sự cũng thường cho rằng điều này rất đúng, mặc dù vẫn có rất ít người có suy nghĩ không coi trọng các cuộc hôn nhân thương mại như Đường Quốc Diệu.

"Cậu tên là Lý Phong?", Đường Quốc Diệu hỏi.

Hoắc Khải gật đầu, giơ tay ra nói: "Xin chào ông, lần đầu gặp mặt".

Đường Quốc Diệu nhìn lướt qua tay anh mà không hề cử động, chỉ nói: "Vi Vi gần đây thường xuyên nhắc tới cậu. Nghe nói cậu đã cứu mạng con bé, trong lòng tôi luôn muốn nói lời cảm ơn cậu. Cậu có thể nói cho tôi biết cậu muốn thứ gì, tôi đều có thể cho cậu".

Hoắc Khải không hề cảm thấy lúng túng vì Đường Quốc Diệu không bắt tay anh, anh thu tay mình lại một cách tự nhiên, mỉm cười nói: "Tôi là bạn tốt của Vi Vi, nên cứu cô ấy là việc phải làm. Dù cho chúng tôi không phải là bạn đi chăng nữa thì tôi cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Về phần nói lời cảm ơn thì Vi Vi đã cảm ơn tôi rồi, không cần chủ tịch Đường phải nói lại. Nếu có thể, tôi hi vọng có thể cùng tổng giám đốc Cơ và người phụ trách của Đường Thị tiến hành thảo luận về việc hợp tác. Hôm nay chúng tôi đến đây, ngoài việc đến hỏi thăm bố của Vi Vi theo lời mời của cô ấy, chúng tôi còn có nhiệm vụ quan trọng hơn đó chính là thảo luận thành công việc hợp tác giữa hai công ty".

Nghe những lời này, Đường Quốc Diệu gật đầu nhẹ.

Ông ấy không bắt tay với Hoắc Khải không phải vì ông ấy quá kiêu ngạo hay coi thường người khác. Ông ấy cố tình làm điều này vì muốn xem Hoắc Khải sẽ làm gì trong tình huống bối rối đó.

Cho đến hiện tại thì Hoắc Khải đã thể hiện rất tốt.

Chàng trai này không tỏ ra xấu hổ khi ông ấy từ chối bắt tay, hơn nữa cũng không tỏ ra quá khẩn trương khi ông ấy nói lời cảm ơn. Điều khiến cho Đường Quốc Diệu cảm thấy thú vị hơn cả là chàng trai trẻ này tựa hồ như lại rất kiêu ngạo, nhưng thay vì tỏ ra khó chịu, thì chàng trai trẻ chỉ âm thầm đáp lại.

Câu nói: "Đến thăm hỏi bố của Vi Vi theo lời mời của cô ấy", nghe qua thì có vẻ như chỉ là một câu nói xã giao bình thường, nhưng trên thực tế, Đường Quốc Diệu đã nghe ra được ý tứ của đối phương chính là: "Chúng tôi không đến đây để hỏi thăm ông, chúng tôi đến chỉ vì chuyện hợp tác với Đường Thị".

Nói một cách khó nghe hơn, thì câu nói đó còn có ý nghĩa là: "Nếu không phải vì sự hợp tác với Đường Thị, thì việc ông Đường Quốc Diệu trông như thế nào có liên quan gì đến chúng tôi chứ?

Thời gian là vàng bạc, vì vậy chúng tôi không có thời gian chỉ để đến thăm hỏi ông.

Ngoại trừ Đường Quốc Diệu và Hoắc Khải, hai người phụ nữ còn lại đều không nghe thấy được ẩn ý của cuộc trò chuyện này.

Cơ Hương Ngưng chắc có thể nhận ra một chút, nhưng địa vị của Đường Quốc Diệu quá cao nên cô ấy cũng không dám nói gì.

Đường Trọng Vi lắc vai Đường Quốc Diệu than thở: "Bố, sao bố không bắt tay với anh Lý, bố thật không lịch sự chút nào! Bố như thế này làm con rất xấu hổ!"

"Được được được, nhìn con kìa, không phải chỉ là một cái bắt tay thôi sao? Chưa chi đã vội vàng", Đường Quốc Diệu vỗ nhẹ vào tay con gái mình, sau đó đưa tay về phía Hoắc Khải nói: "Rất hoan nghênh mọi người đã đến với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị. Tôi sẽ sắp xếp một người đến để thảo luận về việc hợp tác, hy vọng chúng ta sẽ có một sự hợp tác vui vẻ".

"Tôi tin rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ", Hoắc Khải đưa tay ra bắt tay ông ấy.

Gò má Đường Trọng Vi có hơi ửng đỏ, lời nói của Đường Quốc Diệu có chút không rõ ràng, người nói vô tình người nghe hữu ý, khiến cho trái tim của cô ấy vô thức đập mạnh.

Lén liếc nhìn Hoắc Khải, Đường Trọng Vi nói: "Mọi người đều phải đi bàn chuyện công việc, vậy tôi sẽ đi tìm nhà hàng để lát nữa ăn cơm nhé? Bố, bố có muốn đi cùng không?"

Đường Quốc Diệu cười nói: "Mấy người trẻ tuổi ăn uống nói chuyện, bố đi theo không thích hợp. Tình cờ tối nay bố cũng có hẹn rồi, chờ lần sau có dịp lại nói đi".

Đường Trọng Vi cũng không ép, nếu như bố của cô ấy thật sự đi cùng, có khi cô ấy cũng không cảm thấy thoải mái.

Sau đó, Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng đứng dậy chào tạm biệt, Đường Trọng Vi định đi theo, nhưng Đường Quốc Diệu lại gọi: "Họ sắp phải bàn chuyện công việc. Đi ăn giờ này thì còn sớm quá, bố nói chuyện với con một chút được không?"

Đường Trọng Vi không thể làm gì khác hơn là ở lại, đợi đến khi trong phòng làm việc trừ hai bố con cô ấy ra không còn có người khác, Đường Quốc Diệu mới nhìn cô ấy, rồi cười nói: "Cái cậu Lý Phong này không tệ đâu".

Đường Trọng Vi giật mình, sau đó hai gò má càng đỏ hơn, hơi quay đầu lại, không dám nhìn thẳng vào bố của mình, giọng nói nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Đương nhiên là anh ấy rất tốt rồi. Không phải con đã nói rồi sao, anh Lý rất tốt, ngay cả Giai Minh cũng nói rằng anh ấy và Hoắc Khải..."

Đường Trọng Vi bỗng khựng lại.

Cô ấy có ấn tượng tốt về Lý Phong, phần lớn lý do là vì người đàn ông này cực kỳ giống với vị hôn phu của cô ấy.

Đường Quốc Diệu cũng biết con gái mình luôn không vui vì chuyện này, nên ông ấy nói: "Thật ra, nếu như con chịu mở lòng một chút, con sẽ dễ dàng tìm thấy được người đàn ông xứng đáng với con và yêu con".

Đường Trọng Vi định thần lại, nghe xong những lời này thì hai má đã đỏ ửng lên như quả gấc chín: "Bố, bố đang nói cái gì vậy!"

"Bố chỉ mới thuyết phục con mở lòng ra một chút, sao con lại đỏ mặt vậy, bố cũng không nói là Lý Phong đó..."

"Bố!", Đường Trọng Vi dậm chân, sau đó xoay người chạy ra ngoài: "Không nói chuyện với bố nữa, thấy ghét!"

Thấy con gái xấu hổ chạy ra khỏi phòng làm việc, Đường Quốc Diệu bật cười, sau đó ấn nút gọi trên bàn gọi thư ký vào.

"Chủ tịch", thư ký đi tới, cúi đầu chào ông ấy.

"Kiểm tra xem Lý Phong này đã làm được những gì, sau đó làm bản đánh giá năng lực toàn diện của cậu ấy cho tôi", Đường Quốc Diệu nói.

Bản đánh giá năng lực được thực hiện hàng quý tại Đường Thị, không chỉ dùng để đánh giá năng lực nhân viên nội bộ mà còn dùng để đánh giá các đối thủ bên ngoài.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 434: Đây Là Uy Hiếp Sao?

Qua một bản kê dài, quốc tế Đường Thị đã có thêm hiểu biết về đối tượng cần tìm hiểu.

Đó gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Chính vì nghiêm túc tìm hiểu như vậy nên quốc tế Đường Thị mới có thể phát triển đến bậc này.

Thư ký gật đầu, lập tức đi điều tra. Nhiều nhất trong vòng hai tư giờ thì sẽ đưa bản đánh giá năng lực tổng hợp cho ông ấy.

Hiệu suất làm việc của thư ký luôn khiến Đường Quốc Diệu yên tâm. Ông ấy vẫy tay tỏ ý đối phương có thể đi ra, rồi hồi tưởng lại biểu hiện của Hoắc Khải, lộ ra nụ cười: "Đúng là một cậu thanh niên thú vị".

Đường Quốc Diệu có ấn tượng khá tốt với Hoắc Khải, còn việc có cân nhắc để anh làm con rể hay không thì tạm thời chưa biết. Ít nhất thì khi đủ hiểu về anh rồi, ông ấy sẽ đi hỏi ý kiến của con gái sau.

Suy nghĩ của Đường Trọng Vi mới là quan trọng nhất đối với Đường Quốc Diệu.

Chỉ cần con gái thích thì ông ấy sẽ nhường, còn nếu không thì dù tử thần có đến cũng không thể đem Đường Trọng Vi đi được!

Cùng lúc đó, Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng đã đến văn phòng đàm phán đối ngoại của quốc tế Đường Thị.

Đường Trọng Vi đã đánh tiếng trước nên lần này người đón tiếp bọn họ là giám đốc của phòng ban này.

Người này có địa vị còn cao hơn cả địa vị xã hội của Cơ Trấn Hùng.

Khi đối mặt với Cơ Trấn Hùng, Cơ Hương Ngưng còn có thể tỏ ra mạnh mẽ, nhưng với người giám đốc tên Thạch Hưng Ninh này thì cô ấy lại bất an vô cùng.

Là người phụ trách hợp tác đối ngoại của quốc tế Đường Thị, Thạch Hưng Ninh làm việc vô cùng nghiêm túc và cẩn thận. Ông ta luôn vỏ vẻ rất cẩn trọng với bất kỳ người nào và việc nào.

Có lẽ vì quá cẩn trọng cho nên sẽ khiến người khác cảm thấy khó gần.

Cũng may ngoài Cơ Hương Ngưng ra thì còn Hoắc Khải.

Hoắc Khải thoải mái hơn Cơ Hương Ngưng nhiều. Anh còn dám phản kháng lại lời của Đường Quốc Diệu chứ nói gì đến một giám đốc. Nếu là ngày xưa, người thế này còn chẳng dám tự ý ngẩng đầu trước mặt anh nữa là.

"Hai người cũng không phải người lạ, nên chúng ta nói thẳng nhé. Tôi đã xem qua lời mời hợp tác của hai người. Nói thật, chúng tôi không có hứng thú lắm. Tin rằng hai người cũng biết quốc tế Đường Thị có quyền lên tiếng khá nhiều ở phương diện này. Chúng tôi cũng đã lập một phòng nghiên cứu chuyên nghiệp tại nước ngoài. Chỉ cần có đủ thời gian thì hoàn toàn có thể tự nghiên cứu ra được chứ chẳng phải chỉ có được một phần quyền kinh doanh".

Lời nói của Thạch Hưng Ninh vô cùng thẳng thắn, khiến cho mặt Cơ Hương Ngưng tái mét, cả người run rẩy.

Cô ấy nghĩ rất nhiều nhưng không ngờ rằng quốc tế Đường Thị sẽ từ chối việc hợp tác ngay lúc đầu gặp mặt.

Nghĩ cũng đúng, quốc tế Đường Thị là ai cơ chứ?

Người ta đều đứng đầu mọi lĩnh vực rồi. Mặc dù nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa cũng ghê đấy nhưng chỉ thuộc hàng thứ cấp mà thôi, sao có thể đứng chung một tầng với quốc tế Đường Thị được.

Muốn hợp tác thì cũng phải có sản phẩm ra gì mới được.

Hy vọng trong lòng bị thiêu cháy khiến tâm trạng Cơ Hương Ngưng nặng nề vô cùng. Không hợp tác được thì cũng chẳng sao, nhưng lúc cô ấy về nói lại với nhà họ Cơ mới là phiền.

Lúc này, Hoắc Khải lên tiếng: "Tôi không tán thành lời của giám đốc Thạch cho lắm. Không thể phủ nhận phòng nghiên cứu của quốc tế Đường Thị có năng lực rất mạnh. Nhưng ai cũng biết nghiên cứu chỉ là chuyện dựa vào may mắn mà thôi. Nếu đủ may thì sẽ có đột phá, còn không thì tổn thất vô số tiền bạc. Trong các lĩnh vực tương tự dẫn đầu thế giới, chỉ có mấy công ty kỹ thuật cao cấp mới đạt được tiêu chuẩn như vậy. Nói một câu khó nghe thì với năng lực nghiên cứu hiện tại của quốc tế Đường Thị, tôi cho rằng ít nhất trong vòng ba năm nữa các ông cũng không thành công được".

"Cậu hiểu rất rõ về phòng nghiên cứu của chúng tôi sao?", Thạch Hưng Ninh hỏi ngược lại, giọng điệu mang theo sự bất mãn.

Cơ Hương Ngưng nghe vậy thì cả người run rẩy, không biết tại sao Hoắc Khải lại to gan như thế, dám nói bọn họ không làm được.

Hoắc Khải cũng chẳng vì thái độ của Thạch Hưng Ninh mà sợ hãi, anh nói: "Cũng có hiểu biết một chút, nhưng tôi lại hiểu về tình thế kỹ thuật hơn. Tôi đã biết quốc tế Đường Thị không thể nghiên cứu ra được những thứ này trong vòng ba năm, thì sự hợp tác của chúng ta mới có ý nghĩa chứ. Quốc tế Đường Thị có thể dùng thời gian ba năm này để đứng trên vai người khác, phóng tầm mắt ra xa hơn. Ba năm, đủ để khiến kỹ thuật phát triển đến mức nào, chắc giám đốc Thạch cũng hiểu. Còn một lý do khác nữa, chính là nhà họ Hoắc".

"Nhà họ Hoắc? Liên quan gì đến họ?", Thạch Hưng Ninh hỏi.

"Nhà máy điện tử đã ký kết hợp tác với nhà họ Hoắc, với giá thấp hơn thị trường 10%. Nếu nhà họ Hoắc độc quyền trong thị trường này thì sẽ gây ra áp lực rất lớn với các bên cạnh tranh khác, bao gồm cả quốc tế Đường Thị. Nhưng nếu quốc tế Đường Thị cũng tham gia vào thì có thể

khắc chế lại nhà họ Hoắc. Bên ngoài cũng biết rõ ân oán của hai gia tộc. Tôi nghĩ, quý công ty chắc chắn sẽ vui vẻ khi thấy nhà họ Hoắc không được thuận lợi", Hoắc Khải trả lời.

"Vì vậy cậu đang dùng phép ly gián để thúc đẩy hợp tác à?", Thạch Hưng Ninh trở nên lạnh lùng: "Hơn nữa cậu nói nhà họ Hoắc đã ký kết hợp đồng với các cậu, vậy tôi có thể nói rằng hành vi này của cậu đang vi phạm hợp đồng không? Đang bán đứng đối tác của mình? Đến nhà họ Hoắc cậu còn dám thì sao tôi có thể đảm bảo được sau này cậu sẽ không bán đứng tôi đây. Quốc tế Đường Thị chắc chắn sẽ không hợp tác với những người không thành thật".

Cơ Hương Ngưng nắm chặt tay, hiện giờ cô ấy lại càng lo lắng hơn trước.

Mỗi một câu Hoắc Khải nói đều khiến cô ấy run thêm mấy lần. Hoắc Khải nói càng nhiều thì càng khiến Cơ Hương Ngưng hoảng hốt.

Vì mỗi một câu anh nói đều đang đối chọi lại với Thạch Hưng Ninh. Lúc nói chuyện, anh hoàn toàn không coi quốc tế Đường Thị là một công ty cao cấp.

Mà Thạch Hưng Ninh cũng vì anh mà không vui, bắt đầu nói những câu khó nghe. Nếu cứ thế này thì sao còn khả năng hợp tác nữa?

Nhớ đến lúc bản thân ký vào tờ giấy bảo đảm kia, Cơ Hương Ngưng thật sự rơi vào hoảng loạn.

"Đây không phải là bán đứng, mà là kiềm chế", Hoắc Khải nói: "Lúc nhà họ Hoắc hợp tác với nhà máy điện tử thì đã ép giá xuống còn thấp hơn 40% so với thị trường. Cái giá này gần như chẳng đem đến lợi ích cho bất kỳ nhà máy nào hết. Nhưng bọn họ vẫn muốn có được quyền thay đổi hình mẫu, tương đương với việc dùng chính nội dung hợp đồng để khiến nhà máy thua lỗ bất kỳ lúc nào. Loại hợp tác thế này, nói trắng ra chính là một kiểu khống chế đã được biến tướng. Nếu nhà máy điện tử không nghe lời bọn họ, bọn họ sẽ dùng cách thay đổi mẫu máy để chế tạo một lượng lớn tiền vốn ngoài danh sách. Nếu không đồng ý hợp tác, nhà họ Hoắc sẽ

truyền lời ra và nói đây là một nhà máy không đạt tiêu chuẩn. Mặc dù cuối cùng nhà máy đã chặn lại áp lực của nhà họ Hoắc, và đưa giá về lại giá gốc, nhưng chuyện này cũng khiến những người quản lý cấp cao nhận ra được rằng nhà họ Hoắc không phải một đối tượng hợp tác tốt. Thế nhưng đã ký hợp đồng rồi thì không thể hối hận. Bọn họ biết tôi là bạn tốt của Đường Trọng Vi nên mới nhờ tôi và tổng giám đốc Cơ Hương Ngưng đến đây đàm phán với quý công ty, hy vọng có thể phát triển được một hạng mục hợp tác".

Hoắc Khải ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Nói thẳng thì quốc tế Đường Thị là một cách để tôi kiềm chế nhà họ Hoắc. Có công ty các ông thì nhà họ Hoắc sẽ không dám làm gì đột ngột. Chỉ vậy thôi. Dĩ nhiên, hợp tác là đôi bên cùng có lợi, có muốn tiết kiệm ba năm thời gian và một lượng phí nghiên cứu lớn hay không thì quý công ty hoàn toàn có thể tự quyết định, chúng tôi không có quyền can thiệp. Hơn nữa, giám đốc Thạch cứ yên tâm là dù ông không đồng ý thì tôi cũng sẽ không đi tìm Đường Trọng Vi, dùng mối quan hệ cá nhân để làm gì đâu. Một công ty lớn thế này thì quan hệ cá nhân cũng không làm gì ảnh hưởng đến quyết sách được. Chúng tôi sẽ đi tìm một công ty khác cùng cấp bậc với quốc tế Đường Thị mà thôi. Tôi tin rằng, có được kỹ thuật tiêu chuẩn thì sẽ không khó để tìm một bên hợp tác mới đâu. Ba năm sau, khi quốc tế Đường Thị đã đạt đến tiêu chuẩn này thì có lẽ sẽ phải nhớ lại xem ngày hôm nay đã bỏ qua những gì đấy".

"Cậu đang uy hiếp tôi?", Thạch Hưng Ninh hỏi.

"Không, đây chỉ là một lời thật lòng mà thôi. Tôi có nói đúng hay không thì giám đốc Thạch ắt phải hiểu rõ hơn nhiều", Hoắc Khải nói.

Thạch Hưng Ninh nhìn anh mấy phút, không nói gì. Bầu không khí trong văn phòng trở nên rất trầm trọng.

Bọn họ không nói thì Cơ Hương Ngưng cũng chẳng dám lên tiếng, chỉ bất an vô cùng.

Một lúc sau, Thạch Hưng Ninh đột ngột bật cười nói: "Chẳng trách cô chủ luôn nói với tôi rằng cậu là một người rất ưu tú, khuyên tôi nhất định

phải hợp tác với cậu. Xem ra mặc dù cô chủ không thích làm ăn nhưng mắt nhìn người lại rất chuẩn đấy nhỉ".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 435: Cậu Được Đấy

Nụ cười của Thạch Hưng Ninh khiến Cơ Hương Ngưng sửng sốt, không hiểu tình hình gì đang xảy ra.

Thạch Hưng Ninh đứng dậy, chìa tay ra với Hoắc Khải và nói: "Tôi sẽ cân nhắc thật kỹ, hơn nữa trong vòng một tuần, tôi sẽ sắp xếp thời gian đến nhà máy quan sát và kiểm tra. Nếu như tiêu chuẩn kỹ thuật ở đó thật sự có thể dẫn đầu thế giới như vậu nói thì tôi không ngại ký luôn hợp đồng tại chỗ đâu. Dĩ nhiên thì giá cả cũng phải thấp hơn 50% so với nhà họ Hoắc. Các cậu muốn lấy quốc tế Đường Thị ra làm quân cờ thì cũng phải trả chút giá chứ".

Hoắc Khải không hề từ chối. Thạch Hưng Ninh nói rất rõ, quốc tế Đường Thị cần thể diện, vậy thì phải cho họ thể diện. Chỉ vì một chút tiền mà cứ cố chấp không buông thì cũng không phải lựa chọn hay.

Hai bàn tay to lớn bắt lấy nhau rồi chia ra mỗi người một ngả.

Mãi cho đến khi ra khỏi văn phòng, Cơ Hương Ngưng vẫn còn ngơ ngác.

Cô ấy không hiểu rốt cuộc mọi chuyện là sao, thế là xong rồi hay là chưa?

Lúc này, điện thoại Hoắc Khải reo lên. Sau khi nghe điện, giọng của Miêu Nhất Khoa truyền ra: "Phong à, tôi đang ở dưới tòa nhà Đường Thị rồi, hai người ở đâu?"

"Chúng tôi sắp đến rồi đây, ông chờ dưới đó đi", Hoắc Khải trả lời.

Đi thang máy xuống là thấy ngay Miêu Nhất Khoa đang đứng ở đó. Nhìn thấy Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng đi ra, Miêu Nhất Khoa vội vàng tiến lên. Ông ta nhìn Cơ Hương Ngưng trước và hỏi: "Đây là tổng giám đốc Cơ nhỉ?"

“Xin chào, tôi là Cơ Hương Ngưng, ông là chủ tịch Miêu đúng không. Xin lỗi vì đón tiếp muộn”, Cơ Hương Ngưng chủ động bắt tay với ông ta.

Miêu Nhất Khoa khách sáo đáp lại rồi hỏi Hoắc Khải: “Tôi đến có muộn không? Hai người hẹn nhau chưa? Hôm nay nói luôn hay sao?”

Ông ta vừa nói xong khiến sắc mặt Cơ Hương Ngưng trở nên hơi kỳ lạ.

Hoắc Khải thì cười đáp: “Xong hết cả rồi”.

Miêu Nhất Khoa nghe vậy thì sửng sốt, sau đó mới hồi thần lại: “Cậu bảo xong rồi là sao?”

“Là vậy đó, xong rồi”, Hoắc Khải trả lời.

“Ý là thành công rồi?”, Miêu Nhất Khoa không dám tin. Ông ta là chủ tịch hội đồng quản trị còn chưa xuất hiện mà xong hết cả rồi? Thế ông ta vội vàng chạy từ xa đến đây làm cái gì chứ? Rảnh rỗi ngồi máy bay chơi cho vui à?

Sau đó, Hoắc Khải nói lại một lượt điều kiện của quốc tế Đường Thị và khi Miêu Nhất Khoa biết được chỉ cần nhà máy điện tử đạt tiêu chuẩn kỹ thuật, giá cả thấp hơn nhà họ Hoắc một nửa thì quốc tế Đường Thị sẽ đồng ý, ánh mắt nhìn Hoắc Khải của ông ta giống như nhìn một con quái vật vậy.

“Cậu đã làm thế nào vậy?”, Miêu Nhất Khoa kinh ngạc hỏi.

Muốn làm đối tác của nhà họ Hoắc thì rất khó, vì nhà họ Hoắc yêu cầu chất lượng và tiêu chuẩn cao.

Nhưng tiêu chuẩn của quốc tế Đường Thị còn nghiêm khắc hơn của nhà họ Hoắc nhiều. Nói chính xác là quốc tế Đường Thị có đa số dự án tập trung ở nước ngoài nên họ càng chú ý đến bối cảnh tài nguyên quốc tế hơn.

Nếu công ty của anh có vốn đầu tư không ra gì, không có kỹ thuật chuyển giao của nước ngoài thì rất khó để được bọn họ công nhận.

Nói trắng ra thì trong mắt của quốc tế Đường Thị, cứ hàng ngoại là tốt nhất. Có thể nói là bọn họ rất sùng bái hàng ngoại, cũng có thể nói bọn họ ở nước ngoài quá lâu cho nên đã không còn nhìn thấy tình thế phát triển vượt bậc trong nước nữa.

Tóm lại thì làm được đối tác của nhà họ Hoắc thì tức là chất lượng sản phẩm của anh rất đáng tin, còn làm được đối tác của quốc tế Đường Thị thì tức là anh phải đủ cao cấp!

Nghe thì có vẻ không hơn nhau là bao, nhưng thực chất là cách xa nhau hàng ngàn cây số.

Biết được câu trả lời chắc nịch của Hoắc Khải, Miêu Nhất Khoa hưng phấn vô cùng.

Vì ông ta đã có được đơn đặt hàng của hai nhà cùng một lúc, vậy tức là sao?

Tức là chất lượng của ông ta vừa tốt, lại vừa thời thượng! Nếu truyền tin tức này ra thì chẳng phải đơn hàng sẽ bay đầy trời hay sao!

Vì vậy mà ông ta càng tò mò hơn, không biết Hoắc Khải đã thuyết phục quốc tế Đường Thị như thế nào. Bởi nhà máy của ông ta không có huyết thống của nước ngoài.

Hoắc Khải chỉ cười và nói: "Lấy tình cảm làm đối phương cảm động, dùng chân lý để đối phương hiểu rõ. Giám đốc của quốc tế Đường Thị là một người thông suốt, nên sẽ không từ chối một cơ hội hợp tác tốt như thế đâu".

Cơ Hương Ngưng đứng bên cạnh định nói gì đó nhưng lại không bật ra được, cuối cùng lại đành im lặng.

Cái câu "Lấy tình cảm làm đối phương cảm động, dùng chân lý để đối phương hiểu rõ" này dường như không thích hợp với Hoắc Khải cho lắm. Rõ ràng toàn bộ quá trình đều như đang uy hiếp người ta vậy.

Thế mà quốc tế Đường Thị lại đồng ý chứ, đúng là không thể nào hiểu nổi.

"Phong này, cậu được đấy. Đến cả quốc tế Đường Thị mà cũng 'chốt đơn' được thì đúng là tôi đã đánh giá thấp cậu rồi!", Miêu Nhất Khoa cười khà khà, vỗ vai Hoắc Khải và nói tiếp: "Sao nào, đến làm với anh đi, cho cậu làm tổng giám đốc luôn được không? Mà kể cả làm phó chủ tịch thì cũng không phải là không được".

Có lẽ Miêu Nhất Khoa đang đùa, mà cũng có thể là thật, nhưng thế nào thì Hoắc Khải cũng đều không đồng ý.

Anh chỉ cười đáp: "Giờ tôi đang là phó tổng giám đốc ở nhà họ Cơ rồi, không thể kiêm hai chức được, hơn nữa tôi còn có sự nghiệp của riêng mình nữa, bận lắm".

Miêu Nhất Khoa nhìn Cơ Hương Ngưng, ông ta muốn nói nhà họ Cơ thì có là gì, chỉ là một công ty gia đình với trị giá vài tỷ, chẳng đáng để Miêu Nhất Khoa coi trọng.

Nhưng Cơ Hương Ngưng lại có mối quan hệ khá tốt với Hoắc Khải, nên không thể nói những lời này trước mặt người ta được.

Nhưng Miêu Nhất Khoa không nói không có nghĩa là Cơ Hương Ngưng không hiểu.

Hiện giờ Cơ Hương Ngưng đột nhiên cảm thấy hơi tự ti, nhìn Miêu Nhất Khoa và Hoắc Khải cười cười nói nói, cô ấy cảm thấy nghẹn ứ.

Hiện giờ Hoắc Khải toàn quen với những người có tài sản trên chục tỷ, thậm chí là cô con gái rượu của quốc tế Đường Thị cũng là bạn tốt của anh.

Còn cô ấy thì sao, cũng chỉ là một tổng giám đốc công ty chi nhánh của nhà họ Cơ, thu nhập một năm dù có được chục triệu thì sao chứ, có sánh bằng người ta không?

Nghĩ đến đây, Cơ Hương Ngưng khẽ cúi đầu xuống, không phải vì nhụt chí mà vì cô ấy đang thầm quyết tâm, bất kể thế nào, cô ấy cũng phải trở thành chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Cơ!

Cho dù trở thành chủ tịch cũng không bằng những người này, nhưng ít nhất thì cũng sẽ gần với Hoắc Khải hơn một chút.

Phải biết rằng hiện giờ tài sản cá nhân của Hoắc Khải cũng đã lên đến mấy chục triệu rồi. Còn nếu tính cả vốn mạo hiểm các thứ thì ít nhất cũng là bốn, năm trăm triệu.

Nói cách khác thì nếu xuất hiện một người chịu tiêu vốn mạo hiểm thì Hoắc Khải lập tức có thể biến đổi trở thành một triệu phú với tài sản trên năm trăm triệu.

So sánh với anh thì dùng tiền lương của cả hàng chục triệu năm cũng không bằng.

Ba người đang nói chuyện thì Đường Trọng Vi chạy đến. Thấy Hoắc Khải đang đứng đó, mắt cô ấy sáng lên rồi đi qua hỏi: "Anh Lý, anh đến rồi sao? Hay là bàn việc xong rồi?"

"Xong cả rồi", Hoắc Khải gật đầu.

Miêu Nhất Khoa nhìn Đường Trọng Vi, rồi lại nhìn Cơ Hương Ngưng và đột nhiên cười rất kỳ lạ. Ông ta vỗ vai Hoắc Khải và nói: "Phong à, cậu khá lắm".

Ông ta nói không rõ ràng nhưng tất cả mọi người ở đó sao có thể không hiểu được ý của ông ta chứ, họ đâu có ngốc.

Đường Trọng Vi và Cơ Hương Ngưng đều đỏ hết cả mặt lên, nhưng lại không định giải thích.

Bọn họ tự nhủ rằng, mực càng dây càng đen, người ta đã nói gì đâu mà phải vội.

Mà bọn họ cũng bất giác lén nhìn đối phương, khi thấy khuôn mặt đỏ hồng của nhau thì trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ.

Dáng vẻ lạ lùng của họ cũng được Hoắc Khải thấy hết, nhưng anh lại chỉ nghĩ là bọn họ ngại vì lời của Miêu Nhất Khoa, bèn nói: "Giới thiệu chút, đây là Đường Trọng Vi, thiên kim của chủ tịch hội đồng quản trị quốc tế Đường Thị. Còn đây là Miêu Nhất Khoa, học trò của giáo sư Triệu Vĩnh An".

"Hóa ra là viên ngọc quý của quốc tế Đường Thị, thất lễ quá", khi biết đến thân phận của Đường Trọng Vi, Miêu Nhất Khoa vội vàng đưa tay ra bắt tay với cô ấy, vẻ mặt hơi lúng túng.

Chưa biết người ta là ai mà đã nói linh tinh rồi, đúng là không ra làm sao.

Cũng may Đường Trọng Vi không phải là người thù dai, mà cô ấy cũng chẳng phản cảm với sự hiểu lầm của Miêu Nhất Khoa, ngược lại còn thấy hơi hối hộp.

Đường Trọng Vi cố gắng kiềm chế sự kích động của mình lại và đáp: "Nếu anh Miêu đây cũng là người quen thì chúng ta đi ăn một bữa với nhau nhé, tôi đã đặt bàn xong rồi".

Được ăn cơm với con gái yêu của chủ tịch quốc tế Đường Thị thì còn gì bằng, nhưng Miêu Nhất Khoa luôn cảm thấy hai cô gái trẻ này có ý gì đó với Hoắc Khải, bản thân xuất hiện lại giống cái bóng đèn quá, không được tự do cho lắm.

Ngoài ra quốc tế Đường Thị còn nói sẽ đến thị sát nhà máy điện tử trong vòng một tuần, nên để đảm bảo cho việc hợp tác được thuận lợi, Miêu Nhất Khoa phải vội vàng quay về chỉnh lý lại nhà máy một phen.

Phải thu dọn hết mấy thứ gai mắt kia, cho nhân viên lên tinh thần, chứ để quốc tế Đường Thị đến mà gặp một đám khùng điên thì chết.

Đường Trọng Vi cũng không ép, cô ấy không thân quen gì với Miêu Nhất Khoa, cũng không có chung chủ đề nói chuyện, chỉ khách sáo vài câu rồi thôi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 436: Tính Toán

Sau khi Miêu Nhất Khoa rời đi, Đường Trọng Vi gọi xe của công ty đến và đưa cả ba tới nhà hàng đã được đặt trước.

Trong phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị, Đường Quốc Diệu ngồi trên ghế, nhìn Thạch Hưng Ninh đang ngồi đối diện mình, hỏi: "Ý anh là người này rất có năng lực?"

"Đúng vậy", Thạch Hưng Ninh gật đầu đáp: "Tôi còn tưởng cậu ta sẽ dùng sự mâu thuẫn về hôn ước giữa quốc tế Đường Thị với nhà họ Hoắc để làm tiếp điểm, nhưng không ngờ cậu ta lại dám nói thẳng thắn như vậy. Trên đời này không có nhiều người dám đem quốc tế Đường Thị ra làm lá chắn, hơn nữa cậu ta cũng rất thông minh. Mọi lời nói đều vô cùng đúng trọng điểm. Mà cho dù tôi không phải đang thăm dò, nhưng gặp câu trả lời như vậy thì cũng chỉ có một sự lựa chọn, nhưng người này cũng thù lâu lắm, còn biết uy hiếp người khác nữa".

Đường Quốc Diệu nghe vậy thì bật cười nói: "Cái này anh nói đúng thật. Cậu ta đúng là một người thù dai, nhưng những người giúp được cậu ta thì lại không cần lo lắng về chuyện này. Vậy theo ý của anh thì chúng ta nên hợp tác với họ?"

"Đúng vậy. Hợp tác là lựa chọn tốt nhất", Thạch Hưng Ninh đáp lời: "Nếu nhà máy điện tử đó thật sự có tiêu chuẩn kỹ thuật tiên tiến thì có thể tiết kiệm được mấy năm thời gian tại phòng thí nghiệm nước ngoài và tiền nghiên cứu nữa, vậy thì cứ tiến hành hợp tác thôi. Hơn nữa, nhà họ Hoắc cũng đã đi trước, mặc dù chúng ta chưa làm gì với họ trong vụ hôn ước nhưng rất khó đảm bảo bọn họ cũng sẽ quân tử như vậy. Trong hạng mục kỹ thuật này, hai nhà chúng ta nhất định sẽ phải cạnh tranh với nhau. Vì vậy ai lạc hậu hơn kẻ đó sẽ thua. Về tình về lý, về công về tư thì tôi đều cho rằng cần phải hợp tác với nhà máy này. Dĩ nhiên, tiền đề là tiêu chuẩn kỹ thuật của bọn họ phải thật sự cao như trong giấy giới thiệu".

Đường Quốc Diệu bảo Thạch Hưng Ninh bàn chuyện hợp tác với Hoắc Khải chính là để nghe xem người giám đốc làm việc luôn luôn đâu ra đấy này sẽ đánh giá cậu thanh niên kia thế nào.

Xem ra Thạch Hưng Ninh cũng đánh giá Hoắc Khải khá cao.

Một người thanh niên lão luyện, vững vàng, đã để lại một ấn tượng khá tốt cho Đường Quốc Diệu.

Còn về chuyện hợp tác…

Đường Quốc Diệu không nghĩ nhiều. Ông ta là chủ tịch hội đồng quản trị, chỉ cần phụ trách phương hướng phát triển cho công ty là được. Còn những việc chi tiết khác thì cứ để cho những người giám đốc như Thạch Hưng Ninh.

Nếu Thạch Hưng Ninh đã cho rằng cần phải hợp tác thì Đường Quốc Diệu cũng không việc gì phải ngăn cản.

"Vậy anh tranh thủ thời gian đến nhà máy điện tử đó một chuyến, cố gắng làm cho xong việc tránh cho đêm dài lắm mộng. Nhớ là trước khi chính thức ký hợp đồng thì cần phải bảo mật, phòng ngừa phiền toái", Đường Quốc Diệu nhắc nhở.

"Tôi biết mà, tôi sẽ đích thân đi", Thạch Hưng Ninh nói.

Đường Quốc Diệu vẫy tay, ý bảo ông ta có thể rời đi.

Nhìn bóng dáng của Thạch Hưng Ninh, sau khi đóng cửa phòng làm việc lại, Đường Quốc Diệu mới bật cười thành tiếng: "Cái thằng nhóc này đúng là cũng giỏi thật. Đến cả người luôn cẩn trọng như giám đốc Thạch mà cũng xử lý được".

Đường Quốc Diệu đột nhiên nghĩ đến khả năng nào đó, ông ấy hơi "hừ" một tiếng, nói: "Nhưng cậu mà dám làm gì con gái tôi thì tôi sẽ lột da cậu!"

Hoắc Khải không ở đây thì ông ấy cũng không thể chạy tới trước mặt anh nói lại câu này được, cũng không biết nói ra thì có ý nghĩa gì.

Có lẽ chỉ vì ông ấy quá yêu thương con gái mình nên mới nói ra những câu này mà thôi.

Ba người Hoắc Khải đi đến nhà hàng thì cũng vừa tròn 11 giờ.

Nhà hàng được Đường Trọng Vi coi trọng thì đều là loại rất cao cấp. Chỉ chọn bừa một món cũng có giá mấy ngàn rồi.

Nhưng so sánh với tòa nhà của công ty quốc tế Đường Thị thì loại nhà hàng cao cấp này lại khiến Cơ Hương Ngưng tự tại hơn nhiều.

Nói thế nào đi nữa, cô ấy cũng là một phú bà nhỏ với tiền lương một năm lên đến mấy triệu, lại còn là người nhà họ Cơ, nên sẽ không quá lúng túng khi đến nhà hàng kiểu này để ăn.

Ba người đều không phải kiểu lãng phí, cũng không cần dựa vào việc ăn cơm để khoe khoang, nên mỗi người chọn món mình thích là xong. Quan trọng nhất vẫn là nói chuyện.

Cơ Hương Ngưng có lẽ không phải là đối tượng nói chuyện hợp lý, vì cô ấy chỉ quan tâm nhiều đến làm việc và học tập, còn Đường Trọng Vi thì lại quen thuộc với các chủ đề như da dẻ, đồ ăn ngon hay du lịch gì đó hơn.

Nói theo cách của Hoắc Khải thì hai người bọn họ, một là trời sinh phải lao động, một là sinh ra đã làm công chúa.

Dù vậy nhưng hai người họ vẫn khá hợp nhau.

Một người nói chuyện công việc, một người nói chuyện cuộc sống, đều khiến đối phương phải tròn mắt.

Qua cách thức này, không khí ăn cơm cũng khá là hòa hợp.

Cũng chẳng biết vì sao mà khi nói đến chuyện Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải quen nhau, biết được năm đó lúc còn là con hoang của nhà họ

Lý thì Hoắc Khải đi khắp nơi gây chuyện, suýt nữa bị Cơ Hương Ngưng đập gạch tiễn đi gặp Diêm Vương thì Đường Trọng Vi tràn đầy kinh ngạc.

Cô ấy nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Anh là loại đàn ông như vậy sao?"

"Lúc trước thì có thể, nhưng bây giờ thì không", Hoắc Khải đáp lời.

Anh không trốn tránh những sai lầm mà Lý Phong từng phạm phải trong quá khứ, cũng sẽ không biện hộ cho lịch sử đen tối đó.

Chiếm lấy thân thể của đối phương giống như thu mua lại công ty của người khác vậy, đã lấy lợi nhuận rồi thì cũng phải chịu trách nhiệm chứ.

Đường Trọng Vi nhìn Hoắc Khải, một lúc sau thì bật cười, nói: "Anh nói đúng, lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ, sau này là sau này, việc gì phải gộp lại làm một đâu".

Lời nói này của Đường Trọng Vi cũng không khiến Hoắc Khải cảm thấy bất ngờ. Cô gái này luôn là vậy, sẽ không vì lỗi sai trong quá khứ của một người mà nhìn người đó bằng con mắt khác.

Nhưng tính cách này của Đường Trọng Vi cũng không hẳn biến cô thành một người lương thiện đơn thuần.

Cô ấy có thể chấp nhận lỗi sai của anh, vì nó không liên quan đến cô ấy, nhưng nếu bây giờ anh vẫn sai lầm thì cô ấy sẽ không chấp nhận.

Là cô chủ của quốc tế Đường Thị, dù thế nào thì cũng không thể làm bạn với một người luôn làm sai được. Như vậy không chỉ khiến bản thân mình mất mặt mà còn bôi tro trát trấu lên mặt bố cô ấy nữa.

Mà Cơ Hương Ngưng nhìn thấy biểu cảm của Đường Trọng Vi thì trong lòng lại hơi lạc lõng.

Cô ấy nhắc đến quá trình bản thân mình và Lý Phong quen nhau là có lý do cả. Cô ấy muốn mượn chuyện này để khiến ấn tượng của Đường Trọng Vi về Hoắc Khải xấu đi một chút.

Ai mà ngờ Đường Trọng Vi lại chẳng quan tâm chuyện quá khứ, làm mọi tính toán của cô ấy đổ bể.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, Cơ Hương Ngưng cũng tự cảm thấy hổ thẹn.

Người này tuy rằng lúc trước không tốt, nhưng hiện giờ cũng đã làm rất nhiều việc cho bản thân cô ấy rồi, không nên tính toán thiệt hơn gì với anh.

Có lẽ là vì nhìn thấy sự thân thiết của Đường Trọng Vi với Hoắc Khải nên cô ấy cảm thấy khó chịu.

Chưa từng yêu không có nghĩa là không hiểu gì.

Cơ Hương Ngưng biết rõ, cùng với sự trưởng thành của bản thân, cô ấy càng ỷ lại vào người đàn ông này hơn.

Cô ấy không biết đây có phải tình yêu không, nhưng có thể khẳng định, bản thân có một tình cảm khác biệt với anh.

Cơ Hương Ngưng khẽ thở dài, cô ấy biết, tất cả đều đã muộn.

Từ lúc giao Lý Phong cho Ninh Thần, cô ấy đã muộn.

Ninh Thần đã giúp cô ấy chịu áp lực suốt bao nhiêu năm, đến giờ Ninh Thần cũng nên là người thu hoạch.

"Chị Hương Ngưng, chị sao thế, sắc mặt chị khó coi quá, hay là do mệt?", Đường Trọng Vi thấy Cơ Hương Ngưng khác thường, bèn thân thiết hỏi.

"Tôi không sao, chắc dạo này nghỉ ngơi không tốt", Cơ Hương Ngưng trả lời lấy lệ.

Cùng lúc đó, có một nhóm người tiến vào nhà ăn. Nhân viên phục vụ dường như rất quen thuộc với đám người này, lập tức tiến lên chào hỏi:

“Anh Quách, chào buổi trưa, chúng tôi đã chuẩn bị xong chỗ ngồi mà anh đặt rồi ạ, xin hay đi theo tôi”.

Dẫn đầu là một người đàn ông rất nổi tiếng, có tài sản lên đến hàng triệu. Đi theo người này là một đám con nhà giàu.

Người đàn ông tên Quách Sở Du này đã hình thành được một mạng lưới quan hệ cố định.

Bọn họ bình thường rất ít khi giúp đỡ chuyện công ty nhà mình, cả ngày chỉ ăn với chơi, là kiểu con nhà giàu ăn chơi trác táng.

Đám người này tới đây cũng chỉ muốn ăn qua loa một chút, nhưng vừa đi vào đã có người nhìn thấy Đường Trọng Vi đang ngồi, bèn lập tức nhắc nhở: “Anh Quách, kia chẳng phải cô chủ nhà họ Đường hay sao?”

Quách Sở Du quay ra nhìn, gật đầu. Đường Trọng Vi là con gái nhà giàu, có cấp bậc cao nhất trong cả vòng tròn quan hệ này, trong nước không có ai sánh được với cô ấy.

Hơn nữa ban đầu cô ấy là vị hôn thê của ngôi sao hy vọng nhà họ Hoắc, và là đối tượng để tất cả phụ nữ trong nước ngưỡng mộ.

Hiện giờ nhà họ Hoắc với quốc tế Đường Thị đã hủy bỏ hôn ước, không ít người đều cười cợt Đường Trọng Vi. Nhưng dù vậy, thân phận của Đường Trọng Vi vẫn rất cao, không một ai dám nói linh tinh trước mặt cô ấy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 437: Cô Ấy Không Muốn Đi

Không nói không có nghĩa là bọn họ đã chấp nhận chuyện này.

Đường Trọng Vi vừa xinh đẹp, vừa là người thừa kế chức vị chủ tịch hội đồng quản trị của quốc tế Đường Thị. Người theo đuổi cô ấy phải xếp ra tận nước ngoài.

Nhưng trong lòng Đường Trọng Vi chỉ có Hoắc Khải, không hề có hứng thú với người đàn ông khác. Hầu hết cô ấy đều ngó lơ những người theo đuổi mình.

Điều này cũng khiến bọn họ có sự oán hận với Đường Trọng Vi. Nay cô ấy với tên giả mạo giải trừ hôn ước thì bọn họ lại vui vẻ cười nhạo.

Ai bảo ban đầu cô dám ngó lơ chúng tôi, bây giờ thì bị người ta đá rồi đấy!

Bọn họ đang muốn xem trò cười này đây, nên cái tên Quách Sở Du này nhìn thấy Đường Trọng Vi liền cười khẩy một tiếng.

Một người đi theo bên cạnh nói vào: "Anh Quách, người ta bị cậu chủ nhà họ Hoắc đá rồi, giờ cơ hội là của anh đó ạ".

Quách Sở Du quay lại nhìn người đó, lạnh lùng nói: "Ý cậu là tôi chỉ có thể nhặt lại giày rách của người khác thôi à?"

Cái tên đi theo đó sửng sốt, rồi mồ hôi rơi đầy đầu, vội vàng giải thích: "Anh Quách, em không có ý đó đâu ạ, anh đừng hiểu lầm!"

Quách Sở Du hừ một tiếng rồi mới nói: "Cái loại phụ nữ này á, người khác thì có thể thấy thích nhưng tôi thì không. Nhưng tôi thấy bên cạnh còn có một người đẹp, có thể qua làm quen chút".

Người mà Quách Sở Du nói đương nhiên là Cơ Hương Ngưng. Đồng thời, bọn họ cũng nhìn thấy Hoắc Khải đang ngồi đối diện với hai cô gái.

Một tên khác lên tiếng: "Anh Quách, còn một người đàn ông nữa, không biết là ở đâu ra kìa".

"Quan tâm quái gì, cũng không bằng được anh Quách đâu!", có người mắng.

Quách Sở Du hừ một tiếng, dẫn người qua đó. Đến gần bàn ăn, gã ta lên tiếng: "Cô Đường, không ngờ lại trùng hợp đến vậy, đã lâu không gặp".

Đường Trọng Vi gặp Quách Sở Du không ít lần, vì gã ta cũng theo đuổi cô ấy rất lâu rồi.

Nhưng cái loại người không chung thủy, coi phụ nữ như món đồ chơi này thì Đường Trọng Vi không bao giờ tôn trọng.

Nhưng khi người ta chủ động đến chào hỏi, và vẫn chưa xảy ra xung đột lợi ích thì cô ấy không thể khiến mọi chuyện trở nên khó coi được. Đường Trọng Vi bèn đáp: "Chào anh Quách".

Giọng nói bình thường của cô ấy không khiến Quách Sở Du tức giận mà chỉ nhìn sang Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải và hỏi: "Hai vị này là?"

"Bọn họ là bạn của tôi. Chúng tôi chuẩn bị ăn bây giờ, nếu không còn việc khác thì xin anh đừng làm phiền chúng tôi", Đường Trọng Vi nói.

Với thân phận của cô ấy, dĩ nhiên không cần kiêng dè loại người này,muốn nói gì thì nói. Đừng nói là Quách Sở Du, cho dù bố của gã ta đến đây thì cũng chẳng dám làm gì Đường Trọng Vi.

Mục tiêu của Quách Sở Du cũng không phải Đường Trọng Vi. Nhà họ Hoắc hủy bỏ hôn ước nhưng vẫn chưa phải kết quả cuối cùng.

Ai cũng biết Đường Trọng Vi là con dâu nhà họ Hoắc đã chọn trước. Khi Hoắc Khải còn chưa kết hôn thật sự thì chẳng ai dám có tư tưởng gì với cô ấy.

Cho nên lần này Quách Sở Du đến chủ yếu là vì muốn làm quen với Cơ Hương Ngưng.

So với Đường Trọng Vi thì Cơ Hương Ngưng không kém hơn là bao, hơn nữa còn có một sự mạnh mẽ khác biệt. Người phụ nữ như vậy rất khơi gợi dục vọng chinh phục của đàn ông.

Cơ Hương Ngưng không biết rõ về thân phận của Quách Sở Du, nhưng người giao lưu được với Đường Trọng Vi thì thân phận hẳn cũng không tầm thường.

Cô ấy bèn chủ động đứng dậy, bắt tay với Quách Sở Du: "Chào anh, tôi là Cơ Hương Ngưng".

Quách Sở Du bắt tay cô ấy, híp mắt cười nói: "Hóa ra là cô Cơ, không biết cô là thiên kim nhà nào? Nghe khẩu âm thì có vẻ không phải là người ở đây".

"Cô ấy ở nơi khác đến, không quen biết gì các anh", Đường Trọng Vi nói.

"Lúc trước không quen, nói không chừng sau này sẽ thân đấy. Cô Cơ, cô nói có phải không?", Quách Sở Du híp mắt nói. Gã ta dùng ngón tay cái vuốt ve mu bàn tay của Cơ Hương Ngưng theo thói quen.

Động tác này khiến Cơ Hương Ngưng chau mày, lập tức rút tay về.

Quách Sở Du cười hềnh hệch, nói với Đường Trọng Vi: "Gặp nhau cũng là cái duyên, nếu cô Đường không ngại thì chúng ta ghép bàn đi".

"Thế nếu tôi ngại thì sao?", Đường Trọng Vi hỏi.

Quách Sở Du thì cười khà khà đáp: "Cũng chẳng sao, chúng tôi ngồi bàn bên cạnh là được".

Nói rồi, Quách Sở Du gọi nhân viên phục vụ đến. Cũng chẳng cần biết ban đầu đã đặt phòng nào nhưng bây giờ thì ngồi luôn ở bàn bên cạnh

Đường Trọng Vi.

Bàn này đã có người khác đặt, nhưng nếu cậu chủ nhà họ Quách muốn thì nhân viên còn nói sao được. Chờ vị khách đặt trước kia đến nói xin lỗi và bù quà là được.

Loại chuyện này không phải chỉ xảy ra có một hai lần, ai đắc tội được, ai không, nhân viên đều biết rõ.

Cái dáng vẻ vô lại của Quách Sở Du khiến Đường Trọng Vi rất không vui. Cô ấy quay ra nói với Cơ Hương Ngưng: "Đây là kiểu con nhà giàu có tiếng chỗ tôi, chị đừng quan tâm, anh ta chỉ giỏi ba hoa chích chòe thôi".

Cơ Hương Ngưng cũng ừ lại, cô ấy thật sự không muốn quan tâm đến Quách Sở Du nhưng lại không thể tỏ thái độ rõ ràng được.

Dù sao thì đây cũng là sân nhà của người ta, còn cô ấy chỉ là một vị khách. Đến Đường Trọng Vi còn chưa giận thì cô ấy còn làm gì được.

Quách Sở Du nói là ngồi ở bàn bên cạnh, nhưng thức ăn chưa dọn lên thì gã ta đã lại chạy tới hỏi: "Cô Cơ đi từ xa đến đây, là chủ nhà thì tôi cũng nên khoản đãi chút. Thế này đi, ăn xong thì tối nay chúng ta đến quán bar nào nhảy nhót uống rượu tí không? Nếu cô Đường thích thì cũng có thể đi cùng".

Đường Trọng Vi không lạ gì với mấy cái nhảy nhót này. Tầng lớp như cô ấy thì cũng đều biết đủ loại kỹ năng giao tiếp, nhưng nhảy nhót lại là thứ để Đường Trọng Vi giải tỏa cảm xúc hơn là để chơi.

Mà dù là đi thư giãn thì cũng chẳng đi cùng cái loại như Quách Sở Du.

Chỉ là Quách Sở Du không coi cô ấy là mục tiêu chính mà quan tâm đến Cơ Hương Ngưng nhiều hơn.

Cơ Hương Ngưng biết cái loại háo sắc này định làm gì, cô ấy lắc đầu nói: "Xin lỗi, tôi tới đây làm việc, e là không rảnh".

“Làm việc? Thế thì dễ quá, cô Cơ muốn làm việc gì thì tôi sẽ bảo bố tôi cho cô việc đó. Tiền chỉ là chuyện nhỏ mà thôi”, Quách Sở Du cười khà khà, tưởng rằng Cơ Hương Ngưng chỉ là phụ nữ bình thường.

Đường Trọng Vi là người không thích lấy địa vị để đánh giá con người. Cô có bạn bè ở đủ loại tầng lớp, từ giàu đến nghèo, từ xinh đến xấu.

Nhân phẩm mới quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Ánh mắt khinh bỉ của Quách Sở Du khiến Cơ Hương Ngưng càng không vui. Nhìn cô ấy giống loại thất nghiệp lắm à? Hay là cái tên nhà giàu này quá ngu ngốc, không hiểu người ta đang nói cái gì.

“Xin lỗi, tôi không rảnh”, Cơ Hương Ngưng lại nói.

Quách Sở Du lại coi như chẳng nghe thấy cái gì, nói tiếp: “Tôi sẽ đặt quán bar, cô Cơ đi cùng tôi nhé. Yên tâm, có tôi ở đây, cô muốn làm gì trong thành phố này thì làm!”

Lúc này, Hoắc Khải đột nhiên nói: “Cô ấy nói là không muốn đi”.

Anh nói xong, bên cạnh đột nhiên im lặng rất nhiều.

Đường Trọng Vi, Cơ Hương Ngưng, Quách Sở Du cùng mấy tên đi theo, và cả nhân viên phục vụ bên cạnh đều nhìn sang anh.

Bọn họ không ngờ Hoắc Khải lại chủ động lên tiếng, đây là anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Cơ Hương Ngưng thấy hơi cảm động, nhưng lại không nói gì.

Mà Quách Sở Du thì nhìn sang Hoắc Khải, vẻ mặt lạnh lùng hơn nhiều, nói: “Tôi đang nói với cô Cơ chứ không hỏi ý kiến anh. Anh đang cố tình chen lời vào đấy, không lịch sự lắm đâu”.

“Cô ấy đã bảo là không muốn đi rồi, anh còn nói đi nói lại mãi, không tôn trọng suy nghĩ của người ta, thế mới là bất lịch sự đấy. Hơn nữa, chúng tôi đến đây để ăn cơm, trong nhà hàng nên giữ yên lặng mới phải,

tuy không bằng thư viện. Nhưng chúng tôi không thân quen với anh, anh tự nhiên đến đây làm phiền chúng tôi, rõ ràng là không có phẩm chất gì tốt đẹp", Hoắc Khải đáp lại.

Lời nói của anh khiến không ít người ngạc nhiên, Quách Sở Du thì sầm mặt nói lại: "Thằng kia, mày nghĩ mày là ai mà dám nói tao như thế hả! Mày ở gia tộc nào!"

"Gia tộc nào cũng chẳng phải việc anh, tôi chỉ muốn anh rời đi ngay lập tức, cần làm gì thì làm đấy, đừng có làm phiền chúng tôi ăn cơm", Hoắc Khải bình thản đáp.

Giọng điệu nhẹ như bông của anh tràn đầy sự khinh bỉ, khiến Quách Sở Du tức giận tràn trề.

Đó giờ chỉ có gã ta là khinh người khác, chứ gã ta có bị ai dạy dỗ như thế bao giờ.

Một người vô danh tiểu tốt lại dám làm trò trước mặt gã, nếu không vì tên này quen Cơ Hương Ngưng và chưa rõ gia cảnh thì Quách Sở Du sẽ không khách sáo đâu.

Cho dù là không ra tay ngay thì mắng chửi vài câu trước mặt cũng là bình thường.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 438: Đếm Đá

"Anh bạn này, đừng có nói liều, nếu thật sự có xuất thân tốt thì cứ xưng tên ra xem nào. Nếu như thật sự mày có bản lĩnh hơn tao, tao sẽ lập tức xoay người rời đi mà không nói thêm bất cứ một lời vô nghĩa nào nữa. Nhưng nếu đã không có bản lĩnh thì cũng đừng đứng trước mặt tao mà giả thần giả quỷ, hiểu không!", Quách Sở Du lạnh lùng nói.

Hoắc Khải thở dài nói: "Tôi thật sự là không có gốc gác gì lớn, cho nên anh không cần suy nghĩ nhiều".

Cơ Hương Ngưng không có nhiều thông tin về Quách Sở Du, nhưng vì không muốn Hoắc Khải chịu thua thiệt, cô ấy đã chủ động nói: "Anh ấy là cậu chủ của nhà họ Lý!"

"Nhà họ Lý? Là nhà họ Lý nào?", Quách Sở Du hỏi.

"Chính là nhà họ Lý ở Tây Bắc", Cơ Hương Ngưng nói.

Quách Sở Du suy nghĩ một hồi mới nhớ ra, không khỏi bật cười thành tiếng: "Tưởng là ai, hóa ra là chỉ là người của một gia tộc đang suy sụp ở Tây Bắc. Sao vậy, không có đất sống ở Tây Bắc nên chạy lung tung đến đây ngang ngược à? Tao cũng không ngại nói cho mày biết, ở đây không phải Tây Bắc, không phải là nơi để mày có thể tỏ ra phách lối. Đừng nói là cậu chủ của nhà họ Lý, cho dù là người đứng đầu nhà họ Lý đến đây thì cũng chỉ là hổ xuống đồng bằng, đều phải xếp nanh lại!"

Lời nói của Quách Sở Du khiến cho Đường Trọng Vi rất tức giận, vốn dĩ cô ấy chỉ định đến đây dùng bữa và trò chuyện để thư giãn, nhưng bây giờ lại đang bị phá rối bởi một người không nên xuất hiện.

"Quách Sở Du, anh đừng có mà quá đáng!", Đường Trọng Vi tức giận nói.

"Không sao, những gì anh ta nói rất đúng, hổ xuống đồng bằng thì bị chó khinh", Hoắc Khải nói.

Quách Sở Du vừa nghe xong, chưa kịp tiếp thu thì trên mặt đã lộ ra vẻ tự mãn, còn tưởng rằng Hoắc Khải sợ mình, nhưng không ngờ Hoắc Khải lại tiếp tục nói: “Nhưng người như anh còn không phải chó, nhiều nhất cũng chỉ là sâu bọ. Tôi có thể nói rõ ràng cho anh biết, tôi không cần dựa vào nhà họ Lý, cũng chưa từng nghĩ tới việc dựa vào uy thế của nhà họ Lý. Dù anh có muốn làm gì tôi thì cũng không cần lo lắng đến những chuyện khác, nếu dám làm thì cứ làm nhanh lên, hành động như một người đàn ông đi, còn nếu như không dám làm thì mau rời đi, đừng đứng đây gây ảnh hưởng đến khẩu vị của tôi".

Quách Sở Du chưa từng thấy người nào kiêu ngạo như vậy, gã ta nhìn chằm chằm Hoắc Khải, lạnh lùng nói: "Thằng nhóc này, mày đúng là phách lối. Được, vì mày đã nói như vậy rồi, nếu như tao không dạy cho mày một bài học thì còn gì là mặt mũi nữa hả?"

“Quách Sở Du, anh dám không!”, Đường Trọng Vi la lên gọi phục vụ, nhưng những người phục vụ đều biết mấy vị con nhà giàu này đang chiến tranh với nhau, trâu bò húc nhau rồi muỗi chết, làm sao mà mấy người phục vụ dám bước tới đó được.

Đường Trọng Vi la lên vài lần cũng không có ai đi qua, lại càng tức giận hơn, trong khi Quách Sở Du chế nhạo: "Cô Đường, cô đừng có tốn sức nữa. Mấy người đó hiểu chuyện như vậy, cô làm khó họ làm gì? Thằng nhóc này quá phách lối, nên dù thế nào thì tôi cũng phải dạy cho nó một bài học!"

“Muốn làm gì thì làm nhanh đi, đừng có đứng đó nói vớ vẩn nữa”, Hoắc Khải sốt ruột nói.

Điều anh ghét nhất chính là đám nhà giàu dựa vào gia thế này, chẳng có bản lĩnh gì nhưng cứ thích đi gây sự với người khác.

Quách Sở Du bị Hoắc Khải chặn họng nhiều lần, không thể lên mặt được bao lâu, liền thẹn quá hóa giận.

Gã ta chỉ vào Hoắc Khải, tức giận nói: "Thằng nhóc, đừng tưởng rằng tao không biết mày đang nghĩ gì, mày muốn thể hiện trước mặt phụ nữ chứ

gì. Nhưng mày không đủ tư cách để so với tao đâu! Mày muốn thể hiện chứ gì, để ông đây cho mày cơ hội!"

Vừa nói, Quách Sở Du vừa lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng từ trong túi, vỗ xuống bàn nói: "Tiền trong đó có ít nhất là tám triệu. Nếu có khả năng thì lấy bộ bài ra so cao thấp. Ai thua sạch thì phải cút!"

Hoắc Khải ồ lên một tiếng rồi lắc đầu nói: "Tám triệu là quá ít, anh chỉ có một cái thẻ thôi sao?"

Quách Sở Du sững sờ, lại càng thêm tức giận: "Mày nhắm thắng được tao thì hãy nói chuyện tiếp!"

Hoắc Khải không nói nhiều thêm, anh cầm lấy mấy viên đá nhỏ trong chậu trang trí trên bàn, không biết là bao nhiêu, tùy tiện ném vào trong đĩa, sau đó dùng một cái đĩa khác để úp lên và nói: "Không cần tìm bộ bài, quá rắc rối, chúng ta cứ chơi đếm đá ở đây, chọn lẻ hoặc chẵn. Không chơi nhiều ván, chỉ một ván cược tám triệu, ai thua thì cút".

Quách Sở Du sửng sốt. Cược tám triệu một ván sao?

Gã ta vẫn có chút nhát tay khi phải đặt cược lớn như vậy. Hoắc Khải thấy gã ta do dự liền nói: "Sao vậy, biết sợ rồi? Nếu như sợ thì mau đi đi, tôi sẽ xem như anh chưa từng nói gì".

“Sợ cái gì chứ?”, Quách Sở Du vỗ bàn nói: “Ai nói với mày là tao sợ! Tao chỉ lo cho mày không có nhiều tiền như vậy, chỉ biết ở đây khua môi múa mép ra vẻ, lỡ như thua rồi thì mày lại muốn chơi xấu không chịu trả tiền!"

Hoắc Khải trực tiếp lấy điện thoại di động từ trong túi ra, mở số dư tài khoản rồi nói: "Tôi ở đây cược hết hai mươi triệu, coi như cho anh một món hời, anh chỉ cần cược tám triệu. Như vậy thì anh không còn gì để nói nữa rồi chứ?"

Quách Sở Du liếc nhìn, quả nhiên thấy trong số dư tài khoản có hơn hai mươi triệu.

Chỉ là khi nhìn thấy Hoắc Khải chịu thiệt một cách dễ dàng như vậy, gã ta lại càng do dự.

Đường Trọng Vi lo lắng kéo Hoắc Khải nói: "Anh điên rồi sao? Không đâu tự nhiên đi đấu với gã ta làm gì!"

Lấy hai mươi triệu để cược với tám triệu của người khác, thắng thì không sao, nhưng nếu thua thì đây chẳng phải là lỗ lớn sao?

Đường Trọng Vi không thể hiểu được suy nghĩ của Hoắc Khải. Cơ Hương Ngưng thì có thể nghĩ ra một chút.

Cô ấy biết Hoắc Khải là một người rất cao ngạo, bình thường anh không tranh giành với người khác, không phải vì không muốn mà vì cảm thấy những người đó không xứng đáng.

Với năng lực của mình, trên đời này ít ai có thể được anh xem là đối thủ.

Trong mắt Hoắc Khải, mấy con cháu nhà giàu như Quách Sở Du chỉ giống như mấy đứa con nít. Chơi với con nít thì nói đến công bằng cái gì chứ, tùy tiện búng tay một cái cũng đủ khiến cho mấy nhóc thua vật ra rồi.

"Tao đoán lẻ", Quách Sở Du nói.

“Được rồi, vậy tôi sẽ đoán chẵn”, Hoắc Khải nói một cách thoải mái.

“Chờ một chút, nhất định phải cho người của tao đếm trước, nếu không thì tao rất nghi ngờ là mày gian lận!”, Quách Sở Du nói lại.

Đừng nhìn vào khối tài sản hàng chục tỷ của bố gã ta mà lầm tưởng rằng gã ta không lo lắng mấy vấn đề tiền bạc. Dù sao tiền của bố cũng không phải là tiền của gã ta, còn tám triệu này chính là tiền tiêu vặt mà gã ta dành dụm bấy lâu nay. Nếu như thật sự thua thì gã ta cũng sẽ có một giai đoạn rất khó khăn.

Hoắc Khải không quan tâm lắm, gã ta có thể bảo bất kì ai đếm lại. Dù sao, đã có Đường Trọng Vi ở đây làm chứng thì anh cũng không cần lo lắng rằng gã ta sẽ giở trò.

Sau đó Quách Sở Du gọi một trong những người mà gã ta tin cậy nhất đến, yêu cầu người này mở đĩa và đếm những viên đá.

Người đó bước tới, mở đĩa ra và đếm từng viên một.

Đường Trọng Vi không thể can ngăn kịp thời, trong lòng rất lo lắng, chỉ có thể mở to mắt nhìn người đang đếm đá để đề phòng gian lận.

Đúng như Hoắc Khải nghĩ, có Đường Trọng Vi quan sát, không ai dám giở trò gian lận.

Chẳng bao lâu sau thì những viên đá được đếm xong. Người đếm đá nuốt nước bọt, sau đó nhìn lại Quách Sở Du với vẻ mặt khó coi.

Không cần phải báo cáo kết quả cuối cùng thì sắc mặt của Quách Sở Du cũng đã tái nhợt. Bởi vì người đếm đá đã luôn đọc thành tiếng khi đếm, cuối cùng dừng lại ở con số ba mươi hai.

Là số chẵn!

Hoắc Khải thắng rồi!

Cá cược một cách rất đơn giản và nhanh chóng, sau đó cũng thắng một cách đơn giản và nhanh chóng như vậy.

Hoắc Khải mỉm cười nhìn Quách Sở Du và nói: "Thẻ ngân hàng này có thể chuyển khoản sang ngân hàng điện tử. Nếu anh Quách cảm thấy không tiện thì cứ viết giấy nợ, tôi sẽ đến nhà anh lấy tiền sau".

Một người theo dõi ngay lập tức nói: "Giấy nợ này không có hiệu lực pháp lý!"

Nét mặt Hoắc Khải như cười như không, còn nét mặt của Quách Sở Du đã từ trắng bệch chuyển sang đỏ bừng, trừng mắt nhìn người vừa lên tiếng

mà mắng chửi: "Câm miệng! Ai khiến mày nhiều chuyện như vậy?"

Cơ Hương Ngưng thấy Hoắc Khải đã thắng liền thở phào nhẹ nhõm, Đường Trọng Vi thì thậm chí còn nói thẳng mặt đối phương: "Nếu như anh Quách đây nhất quyết không chịu thua ra số tiền này, thì sau này cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi, mất mặt lắm".

Người khác có thể nói, nhưng lời nói của Đường Trọng Vi lại càng khiến cho Quách Sở Du tức giận hơn.

Ý của người vừa lên tiếng đó rất rõ ràng, việc viết giấy nợ cho Hoắc Khải bây giờ cũng không có ích gì, vì nó không có chút giá trị nào trước pháp luật. Nhưng Quách Sở Du biết rằng nếu gã ta không chịu thua ra số tiền này thì tương lai chắc chắn sẽ không ngóc đầu lên nổi.

Tuy nhiên, việc bị thua mất tám triệu ngay trong nháy mắt đã khiến trái tim của gã ta như rỉ máu. Tại sao lại là số chẵn!

Nhưng dù thế nào, thua thì phải trả tiền, đây là điều không thể thay đổi. Gã ta có không vui đi chăng nữa thì khoản tiền này cũng phải bỏ ra.

Khi tiền được chuyển vào tài khoản của Hoắc Khải thông qua ngân hàng điện tử, Hoắc Khải cười hỏi: "Anh có biết tại sao tôi có thể thắng không?"

Quách Sở Du nhìn anh, không nói lời nào. Hoắc Khải vẫn tự mình nói tiếp: "Bởi vì tôi đã nói, tôi không bao giờ dựa vào nhà họ Lý để làm bất cứ điều gì. Tất cả tiền bạc của tôi, tôi đều có thể tự do kiểm soát. Về phần anh, cho dù gia thế giàu có, nhưng thật ra cũng không thể tùy ý đưa ra quyết định. Ngoại trừ gia thế ra thì anh chẳng có gì hết!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 439: Khả Năng Dự Đoán

Quách Sở Du bị những lời nhận xét của Hoắc Khải làm cho tức giận phát run, kể từ khi gã ta sinh ra, mọi người đều phải ghen tị với gia thế của gã ta. Mọi người xung quanh luôn tung hô về việc gia đình của gã ta giàu có như thế nào.

Trong khi những đứa trẻ khác vẫn đang tranh cãi về những thẻ bài người máy biến hình tặng trong các túi snack, thì gã ta đã có một mô hình người máy biến hình trong nhà mình với kích thước như thật.

Trong khi những người trẻ tuổi khác vẫn đang lo nghĩ về việc tìm một công việc tốt trong tương lai, hay việc lần đầu tậu xe Mercedes-Benz C hay BMW 3, thì gã ta đã thản nhiên làm hỏng hai chiếc xe thể thao hạng sang có giá hơn một triệu tệ.

Còn bây giờ thì ngày nào gã ta cũng sẽ vi vu trên chiếc Rolls-Royce mui trần hoặc một chiếc siêu xe Ferrari, với một đám người hầu phía sau, ai lại dám nói gã ta chẳng có gì trong tay chứ?

Lý do duy nhất khiến mọi người nịnh hót gã ta là do gia đình gã ta quá giàu.

Vậy mà bây giờ gã ta lại bị một người đàn ông gần như xa lạ chế nhạo đến thảm thương.

Mà quan trọng hơn, những lời nói này lại đặc biệt có lý.

Dù bố của gã ta có bao nhiêu tiền thì cũng chỉ là tiền của bố chứ không phải của gã ta. Tiền tiêu vặt mỗi tháng của Quách Sở Du bình thường là mấy trăm ngàn, có lẽ tiền lương của hầu hết những người bình thường trên thế giới đều không bằng tiền tiêu vặt của gã ta trong một tháng.

Nếu gã ta muốn mua một chiếc xe hơi sang trọng, một ngôi nhà lớn... chỉ cần chăm chỉ làm hài lòng ông già ở nhà là có thể dễ dàng mua được.

Tuy nhiên, tình hình kinh tế trong những năm gần đây không tốt, sự phát triển của công ty bị cản trở, nên nguồn chu cấp của Quách Sở Du cũng bị bố của mình hạn chế lại. Bây giờ nếu gã ta muốn mua thêm một chiếc siêu xe thể thao mấy chục triệu thì cũng khó khăn.

Tám triệu này được gã ta gom góp sau gần một năm trời ăn chắc mặc bền, chắt chiu dành dụm tiền tiêu vặt, định đợi ngày Ferrari ra mắt mẫu xe thể thao mới sẽ tậu một chiếc để lái thử.

Vậy mà trước khi kịp mua Ferrari, gã ta đã thua trắng vào tay của Hoắc Khải rồi.

Tài sản của Hoắc Khải không thể bằng bố của gã ta, đó là điều đương nhiên. Nhưng Hoắc Khải có thể kiểm soát tiền của mình theo ý muốn, thậm chí nếu có lỡ sa cơ thất thế, anh còn có thể bán đi công ty mà lo liệu.

Còn về phần Quách Sở Du, cho dù bố của gã ta có khối tài sản hàng chục tỷ đi chăng nữa cũng không liên quan gì đến gã ta. Vì ngoài Quách Sở Du, gã ta còn có một anh trai và một em gái, nên cho dù là được thừa kế gia sản, thì gia sản đó cũng không thể chỉ chia cho một người.

Hơn nữa, hiện giờ trong chuyện thừa kế thì anh trai của gã ta có lợi thế hơn nhiều. Anh trai Quách Sở Du đã làm việc trong công ty của bố gã ta từ lâu, bây giờ đang là giám đốc công ty. Hai năm sau lên làm phó tổng giám đốc, thậm chí còn được nhận trước một phần cổ phần và thẳng tiến vào hội đồng quản trị.

So ra thì Quách Sở Du chỉ là một gã con nhà giàu đang nằm không chờ chết, hoàn toàn không thể so sánh được với Hoắc Khải.

Vừa mất tiền lại vừa bị chế nhạo, Quách Sở Du tức muốn hộc máu, nhìn trừng trừng vào Hoắc Khải như sắp đấm vào mặt anh vậy.

Hoắc Khải đoán trước được suy nghĩ của gã ta và nói: "Tin tôi đi, nếu anh làm như vậy thì anh sẽ chỉ thua thậm tệ hơn, bởi vì anh không thể đánh thắng tôi".

Nếu là người khác nói, có lẽ Quách Sở Du sẽ không tin, mà cho dù có tin thì cũng sẽ lao lên ăn thua đủ với đối phương vì sĩ diện.

Nhưng khi Hoắc Khải nói, ánh mắt lạnh lùng của anh đã khiến cho gã ta không dám manh động.

Trong ánh mắt của người đàn ông này, gã ta cảm thấy một áp lực vô hình, thậm chí còn mạnh mẽ hơn bố mình. Áp lực đó khiến gã ta run sợ.

Những người xung quanh đều đang mạnh miệng kích động Quách Sở Du ăn thua đủ vì thể diện của mình, bị Hoắc Khải liếc nhìn một cái thì liền im thin thít.

Thể diện đã bị mất hết, Quách Sở Du còn ở lại đây cũng chỉ là tự làm nhục bản thân.

Tự ái dâng cao, gã ta chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói: "Mày chờ đó cho tao!"

Năm chữ này nghe có vẻ rất khí thế, nhưng thật ra không phải vậy. Ai cũng biết gã ta là người cứng đầu, nói mạnh miệng chỉ chứng tỏ gã ta đang chột dạ, chứ nếu gã ta dám làm gì thì cũng đã làm từ lâu rồi.

“Chúng ta đi!”, Quách Sở Du nói rồi quay người nhanh chóng rời đi.

Bọn người đi theo Quách Sở Du nhìn theo bóng lưng rời đi của gã ta, sau đó lại nhìn đến Hoắc Khải đang lạnh lùng ở đó, cuối cùng đành ảo não chạy theo. Cũng có một số người nhát gan, không quên chào hỏi Đường Trọng Vi trước khi rời đi.

Đường Trọng Vi không có ấn tượng tốt về những người này, nên cô ấy lại phớt lờ họ, khiến họ càng thêm xấu hổ.

Sau khi nhóm người rời đi, người phục vụ mới ngượng ngùng đi tới, nói: "Cô Đường, bây giờ mang thức ăn lên sao?"

"Không thì sao? Chờ có thêm người tới gây phiền phức rồi mới phục vụ thức ăn hay sao?", Đường Trọng Vi rất khó chịu nói: "Tôi rất không hài lòng với thái độ phục vụ của nhà hàng các người. Tôi nhất định sẽ phàn nàn về chuyện hôm nay!"

Người phục vụ xanh mặt, người khác phàn nàn thì không sao, quá lắm là trừ một ít tiền, nhưng những người ở đẳng cấp của Đường Trọng Vi mà phàn nàn thì e rằng ngay cả chủ nhà hàng lớn cũng phải cân nhắc kĩ lưỡng cách giải quyết.

Viên ngọc quý của Đường Thị nói rằng nhà hàng của bạn phục vụ không tốt, thì chắc chắn cả giới thượng lưu sẽ không bao giờ đến đây ăn, bởi vì nếu ăn ở đây cũng giống như đang chống đối lại Đường Thị vậy. Ai lại dám mạo hiểm làm vậy chỉ vì chuyện ăn uống cỏn con?

Ai cũng biết Đường Quốc Diệu, chủ tịch của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, là một người bố hết sức yêu chiều và bảo vệ con gái của mình, ngay cả nhà họ Hoắc ông ấy còn không nể mặt thì nói chi đến những người khác.

Nếu như Đường Trọng Vi thật sự muốn phàn nàn, thì ca phục vụ này, bao gồm cả trưởng ca ngày hôm nay, không ai trong số họ có thể trốn thoát, nhẹ nhất cũng bị đuổi việc.

Hoắc Khải không lên tiếng nói giúp những người này, cũng không thuyết phục Đường Trọng Vi bình tĩnh, bởi vì chuyện xảy ra hôm nay thật sự không thoải mái.

Nhìn thấy người khác tới gây chuyện, trong nhà hàng cũng không có ai đứng ra giải quyết, nếu Hoắc Khải không ra tay thì chuyện này cũng không biết sẽ kết thúc như thế nào.

Những người này thích xem náo nhiệt như vậy, nên bất luận bị trừng phạt như thế nào thì cũng đều là lỗi do tự mình gây ra.

Các món ăn lần lượt được dọn lên, sau khi Hoắc Khải ngồi xuống thì gạt mấy viên đá trên bàn sang một bên.

Cơ Hương Ngưng nhìn anh nói: "Không ngờ anh lại có tinh thần mạo hiểm mạnh mẽ như vậy, lại dùng cách này để phân định thắng bại với người khác".

Hoắc Khải mỉm cười và lại nắm lấy một nắm đá, sau đó nói với cô ấy: "Tôi đoán số lẻ, cô có muốn đặt cược một tệ không?"

“Tôi cược mười tệ, số chẵn!”, Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải đưa tay ra đặt mấy viên đá trên bàn cho cô đếm, quả nhiên là số lẻ.

“Điều này chỉ có thể cho thấy rằng anh là người may mắn”, Cơ Hương Ngưng không phục nói.

Hoắc Khải cười, lại lấy thêm một nắm đá nữa và nói: "Lần này vẫn là số lẻ, cô đã nợ tôi mười tệ".

“Chị Hương Ngưng và tôi cùng nhau cược một trăm tệ, số chẵn!”, Đường Trọng Vi cũng thích thú nói.

Hoắc Khải xòe lòng bàn tay ra, hai người phụ nữ cùng nhau đếm cẩn thận, cuối cùng kinh ngạc phát hiện con số vẫn là số lẻ.

Cơ Hương Ngưng phản ứng lại, cô ấy nhìn Hoắc Khải với vẻ ngạc nhiên và hỏi: "Anh có thể kiểm soát được khi nào ra số lẻ và khi nào ra số chẵn sao?"

“Không có gì đáng ngạc nhiên, chỉ là chút kĩ xảo nho nhỏ thôi”, Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng khịt mũi, nhìn Hoắc Khải rồi lắc đầu nói: "Làm kẻ thù với anh thật sự không phải một lựa chọn tốt".

"Anh Lý thật là tuyệt vời, trò ảo thuật này làm như thế nào, dạy tôi cách làm với!", Đường Trọng Vi hào hứng nói.

Cô ấy đối với loại kĩ xảo này rất có hứng thú, càng vui hơn khi Hoắc Khải không hề giấu giếm mà chỉ dạy cho cô ấy kỹ năng điều khiển các viên đá cho ra số chẵn và số lẻ.

Nó thật sự rất đơn giản, không khác gì việc ước chừng kích thước và khối lượng của các viên đá. Ước chừng trọng lượng từng viên, sau đó tùy theo tỷ lệ cược và sự phán đoán của những người khác mà dự đoán xem nên giữ nguyên hay bỏ bớt một viên đá.

Nguyên tắc nói ra thì đơn giản nhưng để thực hiện tốt thì rất khó. Chưa kể đến phương pháp lấy đá ra, muốn ước chừng số lượng cũng không phải là việc mà người bình thường có thể dễ dàng làm được. Điều này đòi hỏi độ chính xác gần như máy móc về dữ liệu, thậm chí chỉ cần sai lệch một chút thì kết quả trả ra sẽ hoàn toàn khác.

Sau khi biết được nguyên lý, Đường Trọng Vi tràn đầy kinh ngạc nói: "Vậy mà cũng có thể sao? Khó quá".

“Không khó, chỉ cần cô thường xuyên luyện tập khả năng dự đoán của mình là được”, Hoắc Khải cười nói.

Anh ấy đã được đào tạo về việc này từ khi còn rất nhỏ. Nhìn bề ngoài, nó có vẻ không có tác dụng thực tế nào, nhưng một khi đã có thể ước lượng chính xác một viên đá hay một hạt gạo, điều đó cho thấy khả năng kiểm soát chi tiết của bản thân đã mạnh đến mức khác người.

Bằng cách kiểm soát các chi tiết của thực thể, sau đó áp dụng nó sang các khía cạnh khác, thì có thể đạt được khả năng tính toán gần như là siêu việt.

Việc nắm bắt các xu thế trong tương lai của Hoắc Khải cũng chủ yếu bắt nguồn từ nền tảng này. Mọi chi tiết mà anh ấy nhìn thấy và nghe thấy đều được kiểm soát chính xác rồi tổng hợp thành dữ liệu.

Lưu trữ số liệu chính là như vậy, Hoắc Khải dựa vào bộ não con người mà có thể lưu trữ và tính toán giống như một cỗ máy.

Loại năng lực này chính là cơ sở để anh dẫn dắt nhà họ Hoắc tiến lên.

Nhìn thấy Đường Trọng Vi vui vẻ hỏi Hoắc Khải làm thế nào để rèn luyện khả năng dự đoán của mình, Cơ Hương Ngưng càng cảm thấy nể phục người đàn ông này.

Ngay cả một viên đá cũng có thể bị anh dự đoán ra, thì còn gì có thể thoát khỏi mắt anh?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 440: Sự Hợp Tác

Một người đàn ông kiểm soát các chi tiết đến mức chính xác như vậy chắc chắn là rất đáng sợ. Bây giờ thì Cơ Hương Ngưng có thể vui mừng vì cô ấy đang ở trên cùng một chiếc thuyền với anh, nhưng đồng thời cũng có một chút lo sợ. Khoảng cách giữa hai người đúng là quá lớn.

Sau khi ăn xong, Đường Trọng Vi lại đưa họ đi chơi cả một ngày trời trước khi cô ấy mệt lả và phải về nhà.

Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng cũng không dây dưa thêm. Họ còn có những việc khác để làm.

Cơ Hương Ngưng phải trở lại nhà họ Cơ để xoa dịu những thành viên của hội đồng quản trị, trong khi Hoắc Khải đến gặp Miêu Nhất Khoa để giúp ông ta tổ chức lại việc ở nhà máy điện tử.

Thực tế, không có gì phải tổ chức lại ở nhà máy điện tử, chỉ cần duy trì nguyên trạng về mặt kinh doanh là đủ, quan trọng nhất là môi trường trong nhà máy và tâm thế của nhân sự.

Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị là như vậy, vô cùng để ý đến sự thể hiện bên ngoài, bọn họ luôn cho rằng trong nơi việc mà nhân viên ngay cả tinh thần cũng không có thì chính là một nơi làm việc không đủ tiêu chuẩn.

Tất nhiên, Hoắc Khải cũng tuân theo tiêu chuẩn này. Nhân viên trong mỗi công ty chi nhánh của nhà họ Hoắc đều phải duy trì đủ năng lượng ngay cả khi họ bị bệnh tại nơi làm việc. Nếu không, tốt nhất họ nên xin nghỉ phép.

Nếu tỏ ra mệt mỏi tại nơi làm việc mà để cho thanh tra phát hiện thì sẽ bị trừ điểm, mỗi một điểm tương đương với một ngàn tệ.

Một số người có thể nghĩ rằng quy định như vậy thật không có tình người, nhưng Hoắc Khải lại cho rằng nếu như bản thân đang bị bệnh thì

hoàn toàn có thể xin phép nghỉ, công ty cho phép điều đó. Còn nếu đã đi làm vì không muốn bị mất chuyên cần, thì phải chịu trách nhiệm với mức lương mà người khác đưa cho.

Mỗi một phút giây mà các người ngồi trong công ty đều được trả lương.

Vì vậy, nhân viên trong công ty của nhà họ Hoắc đều ngày ngày đi làm với tâm trạng hưng phấn như dùng chất kích thích.

Người thật sự bị bệnh không chống đỡ nổi cũng sẽ tự ý thức xin nghỉ, vì dù sao tiền thưởng chuyên cần cũng sẽ không bị trừ hết, nhưng một khi đã bị thanh tra trừ điểm thì ít nhất phải mất một ngàn tệ. Nếu lỡ như khi làm việc xảy ra sự cố do không chịu được yêu cầu công việc cường độ cao, như vậy sẽ càng phải mất mát nhiều hơn.

Hoắc Khải hoàn toàn chịu trách nhiệm tổ chức lại công việc tại nhà máy điện tử, về điểm này, tổng giám đốc Nhiếp Tân Hải đương nhiên cảm thấy rất không vui.

Chiến lược để đối phó với Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần của Hoắc Khải lần trước đã thành công, nhưng đồng thời anh cũng đã tát vào mặt của ông ta một cái thật nặng, và bây giờ anh lại nhận trách nhiệm tổ chức lại đường lối của nhà máy điện tử. Với tư cách là tổng giám đốc của nhà máy điện tử này, thì ông ta biết giấu mặt vào đâu?

Nhưng Miêu Nhất Khoa hoàn toàn không quan tâm đến điều đó, lòng tin của ông ta đối với Hoắc Khải bây giờ đã vượt qua tất cả mọi người. Ngay cả những nhân viên kỳ cựu đã theo ông ta hơn chục năm cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được giống như Hoắc Khải.

Điều này cũng không thể trách Miêu Nhất Khoa, ai bảo Hoắc Khải đã làm được những việc mà người khác không thể làm được chứ.

Bất kể là chuyện đối phó với anh em nhà họ Hoắc hay đàm phán hợp tác với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, Hoắc Khải đều có đóng

góp rất lớn. Nhìn lại toàn bộ công ty, liệu ai có thể làm được chỉ một trong số những việc đó?

Nếu có người có thể làm được, thì họ cũng không cần phải đợi đến bây giờ mới đi thảo luận về việc hợp tác với Đường Thị.

Vào ngày thứ tư, Thạch Hưng Ninh, giám đốc phòng quan hệ đối ngoại của Đường Thị đã đích thân dẫn đầu một nhóm nhân viên đến kiểm tra nhà máy điện tử.

Hoắc Khải không xuất hiện, chỉ yêu cầu Miêu Nhất Khoa đi cùng với quản lý cấp cao của công ty.

Bởi vì theo ý của anh thì anh không phải là nhân viên của công ty, không thích hợp để xuất hiện vào dịp này. Bên cạnh đó, Nhiếp Tân Hải tuy có mắt nhìn không tốt, lòng dạ cũng không rộng rãi, nhưng kỹ thuật của ông ta quả thật không tồi.

Biết rằng Nhiếp Tân Hải vốn đã không vui vì bị đe dọa đến vị trí, nên Hoắc Khải đương nhiên sẽ không tiếp tục thể hiện ra mặt, nếu không lỡ đâu lại khiến cho Miêu Nhất Khoa mất đi một người có năng lực, lúc đó anh cũng không có cách nào bù đắp được.

Nhờ vào sự tổ chức lại của Hoắc Khải và ấn tượng tốt mà anh đã tạo ra trước đây nên lần kiểm tra này của Thạch Hưng Ninh diễn ra khá suôn sẻ.

Ông ta cũng đã ký thỏa thuận hợp tác chiến lược với Miêu Nhất Khoa ngay tại chỗ theo đúng cam kết trước đó.

Theo nội dung của thỏa thuận, nhà máy điện tử sẽ cung cấp sản phẩm cho tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị với giá thấp hơn nhà họ Hoắc đến một nửa. Đổi lại, sau khi nhà họ Hoắc rút vốn thì Đường Thị phải tiếp nhận đơn đặt hàng với đúng giá của nhà họ Hoắc.

Nói cách khác, họ đang muốn dùng Đường Thị để chống đỡ phía dưới, ngăn cản nhà họ Hoắc đột ngột rời đi, tạo ra nhiều sự lựa chọn cho nhà máy điện tử.

Thỏa thuận này là yêu cầu đặc biệt mà Hoắc Khải đã bàn với Miêu Nhất Khoa, nhất định phải nói thêm vào, nếu không thì chuyện đưa người của Đường Thị tới đây cũng vô nghĩa.

Nếu như thật sự muốn có đơn đặt hàng, chẳng những nhà máy điện tử không thiếu cách, mà ngược lại, vì nhà máy điện tử có quan hệ hợp tác với nhà họ Hoắc nên đơn hàng hiện tại đang đầy ắp. Nhà máy bây giờ hoạt động hết công suất 24/24 giờ vẫn không đáp ứng đủ được nhu cầu thị trường.

Thạch Hưng Ninh biết rõ vị trí của Đường Thị trong sự hợp tác này, mà ông ta cũng không từ chối, vì ở góc độ kinh doanh mà nói thì không có vấn đề gì khi đồng ý với thỏa thuận này.

Hoạt động kinh doanh của tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị trong lĩnh vực này mạnh hơn nhiều so với nhà họ Hoắc. Ngay cả khi họ nhận tất cả các đơn hàng từ nhà máy điện tử, họ vẫn có thể tiêu thụ hết một cách ung dung.

Nếu đã vậy thì sao còn phải lo lắng về những thứ khác làm gì.

Hơn nữa, sau khi hợp tác họ còn có thể để các phòng thí nghiệm ở nước ngoài từ bỏ nghiên cứu về lĩnh vực này, tập trung kinh phí và sức lực cho các lĩnh vực khác.

Tất nhiên, Thạch Hưng Ninh là giám đốc của Đường Thị nên phải cân nhắc đến lợi ích của công ty trước tiên.

Ông ta hy vọng sẽ bổ sung một nội dung vào thỏa thuận, đó là nhà máy điện tử có thể cung cấp các tài liệu kỹ thuật liên quan để tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị học hỏi.

Yêu cầu như vậy có phần hơi quá đáng, nên Miêu Nhất Khoa đã không đồng ý.

Sau một số cuộc thương lượng, thỏa thuận cuối cùng đã được thay đổi, và Đường Thị có thể cử người đến hỗ trợ sản xuất, cũng có thể gọi là ủy

thác đào tạo.

Nhưng những người chấp nhận đào tạo phải đã làm việc trong nhà máy điện tử trong ba năm trước khi họ có thể rời đi. Nếu không, không những phải bồi thường số tiền lớn để thanh lý thiệt hại mà bị đơn còn phải hầu tòa.

Miêu Nhất Khoa đã suy nghĩ rất kỹ, rõ ràng rằng nếu Đường Thị có được công nghệ, thì với khả năng của họ chỉ trong vòng vài tháng sẽ hoàn toàn có thể thay thế công ty của ông ta trong lĩnh vực này.

Nhưng ba năm là thời gian đủ để nhà máy điện tử được nâng cấp. Lúc đó công nghệ mới hơn đã được phát triển và nghiên cứu.

Về phương diện này, Nhiếp Tân Hải vẫn rất tự tin.

Chính vì tin tưởng vào trình độ kỹ thuật của tổng giám đốc Nhiếp mà Miêu Nhất Khoa mới đồng ý với thỏa thuận này. Chỉ là sau khi Hoắc Khải phát hiện sự việc, anh lại cho rằng điều này không thích hợp.

Trình độ kỹ thuật của Nhiếp Tân Hải đúng là rất cao, nhưng ông ta quá tự tin.

Công nghệ điện tử, một khi đã bước qua ngưỡng khó vượt qua nhất thì sẽ có thể phát triển nhanh chóng.

Đường Thị hiện tại vẫn đang bị chững lại trước ngưỡng đó mà không có cách nào bước qua được, nếu như bây giờ lại đi chỉ cho bọn họ cách bước qua, thì sau này sẽ không còn có chuyện bọn họ cần người khác nhúng tay vào nữa.

Ngay cả khi ba năm sau các người cải tiến được công nghệ, vậy sau đó thì sao? Sau ba năm nữa, không lẽ Đường Thị còn chưa đuổi kịp các người?

Nhiếp Tân Hải dù cho có tài giỏi đến đâu cũng không thể hơn được những sinh viên hàng đầu được tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị

tuyển chọn từ các trường đại học lớn trên thế giới, cũng với đông đảo các giáo sư tiến sĩ trong và ngoài nước.

Vì vậy, việc ký kết thỏa thuận như thế cũng đồng nghĩa với việc nhà máy điện tử chỉ có thời gian dẫn đầu khoảng từ ba đến bốn năm, việc có hợp tác sau đó hay không còn tùy thuộc vào tâm trạng của Đường Thị.

Miêu Nhất Khoa hiểu ra đạo lý này thì rất hối hận, nhưng thỏa thuận đã được ký kết. Hối hận cũng đã muộn, ông ta chỉ có thể ngồi mắng nhiếc một hồi.

Đương nhiên Nhiếp Tân Hải là người bị mắng, vì nếu không phải vị tổng giám đốc này vỗ ngực nói có thể tiếp tục bỏ xa Đường Thị thì làm sao Miêu Nhất Khoa có thể đồng ý?

Chỉ có thể nói rằng những người không hiểu về công nghệ thì khó có thể nghĩ xa được như vậy.

Hoắc Khải cũng chỉ biết một chút về loại công nghệ điện tử này, nhưng anh vẫn có thể nghĩ xa, chính là vì tầm nhìn của anh cao hơn bọn họ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, ngồi cùng thuyền với Đường Thị thì ít nhất trong vài năm trở lại đây, việc kinh doanh của nhà máy điện tử sẽ không có gì phải lo lắng.

Miễn là có thể tận dụng tốt những năm này và sử dụng triệt để lợi ích do Đường Thị và nhà họ Hoắc mang lại, bọn họ có thể phát triển thành một công ty lớn mạnh hạng nhất. Trong trường hợp đó, cho dù sau này Đường Thị có đuổi kịp bọn họ trong mảng công nghệ điện tử thì bọn họ cũng không chết quá thê thảm.

Hơn nữa cơ hội luôn tồn tại trong rủi ro, nếu như nhà máy điện tử không suy sụp trong vài năm nữa thì tương lai sẽ vô cùng rộng mở.

Nói một cách dễ hiểu, dù sao lợi ích cũng nhiều hơn rủi ro.

Sau khi hoàn thành công việc ở nhà máy điện tử, Hoắc Khải ngay lập tức gọi cho Cơ Hương Ngưng và gửi một email mới cho những nhà cung cấp.

Nội dung email rất đơn giản, ngày mai bọn họ sẽ có thể thấy nhà họ Cơ đã hợp tác với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị thông qua quyền phân phối của nhà máy điện tử.

Hợp tác quyền phân phối lần này dựa vào nhà máy điện tử, có thể nói nhà họ Cơ là đại diện. Tuy nhiên, lợi nhuận thu về rất thấp, nếu buôn may bán đắt thì một năm có khi cũng chỉ lãi vài triệu.

Nhưng thứ mà cả Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng coi trọng không phải là lợi nhuận, mà là bước ngoặt mà sự hợp tác này mang lại cho nhà họ Cơ!

Đúng như dự đoán, chỉ một ngày sau khi email được gửi đi, khi Đường Thị chính thức tuyên bố hợp tác với nhà máy điện tử và dựa vào chi nhánh của nhà họ Cơ để ủy thác quyền đại lý, các ông chủ của những nhà cung cấp đã ngay lập tức tìm đến cửa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 441: Thăng Hạng

Các ông chủ này giải thích việc ngừng cung cấp trước đây là do giảm công suất sản xuất của nhà máy và phải thực hiện các điều chỉnh để tối ưu hóa.

Họ không nói ai đã gây áp lực để bọn họ làm như vậy, nhưng mọi người đều biết rằng có một số điều không cần thiết phải nói rõ ràng.

Cơ Hương Ngưng cũng không làm khó những người này, sau tất cả, hệ thống tiếp thị vẫn cần sản phẩm của bọn họ hỗ trợ. Bây giờ rắc rối đã được giải quyết, thì cứ xem như là chưa từng xảy ra.

Chỉ có điều vì vấn đề này, hai bên đã ký một thỏa thuận bổ sung mới, rằng nếu ngừng cung cấp mà không thông báo cho nhà họ Cơ, họ sẽ phải bồi thường gấp ba lần tổng số tiền mua hàng mỗi năm.

Nếu là trước đây, những ông chủ đó chắc chắn sẽ không muốn ký, vì họ không thiếu khách hàng.

Nhưng bây giờ nhà họ Cơ đã hợp tác với công ty tầm cỡ như Đường Thị, nên các nhà cung cấp không thể tùy hứng được nữa. Nếu không thì họ không chỉ đụng chạm đến một mình nhà họ Cơ.

Tất nhiên, lĩnh vực chính mà Đường Thị hợp tác là phân phối sản phẩm của nhà máy điện tử, không liên quan nhiều đến hoạt động kinh doanh ban đầu của nhà họ Cơ. Nhưng khi Hoắc Khải nói chuyện với những người này, anh ấy đã tiết lộ một cách cố ý rằng Đường Thị và nhà họ Cơ sẽ có mức độ hợp tác sâu hơn, bao gồm cả các công việc kinh doanh hiện tại.

Nếu đã như vậy rồi thì làm gì còn ai dám lộn xộn nữa.

Việc ký kết thỏa thuận bổ sung cũng làm giảm đáng kể khả năng điều này xảy ra một lần nữa trong tương lai. Ngay cả khi nó xảy ra một lần nữa, nhà họ Cơ vẫn có thể nhận được rất nhiều tiền bồi thường.

Hơn nữa, Hoắc Khải đã nói rất rõ ràng với Cơ Hương Ngưng rằng công việc kinh doanh của nhà họ Cơ sẽ tiếp tục phát triển, và ngày càng nhiều hàng hóa sẽ được đặt mua từ những nhà cung cấp này. Khi tổng lượng hàng hóa đạt đến một mức nhất định, cho dù đạt được lợi nhuận từ sản phẩm hay thiệt hại khổng lồ do thanh lý, đều có thể thúc đẩy những người này đứng trên cùng một chiến tuyến với nhà họ Cơ.

Đối với điều này. Cơ Hương Ngưng hiểu rằng Hoắc Khải đang đối xử với các nhà cung cấp giống như cách anh đối xử với những người trong nhà họ Cơ.

Trước tiên kéo họ lên thuyền, để họ tiến vào thế giới đầy cám dỗ, cho đến lúc muốn đi cũng không nỡ rời đi.

Sau khi nguồn cung được nối lại, hệ thống tiếp thị của nhà họ Cơ ngay lập tức hoạt động hết tốc lực, có lẽ do lượng hàng đã khan hiếm từ vài ngày trước, nhu cầu từ các đại lý và thị trường hiện đang tăng cao.

Phong độ chói sáng khiến Cơ Hương Ngưng ngay lập tức trở thành một trong những người danh giá nhất trong nhà họ Cơ.

Hầu hết những nhân viên được thuê bên ngoài đều muốn làm việc trong văn phòng chi nhánh của Cơ Hương Ngưng, bởi vì họ nghe nói rằng con cháu nhà họ Cơ sẽ không phải là trung tâm ở đây, chỉ cần có năng lực thì sẽ có thể thăng tiến, không như những nơi khác, cho dù có chăm chỉ đến đâu thì công lao cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Không chỉ những nhân viên được thuê bên ngoài, mà còn có một số con cháu trong nhà họ Cơ cũng có cùng suy nghĩ. Người ở nhánh phụ chiếm đại đa số, còn có một nhóm nhỏ người ở dòng chính, bọn họ cũng muốn làm việc với Cơ Hương Ngưng.

Mọi người có thể thấy văn phòng chi nhánh của Cơ Hương Ngưng phát triển tốt hơn bất cứ chi nhánh nào, muốn lập công cũng dễ hơn nhiều so với các chi nhánh khác.

Dưới sự gợi ý của Hoắc Khải, Cơ Hương Ngưng đã tận dụng cơ hội lập công lớn này để đưa ra yêu cầu cho hội đồng quản trị, sàng lọc thêm một số người và kéo vào chi nhánh của mình.

Người có thể được Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng để mắt đến hẳn đều là những người có năng lực vượt trội, nhưng hầu hết bọn họ ban đầu đều không được công ty coi trọng nên Cơ Trấn Hùng và những người khác cũng không quan tâm.

Chỉ trong vài ngày, văn phòng chi nhánh đã gia nhập một số lượng lớn nhân tài, có thể được mô tả là một nơi quy tụ nhân tài.

Những người mới đến này đều háo hức muốn thể hiện, vì vậy mà doanh số kinh doanh ngày càng được gia tăng.

Cùng lúc đó, nhà họ Cơ cũng thông báo nội bộ rằng Cơ Hương Ngưng được thăng lên hàng thứ hai trước thời hạn vì đã tìm ra giải pháp cho cuộc khủng hoảng của công ty, hơn nữa một năm sau còn có thể được thăng hạng theo trình tự.

Tin này đã gây nên sự bất mãn của nhiều người, trong đó đa số là lớp con cháu trẻ tuổi.

Những người lớn tuổi có thể thấy được những lợi ích mà Cơ Hương Ngưng mang lại, nên việc thăng cô ấy lên một hay hai hạng cũng không tính là gì trong mắt họ. Người tài này có thể đưa công ty lên cao, như vậy thì bọn họ cũng sẽ kiếm được không ít tiền.

Nhưng bản thân những người trẻ tuổi không có được lợi ích như người lớn tuổi, vì vậy họ cảm thấy khó chịu khi thấy Cơ Hương Ngưng phá vỡ quy tắc thăng tiến của gia đình.

Trước đã nói rõ ràng rằng con cháu trong nhà xem như đồng nghiệp, đều phải đối xử bình đẳng, mỗi hai năm mới có thể xem xét thăng hạng một lần, nay dựa vào đâu mà một đứa con cháu trong nhánh phụ lại được thăng hạng trước thời hạn chứ?

Công lao sao?

Công lao mà cô ấy đạt được lần này quả thật rất lớn, nhưng đây không phải là lý do để thăng hạng nhanh. Nếu tất cả đều như vậy thì làm gì còn phép tắc gia đình nữa, cứ bất chấp thủ đoạn để thăng quan tiến chức nhanh là được.

Những người phản đối hầu hết tập trung ở lớp con cháu trẻ tuổi trong dòng chính, phản đối đến nỗi mà ngay cả lớp trẻ trong nhánh phụ cũng bắt đầu có những suy nghĩ tương tự.

Hai năm trước, Cơ Hương Ngưng vẫn còn là một thành viên vô danh trong số họ, nhưng bây giờ, tất cả những người trẻ tuổi trong nhánh phụ đều đã đứng ngoài cuộc chơi, và đều coi Cơ Hương Ngưng là thần tượng của mình.

Cô ấy đã đấu tranh để giành được vị trí trong hội đồng quản trị cho nhánh phụ, và cũng là người đầu tiên và duy nhất trong nhà họ Cơ phá vỡ các quy tắc thăng tiến, nhưng quan trọng nhất, cô ấy vẫn là phụ nữ!

Phụ nữ của nhà họ Cơ luôn chỉ được xem là đối tượng liên hôn để đi đổi chác lợi ích, cho dù là người trong dòng chính hay nhánh phụ cũng đều như vậy.

Nhưng Cơ Hương Ngưng đã không chấp nhận số phận, cô ấy đã chống lại sự sắp đặt hôn nhân của gia đình, cho đến bây giờ chuyện đó vẫn được rất nhiều người nhắc đến.

Vào lúc này thì nhiều người mới bắt đầu phản ứng, nếu Cơ Hương Ngưng vẫn luôn xuất sắc như vậy, vậy cuộc khủng hoảng năm đó có thật sự giống như những gì mà một số phương tiện truyền thông đã đưa tin?

Hoàn toàn có thể khẳng định chuyện này nhất định có liên quan đến Cơ Hương Ngưng, hơn nữa, nếu cẩn thận đem các dữ kiện liên hệ với nhau liền sẽ phát hiện, mục đích cuối cùng của cuộc khủng hoảng chính là khiến cho Cơ Hương Ngưng nắm được quyền chủ động, thay vì bị động trong cuộc hôn nhân sắp đặt đó.

Cô ấy muốn kết hôn thì gia tộc phải phá sản, còn cô ấy không bằng lòng gả đi thì lại trở thành đại anh hùng của gia tộc!

Mặc dù hầu hết mọi người đều suy đoán như vậy, nhưng rất ít người thực sự đến gặp Cơ Trấn Hùng để làm rõ vấn đề này, vì họ đều không có bằng chứng.

Nếu không có bằng chứng thì đó chỉ là phỏng đoán không có thật.

Hơn nữa, Cơ Trấn Hùng bây giờ đối với Cơ Hương Ngưng cũng rất lịch sự, không dám tùy ý đắc tội, làm sao ông ta có thể vì chút suy đoán mơ hồ mà trở mặt với Cơ Hương Ngưng được.

Ngay cả khi có bằng chứng, Cơ Trấn Hùng cũng sẽ chỉ coi nó như vô hình.

Sau khi được thăng hạng, gia đình một mặt tổ chức tiệc ăn mừng, mặt khác cũng tổ chức một bữa tiệc riêng cho Cơ Hương Ngưng.

Trong bữa tiệc ăn mừng này, Cơ Hương Ngưng ngồi cùng bàn với một vài người nắm quyền trong nhánh phụ.

Trong số con cháu trẻ tuổi, cô ấy là người duy nhất có được vinh dự này.

Nhưng Cơ Hương Ngưng không vì vậy mà mừng rỡ, thay vào đó, cô ấy nói thẳng với những người nắm quyền trong nhánh phụ rằng khi cô được thăng hạng thì phải có ghế trong hội đồng quản trị.

Yêu cầu này khiến các vị trong dòng chính cảm thấy không hài lòng, chỉ là một đứa con gái, mặc dù có năng lực tốt, được sự giúp đỡ của người tài như Lý Phong, nhưng cỡ như cô mà cho một ghế trong hội đồng quản trị thì cô có thể ngồi vững sao?

Bên cạnh đó, cô có thể có ngày hôm nay còn không phải là nhờ vào những vị trong nhánh phụ chúng tôi hay sao? Không cần phải tranh giành quyền lực một cách vội vàng như vậy chứ.

Cơ Hương Ngưng không có ý định thảo luận với họ, cô ấy đã từng nghĩ nhánh phụ chính là nhà của mình, còn dòng chính chỉ là một bãi rác thối không hơn không kém.

Nhưng bây giờ xem ra cho dù là dòng chính hay nhánh phụ cũng đều giống nhau, chỉ là bên đây đấu tranh ít hơn một chút, bên kia tranh đấu nhiều hơn một chút mà thôi.

Nếu như muốn thay đổi nhà họ Cơ thì cô ấy phải làm chủ tịch. Khi đó, sẽ không còn sự khác biệt giữa dòng chính hay nhánh phụ nữa.

Theo Hoắc Khải, điểm tắc nghẽn của doanh nghiệp gia đình nằm ở sự tranh giành quyền lực của tất cả các bên. Thường thì hầu hết các nguồn quỹ và năng lượng đều bị lãng phí vì sự cạnh tranh này.

Vì vậy, muốn doanh nghiệp gia đình phát triển tốt hơn thì phải phá bỏ gông cùm, dòng chính hay nhánh phụ cũng đều là gia đình, không có sự khác biệt, đều phân chia lợi ích theo năng lực.

Chỉ có như vậy thì mới có động lực thật sự để tiến lên.

Nếu không thì những người có năng lực nhưng không thuộc dòng chính sẽ không thể nhìn thấy được hy vọng, làm sao có thể tận tâm tận lực giúp gia tộc làm việc đây. Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như thế này thì chẳng khác gì nhà họ Lý, ai nấy đều nằm chờ chết. Gia tài cạn kiệt thì chỉ có thể đi uống gió Tây Bắc sống qua ngày.

Đây là yếu tố lớn nhất dẫn đến thất bại của hầu hết các doanh nghiệp gia đình, ngoài những sai lầm lớn trong hoạch định mục tiêu chiến lược.

Cơ Hương Ngưng tin tưởng Hoắc Khải, hiện tại cô ấy đang từng bước leo lên theo kế hoạch của Hoắc Khải, chẳng mấy chốc mà lật đổ cuộc đời đã được sắp đặt trước đó.

Nhưng cô ấy biết rằng đây vẫn chưa phải là đỉnh cao, mà chỉ là sự khởi đầu.

Khi cô ấy được bước chân vào hội đồng quản trị, thì kế hoạch thật sự mới được bắt đầu.

Cơ Hương Ngưng của trước đây chỉ hy vọng rằng cô ấy có thể được thăng hạng và làm chủ một chi nhánh cho đến khi nghỉ hưu.

Nhưng bây giờ, mục tiêu của cô ấy chỉ có một, đó là dẫn dắt nhà họ Cơ hướng tới một tương lai rực rỡ hơn!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 442: Tiến Triển Mới

Chuyện ầm ĩ của lớp trẻ trong gia tộc không được mấy người cấp cao như Cơ Trấn Hùng công nhận, mà trái lại các bậc cha ông của mỗi nhà còn túm cổ mấy đứa con cháu của mình mắng cho một trận.

Mấy đứa không có năng lực như Cơ Hương Ngưng thì đừng có mà lèo nhèo gì ở đây, muốn kéo cô ta xuống nước thì cũng không phải lúc này!

Chung quy vẫn là bề trên có tiếng nói, rất nhanh đã trấn áp sự không phục của lớp trẻ. Dù cho trong lòng có khó chịu đến thế nào đi nữa thì họ cũng chẳng còn cách gì.

Như vậy là Cơ Hương Ngưng đã trở thành người duy nhất trong cả nhà họ Cơ nhảy thẳng từ hàng thừa kế thứ tư lên hàng thừa kế thứ hai trong vòng một năm.

Mấy chuyện này của nhà họ Cơ không cần Hoắc Khải tốn nhiều sức lắm, mọi việc đều là nước chảy thành sông.

Anh dành nhiều sự chú ý cho nơi khác hơn.

Một là cao thủ vô danh cuối cùng cũng đã hồi âm, anh ta tỏ ý chấp nhận tiếp thu đề nghị của Hoắc Khải, dựa vào kỹ thuật của mình để kết hợp cái ảo với hiện thực, từ đó hoàn thành việc thách thức mục tiêu vĩ đại của cả thế giới.

Thư hồi âm này làm Hoắc Khải vô cùng vui mừng.

Cao thủ vô danh là người có năng lực kỹ thuật mạng mạnh nhất mà anh từng gặp. Tuy rằng người này chưa từng làm chuyện gì kinh thiên động địa, nhưng khiêm tốn không đồng nghĩa với không có thực lực.

Có được sự giúp đỡ của anh ta, công ty ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh chắc chắn có thể phất lên càng nhanh hơn nữa.

Hoắc Khải gửi địa chỉ công ty ở nước ngoài đó cho cao thủ vô danh, rồi lại báo cho Cổ Ngôn Tài để anh ta phụ trách đi tiếp nhận, còn nói thêm về tình huống đặc thù của vị cao thủ vô danh này. Cổ Ngôn Tài chỉ cần giao hết những việc có liên quan đến VR cho anh ta, những việc khác không cần quan tâm. Chuyện gì có thể bỏ qua được thì cứ để cho anh ta làm, cho dù trời có sập xuống cũng không cần ngăn cản!

Cổ Ngôn Tài cũng không có ý kiến gì với chuyện này.

Anh ta đã quen với phong cách của Hoắc Khải, chỉ cần có thể tạo ra thành tích thì có xảy ra chuyện lớn đến đâu anh cũng có thể gánh hộ cho được.

Chính vì có được bản lĩnh như vậy nên Hoắc Khải mới có thể quy tụ nhiều nhân tài về bên mình đến thế.

Trên thế giới này người có năng lực, có hoài bão nhiều vô cùng, nhưng họ không thành tài được, nguyên nhân cũng chỉ vì thiếu đi một quý nhân làm hậu thuẫn kiên cường cho mình.

Mà Hoắc Khải lại là một người như thế.

Chỉ cần chứng minh mình đáp ứng được yêu cầu của anh, thì không có gì là không thể làm.

Công ty nước ngoài của Hoắc Giai Minh có được sự giúp đỡ của đội ngũ Thiên Cơ và sự viện trợ mạnh mẽ từ bên ngoài của vị cao thủ vô danh này thì việc quật khởi đã nắm chắc trong tầm tay. Trong một khoảng thời gian ngắn tới đây chắc nó sẽ không cần nhiều sự quan tâm nữa, dù sao thì có quy tụ nhiều nhân tài đến mấy vẫn phải cần chút thời gian mới tạo ra được thành tích.

Bên phía Hi Vọng Mới cũng đã gửi đến tin tức tốt lành.

Phương hướng mới mà Ninh Thần nghiên cứu trước đó cũng đã có tiến triển, hai công ty chi nhánh Ất Sửu và Bính Tuất cũng đã được thành lập.

Công ty chi nhánh Ất Sửu phụ trách phát triển tập đoàn thực phẩm, còn công ty chi nhánh Bính Tuất thì phụ trách kết hợp ngành thể dục, giảm béo với quan hệ công chúng.

Xét ra thì công ty chi nhánh Ất Sửu dễ tạo được thành tích hơn, bởi nền móng của tập đoàn thực phẩm đã được xây dựng vững chắc, thực phẩm giảm cân của công ty chi nhánh Giáp Tử giờ đang nổi danh khắp nước.

Ninh Thần đang chuẩn bị nhà máy, định làm đóng gói chân không, nhưng do yêu cầu đối với mùi vị quá khiêm khắc nên thời gian lên kệ vẫn chưa được xác định.

Còn về công ty chi nhánh Bính Tuất thì bởi vì kết hợp quan hệ xã hội cần sự giúp đỡ của kỹ thuật VR nên muốn biết khi nào bọn họ có thành tích, thì phải xem công ty chi nhánh ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh bao giờ mới quật khởi.

Hai công ty này nhìn thì có vẻ độc lập, thuộc về thế lực khác nhau, nhưng vận mệnh lại âm thầm liên quan chặt chẽ lại với nhau.

Ngoài ra, Ninh Thần cũng làm theo ý kiến của Hoắc Khải, bắt đầu phát sóng một lượng lớn loại quảng cáo tuyên truyền về thực phẩm lành mạnh.

Bây giờ con người ta rất coi trọng dưỡng sinh. Những người xung quanh hở ra là các thể loại ung thư, dọa bọn họ sợ chết khiếp. Nếu có một công ty có thể giúp họ không cần từ bỏ món ngon mà còn có thể giảm béo một cách nhẹ nhàng thì cớ gì mà lại từ chối cơ chứ.

Nhờ có sự phát triển thần tốc của thời đại mạng Internet, quảng cáo liên tục không ngừng khiến cho danh tiếng của công ty Hi Vọng Mới nhanh chóng vang dội khắp nơi.

Gần như mọi người dân cả nước đều biết có một công ty là người lãnh đạo chuyên nghiệp về giảm béo lành mạnh như vậy. Lượng tiêu thụ của cửa hàng Taobao tăng mạnh, đến phía chính phủ còn chủ động tìm đến hỏi có muốn mở cửa hàng Flagship không.

Nếu như muốn mở thì có thể miễn giảm gần như hầu hết mọi chi phí, hơn nữa còn cho thêm các đường đi nước bước trong chính sách ưu tiên.

Hoắc Khải không có nhiều yêu cầu lắm về chuyện có mở cửa hàng Flagship hay không. Theo anh thì cho dù là bình dân như Taobao hay là thứ được cho là cao cấp hơn như TMall thì cũng không khác gì nhau lắm.

Nếu người ta thực sự muốn mua sản phẩm của anh thì sẽ không quan tâm cửa hàng của anh thuộc thể loại gì.

Nhưng trong mắt một số người thì họ vẫn cảm thấy cho dù Taobao có lớn đến mấy thì cũng chỉ là cửa hàng bình dân mà thôi, còn cửa hàng Flagship mới càng thể hiện rõ sự chính quy.

Hoắc Khải giao quyền mở cửa hàng hay không cho Ninh Thần, để cô tùy ý quyết định.

Ngoài ra, ngoại trừ thương hiệu của công ty Hi Vọng Mới thì toàn bộ thương hiệu của 60 công ty chi nhánh từ Giáp Tử đến Quý Hợi đều được đăng ký trước. Có một số thương hiệu bị người khác đăng ký trước thì sẽ được mua thẳng về.

Chỉ riêng đăng ký thương hiệu đã tiêu tốn mấy mấy trăm ngàn tệ.

Có điều bây giờ đối với công ty Hy Vọng mới mà nói thì chỉ có mấy trăm ngàn tệ đã không còn đủ dính răng nữa.

Lợi nhuận trong một tháng của cửa hàng Taobao đã là 20 đến 30 triệu tệ, hơn nữa còn đang tăng lên theo từng ngày. Theo tình hình phát triển trước mắt thì tổng lợi nhuận của cả năm nay có lẽ sẽ vượt 400 triệu tệ, thậm chí có khi đạt đến 500 triệu tệ.

Đây còn là vì dụng cụ thể thao và đồ uống giảm cân mới được đưa ra thị trường, còn chưa tạo nên sức ảnh hưởng mang trên toàn quốc, hơn nữa việc bán hàng ngoại tuyến cũng đang diễn ra rất sôi nổi, hầu hết các đại lý đã thương lượng xong, chỉ còn đợi toàn bộ hệ thống phân phối được thành lập nữa là có thể chính thức ra mắt.

Tuy rằng bây giờ việc kinh doanh ngoại tuyến bị mua hàng trực tuyến chèn ép rất mạnh mẽ, nhưng kinh doanh ngoại tuyến chưa hoàn toàn sụp đổ, vẫn thể hiện sức sống vô cùng ngoan cường. Nhưng nếu việc kinh doanh ngoại tuyến muốn tiếp tục tồn tại, thì nó phải kết hợp với kinh doanh trực tuyến để thực hiện một bước chuyển đổi nhỏ.

Đơn giản nhất chính là các loại việc tương tự như mua nhóm trên mạng Internet, loại giống như là chân chạy vặt gì đó.

Bây giờ người ta lười như vậy, thì cho dù có muốn giảm cân cũng không muốn tự mình chạy đi mua đồ. Chỉ cần bỏ mấy tệ ra là đã có người đưa đến tận cửa, việc gì phải tự mình đội nắng ra ngoài mua chứ.

Chỗ khó khăn nhất của hệ thống phân phối nằm ở vấn đề hậu mãi chính thức do Hoắc Khải đề ra.

Theo quan niệm của anh thì quá trình mua bán do bên đại lý phụ trách, nhưng hậu mãi thì bắt buộc phải do người bên mình xử lý.

Điều này đòi hỏi phải nghiên cứu cách tiếp cận khách hàng nhanh nhất có thể sau khi sự cố xảy ra, chỉ có xác định được thời gian này thì quy trình bán hàng mới có thể được chuẩn hóa.

Yêu cầu của Hoắc Khải là tất cả các vùng trong cả nước phải dựa trên thời gian hoạt động của đường sắt cao tốc làm tiêu chuẩn, chậm nhất là trong vòng 12 tiếng đồng hồ. Đây còn chỉ là tiêu chuẩn bước đầu, sau này khi hệ thống đã đi vào hoạt động thì mỗi tỉnh đều phải có điểm xử lý hậu mãi, rồi từ cấp tỉnh tỏa ra các vùng lân cận, đáp ứng tiêu chuẩn mà khách hàng cần trong sáu tiếng đồng hồ.

Mục tiêu cuối cùng đương nhiên là thiết lập điểm xử lý hậu mãi ở mỗi thành phố, trong vòng hai tiếng đồng hồ chắc chắn phải giao đến nơi.

Nói tóm lại thì chỉ cần khách hàng có vấn đề gì thì phải dùng tốc độ nhanh nhất và thái độ tốt nhất để xử lý, tuyệt đối không được để người ta mất đi lòng tin sau khi mua hàng.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến người ta không hề lo nghĩ gì khi mua hàng.

Công ty Hi Vọng Mới ngày càng lớn mạnh, nhiều nhà đầu tư mạo hiểm cũng bắt đầu chủ động tìm đến.

Trước kia khi Hoắc Khải bán mười ngàn tệ một cổ phiếu, tổng cộng bán ra 100 triệu cổ phiếu, chiếm 10% tổng giá trị cổ phiếu của công ty thì chẳng có ai thèm để ý đến, chỉ có hai nơi chia nhau mỗi nơi mua một ngàn cổ phiếu.

Mà bây giờ có ít nhất mười mấy, hai mươi nhà đầu tư mạo hiểm, mỗi người đều muốn mua từ hai ngàn cổ phiếu trở lên.

Chỉ riêng tiền vốn của những nhà đầu tư này thôi đã có thể đem đến lợi nhuận hàng trăm triệu cho công ty Hi Vọng Mới.

Phải biết rằng, trước khi niêm yết thì vốn cổ phần cũng chỉ là một tờ giấy vứt đi mà thôi. Anh bảo một cổ phiếu đáng giá một trăm triệu cũng được, dù sao cũng chẳng nơi đâu đề ra quy tắc giá kịch trần của cái này cả.

Có thể khiến những nhà đầu tư mạo hiểm tinh anh này dám bỏ ra mấy chục triệu tệ để mua cổ phiếu, chứng tỏ rằng công ty Hi Vọng mới đã chính thức lọt vào tầm mắt của các công ty vốn đầu tư.

Cổ phiếu ảo được đổi thành hàng trăm triệu tiền thật, cho dù là Ninh Thần, Mục Thế Kiệt hay những người khác đều vui mừng không thôi.

Vì vẫn còn hàng chục triệu cổ phiếu đang chờ người có duyên đến mua, nếu thực sự bán số cổ phiếu này đi thì nó phải lên đến hàng ngàn tỷ tiền mặt đấy!

Trước mắt trong nước vẫn chưa có công ty nào kiếm được cả ngàn tỷ tệ chỉ bằng cách bán cổ phiếu cả đâu.

Công ty Hi Vọng Mới có thể là nơi đầu tiên thực hiện được điều đó hay không, chẳng cần nghĩ cũng biết, tất cả mọi người đều đang mong đợi

ngày đó đến.

Hơn nữa bọn họ cũng hiểu rất rõ, người đem đến hy vọng này cho mình chính là người đàn ông tên Lý Phong.

Sự kính nể của mọi người đối với Hoắc Khải đã đạt đến một tầm cao mới khi các nhà đầu tư mạo hiểm đua nhau tìm đến.

Tuy rằng bây giờ các hạng mục của công ty Hi Vọng mới đều đang tiến hành rất thuận lợi, nhưng Hoắc Khải không dành quá nhiều sự chú ý ở phương diện này, bởi vì lúc này đây, cuối cùng bà cụ nhà họ Lý đã gửi cho anh tin tức mới.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 443: Thay Đổi Vô Cùng Lớn

Thám tử tư mà nhà họ Lý tìm được mời từ nước ngoài đến, một là vì để chuyên nghiệp hơn, hai là để không tra ra được gốc rễ gì, ít nhất có xảy ra chuyện cũng không tìm được đến nhà họ Lý.

Sau một thời gian chỉnh lý và điều tra thì những người này đã xác định được một chuyện, cái chết của Lý Chấn Quốc có liên quan đến một sát thủ mang biệt hiệu JM. Mà tên này bất ngờ bị tóm trong một lần làm nhiệm vụ, tuy rằng may mắt thoát được, nhưng vì bị thương nặng, nhất là ở hai ngón tay và một bên mắt, cho nên không thể tiếp tục công việc nguy hiểm như thế này nữa.

Cho nên tên sát thủ này mai danh ẩn tích, đến một thành phố nhỏ bán hoa quả kiếm sống.

Địa chỉ cụ thể đã được điều tra ra, kể cả tên họ hiện tại, bối cảnh gia đình, quan hệ xã hội của hắn.

Mà lần theo dòng thông tin của tên sát thủ này, còn tìm ra được một tài khoản.

Tài khoản này lúc đó được gửi một khoản tiền từ thành phố Bắc Thiên Sơn ở trong nước, mà vì vấn đề ở chỗ Ủy ban quản lý ngân hàng Quốc gia cho nên không biết được cụ thể là ai.

Trừ việc đó ra thì còn một manh mối quan trọng khác, Bắc Thiên Sơn từng là nơi khai thác quặng khoáng sản của nhà họ Lý.

Từ điểm này có thể thấy được, người gửi tiền cho tên sát thủ rất có thể liên quan đến nhà họ Lý, mà lúc đó người nắm quyền khai thác khoáng sản nơi này chính là Lý Thắng Bân.

Bây giờ bà cụ đang cho người bí mật điều tra lịch sử giao dịch năm đó của Lý Thắng Bân, muốn tìm ra được chứng cứ rõ ràng hơn. Nếu như

chứng minh được tất cả là do Lý Thắng Bân làm, thì chỉ có thể vì đại nghĩa mà không quản người thân thôi.

Hoắc Khải nhìn thấy tin tức mà bà cụ cho người gửi đến thì chau mày.

Lý Thắng Bân là một trong những nhân vật của nhà họ Lý có địa vị vô cùng cao mà còn nắm quyền lực thực sự, cũng là nhân vật có tính đại diện nhất của chi phụ. Từ trước đến nay ông ta đều không hài lòng với chi chính, nếu như thật sự vì đố kỵ hay thù hằn mà cử người ám sát Lý Chấn Quốc thì cũng không phải là không thể.

Nhưng theo Hoắc Khải thấy thì chuyện này không đáng tin lắm.

Anh từng gặp Lý Thắng Bân, ông ta là người khôn ngoan, cho dù trước kia Hoắc Khải làm việc ở nhà họ Lý có ngông nghênh đến thế nào thì cũng không thấy ông ta thực sự làm trò gì.

Người chỉ ồn ào không nặng không nhẹ mấy câu đó thật sự sẽ thuê sát thủ giết người sao?

Còn nữa, lúc đó Bắc Thiên Sơn là do Lý Thắng Bân phụ trách, tất cả nguồn thu nhập đều do ông ta tiến hành sắp xếp. Nếu đã như vậy, tại sao Lý Thắng Bân phải gửi tiền trong địa bàn của chính mình? Cứ chọn bừa một nơi khác không ổn thỏa hơn sao.

Đương nhiên rồi, nếu nghĩ theo hướng tư duy ngược thì Lý Thắng Bân đã dùng biện pháp như thế này để giúp bản thân mình thoát khỏi diện tình nghi.

Chỉ là khả năng của chuyện này không cao, có rất nhiều cách để thoát khỏi diện tình nghi, không nhất thiết cứ phải tập trung hết sự chú ý lên người mình.

Làm như vậy chỉ có hại chứ chẳng lợi lộc gì.

Nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có đi tìm tên sát thủ có biệt hiệu JM kia mới là ổn thỏa nhất.

Bởi vì chắc chắn năm đó hắn đã có tiếp xúc với người sai khiến mình, cho dù chưa từng gặp mặt thì cũng phải biết được điều gì khác. Nếu có thể hỏi ra được tin tức gì từ người này thì chắc chắn đáng tin cậy hơn mấy tên thám tử tư nhiều.

Chỉ có điều sát thủ ở ẩn vẫn tiềm ẩn sự nguy hiểm rất cao, nếu muốn đi tìm hắn thì bắt buộc phải chuẩn bị cho thật tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hoắc Khải mở cửa sổ ra, sau đó đóng cửa chính lại, rót hai cốc trà để trên bàn.

Một lúc sau, Đường Thế Minh mở cửa chính bước vào.

Anh ta ngồi xuống ghế sô pha, cầm cốc trà trên bàn lên.

Hoắc Khải nhìn anh ta, cười nói: "Tôi còn tưởng anh sẽ bò từ cửa sổ vào".

"Làm như thế càng dễ gây sự chú ý, chỗ này của cậu là tầng 17", Đường Thế Minh để cốc trà xuống, hỏi: "Gọi tôi đến có việc gì?"

Tuy rằng hai người họ không có giao lưu gì nhiều lắm, nhưng lại hình thành một sự ăn ý kinh người. Giống như bây giờ Hoắc Khải chỉ cần mở cửa sổ rồi rót hai cốc trà là Đường Thế Minh đã đến rồi.

"Tôi muốn đi gặp một người, có lẽ sẽ có chút nguy hiểm, đối phương có thể có vũ khí", Hoắc Khải nói.

"Chỉ cần có tôi ở bên cạnh cậu thì trong vòng ba mét không ai có thể nổ súng", Đường Thế Minh tự tin đáp.

Với trình độ và tốc độ phản ứng của anh ta, khi mọi người vừa nổ súng thì nắm đấm của anh ta đã đến nơi rồi.

Ở cự ly xa thì viên đạn nhanh hơn nắm đấm, nhưng trong cự ly gần thì nắm đấm nhanh hơn viên đạn nhiều.

Hoắc Khải chỉ cần câu nói này, anh nói tiếp: "Vậy ngày mai xuất phát".

Đường Thế Minh đáp một tiếng rồi bỏ cốc trà xuống, rời đi. Anh ta đến đã thần bí, đi lại càng thần bí hơn. Trừ Hoắc Khải ra thì gần như chẳng có ai biết anh ta đã từng đến.

Sau đó Hoắc Khải báo với Ninh Thần rằng ngày mai phải đi xa một chuyến.

Bây giờ Hoắc Khải đang ngày càng bận, cùng với sự phát triển quan hệ xã hội của anh, Hoắc Khải lúc nào cũng phải tiếp xúc với đủ mọi loại người. Cứ vài ba ngày anh lại phải chạy ra bên ngoài, Ninh Thần sớm đã quen rồi.

Thực ra cũng có lúc Ninh Thần hối hận, nếu biết trước bây giờ bận như vậy thì lúc đó không nên làm kinh doanh to như vậy.

Bây giờ thì hay rồi, tuy rằng kiếm được tiền, nhưng thời gian cả nhà ở bên nhau lại ít hơn lúc trước nhiều.

Mà cho dù bây giờ cô có muốn bỏ thì cũng không có cách nào.

Đừng nói chỉ ba công ty chi nhánh Giáp Tử, Ất Sửu, Bính Tuất này, chỉ riêng trụ sở chính Hi Vọng Mới giờ đã có khoảng 50 nhân công.

Cộng tất cả mọi người lại với nhau đã phải mấy trăm rồi.

Nhiều cái miệng đợi mình cho ăn thế, sự vụ lại cứ liên tiếp nhau, dừng thế nào được?

Có một số con đường, một khi đã đi rồi thì chẳng bao lâu sẽ phải chạy, sau đó thì sẽ không dừng nổi nữa.

Giống như trong tiểu thuyết võ hiệp có kể rằng, thời xưa có một loại chim không chân, chỉ có thể mãi bay lượn trên bầu trời.

Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, mãi cho đến một ngày không bay nổi nữa, đành phải ngã chết.

Chuyện làm ăn kinh doanh cũng như vậy, hoặc là phải luôn tiến về phía trước, hoặc là sẽ bị thời đại đào thải, chẳng có mấy người sẽ chọn giã từ sự nghiệp khi đang ở trên đỉnh vinh quang.

Cho nên Ninh Thần cũng chỉ có thể cảm khái đôi chút, không hề có ý định từ bỏ thật.

Công việc của công ty Hi Vọng Mới thực sự rất nhiều, số người muốn hợp tác cứ tăng không ngừng, chỉ dựa vào một mình Ninh Thần thì hoàn toàn không thể nào ứng phó nổi.

Những người đã gia nhập từ lúc mới bắt đầu như Giản Tư Tư đây, ai nấy cũng đều đã trở thành những nhân vật có cấp bậc thấp nhất là giám đốc. Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, công việc với cường độ cao và tiếp xúc với người có tầm nhìn siêu việt như Hoắc Khải đã giúp họ học được những thứ mà người khác có khi mấy năm cũng không học được.

Ninh Thần cũng không vì công ty lớn mạnh mà xem thường những nhân công cũ này. Dù cho bọn họ đều còn rất trẻ, nhưng như Hoắc Khải đã nói, người trẻ mới xông pha, năng lực tiếp thu mới mạnh.

Chỉ cần đủ năng lực thì tuổi tác không quan trọng.

Không còn nghi ngờ gì, Giản Tư Tư chính là người ưu tú nhất trong số đó.

Từ cô gái ngây thơ thuở ban đầu đến bây giờ, cô đã trưởng thành hơn một năm trước nhiều. Tác phong làm việc của cô ấy chịu ảnh hưởng rất lớn từ Ninh Thần và Hoắc Khải, làm gì cũng vô cùng quyết đoán, mạnh mẽ, có bản lĩnh.

Kể cả mấy người cùng lứa cũng rất kính nể cô ấy.

Nếu không có gì bất ngờ thì chỉ qua một khoảng thời gian nữa thôi là Ninh Thần sẽ chính thức thăng chức lên thành phó tổng giám đốc, hơn nữa còn được thưởng một ngàn cổ phiếu.

Phải biết rằng, nếu tính theo giá trị của phiếu bây giờ của Hi Vọng Mới, thì một ngàn cổ phiếu chính là mười triệu tệ. Tuy rằng có một số người thấy chỉ có kẻ ngốc mới bị lừa bằng cái mười triệu tệ này, nhưng người của công ty Hi Vọng Mới đều kiên định rằng giá như thế là rất hợp lý.

Mà trừ cổ phiếu ra, lương năm cũng sẽ tăng lên hơn triệu tệ.

Cho nên Giản Tư Tư chắc là người có thành tựu cao nhất trong khóa tốt nghiệp của trường cô ấy năm đó rồi.

Lần hợp tác mấy hôm trước, cô ấy còn bất ngờ gặp lại Ninh Hạo Bân, người bạn trai cũ năm đó vì phản bội mà bị đuổi ra khỏi công ty.

Lâu rồi không gặp, Ninh Hạo Bân lại quay về thành phố này, hơn nữa còn gia nhập vào một công ty nào đó, đảm nhiệm chức trợ lý tổng giám đốc, lương tháng khoảng 20 đến 30 ngàn tệ.

Đối với người vừa tốt nghiệp chưa đến hai năm mà nói thì lương cao như vậy có thể coi là rất giỏi rồi.

Nhưng Ninh Hạo Bân không vui nổi, cho dù anh ta làm việc ở công ty có tổng tài sản gần một tỷ tệ, có thể coi là công ty to rồi, nhưng so với lúc ở Hi Vọng Mới thì mức lương không hề tăng vọt.

Lúc đó anh ta đã có lương hơn 10 ngàn gần 20 ngàn tệ rồi, bây giờ chỉ có tăng lên 0,5 lần mà thôi.

Nhất là ngày hôm đó anh ta được giám đốc đưa đi cùng, nói là phải đàm phán một cuộc làm ăn lớn, đến nơi mới biết bên hợp tác là Hi Vọng Mới, mà người phụ trách đàm phán lại là bạn gái cũ, Giản Tư Tư.

Giản Tư Tư mặc một bộ đồ công sở, vừa trưởng thành vừa xinh đẹp động lòng người, Ninh Hạo Bân nhìn mà ngây ra.

So với lúc rời đi, bây giờ Giản Tư Tư có thêm sức hút của sự trưởng thành, mỗi một động tác đều làm người ta say đắm.

Biểu cảm không giận mà uy của cô ấy càng làm cho người ta khó mà thoát ra được.

Điều quan trọng hơn là giờ cô ấy đã là giám đốc của công ty Hi Vọng mới, lương tháng phải từ 50 ngàn tệ trở lên. Lúc mới đến công ty, nghe người ta giới thiệu vị giám đốc Giản này sẽ trở thành phó tổng giám đốc của trụ sở chính Hi Vọng Mới nhanh thôi, lương một năm phải hơn triệu tệ. Hơn nữa còn được thưởng cổ phiếu có giá hơn chục triệu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 444: Kém Hơn Cô Nhiều

Thời gian chia xa không dài, nhưng từ lúc đó đến giờ lại thay đổi lớn đến như vậy.

Mình chỉ là một trợ lý giám đốc nhỏ bé, còn thu nhập của Giản Tư Tư lại gấp đôi bản thân, thậm chí không lâu sau sẽ còn tăng lên nữa.

Chỉ riêng chục triệu tệ cổ phiếu thôi là đã không biết phải kiếm tiền bao lâu mới lại được.

Lúc mới vào công ty, Ninh Hạo Bân là người được cả công ty, kể cả Hoắc Khải, coi trọng nhất.

Anh ta đủ giỏi giang, chỉ là tính cách có chút nóng vội, cần phải va chạm thêm. Hoắc Khải và Ninh Thần đã chuẩn bị sẵn, rèn luyện anh ta thêm hai năm rồi sẽ cho đảm nhiệm trọng trách lớn.

Nhưng Ninh Hạo Bân lại không có tính nhẫn nại, anh ta vì coi thường Hoắc Khải và Ninh Thần chẳng có bằng cấp gì, chỉ là chó ngáp phải ruồi, nên mới lựa chọn phản bội công ty.

Sau cùng Hoắc Khải thu hồi lại toàn bộ một loạt nào tiền, nào phòng, rồi các loại khen thưởng, còn tí thì phải ra hầu tòa.

Nếu không phải Ninh Thần mềm lòng không đuổi cùng giết tận, thì có khi bây giờ Ninh Hạo Bân vẫn còn đang nằm khoèo trong tù.

Mà không chỉ có Giản Tư Tư thay đổi nhiều, kể cả công ty Hi Vọng mới cũng từ một doanh nghiệp quy mô nhỏ chỉ có năm, sáu người đã phát triển thành một doanh nghiệp lớn có ba công ty chi nhánh, với tổng nhân công lên đến hàng trăm người và giá trị công ty phải lên đến mười chữ số trong vòng hơn một năm.

Chuyện gần hai chục nhà đầu tư mạo hiểm chạy đến mua cả trăm triệu cổ phiếu với giá mười ngàn tệ một cổ phiếu đã lan truyền trong giới tài

chính từ lâu, Ninh Hạo Bân cũng không phải chưa từng thấy.

Anh ta thực sự không hiểu, đôi vợ chồng chó ngáp phải ruồi đó sao lại tốt số đến vậy!

Bọn họ không phải nên sớm phá sản vì phạm các loại lỗi lầm nào đó hay sao, tại sao mà chẳng những không phá sản, trái lại ngày càng phát triển như thế.

Bây giờ lại nghe rất nhiều người nói, mấy năm gần đây công ty Hi Vọng mới có vẻ sẽ sáng tạo nên thần thoại về kinh doanh ngoại tuyến.

Mấy năm gần đây, chỉ cần là phất lên nhanh chóng thì đều là trong ngành tài chính, không thì cũng là về mạng Internet, chẳng có ngoại lệ nào. Việc kinh doanh ngoại tuyến xuống dốc khiến các doanh nghiệp ngoại tuyến muốn thành công cũng khó khăn hơn nhiều.

Nói trắng ra thì chủ yếu do người tiêu dùng đang ngày càng xoi mói, bắt bẻ hơn, nên chi phí sản xuất của doanh nghiệp ngoại tuyến cũng theo đó mà tăng lên, nếu không thì chất lượng sản phẩm khó mà được cải thiện.

Mạng Internet lại không giống vậy, tất cả chỉ dựa vào đôi bàn tay của lập trình viên. Thứ gọi là chi phí cũng chỉ có máy tính, tiền mạng, tiền điện, thấp đến chẳng còn gì để nói. Chỉ có sau này phát triển thêm thì mới nảy sinh ra các chi phí liên quan đến máy móc phục vụ thì mới có thể coi là tiền to.

Nói tóm lại, chuyện chỉ dựa vào sản phẩm giảm cân mà có thể phất lên nhanh chóng như công ty Hi Vọng Mới đây thậm chí có thể coi là kỳ tích.

Có người nói bọn họ hoàn toàn là vì gặp thời, nếu không phải sự kiện toàn dân giảm béo kia thành công thì làm gì có thành tựu lớn như bây giờ.

Cũng có người nói, công ty này thật sự có năng lực.

Mấy sự kiện như toàn dân giảm béo không thiếu, nhưng chỉ có mỗi Hi Vọng Mới thành công, chẳng có thêm ai khác được như vậy cả.

Không phải là họ không có điều kiện này, mà là sự kiện toàn dân tham gia phải có được sự điều khiển kinh người từ lên kế hoạch đến xử lý cả quá trình sự kiện. Nếu không nắm bắt được tốt chi tiết thì anh khó mà thành công được.

Cho dù có nói như thế nào thì sự thành công của Hi Vọng Mới là đã rõ như ban ngày.

Lần gặp gỡ đầu tiên sau khi chia xa của Ninh Hạo Bân và Giản Tư Tư đương nhiên sẽ có chút gượng gạo, nhưng Giản Tư Tư rất nhanh đã tập trung vào công việc, không bị phân tâm nhiều vì chuyện ngày trước.

Ngược lại Ninh Hạo Bân lại không ngồi yên được, nhiều lần mắc sai lầm, khiến cho giám đốc không vừa lòng, nghiêm khắc phê bình một trận.

Đây là công ty Hi Vọng Mới nóng bỏng tay trong ngành, vô cùng chú trọng thái độ làm việc và vấn đề chi tiết, anh phạm mấy lỗi này trước mặt bọn họ là muốn phá đám à.

Nếu đổi lại là công ty khác không chuyên nghiệp như vậy, Giản Tư Tư đã từ chối hợp tác từ lâu rồi, nhưng thấy Ninh Hạo Bân bị mắng như con không ngóc nổi đầu lên như vậy, cô ấy lại có chút không nhẫn tâm.

Nhớ ngày xưa lúc mới vào công ty, đầu của Ninh Hạo Bân ngẩng cao hơn ai hết, lúc đó anh ta kiêu ngạo biết bao nhiêu.

Nhưng bây giờ thì sao, anh ta sa sút như vậy, bị người ta mắng cho không ngóc nổi đầu lên.

Có lẽ một phần vì do có mình ở đây, nhưng phần nhiều có khi là do cái gai góc của anh ta đã bị mài mòn đi nhiều rồi.

Anh ta đã không còn là thiên tài coi trời bằng vung nữa, giờ đã sa chân thành một người bình thường.

Cho dù hai người đã chia tay, thậm chí đã lâu không còn liên lạc, nhưng nhìn thấy Ninh Hạo Bân như vậy, trong lòng Giản Tư Tư cũng ít nhiều cảm

thấy buồn bã.

Cuối cùng hai bên xác nhận quan hệ hợp tác, mà lúc giải tán, Giản Tư Tư còn cố ý gọi Ninh Hạo Bân lại.

Vị giám đốc kia còn tưởng Giản Tư Tư muốn răn dạy gì, vội vàng nói: "Giám đốc Giản, thật ngại quá, cậu này mới đến công ty chưa được bao lâu, nghiệp vụ cũng không thạo lắm, mong cô rộng lòng mà đừng chấp cậu ta, có gì về tôi sẽ trừ lương cậu ta!"

"Ông hiểu lầm rồi, tôi là bạn học với anh ta, hơn nữa trước kia anh ta cũng từng làm việc ở Hi Vọng Mới, cho nên muốn hàn huyên tâm sự một chút thôi", Giản Tư Tư đáp.

Vị giám đốc kia nghe vậy thì ngây ra, ông ta xoay lại hỏi Ninh Hạo Bân: "Ninh này, cậu là bạn học của giám đốc Giản à? Còn từng làm việc ở Hi Vọng Mới? Sao cậu không nói sớm, để việc thành ra như thế này! Thế thì, mọi người cứ nói chuyện đi, tôi về công ty trước. Hôm nay cậu Ninh tạm thời nghỉ phép đi, sau đấy nói chuyện tử tế với Giản Tư Tư. Bạn học cũ gặp mặt, chắc chắn có nhiều chuyện để nói lắm. Tôi không làm phiền nữa nhé".

Giọng điệu của ông giám đốc công ty này tốt hơn trước không biết bao nhiêu, còn chủ động cho nghỉ phép. Nhưng trong lòng Ninh Hạo Bân chẳng vui nổi chút nào, trái lại còn càng chán nản hơn.

Đợi đến khi vị giám đốc kia rời đi, Giản Tư Tư mới nói: "Sao anh không nói mấy chuyện này với ông ta?"

"Nói ra thì có gì hay? Lẽ nào phải nói cho tất cả mọi người biết, tôi phản bội Hi Vọng Mới, còn bị đuổi ra khỏi đó sao?", Ninh Hạo Bân lầm bầm.

Giản Tư Tư im lặng một lúc. Khi Ninh Hạo Bân bị đuổi đi, là dưới hình thức từ chức, chứ không phải bị cho thôi việc. Đó đã là giữ mặt mũi lắm rồi, nếu không, bây giờ anh ta khó mà tìm được công việc.

Tất cả mọi công ty đều có thể chấp nhận một người có năng lực không giỏi, nhưng tuyệt đối sẽ không chấp nhận một người có tội danh ăn cắp bí mật thương mại.

Người như vậy chính là một quả bom nổ chậm, không biết bao giờ sẽ phát nổ.

Một lúc sau, Giản Tư Tư mới mở lời: "Quả thực anh đã thay đổi không ít. Trước kia có lẽ anh sẽ tức giận mà la lối với tôi, hỏi tôi mấy câu kiểu như có phải tôi cảm thấy rất vui không, có phải thấy đồng tình với anh không đại loại vậy".

Ninh Hạo Bân run lên. Giản Tư Tư nói đúng, anh ta của ngày trước, đúng là sẽ nói như vậy. Thậm chí lúc đang ký thỏa thuận hợp tác, trong lòng anh ta cũng thầm nghĩ có lẽ nào Giản Tư Tư đang đồng cảm với anh nên mới miễn cưỡng đồng ý hợp tác không.

Anh ta rất muốn cự tuyệt tất cả, nhưng lại không thể nói ra được, bởi đây là sự hợp tác của công ty, một trợ lý nhỏ bé thì có tư cách gì mà phá rối.

Thậm chí khi Giản Tư Tư gọi tên anh ta, trong lòng Ninh Hạo Bân lập tức cảm thấy lo lắng, giống như cảm giác một đứa trẻ phạm lỗi bị người lớn bắt tại chỗ vậy.

Mà bây giờ nghe những lời này của Giản Tư Tư, Ninh Hạo Bân không hề tức giận, trái lại trong lòng anh ta càng chán nản vô cùng.

Anh ta ngẩng đầu lên, cười khổ nói: "Cô cảm thấy bây giờ tôi có tư cách nói những chuyện này sao? Hi Vọng Mới đã trở thành công ty lớn có giá trị hơn tỷ tệ, cô là giám đốc của nó, là phó tổng giám đốc tương lai. Còn tôi, chỉ là một trợ lý nhỏ bé, thậm chí có chút chuyện cỏn con cũng làm không tốt. So với cô, tôi kém hơn nhiều".

Giản Tư Tư nhìn Ninh Hạo Bân lẩm bẩm thổn thức như vậy, chẳng thế nào thấy được sức sống và thói kiêu ngạo năm xưa, chỉ có hình ảnh bị áp lực dày vò khi trải qua cuộc bể dâu.

Cô ấy hơi do dự một chút rồi lại nói: "Nếu như làm việc ở bên ngoài không được như ý, hay là quay về đi? Tôi có thể nói với tổng giám đốc Ninh, chị ấy tốt bụng như vậy, chắc là sẽ không từ chối đâu".

Ninh Hạo Bân hơi ngây ra, từ ngày rời đi ấy, anh ta chưa từng có suy nghĩ quay trở lại Hi Vọng Mới.

Trước kia là không thèm quay lại, nghĩ rằng với năng lực của mình thì cho dù có ở đâu cũng có thể làm được xuất sắc. Công ty tốt hơn Hi Vọng Mới trên thế giới này đầy ra, rồi sẽ có một ngày, anh ta trở thành một nhân vật lớn, rồi quay trở lại nói với mấy người này, năm đó mấy người đã chọn sai rồi!

Sau đó thì là chẳng còn mặt mũi nào mà quay lại, thậm chí khi nhắc đến ba chữ Hi Vọng Mới, cả người anh ta đều phát run lên.

Thời gian trôi qua rất lâu rồi, anh ta thay đổi rất nhiều công ty, nhưng liên tiếp gặp phải trắc trở vấp váp.

Tất cả mọi công ty đều không xem bằng cấp của anh, chỉ xem anh có kinh nghiệm làm việc thực tế hay không thôi. Nếu như không có thì thật xin lỗi, bắt buộc phải làm từ vị trí nhân viên, làm mấy việc vặt để thích ứng trước đã.

Ninh Hạo Bân không thể nào thích ứng được, lúc anh ta ở Hi Vọng Mới đã là chủ lực của công ty, làm sao có thể chịu đi làm chân sai vặt.

Sau khi liên tiếp bị từ chối thì cuối cùng anh ta chọn công ty hiện tại, cúi gằm mặt xuống mà làm việc.

Cũng may là anh ta đã học được không ít điều ở Hi Vọng Mới, công việc ở đây áp lực nhỏ, so với năng lực mà anh ta luyện ra được khi đó thì gánh vác rất dễ dàng. Mấy tháng sau thì anh ta được giám đốc phòng ban nhắm trúng, được cho làm trợ lý.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 445: Suy Xét Cho Công Ty

Tuy rằng đã được thăng chức, nhưng Ninh Hạo Bân vẫn chưa lấy được tinh thần từ cơn chán nản, bởi vì Giản Tư Tư trưởng thành nhanh hơn anh ta quá nhiều.

Không tính đến chuyện khác, chỉ riêng khả năng làm việc mà cô ấy thể hiện ra trong lúc đàm phán đã vượt qua anh ta không biết bao nhiêu lần.

Còn về phía anh ta, có lẽ giỏi hơn nhân viên của công ty bình thường khá nhiều, nhưng nếu so sánh với Giản Tư Tư thì cách biệt rất lớn.

Bầu không khí làm việc của công ty Hi Vọng Mới thế nào, Ninh Hạo Bân cũng biết được vài phần. Cường độ cực cao, động lực cực nhiều. Làm việc ở nơi này một năm thôi cũng bằng kinh nghiệm làm việc ở công ty bình thường năm năm rồi.

Vả lại, đến thời điểm hiện tại, anh ta dần dần phát hiện ra, những đề xuất năm đó Hoắc Khải đưa ra rất phù hợp với xu thế của thị trường.

Quyết sách nào cũng cực kỳ đúng đắn.

Đôi vợ chồng này, thực sự chỉ phất lên nhờ may mắn thôi sao?

Lúc trước anh ta luôn cảm thấy họ gặp thời, nhưng bây giờ xem ra, không phải vì thế.

Có lẽ họ không có học lực cao, có lẽ họ là người mới trên thương trường. Nhưng quyết sách của họ, cực kỳ phù hợp với quy luật thị trường.

Đây mới là tư chất bẩm sinh khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Mà Giản Tư Tư chủ động khuyên anh quay về công ty Hi Vọng Mới khiến lòng dạ Ninh Hạo Bân trào lên nỗi cay đắng.

Ngày rời đi, anh ta biết rằng mình sẽ bị rất nhiều người cười chê, có lẽ đến tận hôm nay vẫn còn người bàn tán về một tên ngốc từng phản bội Hi Vọng Mới, sau cùng bị đuổi khỏi công ty.

Thế nhưng Giản Tư Tư không làm như vậy, tấm lòng lương thiện của cô là thứ mà ai cũng nhìn thấy được, không phải giả dối.

Từ khi rời công ty đến nay, không một ai hiểu được Ninh Hạo Bân, đương nhiên, anh ta cũng không xứng đáng được thấu hiểu.

Nhưng cảm giác được thấu hiểu thực sự rất tuyệt vời.

Hốc mắt đỏ lên, sống mũi cũng cay cay, Ninh Hạo Bân nói: "Tôi không còn mặt mũi nào để quay về, sự việc năm đó quả thật là do tôi không đúng, luôn tưởng rằng mình giỏi giang nhất thiên hạ, kẻ khác chỉ là thằng ngốc. Đến sau cùng mới biết, chỉ có mình là ngốc nhất!"

"Anh có thể nhận ra lỗi lầm của mình là chuyện tốt, chứng tỏ anh đã trưởng thành rồi", Giản Tư Tư giơ tay lấy ra một tấm danh thiếp, đặt trước mặt anh: "Nếu muốn quay về, cứ gọi điện thoại cho tôi. Đến lúc đó tôi sẽ nói chuyện cùng tổng giám đốc Ninh!"

Nói xong, Giản Tư Tư đứng dậy, rời đi.

Ninh Hạo Bân nhìn chằm chằm vào danh thiếp rất lâu, sau cùng, anh ta vẫn cầm lấy nó, cất vào túi áo.

Ngẩng đầu nhìn cửa ra vào đã không còn một ai, nghe thấy âm thanh hăng hái làm việc của nhân viên từ trong truyền ra, một lúc sau, Ninh Hạo Bân cũng rời khỏi nơi này.

Quay về hay không là một chuyện , bây giờ, anh ta chỉ muốn tìm nơi nào đó để bình tĩnh lại.

Tìm một nơi để suy ngẫm lại từ đầu về cuộc đời của mình, gánh nặng của mình, và cả… quá khứ của mình.

Ngay tối hôm đó, Giản Tư Tư cũng nhắc đến chuyện về Ninh Hạo Bân khi đang báo cáo công việc cho Ninh Thần.

Khi biết được tình trạng của Ninh Hạo Bân ở thời điểm hiện tại cùng với suy nghĩ muốn mời anh ta quay về, Ninh Thần nhíu mày đáp: "Cậu ta phản bội công ty, chỉ riêng điều này đã không thể tha thứ được. Năm xưa nếu không nhờ anh Phong phản ứng nhanh nhạy với cách giải quyết đúng đắn thì có lẽ bây giờ chúng ta chết đói cả rồi".

Giản Tư Tư gật gật đầu: "Em biết, nhưng em cảm thấy bây giờ anh ấy đã không còn bộp chộp như trước kia nữa. Hôm nay, lúc bị trưởng phòng mắng một trận vì sơ suất trong công việc, anh ta còn chẳng dám ngẩng đầu lên. Năm xưa chẳng phải chị với ông chủ từng hi vọng có thể "mài mòn" góc cạnh của anh ta để phó thác các nhiệm vụ quan trọng à? Bây giờ các góc cạnh của anh ta biến mất rồi, có lẽ có thể trao cho anh ta thêm một cơ hội".

Ninh Thần nhìn cô ấy, đột nhiên hỏi: "Em đang đề nghị với chị bằng thân phận của một trưởng phòng, hay đang đồng cảm với cậu ấy bằng tư cách cá nhân?"

Giản Tư Tư không muốn giấu giếm điều gì, cô ấy đáp: "Cả hai đều có, nhưng nguyên nhân thứ nhất nhiều hơn một chút. Anh ta thực sự là một nhân tài hiếm thấy, chỉ cần sửa bớt khuyết điểm, nhất định có thể tỏa sáng. Nếu để nhân tài này lẫn lộn trong đám đông, em thấy tiếc lắm. Điều này suy xét từ lợi ích dành cho công ty, nếu thấy anh ta vẫn chưa chịu sửa đổi bản tính cứng nhắc của mình, em tuyệt đối không dám đề nghị với chị. Vì chị và ông chủ đối xử với em rất tốt, giúp em có khả năng thực hiện ước mơ của đời mình. Bất kể thế nào, em cũng không làm chuyện bất lợi với công ty".

Ninh Thần không hề nghi ngờ lời nói của Giản Tư Tư, bởi vì từ khi công ty thành lập đến nay, số người muốn mua chuộc hay lôi kéo Giản Tư Tư nhiều vô số kể.

Lợi ích mà họ hứa hẹn với cô ấy còn nhiều hơn so với lợi ích dành cho Ninh Hạo Bân.

Nhưng tính đến thời điểm hiện tại, Giản Tư Tư chưa từng có hành động phản bội nào, thậm chí mỗi lần được người ta tới tìm, cô ấy sẽ chủ động báo cáo với Ninh Thần.

Nói theo cách của cô ấy thì tất cả thành tựu hiện giờ đều nhờ công ty Hi Vọng Mới. Cả đời này, chỉ cần công ty vẫn còn trụ vững, Ninh Thần và Hoắc Khải vẫn là ông bà chủ của chỗ này, cô ấy sẽ không rời đi.

Ninh Thần hiểu rõ phẩm chất của cô gái này, lương thiện, đơn thuần, nhưng cũng rất tuân thủ nguyên tắc.

Nếu cô ấy nói rằng muốn chiêu mộ nhân tài vì suy xét cho công ty thì chắc chắn là như vậy.

Vả lại, cho dù không phải như thế thì đã sao.

Kể cả Ninh Hạo Bân quay về, họ cũng không thể cho anh ta địa vị và sự tôn trọng ngang hàng với Giản Tư Tư, chỉ có thể bắt đầu từ những vị trí thấp như nhân viên mới thông thường. Đồng thời, việc thăng chức của anh ta sẽ khó khăn hơn những người khác, cho dù chỉ một thay đổi nhỏ xíu trong công việc cũng sẽ bị khảo sát nghiêm ngặt.

Một khi công việc dính dáng tới bí mật nội bộ của công ty, anh ta sẽ không được tiếp cận tới.

Mưu đồ hại người thì không nên có nhưng tâm lý phòng bị thì không thể thiếu, Ninh Thần cũng sẽ không khách sáo gì với kẻ từng phản bội.

Bởi vì công ty này bây giờ không chỉ là lợi ích của một mình cô mà dính dáng tới rất nhiều người khác.

"Chuyện này em cứ xem xét rồi làm, nếu xảy ra chuyện gì, em sẽ phải chịu trách nhiệm", Ninh Thần nói.

"Em hiểu rồi!", Giản Tư Tư gật đầu, sau đó lại hỏi thêm: "Có cần báo với ông chủ một tiếng không ạ?"

“Sau này chị nói với anh ấy là được. Với tính cách của anh ấy, chắc sẽ không hỏi nhiều đâu”, Ninh Thần đáp.

Giản Tư Tư ừm một tiếng rồi không hỏi gì nữa.

Tầm nhìn của Hoắc Khải quá cao, cao đến độ bất kể hai người đuổi thế nào cũng không bao giờ đuổi kịp được. Họ biết rất rõ, người đàn ông này sẽ không bao giờ so đo tiểu tiết, anh chỉ phụ trách phương hướng chiến lược chung.

Sức lực con người có giới hạn, việc quản lý chi tiết hơn cần tới cấp dưới thực hiện. Làm một ông chủ, không thể việc nào cũng chú ý hết được, nếu không sớm muộn gì cũng lao lực mà chết.

Vả lại, dạng nhân vật tép riu như Ninh Hạo Bân, Hoắc Khải đâu thèm để tâm, chưa biết chừng anh đã quên mất chuyện này từ lâu lắm rồi.

Ninh Thần và Giản Tư Tư rất hiểu Hoắc Khải, cho nên hai người giải quyết chuyện này là được rồi.

Nhưng sau cùng Ninh Thần vẫn hỏi thêm một câu: “Năm nay em cũng hai mươi sáu rồi nhỉ?”

Giản Tư Tư gật đầu, đáp: “Tháng sau là tròn hai mươi sáu rồi”.

“Khi chị bằng tuổi em, Đường Đường đã chạy tung tăng rồi”, Ninh Thần nói: “Tuy chuyện của công ty rất nhiều, nhưng tuổi tác của em cũng không nhỏ, tìm bạn trai sớm đi. Nhưng nhớ đấy nhé, đừng đụng tới dạng người như Ninh Hạo Bân, nếu không sẽ phải hối hận đấy!”

Giản Tư Tư hiểu rằng Ninh Thần đang quan tâm tới mình, sợ cô ấy và Ninh Hạo Bân quay lại.

Nhưng làm sao có khả năng ấy chứ, cô ấy và Ninh Hạo Bân đã kết thúc từ lâu rồi, hình mẫu nửa kia lý tưởng nhất trong lòng cô là người đàn ông như Hoắc Khải.

Nhưng Hoắc Khải đã thành gia lập thất, khi chưa tìm được người đàn ông nào như anh, Giản Tư Tư cũng không có ý định yêu đương.

Vả lại cô ấy cũng biết, sau này mình sẽ kết hôn cực kỳ muộn.

Bởi vì người đàn ông xuất sắc như Hoắc Khải rất có khả năng độc nhất vô nhị. Người đàn ông này để lại ấn tượng quá sâu đậm trong lòng cô ấy, muốn dựa vào hình mẫu của anh để tìm đối tượng, đúng là khó như lên trời.

Giản Tư Tư vẫn luôn giấu kín cảm xúc dành cho Hoắc Khải trong lòng, không dễ gì nói với bất kỳ ai, càng không dám để Ninh Thần biết.

Nếu để Ninh Thần biết rằng trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh cô có ý đồ với chồng mình, không biết sẽ nghĩ thế nào nữa.

Thế nên lời nói của Ninh Thần khiến trái tim Giản Tư Tư đập nhanh hơn, nhưng bề ngoài cô ấy vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh: "Chuyện của công ty nhiều như thế, làm gì còn thời gian nghĩ tới mấy thứ này. Đợi sau này gặp được duyên phận rồi tính sau".

"Việc lớn cả đời là trải nghiệm không thể thiếu được trong cuộc đời người phụ nữ, sớm muộn gì cũng đến bước này, nếu không đời người thiếu mất một phần, sẽ không hoàn chỉnh", Ninh Thần cười cười, nói: "Thật không biết sau này người đàn ông nào có phúc lấy được em về làm vợ".

Gò má Giản Tư Tư thoáng ửng hồng. Dù năng lực khá đến mức nào, suy cho cùng cô ấy vẫn chỉ là một cô gái mới tốt nghiệp chưa được mấy năm, tuổi đời mới hai mươi sáu. Trong vấn đề này, cô ấy không thể nào cởi mở bằng một người phụ nữ như Ninh Thần được.

"Ông chủ có phúc hơn chứ, lấy được một người vợ tốt như chị!", Giản Tư Tư cười hì hì.

"Em nịnh chị cũng vô dụng thôi, chị không dễ gì "vào tròng" đâu. À phải rồi, tuần này rảnh rỗi thì tới nhà chị chơi nhé, Đường Đường cứ kêu

gào đòi búi tóc củ tỏi giúp em đấy", Ninh Thần nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 446: Tính Cách Khác Biệt

Trong thời gian tiếp xúc dài như vậy, mối quan hệ giữa Ninh Thần và Giản Tư Tư đã không còn đơn giản là quan hệ giữa cấp trên với cấp dưới.

Hay nói cách khác, từ đầu đến cuối, Ninh Thần chưa từng thực sự coi mình như một lãnh đạo.

Trong mắt cô, nhân viên kiếm tiền về cho công ty thì là ân nhân của công ty, không thể đối xử với họ bằng thái độ như đối đãi với người hầu.

Giống như đám địa chủ thời phong kiến bóc lột nhân công, lúc nào cũng bị người ta đòi đuổi đánh, đơn giản vì không coi những người kiếm tiền giúp mình là con người.

Không chỉ riêng gì Giản Tư Tư mà nhiều nhân viên lâu năm khác cũng duy trì mối quan hệ rất tốt đẹp với Ninh Thần.

Theo cách nghĩ của Hoắc Khải, với tư cách là người phụ trách cao nhất của công ty, không thể đối xử quá tốt với cấp dưới của mình.

Nói một cách chính xác hơn, ân nghĩa và uy nghiêm phải thể hiện ra cùng lúc.

Em có thể cho họ tiền, có thể cho họ nghỉ phép, có thể chăm lo quan tâm họ tỉ mỉ chu đáo. Nhưng trong công việc thường ngày, không được để họ nhìn thấy nụ cười của em quá nhiều.

Một khi em mỉm cười, uy nghiêm cũng mất đi. Nói đơn giản hơn, người suốt ngày mặt sưng mày sỉa nói năng sẽ có tác dụng hơn người luôn cười ha hả.

Bởi vì ngày nào em cũng cười, người khác sẽ nghĩ em mềm yếu, đây là phản ứng vô thức.

Đối với quan điểm này, Ninh Thần vừa chấp nhận vừa khước từ.

Cô không phải dạng người thích nghiêm mặt cả ngày. Nếu thật sự như thế, chi bằng đừng kinh doanh nữa.

Thế nên, khi nào cần cười thì Ninh Thần sẽ cười, nhưng lúc nào nên nổi nóng, cô vẫn nổi nóng như thường.

Nếu để xảy ra sơ suất trong công việc, dù là Giản Tư Tư cũng sẽ bị cô phê bình nghiêm khắc.

Có ví dụ như thế, không mấy người dám coi nhẹ lời nói của cô nữa.

Từ hiệu quả hiện tại thì hình thức quản lý này cũng rất ổn, chí ít không xuất hiện tình trạng "bằng mặt không bằng lòng" như Hoắc Khải nói.

Giản Tư Tư cười tít cả mắt, gật gật đầu: "Được ạ, đến lúc đó em mang khoai lang nướng cho con bé".

"Thế thì em mang khoai sống đi thôi, con bé này thích tự nướng, tuy rằng đa phần toàn nướng cháy", Ninh Thần cười đáp.

Hai người nói chuyện với nhau dường như không tách bạch chuyện gia đình và công việc, nhưng thực ra khi nói chuyện công việc sẽ không nhắc tới việc riêng. Khi nói đến chuyện riêng, cũng ít khi lẫn lộn với công việc.

Sau khi tan ca về nhà, Ninh Thần nói với Hoắc Khải về chuyện của Ninh Hạo Bân.

Khi biết Giản Tư Tư muốn gọi Ninh Hạo Bân quay lại, Hoắc Khải nói: "Cô nhóc này dễ mềm lòng nên có suy nghĩ này cũng rất bình thường. Xét từ góc độ cá nhân, anh không khuyến khích em đồng ý. Tuy rằng có lẽ hiện tại Ninh Hạo Bân đã bị mài bớt một phần góc cạnh, nhưng hành vi phản bội trước đó đã đủ chứng minh nhân phẩm của người này có vấn đề. Người ta thường nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Cho dù tạm thời không xảy ra sai sót, nhưng qua thời gian dài, ai có thể đảm bảo về các khiếm khuyết trong tính cách? Một số người không cố tình làm việc xấu, mà do trời sinh họ đã là người xấu".

“Nhưng nếu sai một lần mà bị đánh cả đời hình như cũng không tốt lắm. Huống hồ Tư Tư nói với em rằng cô ấy sẽ chịu trách nhiệm cho chuyện này. Em cũng nhắc trước với cô ấy, dù Ninh Hạo Bân quay về công ty, cậu ấy cũng phải bắt đầu từ các vị trí cơ bản, đồng thời muốn thăng chức sẽ cực kỳ khó khăn”, Ninh Thần nói.

Hoắc Khải gật gật đầu: “Nếu em đã nghĩ tới điều này thì anh cũng không nhiều lời nữa. Em là tổng giám đốc của công ty, em cứ liệu mà làm thôi”.

Anh nói như vậy có nghĩa là không phản đối kịch liệt, Ninh Thần tự biết chừng mực nên không nhắc đến nữa, chỉ hỏi: “Lúc trước anh bảo ngày mai phải tới thành phố khác, đi đâu vậy? Không phải lại đi đâu họp hành với Hương Ngưng đấy chứ?”

“Không liên quan gì tới công ty chi nhánh nhà họ Cơ, chủ yếu là bên nhà họ Lý bảo anh đi gặp một người. Em yên tâm, cùng lắm chỉ hai ngày là về thôi”, Hoắc Khải nói.

Ninh Thần “ừm” một tiếng, qua một lúc, Hoắc Khải thấy cô vẫn đứng nguyên tại chỗ chưa đi, bèn hỏi: “Sao thế, hình như em còn tâm sự khác?”

Đúng là Ninh Thần có tâm sự, cô chần chừ trong giây lát rồi mới nói: “Em cảm thấy gần đây việc kinh doanh càng lúc càng bận rộn. Chuyện phải làm cũng càng lúc càng nhiều, thời gian người nhà chúng ta ở bên nhau càng lúc càng ngắn. Đường Đường từng nói với em mấy lần, mong hai chúng ta dẫn con bé đi du lịch gì đấy”.

Cô nói như thế, Hoắc Khải lập tức ý thức được, dường như có vấn đề về phương diện này vậy.

Công việc vây quanh họ càng lúc càng nhiều, quả thực lâu lắm rồi cả nhà không được vui đùa cùng nhau. Khác với khi anh mới sống lại, thời gian quây quần bên nhau càng lúc càng giảm bớt, khiến con trẻ nhất thời cảm thấy bất mãn cũng là chuyện thường.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh nói: "Vậy đợi anh quay về, em cũng mau chóng sắp xếp công việc trong hai ngày này đi. Đến lúc đó ba người gia đình ta tìm một nơi để du lịch, cùng vui chơi mấy ngày, thả lỏng tinh thần. Lúc nào cũng bận rộn công việc, không có thời gian giải tỏa tâm trạng cũng không được".

Hai mắt Ninh Thần sáng ngời lên, vội vàng gật đầu: "Được, mấy ngày nay sẽ xử lý xong những việc quan trọng, còn lại giao hết cho mấy người Tư Tư họ cũng đối phó được. Anh chọn địa điểm rồi nói với em, em mua vé máy bay".

Nhìn thấy biểu cảm của cô, lòng dạ Hoắc Khải bỗng rung động, càng thêm áy náy.

Hoắc Khải kéo Ninh Thần vào lòng, ôm lấy cô: "Thời gian này thực sự đã bỏ bê hai mẹ con em, là lỗi của anh!"

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh, Ninh Thần ôm lấy eo anh, mỉm cười ngọt ngào: "Đâu có lỗi lầm gì chứ, không phải cũng vì muốn gia đình này trở nên tốt hơn sao. Vả lại anh chủ động đề nghị gia đình ta cùng nhau đi du lịch, em đã thấy cảm động lắm rồi".

Đa số đàn ông trên thế giới này luôn đặt sự nghiệp lên hàng đầu, càng kiếm được nhiều tiền, họ càng không nỡ buông tay.

Đâu giống Hoắc Khải, Ninh Thần vừa nói một câu, anh lập tức sắp xếp luôn.

Thực ra đối với Hoắc Khải mà nói, thỉnh thoảng dành thời gian đi nghỉ dưỡng giữa lúc bận rộn cũng là việc bình thường.

Giống như khi còn ở nhà họ Hoắc, trong một năm, anh luôn cho bản thân mình mấy tuần nghỉ phép.

Không cần biết sự việc quan trọng đến mức nào, trong thời gian nghỉ phép, anh sẽ gác hết mọi việc, hoặc giao cho người khác làm thay. Anh

ném luôn điện thoại ở nhà, không để ý tới bất kỳ ai. Chuyện lớn đến mức nào cũng phải đợi anh đi nghỉ phép về rồi tính tiếp.

Nhưng cũng chính vì như thế, lần trước Hoắc Khải đi leo núi du lịch mới bị người ta ám hại.

Nếu anh có thể dẫn thêm vài vệ sĩ, có thể liên lạc với người khác thêm vài lần, chưa biết chừng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Bây giờ nhắc đến mấy điều này cũng vô dụng, chuyện đã xảy ra rồi, chỉ có thể đi tiếp theo lộ tuyến mà số phận đã quy hoạch. Chí ít thì anh vẫn còn sống, cho dù phải thay đổi thân phận.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoắc Khải rời khỏi nhà, tới thẳng sân bay.

Tại cửa check-in ở sân bay, không biết Đường Thế Minh từ đâu bước ra, anh ta xách theo một chiếc vali, không quá to.

Hoắc Khải tò mò liếc mắt nhìn và hỏi: "Bên trong có gì vậy?"

"Một cây gậy!", Đường Thế Minh đáp.

Hoắc Khải thoáng sững người, cây gậy?

Đường Thế Minh biết anh không hiểu nên mới giải thích: "Cậu bảo rằng có thể sẽ nguy hiểm, mà đối phó với người dùng vũ khí thì cách tốt nhất là mình cũng phải mang theo vũ khí. Nhưng tôi không giỏi dùng đao kiếm, cũng không tiện đem theo, chỉ có gậy là dễ dùng nhất. Một cây gậy, có thể rút ngắn khoảng cách từ năm mét xuống hai mét. Mà trong vòng hai mét, không ai có thể nổ súng với anh trước mặt tôi".

Khi nói câu này, Đường Thế Minh cực kỳ tự tin. Hoắc Khải nghe xong chỉ bật cười: "Câu nói này của anh khiến tôi nhớ tới một bộ phim điện ảnh nổi tiếng, cứ mười bước giết một người, trong vòng một nghìn dặm không ai ngăn cản được. Trong vòng mười bước, không ai địch lại nổi".

“Cũng tương tự vậy, những người giỏi chiến đấu cận chiến, một khi luyện công phu tới cảnh giới nhất định, quả thực có thể vô địch trong khoảng cách ngắn. Nhưng nếu khoảng cách quá xa thì vũ khí nóng vẫn giỏi hơn, kể cả là tôi”, Đường Thế Minh nói.

“Không tránh được đạn à? Trước kia tôi từng có một vệ sĩ có thể làm được điều này”, Hoắc Khải nói.

“Trong vòng một trăm mét thì không tránh được, nhanh quá… Trong vòng một nghìn mét thì được”, Đường Thế Minh hỏi: “Nhưng không phải là tránh, mà là dự đoán, nói thẳng ra là dựa vào vận may. Nếu đối phương đoán được phương hướng tránh né ở lần sau của tôi, tôi sẽ không tránh nổi”.

Hoắc Khải ngẫm nghĩ, hình như đúng là vậy.

Trước đó anh từng dùng rất nhiều tiền để thuê một vệ sĩ, người này từng biểu diễn né đạn bắn tỉa trong vòng năm trăm mét, vô cùng lợi hại. Nhưng theo cách nói của Đường Thế Minh, đó là do may mắn, đồng thời cũng có ý đồ biểu diễn. Không thể coi là thật.

Chiến đấu thực sự không hề có những thứ hoa hòe như vậy, lúc nào cũng một mất một còn.

Hoắc Khải cũng từng học đánh đấm, vài người bình thường không thể đến gần anh được. Nhưng khi giao đấu với cao thủ đỉnh cao như Đường Thế Minh, đương nhiên cách biệt sẽ lớn.

Anh muốn hiểu về phương diện đánh đấm này, Đường Thế Minh cũng chịu dạy, hai người vừa nói chuyện vừa lên máy bay, tiến về thành phố đã định.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương 447: Ứng Tuyển

Trong lúc Hoắc Khải và Đường Thế Minh tới một thành phố khác, Ninh Hạo Bân cũng tới trụ sở chính của công ty Hi Vọng Mới.

Hiện giờ Hi Vọng Mới có rất nhiều nhân viên, từ lâu đã không dùng văn phòng thuê lúc đầu nữa, ngay cả văn phòng của bình nước nóng Kinh Vận cũng chuyển đến một nơi lớn hơn.

Lúc đi, Ninh Thần còn mời chủ cửa hàng quần áo và những nhân viên khác ăn một bữa cơm.

Bây giờ bọn họ đều biết cô gái mà bọn họ từng rỉ tai nhau rằng chắc chắn sẽ hối hận đã có gia tài hàng trăm triệu, là tổng giám đốc của một công ty lớn, còn chồng cô thì là người thừa kế của giáo sư Triệu Vĩnh An nổi tiếng.

Sự thay đổi ấy khiến bọn họ ngạc nhiên, sau đó là xấu hổ.

Kể từ lần ăn cơm ấy, Ninh Thần mới nhận thấy được những gì Hoắc Khải nói không sai chút nào.

Khi địa vị xã hội thay đổi, những người từng quen biết khi xưa sẽ dần rời xa.

Bởi vì bọn họ không bắt kịp bước chân cô, cho dù cô muốn quay trở lại như lúc đầu thì cũng chẳng thể nào nào, khi mà khoảng cách giữa đôi bên ngày một lớn.

Lại nói, bình nước nóng Kinh Vận của Ninh Ngọc Lâm cũng làm ăn rất phát đạt, doanh số hiện giờ đã gần cán mốc một trăm triệu rồi.

Ông chủ Hoàng Hữu Sơn đã đưa bình nước nóng Kinh Vận trở thành một thương hiệu riêng biệt, giao cho Ninh Ngọc Lâm toàn quyền phụ trách, lương một năm là hơn một triệu.

Vốn dĩ Hoắc Khải đã từng thuyết phục cậu ta đừng ham hố tiền lương, nên chớp thời cơ nói với Hoàng Hữu Sơn là muốn có cổ phần trong thương hiệu bình nước nóng Kinh Vận. Cho dù chỉ chiếm mười mấy phần trăm thôi cũng được, bởi vì thương hiệu càng nổi thì sức kêu gọi của thương hiệu cũng sẽ trường tồn theo thời gian.

Còn tiền lương thì trước sau gì cũng tiêu hết.

Ninh Ngọc Lâm không nghe theo lời đề nghị ấy. Cậu ta vẫn giữ nguyên suy nghĩ ban đầu, cảm thấy mình là giám đốc marketing mà đưa ra điều kiện với ông chủ thì không hay chút nào.

Và lại, bán bình nước nóng trên mạng thì dù có bán chạy đến mấy cũng chỉ là một thương hiệu nhỏ, không thể sánh bằng các thương hiệu lớn thực sự được. Trừ khi đưa công ty ra thị trường, nếu không thì có bao nhiêu cổ phần cũng đều chỉ là giấy vụn, đâu chắc ăn được như tiền mặt.

Em vợ không nghe lời, Hoắc Khải cũng không khuyên nhiều, mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, bản thân cứ cố gắng là được rồi.

Ninh Thần cũng từng khuyên mấy lần mà Ninh Ngọc Lâm không nghe nên cô cũng thôi.

Sau khi chuyển văn phòng tới chỗ khác, quy mô của công ty nhanh chóng mở rộng. Tuy rằng trong trụ sở chính chỉ có năm mươi, sáu mươi nhân viên chính thức, nhưng hằng ngày, số lượng người qua người lại trong công lại lên đến hàng trăm người.

Đại đa số là người thuộc các công ty bán lẻ và các công ty hợp tác ở khắp nơi, khiến nơi này trở nên chật trội, đến mức Ninh Thần phải cân nhắc tới việc chuyển trụ sở một lần nữa.

Lúc Ninh Hạo Bân vào trong trụ sở, nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên trong, đôi mắt của anh ta hơi thẫn thờ.

Khi rời khỏi Hi Vọng Mới, tính cả Hoắc Khải thì nơi này mới có bảy người, trong văn phòng chỉ để ít đồ thôi là đã hết chỗ đứng rồi.

Nhưng bây giờ, văn phòng mấy trăm mét vuông này vẫn rất chen chúc, bởi vì có quá nhiều người tới đây, trên mặt ai cũng mang theo nét hưng phấn và nghiêm túc, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đối với Ninh Hạo Bân.

Trong khoảng thời gian qua, anh ta nghe thấy rất nhiều người nhắc tới công ty này, sức cạnh tranh của sản phẩm cực kỳ cao, hệ thống marketing vượt trội, điều quan trọng nhất là nhân viên nào cũng vô cùng nhiệt tình.

Tới đây rồi thì mới cảm nhận được rằng mình đang lãng phí cuộc đời, thậm chí có một số người tới Hi Vọng Mới để hợp tác nhiều lần, cuối cùng còn chủ động nhảy việc tới đây làm.

Bầu không khí ở nơi này thật sự rất tốt, chỉ cần là người có lý tưởng thì đều không muốn bỏ lỡ.

Ấy vậy mà nhân viên bước vào công ty từ những ngày đầu như Ninh Hạo Bân lại chủ động từ bỏ công ty có tiềm năng như thế.

Hôm qua lúc Giản Tư Tư bảo anh ta quay lại, mới đầu Ninh Hạo Bân không đồng ý, bởi vì anh ta chẳng có mặt mũi nào quay về đây.

Những người vào cùng anh ta thấp nhất cũng là giám đốc rồi, anh ta về thì làm gì được đây?

Chỉ có thể bắt đầu từ chức vụ thấp nhất, còn phải hứng chịu những ánh mắt chỉ trích của người khác.

Thế nhưng anh ta vẫn tới, bởi vì sáng nay Giản Tư Tư đã gửi cho anh ta một tin nhắn: "Nếu không dám chịu trách nhiệm về những gì đã làm thì phải tiến tới tương lai thế nào đây?"

Chỉ là một câu nói cổ vũ đơn giản, nhưng lại khiến Ninh Hạo Bân hoàn toàn tỉnh ngộ.

Anh ta đã mắc sai lầm, hơn nữa sai lầm ấy còn trở thành khúc mắc trong đời anh ta, nếu không đối diện và vượt qua nó thì cả đời này anh ta cũng không thể thành công được.

Hi Vọng Mới là nơi mà anh ta nhất định phải trở về, vấp ngã ở đó, vậy thì cũng phải đứng lên ở đó!

Vậy nên anh ta đã tới đây.

"Anh à, xin hỏi anh có cần giúp gì không ạ?", một nhân viên Hi Vọng Mới chủ động bước tới hỏi.

Đây là yêu cầu của Hoắc Khải, tuyệt đối không được để một người xa lạ đứng trong công ty quá năm giây mà không có ai khỏi tới.

Bất kể là kế toán hay nhân viên bán hàng, thấy người như vậy là nhất định phải tới tiếp đón với tốc độ nhanh nhất. Đồng thời, bất kể khách hàng có yêu cầu gì thì cũng phải nói ngay rằng có thể thương lượng được, sau đó dẫn anh ta tới nơi cần tới.

Tuy rằng Hoắc Khải rất ít khi tới đây, nhưng mỗi một quyết định mà anh đưa ra thì đều là "thánh chỉ" trong công ty, thậm chí chính bởi vì anh tới đây quá ít nên càng trở nên thần bí, khiến người ta phải nể sợ hơn.

Đủ mọi câu chuyện "thần thánh" về Hoắc Khải khắc sâu trong đầu mỗi một thành viên của công ty, khiến bọn họ luôn nhớ rằng ngoài tổng giám đốc Ninh ra thì công ty này còn có một người đại diện pháp lý tài giỏi hơn!

Nhìn vẻ mặt chín chắn và dày dặn kinh nghiệm của người đàn ông ngang tầm tuổi mình, Ninh Hạo Bân không khỏi cảm thán.

Trong thời kỳ này, anh ta vẫn đang mờ mịt mất phương hướng, còn đối phương thì dường như đã đặt ra mục tiêu rồi.

Đây chính là khoảng cách!

Nếu lúc trước Ninh Hạo Bân còn cảm thấy hụt hẫng vì khoảng cách giữa mình và Giản Tư Tư quá lớn, vậy thì bây giờ trong lòng anh ta chỉ còn lại sự xấu hổ.

Anh ta đã bỏ lỡ quãng thời gian quan trọng nhất, bây giờ ngay cả một nhân viên mới nhậm chức chưa được bao lâu cũng hoàn thành công việc tốt hơn anh ta.

Vậy anh ta tới đây và bắt đầu từ chức vụ thấp nhất thì có gì phải ngại?

"Tôi là Ninh Hạo Bân, tới đây để ứng tuyển", Ninh Hạo Bân nói.

"Được, mời anh đi theo lối này, tôi sẽ đưa anh tới phòng nhân sự", nhân viên mới ấy mỉm cười nói.

"Cám ơn anh", Ninh Hạo Bân cũng đáp lại một cách khách sáo.

Hai người đi thẳng tới phòng nhân sự, nhân viên mới kia gõ cửa và nói vọng vào bên trong: "Có một anh tới ứng tuyển".

Người đứng ở cửa gần nhất lập tức bước tới, quan sát Ninh Hạo Bân và hỏi: "Xin hỏi anh đã hẹn trước chưa?"

"Là giám… giám đốc Giản giới thiệu tôi tới", Ninh Hạo Bân nói.

"Giám đốc Giản chưa nhắc tới chuyện này với chúng tôi. Thế này đi, anh điền vào bảng biểu này trước, để tôi đi tìm giám đốc Giản hỏi xem sao", người của phòng nhân sự nói.

Ninh Hạo Bân gật đầu, nhận lấy tờ khai rồi bắt đầu điền, người kia thì nhấc điện thoại bàn lên gọi cho Giản Tư Tư.

"Giám đốc Giản, tôi là Thường Dật Luân của phòng nhân sự, có một anh nói là cô giới thiệu tới phỏng vấn, tên anh ấy là… Anh à, anh là Ninh Hạo Bân đúng không?", nhân viên phòng nhân sự quay đầu hỏi.

Ninh Hạo Bân gật đầu nói: "Đúng thế".

"Đúng rồi, là anh Ninh Hạo Bân. Vâng, tôi hiểu rồi", nhân viên kia nói vài câu rồi dập máy, nói với Ninh Hạo Bân: "Lát nữa chúng tôi sẽ cho anh một bài test trên giấy, đạt tiêu chuẩn là sẽ phỏng vấn ngay, anh có khoảng mười phút để chuẩn bị".

Một loạt các hành động ấy thể hiện ra hiệu suất cực kỳ nhanh chóng của phòng nhân sự. Lúc trước Ninh Hạo Bân đã từng tới mấy công ty, nhưng chưa thấy công ty nào có hiệu suất cao như thế, thậm chí lúc mới tới Hi Vọng Mới cũng không có.

Anh ta vừa điền vào bảng biểu vừa nghĩ tới chuyện vừa rồi, bèn tò mò hỏi: "Các anh có thể nói chuyện trực tiếp với giám đốc Giản à? Thường thì chỉ quản lý của phòng nhân sự…"

"Hi Vọng Mới của chúng tôi rất chú trọng hiệu suất công việc, công ty quy định rằng, nếu nhất định phải tìm một người để đưa ra quyết định thì bất luận là ai, cho dù chỉ là nhân viên mới nhậm chức thì cũng có thể gọi thẳng vào máy của người phụ trách cuối cùng, không cần báo cáo qua từng cấp bậc một. Như vậy thì nhân viên trung gian sẽ có nhiều thời gian xử lý các công việc khác hơn, không cần phải làm ống loa. Chỉ riêng mục này thôi đã tiết kiệm rất nhiều thời gian cho chúng tôi rồi, hơn nữa hiệu suất cũng tăng lên đáng kể", nhân viên ấy trả lời.

Nét tự hào và tự tin trên mặt anh ta trong lúc nói chuyện khiến Ninh Hạo Bân sững người.

Đây cũng là một quy định mà anh ta chưa nghe nói tới bao giờ. Thường thì các công ty khác sẽ cố gắng để các quản lý bậc trung xử lý những chuyện này, từ đó tiết kiệm sức lực cho quản lý cấp cao. Nhưng Hi Vọng Mới thì không phải như thế, chỉ cần chuyện này cần quản lý cấp cao quyết định thì có thể tìm bọn họ luôn, không cần thông qua các quản lý bậc trung.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 448: Không Có Lần Thứ Ba

Đúng là làm như thế có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Không phải những công ty khác không biết, nhưng bọn họ thích tuân theo đúng quy trình, sắp xếp lại rồi mới báo cáo, như thế làm vậy thì công ty sẽ càng giống một công ty chính quy hơn.

Sự thay đổi của công ty Hi Vọng Mới thực sự quá lớn, được tối ưu hóa và nâng cao trên mọi phương diện so với lúc Ninh Hạo Bân đi.

Thậm chí có thể nói rằng đây là một công ty hoàn toàn mới đối với anh ta, rất có thể những kinh nghiệm lúc trước sẽ chẳng có tác dụng gì ở đây cả.

Nhân viên phòng nhân sự nhắc nhở: "Tuy rằng Giám đốc Giản đã giới thiệu anh tới đây, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở anh rằng cách thức làm việc ở trụ sở chính có thể sẽ rất khác với những nơi mà anh từng làm trước kia. Hơn nữa anh sẽ không có nhiều thời gian để làm quen, bắt đầu từ ngày đầu tiên nhậm chức là anh đã được nhận 100% lương rồi, không có cái gọi là thời kỳ thử việc. Vậy nên anh phải thích ứng ngay từ giây phút đầu tiên bước vào công ty, tổ giám sát của phòng hành chính sẽ kiểm tra đánh giá năng lực làm việc bất cứ lúc nào. Nếu điểm số thấp hơn mức quy định thì sẽ bị chuyển tới công ty chi nhánh. Nếu vẫn không làm quen được với công ty chi nhánh thì có thể sẽ bị sa thải, vậy nên anh chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi nhé".

Ninh Hạo Bân gật đầu trong im lặng. Tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng anh ta lại dấy lên một ngọn lửa.

Sở dĩ nhân viên phòng nhân sự nhắc nhở anh ta là bởi vì cảm thấy anh ta không thích ứng được với hoàn cảnh ở đây, đó là một sự khinh thường.

Có lẽ trong công ty này, Ninh Hạo Bân là một kẻ thất bại, còn là một kẻ phản bội, nhưng anh ta không thích cảm giác bị khinh thường.

Càng bị khinh thường thì anh ta càng muốn đạt được thành tích, nếu không thì anh ta đã chẳng được thăng chức thành trợ lý tổng giám đốc của công ty cũ chỉ trong mấy tháng như thế.

Xét theo điểm ấy thì anh ta vẫn là người có năng lực.

Mà hiện giờ, anh ta cần một cơ hội để thể hiện năng lực của mình!

Nhân viên phòng nhân sự không trò chuyện gì nhiều với anh ta. Điền bảng biểu xong, Ninh Hạo Bân được dẫn tới phòng để làm bài test, không trì hoãn một phút nào cả.

Bài test nhanh chóng được phát cho Ninh Hạo Bân, trên đó chỉ có ba câu hỏi.

Câu đầu tiên: "Chuyện mà anh muốn làm nhất sau khi vào công ty là gì?"

Câu thứ hai: "Anh cho rằng công ty cần thay đổi ở điểm nào?"

Câu thứ ba: "So với công ty cũ của anh, anh cảm thấy ưu khuyết điểm của hai công ty là gì?"

Trông ba câu hỏi này có vẻ như chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng trên thực tế lại thăm dò tâm lý nhân viên rất rõ ràng.

Câu đầu tiên là để tìm hiểu xem nghị lực của nhân viên mạnh mẽ đến cỡ nào, có phù hợp để giao những việc quan trọng hay không. Câu thứ hai là để kiểm tra xem nhân viên hiểu biết về công ty đến đâu. Quá trình ứng tuyển như một cuộc đàm phán giữa hai công ty, hai bên đều hài lòng thì mới có thể hợp tác được. Nếu ngay cả đối thủ của mình mà cũng không hiểu biết rõ thì chứng tỏ người này không có sức phán đoán trên thương trường, công ty sẽ không sắp xếp cho người đó làm những việc liên quan đến bán hàng.

Câu thứ ba là để kiểm tra lòng người.

Câu này trả lời cũng được mà không trả lời thì cũng không sao, cho dù chỉ trả lời một ít thì cũng được.

Nó chỉ đơn giản là để xem ứng viên có lựa chọn bán đứng sếp cũ để gia nhập vào công ty hay không. Bởi vì nếu nói ra khuyết điểm của công ty cũ thì chẳng khác nào nói cho người khác biết phải đối phó với công ty ấy thế nào.

Ninh Hạo Bân trả lời từng câu một. Anh ta viết hai câu đầu tiên rất nhanh, đến câu thứ ba thì phải ngẫm nghĩ một lát rồi mới viết.

Hai mươi phút sau, có người tới lấy bài test, bảo anh ta đợi ở đây một lát rồi sẽ biết là mình được phỏng vấn tiếp hay là sẽ bị đào thải.

Ninh Hạo Bân không hỏi điều gì cả, chỉ lẳng lặng ngồi ở đó.

Bài test được nộp cho giám đốc phòng nhân sự, sau đó lại được mang tới cho Giản Tư Tư.

Bây giờ Giản Tư Tư đang là giám đốc phòng hành chính, nhưng cô ấy được Ninh Thần tin tưởng, tham gia vào rất nhiều chuyện của công ty. Mọi người đều biết rằng chẳng bao lâu nữa Giản Tư Tư sẽ lại thăng chức lên làm phó tổng giám đốc của công ty, vậy nên giám đốc phòng nhân sự không hề cư xử với cô ấy như một người cùng cấp bậc.

“Giám đốc Giản, đây là bài test của Ninh Hạo Bân, cô xem thử đi”, giám đốc phòng nhân sự nói.

Anh ta cũng là một trong những nhân viên đầu tiên vào công ty, vậy nên không lạ gì Ninh Hạo Bân hết. Lúc đầu anh ta còn rất hâm mộ tài năng của Ninh Hạo Bân, nhưng không ngờ rằng Ninh Hạo Bân lại hồ đồ làm ra chuyện phản bội công ty, càng không ngờ là anh ta lại mặt dày quay lại đây.

Lúc gọi điện cho Giản Tư Tư, cô ấy dặn rằng cứ tuân theo quy trình tuyển dụng bình thường, không được phép thiên vị, thế nhưng cô ấy muốn xem câu trả lời của bài test.

Trên trang giấy trắng viết đầy câu trả lời của Ninh Hạo Bân.

Mặc dù Giản Tư Tư cảm thấy những câu trả lời này hơi non nớt, thậm chí còn không mấy phù hợp với nhu cầu phát triển của công ty, nhưng cô ấy có thể nhìn ra được rằng Ninh Hạo Bân trả lời rất chân thành.

Câu hỏi thứ ba cũng là câu mà cô ấy quan tâm nhất, câu trả lời của Ninh Hạo Bân là: "Tôi cho rằng mỗi công ty đều có một phong cách khác nhau. Có công ty lựa chọn cách làm việc mạnh bạo, có công ty quản lý theo hướng mềm mỏng, còn có công ty chỉ phó thác cho số phận. Bất kể với phong cách nào thì sự tồn tại của nó cũng đã là lý do rồi. Đứng trên lập trường của một nhân viên cũ, tôi không thể phán xét sếp cũ được, làm một nhân viên còn chưa nhậm chức, tôi càng không thể bình luận về công ty mới. Nhưng tôi tin rằng công ty Hi Vọng Mới phát triển lớn mạnh được như thế này thì ắt hẳn phải có điểm xuất sắc hơn các công ty khác, và tôi cũng tin rằng mình nhất định sẽ trở thành một trong những nhân viên ưu tú sẽ đưa công ty phát triển hơn nữa!"

Đọc câu trả lời ấy, Giản Tư Tư nở nụ cười.

Giám đốc phòng nhân sự bên cạnh nói: "Tên Ninh Hạo Bân này vẫn vẫn kiêu ngạo như trước. Giám đốc Giản, cô định tuyển anh ta vào làm thật hả? Tên đó từng phản bội chúng ta đó".

Hành động phản bội của Ninh Hạo Bân lúc trước khiến tất cả mọi người phẫn nộ, công ty đang phát triển khả quan như thế, suýt chút nữa thì bị anh ta hủy hoại.

Phải biết rằng, thứ mà anh ta hủy hoại không chỉ là một công ty, mà còn là sự cố gắng chung của mọi người!

Giản Tư Tư có thể hiểu được suy nghĩ của giám đốc phòng nhân sự, cô ấy nói: "Tôi đã nói chuyện này với tổng giám đốc Ninh rồi, chị ấy đồng ý cho anh ta một cơ hội. Lát nữa anh hãy phụ trách phỏng vấn, cứ tiến hành theo phương thức khắt khe nhất, nếu đến cuối cùng cảm thấy anh ta không ổn thì có thể không tuyển. Anh yên tâm, tôi sẽ không vì tình cảm cá nhân mà bỏ qua lợi ích của công ty. Nói thật ra, tuyển dụng một người đã từng

phản bội công ty thế này thì tôi còn lo lắng hơn cả anh ấy chứ. Chỉ có điều năng lực của Ninh Hạo Bân rất tốt, nếu biết cách sử dụng thì có thể mang tới rất nhiều lợi ích cho công ty, người như vậy mà để lọt vào tay người ngoài thì ít nhiều gì cũng thấy đáng tiếc".

Giám đốc phòng nhân sự không nói gì cả, tuy rằng địa vị của anh ta bây giờ cao hơn Ninh Hạo Bân nhiều, nhưng anh ta không tự nhận là có tài năng hơn Ninh Hạo Bân.

Năm đó chính ông chủ cũng từng khen ngợi người ta, nếu không có vụ phản bội thì đến cả Giản Tư Tư cũng không thể có địa vị cao bằng Ninh Hạo Bân được.

"Ừm, tôi hiểu rồi", giám đốc phòng nhân sự gật đầu nói.

Giản Tư Tư xua tay, ý bảo anh ta đi được rồi.

Sau đó cô ấy lại nhìn vào bài test, vừa cười vừa lắc đầu rồi đặt tờ giấy sang một bên.

Hiện giờ Ninh Hạo Bân chưa đủ tư cách để cô ấy phải chú ý tới nhiều hơn, bảo anh ta tới ứng tuyển chỉ là vì coi trọng người tài, ngoài ra thì còn có một phần nguyên nhân là bởi thương hại. Giản Tư Tư không hề giấu diếm điều đó với bất cứ ai, cả Ninh Thần và những người khác đều biết.

Có thể vẫn có người hoài nghi là cô ấy vẫn còn vương vấn tình cảm với Ninh Hạo Bân, nhưng Giản Tư Tư biết là cả đời này bọn họ cũng không thể quay lại được nữa.

Mẫu đàn ông lý tưởng nhất của cô ấy bây giờ là một truyền kỳ trong giới thương nghiệp, tuy rằng anh rất ít khi tới công ty, nhưng dưới đáy lòng cất giấu một người như thế thì ai có thể giành được một vị trí trong tim cô ấy nữa đây.

Sau đó, giám đốc phòng nhân sự đích thân tới phỏng vấn Ninh Hạo Bân.

Vốn là đồng nghiệp khi xưa, bây giờ lại trở thành người phỏng vấn mình, ít nhiều gì trong lòng Ninh Hạo Bân cũng cảm thấy là lạ.

Anh ta cũng phát hiện ra rằng trong quá trình phỏng vấn, giám đốc phòng nhân sự thường xuyên làm khó anh ta, hỏi rất nhiều câu nằm ngoài phạm vi mà một nhân viên mới có thể trả lời được.

Dựa vào năng lực cá nhân hơn người, những câu trả lời của Ninh Hạo Bân cũng có thể coi là khiến người ta vừa lòng. Cho dù giám đốc phòng nhân sự muốn bới lông tìm vết thì cũng phải thừa nhận rằng Ninh Hạo Bân ưu tú hơn hẳn những người từng tới phỏng vấn lúc trước.

Chỉ cần không có thành kiến với anh ta thì chắc chắn là sẽ trúng tuyển.

Quá trình phỏng vấn kéo dài nửa tiếng mới kết thúc, sau đó giám đốc phòng nhân sự đứng dậy vươn tay về phía Ninh Hạo Bân: "Công ty chúng tôi không thích dài dòng, tôi là người chịu trách nhiệm phỏng vấn, có quyền quyết định xem anh có được nhận vào làm hay không, vậy nên tôi rất vui khi được trực tiếp thông báo với anh rằng anh đã đạt tiêu chuẩn tuyển dụng của chúng tôi. Kể từ hôm nay, anh chính là một thành viên của công ty Hi Vọng Mới. Tôi xin được chúc mừng anh, đồng thời cũng mong rằng anh không quên đi bài học trong quá khứ, và hãy luôn ghi nhớ rằng cơ hội sẽ đến với những người có sự chuẩn bị, nhưng không phải cứ có chuẩn bị là được. Đánh mất một lần thì có thể sẽ có lần thứ hai, nhưng tuyệt đối không có lần thứ ba!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 449: Quầy Hoa Quả

Ninh Hạo Bân hiểu rõ lời nói này để nói cho anh ta nghe. Ở trong công ty này không có người thứ hai cần phải nghe những lời nói như thế.

"Tôi sẽ nhớ kỹ", Ninh Hạo Bân gật đầu dứt khoát rồi dừng lại một lát mới cất giọng nói: "Chuyện trước đây, xin lỗi".

Giám đốc nhân sự nhìn anh ta rồi nói: "Người cậu phải nói xin lỗi không phải tôi mà là những người đã từng kỳ vọng rất nhiều vào cậu. Tổng giám đốc Ninh, chủ tịch và giám đốc Giản. Nói thật lòng, trước đây tôi rất đố kị với cậu, nhưng bây giờ mới phát hiện, cậu quá ngốc. Cho nên, sau khi gia nhập vào công ty, hi vọng cậu đừng để tôi nắm được điểm yếu. Vì bây giờ tôi rất ghét cậu. Nếu để tôi phát hiện ra cậu làm chuyện có lỗi với công ty hoặc có sai sót trong công việc thì nhất định sẽ không chút nể nang mà đuổi cậu ra khỏi công ty!"

Ninh Hạo Bân lặng im một lát mới nói: "Tôi hi vọng bản thân mình sẽ không cho anh cơ hội làm vậy".

"Vậy chúng ta cùng chờ đợi xem", giám đốc nhân sự nói xong thì rời khỏi phòng phỏng vấn.

Ra khỏi cửa, một nhân viên cùng phỏng vấn với anh ta tò mò hỏi: "Giám đốc, cả anh và giám đốc Giản đều quen người này sao? Nghe anh nói thì có vẻ như trước đây từng làm cùng nhau sao?"

Giám đốc nhân sự không phủ nhận, gật đầu nói: "Khi công ty vừa thành lập, ngoài tổng giám đốc Ninh, chỉ có năm người chúng tôi là do chủ tịch đích thân tuyển vào. Lúc còn trong trường, tôi cho rằng mình đã đủ ưu tú rồi, nhưng khi gia nhập công ty mới phát hiện, mọi người, ai cũng không hề thua kém tôi. Nhất là giám đốc Giản và Ninh Hạo Bân kia. Hai người họ học cùng một trường, cũng là một đôi yêu nhau. Khả năng làm việc của hai người họ khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng. Trên đời này tại sao lại có người tài giỏi như thế. Ai cũng có thể nhìn ra, hai người đó chính là tay trái

tay phải của tổng giám đốc Ninh và chủ tịch. Không ngờ, mới qua vài tháng, khi công ty đang phát triển cực tốt thì Ninh Hạo Bân bán đứng công ty, khiến chúng tôi chút nữa lỗ nặng. May mà có chủ tịch cố gắng xoay chuyển tình thế mới có công ty Hi Vọng Mới như bây giờ".

"Hoá ra là như thế, vậy còn tuyển người như vậy quay lại làm gì? Chắc không phải là giám đốc Giản và anh ta…", nhân viên đó đoán nói.

"Đừng nói vớ vẩn", giám đốc nhân sự lắc đầu nói: "Giám đốc Giản được tổng giám đốc Ninh rất tín nhiệm, là người ưu tú nhất trong công ty, không gian phát triển rộng lớn. Cô ấy sẽ không ngốc như Ninh Hạo Bân, vì chút lợi ích cỏn con mà tự đào mồ chôn mình. Nếu có vài phần đồng tình thì cũng không khó hiểu. Nhưng tôi nghĩ, giám đốc Giản tuyển anh ta quay lại chắc chắn là do xem trọng năng lực làm việc của anh ta. Cho nên sau này các cậu phải soi anh ta thật kỹ, nếu phát hiện năng lực làm việc của anh ta không phù hợp với những gì chúng ta kỳ vọng thì nói ngay với tôi, không cần nể nang gì hết".

Nhân viên đó gật đầu, không có ý kiến gì thêm.

Những người chung sức với công ty thời kỳ đầu là những người đáng được tôn trọng, nhưng chỉ là đối với ai còn ở lại.

Còn với kẻ phản bội thì không xứng đáng nhận được sự tôn trọng của bất kỳ ai, cho dù là một nhân viên mới nhận chức.

"Nhưng chủ tịch của chúng ta thật sự quá thần bí, tôi vào công ty lâu như vậy mà chưa từng gặp anh ấy. Có rất nhiều người bên ngoài đều nói, người đại diện pháp luật của chúng ta chỉ có danh nghĩa chứ không hề tồn tại", người nhân viên nói.

Giám đốc nhân sự cười ha ha, nói: "Cậu hiểu cái gì, nếu chủ tịch không tồn tại thì cậu cho rằng công ty chúng ta có thể phát triển như thế sao? Tôi tận mắt nhìn nơi này từ một công ty mới thành lập chỉ có năm nhân viên trở thành công ty lớn mà doanh số bán hàng mấy trăm triệu như bây giờ. Tôi nói cho cậu hay, đối với chủ tịch, cậu chỉ cần kính nể trong lòng là được rồi, đừng nghe người ngoài nói vớ vẩn. Bản lĩnh của chủ tịch không

phải là điều mà cậu với tôi có thể tưởng tượng. Anh ấy không ở công ty là vì không để tâm đến công ty nhỏ này, hiểu không!"

Có lẽ sự kính sợ của những người mới nhậm chức đối với Hoắc Khải phần nhiều là do tầng lớp quản lý tẩy não, nhưng giám đốc nhân sự và những người quản lý cao cấp thì đều kính sợ từ trong tâm.

Họ biết tài năng của Hoắc Khải, đừng nói bản thân họ, mà coi như người tài giỏi như Ninh Hạo Bân cũng không thể so sánh với anh ấy.

Ở Hi Vọng Mới, sự tồn tại của chu tịch như một vị thần!

Ninh Hạo Bân quay lại công ty, Hoắc Khải không quan tâm nhiều. Chuyện nhỏ như thế, anh tin tưởng Ninh Thần có thể giải quyết tốt. Còn Ninh Hạo Bân có thể phản bội lần nữa hay không thì chuyện đó càng không cần suy xét.

Qua đợt khủng hoảng lần trước, bây giờ những văn kiện cơ mật của công ty đều được bảo vệ vô cùng nghiêm khắc, cho dù bất kỳ mặt nào có vấn đề thì đều có thể tìm ra người chịu trách nhiệm.

Cho nên, không có ai dám tiết lộ bí mật, càng không thể xảy ra sự việc giống như người của phòng nghiên cứu trước đây đưa Ninh Hạo Bân vào khu vực cấm.

Lúc này, Hoắc Khải đã cùng Đường Thế Minh đến một thành phố nhỏ.

Thành phố này nhiều nhất cũng chỉ có bốn con đường, nhỏ đến thảm thương. Từ Bắc đến Nam không quá mấy km. Một đường sắt ở thành phố lớn cũng có thể đi quanh thành phố này vài vòng còn dư.

Theo manh mối mà nhà họ Lý cung cấp, Hoắc Khải rất nhanh chóng tìm đến chỗ của một quầy hoa quả.

Vị trí của quầy hàng này là ở trong chợ nông sản bán buôn, Hoắc Khải và Đường Thế Minh người trước người sau đi vào một nhà trong số đó.

Người chủ quầy đang ngồi trên ghế gọt táo, lần lượt gọt từng nhát nhưng vỏ táo không hề bị đứt đoạn, độ dày và độ rộng đồng nhất từ đầu đến cuối.

Chỉ là trên cánh tay của hắn có một vết sẹo rất doạ người và một bên mắt bị che kín lại khiến người khác nhìn thấy có chút không thoải mái.

Bộ râu xơ xác thể hiện rõ sự khốn khó của con người này, chỉ có cách trang trí gọn gàng sạch sẽ ở trong quầy hàng còn nhìn thuận mắt một chút.

"Muốn mua quả gì thì tự chọn, giá cả ghi hết ở trên biển rồi", người đàn ông không ngẩng đầu lên nói.

Hoắc Khải đi đến trước giỏ lê cầm một quả, đưa lên mũi ngửi: "Mùi vị không đúng lắm, không phải đồ ở đây phải không?"

"Ở đây làm gì có lê, đều là hàng từ Hoản Châu đưa đến, ngon ngọt nhiều nước", chủ quầy nói.

Hoắc Khải cầm túi bóng ở bên cạnh, chọn lấy bốn quả để vào, nói: "Cân cho tôi".

Lúc này chủ quầy mới đặt quả táo vừa gọt xong lên đĩa, đứng lên nhận lấy túi trong tay Hoắc Khải, cầm đến cân xong rồi nói: "Ba cân sáu, tính cho anh mười ba tệ".

Hoắc Khải không nhận lại cái túi ngay, lấy từ trong túi ra tờ một trăm tệ đặt lên sọt hoa quả, sau đó nói: "Tôi không cần nữa, tặng cho ông, đổi lấy một tin tức".

Chủ quầy ngẩng đầu lên nhìn anh, con mắt còn lại lộ ra vẻ hoài nghi: "Anh nói gì?"

Hoắc Khải cũng không vì biểu hiện của hắn mà nghi ngờ điều gì. Một sát thủ đã gác kiếm, muốn che giấu thân phận của mình thì phải học cách làm người bình thường.

Mà phản ứng của hắn là biểu hiện cực kỳ bình thường của người bình thường.

"Mười năm trước, anh giết Lý Chấn Quốc, tôi muốn biết thân phận của người thuê anh", Hoắc Khải nói.

Đường Thế Minh đi lên trước một bước, đứng bên cạnh Hoắc Khải. Đồng thời, một tay mở hành lý cầm ra một cây gậy.

Đó là một cây gậy sắt đen, nhìn không rõ chất liệu, nhưng khiến cho người khác cảm thấy rất nặng. Bên trên còn có hoa văn được khắc rất tỉ mỉ, không hề phản quang, nhìn rất kỳ dị.

Chủ quầy liếc nhìn Đường Thế Minh, sau đó bỏ quả lê ở trong tay xuống, nói với Hoắc Khải: "Tôi không hiểu các anh nói cái gì. Không mua hoa quả thì đừng gây chuyện, nếu không tôi báo cảnh sát".

"Tôi có thể giúp anh báo cảnh sát, nhưng trước khi anh bị bắt vào đồn thì tốt nhất nên nói cho tôi biết ai là người thuê anh. Chuyện này rất quan trọng", Hoắc Khải nói.

Chủ quầy im lặng một lát, trong lòng hắn hiểu rõ, người kia tìm đến đây rồi, mình muốn giả ngu qua mặt là chuyện không thể làm được.

Duy nhất một chuyện có thể làm, chính là giữ kín như bưng.

Lúc này, một bé gái từ phòng sau chạy ra, trong tay cầm chóng chóng vừa gấp xong, đưa cho hắn xem: "Bố ơi, bố ơi, bố nhìn chong chóng con gấp này, có đẹp không!"

Bé gái chỉ hơn bốn tuổi, dáng vẻ ngây thơ đáng yêu khiến người khác yêu thương.

Ánh mắt của Đường Thế Minh và Hoắc Khải nhìn về phía cô bé.

Chủ quầy lập tức ôm lấy bé gái vào lòng, cười híp mắt: "Giỏi, quá giỏi, đi tìm mẹ chơi đi".

Lúc nói, ánh mắt của anh ta nhìn Hoắc Khải và Đường Thế Minh rõ ràng là vô cùng cảnh giác, sợ hai người này gây ra điều bất lợi cho đứa bé.

“Chắc chắn anh không hi vọng chúng ta bàn luận về quá khứ quá nhiều trước mặt đứa bé chứ?” Hoắc Khải hỏi.

“Bố, họ đến mua hoa quả sao? Có cần con giúp đỡ không?”, bé gái tò mò hỏi.

Chủ quầy đặt cô bé xuống, vỗ vỗ vào lưng, nói: “Họ là bạn của bố, bố đang nói chuyện, con vào trong phòng tìm mẹ đi”.

“Được ạ”, bé gái cầm chong chóng giấy đi vào phòng.

Sau đó, chủ quầy nhìn Hoắc Khải và Đường Thế Minh hỏi: “Nếu tôi nói tôi không biết gì hết thì thế nào?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 450: Kế Hoạch

"Cũng không thế nào cả, bây giờ là xã hội pháp trị, tôi sẽ không thể làm gì anh hay bất kỳ người nào", Hoắc Khải nói: "Nhưng tôi có thể nói cho họ sự thật, một người chồng người cha thành thật bán hoa quả, thật ra là một đao phủ hai tay đầy máu tươi. Sự tồn tại của các người chỉ là công cụ để hắn che giấu thân phận".

Theo lời của Hoắc Khải, bàn tay của chủ quầy dần dần nắm chặt.

Sắc mặt của hắn cũng trở nên u ám, tay Đường Thế Minh đang cầm gậy hơi giơ lên, cho dù người đàn ông trước mắt muốn làm gì thì một đòn gậy này cũng đều kịp thời đánh vào chỗ yếu ớt nhất của hắn.

Thật ra trước khi đến, Hoắc Khải không định dùng lời nói để thuyết phục một kẻ từng làm sát thủ. Theo anh thấy, đáp án nhận được có thể sẽ không phải là sự thật.

Phương pháp hiệu quả nhất là trói hắn lại rồi đưa đi, dùng hình ép cung.

Nhưng sau khi nghe cuộc trò chuyện vừa rồi của chủ quầy và bé gái thì Hoắc Khải liền đổi ý.

Anh có thể nhìn ra, chủ quầy đã không phải là một sát thủ máu lạnh nữa, sự yêu thương của hắn với bé gái là từ tận tim gan. Trên một ý nghĩa nào đó mà nói, thì cách hắn che giấu thân phận của mình là khiến bản thân trở thành một người cha chân chính.

Mà ở điểm này, hắn đã thành công rồi.

Do đó, muốn biết đáp án thì lựa chọn tốt nhất không phải là đe doạ, dụ dỗ mà là nói cho chủ quầy biết, hắn sẽ mất đi cái gì.

Nếu hắn nỡ từ bỏ cuộc sống hiện tại và người nhà của hắn thì không sao, hắn có thể làm bất kỳ việc gì mà bản thân hắn muốn làm.

Nhưng cho dù hắn muốn làm gì thì đều sẽ có người theo sau, khiến hắn vĩnh viễn không an toàn.

Một người đã quen với cuộc sống bình an thì sẽ không dễ thay đổi, cho dù hắn đã từng là sát thủ.

Đây là bản năng của con người, và cũng là thói quen.

Lời nói của Hoắc Khải tạo nên hiệu quả rất tốt, chủ quầy nhìn anh chằm chằm hồi lâu, có thể nhìn ra, hắn có ý giết người, nhưng hắn không dám ra tay vì có Đường Thế Minh ở đây.

Người đàn ông đang cầm đoản côn màu đen trong tay, như một con dao găm vào đầu tim hắn, cho dù chỉ là có ý muốn giết người cũng sẽ cảm thấy toàn thân như kim châm.

Rõ ràng đây là một cao thủ.

Bản năng sát thủ còn lại nói cho hắn biết, đừng dễ dàng ra tay, nếu không kết cục sẽ không tốt lắm. Huống hồ năm đó sau khi hắn thất thủ bị bắt, hai tay và một con mắt đã bị huỷ rồi, chỉ có thể coi như một người bình thường có chút tài mọn chứ không thể quay lại thời kỳ đỉnh cao.

Nếu không, hắn cũng không cần thiết phải thay tên đổi họ, sống như một người bình thường ở thành phố nhỏ này.

"Nếu anh nói tới Lý Chấn Quốc, người của nhà họ Lý phía Tây Bắc thì tôi có thể nói cho anh biết, người thuê tôi là ai tôi không quen cũng không biết. Tôi chỉ biết thân phận của anh ta không tầm thường, có quen biết với Lý Chấn Quốc", chủ quầy nói.

"Chỉ có thế thôi?", Hoắc Khải hỏi.

"Chỉ có vậy", chủ quầy trả lời nói: "Chắc chắn anh hiểu rõ, công việc như của chúng tôi không thể nắm quá nhiều thông tin của người thuê, biết nhiều thì chỉ đem đến nhiều phiền phức".

Hoắc Khải im lặng một lát sau đó bỗng nhiên nói với chủ quầy: "Xin lỗi".

Chủ quầy sững sờ, gần như không hiểu lắm tại sao anh lại đột nhiên nói xin lỗi.

Lúc này, trong phòng có một người phụ nữ ôm bé gái đi ra. Vừa đi vừa nói: "Ông xã, họ là bạn của anh sao? Tại sao không vào phòng ngồi trò chuyện?"

"Chúng tôi còn có việc khác, thuận đường đi qua nói vài câu, giờ phải đi rồi", Hoắc Khải cười nói.

Sau đó, anh rời đi không quay đầu nhìn lại, Đường Thế Minh cũng chỉ liếc mắt nhìn vẻ mặt sững sờ của chủ quầy rồi xoay người rời đi.

"Họ là bạn thế nào vậy anh? Sao em chưa từng gặp nhỉ?"

"Là bạn bè bình thường thôi".

Cuộc nói chuyện của hai vợ chồng chủ quầy ở phía sau truyền tới.

Đường Thế Minh đặt cây gậy màu đen trong tay vào hành lý rồi cầm nó lên rồi hỏi: "Tại sao cậu phải nói xin lỗi với hắn?"

"Vì phải làm một số chuyện không tốt với hắn", Hoắc Khải nói: "Hơn nữa cũng không biết còn có cơ hội nói xin lỗi không nên đành nói trước".

"Cậu muốn làm gì?", Đường Thế Minh hỏi.

"Dụ rắn ra khỏi hang", Hoắc Khải trả lời.

Đường Thế Minh ngây người, hiểu ra vài điều nên cũng không nói gì nữa.

Sau khi rời khỏi cửa hàng hoa quả, Hoắc Khải không quay về nhà mà tìm chỗ ở tại một nơi gần đó.

Anh chọn một gian phòng có thể nhìn thấy quầy hoa quả, để nhìn rõ hơn còn cố ý mua một chiếc ống nhòm.

Đồng thời, Hoắc Khải cũng gửi tin nhắn cho nhà họ Lý, nội dung rất đơn giản: "Tôi đã tìm ra thân phận thật sự của hung thủ từ sát thủ JM!"

Tin nhắn này không mã hoá, cứ quang minh chính đại mà gửi đi, tin rằng trước khi đến tai của bà cụ thì sẽ có nhiều người biết đến tin nhắn này.

Mặt khác, Hoắc Khải gọi điện thoại cho Vương Vũ Hành, bảo cậu ta tìm giúp một vài kênh tin tức ngầm truyền đi một vài tin tức đặc biệt.

Nội dung tin cũng rất đơn giản: "Đã tìm ra thân phận của hung thủ thật sự đứng sau cái chết của Lý Chấn Quốc, con riêng nhà họ Lý đã tìm sát thủ JM năm đó, nắm được tin tức cụ thể. Nhà họ Lý vô cùng tức giận đang tìm cách báo thù!"

Vương Vũ Hành là người kinh doanh ngành tài chính nhưng ngành này vốn dĩ cũng phải dùng không ít thủ đoạn, cho nên trong tay cậu ta cũng có khá nhiều kênh tin tức ngầm.

Sau khi được Hoắc Khải giao việc, Vương Vũ Hành cũng không hỏi để làm gì mà đi tìm những kênh tin tức ngầm không quá quen thuộc để phát đi tin tức này.

Những kênh tin tức ngầm này không thuộc giới truyền thông nhưng cũng phát triển như giới truyền thông, luôn có một vài tin tức nhỏ, thật thật giả giả truyền ra từ chỗ họ.

Sau khi tin tức được tung ra, Hoắc Khải cũng không quan tâm nhiều nữa mà bình tĩnh chờ đợi bước tiếp theo.

Sau khoảng hai tiếng, bà cụ nhà họ Lý gọi cho anh một cuộc điện thoại, hỏi: "Thật sự cậu đã tra được thân phận của hung thủ rồi sao? Là ai?"

“Bây giờ không tiện nói với bà, bà chỉ cần bảo nhà họ Lý làm tốt công tác chuẩn bị báo thù là được. Tin tưởng tôi, địa vị của hung thủ không cao, nhà họ Lý có đủ thực lực để báo thù rửa hận”, Hoắc Khải nói: “Hơn nữa tôi cần bà phải làm tốt việc chuẩn bị báo thù, nếu không nhà họ Lý chính là kẻ thù của tôi”.

“Thế nào thì tôi cũng là bà nội của cậu, cậu không thể nói với tôi lời nào hay ho sao, cứ phải uy hiếp người khác mới được à?”, bà cụ không vui nói.

Gần đây, sự phát triển của nhà họ Lý rất tốt, những quyết sách của phòng kế hoạch vô cùng thành công, những kế hoạch trước đây đều được thực hiện gần như hoàn hảo.

Ba hạng mục một tỷ, trước mắt có một hạng mục đang tiến hành, một hạng mục vừa chuẩn bị xong, còn có một hạng mục đang nghiên cứu rất khẩn trương, cấp tập.

Người nhà họ Lý tham gia kế hoạch này, bây giờ đều mừng đến phát điên, vì chỉ trong vài tháng nữa, họ sẽ thu được lợi ích không nhỏ.

Đồ thị lợi nhuận đang tăng tốc đi lên, đợi đến cuối năm, nói không chừng thật sự có lợi nhuận một tỷ!

Đối với nhà họ Lý mà nói, món lợi nhuận lớn như thế đã lâu rồi không thấy, khiến họ không thể không vui mừng.

Còn những người nhà họ Lý không tham gia vào dự án kiểu như Lý Chính Thuỵ, Lý Tinh Thanh thì vô cùng hối hận. Có người thì căm hờn, có người thì ôm tâm lý may mắn chờ xem trò cười.

Nói ra thì những ngày gần đây của Lý Chính Thuỵ trôi qua không yên ả cho lắm.

Những người tham gia dự án một tỷ, đã nếm được vị ngọt, cả ngày tỏ vẻ trước mặt người khác khiến không ít người tức đến đỏ mắt.

Nhưng ai đỏ mắt thì đã sao, kỳ góp vốn đã hết hạn, bây giờ bà cụ cũng không cho phép bất kỳ ai tham gia vào dự án nữa.

Mà trước đây Lý Chính Thuỵ nghiêm khắc cấm người trong chi của mình tham gia, còn cực lực khuyên những người khác không tham gia những dự án đó. Rất nhiều người ngại quyền thế và uy danh của ông ta mà lựa chọn từ bỏ.

Bây giờ thấy người ta kiếm được tiền, mình lại không được uống một ngụm canh, đương nhiên khiến lòng người không vui.

Không ít người đều thầm cân nhắc xem có cần tìm cơ hội nịnh nọt bà cụ một chút.

Phải biết rằng, đây là ba hạng mục một tỷ đấy, cộng vào thì lợi nhuận một năm cũng đạt ba tỷ, chính là một phần ba gia sản nhà họ Lý.

Một phần ba gia sản và ba tỷ lợi nhuận ròng, hoàn toàn không thể so sánh được. Hơn nữa, năm nay được ba tỷ, sang năm nói không chừng là sáu tỷ, mười tỷ đấy!

Sự cám dỗ lớn như thế, ai có thể chịu nổi?

Cho nên, hành vi trước đây của Lý Chính Thuỵ khiến rất nhiều người ghi hận trong lòng, cảm thấy người này vì mâu thuẫn cá nhân mà không quan tâm đến lợi ích của mọi người.

Bây giờ thì hay rồi, dòng chính chiếm số lượng lớn, mấy nhánh phụ khác tham gia chiếm phần nhỏ, còn bọn họ thì chỉ có thể giương mắt lên nhìn tất cả mọi việc xảy ra, không có cách nào để cứu vãn.

Lý Chính Thuỵ cũng rất đau đầu, ông ta không ngờ phòng kế hoạch mà Hoắc Khải tạo dựng và ba dự án một tỷ lại thật sự có thể phát huy tác dụng ở nhà họ Lý.

Rõ ràng chỉ là tổng hợp và tối ưu hoá những dự án cũ, tại sao lại đạt hiệu quả kinh ngạc như thế?

Không tận mắt nhìn thấy thì có lẽ sẽ nghi ngờ là giả, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy sự việc từng bước phát triển thì sao có thể nghi ngờ nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 451: Sự Thay Đổi Của Nhà Họ Lý

Điều khiến Lý Chính Thụy đau đầu bây giờ không phải là làm sao để khuyên người chi phụ, mà là lấy ba cái dự án trị giá một tỷ này về tay kiểu gì.

Ông ta biết rõ, một khi ba dự án này chính thức hoàn thành thì địa vị của ông ta trong nhà họ Lý sẽ trở nên nguy hiểm vô cùng.

Lý Chính Thụy rõ hơn ai hết tính cách của người trong gia tộc. Đám người này không quan tâm đến tình thân mà chỉ quan tâm đến tiền mà thôi.

Ai nhiều tiền hơn thì bọn họ sẽ đi theo người đó.

Khi Lý Chấn Quốc còn sống, chi chính hưng thịnh vô cùng, tất cả người chi phụ đều nịnh hót và nghe lời chi chính.

Nhưng giờ thì sao, khi nam đinh trong chi chính cứ lần lượt qua đời rồi tàn phế, thì còn ai quan tâm bọn họ nữa?

Chỉ có một mình bà cụ, nhưng một cây chẳng chống vững được nhà. Ngoài mặt thì không ai dám chống đối với bà ta, nhưng sau lưng thì đều là bằng mặt không bằng lòng, chẳng ai coi bà ta là người nắm quyền của gia tộc cả.

Mà hiện giờ, đứa con hoang của chi chính kia lại mở cái phòng kế hoạch gì đó, rồi lại làm ba cái dự án một tỷ, nhanh chóng thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Không nói đến ai khác, ngay cả Lý Tinh Thanh cũng tới tìm ông ta mấy lần, hỏi có nên thử nói chuyện với bà cụ hay không. Nhìn ba dự án này có vẻ rất ngon cơm, không thể để chi chính chiếm hết được.

Nói thì nói vậy, nhưng ai cũng biết bọn họ đơn giản chỉ đang ghen tỵ.

Sự thay đổi của nhà họ Lý rõ mồn một, bà cụ biết rõ, và cũng biết là ai đã đưa cho nhà họ Lý cơ hội như thế này.

Lúc Hoắc Khải đến nhà họ Lý lần đầu bà cụ không có chút hảo cảm nào với cái đứa cháu trai từ trên trời rơi xuống này.

Tự đại, ngông cuồng, bất lịch sự.

Nếu không cần dựa vào cổ phần thừa kế của anh, bà cụ đã cho người đuổi anh đi từ lâu rồi.

Nhưng bây giờ bà cụ lại thấy rất may mắn vì bản thân đã không làm như vậy.

Vì những người, những dự án mà Hoắc Khải để lại đã thật sự trở thành cọng rơm cứu mạng của chi chính. Chỉ cần làm theo kế hoạch thì cho dù không có phần cổ phần kia thì chi chính cũng sẽ không sụp đổ được.

Bởi vì những người chi phụ tham gia vào, đều chỉ vì lợi ích và sẵn sàng bỏ ra quyền quản lý trong tay, hệt như những gì Hoắc Khải nói.

Những quyền quản lý đó khiến chi chính có được thủ đoạn khống chế kinh tế, nếu sau này đám chi phụ không nghe lời thì cũng là cách để trị bọn họ.

Không phải là không có ai nhìn thấy điểm này, nhưng trước mặt lợi ích khổng lồ, có mấy ai giữ được cái đầu lạnh đâu.

Điều mà bà cụ suy nghĩ bây giờ chính là có nên mở cửa thật to để cho thật nhiều người vào tham gia, và đây cũng là một nguyên nhân khác vì sao bà ta gọi cho Hoắc Khải.

Với thái độ lạnh nhạt của Hoắc Khải, bà ta cũng chỉ tiện mồm nói vậy chứ chẳng có ý trách gì anh.

Hoắc Khải hiểu rõ, tất cả người trong gia tộc đều là người vì lợi ích, nhà họ Lý cũng vậy. Anh có cách để khiến nhà họ Lý dựa vào mình thì

cũng chẳng sợ bà cụ trở mặt.

"Nếu bà gọi cho tôi chỉ để dạy tôi cách lịch sự thì tôi đã học xong rồi, tạm biệt", Hoắc Khải nói.

"Chờ đã!", bà cụ vội vàng hét lên, định dạy dỗ thêm mấy câu theo bản năng, nhưng lời vừa đến miệng thì lại nuốt vào. Sau đó, bà ta nói: "Cậu bảo chúng tôi chuẩn bị thật tốt, nhưng cũng phải biết là chuẩn bị cái gì chứ. Giờ đang là xã hội pháp trị , không phải thời đại múa đao vung kiếm nữa đâu. Hay cậu định để con em gia tộc chiến đấu cho bố cậu hả".

"Đương nhiên là không rồi", Hoắc Khải trả lời: "Bà chỉ cần khiến bọn họ thể hiện ra thái độ muốn báo thù, đơn giản nhất chính là bất kỳ ai hỏi về chuyện này thì trả lời một câu thôi: sẽ không tha cho hung thủ, cho dù có khiến nhà họ Lý tán gia bại sản thì cũng sẽ đồng quy vu tận với đối phương!"

Bà cụ nghe vậy thì tim đập nhanh vô cùng, đầu lưỡi khô cứng, đồng quy vu tận?

"Bà yên tâm, tôi đã nói là thực lực của kẻ địch không quá mạnh mà, nói không chừng chúng ta chỉ dọa cho mấy câu là bọn họ đã chủ động đến xin lỗi rồi", Hoắc Khải an ủi.

Tuy bà cụ không hoàn toàn tin tưởng, nhưng chính miệng bà ta đã nói sẽ giúp đứa cháu này điều tra chân tướng vụ án năm đó. Bây giờ cũng không thể nuốt lời nữa. Đã tra ra được hung thủ rồi thì không lẽ lại thôi?

Truyền ra ngoài thì nhà họ Lý có mà bị cười cho chết.

Cho nên bà cụ đã lập tức có ý tưởng, bất luận có phải là báo thù hay không thì ít nhất vẫn phải tỏ rõ thái độ ra bên ngoài, như vậy thì còn hợp lý một chút.

Còn sau đó sẽ làm gì thì chẳng phải là xem người bên dưới làm việc ra sao ư?

Nghĩ đến đây, bà ta trả lời: "Được, lát nữa tôi sẽ giao xuống".

"Ừm, vậy không còn gì nữa thì tôi tắt đây", Hoắc Khải nói.

"Chờ đã!", bà cụ lại vội vàng hét lên, hỏi anh: "Còn chuyện này nữa, giờ có rất nhiều chi phụ đang muốn gia nhập vào ba dự án của chúng ta. Bọn họ đã giao quyền quản lý ra đây rồi, tôi nghĩ là có thể cho bọn họ cơ hội, cậu nghĩ sao?"

Hoắc Khải biết thừa bà cụ nghĩ gì, chắc chắn là thấy cái lợi trước mắt cho nên mới vội vàng định mở rộng thành quả đây.

Hoắc Khải đã sớm có kế hoạch chi tiết về chuyện này rồi. Anh đáp: "Ý kiến của tôi là, mỗi khi có dự án mới mở ra thì cho bọn họ một thời gian cố định để suy nghĩ. Muốn tham gia thì chỉ có một lúc này, nếu hết thời gian thì sẽ không còn cơ hội nữa và chờ đến lần sau. Hơn nữa, với số lượng gia nhập thì cũng phải nghiêm khắc khống chế, không được phép cho quá nhiều. Bà phải hiểu rằng, dự án có lợi nhuận một năm là một tỷ không phải mớ rau ngoài chợ, ai nhặt cũng được. Đây là dự án mà chúng ta phải ưu hóa nguồn tài nguyên tốt nhất của nhà họ Lý thì mới có được. Vì vậy, chúng ta cần tinh hoa chứ không cần mấy thứ vớ vẩn linh tinh. Hơn nữa, nếu quá nhiều người, thì dù bà có được vô số quyền quản lý, nhưng cũng lại chẳng có được đồng lợi nhuận nào, thế thì có ích gì đâu. Bà phải tự mình khống chế sự cân bằng này".

Hoắc Khải nói rất đơn giản dễ hiểu, bà cụ cũng coi như là người có tài trong kinh doanh, vậy nên cũng hiểu được.

Người chi phụ quá nhiều, nếu để bọn họ tham gia hết thì chi chính sẽ trở nên yếu ớt. Khi đó, cho dù có quyền quản lý thì cũng sẽ gặp phải tình huống như bây giờ.

Bằng mặt không bằng lòng.

Nếu chỉ lấy tinh hoa, cho dù có khống chế được một nửa chi phụ thôi thì cũng sẽ đạt được kết quả rất tốt.

Mà như vậy, những người không gia nhập sẽ nảy sinh mâu thuẫn với những người đã tham gia.

Mâu thuẫn của kẻ địch chính là việc mà chúng ta vui vẻ đứng nhìn. Mượn lực đánh lực, chuyện này không khó lý giải.

Nghĩ thông chuyện này, bà cụ lập tức rũ bỏ toàn bộ suy nghĩ ban đầu và trả lời: "Được, lát nữa tôi sẽ tìm thành viên của phòng kế hoạch nói chuyện một lúc, xem cụ thể là cần tài nguyên nào. Còn nữa, khi xong việc, nhớ phải về nhà xem một cái. Tốt xấu gì cậu cũng là cháu của chi chính, đi mãi không về thì còn ra cái gì nữa".

"Bao giờ tôi rảnh thì tính sau, giờ tôi đang bận lắm", Hoắc Khải không khách sáo nói.

Đối với người khác, nhà họ Lý là một nơi tốt. Nhưng với anh, đây còn chẳng bằng căn nhà nhỏ hơn một trăm mét vuông của anh với Ninh Thần.

Về đối phó với đám người nhà họ Lý kia còn chẳng bằng đi điều tra việc bản thân cần tìm hiểu.

Sau khi cúp máy, bà cụ gọi đại quản gia mới đến và nói: "Lấy xe, đến công ty".

Từ khi quản gia cũ là Tào Hạc Minh bị ép nghỉ ngơi thì chưa từng được quay lại. Bây giờ bà cụ đã tuyển được đại quản gia mới. Ai cũng biết Tào Hạc Minh không còn cơ hội quay về nữa.

Cũng khiến bọn họ càng hiểu hơn về tầm quan trọng của Hoắc Khải.

Đến đại quản gia còn thay được thì bọn họ có là gì.

Đám người âm thầm tính toán, khi nào cậu chủ quay lại thì phải nịnh nọt như thế nào.

Mặt khác, Đường Thế Minh nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Cậu không sợ sau này sẽ có người đến làm phiền à?"

“Chắc chắn là sẽ có thôi, nhưng tôi không sợ. Ai cần đến rồi cũng sẽ đến”, Hoắc Khải cười đáp.

Anh biết, Đường Thế Minh đã nhìn thấu dự định của bản thân. Nhưng vậy cũng chẳng có gì là đáng kinh ngạc. Bởi vì Đường Thế Minh đi theo anh, nên anh ta đều biết rõ mọi việc anh làm.

Nếu đã biết rõ thì đương nhiên sẽ càng nhìn thấu hơn người khác.

Nhưng Hoắc Khải không lo lắng khi bị người ta nhìn thấy, vì người không hiểu nội tình thì sẽ không biết được lần này anh đã có được cái gì.

Giống như bà cụ, có lẽ bà ta cũng tò mò xem Hoắc Khải đã biết hung thủ là ai chưa, nhưng lại không dám khẳng định chuyện gì.

Bà cụ không dám thì người khác cũng không dám.

Giờ điều Hoắc Khải muốn làm chính là ôm cây đợi thỏ.

Ở tạm trong khách sạn mấy hôm, bên ngoài vẫn chưa có động tĩnh gì.

Hàng bán hoa quả vẫn có khách tới, nhìn vô cùng bình thường, nhưng lại không có người mà Hoắc Khải muốn thấy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 452: Cạm Bẫy

Trong lúc Hoắc Khải chờ đợi, thì thông tin về hung thủ đã truyền ra khắp nẻo bằng đủ mọi cách.

Người nên nghe, người không nên nghe thì đều đã biết cả.

Bọn họ kinh ngạc phân tích thông tin này. Khi Lý Chấn Quốc bị ám sát năm đó, có mấy tin tức không chính thống đã báo, giờ xem ra đúng là thật rồi.

Mà hiện giờ, Lý Phong - con trai của Lý Chấn Quốc đã tìm được sát thủ năm đó, và còn hỏi được thông tin về sát thủ.

Quan trọng nhất là, có rất nhiều người tò mò đến nhà họ Lý hỏi han thì cũng phát hiện nhà họ Lý dạo này có mấy hành động bất thường.

Ví dụ như tập hợp được lượng lớn tiền tài, ví dụ như liên lạc với một số thế lực ngầm. Mặc dù bọn họ chưa nói là định làm gì, thế nhưng ai cũng thấy được là nhà họ Lý đang chuẩn bị làm lớn.

Ngoài ra, bà cụ cũng đã nhắc đến trong hội nghị gia tộc, rằng sẽ báo thù rửa hận cho con trai Lý Chấn Quốc.

Có người chi phụ phản đối, nhưng đã bị bà cụ dùng gậy đánh cho mấy cái rất mạnh.

Dáng vẻ quyết tâm này của bà cụ không chỉ khiến người ngoài kinh ngạc mà còn khiến cả nhà họ Lý chấn động.

Thật sự báo thù sao?

Mấy chục năm trước, Lý Chấn Quốc đúng là người rất có quyền lực, nhưng ông ta đã chết bao lâu rồi, còn ai nhớ được chứ.

Cho dù là Lý Thắng Bân - người anh em ruột thịt của Lý Chấn Quốc, cũng chẳng mấy tán thành ý nghĩ báo thù này.

Chuyện đã trôi qua bao lâu như vậy, giờ nhà họ Lý mãi mới có cơ hội chuyển mình, việc gì phải tốn nhiều tinh lực và sức lực vào chuyện này làm gì. Mà báo thù rồi thì sao, chẳng lẽ có thể giúp được nhà họ Lý quay về thời kỳ đỉnh cao hay sao?

Lý Thắng Bân biết rõ đi từ mấy trăm tỷ lên mấy ngàn tỷ khó thế nào.

Chưa nói đến nhà họ Lý giờ mới bắt đầu cho dự án một tỷ đầu tiên, cho dù năm nào cũng kiếm được ba tỷ thì mười năm mới được ba mươi tỷ. Mà đấy là còn không tiêu đồng nào, không đầu tư chút nào.

Nếu đi đầu tư để phát triển rộng hơn, kiếm về một trăm tỷ thì chưa chắc trong ba mươi năm nữa đã được.

Đã quen với cuộc sống bình thường nên Lý Thắng Bân không muốn thay đổi nhanh chóng, huống hồ là người khác.

Nhưng bà cụ lại quá cố chấp, không e dè chuyện gì, kiên quyết yêu cầu tất cả phải chuẩn bị báo thù.

Vì bà ta biết, bản thân làm chuyện này càng như thật thì người trong gia tộc sẽ phản đối càng quyết liệt. Khi đó, cho dù không thành công thì cũng có thể đổ lỗi cho người khác, bà ta thoát tội.

Từ đầu đến cuối, bà cụ cũng chẳng muốn báo thù thật.

Giống như Lý Thắng Bân, sau mấy chục năm, thù hận cũng đã mờ nhạt hết.

Cho dù là đứa con ruột của bà ta thì có sao, người sống trong gia tộc giàu có đã chẳng quá coi trọng tình thân.

Nếu không, sau khi sống lại, Hoắc Khải cũng sẽ chẳng thề thốt bên cạnh hai mẹ con suốt đời chỉ vì nửa cây xúc xích của Đường Đường.

Tóm lại, bà cụ rất giỏi trong việc diễn trò, và đã thành công thu hút đủ loại chú ý.

Đến ngày thứ ba, Đường Thế Minh đứng ở cửa sổ đột nhiên nói với Hoắc Khải đang ngồi nghỉ trên sô-pha: "Có biến".

Hoắc Khải đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, cầm lấy kính viễn vọng. Đường Thế Minh thì giải thích: "Có hai người dừng lại trước hàng hoa quả nhưng không mua, mà người đó lại cũng có sắc mặt khá khó coi".

"Đuổi theo hai người đó xem có lai lịch gì", Hoắc Khải ra lệnh.

"Còn cậu thì sao?", Đường Thế Minh hỏi.

Ý anh ta là, nếu anh ta đi, và xảy ra nguy hiểm thì Hoắc Khải sẽ làm gì đây.

Hoắc Khải mỉm cười nói: "Không sao đâu, bọn họ chắc chắn sẽ cho rằng tôi đã rời đi từ lâu, không ai ngờ rằng chúng ta lại ở lì trong này cả".

Đường Thế Minh nghĩ thấy cũng đúng, bèn không nói thêm gì nữa, xoay người đi xuống dưới.

Từ trong kính viễn vọng, Hoắc Khải nhìn thấy hai người đi ra khỏi hàng hoa quả.

Đó rõ ràng là hai người đàn ông, nhưng tướng mạo của họ lại không hề quen thuộc, không phải người quen nào của anh.

Nhưng vậy cũng đúng. Đừng nói đến các thế lực khác, cho dù là nhà họ Hoắc thì Hoắc Khải cũng chưa dám nói là nhận mặt được hết.

Mà đây lại chính là kế hoạch của Hoắc Khải, anh rõ ràng chẳng có được tin tức gì, nhưng lại nói bản thân đã biết hung thủ là ai, còn bảo bà cụ bắt cả nhà họ Lý chuẩn bị cho tốt, tạo ra khí thế hùng hậu.

Chẳng vì cái gì khác mà muốn khiến cho hung thủ phía sau màn cảm thấy bất an.

Như anh đã nói lúc trước, anh biết chân tướng hay không không quan trọng, dù sao người khác cũng chẳng biết.

Mà người có tật thì sẽ giật mình, mà giật mình thì phản ứng đầu tiên sẽ là đến xác nhận chân tướng.

Ôm cây đợi thỏ, con thỏ ở đây chính là tên chủ cửa hàng hoa quả.

Nhưng theo dự đoán của Hoắc Khải, lần này Đường Thế Minh có lẽ sẽ không tra ra được cái gì hay ho. Vì hung thủ thật sự đã trốn được biết bao nhiêu năm rồi nên chắc chắn sẽ vô cùng cảnh giác. Cho dù có xác nhận chân tướng, thì hắn cũng sẽ chẳng tự mình đến đây.

Hai người kia có lẽ chỉ là đàn em của hắn mà thôi, hoặc là bia đỡ để che đậy tai mắt.

Hung thủ thật sự có lộ mặt ngay tức khắc hay không, Hoắc Khải cũng không vội. Chỉ cần theo dõi hai người này rồi lần theo dấu vết liên lạc của họ là được, cuối cùng sẽ tra đến tận gốc và tìm được hung thủ thôi.

Đường Thế Minh đi khoảng hơn một tiếng mới về. Sau khi vào phòng, anh ta nói: "Sau khi hai người kia rời đi thì đã lên tàu hỏa. Tôi thấy được số hiệu tàu hỏa của bọn họ, đây là tên trạm dừng. Ngoài ra, tôi cũng đã chụp được bọn họ. Có cần hỏi tên sát thủ kia xem hai người đó đến làm gì không?"

Hoắc Khải nhận lấy thông tin về số hiệu tàu và tên trạm dừng, cũng liếc qua bức ảnh trong điện thoại và xác nhận đây là hai người lạ.

Vừa phân tích xem thông tin trạm tàu này có phải manh mối hữu dụng không, Hoắc Khải lắc đầu nói: "Không cần, có khả năng cao đây chỉ là quân cờ do thám, không quá quan trọng. Nơi bọn họ xuống tàu chưa chắc cũng đã là địa điểm thật. Nếu là tôi, thì sẽ càng có khả năng chuyển tàu liên tục, để cắt đuôi mọi kẻ theo đuôi có khả năng. Đây là sự cảnh giác cơ bản. Nếu bây giờ chúng ta đi tìm tên sát thủ đó để hỏi thì rất có khả năng sẽ đánh rắn động cỏ. Đối phương đã phái người đến thì chúng ta cứ ở đây chờ là được. Tôi tin rằng tên sát thủ đó nhất định sẽ nói với bọn người kia

rằng hắn chưa nói gì cả, mà hung thủ phía sau màn chắc chắn sẽ không tin. Cho nên, bọn họ vẫn sẽ tới thôi".

Những phân tích và suy đoán của Hoắc Khải đều xuất phát từ đặc tính tâm lý bình thường của con người.

Xét về tâm lý học mà nói, đây là chuyện rất có khả năng, gần như có thể biết được tỉ lệ thất bại.

Sau khi cất giữ giấy và ảnh, Hoắc Khải tiếp tục chờ.

Hai người không phải luôn ở trong phòng. Ở đây chủ yếu là để tiện theo dõi hàng hoa quả thôi. Khi bên đó thu dọn hàng thì tên sát thủ và vợ con sẽ cùng về nhà. Lúc này, Đường Thế Minh sẽ theo sau bọn họ.

Tối nay, đến tận nửa đêm, Đường Thế Minh gọi điện cho Hoắc Khải nói: "Tôi bị thương rồi".

"Sao vậy?", Hoắc Khải hỏi.

"Tên sát thủ đó đặt bẫy. Tôi không phòng bị", Đường Thế Minh giải thích.

"Có nghiêm trọng không? Nếu nguy hiểm thì anh trở về luôn đi".

"Không quá nguy hiểm, chỉ là vết thương ngoài da thôi", Đường Thế Minh đáp.

Với sức mạnh của anh ta, cho dù rơi vào bẫy thì cũng sẽ không thật sự nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chuyện này nhắc nhở Đường Thế Minh là không được phép xem thường bất kỳ ai.

Những gì anh ta phải đối mặt là một người từng là sát thủ máu lạnh vô tình! Cho dù đã ẩn cư thành người bán hoa quả nhưng cũng không phải là vô dụng. Nếu không thì sẽ chịu thiệt nhiều lắm.

Giống như lần này, anh ta không tính đến việc đối phương sẽ gài bẫy cạnh khu mình ẩn náu. Dù có giỏi đến mức nào thì cũng khó mà đấu với

một sát thủ. Ít nhất trong việc đặt bẫy thì Đường Thế Minh không giỏi.

"Từ thủ pháp có thể thấy hắn chưa hoàn toàn bỏ nghề đâu, có khả năng hắn luôn chuẩn bị cho ngày này. Bởi vậy chúng ta phải cẩn thận hơn", Đường Thế Minh đáp.

Theo Đường Thế Minh, tên sát thủ đã biết bọn họ vẫn còn ở đây, cũng biết Hoắc Khải đang chơi hắn. Điều này khiến hắn vô cùng giận dữ, và mục đích đặt bẫy chỉ đơn giản là vì báo thù.

Cũng may người đến là Đường Thế Minh, nếu là Hoắc Khải thì đã trúng chiêu rồi.

Đối phương đã biết thì Đường Thế Minh sẽ không dễ dàng rời đi nữa, để tránh đối phương chạy trốn.

May mắn là tên sát thủ này chỉ định báo thù chứ không định chạy thoát, nói cách khác, hắn không có điều kiện để chạy.

Vợ con vẫn còn đây, muốn đi thì phải làm rõ mọi chuyện quá khứ, nếu không, có ai muốn vì một nguyên nhân không rõ ràng nào đó mà từ bỏ mọi thứ hiện tại, đưa con đi theo chồng đến một nơi xa lạ khác để làm lại cuộc đời chứ?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 453: Xuất Hiện

Một khi lật mọi chuyện lên thì phụ nữ bình thường chưa chắc đã chấp nhận được kích thích này.

Có người chồng từng là sát nhân là chuyện khó chấp nhận đối với bất kỳ người phụ nữ nào. Bọn họ sẽ lo rằng những kẻ địch cũ sẽ đến báo thù, và càng lo lắng hơn liệu ngày nào đó chồng mình tức lên thì sẽ giết luôn cả mình không.

Cho nên, trừ khi tên sát thủ này thật sự bỏ mặc tất cả, còn không hắn sẽ chẳng đi đâu được hết.

Mà có thể gây ra phiền phức cho Đường Thế Minh chứng tỏ là tên sát thủ này vẫn chưa lụi nghề, hắn vẫn chưa từ bỏ mọi thứ hoàn toàn.

Điều này khiến Hoắc Khải sinh lòng cảnh giác. Một tên sát thủ vẫn nhớ chuyện cũ, cho dù đã ẩn cư hay tàn phế thì vẫn đáng sợ như vậy.

Ngày hôm sau, tên sát thủ lại tiếp tục bán hàng như những gì Hoắc Khải dự đoán.

Chỉ là sau khi dọn hàng xong, hắn lại vẫy tay về phía này.

Đường Thế Minh nhìn thấy trong kính viễn vọng, không kìm được mà cảm thấy bất ngờ.

Nếu như chỉ so võ công thì Đường Thế Minh chưa chắc đã thua bất kỳ sát thủ đẳng cấp nào, nhưng trong việc phản trinh sát, quan sát xung quanh, thậm chí thiết lập cạm bẫy thì anh ta lại kém xa.

Bởi vì anh ta học võ không phải để giết người mà là để nâng cao cảnh giới.

Hai bên có lí giải khác nhau về võ công, nên kết quả cũng không thể giống nhau.

“Hắn phát hiện ra chúng ta rồi”, Đường Thế Minh nói.

Hoắc Khải cầm kính viễn vọng nhìn rồi lắc đầu nói: “Chưa chắc là thật sự phát hiện đâu. Có lẽ chỉ là do thám mà thôi, dù sao hắn cũng biết chúng ta ở gần đây”.

“Vậy ta có qua đó không?”, Đường Thế Minh hỏi.

“Đương nhiên là không”, Hoắc Khải lại lắc đầu.

“Nhỡ hắn ta làm lộ kế hoạch của chúng ta thì sao?”

“Không sao cả, người đầu tiên xuất hiện là bia đỡ đạn thôi, người thứ hai đến thì cũng chưa chắc. Chỉ cần có người đến tiếp, thì chúng ta có thể tra ra manh mối hữu dụng, cho dù kế hoạch bị lộ cũng chẳng sao”, Hoắc Khải trả lời: “Hơn nữa, tôi không cho rằng hắn sẽ nói hết mọi chuyện ra mà có khi còn đến xin nhờ chúng ta giúp đỡ cơ”.

“Nhờ chúng ta giúp đỡ?”, Đường Thế Minh không hiểu, hỏi: “Hắn hận chúng ta ghê gớm, sao có thể nhờ chúng ta giúp được?”

“Hận một người không có nghĩa là không thể nhờ đối phương giúp đỡ. Hiện giờ ai cũng cho rằng tôi đã có được tin tức của hung thủ từ chỗ hắn, anh nghĩ hung thủ thật sự sẽ làm gì hắn đây?”, Hoắc Khải hỏi.

Đường Thế Minh nghĩ một lúc, sau đó mới đột ngột tỉnh ngộ, đáp: “Hung thủ thật sự nhất định sẽ giết người diệt khẩu, chết không đối chứng! Hắn không tìm được ai khác giúp đỡ, chỉ có thể tìm cậu, bởi vì giờ chúng ta có cùng chung kẻ địch”.

“Không sai”, Hoắc Khải mỉm cười ngồi trên ghế, bình thản nói: “Cho nên chúng ta chỉ cần yên lặng chờ đợi là được, không cần vội. Tìm được hắn trước là chúng ta đã có tiên cơ rồi”.

Nhìn Hoắc Khải đang ngồi trên ghế, Đường Thế Minh im lặng. Một lúc sau, anh ta mới nói: “Tôi đã hiểu đại khái vì sao giáo sư lại muốn tôi đi

theo cậu rồi. Trên người cậu thật sự có những thứ liên quan đến võ học mà tôi có thể học tập".

Trước khi chết, giáo sư Triệu Vĩnh An đã cho Đường Thế Minh hai lựa chọn, một là rời đi và nhận được bồi thường nhất định, hai là ở lại tiếp tục bảo vệ người thừa kế của ông ấy.

Đường Thế Minh chọn về sau, vì Triệu Vĩnh An nói, đi theo Hoắc Khải thì chắc chắn võ học của anh ta sẽ tiến thêm được một bước.

Từ lúc Triệu Vĩnh An qua đời cho đến giờ đã rất lâu rồi, nhưng Đường Thế Minh lại chẳng thấy Hoắc Khải giúp đỡ mình được cái gì.

Có lúc anh ta còn nghi ngờ, có phải giáo sư đang cố ý vẽ cho anh ta một cái bánh để lừa anh ta không?

Nhưng bây giờ thì anh ta không nghĩ vậy nữa rồi.

Bởi vì năng lực bày bố cục diện của Hoắc Khải đã khiến anh ta cảm thấy kinh sợ.

Trước khi gặp được sát thủ, Đường Thế Minh chỉ nghĩ rằng chuyện này nguy hiểm hoặc làm sao để ép hỏi ra chân tướng.

Sau khi gặp và ở lại đây mấy ngày, anh ta thấy Hoắc Khải quay tất cả mọi người như chong chóng.

Rõ ràng chỉ là mấy câu nói mà lại khiến thiên hạ đại loạn.

Bất luận là sát thủ, hung thủ sau màn hay nhà họ Lý thì đều đang chạy khắp nơi và sợ hãi vì lời của anh.

Mà căn bản của mọi thứ lại chỉ là một lời nói dối.

Cái tên sát thủ đó thật sự không ngờ rằng trên đời này lại có người đào sẵn cho hắn một cái bẫy ngay cả trước khi gặp hắn. Chỉ cần gặp mặt, không cần nói chuyện, là hắn coi như đã rơi vào bẫy.

Xuống thì dễ nhưng lên thì khó.

Nhìn thì tưởng như võ học chẳng có mấy liên quan đến việc này, nhưng trong võ học lại cũng rất coi trọng vấn đề tiên phát chế nhân.

Chỉ cần nhanh hơn đối thủ một bước là có thể chiếm được tiên cơ, mới tạo được thanh thế!

Nhưng phải chiếm cứ tiên cơ thế nào trong lúc im lặng thì mới khó.

Đường Thế Minh cứ cho rằng chỉ cần nắm đấm đủ nhanh, phản ứng đủ nhạy cảm là có thể chiếm được tiên cơ. Nhưng bây giờ anh ta nhận ra nắm đấm nhanh hay không không quan trọng, quan trọng là có thể khống chế được tâm của đối thủ hay không.

Chỉ cần biết đối phương định đấm về phía nào thì có thể phản ứng lại trước, trở nên bất bại, đó mới là tiên cơ!

Mà anh ta lại cảm nhận được loại cảm giác này từ Hoắc Khải.

Nói ra thì cũng kỳ lạ, một người chẳng biết đánh đấm gì, nhưng lại có nhiều điểm tương đồng với võ học đến vậy.

Đường Thế Minh giờ đã tâm phục khẩu phục với sự sắp xếp của giáo sư, và không còn nghi ngờ một điều gì nữa.

Cách làm người và võ học thật sự rất giống nhau.

Nghe Đường Thế Minh nhắc đến Triệu Vĩnh An, lòng Hoắc Khải chùng xuống.

Cái chết của người đó luôn để lại những nuối tiếc khó nói thành lời trong lòng anh. Không ở bên ông cụ vào chặng đường cuối cùng chính là nỗi hổ thẹn của anh.

Trước khi chết, Triệu Vĩnh An từng bảo anh giúp điêu khắc một cái hòm, một cái hòm vô cùng bình thường.

Mãi cho đến lúc chết, ông ấy vẫn không nói cho Hoắc Khải biết vì sao lại làm cái hòm ấy, để đựng cái gì đó sao?

Không giống lắm. Một vị giáo sư già gần về cõi chết sẽ chẳng muốn một món đồ đơn giản như vậy. Chắc chắn phải có ý nghĩa thâm sâu hơn thế.

Nhưng Hoắc Khải nghĩ đến vài khả năng thì lại đều không chắc chắn cho lắm, mà Triệu Vĩnh An lại chẳng thể hồi sinh mà nói đáp án cho anh.

Tất cả đều chờ anh tự đi lĩnh ngộ.

"Thật ra cậu đừng cảm thấy tự trách nữa, giáo sư vốn dĩ là người có lòng tự tôn rất cao. Ông ấy chắc chắn cũng không hy vọng có người khác nhìn thấy vẻ đau đớn của bản thân trước khi chết đâu. Ông ấy thà ra đi một mình cũng mong người sau khi nhớ đến ông ấy thì nhớ về những điều tốt đẹp", Đường Thế Minh nói.

Rất nhiều người đều biết sự hổ thẹn trong lòng Hoắc Khải, có người trách anh không làm tròn bổn phận, cũng có người hiểu anh.

Mà Đường Thế Minh chắc chắn là một trong những người hiểu anh.

Hoắc Khải nhìn anh ta, cười khổ: "Nói thì nói vậy, nhưng với tôi thì lại rất khó trừ bỏ nỗi khúc mắc này. Ông ấy coi tôi là người thừa kế, giao toàn bộ cho tôi, nhưng tôi lại chẳng để lại cho ông ấy được cái gì".

"Sống không để lại, chết không mang theo. Giáo sư không cần gì cả đâu", Đường Thế Minh nói.

Hoắc Khải thở dài, không nói tiếp nữa.

Suy nghĩ của mỗi người về việc này là khác nhau. Anh và Đường Thế Minh khác hẳn về tính cách, cho nên không thể chung suy nghĩ.

Lúc này, Đường Thế Minh đột ngột nói: "Có người đến".

Hoắc Khải lập tức đứng dậy, đi đến trước cửa sổ. Từ trong kính viễn vọng, anh đúng là nhìn thấy một chiếc xe dừng trước cửa hàng hoa quả. Ngay sau đó thì tên sát thủ đó cũng lên xe.

Hoắc Khải lập tức nói: "Đi theo bọn họ!"

Đường Thế Minh đáp ứng rồi chạy đi nhanh.

Hoắc Khải không ra ngoài. Anh luôn quan sát tuyến đường di chuyển của chiếc xe kia, sau đó nói cho Đường Thế Minh để tránh việc anh ta bị mất dấu.

Một lát sau, mãi cho đến khi xe mất tích khỏi tầm nhìn, Hoắc Khải mới bỏ kính xuống.

Mọi chuyện còn lại giao cả cho Đường Thế Minh, anh chẳng còn mấy tác dụng trong chuyện này.

Có giỏi hơn nữa thì cũng chẳng thể có phép thần thông gì mà theo đuôi bọn họ. Hoắc Khải dĩ nhiên chẳng thể có thân thủ tốt như Đường Thế Minh được.

Lần này Đường Thế Minh ra ngoài mấy tiếng không thấy về, giữa lúc đó chỉ nhắn một cái tin nói đối phương rất cảnh giác, phải thật cẩn trọng, có lẽ sẽ tốn chút thời gian.

Khoảng bốn tiếng sau, Hoắc Khải đột nhiên nghe thấy tiếng leng keng nho nhỏ ngoài cửa. Lúc Hoắc Khải quay đầu lại, chỉ thấy cửa phòng được mở ra và đóng lại trong nháy mắt.

Mà trước cửa là một người đàn ông hai tay đầy sẹo, thiếu một con mắt.

Nhìn hắn, da gà của Hoắc Khải dựng đứng hết cả lên. Là tên sát thủ đó!

Mặc dù anh có thể xác định được đối phương không dám làm gì, nhưng khi ở cùng phòng với một sát thủ cũ thì anh vẫn cảm thấy không rét mà run

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 454: Chân Tướng

Nhất là tia hận thù trong con mắt kia làm Hoắc Khải cực kỳ cảnh giác.

Bất kể đối phương có mục đích gì, nếu đã lén lút vào trong thì chắc chắn không phải đến để hỏi thăm.

Hoắc Khải cẩn thận lùi về sau mấy bước rồi hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Tên sát thủ đó nhìn anh, cười khẩy: "Tên vệ sĩ của anh về chưa? Nếu hắn ta về mà thấy ở đây có một thi thể thì liệu có tự trách bản thân làm việc thất trách không?"

"Có thể lắm, nhưng khả năng lớn hơn là anh ta sẽ tìm anh báo thù, sau đó làm vợ con anh sợ chết khiếp", Hoắc Khải đáp lời.

"Đừng có lấy vợ con tôi da dọa, anh nghĩ nếu tôi giết anh thì còn quan tâm mấy cái đó à!", sát thủ lạnh lùng nói.

"Người ta hay bảo phe phản diện chết vì nói quá nhiều. Tôi thấy một người muốn giết ai đó thì sẽ chẳng nói nhiều vậy đâu, nhất là với một sát thủ chuyên nghiệp, nhấc đao lên là xong, việc gì phải đứng đấy bất động chứ. Cho nên anh không định giết tôi, mà chỉ muốn làm tôi sợ để lấy lại chút mặt mũi mà thôi", Hoắc Khải đáp.

Nói xong, anh đi đến trước bàn rồi rót hai cốc trà: "Nếu anh muốn giết tôi thì sợ là tôi chẳng có cơ hội nào phản kháng. Còn nếu không thì anh có thể ngồi xuống đây nói chuyện. Tôi nghĩ là anh sẽ không thích phí thời gian đâu".

Sát thủ nhìn cốc nước trên bàn, không đi qua mà chỉ đáp: "Anh có biết hành vi của mình rất dễ dẫn đến họa sát thân không hả?"

"Biết, nhưng tôi cũng biết giờ anh còn nguy hiểm hơn cả tôi", Hoắc Khải nói lại: "Cho nên chúng ta nói thẳng đi. Tôi cho anh sự bảo hộ, còn

anh nói cho tôi chân tướng. Tin tôi đi, chỉ cần biết được thân phận của đối phương, tôi sẽ có cách khiến hắn ta mất tích. Hắn ta biến mất thì anh cũng sẽ không còn nguy cơ nữa".

"Chưa ai nói rằng anh rất tự đại sao?", sát thủ hỏi.

"Chưa", Hoắc Khải lắc đầu: "Bọn họ chỉ nói tôi tự tin và có cơ sở để tự tin mà thôi".

Sát thủ nhìn anh, dường như đang phán đoán mức độ đáng tin của câu này.

Hoắc Khải nâng cốc lên uống một ngụm, cảm xúc thả lỏng hơn nhiều: "Anh nghĩ xem, nếu như tôi không có năng lực báo thù thì tại sao phải lợi dụng anh để dẫn người đi ra? Cho nên, anh chỉ có thể tin tôi. Nếu không, anh sẽ đi vào con đường cụt. Tin tôi thì ít nhất sẽ còn cơ hội sống. Tôi có thể xin lỗi anh, mặc dù lợi dụng anh để lôi kéo kẻ địch xuất hiện không phải là việc gì khó chấp nhận đối với tôi, thậm chí có thể nói đây là lẽ đương nhiên, nhưng vợ con anh không có tội. Lợi dụng anh cũng sẽ khiến bọn họ gặp nguy hiểm. Vì vậy tôi muốn xin lỗi hai người bọn họ. Tôi có thể thề rằng sẽ bù đắp cho gia đình anh, và tận lực khiến gia đình anh có cuộc sống tốt hơn và thoải mái hơn bây giờ. Tôi nghĩ, anh nhất định cũng hy vọng có thể xóa bỏ hoàn toàn bóng ma trong quá khứ và làm một ông chủ cửa hàng hoa quả, nhưng anh lại không làm được. Mà tôi thì lại có thể".

Hoắc Khải nói rất cặn kẽ và thấu triệt, phân tích mọi chuyện ra đầu ra đuôi. Bất kể lúc trước tên sát thủ nghĩ gì thì bây giờ hắn cũng chỉ có thể thừa nhận là Hoắc Khải nói đúng.

Mà lần này hắn thật sự không có ý định giết Hoắc Khải khi đến đây, vì Hoắc Khải nói rất đúng, trên đời này chỉ có Hoắc Khải là giúp được hắn.

Ngoài Hoắc Khải ra thì chẳng có một ai cả.

Bởi vì hắn là một sát thủ, là sự tồn tại khiến người ta sợ hãi và thù hận nhất.

Sau một sự im lặng, sát thủ nói: "Tôi thật sự không thể nói cho anh biết quá nhiều, vì tôi cũng chẳng biết được bao nhiêu. Tôi không biết anh có rõ quy tắc của ngành này không, chúng tôi không được biết quá nhiều về người chủ, vì để bảo mật. Cho dù các người có dùng hình tra khảo thì cũng chẳng ảnh hưởng đến chủ thuê".

"Tôi biết, cho nên tôi chỉ cần một đáp án duy nhất, đấy là anh nói những gì mình biết cho tôi thôi", Hoắc Khải đáp: "Bất kể anh lựa chọn lừa gạt tôi hay không thì tôi vẫn sẽ bảo vệ anh. Dĩ nhiên, nếu anh nói sai, để tôi đối phó sai người thì kết quả sẽ khác chút đấy. Tôi thất bại thì anh cũng sẽ có khả năng cao bị diệt khẩu, đám người đó sẽ không vì cảm kích anh mà tha anh đâu. Chắc anh cũng hiểu chuyện này hơn ai hết nhỉ? Sát thủ là người không có quyền được lựa chọn sự sống".

Sát thủ lại im lặng. Những gì Hoắc Khải vừa nói đã chạm vào nơi mềm yếu nhất của hắn.

Bất kể bản thân nói đúng hay sai, cũng chẳng quan tâm người mà Hoắc Khải đối phó là thật hay giả, quan trọng nhất là nếu mấy người đó chưa chết hết thì hắn cũng sẽ bị giết chết trước.

Mà nếu bản thân đưa ra đáp án sai thì sẽ chết càng nhanh hơn.

Đám người đó sẽ thừa cơ Hoắc Khải chưa biết rõ chân tướng và giết chết hắn nhanh chóng, phòng ngừa hậu họa.

Một lúc sau, sát thủ bước tới, cầm cốc trà lên. Hắn không uống, mà hất thẳng vào mặt Hoắc Khải.

Trà tuy đã được rót ra một lúc nhưng vẫn rất nóng, Hoắc Khải đau đớn kêu lên một tiếng, cực lực nhẫn nại mà không đứng dậy.

Anh cầm khăn giấy lên nhẹ nhàng lau sạch nước trà.

Cùng lúc đó, sát thủ nói: "Cốc trà này là tôi hất thay cho vợ con tôi. Nếu không vì bọn họ, thì giờ tôi đã giết anh rồi!"

“Vậy chúng ta coi như hòa nhau rồi phải không?”, Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn anh ta: “Nếu không vì bọn họ, người dám hất nước vào mặt tôi thường sẽ chết rất thảm”.

Từng là người có quyền lực nhất nhà họ Hoắc, quyền uy của Hoắc Khải không chỉ đơn giản là nói vài câu như vậy.

Mỗi một chữ, một ánh mắt của anh đều khiến người ta sợ hãi. Cho dù là tên sát thủ chẳng coi mạng người ra gì này cũng cảm thấy kinh sợ trong lòng.

Từ trong mắt Hoắc Khải, dường như hắn nhìn thấy được khả năng nào đó, sát thủ gật đầu đáp: “Vậy là hòa nhau rồi, nhưng vẫn câu nói cũ, tôi không biết nhiều đâu”.

Hoắc Khải không lên tiếng, anh đã nói rõ ràng lắm rồi, biết gì nói đó, còn lại không cần quan tâm.

Sau đó, sát thủ kể hết những chuyện mà mình biết năm đó ra.

Người liên hệ với hắn năm đó đã dùng một phương thức đặc thù có thể đảm bảo cho thông tin của chủ thuê không bị lộ ra ngoài.

Sát thủ nhận vụ làm ăn này qua kênh đặc thù, nhiệm vụ là ám sát Lý Chấn Quốc. Thế nhưng Lý Chấn Quốc không phải mục tiêu duy nhất, hắn còn một mục tiêu khác, đó chính là bố của Cơ Hương Ngưng và bố của Hoắc Khải.

Sau khi nghe được chuyện này, Hoắc Khải sững sờ, vì trong ấn tượng của anh, bố anh cùng nhà họ Cơ và nhà họ Lý không có quá nhiều mối liên kết.

Khi đó, nhà họ Lý có lẽ là đối thủ cạnh tranh của nhà họ Hoắc, hai bên như nước với lửa, mà nhà họ Cơ thì lại là gia tộc rất nhỏ, chẳng có khả năng tham gia vào chuyện của hai nhà.

Vậy tại sao sát thủ lại phải ám sát ba người này?

“Tôi cũng không rõ”, sát thủ đáp.

Hoắc Khải không hỏi tiếp. Theo tin tức mà anh biết, ba người này có chung một điểm chính là thuộc những người ưu tú nhất của gia tộc.

Vậy hung thủ sau màn muốn tóm gọn nhóm người tài này vào một mẻ lưới ư?

Nếu thật sự là như thế thì hắn ta muốn làm gì?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hoắc Khải đột nhiên co rút lại rồi đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Anh nghĩ đến một loại khả năng, người mưu sát anh muốn nắm giữ nhà họ Hoắc, vậy người hung thủ thật sự giết chết ba nhân tài của các gia tộc liệu có mục đích như vậy không?

Sau khi chuyện năm xưa qua đi, dù là nhà họ Cơ hay nhà họ Lý thì đều suy sụp, chỉ có nhà họ Hoắc là vững vàng phát triển.

Giờ anh có thể khẳng định, nhà họ Hoắc đã bị người ngoài trà trộn vào, thậm chí có khả năng đã tiếp xúc đến vị trí quan trọng. Nếu không, chưa chắc họ đã dám mưu sát anh và đưa tên giả mạo ra nắm quyền.

Đến Hoắc Khải còn không ngăn được thì những nhà khác sẽ thế nào?

Nhà họ Cơ và nhà họ Lý có bao nhiêu người liên quan đến hung thủ thật sự?

Liệu có ở bên cạnh anh, lúc nào cũng quan sát anh và chờ mệnh lệnh của hung thủ thật sự không?

Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh của Hoắc Khải chảy ra càng nhiều.

Mấy chục năm về trước đã có người thuê sát thủ rồi, vậy hiện giờ bọn họ làm ra chuyện tương tự cũng không khó.

Người năm đó bị giết toàn là những người ưu tú của gia tộc. Giờ đây anh lại có liên hệ đến nhà họ Lý, nếu như tỏ vẻ quá xuất chúng thì liệu có gặp phải nguy hiểm như thế?

"Lần tiếp xúc duy nhất của tôi với chủ thuê là lúc chúng tôi tranh chấp về tiền thù lao. Ban đầu, sau khi tôi bắn Lý Chấn Quốc thì ông ta chưa chết ngay mà được vệ sĩ liều chết đưa đến bệnh viện cứu mạng. Mặc dù là một súng xuyên não, tỉ lệ chết là rất lớn, nhưng vẫn có một phần trăm nhỏ sống sót được. Vì vậy tôi chỉ có thể đi theo đến bệnh viện, chuẩn bị bồi thêm một phát".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 455: Thế Lực Đáng Sợ

"Khi ấy bệnh viện đang dốc sức cứu chữa Lý Chấn Quốc, vốn là nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì tôi sẽ bồi cho ông ta thêm một phát súng sau khi phẫu thuật xong. Thế rồi ca phẫu thuật còn chưa hoàn thành thì người nhà họ Lý đã đột nhiên làm ầm lên trong bệnh viện. Họ cho rằng trình độ kỹ thuật của bệnh viện này không đủ, nháo nhào đòi chuyển viện. Lý Chấn Quốc bị người ta đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, dù đã cắm đủ thứ thiết bị cấp cứu nhưng vì vết thương của ông ta quá nặng, mới đi nửa đường đã chết rồi. Đám người của gia tộc này toàn là những con sói lòng dạ đen tối, tôi là sát thủ thật đấy, nhưng khi họ muốn giết người, họ còn bất chấp giới hạn hơn cả chúng tôi", sát thủ nói.

Hoắc Khải nghe xong chỉ im lặng không đáp, anh không ngờ rằng Lý Chấn Quốc sẽ chết như thế này.

Hiển nhiên, lúc ấy có người của nhà họ Lý không mong ông ta sống tiếp, cho dù phải gánh theo điều tiếng và nhục mạ cũng phải ngăn Lý Chấn Quốc được cấp cứu thành công.

Cũng không biết tại sao bà cụ không phản đối, lẽ nào bà ta bằng lòng tận mắt nhìn con trai mình chết đi?

"Cũng vì chuyện này mà về sau, đến khi thanh toán thù lao, bên thuê không chịu trả tiền cho tôi. Bởi vì họ cho rằng, Lý Chấn Quốc không chết trong tay tôi. Nói một cách nghiêm khắc thì tôi chỉ đánh ông ta bị thương chứ cái chết của ông ta nên quy kết là do rối loạn trong nội bộ nhà họ Lý", sát thủ nói tiếp: "Cho nên tôi đành phải mạo hiểm lộ diện, tới tìm bên thuê để đòi thù lao. Qua vài lần xung đột, cuối cùng họ mới đồng ý chi trả một nửa. Năm xưa, những người ấy thuê về rất nhiều vệ sĩ, nếu tôi muốn làm gì họ thì quá nguy hiểm, sau cùng đành phải chấm dứt chuyện này tại đây".

Xung đột giữa sát thủ và bên thuê sát thủ, loạn lạc giữa Lý Chấn Quốc và người nhà họ Lý đều là những điều mà Hoắc Khải chưa từng nghĩ đến.

Xem ra chân tướng không hề dễ hiểu như những gì lộ ra bên ngoài, nội tình bên trong lúc nào cũng nằm ngoài dự đoán. Rất nhiều chi tiết sẽ khiến người ta kinh ngạc một khi nó bị lật giở.

"Những người ấy là chỉ những ai?", Hoắc Khải hỏi.

Sát thủ im lặng trong chốc lát rồi mới nói: "Nếu anh biết thân phận của họ, có lẽ sẽ hiểu tại sao tôi chỉ đòi được một nửa tiền thù lao đã không cần cứng rắn đối đầu với họ nữa. Nếu có thể, tôi hi vọng anh có thể sắp xếp cho tôi một con đường rời khỏi nơi này, không cần biết phải tới quốc gia nào, chỉ cần không để cho họ tìm thấy tôi là được".

"Chuyện của anh, tôi sẽ sắp xếp, nhưng phải là sau khi anh nói với tôi thân phận của họ", Hoắc Khải đáp: "Đồng thời anh có thể yên tâm, cho dù thực sự là người nhà họ Hoắc, tôi cũng có thể bảo vệ anh chu toàn".

"Nếu tôi nói với anh rằng những người ấy không chỉ có người nhà họ Hoắc thì sao?", sát thủ nói.

Hoắc Khải sững người, không chỉ có nhà họ Hoắc?

Anh nhìn chằm chằm vào sát thủ, trầm giọng hỏi: "Nghĩa là thế nào, ý của anh là, bên thuê này có rất nhiều người, đã vậy còn đến từ các thế lực khác nhau?"

"Đúng vậy!", sát thủ gật đầu.

"Có những ai?", Hoắc Khải truy hỏi.

Sát thủ hít thở thật sâu, sau khi xác nhận ánh mắt của Hoắc Khải rất kiên định, không dễ gì lay động, người này mới nói: "Hoắc Trạch Minh của nhà họ Hoắc, Đinh Kim Sinh của nhà họ Đinh, Liễu Dư Lương của nhà họ Liễu, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Đại Triệu – Tôn Khang Phong, tập đoàn Blockbuster..."

Từng cái tên và thế lực liên quan thốt ra khỏi miệng của sát thủ.

Mỗi khi hắn ta nói thêm một cái tên, mức độ kinh ngạc trong lòng Hoắc Khải nâng cao một phần.

Bởi vì những người này, chẳng có một ai dễ chọc vào, dường như toàn là một trong những nhân vật nòng cốt nhất ở các thế lực. Quan trọng hơn cả, trong số này không chỉ có các doanh nghiệp gia đình mà còn có người cầm quyền của các doanh nghiệp truyền thống.

Sau cùng, sát thủ nhắc tới tám cái tên rồi nói: "Người liên lạc với tôi khi ấy là Hoắc Trạch Minh và Liễu Dư Lương, nhưng theo mối liên quan thể hiện ra trong quá trình phát sinh xung đột, tôi có thể khẳng định tám người này cùng một giuộc. Chắc anh hiểu rằng điều này có nghĩa là gì, nếu không, anh tưởng muốn nợ tiền của sát thủ dễ lắm à?"

Hoắc Khải im lặng không đáp, sát thủ này nói không sai, tám người này đại diện cho một thể chế lợi ích khổng lồ, không có một gia tộc nào trong nước có thể đối đầu cùng họ.

Nhưng trong tám người này, Hoắc Khải không nghe thấy tên của người nhà họ Lý.

"Nhà họ Lý hả? Họ không phải người thuê tôi giết Lý Chấn Quốc, nhưng Lý Chấn Quốc lại chết trong tay họ", sát thủ nói.

Hoắc Khải thở dài trong lòng, kết quả này không sai lệch quá nhiều so với dự đoán của anh. Nhà họ Lý chỉ bị người ta lợi dụng, kẻ đầu têu thực sự là người khác.

Nhưng kết quả này còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của anh nhiều.

Chí ít thì số lượng hung thủ đứng sau vượt xa tưởng tượng của anh.

Người của nhiều thế lực cùng nhau thuê sát thủ để ám sát nhân tài của các gia tộc, họ muốn làm gì đây?

Muốn chơi trò một mẻ bắt gọn các thế lực hả!

Điều này không phải không có khả năng, theo tìm hiểu của Hoắc Khải, trong vài năm trở lại đây, trong các gia tộc lớn đều xuất hiện hiện tượng thất thoát nhân tài.

Có người bị thương vong do tai nạn, có người bị ám sát, có người bất ngờ mất tích.

Nếu không chắp nối những chuyện này vào với nhau, không ai cảm thấy đây là cùng một sự việc.

Nhưng bây giờ nghe sát thủ trần thuật, Hoắc Khải mới ý thức được, một số sự việc không đơn giản như mình nghĩ. Bao gồm cả cái chết của chính mình, rất có khả năng cũng dính dáng tới một nhóm lợi ích đáng sợ nào đó.

Chỉ cần là người tạo ra uy hiếp với nhóm này, đều phải chết!

"Anh cảm thấy anh có thể báo thù được không?", sát thủ hỏi, giọng nói của hắn ta lộ ra vẻ chế giễu rất rõ ràng.

Hoắc Khải không phản bác, vì với khả năng của anh hiện giờ, cho dù lấy hết các át chủ bài ra cũng không thể làm kẻ địch lung lay.

Sức mạnh của quân địch quá đáng sợ, bao nhiêu thế lực bện lại với nhau, Hoắc Khải chỉ là một người thông minh chứ không phải thần tiên. Chuyện mà người khác không làm được, anh cũng không làm được.

Vấn đề lớn nhất hiện giờ đã không còn là báo thù thế nào, mà phải điều tra rõ ràng xem nhóm lợi ích này có tổng cộng bao nhiêu thành viên, gồm những ai.

Trước kia Hoắc Khải nghĩ rằng nhà họ Hoắc bị người ta xâm chiếm, mục tiêu chủ yếu nhất là người nhà họ Hoắc.

Mà bây giờ anh mới biết, dù tầng lớp thấp bị xâm chiếm bao nhiêu cũng không quan trọng. Nếu không làm rõ được sự tình nội tại của những thế lực lớn kia, dù bắt được bao nhiêu phường tép riu cũng chỉ là vô dụng.

Trước hết phải nắm rõ tình hình bên trong của đối phương, sau đó xác nhận xem họ "xâm lấn" vào các gia tộc, các doanh nghiệp nghiêm trọng đến mức nào. Chỉ có như thế, Hoắc Khải mới có thể tạo ra một kế hoạch khác dựa trên tình hình cụ thể.

Sát thủ nhìn ra được điều khó nói của Hoắc Khải, từ đầu đến cuối, hắn ta không hề hi vọng gì vào cái gọi là "báo thù".

Càng hiểu nhiều về thế lực này, càng biết rằng không thể nào báo thù được.

Anh có thể đối đầu với một gia tộc, có thể đối đầu với một thế lực, nhưng bao nhiêu gia tộc và doanh nghiệp bắt tay với nhau, làm sao anh là đối thủ của họ được.

Hi vọng duy nhất của Hoắc Khải là quyền điều khiển thế lực trong tay những người này không phải quá hoàn toàn.

Giống như Hoắc Trạch Minh của nhà họ Hoắc, điều khiến Hoắc Khải rất ngạc nhiên là người dính tới sự việc này trong gia tộc của mình không phải Hoắc Tích Nguyên, mà là chú nhỏ Hoắc Trạch Minh.

Ngày thường Hoắc Trạch Minh gần như không hỏi tới chuyện của gia tộc, tuy rằng ông ta cũng có tài sản nhất định trong gia tộc, cũng là một trong những nhân vật nòng cốt của dòng chính, nhưng đa phần ông ta chỉ phụ trách công việc tuyên truyền.

Những phòng ban quan trọng như kinh doanh không phải thế mạnh của ông ta.

Hoắc Khải vẫn luôn cho rằng, nếu trong gia tộc này có ai là người dễ dàng phản bội nhất, vậy thì Hoắc Tích Nguyên tuyệt đối phải nằm trong số đó.

Nhưng anh hoàn toàn không thể ngờ, mình không nghe được tên của Hoắc Tích Nguyên, nhưng lại nghe thấy tên của chú nhỏ trước.

Đương nhiên, tên của chú nhỏ xuất hiện trong lời nói của sát thủ không có nghĩa là Hoắc Tích Nguyên hoàn toàn vô tội. Có thể cả hai người này đều là kẻ phản bội.

Dám ra tay với anh thì tuyệt đối không thể chỉ có một nhân vật nòng cốt như Hoắc Trạch Minh là kẻ tha hóa biến chất được.

Chí ít cũng phải từ hai người trở lên mới có can đảm như vậy.

Hoắc Trạch Minh là bên đối ngoại, vậy thì chắc chắn vẫn còn một con chuột già nắm giữ quyền lực đối nội!

"Thù nào cần báo thì nhất định phải báo, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn thôi", Hoắc Khải nói.

Sát thủ sững người, sau đó lập tức cuống lên: "Anh điên rồi à! Anh có biết những người đó mà cộng lại đáng sợ đến mức nào không! Đừng nói rằng anh chỉ là một tiểu bối của nhà họ Lý, cho dù là bà cụ nhà họ Lý cũng không dám mạnh miệng như vậy! Đừng tưởng rằng có ít tiền thì muốn làm gì cũng được, nếu so bì tiền bạc mà hữu dụng thì thế giới này đã biến thành thiên hạ của thương nhân từ lâu rồi!"

Sát thủ chưa từng nghĩ đến chuyện báo thù, năm xưa họ đưa thiếu cho hắn ta một nửa số tiền coi như kết thành ân oán, nhưng bao nhiêu năm qua đi, hắn ta cũng quên lâu rồi.

Bây giờ nguy cơ mới xuất hiện, hắn ta chỉ muốn trốn thật xa, không muốn quan tâm tới chuyện thị phi giang hồ nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 456: Đường Thủy

Hắn ta tới tìm Hoắc Khải, chỉ hi vọng có thể tìm kiếm sự bảo vệ, có cơ hội rời khỏi đây.

Có thể tưởng tượng được rằng, lối ra vào của thành phố này đã bị người ta trông chừng rồi. Không cần biết hắn ta đi đâu cũng sẽ bị giám sát chặt chẽ, chỉ đợi thời cơ thích hợp sẽ giết người diệt khẩu.

Nếu hắn ta chết, vợ và con gái của hắn ta cũng không sống nổi, cả gia đình sẽ biến mất không chút tăm tích giữa thế giới này.

Đây là một ván cờ chết, đáng lẽ ra mối thù của sát thủ với Hoắc Khải có lẽ còn lớn hơn thù hận với chủ thuê trước kia.

Bởi vì nếu Hoắc Khải không tung tin tức giả, đám người kia cũng không tìm tới hăns ta vì chuyện xưa việc cũ.

Có thể nói rằng, Hoắc Khải đã tạo ra một mối đe dọa liên quan trực tiếp tới sự sống và cái chết chết cho sát thủ! Nếu không phải nghĩ rằng bây giờ chỉ có người này mới giúp được mình và bằng lòng giúp mình, có lẽ sát thủ cũng ra tay với anh từ lâu rồi.

Không cần biết sau chuyện này hắn ta có thoát thân khỏi tai họa được hay không, chí ít cứ kéo theo một người chịu tội thay rồi tính tiếp.

Hoắc Khải không hề dao động vì sự phẫn nộ của sát thủ, một số người bắt buộc phải bị xử lý, nếu không thì anh sống lại còn ý nghĩa gì đâu.

Nhưng muốn báo thù thì phải thêm cẩn thận, phải thận trọng hơn trước kia một trăm lần!

Từ tình hình mà hiện tại anh biết được, tuy rằng trước kia anh rất cẩn trọng, nhưng vẫn đánh giá thấp một số người.

Thấy sát thủ cuống quýt như sắp cắn người, Hoắc Khải mới nói: "Anh không cần cuống lên, nếu tôi đã lợi dụng anh, đương nhiên sẽ cho anh một câu trả lời thỏa đáng. Muốn rời khỏi nơi này an toàn không phải chuyện gì khó, nhưng anh đã nghĩ xem phải giải thích với vợ mình thế nào chưa?"

Sát thủ im lặng trong chốc lát rồi mới nói: "Chưa từng nghĩ đến chuyện này, cũng không biết nên giải thích thế nào."

"Nếu bản thân anh không có lý do thì cứ nói rằng tôi là bạn của anh, thấy anh tàn tật nên thương hại, chuẩn bị sắp xếp cho anh một công việc mới", Hoắc Khải nói.

Sát thủ ngẩng đầu nhìn anh, qua một lúc mới gật đầu: "Chỉ cần có thể rời khỏi nơi này, anh nói thế nào cũng được!"

Lời nói của Hoắc Khải ít nhiều gì cũng khiến hắn ta cảm thấy không thoải mái, nhưng thoải mái về mặt tâm lý không là gì khi so với tính mạng.

Hoắc Khải không nói nhiều với hắn ta, anh hỏi tiếp: "Hôm nay có những ai tới tìm anh?"

"Hai nhân vật tép riu thôi, lần gặp mặt cuối cùng rồi, cũng chỉ là một quân cờ. Nhân vật lớn thực sự, không một ai xuất hiện. Nếu anh muốn dùng tôi để nhử họ ra, chỉ e anh đã quá ngây thơ. Một tên sát thủ đã hết thời và tàn phế, không đủ kinh động đến mức họ phải đích thân tới đây đâu", sát thủ cười tự giễu.

Hoắc Khải "ừm" một tiếng, ngay từ đầu anh đã không có ý định dẫn dụ nhân vật lớn nào tới đây, chỉ muốn lần theo manh mối đã điều tra ra hung thủ thực sự phía sau mà thôi.

Bây giờ sát thủ đã cho anh đủ thông tin cần thiết, cũng không cần phải nghĩ ngợi quá nhiều.

Đương nhiên, nếu suy xét cẩn trọng thì lời nói của sát thủ cũng chưa chắc là sự thật hoàn toàn.

Có thể hắn ta chỉ muốn dọa Hoắc Khải để nhanh chóng rời khỏi nơi này, thế nên mới lôi bao nhiêu thế lực ra đặt vào một chỗ. Dù sao thì Hoắc Khải cũng chẳng thể tìm ai để chứng thực điều này.

Không thể nào tới nhà họ Hoắc tìm chú nhỏ Hoắc Trạch Minh để hỏi, ông có phải một trong những hung thủ đã giết Lý Chấn Quốc năm ấy không, ông và nhà họ Đinh, nhà họ Liễu, tập đoàn Đại Triệu là đồng bọn nhỉ?

Chuyện gì không thể nào chứng thực được, muốn nói sao thì nói.

Đối với lời nói của sát thủ, Hoắc Khải chỉ nghe một nửa, tin một nửa.

Đúng lúc này, Đường Thế Minh quay lại.

Khi mở cửa ra và nhìn thấy tên sát thủ đứng đó, anh ta thoáng sững người, sau đó di chuyển bước chân với gương mặt cực kỳ cảnh giác, từ đôi tay khẽ nâng lên của anh ta, có thể thấy Đường Thế Minh sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Tên sát thủ không có ý định phản kháng, bởi vì hôm nay hắn ta đến đây không phải để đánh nhau hay giết người.

Hoắc Khải xua xua tay với Đường Thế Minh: "Đừng căng thẳng quá, bây giờ tôi và anh ta không có quá nhiều xung đột về lợi ích, ngược lại, nên được tính là đồng minh!"

Đường Thế Minh lại sững người trong thoáng chốc, anh ta nhìn tên sát thủ rồi nhìn sang Hoắc Khải, lúc này mới hiểu ra.

Anh ta bước nhanh tới bên cạnh Hoắc Khải, vẫn nhìn tên sát thủ bằng ánh mắt cực kỳ cảnh giác: "Không cần biết thế nào, dù sao quá khứ của anh ta cũng không vẻ vang, nên cẩn thận thì hơn".

Đối với một vệ sĩ, tính cách thận trọng này là yếu tố bắt buộc phải có, Hoắc Khải không muốn đả kích anh ta trên phương diện này, bèn hỏi: "Anh ra ngoài lâu như thế, điều tra được những gì rồi?"

“Những người kia vẫn chưa rời khỏi thành phố này, tôi quan sát trong một thời gian, chỉ có thể điều tra ra rằng họ đã bố trí người ở ga tàu hỏa, trạm dừng ô tô, sân bay, đường cao tốc và các cửa ngõ ra vào thông thường. Dường như họ đang đợi chỉ thị của ai đó, trước khi chỉ thị đến, chỉ cần canh giữ cửa ngõ, không để một số người nào đó rời đi tùy thích là được rồi.”

“Một số người nào đó” ám chỉ ai, người trong căn phòng này đều hiểu cả.

Sắc mặt của tên sát thủ không thay đổi quá nhiều vì hắn ta đã nghĩ tới điều này từ lâu rồi, nếu không, hà tất phải chủ động tới tìm Hoắc Khải chứ.

Công việc điều tra của Đường Thế Minh, nói một cách nghiêm trọng, tương đương với không điều tra được gì. Chuyện mà anh ta nói, Hoắc Khải và tên sát thủ cũng nghĩ tới được.

Nhưng chuyện này chẳng thể trách Đường Thế Minh, dù sao anh ta cũng chỉ là một võ giả, không phải nhân viên điều tra thực thụ. Đối với những chuyện này, anh ta hiểu không quá rõ, không điều tra ra được điều gì hữu ích cũng là chuyện bình thường.

Hoắc Khải không hề trách mắng anh ta, chỉ nói: “Nếu đã như thế, chúng ta cũng không nên ở lại quá lâu, nhanh chóng rời khỏi đây thì tốt hơn”.

“Thế anh ta thì sao?”, Đường Thế Minh nhìn tên sát thủ.

“Đi cùng chúng ta”, Hoắc Khải trả lời.

Đường Thế Minh không hề thấy bất ngờ. Trước kia Hoắc Khải từng nói với anh về một số khả năng liên quan, trong đó bao gồm cả việc đưa gia đình của tên sát thủ này rời khỏi đây.

Nhưng bây giờ các cửa ngõ bị chặn kín rồi, đi thế nào được?

Hoắc Khải cười cười: "Những nơi cần lộ diện để kiểm tra đương nhiên không thể đi được, nhưng trên thế giới này luôn có một số nơi có thể giúp người ta lén lút chuồn đi".

"Ví dụ như?"

"Đường thủy!", Hoắc Khải trả lời: "Trước khi tới đây tôi đã xem rồi, thành phố này tựa lưng vào con sông lớn nhất của đất nước, số lượng tàu hàng ra vào cực kỳ nhiều. Chúng ta chỉ cần lén lút lên được một chiếc thuyền hàng trong số đó là có thể đi theo dòng. Đợi khi đến nơi an toàn rồi lại đi theo cách khác".

Đường thủy mà Hoắc Khải nói thực ra không khó hiểu lắm.

Những người kia muốn phong tỏa các ngả đường, rất đơn giản, dù sao thì cửa ngõ ra vào cũng chỉ có chừng ấy, sắp xếp thêm ít người là được.

Nhưng muốn chặn đường thủy thì cực kỳ khó khăn.

Bởi vì phòng tuyến trên sông thực sự quá dài, chỉ riêng thành phố này đã có ít nhất một trăm ki-lô-mét sông có thể lên thuyền. Muốn chặn đứng một trăm ki-lô-mét này, cần đến bao nhiêu người?

Cho dù mỗi ki-lô-mét chỉ có một người canh giữ, cũng cần một trăm người.

Mà lúc nữa đêm, mỗi ki-lô-mét chỉ có một người, canh chừng làm sao nổi?

Có lẽ sẽ có người nói, thế lực lớn như vậy, điều động hàng nghìn người chắc cũng không khó đâu.

Điều động người thì không khó, nhưng sắp xếp hàng nghìn người canh giữ cả ngày lẫn đêm, chắc chắn sẽ bị chú ý, đến lúc đó họ sẽ phải giải thích ra sao? Nói rằng một nghìn người này tới bắt cá? Hay là tới đây tản bộ?

Mục tiêu lớn như thế chắc chắn không thể xuất hiện được, cho nên đi đường thủy là lựa chọn tốt nhất, cũng là lựa chọn duy nhất.

Về việc làm sao để lên được một thuyền hàng trong số những chiếc thuyền đi lại như con thoi trên sông, việc này càng dễ làm.

Không cần biết phải bơi qua đó rồi lên thuyền bằng vận may, hay sắp xếp người đón trước, đều không quá phiền phức.

Sau khi quyết định được phương pháp chung chung, sát thủ mới rời khỏi căn phòng này.

Mà trước khi hắn ta đi, Đường Thế Minh đột nhiên nói: "Nếu lần sau anh còn dám xông vào, tôi sẽ không khách sáo với anh đâu!"

Đây là lời cảnh cáo của anh ta, cũng coi như lời an ủi dành cho anh.

Lần này coi như may mắn, vì sự uy hiếp từ thế giới bên ngoài nên sát thủ không ra tay với Hoắc Khải. Nếu không, lỡ như Hoắc Khải xảy ra chuyện gì trong thời gian anh ta rời đi, trong lòng anh ta sẽ rất áy náy.

Sát thủ quay đầu nhìn Đường Thế Minh, lạnh lùng nói: "Nếu tôi còn ở thời kỳ đỉnh cao, dạng như cậu, tôi có thể giết chết mười lần trong một phút".

"Anh có thể thử xem!", Đường Thế Minh sầm mặt.

Người ta thường bảo "văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị". (Văn nhân sẽ không dám nhận văn chương hoặc học vấn của mình đứng đầu thiên hạ, nhưng người học võ thường không cam nguyện xếp sau người khác.)

Người luyện võ thường kiêu ngạo, tự nhận mình đứng đầu thiên hạ. Nhất là con cháu thế gia võ học như Đường Thế Minh càng như vậy.

Anh ta rất coi thường tên sát thủ này, huống hồ còn là một tên tàn phế đã hết thời, lời nói của sát thủ là sự khiêu khích và đáp lại anh ta. Nếu

không vì có Hoắc Khải ở bên cạnh, Đường Thế Minh thực sự muốn lao tới so chiêu.

Lần trước bị dẫn dụ vào bẫy rập và chịu thiệt, nhưng vẫn chưa vớt vát được thể diện.

Tên sát thủ không nói gì thêm, mở cửa đi ra ngoài.

Đường Thế Minh khẽ hừ một tiếng, dường như rất không vui.

Hoắc Khải vỗ vỗ vai anh ta và nói: "Anh ta nói không sai, ai cũng có thế mạnh riêng, nếu đối đầu trực diện, ba người như anh ta chưa chắc là đối thủ của anh, nhưng nếu vì mục đích giết người, có thể sử dụng vô số phương pháp. So về độ nham hiểm thì một người luôn bước đi dưới ánh mặt trời như anh đâu thể là đối thủ của anh ta được".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 457: Đúng Và Sai

Đường Thế Minh không phản bác lại Hoắc Khải, bởi anh nói đúng.

Một con nhà võ tâm hướng đến ánh mặt trời làm sao có thể so với một sát thủ quanh năm lẩn trong bóng tối chứ.

Một ngày cứ thế trôi qua rất nhanh, đến tối, tên sát thủ tên Tần Đại Bằng đó gửi tin đến, báo rằng giờ đã chuẩn bị xuất phát đến bên sông.

Hoắc Khải và Đường Thế Minh không cùng đường với họ, tin rằng chắc Tần Đại Bằng có khả năng trốn được khỏi sự giám sát kia trong một khoảng thời gian ngắn.

Một tiếng đồng hồ sau, mấy người họ cùng gặp mặt.

Vợ của Tần Đại Bằng ôm lấy đứa trẻ, tò mò không hiểu, nhìn Hoắc Khải hỏi: "Sao mà phải gấp rút lên đường lúc nửa đêm thế, sáng sớm mai ngồi tàu cao tốc hay gì đấy đi không được à".

"Chủ yếu là do tôi có việc gấp, nếu không cũng chẳng vội đi như vậy, làm chị dâu phải vất vả rồi", Hoắc Khải khách sáo nói.

Vợ của Tần Đại Bằng cũng không nghi ngờ gì lắm, bởi phong cách của Hoắc Khải quả thật trông cũng rất giống người có chức có quyền.

Tần Đại Bằng nói với cô ta rằng đây là người bạn sinh tử mà mình gặp mấy năm trước, giờ thấy mình sống không được như ý nên chủ động mời cùng đi làm việc.

Nếu chỉ là công việc bình thường thì vợ của Tần Đại Bằng chắc chắn không đồng ý buông bỏ việc kinh doanh hoa quả đã làm nhiều năm như vậy để đi tới vùng khác, nhưng Tần Đại Bằng lại nói rằng mỗi năm có thể kiếm được tiền lương ít nhất là một triệu tệ, điều này quả thật khiến người ta rất động lòng.

Bây giờ có biết bao nhiêu hàng bán hoa quả, bình thường cũng chẳng kiếm được bao nhiêu, chỉ có đợi lúc lễ tết gì đó thì chắc mỗi ngày cũng kiếm được lợi nhuận hàng chục ngàn tệ.

Tính ra một năm kiếm được một đến hai trăm ngàn tệ đã là khá khẩm lắm rồi.

Cho nên số tiền một triệu tệ một năm đối với cô ta mà nói thì chắc chắn là có sức hấp dẫn rất lớn.

Tần Đại Bằng nói chuyện này cũng không báo trước với Hoắc Khải, bởi vì hắn ta có một tài khoản riêng ở nước ngoài, trong đó có tích trữ một khoản tiền rất lớn mà trước nay vẫn chưa dám dùng.

Lần này sau khi thoát được ra thì hắn ta định dùng đến số tiền đó.

Không lâu sau, một chiếc thuyền cá nhỏ đậu lại bên sông, Hoắc Khải gọi mấy người họ lên thuyền.

Chiếc thuyền cá nhỏ này là do Hoắc Khải tìm được vào lúc buổi trưa. Anh đưa cho chủ thuyền hai ngàn tệ, chủ thuyền cũng không hỏi bọn họ muốn làm gì, dù sao đưa người đi, tiền đến tay, thế là chẳng liên quan gì đến mình nữa.

Mấy người Hoắc Khải ngồi chiếc thuyền nhỏ này rồi leo lên một con tàu hàng đang tạm dừng trên sông.

Con tàu hàng này là Hoắc Khải kiếm được thông qua quan hệ của nhà họ Lý.

Lý do Hoắc Khải không dùng quan hệ của cá nhân mình là bởi vì anh còn muốn lấy nhà họ Lý làm lá chắn, muốn thu hút càng nhiều sự chú ý của người khác vào gia tộc này.

Có lẽ đối với nhà họ Lý mà nói thì điều này chẳng công bằng chút nào, nhưng Hoắc Khải chẳng còn cách nào khác.

Thế lực của phe địch quá mạnh, dựa vào năng lực bây giờ của mình, nếu thật sự lấy cứng chọi cứng thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Cho nên anh chắc chắn phải cẩn thận, cố gắng hết sức để giành lại cho mình nhiều đường lui hơn.

Bước lên tàu hàng, xuôi theo dòng nước, vợ của Tần Đại Bằng cũng lờ mờ cảm thấy đây không giống với chuyến đi bình thường.

Làm gì có hành trình nào mà phải lên thuyền cá trước rồi lại đổi tàu hàng, cảm giác cứ như chạy nạn ấy.

May mà Hoắc Khải cẩn thận, chủ động giải thích rằng tàu hàng này có hàng của anh, vì xảy ra chút chuyện mà tàu hàng lại vừa hay đi ngang qua đây cho nên mới bắt buộc phải khởi hành trong tối nay.

Rồi anh lại mời thuyền viên trên tàu hàng diễn một màn kịch mới xóa bỏ được sự nghi ngờ của vợ Tần Đại Bằng.

Đối với kết quả này Tần Đại Bằng cũng tạm thấy vừa lòng, theo cách nói của hắn thì đây coi như là Hoắc Khải bồi thường cho vợ của mình.

Ngày hôm sau, mấy người xuống khỏi tàu hàng, tìm một chiếc xe tắc-xi, đi đường vất vả để đến một vùng nào đó giáp biên giới.

Từ nơi đó xuất cảnh thẳng, đi đến một nước nhỏ, rồi lại từ nước nhỏ tiến đến một châu lục khác.

Đây là hành trình chủ yếu của cả nhà Tần Đại Bằng, còn việc đến nước ngoài rồi định giải thích chuyện công việc với vợ thế nào thì Hoắc Khải cũng không quan tâm nữa.

Việc anh có thể làm chỉ là đảm bảo lúc Tần Đại Bằng ở trong nước không xảy ra chuyện, còn ở nước ngoài thì chẳng liên quan gì đến anh.

Hoắc Khải chẳng đồng cảm với tên sát thủ này lắm, cho dù vợ con hắn ta là vô tội thì có sao.

Một người phạm ra lỗi lầm thì phải nhận lấy hậu quả thích đáng, nếu như liên lụy đến người khác thì đấy cũng là tội của hắn ta.

Suy nghĩ của Hoắc Khải về mặt này rất thông suốt.

Chỉ có Đường Thế Minh là không nhẫn tâm. Anh ta cảm thấy đứa trẻ còn nhỏ, người phụ nữ lại vô tội, cứ bị lừa ra nước ngoài như thế e là sẽ rất buồn.

Hoắc Khải có thể hiểu được suy nghĩ của anh ta, cũng không cảm thấy cần phải uốn nắn gì.

Trên thế giới có người vô tình giống mình như này thì cũng nên có người tốt nhiệt tình như vậy.

Sau khi đưa Tần Đại Bằng đi, Hoắc Khải và Đường Thế Minh cũng không về thành phố của mình mà đi đến nhà họ Lý một chuyến.

Giờ nhà họ Lý làm ra vẻ một mực muốn báo thù, nhưng cách ra mấy ngày sau, rất nhiều người đều cảm thấy hoang mang vô cùng.

Bà cụ chỉ nói muốn chuẩn bị báo thù, nhưng vẫn luôn không nói kẻ thù là ai, làm lòng họ bây giờ cứ thấp thỏm lên xuống.

Hoắc Khải đã đến nhà họ Lý. Đây là lần thứ hai anh bước qua cửa gia tộc này, có không ít người nhà họ Lý cảm thấy phấn khởi, cũng không ít kẻ cảm thấy bực dọc.

Người phấn khởi đương nhiên là vì Hoắc Khải mà kiếm được tiền, người bực dọc thì lại như mấy kẻ Lý Chính Thụy, Lý Tinh Thanh.

Bọn họ rất ghét Hoắc Khải, lại chẳng thể không thừa nhận người này đã đem đến hi vọng mới cho nhà họ Lý. Cho nên trong lòng bọn họ mâu thuẫn vô cùng, không biết có nên loại bỏ sự ngăn cách với Hoắc Khải.

Mà Hoắc Khải cũng chẳng có ý chủ động đi liên lạc với họ, cho dù bây giờ thái độ của những người này đã mềm mỏng hơn rất nhiều.

Tần Đại Bằng đã nói rất rõ ràng, rằng cái chết của Lý Chấn Quốc năm đó là bởi nội bộ nhà họ Lý ngăn cản, làm lỡ mất thời cơ cứu chữa, nếu không nhân vật thiên tài nhà họ Lý đó có lẽ giờ vẫn còn sống.

Cho dù trước nay anh chưa từng thật sự coi mình là Lý Phong, nhưng dù sao cũng chiếm dụng thân thể của người ta, thì có những việc phải làm, có những mối thù cũng phải nhớ kỹ.

Cho dù không xét đến nhân tố Lý Phong thì những người này có thể ngăn cản cứu chữa Lý Chấn Quốc, đợi đến lúc mình cũng gặp chuyện như vậy, lẽ nào họ lại không làm thế sao?

Có thể làm được một lần thì cũng có thể làm lần thứ hai, hơn nữa còn làm vô cùng nhẹ nhàng, chẳng có chút gánh nặng tâm lý nào.

Cho nên Hoắc Khải lại càng cảnh giác với những người này hơn ai hết, chỉ có thể kính trọng nhưng không gần gũi.

Còn về chuyện Lý Chấn Quốc, khi Hoắc Khải về đến nhà họ Lý đã lập tức tìm đến nhà bà cụ để kiểm chứng.

Bà cụ lặng im một hồi lâu, có lẽ bà ta không ngờ Hoắc Khải lại nghe ngóng được cả chuyện này.

Rất lâu sau bà ta mới thở dài, gật đầu nói: "Cậu nghe không sai đâu, năm đó Lý Chấn Quốc quả thực không chết ngay, mà do lỡ mất thời gian cứu chữa nên mới bỏ mạng ở bệnh viện".

"Vậy tại sao bà không ngăn cản họ làm xằng làm bậy?", Hoắc Khải hỏi.

Vấn đề này anh bắt buộc phải hỏi, nếu không để người ta biết được con trai nghe nói bố mình bị người ta cố ý hại chết lại không quan tâm, chắc chắn dễ bị người khác nghi ngờ.

Bà cụ nhìn anh, đáp: "Bởi vì kẻ thù của Lý Chấn Quốc quá nhiều. Năm đó thế của nó rất mạnh, đắc tội không biết bao nhiêu người, quá nhiều kẻ muốn nó chết. Cậu chẳng bao giờ biết được, lúc nghe nói Lý Chấn Quốc

có khả năng mất mạng, mấy người đó phấn khích đến mức nào đâu, mắt của bọn chúng đều đỏ cả lên. Tôi biết, nếu đứng ra ngăn cản, có khi Lý Chấn Quốc vẫn còn sống, còn tôi, cũng bắt buộc phải lấy cương đối cương với họ. Nếu lúc đó mà làm như vậy thì khả năng gia tộc rã đám triệt để là rất lớn, mà cho dù có ngăn cản bọn chúng thì Lý Chấn Quốc cũng chưa chắc có thể sống lại được. Trong tình cảnh như vậy, cậu cảm thấy tôi nên làm như thế nào?"

Hoắc Khải có thể hiểu được ý của bà cụ. Lý Chấn Quốc có thể được cứu sống hay không còn là ẩn số, hơn nữa khả năng là rất thấp. Nếu vì chuyện khả năng thấp này mà lật lọng với gia tộc, đối đầu với những kẻ hy vọng Lý Chấn Quốc chết đi kia, thì chỉ có thể cùng chết chùm mà thôi.

Rốt cuộc là đánh cuộc một ván, hay là hành sự ổn thỏa, rất rõ ràng bà cụ đã chọn con đường thứ hai.

Không thể nói là bà ta đã sai, chỉ có thể nói, bà ta quá vô tình.

Trên thế gian này có mấy người làm mẹ mà trơ mắt nhìn con trai mình chết được?

"Cậu tưởng rằng tôi muốn thế sao? Nhưng tình trạng vết thương của Lý Chấn Quốc quả thực rất nghiêm trọng, đến bác sĩ cũng nói cho dù có cứu sống được thì đại não cũng chịu tổn thương, cũng không biết sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào, có thể là người thực vật, mà cũng có thể là thành thằng ngốc", bà cụ đau lòng nói: "Năm đó khi ông của cậu mất, đã nói phó thác lại nhà họ Lý cho tôi. Nếu tôi vì con trai mình mà hủy đi cả nhà họ Lý, thì tôi phải ăn nói với ông ấy thế nào? Nếu cậu cảm thấy tôi đã làm sai, thì có lẽ tôi cũng sai rồi, nhưng tôi không hối hận".

Sự kiên định của bà cụ không làm Hoắc Khải quá ngạc nhiên. Từ sự tiếp xúc lúc trước anh có thể nhìn ra được, bà ta quả thực là người như vậy.

Người nắm quyền của một gia tộc lớn, thì tác phong làm việc phải vượt qua được tầm hiểu biết của người thường. Trong gia đình như thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra, suy nghĩ nào cũng có được.

Đúng cũng được, mà sai cũng thế, đây chính là kết quả của việc ưu tiên lợi ích gia tộc.

Nếu chỉ suy xét đến sự sống chết của Lý Chấn Quốc, thì đứng từ góc độ của gia tộc mà nói, trái lại là một loại ích kỷ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 458: Năm Trăm Triệu

Hoắc Khải không muốn vì chuyện của mười mấy năm trước mà đi truy cứu đúng sai. Anh nói: "Tôi không muốn nói nhiều về chuyện này nữa, đúng hay sai, đương nhiên sẽ có người biết. Lần này quay lại, chủ yếu là muốn trong nhà làm một chuyện".

"Chuyện gì?", bà cụ nói: "Cậu nói đi, chỉ cần dòng họ có thể làm được thì nhất định sẽ làm!"

Câu nói này bà ta nói rất có khí thế, một phần là để lôi kéo Hoắc Khải, còn phần khác là để bù đắp cho chuyện năm đó.

Hoắc Khải không do dự, nói: "Tôi muốn năm trăm triệu tiền mặt hoặc tám mươi triệu đô".

Bà cụ sững người, năm trăm triệu tiền mặt?

Tuy dự án một tỷ đã có khởi đầu tốt đẹp, hơn nữa lại có lợi nhuận khả quan, nhưng cũng chỉ là mấy chục triệu mà thôi. Hoắc Khải thì hay rồi, vừa đến là cần năm trăm triệu, lại còn là tiền mặt.

"Cậu cần nhiều tiền như thế để làm gì?", bà cụ hỏi.

Hoắc Khải cũng không che giấu suy nghĩ, nói thẳng: "Từ tên sát thủ kia tôi điều tra được, hung thủ thật sự phía sau không chỉ có một người mà là một thế lực cực lớn. Năm đó bà dừng cuộc điều tra, không lựa chọn trả thù là một việc làm rất chính xác. Nhưng đối với tôi mà nói, chuyện này không thể bỏ qua. Bởi vì, liên quan đến cái chết của bố tôi, bây giờ sát thủ đã đánh động những người kia, họ nhất định sẽ tận lực đuổi cùng giết tận. Nói không chừng không lâu sau, sẽ có người động tay với nhà họ Lý. Cho nên trước khi họ ra tay, tôi muốn điều tra rõ ràng gốc rễ của những người này. Ở nước ngoài có một tổ chức gọi là Ám Giới, chuyên cung cấp tin tình báo, nhưng giá rất cao. Theo tôi tính toán thì muốn tra ra gốc rễ của những

người này thì ít nhất cũng phải tốn bảy tám mươi triệu đô. Khoản tiền này thì phải cần nhà họ Lý bỏ ra".

Lời nói thẳng thừng của Hoắc Khải khiến bà cụ rất kinh ngạc.

Năm đó khi điều tra, tuy rằng chỉ tra ra một phần của tảng băng nhưng bà ta đã nhạy bén nhận thấy, sự việc không đơn giản như vậy, tiếp tục điều tra thì rất có thể mang lại tai hoạ ngập đầu cho dòng họ.

Do đó, bà ta đã ngừng điều tra trong sự khó hiểu của tất cả mọi người, cũng giúp cho dòng họ tránh được một cuộc khủng hoảng.

Nhưng mấy năm nay, nhà họ Lý vẫn không tránh khỏi rơi vào xu hướng suy tàn.

Dưới góc nhìn của người ngoài thì sự thiếu hụt nhân tài dẫn đến suy thoái nhưng trong lòng bà cụ hiểu rõ, nguyên nhân căn bản là rất nhiều đối tác kinh doanh dần dần không hợp tác với nhà họ Lý nữa.

Nguyên nhân có thể là sự thiếu hụt nhân tài, những vấn đề trong đường lối chiến lược, cũng có thể nói là có người âm thầm thao túng.

Chuyện mà Hoắc Khải nói, bà ta có thể hiểu được.

Nhưng đồng thời, bà ta lại nhìn ra những chuyện mà trước đây bản thân bà ta chưa từng nghĩ đến.

Ví dụ như, sát thủ kinh động đến những người kia, sau đó nhà họ Lý lại thể hiện như muốn báo thù rửa hận thì không phải là càng dễ thu hút ánh nhìn bất thiện của những người kia sao?

Bà ta nhìn Hoắc Khải, giọng nặng nề hỏi: "Trước đây, cậu bảo tôi chuẩn bị, thật ra là để lấy khoản tiền này, khiến tôi không thể không bỏ tiền ra, đúng không?"

Nếu nhà họ Lý thật sự thu hút sự chú ý của đám người kia thì tốn năm trăm triệu để mua tin tức cũng xứng đáng. Nếu không, đến kẻ thù là ai cũng

không biết thì sao có thể đề phòng?

Lúc đầu, Hoắc Khải bảo bà ta chuẩn bị, nói là để lừa người nhưng lại không nói với bà ta sau khi dụ người ra thì cần năm trăm triệu tiền mặt.

Bây giờ há miệng mắc quai, không có cách nào để trả giá.

Hoắc Khải nhướng mày, nói: "Bà cảm thấy như thế thì đúng là như thế".

Bà cụ nắm chặt cây gậy trong tay, rất muốn đập một phát lên đầu thằng nhãi này.

Năm trăm triệu tiền mặt đấy. Cả dòng họ phải làm việc bao nhiêu lâu mới có thể kiếm được, cậu lại dùng một kế sách đơn giản muốn dòng họ bỏ ra số tiền nhiều như thế. Cậu đùa giỡn chúng tôi như đám ngốc sao!

Bà cụ cảm thấy tức giận cũng là chuyện rất bình thường mà Hoắc Khải có thể tưởng tượng được. Nhưng anh không giải thích nhiều, cũng không có ý xin lỗi.

Vì anh biết, mình có thể giúp nhà họ Lý kiếm được nhiều tiền hơn, cho dù kiếm gấp mười lần bây giờ cũng không khó.

Nên để cảm ơn thì khi anh cần, nhà họ Lý có thể cung cấp tiền mặt để trợ giúp và trở thành một tấm lá chắn bảo vệ cũng là chuyện nên làm.

Sau khi nhìn chằm chằm Hoắc Khải một lúc lâu, tay nắm gậy của bà cụ dần thả lỏng. Bà ta nói: "Xem ra tôi vẫn coi nhẹ cậu rồi. Tất cả mọi người nhà họ Lý cộng lại cũng không theo kịp lòng dạ và những trù tính của một mình cậu".

"Bà quá khen rồi", Hoắc Khải trả lời nói.

Bà cụ hừ một tiếng, nói: "Không thể dễ dàng rút ra năm trăm triệu tiền mặt, hơn nữa ở nhà họ Lý không phải ai cũng nghe lời tôi".

“Không sao. Bà có thể dùng hạng mục thứ hai làm mồi nhử. Ai muốn tham gia thì nhất định phải góp tiền mặt mới cho phép gia nhập vào dự án. Dựa vào tài lực của mấy người nhà họ Lý, chắc chắn sẽ rất nhanh chóng gom được số tiền mà tôi cần”.

“Cho nên, khi cậu nói với tôi câu đầu tiên thì đã nghĩ tới bước này rồi? Đến cả chuyện làm thế nào khiến những người trong dòng họ phải rút tiền ra cũng đã nghĩ kĩ rồi? Có khi nào từ bước đầu lập ra ba dự án một tỷ chính là để chuẩn bị cho kế hoạch này không?”, bà cụ hỏi.

Hoắc Khải chỉ cười không nói nhưng lại khiến bà cụ thầm kinh sợ người trẻ tuổi này.

Nếu Hoắc Khải thật sự là từ dự án một tỷ đã bắt đầu lên kế hoạch đến hôm nay, thì năng lực bài binh bố trận của anh quá đáng sợ rồi.

Những chuyện nhìn như không liên quan gì đến nhau, đến giờ xâu chuỗi lại thì mỗi bước đều vô cùng chuẩn xác, không lãng phí bất kỳ bước nào.

Bộ não của anh, rốt cuộc là làm từ thứ gì vậy?

Một lúc sau, bà cụ nói: “Chuyện này tôi sẽ sắp xếp, nhưng coi như có thể khiến họ bỏ tiền ra thì cũng cần thời gian”.

“Không sao, Ám Giới nghe ngóng tin tức cũng cần thời gian, tôi có thể trả họ trước một nửa số tiền. Dòng họ nhất định phải bỏ ra trước hai trăm năm mươi triệu”, Hoắc Khải nói.

Bà cụ tức đến nỗi phải hừ lạnh giọng thêm lần nữa, nói: “Cậu đúng là không muốn tay không ra về!”

“Đi đường xa, không muốn chạy một chuyến phí công”, Hoắc Khải nói.

Bà cụ cũng không nói nhiều với anh, vung gậy đuổi người.

Đại quản gia mới nhậm chức hầu ở ngoài cửa, thấy Hoắc Khải bị đuổi ra, ông ta cũng không dám nói gì, chỉ cúi đầu hỏi: "Cậu chủ, cậu có muốn ăn gì không, tôi bảo đầu bếp đi làm".

Nếu là Tào Hạc Minh, chắc chắn lão ta sẽ giúp bà cụ trách mắng vài câu, nhưng vị đại quản gia cũ đó, bây giờ không biết đã lưu lạc ở đâu rồi.

Một tấm gương sáng chói như thế, không ai dám nói loạn trước mặt Hoắc Khải nữa.

Bà cụ ở trong phòng cất giọng lạnh lùng nói: "Không phải làm cái gì cả, cứ để nó đói chết đi!"

Bà cụ có thể nói câu này nhưng đại quản gia chỉ cười ngượng ngập, không dám nói gì.

Hoắc Khải biết bây giờ, bà cụ tức đến phát điên lên, dù sao bị cuỗm mất năm trăm triệu thì ai mà vui vẻ được.

Một ngày sau, bà cụ chuyển cho Hoắc Khải hai trăm năm mươi triệu từ tài khoản của công ty.

Khoản tiền này, bà ta dùng quyền chủ tịch hội đồng quản trị, bảo phòng tài chính chuyển vào tài khoản của Hoắc Khải trước, sau đó mới công bố.

Chuyện này khiến nhiều người nhà họ Lý không hài lòng, tiền của công ty là tiền của mọi người. Dù là dòng chính hay nhánh phụ đều có phần, bà là chủ tịch hội đồng quản trị cũng không thể vô duyên vô cớ chuyển cho cháu bà nhiều tiền như thế, làm vậy không hợp lý.

Lúc đầu, bà cụ cũng không quan tâm những người này, chỉ giải thích rằng Hoắc Khải cần tiền làm việc quan trọng. Sau đó thấy mỗi người nói một kiểu thì đành phải triệu tập mọi người đến nhà thời tổ của dòng họ rồi nói: "Tôi biết trong lòng mọi người không vui, không phải chỉ hai trăm năm mươi triệu thôi sao mà ai cũng bày ra cái vẻ tham tiền phụ nghĩa! Coi chuyện này là lỗi của tôi. Khi Lý Phong đi đã nói, coi như nó mượn trong nhà khoản tiền này, sau này sẽ trả. Ngoài ra, nó bảo tôi nắm chặt thời gian

mở cửa huy động vốn của hạng mục thứ hai vẫn là một tuần, quá hạn sẽ không nhận nữa. Nhưng lần này, bắt buộc phải dùng tiền mặt. Cả dự án cần ít nhất năm trăm triệu vốn khởi động, chia theo đầu người. Nếu chỉ có chi thứ nhất của dòng chính làm thì chúng tôi sẽ góp toàn bộ năm trăm triệu. Nếu có hai người thì mỗi người hai trăm năm mươi triệu, mười người thì mỗi người năm mươi triệu, cứ thế mà tính. Sau này ai muốn tham gia thì tự tìm Lý Thắng Bân mà đăng ký, đừng tới phiền tôi!"

Nói xong, bà cụ tức giận đi khỏi nhà thờ tổ với dáng vẻ không vui.

Điều này khiến rất nhiều người có ảo giác là thật ra bà cụ không muốn mở đợt huy động vốn lần hai.

Thật ra có thể giải thích được, hạng mục thứ nhất, bây giờ đã chứng minh kế hoạch có tác dụng rất rõ ràng, sau khi trải qua tối ưu hoá và tổng hợp thì lợi nhuận của hạng mục rất tốt. Theo tình hình trước mắt xem ra, một năm kiếm một tỷ không phải là chuyện kỳ lạ.

Đổi lại là họ, nếu giành được lợi ích như thế thì chắc chắn sẽ hi vọng nắm trong tay tất cả những hạng mục sau này.

Nhưng bây giờ, Hoắc Khải cầm đi hai trăm năm mươi triệu tiền mặt, bị người ta nắm được điểm yếu, bà cụ không thể không lấy dự án ra để xoa dịu sự phẫn nộ của mọi người. Nếu không thì rất khó thuyết phục được những người khác.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 459: Ngoạ Long Phượng Sồ

Nếu như bình thường, bà cụ có mở cửa huy động vốn thì cũng không có ai sẵn sàng bỏ tiền ra.

Vì trước đó họ đã phải đóng góp nguồn lực trong tay để tiến hành tổng hợp và tối ưu hoá. Đã cho nguồn lực rồi lại còn phải góp tiền?

Nhưng bây giờ, không ai nghĩ đến chuyện tiền nong nữa. Vì từ hạng mục đầu tiên, họ đã nhìn thấy khoản lời có thể kiếm nên bây giờ tiền đầu tư vào dự án chính là để mua một con gà vàng đẻ trứng.

Mà đã là con gà đẻ trứng vàng thì tốn thêm chút tiền cũng không sao cả.

Cho nên bà cụ vừa nói câu này thì mấy người của nhánh phụ lập tức náo động lên, không ít người chạy đến bên Lý Thắng Bân đòi đăng ký.

Thậm chí còn có người yêu cầu, hạn chế số lượng người tham gia theo mức độ đóng góp nguồn lực nhiều hay ít.

Bà cụ vừa nói rất rõ ràng, người tham dự càng ít thì số tiền chia trung bình càng càng. Nhưng trái lại, người tham gia ít thì sau này càng có ít người chia lãi sao.

Vẫn câu nói đó, bây giờ đầu tư nhiều thì sau này thu lại được càng nhiều.

Lý Thắng Bân bị họ vây xung quanh, mỗi người một câu khiến tai ông ta ù đi, chỉ nghe thấy tiếng vù vù.

Trong đầu ông ta có chút mơ hồ, bà cụ muốn mở cửa huy động vốn hạng mục thứ hai lại không bàn bạc với ông ta. Nhưng với những chuyện như thế này, bà cụ không thể một mình quyết định, nhất định bà ta đã bàn với ai.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn thằng cháu rẻ rách của mình thôi.

Cho nên thằng nhãi đó vừa đến chưa được một ngày đã khiến bà cụ làm ra cái chuyện ngớ ngẩn này. Lấy hai trăm năm mươi triệu để bán cho hạng mục có thể kiếm được một tỷ một năm?

Theo quan điểm của Lý Thắng Bân, đây chính là hành động mổ gà lấy trứng, dẫn đến việc kinh doanh bị thua lỗ khá phổ biến trên thương trường.

Nếu cho chi thứ nhất của dòng chính thêm chút thời gian thì hoàn toàn có thể làm được cả hai dự án, sao lại cần nhánh phụ tham gia!

Nhưng bây giờ, bà cụ đã nói ra rồi, Lý Thắng Bân cũng không dám phủ nhận. Nếu không những người của nhánh phụ đang đỏ mắt như sói đầu đàn có thể sẽ nuốt chửng ông ta ngay tại trận.

Khi lợi ích đủ lớn thì tình thân gì đó đều là chuyện râu ria.

Từ nhỏ đến lớn sống ở dòng họ, Lý Thắng Bân hiểu rõ rằng nếu ông ta nói trái lời vào giờ phút này sẽ có hậu quả gì.

Năm đó, tại sao Lý Chấn Quốc lại chết, trong lòng ông ta cũng có suy nghĩ, đương nhiên không dám đi theo vết xe đổ.

Chuyện làm ăn thua lỗ trong mắt Lý Thắng Bân lại khiến bà cụ vụng trộm cười tươi như hoa.

Vốn dĩ theo kế hoạch là lợi dụng ba hạng mục một tỷ này đổi lấy quyền khống chế nhánh phụ. Bây giờ quyền khống chế đã nắm trong tay rồi còn lấy được một đống tiền.

Hoắc Khải bảo bà ta lấy hai trăm năm mươi triệu nhưng bà cụ lật mặt lấy năm trăm triệu.

Đây chính là lòng tham của bà ta và cũng là một đòn thăm dò nhánh phụ.

Nếu lần này nhánh phụ sẵn lòng đưa ra năm trăm triệu vậy thì đến hạng mục thứ ba, bà ta có thể mở miệng kêu góp vốn một tỷ, hai tỷ.

Dù sao đến cuối cùng gom không đủ nhiều tiền như thế thì có thể mượn cớ cho chi thứ nhất của dòng chính phần còn dư. Tính thế nào cũng không bị thiệt.

Là người nắm quyền của nhà họ Lý nên trên phương diện sắp xếp tính toán thì bà cụ không kém bất kỳ ai.

Đồng thời vào lúc này, Hoắc Khải cũng đã nhận được hai trăm năm mươi triệu tiền mặt và thông qua kênh đặc biệt nào đó liên hệ được với Ám Giới.

Ám Giới là tổ chức chuyên cung cấp tin tình báo. Họ có điểm giới hạn chính là tuyệt đối không tự mình tham gia ám sát.

Anh muốn giết ai, chỉ cần tiền đủ nhiều thì ngày hôm sau, mỗi giây mỗi phút muốn người kia làm gì thì họ sẽ sắp xếp mọi thứ cho anh. Nhưng người ra tay, tuyệt đối không thuộc Ám Giới.

Cộng thêm việc tổ chức này nắm giữ vô số hồ sơ đen, khiến rất nhiều người hận họ đến thấu xương, nhưng lại không dám làm bừa.

Trước đây, Hoắc Khải đã từng tiếp xúc với Ám Giới nhưng lại không hiểu quá nhiều về tổ chức này.

Họ quá thần bí, người ngoài nghiên cứu nhiều năm cũng chỉ biết tổ chức Ám Giới phân bố ở hầu hết các quốc gia trên thế giới.

Họ gần như không có một cứ điểm cố định, cũng không biết phương thức liên lạc giữa các thành viên với nhau như thế nào.

Trên mạng?

Thư từ?

Hay là truyền miệng?

Duy nhất có một manh mối, chính là có người mạo hiểm bắt một thành viên của Ám Giới, tìm thấy từ trên người họ một tấm thẻ ghi số hiệu.

Theo phán đoán, có lẽ thành viên của Ám Giới dựa vào số hiệu sắp xếp thứ hạng xác định địa vị và tính chất công việc.

Số hiệu của thành viên đó là ba mươi bảy. Tổ chức bắt được người này được coi là nổi tiếng nhất trên toàn cầu với khối tài sản trên một trăm tỷ đô.

Nhưng sau khi chuyện này xảy ra chưa đến nửa năm thì tổ chức này tan rã vì những nhân vật quan trọng không chết thì cũng bị điên.

Từ đó về sau, không có ai dám ra tay với Ám Giới nữa.

Kể cả là Hoắc Khải, cũng chưa từng nghĩ cách đối phó với tổ chức còn đáng sợ hơn cả sát thủ này, cho dù sự tồn tại của họ có khả năng sẽ uy hiếp đến bản thân anh. Nhưng cái giá để đối phó với họ, quả thật là quá cao, trước mắt xem ra không cần thiết làm như thế.

Hai trăm năm mươi triệu, thông qua một cách thức đặc biệt chuyển vào một tài khoản tư nhân ở nước ngoài.

Có rất nhiều tài khoản như thế, cũng có người thử điều tra qua thông tin tài khoản nhưng lại phát hiện ra, tiền trong tài khoản chuyển đến hàng chục quốc gia, hàng trăm thành phố, cuối cùng biến mất không một dấu vết.

Đó là việc chuyển tiền, còn về chuyện mà Hoắc Khải yêu cầu điều tra.

Cụ thể phải tốn bao nhiêu tiền thì bây giờ chưa thể nói chắc được, hai trăm năm mươi triệu chỉ là tiền đặt cọc. Nếu không đủ thì Ám Giới sẽ yêu cầu anh bổ sung. Đương nhiên là nếu anh chuyển nhiều hơn thì họ cũng sẽ không trả lại.

Chuyển xong tiền thì chỉ việc ngồi đợi tin tức.

Trong vài ngày ở nhà họ Lý, Hoắc Khải đã gặp gỡ và nói chuyện với các thành viên của tổ kế hoạch.

Bây giờ, mười mấy người này đã phát triển năng lực đến mức độ vô cùng ưu tú, thông qua việc tổng hợp, tối ưu hoá và thử nghiệm số liệu sai các nguồn lực của nhà họ Lý, để tiến hành phân tích thị trường, nâng cao hiệu quả của dự án lên mấy lần.

Phương pháp phán đoán xu thế tương lai mà Hoắc Khải truyền lại cho họ lại càng khiến cho những người này hiểu rõ hơn cách làm thế nào để lợi dụng nguồn lực trong tay mình.

Có thể nói, nếu để định giá tổ kế hoạch này rồi bán ra thì những công ty đẳng cấp nhất trên toàn cầu sẽ sẵn sàng tốn mấy tỷ đô để có được họ.

Những người tài giỏi, đã không đơn giản là dùng tiền có thể mua được.

Giống như trong thời kỳ Tam quốc, đại ẩn sĩ Tư Mã Huy từng nói: "Ngoạ Long, Phượng Sồ. Chỉ cần có được một người thì có thể bình thiên hạ".

Thành viên của tổ kế hoạch có chút giống như vậy.

Đương nhiên, họ có sự khác biệt rất lớn với những mưu sĩ chân chính thời cổ đại kia. Năng lực cá nhân của từng người, cũng có sự chênh lệch. Có thể đạt được thành tựu như bây giờ, đều do sự dẫn dắt tuyệt vời của Hoắc Khải.

Trong lòng những người này biết rằng, họ tuyệt đối không phải là nhân tài bị chôn vùi gì đó. Trước khi gặp Hoắc Khải, có lẽ họ cũng có chút năng lực, nhưng lại chỉ có thể coi như một trong những nhân viên ưu tú trong những nhân viên bình thường. Bao gồm cả việc tạo nên những hạng mục lợi nhuận một tỷ một năm, năng lực chỉ chiếm một phần, còn phần lớn là có sự trợ giúp từ các nguồn lực của nhà họ Lý.

Nếu không phải là do sự tổng hoà các nguồn lực mạnh mẽ thúc đẩy mà tuỳ tiện phân tán để sử dụng thì dự án không thể đi lên từ con số không.

Không có Hoắc Khải họ sẽ không có tầm nhìn như hiện tại, càng không thể hiểu làm thế nào để phân tích xu thế tương lai.

Càng hiểu về năng lực phân tích này thì họ càng hiểu rõ sự đáng sợ của Hoắc Khải.

Bản thân họ chỉ học một thời gian đã có thể đạt thành tựu lớn như thế, vậy Hoắc Khải là người truyền dạy cho họ những kiến thức này thì còn đáng sợ đến mức độ nào.

Trong tiểu thuyết võ hiệp đã nói, người võ công thấp không biết sợ những cao thủ đẳng cấp chân chính, vì họ không hiểu sự đáng sợ của những người này.

Anh càng tài giỏi thì càng sợ hãi những người như thế vì anh nhìn ra sự chênh lệch giữa bản thân anh và họ.

Thành viên của tổ kế hoạch cũng vậy, họ vẫn chưa thể coi như một cao thủ trong giang hồ còn Hoắc Khải thì lại tồn tại như một nhân vật trong thần thoại.

Họ không thể ngừng kính nể và tôn sùng anh.

Ở đây hai ngày, Hoắc Khải lại dạy họ một số kiến thức mới, sửa đổi cho họ một vài sai lầm mà họ đã phạm phải trong những ngày qua.

Trong mắt nhà họ Lý, hạng mục một tỷ quý như châu báu, còn trong mắt Hoắc Khải thì lại thấy có quá nhiều lỗ hổng, nếu không sửa đổi kịp thời thì sau này có thể xảy ra những tai hoạ ngầm cực kỳ lớn.

Nếu là trước đây, Hoắc Khải có thể sẽ cố ý để lại một vài tai hoạ ngầm, để thuận tiện trong tương lai đối địch cùng nhà họ Lý thì có thể giúp anh ra đòn phản kích.

Nhưng bây giờ, Hoắc Khải không có suy nghĩ như thế nữa.

Vì anh có thể nhìn thấy sự chênh lệch một trời một vực giữa anh và đối thủ nên không cần nghĩ xa xôi gì nhiều. Đầu tiên nhà họ Lý phải đảm bảo có đủ khả năng tiếp tục sống sót.

Nếu không sống tiếp được thì nghĩ xa xôi cũng có tác dụng gì.

Cho nên, Hoắc Khải cố gắng hết sức lợi dụng tất cả nguồn lực trong tay, dùng tốc độ nhanh nhất, cách thức hoàn hảo nhất để lớn mạnh. Chỉ cần lớn mạnh đủ nhanh mới có thể giành được cơ hội thắng lợi.

Bao gồm cả việc quay lại nhà họ Hoắc, đã sớm không phải là mục tiêu hàng đầu của anh nữa.

Nhà họ Hoắc bây giờ chỉ là một trong nhiều sức mạnh mà Hoắc Khải muốn đoạt lấy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 460: Sắp Xếp Tài Nguyên

Qua một đợt sắp xếp và giúp đỡ của Hoắc Khải thì tổ kế hoạch đã nhanh chóng làm ra được hạng mục một tỷ tệ thứ hai.

Người nhà họ Lý chạy đến bu như ong, hào phóng vét sạch túi giúp đỡ. Chỉ nhìn cảnh này thôi, chắc còn tưởng rằng quan hệ trong gia tộc nhà họ Lý rất hòa thuận.

Nhưng thực ra cách làm của mấy người này làm đám Lý Chính Thụy, Lý Tinh Thanh tức chết.

Đã nói là cùng nhau ngăn chặn chi chính, nhưng bây giờ ai nấy đều đi xun xoe Lý Thắng Bân, mong có được càng nhiều số định mức càng tốt. Lý Chính Thụy thấy vẻ dương dương đắc ý của Lý Thắng Bân bây giờ thì tức tối vô cùng mà không biết xả đâu.

Lúc Hoắc Khải chưa về nhà họ Lý, tuy rằng Lý Thắng Bân là phó chủ tịch, nhưng thấy Lý Chính Thụy thì ông ta cũng không dám thất lễ.

Bây giờ thì sao, mũi hếch lên trời, vênh vênh váo váo.

Đây đã là lần thứ hai rồi. Lần trước Lý Chính Thụy và Lý Tinh Thanh bỏ lỡ cơ hội, lần này Lý Chính Thụy vẫn muốn kiên trì.

Nhưng Lý Tinh Thanh không kiên trì nổi nữa, rất nhiều người trong chi của ông ta đều tham gia vào hạng mục này, người trong nhà cũng suốt ngày oán trách ông ta có tiền mà không thèm kiếm. Chỉ vì chống đối chi chính mà từ bỏ lợi ích đã dâng đến tận miệng có đáng không?

Cho dù ông ta có cùng với Lý Chính Thụy lật đổ được chi chính thì có sao, nhà họ Lý cũng chẳng phải ông làm chủ, phần lớn lợi ích vẫn phải dâng cho người khác.

Nếu đã như vậy, thì sao phải lẽo đẽo sau mông người ta.

Lý Tinh Thanh nghĩ đi nghĩ lại, cũng cảm thấy có lý.

Mình cùng Lý Chính Thụy đối phó với chi chính, bình thường thì không sao, cũng coi như là kiếm chút mặt mũi cho chi phụ. Nhưng bây giờ hầu hết người chi phụ đều bị ba hạng mục một tỷ tệ đó làm cho điên đảo, giờ mà còn giữ thể diện thì chỉ có là tự làm khổ mình thôi.

Cho nên Lý Tinh Thanh giấu Lý Chính Thụy, gia nhập hạng mục một tỷ tệ thứ hai dưới danh nghĩa con trai mình.

Lúc Lý Chính Thụy nghe chuyện thì tức gần chết.

Mấy người có chút địa vị bên cạnh gần như đều đã đâm đầu vào cái dự án đó rồi, bây giờ đến cả Lý Tinh Thanh cũng phản bội ông ta, biến thành thế một cây chẳng chống vững nhà.

Bà cụ và Hoắc Khải dùng hai hạng mục đã làm tan rã liên minh chi phụ thành công mà những người này lại không hề hay biết.

Cho dù có biết, thì họ cũng chẳng quan tâm.

Mục đích của việc đồng minh chẳng phải là để đạt được nhiều lợi ích hay sao, bây giờ có lợi đấy rồi thì còn đồng minh hay không cái gì.

Nhưng người chi phụ tham gia với số lượng lớn cũng làm người chi chính có chút không vừa lòng.

Tuy rằng trước mắt người có thể lên tiếng trong chi chính trừ bà cụ ra thì cũng chỉ còn Lý Thắng Bân, nhưng không có nghĩa là chi chính thật sự hết người. Những sản nghiệp kia vẫn có không ít người đang nắm giữ, chỉ có điều họ chỉ có chức vụ không thôi chứ chẳng có quyền lực gì.

Vốn không có quyền lực đã đủ làm người ta không vui vẻ gì rồi, giờ bà cụ lại mở cửa hạng mục thứ hai cho chi phụ, đồng nghĩa với việc đến tiền họ cũng chẳng có.

Nhất thời có rất nhiều người của chi chính cảm thấy không bằng lòng.

Bà cụ chẳng bận tâm chuyện này lắm, ai mà bất mãn điều gì có thể nói với bà ta, nhưng bà ta cũng chỉ mắt điếc tai ngơ mà thôi.

Mục đích thật sự của mình đã đạt được rồi, không cần thiết phải nói gì với mấy người có tầm mắt hạn hẹp này nữa.

Bây giờ trong mắt bà cụ, nhà họ Lý này chỉ có Hoắc Khải là có thể nói chuyện được với mình.

Nhớ lại lúc đó đứa cháu này vừa mới về, mình còn chẳng thèm ngó tới, chỉ coi nó là con cờ để kế thừa vốn chủ sở hữu, nhưng bây giờ nhìn lại, mình quả thực đã xem thường nó rồi.

Chỉ dựa vào năng lực cá nhân thôi là nó đã có thể đạt được thành tựu không kém bất kỳ chủ sở hữu vốn của chi chính nào, chẳng trách lúc đó nó không hứng thú gì với việc kế thừa vốn chủ sở hữu.

Lúc này Hoắc Khải đã về đến nhà, vẫn tuần tự mà tiến hành công việc của mình như cũ.

Chỉ có điều thời gian mà anh bận đã nhiều hơn trước, đến cả Ninh Thần cũng nhìn ra được thái độ làm việc của anh tích cực hơn xưa.

Điều này Ninh Thần có chút nghi ngờ. Đi một chuyến về sao anh lại thay đổi lớn như vậy? Là do anh chịu phải đả kích gì hay sao?

Hoắc Khải không giải thích điều gì. Áp lực trong lòng anh rất lớn, nhưng cũng không cần để vợ cùng gánh vác nó.

Việc mà anh muốn làm quả thực rất đáng sợ, theo tính cách của Ninh Thần thì nghe xong chắc chắn sẽ mất ngủ cả đêm.

Hoắc Khải không muốn chuyện của mình lại đem đến gánh nặng lớn như vậy cho gia đình.

Có điều cũng vì áp lực này mà Hoắc Khải đã chính thức tham dự vào việc sản xuất của công ty Hi Vọng Mới.

Trừ ba công ty chi nhánh như Giáp Tử, Ất Sửu, Bính Tuất ra, Hoắc Khải lại lấy riêng ra một phần tiền để thành lập hai công ty chi nhánh là Đinh Mão và Mậu Thần.

Hai công ty chi nhánh này không có nghiệp vụ gì cố định, tất cả các công việc hiện tại của Hi Vọng Mới đều không liên quan đến nó.

Tác dụng duy nhất của công ty chi nhánh chính là phụ trách đầu tư mạo hiểm.

Một lượng vốn lớn của Hi Vọng Mới được rót vào trong công ty chi nhánh này, đồng thời cũng mở cửa mua bán vốn chủ sở hữu, tiến hành nhiều hoạt động tài trợ hơn nữa.

Tiếp nối sự khởi đầu tốt đẹp của Hi Vọng Mới, hai công ty đầu tư mạo hiểm này đã tập hợp được gần hai tỷ tệ tiền vốn trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Tuy rằng so với những công ty đầu tư mạo hiểm quy mô lớn động một chút là tiền vốn hàng chục đến hàng trăm tỷ tệ mà nói thì đây chẳng đáng là bao, nhưng kết quả như thế này cũng có thể coi là không tệ rồi.

Công ty đầu tư mạo hiểm do đích thân Hoắc Khải quản lý, tất cả nhân viên đều do anh tự mình tuyển vào.

Việc đầu tiên của những người này khi vào công ty chính là điều tra các ngành nghề theo kế hoạch của anh.

Việc mà Hoắc Khải muốn làm rất đơn giản. Anh muốn tạo ra một hồ sơ số liệu lớn, tìm hết tất cả những công ty hợp để đầu tư trong trước mắt nhất ra, sau đó chọn từ đây ra những công ty có thể đối kháng với những thế lực đó để tiến hành đầu tư trọng điểm.

Có lẽ nhiều người sẽ cảm thấy, dùng một công ty mới để đối kháng với những doanh nghiệp lão làng chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Nhưng Hoắc Khải lại thấy, thời đại này vừa hay lại là một thời đại rất dễ xuất hiện kỳ tích.

Có rất nhiều công ty chỉ cần kinh doanh hợp lý, cộng thêm chút vận may thì tài sản tăng lên gấp mười gấp trăm lần cũng là chuyện rất bình thường.

Giống như một công ty video ngắn trước đây, chỉ trong vòng vài năm đã có thể đạt tới ước tính giá trị khoảng hơn trăm tỷ đô la, vô cùng đáng sợ.

Trong lịch sử làm gì có công ty phần mềm video nào có thể so được với nó về tốc độ phát triển.

Hoắc Khải có lòng tin mình có thể dẫn dắt ra được một công ty như vậy.

Cho nên đầu tư mạo hiểm của anh không chỉ muốn vốn chủ sở hữu, mà còn muốn cả quyền quản lý.

Đây đều là những vũ khí sắc bén để sau này anh đối phó với thế lực to lớn kia, không có quyền khống chế thì đồng nghĩa với việc phí công vô ích.

Đây là một cuộc đấu tranh kéo dài, không phải chỉ cần hai đến ba ngày là có thể giải quyết xong, Hoắc Khải đã chuẩn bị sẵn tâm lý trường kỳ kháng chiến.

Đồng thời Hoắc Khải cũng đề ra vài hạng mục mang tính chiến lược đối với trụ sở chính Hi Vọng Mới.

Những ý kiến này có được sự ủng hộ của Ninh Thần và mấy người Mục Thế Kiệt, đương nhiên cũng không khó để thực hiện.

Có lẽ có người không hiểu được kế hoạch chiến lược đi trước kiểu này, nhưng họ cũng không phản đối, bởi ai cũng biết rằng công ty có thể phát triển như bây giờ đều có liên quan đến người đại diện pháp nhân này.

Mình không hiểu được chỉ có thể nói rằng do không theo kịp tầm nhìn của người ta thôi, không có nghĩa là họ sai.

Hơn nữa, cho đến tận bây giờ, Hi Vọng Mới vẫn chưa hề lên sàn chứng khoán. Việc bán đi vốn chủ sở hữu cũng chỉ là một góc của núi băng mà thôi, chẳng tạo thành ảnh hưởng gì tới chuyện kinh doanh và quản lý công ty cả.

Có thể nói rằng đây là công ty của riêng Hoắc Khải và Ninh Thần. Với tư cách là sếp lớn nắm quyền kiểm soát tuyệt đối, Hoắc Khải cũng chẳng cần giải thích với ai điều gì.

Trả lương cho mấy người, bảo mấy người làm gì thì cứ làm theo là được rồi.

Trừ bên Hi Vọng Mới này, tần suất liên lạc của Hoắc Khải với mấy người Miêu Nhất Khoa cũng tăng lên rất nhiều.

Năng lực cá nhân của Hoắc Khải đã được Miêu Nhất Khoa công nhận. Có sự giúp đỡ của ông ta thì việc hòa nhập vào giới này dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ là do Hoắc Khải mới thể hiện năng lực của mình ở công ty của Miêu Nhất Khoa, những người khác trong giới còn chưa có tiếp xúc thật sự, đối với lời tán dương của Miêu Nhất Khoa, phần nhiều họ chỉ cảm thấy là do tình cảm mà bảo vệ mà thôi.

Một nhân vật trẻ măng không có danh tiếng gì sao có thể chơi đùa cả người nhà họ Hoắc trong lòng bàn tay được chứ.

Miêu Nhất Khoa chẳng thèm để ý đến cách nhìn của mấy người này, Hoắc Khải cũng chẳng cần phải chứng minh điều gì.

Cơ hội để chứng minh bản thân mình đầy ra đó, không cần thiết phải quá vội vàng, nếu không ngược lại sẽ làm mình có vẻ hám công danh lợi lộc.

Việc mà bây giờ anh muốn là chính là cố gắng hết sức để hiểu những chuyện liên quan đến mạng lưới quan hệ, nắm rõ kỹ về những người trong giới này, sau đó nghĩ cách để biến họ thực sự thành một khối.

Liên minh này đáng gờm hơn những tài nguyên khác của Hoắc Khải nhiều, nếu thật sự có thể liên kết thành một khối thì cho dù có là tên khổng lồ như Đường Thị Quốc Tế cũng phải dè chừng vài ba phần.

Nhưng muốn làm được điều này cũng khá là khó khăn, chưa nói đến việc liên hợp các ngành nghề đầy rẫy những vấn đề, chỉ riêng tính cách bướng bỉnh không chịu phục tùng của các thương nhân lớn này cũng đã khó mà thuyết phục được họ.

Trong lúc Hoắc Khải đang bận rộn tiến hành sắp xếp các tài nguyên trong tay, thì tên giả mạo ở nhà họ Hoắc kia cuối cùng cũng đã lộ ra răng nanh của mình.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 461: Bí Mật

Trong hai năm trở lại đây, kẻ giả mạo đã đẩy những người thân cận với Hoắc Khải ra khỏi các bộ phận chủ chốt.

Lúc đầu thì không ai để ý, nhưng càng ngày càng có nhiều người bị đuổi đi, cho đến một ngày bọn họ mới đột nhiên kinh ngạc phát hiện rằng những người trước đây thân cận với Hoắc Khải bây giờ đã chẳng còn lại được mấy người.

Người có thể ở lại, hoặc là người không nắm giữ vai trò quan trọng, hoặc là người dễ bị chèn ép.

Điều này không khỏi khiến nhiều người cảm thấy hoang mang, không hiểu ngôi sao hy vọng này đang định làm gì.

Tay chân thân tín đều đuổi đi hết, chẳng lẽ là muốn tự mình phấn đấu sao?

Chẳng phải sử dụng người cũ sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc thay máu toàn bộ nhân viên như vậy à?

Lại nói, công việc của bọn họ cũng không xảy ra vấn đề sai sót gì quá lớn, vậy mà nói đuổi là đuổi, chuyện này đúng là vô lý.

Nhưng kẻ giả mạo từ đầu đến cuối không hề đưa ra một lời giải thích nào. Mọi người đều bị đuổi đi một cách tàn nhẫn chỉ vì một hoặc hai sai lầm nhỏ trong công việc.

Hầu hết những nhân tài mà Hoắc Khải tập hợp trước đây đều là người ngoài gia tộc, những người này rất ngưỡng mộ anh, hết lòng đồng hành cùng anh chiến đấu vì sự nghiệp.

Nhưng bây giờ, bọn họ vô cùng thất vọng.

Làm sao mà người đàn ông tuyệt vời đến mức có thể thuyết phục bọn họ hoàn toàn lúc trước lại có một ngày trở nên vô lý đến thế.

Hơn nữa, trong hai năm qua, ngoài một số kế hoạch ban đầu của Hoắc Khải đang được thực hiện thuận lợi, thì kẻ giả mạo cũng không đưa ra được thêm ý kiến nào tốt hơn.

Hắn chẳng qua chỉ có dáng dấp giống như Hoắc Khải, chứ không phải cùng một người. Tư duy của Hoắc Khải đã trải qua thời gian dài tôi luyện, cộng thêm tài năng thiên bẩm, đem những thứ đã tích lũy được phát huy đến mức cực đại, thế gian hiếm thấy.

Cho nên mọi người lại phát hiện ra rằng ngôi sao hy vọng dường như đã kiệt sức, từ rất lâu đã không còn đưa ra được một chiến lược phát triển mới nào.

Có phải vì lý do này mà tính tình của ngôi sao hy vọng đã thay đổi mạnh mẽ, cuối cùng quyết định đuổi hết những người bên cạnh đi?

Tin tức ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc sắp rơi xuống dần dần lan ra bên ngoài.

Cũng giống như câu nói: chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã vươn xa ngàn dặm.

Con người luôn có một sự tò mò mạnh mẽ về những tin tức tiêu cực như vậy. Nhiều người tự hỏi ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc có thật sự sắp rớt đài hay không.

Một số nhân vật cấp cao trong nhà họ Hoắc đã cố gắng thuyết phục kẻ giả mạo vì lợi ích của gia tộc, cũng có thể nói là đến để an ủi, muốn biết chuyện gì đã xảy ra với hắn.

Kết quả là họ bị kẻ giả mạo kia mắng mỏ hết lời, đuổi ra khỏi cửa.

Còn những kẻ tiểu nhân đắc chí lại được kẻ giả mạo lấy hết tất cả các loại lý do để cất nhắc lên cao.

Những người này có năng lực tồi tệ đến nỗi khiến cho nhà họ Hoắc gặp đủ mọi chuyện khó khăn.

Chỉ cần hai năm, kẻ giả mạo đã khiến cho Hoắc Khải từ ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc biến thành kẻ đối địch với gia tộc.

Nhất là sau khi liên hôn với cô chủ nhà họ Đinh thì hắn dường như đã không còn quan tâm nhiều đến chuyện của gia tộc.

Mọi người dần hiểu ra rằng người này có thể sẽ không bao giờ trở lại như ban đầu.

Vì vậy, nội bộ nhà họ Hoắc bắt đầu nảy sinh ý đồ tranh giành quyền lực, đặc biệt là những người như Hoắc Tích Nguyên, ông ta đã không thể chịu nổi, liền trở thành người đầu tiên tranh giành quyền lợi.

Không chỉ có một mình ông ta, mà còn có nhiều người khác.

Những chuyện trong nhà, Hoắc Giai Minh đều kể cho Hoắc Khải nghe.

Những tin tức này khiến Hoắc Khải nhíu mày.

Lúc đầu anh vẫn không hiểu kẻ giả mạo định làm gì, hắn muốn dùng sức ảnh hưởng của anh để nắm quyền quản lý nhà họ Hoắc là điều dễ hiểu. Rõ ràng hắn đang nắm bài lớn trong tay, tại sao canh bạc này hắn lại chơi một cách tệ hại như vậy?

Hoắc Khải tuyệt đối không tin rằng đối phương không hiểu gì về chiến lược, chắc chắn hắn phải có một mục đích khác khi làm tất cả những chuyện này.

Suy đi tính lại, Hoắc Khải chỉ nghĩ đến một khả năng.

Thành tựu trước đây của Hoắc Khải đã cao đến mức có thể gắn kết cả nhà họ Hoắc lại thành một khối, ai muốn đối phó với nhà họ Hoắc cũng sẽ bị cả gia tộc nhất trí xem là kẻ thù chung.

Cảm giác vinh dự khi được đứng trong một tập thể lớn mạnh, đó là điều vô cùng quan trọng trong nhà họ Hoắc.

Cũng chính vì lý do này mà việc người ngoài có âm mưu vào nhà họ Hoắc chiếm lấy quyền lực không hề dễ dàng. Ngay cả bản thân Hoắc Khải cũng phải từng bước dựa vào Hoắc Giai Minh, đầu tiên tìm cách tiếp cận nhà họ Hoắc, thâm nhập vào nhà họ Hoắc, sau đó mới có thể từ từ điều tra.

Nhưng tất nhiên là kẻ giả mạo không có đủ kiên nhẫn giống như anh, hắn đã muốn giải quyết tất cả mọi chuyện càng sớm càng tốt.

Vì vậy, bước đầu tiên mà hắn làm chính là loại bỏ ảnh hưởng của Hoắc Khải lên nhà họ Hoắc, bằng cách khiến cho bản thân hắn trở thành một kẻ đã mất đi hết năng lực.

Đồng thời, việc hắn đuổi hết những người có năng lực và cất nhắc những người kém cỏi lên vị trí cao hơn cũng đã khiến cho mâu thuẫn trong nội bộ nhà họ Hoắc ngày càng tăng cao.

Mâu thuẫn nổi lên ở khắp nơi, dẫn đến khối đoàn kết mà Hoắc Khải gây dựng lúc đầu dần dần xuất hiện những vết nứt. Đây là lúc mà các thế lực bên ngoài có thể dễ dàng tác động vào.

Nghĩ đến đây, Hoắc Khải mới bắt đầu hiểu rõ ràng hơn về các thế lực bên ngoài đó.

Các thế lực đó không vì bản thân mạnh mà khinh suất trước bất kì đối thủ nào.

Bọn chúng muốn đối phó với nhà họ Hoắc nên đã dành hẳn hai năm để chuẩn bị, quả là những thợ săn rất kiên nhẫn. Chưa đến đúng thời điểm thích hợp thì bọn chúng sẽ không tùy tiện hành động.

Nếu đổi lại là một năm trước, có lẽ Hoắc Khải sẽ rất vội vàng lo lắng, bởi vì một khi quyền lực của nhà họ Hoắc mất vào tay kẻ khác thì sẽ rất khó lấy lại được.

Nhưng bây giờ, Hoắc Khải không còn vội vàng như vậy nữa.

Anh biết rằng thứ mà anh phải đối phó không phải là một người hay một thế lực đơn lẻ, mà là sự tổng hợp của nhiều thế lực đứng trong bóng tối.

Thực lực hiện tại của anh vẫn chưa đủ sức lay chuyển đối thủ, nên dù anh có lo lắng vội vàng đến đâu cũng vô ích.

Nếu như bọn chúng đã muốn làm tan nát nhà họ Hoắc từ bên trong, vậy thì anh cứ để cho bọn chúng đắc ý. Việc mà anh phải làm chính là lách qua những vết nứt mà chính bọn chúng đã tạo ra.

Nơi mà anh lách qua sẽ là những nơi mà bọn chúng không thể để ý tới.

Hoắc Khải là một người rất quan trọng các chi tiết, anh đã yêu cầu mọi người bắt đầu tìm kiếm những nhân tài thân tín bị kẻ giả mạo xua đuổi, định kết nối những người này lại, sau đó để bọn họ tham gia vào các công ty có ảnh hưởng.

Sẽ chẳng có ai nghi ngờ chuyện này, vì những nhân tài ở lại chỗ cũ làm việc không suôn sẻ thì tất nhiên sẽ muốn thay đổi môi trường làm việc, đó cũng là chuyện bình thường.

Đây cũng chính là những quân cờ của Hoắc Khải. Nếu những công ty được đầu tư bởi quỹ đầu tư mạo hiểm là vũ khí dùng để bao vây và trấn áp quy mô lớn, thì những quân cờ này chính là những quả bom hẹn giờ của anh.

Chỉ có cách tổng tấn công từ cả bên trong lẫn bên ngoài thì mới có cơ may chiến thắng.

Nhưng điều khiến cho Hoắc Khải chần chừ nhất chính là làm thế nào để liên lạc với những người này, và phải liên lạc với danh nghĩa gì.

Để họ xem anh là một người ngoài muốn chiếm đoạt quyền lực của nhà họ Hoắc, hay nên đem thân phận thật sự của anh nói ra cho bọn họ biết?

Sống lại sau khi chết, đây không phải là điều mà người bình thường có thể hiểu, càng không ai có thể tin được.

Cũng giống như Ninh Thần, nếu bây giờ Hoắc Khải nói với cô rằng anh thật sự không phải là Lý Phong mà là ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc đã được tái sinh sau khi bị sát hại, thì có lẽ Ninh Thần sẽ đưa anh đến bệnh viện để kiểm tra tâm thần ngay lập tức.

Nhưng nếu không sử dụng thân phận thật sự của mình, Hoắc Khải khó có thể đảm bảo rằng mình có thể khống chế những người đó.

Chưa nói đến việc, chỉ cần một người nói ra chuyện này thì cả kế hoạch của anh cũng xem như đổ vỡ.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Hoắc Khải cũng lập ra một kế hoạch.

Anh đã gửi email cho từng người đó.

Nội dung email là bí mật, chỉ có Hoắc Khải và những người đó biết.

Là người nắm quyền trong một gia tộc lớn thì không thể không biết đến những mặt tối của kẻ khác, ngay cả Hoắc Khải cũng không ngoại lệ. Tất cả những thứ không thể đưa ra ngoài ánh sáng này chỉ có thể nói một cách kín đáo.

Ngoài trừ bọn họ, sẽ không có người thứ ba biết được.

Những email chính là phương tiện mà Hoắc Khải dùng để thu phục những người này.

Không mất nhiều thời gian để bọn họ trả lời email.

Có người trả lời rất đơn giản với một dấu chấm hỏi.

Cũng có người hỏi thẳng rằng anh muốn làm gì.

Lại có người quyết liệt hơn nữa, ra sức chửi mắng, buộc tội anh tin lời kẻ xấu nói vớ vẩn rồi ở đây giả thần giả quỷ.

Hoắc Khải nhìn thấy thư trả lời của những người này, do dự hồi lâu, anh lại gửi cho họ email thứ hai: "Người đang nắm quyền trong nhà họ Hoắc là kẻ giả mạo. Tôi đã bị sát hại khi đang leo núi và suýt chết. Bây giờ tôi phải che giấu thân phận để trở về. Tôi đã biết chuyện của gia tộc, hiện tại chỉ muốn tìm các người giúp đỡ. Nếu không, nhà họ Hoắc mà gặp nguy hiểm thì tương lai của các người cũng sẽ không tốt lành gì".

Hoắc Khải thở ra một hơi dài khi nhấn phím Enter và nhìn vào lời nhắc rằng một email đã được gửi đi.

Anh đã giữ bí mật này suốt hai năm, không nói cho bất kì ai biết.

Bây giờ cuối cùng anh cũng đã nói ra, tảng đá đè nặng trong lòng anh như cũng đã được dỡ xuống.

Thậm chí Hoắc Khải còn cảm thấy mình làm như vậy không chỉ để đối phó với những thế lực chống lại nhà họ Hoắc, mà còn vì muốn tìm cho bản thân một lý do thích hợp để nói ra bí mật này, để cho tinh thần của anh được tự do.

Dựa vào lưng ghế, Hoắc Khải nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, trong lòng nổi lên một đợt sóng chưa từng thấy trước đây.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 462: Ba Câu Hỏi

Hoắc Khải không trả lời ngay câu hỏi của anh ta, mà đẩy cốc cà phê đến trước mặt anh ta rồi nói: "Uống thử đi".

Ông Chí Viễn liếc nhìn cốc cà phê, sau đó nhìn Hoắc Khải, cuối cùng cầm cốc lên nhấp một ngụm.

Sau khi uống một ngụm, đôi mắt anh ta bỗng nhiên sáng lên.

Không phải vì cà phê quá ngon, mà vì nó có hương vị quen thuộc. Nếm thử rồi liền không thể kiềm chế mà uống thêm một hai lần nữa trước khi miễn cưỡng ngừng lại.

Ngay khi chiếc cốc được đặt lên bàn, Ông Chí Viễn đã nắm tay Hoắc Khải, nói một cách phấn khích: "Ông chủ! Anh đúng là ông chủ rồi!"

Lúc còn ở nhà họ Hoắc, Hoắc Khải không bao giờ uống cà phê do người khác pha.

Có rất nhiều lý do, ví dụ như người khác làm có thể không hợp khẩu vị, hoặc là sợ bị ngộ độc. Hơn nữa, Hoắc Khải lại rất thích tự tay làm đồ ăn thức uống cho mình, vì làm xong sẽ rất có cảm giác thành tựu.

Vì vậy, mỗi lần muốn uống cà phê, Hoắc Khải luôn tự pha, và trong phòng làm việc của anh luôn có một máy pha cà phê đời mới nhất cùng với tất cả các loại hạt cà phê, trông giống như một phòng triển lãm cà phê thu nhỏ vậy.

Ông Chí Viễn đã uống qua cà phê mà Hoắc Khải pha nhiều lần, vì vậy anh ta rất quen thuộc với hương vị này, đó là hương vị mà không quán cà phê nào có thể sao chép lại được.

Hoắc Khải nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Là tôi".

Đối với những người như Ông Chí Viễn, Hoắc Khải có thể lo lắng về việc liệu đối phương có phản bội hay không, nhưng anh sẽ không phải lo lắng về việc làm cách nào để đối phương xác nhận được danh tính của mình.

Ngay cả khi ngoại hình đã thay đổi, nhưng nếu muốn chứng minh danh tính của mình thì vẫn còn vô số cách khác.

"Nhưng mà, làm sao anh có thể...", Ông Chí Viễn nhớ đến nội dung của email, anh ta bất giác nhìn xung quanh rồi thì thầm: "Đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, chúng ta hãy đi nơi khác".

Hoắc Khải cũng không từ chối, nơi này nhiều người lui tới, thật sự không thích hợp để nói những chủ đề quá riêng tư.

Sau đó, cả hai rời quán cà phê rồi ngồi xe của Đường Thế Minh đến câu lạc bộ tư nhân do Ông Chí Viễn mở.

Ở đây sẽ không có ai quấy rầy bọn họ, vì thế đây chính là một nơi tốt để bàn việc quan trọng.

Sau khi bước vào căn phòng được cách âm tốt, Ông Chí Viễn bỗng trở nên phấn khích hơn, anh ta ôm chặt lấy Hoắc Khải trước khi hỏi về những vấn đề đã nói trong email.

"Ông chủ, anh thật sự đã bị sát hại sao? Nhưng làm thế nào mà anh có thể trông giống như... cơ thể này hoàn toàn khác với trước đây", Ông Chí Viễn khó hiểu hỏi.

"Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ biết rằng tôi đã bị đẩy xuống núi. Lúc tôi mở mắt ra thì đã thấy như thế này", Hoắc Khải đáp.

Hoắc Khải không nói rằng anh đã tái sinh hay đã trải qua phẫu thuật thẩm mỹ, bởi vì tái sinh là điều mà nhiều người không thể hiểu được nên Ông Chí Viễn có thể không tin vào điều đó. Còn đối với phẫu thuật thẩm mỹ, điều đó không thể giải thích được sự thay đổi của vóc dáng.

Phẫu thuật thẩm mỹ sẽ không thể thay đổi được dáng người, nên Hoắc Khải chỉ có thể dùng lý do thuyết phục nhất.

Mặc dù câu nói này không đủ để giải thích vấn đề cơ thể thay đổi, nhưng thà ném vấn đề đó cho đối phương còn hơn nói ra câu trả lời mà chắc chắn đối phương sẽ không tin.

Ông Chí Viễn im lặng trong vài giây mà không biểu lộ bất kỳ sự nghi ngờ nào, anh ta quả thật đang nghĩ đến khả năng xảy ra loại chuyện như vậy.

Nhưng người đàn ông trước mặt giống hệt ông chủ mà anh ta biết về khí chất, ánh mắt, thậm chí là khả năng pha cà phê. Cùng với nội dung của e-mail, rất khó để anh ta có thể không tin vào điều đó.

"Thật ra anh cũng không cần phải suy nghĩ nhiều về vấn đề này. Dù anh không tin thì cũng là chuyện bình thường. Nếu dễ tin như vậy thì tôi đã trở về nhà họ Hoắc từ sớm rồi, làm gì còn phải ẩn danh lâu đến như vậy", Hoắc Khải nói.

Ông Chí Viễn ngẩng đầu nhìn anh rồi gật đầu: "Nếu như chuyện này là thật, thì anh đúng là không thể quay lại. Ngay cả tôi cũng nghi ngờ thì huống chi là những người khác. Nhưng mà chuyện kẻ giả mạo đó là như thế nào?"

Hoắc Khải không trả lời câu hỏi này ngay, thay vào đó anh lại hỏi: "Anh có biết nhà họ Lý ở phía Tây Bắc không?"

"Tất nhiên tôi biết. Họ từng là đối thủ của chúng ta ở thời kì đỉnh cao", Ông Chí Viễn trả lời.

"Thân phận hiện tại của tôi là đứa con ngoài giá thú của nhà họ Lý. Bố tôi là Lý Chấn Quốc, và ông ấy đã bị ám sát. Nhà họ Hoắc là một trong những đối tượng tình nghi đã thuê sát thủ đến", Hoắc Khải nói.

Ông Chí Viễn sửng sốt. Con ngoài giá thú của nhà họ Lý? Ám sát?

Những chuyện này khiến anh ta có chút không thể tin được, không có lý do gì, tại sao nhà họ Hoắc lại phái người đến ám sát người nhà họ Lý?

"Nói chung, Lý Chấn Quốc không phải là người duy nhất thiệt mạng trong vụ ám sát. Nhiều người đứng đầu các gia tộc hoặc doanh nghiệp lớn đều đã bị ám sát. Hơn nữa, có thể họ đã bị ám sát bởi một thế lực khổng lồ đứng trong bóng tối. Chính thế lực này đã thao túng mọi thứ, kể cả việc giết tôi và cài cắm vào một kẻ giả mạo để thay thế tôi", Hoắc Khải nói.

Ông Chí Viễn càng lúc càng choáng váng, một thế lực khổng lồ đã ám sát nhiều người... loại chuyện như thế này nghe có vẻ giống như một số tình tiết chỉ có trong phim ảnh.

Bởi vì thế giới trong mắt người thường luôn được pháp luật bảo vệ, nhưng dưới con mắt của những người thuộc tầng lớp thượng lưu này, họ biết rằng trên thế giới này vẫn còn rất nhiều mặt tối không xác định được.

Quy luật cá lớn nuốt cá bé vẫn luôn tồn tại trên thế giới này.

"Bọn chúng muốn làm gì?", Ông Chí Viễn hỏi.

"Tất nhiên là muốn kiểm soát những gia tộc và doanh nghiệp hàng đầu này", Hoắc Khải trả lời: "Theo thông tin mà tôi có được thì ít nhất bọn chúng đã cài cắm người vào hơn mười doanh nghiệp lớn và doanh nghiệp gia đình. Tôi đã trả phí điều tra cho Ám Giới, tin rằng hai ngày sau sẽ có thể nhận được thông tin chính xác".

Vẻ mặt Ông Chí Viễn có chút kỳ quái hỏi: "Vậy anh muốn tôi làm gì khi đến tìm tôi?"

"Rất đơn giản, nếu như anh vẫn còn tham vọng muốn tiếp tục chiến đấu với tôi, thì tôi sẽ coi anh như một quân cờ để tôi đẩy vào trong lòng địch. Nếu anh cho rằng thế lực này quá khủng khiếp và không muốn gặp rắc rối, vậy thì hãy quên mọi chuyện ngày hôm nay đi, xem như anh chưa từng gặp tôi", Hoắc Khải đáp.

Anh không muốn uy hiếp Ông Chí Viễn, vì làm như thế có thể sẽ phản tác dụng.

Bất kỳ trợ lực nào tồn tại dựa trên sự uy hiếp đều không đáng tin cậy. Lăn lộn trong giới kinh doanh bấy lâu nay, Hoắc Khải hiểu rất rõ ràng về sự thật này.

Vì vậy, anh chỉ hy vọng rằng Ông Chí Viễn sẽ xem xét mọi chuyện một cách cẩn thận, sau đó chân thành sẵn lòng giúp đỡ anh.

Chỉ có như vậy thì Hoắc Khải mới có thể tự tin và mạnh dạn thực hiện kế hoạch của mình.

Ông Chí Viễn vẫn im lặng, sự việc này ảnh hưởng rất lớn đến anh ta. Bất kể danh tính của Hoắc Khải có là gì thì những điều mà Hoắc Khải vừa nói đều nằm ngoài dự đoán của anh ta.

Nếu những gì mà Hoắc Khải nói là sự thật, có một thế lực có thể dễ dàng ám sát ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc, vậy nếu anh ta tham gia vào chuyện này thì anh ta có khả năng sống sót hay không?

Nếu như không thể sống sót, vậy thì tham gia vào làm gì chứ?

Tất cả mọi người khi đã đạt được những thành tựu nhất định đều sẽ trân trọng cuộc sống của mình, nếu không lâm vào tình cảnh hết sức tuyệt vọng thì họ sẽ không dễ dàng nghĩ đến việc đi vào chỗ chết.

Nếu Ông Chí Viễn từ chối, Hoắc Khải cũng sẽ cảm thấy dễ hiểu.

Suy cho cùng, bọn họ đã không gặp nhau hai năm, có thể Ông Chí Viễn đã quen với cuộc sống hiện tại, chuyện anh ta không chấp nhận rủi ro nữa là điều hết sức bình thường.

Hoắc Khải không thúc giục, anh yên lặng chờ đợi câu trả lời cuối cùng.

Một lúc lâu sau, Ông Chí Viễn hỏi một câu hỏi mới: "Anh muốn làm gì?"

Anh ta từ đầu đến giờ đã hỏi mấy câu hỏi, thứ nhất là bọn chúng muốn làm gì, thứ hai là Hoắc Khải muốn anh ta làm gì, thứ ba là Hoắc Khải muốn làm gì.

Mỗi một câu hỏi tương ứng với mỗi một thông tin khác nhau.

Hỏi ba câu hỏi này, Ông Chí Viễn có thể nhận được thông tin chính xác nhất.

Hoắc Khải cũng đã tính trước rằng anh ta sẽ hỏi theo cách này, nên không chút do dự mà đáp: "Một năm trước, tôi muốn trở về nhà họ Hoắc và lấy lại tất cả những gì đã mất. Nhưng bây giờ, việc trở về nhà họ Hoắc không còn quan trọng nữa. Điều tôi muốn làm rất đơn giản. Loại bỏ thế lực trong bóng tối đó và xây dựng một hào môn mới! Một hào môn mạnh gấp trăm lần nhà họ Hoắc!"

Ông Chí Viễn sững sờ nhìn Hoắc Khải, mặc dù gương mặt của người đàn ông trước mắt hoàn toàn khác với gương mặt trong ấn tượng của anh ta, nhưng giọng điệu này, thần thái này, cả ánh mắt này cũng đều quá quen thuộc.

Tự tay mình gây dựng nên một hào môn, lớn gấp trăm lần nhà họ Hoắc!

Không phải là Ông Chí Viễn chưa bao giờ nghe qua những lời táo bạo, nhưng những gì Hoắc Khải vừa nói khiến cho anh ta bất giác cảm thấy máu huyết sục sôi, cứ như thể anh ta đã quay trở lại thời điểm lần đầu tiên gặp Hoắc Khải vào rất nhiều năm về trước.

Khi đó, anh ta đã cùng với Hoắc Khải chiến đấu, khiến cho nhà họ Hoắc có thể chen chân vào top ba toàn quốc với tốc độ nhanh nhất.

Tuy nhiên, khi mục tiêu đã ở trước mặt, ông chủ của anh ta dường như lại trở thành một con người khác, sau đó còn đuổi anh ta ra khỏi công ty của nhà họ Hoắc.

Đây là một đả kích rất lớn đối với Ông Chí Viễn, cho dù sau này anh ta có thể dễ dàng tìm được công việc khác, lương cũng không thấp hơn trước

hay thậm chí còn có thể nhiều hơn, nhưng nỗi thất vọng trong lòng chắc chắn sẽ không bao giờ nguôi ngoai.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 463: Hợp Tác

Có lẽ là do trước đó quá thất vọng và cũng có quá nhiều tiếc nuối, nên sau khi nghe những lời nói của Hoắc Khải, Ông Chí Viễn đã muốn đồng ý.

Ông Chí Viễn chưa bao giờ là một người an phận, anh ta muốn làm rất nhiều điều, một trong số đó là khiến cả thế giới phải nhìn mình với sự ngưỡng mộ.

Mà công việc hiện tại không đủ để đáp ứng nhu cầu mục tiêu của anh ta.

Chỉ có lý tưởng của Hoắc Khải mới khiến cho anh ta có cảm giác như vậy.

Những gì mà anh ta muốn làm chính là những điều như vậy!

Anh ta luôn cảm thấy rằng vẫn còn có điều gì đó thiếu sót trong cuộc sống của mình, và bây giờ anh ta đã biết câu trả lời.

Không do dự nhiều nữa, Ông Chí Viễn đứng dậy, đưa tay về phía Hoắc Khải và nói: "Khi tôi bị đuổi khỏi công ty của nhà họ Hoắc, tôi đã từng nghĩ, liệu bản thân làm việc chăm chỉ lâu như vậy có ích lợi gì? Bây giờ có vẻ như tôi đã không cần phải suy nghĩ về vấn đề này nữa. Anh đã đặt ra mục tiêu mới, mục tiêu này lớn hơn nhiều so với những gì chúng ta đã làm trước đây. Tôi thật sự muốn xem liệu mình có thể làm được với nỗ lực của bản thân hay không".

Hoắc Khải cũng đứng lên bắt tay anh ta, đồng thời nhắc nhở: "Có thể sẽ mất mạng đấy".

“Câu này anh cũng đã từng nói lúc còn ở nhà họ Hoắc”, Ông Chí Viễn cười nói.

Những gì mà Hoắc Khải đã làm trước đây cũng động chạm đến lợi ích của nhiều người, nên ngay trong những ngày đầu tiên, họ đã nhận được nhiều lời đe dọa ẩn danh. Lúc đó, Hoắc Khải đã nói với anh ta rằng nếu

muốn thay đổi nhà họ Hoắc, anh ta có thể sẽ gặp phải nguy hiểm lớn, bây giờ rời nếu muốn rời đi vẫn chưa muộn.

Lúc đó Ông Chí Viễn đã không rời đi, anh ta đã giúp Hoắc Khải làm xong tất cả nhiệm vụ, tận mắt nhìn thấy Hoắc Khải từng bước đi lên vị trí hiện tại.

Và những kẻ đã đe dọa Hoắc Khải khi đó đã không còn là kẻ thù nữa.

Tất cả đều thất bại và run sợ.

Vì ngay từ đầu đã có sự chuẩn bị tâm lý như vậy, nên bây giờ anh ta còn phải ngại gì nữa?

Hoắc Khải cũng cười nói: "Nói cũng phải, vậy tôi cũng không dài dòng nữa, về sau còn có rất nhiều việc, anh nên chuẩn bị trước".

"Chẳng có gì phải chuẩn bị. Tôi sẽ nộp đơn từ chức đến công ty để không trì hoãn thêm quá nhiều thời gian", Ông Chí Viễn nói: "Nhưng trong chuyện này chỉ có hai người chúng ta thôi hay sao? Hay là thêm cả nhà họ Lý vào?"

“Không chỉ có nhà họ Lý, mà có cả nhà họ Cơ, một gia tộc chỉ có tài sản vài tỷ, có cả mạng lưới quan hệ của giáo sư Triệu Vĩnh An, cộng với công ty mà tôi đã làm việc chăm chỉ để gây dựng trong suốt hai năm qua”, Hoắc Khải nói.

Sau khi Ông Chí Viễn sững sờ mất một lúc, anh ta liền nghĩ đến vị giáo sư văn học nổi tiếng, lúc này mới chợt nhận ra: "Hóa ra anh chính là người mà họ đã nói tới".

Việc Hoắc Khải kế thừa mạng lưới quan hệ của giáo sư Triệu Vĩnh An, trong mắt nhiều người chỉ là do anh quá may mắn, ít ai nghĩ rằng anh có thực tài.

Ông Chí Viễn thì không có hứng thú lắm với loại chuyện này nên cũng chưa tìm hiểu sâu về nó, giờ nghe Hoắc Khải nói mới biết ông chủ mình

chính là chàng trai trẻ tuổi nổi tiếng thường được mọi người nhắc đến.

Cả tài nguyên của nhà họ Cơ và tài sản riêng của Hoắc Khải cộng lại không phải là một con số quá lớn. Chỉ tầm vài tỷ, thậm chí so với nhà họ Hoắc còn thua xa chứ đừng nói đến việc có thể dùng nó để đối phó với một thế lực đáng sợ gấp mấy lần nhà họ Hoắc.

Về phần nhà họ Lý, Ông Chí Viễn cũng có chút hứng thú, dù sao thì gia tộc đó cũng đã từng nằm trong top của các gia tộc bạc tỷ, cho dù bây giờ họ đã nằm bên sườn dốc rồi.

Nhưng tất nhiên điều khiến Ông Chí Viễn cảm thấy kích thích nhất chính là mạng lưới quan hệ của giáo sư Triệu Vĩnh An.

Mạng lưới này quá lớn mạnh, có biết bao nhiêu người ao ước có thể gây dựng được một mạng lưới như vậy, thậm chí sẵn sàng phấn đấu cả đời để đạt được điều đó.

Làm ăn nhỏ thì phụ thuộc vào đầu óc và may mắn, nhưng muốn làm ăn lớn thì phải phụ thuộc vào các mối quan hệ, dường như ai cũng hiểu đạo lý này.

Khi mạng lưới quan hệ đủ rộng, thì có thể kiếm tiền mà không cần phải nỗ lực quá nhiều.

Ban đầu, Ông Chí Viễn vẫn còn đang băn khoăn không biết liệu Hoắc Khải có đủ sức mạnh để đối phó với kẻ thù hay không, thậm chí anh ta còn đang chuẩn bị tinh thần phải chiến đấu trường kỳ trong nhiều thập kỷ.

Nhưng hiện tại, có vẻ như công việc chuẩn bị của Hoắc Khải đã rất hoàn thiện.

Mặc dù thực lực hiện tại của Hoắc Khải vẫn chưa hoàn toàn có thể dùng để đối phó với các thế lực trong bóng tối đó, nhưng nó vẫn rất lớn mạnh.

Ông chủ đúng là ông chủ, bắt đầu từ con số không, nhưng chỉ mất hai năm để xây dựng cho bản thân một thế lực đáng kinh ngạc như vậy.

Chuyện anh nói rằng anh muốn xây dựng một hào môn mới không chỉ là lời nói suông, nó hoàn toàn có thể xảy ra trong tương lai.

Dù khả năng xảy ra không đặc biệt cao nhưng Ông Chí Viễn vẫn tin tưởng.

Anh ta không còn vướng bận chuyện liệu thân phận của Hoắc Khải có phải thật hay không, vì điều đó đã không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng là anh ta đã tìm thấy cho mình một mục tiêu mới. Để đạt được mục tiêu này, anh ta có thể làm bất cứ điều gì.

Hoắc Khải cũng không cùng anh ta hàn huyên nhiều chuyện trong quá khứ. Muốn hồi tưởng chuyện cũ, tương lai sẽ còn có nhiều cơ hội.

Điều anh phải làm bây giờ là thực hiện kế hoạch của mình càng sớm càng tốt.

Thuyết phục được Ông Chí Viễn là một bước rất quan trọng trong kế hoạch của Hoắc Khải. Sau đó, anh và Ông Chí Viễn tiếp tục sắp xếp phần còn lại của danh sách.

Một số người quan trọng thì Hoắc Khải cần phải gặp mặt trực tiếp, còn những người không đặc biệt quan trọng thì được giao cho Ông Chí Viễn.

Hai người phải chia ra hành động thì mới có thể đạt được tiến độ nhanh hơn.

Ngoài ra, Hoắc Khải quyết định vẫn chờ thông tin điều tra chi tiết từ Ám Giới đến tay anh, sau đó mới thảo luận với Ông Chí Viễn rằng nên cài cắm anh ta vào công ty nào.

Hai người bàn bạc xong đại khái mọi chuyện thì cũng đã đến rạng sáng.

Nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn, Hoắc Khải nhanh chóng rời khỏi câu lạc bộ tư nhân.

Nhìn bóng lưng rời đi của anh, một lúc lâu sau, Ông Chí Viễn nắm chặt tay, quay trở lại phòng. Trên bàn còn có rất nhiều cái tên do Hoắc Khải liệt kê, đây đều là những người bọn họ muốn chiêu mộ.

Nghĩ đến những gì Hoắc Khải vừa nói, hai mắt Ông Chí Viễn như sáng rực lên.

Sự thất vọng mà anh ta đã phải nhận từ nhà họ Hoắc, trong tương lai, anh ta sẽ trả lại tất cả, và sẽ cho những người đó biết họ đã sai lầm như thế nào khi quyết định đuổi anh ta đi!

Còn đối với thế lực khổng lồ đứng trong bóng tối mà Hoắc Khải nói đến, Ông Chí Viễn cũng không hề cảm thấy lo lắng quá nhiều.

Nhà họ Hoắc cũng có thời kì rất yếu ớt, so với nhiều đối thủ khác đều cảm thấy chẳng thế chiến thắng.

Tuy nhiên, trong những năm qua, nhiều đối thủ đã bị đánh bại dưới chân họ, và nhà họ Hoắc đã tiến rất gần đến mục tiêu ban đầu.

Chiến thắng không ở đâu xa, điều quan trọng nhất là chúng ta có dám bước những bước đầu tiên để hướng tới chiến thắng hay không.

Nếu bản thân thậm chí còn không dám thực hiện bước đầu tiên, sẽ không có bất kì khả năng nào để chiến thắng.

Kể từ hôm đó, Hoắc Khải và Ông Chí Viễn đã liên hệ lần lượt với những người bạn cũ mỗi ngày.

Cao thủ vô danh vẫn đang luôn giúp đỡ giám sát tất cả mọi tin tức bên ngoài, bất kì tin tức nào có hại cho Hoắc Khải đều bị chặn lại. Mà những người liên quan đến tin tức có hại đều ngay lập tức bị bắt đi giam lỏng.

Trước đây, Hoắc Khải không hề muốn làm loại chuyện này.

Nhưng hiện tại, có quá nhiều chuyện đã xảy ra, và mục tiêu tương lai quá quan trọng, nên anh không cho phép có bất kì chuyện gì ngoài ý muốn

xảy ra nữa.

Vì vậy, những người đó chỉ có thể bị bắt, cho đến khi Hoắc Khải đạt được mục đích thì họ mới được thả ra.

May mắn thay, không có nhiều người như vậy, chỉ có khoảng hai ba người.

Những người này đều đã mất đi sự tôn trọng và kính nể đối với Hoắc Khải, bây giờ họ chỉ muốn sử dụng những tin tức đó để đổi lấy lợi ích.

Xuất hiện những người như vậy thật sự khiến Hoắc Khải thất vọng. Điều đó cũng khiến anh nhận ra rằng mình hoàn toàn không phải là một vị thần.

Anh luôn nghĩ anh có thể kiểm soát tất cả mọi người, bây giờ anh mới hiểu rằng không phải như vậy.

Lòng người là không thể đoán trước, con người có thể thay đổi theo thời gian và môi trường sống.

Điều khiến cho Hoắc Khải cảm kích là không ai trong số những người mà anh dựa vào đã trở thành kẻ phản loạn.

Giống như Ông Chí Viễn, họ tràn đầy niềm tin vào tương lai, nhất là sau khi biết được Hoắc Khải kia chỉ là kẻ giả mạo, một số người đã hét lên vì sung sướng.

Khi vừa bị kẻ giả mạo xua đuổi, họ chỉ có nỗi thất vọng vô bờ bến, càng khó hiểu làm sao khi người đàn ông mà họ ngưỡng mộ lại có thể trở nên như thế.

Nhưng bây giờ họ hiểu rằng không phải người đàn ông đó đã thay đổi, mà đó chỉ đơn giản là một sự giả tạo!

Những người thân quen với anh vẫn như vậy, họ không hề tuyệt vọng.

Phải mất rất nhiều thời gian để phân loại những người bị kẻ giả mạo đuổi đi, sau đó liên hệ lại với họ và bước đầu đạt được thỏa thuận hợp tác.

Trong khoảng thời gian này, bên phía Ám Giới cũng đã gửi thông tin chi tiết về các thế lực trong bóng tối theo kế hoạch.

Một xấp tài liệu thật dày, Hoắc Khải nhìn một cái liền cảm thấy da đầu tê dại, ngay cả Ông Chí Viễn nhìn qua cũng toát mồ hôi.

Do có quá nhiều người tham gia vào thế lực này nên mười lăm trong số một trăm doanh nghiệp gia đình và công ty lớn hàng đầu cả nước đã bị chúng thâu tóm được quyền lực cao nhất. Hơn nữa, có mười hai công ty đã bị chúng cài cắm người vào các vị trí quyền lực quan trọng, chỉ còn cách tốp đầu một bước.

Những vị trí thực quyền khác thì đương nhiên bọn chúng cài cắm vào càng nhiều người hơn.

Có thể nói, trong các doanh nghiệp nằm trên top 100 đầu có người từ thế lực này được cài cắm vào, nhưng tác dụng của việc cài cắm người vào lại khác nhau.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 464: Một Năm Sau

Càng là công ty có thứ hạng thấp thì người được cài vào nắm giữ chức vụ càng thấp. Nhưng chức vụ thấp nhất cũng là tổ trưởng, chỉ đứng sau giám đốc mà thôi.

Từ điểm này có thể thấy, họ khá có tiếng nói trong các doanh nghiệp top một trăm. Rất nhiều việc có lẽ chỉ cần bỏ ra chút công sức là đã có thể hoàn thành.

Mà những doanh nghiệp đứng ở sau top một trăm cũng có người được cài vào nhưng không phải toàn bộ.

Soi đi xét lại thì đa phần chỉ là nhân viên bình thường.

Theo phân tích của Hoắc Khải, có lẽ là họ khảo sát năng lực của những doanh nghiệp này. Nếu tiềm năng không lớn, mức độ phát triển không tốt thì không cần thiết phải tốn quá nhiều công sức vào đó, tuỳ tiện phái một người biết tình hình chung của công ty là được.

Cho dù là như thế thì sau khi xem tập tài liệu, tâm trạng Hoắc Khải vẫn khá nặng nề.

Đừng nói là một trăm công ty đứng đầu, mà nếu chỉ mười lăm công ty bị giành lấy quyền lực cao nhất thì cũng vô cùng đáng sợ. Bởi vì mười lăm công ty này đóng vai trò quan trọng trên cả nước.

Tuy rằng một vài công ty đứng đầu vẫn chưa gặp tình trạng như thế nhưng những công ty kiểu như nhà họ Hoắc thì khả năng bị tước đoạt quyền lực cũng không còn xa nữa.

Hoắc Khải đưa tập tài liệu này cho Ông Chí Viễn cùng xem.

Sau khi Ông Chí Viễn xem xong thì cũng mang tâm trạng như anh.

“Chủ tịch, tổ chức này quá đáng sợ, chúng ta thật sự có thể đối phó được với chúng sao?”, Ông Chí Viễn nghi ngờ hỏi.

“Có thể là có mà cũng có thể là không, nhưng chúng ta chỉ có một con đường, đó là không ngừng đi về phía trước!”, Hoắc Khải nói.

Có thể anh có đường lui, có thể không cần quan tâm “việc đâu đâu” như thế, dù sao thì bây giờ nhà họ Hoắc đã không còn quan hệ gì với anh nữa. Nhưng nếu anh không quan tâm thì về sau, thế lực này sẽ càng ngày càng lớn mạnh.

Khi càng nhiều doanh nghiệp bị họ hoàn toàn nắm giữ, thì không gian sinh tồn của những doanh nghiệp khác cũng trở nên vô cùng nhỏ bé. Phàm là sự tồn tại đi ngược với tổ chức này thì nhất định sẽ bị xoá bỏ.

Cho nên nếu nói về tương lai thì họ nhất định sẽ trở thành kẻ thù của Hoắc Khải, vì mục tiêu của Hoắc Khải chính là lập nên một hào môn thế hệ mới, mà tổ chức này lại coi những hào môn này là mục tiêu săn giết.

Bây giờ, anh vẫn chưa bị chĩa mũi nhọn là vì quy mô quá nhỏ, người ta coi thường. Theo những công ty trong danh sách có thể thấy, nếu bị cho vào tầm ngắm của chúng thì ít nhất quy mô công ty cũng phải từ mười tỷ trở lên.

Bao gồm cả công ty của Miêu Nhất Khoa cũng đã bị cài người vào rồi, là một giám đốc quan hệ công chúng.

Tuy rằng phòng quan hệ công chúng không nắm giữ quyền lực cốt lõi của công ty, nhưng họ có tác dụng quan trọng trong việc xử lý các cuộc khủng hoảng. Nếu công ty của Miêu Nhất Khoa bị nhắm vào mà phòng quan hệ công chúng không có năng lực thì rất dễ bị sụp đổ.

Sự tồn tại của mỗi bộ phận đều có ý nghĩa nhất định, không thể coi thường bất kỳ bộ phận nào.

Nếu sớm muộn cũng phải đối đầu, vậy thì Hoắc Khải tình nguyện bắt đầu cuộc chiến khi đối phương vẫn còn khá “yếu”. Chỉ có lúc này thì tỷ lệ

thắng của anh mới là cao nhất, càng về sau thì tỷ lệ thắng sẽ ngày càng thấp hơn.

Nhưng muốn đối phó với kẻ thù như thế, nếu chỉ dựa vào lực lượng trong tay thì không bao giờ đủ, Hoắc Khải bắt buộc phải hợp tác với nhiều thế lực khác, kết thành nhóm đồng minh.

Mà đồng minh đầu tiên mà anh nhắm đến chính là quốc tế Đường Thị.

Sự nghiệp của quốc tế Đường thị ở trong nước không nhiều, phần lớn tập trung ở nước ngoài, cho nên người được cài vào chỉ giữ chức quản lý khu vực trong nước.

Vì cấp bậc không cao nên người như vậy không ảnh hưởng lắm đến sự phát triển bình thường của quốc tế Đường Thị, có lẽ phải đợi từ ba đến năm năm nữa, khi anh ta thăng chức rồi, đạt được chức vụ giám đốc khu vực thậm chí là vị trí tổng giám đốc mới có tác dụng mang tính quyết định.

Ngoài ra, chính vì sự nghiệp của quốc tế Đường Thị ở trong nước không nhiều, cho nên mấy năm trở lại đây, Đường Quốc Diệu vẫn luôn muốn mở rộng thị trường nội địa.

Nhưng thị trường nội địa đã bị các doanh nghiệp khác phân chia xong, muốn cướp miếng bánh ngọt trong tay những nhà quyền quý lâu đời cũng phải là chuyện dễ dàng.

Cuộc đính hôn của Hoắc Khải và Đường Trọng Vi cũng là do nguyên nhân này, nếu không, sao lại có nhiều người của quốc tế Đường Thị vỗ tay ăn mừng cho lễ đính hôn của họ như thế.

Bây giờ, kẻ giả mạo đã huỷ hôn với Đường Trọng Vi, đối với Hoắc Khải cũng là một chuyện tốt.

Kẻ đó sợ bị Đường Trọng Vi phát hiện ra manh mối, nhưng tuyệt đối họ không nghĩ tới, Hoắc Khải không chết mà lại còn trở thành bạn bè với Đường Trọng Vi.

Đội ngũ của Hoắc Khải bắt buộc phải có những đồng minh có sức mạnh như thế này.

Dùng công ty ở nước ngoài chặn đánh nội địa sẽ tạo ra hiệu quả rất tốt.

Nhưng quốc tế Đường Thị chỉ có thể đối phó với nhà họ Hoắc, còn nếu thêm một công ty ngang hàng thì anh cũng không phải là đối thủ.

Hoắc Khải và Ông Chí Viễn liệt kê những công ty có tiếng ở nước ngoài, dùng phương pháp loại trừ để chọn ra đồng minh tiềm năng của mình.

Công việc này rất mất thời gian, hơn nữa lại chưa chắc sẽ có hiệu quả.

Vì chuyện anh muốn làm, có thể sẽ động chạm đến lợi ích của nhiều người nên một vài người có muốn giúp anh hay không, vẫn còn phải chờ sau này mới biết.

"Nếu chúng ta phát tán tài liệu này ra thì sao?", Ông Chí Viễn hỏi.

Đã muốn tìm đồng minh, vậy thì không bằng quăng lưới khắp nơi, như thế có thể đạt hiệu quả cao hơn.

Nhưng Hoắc Khải không đồng ý, với tình hình hiện tại, chỉ có thể vài người họ biết trên thế giới có tồn tại một thế lực trong bóng tối đang mưu tính tạo ra những biến động. Cho nên, thế giới này vẫn còn khá tĩnh lặng.

Nếu phát tán tài liệu này ra thì sẽ đánh rắn động cỏ.

Có người tin, cũng có người không tin, dù như thế nào đều không thể đoàn kết một lòng như tổ chức này đã làm được.

Khi họ che giấu càng kín kẽ thì muốn lôi ra ánh sáng sẽ càng khó khăn, hơn nữa rất có khả năng sẽ dẫn đến ra tai hoạ ngập trời.

Nếu đã như thế, còn không bằng trốn trong bóng tối, nỗ lực phát triển. Đợi đến thời cơ thích hợp thì giáng cho đối thủ một đòn đánh phủ đầu.

Việc thẩm định danh sách liên minh là một việc rất tốn thời gian. Nhiều công ty như thế, không phải cứ nhìn tên công ty, chủ tịch hội đồng quản trị là ai, kinh doanh ngành nghề gì là có thể tuỳ tiện kết đồng minh.

Hoắc Khải phải đối mặt với tổ chức kia thì cần xác nhận xem công ty đồng minh có thể khiến chúng gặp phiền phức gì hay không. Nếu không thể tạo phiền phức thì việc kết đồng minh cũng không có tác dụng gì.

Làm công việc này tốn sức hơn bất kỳ việc nào khác, hơn nữa các việc còn lại trong kế hoạch khiến mỗi ngày Hoắc Khải đều bận đến nỗi chân không chạm đất, đến cả Ninh Thần cũng rất ít gặp được anh.

Sự bận rộn của Hoắc Khải, Ninh Thần có thể nhìn thấy nhưng lại không biết anh đang bận việc gì, chỉ biết là anh quen thêm rất nhiều bạn mới.

Những người ngày trước đây chưa từng gặp, nhưng năng lực của từng người đều vô cùng tài giỏi, cũng không biết Hoắc Khải tìm ở đâu.

Chỉ có một điều cô chắc chắn đó là chồng cô đang làm một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Ninh Thần cũng từng hỏi nhưng Hoắc Khải chưa nói với cô, chỉ nói tình hình khá phức tạp, lúc nào chắc chắn có thể thành công mới nói.

Trừ công việc ra thì trong cuộc sống hàng ngày cũng không có nhiều việc đáng nói.

Từng ngày cứ thế trôi qua, đến năm thứ hai khi Hoắc Khải và Ông Chí Viễn tiếp xúc với những người khác thì xảy ra một chuyện.

Chuyện này có liên quan đến Phan Tư Mễ.

Trong một năm này, Phan Tư Mễ đã rất ít tiếp xúc với Hoắc Khải, nhưng bóng dáng của cô ta lại như tồn tại ở khắp nơi. Đến cả Ninh Thần cũng biết, Phan Tư Mễ thường xuyên ở một góc không có ai biết lén lút quan sát họ.

Do đó, Ninh Thần rất đau đầu. Đây là bạn thân của cô, nhưng bạn thân lại có ý nghĩ không đoan chính với chồng mình thì cô nên làm thế nào?

Cách làm lý trí nhất là cắt đứt quan hệ với Phan Tư Mễ, không qua lại nữa. Nếu không, tình cảm gia đình có thể xảy ra rạn nứt.

Nhưng cô không nhẫn tâm, Phan Tư Mễ đã rất đáng thương rồi, sao có thể đẩy cô ta đi càng xa chứ?

May mà Phan Tư Mễ cũng biết thân biết phận, cô ta chỉ âm thầm theo dõi Hoắc Khải chứ không làm phiền. Nhưng mỗi lần có cơ hội gặp mặt Hoắc Khải, cô ta đều không giấu nổi tình cảm trong lòng.

Vị bác sĩ tâm lý xinh đẹp này đã có chút mê muội, càng không có được Hoắc Khải thì sự cố chấp trong lòng cô ta càng sâu.

Hoắc Khải biết chuyện này và đã nói chuyện với Phan Tư Mễ mấy lần rồi nhưng vẫn không có tác dụng.

Cho đến một ngày, Phan Tư Mễ đưa đến một người đàn ông, mời vợ chồng họ ăn cơm.

Phan Tư Mễ giới thiệu người đàn ông này là bạn trai của mình.

Nói thật lòng thì cả Hoắc Khải và Ninh Thần đều vô cùng kinh ngạc.

Vì một tuần trước, Phan Tư Mễ tình cờ gặp hai người họ trên đường, cô ta vẫn còn tỏ ra cả đời này không lấy Hoắc Khải thì sẽ ở vậy. Thế mà mới một tuần trôi qua, cô ta đã tìm được bạn trai.

Người đàn ông đó nhìn có vẻ rất phong độ, nhiện tình bắt tay chào hỏi Hoắc Khải và Ninh Thần: "Chào hai vợ chồng, tôi là Từ Lực Phàm, vẫn luôn nghe đến tên của hai người, không ngờ lại là bạn của Tư Mễ, thật trùng hợp".

Phan Tư Mễ cũng giới thiệu, nói: "Lực Phàm là giám đốc kỹ thuật của tập đoàn Hoa Dương, trước đây, chúng tôi quen nhau khi còn ở nước

ngoài. L`ần này cũng là tình cờ gặp lại”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 465: Từ Lực Phàm

Theo lời của Phan Tư Mễ thì cô ta và Từ Lực Phàm gặp nhau rất tình cờ và việc hai người trở thành người yêu lại càng tình cờ hơn.

Năm nay, Từ Lực Phàm đã ba mươi hai tuổi, chưa kết hôn, là một người đàn ông độc thân kim cương nổi tiếng ở tập đoàn Hoa Dương. Mà Phan Tư Mễ năm nay cũng đã ba mươi mốt tuổi rồi. Tuổi tác của hai người phù hợp, lại đã từng quen biết nhau ở nước ngoài nên việc trở thành bạn trai cũng rất bình thường.

Ban đầu là do Từ Lực Phàm tỏ tình, theo thông thường thì Phan Tư Mễ không đồng ý mới đúng.

Nếu cô ta muốn có bạn trai, xung quanh lại có nhiều người theo đuổi như thế thì đã sớm thoát ế rồi, làm gì phải chờ đến bây giờ.

Nhưng bây giờ cô ta lại đồng ý sự theo đuổi của Từ Lực Phàm, không có lý do gì khác, chỉ vì thời gian đã qua lâu như vậy trong lòng đã chịu đựng sự dày vò quá lớn.

Mỗi lần nhìn thấy Hoắc Khải và Ninh Thần, sự cố chấp trong lòng Phan Tư Mễ lại sâu hơn một chút.

Cô ta lại càng khát vọng có được Hoắc Khải, thậm chí rất nhiều khi cô ta nghĩ, có nên tìm cách khiến hai người ly hôn. Chỉ có như vậy thì chuyện giữa cô ta và Hoắc Khải mới có khả năng thành hiện thực.

Mà suy nghĩ đó khiến cô ta cảm thấy hoảng hốt.

Tất cả những ồn ào với Cơ Hương Ngưng khi còn học đại học chính là do bạn trai phản bội, một chân đạp hai thuyền khiến đời này kẻ khiến cô ta hận nhất chính là người thứ ba.

Nhưng bây giờ, vì quá yêu thích một người đàn ông mà bản thân lại có suy nghĩ muốn làm người thứ ba, thật không nên có suy nghĩ như vậy.

Không, việc làm này chính là một kiểu tạo nghiệp đấy!

Cho nên, Phan Tư Mễ hi vọng có thể ép buộc mình kết giao với một người bạn trai khác, làm thay đổi sự chú ý của bản thân cô ta. Điều trùng hợp là, Từ Lực Phàm lại xuất hiện vào lúc này.

Vừa nghe thấy tên của Từ Lực Phàm và nơi làm việc của anh ta, trong đầu Hoắc Khải liền nảy số.

Nếu anh nhớ không nhầm, thì cái tên này chính là một thành viên được cài vào tập đoàn Hoa Dương.

Giám đốc kỹ thuật?

Sau khi nhớ kỹ lại một lần, Hoắc Khải còn cố ý nhắn tin cho Ông Chí Viễn hỏi thăm thông tin cụ thể. Theo danh sách lần trước mà Ám Giới cung cấp thì Từ Lực Phàm chính là một gián điệp thương mại.

Tập đoàn Hoa Dương chuyên ngành công nghiệp gia công cơ khí, là một trong những tập đoàn hàng đầu trong nước, không hổ danh là doanh nghiệp dẫn đầu.

Người đảm nhiệm chức vụ giám đốc kỹ thuật ở một công ty như thế có thể nói là quyền cao chức trọng. Theo Hoắc Khải thấy thì tập đoàn Hoa Dương đã xong đời rồi.

Đến cả giám đốc kỹ thuật cũng bị chúng cài cắm lâu như vậy mà không biết, vậy thì nền móng của tập đoàn Hoa Dương đã rệu rã đến mức độ nào. Có thể tưởng tượng được, không lâu nữa, chắc chắn Từ Lực Phàm có thể trở thành người nắm quyền cao nhất của tập đoàn Hoa Dương!

Vậy thì anh ta xuất hiện trước mặt Phan Tư Mễ có thật sự là trùng hợp không?

Nếu Hoắc Khải không biết về danh sách đó và trong một năm vừa rồi xảy ra nhiều chuyện như vậy thì có lẽ anh cũng sẽ không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đây là một sự trùng hợp.

Nhưng bây giờ, anh không thể không nghi ngờ sự xuất hiện của Từ Lực Phàm vốn dĩ không phải là vì Phan Tư Mễ mà là vì anh.

Nói một cách chính xác, là vì Hi Vọng Mới.

Qua một năm phát triển, Hi Vọng Mới được định giá cao gấp đôi, đạt đến con số hơn năm tỷ.

Tất cả các ngành nghề đều phát triển vô cùng tốt, nhiều tổ chức đánh giá trong nước đều cho rằng, trong tương lai, Hi Vọng Mới nhất định có thể trở thành doanh nghiệp đứng đầu trên sàn chứng khoán của ngành công nghiệp giảm béo. Bây giờ, giá trị của Hi Vọng Mới là năm tỷ, theo thông lệ của IPO, khi niêm yết trên sàn chứng khoán thì giá trị gia tăng ít nhất là năm mươi lần, đạt quy mô khoảng năm mươi tỷ.

Hơn nữa, nếu tiếp tục phát triển thêm mấy năm thì không chừng, quy mô sẽ càng lớn mạnh, có thể đạt đến hàng trăm tỷ.

Rất nhiều người đều dự đoán, thời điểm nào thì Hi Vọng Mới sẽ lên sàn, thậm chí có không ít những công ty chuyên nghiệp hỗ trợ IPO đã chủ động liên hệ, hợp tác xúc tiến niêm yết lên sàn chứng khoán.

Bao gồm cả nội bộ công ty, những nhân vật cốt cán như Mục Thế Kiệt cũng đang bàn bạc về chuyện lên sàn chứng khoán.

Hi Vọng Mới đã có nền tảng để niêm yết chứng khoán, một khi niêm yết thành công trên sàn chứng khoán thì những người nắm quyền cổ phiếu trong tay như họ thì ai cũng sẽ trở thành tỷ phú.

Cho nên, bọn họ rất khẩn trương, thậm chí Mục Thế Kiệt còn từng tìm Hoắc Khải, hi vọng có thể nhanh chóng xúc tiến chuyện này.

Mà Hoắc Khải lại kiên quyết từ chối. Niêm yết chứng khoán trên sàn giao dịch đối với một công ty mà nói là một chuyện tốt, có thể khiến anh có thêm càng nhiều tiền để phát triển và mở rộng. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, lên sàn chứng khoán sẽ khiến cho quyền cổ phiếu của anh bị pha loãng.

Đại đa số vốn cổ phần lưu thông của công ty đều trên 90%, vốn cổ phần lưu thông bên ngoài càng nhiều thì tiền họ kiếm được càng nhiều. Nhưng như thế cũng đem đến một vấn đề trí mạng, đó là nếu có người cố ý ở thị trường thứ cấp dùng số tiền khổng lồ để thu mua số lượng lớn cổ phiếu Blue-chip thì anh sẽ nhanh chóng phát hiện ra, bản thân mình đã trở thành một cổ đông nhỏ. Mà nếu quyền cổ phiếu của người kia đủ nhiều thì có thể khiến anh mất đi quyền điều hành công ty.

Cho nên, những công ty có tiềm lực thực sự, có tầm nhìn chiến lược sẽ không để vốn cổ phần lưu thông bên ngoài quá nhiều. Một trong những công ty khá nổi tiếng đó là công ty chuyển phát nhanh Mỗ Phong.

Cho dù trải qua mấy lần đầu tư mạo hiểm, sau đó lại lên sàn, thì trong tay chủ tịch hội đồng quản trị vẫn nắm giữ 20-30% quyền cổ phần. Đối với công ty niêm yết chứng khoán mà nói thì điều này vô cùng đáng sợ.

Kỷ lục cao nhất thuộc về một công ty khác cũng rất nổi tiếng những năm 90, quyền cổ phần trong tay chủ tịch hội đồng quản trị lên đến trên 40%!

Trong trường hợp này, muốn dựa vào việc thu mua cổ phiếu lưu thông bên ngoài để nắm quyền điều hành công ty có khả năng gần như bằng không.

Cho nên Hoắc Khải không muốn lên sàn.

Nếu đã biết mình có một kẻ thù rất đáng sợ, vậy thì lên sàn giao dịch chính là tạo cho đối phương cơ hội. Một khi hai bên tiến vào giai đoạn phân tranh sống chết thì có khả năng lớn là sẽ bị tấn công ở thị trường thứ cấp.

Cuộc chiến ở thị trường thứ cấp tuyệt đối không kém gì tuyến đầu, thậm chí có lúc còn khốc liệt hơn. Nếu thua ở thị trường này thì công ty anh có phát triển tốt đến đâu thì cũng phí công.

Nơi hoàn toàn dựa vào tiền và chiến thuật để giành phần thắng thì những ưu thế trên thực tế, hoàn toàn không có giá trị gì cả.

Nhưng dù nói thế nào, tiềm lực của Hi Vọng Mới cực lớn và nó đã được thị trường công nhận rộng rãi.

Cho nên, thế lực đó chú ý đến Hi Vọng Mới cũng là chuyện bình thường.

Vậy Từ Lực Phàm xuất hiện trước mặt anh, có phải là chứng tỏ bản thân anh đã bị nhắm trúng rồi không?

Điều này khiến Hoắc Khải vô cùng cảnh giác, trong lòng cân nhắc đến việc sau khi quay về phải bảo phòng nhân sự kiểm tra lại thật kỹ những người mới gia nhập công ty, nhìn xem có thể tìm ra nguy cơ tiềm ẩn hay không.

Nhưng Hoắc Khải không hề tỏ ra bất kỳ biểu hiện nào khác thường, anh mỉm cười bắt tay với Từ Lực Phàm, nói: "Tôi đã từng nghe đến tập đoàn Hoa Dương, là tập đoàn dẫn đầu ngành gia công cơ khí. Anh Từ còn trẻ như thế mà đã đảm nhiệm chức giám đốc kỹ thuật thì thật khiến người khác ngưỡng mộ".

Từ Lực Phàm khiêm tốn lắc đầu nói: "Anh Lý quá khen rồi, thật ra ngành gia công cơ khí của chúng tôi ở trong nước đã không còn nhiều tiềm lực để phát triển. Theo tình hình trước mắt, cho dù có theo đuổi như thế nào cũng không theo kịp công nghệ gia công của nước ngoài, ít nhất tình hình chung là như vậy. Cho nên ở trong nước có rất nhiều doanh nghiệp đều chuyển đổi sang làm các ngành hot, còn đối với các loại hình gia công thì ở trạng thái chững. Không giống như ngành giảm cân của anh Lý, cho dù thế giới biến đổi như thế nào thì con người cũng vẫn như thế. Dân số càng ngày càng nhiều. Bây giờ khoa học phát triển, người không muốn ra ngoài vận động chỉ muốn ở nhà ngày càng nhiều. Có thể tưởng tượng được, không gian phát triển trong tương lai của Hi Vọng Mới là vô cùng rộng lớn".

Được một người tài giỏi như Từ Lực Phàm khen ngợi khiến Ninh Thần rất vui vẻ. Cô hoàn toàn không thể nghĩ được rằng, người này có thể trở thành mối đe doạ cực lớn đối với công ty.

Hoắc Khải lại cười, nói: "Nói như vậy cũng không sai, ngành giảm béo thật sự có tiềm năng phát triển rất lớn, đặc biệt, trước mắt chúng tôi đang tìm tòi mối liên hệ giữa ngành công nghiệp thực tế ảo với việc giảm cân xã hội, nếu có thể thành công thì tương lai rất đáng để mong chờ".

"Tôi đã từng nghe công ty Hi Vọng Mới đang nghiên cứu về phương diện này nên vẫn luôn tò mò làm thế nào để kết hợp các ngành khác nhau, không biết anh Lý có tiện nói một chút về vấn đề này không?", Từ Lực Phàm vờ như vô ý hỏi.

Hoắc Khải cũng không giấu giếm, nói: "Điều này không có gì không tiện, nói đơn giản thì dùng kỹ thuật thực tế ảo…"

Anh nói chuyện rất thẳng thắn và cũng rất tỉ mỉ, nhưng số liệu nghiên cứu cụ thể thì lại nói chung chung khiến người khác nghe cũng không rút ra được nhiều điều cho lắm.

Từ Lực Phàm nghiêm túc lắng nghe, giống như anh ta thật sự quan tâm đến ngành này, mỗi lúc lại bổ sung một vài vấn đề khác nhau.

Hoắc Khải cũng không ngại phiền, anh ta hỏi gì thì nói nấy.

Không khí cuộc trò chuyện vô cùng hoà hợp của hai người khiến Ninh Thần mỉm cười nói với Phan Tư Mễ: "Cậu xem mấy người đàn ông này, vừa nói đến công việc là không ngừng được, bỏ rơi chúng ta ở đây. Nói ra mới nhớ, cũng lâu rồi tớ không đi dạo phố, cả tớ và anh Phong bây giờ ngày nào cũng bận không có thời gian ngủ".

"Sự buồn phiền của cậu thật khiến người khác phải ngưỡng mộ", Phan Tư Mễ trả lời nói.

Ninh Thần nhìn cô ta, không hiểu rõ sự buồn phiền trong câu này là nói về cái gì.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 466: Lợi Dụng

Có lẽ Phan Tư Mễ đang nói đến cuộc sống vật chất của Ninh Thần và Hoắc Khải, cũng có lẽ là chỉ quan hệ hôn nhân của bọn họ.

Về mặt này, Ninh Thần không muốn nói quá nhiều, dù sao thì mối quan hệ củaPhan Tư Mễ với Hoắc Khải cũng khá là đặc thù.

Mặt khác, Hoắc Khải và Từ Lực Phàm nói chuyện lại rất hợp nhau. Hai người có hiểu biết sâu về thương nghiệp, mà Hoắc Khải lại là một trong số ít những người có thể cùng Từ Lực Phàm bàn luận về phương diện kỹ thuật.

Hai bọn họ hòa hợp thì Ninh Thần cũng thấy mừng. Dù sao tập đoàn Hoa Dương cũng là một thế lực rất mạnh, nếu có thể nhờ mối quan hệ của Từ Lực Phàm để trở thành đối tác thì sau này cũng có thể giao cho tập đoàn Hoa Dương làm các sản nghiệp của bọn họ như dụng cụ thể thao, thậm chí là thiết bị VR.

Hiện giờ đã không còn là thời đại việc gì cũng phải mở nhà máy nữa rồi, phần lớn các nhãn hàng đều chọn nhà sản xuất thiết bị gốc, còn bản thân chỉ việc tuyên truyền và làm thiết kế. Đây chính là ý nghĩa của liên minh công nghiệp toàn cầu.

Mà Hoắc Khải cũng hiểu rất rõ điểm này, anh thường nói với Ninh Thần, thế giới trong tương lai sẽ hoàn toàn dung hợp. Có lẽ 100 năm nữa thì chưa được nhưng 1000 năm sau thì chắc chắn có thể, đây là một xu thế không thể ngăn chặn!

Ninh Thần cũng không hề nghi ngờ, vì cô tin mỗi một phán đoán của Hoắc Khải. Nếu Hoắc Khải nói có thể thì chắc chắn là được. Vì vậy, cô rất hy vọng có thể có liên hệ với tập đoàn Hoa Dương. Ngoài ra thì cũng là vì Phan Tư Mễ.

Muốn sự uy hiếp của Phan Tư Mễ với gia đình cô hoàn toàn bất đi thì cách tốt nhất chính là để cô ta có tình yêu mới. Sự xuất hiện Từ Lực Phàm chắc chắn là một loại khả năng.

Ninh Thần cực kỳ hy vọng hai bọn họ có thể nhanh chóng kết hôn, mặc dù suy nghĩ này có chút ích kỷ.

Ăn xong bữa cơm, Hoắc Khải và Từ Lực Phàm trao đổi phương thức liên lạc. Vị giám đốc kỹ thuật của tập đoàn Hoa Dương vui vẻ tỏ ý sẽ dành thời gian khảo sát công ty Hi Vọng Mới, xem hai bên có khả năng hợp tác hay không. Là tổng giám đốc, Ninh Thần cũng bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt.

Hoắc Khải không từ chối, cho dù biết đối phương cũng chỉ là một gián điệp thương mại. Nhưng anh cũng biết, một khi đã bị theo dõi thì muốn cắt đuôi cũng khó.

Ngày nào thế lực đó còn chưa bị tiêu diệt thì ngày đó anh vẫn chưa yên tâm.

Nhưng Hoắc Khải không ngờ rằng thời gian bị theo dõi sẽ nhanh đến vậy, thậm chí còn nhanh hơn dự tính. Chủ yếu là vì công ty Hi Vọng Mới phát triển quá nhanh, tiềm lực quá rõ ràng.

Hiện giờ Hoắc Khải chỉ có thể tương kế tựu kế. Nếu Từ Lực Phàm thật sự được phái đến để tiếp xúc với anh, đạt được mục đích xâm nhập và giám thị thì Hoắc Khải cũng sẽ lợi dụng sự tồn tại của đối phương để đào sâu tư liệu về thế lực này.

Nhưng như vậy thì Phan Tư Mễ sẽ lại càng đáng thương hơn.

Hai người đàn ông đều coi cô ta là lá chắn để lợi dụng đối phương.

Nhưng Phan Tư Mễ vốn đã không vui rồi. Cô ta đến đây với Từ Lực Phàm và còn cố ý nói bản thân đã chấp nhận sự theo đuổi của anh ta, phần lớn nguyên nhân là vì muốn xem phản ứng của Hoắc Khải.

Điều làm cô ta thất vọng là Hoắc Khải chẳng có phản ứng gì, mà còn chúc mừng cô ta như bạn bè bình thường.

Phan Tư Mễ rất không vui, có gì hay mà chúc mừng, không lẽ tôi có bạn trai rồi mà anh lại chẳng có chút cảm xúc nào sao?

Cô ta chưa từng tự ti về sức hấp dẫn của bản thân và biết rõ rằng đại đa số đàn ông đều thích kiểu người như cô ta, nhìn vừa thành thục lại có thể "ngoan ngoài đường, hư trên giường", thỉnh thoảng cũng thay đổi được phong cách ngây thơ.

Nhưng cô ta chỉ nhận được sự ngó lơ của Hoắc Khải.

Người đàn ông này gần như chẳng quan tâm đến sự hấp dẫn của cô ta. Trừ nụ hôn một năm trước ra thì chẳng có hành động thân mật nào nữa.

Ra khỏi nhà hàng, hai bên chia đôi ngả.

Nhìn Hoắc Khải và Ninh Thần lên xe và rời đi, Từ Lực Phàm nhìn Phan Tư Mễ, hỏi: "Nhà em ở đâu? Anh đưa em về".

"Khỏi cần", Phan Tư Mễ hơi lạnh lùng lắc đầu đáp: "Anh làm việc của anh đi, em còn phải đi phòng khám".

Nói rồi, Phan Tư Mễ xoay người đi thẳng. Từ Lực Phàm gọi mấy lần mà không được đáp lại, sắc mặt hơi trầm xuống.

Nhìn theo bóng lưng của Phan Tư Mễ, một lát sau anh ta mới hừ một tiếng rồi đi về hướng khác.

Đúng như những gì Hoắc Khải đoán, Từ Lực Phàm chẳng có chút tình cảm nào với Phan Tư Mễ. Anh ta chỉ muốn lợi dụng cô ta, dĩ nhiên là cũng có suy nghĩ muốn chiếm lấy thân thể Phan Tư Mễ.

Dù sao thì ai mà chẳng muốn làm chuyện đó với người phụ nữ xinh đẹp như vậy chứ.

Mà trên xe, Ninh Thần giả như vô ý nói: "Ông xã, anh thấy anh Từ kia và Phan Tư Mễ có thành đôi được không?"

"Không thể", Hoắc Khải không do dự mà đáp luôn.

Tốc độ trả lời của anh khiến Ninh Thần sửng sốt, sau đó cô mới quay sang hỏi: "Sao lại vậy?"

"Vì Phan Tư Mễ không thích anh ta thật, và anh ta cũng vậy. Mặc dù bây giờ nói thì không thích hợp cho lắm, nhưng vào lúc cần thiết anh sẽ nhắc nhở Phan Tư Mễ không nên giao lưu với người này quá nhiều", Hoắc Khải đáp.

Anh không nói thẳng ra nhưng ý tứ bên trong đã rất rõ ràng.

Ninh Thần nhìn anh một lúc rồi mới hỏi: "Anh nghĩ anh Từ không tốt hả? Nhưng em thấy anh nói chuyện với anh ta rất tốt mà?"

"Đó là vì tụi anh có chỗ cần đối phương", Hoắc Khải dừng đèn đỏ rồi quay sang nhìn vợ mình: "Quy mô của công ty đã đạt sản lượng năm là một tỷ trở lên. Đến tầng thứ này rồi thì nên mở rộng tầm mắt ra xa hơn. Anh không thích Từ Lực Phàm vì anh ta không hợp với sở thích của anh, nhưng trong việc làm ăn thì anh cần lợi dụng anh ta để đạt được mục đích của mình. Lúc làm ăn nhỏ thì chúng ta có thể lựa chọn hủy bỏ hợp tác với những người mình không thích, nhưng khi làm lớn rồi thì không thể tùy tiện được nữa".

Hoắc Khải có thể đem mối quan hệ của mình với Từ Lực Phàm để nói một cách phù hợp với tư duy kinh doanh hơn để Ninh Thần không nghĩ nhiều, nhưng anh biết Ninh Thần chắc chắn đang nghĩ linh tinh rồi.

Anh nói sẽ nhắc nhở Phan Tư Mễ, cô chắc chắn sẽ cảm thấy đây là một nguyên nhân đặc thù chứ chẳng đơn giản chỉ là vấn đề con người tốt hay xấu.

Anh không giải thích thêm về chuyện này nữa, vì càng giải thích càng không hay. Anh cho rằng tình cảm của mình với Ninh Thần là loại tình cảm

đã được thời gian và cuộc sống sau hồi sinh khảo nghiệm, như vậy thì không cần nhiều lời làm gì.

Nếu Ninh Thần là một cô gái đố kỵ thì đã rời đi từ lúc Phan Tư Mễ bày tỏ tình cảm với Hoắc Khải rồi.

Quả nhiên, Ninh Thần không hỏi nữa. Cô ngồi thẳng lưng, không biết đang nghĩ gì.

Thật ra Hoắc Khải cũng có nỗi khổ của bản thân. Có rất nhiều chuyện, nếu nói rõ ra thì Ninh Thần sẽ không nghĩ nhiều nữa. Nhưng lại có những chuyện chẳng thể nói được.

Từ ngày hôm đó trở đi, Từ Lực Phàm thường xuyên xuất hiện cùng Phan Tư Mễ. Có lúc bọn họ sẽ gọi Ninh Thần và Hoắc Khải đi ăn, có lúc Từ Lực Phàm một mình đến tìm Hoắc Khải hoặc Ninh Thần nói chuyện.

Tỉ lệ anh ta đến cũng khá thường xuyên, khoảng một tuần một lần. Sau mấy tháng thì sẽ ít hơn, có thể cả tháng mới tới một lần.

Mà gặp càng nhiều thì mối quan hệ của anh ta với Phan Tư Mễ dường như càng tốt lên.

Có những lần Phan Tư Mễ đều chủ động ôm cánh tay anh ta, nhìn thân mật vô cùng. Nhưng Hoắc Khải thấy được nụ cười của Phan Tư Mễ lại giả trân vô cùng.

Cô ta diễn rất tốt, phát huy được kỹ thuật của một bác sĩ tâm lý, nhưng Hoắc Khải cũng là cao thủ trong việc đọc tâm lý nên sẽ không bị cô ta lừa.

Anh thậm chí còn biết rằng tuy Phan Tư Mễ không thích Từ Lực Phàm nhưng cứ đi cùng anh ta là vì muốn cố ý chọc tức anh.

Vì đã biết rồi nên Hoắc Khải cũng muốn nói rõ với Phan Tư Mễ.

Dù anh không thể ở bên Phan Tư Mễ nhưng lại không thể trừng mắt nhìn cô ta đi vào ngõ cụt.

Cho nên anh đã lựa thời gian gọi Phan Tư Mễ đến và hỏi chuyện của cô ta với Từ Lực Phàm.

Trong quán cà phê, Phan Tư Mễ nhìn người đàn ông đối diện, híp mắt và nở một nụ cười thoải mái: "Anh hỏi làm gì?"

"Đơn thuần là quan tâm bạn bè thôi", Hoắc Khải đáp.

"Nếu anh không cho thêm hai chữ đơn thuần vào thì tôi sẽ rất vui đấy, sao cứ phải nhấn mạnh mãi thế?", Phan Tư Mễ hỏi.

"Để bày tỏ sự chính trực của tôi?"

"Có mà bày tỏ sự chột dạ của anh thì có", Phan Tư Mễ lấy hai tay chống cằm, híp mắt cười nhìn Hoắc Khải: "Có phải anh sợ tôi bị người đàn ông khác ôm đi mất không?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 467: Thay Thế

Đối mặt với câu hỏi của Phan Tư Mễ, Hoắc Khải lựa chọn im lặng. Vì anh biết dù bản thân nói gì thì cô ta vẫn tỏ thái độ vậy thôi. Chỉ có im lặng mới là cách ứng đối tốt nhất.

Thấy Hoắc Khải không lên tiếng, một lúc sau Phan Tư Mễ mới hừ một tiếng và nói: "Anh chán thật, đã bảo không thích tôi rồi mà sao còn quan tâm tôi sẽ yêu ai làm gì".

"Vì cô là bạn của Ninh Thần nên cũng tính là bạn tôi", Hoắc Khải trả lời.

"Tính?", Phan Tư Mễ đột nhiên cười khẩy thành tiếng: "Cho nên trong lòng anh, thật ra tôi mãi mãi cũng chẳng phải bạn anh mà chỉ hưởng ké phúc của vợ anh thôi? Đã vậy thì chúng ta không cần làm bạn làm gì. Việc riêng của tôi không mượn anh lo".

Nói xong, Phan Tư Mễ đứng dậy giả vờ bỏ đi.

Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn cô ta, nói: "Tôi chỉ muốn nói với cô rằng, Từ Lực Phàm không hợp với cô. Dù cô muốn làm gì thì anh ta cũng không phải một lựa chọn tốt".

"Tôi cũng nói rồi, anh và tôi còn không phải bạn bè thì đừng xía vào chuyện riêng của người khác như vậy. Anh ấy hợp với tôi hay không không phải do anh quyết định, mà là do tôi có muốn hay không! Tôi lại thấy bản thân và anh ấy khá hợp nhau đấy. Anh ấy rất tốt, rất nghe lời, chứ không như ai đó sàm sỡ tôi rồi chạy, còn nói bô bô rằng bản thân là người tốt!"

Phan Tư Mễ vốn đã thuộc dạng dễ thu hút sự chú ý, bất kể là tướng mạo hay thân hình đều vô cùng tuyệt sắc, cho nên vừa vào nhà hàng thì đã có rất nhiều người nhìn vào cô ta.

Giờ nghe được cô ta nói vậy, mấy người bên cạnh đều nhìn Hoắc Khải với vẻ mặt khác lạ, có ngưỡng mộ, cũng có khinh bỉ.

Hoắc Khải không vì vậy mà từ bỏ suy nghĩ của mình, anh vẫn lạnh lùng nói: "Tôi biết cô muốn làm gì, nhưng chúng ta đều nghiên cứu về tâm lý, nên biết có những chuyện một khi đã bị nhìn thấu rồi thì sẽ mất tác dụng. Vì vậy cô làm vậy chỉ tốn công vô ích mà thôi".

Phan Tư Mễ dừng hành động của mình và quay lại, cả khuôn mặt âm u nhìn Hoắc Khải, cắn răng nói: "Anh có biết tôi ghét nhất điều gì không?"

Hoắc Khải không đáp, Phan Tư Mễ tiếp tục nói: "Tôi ghét nhất cái kiểu lúc nào cũng bình tĩnh phân tích mọi việc mỗi khi gặp vấn đề của anh, anh là người máy à? Không lẽ anh không có cảm xúc sao! Cho dù tôi làm mọi chuyện một cách vô ích nhưng không lẽ anh không hiểu ý nghĩa đằng sau nó hay sao!"

Phan Tư Mễ nói xong, hai mắt cũng đỏ hồng.

Có lẽ cô ta chưa từng đồng sinh cộng tử hay đồng cam cộng khổ với Hoắc Khải, nhưng tình cảm cô ta dành cho Hoắc Khải là thật.

Có lẽ ban đầu là vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó, nhưng bây giờ, cô ta đã thật sự yêu người đàn ông này. Cũng vì nguyên nhân tâm lý cho nên cô ta lại yêu càng sâu đậm.

Nếu Hoắc Khải không có chút phản ứng nào, cô ta có lẽ còn thấy ổn, nhưng anh cứ từ chối rồi lại tỏ vẻ quan tâm, như vậy mới khiến cô ta khó chịu.

Đã không yêu thì còn quan tâm làm gì, sao không mặc kệ tôi, cho tôi mất hết hy vọng đi!

Hoắc Khải đúng là giỏi điều khiển nhân tâm hơn Phan Tư Mễ, cũng bình tĩnh hơn cô ta, nhưng anh lại xem nhẹ một việc, rằng tình cảm của con người không thể phân tích bằng sự phân tích bình tĩnh được.

Giống như bây giờ, tâm trạng Phan Tư Mễ rất hỗn loạn, đến mức Hoắc Khải không biết cô ta đang nghĩ gì.

"Nếu quan tâm là sai…"

"Đừng có nói đạo lý nữa, tôi không muốn nghe!", Phan Tư Mễ tức tối vung tay, cảm giác như vậy có thể cắt đứt Hoắc Khải một cách rõ ràng hơn. Cô ta nhìn Hoắc Khải, cắn răng nói: "Tôi biết anh muốn nói gì, nhưng anh hiểu những gì tôi muốn nói không? Anh không hiểu! Cho nên, tôi sẽ ở bên Từ Lực Phàm, và sẽ chủ động cầu hôn anh ấy! Đúng vậy, tôi sẽ lấy anh ấy, trở thành vợ của một người đàn ông khác! Tôi sẽ ngủ cùng anh ấy! Để anh nhớ rằng anh sẽ mất tôi hoàn toàn!"

Bốn câu "tôi sẽ" này đều được hét ra từ trong nội tâm của Phan Tư Mễ.

Khi hét xong, Phan Tư Mễ thấy người đàn ông kia vẫn bình tĩnh như vậy chứ không khủng hoảng như trong tưởng tượng, thậm chí còn chẳng rung động mà chỉ tỏ vẻ không hiểu với hành vi ấu trĩ của bản thân.

Vẻ mặt Phan Tư Mễ đau đớn một cách tuyệt vọng, hai giây sau thì xoay người bỏ đi.

Ai cũng thấy được cô ta đang vô cùng đau khổ.

Có người không chịu nổi nữa mà nói với Hoắc Khải: "Cô gái này tốt mà, anh đừng tuyệt tình với cô ấy như vậy".

Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn người đó, không lên tiếng nhưng ánh mắt cũng đủ để làm đối phương lùi về sau.

Anh quay lại nhìn phương hướng Phan Tư Mễ rời đi, Hoắc Khải khẽ thở dài.

Phan Tư Mễ là một cô gái tốt. So với Ninh Thần, cô ta có rất nhiều ưu điểm. Nhưng tình cảm của cô ta với anh thì không phải thật mà là một loại hiểm lầm, là hướng về nội tâm.

Nếu Hoắc Khải đồng ý với cô ta thì sẽ có lỗi với Ninh Thần, và càng khiến Phan Tư Mễ hối hận về sau.

Cho nên anh phải từ chối.

Với những điều Phan Tư Mễ vừa nói, Hoắc Khải cho rằng có lẽ mọi chuyện sẽ không trở nên khó xử như vậy.

Dĩ nhiên, nếu Phan Tư Mễ ngu ngốc muốn dùng hôn nhân để uy hiếp Hoắc Khải thì anh cũng chỉ có thể đứng nhìn thôi.

Như Phan Tư Mễ đã nói, đã không phải bạn bè thì làm gì có tư cách xen vào chuyện của người ta.

Chuyện của Phan Tư Mễ không có ảnh hưởng nhiều đến Hoắc Khải. Sau một năm sắp xếp danh sách công ty đồng minh đã chính thức được xác định.

Hiện giờ việc anh cần làm chính là đối chiếu với các công ty trong danh sách và đi bàn chuyện hợp tác.

Mỗi một công ty phải có một chính sách khác nhau, mà trong một năm này, các đàn em cũ mà Hoắc Khải liên lạc đã lục tục được sắp xếp vào hết.

Có người thì đảm nhiệm cấp bậc quản lý cấp cao, có người là quản lý cấp trung, có người là cấp thấp.

Từ điểm này có thể nói việc Hoắc Khải làm rất tương đồng với thế lực đó, chỉ khác là đối phương công kích còn Hoắc Khải là phòng ngự.

Trong danh sách của Hoắc Khải, đứng đầu dĩ nhiên là quốc tế Đường Thị.

Trong thời gian một năm vừa qua, nghiệp vụ nội địa của quốc tế Đường Thị không có khởi sắc mấy. Ngoại trừ nhà máy điện tử mà Hoắc Khải giới thiệu giúp bọn họ kiếm được không ít thị phần ra thì các bộ phận khác đều bị ngưng trệ.

Đối với một công ty siêu lớn thì kế hoạch bị cản trở là chuyện khó mà chấp nhận được. Vì vậy mà bây giờ quốc tế Đường Thị đang tìm rất nhiều bên hợp tác để có thể giúp đỡ phát triển thị trường nội địa.

Hoắc Khải chờ một năm, chờ cơ hội tốt nhất xuất hiện.

Anh đem kế hoạch hoàn chỉnh đến tìm Đường Trọng Vi.

Hiện giờ Đường Trọng Vi đã không còn hy vọng gì với Hoắc Khải nữa. Ngoài nguyên nhân một năm trước ra thì còn vì tên giả mạo kia đã chính thức kết hôn với thiên kim nhà họ Đinh.

Hôn lễ của hai bên vô cùng hoành tráng, gần như cả nửa giới thương nghiệp đều đến chúc mừng.

Buổi hôn lễ đó khiến Đường Trọng Vi khóc rất lâu, gần như ba ngày chẳng ăn một hạt cơm hay uống một ngụm nước. Nếu Hoắc Khải không đến an ủi kịp thì có lẽ cô ấy đã thật sự định tuyệt thực để tự sát rồi.

Dù sao thì cô ấy vẫn luôn coi bản thân là vợ của Hoắc Khải suốt bao lâu nay, giờ lại thành người lạ qua đường, làm sao chịu nổi đả kích này chứ.

Cũng may còn có phần "bù đắp" này của Hoắc Khải khiến cô ấy thoải mái hơn chút.

Mà chuyện này cũng khiến Đường Quốc Diệu càng có hảo cảm với Hoắc Khải hơn.

Không có cậu trai này, tính mạng của con gái ông ấy sẽ rơi vào nguy hiểm mất. Thế nhưng điều khiến Đường Quốc Diệu không vui là Hoắc Khải thế mà đã kết hôn và có con rồi.

Đường Quốc Diệu đã phái người đi tra rõ lịch sử của anh. Từ những chuyện này mà có thể thấy được Hoắc Khải có năng lực cá nhân tuyệt vời đến mức nào.

Cho dù không có gia cảnh tốt thì chỉ cần Đường Trọng Vi có hảo cảm với anh, Đường Quốc Diệu cũng sẽ không ngăn cản hai người ở bên nhau.

Nhưng Hoắc Khải đã kết hôn khiến Đường Quốc Diệu vô cùng tiếc nuối.

Lần này gặp lại Đường Trọng Vi, cô ấy đã trưởng thành hơn một năm trước nhiều. Đả kích của cuộc sống khiến cô ấy nhanh chóng trưởng thành, thậm chí còn bắt đầu làm một vài công việc đơn giản ở công ty.

Mặc dù vẫn chưa thấy sự say mê sự nghiệp nào từ cô ấy nhưng tham gia vào làm việc cũng đã là một chuyện tốt với Đường Quốc Diệu lắm rồi. Nhỡ con gái nghĩ thông và trưởng thành thật sự thì ông ấy sẽ có người thừa kế.

"Anh Lý, sao lần nào anh cũng đến tìm bố tôi mà chẳng chịu đến gặp tôi một lần vậy?", đón Hoắc Khải ở sân bay, Đường Trọng Vi u oán nói.

Hoắc Khải bật cười đáp: "Tôi mà tìm cô thì sợ là bố cô sẽ đánh đuổi tôi ra ngoài mất".

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 468: Kỹ Thuật Trong Tương Lai

"Sao lại thế cơ chứ, bố tôi luôn tán thưởng anh, còn thường xuyên nhắc tới anh trước mặt tôi đấy", Đường Trọng Vi nói.

"Vậy sao?", Hoắc Khải cười nói: "Chủ tịch Đường tiếng tăm lẫy lừng mà nhắc tới tôi thì đúng là vinh hạnh của tôi".

"Thế được tôi nhắc tới thường xuyên thì không vinh hạnh à?", Đường Trọng Vi hỏi.

Vừa dứt lời là cô lập tức đỏ mặt, bởi vì cô ấy nhận ra câu nói này cứ như có hàm ý khác vậy.

Đường Trọng Vi không thể thực sự quên được vị hôn phu trước kia của mình, nhưng so với tên giả mạo thì Hoắc Khải khiến cô ấy cảm thấy giống người đàn ông đó hơn, vậy nên anh đã dần thay thế bóng hình tận sâu trong lòng cô ấy.

Chỉ có điều cô ấy không thể thừa nhận, thậm chí là không dám nghĩ tới phương diện này, bởi vì cứ nghĩ tới là cô ấy lại cảm thấy kỳ vọng suốt hai mươi mấy năm của mình cứ như một trò cười.

Rõ ràng đã nói là muốn ở bên người kia suốt đời, nhưng rồi cô ấy lại thay lòng đổi dạ chỉ trong một năm ngắn ngủi, vậy đây là thứ tình yêu gì chứ?

Cho nên cảm giác của Đường Trọng Vi với Hoắc Khải vô cùng phức tạp.

Cô có hảo cảm với người đàn ông này, nhưng cũng luyến tiếc quá khứ, càng không muốn mặt thừa nhận được. Đủ mọi nguyên nhân cộng lại mới tạo thành tình huống như lúc này, mập mờ và không rõ ràng.

Hoắc Khải không hề nghĩ nhiều vì câu nói của Đường Trọng Vi, cho dù Đường Trọng Vi thật sự ám chỉ điều gì thì anh cũng chỉ giả vờ không hiểu.

Dù sao anh cũng đã kết hôn rồi, không thể tùy tiện dây dưa với một cô gái khác được, huống chi anh chỉ coi Đường Trọng Vi như cô bạn hàng xóm, trước kia nếu không vì lợi ích của gia tộc thì anh sẽ chẳng đính hôn với Đường Trọng Vi.

Để xoa dịu sự xấu hổ trong lòng, Đường Trọng Vi hỏi: "Phải rồi, lần này anh tới là để bàn chuyện hợp tác với bố tôi, hay là bàn về nhà máy điện tử lần trước?"

"Không, là sản nghiệp của tôi", Hoắc Khải nói.

"Hi Vọng Mới ấy hả?"

Sau khi biết câu trả lời, Đường Trọng Vi nhắc nhở: "Hình như quốc tế Đường Thị chúng tôi không có sản nghiệp nào làm về ngành giảm béo cả, bây giờ bố tôi cũng rất cẩn thận trong việc đầu tư, chưa chắc ông ấy đã đồng ý".

"Yên tâm, đã hợp tác với quốc tế Đường Thị thì sao lại là bán thuốc giảm béo được. Công ty Hi Vọng Mới làm về nhiều mảng, không chỉ có ngành này thôi đâu", Hoắc Khải nói.

Nghe vậy, Đường Trọng Vi cười nói: "Vậy là tốt rồi, nhưng nói đi cũng phải nói lại, tài năng kinh doanh của anh đỉnh thật. Chưa được bao lâu mà anh đã mở rộng quy mô ra như thế rồi. Lần trước bố tôi còn nói là ông ấy có mấy người bạn mở quỹ đầu tư mạo hiểm, bọn họ đều mua cổ phiếu ở chỗ anh hết".

Một cổ phiếu của Hi Vọng Mới là mười ngàn, tổng cộng phát hành một phần mười vốn cổ phần, có tất cả một trăm triệu cổ phiếu.

Nói đơn giản hơn thì giá cả mà Hoắc Khải đặt ra cho công ty ít nhất cũng đạt mốc một ngàn tỷ đô la, cũng chính là mười ngàn tỷ nhân dân tệ.

Nói thật ra, rất nhiều người cảm thấy anh bị điên mới có suy nghĩ ấy.

Tính trên phạm vi cả thế giới cũng chẳng có mấy công ty đạt quy mô hàng ngàn tỷ đô, chỉ là một công ty làm về giảm béo mà cũng muốn trở thành cây đại thụ như thế hay sao?

Tất cả những quỹ đầu tư mạo hiểm mua cổ phiếu của Hi Vọng Mới đều bị người ta nói là quăng tiền qua cửa sổ, thậm chí còn có nhà đầu tư còn làm ầm lên với quỹ đầu tư mạo hiểm.

Quốc tế Đường Thị cũng có mấy quỹ đầu tư mạo hiểm, nhưng không đầu tư vào Hi Vọng Mới. Mặc dù Đường Quốc Diệu cho rằng năng lực cá nhân của Hoắc Khải khá tốt, nhưng năng lực cá nhân và tiềm lực phát triển của công ty là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Nó giống với việc Hạng Vũ có tài hơn Lưu Bang, nhưng cuối cùng người giành được giang sơn và làm hoàng đế lại không phải là Sở bá vương.

Đường Trọng Vi không hiểu nhiều về chuyện làm ăn, cũng không cảm thấy hứng thú.

Bọn họ trò chuyện một lát trên xe là tới trụ sở của quốc tế Đường Thị.

Vốn dĩ Đường Trọng Vi định sắp xếp cho Hoắc Khải nghỉ ngơi trước một lúc, hôm sau chuẩn bị tinh thần sẵn sàng rồi đi bàn chuyện công việc. Nhưng Hoắc Khải là kiểu người đã quyết thì phải làm luôn, tuyệt đối không kéo dài, hơn nữa bây giờ thời gian là thứ quan trọng nhất, anh không thể lãng phí một giây một phút nào được.

Vốn dĩ theo tình huống bình thường thì cấp bậc như Hoắc Khải sẽ không thể đàm phán trực tiếp với Đường Quốc Diệu trong các cuộc đàm phán hợp tác chính thức được.

Muốn đàm phán trực tiếp với Đường Quốc Diệu thì ít nhất cũng phải sở hữu khối tài sản từ trăm tỷ trở lên, còn Hi Vọng Mới bây giờ mới có khoảng năm tỷ, cho dù nhân đôi lên thì cũng mới là chục tỷ, còn lâu mới đạt tiêu chuẩn.

Nhưng bởi vì Hoắc Khải là bạn tốt với Đường Trọng Vi, có Đường Trọng Vi dẫn đường, ai dám ngăn cản anh đây?

Sau khi đi theo Đường Trọng Vi vào văn phòng, Đường Quốc Diệu tỏ ra rất thân thiện, Đường Trọng Vi còn cố tình mè nheo với ông ấy, nằng nặc đòi Đường Quốc Diệu phải đích thân bàn chuyện hợp tác với Hoắc Khải.

Nếu là người khác thì có thể Đường Quốc Diệu sẽ không nể mặt, nhưng con gái ruột của mình thì lại khác, nếu không thì về nhà ông ấy sẽ bị túm râu mất.

Tuy đã đồng ý sẽ đích thân đàm phán với Hoắc Khải, nhưng Đường Quốc Diệu vẫn nói thẳng ra: "Tiểu Lý này, không phải tôi không muốn đàm phán, mà là quốc tế Đường Thị chúng tôi không am hiểu về ngành giảm béo, có vẻ như hai công ty không có nhiều điểm chung để hợp tác. Chẳng lẽ chỉ vì hợp tác với các cậu mà tôi lại đi thành lập riêng một công ty giảm béo hay sao?"

"Không cần đâu, chủ tịch Đường cứ đọc tài liệu này trước đi đã, sau đó chúng ta sẽ nói tiếp", Hoắc Khải cười và mở chiếc laptop ra, đẩy tới trước mặt Đường Quốc Diệu.

Trên đó là một tài liệu PowerPoint, miêu tả tường tận về tình hình điều tra và kết hợp giữa kỹ thuật thực tế ảo VR và ngành nghề giảm béo của công ty chi nhánh Bính Tuất.

Trong một năm qua, công ty chi nhánh Bính Tuất đã thành lập bốn cơ sở thử nghiệm về việc tập thể hình bằng hình thức thực tế ảo.

Dựa vào kỹ thuật thực tế ảo VR, người muốn giảm béo có thể dùng các loại máy truyền cảm và các thiết bị chuyên nghiệp để vào phòng tập thể hình giả lập.

Ở đó có rất nhiều người, anh có thể vừa tập thể hình vừa giao lưu với người khác.

Nói tóm lại, phương thức tập thể hình mới mẻ này rất thu hút, vấn đề duy nhất nằm ở chỗ phải làm thế nào để kỹ thuật thực tế ảo VR trở nên chân thực hơn.

Hiện tại vấn đề lớn nhất của các thiết bị thực tế ảo VR là không được chân thực cho lắm, và điều mấu chốt nhất không phải là cảm nhận, mà là những thứ như xúc giác hoặc khứu giác.

Ví dụ, anh nhìn thấy một người đẹp đứng đối diện với mình, nhưng lại không ngửi thấy hương thơm trên người cô ấy, muốn nắm tay nhưng lại xuyên qua lòng bàn tay nhau, đây là điểm thiếu sót rất dễ khiến người ta hụt hẫng.

Vậy nên để nâng cao kỹ thuật thực tế ảo VR thì nhất định phải giải quyết vấn đề về giác quan ấy.

Điều đáng mừng là kể từ một năm trước Hoắc Khải đã bắt đầu lên kế hoạch lôi kéo cao thủ vô danh trên mạng về phía mình, ngoài ra còn có sự trợ giúp của đội ngũ Thiên Cơ, còn tuyển dụng thêm được một nhóm lập trình viên tài giỏi hàng đầu nữa.

Trải qua gần một năm nghiên cứu, hai tháng trước cao thủ vô danh đã đưa ra một mạch suy nghĩ mới, đó là thành lập thiết bị giống với khoang giả lập trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Nguyên nhân khiến kỹ thuật và thiết bị thực tế ảo VR truyền thống không mang lại cảm giác chân thực là vì đa phần các thiết bị này đều tập trung vào hiệu quả thị giác, cùng lắm chỉ giống phim 5D hoặc là chuẩn bị thêm ghế rung lắc gì đó.

Còn kỹ thuật khoang giả lập thì có thể dùng kỹ thuật 3D ngay trong khoang để đạt tới hiệu quả thị giác ngay cả khi không đeo kính thực tế ảo. Ngoài ra, trong khoang giả lập còn có thể chuẩn bị vật thể bằng silica gel, căn cứ vào hoạt động giao lưu trong phòng tập thể hình và thông qua chip tính toán mô phỏng động tác chân thực, lợi dụng tính dẻo của silica gel để tạo ra cảm giác chân thực, ngay cả mùi hương cũng có thể mô phỏng nhờ vào máy tính.

Chỉ có điều khoang giả lập này liên quan đến quá nhiều thứ, chỉ riêng các chương trình cơ bản thôi cũng đã vô cùng phiền phức rồi, đã thế lại còn phải mô phỏng động tác chân thực nữa, nó liên quan đến trí tuệ nhân tạo cao cấp.

Dù là cao thủ vô danh trên mạng và hàng loạt các lập trình viên tài giỏi nhất thì cũng rất khó xử để lý hết những thứ đó trong hai, ba tháng, nếu không thì các công ty hàng đầu đã chế tạo ra thứ gì đó tương tự như thế từ lâu rồi.

Căn cứ vào sự tính toán của cao thủ vô danh, ít nhất cũng phải mất hai năm để viết chương trình cơ bản, sau đó lại mất thêm một năm để thử lỗi, tổng cộng khoảng năm năm mới đưa ra bản chính thức được.

Năm năm là quá lâu, Hoắc Khải không chờ được lâu như thế, vậy nên anh cần người giúp mình hoàn thành chuyện này, giải quyết khoang giả lập với tốc độ nhanh hơn.

Thứ đồ vượt lên trên thời đại như thế này mà ra mắt thì nhất định các công ty liên quan đến nó đều sẽ được cả thế giới chú ý tới!

Quốc tế Đường Thị chính là đồng minh đầu tiên mà Hoắc Khải muốn tìm!

Nhìn vào tệp tài liệu trên laptop, ít nhiều gì Đường Quốc Diệu cũng cảm thấy kinh ngạc. Khác với vẻ tùy ý lúc đầu, bây giờ trông ông ấy vô cùng nghiêm túc. Ngay cả Đường Trọng Vi cũng cảm nhận được được sự thay đổi của bố mình. Cô ấy le lưỡi với Hoắc Khải, muốn biểu đạt sự kích động trong lòng, nhưng lại thấy Hoắc Khải đang nhìn chăm chú vào Đường Quốc Diệu, vẻ mặt cũng nghiêm túc chẳng kém.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 469: Tán Thưởng

Một lúc lâu sau Đường Quốc Diệu mới đứng dậy.

Đường Trọng Vi thân thiết bưng cho ông ấy một cốc trà đã pha xong. Đường Quốc Diệu nhận lấy ly trà từ con gái, nhấp một ngụm, rồi mới nhìn Hoắc Khải hỏi: "Đây là tất cả những thứ cậu muốn cho tôi xem à?"

"Không hẳn vậy", Hoắc Khải đáp: "Công ty Hi Vọng Mới sẽ thiết lập nên hệ thống công nghiệp đa nguyên hóa trong tương lai, đây chỉ là một phần công nghiệp của chúng tôi".

"Nhưng theo như tôi biết thì công ty kỹ thuật VR mà cậu nói đó là công nghiệp của nhà họ Hoắc, công ty chi nhánh Bính Tuất đó của cậu chỉ là có hợp tác với đối phương mà thôi", Đường Quốc Diệu nói.

"Nếu ông đã biết công ty đó thì chắc cũng rõ người đại diện pháp lý của nó là Hoắc Giai Minh, cậu ấy có quan hệ rất tốt với tôi, mà người giúp cậu ấy tạo ra kỹ thuật cốt lõi cũng đều là cao thủ kỹ thuật mà tôi mời đến. Nói trắng ra thì chỉ cần một câu nói của tôi thôi cũng có thể biến công ty của cậu ấy thành một cái vỏ rỗng tuếch, tất cả mọi kỹ thuật đều có thể tổ chức lại ở một công ty mới khác", Hoắc Khải đáp.

Đường Trọng Vi nghe vậy thì ngây ra, rồi lập tức không kìm được mà nói: "Làm vậy sao được chứ, Giai Minh cậu ấy..."

"Yên tâm, tôi chỉ là nói sự thật với chủ tịch Đường mà thôi, sẽ không làm vậy thật đâu, nếu không ban đầu cũng đã chẳng giúp cậu ấy mở công ty rồi", Hoắc Khải trả lời.

Đường Trọng Vi nhìn anh rồi sau đó mới gật gù ra vẻ đã hiểu.

Hoắc Khải nói không hề sai. Nhân viên kỹ thuật đều là do anh tuyển, nếu muốn hại Hoắc Giai Minh thì đã chẳng cần phiền phức đến vậy, dù sao thì làm thế cũng sẽ chỉ vô duyên vô cớ chọc giận đến bên địch là nhà họ Hoắc này.

Đường Quốc Diệu lại nhấp một ngụm trà rồi nói: "Vậy cậu có thể cho Quốc tế Đường Thị cái gì? Kỹ thuật cốt lõi à?"

"Cái đó đương nhiên không cho được", Hoắc Khải lắc đầu. Anh đã đoán được Đường Quốc Diệu đang lay động từ hành động uống trà liên tiếp hai lần đó, bèn nói: "Nhưng chúng tôi có thể khai thác thị trường này cùng với Quốc tế Đường Thị. Trước mắt nghiệp vụ trong nước của Quốc tế Đường Thị đã gặp thế nút thắt cổ chai, nghiệp vụ truyền thống mà muốn giành bát cơm từ tay thương hiệu cũ quyền thế thì cũng không dễ, mà ngành công nghiệp mới nổi lại là chuyện phải dựa vào vận may rất nhiều. Làn sóng của video ngắn đã qua rồi, nhưng làn sóng của trí tuệ nhân tạo vẫn còn. Tôi tin rằng dựa vào kỹ thuật của chúng tôi thì trong tương lai chắc chắn có thể làm nên việc lớn, bây giờ chỉ thiếu một đồng minh lớn mạnh nữa thôi".

Đường Quốc Diệu nhấp ngụm trà thứ ba, lại đưa ra một câu hỏi khác: "Theo như cách cậu nói thì chắc Hi Vọng Mới không thiếu người hợp tác, chỉ cần các cậu chịu mở rộng thị trường là sẽ có đầy những tiền vốn chịu đổ vào, tại sao lại phải tìm Quốc tế Đường Thị? Nói thật thì tôi cũng thừa nhận thị phần của Quốc tế Đường Thị ở thị trường trong nước không đủ cao, đây cũng là điểm yếu của chúng tôi, cũng là điểm làm tôi không hiểu nhất".

Đường Quốc Diệu hiển nhiên là đang nghi ngờ mục đích thật sự của Hoắc Khải, bởi kỹ thuật như thế này thì dù chỉ có một phần tài liệu PPT thôi cũng có thể kêu gọi được rất nhiều nhà đầu tư có thực lực trong nước đến giúp đỡ. Quốc tế Đường Thị không thiếu tiền, nhưng ở trong nước bọn họ cũng chẳng đáng đề cập đến. Muốn tìm bọn họ để liên minh thì lúc khai thác thị trường sẽ khó khăn hơn nhiều.

Về vấn đề này, Hoắc Khải đã dự tính từ trước, cho nên lập tức trả lời mà không hề do dự: "Chính bởi vì thực lực của Quốc tế Đường Thị ở trong nước không đủ nên mới là sự lựa chọn tốt nhất của chúng tôi. Một liên minh có tiền nhưng lại không có quyền, nói sao cũng tốt hơn những mãnh hổ xuống núi kia".

Đường Quốc Diệu nghe xong thì phì cười, nói: "Tôi còn tưởng cậu sẽ nói do có quan hệ tốt với Vi Vi nên mới cố tình đến tặng quà, không ngờ cậu lại nói chuyện thẳng thắn như vậy. Có điều câu này nói cũng đúng, Quốc tế Đường Thị chúng tôi đúng là không thiếu tiền, có thể cung cấp một khoản vốn viện trợ lớn, nhưng bây giờ tôi cần một đáp án cho việc cậu định làm thế nào để đảm bảo mình có thể chiếm hữu được thị trường này? Hay nói cách khác, cậu căn cứ vào đâu mà cho rằng chỉ cần có tiền là có thể làm được? Phải biết rằng, kỹ thuật không phải là điểm then chốt duy nhất để thành công. Có rất nhiều công ty kỹ thuật đều bị các ông lớn ngăn cản mà thất bại, không phải bị thu mua thì cũng chỉ nổi lên trong phút chốc rồi vụt tắt".

"Căn cứ vào việc tôi sẽ mở cửa thị trường này, nếu tôi chịu chia sẻ thị trường, không tranh giành lợi ích với bọn họ, thì ai lại phí công đi ngăn cản tôi chứ?", Hoắc Khải trả lời.

Đường Quốc Diệu nghe vậy thì ngây ra, ông ấy thật sự không ngờ tới đáp án này.

Kỹ thuật mà Hoắc Khải cung cấp có thể nói là vô cùng mạnh mẽ, có thể xếp vào hạng nhất trên thế giới của lĩnh vực này.

Có được kỹ thuật như vậy, cho dù không giữ riêng cho mình thì cũng không nên để mở như vậy.

Nhưng nhìn thì Hoắc Khải hoàn toàn không có ý định giấu diếm, độc chiếm cho riêng mình. Anh muốn đem kỹ thuật đó ra cho tất cả các ông lớn ư?

"Không phải tất cả, mà chỉ đồng ý cho những người trở thành liên minh với tôi. Trong tay tôi có một danh sách, liệt kê tất cả những công ty có thể hợp tác cùng với Hi Vọng Mới. Chỉ cần họ đồng ý thì sau này đều có thể tiến vào thị trường này, tôi sẽ không độc chiếm một mình. Trong máy tính xách tay có một tệp dữ liệu, trong đó có mục lục công ty và giới thiệu, nếu chủ tịch Đường cảm thấy hứng thú thì có thể xem qua một chút", Hoắc Khải nhắc nhở.

Đường Quốc Diệu không do dự lâu mà mở luôn tệp dữ liệu trong máy tính xách tay ra.

Ông ấy xem từng công ty một, càng xem nhiều thì ông ấy càng mê mẩn.

Ly trà trong tay đã dần nguội lạnh, nhưng ánh mắt của ông ấy thì lại cứ sáng dần lên, trong lòng cũng càng ngày càng nóng.

Gần một tiếng đồng hồ sau, đến khi Đường Trọng Vi cũng chán đến mức tìm chỗ khác ngồi xem phim rồi thì Đường Quốc Diệu mới không dám tin mà ngẩng đầu lên hỏi: "Cậu định để mở thị trường với những công ty này sao?"

"Đúng vậy", Hoắc Khải gật gù, nhìn vào máy tính mà nói: "Có lẽ đến cuối không thể hoàn thành được 100% mục tiêu nhưng theo dự đoán thì ít nhất cũng phải hơn 80% công ty sẽ đồng ý".

Đường Quốc Diệu nghe thấy vậy thì hít sâu một hơi, 80%?

Phải biết rằng, phàm là những công ty có tư cách được Hoắc Khải liệt vào danh sách cơ bản đều là hạng đỉnh nhất trong các ngành nghề, cho dù không nhất thiết là đứng đầu, nhưng tuyệt đối nằm trong tốp năm.

Tốp năm của các ngành nghề không đáng sợ, nhưng các ngành nghề được bao gồm trong danh sách nào nào chỉ dừng lại ở hàng chục?

Nếu liên hợp được các công ty này, đó sẽ là sức mạnh đủ để lay động bất kỳ nền kinh tế nào, cho dù có là Quốc tế Đường Thị thì đứng trước sức mạnh này cũng sẽ không chịu nổi một đòn.

Chỉ dùng một thị trường có thể liên hợp nhiều công ty như thế không thì Đường Quốc Diệu cũng không chắc, nhưng ông ấy chắc chắn rằng mình đã lay động rồi.

Cho dù chỉ có 1% khả năng, nhưng nếu thực sự thành công thì lợi ích mà Quốc tế Đường Thị có thể đạt được từ nó chắc chắn là rất lớn, thậm

chí vượt qua cả lợi ích đạt được trong thị trường này.

Liên minh nào chỉ đơn giản là nói không thôi, thương nhân hàng đầu người ta đều chơi quan hệ cả.

Ví dụ như thế khó của Quốc tế Đường Thị bây giờ, nếu Đường Quốc Diệu có được địa vị trong nước, nói bừa một câu cũng có thể lay động những người chiếm số thị phần lớn kia thì Quốc tế Đường Thị có còn cảnh khó khăn như hiện nay không?

Lấy thị trường đổi tình hữu nghị mà Hoắc Khải đề ra chính là thứ mà Quốc tế Đường Thị cần nhất!

Sau khi suy nghĩ một lúc, biểu cảm của Đường Quốc Diệu trở nên nghiêm túc hơn, nói: "Tôi cần một phần tư liệu chi tiết hơn nữa, bao lâu sau thì chuẩn bị xong được?"

"Bây giờ", Hoắc Khải chỉ vào trong máy tính xách tay, nói: "Trong này có mọi thứ mà ông cần, nhưng nếu muốn thấy thành quả thực tế thì vẫn cần một khoảng thời gian nhất định. Theo như dự tính thì ít nhất nửa năm là có được phiên bản thử nghiệm chương trình cơ bản".

Đường Quốc Diệu hơi ngây ra, sau đó cười phá lên nói: "Cái cậu này giỏi thật đấy, có phải cậu đoán ra được tôi sẽ đồng ý từ lâu rồi nên mới chuẩn bị xong hết mọi thứ đúng không".

"Tôi vẫn luôn cho rằng làm ăn chính là thuận mua vừa bán. Ở chỗ tôi có thứ ông cần, đưa đến tận cửa rồi, ông chẳng có lý do gì mà từ chối cả", Hoắc Khải cười đáp.

"Thế cậu thì sao? Chỉ cần vụ làm ăn này thôi à?", câu hỏi của Đường Quốc Diệu dường như còn có ý gì khác, đồng thời ông ấy cũng liếc mắt nhìn sang con gái mình đang ngồi một bên để xem ti-vi. Đường Trọng Vi ở trước mặt hai người này luôn có vẻ chẳng giữ nề nếp gì, nào có giống một cô tiểu thư nhà giàu trong mắt người ngoài.

Qua phần PPT này, ấn tượng của Đường Quốc Diệu đối với Hoắc Khải cũng đã tốt hơn rất nhiều, thậm chí có thể nói, nếu Hoắc Khải chưa kết hôn, bây giờ mà muốn cưới con gái ông thì Đường Quốc Diệu cũng lập tức đồng ý luôn.

Cậu trai trẻ này quả thực tài giỏi quá. Chưa nói đến gì khác mà chỉ riêng phần kỹ thuật này thôi cũng đủ để anh trở thành một thương nhân hàng đầu trong tương lai.

Nếu có được cậu con rể như thế này thì Đường Quốc Diệu cũng chẳng còn gì nuối tiếc.

Hoắc Khải giả ngốc, nói: "Nếu chủ tịch Đường muốn mở cuộc họp hội đồng quản trị để bàn việc hợp tác lần này thì tôi mong là càng nhanh càng tốt. Thời gian không đợi ai, xác định quan hệ hợp tác càng nhanh thì tôi có thể đi tìm công ty khác càng sớm".

"Cậu quả đúng là làm việc không ngừng", Đường Quốc Diệu cười, cũng vì đó mà càng tán thưởng Hoắc Khải.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 470: Phải Biết Chừng Mực

Có năng lực, có kỹ thuật, còn có lòng cầu tiến, nhân vật như vậy sau này hẳn sẽ đáng gờm.

Điều này cũng làm ông ấy cảm thấy đáng tiếc, người trẻ tuổi giỏi giang như vậy, sao lại kết hôn sớm thế!

Đường Quốc Diệu hỏi một câu như ma xui quỷ khiến: "Nếu tôi muốn cậu ly hôn rồi cưới con gái tôi thì mới đồng ý lần hợp tác này thì sao?"

Đường Trọng Vi ở gần đó lập tức đỏ mặt, xấu hổ đứng lên, ra vẻ bình tĩnh mà cầm lấy điện thoại, làm như không nghe thấy câu nói đó. Nhưng đôi tay run rẩy và ánh mắt lay động đã chứng minh sự căng thẳng trong lòng cô.

Hoắc Khải không ngờ Đường Quốc Diệu lại đột nhiên nói vậy, nhưng anh không do dự lâu mà trả lời luôn: "Thế thì không thể nào, nếu chủ tịch Đường thật sự muốn vì chuyện riêng mà từ chối lần hợp tác này thì tôi cũng chỉ đành nói rất đáng tiếc mà thôi".

Đường Quốc Diệu nghe thấy câu trả lời của anh thì chỉ đáp một tiếng rồi không nói gì thêm nữa, còn Đường Trọng Vi ở phía bên kia thì đang cảm thấy có hơi thất vọng trong lòng.

Tuy rằng trong lòng cô vẫn luôn thầm nhủ, không nên và cũng không thể nào thích người đàn ông này, nhưng cảm giác mất mát ấy lại chẳng có ngôn từ nào có thể miêu tả được.

Đường Quốc Diệu không nổi trận lôi đình vì câu trả lời của Hoắc Khải, thực ra sau khi nói ra câu đó thì chính ông ấy cũng cảm thấy hối hận.

Con gái mình là thiên kim đại tiểu thư, sao lại có thể gả cho người đàn ông đã một đời vợ được, hơn nữa lại còn là do lấy lợi ích ra đổi. Năm đó ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc còn chẳng có đãi ngộ như vậy nữa là người trẻ tuổi này.

Sau đó Đường Quốc Diệu bắt đầu nghiêm túc làm việc. Ông ta nhanh chóng mở cuộc họp hội đồng quản trị để bàn bạc về chuyện liên quan đến hợp tác chiến lược với Hi Vọng Mới.

Các thành viên khác trong hội đồng chủ tịch cũng không có quá nhiều ý kiến trái chiều về việc này. Có rất nhiều người trong số họ đã từng nghe nói qua về công ty này, mà phần tài liệu PPT Hoắc Khải đem đến cũng làm họ lay động vô cùng.

Đây là công nghệ đen vượt thời đại, là sức mạnh có thể thống trị một thời đại, bây giờ Quốc tế Đường Thị đang cần một công nghiệp như thế này để giúp nó mở rộng thị trường. Cho nên, hợp tác không có vấn đề gì.

Vấn đề ở chỗ, thời gian quá ngắn.

Cho nên sự tranh luận chủ yếu của cuộc họp hội đồng quản trị nằm ở chỗ có thể dùng tiền vốn để đổi lại quyền điều hành hay không, sau đó mới có thể yên tâm mà gia nhập, để tăng tiến trình nghiên cứu.

Đối với việc này, Hoắc Khải bày tỏ kiên quyết từ chối tại cuộc họp.

Anh chỉ chia sẻ thị trường, còn quyền điều hành thì chắc chắn sẽ không buông bỏ. Quốc tế Đường Thị tuy rằng là một liên minh rất mạnh, nhưng cũng không phải là không thể thiếu. Có họ thì như thêu hoa trên gấm, mà thiếu họ thì cũng chẳng đến nỗi ông trời sập xuống.

Hơn nữa người thông minh như Đường Quốc Diệu cũng hiểu rất rõ, có thể đạt được chia sẻ thị trường đã là sơ múi lắm rồi, còn yêu cầu thêm nữa thì chỉ có thể nói là quá tham lam.

Tuy rằng nói vậy nhưng dù sao Quốc tế Đường Thị cũng là doanh nghiệp lớn, bình thường các thành viên hội đồng quản trị cũng kiêu ngạo quen rồi, đối với việc này không thể phán đoán với tâm thái bình thường được.

Bọn họ cho rằng, Hi Vọng Mới chỉ là một công ty nhỏ, cho dù có sức mạnh kỹ thuật vượt thời đại thì đã làm sao. Dựa vào sức mạnh của Quốc tế

Đường Thị, họ hoàn toàn có thể chèn ép thu mua nó.

Các thành viên hội đồng quản trị thậm chí nói thẳng chuyện này, để từ đó tạo thêm áp lực cho Hoắc Khải.

Nhưng Hoắc Khải không hề dao động. Anh nói rõ với bọn họ, nếu Quốc tế Đường Thị ép buộc thu mua thì anh hoàn toàn có thể bán công ty cho đối thủ cạnh tranh của Quốc tế Đường Thị, hơn nữa về sau trên thương trường sẽ trở thành quan hệ đối địch hoàn toàn với Quốc tế Đường Thị.

Rất nhiều người cảm thấy không vừa lòng với thái độ của Hoắc Khải. Công ty nhỏ của cậu chắc cũng chỉ vừa đạt được năm tỷ tệ, đến cả thị trường vốn cũng chưa đứng vững mà lại dám uy hiếp chúng tôi!

Ai cho cậu cái gan đấy!

Hoắc Khải rất bình tĩnh. Sự tự tin của anh đến từ sự tin tưởng đối với bản thân. Đến cả thế lực lớn mạnh kia anh còn dám đối đầu, thì một Quốc tế Đường Thị đây có là gì.

Sự cạnh tranh trên thị trường vốn tàn khốc vô cùng, Hoắc Khải biết điều này từ lâu, cho nên anh mới không vì chút chuyện này mà thực sự lật lọng với thành viên hội đồng quản trị.

Gia tăng áp lực lẫn nhau là một thủ đoạn khi đàm phán, sau đó thì chuyện gì nên nói cứ nói, nên cười vẫn cười, điều này là chuyện rất bình thường.

Câu cười một cái là qua chuyện trước đây dùng trong giới võ lâm giang hồ, nay để chỉ nơi thương trường.

Cuộc họp kéo dài khá lâu, bao gồm cả những chuyện sau đó nữa cũng cần tiến hành xử lý. Muốn đạt được hợp tác chiến lược như vậy không phải chỉ đơn giản ký một hợp đồng là xong chuyện.

Cho dù chỉ là hợp đồng cũng cần rất nhiều thời gian để vạch ra, mỗi một câu chữ, mỗi một điều khoản đều vô cùng kỹ càng.

Song phương đều sợ rơi vào hố bẫy pháp luật, cho nên Hoắc Khải đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ ở đây khoảng ba đến năm ngày.

Đường Trọng Vi rất vui vì điều này.

Từ sau khi giải trừ hôn ước với nhà họ Hoắc thì bạn bè xung quanh cô hình như cũng ít đi nhiều. Cũng không phải họ thấy không có nhà họ Hoắc thì làm bạn với viên ngọc quý của Quốc tế Đường Thị chẳng có ý nghĩa gì nữa, chỉ là cảm thấy bây giờ tâm trạng của Đường Trọng Vi không tốt, gọi cô đi chơi cũng không thú vị, chi bằng để cô tự mình bình tĩnh lại.

Mà người như Hoắc Giai Minh vẫn luôn ở công ty nước ngoài chưa về, lại càng làm Đường Trọng Vi nhớ đến người nhà họ Hoắc, chỉ còn lại Hoắc Khải thôi.

Dù cho cô không biết người đàn ông này chính là chồng chưa cưới mà mình ngày đêm mong nhớ, giờ lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vốn phong cách của Hoắc Khải làm cô thấy quen thuộc vô cùng, thậm chí dường như còn có chút ỷ lại.

Trong mấy ngày này, gần như tất cả thời gian của Hoắc Khải đều là đang đàm phán với người của Quốc tế Đường Thị.

Trong tương lai thị trường sẽ phân hóa như thế nào, lợi nhuận sẽ phân phối ra làm sao, cho dù chỉ có 1% lợi nhuận thì cũng vô cùng quan trọng với họ, phải tranh từng chút một.

Sau khi họp xong, Hoắc Khải bị Đường Trọng Vi kéo đi ăn uống, mua sắm các thứ.

Hai người cùng vào cùng ra nhiều lần, cũng làm người trong công ty dậy nên không ít tranh luận, đoán xem có phải cô chủ tìm được bạn trai mới không.

Nhưng cũng có người biết Hoắc Khải đã kết hôn rồi, bọn họ không hề cảm thấy Đường Trọng Vi sẽ thích một người có vợ, nhưng lại nghi ngờ cô có phải rách rồi thì nát luôn, bị người ta giải trừ hôn ước là bất chấp làm loạn luôn.

Đây là địa bàn của Quốc tế Đường Thị, Đường Quốc Diệu có thể cho phép cô làm như vậy sao?

Nhưng điều làm họ khó hiểu là Đường Quốc Diệu không có ý kiến gì với cách hai người cư xử với nhau, thỉnh thoảng có người hỏi, cũng chỉ nói hai người vốn là bạn tốt, ăn cùng nhau bữa cơm cũng rất bình thường.

Số lần tăng lên rồi người ta cũng chẳng hỏi nữa.

Đến ngày thứ năm, cuộc đàm phán đại khái đã xong, bản hợp đồng cơ bản đã được định ra, trong đó còn có vài nơi cần sửa nhưng tạm thời còn chưa sửa được.

Bởi vì bên Quốc tế Đường Thị lấy thời gian dài hay ngắn của hạng mục làm tiêu chuẩn phán đoán, cho nên Hoắc Khải để bọn họ tự mình đi công ty chi nhánh nước ngoài của Hoắc Giai Minh xem công nghệ VR rốt cuộc tân tiến đến mức độ nào, rồi mới quyết định.

Dù có nói sao thì muốn Hoắc Khải nhượng bộ trong việc này là chuyện không thể nào.

Quốc tế Đường Thị được trở thành liên minh đầu tiên đã là chiếm lợi lắm rồi, nếu còn muốn được voi đòi tiên thì đừng có mơ.

Cho dù có nể mặt Đường Trọng Vi cũng không được.

Bởi vì liên minh là để đối phó lại với thế lực kia, mà thị trường này lại liên quan tới tài sản của Hoắc Khải từ nay về sau.

Không thể chỉ nhìn cái trước mắt, mà còn phải thấy được tương lai sau này.

Sau khi xử lý xong chuyện bên Quốc tế Đường Thị, Hoắc Khải lập tức lên máy bay rời khỏi nơi này. Trước khi đi, Đường Trọng Vi tỏ vẻ luyến tiếc, nói: "Anh Lý, anh có rảnh thì nhớ tìm đến tôi chơi, một mình tôi chán lắm luôn. Nếu không tôi đến chỗ công ty anh cũng được mà".

Hoắc Khải phì cười, nói: "Cô chủ của Quốc tế Đường Thị chạy đến chỗ tôi làm việc, còn bị phóng viên suốt ngày chụp lại? Dạo này tôi bận lắm, đợi hết bận rồi tôi lại đưa cô đi tìm Hoắc Giai Minh chơi. Công ty kỹ thuật VR của cậu ta chắc sẽ thỏa mãn cảm giác trải nghiệm điều mới mẻ của cô đấy đấy".

"Thế chúng ta đã hẹn sẵn rồi nhé! Không được nuốt lời đâu đấy!", Đường Trọng Vi vui vẻ nói.

Đi đâu chơi hay chơi cái gì cũng không quan trọng, quan trọng nhất là ở cùng với người đàn ông này, làm cô cảm thấy rất thoải mái.

Giống như lúc đó cô ở nhà họ Hoắc, chỉ đứng xa xa mà nhìn ai đó, cũng sẽ cảm thấy thoải mái trong lòng. Cho dù cô không nói gì, không nắm tay, cũng cảm thấy thỏa mãn.

Đường Trọng Vi đưa mắt nhìn Hoắc Khải rời đi, trở về nhà mà lòng thấy mất mát.

Đường Quốc Diệu đang ngồi trên ghế sô pha đọc báo, thấy cô như vậy bèn hỏi: "Sao nào, không nỡ xa cậu trai đó à?"

"Làm gì có!", Đường Trọng Vi đỏ mặt, viện cớ nói: "Chỉ là con cảm thấy chán quá thôi, muốn tìm người bầu bạn ấy mà".

"Bao nhiêu người bầu bạn con như thế, nhưng chỉ có cậu trai đó là có tác dụng..."

"Bố!", Đường Trọng Vi nũng nịu ngắt lời.

"Được rồi được rồi, không trêu con nữa", Đường Quốc Diệu bỏ tờ báo xuống, nói rất nghiêm túc: "Con kết bạn thì bố không cản, nhưng phải biết

chừng mực, hiểu chưa?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 471: Biến Động Bất Ngờ

"Con có chỗ nào không có chừng mực đâu ạ", Đường Trọng Vi giả vờ không hiểu, đáp.

"Cậu ta là người đã có vợ rồi. Không nói cậu ta có thể ly hôn vì con hay không, nhưng thật sự nếu có thì sao có thể yêu người này chứ? Hôm nay cậu ta sẽ ly hôn để lấy con, ngày mai cậu ta cũng có thể làm vậy với người khác. Con gái, con…"

"Bố, bố nói đi đâu thế!", Đường Trọng Vi mặt đỏ gay, cắt đứt lời của Đường Quốc Diệu: "Con với anh Lý chỉ là bạn bè thôi, không như bố nghĩ đâu!"

Nói thì vậy nhưng trong lòng Đường Trọng Vi lại không dễ chịu chút nào.

Đúng vậy, anh ấy đã có vợ rồi, sao có thể có khả năng với mình được.

Thấy sự khác lạ của con gái, Đường Quốc Diệu không nói tiếp nữa. Có những chuyện nên biết điểm dừng, nói nhiều sẽ bị phản tác dụng.

Mà mặt khác, sau khi Hoắc Khải đã về Hi Vọng Mới thì lập tức làm theo hợp đồng mà quốc tế Đường Thị đưa ra, bảo phòng pháp chế tiến hành nghiên cứu và thảo luận. Mặc dù anh cũng hiểu biết về pháp luật nhưng tinh lực cá nhân có hạn, khó tránh khỏi sai xót.

Càng là chuyện quan trọng thì càng phải cẩn thận.

Sau khi giao cho Ninh Thần xử lý việc này thì Hoắc Khải lại đi đến công ty tiếp theo mà không nghỉ ngơi.

Một tuần sau sẽ bắt đầu công bố thông tin truyền thông, công ty Hi Vọng Mới thiết lập mối quan hệ hợp tác chiến lược với các công ty quy mô lớn như quốc tế Đường Thị.

Mà hạng mục bọn họ hợp tác chẳng phải là ngành giảm cân mà Hi Vọng Mới chuyên làm, mà lại là kỹ thuật VR khiến người ta bất ngờ.

Hơn nữa kỹ thuật này còn bắt nguồn từ công ty chi nhánh tại nước ngoài của nhà họ Hoắc.

Hoắc Khải đã cố ý cho người tiết lộ tư liệu về kỹ thuật VR ra ngoài. Thứ khiến mọi người dễ nảy sinh lòng hứng thú này đã nhanh chóng truyền ra khắp giới thương nghiệp.

Có cơ sở kỹ thuật, lại có quốc tế Đường Thị trấn áp, dĩ nhiên là thu hút được nhiều sự chú ý rồi.

Rất nhiều người đều đến Hi Vọng Mới nghe ngóng xem có phải thật hay không. Ninh Thần không phủ nhận chuyện này, nhưng cũng không nói chi tiết và bảo đây là cơ mật của công ty, không thể tiết lộ.

Lúc này, mọi người mới nhận ra Hi Vọng Mới không phải là một công ty niêm yết trên thị trường. Cho dù có chọn hợp tác lại thì cũng có thể chọn cách không thông báo cho ai biết, vì họ có quyền.

Nhưng quốc tế Đường Thị thì lại thông báo chi tiết về nội dung và tương lai của việc hợp tác.

Có quốc tế Đường Thị làm chỗ dựa, sức ảnh hưởng của Hi Vọng Mới tăng vọt trong thời gian ngắn.

Lúc trước người ta chỉ coi đây là công ty giảm cân, nhưng giờ họ mới phát hiện, công ty này còn lấn sân sang ngành VR.

Hai ngành nghề này nghe qua thì chẳng hợp nhau chút nào, nhưng Hi Vọng Mới lại kết hợp lại vào một, khiến người ta thấy được thực lực và dã tâm của họ.

Từ Lực Phàm cũng rất hứng thú với việc này, số lần anh ta đến công ty lại càng nhiều hơn.

Hoắc Khải và Ninh Thần cũng rất thân thiện với người này. Anh ta đến thì bọn họ sẽ mời cơm, còn muốn xem tình hình công ty thì mời tự nhiên.

Dù sao anh ta cũng chẳng xem được chuyện cơ mật mà chỉ thấy được mấy thứ bình thường.

Mối quan hệ của Từ Lực Phàm với Phan Tư Mễ vẫn luôn mập mờ.

Nói là người yêu thì không quá thân mật, nhiều nhất cũng chỉ nắm tay hay ôm trước mặt Hoắc Khải, đến hôn còn chưa.

Nhưng nói không phải thì cũng không đúng, vì bọn họ vẫn luôn tự thừa nhận mối quan hệ này.

Thậm chí Phan Tư Mễ còn tâm sự với Ninh Thần rằng sẽ đính hôn với Từ Lực Phàm.

Tin tức này khiến Ninh Thần rất kinh ngạc.

Mặc dù Phan Tư Mễ và Từ Lực Phàm đã quen biết từ lâu, nhưng thời gian chính thức tiếp xúc không dài. Hai người liệu có hợp tính hay không cũng không ai biết. Mới vậy mà đã đính hôn, nhỡ sau này nhận ra anh ta không phải hình mẫu lý tưởng thì làm sao bây giờ?

“Anh ấy vốn dĩ chẳng phải hình mẫu lý tưởng của tớ, nhưng hình mẫu của tớ đã bị người ta lấy mất rồi, nên đành lùi bước về sau mà chọn cái khác thôi ”, Phan Tư Mễ nói.

Ninh Thần im lặng, cô biết Phan Tư Mễ đang nói đến ai, nhưng không thể trả lời câu này được.

Phan Tư Mễ đã quyết định thì cô cũng không nói gì nữa.

Mà Phan Tư Mễ nói cho Ninh Thần chuyện đính hôn là vì muốn có thể mượn lời của Ninh Thần để Hoắc Khải biết được. Nhưng điều khiến cô ta thất vọng chính là Hoắc Khải chẳng đến để khuyên cô ta như lần trước nữa mà lại im hơi lặng tiếng như kiểu là chẳng biết thông tin gì.

Theo như Ninh Thần nói thì Hoắc Khải bận rộn công việc, nhưng Phan Tư Mễ biết thừa là người đàn ông này chẳng coi cô ta ra gì.

Chuyện này khiến cô ta oán hận không thôi. Phan Tư Mễ cắn răng, dứt khoát làm luôn nghi thức đính hôn với Từ Lực Phàm.

Ngày đính hôn, Phan Tư Mễ sống chết bắt Ninh Thần kéo Hoắc Khải đến, cô ta muốn người đàn ông này tận mắt chứng kiến mọi thứ !

Hoắc Khải cũng không làm cô ta thất vọng, đến tham dự buổi lễ đính hôn.

Nhưng nhìn anh bình thản vô cùng, động thái đó khiến Phan Tư Mễ hận đến mức nghiến răng ken két.

Nữ thần trong mắt người khác lại chẳng đáng một xu trong mắt Hoắc Khải? Chẳng lẽ tất cả phụ nữ trên đời đều không xinh đẹp bằng Ninh Thần hay sao?

"Anh Lý, cô Ninh, hoan nghênh hai người tham dự lễ đính hôn của chúng tôi", Từ Lực Phàm ôm Phan Tư Mễ, cười ha hả bước qua.

Cả bàn này hầu hết đều là bạn cũ năm xưa, bao gồm cả Cơ Hương Ngưng.

Qua một thời gian dài, dưới sự giải thích tận tình của Ninh Thần, mối quan hệ của Cơ Hương Ngưng và Phan Tư Mễ đã tốt đẹp hơn rất nhiều. Có lẽ là không thể thân thiết như hồi đại học được nữa, nhưng ít nhất thì Cơ Hương Ngưng đến tham gia lễ đính hôn cũng là tốt lắm rồi.

"Chúc mừng anh Từ, bác sĩ Phan là một cô gái rất tốt, mong anh sẽ không cô phụ cô ấy, nếu không anh sẽ có kết cục rất thảm đấy", Hoắc Khải mỉm cười đáp.

Anh biết Từ Lực Phàm đang lợi dụng mối quan hệ của Phan Tư Mễ để tiếp cận bản thân. Kể cả đính hôn cũng là một loại lợi dụng. Tuy nói đôi vợ

chồng này vốn dĩ đã là lợi dụng lẫn nhau để đạt được mục đích, nhưng nói ra thì Hoắc Khải vẫn nghiêng về phía Phan Tư Mễ hơn.

Nếu Từ Lực Phàm đối xử tệ với Phan Tư Mễ thì sau khi đối phó với thế lực đó xong, Hoắc Khải sẽ khiến người đàn ông này biết cái gì là sự tàn khốc của xã hội!

Từ Lực Phàm không hiểu rõ tầng ý nghĩa khác của câu nói này, vì anh ta không biết mục đích của bản thân đã bị xem thấu, thế nên chỉ cười khà khà và trả lời: "Vậy chắc anh không có cơ hội đó đâu, tình cảm của tôi với Tư Mễ rất tốt, phải không, bà xã?"

"Eo ơi, chưa gì đã gọi nhau là bà xã rồi, sến quá đi mất", có bạn đại học ôm tay rùng mình, giả vờ sợ hãi để trêu đùa.

Phan Tư Mễ cười híp mắt nhìn Hoắc Khải nói: "Anh Lý đe dọa chồng tương lai của tôi như vậy thì có hơi quá không. Tôi có phải là gì của anh đâu chứ, cho dù có thật sự xử lý gì đó thì cũng chẳng đến lượt anh. Thần, cậu thấy đúng không?"

Các bạn học khác thì hiểu là Phan Tư Mễ nói rằng có Ninh Thần giúp đỡ rồi thì sao đến lượt Hoắc Khải.

Nhưng Ninh Thần có thể nhận ra được sự không tự nhiên trong lời nói của Phan Tư Mễ. Đính hôn không phải điều cô ta mong muốn, mà chỉ là hành vi phi lí trí xuất phát từ chấp niệm trong lòng.

Cô đã từng khuyên Phan Tư Mễ nhưng lại không có tác dụng, chỉ đành mặc kệ.

Giờ đây, hai người đã hoàn thành nghi thức đính hôn. Có câu, thà phá mười ngôi miếu còn hơn làm hỏng một cuộc hôn nhân. Người ta đã thiết lập mối quan hệ rồi, chưa biết tương lai sau này sẽ ra sao, Ninh Thần cũng không thể nói gì hơn được nữa, chỉ đành cười nói: "Làm gì mà công bằng ở đây. Tớ lại mong hai cậu có thể hạnh phúc, hòa hợp bên nhau cả đời đấy".

Phan Tư Mễ cười, sau đó nhìn sang Cơ Hương Ngưng: "Hương Ngưng, cảm ơn cậu đã đến".

"Đừng khách sáo, việc nên làm mà", Cơ Hương Ngưng bình thản đáp.

Cô ấy vốn đã mang tính cách lạnh lùng, nên ai cũng biết. Mà Cơ Hương Ngưng giờ đã là thành viên thuộc hàng thừa kế thứ hai, lại cũng vì công ty Hi Vọng Mới của Hoắc Khải có danh tiếng rộng mở nên người của nhà họ Cơ đang thương lượng có nên để Cơ Hương Ngưng nói với Hoắc Khải cho nhà họ Cơ gia nhập vào mối quan hệ liên minh chiến lược trong ngành VR hay không.

Ai cũng thấy được cái lợi của nó, người như Cơ Trấn Hùng đương nhiên cũng không muốn bỏ qua.

Nhưng Cơ Hương Ngưng đã nói rất rõ ràng, cô ấy có thể đi tìm Hoắc Khải, nhưng tiền đề là bản thân phải được thăng lên hàng thừa kế thứ nhất, và được đảm nhận việc trong hội đồng quản trị. Nếu không thì đừng có bàn bạc gì nữa.

Giờ đây, Cơ Hương Ngưng đã không còn là cô gái trẻ không đối phó nổi Cơ Xương Minh như xưa nữa rồi. Sau hai năm rèn luyện, cộng thêm sự truyền dạy của Hoắc Khải, cô ấy đã có thể "tốt nghiệp" trong một vài phương diện rồi.

Ví dụ như lần này, không cần Hoắc Khải nói thì cô ấy cũng biết nên làm gì để nâng cao giá trị bản thân.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 472: Tìm Tới Cửa

Cơ Hương Ngưng không thôi thúc đám bô lão trong gia tộc quyết định, cô ấy cứ bình tĩnh như Thái Sơn, lấy bất biến ứng vạn biến.

Tóm lại là các ông không đồng ý thì tôi sẽ không đi tìm Hi Vọng Mới hợp tác.

Không phải nhà họ Cơ chưa nghĩ đến việc bỏ qua Cơ Hương Ngưng và đàm phán luôn với Hoắc Khải. Nhưng Hoắc Khải vốn dĩ đã muốn cho Cơ Hương Ngưng nắm quyền quản lý của nhà họ Cơ, nên sao có thể đồng ý với họ được.

Anh không đồng ý, Ninh Thần sẽ càng không đáp ứng.

Còn những người khác thì lại chẳng có quyền lực gì trong Hi Vọng Mới.

Thật ra thì nhà họ Cơ chắc chắn có thể lên được con thuyền mà Hoắc Khải đang vận hành, nếu không thì việc khổ cực tạo thanh thế cho Cơ Hương Ngưng sẽ chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Nhưng người nhà họ Cơ không biết vậy, bọn họ chỉ đang muốn nhanh chóng kéo gần quan hệ với Hi Vọng Mới. Mà đã thấy được điểm này rồi thì Hoắc Khải sao có thể không biết đường lợi dụng.

Anh và Cơ Hương Ngưng tính ra cũng là một cặp bài trùng trong phương diện này.

Mà hôm nay, tại bàn bạn học, ngoài Ninh Thần ra thì Cơ Hương Ngưng có địa vị cao nhất.

Tất cả mọi người lúc trước đều hâm mộ bối cảnh của Cơ Hương Ngưng. Bọn họ không ngờ rằng Ninh Thần luôn luôn ngây thơ thuần khiết lại có thể đứng ở vị trí ngang bằng Cơ Hương Ngưng. Hơn nữa, vị trí này còn do người chồng không có tài năng gì của cô đưa cho.

Nói đến Hoắc Khải, có rất nhiều người cho đến giờ vẫn còn thấy không hiểu.

Một tên ăn tàn phá hại vậy mà lại là con hoang của nhà họ Lý, hơn nữa còn sáng lập ra một công ty lớn như thế?

Phần lớn đều cho rằng anh đang dựa vào mối quan hệ của nhà họ Lý, nhưng chỉ có vài người là biết được người đàn ông này giỏi cỡ nào.

Phan Tư Mễ không dừng lại ở bàn bạn học lâu. Có rất nhiều người đến tham gia lễ đính hôn, cần phải đi chào hỏi từng bàn một.

Chờ cô ta và Từ Lực Phàm rời đi, Cơ Hương Ngưng vội vàng kéo Hoắc Khải, thấp giọng hỏi: "Anh với Phan Tư Mễ làm sao thế?"

Mặc dù chuyện Phan Tư Mễ thích Hoắc Khải chỉ có Ninh Thần biết, nhưng bây giờ ánh mắt của Cơ Hương Ngưng đã rất tinh tường, nhìn ra được sự bất thường của hai người họ.

Nói chính xác là sự bất thường của Phan Tư Mễ.

Hoắc Khải thì vẫn tỏ vẻ điềm đạm từ đầu đến cuối, chẳng có gì để nói.

Hoắc Khải lắc đầu trả lời: "Không sao hết".

Đây rõ ràng là một câu trả lời lấy lệ, nhưng Cơ Hương Ngưng biết tính Hoắc Khải. Nếu anh đã không muốn nói thì hỏi có bao nhiêu lần cũng thế, cho nên cô ấy không hỏi nữa.

Nhưng sâu trong nội tâm cô ấy có cảm giác được Phan Tư Mễ khác lạ như vậy là vì có cùng nỗi khổ với bản thân mình.

Cho đến giờ, cô ấy không thể không thừa nhận là bản thân đã nảy sinh sự dựa dẫm nghiêm trọng vào người đàn ông này. Loại dựa dẫm này thậm chí còn ảnh hưởng đến tư duy của cô ấy thường ngày. Lúc nào hình bóng của Hoắc Khải cũng ở trong đầu cô ấy, đuổi mãi không tan.

Những suy nghĩ này bị Cơ Hương Ngưng cực lực đè nén vào sâu trong tim, không nói cho bất kỳ ai biết.

Cô ấy không như Phan Tư Mễ, nói hết mọi chuyện ra trước mặt, cho dù có phải mất lòng nhau.

Với Cơ Hương Ngưng, tôn nghiêm lớn hơn tất cả. Đây cũng là lý do vì sao cô ấy chưa bao giờ giải thích bất kỳ điều gì sau khi bị Phan Tư Mễ hiểu lầm.

Cậu tin hay không thì tùy, dù sao tôi cũng không hổ thẹn.

Bên này, còn chưa ăn xong thì Giản Tư Tư đã gọi điện thoại tới, giọng nói vô cùng hoảng loạn: "Tổng giám đốc Ninh, hỏng rồi, nhà họ Hoắc đột nhiên cho người đến đòi kiện chúng ta".

"Nhà họ Hoắc? Sao lại kiện?", Ninh Thần khó hiểu hỏi lại.

"Là vì vấn đề tiêu thụ nhà máy điện tử lần trước ấy, nhà họ Hoắc nói chúng ta chào hàng với Quốc tế Đường Thị, vi phạm hợp đồng với bọn họ. Cho nên, bọn họ muốn chúng ta dừng hành vi vi phạm bản quyền này ngay lập tức và bồi thường một số tiền lớn cho nhà họ Hoắc", Giản Tư Tư giải thích.

Ninh Thần cũng biết nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa. Lần trước Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng đã đến Quốc tế Đường Thị và đàm phán hợp tác thành công.

Nhưng vấn đề là cho dù nhà họ Hoắc muốn làm phiền thì cũng phải tìm Cơ Hương Ngưng chứ, sao lại chạy tới Hi Vọng Mới làm gì?

Ninh Thần lập tức kéo Hoắc Khải và nói chuyện này cho anh biết.

Sau khi Hoắc Khải nghe xong thì hơi suy tư một chút: "Bọn họ có lẽ đã tra thông tin của anh và tìm được đến Hi Vọng Mới. Nhưng mấy người này rõ ràng là muốn đến đối đầu với anh. Vi phạm bản quyền cái gì chứ, cũng chỉ là cái cớ. Bọn họ biết nhà họ Cơ hợp tác với Quốc tế Đường Thị,

không làm ăn được gì cho nên mới đến làm phiền chúng ta để gây áp lực cho nhà họ Cơ. Bởi vì anh là người đại diện pháp chế của Hi Vọng Mới, bọn họ xử Hi Vọng Mới cũng là muốn xử lý anh. Nếu anh lo lắng thì sẽ đi ép nhà họ Cơ từ bỏ hợp tác".

"Thế thì thật vô lý quá, cho dù anh là đại diện pháp chế của công ty thì hợp đồng đó đâu liên quan gì đến chúng ta", Ninh Thần bất mãn nói.

Hoắc Khải không cười nữa. Đối với loại gia tộc lớn như nhà họ Hoắc, có lý hay không phải dựa vào họ. Đối phó với một công ty nhỏ thì không cần lý lẽ, chỉ cần tìm một lý do nho nhỏ là đủ để làm ầm lên rồi.

Nhà họ Hoắc đã tới thì cũng không thể tiếp tục ăn cơm nữa. Cho dù Hoắc Khải có mạnh mẽ đến cỡ nào thì vẫn phải cẩn thận khi đối phó với nhà họ Hoắc.

Dù sao anh cũng xuất thân từ gia tộc này, nên anh biết nhà họ Hoắc có năng lượng lớn cỡ nào.

Cơ Hương Ngưng nghe nói xong thì cũng muốn đi cùng bọn họ, xem có giúp được gì không.

Hoắc Khải lại không cho cô ấy đi cùng, mà bảo cô ấy về tọa trấn ở nhà họ Cơ.

Nhà họ Hoắc đã tìm đến Hi Vọng Mới thì ai mà biết được bọn họ nhất định sẽ kiêng kỵ Quốc tế Đường Thị mà không động đến nhà họ Cơ chứ.

Một khi nhà họ Hoắc ra tay với nhà họ Cơ thì đám người Cơ Trấn Hùng cũng không cản nổi.

Bọn họ không có gan như vậy. Cả nhà họ Cơ chỉ có Cơ Hương Ngưng là có thể.

Cơ Hương Ngưng biết mọi chuyện cấp bách nên cũng không dây dưa lâu mà về nhà họ Cơ luôn.

Còn Hoắc Khải và Ninh Thần thì về trụ sở Hi Vọng Mới.

Khi Từ Lực Phàm và Phan Tư Mễ đi một vòng về, phát hiện ba người đã đi đâu mất. Hỏi ra mới biết được là bọn họ có việc nên đã đi trước rồi.

Chuyện này làm cho Phan Tư Mễ hận đến nghiến răng nghiến lợi. Ngày tôi đính hôn, anh không ừ hử gì thì thôi, lại còn không từ mà biệt, đúng là không coi tôi ra gì mà!

Cùng lúc đó, Từ Lực Phàm cũng nhận được một cú điện thoại. Sau khi nghe xong, Từ Lực Phàm gật đầu nói: "Vâng, tôi hiểu, tôi sẽ đi ngay".

Nói rồi, anh ta quay sang bảo Phan Tư Mễ: "Công ty của Lý Phong hình như gặp chút chuyện, để anh qua đó xem có giúp đỡ được gì không, em ở đây lo liệu nhé".

Nói xong, anh ta cũng đi luôn.

Điều này lại càng khiến Phan Tư Mễ lúng túng hơn, không thể cười nổi.

Nửa tiếng sau, Hoắc Khải và Ninh Thần đã có mặt tại trụ sở của Hi Vọng Mới.

Vừa vào công ty thì Giản Tư Tư đã vội vàng tới đón, vừa đi vừa nói: "Người nhà họ Hoắc khí thế kinh lắm, bên phòng pháp chế đang kéo dài thời gian với bọn họ".

"Không sao, không cần lo lắng, bọn họ chỉ đến hù dọa mà thôi, chứ không làm gì được chúng ta đâu", Hoắc Khải cười an ủi.

Nghe Hoắc Khải nói vậy, sắc mặt Giản Tư Tư mới dễ chịu hơn một chút, nhưng vẫn không kìm được: "Tại sao nhà họ Hoắc lại đến tìm chúng ta vậy? Hợp tác với nhà máy điện tử là của nhà họ Cơ mà, liên quan gì chúng ta?"

"Chính là vì không liên quan nên mới không phải sợ đó", Hoắc Khải đáp.

Mấy phút sau, bọn họ đi vào phòng họp.

Bên trong phòng họp, người của phòng pháp chế đang ngồi một bên, nỗ lực giải thích gì đó với người bên đối diện.

Mà mấy người bên kia lại tỏ vẻ không chút quan tâm, chẳng để ý họ đang nói gì.

Hoắc Khải đi vào đã lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Người của phòng pháp chế vội vàng đứng dậy chào: "Chào tổng giám đốc Ninh và sếp ạ".

Cách bọn họ gọi Hoắc Khải hoàn toàn là học từ đám Giản Tư Tư.

Công ty không có hội đồng quản trị cho nên vị trí cao nhất là tổng giám đốc Ninh Thần, mà Hoắc Khải là đại diện pháp chế của công ty nên không thể gọi gì khác ngoài sếp.

Lâu dần cũng thành quen.

Hoắc Khải nhìn mấy người đang không có ý định đứng dậy kia, nói với nhân viên pháp chế: "Việc ở đây cứ để cho tôi, mọi người đi nghỉ ngơi đi".

Người của phòng pháp chế nhìn anh rồi lại nhìn Ninh Thần, tỏ vẻ do dự.

Không phải bọn họ không muốn nghe lời Hoắc Khải mà là cảm thấy người nhà họ Hoắc đến đây gây chuyện. Nếu không có luật sư ở đây thì sẽ dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mà Ninh Thần thì cực kỳ tín nhiệm Hoắc Khải cho nên nói với bọn họ: "Anh ấy bảo mọi người nghỉ ngơi thì cứ đi đi , không sao đâu".

Cô đã nói rồi thì người của phòng pháp chế cũng không thể làm trái ý họ nữa, bèn rời khỏi phòng họp.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 473: Mạnh Mẽ

Hoắc Khải bước đến, ngồi xuống ghế bên cạnh bàn họp, sau đó ngước mắt lên nhìn mấy người đối diện.

Anh cứ nhìn như vậy, hoàn toàn không có ý muốn mở miệng trước. Hoắc Khải không nói chuyện, Ninh Thần cũng không lên tiếng, còn các quản lý khác của công ty đương nhiên cũng duy trì im lặng.

Lời giải thích kiên nhẫn của phòng pháp chế trái ngược hẳn với sự im lặng lúc này.

Người của công ty Hi Vọng Mới còn đỡ, vốn bọn họ cũng không biết nên nói gì, nên nếu phải giữ im lặng hay gì thì cũng dễ thích ứng.

Nhưng người của nhà họ Hoắc lại không suy nghĩ như vậy. Bọn họ cứ tưởng sau khi mấy người Hoắc Khải đến thì nên mở miệng trước để nói gì đó, cho dù không hoang mang lo sợ thì ít nhất cũng nên hỏi xem có chuyện gì chứ.

Nhưng Hoắc Khải cứ nhìn bọn họ như vậy, ánh mắt sắc bén vô cùng, làm họ tự dưng có cảm giác mình giống như một đứa trẻ vừa phạm lỗi, đang đợi bị người lớn trách phạt.

Lần này người nhà họ Hoắc có hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần đến.

Lần trước hai người đã chịu thiệt ở công ty của Miêu Nhất Khoa, nên vẫn luôn muốn báo thù Hoắc Khải.

Nhưng đáng tiếc là Hoắc Khải lại kịp thời tìm được Quốc tế Đường Thị làm chỗ dựa, khiến nhà họ Hoắc phải kiêng dè vô cùng.

Nhưng Hoắc Khải để Quốc tế Đường Thị cùng tham gia kinh doanh nhà máy điện tử, đồng nghĩa với việc tát một cái vào mặt nhà họ Hoắc, khiến người ta khó mà nhịn được.

Cộng thêm việc tiềm lực phát triển vô cùng lớn của công ty Hi Vọng Mới khiến người nhà họ Hoắc thấy mà thèm, thì sau một hồi thảo luận, cuối cùng quyết định để hai anh em này đến đây một chuyến để hù dọa Hoắc Khải, xem có chiếm được cái lợi gì không.

Đương nhiên, hù dọa cũng không thể chỉ dựa vào mồm miệng, với thực lực của nhà họ Hoắc mà muốn đối phó với Hi Vọng Mới thì không thiếu cách.

Khi áp lực hình thành từ sự im lặng đã tích lũy đến một mức khiến người ta không thể chịu nổi nữa, cuối cùng hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần đã không nhịn nổi.

Bọn họ rất không thích bầu không khí như thế này, rõ ràng là họ đến gây chuyện, sao lại làm như mình bị người ta bắt nạt vậy.

Hoắc Thanh Vân mở miệng trước, trầm giọng nói: "Ai là người phụ trách của công ty mấy người, lập tức ra nói rõ với nhà họ Hoắc chúng tôi, nếu không, nhà họ Hoắc trước nay đều không nể nang gì những người đối địch với lợi ích của mình đâu".

Vừa bắt đầu đã nói những câu có tính áp chế, khiến Ninh Thần cũng có đôi chút căng thẳng, cho dù biết những chuyện này không liên quan đến mình, nhưng ngồi đối diện là người của nhà họ Hoắc đó.

Đấy là một gia tộc lớn có giá trị tài sản lên đến trăm tỷ tệ, trước mặt họ, Hi Vọng Mới yếu ớt như một đứa trẻ vậy.

Lúc này Hoắc Khải nói: "Nhà họ Hoắc có thể không nể nang, nhưng Hi Vọng Mới chúng tôi cũng không phải là quả hồng mềm, ai muốn bóp nặn sao cũng được. Nếu nhà họ Hoắc muốn lạm dụng mấy thủ đoạn hạ đẳng để đạt được điều gì đó, thì mấy người sẽ phải thất vọng thôi".

"Anh nói ai hạ đẳng đấy!", Hoắc Thanh Vân đập bàn đứng dậy.

"Ý của sếp chúng tôi là...", Giản Tư Tư vô thức muốn giải thích điều gì, nhưng lại bị Hoắc Khải giơ tay ngăn lại.

Anh thản nhiên nói với Hoắc Thanh Vân dường như đang tức giận bừng bừng kia: "Tôi đã nghe người ta nói rồi, mấy người muốn theo đuổi hợp tác giữa nhà máy điện tử và Quốc tế Đường Thị. Trước tiên nhà máy điện tử là của Miêu Nhất Khoa, thứ hai vụ làm ăn này là của nhà họ Cơ, cho nên mấy người không đi tìm hai bên đó mà lại chạy tới Hi Vọng Mới diễu võ dương oai, tôi có thể hiểu rằng nhà họ Hoắc đang thượng đội hạ đạp không? Lẽ nào bọn tôi chính là quả hồng mềm sao? Mấy người muốn dọa ai thì cứ nói đi, tôi nghe là được rồi. Còn nếu không có việc gì khác để làm thì có thể rời đi được rồi, dù sao thì thời gian của mọi người cũng rất quý báu".

Thái độ chống đối của Hoắc Khải khiến người bên nhà họ Hoắc tức xanh mặt, cũng làm người bên Hi Vọng Mới tim đập thình thịch.

Người có thể ngồi ở đây đều là quản lý cấp cao của công ty, đã theo Hoắc Khải rất lâu rồi, nhưng đến tận lúc này họ mới nhận ra, sếp của mình thật sự rất cá tính.

Đối với sự tồn tại giống như nhà họ Hoắc đây mà còn dám nói thẳng như vậy, thì còn việc gì anh không dám làm?

Tuy rằng cảm thấy như vậy có thể sẽ chọc giận nhà họ Hoắc, nhưng họ không thể không thừa nhận rằng có người sếp như vậy quả thật rất đã!

Chí ít thì cũng không sợ bị người khác bắt nạt còn phải nhún nhường rồi.

Làm người ấy mà, ai chẳng muốn ưỡn thẳng ngực ra mà sống, cho dù làm đúng hay sai cũng không muốn cúi đầu.

Suy nghĩ như vậy khiến họ nhanh chóng nảy sinh tư tưởng cùng căm thù địch, lúc nhìn người nhà họ Hoắc lần nữa thì ánh mắt đã dần trở nên sắc bén.

Muốn gây rắc rối cho Hi Vọng Mới chúng tôi, cho dù có là nhà họ Hoắc thì đã sao! Chúng tôi chẳng sợ ai hết!

Người nhà họ Hoắc cũng cảm nhận được điều này, bọn họ có chút hoang mang.

Lúc nãy mấy quản lý cấp cao đối với bọn họ đều là thái độ sợ hãi đầy kính nể đối với một gia tộc lớn, nhưng bây giờ dường như mấy người này đã biến thành con người khác, ai nấy cũng dũng cảm vô cùng.

Ánh mắt này nếu để người không biết chuyện nhìn thấy có khi còn tưởng họ là công ty cùng cấp bậc.

Sự thay đổi này khiến họ cảm thấy không thoải mái. Hoắc Lập Quần cũng đứng lên, hai tay chống xuống mặt bàn, hơi hướng thân mình về phía trước. Đây là một tư thế mang theo tính áp bức, Hoắc Lập Quần đã quen dùng cách này để tạo áp lực tâm lý cho người khác.

"Có thể anh nói không sai, nhưng anh là người đại diện pháp lý cho công ty. Thế nào gọi là đại diện? Chính là công ty phải chịu trách nhiệm gánh vác mọi hậu quả mà anh làm. Đừng có nói nhà họ Cơ hay gì, tôi chỉ biết, chuyện này xuất phát từ anh, thì anh phải chịu trách nhiệm giải quyết. Nếu không giải quyết được thì nhà họ Hoắc chúng tôi sẽ dốc toàn lực để đối phó với Hi Vọng Mới. Cho dù bị người ta nói là bắt nạt người khác thì đã sao, một công ty có giá trị sản lượng một năm đạt một tỷ, giá trị ước tính năm tỷ, trong mắt nhà họ Hoắc chúng tôi còn chẳng bằng một công ty chi nhánh. Muốn diệt mấy người, dễ như trở bàn tay. Mấy năm nay những công ty nhỏ bị chúng tôi đánh bại nhiều vô số kể, trong số họ cũng có rất nhiều người không biết trời cao đất dày như anh đấy!"

Lời của Hoắc Lập Quần khiến người của Hi Vọng Mới đều tức giận vô cùng.

Hi Vọng Mới giờ đã được rất nhiều người tôn trọng, được tôn vinh là doanh nghiệp hàng đầu trong lĩnh vực giảm béo, biết bao nhiêu công ty tranh giành muốn hợp tác cùng, cho dù không hợp tác thì thấy bọn họ cũng đều phải tỏ ra khách sáo.

Nào có giống như nhà họ Hoắc, vừa mới bắt đầu đã xem thường các kiểu, làm như Hi Vọng Mới của bọn họ thật sự chẳng đáng là gì vậy.

Hoắc Khải biết Hoắc Lập Quần nói vậy là để dễ dàng áp chế đối thủ hơn.

Đầu tiên là hạ thấp địa vị của anh, rồi nâng cao địa vị của nhà họ Hoắc, lâu dần cứ như vậy, khiến cho khoảng cách giữa hai bên càng lớn, tạo thành một loại ám thị tâm lý cho người khác.

Nhiều người gặp phải tình huống như vậy đều vì tức giận mà quên đi mất việc mình nên làm là gì.

Nhưng Hoắc Khải không như vậy. Anh bình tĩnh vô cùng, cho dù Hoắc Lập Quần có nói gì cũng đều không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Bây giờ cũng vậy, anh đứng lên, nói với Hoắc Lập Quần: "Không vừa ý thì nói nửa câu cũng là thừa. Nếu nhà họ Hoắc muốn gây rắc rối thì cứ việc, còn nếu mấy người chỉ muốn đến khua môi múa mép thì chúng tôi còn nhiều việc khác phải làm lắm, không có thời gian mà dây dưa ở đây đâu. Tư Tư, không cần quan tâm mấy người này, có việc gì thì làm việc nấy đi".

Nói xong, Hoắc Khải đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Sự rời đi dứt khoát của anh khiến người nhà họ Hoắc ngây hết cả ra.

Còn mấy người Ninh Thần, Giản Tư Tư thấy anh đi rồi, còn có thể làm gì nữa, đương nhiên là cũng rời đi theo.

Lúc bọn họ rời đi, thậm chí còn không thèm nhìn lại người nhà họ Hoắc.

Quả thật là khác xa thái độ cung kính, kính nể lúc trước một trời một vực.

Hoắc Lập Quần thấy người của Hi Vọng Mới lũ lượt rời đi, tức đến tái xanh mặt.

Mấy người này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Rõ ràng là kém xa nhà họ Hoắc, tại sao lại không sợ bọn họ chút nào?

Lúc ở nhà máy điện tử của Miêu Nhất Khoa, Hoắc Khải là đại diện đàm phán thì nói chuyện mạnh miệng cũng là điều dễ hiểu, nhưng lần này là người nhà họ Hoắc đến gây chuyện, tại sao anh vẫn lấn lướt như vậy?

Lẽ nào tên này vẫn luôn chẳng coi nhà họ Hoắc ra gì?

Làm sao có thể chứ!

Tính cách có mạnh mẽ đến thế nào đi chăng nữa cũng nên hiểu rằng trứng không thể chọi đá!

Hoắc Thanh Vân mặt nặng như chì nhìn Hoắc Lập Quần ra ý hỏi.

Hoắc Lập Quần nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt u ám nói: "Nếu họ đã không biết điều thì cứ làm theo kế hoạch"!

"Được", Hoắc Thanh Vân gật đầu đáp.

Sau đó người nhà họ Hoắc cũng rời khỏi phòng họp.

Khi nghe nói người nhà họ Hoắc đã rời đi, những quản lý cấp cao đang tụ tập trong văn phòng cũng đều thở phào một hơi. Nhưng sau đó người có tâm tư tinh tế như Giản Tư Tư lại không kìm được lo lắng mà nhìn Hoắc Khải hỏi: "Sếp ơi, như vậy sẽ không đắc tội nhà họ Hoắc quá chứ? Cho dù lúc ban đầu họ không có lý do thì giờ cũng bị chọc tức, sau này đến gây sự với chúng ta cũng rất bình thường".

Một công ty gia đình quy mô lớn mà muốn quyết tâm gây sự với anh thì cũng rất đáng sợ.

Cuộc chiến trên thương trường không cần quá nhiều lý do. Người ta giỏi hơn anh, muốn đối phó anh thì chỉ cần một câu nói mà thôi. Những ví dụ về việc vì đắc tội mà bị người ta chỉnh cho đến mức phá sản trên thương trường nhiều không kể hết, trước đây Hi Vọng Mới chưa từng gặp phải, bây giờ đã đụng đến rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 474: Chuẩn Bị Đầy Đủ

"Cho dù chúng ta không làm như vậy, thì mọi người cho rằng nhà họ Hoắc sẽ dễ dàng buông tha cho chúng ta sao? Hay là cho tới tận bây giờ mọi người vẫn chưa hiểu tại sao nhà họ Hoắc lại đến gây rối cho chúng ta?", Hoắc Khải hỏi.

Giản Tư Tư và những người khác khó hiểu hỏi: "Không phải là vì chuyện nhà máy điện tử sao?"

“Tất nhiên là không”, Ninh Thần nói: “Sự hợp tác mới của chúng ta với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị đã gây nên chấn động trong ngành, nên nhiều công ty đã tích cực tìm kiếm sự hợp tác với chúng ta. Nhà họ Hoắc chưa bao giờ đến đây vì họ cảm thấy Hi Vọng Mới chỉ là một công ty nhỏ, không xứng đáng để hợp tác với họ. Do đó, họ muốn gây áp lực để chuẩn bị cho các thương vụ mua lại sau đó".

“Mua lại?”, giám đốc bộ phận quan hệ công chúng Kiều Đống Lương đứng lên, tức giận nói: “Vậy thì bọn họ thật quá đáng, bọn họ nghĩ chúng ta dễ bị bắt nạt như vậy sao!"

"Đừng cảm thấy tức giận, đây là điều bình thường trên thương trường. Chúng ta rồi cũng sẽ như vậy. Trong tương lai, khi chúng ta thấy một số công ty có tiềm năng hơn, chúng ta sẽ nghĩ đến việc mua lại họ, chỉ có điều mỗi người sẽ sử dụng mỗi phương pháp khác nhau", Hoắc Khải vẫy tay ra hiệu cho Kiều Đống Lương đừng kích động, sau đó nói tiếp: "Vì vậy, điều quan trọng nhất bây giờ là giữ một tâm trí bình tĩnh và không bị quấy rầy bởi chiêu trò của bọn họ".

Lúc này, có người tới báo: "Ông chủ, sếp Ninh, người nhà họ Hoắc đã đi rồi".

"Đi rồi sao? Bọn họ có nói gì không?", Ninh Thần hỏi.

"Không nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt của họ có vẻ rất tức giận", người này trả lời.

Ninh Thần ậm ừ, sau đó nhìn Hoắc Khải hỏi: "Bây giờ phải làm gì? Em không nghĩ bọn họ sẽ từ bỏ chuyện này mà rời đi".

"Tất nhiên là họ sẽ không từ bỏ", Hoắc Khải nói: "Dựa trên những gì anh biết về nhà họ Hoắc, việc họ đến đây ngày hôm nay chính là một tín hiệu. Nếu như họ có thể thành công ngay trong hôm nay thì tốt, không cần phải phí sức thêm. Nhưng nếu nói chuyện thất bại thì họ chắc chắn có chuẩn bị kế hoạch B. Và kế hoạch này rất có thể liên quan đến những chiêu trò cạnh tranh ác ý. Vì vậy, ngay từ bây giờ phải yêu cầu toàn thể công ty chuẩn bị đầy đủ. Ngoài ra, để phân xưởng sản xuất làm thêm giờ để tạo ra đủ sản phẩm. Phòng kế hoạch trong vòng mười hai giờ phải đưa ra một bộ kế hoạch để thực hiện hoạt động mới, yêu cầu chỉ có một, đó chính là thu hút được sự tham gia trên toàn quốc!"

Giọng điệu và biểu cảm của Hoắc Khải rất nghiêm túc.

Anh thật sự biết rõ về nhà họ Hoắc, gần như có thể đoán được những gì mà hai anh em Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân sẽ làm.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cái đạo lý này cũng không hoàn toàn đúng đắn.

Khi chênh lệch sức mạnh giữa hai bên quá lớn, thì dùng kĩ xảo cũng chẳng có tác dụng gì. Hi Vọng Mới chỉ giống như một đứa trẻ trước mặt nhà họ Hoắc, nếu như không có một sự chuẩn bị tinh thần tốt thì sẽ khó lòng vượt qua được giai đoạn khủng hoảng này.

Tất cả mọi người đứng lên, cũng nghiêm túc gật đầu: "Được! Bây giờ chúng tôi đi chuẩn bị ngay!"

Khi những người khác rời văn phòng, Hoắc Khải giữ lại Ninh Thần và Giản Tư Tư, sau đó hỏi: "Còn bao nhiêu tiền trong tài khoản của công ty?"

Ninh Thần nhớ lại một hồi, sau đó trả lời: "Có khoảng hai ba trăm triệu tệ. Anh cũng biết đó, tuy lợi nhuận lớn nhưng chúng ta đã đầu tư rất nhiều vào nghiên cứu phát triển, cộng với tiền lương nhân sự..."

“Rút hết tiền ra”, Hoắc Khải cắt ngang lời giải thích của Ninh Thần: “Hơn nữa, thảo luận với bên ngân hàng để vay thêm ít nhất một tỷ”.

"Hả? Tại sao cần nhiều tiền như vậy?", Ninh Thần khó hiểu hỏi.

“Đi mua nguyên liệu sản xuất, từ sản phẩm giảm cân đến đồ uống, tất cả nguyên liệu thô đều phải được mua lại”, Hoắc Khải nói.

Ninh Thần và Giản Tư Tư không hiểu tại sao anh lại muốn mua nhiều nguyên liệu thô như vậy. Cho dù hiện tại công việc kinh doanh tốt đến đâu, chi hơn một tỷ đồng cho nguyên liệu thô sẽ sản xuất ra lượng sản phẩm có giá trị ít nhất là gấp đôi.

Phải mất bao lâu để thu lại hết hai ba tỷ tiền sản phẩm chứ?

Nhà họ Hoắc bây giờ đã để mắt tới mình, không những không giữ dòng tiền để đề phòng mà còn rút hết tiền và đi vay thêm để làm việc này, đây không phải đang tự đâm đầu vào ngõ cụt sao?

"Đừng lo lắng, một khi đã bảo mọi người đi làm việc thì tức là anh đã nắm chắc mọi chuyện. Ninh Thần đến ngân hàng, nếu như vay không được thì anh sẽ đi. Khoản vay tối thiểu là một tỷ, hoặc càng nhiều càng tốt, nếu thật sự không được thì có thể thế chấp nhà máy cũng không sao cả", Hoắc Khải tự tin nói: "Có thể yên tâm rằng cuộc khủng hoảng này cũng chính là cơ hội. Chỉ cần chúng ta sống sót qua cuộc khủng hoảng này, liền có thể khiến giá trị của công ty tăng gấp mười lần".

Khi nghe những lời này, ánh mắt của Ninh Thần và Giản Tư Tư như sáng lên.

Họ không hiểu Hoắc Khải sẽ làm gì, nhưng vì Hoắc Khải đã nói chắc chắn như vậy nên họ liền làm theo. Dù sao cho tới nay, họ chưa từng thấy

Hoắc Khải mắc phải sai lầm, nên mọi người đều tin tưởng vào anh một cách mù quáng.

Là những người thân thiết nhất với Hoắc Khải, Ninh Thần và Giản Tư Tư thậm chí còn tin tưởng nhiều hơn người khác.

Sau đó, Hoắc Khải cũng không ở lại công ty.

Anh đi tìm Miêu Nhất Khoa, thông qua mạng lưới của ông ta tập hợp hầu hết các nhà cung cấp nguyên liệu trong nước liên quan đến ngành giảm cân để mua nguyên liệu thô từ họ.

Nguyên liệu cho sản phẩm giảm cân gồm axit linoleic liên hợp, chiết xuất cà phê xanh và chiết xuất lá dây thìa canh. Công nghệ chiết xuất của những thứ này không cao, đầu ra đơn lẻ, các ngành khác ít sử dụng.

Vì vậy, những nguyên liệu này trên thị trường luôn có nguồn cung vượt nhu cầu.

Bây giờ Hoắc Khải lại đặt đơn hàng một tỷ nguyên liệu thô trong một lần, điều này khiến cho các nhà cung cấp nguyên liệu vô cùng vui mừng.

Tuy nhiên, Hoắc Khải đã đưa ra một yêu cầu, vì mua quá nhiều nguyên liệu nên anh không có đủ kho để chứa chúng. Do đó, sau khi thanh toán, những nguyên liệu thô này phải được người bán nguyên vật liệu đó giữ trong một thời gian.

Ngoài ra, nếu có ai đó muốn mua những nguyên liệu thô này, bọn họ phải giúp anh tiêu thụ và vận chuyển chúng.

Các nhà cung cấp nguyên liệu đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ này, nguyên liệu thô sẽ không sinh lời nếu chúng được cất giữ trong kho, chỉ có cách bán chúng thì họ mới có thể kiếm tiền.

Thậm chí nếu bây giờ Hoắc Khải có muốn mua giá vốn, họ cũng sẽ chẳng chần chừ.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Hoắc Khải không ngừng nghỉ, lập tức quay lại công ty, hỏi về việc thảo luận khoản vay.

Ninh Thần đích thân đến ngân hàng, với danh tiếng của công ty Hi Vọng Mới đúng là không khó để vay mấy trăm triệu tệ. Nhưng nếu muốn vay một tỷ thì phải có tài sản thế chấp.

Ninh Thần nghiến răng lấy cổ phần tại chi nhánh Giáp Tử làm tài sản thế chấp, trong mắt nhiều người, đây chính là một hành động điên rồ.

Bây giờ định giá của công ty Hi Vọng Mới có thể lên tới năm tỷ, mà hầu hết tài nguyên được cung cấp bởi chi nhánh Giáp Tử. Chi nhánh Ất Sửu và Bính Tuất thì vẫn còn sơ khai, ngoại trừ một phần nhỏ lợi nhuận đến từ ngành thực phẩm thì cũng không còn gì đáng kể.

Vì vậy, việc thế chấp chi nhánh Giáp Tử cũng tương đương với việc biến công ty Hi Vọng Mới thành một cái vỏ rỗng.

Phía ngân hàng đương nhiên rất vui, vì một công ty được định giá vài tỷ được thế chấp chỉ để vay một tỷ, đúng là lợi nhuận ổn định đối với họ.

Ngay cả khi ngân hàng không sản xuất sản phẩm giảm cân, họ cũng có thể bán công ty đó đi trong tương lai.

Khoản vay được giải ngân trong ngày, vì ngân hàng cũng có xem xét tới tư cách người thừa kế giáo sư Triệu Vĩnh An của Hoắc Khải, nếu không thì một khoản tiền lớn như vậy thường phải mất ít nhất một tuần để phê duyệt.

Đối với các hoạt động tiếp theo, phòng kế hoạch cũng đã đưa ra ba kế hoạch trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Cuối cùng, sau khi Hoắc Khải xem xét, một bộ kế hoạch đã được chọn.

Toàn bộ công ty từ trên xuống dưới, bất kể nhân viên cấp thấp, quản lý cấp trung hay giám đốc điều hành, tất cả đều hết sức bận rộn.

Ai cũng biết đây là trận chiến sinh tử, cuộc sống sau này liệu sẽ nở hoa hay bế tắc, tất cả đều dựa vào kết quả của công việc lần này.

Thông thường các công ty nhỏ khi phải đối mặt với những đối thủ như nhà họ Hoắc sẽ cảm thấy rất lúng túng. Tuy nhiên, công ty Hi Vọng Mới ngay sau khi xác định được khó khăn và kế hoạch khắc phục đã rất nhanh chóng lấy được sự nhất trí của tất cả mọi người, lòng người bây giờ hưng phấn không thể nào tả nổi.

Nhà họ Hoắc quả thật rất mạnh, nhưng nếu có thể đánh bại một kẻ địch mạnh như vậy, điều đó không phải có nghĩa là mình mạnh hơn hay sao?

Vì vậy, bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ nhất có thể, muốn giành được thắng lợi trong trận chiến này.

Mọi thứ đang diễn ra một cách hết sức trật tự. Khi Hoắc Khải đến công ty vào ngày hôm sau, Giản Tư Tư ngay lập tức chào hỏi anh và lo lắng nói: "Ông chủ, hôm nay ở bên ngoài có rất nhiều tin xấu".

“Đừng lo lắng, cứ nói từ từ thôi”, Hoắc Khải nói.

Giản Tư Tư hít một hơi thật sâu, rồi báo cáo tình hình chung.

"Chủ yếu là những chủ cửa hàng trên Taobao đột nhiên giương biểu ngữ cạnh tranh với chúng ta. Sau đó, lại còn có rất nhiều cửa hàng nhỏ tự nhiên mọc lên như nấm, đều nói rằng họ nhận nguồn hàng từ chúng ta, một số khác lại nói họ có sản phẩm chất lượng tương tự chúng ta. Tất cả thông số kỹ thuật, chất liệu và tác dụng của dụng cụ thể thao đều giống nhau. Nhiều khách hàng đã truy cập vào cửa hàng của họ để mua đồ. Bộ phận bán hàng nói với tôi rằng chỉ trong một buổi sáng, lượng truy cập vào cửa hàng Taobao của chúng ta đã giảm 10%".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 475: Nguy Cơ

“Còn gì nữa không?”, Hoắc Khải hỏi.

Giản Tư Tư sửng sốt, sau đó lo lắng nhảy dựng lên: "Ông chủ, anh không nghe rõ sao? Lượng truy cập vào cửa hàng Taobao của chúng ta đã giảm 10%! Chuyện sáng nay đã nghiêm trọng như vậy, anh còn muốn nghe được tin tức nào tệ hơn sao?"

Hoắc Khải cười nói: "Không phải là tôi muốn nghe tin xấu hơn. Chỉ là tình huống này đã nằm trong dự đoán của tôi nên không có gì lạ cả. Thật tiếc khi họ không cho tôi thêm bất ngờ nào. Xem ra trong hai năm qua đám người này chẳng có gì tiến bộ".

Khi Hoắc Khải còn nắm quyền ở nhà họ Hoắc, hầu hết người nhà họ Hoắc đều sẽ chọn phương thức tương tự để đối phó với đối thủ, đó là bao vây và đàn áp.

Thông qua tầm ảnh hưởng của nhà họ Hoắc, một số lượng lớn các sản phẩm cạnh tranh đồng nhất sẽ được tập hợp trong một thời gian ngắn, sau đó nghiền nát đối thủ bằng mức giá thấp và doanh thu cao.

Hầu hết các công ty đều không thể chịu được áp lực như vậy.

Một hai ngày thì còn chống chịu được, thậm chí một hai tháng cũng vậy, nhưng cứ nhìn vào sự suy giảm khả năng cạnh tranh nhanh chóng của công ty bởi thị phần liên tục bị cướp lấy bởi những phương cách hèn hạ, nội bộ công ty liền sẽ rơi vào trạng thái rối ren, làm sao công ty có thể ổn định được?

Những cửa hàng nhỏ đó đều là do nhà họ Hoắc đứng sau giật dây chứ không liên quan trực tiếp, nên họ không ngại đối thủ khởi kiện. Có điều, chờ đối thủ kiện xong thì mọi chuyện cũng đã rồi.

Khi đối thủ không thể chịu đựng được nữa, nhà họ Hoắc sẽ nhảy ra và bắt đối thủ chấp nhận kế hoạch mua lại của họ, như vậy thì vừa có thể trút

bỏ gánh nặng, lại vừa kiếm được một khoản khá.

Về giá mua, nhà họ Hoắc thường đưa ra một mức giá khá tốt, theo ý của Hoắc Khải thì đó là vì anh đã ra tay quá nặng, nên việc trả thêm tiền thuốc men cũng là chuyện bình thường.

Không có công ty nào có thể chịu được sự đàn áp đó.

Tất nhiên, phương pháp này rất hiệu quả khi đối phó với các công ty nhỏ, nhưng nếu dùng đối phó với các công ty tầm cỡ như Đường Thị thì vô dụng.

Hoắc Khải biết rõ nhà họ Hoắc, làm sao lại không biết Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần muốn làm gì, bắt đầu từ ngày hôm qua, anh đã lên kế hoạch xử lý trước một đêm.

Chỉ cần có thể thực hiện đúng kế hoạch, phương pháp này của nhà họ Hoắc cũng sẽ vô dụng đối với công ty Hi Vọng Mới.

Tuy nhiên, Giản Tư Tư không hiểu điều này, cô ấy chỉ biết rằng lợi ích của công ty đã bị ảnh hưởng nên rất lo lắng.

Mặc dù Ninh Thần cũng không hiểu rõ suy nghĩ của Hoắc Khải, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thoải mái của chồng, cô biết trong lòng anh rất tự tin, liền nói với Giản Tư Tư: "Đừng nóng vội, hãy nhớ rằng, đối thủ của chúng ta rất mạnh. Càng ở trong tình huống khó khăn thì lại càng phải bình tĩnh, nếu không sẽ rơi vào bẫy của bọn họ".

Giản Tư Tư hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra.

Đi theo Hoắc Khải và Ninh Thần lâu như vậy, cô ấy cũng đã học được một chút bản lĩnh, ít nhất khi gặp khó khăn thì cũng sẽ không dễ dàng mất bình tĩnh như những người khác.

"Vậy chúng ta có truy tố những người này không?", Giản Tư Tư hỏi: "Người của phòng pháp chế đang thu thập chứng cứ".

“Không cần”, Hoắc Khải lắc đầu nói: “Từ hôm nay, ngoại trừ hàng giả chính hãng, những thứ khác có cùng công thức hoặc chỉ bắt chước kiểu dáng đều bỏ qua hết. Họ có thể bán bất cứ thứ gì họ muốn, nhưng hãy phát thông báo rằng chỉ có duy nhất hàng hóa bán trên cửa hàng Taobao của chúng ta là chính hãng".

"Nhưng lượt truy cập của chúng ta..."

Doanh thu của Taobao chiếm khoảng 70% lợi nhuận của công ty, điều này là do cách bố trí các đại lý bán lẻ truyền thống trước đây của Ninh Thần đã bắt đầu phát huy vai trò. Nếu không thì ban đầu doanh thu của Taobao chiếm gần như 100% lợi nhuận của công ty.

Vì vậy, lượng truy cập giảm 10% cũng tương đương với việc lợi nhuận công ty đã giảm 7%, nếu lượng truy cập giảm 20% thì lợi nhuận của công ty liền giảm 14%.

Tính theo lợi nhuận hiện tại của công ty Hi Vọng Mới, dù chỉ giảm 10% cũng tức là đã lỗ cả chục triệu.

"Không cần quan tâm đến điều đó. Lượng truy cập bây giờ giảm, sau này sẽ tự nhiên tăng trở lại thôi", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần và Giản Tư Tư đều nhìn anh, những muốn hỏi làm thế nào anh có thể chắc chắn rằng lượng truy cập sẽ tăng trở lại?

Chưa bao giờ họ nghe nói về một công ty tự động tăng trưởng trở lại sau khi thị phần của nó bị cướp đi mất, khách hàng cũng đâu phải là kẻ ngu ngốc.

Hoắc Khải cười nói: "Nhìn biểu hiện của hai người có vẻ như vẫn chưa tin nhỉ? Chi bằng chúng ta đánh cược đi. Nếu tôi thắng, hai người sẽ thua 100 tệ. Nếu tôi thua, tôi sẽ đáp ứng cho hai người một yêu cầu".

“Thật không?”, Giản Tư Tư hỏi lại ngay lập tức.

Sau đó, cô ấy mới nhận ra rằng mình đã quá nhanh nhảu, liền liếc nhìn Ninh Thần, nhìn thấy Ninh Thần bật cười, hai má của Giản Tư Tư đột nhiên đỏ lên.

“Đương nhiên là thật, có bao giờ mọi người thấy tôi lừa gạt ai chưa?”, Hoắc Khải hỏi.

"Đúng là chưa thấy", Giản Tư Tư trả lời.

"Vậy thì hãy làm việc đi, phải nhớ rằng cứ làm việc như bình thường, đừng để áp lực tâm lý quá lớn đè nặng lên mình. Khó khăn rồi sẽ qua, sau cơn mưa trời lại sáng thôi", Hoắc Khải nói.

Giản Tư Tư ậm ừ rồi rời đi.

Khi cô ấy đi rồi, Ninh Thần đi cùng Hoắc Khải đến văn phòng rồi hỏi: "Anh có thể nói cho em biết anh muốn làm gì không?"

“Cũng không có gì đặc biệt, chỉ muốn nhờ sự hào phóng của đối thủ để bổ sung kinh tế cho chúng ta”, Hoắc Khải cười đáp.

Kể từ hôm đó, đã có vô số cửa hàng giả mạo trên Taobao, một số cửa hàng thậm chí còn táo bạo lấy tên tương tự như công ty Hi Vọng Mới.

Theo đúng phong cách làm việc của công ty Hi Vọng Mới từ trước đến nay, thì người của bộ phận pháp chế phải bắt đầu gửi thư luật sư đến từng người từ sớm mới đúng.

Thế nhưng lần này, bộ phận pháp chế của công ty Hi Vọng Mới lại chẳng làm gì cả.

Nhiều người ngoài cũng đã chú ý tới điểm này, kinh ngạc phát hiện không biết từ đâu lại mọc ra vô số các cửa hàng lớn nhỏ làm nhái sản phẩm của công ty Hi Vọng Mới, vậy mà công ty này lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Chỉ trong một tuần, doanh thu của Hi Vọng Mới đã giảm 1/3, nhiều người trong công ty đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Mục Thế Kiệt thậm chí còn đích thân chạy tới trụ sở, vỗ bàn mắng những người trong bộ phận pháp chế. Khi biết chính Hoắc Khải yêu cầu bọn họ không truy tố, Mục Thế Kiệt mới vội vàng tìm Hoắc Khải, hỏi anh rốt cuộc là đang làm cái gì.

Những cửa hàng nhỏ lẻ mới mọc lên đó đang bán sản phẩm với mức giá cực rẻ, bóp chết những sản phẩm chính hãng. Cho dù chi phí kiện tụng từng người quá cao thì ít nhất cũng phải báo cáo chuyện này cho phía Taobao chứ.

Tuy nhiên, Mục Thế Kiệt đã hỏi Ninh Thần, và được biết trụ sở công ty không đưa ra bất kỳ phàn nàn nào về các cửa hàng làm hàng nhái này.

Nếu họ không báo cáo, Taobao sẽ không giải quyết.

Là người phụ trách chi nhánh Giáp Tử, Mục Thế Kiệt không thể chịu đựng được điều này lại xảy ra.

"Tổng quản lý Mục đang lo lắng, tôi có thể hiểu, nhưng xin hãy tin rằng mọi thứ chúng tôi đang làm bây giờ là vì tương lai tốt đẹp hơn của công ty. Sau cơn bão thì chúng ta sẽ nhìn thấy cầu vồng, hãy đợi thêm một thời gian", Hoắc Khải nói.

"Tôi có thể đợi, nhưng người khác thì không thể. Cậu không biết rằng những người trong công ty, đặc biệt là người trong bộ phận tiếp thị, ánh mắt họ bây giờ đều như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả rồi", Mục Thế Kiệt nói.

Chi nhánh Giáp Tử lúc đầu có hiệu suất làm việc khá kém, nhưng Hoắc Khải đã dùng một số biện pháp nhỏ để chấn chỉnh nó, và bây giờ nó bị chi phối bởi bộ phận tiếp thị hoạt động hùng hục giống như một bầy sói. Chỉ cần họ có thể kiếm tiền, dù họ có phải làm việc chăm chỉ 24/24 giờ cũng không có ai phàn nàn.

Những người hay than phiền không thể chịu đựng được lâu, nên những người có thể ở lại đều là tinh hoa của công ty. Ngay cả những người mới gia nhập công ty cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi bầu không khí này, theo thời gian, toàn bộ công ty đều làm việc một cách hết sức khí thế.

Đang hừng hực lửa cống hiến, tự dưng lại có đám tiểu nhân đến cản đường, hỏi ai có thể nhẫn nhịn được chứ.

Mục Thế Kiệt đến đây để tìm Hoắc Khải, thứ nhất là vì ông ta cảm thấy tình hình nghiêm trọng, thứ hai là vì ông ta bị đám nhân viên đó áp bức.

Nếu mà ông ta không đến đây, sợ rằng đám nhân viên đó sẽ lật tung bàn làm việc của ông ta lên luôn cũng không biết chừng.

"Thoải mái đi, tôi có thể đảm bảo với ông rằng mức lương bình quân của công ty năm nay chắc chắn không thấp hơn năm ngoái, hơn nữa chắc chắn còn vượt xa. Trường hợp tệ nhất thì bản thân tôi sẽ dùng tiền của mình để bù cho mọi người. Nếu không tin lời này, vậy thì tôi cũng có thể ngay lập tức thảo cho ông một văn bản cam kết để ông mang về", Hoắc Khải nói.

Nếu đổi lại là một ông chủ khác, rất có thể Mục Thế Kiệt đã bắt anh thảo cho ông ta một văn bản cam kết như vậy để ông ta quay về làm việc. Nhưng Hoắc Khải đã nói chắc như đinh thế kia, ông ta làm sao còn dám bắt anh làm chuyện đó.

Bây giờ mọi người trong công ty đều tin tưởng vào Hoắc Khải, công ty lại đang lâm vào khủng hoảng, nếu mọi người biết được Mục Thế Kiệt bắt ép ông chủ lập ra một văn bản như vậy thì ông ta chắc sẽ bị trùm bao bố đánh cho một trận tơi bời.

Đã là lúc nào rồi mà còn nghĩ đến lợi ích cá nhân, chẳng lẽ ông chủ là người dễ để cho ông ta bắt nạt hay sao!

Vì vậy, Mục Thế Kiệt chỉ có thể bất lực nói: "Nếu cậu đã nói như vậy thì tôi còn có thể nói cái gì được nữa. Nhưng tôi muốn biết tình hình này sẽ kéo dài trong khoảng bao lâu?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 476: Chỗ Dựa Vững Vàng

Hoắc Khải suy nghĩ một chút rồi nói: "Thời gian vẫn còn khá dài, chắc khoảng một hoặc hai tháng. Nhưng ông có thể nói với bọn họ rằng thời gian càng dài thì họ sẽ càng được trả nhiều tiền thưởng hơn".

Mục Thế Kiệt choáng váng, một cuộc khủng hoảng càng kéo dài thì công ty càng thiệt hại, vậy mà Hoắc Khải lại nói rằng thời gian kéo càng dài thì tiền thưởng càng nhiều.

Xét trên logic kinh doanh, những gì Hoắc Khải vừa nói là hoàn toàn không đáng tin cậy.

Nhưng sau hai năm rèn luyện, Mục Thế Kiệt đã hiểu ra một chân lý, đó là không thể dùng lẽ thường để hiểu về các quyết định của người đàn ông đang ở trước mặt ông ta.

Nhiều việc anh làm được còn nằm ngoài sức tưởng tượng của người thường.

Chưa nói gì đến chuyện khác, ai có thể nghĩ rằng một cửa hàng Taobao khởi đầu trong một căn nhà nhỏ rách nát, chỉ dựa vào một chiếc máy tính cách đây hai năm lại có thể phát triển nhanh chóng thành một công ty tầm trung được định giá năm tỷ và có tận năm chi nhánh?

Tốc độ phát triển nhanh như vậy chỉ còn tồn tại ở những doang nghiệp cung cấp dịch vụ công nghệ rất may mắn, còn những công ty truyền thống thì đã sớm mất đi sức sống đó rồi.

Vì vậy, bản thân Hoắc Khải đã là một kỳ tích.

Trước mặt một kì tích mà suy đoán phải trái đúng sai, đó là chuyện không thể nào thực hiện được.

Vì vậy, Mục Thế Kiệt cũng không chất vấn thêm, chỉ do dự một hồi rồi nói: "Được rồi, tôi sẽ nói cho bọn họ biết, nhưng không thể bảo đảm rằng

bọn họ sẽ tin".

Hoắc Khải cười nói: "Không tin cũng là điều tốt. Nếu có ai đó rời công ty vì sự cố này, điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ có ít nguy cơ tiềm ẩn hơn. Nếu đã không thể giúp đỡ nhau trên cùng một con thuyền, vậy thì chúng ta cũng không cần phải chia sẻ với họ".

Mục Thế Kiệt hiểu ý của Hoắc Khải, mỗi lần khủng hoảng như vậy chính là mỗi lần thử thách lòng người.

Nếu như có ai đó cảm thấy rằng công ty không thể vượt qua khó khăn, sau đó bắt đầu làm những điều gây hại cho công ty, vậy thì sẽ trực tiếp bị đào thải.

Mục Thế Kiệt thậm chí còn nghi ngờ không biết có phải Hoắc Khải đang cố ý tìm người diễn xuất, muốn nhân cơ hội loại bỏ một số nguy cơ tiềm ẩn có thể tồn tại trong công ty hay không.

Bây giờ Hoắc Khải đã quyết định xong mọi chuyện, Mục Thế Kiệt cũng không còn gì để nói, nên ông ta chỉ báo cáo tình hình chung của chi nhánh Giáp Tử rồi rời đi.

Hoắc Khải gọi điện cho Ninh Thần, yêu cầu cô tìm lại những nhà cung cấp nguyên liệu thô đó và ký hợp đồng mới.

Nội dung của hợp đồng cũng rất đơn giản, đó là nguyên liệu của các nhà cung cấp này sau này phải do công ty Hi Vọng Mới mua trước.

Nói một cách đơn giản, họ chỉ có thể bán những nguyên liệu thô này cho người khác nếu như công ty Hi Vọng Mới nói rõ rằng công ty không cần những nguyên liệu thô này nữa.

“Anh đã chi hơn một tỷ mua nguyên liệu thô rồi, còn muốn tiếp tục mua nữa sao?”, Ninh Thần bối rối hỏi.

“Tất nhiên rồi”, Hoắc Khải cười nói: “Em cứ làm đi, không sai đâu”.

Ninh Thần không biết được rốt cuộc là anh đang giấu bí kíp gì, nhưng vì Hoắc Khải đã nói như vậy nên cô chỉ có thể làm theo.

Những nhà cung cấp nguyên liệu thô đó rất dễ nói chuyện, vì họ luôn mơ ước có được những khách hàng lớn như công ty Hi Vọng Mới.

Mặc dù quyền ưu tiên mua nguyên liệu nghe có vẻ hơi kì lạ, nhưng ngoài công ty này ra thì có ai còn muốn mua nó chứ? Hơn nữa, trên hợp đồng cũng viết rất rõ ràng kỳ hạn, dài nhất cũng không vượt quá hai tháng.

Nói cách khác, ngay cả khi Hoắc Khải không mua số nguyên liệu thô này thì họ vẫn có thể tự do bán nó cho người khác sau thời gian trì hoãn tối đa là hai tháng.

Bất kể thế nào thì bên phía nhà cung cấp nguyên liệu thô cũng không chịu thiệt.

Sau khi hợp đồng thứ hai được ký kết, Hoắc Khải lại càng ung dung hơn.

Anh thậm chí không đến công ty Hi Vọng Mới để theo dõi tình hình chung, thay vào đó anh đã đến công ty của nhà họ Cơ.

Nhà họ Hoắc không chỉ muốn đối phó với công ty Hi Vọng Mới mà còn nhúng tay vào công việc của công ty Cơ Hương Ngưng, vì cô ấy đã dám tìm đến Đường Thị cạnh tranh với họ.

Vì vậy, công ty của nhà họ Cơ cũng đang bắt đầu bị đàn áp trên nhiều phương diện.

Công việc làm ăn của nhà họ Cơ mấy ngày nay cũng không khá khẩm hơn, nhiều đối tác đã gọi điện đến nói nhà họ Hoắc đã lên tiếng rằng bọn họ có mâu thuẫn với nhà họ Cơ. Các đối tác đương nhiên không muốn bị kẹp giữa, nên quyết định hạn chế hợp tác với nhà họ Cơ.

Đến bao giờ nhà họ Hoắc không nhắm vào nhà họ Cơ nữa thì lúc đó hãy nói chuyện tiếp.

Những cuộc điện thoại đến từ các đối tác này khiến Cơ Hương Ngưng đau đầu, cô ấy không biết phải giải quyết tình huống khó xử này như thế nào.

Với thực lực của nhà họ Hoắc, có thể dễ dàng giết được nhà họ Cơ.

Khi Hoắc Khải đến văn phòng chi nhánh, Cơ Xuyên Hải đã ở đó.

Vị trí của Cơ Xuyên Hải trong nhà họ Cơ bây giờ đã tăng lên một cách nhanh chóng, chỉ đứng sau chủ tịch Cơ Trấn Hùng. Lý do là vì ngoài việc ông ta là người quan trọng kết nối dòng chính và nhánh phụ, thì Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng cũng đã rất nhiều lần cố tình tâng bốc ông ta lên.

Những rắc rối của gia đình lần này là do Cơ Hương Ngưng gây ra, nên Cơ Trấn Hùng trực tiếp phái Cơ Xuyên Hải đến để chịu trách nhiệm giải quyết.

Cái gọi là chịu trách nhiệm giải quyết, thực chất chỉ là muốn tìm người để đổ lỗi.

Khi Cơ Hương Ngưng thiết lập được mối quan hệ hợp tác với Đường Thị thông qua quyền phân phối sản phẩm của nhà máy điện tử, nhà họ Cơ đã vui mừng ra mặt. Bây giờ nhà họ Hoắc đến, bọn họ lại trở mặt không nhận thân.

Cơ Hương Ngưng đã biết rõ bộ mặt này của người nhà từ lâu nên cũng không quá ngạc nhiên, mà đương nhiên Cơ Xuyên Hải cũng sẽ không làm những chuyện quá tồi tệ với cô.

Theo ý của ông ta, Cơ Hương Ngưng nên nhân dịp này để xin lỗi gia đình và giải tỏa hiểu lầm. Còn những chuyện như thăng hạng sẽ không nhắc lại trong tương lai nữa.

Còn chuyện hợp tác với công ty Hi Vọng Mới thì hiện tại Cơ Trấn Hùng không đề cập đến, họ đều biết nhà họ Hoắc đang nhắm tới công ty Hi Vọng Mới, nhà họ Cơ chỉ đang bị liên lụy. Làm sao ông ta có thể chủ động hợp tác với bên đó trong thời gian này được nữa.

Về vấn đề xin lỗi gia đình, Cơ Hương Ngưng đã trực tiếp bác bỏ, cô ấy khẳng định mình không làm gì sai.

Khi Hoắc Khải bước vào, anh thấy hai người đang tranh cãi về chuyện đó.

Thấy anh đi tới, Cơ Xuyên Hải bất giác ngậm miệng lại, nhưng sau đó dường như cảm thấy quá mất mặt liền nói: "Phó tổng Lý, cậu tới thật đúng lúc, mau giúp tôi khuyên tổng giám đốc Cơ đi. Vấn đề nắm quyền phân phối sản phẩm của nhà máy điện tử hợp tác với Đường Thị đã khiến cho nhà họ Cơ bị nhà họ Hoắc nhắm tới, bây giờ áp lực rất lớn. Bây giờ chỉ yêu cầu cô ấy xin lỗi gia đình, nhưng cô ấy lại không muốn, như vậy có hợp lý hay không?"

“Tại sao phải xin lỗi?”, Hoắc Khải đi tới chỗ Cơ Hương Ngưng, nhìn Cơ Xuyên Hải nói: “Việc hợp tác với Đường Thị là một điều tuyệt vời đối với nhà họ Cơ. Biết bao công ty khác hi vọng có thể gặp được một chuyện tốt như vậy, mà các người lại yêu cầu cô ấy xin lỗi vì chuyện đó, điều này mới thật sự là không hợp lý".

“Nhưng mà nhà họ Hoắc...”

"Nhà họ Hoắc là nhà họ Hoắc, liên quan gì. Họ nhắm vào các người vì bọn họ là một gia tộc quá hung hãn. Dù cho không có sự việc nhà máy điện tử, họ cũng có thể tìm đủ mọi lý do cá nhân để tấn công nhà họ Cơ. Vì vậy, tôi không thấy chuyện này là do lỗi của tổng giám đốc Cơ. Nếu như muốn đổ lỗi, thì đây chính là lỗi của nhà họ Cơ đã không nhớ công lao của cô ấy, nhưng lúc khó khăn lại muốn cô ấy đứng mũi chịu sào, đúng là chẳng còn gì để nói các người", Hoắc Khải nhìn Cơ Hương Ngưng nói tiếp: "Bất kì quyết định nào của cô, tôi cũng ủng hộ, đừng lo lắng, mọi việc đều có tôi ở đây".

Lời nói của anh khiến trái tim của Cơ Hương Ngưng trở nên vững vàng hơn, cảm giác ấm áp lại dâng trào.

Có người đàn ông này bên cạnh, dường như cô ấy thật sự không cần phải sợ bất cứ điều gì.

Cô ấy gật đầu nói: "Tôi biết, nhưng nhà họ Hoắc lần này tấn công tới tấp như vậy, tôi thật sự chưa nghĩ ra cách nào".

Hoắc Khải cười nói: "Cô đã quên mất chúng ta tìm đến Đường Thị là vì điều gì rồi à? Còn không phải là vì đề phòng chuyện như ngày hôm nay xảy ra hay sao? Nếu chúng ta đã không thể đối phó nổi nhà họ Hoắc, thì cứ tìm người ngang cơ với bọn họ ra đối phó là được".

"Ý anh là để Đường Thị đến giúp sao? Liệu họ có sẵn lòng không?", Cơ Hương Ngưng ngập ngừng hỏi.

Theo quan điểm của cô ấy, thì nhà họ Cơ chỉ là một con cờ có thể tùy ý vứt bỏ. Không ai có thể đảm bảo rằng Đường Thị sẵn sàng đối đầu trực diện với nhà họ Hoắc chỉ vì một nhà họ Cơ nhỏ bé.

“Nếu chỉ vì nhà họ Cơ, Đường Thị có thể không bằng lòng, nhưng cô cũng đừng quên là còn có tôi”, Hoắc Khải nói: “Nhà họ Hoắc không chỉ nhắm vào nhà họ Cơ, mà còn nhắm vào công ty Hi Vọng Mới. Mà tôi đã ký một thỏa thuận hợp tác chiến lược với Đường Thị, một trong số những nội dung trong đó là họ sẽ phải giúp đỡ hết sức có thể khi chúng tôi gặp phải các cuộc tấn công vô cớ của các thế lực không nằm trong liên minh”.

“Nhưng công ty Hi Vọng Mới không mạnh hơn nhà họ Cơ của chúng tôi bao nhiêu”, Cơ Xuyên Hải chất vấn.

Ý tứ của ông ta rất đơn giản, công ty Hi Vọng Mới và nhà họ Cơ có thể coi là hai công ty ngang hàng, nếu Đường Thị đã không muốn giúp đỡ nhà họ Cơ thì sao có thể sẵn sàng giúp đỡ công ty Hi Vọng Mới được.

"Tôi có thứ mà nhà họ Cơ không có, và đó cũng chính là thứ mà Đường Thị thật sự mong muốn có được. Vì vậy, họ nhất định sẽ giúp đỡ", Hoắc Khải tự tin nói.

Cơ Xuyên Hải ngay lập tức phản ứng. Anh đang nói về công nghệ VR. Sự hợp tác của bọn họ về công nghệ này đã được lan truyền trong giới kinh doanh và Cơ Xuyên Hải cũng đã nghe nói về nó.

Từ góc độ này mà nói, Hoắc Khải nói hoàn toàn có lý, nhà họ Cơ không có công nghệ như vậy, Đường Thị đương nhiên có thể bỏ qua bọn họ, nhưng họ sẽ không bao giờ từ bỏ công ty Hi Vọng Mới.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 477: Vòng Quan Hệ Lệ Thuộc Lẫn Nhau

Dù nhiều người vẫn đang tuyệt vọng về tương lai khi mà đã bị nhà họ Hoắc nhắm tới, nhưng Cơ Xuyên Hải thì không.

Ông ta là một người rất khéo. Sự thể hiện của Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng trong hai năm qua thật sự đã thuyết phục được Cơ Xuyên Hải, nên trước khi thật sự đi vào bước đường cùng, ông ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng trở mặt với hai người này.

Vì vậy, ông ta tin vào lời nói của Hoắc Khải, gật đầu nói: "Được rồi, vậy các người nên đến Quốc Tế Đường Thị xem tình hình thế nào, nếu bọn họ nguyện ý giúp đỡ thì tốt, còn nếu không..."

"Cho dù Đường Thị không muốn giúp thì tôi cũng sẽ không xin lỗi nếu như tôi không sai. Đây là nguyên tắc", Cơ Hương Ngưng lạnh lùng nói: "Nếu gia tộc cảm thấy tôi không làm được thì có thể chuyển cho người khác quản lý chi nhánh. Những việc nên làm thì tôi sẽ làm, còn những việc khác các người dù là nghĩ cũng đừng nghĩ tới".

Lời nói của Cơ Hương Ngưng rõ ràng là không biết nể mặt ai, Cơ Xuyên Hải rất tức giận, nhưng ông ta cũng bất lực, chỉ có thể từ bỏ.

Dù thế nào đi nữa thì chuyện này vẫn phải phụ thuộc vào phản ứng của Đường Thị.

Để có được câu trả lời chính xác nhanh nhất có thể, Cơ Xuyên Hải thậm chí đã đến Quốc Tế Đường Thị cùng với Cơ Hương Ngưng.

Hoắc Khải cũng không phản đối, xét về mối quan hệ của anh với Quốc Tế Đường Thị, thì việc Cơ Xuyên Hải có đi hay không cũng không ảnh hưởng gì.

Sau đó, Hoắc Khải đưa cả hai đến tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị.

Lần này gặp lại Đường Quốc Diệu, vị chủ tịch của Quốc Tế Đường Thị tỏ ra rất nhiệt tình. Sau khi tiến hành phân tích sâu trong vài ngày gần đây, các nhân viên kỹ thuật của Quốc Tế Đường Thị tin rằng nếu kết quả kiểm tra cuối cùng giống như những gì mà Hoắc Khải đã nói, thì Quốc Tế Đường Thị hoàn toàn có thể tận dụng sự hợp tác lần này để đánh dấu một bước ngoặt lớn ở trong nước!

Do đó, Đường Quốc Diệu càng coi trọng sự hợp tác này.

Đường Quốc Diệu cho rằng ông ấy đã rất rõ ràng về mục đích chuyến thăm lần này của Hoắc Khải, vì vậy khi họ gặp nhau, ông ấy đã nói nhất định sẽ giúp công ty Hi Vọng Mới chống lại nhà họ Hoắc.

Nhưng Hoắc Khải lại cười, rồi lắc đầu nói: "Chủ tịch Đường sai rồi. Người cần ông giúp đỡ là nhà họ Cơ. Về phần công ty Hi Vọng Mới, chúng tôi có thể đối phó với nhà họ Hoắc, vẫn chưa cần giúp đỡ".

Không chỉ Đường Quốc Diệu mà ngay cả Cơ Hương Ngưng và Cơ Xuyên Hải cũng đều sững sờ.

Vốn dĩ họ cho rằng Hoắc Khải đến đây để ngỏ lời yêu cầu Quốc Tế Đường Thị hỗ trợ giúp đỡ cả hai công ty, họ hoàn toàn không ngờ rằng Hoắc Khải thật sự lại đi từ chối Đường Quốc Diệu.

Anh đang làm cái gì vậy? Bị nhà họ Hoắc dọa đến ngu người rồi hay sao?

Đường Quốc Diệu nhìn Hoắc Khải một cách khó hiểu rồi hỏi: "Khủng hoảng của công ty Hi Vọng Mới đã giải quyết xong rồi sao? Hay là giữa anh và nhà họ Hoắc lại có thỏa thuận gì?"

Theo quan điểm của Đường Quốc Diệu, công ty Hi Vọng Mới bây giờ đã là mục tiêu của nhà họ Hoắc, nếu họ không có sự trợ giúp của ông ấy thì chắc chắn sẽ đi vào ngõ cụt.

Thủ đoạn của nhà họ Hoắc mặc dù rất bỉ ổi, nhưng nó cũng là thủ đoạn hiệu quả nhất trên thương trường.

Thông qua việc tập trung một số lượng lớn các sản phẩm cạnh tranh, đối thủ sẽ dần mất đi thị phần và lợi nhuận, sau đó bọn họ liền đưa ra mức giá mua lại đủ khiến đối thủ thót tim và để cho đối thủ tự lựa chọn có nên bán cho họ hay không.

Đặt cái chết cùng lợi ích trên bàn cân trước mặt, vào tình huống đó thì có ai lại vì khí khái bản thân mà đi chọn cái chết đâu.

Hầu hết các công ty nhỏ đều đã bị chinh phạt bằng thủ đoạn tương tự.

Thực tế thì không chỉ nhà họ Hoắc mà ngay cả Quốc Tế Đường Thị cũng không phải là chưa từng nghĩ qua việc sử dụng loại thủ đoạn này.

Tiềm lực của công ty Hi Vọng Mới lớn như vậy, nếu như Đường Thị nắm được công ty này trong tay nhất định sẽ có lợi rất nhiều.

Nhưng sau khi tiến hành một cuộc điều tra chuyên sâu, Quốc Tế Đường Thị phát hiện ra rằng chi nhánh ở nước ngoài mà Hoắc Khải đề cập trước đó lại được thành lập bởi con cháu dòng chính của nhà họ Hoắc. Thế nên họ cũng không dám hành động hấp tấp.

Bởi vì nếu lỡ đâu Hoắc Khải bị ép quá mức mà đứng hẳn về phía nhà họ Hoắc, thì Quốc Tế Đường Thị có thể sẽ gặp bất lợi lớn.

Vì vậy, họ chỉ có thể tiếp tục hợp tác bình thường và quên đi những việc khác.

Điều này cũng khiến cho Đường Quốc Diệu đánh giá cao năng lực của Hoắc Khải hơn, bởi vì trực giác của ông ấy thấy rằng vấn đề này không đơn giản như trong tưởng tượng.

Chàng trai trẻ này có lẽ nghĩ rằng Quốc Tế Đường Thị đang có ý mua lại công ty của mình, vì vậy đã chọn liên kết với con cháu dòng chính của nhà họ Hoắc để làm lá chắn ngay từ đầu.

Quốc Tế Đường Thị là lá chắn của anh dùng để chống lại nhà họ Hoắc, nhưng đồng thời nhà họ Hoắc cũng là lá chắn của anh để chống lại Quốc

Tế Đường Thị.

Hoắc Khải đã đi đúng hướng, cố gắng duy trì sự cân bằng giữa hai doanh nghiệp siêu lớn này.

Tuy rằng làm như vậy rất nguy hiểm, nhưng xét trên tình hình hiện tại, anh đã tương đối thành công.

Chỉ có điều bây giờ nhà họ Hoắc vẫn chưa thật sự xem Quốc Tế Đường Thị là đối thủ. Bọn họ vẫn nghĩ nếu như nhà họ Hoắc công kích thì sẽ không gặp phải bất lợi gì quá lớn.

Chỉ cần thu mua được công ty Hi Vọng Mới thì Quốc Tế Đường Thị sẽ không còn là vấn đề lớn. Nắm giữ được công nghệ tương lai rồi thì mọi khó khăn cũng xem như tan biến trong chớp mắt.

"Chúng tôi vẫn chưa vượt qua được cuộc khủng hoảng, lại càng khó có khả năng đạt được bất kỳ thỏa thuận nào với nhà họ Hoắc. Lý do chính khiến chúng tôi không cần Quốc Tế Đường Thị trợ giúp là vì chúng tôi đã có cách đối phó, có người khác can dự vào thì cũng không tiện", Hoắc Khải cười nói.

"Ồ?", Đường Quốc Diệu có chút kinh ngạc nhìn anh, nói: "Vậy cậu có tiện nói ra ở đây việc làm cách nào mà các người có tự tin chống lại nhà họ Hoắc không?"

"Điều này cũng không tiện nói, nhưng sau một thời gian nữa thì ông sẽ hiểu", Hoắc Khải nói.

Đường Quốc Diệu ậm ừ, cũng không hỏi thêm câu nào nữa.

Đối mặt với khủng hoảng, mọi tin tức cần phải được giữ bí mật tuyệt đối, đây là trận chiến sinh tử, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ mãi mãi chẳng thể ngóc đầu lên được. Vì vậy, Đường Quốc Diệu có thể hiểu được lý do vì sao Hoắc Khải cẩn thận từ chối nói ra sự thật.

Lúc này, Hoắc Khải lại lên tiếng: "Mặc dù bây giờ công ty Hi Vọng Mới không cần đến sự giúp đỡ của Quốc Tế Đường Thị, nhưng nhà họ Cơ rất cần. Như mọi người đã biết, một phần nguyên nhân khiến nhà họ Cơ bị nhắm đến là vì họ muốn gây áp lực cho tôi, nhưng phần khác, nhà họ Hoắc cũng đang muốn gây hấn với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị. Nếu không phải do nắm quyền phân phối của nhà máy điện tử thì họ cũng sẽ không bao giờ để ý đến nhà họ Cơ".

Nét mặt của Cơ Xuyên Hải và Cơ Hương Ngưng như tối lại, vì điều mà Hoắc Khải nói ra cứ như đang tát cho bọn họ một cái vậy.

Cái gì mà nhà họ Hoắc sẽ không bao giờ để ý đến nhà họ Cơ nếu như không có quyền phân phối của nhà máy điện tử chứ? Chẳng lẽ nhà họ Cơ không đáng để vào mắt như vậy sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại, trước mặt nhà họ Hoắc có khối tài sản hàng trăm tỷ thì nhà họ Cơ dường như chỉ là một hạt cát. Chuyện họ không để ý đến hạt cát này cũng là điều rất bình thường.

Tuy nhiên, hai người họ vẫn căng thẳng nhìn Đường Quốc Diệu. Câu trả lời của chủ tịch Đường sẽ quyết định sống chết của nhà họ Cơ trong trận chiến này.

Đường Quốc Diệu không nhìn đến Cơ Hương Ngưng và Cơ Xuyên Hải, trong mắt của ông ấy, nhà họ Cơ chỉ là một con kiến. Phần lớn lý do mà ông ấy chịu hợp tác với nhà máy điện tử là vì ông ấy muốn cho nhà họ Hoắc sáng mắt ra.

Tất nhiên, việc ông ấy muốn mở rộng thị trường trong nước cũng là một lý do, một mũi tên bắn trúng hai con nhạn.

"Có thể trong mắt của Quốc Tế Đường Thị thì địa vị của nhà họ Cơ không cao, hơn nữa quyền phân phối của nhà máy điện tử cũng không quá quan trọng, nhưng tôi xin chủ tịch Đường hãy nhớ một câu, rằng doanh nhân trong nước rất gian xảo nhưng cũng cũng rất rụt rè. Họ thích tạo thành một vòng tròn khi họ làm việc. Bên trong và bên ngoài vòng tròn là những thế giới khác nhau. Nếu lần này nhà họ Hoắc tiêu diệt nhà họ Cơ

mà Quốc Tế Đường Thị không nhúng tay vào, thì chắc chắn sẽ để lại ấn tượng sâu sắc cho đám doanh nhân này. Mọi người sẽ mãi ghi nhớ rằng, khi hợp tác với Quốc Tế Đường Thị, ngoài lợi nhuận thuần túy thì bọn họ sẽ không có được thêm lợi ích gì cả. Quốc Tế Đường Thị và họ sẽ không bao giờ là một phần của cùng một vòng kết nối. Nếu như vậy thì sẽ có càng nhiều người bước vào vòng tròn quan hệ với nhà họ Hoắc. Đến lúc đó, sẽ không mất nhiều thời gian để nhà họ Hoắc dựa vào sức mạnh của giới kinh doanh trong nước để đánh bật tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị ra khỏi thị trường trong nước".

Hoắc Khải nói rất nghiêm trọng, đương nhiên những gì mà anh nói cũng là sự thật.

Từ trước đến nay con người luôn rất coi trọng hai chữ "thế lực", sẵn sàng hợp tác với những người có thế lực mạnh và từ chối những người yếu thế hơn.

Doanh nhân trong nước luôn thích lệ thuộc vào vòng quan hệ với các thế lực lớn để ấm thân, điều này có lẽ vẫn còn lạ lẫm đối với một tập đoàn quốc tế như Đường Thị.

Hoắc Khải hy vọng có thể mượn chuyện này để nhắc nhở bọn họ, trước mắt là vì nhà họ Cơ, sau này là vì mình.

Đường Quốc Diệu cẩn thận nghe những lời này, tuy rằng ở nước ngoài đã lâu, nhưng ông ấy vẫn hiểu biết một chút về tính cách của các doanh nhân trong nước.

Những năm gần đây, công việc kinh doanh trong nước của Quốc Tế Đường Thị bị tắc nghẽn, ngoài việc xa lạ với thị trường trong nước, một phần nguyên nhân là do các đối tác luôn gây ra những mâu thuẫn khó giải thích.

Có lúc rõ ràng là vì những chuyện rất nhỏ nhặt mà vẫn làm cho bọn họ không muốn hợp tác làm ăn.

Giờ đây, những gì Hoắc Khải vừa nói đã khiến cho Đường Quốc Diệu cuối cùng cũng hiểu được, Quốc Tế Đường Thị đang thiếu đi ầu gì nhất ở thị trường trong nước.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 478: Tuyên Bố

Có lẽ các doanh nhân không thể đạt được sự thống nhất thật sự, nhưng ở một góc độ nào đó, họ vẫn sẵn sàng đoàn kết với nhau.

Tuy nhiên, tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị bị ảnh hưởng bởi tư tưởng kinh doanh của nước ngoài nên luôn ít chú ý đến khía cạnh này, điều này khiến cho mọi người có ấn tượng rằng tập đoàn này quá tư lợi.

Nếu như ai cũng nghĩ bạn là người thích qua cầu rút ván, vậy thì làm gì còn ai sẵn lòng hợp tác với bạn nữa?

Có rất nhiều cách để có thể kiếm tiền, họ có thể sống tốt mà không cần có Quốc Tế Đường Thị, chưa kể việc kinh doanh của Quốc Tế Đường Thị tại thị trường trong nước cũng không quá thành công.

Sau khi hiểu ra điều này, Đường Quốc Diệu cũng không làm khó dễ trong việc giúp nhà họ Cơ vượt qua cơn nguy kịch này nữa. Suy cho cùng, đây chỉ là chuyện nhỏ đối với họ, nhưng lại có thể gặt hái được sự tin tưởng của các doanh nhân trong nước.

“Lần này cậu tới đây chỉ để nói về chuyện của nhà họ Cơ thôi hay sao?”, Đường Quốc Diệu đột nhiên hỏi.

Hoắc Khải trả lời: "Cũng gần như vậy, ngoài ra vẫn còn một điều nữa mà tôi muốn nhờ chủ tịch Đường giúp đỡ".

“Cậu nói đi”.

"Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị ở nước ngoài rất có tiếng nói, vì vậy tôi muốn nhờ chủ tịch Đường giúp đỡ phát đi thông tin ở những nơi dễ lấy nguyên liệu làm sản phẩm giảm cân, khiến cho họ không cung cấp nguyên liệu vào trong nước”, Hoắc Khải nói.

Đường Quốc Diệu sửng sốt, tại sao phải khiến cho nguyên liệu sản xuất sản phẩm giảm cân không được cung cấp vào trong nước? Ông ấy hoàn

toàn không hiểu Hoắc Khải làm vậy có mục đích gì, không phải nhà họ Hoắc đang dùng thủ đoạn tạo ra nhiều sản phẩm nhái và hạ giá thấp để bao vây đàn áp công ty Hi Vọng Mới hay sao.

Trong hoàn cảnh này, nếu Hoắc Khải nói với ông ấy rằng anh muốn tìm một vài nhà cung cấp giá rẻ để giảm chi phí, sau đó sử dụng chương trình khuyến mãi giảm giá để hỗ trợ thì cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng anh đã không làm điều này mà còn làm ngược lại, điều này khiến cho ông ấy thật sự không thể hiểu nổi.

“Cậu có thể cho tôi biết lý do được không?”, Đường Quốc Diệu hỏi.

“Mấy ngày nữa thì chủ tịch Đường sẽ hiểu”, Hoắc Khải cười nói: “Tôi nghĩ với quan hệ đối tác chiến lược của chúng ta thì chút chuyện nhỏ này cũng không tính là quá phiền toái”.

Nếu Hoắc Khải không nói thêm câu này, có thể Đường Quốc Diệu đã thật sự từ chối anh.

Nhưng với lời nhắc nhở này, nếu Đường Quốc Diệu lại từ chối, cũng tức là tự đánh vào mặt mình.

Muốn nắm được thị trường của người ta mà lại đi thờ ơ khi thấy người ta cần giúp đỡ, thử hỏi sau này còn ai dám hợp tác với ông ấy nữa.

Vì vậy, Đường Quốc Diệu gật đầu nói: "Tất nhiên rồi, với ảnh hưởng của Quốc Tế Đường Thị chúng tôi thì chuyện này vẫn có thể làm được".

“Vậy thì cảm ơn chủ tịch Đường”, Hoắc Khải cười nói.

Sau đó thì anh cũng không ở lại lâu hơn, nhanh chóng rời đi cùng với Cơ Hương Ngưng và Cơ Xuyên Hải.

Khi Đường Trọng Vi nghe tin và đến công ty, thì Hoắc Khải đã ra đến sân bay.

Biết anh đã đi rồi, Đường Trọng Vi đột nhiên cong môi bất mãn, than thở với Đường Quốc Diệu: "Sao bố không ngăn anh ấy lại!"

"Bố và cậu ấy chỉ là đối tác thôi. Cậu ấy còn rất nhiều việc quan trọng cần phải làm, bố biết dùng lý do gì để ngăn cản cậu ấy rời đi đây?", Đường Quốc Diệu nói, rồi nhìn dáng vẻ không vui của con gái, ông ấy lại bật cười khà khà nói tiếp: "Lại còn bảo là không quan tâm đến chàng trai đó, thế mà vừa nghe người ta rời đi là môi lại trề ra, nhìn kìa, treo cả bình nước tương lên cũng còn được đó. Bình thường mười ngày nửa tháng không gặp bố cũng không thấy con nhớ mong dữ vậy".

“Làm sao có thể… xa bố một ngày là con đã vô cùng nhớ bố rồi”, Đường Trọng Vi nũng nịu nói.

Đường Quốc Diệu bật cười thành tiếng, đương nhiên ông ta hiểu được tâm tư của con gái.

Về vấn đề này, Đường Quốc Diệu không có ý kiến, cứ để thuận theo tự nhiên.

Lúc ra sân bay, Cơ Xuyên Hải rốt cuộc cũng không nhịn được thắc mắc mà hỏi: "Phó tổng Lý, cậu nghĩ thế quái nào mà lại đi từ chối sự giúp đỡ của Quốc Tế Đường Thị?"

"Tôi không từ chối họ. Chẳng phải tôi đã nhờ Quốc Tế Đường Thị giúp tìm nhà cung cấp để ngừng cung cấp nguyên liệu vào trong nước rồi đó sao", Hoắc Khải nói.

"Tôi không nói đến chuyện này, tôi đang nói chuyện cậu từ chối họ giúp cậu đối phó với nhà họ Hoắc. Hơn nữa, việc khiến nhà cung cấp nước ngoài ngừng cung cấp nguyên liệu vào trong nước cũng không giúp được gì cho cậu. Không phải tôi đánh giá thấp công ty Hi Vọng Mới, nhưng so với nhà họ Hoắc thì Hi Vọng Mới thật sự chẳng là gì cả. Nếu không có sự giúp đỡ của Quốc Tế Đường Thị, tôi thật sự không thể biết làm thế nào cậu có thể vượt qua khó khăn này”, Cơ Xuyên Hải nói với vẻ mặt lo lắng.

"Đây là bí mật của công ty, tôi không thể nói thẳng ra. Vẫn là câu nói đó, nếu mọi người muốn biết tại sao, thì một khoảng thời gian sau mọi người sẽ hiểu thôi".

Câu trả lời của anh đối với mọi người đều giống nhau, rằng thời gian sẽ trả lời mọi câu hỏi của bọn họ.

Cơ Hương Ngưng cũng có cùng nghi ngờ, nhưng cô ấy không hỏi, vì cô ấy biết rằng nếu Hoắc Khải muốn nói thì anh sẽ tự nhiên nói ra, còn nếu anh đã không muốn nói thì có hỏi cũng chẳng ích gì.

Đối với những lo lắng của Cơ Xuyên Hải, Cơ Hương Ngưng cũng có, nhưng không quá nghiêm trọng.

Năng lực của Hoắc Khải, đặc biệt là trong việc đối phó với khủng hoảng, chắc chắn chính là một tài năng phi thường. Từ trước đến nay, tất cả những khủng hoảng khiến Cơ Hương Ngưng bất lực đều được Hoắc Khải xử lý rất tốt, anh đã luôn biến mọi khủng hoảng thành cơ hội.

Anh đã có thể xử lý tốt việc của nhà họ Cơ, chẳng lẽ lại không thể xử lý tốt việc của công ty mình hay sao? Cơ Hương Ngưng không nghĩ vậy.

Cô ấy có thể thấy rằng Hoắc Khải đã tự có chủ ý của mình, dựa vào phong độ của anh, đối phó với nhà họ Hoắc hẳn là không khó.

Về phần anh liệu sẽ làm như thế nào, Cơ Hương Ngưng đúng là không nghĩ ra được, cô ấy chỉ trông chờ vào màn trình diễn sau này của Hoắc Khải, liệu nó có khiến cho cô ấy mở mang tầm mắt một lần nữa hay không.

Còn nhà họ Cơ đã có sự giúp đỡ của Quốc Tế Đường Thị nên cũng không còn vấn đề gì.

Quả nhiên, ngay sau khi họ quay lại văn phòng chi nhánh của Cơ Hương Ngưng, họ đã thấy một thành viên hội đồng quản trị đang đợi trong văn phòng.

Nhìn thấy họ bước vào, thành viên hội đồng quản trị kia vội vàng chào hỏi và vui mừng nói: "Tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị vừa đưa ra tuyên bố. Là người đại diện cho quyền phân phối của nhà máy điện tử, nhà họ Cơ có quan hệ hợp tác rất chặt chẽ với tập đoàn thương mại quốc tế Đường Thị, và Quốc Tế Đường Thị sẽ nỗ lực hết sức để bảo vệ đối tác của mình. Tôi cũng nghe nói rằng người của Quốc Tế Đường Thị đã đến nhà họ Hoắc để đàm phán, hơn nữa nhiều đối tác đã chủ động gọi cho chúng tôi để hỏi về điều này. Họ nói rằng chỉ cần Quốc Tế Đường Thị thật sự có thể giải quyết ổn thỏa nhà họ Hoắc, thì việc hợp tác trong tương lai sẽ không thành vấn đề!"

Cơ Hương Ngưng đã mong đợi tất cả những điều này từ lâu nên gật đầu: "Có Quốc Tế Đường Thị bên cạnh thì nhà họ Hoắc có thể không dám làm cho chúng ta khó xử, nhưng họ sẽ không rút lui nhanh chóng vì thể diện của họ. Vì vậy, chúng ta vẫn phải chuẩn bị tinh thần để đương đầu với một khoảng thời gian khó khăn sắp tới".

Thành viên hội đồng quản trị kia ngay lập tức mỉm cười và gật đầu đáp lại, dù cho sẽ có một thời gian khó khăn cũng không có vấn đề gì, đã lăn lộn bao nhiêu năm trên thương trường, chẳng lẽ họ còn sợ chút chuyện này hay sao?

Chỉ cần gia tộc không gặp phải những vấn đề lớn khó giải quyết thì mọi chuyện đều dễ nói hơn.

"Chủ tịch yêu cầu tôi nói với cô rằng lần này cô đã đàm phán rất tốt với Quốc Tế Đường Thị, nếu rắc rối này có thể được giải quyết, ông ta sẽ thưởng cho cô một phần thưởng lớn!"

Quyết định này đưa ra hoàn toàn là để xoa dịu Cơ Hương Ngưng, dù sao thì thái độ trước đó của ông ta đối với cô ấy cũng có phần không tốt. Năng lực cá nhân của Cơ Hương Ngưng chỉ đứng sau Hoắc Khải, nên nếu thật sự từ bỏ cô ấy, nhà họ Cơ sẽ không thể tìm được người thứ hai có năng lực như vậy.

Hơn nữa, nhiều người bây giờ đã quen với việc để Cơ Hương Ngưng ra quyết định, còn họ chỉ ngồi đó thu tiền.

Một năm trước, Cơ Hương Ngưng chỉ phụ trách hai công ty chi nhánh, nhưng hiện tại, ngoài mặt cô ấy phụ trách ba công ty chi nhánh, sau lưng còn có rất nhiều người nắm quyền chi nhánh chủ động mời cô ấy hợp tác.

Có những chuyện tuy không báo cáo với gia tộc, nhưng nhất định sẽ nói một tiếng trước với Cơ Hương Ngưng.

Ở một góc độ nào đó mà nói, quyền lực của Cơ Hương Ngưng trong gia tộc bây giờ có thể được coi như là chỉ đứng sau Cơ Trấn Hùng.

Nắm giữ nhiều công ty chi nhánh như vậy, tất cả công việc dồn chung vào một chỗ, lượng công việc khổng lồ đến mức đủ để ép đến điên bất kỳ một người nhà họ Cơ nào. Nhưng Cơ Hương Ngưng xử lý công việc vô cùng gọn gàng ngăn nắp, còn liên hiệp rất nhiều nghiệp vụ của các chi nhánh công ty, tiến hành mở rộng và phát triển toàn diện.

Điều này đã mang lại lợi ích cho nhiều chi nhánh, nên nó cũng khiến nhiều người suy nghĩ về việc có nên giao các chi nhánh cho cô ấy quản lý luôn hay không.

Dù sao nắm giữ công ty chi nhánh cũng không có bao nhiêu tác dụng, nếu như để cho Cơ Hương Ngưng phụ trách, không chỉ có thể kiếm nhiều tiền hơn, còn có thể không cần phải nặng đầu mỗi ngày, vậy tại sao lại không làm chứ.

Một nửa lý do khiến Cơ Hương Ngưng có thể giải quyết công việc của các chi nhánh này một cách thuận lợi là do Hoắc Khải đã giúp cô ấy đưa ra các kế hoạch chiến lược. Còn nửa lý do còn lại, đó là vì cô ấy chăm chỉ, học hỏi nhanh và tiến bộ rất nhiều.

Một năm trước đây, Cơ Hương Ngưng không hề có khả năng xử lý nhiều việc như vậy.

Những bây giờ người nhà họ Cơ đã bắt đầu dựa vào Cơ Hương Ngưng nhiều hơn, còn Cơ Hương Ngưng thì lại dựa dẫm vào Hoắc Khải.

Việc hoàn thành kế hoạch đầu tiên của Hoắc Khải đã không còn xa nữa.

Sau tuyên bố của Quốc Tế Đường Thị, một số đối tác lớn gan đã bắt đầu cung cấp nguồn hàng cho nhà họ Cơ. Điều khiến họ vui mừng là nhà họ Hoắc cũng không hề tức giận mà chỉ im lặng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 479: Coi Thường

Sự im lặng của nhà họ Hoắc chứng tỏ rằng sự trợ giúp của quốc tế Đường Thị có hiệu quả. Mà hiệu quả này khiến cho rất nhiều đối tác khôi phục việc cung cấp hàng hoá.

Chỉ trong hai tuần ngắn ngủi, nhà họ Cơ đã hồi phục lại như ban đầu.

Nhưng tình hình bây giờ của Hi Vọng Mới thì vô cùng tồi tệ.

Những cửa hàng Taobao nhiều như măng mọc sau mưa, liên tiếp xuất hiện, khiến lượt truy cập của cửa hàng Taobao từ ngày đầu giảm xuống 10% đến giờ đã giảm xuống hơn một nửa.

Thấy lợi nhuận trượt dài khiến người trên kẻ dưới trong công ty đều cảm thấy bất an.

Rất nhiều người đều đưa ra kiến nghị công ty phải tiến hành khiếu nại, đóng cửa những cửa hàng nhỏ này, nhưng phòng pháp chế và phòng quan hệ công chúng của công ty cứ như đồng loạt mất trí, coi như không nghe không thấy chuyện này.

Họ nghe nói, đó là yêu cầu của Hoắc Khải và Ninh Thần, không cần quan tâm những cửa hàng này.

Quyết định này khiến cho tất cả mọi người đều không thể hiểu được, một vài nhân viên cảm thấy không có hi vọng mà nảy sinh ra ý tưởng nhảy việc.

Họ bắt đầu liên hệ với công ty săn đầu người hoặc dứt khoát gửi CV cho công ty khác.

Nhân viên của Hi Vọng Mới có năng lực làm việc rất tốt, họ luôn là đối tượng mà những công ty săn đầu người lớn chú trọng nhất và cũng là những người được săn đón nhất.

Thông thường, rất ít người có thể đào được người của Hi Vọng Mới. Nếu đào được thì thật là quý như vàng.

Bây giờ có người sẵn sàng nhảy việc, đương nhiên là công ty săn đầu người rất vui, dốc hết sức để giúp đỡ lôi kéo quan hệ, giới thiệu công ty khác. Các loại phúc lợi, đãi ngộ cao đưa tới tận mồm mà không mất đồng nào.

Một bên là tương lai không có hi vọng, một bên là lương cao, đãi ngộ cao, ít nhất là gấp đôi bây giờ thì người thông minh đều biết nên lựa chọn như thế nào.

Đến cả những tầng lớp quản lý cao cấp như Giản Tư Tư cũng bị công ty săn đầu người tới đào.

Vài giám đốc còn bị họ đào đi thật, là người của phòng quảng cáo.

Chuyện như thế khiến Ninh Thần cực kỳ tức giận.

Nhân viên bình thường đi thì đi, họ là tầng lớp thấp, đi hay đến thì tuỳ. Nhưng vài giám đốc, đều là những người gia nhập công ty từ ngày đầu, không dễ gì mới đào tạo được, bây giờ lại nhảy việc sao?

Hơn nữa, đây lại còn là lúc công ty cần họ!

Sự phản bội lúc đầu của Ninh Hạo Bân đã khiến Ninh Thần vô cùng tức giận, bây giờ lại đến giám đốc quảng cáo thì càng như thêm dầu vào lửa.

Ngày hôm sau khi người kia chủ động từ chức, Ninh Thần đưa ra một thông báo ở công ty.

"Người xưa đã nói, người đông sức lớn, nhưng cũng có câu, đến lúc hoạn nạn mới biết lòng nhau. Tôi cũng không muốn giảng về đạo đức nhưng có người vong ơn phụ nghĩa. Vì thế công ty Hi Vọng Mới chính thức tuyên bố, những nhân viên sau đây đã vĩnh viễn có tên trong danh sách đen tuyển dụng của công ty. Sau này, cho dù người đó có thành tích cao đến đâu thì đều không được tuyển dụng tại Hi Vọng Mới! Công ty nào

nhận những người này vào làm cũng tự động được xem như sự lựa chọn cuối cùng nếu có hợp tác trong tương lai với Hi Vọng Mới! Điều chúng ta cần bây giờ chính là tin tưởng lẫn nhau, ngoài ra, không còn yêu cầu gì khác!"

Sau khi thông báo này được phát ra đã khiến không ít người chế giễu, nhất là những người đã rời khỏi công ty và những người tuyển dụng họ.

Hi Vọng Mới còn khó giữ nổi mình mà còn dám uy hiếp người khác?

Nói thì doạ người lắm, nhưng nếu các người phá sản rồi thì lời nói có ghê gớm hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Chỉ có người đang sống mới có tư cách chỉ huy.

Lần lượt từ giám đốc đến quản lý cấp trung rồi đến nhân viên, từ tổng công ty cho đến các chi nhánh, chỉ trong vài tuần ngắn ngủi đã nghỉ việc gần trăm người.

Đối với công ty có tổng số nhân viên không quá ngàn người mà nói thì tỷ lệ từ chức như thế đã được tính là cao rồi.

Khi người thứ một trăm xin thôi việc thì hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần lại đến Hi Vọng Mới lần nữa.

Vẫn là phòng làm việc đó, vẫn những con người đó nhưng lần này, người nhà họ Hoắc tỏ ra thoải mái hơn nhiều.

Họ không đập bàn, cũng không đập ghế, chỉ cười nhìn Hoắc Khải, Ninh Thần và những người khác.

"Nghe nói công ty này gần đây có không ít người thôi việc nhỉ? Sao thế, điều kiện làm việc ở đây kém thế sao?", Hoắc Thanh Vân cố ra vẻ không hiểu hỏi.

Giản Tư Tư và những người khác nghe thấy thì tức trợn mắt, rất muốn tát cho mấy người này vài phát.

Nếu không phải các anh giở trò đằng sau thì chúng tôi sao có thể mất đi nhiều người như thế!

Trong công ty có càng nhiều người nghỉ việc thì những người ở lại trong lòng lại càng như lửa đốt.

Những ngày tháng tốt đẹp đã bị đám người nhà họ Hoắc làm loạn như cào cào!

Trong số những người vẫn còn ở lại, có một bộ phận nhỏ là đang do dự khi nào thì đi, hoặc là vẫn chưa tìm được công ty nào khác. Mà đa số là ôm một bụng tức, bây giờ họ muốn hợp sức lại, muốn xem rốt cuộc nhà họ Hoắc sẽ gây khó dễ cho Hi Vọng Mới đến mức độ nào.

Nếu công ty thật sự phá sản thì họ sẵn sàng sống chết với công ty, giỏi lắm thì đến khi không còn lối thoát thì lại nghĩ những chuyện sau này. Dù sao, với kinh nghiệm làm việc mấy năm nay, họ muốn tìm việc cũng không khó.

"Chúng tôi đang có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, không biết lần này các anh đến đây làm gì. Nếu chỉ muốn nói mấy chuyện linh tinh thì chúng tôi sẽ không tiếp", Ninh Thần nói.

Theo tính cách của cô, có thể nói ra những lời lạnh lùng như thế thì có thể thấy, nhà họ Hoắc đã tạo áp lực không nhỏ cho cô rồi.

Mà cô càng như vậy thì người nhà họ Hoắc càng vui vẻ.

Đến tổng giám đốc còn nóng ruột như thế chứng tỏ Hi Vọng Mới thật sự đi vào ngõ cụt rồi.

"Tổng giám đốc Ninh hà tất phải vội vàng đuổi người đi như thế, đương nhiên chúng tôi mang tin tức tốt đến để thương thảo với quý công ty rồi. Thế này đi, tổng giám đốc Ninh xem tập tài liệu này trước, có gì không hiểu thì cứ hỏi chúng tôi", Hoắc Lập Quần nói xong thì lấy một tập tài liệu trong tay người đứng bên cạnh rồi đưa cho Ninh Thần.

Ninh Thần nhận lấy, cô chỉ nhìn liếc qua thì đã vứt tập hồ sơ lên mặt bàn, lạnh lùng nói: "Đừng mơ!"

Trên bao bì của tập tài liệu, viết rõ ràng mấy chữ lớn: "Phương án thu mua công ty Hi Vọng Mới".

Hoắc Lập Quần mỉm cười, nói: "Ninh Thần từ chối ngay như vậy quả thật thiếu lý trí quá rồi. Giá cả mà nhà họ Hoắc đưa ra đã rất hợp lý. Giá trị công ty Hi Vọng Mới là năm tỷ, chúng tôi cũng sẵn sàng trả năm tỷ. Theo tình hình hiện tại, lẽ nào tổng giám đốc Ninh không cảm thấy cầm năm tỷ là sự lựa chọn đúng đắn sao. Hơn nữa nếu cô không muốn nghỉ hưu sớm như thế, thì trong phương án chúng tôi đã có nhắc đến chuyện có thể tuyển dụng toàn bộ nhân viên của công ty ở lại tiếp tục làm việc. Cứ một thời gian, tổng bộ nhà họ Hoắc sẽ chỉ phái người đến giám sát chứ không can thiệp vào hoạt động kinh doanh của công ty. Mà nếu tôi nhớ không nhầm thì Hi Vọng Mới còn chưa niêm yết chứng khoán, ngoài một phần quyền cổ phần bán cho công ty đầu tư mạo hiểm và một vài người ra thì 99% quyền cổ phần đều nằm trong tay cô và anh Lý. Cho nên, năm tỷ này gần như có thể nói là thu nhập của hai vợ chồng cô. Cho dù không chia cho người khác thì cũng không ai nói được gì".

"Những điều anh nói không sai, nếu tôi đồng ý phương án thu mua này, đích thực là có thể cầm được một khoản gần năm tỷ", Hoắc Khải bỗng nhiên lên tiếng: "Nhưng nhà họ Hoắc có vẻ quá nhỏ mọn rồi, năm tỷ để thu mua Hi Vọng Mới sao? Muốn thu mua thì ít nhất cũng phải bỏ ra chút thành ý chứ".

Hoắc Lập Quần cười lớn nhìn anh, nói: "Chuyện này thì dễ nói rồi, anh Lý có thể nói một con số, chúng tôi sẵn sàng cân nhắc ý kiến cá nhân của anh".

"Vậy thì tốt", Hoắc Khải cũng cười lên rồi nói: "Tin chắc rằng các anh đều từng nghe, công ty đầu tư mạo hiểm mua quyền cổ phiếu của công ty chúng tôi theo giá mười ngàn một cổ phiếu. Mà chúng tôi có kế hoạch phát hành một trăm triệu cổ phiếu, chiếm 10% quyền cổ phiếu của công ty. Cho nên, sau khi tính toán thì thật ra giá trị của công ty chúng tôi là một ngàn tỷ.

Đương nhiên, để thể hiện thành ý của chúng tôi, nếu nhà họ Hoắc thật sự sẵn lòng thu mua thì có thể thanh toán một trăm triệu đô, khoản tiền còn lại coi như là món quà mà tôi tặng nhà họ Hoắc".

Vốn dĩ những người khác nghe Hoắc Khải và Hoắc Lập Quần thật sự thương thảo giá thu mua thì đều kinh ngạc, Giản Tư Tư suýt chút nữa mở miệng ngăn cản.

Kết quả là khi nghe thấy lời của Hoắc Khải, họ đều không nén được mà bật cười.

Một ngàn tỷ, chủ tịch thật sự dám nói con số đó.

Phải biết rằng, tài sản của nhà họ Hoắc cũng không quá mấy trăm tỷ, bán cả nhà họ Hoắc cũng không được nhiều tiền như thế.

Không có công ty nào trên toàn thế giới có thể bỏ ra một ngàn tỷ để thu mua! Nên đây vốn dĩ chỉ là chuyện nghìn lẻ một đêm mà thôi.

Đương nhiên, họ biết Hoắc Khải đang cố ý trêu chọc nhà họ Hoắc, muốn thu mua chúng tôi, chỉ cần đủ tiền là được.

Đáng tiếc, nhà họ Hoắc không mua nổi giá đó.

Hoắc Lập Quần, Hoắc Thanh Vân và những người khác nghe thấy thế thì sắc mặt trở nên xám xịt, đương nhiên họ hiểu được Hoắc Khải chỉ đang đùa giỡn mà thôi.

Nụ cười trên khuôn mặt Hoắc Lập Quần dần biến mất mà thay vào đó là vẻ u ám.

Anh ta hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Hành động này của anh Lý có phải quá là coi thường nhà họ Hoắc chúng tôi rồi không!"

"Không hề, thật sự tôi rất coi trọng nhà họ Hoắc", Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Còn thứ mà tôi coi thường, chính là hai người các anh".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 480: Tai Hoạ Ngập Trời

Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần nghe thấy thế thì sững người, sau đó nhìn chằm chằm Hoắc Khải với vẻ mặt u ám.

Hoắc Lập Quần đập bàn, sẵng giọng nói: "Họ Lý kia, anh nghĩ anh là cái thá gì? Hay anh cảm thấy nhà họ Hoắc không trị được anh?"

"Tôi lại không cảm thấy nhà họ Hoắc bó tay với tôi, nhưng thủ đoạn của các anh quá đê hèn khiến tôi không nhìn nổi mà thôi. Dùng thủ đoạn bỉ ổi này mà muốn tôi khuất phục sao? Anh cho rằng, Hi Vọng Mới dễ dàng bị đánh đổ như vậy sao! Đồng minh của chúng tôi, cũng không phải người ăn chay đâu", Hoắc Khải nói.

"Đồng minh?", Hoắc Lập Quần lạnh giọng nói: "Anh đang nói đến quốc tế Đường Thị sao? Không sai, thật sự chúng tôi rất nể quốc tế Đường Thị, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sợ ông ấy! Công ty nhỏ như công ty của anh, nhà họ Hoắc muốn loại bỏ thì dễ như trở bàn tay. Anh cho rằng quốc tế Đường Thị sẽ thật sự vì Hi Vọng Mới mà trở mặt với nhà họ Hoắc sao? Ảo tưởng quá đấy!"

Hoắc Thanh Vân cũng đứng lên nói: "Không sai, Hi Vọng Mới phát triển rất tốt, nhưng đứng trước nhà họ Hoắc chúng tôi thì không đáng nhắc đến. Anh vừa tham gia vào thị trường chưa lâu, không hiểu sự khốc liệt trên thương trường. Chỉ cần nhà họ Hoắc muốn thì không ai ngăn được chúng tôi".

"Nếu các anh đã cảm thấy nhà họ Hoắc nhất định sẽ thắng thì hà tất phải đến công ty chúng tôi đưa ra phương án thu mua gì đó chứ. Tôi nói thẳng cho các anh biết, Hi Vọng Mới có thể chết, nhưng tuyệt đối sẽ không bán cho các anh!", Hoắc Khải nói.

Sắc mặt hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần càng khó coi nhưng không nói được lời nào.

Những người phụ trách công ty nhỏ mà anh ta từng gặp đến giờ phút này thì đã sớm bị doạ cho hai chân không đứng vững, không ngừng cầu xin họ. Còn người như Hoắc Khải, họ vẫn chưa từng gặp, nhưng cuối cùng vẫn chung một kết cục mà thôi.

Thứ mà không có được thì sẽ tiêu diệt nó. Đây chính là phong cách của nhà họ Hoắc.

Thái độ của Hoắc Khải đã vô cùng rõ ràng, thà chết chứ không phục. Hoắc Thanh Vân lạnh lùng nói: "Anh Lý, tốt nhất là anh suy xét cho kỹ, nhiều nhân viên đang theo anh kiếm cơm. Nếu xử lý công việc theo cảm tính thì chính là không có trách nhiệm với họ".

"Tư Tư, tiễn khách", Hoắc Khải không thèm nhìn họ mà nói luôn.

Giản Tư Tư lập tức đi qua bên đó, nói: "Mời các anh về cho".

Người ta đã ra lệnh đuổi khách thì Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân có muốn giải quyết chuyện này trong hoà bình cũng không thể làm mất mặt nhà họ Hoắc.

Họ chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi rời đi.

Nhưng trước khi đi, Hoắc Thanh Vân còn ném lại một câu đầy hằn học: "Theo tôi biết, dòng tiền của Hi Vọng Mới không dư dả gì, chỉ có hai ba trăm triệu tiền mặt, các người có thể chống đỡ được bao lâu? Đến khi không chống đỡ nổi nữa thì cũng không còn cái giá này đâu!"

Hoắc Khải không thèm quan tâm đến họ, quay sang thản nhiên nói chuyện với Ninh Thần.

Mấy người Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân thấy vậy thì càng tức tối, lúc này với dậm dật rời đi.

Khi họ đi, còn có rất nhiều nhân viên của Hi Vọng Mới tỏ vẻ đuổi người, nhưng cũng nhiều người lo lắng nhìn về phía văn phòng.

Quyết định của tầng quản lý cao cấp đối với họ mang tính khích lệ tinh thần rất lớn và cũng cảm thấy rất thoả mãn. Nhưng nhà họ Hoắc dù sao cũng là nhà họ Hoắc, là sự tồn tại mà Hi Vọng Mới không thể chiến thắng.

Đối địch với công ty như vậy, tuyệt đối không phải là cách tốt.

Tầng lớp quản lý cao cấp có thể vì mặt mũi mà không quan tâm sống chết của cấp dưới, nhưng họ nhất định phải cân nhắc đường lui cho mình.

Thế là, rất nhiều người bắt đầu suy xét đến chuyện tìm công ty khác.

Giản Tư Tư cũng kịp thời nhắc nhở Hoắc Khải điểm này, nhưng Hoắc Khải chỉ cười nhẹ rồi lắc đầu: "Đãi cát tìm vàng, những người còn lại chắc chắn chính là những người tinh nhuệ".

Sau khi Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần rời đi ba tiếng đồng hồ thì có càng nhiều cửa hàng Taobao xuất hiện. Thậm chí cả mảng bán hàng truyền thống cũng có không ít đại lý không rõ nguồn gốc xuất hiện, bán hàng với giá thấp hơn.

Cả cửa hàng trực tuyến và truyền thống đều bị tấn công khiến ngắn ngủi chỉ trong thời gian một tuần, Hi Vọng Mới đã chịu tổn thất nặng nề.

Do lượng hàng bán không bằng trước đây, số lượng hàng tồn đọng quá lớn khiến những đại lý chính thức thường xuyên phàn nàn. Thậm chí có không ít đại lý đã mua hàng từ kênh khác rồi bán ra với giá thấp.

Hành động này chính là một kiểu phản bội, nhưng đứng trước lợi ích, còn có ai muốn cân nhắc đến những chuyện khác.

Một tuần, hai tuần, một tháng, hai tháng.

Số lượng nhân viên từ chức ở Hi Vọng Mới ngày càng nhiều, từ tháng thứ hai lại có thêm hơn trăm người rời đi.

Mà công ty lại phải bỏ ra càng nhiều chi phí hơn nữa.

Vì hàng không bán được, anh muốn dùng giá tương đương để duy trì các kênh bán hàng thì phải giảm lợi nhuận, thế chẳng khác gì đã rét vì tuyết lại giá vì sương.

Đây cũng là lần đầu tiên công ty Hi Vọng Mới gặp cảnh thua lỗ. Khi báo cáo lỗ của tháng được công bố thì đến giám đốc tài chính Giản Tư Tư cũng phải nhíu mày.

Cô ấy thật sự không nhịn nổi chạy đi tìm Hoắc Khải, hỏi anh rốt cuộc lúc nào mới có thể cải thiện tình hình này.

Bây giờ, tình hình tài chính đang trong tình cảnh tiền vào nhỏ giọt, tiền ra như nước. Nếu cứ như vậy thì chỉ còn nước đóng cửa mà thôi.

Mà vào lúc này, nhà họ Hoắc lại đến lần thứ ba, nhưng hai anh em nhà kia không đến mà chỉ cử một nhân viên bình thường đến.

Phương án thu mua cũng đổi một bản khác, giá cũ năm tỷ, bây giờ chỉ còn ba tỷ thôi.

Hơn nữa, đối phương nói cũng rất rõ ràng, nếu Hi Vọng Mới vẫn không đồng ý phương án thu mua này thì phương án lần sau chỉ có một tỷ, thậm chí còn ít hơn.

Đừng nói người khác, đến của Mục Thế Kiệt cũng đứng ngồi không yên.

Dù sao, chuyện mua bán Hi Vọng Mới cũng có liên quan đến ông ta.

Chưa nói đến quyền cổ phần ở tổng công ty mà còn không ít quyền cổ phần ở chi nhánh Giáp Tử. Giá bán đi càng thấp thì ông ta thiệt hại càng nhiều.

Lúc đầu, vì công thức pha chế mới bị tiết lộ suýt chút nữa thì phá sản nên sau đó chi nhánh Giáp Tử đã được bán cho Hoắc Khải với giá chưa đến mười triệu. Chuyện này vẫn luôn là nỗi đau trong lòng Mục Thế Kiệt.

Ông ta vẫn luôn nghĩ, trong đợt khủng hoảng lần hai này, khi còn có thể bán được giá tốt, sao lại không bán chứ.

Có lẽ trước đây, ông ta cũng rất sẵn sàng tin tưởng Hoắc Khải, nhưng trước khủng hoảng không thể tưởng tượng nổi trước mắt, ông ta chỉ có thể tin vào tiền bạc.

Khi bản thân ông ta còn chưa có câu trả lời, thì có vài người cũng sở hữu quyền cổ phần của công ty Giáp Tử đã cùng tới, tỏ ra không vui vẻ gì, kêu gọi tổng công ty phải cho họ một đáp án.

Mục Thế Kiệt đứng ở bên cạnh, còn chưa mở miệng ra khuyên nhủ. Điều này cũng thể hiện thái độ của ông ta.

Cuối cùng, Hoắc Khải kêu Ninh Thần và Giản Tư Tư đưa cho họ một phương án.

Dựa vào giá trị hiện tại, thu mua cổ phần trong tay những người này.

Giá cả của mỗi cổ phần đều theo tính theo giá ba tỷ mà nhà họ Hoắc đưa ra trong phương án thu mua. Có một vài người tính toán, cảm thấy giá cả khá hợp lý, thì bán ngay tại chỗ. Chỉ có số ít cảm thấy không đáng hoặc không hài lòng với giá này.

Lúc đầu, nhà họ Hoắc có thể trả năm tỷ cơ mà, bây giờ tự nhiên mất đi hai tỷ. Khoản tiền này, tổng công ty phải bỏ ra!

Hoắc Khải không thèm để ý đến ý kiến của những người này. Họ bán hay không cũng chỉ có bấy nhiêu tiền mà thôi.

Vốn dĩ, cổ phần còn lại của chi nhánh Giáp Tử chỉ còn hơn 30%, sau một hồi thu mua, chỉ còn lại không đầy 18%.

Trừ Mục Thế Kiệt ra thì đa số đều bán lại cổ phần, rút vốn bằng tiền mặt.

Hơn nửa tháng sau, Ninh Thần nói cho Hoắc Khải biết, Mục Thế Kiệt cũng đến để rút vốn.

Ông ta chỉ để lại 1% cổ phần, có thể vì ngại mặt mũi.

Nếu Mục Thế Kiệt cũng đã làm thế, thì những người còn lại sao còn duy trì được thêm nữa.

Chuyện này khiến Ninh Thần rất buồn phiền.

Mục Thế Kiệt thuộc tầng lớp quản lý cao cấp lâu nhất, góp sức với công ty từ khi thành lập cho đến bây giờ. Từ trước đến nay, đãi ngộ dành cho ông ta cũng không ít, ngoài việc chia lãi tức thì lương cũng rất cao.

Thế mà khi tai hoạ ngập trời, thì tổng quản lý Mục lại chọn con đường khác.

"Nghĩ thoáng ra một chút, bây giờ họ đi, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt. Vì cuộc khủng hoảng này, chúng ta vẫn có thể xử lý. Nếu thật sự gặp phải khủng hoảng không thể giải quyết thì những chuyện như này xảy ra cũng rất bình thường", Hoắc Khải nói.

Nụ cười vẫn tràn đầy trên khuôn mặt của anh, từ đầu đến cuối anh vẫn tỏ ra vô cùng thoải mái.

Tất cả mọi người đều không thể hiểu nổi, rốt cuộc, Hoắc Khải làm thế nào mà ở trong tình huống như thế này vẫn có thể giữ bình tĩnh.

Lẽ nào, người này thật sự không hiểu, tình hình của công ty đã tồi đến mức nào rồi sao?

Sau ngày đó, trong tất cả các chi nhánh của Hi Vọng Mới chỉ còn 1% cổ phần ở trong tay của Mục Thế Kiệt, còn lại 99% đều quay về tổng công ty.

Vì thế mà tổng công ty lại phải chi ra một khoản tiền lớn, khiến cho tài chính đã khó khăn lại càng chồng chất khó khăn.

Bây giờ, Giản Tư Tư cũng lo đến bạc cả tóc, mỗi ngày ngồi trong văn phòng nghĩ đến làm thế nào để kiếm thêm được nhiều tiền. Điều này cũng ảnh hưởng khiến tâm trạng của cô ấy trở nên nóng nảy hơn nhiều.

Cho đến một ngày, khi Ninh Hạo Bân đến giao tài liệu thì Giản Tư Tư đang bận rộn gọi điện cho ngân hàng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 481: Nguồn Lợi Nhuận Mới

Sau khi Giản Tư Tư gọi điện xong, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Ninh Hạo Bân vẫn đứng ở đó, liền hỏi: "Sao anh vẫn chưa rời đi?"

Ninh Hạo Bân nhìn cô ấy nói: "Thấy cô bận quá, tôi muốn hỏi xem có giúp được gì không".

“Anh không giúp được tôi đâu, không ai có thể giúp tôi hết!”, Giản Tư Tư sốt ruột xua tay nói: “Anh đi làm việc của mình đi. Nếu mọi người đều có thể làm tốt phần việc của mình, không làm phiền đến tôi là đã rất tốt rồi".

“Trạng thái làm việc của cô bây giờ không tốt lắm. Cô nên nghỉ ngơi một chút đi”, Ninh Hạo Bân nói.

“Nghỉ ngơi sao?”, Giản Tư Tư ngẩng đầu nhìn anh ta nói: “Anh có biết tình hình bây giờ cấp bách như thế nào không? Mỗi giây mỗi phút đều đáng giá, vậy mà anh còn bảo tôi nghỉ ngơi?"

"Nhưng càng nôn nóng lại càng làm không tốt, đây không phải là điều mà cô đã nói với tôi hay sao?", Ninh Hạo Bân nói.

Giản Tư Tư sững người, sau đó khịt mũi nói: "Tình hình thì có lúa này lúc khác, lúc đầu nói với anh là vì chỉ mình anh nôn nóng, nhưng hiện tại toàn bộ công ty đều đang khủng hoảng. Hai chuyện này làm sao có thể so sánh được".

"Nhưng tôi nghĩ công ty không có vấn đề gì. Không phải mọi việc vẫn đang diễn ra bình thường hay sao? Ngoại trừ lợi nhuận có giảm đi một chút, thì mọi thứ vẫn như trước", Ninh Hạo Bân nói.

"Anh thì biết cái gì! Phát triển công ty là để có thêm lợi nhuận, bây giờ lợi nhuận lại ngày càng giảm, đó không phải là vấn đề lớn hay sao?"

"Ngay cả sếp cũng không tỏ ra nôn nóng nên đương nhiên đây không phải là chuyện gì to tát. Tôi cảm thấy công việc hiện giờ như đã rơi vào một vòng luẩn quẩn kì lạ vậy. Người nên lo lắng nhất thì lại vững vàng như núi Thái Sơn, ngược lại những người khác thì cứ lo lắng không thôi".

"Đó là vì trước đây ông chủ không can dự nhiều vào việc của công ty nên không hiểu tình hình cụ thể bây giờ!"

“Cô không hề nghĩ rằng thật ra là do chính cô không hiểu mục đích thật sự của ông chủ hay sao?”, Ninh Hạo Bân nói.

Giản Tư Tư sửng sốt hỏi: "Ý của anh là, anh thấy ông chủ còn có mục đích khác sao?"

"Tôi cũng không nhìn ra được...", Ninh Hạo Bân thẳng thắn lắc đầu: "Lòng dạ của ông chủ thâm sâu hơn chúng ta tưởng rất nhiều. Nhiều khi tôi còn nghĩ ông chủ giống như mấy lão cáo già bảy mươi tuổi vậy. Tài tính toán mưu lược của người đàn ông đó không phải thứ mà chúng ta có thể so sánh được. Vì ông chủ đã không nôn nóng, nên chắc chắn trong vấn đề này chúng ta cũng không cần quá nôn nóng”.

Giản Tư Tư im lặng, cô cũng đồng ý với những gì mà Ninh Hạo Bân vừa nói, ông chủ luôn là một người thấu tình đạt lý, sao lần này lại có thể phạm một sai lầm sơ cấp đến như vậy được.

Nhưng tất cả mọi người đều không thể hiểu được điều Hoắc Khải muốn, nên chẳng làm cách nào để có thể bình tĩnh được.

Điều khiến cho Giản Tư Tư ngạc nhiên hơn cả là sau khi rất nhiều người rời công ty, thì Ninh Hạo Bân, người phản bội đầu tiên, lại chọn ở lại. Hơn nữa, anh ta vẫn tin tưởng vào Hoắc Khải.

Đây là điều mà Giản Tư Tư không bao giờ có thể ngờ tới.

Đúng lý ra mà nói, với những bất bình giữa Ninh Hạo Bân và công ty, không phải anh ta nên là người đầu tiên ra đi hay sao?

"Tôi đã đến nhiều công ty khác, cuối cùng mới nhận thấy rằng không có công ty nào có thể so sánh được với Hi Vọng Mới. Đó không phải là sự khác biệt về quy mô, mà là sự khác biệt trong môi trường làm việc cơ bản. Môi trường làm việc tại đây là môi trường làm việc tốt nhất mà tôi từng thấy. Nơi này luôn tràn đầy hi vọng, dù có bao nhiêu khó khăn, rắc rối cũng có thể giải quyết được", Ninh Hạo Bân nói: "Cho nên, tôi nghĩ cuộc khủng hoảng lần này cũng vậy. Chúng ta phải có lòng tin đối với công ty và tin tưởng vào ông chủ!"

Giản Tư Tư ngơ ngác nhìn Ninh Hạo Bân, kẻ phản bội đầu tiên đang tin tưởng vào ông chủ của mình, trong khi cô ấy lại đang bắt đầu nghi ngờ ông chủ.

Tuy rằng trong lòng cô ấy không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật. Nếu không thì cô ấy đã không luống cuống lên như thế.

Sau một lúc im lặng, Giản Tư Tư nói: "Anh nói đúng. Tôi đang có trạng thái làm việc không tốt. Cảm ơn anh đã nhắc nhở".

"Không cần cảm ơn, đây là việc tôi nên làm", Ninh Hạo Bân khẽ gật đầu nói: "Nếu không có việc gì nữa thì tôi đi làm việc trước".

Nhìn thấy anh ta xoay người rời đi, Giản Tư Tư có hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng không gọi anh ta lại.

Thật ra cô ấy rất muốn bảo Ninh Hạo Bân giúp mình, bởi vì hiện tại có quá nhiều việc, dựa vào một mình cô ấy cũng có chút khó khăn.

Nhưng nghĩ đến thân phận của Ninh Hạo Bân, Hoắc Khải từng nói rằng việc đề bạt người này phải được yêu cầu theo những tiêu chuẩn khắt khe nhất, nên Giản Tư Tư cũng không muốn phá lệ, nếu không thì sau này người trong công ty sẽ không còn biết sợ nữa.

Một tuần nữa lại trôi qua, vào một buổi sáng, Giản Tư Tư được Ninh Thần gọi đến văn phòng.

Ninh Thần lấy ra một thẻ ngân hàng mới đưa cho cô ấy rồi nói: "Đây là tài khoản của chi nhánh Đinh Mão. Bây giờ nó được giao cho em. Có khoảng một trăm triệu tiền mặt trong đó, em phải sử dụng thật tốt nó".

Giản Tư Tư ngạc nhiên nhìn tấm thẻ ngân hàng, rồi bối rối hỏi: "Chị từ đâu lấy được tiền vậy?"

Ninh Thần cười nhẹ, nói: "Đương nhiên là lấy được từ đối thủ rồi".

"Đối thủ?", Giản Tư Tư khẽ giật mình, sau đó phản ứng lại: "Ý chị là từ nhà họ Hoắc? Nhưng tại sao nhà họ Hoắc lại đưa tiền cho chúng ta? Chị và ông chủ định bán công ty sao?"

"Đương nhiên không phải, công ty đang hoạt động tốt, sao lại muốn bán đi chứ?", Ninh Thần lắc đầu cười nói: "Đây là tiền mà nhà họ Hoắc đưa để mua đồ của chúng ta, sau này sẽ có nhiều hơn. Mọi người đều đã làm việc chăm chỉ trong những ngày này, em có thể chi cho nhân viên những khoản tiền thưởng thích hợp để thúc đẩy tinh thần".

Cầm thẻ ngân hàng, Giản Tư Tư vẫn không hiểu. Nhà họ Hoắc mua gì của công ty mình?

Sau đó, Ninh Thần giải thích với cô ấy rằng bọn họ muốn mua đống nguyên liệu thô sản xuất sản phẩm giảm cân đã được công ty mua với giá hơn một tỷ đồng kia.

Số nguyên liệu này đủ để chi nhánh Giáp Tử sản xuất liên tục trong vài năm, nên sẽ không bao giờ có thể sử dụng hết trong một thời gian ngắn. Hơn nữa gần đây công ty còn bị các cửa hàng bên ngoài chèn ép, nên lượng hàng bán ra còn giảm hơn nữa.

Ngược lại, những kẻ làm hàng nhái đã bán ra được một lượng hàng khổng lồ.

Nguyên liệu thô mà những kẻ làm hàng nhái thu mua ban đầu đã cạn kiệt chỉ sau vài tháng.

Các nhà sản xuất không dự trữ trước nguyên vật liệu sẽ đến nhà cung cấp nguyên liệu để mua hàng. Khi đến đó, họ mới phát hiện ra rằng Hoắc Khải đã thu mua hết nguyên liệu từ trước.

Cho dù bọn họ có muốn đặt hàng mới thì cũng không thể, vì Hoắc Khải đã ký thỏa thuận mua hàng ưu tiên với các nhà cung cấp này.

Nói một cách đơn giản, chỉ cần Hoắc Khải không gật đầu, thì trong vòng hai tháng sẽ không ai có thể mua được dù chỉ nửa cân nguyên liệu từ các nhà cung cấp.

Không có nguyên liệu thì không sản xuất được thành phẩm, nhà sản xuất bán hết hàng thì vô cùng lo lắng.

Những kẻ làm hàng nhái đã nếm trái ngọt rồi, tuy rằng giá cả bán ra rất thấp, nhưng nhà họ Hoắc đã trợ cấp một phần, nên chi phí bỏ ra của bọn họ cũng không cao, vẫn có thể kiếm tiền tốt.

Lúc này, Hoắc Khải mới cử người từ chi nhánh Đinh Mão đến nói với bọn họ rằng họ có thể mua số nguyên liệu thô này với giá cao hơn 30% so với giá thị trường.

Tất nhiên những nhà sản xuất đó sẽ không đồng ý, họ ngay lập tức tìm gặp nhà họ Hoắc để báo cáo tình hình.

Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân bắt đầu sử dụng các mối quan hệ ở nước ngoài của nhà họ Hoắc để tìm nhà cung cấp mới.

Kết quả là, khi họ đã tìm thấy một vài công ty thì được biết rằng Đường Thị đã ký một thỏa thuận đặc biệt với các công ty đó, nên tạm thời các công ty đó không được phép cung cấp bất kỳ nguyên liệu thô nào vào trong nước.

Thỏa thuận này được ràng buộc bởi một hợp đồng chính thức, và không ai dám vi phạm nó, nếu không thì sẽ phải đối mặt với một hình phạt rất nặng.

Nguồn cung ở nước ngoài bị chặn, vì vậy các nhà sản xuất phải quay lại chi nhánh Đinh Mão để mua nguyên liệu.

Dù cho giá có cao hơn giá thị trường 30%, nhưng giá này vẫn có lãi, chỉ có điều lãi sẽ ít hơn trước.

Nhưng điều đó không quan trọng, vấn đề lớn nhất chỉ là tăng giá sản phẩm. Dù sao, ngay cả khi có tăng giá lên, thì giá sản phẩm của họ vẫn sẽ thấp hơn giá sản phẩm của công ty Hi Vọng Mới.

Một trăm triệu tiền mặt vừa đưa cho Giản Tư Tư đã có được bằng cách này.

Nói cách khác, họ có thể thu được 30% lợi nhuận ròng bằng cách tích trữ hàng hóa trước và chỉ dựa vào việc bán nguyên liệu thô. Những nguyên liệu thô này đều được cất giữ trong kho của nhà cung cấp, nên công ty Hi Vọng Mới không gặp phải bất cứ khó khăn gì.

Giản Tư Tư nghe đến ngẩn cả ngươi, trên đời còn có loại chuyện này hay sao?

Không thể xử lý vấn đề sản phẩm chính thức, liền bắt đầu xử lý từ vấn đề nguyên liệu thô...

Cô ấy chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

Chính xác mà nói, sẽ không ai có thể nghĩ đến điều này. Lúc đầu, Hoắc Khải đã mua quá nhiều nguyên liệu, đến nỗi gần như tiêu hết tiền mặt của công ty, lại còn phải thế chấp công ty, vô số người đã cười nhạo xem anh là kẻ ngốc.

Bọn họ đang ở trong hoàn cảnh này mà còn điên cuồng tích trữ hàng hóa, đây không phải là tự đi tìm cái chết hay sao?

Nhưng bây giờ, những người đó đều đã dần sáng mắt ra.

Chỉ cần ngồi yên mà có được 30% lợi nhuận đưa đến tận cửa, đây là một con số không hề nhỏ. Dù sao thì quy mô tổng hợp của các nhà sản xuất đó hiện đã vượt qua công ty Hi Vọng Mới rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 482: Lần Tăng Giá Thứ Hai

Cùng lúc đó, trong một công ty chi nhánh của nhà họ Hoắc, Hoắc Lập Quần đang tát thẳng vào mặt cấp dưới và giận dữ chửi rủa: "Làm ăn kiểu gì vậy, bây giờ mới đến nói cho tôi biết!"

Người bị đánh là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của công ty chi nhánh, tuy cũng mang họ Hoắc nhưng hoàn toàn không thể so sánh với cốt cán của gia tộc như Hoắc Lập Quần.

Người này thậm chí không dám che mặt, chỉ biết cúi đầu giải thích: "Vốn dĩ chúng tôi cho rằng có thể tiếp tục cung cấp nguyên liệu thông qua các công ty ở nước ngoài, vì vậy chúng tôi mới không để tâm đến vấn đề này. Chẳng ngờ rằng nguồn hàng ở nước ngoài đã bị Quốc Tế Đường Thị cắt đứt. Sếp cũng biết đấy, tầm ảnh hưởng của nhà họ Hoắc ở trong nước mạnh hơn Quốc Tế Đường Thị, nhưng ở nước ngoài thì hoàn toàn trái ngược. Quốc Tế Đường Thị đã hoạt động ở nước ngoài nhiều năm như vậy, với mạng lưới rộng lớn và hiểu biết về các quy tắc kỹ lưỡng hơn chúng ta. Những công ty nước ngoài đó thậm chí còn thích làm việc với bọn họ hơn, ngay cả khi chúng ta sẵn sàng hỗ trợ trả tiền phạt, họ cũng quyết không phá vỡ hợp đồng".

"Vậy nên các người mới chủ động để những người đó mua nguyên liệu thô từ Hi Vọng Mới với giá cao? Các người có biết làm thế là ngu xuẩn đến mức nào không! Chúng ta đã bao vây và đàn áp bọn họ trong mấy tháng qua, để bây giờ tất cả đều trở thành vô ích vì cách làm việc ngu xuẩn đó!", Hoắc Lập Quần tức giận nói.

"Nhưng theo tôi được biết, lần này bọn họ chỉ bán được gần một trăm triệu tiền nguyên liệu thô. Sử dụng những nguyên liệu thô này, phe ta có thể sản xuất nhiều sản phẩm hơn, đủ để bù lại số tiền đó. Hơn nữa dòng tiền hiện tại của Hi Vọng Mới gần như đã bị cắt đứt. Nếu không có kinh phí bổ sung, họ sẽ vẫn ở trong tình trạng tuyệt vọng", giám đốc phòng quan hệ công chúng nói.

“Các người thì biết cái quái gì!”, Hoắc Lập Quần hung hăng trừng mắt nhìn người trước mặt rồi nói: “Bây giờ đối với Hi Vọng Mới, điều quan trọng nhất không phải là kiếm tiền, mà là duy trì tình trạng ổn định càng lâu càng tốt. Đừng quên là chúng ta cũng đang trợ cấp cho những nhà sản xuất đó, để hỗ trợ mức giá bán thấp của họ! Tuy không tốn kém bao nhiêu nhưng đó cũng là tiền. Nếu còn trì hoãn thêm một ngày, sẽ mất nhiều hơn được. Thậm chí Hi Vọng Mới còn có thể bán công ty cho người khác, chẳng hạn như bán cho Quốc Tế Đường Thị".

"Nhưng chúng tôi đã điều tra rồi. Cốt lõi công nghệ VR của họ đến từ công ty do Hoắc Giai Minh sáng lập. Mặc dù chúng tôi phát hiện ra rằng Hoắc Giai Minh và người đàn ông tên Lý Phong này đã trở thành bạn bè thông qua giáo sư Triệu Vĩnh An, nhưng chúng tôi tin khi gia tộc đối mặt với những rắc rối lớn, Hoắc Giai Minh sẽ không đi giúp người ngoài. Hơn nữa không phải sếp đã nói rồi sao, chúng ta sẽ sử dụng điều này để ra điều kiện với Quốc Tế Đường Thị. Nếu như họ muốn sử dụng công nghệ VR của chúng ta thì họ phải nhường ra một phần thị phần nhất định".

Công ty chi nhánh ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh đã lọt vào mắt xanh của dòng chính nhà họ Hoắc.

Từ trước đến nay không ai để ý đến đứa cháu chỉ thích đàn piano, cờ vua, thư pháp và hội họa là Hoắc Giai Minh, nhưng lần này, công ty chi nhánh ở nước ngoài do Hoắc Giai Minh sáng lập lại đạt được thành quả lớn như vậy, thật sự khiến cho người khác không thể tưởng tượng nổi.

Hoắc Lập Quần hừ một tiếng rồi nói: "Công ty chi nhánh ở nước ngoài đó nằm trong tay của Hoắc Giai Minh đúng là lãng phí. Cậu ta hoàn toàn không biết cách sử dụng những tài nguyên này. Nếu không thì làm sao đến bây giờ chúng ta mới biết công ty của cậu ta đã sở hữu loại công nghệ hàng đầu như công nghệ VR vậy".

“Đúng vậy, nếu như để sếp và Hoắc Thanh Vân phụ trách thì nhất định nguồn tài nguyên đó sẽ phát huy vai trò lớn hơn”, giám đốc phòng quan hệ công chúng bắt đầu tâng bốc.

"Được rồi, bớt nịnh hót! Bây giờ tôi nói rõ với các người một lần cuối, mau mau đi tìm nhà cung cấp mới càng sớm càng tốt, và chuyện tương tự như thế này không bao giờ được phép xảy ra nữa. Nếu như có lần sau thì đừng trách tôi không nể mặt ai!", Hoắc Lập Quần nói.

Giám đốc phòng quan hệ công chúng không dám phản bác, chỉ có thể đáp lại rồi lui ra ngoài, nhưng trong lòng lại cảm thấy khổ sở không thôi.

Tìm một nhà cung cấp mới? Nói làm như dễ lắm vậy!

Hoắc Khải đầu đã ký hợp đồng ưu tiên trước với tất cả các nhà cung cấp quy mô lớn, nghĩa là không ai có thể mua nguyên liệu trong vòng hai tháng nếu không có sự đồng ý của anh, nếu muốn mua thì chỉ có thể mua từ Hi Vọng Mới.

Công ty Hi Vọng Mới trước đó dự trữ hơn một tỷ tiền nguyên liệu, nếu giá tăng 30% thì ít nhất cũng phải mất hai tỷ mới ăn tới được.

Hai tỷ sao... Vừa nghĩ đến đây, giám đốc phòng quan hệ công chúng liền cảm thấy đau đầu, thậm chí người này còn nghĩ, hay là đi từ chức sớm, nếu không mấy ngày nữa lại bị Hoắc Lập Quần đánh cho một trận.

Nhà họ Hoắc sắp xếp thứ bậc vô cùng nghiêm khắc, con cháu trong hàng thừa kế thứ hai rất có quyền thế trong công ty chi nhánh. Ngay cả khi không phải là chủ tịch của chi nhánh này, anh ta vẫn có thể nắm quyền điều động cao nhất sau khi anh ta đến.

Đây là lý do tại sao con cháu nhà họ Hoắc luôn muốn leo lên cao hơn, và cũng chính là nguồn động lực của họ.

Muốn đứng trên người khác thì phải bỏ ra một nỗ lực xứng đáng, còn không thì đừng mong nghĩ tới.

Những ngày sau đó, công ty Hi Vọng Mới vẫn tiếp tục sống trong một khoản thời gian khó khăn.

Nguyên liệu đã nhanh chóng được các nhà sản xuất hàng nhái đó chuyển thành sản phẩm để bán ra thị trường. Theo yêu cầu của nhà họ Hoắc, những kẻ làm hàng nhái cứ gióng trống khua chiêng, rải hàng khắp đất nước, đến nỗi không thể phân biệt được cái nào là thật, cái nào là giả.

Hoắc Khải không hề quan tâm đến chuyện này, ngay cả khi các đại lý của công ty bí mật mua những hàng hóa rẻ tiền hơn và bán chúng với giá thấp, anh cũng không quan tâm.

Dù sao nhà Hoắc cũng đang theo dõi và yêu cầu cực kỳ cao về chất lượng, nhà sản xuất hàng nhái dù muốn kiếm tiền cũng không dám giảm chất lượng. Vì chất lượng cũng gần giống như nhau, vậy thì quan tâm nhiều đến bọn họ làm cái gì chứ?

Nguyên liệu đã nhanh chóng được thị trường tiêu thụ hết, sau đó các nhà sản xuất hàng nhái lại tìm nhà cung cấp yêu cầu được mua lại nguyên liệu.

Những nhà cung cấp nguyên liệu bây giờ cũng vô cùng khó xử, một bên là các nhà sản xuất khác thúc giục nguyên liệu, một bên là hợp đồng ưu tiên với công ty Hi Vọng Mới, bên nào cũng không thể đắc tội được.

Điều quan trọng nhất là, ngay cả khi công ty Hi Vọng Mới không truy cứu trách nhiệm ngay bây giờ, thì họ cũng không thể cung cấp thêm nguyên liệu được nữa.

Do hợp đồng một tỷ bán nguyên liệu trước đó đã tiêu thụ hết lượng hàng tồn kho, xét về khả năng tiêu thụ của thị trường đối với các nguyên liệu này không cao nên họ không tiếp tục tích trữ quá nhiều nguyên liệu.

Bây giờ khi muốn tích trữ thì họ lại nhận ra rằng các nhà cung cấp ở nước ngoài đã bị chặn, trong khi chất lượng dây chuyền tinh chế trong nước của những nguyên liệu này không cao, nên sau khi mua về thì họ còn phải thực hiện thêm các công đoạn xử lý thứ cấp, điều này không chỉ làm tăng chi phí mà còn làm chậm năng suất tiêu thụ.

Nhà họ Hoắc đã thông báo với các nhà sản xuất rằng họ đang gấp rút liên hệ với các nhà cung cấp mới, muốn nhà sản xuất giảm bớt lượng bán ra.

Tuy nhiên, các nhà sản xuất này cuối cùng cũng đã nắm bắt được cơ hội kiếm được nhiều tiền, làm sao họ có thể dễ dàng bỏ qua được.

Khi đứng trước quyền lợi thì tuyệt đối không ai muốn trở thành một đứa trẻ nghe lời cả.

Tên tuổi của nhà họ Hoắc có thể khiến các công ty có khối tài sản bạc tỷ, hàng chục tỷ, hàng trăm tỷ phải khiếp sợ.

Nhưng đối với những nhà sản xuất nhỏ này, những người chỉ nhắm mục tiêu vào khoảng hàng chục triệu, thì nhà họ Hoắc không phải là một vấn đề lớn.

Nếu như nhà họ Hoắc thật sự muốn gây sự với bọn họ, thì bọn họ cũng rất sẵn sàng đóng cửa. Dù sao mấy công ty nhỏ cũng không quan tâm nhiều đến cái gọi là hiệu ứng thương hiệu, có đóng cửa thì cũng có thể mở cửa trở lại ở bất kỳ đâu.

Uy nghiêm của nhà họ Hoắc chẳng là gì trước mặt những người làm ăn nhỏ này.

Sau đó thì công ty Hi Vọng Mới lại nhận được khoản thanh toán thứ hai.

Theo yêu cầu của Hoắc Khải, giá bán nguyên liệu lần này đã tăng thêm 30%. Tính ra, giá nguyên liệu đầu vào đã được nâng lên 60%, lợi nhuận mà các nhà sản xuất này thu được gần như đã bị công ty Hi Vọng Mới vắt kiệt.

Điều này khiến các nhà sản xuất rất không hài lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Có lẽ vì sự bao vây và chèn ép công ty Hi Vọng Mới của các nhà sản xuất hàng nhái trong khoảng thời gian qua, nên thương hiệu sản phẩm của

công ty Hi Vọng Mới đã nở rộ trên cả nước, đại lý phân phối có mặt ở khắp nơi khiến ai cũng biết đến sản phẩm giảm cân của công ty này.

Ai đã từng dùng rồi đều giới thiệu cho người khác, còn người chưa dùng bao giờ thì nghĩ sản phẩm này có vẻ cũng không đắt, mua một ít dùng thử cũng không sao.

Nhìn toàn cuộc, có thể thấy rằng thị phần của công ty Hi Vọng Mới đã được mở rộng ra ít nhất là gấp ba lần.

Nếu chỉ dựa vào thực lực của công ty Hi Vọng Mới mà muốn tự mình nới rộng thị phần thì ít nhất cũng phải mất từ hai đến ba năm mới có thể thành công được như thế.

Chỉ trong vài tháng muốn hoàn thành được mục tiêu này thì cần phải tốn rất nhiều sức người và sức của.

Khi thị trường mở rộng và có quá nhiều người mua sẽ dẫn đến tình trạng lãi ít nhưng tiêu thụ quá nhanh. Các nhà sản xuất nhìn thấy nhiều khách hàng xếp hàng mua hàng của mình, nhưng lại rất muốn họ đừng mua nữa.

Trơ mắt nhìn lợi nhuận bị vắt kiệt, bọn họ cũng chỉ có thể vừa nguyền rủa công ty Hi Vọng Mới nham hiểm, vừa nguyền rủa nhà họ Hoắc vô dụng.

Đã biết là phải đối phó với công ty Hi Vọng Mới, vậy tại sao không biết tích trữ nguyên liệu sớm hơn chứ!

Nhưng chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách nhà họ Hoắc.

Họ chỉ nghĩ về việc bắt đầu chèn ép công ty Hi Vọng Mới từ các sản phẩm cạnh tranh, nào đâu có thể nghĩ đến chuyện công ty Hi Vọng Mới lại bắt chẹt họ trong vấn đề nguyên liệu thô chứ. Chẳng phải ngay cả những nhà sản xuất kia cũng chưa từng nghĩ ra chuyện đó hay sao?

Đúng là chó chê mèo lắm lông.

Cũng có một số nhà sản xuất thông minh, để đề phòng việc bị tăng giá vào lần mua tiếp theo nên họ muốn mua thêm nhiều nguyên liệu thô, nhưng đã bị từ chối.

Hoắc Khải đã thu thập thông tin của những người này và nắm được mạng lưới hoạt động rõ ràng của tất cả các cửa hàng tiêu thụ hàng nhái.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 483: Cá Nằm Trên Thớt

Có người của công ty Hi Vọng Mới theo dõi hàng ngày để biết có thể bán được bao nhiêu hàng hóa tại mỗi cửa hàng tiêu thụ hàng nhái, và biết cả về số lượng hàng được cung cấp.

Vì vậy, khi những nhà sản xuất hàng nhái này mua nguyên liệu, công ty Hi Vọng Mới cũng phân bổ lượng nguyên liệu bán cho họ dựa trên những thông tin này. Có trả nhiều tiền hơn cũng không có nghĩa là bọn họ được mua nhiều nguyên liệu hơn. Cho dù bọn họ có không đủ nguyên liệu để ra hàng thì công ty Hi Vọng Mới cũng không bán thêm.

Hoắc Khải khiến cho tất cả các cửa hàng đều phải trở nên đồng nhất, không ai có thể tận dụng để kiếm lợi.

Trong vụ mua bán lần này, công ty Hi Vọng Mới kiếm được một trăm năm mươi triệu.

Một trăm triệu trước đó đưa cho Giản Tư Tư đã được tính toán kỹ lưỡng, trừ một phần tiền thưởng cho nhân viên, phần còn lại dùng để duy trì hoạt động bình thường của các kênh phân phối sản phẩm.

Ban đầu, cô ấy đã đề nghị bù lỗ cho các nhà phân phối, nhưng Hoắc Khải đã kiên quyết phản đối.

Các kênh phân phối sản phẩm phải tự kiểm soát rủi ro, không phải lúc nào cũng trông chờ vào sự hỗ trợ của trụ sở chính. Khủng hoảng xảy ra thì ai cũng phải đối mặt, chứ không phải phó mặc hoàn toàn cho trụ sở chính giải quyết.

Vì đã muốn kiếm tiền từ chúng tôi, thì cũng phải có ý thức chấp nhận rủi ro cùng nhau.

Các đại lý cũng có thể mua hàng từ người khác, dù sao thì trụ sở chính cũng sẽ không bao giờ bù lỗ giúp một xu nào.

Quyết định này khiến Giản Tư Tư cảm thấy rất không ổn, nhà họ Hoắc vẫn biết trợ giá bù lỗ cho các nhà sản xuất của họ, còn chúng ta chẳng những không trợ giá mà còn muốn bán với giá gốc.

Hiện thị phần của công ty Hi Vọng Mới chỉ còn khoảng 30%. Ngoại trừ một bộ phận khách hàng thân thiết thì chẳng ai lại đi quan tâm đến hàng hóa giá cao.

Gần 70% thị phần bị cướp mất khiến cho số lượng đại lý phân phối của công ty bị thu hẹp đáng kể. Không đếm xuể có bao nhiêu người đã chọn cách rời đi vào lúc này.

Nếu tất cả mọi người đều rời đi, thì làm sao công ty Hi Vọng Mới có thể tồn tại được?

Cho nên Giản Tư Tư mới hy vọng sẽ ổn định được những người vẫn còn ở lại. Thật không may, Hoắc Khải lại hoàn toàn suy nghĩ khác với những gì mà cô ấy nghĩ.

Một người chỉ nhìn vào hiện tại, còn người kia thì đang nhìn vào tương lai.

Một người nói rằng hiện tại quyết định tương lai, người kia lại nói rằng tương lai không thể thấy trước được, đánh giá tương lai dựa trên tình hình hiện tại cũng vô ích.

Nói chung, đây chính là sự chênh lệch về khoảng cách tầm nhìn giữa hai bên, cũng giống như chim đậu trên cành đang nói chuyện với ếch ngồi đáy giếng vậy.

Chỉ một tháng sau, một trăm năm mươi triệu khác lại được đưa đến tay, khiến cho Giản Tư Tư không biết phải nói gì.

Ban đầu cô ấy đã nghĩ nên sử dụng một trăm triệu kia đúng cách, không thể tiêu phí một xu nào, sợ đến lúc công ty lại không còn vốn.

Nhưng bây giờ nhìn lại, có vẻ như hàng tỷ đồng nguyên liệu dự trữ trước đó khá hữu dụng.

Dù chỉ trông chờ vào việc bán những nguyên liệu thô này thì cũng đủ để công ty chống đỡ rất lâu.

Lần thứ hai bán nguyên liệu với giá cao, công ty Hi Vọng Mới mặc dù cũng có lo lắng, nhưng sắc mặt của Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần thì đã tái xanh.

Hai lần bán nguyên liệu, tiền thu về cộng lại lên tới hai trăm năm mươi triệu, số tiền này công ty Hi Vọng Mới phải làm cả năm mới kiếm được.

Họ còn hơn một tỷ nguyên liệu trong tay, nếu bán ra hết với mức giá hiện tại thì còn kiếm được số tiền bằng bao nhiêu năm làm việc nữa?

Đến lúc này, Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân mới nhận ra, âm mưu bao vây và đàn áp công ty Hi Vọng Mới dường như đã sắp thất bại.

Nhưng họ vẫn không nản lòng, vì công ty Hi Vọng Mới dù kiếm được tiền nhưng lại mất đi thị phần.

Nắm một tỷ nguyên liệu trong tay thì sao, hợp đồng ưu tiên mua nguyên liệu của bọn họ cũng chỉ có kỳ hạn một năm. Đợi đến một năm sau thì cũng coi như họ đã từ bỏ thị trường này hoàn toàn. Lúc đó Hi Vọng Mới sẽ dùng cách gì khác để chống lại nhà họ Hoắc được?

Nhưng một năm là quá dài, nhà họ Hoắc không thể chờ lâu như vậy.

Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân nghiến răng nghiến lợi, chiêu mộ thêm càng nhiều nhà sản xuất tham gia cạnh tranh.

Khi có nhiều người tham gia cạnh tranh hơn, giá sản phẩm trên thị trường sẽ trực tiếp bị đẩy xuống, lợi nhuận cũng sẽ bị bóp chặt.

Nếu như không có trợ giá bù lỗ từ nhà họ Hoắc thì nhiều người cũng không định tiếp tục.

Khi một tháng nữa trôi qua và nguyên liệu thô đã được tiêu thụ hết, các nhà sản xuất này cũng đã từ bỏ việc tìm kiếm nhà cung cấp khác, mà trực tiếp tìm đến Hi Vọng Mới để mua nguyên liệu.

Mọi người trong công ty đã đưa ra nhiều ý kiến trong tháng này, trong đó ý kiến được đưa ra nhiều nhất là cắt nguồn cung cấp nguyên liệu, khiến cho các nhà sản xuất đó hết hàng!

Nhưng ý kiến này vẫn bị Hoắc Khải bác bỏ.

Anh khẳng định vẫn sẽ cung cấp nguyên liệu thô cho bọn họ bình thường, tuyệt đối không đi theo hướng cắt nguồn cung cấp nguyên liệu này.

Cũng như lúc đầu, không ai có thể hiểu tại sao anh lại làm như thế.

Nếu nguồn cung bị cắt và nhà sản xuất hết hàng, liệu Hi Vọng Mới có thể chớp lấy cơ hội để giành lại thị trường? Nếu cứ để cho các nhà sản suất hàng nhái này tiếp tục bán hàng, cho dù giá bán nguyên liệu có cao hơn một chút, thì khi thị phần bị cướp sạch, khoản lợi nhuận từ việc bán nguyên liệu cũng không thể bằng mức giá 5 tỷ mà nhà họ Hoắc đưa ra ban đầu.

Tuy nhiên, lợi nhuận hai trăm năm mươi triệu kia đã khiến những người này hiểu ra được một chân lý, đó là tầm nhìn và chiến lược của ông chủ chắc chắn không phải là thứ mà họ có thể so sánh được.

Cũng giống như trong đợt khủng hoảng đầu tiên, ai có thể ngờ rằng ông chủ lại thế chấp toàn bộ khu nhà xưởng chỉ để vay một tỷ đồng sau đó đi đầu cơ nguyên liệu để bán được giá cao? Mọi người đều cho rằng ông chủ đã điên rồi, công ty vốn đã rất khó khăn mà còn cầm tiền đi mua nhiều nguyên liệu như vậy, lại còn không đồng ý hạ giá.

Nhưng bây giờ thì khác, Hoắc Khải đã chứng minh với bọn họ bằng sự thật rằng mỗi bước đi của anh đều có sự tính toán kĩ lưỡng phía sau.

Bây giờ mọi người vẫn chưa thể nào hiểu được cách tiếp cận của anh, nhưng vì anh đã kiên quyết, nên chắc chắn phải có lý do cho sự kiên quyết đó của anh.

Còn về việc tại sao Hoắc Khải không giải thích, mọi người đều có thể hiểu được.

Bởi vì bây giờ có rất nhiều người đã rời đi khỏi công ty Hi Vọng Mới, mặc dù vẫn còn một số chưa rời đi, nhưng trong lòng họ cũng đã tồn tại nhiều mâu thuẫn lẫn nghi ngờ.

Giải thích rõ ràng vào lúc này rất có thể sẽ bị phản bội, vậy nên cứ để thời gian trả lời là tốt nhất.

Trong tháng thứ ba bán nguyên liệu, giá cả cũng tăng thêm 30%.

Lần tăng giá này nằm ngoài dự đoán của nhiều người, khiến cho bọn họ bắt đầu mắng chửi thẳng mặt Hoắc Khải.

Giá nguyên liệu đầu vào tăng gần gấp đôi, kể cả khi giảm chi phí sản xuất nhiều nhất có thể thì giá thành sản phẩm cuối cùng cũng sẽ gần bằng với giá của công ty Hi Vọng Mới.

Nếu muốn kiếm lời, các nhà sản xuất hàng nhái phải bán với mức giá cao hơn Hi Vọng Mới, hoặc tiếp tục tìm đến sự trợ cấp từ nhà họ Hoắc.

Rõ ràng là ai cũng muốn chọn con đường thứ hai, vì giá cả cao nên hiện tại không có nhiều người mua hàng của Hi Vọng Mới, nên nếu họ cũng bán với giá này thì e rằng cũng không ai thèm mua.

Hơn nữa, nhà họ Hoắc đã muốn bọn họ giúp bao vây công ty Hi Vọng Mới thì đương nhiên cũng phải trả giá.

Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân hiện tại cũng có chút đau đầu, nguyên liệu đều do Hoắc Khải kiểm soát, bọn họ cũng không còn cách nào khác.

Giám đốc bộ phận quan hệ công chúng đã bị sa thải, nhưng người mới tới cũng chẳng biết phải làm gì. Các nhà cung cấp quy mô lớn trong nước đều đã được Hoắc Khải ký hợp đồng trước, nếu như họ vi phạm hợp đồng một lần thì phải mất mấy năm làm không công mới đền nổi.

Những người này có thể sợ hãi thế lực của nhà họ Hoắc, nhưng đối mặt với mức thiệt hại cao ngất trời, làm sao bọn họ có thể chọn cách phá sản để giúp nhà họ Hoắc được.

Kế hoạch được Hoắc Khải lập ra trước đây, bây giờ đã bắt đầu thể hiện sức mạnh của nó.

Nhà họ Hoắc đã phải nhờ đến các luật sư của phòng pháp chế tiến hành khởi kiện lên tòa án, yêu cầu điều tra toàn diện về vụ độc quyền nguyên liệu của công ty Hi Vọng Mới.

Nhưng cho dù có thể khởi tố, thì sau khi điều tra rõ ràng, rồi tiến hành xét xử, nhanh nhất cũng phải mất mấy tháng, còn có thể phải đợi đến một năm sau.

Mà bây giờ yêu cầu của các nhà sản xuất cũng rất rõ ràng, nếu nhà họ Hoắc muốn chúng tôi đảm bảo chất lượng thì phải trợ giá bù lỗ cho chúng tôi, còn nếu không thì chúng tôi không thể duy trì mức giá hiện tại. Không có lợi nhuận thì làm gì nữa, chẳng lẽ bắt chúng tôi làm việc không công sao?

Nếu nhà họ Hoắc không quan tâm thì bọn họ sẽ đi tìm các nhà cung cấp nội địa cấp thấp khác, sau khi hạ thấp chất lượng thì chi phí cũng sẽ giảm xuống, và bọn họ sẽ có lợi nhuận.

Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân đương nhiên sẽ không đồng ý với điều này, lý do khiến các nhà sản xuất hàng nhái này có thể hoạt động phần lớn là vì chất lượng sản phẩm giống với Hi Vọng Mới nhưng giá thành lại rẻ hơn. Nếu như chất lượng giảm xuống thì ai sẽ còn muốn mua những thứ hàng nhái này nữa?

Trên thị trường sản phẩm giảm cân có biết bao nhiêu thương hiệu khác, tại sao công ty Hi Vọng Mới có thể phát triển mạnh đến như vậy, đó chẳng phải là vì sản phẩm của bọn họ có thể phát huy được tác dụng hay sao?

Nhà họ Hoắc nhìn thấy được điều này rất rõ ràng, nên họ sẽ không tự đào mồ chôn mình.

Cuối cùng, Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân đã đồng ý trợ cấp 30% chênh lệch giá cho các nhà sản xuất để đảm bảo lợi nhuận của họ.

Tuy nhiên, vào tháng thứ tư, khi Hoắc Khải tăng giá 30% thêm một lần nữa, Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân đã không thể chịu đựng được nữa.

Chỉ riêng giá nguyên liệu đầu vào đã đắt hơn thành phẩm rồi, vậy tiếp tục chơi thế nào đây?

Chẳng lẽ bảo họ tiếp tục trợ giá bù lỗ 60% cho những người kia hay sao?

Cho dù nhà họ Hoắc làm ăn lớn nên chút tiền này cũng có thể chi ra được, nhưng còn tháng sau thì sao? Nếu tháng sau giá lại tăng thì sao?

Phương pháp của Hoắc Khải cũng giống như luộc ếch trong nước ấm, phải mất một thời gian thì những người đó mới hiểu ra rằng bọn họ đều đã trở thành cá nằm trên thớt, chỉ còn chờ bị giết chết.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 484: Chuyển Biến

Đến tháng thứ tư, giá nguyên vật liệu của Hi Vọng Mới lại tiếp tục tăng thêm 30%.

Lúc giá của nó còn là 90%, nhiều bên còn tự an ủi rằng ít nhất còn giữ lại 10%, vẫn chưa tính là tăng gấp mấy lần. Nhưng bây giờ, giá đã lên đến 120% khiến bọn họ muốn chửi thề kinh khủng.

Chỉ nguyên tiền mua nguyên vật liệu thôi đã đắt hơn cả mua thành phẩm của Hi Vọng Mới trên Taobao rồi, thế này ai mà chơi nổi?

Bọn họ không buồn làm loạn gì với Hi Vọng Mới mà tìm thẳng đến nhà họ Hoắc, yêu cầu tăng tiền bồi thường, ít nhất phải bù 60%.

Hoắc Lập Quân với Hoắc Thanh Vân thì bận rộn cho người đi tố cáo Hi Vọng Mới độc chiếm thị trường, hiện giờ cuộc điều tra chỉ vừa mới bắt đầu, bọn họ rất muốn an ủi đám nhà máy kia, không để họ quá mức lo lắng.

Nhưng ai chịu nghe?

Nhà họ Hoắc các người và Hi Vọng Mới đánh nhau, chúng tôi chỉ cổ vũ cho vui chứ không thể tham gia vào được.

Một là các người tăng tiền đền bù, không thì phải làm theo quy tắc của chúng tôi.

Quy tắc của nhà máy chính là tìm được nhà cung ứng có giá tiền và chất lượng thấp hơn, như vậy mới không phải chịu gông cùm của Hi Vọng Mới.

Nhưng nhà họ Hoắc còn hiểu điều này rõ hơn bọn họ, nên đương nhiên sẽ không muốn sự việc trở nên như thế.

Cuối cùng, Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân chỉ đành đồng ý tiếp tục tăng tiền bồi thường.

Hiện giờ bọn họ đang ở thế cưỡi trên lưng cọp. Nếu không tăng tiền bồi thường thì kế hoạch vây công sẽ thất bại. Trong lịch sử của nhà họ Hoắc, chuyện như thế này chưa từng xảy ra.

Bọn họ không thể trở thành trò cười của nhà họ Hoắc được. Cho dù trong lòng có khó chịu thế nào thì cũng phải cắn răng mà làm tiếp.

Thế mà đến tháng thứ năm, khi giá cả đã tăng lên 150% thì hai anh em nhà này cũng không thể chịu nổi được nữa.

Không phải nói là nhà họ Hoắc không có nhiều tiền như thế, mà là tính tổng lại số tiền bồi thường thì cũng phải đến một trăm triệu rồi.

Bọn họ cũng thấy được, tăng 30% giá lên mỗi tháng đã là trạng thái bình thường. Trừ khi có quyết định bắt Hi Vọng Mới ngừng việc kinh doanh phi pháp như thế ra thì bọn họ sẽ không ngừng đâu.

Một trăm triệu với nhà họ Hoắc thì không nhiều, nhưng với hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần thì lại không hề ít.

Mỗi một tháng tăng lên 30%, rồi sẽ có một ngày bồi thường mà bọn họ phải tra ra sẽ đạt đến một con số kinh người.

Khi đó thì phí tổn thu mua sẽ ra sao?

Bọn họ không sợ Hi Vọng Mới đẩy giá lên cao, chỉ sợ bản thân tốn mấy trăm triệu đến mấy tỷ xong thì Hoắc Khải lại không bán.

Cho dù Hi Vọng Mới lúc ấy có phá sản thì nhiều nhất bọn họ cũng chỉ phá sản công ty chi nhánh liên quan đến ngành giảm cân mà thôi. Bây giờ ai cũng biết Hi Vọng Mới và Quốc tế Đường Thị cùng một vài công ty cỡ lớn khác đã ký hiệp nghị hợp tác chiến lược.

Công ty với xuất phát điểm là giảm cân này dường như đang chuyển loại hình.

Sự chia tách các công nghiệp cơ bản có lẽ sẽ khiến lợi nhuận của bọn họ giảm đi, nhưng bọn họ sẽ không thể sụp đổ.

Khi ấy, nhà họ Hoắc tiêu hết tiền nhưng lại thu mua thất bại, có thể biết được sẽ bị bao nhiêu người châm chọc.

Nghĩ đến tình huống cực đoan đó, đám người Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân đã thương lượng nghiêm túc và quyết định giữ nguyên giá tiền bồi thường. Về phí tổn do giá tăng mới, các nhà máy kia sẽ phải tự chịu.

Nhà họ Hoắc không phải kiểu coi tiền như rác. Các người muốn làm giàu thì phải chịu rủi ro. Không thể cứ cho các người tiền và để nhà họ Hoắc chúng tôi chịu một mình được.

Câu trả lời của Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân khiến đám nhà máy kia không muốn làm tiếp nữa.

Rất nhiều người quay đầu bỏ đi, tìm bên cung ứng thấp kém hơn để bán hàng.

Nếu nhà họ Hoắc các người không tăng tiền đền bù thì đừng trách tụi này không nghe lời.

Còn một số nhà máy quy mô lớn hơn chút, vừa không nỡ bỏ thị trường lại càng không dám đắc tội nhà họ Hoắc, chỉ có thể bất lực quay về chống chọi.

Cũng may lợi nhuận của mấy tháng trước rất cao, bây giờ lỗ chút đỉnh thì vẫn chịu được.

Đến tháng thứ sáu, giá lại tăng lên 30% nữa. Lúc này thì nhiều người đã không còn thấy lạ nữa rồi.

Lợi nhuận của 5 tháng trước đã được Hoắc Khải lấy ra một nửa để thu mua nguyên vật liệu, đảm bảo cho bên nhà máy bán nguyên liệu không có quá nhiều hàng tích trữ.

Nhưng bắt đầu từ tháng này, có rất nhiều bên nhà máy đã dùng nguyên vật liệu giá rẻ để làm hàng.

Ít nhất ở hiện tại thì doanh số không quá khác biệt với lúc trước.

Do chi phí vật tư xuống dốc không phanh và cộng thêm tiền bồi thường của nhà họ Hoắc khiến bọn họ coi như cũng có lợi nhuận.

Rất nhiều người nhìn tình hình này thì cũng thấy rung động. Hi Vọng Mới vừa thả tin tăng giá ra thì lập tức có càng nhiều người đi tìm bên cung ứng giá rẻ.

Cho nên, vào tháng thứ 6, Hi Vọng Mới chỉ thu về được một nửa so với những tháng trước.

Nhưng kể cả thế, bọn họ vẫn đã kiếm được mấy tỷ trong vòng sáu tháng.

Dòng tiền lên đến hàng tỷ khiến áp lực tài chính của Giản Tư Tư gần như không còn.

Mà Hoắc Khải và Ninh Thần cũng mở cuộc họp toàn thể nhân viên, tuyên bố rằng những ai còn đang tiếp tục làm việc ở Hi Vọng Mới thì sẽ được thưởng một trăm ngàn. Tính ra thì mỗi tháng sẽ được khoảng một trăm sáu mươi ngàn gì đó.

Trải qua hơn nửa năm lựa chọn và đào thải, nhân viên của Hi Vọng Mới bây giờ chỉ còn có sáu, bảy trăm người.

Một người một trăm ngàn, bảy trăm người là bảy mươi triệu!

Một số tiền lớn như vậy khiến các nhân viên điên cuồng hô to "Hi Vọng Mới".

Hơn nửa năm nay, bọn họ thật sự quá ấm ức.

Những người bạn mà biết bọn họ làm việc ở Hi Vọng Mới thì đều châm chọc, khuyên họ rời đi.

Rất nhiều người đã rời đi, tìm một công việc tốt hơn, có người thậm chí còn có lương cao hơn ít nhất sáu lần!

Nhưng ngững người ở lại đều đang ấm ức vô cùng.

Bọn họ muốn chứng minh với tất cả mọi người rằng lựa chọn của bản thân không sai!

Lãi một tỷ, mỗi người được thưởng một trăm ngàn!

Tất cả đều khiến bọn họ mừng muốn khóc.

Bản thân không bỏ công ty lúc công ty gặp khó khăn, công ty cũng xuất hiện và đưa cho bọn họ hi vọng mới vào lúc bình minh.

Đây chính là Hi Vọng Mới, một nơi không bao giờ thất bại.

Bảy mươi triệu tiền thưởng được lấy ra, tiền chất như núi. Các bên truyền thông được mời đến cũng chứng kiến cảnh tượng đáng kinh ngạc này.

Hàng trăm nhân viên cầm một trăm ngàn tiền mặt trên tay, ai ai cũng vui vẻ cười đùa.

Là tổng giám đốc, Ninh Thần tự tay phát thưởng cho mọi người.

Mỗi một người bước lên sẽ đều nhận được lời cảm ơn của cô.

Cảm ơn các bạn đã không từ bỏ, cảm ơn các bạn đã kiên trì đến cùng, cảm ơn các bạn đã trưởng thành cùng công ty!

Nghe tuy đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm động vô cùng.

Đây chính là điều mà họ cần nhất!

Đến tháng thứ bảy, giá vẫn tăng lên 30% như cũ, càng nhiều nhà máy lựa chọn nguyên liệu giá rẻ. Những nơi kiên quyết giữ mình cũng không còn nhiều.

Nhưng đến tháng này, những nhà máy di dời trận địa bắt đầu nổ ra những tin tức tiêu cực.

Rất nhiều khách hàng khi mua về đã thấy rằng hiệu quả sản phẩm kém hơn trước, kể cả dụng cụ thể thao cũng vậy. Sản phẩm mới mua chưa được mấy tuần đã bắt đầu bị hoen gỉ, thậm chí còn thiếu bộ phận.

Lúc bọn họ đi tìm chăm sóc khách hàng thì đều nhận được những câu trả lời rất qua loa.

"Sản phẩm của chúng tôi vẫn giữ nguyên chất lượng, không chút thay đổi, anh chị có thể mua lại vài lần để thử".

Về vấn đề chất lượng dụng cụ thể thao yếu kém cũng vậy, bên nhà máy không có ý định thừa nhận trách nhiệm mà đổ hết lên đầu người sử dụng.

Nào là đặt máy ở nơi ẩm ướt, hay sử dụng không đúng cách, thậm chí còn nói khách hàng đem đồ giả đến lừa gạt.

Câu trả lời này khiến cho khách hàng tức điên, bọn họ đến trang web của Hi Vọng Mới chửi đổng, yêu cầu Hi Vọng Mới đưa ra câu trả lời.

Khi bên quan hệ công chúng báo cáo tình huống lên, Ninh Thần cũng đã làm xong bản thông báo và phát qua các phương tiện truyền thông.

"Hi Vọng Mới chúng tôi luôn giữ vững tiêu chuẩn cao, yêu cầu nghiêm, tất cả sản phẩm không đạt chuẩn chắc chắn sẽ không được bán ra ngoài! Hiện giờ có vô số bên làm nhái theo sản phẩm của Hi Vọng Mới, mong người tiêu dùng nâng cao cảnh giác, phân biệt thật giả".

Ở bên dưới bài đằng là đính kèm ảnh so sánh sản phẩm của Hi Vọng Mới và sản phẩm giả mạo. Có thể dễ dàng phân biệt thông qua các tem chống giả được gia công đặc thù.

Bên khách hàng về nhà lôi sản phẩm ra xem mới nhận ra hàng của mình chẳng có tem chống giả.

Các nhà máy kia cũng phản ứng rất nhanh và làm giả tem chống giả.

Bọn họ chẳng có bất kỳ sự chột dạ hay cho rằng sẽ có phiền toái gì, vì mấy tháng trước, tất cả đều mô phỏng theo Hi Vọng Mới, thậm chí còn bán đồ dưới danh nghĩa Hi Vọng Mới mà Hi Vọng Mới chẳng làm ra động thái gì, như là không biết có chuyện này vậy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 485: Bồi Thường

Có người từng đi nghe ngóng nội bộ thì biết tin bộ phận pháp chế của Hi Vọng Mới có ý định khởi kiện, nhưng lại bị sếp lớn từ chối, nói rằng chi phí kiện tụng quá cao, không muốn dây vào.

Cho nên, đám nhà máy này chẳng hề có chút áp lực tâm lý nào khi mô phỏng lại sản phẩm.

Nhưng khi một lượng lớn sản phẩm giả mạo lên sàn thì bộ phận pháp chế của Hi Vọng Mới đã nhanh chóng hành động.

Bọn họ tập hợp một loạt chứng cứ, sau đó tố cáo lên tòa án, yêu cầu dừng lại mọi hành động vi phạm bản quyền và bồi thường tổn thất.

Khi giấy của tòa án được gửi đến tay các nhà máy đó thì bọn họ đều đơ hết cả ra.

Không phải nói ngại dây vào sao? Thế nào mà lại khởi kiện rồi?

Từ danh sách có trong đơn khởi kiện, có thể thấy rằng hầu như toàn bộ các nhà máy làm giả tem chống giả đều có, cũng tức là, việc khởi kiện này không phải suy nghĩ nhất thời mà là đã ủ mưu từ trước.

Bao nhiêu chứng cứ như vậy, chỉ thu thập thôi cũng đã tốn không ít thời gian rồi.

Hi Vọng Mới có thể tìm được hết chứng cứ chỉ trong thời gian ngắn như thế, chứng tỏ bọn họ đã chuẩn bị từ lâu.

Các nhà máy không có tem chống giả thì cũng vẫn được Hi Vọng Mới quan sát. Bọn họ chỉ bắt người làm giả. Miễn là chất lượng của các anh đạt thì có thể bán dưới danh nghĩa của Hi Vọng Mới. Thậm chí, có nhà máy nói, sau khi mua hàng gặp vấn đề, có khách hàng gọi về số máy của Hi Vọng Mới thì công ty này cũng thật sự đi đến giải quyết cho người ta.

Việc này khiến cho rất nhiều người nghĩ rằng Hi Vọng Mới có vấn đề về não. Nhà chúng tôi mượn danh nhà anh để bán đồ, không trả tiền cho anh mà anh vẫn giúp chúng tôi khâu hậu mãi?

Vậy được, sau này các anh cứ lo phần đấy đi.

Đám nhà máy đó nghĩ xong thì trực tiếp đổi hết số điện thoại của dịch vụ hậu mãi thành số của Hi Vọng Mới, đẩy hết chuyện qua cho bọn họ còn bản thân chỉ lo kiếm tiền.

Bộ phận pháp chế cũng chú ý và báo cáo vấn đề này lên cho Ninh Thần.

Ninh Thần tỏ vẻ không truy cứu vấn đề này, chỉ cần chất lượng sản phẩm đạt thì công ty có thể phục trách phần hậu mãi.

Có nhiều người trong công ty không hiểu, đã không truy cứu trách nhiệm thì thôi, tại sao còn phải đi giúp bọn họ?

Nhưng Ninh Thần đã học được từ Hoắc Khải là, vào những lúc này thì không cần giải thích, dù sao cũng không trả thiếu đồng lương nào, bảo làm gì thì cứ làm đi.

Nhiều nhân viên của công ty còn rất trẻ, nhưng sau khi vào công ty thì lại y hệt cụ già.

Cấp trên dám tỏ thái độ với bạn thì bạn cũng không làm nữa, giữ lại sự tự do và tôn nghiêm của bản thân.

Nhưng ở Hi Vọng Mới thì không có chuyện đó.

Nếu bạn dám không phục tùng mệnh lệnh của cấp trên thì sẽ bị đuổi cổ ngay. Hơn nữa, theo ước định trên hợp đồng thì bạn còn phải nộp một số tiền phạt khổng lồ vì đã làm trái hợp đồng nữa kìa.

Dĩ nhiên, điều đó không có nghĩa rằng bạn không thể chấn vấn mệnh lệnh cấp trên.

Có thể nghi ngờ, thậm chí từ chối chấp hành, nhưng sau đó sẽ có nhóm giám sát chuyên môn tiến hành kiểm tra. Nếu phát hiện việc nghi ngờ của bạn là hành vi sai lầm thì cũng sẽ bị phạt ít nhất ba mươi ngàn, không giới hạn mức phạt.

Như vậy, lúc nhân viên của công ty Hi Vọng Mới nghi ngờ mệnh lệnh của cấp trên thì sẽ cẩn trọng hơn nhiều. Nếu không nắm chắc thì sẽ không dễ dàng làm trái mệnh lệnh.

Mà nếu sự nghi ngờ của bạn được nhóm giám sát xác nhận là đúng thì sẽ thưởng ít nhất một trăm ngàn, không giới hạn mức thưởng.

Giới hạn phạt thì thấp còn giới hạn thưởng lại cao, khiến cho các nhân viên cảm nhận được sự nhân từ của công ty, cũng khiến mỗi lần bọn họ chấp hành mệnh lệnh thì sẽ đều bất giác suy nghĩ xem việc này có lỗ hổng gì không.

Lâu dần, năng lực tư duy của các nhân viên cũng được nâng cao. Bất kỳ chuyện gì bọn họ cũng bắt đầu suy nghĩ từ cái căn bản nhất. Mà kết quả của việc này chính là năng lực chấp hành rất cao.

Tất cả các mệnh lệnh ban bố từ trên xuống dưới đều được chấp hành cực kỳ hoàn mỹ.

Có nhiều công ty hợp tác với Hi Vọng Mới cũng phát hiện, trong quá trình hợp tác, năng lực của nhân viên công ty này quá mạnh. Cho dù chỉ là một nhân viên bán hàng bình thường, làm chuyện gì cũng còn tốt hơn cả giám đốc của bọn họ.

Đây cũng là lí do vì sao nhân viên của Hi Vọng Mới đều được hoan nghênh trên thị trường tuyển dụng.

Các nhà máy bị kiện cho đến giờ vẫn cảm thấy hoang mang tột độ, không biết nên làm thế nào.

Có người đóng cửa chạy trốn, có người thì tìm đến bộ phận pháp chế của Hi Vọng Mới, đền tiền cho qua chuyện, cũng có người định cứng đầu

đối diện, có người thì lại đi tìm nhà họ Hoắc.

Nhưng dã dây đến pháp luật rồi thì nhà họ Hoắc cũng không thể giúp được họ.

Vì trong chuyện này Hi Vọng Mới đã tìm được một điểm vô cùng hoàn hảo.

Bọn họ không tìm những người có chất lượng tương đồng mà chỉ tìm những bên làm giả tem chống giả. Vì chuyện này là tội phạm pháp vô cùng rõ ràng. Dù bên nhà máy có nói gì đi nữa thì cũng không thể thắng nổi.

Nhà họ Hoắc thông minh như thế, sao có thể dây vào vụ này được. Bọn họ chỉ có thể chạy thật xa và không thừa nhận bất kỳ quan hệ nào với đám người kia mà thôi.

Như vậy, chẳng ai dám tiếp tục làm giả tem chống giả nữa.

Những nhà máy bị khởi kiện cũng đã được đưa hết lên trang web chính thức của Hi Vọng Mới, cho người tiêu dùng biết đâu là nhà giả mạo.

Các bên truyền thông được bộ phận quan hệ công chúng của Hi Vọng Mới mua lại các vị trí thông báo nóng nhất với giá cao, tin tức khắp nơi, không ai là không biết.

Hiện giờ, con người vô cùng coi trọng sức khỏe. Cho dù có là nhãn hàng lớn cực kỳ chính quy nhưng nếu một lần gặp phải vấn đề về sức khỏe thì nhãn hàng này thậm chí có thể phá sản.

Mà đám nhà máy kia vốn dĩ đã chẳng phải nhãn hàng đáng tin gì, bọn họ đều mượn danh Hi Vọng Mới để kiếm tiền, đến lúc gặp nguy cơ thì phá sản còn nhanh hơn.

Điều khiến bọn họ cảm thấy may mắn chính là, Hi Vọng Mới đồng ý hòa giải và không truy cứu trách nhiệm trước pháp luật nếu bọn họ chịu bồi thường.

Tiền bồi thường sẽ dựa vào doanh thu của mỗi nhà máy. Về mặt này, Hi Vọng Mới yêu cầu các nhà máy đưa ra biểu đồ tài chính cụ thể và thật chi tiết.

Nếu đến bọn họ tra được lỗ hổng nào hay lỗi làm giả nào thì xin lỗi nhé, hẹn gặp nhau tại tòa, không cho mấy người ngồi tù thì chúng tôi sẽ thua!

Yêu cầu này khiến các nhà máy bất an vô cùng.

Nếu giao biểu đồ tài chính ra thì tức là nộp mạng sống cho Hi Vọng Mới. Nếu bọn họ lấy đây là chứng cứ thì họ sẽ chết thảm vô cùng.

Nhưng nếu không giao ra thì cũng sẽ chết như vậy, mà chưa chắc đã tốt hơn bao nhiêu.

Sau khi nghĩ lại, đám người nãy vẫn lựa chọn con đường có tia hy vọng sống kia.

Bọn họ khổ não đưa biểu đồ tài chính cho bộ phận pháp chế của Hi Vọng Mới, bộ phận pháp chế lại giao cho bộ phận tài chính.

Một nhóm chuyên gia kế toán đang chờ sẵn để kiểm tra. Bọn họ dựa theo lời dặn Ninh Thần, và theo sự dẫn dắt của Giản Tư Tư, tiến hành kiểm tra, sắp xếp.

Quyết định số tiền là một mặt, mặt khác còn phải xem doanh số và tình hình tiêu thụ tại địa phương của đám nhà máy này.

Ninh Thần chỉ đích bộ phận kế toán phải đưa ra báo cáo tổng kết thật chính xác.

Lúc đám nhà máy này lên bờ xuống ruộng vì Hi Vọng Mới thì thời gian vẫn tiếp tục trôi qua.

Trong ba tháng tiếp theo, Hi Vọng Mới đã bán ra được khoảng hai tỷ tiền nguyên vật liệu.

Mà giá cũng đã tăng lên gấp 4.

Đến tháng thứ mười, Ninh Thần nói với Hoắc Khải, rằng trang web chính thức của công ty nhận được phản hồi của nhiều khách hàng rằng giờ ở địa phương không thể mua trực tiếp hàng từ những bên cung cấp kia nữa. Mặc dù Hi Vọng Mới đã liên kết với đường sắt và chuyển phát nhanh của địa phương để lập nên hệ thống giao hàng trong ngày, nhưng không thể sánh bằng việc ra ngoài đi mấy phút là mua được đồ.

Một người muốn giảm cân sẽ không ngại việc đi thêm mấy bước để mua đâu.

Vì thế mà các khách hàng yêu cầu Hi Vọng Mới tăng số lượng các cửa hàng tại địa phương, cho bọn họ hưởng thụ việc đi bộ mua sắm.

Ngoài ra, bộ phận thị trường cũng nhật được số liệu mới. Hiện giờ số lượng nhà máy bán hàng nhái của Hi Vọng Mới cộng lại còn chưa được đến con số năm.

Mà năm nhà máy này cũng đang nằm trên bờ vực phá sản rồi.

Số lợi nhuận lúc trước đã tiêu sạch, tính cả tiền đền bù của nhà họ Hoắc vào cũng không đủ để thu lợi trước mặt số nguyên vật liệu với giá cao ngất kia.

Sau khi hay tin, Hoắc Khải chỉ cười và nói với Ninh Thần: "Bảo bộ phận thị trường chú ý, khi nào tất cả nhà máy biến mất thì chúng ta sẽ bắt đầu làm việc".

Ngày này đến cũng nhanh, chỉ qua nửa tháng, mấy nhà máy này đã đóng cửa sạch.

Đến cuối tháng, Hi Vọng Mới tuyên bố rút đơn kiện, đồng thời, bộ phận quan hệ công chúng cũng mở cuộc họp báo tuyên bố một sự kiện lớn.

Đó là, công ty Hi Vọng Mới quyết định sẽ đầu tư một tỷ để lập hệ thống phân phối trên toàn quốc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 486: Khoản Lợi Cực Lớn

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, mạng lưới phân phối bắt đầu thành lập đã được đưa vào sử dụng. Khắp nơi trên cả nước đều xuất hiện điểm bán hàng của Hi Vọng Mới.

Tốc độ này khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Tuy rằng một tỷ nghe thì có vẻ không ít, nhưng muốn làm được chuyện này ít nhất phải chuẩn bị mấy tháng. Hi Vọng Mới chỉ dùng ba ngày, sao họ có thể làm được như vậy?

Có người chuyên phân tích thị trường đã điều tra, sau đó phát hiện ra rằng, điểm bán hàng đã xuất hiện từ trước, đều là cửa hàng đã từng kinh doanh trước đó.

Nguyên nhân mà Hi Vọng Mới rút đơn kiện, là vì những cửa hàng này đã bồi thường một số tiền lớn. Cơ bản là phải nôn ra hết tất cả lợi nhuận thu được trước đó. Đồng thời, họ phải miễn phí chuyển giao vô điều hiện hệ thống cửa hàng phân phối vào tay Hi Vọng Mới, nếu không, những cửa hàng này đều phải ăn cơm tù.

Vốn dĩ, bây giờ tất cả nguyên liệu đều bị Hi Vọng Mới độc quyền, không có lợi nhuận, họ cũng không muốn làm. Bây giờ lại bị kiện làm hàng giả hàng nhái nên hoàn toàn loại bỏ suy nghĩ này.

Nếu như sau này muốn làm thì cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì đến Hi Vọng Mới. Công ty này quả thật quá dã man rồi!

Từ đó, với sự "hỗ trợ" của những cửa hàng bán sản phẩm lậu này mà điểm bán hàng của Hi Vọng Mới được đưa vào sử dụng với tốc độ kinh người như thế.

Cũng có rất nhiều người cảm thấy, tuy rằng lần này Hi Vọng Mới thu được khoản lớn, nhưng có vẻ hơi quá đà rồi. Đặt nhiều điểm bán trên toàn quốc như thế, ngộ nhỡ lỗ vốn thì sao?

Phải biết rằng, hiện nay có rất nhiều công ty đột nhiên từ đỉnh cao rơi xuống, thậm chí là phá sản, nguyên nhân lớn nhất là hệ thống cửa hàng quá nhiều, dẫn đến có rất nhiều chính sách, nhân sự, quản lý không theo kịp.

Tiền là phiền phức dễ xử lý nhất, chỉ có việc quản lý mới là việc mà các doanh nghiệp lớn phải chú trọng.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là, sau khi Hi Vọng Mới khai trương điểm bán, kinh doanh cực kỳ tốt. Hơn nữa, các phương án kinh doanh liên tiếp xuất hiện. Ngoài ra, ở mỗi tỉnh trên toàn quốc, họ lại thành lập một trung tâm chăm sóc khách hàng vừa để phát triển kênh bán hàng thành phố cấp hai, lại giống như là có một địa chỉ tin cậy chính hãng.

Từ những trung tâm chăm sóc khách hàng này tiến hành lưu kho vận chuyển, phát triển các hoạt động trước và sau bán hàng.

Từ sự thành thạo này có thể thấy, rõ ràng họ đã được huấn luyện rất nhiều lần.

Điều này lại khiến người khác vô cùng khó hiểu, vừa mới đạt được quyền sở hữu của các điểm bán này, tại sao có thể thành thục được đến mức độ đó?

Chỉ có duy nhất một khả năng, đó chính là từ trước đó rất lâu, Hi Vọng Mới đã thực hiện công tác chuẩn bị tương tự rồi.

Cho đến lúc này, mọi người mới phát hiện, người hưởng lợi lớn nhất trong cuộc tấn công nhằm vào Hi Vọng Mới lại chính là công ty này.

Nguyên vật liệu tăng giá khiến cho Hi Vọng Mới kiếm được một khoản tiền lớn, sau đó lại kiếm được một khoản bồi thường lớn từ các cửa hàng bán sản phẩm lậu. Mà việc xây dựng hệ thống phân phối này lại là chuyện quan trọng nhất.

Sau nhiều tháng "vật lộn", những cửa hàng bán đồ nhái này đã hoàn thiện được hệ thống này. Việc Hi Vọng Mới cần làm, chỉ là tiến hành tổng hợp và tối ưu hoá họ.

Những chuyện như thế lại là sở trường của Hoắc Khải và các nhân viên của Hi Vọng Mới, cũng không xa lạ gì.

Họ loại bỏ những điểm bán có doanh số bán hàng không đạt tiêu chuẩn, bỏ nhiều công sức hơn vào điểm bán có thành tích tốt. Sau đó, liên kết những điểm này thành chuỗi, hình thành một hệ thống tổng thể và hoàn hảo.

Nếu không có hàng trăm, hàng tỷ thì rất khó thành lập hệ thống phân phối này.

Một tỷ mà Hi Vọng Mới đầu tư, chỉ là để tối ưu hoá và nâng cấp điểm bán, trên thực tế chi phí cũng không nhiều. Số tiền còn dư dùng để dự phòng.

Điều quan trọng nhất là, sau một tháng Hi Vọng Mới đưa ra thông báo, doanh số bán hàng trong tháng đã đạt được đột phá mang tính lịch sử, đạt được hơn hai trăm triệu!

Kể ra, đồ giảm cân một tháng bán được một trăm triệu, thật ra cũng không có gì ghê gớm. Có rất nhiều thần thoại của các sản phẩm về mảng bảo vệ sức khoẻ đều đạt hàng chục tỷ một năm.

Nhưng nên biết rằng, trước khi Hi Vọng Mới bị tấn công, doanh số bán hàng của năm cũng chưa đến một tỷ. Bây giờ một tháng đã bán được hơn hai trăm triệu. Mà đây còn là do hệ thống phân phối vừa thành lập, khách hàng còn chưa có thói quen mua sắm cố định.

Ngoài ra, các cửa hàng nhái trước đó đã để lại ấn tượng xấu, cũng ít nhiều gây ảnh hưởng.

Nhưng bây giờ đã khác, thêm vài tháng nữa, doanh số bán hàng tăng gấp đôi cũng là chuyện bình thường, không có gì là lạ.

Cũng có thể nói, sau khi trải qua một cuộc tấn công, không những doanh số bán hàng từ mức chạm đáy tăng trở lại mà còn đạt mức cao kỷ lục?

Nếu doanh số bán hàng của họ thật sự có thể tăng gấp hai ba lần, vậy thì giá trị công ty cũng lớn hơn cả trước đây. Mà theo công thức định giá của thị trường vốn, đến nay, giá trị của Hi Vọng Mới có thể dễ dàng đạt được con số hai ba chục tỷ.

Đây chủ yếu là do sự vất vả của những cửa hàng bán đồ nhái đã bỏ ra khai phá thị trường, tiết kiệm cho Hi Vọng Mới vô số tiền của và công sức.

Có thể nói, họ là người hưởng lợi tuyệt đối, không có bất kỳ ai có thể đạt được lợi ích lớn như thế.

Một cuộc tấn công thương mại khiến cho Hi Vọng Mới lớn mạnh đến mức độ này, thật sự là điều không ai có thể ngờ đến.

Tất cả mọi người đều mắt chữ a mồm chữ o nhìn công ty này tiếp nhận và tận dụng những lợi ích mà những cửa hàng bán sản phẩm nhái để lại, bộ não của họ bây giờ có chút choáng váng.

Rõ ràng mấy tháng trước còn đứng trước nguy cơ phá sản bất kỳ lúc nào mà tại sao bây giờ bỗng nhiên lại thay đổi 180 độ thế?

Từ trước đến nay chưa từng nghe chuyện hàng chính hãng có thể xử lý nhiều hàng nhái như thế lại còn nhận được tất cả các khoản lợi.

Nếu nói người bên ngoài cảm thấy kinh ngạc thì những người trong nội bộ Hi Vọng Mới cũng như thế. Hơn nữa, trong sự kinh ngạc còn có sự tôn kính đối với Hoắc Khải.

Nhiều người rời bỏ công ty như thế đều là vì cảm thấy không còn hi vọng nữa. Nhưng bây giờ, những người ở lại đều biết, tất cả những người rời đi, tương lai nhất định sẽ hối hận.

Vì trong thế giới của họ, chắc chắn sẽ không có ông chủ thứ hai tài giỏi như Hoắc Khải.

Đến cuộc khủng hoảng lớn như vậy còn có thể chuyển nguy thành an, có một ông chủ như vậy dẫn dắt, thì sợ gì không có tương lai.

Còn về nhà họ Hoắc thì bây giờ đã thật sự biến thành trò cười rồi.

Hai anh em Hoắc Lập Quần và Hoắc Thanh Vân sau khi quay về bị những quản lý cấp cao trong dòng họ mắng chửi cho một trận.

Tiền phụ cấp cho các cửa hàng hơn mấy tỷ tệ. Tốn nhiều tiền như thế còn chưa nói, chuyện thu mua lại thành trò cười, thế thì làm sao mà chịu được.

Hai anh em nhà kia cũng rất ấm ức, rõ ràng vẫn luôn chiếm ưu thế, nhưng chớp mắt một cái không hiểu sao lại thảm hại như vậy.

Tất cả mọi chuyện mà Hoắc Khải làm, rất dễ hiểu, nhưng chuyện họ không hiểu là tại sao họ không nhìn thấy những điều đó.

Có một số chuyện, xảy ra rồi mới bừng tỉnh, cảm thấy vô cùng đơn giản, nhưng lúc đó thì người trong cuộc lại mù mờ.

Nếu là người trong cuộc nhưng lại nhìn ra thế cục như người ngoài cuộc mới có tư cách hơn người.

Hoắc Khải, chắc chắn là người xuất sắc nhất trong số đó.

Nhà họ Hoắc trở thành trò cười, nhà người nhà họ Cơ bây giờ lại không nói nên lời.

Họ không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được tại sao trước đây Hi Vọng Mới vẫn không màng tới những cửa hàng bán hàng nhái kia.

Nguyên nhân rất đơn giản, Hi Vọng Mới đã sớm nhìn chằm chằm vào những người này, chỉ là muốn giành được lợi ích lớn hơn mới án binh bất động.

Những cửa hàng bán đồ nhái này điên cuồng giúp anh mở rộng thị trường, cuối cùng đến một đồng cũng không giữ được, còn phải mất rất nhiều tiền.

Chiến lược như thế khiến tất cả mọi người đang chìm trong mơ hồ, còn nhiều chuyện trước đây vẫn chưa hiểu thì bây giờ, liếc mắt đã có thể hiểu rõ.

Càng hiểu rõ thì càng cảm thấy kính nể Hoắc Khải.

Bởi vì từ khi bắt đầu, anh đã luôn lên kế hoạch cho những chuyện này.

Người khác vẫn đang nghĩ làm thế nào mà Hi Vọng Mới có thể chống đỡ qua cuộc khủng hoảng thì anh đã bắt đầu bố trí thu lợi sau này.

Trong mắt người đàn ông này, lẽ nào không có nguy hiểm thật sự sao?

Hay là nói, vốn dĩ anh không cảm thấy đây là một cuộc khủng hoảng?

Trong tất cả mọi người, Cơ Hương Ngưng có thể coi là bình tĩnh nhất.

Bởi vì cô ấy đã từng thấy năng lực chuyển khủng hoảng thành cơ hội của Hoắc Khải rất nhiều lần rồi. Khả năng này là do trời sinh, không phải ai muốn là có được.

Bản thân Cơ Hương Ngưng cũng không làm được, cho nên đối với chuyện Hoắc Khải có thể làm đến điểm này thì trong lòng cô ấy cảm thấy tôn sùng vô cùng.

Thậm chí loại tôn sùng này sâu trong lòng cô ấy bắt đầu từ sự tán thưởng cho đến kính nể, cuối cùng trở thành một loại sùng bái.

Bây giờ, Cơ Hương Ngưng vô cùng ngưỡng mộ Ninh Thần, vì cô đã được gả cho người đàn ông ưu tú nhất thế giới này.

Có một người chồng như thế thì đời này cũng đáng giá.

Càng nghĩ như thế, Cơ Hương Ngưng lại càng hối hận hơn về quyết định ban đầu của mình.

Nếu cô ấy không bắt Ninh Thần giúp gánh trách nhiệm thì bây giờ người đứng bên Hoắc Khải chính là cô ấy.

Nhưng trên đời này không có loại thuốc hối hận để mua, cho dù Cơ Hương Ngưng có hối hận như thế nào thì cũng chỉ có thể giấu kín những suy nghĩ này sâu trong đáy lòng.

Cô ấy không thể nói cho bất kỳ ai, đến cả nghĩ cũng không dám nghĩ, sợ nghĩ nhiều rồi sẽ vì kích động mà làm ra những việc khiến bản thân càng hối hận.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 487: Trò Hề

Tóm lại, lợi ích mà lần này Hi Vọng Mới thu được có thể nói là chưa từng có, khiến ai cũng sửng sốt.

Theo những số liệu liên quan, ít nhất lợi ích thu được cũng ở trong khoảng năm tỷ đến mười tỷ.

Dù sao, hệ thống phân phối toàn quốc kia cũng có giá trị rất lớn, chưa kể còn được bồi thường rất nhiều.

Còn vụ nhà họ Hoắc sai người kiện Hi Vọng Mới độc quyền nguyên liệu thì cuối cùng cũng kết thúc.

Vì người khởi kiện đầu bị Hi Vọng Mới kiện lại, bây giờ vẫn chưa có ai mở xưởng. Làm sao kiện được nếu bị thiếu mất nguyên cáo?

Đến cuối cùng, Hi Vọng Mới đã đưa ra thông báo, nói rằng công ty sẽ không mua bán nguyên liệu nữa, chứ càng không nói đến tự ý tăng giá, sau khi bị phạt mấy trăm ngàn thì vụ độc quyền này cũng kết thúc.

Toà án cũng không ngốc, họ biết chuyện Hi Vọng Mới tăng giá là để tự bảo vệ mình. Tuy rằng bán hàng độc quyền, tự ý tăng giá đúng là làm loạn quy luật vận hành của thị trường, nhưng thấy anh xử lý một đám hàng giả, kém chất lượng, lại thêm chuyện Hi Vọng Mới lại là doanh nghiệp tân tiến dẫn đầu của tỉnh nên được chính quyền quan tâm hơn.

Khi bước vào tháng mới, tất cả đã khôi phục lại như bình thường.

Không có cuộc tấn công gây áp lực cho mọi người, những cửa hàng bán hàng nhái cũng biến mất, lại thêm sự duy trì quảng cáo truyền miệng và xây dựng chính sách giá khiến doanh số bán hàng của Hi Vọng Mới không ngừng tăng lên.

Chưa đến vài tháng đã tăng lên đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Khi chuyện này đã được giải quyết, Hoắc Khải lại bắt đầu kế hoạch kết đồng minh mới.

Lúc trước, do việc xử lý cuộc tấn công thương mại chiếm quá nhiều công sức, hơn nữa nếu chuyện này chưa được giải quyết, thì những công ty khác sẽ không muốn vì thế mà mâu thuẫn với nhà họ Hoắc, cho nên ai cũng có sự kiêng dè đối với chuyện hợp tác.

Nếu lúc đó đi đàm phán hợp tác thì tỷ lệ thất bại sẽ cực lớn.

Nhưng bây giờ thì khác, Hi Vọng Mới vừa đánh bại cuộc tấn công thương mại của nhà họ Hoắc, có thể nói là như mặt trời ban trưa.

Một công ty mà ngay cả nhà họ Hoắc cũng không phải là đối thủ, có tỷ lệ tăng trưởng kinh người, chắc chắn là đồng minh đáng được lựa chọn nhất.

Cho nên, sau cuộc đàm phán, Hoắc Khải cũng không có quá nhiều phiền toái, dễ dàng kết thêm đồng minh với số lượng lên đến hai con số.

Nhóm liên minh do quốc tế Đường Thị dẫn đầu đang lên kế hoạch mở rộng lãnh thổ, tự tạo ra thị trường.

Có sự giúp đỡ của họ, sự khai thác thị trường tương lai sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng sau khi tạo lên tiếng vang đủ lớn thì những người như Từ Lực Phàm cũng qua lại nhiều lần.

Hoắc Khải biết, bản thân anh đã bị thế lực kia chú ý nhiều hơn.

Nhưng trong thời gian mấy tháng này, anh cũng đang thử tìm gián điệp thương mại có thể tồn tại ở trong nội bộ công ty.

Thật ra có vài người bị anh cho vào tầm ngắm nhưng những người này đều đã chủ động từ chức, có thể lúc đó tất cả mọi người đều cảm thấy, Hi Vọng Mới đã tới bước đường cùng, ở lại cũng chỉ lãng phí thời gian.

Nhưng Hoắc Khải có thể chắc chắn một điều, có lẽ hơn một nữa số người như thế đã từ chức rồi nhưng vẫn còn có người ở lại.

Bất kỳ công ty nào cũng vậy, trước khi thật sự tuyên bố phá sản thì luôn có cơ hội đảo ngược tình hình.

Chuyện trên thương trường, chẳng qua là cầm tiền nói chuyện. Chỉ cần có tiền, anh có sản phẩm hay không, đắc tội với ai đều không quan trọng.

Người còn ở lại, nhất định sẽ che giấu càng kín kẽ, muốn tìm ra họ thì chắc chắn phải dùng cách khác thường. Mà những cách này rất dễ đánh rắn động cỏ, trong tình huống bắt buộc mới có thể dùng.

Tạm thời, nếu người kia đã che giấu kín kẽ như thế thì chắc chắn không phải là nhân vật quan trọng, có thể là một nhân viên bình thường.

Đối phó với một nhân viên nhỏ bé thì Hoắc Khải vẫn có một cách, cho nên trước tiên không quan tâm đến họ.

Kiểu người như thế ở lại thì trong tương lai, có lẽ sẽ có ích.

Tất cả sức lực và tinh thần của Hoắc Khải đều đặt vào việc kết đồng minh. Anh muốn dùng hết sức mình, trong thời gian ngắn nhất có thể móc nối tất cả những công ty trên danh sách.

Bởi vì xây dựng một nhóm đồng minh không phải là anh kéo tổng giám đốc của công ty đó ăn một bữa cơm, làm quen một chút là có thể được. Nếu ký kết hợp đồng cũng chỉ có thể coi như là mới hoàn thành xong việc xây nền tảng.

Muốn nhóm đồng minh phát huy tác dụng còn phải dựa vào thời gian tương tác với nhau.

Thời gian xây dựng xong nền tảng càng sớm thì càng có nhiều thời gian để hai bên tương tác.

Vì nhà họ Hoắc bây giờ đã có chút rối loạn.

Sau khi kết hôn với con gái nhà họ Đinh, kẻ giả mạo kia đã rất ít xuất hiện trước mặt những người trong dòng họ. Phần lớn thời gian đều nói là đi du lịch khắp thế giới.

Hắn ta dường như vui chơi quên lối về, hoàn toàn từ bỏ sự nghiệp của nhà họ Hoắc.

Rất nhiều người cảm thấy không hiểu nổi và tiếc nuối, lẽ nào thật sự đúng như câu nói, tuổi nhỏ là thiên tài, lớn lên đa số sẽ mờ nhạt như người bình thường.

Người tài giỏi như Hoắc Khải, từng được vô số người sùng bái, những bài học về kinh doanh kinh điển của anh còn được các doanh nghiệp lớn làm thành sách để huấn luyện cho cấp dưới.

Nhưng bây giờ, sau khi lấy vợ, ngôi sao hi vọng lại tỏ ra sa sút.

Người nắm quyền của nhà họ Hoắc đã đổi thành chủ tịch hội đồng quản trị, mà thành viên của hội đồng quản trị cũng không ngừng thay đổi trong thời gian này.

Nếu có người chú ý đến nhà họ Hoắc thì nhất định sẽ phát hiện, thành viên hội đồng quản trị đã bị đổi hơn một nửa.

Rất nhiều gương mặt mới xuất hiện, lý lịch thấp kém nhưng quyền lực thì lại không hề ít.

Những quản lý cao cấp mới thăng chức này đều có vẻ bài xích tất cả những thứ từng có, cho nên họ đặt ra các loại quy tắc, còn xung đột với những quy định cũ.

Mà điều này khiến những người cũ vô cùng bất bình, tuy rằng ngôi sao hi vọng đã không quan tâm đến công ty nữa, nhưng các ông cũng không thể nói sửa là sửa. Vậy các ông coi hắn ta là gì?

Hơn nữa, chế độ quy định trước đây, đối với dòng họ cũng không có gì bất lợi, trái lại còn khiến mọi người tích cực hơn, tại sao phải thay đổi.

Điều quan trọng là, một khi sửa đổi chế độ quy định thì đối với phe cũ sẽ bị yếu thế hơn, sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều người.

Chính vì điều này mà phe cũ và phe mới nảy sinh tranh chấp, nhà họ Hoắc cũng vì thế mà xuất hiện rạn nứt.

Không ít người không thuộc dòng họ đều vì thế mà rời khỏi nhà họ Hoắc.

Đối với họ mà nói, khi ngôi sao hi vọng đã tắt thì bản thân họ ở lại cũng không có ý nghĩa gì cả.

Mà sự ra đi của họ khiến nhà họ Hoắc phát sinh ra rất nhiều lỗ hổng, nhưng lỗ hổng này đã được lấp đầy rất nhanh chóng.

Nội bộ loạn như cào cào của nhà họ Hoắc cứ tiếp tục như thế trong thời gian dài.

Khi số lượng công ty mà Hoắc Khải kết đồng minh đạt đến con số hai mươi bảy, nhà họ Hoắc xảy ra một cuộc xung đột cực lớn.

Hoắc Tích Nguyên đứng đầu phe cũ và Hoắc Trạch Minh đứng đầu phe mới xảy ra sự tranh chấp khó có thể hoà giải về việc phân chia quyền lực ở chi nhánh.

Ông chú này trước đây hoạt động nghệ thuật, đối với những nghiệp vụ trong công ty cũng không hiểu biết nhiều, chỉ phụ trách mảng quan hệ công chúng.

Mà sau khi kẻ giả mạo gần như rời khỏi sự nghiệp của dòng họ thì Hoắc Trạch Minh đột nhiên trở thành phó chủ tịch hội đồng quản trị.

Chính điều này khiến Hoắc Tích Nguyên vẫn luôn cao ngạo, cho rằng năng lực của bản thân mạnh hơn bất kỳ ai cảm thấy không vui vẻ gì.

Nếu như phải có người nắm quyền thì đó phải là Hoắc Tích Nguyên, Hoắc Trạch Minh tuổi gì mà đòi đến lượt?

Nhưng chủ tịch hội đồng quản trị của dòng họ thế mà lại bất ngờ phê duyệt sự tuyển chọn này. Sau khi Hoắc Trạch Minh nhậm chức thì việc đầu tiên là thu hồi lại chi nhánh nào đó mà Hoắc Tích Nguyên quản lý.

Lý do rất đơn giản là công ty này liên quan đến những bí mật của tổng công ty nên phải do Hoắc Trạch Minh quản lý.

Hoắc Tích Nguyên nghe thấy thế thì tức nổ mũi, ý của ông là Hoắc Tích Nguyên tôi không đáng để tin tưởng đúng không!

Nhiều công ty như vậy, đa số đều do tôi đích thân dẫn dắt, bây giờ ông nói một câu liên quan đến chuyện cơ mật liền mang đi, như thế cũng được sao?

Cho nên, Hoắc Tích Nguyên dẫn người đứng trước cổng công ty. Tổng giám đốc mới nhậm chức của chi nhánh bị chặn lại ở cửa, nói thế nào cũng không được vào.

Đừng nói cậu là tổng giám đốc mới nhậm chức, nói mồm không tính, trên người cậu có dấu đỏ không?

Không có? Vậy xin lỗi, chúng tôi không thừa nhận.

Dấu đỏ ở trong công ty? Đúng rồi, nhưng cậu muốn vào để lấy cũng không được, cậu lại không phải người của công ty chúng tôi, lấy tư cách gì mà đi vào, dựa vào đâu lấy dấu đỏ ra dùng.

Không có giấy nhậm chức cộp dấu đỏ, vậy thì cậu chỉ là người qua đường mà thôi.

Tổng giám đốc mới nhậm chức rất trẻ tuổi, lại là thân tín mà Hoắc Trạch Mình đích thân chọn lựa, sao có thể chịu được nỗi nhục này.

Một tổng giám đốc, lại bị một đám bảo vệ chặn ngoài cửa không vào được, đây không phải là truyện cười hay sao!

Hai bên đầu tiên là cãi cọ, sau đó bộc phát thành xung đột, ồn ào đến mức không thể giảng hoà.

Đến cuối cùng, hai bên đều bị đưa đi thẩm tra, sau đó bên nào cũng khởi kiện.

Tôi kiện ông ngăn cản công ty vận hành bình thường, cậu kiện tôi đánh người, ai cũng đều cho mình là người có lý.

Chuyện này ồn ào khá lớn, rất nhiều người đều đang theo dõi chuyện cười của nhà họ Hoắc, muốn xem trò hề này, rốt cuộc sẽ kết thúc thế nào.

Cũng có rất nhiều người cảm khái, nhà họ Hoắc không có ngôi sao hi vọng, quả nhiên chính là một mớ hỗn độn.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 488: Nghị Quyết

Mà kết cục sau cùng của trò hề vẫn là thế lực mới do Hoắc Trạch Minh cầm đầu giành được thắng lợi sau cùng.

Cậu có thể làm cho tổng giám đốc của tôi không vào được công ty, nhưng không có dấu mộc cũng chẳng sao hết. Từ phương diện pháp luật, chỉ cần chủ tịch hội đồng quản trị thông qua nghị quyết này, tất cả mọi thứ có thể làm lại từ đầu.

Thế nên, cho dù không có dấu mộc, cho dù không thể vào công ty, vẫn có thể lấy hết mọi thứ của cậu đi.

Từ tài liệu của công ty, tới tiền vốn, cùng đủ thứ tài sản, "khoắng" sạch như chùi, để lại cho cậu một cái vỏ rỗng thì đã sao nào.

Sự kiện này mang lại đả kích cực kỳ lớn cho Hoắc Tích Nguyên và những người khác, thậm chí họ không hiểu rốt cuộc mình đã thua ở chỗ nào.

Theo lẽ thường, chuyện như thế này chắc chắn Hoắc Tích Nguyên sẽ chiếm ưu thế, bởi vì trước nay ông ta vẫn là nhân vật có thực quyền trong gia tộc.

Thế nhưng bây giờ, đa số thành viên của hội đồng quản trị lại ủng hộ Hoắc Trạch Minh.

Hoắc Khải không quan tâm tới tranh đấu trong nhà họ Hoắc, đối với anh mà nói, gia tộc này đã không còn là mục tiêu sau cùng.

Tuy rằng việc Hoắc Trạch Minh gây khó dễ đủ cho thấy đối phương đã giành được đủ sức mạnh cần thiết ở nhà họ Hoắc và có thể bắt đầu tranh giành quyền lực, nhưng đối với Hoắc Khải mà nói, chuyện này không còn quan trọng nữa rồi.

Cho dù nhà họ Hoắc thực sự bị cướp mất, anh cũng chỉ thấy mất mát trong lòng, nhưng trong tương lai không xa, nhất định anh sẽ đích thân lấy lại những thứ đã đánh mất.

Ngoài ra, sau khi kẻ giả mạo kia không quan tâm tới thế sự nữa, mọi người dần dần dồn sự chú ý sang Hoắc Khải.

Qua nghiên cứu cuộc vây quét lần này, họ phát hiện ra tư chất thiên bẩm đáng kính ngạc của Hoắc Khải trên phương diện kinh doanh.

Một công ty nhỏ chỉ đáng giá năm tỷ tệ, thế mà có thể giành được thắng lợi trong cuộc vây quét bằng thương mại của nhà họ Hoắc, đúng là khó lòng tin nổi.

Mỗi một quyết định của Hoắc Khải đều vô cùng hoàn hảo, mọi sắp xếp của anh khiến người ta vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi.

Biến cuộc vây quét này thành công cụ để mở rộng thị trường, biến những công xưởng tư nhân đạo nhái thành con cừu chịu tội. Cho dù sau cùng sẽ chết, cũng phải cống hiến được phần sức mạnh cuối cùng.

Cuộc vây quét này đối với nhà họ Hoắc chỉ là một trò cười, nhưng trong mắt của những người tinh thông kinh doanh, đây là một chiến dịch thu mua ngược cực kỳ kinh điển.

Cái tên Lý Phong nhanh chóng lan truyền khắp giới kinh doanh.

Không ít người nói rằng, anh sẽ lại là một ngôi sao hi vọng khác.

Đương nhiên cũng có người cảm thấy lời khen này có vẻ hơi lố. Ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc sở dĩ nổi tiếng như thế, phải kiếm được từ trận chiến này tới trận chiến khác.

Còn về người tên Lý Phong kia, bây giờ chỉ mới tiến hành một trận đấu với nhà họ Hoắc, tuy rằng cách thức giành chiến thắng của anh khiến người ta thấy kinh ngạc và phấn khích, nhưng chắc chắn không thể nào so bì cùng ngôi sao hi vọng được.

Cũng có người khác nói, qua việc nhỏ mà thấy được việc lớn, quan trận tranh đấu của Lý Phong với nhà họ Hoắc là nhìn ra được tiềm lực của người này. Điều anh thiếu chỉ là thời gian, thành tựu trong tương lai chắc chắn không thua kém gì ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc.

Rất nhiều người nảy sinh tranh cãi, nhưng Hoắc Khải không để tâm tới những chuyện này.

Người khác bình luận thế nào, anh chẳng bu ồn quan tâm, vả lại, đứng từ góc độ lý trí, Hoắc Khải còn hi vọng mình không được ai chú ý. Chỉ có như thế, anh mới có thêm thời gian để phát triển.

Khi hành động vây quét của nhà họ Hoắc đã triệt để thất bại, sau khi công ty Hi Vọng Mới kiếm được ngu ồn lợi nhuận lớn, người nhà họ Cơ cũng bắt đ ầu bối rối.

Lúc công ty Hi Vọng Mới bị nhà họ Hoắc nhắm tới, nhà họ Cơ không lựa chọn đứng ra giúp đỡ, thậm chí trong thời khắc then chốt nhất còn muốn chơi trò "ném đá xuống giếng" với Cơ Hương Ngưng.

May mà nhờ lời đ ềnghị của Hoắc Khải, Cơ Hương Ngưng kịp thời tìm tới sự giúp đỡ của Quốc tế Đường Thị, nếu không thì vị trí của cô ấy khó lòng giữ được.

Mà bây giờ, Hoắc Khải dùng một l ần thắng lợi nữa để chứng minh bản thân mình, cũng chứng minh thực lực của Hi Vọng Mới.

Khi thông báo của mấy chục công ty liên minh được đưa ra, người nhà họ Cơ chết sững.

Họ đành mặt dày tìm tới Cơ Hương Ngưng, hi vọng thông qua cô ấy mà chèo kéo quan hệ với Hi Vọng Mới.

Cơ Hương Ngưng không từ chối, cô ấy chỉ đưa ra một đi ều kiện khiến người nhà họ Cơ càng thêm khó chịu.

Ngoài việc tham gia vào hội đồng quản trị đã nói trước đó, cô ấy còn muốn có quyền điều khiển hoàn toàn một công ty con.

Cách nói "điều khiển hoàn toàn" có nghĩa là công ty con này hoàn toàn thoát khỏi quyền nắm giữ cổ phần của nhà họ Cơ, chỉ có Cơ Hương Ngưng là người duy nhất giữ cổ phần.

Đối với nhà họ Cơ mà nói, cho cô ấy một vị trí ở hội đồng quản trị cũng không quá khó khăn, thế nhưng, cho Cơ Hương Ngưng một công ty con để cô ấy toàn quyền quyết định sẽ khiến họ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Bây giờ mấy công ty mà Cơ Hương Ngưng quản lý đều có xu hướng phát triển tốt, giúp tài sản nhà họ Cơ đang dần dần phát triển tới mốc chục tỷ.

Nhưng những công ty con này có phát triển tốt đến mấy vẫn là sản nghiệp của nhà họ Cơ. Nếu giao công ty con cho cô ấy toàn quyền quản lý, lỡ như cô ấy chuyên tâm điều hành công ty của riêng mình, không ngó ngàng tới sản nghiệp của nhà họ Cơ thì phải làm sao?

Năng lực cá nhân của Cơ Hương Ngưng không có chỗ nào để chê, lại có quý nhân như Hoắc Khải hỗ trợ, tiền đồ trong tương lai không thể nào giới hạn nổi.

Đối với cô gái đến từ nhánh phụ này, nhà họ Cơ vừa yêu vừa hận.

Thái độ của Cơ Hương Ngưng rất cứng rắn, họ không đồng ý thì tôi không đàm phán, có giỏi thì mấy người tự đàm phán được hợp đồng nha.

Không phải người nhà họ Cơ chưa từng thử, nhưng Cơ Xuyên Hải mới tìm tới Hoắc Khải một lần đã bị từ chối thẳng thừng rồi.

Lý do của Hoắc Khải rất đơn giản, anh chỉ là người đại diện pháp lý của công ty, tổng giám đốc là Ninh Thần, các ông muốn hợp tác mà đi tìm anh là tìm nhầm người rồi nhé.

Cơ Xuyên Hải tới tìm Ninh Thần, lý do từ chối của cô ấy càng khiến ông ta muốn ộc máu.

"Nhà họ Cơ? Xin lỗi nha, chẳng có tiền đồ phát triển gì hết, cũng không dính dáng gì tới nghiệp vụ của công ty chúng tôi, không cần hợp tác với các ông cho lắm".

Ninh Thần nói như vậy đương nhiên là vì Hoắc Khải đã dặn trước, anh biết thừa tâm tư của Cơ Xuyên Hải thế nào.

Cuối cùng ông ta cũng hiểu ra, trừ khi Cơ Hương Ngưng đích thân ra mặt, nếu không, không thể nào đàm phán thành công được.

Khi nhận được kết quả thế này, cũng có người nổi nóng nói rằng cùng lắm thì từ bỏ mối lợi này. Chỉ là VR gì đó thôi mà, ghê gớm lắm đâu.

Những người nói được câu này toàn là dạng đầu óc đơn giản, nhưng Cơ Trấn Hùng thông tuệ hơn họ nhiều.

Tuy rằng ông ta không hiểu biết nhiều về khoa học kỹ thuật hiện đại nhưng vẫn biết rõ rằng, tương lai của kỹ thuật VR sẽ cực kỳ rực rỡ. Khi khoa học kỹ thuật đủ tiên tiến, kết nối giữa hư ảo và hiện thực sẽ dựa hết vào kỹ thuật.

Nói một câu hơi quá đà, điều này sẽ thay đổi hoàn toàn vận mệnh của nhân loại, tất cả mọi thứ mà bạn đọc được trong tiểu thuyết viễn tưởng có thể trở thành hiện thực nhờ vào loại kỹ thuật này.

Nếu nhà họ Cơ không nắm lấy cơ hội này, sau này chắc chắn họ sẽ hối hận.

Đừng tưởng rằng bây giờ sản nghiệp của họ vẫn khá ổn, nhưng khi VR làm chúa tể của mọi thứ, những thứ này sẽ biến thành sản nghiệp lụn bại.

Giống như khi thương mại điện tử phất lên, nền kinh tế thực suýt chút nữa bị hủy hoại.

Nói đơn giản hơn chút, máy vi tính đã khiến bàn tính bị thời đại đào thải hoàn toàn.

Mỗi khi kỹ thuật mới và lý luận mới xuất hiện, nó sẽ thay đổi rất nhiều việc của thế giới này.

Tuy đã lớn tuổi nhưng Cơ Trấn Hùng cũng muốn được lưu lại một nét bút sâu đậm trong trang sử phát triển của nhà họ Cơ.

Nét bút này nhất định phải là công lao chứ không thể lời mắng chửi.

Ông ta suy nghĩ rất lâu, thêm vào đó, trước kia Cơ Hương Ngưng kết giao được khá nhiều đồng minh, công ty của rất nhiều người phải kiếm tiền nhờ cô ấy.

Thế nên, sau cùng hội đồng quản trị thông qua nghị quyết, Cơ Hương Ngưng được nâng lên hàng thừa kế thứ nhất, đồng thời nhậm chức tại hội đồng quản trị. Ngoài ra, rút thêm một công ty con mới làm phần thưởng cho cô ấy. Công ty con này có 63% quyền cổ phần thuộc về cá nhân Cơ Hương Ngưng, 37% quyền cổ phần còn lại thuộc về nhà họ Cơ.

Ban đầu suy nghĩ của nhà họ Cơ mà cho cô ấy 51%, cũng coi như có quyền quyết định hoàn toàn rồi.

Nhưng Cơ Hương Ngưng không đồng ý, bởi vì cô biết công ty con này về đến tay mình không dễ dàng gì, sau này rất nhiều tự tin của mình phải dựa vào nó mới kiếm được.

Sau nhiều lần thương thảo và đàm phán, cuối cùng quyết định tỉ lệ này.

Cho dù 37% quyền cổ phần thuộc về nhà họ Cơ, nhưng Cơ Hương Ngưng cũng không buồn bã lắm.

Bởi vì Hoắc Khải từng nói một câu khiến cô nhớ như in.

Cô muốn khống chế một người thì trước hết phải cho người đó lợi ích đủ nhiều, khiến người đó không nỡ rời khỏi cô nữa.

Quyền cổ phần 37% kia giống như miếng mồi câu mà Cơ Hương Ngưng dùng để câu cá.

Tóm lại bản thân cô tiến tới mục tiêu chủ tịch hội đồng quản trị nhà họ Cơ, tiền kiếm được sau cùng vẫn để lót đường cho nhà họ Cơ, cũng chẳng có gì ghê gớm.

Ngày nhậm chức tại hội đồng quản trị, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải cùng nhau xuất hiện tại nhà họ Cơ, nhận lời chúc tụng của đám đông.

Bây giờ người của nhà họ Cơ khá kính trọng Hoắc Khải, thậm chí là nể sợ.

Giá trị tài sản của Hi Vọng Mới đã vượt qua nhà họ Cơ, đứng từ góc độ kinh tế, địa vị xã hội của Hoắc Khải không hề thua kém Cơ Trấn Hùng. Nếu cộng thêm tiềm lực của công ty, thậm chí còn vượt xa Cơ Trấn Hùng.

Không một ai dám bất kính với anh, thậm chí không ai thực sự coi anh như phó tổng giám đốc của công ty con nhà họ Cơ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 489: Giả Thiết

“Phó tổng giám đốc Lý, nào, tôi xin kính cậu một ly!”

Một thành viên hội đồng quản trị của nhà họ Cơ chủ động bước tới kính rượu anh.

Nhiều người ở bên cạnh vội vàng hùa theo, trong nghi thức đón chào này, mức độ được quan tâm của Hoắc Khải còn vượt cả Cơ Hương Ngưng.

Cơ Hương Ngưng không hề cảm thấy bất mãn, cô nhìn về phía người đàn ông được đám đông vây quanh, trong lòng tràn ngập cảm thán.

Khi vừa mới vào công ty, anh là một tên mọt sách nói như rồng leo làm như mèo mửa, không coi ai ra gì. Nhưng hiện giờ, anh trở thành đối tượng mà tất cả mọi người muốn nịnh nọt, lấy lòng.

Cho dù anh là con riêng của nhà họ Lý, nhưng cứ là con riêng của gia tộc lớn thì sẽ giỏi như anh à?

Đáp án hiển nhiên là phủ định rồi, nếu không cũng chẳng có nhiều cậu ấm cô chiêu tiêu tiền như nước bị người ta bóc phốt.

Địa vị của Hoắc Khải ở nhà họ Cơ không hề tầm thường khiến Cơ Hương Ngưng thấy vui vẻ, chí ít điều này chứng minh mắt nhìn người của cô không hề sai.

Cơ Trấn Hùng ngồi xuống bên cạnh, trước tiên vẫn chúc mừng Cơ Hương Ngưng, sau đó mới thì thầm hỏi: “Đã đàm phán ổn thoải với bên Hi Vọng Mới chưa?”

“Vẫn chưa đàm phán”, Cơ Hương Ngưng trả lời.

Cơ Trấn Hùng sững người, sau đó lập tức nhíu mày: “Sao vẫn chưa đàm phán? Đừng quên, chúng tôi đã đáp ứng hết điều kiện của cô rồi.”

“Tôi nói chưa đàm phán chứ không có nghĩa là không đàm phán. Việc phát triển kỹ thuật VR cần thời gian, trong phương diện này, nhà họ Cơ không giúp sức được gì. Chỉ cần gia nhập được thì việc sớm hay muộn trên danh nghĩa có gì khác biệt?”, Cơ Hương Ngưng đặt câu vặn hỏi.

Cơ Trấn Hùng nghẹn họng, không thể nói được gì, đành phải bảo: “Tất cả mọi người trong gia tộc đang đợi kết quả sau cùng, cô không thể nuốt lời đâu đấy. Đừng quên, tiến vào hội đồng quản trị đồng nghĩa với trách nhiệm to lớn hơn. Nếu cô không gánh vác nổi, hội đồng quản trị sẽ không đồng ý để cô tiếp tục nhậm chức đâu”.

Câu nói này đã mang cả hàm ý uy hiếp rồi nhưng Cơ Hương Ngưng vẫn không quá để tâm: “Muốn bãi nhiệm tôi cũng không thành vấn đề, các ông cứ liệu mà làm là được”.

Thái độ “sao cũng được” cũng cô khiến Cơ Trấn Hùng không còn gì để nói.

Bây giờ cả nhà họ Cơ này có ai dám đòi bãi nhiệm Cơ Hương Ngưng?

Bãi nhiệm cô ấy rồi thì công ty Hi Vọng Mới còn liên quan gì tới họ đâu?

Thế nên Cơ Trấn Hùng cũng chỉ có thể nín nhịn, dù trong lòng tức anh ách đến mức nào đi chăng nữa cũng phải nuốt ngược vào.

May mà quan hệ khá tốt của Cơ Xuyên Hải và Cơ Hương Ngưng vẫn còn nguyên đó, ông ta nói đỡ cho vài câu để vớt vát tình hình.

Cơ Hương Ngưng cũng biết chắc chắn phải đàm phán, bất kể là với Hoắc Khải hay với Ninh Thần, họ không thể nào từ chối yêu cầu hợp tác của cô được.

Về việc đàm phán thế nào, Cơ Hương Ngưng phải nghĩ lại.

Cô không muốn dùng quan hệ cá nhân để cưỡng ép chiếm được lợi ích từ bất kỳ ai, càng ỷ lại vào Hoắc Khải, cô càng muốn phân chia rạch ròi

với anh trên phương diện kinh doanh. Nếu không, lòng cô sẽ thấy hục hặc lắm.

Một buổi tiệc rượu được tổ chức vì Cơ Hương Ngưng, sau cùng biến thành "show diễn" cá nhân của Hoắc Khải. Tất cả mọi người vây quanh ai, ngược lại, rất ít người quan tâm tới chính chủ.

Người khác không muốn nghĩ tới điều này chứ Hoắc Khải không thể ngó lơ được.

Tuy rằng ban đầu anh đối đãi với Cơ Hương Ngưng như một công cụ, nhưng sau thời gian dài qua lại, hai người đã trở thành bạn bè rồi.

Nói một cách công bằng, năng lực cá nhân của Cơ Hương Ngưng vẫn mạnh hơn Ninh Thần.

Cô ấy đủ lý trí, suy xét việc gì cũng toàn diện hơn, là một người phụ nữ có chủ kiến. Cô ấy sở hữu toàn bộ yếu tố cá nhân để thành công, chỉ thiếu mỗi thời cơ thôi.

Người như thế này, Hoắc Khải bằng lòng đào tạo thêm, cho dù trong tương lai chưa chắc Cơ Hương Ngưng sẽ nghe lời anh.

Nhưng việc kinh doanh vốn phải như vậy, người bên cạnh mình càng giỏi giang thì việc kinh doanh của mình càng dễ dàng. Nếu người xung quanh toàn là dạng bùn nhão không trát nổi tường, cho dù bản lĩnh của mình cao cường đến câu cũng vẫn chật vật, làm mười hưởng năm.

Vì thế, khi bữa tiệc tiến hành được một nửa, Hoắc Khải chủ động đi tìm Cơ Hương Ngưng.

Hoắc Khải bưng ly rượu đỏ tới ngồi xuống bên cạnh cô, đồng thời nói với mấy người nhà họ Cơ định đi theo: "Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện cùng tổng giám đốc Cơ!"

Mấy người kia thức thời bỏ đi hết, không một ai dám tới làm phiền.

Điều này khiến khóe miệng của Cơ Hương Ngưng khẽ nhếch lên, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng Hoắc Khải chủ động tới tìm cô, cô vẫn rất vui.

Nhưng Cơ Hương Ngưng vẫn hỏi: "Sao không nói chuyện tiếp với họ?"

"Không có gì đáng nói cả, kiến thức của mấy người ấy còn lâu mới bì được cô, nói chuyện với họ cũng vô vị", Hoắc Khải nhìn về phía cô: "Ngược lại, cô mới là nhân vật chính của ngày hôm nay đấy, sao lại ngồi đây trông cô đơn thế này".

"Quen rồi!", Cơ Hương Ngưng bưng ly rượu lên, nhấp một ngụm.

Câu này không phải nói đùa, khi việc làm ăn càng lúc càng tốt thì Cơ Hương Ngưng càng ngày càng thấy cô đơn.

Tất cả mọi người trong công ty đều mong chờ cô giành được đủ thứ lợi ích, nhưng không một ai có thể nói vài câu thật lòng.

Đây cũng là lý do khiến cô ỷ lại vào Hoắc Khải đến vậy, bởi vì cô biết rằng, Hoắc Khải là người duy nhất không dựa vào cô để giành được lợi ích, mà là người không ngừng tạo ra lợi ích cho cô.

Đương nhiên, có lẽ thứ mà người đàn ông này muốn là thứ khác, nhưng chí ít tính đến thời điểm này, Cơ Hương Ngưng chỉ cảm nhận được hơi thở khiến cô yên tâm từ anh.

"Thói quen này không tốt lắm đâu, cô muốn có được thành tựu lớn hơn thì phải học cách qua lại với người khác. Cho dù cô không muốn, nhưng vẫn phải làm công tác xã giao. Bởi vì họ không phải là đối tượng hợp tác có cũng được mà không có cũng xong của cô, mà là nguồn lực hỗ trợ không thể thiếu bên cạnh cô", Hoắc Khải nói.

"Nguồn lực hỗ trợ? Họ ư?", Cơ Hương Ngưng bĩu môi với vẻ khinh thường.

“Năng lực của họ quả thực không ra gì, nhưng đừng quên, cô đang ở trong một doanh nghiệp gia đình. Nếu không có những người này, nhà họ Cơ không thể tồn tại được, vậy thì đối với cô mà nói, tất cả chỉ là trống rỗng. Thế nên, sự tồn tại của họ, vốn dĩ đã là sự giúp đỡ lớn nhất với cô rồi”, Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng thoáng sững người, sau đó lập tức hiểu ra ý đồ của anh.

Không có những người này thì không có nhà họ Cơ, giống như làn da của con người, trông có vẻ như thiếu mất một miếng cũng không sao, nhưng nếu mất đi rồi, mình có còn là mình nữa không?

Cho dù vẫn có thể sống sót, nhưng sẽ sống rất chật vật.

“Vẫn luôn biết rằng kiến giải của anh và những người này có khác biệt rất lớn, nhưng thật không ngờ, anh có thể nói đỡ cho những kẻ vô dụng này hay ho đến vậy. Nếu tôi ngốc nghếch một chút, có lẽ đã vì lời nói của anh mà coi họ như đấng cứu thế rồi”, Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải bật cười: “Coi như đấng cứu thế thì hơi quá đà đấy, nhưng họ cũng không phải kẻ địch của cô, đừng lúc nào cũng giương cung bạt kiếm như thế”.

“Được rồi...”, Cơ Hương Ngưng khẽ nhún vai: “Thế họ bảo tôi tìm anh đàm phán chuyện hợp tác, anh nghĩ thế nào?”

“Phần trăm thị trường luôn cố định, phần lớn phải chia cho vài công ty quan trọng. Nếu nhà họ Cơ muốn, chỉ có thể kém đi một phần. Nhưng một phần này chắc cũng có thể đủ để nhà họ Cơ trở thành một công ty lớn với tài sản hàng chục tỷ thậm chí hàng trăm tỷ rồi. Tiền đề là cô có thể lợi dụng nó thật tốt”, Hoắc Khải đáp.

“Không cần nhiều đến vậy, cái mà họ cần chỉ là quan hệ hợp tác, về phần cho bao nhiêu, họ không quyết định được, tôi cũng không muốn quyết định, càng không hi vọng anh quyết định”, Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải nghe xong cảm thấy không hiểu lắm, không muốn bất kỳ ai quyết định, nghĩa là thế nào? Nghe có vẻ giống như không muốn hợp tác, nhưng chắc chắn không phải ý này.

Nhìn biểu cảm của anh, Cơ Hương Ngưng biết người đàn ông này không hiểu cô đang nói gì.

Nhưng như thế cũng tốt, anh không hiểu thì cô đỡ phải thấy ngượng ngùng.

"Thôi, sau này tôi tìm Ninh Thần đàm phán, yên tâm, tôi sẽ không lợi dụng hai người đâu", Cơ Hương Ngưng nói.

"Tôi cũng không sợ cô lợi dụng, cô tưởng rằng dỗ dành vợ tôi dễ lắm hả? Bản lĩnh làm kinh doanh của cô ấy cũng không kém đâu", Hoắc Khải cười.

Nhìn nụ cười trên gương mặt Hoắc Khải, nghe vẻ hạnh phúc của anh khi nhắc tới Ninh Thần, Cơ Hương Ngưng càng thấy mất tự nhiên.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô đột nhiên hỏi một câu: "Anh có từng nghĩ rằng, nếu ban đầu không bị đập vào đầu, không lấy Ninh Thần, anh sẽ thế nào không?"

"Hửm?", Hoắc Khải không hiểu lắm: "Chưa từng nghĩ tới, chuyện đã xảy ra rồi, nếu cứ phải dùng giả thiết để tưởng tượng thì không thể có đáp án đúng được".

Vẫn là câu trả lời rất lý trí vô cùng quen thuộc, nhưng Cơ Hương Ngưng nghe mà thấy không thoải mái, bởi vì đây không phải đáp án mà cô muốn nghe.

Tiến vào hội đồng quản trị đã được coi như một thắng lợi ở nhánh chính, tất cả mọi người trong nhà phấn khởi vì điều này.

Thực ra trong lòng cô cũng cảm thấy tự hào về bản thân mình, nhưng đối với Hoắc Khải, cô có tâm tư khác lạ.

Đủ thứ suy nghĩ xoắn chặt vào nhau khiến lúc này đây cô khó lòng kiềm chế bản thân, buột miệng hỏi: “Anh có từng nghĩ rằng, nếu anh không lấy Ninh Thần mà lấy tôi...

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 490: Vấn Đề

Vấn đề này chỉ có thể hỏi tới đây, Cơ Hương Ngưng không tiếp tục nói nữa, vì cô đột nhiên nhận ra mình đang hỏi một câu không nên hỏi nhất.

Vấn đề này đã giày vò cô rất lâu, mỗi lần nghĩ tới khả năng đó, cô cực kỳ chán ghét bản thân mình.

Dùng danh nghĩa lý trí để Ninh Thần gánh chịu tất cả thay mình nhưng trên thực tế, đây chỉ là một hành vi yếu đuối.

Cơ Hương Ngưng không thích kiểu người yếu đuối, cô càng không mong mình là người như vậy nhưng cô lại biết rất rõ, tất cả đều là cô vịn cớ.

Lúc trước có suy nghĩ lúc đó, hiện tại lại có ý tưởng khác, tất cả đều thay đổi vì người đàn ông này.

Nếu anh vẫn chỉ là con mọt sách chẳng hiểu biết gì, nếu anh không thể hiện ra năng lực đáng sợ như vậy, cô còn cảm thấy hành vi trước đó là hành vi yếu đuối không?

Chắc chắn là không!

Còn Hoắc Khải, khi đối mặt với vấn đề này, bị hỏi như thế, chính anh cũng sửng sốt, sau đó anh nhìn Cơ Hương Ngưng hỏi ngược lại: "Sao cô lại muốn hỏi cái này?"

Đã hỏi ra rồi, dù trong lòng biết là không nên hỏi, Cơ Hương Ngưng vẫn muốn biết đáp án.

Cô cắn môi, lại hỏi thêm một vấn đề mới: "Anh cảm thấy... kiểu người như tôi làm vợ tốt hơn hay Ninh Thần sẽ hợp hơn?"

Câu này khiến mặt Cơ Hương Ngưng đỏ bừng, cô vẫn luôn là kiểu người có cá tính mạnh, rất ít khi có dáng vẻ ngượng ngùng thế này.

Mấy người nhà họ Cơ đứng cách đó không xa thấy cảnh này thì đều cười thầm và xì xào bàn tán.

Đa số đều cảm thấy Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải có gì đó với nhau, nói cách khác, vì sao Hoắc Khải lại chịu hạ mình làm một phó tổng giám đốc ở một công ty con nhỏ bé chứ?

Trong mắt người thường, phó tổng giám đốc công ty con đã là một chức vụ cao, lương một năm tới mấy triệu nhưng đối với Hoắc Khải, bấy nhiêu đó chẳng nhằm nhò gì.

Lợi nhuận một năm của Hi Vọng Mới có thể đạt tới hơn một tỷ, hơn nữa, vì không có người góp vốn nên có thể nói những lợi nhuận sẽ chảy hết vào túi của Hoắc Khải.

Đương nhiên, nếu cứ phải tính toán chi li thì anh và Ninh Thần mỗi người một nửa.

Nhưng dù là mỗi người một nửa, bấy nhiêu đấy cũng hơn xa mức lương mà Cơ Hương Ngưng có thể trả.

Nên chỉ còn một khả năng là giữa Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải có mối quan hệ đặc biệt, còn việc anh đã kết hôn chưa thì đó lại là một vấn đề khác nữa.

Đối với mấy người kinh doanh, những điều này không quan trọng mà thứ quan trọng là việc đó có mang lại lợi ích cho họ hay không.

Chỉ cần là có, họ sẽ ủng hộ.

Nhìn bộ dạng thẹn thùng của Cơ Hương Ngưng, sao Hoắc Khải không hiểu ý của cô ấy chứ. Sức quyến rũ của mình thế nào, trong lòng Hoắc Khải vẫn biết, dù anh không phải loại người nổi bật khiến người ta kinh ngạc nhưng cũng không quá tệ.

Còn đối với phụ nữ, vẻ ngoài đủ tiêu chuẩn, nhân phẩm còn được, còn lại phải xem năng lực cá nhân.

Năng lực càng mạnh thì càng có thể tạo cho người phụ nữ cảm giác có thể dựa vào, mà có thể dựa vào sẽ mang tới cảm giác an toàn.

Thú thật, sau khi nhận ra lòng dạ của Cơ Hương Ngưng, suy nghĩ đầu tiên của Hoắc Khải là anh hơi đau đầu.

Một Phan Tư Mễ cũng đã đủ làm anh nhức óc, nếu thêm Cơ Hương Ngưng nữa, anh nên làm gì đây?

Lưỡng lự một chút, Hoắc Khải mới đáp: "Hai người đều có ưu điểm riêng, không hề giống nhau, không thể so sánh được!"

"Tôi đang nói về anh!", nếu đã đến nước này, Cơ Hương Ngưng cũng không tiếp tục giấu giếm nữa, dũng khí trong lòng càng nhiều, cô hỏi tiếp: "Nếu là anh, anh muốn kết hôn với tôi hay là Ninh Thần?"

Câu hỏi này quá trực tiếp, chỉ thiếu điều hỏi thẳng ra là anh thích ai thôi.

Hoắc Khải cười khổ: "Tôi có thể không trả lời không?"

"Không thể!", Cơ Hương Ngưng nói tiếp: "Dù anh muốn nói là Ninh Thần phù hợp với tiêu chuẩn của anh hơn thì vẫn phải nói! Anh cũng không cần quá áp lực, tôi chỉ muốn biết kiểu đàn ông như anh thích hình tượng phụ nữ nào thôi!"

"Tôi thích khá nhiều kiểu: dịu dàng, lương thiện, xinh đẹp, đoan trang, cá tính, đều được..."

"Anh biết tôi muốn hỏi điều gì mà!", Cơ Hương Ngưng nhìn anh chằm chằm, dáng vẻ như thể hôm nay anh không đáp thì cũng đừng mơ ra khỏi cửa.

Hoắc Khải rất bất đắc dĩ, anh đành phải trả lời: "Thật ra, từ góc độ lý trí, cô hợp làm vợ hơn Ninh Thần, vì năng lực của cô cao, cách suy nghĩ cũng thiên về kinh doanh. Trong sự nghiệp, cô có thể giúp đỡ chồng nhiều hơn. Nhưng Ninh Thần không giống cô, cô ấy là kiểu con gái cưng của gia

đình, nếu như trước đó không bị tôi ép tiến vào con đường làm ăn buôn bán, có lẽ hiện tại, cô ấy chỉ thích giúp chồng dạy con thôi. Đương nhiên, tới tận lúc này, cô ấy vẫn thích cuộc sống bình yên giản dị. Còn tôi ấy à, thật ra, tôi không nghĩ quá nhiều về tình yêu, chỉ cảm thấy thoải mái khi ở cạnh một người là được. Về phần năng lực của bạn đời, tôi không quá chú trọng".

"Tôi có thể hiểu ý của anh là anh không được tự nhiên khi ở cạnh tôi không?", Cơ Hương Ngưng bĩu môi nói: "Nhưng thường ngày tôi cũng không thấy anh có biểu hiện như thế".

"Nếu cô hiểu như vậy thì đã hiểu lầm ý tôi rồi", Hoắc Khải đành phải giải thích: "Ý của tôi rất đơn giản, cô ấy gả cho tôi, còn sinh cho tôi một đứa con gái thì đã là một phần không thể thiếu trong cuộc đời của tôi, cũng là một phần không thể nào thay đổi trong số mệnh của tôi. Vì thế, tôi sẽ không nghĩ tới những người phụ nữ khác, vì tôi không muốn phụ lòng cô ấy, càng không muốn làm Đường Đường buồn".

"Nên ý anh muốn nói là anh gặp cô ấy trước nên chỉ có thể chọn cô ấy chứ không phải khác biệt giữa chúng tôi?", Cơ Hương Ngưng hỏi dồn.

"Ý tôi cũng gần như thế!", Hoắc Khải nói. Anh đã cố gắng truyền đạt đáp án một cách uyển chuyển nhất có thể để không làm tổn thương Cơ Hương Ngưng.

Người càng mạnh mẽ thì càng khó tiếp thu sự thất bại. Đặc biệt là người có cá tính như Cơ Hương Ngưng, nói nặng nề quá thì chưa biết chừng cô ấy nhảy lầu tự sát luôn.

Mà hiện giờ, đáp án của Hoắc Khải lại khiến Cơ Hương Ngưng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì cô có thể xác định là mình không bị người ta ghét.

Cơ hội để ở cạnh Hoắc Khải đã rất nhỏ rồi, giờ cô muốn dùng đáp án này để an ủi bản thân.

Cô không bại bởi Ninh Thần, chỉ bại bởi một cơ hội.

Nếu thời gian quay ngược lại, cô là vợ của Hoắc Khải thì bây giờ anh sẽ phát triển cực kỳ tốt.

Nghĩ như vậy, trong lòng Cơ Hương Ngưng thoải mái hơn nhiều.

Cô cười nói: "Nếu những lời này bị vợ anh nghe được, không chừng cô ấy sẽ cào nát mặt anh mất, anh có biết phụ nữ ghét mấy câu như thế lắm không!"

Hoắc Khải cảm thấy dở khóc dở cười, tôi nói thế không phải vì an ủi cô à. Hơn nữa Ninh Thần cũng không phải loại thích tiến hành giao lưu tình cảm gia đình theo kiểu bạo lực như thế.

Không nói tới chuyện Hoắc Khải không làm gì, dù anh có gì đó với Cơ Hương Ngưng, với tính cách của Ninh Thần, cùng lắm cô cũng chỉ khóc lóc hoặc yên lặng đề nghị ly hôn.

Còn kiểu "một khóc, hai quậy, ba thắt cổ", cô tuyệt đối không làm.

Nói cách khác, khi chuyện Phan Tư Mễ lộ ra, Ninh Thần đã nên bùng nổ rồi.

Có được một đáp án tạm gọi là hài lòng, cảm xúc của Cơ Hương Ngưng thoải mái hơn trước nhiều, cô nâng ly, cụng vào ly của Hoắc Khải rồi nói: "Cảm ơn anh đã coi trọng tôi!"

Sau đó, cô nâng ly, nhấp một ngụm rồi đi tới chỗ những người khác, bắt đầu củng cố địa vị bản thân.

Nhìn Cơ Hương Ngưng thành thạo trò chuyện, tươi cười với đám đông, Hoắc Khải cảm thấy hơi đau răng.

Câu "Cảm ơn anh đã coi trọng tôi" rốt cuộc đang nói tới việc Hoắc Khải giúp cô ngồi vào ghế chủ tịch hay là vấn đề vừa rồi?

Thú thật, Hoắc Khải càng hi vọng là cảm ơn để có địa vị hiện giờ, tất cả là nhờ anh hỗ trợ hơn, nếu vậy anh không cần lo lắng nhiều.

Hoắc Khải cũng nghĩ lại, nếu sau này Cơ Hương Ngưng lại đột nhiên lên cơn, chạy tới nhà mình làm ầm ĩ giống Phan Tư Mễ thì sao?

Ninh Thần có thể nhịn chuyện như thế một lần, cô có thể nhịn chịu đựng lần nữa hay không?

Hoắc Khải không mong cô sẽ "nghỉ chơi" hết với bạn thân ngày xưa vì mình.

Như bây giờ, Phan Tư Mễ đã rất ít liên lạc với Ninh Thần, càng về sau, cô ta và Từ Lực Phàm sẽ có khởi đầu mới.

Hai người đó đã đính hôn lâu rồi, nghe nói sắp tới sẽ chuẩn bị kết hôn.

Tin tức này do Phan Tư Mễ nói trong nhóm chat bạn bè.

Mọi người vừa chúc mừng cô ta vừa cảm thấy kinh ngạc, người đẹp luôn thờ ơ với đàn ông lại sắp kết hôn?

Từ Lực Phàm đúng là không tệ, trong đám người theo đuổi Phan Tư Mễ trước đây, nhiều người tốt hơn Từ Lực Phàm. Sao khi ấy cô ta không đồng ý mà giờ lại chịu?

Mọi người đều tò mò là sức quyến rũ của Từ Lực Phàm lớn cỡ nào mà có thể khiến Phan Tư Mễ mê muội tới vậy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 491: Kế Hoạch Mua Lại

Chỉ có Hoắc Khải và Ninh Thần biết rằng, cho dù Phan Tư Mễ muốn đính hôn hay là kết hôn thì đều là vì muốn kích thích Hoắc Khải.

Đáng tiếc là cô ta càng làm như vậy thì Hoắc Khải lại càng thờ ơ.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Hoắc Khải rời khỏi nhà họ Cơ.

Hiện tại chuyện của nhà họ Cơ đã gần kết thúc, Cơ Hương Ngưng đã thành công lọt vào hội đồng quản trị, mục tiêu lần sau sẽ là trở thành một cổ đông lớn cấp cao hơn, lần sau nữa thì sẽ là vị trí chủ tịch.

Lần này, theo ước tính của Hoắc Khải thì chắc sẽ mất khoảng hai năm, không dài cũng không ngắn.

Ít nhất đối với 99% người dân trên thế giới mà nói, việc có thể trở thành chủ tịch của nhà họ Cơ trong hai năm chính là một kỳ tích.

Theo như tình hình hiện tại, cho dù Hoắc Khải không còn tiếp tục thăng chức, thì việc Cơ Hương Ngưng trở thành chủ tịch nhà họ Cơ cũng sẽ là chuyện đương nhiên.

Bởi vì ngoài việc tiến vào hội đồng quản trị, cô ấy đã có sẵn điều kiện khó khăn nhất để tranh chức chủ tịch, đó là tiến vào hàng thừa kế thứ nhất.

Đồng thời, Cơ Hương Ngưng cũng có một vũ khí khác có thể hỗ trợ cho mình, đó là công ty chi nhánh mà cá nhân cô ấy tuyệt đối nắm giữ!

Trong tương lai, Cơ Hương Ngưng sẽ xây dựng một chuỗi công nghiệp toàn diện xung quanh công ty chi nhánh này, đến lúc đó cho dù nhà họ Cơ có muốn tách nó khỏi cô ấy thì họ cũng sẽ không thể nào làm được.

Khi đó, mọi người sẽ dựa vào Cơ Hương Ngưng để gặt hái lợi ích, vậy còn ai phản đối việc cô ấy trở thành chủ tịch nữa?

Chống lại cô ấy tức là từ bỏ lợi ích của bản thân.

Về phần con cháu dòng chính, Hoắc Khải không cho rằng đó là vấn đề.

Trong quá khứ, không ai trong nhánh phụ có thể làm chủ tịch hội đồng quản trị, thứ nhất là do năng lực cá nhân không đủ, thứ hai là số phiếu bầu trong hội đồng quản trị không đủ.

Nhưng bây giờ, cả hai vấn đề đó đều đã biến mất.

Năng lực cá nhân của Cơ Hương Ngưng rất tốt, trong số phiếu bầu của ban giám đốc, cô ấy hiện có thể giành được ít nhất hai phiếu bầu của dòng chính. Nếu tính thêm cả phiếu của nhánh phụ, tỉ lệ gần như là 50-50 khi đấu với dòng chính.

Khi thời điểm đến, chỉ cần sử dụng bộ não của mình hợp lý một chút thì sẽ có được chiếc chìa khóa vàng một cách thật dễ dàng.

Thời tới, không ai có thể cản kịp nữa.

Sau khi rời khỏi nhà họ Cơ, Hoắc Khải lại tiếp tục kế hoạch liên minh của mình.

Mặc dù 27 công ty đã thành lập liên minh, nhưng vẫn còn hàng chục công ty trong danh sách chờ anh đi đàm phán.

Những công ty này không phải là vấn đề, nhưng cũng tốn khá nhiều thời gian.

Nhiều công ty có những yêu cầu dai dẳng về thị phần và không dễ để họ đồng ý với ý tưởng của anh. Không phải ai nhìn thấy tiềm năng của Hi Vọng Mới cũng đều sẽ tin tưởng như con thiêu thân lao vào lửa.

Công ty thứ 28, đặt trụ sở tại một tỉnh khác, có khoảng cách khá xa.

May mắn thay, hiện nay phương tiện giao thông rất phát triển, anh có thể tới nơi trong nháy mắt bằng máy bay.

Sau khi đến thành phố đó, Hoắc Khải đã gặp chủ tịch của công ty kia tại sân bay.

Việc chủ tịch đích thân ra máy bay đón anh đã thể hiện sự khẩn trương và quyết tâm của bên kia. Khi nhìn thấy đối phương xuất hiện, Hoắc Khải biết rằng việc đàm phán cơ bản đã ổn định.

Chắc chắn rằng khi bắt xe đến công ty, chủ tịch hội đồng quản trị tên Tô Tử Hàng này đã tỏ ra rất háo hức mong muốn đạt được thỏa thuận hợp tác với Hi Vọng Mới càng sớm càng tốt.

Không phải vì anh ta cảm thấy việc hợp tác này có thể mang lại nhiều lợi ích cho mình ngay lập tức, mà vì anh ta vừa được thừa kế tài sản của gia đình, nên đang cần một đồng minh mạnh mẽ để chứng minh năng lực và giúp anh ta ổn định vị trí của mình.

Công ty Hi Vọng Mới tuy không lớn lắm, nhưng tiềm năng của nó rất rõ ràng đối với tất cả mọi người, và nó lại vừa đánh bại nhà họ Hoắc hùng mạnh.

Ngoài ra, anh ta đã có liên hệ với các công ty lớn do Quốc Tế Đường Thị đứng đầu, và người ta nói rằng hàng chục công ty đã liên minh với nhau, có ý định xây dựng một thị trường VR lớn mạnh trong tương lai.

Nhiều người nói rằng đây là cơ hội lớn nhất từ trước đến nay, ai tham gia vào chắc chắn sẽ còn được hưởng lợi cả trăm năm nữa, nhưng nếu không tham gia thì mười năm sau nhiều khi còn có khả năng sẽ bị thời đại trực tiếp đào thải.

Vì vậy, nhiều người đang tìm kiếm các mối quan hệ ở khắp mọi nơi, mong muốn trở thành đối tác với công ty này, nhưng thật không may, không phải công ty nào thì Hi Vọng Mới cũng sẵn sàng liên minh.

Những công ty mà Hoắc Khải chọn phải có tiềm năng và có thể bước vào top 5 trong mọi ngành công nghiệp.

Quan trọng nhất, những công ty này không được có trong danh sách do Ám Giới cung cấp. Nếu công ty nào có tên trong danh sách, thì dù cho có xếp hạng nhất trong nước cũng vô ích.

Hầu hết các công ty đều được sàng lọc theo cách này, công ty có thể khiến cho Hoắc Khải thể trực tiếp đến thăm và đàm phán đều có nền tảng khá sạch sẽ.

Có thể có gián điệp thương mại do các đối thủ khác gửi đến, nhưng không thể để cho các thế lực đen thâm nhập vào liên minh này.

Đối với công ty này bây giờ, mặc dù nó còn chưa vào top 20 trong bảng xếp hạng ngành hiện tại, nhưng tổng tài sản của nó cũng ngang ngửa với Hi Vọng Mới. Nhưng theo quan điểm của Hoắc Khải, vị trí của họ cũng quan trọng như của Quốc Tế Đường Thị.

Vì công ty này chủ yếu tham gia vào ngành công nghiệp chip, còn kế hoạch của Hoắc Khải là thành lập công ty chip độc lập của riêng mình trong tương lai, nên đây là một trong những mục tiêu quan trọng của anh.

Vì vậy ngoài sự hợp tác, điều mà Hoắc Khải mong muốn hơn cả là cổ phần của người khác, càng nhiều càng tốt.

Cho dù phải trả nhiều tiền mặt cho việc này cũng không thành vấn đề. Dù sao, đối với Hi Vọng Mới thì dòng tiền có đủ hay không cũng không quan trọng. Mặc dù họ bắt đầu từ thương mại điện tử, nhưng họ hiện đang phát triển ngày càng mạnh tại thị trường truyền thống và giữ được dòng tiền dồi dào.

Hoắc Khải chưa nói chuyện với Tô Tử Hàng về việc mua cổ phần, anh chỉ nói về điều kiện và yêu cầu hợp tác.

Về vấn đề này, Tô Tử Hàng không thể chờ đợi được nữa, chỉ cần thành công hợp tác, hầu như chuyện gì anh ta đều có thể đồng ý.

Từ góc độ này có thể thấy, kinh nghiệm của Tô Tử Hàng vẫn còn quá ít, thậm chí có thể gọi là quá non nớt.

Anh ta chỉ biết tìm một đồng minh đắc lực để ổn định vị trí của mình chứ chưa hề nghĩ đến hậu quả của việc cõng sói về làng.

Những người xung quanh tuy đã cố ý nhắc nhở anh ta rằng không nên thể hiện mục đích quá rõ ràng, nhưng Tô Tử Hàng không quan tâm.

Nhiều người đã lên tiếng khuyên nhủ, nhưng anh ta chỉ cảm thấy rằng bọn họ đang cố tình làm khó mình.

Bố anh ta vừa qua đời, giao cho anh ta tiếp quản công ty cũng chưa được hai tháng, đúng lúc rất cần phải lập thành tích.

Có người trong hội đồng quản trị từ lâu đã nói sau lưng rằng anh ta không đủ tư cách để làm chủ tịch hội đồng quản trị, làm sao một người trẻ tuổi có lòng tự ái mạnh mẽ như anh ta lại có thể chịu đựng được những lời lẽ như vậy.

Người khác càng nói không, anh ta càng muốn làm!

Trong vòng một giờ đi đường, Hoắc Khải đã nắm được thóp của chàng trai trẻ này, nên đương nhiên cũng biết cách đối phó với công ty của anh ta.

Sau khi đến công ty, Tô Tử Hàng đích thân dẫn bộ phận pháp lý, bộ phận tiếp thị, bộ phận quan hệ công chúng tham gia đàm phán.

Ngoại trừ một số trưởng phòng, trong hội đồng quản trị chỉ có hai vị giám đốc xuất hiện, ngoài ra không có ai khác.

Với mức độ hợp tác này, đáng lý ra tất cả các thành viên hội đồng quản trị nên có mặt. Đánh giá tình hình hiện tại, rắc rối mà Tô Tử Hàng gặp phải trong công ty chắc chắn là khá nghiêm trọng, chẳng trách tên này lại khẩn trương như vậy.

Hoắc Khải đã đưa ra các điều kiện và yêu cầu liên quan của việc hợp tác, đồng thời thêm một kế hoạch mua lại bổ sung.

Công ty Hi Vọng Mới sẽ đầu tư 500 triệu để mua lại 10% cổ phần của tập đoàn Phong Âu, số cổ phần này phải có mọi quyền lợi hợp pháp chứ không phải là chỉ được chia cổ tức.

Nói cách khác, Hoắc Khải sẽ chi 500 triệu để có được quyền quyết định trong tập đoàn Phong Âu.

Cần biết, nắm 10% vốn cổ phần chắc chắn sẽ trở thành cổ đông lớn trong một công ty niêm yết.

Ngay cả bản thân Tô Tử Hàng cũng chỉ có 10% vốn cổ phần.

Vì vậy điều kiện này ngay lập tức bị bác bỏ.

Tô Tử Hàng không muốn bán cổ phần, các thành viên hội đồng quản trị cũng vậy, họ chỉ cần dựa vào tên tuổi của Hi Vọng Mới để gia tăng phần thắng trong các chiến lược đàm phán sau này mà thôi.

Muốn nhận lợi ích mà không muốn cho đi lợi ích, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy chứ.

Hoắc Khải có quá nhiều kinh nghiệm trong việc giao dịch với các công ty nhỏ này, ngay cả hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần cũng đã phải học hỏi từ anh.

"Mọi người không đồng ý bán cổ phần cũng được, chúng ta vẫn có thể tiếp tục hợp tác, tôi sẽ không dùng điểm này để làm khó mọi người. Nhưng tôi cũng hi vọng mọi người sẽ hiểu rõ bản thân đang cự tuyệt cơ hội gì. Trong tương lai, công ty của tôi sẽ nắm tất cả thiết bị công nghệ VR. Mọi người nên hiểu thị trường công nghệ VR lớn như thế nào, nói một cách tương đối thì thị trường chip này cũng sẽ chiếm một vai trò rất lớn, vì lợi ích này nên tôi phải có quyền kiểm soát nhất định trong công ty mà tôi muốn tham gia hợp tác. Nếu không thì tại sao tôi lại phải nhường thị phần của mình cho mọi người? Nói thẳng ra, nếu chúng tôi đã có thể cung cấp công nghệ VR, thì cũng không khó để xây dựng nên một công ty chip với đẳng cấp ngang với công ty của mọi người. Mọi người nên hiểu rõ điều này".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 492: Gặp Lại Cố Phi Dương

“Các công ty chip trong tương lai phải dựa vào công nghệ VR để phát triển, cho dù đó là điện thoại di động, máy tính, TV, thiết bị điện tử cá nhân,... chúng đều không thể tách rời. Công nghệ VR của chúng tôi hiện đang ở trình độ hàng đầu thế giới, không biết chủ tịch Tô có hiểu sự khác biệt đẳng cấp thế giới là như thế nào hay không, nhưng tôi có thể nói chắc chắn với anh là chúng tôi sẽ chiếm hơn một nửa thị trường này trong tương lai. Tôi không nói quá, mà đây chính là sự thật. Thị phần là như vậy, ai đứng trước sẽ là người đi trước, không mắc sai lầm lớn thì dù công nghệ giống nhau cũng khó bị lật đổ”, Hoắc Khải nói.

Lời nói của anh càng lúc càng gây áp lực cho Tô Tử Hàng.

Vì những gì mà Hoắc Khải nói không hề sai, nếu công nghệ VR thực sự phát triển thì hơn một nửa ngành công nghiệp chip trong tương lai đều phải liên quan đến công nghệ này. Còn với chip phần cứng thông thường thì hãng nào cũng có thể sản xuất được, giá thành cạnh tranh hơn chip cao cấp.

Nếu Tô Tử Hàng muốn ổn định vị trí của mình, thậm chí muốn nâng cao vị trí, dẫn dắt công ty phát triển lớn mạnh hơn nữa, thì nhất định phải lên con thuyền này!

Bây giờ mà không lên, nếu như sau này Hoắc Khải thật sự phát triển công ty chip của riêng mình, làm thế nào anh ta có thể giữ được lợi thế trong tương lai?

Trong lĩnh vực khoa học công nghệ, không có lợi thế thì cũng đồng nghĩa với việc bị đào thải.

Công nghệ càng tụt hậu thì khách hàng càng ít.

Nét mặt của Tô Tử Hàng trông như rất khó nghĩ, anh ta nói: "Tôi cần thảo luận lại với hội đồng quản trị. Anh biết đấy, đây không phải là việc

mà một mình tôi có thể đưa ra quyết định".

Tất nhiên Hoắc Khải có thể hiểu điều này, anh gật đầu và nói: "Anh có thể tổ chức một cuộc họp hội đồng quản trị, nhưng không nên mất quá nhiều thời gian, bởi vì chúng ta đang hình thành một liên minh khổng lồ, trong thị trường tương lai, ngoài các thành viên của liên minh này, các công ty mới sẽ không dễ dàng được thêm vào. Bị loại cũng đồng nghĩa với việc anh phải cạnh tranh với vô số đối thủ. Chuyện này, có lẽ không cần tôi nói thì anh cũng hiểu".

“Tôi biết”, Tô Tử Hàng bị Hoắc Khải làm cho dao động, hoặc là nói anh ta hiện tại vì rất muốn củng cố vị trí của mình nên không có thời gian nghĩ đến chuyện khác. Chỉ cần Hoắc Khải chịu ném cho anh ta một chiếc phao cứu mạng, anh ta nhất định sẽ tìm cách nắm lấy.

Cần có thời gian triệu tập một cuộc họp hội đồng quản trị để thảo luận vấn đề này, hôm nay thì quá muộn rồi. Ngay cả khi họp lại bây giờ cũng chưa chắc đã có thể đưa ra quyết định cuối cùng.

Vị trí của Tô Tử Hàng trong công ty không ổn định, muốn thông qua nghị quyết của hội đồng quản trị thì cần phải có thái độ cứng rắn, đây không phải là việc có thể hoàn thành trong ngày một ngày hai.

Vì vậy, trong khi thảo luận với các giám đốc cấp cao khác trong công ty, Tô Tử Hàng đã sắp xếp chỗ ở lại cho Hoắc Khải.

Mọi thứ đều được sắp xếp theo tiêu chuẩn cao nhất bởi lòng hiếu khách. Ngoài ra, một buổi tiệc chào mừng đã được chuẩn bị đặc biệt cho Hoắc Khải.

Không chỉ có những người từ tập đoàn Phong Âu đến đây, mà còn có cả những vị khách từ các công ty khác.

Hầu hết các công ty này dựa vào tập đoàn Phong Âu để tồn tại, và một số trong số họ muốn sử dụng tên tuổi của Phong Âu để kết nối với Hi Vọng Mới, để xem liệu họ có thể đạt được thỏa thuận hợp tác nào hay không.

"Anh Lý, chờ một chút tôi sẽ giới thiệu cho anh một người phụ nữ xinh đẹp. Ở chỗ của chúng tôi thì cô ấy là người tuyệt vời nhất, nhưng người phụ nữ xinh đẹp này lại luôn tỏ ra không quan tâm đến đàn ông. Tôi đã theo đuổi cô ấy rất lâu rồi nhưng không được", Tô Tử Hàng nói.

Hoắc Khải khẽ lắc đầu nói: "Những chuyện này tôi không có hứng thú, chủ tịch Tô không cần bận tâm".

Theo quan điểm của Hoắc Khải, Tô Tử Hàng này quá non nớt, nếu là một doanh nhân có kinh nghiệm, muốn sử dụng mỹ nhân kế cũng sẽ không nói những lời như vậy.

Lời nói đó chẳng khác nào đang tố cáo bản thân anh ta kém cỏi đến mức không thể theo đuổi được phụ nữ trong một thời gian dài. Lời nói đó cũng có nghĩa rằng, anh ta theo đuổi không được nên mới đẩy người đó cho người khác. Đúng là một ý tưởng chẳng ra gì.

Lời nói này cứ giống như là đang hạ thấp người khác vậy, nếu như không phải cách nhìn người của Hoắc Khải đã khác trước thì cũng sẽ không hợp tác tiếp với Tô Tử Hàng.

Tô Tử Hàng hoàn toàn không nhận ra sự mơ hồ trong chính lời nói của anh ta, anh ta vẫn đang băn khoăn không biết làm thế nào để lấy lòng Hoắc Khải.

Lúc này, người thư ký bước tới nói nhỏ: "Cô Cố đến rồi".

Tô Tử Hàng nhìn về hướng cửa, sau đó mắt anh ta sáng lên, kéo Hoắc Khải chỉ về một hướng nhất định và nói: "Anh Lý, nhìn này, đó là người đẹp băng giá mà tôi đang nói đến, cô Cố Phi Dương".

Trái tim của Hoắc Khải nảy lên khi nghe thấy cái tên này, trong lòng cảm thấy có chút quen thuộc, khi nhìn thấy người đi từ hướng đó đến, anh không khỏi sững sờ.

Anh nhìn thấy một người phụ nữ mặc váy dạ hội với dáng người duyên dáng, đang đi về phía bên này.

Cô ấy trang điểm không đậm nhưng lại khiến bản thân trông thuần khiết hơn, đường nét thanh tú, xương quai xanh lộ ra một nửa, chiếc cổ thon thả như thiên nga, mọi thứ trông thật xinh đẹp.

Làn da trắng mịn phản chiếu ánh sáng quyến rũ dưới ánh đèn, như thể có một lớp sữa phủ trên bề mặt.

Cô ấy là Cố Phi Dương, người phụ nữ đã từ chối sự giúp đỡ của Hoắc Khải và đưa con gái mình đi tìm cuộc sống mới.

Cố Phi Dương rõ ràng là không mong đợi nhìn thấy Hoắc Khải ở đây.

Khi nhìn thấy người đàn ông này xuất hiện trong tầm nhìn của mình, cô ấy còn tưởng rằng mình đang mơ.

Sau khi xác nhận đúng là anh, vẻ ngạc nhiên trên gương mặt Cố Phi Dương nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một nụ cười quyến rũ.

Ánh mắt của rất nhiều người đàn ông đều dán vào cô ấy, nhưng Cố Phi Dương không hề để ý đến.

Cô ấy đi thẳng đến chỗ Hoắc Khải, chậm rãi nâng cánh tay ngọc ngà của mình lên, lòng bàn tay vẫn thon dài mềm mại như hai năm trước, thanh âm nhẹ nhàng nói với Hoắc Khải.

"Anh Lý, đã lâu không gặp".

Khi cô ấy nói câu này, nhịp tim của Cố Phi Dương đã tăng nhanh hơn rất nhiều.

Ngay từ ngày đầu tiên bỏ đi, cô ấy đã thề rằng sẽ sống tự lập. Cô ấy thừa nhận rằng cô ấy có thể thích người đàn ông này, nhưng cô ấy không muốn ở lại vì suy nghĩ không nên có này, vì điều đó đang hủy hoại thiện cảm của người khác và hủy hoại chính bản thân của cô ấy.

Quan trọng hơn, cô ấy còn cảm thấy tự ti.

Người đàn ông tốt như vậy sao có thể chấp nhận một người phụ nữ góa bụa đã có một đứa con gái chứ.

Cô ấy không xứng!

Vì vậy, cô ấy phải nỗ lực để trở thành một người phụ nữ xứng đáng với anh, để một ngày nào đó, khi hai người gặp lại, cô ấy có thể bình tĩnh mà nói với anh rằng: "Anh Lý, đã lâu không gặp".

Bây giờ cô ấy cảm thấy mình đã làm được.

Nhìn thấy người quen cũ đã lâu không gặp, trong lòng Hoắc Khải có chút xúc động.

Cố Phi Dương không phải là người phụ nữ tốt nhất mà anh biết sau khi sống lại, cô ấy không giỏi hơn Cơ Hương Ngưng trong việc kinh doanh, cũng không giỏi bằng Ninh Thần trong việc quán xuyến nhà cửa. Nhưng cô ấy rất mạnh mẽ ngay cả khi cô ấy không thể sống hạnh phúc được nữa, vì cô ấy mong muốn được tự lập.

Dù đắng cay, mệt mỏi thế nào, cô ấy cũng sẽ cắn răng nuốt hết vào bên trong.

Hoắc Khải vẫn luôn đánh giá cao tính cách này, lúc Cố Phi Dương đột ngột ra đi vào hai năm trước, nói thật thì Hoắc Khải cũng đã lo lắng rất nhiều.

Điều thứ nhất anh lo lắng là sẽ có điều gì đó không ổn xảy ra với người phụ nữ quá mạnh mẽ này, thứ hai là lo cô con gái Nhạc Văn Văn của cô ấy sẽ không được ổn định.

Cô bé mũm mĩm đó rất đáng yêu, và cho đến giờ, thỉnh thoảng Đường Đường vẫn hỏi về việc khi nào cô bé mới được gặp lại người bạn nhỏ của mình.

Bây giờ xem ra lo lắng của anh đã thừa thãi rồi, vì Cố Phi Dương đang làm rất tốt.

Nhưng những ánh mắt nhìn cô ấy chằm chằm đã khiến Hoắc Khải bất giác cảm thấy không được vui. Anh không nghĩ rằng điều này là do tình cảm của anh dành cho Cố Phi Dương, mà chỉ là sự cảm thông của anh dành cho cô ấy, nên đó là mong muốn được bảo vệ cô ấy.

Hoắc Khải biết đàn ông đang nghĩ gì khi nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, bởi vì anh cũng là đàn ông.

Vì vậy, những cái nhìn đó khiến anh cảm thấy buồn nôn.

Anh có lý do để tin rằng Cố Phi Dương cũng sẽ cảm thấy buồn nôn, nhưng để sống tốt, cô ấy phải thích nghi và đối mặt với những cái nhìn này.

Chưa nói đến những người khác, ngay cả Tô Tử Hàng bên cạnh cũng có bộ dáng giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô ấy vậy.

Hoắc Khải bất giác tiến lên một bước, chặn tầm mắt của Tô Tử Hàng, đưa anh đến gần Cố Phi Dương hơn một bước.

Đồng thời anh đưa tay ra bắt tay Cố Phi Dương, mỉm cười nói: "Đã lâu không gặp, cô có khỏe không?"

“Tốt lắm, tốt hơn bao giờ hết”, Cố Phi Dương càng cười tươi hơn.

Mặc dù Hoắc Khải không làm điều gì đặc biệt, nhưng bước đi nhỏ của anh ấy đã khiến Cố Phi Dương tinh tường nhận ra điều gì đó. Vì vậy, cô ấy rất vui, hạnh phúc vô cùng.

Tô Tử Hàng lúc này cũng có phản ứng, ngạc nhiên hỏi: "Anh Lý và cô Cố quen nhau từ trước rồi à?"

Cố Phi Dương nhìn Hoắc Khải mỉm cười giải thích: "Anh Lý từng là ân nhân của tôi, không, phải nói rằng anh ấy là ân nhân của tôi cả đời".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 493: Kinh Nghiệm Từng Trải

Tô Tử Hàng càng tỏ ra kinh ngạc, đồng thời cũng cảm thấy tò mò hỏi: "Anh Lý từng cứu cô Cố sao? Hay là có chuyện gì khác?"

"Toàn là chuyện nhỏ nhặt thôi, không khoa trương như lời cô Cố nói đâu", Hoắc Khải đáp lại.

"Có lẽ đối với anh là chuyện nhỏ nhặt, nhưng đối với tôi mà nói thì đó là chuyện lớn cả đời không quên", Cố Phi Dương bỗng nhiên cười lên hỏi: "Không biết tay nghề nấu ăn của anh Lý có giảm sút chút nào không? Văn Văn vẫn luôn muốn ăn sườn xào chua ngọt và thịt kho tàu anh nấu đó".

Hoắc Khải cười lên, nói: "Chuyện này có khó gì, cô bé thích ăn thì tôi sẽ làm cho cô bé ăn".

Không khí vui vẻ trò chuyện giữa hai người khiến Tô Tử Hàng nhận ra ngay, mối quan hệ giữa hai người này không đơn giản. Vì đến cả tài nấu ăn của Hoắc Khải mà Cố Phi Dương cũng biết, nếu chỉ là bạn bè bình thường gặp nhau vài lần thì có thể có kinh nghiệm từng trải như thế sao?

Rõ ràng là điều không thể, hơn nữa Tô Tử Hàng còn nhìn thấy vẻ khác thường trong ánh mắt của Cố Phi Dương.

Đó là sự tán thưởng với một người đàn ông, sự lưu luyến, thậm chí còn mơ hồ có thể nhìn thấy một chút mong đợi.

Cô ấy đang mong đợi cái gì?

Đàn ông thì hiểu đàn ông, nhưng cũng có khi hiểu cả phụ nữ.

Sự mong đợi của phụ nữ đối với đàn ông sẽ không có quá nhiều ý nghĩa, đó là điều thường thấy.

Nghĩ như thế, trong lòng Tô Tử Hàng bỗng nhiên có chút không vui. Anh ta theo đuổi Cố Phi Dương đã rất lâu rồi nhưng từ đầu đến cuối vẫn

chưa được chấp nhận. Đừng nói đến chuyện cầm tay, ôm ấp mà đến cả cơ hội ăn cơm cùng nhau cũng ít đến đáng thương.

Không chỉ có anh ta mà những người khác theo đuổi cô ấy cũng như vậy.

Rất nhiều người cho rằng, đó là tính cách của Cố Phi Dương hoặc là nói đây là thủ đoạn mập mờ với những người đàn ông để nhận được nhiều lợi ích. Chỉ cần lợi ích đủ rồi thì đến một ngày nào đó là có thể ôm cô ấy lên giường.

Nhưng bây giờ, Tô Tử Hàng đã hiểu ra, không phải Cố Phi Dương lợi dụng sự theo đuổi của đàn ông để đạt được lợi ích, ít nhất đó không phải là lý do duy nhất.

Vẫn còn một nguyên nhân khác là vì trong lòng cô ấy đã sớm cho người đàn ông khác.

Mà người đàn ông này, bây giờ đang đứng trước mặt cô ấy, nói chuyện cô ấy thích. Còn mình lại thành cái lá xanh, chỉ dùng để làm nền.

Tô Tử Hàng trẻ tuổi, bộp chộp, không giỏi che giấu cảm xúc thật sự trong lòng, rất dễ thể hiện hết lên khuôn mặt.

Sự không hài lòng với Cố Phi Dương, sự đố kị với Hoắc Khải có thể nhìn rõ mồn một.

Đối với điều đó, Hoắc Khải cũng coi như không thấy, chỉ cần Tô Tử hàng không tự tìm phiền phức thì anh cũng không dễ ra tay.

Trong khi nói chuyện, Hoắc Khải cũng biết tình hình gần đây của Cố Phi Dương.

Sau khi đến thành phố này, Cố Phi Dương làm theo những gì mà Hoắc Khải dạy trước đây, làm lại từ đầu, tìm nơi có số lượng người khá đông để dạy học. Đầu tiên chỉ có một mình cô ấy làm, sau đó dần dần tuyển sinh thêm học sinh.

Tư thế vũ đạo của cô ấy rất đẹp cũng rất chuyên nghiệp, hơn nữa trên khuôn mặt tuyệt mỹ lại có phần man mác buồn nên càng thêm thu hút người khác.

Chỉ trong thời gian hai tháng, cô ấy đã tuyển được hơn trăm học sinh.

Cô ấy dùng toàn bộ tiền học phí để mở rộng phòng tập.

Theo lời của Hoắc Khải, cô nhảy càng tốt thì càng phải làm cho cơ sở hạ tầng của phòng tập chuyên nghiệp và đẳng cấp. Chỉ có như vậy mới có thể bổ trợ cho nhau, khiến người ta vừa nhìn đã có ấn tượng cực tốt đối với cô.

Cố Phi Dương không có kiến thức kinh doanh nhưng cô ấy biết Hoắc Khải rất hiểu biết về vấn đề này, cho nên cô ấy vận dụng triệt để những gì mà Hoắc Khải dạy cho.

Tất cả mọi thứ đều mua loại tốt nhất.

Đúng như dự đoán, tuy rằng phải đầu tư một khoản lớn đến mức mà đôi khi cô ấy cũng thấy hoảng khi nhìn hoá đơn thanh toán nhưng lợi nhuận thu về cũng là cực lớn.

Bây giờ, các bậc phụ huynh cực kỳ chiều chuộng con cái, lại vì sự tiếc nuối của đời mình khiến họ vô cùng khát khao, con cái có thể học được các loại kỹ năng khác nhau.

Học múa nghiệp dư cũng là một trong những môn học nhận được sự yêu thích của nhiều người.

Cố Phi Dương có dáng dấp xinh đẹp, nhảy múa chuyên nghiệp, phòng tập được trang trí cao cấp và sang trọng mà học phí cũng không quá đắt khiến người khác không có lý do gì mà từ chối cô ấy.

Rất nhiều phụ huynh gia đình khá giả đều đưa con đến đây, sau đó thì tiếng lành đồn xa.

Trong một năm, lớp vũ đạo của Cố Phi Dương mở rộng thành công ty vũ đạo.

Trong thành phố này mở năm trung tâm dạy múa, mỗi trung tâm đều có khoảng một ngàn học sinh.

Bình quân số học sinh mỗi năm là khoảng bảy tám ngàn, doanh thu gần chục triệu tệ.

Sau khi trừ tất cả chi phí thì còn lại hai triệu giữ lại cho bản thân cô ấy.

Tuy rằng so với nhiều công ty lớn, chỉ chút lợi nhuận này cũng không có gì ghê gớm, nhưng nên biết rằng, để xây dựng phòng tập vũ đạo, thông thường phải cần đến vài năm.

Cũng có thể nói, trong năm đầu tiên, công ty vũ đạo của Cố Phi Dương chỉ thu về được hai triệu lợi nhuận vì phần lớn đã đầu tư vào cơ sở hạ tầng. Năm thứ hai, chi phí ít hơn, đến lúc đó ít nhất cũng đạt được năm, sáu triệu tiền lãi.

Mà đến năm thứ hai, Cố Phi Dương đã thu hút sự chú ý của không ít người có tiền.

Hầu như ai cũng biết, cô ấy là một bà mẹ đơn thân từ tỉnh khác đến, tự mình nuôi con, gây dựng sự nghiệp.

Chuyện này ngoài việc khiến người ta thương cảm thì còn cảm thấy cô ấy dễ bắt nạt.

Cho nên, rất nhiều người có suy nghĩ như vậy theo đuổi cô ấy như Tô Tử Hàng, còn giả vờ tỏ ra lịch sự.

Không có chuyện gì thì tặng quà, giúp cô vài chuyện nhỏ, cũng có người vô cùng thẳng thắn, vừa đến là cầm tiền đưa cho cô, thậm chí còn hỏi cô cần bao nhiêu tiền thì đồng ý làm tình nhân.

Một tháng năm mươi ngàn không đủ? Vậy thì một trăm ngàn!

Một trăm ngàn không đủ vậy thì hai trăm ngàn.

Trong mắt người giàu có, tiền chỉ là một con số, có thể giúp họ thoả mãn dục vọng thì còn có ích, nếu không thì chỉ là một đống giấy vụn.

Những người này đều bị Cố Phi Dương từ chối.

Cho dù đó là người như thế nào, thẳng thừng hay gợi ý, thật lòng hay chỉ chơi đùa, cô ấy đều tỏ ra một loại thái độ.

Đó là không chấp nhận!

Vốn cho rằng từ chối dứt khoát, sẽ khiến những người này bỏ đi ý nghĩ đó, ai ngờ phần nhiều đều không những không nản lòng mà còn cảm thấy cô ấy thú vị.

Trong một nhóm nào đó, nghe nói họ còn cá cược nhau xem ai có thể ôm được người đẹp về đầu tiên.

Những người phụ nữ xinh đẹp, nhất là người phụ nữ đơn thân không có chỗ dựa thì rất dễ bị người khác đùa cợt.

Đã thấy nhiều rồi nên Cố Phi Dương cũng học được cách càng ngày càng trở nên kiên cường, cũng học được cách làm sao để tạo một vỏ bọc mạnh mẽ cho sự yếu đuối của mình.

Giống như bây giờ, trong tiệc rượu không liên quan gì tới cô ấy, Tô Tử Hàng chỉ gọi một cuộc điện thoại thì cô ấy đã tới ngay.

Không có lý do nào khác, chỉ vì biết bản chất của giống đực luôn muốn tuyên bố chủ quyền đối với giống cái sẵn lòng phục tùng mình. Nếu có giống đực khác đến tranh giành thì sẽ khó tránh khỏi một trận đánh.

Mượn tay người khác để giải quyết khó khăn cũng là một cách hay, cũng là chỗ dựa lớn nhất của Cố Phi Dương vào thời điểm này.

Mà vào năm thứ hai, Cố Phi Dương phát triển ngày càng thuận lợi. Với sự giúp đỡ của những người xung quanh, công ty vũ đạo nhanh chóng mở

rộng, đến nay đã có hơn mười ngàn học sinh.

Thậm chí có không ít học sinh còn từ tỉnh khác đến.

Từ lúc đầu chỉ là lớp học năng khiếu dạy các bé, đến giờ đã phân thành nhiều lớp khác nhau: lớp đào tạo chuyên nghiệp, lớp cao cấp, lớp sơ cấp, lớp căn bản…

Trong các cuộc thi vũ đạo cấp tỉnh, thành phố, học sinh các lớp cũng đạt nhiều giải thưởng, mang về nhiều danh hiệu và thứ hạng khiến danh tiếng của công ty càng nổi bật hơn.

Đến năm sau, Cố Phi Dương đã làm xong kế hoạch mở chi nhánh ở các tỉnh khác.

Ở tỉnh này có thể làm tốt nhưng đến tỉnh khác có thể bị lỗ không ít, Cố Phi Dương cũng nhớ những điều mà Hoắc Khải từng nhắc nhở, làm đâu chắc đấy, đồng thời chuẩn bị sẵn tâm lý thất bại.

Một khi kinh doanh ở bên ngoài không tốt thì lập tức cắt lỗ lui về, tuyệt đối không để những phần thua lỗ ảnh hưởng đến toàn hệ thống.

Nhưng không ngờ, ở đây cô ấy gặp lại người đàn ông ngày nhớ đêm mong.

Tất cả sự nỗ lực của cô ấy là để có thể ngẩng cao đầu đứng trước mặt anh mà không phải cúi đầu khóc nức nở nữa.

Nghe những chuyện mà Cố Phi Dương trải qua trong hai năm này, trong lòng Hoắc Khải nảy ra nhiều cảm xúc. Anh không ngờ được, người phụ nữ từng khóc lóc đau đớn dưới cơn mưa ngày đó có thể làm được đến bây giờ.

Thành thực mà nói, nếu đổi lại là Ninh Thần thì có lẽ sẽ không làm được như thế.

Vốn dĩ, hai người không phải cùng một kiểu, Ninh Thần cần có người dẫn dắt phía trước nếu không sẽ lạc lối hoặc sẽ lùi bước.

Nhưng Cố Phi Dương thì không như thế, cô ấy không có đường lui, chỉ có thể không ngừng tiến lên phía trước mới có thể sống tiếp.

"Vậy hai năm nay cô vất vả nhiều rồi", Hoắc Khải nói.

"Không có gì là vất vả cả, đều phải cố gắng vì cuộc sống mà thôi", Cố Phi Dương mỉm cười, nói: "Vậy anh thì sao? Việc kinh doanh vẫn ổn phải không? Cô Ninh vẫn khoẻ chứ?"

"Mọi chuyện đều ổn", Hoắc Khải cười lớn, không nói quá nhiều đến chuyện của mình, chỉ nói: "Nhưng một người phụ nữ gây dựng sự nghiệp ở bên ngoài, ít nhiều cũng sẽ gặp phải chuyện phiền phức. Sau này nếu có vấn đề gì thì có thể gọi điện cho tôi, chuyện lớn chuyện nhỏ, nếu giúp được tôi nhất định sẽ giúp".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 494: Trở Mặt

Thật sao?", Cố Phi Dương nhìn anh, nói: "Vậy bây giờ tôi có một việc muốn nhờ anh giúp".

"Cô nói đi".

"Con bé Văn Văn từ nhỏ đã không có bố, cho nên tôi muốn tìm một người bố cho con bé, anh có thể giúp tôi không?", Cố Phi Dương tỏ vẻ nghiêm túc hỏi.

Hoắc Khải bị hỏi mà ngây người, làm bố của Nhạc Văn Văn?

Thấy vẻ mặt sững sờ của Hoắc Khải, Cố Phi Dương bỗng nhiên che miệng cười lớn, nói: "Đùa anh thôi, nhìn vẻ mặt của anh kia, sợ cô Ninh biết thì sẽ giận anh sao?"

Nhưng Hoắc Khải thì lại không cười mà nói: "Không nên đùa như thế, dễ khiến người khác hiểu lầm".

"Nhìn cái vẻ sợ vợ của anh kìa, trước đây tôi không biết anh sợ cô Ninh như thế", Cố Phi Dương nói.

"Diệp Vấn đã nói, chỉ có người đàn ông tôn trọng vợ mình chứ không ai sợ vợ cả", Hoắc Khải cười nói.

"Tin anh mới lạ", Cố Phi Dương lại che miệng vười rất vui vẻ.

Lúc này, Tô Tử Hàng đi tới, giơ tay đưa về phía Cố Phi Dương, cười híp cả mắt nói: "Cô Cố, tôi có vinh hạnh mời cô khiêu vũ một điệu không?"

"Xin lỗi, tôi đang nói chuyện với bạn", Cố Phi Dương khéo léo từ chối.

Nếu bình thường, cô ấy sẽ không từ chối lời mời khiêu vũ, dù sao cũng không mất gì. Nhưng hôm nay, cô ấy lại gặp được Hoắc Khải thì sao có thể

chú ý đến người đàn ông khác chứ.

Lời từ chối của Cố Phi Dương khiến Tô Tử Hàng càng không vui. Trước đây không phải là chưa từng mời cô nhảy. Coi như đang nói chuyện với người khác thì cũng đồng ý. Thế mà hôm nay gặp được người đàn ông tên Lý Phong này thì cô lại không đồng ý?

Cảm thấy ôm được cái đùi lớn hơn rồi sao?

Tô Tử Hàng cười lạnh lùng, nói: "Cô Cố không nể mặt chút nào sao?"

Hoắc Khải nghe ra Tô Tử Hàng đang không vui, quay lại nói: "Chủ tịch Tô, cô Cố và tôi là bạn cũ. Chúng tôi đã mấy năm không gặp nhau rồi nên muốn nói chuyện nhiều một chút, quả thật xin lỗi".

Lời nói này của Hoắc Khải đã cho Tô Tử Hàng đường xuống. Xét về địa vị xã hội mà nói thì anh cao hơn Tô Tử Hàng nhiều.

Nhất là trong lần hợp tác này, Hoắc Khải nắm trong tay quyền chủ động quyết định.

Mà Tô Tử Hàng lại không nghĩ như thế. Anh ta luôn cảm thấy, bản thân anh ta muốn hợp tác là do coi trọng liên minh này chứ không phải là Hi Vọng Mới.

Kỹ thuật VR rất quan trọng, nhưng công ty có kỹ thuật này cũng không chỉ có mình Hi Vọng Mới. Công ty chip của anh ta là nhà máy hàng đầu trong nước, khách hàng không ít, hơn nữa gần đây công ty lại có đột phá mới.

Một khi nó thành công thì có thể giành được càng nhiều khách hàng. Nếu mất kỹ thuật VR của Hi Vọng Mới thì cũng vẫn tiếp tục phát triển tốt.

Cho nên Cố Phi Dương không nể mặt thì Tô Tử Hàng cũng không muốn nhẫn nhịn. Thậm chí ở mức độ nào đó, anh ta còn cố ý làm thế.

Nếu đổi lại là một người thông minh, thấy Hoắc Khải và Cố Phi Dương nói chuyện vui vẻ như thế đều không dễ dàng đến làm phiền.

Sau khi Hoắc Khải giải thích thay Cố Phi Dương, Tô Tử Hàng cũng không nhượng bộ, mà mang vẻ mặt lạnh nhạt nói: "Không phải anh Lý đã có vợ sao? Cô Cố thân thiết với anh như thế không sợ vợ anh hiểu lầm à? Tôi thật sự lo lắng cho anh Lý đấy".

Hoắc Khải cũng không phải là kẻ ngốc, sao lại không hiểu Tô Tử Hàng đang gây khó dễ. Điều này khiến anh hơi chau mày, nói: "Chuyện cá nhân của tôi, không cần chủ tịch Tô phải lo lắng hộ. Còn cô Cố, cô ấy đã không muốn nhảy thì hà tất phải ép buộc làm khó người ta chứ?"

Xung quanh có không ít người chú ý đến tranh chấp bên này, bị nhiều người nhìn như thế, Tô Tử Hàng cũng là kẻ có máu mặt ở đây thì nào dễ cúi đầu chịu thua chứ.

"Tôi chỉ muốn nói, anh Lý là người đã có vợ, mà cô Cố lại là mẹ đơn thân, không nên tiếp xúc quá thân mật. Chuyện cá nhân của anh Lý thì tôi không muốn hỏi, nhưng chuyện của tôi và cô Cố cũng là chuyện riêng, anh Lý lại chủ động giải thích thay cho cô Cố, thật sự khó tránh khỏi người khác nghĩ nhiều", giọng nói của Tô Tử Hàng dần trở nên lạnh băng.

Cố Phi Dương cảm thấy không khí có vẻ không đúng, vội vàng đứng dậy nói: "Chủ tịch Tô, anh đừng hiểu lầm, tôi và anh Lý thật sự là bạn bè cũ, anh ấy…"

"Tôi bảo cô nói à?", Tô Tử Hàng liếc nhìn Cố Phi Dương: "Cô chẳng qua chỉ là một vũ công, thật sự cho rằng mình là món ngon lắm sao? Nếu không phải do tôi bảo vệ cô từ trước đến nay thì cô cho rằng công ty của cô có thể phát triển thuận lợi như thế không? Một chút biết ơn cũng không có, thật không biết điều! Mời cô nhảy là cho cô mặt mũi rồi, cô cho rằng tôi thật sự muốn có phát sinh quan hệ gì đó với cô sao? Chỉ là tàn hoa bại liễu, giả vờ trong sáng cái gì!"

Lời nói này quả thật quá khó nghe, sắc mặt của Cố Phi Dương lúc này cũng trở nên khó coi. Cô ấy liếc nhìn Hoắc Khải, sự tự ti đã mất đi trong

lòng lại xuất hiện.

Không sao, so với Ninh Thần, cô ấy thật sự là tàn hoa bại liễu. Cho dù cố gắng thế nào thì từ đầu đến cuối cũng không so được với người ta, là người vợ chính thức của người đàn ông này.

Người xung nghe thấy tiếng tranh cãi đều kinh ngạc nhìn Tô Tử Hàng, không hiểu tại sao anh ta lại tự nhiên nóng nảy như thế.

Không phải nói muốn hợp tác với Hi Vọng Mới sao, tại sao anh lại tỏ thái độ như thế với người ta?

Mà Hoắc Khải lại nhìn chằm chằm Tô Tử Hàng, nghiêm nghị nói: "Chủ tịch Tô, tôi thấy chắc là anh say rồi, không bằng đợi đến khi tỉnh rượu rồi nói chuyện".

Hoắc Khải vẫn giữ lại mấy phần thể diện cho Tô Tử Hàng, không làm gì thái quá, nhưng Tô Tử Hàng lại coi lời nói này là sự dạy dỗ của kẻ trên với người dưới.

Thời gian gần đây, anh ta sống quá áp lực. Sau khi bố qua đời, rất nhiều người đều thèm thuồng cổ phần của công ty. Sau khi anh ta tiếp quản công ty thì gặp khó khăn khắp nơi.

Đến mẹ anh ta còn không chịu nổi, khuyên anh ta buông bỏ quyền điều hành, chia cổ phần, an ổn sống một đời giàu có.

Nhưng Tô Tử Hàng không nghĩ như thế, anh ta luôn cảm thấy bản thân rất có năng lực, sở dĩ không đạt thành tích đều là do đối thủ cố ý ngáng chân.

Trong lòng anh ta chưa từng nghĩ, nếu thật sự có năng lực thì tại sao toàn thể công ty từ trên xuống dưới, những người có thể nói thật lòng đếm không quá năm đầu ngón tay.

Phải biết rằng, khi bố của anh ta qua đời, công ty vẫn rất đoàn kết. Sau một đêm lại trở thành như thế, có thể sao?

Người đi trà lạnh thì cũng có nhưng không thể lạnh nhanh như thế được.

Chỉ có thể nói, bản thân Tô Tử Hàng có vấn đề, nhất là về tính cách là thiếu sót lớn nhất của anh ta.

Từ ngày đầu tiên nhậm chức đã cho mình là chủ tịch mà diễu võ dương oai.

Cho dù là người lớn tuổi đóng góp rất nhiều cho công ty đến người mới được tuyển vào, chỉ cần không phù hợp với cách nghĩ của anh ta thì mắng là mắng, không nể mặt chút nào. Rất nhiều bạn tốt của bố anh ta năm đó, từng được gọi là bác, là chú cũng bị anh ta mắng cho một trận.

Có vài người làm việc ở công ty nhiều năm, trải qua bao nhiêu khó khăn, nào dễ để anh ta mắng mỏ như thế.

Anh không nể mặt họ, họ cũng sẽ không nể mặt anh, đừng nói anh là chủ tịch thì chúng tôi nhất định phải nghe lời anh.

Công ty theo chế độ cổ phần, quyền cổ phần trong tay ai nhiều hơn thì nghe theo người đó.

Để anh làm chủ tịch là nể mặt bố của anh, không phải do Tô Tử Hàng anh có gì tài giỏi!

Trước khi bước vào công ty, Tô Tử Hàng chính là một công tử bột chỉ biết ăn chơi ca múa, nào hiểu được cái gì là đối nhân xử thế.

Anh ta đem những thứ học được từ thời ăn chơi dùng trong công ty thì đương nhiên gặp phải phiền phức rồi.

Cho nên người trong công ty đều đồng loạt phản đối với những chuyện mà Tô Tử Hàng muốn làm. Cho dù tốt hay xấu, họ đều không đồng ý, chính là để dạy cho thằng nhãi này một bài học.

Cũng do chuyện hợp tác với Hi Vọng Mới thật sự quá quan trọng khiến họ không dám dễ dàng phá hỏng cơ hội ngàn năm khó gặp. Nếu không, có khi Hoắc Khải còn không bước vào được cửa công ty vì bị người cản lại bên ngoài rồi.

Nhưng bây giờ, thái độ của Tô Tử Hàng đối với Hoắc Khải khá tồi tệ khiến những người này thấy thế lại nhìn nhau thở dài.

Nếu Tô Tử Hàng thật sự đàm phán được chuyện lần này, hợp tác thành công với Hi Vọng Mới thì họ sẽ sẵn sàng mượn cơ hội này để nhượng bộ. Nhưng giờ đây xem ra, là họ đáng giá Tô Tử Hàng quá cao rồi.

Thằng nhãi này căn bản không thể thay đổi suy nghĩ công tử bột trước đây, còn cho rằng công ty là đồ chơi của anh ta, muốn chơi thế nào thì chơi.

Vui vẻ thì cười với người ta, không vui thì cho người ta một cái tát, không ai dám phân tranh với anh ta.

Vốn dĩ anh ta không hiểu được sự khốc liệt và tàn nhẫn của xã hội này!

Những người khác hiểu nhưng lại không thể khuyên Tô Tử Hàng lúc này. Họ chỉ có thể lặng lẽ nhìn thằng phá gia này đưa công ty vào vũng bùn.

Hoắc Khải còn nể mặt, người khác có thể nhìn ra mà Tô Tử Hàng lại không hiểu. Anh ta chỉ lạnh lùng nhìn Hoắc Khải, nói: “Những lời anh Lý nói là thế nào. Tôi không uống bao nhiêu, sao có thể say. Nếu anh Lý năm lần bảy lượt bảo vệ người phụ nữ đơn thân này thì không tốt lắm đâu. Hai người nói là bạn cũ, nhưng theo tôi thấy đây là mối quan hệ không bình thường. Chẳng trách trước đây dù theo đuổi cô Cố thế nào thì cô ấy cũng không đồng ý, xem ra trong tim đã có người khác rồi?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương 495: Chuẩn Bị Xong Chưa?

Những lời bức bách của Tô Tử Hàng khiến Cố Phi Dương không thể giữ nổi vẻ ôn hoà thường ngày.

Nếu Tô Tử Hàng chỉ nhằm vào mình cô ấy thì cũng chẳng sao. Hai năm nay, tất cả những khó khăn cô ấy gặp phải cũng không ít ỏi gì, cô ấy đã sớm quen việc nhìn sắc mặt của người khác mà sống.

Nhưng bây giờ, Tô Tử Hàng lại lôi cả Hoắc Khải vào nên Cố Phi Dương không muốn nhịn nữa.

Cho dù cô ấy trải qua bao nhiêu chuyện, cũng không quan tâm việc kinh doanh của cô ấy thuận lợi hay không, trong lòng Cố Phi Dương, Hoắc Khải vẫn luôn là người mà buổi tối mưa gió bão bùng đó, xuất hiện cứu vãn mẹ con cô ấy, vào lúc cuộc đời cô ấy bơ vơ nhất, tuyệt vọng nhất.

Anh là người hoàn hảo nhất, sánh ngang với thần linh.

Mà thần linh thì không cho phép kẻ nào khinh nhờn. Hành động của Tô Tử Hàng giống như sự khinh nhờn với vị thần ở trong lòng Cố Phi Dương.

Vẻ mặt của cô ấy dần trở nên lạnh lùng, nói: "Chủ tịch Tô, nếu vì chuyện anh theo đuổi tôi không thành liền cố ý bôi nhọ anh Lý thì hình như không phù hợp lắm với thân phận của anh".

"Bôi nhọ? Tôi bôi nhọ ai sao? Tôi chỉ nói sự thật mà thôi", Tô Tử Hàng nói.

Cố Phi Dương còn muốn nói gì đó nhưng Hoắc Khải đã giơ tay lên ngăn lại.

Vẻ khiêu khích hiện rõ trên nét mặt của Tô Tử Hàng, trái lại khiến Hoắc Khải bu ồn cười: "Tính cách của chủ tịch Tô, thật sự khiến tôi bất ngờ. Tuổi trẻ b ồng bột có thể giải thích được. Nhưng anh nghĩ kỹ làm như thế sẽ phải trả giá thế nào chưa?"

“Trả giá? Anh doạ tôi?”, Tô Tử Hàng tức giận trừng mắt nhìn Hoắc Khải, đã nói đến mức độ này rồi cũng không cần thiết phải nhẫn nhịn, nhượng bộ. Hợp tác cái khỉ gì, không được thì thôi. Dưới trời đất này có nhiều công ty lớn hơn thế, dựa vào trình độ kỹ thuật của tập đoàn Phong Âu, muốn hợp tác với công ty thoả mãn yêu cầu của anh ta, chắc chắn không thành vấn đề.

Hoắc Khải nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Tôi không doạ anh, chỉ hỏi anh một vấn đề này mà thôi. Anh trả lời cũng được, không trả lời thì thôi, thật ra đều không thể thay đổi kết quả. Nhưng tôi có lòng tốt nhắc nhở anh, làm tốt công tác chuẩn bị bảo vệ chính mình đi”.

“Sao nào, anh Lý thích chơi kiểu gì? Thích làm công khai hay lén lút?”, Tô Tử Hàng lạnh lùng cười: “Đây là địa phận của tôi, anh cho rằng có thể làm gì được tôi?”

“Anh nghĩ nhiều rồi, người trẻ tuổi như anh, nếu tôi tự mình ra tay thì lại thành bắt nạt người khác. Đa số những người ở đây đều muốn dạy dỗ anh”, Hoắc Khải nói xong thì nói với Cố Phi Dương: “Ở đây xem ra không phù hợp chúng ta nói chuyện, nên đổi chỗ khác yên tĩnh một chút”.

Cố Phi Dương đương nhiên không phản đối, gật đầu đáp ứng rồi theo Hoắc Khải rời đi.

Tô Tử Hàng nhìn bóng lưng của cô ấy, tức giận vô cùng, không nhịn được uy hiếp nói: “Họ Cố kia, hôm nay cô dám đi, tôi sẽ khiến công ty vũ đạo của cô phá sản, tin không!”

Bước chân của Cố Phi Dương ngừng lại một lát, điều này khiến trong lòng Tô Tử Hàng vui vẻ, cho rằng cô ấy sợ rồi. Kết quả là Cố Phi Dương quay lại, nhìn anh ta mỉm cười rồi nói: “Trình độ doạ dẫm của chủ tịch Tô chẳng cao chút nào. Trước khi đến đây, vốn dĩ tôi chỉ có hai bàn tay trắng. Nếu công ty vũ đạo phá sản, thì những gì tôi thu được đã nhiều hơn trước đây rất nhiều rồi. Không thể tiếp tục ở đây thì đi nơi khác là được. Không phải chủ tịch Tô cảm thấy với thực lực của mình sẽ đuổi cùng giết tận tôi trên cả nước đấy chứ?”

Muốn đuổi cùng giết tận một người trên toàn quốc mà chỉ dựa vào sức mạnh của tập đoàn Phong Âu là chuyện không thể làm được. Công ty họ chỉ làm chip, sức ảnh hưởng nhiều nhất cũng chỉ giới hạn trong ngành này. Có lẽ nguyên nhân do địa vị xã hội ở thành phố này nên có sức ảnh hưởng lớn nhưng trên phạm vi toàn quốc thì lại chẳng đáng xếp hạng.

Sự thản nhiên của Cố Phi Dương khiến Tô Tử Hàng cảm thấy ngoài ý muốn. Điều này khiến anh ta càng tức tối, chỉ vào mặt Cố Phi Dương mà chửi rủa.

Dáng vẻ này của anh ta nào có giống chủ tịch có giá trị hàng trăm triệu, mà giống tên lưu manh đầu đường hơn.

Vốn dĩ Cố Phi Dương đã chẳng yêu thích gì cậu công tử bột này, bây giờ thấy bộ dạng vô lễ này của anh ta thì càng thấy buồn cười.

Cùng Hoắc Khải rời khỏi tiệc rượu, sau khi ra khỏi cửa khách sạn, Cố Phi Dương mới nói: "Xin lỗi, tất cả là tại tôi khiến anh và anh ta xảy ra xung đột, sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của anh sao?"

"Chắc chắn là có ảnh hưởng một chút, nhưng không quan trọng, trái lại giúp tôi có thể đưa ra một quyết định", Hoắc Khải cười nói.

Trước đây, anh chỉ muốn lợi dụng lần hợp tác này giành lấy quyền khống chế lượng cổ phần nhất định tại tập đoàn Phong Âu, nhưng bây giờ, Hoắc Khải cảm thấy mình quá mềm lòng rồi.

Nếu đã muốn tự tay tạo ra một nhà quyền quý mới thì công ty sản xuất chip như tập đoàn Phong Âu cần phải hoàn toàn nắm trong lòng bàn tay mới đúng.

10% cổ phần thì không bao giờ đủ. Con số Hoắc Khải cần bây giờ là 100%!

Tô Tử Hàng nhất định không thể nghĩ tới, bản thân anh ta lại vì chuyện tình trường mà đắc tội với người khác, bây giờ đã lên kế hoạch đuổi cùng giết tận anh ta rồi.

Từ trước đến nây, Hoắc Khải đ`âu không cho rằng bản thân anh là một người hi`ên lành, lương thiện gì, nhất là chuyện trên thương trường. Đến cả Cơ Hương Ngưng, lúc đ`âu cũng bị anh lợi dụng nhi`âu l`ân, huống h`ô là nhân vật phụ vừa mới gặp.

Dựa vào thủ đoạn của Hoắc Khải, muốn chỉnh chết Tô Tử Hàng thì dễ như trở bàn tay. Hơn nữa, bây giờ anh đã có mấy chục công ty trong liên minh, lại thêm mạng lưới quan hệ của Triệu Vĩnh An. Có thể nói, Hoắc Khải như bây giờ có sức ảnh hưởng trên thương trường không kém những công ty hàng đ`âu một chút nào.

Bởi vì tất cả công ty liên minh, đ`âu xây dựng vòng quanh Hi Vọng Mới. Nếu Hi Vọng Mới gặp phi`ên phức thì họ tuyệt đối sẽ không khoanh tay làm ngơ.

Cho dù muốn kiếm lợi hay có lý do nào khác thì nói chung, kẻ thù của Hi Vọng Mới là kẻ thù của họ.

“Xem ra năng lực của anh rất mạnh. Tôi nghe nói công ty của các anh tên là Hi Vọng Mới, bây giờ phát triển rất tốt. Bây giờ giá trị công ty đã đạt năm tỷ r`ài, đúng không?”, Cố Phi Dương nói.

Trong hai năm nay, cô ấy không cố ý nghe ngóng tình hình của Hoắc Khải, nhưng nếu đã là người làm ăn, khó tránh khỏi nghe được những tin tức như thế.

Công ty vũ đạo của Cố Phi Dương cũng đã có giá trị mấy trăm triệu, cho nên l`ân này gặp mặt, cô ấy biết sự chênh lệch giữa cô ấy và Hoắc Khải, nhưng cảm thấy, sự chênh lệch này vẫn còn có cơ hội bù đắp.

Hoắc Khải cũng không nói cho cô ấy biết, giá trị mới nhất của Hi Vọng Mới đã sớm vượt qua hai mươi tỷ, tăng gấp mấy l`ân trước đây.

Lời nói có vẻ khoe khoang này, anh cũng lười nói. Nếu một người đàn ông phải khoe khoang để chứng minh sức hấp dẫn của mình với một người phụ nữa thì chứng tỏ đó là một kẻ thất bại.

Sức hấp dẫn trong nhân cách không đủ, thì tất cả những điều gọi là chinh phục chỉ là việc nắm lấy lợi ích của nhau.

"Con gái cô bây giờ thế nào rồi? Kết quả học tập tốt chứ?", Hoắc Khải chuyển chủ đề hỏi.

"Cũng không tệ, có thể không bằng Đường Đường nhà anh. Tính cách của con bé khá hướng nội, nếu có gì không hiểu thì cũng không dám hỏi người khác. Bình thường công việc của tôi rất bận, không có thời gian dạy con bé, tìm gia sư thì cũng không có hiệu quả lắm nên tôi đang lo lắng…", Cố Phi Dương thở dài nói.

Đứa trẻ trong gia đình đơn thân sẽ gặp phải vấn đề lớn nhất là khi còn nhỏ thiếu hụt đi sự quan tâm, chăm sóc của bố mẹ.

Không phải là không muốn đối tốt với cô bé mà là nếu chăm sóc đứa trẻ thì không có thời gian đi làm kiếm tiền, không kiếm tiền thì có mà đói chết. Muốn cân bằng cả hai việc này thì là chuyện cực kỳ khó khăn.

Xe của Cố Phi Dương dừng trước cửa khách sạn, là một chiếc xe sedan Volkswagen CC đời mới.

Loại xe này được định vị là dòng xe Couple, nhưng mọi người đều biết rằng, những xe gọi là xe Couple thì vẫn đều là xe con. Chỉ có điều ngoại hình dễ nhìn một chút, đổi một chữ nghe ra có vẻ cao cấp chứ thực ra đều là mất tiền làm màu.

Hoắc Khải cũng không vì chiếc xe Couple hạng phổ thông có những nhược điểm không phù hợp với người ngồi mà phát biểu ý kiến gì, chỉ khen ngợi nói: "Rất phù hợp với phong độ của cô, nhìn rất nho nhã".

"Anh Lý hình như biết cách nói chuyện với phụ nữ hơn đấy", sau khi Cố Phi Dương lên xe thì cười híp mắt nói.

"Cô cũng thế, dám tức giận với người khác", Hoắc Khải trả lời nói.

Cố Phi Dương cười ra tiếng, nói: "Trước đây, anh đã nói, làm người phải tự tin, cũng phải có cá tính của mình. Tôi luôn cố gắng phát triển điểm này, không biết như bây giờ đã được chưa?"

"Cũng khá được rồi, nếu lúc tức giận có thể cứng rắn thêm một chút thì càng tốt", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương cười một tiếng, nói: "Vậy thì quá khó rồi, dù sao tôi cũng là giáo viên dạy vũ đạo, trời sinh không thể khớp với từ cứng rắn".

Hai người vừa nói chuyện vừa rời khỏi đây.

Cố Phi Dương rất nhiệt tình mời Hoắc Khải đến nhà ngồi. Cô ấy vừa mua một căn nhà, trả lần đầu một triệu, lại mua một chiếc xe nên chỉ còn dư mấy trăm ngàn nhưng cuộc sống cũng coi là khá tốt.

Chỉ cần cố gắng chống đỡ sang năm sau thì tất cả sẽ tốt đẹp trở lại.

Còn sự uy hiếp của Tô Tử Hàng, Cố Phi Dương cũng không coi là chuyện gì ghê gớm. Giống như cô ấy nói, khi đến đây, cô ấy còn thảm hơn bây giờ rất nhiều. Nếu công ty phải đóng cửa thì cũng đã thu hoạch được rất nhiều rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 496: Người Theo Đuổi

Cùng lắm là đổi chỗ khác, làm lại từ đầu. Có hai năm kinh nghiệm rồi, cô ấy tin chắc Đông Sơn tái khởi cũng không phải là chuyện quá khó.

Khi đi qua chợ, Cố Phi Dương kéo Hoắc Khải đi mua một ít đồ tươi, muốn để Hoắc Khải thể hiện tài nấu nướng để cô ấy lại được nếm mùi vị năm đó.

Hoắc Khải cũng không phản đối, tuy rằng tình cảm qua lại năm đó với Cố Phi Dương không được coi là quá sâu sắc nhưng đối với mẹ con họ, anh cũng có chút thương cảm.

Ở một thành phố xa lạ, hai người cũng được gọi đồng hương.

Thấy đồng hương phải lăn lộn bên ngoài, không có chỗ dựa nên giúp đỡ nhau cũng là chuyện nên làm.

Hơn nữa có một số việc, một số người vẫn chưa giải quyết xong thì Hoắc Khải cũng chưa định rời khỏi nơi này.

Sau khi mua một túi đồ ăn to, hai người trở về nhà, đến sáu giờ chiều thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hoắc Khải đang bận rộn ở trong bếp, Cố Phi Dương ra mở cửa, con gái Nhạc Văn Văn nhảy chân sáo vào nhà, vừa đến cửa đã vui vẻ đưa cho cô ấy bài thi: "Mẹ, lần này con thi được một trăm điểm!"

Nhạc Văn Văn đã lên cấp một, nhìn có vẻ gầy hơn trước. Điều này khiến đôi mắt của cô bé có vẻ to tròn hơn, trông rất thông minh.

Trong hai năm nay, khi Cố Phi Dương dạy những đứa trẻ khác thì cũng cho Nhạc Văn Văn học múa theo.

Học múa không chỉ rèn luyện khả năng phối hợp nhịp nhàng mà còn tạo hình vẻ đẹp hình thể, nhất là đối với các bé gái mà nói thì hình thể là nền

tảng quan trọng nhất trong đời người.

Cô lớn lên không xinh đẹp cho lắm cũng không sao, kiên trì học vũ đạo, đi trên đường cũng có phong độ hơn. Mà phong độ là thứ duy nhất giống tiền, vượt qua vẻ bềngoài khiến người ta cảm thấy đặc biệt.

Cho nên, Nhạc Văn Văn học múa hai năm khiến bây giờ cô bé xinh xắn hơn trước rất nhiều, ở trong trường học cũng được yêu mến vô cùng. Rất nhiều người nhìn thấy cô bé thì đều khen ngợi là tiểu mỹ nhân.

Ngoài cửa, trừ Nhạc Văn Văn còn có một thầy giáo, tuổi tác tương đương với Cố Phi Dương.

Anh ta cười nói: "Thành tích học tập của Văn Văn rất ổn định, lần này phát huy rất tốt, thi được một trăm điểm".

Nhạc Văn Văn ở bên cạnh nghe thấy thế thì cười hi hi, Cố Phi Dương lại khách sáo nói: "Cảm ơn thầy Tưởng đã khen, thầy đã phải dạy dỗ học sinh rất vất vả còn thường xuyên phiền thầy đưa con bé về".

"Không sao, dù sao sau khi tan học tôi cũng phải vềnhà, vừa hay thuận đường", Tưởng An Sư nói.

Anh ta là thầy giáo dậy ngữ văn của Nhạc Văn Văn vẫn còn độc thân. Từ lần đầu tiên gặp Cố Phi Dương thì đã yêu thầm người con gái này. Ở trường học rất quan tâm đến Nhạc Văn Văn, biết Cố Phi Dương ngày nào cũng dạy múa, thời gian rất ít ỏi nên chủ động đưa Nhạc Văn Văn vềnhà.

Hầu như tất cả mọi người đều có thể nhìn ra ý muốn theo đuổi của anh ta, còn không ít người nói anh ta cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.

Người xinh đẹp như Cố Phi Dương, cuối cùng đều đi cùng người có tiền, một giáo viên ngữ văn tiểu học sao có thể theo đuổi được cô ấy.

Nhưng Tưởng An Sư chưa từng nản lòng. Anh ta kiên trì cho rằng, chỉ cần mình bỏ ra lòng thành thì nhất định sẽ khiến đối phương cảm động.

Sự theo đuổi của Tưởng An Sư khiến Cố Phi Dương không biết làm thế nào mới tốt.

Cô ấy biết, Tưởng An Sư không giống như những người đàn ông khác, hay như Tô Tử Hàng, đa phần là chỉ muốn chơi đùa cô ấy, chơi chán rồi thì vứt.

Có lẽ, Tưởng An Sư cũng vì vẻ đẹp của cô ấy mới theo đuổi, nhưng xuất phát điểm của anh ta và Tô Tử Hàng không giống nhau. Ít nhất là Tưởng An Sư sẵn sàng kết hôn với cô ấy.

Nhưng Tô Tử Hàng nói cũng không sai, Cố Phi Dương từ chối nhiều người như thế, ngoài việc biết những người này không có ý tốt thì là vì trong lòng cô ấy sớm đã có người chiếm giữ, không còn chỗ trống giành cho người đàn ông khác.

Hơn nữa, Tưởng An Sư là giáo viên ngữ văn của Nhạc Văn Văn, thường xuyên phải chạm mặt, thời gian dài sẽ khó tránh khỏi ngại ngùng.

Cho nên thời gian gần đây, chỉ cần Cố Phi Dương có thời gian sẽ đều qua đón Nhạc Văn Văn. Thậm chí cô ấy còn nghĩ, hay là bỏ tiền thuê giúp việc đưa đón cô bé.

Bây giờ bản thân cô ấy đã kiếm được tiền rồi, tiêu tốn một chút cũng không sao, không cần phải gây thêm phiền phức.

"Thật phiền thầy quá, mời thầy vào uống chén nước", Cố Phi Dương nói.

Tưởng An Sư cũng có ý này, nghe thấy cô ấy chủ động mời thì vui vẻ không thôi, lập tức đi vào phòng, hỏi: "Có cần giúp đỡ gì không? Tôi dọn dẹp vệ sinh cũng giỏi lắm".

"Không cần phiền phức…", Cố Phi Dương nói.

Lúc này, trong bếp vọng ra tiếng Hoắc Khải thái rau, Tưởng An Sư hỏi: "Trong nhà có khách sao?"

“Là bạn cũ của tôi”, Cố Phi Dương vỗ vỗ vào vai của Nhạc Văn Văn, cười vui vẻ nói: “Con vào bếp xem ai đến”.

Nhạc Văn Văn tò mò chạy vào bếp. Lúc cô bé nhìn thấy Hoắc Khải đang thái hành thì bỗng nhiên sững sờ.

Hoắc Khải quay lại nhìn thấy cô bé cũng ngây người.

Cô bé mập mạp trong tưởng tượng đã trở nên mảnh mai như thế này, vừa lên cấp một đã cao 1m3, 1m4. Từ nền tảng này có thể thấy, sau khi lớn lên cô bé nhất định cũng xinh đẹp không kém Cố Phi Dương.

Nếu không phải là anh cực kỳ có ấn tượng thì Hoắc Khải cũng không thể nhận ra cô bé.

Mà sau khi Nhạc Văn Văn hoàn hồn thì hai mắt bỗng nhiên đỏ hoe, sau đó nhanh chóng chạy đến ôm đùi Hoắc Khải kêu: “Chú Lý!”

Năm đó, bố của Nhạc Văn Văn mất sớm, từ nhỏ cô bé đã thiếu mất tình yêu của bố, nên muốn tìm kiếm tình cảm này từ Hoắc Khải. Có thể chăm sóc cô bé và mẹ, lại có thể nấu cơm, ấn tượng này khiến Nhạc Văn Văn không thể nào quên được.

Rời khỏi quê hương hai năm, cô bé vẫn không lúc nào ngừng hỏi khi nào mới được gặp lại chú Lý.

Bây giờ cuối cùng cũng đã gặp được khiến cô bé khó mà khống chế nổi cảm xúc.

Thấy dáng vẻ nghẹn ngào của cô bé, Hoắc Khải cũng cảm động, quay lại ôm cô bé và nói: “Được rồi, chú ở đây, tối nay làm sườn xào chua ngọt cho cháu ăn”.

“Cháu còn muốn ăn thịt kho tàu!”, Nhạc Văn Văn nức nở nói.

“Được rồi, sẽ làm hết!”, Hoắc Khải cười lên.

Do cô bé như con bạch tuộc ôm lấy anh không rời, nên Hoắc Khải chỉ có thể ôm cô bé ra ngoài, nếu không thì không có cách nào để làm cơm.

Đến phòng khách, vừa hay thấy Tưởng An Sư ngồi trên ghế sofa.

Vừa rồi ở trong bếp, Tưởng An Sư đã loáng thoáng nghe thấy giọng của đàn ông, nhưng không chắc lắm. Bây giờ thấy Hoắc Khải ôm Nhạc Văn Văn bước ra, anh ta sững người, sau đó hỏi Cố Phi Dương, hỏi: "Cô Cố, người này là…"

"Đây là anh Lý Phong, là bạn cũ nhiều năm rồi, anh ấy vẫn luôn đối tốt với mẹ con tôi", Cố Phi Dương giới thiệu nói.

Lời giới thiệu của cô ấy, theo Hoắc Khải thấy thì hình như có ý nghĩa khác.

Mà Tưởng An Sư khi nghe thấy thế thì trong lòng run rẩy, anh ta sững sờ nhìn Hoắc Khải, nào có nghe ra ý tứ của Cố Phi Dương.

Bạn cũ nhiều năm, đối với mẹ con cô ấy rất tốt…

Hai năm nay, anh ta qua lại nhà Cố Phi Dương nhiều lần. Từ khi ở nhà thuê đến nhà mới bây giờ chưa từng gặp người đàn ông thứ hai.

Ở đây lúc nào cũng ngăn nắp như thế, ngoài hơi thở của hai mẹ con thì không còn ai khác.

Bây giờ bỗng nhiên có thêm một người đàn ông, là ý gì?

Tưởng An Sư rất dễ dàng để hiểu, trái tim của Cố Phi Dương đã thuộc về người đàn ông mà mình chưa từng gặp này.

Điều này khiến anh ta có ý đối địch với Hoắc Khải. Anh ta lập tức đứng lên, giơ tay ra nói: "Tôi là Tưởng An Sư, là thầy giáo ngữ văn của Nhạc Văn Văn và cũng là bạn của cô Cố. Anh Lý đúng không? Không biết bây giờ anh Lý đang làm việc ở cơ quan nào?"

Trong mắt người bình thường, vào biên chế chính là thành tựu lớn nhất trong đời người. Nếu cả công việc chính thức cũng không có thì không chừng sẽ có lúc phải uống gió đông bắc mà sống.

Hoắc Khải đương nhiên nhìn ra, sự thù địch trong mắt Tưởng An Sư. Anh hiểu ra ngay, người đàn ông này có ý với Cố Phi Dương.

Một người đàn ông có suy nghĩ khác với một cô gái xinh đẹp như Cố Phi Dương cũng rất bình thường. Hoắc Khải cũng không thấy bất ngờ hay vì vẻ thù địch của đối phương mà cảm thấy không vui.

Anh mỉm cười, giơ tay ra bắt tay Tưởng An Sư, nói: "Tôi không làm việc ở cơ quan nào mà tự kinh doanh nhỏ".

"Làm kinh doanh nhỏ? Bây giờ nền kinh tế không tốt lắm, anh Lý phải chú ý đấy, vẫn nên sớm tìm một công việc ổn định mà làm", Tưởng An Sư nói, anh ta bất giác liếc nhìn Cố Phi Dương nhưng lại thất vọng phát hiện, Cố Phi Dương chẳng hề tỏ ra vẻ khác thường.

Cảm giác ưu việt trong lời nói khiến từ đầu đến cuối Hoắc Khải đều phải cố nén nụ cười trên môi: "Thầy Tưởng nói đúng".

Nói đến đây, Hoắc Khải không nói nữa, Cố Phi Dương cũng không nói gì, trái lại khiến Tưởng An Sư không biết nên nói gì thêm hay làm gì, cảm thấy có chút ngại ngùng.

Đến lúc này, Nhạc Văn Văn nói: "Chú Lý, chú đặc biệt đến tìm cháu và mẹ sao? Lần trước cháu nói với mẹ rồi. Chú nhất định sẽ đến tìm hai mẹ con cháu, mẹ lại không tin! Mẹ, mẹ thấy con nói đúng chưa? Chú Lý đã đến tìm chúng ta rồi đấy!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 497: Nghiện Lại Còn Ngại

Tuy Cố Phi Dương không muốn mượn Hoắc Khải để xoá đi ý tưởng muốn theo đuổi cô ấy của Tưởng An Sư nhưng con gái lại nói thẳng ra như thế khiến hai gò má cô bỗng nhiên h ng rực.

“Văn Văn, không nên nói linh tinh!”, Cố Phi Dương nói.

“Con nào có nói linh tinh đâu. Con thích chú Lý. Con còn muốn chú ấy làm bố của con! Nhất định mẹ cũng nghĩ như thế!”, Nhạc Văn Văn ôm lấy cánh tay của Hoắc Khải, tỏ vẻ chắc chắn.

Lời nói này càng khiến cho Cố Phi Dương đỏ mặt hơn. Tuy rằng cô ấy từng nghĩ đến chuyện này, nhưng Hoắc Khải đã kết hôn r i không phải người độc thân. Chuyện phá vỡ gia đình người khác, Cố Phi Dương tuyệt đối không làm.

Nếu thật sự bảo Hoắc Khải vì cô ấy mà li hôn với Ninh Th n thì cả đời này Cố Phi Dương sẽ không tha thứ cho mình.

Mà Tưởng An Sư ng i một bên nghe thấy thế thì cảm thấy rất tuyệt vọng.

Có câu, lời nói của trẻ con thì không nể ai, nhưng lời nói của đứa trẻ cũng là chân thật nhất. Tất cả những gì Nhạc Văn Văn nói, có lẽ là nguyện vọng của cả gia đình.

Nếu hai mẹ con đ u nghĩ như vậy thì anh ta làm gì còn cơ hội nữa?

Dáng vẻ của Hoắc Khải cũng không kém, phong độ hơn nhi u so với bản thân anh ta. Trước mặt anh, Tưởng An Sư luôn cảm thấy có một sự hổ thẹn khó hiểu.

Nhưng anh ta không muốn nhận thua như thế, dù sao bây giờ Cố Phi Dương vẫn phủ nhận chuyện này, chứng tỏ anh ta còn cơ hội.

Cho nên, Tưởng An Sư nhìn Hoắc Khải, nói: "Việc buôn bán của anh Lý có vẻ không bận rộn lắm nhỉ. Nếu không sao có thể chạy đến đây. Tôi nhớ là cô Cố từng nói, quê nhà cách đây rất xa".

"Vẫn ổn, tôi chủ yếu là chân chạy, trời nam biển bắc đều đi suốt", Hoắc Khải trả lời nói.

Anh biết ý tứ của những câu nói này của Tưởng An Sư, nhưng lại không muốn vì thế mà khoe khoang.

Tưởng An Sư nào biết Hoắc Khải chỉ đang khiêm tốn mà thôi. Anh ta chỉ nghe ý nghĩa trên mặt chữ cho rằng Hoắc Khải thật sự là con tốt không đáng để ý.

Buôn bán nhỏ sao có thể so sánh được với bản thân là người đã vào biên chế.

"Anh Lý có thể không biết, tôi rất quen thân với cô Cố. Tôi cũng coi Nhạc Văn Văn như con của mình. Đứa bé này ngoan ngoãn nghe lời khiến người khác không thể không thương", Tưởng An Sư nói.

Lời nói này đã rất rõ ràng, đến Cố Phi Dương cũng tỏ ra căng thẳng nhìn sang Hoắc Khải. Cô ấy rất muốn giải thích, mình và thầy giáo ngữ văn này không có quan hệ gì.

Lúc này, Hoắc Khải bỗng nhiên nhìn Cố Phi Dương, hỏi: "Chuyện cô đắc tội với chủ tịch Tô, cô đã nói qua với thầy Tưởng chưa?"

Cố Phi Dương sững người, bất giác lắc đầu, nói: "Chưa từng nói".

Chuyện kinh doanh không liên quan gì đến người ta, tự nhiên nói làm gì.

Hoắc Khải ừ một tiếng, quay sang nhìn Tưởng An Sư, hỏi: "Nếu hai mẹ con họ không kiếm được tiền, thậm chí còn liên luỵ đến anh cũng bị đuổi việc, anh có thể nuôi hai mẹ con họ không?"

Tưởng An Sư bị hỏi thì bối rối: "Lời này của anh là sao? Công ty vũ đạo của cô Cố rất ổn…"

"Quên nói cho anh, trước khi chúng tôi trở về thì ở tiệc rượu đã đắc tội với chủ tịch của tập đoàn Phong Âu. Anh biết tập đoàn Phong Âu không? Chính là công ty sản xuất chip lớn nhất trong tỉnh. Chủ tịch hội đồng quản trị có tài sản ròng hơn một tỷ. Vị chủ tịch đó đã nói, muốn đuổi cô Cố đi, những người liên quan đến cô ấy đều không có kết cục tốt. Vừa rồi tôi đã bàn bạc với cô Cố, nếu thật sự xảy ra chuyện như thế thì chắc chắn không thể ở lại đây, sau này đến đâu xây dựng lại sự nghiệp. Không biết thầy Tưởng có quyết tâm này không, cùng cô Cố rời xa quê hương, làm lại từ đầu?"

Lời nói của Hoắc Khải khiến sắc mặt của Tưởng An Sư rất khó coi.

Anh ta không hiểu người làm ăn, nhưng cái tên tập đoàn Phong Âu thì đã từng nghe qua, biết đó là một công ty rất lớn.

Bình thường Cố Phi Dương qua lại với những người kinh doanh, anh ta cũng biết, nhưng chuyện mà Hoắc Khải nói lại khiến anh ta nghi ngờ.

"Cô Cố tốt như vậy, sao có thể đắc tội với chủ tịch tập đoàn Phong Âu?", Tưởng An Sư hỏi lại.

"Còn không phải là do chủ tịch Tô theo đuổi cô Cố, nhưng lại bị cô Cố từ chối rất nhiều lần. Lần này cuối cùng thẹn quá hoá giận không nhịn nổi. Nói tóm lại, đây đều là tai hoạ do nhan sắc mà ra. Người xưa nói không sai, hồng nhan hoạ thuỷ, không có thực lực nhất định mà lại ở cùng với người xinh đẹp như cô Cố thì chỉ có kết cục thảm hại mà thôi", Hoắc Khải thở dài nói.

Tưởng An Sư nghe thấy thế thì mặt xanh lét, anh ta luôn vô cùng hài lòng với công việc của mình. Tuy rằng không nhiều tiền nhưng nghe ra có vẻ rất đẳng cấp.

Hơn nữa, tổ tiên trong nhà đều là người bản địa. Nếu bảo anh ta phải ra ngoài làm lại từ đầu thì chắc chắn anh ta không đồng ý.

Một là bên ngoài lạ lẫm, không quen biết ai, không có cảm giác an toàn. Hai là anh ta chỉ biết dạy học, không biết làm việc gì khác.

Nhưng nếu ở lại mà chủ tịch của tập đoàn Phong Âu thật sự tìm đến gây phiền phức thì ai có thể chống đỡ được?

Người ta là ông chủ lớn tài sản hơn một tỷ đấy!

Cho nên, trong lòng Tưởng An Sư đột nhiên có ý muốn lùi bước.

Cố Phi Dương nhìn ra điểm này, cô ấy liếc nhìn Hoắc Khải rồi nói với Tưởng An Sư: "Anh Lý cũng bị tôi liên luỵ, vốn dĩ kinh doanh rất tốt lại không thành. Vị chủ tịch kia rất nhỏ mọn, phao tin muốn chỉnh chết anh ấy. Tôi đang lo không biết nên làm thế nào, không biết thầy Tưởng có cách gì hay giúp tôi không?"

Tưởng An Sư nghe thấy thì sắc mặt không được tự nhiên, lắp ba lắp bắp nói: "Tôi, tôi nào có cách gì…"

"Nếu không thì như này đi, một lát nữa người của tập đoàn Phong Âu đến, thầy Tưởng giúp chúng tôi nói tốt vài câu, có lẽ sẽ có cơ hội chuyển biến", Hoắc Khải nói.

Tưởng An Sư nghe thấy thế thì suýt nữa nhảy dựng lên, hỏi: "Người của tập đoàn Phong Âu đến đây sao?"

"Đúng rồi, họ nói muốn dậy cho tôi một bài học, đương nhiên sẽ đến. Nhưng có thầy Tưởng ở đây thì tôi cũng yên tâm. Dù sao thân phận của anh chắc chắn sẽ khiến họ không dám hành động thiếu suy nghĩ", Hoắc Khải nói.

Tưởng An Sư nghe thấy thế thì bị doạ cho suýt khóc. Tôi có thể có thân phận gì khiến người của tập đoàn Phong Âu không dám hành động thiếu suy nghĩ chứ.

Anh ta rất muốn bỏ chạy nhưng lại ngại cứ thế rời đi.

Cố Phi Dương cất lời: "Một lát nữa người của tập đoàn Phong Âu sẽ đến, vừa rồi không phải nói sắp hết muối rồi sao. Thầy Tưởng, có thể giúp tôi đi mua túi muối không?"

"Hả? Muối? Được được được, để tôi đi!", lúc Tưởng An Sư nói còn có chút bấn loạn, cuống cả lên đi ra khỏi cửa.

Nhìn dáng vẻ kia của anh ta, một thời gian nữa chắc chắn sẽ không quay lại.

Đợi anh ta đi khuất, Cố Phi Dương mới cười lớn, nhìn Hoắc Khải nói: "Nhìn anh doạ người ta chạy rồi kia, mặt trắng bệch cả".

Hoắc Khải cười nói: "Những điều tôi nói đều là sự thật, không doạ anh ta. Cô cho rằng Tô Tử Hàng của tập đoàn Phong Âu thật sự bỏ qua cho cô sao? Theo tính cách của anh ta, chắc chắn sẽ gây rắc rối cho cô đấy".

"Thích gây rối thì cứ đến, cùng lắm là như anh nói, tìm một nơi khác làm lại từ đầu", Cố Phi Dương thản nhiên nói. Sau đó cô ấy lại nhìn Hoắc Khải, vẻ cười như không cười, nói: "Nhưng vừa rồi anh nói ai hồng nhan hoạ thuỷ? Thầy Tưởng sợ gặp hoạ, anh thì không sợ sao?"

"Người thật không sợ cái bóng, đương nhiên không có gì đáng sợ cả", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương khẽ cắn răng, cố ý tiến sát lại một chút, sau đó nói: "Anh không sợ hoạ thuỷ, vậy hồng nhan thì sao? Không sợ vợ anh biết à? Hay là nên nói, vốn dĩ anh tới tìm hồng nhan?"

Hương vị thanh mát trên người cô ấy theo hơi ấm bay đến khiến hô hấp của Hoắc Khải có chút nặng nề.

So với tưởng tượng, Cố Phi Dương bây giờ hình như to gan hơn nhiều, ít nhất trước đây cô ấy tuyệt đối không dám dùng thái độ mập mờ như thế đến gần Hoắc Khải.

Ở phương diện nào đó, có thể nói cô ấy có chút giống Phan Tư Mễ.

Nhưng Phan Tư Mễ thì thể hiện tất cả lên khuôn mặt, hơn nữa hành động cũng to gan, dứt khoát, còn Cố Phi Dương thì có chút như là nghiện nhưng còn ngại. Anh nói cô ấy đang nói thật, cô ấy lại nói chỉ là đùa anh. Anh nói cô ấy đang đùa hả, sao lại tỏ ra chân thật như vậy.

Thật thật giả giả khiến người ta rối rắm. Điều này càng khiến cho không khí mờ ám ngày càng trở nên nồng đậm.

Hình như thấy hô hấp của Hoắc Khải có chút thay đổi nên gò má Cố Phi Dương đỏ ửng lên, trong đôi mắt đẹp long lanh sóng nước, dường như hút hồn người khác vào đó.

Tuy cô ấy không nói gì, nhưng động tác sát lại gần lại có sức mạnh hơn bất kỳ lời nói nào.

Giờ phút này, cho dù là Hoắc Khải cũng không thể không thừa nhận, Cố Phi Dương rất có sức hấp dẫn.

Cô ấy luyện múa lâu năm nên thân hình còn đẹp hơn so với Ninh Thần.

Một là thân hình đẹp, hai là vẻ hoàn mỹ không tì vết. Những thứ gì người đàn ông muốn có thì đều tìm thấy trên người cô ấy.

Lấy bốn chữ để hình dung thì đó là đẹp, mảnh, dài, thẳng.

Lại kết hợp với một vẻ ngoài tinh tế, chẳng trách có nhiều người đàn ông theo đuổi cô ấy như vậy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 498: Không Thể

Lúc này, Nhạc Văn Văn đột nhiên nói: "Mẹ ơi, con đói".

Hoắc Khải hoàn hồn lại, vội vàng đáp: "Để chú vào bếp".

Nhạc Văn Văn ngoan ngoãn nhảy từ trên người anh xuống, đưa mắt nhìn Hoắc Khải vào bếp nấu ăn. Còn Cố Phi Dương thì ngại ngùng nhìn bóng lưng anh.

Tình cảnh mập mờ ban nãy, không biết được là cố ý hay đang đùa, nhưng cô ấy cảm hận được nội tâm của Hoắc Khải có chút xúc động. Điều này làm Cố Phi Dương rất vui.

Nhạc Văn Văn ngẩng lên hỏi mẹ mình: "Mẹ ơi, chú Lý có thể làm bố con không ạ?"

Cố Phi Dương nghe vậy thì sửng sốt, tâm trạng vốn dĩ đang rất tốt bỗng nhiên trở nên suy sụp.

Cô ấy khẽ thở dài, ôm con gái, nói: "Không được đâu, chú Lý là bố của người khác mất rồi".

"Nhưng con thích chú Lý lắm, con thích cơm chú ấy nấu", Nhạc Văn Văn không vui nói.

Cố Phi Dương không đáp, vì cô ấy không thể trả lời được. Có những chuyện có thể làm, cũng có những chuyện tuyệt đối không thể.

Không lâu sau, Hoắc Khải bắt đầu bưng món ăn ra ngoài, tất cả đều là các loại thịt mà Nhạc Văn Văn thích ăn. Dĩ nhiên, anh cũng không quên xen vào hai món rau, vì như vậy mới đủ dinh dưỡng.

Mặc dù dạo gần đây anh rất bận rộn, nhưng kỹ năng nấu ăn thì đã trở thành bản năng in sâu trong máu, chỉ cần động tay là biết nên làm thế nào.

Mùi vị của thức ăn khiến hai mẹ con vô cùng vừa ý, Nhạc Văn Văn vừa ăn vừa khen Hoắc Khải không ngớt miệng.

Thời gian hạnh phúc thường ngắn ngủi. Ăn cơm xong, Hoắc Khải lại giúp đỡ dọn dẹp vài việc vặt trong nhà. Mắt thấy trời đã muộn, anh liền chuẩn bị rời đi.

Dù sao Cố Phi Dương cũng là phụ nữ độc thân, dù là đã có con gái nhưng ở lại đây lâu quá cũng không phải chuyện tốt.

Đúng như những gì anh đoán, Tưởng An Sư rời đi cũng chưa một lần quay lại, có lẽ sau này cũng vậy.

"Vậy cũng mừng, nếu không tôi thật sự không biết phải từ chối anh ấy như thế nào nữa. Thật ra anh ấy cũng tốt", Cố Phi Dương nói.

"Những lúc lăn lộn bên ngoài, cũng nên học cách từ chối, nếu không, càng yếu lòng thì càng dễ gặp phải phiền toái", Hoắc Khải nhắc nhở.

"Tôi nhớ rồi", Cố Phi Dương ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài, đột nhiên nói: "Thật ra anh có thể tạm thời ở lại đây một chút, chúng tôi có phòng dư mà, không cần ra ngoài khách sạn ở đâu".

Lúc nói câu này, Cố Phi Dương cảm thấy tim mình đập nhanh gấp mấy lần, sắc mặt cũng đỏ ửng lên.

Bất kể là vì lòng tốt hay gì, một người mẹ đơn thân mà chủ động mời một người đàn ông ở lại qua đêm, cho dù không ở cùng một phòng thì đây cũng là chuyện khiến người ta xấu hổ.

Cố Phi Dương nói ra được câu này là đã tự cổ vũ bản thân lắm rồi.

Nhạc Văn Văn cũng mong chờ nhìn Hoắc Khải, cô bé thật sự rất thích chú Lý, không muốn rời xa chú Lý chút nào, càng sợ chú Lý sẽ biến mất mấy năm liền như hồi trước.

Nhưng Hoắc Khải không đồng ý, anh nghĩ đến danh tiếng của Cố Phi Dương, bèn lắc đầu nói: "Thôi, tôi ở lại không tiện đâu, mà khách sạn cũng dễ tìm".

"Nhưng cháu muốn ở với chú Lý cơ", Nhạc Văn Văn chu miệng nói.

Hoắc Khải bật cười, đáp: "Chú ở ngay gần đây thôi, khi nào cháu muốn tìm chú thì cứ đến nhé".

"Thật không ạ?", Nhạc Văn Văn vui vẻ hỏi: "Chú không được lừa cháu đâu nha!"

"Không lừa".

Cuối cùng, Hoắc Khải vẫy tay với Cố Phi Dương, nói: "Tôi đi đây, có chuyện gì thì gọi cho tôi nhé".

"Ừm", Cố Phi Dương gật đầu.

Nhìn bóng dáng anh rời đi, nỗi buồn trong lòng Cố Phi Dương dâng lên. Lúc đó, cô ấy lại cảm nhận được sự cô đơn. Cảm giác này không tốt chút nào, cô ấy cực kỳ không thích, nhưng bắt buộc phải đối mặt.

Hai mẹ con cứ thế dựa vào nhau, nhìn người đàn ông đó đi xa.

Sau khi ra khỏi nhà Cố Phi Dương, Hoắc Khải lập tức gọi điện thoại cho Ninh Thần: "Em thông báo cho các công ty liên minh và đăng một bài thông báo công khai rằng, tập đoàn Phong Âu sẽ bị khai trừ ra khỏi hệ thống liên minh VR vĩnh viễn. Tất cả các công ty có hợp tác với tập đoàn này sẽ nằm ở vị trí thấp nhất trong hệ thống liên minh của chúng ta".

Ninh Thần nghe vậy thì sửng sốt, không hiểu: "Tại sao lại phải làm vậy hả anh? Họ đắc tội với anh à?"

"Chủ tịch hội đồng quản trị của công ty này không phải là đối tượng hợp lý để hợp tác, anh muốn mượn cơ hội này để thu mua bọn họ luôn", Hoắc Khải đáp.

Ninh Thần khẽ chau mày trả lời: "Vậy không ổn lắm đâu, sẽ khiến người ta nói mình ỷ thế ăn hiếp người ta đó".

"Đây chính là thương trường, không phải nơi chúng ta không muốn làm thì thôi nghỉ làm. Tô Tử Hàng không được lòng nhân viên trong công ty, anh tin là người của tập đoàn bọn họ sẽ vui vẻ khi bị thu mua thôi. Nếu để Tô Tử Hàng làm công ty phá sản thì đáng tiếc lắm, chẳng thà chúng ta mua lại", Hoắc Khải biết Ninh Thần đang nghĩ gì, nói: "Em cứ yên tâm, anh không phải kiểu người thích bắt nạt người khác đâu, chuyện này anh tự có chừng mực".

Ninh Thần không nói thêm nữa, cô cũng hiểu tính cách của Hoắc Khải, biết chồng mình không giống đám người Hoắc Lập Quần.

Dù có muốn thu mua thì cũng phải dựa trên lý do chính đáng, chứ không chỉ dựa vào thế lực và đi áp bức người khác.

"Được, em sẽ đi thông báo, còn việc gì cần làm nữa không anh?", Ninh Thần hỏi.

Hoắc Khải nghĩ một lúc rồi nói: "Phái nhân viên kỹ thuật của Bính Tuất đến thảo luận với công ty chi nhánh ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh. Mặc dù kỹ thuật VR vẫn chưa hoàn thiện nhưng chúng ta không thể chờ cho đến khi nó hoàn thành thì mới nghĩ cách ứng dụng được. Kể từ hôm nay, mỗi năm công ty ta sẽ đầu tư ít nhất một tỷ vào để thử nghiệm và quảng bá".

"Một tỷ?", Ninh Thần kinh ngạc thốt lên: "Đó là lợi nhuận dự tính cả một năm của chúng ta đó!"

Sau khi nhận được sự "giúp đỡ" của các nhà máy trong vụ làm hàng giả hàng nhái, Hi Vọng Mới đã có lợi nhuận tăng cao gấp mấy lần. Bộ phận marketing đã dự tính tổng lợi nhuận cả năm có thể tăng gấp 11 lần.

Hiện giờ Hoắc Khải lại nói mỗi năm đầu tư ít nhất một tỷ vào công ty chi nhánh Bính Tuất, vậy còn các công ty chi nhánh khác thì sao?

“Thị trường của chúng ta sẽ ngày một rộng lớn, tiền sẽ ngày càng nhiều, không thiếu được đâu, em yên tâm”, Hoắc Khải nói: “Hơn nữa, tiêu càng nhiều, càng cho nhiều người biết đến thì sẽ càng nhiều người chịu đưa tiền cho chúng ta”.

10% cổ phần mà Hi Vọng Mới chịu bán ra đã chuyển hết vào trong hai công ty chi nhánh là Đinh Mão và Mậu Thìn để vận hành và quảng cáo.

Sau này, toàn bộ đầu tư của Hi Vọng Mới sẽ lấy phần cổ phần này làm gốc. Tính đến hiện tại, hiệu quả đầu tư không quá lớn, nhưng trong việc bán cổ phần thì cũng có tiến bộ không nhỏ.

Dạo này số lượng công ty đầu tư mạo hiểm tăng lên nhiều, thậm chí còn có cả cá nhân chơi cổ, cộng lại vào cũng phải đến ba trăm triệu.

Nghe thì nhiều, thật ra hiện giờ mới chỉ bán ra có không phẩy không không không mấy phần trăm cổ phần mà thôi.

Một trăm triệu cổ phần, mỗi cổ mười ngàn, muốn mua hết thì cũng tốn thời gian lắm.

Bây giờ thế giới đang rất kỳ vọng vào Hi Vọng Mới, định giá đang tăng lên không ngừng, nhưng muốn đạt được mục tiêu ngàn tỷ do Hoắc Khải đề ra thì không hề dễ.

Quan trọng nhất là, quy mô ngàn tỷ của người khác là dựa vào việc huy động vốn của thị trường thứ cấp, mà mục tiêu của Hoắc Khải lại không có cân nhắc đến vấn đề này. Ít nhất thì bán ra một trăm triệu cổ phiếu sẽ chẳng liên quan đến việc huy động vốn truyền thống, cấp bậc khác nhau quá nhiều.

Tóm lại, Hoắc Khải muốn đem 10% cổ phần này giúp đỡ cho việc mở rộng, chủ thể vẫn là do công ty tự thân vận hành.

Ninh Thần hiểu ý anh, đồng ý: “Em hiểu rồi, em sẽ thông báo cùng một lúc luôn. Vậy khi nào anh về?”

“Mấy hôm nữa, để xem tình hình bên tập đoàn Phong Âu này đã”, Hoắc Khải đáp.

“Vâng…”, trong giọng nói của Ninh Thần tràn đầy sự nhớ nhung, nhưng cô không nói, vì cô biết chồng mình không phải đi chơi mà là đi làm công chuyện. Giờ là lúc quan trọng để xử lý công việc, không thể nghĩ mãi đến chuyện tình yêu được.

Quy mô công ty càng lớn thì Ninh Thần càng hiểu được vì sao đám thương nhân lớn kia lại nói trách nhiệm càng nặng nề rồi.

Bao nhiêu người đi theo bạn kiếm ăn, nếu bạn không làm tốt, ảnh hưởng đến không chỉ mình bạn mà còn hàng ngàn người khác nữa, thậm chí là hàng triệu người tiêu dùng.

Áp lực này là quá lớn.

“Chờ anh làm xong thì sẽ về ngay”, Hoắc Khải an ủi.

Anh hơi do dự, cũng không nói chuyện gặp Cố Phi Dương ở đây cho Ninh Thần biết. Vì anh cảm nhận được tình huống y hệt với Phan Tư Mễ. Vì vậy nên việc gì phải nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 499: Ngứa Đòn

Cho dù anh không chột dạ, nhưng phụ nữ ghen cũng là bình thường, anh không muốn Ninh Thần nghĩ về chuyện này quá nhiều.

Cúp máy xong, Hoắc Khải lại gọi cho Cổ Ngôn Tài. Điện thoại mới reo được một tiếng đã có người nhận, đây là thói quen của anh ta.

"Sếp ạ", giọng nói ấm áp của Cổ Ngôn Tài phát ra từ đầu dây bên kia.

Hoắc Khải nói: "Công ty chi nhánh ở nước ngoài sao rồi?"

"Mặt kỹ thuật thì không có vấn đề gì, đội ngũ kỹ thuật của chúng tôi cũng coi như là hàng đầu trên thế giới. Dạo này nhà họ Hoắc có người đến để khảo sát tình hình công ty. Xem ra bọn họ định để công ty này cho người khác phụ trách. Hoắc Giai Minh đã cãi nhau với họ một trận vì chuyện này mà", Cổ Ngôn Tài nói.

Công ty chi nhánh ở nước ngoài của Hoắc Giai Minh nắm giữ phần quan trọng của kỹ thuật VR và rất được quan tâm. Nhà họ Hoắc muốn thu về cũng là chuyện thường.

Nhưng Hoắc Khải cũng không lo lắng, anh nói: "Anh không cần quan tâm việc này, bọn họ không lấy được đâu. Bố của Hoắc Giai Minh có quyền hơn trước rồi. Anh chỉ cần nắm chắc kỹ thuật chính là được, không được sai xót, và tuyệt đối không để lộ cho nhà họ Hoắc biết".

"Anh yên tâm, lúc thành lập công ty chi nhánh, chúng tôi đã viết rõ trong hợp đồng rồi. Tất cả tài liệu kỹ thuật đều phải cho nhân viên kỹ thuật quản lý, người khác không được động tay vào", Cổ Ngôn Tài đáp.

Nếu để người khác của nhà họ Hoắc nhìn thấy hợp đồng này thì chắc chắn sẽ không đồng ý, vì nó đồng nghĩa với việc ném kỹ thuật chủ chốt vào tay người khác.

Nhưng lúc đầu Hoắc Giai Minh mở công ty chi nhánh là để chơi cổ phiếu, cũng tránh cho người trong nhà nói cậu ta ăn không ngồi rồi. Vì vậy cậu ta chẳng buồn xem nội dung hợp đồng hay điều khoản gì hết.

Cho dù có biết có điều khoản như thế thì cậu ta cũng chẳng quan tâm.

Mà giờ đây nó đã trở thành con bài lớn nhất để đối đầu với nhà họ Hoắc.

Các người muốn công ty chi nhánh ở nước ngoài à, cũng được, cứ lấy đi, nhưng tài liệu kỹ thuật thì lại là của tôi, chẳng ai lấy được hết.

Nhà họ Hoắc muốn kỹ thuật chủ chốt thì chỉ có hai con đường, một là mua chuộc lại nhân viên kỹ thuật, hai là hợp tác với Hoắc Khải.

Độ khó của vế số một cũng rất cao, đội ngũ Thiên Cơ của Cổ Ngôn Tài rất giỏi trong việc giữ bí mật. Mỗi điểm phụ trách của một thành viên đều khác nhau. Mỗi người viết một chương trình mật mã khác nhau, sau đó gửi cho cao thủ vô danh để tổng hợp, cuối cùng là gửi cho Cổ Ngôn Tài giữ.

Cho dù nhà họ Hoắc có mua chuộc được mấy nhân viên kỹ thuật thì cũng không thể lấy được mật mã hoàn chỉnh. Mà dù có lấy được, bọn họ mà dám dùng thì đội ngũ Thiên Cơ sẽ khiến công ty bọn họ phá sản.

Vì công ty chi nhánh nước ngoài thành lập là tuân theo luật pháp quốc tế, không một công ty nào dám mạo hiểm trong việc bị thế giới bài xích.

Huống hồ là xâm phạm quyền sở hữu trí tuệ cũng không phải việc gì hay ho trong nước, nhà họ Hoắc không có năng lực che giấu mọi chuyện đâu.

Còn lựa chọn sau thì đúng ý Hoắc Khải quá. Anh giúp Hoắc Giai Minh lập công ty chi nhánh ở nước ngoài chính là muốn nhân cơ hội này để dung nhập vào nhà họ Hoắc.

Thật ra, dù là giúp Cơ Hương Ngưng nắm quyền nhà họ Cơ hay đối phó nhà họ Hoắc thì Hoắc Khải đều dùng một chính sách. Nhìn thì có vẻ

đơn giản nhưng nếu thực hiện thì phải khống chế được tương lai rõ ràng, nếu không sẽ rất dễ lâm vào cảnh kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Tất cả những chuyện Hoắc Khải làm đều khiến người ta không hiểu lúc đầu, đến lúc cần dùng thì mới bừng tỉnh, hóa ra đây là mục đích của anh.

"Tôi không lo chuyện đó lắm, có anh phụ trách thì sẽ an toàn thôi. Tôi muốn anh nhanh chóng để cho nhân viên kỹ thuật của công ty chi nhánh Bính Tuất nắm vững phương pháp ứng dụng và tiến hành thử nghiệm. Các anh phụ trách khung số liệu, Bính Tuất phụ trách ứng dụng vào thị trường và quảng cáo, tiến hành đồng bộ. Tôi muốn thấy kết quả đầu tiên trong vòng một tuần, dù chỉ là bản PPT cũng được", Hoắc Khải nói.

Yêu cầu này nói thật là rất cao, vì nhân viên kỹ thuật của công ty chi nhánh Bính Tuất còn chưa xuất phát.

Khi bọn họ tới đó, phải làm quen với chương trình mật mã rồi đi dung hợp ứng dụng thì ít cũng phải tốn một tháng, thậm chí là một năm.

Muốn có kết quả trong một tuần thì rất khó.

Nhưng Cổ Ngôn Tài không hỏi vì sao lại gấp như vậy, cũng không nói việc này khó, không thể thực hiện. Anh ta chỉ cần biết, chuyện sếp giao cho thì cấp dưới phải làm xong.

"Tôi hiểu rồi, trong một tuần sẽ có kết quả", Cổ Ngôn Tài nói.

"Vất vả rồi".

"Không có gì".

Không nói thêm lời nào dư thừa nữa, Hoắc Khải cúp máy và thở một hơi thật sau, ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên trời.

Không có nhiều sao, chỉ có một ông trăng ở đó như một chiếc bóng đèn lớn màu trắng.

Con đường dưới chân không hề sáng lên nhờ ánh trăng, giống như cuộc đời Hoắc Khải, luôn có chút ảm đạm.

Nhưng anh biết, nếu cứ kiên trì thì sẽ có một ngày ánh dương kia sẽ tỏa ra từ đường chân trời và chiếu sáng cả thế giới.

Đó mới là ngày mai thật sự.

Trước khi ánh mặt trời lên cao, Hoắc Khải chỉ có thể không ngừng cổ vũ bản thân kiên trì, tự nhủ rằng nhất định sẽ làm được!

Anh tìm được một khách sạn cũng khá ổn. Sau khi làm xong thủ tục, vừa vào phòng, chưa kịp tắm rửa thì nhận được cuộc gọi của Cố Phi Dương.

Giọng cô ấy hoảng loạn vô cùng: "Là Tô Tử Hàng, anh ta cho người đến bắt tôi, làm sao đây? Có nên báo cảnh sát không?"

"Cô báo cảnh sát đi, tôi qua đó luôn", Hoắc Khải lập tức nói.

Sau đó anh mặc lại chiếc áo khoác ban nãy, xông ra khỏi phòng, chạy như điên đến trước tòa nhà của Cố Phi Dương thì thấy một chiếc xe ô tô dừng cạnh đường.

Cửa xe đang mở, một tên mặc vest đứng bên cạnh. Hoắc Khải nhìn lên trên tầng, đèn vẫn sáng, tức là người chưa đi.

Có thể mơ hồ nghe được tiếng gõ cửa mạnh mẽ.

Hoắc Khải đi bộ qua đó, đến cạnh xe, nhìn vào bên trong thì thấy Tô Tử Hàng đang ngồi đó hút thuốc.

Vị chủ tịch hội đồng quản trị này thấy Hoắc Khải thì hơi ngẩn ra, rồi cười khẩy, nói: "Anh Lý đấy à, sao muộn rồi mà vẫn đi bộ thế?"

Hoắc Khải nhìn anh ta: "Bất kể anh định làm gì thì tốt nhất là rời khỏi đây đi, cô Cố đã báo cảnh sát rồi".

“Ơ, thì sao? Tôi có làm gì đâu?”, Tô Tử Hàng lơ đãng nói.

Hoắc Khải chau mày, tuy Tô Tử Hàng ở đây, nhưng người gõ cửa trên kia không phải anh ta. Nếu có xảy ra chuyện gì thì anh ta cũng sẽ thoát được tội. Chỉ cần số tiền bỏ ra đủ nhiều thì sẽ có người chịu nhận tội thay anh ta.

Tối nay, Tô Tử Hàng đến đây rõ ràng là muốn đem Cố Phi Dương đi, mà không cần nghĩ cũng biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì.

Thấy Hoắc Khải chau mày, Tô Tử Hàng từ trên xe bước xuống, đứng đối diện với Hoắc Khải và lạnh lùng nói: “Tôi biết anh và Cố Phi Dương có chút quan hệ, nhưng sao? Vẫn là câu nói đó, đây là địa bàn của tôi, biết điều thì cút ngay, đừng xen vào chuyện của người khác. Nếu không đừng trách tôi ác!”

“Tôi đang muốn biết, anh định ác với tôi như thế nào đấy, dựa vào cái dáng vẻ thấp bé này à?”, Hoắc Khải bình tĩnh hỏi.

Tên mặc vest đen ở bên cạnh Tô Tử Hàng đi qua. Tên này cao 1m9, vô cùng to con, nhìn như một ngọn núi vậy.

Có người như vậy bên cạnh, Tô Tử Hàng đã mạnh miệng hơn rất nhiều: “Tôi cũng muốn biết anh dựa vào cái gì mà đòi xen vào chuyện người khác đấy, là dựa vào cái gương mặt ngứa đòn đó à?”

“Sếp tao bảo mày cút đi mà, điếc à!”, tên mặc vest đen nói rồi vươn tay về phía Hoắc Khải.

Tô Tử Hàng cười khẩy nhìn mọi chuyện diễn ra. Trong tưởng tượng của anh ta, đêm nay Hoắc Khải không thoát khỏi việc bị đánh đâu. Điều này khiến Tô Tử Hàng thầm hưng phấn trong lòng. Cái đám lão già không biết nể mặt ở công ty kia giờ đang chưa thể động vào, nhưng cái loại địa vị xã hội thấp và không có quan hệ ở đây như Hoắc Khải thì lại là đối tượng rất hợp để xả tức.

Thế nhưng khi tên mặc vest đen vừa vươn tay đến thì chỉ nghe thấy một tiếng "hự", sau đó tên mặc vest đen kêu lên oai oái rồi ngã xuống đất.

Tô Tử Hàng sửng sốt, không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Một giây sau, Đường Thế Minh từ trong bóng tối bước ra, khom người nhặt cây côn đen lên và đứng bên cạnh Hoắc Khải.

Tuy anh ta không to cao như tên mặc vest đen, nhưng biểu cảm lạnh lùng tàn khốc cùng khí thế mạnh mẽ phát ra từ trong người khiến người ta càng thêm áp lực.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 500: Đều Là Hiểu Lầm

Đương nhiên, kỹ năng của Đường Thế Minh không phải là kiểu người trải qua sự huấn luyện chiến đấu sơ cấp. Anh ta là con nhà võ chân chính. Mười tám loại võ công đều thành thạo, đánh cận chiến gần như không có đối thủ. Cũng chỉ có cao thủ như Đổng Thiên Thanh thường xuyên dạo chơi nơi cửa sống cửa chết mới đủ sức giao đấu một trận.

Còn giống như kiểu mấy tên mặc âu phục màu đen, Đường Thế Minh còn không để hắn nhìn thấy mặt đã đánh ngã, do đó mà hắn chỉ có thể nhìn thấy một đốm nhỏ.

Sự xuất hiện của Đường Thế Minh khiến Tô Tử Hàng kinh ngạc, đồng thời cảm thấy sợ hãi.

Vì xung quanh anh ta không có một ai. Tất cả đàn em mà anh ta mang đến đã đều lên trên bắt Cố Phi Dương rồi. Chỉ còn anh ta mới có thể bảo vệ mình mà thôi.

Nhưng đến cả tên mặc âu phục đen cũng bị một đòn gục luôn thì cái thân hình như con gà này của anh ta liệu có thể đánh lại được ai.

Hoắc Khải nhìn ra sự hoảng sợ của Tô Tử Hàng, lạnh nhạt nói: "Tôi không muốn làm khó anh, bảo người của anh xuống đây, sau đó rời đi thì có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra. Nhưng tôi hi vọng không có lần sau nữa".

Tô Tử Hàng im lặng một lát rồi rút điện thoại ra gọi một cuộc, khi đầu bên kia bắt máy thì anh ta nói: "Tất cả xuống đây".

Tiếng đập cửa trên lầu đột nhiên dừng lại, không lâu sau thì năm tên cũng mặc âu phục màu đen đi xuống.

Chúng chạy đến bên Tô Tử Hàng, hơi cúi đầu nói: "Chủ tịch".

Tô Tử Hàng không hé môi nói một lời liền quay người đi, chuẩn bị lên xe rời đi, nhưng khi một chân bước lên xe thì anh ta bỗng nhiên quay lại, nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Anh nói xem, nếu bây giờ tôi bảo họ đánh anh thì sẽ thế nào?"

"Anh cứ thử xem", Đường Thế Minh tiến lên trước một bước.

Năm tên mặc âu phục đen đã chú ý đến đống bọn nằm trên mặt đất, cũng nhìn thấy côn đen trong tay Đường Thế Minh. Trên khuôn mặt chúng tràn đầy vẻ thù địch nhìn chằm chằm vào Đường Thế Minh, một người trong số đó chỉ vào mặt anh ta rồi gào lên: "Đứng đó, không được động đậy!"

Đường Thế Minh liếc mắt nhìn tên kia một cái, khoé môi nhếch lên tỏ vẻ coi thường.

Tô Tử Hàng cười lạnh lùng, rút chân về rồi quay người lại nói: "Một người không đánh được anh, vậy nếu năm người cùng lên thì sao? Tôi lại muốn xem xem, anh có thể đánh được không. Đánh chết hai người đó cho tôi, xảy ra chuyện tôi chịu trách nhiệm!"

Vốn dĩ mấy tên mặc âu phục đen này là vệ sĩ do Tô Tử Hàng thuê, chỉ cần người thuê sẵn lòng bỏ tiền thì bảo chúng làm gì cũng được.

Tô Tử Hàng ra lệnh một tiếng thì năm tên cùng tiến lên. Ba tên trong số đó xông về phía Đường Thế Minh, hai tên còn lại thì nhắm trúng Hoắc Khải.

Rất rõ ràng là chúng phân bố phần lớn lực lượng để đối phó với Đường Thế Minh nhìn có vẻ mang chút bản lĩnh. Nhưng chúng không ngờ rằng, cái gọi là phần lớn lực lượng lại không đủ để đối phó với người này.

Cây côn đen trong tay Đường Thế Minh nhanh như chớp, cả người chủ động xông lên trước, trong nháy mắt đã đánh trúng ngực của một tên trong đó.

Tên đó hự một tiếng, mắt trợn tròn, ôm ngực đau đớn ngã xuống.

Cùng lúc đó, cây côn đen trong tay Đường Thế Minh lại di chuyển nửa vòng, nện vào sườn của một tên khác, sau đó đâm lên trước trúng vào cạnh sườn của tên thứ ba.

Phần sườn mềm của hai tên này bị đánh trúng, trên mặt hắn đều vẻ đau đớn, trông có chút ghê tởm. Không đợi chúng kêu đau, hai chân Đường Thế Minh đã móc vào bắp chân của hai tên sau cùng, kéo một cái khiến chúng bị vấp, đứng không vững.

Lúc này, Hoắc Khải cũng ra tay.

Tuy rằng kỹ năng của anh không so được với Đường Thế Minh nhưng cũng coi là giỏi hơn người bình thường. Bây giờ, những tên đó đang đứng không vững, nếu anh không dám lên thì quá kém rồi.

Anh đấm trực tiếp vào mũi của một trong hai tên. Tên kia bất giác giơ tay ôm chỗ bị đau thì Hoắc Khải lại đạp cho một phát vào đũng quần của hắn.

Hai mắt hắn trợn lên, hít sâu một hơi, vẻ mặt đau đớn ngã xuống.

Còn người thứ năm bị Đường Thế Minh tiến lên, ăn ngay một cùi chỏ vào giữa lưng khiến hai mắt tối om, bỗng nhiên hôn mê tại trận.

Năm tên mặc âu phục đen, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy giây đều bị đánh ngã, có tên thì hôn mê, có tên thì kêu lên đau đớn, còn có tên thì đang hít khí lạnh, hận một nỗi không thể chết đi.

Đường Thế Minh cầm cây côn đen, chậm rãi bước về phía Tô Tử Hàng, nhìn tư thế đó có vẻ như muốn dạy cho tên đó một bài học.

Tô Tử Hàng bị doạ mặt mũi tái mét. Anh ta nào có nghĩ đến, sức chiến đấu của Đường Thế Minh lại cao như thế. Hơn nữa, đừng nói Đường Thế Minh, cả Hoắc Khải ra tay cũng rõ ràng là rất dứt khoát và tàn nhẫn.

Nhìn vẻ đau đớn của tên mặc âu phục đen kia ôm lấy hạ bộ mà Tô Tử Hàng cũng cảm thấy ở bộ phận nào đó của mình có chút lạnh lẽo.

Anh ta bất giác lùi lại, nhưng không ngờ lại lùi đến ngưỡng cửa, mông bệt xuống cạnh cửa, toàn thân run rẩy nhìn Đường Thế Minh: "Tôi, tôi là chủ tịch của tập đoàn Phong Âu. Anh dám đánh tôi thì sẽ không chịu nổi trách nhiệm đâu".

"Lúc này rồi còn muốn doạ dẫm người khác, thật là ngu xuẩn", Đường Thế Minh thản nhiên bình luận.

Tô Tử Hàng tỉnh ra, vội vàng nhìn Hoắc Khải nói: "Anh Lý, đều là hiểu lầm, vừa rồi thật sự là trò đùa thôi. Anh xem này, các anh sao có thể cho là thật chứ. Thế này nhé, tôi lập tức đưa chúng đi ngay. Chuyện này coi như không xảy ra".

"Nói lắm quá", Đường Thế Minh đập một gậy lên vai Tô Tử Hàng, khiến hắn hét lên đau đớn.

Cố Phi Dương trên lầu, loáng thoáng nghe thấy có giọng nói. Cô ấy chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống thì nhìn thấy ngay mấy người Hoắc Khải.

Vừa rồi khi tiếng gõ cửa ngừng lại đã khiến cô ấy nghi ngờ, bây giờ tận mắt nhìn thấy Hoắc Khải, lại thấy mấy người nằm la liệt cạnh xe thì sự phấn chấn và vui mừng trong lòng cô ấy không có từ ngữ nào miêu tả được.

Cố Phi Dương không ngờ rằng Tô Tử Hàng lại hành động như thế. Đường đường là chủ tịch của tập đoàn lớn mà lại gây ra chuyện to gan, đê tiện như thế ở xã hội pháp trị này.

Tiếng đập cửa của những tên mặc âu phục đen giống như cái búa đánh vào sự sợ hãi của Cố Phi Dương. Cô ấy hiểu rõ suy nghĩ của đàn ông, nếu thật sự bị bắt, thì hậu quả của mình nhất định sẽ rất thảm.

Cho nên, suy nghĩ đầu tiên của cô ấy là gọi điện cho Hoắc Khải mà không phải là báo cảnh sát. Vì trong lòng cô ấy, Hoắc Khải mới là người có năng lực nhất để bảo vệ cô ấy.

Bây giờ, Hoắc Khải đến rồi, kiểm chứng cho suy nghĩ, cũng chứng minh sự lựa chọn của cô ấy không sai.

Nhạc Văn Văn cũng trèo lên cửa sổ, mừng rỡ hét xuống dưới lầu: "Chú Lý! Chú Lý!"

Hoắc Khải nghe thấy tiếng gọi, ngẩng đầu lên nhìn, sau đó vẫy tay với hai mẹ con đứng ở cửa sổ, nói: "Một lát nữa chú lên".

Nhạc Văn Văn cười vui sướng, Cố Phi Dương cũng mỉm cười, kéo cô bé ra khỏi cái cửa sổ, nói: "Đừng trèo lên trên, nguy hiểm đấy".

"Mẹ, là chú Lý, chú ấy đến cứu chúng ta rồi!", vẻ vui mừng tràn đầy trên khuôn mặt của Nhạc Văn Văn. Cô bé đắc ý nói: "Mẹ thấy không, con nói chú Lý sẽ đến, không có gì phải sợ".

Dáng vẻ hớn hở của con gái cùng sự nhẹ nhõm vừa thoát khỏi hiểm cảnh khiến Cố Phi Dương cũng không phủ nhận lời cô bé. Vì trong lòng cô ấy, sự tồn tại của Hoắc Khải, thật sự khiến người khác có cảm giác an toàn.

Lúc này ở dưới lầu, Hoắc Khải gọi Đường Thế Minh một tiếng, bảo anh ta dừng tay. Đường Thế Minh cũng rất nghe lời thu côn về, lùi lại một bước, nhưng hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Tô Tử Hàng. Chỉ cần tên này có bất kỳ hành động gì khác thường sẽ lập tức sẽ đánh cho anh ta một đòn phủ đầu.

Nhưng Đường Thế Minh đã đánh giá quá cao Tô Tử Hàng rồi. Đây chỉ là một tên công tử bột tầm thường, ngày ngày bắt nạt người yếu thế cũng thôi đi, đến lúc gặp phải kẻ cứng rắn như Hoắc Khải thì anh ta không biết làm thế nào.

Nói trắng ra, đây chính là một kẻ hèn nhát, mềm nắn rắn buông mà thôi.

Thấy Hoắc Khải đi qua, toàn thân Tô Tử Hàng phát run lên, nói: "Anh Lý, đều là hiểu lầm…"

“Hiểu lầm hay không, không cần anh nói, tôi hiểu rất rõ”, Hoắc Khải đi đến trước mặt anh ta, giơ tay lên. Động tác này khiến Tô Tử Hàng càng run rẩy, suýt chút nữa tè ra quần.

Mà Hoắc Khải lại không ra tay với anh ta, trái lại nghiêm túc giúp anh ta chỉnh lại cà vạt, nói: “Làm người mà lại sống như chó, sao cứ thích làm những chuyện bẩn thỉu thế. Đương nhiên, đó là tự do cá nhân của anh. Tôi không có lý do để khuyên anh phải làm gì. Nhưng chỉ muốn nhắc nhở anh, tốt nhất là nên trân trọng những ngày tháng sau này, đừng lãng phí thời gian tốt đẹp nhất trong đời nữa”.

Hoắc Khải nói câu này, chính là để nhắc về chuyện thu mua tập đoàn Phong Âu, nhưng Tô Tử Hàng lại nghe ra một ý nghĩa khác.

Anh ta vội vàng gật đầu, nói: “Tôi sẽ làm vậy. Tôi nhất định sẽ không làm những chuyện thế này nữa, sẽ nỗ lực làm việc”.

Biết anh ta nghe không hiểu, Hoắc Khải cũng không định giải thích, vỗ vỗ vào vai anh ta, nói: “Vậy đưa người của anh đi đi. Đừng ở đây làm chướng mắt tôi, nếu không lát nữa, công an trật tự đến rồi thì anh không giải thích được đâu. Một câu của cô Cố, coi như không định tội được anh thì cũng khiến anh vô cùng mất mặt”.

Tô Tử Hàng nào dám nói trái lời. Chưa kể là lời Hoắc Khải nói nghe rất hợp lý, mà chỉ một mình Đường Thế Minh đã doạ cho anh ta sợ đái ra quần. Anh ta vội vàng đồng ý rồi đạp đạp mấy tên vệ sĩ mặc âu phục đen đứng dậy chạy khỏi đây, còn tên đang hôn mê thì ném luôn lên xe.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 501: Vào Phòng

Đến khi mấy người Tô Tử Hàng thê thảm rời đi, Đường Thế Minh mới nói với Hoắc Khải: "Không có việc gì thì tôi đi trước nhé".

Hoắc Khải gật đầu, cũng không nói nhiều với anh ta, Đường Thế Minh cũng không hỏi cô gái trên lầu có liên quan gì đến anh.

Mối quan hệ của bọn họ, không phải là bạn bè, càng không phải là chủ tớ mà đều là vì nguyện vọng của giáo sư Triệu Vĩnh An nên mới có liên quan đến nhau. Việc riêng của người này đều không liên quan đến người kia, không cần hỏi nhiều càng không cần quan tâm nhiều.

Đôi mắt dõi theo hình bóng của Đường Thế Minh biến mất trong đêm tối, lúc này Hoắc Khải mới xoay người đi lên lầu.

Sau khi anh gõ cửa, Cố Phi Dương nhanh chóng mở cửa ra. Vừa nhìn thấy anh thì bất giác giơ hai tay như muốn ôm lấy anh nhưng chỉ một giây sau, Nhạc Văn Văn reo lên vui mừng khiến cô ta sững lại.

"Chú Lý!", cô bé hớn hở nhào vào lòng Hoắc Khải, ôm cánh tay anh không rời: "Cháu không muốn chú đi đâu! Chú vừa đi thì người xấu đã đến bắt nạt cháu và mẹ rồi!"

Hình như có chút ngại ngùng với động tác vô thức vừa rồi, Cố Phi Dương nói: "Anh vừa đi một lát thì Tô Tử Hàng đưa người đến, bảo tôi đi uống rượu với anh ta. Tôi không đồng ý thì họ giơ tay ra bắt lấy tôi, còn may là tôi trốn nhanh, sau đó họ bắt đầu đập cửa, tôi không biết làm thế nào nên gọi điện cho anh…"

"Không sao, tôi đã dạy anh ta một bài học rồi, chắc một thời gian nữa sẽ không tới quấy rầy cô nữa đâu", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương gật đầu, không gặng hỏi thêm về vấn đề này nữa. Cô ta nhìn về phía thang máy, hỏi: "Người đi cùng anh là ai vậy? Sao không lên cùng?"

“Chỉ là một người tốt đi ngang qua, thấy việc nghĩa thì giúp tôi, xong thì đi rồi”, Hoắc Khải trả lời nói.

“Hai người các anh giỏi quá. Tôi thấy mấy người kia đều bị hai anh đánh gục hết”, Cố Phi Dương tỏ ra ngưỡng mộ: “Sao anh chưa từng nói với tôi, anh có khả năng đấu lại nhiều người như vậy”.

“Đều do người qua đường kia giúp tôi. Nếu không nhờ anh ta, có khi chính tôi là kẻ phải nằm bò trên mặt đất ấy chứ”, Hoắc Khải khiêm tốn nói.

Lời nói này cũng không phải cố ý tỏ ra khiêm tốn, năng lực tự vệ của Hoắc Khải mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, hai, ba người thì không phải là đối thủ của anh. Nhưng đối mặt với năm vệ sĩ đã được huấn luyện thì Hoắc Khải không đánh được.

Nếu không, anh cũng không cần phải nhờ đến sự bảo vệ của Đường Thế Minh.

“Đi vào nhà trước đã, vào rồi nói”, Cố Phi Dương nói.

Hoắc Khải liếc nhìn cô ta, Cố Phi Dương đang mặc một bộ đồngủ mỏng manh, chắc là cô ta vừa tắm xong một lát, tóc vẫn còn hơi ướt.

Một người phụ nữ đơn thân, ăn mặc như thế mà mời một người đàn ông vào nhà giờ này thì quả thật là không tiện.

Nếu có thể thì Hoắc Khải thà rằng lập tức rời đi, tránh bị người khác nhìn thấy lại bàn ra tán vào.

Anh không sợ bị người khác nói gì mà sợ làm ảnh hưởng đến danh dự của Cố Phi Dương, dù sao nhiều khi, danh dự của một người phụ nữ quan trọng hơn rất nhiều danh dự của một người đàn ông.

Hình như Cố Phi Dương cũng nhân ra điều này. Gò má của cô ta đỏ bừng, hai tay theo phản xạ kéo chặt lại phần ngực áo ngủ, sau đó nói: “Anh vào trước uống chén nước, tôi đi mặc thêm áo khoác ngoài”.

Nhạc Văn Văn kéo tay Hoắc Khải, vẻ mặt mong đợi nói: "Chú Lý, chú đừng đi nhé? Nhỡ chú đi rồi, kẻ xấu lại đến thì làm thế nào!"

Tuy Tô Tử Hàng bị doạ chạy toé khói, theo lý mà nói chắc sẽ không quay lại gây chuyện, nhưng nhỡ xảy ra điều ngoài ý muốn thì sao. Giống như lúc trước, Hoắc Khải sao có thể nghĩ đến người có thân phận như Tô Tử Hàng lại làm cái chuyện thối nát như thế.

Cho nên tuy việc Tô Tử Hàng quay lại có khả năng không lớn nhưng cũng không phải là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra.

Do dự một lát, cuối cùng thì Hoắc Khải cũng chọn đi vào phòng.

Không lâu sau, Cố Phi Dương mặc một áo khoác dài đi ra, tuy rằng cô ta tự cho rằng mình có lý do chính đáng để mời Hoắc Khải vào nhà, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế sofa, cô ta vẫn không tránh khỏi cảm thấy hồi hộp.

Từ khi chồng cô ta qua đời, đã bao nhiêu năm rồi không có người đàn ông nào xuất hiện trong căn nhà của cô ta vào lúc tối muộn.

Nếu chỉ có một mình Cố Phi Dương, chắc là cô ta sẽ hồi hộp đến nỗi không nói được câu nào. May mà con gái Nhạc Văn Văn đang rất vui vẻ, lôi kéo Hoắc Khải huyên thuyên không ngừng về những chuyện vui vẻ mà cô bé đã trải qua trong hai năm vừa rồi hoặc là những chuyện ở trên lớp.

"Đường Đường còn nhớ cháu không? Cháu cũng rất nhớ bạn ấy!", Nhạc Văn Văn nói.

Lúc ở trường, vì lúc đầu Nhạc Văn Văn quá hướng nội, lầm lì nên gần như không có bạn. Tất cả bạn học đều có nhóm của mình, duy chỉ một mình cô bé là ít bạn bè.

Chỉ có Đường Đường chủ động gần gũi Nhạc Văn Văn, khi có bạn học muốn bắt nạt cô bé thì cũng chính Đường Đường đã đứng ra bảo vệ.

Cho đến bây giờ, Nhạc Văn Văn vẫn luôn cảm thấy món ăn ngon nhất chính là những thứ mà Đường Đường lấy từ nhà, đút vào cặp sách rồi đem đến trường cho cô bé.

Đây là tình bạn của cô bé, và cũng là những món ăn chú Lý làm khiến cô bé thích nhất.

"Có thời gian thì có thể bảo mẹ đưa cháu trở về, rủ Đường Đường đi chơi nhé", Hoắc Khải nói.

"Thật sao?", Nhạc Văn Văn nhìn sang Cố Phi Dương, mong đợi hỏi: "Mẹ, mẹ sẽ đưa con đi tìm Đường Đường chơi sao? Chú Lý nói bạn ấy cũng nhớ con đấy!"

"Đợi đến kỳ nghỉ của con rồi nói", Cố Phi Dương nói: "Ngày mai còn phải lên lớp đấy, con đi ngủ đi không thì ngày mai không dậy được đâu".

"Con không ngủ!", Nhạc Văn Văn chạy ngay đến ôm lấy tay của Hoắc Khải, nói: "Con không muốn đi ngủ! Nếu đi ngủ, chú Lý sẽ đi mất!"

Thấy con gái như con bạch tuộc bám lấy Hoắc Khải, Cố Phi Dương cũng không thể làm gì, chỉ có thể ngại ngùng nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Tối nay anh có thể ở đây không?"

Lúc hỏi câu này, nhịp tim của cô ta như tăng lên gấp mấy lần bình thường, gò má nóng bừng, tỏ rõ sự căng thẳng trong lòng.

Đồng thời, cô ta cũng biết, điều mà bản thân đang mong chờ.

Nói vấn đề này cô ta hỏi thay con gái, không bằng nói là hỏi thay bản thân cô ta.

Nhạc Văn Văn không muốn Hoắc Khải rời đi, chẳng phải cô ta cũng muốn như vậy sao.

Hành động coi thường pháp luật, không có chút ý thức nào của Tô Tử Hàng đã doạ cho Cố Phi Dương sợ hết hồn, không nghĩ đến người ở tầng

lớp thượng lưu của xã hội lại có thể làm những chuyện bỉ ổi như thế.

Hoắc Khải không còn cách nào khác đành gật đầu. Anh biết hôm nay nếu không ở lại, sợ rằng hai mẹ con họ cả đêm không ngủ được.

"Ha ha! Vui quá!", Nhạc Văn Văn vui mừng chạy ra cửa, lách tách khoá cửa lại.

Hoắc Khải và Cố Phi Dương thấy thế đều bật cười. Đây chỉ là hành động đơn thuần của trẻ con, hơn nữa cũng không phải là không mở được khóa. Nhưng từ điểm này có thể nhìn ra, Nhạc Văn Văn thật sự hi vọng Hoắc Khải có thể ở lại.

"Chú Lý, chú đừng đi đấy nhé, lát nữa cháu sẽ ra kiểm tra!", Nhạc Văn Văn dặn dò trước khi vào phòng ngủ.

Hoắc Khải bật cười, nói: "Yên tâm, chú đồng ý với cháu rồi thì sẽ không nuốt lời đâu".

Nghe thấy chính anh bảo đảm như thế, Nhạc Văn Văn mới đi vào phòng ngủ, trên miệng còn lẩm bẩm một bài hát.

Thấy con gái vào phòng đóng cửa, Cố Phi Dương quay lại nhìn anh, nói: "Con bé này thật sự thích anh quá rồi".

"Trẻ con đều thích bám lấy người lớn, đó là điều bình thường, Đường Đường cũng thường như vậy", Hoắc Khải trả lời nói.

"Vì anh là người đáng để tin cậy, là một người bố tốt", Cố Phi Dương nói.

Lời này nói ra, khiến cả hai người rơi vào im lặng, một lát sau, Cố Phi Dương mới không đừng được mà nói tiếp: "Thật sự, Văn Văn rất thiếu thốn tình thương của bố. Anh cũng biết, con bé chưa từng được gặp bố, cũng vì thế mà tính cách cũng lầm lì hơn những đứa trẻ khác nhiều. Hai năm nay, tôi thường đưa con bé đến học múa ở phòng tập, cố ý tạo cho con bé cơ hội nói chuyện nhiều với người khác, từ đó mà nuôi dưỡng sự tự tin

và có cảm giác quen với sự tiếp xúc với mọi người. Hai năm rồi, ít nhiều cũng có chút cải thiện. Nhưng ngoài anh ra, con bé vẫn rất ít thể hiện cảm xúc trước mặt người ngoài".

"Cô bé như bây giờ đã tốt lắm rồi, đừng ép quá. Có lúc tiếp xúc với bên ngoài quá nhiều lại không phải là chuyện tốt. Trên thế giới này, có rất nhiều những chuyện đen tối, không gặp phải nó có khi lại sống vui vẻ hơn", Hoắc Khải nói.

"Có những người giống như Tô Tử Hàng sao?"

"Còn tồi tệ hơn anh ta rất nhiều. Cũng coi như cô may mắn, không gặp phải chuyện quá phiền phức ", Hoắc Khải nói.

Dấn thân vào thương trường nhiều năm, Hoắc Khải đã gặp không ít mặt tối của thế giới này, nhiều người phụ nữ đẹp như Cố Phi Dương đều vì nhan sắc mà phải chịu rủi ro.

Thế giới này đối với những người đẹp rất thân thiện, nhưng đó chỉ là ở tầng lớp thấp. Còn ở trong tầng lớp thượng lưu của xã hội, nhan sắc lại là một gánh nặng.

Mỗi người ở tầng lớp thượng lưu, sẽ không coi phụ nữ có nhan sắc như một đối tượng bình đẳng. Đối với họ, đây chỉ là một loại hàng hoá, một đồ chơi có thể đem ra để khoe khoang.

Thế nào là bình hoa?

Tầng lớp thấp thì không có bình hoa, bình hoa là đồ vật mà quý tộc mới có.

"Cho nên nếu tôi gặp phải chuyện như vậy, anh… sẽ ghét bỏ tôi sao?", Cố Phi Dương bỗng nhiên hỏi.

Vấn đề này khiến Hoắc Khải sững sờ, sau đó đưa tay sờ sờ mũi, không nói lời nào vì anh thật sự không có cách nào trả lời.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 502: Thu Nhập Năm

Nếu anh trả lời là không ghét bỏ thì Cố Phi Dương sẽ nghĩ thế nào? Có khi nào lại cảm thấy, lời nói này có ý tứ gì khác, nhỡ mà vì thế khiến xảy ra hiểu lầm thì sẽ không dễ xử lý.

Còn nếu nói ghét bỏ, vậy thì quá là ngại ngùng, kiểu lời nói khó nghe như vậy sao có thể nói ra lời đây.

Cho nên, Hoắc Khải chỉ biết ngậm miệng, chọn lựa không nói gì cả.

Mà Cố Phi Dương cũng nhận ra, câu hỏi mà mình đưa ra khiến người khác không biết trả lời như thế nào nên không truy hỏi đáp án.

Cô ta cảm thấy hơi mất tự nhiên, bèn đứng dậy nói: "Anh có muốn uống chút nước không?"

"Được", Hoắc Khải gật đầu.

Cố Phi Dương đi rót cho anh một cốc nước, sau đó lại ngồi xuống, hai người không tìm được đề tài nào để nói chuyện nên cứ ngồi không như thế.

Cuối cùng, vẫn là Hoắc Khải không chịu nổi bầu không khí này, chủ động hỏi: "Công ty vũ đạo của cô có từng nghĩ đến những phương hướng phát triển không? Tôi cảm thấy những ngành nghề kiểu này, có tính linh hoạt rất lớn".

"Anh có ý tưởng gì không?", Cố Phi Dương hỏi.

"Rất đơn giản, bây giờ công ty của chúng tôi đang phát triển mối liên hệ giữa kỹ thuật VR với giao tiếp xã hội, thể thao, giảm cân và các ngành nghề khác. Vũ đạo cũng có thể được phân vào nhóm bộ môn thể thao giảm cân. Nếu cô có hứng thú thì có thể thử hợp tác với công ty chúng tôi, tiến hành nghiên cứu kiểu mẫu VR. Kiểu mẫu cụ thể rất đơn giản, chính là dựa

vào thiết bị VR, tạo những cảnh ảo tại nhà của học viên rồi từ đó mà tạo ra bầu không khí thật như ở phòng tập…"

Hoắc Khải nói chuyện rất say sưa, bàn về chuyện công việc, anh có thể nói từ cơ bản cho đến chuyên sâu mà lại rất dễ hiểu. Nên cho dù đây là lần đầu tiên Cố Phi Dương nghe đến kiểu mẫu kết hợp này thì vẫn có thể hiểu rõ.

Mà sau khi hiểu được thì cô ta càng thêm ấn tượng sâu sắc với Hoắc Khải.

Vì sau khi thành lập công ty vũ đạo, cô ta chỉ nghĩ đến việc dạy người khác học vũ đạo. Nếu thỉnh thoảng có sáng tạo mới thì cũng chỉ là sự phát triển thêm một chút trên nền móng cơ bản.

Kiểu mẫu mà Hoắc Khải nói đã tách rời ra hẳn căn bản của công ty vũ đạo, cho dù Cố Phi Dương không hiểu lắm về kinh doanh nhưng cũng có thể nghe hiểu tiềm năng trong đó.

Thiết bị mang kỹ thuật VR, là do cá nhân mua về, sau khi tạo cảnh ảo thì công ty vũ đạo có thể tiết kiệm được một khoản chi phí lớn. Thậm chí vì sự kết hợp kỹ thuật phân màn hình mà một người có thể đồng thời dạy nhiều lớp, từ đó mà tiết kiệm được nhân lực.

Phần lớn chi phí của công ty vũ đạo nằm ở hai phương diện này.

Cho nên từ góc nhìn này mà nói, thì một khi kỹ thuật VR kết hợp với công ty vũ đạo thì mọi người ở nhà cũng tham gia buổi luyện tập vũ đạo của anh, mà anh ở nhà cũng có thể dạy được người khác, tương đương với việc giảm chi phí tới mức có thể không cần để ý đến nó.

Chưa nói những chuyện khác, chỉ riêng việc xây sửa, trang trí phòng tập cũng đã mất một khoản lớn. Trước đây, Cố Phi Dương đã tốn hơn triệu tệ tiền tu sửa nên hiểu rõ vấn đề này.

Từ trước đến nay, cô ta chưa từng nghĩ có thể giảm chi phí xuống gần như bằng không.

Thấy dáng vẻ say sưa bàn luận của Hoắc Khải, trong ánh mắt Cố Phi Dương tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, bộ óc thiên tài mới có thể nghĩ đến việc phát triển sự kết hợp các ngành nghề với nhau.

Trên thực tế, kỹ thuật VR của Hoắc Khải không chỉ giới hạn với công ty vũ đạo, mà mọi ngành nghề đều có thể vận dụng. Giống như kho ứng dụng trên điện thoại bây giờ, chỉ cần sau này anh cung cấp cảnh ảo, ứng dụng kiểu mẫu, thì có thể sử dụng kỹ thuật VR của Hi Vọng Mới để bán hàng trên mạng.

Tham vọng của Hoắc Khải rất lớn. Anh muốn tạo một chuỗi sản nghiệp to lớn hơn các nền tảng sinh thái lớn hiện nay.

Nhất là với sự phát triển rộng rãi của kỹ thuật 5G giúp việc này có tính khả thi càng lớn hơn. Đây cũng là lý do tại sao anh lựa chọn dốc hết sức phát triển kỹ thuật VR.

Vì anh có thể nhìn thấy thế giới của tương lai, nhất định là sự kết hợp của thực tế ảo sẽ trở thành xu hướng chính, không có bất kỳ ranh giới nào rõ ràng.

Trừ một chuyện vẫn giữ nguyên như cũ, đó là ăn uống!

Hưởng thụ món ngon chính là khứu giác, vị giác và cảm giác thoả mãn của một cái dạ dày đã no.

Tuy kỹ thuật VR có thể tạo ra khứu giác, thính giác, thị giác gần giống hiện thực nhưng vị giác và cảm giác no thì rất khó dựa vào kỹ thuật để thực hiện. Đó đều là hiệu quả của quá trình chuyển từ cảm giác một bộ phận của cơ thể đến hoạt động của hệ thần kinh.

Muốn thực hiện được điều đó thì bắt buộc phải kết hợp với y học, thông qua việc sử dụng dòng điện nhỏ để tạo ra kích thích trên dây thần kinh. Nói thẳng ra là khiến anh xuất hiện ảo giác.

Nhưng Hoắc Khải rằng, phương thức này không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Một là sự kết hợp giữa kỹ thuật VR và y học khá phức tạp. Hai là cách làm này rất dễ gây tai hoạ ngầm.

Ví dụ như một người sử dụng kỹ thuật VR trong thời gian dài để tạo cảm giác no, nhưng trên thực tế thì anh ta lại thiếu dinh dưỡng. Nếu kéo dài tình trạng đó thì ngộ nhỡ xuất hiện tình trạng suy dinh dưỡng hoặc các tác dụng phụ khác thì làm thế nào?

Trước khi chưa có cách giải quyết những vấn đề khó khăn này thì ngành thực phẩm chỉ đóng vai trò cung cấp tư liệu nghiên cứu trong kỹ thuật VR.

Những ý tưởng này, Hoắc Khải cũng không giấu diếm Cố Phi Dương. Tất nhiên rồi, đây đều là những thông tin chủ yếu mà anh đến tuyên truyền ở các công ty lớn.

Chỉ cần khiến người khác nhìn thấy tương lai tươi đẹp mới có thể sẵn sàng gia nhập vào nhóm của anh.

Nói một lúc lâu, cho đến khi cảm thấy cổ họng có chút khát, Hoắc Khải mới dừng lại uống một ngụm nước. Đã rất lâu rồi anh không say sưa, vui sướng thảo luận công việc với ai đó. Tuy rằng trước đây anh cũng thuyết trình với các công ty lớn những điều này, nhưng cảm giác hoàn toàn không giống.

Khi thuyết trình ở các công ty kia thì phải thật nghiêm túc, trang trọng và có mục đích.

Nhưng khi nói chuyện với Cố Phi Dương thì lại mang hương vị của một buổi thảo luận chia sẻ sở thích cá nhân nên mang lại cảm giác thoải mái không thể tìm được từ người khác.

Chỉ là khi Hoắc Khải nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Cố Phi Dương nhìn anh chăm chú thì không nén nổi đưa tay sờ lên mặt, sau đó hỏi: “Cô Cố, cô có đang nghe không?”

Sau khi anh gọi lớn một tiếng thì Cố Phi Dương mới hoàn hồn, nhận ra mình đã nhìn Hoắc Khải đến ngẩn ngơ, đột nhiên cô có chút xấu hổ, nói: "Tôi đang nghe… Anh nói rất hay, tôi nghe đến mức bị chìm vào ý tưởng đó".

"Vậy cô có đồng ý hợp tác với Hi Vọng Mới không?", Hoắc Khải lại hỏi.

Lý do khiến Hoắc Khải muốn hợp tác với Cố Phi Dương, không chỉ vì tình bạn bè lúc trước mà còn vì trước mắt, trong các công ty hợp tác với anh không có công ty vũ đạo nào giống như của Cố Phi Dương.

Nếu kết hợp công ty vũ đạo với kỹ thuật VR thể dục giao tiếp xã hội của chi nhánh Đinh Mão thì càng có tác dụng kết nối mạnh mẽ và sự phát triển của Hoắc Khải trong ngành này càng trở nên sâu rộng hơn.

"Đồng ý, tất nhiên là đồng ý", Cố Phi Dương vội vàng gật đầu.

Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Được rồi, vậy hôm khác cô dành thời gian đến công ty ký hợp đồng, chi tiết cụ thể thì đến lúc đó tôi sẽ nói cho cô nghe".

Nếu hợp tác chính thức thì sẽ không đơn giản như những gì Hoắc Khải đã nói, trong đó còn phải xét đến sự phức tạp của việc tính lợi nhuận và cách thức chia cổ tức. Nếu có thêm điều kiện bỏ vốn, hiệu quả, thưởng phạt của các bên thì không chính mắt nhìn thấy những điều khoản này sẽ rất khó nói rõ.

Cố Phi Dương gật đầu, sau đó như nhớ ra điều gì, hỏi: "Những điều anh nói, có vẻ rất sâu sắc, có rất nhiều công ty hợp tác với các anh sao?"

"Đến giờ có khoảng hai mươi, ba mươi công ty đang hợp tác với chúng tôi, và trong tương lai sẽ càng nhiều hơn. Theo tính toán ban đầu, ít nhất cũng phải đến bảy tám mươi công ty trở lên. Mục tiêu cuối cùng của chúng tôi là mỗi ngành nghề chọn ra năm công ty đứng đầu, số lượng công ty hợp tác không quá hai trăm", Hoắc Khải trả lời nói.

Rất nhiều người cho rằng, đối tác càng nhiều thì càng tốt, nhưng theo quan điểm của Hoắc Khải, thực tế lại không phải như thế.

Đối tác phải chọn lọc chứ không cần nhiều.

Năm công ty đầu ngành chỉ là sự sàng lọc sơ bộ, nếu có thể thì thậm chí anh chỉ cần top ba trong ngành mà thôi.

Giữ lại những công ty tốt nhất mới có thể khiến chất lượng sản phẩm xuất sắc hơn!

"Nhiều như vậy sao? Vậy bây giờ, công ty các anh nhất định rất nổi tiếng, lợi nhuận một năm đạt được bao nhiêu?", Cố Phi Dương lại hỏi.

Hoắc Khải cho rằng cô ta muốn xác nhận thực lực của công ty hợp tác nên không giấu diếm mà nói thẳng: "Theo lợi nhuận trước mắt để tính thì một năm khoảng một tỷ, nhưng trong một hai năm tới còn có thể phát triển với tốc độ cao hơn, kết quả cuối cùng, tài sản ròng trên cơ bản có thể tăng lên hai, ba lần. Lợi nhuận thực sự thì phải đợi ra mắt kỹ thuật VR mới biết. Thị trường lúc đó thì không có cách nào ước lượng được, có thể đạt mức hàng ngàn tỷ đô".

Cố Phi Dương nghe thấy vậy thì như hít một hơi khí lạnh, cô ta luôn cho rằng lợi nhuận hàng năm của Hi Vọng Mới cũng chỉ mấy chục triệu, cùng lắm là trăm triệu thì đã khiến người ta kinh ngạc lắm rồi. Nhưng không ngờ, Hoắc Khải mở miệng ra đã nói tiền tỷ mà tương lai còn tăng gấp mấy lần.

Lúc đầu, khi cô ta rời đi, Hoắc Khải và Ninh Thần chỉ là một cửa hàng Taobao nho nhỏ. Mới hai năm không gặp mà đã phát triển đến mức này rồi?

Còn quy mô ngàn tỷ đô như Hoắc Khải nói thì Cố Phi Dương hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao công ty vũ đạo của cô ta đến giờ lợi nhuận một năm cũng chỉ mấy triệu mà thôi, muốn đạt được mức lợi nhuận trên chục triệu thì phải

tích luỹ thêm mấy năm nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 503: Căn Phòng

Điều này khiến Cố Phi Dương nhanh chóng trấn tĩnh, khi vừa nhìn thấy Hoắc Khải, cô ta còn tưởng rằng sự chênh lệch với Hoắc Khải đã được kéo gần lại. Thu nhập một năm mấy chục triệu còn được.

Nhưng bây giờ xem ra, sự chênh lệch không những ít đi mà lại càng lớn hơn đến vô hạn.

Dù bản thân cô ta có cố gắng đến đâu thì cũng không có cách nào bù đắp được khoảng cách với người đàn ông này.

Một người là mặt trời trên cao, một người là hạt bụi dưới mặt đất thì so sánh sao được?

Hoắc Khải nhìn thấy vẻ khác thường của cô ta, hỏi: "Cô Cố, cô sao thế?"

"Không sao, bị doạ một chút thôi…", Cố Phi Dương ngẩng đầu, vẻ khổ tâm hiện rõ trên khuôn mặt, nói: "Tôi còn cho rằng bản thân cố gắng hai năm là có thể đuổi kịp bước chân anh, nhưng bây giờ xem ra, tôi đã đánh giá quá cao mình rồi".

Hoắc Khải sững sờ, sau đó hiểu ra. Anh an ủi nói: "Thật ra, cô đã làm rất tốt rồi, một thân một mình, tay trắng lập nghiệp, chỉ trong hai năm ngắn ngủi, phát triển công ty tốt như thế. Cho dù là đàn ông hay phụ nữ thì cũng có rất nhiều người không thể so được với cô".

"Nhưng có giỏi giang thế nào thì cũng đều không so được với anh", Cố Phi Dương nói.

Sự thất vọng của Cố Phi Dương khiến Hoắc Khải không biết nên nói thế nào. Sao anh lại không hiểu, Cố Phi Dương đang tự động viên mình, nhưng khi phát hiện khoảng cách đã quá lớn lại cảm thấy bản thân quá kém cỏi.

Những chuyện như thế này, người khác an ủi cũng không có tác dụng gì, nhất là lời nói của Hoắc Khải, nói càng nhiều thì trong lòng Cố Phi Dương càng khó chịu.

Cô ta không cho rằng đó là sự an ủi vì người thất bại thì không đáng được an ủi.

Cho nên, Hoắc Khải chỉ có thể dừng chuyện này tại đây, chuyển đề tài nói: "Nói đi nói lại thì con bé Văn Văn cũng rất khá, cô có cân nhắc đến việc để con bé học chuyên ngành vũ đạo không?"

Những lời này chỉ là kiếm chuyện để nói, Cố Phi Dương cũng hiểu vậy nên cũng thuận theo đưa chuyện: "Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này. Trước đây, tôi nợ con bé quá nhiều, cho nên không muốn ép con làm gì, chỉ muốn con sống vui vẻ là đủ rồi".

"Là một người mẹ thì cũng cần phải lên kế hoạch cuộc đời giúp đứa trẻ. Con bé vẫn còn nhỏ, không biết tương lai cần gì, chỉ có chúng ta mới có thể giúp con bé sắp xếp", Hoắc Khải nói.

"Ngày nào tôi cũng bận đến mức không có thời gian ăn cơm, làm gì có lúc nào mà nghĩ đến chuyện này. Hơn nữa nếu có thời gian thì cũng không biết nên giúp con bé thế nào, vì đến cả cuộc đời mình, tôi còn thấy mờ mịt thì sao còn giúp người khác", Cố Phi Dương càng thêm thất vọng nói.

Hoắc Khải thở dài, thật sự không biết nên khuyên bảo thế nào nên anh chỉ có thể im lặng.

Cứ thế, hai người ngồi không như thế mấy chục phút, cho đến khi trên lầu có tiếng động, chắc là nhà hàng xóm không cẩn thận làm rơi đồ lên sàn.

Cố Phi Dương hoàn hồn, tỏ ý xin lỗi Hoắc Khải, nói: "Ngại quá, lại ngây ngốc ở đây, anh mệt chưa? Vào phòng ngủ nghỉ một lát".

"Không cần đâu, tôi ngồi ở bên ngoài là được rồi", Hoắc Khải nói.

Căn nhà này không lớn, hai phòng ngủ một phòng khách, Nhạc Văn Văn chiếm một phòng, còn lại một phòng thì chắc chắn là của Cố Phi Dương. Cho dù thế nào, Hoắc Khải cũng không thể giữa đêm hôm khuya khoắt vào phòng của một người phụ nữ đơn thân. Cho dù hai người không xảy ra chuyện gì thì ít nhất cũng phải nghĩ đến danh tiếng của người kia.

"Không được, sao có thể để anh ngủ trên sofa", Cố Phi Dương nói, cô ta biết Hoắc Khải lo lắng điều gì, nghĩ một lát rồi nói: "Nếu không thế này, anh ngủ trên giường, tôi ngủ trên sofa là được".

"Tôi không có thói quen để phụ nữ ngủ trên sofa", Hoắc Khải xua tay nói.

"Vậy tôi ngủ trong phòng của Văn Văn, anh ngủ trong phòng tôi nhé. Nếu như thế cũng không được, tôi chỉ có thể nằm dưới sàn rồi", Cố Phi Dương nói.

Đây có lẽ là phương án tốt nhất rồi, nhưng trong lòng Hoắc Khải từ đầu đến giờ vẫn thấy kiêng dè, rất muốn từ chối. Nhưng Cố Phi Dương đã kiên quyết nói rằng nếu anh không đi ngủ thì cô ta cũng sẽ thức cùng anh đến sáng, nhỡ đến sáng mà ngất đi thì Hoắc Khải lại phải chịu trách nhiệm.

Tuy chỉ là lời nói đùa nhưng có thể thấy vẻ kiên quyết trên nét mặt của cô ta.

Hoắc Khải biết không thể từ chối chuyện này nên đành đồng ý.

"Vậy anh đi tắm trước đi, tôi dọn dẹp trong phòng một chút", Cố Phi Dương nói.

Hoắc Khải theo lời cô ta đi vào nhà vệ sinh, vui vẻ đi tắm rửa, đến khi lau người mới nhớ ra không có quần áo để thay.

Trong phòng tắm chỉ có một chiếc khăn tắm, nhưng trên đó còn hơi ướt, chắc là lúc trước Cố Phi Dương vừa dùng vẫn chưa kịp bỏ vào máy giặt.

Nghĩ đến đây là đồ người khác đã dùng thì trong lòng Hoắc Khải cảm thấy hơi kỳ, không biết có nên dùng không.

Phần lớn các cô gái đều có tính sạch sẽ, đặt biệt là không thích có người đàn ông nào đó dùng đồ của họ. Mà khăn tắm lại là một món đồ mang tính chất riêng tư thì lại càng không thích bị người khác dùng chung.

Lúc Hoắc Khải đang chần chừ thì Cố Phi Dương ở bên ngoài lớn tiếng gọi: "Anh Lý, anh tắm xong chưa? Phòng ngủ đã dọn xong rồi".

"Tôi tắm xong rồi", Hoắc Khải do dự một lát, sau đó lại hỏi: "Trong nhà còn cái khăn nào khác và quần áo để thay không? Tôi vừa nghĩ ra là không mang mấy thứ đó".

Cố Phi Dương sững sờ, sau đó mới nghĩ ra chuyện nhỏ nhặt này.

Vừa rồi, hai người đều bị cuộc nói chuyện kia làm cho rối rắm không ai nghĩ đến điều này.

Nghĩ đến chiếc khăn tắm mà mình đã dùng ở trong phòng tắm, có thể Hoắc Khải đã lấy nó để lau người, Cố Phi Dương bỗng nhiên hơi đỏ mặt.

"Trong nhà không có khăn khác… Còn quần áo thì tôi chỉ có đồ nữ thôi…", Cố Phi Dương có chút khó xử nói.

Hoắc Khải thở dài, nói: "Vậy được rồi, tôi thấy ở đây có khăn tắm, nếu cô không để ý thì tôi dùng nhé".

"Hả, à anh dùng đi…"

Sau khi lau người xong, Hoắc Khải mới mặc lại quần áo bẩn rồi đi ra khỏi nhà tắm.

Cố Phi Dương thấy trong tay anh cầm khăn tắm còn ướt thì gò má ửng hồng. Thậm chí cô ấy không dám nhìn thẳng Hoắc Khải mà hơi cúi đầu nói: "À, phòng ngủ tôi dọn xong rồi, anh nghỉ ngơi đi, chúc ngủ ngon!"

Nói xong, Cố Phi Dương như chạy trốn sang phòng ngủ của Nhạc Văn Văn.

Đóng cửa lại, cô ta dựa lên cửa, còn có thể nghe rõ tiếng tim đập thình thịch.

Trong không gian vẫn còn lưu lại thoang thoảng mùi sữa tắm, trong đó còn lẫn một ít hơi thở đàn ông. Cố Phi Dương không biết đó là do ảo giác của cô ta hay là thật sự tồn tại hương vị đó.

Cô ta chỉ biết, đêm nay lại là một đêm mất ngủ.

Ở bên kia, Hoắc Khải do dự rất lâu, cuối cùng vẫn chọn đi vào phòng ngủ.

Nếu không đi vào phòng mà Cố Phi Dương đi ra nhìn thấy anh ngủ ở sofa thì sợ là sẽ không vui.

Đẩy cửa vào phòng ngủ, một mùi hương của phụ nữ tràn ngập trong khoang mũi anh, có thể là nước hoa, cũng có thể là mùi hương được tạo ra do sử dụng sữa tắm trong thời gian dài.

Mùi hương này rất dễ chịu, không nồng quá cũng không nhạt quá, khiến người ta vừa vào phòng thì không kìm nổi hít thêm vài hơi.

Động tác này khiến Hoắc Khải cảm thấy có chút ngại ngùng, dù trong phòng chỉ có một người nhưng cũng hơi mất tự nhiên.

Anh nhìn xung quanh thấy cách trang trí trong phòng rất đơn giản, có giường, bàn đọc sách, gương trang điểm, tủ đầu giường, máy tính. Ngoài ra còn hai chậu hoa đặt trên bàn và trên bệ cửa sổ.

Một chậu là hoa dạ hương, một chậu là hoa trinh nữ.

Cả hai chậu cây đều không lớn, có lẽ là vừa mới trồng, nhưng có thể thấy, Cố Phi Dương chăm sóc rất kỹ, cành lá đều được cắt tỉa.

Đến bên giường, thấy chiếc chăn đã được trải sẵn, Hoắc Khải cũng không lật chăn ra nằm vào.

Anh đi vào phòng ngủ của người ta đã là quá lắm rồi, còn thật sự nằm trên giường của Cố Phi Dương thì tuyệt đối không được.

Cho nên, anh chọn ngồi xuống bàn đọc sách, mở máy tính để tìm một ít tài liệu cần dùng.

Anh xem tài liệu đến nửa đêm thì nằm bò lên bàn để ngủ một lát.

Đến sáu rưỡi sáng, Hoắc Khải đã tỉnh giấc.

Đây là thói quen nhiều năm của anh, cho dù, hôm trước ngủ muộn thế nào thì ngày hôm sau đều đúng sáu rưỡi là tỉnh.

Xoa xoa khuôn mặt tì lên bàn có chút tê dại, Hoắc Khải đứng dậy vuốt phẳng lại quần áo sao đó mở cửa ra ngoài.

Vừa mở cửa đã thấy Cố Phi Dương đang bận rộn trong bếp, có lẽ là làm trứng ốp.

Cô ta không nghe thấy tiếng bước chân phía sau, một mình ở trong bếp chiên trứng, trong miệng còn lẩm bẩm mấy câu hát.

Không thể không nói, Cố Phi Dương thật sự là một người phụ nữ có tài.

Nhảy đẹp, hát hay.

Cho dù chỉ là một khúc Acapella thì vẫn khiến cho người nghe thưởng thức một cách trọn vẹn.

Một buổi sáng sớm được nghe giọng hát dịu dàng và trong trẻo như tiếng chim vàng anh thế này khiến anh bỗng nhiên cảm thấy phấn chấn tinh thần.

Khi lấy trứng ốp ra khỏi chảo, quay người mang ra bàn ăn thì Cố Phi Dương mới nhìn thấy Hoắc Khải đang đứng ở phía sau.

Cô ta sửng sốt, bất ngờ trượt chân một cái. Cô ta hét lên một tiếng rồi cả người đổ ra phía sau.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 504: Trẹo Chân

Hoắc Khải nhanh tay nhanh mắt, một tay đón lấy chiếc đĩa, tay còn lại ôm lấy eo cô ta.

Cố Phi Dương vô thức ôm lấy anh, vậy mới có thể không đụng vào tủ bát đĩa ở phía đằng sau. Vì hoảng hốt nên hơi thở của cô ta có chút gấp gáp, hơn nữa tư thế nằm ngửa của Cố Phi Dương khiến cơ thể tuyệt đẹp của cô ta càng trở nên nóng bỏng hơn.

Mùi thơm dịu nhẹ tỏa ra, không phân biệt được rõ đó là mùi hương của trứng ốp la hay mùi hương cơ thể của Cố Phi Dương khiến Hoắc Khải hít một hơi sâu theo bản năng.

Động tác nhỏ này khiến Cố Phi Dương lập tức hoàn hồn.

Cảm nhận thấy tư thế hiện giờ của mình đang không được đứng đắn cho lắm, cô ta đỏ ửng mặt, vội vã dựng chiếc tủ bát lên, bỗng cảm thấy mắt cá chân đau điếng, bèn kêu lên một tiếng.

"Sao thế? Trật chân rồi hả?", Hoắc Khải vội đỡ lấy Cố Phi Dương và hỏi.

Cố Phi Dương rất muốn nói là mình không sao nhưng trên trán bỗng toát mồ hôi hột, đủ để chứng minh cô ta đau cỡ nào.

Hoắc Khải không nói gì nhiều, khom người và bế cô ta lên mà chẳng thèm hỏi han gì. Hành động quả quyết và tự nhiên của anh khiến Cố Phi Dương ngơ ngẩn cả người.

Nhưng cùng với đó là những cảm giác an tâm và thích thú trào dâng.

Sau khi do dự vài giây, Cố Phi Dương dốc hết can đảm ôm lấy cổ Hoắc Khải. Động tác của cô ta khiến Hoắc Khải phải dừng bước, rõ ràng, động tác của Cố Phi Dương khiến anh cảm thấy không thoải mái.

Nhưng nghĩ đến chiếc chân bị thương của cô ta Hoắc Khải chỉ biết giả vờ không để tâm, cứ thế ôm cô ta đi đến chỗ đặt ghế sofa.

Nhịp tim của Cố Phi Dương đập rất nhanh, cô ta thừa nhận, hành động của mình hơi thiếu đứng đắn, không phải là hành động một người phụ nữ độc thân nên làm, nhưng cô ta không kìm lại được. Cái ôm này của Hoắc Khải vô cùng dịu dàng, khiến cô ta cảm nhận được cảm giác an toàn mà đã khuyết thiếu từ lâu.

Nếu như có thể, cô ta ước rằng tất cả mọi thứ dừng lại ở giây phút này.

Nhưng thực tế lại không như mơ, dòng chảy thời gian luôn lấy đi những ước vọng tốt đẹp của bạn.

Sau khi đặt Cố Phi Dương ngồi lên sofa, Hoắc Khải ngồi xổm xuống, cẩn thận giúp cô ta cởi giày và tất.

Mặc dù suy nghĩ của phái nữ đã cởi mở hơn so với thời xưa nhưng ít nhiều gì vẫn có chút ngại ngùng khi để người khác giới giúp mình cởi tất.

Sắc mặt Cố Phi Dương đỏ ửng lên, cơn đau có vẻ như đã đỡ hơn nhiều, hoặc cũng có thể do tâm tư cô ta đang rối loạn nên quên hết mọi đau đớn.

Mãi đến khi Hoắc Khải xoay nhẹ cổ chân cô ta, Cố Phi Dương mới kêu đau.

"Cô đau lắm hả?", Hoắc Khải hỏi.

Cố Phi Dương đau đến chảy hết cả nước mắt, đáng thương vô cùng nói: "Đau!"

Hoắc Khải không có cảm xúc gì trước bộ dạng cô gái nhỏ của Cố Phi Dương, anh chỉ nói: "Xem ra không có chuyện gì lớn, chắc chỉ là trẹo chân chút thôi. Trong nhà có mấy loại như rượu thuốc để xoa bóp không?"

Cố Phi Dương gật đầu nói: "Trong chiếc tủ để trên đầu giường trong phòng ngủ".

Vì cô ta là dân múa nên thường xuyên gặp phải những chấn thương, rượu thuốc là thứ tất yếu phải có.

Hoắc Khải đứng dậy, đi vào trong phòng ngủ tìm rượu xoa bóp. Sau khi xoa vào hai lòng bàn tay, anh không ngừng xoa nắn trên mắt cá chân cho cô ta để cho ngấm thuốc.

"Hơi đau chút, cô ráng chịu. Nếu không xoa, nó sẽ sưng vù lên đấy", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương ừ một tiếng, nghiến chặt răng, có đau cỡ nào cũng không ho he một tiếng.

Vậy nhưng cơn đau lúc đầu nhờ Hoắc Khải xoa bóp mà đã giảm đi rất nhiều, cũng khiến cho cô ta có được sự tập trung để thưởng thức cảnh tượng trước mặt.

Người đàn ông khiến cô ta yêu đang nghiêm túc giúp cô ta xoa rượu thuốc, cảnh tượng này đẹp biết bao.

Bộ dạng nghiêm túc của Hoắc Khải toát lên khi chất rất khó để diễn tả, cho dù là ngồi xổm xoa rượu thuốc nhưng vẫn thể hiện được sự cao quý.

Cố Phi Dương ngắm đến ngẩn cả người, thậm chí Hoắc Khải dừng lại lúc nào cô ta cũng không biết.

Mãi đến khi Nhạc Văn Văn chạy ra từ phòng ngủ, nhìn thấy cảnh tượng này mới vội vã chạy tới hỏi: "Mẹ, mẹ sao thế? Mẹ lại bị thương à?"

Cố Phi Dương tỉnh táo trở lại, thấy Hoắc Khải đang dọn dẹp đồ đạc, trong lòng bỗng có chút hụt hẫng.

Cô ta than thầm trong lòng rồi kéo con gái về phía mình: "Mẹ không bị thương, chỉ trẹo chân chút thôi!"

"Chú Lý đang giúp mẹ xoa thuốc sao?", Nhạc Văn Văn giả bộ hỏi, sau đó nở một nụ cười đầy ngọt ngào với Hoắc Khải: "Cháu cảm ơn chú Lý!

Nếu không có chú, mẹ con cháu cũng không biết phải làm sao".

Lời nói này đúng là rất giả tạo. Nhạc Văn Văn còn nhỏ vậy nhưng đã biết tác dụng của rượu thuốc, chứng tỏ Cố Phi Dương rất hay dùng, đương nhiên sẽ không có chuyện "chẳng biết nên làm thế nào".

Mấy lời này chỉ để Hoắc Khải thêm vui mà thôi.

Hoắc Khải mỉm cười nói: "Nhóc con này, mồm miệng dẻo thế!"

"Không có, cháu nói sự thật mà!", Nhạc Văn Văn đáp.

Hoắc Khải lại bật cười một tiếng rồi nói với Cố Phi Dương: "Tuy đã xoa thuốc rồi nhưng vẫn cần nghỉ ngơi nhiều chút, trong vài ngày tới cô đừng đi tập múa nữa, nếu không chẳng may bị thương một lần nữa sẽ gây thương tật nghiêm trọng hơn đó".

Cố Phi Dương học múa từ nhỏ, đương nhiên biết điều này, cô ta thở dài một hơi: "Cho dù không đi tập múa thì cũng phải tới công ty, chứ đám học sinh không thấy tôi thì phải làm sao?"

"Nếu đã là công ty, tự nhiên sẽ có người khác làm giúp cô chuyện này, nếu không cô lập công ty làm gì?", Hoắc Khải cất lọ rượu thuốc vào trong hộp, nói: "Có những lúc cô phải học cách từ bỏ quyền hành của mình. Trên thế giới này có quá nhiều việc để ta làm, một mình cô có cố gắng cỡ nào cũng không thể làm hết được. Vậy nên chúng ta mới cần sự phối hợp của tập thể. Nhân cơ hội này, cô cũng có thể kiểm tra xem năng lực làm việc của nhân viên trong công ty, xem bọn họ có khả năng vận hành công ty khi vắng mặt cô hay không. Nếu bọn họ làm được thì sau này cô có thể dùng thời gian và sức lực để suy nghĩ những chuyện khác rồi".

"Anh nói đúng, nhưng tôi vẫn cần lo việc trong nhà nữa", lúc nói chuyện, Cố Phi Dương cứ nhìn chăm chăm vào Hoắc Khải, ý tứ của Cố Phi Dương rất rõ ràng, chỉ thiếu nước nói thẳng toẹt anh đừng đi, ở lại với tôi mấy ngày.

Hoắc Khải cũng chẳng phải kẻ ngốc, đương nhiên nghe hiểu được, anh không hề do dự mà đáp: "Mấy ngày tới tôi sẽ ở đây, có việc gì cứ để tôi lo".

"Sao làm phiền anh được chứ...", tuy miệng Cố Phi Dương nói thế nhưng trên mặt lại lộ ra sự vui mừng, có thể giữ chân được Hoắc Khải, đừng nói là trẹo chân một lần, cho dù có trẹo cả chục lần cô ta cũng tình nguyện.

Nhạc Văn Văn cũng vui mừng hoan hô, khua chân múa tay khiến người khác phải bật cười.

Nếu Hoắc Khải đã nhận lời ở đây vài ngày, vậy anh sẽ giúp Cố Phi Dương đưa Nhạc Văn Văn tới trường, đồng thời dặn dò cô bé lúc tan học phải ở trong trường đợi anh, không được tự tiện ra ngoài.

Mặc dù Tô Tử Hàng là người mềm nắn rắn buông nhưng chẳng thể đảm bảo anh ta không làm ra mấy chuyện ngớ ngẩn, Hoắc Khải không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

May Nhạc Văn Văn là cô bé rất thông minh, biết rõ vì sao Hoắc Khải lại dặn mình như vậy nên gật đầu thật mạnh để đảm bảo chỉ cần không nhìn thấy chú Lý thì cho dù có là ông trời tới tìm, cô bé cũng sẽ không bước chân ra khỏi trường.

Sau khi rời khỏi trường, Hoắc Khải lại mua rất nhiều nguyên liệu nấu nướng về, rồi quét dọn nhà sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Cố Phi Dương ngồi trên sofa, nhìn thấy Hoắc Khải bận rộn như vậy, khuôn mặt cô ta ngập tràn hạnh phúc.

Vậy nhưng thi thoảng trên mặt cô lại để lộ ra chút hụt hẫng, bởi vì cô ta biết Hoắc Khải không mãi mãi ở lại nơi đây.

Cảnh tượng trước mắt chỉ xuất hiện trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi, hai ngày hoặc ba ngày sau anh sẽ rời đi, trở về với gia đình ấm áp và hạnh phúc của riêng mình.

Điều này khiến Cố Phi Dương bỗng nghĩ đến một điều, nếu như năm xưa cô ta gặp Hoắc Khải trước thì hay rồi...

Chỉ tiếc là trên thế giới này không có nếu như, hơn nữa nếu thực sự có nếu như, sẽ là nếu như Hoắc Khải không bị người khác giết chết...

Khí Hoắc Khải ở lại chăm sóc hai mẹ con nhà Cố Phi Dương, trang web của Hy Vọng Mới cũng đăng một thông báo chính là những gì Hoắc Khải nói với Ninh Thần tối hôm qua.

Chỉ cần là công ty gia nhập hệ thống vận hành VR của công ty Hy Vọng Mới đều sẽ không được hợp tác với tập đoàn Phong Âu, nếu như các công ty không gia nhập vào hệ thống sẽ không chịu sự hạn chế này, nhưng những công ty có hợp tác với tập đoàn Phong Âu đều sẽ xếp cuối danh sách.

Cũng có nghĩa, công ty của anh có đủ tư cách và thực lực để hợp tác nhưng vì có liên quan đến tập đoàn Phong Âu nên có thể bị xếp sau những công ty còn kém anh rất xa. Khi nào người ta ăn uống no say rồi mới đến lượt anh.

Trước khi phát thông báo này, Ninh Thần đã đánh tiếng với những công ty liên minh với mình.

Không biết là do Hoắc Khải may mắn hay tập đoàn Phong Âu bất hạnh, không có nhiều công ty trong liên minh hợp tác với tập đoàn Phong Âu, chỉ có một hai công ty mà thôi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 505: Phong Sát

Chỉ có vài công ty nên cũng chẳng thể phản đối, cho dù có phản đối cũng không được lợi ích gì, hơn nữa mặc dù xét ở trong nước, tập đoàn Phong Âu phát triển ngành sản xuất vi mạch rất tốt nhưng không phải là công ty mũi nhọn, chỉ có quy mô mấy tỷ mà thôi, cũng chỉ vừa mới qua ngưỡng.

Còn khối công ty mạnh hơn bọn họ, một vài công ty hợp tác với bọn họ nhanh chóng thể hiện rằng bản thân sẽ cố gắng cắt đứt quan hệ hợp tác với tập đoàn Phong Âu một cách nhanh nhất.

Còn những công ty không hợp tác với bọn họ, đương nhiên sẽ chẳng có vấn đề gì, thậm chí vì lấy lòng Hy Vọng Mới mà cố ý nói với những đối tác của mình, tuyệt đối không được có dây dưa gì với tập đoàn Phong Âu.

Mặc dù bọn họ không biết tập đoàn Phong Âu đắc tội gì với Hy Vọng Mới, nhưng người ta đã nói vậy rồi thì chắc chắn có nguyên do cả.

Mục tiêu quan trọng lúc này là thị trường VR sau này, một tập đoàn không phải quá mạnh về sản xuất vi mạch hoàn toàn có thể quảng qua một bên.

Nội dung của thông báo không chỉ ảnh hưởng đến những công ty có liên quan tới Hy Vọng Mới mà cũng khiến thị trường rúng động.

Bất cứ công ty nào có liên quan đến thị trường trong tương lai của Hy Vọng Mới đều vì bài thông báo này mà nhanh chóng phủi sạch quan hệ với tập đoàn Phong Âu.

Những công ty đang hợp tác thì lập tức tới tìm bộ phận pháp lý để hỏi xem có cách nào kết thúc hợp đồng không, nếu không chấm dứt hợp đồng được thì có cách nào trì hoãn không, nếu như trì hoãn thì sẽ phải trả cái giá nhưng nào, nếu như cái giá có thể chấp nhận được thì nhanh chóng làm, không chấp nhận được thì chỉ đành ngậm miệng chửi thề thôi.

Những công ty chưa từng hợp tác hoặc muốn hợp tác nhưng chưa bắt đầu hiện giờ đang rất vui sướng.

Rất nhiều người biết rằng, trong tay ông chủ của Hy Vọng Mới có một danh sách, trong danh sách đó là những công ty hợp tác mà bọn họ đã khảo sát từ rất lâu.

Bọn họ biết có danh sách ấy nhưng lại không rõ trong danh sách có những công ty nào/ Mặc dù Hoắc Khải nói với rất nhiều người về chuyện này, chỉ lấy những công ty trong top năm, nhưng trong quá trình đàm phán, những công ty thuộc top năm chỉ là đàm phán liên minh trên thị trường.

Còn một số công ty nhỏ có tiềm năng, cho dù không nằm trong top cũng được gặp trực tiếp Hoắc Khải.

Mặc dù trong lúc đàm phán với bọn họ Hoắc Khải thiên về việc đòi quyền nắm giữ cổ phần thực tế, nhưng đối với các công ty nhỏ, bọn họ có được cơ hội xoay chuyển khi gần như mất hết hy vọng trong chuyện này là đã đủ khiến họ vui mừng rồi, đâu để ý đến chuyện nhường chút quyền nắm giữ cổ phần chứ.

Nhờ bạn bè xung quanh các công ty trong liên minh tuyên truyền, quảng bá rộng rãi và các bài viết của truyền thông, bây giờ đến tên ngốc cũng biết được tiềm lực của thị trường VR, các công ty nhỏ không thể chen chân vào liên minh này, vì chỉ viết mỗi bản thảo chương trình cũng đủ khiến những công ty có thu nhập mấy chục triệu một năm gánh không nổi chứ đừng nói đến quá trình thử nghiệm ứng dụng đằng sau.

Cần đập một khoản tiền rất lớn vào thị trường này, không đốt vào đó cả chục tỷ, trăm tỷ thì chẳng thể làm được.

Đây cũng là một trong những lý do Hoắc Khải tìm các công ty để tạo liên minh, không những đối phó với thế lực đứng trong bóng tối mà còn tiết kiệm "đạn" cho Hy Vọng Mới.

Nếu như anh ích kỷ, muốn Hy Vọng Mới độc chiếm thị trường, thôi thì bỏ qua khả năng thành công của nó thấp đến mức nào, chỉ mỗi chi phí khai

thác thị trường cũng đủ vét sạch tiền của Hy Vọng Mới.

Không có đủ nguồn tài chính lại gặp phải sự cạnh tranh ác ý của bên khác thì phải làm sao?

Hàng loạt công ty phát triển rất tốt đều đi đời vì thiếu nguồn tiền. Cho dù bạn có tiềm lực lớn cỡ nào, triển vọng có tốt tới đâu mà trong tay không có tiền thì cũng chỉ có đâm đầu vào ngõ cụt.

Bởi vì nguồn vốn của những công ty này đều do vay ngân hàng hoặc các khoản tiền tài trợ, chỉ cần chặt đứt nguồn vốn ở bên ngoài, bạn sẽ chẳng khác gì bị vây thành như thời cổ đại, người ta chẳng cần tiến đánh, chỉ cần cắt đứt nguồn cung ứng thức ăn và nước, đợi đến khi bạn cạn kiệt sức lực là có thể dễ dàng đánh gục.

Nhưng có sự giúp đỡ của các công ty trong liên minh, áp lực đầu tư vốn của Hy Vọng Mới sẽ giảm đi rất nhiều. Vềchuyện mất đi thị trường, nói trắng ra đây chính là một chuỗi thức ăn hoàn chỉnh mà thôi.

Một mình Hy Vọng Mới không thể khống chế được thị trường toàn cầu, buộc phải có sự đồng tâm hiệp lực của những công ty khác. Hơn nữa một khi đã tạo được thị trường, chắc chắn Hy Vọng Mới là trung tâm, chỉ cần nắm được cái chuôi, còn sợ mất thị trường được sao?

Các công ty tư bản đều hiểu rất rõ chuyện này, vậy nên bọn họ mới dứt khoát vứt bỏ tập đoàn Phong Âu.

Ngày hôm nay, các bộ phận của tập đoàn Phong Âu bận tối mắt tối mũi.

Hàng loạt cuộc điện thoại được gọi tới, có người muốn chấm dứt hợp đồng, có người trả đơn hàng, còn có cả người hỏi xem sao bọn họ lại đắc tội với Hy Vọng Mới để bị phong sát vậy.

Quản lý cấp giữa của tập đoàn Phong Âu biết thế nào được, bọn hò còn đang chẳng hiểu chuyện gì đây.

Chẳng phải ông chủ Hy Vọng Mới tới tập đoàn Phong Âu để bàn chuyện hợp tác à? Sao chớp mắt đã quay lưng thành kẻ thù rồi?

Lãnh đạo cấp cao của công ty thì biết được chút ít, bọn họ nhìn thấy thái độ tồi tệ của Tô Tử Hàng dành cho Hoắc Khải, nhưng chỉ vì chuyện cỏn con này mà ông chủ Hy Vọng Mới ra lệnh phong sát bọn họ sao?

Đương nhiên trong lòng những người này cũng thầm oán thán, một bên trách ông chủ Hy Vọng Mới quá hẹp hòi, một bên trách Tô Tử Hàng bị thần kinh, dám đắc tội với người nổi tiếng trong giới tư bản.

Bọn họ đâu biết, sau khi mọi chuyện xong xuôi, Tô Tử Hàng lại đưa người tới cưỡng bắt Cố Phi Dương, nếu biết được chuyện này, chắc chắn tất cả đều tức hộc máu mồm.

Đương nhiên Tô Tử Hàng cũng không dám nói, anh ta biết đây là chuyện vô đạo đức, không thể để người khác biết. Nếu nói ra, anh ta chẳng được lợi gì.

Vậy nên anh ta chỉ đành ngậm chặt miệng, coi như hiểu lầm ở buổi tiệc rượu dẫn tới chuyện này.

Cho dù mọi người không biết nguồn gốc sâu xa là gì nhưng phong sát là chuyện có thật.

Hội đồng quản trị triệu tập cuộc họp khẩn cấp, bàn bạc xem nên giải quyết nguy cơ trước mắt này như nào.

Có người đề xuất tìm một công ty lớn khác để xin sự giúp đỡ, người khác lại nói tìm đại lão tới để hòa giải, còn có người đề nghị nhân cơ hội này đuổi luôn Tô Tử Hàng khỏi cái ghế chủ tịch của công ty.

Tên nhóc này mới lên làm chủ tịch được mấy tháng, chẳng lo chuyện chính, suốt ngày nghĩ cách đối phó người khác. Bây giờ hay rồi, chọc giận ông chủ của Hy Vọng Mới, gây rắc tối lớn cho công ty, không cho hắn thôi việc, sao mà xứng đáng với những công nhân viên đã làm việc vất vả cho công ty chứ!

Mặc dù hầu hết mọi người đều khó chịu với Tô Tử Hàng nhưng chẳng ai đủ tư cách để nói đuổi Tô Tử Hàng khỏi chức chủ tịch.

Dù sao đi nữa, tập đoàn Phong Âu do bố của Tô Tử Hàng một tay gây dựng, vuốt mặt phải nể mũi, bố người ta mới mất được vài tháng, mấy người lại đuổi cùng giết tận con trai ông ấy vậy, thật sự hơi quá đáng.

Trong cuộc họp hội đồng quản trị, ý kiến của mọi người loạn lên như nồi cám, họp cả ngày cũng chẳng được cái nước gì.

Đến khi tan làm, vẫn còn nhiều công ty tới hỏi chuyện.

Cuối cùng, hội đồng quản trị chỉ có thể nhất chí một quyết định tạm thời, gửi thông điệp cuối cùng cho Tô Tử Hàng.

Nếu cậu là người gây rắc rối cho công ty thì cậu tự giải quyết đi.

Cậu đắc tội với ai thì tìm người đó xin lỗi, xin tha thứ.

Nếu không, cứ tiếp tục như này, chẳng bao lâu nữa tập đoàn Phong Âu chỉ có cạp đất mà ăn.

Càng những công ty lớn, họ càng xem trọng Hy Vọng Mới hơn, chỉ có những đối tác rất nhỏ mới không quan tâm đến việc bọn họ đắc tội với ai, cũng chẳng để ý xem sau này mình có liên hệ gì với Hy Vọng Mới hay không.

Nếu bây giờ chẳng kiếm nổi tiền, thì đào đâu ra sau này.

Chỉ có điều những công ty bé này mang lại lợi nhuận rất nhỏ cho tập đoàn Phong Âu, cộng tổng lại còn chưa được một phần năm.

Trong vòng một ngày, các đơn lớn đều đã rút hết, số đơn rút lại đã gần một phần ba rồi.

Hai phần ba còn lại không phải không có ý nghĩ này, một bộ phận đang thương lượng xem rút đơn như nào, còn một phần đang tiến hành rút đơn.

Bản thân Tô Tử Hàng cũng tức phát điên. Tối qua anh ta bị Đường Thế Minh đánh cho một gậy, đến nay bả vai vẫn còn đau không chịu được, đó là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời anh ta. Lớn ngần này rồi nhưng có mấy ai dám đánh anh ta.

Một tên chẳng quen chẳng biết lại dám không coi anh ta ra gì.

Tô Tử Hàng vốn muốn tìm mấy người lợi hại để dạy Hoắc Khải một bài học nhưng giờ anh ta lại phải đau đầu nghĩ xem làm cách nào để Hoắc Khải tha thứ cho mình.

Nếu không, có khi chưa kịp dạy cho Hoắc Khải một bài học, anh ta đã bị đuổi khỏi cái ghế chủ tịch rồi.

Cho dù là người nắm giữ mười mấy phần trăm cổ phần của công ty, nhưng một khi bị buộc tội, từ bỏ chức chủ tịch, cổ phần của bạn cũng chỉ để trưng ở đó thôi, không thể tham gia vào bất cứ quyết định nào của công ty, cho dù có đến ngồi họp cũng chẳng có ai nghe lời bạn.

Đả kích về mặt tinh thần này còn khó chịu hơn cả tổn thất về vật chất.

Thật ra Tô Tử Hàng cũng cảm thấy rất khiếp đảm, anh ta chỉ cảm thấy Hy Vọng Mới lời có vài trăm triệu một năm, chắc chắn không thể bằng được lợi nhuận của tập đoàn Phong Âu.

Vậy nên anh ta mới dám đắc tội Hoắc Khải, cho rằng động vào bọn họ cũng chẳng có vấn đề gì lớn.

Nhưng anh ta chẳng ngờ rằng, Hy Vọng Mới có năng lực lớn như vậy, rõ ràng bọn họ chẳng liên quan gì tới ngành sản xuất vi mạch, vậy nhưng lại có thể khiến những công ty có liên quan trong ngành nghề này nghe lời.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 506: Thu Mua

Hiện giờ tập đoàn Phong Âu đang bị vây công, doanh thu thụt giảm với tốc độ chóng mặt, cho dù Tô Tử Hàng ăn chơi đến mấy thì cũng biết giờ không phải lúc để sĩ diện.

Thế là anh ta cứ gọi điện thoại cho Hoắc Khải liên tục, nhưng Hoắc Khải không nghe một cuộc nào.

Muốn đắc tội là đắc tội, muốn xin lỗi là xin lỗi như thế hay sao?

Trên thế giới này làm gì có sự tự do kiểu đó.

Qua hai ngày nữa, ngày càng nhiều công ty đâm thọc trong lúc tập đoàn Phong Âu gặp khó khăn, thậm chí có không ít công ty bắt đầu nghĩ đến chuyện chia cắt tập đoàn Phong Âu, hoặc là cố tình thu mua lại.

Bây giờ người trong công ty đều đang lo ngay ngáy, hoảng sợ bất an hệt như lúc Hi Vọng Mới bị nhà họ Hoắc nhằm vào. Thế nhưng Hi Vọng Mới có nguồn tiền mặt dồi dào, Hoắc Khải lại biết đi đường vòng để cứu nguy, dùng cách khác vực dậy công ty, dù là thế thì vẫn có rất nhiều người bỏ đi.

Đến nay chuyện này vẫn còn là đề tài lôi cuốn trong ngành.

Đám người trong công ty chi nhánh Giáp Tử, từ Mục Thế Kiệt cho đến các cổ đông nhỏ hơn, ai cũng hối hận không thôi.

Vào thời điểm khó khăn nhất của công ty, bọn họ lựa chọn bán cổ phần, vươn tay ra đòi tiền. Thực ra chuyện này không có gì đáng trách cả, nhưng bây giờ xem ra, đó rõ ràng là một sự lựa chọn ngu xuẩn.

Nhất là Mục Thế Kiệt, nghe nói ông ta đã tát mình một cái thật mạnh ngay trong nhà, khuôn mặt sưng phồng cả lên.

Kể từ khi Hi Vọng Mới vẫn là một cửa hàng Taobao nhỏ lẻ, ông ta đã lựa chọn nó và vượt qua mấy năm sóng gió, sao đến cuối cùng lại không kiên trì cơ chứ!

Nhiều cổ phần như thế mà ông ta bán đi chỉ còn lại một phần trăm, chín mươi chín phần trăm cổ phần của công ty chi nhánh Giáp Tử đều thuộc về Hi Vọng Mới rồi. Tuy rằng Mục Thế Kiệt vẫn là giám đốc, nhưng địa vị đã khác hẳn so với trước kia.

Chỉ một phần trăm thì chẳng có sức ảnh hưởng gì trong công ty hết, chỉ cần Hoắc Khải muốn thì anh có thể đuổi cổ ông ta bất cứ lúc nào.

Chuyện ấy khiến Mục Thế Kiệt không yên tâm nổi, làm chuyện gì cũng không dám qua loa hay tự cho mình là cổ đông lớn như trước nữa, hiện giờ ông ta chỉ là một người làm công cao cấp mà thôi.

Đương nhiên, Mục Thế Kiệt vẫn may mắn chán khi giữ lại được một phần trăm cổ phần, còn khá hơn những người bán sạch cổ phần. Ít nhất thì sau này ông ta vẫn được chia hoa hồng từ công ty, chỉ có điều là sẽ ít hơn nhiều mà thôi.

Hơn nữa trong tương lai, nghiệp vụ chủ chốt của Hi Vọng Mới sẽ dần chuyển sang mảng kỹ thuật VR, doanh thu của công ty chi nhánh Giáp Tử sẽ liên tục giảm xuống, còn Mục Thế Kiệt thì đã mất tư cách để bước lên cao hơn, đồng thời cũng sẽ trở thành một nhân vật ngoài lề trong quá trình đào thải của thời gian.

Đối với Mục Thế Kiệt, đây là một chuyện vô cùng đáng tiếc, đáng tiếc đến mức ông ta muốn nhảy lầu luôn ấy.

Ngay cả Hi Vọng Mới còn như vậy thì tất nhiên là tập đoàn Phong Âu vốn đã không có sự đoàn kết sẽ càng trầy trật hơn.

Rất nhiều nhân viên và các quản lý cấp trung bắt đầu đi tìm chốn dung thân khác, thậm chí còn chẳng kiêng dè gì ngay cả khi ở công ty.

Đại đa số đều là nhân viên mảng kỹ thuật, vậy nên bọn họ không mấy lo lắng cho sự nghiệp. Bây giờ nhân viên về khoa học kỹ thuật đang rất thiếu thốn, đi đến đâu cũng có thể tìm được việc làm.

Chỉ trong ba ngày, số nhân viên từ chức của tập đoàn Phong Âu đã vượt mốc một trăm người. Khoảng bảy, tám quản lý cấp trung, trong đó bao gồm cả quản lý xưởng, kỹ sư cao cấp và một giám đốc đã bỏ đi.

Nghe thì có vẻ như không nhiều, nhưng với một công ty chỉ có khoảng năm trăm nhân viên thì hoàn toàn có thể nói là nghiêm trọng.

Việc một trăm người này bỏ đi khiến công ty không thể vận hành bình thường được, thiếu hụt quá nhiều vị trí như vậy làm công ty lâm vào cảnh bấp bênh.

Tuy rằng bộ phận quan hệ công chúng đã đăng bài giải thích, nhờ bên truyền thông làm sáng tỏ lời đồn, nhưng liệu ai sẽ tin đây?

Các người nói là không có ân oán gì với Hi Vọng Mới, vậy thì vì sao người ta phải phong sát công ty các người? Đến giờ bài thông báo của Hi Vọng Mới vẫn nằm trên trang web của công ty, đánh giá của công ty chi nhánh Đinh Mão về tập đoàn Phong Âu là màu đỏ tươi, ý muốn cảnh cáo tất cả các nhà đầu tư đừng dại gì đầu tư vào tập đoàn Phong Âu.

Lại nói, cho dù không có bài thông báo ấy thì cũng có nhiều người muốn tiêu diệt tập đoàn Phong Âu.

Thiếu đi một đối thủ cạnh tranh thì chưa chắc sẽ ăn nên làm ra, nhưng mọi người trong ngành đều rất sẵn lòng chứng kiến cảnh ấy.

Đến một tuần sau, gần hai trăm người đã rời bỏ tập đoàn Phong Âu, ngay cả giám đốc bộ phận quan hệ công chúng cũng từ chức, lúc này Hoắc Khải mới nghe điện thoại của Tô Tử Hàng.

Giờ đây Tô Tử Hàng đã bị giày vò đến rũ người rồi. Hôm nay là kỳ hạn cuối cùng mà hội đồng quản trị cho anh ta, nếu không giải quyết được với

Hi Vọng Mới thì bọn họ sẽ bãi chức anh ta, sau đó bán công ty đi là xong chuyện.

Ngay khi Hoắc Khải vừa bắt máy, Tô Tử Hàng gần như phát khóc: "Anh, anh Lý... Tôi sai rồi! Tôi biết sai thật rồi! Van anh đừng chấp kẻ tiểu nhân, đừng so đo với tôi".

"Ý anh là tôi nhỏ nhen nên mới chấp nhặt với anh à?", Hoắc Khải hỏi.

"Ý tôi không phải như thế, không phải như thế, ý tôi là...", Tô Tử Hàng thực sự không biết phải nói thế nào, chỉ biết cầu xin liên tục.

Anh ta sợ thật rồi, tập đoàn Phong Âu sở hữu khối tài sản vài tỷ, ai có thể ngờ rằng nó lại chao đảo chỉ vì một bài thông báo của Hi Vọng Mới như thế.

Chuyện này khiến những người trong ngành đều thấy được sức nặng của Hi Vọng Mới, đồng thời cũng làm người của tập đoàn Phong Âu cảm thấy tuyệt vọng.

Hoắc Khải không có hứng thú luyên thuyên với Tô Tử Hàng, anh dứt khoát nói thẳng: "Tôi không muốn nói quá nhiều, lần trước tới công ty anh, tôi đã nói là mình cảm thấy hứng thú với tập đoàn Phong Âu. Khi đó, tôi chỉ muốn có được một khoản cổ phần, nhưng bây giờ tôi muốn thu mua tập đoàn Phong Âu. Anh có thể về mở cuộc họp hội đồng quản trị, bảo đám cổ đông của anh giao ra ít nhất sáu mươi phần trăm cổ phần thì tập đoàn Phong Âu sẽ được gia nhập vào hệ thống VR, nếu không thì các người hãy tự tìm lối thoát đi. Sự kiên nhẫn của tôi có hạn, tôi cho anh một ngày. Nếu một ngày sau không có tin tức gì, hoặc là không phải đáp án mà tôi muốn, vậy thì tôi sẽ chặn số điện thoại của anh".

"Sáu mươi phần trăm? Chuyện này, chuyện này không khả thi lắm đâu, ngay cả tôi cũng chỉ có mười mấy phần trăm..."

"Có khả thi hay không là chuyện của anh, còn tôi chỉ đưa ra yêu cầu của tôi mà thôi. Nếu anh đáp ứng được yêu cầu đó thì chuyện này coi như xí xóa, không đáp ứng được thì cắt đứt liên lạc. Đương nhiên, anh cũng có thể

bán công ty cho người khác, nhưng tôi tin chắc rằng không có công ty nào trả giá cao hơn Hi Vọng Mới được đâu!", Hoắc Khải nói: "Sáu mươi phần trăm cổ phần, hai tỷ tiền mặt, tự các người cân nhắc đi".

Dứt lời, Hoắc Khải lập tức tắt máy.

Cố Phi Dương đang rửa hoa quả bên cạnh, cô ta tò mò nhìn anh và hỏi: "Anh muốn thu mua tập đoàn Phong Âu à?"

"Ừm", Hoắc Khải gật đầu.

Cố Phi Dương đã nghe hết cuộc đối thoại ban nãy rồi, không có gì để giấu hết. Chẳng bao lâu sau chuyện này sẽ lộ ra hết thôi.

Cố Phi Dương im lặng một lát, cô ta không chỉ nghe thấy Hoắc Khải nói muốn thu mua tập đoàn Phong Âu, mà còn nghe thấy Hoắc Khải trả giá hai tỷ.

Những hai tỷ đó... Lúc nói ra con số ấy, giọng nói của người đàn ông này nhẹ nhàng đến thế, khiến cô ta cứ ngỡ là mình nghe nhầm. Có lẽ anh nói là hai trăm ngàn chăng?

Nhưng Cố Phi Dương biết điều đó là không thể, chỉ hai trăm ngàn thì còn chưa đủ để nhét kẽ răng của tập đoàn Phong Âu nữa.

Dùng hai tỷ để thu mua một công ty là chuyện rất bình thường, nhưng vì nó quá xa vời với cô ta nên cô ta mới nghĩ là mình nghe nhầm.

Trong một tuần vừa qua, ngay cả những người dân bình thường cũng đang rỉ tai nhau chuyện về tập đoàn Phong Âu. Con cháu của nhiều người bản địa đang làm việc ở tập đoàn Phong Âu, hoặc là có tiếp xúc với công ty này thì đều biết nó đang trong thời kỳ khó khăn.

Tiếng tăm của Hi Vọng Mới thì càng không cần phải nói, sau một đợt chèn ép rầm rộ, bây giờ cả nước đều biết đến công ty này. Nơi đây cũng có điểm bán lẻ của Hi Vọng Mới, làm ăn khá phát đạt.

"Anh ở đây mãi chưa đi là vì đang chờ thu mua tập đoàn Phong Âu sao?", Cố Phi Dương đột nhiên hỏi.

Cô ta bỗng nghĩ tới chuyện này. Hoắc Khải ở đây lâu như vậy không phải là vì lo lắng cho cô ta, cũng không phải vì lý do nào khác, chỉ đơn giản là vì anh đang chờ một vụ làm ăn lớn.

Còn cô ta, có thể cô ta chỉ là một công cụ để anh giết thời gian mà thôi.

Hoắc Khải gắp thức ăn, lắc đầu nói: "Cũng không hẳn là thế, mấy hôm trước cô bị trật khớp nữa mà".

Một tuần trước Cố Phi Dương bị trật khớp, phải ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày.

Mấy ngày đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất của cô ta trong những năm qua.

Ngày nào cũng được nhìn thấy Hoắc Khải bận rộn trong nhà, nấu cơm, quét dọn, đưa đón Nhạc Văn Văn. Cuộc sống ấy khiến cô ta đắm chìm, không thể dứt ra được. Thậm chí có đôi khi cô ta còn không dám tin là mình đang ở với Hoắc Khải, có lẽ tất cả chỉ là một giấc mơ không có thật mà thôi.

Nỗi hoảng hốt ngày một đong đầy, cũng làm cô ta cảm thấy áp lực hơn. Nhất là hôm nay, khi nhận ra Hoắc Khải ở lại là vì thu mua tập đoàn Phong Âu, cô ta cảm thấy xót xa khó tả.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 507: Một Tệ

"Cô sao vậy?", Hoắc Khải vừa thái thức ăn vừa hỏi: "Đau bụng à?"

Mấy ngày qua Cố Phi Dương đến kỳ nên rất đau bụng, ngay cả Hoắc Khải cũng biết. Tuy rằng đó là chuyện tế nhị, nhưng đã biết rồi thì không thể vờ như không hiểu được.

Đều là người trưởng thành với nhau, có gì đâu mà ngại.

Thế nhưng Cố Phi Dương vẫn cảm thấy xấu hổ, cô ta lắc đầu nói: "Không... Tôi chỉ cảm thấy anh cũng sắp đi rồi, đến lúc đó hai mẹ con tôi lại không có nơi nương tựa".

Sau khi nói xong câu đó, Cố Phi Dương nhìn về phía Hoắc Khải, trong lòng chờ mong rằng anh sẽ bảo cô ta đi cùng anh.

Nhưng Hoắc Khải không hề nói như thế, chỉ bảo: "Nếu cô cảm thấy nơi này không quá an toàn thì có thể chuyển sang nơi khác rồi bắt đầu lại từ đầu. Với tài năng của cô, không khó để phất lên đâu".

Tuy rằng cũng là chuyển chỗ ở, nhưng câu nói của Hoắc Khải không phải là điều mà Cố Phi Dương muốn nghe, bởi vì trong đề nghị của Hoắc Khải không đề cập đến hai người họ.

Nếu chuyển chỗ ở mà không có anh thì có ý nghĩa gì chứ?

Thực ra không phải Hoắc Khải không hiểu ý của Cố Phi Dương, nhưng anh không thể nói, cũng chẳng thể làm gì được.

Không thể phủ nhận rằng Cố Phi Dương là một người phụ nữ rất thu hút, cô ta thích hợp làm một người vợ hơn là Phan Tư Mễ.

Thậm chí xét theo một mức độ nào đó thì cô ta còn phù hợp hơn cả Ninh Thần.

Nhưng tiếc là Hoắc Khải lại gặp Ninh Thần trước, hơn nữa hiện giờ có rất nhiều nan đề về sự nghiệp mà anh chưa giải quyết được, nào có tâm trạng nghĩ tới những chuyện ấy, đồng thời anh cũng không muốn Cố Phi Dương bị tổn thương vì mình.

Cố Phi Dương là một người phụ nữ muốn có một tương lai viên mãn, anh không thể mang đến sự viên mãn cho cô ta, thậm chí còn không thể hứa hẹn điều gì được.

Có một câu nói rất hay, nếu không thể kết hôn với cô ấy, vậy thì đừng cởi cúc áo của cô ấy.

So với cậu cả nhà họ Hoắc ngày trước thì giờ đây Hoắc Khải đã thay đổi khá nhiều, sắc đẹp không còn nhiều ý nghĩa với anh nữa, cuộc đời anh cần leo lên một đỉnh núi khác, anh đã bước qua cái thời kỳ theo đuổi dục vọng rồi.

Ở bên kia, sau khi biết suy nghĩ của Hoắc Khải, Tô Tử Hàng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể mở cuộc họp hội đồng quản trị.

Trong cuộc họp hội đồng quản trị, anh ta nói ra chuyện Hoắc Khải muốn thu mua sáu mươi phần trăm cổ phần của tập đoàn Phong Âu.

Một thành viên hội đồng quản trị lập tức vỗ bàn đứng dậy, tức giận nói: "Định cắt cổ người ta đó hả! Anh ta cho mình là ai, có tư cách gì mà đưa ra yêu cầu quá đáng như thế!"

Tô Tử Hàng nhìn ông ta, cắn răng nói: "Nhưng với tình hình hiện tại, nếu chúng ta không đồng ý thì các công ty lớn do Hi Vọng Mới cầm đầu sẽ phong sát chúng ta. Các ông cũng thấy tình cảnh của công ty lúc này rồi đó, giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính".

"Anh còn mặt mũi nói câu đó! Nếu anh không hành động theo cảm tính rồi đắc tội anh ta thì chúng ta có ra nông nỗi này không? Suy cho cùng vẫn là tại anh vô dụng, rước lấy phiền toái lớn như thế rồi bắt chúng tôi giải quyết cho anh!", một cổ đông nói.

Tô Tử Hàng nhìn về phía người kia, trầm mặt nói: "Ông nói vậy hơi quá đáng rồi đấy!"

"Quá đáng thì đã sao? Vốn chính là tại anh, bây giờ lại cảm thấy chúng tôi quá đáng, tự anh không biết mình đã làm gì chắc!"

"Đúng thế, bất tài mà còn nóng tính, không biết bố anh đã dạy anh thế nào nữa!"

"Theo tôi thấy chính bởi vì được chiều từ bé nên anh ta mới coi trời bằng vung như vậy, tưởng mình tài giỏi nhất thế giới. Bây giờ thì hay rồi, bị người ta dạy cho một bài học mới biết trời cao đất dày thế nào".

Bị đám cổ đông trong hội đồng quản trị đua nhau lên án, Tô Tử Hàng chẳng còn mặt mũi gì nữa. Anh ta tức đến mức muốn nhào lên đánh chết đám người này, nhưng lại chẳng làm gì được.

Cũng may là có một cổ đông chín chắn lên tiếng: "Được rồi, hiện giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, bàn chuyện nghiêm túc đi nào. Ông chủ của công ty Hi Vọng Mới đưa ra yêu cầu ấy, chúng ta có làm theo không?"

"Tuyệt đối không được, sáu mươi phần trăm cổ phần thì khác nào bán công ty, tôi không đồng ý!"

"Nhưng không đồng ý thì tình hình sẽ ngày một tệ hại, hiện giờ anh ta còn đồng ý trả hai tỷ, nhưng để lâu thì chưa chắc đâu".

"Vậy thì đã sao? Hi Vọng Mới của anh ta có thể vực dậy sau vụ chèn ép của nhà họ Hoắc mà chúng ta lại không làm được sao? Đều vượt qua bao sóng gió mới có được ngày hôm nay, ai sợ ai!"

"Chuyện này khác đó. Hi Vọng Mới vượt qua được sự chèn ép của nhà họ Hoắc là bởi vì bọn họ tìm được một con đường sống, còn chúng ta thì chẳng có đường nào để đi hết. Chẳng lẽ chúng ta cũng học theo họ, dự trữ nguyên liệu làm chip rồi bán đi cầm cự sao? Ông cảm thấy hai chuyện này có so sánh được không?"

Không ai lên tiếng cả, bởi vì tình huống của Hi Vọng Mới có sự khác biệt về bản chất so với tập đoàn Phong Âu.

Nguồn hàng cho công ty giảm béo cũng chỉ có những thứ đó thôi, số lượng cao cấp không nhiều, vậy nên Hoắc Khải thu mua hết nguyên liệu là có thể khiến các công ty khác phải ngừng sản xuất, trừ khi chấp nhận hạ thấp chất lượng sản phẩm, nếu không thì chỉ có thể nghe lời anh.

Hơn nữa Hi Vọng Mới có đồng minh mạnh mẽ là quốc tế Đường Thị, nó có sức ảnh hưởng lớn trên trường quốc tế, có thể cắt đứt nguồn hàng quốc tế, vậy nên người ta muốn nhập hàng thì chỉ có thể tìm Hi Vọng Mới, gần như là lũng đoạn.

Đồng thời bây giờ thị trường cũng đã kết thúc cuộc điều tra về việc lũng đoạn của Hi Vọng Mới, đồng thời đưa ra một kết luận bất ngờ là Hi Vọng Mới không hề lũng đoạn.

Bởi vì việc điều tra tiến hành dựa trên cơ sở của cả thị trường nguyên liệu, còn Hi Vọng Mới chỉ lũng đoạn từ các nhà cung cấp nguyên liệu cao cấp, tỉ lệ nguyên liệu này chưa đến hai mươi phần trăm trong cả thị trường.

Chỉ chưa tới hai mươi phần trăm thì làm sao có thể coi là lũng đoạn được?

Kết quả ấy khiến bao người nhận thấy năng lực của Hoắc Khải.

Làm việc không để lại sơ hở, đến mức chẳng thể bắt được nhược điểm, phải nói là rất đáng sợ. Thảo nào rất nhiều người cho rằng trong những năm gần đây, anh là người duy nhất có thể sánh vai với ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc.

Hiện giờ ngôi sao hi vọng gần như đã dập tắt, Hi Vọng Mới đang nổi như cồn, sự thành lập của hệ thống VR khiến công ty này phát triển không ngừng, thu hút sự chú ý của vô số người.

Rất nhiều người cảm thấy tương lai của Hi Vọng Mới cực kỳ rộng mở, Hoắc Khải nhất định có thể sánh ngang và thậm chí là vượt qua thành công

của ngôi sao hi vọng!

Nói tóm lại, tập đoàn Phong Âu sẽ chẳng thể học theo cách của Hi Vọng Mới được.

Bọn họ không có cơ sở, và cũng không có tư cách ấy.

Sự lựa chọn duy nhất là bán công ty, mà nếu bán thì lại có rất nhiều lựa chọn.

Hiện giờ có không ít công ty cảm thấy hứng thú với việc thu mua tập đoàn Phong Âu, nhưng bọn họ trả giá quá thấp, cao nhất mới một tỷ rưỡi, thấp nhất chỉ có mấy trăm triệu, giá cả như thế chẳng khác nào sỉ nhục người ta.

Tuy rằng tập đoàn Phong Âu không phải là công ty đứng đầu trong ngành, nhưng dù thế nào thì cũng có một số bản quyền phát minh riêng, chỉ những thứ đó thôi cũng ăn đứt vài trăm triệu rồi.

Vậy nên cho đến thời điểm hiện tại, hai tỷ của Hoắc Khải là cái giá cao nhất mà bọn họ được trả rồi.

Thời gian mà anh đưa ra lại chỉ có một ngày, một ngày mà không trả lời là anh sẽ hủy bỏ việc thu mua, toàn lực chèn ép tập đoàn Phong Âu, khiến công ty này biến mất.

Đương nhiên, nửa câu sau là do Tô Tử Hàng tự thêm vào, Hoắc Khải chỉ nói một ngày sau sẽ hủy bỏ việc thu mua, chứ không hề nói là sẽ làm tập đoàn Phong Âu biến mất.

Nhưng suy nghĩ của Tô Tử Hàng bây giờ rất đơn giản, anh ta không muốn tranh công đoạt lợi gì ở cái công ty này nữa, trong mắt đám người này, anh ta là một kẻ ngu xuẩn, tội gì anh ta phải dây dưa vô ích, chẳng thà bán công ty đi, cầm tiền mặt đi ngao du khắp nơi còn hơn.

Một ngày sau, tập đoàn Phong Âu mời Hoắc Khải tới công ty đàm phán với danh nghĩa của hội đồng quản trị.

Lúc tới, Hoắc Khải không thấy Tô Tử Hàng đâu, mới hay tin anh ta đã bị hội đồng quản trị lên án. Điều khiến Hoắc Khải cảm thấy bất ngờ hơn là hội đồng quản trị đã nhất trí tán thành việc mua lại tất cả cổ phần trong tay Tô Tử Hàng với giá là một tệ.

Hoắc Khải không hề nghĩ tới kết quả này, đây cũng là phương án dự phòng mà bố của Tô Tử Hàng để lại vì lòng trách nhiệm với công ty.

Nếu một ngày nào đó con cháu của ông ta không thể dẫn dắt công ty được nữa, vậy thì sau khi mở cuộc họp hội đồng quản trị, chỉ cần tất cả cổ đông đồng ý với phương án thu mua thì bọn họ có thể thu hồi lại cổ phần với giá là một tệ.

Đó là một sự cảnh cáo, phòng ngừa một số người làm loạn.

Tiếc rằng Tô Tử Hàng không hề hay biết chuyện ấy, thậm chí anh ta còn không biết rõ quy định của công ty. Từ khi nhậm chức đến giờ, điều duy nhất mà anh ta phải suy xét là làm cách nào để có thể đuổi cổ những người mà anh ta cảm thấy ngứa mắt.

Việc thu mua lại bằng một tệ khiến Tô Tử Hàng tức đến mức lật bàn, chỉ vào các cổ đông rồi chửi rủa, uy hiếp là sẽ giết bọn họ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 508: Bắt Cóc

Tuy nhiên, nhóm giám đốc đó đều là người địa phương, đã làm kinh doanh nhiều năm và trải qua biết bao nhiêu sóng gió, làm sao họ có thể sợ hãi trước sự đe dọa của một người trẻ tuổi được. Nếu họ thật sự sợ hãi, họ đã không dùng một tệ để lấy cổ phần của Tô Tử Hàng.

Cuối cùng, Tô Tử Hàng chỉ có thể rời đi trong oán hận.

Vì vậy, sau khi Hoắc Khải đến công ty, hầu như tất cả thành viên trong hội đồng quản trị đều có mặt.

Họ không hài lòng với kế hoạch mua lại của Hoắc Khải, 60% cổ phần là quá nhiều, họ hy vọng anh sẽ giảm bớt con số này xuống, hoặc tốt hơn hết là Hoắc Khải nên từ bỏ vụ thu mua này.

Nhưng điều này là không thể, mọi thứ đã đi đến nước này, không có đường để quay lại nữa.

Sau cả ngày đàm phán, cuối cùng, Hoắc Khải và tập đoàn Phong Âu đã đạt được thỏa thuận đầu tư 2 tỷ để mua lại 53% cổ phần của tập đoàn Phong Âu.

Mặc dù đã giảm 7% cổ phần so với trước đây, tương đương với việc tăng chi phí mua lại, nhưng đối với Hoắc Khải thì điều đó cũng không thành vấn đề.

Thứ anh muốn là công ty này, chỉ cần anh nắm quyền kiểm soát tuyệt đối, những khía cạnh khác đều có thể bàn bạc. Đáng tiếc tập đoàn Phong Âu không biết mấu chốt này của Hoắc Khải, áp lực tâm lý của họ quá lớn, nếu không thì họ đã nghiến răng nghiến lợi cố hết sức để hạ số cổ phần xuống còn 51% rồi.

Dù thế nào đi nữa, mục tiêu của Hoắc Khải đã đạt được, còn tập đoàn Phong Âu đã không còn phải lo lắng về việc bị đàn áp và bao vây bởi hệ thống VR của Hi Vọng Mới nữa.

Một ngày sau, trên trang web chính thức của Hi Vọng Mới, thông báo trước đó đã bị hủy bỏ và một thông báo mới được thay thế.

Hi Vọng Mới đã đạt được thỏa thuận thu mua tập đoàn Phong Âu, đầu tư 2 tỷ để mua lại 53% cổ phần của tập đoàn Phong Âu. Với hiệu lực ngay lập tức, tập đoàn Phong Âu sẽ trở thành một trong những công ty con của Hi Vọng Mới và sẽ được đổi tên thành Chi nhánh Kỷ Tỵ sau khi ổn định.

Đây sẽ là chi nhánh thứ sáu của Hi Vọng Mới, sẽ chịu trách nhiệm sản xuất chip.

Lúc này, nhiều người đã nhìn ra hoài bão của công ty Hi Vọng Mới, đó là tạo ra một vòng khép kín của dây chuyền công nghiệp!

Công nghệ VR có sẵn, công ty chip có sẵn, về vốn thì có hai quỹ đầu tư mạo hiểm, nền tảng là chi nhánh Giáp Tử, công thêm các khía cạnh khác, có hàng chục công ty liên minh để hỗ trợ. Bằng cách này, Hi Vọng Mới chắc chắn có thể hình thành một mô hình hoạt động khép kín. Chỉ cần họ không phạm sai lầm, người khác nếu muốn ra tay với họ như nhà họ Hoắc thì chắc chắn sẽ rất khó.

Chỉ là thực lực của những công ty trong vòng liên minh vẫn chưa đủ mạnh, để phát triển và hoạt động tốt thì vẫn cần thêm một khoảng thời gian nhất định.

Ngoài ra, nếu thật sự muốn tạo thành một vòng công nghiệp khép kín hoàn chỉnh, cần thành lập thêm ít nhất hai hoặc ba chi nhánh bổ khuyết, nếu không sẽ vẫn tồn tại kẽ hở có thể bị lợi dụng.

Hoắc Khải đã thiết kế tất cả các kế hoạch, bây giờ anh chỉ cần làm theo kế hoạch trước đó từng bước một.

Với anh, tương lai đầy hứa hẹn, thứ duy nhất còn thiếu chính là thời gian.

Thế lực đen đã cử Từ Lực Phàm, khi không có việc gì làm thì sẽ chạy đến Hi Vọng Mới để nghe ngóng thông tin, nhìn bề ngoài thì thân quen,

nhưng thực chất là đang ngấm ngầm theo dõi tình hình của Hi Vọng Mới.

Hoắc Khải biết rõ điều này, nhưng anh không từ chối sự thâm nhập của Tử Lực Phàm, mà ngược lại còn tiếp xúc với người này rất nhiệt tình.

Bởi vì theo quan điểm của Hoắc Khải, Từ Lực Phàm là một con dao hai lưỡi, có thể làm tổn thương bản thân, nhưng nếu sử dụng tốt, cũng có thể khiến đối phương bị thương.

Chuyện của tập đoàn Phong Âu đã được giải quyết xong, Hoắc Khải cũng không định ở lại thành phố này nữa, không có nhiều hứng thú với thành phố này, ở lại chỉ lãng phí thời gian.

Chỉ có điều Cố Phi Dương vẫn còn ở bên cạnh, chuyện này cũng có chút khó khăn.

Biết tin Hoắc Khải ra đi, Cố Phi Dương rất buồn. Cô ta khao khát được ở bên Hoắc Khải, nhưng cô ta không dám nói rõ ràng, chỉ có thể thầm cầu mong ngày hai người chia tay sẽ đến thật muộn.

Tuy nhiên, các cuộc đàm phán với tập đoàn Phong Âu diễn ra quá thuận lợi, khiến Cố Phi Dương thất vọng.

Cô ta muốn đi cùng Hoắc Khải, nhưng cho dù cô ta thật sự muốn từ bỏ tất cả những gì mình có và rời đi, thì cũng không thể rời đi chỉ trong hai ba ngày.

Vũ đoàn vẫn còn quá nhiều nhân viên và có rất nhiều người đến học, dù không nghĩ đến mình thì cũng phải có trách nhiệm với mọi người.

Nếu muốn rời đi, trước tiên cô ta phải bàn giao công việc của mình.

Rắc rối nhất là Cố Phi Dương đã đồng ý hợp tác với công ty của Hoắc Khải, nên cho dù muốn chuyển vũ đoàn cho người khác thì cô ta cũng không làm được.

Nếu không có công ty này, sẽ không có cơ hội và lý do để liên hệ với Hoắc Khải nữa.

Cách duy nhất là để lại vấn đề ở đây cho người khác phụ trách, sau đó đi theo Hoắc Khải để bắt đầu một chi nhánh mới.

Ý tưởng này không phải chỉ là nhất thời. Cố Phi Dương đã suy nghĩ về một văn phòng chi nhánh từ vài ngày trước.

Bản thân tiềm lực của vũ đoàn ở thành phố này đã bị khai thác gần hết, tiếng tăm cũng đã dần vụt tắt, tốn thêm thời gian mà lại chẳng thu được bao nhiêu.

Bên ngoài có nhiều thành phố như vậy, đều có thể để cho cô ta tiến hành khai thác tiềm năng. Đi ra ngoài tạo dựng chi nhánh công ty, ngoài việc kiểm tra khả năng kinh doanh và tầm nhìn của cô ta, đồng thời cũng cho tất cả mọi người một cái lý do hợp lý, rằng tại sao cô ta lại đi theo Hoắc Khải.

Chỉ là trước khi thành lập chi nhánh, Cố Phi Dương vẫn phải bàn giao công việc của công ty hiện tại, không thể chỉ nói cho mọi người biết ai là người chịu trách nhiệm thay cô ta rồi cứ thế mà bỏ đi được.

Vì vậy, cô ta hy vọng sẽ có một bữa ăn chia tay ngắn ngủi với Hoắc Khải để bù đắp sự tiếc nuối khi không thể rời đi cùng người đàn ông này ngay lập tức.

Hoắc Khải đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ này.

Tối hôm đó, Hoắc Khải đi đặt nhà hàng, Cố Phi Dương đến đón Nhạc Văn Văn rồi đi gặp anh.

Tuy nhiên, đợi ở nhà hàng đến 7h30 vẫn không thấy Cố Phi Dương, Hoắc Khải cảm thấy không ổn, anh đã gọi cho Cố Phi Dương mấy lần và tất cả đều trong trạng thái tắt máy.

Mãi đến tận tám giờ, một cuộc gọi lạ gọi đến, Hoắc Khải vốn không muốn trả lời, nhưng rồi anh lại do dự và bắt máy.

Một giọng nói đầy quỷ quyệt truyền ra từ điện thoại: "Sếp Lý, thế nào, chờ đến mức lo lắng rồi phải không?"

Hoắc Khải có thể dễ dàng nhận ra giọng nói này là của ai, nên anh nói: "Chủ tịch Tô, đừng tự tìm phiền phức, dù cho anh có muốn làm gì đi nữa thì cũng không nên lôi hai mẹ con họ vào. Muốn trút giận thì cứ đến gặp tôi, sao lại làm chuyện vô lý như vậy, làm hại đến hai mẹ con vô tội bọn họ".

“Ông chủ Lý quả thật thông minh như người ngoài nói, chỉ cần một câu nói là có thể đoán được chuyện gì xảy ra”, ở đầu dây bên kia chính là Tô Tử Hàng đã biến mất hai ngày nay: “Nhưng có một chuyện anh nói sai rồi, Cố Phi Dương, con chó cái đó không vô tội một chút nào. Nếu không phải tại cô ta thì tôi đã không đắc tội đến anh. Nếu tôi không đắc tội đến anh, bây giờ hai chúng ta chắc đã là mối quan hệ hợp tác vui vẻ. Vậy mà giờ đây tôi lại nghèo đến mức không một xu dính túi, tất cả là do con đàn bà khốn nạn này! Anh nói cô ta vô tội sao? Tôi nghĩ cô ta nên bị chém chết một ngàn lần!"

Hoắc Khải cau mày khi nghe thấy điều đó, rồi anh nói: "Tốt hơn là anh không nên làm xằng bậy. Tôi biết bây giờ anh đang cảm thấy tức giận, nhưng làm tổn thương họ cũng sẽ không ích gì. Nếu anh muốn được bồi thường, anh có thể nói với tôi".

"Bồi thường? Ha ha ha ha, đương nhiên tôi muốn anh bồi thường! Là do anh, cổ phần tôi sở hữu có trị giá hơn một tỷ, bây giờ chỉ còn lại một tệ, anh nghĩ anh phải bồi thường cho tôi bao nhiêu?", Tô Tử Hàng phẫn uất, chưa bao giờ anh ta phải chịu một mất mát lớn như vậy từ lúc sinh ra cho tới giờ.

Sau khi bị hội đồng quản trị luận tội và khai trừ, thậm chí cả cổ phần cũng bị lấy mất chỉ với một tệ, Tô Tử Hàng đã trở nên vô cùng phẫn nộ.

Vốn dĩ anh ta muốn bán cổ phần của mình cho Hoắc Khải để kiếm tiền rồi rời đi, nhưng mọi chuyện lại thành ra như bây giờ, làm sao anh ta có thể chịu đựng được.

Vì vậy, anh ta liền lấy ra số tiền duy nhất còn lại của mình, thuê vài tên không biết sợ chết, đi theo Cố Phi Dương hai ngày nay.

Lúc trước Hoắc Khải có trách nhiệm đi đón Nhạc Văn Văn, mà bản thân Hoắc Khải lại được Đường Thế Minh bảo vệ, Tô Tử Hàng biết chuyện này lớn đến mức nào nên cũng không dám hành động hấp tấp.

Hôm nay cuối cùng anh ta cũng đợi được đến khi Cố Phi Dương đích thân đến đón Nhạc Văn Văn, anh ta mới lập tức trói hai mẹ con lại để uy hiếp Hoắc Khải.

"Ông chủ Lý, đừng có mà nói nhảm với tôi. Anh có thể đưa cho tập đoàn Phong Âu 2 tỷ, vậy tôi muốn một nửa số đó. Đưa ngay cho tôi 1 tỷ, tôi sẽ tha cho cả hai. Nếu không, anh cứ chờ mà nhặt xác đi", Tô Tử Hàng đe dọa.

"Một tỷ? Anh có biết sẽ náo loạn bao nhiêu khi đưa ra số tiền chuộc này không? Cho dù cầm được tiền trong tay thì anh cũng không có cơ hội dùng nó đâu", Hoắc Khải nói.

Theo các biện pháp trừng phạt của pháp luật hiện hành, cộng với hiệu suất thực thi pháp luật, thì khi số tiền chuộc đạt đến mức này, chắc chắn đây sẽ trở thành một vụ án khổng lồ. Đến lúc đó, cho dù Tô Tử Hàng có mọc cánh cũng khó chạy thoát, vì vậy những gì mà Hoắc Khải nói hoàn toàn không phải là dọa dẫm.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 509: Cứng Rắn

Tuy nhiên, nhóm giám đốc đó đều là người địa phương, đã làm kinh doanh nhiều năm và trải qua biết bao nhiêu sóng gió, làm sao họ có thể sợ hãi trước sự đe dọa của một người trẻ tuổi được. Nếu họ thật sự sợ hãi, họ đã không dùng một tệ để lấy cổ phần của Tô Tử Hàng.

Cuối cùng, Tô Tử Hàng chỉ có thể rời đi trong oán hận.

Vì vậy, sau khi Hoắc Khải đến công ty, hầu như tất cả thành viên trong hội đồng quản trị đều có mặt.

Họ không hài lòng với kế hoạch mua lại của Hoắc Khải, 60% cổ phần là quá nhiều, họ hy vọng anh sẽ giảm bớt con số này xuống, hoặc tốt hơn hết là Hoắc Khải nên từ bỏ vụ thu mua này.

Nhưng điều này là không thể, mọi thứ đã đi đến nước này, không có đường để quay lại nữa.

Sau cả ngày đàm phán, cuối cùng, Hoắc Khải và tập đoàn Phong Âu đã đạt được thỏa thuận đầu tư 2 tỷ để mua lại 53% cổ phần của tập đoàn Phong Âu.

Mặc dù đã giảm 7% cổ phần so với trước đây, tương đương với việc tăng chi phí mua lại, nhưng đối với Hoắc Khải thì điều đó cũng không thành vấn đề.

Thứ anh muốn là công ty này, chỉ cần anh nắm quyền kiểm soát tuyệt đối, những khía cạnh khác đều có thể bàn bạc. Đáng tiếc tập đoàn Phong Âu không biết mấu chốt này của Hoắc Khải, áp lực tâm lý của họ quá lớn, nếu không thì họ đã nghiến răng nghiến lợi cố hết sức để hạ số cổ phần xuống còn 51% rồi.

Dù thế nào đi nữa, mục tiêu của Hoắc Khải đã đạt được, còn tập đoàn Phong Âu đã không còn phải lo lắng về việc bị đàn áp và bao vây bởi hệ thống VR của Hi Vọng Mới nữa.

Một ngày sau, trên trang web chính thức của Hi Vọng Mới, thông báo trước đó đã bị hủy bỏ và một thông báo mới được thay thế.

Hi Vọng Mới đã đạt được thỏa thuận thu mua tập đoàn Phong Âu, đầu tư 2 tỷ để mua lại 53% cổ phần của tập đoàn Phong Âu. Với hiệu lực ngay lập tức, tập đoàn Phong Âu sẽ trở thành một trong những công ty con của Hi Vọng Mới và sẽ được đổi tên thành Chi nhánh Kỷ Tỵ sau khi ổn định.

Đây sẽ là chi nhánh thứ sáu của Hi Vọng Mới, sẽ chịu trách nhiệm sản xuất chip.

Lúc này, nhiều người đã nhìn ra hoài bão của công ty Hi Vọng Mới, đó là tạo ra một vòng khép kín của dây chuyền công nghiệp!

Công nghệ VR có sẵn, công ty chip có sẵn, về vốn thì có hai quỹ đầu tư mạo hiểm, nền tảng là chi nhánh Giáp Tử, công thêm các khía cạnh khác, có hàng chục công ty liên minh để hỗ trợ. Bằng cách này, Hi Vọng Mới chắc chắn có thể hình thành một mô hình hoạt động khép kín. Chỉ cần họ không phạm sai lầm, người khác nếu muốn ra tay với họ như nhà họ Hoắc thì chắc chắn sẽ rất khó.

Chỉ là thực lực của những công ty trong vòng liên minh vẫn chưa đủ mạnh, để phát triển và hoạt động tốt thì vẫn cần thêm một khoảng thời gian nhất định.

Ngoài ra, nếu thật sự muốn tạo thành một vòng công nghiệp khép kín hoàn chỉnh, cần thành lập thêm ít nhất hai hoặc ba chi nhánh bổ khuyết, nếu không sẽ vẫn tồn tại kẽ hở có thể bị lợi dụng.

Hoắc Khải đã thiết kế tất cả các kế hoạch, bây giờ anh chỉ cần làm theo kế hoạch trước đó từng bước một.

Với anh, tương lai đầy hứa hẹn, thứ duy nhất còn thiếu chính là thời gian.

Thế lực đen đã cử Từ Lực Phàm, khi không có việc gì làm thì sẽ chạy đến Hi Vọng Mới để nghe ngóng thông tin, nhìn bề ngoài thì thân quen,

nhưng thực chất là đang ngấm ngầm theo dõi tình hình của Hi Vọng Mới.

Hoắc Khải biết rõ điều này, nhưng anh không từ chối sự thâm nhập của Tử Lực Phàm, mà ngược lại còn tiếp xúc với người này rất nhiệt tình.

Bởi vì theo quan điểm của Hoắc Khải, Từ Lực Phàm là một con dao hai lưỡi, có thể làm tổn thương bản thân, nhưng nếu sử dụng tốt, cũng có thể khiến đối phương bị thương.

Chuyện của tập đoàn Phong Âu đã được giải quyết xong, Hoắc Khải cũng không định ở lại thành phố này nữa, không có nhiều hứng thú với thành phố này, ở lại chỉ lãng phí thời gian.

Chỉ có điều Cố Phi Dương vẫn còn ở bên cạnh, chuyện này cũng có chút khó khăn.

Biết tin Hoắc Khải ra đi, Cố Phi Dương rất buồn. Cô ta khao khát được ở bên Hoắc Khải, nhưng cô ta không dám nói rõ ràng, chỉ có thể thầm cầu mong ngày hai người chia tay sẽ đến thật muộn.

Tuy nhiên, các cuộc đàm phán với tập đoàn Phong Âu diễn ra quá thuận lợi, khiến Cố Phi Dương thất vọng.

Cô ta muốn đi cùng Hoắc Khải, nhưng cho dù cô ta thật sự muốn từ bỏ tất cả những gì mình có và rời đi, thì cũng không thể rời đi chỉ trong hai ba ngày.

Vũ đoàn vẫn còn quá nhiều nhân viên và có rất nhiều người đến học, dù không nghĩ đến mình thì cũng phải có trách nhiệm với mọi người.

Nếu muốn rời đi, trước tiên cô ta phải bàn giao công việc của mình.

Rắc rối nhất là Cố Phi Dương đã đồng ý hợp tác với công ty của Hoắc Khải, nên cho dù muốn chuyển vũ đoàn cho người khác thì cô ta cũng không làm được.

Nếu không có công ty này, sẽ không có cơ hội và lý do để liên hệ với Hoắc Khải nữa.

Cách duy nhất là để lại vấn đề ở đây cho người khác phụ trách, sau đó đi theo Hoắc Khải để bắt đầu một chi nhánh mới.

Ý tưởng này không phải chỉ là nhất thời. Cố Phi Dương đã suy nghĩ về một văn phòng chi nhánh từ vài ngày trước.

Bản thân tiềm lực của vũ đoàn ở thành phố này đã bị khai thác gần hết, tiếng tăm cũng đã dần vụt tắt, tốn thêm thời gian mà lại chẳng thu được bao nhiêu.

Bên ngoài có nhiều thành phố như vậy, đều có thể để cho cô ta tiến hành khai thác tiềm năng. Đi ra ngoài tạo dựng chi nhánh công ty, ngoài việc kiểm tra khả năng kinh doanh và tầm nhìn của cô ta, đồng thời cũng cho tất cả mọi người một cái lý do hợp lý, rằng tại sao cô ta lại đi theo Hoắc Khải.

Chỉ là trước khi thành lập chi nhánh, Cố Phi Dương vẫn phải bàn giao công việc của công ty hiện tại, không thể chỉ nói cho mọi người biết ai là người chịu trách nhiệm thay cô ta rồi cứ thế mà bỏ đi được.

Vì vậy, cô ta hy vọng sẽ có một bữa ăn chia tay ngắn ngủi với Hoắc Khải để bù đắp sự tiếc nuối khi không thể rời đi cùng người đàn ông này ngay lập tức.

Hoắc Khải đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ này.

Tối hôm đó, Hoắc Khải đi đặt nhà hàng, Cố Phi Dương đến đón Nhạc Văn Văn rồi đi gặp anh.

Tuy nhiên, đợi ở nhà hàng đến 7h30 vẫn không thấy Cố Phi Dương, Hoắc Khải cảm thấy không ổn, anh đã gọi cho Cố Phi Dương mấy lần và tất cả đều trong trạng thái tắt máy.

Mãi đến tận tám giờ, một cuộc gọi lạ gọi đến, Hoắc Khải vốn không muốn trả lời, nhưng rồi anh lại do dự và bắt máy.

Một giọng nói đầy quỷ quyệt truyền ra từ điện thoại: "Sếp Lý, thế nào, chờ đến mức lo lắng rồi phải không?"

Hoắc Khải có thể dễ dàng nhận ra giọng nói này là của ai, nên anh nói: "Chủ tịch Tô, đừng tự tìm phiền phức, dù cho anh có muốn làm gì đi nữa thì cũng không nên lôi hai mẹ con họ vào. Muốn trút giận thì cứ đến gặp tôi, sao lại làm chuyện vô lý như vậy, làm hại đến hai mẹ con vô tội bọn họ".

“Ông chủ Lý quả thật thông minh như người ngoài nói, chỉ cần một câu nói là có thể đoán được chuyện gì xảy ra”, ở đầu dây bên kia chính là Tô Tử Hàng đã biến mất hai ngày nay: “Nhưng có một chuyện anh nói sai rồi, Cố Phi Dương, con chó cái đó không vô tội một chút nào. Nếu không phải tại cô ta thì tôi đã không đắc tội đến anh. Nếu tôi không đắc tội đến anh, bây giờ hai chúng ta chắc đã là mối quan hệ hợp tác vui vẻ. Vậy mà giờ đây tôi lại nghèo đến mức không một xu dính túi, tất cả là do con đàn bà khốn nạn này! Anh nói cô ta vô tội sao? Tôi nghĩ cô ta nên bị chém chết một ngàn lần!"

Hoắc Khải cau mày khi nghe thấy điều đó, rồi anh nói: "Tốt hơn là anh không nên làm xằng bậy. Tôi biết bây giờ anh đang cảm thấy tức giận, nhưng làm tổn thương họ cũng sẽ không ích gì. Nếu anh muốn được bồi thường, anh có thể nói với tôi".

"Bồi thường? Ha ha ha ha, đương nhiên tôi muốn anh bồi thường! Là do anh, cổ phần tôi sở hữu có trị giá hơn một tỷ, bây giờ chỉ còn lại một tệ, anh nghĩ anh phải bồi thường cho tôi bao nhiêu?", Tô Tử Hàng phẫn uất, chưa bao giờ anh ta phải chịu một mất mát lớn như vậy từ lúc sinh ra cho tới giờ.

Sau khi bị hội đồng quản trị luận tội và khai trừ, thậm chí cả cổ phần cũng bị lấy mất chỉ với một tệ, Tô Tử Hàng đã trở nên vô cùng phẫn nộ.

Vốn dĩ anh ta muốn bán cổ phần của mình cho Hoắc Khải để kiếm tiền rồi rời đi, nhưng mọi chuyện lại thành ra như bây giờ, làm sao anh ta có thể chịu đựng được.

Vì vậy, anh ta liền lấy ra số tiền duy nhất còn lại của mình, thuê vài tên không biết sợ chết, đi theo Cố Phi Dương hai ngày nay.

Lúc trước Hoắc Khải có trách nhiệm đi đón Nhạc Văn Văn, mà bản thân Hoắc Khải lại được Đường Thế Minh bảo vệ, Tô Tử Hàng biết chuyện này lớn đến mức nào nên cũng không dám hành động hấp tấp.

Hôm nay cuối cùng anh ta cũng đợi được đến khi Cố Phi Dương đích thân đến đón Nhạc Văn Văn, anh ta mới lập tức trói hai mẹ con lại để uy hiếp Hoắc Khải.

"Ông chủ Lý, đừng có mà nói nhảm với tôi. Anh có thể đưa cho tập đoàn Phong Âu 2 tỷ, vậy tôi muốn một nửa số đó. Đưa ngay cho tôi 1 tỷ, tôi sẽ tha cho cả hai. Nếu không, anh cứ chờ mà nhặt xác đi", Tô Tử Hàng đe dọa.

"Một tỷ? Anh có biết sẽ náo loạn bao nhiêu khi đưa ra số tiền chuộc này không? Cho dù cầm được tiền trong tay thì anh cũng không có cơ hội dùng nó đâu", Hoắc Khải nói.

Theo các biện pháp trừng phạt của pháp luật hiện hành, cộng với hiệu suất thực thi pháp luật, thì khi số tiền chuộc đạt đến mức này, chắc chắn đây sẽ trở thành một vụ án khổng lồ. Đến lúc đó, cho dù Tô Tử Hàng có mọc cánh cũng khó chạy thoát, vì vậy những gì mà Hoắc Khải nói hoàn toàn không phải là dọa dẫm.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 510: Góc Độ

"Con đàn bà ngu ngốc, đều tại mày làm cho tao thành ra thế này! Nếu không phải vì mày còn hữu dụng, thì tao đã..."

Những lời đe dọa của Tô Tử Hàng đã khiến Cố Phi Dương càng thêm sợ hãi. Không phải cô ta sợ Tô Tử Hàng sẽ làm chuyện gì với mình, dù sao thì cũng chẳng có ai cần cô ta, cho dù có chết cũng là giải thoát.

Nhưng cô ta không muốn con gái của mình là Nhạc Văn Văn cũng phải chịu bất hạnh, bất hạnh của cô ta không liên quan gì đến con gái của cô ta, nên không thể để cho cô bé bị liên lụy.

Nếu có thể, Cố Phi Dương sẵn sàng dùng tất cả những gì mình có để đổi lấy sự an toàn của con gái.

Nhưng cô ta biết rằng khả năng này là rất thấp.

Tô Tử Hàng tham lam đến mức yêu cầu Hoắc Khải bồi thường một tỷ, mà vũ đoàn của cô ta trị giá nhiều nhất chỉ khoảng tám đến mười triệu, còn không đủ nhét răng.

Trước khi gọi điện cho Hoắc Khải, Tô Tử Hàng đã bàn bạc với bọn đầu gấu đó rồi, ngay khi lấy được tiền sẽ làm nhục Cố Phi Dương trước khi giết cô ta. Về phần Nhạc Văn Văn, cứ bán ra nước ngoài hay vùng núi gì đó cũng được, cả đời cũng không thể quay lại.

Suy nghĩ của bọn chúng khiến cho Cố Phi Dương cảm thấy tuyệt vọng, nếu đúng như vậy thì Nhạc Văn Văn sẽ bị hủy hoại cả cuộc đời.

Thậm chí, Tô Tử Hàng còn nói với bọn đầu gấu đó rằng khi Hoắc Khải đến sẽ ra tay giết ngay khi cầm được tiền. Dù sao thì giết một người hay hai người cũng không có nhiều khác biệt.

Sau khi nói chuyện với đồng bọn, Tô Tử Hàng lại nhìn Cố Phi Dương chế nhạo: "Sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì lúc đầu đã không bận tâm làm

gì. Nếu như hồi đó mày không từ chối tao, sao bây giờ có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy. Tự đâm đầu vào chỗ chết thì không thể sống, câu này chắc mày cũng đã từng nghe qua".

Điều này rất không hợp lý, rõ ràng anh ta không phải là người tốt, Cố Phi Dương không muốn nói chuyện với anh ta là đúng. Hơn nữa cũng do chính anh ta nhỏ mọn, tính cách nóng nảy, coi thường Hoắc Khải nên mới gây ra những phiền phức này. Thật là sai trái khi đổ lỗi cho Cố Phi Dương vào lúc này.

Nhưng điều này cũng phù hợp với tính khí của Tô Tử Hàng, anh ta không phải là người biết suy nghĩ, nếu không thì tại sao trong công ty thậm chí còn không có lấy một người muốn đứng ra giúp anh ta kia chứ.

Sau khoảng ba mươi phút, một chiếc taxi dừng lại bên đường.

Hoắc Khải xuống xe, đi theo chỉ dẫn trên con đường mòn.

Phải mất thêm hai ba mươi phút nữa thì anh mới thấy được nơi mà Tô Tử Hàng nói.

Đó là một ngôi nhà hoang, chủ nhân của nó đã chuyển lên thành phố sinh sống từ lâu, nhà dột khắp nơi không ai đoái hoài đến.

Hơn nữa, xung quanh còn nhiều loại cây vô giá trị, trồng xong hầu như cũng không có ai quan tâm, hơn nữa cả tuần, thậm chí cả tháng cũng không có ai qua lại.

Đây không phải là do Tô tử Hàng đủ thận trọng, mà là do gợi ý của những tên đầu gấu đó.

Bọn chúng đã có nhiều kinh nghiệm làm việc xấu xa, hơn nữa lần này là sự kiện lớn liên quan đến tiền tỷ nên đương nhiên bọn chúng càng phải cẩn trọng hơn.

Khi đến gần ngôi nhà, Hoắc Khải dừng lại.

Dù không phải là cao thủ võ thuật như Đường Thế Minh, nhưng anh vẫn có thể phát hiện ra có người trong nhà đang quan sát mình.

Không có quá nhiều kiêng kị, Hoắc Khải hét lớn: "Chủ tịch Tô có ở trong đó không?"

Sau vài giây, một người đàn ông hung hăng mở cửa từ bên trong, ló nửa khuôn mặt ra và vẫy tay với Hoắc Khải.

Hoắc Khải mặc kệ, không hề bước tới, chỉ nói: "Tôi nói, lần này tôi đến để xác nhận sự an toàn của mẹ con bọn họ. Nếu không nhìn thấy, tôi không những không trả tiền mà còn lập tức xoay người rời đi".

Hơn mười giây sau, Tô Tử Hàng nói: "Ông chủ Lý, anh đừng nghĩ tôi sợ anh. Anh muốn xem hai mẹ con họ có an toàn không, còn phải xem anh có thành tâm hay không đã! Nếu anh muốn xem thì bước vào đây, nếu không dám đến thì cũng chẳng cần phải nhát gan như vậy chứ, tránh xa như vậy làm gì? Khi anh yêu cầu người của anh đánh bại tôi vào ngày hôm đó, anh rất cứng rắn mà. Tại sao hôm nay không cứng rắn như vậy đi?"

Đây là một âm mưu rất rõ ràng, Hoắc Khải đương nhiên sẽ không bị lừa, anh nói: "Tôi đã ở đây, anh nói vẫn còn chưa thành tâm sao? Không nói nhảm nữa, nhà này có nhiều cửa, không khó để tôi nhìn thấy hai mẹ con. Anh mở cửa sổ ra, để tôi có thể nhìn thấy rõ ràng thì tôi liền đưa tiền cho anh, sau đó anh thả người đi. Nếu không chịu thì quên đi. Việc cứu người cũng không phải là của tôi, dù rất muốn cứu người thì trước tiên tôi cũng phải đảm bảo an toàn cho mình".

Trong nhà, cả Cố Phi Dương và con gái đều nghe thấy giọng nói của Hoắc Khải.

Vẻ mặt của Cố Phi Dương đầy kích động, miệng lẩm bẩm, vô thức muốn Hoắc Khải rời đi. Còn tiếng thút thít của Nhạc Văn Văn lại muốn kêu gọi Hoắc Khải đến giải cứu cô bé.

Suy nghĩ của hai mẹ con hoàn toàn khác nhau, một người hy vọng Hoắc Khải có thể bảo vệ bản thân mình, người còn lại hy vọng chú Lý có thể đến

cứu hai mẹ con ra khỏi biển khổ.

Sự cố chấp của Hoắc Khải dường như khiến Tô Tử Hàng có chút khó nghĩ, không biết có nên làm hay không.

Hoắc Khải không cho anh ta quá nhiều thời gian để suy nghĩ, lại hét lên: "Tôi sẽ cho anh năm giây để suy nghĩ về điều đó. Làm được thì làm, còn không thì thôi, đừng có chần chừ không đáng mặt đàn ông như thế".

"Năm, bốn, ba, hai, một..."

Hoắc Khải bắt đầu đếm, khi đếm đến một, Tô Tử Hàng cuối cùng phải nói: "Được rồi, để anh xem!"

Rốt cuộc, cửa sổ mở ra, và từ chỗ đứng của Hoắc Khải có thể nhìn thấy Cố Phi Dương đang bị trói trên ghế.

Hai người nhìn thấy nhau, tâm tư của Cố Phi Dương rất phức tạp, cô ta không biết nên vui mừng hay hoảng sợ.

Chồng của cô ta đã mất nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô ta thật sự thích một người đàn ông khác, bây giờ cô ta bị bắt cóc, người đàn ông đó đang gặp nguy hiểm để cứu cô ta.

Nói là không cảm động thì chắc chắn không thể, nhưng cảm giác nhiều nhất vẫn là sợ hãi.

Thậm chí, cô ta còn hy vọng Hoắc Khải sẽ không đến, bởi vì nếu vậy thì anh chỉ có thể bỏ ra một tỷ để đáp ứng yêu cầu cứu cô ta của Tô Tử Hàng.

Cố Phi Dương không nghĩ rằng cô ta lại đáng tiền như vậy, nếu Hoắc Khải thật sự rút tiền ra thì dù có làm trâu bò cả đời này thì cô ta cũng không thể báo đáp được công ơn đó!

Khẽ gật đầu với Cố Phi Dương, Hoắc Khải lại lên tiếng: "Nhạc Văn Văn ở đâu? Con gái của cô Cố ở đâu? Tôi không thể nhìn thấy cô bé".

"Đang ở bên cạnh! Muốn nhìn cái gì nữa, không phải đã để cho anh nhìn thấy Cố Phi Dương bình an vô sự rồi sao?", Tô Tử Hàng nói.

Hoắc Khải nhấn mạnh: "Như tôi đã nói, tôi phải thấy mẹ con họ được an toàn, chứ không phải một trong hai người được an toàn trong khi tình hình của người kia còn đang phải nghi ngờ".

“Con mẹ nó thật là nhiều chuyện!”, Tô Tử Hàng chửi bới, nhưng vẫn để người ra mở cửa.

Hoắc Khải bước tới vài bước liền nhìn thấy Nhạc Văn Văn cũng đang bị trói, nhưng bị trói ở trong góc.

Cô bé này mới học tiểu học được có mấy năm, chưa bao giờ gặp chuyện nguy hiểm như vậy, hiện tại cả người đều sợ hãi, miệng không ngừng rên rỉ cầu xin chú Lý mau cứu mẹ con cô bé.

"Khóc lóc cái gì, mày đừng có ồn ào nữa! Phát ra âm thanh nào nữa là tao sẽ cắt lưỡi của mày đó!", Tô Tử Hàng hung ác nói.

Giọng điệu của anh ta rất lớn lối, ngay cả Hoắc Khải nghe được câu này cũng nói: "Anh mà cắt lưỡi cô bé thì cũng sẽ không lấy được một xu nào! Đương nhiên, hiện tại tôi đã xác nhận mẹ con bọn họ bình an vô sự, vậy anh có thể nói về khoản tiền chuộc. Một tỷ quả thật là quá nhiều. Bản thân anh đã là chủ tịch của một công ty lớn, anh nên hiểu rằng không thể kiếm được số tiền lớn như vậy ngay lập tức. Dù có sẵn cũng sẽ không thể giải ngân chỉ trong vài phút, hơn nữa tôi có rất ít tiền gửi của riêng mình. Nếu tôi sử dụng tiền trong tài khoản của công ty và ai đó biết được thì làm sao tôi có thể giải thích? Anh có thể nói rằng việc giải thích là việc của riêng tôi và có không liên quan gì đến anh. Nhưng điều tôi muốn nói với anh là tiền của công ty không phải là thứ tôi có thể lấy nếu tôi muốn. Nếu tôi sử dụng ở đây thì tôi có thể bị kiện, bởi vì một nửa số tiền thuộc về vợ tôi".

Đương nhiên Tô Tử Hàng biết Hoắc Khải nói thật, nhưng anh ta cũng không quan tâm nhiều như vậy, chỉ nói: "Tôi mặc kệ anh dùng cách gì, dù sao không có tiền thì không trả người!"

“Đừng nói chắc như vậy, nếu như tôi thật sự không lấy tiền ra được thì anh liền bỏ qua, không cần một xu nào sao?”, Hoắc Khải hỏi.

Khi anh hỏi những điều này, anh chỉ đang muốn trì hoãn thời gian.

Cửa ra vào và cửa sổ đối diện đều mở toang, mặc dù Hoắc Khải không biết Đường Thế Minh đang ở đâu hay vẫn chưa tới, nhưng anh chắc chắn một điều, chỉ cần anh làm tốt mọi việc, Đường Thế Minh sẽ nhất định không để anh phải thất vọng.

Có lẽ lúc này Đường Thế Minh đang đứng ở nhiều góc độ khác nhau để quan sát tình hình trong nhà, tìm cách giải cứu mẹ con Cố Phi Dương.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 511: Lời Nói

Hoắc Khải biết sức của mình, anh có sức mạnh nhưng để cứu người thì lại quá khó khăn.

Chỉ cần mở cửa sổ là có thể thấy ít nhất là ba người đàn ông to khỏe, ngoài ra còn có Tô Tử Hàng. Cho dù Tô Tử Hàng không biết đánh nhau thì anh ta cũng được tính là một người, nhổ một bãi nước bọt cũng đủ để tốn một phần tinh lực của anh rồi.

Cùng đối mặt với bốn người, Hoắc Khải chẳng dám chắc điều gì. Trên tay của một trong số bọn họ còn có một con dao cắt dưa hấu sắc sáng loáng.

Con dao dài như thế rõ ràng không phải để cắt dưa hấu rồi mà là chém người thành khúc thì đúng hơn. Đám người này không phải bọn vệ sĩ mặc vest đen mà lần trước Tô Tử Hàng thuê đến. Bọn họ mỗi người mặc một kiểu, trên người toàn là hình xăm quái lạ, chứng tỏ bọn họ không phải thứ tốt lành gì.

Có lẽ ở nước ngoài, xăm là một loại văn hóa, nhưng ở đây, thì nó là biểu tượng của sự không tốt.

Cho nên Hoắc Khải không dám làm gì xúc động mà chỉ dùng lời nói để kéo dài thời gian.

Anh tin rằng, đến lúc cần đánh nhau thì Đường Thế Minh nhất định sẽ xuất hiện.

Chính vào lúc này, anh nhìn thấy ánh mắt của Cố Phi Dương xảy ra sự biến hóa. Cô ta kinh hãi nhìn anh, tất cả các cảm xúc khác đều tiêu tan.

Sự phát hiện này làm Hoắc Khải sửng sốt, rồi anh lập tức nghĩ ra điều gì.

Anh vội vàng bước lên phía trước. Vừa mới cử động thì đã nghe thấy một tiếng hô lớn phía sau.

Ngay sau đó vai anh vị một cái gậy đánh mạnh vào. Đây còn là Hoắc Khải đã kịp thời né tránh trước rồi, nếu không thì nó đã đập thẳng vào sau gáy anh rồi.

Đối phương dùng lực cực mạnh, khiến Hoắc Khải đau đến kêu ra tiếng, ngã rạp xuống đất. Sau đó, có hai người từ sau vùng lên đuổi, ghì chân vào lưng anh, đè cho anh không đứng dậy nổi.

"Thằng oắt này, mày phản ứng cũng nhanh đấy. Nhưng đáng tiếc là ông mày vẫn nhanh hơn", một tên đàn ông cầm dây thừng trói Hoắc Khải lại. Sức lực của hắn mạnh vô cùng, khiến Hoắc Khải cảm thấy xương mình như muốn gãy ra.

"Người anh em, cả mấy anh em kia nữa, chỉ cần các anh chịu thay đổi ý thì tôi sẽ cho các anh nhiều thù lao gấp đôi Tô Tử Hàng", Hoắc Khải vừa thở vừa nói.

"Nói ít thôi, ông mày cần chút tiền đấy à? Nói cho mày biết, hôm nay không đưa một tỷ ra thì ông mày sẽ cắt luôn lưỡi mày!", một tên rút con dao ra kề vào mặt Hoắc Khải.

Lưỡi dao sắc lạnh chạm vào da khiến Hoắc Khải không dễ chịu chút nào. Cho dù Hoắc Khải đã từng trải qua nhiều nhưng cũng bất giác cảm thấy rùng mình.

Anh không ngờ rằng, ngoài ba người bên trong ra thì vẫn có hai kẻ phục sẵn chờ và nhân lúc anh đang kéo dài thời gian thì đã lẻn vào bắt được anh.

Xem ra là bản thân anh đã coi thường đám người này quá rồi.

Anh kéo dài thời gian thì đối phương ngồi im chắc? Nói không chừng Tô Tử Hàng đang cố ý chờ anh nói tiếp để phân tán lực chú ý của anh đấy.

Nếu Hoắc Khải giữ đủ sự cảnh giác và chú ý đến xung quanh hơn thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bị bắt như vậy.

Với sức mạnh của anh, dù không đánh lại được hai người thì cũng chạy được.

Giờ thì hay rồi, bản thân bị bắt lại, càng khiến cho việc giải cứu của Đường Thế Minh thêm khó khăn hơn.

Cũng không biết Đường Thế Minh có thể giải quyết được việc này hay không.

Hai tên đàn ông kéo Hoắc Khải từ dưới đất lên trên, một chân đạp vào người anh, hung ác nói: "Đi!"

Hoắc Khải biết giờ bản thân nói gì cũng vô dụng, chỉ đành làm theo lời nói của bọn họ là đi vào trong phòng.

Ba người nhanh chóng vào trong, cửa sổ lại một lần nữa được mở ra. Trong phòng không bật đèn, không biết ở đâu ra mà chỉ có một ngọn nến chiếu sáng.

Vẻ mặt Tô Tử Hàng vô cùng âm hiểm dưới ánh nến.

Anh ta đi lên trước, vỗ vào mặt Hoắc Khải: "Ông chủ Lý, đã lâu không gặp, anh có khỏe không? Một ngày không gặp anh mà như cách ba thu vậy. Tôi sợ anh không biết là hai ngày này tôi muốn anh cỡ nào đâu! Ư, muốn anh đi chết đấy!"

Lời nói ác độc không ngừng tuôn ra từ trong miệng Tô Tử Hàng. Vị chủ tịch hội đồng quản trị cũ của tập đoàn Phong Âu này đã vì sự thay đổi của cuộc sống mà trở thành một ác quỷ.

Cố Phi Dương tuyệt vọng nhìn Hoắc Khải. Hoắc Khải còn bị bắt thì mọi thứ coi như xong cả rồi.

Cô ta còn đang nghĩ, nếu Hoắc Khải có thể an toàn rời đi thì sau này còn có thể để con gái trông cậy vào anh. Giờ thì sao?

Cố Phi Dương chỉ muốn mình chết trước đi, thì sẽ không phải nghĩ đến những chuyện tuyệt vọng kia.

"Chủ tịch hội đồng quản trị Tô, anh…"

Hoắc Khải vừa mới mở lời đã bị Tô Tử Hàng tát vào mặt: "Mày chửi ai? Ai là chủ tịch hội đồng quản trị?"

Lời xưng hô của Hoắc Khải khiến Tô Tử Hàng cảm thấy bị sỉ nhục. Anh ta đã bị công ty mua lại cổ phần với giá một tệ rồi, thế mà Hoắc Khải còn gọi anh ta là chủ tịch hội đồng quản trị, là cố ý hay gì?

Dĩ nhiên Hoắc Khải không có ý đó, nhưng tình hình bây giờ đang không ổn, anh chỉ có thể thở sâu và nói: "Anh Tô Tử Hàng, tôi biết anh mong bản thân có thể sống yên ổn nửa đời sau. Tiền thì không thành phấn đề, nhưng nếu làm chuyện quá đáng quá thì anh cũng không thoải mái đâu. Cho nên, tôi đưa anh tiền, anh thả người ra".

"Ôi chao, lúc này mà còn uy hiếp tao?", Tô Tử Hàng lấy cây gậy từ bên cạnh ra, đập đập vào tay, bộ dáng như sắp bổ nhào qua.

"Tôi không uy hiếp anh mà chỉ đang khuyên thôi", Hoắc Khải đáp: "Từ xưa đến nay, những kẻ đem tính mạng của người khác ra uy hiếp thì đều không có kết cục tốt, nhất là khi phạm vào tội tày trời. Một tỷ là đủ để lùng bắt anh trên toàn thế giới rồi. Kỹ thuật giờ đây rất phát triển, chỉ cần họ muốn, dù anh có chạy đi đâu thì cũng bắt được thôi. Kể cả các anh em ở đây, tôi nghĩ các anh không phải hạng cha không mẹ, không người thân thích nhỉ. Trong lòng các anh ắt phải có những người đáng để dựa vào. Nếu chỉ vì chút tiền nhỏ mà giết người thì các anh có chịu sau này cả đời sẽ phải trốn chạy, không dám tin ai, gặp ai nữa không? Nếu là vậy thì anh ta cho các anh nhiều tiền hơn nữa cũng có tác dụng gì? Chỉ cần các anh muốn, thả tôi ra, rồi sẽ có tiền!"

Mấy tên đàn ông nhìn nhau, có lẽ động tác của bọn họ lại khiến Tô Tử Hàng cảm thấy bị uy hiếp, liền dùng gậy đập thẳng lên đầu Hoắc Khải.

Anh ta hận Hoắc Khải đến mực điểm, cho nên dùng sức vô cùng lớn. Gậy này làm Hoắc Khải chảy máu đầu. Nhìn thấy máu chảy từ trên trán ra, Cố Phi Dương nước mắt như mưa.

Lúc này, trong lòng cô ta chỉ nghĩ đến một việc là hối hận vì chưa bao giờ bày tỏ tình cảm với Hoắc Khải.

Đến lúc chết thật rồi, Cố Phi Dương không thể nghĩ ra được chuyện nào khác. Cô ta chỉ mong rằng suy nghĩ cuối cùng của đời mình sẽ được người khác biết được.

Nhưng cô ta không biết mình có còn cơ hội nói, đối phương còn cơ hội nghe hay không.

Nước mắt cô ta chảy ra càng nhiều, Cố Phi Dương bắt đầu khóc nấc lên. Mấy người đàn ông trong phòng quay ra nhìn, Tô Tử Hàng lại càng cười quái dị: "Sao, cô Cố đau lòng à? Chậc chậc, sớm biết có ngày này sao lúc trước còn làm vậy. Nếu cô không ép tôi thì hai người có khi còn ổn đấy, tốt biết bao nhiêu. Tiếc là giờ tôi chỉ có thể lấy gậy đập uyên ương, à không, lấy gậy giết uyên ương chứ. Chậc chậc, sao càng nghĩ lại càng phê nhỉ".

Tâm lý của Tô Tử Hàng đã hơi biến thái. Anh ta chỉ muốn thấy người làm mình khó chịu nhất chết đi, càng thảm càng tốt.

Hoắc Khải nhìn thấy được điều này, anh biết không thể dùng lời nói để đánh động Tô Tử Hàng được nữa.

Nhưng mấy người mà Tô Tử Hàng gọi đến thì lại có thể.

Bọn họ không thân thiết gì với Tô Tử Hàng, đến giúp anh ta chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau.

Vì tiền, vì thật nhiều tiền.

Hoắc Khải nhìn bọn họ, nói: “Các anh em, tôi đã nói rồi, có thể cho các anh thật nhiều tiền, các anh nghĩ mà xem. Giờ các anh cầm tiền đi, nhưng sẽ bị dây dưa vào vụ án oán mà đáng lẽ các anh chẳng liên quan gì. Nói thật, tôi không biết gì về các anh cả. Tôi chỉ biết người này là Tô Tử Hàng, chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Phong Âu”.

“Mẹ nhà mày, nói ít thôi!”, Tô Tử Hàng lại đập một nhát vào đầu Hoắc Khải.

Nhưng lúc này lại có một tên đàn ông ra đỡ hộ.

Tô Tử Hàng trừng mắt nhìn hắn: “Làm cái gì đấy! Anh bị điên à! Hay lại ngu đến mức nghe lời của nó rồi! Nó đang lừa các anh đấy! Nó mà chạy thì sẽ gọi cảnh sát đến bắt các anh luôn!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 512: Vị Trí

Mấy tên đàn ông đó gật đầu, thả gậy ra, nói: "Bọn tôi không ngu, nó chưa đưa tiền cho thì bọn tôi sẽ chưa tin. Nhưng nếu cậu đánh chết nó thì bọn tôi sẽ thật sự không có đồng nào hết".

Tô Tử Hàng biết đối phương nói có lý, nên mới vùng vằng thả cái gậy xuống, nhưng cũng lại tát cho Hoắc Khải thêm mấy cái: "Này thì mày chém gió này, coi tao là đồngu à!"

Lần này, mấy tên đàn ông không cản Tô Tử Hàng lại nữa, chờ anh ta xả cơn giận xong thì nói với Hoắc Khải: "Ông chủ Lý nhỉ? Mày tốt nhất là ngoan ngoãn đưa tiền đây, thì tao còn tha cho mày một mạng. Nếu mày còn không biết điều nữa thì bọn tao không dám đảm bảo gì đâu đấy. Mày phải hiểu là cậu Tô rất hận mày, nếu cậu ấy định đánh mày lúc bọn tao không chú ý thì bọn tao cũng hết cách".

Từ trong mắt bọn họ, Hoắc Khải thấy được vẻ thèm tiền đến kinh khủng. Rất rõ ràng rằng bọn họ đã động lòng, nhưng nếu không thấy tiền thì bọn họ sẽ không đổi ý.

Đám người này là kiểu không có tiền sẽ không nhả người. Muốn bọn họ làm phản thì phải lấy tiền ra, nếu không thì còn lâu.

Hoắc Khải không phải không muốn lấy tiền ra, nhưng anh cho rằng nhỡ đưa tiền rồi mà vẫn vô dụng thì sao.

Cho nên, sau khi thấy hành động của đối phương, anh lựa chọn án binh bất động. Chỗ dựa lớn nhất của anh là Đường Thế Minh. Trừ khi nhận ra Đường Thế Minh không có tác dụng gì thì anh mới bỏ tiền ra.

Vấn đềchủ yếu là Đường Thế Minh giờ đang ở đâu?

"Ông chủ Lý, trả tiền đê, đừng có lềmềnữa. Hay mày định chờ ai đến cứu à? Bọn tao đang có nhiều người thế này, mày nghĩ ai có thể phá được vòng vây và đưa mày đi hả?", Tô Tử Hàng nói.

Hoắc Khải im lặng không lên tiếng. Anh đang nghĩ xem nên tiếp tục tìm cách kéo dài thời gian hay gì khác.

Lúc này, điện thoại Hoắc Khải vang lên. Mặc dù âm thanh không có gì đặc sắc nhưng lại khiến tất cả mọi người lo lắng.

Tô Tử Hàng nhìn Hoắc Khải, Hoắc Khải lại nói: "Chắc là vợ tôi gọi. Nếu không nghe thì cô ấy sẽ nghĩ nhiều, cho là tôi gặp chuyện và sẽ đi tìm tôi hoặc báo cảnh sát".

Tô Tử Hàng lại nhìn mấy tên đàn ông, trong đó có một người bước ra lấy điện thoại của Hoắc Khải ra rồi giơ lên cho anh xem, hỏi: "Đây là ai?"

Hoắc Khải nhìn số điện thoại, là Đường Thế Minh gọi. Anh liền đáp: "Vệ sĩ của tôi. Tôi đã cố ý tách anh ta ra, chắc giờ anh ta không tìm được tôi nên lo lắng đấy. Nếu anh không tin có thể hỏi Tô Tử Hàng".

Đám người lại nhìn Tô Tử Hàng, anh ta gật đầu nói: "Đúng vậy. Nó có một thằng vệ sĩ rất giỏi, nhưng các anh phải cẩn thận, vệ sĩ đó mà đến thì các anh có thể sẽ gặp nguy đấy".

"Yên tâm, chúng tôi chuyên nghiệp lắm. Nó giỏi thì sao, chủ của nó ở trong tay chúng tôi mà. Nó mà dám làm gì nhì tôi sẽ chém chết thằng này ngay!", tên đó trả lời.

Sau đó, tên đàn ông nhìn Hoắc Khải: "Mày nghe đi, bảo vẫn an toàn, không được nói linh tinh, bảo nó biến đi chỗ khác đi!"

"Tôi biết rồi", Hoắc Khải gật đầu.

Tên đó bấm nghe, bật loa ngoài.

Giọng của Đường Thế Minh truyền ra: "Cậu Lý, cậu đang ở đâu vậy?"

"Tôi làm khách ở nhà một người bạn", Hoắc Khải đáp.

Mấy tên đàn ông và Tô Tử Hàng nhìn nhau, khẽ thả lỏng, dù sao Hoắc Khải cũng không nói chuyện gì khiến bọn họ bất an.

Đường Thế Minh lại hỏi: "Thế mà cũng không nói cho tôi, giờ tôi sẽ đi tìm cậu".

Người khác nghe thì chỉ thấy là một cuộc nói chuyện bình thường, nhưng Hoắc Khải lại xác nhận rằng có một số ý nghĩa khác.

Vì kết câu của Đường Thế Minh không có ý hỏi, việc này có nghĩa là gì?

Nghĩa là câu anh ta nói chính là việc anh ta đang làm!

Nghĩ một lúc, Hoắc Khải đáp: "Anh biết tôi ở đâu không?"

Tên đàn ông trở nên lạnh lẽo, sờ dao trên eo, dùng ánh mắt và động tác để cảnh cáo Hoắc Khải không được nói linh tinh.

Mà Đường Thế Minh lại nói: "Tôi không rõ lắm, lát nữa tìm không ra tôi sẽ gọi lại cho cậu sau".

"Ừ, vậy đi".

Hoắc Khải nói xong thì tỏ ý có thể tắt máy với tên kia.

Mà câu nói cuối cùng khiến cả phòng càng thêm thả lỏng.

Nghe có vẻ như Đường Thế Minh không biết Hoắc Khải ở đâu, mà Hoắc Khải cũng không nói cho anh ta biết mình đang ở đâu, hai người chỉ nói chuyện bình thường.

Tức là bọn họ trốn rất kỹ.

Lúc này, điện thoại của Hoắc Khải lại reo lên.

Tên đó cúi xuống nhìn xem, vẫn là số ban nãy. Hắn khẽ chau mày, hỏi Hoắc Khải: "Vệ sĩ của mày bị điên à? Vừa gọi xong lại gọi tiếp?"

"Chắc vậy, tính cách anh ta hơi vội vàng", Hoắc Khải nói.

Chính vào lúc này, mái nhà của căn phòng kêu lên loạt xoạt, mảnh vỡ gạch đột ngột rơi xuống như mưa.

Tên đàn ông cầm điện thoại còn chưa kịp phản ứng thì đã kêu cái "hự". Một cây gậy đen đập vào cổ hắn, khiến hắn mất đi tri giác trong phút chốc.

Đường Thế Minh là con nhà võ học, cực kỳ hiểu biết về huyệt vị con người, biết đánh vào chỗ nào thì đối phương sẽ dễ mất đi lực chiến đấu nhất.

Đây là căn bản của võ thuật truyền thống. Không ra tay thì thôi, một khi ra tay là xảy ra mạng người. Vì thủ đoạn như này đều là người xưa dùng trong chiến trường.

Chính vì thế mà sau này võ thuật truyền thống quá hung hãn nên đã bị ngăn cấm, chỉ còn dùng để biểu diễn mà thôi. Những thủ đoạn giết người trong chớp mắt đã dần dần biến mất trong dòng sông lịch sử.

Có lẽ ở một nơi nào đó đặc biệt, vẫn còn lưu lại điều này. Nhưng người bình thường sẽ khó mà biết được. Chỉ có con nhà võ học như Đường Thế Minh được truyền lại đời đời là biết những chuyện này.

Ở bên trên chính là Đường Thế Minh, anh ta đã sớm lén bò lên trên này rồi.

May mắn là căn nhà cũ có lịch sử lâu đời này được xây bằng kết cấu ba góc, bên trên không có sàn gác mà chỉ có gỗ với gạch. Vì lâu năm không sửa nên chỉ dùng sức một chút là có thể đánh rơi được.

Với võ công của Đường Thế Minh, muốn đập vỡ mái nhà không khó. Anh ta không có hành động điên cuồng mà chỉ gọi hai cuộc điện thoại là vì cửa phòng với cửa sổ đều đóng, anh ta không nhìn rõ tình huống cụ thể bên trong.

Đối với Đường Thế Minh, cứu Cố Phi Dương được hay không cũng không phải chuyện quan trọng nhất. Việc anh ta muốn làm là bảo đảm cho

sự an toàn của Hoắc Khải trước đã. Nếu Hoắc Khải gặp nguy hiểm thì cứu được hai mẹ con Cố Phi Dương cũng vô ích.

Cho nên cuộc điện thoại đầu tiên là để xác nhận xem Hoắc Khải có an toàn hay không.

Cuộc thứ hai là để xác định vị trí cụ thể của Hoắc Khải.

Sau khi xác định xong, Đường Thế Minh mới tìm đến được địa điểm. Sau đó anh phá vỡ trần nhà, mượn sự đổ vỡ đó để thừa cơ đánh ngã một tên.

Lúc rơi được một nửa, Đường Thế Minh đã nhìn thấy Hoắc Khải đang bị trói, anh ta hét lên: "Quỳ xuống!"

Đồng thời, gậy đen trong tay anh ta lật lại, đánh vào xương sườn của một tên khác.

Người này kêu lên đau đớn, còn chưa kịp làm gì thì đã bị Đường Thế Minh đấm thẳng vào mũi.

Xương mũi là nơi yếu ớt nhất mà cảm giác đau cũng nặng nhất. Nếu chỗ này bị công kích thì phần lớn sinh vật sẽ mất đi lực chiến đấu tạm thời.

Tiếp heo, anh ta đấm vào cổ tên đó, khiến hắn ngã nhào.

Cùng lúc này, đã có người kịp phản ứng trở lại, đầu đầy bụi, người đầy vết thương, phẫn nộ xông về phía Đường Thế Minh.

Đường Thế Minh nhẹ nhàng tránh thoát công kích của người đó, dùng gậy đập vào tay hắn.

Gân khuỷu tay bị đánh trúng làm cánh tay của người đó run lên, con dao trong tay cũng rơi xuống đất, rồi bị Đường Thế Minh đá một cước.

Ngay sau đó lại có hai tên xông tới.

Thấy Đường Thế Minh bị ba tên vây công, Hoắc Khải không tiếp tục quỳ chờ kết quả cuối cùng như những gì Đường Thế Minh nói nữa.

Anh không phải người thích chơi đùa với vận mệnh của mình, không thích giao mạng sống cho người khác quyết định.

Chết hay sống đều phải do bản thân quyết định.

Cho nên một tên đàn ông vừa xông đến thì đã bị Hoắc Khải mạnh mẽ tách ra.

Vòng vây ít đi một người, Đường Thế Minh đối phó hai người càng dễ hơn. Khi kẻ thứ ba ôn ào cầm dao xông đến thì Đường Thế Minh đã giải quyết xong đồng bọn của hắn rồi.

Người cuối cùng nhìn Đường Thế Minh rồi lại nhìn Hoắc Khải, cuối cùng, cắn răng quay đầu bỏ chạy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 513: Nguy Hiểm

Đường Thế Minh định đuổi theo ngay lập tức, nhưng đã bị Hoắc Khải gọi lại.

"Có câu nói rất hay, rằng chớ đuổi chó cùng đường", Hoắc Khải nhìn Tô Tử Hàng đang run rẩy ngồi một chỗ nói: "Hơn nữa kẻ đầu sỏ đã ở đây rồi, anh có đuổi theo bọn người đó hay không cũng không quan trọng, chỉ là một đám lâu la mà thôi".

Sự chạy trốn của mấy tên đầu gấu cuối cùng đã nghiền nát tinh thần của Tô Tử Hàng.

Hoắc Khải còn chưa kịp nói gì thì anh ta đã đột nhiên quỳ xuống: "Ông chủ Lý, tất cả chỉ là hiểu lầm. Kỳ thật tôi chỉ đang nói đùa với anh..."

"Thật sao?", Hoắc Khải được Đường Thế Minh cởi trói, nhặt một cây gậy trên mặt đất lên, đi tới chỗ Tô Tử Hàng nói: "Anh có từng nghe nói một chuyện chưa?"

"Chuyện gì vậy?", Tô Tử Hàng hỏi.

Vừa dứt lời thì anh ta đã hét lên, khi Hoắc Khải dùng gậy đập vào đầu anh ta một cách tàn nhẫn: "Chuyện tôi muốn kể là câu chuyện của người nông dân và con rắn, nhưng tôi không thích người nông dân ngốc nghếch đó cho lắm, càng không thích con rắn vô nhân đạo đó".

Có thù phải trả thì có khi không phải là người tử tế, nhưng có thù không báo thì đúng thật là ngu xuẩn.

Hoắc Khải không bao giờ nghĩ mình là một người tử tế, nhưng anh biết điều gì có thể làm được và điều gì không thể làm được.

Vì lợi ích, anh có thể chơi đùa với lòng người, nhưng anh sẽ không bao giờ phạm tội, đây là giới hạn. Nếu không giữ được giới hạn đó thì không phải là con người.

Tô Tử Hàng là một kẻ không có giới hạn, đã bắt cóc Cố Phi Dương trước, lại còn muốn giết người.

Hoắc Khải sẽ không có chút nhân từ nào với thứ súc vật này, nếu không phải vì anh không còn là người nhà họ Hoắc, nếu làm quá mọi chuyện có thể sẽ rất phiền phức, thì Tô Tử Hàng nhất định sẽ kết thúc trong sự thống khổ.

Còn hiện tại, việc mà Hoắc Khải có thể làm là giao anh ta cho các cơ quan chức năng để trừng trị trước pháp luật.

Bắt cóc tống tiền, âm mưu giết người, những cáo buộc này đủ để khiến Tô Tử Hàng phải ngồi tù cho đến khi tóc bạc trắng.

Lúc này, Đường Thế Minh đột nhiên kêu lên: "Cẩn thận!"

Anh ta kéo Hoắc Khải lại, đồng thời đá tên kia ra ngoài. Mặc dù phản ứng của Đường Thế Minh rất nhanh, nhưng con dao găm sắc bén vẫn cắt được phần áo trên bụng của Hoắc Khải.

Anh cảm thấy lạnh trên bụng trước, sau đó là một cơn đau nóng hổi ập đến.

Không cần nhìn cũng biết là đã có một vết cắt ở trên dạ dày, nhưng nó không nghiêm trọng lắm, cùng lắm thì chỉ coi như vết thương ngoài da.

Không để ý quá nhiều đến vết thương của mình, Hoắc Khải lạnh lùng nhìn Tô Tử Hàng nói: "Đây là anh tự tìm chết!"

“Tôi phải làm điều này vì tôi không muốn chết, ông chủ Lý, anh đã hứa đưa tiền chuộc cho tôi, không phải nên đưa nó ra hay sao?”, Tô Tử Hàng mặt đầy máu, lại bị Đường Thế Minh đạp gãy xương sườn, vô cùng đau đớn.

Có lẽ đó là một tình huống cực kỳ nguy hiểm, đã mang lại cho anh ta sự liều lĩnh, cùng đường liền chui ra sau lưng Cố Phi Dương và kề con dao găm vào cổ của cô ta.

Nhìn vẻ mặt gần như phát điên của anh ta, Hoắc Khải nhận ra kẻ cùng đường thật sự không phải là bọn người vừa chạy trốn, mà chính là Tô Tử Hàng ở trước mặt.

“Lúc này mà còn suy nghĩ về khoản tiền chuộc, có vẻ như anh thật sự đã điên rồi”, Hoắc Khải nói.

“Đừng có nói nhảm nữa!”, Tô Tử Hàng dùng sức một chút, lưỡi dao sắc bén tạo thành vết máu trên cổ Cố Phi Dương, anh ta gầm lên một cách dứt khoát: “Đưa tiền cho tôi, sau đó để cho tôi rời đi, nếu không, tôi sẽ giết cô ta ngay lập tức!"

Hoắc Khải nhìn Cố Phi Dương, người phụ nữ vẫn còn rưng rưng nước mắt, nhưng không hề sợ hãi mà trái lại dường như nảy sinh một niềm vui kỳ lạ.

Bởi vì Hoắc Khải đã an toàn, nếu anh rời đi vào lúc này thì không ai có thể thương tổn đến anh.

Cố Phi Dương không hy vọng nhiều, chỉ hy vọng rằng Hoắc Khải sẽ bình an vô sự.

Còn đối với bản thân mình...

Cô ta mỉm cười nói với Hoắc Khải: "Tôi không sợ chết, có lẽ tôi đã chết từ lâu rồi. Nhưng sau khi tôi chết, tôi chỉ mong anh có thể nghĩ đến tình cảm những ngày qua mà chăm sóc tốt cho Nhạc Văn Văn".

Hoắc Khải nhíu mày nói: "Muốn thì cô tự đi mà chăm sóc, tôi không có thời gian".

Cố Phi Dương biết rằng đây không phải là ý của anh, anh chỉ không thích nghe những lời nói nhụt chí của cô ta. Nhưng tình hình hiện tại không còn ai có thể kiểm soát được nữa.

Ngay cả Đường Thế Minh cũng không dám hành động hấp tấp.

Con dao găm rất sắc bén đang kề sát vào cổ của Cố Phi Dương, chỉ cần anh ta có động tĩnh gì thì chắc chắn Tô Tử Hàng có thể giết người.

Một người điên vì bị ép đến đường cùng sẽ không còn quan tâm đến những thứ khác.

"Tôi yêu cầu giao tiền ra? Các người có nghe thấy không?", tay Tô Tử Hàng lại ấn mạnh, máu trên cổ Cố Phi Dương cũng chảy ra ngày càng nhiều.

Trong góc, Nhạc Văn Văn đang khóc, cô bé đã vô cùng sợ hãi, nhận ra rằng mẹ mình đang phải đối mặt với nguy hiểm chưa từng có nên cố gắng hết sức đứng dậy khỏi ghế.

Không ai thèm quan tâm đến hành động của cô bé này, vào lúc này, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Tô Tử Hàng.

"Anh thả cô ấy ra trước, sau đó tôi sẽ đưa tiền chuộc cho anh. Một tỷ đồng, không thiếu một xu", Hoắc Khải nói.

“Các người tưởng tôi ngu hay sao?”, Tô Tử Hàng nói, dùng dao sắc rạch vào mặt Cố Phi Dương.

Sức lực của anh ta quá lớn khiến cho Cố Phi Dương không khỏi đau đớn mà thở dốc, máu không ngừng chảy. Đồng tử của Hoắc Khải hơi co lại, lửa giận trong lòng lập tức lên đến đỉnh điểm.

Hành vi của Tô Tử Hàng đã vượt quá giới hạn của anh.

Theo quan điểm của Hoắc Khải, bất cứ điều gì, bất cứ lúc nào, mọi ân oán thì cứ tính hết lên anh, tại sao anh ta phải làm tổn thương một người vô tội, hay một người phụ nữ?

Nói đó là lòng tự tôn của người đàn ông hay cái gì cũng được, nhưng đối với Tô Tử Hàng, Hoắc Khải không có bất kỳ lý do nào để tha thứ.

“Nếu cô ấy chết, anh nhất định cũng sẽ chết, hơn nữa sẽ còn phải chết rất thống khổ!”, Hoắc Khải tức giận nói.

Tô Tử Hàng lại kề con dao vào cổ Cố Phi Dương và chế nhạo: "Anh nghĩ tôi có quan tâm đến sự đe dọa đó không? Hoặc giết tôi ngay bây giờ hoặc giao tiền ra ngay lập tức. Anh không phải thích cho người khác lựa chọn lắm sao? Bây giờ tôi cũng sẽ cho anh lựa chọn, nhưng sự kiên nhẫn của tôi có hạn. Anh cúp máy của tôi một lần, tôi sẽ chỉ cho anh một cơ hội. Đưa tôi tiền chuộc ngay lập tức".

Hoắc Khải hơi nghiêng đầu nhìn Đường Thế Minh. Đường Thế Minh do dự rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Hành động nhỏ của họ là đang truyền đạt khả năng cứu người.

Đường Thế Minh không nghĩ rằng mình có thể hoàn toàn tự tin trong tình huống như vậy, vì vậy thật sự không còn nhiều lựa chọn cho Hoắc Khải.

Hoặc là nghe theo Tô Tử Hàng, hoặc là liều mạng cứu Cố Phi Dương trong nguy hiểm.

Lựa chọn như thế nào thật ra cũng không khó khăn lắm, so với tiền bạc thì mạng sống hiển nhiên quan trọng hơn.

Nhưng vấn đề là bây giờ anh không thể chi ra một tỷ được.

Ngay cả hai tỷ đưa cho tập đoàn Phong Âu cũng được ký hợp đồng thanh toán dài hạn, không phải thanh toán một lần. Số tiền mà Hoắc Khải bỏ ra hiện đã vượt quá hai ba tỷ.

Cho dù anh bằng lòng giao tiền, thì Tô Tử Hàng có thể nhận sao? Hơn nữa, cần có thời gian để lấy được tiền, liệu sự kiên nhẫn của Tô Tử Hàng có thể duy trì lâu đến vậy hay không.

Do dự một lúc, Hoắc Khải chọn nói ra sự thật: "Tôi không có nhiều tiền như vậy, chỉ có hai..."

“Muốn chơi với tôi!”, Tô Tử Hàng không chút do dự cầm dao đâm vào vai Cố Phi Dương, cười toe toét, lộ ra vẻ mặt kinh khủng: “Anh cho rằng đây là trò vui sao? Vậy thì tôi không ngại cùng anh chơi nhiều hơn!"

Sau khi bị tấn công lần nữa, khuôn mặt đau khổ của Cố Phi Dương trở nên trắng bệch.

Nhìn thấy nét mặt tái xanh của Hoắc Khải, Tô Tử Hàng cười lớn, trong lòng vô cùng sung sướng.

Mấy ngày qua, khiến cho anh ta vui nhất chính là hôm nay, Hoắc Khải càng tỏ ra tức giận thì anh ta lại càng thích thú.

Nhưng Cố Phi Dương vô cùng đau đớn, cô ta biết sự tồn tại của mình đã khiến người đàn ông này rơi vào tình thế khó xử. Cô ta cũng tin rằng Hoắc Khải nói không có nhiều tiền không phải để thăm dò Tô Tử Hàng, mà là sự thật.

Nhưng chính vì điều này, cô ta không muốn vì mình mà gây ra quá nhiều phiền phức cho Hoắc Khải.

Mọi việc đều là do cô ta gây ra.

Vì đó là rắc rối mà cô ta đã gây ra, nên cô ta phải chấm dứt nó.

Nghĩ đến đây, nét mặt của Cố Phi Dương bắt đầu cứng lại.

Chịu đựng nỗi đau thể xác, cô ta nhìn Hoắc Khải rồi nói: "Có một lời mà tôi chưa nói với anh, nhưng bây giờ, tôi muốn nói... Tôi yêu anh. Nếu có kiếp sau, tôi mong tôi sẽ biết anh sớm hơn cô Ninh!"

Sau đó, Cố Phi Dương đột ngột cứa cổ cô ta bằng con dao găm.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 514: Cận Kề Cái Chết

Động tác đột ngột này của cô ta là điều không ai có thể ngờ tới, Tô Tử Hàng cũng sửng sốt, trong vô thức nhấc con dao lên một chút. Nhưng con dao găm sắc bén đã cứa vào cổ của Cố Phi Dương một cách dễ dàng, và máu tuôn ra như một vòi phun nước.

Vào lúc này, Nhạc Văn Văn đã thoát ra khỏi sự kìm hãm của chiếc ghế, cô bé chạy bổ vào Tô Tử Hàng một cách đầy phẫn uất mà không hề sợ hãi.

Cô bé nắm tay lại đánh mạnh vào kẻ xấu: "Ông dám ăn hiếp mẹ! Kẻ xấu xa! Đánh chết ông!"

"Con mẹ nó, ông đây phải giết chết hết tất cả các người!", Tô Tử Hàng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, bị Nhạc Văn Văn nện cho mấy cái, lúc này vừa lo lắng lại vừa tức giận.

Thấy anh ta giơ con dao găm lên định đâm vào Nhạc Văn Văn, thì đột nhiên một cây gậy màu đen đã đập vào cánh tay của anh ta.

Tô Tử Hàng đau đớn hét toáng lên, chưa kịp phản ứng Đường Thế Minh đã lao tới như sấm sét, đánh mạnh vào mũi anh ta.

Ngay sau đó, Hoắc Khải cũng lao tới, cây gậy gỗ trong tay đập mạnh lên đầu Tô Tử Hàng, khiến tên này điên cuồng hét lên, lãnh hết mọi đau đớn.

Lần này, Đường Thế Minh không cho đối thủ cơ hội chống trả, rất dứt khoát lấy dây trói anh ta lại.

Nhưng Hoắc Khải lạnh lùng nói: "Đánh gãy một tay của tên đó".

Đường Thế Minh không chút do dự bẻ gãy tay của Tô Tử Hàng.

Tô Tử Hàng đã rơi vào hôn mê, cũng không có phản ứng nhiều lắm, chỉ co giật vài cái.

Sau đó, Đường Thế Minh đã lấy dây thừng trói chặt anh ta lại để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn khác.

"Anh giải quyết chuyện ở đây, tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện!", Hoắc Khải cởi áo khoác, ấn mạnh vào phần đang chảy máu của Cố Phi Dương, sau đó bế cô ta lao nhanh ra khỏi cửa.

Nhạc Văn Văn khóc lóc đi theo phía sau, một lớn một nhỏ, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Sau mấy chục phút, Hoắc Khải ôm Cố Phi Dương lao vào bệnh viện, cô ta đã thở không ra hơi. Bác sĩ tới không quan tâm hỏi chuyện gì đã xảy ra, vội vàng đưa cô ta vào phòng mổ.

Trong khi giải cứu Cố Phi Dương, Hoắc Khải cũng đã báo cảnh sát.

Biết rằng vụ bắt cóc đã xảy ra, cảnh sát lập tức đến nơi mà Hoắc Khải đã nói, nơi đó họ tìm thấy một số người đàn ông to lớn đã bị trói và Tô Tử Hàng vẫn còn đang hôn mê.

Có đầy đủ tang chứng vật chứng không thể phủ nhận, nhưng Tô Tử Hàng cũng bị thương, trước tiên vẫn cần phải điều trị, sau đó mới thẩm vấn khi đã tỉnh táo.

Hoắc Khải không quan tâm lắm đến những chuyện này, những người của tập đoàn Phong Âu nghe tin đã chạy đến giúp đỡ.

Biết được Tô Tử Hàng làm vậy, bọn họ đều hận không thể rút gân lột da cái tên đó để giải tỏa tức giận tức giận trong lòng.

Chính Tô Tử Hàng là người đã đắc tội Hoắc Khải ngay từ đầu, và suýt chút nữa đã giết chết tập đoàn Phong Âu. Mặc dù tập đoàn Phong Âu đã được Hi Vọng Mới mua lại và trở thành một trong những công ty con, nhưng đối với những người này thì đây vẫn là một điều nhục nhã.

Nếu không vì Tô Tử Hàng, bọn họ bây giờ vẫn là một công ty độc lập, không cần nghe mệnh lệnh của người khác.

Nhưng bây giờ việc mua lại đã hoàn tất, không thể quay lại được nữa, họ chỉ có thể lựa chọn những gì tốt nhất cho mình và phù hợp với sự phát triển của tình hình.

Lựa chọn thuận lợi nhất đương nhiên là đối xử hết lòng với Hoắc Khải như một ông chủ, về mặt lý thuyết mà nói, Hi Vọng Mới rất có tiềm năng trong tương lai. Là công ty chip đầu tiên thuộc Hi Vọng Mới, tập đoàn Phong Âu có khả năng chiếm thị phần rất lớn trong tương lai, chỉ cần làm tốt thì trong tương lai có thể sẽ kiếm được nhiều tiền hơn hiện tại.

Một nhóm người đang bận rộn giải quyết hậu quả, với sự giúp đỡ của họ, Tô tử Hàng tất nhiên sẽ không có kết thúc tốt đẹp.

Sau gần mười giờ phẫu thuật, cuối cùng Cố Phi Dương cũng được cứu sống, nhưng vết thương quá nghiêm trọng, con dao gần như cắt đứt động mạch chính và làm tổn thương nhiều mạch máu. Vì mất máu quá nhiều nên hiện cô ta vẫn chưa tỉnh.

Theo lời của bác sĩ, chỉ cần cô ta tỉnh lại thì có thể coi là đã qua giai đoạn nguy hiểm.

Ngoài ra, gương mặt của Cố Phi Dương cũng bị rạch rất sâu, nếu không được chữa trị thì chắc chắn sẽ để lại một vết sẹo rất nghiêm trọng trong tương lai.

Đối với một phụ nữ xinh đẹp, sự biến dạng này gần như tương đương với cái chết!

May mắn thay, Hoắc Khải quen biết nhiều, liền nhờ người của tập đoàn Phong Âu liên hệ với một bệnh viện nước ngoài chuyên phẫu thuật thẩm mỹ. Bệnh viện đó là bệnh viện hàng đầu trong ngành này, họ đã vận chuyển da cá tuyết đã qua xử lý đặc biệt bằng máy bay qua đêm để thực hiện phẫu thuật sửa mặt cho Cố Phi Dương.

Trước đây, hầu hết các phẫu thuật thẩm mỹ là lấy da từ các bộ phận khác trên cơ thể con người, chẳng hạn như đùi, để đạt được hiệu quả tự phục hồi.

Công nghệ phẫu thuật thẩm mỹ hiện nay đã có sự liên kết sâu rộng với sinh học.

Da cá tuyết rất dễ kết hợp với da người, và nó tốt hơn nhiều so với các phương pháp truyền thống trong việc sửa chữa các vết sẹo. Vấn đề duy nhất là không phải bệnh viện nào cũng có thể sử dụng da cá để điều trị thẩm mỹ, thậm chí nếu có thể thì trình độ kỹ thuật khác nhau cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kết quả cuối cùng.

Hoắc Khải biết điều đó bởi vì nhiều phụ nữ trong nhà họ Hoắc đã từng trải qua phẫu thuật thẩm mỹ tương tự để có làn da đẹp hơn, họ đã đến nhiều bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ khác nhau. Sau khi quay lại, họ khoe khoang về hiệu quả với gia đình mình.

Tình yêu làm đẹp của phụ nữ là điều mà ai cũng có, đây không phải là khuyết điểm gì. Hơn nữa, nếu không có kinh nghiệm của bọn họ, Hoắc Khải sẽ không biết đến phương pháp này.

Sau một ngày bận rộn, sự việc cuối cùng cũng kết thúc.

Sau khi Đường Thế Minh quay lại, anh ta nói với Hoắc Khải rằng Tô Tử Hàng đã rất tỉnh táo và đã thú nhận về vụ bắt cóc. Cảnh sát đã lập biên bản chi tiết và chuẩn bị khởi tố vào một ngày khác.

Vấn đề này đang được theo dõi bởi bộ phận pháp lý của tập đoàn Phong Âu, vì vậy không cần Hoắc Khải phải lo lắng.

Đương nhiên Hoắc Khải không thèm hỏi những chuyện vặt vãnh như vậy, anh chỉ lo lắng không biết Cố Phi Dương có thể tỉnh lại được hay không.

Bác sĩ cho biết tỷ lệ sống sót của Cố Phi Dương không cao, dù vết thương đã được khâu lại nhưng khả năng hồi phục vẫn chỉ là 50-50.

Câu nói này khiến Hoắc Khải trầm mặc trong một thời gian dài.

Cố Phi Dương đã từng tỏ tình với anh trước khi cửa cổ vào dao găm, anh vẫn nhớ câu nói đó.

Mặc dù từ lâu anh đã ý thức được tình cảm của người phụ nữ này dành cho mình, nhưng không ai có thể ngờ rằng cô ta lại tỏ tình vào giây phút sinh tử.

Lý do vì sao Cố Phi Dương lại chủ động tìm đến cái chết, Hoắc Khải cũng hiểu rất rõ, chẳng qua là vì cô ta không muốn làm khó anh.

Để cho anh không phải khó xử thì cô ta thà chết. Hoắc Khải cũng không phải là lòng dạ sắt đá, nói anh không bị tình cảm này làm cảm động thì chắc chắn là giả. Đối với sự mưu cầu sống sót của Cố Phi Dương không cao, Hoắc Khải cũng có thể hiểu được.

Trước đó, Cố Phi Dương chưa bao giờ thú nhận, không phải vì cô ta không muốn mà là vì người phụ nữ này có lòng tự trọng rất cao.

Cô ta không muốn trở thành kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác, nhưng cô ta đã yêu Hoắc Khải một cách vô vọng, giữa tình thế khó xử, cô ta chọn dùng cái chết như một cách giải thoát.

Có lẽ đối với cô ta, cái chết quả thực là một lựa chọn tốt, bởi vì nửa đời trước của cô ta đã quá bất hạnh.

“Văn Văn ổn định chưa?”, Hoắc Khải hỏi.

"Đã ổn định rồi, đang ở khách sạn năm sao, tập đoàn Phong Âu phái người đến bảo vệ 24/24. Đứa nhỏ có lẽ quá sợ hãi, một hồi sau khi ngủ liền sẽ khóc, cũng không ăn uống nhiều", Đường Thế Minh nói.

“Hiện tại không cần ép buộc cô bé, cứ để cô bé ở khách sạn thoải mái là được”, Hoắc Khải nói.

"Tôi sẽ trông chừng ở đây cho, cậu nên nghỉ ngơi một chút đi", Đường Thế Minh nói.

"Không cần", Hoắc Khải lắc đầu, nhìn Cố Phi Dương vẫn đang bất tỉnh trên giường bệnh, nhắm mắt thở dài: "Tôi luôn cảm thấy mình đã khiến cô ấy thất vọng rất nhiều. Nếu bây giờ tôi rời đi, lương tâm của tôi sẽ còn cắn rứt hơn".

Đường Thế Minh im lặng, không thuyết phục anh nữa.

Anh ta biết Hoắc Khải là một người sống rất tình cảm, nếu người khác đối xử tốt với anh thì anh cũng sẽ đền đáp.

Sự dũng cảm của Cố Phi Dương khi dám chết vì tình yêu trong tim mình thật đáng để mọi người ngưỡng mộ. Ngay cả Đường Thế Minh cũng khâm phục lòng dũng cảm của người phụ nữ này.

Không phải người phụ nữ nào cũng có dũng khí như vậy. Anh ta thậm chí còn ghen tị với Hoắc Khải, người đã có một người vợ tốt như Ninh Thần, lại còn có một người tri kỷ sẵn sàng chết vì anh như vậy.

Tại sao mà may mắn như vậy lại không rơi vào anh ta nhỉ?

Nghĩ đến đây, Đường Thế Minh không khỏi có chút sầu muộn.

Sau khi xác nhận rằng Hoắc Khải không còn chỉ dẫn nào khác, Đường Thế Minh mới bước ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa phòng, anh ta đụng phải một người phụ nữ.

Người phụ nữ hét lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Đường Thế Minh nói: "Anh không có mắt sao!"

Rõ ràng là cô ta bước nhanh không thèm nhìn đường, ngược lại còn trách móc người khác, Đường Thế Minh không khỏi trầm giọng nói: "Là do cô đụng vào tôi trước".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 515: Đánh Nhau

Tính cách của Đường Thế Minh vốn không thích so đo, nhìn thấy bộ dáng bất cần của người phụ nữa nên cũng không muốn nói thêm gì nữa, chuẩn bị đi vòng qua rời đi.

Tuy nhiên, người phụ nữ đó đã túm lấy anh ta mà nói: "Muốn bỏ đi khi đụng phải người khác sao. Xem ra anh thật sự không phải là đàn ông!"

Đường Thế Minh khẽ cau mày, anh ta không thích cảm giác bị điều khiển, vô thức quay lưng lại và khoanh tay, dùng thế võ để thoát khỏi sự bám dính của người phụ nữ. Tuy nhiên, lòng bàn tay của người phụ nữ cũng thuận theo hướng xoay, đôi cánh tay như đôi rắn quấn quanh một lần nữa.

Tình huống này khiến cho cả hai đều khẽ giật mình.

Người phụ nữ giễu cợt: "Chẳng trách lại có người vô lý như vậy, hóa ra là người có luyện võ, xui xẻo cho anh hôm nay lại gặp được tôi! Nếu không xin lỗi thì hôm nay không ra khỏi đây được đâu!"

“Học Bát quái chưởng?”, Đường Thế Minh hỏi.

“Liên quan gì đến anh, mau xin lỗi!”, người phụ nữ tức giận nói.

Đường Thế Minh hừ lạnh một tiếng, hai tay cứng rắn, định mạnh mẽ phá vỡ sự vướng víu của đối phương. Sức lực của anh ta quả thật quá lớn khiến người phụ nữ không chống được, nhưng vừa đẩy lòng bàn tay của mình vào vai người kia, người phụ nữ đã quay lại nhào vào vòng tay của Đường Thế Minh, dùng cùi chỏ đập mạnh vào ngực anh ta.

Đây là Bát cực quyền?

Đường Thế Minh hơi ngạc nhiên, không ngờ người phụ nữ này lại học được nhiều kỹ thuật quyền cước đến như vậy, hơn nữa còn rất thành thạo các động tác, góc độ và sức mạnh.

Anh ta nhanh chóng đưa tay còn lại lên, vừa chặn ngực vừa giữ cùi chỏ của đối phương và dồn sức sang một bên. Nhưng động tác của người phụ nữ cũng rất nhanh, lại dính chiêu thức rồng bơi của Bát quái chưởng, khiến anh ta không thể giãy dụa.

Nhấc chân phải lên, người phụ nữ đá vào hạ bộ của Đường Thế Minh.

Cảm nhận được động tác của đối phương, hai chân Đường Thế Minh kẹp lấy bắp chân của đối phương, trầm giọng nói: "Chẳng qua chỉ là đi đường đụng phải nhau, sao lại phải ra tay hung ác như thế, có phải là phụ nữ không vậy!"

“Anh không xin lỗi vì đã đụng phải người ta mà còn nói nhiều lời nhảm nhí như vậy, anh có phải là đàn ông không?”, người phụ nữ vặn lại, không thể rút bắp chân ra, vì vậy chỉ lấy khuỷu tay trước đánh vào cằm Đường Thế Minh một lần nữa.

Mỗi đòn tấn công của người phụ nữ đều rất dữ dội, nhìn qua một cái là biết người có kinh nghiệm thực chiếc lâu năm.

May mắn thay, Đường Thế Minh cũng không phải tay mơ, với kinh nghiệm thực chiến phong phú, hai người đã chiến đấu giáp lá cà trong phạm vi cực kỳ hạn chế. Người đi qua đường nhìn thấy thì trợn mắt há mồm, hai người này cũng quá lớn gan, ở trong bệnh viện mà cứ cọ tới cọ lui. Người trẻ bây giờ thật là quá cởi mở.

Người qua đường chỉ nhìn thấy sự náo nhiệt, chỉ người trong cuộc mới nhìn thấy và hiểu được sự nguy hiểm trong từng đòn đánh ra.

Lúc đầu, Đường Thế Minh có chút coi thường người phụ nữ này, dù sao anh ta cũng là một võ sĩ thực thụ của một gia đình có truyền thống, anh ta luyện võ từ khi còn nhỏ và được các trưởng lão trong gia đình dạy dỗ.

Trên toàn thế giới, có rất ít người ở độ tuổi của anh đạt được thành tựu trong lĩnh vực võ thuật.

Nhưng hiện tại, anh ta gặp phải một người phụ nữ là đối thủ của mình, quả thật rất bất ngờ.

Sau khoảng hai phút, hai người đập tay vào nhau, và cả hai đều cảm thấy nửa người như tê liệt, không thể cử động dễ dàng.

Một lúc sau, cảm giác tê dại trên cơ thể có chút cải thiện, người phụ nữ nghiến răng lao tới tiếp tục đánh nhau.

Lúc này, Đường Thế Minh đột nhiên rút lui mấy bước, nói: "Thật xin lỗi".

Người phụ nữ sửng sốt một chút, sau đó không vui nói: "Anh còn chưa thua, sao lại nói xin lỗi! Lại đánh một trận, lúc đó nhận thua cũng chưa muộn!"

Đường Thế Minh lắc đầu nói: "Tôi đã thua rồi, cân nặng của tôi so với cô nặng hơn, đàn ông trời sinh khí huyết so với phụ nữ cũng dồi dào hơn. Bây giờ đánh đến kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng nếu như cô có điều kiện ngang với tôi, thì tôi sẽ không bằng cô".

Đường Thế Minh dứt khoát đầu hàng khiến người phụ nữ sững sờ, sau đó phản ứng lại, nhưng cũng không dễ dàng tiến lên tấn công, chỉ có thể cong môi nói: "Tuy rằng anh lỗ mãng, nhưng vẫn có chút nhãn lực đó".

“Không biết cô học võ từ ai?”, Đường Thế Minh hỏi.

“Liên quan gì đến anh!”, người phụ nữ trừng mắt nhìn anh ta và nói: “Nghĩ rằng nếu chủ động đầu hàng thì sẽ có thể nói chuyện sao?"

Sau đó, người phụ nữ quay lưng bỏ đi, trước sự ngạc nhiên của Đường Thế Minh, người đó đã đi vào phòng bệnh của Cố Phi Dương.

Đường Thế Minh cũng đi tới cửa phòng bệnh, nhìn qua cửa kính, thấy người phụ nữ đó đang nói chuyện với Hoắc Khải.

"Anh là ai?", người phụ nữ nhướng mày hỏi.

Hoắc Khải ngước nhìn người nọ và hỏi: "Còn cô là ai?"

“Tôi hỏi trước”.

“Tôi là Lý Phong, cô là ai?”

“Tôi là Đồng Tử Thiến!”, người phụ nữ đi đến bên giường Cố Phi Dương, nhìn cô một cái rồi tức giận hỏi: “Ai làm cô ấy tổn thương thế này?"

“Một kẻ xấu, đã bị bắt, cô có phải là bạn của cô Cố không?”, Hoắc Khải hỏi.

“Tôi là học trò của cô ấy”, Đồng Tử Thiến đáp.

Cô ta đã tập võ từ khi còn nhỏ và có thể lực rất tốt, có lẽ vì cô ta đã tiếp xúc với quá nhiều dao, súng và gậy gộc từ khi còn nhỏ nên cô ta rất thiếu kiên nhẫn với những thứ như vậy. Khi lớn lên, cô ta đã yêu thích khiêu vũ, vì nó rất đẹp mắt.

Những điệu nhảy uyển chuyển của Cố Phi Dương đã khiến Đồng Tử Thiến luôn ngưỡng mộ. Rõ ràng cô ta có thể thực hiện các động tác xoạc chân và nâng cao chân tùy ý, nhưng làm thế nào cô ta lại không thể uyển chuyển như Cố Phi Dương được?

Lần này khi Cố Phi Dương bị tấn công, Giang Chí Hạo đã nhờ người của tập đoàn Phong Âu đến vũ đoàn của cô ta để thông báo, sau khi Đồng Tử Thiến biết được sự việc, cô ta lập tức chạy đến bệnh viện để thăm hỏi.

Khi biết được mối quan hệ giữa Đồng Tử Thiến và Cố Phi Dương, Hoắc Khải mới cho biết: "Hiện tại cô ấy vẫn chưa hoàn toàn vượt qua giai đoạn nguy hiểm. Cô ấy cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Cô có thể trở lại sau vài ngày nữa".

"Mối quan hệ của anh với cô Cố là gì? Bạn trai của cô ấy sao?", Đồng Tử Thiến hỏi.

“Không phải, là một người bạn”, Hoắc Khải trả lời.

“Ồ, vậy đều là bạn bè, nên tại sao tôi phải nghe lời anh?”, Đồng Tử Thiến nói: “Hơn nữa anh là đàn ông, nếu cô Cố cần đi vệ sinh hay lau người thì anh có thể làm không? Chính anh mới nên quay lại sau vài ngày nữa, giao việc ở đây cho tôi".

Hoắc Khải nhìn cô ta không lên tiếng, nhưng ánh mắt đã dần trở nên lạnh lùng.

Đồng Tử Thiến vốn dĩ thấy anh không có chút khí chất võ thuật nào mà còn muốn làm cô ta sợ hãi, nhưng ánh mắt của Hoắc Khải đột nhiên lại khiến cô ta dựng tóc gáy.

Người luyện võ có khứu giác nhạy bén hơn người thường, vì bản thân luyện võ là để phát triển tiềm năng cơ thể con người, để bản năng bị lãng quên từ xa xưa trở lại cơ thể con người.

Trong mắt của Đồng Tử Thiến, Hoắc Khải giống như dã thú, còn đáng sợ hơn cả con hổ nguy hiểm nhất mà cô ta từng thấy.

Loại sợ hãi này xuất phát từ sâu trong trái tim, không có liên quan gì đến ngoại hình của đối phương. Đó là khí chất đặc biệt của một người, là áp lực mạnh mẽ do nó tạo ra.

Người có khí chất giống như vậy mà Đồng Tử Thiến đã từng gặp qua chắc chỉ có mỗi trưởng lão lợi hại nhất gia tộc của cô ta.

Nhưng người đàn ông trước mặt quá trẻ, chắc chỉ lớn hơn cô ta mấy tuổi, da thịt trên người cũng không cứng chắc, thoạt nhìn cũng không giống người luyện võ, sao lại có thể toát ra khí chất đó được?

Lúc này, vẻ lạnh lùng trong mắt Hoắc Khải đã tan biến, anh nhàn nhạt nói: "Đây không phải là nơi để ồn ào, cũng không phải là lúc để ồn ào. Cô ở bên ngoài đã ồn ào đủ rồi, nên về sớm đi, vài ngày nữa hãy quay lại. Đợi cô ấy tỉnh dậy, tôi sẽ nói với cô ấy rằng cô đã ở đây".

Đồng Tử Thiến trừng mắt, miệng phồng lên giống như một con ếch đang tức giận. Điều khiến cho cô ta càng không thể hiểu nổi, đó là rõ ràng trong lòng cô ta đang rất khó chịu, nhưng bản năng của cơ thể lại khiến cho cô ta không tự chủ được mà bước ra ngoài.

Một mạch đi ra cửa, Đồng Tử Thiến mới phản ứng được, mới nghĩ tại sao cô ta lại đi ra?

Cô ta thật sự không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Khí chất của Hoắc Khải đã hoàn toàn áp chế cô ta, người có võ công càng mạnh thì càng nhận thấy rõ luồng khí này.

Ngoài cửa, Đường Thế Minh còn chưa rời đi, Đồng Tử Thiến ngẩng đầu nhìn thấy anh ta, không khỏi càng thêm cáu kỉnh: "Anh ở đây làm gì, muốn tiếp tục bị đánh sao?"

Đường Thế Minh liếc nhìn Hoắc Khải trong phòng, sau đó nói với Đồng Tử Thiến: "Cô không cùng cậu ấy đối đầu, đó là một lựa chọn thông minh".

Dứt lời, Đường Thế Minh quay người rời đi.

Đồng Tử Thiến sững sờ một chút, mới tức giận đuổi theo: "Ý của anh là sao? Ý của anh là tôi sợ anh ta hả? Anh nói rõ, đừng bỏ đi!"

Hai người kẻ trước người sau, đuổi theo nhau ra khỏi bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Hoắc Khải nhìn gương mặt tái nhợt của Cố Phi Dương, khẽ thở dài.

Như đã nói với Đường Thế Minh, trong lòng anh cảm thấy nợ Cố Phi Dương rất nhiều, nhưng anh không thể nói được anh nợ cô ta cái gì, vì rõ ràng là anh không làm gì cả.

Có lẽ là bởi vì trong cuộc đời này còn có một người khác, sẵn sàng đem mọi thứ cho anh ngoài Ninh Thần và Đường Đường.

Cứ như vậy, thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, sáng sớm ngày thứ ba, Cố Phi Dương mới chậm rãi mở mắt ra.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 516: Tỏ Tình

Ba ngày nghỉ ngơi khiến sức khoẻ của cô ta chưa hồi phục như bình thường, nhưng ý thức thì cũng dần dần khôi phục sau những động tác mở mắt.

Trời bên ngoài vẫn tối đen, phòng bệnh chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, nhưng cô ta vẫn nhìn thấy Hoắc Khải đang ngồi dựa trên ghế cạnh giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hoắc Khải túc trực ở giường bệnh liền ba ngày ba đêm. Trừ lúc đi vệ sinh ra thì anh chưa từng rời khỏi. Đến cả ăn cơm cũng do người của tập đoàn Phong Âu đưa tới.

Trong mắt nhiều bác sĩ và y tá, đây là một người đàn ông tốt, thậm chí có thể coi là người đàn ông si tình. Càng có nhiều cô y tá ngưỡng mộ Cố Phi Dương đang nằm trên giường bệnh kia, tưởng tượng nếu có một ngày bản thân cũng gặp phải tình huống như thế thì liệu có người đàn ông như vậy sẵn sàng thức trắng vì mình hay không.

Mà lúc này, Cố Phi Dương đang được mọi người ngưỡng mộ kia lại đang tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.

Cô ta còn sống, còn có thể nhìn thấy người đàn ông đó.

Nhìn sự mệt mỏi trên mặt Hoắc Khải, rõ ràng là đã túc trực mấy ngày mấy đêm liền dẫn đến kiệt sực. Cũng chỉ vì thức đêm liên tục nên bây giờ mới nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Nhìn vẻ mặt tiều tụy của anh, Cố Phi Dương đau lòng không thôi, cũng cảm động vô cùng.

Cô ta cố gắng khống chế tay của mình, muốn ngồi dậy, nhưng vì mấy ngày liền không cử động nên cả người nhất thời hơi tê liệt.

Hoắc Khải là một người rất có cảnh giác, cho dù đang ngủ thì cũng dễ dàng bị đánh thức.

Động tác nhỏ này của Cố Phi Dương làm anh mở mắt ngay lập tức. Khi nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng nhìn khắp nơi của Cố Phi Dương, Hoắc Khải mới lộ ra nụ cười hiếm hoi: "Cô tỉnh rồi! Để tôi đi gọi bác sĩ".

Nói rồi, Hoắc Khải đứng dậy. Nhưng chỉ vừa đứng dậy thì đã bị Cố Phi Dương kéo lại.

Cảm nhận được sức lực từ cánh tay truyền đến, Hoắc Khải không vùng vằng vì sợ làm ảnh hưởng đến vết thương của Cố Phi Dương. Dù sao vết thương trên cổ cô ta vẫn chưa lành lại, chỉ cử động mạnh một chút là sẽ bị rách ngay.

Hoắc Khải xoay người lại, đỡ Cố Phi Dương, nói: "Tôi chỉ muốn tìm bác sĩ xem tình hình của cô thế nào, có cần thay thuốc hay không thôi. Tôi sẽ vềngay mà".

Anh tưởng là vì vụ bắt cóc mấy hôm trước mà Cố Phi Dương có bóng ma tâm lý, mà Cố Phi Dương lại không quan tâm đến vết thương trên cổ mà dùng sức lắc đầu thật mạnh.

"Đừng cử động mạnh, nếu không miệng vết thương sẽ bị rách đó", Hoắc Khải khuyên rồi đỡ Cố Phi Dương dậy.

Anh khom người, cố thử lấy gối đầu cho Cố Phi Dương. Nhưng chỉ một giây sau, môi anh đột nhiên trở nên ấm áp, là Cố Phi Dương đã thừa cơ hôn anh.

Động tác của cô ta vừa nhanh vừa vội, dường như động tác này đã được tính từ lâu lắm rồi.

Có lẽ thật sự là đã từ rất lâu rồi, ít cũng phải hai năm. Sau khi trải qua nguy cơ sống chết này, Cố Phi Dương mới nghiệm ra một điều.

Chuyện gì cũng đều có thể lấy lại được, nhưng cái chết thì không.

Nếu như chết đi, thì mọi thứ sẽ hóa thành cát bụi.

Lúc trước, cô ta kiêng kỵ thân phận của Hoắc Khải và cả của bản thân, không dám dễ dàng bày tỏ tình cảm ra ngoài, nhưng giờ cô ta đã hiểu ra rồi.

Nếu cô ta chết đi rồi thì còn gì mà kiêng kỵ nữa?

Nếu đã còn sống, thì nên hoàn thành mọi chuyện nên làm mới phải, để đến khi mình chết đi thì sẽ không tiếc nuối nữa.

Bởi vậy, cô ta đã lấy dũng khí hết sức, chẳng buồn quan tâm vết thương hay là luân thường đạo lý.

Cô ta chỉ muốn dùng động tác của mình để nói với người đàn ông này rằng: "Em yêu anh, chưa lúc nào là em ngừng yêu anh!"

Hoắc Khải cảm nhận được sức mạnh tiềm tàng và quyết tâm từ nụ hôn này. Nếu là bình thường, anh sẽ từ chối ngay. Nhưng lần này, anh không làm vậy mà nhẹ nhàng đáp lại Cố Phi Dương.

Sau nụ hôn ngọt ngào này, Hoắc Khải buông cô ta ra, nhìn gương mặt kiều diễm và đôi mắt sóng sánh như nước mùa thu đó, thật là rung động lòng người biết bao.

Mặc dù Hoắc Khải có gặp nhiều biết nhiều, nhưng anh cũng không thể không thừa nhận, Cố Phi Dương thật sự đã thắng Ninh Thần về mặt xinh đẹp.

Ninh Thần là kiểu con cưng trong nhà, còn Cố Phi Dương lại thật sự là hồng nhan họa thủy.

Nếu là thời cổ đại, thì chính là nhân vật sẽ khiến tất cả phải điên đảo.

Hoắc Khải nhẹ nhàng vuốt ve eo của Cố Phi Dương, cảm nhận được sự mềm mại. Cố Phi Dương cũng cảm giác được động tác bản năng trong vô thức đó, nét kiều diễm càng đậm hơn.

Cô ta chưa từng muốn phản kháng, vì tất cả chuyện này đều là thứ mà cô ta chờ đợi.

Dù Hoắc Khải làm gì, cô ta đều đồng ý.

Đến cái chết cô ta còn không sợ thì còn thứ gì khiến cô ta kiêng dè được chứ.

Nhưng Hoắc Khải không phải loại người sẽ hành động hồ đồ, nhân lúc người ta đang yếu ớt mà lợi dụng. Anh nhanh chóng thu lại ý thức, cố gắng khống chế bản thân, bỏ tay ra khỏi eo của Cố Phi Dương.

Đồng thời cũng đặt cô ta nằm xuống gối. Sau đó anh nói: "Cô vừa mới tỉnh lại, cần nghỉ ngơi nhiều, để tôi gọi bác sĩ đến xem vết thương cho cô".

"Đừng đi mà…", Cố Phi Dương lại kéo anh lần nữa, ánh mắt tràn đầy sự lưu luyến.

"Tôi sẽ về nhanh thôi", Hoắc Khải khuyên.

Cố Phi Dương thì kiên quyết lắc đầu: "Em tưởng rằng mình đã chết, nhưng không ngờ rằng bản thân vẫn còn sống. Có thể sống sót để nhìn thấy anh, em không muốn lãng phí từng giây từng phút nào. Em yêu anh, có lẽ không thể bằng được như cô Ninh. Nhưng trên đời này, sẽ chẳng có người đàn ông nào thứ hai đáng để em yêu nữa. Vì vậy em muốn ở bên anh, bất kể người khác nghĩ em thế nào, mắng chửi em ra sao, thậm chí đánh em, em vẫn muốn ở bên anh!"

Mỗi một câu một chữ đều tràn đầy sức mạnh khiến người ta rung động, và thể hiện được quyết tâm của người phụ nữ này.

Cô ta không muốn gì khác ngoài chuyện này.

Hoắc Khải nhìn thấy ngọn lửa trong mắt cô ta, rằng một là chết, một là sống với anh đến trọn đời. Hoắc Khải có thể chắc chắn rằng, nếu anh từ chối thì có lẽ Cố Phi Dương không do dự chút nào mà lựa chọn cái chết.

Vì việc được ở bên người mình yêu đã trở thành lý do lớn nhất để cô ta tồn tại.

"Tôi đã kết hôn rồi", Hoắc Khải nói.

"Em biết, nhưng em không quan tâm".

"Tôi rất yêu vợ và con mình, tôi sẽ không ly hôn đâu", Hoắc Khải nói tiếp.

"Em biết hết, nhưng em không quan tâm, em chỉ cần anh!"

"Kể cả tôi không cho cô được bất cứ điều gì?", Hoắc Khải hỏi.

"Em chưa từng nghĩ đến việc sẽ có được gì từ anh, em chỉ muốn giao nửa đời còn lại cho anh, cho dù chỉ là một ngày", Cố Phi Dương đáp.

Hoắc Khải lại thở dài nói: "Trên đời còn bao nhiêu người đàn ông tốt nữa, cô việc gì phải như vậy? Cô không thấy mình đang chôn vùi hạnh phúc của bản thân sao?"

"Có câu rằng không phải cá sao biết được niềm vui của cá. Em cũng không phải cá, nhưng em biết mình đang làm gì, cũng biết mình cần gì. Em sẵn lòng, anh đồng ý, vậy là đủ. Những chuyện khác thì em cũng chẳng quan tâm. Cho dù không danh không phận thì sao chứ? Anh nói rồi đấy, trên đời còn bao nhiêu người đàn ông tốt nữa, nhưng tìm được một người đáng để yêu trong số vô vàn người đó lại khó cỡ nào chứ. Rất nhiều người còn chẳng có cơ hội, nhưng em lại có, cho nên em muốn nắm bắt!"

Lời tỏ tình của Cố Phi Dương lại sâu đậm đến vậy, khiến Hoắc Khải không biết nên từ chối như thế nào.

Hoắc Khải không phải loại thấy phụ nữ xinh đẹp liền ham muốn, điều khiến anh rung động là việc Cố Phi Dương đã lựa chọn cái chết để giải quyết rắc rối cho Hoắc Khải vào lúc Tô Tử Hàng uy hiếp.

Khi cô ta chủ động kề dao vào cổ, Hoắc Khải đã biết mình và người phụ nữ này sợ là phải gắn liền với nhau rồi.

Hoắc Khải lại thở dài, khẽ cúi xuống, hôn nhẹ lên trán Cố Phi Dương: "Cô nghỉ đi, để tôi đi tìm bác sĩ. Dù cô muốn làm gì thì cũng phải chăm sóc bản thân mình đã. Còn về chuyện của chúng ta, hãy cho tôi thời gian suy nghĩ".

"Dù anh trả lời thế nào thì đáp án của em cũng chỉ có một, vĩnh viễn chỉ một", Cố Phi Dương nói: "Nếu anh sợ cô Ninh biết thì có thể không nói cho cô ấy, em cũng sẽ không bao giờ gặp cô ấy".

Đã nói đến nước này rồi, Hoắc Khải trả lời thế nào cũng là thừa, cũng vô dụng.

Anh chỉ có thể gật đầu, chờ Cố Phi Dương thả tay ra rồi ra ngoài gọi bác sĩ.

Bác sĩ vào phòng bệnh, mở băng bó trên cổ Cố Phi Dương ra nhìn rồi khẽ chau mày: "Sao miệng vết thương lại rách thế này, tôi đã nói là khi cô ấy tỉnh thì phải nằm im, không được cử động cơ mà!"

Bác sĩ quát khiến mặt Cố Phi Dương đỏ lên.

Trước mặt Hoắc Khải, cô ta có thể to gan, nhưng trước mặt người khác thì Cố Phi Dương lại là người luôn rất dễ xấu hổ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 517: Kết Hôn

Sau khi kiểm tra một lượt, tình hình hiện tại của Cố Phi Dương cũng ổn. Ngoài miệng vết thương bị rách ra thì chỉ còn vết sẹo trên mặt.

Đội ngũ trị liệu của bệnh viện nước ngoài vẫn luôn ở đây chờ kết quả cuối cùng.

Khi biết được Hoắc Khải đã mời một đội ngũ giỏi giang như vậy đến giúp mình chữa trị, Cố Phi Dương càng thêm cảm động. Cô ta cũng chẳng cảm thấy lo sợ về việc khuôn mặt mình có bị hủy hay không.

Chỉ cần được ở bên người mình yêu thì đẹp hay xấu cũng không quan trọng.

Dĩ nhiên phụ nữ lấy sắc đẹp làm niềm vui, nếu có thể xinh đẹp mỗi ngày thì ai mà muốn mình xấu đâu.

Khi Hoắc Khải bận rộn với chuyện của Cố Phi Dương thì đội ngũ kỹ thuật của công ty chi nhánh Ất Sửu đã thành công kết nối với công ty chi nhánh nước ngoài do Hoắc Giai Minh mở ra.

Hai công ty về mặt danh nghĩa tuy không chung chủ nhưng về bản chất lại là người một nhà.

Nhưng với nhà họ Hoắc thì đây là một chuyện rất khó chấp nhận.

Rõ ràng công ty chi nhánh nước ngoài này là của họ, tất cả phương pháp kỹ thuật đều có thể khiến nhà họ Hoắc trở thành công ty được thế giới hoan nghênh nhất.

Nhưng bây giờ lại cho không Hi Vọng Mới. Quan trọng nhất là, Hoắc Khải đã cướp ngay trước mặt nhà họ Hoắc, lợi dụng hợp đồng hợp tác kỹ thuật ban đầu để khống chế công ty trong lòng bàn tay.

Công ty chi nhánh ở nước ngoài này có 49% là cổ phiếu của nhà họ Hoắc, 51% còn lại đều thuộc về một mình Hoắc Khải.

Nói cách khác, cho dù nhà họ Hoắc có thu mua lại Hi Vọng Mới thì cũng không thể làm lung lay địa vị của Hoắc Khải trong công ty này.

Vì vậy, Hoắc Trạch Minh đã cố ý gọi Hoắc Giai Minh về, hung dữ mắng cậu ta một trận. Một công ty tốt như thế mà lại cho người ngoài nắm nhiều quyền cổ phần như thế, con bị điên à!

Hoắc Giai Minh hơi ấm ức vì bị mắng, ban đầu cậu ta chỉ muốn mở một công ty chi nhánh nước ngoài để nhà họ Hoắc đỡ phải nói ra nói vào. Ai mà ngờ công ty sẽ phát triển tốt như vậy chứ.

Hơn nữa, nếu không có Hoắc Khải giúp đỡ cậu ta tìm nhân viên kỹ thuật thì công ty sẽ chẳng có địa vị như vậy đâu. Vì thế nên việc Hoắc Khải nắm giữ phần lớn cổ phần thì có gì là sai?

Dĩ nhiên, cậu ta không thể nói ra những lời đó được, nếu không sẽ càng bị mắng nhiều hơn.

Sau đó, cổ phần trong tay Hoắc Giai Minh lại bị thu về gia tộc, cậu ta lại trở thành một người rảnh rỗi.

Từ điểm này có thể nói, nhà họ Hoắc đang qua cầu rút ván, nhưng người rút ván là bố của Hoắc Giai Minh – Hoắc Trạch Minh, ai nói gì được chứ? Khéo còn phải khen Hoắc Trạch Minh đã "đại nghĩa diệt thân" vì sự phát triển của gia tộc cơ!

Mà đối với Hoắc Khải, số cổ phần đó có thuộc về Hoắc Giai Minh hay là nhà họ Hoắc thì cũng chẳng khác gì.

Hiện giờ, bố cục đối đầu với cả nhà họ Hoắc đã được triển khai, địa vị của anh không thể thay đổi.

Hoắc Khải suy nghĩ rất rõ ràng, công ty kỹ thuật VR này sẽ trở thành vũ khí để anh thôn tính nhà họ Hoắc. Nếu nhà họ Hoắc muốn có lợi ích từ nó

thì phải chấp nhận từng điều kiện của anh.

Mà điều kiện đầu tiên mà Hoắc Khải đưa ra chính là có được 60% lợi nhuận từ ba công ty chi nhánh của nhà họ Hoắc, để đổi lấy sự ở lại của đội ngũ kỹ thuật.

Nếu không, anh sẽ lập tức bảo đội ngũ kỹ thuật này rời khỏi công ty. Dù sao theo hợp đồng, mọi tư liệu kỹ thuật đều cho đội ngũ kỹ thuật phụ trách bảo quản, nhà họ Hoắc không có quyền nhúng tay vào.

Điều kiện này dĩ nhiên đã bị nhà họ Hoắc mắng chửi một trận. Cho dù kỹ thuật VR có tốt thế nào thì cậu cũng không thể muốn thu lợi từ nhà họ Hoắc từ việc này đâu, thật quá đáng.

Nhưng không đồng ý thì cũng không được. Bởi vậy, nhà họ Hoắc đã phái ra một nhóm người đến đàm phán với Hi Vọng Mới, hy vọng có thể lấy cái giá nhỏ nhất để đổi lấy lợi ích lớn nhất.

Cuộc đàm phán này không chỉ kéo dài trong hai ba ngày là xong. Hoắc Khải không định tốc chiến tốc thắng, anh hy vọng có thể mượn chuyện này để khiến nhà họ Hoắc từ từ quen với việc bị anh lợi dụng điểm yếu mà uy hiếp.

Chỉ có như vậy thì anh mới có thể thuận lợi xâm nhập vào nhà họ Hoắc.

Người nhà họ Hoắc không tìm được Hoắc Khải ở Hi Vọng Mới, cho nên người phụ trách đàm phán đương nhiên là Giản Tư Tư vừa mới thăng chức lên làm phó tổng giám đốc.

Đừng khinh thường dáng vẻ yếu đuối của Giản Tư Tư, trong công việc, cô ấy không hề kém hơn bất cứ người đàn ông nào đâu.

Cho dù là nhà họ Hoắc lớn mạnh thì cũng bị Giản Tư Tư làm cho khốn đốn, không thể không thu hồi lại tâm lý khinh bỉ và lựa chọn thái độ tích cực cùng tôn trọng để đàm phán.

Ninh Thần cố tình gọi cho Hoắc Khải nói về chuyện này, đồng thời hỏi khi nào anh về.

"Hôm nào Đường Đường cũng hỏi một lần, khi nào bố sẽ về. Anh mà không về thì em sẽ bị con bé hỏi cho phát điên mất thôi", Ninh Thần nói.

"Anh sẽ về nhanh thôi, ở bên đây có chút việc", Hoắc Khải do dự một chút rồi nói: "Anh gặp cô Cố ở đây".

"Cô Cố? Cô Cố nào nhỉ?", Ninh Thần hỏi.

"Cố Phi Dương, mẹ của Nhạc Văn Văn ấy, em quên rồi hả?", Hoắc Khải hỏi.

Ninh Thần nghĩ một lúc rồi nhớ ra: "Hóa ra là cô ấy, em nhớ cô ấy cãi nhau với bố mẹ chồng nên bán nhà rồi rời đi nhỉ? Sao, giờ cô ấy đang làm việc ở chỗ đó hả anh?"

"Ừ, còn mở một công ty vũ đạo, phát triển tốt lắm", Hoắc Khải đáp.

"Đường Đường mấy hôm trước còn nói nhớ bạn thân Nhạc Văn Văn kìa. Hay là anh đưa hai mẹ con cô Cố về cùng đi, chúng ta đã hai năm không gặp rồi, ôn lại chuyện cũ một chút", Ninh Thần nói.

Ninh Thần không hề nghi ngờ chút nào, vì trong lòng cô, chồng mình là một người đàn ông chung thủy, không bao giờ ra ngoài ngoại tình.

Thậm chí, ở một mức độ nào đó, Ninh Thần cũng không quá từ chối nếu như xảy ra tình huống ngoài ý muốn đó.

Cô biết rõ một người đàn ông ưu tú sẽ thu hút rất nhiều ánh mắt phụ nữ.

Bản thân cô đã vô cùng yêu Hoắc Khải, chẳng phải vì anh quá giỏi, quá chói sáng khiến ai cũng nhìn thấy anh sao?

Vậy những người phụ nữ khác nghĩ vậy cũng là bình thường mà.

Cho nên có người đến quyến rũ Hoắc Khải thì cũng chẳng có gì lạ. Ninh Thần đương nhiên muốn chồng mình sẽ luôn là của cô, nhưng nếu thật sự có chuyện khó xử xảy ra thì chẳng lẽ lại chia tay Hoắc Khải sao?

Ninh Thần không nỡ…

Khi đáp án này hiện ra trong đầu, cô đã biết, cho dù Hoắc Khải có người thứ ba thì cô cũng không thể rời xa anh.

Cả đời này, dù Hoắc Khải có bao nhiêu người phụ nữ thì cô cũng chỉ có một người là anh thôi.

Nghe thấy giọng bình tĩnh của Ninh Thần, Hoắc Khải trong lòng thấy hơi chột dạ.

Đây là lần đầu tiên anh chột dạ vì phụ nữ trong đời.

Cho dù anh chưa hoàn toàn đồng ý Cố Phi Dương, nhưng anh biết, từ chối không dễ.

Cố Phi Dương đã nói rồi, không cần danh phận, tiền tài, chỉ cần được ở bên anh. Dù là mấy ngày trong năm được gặp anh cũng là đủ.

Có người đàn ông nào từ chối được lời nói đó chứ?

Hoắc Khải cũng là người, không phải thần tiên. Huống hồ lựa chọn mà Cố Phi Dương đưa ra khi đứng giữa sống chết lại khiến người ta rung động. Vì chuyện này thôi cũng khó mà bỏ mặc cô ta được.

Cho nên Hoắc Khải mới cố tình nhắc đến Cố Phi Dương khi nói chuyện với Ninh Thần.

Anh sẽ không nói ý nghĩ của Cố Phi Dương ra, dù Ninh Thần có chấp nhận hay không, thì việc nói chuyện này ra trước là quá ngu ngốc.

Nếu được, anh hy vọng hai người có thể tiếp xúc chỉ một chút, khi nào có cơ hội thì sẽ nói sau, cũng không muộn.

“Để anh hỏi xem, nếu cô ấy đồng ý thì anh sẽ đưa họ về”, Hoắc Khải trả lời.

“Vâng, vậy khi nào về anh báo em trước. Em đặt nhà hàng”, Ninh Thần trả lời: “À, Tư Mễ sắp kết hôn đấy, vừa mới gửi thiệp mời cho em. Một tuần sau cưới, anh về kịp không?”

“Kết hôn? Với Từ Lực Phàm à?”, Hoắc Khải chau mày, không phải vì tiếc Phan Tư Mễ mà Từ Lực Phàm không phải đối tượng kết hôn tốt.

Thế lực trong bóng tối kia phái Từ Lực Phàm đến làm quen với Hi Vọng Mới, hy vọng có thể theo dõi mọi chuyện qua con mắt của anh ta. Từ Lực Phàm thì mượn Phan Tư Mễ để hoàn thành nhiệm vụ của mình. Phan Tư Mễ lại lợi dụng Từ Lực Phàm để chọc tức Hoắc Khải, mặc dù nó rất ấu trĩ và vô dụng.

Với Hoắc Khải, vì biết rõ ràng hai người này không yêu nhau thật, dĩ nhiên sẽ không hy vọng bọn họ kết hôn. Dù sao thì Phan Tư Mễ cũng tính là bạn của anh.

Là bạn thì dĩ nhiên sẽ phải nghĩ cho cô ta một chút rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 518: Nói Thật Lòng

"Đúng rồi, nói đến Từ Lực Phàm thì anh ta cũng là người đáng tin cậy. Mới đầu, em cho rằng những lưu học sinh trở về từ nước ngoài đều sẽ không muốn kết hôn. Thật không nhờ, họ đã nhanh chóng đính hôn rồi kết hôn như thế, anh chưa thấy ảnh cưới của họ đâu, chụp rất đẹp!", Ninh Thần bỗng nhiên cười, nói: "Hay là sau này chúng ta giành ra chút thời gian chụp bù một bộ ảnh cưới đi. Lúc trước kết hôn, mấy tấm ảnh đó chụp không đẹp lắm".

"Ừ, em thấy làm thế nào tốt thì làm", Hoắc Khải nói: "Nhưng nếu có thể, anh cảm thấy em vẫn nên khuyên nhủ Phan Tư Mễ, tốt nhất không nên mù quáng quyết định như thế".

"Sao thế, anh thấy họ không tốt sao?", nói đến đây Ninh Thần ngừng một lát, sau đó hỏi: "Hay phải nói là, anh thật sự rất thích Tư Mễ?"

Lúc đầu, Phan Tư Mễ đã nói thẳng với Ninh Thần tất cả mọi chuyện. Người bạn cũ kiêm bạn thân lại có suy nghĩ không an phận với chồng mình, điểm này Ninh Thần cũng nhận ra, cô không ngốc. Cô cũng đã từng nghĩ, người phụ nữ có sức hút như Phan Tư Mễ, đến cô là phụ nữ còn thấy yêu thích thì lẽ nào Hoắc Khải thật sự không có chút rung động nào?

Chồng cô quyết liệt từ chối Phan Tư Mễ, điều đó khiến cô rất vui mừng, thế nhưng bây giờ, nghe Hoắc Khải nói khuyên Phan Tư Mễ không nên kết hôn, tim Ninh Thần lại nảy lên.

"Em nghĩ nhiều rồi, anh chỉ cảm thấy Từ Lực Phàm không phải thật sự yêu thương Phan Tư Mễ, nói không chừng có lòng riêng. Nếu mù quáng lựa chọn kết hôn thì sau này có lẽ Phan Tư Mễ sẽ hối hận", Hoắc Khải nói.

"Hả? Anh Từ không tốt à? Sao anh lại biết, bình thường em thấy hai người họ nói chuyện rất vui vẻ đấy thôi", Ninh Thần không hiểu hỏi.

Hoắc Khải không biết nên giải thích với cô thế nào, cũng không có cách nào để giải thích thân phận của Từ Lực Phàm. Trước mắt, ở trong công ty chỉ có một mình anh biết chuyện này.

Dù là Ninh Thần hay Giản Tư Tư thì Hoắc Khải cũng không nói. Một là anh cảm thấy không cần thiết, hai là sợ họ sau khi biết những chuyện mưu tính của Từ Lực Phàm thì trong giao tiếp hàng ngày khó tránh khỏi để lộ thái độ bất thường.

Chẳng may thế lực kia nắm bắt được điều gì, đánh rắn động cỏ thì không hay rồi.

"Dù sao thì em có thể khuyên được thì cố gắng khuyên bảo bạn", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần ồ một tiếng, nói: "Vậy em sẽ tìm cơ hội nói với cô ấy, nhưng những chuyện thế này, nói với cô ấy cũng hơi ngại. Dù sao thì người ta cũng sắp kết hôn rồi, bây giờ lại nói chồng tương lai của cô ấy không tốt thì có hơi giống phá đám".

Hoắc Khải cũng không ép buộc phải khuyên Phan Tư Mễ suy nghĩ lại hay không. Dù sao cũng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường. Phan Tư Mễ nghe thì nghe, không nghe thì cũng hết cách.

Đương nhiên, anh cũng hiểu sự kiêng dè của Ninh Thần. Theo lý mà nói, trước lễ cưới của người ta mà lại đi nói xấu nhà trai thì quả thật là việc không nên.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải nhìn Cố Phi Dương ngồi bên cạnh.

Gò má Cố Phi Dương đỏ bừng, không biết nghĩ gì, thấy Hoắc Khải nhìn sang thì cô ta bất giác nghiêng đầu qua, tỏ vẻ thẹn thùng hỏi: "Cô Ninh với anh nói gì vậy?"

"Cô ấy bảo anh đưa em qua đó thăm nhà", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó mới nhận ra thái độ của mình có chút thái quá nên sắc mặt càng đỏ hơn. Cô ta lập tức lắc đầu nói: "Em không đi".

Có thể vì cảm thấy câu trả lời này không hay lắm, Cố Phi Dương lại vội vàng giải thích nói: "Chủ yếu là bây giờ em không dám gặp cô Ninh, vừa nghĩ đến gặp cô ấy nói chuyện thì trong lòng sẽ có chút hoảng sợ. Anh Phong, em cứ ở đây không được sao? Anh có thời gian thì đến thăm em".

Biểu cảm của Cố Phi Dương khi nói chuyện giống như một con mèo tội nghiệp chờ đợi chủ nhân ban phát chút lòng thương.

Dáng vẻ làm người khác thương tiếc này khiến Hoắc Khải thở dài, nói: "Nếu em thật sự muốn làm như những gì đã nói lúc trước thì sau này chắc chắn phải gặp mặt cô ấy. Nói thật lòng, coi như đồng ý với em thì anh cũng sẽ không lừa gạt hoặc giấu giếm cô ấy. Dù là có bất kỳ chuyện gì thì đều nên nói rõ với cô ấy".

"Không được!", Cố Phi Dương xem ra có chút hoảng loạn, nói: "Nếu anh nói cho cô ấy biết, nhỡ cô Ninh tức giận thì sao. Em không muốn vì em mà khiến hai người phải buồn bực".

"Anh cũng thật sự không muốn nhưng chuyện này không thể tránh", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương không nói gì. Sao cô ta lại không hiểu những gì Hoắc Khải nói là đúng chứ.

Chỉ cần bản thân cô ta muốn yêu đương với Hoắc Khải thì bắt buộc phải đối diện với Ninh Thần.

Giấy không gói được lửa, giấu được một giờ chứ không giấu được một đời, hơn nữa, khi sự việc còn chưa phát triển đến mức khiến người ta khó mà tha thứ thì nói ra sự thật trước cũng tốt hơn sau này bị người khác phát hiện ra.

Nói trước thì là thú tội, nói sau thì là bắt quả tang tận giường, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nhưng nghĩ đến phải gặp Ninh Thần để nói về chuyện với Hoắc Khải, trong lòng Cố Phi Dương hoảng loạn phát điên lên. Cô ta thật sự không biết nên dùng tâm trạng gì, giọng điệu gì hay thậm chí là biểu cảm gì để đối mặt với Ninh Thần.

"Hoặc là em có thể cân nhắc, em vẫn còn cơ hội để ra quyết định khác", Hoắc Khải nói.

Tuy rằng anh thừa nhận, Cố Phi Dương là một người phụ nữ rất thu hút, nhưng nếu có thể thì Hoắc Khải thà rằng cô ấy sẽ từ bỏ, nếu vậy thì không cần lo lắng Ninh Thần sẽ tức giận.

Nhưng, đối với chuyện này, Cố Phi Dương lại không hề muốn lùi bước.

"Em không có sự lựa chọn nào khác! Đàn ông trên thế giới này nhiều như thế nhưng em chỉ cần anh!", Cố Phi Dương kiên quyết nói. Ngừng một lát, cô ta lại nói: "Còn cô Ninh… cho em chút thời gian được không? Em bây giờ, thật sự không biết nên làm thế nào để gặp cô ấy. Anh sẽ không ép em gặp cô ấy để làm điều kiện tiên quyết chứ?"

Giọng điệu thăm dò của cô ta khiến Hoắc Khải không nhịn được cười, nói: "Anh không ép em, nhưng gặp mặt rồi thì tốt hơn là giấu giấu giếm giếm. Em muốn đợi thì cũng không sao. Thật ra anh cũng muốn em bình tĩnh một chút, có lẽ một thời gian sau, nói không chừng em sẽ phát hiện, những điều này đều là sự bồng bột nhất thời".

"Em sẽ không như thế! Bắt em không yêu anh, trừ khi em chết! Không, dù chết cũng không làm được!", Cố Phi Dương rất dũng cảm nói.

Lời tỏ tình khiến hai gò má cô ta đỏ bừng, nóng rực như bốc cháy. Nhìn dáng vẻ xinh đẹp của cô ta, Hoắc Khải bỗng nhiên hiểu được người như Tô Tử Hàng tại sao lại có thể vì Cố Phi Dương mà làm ra cái chuyện vi phạm pháp luật như thế.

Thế mới gọi là hồng nhan hoạ thuỷ. Có lẽ bản thân Cố Phi Dương cũng không ý thức được là sức thu hút của cô ta lớn đến mức nào.

Cho đến bây giờ, trong những người phụ nữ mà Hoắc Khải đã từng gặp, ít người có thể hấp dẫn hơn Cố Phi Dương.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Đồng Tử Thiến đi vào, thấy Cố Phi Dương đã tỉnh, cô ta vui mừng cầm giỏ hoa quả chạy đến.

Động tác của cô ta rất vụng về, để tránh cho cô ta va vào người Cố Phi Dương, Hoắc Khải bất giác tiến lên ngăn lại.

Động tác này tỏ rõ sự bảo vệ của Hoắc Khải khiến trong lòng Cố Phi Dương thấy vô cùng ám áp, được người đàn ông mình yêu bảo vệ như thế là một trong những chuyện khiến phụ nữ hạnh phúc nhất.

Mà Đồng Tử Thiến lại không cảm thấy như vậy, cô ta trừng mắt lên, nói: "Anh ngăn tôi làm gì!"

Cố Phi Dương mỉm cười rồi kéo Hoắc Khải lại, nói: "Cô bé là học sinh của em, tên là Đồng Tử Thiến".

"Anh biết, lúc trước khi em hôn mê thì anh đã từng gặp cô ta", Hoắc Khải nói.

Đồng Tử Thiến hừ một tiếng, đi vòng qua Hoắc Khải đến bên đầu giường Cố Phi Dương, nói: "Cô Cố, người đàn ông này là ai? Anh ta nói là bạn cô, tại sao lại thấy giống ông chồng lắm chuyện thế".

Người nói thì vô tâm, người nghe lại có tâm, Cố Phi Dương hốt hoảng đỏ cả mặt, nói: "Em đừng nói bừa, anh ấy, anh ấy…"

"Ấy, sao mặt cô đỏ thế, cô sốt sao?", Đồng Tử Thiến giơ tay sờ lên trán của cô ta.

"Cô không sao, trong phòng hơi bí…", Cố Phi Dương vội vàng ngăn tay cô ta lại, hỏi: "Sao em lại biết cô ở đây?"

“Em nghe mấy người trong công ty nói đấy”, Đồng Tử Thiến đang nói, bỗng nhiên nhớ ra chuyện mấy hôm trước nói: “Nói ra mới nhớ, lần trước khi đến thăm cô, em thật sự bị làm cho tức chết, trong phòng có một khối băng lớn, bên ngoài lại có một hòn đá chặn đường, thật là phiền?”

“Hòn đá?”

Cố Phi Dương tỏ vẻ không hiểu, khối băng lớn thì cô ta có thể hiểu, chắc chắn để nói Hoắc Khải, nhưng hòn đá là ai?

Trong lúc đang nói chuyện thì cửa phòng bệnh lại bị người đẩy ra.

Đường Thế Minh dắt Nhạc Văn Văn đi vào. Thấy mẹ đã tỉnh, Nhạc Văn Văn vui mừng bổ nhào tới: “Mẹ, mẹ tỉnh rồi! Tốt quá!”

“Chậm một chút, trên người mẹ còn vết thương, đừng chạm đau mẹ cháu”, Hoắc Khải nhắc nhở nói.

Nhạc Văn Văn vội vàng dừng lại, đứng bên giường, tỏ vẻ muốn nhào vào lòng mẹ nhưng lại không dám.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 519: So Tài

Bộ dáng khó xử, đáng thương khiến Cố Phi Dương đau lòng, giơ tay nói: "Không sao, lại đây mẹ ôm một cái nào".

Nhạc Văn Văn vui vẻ chui vào lòng Cố Phi Dương, ôm lấy mẹ, kể lể sự lo lắng của mấy ngày nay của cô bé. Nghe lời nói của cô con gái hiểu chuyện, vành mắt Cố Phi Dương hơi đỏ lên.

Khi đối mặt với cái chết, cô ta ít nhiều cũng có chút sợ hãi, nhất là khi nghĩ đến sau này con gái không có ai chăm sóc thì vô cùng đau lòng.

Cũng may là số còn khá đỏ, Tô Tử Hàng giơ một dao kia theo phản xạ nên cũng không bị thương quá nặng. Nếu không, Cố Phi Dương sẽ bị mất máu nhiều quá mà chết.

Bây giờ vẫn còn được sống mà gặp con gái, Cố Phi Dương cảm thấy tất cả vận may trong đời gần như đã dùng hết trong mấy ngày này rồi.

Mà Đồng Tử Thiến đang đứng ở một bên nhìn chằm chằm Đường Thế Minh, có chút bối rối lại có chút khó chịu nói: "Anh cũng là bạn của cô giáo Cố sao?"

"Không phải!", Đường Thế Minh trả lời nói.

"Vậy anh vào đây làm gì, đi ra đi!", Đồng Tử Thiến nói.

Đường Thế Minh liếc cô ta một cái, tỏ ra chẳng hề quan tâm. Ở đây không phải là nhà của Đồng Tử Thiến, anh ta cũng không phải là người nhà của Đồng Tử Thiến thì sao phải nghe cô ta.

Bị Đường Thế Minh phớt lờ lời nói của mình khiến Đồng Tử Thiến càng khó chịu, bước lên trước giữ lấy cánh tay của anh ta, nói: "Lần trước chưa đánh xong, nếu anh đã không đi, vậy thì ra ngoài đánh một trận, tôi sẽ khiến anh thua tâm phục khẩu phục!"

“Đợi đã, anh Đường không gây phiền phức gì cho em, sau lại kéo người ta ra đánh nhau thế”, Cố Phi Dương khuyên nhủ nói.

“Ai bảo anh ta không gây chuyện với em, lần trước anh ta đã va vào em ở trước cửa nhưng lại không chịu xin lỗi, không hiểu lễ nghĩa một chút nào. Không dạy cho anh ta một bài học thì lại nghĩ con gái dễ bắt nạt!”, Đồng Tử Thiến vừa nói vừa trừng mắt nhìn Đường Thế Minh: “Nếu anh không dám đấu thì tự nhận mình không phải là đàn ông đi thì tôi có thể không đánh anh”.

Đường Thế Minh không muốn đấu với Đồng Tử Thiến cũng không thể thật sự thừa nhận mình không phải đàn ông. Những chuyện như thế liên quan đến lòng tự tôn của người đàn ông, không thể nhượng bộ.

Cho nên, anh ta dứt khoát nói: “Nếu cô đã muốn đánh, vậy thì ra ngoài đánh! Nhưng thua rồi thì đừng có khóc lóc nói tôi bắt nạt cô đấy”.

“Ha, nói như kiểu anh thật sự sẽ đánh thắng tôi ấy”, Đồng Tử Thiến coi thường nói.

Hai người cứ thế hẹn nhau ra cửa, Cố Phi Dương thấy thế thì tỏ ra vô cùng lo lắng nhưng khi muốn xuống giường để kéo họ lại thì bị Hoắc Khải ngăn cản.

“Anh giữ em làm gì, mau đuổi theo họ đi!”, Cố Phi Dương sốt ruột nói.

“Không sao đâu, anh không hiểu cô Đồng lắm, nhưng Đường Thế Minh rất giỏi võ, sẽ không chịu thiệt. Nếu anh ta chiếm được thế thượng phong thì cũng biết nặng nhẹ, sẽ không đánh cô Đồng bị thương”, Hoắc Khải nói.

“Nhưng nhỡ đánh thật thì sao! Đồng Tử Thiến cũng rất giỏi. Mấy người đàn ông bình thường cùng lên thì cũng không phải đối thủ của cô ấy. Trước đây em đã từng thấy cô ấy đấu quyền anh, một mình đánh ngã bốn năm người đàn ông vạm vỡ, rất giỏi!”, Cố Phi Dương nói.

Hoắc Khải cười nói: “Cho dù hai người họ ai bị thương thì chúng ta đều là người ngoài, không khuyên nổi đâu”.

Người học võ, có thể nhường nhịn, nhưng đã là người học võ thuật Hoa Hạ thì không biết hai từ "lùi bước".

Trong mắt người bình thường, võ thuật Hoa Hạ chính là một môn võ nhưng trong con mắt của những người học võ chân chính thì võ thuật Hoa Hạ và võ thông thường lại có sự khác biệt rất lớn.

Một môn dùng để giết kẻ thù, một môn dùng để biểu diễn, sao có thể đặt cạnh nhau.

Mà từ xưa đến nay cũng đã có câu nói, văn không có nhất, võ không có hai.

Người học võ, không ai có thể thừa nhận kém hơn ai, muốn phân thắng thua thì phải dựa trên thực lực.

Tuy rằng Hoắc Khải không hiểu nhiều về võ thuật Hoa Hạ nhưng trước đây anh đã từng tiếp xúc với rất nhiều người học môn này nên đương nhiên hiểu được tại sao Đồng Tử Thiến lại chủ động hẹn giao đấu, và anh cũng không thể khuyên Đường Thế Minh điều gì cả.

Nếu không thì đây chính là sự sỉ nhục đối với Đường Thế Minh.

Còn Cố Phi Dương đã nói Đồng Tử Thiến rất tài giỏi, nếu Đường Thế Minh có khả năng bị thua thì Hoắc Khải lại càng không để ý.

Thắng cũng chưa chắc là chuyện tốt mà thua cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Đường Thế Minh là con nhà võ, có thể từ nhỏ đến lớn chưa từng thua ai. Nếu thật sự thua một người con gái thì đó chính là sự đả kích lớn đối với anh ta. Nhưng nếu có thể vượt qua thì chính là anh ta sẽ phá vỡ giới hạn của chính mình.

Nói không chừng, đây là thời cơ để anh ta thoát khỏi những giới hạn trong võ thuật.

Khi Đường Thế Minh và Đồng Tử Thiến ra ngoài để thách đấu thì Hoắc Khải và hai mẹ con Cố Phi Dương trong phòng bệnh nói nói cười cười.

Có thể là do mối quan hệ của hai người lại gần thêm một bước khiến bầu không khí cũng trở nên càng hoà hợp.

Khoảng một tiếng sau thì Đường Thế Minh và Đồng Tử Thiến đều không quay lại khiến Cố Phi Dương có chút lo lắng nên gọi điện thoại cho Đồng Tử Thiến hỏi han.

Sau khi Đồng Tử Thiến nghe điện thoại thì mới biết là cô ta đã về nhà rồi.

"Sao em về mà không nói với cô một tiếng, làm cô cứ ở đây lo lắng hai người có chuyện gì!", Cố Phi Dương phàn nàn nói.

"Đánh xong rồi, mũi tím mặt sưng như heo thì em quay lại làm gì", Đồng Tử Thiến chẳng vui vẻ gì nói.

"Hả?", Cố Phi Dương nghe thấy thì vô cùng kinh ngạc: "Mũi tím mặt sưng? Anh ta đánh em bị thương sao? Bị thương nặng không? Vậy em đến bệnh viện kiểm tra xem!"

"Chỉ là vết thương ngoài da, không có gì đáng lo. Tên đó còn bị thương nặng hơn em, ít nhất phải nằm trên giường mấy ngày!", Đồng Tử Thiến có chút đắc ý nói: "Ai dà, cô đừng lo cho em. Cô cứ dưỡng bệnh cho tốt ạ, mấy hôm nữa em lại đến thăm cô".

Nói xong thì Đồng Tử Thiến cũng cúp điện thoại luôn.

Cố Phi Dương lo lắng quay lại nhìn Hoắc Khải: "Đồng Tử Thiến nói cô ấy bị thương rồi, anh Đường có thể cũng bị thương, hơn nữa còn bị thương không nhẹ, anh có cần gọi cho anh Đường hỏi xem tình hình thế nào không?"

Theo suy nghĩ của Hoắc Khải thì cũng không cần thiết phải gọi điện thoại cho Đường Thế Minh, anh ta không phải là kiểu người bị đánh rồi thì cần người khác an ủi. Nếu gọi điện thoại qua thì có thể khiến anh ta càng rối rắm hơn.

Nhưng Cố Phi Dương có vẻ lo lắng quá, Hoắc Khải nể mặt cô ta nên chỉ đành gọi cho Đường Thế Minh.

Sau khi nhận điện thoại, nói về chuyện đấu võ, Đường Thế Minh chán nản nói: "Tôi thua mấy chiêu, nhưng cô gái đó thật sự không giống con gái chút nào, chuyên đánh phía dưới. Nếu không phải vuốt mặt còn nể mũi thì tôi sẽ không thua cô ta!"

Khi đấu võ, Đồng Tử Thiến không hề kiêng dè gì, chỗ nào dễ dàng khiến người đàn ông mất sức chiến đấu nhất thì cô ta đánh vào chỗ đó.

Đương nhiên, đây chính là bản chất của võ thuật Hoa Hạ, dùng tốc độ nhanh nhất khiến cho kẻ thù mất đi sức chiến đấu.

Nhưng đối với Đường Thế Minh mà nói thì lại không giống như thế.

Dù sao anh ta cũng nhường nhịn vì đối phương là nữ, những chỗ như ngực và nơi dễ gây ra hiểu lầm thì với bản tính của người quân tử sẽ đều không động tay. Cứ như thế thì rõ ràng là bó chân bó tay, dẫn đến trong quá trình so tài bị Đồng Tử Thiến chiếm lợi thế.

Điều này khiến Đường Thế Minh không vui, rõ ràng là thực lực không yếu hơn đối phương nhưng lại thua, thật là mất mặt người trong nhà!

"Tôi đã hẹn cô ta mấy ngày nữa lại đấu một trận, đến lúc đó nhất định sẽ không nương tay!", Đường Thế Minh nói.

Hoắc Khải bật cười. Anh lại cảm thấy rất vui vẻ khi Đường Thế Minh có chuyện khác để làm. Nếu không thì cả ngày "ăn không ngồi rồi" đi theo anh thì sợ rằng tài nghệ của anh ta sẽ bị yếu đi.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Đồng Tử Thiến có thể phân tranh cao thấp với Đường Thế Minh, chứng tỏ cô ta rất giỏi. Trong những người phụ nữ mà Hoắc Khải đã gặp thì có thể đạt được trình độ đó thì mới chỉ có một người.

"Vậy anh xem làm thế nào thì làm, nhưng nhất định phải chú ý nặng nhẹ, đừng gây ra chuyện liên quan đến mạng người. Đấu võ chỉ cần đánh đến đối phương nhận thua là được", Hoắc Khải dặn dò nói.

"Yên tâm, điều này tôi hiểu", Đường Thế Minh nói.

Cúp điện thoại, Hoắc Khải nói cho Cố Phi Dương chuyện của Đường Thế Minh, Cố Phi Dương nghe thấy thì sững người, sau đó mới phì cười, nói: "Nói như thế thì cô Đồng đã giúp phụ nữ chúng em lấy lại thể diện rồi".

"Còn không phải do cô ấy ra tay ác độc khiến Đường Thế Minh ngại sự khác biệt giới tính mà chịu thiệt sao", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương hừ một tiếng, nói: "Không phải thế, rõ ràng là cô Đồng khá giỏi mà!"

Hoắc Khải không muốn tranh luận với cô ta, nhưng mày nói: "Em nói gì thì là như thế".

Cố Phi Dương vui vẻ bật cười. Niềm vui chính là đơn giản như thế, cho dù chỉ là sự nhường nhịn một chút của người đàn ông này thì cô đã cảm thấy rất vui rồi.

Nhạc Văn Văn ngồi bên giường bệnh, gần như cảm giác được gì đó, cô bé nhìn Hoắc Khải lại nhìn Cố Phi Dương rồi cũng hi hi cười theo.

Cứ thế ba ngày, vết thương của Cố Phi Dương đã ổn hơn nhiều, sợi chỉ khâu làm bằng ruột cừu, không cần rút chỉ mà khi vết thương đỡ rồi sẽ tự tiêu.

Còn vết sẹo trên mặt, thì cần thời gian để liền da cá. Theo ý kiến của nhóm bác sĩ trị liệu thì tình hình trước mắt khá ổn định, khả năng lớn sẽ đạt được kết quả như mong đợi, cho nên về nhà đợi là được, không cần lãng phí thời gian ở bệnh viện.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 520: Sinh Nhật

Để cố gắng giúp Cố Phi Dương hồi phục tốt nhất, Hoắc Khải lại bỏ ra một khoản tiền, làm điều trị phục hồi da cá trên cánh tay của cô ta.

Sự chăm sóc hết lòng như thế khiến Cố Phi Dương càng yêu anh hơn.

Đến khi Hoắc Khải rời đi, Cố Phi Dương còn đứng trên ga tàu cao tốc khóc như mưa.

Hoắc Khải không đành lòng quay lại an ủi cô ta, nói: "Đừng khóc nữa, sau này, anh sẽ thường xuyên quay lại thăm em, nếu không được thì em có thể đi tìm anh".

"Em không nỡ rời xa anh", Cố Phi Dương nhìn sang rồi bỗng nhiên lại gần chủ động hôn anh.

Tuy nụ hôn này không kéo dài như trong bệnh viện nhưng cũng thể hiện cho tình cảm của cô ta.

Có rất nhiều người đợi xe đi qua đi lại, nhìn thấy cảnh này thì bất giác nhìn nhiều thêm một chút.

Gò má Cố Phi Dương đỏ hồng, nhưng lại vẫn dũng cảm nói: "Em sẽ ở đây giải quyết mọi chuyện, cũng để cho bản thân mình có đủ sự chuẩn bị về tâm lý rồi sẽ đến tìm anh".

Hoắc Khải biết sự chuẩn bị tâm lý mà cô ta nói là chuẩn bị đối mặt với điều gì, nên nói: "Được. Chuyện này tuỳ em tính toán sao cũng được. Anh không ép em làm gì. Trước khi đến, nhớ gọi điện cho anh".

"Ý của anh là, nếu em không đến tìm anh thì anh cũng không đến tìm em sao?", Cố Phi Dương nói.

Hoắc Khải sững lại sau đó bật cười nói: "Được rồi. Nếu em lâu lâu không gọi cho anh thì anh sẽ qua tìm em".

Tuy rằng nếu là người khác thì có lẽ khi nghe đáp án này sẽ không hài lòng cho lắm nhưng Cố Phi Dương lại rất vui vẻ chấp nhận, ít nhất điều đó chứng tỏ Hoắc Khải không phản đối mối quan hệ giữa hai người mà coi như là ngầm thừa nhận rồi.

Đứng trên trạm tàu cao tốc vẫy tay chào tạm biệt, Cố Phi Dương lại nhớ lần rời đi hai năm trước.

Lúc đó, cô ta cũng vẫy tay chào Hoắc Khải như thế này, nhưng lần đó thật sự là không muốn gặp lại, còn lần này thì tràn đầy sự mong đợi.

Nhạc Văn Văn ngẩng đầu nhìn mẹ của cô bé, hỏi: "Mẹ, vừa rồi mẹ hôn chú Lý, như thế chính là chú ấy trở thành bố của con rồi à?"

Cố Phi Dương bị con gái hỏi đỏ cả mặt nhưng lại không phủ nhận. Cô ta ngồi xuống nhìn con gái, hỏi: "Vậy con có hi vọng chú Lý trở thành bố của con không?"

"Đương nhiên là có ạ!", Nhạc Văn Văn ra sức gật đầu nói.

Đứa trẻ này từ nhỏ chưa từng gặp bố, thiếu tình yêu thương của đấng sinh thành cho nên cô bé mới thích Hoắc Khải như thế. Vì từ khi có thể ghi nhớ được, Hoắc Khải là người đàn ông đầu tiên cho cô bé hơi thở ấm áp nên từ đáy lòng mình, Nhạc Văn Văn đã ngầm thừa nhận Hoắc Khải chính là bố của cô bé.

"Con không phản đối là tốt rồi", Cố Phi Dương thở phào một hơi, sau đó đứng dậy, ôm vai con gái, nhìn ra hướng tàu xuất phát, tràn đầy hi vọng nói: "Đợi lần sau gặp chú ấy, có lẽ con sẽ có thể gọi chú ấy là bố rồi".

Hoắc Khải lên tàu rời khỏi thành phố này trong ánh mắt mong đợi mà lưu luyến của hai mẹ con Cố Phi Dương.

Khi trở về nhà thì đã đến giờ chiều rồi.

Sau khi bước vào nhà, trong căn phòng không có một bóng người.

Bây giờ, Ninh Thần đang bận rộn công việc, rất ít quay về nhà vào buổi chiều, mà thời gian Hoắc Khải đi công tác cũng nhiều, bận bịu kết đồng minh với các công ty khác, cho nên chắc chắn giờ này Đường Đường đang ở cửa hàng hoa quả của Ninh Quốc Năng.

Bây giờ con trai con gái đều đã kết hôn rồi, hai vợ chồng già Ninh Quốc Năng bình thường cũng không có việc gì làm. Cửa hàng hoa quả kinh doanh phát triển lớn, mở mấy chi nhánh, hai vợ chồng họ cũng không cần đích thân tới trông coi nữa.

Lúc hai ông bà không có việc gì thì đưa Đường Đường đi xung quanh dạo mát, dù sao chỉ cần ở cùng cháu gái thì làm gì cũng vui vẻ, đi bộ cũng cảm thấy toàn thân phấn chấn.

Dọn dẹp nhà cửa một lát rồi đi mua thức ăn, Hoắc Khải cầm túi đồ ăn đến nhà bố mẹ vợ.

Tuy trong nhà đã làm ra nhiều tiền rồi nhưng hai vợ chồng Ninh Quốc Năng vẫn không mua nhà mới, dù trước đây Ninh Thần đã từng nói là cô ấy sẽ bỏ tiền đổi căn nhà mới cho ông bà.

Vì đây là nơi họ đã sống hơn nửa đời người, có cảm tình và cũng khá quen thuộc. Nếu đổi sang nơi mới, có thể là điều kiện sinh sống sẽ tốt hơn ở đây nhưng những người xung quanh đều không quen biết, lại phải làm quen tạo mối quan hệ từ đầu cũng quá phiền phức.

Đối với người già mà nói, thì cái gì cũng không quan trọng bằng không gian mà mình quen thuộc.

Cho nên, hai vợ chồng Ninh Quốc Năng không đồng ý chuyển đi, suy xét đến việc kinh doanh của cửa hàng hoa quả phát triển tốt, họ mua một căn nhà cũ ở bên cạnh, chuyển tầng hai làm kho để dùng.

Hoắc Khải vừa đi trên đường, vừa gọi cho Ninh Thần một cuộc điện thoại, kêu cô quay về ăn cơm.

Biết Hoắc Khải đã trở lại, Ninh Thần vô cùng vui vẻ: "Sao anh về không nói với em, em đi đón anh".

"Anh nghĩ là em bận nên không nói", Hoắc Khải nói.

Bận thì bận thật nhưng điều quan trọng nhất trong cuộc sống của cô vẫn luôn là Hoắc Khải, Ninh Thần có thể hiểu sự lo lắng của chồng mình, nói: "Vậy được rồi, em làm xong việc ở đây nhanh rồi về".

Nói thì nói thế nhưng khi cô về đến nhà cũng đã tám giờ rồi.

Vừa thấy mặt cô, Ninh Quốc Năng đã phàn nàn cô về muộn quá, thức ăn nguội hết rồi. Cô bé Đường Đường biết mẹ sẽ về ăn cơm cùng nên đến giờ vẫn không động đũa.

Người lớn đói một chút không sao, để trẻ con đói thì ai cũng thấy đau lòng.

Mà Ninh Thần cũng không trở về một mình mà đưa Giản Tư Tư về cùng.

"Hôm nay là sinh nhật của Tư Tư, cô ấy nói bố mẹ đều đi du lịch rồi nên con đưa cô ấy về đây, ăn cơm cùng nhau chúc mừng sinh nhật cô ấy", Ninh Thần vừa nói vừa đặt chiếc bánh sinh nhật lên bàn.

"Hả, hôm nay là sinh nhật dì Tư Tư sao? Nhưng con chưa chuẩn bị quà…", Đường Đường không vui nói.

Trong mắt trẻ con, sinh nhật của mọi người đều phải chuẩn bị quà, nếu không thì là người không có lễ nghĩa.

Giản Tư Tư cười híp mắt lại, bước tới ôm cô bé, nói: "Em thơm chị một cái, sau đó nói, chúc chị Tư Tư sinh nhật vui vẻ coi như quà mừng là được rồi".

"Được rồi…", Đường Đường ra sức thơm một cái lên má cô ấy, sau đó dùng hết sức nói to: "Chúc dì Tư Tư sinh nhật vui vẻ!"

“Phải là chị chứ!”

“Cháu không phải chị, cháu là Đường Đường”.

Rõ ràng là Đường Đường đang cố ý trêu Giản Tư Tư. Hai người này đã thân quen từ lâu, cãi cọ ồn ào trông thật giống như một đôi chị em. Mọi người đều bật cười, sau đó sôi nổi chúc Giản Tư Tư sinh nhật vui vẻ.

Hoắc Khải đi tới, nói với Giản Tư Tư: “Đây là quà tặng cô”.

Giản Tư Tư cúi đầu nhìn thì thấy một chiếc vòng tay, không kìm nổi kinh ngạc hỏi: “Chủ tịch, chiếc vòng này là anh mua cho tổng giám đốc Ninh chứ?”

“Không phải, là mua cho cô. Biết hôm nay là sinh nhật cô, vốn dĩ tôi định bảo ngày mai Ninh Thần đưa cho cô, không ngờ hôm nay cô lại cùng đến đây, vừa hay tặng cô luôn”, Hoắc Khải cười nói.

Giản Tư Tư cảm động, kém chút nữa là rớt nước mắt: “Chủ tịch, anh vẫn nhớ sinh nhật tôi…”

“Không chỉ sinh nhật cô, mà sinh nhật của mấy người, tôi đều nhớ. Dù sao các cô cũng là những người đầu tiên chung sức với chúng tôi đến giờ. Ngày sinh nhật quan trọng như vậy, sao tôi có thể quên chứ”, Hoắc Khải nói.

“Nếu anh không nói câu này thì tôi sẽ cảm động hơn nhiều”, Giản Tư Tư nói.

Mọi người đều phá lên cười. Tuy rằng nói như thế nhưng Giản Tư Tư vẫn vui vẻ nhận quà.

Còn Ninh Thần lại không mua cho cô ấy quà gì mà chỉ đưa một lì xì tám ngàn tệ làm quà sinh nhật.

“Nói mới nhớ, bây giờ Tư Tư ở công ty chịu trách nhiệm độc lập một mảng. Nếu không có cô ấy, không biết bây giờ em phải mệt mỏi thế nào”,

Ninh Thần nói.

Theo sự phát triển càng lớn mạnh của Hi Vọng Mới, việc cần xử lý ngày càng nhiều. May mà mấy người lúc đầu Hoắc Khải tuyển vào đều là những người có năng lực không tệ, giúp Ninh Thần giảm bớt không ít áp lực.

Đặc biệt là Giản Tư Tư, cô ấy là phó tổng giám đốc là người bận rộn nhất trong công ty.

Cân đối giữa các bộ phận, chuyện nhỏ chuyện lớn đều phải có sự tham gia của cô ấy. Lại thêm mấy ngày gần đây đi đàm phán với nhà họ Hoắc nên càng bận hơn. Mỗi ngày chỉ có chưa đến ba tiếng đồng hồ nghỉ ngơi.

Cường độ công việc lớn và dày đặc như vậy khiến cô ấy mệt mỏi đến nỗi ai cũng nhận ra. Ninh Thần đã đồng ý, đến khi hoàn thành lần đàm phán này thì cho cô ấy nghỉ mấy ngày, đi du lịch, công ty sẽ bao toàn bộ chi phí phát sinh.

"Việc đàm phán với nhà họ Hoắc thế nào rồi?", Hoắc Khải hỏi.

"Tiến triển rất chậm, tuy rằng nhà họ Hoắc không có quyền chủ động, nhưng hình như họ biết suy nghĩ của chúng ta cho nên cũng không vội vàng đồng ý điều khoản nào, có vẻ muốn trường kỳ kháng chiến", Giản Tư Tư báo cáo nói.

"Trường kỳ kháng chiến?", Hoắc Khải cười lắc đầu, nói: "Nhà họ Hoắc không có đủ tư cách trường kỳ kháng chiến với chúng ta. Thế này đi, ngày mai tôi sẽ đến công ty, xem họ muốn chơi trò gì".

"Chủ tịch đích thân ra trận sao?", Giản Tư Tư bật cười, nói: "Vậy người nhà họ Hoắc phải sợ run lên rồi".

Sự ngưỡng mộ của Giản Tư Tư đối với Hoắc Khải có thể nói là đứng đầu toàn công ty, đến cả Ninh Thần cũng không so được với cô ấy.

Trong lòng Giản Tư Tư, Hoắc Khải chính là người tài giỏi nhất, khắp trời đất này, trên thế giới không có chuyện gì mà anh không làm được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 521: Uống Rượu

Ăn cơm xong, Ninh Thần bảo Hoắc Khải đưa Giản Tư Tư về nhà.

Giản Tư Tư cũng không từ chối. Nếu là lúc bình thường thì có lẽ cô ấy sẽ chọn tự lái xe về.

Nhưng, hôm nay là sinh nhật nên cô ấy có uống một ly rượu vàng, có lẽ đây cũng là một lý do.

Sau khi lên xe, Hoắc Khải vừa thắt dây an toàn, vừa nói: "Tôi nghe Ninh Thần nói, gần đây cô mua một căn nhà mới hả? Ở đâu vậy?"

"Cách nhà anh không xa", Giản Tư Tư nói: "Nhưng bây giờ tôi không muốn về, thời gian còn sớm, hay là tôi mời anh đi uống mấy ly? Lúc về thì tìm một người lái thuê chở anh về".

"Uống rượu?", Hoắc Khải nhìn cô ấy, hỏi: "Từ lúc nào mà cô cũng thích những hoạt động kiểu như thế?"

"Chủ yếu là hôm nay sinh nhật tôi. Về nhà sớm như thế cảm thấy không có ý nghĩa gì. Vốn dĩ định rủ cả tổng giám đốc Ninh đi hát nhưng hình như cô ấy không muốn ra ngoài lắm", Giản Tư Tư nói.

"Ở công ty còn rất nhiều việc chưa làm xong, có thể lát nữa cô ấy còn bận làm các loại báo cáo nữa", Hoắc Khải giải thích nói.

"Tôi biết", Giản Tư Tư gật gật đầu, nói: "Bây giờ, quy mô của công ty lớn như thế, ngày nào cũng có vô số công việc đợi chúng tôi giải quyết. Cho dù làm thế nào cũng dường như mãi mãi không làm hết. Cho nên, tôi rất khâm phục tổng giám đốc Ninh, vừa bận rộn làm việc lại vừa chăm sóc gia đình, thật sự là một người phụ nữ tài giỏi".

Hoắc Khải có thể nhìn ra, hôm nay Giản Tư Tư có tâm sự nên nói: "Cô cũng rất giỏi đấy, tuổi trẻ như vậy mà đã có sự nghiệp thành công. À muốn đi đâu uống rượu?"

“Nơi nào không ồn quá là được”, Giản Tư Tư nói.

Hoắc Khải nghĩ một lát rồi khởi động xe đi đến một cửa hàng rượu nào đó.

Không lâu sau, hai người đi vào quán bar, không ngồi ở phòng riêng mà ngồi trực tiếp bên quầy bar, gọi hai ly cocktail.

“Cho tôi một ly whisky nguyên chất”, Giản Tư Tư nói.

Hoắc Khải nhắc nhở nói: “Whisky nguyên chất rất nặng, cô chắc chắn muốn uống loại này sao?”

“Trước đây chưa từng uống, cho nên thử một chút”, Giản Tư Tư nhận ly rượu từ người pha chế, uống một ngụm, lập tức bị sặc ho khù khụ.

Whisky vốn là loại rượu mạnh, độ cồn cao, hơn nữa do công nghệ ủ khác nhau mà các loại rượu trắng trong nước thì có thể uống trực tiếp còn loại này khi uống lại phải cho thêm đá mới làm dịu cảm giác nóng rát khi nuốt xuống.

Giản Tư Tư bỏ ly rượu đặt lên quầy, vẻ mặt khổ sở nói: “Thật sự khó uống…”

Hoắc Khải bật cười, nói: “Những thứ này giống như cà phê, người thích thì cảm thấy mùi vị rất ngon. Người không thích thì chỉ thấy vị đắng. Nhưng tôi thấy hình như hôm nay cô có tâm sự, có cần tôi giúp cô gì không?”

Lời nói của Hoắc Khải rất khéo léo, không vội vàng an ủi điều gì.

Một là không biết những buồn phiền của Giản Tư Tư, hai là muốn khuyên người khác thì cũng phải biết cảm nhận của họ trước. Nếu không thể có cùng lập trường với họ thì không có tư cách gì mà khuyên nhủ.

“Ông chủ thì chính là ông chủ, chuyện này cũng bị anh nhìn thấu”, Giản Tư Tư lè lưỡi, cầm một ly rượu khác, nhấp một ngụm. Bộ dạng này của cô

ấy nhìn vô cùng đáng yêu.

Hoắc Khải không nén được nhớ lại lúc đầu khi mới tuyển Giản Tư Tư vào công ty, lúc đó Giản Tư Tư vừa mới tốt nghiệp, nhìn mặt vẫn còn rất non nớt.

Đến giờ, cô ấy mặc một chiếc váy dài, mang phong cách như một phụ nữ mạnh mẽ trên thương trường.

Nhưng cô ấy và Ninh Thần rõ ràng không cùng một phòng cách, Ninh Thần ngày càng thành thục còn Giản Tư Tư lại mang chút hồn nhiên, ngây thơ của cô gái nhỏ.

Rượu cocktail được điều chế thì độ cồn không còn mạnh nữa, còn thêm hương vị của nước hoa quả nên uống ngon hơn whisky nhiều.

Giản Tư Tư lại uống thêm một ngụm mới nói: "Thật sự tôi cảm thấy rất buồn phiền, nhưng không biết nên nói thế nào".

"Có buồn phiền gì thì nói cái đó", Hoắc Khải nói.

Giản Tư Tư nhìn ly rượu trước mặt, một lát sau mới nói: "Đúng như anh đã nói, bây giờ tôi còn trẻ, có sự nghiệp. Theo lý mà nói nên có rất nhiều người ngưỡng mộ mới đúng. Nhưng ở trong nhà, tôi luôn bị càm ràm. Từ trước đến nay, bố mẹ tôi vẫn không cho rằng tôi đạt được thành tích gì lớn. Họ chỉ hi vọng tôi có thể đi theo con đường mà họ đã vạch sẵn. Thời gian này, họ đã sắp xếp cho tôi đi xem mắt, nói cái gì mà khi người khác bằng tuổi tôi, con đã biết đi rồi, tôi lại còn không có cả bạn trai. Ông chủ, anh nói xem, bạn trai có gì quan trọng, tìm sớm hay tìm muộn không phải cũng thế sao, vội vàng làm cái gì".

"Suy nghĩ của người lớn tất nhiên là không giống cô. Theo họ thấy thì làm việc có thể chậm một ngày nhưng kết hôn thì không như thế. Hôm nay kéo đến ngày mai, ngày mai kéo đến ngày kia thì lúc nào cô mới kết hôn sinh con được? Cuộc đời của họ đã được định hình, không thể thay đổi được nhiều chuyện, nửa đời sau chỉ muốn ôm cháu. Nhưng cô thì khác, cô còn trẻ, vẫn còn có cơ hội phát triển vô hạn trên con đường rất dài phải đi".

Hoắc Khải ngừng một lát, lại nói tiếp: "Nói thật là tôi không cho rằng phụ nữ thì nhất định phải kết hôn sớm. Đương nhiên, nếu cô gặp được một người đàn ông đáng để yêu mà lại có thể giúp đỡ cô thì là một chuyện khác".

"Nhưng tôi không thích bị họ ép… Họ lại không hiểu…", Giản Tư Tư lẩm bẩm nói, lại uống thêm một ngụm cocktail.

Trong lòng cô gái này, cuộc đời giống như công ty Hi Vọng Mới, có rất nhiều sự việc đã thay đổi nhưng bản chất thì vẫn vậy.

Công ty chính là ông chủ, mà người nắm giữ trái tim cô ấy cũng là ông chủ.

Trong thời gian hai năm này, Giản Tư Tư đã chứng kiến hết kỳ tích này đến kỳ tích khác.

Cô gặp được người đàn ông ưu tú nhất trên thế giới, không có bất kỳ người nào có thể so sánh được với anh.

Nhưng đáng tiếc, người đàn ông này đã kết hôn sinh con, cho nên cô ấy chỉ có thể giấu kín tình yêu này dưới đáy lòng, không dám nói với bất cứ ai.

Nhưng đồng thời, mỗi lần gặp một người đàn ông thì cô ấy đều bất giác so sánh với anh.

Càng so sánh nhiều thì càng phát hiện, không ai có thể sánh được với sự ưu tú của người đàn ông này. Anh chính là người chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Do đó, khi người trong nhà thúc giục kết hôn, Giản Tư Tư mới cảm thấy vô cùng chán nản.

Cô ấy rất rõ bản thân mình muốn người đàn ông như thế nào. Vị trí quan trọng nhất trong tim đã bị hình bóng kia chiếm giữ, không thể chứa nổi người đàn ông thứ hai.

Cô ấy không muốn vì đến tuổi mà phải kết hôn nhưng muốn kết hôn với người mà cô thầm yêu thì vĩnh viễn không có kết quả.

Cho nên, cô ấy buồn chán như vậy, nhưng lại không biết nói với ai.

Vậy nên, hôm nay kéo Hoắc Khải ra đây uống rượu, Giản Tư Tư cũng giấu kín những lời trong lòng, chỉ nói mấy câu rồi lại uống vài ngụm.

Cô ấy nhanh chóng uống cạn hai ly cocktail lại muốn ly thứ ba.

Hoắc Khải nói: "Tuy rằng cocktail đã được pha chế để giảm bớt độ cồn nhưng sau đó sẽ rất ngấm. Cô uống như thế, sẽ say đấy".

"Say thì càng tốt, sẽ không cần nghĩ nhiều chuyện nữa", hai má Giản Tư Tư đỏ hồng lên giống như quả táo đỏ. Cô ấy nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Ông chủ, tôi nghe tổng giám đốc Ninh nói, lúc đầu hai người gặp nhau là vì một viên gạch sao?"

"Cũng gần như thế", Hoắc Khải gật đầu nói.

Nghiêm túc mà nói thì vì một viên gạch mà Lý Phong quen biết Ninh Thần, còn Hoắc Khải thì chỉ ngồi mát ăn bát vàng mà thôi.

"Thật là ngưỡng mộ tổng giám đốc Ninh, nếu là tôi đập phải anh thì tốt rồi", Giản Tư Tư nói.

Hoắc Khải sững sờ, sau đó bật cười: "Cô thật sự hơi say rồi, những chuyện này có thể so sánh được sao".

"Có gì mà không được chứ?", Giản Tư Tư hơi sát lại, nói: "Anh không biết đâu, tất cả con gái trên dưới công ty đều ngưỡng mộ tổng giám đốc Ninh. Nếu có thể thì dù có tán gia bại sản thì họ cũng sẵn sàng đổi chỗ cho tổng giám đốc Ninh. Nhưng chúng tôi đều biết, điều này thật là vô lý. Anh yêu tổng giám đốc Ninh như thế, tổng giám đốc Ninh cũng yêu anh như vậy, hai người không thể nào chia tay…"

Bị một nhân viên cấp dưới bàn luận về chuyện tình cảm của mình như vậy, Hoắc Khải cảm thấy hơi kỳ kỳ. Anh không quen bàn luận những chuyện này với người ngoài nên nói: "Tôi nghe nói gần đây Ninh Hạo Bân làm việc cũng khá tốt? Cô có liên lạc với cậu ta không?"

"Liên lạc? Có chứ, nhưng chỉ là chuyện công việc thôi", Giản Tư Tư trả lời nói.

"Khi còn ở trường đại học không phải hai người rất tình cảm sao? Không nghĩ tới chuyện quay lại à?", Hoắc Khải lại hỏi.

Giản Tư Tư nhìn anh, hỏi: "Ông chủ, anh hỏi thật hay là tham dò tôi đấy?"

Hoắc Khải cười lên, nói: "Cô thấy sao?"

"Tôi cảm thấy không hỏi thì hơn…", Giản Tư Tư lẩm bẩm, nói: "Lớn như thế rồi mới yêu đương một lần, đã thế lại còn thất bại, khiến người ta thật thất vọng mà. Nói thật tình, có lúc tôi rất hối hận vì lúc đầu kêu anh ta đến công ty cùng làm. Nếu không phải tôi kêu anh ta tới thì chắc cũng không thể xảy ra chuyện lần đó".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 522: Uống Say

"Cậu ta là người thế nào, gây ra chuyện gì không liên quan đến cô, không cần tự nhận trách nhiệm về việc này", Hoắc Khải nói: "Thật ra tôi chỉ muốn nhắc nhở cô. Liên quan đến Ninh Hạo Bân, cho dù cô muốn làm gì, đều phải cẩn thận. Có lẽ tôi không nên cứ ám ảnh về một chuyện mà có ấn tượng xấu về một người, nhưng kinh doanh là vậy. Có một số lỗi lầm, phạm phải một lần thì lại là lỗi trí mạng".

"Tôi biết, anh yên tâm", Giản Tư Tư không muốn thảo luận vấn đề này cho lắm, nâng ly rượu lên, nói: "Nào, chúng ta uống rượu thôi! Toàn là tôi uống, đến giờ anh vẫn chưa uống hết một ly".

Hoắc Khải uống rượu rất được, đừng nói là loại rượu cocktail này mà rượu Mai Đài hơn năm mươi độ mà anh uống nửa lít cũng không say.

Nhưng tửu lượng của Giản Tư Tư thì không tốt như thế, chỉ uống bốn ly cocktail đã say đến nỗi nói năng linh tinh rồi.

Thấy cô ấy còn muốn uống ly thứ năm, Hoắc Khải chỉ có thể xua xua tay với nhân viên pha chế, sau đó khuyên nhủ nói: "Cô đã uống say rồi. Hôm nay uống thế đã, nếu vẫn muốn uống thì ngày mai lại tính".

"Tôi không say, tôi còn muốn uống nữa! Ông chủ, anh coi thường tôi quá đấy, tôi uống rất giỏi mà!", Giản Tư Tư lắc lư cái đầu nói.

Hoắc Khải lăn lộn trên thương trường nhiều năm như thế đương nhiên có thể phân biệt một người say hay không.

Giống như tình huống này của Giản Tư Tư thì có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào, nếu uống thêm hai ly nữa thì sợ là chiều mai cũng không rời khỏi giường được.

Sau khi thanh toán, Hoắc Khải gọi một người lái thuê tới, sau đó dìu Giản Tư Tư lên xe.

Kỹ thuật lái xe của người lái thuê rất tốt, đi vững vàng không sóc nảy, nhưng khu chung cư mà Giản Tư Tư đang sống không cho xe bên ngoài vào.

Không còn cách nào khác, Hoắc Khải chỉ đành cõng cô ấy từ cửa chung cư đi vào.

Gió đêm có chút lạnh, thổi lên khuôn mặt của Giản Tư Tư khiến cô ấy hơi tỉnh táo một chút.

Cô ấy nằm trên lưng của Hoắc Khải, cảm thấy như đang ngồi trên chiếc thuyền, lắc qua lắc lại. Nhưng tấm lưng của Hoắc Khải rất rộng và cũng rất ấm áp, cô ấy nằm bò trên đó cảm thấy rất thoải mái.

"Ông chủ, anh thích nhất kiểu phụ nữ thế nào?", Giản Tư Tư mơ mơ hồ hỏi.

Hoắc Khải cõng cô ấy cả một quãng đường cũng rất tốn sức. May mà cô bé này không nặng lắm, chắc chỉ khoảng bốn mươi hai cân. Nếu không thì anh cũng không cõng được xa thế.

Còn vấn đề của Giản Tư Tư thì Hoắc Khải cũng không nghĩ nhiều, nói: "Cũng không có chuẩn mực nào cả, thật ra, thích hay không nhiều lúc phải gặp rồi mới biết. Giống như cô thích một cái túi, người khác miêu tả cụ thể thế nào cũng rất khó tưởng tượng được hình ảnh đó trong đầu. Nhưng nếu nhìn thấy vật thật rồi, cô chỉ cần liếc mắt là biết thích cái túi đó hay không".

"Ông chủ, cái đó mà anh cũng biết à…", Giản Tư Tư bỗng nhiên bật cười: "Cho nên, trước đây có phải anh đã từng lừa nhiều cô rồi không? Tôi nghe tổng giám đốc Ninh nói, trước đây anh cực kỳ ham chơi, thường xuyên chạy loạn đến quán bar, đến cả cô Cơ trẻ tuổi, xinh đẹp của nhà họ Cơ cũng bị anh trêu ghẹo".

"Đó đều là chuyện đã qua, tuổi trẻ không hiểu chuyện", Hoắc Khải nói.

Nói một cách chính xác, đó là lỗi mà Lý Phong gây ra, không liên quan gì đến anh.

Câu trả lời của Hoắc Khải khiến cho Giản Tư Tư không hài lòng lắm, nhưng cô ấy cảm thấy hơi chóng mặt nên cũng không hỏi điều gì nữa.

Không lâu sau, Hoắc Khải cõng cô ấy lên lầu, cầm tay cô ấy mở khoá vân tay mới vào được phòng.

Căn phòng mới sửa chữa không lâu nên vẫn có thể ngửi thấy chút mùi.

Hoắc Khải đặt Giản Tư Tư lên giường, sau đó mở cửa sổ cho tản bớt mùi, rồi lấy một chậu nước nóng để rửa mặt cho cô ấy.

Chiếc khăn mặt hơi ấm khiến Giản Tư Tư dần có ý thức, nhưng do tác dụng của rượu khiến cô ấy không thực sự tỉnh táo lại.

Hoắc Khải giúp cô ấy lau mặt sau đó đắp chăn nói: "Cô nghỉ ngơi nhé, tôi đi đây".

Đúng lúc này, Giản Tư Tư bỗng nhiên kéo tay anh.

Hoắc Khải quay đầu lại, vẫn chưa kịp phản ứng thì thấy một khuôn mặt phóng to trước mắt, sau đó trên môi cảm thấy ấm nóng.

Giản Tư Tư hôn rất nhẹ, giống như chuồn chuồn đạp nước, sau đó cô ấy lập tức trốn vào trong chăn, cuộn lại thành một đống.

Hoắc Khải vẫn đang khom lưng, sững sờ ở đó.

Thế nào anh cũng không ngờ tới, mình lại bị Giản Tư Tư cưỡng hôn. Chuyện này quả thật có chút bất ngờ.

Nhìn đống chăn trước mắt, Hoắc Khải dở khóc dở cười. Đây là chuyện gì thế. Một Cố Phi Dương đã khiến anh đủ đau đầu rồi, bây giờ lại thêm một Giản Tư Tư?

Nhưng anh không rõ là có phải Giản Tư Tư uống say, nhầm anh thành người khác hay là thế nào.

Những chuyện như thế này cũng không nên hỏi rõ. Nghĩ một lát, Hoắc Khải đành làm như chưa xảy ra chuyện gì, dứt khoát quay người đi.

Nghe thấy tiếng đóng cửa khe khẽ, một lúc lâu sau, Giản Tư Tư mới ló đầu từ trong chăn ra ngoài.

Trong căn phòng tối đen như mực, không có chút ánh sáng nào, cũng không nhìn thấy ai, chỉ có thể mơ hồ ngửi thấy hơi thở của người đàn ông thành thục còn lưu lại trong không khí.

Tuy trong đầu vẫn còn choáng váng, nhưng Giản Tư Tư vẫn biết rõ chuyện gì vừa xảy ra. Cô ấy chỉ không hiểu được, bản thân lấy đâu ra sự dũng cảm mà lại dám chủ động hôn Hoắc Khải.

Là rượu đã cho cô sự dũng cảm này sao? Hay là sự phiền muộn mấy hôm nay khiến cô ấy làm liều?

Nghĩ đến cái hôn vừa rồi với Hoắc Khải, Giản Tư Tư bỗng nhiên cảm thấy toàn thân trên dưới, từ hai gò má cho đến hai chân nóng rực như phát sốt.

Quá xấu hổ… Sau này sao có thể gặp mặt nói chuyện với ông chủ đây!

Nếu tổng giám đốc Ninh biết thì phải giải thích thế nào?

Càng nghĩ đến những chuyện này, Giản Tư Tư lại càng cảm thấy xấu hổ không chịu được. Cô ấy chỉ đành hét lên một tiếng sau đó lại trùm chăn kín đầu.

Quá mất mặt rồi…

Lúc này Hoắc Khải đã ra đến cửa chung cư, anh ngẩng đầu nhìn lên căn phòng của Giản Tư Tư. Nụ hôn vừa rồi, không phải là anh không có cảm giác gì.

Nhưng đối với Giản Tư Tư, Hoắc Khải không có nền tảng tình cảm như với Cố Phi Dương. Anh luôn cho rằng Giản Tư Tư là một cấp dưới có tài. Về mặt công việc, có một trợ thủ như vậy thì là một chuyện tốt.

Nhưng nếu vì sự ưu tú của đối phương mà lại dây dưa đến chuyện tình cảm thì lại không thích hợp.

Còn tại sao Giản Tư Tư hôn anh, rốt cuộc Hoắc Khải cũng chỉ coi là cô gái nhỏ uống say làm bừa chứ không nghĩ gì khác.

Sau khi về nhà, anh cũng không nói chuyện này với Ninh Thần mà chỉ nói đi uống mấy chén rượu cũng Giản Tư Tư, sau đó đưa cô ấy về nhà.

Ngày hôm sau, Hoắc Khải và Ninh Thần cùng đến công ty.

Vừa đến hầm gửi xe thì gặp Giản Tư Tư đang đợi thang máy.

"Tư Tư, đến sớm thế, chị còn nghĩ rằng hôm qua em uống say sẽ ngủ thêm một lát", Ninh Thần chủ động chào hỏi.

Lúc thấy Ninh Thần và Hoắc Khải, khuôn mặt Giản Tư Tư bỗng nhiên hồng rực. Chuyện xảy ra ngày hôm qua, sáng nay sau khi tỉnh lại cô ấy vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng lúc ở nhà một mình lại không kìm được cảm thấy có chút ngọt ngào.

Tuy rằng mối tình đơn phương này, mãi mãi không có kết quả nhưng cô ấy đã vụng trộm chiếm được chút lợi của ông chủ.

Loại chuyện này khiến cho một cô gái ngoan từ nhỏ đến lớn như Giản Tư Tư lại có cảm giác kích thích lạ thường.

Mà hôm nay nhìn thấy Ninh Thần và Hoắc Khải, cô ấy lại ngại ngùng nhìn về phía hai người, nhất là Hoắc Khải, vừa nhìn thấy anh, cô ấy lại không nén được nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

“Sao mặt lại hơi đỏ thế này, không phải là phát sốt chứ?”, Ninh Thần quan tâm hỏi.

“Hả? Không phải… Chắc là sáng sớm nay em mới ngủ dậy bị trúng gió”, Giản Tư Tư đáp lại, vội vàng nói: “À, thang máy đến rồi, chúng ta đi thôi”.

“Con bé này, sao hôm nay có gì đó là lạ”, Ninh Thần lắc đầu nói.

Cô vừa nói vậy, trong lòng Giản Tư Tư càng sợ hãi, nhân lúc cửa thang máy mở thì vội vàng đi vào.

Ninh Thần cũng không nghĩ nhiều, đi theo vào trong, nhưng Hoắc Khải thì lại hiểu rõ tại sao Giản Tư Tư lại có biểu hiện kỳ lạ như vậy, chắc chắn là vì chuyện xảy ra hôm qua.

Nhưng anh cũng không định nói về chuyện này với Giản Tư Tư nên coi như không có gì mà đi vào thang máy.

Ninh Thần nhìn Hoắc Khải nói: “Lần sau anh đừng đưa Tư Tư đi uống nhiều rượu như thế, tửu lượng của cô ấy không ra sao cả”.

“Anh biết rồi”, Hoắc Khải gật đầu.

Giản Tư Tư đứng một bên nghe thấy thế thì không dám thở mạnh, chỉ thỉnh thoảng liếc trộm Hoắc Khải.

Hoắc Khải không có phản ứng gì, cứ như chuyện xảy ra ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ, điều này khiến Giản Tư Tư thầm thở phào một hơi nhưng lại mang theo một chút thất vọng.

Lẽ nào, ông chủ không có chút cảm giác nào với mình sao?

Cô ấy bất giác nhìn thân hình của mình, sau đó so sánh với Ninh Thần, hình như cũng gần giống nhau mà…

Hoắc Khải không hề biết sự phiền muộn trong lòng cô gái trẻ. Bây giờ, anh chỉ nghĩ đến cuộc đàm phán sắp diễn ra với nhà họ Hoắc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 523: Đàm Phán

Sau khi bước vào công ty, những người bắt gặp dọc đường đi đều dùng ánh mắt kính nể và ngưỡng mộ để nhìn Hoắc Khải.

Có lẽ, họ không giống như Giản Tư Tư, ngưỡng mộ Hoắc Khải như thần thánh, nhưng đã là người làm việc một năm trở lên ở Hi Vọng Mới đều hiểu rõ công ty này có một ông chủ như thế nào.

Tuổi tác của ông chủ không cao, nhưng năng lực của anh lại đạt đến trình độ khó mà tin nổi.

Trong thời gian hai năm, từ một cửa hàng Taobao có phân xưởng nhỏ phát triển thành một công ty lớn có giá trị ba mươi tỷ như bây giờ. Hàng chục ngàn cổ phiếu đã bán ra với giá mười ngàn một cổ phiếu, điều này đủ để chứng tỏ sự công nhận của giới đầu tư với những kế hoạch sản xuất của ông chủ.

Còn những người mới vào công ty không lâu, thậm chí còn chưa từng gặp Hoắc Khải thì tò mò nhìn theo anh, muốn xem người này là người như thế nào, trong bộ não có chứa cái gì mà có thể làm được những chuyện không thể tưởng tượng như vậy.

Trên đường đi, Giản Tư Tư kêu Doãn Thiên Trạch, tổng giám đốc chi nhánh Đinh Mão phụ trách đàm phán với nhà họ Hoắc, báo cáo tiến triển gần đây với Hoắc Khải.

Doãn Thiên Trạch cũng là một trong những người đầu tiên làm việc ở công ty như Giản Tư Tư. Đến giờ anh ta đã phụ trách độc lập một chi nhánh. Tuy anh ta không hiểu quá nhiều về các vấn đề kỹ thuật nhưng lại có tầm nhìn phát triển chiến lược độc đáo.

Cho nên Hoắc Khải định mượn chi nhánh để bồi dưỡng nhân tài thật tốt, tương lai sẽ có giá trị sử dụng lớn.

“Qua mấy ngày đàm phán, người nhà họ Hoắc không có ý muốn nhượng bộ. Họ kiên quyết không buông cổ phần trong tay, không chia lợi nhuận. Chuyện của công ty VR thì phải tiến hành giải quyết trong nội bộ của công ty VR chứ không nên và cũng không có lý do gì để kéo sản nghiệp của nhà họ Hoắc vào. Chúng ta đã thử rất nhiều cách, nhưng đều không thể khiến họ nhả số cổ phần đó”, Doãn Thiên Trạch nói.

“Người nhà họ Hoắc sẽ không chọn cách được ăn cả ngã về không đấy chứ?”, Giản Tư Tư có chút lo lắng nói: “Trên lý thuyết, chúng ta chỉ có 51% cổ phần của công ty. Nếu họ kiên quyết không nhượng bộ thì chúng ta cũng không có cách giải quyết nào. Còn về chuyện chuyển đội kỹ thuật đi thì cũng không phải là không thể, nhưng nhà họ Hoắc có thể khởi tố chúng ta cạnh tranh ác ý, làm tổn hại đến hoạt động kinh doanh bình thường, vì lý do này mà toà án sẽ kiểm tra và niêm phong những tài liệu kỹ thuật kia”.

“Khả năng này cũng không lớn. Tôi đã tìm và hỏi qua mấy luật sư lớn. Tỷ lệ thắng của những vụ khởi tố kiểu như thế này rất nhỏ. Nhưng chắc chắn sẽ làm chậm trễ thời gian của chúng ta”.

“Thời gian rất quý giá, muộn một ngày, có thể người khác đã bước một bước chiếm lĩnh thị trường trước chúng ta rồi”, Giản Tư Tư nói.

“Những gì hai người nói đều đúng, nhưng chuyện nhà họ Hoắc, không cần quá lo lắng. Theo tôi thấy, chuyện này không khó giải quyết”, Hoắc Khải cười nói: “Dù gì nhà họ Hoắc cũng đứng trong top 5 những doanh nghiệp gia đình trên toàn quốc nên sẽ rất kiêu ngạo. Nếu bảo họ nhượng bộ dễ dàng như vậy thì sau này tin tức truyền ra ngoài không hay chút nào. Hơn nữa, người nhà họ Hoắc vẫn luôn quen lợi dụng cách thức chủ động và bị động, đi thăm dò giới hạn của người khác. Chúng ta muốn họ nhượng bộ thì trên thực tế, họ cũng đang chày cối để chờ chúng ta nhượng bộ. Lần đàm phán này chính là để so xem ai nhẫn nại hơn, ai sẽ phải lùi lại trước, sau này sẽ không có quyền chủ động nữa”.

Mấy người nghe thấy thế thì đều gật gù, Hoắc Khải đã nói trúng tim đen và chính xác tình hình hiện tại.

“Vậy nên giải quyết thế nào?”, Giản Tư Tư hỏi.

“Rất đơn giản”, Hoắc Khải thản nhiên nói: “Nhà họ Hoắc muốn kéo dài thời gian thì chúng ta sẽ cho họ thời gian”.

Mấy người Giản Tư Tư nghe thấy thì sững sờ, cho họ thời gian? Là có ý gì?

Hoắc Khải không giải thích gì thêm, lúc này đã đến cửa phòng họp, Doãn Thiên Trạch đẩy cửa mời Hoắc Khải đi vào.

Trong phòng họp, người nhà họ Hoắc đang ngồi nhỏ giọng bàn luận, thấy có người đến thì họ lập tức ngậm miệng.

Người đại diện nhà họ Hoắc đến đàm phán lần này không phải là hai anh em Hoắc Thanh Vân và Hoắc Lập Quần.

Hai anh em nhà này chỉ đứng hạng hai trong dòng họ, chỉ có tư cách giải quyết những chuyện thông thường. Nhưng nếu đã đến liên quan đến lợi ích lớn trong tương lai của dòng họ thì phải có tầng lớp cao cấp hơn đứng ra xử lý.

Người đến lần này là Hoắc Hỉ Đức, là họ ngoại nhà họ Hoắc nhưng từ đời ông đã luôn theo dòng chính nhà họ Hoắc đánh nam dẹp bắc nên đến giờ cũng đạt được địa vị rất cao.

Ngoài Hoắc Tích Nguyên thì địa vị của Hoắc Hỉ Đức cao nhất trong số con cháu của dòng chính.

Nhà họ Hoắc cử ông ta tới đã đủ để chứng tỏ sự coi trọng của họ đối với chuyện này.

“Đây là người đại diện pháp luật của công ty Hi Vọng Mới chúng tôi, anh Lý Phong”, Giản Tư Tư giới thiệu nói: “Anh Lý Phong sẽ đại diện công ty để tiến hành thảo luận về phần công việc tiếp theo. Nếu có vấn đề gì thì các ông có thể trực tiếp đàm phán với anh Lý”.

“Nghe danh anh Lý đã lâu, giờ mới có cơ hội để gặp mặt”, Hoắc Hỉ Đức đứng lên, lạnh nhạt nói: “Nhưng người đại diện pháp luật thì ở trong

công ty cũng không phải là một chức vụ nhỉ? Các cô bảo anh ta đến đại diện công ty đàm phán thì có chút không thoả đáng lắm thì phải?"

"Không có gì không thoả đáng cả", Hoắc Khải đi đến trước mặt Hoắc Hỉ Đức ngồi xuống, nói: "Hi Vọng Mới chưa lên sàn chứng khoán mà vẫn thuộc tài sản tư nhân của vợ chồng tôi. Là người đại diện pháp luật, đồng thời là một trong những người sở hữu công ty, tôi có quyền quyết định bất kỳ việc gì. Đương nhiên, nếu nhà họ Hoắc không muốn đàm phán với tôi thì ngay bây giờ có thể rời đi".

"Anh Lý nói vậy, thật sự có chút hùng hổ doạ người rồi. Tinh thần của người trẻ, tôi có thể hiểu được, nhưng trong công việc vẫn nên ôn hoà một chút", Hoắc Hỉ Đức nói.

"Tôi không thích vòng vo cũng không muốn lãng phí thời gian của cả hai bên", sau khi Hoắc Khải ngồi xuống, nói: "Tôi đã hiểu rõ về tình hình lúc trước, hình như nhà họ Hoắc không muốn chấp nhận điều kiện của chúng tôi?"

"Không sai, chi nhánh VR là tài sản của nhà họ Hoắc. Chúng tôi không ngại dùng chung kỹ thuật với Hi Vọng Mới đã là giúp cách anh chiếm được lợi ích rất lớn rồi, nhưng nếu lại muốn phần tài sản của nhà họ Hoắc, chuyện này nói ra ngoài sợ sẽ thành trò cười đấy", Hoắc Hỉ Đức nói.

"Tôi không thấy đây là một trò cười mà trái lại, tôi cảm thấy tầm nhìn nhà họ Hoắc quá ngắn. Xem ra sau khi ngôi sao hi vọng rơi xuống thì các ông thật sự không có đến một người có con mắt chiến lược", Hoắc Khải nói.

Hoắc Hỉ Đức nghe thấy thế thì sắc mặt xám xịt, nói: "Câu nói này của anh, có thể xem là công kích cá nhân hay không?"

"Vậy phải xem ông hiểu thế nào, nhưng trước tiên, tôi phải nhắc lại một lần nữa, điều kiện của Hi Vọng Mới sẽ không thay đổi, mà nhà họ Hoắc buộc phải chấp nhận! Ở điểm này không phần linh động để đàm phán!"

Hoắc Khải bỗng nhiên quyết liệt như vậy khiến Hoắc Hỉ Đức không kịp thích ứng.

Lúc trước, khi Giản Tư Tư đàm phán với ông ta, tuy rằng cũng rất mạnh mẽ nhưng không giống Hoắc Khải, từng câu đều thể hiện chắc chắn sẽ chiếm được ưu thế trên bàn đàm phán.

Giản Tư Tư nói thì kiểu giống như đang giảng dạy về những nguyên tắc, về lý, về tình. Còn Hoắc Khải thì lại như một viên đạn pháo công thành, đổ ập xuống đầu, không cho người khác cơ hội hít thở.

Ông từ chối cũng được mà đồng ý thì cũng thế, kết quả cuối cùng thì đều giống nhau.

"Nếu chúng tôi không chấp nhận thì sao?", Hoắc Hỉ Đức lạnh lùng nói: "Chuyển đội kỹ thuật đi sao? Đừng quên, trong kinh doanh, điều này được tính là sự quấy rối nghiêm trọng, chúng tôi có quyền khởi tố".

"Tôi sẽ không chuyển đội kỹ thuật đi, điều này không cần thiết", Hoắc Khải nói: "Nhưng tôi có thể làm một chuyện, chính là theo nội dung hợp đồng của công ty VR thì sẽ lệnh cho đội kỹ thuật chặn mọi đường xuất chương trình. Tất cả kỹ thuật đều do chi nhánh Đinh Mão của Hi Vọng Mới phụ trách phát triển. Nhà họ Hoắc có quyền chia lợi tức nhưng không có quyền quản lý. Ngoài ra, tôi còn có thể tuyên bố nhà họ Hoắc sẽ bị loại bỏ khỏi hệ thống VR trong tương lai. Điều đó có nghĩa là, ngoài việc chia lãi của 49% cổ phần của công ty VR, tất cả những lợi nhuận khác đều không liên quan đến nhà họ Hoắc. Đương nhiên, ông cũng có thể nghi ngờ tôi không làm được chuyện này. Dù sao nếu so với nhà họ Hoắc, thì Hi Vọng Mới của chúng tôi còn quá non trẻ. Có lẽ tài sản một chi nhánh của các ông đã nhiều hơn so với chúng tôi, nhưng trên thế giới này là vậy, thời đại lấy khoa học làm chủ đạo và có kỹ thuật là có tất cả!"

Hoắc Hỉ Đức nghe thấy vậy thì sắc mặt lại càng khó nhìn. Những chuyện Hoắc Khải nói là khả năng xấu nhất mà họ đã nghĩ tới sau khi xem hợp đồng của công ty VR.

Trong hợp đồng xác thực là đã nói rõ, thành lập chi nhánh ở nước ngoài, lấy đội kỹ thuật làm cốt lõi, tất cả những tư liệu kỹ thuật, ứng dụng đều do đội kỹ thuật phụ trách và quản lý.

Hoắc Giai Minh giữ vai trò là người sáng lập công ty, có quyền chia cổ tức, quyền nhân sự, nhưng không có quyền quản lý đội kỹ thuật.

Nếu chỉ nhìn trên hợp đồng, Hoắc Giai Minh nắm giữ quyền lực rất lớn, nhưng trên thực tế, trong công ty mà kỹ thuật là cốt lõi thì không nắm giữ kỹ thuật cũng giống như anh là một cái vỏ rỗng.

Lúc đầu, Hoắc Giai Minh không hiểu những điều này, cho nên không hiểu lắm nội dung của hợp đồng, mà cũng không có hứng thú tìm hiểu. Mà bây giờ, bản hợp đồng này lại chính là đòn đối phó mạnh mẽ nhất của Hoắc Khải giành cho nhà họ Hoắc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 524: Kết Hôn

Chỉ cần anh đồng ý thì có thể cho đội kỹ thuật phong tỏa nhà họ Hoắc, và không cung cấp thêm bất kỳ sự hỗ trợ về kỹ thuật nào cho họ.

Không có sự hỗ trợ của đội ngũ kỹ thuật, nhà họ Hoắc sẽ chẳng còn gì ngoài tiền.

Mà trong thời đại này, tiền không phải là quan trọng nhất. Chỉ cần có kỹ thuật thì bao nhiêu tiền cũng có thể kiếm.

Trong thị trường tương lai, ai có được loại kỹ thuật này thì người đó sẽ có quyền lên tiếng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhà họ Hoắc rất coi trọng công ty chi nhánh VR. Bọn họ hiểu cực kỳ rõ, chỉ cần nắm giữ được công ty chi nhánh này thì sẽ không cần phải lo về tương lai của nhà họ Hoắc nữa, chỉ cần nhắm mắt cũng kiếm được tiền.

Nhưng tiếc là hợp đồng mà Hoắc Giai Minh ký lại khiến bọn họ vỡ mộng.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Hoắc Hỉ Đức lại rất muốn đánh chết Hoắc Giai Minh. Phải ngu ngốc cỡ nào thì mới đi ký cái hợp đồng đó chứ?

Nhưng người nhà họ Hoắc lại quên mất một chuyện quan trọng, đó là loại kỹ thuật này vốn chẳng có can hệ gì với nhà họ Hoắc. Nếu Hoắc Khải không muốn chiếm lại nhà họ Hoắc thì anh sẽ chẳng cho họ chút hoa hồng này đâu.

"Chúng tôi hay nhà họ Hoắc các ông sẽ gửi thông cáo báo chí đây? Hy vọng nhà họ Hoắc sẽ có một lựa chọn khôn ngoan. Hãy nhớ rằng cơ hội chỉ có một, Hi Vọng Mới khong phải là nơi người ta dễ dàng động vào đâu. Bình thường chúng tôi rất bận, đã quyết định điều gì rồi thì sẽ không thay đổi nữa đâu", Hoắc Khải nói.

Hoắc Hỉ Đức nhìn anh, trầm giọng nói: "Cậu không sợ chúng tôi sẽ chó cùng rứt giậu à?"

“Nhà họ Hoắc có tư cách đó sao?”, Hoắc Khải khinh khỉnh nhìn ông ta, đáp: “Đội ngũ kỹ thuật ở trong tay tôi, nhà họ Hoắc định làm liều kiểu gì? Nói trắng ra ấy, số hoa hồng đó là tôi bố thí cho các ông, nếu các ông không cần thì trả đây. Tôi đồng ý bỏ ra một tỷ để mua lại số cổ phần đó từ nhà họ Hoắc”.

Một tỷ đã là nhiều rồi, nhưng trừ khi nhà họ Hoắc bị điên, thì còn lâu họ mới bán số cổ phần này đi.

Hiện giờ số cổ phiếu này có lẽ chỉ đáng giá khoảng 800 triệu đến 1 tỉ, nhưng khi thị trường được khai thác trong tương lai thì giá trị tăng lên gấp trăm lần là điều rất bình thường. Dù sao đây cũng là kỹ thuật tân tiến dẫn đầu thời đại, có khả năng sáng tạo vô giới hạn.

Chuyện phía sau thì đơn giản hơn nhiều.

Một câu nói của Hoắc Khải đã đạp đổ hoàn toàn tuyến phòng ngự tâm lý cuối cùng của người nhà họ Hoắc. Sau khi giới hạn của họ bị phá vỡ, thì cuộc đàm phán lại thuận lợi đến lạ.

Nhưng nhà họ Hoắc thì vẫn kiên quyết không đưa nhiều tiền ra như vậy, Hi Vọng Mới chỉ có thể lấy được quyền cổ phần hoa hồng của hai công ty chi nhánh. Ngoài ra cũng có sự bồi thường tương ứng với sự hỗ trợ về kỹ thuật của công ty chi nhánh VR.

Hai bên lấy điểm này làm nền tảng, tiến hành đàm phán và ràng buộc.

Hoắc Khải không tham gia vào nhiều, giao hết mọi chuyện sau đó cho nhóm người Giản Tư Tư, vì anh tin bọn họ làm tốt được.

Một ngày sau, trang web chính thức của nhà họ Hoắc và Hi Vọng Mới đồng thời thông báo đã hợp tác thành công nhờ các nhu cầu chiến lược.

Nhà họ Hoắc sẽ dùng 50% cổ phần hoa hồng của hai công ty chi nhánh, cộng thêm 20% cổ phần hoa hồng của hai công ty chi nhánh để đổi lấy sự hỗ trợ kỹ thuật của đội ngũ kỹ thuật từ Hi Vọng Mới.

Sau khi thông báo này được phát ra, cả thế giới được một phen sửng sốt.

Đội ngũ kỹ thuật của Hi Vọng Mới?

Đội ngũ kỹ thuật của công ty VR không phải là của nhà họ Hoắc sao? Đó là công ty chi nhánh của nhà họ Hoắc mà!

Sau đó có tin đồn rằng công ty này trên danh nghĩa là của nhà họ Hoắc, nhưng thực tế 51% cổ phần là tài sản cá nhân của Lý Phong – ông chủ của Hi Vọng Mới. Ngoài ra, nhân viên kỹ thuật của công ty VR cũng do Lý Phong tìm được, có 100% quyền khống chế.

Tin đồn chưa chắc đã là thật, nhưng nó lại giải đáp cho thắc mắc của mọi người.

Sau khi kinh ngạc về chuyện này xong thì mọi người lại sợ hãi về sức mạnh kỹ thuật của Hi Vọng Mới.

Cứ tưởng rằng Hi Vọng Mới chỉ chủ yếu làm về giảm cân, ai ngờ bọn họ lại tiến xa trong lĩnh vực VR như vậy, thật không thể tin nổi mà.

Chỉ một bài thông báo như vậy mà đã giúp Hi Vọng Mới bán ra được 100 ngàn cổ phiếu.

Phải biết rằng một cổ phiếu có giá mười ngàn, một trăm ngàn cổ phiếu chính là một tỷ!

Trong một đêm kiếm vào hẳn một tỷ còn không đáng sợ sao?

Bên ngoài người ta đang đồn loạn hết cả lên, khiến cho mấy công ty chưa bao giờ mua cổ phiếu mạo hiểm cũng cảm thấy do dự.

Nếu một hai công ty mua thì bọn họ còn có thể nói rằng đám người này ngu ngốc, nhưng thấy người mua cổ phiếu ngày càng nhiều, chẳng lẽ bọn họ đều ngu ngốc hết sao?

Vả lại, đến nhà họ Hoắc còn đăng thông báo hợp tác với Hi Vọng Mới rồi thì sao mà là giả được?

Mà sau khi xem danh sách những công ty hợp tác với Hi Vọng Mới thì bọn họ kinh ngạc phát hiện ra những công ty này toàn nằm trong top 5 của ngành, hoặc là có tiềm lực cực kỳ lớn.

Đã có một hệ thống liên minh khổng lồ dần hình thành xung quanh Hi Vọng Mới.

Trong hệ thống này đã tạo lập vòng tròn thương mại khép kín, mà bên ngoài chỉ có thể đứng nhìn con quái vật này từng bước tưởng thành.

Hoàn toàn có thể khẳng định, một khi liên minh khổng lồ này được thành lập chính thức thì sẽ trở thành một trong số những thế lực đáng sợ nhất thế giới. Thậm chí, sau khi phát triển thị trường thì có khi còn đứng đầu thế giới ấy chứ!

Cao nhất là gì?

Tức là số một!

Vì thế mà càng nhiều công ty tham gia vào đầu tư mạo hiểm, mua cổ phiếu của Hi Vọng Mới, chuyện này cũng đã trở thành trào lưu của giới đầu tư.

Mà người của Hi Vọng Mới thì đương nhiên coi đây là một tin tốt, nhưng sau khi hoan hô, họ lại nhanh chóng trở nên bình tĩnh trở lại.

Vì những kỳ tích như thế đã không chỉ mới xuất hiện lần đầu. Hi Vọng Mới đi từ con số 0 đến giờ, mỗi một bước đều là kỳ tích tiếp nối kỳ tích. Các nhân viên lão làng đã thấy quen. Còn nhân viên mới thì chưa quen với việc công ty của mình ngầu như vậy, nhưng rồi một ngày bọn họ sẽ nhận ra công ty này mạnh cỡ nào.

Sau khi hiệu quả quảng cáo thể hiện ra, nhóm người Giản Tư Tư lại càng thêm sùng bái Hoắc Khải.

Mặc dù bọn họ đều tôn sùng đến cực điểm, nhưng mỗi khi cảm xúc tăng vọt thì ý nghĩ này lại càng thêm sâu đậm.

Bọn họ đàm phán mấy hôm còn chẳng được, thế mà sếp vào chưa đến 10 phút mà nhà họ Hoắc đã phải thụt lùi.

Đây chính là sự khác biệt!

Người đàn ông ưu tú này làm suy nghĩ nhỏ trong lòng Giản Tư Tư càng trở nên rõ ràng hơn. Nhất là nụ hôn mà cô ấy đã cưỡng hôn Hoắc Khải lần đó đã trở thành một bí mật ngọt ngào nhất.

Mỗi khi nghĩ đến việc bản thân từng hôn người đàn ông giỏi giang như thế, trong lòng Giản Tư Tư cứ lộn nhào hết cả lên.

Ninh Thần không hề biết gì về chuyện này, mà Hoắc Khải cũng không để ý.

Sau khi đàm phán với nhà họ Hoắc xong thì cũng đến ngày Phan Tư Mễ kết hôn.

Hôm đó, mới sáng sớm Ninh Thần đã gọi Hoắc Khải dậy, nhắc anh phải đi tham dự hôn lễ của Phan Tư Mễ.

Hoắc Khải từng đề nghị với Ninh Thần là tìm cơ hội khuyên Phan Tư Mễ một phen, không nên kết hôn mù quáng.

Ninh Thần cũng muốn nói, nhưng Phan Tư Mễ bảo rằng cảm thấy Từ Lực Phàm không tốt là cảm giác của người khác chứ không phải của cô ta. Mà Ninh Thần là bạn thân của cô ta, sao lại có thể sỉ nhục chồng cô ta như vậy?

Tóm lại là Phan Tư Mễ không chịu nghe.

Ninh Thần hết cách, chỉ đành mặc kệ. Cô là người ngoài cuộc nên không thể nói nhiều được.

Nói nhiều quá, nói đúng thì không sao, nhỡ nói sai thì làm gì bây giờ?

Họ là vợ chồng, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa nhau, tự nhiên mình ở giữa tham gia vào thì sẽ khiến người ta căm thù cả đời.

Đây chính là cái gọi là thà hủy hoại mười ngôi miếu còn hơn phá hoại một cuộc hôn nhân.

Nếu Phan Tư Mễ đã không chịu nghe thì Hoắc Khải cũng không đi tìm cô ta làm gì nữa. Dù sao mối quan hệ của họ đã thành ra như vậy rồi, anh cũng đã cố gắng hết sức, không thể can dự sâu hơn được nữa.

Nói thì nói thế, nhưng vẫn phải tham gia hôn lễ. Nếu không vì thấy Ninh Thần bận rộn nhiều việc thì Phan Tư Mễ còn định cho Ninh Thần làm phù dâu nữa kìa.

Khoảng 9 giờ, Hoắc Khải và Ninh Thần đến phòng khám của Phan Tư Mễ.

Cô ta vẫn chưa mua nhà ở đây, chỗ làm và chỗ ở đều ở phòng khám này, cho nên cũng đón dâu ở đây.

Trước cửa phòng khám đã đề biển "tạm ngừng hoạt động", nhưng ngoài mấy quả bóng bay do nhân viên tự bơm ra thì chẳng có chút bày trí nào liên quan đến đám cưới cả.

Nếu không biết trước hôm nay là ngày Phan Tư Mễ kết hôn thì Ninh Thần còn tưởng mình đến nhầm chỗ đấy.

Đi lên tầng hai của phòng khám, cô nhìn thấy Ninh Thần đang mặc bộ váy cưới màu đỏ, ngồi trên sô-pha đọc tạp chí. Nhìn cô ta không giống người sắp kết hôn chút nào.

"Sao chỉ có mình cậu vậy, người khác đâu rồi?", Ninh Thần đi qua hỏi.

"Làm gì còn ai nữa, bố mẹ tớ thì không ở đây, cũng gọi bạn học rồi nhưng tớ bảo bọn họ qua nhà hàng chờ trước", Phan Tư Mễ đáp.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 525: Không Khí

"Vậy có đơn giản quá không?", Ninh Thần nhìn tứ phía, nói: "Không ai đến đưa dâu cũng không trang trí gì cả, chẳng có không khí kết hôn gì hết. Không được, tớ sẽ đi tìm người đến giúp cậu trang trí chút".

Phan Tư Mễ lắc đầu đáp: "Khỏi đi, tớ thích đơn giản thế này thôi. Hơn nữa, cũng chỉ là kết hôn thôi mà, có gì đâu mà phải trang trí".

Thấy dáng vẻ như không quan tâm của Phan Tư Mễ, Ninh Thần cũng không biết nên nói gì, mà chỉ đành nhìn sang Hoắc Khải cầu cứu.

Tuy Hoắc Khải hiểu rõ chuyện này hơn Ninh Thần nhưng anh cũng không có gì để nói cả.

Vì Phan Tư Mễ rõ ràng là không vui vẻ gì khi kết hôn. Cô ta kết hôn là vì muốn lợi dụng nó để hoàn thành một mục đích gì đó.

Hoắc Khải cũng đoán ra được mục đích này là gì, nên anh nói: "Cô Phan, tôi nghĩ cô nên bình tĩnh lại và không nên xúc động quá. Kết hôn là một chuyện trọng đại, nếu cô không tình nguyện thì việc gì phải đem hạnh phúc cuộc đời ra đánh cược chứ".

Phan Tư Mễ ngẩng đầu nhìn anh: "Sao anh biết tôi đang đánh cược?"

Hoắc Khải khẽ lắc đầu, nói: "Tôi không biết cô có đang đánh cược không, nhưng tôi biết cô chẳng vui vẻ gì khi làm việc này. Nếu không, cô sẽ chẳng tỏ ra như vậy vào một ngày đáng mừng như thế này".

"Anh Lý đúng là hiểu lòng người, hiểu hơn cả một bác sĩ tâm lý như tôi nữa ha", Phan Tư Mễ bĩu môi đáp: "Nhưng tôi cứ kết hôn đấy. Người ta đã không cần tôi thì tôi sẽ chọn một người khác! Còn về việc tôi có thích hay không, có tình nguyện hay không, anh đâu phải chồng tôi mà quản được!"

Câu nói này ngày càng khó nghe, cũng chẳng hợp lý khi Phan Tư Mễ nói ra.

Thật ra, cả Hoắc Khải lẫn Ninh Thần đều hiểu Phan Tư Mễ đang nói gì.

Ninh Thần bất giác nhìn lên Hoắc Khải. Cô rất muốn hỏi xem chồng mình đang thấy thế nào. Nhưng cô do dự một chút nhưng vẫn không hỏi.

Câu hỏi này không thích hợp để cô hỏi, càng không thích hợp hỏi vào lúc này. Cho nên, cô chỉ có thể im lặng.

Mà Hoắc Khải cũng chẳng nói nữa, người ta đã nói đến câu đó rồi mà vẫn xen vào thì lại "đàn bà" quá.

Vì vậy mà hai người cứ như vậy, cùng Phan Tư Mễ chờ Từ Lực Phàm đến đón dâu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ba người chẳng có tâm sự gì để nói. Có lẽ Phan Tư Mễ muốn nói gì đó, nhưng cô ta thấy Hoắc Khải im lặng nên cũng đành im theo.

Mười phút cứ vậy trôi qua trong không khí kỳ quặc, thời gian điểm đúng 10 giờ.

Dưới tầng truyền đến tiếng còi trống, một nhân viên chạy lên nhắc Phan Tư Mễ: "Bác sĩ Phan, anh Từ đến rồi ạ!"

Ánh mắt nhân viên nhìn Phan Tư Mễ rất kỳ lạ, vì người này chưa thấy ai kết hôn mà lại giản dị như thế cả.

Nếu Phan Tư Mễ không mặc váy cưới màu đỏ thì còn không ai biết là cô ta kết hôn cơ. Dĩ nhiên, cho dù thấy thì cũng chỉ cho rằng đây là sở thích của cô ta.

"Tôi biết rồi", Phan Tư Mễ vẫy tay, bộ dáng không hề hào hứng.

Đến cả Ninh Thần còn không chịu nổi, nói: "Dù sao thì hôm nay cũng là ngày cưới của cậu, đừng có trầm lặng như vậy được không? Vui lên chút, cười cho tớ xem nào?"

“Được thôi…”, Phan Tư Mễ cười thật to với cô, rồi hỏi: “Cười vậy đã xinh chưa?”

Nói thẳng, Phan Tư Mễ có vẻ ngoài xinh đẹp, cũng không kém gì Ninh Thần, thậm chí còn có sức hút hơn cả Ninh Thần.

Đối với nhiều người đàn ông thì Phan Tư Mễ chính là loại mà họ thích nhất.

Nhưng khi Ninh Thần nhìn thấy khuôn mặt đang cười đó thì cảm thấy hơi giả.

Đằng sau nụ cười đó là nỗi buồn khó diễn tả bằng lời. Sâu trong ánh mắt Phan Tư Mễ là một sự đau thương và buồn bã đến cực điểm.

Ninh Thần biết Phan Tư Mễ đang buồn chuyện gì, chính là “cầu nhưng không được”. Có câu thơ thế này: “Lòng ta hướng về ánh trăng, nhưng ánh trăng lại sáng tỏ nơi cống rãnh”.

Dĩ nhiên, Ninh Thần không coi bản thân là “cống rãnh”, nhưng cô vẫn thấy Phan Tư Mễ thật đáng thương.

Vì cô rất hiểu cảm giác như vậy. Cảm giác khi gặp được người đàn ông mình thích mà lại cách nhau rất xa, giống như mãi mãi chẳng với tới. Cảm giác đó thật sự vô cùng đau khổ.

Cô không biết phải làm sao để khiến sự đau khổ trong Phan Tư Mễ dịu đi. Không thể chia sẻ chồng của cô với người khác được.

Nếu làm vậy thì người đau khổ lại chính là cô rồi. Tuy Ninh Thần rộng lượng nhưng không đến mức đấy.

Phan Tư Mễ lại cười, hỏi Hoắc Khải: “Sao, hôm nay tôi có xinh không?”

Hoắc Khải khẽ gật đầu: “Xinh”.

Anh không hề nói dối. Phan Tư Mễ mặc váy cưới màu đỏ nên nhìn còn hấp dẫn hơn bình thường, giống hệt mỹ nữ cổ đại.

Phan Tư Mễ mỉm cười, đồng thời, nhóm Từ Lực Phàm cũng đã lên đến nơi.

Anh ta dẫn theo mười mấy người, tất cả đều mặc vest, đeo cà-vạt.

Mặc dù anh ta cũng chỉ muốn lợi dụng Phan Tư Mễ, nhưng kết hôn là chuyện quan trọng, Từ Lực Phàm cũng không muốn mọi chuyện quá khó coi. Việc gì cần chỉn chu thì phải chỉn chu.

Để sau này kết hôn thì cũng sẽ không bị người khác nói ra nói vào.

Nhưng sau khi lên tầng hai, nhìn thấy chỉ có ba người, mà cũng không có trang trí gì cả, đám người hơi sửng sốt.

Từ Lực Phàm khẽ chau mày, nhưng khi thấy Ninh Thần và Hoắc Khải thì anh ta lập tức nở nụ cười.

"Anh Lý, cô Ninh, xin chào", Từ Lực Phàm mỉm cười chào đón.

"Chào anh Từ, chúc mừng hạnh phúc", Ninh Thần đứng dậy.

"Cảm ơn cô Ninh nhé", Từ Lực Phàm nói rồi nhìn Phan Tư Mễ, hỏi: "Không còn ai sao?"

Phan Tư Mễ bình thản nói: "Anh không tự nhìn được à?"

Ngữ khí câu nói này không tốt gì cả, làm sắc mặt của Từ Lực Phàm trầm xuống. Nhưng anh ta phản ứng rất nhanh, có lẽ chưa ai kịp để ý đến mà anh ta đã kịp thu hồi lại rồi.

Từ Lực Phàm mỉm cười nói: "Vậy cũng được, đơn giản cũng hay, chúng ta đi thôi nhỉ?"

Mặc dù nói thế nhưng trong lòng Từ Lực Phàm đã chửi lên đầu Phan Tư Mễ rồi.

Đồ đàn bà khốn kiếp, ngày kết hôn như thế mà lại thành ra thế này, muốn anh ta xấu mặt hay gì? Chờ đó, sau khi giải quyết xong vụ Hi Vọng Mới, anh ta sẽ dạy dỗ Phan Tư Mễ.

Trong mắt Từ Lực Phàm, Phan Tư Mễ chỉ là một công cụ, ngoài việc giúp anh ta đối phó với Hi Vọng Mới ra thì chẳng còn tác dụng nào khác.

Dĩ nhiên, cưới được một người vợ xinh đẹp này thì chơi đùa một chút cũng được.

Nhưng hôm nay Phan Tư Mễ không nể mặt làm Từ Lực Phàm rất khó chịu. Nhưng vì đây là tình huống đặc biệt, nếu không anh ta đã tức điên lên rồi.

Thấy Từ Lực Phàm cầm hoa cưới đi đến, Phan Tư Mễ đứng dậy đi ra ngoài: "Vậy thì đi thôi, không còn sớm nữa đâu".

Thấy Phan Tư Mễ lướt qua người mình, ánh mắt Từ Lực Phàm trở nên lạnh lẽo. Đến cả những người đi theo anh ta cũng không thể hiểu nổi.

Bọn họ xì xào vài câu, thấy sắc mặt Từ Lực Phàm khó coi liền im lặng.

Nhưng tất cả mọi người đều nghi ngờ trong lòng, hai người này chẳng hề giống sắp kết hôn gì cả, không lẽ là cãi nhau?

Nói thật, cuộc sống tình cảm của Từ Lực Phàm và Phan Tư Mễ khiến người xung quanh luôn thấy nghi ngờ.

Hai người trên danh nghĩa tuy là người yêu, nhưng chưa bao giờ đi ăn riêng với nhau. Phan Tư Mễ càng chưa bao giờ gặp mặt bạn của Từ Lực Phàm.

Có thể nói, ngoài ảnh trong điện thoại Từ Lực Phàm ra thì đây là lần đầu những người này gặp Phan Tư Mễ ở đời thật.

Mặc dù cô ta xinh đẹp đấy, nhưng tính cách và không khí như này thật sự là chẳng ra làm sao.

Ninh Thần là người đưa dâu nên không thể không đi qua nói với Từ Lực Phàm: “Anh Từ, anh đừng để ý, có lẽ Tư Mễ đang áp lực về chuyện công việc…”

“Không sao đâu…”, Từ Lực Phàm nhìn Ninh Thần cười đáp: “Tôi hiểu cô ấy mà, cô ấy là bác sĩ tâm lý nên đều phải giao tiếp với bệnh nhân, có áp lực tâm lý cũng là bình thường. Thật ra tôi cũng có áp lực, chuyện kết hôn này…”

“Đừng nói như kiểu anh hiểu tâm lý lắm vậy. Chưa từng học thì đừng có nói linh tinh kẻo người ta cười cho”, Phan Tư Mễ quay đầu lại gắt gỏng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 526: Cãi Vã

Cô ta không thích ai đụng chạm đến chuyên môn của mình, nghề nào cũng là nghề thiêng liêng, đặc biệt đối với những người có lòng yêu nghề sâu sắc.

Nếu ai đó nói rằng công việc của cô ta không tốt, vậy thì chắc chắn não người đó có vấn đề rồi.

Ngay từ đầu Phan Tư Mễ đã không thích Từ Lực Phàm, vậy thì làm sao có thể nói được lời hay ý đẹp gì với anh ta chứ.

Mối quan hệ giữa hai người này từ đầu đã là như vậy, chỉ có điều nhiều người không biết kiểu quan hệ này tất nhiên sẽ cảm thấy rất kỳ quái.

Từ Lực Phàm tối sầm mặt lại vì những lời nói đó, ngay trong ngày hôn lễ mà nói như vậy, chẳng khác nào đang không xem anh ta ra gì.

Vì Hoắc Khải và Ninh Thần đều đang ở đây nên anh ta không muốn làm mọi thứ trở nên quá lố bịch trước mặt của bọn họ, chứ nếu không thì có khi Từ Lực Phàm đã trở mặt với cô ta ngay tại chỗ rồi.

Ninh Thần thuyết phục thêm vài câu, Từ Lực Phàm mới có thể tạm thời bình tĩnh lại, không quan tâm đến Phan Tư Mễ nữa.

Anh ta không nói lời nào nữa, người khác tự nhiên cũng sẽ không nói thêm, tốt xấu gì thì cũng đều là chuyện của vợ chồng nhà người ta, cứ coi như người ngoài có thể khuyên bảo đôi câu, nhưng tốt nhất trước mấy chuyện như vậy thì người ngoài không nên lên tiếng nhiều thêm.

Nếu không trong tương lai họ hòa hợp rồi thì lại đâm ra quay ngược lại chất vấn mình.

Sau đó, một nhóm người đi theo Phan Tư Mễ xuống tầng dưới.

Ninh Thần và Hoắc Khải đi cuối cùng, khi họ đi xuống lầu, Ninh Thần nói với vẻ mặt lo lắng: "Anh à, em luôn nghĩ hôm nay trông Phan Tư Mễ rất kỳ lạ. Anh nói xem, ngày kết hôn tốt như vậy, sao cô ấy lại để thành ra thế này? Cô ấy trông không giống như muốn ở đây để kết hôn".

“Có lẽ đây là cuộc sống mà cô ấy theo đuổi, muốn làm gì thì làm, không cần đắn đo”, Hoắc Khải nói.

"Anh...", Ninh Thần nhìn anh, đột nhiên hỏi: "Em nghĩ cô ấy hẳn vẫn còn thích anh, cho nên hôm nay cô ấy mới không vui khi anh đến, anh nghĩ thế nào?"

Hoắc Khải không biết Ninh Thần muốn nhận được câu trả lời như thế nào khi cô hỏi điều này, vì vậy anh nói: "Anh cũng không rõ lắm, có thể có, có thể không. Nhưng điều đó không quan trọng, không phải cuối cùng họ cũng sẽ kết hôn sao? Còn có chuyện gì phải suy nghĩ nữa?"

Ninh Thần im lặng vài giây, sau đó gật đầu nói: "Nói vậy cũng đúng..."

Ở tầng dưới, một dãy xe Mercedes-Benz S-Class đang đậu, dẫn đầu là chiếc Rolls-Royce Phantom, một chiếc xe siêu sang có giá hơn 5 triệu.

Loại xe cưới này được coi là hàng đầu ở trong nước, người bình thường không được đãi ngộ tốt như vậy, sang lắm cũng chỉ là chiếc Mercedes-Benz S-Class đi đầu mà thôi.

Phan Tư Mễ không ngồi trong chiếc xe đầu tiên mà lại ngồi vào chiếc Mercedes-Benz thứ hai khiến cho Từ Lực Phàm cau mày bực mình.

Thay vì ngồi vào chiếc Rolls-Royce hàng đầu, cô ta lại chọn ngồi vào chiếc Mercedes-Benz ở phía sau, điều này có nghĩa là gì? Cô ta nghĩ rằng Rolls-Royce không tốt bằng Mercedes-Benz?

Hay là cô ta đang cố tình muốn gây sự đây?

Nhưng để đối phó với Hi Vọng Mới, Từ Lực Phàm có thể chịu đựng tất cả mọi thứ. Không biết xấu hổ sao? Dù sao từ lúc lên lầu thì anh ta đã bắt

đầu xấu hổ rồi, nên chuyện lần này anh ta cũng không quan tâm nữa.

"Anh Từ, chuyện này...", một phù rể đi tới hỏi.

Từ Lực Phàm nghiến răng nói: "Cô ta muốn thế nào cũng được, muốn ngồi xe nào cũng được".

"Như vậy không tốt... nếu không ngồi xe dẫn đầu mà ngồi xe phía sau thì chiếc xe dẫn đầu kia biết làm thế nào? Còn anh thì ngồi ở đâu?", phù rể lại hỏi.

"Đương nhiên là tôi ngồi cùng với cô ta. Còn về chiếc xe dẫn đầu, cậu thích làm gì thì làm", Từ Lực Phàm nói, rồi quay sang Hoắc Khải và Ninh Thần: "Anh Lý, anh và cô Ninh đi cùng xe của chúng tôi hay tự mình lái xe?"

“Chúng tôi tự lái xe đi, dù sao khách sạn cũng không xa lắm”, Hoắc Khải nói.

Từ Lực Phàm không phải là người địa phương, nhưng anh ta đã chọn tổ chức một bữa tiệc tại địa phương. Hơn nữa, thế lực đứng sau anh ta đã đặc biệt thành lập một chi nhánh ở đây, mà Từ Lực Phàm chính là tổng giám đốc.

Từ giám đốc kỹ thuật của công ty thăng tiến lên tổng giám đốc chi nhánh cũng chỉ là một bước nhỏ. Có lẽ mấy cấp bậc này trong công ty đều giống nhau, nhưng một người là cấp dưới, một người phụ trách toàn bộ công ty, nên vẫn là khác nhau.

Vì vậy nên Từ Lực Phàm cũng có đủ tư cách để nói chuyện ngang hàng với Ninh Thần, nếu không thì không dễ gì tìm ra lý do chính đáng để anh ta có thể tiếp cận với Hi Vọng Mới.

Sau đó, Từ Lực Phàm cũng lên chiếc xe Mercedes-Benz mà Phan Tư Mễ đang ngồi. Còn Ninh Thần và Hoắc Khải lái xe phía sau.

Trong hai năm qua, ngoài việc làm kinh doanh ngày càng tiến bộ, kỹ năng lái xe của Ninh Thần cũng được cải thiện rất nhiều.

Sáu tháng trước, cô vừa cân nhắc tới việc tậu một chiếc Panamera cả triệu bạc làm phương tiện đi lại, bởi vì Hoắc Khải thường xuyên phải đi ra ngoài, nên chỉ có một chiếc ở nhà tất nhiên là không đủ dùng.

Là dòng xe phổ biến nhất của Porsche, Panamera được ca ngợi là chiếc xe hoàn hảo nhất trong phân khúc cao cấp, gần như ngang bằng với Mercedes-Benz S-Class.

Bất kể ngoại hình, chức năng hay thương hiệu, chúng cũng không hề kém cạnh khi đặt cạnh nhau.

Ngồi trên chiếc Porsche, Ninh Thần khởi động xe, chậm rãi đi theo phía sau.

Trong xe, Từ Lực Phàm nói với Phan Tư Mễ: "Hôm nay là ngày cưới của chúng ta. Bất kể vì lý do gì thì em cũng không nên làm thế với anh. Thật là mất mặt".

"Sĩ diện của anh đáng giá bao nhiêu tiền? Hơn nữa, ai đã quy định rằng khi kết hôn nhất định phải giữ sĩ diện cho nhau?", Phan Tư Mễ nhăn nhó nói.

Đúng như Hoắc Khải đoán, Phan Tư Mễ kết hôn hoàn toàn là để chọc tức Hoắc Khải.

Cô ta hy vọng rằng bằng cách này, người đàn ông đó có thể hiểu rằng anh sắp mất đi cô ta mãi mãi. Chỉ bằng cách này, có lẽ anh sẽ cảm động và hiểu được liệu bản thân anh có thích cô ta hay không.

Do đó, Từ Lực Phàm cũng là công cụ của Phan Tư Mễ, và cả hai đang lợi dụng lẫn nhau.

Có thể Phan Tư Mễ không biết vai trò của mình trong âm mưu của Từ Lực Phàm, nhưng cô ta cũng không quan tâm.

Từ Lực Phàm có thích cô ta hay không, điều đó không quan trọng. Cô ta chỉ muốn lợi dụng anh ta để thực hiện mục đích của mình, còn chuyện kết hôn thì có quan trọng gì với cô ta chứ?

Nhìn thấy thái độ của Phan Tư Mễ, Từ Lực Phàm rất tức giận, nhưng anh ta không thể làm gì được, anh ta không thể đánh cô ta vào lúc này.

Sau khi đánh xong, anh ta có thể sẽ cảm thấy thoải mái nhất thời, nhưng mọi chuyện sau đó sẽ kết thúc như thế nào đây?

Công ty tự thành lập chi nhánh và thăng chức tổng giám đốc cho anh ta không phải để anh ta ngồi đây so đo với một người phụ nữ.

Nếu không giải quyết được Hi Vọng Mới, thì cuộc đời này của anh ta đã định sẵn là không có tương lai.

Nếu những người khác bị sa thải, họ vẫn có thể tìm đến các công ty khác để tiếp tục làm việc.

Nhưng làm việc dưới sự kiểm soát của thế lực đen phía sau, Từ Lực Phàm biết rất rõ rằng mình chỉ có thể tiến lên, không thể rút lui.

Bởi vì sức mạnh của thế lực đằng sau anh ta thật sự khủng khiếp, nếu đắc tội với họ thì thế giới rộng lớn này cũng sẽ không còn chỗ để anh ta dung thân.

Vì vậy, dù lửa giận trong lòng có dâng cao đến đâu thì cũng phải kìm nén.

Vì Phan Tư Mễ có vẻ không muốn nói chuyện tiếp nên Từ Lực Phàm cũng không nói gì với cô ta nữa. Dù sao thì anh ta cũng không thật sự coi cô ta như một người vợ.

Sau khi chuyện của Hi Vọng Mới xong xuôi, anh ta sẽ lập tức bỏ rơi người phụ nữ này.

Bác sĩ tâm thần khốn kiếp, có gì mà hiếm lạ, chỉ cần có tiền thì loại đàn bà nào cũng có thể tìm được!

Với suy nghĩ này, Từ Lực Phàm dứt khoát im miệng lại và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phan Tư Mễ cũng thế, dựa vào ghế, ngả đầu quay mặt ra cửa sổ.

Người lái xe liếc nhìn hai người qua kính chiếu hậu, trong lòng rất khó hiểu, chưa bao giờ thấy một cặp vợ chồng nào u ám đến như vậy.

Có thể một số cặp đôi sẽ giận dỗi, cãi vã vì chuyện cưới xin và những chuyện khác, nhưng chẳng có ai cãi nhau đến mức không nhìn mặt nhau thế này cả.

Từ lúc lên lầu cho đến lúc xuống có mấy phút, không có ai đến náo đám cưới, cũng không có ai đòi tiền lì xì, làm gì mà giận dữ như vậy?

Người không hiểu chỉ có thể đoán mò.

Ngay sau đó, xe đi đến trước cửa một khách sạn năm sao trong thành phố.

Phan Tư Mễ mở cửa bước xuống xe, nhìn thấy tên hai người được treo trên màn hình LED lớn trước khách sạn, cũng như vài lời chúc mừng.

Một tia kinh tởm lóe lên trong mắt cô ta, cô ta đi về phía khách sạn mà không hề quay đầu nhìn lại.

Từ Lực Phàm không đi theo cô ta ngay, mà quay người lại, đợi Hoắc Khải và Ninh Thần xuống xe rồi cùng nhau chào hỏi.

"Tại sao lại đợi chúng tôi? Đi với Tư Mễ đi chứ, hôm nay hai người kết hôn, tại sao lúc nào cũng đi loanh quanh hai chúng tôi?", Ninh Thần thúc giục khi nhìn thấy Từ Lực Phàm đến gần.

Từ Lực Phàm cười nói: "Phải tiếp khách quý chứ. Cô và Tư Mễ vừa là bạn học đại học vừa là bạn tốt của nhau, tất nhiên tôi phải chăm sóc mọi

người chu đáo rồi. Hơn nữa hôm nay chúng tôi cũng không mời nhiều người. Họ đều là đồng nghiệp trong công ty, thuận tiện chào hỏi một chút".

Ninh Thần thầm thở dài trong lòng, cặp vợ chồng này sao có thể kì lạ như vậy.

Họ dường như không coi trọng cuộc hôn nhân này. Nếu vậy thì tại sao họ vẫn kết hôn?

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại không thể nói ra điều đó, vì vậy Ninh Thần chỉ có thể nói: "Chúng ta cứ vào đi, có thể chào hỏi những người khác".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 527: Thâm Nhập

Nhìn dáng điệu của Phan Tư Mễ cứ như cô ta ngày hôm nay không đến đây để kết hôn mà chỉ là một người khách vậy.

Ninh Thần bước tới nói: "Tư Mễ, cậu như thế này không ổn đâu, anh Từ đang đón khách ở ngoài cửa, cậu còn ngồi đây dửng dưng nhìn là như thế nào".

"Ai quy định cô dâu phải đứng ở cửa? Tớ kết hôn, tớ tự do, họ muốn nghĩ thế nào cũng được", Phan Tư Mễ thờ ơ nói.

Ninh Thần thật sự không biết phải thuyết phục cô ta như thế nào, chỉ có thể tự nghĩ, có lẽ đây là tâm lý độc lập của những người từ nước ngoài trở về.

Người ta thường nói rằng phụ nữ nước ngoài rất độc lập, và họ luôn làm những điều kỳ lạ khi họ kết hôn. Có vẻ như trường hợp này đúng là như vậy. Nếu không thì làm gì có ai lại không coi trọng hôn lễ như Phan Tư Mễ lúc này chứ.

“Đúng rồi, hai người đã đăng ký kết hôn chưa?”, Ninh Thần hỏi lại.

“Vẫn chưa, có gì đâu mà vội vàng”, Phan Tư Mễ bĩu môi.

Ninh Thần thở dài, không nhiều lời nữa, chỉ có thể lẳng lặng ngồi đây với Phan Tư Mễ. Những vị khách đi ngang qua nhìn thấy Phan Tư Mễ ngồi ở đây đều liếc nhìn với ánh mắt kỳ lạ.

Phan Tư Mễ không thèm để ý đến những ánh mắt đó, nhưng Ninh Thần lại cảm thấy rất khó chịu.

Sau đó, một số giám đốc điều hành của các công ty khác đến, chủ động chào hỏi Hoắc Khải và Ninh Thần.

Sau một vài lời giới thiệu về bản thân, có thể thấy rằng bọn họ đều là quản lý cấp cao của các công ty lớn, và hầu hết bọn họ đều muốn xây dựng quan hệ với Hi Vọng Mới.

Tất cả đều mong được hợp tác với Hi Vọng Mới để đôi bên cùng có lợi. Nhưng về vấn đề hợp tác, Ninh Thần chỉ nghe theo Hoắc Khải.

Bởi vì Hoắc Khải nắm tình hình cụ thể của công ty VR, ngoài những người ở chi nhánh Đinh Mão ra thì chỉ có Hoắc Khải tham gia vào công việc. Việc quản lý riêng của Ninh Thần về cơ bản là hoạt động kinh doanh chính truyền thống của Hi Vọng Mới, không liên quan gì đến công ty VR.

Hơn nữa Hoắc Khải có tiêu chuẩn rất cao trong yêu cầu đối với các công ty muốn hợp tác, không phải ai cũng có thể tham gia vào được.

Vì vậy, Ninh Thần chỉ nói: "Về việc hợp tác, các ông phải hỏi chồng tôi, anh ấy phụ trách vấn đề này, còn tôi phụ trách việc kinh doanh khác".

Những người này lập tức hướng về phía Hoắc Khải, sự nhiệt tình của bọn họ khiến cho Hoắc Khải phải cẩn thận suy nghĩ.

Nếu anh nhớ không lầm, thì có ít nhất hai công ty trong số bọn họ nằm trong danh sách của thế lực đen, chỉ có một người không liên quan gì đến thế lực đó.

Họ bất ngờ đến và nói rằng họ là bạn của Từ Lực Phàm, nhưng chắc chắn không phải vậy.

Điều này khiến cho Hoắc Khải chợt nhận ra rằng vẫn có một lỗ hổng lớn trong kế hoạch của anh, đó chính là việc anh đã làm mọi thứ quá hoàn hảo.

Bất luận là trên phương diện nào, Hoắc Khải cũng giải quyết công việc một cách dứt khoát không một kẻ hở, hoàn mỹ đến mức thế lực đen kia không thể tìm ra điểm yếu để đánh vào. Chỉ có Từ Lực Phàm này chính là điểm đột phá duy nhất của bọn chúng.

Bây giờ bọn chúng sử dụng Từ Lực Phàm như một đầu mối quan trọng, sau đó cử người có quan hệ với anh ta đến thăm dò Hoắc Khải. Nếu Hoắc Khải từ chối một cách hấp tấp, điều đó có thể khơi dậy sự nghi ngờ từ phía bên kia.

Bởi vì danh sách các công ty hợp tác được thiết lập trước đây của Hoắc Khải đều là những công ty có lý lịch rất rõ ràng và không có liên hệ với thế lực đen đó, nên có thể thế lực đen đã để ý biết được.

Nhiều người đứng đầu của những công ty xuất sắc đã phải chết bất đắc kỳ tử trong giai đoạn thành công nhất của bọn họ.

Hoặc hợp tác với thế lực đen, hoặc đi đến gặp Diêm Vương, chỉ có thể chọn một trong hai.

Nếu Hoắc Khải không muốn bị ám sát lần thứ hai, anh phải cho đối phương nếm được chút lợi ích trước.

Nghĩ đến điều này, Hoắc Khải cười nói: "Đương nhiên, việc hợp tác không có vấn đề gì. Mọi người đều là bạn của anh Từ, vợ anh Từ và vợ tôi lại có quan hệ rất tốt. Nhưng công ty chúng tôi cũng có một số yêu cầu nhất định đối với đối tác. Nếu thật sự không đáp ứng được thì tôi cũng không thể làm gì hơn. Nếu không làm kỹ lưỡng, chỉ sợ để mọi người vào hệ thống thì những đối tác đã được xem xét nghiêm ngặt trước đó cũng sẽ không hài lòng".

"Tất nhiên rồi, anh Lý nói đúng. Hợp tác là bình đẳng và tương trợ. Chúng tôi ở đây không phải để kiếm chác gì từ Hi Vọng Mới, nhưng với mục đích đôi bên cùng có lợi, chúng tôi đương nhiên sẽ tham gia các cuộc thanh tra có liên quan. Anh Lý có thể đến thăm công ty của chúng tôi. Nếu các tiêu chuẩn không đáp ứng được, chúng tôi cũng sẽ không ý kiến nếu như không đạt được thỏa thuận hợp tác".

Hoắc Khải lần lượt nhận danh thiếp của họ, chỉ cần nhìn qua là anh đã biết được tình hình chung của những công ty này.

Anh đã tìm hiểu tình hình của tất cả các công ty trong danh sách thông qua tổ chức ở nước ngoài, sức mạnh của các công ty này rất tốt, đều nằm trong số 200 công ty hàng đầu trong nước.

Để lọt vào top 200 cả nước thì tài sản phải đạt vài tỷ, hơn nữa còn phải là tài sản có chất lượng rất cao, nếu không thì sẽ không đủ điều kiện.

Từ nhận xét đó mà nói, không khó để các công ty này vượt qua các tiêu chuẩn kiểm toán của Hi Vọng Mới, nhưng trước đây Hoắc Khải đã đưa họ ra khỏi danh sách.

Hiện tại bọn họ đã mở miệng muốn đi vào hệ thống, dựa vào thế lực đằng sau, nếu thật sự muốn thông qua khảo nghiệm của Hi Vọng Mới, chắc chắn bọn họ sẽ không dùng đến những cách thức đơn giản.

Việc đưa các công ty này vào hệ thống cũng sẽ không gây ra nhiều khó khăn cho kế hoạch của Hoắc Khải, bởi vì anh đã biết trước mục đích của đối phương. Trong kế hoạch trọng tâm, anh nhất định sẽ cảnh giác cao độ, không để cho bọn họ có quá nhiều cơ hội tiếp xúc, không giao cho bọn họ khả năng quản lý, thâm nhập.

Miễn là anh giữ được những người này trong giới hạn, thì việc bọn người này thâm nhập vào hệ thống sẽ chỉ làm tăng sức mạnh của Hoắc Khải.

Tất nhiên, trong những trận chiến sau này, Hoắc Khải cũng phải có chuẩn bị trước. Một khi các công ty này tiến vào, hệ thống vẫn phải khép kín nguyên vẹn, nếu không thì sẽ rất dễ dàng bị phá vỡ từng mắc xích một.

Một vòng kinh doanh khép kín hoàn chỉnh là chiến lược lớn nhất của Hoắc Khải trong việc chống lại thế lực đen, chỉ cần không có kẽ hở thì kẻ địch dù mạnh đến đâu cũng khó có thể thâm nhập vào bên trong.

Hoắc Khải trò chuyện vui vẻ với những người từ một số công ty ở đây, Phan Tư Mễ nghiến răng khi quan sát anh. Hạt dưa đã cắn hết nửa đĩa, mà Hoắc Khải vẫn chưa đến nói một lời nào với cô ta, anh hoàn toàn coi thường cô ta hay sao?

Dù sao thì cũng đã hôn nhau rồi, có cần phải dửng dưng với cô ta như vậy hay không!

Nghĩ đến đây, Phan Tư Mễ muốn ném vỏ hạt dưa trên bàn lên mặt Hoắc Khải, để anh biết cô ta là người còn sống sờ sờ đây chứ không phải tượng đá!

Sau khoảng nửa tiếng, Từ Lực Phàm đi tới, anh ta không tỏ ra bất mãn với Phan Tư Mễ nữa, coi như việc đón khách ở cửa một mình chỉ là chuyện bình thường.

Thấy Hoắc Khải và các giám đốc điều hành cấp cao của những công ty đó đang nói chuyện rất vui vẻ, Từ Lực Phàm mỉm cười nói: "Anh Lý, thế nào rồi? Bạn bè của tôi ngưỡng mộ anh từ lâu rồi, nên lần này tôi kết hôn cứ nằng nặc đòi nhân cơ hội để được làm quen với anh và cô Ninh thêm một chút".

"Anh Từ quá lời rồi, chúng ta đều là bạn tốt của nhau. Xung quanh anh có rất nhiều công ty chất lượng cao, đáng lý ra anh nên giới thiệu cho tôi biết sớm hơn. Anh biết đó, Hi Vọng Mới của chúng tôi đã và đang muốn tiếp thu tất cả các loại hinh kinh doanh chất lượng cao hướng đến xu thế tương lai để chuẩn bị cho sự phát triển. Vì vậy, tôi hi vọng rằng tất cả bạn bè sẽ tham gia cùng tôi nhiều hơn", Hoắc Khải cười nói.

Từ Lực Phàm cười vui vẻ, nụ cười này rất chân thành. Bởi vì mục đích tiếp cận Hoắc Khải của anh ta chính là để cho ngày hôm nay.

Dựa vào mối quan hệ với Phan Tư Mễ, anh ta đã mở ra được một lỗ hổng cho thế lực phía sau thâm nhập vào Hi Vọng Mới.

Mặc dù rất khó để thâm nhập vào công ty mẹ do hệ thống đánh giá nội bộ nghiêm ngặt của Hi Vọng Mới, nhưng giờ đây họ đã thực hiện được một bước đầu thành công, điều này cho thấy các mối liên hệ này rất hữu ích.

Và điều này cũng sẽ mang lại rất nhiều lợi ích cho Từ Lực Phàm ở trong thế lực đen, rất có thể không lâu nữa anh ta sẽ được thăng chức trở

lại.

Tất nhiên, trước tiên anh ta phải đóng góp nhiều hơn trong âm mưu thâm nhập vào Hi Vọng Mới của thế lực đứng đằng sau mình đã.

Trong mắt Từ Lực Phàm, anh ta đã sử dụng thành công Phan Tư Mễ, nhưng trong mắt của Hoắc Khải, anh ta chỉ là một kẻ ngốc.

Thông qua từng hành động của Từ Lực Phàm, người ta có thể đoán được đại khái thế lực đằng sau kia muốn làm gì, nếu như không có ngọn hải đăng này thì có khi Hoắc Khải sẽ mãi giống như một người mù chỉ biết đoán mò mà thôi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 528: Nhảy Lầu

Nhìn chung, cả hai bên đều đang lợi dụng nhau để đạt được mục đích của riêng mình, chỉ có điều những lợi ích của Hoắc Khải thu được còn lớn hơn.

Trò chuyện được một lúc, người từ khách sạn đến nhắc rằng sắp đến giờ, Từ Lực Phàm xua tay biểu thị rằng mình đã hiểu, sau đó nói với Hoắc Khải: "Xin lỗi, đã đến giờ tốt rồi, tôi phải lên sân khấu tiến hành buổi lễ với Tư Mễ".

Phía trước sân khấu, một linh mục đang đứng đó, phía sau là một nhà thờ mô phỏng.

Vì Phan Tư Mễ đã đi du học lâu năm ở nước ngoài, có ảnh hưởng sâu sắc bởi văn hóa phương Tây, nên Từ Lực Phàm đã đặc biệt thuê một linh mục đến để làm cho lễ cưới trở nên trang trọng hơn.

“Đi thôi, Tư Mễ, đã đến lúc chúng ta phải đi lên sân khấu rồi”, Từ Lực Phàm đưa tay về phía Phan Tư Mễ.

Theo nghi thức chính, người lớn trong nhà Phan Tư Mễ phải chịu trách nhiệm trao tay cô ta cho Từ Lực Phàm. Tuy nhiên, Phan Tư Mễ đã không thông báo cho bố mẹ cô ta về cuộc hôn nhân này. Ngoài Hoắc Khải và Ninh Thần, cô ta không mời ai khác đến tham dự đám cưới.

Vì vậy, cô ta không có ai để cầm tay trao cô ta cho người chồng mới.

Đối với lời nói của Từ Lực Phàm, Phan Tư Mễ hoàn toàn không đáp lại, cô ta ném hạt dưa trong tay xuống bàn, đứng dậy nhìn Hoắc Khải nói: "Tôi sắp kết hôn rồi".

Cô ta không nắm lấy tay của Từ Lực Phàm mà lại đi nói câu này với Hoắc Khải khiến mọi người cảm thấy vô cùng hoang mang.

Còn Ninh Thần thì nhìn Phan Tư Mễ bằng ánh mắt kì lạ, không biết nên nói gì.

Hoắc Khải ồ một tiếng rồi nói: "Chúc mừng cô".

Ba từ này khiến Phan Tư Mễ run lên vì tức giận, cô ta hừ một tiếng rồi tự mình bước lên sân khấu.

Nét mặt của Từ Lực Phàm dường như đã méo xệch, nhưng anh ta vẫn lịch thiệp giữ phép lịch sự, sau khi xin lỗi Hoắc Khải và Ninh Thần, anh ta đi theo Phan Tư Mễ lên sân khấu.

Mọi người nhìn thấy điều kì lạ giữa hai người bọn họ nên đã bắt đầu xì xào bàn tán. Còn những người biết mục đích của Từ Lực Phàm thì đều nở nụ cười, không có gì ngạc nhiên.

Trên sân khấu, vị linh mục đặt tay lên cuốn Kinh thánh, nét mặt nghiêm trang: "Lạy Chúa, chúng con đến với Ngài, chứng giám cho đôi nam nữ được bước vào lễ đường hôn nhân thiêng liêng. Theo ý Chúa, hai người hợp nhau mới kết hôn, xin vinh hiển trọn đời, cùng nhau già đi, đất rộng trời cao, luôn yêu thương, giúp đỡ, dạy dỗ và tin tưởng lẫn nhau. Chúa cha ban phước để cặp đôi có thể được soi sáng, được Đức Thánh Linh soi dẫn, đồng thời tôn trọng và yêu mến Đấng Cứu Thế, ngợi khen Chúa trong suốt phần đời còn lại của họ".

Giọng nói ngừng lại, rồi vị linh mục tiếp tục: "Khi khế ước hôn nhân sắp được ký kết, nếu có bất kỳ sự thật nào cản trở sự kết hợp của họ, xin hãy nêu ra ngay lập tức, hoặc im lặng mãi mãi. Trước mặt Chúa, nếu muốn ngăn cản cuộc hôn nhân này, xin hãy nói ra lý do".

Nhìn vị linh mục đọc lời tuyên thệ, Ninh Thần khẽ thở dài.

Hoắc Khải nhìn cô hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Đột nhiên em cảm thấy đám cưới truyền thống của chúng ta thú vị và sống động hơn, không vắng vẻ như thế này", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải cười nói: "Đặc trưng của đám cưới truyền thống là ai cũng có thể tham gia và không có quá nhiều quy tắc để nói. Nhưng đám cưới phương Tây rất long trọng và có nét riêng vì có sự chứng kiến của linh mục, kiểu đám cưới này trông có vẻ trang trọng hơn".

"Em không nghĩ thế...", Ninh Thần bĩu môi.

Lúc này, vị linh mục nhìn Từ Lực Phàm và nói: "Anh Từ Lực Phàm, anh có muốn người phụ nữ này trở thành vợ hợp pháp của anh hay không? Anh sẽ yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy và tôn trọng cô ấy bất kể bệnh tật, tuổi già, hay vì lý do nào khác. Chấp nhận cô ấy và trung thành với cô ấy mãi mãi đến cuối đời?"

Từ Lực Phàm cười nhẹ gật đầu: "Tôi đồng ý".

Vị linh mục nhìn Phan Tư Mễ một lần nữa và hỏi: "Cô có muốn người đàn ông này trở thành chồng hợp pháp của cô không? Bất kể bệnh tật, tuổi già hay bất kỳ lý do nào khác, cô sẽ yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, chấp nhận anh ấy và trung thành với anh ấy mãi mãi đến cuối đời?"

Phan Tư Mễ không trả lời ngay mà từ từ quay đầu lại, nhìn về phía quan khách.

Nói một cách chính xác, cô ta đang quan sát Hoắc Khải.

Mọi người đều chú ý tới ánh mắt của cô ta, nhìn theo ánh mắt đó, và nhìn về hướng này.

Trái tim Ninh Thần như nhảy thót lên một cái, không khỏi nhìn về phía chồng mình đang ngồi bên cạnh. Về phần Hoắc Khải, anh chỉ khẽ cau mày. Anh có cảm giác rằng Phan Tư Mễ sắp gây rối một lần nữa.

Quả nhiên, Phan Tư Mễ đột nhiên hét lên: "Lý Phong, anh thật sự muốn tôi kết hôn với một người đàn ông khác sao!"

Tiếng hét đó khiến cho gương mặt của Từ Lực Phàm sa sầm xuống.

Phan Tư Mễ không nể mặt anh ta thì anh ta cũng có thể nhịn, không chào khách với anh ta thì anh ta cũng có thể nhịn, thậm chí không lên sân khấu với anh ta thì anh ta cũng có thể nhịn nốt.

Tuy nhiên, trong việc này, khi linh mục hỏi cô ta có sẵn sàng hay không mà cô ta lại phải hỏi ý kiến của một người đàn ông khác, cô ta đã quá đáng lắm rồi!

Từ Lực Phàm ngay lập tức tỏ thái độ: "Phan Tư Mễ, em đang làm cái quái gì vậy!"

Phan Tư Mễ hoàn toàn không để ý đến anh ta, chỉ nhìn Hoắc Khải.

Hoắc Khải vẫn luôn im lặng, lúc này dù anh có nói cái gì cũng không thích hợp. Nếu có thể, Hoắc Khải thậm chí còn muốn xoay người rời đi.

Sự im lặng của anh khiến cho Phan Tư Mễ hiểu ra, cô ta mới biết rằng ngay cả khi cô ta kết hôn với người khác thì cô ta vẫn không thể làm cho người đàn ông này dao động.

Trong tâm trí của anh, cô ta chỉ là một người qua đường không hơn không kém.

Không, ngay cả một người qua đường thì có lẽ anh cũng sẽ giúp đỡ nếu người ta bị ngã. Nhưng còn cô ta thì cho dù có rơi xuống chết đi, có lẽ anh cũng sẽ không thèm đoái hoài tới.

Nghĩ đến đây, Phan Tư Mễ càng lúc càng không thể chịu nổi sự uất ức.

Cô ta lại hét lên: "Lý Phong, tôi hỏi lại anh, tôi không đủ tư cách để cho anh nhìn tới một chút sao!"

Sắc mặt của Từ Lực Phàm tái nhợt, anh ta vươn tay nắm lấy vai cô ta, thô bạo hét lên: "Đủ rồi!"

Quan khách hoang mang, ngay cả những người biết về âm mưu của Từ Lực Phàm cũng rất kinh ngạc. Từ Lực Phàm không thể xử lý người phụ nữ

này hay sao? Nhìn vào thái độ của người phụ nữ này, thì hình như cô ta có quan hệ với Lý Phong, ông chủ đứng sau Hi Vọng Mới?

Từ một góc độ nào đó mà nói, rõ ràng Phan Tư Mễ đang cắm sừng Từ Lực Phàm ngay trong ngày cưới. Làm gì có người đàn ông nào chịu được loại chuyện này.

Từ Lực Phàm đã giơ tay, sẵn sàng tát cho Phan Tư Mễ một bạt tai.

Những người thuộc thế lực đen vội vàng lên tiếng, nhắc nhở anh ta phải cẩn thận. Dù họ không nói rõ ràng nhưng Từ Lực Phàm biết rằng đây là lời nhắc nhở, đừng để chuyện nhỏ này gây ảnh hưởng đến kế hoạch.

Anh ta có mất mặt cũng không sao, nhưng nếu vì điều này mà mất đi quan hệ với Hi Vọng Mới, thì cũng tương đương với việc mất tất cả.

Từ Lực Phàm nghiến răng, muốn chém Phan Tư Mễ ngàn lần.

Lúc này, Ninh Thần cũng kéo Hoắc Khải một cái, thở dài nói: "Hay là anh nói gì đi, nếu không, có thể không có cách nào kết thúc chuyện này".

Cô đã nói như vậy, Hoắc Khải cũng không thể im lặng được nữa.

Anh chỉ có thể nhìn Phan Tư Mễ và nói: "Tôi hy vọng cô có thể hạnh phúc cả đời và kết hôn với một người đàn ông tốt".

Những lời này khiến gương mặt của Phan Tư Mễ tái nhợt đi.

Cô ta nhếch mép cười nói: "Chắc chắn rồi, tôi còn không có tư cách gì trong mắt anh... Vậy thì sống tiếp cũng có ích lợi gì?"

Nói dứt lời, Phan Tư Mễ đột ngột chạy khỏi sân khấu và lao về phía cửa sổ.

Cô ta chạy quá nhanh và có đích đến rất rõ ràng, trái tim của Hoắc Khải như giật thót, anh ngay lập tức lao về phía cô ta.

Tuy nhiên, tốc độ của Phan Tư Mễ khiến cho mọi người không kịp phản ứng, cô ta chạy đến bên cửa sổ, quay đầu nhìn Hoắc Khải đang đuổi theo mình với vẻ mặt đau khổ: "Lý Phong, tôi muốn anh mãi mãi nhớ về tôi, nhớ rằng có một người phụ nữ đã vì anh mà chết!"

Sau cùng, Phan Tư Mễ mở cửa sổ và nhảy xuống.

Ninh Thần hoảng sợ hét lên: "Tư Mễ, đừng!"

Nhưng có hét lên cũng đã quá muộn, cho dù Phan Tư Mễ có nghe thấy thì cũng không có ý nghĩa gì, khi Hoắc Khải chạy đến cửa sổ thì từ phía dưới đã vang lên một tiếng "rầm".

Anh nhìn xuống và thấy Phan Tư Mễ đã đập vỡ kính của bục ở tầng dưới và rơi xuống đất.

Chân tay của cô ta đang nằm ở hình dạng vặn vẹo bất thường, ai nhìn thấy cũng phải sốc.

Vài người qua đường hét lên sợ hãi, Từ Lực Phàm nhìn thấy cảnh tượng dưới lầu, sắc mặt trở nên xấu xí đến cực điểm.

Anh ta không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện như thế này, cho dù Phan Tư Mễ chưa bao giờ thật sự nhiệt tình với anh ta, nhưng việc tự sát cũng là điều mà Từ Lực Phàm không thể tưởng tượng được.

Anh ta nhìn Hoắc Khải, không biết phải làm thế nào.

Nếu Phan Tư Mễ chết, sẽ không có lý do gì để anh ta tiếp tục liên lạc với Hi Vọng Mới. Điều quan trọng nhất là vợ của anh ta đã tự tử bằng cách nhảy từ một tòa nhà vào ngày cưới của anh ta. Đây sẽ là một tai tiếng trong cuộc đời anh ta, và anh ta sẽ không bao giờ có cơ hội để xóa sạch nó.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 529: Cấp Cứu

Nếu Phan Tư Mễ vẫn còn sống, có lẽ anh ta còn có thể tuyên bố chia tay hoặc ly hôn sau sự việc.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi thứ chấm hết rồi.

Ninh Thần chạy tới bên cửa sổ, nhưng chưa kịp nhìn gì đã bị Hoắc Khải túm lại: "Em đi gọi cấp cứu đi!"

Anh biết Ninh Thần vốn mềm yếu, không muốn để cô nhìn thấy cảnh tượng thảm thương này, nếu không có lẽ Ninh Thần sẽ mất ngủ rất lâu.

Ninh Thần do dự trong chốc lát, cô hiểu tại sao chồng ngăn cản mình lao tới bên cạnh cửa sổ, rõ ràng tình hình bên dưới không phải điều mà cô muốn nhìn thấy. Cho dù không được tận mắt chứng kiến, nhưng chỉ cần nghĩ tới hình ảnh có thể xảy ra, mặt mũi Ninh Thần đã trắng bệch.

Cho dù cách làm của Phan Tư Mễ khiến cô kinh ngạc và không thể hiểu nổi, thậm chí còn thoáng thấy tức giận, nhưng nếu như cô ấy chết rồi, suy cho cùng lòng cô vẫn không thấy dễ chịu.

Chần chừ trong chốc lát, Ninh Thần lấy điện thoại ra, gọi cho 120.

Xe cấp cứu nhanh chóng chạy tới, may mắn là Phan Tư Mễ vẫn còn nhịp tim đập yếu ớt. Có lẽ lớp kính an toàn trên ban công đã tạo ra lực giảm xóc nhất định khiến cô ấy không đập thẳng xuống nền xi măng.

Nếu không cho dù nơi này mới chỉ là tầng tám, nhưng nhảy xuống cũng cầm chắc cái chết.

Đương nhiên, bây giờ vết thương của Phan Tư Mễ cũng rất nghiêm trọng, có cấp cứu được hay không còn phụ thuộc vào tâm trạng của ông trời.

Nhìn theo đèn hậu của xe cấp cứu rời đi, Ninh Thần ngả vào lòng Hoắc Khải, nước mắt rơi như mưa: "Sao lại thế này chứ... Tư Mễ..."

"Không sao đâu, chắc là gãy xương thôi chứ chưa hẳn sẽ mất mạng", Hoắc Khải nhẹ nhàng an ủi cô.

Nói thì nói vậy, nhưng nghĩ đến việc Phan Tư Mễ nhảy lầu tự sát vì từ đầu đến cuối anh không hề hồi đáp, Hoắc Khải vẫn cảm thấy lòng mình rất lạ.

Lần trước Cố Phi Dương cũng suýt chết vì anh, lần này Phan Tư Mễ lại làm như vậy, chẳng lẽ mọi người phụ nữ thích anh đều thích làm như thế sao? Nhưng mà Ninh Thần không như vậy.

Quan trọng nhất, Phan Tư Mễ có thể tự sát vì anh một lần, nhiều khả năng sẽ có lần thứ hai.

Nếu lần này cô ta không chết, sau này lại quậy phá nữa thì phải làm sao đây, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn cô ta chết?

Đúng lúc này, Từ Lực Phàm bước tới, nói với Hoắc Khải: "Anh Lý, thực sự xin lỗi khi để chuyện này xảy ra trong ngày kết hôn. Haizz, do tôi không đúng, có lẽ tôi đã khiến Tư Mễ không vui, cô ấy mới làm ra hành động cực đoan thế này".

Rõ ràng Phan Tư Mễ nhảy lầu vì Hoắc Khải, nhưng Từ Lực Phàm lại nhận lỗi về mình, hiển nhiên không muốn Hoắc Khải quá lúng túng vì chuyện này.

Hành động của anh ta hoàn toàn không phải hành vi của một thằng đàn ông, chỉ vì mục đích thâm nhập vào công ty Hi Vọng Mới mà không cần đến một tí liêm sỉ nào nữa.

Hoắc Khải gằn giọng nói: "Nếu có thời gian nói những chuyện này với tôi, chi bằng anh Từ hãy tới bệnh viện xem xét tình hình của cô ấy đi."

“Chắc chắn phía bệnh viện sẽ cấp cứu, cho dù tôi ở đó cũng không giúp được gì”, Từ Lực Phàm nói.

Đến cả Ninh Thần cũng không thể nghe nổi nữa: “Anh Từ, cho dù hành vi của Tư Mễ không đúng, nhưng dù sao cậu ấy cũng là vợ chưa cưới của anh. Bây giờ cậu ấy chưa rõ sống chết, lẽ nào anh không nên ở bên cạnh cậu ấy sao? Người nhà cậu ấy không có ở đây, người để cậu ấy dựa vào không nhiều. Anh không đi, ai còn quyết định thay cậu ấy được nữa!”

“Chuyện này... Được rồi, nếu cô Ninh đã nói như thế, tôi sẽ tới bệnh viện ngay bây giờ”, Từ Lực Phàm nói.

“Chúng ta cũng tới đó thôi”, Ninh Thần ngẩng đầu nhìn Hoắc Khải.

Không cần biết Phan Tư Mễ đã làm những gì, suy cho cùng cô ta vẫn là người sắp chết, Ninh Thần không muốn so đo tính toán gì với cô ta vào lúc này. Huống hồ cho dù hành vi của Phan Tư Mễ rất cực đoan, nhưng cô ta làm vậy cũng vì tình yêu.

Cùng là phụ nữ nên Ninh Thần có thể hiểu được hành vi của Phan Tư Mễ, vì tình yêu, đôi lúc phụ nữ có thể bất chấp tất cả mọi thứ.

Giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa, rõ ràng biết chắc sẽ chết, nhưng vẫn muốn nhào tới, vì đó là thứ hấp dẫn nhất trong cuộc đời chúng.

Hoắc Khải không từ chối đề nghị tới bệnh viện. Dù nói thế nào thì anh cũng có trách nhiệm trong chuyện này, không ít thì nhiều, tới đó đợi tin tức của Phan Tư Mễ là điều nên làm.

Ngay sau đó, Hoắc Khải đưa Ninh Thần tới bệnh viện, Từ Lực Phàm ngồi trên hàng ghế mà gọi điện thoại không ngừng, nhưng toàn nói chuyện làm ăn.

Anh ta không liếc mắt nhìn về phía phòng phẫu thuật thêm một lần, dường như người đang được cấp cứu ở trong đó chẳng liên quan gì tới anh ta.

Ninh Thần vốn định mắng anh ta vài câu, nhưng nghĩ lại rồi thôi.

Tuy rằng có thể thấu hiểu hành động của Phan Tư Mễ, nhưng điều này không có nghĩa hành động của cô ấy là hay ho. Bất cứ người đàn ông nào gặp phải tình huống này cũng rất tức giận. Từ Lực Phàm có thể nghe theo đề nghị của cô mà tới bệnh viện trông chừng Phan Tư Mễ đã là có lương tâm lắm rồi, nếu đổi lại là người khác, thậm chí còn không muốn ngó ngàng tới.

Dù sao cô cũng không yêu tôi, lại còn bằng lòng đâm đầu vào chỗ chết vì thằng đàn ông khác, thôi thì cô cứ chết đi cho rồi.

Đồng thời, Ninh Thần cũng gọi điện thoại cho Cơ Hương Ngưng.

Sau khi nghe tin Phan Tư Mễ nhảy lầu trong hôn lễ, Cơ Hương Ngưng không nói nhiều lời, lập tức chạy tới. Vừa đến bệnh viện, gặp được Ninh Thần và Hoắc Khải, cô ấy nhíu mày hỏi ngay: "Chuyện gì thế này? Đang yên đang lành, sao lại nhảy lầu? Đã vậy còn vào lúc kết hôn nữa? Sao cậu ấy không nói với chúng tớ chuyện sắp kết hôn?"

"Tớ cũng không biết tại sao cậu ấy không nói...", Ninh Thần nghẹn ngào ôm lấy cô: "Nhưng có lẽ Tư Mễ sắp chết rồi, cậu ấy bị thương nặng lắm".

Cơ Hương Ngưng vỗ vỗ lưng cho cô, nhẹ nhàng an ủi: "Không sao đâu, bị thương nặng không có nghĩa là chắc chắn sẽ chết, đây là hai chuyện khác nhau mà".

"Nhưng tớ sợ lắm!", Ninh Thần khóc đến mức nước mắt tuôn ròng ròng, toàn thân run rẩy. Bởi vì trước kia cô chưa từng gặp chuyện nào như thế này, thậm chí còn chưa từng trải qua cảnh sinh ly tử biệt.

Cơ Hương Ngưng an ủi cô thêm vài câu, dỗ Ninh Thần ngồi xuống hàng ghế rồi mới nhìn về phía Hoắc Khải và hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì thế? Đang yên đang lành, cậu ấy không thể nào nhảy lầu dễ dàng như vậy được chứ?"

“Chuyện này kể ra hơi phức tạp một chút...”, Hoắc Khải trả lời mà thấy đau đầu, chuyện này bị người ta nhìn thấy thực ra cũng không hề gì. Trước nay Hoắc Khải không để tâm người khác nghĩ thế nào.

Nhưng nếu bắt anh chủ động kể lại cho người khác, anh vẫn cảm thấy rất kỳ quặc.

Gặp một người là phải giải thích với người ta một lần, vì tôi không yêu Phan Tư Mễ nên cô ta mới nhảy lầu tự sát...

Câu nói này nghe chẳng khác gì một thằng đàn ông cặn bã, thế nhưng Hoắc Khải đâu phải hạng cặn bã.

Nếu anh là kẻ cặn bã, chắc chắn có thể ôm Phan Tư Mễ vào vòng tay mình, đâu có những chuyện tồi tệ thế này xảy ra.

Có lẽ người khác sẽ bảo, nếu có thể đồng ý với Cố Phi Dương, tại sao không thể đồng ý với Phan Tư Mễ.

Chủ yếu vì Cố Phi Dương và Phan Tư Mễ không phải cùng một dạng người, chuyện xảy ra với hai người họ cũng không giống nhau. Vả lại, ngay từ đầu Phan Tư Mễ đã đặt bẫy Hoắc Khải, ấn tượng ban đầu về cô ấy không hề tốt đẹp.

Hoắc Khải là người từng sống lại vì bị mưu hại, anh cực kỳ cảnh giác với những người bày mưu tính kế mình. Có thể nói rằng, giới hạn cuối cùng trong lòng anh từ chối cô ta, hai người không thể có bất kỳ quan hệ mật thiết nào được.

Đừng nói rằng Phan Tư Mễ vẫn đang được cấp cứu, cho dù cô ta thực sự chết đi vì chuyện này, Hoắc Khải cũng không cho rằng mình đã làm sai chuyện gì. Không thể nào nói rằng ai bằng lòng chết đi vì anh thì anh sẽ lấy người ấy, chuyện này quá hoang đường.

Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải có điều gì đó khó nói nên cũng không hỏi nhiều, tóm lại sau này Ninh Thần sẽ nói với cô ta thôi.

Nhưng điều khiến Cơ Hương Ngưng thấy kỳ lạ hơn cả là khi cô ấy muốn bước tới dạy bảo Từ Lực Phàm vài câu, Ninh Thần lại ngăn cản, nói rằng chuyện này không liên quan tới Từ Lực Phàm.

Điều này khiến Cơ Hương Ngưng càng thấy kỳ lạ: nhảy lầu vào ngày kết hôn nhưng không liên quan tới Từ Lực Phàm thì liên quan tới ai? Riêng mỗi Hoắc Khải không nói gì, vậy thì chỉ có thể liên quan tới anh ấy hả?

Rốt cuộc Hoắc Khải đã làm gì khiến Phan Tư Mễ phải nhảy lầu tự sát?

Mấy người họ đợi trước cửa phòng cấp cứu suốt hơn sáu tiếng đồng hồ, cánh cửa mới mở ra.

Bác sĩ và y tá đẩy Phan Tư Mễ ra, Ninh Thần và Cơ Hương Ngưng lập tức vây quanh họ, lo lắng hỏi: "Bác sĩ, tình hình thế nào rồi?"

"Trên người cô ấy có nhiều chỗ gãy xương, phổi và gan bị tổn thương, bây giờ chúng tôi đã làm hết những việc nên làm rồi, còn có qua được thời kỳ nguy hiểm hay không thì khó nói lắm. Bởi vì ý thức sinh tồn của cô ấy không quá cao mà vết thương thì cực kỳ nghiêm trọng. Thế nên, đành trông chờ may mắn thôi", bác sĩ trả lời.

"Thế nào gọi là trông chờ vào may mắn! Các ông là bác sĩ, chữa bệnh cứu người mà trông chờ vào may mắn được à!", Cơ Hương Ngưng bất mãn.

Hoắc Khải bước tới kéo tay cô ấy: "Thôi, bác sĩ cứu người cũng không thể thành công một trăm phần trăm, chỉ cần họ cố gắng hết sức là được".

"Nhưng nói như thế như không chịu trách nhiệm vậy, sống sót là do may mắn, chết đi là do xui xẻo à? Thế thì còn cần bệnh viện làm gì!", Cơ Hương Ngưng oán thán.

Đừng tưởng rằng ngày thường cô ấy chẳng nói gì với Phan Tư Mễ, như thể quan hệ của hai người cực kỳ tệ hại, nhưng vào những thời khắc then chốt nhất, Cơ Hương Ngưng vẫn chọn đứng về phía Phan Tư Mễ, lo lắng và đau buồn vì cô ta.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 530: Chuộc Tội

Nhìn Phan Tư Mễ được gói như cái bánh tét rồi được đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU, đôi mắt của Cơ Hương Ngưng cũng ửng đỏ.

Từ thời đại học đến bây giờ, cô ấy và Phan Tư Mễ rất ít khi qua lại, nhưng tính tình lạnh lùng và cao ngạo không có nghĩa là cô thực sự quên đi tình bạn năm xưa.

Cơ Hương Ngưng không trách Phan Tư Mễ đã hiểu nhầm, bởi vì bạn trai cũ của Phan Tư Mễ thực sự đã ôm lấy cô đòi cưỡng hôn. Bất kỳ một người phụ nữ nào nhìn thấy hành vi này của bạn trai và bạn thân sẽ vô thức cho rằng hai người lén lút làm chuyện xằng bậy sau lưng mình.

Nếu đã là chuyện tận mắt chứng kiến, còn gì để giải thích đâu?

Thế nên, Cơ Hương Ngưng có thể hiểu được tại sao Phan Tư Mễ tức giận đến mức đòi ra nước ngoài.

Sau này, Phan Tư Mễ về nước, buông bỏ được ân oán năm đó, không cần biết cô ấy đã thực sự buông xuôi hay chỉ đơn thuần là vì lợi ích, điều này không quan trọng. Điều quan trọng là cô ấy cho cả hai một lối thoát, cho tình bạn của họ một khả năng quay trở lại.

Nhìn vào bên trong phòng bệnh qua lớp cửa kính, Cơ Hương Ngưng gạt nước mắt nơi khóe mắt, sau đó bước tới đỡ Ninh Thần ngồi xuống.

Hai người phụ nữ chỉ lặng lẽ nhìn nhau, bầu không khí trở nên trầm trọng.

Ngược lại, sau khi xác nhận Phan Tư Mễ vẫn còn sống, Từ Lực Phàm vung tiền mời một hộ lý chuyên nghiệp trông chừng nơi này thay anh ta. Về phần mình, anh ta xin phép rời đi trước.

Đương nhiên, trước khi đi, anh ta cũng nói năng rất dễ nghe.

“Mọi người cũng biết rằng chuyện này gây ra ảnh hưởng cực kỳ lớn tới danh tiếng của tôi. Về tình về lý, đáng ra tôi nên ở lại nơi này chăm sóc cô ấy, tới khi cô ấy bình phục và khỏe mạnh. Với tư cách một người đàn ông, có lẽ tôi không đủ lịch thiệp, nhưng sau lưng tôi vẫn còn mấy trăm nhân viên đang mải miết kiếm cơm ăn. Tôi phải bảo vệ người bên cạnh, không thể để họ chịu những ảnh hưởng quá xấu mà sự việc này gây ra cho công ty. Thế nên, xin hãy lượng thứ cho chút ích kỷ của tôi, tôi sẽ rời đi trước. Đợi khi mọi thứ ổn thỏa, tôi sẽ quay lại chăm sóc cô ấy”.

Từ Lực Phàm nói năng rất lễ độ khiến người ta không thể bới móc được khuyết điểm gì

Bản thân anh ta bị vợ chưa cưới cắm sừng ngay tại hôn lễ, có thể ở lại đây trong thời gian dài như vậy mới đi đã là hiếm có lắm rồi, chẳng lẽ còn đòi người ta phải đợi ở đây đến khi trời tàn đất tận?

Cho dù trong lòng thực sự nghĩ như thế, nhưng Ninh Thần cũng không thể nói ra, cô biết rằng như thế mới thực sự là ích kỷ.

Mà hành vi của Phan Tư Mễ, cũng rất ích kỷ.

Vì tình cảm cá nhân của mình mà cô ta không hề suy xét tới suy nghĩ và cảm nhận của bất cứ ai, dùng trò hề nhảy lầu tự sát khiến mọi việc rối tung rối mù, ai cũng lúng túng và khó xử.

Đến cả Hoắc Khải cũng có thể chịu ảnh hưởng từ sự việc này.

Sao cô ta có thể trở nên cực đoan đến vậy, Phan Tư Mễ năm xưa lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ, hào sảng bỗ bã có thể chơi đùa cùng tất cả mọi người, rốt cuộc làm sao thế này!

Thời gian ở lại bệnh viện sẽ rất dài, nhưng công việc của công ty cũng rất nhiều, Ninh Thần không thể ở đây mãi được. Lỡ như Phan Tư Mễ biến thành người thực vật, chẳng lẽ cô phải bầu bạn bên cạnh suốt đời sao?

Thế nên, Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng khuyên cô về nhà nghỉ ngơi rồi khôi phục trạng thái công việc, khi nào rảnh rỗi có thể tới bệnh viện

thăm.

Nơi này có bác sĩ và y tá cũng như hộ lý chuyên nghiệp, đồng thời trong bốn mươi tám tiếng đầu tiên, Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải sẽ luân phiên nhau túc trực tại đây.

Ninh Thần biết hai người này nói rất đúng, dù cô ở bên cạnh Phan Tư Mễ lâu đến đâu đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được bất kỳ chuyện gì, nhưng công ty không thể thiếu vắng mình.

Sau khi bán đứt phần lớn cổ phần trong tay, đến thời điểm này, Mục Thế Kiệt đã chủ động lựa chọn từ chức.

Ông ta biết mình đã bỏ qua một thời cơ cực kỳ lớn, cả đời này không thể nào trở mình được nữa. Nếu đợi người ta chủ động cho mình thôi việc, chi bằng để ông ta tự giác.

Nhưng Ninh Thần không để ông ta đi, tuy rằng đồng ý cho ông ta bãi nhiệm vị trí tổng giám đốc của công ty con Giáp Tử, nhưng vẫn cho Mục Thế Kiệt vị trí cố vấn danh dự đặc biệt của phòng nghiệp vụ.

Chức vụ này sở hữu gần như mọi quyền hành tương đương với giám sát bộ phận nghiệp vụ, nhưng không phải giám sát nghiệp vụ.

Bởi vì nếu để Mục Thế Kiệt nhậm chức giám sát nghiệp vụ, người khác sẽ chê cười ông ta vì đang yên đang lành mà không làm tổng giám đốc nữa, chủ động giáng chức, chắc đầu óc bị chập mạch.

Nhưng vị trí cố vấn danh dự đặc biệt nghe rất sang chảnh, chứng tỏ công ty không thể thiếu vắng ông ta được, chẳng khác gì một lời khen.

Mục Thế Kiệt cũng biết Ninh Thần đang giữ thể diện cho mình, không muốn làm ông ta quá khó xử, thế nên ông ta cũng không từ chối ý tốt của cô.

Không cần biết thế nào, trong tay ông ta vẫn còn giữ lại 1% quyền cổ phần của công ty Giáp Tử, tuy rằng đã rút ra khỏi hàng ngũ đại cổ đông,

nhưng phải biết rằng 99% quyền cổ phần của công ty con Giáp Tử đã bị công ty mẹ Hi Vọng Mới thu hồi rồi.

Cũng có nghĩa, ngoài công ty mẹ ra, Mục Thế Kiệt là người đứng thứ hai trong công ty này, đồng thời là cổ đông duy nhất.

Nếu đã như thế, ông ta ở lại làm cố vấn cũng chẳng có gì không ổn thỏa.

Tiền lương giảm đi một chút nhưng Mục Thế Kiệt vẫn thông cảm. Cho dù họ muốn giữ ông ta đến mấy cũng không thể nào ra giá cao hơn tổng giám đốc được, nếu không thì người nhậm chức tổng giám đốc sẽ nghĩ thế nào?

Nhưng Mục Thế Kiệt trước giờ không tham dự vào những chuyện to tát, ông ta rất thông minh, biết rằng chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể.

Người được Ninh Thần phái tới công ty con Giáp Tử làm tổng giám đốc là giám sát nghiệp vụ Vinh Phi Vũ của công ty mẹ, người này cũng là nguyên lão như Giản Tư Tư.

Người này hiểu biết rất rõ về ngành giảm cân, vẫn luôn tìm hiểu sâu rộng về những thứ này, nếu so sánh năng lực cá nhân cũng không kém gì Mục Thế Kiệt, thậm chí vì trẻ trung nên khả năng tiếp thu rất mạnh, đầu óc linh hoạt, chỉ cần làm quen với nghiệp vụ một chút, chắc chắn có thể tạo ra thành tích tốt hơn Mục Thế Kiệt.

Tính đến giờ phút này, những người vào cùng đợt với Giản Tư Tư đều đã là tổng giám đốc của các công ty con, chỉ riêng Ninh Hạo Bân vẫn là một nhân viên bình thường.

Bây giờ hầu như tất cả mọi người trong công ty đều biết đến sự tồn tại của anh ta, thấy nhóm người cùng lứa với anh ta đã thăng quan tiến chức mà anh ta vẫn còn chật vật làm một cấp dưới, không ít người âm thầm chê cười anh ta, thậm chí tỏ ra cực kỳ khinh thường.

Nhưng Ninh Hạo Bân không thấy tức giận vì điều này, anh ta biết rằng, anh ta tự mình chuốc lấy điều này.

Nếu khi xưa không phản bội Hi Vọng Mới, nếu có thể chăm chỉ và thật thà mà làm việc thì vị trí bây giờ của Giản Tư Tư chắc chắn là của anh ta, không một ai có thể tranh giành với anh ta.

Khi ấy cả Hoắc Khải lẫn Ninh Thần đều đặt hi vọng cực kỳ lớn vào anh ta, tiếc rằng bản thân Ninh Hạo Bân không biết tóm lấy cơ hội, quá xốc nổi, để rồi chọn lựa một con đường đủ khiến anh ta hối hận mãi về sau.

Mà bây giờ công ty Hi Vọng Mới đặt hi vọng vào anh ta lần thứ hai, nếu vẫn không biết nắm bắt thì quá ngu xuẩn.

Ninh Hạo Bân không trông chờ vào việc thăng chức quá nhanh, anh ta chỉ hi vọng có thể làm tốt việc của mình một cách chắc chắn, để người của công ty phát hiện ra giá trị của anh ta thêm lần nữa. Anh ta muốn dùng hành động thực tế để nói với tất cả mọi người, anh ta thay đổi rồi.

Không còn là cái thằng bộp chộp vừa bước chân ra khỏi cổng trường, kiêu ngạo cho rằng ông trời đứng thứ nhất và anh ta đứng thứ hai, không còn than trời trách đất chỉ vì một tí tẹo thất bại nữa.

Năng lực cá nhân của Ninh Hạo Bân quả thực là người nổi bật nhất trong số tất cả mọi người, cho dù bây giờ có vô số nhân tài tiến vào công ty Hi Vọng Mới.

Thêm vào đó, thái độ làm việc của anh ta đã trở nên chín chắn và trưởng thành, Giản Tư Tư cũng có ý cất nhắc, cố tình giao cho anh ta rất nhiều công việc khá quan trọng.

Đa số những công việc này đã vượt qua phạm trù mà một nhân viên cấp thấp được phụ trách, nhưng đây không phải khen thưởng, mà là một loại áp lực vô cùng nặng nề.

Nếu Ninh Hạo Bân làm không tốt, anh ta sẽ càng bị chê cười, nếu anh ta làm tốt, cũng chỉ là nghĩa vụ nằm trong bổn phận thôi.

Thế nên, có trách nhiệm, nhưng không tính là công lao.

Nếu đổi lại là người khác chắc người ta đã từ chức từ lâu rồi, rõ ràng là báo cáo mà chủ quản mới phải phụ trách, tại sao bắt tôi làm? Rõ ràng là kế hoạch mà người khác có thể làm được, tại sao cứ đổ hết lên đầu tôi?

Đã vậy làm xong hết tất cả mọi thứ, công lao vẫn thuộc về người khác, không liên quan gì đến bản thân mình.

Trong tầng lớp nhân viên cấp thấp của cả công ty này, công việc của Ninh Hạo Bân nặng nề nhất, nhưng tiền lương mà anh ta nhận được lại là thấp nhất.

Theo lời của Giản Tư Tư, đây là hình phạt của công ty cho việc anh ta phản bội.

Anh ta phải bỏ ra tinh lực gấp nhiều lần người khác để tạo ra lợi nhuận cho công ty, coi như chuộc tội.

Con bò ăn cỏ nhưng vắt ra sữa, anh cũng thế thôi.

Nếu anh cảm thấy không vui, không công bằng, anh có thể xin thôi việc.

Ninh Hạo Bân không lựa chọn thôi việc, anh ta vui vẻ đón nhận mọi thứ, lặng lẽ hy sinh, chờ đợi một ngày vàng thật được tỏa sáng.

Tất cả oan ức đều vì ngày quật khởi trong tương lai.

Bây giờ anh ta đã học được cách lên kế hoạch cho cuộc đời mình, mà mục tiêu của anh ta là lội ngược dòng, từ kẻ phản bội Hi Vọng Mới đến ngôi sao hi vọng có tiền đồ nhất của công ty.

Giống như người kia của nhà họ Hoắc, dẫn dắt cả gia tộc không ngừng tiến về phía trước, tạo ra vô số huyền thoại.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 531: Hiểu

Ninh Hạo Bân trở nên im lặng, chuyện này dù là với anh ta hay với công ty thì đều là chuyện tốt.

Nếu anh ta thật sự có thể cố gắng giữ gìn thì việc anh ta được đề bạt trong tương lai cũng không còn quá lạ. Dù sao hiện giờ Ninh Thần cũng đã quá bận, lại thiếu đi một trợ thủ bên cạnh.

Tuy Giản Tư Tư có năng lực nhưng lại quá chú trọng tiểu tiết. Năng lực chấp hành của cô ấy không thể chê vào đâu được, nhưng lại thiếu sót ở phần kế hoạch chiến lược.

Những chuyện lớn đều do Ninh Thần một mình phụ trách, khiến cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Dù sao thì hơn hai năm trước, cô còn là một nhân viên bình thường của một công ty quảng cáo. Cho dù có học từ Hoắc Khải rất nhiều kiến thức trong thời gian qua đi nữa thì cũng khó mà theo kịp tốc độ phát triển nhanh chóng của công ty.

Cùng với sự xuất hiện của kỹ thuật VR, Ninh Thần càng thêm mù mờ về phương hướng phát triển. Cô không hiểu thứ này, mà dù có hiểu thì cũng không biết nên phối hợp nó với ngành khác thế nào.

Cũng may có Hoắc Khải giúp đỡ. Anh phụ trách toàn bộ công việc liên quan đến VR, nếu không thì Ninh Thần cũng rầu hết cả ruột.

Khi Ninh Thần đi khỏi bệnh viện, Cơ Hương Ngưng mới nhìn Hoắc Khải và nói: "Hay anh về nghỉ trước đi, tôi ở đây thêm chút nữa rồi anh lại đến thay ca cho tôi sau".

"Không sao, tôi khỏe mà, tạm thời chưa cần nghỉ ngơi đâu", Hoắc Khải lắc đầu đáp: "À, dạo này cô ở nhà họ Cơ sao rồi?"

Ngành VR có tầm quan trọng rất lớn, Hoắc Khải đã không có sức lực đi để ý chuyện khác nữa rồi. Giờ anh đã rất ít hỏi về chuyện của nhà họ Cơ, dù sao Cơ Hương Ngưng cũng đã chạm đến ngưỡng cửa của quyền lực nòng cốt, chỉ còn cần một bước là dũng cảm vượt qua nữa thôi.

Dĩ nhiên, muốn lên làm chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Cơ thì không dễ như vậy.

Chỉ với tình hình hiện tại, Cơ Trấn Hùng còn đang nắm giữ phần lớn số phiếu cho cái ghế chủ tịch hội đồng quản trị. Trước khi nắm chắc mọi chuyện thì Cơ Hương Ngưng không thể mạo hiểm hành động, đánh rắn động cỏ được.

Đã làm thì phải thành công, vì nếu thất bại sẽ không có cơ hội thứ hai.

Sự nhẫn nhịn của dòng chính với Cơ Hương Ngưng chính là vị trí trong hội đồng quản trị, đây đã là vị trí cao nhất mà nhánh phụ có được rồi. Nếu muốn lên cao hơn nữa thì tức là phải giảm đi lợi ích của dòng chính.

Những người đã từng trên cùng một con thuyền với cô ấy liệu có còn nhẫn nhịn để cô ấy tiếp tục hay không? Rất khó nói.

"Tôi vẫn ổn thôi, tôi đang quản lý phần lớn chuyện của dòng họ. Tuy hơi mệt nhưng rất có cảm giác thành tựu", Cơ Hương Ngưng đáp lời.

Từ mục tiêu nhỏ là có được càng nhiều lợi ích của gia tộc hơn, cô ấy đã tăng lên thành nắm giữ quyền quản lý dòng họ.

Mà hiện giờ cô ấy đã đạt được giấc mơ hồi nhỏ, việc còn lại chỉ là phá bỏ trói buộc của dòng họ, đạt được thành tựu cao nhất mà trước giờ cô ấy chưa dám nghĩ, cũng không dám nghĩ.

"Cứ từ từ, đừng vội", Hoắc Khải nói: "Nhà họ Cơ đã trở thành một con đường bằng phẳng rồi, bọn họ đã giao nhiều việc cho cô thì cũng có lợi cho cô thôi. Khi tất cả còn ỷ lại vào cô thì những người nào mà không làm việc sẽ bị lùi về hàng hai. Khi nào cô nhận ra dòng họ không còn tiếng nói của họ nữa thì có thể phất cờ khởi nghĩa được rồi đấy".

“Nói như chiến tranh không bằng ấy, lại còn phất cờ khởi nghĩa. Tôi có cần tìm thêm con cá, bọc tờ giấy bên trong, viết chữ “Vương hầu khanh tướng” cho đủ bộ không?”, Cơ Hương Ngưng cười đáp.

“Không cần đâu, chỉ sợ cá lại diễn không tốt thì hỏng”, Hoắc Khải trả lời.

“Anh mà thỉnh thoảng nói mấy câu hài hước thì sẽ vui lắm đấy”, Cơ Hương Ngưng bật cười, sau đó nhìn Phan Tư Mễ đang nằm trên giường bệnh rồi hỏi: “Nhưng rốt cuộc cậu ấy bị sao vậy? Đang yên đang lành lại đi nhảy lầu? Có phải là anh “chơi chán rồi bỏ” không?”

“Cô nghĩ tôi là kiểu không chịu trách nhiệm à?”, Hoắc Khải hỏi.

“Không”, Cơ Hương Ngưng lắc đầu, đột nhiên lấy dũng khí nói một câu: “Nhưng tôi cũng khá mong là anh không chịu trách nhiệm”.

“Hả?”, Hoắc Khải không hiểu ý của câu nói này. Theo tính cách của Cơ Hương Ngưng thì nên tán thưởng tính cách đó mới đúng chứ, sao lại mong anh không chịu trách nhiệm?

Sau khi thốt ra câu đó thì Cơ Hương Ngưng biết mình nói hơi nhiều. Sao lại có thể thổ lộ tâm tư của mình được chứ?

Cô ấy thích Hoắc Khải, hay nói cách khác là yêu thầm, nhưng không dám nói. Cô ấy biết Hoắc Khải là một người có trách nhiệm, nếu không hứa được thì sẽ không bao giờ dễ dàng đồng ý.

Cho nên, có những lúc cô ấy rất mong Hoắc Khải là loại đàn ông tồi tệ, chơi cô rồi bỏ, cả hai bên không ai phải lo lắng cái gì.

Lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm, cũng gặp đủ loại người, nên Cơ Hương Ngưng cũng không quá hứng thú với hôn nhân.

Nói chính xác là cho đến giờ, ngoại trừ Hoắc Khải ra thì cô ấy vẫn chưa tìm được người đàn ông thứ hai nào xứng đáng để kết hôn.

Nhưng Hoắc Khải đã có vợ, lại còn do chính tay cô ấy đẩy anh cho Ninh Th`ần. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Cơ Hương Ngưng càng thêm hối hận.

Vì thế mà cô ấy càng không hứng thú với hôn nhân.

Hoắc Khải không h`ề biết Cơ Hương Ngưng nghĩ như vậy, nên cứ nhìn cô ấy với vẻ kỳ lạ.

Ánh mắt của anh khiến Cơ Hương Ngưng hơi đỏ mặt, cô ấy nói: "Ý tôi là, nếu anh không chịu trách nhiệm thật thì cuộc sống sẽ thoải mái hơn một chút. Có lúc quá nguyên tắc sẽ khiến ta mệt mỏi".

Hoắc Khải không cười nữa, đáp lời: "Thoải mái hay mệt mỏi cũng không sao cả. Nếu đã sống trên đời thì không thể không chịu trách nhiệm với những gì mình làm được, nếu thế thì còn ý nghĩa gì nữa. Đàn ông không thể bị khuất phục!"

"Đây coi như là chủ nghĩa đàn ông sao?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

"Cô nghĩ sao thì là vậy".

"Tôi nghĩ là đúng", Cơ Hương Ngưng nhìn anh, khẽ mỉm cười: "Nhưng tôi cũng khá thích kiểu người này".

Hoắc Khải không tiếp lời, cứ cảm giác câu này có gì đó sai sai. Tán thưởng với thích có ý nghĩa g`ần giống, nhưng vẫn có chỗ khác nhau. Anh cũng không biết Cơ Hương Ngưng đang nói sai hay như nào.

Cơ Hương Ngưng không tiếp tục chủ đ`ề này nữa, lại chuyển qua nhìn Phan Tư Mễ: "Anh còn chưa nói là có chuyện gì với cậu ấy mà? Đừng nói là không liên quan đến anh hay là Phan Tư Mễ nhảy l`âu vì Từ Lực Phàm, tôi không tin đâu".

Không thể không nói, tuy Cơ Hương Ngưng và Phan Tư Mễ ít liên lạc nhưng cô ấy vẫn rất hiểu người bạn cũ này.

Hoắc Khải thở dài, không giấu giếm gì mà nói hết mọi chuyện xảy ra giữa anh và Phan Tư Mễ cho Cơ Hương Ngưng nghe.

Cơ Hương Ngưng càng nghe sắc mặt càng khác thường, nhưng cũng cảm thấy có lý.

Phan Tư Mễ cũng thích người đàn ông đáng để cô ấy thích chẳng phải rất bình thường hay sao? Người đàn ông giỏi giang như một đóa hoa xinh đẹp, ai gặp cũng phải yêu.

Nhưng Phan Tư Mễ lại nhảy lầu chỉ vì không có được Hoắc Khải, thật là cực đoan biết bao.

"Cũng may mình không…", Cơ Hương Ngưng nói.

"Sao cơ?", Hoắc Khải hỏi.

"Không có gì", Cơ Hương Ngưng nhanh chóng lắc đầu đáp: "Tức là cậu ấy định lấy cái chết để chứng minh sao? Cậu ấy ngốc thật, cũng không hiểu anh. Nếu anh là người có thể bị cái chết làm lung lay thì đó đâu còn là anh nữa. Theo tôi, chắc chắn anh chỉ muốn tránh xa cậu ấy ra, không liên lạc gì với cậu ấy nữa để tránh bị cậu ấy dùng cách tương tự để uy hiếp phải không?"

"Xem ra cô không những cô rất hiểu cô ta mà còn hiểu cả tôi nữa nhỉ", Hoắc Khải nói.

Đúng là anh có ý định như vậy. Hành vi lấy cái chết để ép buộc này của Phan Tư Mễ thật sự quá đáng ghét. Hoắc Khải vốn dĩ đang có ý định "kính trọng nhưng không gần gũi" với cô ta nhưng giờ thì anh còn chẳng muốn gặp cô ta nữa luôn.

Cũng vì Phan Tư Mễ và Ninh Thần khá thân thiết, lại là lần đầu vì anh mà nhảy lầu, nếu không đến thăm thì lại tuyệt tình quá.

Nếu là anh hồi còn ở nhà họ Hoắc thì Hoắc Khải chắc chắn sẽ tuyệt tình đấy, nhưng hiện giờ anh tiếp xúc với quá nhiều sự tình cảm, nên trái tim

anh cũng trở nên mềm yếu hơn.

Điểm này có thể nhìn thấy từ lúc anh đồng ý cho Ninh Hạo Bân quay lại.

Nếu là cậu chủ nhà họ Hoắc năm đó thì chắc chắn sẽ đuổi tận giết tuyệt với cái loại phản bội sau lưng, chứ đừng nói là cho cơ hội thứ hai.

"Càng hiểu anh thì càng có những lúc cảm thấy không ổn", Cơ Hương Ngưng cảm thán.

"Tại sao?", Hoắc Khải không hiểu.

Cơ Hương Ngưng lắc đầu không đáp, vì cô ấy không thể nói ra đáp án được.

Nếu không hiểu Hoắc Khải thì có lẽ một ngày nào đó cô ấy cũng sẽ lấy cái chết để chứng minh tình yêu với người đàn ông này giống Phan Tư Mễ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 532: Loại Hình Yêu Thích

Nhưng giờ nhìn thấy kết cục của Phan Tư Mễ làm Cơ Hương Ngưng không dám như vậy nữa.

Việc này làm cô ấy rất đau khổ, nếu đến cả cái chết cũng không được nữa thì phải làm sao bây giờ?

Cơ Hương Ngưng ngồi ở bệnh viện một lúc rồi rời đi.

Cô ấy muốn xử lý chuyện nhà họ Cơ cho xong rồi quay lại, còn Hoắc Khải thì một mình trông Phan Tư Mễ trong bệnh viện.

Hai ngày sau, ý thức của Phan Tư Mễ đã khôi phục, nhưng nhìn vẫn khá ngốc nghếch. Bác sĩ nói rằng có lẽ quá trình ngã xuống đã khiến não bộ của cô ta bị va đập.

Nhưng khi chụp cắt lớp CT thì cũng không thấy có kết quả gì khác thường, bọn họ chẳng biết giải thích làm sao, chỉ có thể nói là liên quan đến thể chất, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khôi phục lại.

Ninh Thần nghĩ cách liên lạc với gia đình của Phan Tư Mễ thì mới phát hiện ra Phan Tư Mễ đã không còn gia đình nữa.

Bố mẹ cô ta đã qua đời vì một vụ tai nạn máy bay năm ngoái, nhưng lại chẳng một ai biết chuyện này. Phan Tư Mễ cũng chưa từng nói cho ai biết, cô ta luôn duy trì thói quen sinh hoạt bình thường, như kiểu bố mẹ cô ta qua đời chẳng có ảnh hưởng gì lớn vậy.

Nhưng Ninh Thần biết, Phan Tư Mễ không phải không quan tâm mà là vì quá quan tâm nên mới không biết làm thế nào.

Sau khi bố mẹ qua đời, Phan Tư Mễ dường như chẳng còn người thân nào khác nữa.

Những người từng thân thuộc nhất đã cắt đứt liên lạc, giờ cô ta chỉ còn bạn học và khách hàng.

Bạn bè thì chẳng có mấy người.

Phan Tư Mễ ở nước ngoài cũng kết bạn với rất ít, cũng chẳng có ai về nước cùng cô ta. Khó khăn lắm mới gặp được Từ Lực Phàm thì lại là một tên khốn lợi dụng cô ta.

Cho dù Ninh Thần không biết mục đích thật sự của Từ Lực Phàm nhưng cô vẫn thấy Phan Tư Mễ rất đáng thương.

Thậm chí còn hiểu vì sao Phan Tư Mễ lại uy hiếp Hoắc Khải, vì cô ta đã chẳng còn ai đáng để dựa vào nữa rồi. Một mình cô ta tự chống đỡ mọi áp lực.

Vốn bác sĩ tâm lý cũng dễ dàng bị uất ức rồi, cộng thêm các loại áp lực khiến Phan Tư Mễ lựa chọn cái chết. Đây cũng là chuyện bình thường.

Không đơn giản chỉ vì Hoắc Khải mà còn vì cuộc đời bất hạnh của chính mình.

Mà cô ta thích Hoắc Khải như vậy, có lẽ là vì Hoắc Khải đem lại cảm giác an toàn cho cô ta, khiến Phan Tư Mễ bộc phát sự ỷ lại.

"Cho nên em đồng cảm với Phan Tư Mễ sao?", Hoắc Khải ôm vợ hỏi.

Sau khi Phan Tư Mễ tỉnh lại thì không cần người bên cạnh 24/24 nữa, Từ Lực Phàm ít ra cũng tốt trong khoản tìm y tá chuyên nghiệp để chăm sóc cô ta. Cho nên Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng đều không cần đến bệnh viện thăm nom mỗi ngày nữa.

Chỉ có Ninh Thần ngày nào cũng đến, cho dù chỉ là đứng nhìn từ cửa sổ.

"Đương nhiên", Ninh Thần thở dài: "Anh không thấy đáng thương sao? Còn trẻ như vậy mà đã không còn bố mẹ nữa, bên cạnh lại không có nổi

một người có thể để cậu ấy dựa dẫm. Nếu là em thì em đã suy sụp từ lâu rồi".

"Người đáng thương ắt có chỗ đáng hận, tâm lý cô ta quá cực đoan. Nếu em quá đồng cảm với cô ta thì chỉ khiến bản thân thêm phiền phức mà thôi", Hoắc Khải nói.

"Anh ấy, sao càng ngày càng nói chuyện máu lạnh vậy hả", Ninh Thần không vui đáp: "Tư Mễ đã thành ra như vậy rồi thì sao khiến chúng ta rắc rối được nữa".

"Nếu cô ta khỏe lại rồi tìm đến nữa thì em sẽ để cô ta nhảy hay không để cô ta nhảy?", Hoắc Khải hỏi.

Ninh Thần bị hỏi thì sửng sốt. Cô thật sự chưa từng nghĩ đến câu hỏi này.

Nhỡ Phan Tư Mễ lại tìm đến nữa thì cô nên làm gì?

Để Phan Tư Mễ nhảy? Không phải lần nào nhảy xuống từ tầng tám cũng sẽ may mắn được cứu đâu, con người rất yếu ớt.

Nhưng nếu không để Phan Tư Mễ nhảy thì khác nào cho Hoắc Khải đồng ý ở bên cạnh Phan Tư Mễ? Vậy cô phải làm thế nào đây…

Ninh Thần mang vẻ mặt khổ não, đột nhiên xoa lên hai thái dương, lẩm bẩm: "Phiền quá đi… Tại anh hết đấy. Ai bảo anh giỏi giang như thế, toàn được các cô gái yêu thích thôi. Anh không thể làm mặt lạnh với người ta à!"

Thấy Ninh Thần trách móc, Hoắc Khải cũng dở khóc dở cười. Anh có làm mặt lạnh thì cũng không ngăn nổi sức hút của mình mà.

Ninh Thần đương nhiên cũng hiểu, cô nói vậy chỉ đơn giản là muốn giải tỏa cảm xúc mà thôi.

Một lúc sau, Ninh Thần lại thở dài một hơi: "Thật ra nếu xét về tình thì nếu bắt em phải chọn giữa việc Phan Tư Mễ còn sống và mất đi anh, em sẽ chọn về đầu. Không phải vì em không yêu anh, em yêu anh hơn bất kỳ ai, cũng nguyện chết vì anh. Nhưng em cũng không muốn thấy người khác chết. Một mạng người đang sống sờ sờ chỉ vì một câu nói của anh để quyết định sống chết, thì ai sẽ nhẫn tâm trừng mắt nhìn cậu ấy chết chứ. Nhưng nếu mất đi anh thì em cũng sẽ đau đớn lắm".

"Em đó, đồngốc này, sống trên đời phải vui cho mình thì mới làm người khác vui được. Nếu đến bản thân còn không ổn thì sao có tâm sức đi lo cho người khác chứ. Chúng ta không phải thánh thần mà phải nghiêm khắc với bản thân như vậy", Hoắc Khải nói.

"Nói thì nói vậy, nhưng hiện thực lại có những người vô tình thế đấy", Ninh Thần đột nhiên nhìn Hoắc Khải nói: "Hay là anh nhận lấy Phan Tư Mễ đi? Em sẽ coi như không biết gì, dù sao thì em cũng sẽ không ly hôn với anh đâu!"

Vì câu nói này của Ninh Thần mà tim Hoắc Khải đập nhanh hơn bao giờ hết. Vì người đầu tiên anh nghĩ đến không phải Phan Tư Mễ mà là Cố Phi Dương.

Anh vẫn chưa nói với Ninh Thần chuyện của Cố Phi Dương.

Cho dù Cố Phi Dương đã bày tỏ rõ ràng là không cần danh phận hay lời thềthốt gì, chỉ cần âm thầm ở bên Hoắc Khải là được. Nhưng với Hoắc Khải, chuyện người khác nghĩ và chuyện mình làm không giống nhau chút nào.

Nếu được, anh càng hy vọng Ninh Thần có thể biết chuyện này, vì anh không muốn lừa ai cả.

Nhưng Hoắc Khải vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp, cũng không biết nói thế nào với Ninh Thần.

Nếu là lúc trước, Hoắc Khải sẽ chẳng nghĩ nhiều, mặc kệ Ninh Thần nghĩ gì. Nhưng bây giờ, Hoắc Khải đã dung hòa vào gia đình này triệt để

rồi.

Giống như việc Ninh Thần không thể mất đi anh, anh cũng không muốn mất đi Ninh Thần.

"Tim anh đập nhanh quá, sao thế, động lòng rồi hả?", Ninh Thần sờ vào ngực anh, bĩu môi nói: "Quả nhiên đàn ông đều là heo, nói thật đi, có phải anh vẫn luôn có ý tưởng này nhưng lại nhẫn tâm từ chối Phan Tư Mễ vì em không?"

Hoắc Khải dù sao cũng chột dạ nên nói: "Không hề, anh chưa từng nghĩ muốn ở bên cô ta, cô ta không phải gu của anh".

"Ý anh là nếu có người đúng gu anh thì sẽ được hả?", Ninh Thần hỏi.

Hoắc Khải bị hỏi đến á khẩu. Tư duy của phụ nữ thật khiến người ta khó đỡ mà, anh có ý đó sao?

Nhưng đứng từ góc độ này thì hình như là thế thật.

Không ở bên Phan Tư Mễ là vì không có cảm giác với cô ta. Nếu anh chung thủy thì sao lại đồng ý với Cố Phi Dương chứ?

Vì cô ta đã vì anh mà chết sao?

Đây khác nào tiêu chuẩn kép đâu…

Dù sao Hoắc Khải cũng hiểu bản thân không thể nào giải thích rõ chuyện này được.

Nếu đã làm rồi thì anh cũng không định giấu giếm nữa. Anh sẽ nhân lúc này mà nói thẳng luôn.

"Anh muốn nói với em chuyện này, em nghe xong thì đừng vội quyết định. Anh mong em có thể bình tĩnh đã, được chứ?", Hoắc Khải nói.

"Chuyện gì vậy anh?", Ninh Thần đột nhiên hoảng hốt: "Hay anh đã ngoại tình với Tư Mễ rồi?"

“Em nghĩ đi đâu vậy. Nếu anh và cô ta có chuyện gì thì cô ta còn phải nhảy lầu sau?”, Hoắc Khải dở khóc dở cười đáp: “Anh không muốn nói đến Phan Tư Mễ mà là Cố Phi Dương, em còn nhớ cô ấy không?”

“Dĩ nhiên là có. Lúc trước anh nói anh gặp cô Cố mà. Em còn nhớ là bảo anh mời hai mẹ con cô ấy về ăn cơm đấy. Cô Cố bị sao hả?”, Ninh Thần hỏi.

Nhìn cô rất bình tĩnh, nhưng ngữ điệu đã bắt đầu run rẩy.

Phụ nữ rất tin vào trực giác, mà trực giác nói cho Ninh Thần biết cô cố đã hai năm chưa gặp đó rất có khả năng có chuyện gì với chồng mình.

Chuyện này là chân tướng mà chồng cô sắp nói ra, cũng là chuyện cô không muốn nghe.

Nhưng Ninh Thần lựa chọn nghe. Trước khi Hoắc Khải nói rõ ra, cô không muốn phán đoán bất kỳ điều gì.

Thời gian lăn lộn trên thương trường nói cho cô biết, suy đoán chủ quan là hành vi dễ khiến con người thất bại nhất trên đời. Vì có hơn 90% suy đoán chủ quan đều là nghĩ về kết quả xấu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 533: May Mắn

“Hồi trước anh có qua bên đó đàm phán với tập đoàn Phong Âu, chủ tịch Tô Tử Hàng của bọn họ...”, Hoắc Khải không hề giấu diếm, kể hết tất cả mọi việc ra.

Đến cuối cùng, anh nói: “Thực ra anh không có tình cảm gì lắm với Cố Phi Dương, nhưng cô ấy có tình cảm với anh”.

“Cô ấy có tình cảm với anh, lẽ nào Phan Tư Mễ không có sao?”, vành mắt Ninh Thần ửng hồng, nói.

Tuy rằng sự thẳng thắn của chồng khiến cô biết rằng mình được coi trọng, nhưng nghĩ đến có một người phụ nữ khác muốn đến giành lấy tình cảm của cô, trong lòng cô vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Những nghĩ đến Cố Phi Dương vì để Hoắc Khải không vướng vào rắc rối, cho dù có tự sát cũng không cho Tô Tử Hàng có cơ hội, Ninh Thần quả thật không nỡ nhẫn tâm để Hoắc Khải từ chối cô ta.

“Tình cảm của họ không giống nhau, Cố Phi Dương là kiểu rất bình thường ấy, còn Phan Tư Mễ...”, Hoắc Khải thở dài, nói tiếp: “Theo anh thấy, đây là bệnh tâm lý của cô ấy. Lúc đầu cô ấy hiểu nhầm anh, cho nên mới lập mưu dụ dỗ, muốn để anh mắc sai lầm. Sau khi phát hiện không thành công được thì cái tâm ma càng ngày càng lớn. Đến cuối cùng, biến thành một chướng ngại tâm lý. Cô ấy rất muốn có được sự công nhận của anh, hay có thể nói, để thỏa mãn được cảnh tượng mà ban đầu cô ấy nghĩ ra. Ngày nào còn chưa có được, thì bệnh của cô ấy lại càng nặng thêm, dẫn đến màn kịch ngày kết hôn lại bỏ trốn đi nhảy lầu tự sát”.

Ninh Thần không hiểu lắm về tâm lý học, nhưng cô cảm thấy Hoắc Khải nói có lý.

Phan Tư Mễ quen Hoắc Khải không lâu, nếu hai người thực sự có tình cảm, thì tốc độ phát triển của họ cũng có hơi nhanh quá.

Hơn nữa, Phan Tư Mễ là người kiêu ngạo như vậy, năm đó ở nước ngoài chắc chắn cũng đã từng gặp không ít người đàn ông xuất sắc.

Tuy rằng Hoắc Khải đã là nhân tài kiệt xuất, nhưng phóng rộng tầm mắt ra toàn thế giới, chưa chắc đã không có ai có thể sánh vai với anh ấy.

Phan Tư Mễ không phát sinh quan hệ với mấy người đó, lại chỉ dính lấy Hoắc Khải, có lẽ thực sự là vì vấn đề tâm lý.

Cô ấy quá mong muốn biến những sự việc mà khi đó mình suy đoán thành sự thật, cho dù có là lấy danh nghĩa tình yêu, cũng nhất định phải biến Hoắc Khải thành tên cặn bã.

Nhưng Cố Phi Dương không giống vậy, tình cảm của cô ấy với Hoắc Khải rất đơn thuần, chỉ đơn giản là ỷ lại, tán thưởng, thậm chí là sùng bái.

Loại tình cảm như vậy, so với Ninh Thần chẳng khác là bao.

Cho nên, Hoắc Khải có thể chẳng chút động lòng với chuyện Phan Tư Mễ nhảy lầu, nhưng lại không chịu tổn thương trái tim Cố Phi Dương lần nào nữa.

Ninh Thần cũng hiểu điều này, sau khi Hoắc Khải giải thích điều khác biệt giữa hai người xong, cô ấy âm thầm trách cứ, hỏi: "Vậy ý anh là, muốn ở cạnh cô ấy sao?"

Hoắc Khải im lặng, vấn đề này quả thực rất ngượng ngùng, khiến anh không biết trả lời sao mới phải.

Nếu nói là ở cùng nhau, thì quả thực tổn thương người ta quá, nhưng nếu nói không ở cùng nhau, thì dường như lại giống đang nói dối.

Cuối cùng, anh dứt khoát ném vấn đề nan giải cho Ninh Thần: "Anh nói chuyện này với em là hy vọng em quyết định hộ anh. Nếu như em kiên quyết phản đối, thì cho dù thế nào anh cũng sẽ không đồng ý với cô ấy. Tuy rằng cô ấy là một người phụ nữ rất tốt, nhưng trong lòng anh, không

ai có thể so được với em. Em là người vợ kết tóc se duyên duy nhất của anh, anh chắc chắn phải tôn trọng ý kiến của em".

Ninh Thần đột nhiên vươn tay ra nhéo mạnh anh, dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi, trông có hơi khó coi.

Nhưng đang nhéo, cô lại bật khóc.

Bảo cô chọn làm sao được? Có thể chọn thế nào được?

Để cô nhi quả mẫu bọn họ tiếp tục chịu khổ ở bên ngoài hay sao? Cùng là phụ nữ, Ninh Thần hiểu rất rõ, có thể chết vì một người đàn ông cần phải trả giá như thế nào.

Có lẽ, thực sự đã đem tất cả cuộc đời này đều giao hết lên người anh rồi.

Tình sâu nghĩa nặng như vậy, dựa vào tính cách của Ninh Thần, quả thực khó mà nói ra lời từ chối.

Nhưng để chính cô nói ra lời đồng ý, cũng khó khăn chẳng khác gì.

Cho nên, Ninh Thần chỉ có thể nhéo mạnh Hoắc Khải, để cái tên ném cho cô vấn đềnan giải này phải chịu tội một phen.

Hoắc Khải không phản kháng, cũng không kêu đau, anh biết, sự đau khổ trong lòng vợ lớn hơn anh nhiều.

Một lúc lâu sau, Ninh Thần mới buông Hoắc Khải ra, cô cúi đầu nhìn, mới phát hiện cánh tay của Hoắc khải đã chảy máu.

Cô lại càng khóc dữ hơn, không nhịn được, nói: "Anh không biết đau sao! Em đi lấy băng cứu thương cho anh".

"Không cần đâu", Hoắc Khải vươn tay ngăn cô lại, thở dài nói: "Anh đưa cho em một vấn đềnan giải quá, còn đau khổ gấp vạn lần vết thương ngoài da này. Vết thương ngoài da có thể lấy băng cứu thương dán lại che

đi, nhưng nỗi đau của em thì có thuốc gì chữa được. Anh cảm thấy, vô cùng có lỗi với em...", xuống tay đi.

"Anh không có lỗi gì với em cả...", Ninh Thần ôm lấy anh, nghẹn ngào mấy tiếng rồi nói: "Thực ra em cũng hiểu, không phải anh thực sự muốn có thêm người mới, chỉ là tình cảm của cô Cố kia với anh, đã vượt qua thế tục thường, lưu lại tại giữa nơi ranh giới sống chết. Nếu nói rằng anh yêu cô ấy, chẳng bằng nói, anh đang báo đáp lại cả mạng sống của cô ấy".

Hoắc Khải không nói gì, anh rất ngạc nhiên.

Chuyện của mình và Cố Phi Dương, quả thật có đến hơn nửa là do muốn báo đáp, cho nên Ninh Thần đồng ý thì anh sẽ chấp nhận, còn không thì anh sẽ từ chối.

Nếu thật sự là vì tình yêu, thì Hoắc Khải cũng không cần làm phức tạp đến vậy.

"Sao anh không nói gì?", Ninh Thần ngước lên nhìn anh.

"Anh chỉ đang nghĩ, có người vợ thấu tình đạt lý như em, không biết kiếp trước anh phải tích bao nhiêu đức mới đổi lấy được", Hoắc Khải đáp.

"Mấy tên đàn ông thối tha như anh, quả nhiên ứng với câu nói đó, tự nhiên ân cần ắt có việc, chẳng cướp cũng là trộm. Muốn dùng mấy câu ngọt ngào để dỗ em hả?", Ninh Thần đấm mạnh anh một phát: "Nếu dùng một câu nói đã đổi về được một mỹ nhân như hoa như ngọc, thì chắc đàn ông trên thế gian này đều làm vậy hết. Theo em thấy, chắc trong lòng anh đang âm thầm vui sướng chứ gì? Cô Cố xinh đẹp như vậy, biết múa, biết hát, dáng lại đẹp hơn em..."

"Anh không dỗ em, vẫn là câu đó, chỉ cần em nói không, anh lập tức cắt đứt hết tất cả liên hệ với cô ấy. Anh có thể phụ hết tất cả người trên thế gian này, duy chỉ có em và Đường Đường, chính là điểm yếu của anh", Hoắc Khải nói.

Biểu cảm và ngữ khí của anh đều chân thành đến như vậy, tràn đầy cảm giác nghiêm túc. Ninh Thần nhìn ra được, chồng mình không phải đang dỗ cô, mà tấm lòng và lời nói của anh đều như một.

Mà trong cuộc sống bình thường cũng có thể nhìn ra điều này, không có bất cứ ai có thể so được với vị trí của mình và con gái trong lòng anh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ninh Thần đã dễ chịu hơn.

Cho dù thế nào, ít ra thì mình vẫn là người anh yêu nhất.

Ninh Thần không kiên quyết phản đối chuyện này, một là vì cảm thấy tình cảm sâu nặng của Cố Phi Dương quả thực khiến người khác khó mà từ chối, hai là Ninh Thần cũng rất đồng cảm với người phụ nữ này.

Cùng là phụ nữ, trong một số việc, cô cũng cảm thấy cảm động lây.

Mà quan trọng nhất là, Hoắc Khải quả thực quá xuất sắc.

Hi Vọng Mới phát triển đến giờ đã hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của Ninh Thần. Thậm chí có lúc đang làm việc mà nhớ lại thời mới mở cửa hàng Taobao, lại nghĩ đến quy mô công ty hiện giờ, đều cảm thấy có chút không chân thực.

Chỉ trong thời gian hai năm, làm sao có thể phát triển đến mức khó tin như vậy?

Phóng tầm mắt ra toàn thế giới, không phải chẳng có công ty nào dùng thời gian hai năm mà đạt được thành tích như vậy, nhưng đó đều là những công ty viễn thông thời tới cản không kịp.

Hi Vọng Mới hoàn toàn không phải là một công ty viễn thông, mà là công ty lấy sản phẩm giảm cân làm chính. Tuy rằng trong tương lai sẽ chuyển đổi hướng tới công ty kỹ thuật cao, nhưng trước mắt thì lợi nhuận chủ yếu vẫn đến từ sản phẩm giảm cân.

Hơn nữa cho dù sau này chuyển đổi, thì cũng sẽ không bỏ sản phẩm giảm cân, chỉ có định mức nghiệp vụ trong công ty sẽ giảm đi mà thôi.

Cho nên, một công ty như vậy, có thể phát triển đến mức này trong thời gian ngắn, quả là kỳ tích.

Nếu không, cũng sẽ chẳng thu hút được nhiều công ty đầu tư mạo hiểm, bỏ giá cao để mua mấy tỷ cổ phiếu như thế.

Chỉ riêng số cổ phiếu giá mười ngàn một cổ phiếu đây thôi bán được hơn mấy tỷ đã đủ làm người khác kinh ngạc rồi.

Mà công thần của tất cả những thứ này, có thể toàn thể nhân viên của Hi Vọng Mới cũng góp phần, nhưng nhiều hơn hết, lại chính là Hoắc Khải.

Bởi vì mỗi một lần công ty nhảy vọt, đều là nhờ Hoắc khải nghịch chuyển càn khôn.

Lần đầu tiên là sự phản bội của Ninh Hạo Bân, lúc công ty nguy hiểm nhất biến nguy thành an, hơn nữa phát triển thêm một bước.

Lần thứ hai là nhà họ Hoắc vây hãm, công ty lại phát triển được trên toàn quốc.

Lần thứ ba, lại là vụ chuyển nhượng lợi nhuận khổng lồ từ công ty VR, biến Hi Vọng Mới trở thành một công ty tiềm năng nổi tiếng trong và ngoài nước.

Chính ba lần cơ hội này, mới khiến cho một cửa hàng Taobao nhỏ bé phát triển tới bước đường ngày hôm nay.

Như vậy so ra, bình nước nóng Kinh Vân do Ninh Ngọc Lâm vận hành kinh doanh, tuy rằng trước mắt đạt được vị trí rất cao trong các thương hiệu sản phẩm thương mại trên sàn thương mại điện tử Taobao, nhưng danh tiếng của nhà máy lại không lớn lắm.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 534: Sắp Xếp

Những công ty kiểu như vậy thì tiềm lực phát triển trong tương lai bị hạn chế, ít nhất là cổ phiếu của họ không thể nào có thể bán ra tới giá mười ngàn tệ trên một cổ phiếu.

Nền móng đầu do Hoắc Khải giúp đỡ xây dựng, sau đó sự phát triển lớn hơn dự tính đã cho thấy Hoắc Khải tài giỏi thế nào.

Mà người đàn ông ưu tú như thế có thể thu hút sự chú ý của nữ giới trên toàn thế giới thì cũng không có gì là lạ.

Mặc dù bản thân Hoắc Khải đã cố gắng giữ mình nhưng những thứ mê hoặc cám dỗ bên ngoài kia nhiều vô kể, anh thật sự có thể cả đời không phạm sai lầm sao?

Điều quan trọng là, Ninh Thần vẫn luôn cảm thấy, bản thân cô không xứng với người đàn ông ưu tú như Hoắc Khải.

Năng lực của anh quá mạnh mẽ, cao đến mức khiến người khác muốn nhìn theo cũng đã là một chuyện tốn sức.

Không phải là chưa từng có người nói về khoảng cách giữa cô và Hoắc Khải. Cho dù từ trước đến nay, Hoắc Khải không cho ý kiến về chuyện này nhưng trong lòng Ninh Thần tự hiểu rõ.

Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, dù có cố gắng thế nào cũng không đuổi kịp Hoắc Khải.

Bởi vì dưới sự bồi dưỡng của nhà họ Hoắc, từ nhỏ đến lớn Hoắc Khải luôn được học về kinh doanh.

Từ không khí gia đình cho đến môi trường phát triển cùng với khả năng thiên bẩm của cá nhân sẽ tạo ra sự khác biệt rất lớn.

Nếu đã như vậy thì sao có thể cứ cố gắng là bù đắp được lỗ hổng chứ.

Nếu sau này nỗ lực hết sức, có thể vượt qua những người khác mười năm công sức thì đã có thể nói là thiên tài rồi. Hơn nữa, khi cô phát triển thì những người khác cũng đang tiến lên.

Vốn dĩ xuất phát điểm của họ đã cao hơn cô thì phải chạy nhanh đến mức nào mới có thể đuổi kịp?

Huống hồ, vốn dĩ bản thân Ninh Thần không phải là thiên tài kinh doanh. Bây giờ cô chỉ vừa mới nhập môn, có quen thuộc với một số quy tắc trên thường trường. Nhưng nếu muốn cô độc lập tự chủ, tự mình sáng tạo một phương hướng chiến lược mới thì vẫn chưa đủ năng lực.

Giống như trước đây, Ninh Thần chỉ dựa trên nền tảng của Hoắc Khải mà phát triển những cái mới, tạo ra điểm lợi nhuận mới.

Mà phương hướng chính vẫn do Hoắc Khải vạch ra.

Cô biết mình và Hoắc Khải không phải người cùng trình độ, trong lòng Ninh Thần cảm thấy tự tin cũng là chuyện thường tình.

Cho nên, cô không hi vọng bản thân có thể trói buộc được người đàn ông này mà cũng biết mình không trói buộc nổi.

Nếu cô thật sự không xứng với anh thì không nên ngăn cản anh tìm người tương xứng.

Nói thật lòng, nếu Hoắc Khải thật sự chỉ tìm Cố Phi Dương, Ninh Thần lại thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Bởi vì so với cô, Cố Phi Dương không có quá nhiều ưu thế. Điều này khiến Ninh Thần cảm thấy không phải mình bị bỏ rơi.

Nếu Hoắc Khải tìm một cô thiên kim tiểu thư nhà giàu gia tài bạc triệu hoặc là một nữ doanh nhân tài giỏi chân chính thì lại là một áp lực rất lớn đối với Ninh Thần.

"Vậy ngày mai anh đón cô Cố đến đây", Ninh Thần nói.

“Ngày mai? Không hay lắm nhỉ…”, Hoắc Khải do dự nói.

“Đừng giả bộ nữa, anh đừng nghĩ là em không biết trong lòng anh nghĩ gì, chắc sớm không nhịn được rồi nhỉ?”, Ninh Thần vừa nói vừa đánh anh, mỗi lần đều dùng hết sức, dường như chỉ có làm như vậy với khiến cho dễ chịu hơn một chút. Cô nói: “Anh yên tâm. Em bảo anh đi đón cô Cố đến đây, chủ yếu là muốn nói chuyện với cô ta. Nếu cô ta làm đúng như những gì anh nói, vậy em cũng không phải không thể cân nhắc. Nhưng anh cũng đừng cho là em chí công vô tư. Em có thể đồng tình với cô Cố, nhưng tuyệt đối không thể thật sự cùng cô ta chia sẻ cái gì. Đặc biệt là gia sản. Những thứ này tương lai đều thuộc về Đường Đường, không ai có thể cướp được của con bé! Cho dù…”

Giọng nói của Ninh Thần ngập ngừng, nói: “Cho dù sau này, anh và cô Cố có con cũng vậy!”

“Em nghĩ gì thế, còn chưa ăn hỏi đã nghĩ đến chuyện con cái?”, Hoắc Khải bật cười nói. Từ trước đến giờ, bản thân anh chưa từng nghĩ đến sẽ có con với Cố Phi Dương.

“Em không quan tâm. Đây là giới hạn, tuyệt đối không thể dao động!”, Ninh Thần quyết liệt nói.

Ngoài tình cảm thì gia sản chính là thứ đáng để xem trọng nhất. Nếu Hoắc Khải và Cố Phi Dương muốn đi đêm trong chuyện này thì có đánh chết Ninh Thần cũng không đồng ý.

Cô ấy không thể để mất người lại còn mất tiền được.

Nếu không phải cảm thấy những câu này nói ra quá khó nghe thì có khi Ninh Thần còn muốn lập một bản cam kết tài sản để Hoắc Khải ký tên.

Hoắc Khải hiểu rõ sự lo lắng của cô, nói: “Em yên tâm, anh sẽ không gây bất kỳ phiền phức nào về gia sản. Nếu em không tin thì có thể làm một bản công chứng gia sản. Hơn nữa nói trắng ra, anh với em mới là vợ chồng. Ngoài hai chúng ta bất kỳ ai cũng không có tư cách phân chia tài

sản. Còn về chuyện con cái… Anh thật sự chưa từng nghĩ có con với cô ấy. Hơn nữa bây giờ em đang mang thai, phải thật chú ý nhé".

Ninh Thần mang thai đã được một khoảng thời gian rồi, nhưng vì công việc quá bận rộn nên dù mang thai cũng không béo lên bao nhiêu, dáng người nhìn vẫn giống như trước.

Đứa trẻ này, mới thật sự là con của Hoắc Khải và Ninh Thần, cho nên Hoắc Khải rất xem trọng chuyện này.

Vốn dĩ anh hi vọng Ninh Thần có thể yên tâm dưỡng thai ở nhà nhưng Ninh Thần không muốn làm thế.

Vốn dĩ, khoảng cách giữa Ninh Thần và Hoắc Khải đã quá lớn rồi. Nếu cô còn ngồi ngây ngốc ở nhà thì không phải khoảng cách lại càng lớn sao?

Cho nên, cô kiên trì muốn tiếp tục đi làm, lúc nào sắp sinh thì tính sau.

Hoắc Khải cũng hiểu suy nghĩ của cô nên cũng không ép buộc, chỉ thường xuyên dặn dò chăm sóc bản thân. Nếu cô cảm thấy không thoải mái thì phải nghỉ ngơi kịp thời.

Vẫn là câu nói đó, tiền thì lúc nào kiếm cũng được, không thể vì chuyện nhỏ mà hỏng chuyện lớn.

"Em rất chú ý mà. Hai ngày trước mẹ còn lấy cho em một bài thuốc an thai, nhưng vẫn chưa có thời gian đi mua thuốc", Ninh Thần nói.

"Thuốc an thai không cần uống cũng được. Trong thuốc thì có ba phần độc, chỉ cần cơ thể không có gì bất thường thì không cần uống mấy thứ đó", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần ừ một tiếng, hỏi: "Vậy ngày mai anh đi đón cô Cố sao?"

"Bảo cô ấy tự đến, anh ở nhà với em", Hoắc Khải nói.

"Đừng nói làm như anh quan tâm lắm. Nếu chúng ta đã quyết định như thế thì em sẽ không để ý chuyện nhỏ này. Muốn đón thì anh tự đi mà đón,

tránh sau ngày có người nói em nhỏ mọn", Ninh Thần nói.

Thấy cô tỏ ra kiên quyết như thế, Hoắc Khải chỉ đành đồng ý.

Tuy miệng nói không để ý nhưng hành động thực tế của Ninh Thần đã nói cho Hoắc Khải biết, cô không hề vui vẻ.

Lúc ngủ cô còn không cho Hoắc Khải ôm mình.

Một hành động nhỏ mang tính tiểu tiết như vậy cũng thể hiện rõ tâm trạng thực sự trong lòng, Hoắc Khải hiểu cô đang đau lòng nên cũng không ép.

Trên thực tế, thật sự anh hi vọng Ninh Thần sẽ từ chối. Nếu như thế anh có lý do chính đáng để không quan tâm cái chuyện loạn như cào cào này.

Nhưng đáng tiếc, Ninh Thần quá mềm lòng.

"Em hi vọng chuyện này, không phải có một thì có hai, có hai là có ba. Nếu anh ba ngày hai bữa mang phụ nữ về nhà thì em không thể đồng ý chuyện như thế!", cuối cùng Ninh Thần lẩm bẩm nói.

Hoắc Khải dở khóc dở cười, nói: "Cố Phi Dương đã là chuyện ngoài ý muốn rồi, chỉ là một lần trùng hợp. Em cũng không phải không hiểu cách làm người của anh. Anh thật sự không nghĩ nhiều đến những chuyện này, sao có thể làm cái chuyện điên rồ kiểu ba ngày hai bữa mang phụ nữ về nhà chứ".

"Có phải là là chuyện điên rồ hay không chỉ có anh mới biết. Em chỉ hi vọng sau khi Đường Đường lớn lên không bị ai nói nọ nói kia sau lưng. Coi như nói bố của con bé thì cũng sẽ gây ảnh hưởng đến con", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải ừ một tiếng tỏ vẻ đồng ý. Người nắm quyền của gia đình giàu có thì không hiếm gặp những chuyện này, mà đa số mọi người đều thích hóng hớt, bàn luận về nó.

Người nào lại vừa kiếm thêm được mấy căn nhà, người nào bao dưỡng minh tinh.

Thân là con cháu nhà giàu có thì sẽ chẳng lạ lùng gì những chuyện này, bao gồm cả Hoắc Khải cũng vậy.

Những quản lý cao cấp trong dòng họ, đa số đều không chỉ có một phụ nữ. Thậm chí, lúc anh còn là cậu chủ Hoắc thì đối với chuyện tình cảm cũng rất lạnh bạc, chưa từng nghĩ chịu sự trói buộc của người phụ nữ nào.

Sau khi được sống lại, anh đã biết điều gì là tốt, điều gì là xấu nên mới dần thay đổi.

Nếu không thì bây giờ, chắc chắn Hoắc Khải sẽ trở thành kiểu người mà Ninh Thần ghét nhất.

Ngày hôm sau, Hoắc Khải đặt vé máy bay đến thành phố khác để tìm Cố Phi Dương.

Biết Hoắc Khải đã nói chuyện này với Ninh Thần, sắc mặt Cố Phi Dương có chút tái nhợt.

Có thể nhìn ra cô ta rất căng thẳng mà sau khi biết Ninh Thần không phản đối mà lại muốn gặp mặt cô ta thì Cố Phi Dương càng không thể tin nổi.

"Ninh Thần muốn gặp em? Tại sao?", Cố Phi Dương hỏi.

Theo cô ta thấy, bất kỳ người phụ nữ nào gặp phải loại chuyện này đều sẽ một là khóc, hai là làm ồn ào, ba là treo cổ.

Không đánh cho kẻ thứ ba tím mũi sưng mặt đã là tốt lắm rồi, sao có thể sẵn sàng chủ động gặp cô ta.

"Cô ấy muốn biết, em có như anh nói hay không", Hoắc Khải cau mày, nói: "Điều này cũng không khó hiểu. Nếu muốn tiếp nhận một thành viên mới trong gia đình thì phải biết tình hình cụ thể về cô ấy chứ".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 535: Trở Lại

"Em không muốn đi…", dĩ nhiên Cố Phi Dương lắc đầu. Cô ta vẫn chưa chuẩn bị tâm lý xong để đối mặt với cuộc gặp này.

Tuy đều là người trưởng thành, biết chuyện gì đều phải tự mình chịu trách nhiệm. Nhưng cũng vì đã trưởng thành nên càng cảm thấy mất mặt, bởi vì dù nói thế nào thì cô ta cũng là kẻ thứ ba.

Mà sự khoan dung của Ninh Thần lại khiến Cố Phi Dương càng cảm thấy áy náy.

Cô Ninh là người tốt như thế mà mình lại khiến cô ấy buồn khổ.

"Lần này chính là cô ấy bảo anh đưa em trở lại. Nếu em không đi, có thể cô ấy sẽ cảm thấy em coi thường cô ấy", Hoắc Khải nói.

"Hả?", Cố Phi Dương vô cùng ngạc nhiên, sự việc sẽ phát triển như vậy sao?

Sau khi nghĩ ngợi một hồi thì thấy có khả năng đó xảy ra thật.

Người ta đã không để ý muốn cô ta quay lại gặp mặt một lần, nói chuyện một lát, cô ta lại cố ý không gặp, như vậy chính là coi thường người ta sao. Nếu như vậy, vốn dĩ không có mâu thuẫn lại trở nên có mâu thuẫn rồi.

Không thể không nói, năng lực nắm bắt lòng người của Hoắc Khải quá mạnh mẽ.

Cho dù trong lòng Cố Phi Dương không bằng lòng thì chỉ một câu đã đánh tan suy nghĩ của cô ta.

Trừ khi muốn lật mặt với Ninh Thần, nếu không, cô ta bắt buộc phải đi.

“Vậy… cô Ninh thích cái gì? Em sẽ mua tặng cô ấy”, Cố Phi Dương hỏi.

Hoắc Khải mỉm cười nói: “Cô ấy không đặc biệt thích thứ gì. Nếu em muốn tặng đồ thì mua gì cũng được”.

Cố Phi Dương gật đầu, chạy đến trung tâm thương mại cao cấp mua rất nhiều đồ.

Đa phần là quần áo và trang sức, không có đồ trang điểm mà có vài đồ ăn vặt mà các bạn nhỏ thích ăn.

Một đống đồ đạc nhét chặt hai vali lớn, sau đó gửi chuyển phát đến thành phố Dung. Để lần gặp mặt này càng tốt đẹp, Cố Phi Dương còn cố ý đợi hai ngày sau, nhận được tin gói hàng đã đến thành phố Dung, cô ta mới trở về cùng Hoắc Khải.

Biết được trở về thành phố Dung gặp lại bạn cũ, Nhạc Văn Văn vô cùng vui mừng.

Cô bé còn chọn mặc một bộ quần áo mới và vẽ một bức tranh. Trong bức tranh đó có hai cô gái nhỏ cùng chơi đùa, xa xa còn có một bạn béo đang đứng nhìn.

Nếu không lầm thì đó chính là Bàn Hổ, con trai của Phương Xương Thịnh.

Thằng nhóc này từ nhỏ đã kháu khỉnh bụ bẫm, chơi rất thân với Nhạc Văn Văn và Đường Đường.

Nhắc đến Phương Xương Thịnh, Hoắc Khải có chút cảm khái, đã rất lâu rồi không liên lạc với đại gia bất động sản đó rồi.

Sau khi quy mô của Hi Vọng Mới phát triển nhanh chóng, cả Hoắc Khải và Ninh Thần đều vô cùng bận rộn. Phương Xương Thịnh thỉnh thoảng gọi điện kêu họ tới ăn cơm, nhưng phần lớn thời gian Hoắc Khải đều ra ngoài

công tác, Phương Xương Thịnh cũng ngại một mình đi ăn với Ninh Thần, tránh người khác bàn ra tán vào nên đành nói để lần sau.

Lâu dần, liên lạc giữa mọi người cũng dần thưa đi.

Nhưng tình bạn giữa những người làm ăn, không bao giờ là quá lạnh nhạt, chỉ cần liên quan đến lợi ích thì năm năm không gặp cũng nhiệt tình như người thân.

Hai người lớn một trẻ nhỏ ngồi tàu cao tốc trở về thành phố Dung.

Ninh Thần không đến ga đón người. Tuy cô gần như đồng ý chuyện này nhưng dù nói thế nào thì đây cũng là chuyện bất lợi với cô. Hơn nữa để giữ uy quyền của người vợ chính thức nên cô bắt buộc phải giữ khoảng cách tốt, tránh cho người ta cảm thấy bị cô bắt nạt.

Còn tìm người khác đến đón thì Ninh Thần lại càng không đồng ý.

Vốn dĩ, chuyện này cũng chẳng phải tốt đẹp gì, nếu đồn ra ngoài, Hoắc Khải thì không sao, cùng lắm là có người nói anh là thằng tồi, có tiền thì mua vui.

Mà bản thân Ninh Thần thì lại trở thành trò cười cho người khác.

Cho nên, Hoắc Khải và hai mẹ con Cố Phi Dương tự gọi taxi, rất khiêm tốn. Trên đường, lái xe hình như nhận ra là Cố Phi Dương đã rời quê khá lâu rồi, còn nhiệt tình giới thiệu những thay đổi trong hai năm nay của thành phố Dung.

Thật ra, nếu nói sự hiểu biết về thành phố Dung thì chắc chắn Hoắc Khải biết rõ hơn người lái xe nhiều, nhưng anh không hé môi nói lời nào mà chỉ yên lặng lắng nghe.

Cố Phi Dương cũng vậy. Cô ta nhìn lên những toà nhà cao tầng ngoài kia cảm thấy hai năm không quay lại mà thành phố Dung đã thay đổi rất nhiều.

Chỗ mảnh đất hoang trước đây, bây giờ đã mọc lên những toà văn phòng cao ngất. Nhờ sự nổi lên của Hi Vọng Mới mà có không ít những chuỗi sản xuất mới dần đi vào hoạt động.

Dưới sự nỗ lực của Hi Vọng Mới và các phòng ban khác, những nhà máy này xây dựng tại thành phố Dung, góp phần đóng thuế và tăng việc làm cho thành phố này.

"Nghe nói, rất nhiều công ty lớn đều xây một toà nhà lấy tên công ty là biểu tượng. Anh từng nghĩ đến chuyện này chưa?", Cố Phi Dương bỗng nhiên hỏi.

Hoắc Khải lắc đầu, nói: "Anh chưa từng nghĩ đến chuyện này. Trước đây, những công ty xây toà văn phòng là do sự tăng trưởng nhanh chóng của thị trường bất động sản và khả năng sinh lời lớn. Nhưng bây giờ, xây một toà nhà ít nhất cần hơn một tỷ, thậm chí hơn chục tỷ mà bây giờ công ty đang trong thời kỳ phát triển quan trọng, mỗi phân tiền đều phải chi có tính toán. Nếu không cân nhắc đến vấn đề gắn kết đội ngũ nhân viên thì thậm chí, anh còn muốn nhân viên làm việc ở nhà để tiết kiệm chi phí".

Lái xe ngồi phía trước nghe thấy thế thì nói: "Ông chủ này nói không đúng rồi. Tình hình của công ty chính là mặt tiền của anh. Người ta vừa thấy công ty anh có toà văn phòng riêng, có mấy chục ngàn nhân viên thì nở mày nở mặt cỡ nào. Nếu thấy anh cửa nhỏ, nhà nhỏ, đến cả nhân viên chính thức cũng không có lấy một người thì cảm thấy anh không có thực lực. Giống như rất nhiều ông chủ cũng không có bao nhiêu tiền nhưng vẫn cắn răng mua một chiếc xe sang là vì thể diện, để khiến người khác tin tưởng ông ta. Cho nên, không thể tiết kiệm tiền".

Hoắc Khải nghe thấy thì bật cười, nhưng không phản bác.

Đối với anh mà nói, lái xe trước mặt chỉ là một người qua đường. Nhận thức của anh ta dựa trên sự hiểu biết của chính bản thân người đó vào thế giới. Mà sự hiểu biết này dựa trên việc anh ta thuộc tầng lớp nào.

Hoắc Khải và anh ta không phải là người cùng một tầng lớp đương nhiên cách lý giải cùng một việc sẽ không giống nhau.

So sánh với việc dùng hơn chục tỷ để xây một toà văn phòng, Hoắc Khải càng muốn dùng khoản tiền này đầu tư vào ngành VR hơn. Mười tỷ, đủ để anh làm rất nhiều chuyện.

Còn bây giờ, nhà nước không ngừng tiến hành khống chế ngành bất động sản, cho nên chắc chắc, tương lai của ngành bất động sản không thể phát triển rực rỡ, cũng không thể tiếp tục tăng chóng mặt được.

Bởi vì kinh tế nhà nước đa phần là đầu tư vào bất động sản, còn đầu tư vào ngành nghề khác rất ít.

Nhiều người rút tích luỹ cả đời để mua nhà, vậy thì làm gì còn tiền mà tiêu dùng.

Mà ngành bất động sản thì nói trắng ra là một đống bê tông, sắt thép. Trong mắt người bình thường thì đáng tiền nhưng trong mắt những người thuộc tầng lớp cao thì đây tuyệt đối không phải là ngành trụ cột.

Một khi sụp đổ thì tạo thành ảnh hưởng cực lớn với cả đất nước.

Còn rất nhiều lý do khiến Hoắc Khải sẽ không bao giờ đầu tư vào ngành bất động sản.

Vấn đề này của Cố Phi Dương chỉ là thuận miệng nói một câu, chứ không nghiên cứu sâu xa.

Còn ý kiến của lái xe, thì cô ta chỉ nghe làm câu chuyện mà thôi.

Nếu để người lái xe biết, người đàn ông đang ngồi trong xe là ông chủ lớn của công ty có giá trị hơn ba mươi tỷ thì sợ là sẽ bị doạ không lái được xe.

Ở trước mặt nhân vật lớn như thế thảo luận chuyện phát triển công ty thì không khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Nửa tiếng sau, chiếc xe đi vào khách sạn. Đúng lúc đó, Ninh Thần gọi điện thoại đến: "Đến rồi sao?"

“Anh đã đến cửa khách sạn, lên ngay đây”, Hoắc Khải trả lời nói.

“Trước tiên anh đừng xuống xe, bảo mẹ con cô Cố xuống trước rồi tự đi lên. Năm phút sau anh lên, giãn thời gian ra”, Ninh Thần nói.

Hoắc Khải nghe thế thì chợt sững lại, sau đó thì hiểu ngay ý của Ninh Thần. Cô sợ ba người họ cùng xuống xe bị người khác nhìn thấy thì đến lúc thành mồi câu cho giới truyền thông.

Cách làm cẩn thận, tỉ mỉ như thế cũng không phải chuyện xấu, Hoắc Khải không phản đối mà nói với Cố Phi Dương: “Hai người lên trước đi, anh đi sang gần đây mua đồ rồi trở lại”.

“Hả? Hai mẹ con em tự đi lên sao? Nếu không, em ở cửa khách sạn đợi anh rồi cùng lên nhé”, Cố Phi Dương căng thẳng nói.

“Không cần, phòng ở tầng cao nhất. Tầng đó chỉ có hai mẹ con ở nên cứ đi lên là được. Anh giúp em đi lấy thùng đồ chuyển phát nhanh đến rồi mang lên. Không phải em muốn tự mình đem lấy đấy chứ”, Hoắc Khải nói.

Nghe anh nói thế, Cố Phi Dương cắn răng ngẫm nghĩ một lát rồi mới đưa Nhạc Văn Văn lên lầu.

Mà Hoắc Khải ngồi xe đi xa khoảng 200m rồi xuống xe đi bộ quay lại.

Thật ra, đồ chuyển phát nhanh không cần đích thân anh đi lấy mà nhân viên bên đó đã đưa tới khách sạn rồi.

Hoắc Khải đến quầy lễ tân bảo họ lấy đồ đi cùng anh lên tầng.

Phòng tổng thống ở tầng cao nhất, một đêm hết sáu mươi tám ngàn tệ, tuy rằng có giảm giá thì cũng phải hơn bốn mươi ngàn. Đối với người bình thường mà nói thì đây là con số khó mà tưởng tượng được. Thậm chí họ sẽ nghĩ, có nhiều tiền như thế, mua đồ trang sức, quần áo hoặc đồ gì đó không tốt hơn sao?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 536: Điều Kiện

Nhưng đối với Ninh Thần mà nói thì tiền không quan trọng.

Bây giờ nhà cô kiếm tiền đủ nhiều rồi. Nếu không phải đầu tư phát triển thì mỗi năm tài khoản ngân hàng của cô cũng cộng thêm một tỷ.

Một tỷ chia cho 365 ngày trong năm thì bình quân mỗi ngày kiếm được hơn hai triệu, gần ba triệu!

99,99% số người trên thế giới này có ước mơ lớn nhất đời là mỗi năm kiếm được con số đó thì đã thoả mãn lắm rồi.

Còn Hi Vọng Mới lại đạt được nó chỉ trong một ngày.

Cho nên, một ngày bỏ ra mấy chục ngàn thuê phòng thì Ninh Thần vẫn thoải mái chi khoản này.

Điều quan trọng là cô không hi vọng bị những người không liên quan quấy rối chuyện này. Nếu không phải cân nhắc đến tình huống đặc biệt thì Ninh Thần còn muốn mua luôn một căn nhà rồi sắp xếp hai mẹ con Cố Phi Dương vào ở đó.

Nhưng nghĩ một chút thì không phải như thế là giúp chồng mua nhà vàng giữ người đẹp hay sao? Nếu mà đồn ra ngoài thì càng khiến người khác chê cười.

Cuối cùng, sau khi suy đi nghĩ lại thì cô đã bao trọn phòng tổng thống ở một tầng thì thích hợp hơn.

Lúc Hoắc Khải gọi người của khách sạn đưa đồ chuyển phát vào thang máy thì hai mẹ con Cố Phi Dương cũng đã đến tầng cao nhất.

Ra khỏi thang máy, bên ngoài không có người nào cũng không thấy phục vụ nhưng Cố Phi Dương không hề cảm thấy khó chịu mà trái lại còn thờ phào một hơi.

Cô ta luôn cảm thấy mình giống như một tên trộm, dù nhìn thấy ai thì cũng chột dạ.

Sau khi ra khỏi thang máy, bên ngoài là một phòng đón khách rộng 100m2, để lái xe tạm thời nghỉ ngơi ở đây.

Mà sau khi đi qua phòng đón khách sang trọng thì sẽ nhìn thấy một cánh cửa cực lớn.

Ngước mắt nhìn cánh cửa lấy màu vàng xám làm chủ đạo, Cố Phi Dương bỗng nhiên có cảm giác mình sắp bước chân vào một căn nhà của người giàu có.

Đây cũng không phải ảo giác, giá trị con người của Hoắc Khải và Ninh Thần đã có thể đạt đến mức giàu có quyền quý rồi. Chỉ cần họ đồng ý bán Hi Vọng Mới thì lập tức sẽ có vô số nhà đại tư bản sẵn sàng bỏ ra mấy chục tỷ mua lại.

Sau khi hít sâu một hơi, Cố Phi Dương nghẹ nhàng bấm xuống nút ấn ở bên cạnh, cửa phòng tự động mở ra.

Một phòng khách khổng lồrộng hơn 200m2 hiện ra trước mắt.

Bên trong bày ba bộ sofa sang trọng với các phong cách khác nhau, Ninh Thần đang ngồi ở chính giữa uống trà.

Nhìn thấy Cố Phi Dương đi vào, cô ngẩng đầu lên nhìn một cái, thân thể khẽ động, nhưng nghĩ một lát cũng không đứng dậy.

Cô vẫn giữ nguyên động tác uống trà, thậm chí cũng không nhìn vềbên này thêm lần nào.

Thái độ này của cô là cố ý để Cố Phi Dương biết, ở trong cái nhà này, ai mới là người vợ duy nhất, còn Cố Phi Dương chỉ là người đến sau mà thôi.

Nếu ở thời cổ đại, Cố Phi Dương còn phải quỳ lạy, nhưng Ninh Thần không muốn làm mọi thứ phức tạp lên, chỉ giữ bản thân cô đủ sự uy nghiêm cần thiết là được.

Cố Phi Dương cũng nhìn thấy Ninh Thần. Thái độ lạnh nhạt của Ninh Thần khiến cô ta càng cảm thấy căng thẳng, bất giác nắm chặt tay con gái Nhạc Văn Văn, dắt cô bé đi qua.

Đến trước mặt Ninh Thần, Cố Phi Dương mở miệng mấy lần nhưng đều không nói ra lời.

Cô ta không biết nên nói gì, nên hỏi thăm hay là xin lỗi trước.

Ninh Thần đặt tách trà xuống, ngẩng đầu nhìn cô ta, hỏi: "Sao thế, thấy tôi không có lời nào muốn nói à?"

Sắc mặc Cố Phi Dương đỏ bừng, một nửa là xấu hổ, một nửa là sợ hãi, vội vàng lắc đầu nói: "Không phải… tôi… xin lỗi, tôi…"

"Không cần vội vàng nói xin lỗi, ngồi xuống trước đi", Ninh Thần chỉ lên ghế sofa, sau đó giơ tay về phía Nhạc Văn Văn, nói: "Đây là Nhạc Văn Văn phải không? Nào qua đây dì xem nào".

Nhạc Văn Văn nghe lời đi qua, ngồi xuống bên cạnh Ninh Thần, sau đó nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Đường Đường đâu ạ? Dì, Đường Đường không đến sao?"

"Hôm nay Đường Đường đi học vẽ, đến muộn mới về, cháu rất muốn gặp bạn sao?", Ninh Thần mỉm cười hỏi.

"Tất nhiên ạ!", Nhạc Văn Văn rất vui vẻ lấy bức tranh từ trong cặp ra, nói: "Đây là bức tranh cháu tự vẽ để tặng bạn ấy!"

Ninh Thần nhận lấy bức tranh, khẽ gật đầu, nói: "Vẽ đẹp lắm. Bạn béo này là Phương Tiểu Hổ sao?"

"Đúng rồi ạ, đúng là bạn ấy, hihi, bạn ấy rất béo", Nhạc Văn Văn nói.

“Ư, vừa nhìn là biết rồi”, Ninh Thần mỉm cười sau đó ngẩng đầu nhìn Cố Phi Dương nói: “Tôi nhớ là lần trước khi cô đi, Văn Văn vẫn chưa hoạt bát như thế này. Hai năm nay, hai người đã thay đổi rất nhiều”.

Lời hỏi han bất chợt vang lên khiến Cố Phi Dương càng thêm căng thẳng. Cô ta theo phản xạ gật đầu: “Cũng, cũng được…”

Lúc Cố Phi Dương đi, trông rất đáng thương, bị bố mẹ chồng tố cáo trên toà, trở thành trò cười trước mặt mọi người. Mà Nhạc Văn Văn lúc đó rất lầm lì, có biểu hiện của chứng tự kỉ.

Hai năm nay không ngừng nỗ lực, hai người đều thay đổi không ít.

Cố Phi Dương đã tự tin hơn, dù bây giờ đang rất căng thẳng nhưng khuôn mặt tinh tế đó vẫn thể hiện sự tự tin hơn trước rất nhiều.

“Cô định không nhìn tôi luôn sao? Hay là cô quen cúi đầu nói chuyện với người khác rồi?”, Ninh Thần hỏi.

Lời nói này có chút ép buộc, vốn dĩ Cố Phi Dương đã căng thẳng đến cùng cực mà giờ phút này càng cảm thấy gấp gáp phát khóc.

Viền mắt cô ta hơi hồng hồng, vẻ mặt lo lắng, hai tay vặn vào nhau, thấp thỏm nhìn Ninh Thần. Mỗi động tác nhỏ nhất đều cho thấy cô ta đang vô cùng lo lắng.

Ninh Thần nhìn cô ta, một lát sau mới thở dài nói: “Coi như tôi đã hiểu, tại sao Lý Phong lại chọn chấp nhận cô. Bộ dạng này của cô, đến tôi nhìn rồi cũng không nhẫn tâm nói câu nào. Anh ấy là một người trọng tình nghĩa, đương nhiên càng không nỡ. Có câu hồng nhan hoạ thuỷ, dáng vẻ của cô Cố, quả thật đúng với câu nói này”.

Nếu câu đánh giá này nói vào lúc khác, có thể Cố Phi Dương sẽ thấy vui vẻ, nhưng bây giờ, cô ta sợ đến nỗi đứng phát dậy: “Cô Ninh, tôi…”

“Đừng sợ như thế, làm cứ như tôi đánh cô không bằng”, Ninh Thần vẫy tay, ra hiệu cho cô ta ngồi xuống, sau đó nói: “Nếu đã bảo cô đến thì

đương nhiên tôi sẽ không gây chuyện. Nhưng có một số lời, Lý Phong không tiện nói với cô nhưng là vợ của anh ấy, trước tiên, tôi phải nói rõ những điều này".

"Cô, cô nói đi!", Cố Phi Dương vội vàng nói.

"Đầu tiên, cho dù sau này tình cảm của hai người ra sao cũng không liên quan đến tôi và cũng không liên quan đến cái nhà này. Cho nên, tình cảm của cô cũng không có quan hệ gì đến gia sản của chúng tôi. Tôi cần cô ký một thư bảo đảm, tự nguyện từ bỏ toàn bộ tài sản của nhà họ Lý. Cho dù sau này hai người có con cũng vậy. Trừ phí nuôi dưỡng, sữa bột các loại mỗi tháng nhiều nhất không quá ba mươi ngàn. Phần vượt quá cần phải có sự đồng ý của tôi. Điều kiện này cô có ý kiến gì không?", Ninh Thần hỏi.

Khi hỏi đến vấn đề này, bàn tay cô cũng nắm chặt lại, không phải vì sợ mà là có chút căng thẳng.

Nhưng sự căng thẳng của Cố Phi Dương là do áy náy, còn sự căng thẳng của Ninh Thần là do bình thường cô ấy không thích ép buộc người khác ra quyết định như thế, nhất là khi đây là một quyết định từ bỏ rất nhiều thứ.

Nghe Ninh Thần nói vậy, Cố Phi Dương sững sờ một lát, sau đó lập tức gật đầu nói: "Tôi đồng ý! Cô Ninh, cô yên tâm. Tôi thật sự không có suy nghĩ tranh giành tài sản với cô. Thật ra tôi cũng tự thành lập một công ty vũ đạo, tuy rằng không kiếm được nhiều tiền như hai người nhưng cũng đủ để sống rồi".

"Tôi biết, công ty vũ đạo nhỉ. Lý Phong nói, quy mô của công ty này đã đạt đến mấy triệu rồi?", Ninh Thần hỏi.

"Chắc là vậy… Tôi cũng không rõ", Cố Phi Dương nói.

Ninh Thần cũng không quan tâm cô ta nói là thật hay giả. Cô ta có thể nuôi con gái, đến một nơi xa lạ gây dựng từ hai bàn tay trắng, còn có thể lập lên công ty thu nhập năm hơn triệu tệ, điều này chứng tỏ cô ta cũng có tài kinh doanh.

Chính vì thế mà Ninh Thần lại càng thêm cảnh giác. Cô tuyệt đối không hi vọng, trong tương lai con gái của mình lại phải ồn áo tranh chấp gia sản với Cố Phi Dương.

Không phải là sợ không tranh được, mà cảm thấy không cần thiết phải làm thế.

Vốn dĩ những thứ đều thuộc về con gái mình, người khác dựa vào cái gì mà tranh với con bé!

Cho nên cân nhắc đến những khả năng có thể xảy ra trong tương lai, Ninh Thần cần thiết phải loại bỏ những tai hoạ ngầm này đi trước.

May mà Cố Phi Dương thật sự chưa từng nghĩ đến tranh chấp lợi ích. Cô ta chỉ muốn có thể cùng một chỗ với Hoắc Khải, có tiền hay không đều không quan trọng.

"Ngoài những điều vừa nói thì còn một điều kiện nữa. Ở trước mặt người ngoài, cô và Lý Phong không có bất kỳ quan hệ gì. Không cho phép cô tiết lộ chuyện của hai người với bất cứ ai. Nếu để tôi phát hiện người khác biết, hơn nữa từ chỗ cô để lộ tin tức thì dù cô tự nói hay là mớm lời cho người khác làm thì đều phải chịu phạt ít nhất năm tỷ!", Ninh Thần nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 537: Bản Cam Kết

Điều kiện này khiến Cố Phi Dương sững sờ, dù sao thì khoản tiền bồi thường hợp đồng năm tỷ tệ nghe cũng rất đáng sợ.

Nhưng Ninh Thần muốn dọa cô ta, để cô ta không bao giờ dám quang minh chính đại mà nói chuyện này ra.

"Thế nào, không bằng lòng à?", Ninh Thần hỏi.

Cố Phi Dương hít một hơi thật sâu rồi đáp: "Không phải không bằng lòng. Nếu cô Ninh Thần đã nói vậy, đương nhiên tôi sẽ đồng ý. Đừng nói là năm tỷ tệ, cho dù là mười tỷ tệ cũng thế thôi, bởi vì tôi thực sự không muốn tranh giành điều gì với cô".

Nói đến nước này rồi, có giấu giếm thêm cũng không còn nghĩa lý gì nữa. Ninh Thần lấy bản cam kết đã chuẩn bị từ trước ra, đặt lên mặt bàn và nói: "Vậy thì cô xem qua đi, nếu không còn vấn đề gì thì có thể ký tên rồi".

Cố Phi Dương nhận lấy bản cam kết, liếc mắt nhìn qua, nội dung không khác gì mấy so với những điều Ninh Thần đã nói trước đó. Cô ta không đọc kỹ nữa, chỉ cần trong bản cam kết này không có điều khoản nào gây hại cho mẹ con cô ta là đủ rồi.

Cố Phi Dương ký tên và in dấu vân tay rất dứt khoát, toàn bộ quá trình được quay video lại làm bằng chứng.

Khi tất cả mọi thứ đã hoàn thành, Ninh Thần mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Sẽ không có khả năng tranh giành tài sản trong tương lai, cho dù kết nạp Cố Phi Dương như một thành viên mới, cũng không phải không thể chấp nhận được.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, ngay sau đó, Giang Chí Hạo mở cửa tiến vào.

Thấy hai người phụ nữ một đứng một ngồi, anh ấy nói: "Ninh Thần, những thứ này là quà mà cô Cố mua tặng cô!"

"Với cả Đường Đường nữa!", Nhạc Văn Văn lớn tiếng nhắc nhở.

"Đúng vậy, có cả Đường Đường nữa!", Hoắc Khải nói rồi nhờ nhân viên của khách sạn nhấc va-li vào bên trong.

Cố Phi Dương vội vàng mở ra, lấy từng thứ bên trong va-li ra ngoài. Một vài món quần áo trông có vẻ rất đắt đỏ, đồng thời cũng rất xinh xắn được cô ấy bày từng thứ một lên ghế sofa.

"Tôi biết vóc dáng của cô Ninh rất đẹp nên chọn nhiều mẫu ôm sát người, có thể tôn lên vóc người đầy đặn của cô. Còn có cả một số mẫu túi xách và giày, có thể phối đồ theo ý thích. Nhưng tôi không mua mỹ phẩm, bởi vì trong ấn tượng của tôi, cô Ninh có làn da rất đẹp, không cần trang điểm cũng toát ra vẻ tinh tế và xinh đẹp, dùng thêm mỹ phẩm bỗng trở nên dư thừa".

Không thể không thừa nhận rằng Cố Phi Dương nói năng và hành sự rất chu toàn. Cô ta cố tình không mua mỹ phẩm làm quà, nhưng lại dùng điều này làm lý do ca ngợi Ninh Thần.

Nếu nói cô ta có ý đồ riêng, cũng coi như có, nhưng phần lớn phải nói tới trí tuệ của cô ta.

Không cần biết Ninh Thần cảnh giác tới mức nào với sự xuất hiện của cô ta, nhưng chí ít giờ phút này vẫn thấy khá thoải mái.

Đợi khi nhân viên đi hết, cửa đóng lại, Hoắc Khải quay trở về: "Những món quà này được cô Cố chọn lựa từng thứ một, tiêu tốn không ít thời gian, cũng bỏ rất nhiều công sức".

Ninh Thần đâu thể không nghe ra được, Hoắc Khải đang nói với cô rằng, Cố Phi Dương bỏ công bỏ sức, cố tình lấy lòng cô.

Tuy rằng có thể nhìn ra được tính cách của Cố Phi Dương không phải dạng người thích tranh giành, nếu không thì cô ta cũng không bỏ đi mà không một lời từ biệt vào hai năm trước.

Nhưng câu đỡ lời của Hoắc Khải vẫn khiến Ninh Thần thấy hơi ghen: "Em cứ bảo làm sao anh đi đón cô Cố mà cần nhiều thời gian thế, xem ra trong hai ngày ba đêm kia cũng giúp đỡ người ta không ít. Nhưng mà anh ngoài ba mươi rồi đấy, bớt bớt đi, dù sao cũng không còn là thanh niên nữa".

Trong căn phòng này không còn ai là thanh niên ngoại trừ Nhạc Văn Văn, đương nhiên ai cũng hiểu được Ninh Thần đang nói gì.

Mặt mũi Cố Phi Dương bỗng chốc đỏ ửng, vội vàng nói: "Cô Ninh, cô hiểu nhầm rồi, chúng tôi không sống cùng nhau..."

"Được rồi, cho dù trước kia không sống cùng nhau, chẳng lẽ sau này cũng không sống cùng nhau à?", Ninh Thần xua xua tay, ý bảo rằng ý nghĩa của lời giải thích này không đáng kể, rồi nhìn sang quà cáp trên sofa: "Những thứ này tôi sẽ nhận, sau này cô tìm một căn nhà nào đó, tôi bỏ tiền ra giúp cô mua lại để an cư, nhà đất cứ ghi tên hai mẹ con cô đi".

Quà cáp mà Cố Phi Dương đem tặng cùng lắm chỉ đáng vài trăm ngàn tệ, mà Ninh Thần mở miệng ra là cả căn nhà.

Với giá nhà đất hiện tại, vớ bừa một căn nào đó cũng phải hai triệu trở lên.

Hoắc Khải nhìn ra được, Ninh Thần đang dùng một phương thức khác để đè đầu Cố Phi Dương.

Tuy rằng anh cảm thấy không cần thiết phải làm như vậy, nhưng vẫn có thể hiểu được suy nghĩ của Ninh Thần. Dù sao thì bất cứ cô gái nào cũng muốn nắm quyền chủ động trong tình huống như thế này.

Giống như có kẻ ngoại lai xâm nhập vào lãnh địa của loài động vật nào đó, hoặc là phải đuổi nó đi, hoặc là phải khiến nó phục tùng, không còn lựa chọn thứ ba.

Cái gọi là "chung sống hòa thuận" không thể nào tồn tại được, nếu trái tim của loài người có thể yêu hòa bình đến vậy thì các quốc gia cũng không cần đến biên giới để phân biệt rồi.

Thế nên Hoắc Khải không nói đỡ điều gì cho Cố Phi Dương, cho dù Cố Phi Dương chủ động muốn từ chối, anh cũng nói: "Chuyện này cứ quyết định vậy đi, một căn nhà thôi mà, không đáng kể gì, cứ coi như quà đáp lễ cô ấy tặng em. Nếu em thực sự thấy quý giá quá thì đợi sau này em kiếm được tiền hẵng trả lại cô ấy".

"Em đâu cần cô ấy trả lại, quà tặng rồi, làm gì có chuyện thu về nữa", Ninh Thần bĩu môi đáp.

Hoắc Khải cười cười chứ không lên tiếng, mà Cố Phi Dương cũng hiểu được ý của Hoắc Khải. Với tâm lý cố gắng muốn buổi gặp mặt lần này càng thêm hòa bình và không xảy ra quá nhiều xung đột hay mâu thuẫn, Cố Phi Dương dùng cách im lặng coi như đồng thuận.

Có kiểu "hòn đất ném đi hòn chì ném lại" như vậy, bầu không khí cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Nhưng cả ba người ai cũng không tiện nói gì với Hoắc Khải, khiến mọi thứ trông vẫn hơi lúng túng.

Hoắc Khải cũng không chủ động nói chuyện với họ, đây không phải thời cơ tốt để ba người cùng trò chuyện. Cho dù anh muốn họ chung sống như chị em cũng phải đợi hòa nhập trong thời gian dài mới được.

Chưa được bao lâu, Nhạc Văn Văn đã ầm ĩ đòi đi tìm Đường Đường.

Hoắc Khải bèn đứng dậy, dùng danh nghĩa của Đường Đường mời hai mẹ con Cố Phi Dương tới nhà chơi.

Có Ninh Thần đi bên cạnh, cho dù bị người khác nhìn thấy, cũng không sợ họ đàm tiếu.

Vài chục phút sau, Đường Đường và Nhạc Văn Văn gặp nhau, hai cô nhóc cực kỳ phấn khích, ôm nhau không chịu buông tay. Nhìn thấy bức tranh mà Nhạc Văn Văn vẽ, Đường Đường cũng vui vẻ hát cho cô bé nghe bài hát mà mình mới học.

Thấy hai cô nhóc chơi đùa vui vẻ, cả Ninh Thần và Cố Phi Dương đều thấy lòng mình được an ủi hơn nhiều.

Họ cũng không cần quan tâm người lớn sống với nhau thế nào, chỉ cần các con vui vẻ là được rồi.

Qua một lúc, Đường Đường phấn khích chạy tới hỏi: "Bố ơi, sau này Văn Văn không đi đâu nữa, phải không ạ?"

Hoắc Khải liếc mắt nhìn Cố Phi Dương, gương mặt Cố Phi Dương lại ửng hồng thêm lần nữa.

Tuy rằng Đường Đường không biết quan hệ của cô ta và Hoắc Khải, nhưng cứ nghĩ đến chuyện có thể xảy ra trong tương lai, trước mặt con trẻ, Cố Phi Dương vẫn cảm thấy rất ngượng ngùng.

Hoắc Khải cười cười, gật đầu nói: "Họ sẽ không đi nữa!"

Đường Đường không chú ý rằng bố mình nói "họ" chứ không phải "cô bé", cô nhóc này chỉ biết phấn khích hoan hô thành tiếng rồi chạy tới trước mặt Ninh Thần, vui vẻ hô lên: "Mẹ ơi, bố nói rằng Văn Văn sẽ không đi đâu nữa! Tốt quá rồi! Con vui lắm!"

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của con gái, Ninh Thần khẽ thở dài trong lòng, có lẽ đây là niềm vui của con trẻ vô tri.

Nhưng dù sao đi chăng nữa thì chút sầu muộn và ấm ức trong lòng cô cũng tiêu tán đi rất nhiều vì niềm vui của Đường Đường.

Hoắc Khải vốn định gọi cả hai bố con Phương Xương Thịnh tới đây, nhưng bị Ninh Thần từ chối. Lý do rất đơn giản, để Phương Xương Thịnh nhìn thấy Cố Phi Dương không phải một chuyện tốt.

Phương Xương Thịnh cũng là một người đàn ông độc thân, Cố Phi Dương xinh đẹp như thế, quả thực ai gặp cũng mê. Đến cả một người phụ nữ như cô còn thấy yêu mến Cố Phi Dương.

Lỡ như Phương Xương Thịnh ưng ý với Cố Phi Dương, đến lúc đó phải làm thế nào?

Nhường cho gã theo đuổi thì khác gì cắm sừng lên đầu Hoắc Khải.

Mà không nhường cho gã thì không có lý do để ngăn cản.

Thế nên, chi bằng đừng gặp.

Về phần quan hệ của Đường Đường, Nhạc Văn Văn với con trai của Phương Xương Thịnh thì đó là chuyện của trẻ con, không liên quan gì tới người lớn.

Tuy rằng lý do này không chính đáng lắm, nhưng nể mặt Ninh Thần đã phải chịu ấm ức, Hoắc Khải cũng không cưỡng cầu.

Họ cùng nhau ăn một bữa tối rất ngượng ngùng rồi Cố Phi Dương và Nhạc Văn Văn tự mình bắt xe rời đi, quay về khách sạn.

Sau khi đưa mắt nhìn hai mẹ con cô ta rời đi, Ninh Thần quay đầu nhìn về phía Hoắc Khải: "Nếu tối nay anh muốn ngủ ở bên ấy thì đi đi, em sẽ không ngăn cản".

Hoắc Khải thoáng động lòng, anh biết rằng chỉ cần mình muốn, bất kể Ninh Thần hay Cố Phi Dương đều không từ chối. Nói thực lòng, với người phụ nữ như Cố Phi Dương mà nói rằng không hề rung động thì chắc chắn là nói dối.

Nhất là khi biết rằng đây là miếng bánh ngọt mà mình có thể ăn bất cứ lúc nào, mấy ai chịu được cám dỗ chứ.

Cố gắng đè nén bản năng trong lòng, Hoắc Khải lắc đầu: "Em nghĩ nhiều quá, anh đã nói rồi, không có suy nghĩ ấy".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 538: Làm Thế Nào

"Em còn lâu mới tin anh nhé, đàn ông toàn thế thôi, miệng thì bảo không muốn, nhưng trong lòng nghĩ thế nào chỉ có các anh mới biết rõ nhất", Ninh Thần bĩu môi, sau đó quay người đi vào phòng.

Hoắc Khải dở khóc dở cười, câu nói "miệng thì bảo không muốn nhưng cơ thể rất thành thật" chẳng phải hay dùng cho con gái à?

Nhưng trong lòng anh thực sự cũng có một chút xíu khao khát, nhưng vẫn chưa đến mức độ khó lòng khống chế.

Vả lại, tình cảm của anh và Cố Phi Dương vẫn chưa đạt đến mức độ phát sinh quan hệ gì thực chất. Nếu một đoạn tình cảm không có quá nhiều cơ sở, Hoắc Khải không thích, đương nhiên sẽ không dễ gì chạm vào cô ta.

Suy nghĩ trong lòng anh chẳng qua chỉ là bản năng của loài người đang quấy phá mà thôi.

Mà ở bên khác, Nhạc Văn Văn nhìn Cố Phi Dương và hỏi: "Mẹ ơi, có phải dì Ninh không thích chúng ta không ạ?"

Cố Phi Dương sững người, hỏi lại: "Sao con lại nghĩ như vậy?"

"Bởi vì dì ấy bảo mẹ ký cam kết, mấy thứ đó toàn là người phạm lỗi mới phải viết, thế nên chúng ta phạm phải lỗi lầm gì ạ?"

Con trẻ vẫn còn nhỏ, vẫn đang ở trong giai đoạn mơ hồ về rất nhiều chuyện, nhưng giác quan của chúng rất nhạy cảm, dễ dàng phát giác được thái độ yêu mến hoặc ghét bỏ của người khác.

Nhìn vẻ mặt bất an của con gái, Cố Phi Dương im lặng một hồi lâu, sau đó ôm cô bé vào lòng, nhẹ nhàng: "Không phải dì Ninh không thích chúng ta đâu, dì ấy chỉ không hiểu chúng ta... Sau này chúng ta làm tốt hơn một chú, dì ấy cũng sẽ thích chúng ta thôi".

“Thế chú ý thì sao ạ? Bao giờ con mới có thể gọi chú ý là bố Lý?”, Nhạc Văn Văn hỏi.

Câu hỏi này khiến gò má của Cố Phi Dương thoáng ửng hồng, bao giờ mới được gọi là bố?

Cô ta vô thức nhớ tới những chuyện có thể xảy ra khi hai người ở riêng một chỗ, bất giác cảm thấy lòng dạ cứ nóng bừng bừng.

Có lẽ đến bước ấy, con gái của cô ta có thể gọi anh là bố?

Nghĩ đến đây, Cố Phi Dương càng cảm thấy như có kiến bò khắp cơ thể.

Ngày thứ hai, Hoắc Khải gọi điện thoại tới, bảo Cố Phi Dương đi xem nhà. Không cần biết địa thế, diện tích và giá cả thế nào, chỉ cần cô ta thích thú là được.

Cố Phi Dương biết rằng chắc chắn đây là kết quả của việc Ninh Thần thúc giục, cô ta cũng không õng ẹo từ chối, dứt khoát dẫn Nhạc Văn Văn tới các khu nhà để xem xét.

Sau cùng, Cố Phi Dương chọn được một khu nhà cách căn nhà hiện tại của Hoắc Khải xa nhất, nơi này địa thế khá hẻo lánh, nhưng môi trường xung quanh khu nhà này cũng rất ổn. Quan trọng nhất là ở ngay cổng có cả trường Tiểu học và Trung học.

Vì thế, giá nhà cũng hơi cao một chút.

Cố Phi Dương chọn căn nhà có hai phòng ngủ với diện tích nhỏ nhất, chỉ khoảng tám mươi mét vuông, nếu trừ hết các diện tích công cộng, có lẽ chỉ còn khoảng hơn sáu mươi mét vuông.

Căn nhà nhỏ như thế này hiển nhiên có vẻ chật chội hơn nhiều so căn nhà mà cô ta đã mua ở thành phố khác.

Nhưng Cố Phi Dương không quá để tâm đến những điều này, lúc trước rời đi, thậm chí cô ta còn không có căn nhà nào của riêng mình.

Bây giờ, cô ta đã có khả năng để lựa chọn, còn gì để oán thán nữa đâu.

Hoắc Khải và Ninh Thần không lộ diện, chỉ dặn trước một tiếng rao bán nhà đất, bên kia đã đưa ra một mức giá chiết khấu cực kỳ khả quan.

Họ trả tiền toàn bộ, công ty trang hoàng tiến hành thi công ngay ngày hôm ấy, trong vòng hai tuần sẽ hoàn thành. Đến lúc đó, hai mẹ con Cố Phi Dương không cần sống ở khách sạn nữa.

Còn về vấn đề chất fomaldehyd tồn đọng, tất cả nguyên liệu đã chọn chất liệu bảo vệ môi trường tốt nhất, nhờ công ty trang hoàng làm công tác loại bỏ chất này, về cơ bản sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng điều khiến Cố Phi Dương thất vọng là mấy ngày liên tiếp, Hoắc Khải không đến thăm cô ta.

Thỉnh thoảng anh mới gọi cho cô ta một cuộc, thông báo về tiến độ của căn nhà.

Cố Phi Dương không dám chủ động liên lạc với Hoắc Khải, chỉ sợ Ninh Thần nghĩ nhiều, may mà Đường Đường rảnh rỗi sẽ chạy tới đây.

Đừng trông cô nhóc này còn nhỏ, Ninh Thần đã sắp xếp lái xe và xe riêng cho cô nhóc.

Một cô nhóc vẫn đang học tiểu học đã có xe riêng và lái xe chuyên dụng, quả thực rất có mùi của gia đình nhà giàu. Đến cả Nhạc Văn Văn cũng ngưỡng mộ điều kiện của Đường Đường, bèn hỏi Cố Phi Dương xem chừng nào mình mới được như vậy.

Trẻ con với nhau, dù cho quan hệ tốt đến mấy cũng khó lòng tránh được chút so bì.

Người khác có rồi, cô bé cũng muốn có, điều này rất bình thường.

Rất nhiều người cảm thấy so bì là một loại tội lỗi, nhưng trên thực tế nếu không có tâm lý so bì này thì mấy ai cố gắng làm việc và kiếm tiền chứ.

Mục đích kiếm tiền thực ra cũng để cuộc sống tốt hơn.

Thế nào mới được tính là tốt hơn?

Đương nhiên là vì người khác không thể ăn được món đó, còn mình muốn ăn lúc nào cũng được, người khác không nỡ mua, đây là cách biểu hiện đơn giản nhất khi cuộc sống trở nên tốt hơn.

Còn về cái gọi là "cảm giác hạnh phúc" dính dáng với phạm trù về tinh thần, không nằm trong trường hợp này.

Mất mấy ngày, thông qua mạng lưới quan hệ, học bạ của Nhạc Văn Văn được chuyển về đây thêm lần nữa, vẫn cùng một lúc của Đường Đường.

Cứ như thế, mỗi ngày đi học, Đường Đường sẽ nhờ tài xế cố tình vòng qua đoạn này, đón Nhạc Văn Văn đi học cùng.

Mỗi ngày nhìn hai đứa trẻ đi học cùng nhau, Cố Phi Dương sẽ luôn vô thức đưa mắt liếc nhìn xung quanh, nhưng bóng hình trong mong đợi của cô ta không hề xuất hiện.

Cố Phi Dương vừa mới đến đây, chỉ có thể độc lập cảm nhận cảm giác cô độc này.

Thời gian cứ trôi đi từng ngày một, ngày thứ tám sau khi Cố Phi Dương đến đây, Phan Tư Mễ tỉnh dậy.

Ninh Thần là người đầu tiên biết tin, sau đó cô báo với Hoắc Khải, hi vọng Hoắc Khải có thể cùng mình tới bệnh viện, thăm Phan Tư Mễ.

Có sự kiện Cố Phi Dương làm bàn đạp, suy nghĩ của Ninh Thần đối với Phan Tư Mễ cũng ít nhiều thay đổi.

Thậm chí sau khi nghe tin Phan Tư Mễ tỉnh dậy, cô còn vô thức nói với Hoắc Khải: "Hay là anh cũng thu nhận cô ấy đi?"

Ninh Thần nói câu này đương nhiên là vì không muốn Phan Tư Mễ nhảy lầu thêm lần nữa. Nhưng vừa nói ra xong, cô đã thấy hối hận.

Đâu ai chủ động đẩy chồng mình ra ngoài chứ, không phải tự rước khổ vào mình à.

May mà Hoắc Khải không coi chuyện này ra gì, anh lắc lắc đầu: "Thôi bỏ đi, anh không có nhiều thời gian để chăm sóc quá nhiều người".

"Thế mà có thời gian chăm sóc cô Cố à?", Ninh Thần hỏi.

Hoắc Khải bật cười, phụ nữ mà ghen tuông thì có thể bới ra vấn đề cho mình bất kỳ lúc nào.

Chuyện này, anh cũng không tiện giải thích, chỉ có thể sờ mũi, không lên tiếng.

Ninh Thần cũng chỉ buột miệng nói vậy thôi, có lẽ cô đã hình thành thói quen gây sự vì sự việc của Cố Phi Dương.

Dưới yêu cầu cố chấp của Ninh Thần, hai người cùng nhau tới bệnh viện.

Cơ Hương Ngưng đã đến trước rồi, sau khi nhìn thấy hai người, cô đứng ở phòng bệnh nhắc nhở hai vợ chồng: "Bác sĩ dặn rồi, cô ấy vừa mới tỉnh, cố gắng đừng nói quá nhiều chuyện không quan trọng. Trong giai đoạn này vẫn phải tĩnh dưỡng để hồi phục. Nhất là anh, cô ấy rất nhạy cảm với anh, đừng nói câu gì làm cô ấy thấy kích động nữa".

"Nếu có thể, tôi thà ngậm miệng từ đầu đến cuối không nói gì", Hoắc Khải buồn bực trả lời.

Anh vốn không muốn đến đây, nhưng Ninh Thần yêu cầu, nể tình cô ấy, Hoắc Khải mới đồng ý. Nếu đổi lại là người khác gọi anh đi, Hoắc

Khải sẽ giả bộ như không nghe thấy.

Một Cố Phi Dương đã đủ khiến anh đau đầu lắm rồi, cho dù Ninh Thần đã đồng ý, nhưng đến tận bây giờ, Hoắc Khải vẫn không biết nên đối mặt với Cố Phi Dương thế nào.

Nếu thực sự đối đãi với cô ấy như nhân tình, hình như mình có vẻ cặn bã quá, nhưng nếu không ngó ngàng gì tới, người ta đến đây vì mình, lại không phù hợp lắm.

Tóm lại không cần biết thế nào, Hoắc Khải cứ cảm thấy không phù hợp lắm.

Chuyện này cũng là trải nghiệm lần đầu trong đời này.

Trước kia khi còn làm cậu chủ lớn nhà họ Hoắc, anh đâu cần kiêng dè nhiều như vậy, dù sao phụ nữ luôn nhắm tới tiền và thế lực của anh, khi nào chán sẽ chia tay, không hề có gánh nặng nào về tâm lý.

Đâu giống như bây giờ, anh vừa phải suy xét tới gia đình, vừa phải suy xét tới trách nhiệm của một thằng đàn ông, quá phiền phức.

Thế nên, Phan Tư Mễ tuyệt đối không thể khiến Hoắc Khải có bất kỳ rung động nào.

Ninh Thần gật gật đầu, kéo Hoắc Khải đi vào phòng bệnh, thấy Phan Tư Mễ đang nằm trên giường bệnh, mắt mở trừng trừng, nhìn trần nhà mà ngơ ngẩn.

Xương cột sống của cô ta chịu một số tổn thương trong quá trình rơi xuống, tuy rằng bác sĩ chẩn đoán rằng sẽ không ảnh hưởng gì tới việc đi lại sau này, nhưng ở giai đoạn hiện tại vẫn phải cố gắng tránh cử động.

Thế nên Phan Tư Mễ chỉ có thể nằm trên giường như một người thực vật.

Nếu cô ta hôn mê thực ra còn thấy dễ chịu, chứ càng tỉnh táo thì càng khó chịu.

“Tư Mễ, có nghe thấy tớ nói gì không? Tớ là Ninh Thần, tớ với anh Phong tới thăm cậu đây”, Ninh Thần nhẹ nhàng gọi.

Cổ của Phan Tư Mễ thoáng cử động, dùng ánh nhìn liếc ngang để ngó về bên này.

Khi nhìn thấy Hoắc Khải, cơ thể cô ta bắt đầu co giật nhẹ nhàng, nói một cách chính xác hơn, là vì kích động.

Loại kích động này không bắt nguồn từ vui vẻ hay phấn khích, mà có phẫn nộ, có ấm ức, có cả tuyệt vọng vì cuộc sống.

Nhất là khi nhìn thấy Hoắc Khải, thứ cảm xúc này càng thêm mãnh liệt.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 539: Kích Động

"Anh đến xem trò cười à...", Phan Tư Mễ phát ra âm thanh yếu ớt.

Ninh Thần biết cô đang nói chuyện với ai, bèn nhìn về phía Hoắc Khải, mà Hoắc Khải thì đi về phía trước, lắc đầu nói: "Không ai muốn xem trò cười cả, tất cả mọi người đều quan tâm cô. Dù là Ninh Thần hay Cơ Hương Ngưng đều mong cô mau chóng khỏe lại".

"Thế còn anh thì sao? Phải chăng anh rất không muốn nhìn thấy tôi?", Phan Tư Mễ vừa rơi lệ vừa hỏi.

"Không có chuyện đó!", Hoắc Khải trả lời.

"Anh tưởng tôi không nhìn ra được sao? Thực ra trong lòng anh vẫn luôn ghét bỏ tôi, cảm thấy tôi tạo ra phiền phức cho cuộc sống cho anh, đúng không? Thế nên, tôi cực kỳ không mong mình sống sót, tại sao tôi vẫn chưa chết..."

Thấy Phan Tư Mễ càng nói càng kích động, nước mắt càng lúc càng chảy nhiều, Ninh Thần vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Hoắc Khải, bảo anh ra ngoài trước.

Còn bản thân Ninh Thần thì ở lại phòng bệnh an ủi bạn thân của mình một hồi, nhưng những lời an ủi của cô cũng không có tác dụng gì.

Bác sĩ và y tá nhanh chóng phát giác được tình huống khác thường thông qua thiết bị giám sát, sau khi chạy tới, thấy cảm xúc của Phan Tư Mễ quá kích động, họ cũng đuổi luôn cả Ninh Thần ra ngoài.

"Không phải đã dặn mấy người rồi à, bệnh nhân cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sao mấy người còn làm cô ấy khóc! Ra ngoài hết đi, đừng tùy tiện vào phòng bệnh nữa, nếu không, bệnh nhân gặp phải vấn đề gì, chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu!"

Bị bác sĩ mắng cho một trận, mấy người Ninh Thần chỉ có thể nhìn Phan Tư Mễ từ bên ngoài phòng bệnh.

Phan Tư Mễ chỉ còn lại một mình cũng không bình tĩnh hẳn, thỉnh thoảng vẫn gạt nước mắt, trông bộ dạng của cô ta thực sự rất đáng thương.

Ninh Thần nhìn về phía Hoắc Khải, muốn nói mà lại thôi, nhưng Hoắc Khải hiểu ý tứ của cô, chẳng qua cũng là muốn mình nói câu gì đó dễ nghe, an ủi Phan Tư Mễ.

Thế nhưng, lời nói có thể an ủi được Phan Tư Mễ chắc chắn không phải câu nói mà Ninh Thần muốn nghe, cũng không phải điều mà Hoắc Khải muốn nói.

Vả lại, rõ ràng là chuyện anh không làm được, tại sao phải nói.

Người ta vẫn bảo đau dài không bằng đau ngắn, gốc rễ vấn đề của Phan Tư Mễ nằm ở tâm lý của chính cô ta, chứ không phải việc người khác làm thế nào. Nếu vấn đề tâm lý của cô ta không được giải quyết, cho dù Hoắc Khải thực sự ở bên cạnh cô ta cũng không có tác dụng gì.

"Ôi, một cô gái yên ổn như thế, làm sao lại biến thành thế này chứ, đúng là không thể hiểu nổi. Có phải phụ nữ như chúng ta sẽ luôn yếu thế trên phương diện tình cảm không?", Cơ Hương Ngưng than thở.

Nhìn dáng vẻ của Phan Tư Mễ, cô cũng thấy đồng cảm, bản thân cô cũng yêu thầm người nào đó, nhưng chỉ có thể quan sát từ xa.

Dù sao Phan Tư Mễ cũng dám tỏ tình, còn cô thì sao, đến cả dũng khí để nói cho người đàn ông ấy biết còn không có.

"Cậu cũng không còn nhỏ nữa, đến lúc tìm nửa kia rồi, không thể độc thân thế này mãi được", Ninh Thần khuyên bảo: "Phụ nữ vẫn phải kết hôn sinh con thôi, không chỉ là trải nghiệm bắt buộc phải có trong cuộc đời, mà cũng có lợi cho cơ thể. Độc thân quá lâu sẽ gây ra mất cân bằng hormones gì đó đấy. Nếu không phải vì khởi điểm của cậu quá cao thì trong công ty

tớ cũng có vài thanh niên khá lắm, nhân phẩm tốt, khả năng làm việc cũng ổn, chỉ có điều kiện gia đình không thể so sánh với cậu thôi".

"Cậu trông tớ giống người cần được dắt mối lắm à?", Cơ Hương Ngưng liếc mắt nhìn Hoắc Khải rồi nói: "Với cả tớ có người trong lòng rồi, không cần ai giới thiệu đâu?"

"Hả? Cậu có người trong lòng rồi à? Ai thế, tớ có quen không?", Ninh Thần hỏi.

Cơ Hương Ngưng bị hỏi mà hơi chột dạ, vội vàng nói: "Chỉ có tí hảo cảm thôi, người ta còn chưa biết, tớ cũng không định nói".

"Tại sao cậu không nói chứ!", Ninh Thần hỏi lại với vẻ khó hiểu: "Thích thì phải theo đuổi chứ, cậu không biết buông bỏ tự tôn của mình à? Hay là cậu nói cho tớ biết đi, tớ đi nói giúp cậu".

Cậu nói giúp tớ?

Nghĩ đến cảnh tượng ấy, Cơ Hương Ngưng thấy da đầu mình tê dại: "Thôi đi thì hơn, đợi sau này có cơ hội thích hợp, tớ sẽ tự nói."

"Được rồi...", Ninh Thần nhìn về phía phòng bệnh, không nén được tiếng thở dài

Cơ Hương Ngưng thì nói chuyện với Hoắc Khải: "Tôi nghe người ta nói rằng nhà họ Hoắc đang tự chuẩn bị một phòng thí nghiệm VR mới, nếu đây là sự thật, có lẽ họ muốn rút củi dưới đáy nồi, anh cần phải chuẩn bị đấy".

Hoắc Khải gật gật đầu: "Yên tâm, người nhà họ Hoắc không tạo ra được uy hiếp gì với tôi đâu".

Thông tin mà Cơ Hương Ngưng cũng nghe ngóng được thì đương nhiên Hoắc Khải không thể không biết.

Trước khi đàm phán, nhà họ Hoắc đã trù bị cho phòng thí nghiệm này rồi. Trước nay họ vẫn luôn chuẩn bị theo hai hướng, không cần biết việc đàm phán thành công hay không thì một công ty không hoàn toàn thuộc về nhà họ Hoắc vẫn khiến họ không thể nào yên tâm được.

Đây là cũng lý thuyết mà lúc trước Hoắc Khải gây dựng tại nhà họ Hoắc, bất kể tình huống tồi tệ thế nào thì quyền chủ động của công ty nhất định phải nắm chắc trong lòng bàn tay mình!

Nếu nhà họ Hoắc muốn dùng mức lương hấp dẫn hấp dẫn để mời mọc nhân viên kỹ thuật, Hoắc Khải cảm thấy không có khả năng này.

Nguyên nhân chủ yếu là vì nhân viên kỹ thuật đều ở nước ngài, do đích thân Cổ Ngôn Tài quản lý. Hoắc Khải vẫn khá tin vào năng lực của đội ngũ Thiên Cơ, chắc chắn mạnh hơn nhóm Địa Phủ một bậc.

Chí ít thì mạnh hơn ở phương diện quản lý.

Vì làm tài chính nên cơ chế quản lý của nhóm Địa Phủ khá lỏng lẻo, cũng có thể nói là tự do hơn. Mỗi người đều có thể có suy nghĩ của riêng mình, nhưng khi thực thi sau cùng, chỉ có thể tồn tại một con đường.

Mà con đường của đội ngũ Thiên Cơ rất nhiều, với khả năng của Cổ Ngôn Tài, chắc chắn sẽ sắp xếp rất nhiều người kế nhiệm để ứng phó với tình thế nguy hiểm có thể xảy ra.

Vả lại, nói thật lòng, cho dù nhà họ Hoắc mời mất vài nhân viên kỹ thuật cũng vô dụng.

Khi cài đặt hệ thống ban đầu, kỹ thuật VR đã đề phòng tình huống xảy ra, thế nên lĩnh vực mà mỗi một nhân viên kỹ thuật phụ trách đều khác nhau.

Họ sẽ hoàn thành công việc sở trường nhất của mình rồi mới báo cáo cho cao thủ máy tính vô danh để tổng hợp và nâng cấp.

Nếu chỉ mời được một hoặc vài người riêng lẻ thì họ cũng chỉ có được vài mảnh ghép, nếu muốn dùng vài mảnh ghép này để tạo ra khung sườn cho cả hệ thống nền thì về cơ bản không thể làm được.

Cho dù ăn may mà thành công được, cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

Còn về phía cao thủ máy tính vô danh, Hoắc Khải hoàn toàn không lo người này bị mời đi mất.

Người này muốn đối đầu với thế giới, dã tâm của anh ta lớn đến độ có thể nói rằng trước kia không có ai như thế, sau này cũng không có ai như vậy.

Với lề lối và tầm nhìn của nhà họ Hoắc, hiển nhiên không thể nào thỏa mãn được yêu cầu của cao thủ máy tính vô danh này.

Vì thế, kế hoạch của họ chỉ có thể là kế hoạch, tỉ lệ thành công cực kỳ thấp.

Thấy gương mặt Hoắc Khải rất tự tin, Cơ Hương Ngưng cũng không nói gì thêm, cô chỉ nhắc nhở trước vài câu với tư cách bạn bè giúp đỡ nhau thôi. Tin rằng với khả năng của Hoắc Khải thì cô không cần quá lo lắng về chuyện này.

Bởi vì vấn đề cảm xúc của Phan Tư Mễ mà Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần không nấn ná ở đây quá lâu. Dù sao có ở lâu đến đâu đi chăng nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Vả lại điều khiến họ không vui là vì bác sĩ báo rằng đã hai ngày nay Từ Lực Phàm không tới thăm Phan Tư Mễ.

Điều này khiến Ninh Thần thực sự khó chịu. Cô gọi điện thoại cho Từ Lực Phàm, trách anh ta không chăm sóc cho Phan Tư Mễ.

Cách giải thích của Từ Lực Phàm là, sau chuyện này, có lẽ anh ta sẽ chia tay Phan Tư Mễ. Thêm vào đó, công ty vừa mới thành lập, cực kỳ bận rộn,

đợi anh ta bận xong công việc của vài ngày nay rồi sẽ tới thăm cô ta.

Ninh Thần dù muốn mắng anh ta đến mức nào cũng không có quá nhiều lý do, dù sao thì việc mà Phan Tư Mễ làm ra khiến người ta khó lòng chấp nhận được.

Từ Lực Phàm muốn chia tay Phan Tư Mễ là chuyện hết sức bình thường, kể cả quan hệ của Ninh Thần và Phan Tư Mễ tốt đến đâu, cô cũng không thể nói câu nào trái với lương tâm được.

Cô đâu thể biết được rằng, nguyên nhân chủ yếu khiến Từ Lực Phàm muốn chia tay là vì có vài công ty thế lực ngầm đã thành công thâm nhập vào hệ thống VR rồi.

Nếu đã như thế, Phan Tư Mễ cũng không còn giá trị gì để lợi dụng nữa. Bây giờ còn xảy ra việc như vậy, đương nhiên Từ Lực Phàm phải nhân cơ hội này rũ sạch quan hệ với cô ta.

Khi biết được chuyện này, Cơ Hương Ngưng cũng thấy đáng tiếc. Nếu Phan Tư Mễ thực sự có được cuộc sống hạnh phúc, cô cũng bằng lòng chúc phúc cho đối phương.

Tiếc rằng, trong mấy người chơi thân với nhau hồi Đại học, chỉ có cuộc sống của Ninh Thần là hạnh phúc nhất.

Những người khác... thôi khỏi nhắc tới cũng được.

Cơ Hương Ngưng không biết rằng, hạnh phúc của Ninh Thần cũng chỉ tương đối. Nếu đổi lại là cô ấy, gặp phải sự việc như Cố Phi Dương, chắc chắn không thể nào chấp nhận được. Cũng chỉ có tính cách như Ninh Thần mới thích ứng được với tình huống này.

Thế nên, hạnh phúc hay không, chỉ có bản thân mình mới biết.

Đến cả Hoắc Khải cũng không quá rõ về suy nghĩ hiện tại của Ninh Thần.

Rốt cuộc cô ấy thực sự chấp nhận Cố Phi Dương, hay vì quá lưu luyến Hoắc Khải, thế nên mới miễn cưỡng đồng ý, hoặc thậm chí là trong lòng cô có ý nghĩ khác.

Tóm lại, tâm tư của phụ nữ khá phức tạp, không phải ai cũng dễ dàng đoán biết được đâu...

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 540: Đến Thăm

Mấy hôm sau, tình trạng của Phan Tư Mễ có chuyển biến, nhưng tinh thần vẫn không tốt lắm.

Bác sĩ nói rằng tinh thần cô ta bị kích thích trầm trọng nên có lẽ đã thành bệnh trầm cảm, cần được điều trị tâm lý. Nhưng Phan Tư Mễ lại từ chối gặp bác sĩ tâm lý, lý do đơn giản là cô ta đang là bác sĩ tâm lý rồi, không cần người khác đến trị liệu giúp.

Hơn nữa cô ta cũng không thấy tâm lý mình có vấn đề gì.

Ai nói cô ta có vấn đề về tâm lý thì đều bị thần kinh hết!

Chuyện của Phan Tư Mễ phần lớn đều do Ninh Thần chăm lo, Hoắc Khải thì đã tích cực đi tìm các công ty liên minh để mở rộng hệ thống thương mại khép kín.

Sau mấy ngày liền làm việc, mãi đến một hôm Đường Đường chạy vào hỏi khi nào anh mới làm thịt kho tàu cho Nhạc Văn Văn ăn.

"Văn Văn nói bố sẽ nấu ăn cho cậu ấy thường xuyên, giờ bọn họ chuyển sang nhà mới rồi mà bố vẫn chưa đi. Cậu ấy còn bảo là cô Cố còn khóc mấy lần ấy", Đường Đường nói.

Nghe con gái nói vậy, Hoắc Khải đột nhiên cảm thấy hổ thẹn.

Cố Phi Dương đã đến được gần ba tuần, chuyển vào nhà mới mà Hoắc Khải vẫn chưa đến gặp hai mẹ con cô ta lần nào.

Nếu đã đồng ý ở bên cô ta mà chỉ để cô ta chuyển đến cùng thành phố để ở, rồi chẳng gặp lần nào, thì khác nào lừa đảo?

Chắc hẳn Cố Phi Dương phải buồn bã lắm.

Nhưng cô ta chưa từng chủ động liên lạc với Hoắc Khải, có lẽ vì sợ Ninh Thần không vui.

Nội tâm của cô ta cực kỳ kiên cường, nhưng bên ngoài thì vẫn luôn là bộ dáng quan tâm săn sóc. Cô ta chưa từng làm những chuyện khiến người khác không thoải mái.

Giống như lần bị mẹ chồng đưa lên tòa, cô ta chưa từng nghĩ sẽ thật sự bị "thẩm vấn" mà bán nhà luôn rồi không lấy một đồng tiền nào, rời khỏi thành phố.

Cô ta không muốn nghe, và cũng nghe không nổi những lời đàm tiếu.

Thái độ bây giờ của Hoắc Khải dĩ nhiên cũng khiến cô ta buồn, thậm chí còn buồn hơn cả lúc bị từ chối.

Nghĩ đến đây, Hoắc Khải lại thở dài, xoa đầu con gái, đáp: "Vậy giờ bố sẽ qua, con có đi cùng không?"

"Có chứ ạ! Có chứ ạ! Thế mẹ có đi không bố?", Đường Đường hỏi.

Hoắc Khải nghĩ một lúc rồi đáp: "Để bố gọi hỏi mẹ xem".

Sau đó, Hoắc Khải gọi cho Ninh Thần, nói mình sẽ đến chỗ Cố Phi Dương. Ninh Thần đương nhiên không phản đối. Vì trong ba tuần này, Hoắc Khải bận bịu liên tục, chưa hề liên lạc với Cố Phi Dương, cho nên Ninh Thần cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Cô cũng ý thức được chồng mình không nói dối.

Anh chấp nhận Cố Phi Dương là vì nể phần tình cảm đó, chứ không vì sắc đẹp của Cố Phi Dương.

Nếu vì sắc đẹp, Hoắc Khải đã đi tìm Cố Phi Dương từ lâu rồi. Cho dù không đi nghênh ngang thì cũng len lén đi.

Trên đời này làm gì có mèo gì không ăn vụng, trừ khi con mèo đó ăn chay.

Mặc dù không từ chối Hoắc Khải đi gặp Cố Phi Dương nhưng Ninh Thần vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý để trở thành người một nhà với Cố Phi Dương. Ít nhất cũng phải để cô tiếp xúc với người ta đã, chứ chưa gì đã bắt coi nhau như chị em ruột thì là chuyện không thể.

"Anh đi đi, nếu tối không về thì cũng đừng dắt Đường Đường theo, không con bé lại nghĩ nhiều".

Câu này vừa là nhắc nhở, cũng là thăm dò.

Hoắc Khải đáp lời: "Ăn xong bố con anh sẽ về, không muộn đâu".

Nghe được câu này, Ninh Thần mới thấy yên lòng, không qua đêm là được…

Giờ cô đang mang thai thời kỳ cuối, bác sĩ dặn là không thể tiếp tục làm chuyện vợ chồng nữa, đề phòng xảy ra chuyện.

Mà nếu không thỏa mãn nhu cầu của đàn ông thì rất khó mà nhịn nổi. Đây có thể là nguyên nhân vì sao cô không phản đối mãnh liệt chuyện Cố Phi Dương.

Buổi chiều, Hoắc Khải dẫn Đường Đường đi mua nguyên liệu rồi đến nhà mới của Cố Phi Dương.

Vẫn là Ninh Thần tìm người đến trang hoàng nhà mới, nhưng phong cách là do Cố Phi Dương chọn.

Tất cả đều dùng chất liệu cao cấp, dường như không có vấn đề nào liên quan đến môi trường, mà phòng còn có hệ thống điều hòa tân tiến nhất, lúc nào cũng có không khí tươi mát. Cho dù có Formaldehyde thì cũng không ảnh hưởng gì đến sức khỏe.

Lúc Hoắc Khải đến cũng không thông báo cho Cố Phi Dương.

Cho nên khi gõ cửa, Cố Phi Dương mở cửa ra, thấy Hoắc Khải lỉnh kỉnh đồ đạc đứng đó thì không khỏi sững sờ.

Sau đó hai mắt cô ta đỏ lên, lại không xoay người chạy đi hay là oán than điều gì, mà chỉ giữ nguyên cảm xúc đó, tránh ra nhường đường: "Anh vào đi đã".

Sau khi Hoắc Khải đi vào, Cố Phi Dương vội vàng đóng cửa lại rồi nói với Nhạc Văn Văn đang chạy đến rằng: "Mau kéo rèm cửa xuống con".

Hoắc Khải hiểu ngay, cô ta đang sợ có người nhìn thấy anh ở đây. Chứng tỏ rằng cô ta vẫn luôn nhớ lời dặn dò của Ninh Thần.

"Không cần đâu", Hoắc Khải vẫy tay với Nhạc Văn Văn rồi nói với Cố Phi Dương: "Anh có đến lén lút đâu, cũng không cho là có điều gì phải che giấu, em đừng nghĩ linh tinh".

"Nhưng cô Ninh…"

"Cô ấy muốn tốt cho anh mà thôi, mong là em hiểu", Hoắc Khải nói.

Ai cũng nói một người đàn ông tốt là người biết cách làm vừa lòng cả hai bên. Nhưng Hoắc Khải sẽ không làm vậy, vị trí quan trọng nhất trong lòng anh chắc chắn là Ninh Thần rồi đến Đường Đường rồi mới đến những người khác.

Tiếp nhận Cố Phi Dương không có nghĩa cô ta có vị trí gần đầu, chỉ là cô ta có nằm trong trái tim của anh mà thôi.

Cho nên nếu như bắt anh phải nói xấu Ninh Thần để cho Cố Phi Dương vui thì có đánh chết Hoắc Khải cũng không làm.

Cố Phi Dương cũng biết thế, cô ta không nói thêm gì nữa mà chỉ gật đầu: "Anh uống nước không? Em rót cho anh".

"Không cần, Đường Đường nói Văn Văn muốn ăn thịt kho tàu, anh mua thịt ba chỉ đây. Em chơi với tụi nhỏ hay xem phim đi, để anh nấu cơm".

Nói rồi, Hoắc Khải xách đồ vào bếp. Rồi bếp cũng truyền ra những âm thanh leng keng.

Sự xuất hiện của Hoắc Khải làm Nhạc Văn Văn vui vô cùng. Cô bé vừa nhảy chân sáo vừa hát trong phòng khách.

So với những lúc vừa về nhà đã im lặng của cô bé, dáng vẻ của Nhạc Văn Văn hiện giờ mới làm Cố Phi Dương vui vẻ nhất.

Nhạc Văn Văn lúc trước bị tự kỷ nhẹ, hai năm nay đã đỡ hơn rất nhiều. Điều Cố Phi Dương không muốn thấy nhất chính là môi trường và không khí ở đây khiến cô bé bị lại như cũ.

Khoảng một tiếng sau, Hoắc Khải đưa các món ăn ra ngoài dần.

Mùi thức ăn thơm ngon tỏa ra khiến mọi người thèm ăn vô cùng.

Ăn cơm xong, Hoắc Khải lại lau dọn vệ sinh. Nhìn bộ dáng bận rộn của anh, sự bất an trong lòng Cố Phi Dương mới dần dần yên bình trở lại.

Mặc dù từ lúc vào phòng đến giờ, Hoắc Khải không thể hiện ra sự nhiệt tình hay nhung nhớ gì với cô ta.

Nhưng cô ta không mong chờ nhiều vậy.

Thứ cô ta muốn chỉ là được ở bên người đàn ông này. Chỉ cần anh bỏ một chút thời gian trong cuộc đời mình ra cho cô ta là được rồi, không phải sao?

Nếu cứ ép anh phải ở bên cô ta mọi lúc như người chồng thực sự thì cô ta không thể làm được.

Cho nên sự buồn bã của mấy ngày qua vẫn là cô ta đòi hỏi quá nhiều, quên đi mục đích ban đầu của bản thân.

Nghĩ thông điểm này, nụ cười trên mặt Cố Phi Dương lại càng rõ hơn.

Có được sự đồng ý của Hoắc Khải, được Ninh Thần tiếp nhận, là đã tốt hơn tưởng tượng rồi!

Sau khi làm xong mọi việc, Hoắc Khải lại pha một bình trà, hỏi: "Dạo này em gặp khó khăn gì, hay cần gì giúp đỡ thì cứ gọi anh".

"Không có gì đâu ạ. Mọi người đã sắp xếp phòng xong cả, môi trường cũng rất tốt, thiết bị đầy đủ, em không có cần gì khác nữa", Cố Phi Dương đáp.

Hoắc Khải "ừm" một tiếng. Anh vốn còn tưởng Cố Phi Dương sẽ nhân cơ hội này đòi hỏi thêm, nhưng xem Cố Phi Dương không có ý đó.

"Em định mở công ty vũ đạo ở đây, anh nghĩ cô Ninh có phản đối không?", Cố Phi Dương đột nhiên hỏi.

Động tác uống trà của Hoắc Khải khẽ ngưng lại, rồi tiếp tục, đáp: "Chắc không đâu".

"Vậy thì tốt quá", Cố Phi Dương gật đầu nói: "Em sẽ cẩn thận. Chuyện hợp tác lúc trước anh nói thì thôi đi nhỉ. Kiếm được không nhiều tiền cũng không sao, quan trọng là không để cô Ninh nghĩ nhiều, tránh cho phát sinh xung đột".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 541: Thu Hoạch

Sự cẩn thận của Cố Phi Dương lại khiến Hoắc Khải cảm thấy hơi đau lòng.

Cô gái này thật sự quá đáng thương.

"Chuyện hợp tác đã được chốt rồi, cũng đã ký hợp đồng, công ty đang tiến thành chuẩn bị rồi. Nếu giờ mà dừng lại thì người khác sẽ nghi ngờ. Vì vậy, em không cần suy nghĩ đến chuyện hợp tác nhiều nữa, cứ làm theo kế hoạch thôi", Hoắc Khải nói: "Cứ sống và làm việc bình thường thôi, đừng lẫn lộn hai chuyện đó với nhau".

"Nhưng mà…"

"Sao, em sợ người khác biết thế à?", Hoắc Khải nhướng mày hỏi.

Cố Phi Dương ủ dột, cô ta đâu có sợ bị người ta biết. Nếu được, cô ta còn muốn cả thế giới biết anh là người đàn ông của cô ta kìa.

Nhưng điều kiện thực tế không cho phép cô ta làm vậy!

"Nếu em lo lắng Ninh Thần thì đừng nghĩ nhiều. Cô ấy sẽ không lấy chuyện trong cuộc sống vào trong công việc đâu. Công ty vũ đạo của em là công ty duy nhất mà bên anh liên lạc, gửi gắm hy vọng vào. Anh nghĩ cô ấy sẽ mong em có thể nhanh chóng phát triển công ty vũ đạo thì bắt kịp bước đi của công ty anh", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương "Ừm" một tiếng rồi không nói nữa.

Hai người cứ uống trà như thế. Im lặng được một lúc thì Đường Đường chạy ra hỏi: "Bố ơi, tối nay chúng ta ngủ ở đây được không ạ?"

Trẻ con luôn nói thẳng như vậy đấy. Nhưng người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Trái tim Cố Phi Dương đập liên hồi, cảm giác như sắp nhảy ra khỏi cổ họng vậy. Mặt cô ta cũng dần đỏ lên.

Mặc dù đến giờ hai người mới chỉ dừng lại ở hôn, nhưng nếu đã xác định ở cùng nhau thì có tiến triển sâu hơn cũng đâu sai?

Chỉ nghĩ đến thôi mà Cố Phi Dương đã cảm thấy nóng rực hết cả người lên rồi.

Chồng đã rời đi nhiều năm, cảm giác phải thủ thân không phải ai cũng tưởng tượng được.

Nhưng điều khiến Cố Phi Dương thất vọng chính là, Hoắc Khải lại lắc đầu: "Muộn lắm rồi, cô Cố và Văn Văn còn phải nghỉ ngơi chứ. Chúng ta cũng về nhà nghỉ thôi".

"Nhưng con muốn ngủ chung với Văn Văn mà…", Đường Đường chu miệng nói.

"Sau này sẽ còn cơ hội mà", Hoắc Khải nói xong thì đứng dậy, nắm lấy tay Đường Đường rồi bảo Cố Phi Dương: "Vậy cứ thế nhé, anh về đây, hai mẹ con nghỉ sớm đi".

"Hả? Vẫn sớm mà…", Cố Phi Dương thất vọng nói.

Cho dù khuôn mặt thất vọng của cô ta khiến người nhìn vào khó mà rời đi được, nhưng có những chuyện không thể chỉ vì đồng cảm mà lại vượt quá giới hạn được. Dù có xảy ra chuyện gì thì cũng phải tiếp xúc một thời gian đã.

Hoắc Khải tự nhận bản thân không phải loại chỉ nghĩ bằng nửa thân dưới. Đã là người thì phải trải qua quá trình phát triển của cảm xúc mới được.

"Chú Lý, vậy khi nào chú sẽ quay lại?", Nhạc Văn Văn chạy đến, đáng thương nhìn Hoắc Khải. Cô bé tỏ vẻ, Hoắc Khải mà không nói rõ thì sẽ khóc cho Hoắc Khải xem.

Hoắc Khải chỉ đành quỳ xuống ôm cô bé, nói: "Chú sẽ đến thường xuyên, ít nhất là một lần một tuần được không nào?"

"Hả…", Nhạc Văn Văn rất muốn nói một tuần một lần là quá ít, nhưng lần trước Hoắc Khải ba tuần liền không tới, so sánh ra thì vẫn tốt hơn. Cô bé bèn gật đầu: "Vậy được, chúng ta hứa nhé, ít nhất là một lần một tuần, lừa đảo là con chó nhỏ!"

"Văn Văn, không được nói chuyện với chú Lý như vậy, phải lịch sự chứ", Cố Phi Dương dạy dỗ.

"Không sao", Hoắc Khải mỉm cười, ngoắc tay với Nhạc Văn Văn: "Chú đồng ý với cháu, thì nhất định sẽ làm được.

Nhìn hai ngón tay lớn nhỏ ngoắc lấy nhau, Cố Phi Dương cũng nở nụ cười.

Niềm hy vọng của Nhạc Văn Văn cũng là điều mà cô ta chờ đợi.

Một tuần không tính là nhiều, nhưng ít ra vẫn hơn một tháng mà.

Sau khi hứa với Nhạc Văn Văn, Hoắc Khải dẫn Đường Đường lên xe đi về.

Dõi theo chiếc xe, Nhạc Văn Văn ngẩng lên nhìn Cố Phi Dương hỏi: "Mẹ, khi nào con mới gọi chú ấy là bố Lý được?"

Câu hỏi này khiến Cố Phi Dương đột nhiên nhớ đến một câu nào đó mà Hoắc Khải từng nói.

Cô ta khẽ mỉm cười, thì thầm: "Sau này con sẽ có cơ hội".

Sau khi đưa Đường Đường về nhà, Hoắc Khải lại đến xem Ninh Thần đang ngồi ở phòng khách.

Chuyện này khiến anh ngạc nhiên: "Sao em về sớm thế?"

“Em làm xong việc rồi, nên về nhà trước”, Ninh Thần vừa xem TV vừa hỏi: “Cô Cố vẫn khỏe chứ anh? Có cần giúp đỡ gì không?”

“Cô ấy nói vẫn ổn, không cần gì cả”, Hoắc Khải trả lời.

Đường Đường ôm chân Ninh Thần, nũng nịu: “Mẹ ơi, lần sau đến nhà cô Cố chơi, con có thể ngủ qua đêm ở đó không?”

Ninh Thần nghe vậy thì run rẩy, con gái nói có ý gì vậy?

Hoắc Khải thấy sự khác thường của cô, bèn nói: “Đường Đường với Văn Văn thân nhau, hai cô bé nói mãi không hết chuyện, muốn qua đêm cũng là bình thường”.

Ninh Thần nghe vậy thì mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là con gái muốn ngủ ở đó.

Cô nhìn Hoắc Khải, hỏi: “Vậy còn anh?”

“Anh?”, Hoắc Khải ngẩn ra, rồi cười nói: “Anh quen giường ở đây rồi”.

Câu trả lời này rất đơn giản, nhưng lại nói rõ thái độ của Hoắc Khải. Ninh Thần “ồ” xong cũng không hỏi gì nữa.

Thật ra, cô không nói thì Hoắc Khải cũng biết. Bình thường Ninh Thần về nhà sớm nhất là phải 10 giờ, hôm nay chưa đến 8 giờ đã về nhà rồi. Nói là xử lý xong việc của công ty nhưng Hi Vọng Mới đang phát triển nhanh chóng, việc cần làm mỗi ngày nhiều không đếm xuể.

Có mấy ai trong công ty về được nhà trước 8 giờ đâu?

Ninh Thần làm tổng giám đốc của công ty nên sẽ không có chuyện rảnh rỗi. Cô về sớm như vậy chỉ vì lo lắng trong lòng mà thôi.

Nghĩ đến việc Hoắc Khải đến chỗ Cố Phi Dương, cũng không biết hai người sẽ làm gì, cô cứ đứng ngồi không yên.

Mặc dù về nhà cũng chẳng thay đổi được việc gì, nhưng cô muốn chờ ở nhà, xem khi nào người đàn ông này trở về.

Hoắc Khải cũng hiểu rõ chuyện này, nhưng sẽ không nói trắng ra để phá hoại tình cảm vợ chồng.

Thời gian cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc mà Cố Phi Dương đã ở đây được vài tháng.

Phan Tư Mễ cũng đã xuất viện, nhưng sau đó thì cô ta liền bặt vô âm tín.

Phòng khám cũng đóng cửa, không ai biết cô ta đi đâu. Nhưng chắc chắn không phải là cô ta nghĩ quẩn.

Vì lúc rời đi, cô ta còn viết thư cho Ninh Thần, nói rằng mình không chịu nổi cuộc sống tương tư này. Chưa nói đến việc thấy Hoắc Khải, chỉ cần nghe đến những việc liên quan đến anh thôi là não cô ta cũng như nổ tung ra.

Cho nên cô ta muốn đi du lịch vòng quanh thế giới, ngắm cảnh đẹp, có lẽ sẽ khiến tâm trạng cô ta tốt hơn.

Thư của Phan Tư Mễ làm Ninh Thần vừa cảm thán lại vừa thả lỏng.

Một Cố Phi Dương đã đủ khiến cô lo lắng rồi, giờ Phan Tư Mễ đã đi, ít nhất cũng mất đi một mối họa tiềm ẩn. Nếu không, Phan Tư Mễ mà đến nhảy lầu lần nữa thì Ninh Thần thật sự không biết làm gì.

Còn sau này Phan Tư Mễ có về hay không, về thì định làm gì, Ninh Thần không nghĩ ra, mà cũng chẳng muốn nghĩ.

Có những chuyện thật sự không phải cứ nghĩ gì là được nấy, cuộc sống biến hóa vô thường, tràn đầy sự bất ngờ.

So với việc lăn tăn mãi những chuyện không xảy ra thì cứ trân trọng hiện tại còn hơn.

Về Cố Phi Dương thì Hoắc Khải cũng tuân thủ lời hứa, ít nhất một tuần một lần.

Có lúc Đường Đường đòi dữ quá thì đi hai lần.

Nhưng lần nào cũng đi vào ban ngày, nhiều nhất là ăn tối, về nhà trước 9 giờ.

Ninh Thần biết chồng sợ mình nghĩ nhiều, buồn bã, nên dù anh có ý nghĩ khác nhưng vẫn luôn nhịn.

Một người đàn ông có thể vì mình mà nhẫn nhịn như vậy, có lúc Ninh Thần còn cảm thấy áy náy.

Đã nói là không từ chối thì sao lần nào cũng buồn bã chứ.

Huống chi biểu hiện của Cố Phi Dương cũng khiến Ninh Thần không chê ở điểm nào được.

Cô ta không cần gì khác, cũng chưa từng chủ động liên hệ với Hoắc Khải. Trong thành phố này, trừ Ninh Thần và Hoắc Khải ra thì không một ai biết mối quan hệ đặc biệt này của gia đình cô và Cố Phi Dương.

Mà công ty vũ đạo của Cố Phi Dương cũng đã được thành lập, trong vòng hai tháng thu về được không ít.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 542: Vô Cùng Tức Giận

Ngoài một số lượng lớn học viên, còn có rất nhiều người đàn ông giàu có và quyền lực muốn theo đuổi Cố Phi Dương.

Ai có thể không thích một người phụ nữ xinh đẹp như Cố Phi Dương chứ, huống chi cô ta bây giờ còn là một phụ nữ độc thân.

Ngay cả người trong công ty Hi Vọng Mới thỉnh thoảng cũng nghe ngóng được tin tức về Cố Phi Dương, mà nhiều nhất là một chàng trai tên là Đàm Bác Vũ, gia nhập công ty cùng một đợt với Giản Tư Tư.

Đàm Bác Vũ này hiện giữ chức vụ giám đốc chi nhánh Mậu Thìn, rất có năng lực trong lĩnh vực đầu tư tài chính.

Tiền từ việc bán cổ phiếu của Hi Vọng Mới sẽ được chuyển vào tài khoản của các công ty đầu tư Đinh Mão và Mậu Thìn, sau đó chuyển từ tài khoản của công ty đầu tư sang các chi nhánh VR và Bính Dần ở nước ngoài.

Ưu điểm của việc này là một khi các công ty khác gặp vấn đề, thì vấn đề sẽ không liên lụy đến trụ sở của Hi Vọng Mới. Về vấn đề thuế còn có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền.

Bởi vì đầu tư là một loại chi phí, vì nó là chi phí nên không cần phải đóng thuế. Nếu không, hàng tỷ cổ phiếu bán ra thì sẽ phải đóng thuế một khoản vô cùng lớn.

Đàm Bác Vũ năm nay 29 tuổi, khi vào Hi Vọng Mới thì anh ta đã là một người ưu tú với nhiều năm kinh nghiệm làm việc.

Lý do tại sao anh ta gia nhập vào Hi Vọng Mới chính là vì lý tưởng và tương lai mà Hoắc Khải đề ra, tất cả đều khiến anh ta rất xúc động.

Trong cuốn sách Quỷ Cốc Tử nói rằng, khi nói chuyện với người nghèo túng thì phải bắt đầu bằng lợi nhuận, bởi vì họ thiếu thốn điều đó.

Nhưng khi nói chuyện với giới tinh anh, thì phải nói về lý tưởng, bởi vì họ muốn có điều đó.

Giờ đây, nguyện vọng của Đàm Bác Vũ đã thành hiện thực, anh ta đã dùng thời gian để chứng minh rằng nhận định của mình là không sai. Đây là một công ty có tương lai rất hứa hẹn, có thể tạo cho anh ta một môi trường làm việc chuyên nghiệp hơn để nâng cao trình độ của mình.

Trong số tất cả mọi người, ngoài Giản Tư Tư, thì Đàm Bác Vũ chính là người có sự tôn thờ sâu sắc nhất đối với Hoắc Khải. Có người còn đồn rằng anh ta thậm chí còn lập nên một bài vị thần thánh cho Hoắc Khải tại nhà mình, và dâng hương mỗi ngày, giống như thờ cúng các vị thần vậy.

Đàm Bác Vũ đã 29 tuổi, đã đến tuổi phải tính chuyện cưới xin, thật ra từ hai năm trước, gia đình đã giục anh ta lấy vợ, sinh con.

Phụ nữ thường sợ rằng khi về già sẽ không lấy được chồng, nhưng dù là đàn ông thì cũng sẽ rất khó để kiếm được một người vợ khi về già.

Nếu không lấy vợ sớm hơn, có khi mọi người còn nghĩ mình là người đồng tính.

Nhưng Đàm Bác Vũ chưa bao giờ nóng vội, anh ta rất có tham vọng với nghề, làm việc nghiêm túc và tin vào duyên phận. Nếu như không tìm được người phụ nữ nào có thể khiến cho trái tim của anh ta đập nhanh trong nháy mắt, thì anh ta thà rằng không kết hôn.

Kết hôn rồi mới xây dựng tình cảm thì rõ ràng không còn cảm giác gì với nhau, nếu phải trở thành người thân của nhau thì có ích lợi gì đâu.

Hôn nhân là quan hệ quyến thuộc, nhưng nhất định phải bắt đầu bằng tình yêu sét đánh!

Đây là quan điểm của Đàm Bác Vũ về tình yêu, nên việc kết hôn của anh ta đã bị trì hoãn cho đến tận bây giờ.

Nhưng chỉ mới cách đây không lâu, khi anh ta vô tình đi ngang qua Quảng trường Nhân dân và nhìn thấy Cố Phi Dương đang nhảy múa ở quảng trường, trái tim anh ta đã ngay lập tức rung động.

Ánh sáng trên quảng trường chiếu vào Cố Phi Dương, khiến cho dáng điệu nhảy múa của cô ta càng thêm uyển chuyển như một nàng tiên từ trên trời rơi xuống. Đàm Bác Vũ chưa từng thấy một người phụ nữ nào có thể thu hút sự chú ý của mọi người như cô ta.

Bất kể là ngoại hình, dáng người hay khí chất, tất cả của cô ta đều rất xuất sắc.

Hơn nữa Cố Phi Dương ở Quảng trường Nhân dân thu nhận học trò lại càng tỏa ra một khí chất thu hút người khác, một người phụ nữ mà không ai có thể từ chối được.

Đàm Bác Vũ biết rằng cuối cùng anh ta đã tìm được một người phụ nữ xứng đáng để yêu.

Anh ta xuống xe ngay tại chỗ, đến gặp Cố Phi Dương để hỏi xin WeChat của cô ta, sau đó trả phí đăng ký, nói rằng anh ta muốn học khiêu vũ.

Nếu không làm vậy mà tự nhiên tiến lên nói chuyện yêu đương với người ta, sợ rằng anh ta sẽ dọa cho người phụ nữ tuyệt vời này một phen sợ hãi mất.

Đàm Bác Vũ thật sự có một nền tảng khá vững chắc về khiêu vũ, anh ta đã học khiêu vũ Latin 3 năm ở trường đại học, và bây giờ anh ta chọn lại nó, nên có cảm giác khá thú vị.

Hơn nữa, mỗi khi anh ta khiêu vũ, anh ta có thể nhìn thấy Cố Phi Dương, đây là điều hạnh phúc nhất đối với anh ta.

Từ lúc nhìn thấy điệu nhảy đầu tiên của Cố Phi Dương ở Quảng trường Nhân dân đến nay, Đàm Bác Vũ đã học được hơn ba tháng.

Anh ta có tính tình vui vẻ, dáng người cao ráo, ngoại hình cũng không tồi, cũng rất được lòng các nữ sinh trong vũ đoàn. Nhất là khi họ biết anh ta là giám đốc của công ty đầu tư Mậu Thìn, thì vị trí của anh ta trong mắt bọn họ lại càng cao hơn, quý hơn cả vàng.

Sau khi làm quen được với Cố Phi Dương, Đàm Bác Vũ bắt đầu theo đuổi cô ta, đặc biệt sau khi biết vũ đoàn của Cố Phi Dương cũng nằm trong hệ thống VR, anh ta lại càng niềm nở với cô ta hơn.

Bởi vì anh ta biết rất rõ rằng, miễn là hệ thống VR của Hi Vọng Mới có thể được thiết lập và vận hành thành công, thì tương lai chắc chắn vẫn còn nhiều hứa hẹn.

Hơn nữa cho đến nay, chỉ có vũ đoàn của Cố Phi Dương là vũ đoàn duy nhất liên quan đến hệ thống VR này.

Mặc dù anh ta không rõ lắm về việc một vũ đoàn nhỏ như vậy đã thu hút ông chủ bằng cách nào, nhưng anh ta biết ông chủ luôn làm những việc bất ngờ và mang lại những lợi ích thần kỳ.

Có thể thấy trước khả năng vũ đoàn của Cố Phi Dương sẽ tỏa sáng trong tương lai.

Vì vậy, dù Cố Phi Dương là mẹ đơn thân có một cô con gái nhưng Đàm Bác Vũ cũng không hề để tâm.

Chỉ cần sự nghiệp trong tương lai của Cố Phi Dương có thể phát triển, thì mọi chuyện trong quá khứ sẽ không còn là vấn đề.

Sự theo đuổi của anh ta rất quyết liệt. Có ngày anh ta đặt chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng trong cốp của chiếc Mercedes-Benz GLS mà anh ta mới mua. Ngay khi vừa mở ra, nó đã thu hút sự hò hét của nhiều phụ nữ trong vũ đoàn.

Rất hiếm khi họ lại nhìn thấy một bó nhiều hoa hồng đến như vậy.

Nhưng Cố Phi Dương không chấp nhận, chỉ cười nhẹ, nói rằng cô ta bị dị ứng với phấn hoa, hơn nữa Đàm Bác Vũ không phải tuýp người của cô ta, vì vậy đừng lãng phí công sức của mình.

Mặc dù bị Cố Phi Dương từ chối một cách dứt khoát nhưng Đàm Bác Vũ vẫn không nản lòng.

Từ chối là chuyện của cô, còn theo đuổi là chuyện của riêng tôi.

Anh ta rất tin tưởng vào phán đoán của chính mình, Cố Phi Dương chính là nữ thần mà anh ta đã chờ đợi rất nhiều năm, chỉ có người phụ nữ đó mới xứng với anh ta.

Và anh ta cũng tin rằng trên đời này không có tảng băng nào là không thể tan, chỉ có điều không biết nó sẽ tan nhanh hay chậm mà thôi.

Cố Phi Dương từ chối anh ta có lẽ vì trải nghiệm tình cảm trước đây không tốt nên không dám bộc lộ cảm xúc của mình một cách dễ dàng. Nhưng chỉ cần anh ta đủ kiên trì thì anh ta có thể làm tan chảy trái tim của cô ta bằng sự dịu dàng ân cần, chắc chắn sẽ có thể ôm trọn vẻ đẹp ấy vào lòng.

Việc Đàm Bác Vũ theo đuổi Cố Phi Dương không phải là bí mật gì ở công ty Hi Vọng Mới, vì anh ta thậm chí đã tìm gặp giám đốc chi nhánh Đinh Mão, hy vọng sử dụng mối quan hệ cá nhân của mình để dành cho vũ đoàn của Cố Phi Dương một số ưu đãi đặc biệt, tạo điều kiện cho sự theo đuổi của anh ta.

Chuyện này khi được nói đến ở công ty Hi Vọng Mới thì nhiều người đều cho rằng hai người này rất xứng đôi vừa lứa, nếu họ có thể thành đôi thì cũng là một câu chuyện rất hay.

Một số người bắt đầu cá cược với nhau, bởi vì cả anh ta và Giản Tư Tư, không ai trong số họ có kế hoạch kết hôn, nên mọi người bèn đánh cược xem ai kết hôn trước, thậm chí là ai có con trước.

Ngoài giờ làm việc chọc ghẹo sếp một chút cũng không có hại gì.

Nhưng rồi một buổi sáng, Ninh Thần gọi Đàm Bác Vũ đến, sau đó nhiều người bên ngoài văn phòng nghe thấy lời mắng mỏ nghiêm khắc của Ninh Thần.

"Anh coi công ty như nhà của chính mình sao? Hay anh nghĩ công việc là công cụ dùng để theo đuổi ai đó?", giọng Ninh Thần đủ lớn để mọi người nghe thấy: "Tôi đã nghe mọi người nói rồi, anh bảo chi nhánh Đinh Mão cho vũ đoàn của Cố Phi Dương rất nhiều ưu đãi, anh có giới thiệu thêm nhiều người đến đó học nhảy múa luôn không? Anh muốn giúp cô ta, tôi không phản đối, nhưng nếu dùng tài nguyên của công ty để theo đuổi cô ta, vậy thì anh có thể xin nghỉ việc đi! Hi Vọng Mới là công ty muốn cạnh tranh với các công ty đẳng cấp hàng đầu thế giới. Bất cứ ai vào công ty này đều phải đặt lợi ích của công ty lên hàng đầu. Anh muốn theo đuổi người ta, tôi có thể hiểu được, nhưng tôi tuyệt đối không thể dung thứ cho anh trong việc lợi dụng nguồn lực của công ty!"

Kể từ khi gia nhập công ty, Đàm Bác Vũ mới chỉ thấy Ninh Thần tức giận như vậy một lần, chính là vào lúc phát hiện Ninh Hạo Bân phản bội công ty.

Và đây là lần thứ hai, vì anh ta đã lợi dụng tài nguyên công việc để cho vũ đoàn của Cố Phi dương nhiều lợi ích.

Mặc dù trên góc độ công việc thì điều này quả thật không phù hợp, nhưng anh ta thật sự không làm tổn hại gì đến lợi ích của công ty cả.

Vũ đoàn của Cố Phi Dương cũng là một mắc xích rất quan trọng trong hệ thống VR, nếu vũ đoàn có thể phát triển nhanh chóng thì điều đó chỉ có lợi cho công ty chứ không có hại.

Chính vì điểm này mà Đàm Bác Vũ nghĩ mình có thể sử dụng các mối quan hệ cá nhân để giúp đỡ.

Anh ta tin rằng Ninh Thần cũng có thể nhìn thấy và hiểu được, nhưng anh ta không ngờ rằng Ninh Thần lại trở nên tức giận vì chuyện này.

"Sếp Ninh, tôi không có ý muốn tổn hại đến tài nguyên của công ty. Vũ đoàn của cô Cố cũng rất quan trọng đối với công ty. Tuy rằng hành vi của tôi quả thật là không đúng, nhưng..."

"Tôi không muốn nghe anh giải thích. Bây giờ tôi chỉ nói với anh một điều. Hoặc rời khỏi công ty hoặc tránh xa Cố Phi Dương, không có lựa chọn thứ ba. Anh có thể nói rằng tôi không tử tế, anh có thể nói rằng tôi không hợp lý, nhưng đây là lời cảnh cáo đầu tiên của tôi. Lần này tôi cảnh cáo anh lần đầu cũng là lần cuối cùng, hiểu không!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 543: Trở Ngại Cuối Cùng Trong Nhà Họ Cơ

Sự tức giận của Ninh Thần khiến cho Đàm Bác Vũ có chút không hiểu nổi.

Anh ta không thể nghĩ ra tại sao Ninh Thần lại không hài lòng khi anh ta theo đuổi Cố Phi Dương.

Đàm Bác Vũ hít một hơi thật sâu rồi nói: "Sếp Ninh, tôi không hiểu..."

“Anh không cần hiểu, tôi chỉ nói với anh một điều, đó là anh phải lựa chọn giữa công việc và Cố Phi Dương”, Ninh Thần nghiêm nghị nói.

Đàm Bác Vũ im lặng một lúc, nhưng cuối cùng anh ta đã chọn công việc.

"Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ không có bất kỳ liên hệ nào với cô Cố. Về những sai sót trong công việc, tôi cũng sẽ tự kiểm điểm", Đàm Bác Vũ nói.

Ninh Thần xua tay ra hiệu anh ta có thể rời đi.

Đàm Bác Vũ rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, bên ngoài có mấy người quen tò mò hỏi: "Sếp Đàm, có chuyện gì vậy, sếp Ninh sao lại tức giận kinh khủng như vậy?"

“Làm sao tôi biết được!”, Đàm Bác Vũ nắm chặt tay và cố gắng kiềm chế vẻ mặt của mình để ngăn bản thân trông quá tức giận.

Theo quan điểm của anh ta, việc theo đuổi Cố Phi Dương là việc cá nhân, công ty không có quyền can thiệp. Nhưng Ninh Thần lại nói từ góc độ công việc, và đúng là anh ta đã làm việc vi phạm quy tắc. Cho dù cuối cùng chuyện này mang lại lợi ích cho công ty, thì quy tắc cũng là quy tắc, đã phá hỏng rồi thì anh ta cũng không thể nói gì thêm.

Những người khác không hiểu tại sao, nhưng họ đã biết một điều, đó là cho dù họ có làm gì trong tương lai, họ cũng không thể sử dụng lợi ích của

công ty như một con bài mặc cả được.

Dù có xuất phát điểm từ mục đích tốt hay không thì đây vẫn là vấn đề mang tính nguyên tắc.

Về phần theo đuổi Cố Phi Dương, người khác không biết có được hay không, chứ Đàm Bác Vũ thì chắc chắn sẽ không có kết quả.

Ở trong phòng làm việc, không phải Ninh Thần không nghe thấy những lời bình phẩm bên ngoài, cô cũng biết việc mình khiển trách Đàm Bác Vũ có thể khơi dậy sự bất mãn của một số người, cho rằng cô làm quá mọi chuyện.

Tuy nhiên, Ninh Thần phải làm điều này.

Bởi vì mối quan hệ giữa Cố Phi Dương và gia đình cô vô cùng đặc biệt, cô không thể nói rằng cô quen biết Cố Phi Dương, nhưng cô cũng không thể nhìn những người đàn ông khác theo đuổi Cố Phi Dương.

Ở một góc độ nào đó, Ninh Thần đã coi Cố Phi Dương là "tài sản riêng" của Hoắc Khải, bây giờ những người đàn ông khác đang tiến đến giật lấy nó, cô không biết thì thôi, chứ nếu đã biết thì không thể bỏ qua được.

Việc Đàm Bác Vũ theo đuổi Cố Phi Dương khiến Ninh Thần cảm thấy rất chướng mắt.

Cô không thích việc Hoắc Khải tiếp xúc thân mật với Cố Phi Dương, nhưng cô càng không thể chịu đựng được nếu Cố Phi Dương muốn tiếp xúc gần gũi với những người đàn ông khác.

Nói tóm lại thì đây là một loại tâm lý cực kỳ đặc biệt, vừa mâu thuẫn mà lại vừa hợp lý.

Sự vắng mặt của Đàm Bác Vũ không có ảnh hưởng gì đến cuộc sống của Cố Phi Dương.

Có quá nhiều người theo đuổi cô ta, đặc biệt là bây giờ khi mà Hi Vọng Mới đã tập hợp một số lượng lớn các ngành công nghiệp mới nổi, và càng lúc càng có nhiều người phát triển nhờ dựa vào Hi Vọng Mới trong hai năm qua.

Họ chuyển công ty đến đây, hy vọng có thể cùng Hi Vọng Mới phát triển mối quan hệ.

Điều này khiến cho sự phồn vinh của thành phố Dung trực tiếp nâng cao lên mấy bậc, bây giờ không có mấy trăm triệu trong tay thì ai cũng ngại tự nhận mình là ông chủ.

Khi những ông chủ lớn không có việc gì để làm, thì họ còn có thể nghĩ gì được nữa đây? Tất nhiên là không có gì khác ngoài mấy chuyện nam nữ.

Chính vì vậy, Cố Phi Dương đã trở thành đối tượng săn đuổi ráo riết của họ, thậm chí nhiều người còn cá cược xem cuối cùng ai có thể ôm hôn được người đẹp.

Ninh Thần chỉ có thể điều khiển một Đàm Bác Vũ, nhưng không thể can thiệp vào chuyện của tất cả những người muốn theo đuổi Cố Phi Dương, mặc dù nếu cô thật sự làm điều đó, có lẽ hầu hết mọi người cũng sẽ lo ngại về mối quan hệ với Hi Vọng Mới mà buông tha cho Cố Phi Dương.

Nhưng khi thời gian trôi qua, nếu chuyện đó cứ lặp lại, chắc chắn sẽ khiến mọi người cảm thấy Hi Vọng Mới độc đoán, điều này sẽ ảnh hưởng xấu đến hình ảnh của Ninh Thần và công ty.

Vì vậy, Ninh Thần chỉ có thể tìm cơ hội nói chuyện với Hoắc Khải, bảo anh nhắc nhở Cố Phi Dương không được làm chuyện lung tung bên ngoài. Nếu không, cô chắc chắn sẽ trở mặt.

Lời nhắc nhở của Ninh Thần khiến Hoắc Khải hơi ngẩn ra.

Cô rõ ràng không muốn anh ở bên cô ta, vậy tại sao cô lại sợ cô ta tìm người đàn ông khác ở bên ngoài chứ, cũng không thể để Cố Phi Dương ở

một mình cả đời được.

Trên thực tế, theo suy nghĩ của Hoắc Khải, nếu Cố Phi Dương thật sự có thể tìm thấy một người đàn ông khác xứng đáng để yêu, đó cũng không phải là một điều xấu. Ít nhất, điều đó tốt hơn là để cô ta sống cùng với anh.

Nhưng Ninh Thần lại không đồng ý, cô nói: "Em đã cùng cô ta ký giấy cam kết, sao có thể bắt cô ta đến với người đàn ông khác! Dù sao cô ta cũng chỉ có thể là của anh, em không cho phép cô ta đến với người khác!"

Bề ngoài, lời nói của Ninh Thần là để giữ lời hứa, nhưng thật ra cô biết rất rõ rằng sau này sẽ có rất nhiều phụ nữ khác có dính dáng đến Hoắc Khải.

Người đàn ông như anh giống như ngọn hải đăng giữa đêm, quá chói mắt.

Mặc cho Cố Phi Dương có như thế nào thì cô ta cũng được coi là thuộc loại ngoan ngoãn hơn người khác, ít nhất cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa gây chuyện với Ninh Thần, ngoại trừ việc cô ta bị quá nhiều đàn ông theo đuổi.

Vì vậy, Ninh Thần nghĩ một người phụ nữ mà cô có thể kiểm soát sẽ tốt hơn những người phụ nữ thích tranh giành quyền lực.

Hoắc Khải có thể hiểu được suy nghĩ của Ninh Thần, nhưng anh không thể nói nhiều, trong chuyện này dù anh có nói vì ai thì cũng đều sai trái.

Nhưng Hoắc Khải tin rằng Cố Phi Dương là một người phụ nữ rất biết tự chủ, nếu cô ta thật sự bị cám dỗ bởi sự theo đuổi của các ông chủ nhiều tiền thì cô ta đã không có thái độ chán ghét sự theo đuổi của Tô Tử Hàng trước đó.

Nếu cô ta đã có thể giữ được bản thân trong sạch trong lúc khó khăn nhất, thì khi cuộc sống bắt đầu tốt hơn như bây giờ chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Vì vậy, Hoắc Khải không lo lắng về vấn đề này.

Chuyện mà anh thật sự cảm thấy có chút phiền phức, chính là chuyện ở nhà họ Cơ.

Nhà họ Cơ ngày nay đã phát triển tới quy mô nắm giữ tài sản hàng chục tỷ đồng.

Lý do tại sao họ có thể phát triển nhanh như vậy chủ yếu là do Cơ Hương Ngưng đã thay đổi mô hình chia cổ tức cho tất cả các khoản lợi nhuận trong quá khứ.

Cô ấy liên tục đầu tư lợi nhuận của gia tộc để thu lãi kép, thậm chí nhiều người trong nhà họ Cơ còn sẵn sàng rút tiền túi ra cho cô ấy đầu tư.

Số tiền đó gom lại tạo thành quy mô hàng chục tỷ như hiện nay.

Từ điểm này cũng có thể thấy nhà họ Cơ rốt cuộc phải phân bổ bao nhiêu tiền cho những người đó.

Nếu không có Cơ Hương Ngưng, có lẽ nhà họ Cơ mãi mãi cũng chỉ có khối tài sản mấy tỷ.

Có nhiều tài sản hơn, kiếm tiền dễ dàng hơn nhưng những người trong nhà họ Cơ lại bắt đầu bồn chồn.

Đại đa số mọi người đã bắt đầu học được cách dựa vào Cơ Hương Ngưng để kiếm tiền, dù sao họ cũng không cần dùng đến bộ não của chính mình, họ chỉ cần nằm dài và đếm tiền mỗi ngày, có gì không tốt đâu.

Nhưng có một số người hiểu biết hơn hoặc nhìn mọi thứ thấu đáo hơn, đã cho rằng điều này không thể tiếp tục.

Họ cảm thấy rằng bây giờ nhà họ Cơ đã bị Cơ Hương Ngưng kiểm soát quá nhiều, gần như 70% nhà họ Cơ đang dựa vào người phụ nữ này để kiếm tiền.

Và quyền phát biểu của Cơ Hương Ngưng cũng đã dần tăng lên, gần như ngang bằng với Cơ Trấn Hùng.

Thậm chí, trong nhiều trường hợp, nếu Cơ Trấn Hùng muốn quyết định việc phát triển của gia tộc thì trước hết phải bàn bạc với Cơ Hương Ngưng.

Nếu Cơ Hương Ngưng không đồng ý với đề xuất nào, thì hầu hết mọi người cũng có thể không đồng ý.

Đây chắc chắn không phải là những gì mà dòng chính muốn thấy, ít nhất nó cũng không phải là những gì mà Cơ Trấn Hùng muốn thấy, ông ta nghĩ rằng quyền lực của người đứng đầu gia tộc như mình đã bị thách thức.

Vì vậy, không ít những người trẻ tuổi và đầy nhiệt huyết của dòng chính nhà họ Cơ cũng lần lượt bước lên gánh vác, muốn cạnh tranh với Cơ Hương Ngưng.

Nhà họ Cơ lớn như vậy, một người phụ nữ làm sao có quyền lên tiếng, chưa kể bọn họ chỉ coi cô ấy như là công cụ để bọn họ kiếm tiền.

Với tâm lý như vậy, những người trẻ trong dòng chính của nhà họ Cơ bắt đầu muốn dần dần giành lại quyền kiểm soát công ty.

Nhưng hành vi của họ mâu thuẫn với lợi ích của hầu hết mọi người trong nhà họ Cơ, vì vậy cả hai phe đang có một mối quan hệ hết sức căng thẳng vì vấn đề quyền lực.

Lần này, Cơ Hương Ngưng đã không lùi bước, cô ấy mạnh mẽ tuyên bố rằng mình đang dẫn đầu về khối tài sản mang về cho công ty, không có ai có thể dễ dàng thay đổi vị trí của cô ấy trong công ty.

Nếu muốn thay thế cô ấy, còn phải xem các người có đủ tư cách này hay không.

Trong mọi trường hợp, Cơ Hương Ngưng cô là người trong hội đồng quản trị của nhà họ Cơ, hơn nữa còn là hàng thừa kế thứ nhất trong lớp trẻ.

Cơ Hương Ngưng cùng với con cháu dòng chính trong hàng thừa kế thứ nhất không h`ê có khoảng cách, thậm chí còn cao hơn họ v`ê thành công và vị trí cá nhân.

Đã như vậy, tại sao cô ấy phải nhượng bộ?

Những người trẻ tuổi thuộc dòng chính của nhà họ Cơ không thể phá vỡ các quy tắc của gia tộc để có thể phế truất Cơ Hương Ngưng, nhưng họ có thể sử dụng các mối quan hệ cá nhân của mình trong gia tộc để gây ra khá nhi`êu rắc rối cho Cơ Hương Ngưng.

Ví dụ, nếu như có một số thành viên hội đ`ông quản trị trực tiếp chọn ủng hộ Cơ Hương Ngưng, thì những người trẻ này sẽ đi tìm tất cả thân thích phái nữ trong nhà có thể tập trung lại được để liên hợp mở cuộc họp phê bình tập thể các đấng mày râu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 544: Lao Tới Đích

Dù đàn ông trong nhà muốn kiếm tiền đến đâu, họ cũng cần thể diện và nhiều người còn phải lo lắng về hạnh phúc gia đình.

Họ cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi khi liên tục nghe các bà các cô cằn nhằn xung quanh, theo thời gian, nhiệt huyết kiếm tiền của họ cũng giảm dần.

Khi xu hướng tới tệ này bắt đầu xuất hiện, Cơ Hương Ngưng đã nhận thấy nó, nhưng cô ấy không biết phải đối phó với nó như thế nào.

Người ta dùng mối quan hệ gia đình để gây ảnh hưởng thì cố ấy có thể làm được gì, cô ấy cũng không thể tìm cho họ một người vợ khác, sinh con gái khác.

Vì vậy, Cơ Hương Ngưng theo thói quen đến gặp Hoắc Khải để thảo luận.

Còn Hoắc Khải cũng khá đau đầu, không ngờ đám người này lại làm chuyện tới tệ như vậy.

Không thể đối mặt trực tiếp thì lại lôi bà con quyến thuộc vào cuộc sao? Có phải là đàn ông không vậy!

Tuy rằng đau đầu, nhưng lần này, Hoắc Khải cũng nhìn ra cơ hội lớn. Nếu Cơ Hương Ngưng có thể xử lý tốt, cô ấy có thể trực tiếp kéo Cơ Trấn Hùng xuống ngựa.

Vậy nên làm gì đây?

Sau khi nghĩ về việc này, Hoắc Khải đã đưa cho Cơ Hương Ngưng một đề xuất vô cùng táo bạo.

Cơ Hương Ngưng nghe xong cũng có chút kinh ngạc nói: "Anh đây là muốn giải quyết tận gốc? Nhưng bọn họ cũng không nhất định là sẽ đồng ý".

"Cả cô và bọn họ đều mắc phải một sai lầm, đó chính là cho rằng nhà họ Cơ này nhất định phải tồn tại", Hoắc Khải khẽ mỉm cười nói: "Nhưng trong thực tế, nhà họ Cơ hiện tại thật sự còn cần thiết tồn tại sao? Hoặc là nói, nó tồn tại hay không tồn tại, liệu sẽ có ảnh hưởng đến những chuyện khác hay sao?"

Cơ Hương Ngưng nghe vậy thì sững sờ, một lúc sau mới phản ứng lại: "Ý anh là, quyền lợi của nhà họ Cơ đều ràng buộc với tôi, nên nhà họ Cơ đã không còn cần thiết nữa?"

"Đúng vậy", Hoắc Khải gật đầu nói: "Cô ở nhà họ Cơ hơn hai năm nay đã kéo được phần lớn tài nguyên lên thuyền của mình, nếu cô rời đi cũng có thể tự mình tạo ra cơ nghiệp khác. Cứ bỏ đi, dù cô không thể lấy đi tất cả, nhưng chỉ cần cô có thể lấy đi một nửa, cũng có thể tạo ra lợi thế lớn! Ngay cả khi những người còn lại không muốn rời đi, họ cũng sẽ phải mù quáng chạy theo vì sợ hãi. Giữa một nhà họ Cơ cũ không còn hy vọng và một nhà họ Cơ mới có tương lai đầy hứa hẹn, cô nghĩ họ sẽ chọn bên nào?"

Đề xuất của Hoắc Khải đối với Cơ Hương Ngưng rất đơn giản, đó là xây dựng lại một nhà họ Cơ mới trên danh nghĩa của cô ấy.

Những người sẵn sàng đi cùng cô ấy có thể tham gia bằng tài nguyên của công ty.

Nếu ai không muốn, cô ấy cũng sẽ không ép buộc.

Điều mà Cơ Hương Ngưng nghĩ đến đầu tiên là theo quy định của gia tộc, tài sản của công ty không được phép bán cho bên ngoài. Tất cả tài sản thuộc về gia tộc, không phải của cá nhân.

Nhưng nếu nói như vậy, thì nhà họ Cơ có thể dựa vào cái gì để tăng tài sản từ mấy tỷ lên mấy chục tỷ trong vòng chỉ có hơn hai năm?

Một phần là do năng lực cá nhân của Cơ Hương Ngưng, nhưng mặt khác, đó là do cô ấy đã thuyết phục được các thành viên nhà họ Cơ sẵn sàng bỏ tiền ra để đi đầu tư.

Dù khả năng của Cơ Hương Ngưng rất phi thường, nhưng chắc chắn số tiền mà những người này bỏ ra được chỉ chiếm một phần nhỏ trong tổng tài sản của họ.

Nhưng chỉ riêng số tài sản ít ỏi đó cũng đã lên đến hàng tỷ đồng.

Vì vậy, hiện tại khối tài sản thật sự của nhà họ Cơ không còn là tài sản của công ty nữa, hầu như toàn bộ số tiền lãi trong những năm này đều được chia vào túi từng cá nhân.

Từ góc độ này mà nói, nếu một nửa số người rời bỏ nhà họ Cơ và đi theo Cơ Hương Ngưng, thì một gia tộc lớn hơn nhiều so với nhà họ Cơ hiện tại hoàn toàn có thể được xây dựng lại.

Tất nhiên, đầu tiên những người này phải sẵn sàng bỏ ra tài nguyên cái đã.

Nói chung, về lý thuyết, kế hoạch của Hoắc Khải là có thể thực hiện được và rất có thể sẽ thành công. Nhưng trong thực tế, khi hành động vẫn còn có nhiều việc rất rắc rối sẽ phát sinh.

Bởi vì con người ai cũng sẽ có những suy tính riêng, nhất là khi nói đến vấn đề gia tộc, có lẽ phần lớn mọi người sẽ không dễ dàng từ bỏ được mối liên hệ với gia tộc, cảm thấy vô cùng khó xử.

Họ có làm điều gì bất lợi cho gia tộc để thỏa mãn lợi ích cá nhân thì cũng không sao, nhưng họ lại không muốn phản bội gia tộc để đi theo một con đường khác.

Vấn đề lớn nhất của Cơ Hương Ngưng lúc này là làm thế nào để thuyết phục những người này thay đổi suy nghĩ và cùng hợp tác với cô ấy.

Đây chắc chắn không phải là điều dễ dàng thực hiện, cô ấy không được phô trương quá mức cho đến khi có thể nắm chắc chắn mọi thứ trong tay.

Phải cẩn thận và bắt đầu tiếp xúc với những người có nhiều khả năng đi cùng cô ấy nhất.

Thật ra Hoắc Khải còn có một đề xuất khác, đó là chớp lấy cơ hội kêu gọi đầu tư lớn trong khi hầu hết mọi người vẫn còn đang tin tưởng Cơ Hương Ngưng.

Các quỹ đầu tư này sẽ gia nhập vào công ty mới mà Cơ Hương Ngưng bí mật thành lập, sau đó cô ấy hãy quay lại nói rằng khoản đầu tư đã thất bại, trong trường hợp thành công thì việc chuyển tiền sẽ hoàn tất.

Đầu tư thì tất nhiên sẽ có lãi và lỗ, không ai nói trước được điều gì.

Ngay cả khi kiện ra tòa mà không có bằng chứng thì cũng không thể kết tội cô ấy.

Nhưng Cơ Hương Ngưng đã từ chối đề xuất này, mặc dù cô ấy rất dựa dẫm vào Hoắc Khải nhưng không có nghĩa là cô ấy sẽ nghe lời Hoắc Khải trong tất cả mọi chuyện.

Ít nhất, Cơ Hương Ngưng cũng có suy nghĩ của riêng mình trong chuyện này.

Cô ấy có thể phản bội gia tộc, nhưng cô ấy sẽ không bao giờ giả trá như thế.

Như vậy, đối với việc thành lập một nhà họ Cơ mới thì cô ấy cũng có thể quang minh chính đại mà nói chính vì xem thường những người ở đó cho nên cô ấy mới muốn tách ra làm một mình!

Nhưng nếu cô ấy dựa vào sự lừa dối để có được một số tiền lớn, điều đó sẽ vi phạm các nguyên tắc của cô ấy. Hơn nữa, dưới góc độ pháp lý, đây còn là hành vi tội phạm, liên quan đến gian lận tài chính.

Hoắc Khải không ép buộc, anh chỉ đưa ra đề xuất này với Cơ Hương Ngưng một cách vô thưởng vô phạt, xem như là cho Cơ Hương Ngưng một lối thoát cuối cùng trong tình huống tệ nhất mà thôi.

Nếu thật sự không còn cách nào khác, cô ấy có thể dùng con đường này để đổi lấy chút vốn liếng.

Chuyện về sau thì đã không cần Hoắc Khải nói hay làm gì thêm nữa.

Loại chuyện này cho dù là anh đích thân ra tay cũng sẽ không dễ dàng thêm chút nào.

Chính vì anh bây giờ đã có địa vị xã hội cao, lại là người ngoài cuộc, nếu như ra mặt bảo người nhà họ Cơ phản bội gia tộc thì sẽ càng dễ thu hút sự oán giận và bài xích.

Chỉ có Cơ Hương Ngưng, một người trong gia tộc, tự nói ra điều đó với tư cách cá nhân, thì chuyện mới có thể thành công.

Nếu thành công, Cơ Hương Ngưng có thể đạt được mục tiêu cuối cùng mà Hoắc Khải nói năm đó, đó là hoàn toàn làm chủ nhà họ Cơ và trở thành người đầu tiên trong nhánh phụ ngồi lên vị trí chủ tịch!

Nói một cách dễ hiểu, đối với nhà họ Cơ, đây sẽ là một sự thay đổi rất lớn.

Mà cho dù có thành công hay không, sự tác động của chuyện này đối với nhà họ Cơ vẫn sẽ rất sâu rộng.

Bởi vì dù Cơ Hương Ngưng bị đuổi đi hay một mình thành lập nên nhà họ Cơ mới, thì điều đó cũng tương tự như việc cô ấy đoạn tuyệt với nhà họ Cơ trước đó.

Thành thật mà nói, Hoắc Khải cũng rất ngưỡng mộ Cơ Hương Ngưng.

Hơn hai năm trước, khi anh gặp người phụ nữ này lần đầu tiên, cô ấy trông vẫn còn non nớt, bất kể cô ấy làm gì, cô ấy luôn phải dè dặt nhìn trước nhìn sau.

Nếu Hoắc Khải không giúp cô ấy, cô ấy có thể đã bị chèn ép đến chết bởi Cơ Xuyên Hải và cháu trai của ông ta là Cơ Xương Minh.

Nhưng bây giờ Cơ Hương Ngưng đã rất mạnh mẽ và rất độc lập. Cô ấy là một người phụ nữ rất quyết đoán, chỉ có điều những kinh nghiệm trước

đây của cô ấy vẫn khiến cô ấy không đủ tự tin.

Khi địa vị của cô ấy được cải thiện, cô ấy đã trải nghiệm nhiều thứ hơn và kinh nghiệm xã hội của cô ấy cũng tăng lên. Tất cả đều trở thành những yếu tố để cô ấy nâng cao sự tự tin của bản thân.

Hoắc Khải cũng rất muốn nhìn thấy Cơ Hương Ngưng như vậy, so với một con rối luôn nghe lời anh và không có chính kiến riêng của bản thân, Hoắc Khải hy vọng mọi người xung quanh anh đều có thể tự mình tiến lên.

Mặc dù ngành công nghiệp của nhà họ Cơ không đóng góp nhiều vào sự nghiệp sau này của Hoắc Khải, nhưng chiến thắng như vậy thì mới toàn diện.

Dưới những đề xuất của Hoắc Khải, cuối cùng Cơ Hương Ngưng đã nghĩ ra một kế hoạch tốt.

Ngành công nghiệp của nhà họ Cơ hiện nay liên quan đến rất nhiều phía, nhưng nếu thống nhất với nhau thì vẫn có thể tạo thành một mô hình kinh doanh khép kín.

So với hệ thống VR của Hoắc Khải thì đương nhiên là kém xa, nhưng so với hầu hết các mô hình kinh doanh khác thì vẫn tốt hơn rất nhiều.

Nhiều người làm việc nhưng thiếu tầm nhìn toàn diện, thì đến khi tai nạn xảy ra họ mới có thể nhận ra rằng dù có liên hệ với nhiều công ty nhưng họ không thể giúp đỡ nhau khi gặp sự cố, lúc đó họ nhiều lắm cũng chỉ có thể đối phó tạm thời một cách miễn cưỡng.

Cách tiếp cận của Cơ Hương Ngưng rất khác với họ, sau khi có thể hình thành một vòng kinh doanh khép kín sơ khai đối với các ngành công nghiệp của công ty, cô ấy có thể tạo ra sự hỗ trợ lẫn nhau trong trường hợp xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Dù có xảy ra sai sót trong bất kỳ một mắt xích nào, thì các mắt xích khác trong vòng khép kín đều có thể bổ sung và giúp đỡ, giống như ngũ hành tương sinh vậy.

Không có lý do gì khiến cho Cơ Hương Ngưng không thể thành công.

Cuối cùng Hoắc Khải đã không cần giúp cô ấy thêm bất cứ điều gì, chỉ cố tình kiểm tra xem cô ấy thật sự có thể phát triển thành kiểu người như anh anh tưởng tượng hay không.

Nếu cô ấy có thể, thì trong tương lai Cơ Hương Ngưng sẽ rất hữu dụng!

Nhiều người có thể nghĩ rằng Cơ Hương Ngưng chỉ là con rối của Hoắc Khải, nhưng trong thâm tâm của Hoắc Khải, anh chưa bao giờ coi cô ấy như một công cụ thuần túy, mà anh coi cô ấy là đối tác của mình.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 545: Giam Lỏng

Nếu lấy mối quan hệ giữa Cơ Hương Ngưng và Ninh Thần ra để nói thì nâng đỡ Cơ Hương Ngưng làm đối tác dĩ nhiên sẽ tốt hơn là với những mối quan hệ bình thường khác rồi. Ít nhất thì Cơ Hương Ngưng chịu khá nhiều ảnh hưởng từ tác phong của Hoắc Khải trong một vài phương diện, có khi là giống hệt.

Không ít những cuộc hợp tác xảy ra vấn đề đều là vì quan niệm kinh doanh khác nhau. Nếu giống nhau thì sẽ không xuất hiện ý kiến trái chiều.

Tóm lại, đối với Hoắc Khải thì nhà họ Cơ là một đối tượng hợp tác rất tốt, có thể sử dụng để làm lực lượng dự bị.

Dĩ nhiên, tiền đề của việc hợp tác à Cơ Hương Ngưng phải nắm quyền quản ý nhà họ Cơ đã. Nếu không, cho dù một người nhà họ Cơ bình thường có gần hết quyền lực của trưởng họ thì cũng vẫn không đủ tư cách để trở thành một trong những con át chủ bài của Hoắc Khải.

Rõ ràng là Cơ Hương Ngưng không nhận ra được vị trí của mình trong lòng Hoắc Khải, hiện giờ cô ấy chỉ muốn phát triển lại nhà họ Cơ từ đầu, làm cho cả dòng học có cơ hội được đứng lên hàng ngũ chí tôn.

Mặc dù với tình hình hiện giờ, nhà họ Cơ muốn đạt đến đó thì vẫn còn phải đi xa lắm, nhưng đừng quên, ngành kỹ thuật VR sắp trở thành vũ khí lợi hại nhất trong thời đại Internet này rồi.

Chỉ cần Cơ Hương Ngưng giữ vững được vị trí của mình trên chiếc xe chiến này thì chắc chắn sẽ đi được một bước rất lớn.

Doanh nghiệp mạng Internet thật sự có thể tạo ra kỳ tích.

Hoắc Khải không quan tâm chuyện nhà họ Cơ nhiều, tất cả đều giao cho Cơ Hương Ngưng làm, còn anh thì bận rộn việc liên minh của mình.

Cho đến giờ, số lượng công ty liên minh với Hi Vọng Mới đã vượt qua con số 50.

Có người đã làm thống kê, 50 công ty này có tổng quy mô tài sản hơn ngàn tỷ.

Cũng tức là, chỉ cần hệ thống liên minh này có thể vận hành thì sẽ đủ khả năng đem lên bàn cân với bất kỳ công ty đỉnh cao nào trên thế giới.

Dĩ nhiên quy mô tài sản không đại diện cho thực lực, dù sao các công ty này đều độc lập cả. Cho dù mỗi một công ty đều do Hoắc Khải lựa chọn kỹ lưỡng, nhưng ai mà đảm bảo được bọn họ sẽ hoàn toàn một lòng khi làm việc chứ.

Vì vậy, thực lực này cần phải xẻ nhỏ ra.

Nhưng dù thế nào thì Hi Vọng Mới cũng đã có tiềm lực sơ bộ của một doanh nghiệp đang tiến dần đến đỉnh cao.

Mà việc này cũng thu hút rất nhiều sự quan tâm của các thế lực ngầm.

Trong danh sách mà Ám Giới đưa ra, có ít nhất là 10 công ty đã gửi thư liên minh cho Hi Vọng Mới.

Có chỗ bị từ chối, có chỗ thì được thu nhận.

Hoắc Khải cố tình tạo cho đám thế lực ngầm này một ảo giác. Tất cả các công ty được thu nhận, phần lớn đều là công nghiệp giáp ranh, chỉ có lác đác một hai công ty là hơi gần với nòng cốt một chút. Nhưng vị trí nòng cốt lại là những công ty có vị trí ở phía sau nhiều hơn.

Mục đích tồn tại của những công ty này là để Hoắc Khải biết được phương hướng hoạt động của thế lực ngầm. Bọn họ muốn làm gì, đều có thể phán đoán ra được từ hành vi của các công ty này.

Kẻ địch đáng sợ nhất không phải người có thế lực lớn nhất kia mà là loại ẩn náu ở nơi ta không nhìn thấy, cũng không biết khi nào sẽ nhảy ra

rồi đâm cho ta một nhát.

Một khi kẻ địch lộ diện, thì dù hắn có mạnh mẽ cỡ nào, ta cũng có thể chuẩn bị trước.

Dù là về sức mạnh hay tinh thần.

Hoắc Khải đang hy sinh một phần lợi ích của bản thân để đổi lấy sự xuất hiện của thế lực ngầm. Nếu không, sẽ rất dễ chịu thiệt nếu như chẳng biết đối phương định làm gì.

Mấy ngày sau, nhà họ Cơ truyền đến thông tin rằng Cơ Hương Ngưng đã bị giam lỏng.

Cơ Hương Ngưng bị một trong số những liên minh kia bán đứng. Cơ Trấn Hùng biết Cơ Hương Ngưng muốn đi theo hướng khác, liền tức giận không chịu được, cho người bắt Cơ Hương Ngưng lại.

Không ít người đều nghi ngờ rằng Cơ Trấn Hùng đang ganh tỵ với năng lực của Cơ Hương Ngưng, nhiều người còn chủ động đến tìm, yêu cầu thả Cơ Hương Ngưng ra.

Nhưng Cơ Trấn Hùng lại phát một đoạn clip ra, bên trong rõ ràng là Cơ Hương Ngưng đang nói với người khác muốn thành lập một dòng họ mới.

"Người khác" đó không lộ mặt trong đoạn clip, các góc quay rõ ràng đã được cắt ghép tỉ mỉ để chỉ rõ mặt Cơ Hương Ngưng. Đến cảnh vật xung quanh cũng mờ mịt, làm người ta không biết ai là người đã bán đứng Cơ Hương Ngưng.

Đoạn clip này đã chặn họng tất cả mọi người, đồng thời cũng để bọn họ thấy được dã tâm của Cơ Hương Ngưng.

Lập nên một nhà họ Cơ khác?

Sao Cơ Hương Ngưng lại dám nói câu đó?

Nếu vào hai năm trước, chuyện này đã đủ để người nhà họ Cơ "phanh thây" Cơ Hương Ngưng rồi.

Nhưng bây giờ có rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt hiển nhiên.

Năng lực của Cơ Hương Ngưng đã được thể hiện rất rõ từ hai năm trước rồi. Không nói 100%, nhưng ít nhất có hơn 80% người nhà họ Cơ đã kiếm được bộn tiền nhờ Cơ Hương Ngưng.

Mà Cơ Trấn Hùng mặc dù cầm quyền nhà họ Cơ nhưng lại chẳng làm được chuyện gì có lợi cho nhà họ Cơ cả, ngược lại còn đi tranh cướp với lợi ích của người cùng nhà, không chỉ dòng chính mà cả người thân.

Việc làm của ông ta đã khiến biết bao người phẫn nộ, nhưng Cơ Trấn Hùng lại chẳng có phản ứng gì.

Ông ta cho rằng, nhà họ Cơ do ông ta quản lý, trước khi ông ta "nghỉ hưu" thì không một ai được phép động vào quyền lợi và địa vị của ông ta hết. Ông ta nói cái gì người khác cũng phải nghe theo!

Mà hiện giờ Cơ Hương Ngưng muốn tạo mới một nhà họ Cơ khác. Dựa vào sự hiểu biết về Cơ Hương Ngưng, đám người cho rằng nhà họ Cơ mới này chắc chắn sẽ rất khác biệt.

Ít nhất thì Cơ Hương Ngưng sẽ không gian dối trong việc phân chia lợi ích.

Hứa cho bao nhiêu là cho bấy nhiêu, sẽ không vì ai kêu oan uổng mà cho thêm họ một chút, cũng không vì ai cống hiến được nhiều hơn, nhưng chức vụ thấp mà lại quên đi người đó.

Cơ Hương Ngưng đã cân bằng được rất tốt tiền tài và công bằng, khiến tất cả mọi người nể phục.

Hiện giờ Cơ Hương Ngưng bị giam lỏng, đương nhiên sẽ có người không thấy ngạc nhiên. Lập thêm một nhà họ Cơ là chuyện tốt, bọn họ tình nguyện đi theo.

Nhưng hiện giờ còn chưa biết có bao nhiêu người có chung suy nghĩ, cũng không biết nếu Cơ Hương Ngưng kêu gọi thì sẽ có mấy người đáp lời.

Khi chưa nắm chắc 100% thì bọn họ sẽ không dám làm loạn, sợ bản thân sẽ trở thành mục tiêu.

Mà uy vọng do Cơ Trấn Hùng tích lũy suốt bao nhiêu năm nay cũng không phải thứ mà Cơ Hương Ngưng có thể làm lung lay ngay được. Ít nhất cô ấy cũng cần có một thời cơ.

Một thời cơ có thể khiến đám người kia đồng lòng!

Tin tức Cơ Hương Ngưng bị giam lỏng dĩ nhiên là do Cơ Xuyên Hải tung ra.

Có thể nói, Cơ Xuyên Hải là người tin tưởng Cơ Hương Ngưng nhất trong tất cả mọi người.

Số tài sản của ông ta trong hai năm qua đã tăng lên gấp ba lần, sung túc hơn trước rất nhiều. Mà ông ta rất rõ ràng rằng mối quan hệ của Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải rất tốt. Chỉ cần đi theo hai người họ thì kiếm tiền chỉ là chuyện của một câu nói.

Cho nên sau khi Cơ Hương Ngưng bị Cơ Trấn Hùng khống chế, ông ta đã nghĩ đến việc đi tìm Hoắc Khải thương lượng đối sách.

Trong mắt Cơ Xuyên Hải, không có chuyện gì là Hoắc Khải không giải quyết được. Mỗi một nguy cơ anh đều biến nó trở thành cơ hội khổng lồ, đây là điểm mà ông ta khâm phục Hoắc Khải.

Hoắc Khải cũng không do dự mà lập tức đi đến nhà họ Cơ đòi người.

Đối với anh, Cơ Hương Ngưng không chỉ là đối tác mà còn là bạn tốt.

Bạn tốt gặp nạn, sao có thể không giúp đỡ.

Lúc Hoắc Khải đến nhà họ Cơ thì Cơ Trấn Hùng cũng đến phòng giam lỏng của Cơ Hương Ngưng.

Người cầm quyền hiện tại của nhà họ Cơ giờ đã không còn nở nụ cười như xưa nữa, ông ta đanh mặt hỏi Cơ Hương Ngưng: "Tôi vẫn biết người nhánh phụ là bọn ăn cháo đá bát, nhưng không ngờ lại có một đứa to gan như cô. Từ trước đến nay chưa có ai dám nói sẽ lập một gia tộc khác, cả dòng chính lẫn nhánh phụ. Chỉ có cô, không biết đã ăn nhầm thuốc gì mà lại dám làm cả chuyện này. Nhà họ Cơ đối xử tốt với cô như thế nào, không lẽ cô đã quên!"

Cơ Hương Ngưng vẫn mặc đồng phục đi làm, ngồi trên ghế, không hề tỏ vẻ lo lắng hay sợ hãi.

Nghe thấy lời nói của Cơ Trấn Hùng, Cơ Hương Ngưng ngẩng đầu lên, lạnh lùng đáp: "Tôi đúng là không nhớ nhà họ Cơ đã tốt với tôi như thế nào, tôi chỉ nhớ được mấy điều mục nát của dòng họ này thôi".

"Láo xược!", Cơ Trấn Hùng mắng mỏ: "Nhà họ Cơ cho cô quyền lực và nhiều tiền như thế mà còn không tốt à? Công ty chi nhánh độc lập đó của cô chẳng phải cũng do nhà họ Cơ ban cho hay sao?"

"Công ty chi nhánh là thù lao mà các người cho tôi để liên kết với Hi Vọng Mới mà thôi. Còn tiền với quyền lực, đó là của tôi sao? Là các người muốn tôi kiếm nhiều tiền hơn cho các người, biến tôi thành một công cụ. Nếu tôi muốn lấy số tiền và quyền đó đi thì ông sẽ đồng ý chắc? Nếu ông đồng ý thì cũng chẳng giam lỏng tôi ở đây", Cơ Hương Ngưng đáp.

Cô ấy không có bất kỳ lời nào dễ nghe muốn nói với Cơ Trấn Hùng. Hai năm trước là thế, hai năm sau thì càng không khác gì.

Cơ Trấn Hùng tức run người, rất muốn tát vào mặt Cơ Hương Ngưng, để người phụ nữ gan to tày trời này tỉnh táo lại.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 546: Đòi Người

Nhưng ông ta không dám làm gì quá khích, vì Hương Ngưng là người có quan hệ không t`ầm thường với Hoắc Khải. Cho dù hiện giờ có rất nhi`ều vẫn cho rằng Cơ Hương Ngưng gian díu với Hoắc Khải.

Nếu hai người họ thật sự có mối quan hệ đó thì nếu ông ta tát Cơ Hương Ngưng khác nào tát Hoắc Khải.

Hi Vọng Mới có xu hướng phát triển mạnh mẽ, đừng nói là nhà họ Cơ, các công ty lớn hơn gấp chục l`ần cũng không dám làm gì bọn họ.

Như nhà họ Hoắc lúc trước coi Hoắc Khải là kẻ địch, dĩ nhiên, giờ vẫn là kẻ địch, nhưng nhà họ Hoắc có sức mạnh to lớn như vậy mà vẫn không dám làm gì Hi Vọng Mới.

Hai l`ần chịu thua trước Hi Vọng Mới đã khiến mọi người thấy rằng đây không phải là công ty mà ai bắt nạt cũng được.

Muốn kiếm lời từ bọn họ hả, phải xem xem bản thân mình có bản lĩnh hay không đã.

Cho nên Cơ Trấn Hùng chỉ giam lỏng Cơ Hương Ngưng. Nhưng như vậy cũng khiến ông ta rơi vào thế lưỡng nan.

Đánh Cơ Hương Ngưng một trận thì sợ đắc tội Hi Vọng Mới.

Nhưng cứ thả cô ta đi ư, bao nhiêu vụ làm ăn của công ty suốt hai năm nay đ`ều do Cơ Hương Ngưng làm, những người khác đ`ều đã quen ăn r`ồi có ai ngó ngàng đến công việc đâu.

Nếu Cơ Hương Ngưng đi thì ai sẽ làm mấy chuyện đó đây?

Đừng nói là năng lực không đủ, chỉ riêng chuyện dũng cảm nhận trách nhiệm thôi, khéo cũng chẳng có ai dám.

Vì quy mô làm ăn của nhà họ Cơ hiện nay đã tốt hơn trước gấp mấy lần, hơn nữa rất nhiều loại hình kinh doanh đều đã được tổng hợp và tối ưu hoá nên không còn giống phương thức cũ nữa.

Muốn tiếp nhận lại cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Cho đến giờ, Cơ Trấn Hùng mới thật sự nhận ra rằng nhà họ Cơ đã hoàn toàn dựa dẫm vào Cơ Hương Ngưng.

"Tôi sẽ cho cô một cơ hội, giao quyền lực của cô ra, rồi tôi sẽ cho người giám sát. Như vậy cô có thể tiếp tục làm tổng giám đốc, chúng tôi cũng sẽ không truy cứu bất kỳ trách nhiệm nào với cô nữa", Cơ Trấn Hùng nói.

Cơ Hương Ngưng cười khẩy đáp: "Ông nghĩ tôi sẽ đồng ý à?"

"Cô thử không đồng ý xem!", một tên đàn ông của dòng chính đi theo Cơ Trấn Hùng phẫn nộ nói.

Cơ Hương Ngưng liếc người này rồi nói: "Hai ngày trước, ông có dám nói với tôi bằng cái giọng này không? Mà cho dù tôi không đồng ý thì ông định làm gì tôi? Giết tôi à?"

Cái tên dòng chính đó tức gần chết, nhưng Cơ Hương Ngưng lại đang nói đúng sự thật.

Cho dù cô ấy không đồng ý thì bọn họ cũng chỉ có thể đuổi cô ấy đi chứ không thể giết cô ấy được.

Biết rõ là thả hổ về rừng, nhưng ai lại có gan đi làm chuyện diệt trừ hậu họa này chứ.

"Chủ tịch, không thể tha cho cô ta như vậy được. Theo tôi, nên tố cáo cho cô ta ngồi tù!", tên dòng chính đó nói.

Cơ Trấn Hùng chau mày nhìn người này, hỏi: "Lấy tội gì để gán cho cô ta đây?"

Người đó bị hỏi đến cứng họng. Tội gì? Muốn cho Cơ Hương Ngưng ngồi tù thì tội chắc chắn phải là phá hoại tài sản của dòng họ mới được.

Nhưng hai năm nay, Cơ Hương Ngưng đã kiếm được rất nhiều tiền cho dòng họ. Không thể nói là phá hoại tài sản được.

Dĩ nhiên, muốn lập thêm một dòng họ khác cũng có thể coi như một loại tội trạng. Nhưng tòa án lại không đồng ý loại tội này.

Người ta sẽ nói rằng đã làm đâu mà có tội. Hơn nữa, cho dù có làm thật thì đó là chuyện đôi bên tình nguyện, định tội kiểu gì?

Nhất thời, cả đám người không biết nên làm thế nào.

Lúc này, có người vội vàng chạy vào, nhìn Cơ Hương Ngưng một cái rồi nói với Cơ Trấn Hùng: "Chủ tịch, hỏng rồi, Lý Phong của Hi Vọng Mới đã đến, nói muốn gặp tổng giám đốc Cơ".

"Lý Phong?", Cơ Trấn Hùng hốt hoảng, rồi sầm mặt nói: "Sao đột nhiên cậu ta lại đến đây?"

"Chắc là có người đã nói cho cậu ta biết chuyện chúng ta giam lỏng Cơ Hương Ngưng rồi", một người nói.

Cơ Trấn Hùng tức muốn chửi thề. Sao trong dòng họ lại có người hai mang như vậy!

Nhưng Hoắc Khải đã đến, ông ta mà không gặp thì cũng phải nghĩ đến hậu quả.

Không còn cách nào khác, Cơ Trấn Hùng chỉ đành đi gặp Hoắc Khải. Đồng thời, ông ta nói: "Trông cô ta đi, không có lệnh của tôi thì không cho phép cô ta ra khỏi đây nửa bước!"

Sau đó Cơ Trấn Hùng dẫn theo mấy người dòng chính vội vàng rời đi.

Trên đường đi, đám người hỏi ông ta, nếu Hoắc Khải thật sự đòi người thì phải làm sao?

Cơ Trấn Hùng cắn răng nói: "Không đưa! Cô ta sinh ra là người nhà họ Cơ, chết cũng là ma nhà họ Cơ, chúng ta có quyền xử lý cô ta, người khác không có quyền xen vào!"

Mấy tên dòng chính nhìn nhau, bọn họ đều nghe được sự yếu ớt từ trong câu nói đó của Cơ Trấn Hùng.

Đó là ông chủ của Hi Vọng Mới chứ nào phải là một người vô danh. Ông dùng giọng nói đó để trả lời người ta thì sợ là không có kết quả tốt đâu.

Nhưng bọn họ cũng chẳng biết làm thế nào bây giờ, chỉ đành đi bước nào tính bước đó.

Mấy người nhanh chóng đến trước sân nhà họ Cơ. Hoắc Khải bước nhanh đến, Đường Thế Minh ở bên cạnh cũng theo sát đằng sau.

Nếu có người muốn chặn đường, Đường Thế Minh sẽ vung một đấm qua. Với sức mạnh đó của anh ta thì ai mà ngăn nổi?

Cho dù có người thấy khó chịu thì cũng chẳng dám lên động thủ.

Hoắc Khải có thể đẩy bọn họ, nhưng bọn họ không dám đánh trả Hoắc Khải. Nếu làm vậy thì mọi chuyện lại xé ra to mất. Đến lúc ấy, dòng họ lại phải tìm người chịu tội thay, như vậy thì chẳng có gì tốt.

Người nhà họ Cơ không có tính trách nhiệm, bọn họ sẽ làm mọi cách để không phải chịu trách nhiệm.

Cho nên khi Cơ Trấn Hùng đến sân thì đã thấy dáng vẻ "ngang ngược" đi vào như chốn không người của Hoắc Khải.

Cho dù lòng ông ta khó chịu nhưng Cơ Trấn Hùng cũng cố gắng nở nụ cười: "Cậu Lý, cơn gió nào đưa cậu đến đây vậy? Sao cậu không báo trước để tôi còn đón chứ".

Hoắc Khải nhìn ông ta, cuối cùng cũng dừng bước, nhưng giọng nói thì vô cùng thẳng thắn: "Bảo Cơ Hương Ngưng ra đây gặp tôi".

"Cơ Hương Ngưng? Con bé ra ngoài có việc rồi, phải một thời gian nữa mới quay lại. Sao vậy, con bé chưa nói với cậu ư?", Cơ Trấn Hùng hỏi.

Câu nói dối rõ ràng này làm sao mà Hoắc Khải tin cho được, huống hồ Cơ Xuyên Hải đã nói mọi chuyện cho anh biết.

"Tôi biết cô ấy đang ở đây, tôi không quan tâm nguyên nhân là gì, cũng mặc kệ ông nghĩ sao, bảo Cơ Hương Ngưng ra đây đi với tôi. Tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu, mong chủ tịch Cơ không làm lỡ thời gian của tôi", Hoắc Khải nói.

Giọng nói và biểu cảm của anh đều vô cùng lạnh lùng, không hề coi Cơ Trấn Hùng ra gì.

Thái độ như vậy khiến Cơ Trấn Hùng cảm thấy rất mất mặt.

Dù gì tôi cũng là chủ tịch hội đồng quản trị, nếu cậu thật sự dan díu với Cơ Hương Ngưng thì tôi cũng tính là bề trên của cậu đấy. Nói chuyện với bề trên mà dám có cái thái độ đấy à?

"Cậu Lý nói gì tôi không hiểu. Cơ Hương Ngưng làm gì cậu hay là cậu có hiểu nhầm gì với nhà họ Cơ vậy?", Cơ Trấn Hùng hỏi.

"Tôi đã nói rồi. Mời chủ tịch Cơ đừng kéo dài thời gian, nếu không tôi sẽ tự mình dẫn người đi tìm đấy!", giọng Hoắc Khải lớn hơn.

Mà Đường Thế Minh cũng phối hợp mà bước lên một bước. Mấy người nhà họ Cơ vừa cảm nhận được sự lợi hại của Đường Thế Minh đều bất giác lùi về sau.

Có một số người còn lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Hoắc Khải của ba năm trước còn là một trò cười của nhà họ Cơ, ai cũng biết cái tên mọt sách này nói như r ồng leo, làm như mèo mửa.

Nhưng bây giờ, tên mọt sách năm đó đã dám uy hiếp chủ tịch hội đ ồng quản trị của nhà họ Cơ, mà còn không một ai dám phản kháng.

Khác biệt thật sự quá lớn.

Cơ Trấn Hùng đanh mặt lại, không kìm được mà nói: "Cậu Lý muốn làm gì đây? Dù Cơ Hương Ngưng xảy ra chuyện gì thì cô ta cũng là người của nhà họ Cơ. Cậu Lý đến đây đòi người có phải là không coi nhà họ Cơ ra gì không?"

"Đúng vậy", Hoắc Khải không h ề nể mặt Cơ Trấn Hùng: "Tôi thật sự không coi nhà họ Cơ ra gì đâu. Tôi cũng biết các người giam lỏng Cơ Hương Ngưng là vì cô ấy muốn lập một dòng họ mới. Nói thật, tôi cũng tán thưởng hành động này. Nhà họ Cơ lúc trước quá phế, c ần một thời cơ để thay đổi bản chất. Nếu Cơ Hương Ngưng trở thành chủ tịch hội đ ồng quản trị của nhà họ Cơ thì chắc chắn sẽ đưa nhà họ Cơ tiến lên đài vinh quang! Dĩ nhiên tôi cũng biết có nhi ều người ở đây không đ ồng ý, nhưng cũng chẳng sao, tôi chỉ c ần đưa một mình Cơ Hương Ngưng đi thôi. Sự nghiệp của cô ấy sẽ gắn li ền với Hi Vọng Mới. Hi Vọng Mới có ti ềm lực vô hạn, Cơ Hương Ngưng cũng vậy. Và sớm thôi, những người ở lại đây sẽ hiểu được mình mất đi cái gì".

Câu nói của Hoắc Khải khiến Cơ Trấn Hùng đổi sắc mặt.

Ông ta biết rõ ti ềm lực của Hi Vọng Mới, cũng biết nếu câu này của Hoắc Khải mà truy ền ra ngoài thì nhà họ Cơ sẽ có áp lực cỡ nào.

Hoắc Khải đã nói rất rõ, Hi Vọng Mới chỉ ủng hộ Cơ Hương Ngưng nắm quy ền quản lý nhà họ Cơ. Còn nhà họ Cơ bây giờ, nếu Cơ Hương Ngưng mà rời đi thì sẽ bị xóa khỏi danh sách của Hi Vọng Mới.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 547: Tan Đàn Xẻ Nghé

Tấm gương của Tập đoàn Phong Âu vẫn còn đó, họ đã thấy hậu quả của việc bị hệ thống này bài xích là như thế nào.

Nếu như bị bài xích thì chỉ còn đường chết.

May mà Tập đoàn Phong Âu hoạt động sản xuất chip nên sau khi Hi Vọng Mới cấm vận họ thì vẫn còn sự lựa chọn thứ hai là phải tiến hành bán công ty.

Còn nhà họ Cơ thì tuy rằng sản nghiệp nhiều nhưng không có những ngành mà Hi Vọng Mới đặc biệt chú trọng. Nói trắng ra, họ chỉ toàn thứ vô dụng.

Nếu tài sản của họ có để đạt mức trăm tỷ hoặc là gần bằng con số này thì có lẽ Hoắc Khải cũng sẽ cho họ một cơ hội để xả hơi.

Nhưng đáng tiếc là nhà họ Cơ không đủ tư cách này.

Sắc mặt Cơ Trấn Hùng trở nên khó nhìn, nói: "Anh Lý, chuyện gì ra chuyện đó, không cần thiết phải kéo cả nhà họ Cơ vào chứ?"

Hoắc Khải liếc nhìn ông ta, lạnh nhạt nói: "Chủ tịch Cơ đang dạy tôi cách làm việc sao?"

Sắc mặt Cơ Trấn Hùng lại càng khó nhìn hơn. Ông ta nào dám nói mình đang dạy Hoắc Khải cách làm việc. Nhưng anh vì chuyện của Cơ Hương Ngưng mà lôi cả nhà họ Cơ vào thì đây không phải là bắt nạt người khác sao.

Hơn nữa, do Cơ Hương Ngưng phản bội lại dòng họ trước, chúng tôi trừng phạt cô ấy là chuyện đương nhiên. Anh can thiệp vào chuyện của gia đình người khác như vậy, để người ngoài nghe thấy thì không hay lắm đâu?

Đối với cách nghĩ này của Cơ Trấn Hùng, Hoắc Khải không thèm quan tâm: "Tôi không có hứng thú tham gia vào chuyện gia đình nhà họ Cơ các người. Tôi chỉ vì một người là Cơ Hương Ngưng mà thôi. Hơn nữa, nói trắng ra, nhà họ Cơ có thể hợp tác với Hi Vọng Mới là vì có Cơ Hương Ngưng. Tôi thừa nhận năng lực cá nhân của cô ấy chứ không phải cảm thấy có thể lấy được lợi ích gì từ nhà họ Cơ. Nếu nhà họ Cơ không có Cơ Hương Ngưng, ông cảm thấy tôi phải làm cho nhà họ Cơ cái gì? Hay là, các ông cảm thấy mình có những ngành nào đáng để tôi coi trọng?"

Cơ Trấn Hùng không trả lời được vấn đề này, vì ông ta biết hợp tác với nhà họ Cơ thực sự không có quá nhiều lợi ích.

Kiếm được tiền là vì có một số tiền dễ kiếm chứ không thể hiện là có tác dụng với người ta.

Trước đây, Cơ Hương Ngưng đã kiến nghị vào lần, muốn nhà họ Cơ bỏ ra một khoản tiền để phát triển ngành công nghệ cao, nhưng hầu như toàn bộ nhà họ Cơ đều phản đối.

Vì những ngành công nghệ cao cần vốn đầu tư lớn, thời gian thu hồi vốn dài, hơn nữa độ mạo hiểm cực kỳ cao.

Một khi thất bại thì chính là một cái động không đáy, dù đầu tư thêm vào đó bao nhiêu tiền đều không có cách nào lấy lại.

Bây giờ những ngành có khả năng kiếm tiền nhiều như vậy. Tại sao phải làm thứ có tính mạo hiểm cao?

Mà bây giờ, Cơ Trấn Hùng lại hi vọng biết bao nhà họ Cơ có một ngành công nghệ cao để cho ông ta đủ dũng cảm và tự tin phản bác lời nói của Hoắc Khải.

Nhưng đáng tiếc, trên đời này không có nhiều hi vọng như vậy để cho ông ta.

Hoắc Khải tiếp tục tiến lên phía trước, nói: "Tôi không thích kéo dài thời gian. Hôm nay, nhà họ Cơ đồng ý cũng được mà không đồng ý cũng

không sao. Tôi đưa Cơ Hương Ngưng đi. Nếu các ông ngăn cản, tôi sẽ báo cảnh sát xử lý. Hoặc là, nhà họ Cơ có thể thử xem, dựa vào pháp luật và chính nghĩa thì ai có thể đạt được lợi ích cuối cùng".

Lời này nói ra khiến sắc mặt Cơ Trấn Hùng tái mét. Nếu là người bình thường, cho dù nhà họ Cơ có giở trò gì thì họ cũng đều có khả năng dọn dẹp.

Nhưng đối mặt với Hi Vọng Mới, doanh nghiệp dẫn đầu mới trỗi dậy thì nhà họ Cơ không được tính là đối thủ. Huống hồ, về mặt pháp luật, giảm lỏng Cơ Hương Ngưng là hành vi phạm pháp, sẽ không có bất kỳ người nào chọn lựa bênh vực nhà họ Cơ.

Cho dù, Cơ Hương Ngưng nói muốn phản bội lại dòng họ thì thế nào? Đây không phải là lý do mà ông tự cho mình quyền giảm lỏng người khác.

Bị Hoắc Khải ép sát, ông ta chỉ có thể lùi lại từng bước.

Ông ta yếu thế rồi, những người khác của nhà họ Cơ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho dù không ít người trẻ tuổi cảm thấy tức giận, muốn mở miệng nói vài câu, hoặc đưa tay cản lại, nhưng không đợi họ hành động thì những người bên cạnh đã ngăn cản.

"Đó là ông chủ của Hi Vọng Mới đấy, cậu muốn chết sao?"

"Đúng vậy, Hi Vọng Mới mạnh hơn nhà họ Cơ rất nhiều. Nếu chọc tức anh ta, tất cả mọi người đều không tránh khỏi kết cục xấu đâu. Hơn nữa, Cơ Hương Ngưng không thù không oán với chúng ta, sao phải khiến sự việc càng trở nên rối rắm. Giữ lại đường lui, có lẽ sau này còn có cơ hội trở mình".

Cứ như thế, Hoắc Khải đi thẳng đến căn phòng mà Cơ Hương Ngưng bị giảm lỏng mà không ai dám ngăn cản.

Đến trước căn phòng, Hoắc Khải nhìn cánh cửa đang đóng chặt, gọi lớn: "Cơ Hương Ngưng, ra đây đi".

Cánh cửa nhanh chóng mở ra, có hai người con cháu dòng chính của nhà họ Cơ đang ngăn Cơ Hương Ngưng rời đi.

Không c`ần Hoắc Khải lên tiếng, Đường Thế Minh đã nhảy vọt tới, đẩy hai người đó ra.

Hai người đó không nhìn xem là ai, vô cùng tức giận định lập tức đánh trả nhưng bị người khác sống chết lôi lại.

"Cậu điên à. Đó là vệ sĩ của ông chủ Hi Vọng Mới. Anh ta cố ý muốn đưa Cơ Hương Ngưng đi!"

Khi nhìn thấy rõ Hoắc Khải r`ồi thì hai người đó cũng không dám ra tay nữa.

Họ có thể xem nhẹ Cơ Hương Ngưng nhưng không dám xem nhẹ Hoắc Khải. Tất cả mọi người đ`ều biết sự đáng sợ của Hi Vọng Mới. Đến nhà họ Hoắc cao cao tại thượng như vậy còn bị Hi Vọng Mới cho nếm trái đắng thì một nhà họ Cơ nhỏ bé làm nên trò trống gì?

Cơ Hương Ngưng từ trong phòng đi ra, đi thẳng đến trước mặt Hoắc Khải. Cô ấy nhìn người đàn ông này, nở nụ cười hiếm có: "Anh đến r`ồi".

"Ừ, đi thôi", Hoắc Khải khẽ gật đ`ầu nói.

Đoạn đối thoại của hai người chỉ đơn giản như thế, bình thường như thế mà rời khỏi đây, dường như không quan tâm đến chuyện nhỏ này.

Tất cả mọi người nhà họ Cơ cứ như thế nhìn họ rời đi. Có người lộ vẻ tức giận trong ánh mắt. Có người tỏ ra tò mò còn đa số như đang suy nghĩ.

Họ đang suy nghĩ đến tương lai của nhà họ Cơ, cũng suy nghĩ v`ề lựa chọn của mình.

Một khi Cơ Hương Ngưng rời khỏi đây, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn cô ấy sẽ không quay lại. Đến lúc đó, cô ấy sẽ xây dựng lại một nhà họ Cơ mới.

Có bao nhiêu người sẽ chọn góp với với cô ấy?

Điều này rất khó nói. Tuy rằng, ngoài mặt mọi người đều đang bảo vệ sự hoàn hảo và uy nghiêm của dòng họ nhưng đến khi thực sự phải lựa chọn thì chắc hẳn sẽ có không ít người đi theo cô ấy.

Lý do rất đơn giản. Họ đi theo Cơ Hương Ngưng thì có thể kiếm tiền mà không phải động não. Nhưng nếu ở lại nhà họ Cơ thì đã kiếm được ít tiền lại còn phải ngày ngày đấu đá nhau, rất mệt mỏi.

Đã quen với những ngày nằm không đếm tiền, nếu lại bảo họ trở lại hai năm trước, vì hơn chục triệu tệ mà ngày nào cũng cãi nhau long trời lở đất thì là chuyện rất khó.

Người ta đã nói, sướng quen rồi, khổ không chịu được.

Quen sống những ngày tháng thảnh thơi rồi đương nhiên sẽ rất khó trở lại những ngày gian khổ.

Vài phút sau, bóng dáng của Hoắc Khải và Cơ Hương Ngưng đã biến mất trong tầm mắt của nhà họ Cơ. Nhìn theo chiếc xe đó rời đi, tay Cơ Trấn Hùng nắm chặt thành nắm đấm, nét mặt xám xịt.

Mấy con cháu dòng chính đứng bên cạnh không vừa lòng nói: "Chủ tịch, tại sao để họ đi như thế!"

"Nếu không thì sao?", Cơ Trấn Hùng quay lại trừng mắt nhìn họ: "Các cậu dám ngăn cậu ta sao, hay là giam lỏng cậu ta lại?"

Thấy ông ta nổi cáu, mấy con cháu dòng chính không dám nhiều lời, chỉ thầm khó chịu với Cơ Trấn Hùng.

Ông là chủ tịch của nhà họ Cơ, người ta tới tận cửa chửi cho vào mặt mà ông đến rắm cũng không dám đánh. Bây giờ lại đổ lên đầu họ?

Nếu không phải là Cơ Trấn Hùng vẫn giữ được chút uy nghiêm của chủ nhà thì có lẽ bây giờ đã bị những người này chửi cho sấp mặt.

Mà coi như không có người dám mắng trước mặt thì sau lưng nói không ít lời khó nghe cũng là chuyện bình thường.

Cơ Trấn Hùng dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra những người này sẽ nói gì, mà điều này khiến tâm trạng của ông ta càng tệ hơn.

Bị Hoắc Khải gây áp lực, trụ cột của dòng họ là Cơ Hương Ngưng cũng đi rồi. Hình như tất cả những tin xấu đều cùng lúc rơi xuống đầu ông ta.

Cuối cùng, chủ nhà của nhà họ Cơ cũng cảm thấy bất lực và kiệt sức, không còn hăng hái như năm tháng còn trẻ.

Vài thành viên hội đồng quản trị lớn tuổi đi qua hỏi: "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì? Thật sự để Cơ Hương Ngưng đi, sợ rằng chúng ta cũng không có cơ hội hợp tác với Hi Vọng Mới nữa…"

"Ông hỏi tôi? Tôi còn đang muốn hỏi các ông làm thế nào đây!", Cơ Trấn Hùng trừng mắt lên nói.

Một thành viên hội đồng quản trị kìm nén sự khó chịu trong lòng, nói: "Tôi cảm thấy nên xin lỗi Cơ Hương Ngưng, cố gắng kéo cô ấy trở về. Nếu không, dòng họ có thể sẽ gặp phải phiền phức lớn!"

"Xin lỗi? Cô ấy muốn phản bội dòng họ mà còn phải xin lỗi sao? Có phải ông già đến hồ đồ rồi không!", Cơ Trấn Hùng mắng mỏ nói.

Vị thành viên hội đồng quản trị đó tức đến run người, dứt khoát vung tay đi mất.

Những người khác nhìn binh tình này biết nói gì cũng công cốc nên cũng không hé môi nói lời nào.

Họ lục tục rời đi nhanh chóng khiến căn phòng lớn như vậy chỉ còn lại Cơ Trấn Hùng và lác đác vài người.

Nhìn căn phòng lớn trống rỗng khiến Cơ Trấn Hùng càng cảm thấy khó chịu, thậm chí còn mơ h ồcảm thấy hoảng sợ.

Nhìn tình cảnh này, trong đ ầu ông ta bỗng nảy ra một câu "Tan đàn xẻ nghé".

Lúc này trên xe, Cơ Hương Ngưng nhìn Hoắc Khải nói: "Cảm ơn anh vì chuyện l ần này".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 548: Phối Hợp

"Không cần cảm ơn, muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn chú ba của cô. Nếu không phải do ông ta nói cho tôi biết chuyện này thì tôi cũng không biết cô gặp phiền phức", Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng gật đầu, Cơ Xuyên Hải có thể chủ động báo tin. Điểm này cũng nằm trong dự liệu của cô ấy.

Trong dòng chính nhà họ Cơ thì cô ấy và Cơ Xuyên Hải có quan hệ tốt nhất, thời gian hợp tác cũng lâu nhất. Quan hệ giữa hai bên vô cùng bền vững.

Cơ Xuyên Hải không chỉ một lần tỏ rõ quan điểm, cho dù Cơ Hương Ngưng làm gì thì ông ta cũng đều ủng hộ. Nếu Cơ Hương Ngưng muốn đi vậy thì ông ta cũng đi.

Cơ Xuyên Hải nói ra câu này như đang nghĩ cho Cơ Hương Ngưng nhưng trên thực tế đây chính là sự thông minh của ông ta.

Ông ta hiểu rõ, bản thân có địa vị như hôm nay trong nhà họ Cơ là nhờ vào Cơ Hương Ngưng. Nếu Cơ Hương Ngưng không ở lại nhà họ Cơ nữa thì địa vị của ông ta cũng sẽ xuống dốc không phanh, thậm chí rất có khả năng bị lừa vào bẫy.

Thay vì ở lại nhục nhã thì không bằng đi theo Cơ Hương Ngưng.

Cho nên sau khi Cơ Hương Ngưng bị giam lỏng, Cơ Xuyên Hải nhanh chóng chạy đi tìm Hoắc Khải giúp đỡ.

Lão già này đã sống mấy chục năm ở nhà họ Cơ còn xem như khá khôn ngoan, nhưng sự khôn ngoan đó của ông ta, đa phần để mưu tính người khác.

"Tôi đương nhiên sẽ cảm ơn bên chú Ba, nhưng nếu không có anh thì sợ là tôi khó mà thoát được", Cơ Hương Ngưng nói.

“Tôi cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền thôi. Nếu cô muốn xây dựng lại nhà họ Cơ thì cần phải có thời cơ. Mà rời đi ở thời điểm hiện tại chính là thời cơ. Chỉ cần cô vừa hô lên một tiếng thì chắc chắn sẽ lôi kéo được không ít người. Tuy rằng quy mô có thể nhỏ hơn một chút so với tài sản của nhà họ Cơ trước đây, nhưng cô lại có quyền điều hành cao nhất”, Hoắc Khải nói.

Cơ Hương Ngưng hiểu rõ những lời của anh.

Nếu xây dựng lại nhà họ Cơ thì cô ấy sẽ chính là chủ tịch hội đồng quản trị không còn gì phải nghi ngờ. Bất kỳ ai cũng không có tư cách cũng như dám cướp vị trí này của cô ấy.

Vấn đề bây giờ là sự nỗ lực của bản thân cô ấy hai năm nay đã được bao nhiêu người thừa nhận.

Lúc bị giam lỏng, Cơ Hương Ngưng không sợ hãi chút nào. Nhưng nghĩ đến vấn đề này, cô ấy lại cảm thấy có chút căng thẳng.

Giống như thi đại học, lúc bình thường ôn tập thì chỉ cảm thấy mệt mà đến ngày có kết quả thì trong lòng nhiều người đều sẽ cảm thấy căng thẳng.

Bởi vì họ không biết, bản thân ôn luyện lâu như thế thì cuối cùng sẽ đạt được thành tích thế nào, là đến học tiến sĩ ở Đại học Bắc Kinh hay đi Lam Tường học lái máy xúc?

“Căng thẳng vậy sao?”, Hoắc Khải có thể nhìn ra tâm trạng của cô ấy. Bởi vì thực sự điều đó được thể hiện ra quá rõ, gần như viết hết lên mặt.

Cơ Hương Ngưng cũng không che giấu suy nghĩ của mình. Cô ấy gật đầu, nói: “Hơi căng thẳng một chút. Nếu không có mấy người đồng ý đứng về phía tôi thì có thể sẽ cảm thấy vô cùng thất bại. Chắc anh rất khó hiểu cảm giác này vì anh là người chưa từng thất bại”.

Hoắc Khải mỉm cười, nói: “Cô không phải là tôi, sao lại biết tôi chưa từng thất bại. Thực ra lúc tôi thất bại, tôi còn đau khổ hơn cô bây giờ”.

Thất bại lớn nhất của Hoắc Khải là bị người bên cạnh hại chết. Chuyện này luôn là nỗi đau lớn nhất trong lòng anh.

Cho dù bây giờ, anh không coi nhà họ Hoắc là mục tiêu cuối cùng nữa, nhưng những chuyện này, không phải nói quên thì quên ngay được.

Nếu có một ngày, Hoắc Khải lấy được nhà họ Hoắc về tay. Anh sẽ tìm người đã hại anh, đối mặt với hắn ta mà hỏi, rốt cuộc là lợi ích lớn đến cỡ nào mới có thể khiến hắn không màng đến tình thân, gây ra chuyện tán tận lương tâm đến vậy!

Nếu Cơ Hương Ngưng có thất bại thì chẳng qua chỉ là không có nhiều người thừa nhận năng lực của cô ấy mà thôi, nhưng đối với Hoắc Khải, người đã trải qua sống chết thì quả thật hai chuyện này không giống nhau.

Cơ Hương Ngưng nhìn anh, có chút tò mò hỏi: "Anh cũng từng thất bại sao? Nhưng từ lúc quen biết anh, tôi chưa từng thấy lần nào".

"Đó là chuyện rất lâu từ trước, không có gì hay ho nên cũng không muốn nhắc lại", Hoắc Khải thuận miệng qua loa nói một câu, sau đó nói tiếp: "Bây giờ cô định làm thế nào? Lập tức xây dựng lại nhà họ Cơ hay là muốn nghỉ ngơi một chút?"

"Rèn sắt khi còn nóng. Bây giờ, sự việc vẫn đang là một vấn đề nóng cần giải quyết, kéo dài thêm một thời gian nữa thì có lẽ sẽ không có hiệu quả này. Nhưng chuyện lần này, vẫn cần sự giúp đỡ của anh và Ninh Thần", Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải hiểu ý của cô ấy, chỉ cần Hi Vọng Mới đưa ra một thông báo thì có thể đem lại tiếng vang rất lớn cho Cơ Hương Ngưng.

Ví dụ như, Hi Vọng Mới ủng hộ và tiếp tục hợp tác với doanh nghiệp mà Cơ Hương Ngưng gây dựng lại, còn loại bỏ toàn bộ những hợp tác trước đây.

Một thông báo giống như tảng thiên thạch rơi xuống phá huỷ toàn bộ nhà họ Cơ. Cho dù không tiến hành cấm vận như khi đối phó với tập đoàn

Phong Âu, nhưng có kinh nghiệm từ lần trước, sau này chắc chắn sẽ có rất nhiều người sẵn sàng hợp tác với nhà họ Cơ.

Sau khi thương lượng cơ bản và trực tiếp về vấn đề này, Cơ Hương Ngưng đặt phòng ở tại một khách sạn năm sao.

Không lâu sau, Cơ Xuyên Hải đưa vài thành viên hội đồng quản trị của nhánh phụ qua đó, nhưng bất ngờ hơn là còn có ba thành viên hội đồng quản trị của dòng chính cũng ở đây.

Cộng mấy người này lại với nhau thì đã gần bằng nửa số ghế của hội đồng quản trị.

Khi thấy Hoắc Khải cũng ở đây, mấy người này đều vô thức quay sang nhìn nhau, nở nụ cười.

Họ đều đã nhìn thấy hoặc nghe nói về chuyện Hoắc Khải đích thân đến cửa tìm người ở chỗ Cơ Trấn Hùng. Còn Cơ Trấn Hùng thì đến rắm cũng không dám đánh, cứ thế nhìn Hoắc Khải đưa người đi.

Chủ nhà như thế thì không cần cũng được.

Lần này đến, họ muốn thể hiện lòng quyết tâm mà cũng có thể nói là lòng trung thành đối với Cơ Hương Ngưng.

“Hương Ngưng, cháu yên tâm. Dù cháu muốn làm gì thì chú vẫn chỉ nói một câu đó là sẽ dốc sức ủng hộ cháu!”, Cơ Xuyên Hải là người đầu tiên thể hiện thái độ.

Những người khác cũng học theo, nói những câu tương tự như vậy.

Cơ Hương Ngưng mỉm cười. Những người này sẵn sàng đi theo thì chuyện xây dựng lại nhà họ Cơ đã ổn thoả rồi.

Cô ấy nói: “Cảm ơn sự thừa nhận của mọi người. Nhưng chuyện này rất phức tạp. Chúng ta cần lên kế hoạch cụ thể và thực hiện một cách cẩn

thận. Tôi tin rằng, chỉ cần hoàn thành xong kế hoạch thì nhà họ Cơ mới sẽ đem lại cho mọi người càng nhiều lợi ích!"

"Đương nhiên chúng tôi tin tưởng điều này, nếu không sẽ không đến đây", một thành viên hội đồng quản trị của dòng chính nói rồi đột nhiên mắng Cơ Trấn Hùng: "Cô không biết lão già đó nói những lời vô sỉ thế nào đâu, không có trách nhiệm chút nào. Tôi chịu đủ rồi. Chính ra cháu Hương Ngưng vẫn hành động nhanh nhẹn, nếu không thì sớm muộn tôi cũng phản lại ông ta!"

Những người khác nhao nhao phụ hoạ, giống như là nếu Cơ Hương Ngưng không làm thì họ cũng sẽ trở mặt với Cơ Trấn Hùng vậy.

Nhưng cho dù là Hoắc Khải, Cơ Hương Ngưng hay chính bản thân họ đều hiểu rõ những lời này chỉ nói chơi mà thôi.

Không có Cơ Hương Ngưng, họ sẽ chỉ thành thật mà làm việc cho nhà họ Cơ, không ai dám làm loạn. Bây giờ có Cơ Hương Ngưng dẫn đầu, lại có Hoắc Khải và Hi Vọng Mới chống lưng, họ mới dám làm vậy.

Họ hiểu rõ ràng một điều là đi theo Hi Vọng Mới, chắc chắn sẽ có tương lai hơn so với việc đi theo Cơ Trấn Hùng.

Sau đó, Cơ Hương Ngưng bắt đầu lên kế hoạch cụ thể.

Cô đã nghĩ về chuyện xây dựng lại nhà họ Cơ từ rất lâu về trước và cũng đã chuẩn bị nền tảng sẵn. Lần này thực sự bắt tay vào làm thì cũng không cần cân nhắc quá nhiều, cứ theo kế hoạch mà làm.

Kế hoạch của Cơ Hương Ngưng rất đơn giản, dựa vào danh nghĩ nhà họ Cơ mới để đưa ra thông báo, tiếp nhận tất cả các thành viên nhà họ Cơ gia nhập. Đồng thời, Hi Vọng Mới cũng phát thông báo phối hợp.

Mà thành viên tham gia vào nhà họ Cơ mới phải đem tất cả những tài nguyên và tiền bạc qua đây, không được giữ lại nhà họ Cơ cũ một phần nào.

Hai nhà họ Cơ, ông chỉ được chọn một, không thể gió chiều nào xoay chiều đó.

Dựa vào năng lực của những người này thì gần như đã mang đi một nửa tài sản nhà họ Cơ. Chỉ cần thêm một phần ba nữa là họ sẽ chiếm thế thượng phong. Thêm một phần ba nữa sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối. Thậm chí có thể nói, phía Cơ Trấn Hùng đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Sau khi tất cả thành viên mới đã tham gia thì Cơ Hương Ngưng sẽ tổng hợp và tối ưu hoá lại sản nghiệp. Hơn nữa, số tiền đầu tư của mọi người sẽ trở thành căn cứ tham khảo để chia cổ tức theo tỉ lệ.

Nói tóm gọn lại là, lần đầu tiên ông đầu tư càng nhiều thì sau này sẽ được chia cổ tức càng nhiều.

Nếu bây giờ ông đầu tư ít, đợi sau khi kiếm được tiền rồi mới muốn đầu tư nhiều thì xin lỗi, dòng họ sẽ không chấp nhận chuyện đó. Nếu như chấp nhận thì ông cũng phải bỏ ra số tiền gấp mấy lần đợt đầu tiên để đổi lấy cổ phần của người khác.

Nếu không, những người đem toàn bộ gia tài thế chấp lúc đầu chắc chắn sẽ không hài lòng.

Tóm lại, chỉ cần các ông sẵn sàng tin tưởng thì hoàn toàn có thể giao toàn bộ tiền có trong tay ra, bảo đảm không lỗ.

Cách làm này không phải đề nghị của Hoắc Khải mà do Cơ Hương Ngưng tự nghĩ ra.

Cô ấy dùng phương thức đơn giản mà thô bạo này để phán đoán được ai là người thật lòng đi theo mình.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể quyết định trong tương lai ai sẽ trở thành cánh tay phải tay trái của mình.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 549: Tin Tức

Cơ Xuyên Hải và những người khác đều không có ý kiến gì. Vài thành viên hội đồng quản trị của nhánh phụ còn vỗ ngực đảm bảo sẽ kéo những thành viên của nhánh phụ về, không để lại một người nào!

Những người của nhánh phụ rất giữ lời. Vốn dĩ ở nhà họ Cơ thì họ không thể leo lên làm chủ.

Nếu đổi một môi trường khác, mà còn là Cơ Hương Ngưng của nhánh phụ giữ chức chủ tịch và chủ nhà thì những ngày tháng sau, cuộc sống của họ sẽ thoải mái hơn nhiều.

Cho nên hi vọng Cơ Hương Ngưng tự lập nên nhà họ Cơ mới của nhánh phụ mãnh liệt hơn dòng chính cũng là chuyện dễ hiểu.

Còn phía dòng chính, tuy cũng hô khẩu hiệu nói đảm bảo kéo hết qua đây nhưng ai cũng hiểu, trên miệng nói thì dễ nghe nhưng đến cuối cùng không kéo được người nào thì cũng không nói được gì.

Bởi vì dòng chính không chỉ cân nhắc đến lợi ích mà còn phải suy xét đến thể diện.

Có một số người xem trọng thể diện còn lớn hơn tiền bạc. Không phải ai cũng sẵn sàng rời bỏ dòng họ vì lợi ích.

Cho dù nói thế nào thì bây giờ cũng coi như đại cục đã định, Cơ Hương Ngưng chỉ cần làm từng bước xây dựng nhà họ Cơ mới phát triển bền vững, đợi người tới đầu tư là được.

Mà chuyện này đã thực sự trở thành chuyện trong nhà của Cơ Hương Ngưng, Hoắc Khải cũng không tiện tham gia. Hơn nữa, anh tin tưởng, Cơ Hương Ngưng có đủ năng lực xử lý tốt chuyện này.

Thời gian cứ thế trôi đi. Hai tháng sau, quy mô của nhà họ Cơ mới đã đạt được khoảng 60% quy mô lúc đầu, coi như hơn một nửa.

Tuy rằng có sai lệch với dự tính ban đầu là 70-80% nhưng đối với Cơ Hương Ngưng mà nói đây đã được coi là kết quả rất tốt. Ít nhất điều này đã chứng tỏ, hơn một nửa người nhà họ Cơ đã thừa nhận năng lực của cô ấy.

Còn những người không đến, có thể vì thể diện, có thể vì tình cảm cũng có thể vẫn đang lạc quan…

Cô ấy cũng không vội vàng, vì những người có thể đến đều có lợi với mình, cũng là người tin tưởng mình. Cộng thêm việc bây giờ, Cơ Hương Ngưng đã thật sự nắm quyền, không ai dám bất kính với cô ấy, cho nên dù làm việc gì cũng đều thuận buồm xuôi gió hơn trước.

Lúc này mới thể hiện rõ năng lực cá nhân của Cơ Hương Ngưng. Cô ấy vừa tiếp nhận thành viên mới, vừa nhanh chóng tổng hợp sản nghiệp hiện có, tiến hành tối ưu hoá, nâng cấp.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai tháng đã sắp xếp việc kinh doanh đâu vào đấy.

Tuy chỉ có khoảng 60% thành viên nhưng lại đạt được quy mô gần bằng ,thậm chí còn có phần nhỉnh hơn trước đây.

Điều này chủ yếu là do quy tắc mà từ khi bắt đầu Cơ Hương Ngưng đã lập ra, khoản đầu tư lần đầu quyết định số lợi tức trong tương lai bao nhiêu.

Những người sẵn sàng gia nhập đều do nhắm trúng năng lực kiếm tiền của Cơ Hương Ngưng. Họ không muốn đầu tư cho Cơ Trấn Hùng là vì người nhà họ Cơ trước đây quá ích kỷ.

Mà Cơ Hương Ngưng lại luôn vì đại cục làm trọng, rất ít suy xét đến được mất của cá nhân. Cho nên, họ yên tâm bỏ ra phần lớn số tiền có trong tay để đầu tư.

Giống như Cơ Xuyên Hải, gần như là đập nồi bán sắt, có thể đầu tư bao nhiêu thì đầu tư bằng đó.

Bây giờ nhà họ Cơ mới, ngoài Cơ Hương Ngưng thì cổ phần của ông ta là nhiều nhất.

Mà trong hai tháng này, không chỉ có nhà họ Cơ có chuyện mà cả nhà họ Lý cũng có tiến triển không ít.

Thành viên tổ kế hoạch thật sự hoàn thành ba dự án một tỷ. Hơn nữa, trên cơ bản, đã tiến hành tổng hợp toàn diện tất cả các dự án, nâng cao quy mô dự án siêu lớn có lợi nhuận năm đạt mười tỷ.

Nhưng muốn hoàn thành hạng mục này vẫn rất khó khăn, cho nên họ thay đổi thời gian đã định không phải một năm hai năm nữa mà là kế hoạch dài hạn.

Ngắn hạn có lợi nhuận thật, dài hạn có mục tiêu. Đây là một khuôn mẫu phát triển cực tốt.

Bà cụ của nhà họ Lý không có việc gì kêu Hoắc Khải trở về, nói muốn thương lượng một tin tức gần đây nghe ngóng được. Nhưng ai mà không biết, tin tức thì có thể nói qua điện thoại.

Nếu cảm thấy không an toàn thì bảo người đến truyền miệng là được.

Nhưng bà cụ cứ cố chấp muốn gặp Hoắc Khải, không còn nguyên nhân nào khác ngoài việc bà ta đang dần coi Hoắc Khải là người thừa kế của nhà họ Lý.

Cũng không phải là bà cụ lớn tuổi rồi yếu lòng, mà những năng lực mà Hoắc Khải thể hiện ra thực sự khiến người khác quá kinh ngạc, không thể không thừa nhận nó.

Danh tiếng của Hi Vọng Mới càng lớn, nhà họ Lý cũng muốn tham gia nhưng luôn không có cơ hội.

Mấy lần mời hợp tác đều bị Giản Tư Tư trả lại, nói không có ngành nào để cùng hợp tác.

Thật ra, không thể nói là không có, nhưng Giản Tư Tư làm theo yêu cầu của Hoắc Khải, đặc biệt nghiêm khắc xét duyệt nhà họ Lý. Nếu không với tính cách của Ninh Thần thì thấy nhà họ Lý là nhà chồng cô thì sẽ đồng ý ngay.

Hoắc Khải cảm thấy nhà họ Lý quá thối nát, bản thân anh lại lười phải thay đổi dòng họ này, cho nên không muốn một doanh nghiệp không phù hợp với quan điểm của anh tham gia vào.

Nhưng theo bà cụ thấy, đây là lời uy hiếp trực tiếp của Hoắc Khải.

Không phải chỉ là bảo nó giúp thừa kế cổ phần giả sao? Làm gì mà coi như kẻ thù không bằng.

Nếu nó muốn số cổ phần này thì cứ nói thẳng, chúng ta cũng không phải không thể cho.

Bà cụ không có việc gì mà kêu Hoắc Khải quay lại, vì cố ý kéo gần mối quan hệ giữa hai bên càng trở nên thân thuộc hơn. Nếu Hoắc Khải thật sự muốn thừa kế quyền lực của chủ nhà thì bà cụ cũng không để ý.

Bà ta đã thấy rõ, đợi khi bà ta qua đời thì vị trí chủ nhà của dòng chính sợ là không có ai thích hợp hơn Hoắc Khải.

Đủ năng lực, đủ địa vị, duy nhất có một thiếu sót, đó là anh hơi trẻ.

Nhưng bây giờ là thế giới của người trẻ, có rất nhiều người siêu giàu ở độ tuổi ba mươi, bốn mươi, thành công sớm hơn so với giai đoạn trước.

Bà cụ cũng đã thay đổi suy nghĩ nhưng Hoắc Khải thì không.

Mục tiêu của anh đó là tạo nên một nhà giàu quyền quý hoàn toàn thuộc về mình mà không phải làm của hồi môn của ai.

Coi như đưa cho anh quyền lực của chủ nhà thì sao, những người nhánh phụ sẽ không thể từ bỏ quyền lực mà Hoắc Khải cũng lười phải tranh giành với họ nên anh dứt khoát không cần gì hết.

Nhưng bà cụ vẫn kiên quyết kêu anh trở lại. Mỗi lần, bà ta đều dùng lý do và tin tức khác nhau, có lúc là thật, có lúc là giả.

Nếu trở lại phát hiện ra bị lừa rồi thì bà cụ trả lời rất lưu manh: "Tôi là bà già sắp xuống lỗ rồi, muốn nhìn cháu mình thì sao, là phạm tội sao? Nếu thật sự là phạm tội thì bảo ông trời ép chết tôi đi".

Lời kiểu này cũng nói ra được thì Hoắc Khải còn làm thế nào, đành giả bộ như không nghe thấy.

Nhưng dưới chiến lược thực hiện kế hoạch theo tổ, nhà họ Lý phát triển rất rốt, trước mắt đang từng bước hướng đến quy mô hai mươi tỷ. Tin rằng cứ theo tình hình này thì trong vòng năm năm có thể đạt tới quy mô này.

Còn muốn quay lại thời kỳ một trăm tỷ thì không biết phải chờ bao lâu.

Bây giờ, đi lên thì dễ, nhưng đi xuống rồi lại đi lên thì rất khó.

Vì khi anh lùi bước thì đã có vô số đối thủ giẫm đạp lên anh để trèo lên. Lúc anh lại trèo lên thì phát hiện trước mặt đã có thêm vô số chướng ngại vật.

Đương nhiên, tuy trong lòng không muốn cho lắm, nhưng một trợ thủ miễn phí thì Hoắc Khải cũng không ngu mà đẩy nó ra.

Còn chuyện nhà họ Lý, anh giao cho Ninh Thần quản lý. Dù sao cô cũng là vợ của anh cũng có thể thay mặt anh.

Ngoài những chuyện của mấy dòng họ, còn có một chuyện quan trọng, gấp gáp cần Hoắc Khải đích thân đi xử lý. Chính là trong công ty VR, cao thủ vô danh đã gửi phản hồi đối với kỹ thuật VR.

Anh ta gửi một email riêng cho Hoắc Khải, nói rằng mình đã phát hiện ra một chuyện mang tính thách thức lớn và cũng có thể nói là một chuyện thần kỳ.

Anh ta vẫn chưa nói chuyện này với người khác, vì anh ta cảm thấy có thể sẽ trái ngược với kiến thức khoa học hiện đại trên thế giới này. Cho nên, anh ta đành phải nói với Hoắc Khải trước xem xem nên làm thế nào.

Dựa vào sự tín nhiệm với cao thủ vô danh, Hoắc Khải không nói hai lời, lập tức chạy đến công ty VR ở nước ngoài.

Phòng lập trình của cao thủ vô danh, không ở cùng một chỗ với công ty VR nước ngoài. Tuy trên danh nghĩa là cùng một công ty nhưng giấu kín địa chỉ.

Trên trời dưới đất ngoài cao thủ vô danh thì chỉ có Cổ Ngôn Tài và Hoắc Khải biết.

Sau khi đến phòng lập trình vô cùng kín kẽ, Hoắc Khải gõ cửa, nửa phút sau, cao thủ vô danh ra mở cửa với cái đầu rối như tổ quạ.

Sau khi thấy Hoắc Khải, anh ta lập tức hớn hở kéo Hoắc Khải đi vào nói: "Tôi vừa hay viết một phần mềm phân tích, anh xem đi".

Hoắc Khải đi theo anh ta vào phòng, sau đó thì nhìn thấy trong phòng bày đầy các loại máy tính và màn hình hiển thị.

Tất cả máy tính đang trong tình trạng vận hành, tiến hành các công việc không giống nhau. Điều này khiến Hoắc Khải phải than thở, cũng chỉ có người như cao thủ vô danh mới có năng lực tính toán kinh khủng như vậy.

Nếu là người khác, đưa cho nhiều máy tính như vậy còn là một loại phiền toái.

Mà trong đó còn có một số siêu máy tính có mức giá trên trời, đặt vào tay cao thủ vô danh lại trở thành vũ khí có một không hai, nhưng đặt vào tay người bình thường thì chỉ là một đống sắt vụn. Có thể họ còn không rõ cách vận hành hệ thống này như thế nào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 550: Phân Tích

Cao thủ vô danh kéo Hoắc Khải đến trước một máy tính siêu cấp, chỉ vào màn hình rồi nói: "Anh xem đi, đây là phần mềm phân tích của tôi. Theo dự tính, chắc nửa tháng nữa sẽ có kết quả. Nhưng nhìn tình hình thì có lẽ sẽ không khác kết quả tôi đoán là mấy".

Hoắc Khải bất lực nhìn anh ta, nói: "Nhưng anh vẫn chưa nói với tôi là anh phát hiện được cái gì mà".

Cao thủ vô danh ngẩn ra, rồi vỗ đầu, đáp: "Tôi quên mất đấy… Thật ra cũng không có gì, chỉ là tôi phát hiện nếu có thể tạo ra thế giới ảo thành công thì nó sẽ rất khác với thế giới thực".

Nếu là người khác nói thì Hoắc Khải nhất định sẽ đạp cho người đó một cước, đúng là nói thừa mà!

Đã là thế giới ảo thì sao mà giống thế giới thực được.

Nhưng anh biết cao thủ vô danh sẽ không nói lời thừa thãi. Anh ta chắc chắn có ý khác, bèn hỏi: "Chỗ khác nhau anh nói là gì?"

"Năng lực của thần", cao thủ vô danh đáp.

Hoắc Khải nghe vậy thì sửng sốt, năng lực của thần?

Cao thủ vô danh cười khà khà: "Chắc anh biết thế giới ảo thật ra là được tạo từ các con số, giống như thế giới trong game vậy. Chẳng qua là thế giới trong game là dựa vào các nhân vật hư cấu, thao tác bằng bàn phím và chuột máy tính. Mà thế giới ảo chúng ta muốn tạo ra lại có mục đích là dùng điện não đồ của con người để đưa con người tiến vào trong đó. Cũng tức là, nếu thành công, con người sẽ có năng lực của nhân vật trong thế giới ảo. Dĩ nhiên thì chỉ có thể dùng trong thế giới ảo đó thôi".

Hoắc Khải hiểu ra, đáp lời: "Đây đúng là một phát hiện mới đấy. Nhưng tôi không cho là nó có quan hệ thần kỳ gì, thậm chí, đây là điều mà

chúng ta đã sớm đoán ra được".

"Đương nhiên, nên tôi không có nói đến năng lực mà con người có được trong thế giới ảo này mà chỉ muốn nói đến chính cái thế giới ảo này thôi", cao thủ vô danh nói: "Anh biết con người vẫn luôn muốn trải nghiệm những thế giới có chiều không gian cao hơn chứ?"

"Tôi biết mà", Hoắc Khải gật đầu.

Cuộc sống của con người là thế giới 3D, cũng có người nói, thật ra chúng ta chỉ là sinh vật của không gian bán 4D, vì thế giới này ngoài độ cao, dài, rộng ra thì còn thời gian nữa. Nhưng chúng ta không nhìn thấy thời gian mà chỉ biết nó tồn tại thôi, vì thế mới chỉ là bán 4D".

Chiều không gian càng cao hơn thì phải thêm càng nhiều đặc tính vật chất, ví dụ như khống chế thời gian, sự trùng lặp của không gian gì đó.

Ví dụ như hố đen, trong mắt nhiều nhà khoa học thì nó chỉ là một thế giới có chiều không gian cao hơn mà thôi.

Nhưng tất cả chỉ là lý luận, mà cách giải thích cũng nhiều vô số kể.

"Chiều không gian càng cao thì càng khó để trải nghiệm. Giống như không gian 2D không thể cảm nhận được không gian 3D vậy. Hơn nữa, sinh vật 3D chúng ta cũng không thể biết được về thế giới 4D. Cho nên những hiểu biết của con người về chiều không gian cao hơn đều là trên lý luận, không có một lần thử nghiệm nào dù chỉ là thất bại", cao thủ vô danh nói.

Hoắc Khải không lên tiếng, yên lặng chờ đợi anh ta nói tiếp.

"Nhưng thế giới ảo lại khác!", cao thủ vô danh kích động nói: "Nếu có thể tiến vào thế giới ảo nhờ điện não đồ thì tức là sẽ có một phần của thế giới thực. Mà trong thế giới này, con người lại có những năng lực không thể tưởng tượng nổi. Cũng tức là, chúng ta có thể dùng năng lực trong thế giới này để thử nghiệm chiều không gian càng cao hơn, để xem nó có tồn

tại không. Thậm chí nếu thử nghiệm thành công thì có thể dự đoán được cách khống chế hoặc cách tiến vào chiều không gian cao hơn".

Nghe vậy, Hoắc Khải hơi sững sờ. Có nhiều chuyện không thể làm được là vì ta chưa nhìn thấy, và không hiểu bản chất của nó.

Nhưng hiểu rồi thì sẽ dễ thôi.

Cao thủ vô danh nói đến cái lý luận đó khiến người ta cảm thấy tê hết cả da đầu.

Có thể thăm dò chiều không gian cao hơn ở trong thế giới ảo sao?

Có thể sao?

Hoắc Khải cho là không thể nào.

Vì thế giới ảo được viết từ các con số và mã code, tức là, con người có thân phận giống như thần sáng thế, mà năng lực viết code thì đương nhiên là ở dưới thần sáng thế.

Chuyện mà thần sáng thế không làm được, mã code có làm được không?

Cái gọi là làm được, thà nói ra là để code tính toán còn hơn.

Không ai biết có tính ra được không gian bốn chiều hay không, vì trước đó chưa có ai thành công cả.

Thật ra Hoắc Khải rất muốn nói với cao thủ vô danh rằng, tất cả chỉ là hão huyền mà thôi. Dùng code tạo ra thế giới ảo thì sao có thể mô phỏng được thế giới bốn chiều thật sự được.

Nhưng anh do dự một lúc rồi vẫn quyết định không nói ra.

Dù sao sự xuất hiện của kỹ thuật VR cũng tương đương với việc con người tiến vào một thời kỳ đặc biệt, thời đại của hai thế giới song song.

Lúc trước, hành tinh này chỉ có một thế giới, đó là hiện thực. Nhưng giờ đây, nó đã có đến hai thế giới.

Thời đại thế này là trước nay chưa từng xuất hiện.

Nếu chưa từng xuất hiện thì trong tương lai, liệu thế giới ảo có thật sự giống như những gì cao thủ vô danh tưởng tượng hay không, có thể thử nghiệm chiều không gian cao hơn hay không, không ai biết trước được.

Mấy trăm năm trước, nào đã có ai nghĩ đến sẽ có kỹ thuật này tồn tại, nghe như truyện cổ tích vậy.

Nhưng bây giờ, mọi sự không thể đều đã dần thành có thể.

Cho nên chuyện mà cao thủ vô danh nói chưa chắc đã không trở thành hiện thực được.

"Nếu chúng ta thành công, thậm chí khống chế được thế giới 4D, thậm chí 5D, 6D, chúng ta sẽ là… thần!", cao thủ vô danh phấn khích đến đỏ mặt, giống như tất cả mạch máu đang bùng nổ vậy.

Hoắc Khải thật sự lo lắng rằng không biết anh ta có kích thích quá độ mà xuất huyết não hay không.

Nhưng thế giới mà cao thủ vô danh nói thật sự khiến người ta rất động lòng.

Tại sao con người phải tìm kiếm thế giới có chiều không gian cao hơn? Vì sao trong lý luận, chiều không gian cao hơn có thể tự do khống chế thời gian, cho dù là thế giới 4D cơ bản nhất cũng có thể xuyên qua thời không. Thời gian trong không gian 4D là một đường dây rõ hình, có thể nhìn thấy được.

Mà thế giới 5D lại có thể có năng lực xuyên qua thời gian.

Thế giới 6D có thể có năng lực thay đổi thời gian.

Tất cả lý luận nghe thì rất thần kỳ, nhưng lại rất rung động.

Dù tỉ lệ thành công rất rất thấp, thấp đến mức đáng sợ, nhưng vẫn khiến người ta không kìm được mà đi nghiên cứu, tìm hiểu.

"Anh nghĩ sẽ làm được sao?", Hoắc Khải hỏi: "Năng lực của code có hạn, chuyện này cần phải xem khả năng của máy tính. Kể cả cung cấp cho anh thêm siêu máy tính thì tôi vẫn cho rằng nó rất khó".

"Vậy thì anh nghĩ sai rồi. Tôi gọi anh đến, đương nhiên là tỉ lệ thành công phải rất cao", cao thủ vô danh dương dương tự đắc chỉ vào một phần mềm đang được code: "Phần mềm này bảo tôi có thể thăm dò và trải nghiệm chiều không gian cao hơn".

"Nhưng tôi thấy nó cứ hiển thị thất bại mà", Hoắc Khải nhìn phần mềm code kia và nói.

"Đó là vì vẫn chưa tạo được thế giới ảo mà", cao thủ vô danh nói: "Mà anh có vẻ hiểu lầm chuyện này rồi. Anh nghĩ là phải xuất hiện trước mắt thì mới là thật. Nhưng tôi hỏi anh này, nhận thức của con người về thế giới 2D là độ dài, độ rộng. Vậy những truyện tranh kia có thể coi là một thế giới 2D không?"

Hoắc Khải chần chừ một lúc, khẽ gật đầu: "Có lẽ là có…"

"Vậy thì các nhân vật trong thế giới 2D này có biết sự tồn tại của bản thân mình không?", cao thủ vô danh lại hỏi.

Hoắc Khải bị hỏi đến sững sờ, các nhân vật trong truyện có biết mình thật sự tồn tại không?

Có lẽ phải đến 99,99% nhân loại không nghĩ đến vấn đề này bao giờ.

Vì truyện tranh là được vẽ ra, thì việc gì phải nghĩ đến việc nhân vật có nhận thức hay không?

"Ví dụ nhé, bọn họ không biết mình tồn tại, nhưng lại có ý thức của riêng mình thì sao? Chuyện này có nghĩa là gì?", cao thủ vô danh lại hỏi.

Câu hỏi ngày càng trở nên sâu xa, thậm chí mang hơi hướng triết học, khiến Hoắc Khải không biết trả lời thế nào.

Cao thủ vô danh tự hỏi tự trả lời: "Đơn giản lắm, sinh vật trong thế giới 2D không hề cảm nhận được sinh vật của thế giới 3D, cho nên bọn họ không biết chúng ta tạo ra họ. Trong thế giới của bọn họ, tất cả đều diễn ra bình thường. Nhưng chúng ta thì lại thấy được bên trong diễn ra cái gì, sẽ xảy ra cái gì. Anh không thấy nó rất tương đồng với việc chúng ta suy đoán về thế giới 4D hay sao?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 551: Mục Tiêu Cả Đời

Hoắc Khải nghe vậy thì mắt chữ O m ồm chữ A, lý luận của cao thủ vô danh thật sự quá sức tưởng tượng. Người nào mà chỉ có chút đ ầu óc thì sẽ đ ều nghĩ anh ta là một kẻ điên.

Mà Hoắc Khải không h ềnghĩ cao thủ vô danh là một kẻ điên, vì anh cũng cảm thấy lý luận này có một chút khả năng.

Trên lý luận, chúng ta có thể khống chế bất kỳ nhân vật nào trong truyện, cho người đó làm việc gì mình muốn.

Đời trước của người đó thế nào, tương lai của người đó ra sao, đ ều có thể biết trước được. Ít nhất là biết sớm hơn nhân vật trong truyện.

Mà nhân vật trong truyện lại không biết cuộc đời của mình đã được cố định, mọi thứ sẽ chỉ phát triển theo tình tiết câu chuyện.

Đi ều này lại giống với cái gọi là "vận mệnh" trong thế giới 3D. Ai cũng nói sống chết có số, giàu sang do trời, dù chúng ta có làm gì đi nữa thì cuối cùng vẫn chỉ đi đến một con đường.

Mà con đường này chính là vận mệnh của bạn, là một con đường rõ ràng và cố định.

Khi bạn quay đ ầu nhìn lại trong tương lai, thì sẽ nhận ra chẳng có gì thay đổi cả, bản thân bạn cũng đang đi trên một con đường thẳng.

Nhưng hiện tại thì bạn vẫn chưa nhận ra.

Cho nên, chúng ta và nhân vật trong truyện thực chất lại chẳng khác gì nhau.

Chẳng qua là chúng ta cảm thấy bọn họ không có ý thức, cảm thấy bản thân mình làm quyết định gì cũng đ ều là trải qua tư duy, vậy thôi.

“Cho nên tôi nghĩ rằng những suy đoán về thế giới có chiều không gian cao hơn có lẽ đều là sai. Một khi vượt qua chiều không gian này thì rất có khả năng sẽ giống như người sáng tác truyện, có thể tự do khống chế vận mệnh của mỗi người. Có lẽ thần sáng thế trong truyện cổ chính là sinh vật của thế giới có chiều không gian cao hơn. Bọn họ cứ phát huy trí tưởng tượng của họ để sáng tạo ra chúng ta. Nhìn thì có vẻ là một vũ trụ không thể tưởng tượng, nhưng với bọn họ thì chỉ là một bức tranh tùy ý vẽ ra mà thôi”.

Cao thủ vô danh càng nói càng hưng phấn, đã bắt đầu nhảy múa loạn xạ cả lên.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của anh ta, Hoắc Khải không biết nên nói gì nữa.

Cho đến khi cao thủ vô danh giải thích lý luận của mình rõ ràng và xong xuôi, Hoắc Khải mới nói: “Vậy ý anh là chúng ta có thể đi thăm dò thế giới có chiều không gian cao hơn trong thế giới ảo rồi thử nghiệm cảm giác xuyên đến đó?”

“Chính xác! Đây chính là phát hiện của tôi! Một mục tiêu thần kỳ, khó tin, nhưng lại khiến người ta vô cùng khao khát và mong chờ!”, cao thủ vô danh nói xong, hai mắt đều phát sáng.

Rõ ràng là mục tiêu này đã khiến từng tế bào của anh ta điên cuồng nhảy múa.

Thật ra không chỉ riêng cao thủ vô danh mà đến cả Hoắc Khải cũng kích động vì lời nói của anh ta.

Nếu thật sự có thể kiểm chứng rằng thế giới có chiều không gian cao hơn thật ra không chia thành các loại 4,5,6,7,8D như con người đoán mà chỉ là một tầng lớp hoàn toàn siêu việt, đạt đến trình độ có thể tự do khống chế thế giới này, thì nếu con người xuyên đến thế giới có chiều không gian cao hơn, chuyện gì sẽ xảy ra đây?

Nói đơn giản chính là khống chế được cả thế giới.

Không…

Nên nói là khống chế được cả vũ trụ!

Cho dù là khiến cả vũ trụ nổ tung lần nữa, hoặc là sụp đổ thành những điểm kỳ dị thì cũng dễ dàng vô cùng.

Tóm lại, trong lý luận của cao thủ vô danh thì sinh vật trong thế giới có chiều không gian cao hơn có thể làm mọi thứ, giống hệt với thần sáng thế trong truyện cổ.

Giang Chí Hạo không thể không bội phục năng lực tưởng tượng của cao thủ vô danh. Không hiểu là người có đầu óc thế nào mới nghĩ ra được cái lý luận này.

"Vậy anh nghĩ cần những gì để kiểm chứng điều này?", Hoắc Khải hỏi.

"Đơn giản lắm, chuẩn bị cho tôi thật nhiều siêu máy tính!", cao thủ vô danh đáp: "Lúc đầu, tôi chỉ định tạo một thế giới ảo gần giống với thế giới thực thôi, nhưng bây giờ tôi nghĩ mục tiêu đó quá là nhỏ. Tôi cần nhiều siêu máy tính hơn để mở rộng quy mô của thế giới. Việc này cần năng lực tính toán cực kỳ khủng bố, chỉ mấy cái máy tính này thôi là chưa đủ".

"Không thành vấn đề, tôi sẽ cố gắng lấy thêm cho anh", Hoắc Khải gật đầu.

Đối với anh, chuyện có thể giải quyết bằng tiền thì không phải chuyện lớn.

Nhưng cao thủ vô danh cũng đã nói, muốn kiểm chứng thế giới có chiều không gian cao hơn thì phải hoàn thiện được thế giới ảo đã. Nếu muốn đem toàn bộ mọi thứ của thế giới thực vào thế giới ảo, khiến nó giống hệt thế giới thực và cũng cho phép con người sở hữu đủ loại năng lực thần kỳ thì không thể chỉ làm trong một hai ngày hay một hai năm là xong được.

Hoắc Khải gật đầu đồng ý, anh cũng không nghĩ sẽ hoàn thành được chuyện này trong thời gian ngắn.

Mục tiêu cuối cùng này hoàn toàn có tư cách để tốn cả một đời, thậm chí vài đời người để hoàn thành.

Hoắc Khải đã chuẩn bị tâm lý xong, dĩ nhiên, nếu được, anh vẫn mong thấy được kết quả đó trong đời này của mình.

Bất luận có thành công hay không, ít nhất cũng không hối tiếc.

Phát hiện của cao thủ vô danh đã mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới cho Hoắc Khải.

Anh nghĩ rằng việc lập nên một hào môn siêu cấp mới đã là mục tiêu cuối cùng rồi, nhưng giờ nhìn lại, anh thấy nó vẫn quá nhỏ.

Hào môn thật sự không nên chỉ được lập ra ở thế giới này, mà là trên toàn vũ trụ, khám phá toàn bộ sự vật bên ngoài vũ trụ.

Mục tiêu này nghe có vẻ ghê gớm, có thể còn là một chuyện hão huyền trong mắt nhiều người.

Nhưng với Hoắc Khải thì không có chuyện nào là không thể thử.

Trước khi phát minh ra máy bay, có lẽ ai cũng nghĩ rằng việc bay lên trời là chuyện vô lý.

Nhưng hiện giờ, chúng ta có thể bay lên trời, thậm chí ra khỏi hành tinh.

Những chuyện này đều đã từng là chuyện không ai dám tưởng tượng.

Khoa học là gì?

Rõ ràng chính là việc dũng cảm tưởng tượng đến những chuyện không thể, rồi cố gắng biến nó thành hiện thực. Chính nhờ có những "kẻ điên" đó mà mới có xã hội hiện đại như ngày hôm nay.

Mặc dù cao thủ vô danh và Hoắc Khải đã thay đổi mục tiêu, nhưng cũng chẳng có mấy ảnh hưởng đến cục diện hiện tại.

Bất kể định làm gì thì cũng phải hoàn thiện được thế giới ảo đã.

Đây chính là điều cơ bản nhất, không thể lung lay.

Ra khỏi phòng phân tích của cao thủ vô danh, Hoắc Khải suy nghĩ một lúc rồi mới gửi đi một tin nhắn cho Cổ Ngôn Tài.

Bảo anh ta dùng mọi khả năng để giúp đỡ cao thủ vô danh chuẩn bị thật nhiều siêu máy tính. Tiền không thành vấn đề, cần tiêu bao nhiêu thì tiêu.

Ngoài ra, cũng phải giữ bí mật về phòng phân tích này, không được để cho bất kỳ ai biết đến sự tồn tại của cao thủ vô danh, cũng không cho phép ai biết anh ta đang làm gì.

Sự tồn tại của người này đã không chỉ là giúp Hoắc Khải kiếm tiền nữa rồi, mà là thổi lên một hy vọng cho việc xuyên qua tầng thứ hiện tại.

Cổ Ngôn Tài cũng chẳng có ý kiến gì với lời dặn của Hoắc Khải. Anh ta chỉ cần làm theo, không cần biết lý do.

Nghĩ đến việc bản thân mình xuất ngoại mà không làm cái gì thì sẽ khiến người ta nghi ngờ, Hoắc Khải lại đến thẳng công ty chi nhánh VR ở nước ngoài.

Công ty này là sản nghiệp của nhà họ Hoắc, nhưng đội ngũ kỹ thuật của Hi Vọng Mới cũng đang ở đây.

Cho nên người nhà họ Hoắc phụ trách quản lý, còn đội nghiên cứu nòng cốt lại là của Hoắc Khải.

Sự xuất hiện của Hoắc Khải khiến cả công ty đều vô cùng coi trọng.

Bất kể nhà họ Hoắc khó chịu với Hoắc Khải cỡ nào thì bọn họ cũng phải thừa nhận rằng địa vị của người đàn ông này hiện tại vô cùng chắc chắn.

Trừ khi nhà họ Hoắc chịu từ bỏ tranh quyền với kỹ thuật VR thì sẽ phải nịnh nọt Hoắc Khải.

Hoắc Giai Minh đã không còn ở công ty chi nhánh nước ngoài này nữa, nghe nói là bị bố Hoắc Trạch Minh điều đến phòng nghệ thuật của nhà họ Hoắc để làm việc.

Chú Hoắc Trạch Minh của Hoắc Khải từng phụ trách mảng nghệ thuật, thỉnh thoảng sẽ đi ra nước ngoài bàn chuyện với đối tác. Hiện giờ, ông ấy lôi cổ Hoắc Giai Minh đến, rõ ràng là muốn con trai kế nghiệp bố.

Đừng tưởng là công việc này không có quyền lực gì, thực ra nó khá quan trọng trong nhà họ Hoắc đấy.

Bất kể xảy ra chuyện gì thì đều cần người đến làm quan hệ công chúng. Mà muốn có điều đó thì phải có mạng lưới quan hệ. Mà càng là người ở tầng lớp cao thì càng thích mấy đồ về nghệ thuật.

Nói dễ nghe thì là "cao nhã".

Công ty chi nhánh ở nước ngoài bổ nhiệm tổng giám đốc mới là Hoắc Sơn Tuyền, một người ở nhánh phụ của nhà họ Hoắc. Tính về bối phận thì là cùng thời với Hoắc Trạch Minh, cũng là chú của Hoắc Khải.

Nhưng giờ Hoắc Sơn Tuyền lại không quen Hoắc Khải, ông ta chỉ nở nụ cười dẫn Hoắc Khải đến các phòng ban.

"Cậu Lý đến đây đúng là sự vinh hạnh của cả công ty, nhưng cậu đến đột ngột quá, chúng tôi vẫn chưa chuẩn bị nghi thức chào mừng gì cả, thật sự là có lỗi quá", Hoắc Sơn Tuyền nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 552: Nguy Hiểm

Hoắc Khải khẽ mỉm cười, nói: "Tôi chỉ ghé qua xem thử. Hơn nữa, công ty này không có quan hệ gì với tôi, không cần thiết phải phô trương quá".

“Cậu không thể nói như vậy”, Hoắc Sơn Tuyền cười nói: “Cậu Lý là ông chủ của Hi Vọng Mới, mà Hi Vọng Mới lại có liên hệ với công ty của chúng tôi, sao lại có thể nói là không có quan hệ được. Nếu thật sự không có quan hệ gì thì những kỹ thuật viên kia làm sao lại không nghe lời của chúng tôi chứ?"

Lời nói của Hoắc Sơn Tuyền rõ ràng có chút phàn nàn than thở, nhưng Hoắc Khải lại làm như không có nghe thấy, cứ như vậy thản nhiên lướt qua.

Sau đó, hai người cùng nhau đi đến phòng kỹ thuật, nơi đây khiến cho Hoắc Khải rất hài lòng. Cửa phòng kỹ thuật đã đóng chặt, không một ai ngoại trừ nhân viên nội bộ được phép bước vào.

Lý do rất đơn giản, đó chính là bảo mật!

Cho dù là ban giám đốc điều hành công ty hay người gác cổng, ai dám xông vào thì cứ việc gọi cảnh sát ngay lập tức.

Môi trường làm việc nước ngoài vẫn rất coi trọng ý thức bản quyền, dù là loại bí mật thương mại nào thì cũng phải có mức độ bảo mật cao. Một khi có ai đó vi phạm vào việc giữ bí mật thương mại, thì thứ chờ đợi họ ở phía trước chắc chắn không chỉ đơn giản là phạt tiền. Nghiêm túc mà nói, họ còn có thể phải vào tù bóc lịch cho đến khi tóc bạc trắng.

Hơn nữa bộ phận kỹ thuật này còn do chính Cổ Ngôn Tài phụ trách, anh ta đã đặc biệt tuyển dụng một nhóm nhân viên bảo vệ để tuần tra xung quanh 24/24 giờ.

Chưa nói đến con người, ngay cả một con ruồi muốn bay vào cũng không thể.

Có những bộ gây nhiễu tín hiệu xung quanh, mạng cũng là mạng cục bộ nội bộ, được cách ly về mặt vật lý nên không có khả năng bị tấn công.

Trong rất nhiều tiểu thuyết nói rằng những hacker hàng đầu có thể xâm nhập máy tính của người khác mà không cần dây mạng.

Nếu có thể xâm nhập qua đường không khí, thì không phải là vi rút máy tính, mà là vi rút thật sự.

Khi Hoắc Khải đến đó, vừa hay gặp Cổ Ngôn Tài đi qua cửa.

Đối mặt với Hoắc Khải và Hoắc Sơn Tuyền, Cổ Ngôn Tài vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, chỉ khẽ gật đầu với Hoắc Khải, chào hỏi rồi đi vào.

Anh ta không giao tiếp nhiều, điều này khiến Hoắc Sơn Tuyền rất không hài lòng, ông ta nói với Hoắc Khải: "Nhìn quản lý bộ phận kỹ thuật này, cả ngày cứ như có ai nợ tiền cậu ta vậy, không thèm nói chuyện với ai. Tôi đến công ty làm bấy lâu nay, chỉ gặp cậu ta được có hai ba lần, nói với nhau chưa đầy 20 chữ. Đó là chưa kể cách cậu ta cư xử với sếp của mình như vậy đúng là quá đáng".

"Kỹ thuật viên mà, họ chủ yếu làm công nghệ, không quá tinh tế trong việc tiếp xúc với mọi người, điều đó có thể hiểu được", Hoắc Khải cười nói.

Phong cách lạnh lùng của Cố Ngôn Tài sinh ra là do người này quá bình tĩnh, nếu một ngày nào đó anh ta không bình tĩnh thì sẽ có thể mắc phải sai lầm.

Cũng giống như người máy, có ai đã từng nhìn thấy người máy có cảm xúc bao giờ chưa?

Những cảm xúc được mô phỏng bởi cái gọi là trí tuệ nhân tạo thì chỉ là mô phỏng, hoàn toàn không có thật. Mọi cảm giác đều là ảo tưởng do dữ

liệu dựng lên, đằng sau đó chính là sự lạnh lùng đến tột cùng.

Nhìn thấy Hoắc Khải cũng đang tỏ thái độ không muốn tiếp chuyện, Hoắc Sơn Tuyền biết việc muốn mở ra một kẽ hở để ông ta tiến vào phòng kỹ thuật thông qua Hoắc Khải chính là việc không thể nào xảy ra.

Nhà họ Hoắc rất thèm muốn công nghệ của bộ phận kỹ thuật, luôn yêu cầu Hoắc Sơn Tuyền tìm cách đi vào xem có lôi kéo được vài người hay lấy ra một số thông tin không.

Nhưng từ trước đến nay, với tư cách là tổng giám đốc công ty, vậy mà Hoắc Sơn Tuyền còn chưa từng được bước vào cửa phòng kỹ thuật chứ đừng nói là lấy thông tin ra ngoài.

Về phần nhân viên bộ phận kỹ thuật, việc ăn uống đi vệ sinh đều giải quyết bên trong, ngoại trừ nguồn nguyên liệu có thể đưa vào thì những thứ khác hoàn toàn không thể lọt vào.

Sau khi đi loanh quanh, Hoắc Khải rời khỏi công ty, không trì hoãn quá lâu ở đây.

Bên ngoài vẫn còn một đám phóng viên, vì vậy Hoắc Sơn Tuyền đã đặc biệt sắp xếp cho anh rời khỏi bằng lối đi riêng để tránh sự vướng bận của những phóng viên đó.

Hoắc Khải cũng không nghĩ gì khác, sau khi rời khỏi bằng lối đi khuất, thì anh thấy trước mặt là một con đường có phần vắng vẻ.

Khi đang nhìn bảng chỉ đường, Hoắc Khải nghe thấy có tiếng bước chân từ phía sau mình.

Cũng không biết tại sao, tiếng bước chân này khiến anh sởn cả tóc gáy, theo bản năng tránh qua một bên, đồng thời quay đầu lại đối mặt với nhau.

Tuy nhiên, Hoắc Khải chưa kịp cử động thì đã bị người kia dùng một tay ấn vào vai anh, đồng thời bên tai vang lên một giọng nói: "Ông chủ Lý, đừng sợ, tôi không phải người xấu".

Hoắc Khải quay đầu lại và nhìn thấy một người khác đeo kính râm và mặc áo gió đang đứng bên cạnh, người này trông giống như một đặc vụ trong phim.

Người này hẳn cũng là người gốc Á, nhưng có thể không phải là người chung quốc tịch với anh, vì ngôn ngữ nói của hắn vẫn rất chuẩn, nhưng cách viết thì không được như vậy.

“Anh là ai?”, Hoắc Khải cau mày hỏi.

Anh cũng không quá sợ hãi, bởi vì người kia có thể tới gần anh nhưng không có hành động gì khác, có lẽ thật sự không muốn gây bất lợi cho anh.

Hơn nữa, lúc này Đường Thế Minh cũng sắp chạy tới, chỉ cần anh kéo dài thời gian một chút, thì khi Đường Thế Minh tới sẽ không ai có thể làm anh bị thương.

"Tôi là ai không quan trọng. Điều quan trọng là tôi muốn hỏi ông chủ Lý rằng anh nghĩ gì về tương lai", người kia trả lời.

“Tương lai của cái gì?”, vẻ mặt Hoắc Khải khó hiểu hỏi.

Người kia cười nói: "Ông chủ Lý thật sự biết nói đùa. Tương lai mà tôi nói tất nhiên là đề cập đến hoạt động kinh doanh VR quan trọng nhất của công ty anh hiện nay. Thực tế, công ty chúng tôi cũng rất quan tâm đến công ty Hi Vọng Mới của ông chủ Lý. Chúng tôi muốn hợp tác cùng anh. Không biết chúng tôi có cơ hội này hay không?"

"Chỉ cần là người kinh doanh hợp pháp và có cơ sở để hợp tác, chúng tôi không từ chối tìm hiểu thị trường với các công ty khác. Nhưng nếu muốn hợp tác thì ít nhất cũng phải cho tôi biết công ty của các người là công ty nào và làm về lĩnh vực nào?”, Hoắc Khải nói.

"Tại sao ông chủ Lý lại hỏi nhiều như vậy? Không quan trọng công ty của chúng tôi là công ty nào hay chúng tôi làm về lĩnh vực gì. Quan trọng là chỉ cần ông chủ Lý đồng ý hợp tác là được".

“Anh đang bàn chuyện hợp tác kiểu gì vậy?”, Hoắc Khải hỏi.

"Rất đơn giản. Chúng tôi sẽ đầu tư 10 tỷ để ông chủ Lý bán cho chúng tôi 51% cổ phần của Hi Vọng Mới. Giá này rất hợp lý đúng không? Theo tôi được biết, định giá hiện tại của Hi Vọng Mới vào khoảng 20 đến 30 tỷ", người kia nói: "Đương nhiên, nếu ông chủ Lý cảm thấy quá ít thì chúng ta vẫn có thể thương lượng. Nhưng với quyền hạn của mình, nhiều nhất tôi chỉ có thể thêm đến mức 15 tỷ cho anh".

Hoắc Khải đã hiểu rằng đây chắc hẳn là người của thế lực ngầm.

Vì đối phương có thể tìm thấy anh ở đây, điều đó cho thấy Hoắc Sơn Tuyền cũng là người của thế lực ngầm đó.

Cái gọi là sắp xếp lối đi riêng để tránh phóng viên, thực chất là để người này có cơ hội đến gần Hoắc Khải.

Cứ coi như không biết thân phận của đối phương, cho dù hiện tại bọn chúng không ra tay, nhưng với hai người như vậy, nếu trong tay bọn chúng có súng thì anh cũng không có khả năng chạy thoát. ||||| Truyện đề cử: Ngoại Tình Ngọt Ngào |||||

Để cho an toàn, Hoắc Khải không lập tức từ chối mà chỉ nói: "Tôi rất hào hứng với lời đề nghị này, nhưng tôi phải quay về và suy nghĩ về nó, anh biết đấy, công ty không phải của một mình tôi. Vợ tôi cũng có cổ phần và tôi luôn phải bàn bạc trước với cô ấy".

Điều khiến Hoắc Khải ngạc nhiên là người đàn ông đó không nghi ngờ điều gì, hắn ngoan ngoãn buông lỏng bàn tay đang đặt trên vai Hoắc Khải, cười nói: “Ông chủ Lý thật đúng như lời đồn, là một người đàn ông tôn trọng vợ. Vậy thì tôi cũng rất vui lòng nghĩ đến sự hòa hợp của vợ chồng anh và để cho ông chủ Lý quay về bàn bạc với vợ. Tuy nhiên, mục đích cuối cùng của công ty chúng tôi là chỉ chấp nhận những câu trả lời đồng ý chứ không phải từ chối. Nếu vợ của ông chủ Lý từ chối hợp tác, hai người có thể gặp phải một số rắc rối. Tôi vẫn mong rằng một người tốt như anh có thể sống lâu hơn. Chỉ có cách này thì chúng ta mới có thể tạo ra nhiều lợi ích hơn cho thế giới".

Lời nói của đối phương là một lời đe dọa rất rõ ràng.

Hoắc Khải ngay lập tức nghĩ đến những con người xuất chúng đã bị thế lực ngầm mua chuộc và giết hại, có lẽ khi đó họ đều gặp phải những vấn đềnhư vậy.

Có sẵn sàng hợp tác hay không?

Nếu anh sẵn sàng hợp tác, bọn chúng sẽ mua lại cổ phần của anh, tất nhiên bọn chúng sẽ đưa ra một mức giá tương đối hợp lý, không khiến anh phải quá lúng túng. Nhưng nếu không sẵn sàng hợp tác, thì xin lỗi, anh phải chết. Chỉ khi anh chết thì người nắm quyền tiếp theo mới có thể sẵn sàng hợp tác với bọn chúng.

Việc người của thế lực ngầm kéo đến tận nơi và hạ màn nhanh chóng như vậy, Hoắc Khải cũng đã đoán trước được, nhưng anh không ngờ tình huống như thế này lại xảy ra.

Điều này khiến cho Hoắc Khải có chút hối hận, cũng là do anh quá bất cẩn, luôn cho rằng sẽ không có chuyện gì khi có Đường Thế Minh ở bên cạnh bảo vệ.

Nhưng bây giờ có vẻ như chỉ cần anh thả lỏng cảnh giác một chút thì liền có thể bị kẻ khác lợi dụng sơ hở.

Còn may là người này không có ý định giết người, nếu không thì bây giờ anh có thể đã chết.

Dù kỹ năng của Đường Thế Minh có tốt đến đâu thì cũng không thể khiến người ta sống lại được.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 553: Chìa Khóa

Lúc này, Đường Thế Minh cũng đã xuất hiện ở cuối phố.

Anh ta đang từ từ tiến lại đây, khoảng cách giữa người đàn ông đó và Hoắc Khải gần đến mức Đường Thế Minh không dám hành động hấp tấp. Mặc dù Hoắc Khải nhìn thấy Đường Thế Minh, song anh cũng không có ý gọi anh ta qua.

Nếu như đối phương thật sự muốn gây bất lợi cho anh, thì cho dù Đường Thế Minh có chạy nhanh đến đâu cũng không thể đến được đây ngay lập tức.

Còn nếu đối phương không có suy nghĩ đó, thì Đường Thế Minh có đến đây hay không cũng không thành vấn đề.

Vì vậy, tâm trạng của Hoắc Khải đã thả lỏng hơn rất nhiều, anh nói: "Anh sẽ làm gì đối với người không bị anh uy hiếp? Giết tôi? Hay là muốn kiểm soát tôi?"

“Chuyện này không nói rõ ràng được”, người đàn ông đó cười nói: “Nhưng anh cũng có thể thử xem”.

"Tôi không có hứng thú với việc thử làm điều đó, nhưng nếu các anh muốn hợp tác, các anh nên cung cấp cho tôi một số thông tin để cho tôi biết rốt cuộc tôi đang làm việc với ai. Không thể chỉ dựa vào lời nói của anh, cho dù anh có đe dọa thì tôi thật sự cũng sẽ không chấp nhận bán cổ phần. Ngay cả khi tôi sẵn sàng bán cổ phần cho các anh thì các cổ đông khác cũng không chấp nhận”, Hoắc Khải nói.

"Theo tôi được biết, Hi Vọng Mới là công ty tư nhân của anh, nó không được niêm yết và không có nguồn cung tài chính quy mô lớn, tất nhiên tỉ lệ cổ phần chủ yếu là do anh nắm giữ, cổ phần trong tay những người còn lại chẳng đáng là bao", người đàn ông đó trả lời.

Đối phương biết về việc phân phối tỉ lệ cổ phần của Hi Vọng Mới là hoàn toàn bình thường. Xét cho cùng, đây không phải là một bí mật.

Hoắc Khải gật đầu nói: "Nhưng công ty không phải của tôi, nó thuộc về tôi và vợ tôi. Tôi chỉ là pháp nhân, còn cô ấy là tổng giám đốc. Nếu cô ấy không đồng ý, tôi cũng không làm được gì. Vì vậy, các anh hãy cho tôi một lý do để thuyết phục cô ấy".

Nét mặt của người đàn ông đó có chút kỳ quái, hắn ta nhìn Hoắc Khải, hồi lâu không lên tiếng.

Bởi vì trước khi đến, hắn ta đã cẩn thận điều tra kỹ càng mọi chuyện về Hoắc Khải.

Hoắc Khải này có năng lực cá nhân và tài năng kinh doanh vượt trội, vì vậy theo ý kiến nội bộ của công ty thì phải giữ lại anh càng lâu càng tốt, nếu không sẽ rất tiếc khi phải giết chết anh sớm như thế.

Giữ anh sống có thể mang lại lợi ích lớn hơn cho công ty.

Những người có năng lực vượt trội thường có tính cách rất mạnh mẽ, khi thấy anh đến, người đàn ông đó đã chuẩn bị tinh thần đầy đủ, thậm chí hắn ta còn cố dự đoán qua rất nhiều loại phản ứng mà Hoắc Khải có thể có, hơn nữa còn dự phòng xem hắn ta nên phản ứng lại anh như thế nào.

Ngay cả bây giờ, khi Hoắc Khải đã bắt đầu chống đối lại hắn ta, thì tất cả cũng đều đã được dự đoán trước.

Nhưng điều hắn ta không ngờ là Hoắc Khải sẽ dùng giọng điệu chấp nhận thương lượng, hơn nữa còn nghe lời như vậy.

Thái độ của anh đã khiến cho người đàn ông đó cảm thấy có chút mơ hồ.

Đúng lý ra mà nói, bọn chúng muốn dùng 10 tỷ để cướp lấy công ty của anh thì anh nên tức giận.

Mắng người, đánh người, nếu như anh làm những hành động đó thì còn có thể hiểu được.

Nhưng anh lại để cho bọn chúng lấn lướt, hơn nữa còn mong muốn được làm việc với bọn chúng. Có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Suy nghĩ đầu tiên của người đàn ông đó chính là, Hoắc Khải vốn không mấy lạc quan với sự phát triển của công ty Hi Vọng Mới nên sớm đã muốn phủi tay bỏ đi rồi.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì điều này rất khó xảy ra, ngành công nghiệp VR gần đây càng lúc càng phát triển rầm rộ, mà công ty này còn có hơn 50 công ty liên minh, với tổng giá trị rơi vào khoảng một ngàn tỷ. Với quy mô này, ai lại dám nói công ty Hi Vọng Mới sẽ không có tương lai phát triển chứ?

Cho dù trước kia không có tương lai thì hiện tại cũng chắc chắn có, chỉ dùng 10 tỷ mà muốn nắm lấy công ty này thì chắc chắn anh sẽ chẳng để vào trong mắt.

Chỉ có điều trong lịch sử kinh doanh cũng không phải là chưa từng có trường hợp bán đi công ty đang có tiềm lực khổng lồ để thu về chút tiền lãi, cũng giống như công ty Penguin lúc trước, khi gặp khó khăn thì suýt chút nữa đã bán công ty với giá vài trăm ngàn.

Nếu bán được vào thời điểm đó, thì liệu bây giờ có còn tồn tại một đế chế Penguins vài trăm tệ hay không?

Vì vậy, nếu Hoắc Khải thật sự muốn bán công ty để lấy tiền thì điều đó cũng không có gì là khó hiểu.

Xét cho cùng, 10 tỷ tiền mặt luôn có sức hấp dẫn đối với bất kỳ ai.

Sau một hồi suy nghĩ, người đàn ông đó nói: "Công ty của chúng tôi không có tên cố định. Dù có thì cũng không thể nói cho anh biết. Nhưng điều mà anh cần biết là chúng tôi có sức ảnh hưởng rất lớn. Ở đất nước này, không có công ty nào có thể so sánh với chúng tôi. Không có lợi ích gì

khi anh chống lại chúng tôi. Anh có thể thảo luận với vợ xem hai người có thể động chạm đến một thê lực mà không ai có đủ khả năng để động chạm hay không. Ví dụ như anh có thể chỉ định một công ty, và chúng tôi có thể làm được bất cứ điều gì mà anh muốn chúng tôi làm".

Những lời này đã chứng minh đầy đủ sự tự tin của người đàn ông đó, đồng thời cũng chứng minh rằng sức mạnh của thế lực ngầm có thể còn mạnh hơn những gì mà anh biết.

Nếu không, người đàn ông đó sẽ không nói rằng hắn ta có thể dễ dàng kiểm soát một công ty trong trường hợp anh chỉ định bất kỳ công ty nào.

Nếu không hiểu rõ tình hình của đối thủ, có lẽ Hoắc Khải sẽ còn cố gắng chơi với bọn chúng để thăm dò thêm, nhưng bây giờ đã biết khả năng của bọn chúng đến đâu, thì anh cũng không cần lãng phí thêm thời gian nữa.

Sau một lúc im lặng, Hoắc Khải nói: "Tôi có thể quay về bàn bạc, nói thật, tôi vẫn thích tiền mặt hơn. Nhưng sau khi bàn bạc xong thì tôi nên liên hệ với anh như thế nào?"

"Đây là email của tôi. Nếu có vấn đề thì anh có thể nhắn cho tôi bất cứ lúc nào. Tôi sẽ gặp anh sau khi nhận được thông tin", người đàn ông đó đưa cho anh một tờ giấy.

Hoắc Khải cầm lấy tờ giấy trong tay, do dự một chút, sau đó hỏi: "Giá cả có thể thương lượng thêm được không? Dù sao định giá của công ty chúng tôi vẫn rất cao".

Nghe được những lời này của anh, người đàn ông đó cảm thấy thoải mái hơn một chút, cười nói: "Trên đời này không có chuyện gì là không thể thương lượng. Nhưng đương nhiên là anh còn phải thương lượng với vợ của anh trước".

Hoắc Khải cũng lộ ra vẻ thoải mái, gật đầu nói: "Tôi sẽ làm như vậy, tôi tin cô ấy cũng sẽ không phản kháng quá nhiều, bởi vì cô ấy đã từng phàn nàn rằng cuộc sống bây giờ quá mệt mỏi".

“Đúng vậy, nếu kiếm được nhiều hơn thì đương nhiên cũng phải làm việc cực khổ hơn những người khác”, người đàn ông đó cười rồi vẫy tay chào, sau đó liếc nhìn Đường Thế Minh đã đứng cách hắn ta không đến mười mét, nói: “Đó là vệ sĩ của anh hả? Có vẻ khá ổn, chỉ là quá thận trọng. Nếu tôi muốn giết anh, chỉ với tốc độ của anh ta thì chắc anh đã chết nhiều lần rồi".

“Thật tốt vì anh đã không làm thế”, Hoắc Khải trả lời.

Người đàn ông đó cười, vẫy tay lần nữa, và sau đó rời đi theo hướng khác.

Nhìn thấy hắn rời đi, Đường Thế Minh nhanh chóng đến bên cạnh Hoắc Khải hỏi: "Muốn đuổi theo không?"

Hoắc Khải lắc lắc đầu nói: "Không cần đuổi theo, chỉ là một con tốt, có đuổi kịp cũng vô dụng".

Với kỹ năng của Đường Thế Minh, anh ta có thể làm nhiều việc, chẳng hạn như theo dõi người khác, nhưng dù sao thì anh ta cũng không phải là một người chuyên nghiệp, còn những tên kia lại chính là người có nghề thật sự.

Nếu bị phát hiện cũng tức là đã đánh rắn động cỏ, chắc chắn sẽ không thể tiếp tục điều tra để tìm ra điểm cốt lõi, nên không cần thiết phải tham gia vào những hành động vô ích như vậy.

Ngoài ra, nếu Hoắc Khải thật sự muốn có tin tức, anh có thể mua trực tiếp từ Ám Giới.

Tiền chưa bao giờ là vấn đề đối với anh, sở dĩ anh không mua thêm thông tin là vì anh đã biết được cơ cấu tổ chức của thế lực ngầm này.

Bây giờ lý lịch của bọn chúng đã được khám phá ra, cho dù người đứng đầu cụ thể là ai thì cũng không quan trọng lắm.

Người ta vẫn thường nói rằng khi giết địch thì phải chặt đầu tướng lĩnh trước, hay phải phải diệt cỏ tận gốc, nhưng Hoắc Khải chưa bao giờ đồng ý với ý kiến này.

Tướng lĩnh thật sự rất quan trọng, nhưng cũng phải tìm hiểu xem tướng lĩnh đã bị bắt đó liệu có hữu ích hay không. Nếu không có gì hữu ích, thì cho dù có bắt hoặc giết hắn cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của kẻ thù.

"Hắn ta đã đưa cho cậu cái gì vậy?", Đường Thế Minh hỏi.

"Chìa khóa để khám phá sự thật của vấn đề", Hoắc Khải cười nói.

Đường Thế Minh vừa nghe liền ngẩn ra, chìa khóa sao?

Hoắc Khải nhìn tờ giấy trong tay, liền biết mình đã từng bước tiếp cận được vào cốt lõi của thế lực ngầm này.

Một nhân vật như Từ Lực Phàm chỉ có thể được coi là một gián điệp rất tầm thường, còn người đàn ông ngày hôm nay chính là một con tốt.

Các gián điệp có thể chạy xung quanh và nghe ngóng tin tức, nhưng không thể đánh giá quá nhiều thứ cụ thể dựa trên hành động của bọn chúng, chỉ có thể biết rằng kẻ thù đang chuẩn bị hành động mà thôi.

Nhưng vị trí và chuyển động của con tốt có thể khiến cho anh hiểu rõ ràng về chuyển động, sức mạnh cũng như vũ khí cụ thể của kẻ thù.

Người đàn ông đó đã để lại email của mình, nên Hoắc Khải có thể liên lạc với thế lực ngầm thông qua email này. Anh đã cố tình tạo ra thái độ rất quan tâm đến vụ thu mua nhằm thu hút sự chú ý của thế lực ngầm.

Càng thu hút được kẻ thù thì anh càng nhận được nhiều tin tức hơn.

Hơn nữa, bên cạnh anh vẫn còn có cao thủ vô danh.

Sử dụng các kỹ năng của cao thủ vô danh, anh cũng có thể theo dõi vị trí của bọn chúng thông qua email.

Đương nhiên Hoắc Khải cũng không định làm ngay, dù sao cho dù có biết rõ vị trí cụ thể của một con tốt thì vị trí đó cũng không đóng vai trò lớn trong kế hoạch.

Anh nghĩ đến việc chờ đợi, chờ xem hắn ta sẽ liên lạc với ai và người đó đang ở cấp độ nào, sau đó mới nhờ đến cao thủ vô danh giúp đỡ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 554: Họp

"Xin lỗi", Đường Thế Minh đột nhiên nói.

Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn anh ta, Đường Thế Minh nói tiếp: "Là do tôi quá khinh địch, không nghĩ đến việc anh sẽ đi ra từ nơi khác, gặp phải chuyện nguy hiểm bất ngờ".

Hoắc Khải bật cười, đáp: "Không trách anh được. Anh đừng tự trách. Là do tôi quá sơ ý, nghĩ rằng mọi thứ yên bình nên muốn đi đâu thì đi. Lại không ngờ bọn họ sẽ tiếp xúc với tôi một cách quang minh chính đại như vậy".

"Người này chính là thế lực mà anh nói đó sao?", Đường Thế Minh hỏi.

Hoắc Khải chỉ mới nói qua cho Đường Thế Minh về thế lực ngầm, vì Đường Thế Minh là một người rất giữ chữ tín. Anh ta đến bảo vệ Hoắc Khải chỉ vì di nguyện của giáo sư Triệu Vĩnh An là đã đủ để chứng minh nhân phẩm của anh ta rồi.

Với người này, không có gì quan trọng hơn võ.

Cho nên, Hoắc Khải không sợ anh ta sẽ làm lộ bí mật.

Mà Đường Thế Minh cũng chưa từng làm anh thất vọng, quan trọng nhất là, biết càng nhiều hơn cũng giúp Đường Thế Minh bảo vệ anh tốt hơn.

Hoắc Khải không hề giấu giếm mà thừa nhận luôn.

Đường Thế Minh chau mày nói: "Nói vậy thì bọn họ đã theo dõi anh rồi đó. Vậy sau này anh phải cẩn thận, đừng đi con đường nguy hiểm như vậy nữa. Nếu không, tôi sợ là tôi đến không kịp đâu".

Cao thủ đẳng cấp thật sự có thể giết chết một người trong nháy mắt bằng tay không, dù Đường Thế Minh có nhanh đến mấy cũng không phải siêu nhân.

Mà trình độ của Hoắc Khải thì chỉ hơn người bình thường một chút thôi, không thể sánh bằng mấy cao thủ đó được. Như Đường Thế Minh thì cũng hạ gục được Hoắc Khải chỉ bằng một cánh tay.

"Ừ, tôi sẽ nhớ", Hoắc Khải gật đầu, đồng ý với ý kiến của Đường Thế Minh.

Mặc dù lần này hữu kinh vô hiểm nhưng lại thu hoạch được rất nhiều.

Sự xuất hiện của người đàn ông đó không chỉ nhắc nhở Hoắc Khải mà còn khiến anh hiểu được người bên cạnh mình đã bị trà trộn vào.

Chỉ có trà trộn vào người bên cạnh anh thì bọn họ mới có thể quang minh chính đại xuất hiện và uy hiếp anh thôi, nếu không nếu giết Hoắc Khải thật thì ai sẽ điều khiển cục diện?

Dựa vào độ phát triển công ty của những người từng bị ám sát thì Hoắc Khải có thể đoán rằng thế lực ngầm đó thật sự không muốn giết người cho lắm.

Bọn họ chỉ muốn mở rộng quyền lực, nhưng lại không muốn giết chết đối tác của mình, mà lợi dụng lực lượng của mình để trà trộn vào doanh nghiệp hoặc dòng họ đó.

Khi sức mạnh được tích lũy đủ, thì mới bắt đầu làm mưa làm gió.

Nếu có người không chịu hợp tác thì bọn họ cũng sẽ không vội hành động đâu.

Dù sao thế giới này cũng được pháp luật bảo vệ, một người chết thì có thể nói là sự cố, nhưng nếu liên tiếp hai, ba cái chết thì sẽ rất khó để người ta không nghi ngờ.

Một thế lực được tạo từ thương nhân, bất kể có lớn cỡ nào thì cũng không thể phản kháng lại đất nước được, đây là sự cách biệt quá lớn.

Nhưng nghĩ đến việc người bên cạnh mình bị trà trộn, tâm lý của Hoắc Khải cũng đang nghiêm trọng hơn những gì anh thể hiện ra bên ngoài.

Anh đã tưởng rằng mình đã phòng bị rất kín kẽ rồi, nhưng không ngờ đối phương vẫn đắc thủ.

Cái người bị mua chuộc đó là ai?

Là người ở vị trí cao cấp, hay là trung cấp?

Hoắc Khải có dự cảm rằng người này chắc chắn không phải nhân viên bình thường được, nếu không người đàn ông đó sẽ không tự tin đến mức nói là hạ gục Hoắc Khải.

Người bị mua chuộc có khả năng là rất gần với nòng cốt, nhưng lại không nắm được quá nhiều bí mật.

Nếu không, thế lực ngầm kia căn bản sẽ không cần phải uy hiếp Hoắc Khải, chỉ cần nghĩ cách cướp lấy là được. Dù sao chỉ cần có được bí mật nòng cốt thì cũng đồng nghĩa với việc có được tất cả.

Người có thể tiến gần với quyền lực nòng cốt, lại không biết quá nhiều chức vụ thì chỉ cần đếm trên đầu ngón tay là ra.

Hơn nữa, cũng có thể khoanh vùng được người có khả năng bị mua chuộc trong nhóm người đó.

Nhưng cụ thể là ai thì cũng cần phải quan sát cụ thể đã.

Trước khi phán đoán được chính xác thì Hoắc Khải sẽ không làm ra hành động gì vội vàng cả, cứ kéo dài đã.

"Đi thôi, về đã", Hoắc Khải nói.

Hai người nhanh chóng rời khỏi con đường lạnh lẽo vắng vẻ này, đi chuyến bay sớm nhất về nước.

Sau khi máy bay hạ cánh, Hoắc Khải trở nên thả lỏng hơn rất nhiều, dù sao nước ngoài không phải địa bàn của anh, cũng cảm thấy rất bất an.

Sau khi về nhà, việc đầu tiên anh làm chính là đến công ty tìm Ninh Thần và tập hợp các quản lý cấp cao để họp.

Lần họp này không có việc gì khác ngoài một chủ đề là có nên đem bán cổ phần của công ty hay không.

Dưới mệnh lệnh cưỡng chế của Hoắc Khải, tất cả nhân viên cấp cao đều có mặt cả, không một ai dám xin nghỉ hoặc đến muộn.

Nhưng không một ai biết cuộc họp hôm nay có mục đích gì, đến cả Ninh Thần cũng không biết. Sau khi Giản Tư Tư hỏi Ninh Thần, biết cô cũng đang mù mờ không hiểu gì, thì càng nghi hoặc hơn.

Sếp không phải là người có tính cách không nói điều gì cho mọi người, mà tổng giám đốc Ninh còn là vợ của sếp, sao lại có thể không biết lý do họp được chứ.

Mà khi Hoắc Khải nói mục đích ra thì tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Ninh Thần đột ngột đứng dậy, chau mày nói với Hoắc Khải: "Anh có biết mình đang nói gì không vậy?"

Hoắc Khải mỉm cười, đáp: "Em đừng vội, anh chỉ gọi mọi người đến để hỏi, chứ không phải là làm luôn. Lúc ở nước ngoài, có người từng tiếp xúc với tôi và đưa ra ý tưởng thu mua. Tôi muốn hỏi ý kiến mọi người thế nào thôi".

"Đương nhiên là không thể rồi!", Giản Tư Tư cũng đứng dậy nói: "Sếp, mặc dù công ty không phải của chúng tôi, nhưng là một nhân viên của công ty, tôi cho rằng không nên chấp nhận việc bị thu mua. Hiện giờ công ty đang phát triển rất tốt, lợi nhuận của ngành chủ lực này cũng cao vô cùng,

kỹ thuật VR cũng phát triển rất thuận lợi. Giá trị của công ty đều đang tăng lên từng ngày, cho dù không có ai tài trợ thì chúng ta cũng đủ tiền mặt để hoạt động, tại sao phải bán chứ? Chỉ vì đối phương đưa ra một cái giá nghe có vẻ rất ổn hay sao? Thực tế, nếu chúng ta tiếp tục phát triển thì chẳng mất lâu đâu, chỉ cần kỹ thuật VR có thể thành hình thì sẽ nhanh chóng đạt được lợi nhuận gấp mười gấp trăm lần!"

Giản Tư Tư nói rất chắc nịch, nhiều người nghe vậy cũng gật đầu không thôi.

Nhưng bọn họ không lên tiếng, vì biết Hoắc Khải có năng lực phi hàm, sẽ không quyết định ngu xuẩn như vậy đâu. Hơn nữa, công ty là của anh, nếu Hoắc Khải thật sự muốn bán thì ai mà cản nổi.

Đến cả Ninh Thần cũng không thể ngăn cản, cùng lắm chỉ có thể kéo dài.

"Cô nói rất đúng, vậy để tôi cân nhắc thêm", Hoắc Khải nhìn Ninh Thần, nói: "Vậy thôi, tan họp, lát nữa chúng ta về nhà sẽ bàn tiếp nhé".

Hoắc Khải đã đóng lại chủ đề, không quan tâm ý kiến của những người khác. Có rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt không vui, cảm thấy bản thân bị khinh thường.

Nhưng Hoắc Khải chẳng quan tâm, tuyên bố tan học rồi một mình ra khỏi phòng họp. truyện ngôn tình

Ninh Thần đuổi theo từ phía sau, hỏi nhỏ: "Rốt cuộc anh định làm gì vậy?"

"Không có gì đâu, anh chỉ hỏi vậy thôi", Hoắc Khải cười đáp.

Nhìn nụ cười ấy, Ninh Thần biết chồng mình sẽ không tùy tiện làm những chuyện vô ích. Anh làm vậy chắc chắn có mục đích khác, nhưng anh không nói thì Ninh Thần cũng không hỏi.

Nếu đây là một địa điểm thích hợp để nói chuyện, chắc Hoắc Khải cũng sẽ chẳng giấu gì cô, nhưng nếu không nói thì chắc chắn là có vấn đề.

Sau đó, Giản Tư Tư cũng đuổi theo, nói: "Sếp, tuy tôi không biết vì sao anh mở họp, nhưng tôi thấy không nên thu mua đâu! Dù thế nào đi nữa thì anh cũng đừng có làm vậy, nếu không sau này anh sẽ hối hận đấy".

"Cô nói rất đúng, nhưng góc độ suy xét của chúng ta khác nhau", Hoắc Khải đáp.

Giản Tư Tư hiểu câu nói thành Hoắc Khải đang có ý muốn bán công ty, liền vội vàng, hai mắt đỏ hồng: "Anh làm vậy là không được đâu! Dù anh đứng ở góc độ nào để suy nghĩ thì đều là không được!"

Giản Tư Tư đã vào công ty được mấy năm, nhìn Hi Vọng Mới phát triển từ một công ty nhỏ với năm nhân viên đến quy mô gần một ngàn nhân viên, giá trị công ty lên đến hàng chục tỷ như bây giờ, ngoài việc yêu thầm Hoắc Khải ra thì cô ấy cũng có tình cảm rất sâu đậm với công ty này.

Nếu bán công ty đi, thì khó chịu không khác gì bán đi đứa con của mình vậy.

Nhìn dáng vẻ sắp khóc của cô ấy, Hoắc Khải bật cười, vỗ nhẹ vai của cô ấy rồi nói: "Cô ngốc này, bao nhiêu tuổi rồi mà còn khóc hả. Dù gì cũng là phó tổng giám đốc của công ty, như vậy là mất hình tượng lắm đó".

"Tôi mặc kệ, tôi, tôi không muốn anh bán công ty đâu!", Giản Tư Tư nói rồi nước mắt cũng rơi lã chã.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 555: Phản Ứng

Nhìn bộ dáng khóc lóc thảm thương của Giản Tư Tư, Hoắc Khải thật sự là dở khóc dở cười.

Không ngờ phó tổng giám đốc Giản Tư Tư sau hai năm tôi luyện, bình thường luôn uy nghiêm trước mặt người khác mà lại có một mặt yếu ớt thế này.

Chuyện này cũng khiến anh nhận ra, bất kể trải qua bao lâu, trải qua chuyện gì, Giản Tư Tư đã không còn là một cô nhân viên đơn thuần của công ty nữa rồi.

Cô ấy thật sự bỏ tâm huyết và cảm tình của mình vào công ty này, coi nó như gia đình của mình.

Hoắc Khải khẽ thở dài, không nghĩ ra biện pháp nào khác để an ủi cô ấy, vì có những chuyện anh buộc phải làm. Anh chỉ có thể xoa đầu Giản Tư Tư, cố gắng dùng động tác của mình để tỏ ra thân mật hơn, nói: "Thôi, đừng khóc nữa, bao nhiêu người đang nhìn kia kìa".

"Tôi không quan tâm, anh mà bán công ty thì tôi cứ khóc thôi!", Giản Tư Tư lau nước mắt, nói.

Hoắc Khải cười khổ, đáp: "Khóc nhiều là xấu đấy, theo tôi biết, công ty có nhiều người theo đuổi cô lắm đấy nhỉ? Nếu bọn họ mà thấy bộ dáng này của cô thì sẽ từ bỏ đó!"

"Bỏ thì bỏ thôi, cùng lắm tôi dựa vào anh cả đời!", Giản Tư Tư buột miệng nói, khiến mấy người đều ngẩn ra.

Sau đó, Giản Tư Tư hơi hoảng hốt, không khóc nữa mà vội vàng giải thích: "Ý tôi là, tôi không sợ bọn họ bỏ cuộc… Aiz, tóm lại là không được bán công ty!"

Nói rồi, Giản Tư Tư bưng mặt chạy đi.

Ninh Thần nhìn Hoắc Khải với vẻ khác lạ, đột nhiên nói: "Em có thể cho là cô bé này có ý với anh không?"

"Em nghĩ nhiều rồi", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần lườm anh, phụ nữ hiểu phụ nữ nhất mà, Giản Tư Tư bình thường rất sùng bái Hoắc Khải, coi Hoắc Khải như thần tượng.

Nếu đã sùng bái như vậy thì yêu thầm cũng đâu có gì lạ?

Nhưng lúc trước, Ninh Thần không chủ động nghĩ đến mặt này, nhưng câu nói ngày hôm nay của Giản Tư Tư mới khiến cô ý thức được rằng, cô gái trẻ hơn mình mấy tuổi này vẫn là một cô gái độc thân.

Mà Hoắc Khải thì đang trong độ tuổi vàng, một điển hình của người đàn ông trưởng thành, có sức thu hút với phụ nữ nhất.

Nếu Giản Tư Tư thích, thậm chí là yêu Hoắc Khải, thì có gì là lạ?

Cô ấy không có ý nghĩ gì với Hoắc Khải mới là kỳ quặc đấy.

Có chuyện của Cố Phi Dương, tâm lý của Ninh Thần trong mặt này cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cô không cố chấp cãi nhau với Hoắc Khải về chuyện này, dù sao thì cả Hoắc Khải lẫn Giản Tư Tư đều không tỏ ra điều gì quá rõ ràng. Trước khi có chứng cứ thật sự, thì mọi sự suy đoán chỉ là nguyên nhân phá hỏng tình cảm của hai người mà thôi.

Sau đó, lại có mấy nhân viên quản lý cấp cao của công ty đến tìm Hoắc Khải, hỏi về chuyện bán công ty.

Ý kiến của bọn họ đương nhiên là không thích Hoắc Khải làm vậy, mà Hoắc Khải thì không cho bọn họ một đáp án rõ ràng, chỉ nói bản thân tiện mồm nói ra vậy chứ đừng coi là thật.

Nhưng càng nói vậy thì tâm lý bọn họ càng bất an.

Nhưng cho đến trước khi tan làm, đến cả Ninh Thần cũng hỏi, mà Hoắc Khải cũng không hỏi tại sao đột nhiên lại làm vậy.

Là ai đã đề nghị việc thu mua với anh, nếu anh không muốn thì việc gì phải họp.

Khi tan làm, Ninh Thần và Hoắc Khải lái xe về nhà. Sau khi ra khỏi nhà để xe, cô mới nói: "Giờ vẫn chưa nói được hả anh?"

Hoắc Khải biết cô đang hỏi cái gì, bèn đáp: "Không phải là không nói được, mà là nếu nói ra, thì sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của anh. Em nên hiểu rằng, em và Giản Tư Tư đều khó khống chế cảm xúc thật sự của mình".

Ninh Thần khẽ ngẩn ra, rồi hiểu ý anh, liền nói: "Vậy thật ra anh không muốn bán công ty mà chỉ mượn cớ này để đạt được mục đích khác đúng không?"

"Kiểu đó", Hoắc Khải nói.

Còn mục đích gì thì đương nhiên không thể nói.

Ninh Thần biết, tính cách của bản thân thật sự giống những gì chồng nói, thuộc kiểu hơi yếu đuối. Đừng thấy bình thường cứ nghiêm mặt dạy dỗ nhân viên, nhưng sâu trong tim cô vẫn rất mềm lòng.

Người mềm lòng sẽ không thể làm mọi việc mà không biểu lộ cảm xúc được. Mà việc Hoắc Khải cần làm rõ ràng là có ảnh hưởng rất lớn đến tương lai của công ty, đến cả chút biến hóa trong cảm xúc của bản thân cô cũng có thể ảnh hưởng đến việc này thì chứng tỏ nó phải rất quan trọng.

Sau khi nghĩ thông, Ninh Thần cũng không hỏi nữa, cô tin chồng mình.

"Dù anh định làm gì thì cũng phải chú ý an toàn nhé", Ninh Thần nhắc nhở.

Chuyện của Cố Phi Dương đã nhắc nhở Ninh Thần, có tiền chưa chắc đã là chuyện tốt. Người nghèo sẽ không gặp phải nguy hiểm cả đời. Nếu không, tại sao nhiều người giàu cứ phải tốn tiền triệu mỗi năm để thuê vệ sĩ chứ?

"Anh sẽ chú ý",", Hoắc Khải gật đầu đáp: "Em cũng vậy, chú ý an toàn nhé, bình thường đừng có đi đường tắt, cứ đi vào nơi nào nhiều người ấy".

Giọng điệu của anh rất nghiêm túc. Nếu Ninh Thần chỉ vô tình nói, thì Hoắc Khải là thật sự nghiêm túc.

Giọng điệu này khiến Ninh Thần cảm nhận được chồng mình có thể đã gặp phải chuyện gì, mà còn khá nguy hiểm nữa. Trong lòng cô có chút ít lo lắng, muốn hỏi cho rõ, nhưng lại không dám hỏi, vô cùng mâu thuẫn.

Sau khi về nhà, bọn họ ăn cơm và tắm rửa như thường.

Nhưng đến lúc đi ngủ thì Hoắc Khải lại đến thư phòng, đóng cửa lại.

Rõ ràng là anh muốn làm việc gì đó mà chỉ mình anh biết, Ninh Thần đứng ở cửa chờ một lúc rồi mới về phòng.

Mà trong thư phòng, Hoắc Khải tắt mạng, đảm bảo không để bất kỳ ai có cơ hội lẻn vào máy tính cá nhân của anh, thì mới bắt đầu liên kết điện thoại với máy tính.

Thông qua một công cụ bảo mật chuyên nghiệp, sau khi giải nét một thư mục thì Hoắc Khải mở nó ra.

Bên trong thư mục này là một đoạn video, chủ yếu là cảnh anh họp hôm nay.

Đoạn video rất rõ ràng sắc nét, máy quay được Hoắc Khải chuẩn bị, là một loại máy quay siêu nhỏ có dạng cúc áo.

Kéo đoạn clip sang màn máy chiếu chuyên nghiệp đối diện, phóng to màn hình lên gấp 10, là có thể nhìn rõ mọi thứ.

Hoắc Khải điều chỉnh tốc độ bằng 1/5 bình thường, cho chạy một lượt bình thường rồi mới liên tục ấn nút enter, dừng clip.

Tất cả mọi người ở trong clip đều lọt vào ánh mắt anh. Lúc họp thì không thể phán đoán quá nhiều được, nhưng bây giờ, anh có thể nhìn rõ ràng cảm xúc của từng người và động tác của họ.

Nhất là lúc anh nói muốn bán công ty, đoạn này, anh xem tỉ mỉ và kỹ lưỡng nhất.

Sau khi phóng to biểu cảm của từng nhân viên cấp trung lên, rồi phán đoán tâm lý, Hoắc Khải tìm được mấy người có biểu cảm khả nghi.

Đám người này đã che giấu cảm xúc thật, nhìn thì có vẻ rất kinh ngạc, nhưng chỉ là lúc mới nghe tin mà thôi.

Sau đó lại là một chút vui mừng, rồi không hiểu, rồi cũng tỏ vẻ giả vờ như những người khác.

Nếu anh đoán không nhầm thì đây chắc hẳn là những người đã bị mua chuộc.

Thân phận của bọn họ, từ quản lý cấp trung đến tổng giám đốc công ty chi nhánh, tổng cộng bốn người.

Mặc dù đã thành công tìm ra người bị mua chuộc nhưng tâm lý của Hoắc Khải vẫn không hề thả lỏng mà càng nặng nề hơn.

Anh đã biết trước về sự tồn tại của thế lực ngầm, và cũng phòng ngừa rất nghiêm ngặt ở công ty, thế mà vẫn bị mua chuộc đến bốn người.

Nếu như anh không biết về họ thì sao?

Nếu như anh vẫn ngu ngơ không biết mà cứ phát triển công ty như thế, thì sẽ ra sao đây?

Có lẽ việc bị mưu sát ở nhà họ Hoắc năm đó vẫn sẽ xảy ra một lần nữa, vì trong đám người này thật sự có người có thể dễ dàng tiếp cận anh.

Nghĩ đến đây, Hoắc Khải không kìm được mà khẽ đổ mồ hôi.

Không phải vì nóng mà là vì lo lắng và sợ.

Anh cảm thấy rất mừng vì mình đã phát hiện kịp thời, cũng mừng vì thế lực ngầm quá tự tin, dám phái người đàn ông đó ra để chuyển lời.

Nếu không, Hoắc Khải sẽ không bao giờ nhận ra công ty mình đã có nhiều người bị mua chuộc như vậy.

Đến cả nhân viên cấp trung và cao đã có ít nhất bốn người bị mua chuộc rồi, thì những nhân viên cấp dưới sẽ ra sao nữa?

Đây là chuyện anh không dám tưởng tượng. Nhìn chằm chằm vào đám người trên màn hình, cuối cùng Hoắc Khải thở dài một hơi, lẩm bẩm: "Khó đối phó thật đấy…"

Có thể mua chuộc nhiều người như vậy chỉ trong thời gian ngắn, đủ để chứng tỏ sức mạnh của thế lực ngầm mạnh hơn tưởng tượng nhiều. Nói cách khác, năng lực trà trộn của bọn họ còn ghê hơn anh nghĩ.

Chẳng trách cóo bao nhiêu công ty bị trà trộn, cướp quyền, mà người ngoài lại không hề hay biết.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 556: Tên Phản Bội

Không có khả năng thì sao có thể làm được chuyện này chứ.

Sau đó, Hoắc Khải lại tiếp tục chạy đoạn clip thêm ba lần nữa, muốn tìm thêm những người khác.

Nhưng ngoài bốn người trên ra thì anh không tìm ra đối tượng hoài nghi thứ năm.

Nhưng không thể nói rằng chỉ có bốn người này bị mua chuộc, có lẽ trong đám người kia vẫn đang trong thời kỳ quan sát hoặc là tâm lý của bọn họ vững vàng, che giấu được bản thân.

Tóm lại, trải qua việc này, Hoắc Khải càng thêm cẩn trọng.

Hiện giờ, công ty ngoài Ninh Thần ra thì người đáng tin nhất chính là Giản Tư Tư.

Cảm xúc chân thật của cô gái này lúc sáng đã chứng minh cô ấy không bao giờ phản bội công ty.

Trong đầu anh không ngừng sắp xếp kế hoạch tương lai, mãi cho đến nửa đêm, anh mới về phòng ngủ.

Điều khiến Hoắc Khải bất ngờ là Ninh Thần cũng chưa ngủ mà đang tựa đầu giường đánh máy.

Thấy Hoắc Khải quay lại, cô liền gập máy tính lại, hỏi: "Anh xong rồi hả?"

"Ừ, sao em vẫn chưa ngủ?", Hoắc Khải hỏi.

"Anh chưa về, em không ngủ được", Ninh Thần đặt máy tính sang bên cạnh, nằm xuống ôm lấy anh. Cô đặt gối đầu lên ngực chồng, nghe tiếng tim đập của chồng, rồi nói: "Em cứ cảm thấy sắp có chuyện gì không ổn

xảy ra, nên bất an lắm. Hay là chúng ta thuê vệ sĩ đi anh? Cũng chẳng tốn bao nhiêu lắm".

Thị trường vệ sĩ chuyên nghiệp thường trả lương tháng từ hai mươi ngàn trở lên, tốt hơn một chút thì là bốn, năm mươi ngàn cho đến trăm ngàn.

Mặc dù tiêu nhiều tiền, nhưng so với sự an toàn của chồng thì Ninh Thần cũng không quan tâm.

Dù sao ban đầu bọn họ cũng làm gì có tiền, dù thế nào thì cũng không bằng hiện tại được.

"Anh có vệ sĩ rồi, nên không cần thuê đâu", Hoắc Khải nói.

"Giống cái người bảo vệ em lúc trước đó sao? Hình như em đã gặp anh ta rồi", Ninh Thần nói.

Ninh Thần cũng biết đến sự có mặt của Đổng Thiên Thanh, còn Đường Thế Minh thì Ninh Thần cũng không rõ là người cô gặp có phải người bảo vệ mà Hoắc Khải nói hay không.

"Chắc là em gặp rồi đó, lúc giáo sư Triệu Vĩnh An qua đời thì anh ta cũng tới, rất lợi hại, không kém gì người bảo vệ em đâu", Hoắc Khải nói.

"Vâng, thế thì tốt", Ninh Thần gật đầu.

Hai người lại nói chuyện vài câu rồi mới nghỉ.

Sáng hôm sau, Hoắc Khải không lên công ty mà gửi một email cho người đàn ông kia.

"Việc khó giải quyết, cần gặp mặt gấp, mau đến đây nhanh", đây là nội dung mà Hoắc Khải gửi đến.

Bốn tiếng sau, anh nhận được tin nhắn của đối phương, đã đến một tiệm cà phê nào đó trong thành phố.

Sau khi buông điện thoại, Hoắc Khải không đến tiệm cà phê luôn, mà mở phần mềm bản đồ ra để ước lượng khoảng cách.

Trong xã hội hiện nay, công cụ giao thông có tốc độ nhanh nhất chính là máy bay. Nhưng 4 tiếng mà tới nơi được thì chỉ có thể là bay trong nước. Hơn nữa, trừ đi thời gian làm thủ tục lên máy bay và đi từ sân bay vào thành phố ra thì còn khoảng 2 tiếng, sẽ rơi vào khoảng một ngàn cây số.

Tiếp theo là tàu cao tốc, tốc độ của tàu cao tốc rơi vào khoảng 300km/h, trừ đi thời gian chờ thì sẽ phải ngồi tàu khoảng 3 tiếng.

Cũng tức là, vị trí của người này chỉ cách anh khoảng một ngàn cây số gì đó.

Hoắc Khải vẽ một vòng tròn trên bản đồ, khu ngoại vi nhất đã là vùng duyên hải.

Nhìn những thành phố duyên hải gần với biên giới nhất, Hoắc Khải chìm vào im lặng, rồi tắt máy tính, đứng dậy đi về quán cà phê.

Đối phương có thể xuất hiện chỉ trong thời gian ngắn như vậy tức là hắn rất coi trọng Hoắc Khải, cũng tức là, bọn họ có khả năng luôn cho người theo dõi anh.

Từ nước ngoài về trong nước, nhưng lại không quan sát ở khoảng cách gần.

Điều này cũng có thể lý giải được. Khoảng cách gần có thể liên lạc với người như Từ Lực Phàm hoặc những người đã bị mua chuộc, nên không cần phải cho người theo dõi ở gần nữa. Nếu nhỡ mà bị phát hiện thì không thể nào bù đắp nổi.

Mà một ngàn cây số lại là một khoảng cách an toàn.

Nhưng thành phố đó chắc chắn không chỉ tồn tại một người, có lẽ đó là một cứ điểm của đối phương trong nước.

Có lẽ có người sẽ cho rằng cách đoán này thật tức cười. Nếu muốn biết người này đi từ đâu, sao không tra tin tức giao thông là ra.

Với sức mạnh của Hi Vọng Mới thì làm việc này không hề khó.

Bình thường muốn tra xem người này đi từ đâu, đi bằng cách nào đến thì rất dễ dàng.

Nhưng đây nào phải tình huống bình thường? Nếu Hoắc Khải muốn điều tra lai lịch của đối phương thì ai mà biết thế lực ngầm đó có phát hiện ra Hoắc Khải hay không.

Nếu bọn họ biết thì sẽ phản ứng thế nào?

Chỉ một cứ điểm mà thôi, Hoắc Khải không muốn đánh rắn động cỏ.

Nửa tiếng sau, anh đến quán cà phê, nhìn thấy người đàn ông đó.

Sau khi về nước, người đàn ông đó đã thay một trang phục khác, nhưng vẫn đeo kính râm.

Tiết trời gần vào đông, rất nhiều người đã ăn mặc dày cộp, thậm chí còn mặc cả áo lông vũ.

Mà người đàn ông này tuy mặc áo gió, nhưng bên trong chỉ mặc một áo sơ mi mỏng, chứng tỏ hắn ta không đến từ phương Bắc mà là từ phương Nam.

Chỉ có phương Nam quanh năm bốn mùa ấm áp như Xuân thì mới ăn mặc vậy thôi.

Sau khi xác định đối phương đến từ phương Nam thì Hoắc Khải đã nhanh chóng lướt qua danh sách những công ty nằm ở duyên hải miền Nam mà thế lực ngầm đưa ra.

Thông qua địa chỉ của những công ty đó mà khoanh vùng một vài thành phố. Lý do phán đoán rất đơn giản, loại đầy tớ như này không giống với kiểu của Từ Lực Phàm.

Hắn ta không cần thăm dò quá sâu, chỉ cần tiếp xúc với một vài người được chỉ định, cho nên, hắn ta không cần làm việc ở công ty.

Đã vậy thì khả năng lớn nhất chính là sinh sống ở thành phố không có cứ điểm công ty. Chỉ như vậy thì mới giảm được khả năng bị người ta nghi ngờ.

Thế lực ngầm làm việc gì cũng cẩn thận, vậy mới phù hợp với phong cách làm việc của bọn họ.

Mà top200 công ty và dòng họ của cả nước thì có phần lớn là ở phía Nam. Sau khi triệt tiêu những thành phố không liên quan ra thì chỉ còn vài nơi khả nghi.

Đã đoán được đại khái thành phố của đối phương, Hoắc Khải nở nụ cười, ngồi xuống rồi chủ động vươn tay ra: "Đến nhanh thật, tôi tưởng anh mai mới đến cơ đấy".

"Vừa hay có chút việc ở đây, nghe nói ông chủ Lý có việc nên vội vàng qua xem, dù sao làm ăn cũng là quan trọng nhất mà", người đàn ông đó thân thiện bắt tay, trò chuyện với Hoắc Khải. Ai không biết còn tưởng hai người là bạn tốt cơ đấy.

"Ông chủ Lý gặp phải phiền phức gì thế, nói tôi nghe nào. Nếu giải quyết được, công ty chúng tôi sẽ giúp anh xử lý ngay", người đàn ông đó nói.

"Hôm qua, sau khi đến công ty, tôi đã mở ngay một cuộc họp, thăm dò phản ứng của nhân viên thế nào. Kết quả thì bọn họ đều phản đối cả, không ngoài dự đoán của tôi", Hoắc Khải nói.

"Phản đối thì có ích gì? Tôi nghĩ, đây không phải khó khăn mà ông chủ Lý nói đến chứ", người đàn ông đó nói.

"Đúng vậy, giống như anh nói hôm trước. Công ty là của tôi, bọn họ phản đối cũng vô dụng. Nhưng vợ tôi cũng không đồng ý, mà anh biết đấy, công ty tôi hiện đang bán ra một phần cổ phần rồi, tuy không nhiều, nhưng

vẫn là có. Vợ tôi nói, nếu tôi cứ đòi bán thì cô ấy sẽ liên lạc với đám đầu tư mạo hiểm kia liên hợp lại từ chối đề nghị của tôi. Cổ phần của vợ tôi và bọn họ cộng lại cũng nhiều hơn tôi rồi. Cho nên việc này khá là nan giải", Hoắc Khải hỏi: "Không biết quý công ty có ý tưởng hay kinh nghiệm gì có thể chia sẻ không?"

"Có thì có, nhưng sợ là ông chủ Lý không muốn làm thôi", người đàn ông đó nói.

"Cách gì vậy?", Hoắc Khải hỏi.

"Đơn giản lắm", người đàn ông đó đó phất tay, nói thầm vào tai Hoắc Khải: "Chúng tôi có thể phái người giết chết vợ anh, sau đó anh muốn làm gì cũng được".

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng Hoắc Khải nghe vậy vẫn thấy sởn da gà. Anh lập tức lắc đầu: "Không được! Không thể được!"

"Thật ra không phải vạn bất đắc dĩ thì chúng tôi cũng không muốn làm vậy đâu. Đây là con đường duy nhất rồi", người đàn ông đó nói: "Cho nên, ông chủ Lý mau chóng nghĩ cách thuyết phục vợ đi. Thật ra chúng tôi mong là có thể giải quyết chuyện này trong hòa bình hơn là dùng đến cách khác. Dù sao thì đây cũng đâu phải cách hay, phải không nào?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 557: Phàn Nàn

Hoắc Khải tỏ ra im lặng, không lên tiếng trả lời, nhưng ngược lại, biểu hiện của anh lại khiến người đàn ông kia hài lòng.

Con người mà, nên suy xét trước rồi hẵng nói.

Nhất là nhân tài xuất sắc với năng lực phi phàm như Hoắc Khải, nếu anh không suy nghĩ gì đã cất lời thì không cần biết anh nói gì hay làm gì, đều khiến người khác phải nghi ngờ. Bởi vì anh không nên là một kẻ lỗ mãng như vậy, trước kia không phải, sau này cũng không phải.

"Tôi rất yêu cô ấy". Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, trầm giọng nói: "Tôi không hi vọng cô ấy xảy ra bất cứ chuyện gì, thế nên, tôi cần thời gian. Trước khi việc ấy xảy ra, các anh không được phép ra tay với cô ấy. Để đề phòng điều này, sau khi quay về, tôi sẽ khuyên cô ấy công chứng quyền cổ phần của mình, nếu cô ấy chết trước sáu mươi tuổi, không cần biết vì bất kỳ nguyên nhân nào, quyền cổ phần sẽ tự động chuyển nhượng cho quốc gia! Tôi nghĩ, chắc các anh sẽ không mong nhìn thấy cục diện ấy đâu".

Người đàn ông nhíu mày, nếu không có câu nói này của Hoắc Khải, họ thực sự có khả năng phái người giết luôn Ninh Thần.

Nhưng trước mặt hắn ta mà Hoắc Khải nói rằng sẽ khuyên Ninh Thần công chứng quyền sở hữu cổ phần khiến người đàn ông này cảm thấy kiêng dè vì bị đả kích.

Hoắc Khải tỏ ra cực kỳ sẵn lòng hợp tác, đồng thời còn là một nhân tài hiếm có, họ không muốn hoàn toàn loại bỏ anh như vậy. Mà một khi người không nghe lời như Ninh Thần chết đi, quyền cổ phần sẽ rơi vào tay quốc gia.

Một khi quyền cổ phần rơi vào tay quốc gia rồi, còn lấy về kiểu gì được nữa? Đến khi ấy cho dù giết mười người hay giết một trăm người

cũng không vãn hồi được gì, ngược lại còn rước thêm phiền phức.

Điều này chính là mục đích thứ hai mà Hoắc Khải gọi người đàn ông này ra đây, dùng thủ đoạn nham hiểm để cảnh cáo họ không được mưu đồ với người bên cạnh anh. Thủ đoạn như thế này có thể kéo dài thời gian một cách hiệu quả, vừa giữ được liên lạc với đối phương, vừa không phải trả cái giá quá đắt.

Người đàn ông kia không hề biết mục đích thực sự của Hoắc Khải, hắn ta tưởng rằng Hoắc Khải yêu Ninh Thần lắm, bèn đáp: "Cậu làm như thế khiến tôi rất khó xử đấy, sau khi quay về, tôi phải ăn nói thế nào với cấp trên?"

"Chuyện này dễ thôi, tuy rằng tính tình vợ tôi hơi bướng bỉnh, nhưng cô ấy rất sẵn lòng lắng nghe góp ý của người khác. Công ty chúng tôi có một cô gái tên là Giản Tư Tư, thuộc nhóm nhân viên đầu tiên do tôi tuyển dụng. Quan hệ của cô ấy và vợ tôi rất tốt, năng lực cá nhân cũng khá. Các anh có thể ra tay từ phương diện này, nếu Giản Tư Tư có thể chủ động khuyên nhủ, có lẽ vợ tôi sẽ đồng ý. Đương nhiên, về phần mình, tôi cũng sẽ cố hết sức khuyên bảo cô ấy. Nhưng một người cố gắng không thể nào hiệu quả bằng đôi bên cùng ra sức được", Hoắc Khải nói.

"Giản Tư Tư?", người đàn ông ồ lên một tiếng: "Ý của cậu là chúng tôi nên xâm nhập vào suy nghĩ của người phụ nữ này, để cô ấy giúp chúng tôi thuyết phục?"

"Sao hả, không phải anh bảo công ty có thể làm được mọi thứ à, chuyện nhỏ nhặt này cũng không xong?", Hoắc Khải lộ ra biểu cảm thất vọng.

"Đương nhiên là được, vậy cứ làm như thế đi, đợi khi mọi chuyện ổn thỏa rồi chúng ta bàn bạc tiếp", người đàn ông nói rồi đứng dậy.

Hắn ta không có câu nào thừa thãi, quay người bỏ đi luôn. Nhìn bóng lưng bỏ đi của người đàn ông kia, biểu cảm của Hoắc Khải không hề bất thường.

Ném Giản Tư Tư ra làm mồi nhử, anh đã suy tính rất kỹ rồi.

Giản Tư Tư là người tuyệt đối không bao giờ phản bội công ty, mà cô ấy cũng cực kỳ căm ghét những ai muốn lôi kéo mình. Công ty săn đầu người từng muốn kéo cô ấy đi không biết đã bị cô ấy mắng bao nhiêu lần.

Nếu thế lực ngầm kia muốn xâm nhập được Giản Tư Tư, chắc chắn không đơn giản như lôi kéo người khác, họ phải trả cái giá đắt hơn, điều động tới người ở tầng lớp cao hơn.

Việc Hoắc Khải cần làm bây giờ là tìm ra được mô hình tổ chức của công ty này.

Tuy rằng biết họ dùng cách uy hiếp và xâm nhập để khống chế công ty của người khác, nhưng cụ thể tiến hành như thế nào, kết cấu tổ chức theo mô hình ra sao, anh hoàn toàn không biết.

Hoắc Khải từng dò hỏi Ám Giới về thông tin ở phương diện này, nhưng Ám Giới đưa ra một đáp án với cái giá quá cao, tạm thời anh không thể chấp nhận nổi.

Kênh thông tin của Ám Giới khiến người ta cực kỳ giật mình, Hi Vọng Mới được mấy cân mấy lạng, họ biết rõ mười mươi cũng không phải chuyện gì quá kỳ lạ.

Thế nên, Ám Giới biết Hoắc Khải không trả nổi khoản tiền này nên không thèm đàm phán tiếp với anh nữa.

Hết hi vọng ở kênh thông tin này, Hoắc Khải đành phải dựa vào cố gắng của chính mình.

Đồng thời, do Hoắc Khải đã đặt Giản Tư Tư ở một vị trí hết sức quan trọng, ngược lại còn khiến thế lực ngầm không dễ gì tổn thương tới cô ấy, họ sẽ nghĩ hết cách để bảo vệ cô ấy, tới khi cô ấy bị họ "tẩy não".

Người thường xuyên câu cá sẽ biết rằng, có một loại mồi câu phải để con cá ăn vào chúng mới chịu cắn câu.

Còn một loại mồi câu khác chỉ tỏa ra hương thơm quyến rũ khiến bầy cá tụ lại xung quanh, nhưng không thể đớp được.

Giản Tư Tư chính là loại mồi câu thứ hai.

Để đối phó với thế lực trong bóng tối, Hoắc Khải dùng hết sức lực để bố trí mọi kế hoạch, không dám sai sót dù chỉ một ly một tí.

Bởi vì anh biết rằng mình đang đối phó với một thế lực đáng sợ nhất cuộc đời mình, một khi thất bại sẽ không còn con đường sống nữa.

Sau khi rời khỏi quán cà phê, Hoắc Khải về nhà một chuyến, xóa sạch toàn bộ video liên quan đến cuộc họp rồi mới cắm dây mạng vào.

Anh gửi một email cho Cổ Ngôn Tài, bảo anh ta thử chủ động tiếp xúc với mấy công ty của thế lực trong bóng tối kia, xem xem có thể thu hoạch manh mối gì từ vòng vây bên ngoài hay không. Đương nhiên, môi giới để tiếp xúc không phải là công ty VR, mà là công ty khác do Cổ Ngôn Tài âm thầm điều khiển.

Mấy năm trở lại đây, tuy rằng Cổ Ngôn Tài vẫn luôn mai danh ẩn tích, nhưng anh ta không hoàn toàn biến mất.

Giống như Vương Vũ Hành vậy, một người nặc danh để làm mưa làm gió trong giới tài chính, một người phát triển sức mạnh trong bóng tối.

Sau khi email gửi đi, Hoắc Khải nhận được cuộc gọi từ Đường Trọng Vi.

Đường Trọng Vi gọi điện tới không vì mục đích gì khác, chỉ oán trách Hoắc Khải đã lâu không liên lạc với cô ấy, phải chăng phát đạt rồi nên quên hết bạn bè xưa.

Hiện giờ, tên giả mạo ở nhà họ Hoắc gần như không còn xuất đầu lộ diện, Hoắc Trạch Minh nắm giữ nhiều quyền lực cũng trở thành ngôi sao tương lai mới.

Thời gian qua đi, trong lòng Đường Trọng Vi, bóng dáng tên giả mạo kia đã vô cùng mờ nhạt, còn bóng hình của Hoắc Khải thì ngày một rõ ràng.

Cô ấy biết rất rõ, có lẽ mình có hảo cảm với người đàn ông đã kết hôn này. Với tư cách là viên ngọc trong lòng bàn tay của tập đoàn thương mại Quốc tế Đường thị, là người thừa kế duy nhất của Đường Quốc Diệu, Đường Trọng Vi chắc chắn là một trong số những nàng công chúa hiếm có trên thế giới này.

Với thân phận và địa vị của mình, cô ấy không nên dây dưa gì tới một người đã có gia đình. Đường Trọng Vi cũng biết rõ điều này, nhưng cô ấy không khống chế được bản thân.

Người đàn ông này và chồng chưa cưới trước kia của cô ấy quá giống nhau, giống đến độ cô ấy khó lòng quên được.

Trong rất nhiều giấc mơ, cô ấy mơ thấy anh, trong mơ, hai người có bước tiến triển rất tốt đẹp. Mà sau khi tỉnh dậy, ngoài việc thấy xấu hổ ra, Đường Trọng Vi còn thoáng tiếc nuối.

Tại sao anh không phải là chồng chưa cưới của mình chứ…

Tại sao thời điểm mình gặp anh ấy lại muộn đến thế?

Có mấy lần không kiềm chế được, Đường Trọng Vi cũng ám chỉ đôi điều với Đường Quốc Diệu, rằng nếu mình thích một người đàn ông đã kết hôn, bố cô có phản đối không?

Người ở đẳng cấp như Đường Quốc Diệu đâu thể không hiểu được ý tứ của cô, ông ấy trả lời: "Chỉ cần con thích, cho dù là sao trên trời, bố cũng sẽ hái xuống cho con! Chuyện gì người khác không làm được, bố của con nhất định sẽ làm được!"

Ý tứ của câu này rất đơn giản, chỉ cần con muốn, cứ việc tiến hành, không cần biết là chuyện gì, có bố chống lưng cho con.

Đường Trọng Vi phân tích được câu nói này rằng bố cô không hề phản đối.

Nếu thực sự bảo cô tiến hành, cô lại cảm thấy rất khó xử.

Bởi vì Ninh Thần là một người phụ nữ tốt, tuy rằng mới gặp cô ấy vài lần, nhưng cô có thể nhìn ra, đôi vợ chồng này rất tình cảm.

Người ta đang sống yên lành, vì lý do cá nhân mà mình chia rẽ họ à?

Dù sao Đường Trọng Vi cũng là một cô gái chưa chồng, da mặt không dày thế được, vả lại tính cách của cô cũng không phải dạng người sẵn sàng tranh giành với người khác.

So với Phan Tư Mễ, chỉ cần cô ấy muốn, không cần biết thế nào cũng phải giành giật cho bằng được, không quan tâm người khác nghĩ thế nào.

Nhưng Đường Trọng Vi không làm được như thế, cô ấy chỉ dám gọi điện thoại cho Hoắc Khải oán thán đôi câu sau khi nhẫn nhịn quá lâu.

Cô em gái hàng xóm mà mình từng quan sát từ nhỏ đến lớn này khiến Hoắc Khải cảm thấy khá áy náy, tính đến thời điểm hiện tại, người thiếu sự quan tâm từ anh nhắc có lẽ là Đường Trọng Vi.

Với quan hệ của hai người, thực ra Hoắc Khải có thể nói rõ chân tướng với cô, nhưng vì chuyện này quan trọng, không thể thất trách, Hoắc Khải vẫn không dám nói.

Tâm tư của Đường Trọng Vi rất tinh tế, chắc chắn cô ấy cũng phát giác được anh và người kia giống nhau đến mức nào chỉ bằng tiếp xúc thường ngày. Có lẽ cô ấy sẽ không nghĩ về phương diện này, nhưng trong thời khắc tên giả mạo kia khiến cô ấy thất vọng cùng cực, nếu Đường Trọng Vi dồn tình cảm sang phía anh, cũng hoàn toàn dễ hiểu.

Đây cũng là lý do vì sao Hoắc Khải vẫn luôn tránh né phát sinh quá nhiều tiếp xúc với Đường Trọng Vi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 558: Định Nghĩa Về Bố Mẹ

Thứ nhất, anh sợ Đường Trọng Vi nhìn ra được điều gì đó, làm hỏng đại sự, thứ hai, anh cũng biết Đường Quốc Diệu có lòng tác hợp cho hai người, không muốn rước thêm phiền phức.

Cũng không phải vì sợ Đường Quốc Diệu, mà không muốn nảy sinh xích mích chỉ vì chuyện không hề quan trọng như thế này.

Nhưng suy xét tới quan hệ cá nhân với Đường Trọng Vi, Hoắc Khải vẫn nói: "Một vài ngày nữa tôi sẽ tới Quốc tế Đường thị bàn bạc vài chuyện với bố của cô, tới lúc đó tôi mời cô ăn cơm".

"Vài ngày nữa? Chẳng lẽ chỉ khi nào anh tới tìm bố tôi mới tiện thể mời tôi ăn bữa cơm à?", Đường Trọng Vi hỏi lại với vẻ không vui, cứ cảm thấy giống như mình là nhân vật được đính kèm, có cũng được mà không có cũng không sao.

Hoắc Khải bật cười: "Đương nhiên tôi không có ý này, nhưng gần đây tôi khá nhiều việc, thực sự không tiện chạy đi chạy lại khắp nơi. Thế này nhé, tôi sẽ cố gắng thu xếp nhanh nhất có thể, à phải rồi, cô liên lạc được với Giai Minh chứ?"

Từ sau khi trở về từ nước ngoài, Hoắc Giai Minh bị Hoắc Trạch Minh điều chuyển tới bộ phận văn nghệ, thay đổi tất cả phương thức liên lạc.

Bởi vì qua điều tra, nhà họ Hoắc phát hiện Hoắc Giai Minh và Hoắc Khải liên lạc cực kỳ mật thiết, việc xây dựng công ty con ở nước ngoài cũng do Hoắc Khải chủ động giúp đỡ.

Để đề phòng Hoắc Khải giở trò gì đó thông qua quan hệ với Hoắc Giai Minh, Hoắc Trạch Minh ra lệnh nghiêm cấm Hoắc Giai Minh liên lạc với Hoắc Khải, thậm chí còn sắp xếp người bên cạnh giám sát cậu ta hai mươi tư trên bảy.

Bây giờ Hoắc Giai Minh trông có vẻ hết sức bận rộn, thực ra cũng bị ép buộc bất đắc dĩ thôi, khác nào ngồi tù đâu.

"Hoắc Giai Minh? Lâu lắm rồi tôi cũng không liên lạc với cậu ấy nữa, nhưng trước đó cậu ấy từng đưa cho tôi một địa chỉ email, nói rằng có việc gì cứ liên lạc với cậu ấy qua hòm thư này". Đường Trọng Vi hỏi: "Sao thế, anh không liên lạc được với cậu ấy à?"

"Cách thức liên lạc của cậu ấy thay đổi rồi, nhưng không nói với tôi. Dịp khác cô báo với cậu ấy một tiếng để ăn bữa cơm cùng nhau", Hoắc Khải nói.

"Được rồi, vậy lát nữa tôi sẽ gửi email cho cậu ấy", Đường Trọng Vi đáp, không kiềm nén được mà dặn dò thêm: "Thế thì anh cũng phải đến nhanh nhanh đấy nhé, đừng bắt tôi đợi mãi, đợi đến khi hoa cũng tàn rồi đây".

Nghe được giọng điệu như làm nũng của Đường Trọng Vi, Hoắc Khải không khỏi nhớ tới cô nhóc năm xưa lúc nào cũng lẽo đẽo sau lưng mình và gọi anh Khải ơi, anh Khải ơi.

Chuyện xưa như con thoi, khiến người ta không ngừng ngoái đầu nhìn lại.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải ngẫm nghĩ rồi ra chợ mua ít nguyên liệu nấu ăn, sau đó đi tìm Cố Phi Dương.

Anh từng hứa với Nhạc Văn Văn, tuần nào cũng tới thăm họ ít nhất một lần, tuần này còn chưa kịp đi.

Thời gian này Cố Phi Dương cũng bận rộn mở công ty vũ đạo, ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, thậm chí không còn thời gian trông nom Nhạc Văn Văn. Đường Đường thường xuyên nói rằng Nhạc Văn Văn nhớ anh đến phát khóc khi quay về từ trường học.

Cô nhóc này cũng rất đáng thương, từ nhỏ đã không được gặp bố nên coi Hoắc Khải như bố của mình vậy. Cô nhóc cực kỳ mong mỏi ngày nào

cũng được gặp Hoắc Khải như Đường Đường.

Cho dù không cần thứ gì khác, chỉ cần ngày nào cũng được gặp anh, cô nhóc cũng thấy thỏa lòng lòng.

Về điểm này, Nhạc Văn Văn nghĩ giống hệt Cố Phi Dương.

Yêu cầu của họ rất ít ỏi, chẳng qua chỉ muốn được ở bên cạnh Hoắc Khải thôi.

Đón Cố Phi Dương về đây đã lâu như vậy rồi nhưng số lần Hoắc Khải gặp cô ta đếm trên đầu ngón tay, thực sự không phù hợp với lời hẹn ban đầu.

Đôi lúc Hoắc Khải cũng cảm thấy mình thật khốn nạn, nếu đã đồng ý với cô ta, tại sao còn một mực từ chối.

Anh biết rằng bản năng trong tiềm thức của mình đang cố gắng thuyết phục tư tưởng của mình chấp nhận chuyện này, hay nói cách khác, bản năng của anh đang thay bản thân anh tìm một lý do phù hợp để anh tiếp cận Cố Phi Dương.

Một mỹ nhân xinh đẹp thế này đặt ngay trước mặt mà không chạm tới thì đúng là đi ngược lại bản năng phồn thực của sinh vật.

Nhà của Cố Phi Dương được khóa bằng vân tay, lúc trước Hoắc Khải đến đây cũng cài đặt rồi, thế nên có thể đi thẳng vào nhà.

Trong nhà không có ai, hai mẹ con họ, một người đang làm việc, một người đang đi học, đều không có nhà.

Nhưng cho dù bận rộn thế nào, ngôi nhà này vẫn luôn duy trì được vẻ ngăn nắp và sạch sẽ, không hề bẩn thỉu lộn xộn.

Hoắc Khải không tiến vào những nơi khá riêng tư như phòng ngủ, chỉ mở tủ lạnh ra xem, bên trong chẳng có mấy đồ ăn.

Ngày nào Cố Phi Dương cũng bận đến mức chân không chạm đất, lấy đâu ra nhiều thời gian nấu nướng. Đường Đường nói rằng phần lớn thời gian Nhạc Văn Văn tự giải quyết bữa tối bằng cách đặt đồ ăn bên ngoài.

Nhìn chiếc tủ lạnh gần như trống không, Hoắc Khải thở dài một tiếng, bỏ một phần nguyên liệu nấu ăn vào tủ rồi cầm phần còn lại vào phòng bếp.

Cũng không biết nên tính là vận may của ai khá tốt, hôm nay cả Cố Phi Dương lẫn Nhạc Văn Văn đều về nhà rất sớm.

Trong tay Nhạc Văn Văn còn cầm một que kẹo bông gòn, cô nhóc tươi cười rạng rỡ, cực kỳ vui vẻ.

Khi hai mẹ con mở cửa ra và nghe thấy động tĩnh từ phòng bếp còn tưởng trộm ghé thăm nhà.

Thế rồi mở cửa và nhìn vào, thấy Hoắc Khải đang đứng đó trổ tài, cả hai không khỏi sững sờ.

Sau đó, Nhạc Văn Văn mừng rỡ chạy tới: "Chú Lý! Sao chú đến đây!"

"Đến nấu cơm cho cháu đấy", Hoắc Khải mỉm cười trả lời.

"Hi hi, thế cháu mời chú ăn kẹo bông gòn nè!", Nhạc Văn Văn vui vẻ giơ cao que kẹo trong tay.

Hoắc Khải biết rằng mỗi động thái của trẻ con đều mong mỏi nhận được sự nhìn nhận của người khác, đó là chuyện khiến chúng vui vẻ nhất. Thế nên Hoắc Khải không từ chối ý tốt của Nhạc Văn Văn, anh bứt một nhúm kẹo bông gòn bỏ vào miệng, mỉm cười nói: "Ngon lắm".

Nhạc Văn Văn cười hi hi thành tiếng, quay đầu hô lên: "Mẹ ơi, là chú Lý, chú ấy tới nấu ăn cho chúng ta!"

Thực ra không cần cô nhóc hô hào, Cố Phi Dương cũng nhìn ra được người bên trong là ai.

Hoắc Khải một tay cầm dao, một tay giữ rau củ, động tác nhuần nhuyễn của anh khiến trái tim cô ta đập nhanh hơn nhiều.

Trước nay cô ta không biết rằng đàn ông có thể đẹp trai như thế khi nấu nướng.

Có lẽ vì cô ta quá yêu người đàn ông này nên giống như người ta hay bảo, trong mắt tình nhân hóa Tây Thi?

"Tối nay ăn sườn xào chua ngọt với cá vược hấp tương, được không? Còn cả canh trứng nấu mướp hương nữa". Hoắc Khải hỏi.

"Được!", Cố Phi Dương hoàn hồn, vội vàng gật đầu, sau đó bước tới và hỏi: "Cần em giúp gì không?"

"Không cần đâu, em dẫn Văn Văn đi nghỉ ngơi một lát, sắp có cơm rồi!", Hoắc Khải đáp.

Cố Phi Dương ừm một tiếng rồi kéo Nhạc Văn Văn đi rửa tay để chuẩn bị ăn cơm. Trong phòng vệ sinh, Nhạc Văn Văn vừa rửa tay vừa nói: "Mẹ ơi, quả nhiên chú Lý không nói dối, đúng là tuần nào chú ấy cũng đến".

"Đương nhiên rồi, làm sao chú ấy lừa chúng ta được chứ", Cố Phi Dương mỉm cười nói.

Thấy Hoắc Khải đến, cô ta vui vẻ hơn bất kỳ ai, chẳng qua sẽ không thể hiện rõ ràng như Nhạc Văn Văn thôi.

"Thế con có thể gọi chú ấy là bố Lý không ạ?", Nhạc Văn Văn hỏi.

Mặt mũi Cố Phi Dương nhanh chóng đỏ ửng lên: "Không được!"

"Hả?"

"Bây giờ vẫn không được!", Cố Phi Dương bổ sung.

Nhạc Văn Văn xị mặt, nói: "Thế phải đợi đến lúc nào mới được… Đường Đường đồng ý với con rồi, bạn ấy bảo được".

“Con nói với Đường Đường hả?”, Cố Phi Dương kinh ngạc hỏi.

“Vâng ạ, con nói con cũng muốn có một người bố như bạn ấy, bạn ấy bảo sẽ chia sẻ với con”, Nhạc Văn Văn nói.

Gương mặt Cố Phi Dương càng thêm đỏ, nếu việc Ninh Thần biết chuyện này khiến cô ta rất căng thẳng, thậm chí còn hơi sợ hãi, thì để con trẻ biết chuyện này chỉ khiến cô ta xấu hổ.

Trẻ con rất đơn thuần, không nghĩ ngợi quá nhiều như người lớn, chính vì như thế, đôi lúc sẽ thấy ngượng ngùng trước mặt con trẻ, thậm chí còn ngượng hơn trước mặt người lớn.

Khẽ cắn môi, Cố Phi Dương đỏ mặt nói: “Tóm lại bây giờ vẫn chưa được, vẫn phải qua một thời gian nữa”.

“Thế thì phải qua bao nhiêu lâu nữa ạ, có phải đợi khi chú Lý ngủ lại nhà chúng ta không?”, Nhạc Văn Văn hỏi.

Mặt mũi Cố Phi Dương đỏ như mông khỉ: “Con nói linh tinh gì thế”.

“Đường Đường nói thế đấy ạ, bạn ấy bảo bố mẹ phải ngủ chung với nhau mới là bố mẹ được”, Nhạc Văn Văn nói.

Trẻ con hiểu biết khá mông lung, hiểu biết của chúng với rất nhiều chuyện chỉ ở riêng bề mặt.

Nhưng bề mặt, đâu hẳn đã là chân tướng chứ.

Cố Phi Dương thực sự không biết nên giải thích với cô nhóc chuyện này thế nào, chỉ đành gắng gượng cảm giác ngại ngùng trong lòng: “Rửa tay xong thì chuẩn bị ăn cơm đi, có chuyện gì sau này nói tiếp.”

“Lại là sau này nói tiếp, lần nào mẹ cũng nói thế, ghét thật!”, Nhạc Văn Văn đáp lại với vẻ không vui.

Sau khi rời khỏi phòng vệ sinh, sắc hồng trên mặt Cố Phi Dương cũng không giảm bớt đi bao nhiêu, nhất là khi nhìn thấy Hoắc Khải bưng đồ ăn

ra khỏi phòng bếp, cô ta càng xấu hổ hơn.

Mấy câu nói mà Nhạc Văn Văn nói với cô trong phòng vệ sinh khiến trái tim Cố Phi Dương đập nhanh hơn không biết bao nhiêu, nhất là khi nhớ tới định nghĩa về bố mẹ của cô nhóc, cô ta cảm thấy hoảng hốt, đồng thời cũng loáng thoáng cảm thấy chờ mong.

Hoắc Khải nhìn vẻ bất thường trên gương mặt cô ta, không nén được câu hỏi: "Sao mặt em đỏ thế?"

Cố Phi Dương bị hỏi vậy mà không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể ngượng ngùng liếc nhìn anh rồi cúi đầu xuống.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 559: Về Muộn Một Chút

Lúc ăn cơm, Hoắc Khải khách sáo gắp rau cho hai mẹ con Cố Phi Dương và Nhạc Văn Văn, một lớn một nhỏ ăn uống rất vui vẻ. Cố Phi Dương thỉnh thoảng cũng đỏ mặt gắp cho Hoắc Khải một miếng thức ăn, nhìn anh ăn, lòng cô ta cũng thấy rất ngọt ngào.

Tuy rằng tính đến thời điểm hiện tại hai người vẫn chưa xảy ra chuyện gì, nhưng trong mắt Cố Phi Dương, bầu không khí này rất giống người một nhà thực thụ.

Chắc hẳn Nhạc Văn Văn cũng nghĩ như vậy, thế nên cô nhóc cực kỳ vui vẻ, thậm chí còn ăn thêm một bát cơm.

Ăn cơm xong, Hoắc Khải chủ động thu dọn bát đũa. Cố Phi Dương đâu thể để anh làm việc nhà, vội vàng tới giúp đỡ.

"Để anh làm là được rồi, em cứ nghỉ ngơi đi", Hoắc Khải nói.

"Anh đã nấu cơm rồi, đương nhiên phải để em rửa bát", Cố Phi Dương giành lấy.

Cô ta túm Hoắc Khải lôi ra ngoài, Hoắc Khải muốn đẩy cô ra ngoài, qua qua lại lại, có lẽ vì sàn nhà trong bếp có dính nước, hoặc vì Cố Phi Dương bước không vững nên hô ầm lên một tiếng rồi ngã vào lòng Hoắc Khải.

Hoắc Khải cũng nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ lấy cô ta, trùng hợp làm sao, đúng lúc này, Nhạc Văn Văn chạy tới cửa phòng bếp. Vốn cô nhóc định gọi Hoắc Khải xem ti vi cùng mình, thế rồi nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức bịt mắt lại: "Í... xấu hổ ghê!"

Mặt mũi Cố Phi Dương càng thêm đỏ, vội vàng thoát khỏi vòng tay của Hoắc Khải rồi đứng thẳng người dậy, đang định ngẩng đầu lên thì Hoắc Khải cũng cúi đầu xuống.

Kết quả, cứ như thế, đôi môi của hai người vô tình chạm vào nhau vì nguyên nhân chênh lệch chiều cao.

Đôi môi mềm mại dính sát vào nhau khiến hai người sững sờ, không tách khỏi nhau ngay lập tức.

Hoắc Khải vẫn có khả năng kiềm chế rất tốt nên không nhân cơ hội này mà "chấm mút" gì đó, nhưng khi anh định ngẩng đầu lên thì không biết Cố Phi Dương lấy đâu ra dũng cảm, cô ta ôm chặt cổ ta, nhiệt tình đáp trả nụ hôn.

Cô ta nóng bỏng như vậy đúng là một dịp buông thả, thể hiện phong tình khác hẳn với trước kia.

Cho dù không có tình cảm sâu sắc với Cố Phi Dương như với Ninh Thần, nhưng bầu không khí này và bản năng của cơ thể thúc giục Hoắc Khải hồi đáp và tôn trọng cô ta một cách đúng đắn.

Tận một phút sau, hai người mới tách nhau ra.

Đôi môi của Cố Phi Dương rất đỏ, mặt và tai còn đỏ hơn, màu ửng đỏ này thậm chí còn lan xuống cổ. Có lẽ từ đầu đến chân cô ta không có chỗ nào không đỏ.

Nhưng cô ta vẫn ôm chặt lấy Hoắc Khải, vùi mặt vào lòng anh, dùng cách này để che giấu sự ngượng ngùng của chính mình.

Hoắc Khải không biết nên nói thế nào mới tốt, càng không biết nên bế cô ta ra ngoài hay nên yêu cầu cô ta buông ra.

Đúng lúc này, Cố Phi Dương đột nhiên thì thầm nói: "Hay là... tối nay anh đừng đi".

Câu nói này như thuốc độc vậy, khiến người ta không thể nào giãy giụa.

Hoắc Khải vẫn chưa kịp nghĩ xem nên từ chối thế nào, Cố Phi Dương đã nói: "Em cũng có thể ngủ cùng Văn Văn..."

Câu nói này hiển nhiên là giấu đầu hở đuôi, càng kiếm cớ càng lộ liễu.

Nếu cô đã muốn ngủ cùng con gái thì còn muốn Hoắc Khải ở lại làm gì?

Thế nên cô ta nói như vậy cũng chỉ vì muốn Hoắc Khải yên tâm khi ở lại, cũng cho bản thân cô ta một lý do chính đáng để níu giữ người đàn ông này.

Hoắc Khải biết rất rõ, người phụ nữ như Cố Phi Dương mà phải võ vò một mình trong khuê phòng là chuyện khó chịu đến mức nào.

Dục vọng sinh lý của nhân loại không nên bị đè nén, cũng không nên bị kỳ thị. Không có thứ dục vọng này thì con người không thể sinh sôi, đây chẳng phải chuyện gì mất thể diện.

Nếu bản thân anh đã chọn chấp nhận cô ta, vậy thì một số chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra. Nếu như chần chừ mãi không làm, ngược lại, còn là một loại vô trách nhiệm.

Giống như hoàng đế thời cổ đại chiêu dụ bao nhiêu phi tần nhưng bắt người ta phải sống trong lãnh cung, suốt đời không biết tư vị làm phụ nữ là thế nào.

Hành vi này, không cần nghi ngờ gì, chính là một thứ tàn khốc và mất nhân tính.

Hoắc Khải không phải hoàng đế, nhưng anh cũng không muốn mắc phải sai lầm này.

Mình cũng đâu phải thần thánh, nếu đã là chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, hà tất phải kéo dài lâu đến thế?

Chẳng qua lòng anh vô thức nhớ tới Ninh Thần, nghĩ rằng không biết phản ứng của cô sẽ thế nào.

Ninh Thần chắc hẳn không mong anh ở lại đây, nhưng đối với Cố Phi Dương, như thế là không công bằng.

Ngẫm nghĩ trong chốc lát, Hoắc Khải nói: "Anh nên báo với Ninh Thần một tiếng".

Cơ thể Cố Phi Dương thoáng khựng lại, sau đó khẽ khàng gật đầu: "Anh gọi đi!"

Cứ như thế, hai người ôm nhau đứng trong phòng bếp, Hoắc Khải lấy điện thoại ra gọi cho Ninh Thần.

Lúc này Ninh Thần vẫn còn ở công ty, vừa giải quyết xong công việc cần làm. Khi nhận được điện thoại của Hoắc Khải, cô hỏi: "Sao thế?"

Hoắc Khải duy trì sự im lặng trong vài giây, có lẽ cũng chỉ vì hồi im lặng này khiến Ninh Thần ý thức được điều gì đó.

Cô cũng không truy hỏi, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Qua một lúc, Hoắc Khải mới thở dài: "Cô nhóc Văn Văn quấn chân không để anh đi, có lẽ phải muộn mới về được".

Lòng bàn tay đang cầm điện thoại của Ninh Thần lập tức siết chặt lại, cô cắn môi, cảm thấy tim mình hơi khó chịu.

Tuy rằng Hoắc Khải nói rằng Nhạc Văn Văn quấn chân không để anh đi, nhưng Ninh Thần có dự cảm rằng sự việc không đơn giản như thế. Chẳng cô nói rằng anh trở về rất muộn, có lẽ sẽ phát sinh việc gì đó mà mình không nghĩ tới.

Nhưng chính miệng cô đồng ý Cố Phi Dương, cô và Hoắc Khải đều biết rằng một số sự việc sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.

Tối nay không làm thì ngày mai cũng sẽ làm, không thể nào duy trì mối quan hệ kỳ quặc này cả đời được.

Sau khi hít sâu một hơi, Ninh Thần cố gắng để giọng nói của mình nghe bình tĩnh nhất có thể: "Được, vậy anh chăm sóc tốt cho hai mẹ con cô ấy, nếu thực sự muộn quá..."

Do dự trong chốc lát, Ninh Thần thở dài: "Nếu thực sự muộn quá thì sáng mai hẵng về".

Nghe được câu nói này của cô, Hoắc Khải không hề thở phào nhẹ nhõm, ngược lại còn thấy áy náy.

Bất kể thế nào thì suy cho cùng hành vi của anh vẫn là không đúng với xã hội này. Cho dù Ninh Thần đồng ý rồi, không đồng nghĩa với việc anh có thể làm gì tùy thích.

Nếu không suy xét tới cảm nhận của vợ mình, như thế còn gọi là tình yêu không?

"Anh..."

"Em hiểu rồi, yên tâm đi, em không phải dạng người nhỏ mọn. Cô Cố là một người phụ nữ rất tuyệt, nếu đổi lại là em, em cũng sẽ rung động", Ninh Thần bật ra tiếng cười trong điện thoại: "Vả lại, là cô nhóc Nhạc Văn Văn giữ anh ở lại, em không thể nào so đo với con trẻ được, đúng không. Thế thì cứ như vậy đi, nếu không còn chuyện gì khác thì em cúp máy trước đây, công việc bên này vẫn chưa xong".

Hoắc Khải biết lúc nào có nói thêm điều gì cũng trở nên õng ẹo lắm điều, anh chỉ nói: "Anh biết rồi".

Sau khi cúp điện thoại, Ninh Thần bỏ điện thoại xuống, thở dài một tiếng.

Ngày này cuối cùng cũng đến, điều này khiến nội tâm cô cực kỳ mâu thuẫn.

Không biết nên đau khổ, hay nên thế nào nữa.

Trước bàn làm việc, Giản Tư Tư đứng ở đấy, tuy rằng không nghe được nội dung trong điện thoại, nhưng cô nhìn ra được vẻ khác thường của Ninh Thần, bèn hỏi: "Tổng giám đốc Ninh, xảy ra chuyện gì thế? Cô Cố là ai?"

"Một người bạn thôi". Ninh Thần không giải thích quá nhiều với cô ấy, dù quan hệ với Giản Tư Tư tốt đến mức nào thì suy cho cùng không phải người một nhà, làm sao có thể kể những chuyện riêng tư với cô ấy được.

"Ờm, thế bây giờ chị về nhà ạ?", Giản Tư Tư hỏi.

"Về...", Ninh Thần nói được một nửa thì dừng lại, sau đó hỏi: "Tối nay không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì ạ, sao thế chị?", Giản Tư Tư hỏi.

"Tìm một chỗ nào đó chị em mình ăn cơm đi", Ninh Thần nói.

Thực ra cô muốn nói rằng, tìm nơi nào đó uống cùng nhau chén rượu. Ninh Thần không biết uống rượu có thể giải sầu được không, nhưng bây giờ cô rất muốn tìm nơi nào đó để ăn vài muốn, uống chén rượu, hoặc làm việc gì khác.

Bất kể làm gì cũng được, tốt hơn việc đầu óc cứ mải nghĩ tới chuyện của Hoắc Khải và Cố Phi Dương.

Cô cần ngay một số việc để thu hút sự chú ý của mình.

Giản Tư Tư biết tâm trạng Ninh Thần không vui lắm, bèn nói: "Được, vậy để em lái xe đưa chị đi, có một nhà hàng cũng khá ổn đấy".

Ở bên khác, Hoắc Khải bỏ điện thoại vào túi áo, nói với Cố Phi Dương: "Không thể qua đêm ở đây, đã hứa với cô ấy sẽ quay về rồi".

Có lẽ vì sợ Cố Phi Dương nghĩ ngợi nhiều nên Hoắc Khải bổ sung thêm một câu: "Nhưng có thể về muộn hơn một chút".

Có lẽ đây không phải đáp án mà Cố Phi Dương mong muốn nhất, nhưng chắc chắn tốt hơn cách họ chung sống trước kia nhiều.

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười, gật đầu: "Được!"

Cố Phi Dương không tranh giành chuyện rửa bát với Hoắc Khải nữa, mà vào phòng khách gọi Nhạc Văn Văn làm bài tập, sau đó xem ti vi cùng cô nhóc.

Đến khoảng chín rưỡi tối, cô nhóc tắm rửa rồi đi ngủ.

Đợi khi dỗ con gái chìm vào giấc ngủ đã là mười giờ rồi.

Lúc này, Hoắc Khải đang ngồi trên sofa, không biết suy nghĩ chuyện gì.

Cố Phi Dương đỏ mặt bước tới, nói: "Em đi tắm trước đây, anh muốn tắm không?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 560: Ở Bên Nhau

Hoắc Khải ngẩn người, không rõ ý của cô ta là tắm cùng nhau hay thế nào, bèn lắc đầu nói: "Em tắm trước đi, anh chờ ở đây".

Cố Phi Dương "vâng" rồi vào phòng lấy khăn tắm, chuẩn bị đi tắm.

Bình thường, cô ta tắm nhanh nhất cũng mất gần một tiếng, nhưng hôm nay chỉ chưa đến 40 phút là đã xong, coi như phá kỷ lục.

Cố Phi Dương mặc một bộ ngủ mỏng manh, nói với Hoắc Khải đang ngồi trên sô-pha: "Em tắm xong rồi, anh vào tắm đi, đồ để thay em cũng lấy cho anh rồi".

Mặc dù Hoắc Khải chưa từng vào đây ở, nhưng Cố Phi Dương đã chuẩn bị cho anh hai bộ ngủ từ lâu.

Lúc Hoắc Khải quay lại thì nhìn thấy Cố Phi Dương đi vào phòng. Anh xem đồng hồ treo tường, đã gần 11 giờ rồi.

Nếu còn kéo dài nữa thì trời sẽ sáng mất.

Chuyện đã đến nước này rồi thì có gì mà phải nghĩ nữa, Hoắc Khải dứt khoát đi vào tắm rửa sạch sẽ.

Anh mặc bộ ngủ mới mà Cố Phi Dương mua cho, đứng trước cửa phòng. Cửa không khóa, gần như là đang mở ở đó, nhưng đèn trong phòng đã tắt.

Có thể lờ mờ nhìn thấy Cố Phi Dương đang nằm trên giường.

Hoắc Khải do dự vài giây rồi mới đi vào phòng, cũng khóa cửa lại.

Hai bọn họ không tính là "tiểu biệt" (tạm xa nhau), lại càng không phải tân hôn. Mãi cho đến nửa đêm, hai người mới ôm nhau nằm trên giường.

Cố Phi Dương nằm dựa lên vài Hoắc Khải, dùng tay xoa ngực Hoắc Khải: "Anh về bây giờ chứ? Hay là chờ thêm lúc nữa?"

"Chờ em ngủ anh sẽ về", Hoắc Khải nói.

Động tác tay của Cố Phi Dương ngừng lại, đáp: "Thật ra anh không cần nghĩ cho em như vậy đâu. Người thật sự buồn phải là cô Ninh kìa. Em không sao đâu. Mà hôm nay em vui lắm, vui hơn bao giờ hết. Cuối cùng cũng có một người đàn ông thật sự thuộc về em".

Nghe những lời nói tràn đầy tình cảm của Cố Phi Dương, Hoắc Khải thở dài, hôn lên trán cô ta và nói: "Thật ra, có những lúc anh thấy rất có lỗi với em. Vì anh không thể đối xử với em như với Ninh Thần được. Có những việc không thể công bằng hoàn toàn".

"Em hiểu", Cố Phi Dương đáp: "Anh và cô Ninh đồng ý chấp nhận em là em đã bất ngờ lắm rồi. Em không mong gì khác, thật đó, giờ anh về đi, em ổn mà".

"Em đừng cứng đầu nữa, ngoan ngoãn ngủ đi, em ngủ rồi tính", Hoắc Khải trả lời.

Cảm nhận được sự ấm áp của Hoắc Khải, Cố Phi Dương không nói nhiều nữa mà ngoan ngoãn nằm lên ngực anh nhắm mắt ngủ.

Khoảng một tiếng sau, Cố Phi Dương dần dần thở đều, chắc là đã ngủ say.

Hoắc Khải nhẹ nhàng rút tay ra khỏi người Cố Phi Dương rồi khẽ khàng đứng dậy, mặc quần áo.

Lúc ra khỏi phòng, Hoắc Khải còn quay lại nhìn Cố Phi Dương, giúp cô ta đắp chăn rồi mới rời đi.

Khi cửa đóng lại, Cố Phi Dương cũng mở mắt.

Trong bóng tối, không ai nhìn thấy cảm xúc của cô ta hết, nhưng cô ta biết mình đang nở nụ cười rất tươi.

Cô ta hôm nay rất thỏa mãn, về cả thể chất lẫn tinh thần.

Hai rưỡi sáng, Hoắc Khải về đến nhà.

Điều khiến anh bất ngờ là Giản Tư Tư cũng đang ở đây. Thấy Hoắc Khải giờ này mới về, cô ấy khó hiểu hỏi: "Sếp, sao giờ anh mới về?"

"Thế sao cô lại ở đây?", Hoắc Khải ngơ ngác.

"Tổng giám đốc Ninh say, tôi đưa chị ấy về. Chị ấy còn nôn mấy lượt nữa, nên tôi có dám về đâu", Giản Tư Tư đáp.

Lúc ăn cơm, Ninh Thần một mình uống hết nửa chai rượu vang. Một người chưa từng uống rượu như cô ấy đã say bí tỉ rồi.

Cũng may Giản Tư Tư tửu lượng khá, mà cũng chưa uống bao nhiêu, nên mới có thể đưa Ninh Thần về nhà an toàn và chăm sóc cho Ninh Thần lâu như vậy.

Hoắc Khải sững sờ, trong lòng càng thêm hổ thẹn.

Lúc anh và Cố Phi Dương đang triền miên với nhau thì Ninh Thần lại đau đớn hơn bao giờ hết. Sự rộng lượng của cô chỉ là vẻ bề ngoài. Sâu trong tâm trí, Ninh Thần sao có thể chấp nhận chuyện này.

Đây là một điều hết sức bình thường. Bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều không muốn chia sẻ chồng của mình cho người khác.

"Cô về trước đi, để tôi chăm sóc cho cô ấy", Hoắc Khải nói: "Vất vả cho cô quá".

"Tôi thì không sao, nhưng tổng giám đốc Ninh có vẻ không vui lắm đâu, hai người cãi nhau à?", Giản Tư Tư hỏi.

“Không, có lẽ là có chút chuyện chưa giải quyết xong thôi”, Hoắc Khải trả lời cho có.

Giản Tư Tư cũng không phải mới quen anh ngày một ngày hai, đương nhiên là biết thừa Hoắc Khải không nói thật. Nhưng cô ấy không định hỏi nhiều, huống hồ đã muộn thế này, một mình cô ấy ở lại cũng không ổn.

“Có cần tôi tiễn cô không?”, Hoắc Khải hỏi.

“Thôi, tài xế vẫn đang chờ tôi mà, là nữ, không sao đâu”, Giản Tư Tư đáp.

Hoắc Khải đưa cô ấy ra cửa nhà, thì nhìn thấy có một người phụ nữ mặc đồng phục tài xế đang đứng cạnh con xe Porsche Panamera mà Giản Tư Tư mới mua.

“Vậy cô đi cẩn thận, có gì thì gọi tôi nhé”, Hoắc Khải nói.

Giản Tư Tư đáp lời rồi vẫy tay với anh: “Anh chăm sóc tổng giám đốc Ninh đi, tôi đi đây, bái bai”.

“Bye bye”, Hoắc Khải đưa mắt nhìn cô ấy rời đi.

Cơn gió khẽ thổi qua khiến mùi hương của hai người thổi về phía nhau.

Hoắc Khải ngửi được một mùi rượu nhạt, và cả mùi nước hoa nhẹ nhàng. Còn Giản Tư Tư thì ngửi được một mùi hương không nên xuất hiện trên người Hoắc Khải.

Đó là mùi hương của một người phụ nữ nào đó, nhưng chắc chắn không phải của Ninh Thần hay là bất kỳ ai cô ấy quen.

Điều này khiến Giản Tư Tư bất giác liên hệ đến cuộc điện thoại mà Ninh Thần gọi trước khi uống rượu, cô Cố?

Ninh Thần nói đó là một người bạn, nhưng Giản Tư Tư không thể không nghi ngờ “người bạn” này có mối quan hệ gì đó với sếp mình.

Gần ba giờ sáng mới về nhà, sếp ra ngoài làm gì mà muộn thế? Tổng giám đốc Ninh đang yên đang lành sao lại đi uống rượu? Ninh Thần chưa bao giờ như vậy cả.

Những câu hỏi này làm Giản Tư Tư nghĩ đến một loại khả năng.

Khi khả năng này xẹt qua đầu cô ấy, Giản Tư Tư bất chợt im lặng, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Không lẽ sếp ngoại tình?

Nhưng nếu thật sự là như vậy, tổng giám đốc Ninh cũng biết, thì sao lại nói chuyện với anh bằng giọng điệu như thế?

Người phụ nữ dù có yếu đuối thế nào thì cũng không nên phản ứng như vậy chứ.

Giản Tư Tư không hiểu Ninh Thần bị làm sao, cũng không tiện hỏi rõ Hoắc Khải, chỉ đành quay về với sự nghi ngờ trong lòng.

Hoắc Khải cảm giác được Giản Tư Tư đã hoài nghi điều gì, nhưng cô ấy không hỏi thì anh cũng sẽ không nói.

Dĩ nhiên, cho dù có hỏi thì anh cũng chưa chắc đã nói.

Sau khi đóng cửa, Hoắc Khải về phòng. Trong phòng toàn mùi rượu và mùi bãi nôn.

Giản Tư Tư dọn dẹp rất sạch sẽ, nhưng mùi này rất khó mà tan đi được.

Chắc là cô ấy đã xịt nước hoa vào, trong phòng vẫn còn mùi, gớm ghiếc không chịu được.

Nhìn Ninh Thần đang nằm trên giường, Hoắc Khải thở dài, đi qua ngồi cạnh cô.

Anh khom người hôm nhẹ lên trán Ninh Thần rồi nói: “Vợ, anh về rồi”.

Vì đang say mèm nên Ninh Thần dường như chẳng nhận ra người bên cạnh là ai. Cô bất giác nắm lấy tay Hoắc Khải, áp mặt mình vào tay anh rồi cọ xát, lẩm bẩm như mèo kêu: "Chồng… Anh có biết em không muốn mất anh cỡ nào không…"

Giọng của cô rất nhẹ, lại tỏa ra sự yếu ớt đến lạ.

Trước giờ Ninh Thần vẫn luôn tự ti, cảm giác mình không xứng với một người giỏi như Hoắc Khải.

Cô liều mạnh học tập, làm việc, cố gắng làm tốt bất cứ chuyện nào Hoắc Khải giao cho. Cô chỉ mong có thể dùng sự cống hiến của mình để bù đắp lại khoảng cách giữa hai bên.

Nhưng bất luận thế nào thì cô vẫn luôn cảm thấy khoảng cách này ngày càng lớn, dường như cô vĩnh viễn cũng không đuổi kịp được anh.

Chỉ có mình cô mới hiểu được sự đau đớn này, người khác sao có thể biết và đồng cảm được.

Nhìn khuôn mặt rõ ràng là đã khóc rất nhiều của Ninh Thần, Hoắc Khải xấu hổ đến cực điểm. Anh nằm sang bên cạnh Ninh Thần, sờ nhẹ tóc cô và nói: "Anh cũng không muốn rời đi, càng không muốn xa em. Trên đời này, chỉ có em và Đường Đường mới là người anh yêu nhất".

Cũng không biết Ninh Thần có nghe được không mà đôi mày đang chau của cô đã dần dần giãn ra rất nhiều.

Hoắc Khải xoa mái tóc của cô, cứ thế mà nằm cạnh trông cô ngủ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 561: Câu Hỏi

Sáng sớm hôm sau, lúc Ninh Thần tỉnh lại thì thấy Hoắc Khải đang nằm bên cạnh.

Việc này khiến Ninh Thần rất kinh ngạc. Cô cứ tưởng rằng chồng mình sẽ không về, nhưng nhìn dáng vẻ này có lẽ là đã về từ lâu lắm rồi.

Hơn nữa, anh không nằm trên giường mà lại nằm bò ở bên cạnh.

Cô bất giác cảm thấy hơi đau lòng. Những sự tức giận hôm qua bỗng chốc tiêu tan đi rất nhiều. Cảm giác đau đầu vì say rượu khiến Ninh Thần vô tình kêu ra tiếng lúc đứng dậy, làm Hoắc Khải tỉnh lại luôn.

Anh mở mắt ra thì thấy Ninh Thần đang nhìn mình với vẻ thương xót, bèn cười nói: "Chào buổi sáng".

"Chào buổi sáng…", Ninh Thần nhìn anh, hỏi: "Sao anh không nằm trên giường?"

"Anh sợ đánh thức em", Hoắc Khải nói.

Bất kể là Hoắc Khải nói thế để nịnh cô hay là lời thật lòng thì Ninh Thần cũng thấy khá cảm động.

Điều Cố Phi Dương muốn là ở bên cạnh Hoắc Khải, cho dù là không danh không phận.

Mà điều Ninh Thần muốn cũng không nhiều, là Hoắc Khải thật lòng yêu cô. Còn những chuyện mà Ninh Thần từng sợ sẽ mất đi, thì bây giờ cô đột nhiên cảm thấy tranh giành cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thứ cô có được đã nhiều hơn người khác lắm rồi. Có biết bao nhiêu cô gái muốn như cô mà còn không được, cô còn tham lam gì nữa chứ?

"Anh về lúc nào vậy?", Ninh Thần hỏi.

“Chắc khoảng hai, ba giờ sáng”, Hoắc Khải đáp.

“Vậy còn cô Cố? Cô ấy không trách anh sao?”, Ninh Thần lại hỏi.

“Không trách”, Hoắc Khải lắc đầu đáp.

Ninh Thần lại thở dài nói: “Anh không nên về đâu, dù gì cũng phải ở cạnh cô ấy một đêm chứ”.

Hoắc Khải không đáp lời, vì anh không biết Ninh Thần đang có ý gì.

Là nói bản thân cô đang rất để ý? Hay là nghĩ cho Cố Phi Dương thật?

Nhưng dù thế nào thì cứ coi như chưa nghe thấy cái chủ đề này thì hơn.

Sự im lặng của anh làm Ninh Thần hiểu được chồng mình đang né tránh, cô bèn nói: “Anh yên tâm, thật ra em đã nghĩ thông rồi. Có những chuyện bắt buộc phải xảy ra mà em không thể ngăn cản nổi. Hơn nữa, em cũng không muốn ngăn cản. Em không có tư cách độc chiếm một người đàn ông giỏi như anh, như vậy là không công bằng với những cô gái khác. Mặc dù em cũng sẽ ghen, không thích chia sẻ anh với người khác, nhưng cũng phải tùy người. Cô Cố một thân một mình nuôi con, lại từng cùng anh vượt qua hoạn nạn, nếu em còn tính toán với cô ấy…”

“Đây không phải tính toán, mà là hành động bình thường. Nếu em thật sự không đếm xỉa gì đến anh thì mới làm anh đau lòng hơn”, Hoắc Khải cười nói: “Thật ra anh rất thích em ghen, vì như vậy anh mới cảm nhận được sâu sắc tình yêu của em cho anh. Còn Cố Phi Dương thì em cũng không cần nghĩ nhiều đâu. Và cách anh chung sống với Cố Phi Dương và cách sống của cô ta đều không giống với em. Hơn nữa, anh cũng không đối xử với cô ta giống như cách anh đối xử với em đâu. Em là vợ của anh, không một ai có thể thay thế em cả!”

Ninh Thần nhìn anh, một lúc sau, cô ôm anh, nói nhỏ: “Vì anh, dù có phải chết em cũng không sợ. Cho nên, em hiểu rõ hơn ai hết vì sao cô Cố lại nguyện chết vì anh. Cô ấy và em đều giống nhau”.

Có hai người phụ nữ vì Hoắc Khải mà chết, một là Cố Phi Dương, hai là Phan Tư Mễ.

Kết quả của bọn họ khác nhau hoàn toàn.

Cho dù Phan Tư Mễ suýt chết vì nhảy lầu, nhưng cuối cùng, cô ta cũng không có được sự công nhận của Hoắc Khải mà lại càng không được Ninh Thần thoải mái chấp nhận.

Vì tình cảm của Phan Tư Mễ với Hoắc Khải không phải là thật. Cô ta chỉ muốn thỏa mãn mục đích của mình vì nguyên nhân tâm lý mà thôi.

Mà Cố Phi Dương lại khác, cô ta đơn giản là yêu Hoắc Khải. Để khiến Hoắc Khải thoát khỏi rắc rối, cô ta chọn cái chết.

Một người vì để giảm bớt gánh nặng mà chết, còn một người chết vì muốn thêm gánh nặng, rõ ràng là phải đối xử khác nhau rồi.

Hoắc Khải vẫn không đáp lời, mặc dù anh đã biết được Ninh Thần thật sự không quan tâm chuyện này. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh có thể tự do làm những việc đó.

Vẫn là câu nói đó, cảm thụ cá nhân của Ninh Thần phải được đưa lên hàng đầu.

Hai người cứ ôm nhau như vậy vài phút rồi mới rời giường.

Lúc làm vệ sinh cá nhân, bọn họ nhìn nhau, không khí càng tốt hơn.

"Nghe Giản Tư Tư nói tối qua em uống nhiều lắm hả?", Hoắc Khải hỏi.

"Anh gặp cô ấy hả? Hay là cô ấy tìm anh?", Ninh Thần bĩu môi, nói: "Con bé này, sao cứ phải phô với anh thế nhỉ".

"Cô ấy không nói thì anh vẫn ngửi được căn phòng đầy mùi rượu này đấy", Hoắc Khải thở dài: "Sớm biết em đau lòng như vậy thì anh đã chẳng ở lại rồi".

“Ôi trời, đã bảo là vì tối qua em chưa nghĩ thông, mà cảm xúc của con người cũng phải được bộc phát qua một phương thức hợp lý chứ. Không lẽ anh mong em một khóc hai nháo ba thắt cổ thì mới được hả?”, Ninh Thần nói.

Đương nhiên là Hoắc Khải không mong thế rồi, Ninh Thần có thể dùng rượu để giải tỏa khúc mắc trong lòng có lẽ là kết quả tốt nhất.

Nếu không thì Hoắc Khải thật sự không biết phải làm thế nào nữa.

Mặc dù anh giỏi về tâm lý học nhưng khúc mắc tâm lý thì còn khó chữa hơn cả bệnh thường.

Tác dụng của bác sĩ tâm lý là cho bạn một cảm giác thoải mái, thả lỏng, cho bạn cơ hội để giải tỏa cảm xúc.

Đại đa số bệnh nhân đều là tự chữa mà khỏi.

“À, cái chuyện mấy hôm trước anh nói đó, giờ sao rồi?”, Ninh Thần hỏi, cũng coi như một phương thức chuyển chủ đề hợp lý.

Hoắc Khải biết cô hỏi về chuyện gì, bèn đáp: “Tiến triển cũng được, nhưng còn rất lâu nữa mới có thể hoàn thành”.

“Em có thể giúp gì cho anh không?”, Ninh Thần lại hỏi.

“Em không giúp được gì nhiều đâu. Chuyện này phức tạp lắm, cũng rất đặc thù. Em chỉ cần cứ vận hành công ty như cũ là giúp đỡ lớn nhất với anh rồi”, Hoắc Khải đáp.

Ninh Thần “vâng” một tiếng, tỏ vẻ hơi thất vọng.

Việc cô mong muốn nhất chính là có thể giúp đỡ được chồng mình. Nhưng hiện giờ năng lực của cô có hạn, vẫn chưa thể đạt được như kỳ vọng.

Thấy sự buồn bã của Ninh Thần, Hoắc Khải nói: “Em đừng nghĩ nhiều, chuyện này không chỉ có mình em không giúp được anh đâu, mà kể cả là

Đường Quốc Diệu, chủ tịch hội đồng quản trị của quốc tế Đường Thị cũng không giúp được. Trên đời này có rất nhiều người, nhưng chỉ có một vài người có thể giúp được anh thôi. Chủ yếu là không thể dựa vào người khác để giải quyết chuyện này được. Mà anh cũng không thể nói hết với em trong một hai câu nói được. Sau này có cơ hội anh sẽ kể rõ ràng cho em".

Ninh Thần gật đầu. Cô biết anh đang an ủi mình, nhưng cô vẫn vừa tò mò vừa nghi ngờ, lại vẫn biết điều mà không hỏi tiếp.

Chồng cô không phải kiểu hay bô bô lắm lời. Nếu anh nói chuyện này rất phức tạp thì nó đúng là như vậy. Nếu cứ cố chấp giúp đỡ thì sẽ thành phá hoại thôi.

Hai người lại nói một lúc rồi ăn uống, đi làm.

Hoắc Khải lại đến công ty, làm một việc mà khiến tất cả đều nghi ngờ cùng bất an, đó là gặp từng nhân viên quản lý cấp cao một.

Chủ đề nói chuyện cũng rất đơn giản, ý kiến về việc bán công ty của anh chị là gì?

Thoải mái nói, bất kể tốt hay xấu.

Hầu như tất cả đều phản đối việc này. Chỉ có hai người nói rằng, bán đi cũng không phải là không thể. Hoắc Khải và Ninh Thần chỉ mới hơn 30 tuổi, còn trẻ như vậy mà có tài sản hơn chục tỷ, đã là siêu hơn 99,99% số người trên thế giới này rồi.

Người giàu hơn được họ chắc chưa đến con số hàng ngàn.

Trong số mấy trăm triệu người mà chỉ có từng đó người giàu hơn bạn, bạn còn muốn gì nữa?

Mấy chục tỷ là con số tiêu cả đời cũng không hết.

Cho dù đi gửi tiết kiệm thì một năm tiêu chỉ hết có mấy trăm triệu thôi, có lẽ đây là cuộc sống mà ai cũng hằng mong muốn.

Hai người này không khiến Hoắc Khải bất ngờ, vì họ chính là hai trong số những người ở diện tình nghi đã bị mua chuộc mà Hoắc Khải tìm được.

Nhưng hai người còn lại thì lại rất thông minh, không nói thật ý kiến của mình ra mà lại đồng tình với số đông.

Lần gặp mặt này, mục đích của Hoắc Khải rất đơn giản, chính là xác nhận lần thứ hai qua việc gặp mặt đơn độc.

Với kiến thức về tâm lý của anh, không khó để đoán ra việc người đó nói thật hay nói dối.

Bao nhiêu người trong công ty như vậy, sẽ không chỉ có mấy người nói dối đâu, ít cũng phải bảy tám người.

Điều này chứng tỏ rằng, đám nhân viên quản lý cấp cao này không hề cứng rắn như những gì người ngoài nhìn thấy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 562: Một Trăm Tỷ

Vẫn còn có rất nhiều người sống ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến lợi ích cá nhân, không thành tâm nỗ lực phát triển công ty trở thành doanh nghiệp hàng đầu thế giới.

Tuy nhiên, nếu họ có ý tưởng như vậy thì cũng không có nghĩa là họ sai, cũng không thể nói rằng họ là những người dễ bị chiêu dụ hay phản bội.

Tại sao mọi người lại đến đây làm việc? Chẳng phải là để kiếm tiền hay sao?

Bây giờ có cơ hội kiếm tiền, tại sao lại không nắm lấy chứ.

Từ góc độ này mà nói thì họ không hề sai.

Chỉ có điều những người có ý tưởng như vậy thì sau này sẽ có nguy cơ cao trở thành những gián điệp bị các thế lực bên ngoài cài cắm vào đây.

Hoắc Khải đã viết ra tất cả các ứng viên có nguy cơ cao trong tương lai mà anh nghĩ tới, kể từ giờ phút này, số phận của những người đó sẽ không còn được kết nối với Hi Vọng Mới. Tương lai của họ trong công ty này đã kết thúc.

Hoắc Khải sẽ không đuổi họ đi ngay lập tức, nhưng đến khi thế lực ngầm được giải quyết xong thì sẽ không ai trong số những người đó được ở lại.

Người cuối cùng mà anh gặp hôm nay là Giản Tư Tư.

Vừa bước vào văn phòng, Giản Tư Tư đã nóng lòng hỏi: "Ông chủ, anh thật sự muốn bán công ty sao?"

Cô ấy đã hỏi câu hỏi tương tự một lần vào ngày hôm qua, nhưng Hoắc Khải đã không đưa ra câu trả lời chính xác cho cô ấy.

Hôm qua đã không cho biết câu trả lời, nên tất nhiên hôm nay cũng sẽ như vậy, anh chỉ cười nói: "Cô đừng căng thẳng, chẳng phải tôi đang hỏi ý kiến của mọi người sao? Sao vậy, cô cũng cho rằng tôi sẽ bán công ty đi à?"

"Nếu là bình thường, tôi chắc chắn không nghĩ rằng anh sẽ bán công ty. Anh có năng lực và tham vọng, nếu không thì định giá cổ phiếu của chúng ta đã không cao như vậy. Nhưng hôm nay tôi đã nhận được một email. Người trong email nói với tôi rằng họ là người sẽ có được Hi Vọng Mới. Họ muốn tuyển tôi làm tổng giám đốc công ty, họ nói rằng chắc chắn công ty sẽ bị thâu tóm, nếu tôi đồng ý ngay thì họ có thể cho tôi mức lương hàng năm trên mười triệu, công với một số cổ phần lớn. Và để làm cho tôi tin tưởng, bây giờ họ có thể ứng trước cho tôi lương trong hai năm".

Chính email tuyển dụng đặc biệt này đã khiến cho Giản Tư Tư hoảng sợ, cô ấy cảm thấy Hoắc Khải hẳn là đang rất muốn bán công ty đi. Nếu không thì tại sao cô ấy lại bị chiêu dụ, hơn nữa còn được hứa hẹn về việc sở hữu cổ phần.

Cho dù hôm nay Hoắc Khải không gọi cô ấy, thì Giản Tư Tư cũng sẽ chủ động đến tìm anh.

Hoắc Khải không ngạc nhiên về việc Giản Tư Tư bị chiêu dụ, bởi vì chính anh đã bảo người ta làm điều đó.

Có vẻ như thế lực ngầm đang rất khẩn trương, đã bắt đầu hành động sớm như vậy.

Thành thật mà nói, những điều kiện mà bọn chúng đưa ra cho Giản Tư Tư cũng không đặc biệt hấp dẫn.

Xét trên tiềm lực của công ty Hy Vọng Mới, trả lương cho vị trí tổng giám đốc mười triệu mỗi năm hoàn toàn không phải là một con số quá cao, nếu có tăng gấp ba, gấp bốn lần con số đó thì có khi còn chưa xứng đáng.

Lý do tại sao bọn chúng không đưa ra mức giá cao hơn là vì bọn chúng muốn thăm dò Giản Tư Tư trước.

Nếu Giản Tư Tư bị dao động dù chỉ là một chút, thì bọn chúng có thể giữ nguyên mức giá này, hoặc nâng lên thêm một chút để hạ gục cô ấy hoàn toàn. Dù gì thì bọn chúng cũng đang để mắt đến công ty, nên sẽ không khó để đoán ra Giản Tư Tư đang nghĩ gì.

Nhưng nếu như Giản Tư Tư từ chối một cách dứt khoát và không đồng ý tiếp tục thương lượng, thì bọn chúng đương nhiên sẽ tăng giá cho đến khi chiêu dụ cô ấy thành công.

Hoắc Khải nhìn Giản Tư Tư và hỏi: "Vậy cô đã trả lời như thế nào?"

"Đương nhiên là tôi bảo bọn họ biến đi rồi!", Giản Tư Tư bất giác đáp lời, sau đó mới phản ứng lại, khó chịu nói: "Điều tôi muốn nói không phải là chuyện này, mà là chuyện tại sao anh lại muốn bán công ty. Tuy rằng số tiền 10 tỷ nghe có vẻ nhiều, nhưng so với tiềm năng của công ty thì nó chẳng là cái gì cả. Nếu anh nghĩ rằng bây giờ công ty đang kiếm được ít tiền hơn trước, thì tôi cũng có thể làm thêm giờ cùng với những người khác và bắt đầu tiến hành một vài dự án hoặc hoạt động có lợi nhuận hơn..."

"Đừng vội vàng lo lắng, không phải tôi vừa mới nói sao, tôi chỉ đang nói chuyện phiếm vài câu, sao lại nghiêm túc như vậy chứ", Hoắc Khải nói.

Giản Tư Tư tức đến mức sắp khóc, ngay cả cổ phần cũng muốn giao ra rồi, vậy mà vẫn còn nói là chỉ đang nói chuyện phiếm. Anh đang muốn lừa ai vậy?

Bây giờ cả công ty đều biết rằng anh đang dò hỏi về vấn đề bán công ty, tất cả mọi người đều đang hoảng sợ và cảm thấy rằng có thể anh đã thật sự muốn bán công ty đi.

Một người nói thì còn có thể xem đó là tin giả, nhưng tất cả mọi người đều nói thì đó chính là sự thật rồi.

"Cô vẫn còn quá non nớt. Mặc dù bình thường làm mọi việc một cách bình tĩnh, nhưng khi gặp những trường hợp khẩn cấp thì cô liền cảm thấy bối rối. Cô cần phải cố gắng rèn luyện hơn nữa. Nhân tiện, gần đây Ninh

Hạo Bân thường làm việc chung với cô phải không? Giờ cậu ta thế nào?", Hoắc Khải hỏi.

"Bây giờ không phải là lúc để quan tâm đến anh ta!", Giản Tư Tư tức giận nói: "Tôi chỉ muốn biết, ông chủ, anh đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy, rốt cuộc là anh có bán công ty hay là không? Hơn nữa những người đó xem chúng ta là những kẻ ngu ngốc chăng? Công ty của chúng ta chỉ có giá trị 10 tỷ à? Chỉ cần một lời từ ông chủ, dù cho có định giá công ty 100 tỷ thì tôi tin rằng vẫn có người chịu chi ra!"

"Vậy ý của cô là, nếu như có thể bán được với mức giá 100 tỷ thì cũng có thể cân nhắc đúng không?", Hoắc Khải hỏi.

Giản Tư Tư sững sờ, sau đó ngay lập tức nói: "Tôi không có ý đó, tôi chỉ nói họ..."

Ý tứ của Giản Tư Tư rất đơn giản, chính là muốn nói những người đó không có mắt nhìn mới xem Hi Vọng Mới như một công ty bình thường để mà ép giá. Đây rõ ràng là một sự xúc phạm. Tuy nhiên, điều này không có nghĩa là cô ấy sẽ đồng ý bán công ty với giá 100 tỷ.

Tiền rất quan trọng đối với Giản Tư Tư, nhưng nó cũng không quan trọng đến mức cần phải bán công ty để thu về tiền mặt. Cô ấy hoàn toàn không vui vẻ gì với chuyện này.

Tuy nhiên, Giản Tư Tư còn chưa kịp nói gì thì Hoắc Khải đã xua tay nói: "Cô đi ra ngoài trước đi".

"Ông chủ, tôi..."

"Đi ra ngoài trước đi, sau này có thời gian lại nói chuyện sau", Hoắc Khải tiếp tục xua tay, giọng điệu nghiêm túc hơn trước.

Giản Tư Tư thấy anh không muốn nói về chuyện đó nữa, nên cô ấy không thể làm gì khác hơn là vác vẻ mặt đưa đám đi ra ngoài.

Ngay sau khi rời khỏi văn phòng, cô ấy liền bị một vài người đồng nghiệp cấp trung và cấp cao vây quanh hỏi: "Sếp Giản, ông chủ đã nói gì? Có thật sự muốn bán công ty không?"

"Tôi hình như nghe được cô nói là cần 100 tỷ hả?"

Giản Tư Tư trừng mắt nhìn họ và nói: "Ai cho phép các người nghe trộm cuộc nói chuyện của sếp? Các người không biết như vậy là vi phạm quy chế làm việc à!"

"Chúng tôi không muốn nghe trộm. Nhưng chuyện này liên quan đến vận mệnh của mọi người trong công ty, ai mà chịu cho được chứ", có người bức xúc nói.

"Đúng đó, nếu như không phải do ông chủ muốn bán công ty đi thì chúng tôi cũng không lười biếng ở đây mà đã sớm ai làm việc nấy rồi".

Giản Tư Tư tức giận nói: "Đúng vậy, ông chủ đang định bán công ty với giá 100 tỷ, các người đã hài lòng chưa? Đi làm việc hết đi, nếu các người không có việc gì làm thì tôi sẽ cho nghỉ phép hết!"

Thấy Giản Tư Tư tức giận như vậy nên mọi người cũng không dám hỏi thêm, đành phải từ bỏ.

Nói thế nào đi chẳng nữa, Giản Tư Tư là phó tổng giám đốc của công ty, hơn nữa còn là bạn tâm giao của Ninh Thần và Hoắc Khải. Địa vị của cô ấy ở trong công ty vẫn rất cao, ngay cả khi có vài người khác cũng vào công ty cùng đợt với cô ấy. Ngay cả giám đốc chi nhánh lúc này cũng phải có mấy phần nể nang khi nói chuyện với cô ấy.

Ngay sau đó, một tin tức đã lan truyền khắp công ty.

Ông chủ không bán công ty với giá 10 tỷ, mà là 100 tỷ!

Khi tin tức được lan truyền, rất nhiều người đã bất ngờ và chết lặng.

100 tỷ?

Đây là một con số mà họ thậm chí còn không thể nghĩ tới, trong lịch sử các thương vụ thâu tóm trên thế giới, con số này chắc chắn nằm trong top đầu của bảng xếp hạng.

Có ai thật sự sẵn sàng chi nhiều tiền như vậy cho Hy Vọng Mới không?

Tuy nhiên khi mọi người nghĩ lại thì thấy khả năng này cũng không lớn lắm. Vì dù sao thì trước mắt công ty Hi Vọng Mới chỉ được định giá hơn ba mươi tỷ một chút, nên chỉ những nhà đầu tư mạo hiểm điên rồ lắm mới đi thu mua với niềm tin rằng mức định giá có thể lên tới hơn trăm tỷ đồng.

Tuy nhiên, những nhà đầu tư mạo hiểm vẫn luôn là như vậy, dù sao tiền mà họ dùng để đầu tư cũng không phải của bản thân họ, bất quá có thất bại thì cũng chỉ bị mắng cho một trận thôi, không mất đi miếng thịt nào. Nhưng nếu thành công, thì họ có thể khoe khoang cả đời.

Do đó, định giá của họ đối với công ty chỉ có thể được sử dụng như một tài liệu tham khảo, không đáng tin cậy.

Khi tin tức được lan truyền, mọi người trong công ty mỗi khi đang làm việc gì đó cũng đều sẽ luôn bất giác bàn luận đôi câu.

Mặc dù rất nhiều người lo lắng về nơi họ sẽ đi sau khi công ty bị người khác mua lại, nhưng không có nhiều người sẵn sàng chủ động rời khỏi Hy Vọng Mới trước, lý do là vì họ đã rút được một bài học từ tình huống khó khăn của công ty trước đó.

Chỉ một số ít người trong số họ đã bị chiêu dụ bởi các công ty môi giới việc làm, nhưng hầu hết những người khác đã chọn cách bám vào công việc hiện tại của mình.

Hiện tại đây chỉ là một tin tức chưa được xác nhận. Chưa nói đến việc ông chủ chưa bao giờ công khai thừa nhận rằng mình muốn bán công ty, nhưng nếu ông chủ thật sự thừa nhận điều đó thì sao chứ?

Chỉ cần một ngày công ty còn chưa bị thu mua, thì chắc chắn tình hình sẽ vẫn còn nhiều biến động bất ngờ.

Bên cạnh đó, tiềm năng của Hi Vọng Mới lớn đến mức dù có thâu tóm được thì chỉ những nhà quản lý cấp trung và cấp cao mới phải lo lắng. Những nhân viên bình thường về cơ bản sẽ không có nhiều ảnh hưởng.

Cho nên bọn họ không có việc gì phải buồn lo vô cớ, cứ tiếp tục làm việc mà mình nên làm là được rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 563: Thay Đổi

Thời gian này trôi qua thật nhanh, tình hình của Hoắc Khải mấy ngày nay vẫn rất tốt.

Cứ hai ba ngày là anh lại đến chỗ của Cố Phi Dương một lần, vì mối quan hệ của họ đã được chấp nhận, nên mối quan hệ đó cũng đã phát triển hết sức nhanh chóng.

Buổi sáng khi Hoắc Khải đến đó lần thứ hai, vừa mở cửa liền nhìn thấy Nhạc Văn Văn đang đứng chờ, mỉm cười ngọt ngào nhìn anh, liền kêu to: "Chào buổi sáng, bố Lý!"

Cách xưng hô này khiến cho Hoắc Khải có chút giật mình. Tuy rằng đã trải qua hai kiếp người, thân phận cũng không bình thường, nhưng việc bị một đứa trẻ gọi lớn như vậy cũng làm cho anh ngạc nhiên đến mức không thể tin được.

Cố Phi Dương bước ra cửa, đôi má ửng đỏ, cảm giác quá hạnh phúc và hồi hộp.

Cô ta cũng giống như Nhạc Văn Văn, từ rất lâu trước đây, cô ta đã mong chờ đến một ngày cô bé có thể sử dụng cách xưng hô này. Và bây giờ, mục tiêu cuối cùng cũng đã đạt được.

“Mẹ, con bỏ chữ Lý đi và gọi là bố thôi được không?”, Nhạc Văn Văn đột ngột hỏi.

Cố Phi Dương không trả lời mà nhìn về phía Hoắc Khải, việc xưng hô như thế nào tuy rằng không gây thương tổn gì, nhưng lại có một ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Vì vậy, cô ta không thể đưa ra quyết định, cô ta vẫn phải xem Hoắc Khải sẽ nghĩ gì.

Hoắc Khải im lặng trong hai giây, sau đó đi về phía của Nhạc Văn Văn, ngồi xổm xuống ôm lấy cô bé rồi nói: "Đương nhiên có thể rồi, con gái của bố".

Lúc này, mắt của Cố Phi Dương đỏ hoe, cô ta chưa bao giờ nghĩ rằng chỉ một sự thay đổi chức danh lại có thể khiến cho cô ta cảm động đến như vậy.

Đặc biệt là khi Hoắc Khải gọi Nhạc Văn Văn là con gái của bố, bốn chữ này đã khiến cho cô ta cảm thấy rằng mình sống trên đời đã không còn gì phải hối hận.

Nhạc Văn Văn hạnh phúc ôm chầm lấy anh hoan hô: "Hay quá! Con cũng đã có bố rồi!"

Đối với mẹ con Cố Phi Dương mà nói, ngày hôm nay là ngày đáng nhớ nhất đối với họ trong nhiều năm trở lại đây.

Sau khi trở về, Hoắc Khải cũng đã nói chuyện với Ninh Thần về điều đó.

Sau khi Ninh Thần nghe được chuyện này, trong lòng cô cũng có chút không thoải mái.

“Xưng hô sao cũng được, nhưng tài sản không thể chia cho bọn họ, đây là điểm mấu chốt”, Ninh Thần nói.

Giống như Hoắc Khải, cô không hề có tư tưởng gia trưởng, nhưng đối với tài sản của gia đình thì khác. Đây là do gia đình tôi khổ cực lắm mới tự kiếm được, không thể tiêu xài hoang phí, phải để lại cho con cháu.

Cố Phi Dương và Nhạc Văn Văn đều là người ngoài, đối với bọn họ cũng có thể chi ra một ít, nhưng muốn thừa kế thì tuyệt đối không được!

Tất nhiên, Ninh Thần không hề muốn những người khác cạnh tranh với Đường Đường về vấn đề tài sản của gia đình trong tương lai, cũng như cô sẽ không cạnh tranh với Cố Phi Dương.

Vũ đoàn do Cố Phi Dương điều hành hiện đang có lãi, được nhiều công ty để mắt đến nhằm muốn thúc đẩy mối quan hệ với Hi Vọng Mới, vì vậy

số lượng học viên đến ghi danh rất nhiều, tốc độ tăng trưởng cũng nhanh hơn nhiều so với chi nhánh ở các thành phố khác.

Một số công ty đầu tư mạo hiểm đã chú ý đến vũ đoàn duy nhất trong hệ thống VR của Hi Vọng Mới. Được định giá khoảng 100 triệu, một số người thậm chí đã tiếp cận Cố Phi Dương để thương lượng về việc mua lại.

Có thể thấy trong tương lai, vũ đoàn của Cố Phi Dương chắc chắn sẽ phát triển với quy mô lớn.

Dù không được như Hi Vọng Mới, nhưng muốn kiếm được số tiền lên đến chín mười con số trong vòng một năm cũng không phải là một giấc mơ quá xa vời.

Đó là tài sản riêng của Cố Phi Dương, Ninh Thần cũng không có ý nghĩ muốn lấy nó, cho dù Cố Phi Dương chủ động đưa nó cho cô thì cô cũng sẽ không nhận.

Ngoại trừ những thay đổi nhỏ trong cuộc sống, thì hiện tại mọi người dường như đã tiêu hóa được tin tức thất thiệt nội bộ vào hai ngày trước của công ty, nói rằng Hoắc Khải muốn bán công ty cho người khác.

Họ đều đã chuẩn bị tâm lý cho tương lai, không còn hoảng sợ như lần đầu tiên nghe được tin này nữa.

Ngay cả Giản Tư Tư bây giờ cũng vậy, vì không có cách nào dò hỏi được suy nghĩ thật của Hoắc Khải nên cũng không thèm hỏi thêm nữa.

Dù sao thì cô ấy cũng sẽ không bao giờ đồng ý bán công ty.

Nhưng cùng lúc đó, Giản Tư Tư cũng đã nói chuyện với Ninh Thần về mùi lạ trên người Hoắc Khải từ hai ngày trước.

"Em đừng suy nghĩ nhiều, anh ấy chỉ ra ngoài giao thiệp, giữa hai người bọn chị không có mâu thuẫn gì. Việc chị uống rượu hôm đó hoàn toàn là vì áp lực công việc mà thôi", Ninh Thần giải thích.

“Thật sao?”, Giản Tư Tư nghi ngờ hỏi, cô ấy luôn cảm thấy hai vợ chồng này dường như có điều gì đó muốn giấu giếm người khác, nhưng cô ấy không biết điều đó là gì.

Về việc cô Cố là ai, Giản Tư Tư đã nghĩ đến Cố Phi Dương, nhưng cô ấy không thể chắc chắn, mà Ninh Thần cũng không thừa nhận, chỉ nói rằng đó là một người bạn cũ.

Vài ngày sau, Hoắc Khải đã gửi email cho người đàn ông của thế lực ngầm, chủ động hỏi về vấn đề chiêu dụ Giản Tư Tư đã diễn ra như thế nào.

Thật ra thì Hoắc Khải biết rõ về tình hình của Giản Tư Tư, vì mỗi khi có người muốn chiêu dụ cô ấy, Giản Tư Tư đều sẽ chủ động báo cáo.

Lần này công ty môi giới việc làm thật sự hoạt động rất mạnh, chỉ mới mấy ngày trước mà thù lao đã tăng hơn gấp đôi.

Ngoài tiền lương hàng năm gần 30 triệu, còn có thể nắm số cổ phần trị giá khoảng 50 triệu, cộng lại đã lên đến gần 100 triệu.

Đổi thành bất kỳ người nào ở trong tình cảnh này thì cũng sẽ cảm thấy dao động. Giản Tư Tư có dao động hay không thì không biết, nhưng cô ấy cảm thấy vô cùng khó chịu đối với công ty này.

Bởi vì phần thưởng của bên kia càng cao, thì điều đó càng chứng minh quyết tâm thâu tóm được công ty Hi Vọng Mới từ bọn chúng.

Vì vậy, mỗi khi Giản Tư Tư nhận được email, cô ấy sẽ chuyển thẳng nó đến hộp thư của Hoắc Khải và Ninh Thần. Một mặt cô ấy muốn thể hiện rõ thái độ, mặt khác cũng chứng tỏ cô ấy là người không bị cám dỗ và có thể tin tưởng 100%.

Suy nghĩ của cô gái này vẫn rất sâu sắc, cô ấy dường như đang làm mọi thứ ở trên bề nổi, nhưng thực tế khi chúng ta suy ngẫm đến tận cùng thì sẽ thấy, suy nghĩ của cô ấy còn thâm sâu nhiều hơn vẻ bề ngoài.

Vì những email này, Ninh Thần đã có chút bất an khi thảo luận với Hoắc Khải về việc muốn tăng lương cho Giản Tư Tư.

Mặc dù hiện tại Giản Tư Tư đã có mức lương hàng năm đạt đến vài triệu, đây không phải là một con số quá nhỏ, nhưng so với con số 30 triệu mà bên kia hứa hẹn thì quả thật là thua xa.

Trong trường hợp cô ấy thật sự bị dao động, thì chẳng phải Ninh Thần sẽ mất đi một cánh tay phải đắc lực hay sao?

Có rất ít người trong công ty làm việc được giống như Giản Tư Tư. Mọi việc giao cho cô ấy đều được thực hiện nhanh chóng và đúng quy trình.

Ninh Thần vốn đang rất thoải mái với sự trợ giúp của Giản Tư Tư, cho nên đương nhiên cô không muốn nghĩ đến việc thay thế người khác vào vị trí đó.

Về vấn đề này, Hoắc Khải cho rằng cô có thể tăng lương hay không tăng lương cho cô ấy đều được, chỉ cần Ninh Thần thấy tốt thì cô có thể làm bất cứ điều gì.

Sau khi email được gửi đến hộp thư của người đàn ông đó, anh nhanh chóng nhận được hồi âm: "Mọi chuyện thuận lợi, đang chờ tin vui".

Khóe miệng Hoắc Khải khẽ cong lên. Qua email này, anh có thể nhận định một điều, đó chính là người trong thế lực ngầm chỉ báo tin tốt chứ không báo tin xấu.

Nhưng điều này cũng phù hợp với mục đích của anh, chỉ cần bên kia có thể kiên nhẫn thì dù có phải chờ đợi bao lâu Hoắc Khải cũng sẵn lòng.

Bởi vì việc anh yêu cầu người bên kia chiêu dụ Giản Tư Tư cũng chỉ là để trì hoãn thời gian.

Anh biết rằng Giản Tư Tư không phải là loại người có thể dễ dàng bị chiêu dụ, mà càng khó chiêu dụ thì thời gian trì hoãn sẽ càng lâu.

Cho dù cuối cùng Giản Tư Tư có bị chiêu dụ thành công thì cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể kéo thời gian cho đến khi mọi bố trí của Hoắc Khải hoàn toàn hoàn tất, thì thế lực ngầm kia mới có thể bị nhổ bỏ tận gốc.

Một khi thế lực ngầm này đã bị nhổ bỏ, thì chuyện ai bị chiêu dụ, ai không bị chiêu dụ cũng sẽ không còn quan trọng nữa.

Vì người bên kia đã bảo anh hãy đợi tin tốt, nên Hoắc Khải cũng không nhiều lời thêm. Sau khi nói chuyện với Ninh Thần và Cố Phi Dương, anh đã đi một chuyến đến Quốc tế Đường Thị.

Quốc tế Đường Thị hiện đã có rất nhiều hạng mục hợp tác với Hi Vọng Mới. Bản thân Quốc tế Đường Thị đã là một loại hình doanh nghiệp siêu lớn với phạm vi kinh doanh rất rộng và hoạt động kinh doanh chính của họ tập trung ở nước ngoài, chính điều này đã khiến cho Hoắc Khải cảm thấy vui nhất.

Bởi vì các công ty nằm trong thế lực ngầm chỉ chiếm một tỷ lệ lớn trong nước và không có nhiều ở nước ngoài. Nguyên nhân chủ yếu là khó kiểm soát nguồn vốn, cho dù có muốn kiểm soát thì đây cũng không phải chuyện mà ai cũng có thể kiểm soát được.

Tăng cường hợp tác kinh doanh ở nước ngoài có lợi cho việc giảm khả năng Hi Vọng Mới bị tấn công, hơn nữa nếu như cuộc đối đầu thất bại thì Hoắc Khải cũng có đường rút lui.

Lần này đến Quốc tế Đường Thị, anh muốn Quốc tế Đường Thị sử dụng ảnh hưởng ở nước ngoài của bọn họ để tổ chức một hội nghị công khai quy mô lớn.

Chuyện này chủ yếu là để thúc đẩy ngành công nghiệp VR. Ngoài ra, Hi Vọng Mới hiện cũng đang chuẩn bị thành lập một chi nhánh mới.

Ngành kinh doanh duy nhất của chi nhánh này là làm trò chơi.

Mục tiêu cuối cùng của ngành VR là xây dựng một thế giới mới, và thế giới này sẽ thu hút vô số người bước vào.

Mặc dù theo cao thủ vô danh thì thế giới ảo sẽ gần giống với thế giới thật, nhưng suy cho cùng thì điều có cũng không có khả năng cao. Thực tế dù cho công nghệ này có tiên tiến đến đâu, thì đối với hầu hết mọi người cũng chỉ giống như đang chơi một trò chơi mà thôi.

Do đó, một trong những bước phát triển ngành công nghiệp VR tiếp theo của Hoắc Khải chính là tạo ra các trò chơi liên quan. Phải cho những người bước vào thế giới ảo biết họ nên làm gì.

Tất nhiên, đối với một ngành công nghiệp lớn như vậy thì không thể chỉ phát triển một dự án. Tiếp theo sẽ có thêm những dự án khác nhau, và Hoắc Khải đã hình thành sẵn một đường hướng phát triển trong đầu. Nhưng theo tình hình hiện tại, muốn thực hiện hết thì cần số kinh phí quá lớn.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 564: Mục Tiêu Mới

Hơn nữa, khi thế giới ảo VR chưa hoàn thiện mà đã mở thêm quá nhiều hạng mục thì sẽ gây phân tán lực lượng, cũng tương tự với hành động ép cây lớn nhanh một cách không cần thiết khi cội rễ của nó vẫn chưa cắm sâu xuống đất vậy.

Mục đích của buổi họp báo công khai là để quảng bá cho công ty trò chơi sắp được thành lập, trước tiên phải thu hút sự chú ý của những người khác.

Ngoài ra, vẫn còn có một số vấn đề hợp tác nhỏ cũng cần được thảo luận với Đường Quốc Diệu.

Gặp gỡ Đường Trọng Vi cũng là một mục đích trong đó.

Đường Quốc Diệu bày tỏ sự chào đón nồng nhiệt đối với sự xuất hiện của Hoắc Khải, thậm chí còn đến đón anh tại sân bay.

Mặc dù tầm cỡ hiện tại của Hi Vọng Mới không thể so sánh với Quốc tế Đường Thị, một doanh nghiệp siêu lớn với khối tài sản hàng trăm tỷ.

Tổng giá trị tài sản hiện tại của Hi Vọng Mới còn chưa tới 20 tỷ, nhưng tiềm lực tương lai của công ty quá lớn, và hệ thống liên minh VR mà Hoắc Khải xây dựng thực sự quá tuyệt vời.

Không ai dám đánh giá thấp anh, kể cả Đường Quốc Diệu.

Những doanh nhân thuộc thế hệ cũ như Đường Quốc Diệu hiểu rất rõ một điều, trong xã hội hiện đại, ngay cả một công ty bắt đầu từ con số không thì cũng sẽ chẳng cần mất đến một trăm năm để phát triển đến quy mô như công ty của ông ấy.

Có thể chỉ cần từ mười đến hai mươi năm nữa là họ đã có thể bắt kịp sự phát triển của công ty ông ấy rồi.

Điều này còn đặc biệt đúng đối với một ngành siêu tiềm năng như ngành VR.

Toàn thế giới hiện đang hướng về việc nghiên cứu công nghệ thực tế ảo VR, đây chính là lối thoát lớn nhất trong tương lai, người nào nắm được thì người đó có thể bay cao hơn người khác.

Hi Vọng Mới bây giờ chỉ đang phát triển công nghệ này ở những bước đầu tiên, đợi đến khi công nghệ này chính thức được đưa vào sử dụng thì nó sẽ trở thành bom tấn.

Điều khiến cho Hoắc Khải ngạc nhiên mừng rỡ là khi anh và Đường Quốc Diệu còn chưa ra khỏi sân bay, thì Cổ Ngôn Tài đã bất ngờ gọi điện thông báo cho anh một việc vô cùng quan trọng.

Việc đó chính là cao thủ vô danh đã sửa đổi chương trình và tạo ra được một công thức lập trình hoàn toàn mới.

Công nghệ cụ thể có phần phức tạp, nói một cách đơn giản hơn thì có nghĩa là cao thủ vô danh đã xây dựng nên được bộ khung của thế giới ảo, còn việc lấp đầy các chi tiết, anh ta cảm thấy tốn quá nhiều thời gian và sức lực.

Nếu chỉ có anh ta tự làm, hay thậm chí làm cùng với toàn bộ đội ngũ kỹ thuật, thì có lẽ cũng khó để có thể hoàn thành mục tiêu trong vòng 30 đến 50 năm tới.

Dẫu sao thì mục tiêu của họ là làm cho thế giới ảo giống với thế giới thực.

Mã của các chương trình liên quan thì nhiều như cát trên sa mạc, nhiều đến mức khiến da đầu tê dại.

Vì vậy, sau khi cao thủ vô danh cân nhắc, anh ta đã thiết lập nên một chương trình mới. Bất cứ ai bước vào thế giới ảo đều có thể tự mình xây dựng mọi thứ như trong thế giới thực.

Vai trò của cao thủ vô danh và đội ngũ kỹ thuật bí mật là duy trì các quy tắc vật lý của thế giới ảo và cố gắng giữ cho các vật thể thực tế do người khác tạo ra nằm trong sự ràng buộc của các quy tắc trong thế giới thực.

Với những ràng buộc như vậy, thì cho dù muốn làm gì cũng không thể làm một cách quá đáng.

Cao thủ vô danh hy vọng có thể sử dụng phương pháp này để đạt được mục tiêu phổ biến công nghệ VR đến tất cả mọi người.

Mọi người đều có thể xây dựng nên một thế giới mà bọn họ muốn, khi hàng tỷ người trên khắp thế giới cùng nhau xây dựng nên thế giới đó, thì con đường đưa thế giới thực vào bên trong thế giới ảo sẽ không còn xa nữa.

Ý tưởng này cũng không thể nói là quá mới lạ, trong một trò chơi cách đây mấy năm cũng đã có những lập trình viên tiến hành làm những việc tương tự.

Chỉ là sự mở rộng và phát triển hiện thực được thể hiện trong trò chơi đó quá thiếu chân thật, cũng không có chút ý nghĩa nào.

Nhưng trong khuôn khổ được xây dựng bởi cao thủ vô danh thì có rất nhiều điều mà người tham gia phát triển có thể làm được.

Ví dụ, nếu như người tham gia phát triển là sinh viên kiến trúc, họ có thể bắt đầu xây dựng các tòa nhà cao tầng trong thế giới ảo cùng với một nhóm người thân thiết khác.

Tòa nhà này có thể được xây dựng không, nó sẽ trông như thế nào sau khi được xây dựng, và sau khi xây dựng nó có thể đứng vững hay không... tất cả cũng sẽ căn cứ vào quy tắc thực tế mà tạo ra hiệu quả tương ứng.

Hơn nữa sau khi xây xong thì họ còn có thể tham gia mua bán thành phẩm của mình.

Nói chung, những điều có thể thực hiện được trong thế giới thực thì đều có thể thực hiện được ở đây. Những gì mà người tham gia phải làm là chuyển mọi thứ mà họ thấy trong thực tế sang thế giới ảo.

Nghe thì có vẻ khó tin, vì suy cho cùng không phải ai cũng biết lập trình, làm sao tất cả mọi người có thể làm được những việc như thế này.

Nhưng đừng quên, bản thân ngành công nghiệp VR là một hướng đi rất thông minh, và thế giới ảo này còn được truy cập thông qua sóng não. Bằng cách đọc sóng não của mọi người thông qua một hệ thống AI thông minh, nó có thể tiến hành làm theo những gì mọi người đang nghĩ trong đầu.

Khi chúng ta tưởng tượng rằng có một cái bánh quy đang xuất hiện trước mặt, hệ thống sẽ ngay lập tức tạo được ra cái bánh quy mà chúng ta đã tưởng tượng trong đầu.

Nếu tưởng tượng rằng có một viên gạch trong tay thì cũng tương tự như vậy.

Hệ thống AI thông minh sẽ thay thế hệ thống lập trình truyền thống. Những gì chúng ta nghĩ sẽ là những gì mà chúng ta nhận được, chỉ đơn giản vậy thôi.

Vấn đềduy nhất bây giờ là làm thế nào để kết nối sóng não với thế giới VR.

Theo Cổ Ngôn Tài thì trong đội ngũ kỹ thuật của họ có rất nhiều người xuất sắc và đã đạt được rất nhiều thành tựu trong lĩnh vực này.

Nhưng chỉ dựa vào những người này thôi là chưa đủ, cần phải có thêm nhiều chuyên gia trong các lĩnh vực khác tham gia.

Chẳng hạn, sự giúp sức của các bác sĩ chuyên môn ở Khoa Ngoại thần kinh là không thể thiếu, vì suy cho cùng, việc tiếp cận sóng não có ảnh hưởng đến sức khỏe con người hay không vẫn đang gây tranh cãi rộng khắp trên thế giới.

Nếu không có sự tham gia của các chuyên gia này thì không thể đánh giá chính xác rủi ro của dự án.

Một khi có lỗi ảnh hưởng đến sức khỏe xảy ra, thì nó sẽ giáng một đòn mạnh vào tương lai của công ty.

Trước khi sự an toàn được đảm bảo, ngay cả khi thế giới VR đã hoàn chỉnh thì cũng không được chính thức tải lên mạng lưới.

Những gì Cổ Ngôn Tài đã làm trong suốt những năm qua chỉ là công việc kinh doanh, anh ta hầu như không tham gia vào lĩnh vực y tế. Do đó, Cổ Ngôn Tài hy vọng rằng Hoắc Khải có thể giúp đỡ tìm được một vài chuyên gia trong lĩnh vực này càng sớm càng tốt.

Tốt nhất là người biết cả kỹ năng y tế và lập trình.

Những người như vậy, nghe thì có vẻ hiếm, nhưng thực tế cũng không khó tìm. Rốt cuộc, một bác sĩ có thể được công nhận bởi Cổ Ngôn Tài thì ít nhất cũng phải thuộc hàng tiến sĩ hay giáo sư.

Một người có trình độ học vấn như thế, việc người đó có thể lập trình được cũng không phải là một điều lạ lùng hay khó hiểu.

Chỉ là số người thành thạo cả hai phương diện này không có nhiều.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức để tìm, và tôi sẽ cho anh biết nếu tôi tìm thấy”, Hoắc Khải nói.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải nhìn Đường Quốc Diệu hỏi: "Tôi nhớ Quốc tế Đường Thị đã đầu tư vào mấy bệnh viện phải không?"

"Đúng vậy, chúng tôi có ba bệnh viện tư nhân, những bệnh viện này rất nổi tiếng. Sao vậy, cậu Lý có bạn muốn đi khám bệnh à? Hay là cậu đang quan tâm đến việc đầu tư vào bệnh viện?", Đường Quốc Diệu hỏi.

"Bệnh viện tư nhân không hiếm ở nước ngoài, nhưng ở trong nước vẫn khá ít và không được người khác tin tưởng. Tôi có ý định đầu tư vào một

cái, nhưng chúng tôi không đầu tư vào người khác mà muốn tự mình làm. Có quá ít nhân tài trong lĩnh vực này, nên tôi muốn hỏi liệu chủ tịch Đường có thể giúp tìm một số nhân tài hay không", Hoắc Khải nói.

"Việc này không khó, chúng tôi đang có liên hệ với một số cơ sở y tế chuyên nghiệp lớn và các trường y nổi tiếng. Cậu muốn chuyên gia như thế nào? Hãy đưa cho tôi danh sách yêu cầu, tôi sẽ bảo người trong công ty đi hỏi", Đường Quốc Diệu nói.

"Vậy thì cám ơn chủ tịch Đường", Hoắc Khải lễ phép nói.

Đường Quốc Diệu bật cười nói: "Sao lại khách sáo như thế. Chưa nói đến quan hệ đối tác giữa hai công ty chúng ta, chỉ nói về quan hệ cá nhân giữa cậu và Vi Vi thì tôi cũng đã nên giúp đỡ rồi. Trong công việc thì tôi là anh lớn của cậu, trong cuộc sống thì tôi cũng như là chú của cậu, cậu khách sáo với tôi làm cái gì".

Hoắc Khải mỉm cười. Anh biết rằng Đường Quốc Diệu đang cố tình tạo nên mối quan hệ thân thiết hơn.

Mấy lời như vậy, nghe một chút rồi thôi, không có ai sẽ quá tin là thật.

Trên thương trường thì không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng như không có bạn bè vĩnh viễn.

Bây giờ Quốc tế Đường Thị đang hợp tác với Hi Vọng Mới cho nên Đường Quốc Diệu mới ăn nói lịch sự, nhưng một khi giữa hai bên xảy ra xung đột lợi ích, ông ấy sẽ không bao giờ mềm lòng chỉ vì giữa Hoắc Khải và Đường Trọng Vi có quan hệ cá nhân.

Làm chủ tịch của một công ty có quy mô lớn như vậy, nếu như là một kẻ mềm lòng thì chắc chắn sẽ không thể điều hành việc kinh doanh một cách tốt đẹp được.

Sau đó, cả hai trở lại công ty bằng ô tô và thảo luận tiếp tục về các khía cạnh hợp tác khác. Cuối cùng, Hoắc Khải đưa cho Đường Quốc Diệu một

danh sách theo yêu cầu của Cổ Ngôn Tài, hy vọng có thể giúp tìm được nhân tài mà anh ta cần.

Tuy nhiên, Hoắc Khải cũng không đặt hết hy vọng vào Đường Quốc Diệu.

Người ta sẵn sàng giúp đỡ, cũng chỉ có thể giúp đỡ một cách thủ tục, kết quả có khiến mình hài lòng hay không thì lại là một chuyện khác.

Hoắc Khải không có thói quen đặt tất cả trứng vào trong một cái giỏ, cho nên sau khi nói chuyện với Đường Quốc Diệu thì anh lại tiếp tục đi nói chuyện với nhiều nhân vật lớn khác nhờ họ hỗ trợ. Có những người này hỗ trợ, anh tin rằng sẽ không khó để có thể tìm được bác sĩ thành thạo cả kĩ năng lập trình mà Cổ Ngôn Tài cần.

Bàn chuyện hợp tác từ sáng đến chiều, khi rời khỏi công ty thì trời cũng đã tối.

Đường Quốc Diệu nhiệt tình mời Hoắc Khải ghé qua nhà mình, dù sao anh cũng đã tới đây nhiều lần, nên nếu không đến thăm nhà của ông ấy thì quả thật cũng có hơi thất lễ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 565: Đến Nhà Làm Khách

Hoắc Khải đương nhiên sẽ không từ chối lời mời của Đường Quốc Diệu, kết bạn với người đứng đầu Quốc tế Đường Thị thì cũng không có gì là xấu.

Chưa kể đến việc Hi Vọng Mới vẫn chưa đạt được thành quả như mong đợi, cho dù công ty của anh có đạt đến quy mô ngàn tỷ thì Quốc tế Đường Thị vẫn là một đối tác có trình độ cao.

Trước khi về nhà, Đường Quốc Diệu đã đặc biệt gọi điện cho Đường Trọng Vi, Đường Trọng Vi rất vui khi biết rằng Hoắc Khải sẽ đến nhà mình.

Khi cả hai về đến nhà, bảo mẫu đã đi tới thông báo: "Hôm nay cô chủ muốn tự mình nấu ăn nên không để cho người khác giúp, ông chủ có muốn gọi cô ấy ra ngoài không?"

Đường Trọng Vi không phải là một cô gái chỉ biết ăn rồi nằm chờ chết, cô ấy thông hiểu piano, cờ vua, thư pháp, hội họa và nấu ăn cũng rất giỏi. Cô ấy còn đặc biệt bị ảnh hưởng bởi Hoắc Khải, vì anh rất thích nấu ăn.

Nhưng vì thân phận cao quý của cô ấy, bảo mẫu luôn sợ cô ấy sẽ cắt trúng tay của mình, lỡ có chuyện gì xảy ra với cô chủ cành vàng lá ngọc thì bảo mẫu không thể nào chịu trách nhiệm nổi.

Đường Quốc Diệu cười, xua xua tay nói: "Con bé muốn làm thì cứ để cho con bé làm. Chỉ cần vui vẻ là được. Cô hãy đi pha một ấm trà đi".

Cô bảo mẫu vâng dạ rồi đi lấy bộ ấm trà, cùng lúc đó, vợ của Đường Quốc Diệu là Doãn Tuệ Tĩnh cũng bước xuống cầu thang.

Nhìn thấy Hoắc Khải đến, Doãn Tuệ Tĩnh cũng không có ý chào hỏi, nhưng Đường Quốc Diệu đã chủ động gọi bà ta: "Tuệ Tĩnh, đây là cậu Lý, cậu Lý, đây là vợ của tôi, Doãn Tuệ Tĩnh".

“Bà chủ tịch trông thật trẻ đẹp, tôi không biết nên gọi là chị hay gọi là gì cho phải phép nữa”, Hoắc Khải buông lời nịnh nọt đúng lúc.

Trên thực tế, anh và Doãn Tuệ Tĩnh không hề xa lạ với nhau, họ thường gặp nhau khi anh còn là cậu chủ của nhà họ Hoắc. Ấn tượng của Doãn Tuệ Tĩnh về Hoắc Khải rất tốt. Ngoài ra, giữa hai bên có quan hệ liên hôn nên bà ta đã luôn coi anh như con rể.

Để rồi cuối cùng, nhà họ Hoắc hủy bỏ hôn ước, biến Đường Thị thành trò cười.

Tuy nhiên, Doãn Tuệ Tĩnh vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ, theo quan điểm của bà ta, trên đời chỉ có một người đàn ông là Hoắc Khải mới có thể xứng đáng với con gái của bà ta.

Hoắc Khải sống lại trong thân xác của Lý Phong, lại tiếp xúc với Đường Trọng Vi sau khi nhà họ Hoắc hủy bỏ hôn ước, mà Đường Trọng Vi cũng có cảm tình với Hoắc Khải.

Đường Quốc Diệu không hề giấu giếm chuyện này với bà ta, thậm chí còn hỏi ý kiến của bà ta.

Đương nhiên, việc hỏi ý kiến chỉ là trong giai đoạn bắt đầu, chứ càng về sau thì Đường Quốc Diệu lại càng thích Hoắc Khải.

Nhà họ Hoắc chỉ là có xuất phát điểm cao hơn, nhưng năng lực cá nhân của Lý Phong này cũng đã quá đủ, chỉ cần chăm chỉ thì có lẽ sau này cũng sẽ có thể đạt đến trình độ như vậy, thậm chí còn có thể vượt qua nhà họ Hoắc.

Nhưng điều này làm cho Doãn Tuệ Tĩnh cảm thấy không hài lòng, dù thế nào đi nữa thì bà ta cũng hy vọng Đường Trọng Vi có thể trở lại với ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc. Vì vậy, khi tình cảm của Đường Trọng Vi dần chuyển sang một người đàn ông khác đã khiến cho Doãn Tuệ Tĩnh cảm thấy chẳng có gì tốt đẹp.

Chính vì vậy, trước khi nhìn thấy Hoắc Khải, bà ta đã rất bất mãn với người đàn ông mà chồng và con gái mình thường nhắc đến.

Dù có năng lực đến đâu thì cũng không được trêu ghẹo con gái của bà ta, hơn nữa người này lại còn là một người đàn ông đã có gia đình.

Doãn Tuệ Tĩnh và Đường Quốc Diệu đã tranh cãi nhiều lần về vấn đề này.

Đường Quốc Diệu cảm thấy không có nhiều sự khác biệt giữa đàn ông đã kết hôn và chưa kết hôn, đặc biệt là ở cấp độ của bọn họ, nơi lợi ích mới là thứ quan trọng nhất.

Vì vậy, chỉ cần con gái thích và có thể mang lại đủ lợi ích cho công ty thì không có gì phải lo lắng cả.

Doãn Tuệ Tĩnh càng bất mãn hơn khi nghe điều đó, con gái mình xinh đẹp như thế, đâu phải là không thể lấy được chồng. Những người theo đuổi con bé thực sự có thể xếp hàng từ đây đến tận nước ngoài, tại sao nhất định phải tìm đến một người đàn ông đã có gia đình?

Khi chuyện này truyền ra ngoài, bà ta còn biết giấu mặt mũi của mình ở đâu?

Lần này Hoắc Khải đến nhà với tư cách khách được chính Đường Quốc Diệu mời đến và giới thiệu với Doãn Tuệ Tĩnh.

Nhưng bây giờ khi Đường Quốc Diệu gọi bà ta xuống, thì Doãn Tuệ Tĩnh chỉ ờ một tiếng rất lãnh đạm, không có chút nhiệt tình nào.

Đường Quốc Diệu biết tại sao vợ mình lại có thái độ như vậy, nên nói với Hoắc Khải: "Trước tiên hãy ngồi xuống uống trà, sau đó chờ xem hôm nay Vi Vi sẽ làm ra món gì ngon. Con bé rất ít khi vào bếp, hôm nay được ăn món do nó nấu cũng là nhờ cậu".

“Con gái nấu ăn thì có gì vui lắm à?”, Doãn Tuệ Tĩnh thờ ơ nói.

Đường Quốc Diệu cười, cũng không quan tâm, xem như là không nghe thấy.

Người có thân phận như ông ấy, cho dù đứng ở bờ vực thì nét mặt cũng có thể không chút thay đổi, ông ấy làm sao có thể cảm thấy lúng túng chỉ vì vài câu nói của vợ mình.

Chuyện này cũng đúng đối với Hoắc Khải. Hơn nữa anh cũng biết rằng thái độ thờ ơ của Doãn Tuệ Tĩnh đối với anh có lẽ là do Đường Trọng Vi có cảm tình với anh.

Dựa trên những hiểu biết trước đây về Doãn Tuệ Tĩnh, anh biết bà ta không thích người đàn ông nào khác ngoại trừ ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc.

Vì vậy, Hoắc Khải nói: "Tôi không kịp mang quà khi đến thăm nhà lần này. Tôi sẽ bù vào lần sau vậy".

"Lần này còn chưa đi mà đã muốn có lần sau? Thật sự không nghĩ bản thân là người ngoài nhỉ", Doãn Tuệ Tĩnh bĩu môi nói.

Đường Quốc Diệu có chút bất lực nói: "Bà bớt nói vài câu được không, xuống bếp giúp Vi Vi đi, đừng để con bé tự cắt vào tay".

"Tôi có nói gì sai à? Nếu không thích nghe thì tôi cũng chẳng thèm nói", Doãn Tuệ Tĩnh hừ một tiếng rồi đi vào bếp.

Đường Quốc Diệu nhìn Hoắc Khải, nói với vẻ mặt áy náy: "Tôi thật sự xin lỗi, tính bà ấy là như vậy, cậu đừng để trong lòng nhé".

Hoắc Khải cười nói: "Tôi nghĩ tính tình này rất tốt. Đạt đến sự sung túc thế này thì cũng không có mấy người có thể thực sự quan tâm đến hạnh phúc của con cái. Chủ tịch Đường có một người vợ như vậy, cô Đường cũng có một người mẹ như vậy, đúng là sự may mắn cho cả hai người".

Hoắc Khải nói rất hay, Đường Quốc Diệu rất vui khi nghe điều đó, ông ấy nói: "Đúng vậy. Mặc dù đôi khi bà ấy quá thẳng thắng nên dễ xúc phạm

mọi người, nhưng bà ấy thực sự là một người vợ tốt hiếm có trong cuộc sống. Vi Vi có mối quan hệ tốt với mẹ hơn tôi rất nhiều. Nếu có bất kỳ mối quan tâm nào, con bé cũng sẽ tâm sự với mẹ".

"Nhưng tôi cảm thấy chủ tịch Đường cũng không phải là không quan tâm nhiều đến con cái, ngược lại ông rất nguyện ý cho con của mình được tự do. Điều này cũng rất khó có được. Cô Đường quả thực quá may mắn mới có thể có bố mẹ tốt như vậy", Hoắc Khải nói.

Đây không phải là lời nịnh nọt, mà chính là lời nói chân thành của anh.

Hầu hết con cháu từ các gia đình giàu có không có quyền tự do của họ trong việc lựa chọn vợ chồng, họ muốn lấy ai đều phụ thuộc vào ý kiến của bố mẹ.

Nếu bố mẹ cảm thấy cuộc hôn nhân có thể mang lại lợi ích cho công ty thì sẽ đồng ý, ngược lại thì họ sẽ cố gắng hết sức để cản trở.

Con cháu trong những gia đình giàu có nhìn bề ngoài thì hào nhoáng, không thiếu cơm ăn áo mặc, nhưng thực chất lại rất túng quẫn, còn túng quẫn hơn cả những người bình thường.

Đặc biệt là trong đời sống gia đình sau này, sống cả đời với người mình không thích chắc chắn là một cực hình.

Vì vậy, tại sao nói người giàu dễ bị sa ngã, khía cạnh này cũng chiếm một phần lớn nguyên nhân.

Ai mà không muốn ở bên cạnh người mình thực sự thích? Sau khi thỏa mãn tham vọng của gia đình, thì họ sẽ dễ dàng buông thả bản thân và đi tìm kiếm tình yêu đích thực hơn người khác.

Tất nhiên, không phải người giàu nào cũng muốn có tình yêu đích thực, một số lượng lớn coi tình cảm chỉ là chuyện vặt vãnh, điều này cũng khiến nhiều người có ấn tượng xấu về người giàu và cảm thấy họ không đủ chân thành.

Hoắc Khải cũng là một trong số những người giàu có, anh trước nay chưa bao giờ tự coi mình là một quý ông, anh đã làm rất nhiều điều mà người bình thường sẽ căm ghét, nhưng bây giờ khi anh đã được tái sinh thành một con người mới thì anh cũng đã thay đổi luôn suy nghĩ của mình.

Nhưng cho dù thế nào đi nữa thì suy nghĩ của Đường Quốc Diệu và Doãn Tuệ Tĩnh cũng như sự quan tâm của họ dành cho Đường Trọng Vi là rất hiếm có ở trong thế giới thượng lưu này, cho nên Hoắc Khải luôn ngưỡng mộ họ.

Đối với họ thì con gái chỉ là con gái của họ, họ chưa bao giờ nghĩ đến việc lấy con gái của mình đi đổi lấy lợi ích. Cho dù vì Quốc tế Đường Thị đã đủ mạnh để không cần dựa vào hôn nhân vì lợi ích, hay vì Đường Quốc Diệu và Doãn Tuệ Tĩnh thật sự chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, thì đây cũng là điều mà hầu hết mọi người không thể làm được.

"Cậu Lý nói lời này có phải là có tâm sự trong lòng hay không? Tôi nhớ có người nói rằng bố của cậu là người đứng đầu dòng chính của nhà họ Lý, nhưng đã chết vì một tai nạn?", Đường Quốc Diệu hỏi.

Cái gọi là nghe người ta nói, kỳ thực là do ông ấy đã cử người đi điều tra. Chỉ là ông ấy muốn tìm một lý do tốt hơn để hỏi mà thôi.

Hoắc Khải cũng không thắc mắc về nguồn tin của Đường Quốc Diệu đến từ đâu, cũng không phủ nhận, chỉ gật đầu nói: "Đúng vậy, cái chết do tai nạn của bố tôi luôn là nỗi đau lớn nhất đối với tôi và gia đình. Cho đến nay, vẫn không ai có thể quên được. Vì vậy, khi tôi nhìn thấy những bậc cha mẹ như vợ chồng chủ tịch Đường thì tôi cảm thấy rất xúc động".

"Điều đó khiến cậu đau lòng...", Đường Quốc Diệu thở dài nói: "Tôi cũng nghe người ta nói ban đầu cậu sống ở nhà họ Lý không hề tốt, bị nhiều người nhắm tới? Nhưng bây giờ chắc tốt hơn nhiều rồi. Nắm trong tay một công ty như Hi Vọng Mới thì không ai dám làm khó cậu nữa".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 566: Doãn Tuệ Tĩnh

"Coi như là vậy đi", Hoắc Khải đáp qua loa, không muốn nói quá nhiều về chuyện của nhà họ Lý.

Đường Quốc Diệu mỉm cười nói: "Vậy cậu Lý cảm thấy thế nào về cuộc sống hiện tại? Ví dụ như hôn nhân đi? Ninh Thần vợ cậu tôi cũng gặp rồi, là một cô gái rất đặc biệt. Nghe nói hai vợ chồng cậu rất yêu thương nhau?"

"Ừm, tôi rất yêu cô ấy, cô ấy cũng rất yêu tôi, cả đời này chúng tôi sẽ không xa nhau", Hoắc Khải đáp.

Đường Quốc Diệu "ồ" một tiếng, ánh mắt khẽ thay đổi.

Nói đến vấn đề này là vì ông ấy muốn thăm dò thái độ về hôn nhân của Hoắc Khải.

Nếu Hoắc Khải tỏ ra bất kỳ sự khác lạ nào, Đường Quốc Diệu sẽ giúp Đường Trọng Vi làm mối.

Người đàn ông từng kết hôn thì sao? Chỉ có đàn bà mới để ý tiểu tiết.

Với Đường Quốc Diệu, đàn ông từng có vợ mới thật sự là đàn ông trưởng thành, biết nguyên nhân thất bại của một cuộc hôn nhân thì có thể thay đổi phương diện đó mà không đi vào vết xe đổ nữa.

Chứ cái loại chưa lấy vợ hay là chưa yêu ai bao giờ thì sao mà biết cách yêu thương phụ nữ.

Hơn nữa, người đàn ông mà sở hữu khối tài sản lên đến chục tỷ, chắc phải đến 99,99% người trên thế giới này không quan tâm người đó có kết hôn hay chưa ấy.

Sự bất mãn của Doãn Tuệ Tĩnh được Đường Quốc Diệu cho là gây sự vô cớ, là tư tưởng quá cổ hủ.

Mà câu trả lời của Hoắc Khải thì cũng như thế.

Anh nghe ra được ý thăm dò của Đường Quốc Diệu, cho nên mới trả lời cực kỳ quyết đoán.

Hai vợ chồng chúng tôi rất ân ái, không bao giờ rời xa nhau. Dù các người định làm gì thì cũng vô ích.

Nghe được đáp án này, Đường Quốc Diệu không khỏi cảm thấy thất vọng.

Tại sao tình cảm của họ lại tốt như vậy? Nếu hai người cứ cãi nhau, đánh nhau đi thì có phải là hay không.

Suy nghĩ này về mặt đạo đức là không nên, nhưng phận làm cha như Đường Quốc Diệu thì không nghĩ nhiều đến thế.

Cùng lúc đó, Doãn Tuệ Tĩnh nhìn con gái đang bận rộn nấu cơm trong bếp, vẻ mặt phức tạp.

"Mẹ, mẹ đừng đứng đó nữa, đến giúp con rửa rau thái hành đi ạ", Đường Trọng Vi nói.

"Con bé này, có giúp việc mà không dùng. Mẹ vừa đến đã bắt vào bếp rồi, kiếp trước mẹ nợ con hay gì!", Doãn Tuệ Tĩnh bĩu môi đi qua, vẻ mặt bất mãn, nhưng động tác vẫn rất nhanh lẹ.

"Ôi chao, người khác sao có thể tỉ mỉ bằng mẹ được. Chỉ có mẹ giúp thì con mới yên tâm được", Đường Trọng Vi cười hì hì.

"Con chỉ biết nịnh thôi, coi mẹ như đồngốc hay sao", Doãn Tuệ Tĩnh nói.

"Đâu có đâu, nhà mình ai dám coi mẹ là đồngốc chứ? Chán sống hay sao?", Đường Trọng Vi nhìn ra phòng khách, hỏi: "Bố nói gì với anh ấy vậy ạ?"

“Đang nói chuyện cưới xin của con đấy. Định gả con cho cậu ta. Sao, có vui không?”, Doãn Tuệ Tĩnh hỏi.

Mặt Đường Trọng Vi bỗng chốc đỏ bừng lên. Cô ấy vội vàng hỏi mẹ mình: “Cưới xin gì cơ ạ? Bố nói thật sao mẹ?”

“Con mơ đi!”, Doãn Tuệ Tĩnh duỗi tay dí vào trán cô ấy, nói: “Lý Phong này có vợ rồi, đầu óc con có vấn đềhay sao mà thích người như thế hả? Trên đời thiếu gì đàn ông đâu. Không lẽ ngoài nhà họ Hoắc ra thì con chỉ tìm được loại này thôi à? Mẹ nói rõ cho con biết này, mẹ vẫn còn ở đây thì con đừng có nghĩ đến chuyện làm gì không danh không phận, mẹ không có mặt mũi đâu!”

“Ơ kìa mẹ, mẹ nói đi đâu đấy, con có nói con thích anh ấy đâu!”, Đường Trọng Vi ngại ngùng nói.

Miệng thì nói vậy, nhưng cảm xúc đã bán đứng cô hoàn toàn.

Doãn Tuệ Tĩnh là người từng trải, nên biết rõ con gái có phải thích thật hay không.

Mà Đường Trọng Vi cũng không coi lời mẹ mình nói là thật. Từ nhỏ đến lớn, Doãn Tuệ Tĩnh quản cô ấy rất nhiều, nhưng tất cả chỉ là khẩu xà tâm phật. Bất luận bà ta có tỏ ra nghiêm khắc cỡ nào thì cuối cùng cũng đều chiều theo ý Đường Trọng Vi.

Còn Đường Quốc Diệu thì lại càng là người bố chiều con gái. Chỉ cần Đường Trọng Vi muốn thì ông ấy nhất định sẽ làm theo, kể cả là hái sao trên trời xuống.

Sống trong gia đình như vậy từ nhỏ làm Đường Trọng Vi thật sự như một bông hoa trong lồng kính. Vụ hủy hôn của nhà họ Hoắc cũng chỉ như cho cô ấy một bài học mà thôi.

Đường Trọng Vi đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó: “À, Lý Phong không thích ăn chua quá đâu ạ. Cho nên không cần nấu củ cải chua cay đâu mẹ”.

“Không thích ăn chua? Sao mà giống thằng khốn nhà họ Hoắc kia thế…”, Doãn Tuệ Tĩnh lẩm bẩm.

Nghe thấy bà ta nhắc đến nhà họ Hoắc, động tác của Đường Trọng Vi bỗng sững lại, cảm xúc cũng lắng xuống, rõ ràng là rất đau lòng.

Nhìn dáng vẻ đó của con gái, Doãn Tuệ Tĩnh đau lòng không thôi. Bà ta hối hận vô cùng, vội vàng nói: “Trời ạ, con xem cái miệng của mẹ này…”

“Mẹ, không sao đâu ạ. Có những người, có những việc không phải nói quên là quên luôn được. Dù gì thì con cũng là thanh mai trúc mã của anh ấy, cho dù chỉ là một con chó thì cũng không thể quên nhanh được đâu. Với cả, là do họ mù chứ không phải do con mà”, Đường Trọng Vi nói.

“Nói đúng lắm! Nhà họ Hoắc đều mù hết thì mới bỏ con, cũng chẳng biết họ nghĩ cái quái gì mà chọn con bé nhà họ Đinh đấy. Con bé đó bằng con được chắc? Tức cười thật!”, Doãn Tuệ Tĩnh “hừ” một tiếng: “Con xem kết cục của thằng cha đó đi, giờ bị loại ra khỏi vị trí nòng cốt và mất tích rồi kìa. Trèo cao thì ngã đau mà. Đáng đời nó lắm”.

Đường Trọng Vi lại thở dài đáp: “Nói thật, con sợ anh ấy xảy ra chuyện lắm. Mặc dù không thể cùng nhau bạc đầu, nhưng bọn con cũng không thể là kẻ thù chứ”.

“Con vẫn thích thằng đấy à?”, Doãn Tuệ Tĩnh do dự rồi hỏi.

“Không ạ, con đã không thích anh ấy nữa rồi”, Đường Trọng Vi lắc đầu nói.

Xảy ra chuyện như vậy, nếu còn thích thì chỉ có ngu thôi. Đường Trọng Vi không ngu ngốc, biết chuyện gì làm được chuyện gì không. Cô ấy sẽ không bao giờ giống đám phụ nữ ngu ngốc mặt dày đi tìm trai cho dù tên trai đó không coi bản thân ra gì.

“Có phải vì cái người tên Lý Phong kia rất giống thằng đó nên con mới chuyển sang thích cậu ta không? Con gái, nếu thật vậy thì Lý Phong đó chỉ là một thế thân của Hoắc Khải mà thôi. Như vậy là không công bằng với

hai con, con hiểu không?". Doãn Tuệ Tĩnh lo lắng khuyên nhủ: "Huống hồ cậu ta đã lấy vợ sinh con, cho dù cậu ta chịu bỏ vợ để bên con thì cũng sẽ bị người đời dị nghị thôi. Dù con có quan tâm hay không thì người ta vẫn sẽ nói con này nọ".

Sắc mặt Đường Trọng Vi càng đỏ hơn: "Mẹ, mẹ nói đi đâu vậy. Con đã bảo mẹ rồi mà, con không thích anh ấy đâu, chỉ là bạn bè bình thường thôi".

"Bạn bè bình thường? Thế sao mặt con lại đỏ như đít khỉ thế? Không phải là chột dạ hay sao?", Doãn Tuệ Tĩnh nói thẳng: "Mẹ là mẹ con, mẹ lại chẳng đi guốc trong bụng con rồi!"

Đường Trọng Vi biết mình không lừa được mẹ, chỉ đành chuyển chủ đề: "Giời ạ, mẹ cứ nói với con mãi, rau sắp nát rồi đây này. Thôi thôi, mẹ không cần ở đây phụ con đâu, mẹ cứ ra kia ngồi đi!"

"Cái con bé này, mẹ còn chưa nói xong đâu…", Doãn Tuệ Tĩnh còn đang lẩm bẩm thì đã bị Đường Trọng Vi đẩy ra khỏi bếp.

Doãn Tuệ Tĩnh đứng ngoài cửa bếp, nhìn con gái bận bịu không ngừng. Một lúc sau, bà ta mới thở dài quay đi.

Bà ta thật sự không đồng ý việc Đường Trọng Vi và Lý Phong gần gũi, nhưng nếu con gái đã kiên trì thì làm thế nào được nữa?

Con gái đã bị Hoắc Khải làm tổn thương một lần rồi, nếu không thật sự chủ động đi thích người khác thì có lẽ sẽ không có người đàn ông nào lọt vào mắt xanh của con gái nữa. Mà bà ta và chồng lại không muốn ép hôn con, không lẽ lại phải trừng mắt nhìn con bé cô độc đến già?

Hai vợ chồng bà ta còn đang ở tuổi khỏe mạnh, vẫn chăm sóc được con gái, nhưng đến khi bọn họ già rồi, hoặc là qua đời, thì ai sẽ chăm sóc con bé đây?

Với tính cách mềm yếu của Đường Trọng Vi, nếu không có núi dựa vững chắc thì sợ là sẽ phải chịu khổ mất.

Lý Phong…

Doãn Tuệ Tĩnh nhìn người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên sô-pha nói chuyện với Đường Quốc Diệu, trong lòng bắt đầu tính toán người này có khả năng chăm sóc con gái mình hay không.

Mặc dù bình thường Doãn Tuệ Tĩnh không thích tham gia vào chuyện công ty, nhưng để làm vợ của Đường Quốc Diệu thì cũng phải có năng lực kinh doanh. Cho dù năng lực không quá mạnh nhưng vẫn cần biết những kỹ năng cơ bản.

Tiềm lực của Hi Vọng Mới rất lớn, Đường Quốc Diệu nói rằng tương lai sẽ rất rộng mở, có khả năng sẽ trở thành một trong những công ty đứng đầu thế giới.

Người đàn ông như vậy cũng không kém gì thằng khốn nhà họ Hoắc kia, mà người ta còn không hề mượn danh gia tộc để phát triển, chỉ tự dựa vào bản thân để tạo nên kỳ tích.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 567: Khen Ngợi

Nhưng chữ "tiềm lực" này nói thật là tràn đầy sự không xác định.

Từ xưa đến nay, có vô số thanh niên đều được gọi là thiên tài, cả thế giới tưởng họ sẽ thành công trong sự nghiệp, nhưng đến lúc lại quay về mờ nhạt.

Cho nên, người thanh niên tên Lý Phong này rốt cuộc có trở thành như ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc hay không thì còn cần thời gian kiểm chứng.

Khi anh chưa đạt đến bước đó thì Doãn Tuệ Tĩnh vẫn sẽ không thay đổi suy nghĩ về người con rể lý tưởng của mình đâu.

Tư tưởng mâu thuẫn này làm bà ta không thể có thái độ tốt với Hoắc Khải được.

Ít nhất cũng không thể quá nhiệt tình.

Khi Đường Quốc Diệu và Hoắc Khải nói chuyện trong phòng, Doãn Tuệ Tĩnh chỉ ngồi cạnh nghe là chủ yếu, rất ít khi nói ra ý kiến của mình. Cho dù Đường Quốc Diệu có hỏi thì bà ta cũng tỏ vẻ không hứng thú gì.

Dần dà Đường Quốc Diệu cũng biết bà xã mình hôm nay sẽ không nể mặt, bèn bỏ ý định luôn.

Khoảng 40 phút sau, Đường Trọng Vi gọi với vào: "Ăn cơm thôi ạ".

"Cậu Lý, đi thôi, thử tài nghệ của Vi Vi nào. Chắc cậu chưa được ăn cơm do con gái tôi tự tay nấu đâu nhỉ?", Đường Quốc Diệu cười khà khà nói: "Con gái tôi nấu ăn hơi bị đỉnh. Cho dù là đầu bếp trong nhà cũng không bằng nó đâu".

Câu này Đường Quốc Diệu nói hơi lố quá, Đường Trọng Vi đúng là nấu ăn ngon thật, nhưng cũng chỉ là so với người bình thường mà thôi.

Đầu bếp tư nhân của Đường Quốc Diệu là người đạt 3 sao Michelin, lương tháng mấy trăm ngàn liền.

Người ta cả đời nghiên cứu cái này, mà Đường Trọng Vi thì chỉ coi nấu cơm là một cách để kết nối với Hoắc Khải mà thôi, sao có thể so sánh với dân chuyên được.

Nhưng với Đường Quốc Diệu thì đồ ăn của con gái là ngon nhất trần đời.

"Đúng là tôi chưa ăn bao giờ, hôm nay coi như được hưởng ké của chủ tịch Đường rồi", Hoắc Khải cười đáp.

"Đâu có, phải là tôi hưởng ké cậu chứ. Cậu không đến thì con bé này còn lâu mới chịu nấu ăn cho tôi", Đường Quốc Diệu nói.

Doãn Tuệ Tĩnh bất mãn lên tiếng: "Sao, ông còn định bắt con gái đứng trong bếp mỗi ngày à?"

"Ôi dào, tôi chỉ nói vậy thôi mà bà lại tưởng thật làm gì chứ", Đường Quốc Diệu bất lực nói.

Riêng chuyện về con gái, Doãn Tuệ Tĩnh luôn luôn tính toán rất cặn kẽ. Đường Quốc Diệu cũng đã quen, nên không nói gì nhiều.

Bàn ăn đã được bày biện đủ món, chay mặn đầy đủ, không thiếu thứ gì.

Mùi thơm tỏa ra làm người ta thèm ăn vô cùng.

Việc này làm Hoắc Khải cảm thấy bất ngờ, xem ra Đường Trọng Vi đã tiến bộ trong hai năm qua rồi.

"Sao, nhìn được chứ?", Đường Quốc Diệu đắc ý nói.

"Đúng là rất được, thật kinh ngạc", Hoắc Khải trả lời.

Đường Trọng Vi bưng canh ra, nghe thấy vậy thì không khỏi đỏ mặt, trong lòng vui vẻ vạn phần.

“Anh Lý thích là được, nếu không thì tôi chẳng phải làm phí công hay sao”, Đường Trọng Vi nói.

Hoắc Khải mỉm cười đáp: “Tôi đâu dám không thích chứ, nếu không chủ tịch Đường sẽ ăn thịt tôi mất”.

“Thế ý anh là bị bố tôi ép phải thích à”, Đường Trọng Vi hỏi.

“Cũng không phải”, Hoắc Khải nhìn đồ ăn trên bàn, nói: “Ít nhất thì có thể thấy là cô nấu với cái tâm, như vậy đã rất giá trị rồi. Trên đời này có nhiều người nấu có tâm, nhưng vì người khác mà bỏ tấm lòng vào nấu thì lại rất ít”.

Đường Trọng Vi nghe vậy thì mặt càng đỏ hơn, không biết Hoắc Khải nói vậy có ý gì.

Không lẽ Hoắc Khải biết cô ấy có cảm tìnhvới mình?

Chuyện này cũng chẳng có gì khó hiểu cả. Dù sao Đường Trọng Vi đã biểu hiện ra mấy lần rất rõ ràng rồi, Hoắc Khải không nhận ra mới lạ.

Doãn Tuệ Tĩnh hừ một tiếng, nói: “Dù thế thì nó cũng làm vì ngôi sao hy vọng của nhà họ Hoắc chứ không phải cậu đâu, đừng có tưởng bở”.

Đường Quốc Diệu ho khan một tiếng, lại khiến Doãn Tuệ Tĩnh bất mãn: “Sao? Khó chịu thì đi nghỉ, đừng có đứng đây nữa!”

Trong công ty, Đường Quốc Diệu nói là làm, cả thế giới cũng không có nhiều người dám nói với ông ấy như vậy.

Nhưng về nhà thì Doãn Tuệ Tĩnh lại là người làm chủ, cho dù là Đường Quốc Diệu cũng phải cúi đầu.

Nói bà ta quản nghiêm hay ông ấy tôn trọng phụ nữ cũng được, tóm lại không ai dám cãi lời Doãn Tuệ Tĩnh hết.

Đương nhiên, đây là khi không vượt quá giới hạn thôi. Nếu thật sự chạm đến nguyên tắc thì Đường Quốc Diệu cũng không nhượng bộ chút

nào.

"Mẹ, mẹ nhắc đến anh ấy làm cái gì", Đường Trọng Vi không vui nói.

Cái người của nhà họ Hoắc đó đã đoạn tuyệt quan hệ với cô, có lẽ cả đời này cũng sẽ không có liên hệ gì với người đó nữa. Đường Trọng Vi vẫn đang cố quên anh ta, nhưng chuyện này nói thì dễ, làm mới khó.

Thế mà Doãn Tuệ Tĩnh cứ nhắc đến người đó trước mặt cô ấy, như sợ cô ấy quên mất vậy.

Nhất là khi có mặt Hoắc Khải ở đây, Doãn Tuệ Tĩnh nói vậy làm Đường Trọng Vi lúng túng vô cùng.

Cô ấy nói Doãn Tuệ Tĩnh xong thì nhìn qua Hoắc Khải.

Hoắc Khải dường như chẳng hề bất mãn vì câu nói của Doãn Tuệ Tĩnh, cảm xúc của anh vẫn rất bình thản, mỉm cười như kiểu chuyện hai mẹ con cô ấy nói chẳng liên quan gì đến mình. Điều này làm Đường Trọng Vi không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy Hoắc Khải không bất mãn về chuyện này, nhưng sự bình thản của anh lại khiến Đường Trọng Vi thấy thất vọng.

Có lẽ nhiều người phụ nữ cho rằng, đàn ông ghen vì mình thì mới là yêu mình.

Hoắc Khải không ghen, tức là không yêu sao?

Nghĩ đến đây, cảm xúc của Đường Trọng Vi trở nên u ám.

Đường Trọng Vi thấy con gái không vui, liền vội vàng nói: "Ăn cơm đã nào, không lại nguội mất. Lâu lắm rồi chưa được ăn cơm của con gái yêu nấu, bố nôn nóng quá đi mất".

Câu nói "nịnh nọt" này của Đường Quốc Diệu làm Đường Trọng Vi vui vẻ hơn một tí. Bất kể thế giới có thay đổi thế nào, bất kể người cô ấy thích

có thích lại cô ấy không thì ít nhất trên đời này vẫn còn một người đàn ông thật lòng thương yêu cô ấy.

Sau đó, bọn họ ngồi xuống ăn cơm.

Không thể không nói là trình độ nấu ăn của Đường Trọng Vi đã tăng lên đáng kể, làm Hoắc Khải khen thêm mấy câu, khiến Đường Trọng Vi vui vẻ vô cùng.

Hoắc Khải không hề nịnh cô mà là nói lời thật lòng.

Đường Trọng Vi đúng là nấu rất có tâm, mà còn nấu vì người nào đó, Hoắc Khải cũng biết "người nào đó" chính là anh.

Anh cũng cảm nhận được cảm tình mà Đường Trọng Vi dành cho mình, mà cũng không có gì là lạ cả.

Từ nhỏ Đường Trọng Vi đã thích anh, đến giờ đã hơn 20 năm.

Cảm tình suốt bao nhiêu năm nay, nếu hỏi ai hiểu Hoắc Khải nhất trên đời thì người đó chính là Đường Trọng Vi.

Đường Trọng Vi cảm nhận được bóng hình xưa kia trên người anh, có lẽ cô ấy cũng nghi ngờ. Nhưng sau khi tên giả mạo kia làm cô ấy đau lòng thì Đường Trọng Vi đã chuyển tình cảm lên người khác, điều này cũng lý giải được.

Cho nên, Hoắc Khải vẫn luôn cảm kích Đường Trọng Vi vì luôn ở đằng sau ủng hộ anh suốt bao nhiêu năm qua.

Có lẽ đời này hai người rất khó để trở thành vợ chồng chính thức, nhưng nếu có kiếp sau, Hoắc Khải tình nguyện bù đắp cho cô ấy.

Ăn cơm xong, Đường Quốc Diệu lại mời Hoắc Khải đến thư phòng quan sát những đồ cổ mà ông ấy thu thập.

Phần lớn đều là giáp chiến, đao kiếm thời Trung cổ.

Đường Quốc Diệu rất thích những thứ này, ông ấy cảm thấy chiến sĩ thời đó rất đáng để bội phục và tôn vinh.

Vì chiến tranh thời đó khác hẳn bây giờ.

Thời đại vũ khí đơn thuần, khi bạn đối diện với vô số đao kiếm của kẻ địch, bạn vẫn phải xông lên đầu tiên. Dũng khí này không phải ai cũng có.

Mà có vô số chiến sĩ Trung cổ có dũng khí như vậy, thật khó để tưởng tượng làm cách nào mà bọn họ lại đè nén được sự sợ hãi trong lòng.

Chiến tranh bây giờ là chiến tranh kỹ thuật cao, bạn còn chưa kịp thấy kẻ địch là ai thì cuộc chiến đã kết thúc rồi.

Thỉnh thoảng cũng có đánh nhau đấy, nhưng đều là đạn bắn từ xa cả.

Kẻ địch sẽ không để bạn nhìn thấy dễ dàng, cũng sẽ không lộ mặt. Bạn sẽ bị đánh chết hoặc bị thương.

Chỉ là nỗi đau thì lại không khiến người ta quá sợ hãi. Ít nhất vẫn tốt hơn cái cảm giác bị đao kiếm chém đứt đầu.

Quốc tế Đường Thị đạp bằng mọi chông gai, nhìn đời bằng nửa con mắt, chính là vì tính cách của Đường Quốc Diệu luôn muốn đi chinh phạt.

Thế lực càng lớn, phong cách càng mạnh, càng dễ thành công.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 568: Lo Lắng Vớ Vẩn

Mà cứ do dự, nhìn trước ngó sau thì mới gây ra thất bại.

Những việc này đã gây dựng nên uy danh cho Quốc tế Đường thị, khiến mọi người đều biết, chủ tịch Đường không phải là kẻ dễ chọc.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao sau khi nhà họ Cơ gặp phải sự uy hiếp của nhà họ Hoắc, Hoắc Khải lại đưa Cơ Hương Ngưng đến tìm Đường Quốc Diệu. Có Quốc tế Đường Thị làm chỗ dựa, gần như không có công ty nào trong nước dám ra tay với nhà họ Cơ.

Mà sự thật cuối cùng đã chứng minh phán đoán của Hoắc Khải là đúng. Cho dù nhà họ Hoắc gần như trở mặt với Quốc tế Đường Thị thì chỉ đành nhượng bộ chứ không dám đối phó với nhà họ Cơ.

Thật ra, Hoắc Khải đã xem những đồ vật mà Đường Quốc Diệu sưu tầm rất nhiều lần, nhưng lúc này, anh vẫn tỏ ra như "lần đầu" nhìn thấy.

Đường Quốc Diệu hào hứng giới thiệu nguồn gốc và công dụng của những đồ vật này, Hoắc Khải vừa mỉm cười vừa nghe, thỉnh thoảng nói mấy chuyện liên quan đến chúng.

Điều khiến Đường Quốc Diệu kinh ngạc là Hoắc Khải có hiểu biết rất sâu sắc về những đồ vật này, bao gồm cả một số tư liệu mà ông ấy còn không biết.

Trước đây cũng có một người khiến ông ấy kinh ngạc như thế là ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc. Còn bây giờ là một người cũng tầm tuổi đó.

Địa vị, thân phận và dáng vẻ của hai người hoàn toàn khác biệt, nhưng lại tạo cho người khác ảo giác như là cùng một người.

Đường Quốc Diệu bỗng hiểu ra, vì sao con gái lại thích chàng trai trẻ này đến vậy.

Quả thật, anh quá giống ngôi sao hi vọng nhà họ Hoắc. Nếu che mặt lại chỉ nghe giọng nói thì quả thật sẽ nhầm tưởng là một người!

"Tại sao cậu biết những điều này?", Đường Quốc Diệu không nhịn nổi hỏi.

"Những lúc rảnh rỗi, tôi thường đến thư viện đọc ít sách chuyên ngành. Hơn nữa tôi cũng biết một ông chú thích sưu tầm những đồ vật này giống như chủ tịch Đường. Tôi thường xuyên được ông ấy gọi đến nói chuyện, lâu dần thành quen, mưa dầm thấm lâu nên cũng biết một chút", Hoắc Khải cười nói.

Ông chú trong lời của Hoắc Khải, thật ra chính là Đường Quốc Diệu.

Nhưng Đường Quốc Diệu không biết chuyện này. Ông ấy vừa phấn khởi vừa tò mò hỏi: "Người đó đang ở đâu? Có thể giới thiệu cho tôi gặp mặt không? Ở trong nước, những người sưu tầm đồ vật này không ít, nhưng thật sự có thể hiểu biết về nó thì lại cực kỳ hiếm thấy. Đa số đều lấy cho đầy nhà nhưng thực tế lại dốt đặc cắn mai".

"Thân phận ông chú của tôi khá đặc biệt, có lẽ không tiện gặp mặt, mong chủ tịch Đường hiểu cho", Hoắc Khải thuận miệng nói cho qua.

Người anh nói đến chính là Đường Quốc Diệu, sau có thể để hai người gặp mặt chứ?

Đường Quốc Diệu ồ một tiếng, có chút thất vọng.

Bạn tri âm trong công việc thì dễ tìm nhưng tìm người cùng sở thích mấy thứ nón giáp sắt, đao kiếm này thì mới khó.

Không phải Đường Quốc Diệu chưa từng gặp những nhà sưu tầm nổi tiếng, nhưng hơn nửa trong số bọn họ đều là hàng dởm.

Lúc này, Đường Trọng Vi lên tiếng: "Bố, mỗi lần nhà có khách là bố lại đưa người ta đi xem những đồ vật này. Mấy thứ này không ăn được, cũng

không mặc được, cứng ngắc, chết lặng, cũng không biết có cái gì hay mà nghiên cứu chứ. Thế kỉ 21 rồi, ai còn thích chúng nữa".

Đường Quốc Diệu có chút ngại ngùng nói: "Con nói gì thế. Những thứ này đều là tác phẩm nghệ thuật, cho dù trải qua bao lâu vẫn đều có người thưởng thức. Hơn nữa, cậu Lý cũng là người hiểu về ngành này, nếu đã hiểu rồi thì chắc chắn sẽ thích".

"Nhưng con không thích!", Đường Trọng Vi đi tới kéo tay Hoắc Khải, nói: "Đi, đi dạo với tôi. Rốt cuộc là anh đến tìm bố tôi hay là đến tìm tôi vậy?"

"Tôi đến đây chủ yếu để bàn công việc với chủ tịch Đường", Hoắc Khải trả lời nói.

Đường Trọng Vi trừng mắt nhìn anh tức giận: "Tôn chỉ của nhà tôi là chuyện công việc thì bàn ở công ty. Bây giờ hết giờ làm rồi, không bàn công việc! Dù gì tôi cũng làm cho anh một bữa cơm thì vẫn nên đi dạo cùng tôi một vòng để cảm ơn chứ? Điều này không quá đáng đâu nhỉ?"

Yêu cầu này đúng là không hề quá đáng chút nào, thậm chí rất nhiều người tha thiết mơ ước có được cơ hội này.

Nhưng nếu có thể, Hoắc Khải thà chọn lựa bàn luận về công việc với Đường Quốc Diệu.

Có con quái vật khổng lồ như Quốc tế Đường Thị phát huy tác dụng của hệ thống VR thì có lợi ích rất lớn đối với kế hoạch trong tương lai.

Nhưng lời nói của Đường Trọng Vi cũng không sai. Người ta bận rộn lâu như thế, cho dù là với quan hệ lúc trước hay là bây giờ thì cũng nên cảm ơn.

Hoắc Khải nhìn Đường Quốc Diệu, mà ông ấy cũng hiểu ý của anh, khẽ gật đầu, nói: "Nếu con gái đã nói như thế thì đành phiền cậu Lý rồi. Con gái rượu của tôi cái gì cũng tốt, nhưng thích nhất là bám lấy người khác.

Từ lớn đến bé, không bám mẹ nó thì lại bám tôi. Bây giờ thì tốt rồi, có thể đẩy nó cho người khác".

Đường Trọng Vi nghe thấy thế thì trong lòng rất ngại ngùng nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ nói: "Bố phải biết tự hài lòng đi chứ. Bình thường con tới công ty tìm bố, bố còn chê con làm chậm trễ công việc của bố".

Đường Quốc Diệu cười khà khà, không nói thêm nữa.

Đúng như Đường Trọng Vi đã nói, từ trước đến nay nhà họ Đường vẫn luôn công tư phân minh.

Ở công ty là nơi làm việc, không nên nói quá nhiều chuyện riêng. Kể cả Đường Trọng Vi, sau khi đến công ty thì phần lớn thời gian cũng chỉ đành ở trong văn phòng của mình cầm điện thoại tìm người nói chuyện hoặc cày phim chứ Đường Quốc Diệu không có nhiều thời gian để chơi với cô ấy như thế.

Từ lớn đến bé đều như vậy nên bố con họ đã hình thành thói quen.

Sau đó, Hoắc Khải bị Đường Trọng vị kéo ra khỏi phòng trưng bày.

Vừa ra khỏi cửa thì thấy Doãn Tuệ Tĩnh đang đứng đó.

Doãn Tuệ Tĩnh nhìn chằm chằm hai người, hỏi: "Đi đâu đấy?"

Tầm mắt của bà ta rơi vào cánh tay Hoắc Khải đang bị Đường Trọng Vi kéo đi. Đường Trọng Vi thấy vậy thì hai má ửng hồng, vội vàng buông tay ra nói: "Con muốn anh Lý đi dạo với con".

"Đi dạo với ai chẳng được, việc gì mà cứ phải tìm cậu ta? Nếu không có người thì mẹ đi với con", Doãn Tuệ Tĩnh nói.

Đường Trọng Vi vội vàng lắc đầu: "Không cần đâu, mẹ toàn đi đến những chỗ sang trọng, con không thích. Hơn nữa bọn con đã hẹn với Hoắc Giai Minh rồi, tối nay không về ăn cơm".

“Không về ăn cơm?”, Doãn Tuệ Tĩnh cau mày, lầu bầu nói: “Con mới bao nhiêu tuổi mà đã chạy lung tung bên ngoài. Còn Hoắc Giai Minh kia nữa, nhà họ Hoắc bây giờ rối như tơ vò, sao con còn dây dưa với họ làm gì?”

“Ôi mẹ. Việc nào ra việc đấy. Từ nhỏ con đã có quan hệ rất tốt với Giai Minh rồi mà. Cậu ta cũng không làm gì có lỗi với con, sao không thể làm bạn?”, Đường Trọng Vi mất kiên nhẫn nói: “Dù sao nói với mẹ, mẹ cũng không hiểu. Bọn con đi trước đây. Bye bye”.

Nói xong, cô ấy kéo Hoắc Khải đi.

Thấy bóng lưng hai người rời đi, một lát sau, Doãn Tuệ Tĩnh mới thở dài.

Con bé này thật sự lớn rồi, lời nói của bố mẹ sợ rằng không để vào tai nữa.

Đường Quốc Diệu từ phòng trưng bày đi ra, thấy bà ta đứng ở đó im lặng thì nói: “Con cháu tự có phúc của con cháu, bà không cần lo lắng linh tinh đâu”.

“Cái gì mà lo lắng vớ vẩn? Tôi chỉ muốn tốt cho con thôi mà!”, Doãn Tuệ Tĩnh bất mãn nói.

Đường Quốc Diệu cười khà khà, nói: “Thật sự muốn tốt cho con thì nên để con tự lựa chọn cuộc sống mà con thích”.

Mắt nhìn của Đường Quốc Diệu về cuộc sống rất cởi mở.

Tiền thì ông ấy đã kiếm đủ rồi, nửa đời còn lại chỉ cần hưởng thụ cuộc đời. Còn con gái, không cần thiết vì bố mẹ đều là những người mạnh mẽ tài giỏi mà bắt buộc cô ấy thừa kế tất cả.

Mỗi người đều có tự do riêng. Họ có thể lựa chọn cuộc sống mà mình mong muốn. Việc mà Đường Quốc Diệu muốn làm chính là cổ vũ cho con gái chứ không phải gây nên bất kỳ trở ngại nào cho cô ấy.

Trong việc giáo dục con cái, quan điểm của Đường Quốc Diệu và Doãn Tuệ Tĩnh hoàn toàn khác biệt.

Doãn Tuệ Tĩnh cảm thấy, con cái còn nhỏ, không hiểu chuyện, bố mẹ phải chỉ đường dẫn lối nhiều một chút.

Nhưng bà ta nào hiểu được, cho dù con cái lớn đến đâu thì trong mắt bố mẹ vẫn luôn là một đứa trẻ không hiểu chuyện. Chuyện gì cũng muốn lo giúp con, chuyện gì cũng muốn chú ý thay con mà quên mất rất nhiều chuyện trên đời này con người không thể làm chủ được.

Sau khi ra khỏi cửa, Hoắc Khải hỏi; "Thật sự là cô đã liên lạc với Hoắc Giai Minh sao? Cậu ta ở đâu?"

"Tại sao tôi cảm thấy anh thật sự không phải đến tìm tôi mà tìm Hoắc Giai Minh nhỉ?", Đường Trọng Vi hừ một tiếng nói: "Nếu anh cứ như vậy thì tôi sẽ không nói cho anh biết cậu ta ở đâu đâu!"

Dáng vẻ trẻ con này khiến Hoắc Khải bật cười, đành nói: "Không phải tôi đến nhà cô trước sao, sao có thể là đến tìm Hoắc Giai Minh được. Nhưng thật sự là lâu rồi không liên lạc với cậu ta".

"Tin được anh mới lạ, miệng lưỡi người đàn ông toàn là dối trá!", Đường Trọng Vi bĩu môi nói.

Nói thì như thế nhưng cô ấy vẫn nói cho Hoắc Khải biết tin tức của Hoắc Giai Minh.

Sau khi Đường Trọng Vi gửi mail cho Hoắc Giai Minh, nói cho cậu ta biết Hoắc Khải muốn đến thì Hoắc Giai Minh vô cùng vui mừng.

Bây giờ, cậu ta phải trải qua những ngày tháng vô cùng nhàm chán, thật sự nhớ nhung tự do của hai năm trước.

Cho nên, sau khi biết Hoắc Khải muốn đến, Hoắc Giai Minh lập tức báo lại sẽ tìm mọi cách để cắt đuôi người phụ trách theo dõi cậu ta trong dòng họ, sau đó sẽ qua chỗ gặp nhau.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 569: Suy Đoán

Nếu không, ăn cơm, nói chuyện đều bị người khác nhìn chằm chằm vào thì cũng chẳng có gì vui nữa.

"Chúng ta đi dạo trước, sau khi Giai Minh xử lý xong chuyện bên đó sẽ chủ động liên lạc với chúng ta", Đường Trọng Vi nói.

Hoắc Khải không từ chối. Đối với anh mà nói thì gặp Đường Trọng Vi và Hoắc Giai Minh chỉ để có chút liên hệ với những ngày tháng trước đây chứ không có nhiều lợi ích đối với sự nghiệp của anh.

Trước đây còn được, ví dụ như liên hệ với Quốc tế Đường thị, lợi dụng Hoắc Giai Minh để đánh vào nội bộ nhà họ Hoắc vân vân, nhưng bây giờ Hi Vọng Mới đã bước đầu hình thành quy mô lớn, không cần quá nhiều lực tác động từ bên ngoài nữa.

Khi hình thành một hệ thống hoàn chỉnh thì tự thân vận động đã đủ để tạo thành lực lượng lớn mạnh hơn, ngoại lực chỉ có tác dụng dệt gấm trên hoa mà thôi.

Sau đó, Đường Trọng Vi đưa Hoắc Khải đi dạo chỗ này chỗ kia ở phố thương mại, mua không ít đồ.

Trời chạng vạng tối, hai người mới đến vào một nhà hàng nào đó.

Trong phòng bao của nhà hàng, Hoắc Giai Minh đã đợi khá lâu.

Lúc Hoắc Khải đi vào, nhìn thấy cậu ta đeo kính đen, chùm khăn, đội một chiếc mũ, che kín toàn thân trên dưới.

Nếu không cởi bỏ những thứ này thì gần như không thể nhận ra cậu ta là ai.

"Sao phải cải trang thành thế này?", Hoắc Khải bật cười hỏi.

“Còn không phải bị người nhà ép sao”, Hoắc Giai Minh than thở, nói: “Anh không biết đâu. Bây giờ bố tôi ngày nào cũng cho hai người từng giây từng phút nhìn chằm chằm tôi, có bất kỳ chuyện gì đều báo cho bố, phiền chết mất”.

“Vậy lần này cậu cắt đuôi họ thì không sợ bị cáo trạng sao?”, Hoắc Khải hỏi.

“Tôi không sợ! Cùng lắm là không về nữa!”, Hoắc Giai Minh cười hi hi, nói: “Anh Lý, bây giờ công ty anh phát triển tốt thật. Tôi nghe những người trong dòng họ nói, chi nhánh kia của tôi có giá trị liên thành”.

“Sao nào, muốn quay lại à?”, Hoắc Khải hỏi.

“Tôi không có ý nghĩ đó. Lúc đầu lập chi nhánh là nghe kiến nghị của anh, muốn tùy tiện lừa gạt người trong nhà, ai ngờ có thể làm lớn như vậy. Quy mô càng lớn thì tôi càng không muốn động vào, có quá nhiều chuyện cần xử lý”, Hoắc Giai Minh lắc đầu nói: “Nhưng bây giờ bảo tôi phụ trách mấy kiểu quan hệ công chúng gì đó thì nhàm chán không chịu được. Tôi nói thật, công ty kia của anh có chức vụ nhàn hạ nào phù hợp với tôi không? Lương nhiều ít không quan trọng, dù sao cũng chỉ cần tương đối tự do là được”.

Hoắc Khải dở khóc dở cười. Kiểu người như Hoắc Giai Minh thật sự rất hiếm có trên đời này.

Lúc đầu anh cho rằng chú nhỏ Hoắc Trạch Minh của mình cũng là loại người này, nhưng sự thật đã chứng minh, Hoắc Trạch Minh chỉ giả bộ không màng thế sự mà thôi. Ông ta lén lút móc ngoặc với thế lực ngầm, cuối cùng trở thành chủ nhà họ Hoắc, đứng trên bao nhiêu người.

Cái gì mà chỉ yêu cầm kỳ thi họa, cái gì mà du ngoạn thế giới, đều chỉ để che giấu mục đích thực sự của mình mà thôi.

Mà Hoắc Giai Minh thì không như vậy, cậu ta thật sự không muốn làm gì, chỉ muốn chơi chơi mấy đồ nghệ thuật.

Nghĩ một lát, Hoắc Khải nói: "Trong công ty tôi thật sự không có chức vụ như vậy, nhưng tôi nghĩ đến một nơi khá thích hợp với cậu".

"Ở đâu?", Hoắc Giai Minh tò mò hỏi.

"Gần đây công ty tôi chuẩn bị thực hiện lập trình mô phỏng thế giới ảo, chính là lợi dụng code lập trình phục chế toàn bộ thế giới thực vào thế giới ảo. Đây là công trình vô cùng lớn. Bởi vì phải làm thật 100%, không phải một công ty là có thể làm xong mà kế hoạch trong tương lai là toàn thể loài người cùng tham gia. Nếu cậu có hứng thú thì đến thử nghiệm trước. Thế giới ảo cũng có thể làm được tất cả những gì cậu muốn làm ở thế giới thực, ví dụ như đánh đàn, vẽ tranh".

"Thật sao? Nghe có vẻ hay đấy", Hoắc Giai Minh nói.

"Cũng có thể nấu ăn sao?", Đường Trọng Vi tỏ ra hứng thú hỏi.

"Có lẽ là được", Hoắc Khải gật đầu nói.

"Nhưng nấu ăn trong thế giới hiện tại, có dùng mấy cách phán đoán thông qua sắc hương vị, còn trong thế giới ảo thì màu sắc khá dễ làm, nhưng mùi vị và khẩu vị thì giải quyết thế nào?", Đường Trọng Vi lại hỏi.

"Đương nhiên là dựa vào trí thông minh nhân tạo AI mô phỏng trên siêu máy tính rồi. Bởi vì phải dùng sóng não để bước vào thế giới ảo, cho nên kết quả mà máy tính mô phỏng được sẽ thông qua thần kinh truyền vào trong bộ não của cô. Thật ra mọi thứ trong thế giới thực cũng đều như vậy. Những gì cô ngửi thấy, nhìn thấy đều là một loại cảm giác mà thần kinh não bộ tạo ra cho cô".

"Vậy làm thế nào phán đoán được thứ mà máy tính mô phỏng giống với hiện tại?", Hoắc Giai Minh nghi ngờ nói.

"Cậu cảm thấy mọi thứ trong thế giới thực là thật sao?", Hoắc Khải cười nói: "Giống như quả cam, có người ăn thấy chua, có người lại thấy không chua. Chúng ta có thể nói là vấn đề về mặt thể chất, nhưng thể chất cũng là kết quả của tổ hợp thần kinh và tế bào. Vậy nên cho dù cảm giác

miệng, mùi vị, thậm chí bao gồm cả màu sắc mà mỗi người cảm nhận được đều không giống nhau".

"Chuyện này đúng là có thể giải thích, giống như màu sắc mà người mù màu và người bình thường nhìn thấy không giống nhau, đúng chứ?", Hoắc Giai Minh nói.

"Gần giống như vậy", Hoắc Khải nói: "Cho nên, không cần lăn tăn nhiều về tính chân thực, bởi vì ngay cả trong thế giới thực chúng ta còn không làm rõ được thật giả mà. Không phải rất nhiều người đã cho rằng, chúng ta chỉ là một dạng sinh vật có trí tuệ và năng lực của con người sao, hoặc là kết quả của một trò chơi công nghệ cao, thậm chí là ở bên trong tế bào của một vật khổng lồ khó thể tưởng tượng được. Có quá nhiều điều thần bí ở trong vũ trụ mà người bình thường không nghĩ tới".

"Nghe anh nói thì cảm thấy rất phức tạp, nhưng thế giới ảo mà anh nhắc đến thì có vẻ khá thú vị", Hoắc Giai Minh tỏ ra mong đợi hỏi: "Vậy lúc nào có thể đi? Ngày mai được không?"

"Ngày mai thì chắc chắn không được, đợi thời điểm thích hợp, tôi sẽ thông báo cho cậu", Hoắc Khải nói.

Cao thủ vô danh vẫn đang thử lập trình kết cấu nền tảng của thế giới ảo, còn muốn hoàn thành chương trình cụ thể thì phải đợi một thời gian nữa.

Lâu thì mấy tháng, nhanh thì vài tuần, dù sao đó chắc chắn không phải là chuyện có thể giải quyết trong hai, ba ngày.

Hoắc Giai Minh nghe thấy thế thì hơi thất vọng. Cậu vô cùng chán ghét sự sắp xếp của dòng họ, không thể chờ đợi được muốn đến một môi trường mới.

Nếu bây giờ Hoắc Khải có thể tìm một công việc nhàn hạ cho cậu ta thì cậu ta thật sự sẽ cắt đứt quan hệ với dòng họ.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải không muốn trở mặt hoàn toàn với nhà họ Hoắc, tình hình trước mắt lấy việc phát triển ổn định làm chủ đạo, đến khi sức mạnh được tích lũy đến một mức nhất định thì mới làm những cái khác được.

Ba người rất lâu không gặp nhau nên có rất nhiều chuyện để nói.

Hoắc Khải cũng hỏi vài câu về kẻ giả mạo kia. Theo lời của Hoắc Giai Minh thì kẻ gia mạo kia đã rất lâu không xuất hiện trước mặt người nhà họ Hoắc. Nghe nói sau khi kết hôn cùng con gái nhà họ Đinh thì vẫn luôn đi du lịch thế giới, cũng không biết lúc nào mới trở lại.

Nhưng nếu hắn quay lại cũng không có tác dụng gì, vì bây giờ quyền lực của nhà họ Hoắc đã chính thức giao vào tay Hoắc Trạch Minh.

Thanh thế và sức ảnh hưởng mà Hoắc Khải gian khổ xây dựng từ đầu đã suy yếu đi nhiều trong hai năm nay.

Chưa nói đến việc nền tảng của kẻ giả mạo không bằng năng lực của Hoắc Khải, nếu có thì cũng rất khó quay lại thời kỳ đỉnh cao.

Không phải ai sau khi nắm được quyền lực thì đều sẵn lòng buông tay.

Hoắc Khải nghe thấy vậy thì im lặng vài giây, sức ảnh hưởng cuối cùng của mình ở nhà họ Hoắc mất đi khiến trong lòng anh không tránh khỏi có chút thất vọng.

Dù sao đó cũng là nơi đã sinh thành và dưỡng dục anh, nhưng bây giờ, dường như tất cả những vết tích đều bị xóa bỏ, thật sự khiến người ta thổn thức không thôi.

Hoắc Giai Minh cho rằng anh cảm thán về sự sa sút của ngôi sao hi vọng, bèn nói: “Thật ra, chuyện anh ba mất tăm không rõ nguyên nhân, tôi luôn cảm thấy bên trong còn vấn đề nào khác. Nói không chừng anh ba đang tính toán chuyện lớn gì đó, giả vờ sa sút chỉ để che mắt người khác mà thôi”.

Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn cậu ta, hỏi: "Cậu thật sự nghĩ như thế sao?"

"Đương nhiên", Hoắc Giai Minh than thở nói: "Dù sao năm đó anh ba sáng chói như thế khiến nhiều người tự ti mặc cảm. Tôi thật sự rất khó tưởng tượng được trong thời gian ngắn mà anh ấy đã chìm đắm trong trụy lạc. Hơn nữa, nghĩ một cách kỹ càng thì bắt đầu từ hai năm trước, anh ấy làm rất nhiều việc, đầu trái ngược lại hoàn toàn trước đây, giống như đổi một người khác. Tuy vẫn là hình dáng đó, giọng nói, biểu cảm không thay đổi nhưng tôi có thể cảm thấy anh ấy thay đổi rồi. Cảm giác đó…"

"Giống như đổi một linh hồn khác, chỉ còn lớp da bên ngoài của anh ấy thôi", Đường Trọng Vi bỗng nhiên nói chen vào.

Hoắc Giai Minh kinh ngạc nhìn cô ấy, hỏi: "Chị Vi Vi cũng cho rằng như vậy sao? Không sai, em cũng cảm thấy như anh ba đổi một linh hồn khác. Dưới lớp da đó, có thật sự là anh ấy không? Không chừng, mấy chuyện bị người khác chiếm đoạt thân xác xuất hiện trong phim ảnh, tiểu thuyết lại xảy ra trong thế giới thực".

Đường Trọng Vi yếu ớt nói: "Tuy tôi cũng từng nghĩ đến khả năng này, nhưng vẫn cảm thấy không đáng tin cho lắm. Anh Lý, anh cảm thấy thế nào?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 570: Lo Lắng

Hơn nữa, anh nhìn thấy trong ánh mắt Đường Trọng Vi còn che giấu một loại ý nghĩ khác.

Có lẽ những lời Hoắc Giai Minh nói đã khiến Đường Trọng Vi nghĩ đến một khả năng có thể xảy ra.

Trên giới này không thể có hai chiếc lá giống hệt nhau, cũng không thể nào tồn tại hai linh hồn tương đồng.

Hơn nữa, trong đó một người đột nhiên thay đổi, gần như phù hợp với chuyện thể xác bị chiếm đoạt mà Hoắc Giai Minh đã nói.

Năng lực tiếp nhận của người trẻ tuổi khá mạnh mẽ, suy nghĩ khá cởi mở nên rất dễ tiếp thu những sự việc không thể tưởng tượng nổi.

Có một thời khắc nào đó, Hoắc Khải rất muốn nói mọi chuyện xảy ra với họ.

Họ đoán không sai, trên thế giới này thật sự có chuyện linh hồn chiếm đoạt thể xác, nhưng không phải là mình bị chiếm đoạt mà là sau khi anh chết thì lại được sống lại trên thân thể của người đàn ông khác.

Còn kẻ giả mạo ở nhà họ Hoắc thì chỉ là kẻ có bề ngoài giống hệt anh mà thôi.

Nhưng sau khi hít thở sâu một hơi, Hoắc Khải đã bình tĩnh lại, không nói ra hết sự thật.

Dù sao, nói ra với họ cũng chỉ có hại chứ không có lợi.

Một khi để người khác biết anh được sống lại thì không biết sẽ bị bao nhiêu người để ý tới.

Bây giờ Hoắc Khải hi vọng anh là người vô hình, tốt nhất không ai nhìn thấy anh.

Cho nên, anh khẽ lắc đầu nói: "Tôi cảm thấy tính khả thi của chuyện này không lớn, quá huyền ảo, sợ rằng hai người nghĩ quá nhiều rồi".

Đường Trọng Vi nhìn anh chăm chú một lát, hồi lâu vẫn không nói câu nào.

Thực ra lúc hỏi vấn đề này, trong lòng Đường Trọng Vi vẫn có hi vọng.

Nhiều năm như thế, tình cảm của cô với Hoắc Khải từ lâu đã không còn chỉ vì vẻ bề ngoài mà đã thăng cấp đến sự rung động trong tâm hồn.

Nếu đứng trước mặt người này thật sự là linh hồn chồng chưa cưới của cô chiếm giữ, vậy thì đổi thành bộ dạng khác cô ấy cũng chấp nhận.

Nhưng Hoắc Khải lại chọn lựa che giấu khiến cô ấy rất thất vọng.

Có lẽ mình thật sự nghĩ nhiều rồi sao?... Chuyện thần kỳ như vậy sao mình có thể gặp được chứ.

Bị Hoắc Giai Minh gợi nhớ đến chuyện đau lòng, tâm trạng của Đường Trọng Vi bị ảnh hưởng rõ ràng. Hoắc Giai Minh cũng biết mình không nên nhắc tới quá nhiều chuyện trong quá khứ nên cười ha ha rồi nói: "Không nói những chuyện này nữa. À, lát nữa chúng ta đi đâu? Đừng nói với tôi là ăn xong đi ngủ nhé, như vậy thật tẻ nhạt".

"Vậy cậu muốn làm gì?", Hoắc Khải hỏi.

Hoắc Giai Minh nghĩ một lát, bỗng nhiên tỏ ra thần bí nói: "Hay là chúng ra đi bắt ma đi?"

"Bắt ma?"

"Theo bảng xếp hạng ở bên Hương Giang, thật ra là sẽ đi đến những nơi có yêu ma quỷ quái đã từng nói đến trong truyền thuyết để tìm kiếm, thăm dò, rất kích thích đấy", Hoắc Giai Minh mỉm cười nói: "Tôi biết ở

đây có một nơi rất nổi tiếng, mỗi năm đều có người đến. Nghe nói có không ít người xảy ra chuyện ở đó. Thế nào, hai người có gan đi một chuyến không?"

"Thôi, vừa nghe đã thấy không phải chỗ hay ho gì!", Đường Trọng Vi vội vàng nói. Cô ấy là con gái, trời sinh sợ mấy thứ kỳ quái.

Hoắc Khải thì không sao cả. Bản thân anh đã tự trải nghiệm cả chuyện sống lại, trên ý nghĩ nào đó thì cũng coi như là một dạng quỷ quái, đương nhiên sẽ không sợ những thứ này.

Nhưng vì đã tự mình trải qua nên Hoắc Khải cảm thấy, trên thế giới này có thể tồn tại rất nhiều sinh vật không thể lý giải được.

Giống như hành động đi bắt ma này, ít làm thì tốt hơn, nhỡ gặp phải phiền phức gì thì anh cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Đối với những chuyện không nắm chắc, Hoắc Khải cho rằng sự lựa chọn tốt nhất là không tiếp xúc với nó.

Thấy hai người đều không hào hứng, Hoắc Giai Minh bĩu môi, nói: "Hai người đều không muốn đi vậy thì thôi, sau này có thời gian tôi tự đi vậy".

"Cậu không có việc gì thì đi đến mấy nơi đó làm gì. Rảnh rỗi như thế không bằng nghĩ một chút xem sau này bước vào thế giới ảo muốn làm gì thì hơn đấy", Hoắc Khải nói.

Hoắc Giai Minh rất tin tưởng và nghe theo Hoắc Khải, ngoài mặt thì đồng ý nhưng theo biểu cảm của cậu ta rõ ràng là không quá quan tâm đến chuyện này.

Nhóc con này rất tò mò, thật sự muốn đi đến những nơi trong truyền thuyết cũng là chuyện bình thường.

Tuy Hoắc Khải quan tâm đến cậu ta, nhưng cũng biết không thể nhìn chằm chằm cậu ta 24h, nên cũng không nói nhiều nữa.

Sau khi ăn cơm xong, ba người đến KTV hát mấy bài.

Giọng hát của Hoắc Khải rất hay, cổ họng của thân thể Lý Phong này còn tốt hơn trước đây một chút, cộng thêm kỹ thuật hát của Hoắc Khải khiến Đường Trọng Vi và Hoắc Giai Minh nghe thấy thì rất kinh ngạc.

Họ không nghĩ tới, Hoắc Khải hát hay như thế.

Sau khi ra khỏi KTV, Hoắc Giai Minh còn cảm khái nói: "Những cái khác thì không biết, nhưng về mặt hát hò này thì anh giỏi hơn anh ba tôi một chút, thật sự là quá chuyên nghiệp".

Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Có một vài thứ do trời sinh mà. Nếu mà cùng một thân thể thì tôi chưa hẳn đã tốt hơn anh ấy".

Vốn dĩ, Đường Trọng Vi cảm thấy không thoải mái với câu nói này của Hoắc Giai Minh nhưng bây giờ nghe cách nói khiêm tốn của Hoắc Khải thì trông lòng cô chợt dễ chịu hơn, ấn tượng với Hoắc Khải cũng tốt hơn.

Đến khi mấy người chơi thỏa thích thì đã hơn 12 giờ đêm rồi, Hoắc Giai Minh nhìn đồng hồ, nói: "Tôi phải về rồi. Hôm nay ra ngoài lâu như thế, nếu không trở về sợ là hai ông bà kia sẽ báo cảnh sát tìm người".

"Trên đường về cẩn thận nhé", Hoắc Khải nhắc nhở nói.

"Anh yên tâm. Tôi là người trưởng thành, không ai làm gì được tôi đâu", Hoắc Giai Minh cười hihi vẫy tay với hai người, nói: "Vậy đợi đến khi nào có thể đi vào thế giới ảo thì nhớ gọi tôi nhé. Tôi sẽ đi vào trải nghiệm đầu tiên!"

"Nhất định rồi!", Hoắc Khải khẽ gật đầu.

Không biết tại sao khi nhìn Hoắc Giai Minh quay người rời đi, trong lòng Hoắc Khải bỗng nhiên có một dự cảm không tốt.

Anh rất muốn kêu Hoắc Giai Minh quay lại, nhưng nghĩ một lát lại không làm vậy.

Bởi vì dự cảm không tốt chỉ là một loại cảm nhận, không phải hiện thực. Nếu gọi người quay lại thì làm gì? Lẽ nào phải đưa cậu ta theo 24h sao?

Đường Trọng Vi thấy biểu hiện khác thường của anh, hỏi: "Anh Lý, anh sao thế?"

Hoắc Khải nặng nề nói: "Không có gì, chỉ cảm thấy trong lòng không thoải mái".

"Là vì thấy Hoắc Giai Minh bị dòng họ trói buộc quá nhiều sao?", Đường Trọng Vi hiểu lầm ý của anh, nói: "Con cháu của dòng họ lớn là như vậy, luôn luôn thân bất do kỷ. Tôi đã khá may mắn rồi, từ nhỏ bố đã không ép tôi làm gì".

Lời nói này không phải là những gì anh nghĩ nên anh cũng không biết nên giải thích thế nào, đành nói: "Vậy chúng ta về thôi, đã rất muộn rồi".

Đường Trọng Vi vâng một tiếng rồi gọi tài xế lại lái xe.

Mà Hoắc Khải nhìn lại lần cuối hướng Hoắc Giai Minh rời đi, bỗng nhiên nhớ đến một ngày trước khi giáo sư Triệu Vĩnh An mất.

Ngày đó, anh cũng có cảm giác bất an như thế.

Do sự một lát, sau khi Hoắc Khải lên xe thì điện cho Hoắc Giai Minh một cuộc: "Lúc nào về đến nơi thì gửi cho tôi một tin báo bình an nhé, sau này thường xuyên liên lạc, gặp chuyện gì thì đừng nóng vội, gọi cho tôi trước nhé".

"Anh Lý, sự quan tâm của anh khiến tôi vừa mừng vừa lo đấy", Hoắc Giai Minh cười lớn, nói: "Yên tâm đi, tôi không còn là trẻ con nữa. Huống hồ, lúc nào bên người cũng có bảo vệ, không sao đâu. Hai người về rồi thì sớm nghỉ ngơi đi, không cần lo cho tôi".

Hoắc Khải lại dặn dò vài câu mới cúp điện thoại.

Đường Trọng Vi nhìn anh, hỏi: "Anh Lý, sao anh có vẻ lo lắng vậy, Giai Minh gặp rắc rối gì sao?"

"Không có, nhưng trong lòng tôi luôn có cảm giác bất an", Hoắc Khải cũng không che giấu suy nghĩ của mình.

Đường Trọng Vi cười nói: "Không ngờ anh lại quan tâm Hoắc Giai Minh như thế. Chẳng trách lúc nào cái miệng cậu ta cũng nhắc để anh. Các anh giống như bạn tốt từ khi mới sinh ra, biết nhau từ lâu lắm rồi. Nhưng tôi nghĩ có lẽ anh nghĩ quá nhiều. Hai người bên cạnh Giai Minh vừa là giám sát vừa là vệ sĩ của cậu ta. Hơn nữa, cậu ta tính cách mềm yếu, bình thường ít xảy ra xô xát với ai, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu".

"Hi vọng là như thế", Hoắc Khải thở dài.

Khi giáo sư Triệu Vĩnh An mới mất, anh cũng nghĩ không thể có chuyện đó, nhưng đến ngày hôm sau mới biết, giáo sư đã không còn nữa rồi.

Có lúc trực giác không phải dùng lẽ thường để lý giải được.

Sau đó, hai người ngồi xe về nhà.

Điều khiến họ ngạc nhiên là Doãn Tuệ Tĩnh vẫn đang ngồi trên sofa, nhìn thấy hai người họ trở về thì lập tức hừ lạnh một tiếng: "Còn biết về hả, mẹ tưởng con ngủ luôn ở bên ngoài chứ!"

"Nào có ạ, không phải là đã quay lại sao. Hơn nữa, có anh Lý đi cùng con rồi", Đường Trọng Vi nói.

Tuy hai người lớn nhà họ Đường không cấm con gái làm những chuyện cô ấy thích, nhưng gia giáo rất nghiêm khắc. Trừ khi Đường Trọng Vi nói rõ tình hình trước, nếu không bình thường cũng không cho phép cô ấy tùy tiện ở bên ngoài đi chơi đến nửa đêm.

Nếu muốn qua đêm bên ngoài thì cho dù là ở cùng với bạn gái thì cũng phải có vệ sĩ bảo vệ chặt chẽ.

Giống mấy lần trước Đường Trọng Vi lén lút chạy đi tìm Hoắc Khải, đều là nhân lúc vệ sĩ không chú ý mà trốn đi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 571: Từ Chối

Ý của Doãn Tuệ Tĩnh rất rõ ràng chính là không hi vọng Đường Trọng Vi và Hoắc Khải phát sinh chuyện gì.

Khi Đường Trọng Vi hiểu ý của bà ta thì phản ứng đầu tiên không phải là bu ồn phi ền mà là xấu hổ. Vì ý nghĩ này của Doãn Tuệ Tĩnh giống như Hoắc Khải đã làm gì cô ấy không bằng.

"Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu thế! Con và anh Lý chỉ là bạn bè thôi, đi với anh ấy thì có gì mà mẹ không yên tâm", Đường Trọng Vi xấu hổ nói.

Doãn Tuệ Tĩnh trừng mắt nhìn cô ấy, nói: "Con còn giả ngốc phải không? Đừng cho rằng mẹ không biết con thích thằng nhóc này. Nhưng con không xem xem nó có thích con không hả? Hơn nữa, cậu ta là một người đàn ông đã kết hôn r ồi, một cô gái chưa ch ồng như con lại suốt ngày bám dính lấy một người đàn ông đã kết hôn, nếu người khác nhìn thấy thì sẽ nói con như thế nào! Tại sao con không hiểu chuyện chút nào vậy".

Doãn Tuệ Tĩnh trách móc khiến Đường Trọng Vi không biết nên đáp lời thế nào.

Bản thân cô ấy chỉ có ấn tượng tốt với người đàn ông này mà thôi, thật sự cũng không có xảy ra chuyện gì với anh, nhưng trong lời của mẹ tại sao cứ như là mình đã ngủ chung với anh ấy vậy.

"Mẹ, bọn con thật sự không có gì…"

Không đợi Đường Trọng Vi giải thích, Doãn Tuệ Tĩnh đã hừ một tiếng, nói: "Hai đứa có gì hay không cũng không phải lý do để con v ềmuộn như thế! Còn cậu, tuy rằng trong những người cùng tuổi, có lẽ cũng được coi là giỏi giang. Nhưng muốn là con rể nhà họ Đường thì còn quá sớm! Hơn nữa, cậu là người đàn ông đã kết hôn r ồi, phải biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm. Nếu cậu muốn đến với con gái tôi thì ly hôn trước đi, không chừng tôi có thể miễn cưỡng cân nhắc".

Đường Trọng Vi nghe thấy lời nói này của bà ta, bỗng chốc vừa ngại vừa gấp, vội vàng đi qua kéo bà ta: "Mẹ, mẹ nói cái gì thế! Con và anh Lý không có gì, sao mẹ phải nói những lời này!"

Miệng thì nói vậy nhưng ánh mắt của Đường Trọng Vi lại bất giác nhìn sang Hoắc Khải.

Mà trên khuôn mặt của Hoắc Khải không thấy có nét cười, không lạnh nhạt cũng chẳng nhiệt tình, chỉ có sự bình tĩnh.

Anh nhìn Doãn Tuệ Tĩnh, nói: "Dì Doãn, Vi Vi là một cô gái tốt. Theo tôi thấy, cô ấy gần như hoàn mỹ không tì vết, đáng nhận được sự thương yêu của bất kỳ người đàn ông nào".

Nghe Hoắc Khải nói lời này, hai má Đường Trọng Vi nhanh chóng trở nên ửng hồng mà ai cũng có thể nhận ra.

Cô ấy tỏ vẻ đầy ngượng ngùng nhìn Hoắc Khải, trái tim đập dồn dập, đúng như một câu "trong tim có con nai đang chạy loạn" thường viết trong tiểu thuyết.

Nhưng giây tiếp theo, lời nói của Hoắc Khải lại khiến sắc mặt cô ấy trở nên tái nhợt.

"Nhưng tôi không có tình cảm nam nữ với Vi Vi. Tôi vẫn luôn đối xử với cô ấy như em gái. Có lẽ bà hiểu lầm điều gì rồi, nhưng tôi có thể khẳng định với bà, tôi sẽ không ly hôn, cũng sẽ không làm con rể nhà họ Đường. Về điểm này, bà có thể yên tâm. Nếu dì Doãn hiểu lầm về chuyện tôi có mặt ở đây vậy thì tôi sẽ rời đi ngay lập tức".

Lời nói của Hoắc Khải, nghe thản nhiên như thế mà lại tuyệt tình như thế.

Tôi tuyệt đối không ly hôn!

Cũng tuyệt đối không thể trở thành con rể của nhà họ Đường!

Lời nói này khiến viền mắt Đường Trọng Vi chợt đỏ hoe. Cô ấy luôn cho rằng, có lẽ Hoắc Khải cũng có cảm tình với cô ấy.

Mỗi lần tìm anh ấy, đều là xin gì được nấy, bao gồm chuyện bảo vệ cô ấy ở trường đua, tức giận vì cô ấy…

Những điều này, lẽ nào không phải là biểu hiện của việc thích cô ấy sao?

Nhưng, anh lại nói không có tình cảm nam nữ với cô ấy, chỉ coi cô ấy là em gái.

Doãn Tuệ Tĩnh cũng có chút kinh ngạc. Bao năm qua, người theo đuổi Đường Trọng Vi nhiều không đếm xuể. Cho dù sau này, Đường Trọng Vi và Hoắc Khải đính hôn khiến rất nhiều người ngoài mặt tỏ ra là đã từ bỏ suy nghĩ nhưng trên thực tế, ở sau lưng vẫn có nhiều kẻ nghĩ cách tiếp cận Đường Trọng Vi.

Dù gì, cô ấy cũng là người thừa kế duy nhất của Đường Quốc Diệu, là người điều hành Quốc tế Đường Thị trong tương lai.

Lấy Đường Trọng Vi làm vợ, đâu chỉ đơn giản là không cần phấn đấu mười năm, mà việc có thể ăn không ngồi rồi ba đời vẫn còn là ít.

Cho nên, bà ta đương nhiên cho rằng, Hoắc Khải tiếp cận Đường Trọng Vi cũng là vì tài sản của Quốc tế Đường Thị, muốn dựa vào quan hệ với Đường Trọng Vi đạt được lợi ích gì đó từ Quốc tế Đường Thị.

Nhưng bà ta không ngờ, Hoắc Khải lại nói ra những câu tuyệt tình như thế.

Đã nói đến vậy rồi thì sau này hai người còn có hi vọng sao?

Nhưng chỉ cần là người đàn ông có chút liêm sỉ thì chắc chắn sẽ không thể trở thành con rể nhà họ Đường, nếu không thì cũng quá mất mặt.

Doãn Tuệ Tĩnh nhướng mày, nhìn chằm chằm Hoắc Khải hồi lâu, như muốn phán đoán xem lời nói của chàng trai trẻ tuổi này là thật hay là cố ý nói cho bà ta nghe.

Nhưng bà ta không thể nhìn ra bất kỳ thông tin gì từ khuôn mặt anh.

Biểu cảm trên gương mặt anh bình tĩnh đến nỗi bà ta không biết anh nói thật hay chỉ là giả bộ.

Nhưng nếu cuộc nói chuyện cứ thế kết thúc thì có vẻ bà ta hơi lép vế.

Doãn Tuệ Tĩnh nghiến răng, nói: "Ai biết cậu nói thật hay giả. Con gái tôi sắc nước hương trời, cả thế giới cũng chỉ có vài người có thể so với nó. Cậu dám nói không có chút cảm tình nào với nó không?"

Hoắc Khải im lặng vài giây, cuối cùng cũng lên tiếng: "Tôi vẫn nói câu nói đó, cho dù là có tình cảm như thế nào thì tôi chỉ đối xử với cô ấy như em gái".

Lời nói này giống như giọt nước tràn ly.

Doãn Tuệ Tĩnh còn muốn nói gì nữa nhưng bị Đường Trọng Vi ngăn lại. Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống trên khuôn mặt cô ấy, nghẹn ngào nói: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa được không, con với anh Lý…"

"Sao mà không nói, rõ ràng là cậu ra nói dối, tại sao lại không có chút cảm tình nào với con. Mẹ không tin!", Doãn Tuệ Tĩnh nói.

Lúc này, Đường Quốc Diệu từ cầu thang đi xuống, đanh giọng nói: "Bà làm loạn đủ chưa, nhất định phải khiến mọi chuyện trở nên bế tắc như thế mới được sao!"

Tuy rằng lúc trước Đường Quốc Diệu ở trong phòng ngủ, nhưng ông ấy đều biết rõ những chuyện xảy ra bên dưới.

Những lời nói của Hoắc Khải, Đường Quốc Diệu cũng nghe thấy, trong lòng rất khó chịu.

Nhưng ông ấy càng không thích hành vi của Doãn Tuệ Tĩnh, không thấy con gái đang rất buồn sao, vẫn còn muốn đứng đó nói tiếp!

Thấy Đường Quốc Diệu đi xuống, Đường Trọng Vi cũng không có cách nào chịu đựng thêm, ôm mặt chạy luôn lên lầu. Sau đó có thể mơ hồ nghe thấy tiếng khóc vọng ra từ trong phòng của cô ấy.

Đường Quốc Diệu mang vẻ mặt xám xịt đi xuống tới trước mặt Hoắc Khải, Doãn Tuệ Tĩnh đứng bên cạnh nói: "Tôi nói gì sai sao, vốn dĩ chính là cậu ta…"

"Đủ rồi!", Đường Quốc Diệu quát lên.

Ông ấy rất ít khi tức giận ở nhà. Bình thường thì có vẻ là Đường Quốc Diệu sợ Doãn Tuệ Tĩnh, nhưng khi ông ấy nóng lên thì Doãn Tuệ Tĩnh cũng phải biết điều.

Người đàn ông nhà bà ta không phải là người bình thường, không ai dám coi thường thể diện ông ấy, cho dù là bà ta cũng vậy.

Cho nên, bà ta chỉ đành làu bàu rồi cũng không dám hé môi nói một lời nào nữa.

Đường Quốc Diệu nhìn chằm chằm Hoắc Khải, giọng nặng nề nói: "Cậu Lý, nếu cậu đã không thích con gái tôi thì không nên thân thiết với nó như thế. Cậu cảm thấy đó là một sự hiểu lầm, nhưng cậu có từng nghĩ, chính vì cậu thân thiết như vậy mới khiến con bé hiểu lầm hay không hả! Sau này, cậu hãy tránh xa con bé một chút. Tôi không muốn con bé phải khóc vì bất kỳ lý do gì và vì bất cứ người đàn ông nào!"

Từ nhỏ đến lớn, những yêu cầu của Đường Trọng Vi đều được Đường Quốc Diệu dốc sức đáp ứng.

Con gái phải khóc khiến ông ấy còn đau lòng hơn tổn thất mấy trăm triệu.

Cho nên sự việc ngày hôm nay khiến Đường Quốc Diệu không thoải mái chút nào.

Cũng chính vì coi trọng chiến lược hợp tác với Hi Vọng Mới, nếu không đổi thành một người khác thì đã bị ông ấy đạp một cước bay ra ngoài rồi.

Dám làm cho con gái của Đường Quốc Diệu khóc, thằng nhãi cậu chán sống rồi à!

Hoắc Khải biết hai người này không chào đón anh ở đây. Anh thở dài rồi nói: "Nếu đã như vậy, tôi xin phép về trước. Thật sự xin lỗi về chuyện hôm nay".

"Xin lỗi có tác dụng gì?", Đường Quốc Diệu không vui nói.

Hoắc Khải biết nói nhiều cũng vô dụng nên lập tức rời đi.

Thấy bóng lưng của anh càng ngày càng xa, Đường Quốc Diệu càng tức giận. Thằng nhóc này, nói đi là đi luôn!

Cậu không biết dỗ dành người khác sao?

Nếu không dỗ chúng tôi thì cũng nên đi dỗ con bé Vi Vi chứ!

Doãn Tuệ Tĩnh cũng vô cùng tức tối, nói: "Đây là con rể lý tưởng mà ông nói sao? Ông xem dáng vẻ của cậu ta xem, vốn dĩ không coi nhà chúng ta ra gì!"

"Bà nói ít thôi! Nếu không phải bà cứ đòi đợi ở đây, nói lung tung nhiều như thế thì cũng không khiến chuyện này trở nên nát bét như vậy", Đường Quốc Diệu bực bội nói.

"Ơ, bây giờ ông quay sang trách tôi đấy à! Không phải tại ông nói cậu ta tốt đẹp lắm, nhất định kêu đến đây ăn cơm. Cậu ta không đến thì có xảy ra chuyện này không?", Doãn Tuệ Tĩnh nói.

Đường Quốc Diệu biết không thể nào nói lại bà ta, dứt khoát vung tay đi lên lầu.

Đến trước cửa phòng Đường Trọng Vi, xuyên qua cánh cửa khép hờ thấy con gái đang nằm rạp trên bàn trang điểm không ngừng khóc.

Đường Quốc Diệu do dự một lát thì vẫn đi vào, nói: "Đừng khóc nữa, lớn như thế rồi còn khóc nhè hả".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 572: Khuyên Nhủ

Đường Trọng Vi không hề quan tâm đến ông ấy mà trái lại còn khóc to hơn.

Đường Quốc Diệu bất lực nói: "Không phải chỉ là một gã đàn ông thôi sao, có gì đâu chứ. Bố sẽ tìm cho con người tốt hơn, bảo đảm tốt hơn cậu ta một trăm lần!"

"Làm gì có ai tốt hơn anh ấy một trăm lần chứ!", Đường Trọng Vi ngẩng đầu lên la nói.

Đường Quốc Diệu sững người, sau đó bật cười.

Đường Trọng Vi cũng thấy hành động của mình có chút buồn cười thì không nén được mà càng trở nên tức giận hơn.

Khuôn mặt đang khóc như mưa kia khiến người khác đau lòng không thôi, Đường Quốc Diệu thở dài, đi tới nói: "Thật ra, bố hiểu tâm trạng của con. Tên nhóc đó rất tốt, nhưng người ta không thích con thì con có thể làm gì được. Hơn nữa, cậu ta là một người đàn ông đã kết hôn, không thể bảo người ta ly hôn đi rồi lấy con được. Như vậy thì tội cho con quá."

"Con không thấy tủi thân!", Đường Trọng Vi bất giác nói, sau đó đỏ bừng gò má: "Ý của con là con không hề nghĩ đến những điều này".

"Thế con khóc cái gì?"

"Con muốn khóc! Con thích khóc!"

"Được rồi, con gái rượu của tôi ơi, con muốn khóc thì khóc đi, ai cũng không cản được con hết", Đường Quốc Diệu giơ tay tỏ thái độ đầu hàng.

Tuy rằng, Đường Trọng Vi là bông hoa trong lồng kính nhưng cô ấy cũng biết bố mẹ yêu thương mình, chỉ vì trong lòng ấm ức tột đỉnh khiến cô ấy rất khó chịu.

“Vì sao anh ấy lại không thích con… Con kém cỏi như vậy sao?”, Đường Trọng Vi đáng thương hỏi.

“Ai nói con kém cỏi! Trên thế giới này, có cô gái nào tốt hơn con sao? Chắc chắn là không! Con gái của bố là người tốt thế thế giới!”, Đường Quốc Diệu nói.

“Thế tại sao anh ấy lại không thích con, anh ấy yêu vợ của anh ấy! Lẽ nào con kém vợ anh ấy nhiều như thế sao? Con đã từng gặp cô ấy, tuy rất xinh đẹp, dáng người hoàn mỹ nhưng con cũng không kém cô ấy… Hơn nữa con còn trẻ như thế, con còn, con…”, Đường Trọng Vi càng nói mặt càng đỏ.

Cô ấy muốn nói, mình vẫn còn trinh trắng, nhưng dù đã trưởng thành rồi thì cũng không thích hợp thảo luận loại chuyện này trước mặt bố.

Đường Quốc Diệu nói: “Bố không biết vợ cậu ta như thế nào, nhưng bố biết nhất định con là người tốt nhất. Cậu ta không thích con là cậu ta bị mù, không thấy điểm tốt của con”.

“Không phải thế...”, Đường Trọng Vi buồn bã nói: “Con lại cảm thấy là vì anh ấy chung tình, không phải gặp ai cũng yêu. Người đàn ông như thế bây giờ rất hiếm có”.

Đường Quốc Diệu nghe thấy thế thì trợn tròn mắt, vừa rồi còn khóc lóc không ngừng, chớp mắt đã nói mấy lời tốt đẹp bảo vệ Hoắc Khải rồi?

Ông ấy hiểu ra con gái mình đã bị sa vào lời nguyền của tên nhóc đó không thể tự thoát ra.

Con gái mình cái gì cũng tốt, nhưng một khi đã rơi vào lưới tình thì rất khó để thoát ra.

Giống như lúc con gái yêu tên nhóc nhà họ Hoắc, dùng cả trái tim để yêu, chuyện của nhà mình thì chẳng thấy hỏi đến bao giờ nhưng nhà họ Hoắc có việc thì lần nào con gái cũng xuất hiện đầu tiên.

Mà hậu quả của việc đó là thằng ranh nhà họ Hoắc hủy hôn khiến con gái đau lòng mất hai năm.

Mà đó còn vì có sự xuất hiện của người đàn ông khác ở bên cạnh thu hút sự chú ý của con gái, nếu không, có lẽ thêm hai năm nữa cũng chưa thể thoát khỏi khổ đau.

Đây cũng là một trong những lý do tại sao Đường Quốc Diệu không để ý việc Hoắc Khải đã kết hôn, vẫn muốn làm mối cho con gái ông ấy và anh ở bên nhau.

Ngoài việc cảm thấy Hoắc Khải đủ ưu tú, xứng với con gái ông ấy, cũng vì hi vọng Đường Trọng Vi có thể nhanh chóng bước ra khỏi chuyện thất tình, hưởng thụ cuộc sống mới tươi đẹp.

Nhưng bây giờ Đường Quốc Diệu thật thất vọng, thái độ mà Hoắc Khải bày tỏ khiến ông ấy nhận ra, đây chỉ là sự mong mỏi của mình.

Ông ấy không để ý, nhưng người ta chưa hẳn sẽ đồng ý.

Nhất là thấy dáng vẻ đau khổ của con cái khiến Đường Quốc Diệu cảm thấy rất hối hận về quyết định vội vàng lúc đầu.

Sớm biết vậy sẽ khiến Đường Trọng Vi đau khổ lần thứ hai thì không để cho cô ấy và tên nhóc kia được tiếp xúc nhiều.

"Vậy bây giờ con nghĩ thế nào? Cậu ta đã từ chối con một cách dứt khoát rồi", Đường Quốc Diệu nói.

Đường Trọng Vi lau nước mắt vương đầy trên khuôn mặt, nói: "Con không thấy đó là anh ấy đang từ chối. Chắc chắn anh ấy thích con, nhưng vì một lý do nào đó mới không thể nói ra. Có lẽ do quan niệm thế tục, có lẽ do thân phận của con mà cũng có thể là năng lực bây giờ của con không xứng với anh ấy. Nhưng cho dù thế nào, con chắc chắn là anh ấy nhất định có thích con. Cho nên, con không thể buông tay! Con đã buông tay một lần rồi, lần này, có chết con cũng phải giành lấy!"

Đường Quốc Diệu nghe thấy như vậy thì cảm thấy rất đau lòng. Vốn dĩ muốn chia sẻ với con gái, nhưng ai ngờ chuyện đã xảy ra như thế lại ép cô ấy đến đường cùng.

Nếu lần này không thể cùng Hoắc Khải ở bên nhau, có thể Đường Trọng Vi thật sự sẽ không chịu được đả kích này mà chọn một con đường không thể quay đầu.

Đường Quốc Diệu tuyệt đối không hi vọng nhìn thấy điều này. Ông ấy rất muốn khuyên con gái từ bỏ suy nghĩ này.

Bởi vì biểu cảm khi nói chuyện của Hoắc Khải lúc trước nói cho ông ấy biết, người đàn ông này có mối quan tâm khác, không phải một mình Đường Trọng Vi nỗ lực là có thể thay đổi.

Những người như thế, anh ta không muốn làm gì thì không ai ép được.

Nhưng Đường Quốc Diệu cũng biết, mình mà thật lòng khuyên nhủ cũng chắc có ích gì.

Đừng cho là Đường Trọng Vi yếu đuối là thế, thực ra tính cách của cô ấy vô cùng ngang ngược.

Giống như lúc đầu nhà họ Hoắc hủy hôn, tất cả mọi người đều khuyên cô ấy không nên đến nhà họ Hoắc tránh bị xấu hổ. Nhưng Đường Trọng Vi vẫn kiên quyết phải đi, một lần lại một lần, cho dù người nhà họ Hoắc có nói bao nhiêu lời khó nghe thì cô ấy đều phải nhìn thấy người đàn ông kia.

Nếu không, cô ấy thà chết chứ không rời đi.

Nhà họ Hoắc cũng không còn cách nào, cuối cùng kẻ giả mạo kia vẫn phải ra mặt, đuổi cút Đường Trọng Vi trước mặt tất cả mọi người mới khiến cô ấy hết hi vọng.

Ông ấy thở dài, rồi nói: "Vậy con suy nghĩ kỹ đi, con đường này không dễ đi như con tưởng tượng đâu".

“Con biết”, Đường Trọng Vi ra sức gật đầu, nói: “Nhưng không phải con chưa từng trải qua chuyện như thế, con biết mình đang làm gì. Bố, con đã không còn là trẻ con nữa, không thể để bố mẹ cứ mãi bảo vệ con được. Con có thể chăm sóc mình thật tốt mà”.

Đường Quốc Diệu cười khổ. Nếu con có thể chăm sóc bản thân thật tốt thì sẽ không khóc đến nửa ngày như thế.

Nhưng lời nói như thế ông ấy chỉ có thể nghĩ thầm mà thôi, không thể thật sự nói ra, tránh đả kích lòng tự trọng của con gái.

Tối hôm nay, đã định là sẽ khiến một số người mất ngủ.

Sau khi ông ấy trở về phòng ngủ của mình, Doãn Tuệ Tĩnh đang tẩy trang.

Thấy ông ấy quay lại, bà ta hỏi: “Con gái thế nào rồi? Vẫn đang khóc sao?”

“Không khóc nữa rồi, nhưng con bé càng kiên trì với suy nghĩ muốn ở bên tên nhóc kia”, Đường Quốc Diệu đau đầu nói.

Động tác của Doãn Tuệ Tĩnh chợt ngừng lại, sau đó phàn nàn nói: “Tôi đã sớm nói với ông rồi. Đừng để con gái lại gần tên nhóc đó quá, ông lại không nghe. Bây giờ thì hay rồi, muốn con gái quay đầu cũng không thể làm nữa rồi”.

“Nếu không phải hôm nay bà ồn ào một hồi thì chúng nó vẫn sẽ duy trì trạng thái mập mờ đó, sẽ không nói trắng hết ra như thế”, Đường Quốc Diệu nói.

Doãn Tuệ Tĩnh mở miệng, muốn phản bác nhưng lại thôi.

Cuối cùng bà ta chỉ đành hỏi: “Vậy ông nghĩ thế nào? Sẽ không cổ vũ con gái chứ?”

“Con bé không phải là trẻ con nữa, có cách nghĩ và chủ kiến riêng. Chúng ta là bố mẹ, không cần phải tham gia quá nhiều. Hơn nữa, ngọn nguồn của chuyện này là ở tên nhóc kia, chỉ khuyên Vi Vi cũng không có tác dụng gì”.

“Sao thế, lẽ nào ông thật sự muốn bảo tên nhóc đó ly hôn rồi lấy con gái chúng ta? Ông không sợ mất mặt à!”, Doãn Tuệ Tĩnh không hài lòng nói.

“Vậy bà có cách nào tốt hơn không?”, Đường Quốc Diệu hỏi.

Doãn Tuệ Tĩnh nào có cách gì hay hơn, nếu không thì vừa rồi cũng không đến lượt Đường Quốc Diệu đi khuyên Đường Trọng Vi.

“Nhưng Lý Phong nói rồi, cậu ta chắc chắn không thể ly hôn, ông muốn làm thế nào?”, Doãn Tuệ Tĩnh hỏi.

“Việc do còn người làm mà ra”, Đường Quốc Diệu nói: “Con gái của chúng ta đủ ưu tú. Tôi không tin cậu ra thật sự không động lòng một chút nào. Hơn nữa, tham vọng của tên nhóc này rất lớn, tôi đã từng gặp vợ của cậu ta, tên Ninh Thần. Cô ấy không xứng với cậu ta. Có lẽ, cậu ta là người đàn ông trọng tình nghĩa, nhưng không có nghĩa là không có lỗ hổng nào. Vì hạnh phúc của con gái, tôi nhất định sẽ khiến cậu ta thay đổi suy nghĩ!”

Doãn Tuệ Tĩnh không nói nhiều nữa. Bà ta không biết mình nên ủng hộ hay phản đối suy nghĩ của chồng.

Chuyện này đã vượt quá phạm vi khống chế của bà ta, không phải đơn giản như chuyện nhà cửa.

Mà lúc này, Hoắc Khải cũng đã tìm được một khách sạn để nghỉ ngơi.

Chuyện của Đường Trọng Vi đối với Hoắc Khải chỉ là một khúc nhạc đệm không cần để trong lòng.

Em gái hàng xóm từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tính cách cũng không phải dễ dàng buông tay khi gặp khó khăn.

Người khiến anh thật sự lo lắng là Hoắc Giai Minh.

Lúc trước đã nói với Hoắc Giai Minh, sau khi về đến nhà thì nhắn một tin cho mình báo bình an, nhưng đợi đến ba giờ sáng vẫn không có tin tức gì khiến sự bất an trong lòng Hoắc Khải càng tăng lên nhiều hơn.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 573: Xảy Ra Chuyện Rồi

Lại đợi thêm một lát, vẫn không có tin tức gì, Hoắc Khải đành phải gọi cho Hoắc Giai Minh.

Nhưng điện thoại không có người nghe, thông báo đã tắt điện thoại.

Hoắc Khải cau mày. Anh tin tưởng trực giác của mình, có lẽ Hoắc Giai Minh gặp phải rắc rối rồi. Còn gặp rắc rối thế nào thì anh cũng không rõ.

Hơn nữa, anh cũng không biết bây giờ nên tìm ai để hỏi.

Tìm người nhà họ Hoắc sao?

Nghĩ một lát, Hoắc Khải vẫn gọi điện cho Đường Trọng Vi.

Bốn giờ sáng nhận được điện thoại của Hoắc Khải khiến Đường Trọng Vi rất bất ngờ. Cô ấy vừa mới ngủ, đang mơ màng: "Alo, anh Lý, có chuyện gì sao?"

"Đến bây giờ Hoắc Giai Minh vẫn chưa gửi tin nhắn cho tôi, cậu ta có gửi cho cô không?", Hoắc Khải hỏi.

"Giai Minh? Không có…", Đường Trọng Vi xoa lên mắt, ngồi dậy, mở chiếc đèn ở đầu giường, nói: "Hay là cậu ta ngủ rồi?"

"Không biết, nhưng tôi thấy trong lòng bất an, lo cậu ta xảy ra chuyện gì. Cô có biết làm thế nào để liên lạc với người bên cạnh cậu ta không?", Hoắc Khải hỏi.

"Cái này thì tôi thật sự không rõ. Mấy vệ sĩ bên cạnh cậu ta đều chọn lựa từ nội bộ nhà họ Hoắc. Trừ người nhà họ thì không ai biết cách liên hệ cả", Đường Trọng Vi hiểu ý của Hoắc Khải, nói: "Nhưng tôi cảm thấy anh suy nghĩ quá nhiều đấy, có lẽ Hoắc Giai Minh mệt quá nên đã đi ngủ , hoặc quên mất gửi tin nhắn cho anh. Anh gọi cho cậu ta chưa?"

“Tôi gọi rồi nhưng tắt máy”, Hoắc Khải trả lời nói: “Hơn nữa, tôi không cho rằng cậu ta quên. Trí nhớ của cậu ta rất tốt, hơn nữa rất giữ lời hứa. Nói là sẽ gửi tin nhắn thì chắc chắn sẽ làm. Nếu không gửi tin nhắn thì nhất định là có chuyện rồi”.

Đường Trọng Vi muốn phản bác nhưng nghĩ kỹ càng thì những gì Hoắc Khải nói cũng rất có lý.

Hoắc Giai Minh bình thường cứ cà lơ phất phơ, giống như không làm gì cả, nhưng tính cách của cậu ta rất tốt.

Trọng tình trọng nghĩa, giữ lời hứa, cho nên Hoắc Khải và Đường Trọng Vi mới muốn làm bạn cùng cậu ta.

Trong những dòng họ lớn như nhà họ Hoắc thì rất hiếm gặp người mà không có nhiều mưu toan, tính tình lương thiện.

“Nếu không thì anh đợi một chút. Tôi nhớ trước đây câu ta đã từng nói chỗ ở hiện tại. Tôi tìm xem bên đó ai có thể liên lạc với cậu ta”, Đường Trọng Vi nói.

“Được”.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải lại đợi ở trong phòng một lúc, khoảng nửa tiếng sau thì Đường Trọng Vi gọi lại, nói: “Tôi bảo người của khách sạn bên đó hỏi rồi, Hoắc Giai Minh vẫn chưa về khách sạn”.

Lúc này, Đường Trọng Vi đã hoàn toàn tỉnh táo, trong lòng cũng bắt đầu có cảm giác bất an.

“Anh Lý, bây giờ không tìm thấy cậu ta, lại không liên lạc được thì làm thế nào?”, Đường Trọng Vi hỏi.

Hoắc Khải đã nghĩ ra được một cách. Anh nói: “Ở đây là địa bàn của Quốc tế Đường thị nhà cô, dùng mối quan hệ của người trong công ty, kiểm tra thiết bị giám sát trong thành phố, tra theo con đường mà Hoắc Khải đã đi sau khi ra khỏi nhà hàng xem cậu ta đi đâu”.

“Được, tôi sẽ lập tức sắp xếp người đi làm ngay, nhưng chắc phải cần chút thời gian”, Đường Trọng Vi nói.

Theo quy định của pháp luật thì người bình thường không có quyền điều tra bằng thiết bị giám sát, nhưng với sức ảnh hưởng rộng lớn của Quốc tế Đường thị thì chuyện nhỏ này không có gì khó làm.

Nhưng cho dù là nhân vật siêu lớn như Quốc tế Đường thị, muốn tìm kiếm tăm tích của một người bằng thiết bị giám sát thì vẫn còn cần rất nhiều thời gian.

Cho đến bảy giờ sáng, Đường Trọng Vi mới báo tin, nói: “Tìm ra rồi. Sau khi Hoắc Giai Minh rời khỏi nhà hàng thì một mình rời khỏi thành phố. Theo hiển thị của camera giám sát thì cậu ta gọi taxi đi. Chúng tôi đã liên hệ với người lái xe. Người đó nói, cậu ta đi đến một nơi rất nổi tiếng ở vùng lân cận. Vì lúc đó rất muộn rồi nên lái xe đưa cậu ta đến gần đó thì không dám lại gần mà quay xe trở lại, nên không rõ Hoắc Giai Minh đi vào hay không”.

“Cô nói cho tôi biết địa chỉ. Bây giờ tôi đi đến đó xem sao”, Hoắc Khải nói.

“Tôi đi với anh”, Đường Trọng Vi lập tức nói.

Hai người hẹn nhau ở một điểm, sau đó lái xe đến địa điểm hay được nhắc đến kia.

Nơi này ban đầu là một nhà xưởng, từ trước vẫn hoạt động tốt, sau đó đến một ngày, vì nhu cầu phát triển, nhà xưởng phải mở rộng nên bắt đầu đào đất làm móng.

Khi đào đất thì họ phát hiện rất nhiều quan tài lớn.

Cũng không biết là quan tài từ năm nào, cũng không biết vì sao lại nhiều hài cốt như vậy.

Những bộ hài cốt xếp chồng lên nhau, hơn một trăm quan tài nhưng lại xếp gần một ngàn hài cốt.

Sau đó, người của nơi hỏa táng đến, chở những hài cốt đó đi, nhưng khi đốt thì bếp lò lại liên tục xảy ra sự cố mà mấy công nhân làm việc ở đó thì tự nhiên bị thương nặng.

Trong quá trình mở rộng nhà xưởng cũng xảy ra rất nhiều sự cố, đụng chết, ngã chết năm sáu người.

Không lâu sau, cả nhà chủ xưởng cũng bị bệnh nặng đột ngột mà chết bất đắc kỳ tử.

Những người làm trong nhà xưởng cũng đều thấy không khỏe.

Có người nói, đó là do những hài cốt, oan hồn kia quấy phá.

Chủ xưởng đã chết, lại thêm những chuyện ma quỷ như thế nên đương nhiên nhà xưởng cũng bị bỏ hoang. Những căn phòng đang xây dở dang, mới xây được một nửa thì dừng.

Đến giờ đã mấy năm trôi qua, nơi đó đã mọc đầy cỏ dại, cũng thu hút không ít người tới đó để tham gia trò bắt ma.

Có rất nhiều người nói rằng đã thấy oan hồn tụ lại thành đàn bay phiêu lãng trong công xưởng, còn có người vì thế mà phát điên, mất tích vân vân.

Câu chuyện về nơi này rất quen thuộc với người bản địa, đến đứa trẻ ba tuổi cũng biết.

Nếu không phải là ban ngày, lại đi cùng Hoắc Khải thì có đánh chết Đường Trọng Vi cũng không dám một mình tới đây.

Chỉ cần đi đến gần công xưởng hoang vắng kia đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Mà lúc Hoắc Khải nhìn thấy nhà xưởng thì cũng thấy hơi khó chịu.

Nơi này bốn phía mọc đầy cỏ dại, cao gần bằng đầu người, hoang tàn đổ nát, nhìn có vẻ giống một nấm mộ.

Những thiết bị và vật liệu xây dựng bị bỏ đi không còn sử dụng được nữa nằm la liệt ở khắp nơi. Có mấy chiếc xe ở trong nhà xưởng thì đã hoen gỉ và loang lổ.

"Anh Lý, Hoắc Giai Minh đã thật sự đến đây sao? Còn một mình đến đây lúc nửa đêm?", Đường Trọng Vi hơi sợ hãi đi phía sau Hoắc Khải.

Hoắc Khải cau mày, vừa đi, vừa đánh giá bốn phía, nói: "Tôi cũng không rõ, nhưng khả năng lớn là cậu ta đã đến. Nhóc này nhìn thì tưởng yếu đuối nhưng thật ra rất to gan, lại thích khám phá những thứ mới lạ, đến những nơi thế này cũng không có gì lạ".

"Nhưng tôi thấy nơi này quá đáng sợ, ban ngày ban mặt mà còn lạnh run cả người", Đường Trọng Vi hơi run rẩy nói.

Cả người lái xe đến cùng họ cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng cô chủ nhà họ Đường ở đây, trong lòng người này có sợ cũng không dám nói.

Ba người đi trong đám cỏ dại, không lâu sau thì nhìn thấy một nhà xưởng ở phía trước.

Xa xa, họ nhìn thấy một người đang nằm trước cửa lớn của nhà xưởng.

Tim Hoắc Khải đập thình thịch, vội vàng sải bước chạy đến.

Khi chạy tới gần, quả nhiên là Hoắc Giai Minh.

Điều khiến mọi người sợ hãi đó chính là Hoắc Giai Minh gần như không còn hơi thở, nhìn giống như một người chết.

Nhưng lồng ngực của cậu ta vẫn đang khe khẽ động đậy.

Hoắc Khải vội vàng ngồi xuống, xem mạch cho cậu ta thì vẫn thấy mạch đập, chứng tỏ cậu ta còn sống. Nhưng cho dù Hoắc Khải gọi thế nào thì Hoắc Giai Minh cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Đường Trọng Vi và lái xe cũng chạy tới, thấy tình hình này thì không nén nổi kêu lên: "Anh Lý, cậu ta làm sao vậy?"

"Không rõ, gọi xe cứu thương trước đã", Hoắc Khải nói.

Trong lúc Đường Trọng Vi gọi điện thoại cho bệnh viện thì Hoắc Khải cẩn thận dè dặt cởi quần áo của Hoắc Giai Minh, muốn xem trên người cậu ta có bị thương không.

Mà sau khi mở ra thì trong lòng Hoắc Khải vô cùng sợ hãi.

Trên phần da ngực của Hoắc Giai Minh đã biến thành màu đen nhìn giống máu thịt bị thối rữa.

Không cần sát lại gần cũng có thể ngửi thấy mùi thịt thối đó.

Đường Trọng Vi cũng ngửi thấy mùi này, cô quay đầu nhìn qua, thấy cảnh này thì lại sợ hãi kêu lên.

"Anh Lý, trên người cậu ta…"

"Trước hết, không được động đến cậu ta, cũng không được tiếp xúc vào thân thể cậu ta. Không biết đây có phải là một loại độc tố hay không", Hoắc Khải cẩn thẩn đứng dậy, kéo Đường Trọng Vi và kêu lái xe lùi lại kéo giãn khoảng cách.

Xe cứu thương nhanh chóng tới, bác sĩ nhấc Hoắc Giai Minh đưa lên xe.

Hoắc Khải và Đường Trọng Vi lái xe phía sau, suy xét đến việc cậu ta có thể trúng một loại độc tốt nào đó, việc đầu tiên sau khi hai người đến bệnh viện chính là tiến hành tiêu độc và làm xét nghiệm.

Mà trong quá trình này thì Hoắc Giai Minh cũng được bệnh viện tiến hành điều tra và trị liệu chuyên sâu nhiều lớp.

Trong lúc đợi kết quả, vẻ mặt Đường Trọng Vi đầy lo lắng, hỏi: "Anh Lý, anh nói xem Hoắc Giai Minh có chuyện gì không?"

“Không biết được”, Hoắc Khải lắc đầu, thở dài.

Nhà xưởng kia đã bị bỏ hoang đã lâu, gần đó không có thiết bị giám sát, không ai biết rốt cuộc lúc đó Hoắc Giai Minh gặp phải chuyện gì.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 574: Thời Gian Ba Ngày

Khoảng bốn tiếng sau mới có kết quả xét nghiệm.

Hoắc Khải và Đường Trọng Vi đều rất khỏe, không phát hiện điều gì bất thường trong máu, bình thường về mọi mặt.

Còn Hoắc Giai Minh, bác sĩ không kiểm tra được virus gì trên người cậu ta, nhưng đây cũng không phải chuyện tốt.

Vì bệnh viện đã xác nhận mảng da lớn trước ngực Hoắc Giai Minh đã gần như bị thối rữa.

Cho dù cậu ta có còn sống thì vết thương như vậy cũng đã khiến cậu ta gần như thập tử nhất sinh rồi.

Với kỹ thuật y học hiện giờ thì chỉ có thể cố gắng duy trì tính mạng cho cậu ta, sau đó từ từ hồi phục mà thôi. Còn tỉ lệ thành công như thế nào thì rất khó nói.

Mà trong kết quả xét nghiệm của bệnh viện thì có một mục khiến lòng Hoắc Khải như rơi xuống đáy vực.

Sóng não của Hoắc Giai Minh rất yếu ớt. Từ phản ứng như vậy, có thể thấy, cho dù cứu sống được thì cũng khó mà tỉnh lại.

Sóng não không đủ mạnh thì sẽ ngủ sâu và hôn mê mãi. Nghiêm trọng hơn thì sẽ thành người thực vật.

Tình huống cụ thể ra sao thì còn phải chờ tiến hành xét nghiệm bước tiếp theo mới được. Tóm lại là tình hình này rất bất ổn.

Nghe thấy kết luận của bác sĩ, Đường Trọng Vi sợ đến khóc òa lên

Hôm qua còn cùng nhau đi ăn, đi hát cơ mà, tại sao chỉ qua một buổi tối mà đã thế này rồi?

“Chúng tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Cậu ấy không trúng độc, cũng không bị kích thích gì cả. Theo lý thì da thịt không thể bị thối rữa đến mức này được. Hơn nữa, lại còn thối rữa từ bên trong cơ thể, giống như có đồ vật gì đó được găm vào trong và phá hoại các tế bào bình thường của cậu ấy vậy. Chúng tôi chưa từng gặp phải tình huống này, cũng chưa từng nghe thấy trên đời có bệnh án nào tương tự thế này cả”, bác sĩ thở dài nói: “Cho nên chúng tôi sẽ dốc hết sức, còn lại thì phải nghe theo ý trời, mong anh chị hiểu cho”.

Hoắc Khải hiểu được ý của bác sĩ, nhưng anh không thể chấp nhận kết quả này được.

Một người đang yên đang lành, sao có thể trở thành hấp hối chỉ sau một đêm chứ!

Nhưng Hoắc Khải hiểu ý bác sĩ nói.

Bình thường thì chỉ có bị thương hoặc tử vong thì da thịt mới thối rữa.

Vì bị thương hoặc tử vong sẽ khiến cho cơ thể sinh ra một loại vi khuẩn mà bình thường chỉ tồn tại ở ruột già. Cho nên, cơ thể sẽ thối rữa từ bụng trước. Còn nếu bị thương thì phần lớn là do bị nhiễm trùng.

Nhưng dù là nhiễm trùng hay tử vong thì ít nhất cũng phải sau 24 giờ.

Huống hồ Hoắc Giai Minh còn không có dấu vết bị thương, tại sao lại thối rữa được chứ?

Khả năng duy nhất chính là có người đã tiêm vi khuẩn vào người cậu ta.

Nhưng bác sĩ lại không thể tìm ra dấu vết nào ở phần ngực của cậu ta cả. Hơn nữa, cho dù có bị tiêm vi khuẩn thì sóng não của Hoắc Giai Minh cũng không nên yếu ớt như vậy mới phải.

Tất cả mọi thứ đều đi ngược lại với lý luận y học bình thường, khiến người ta không tài nào hiểu được.

“Đừng lo, vẫn còn sống thì nhất định sẽ có cách cứu được!”, Hoắc Khải an ủi.

“Nhưng bác sĩ cũng nói cậu ấy rất khó tỉnh lại, có khả năng sẽ nằm trên giường cả đời”, vành mắt Đường Trọng Vi đỏ hoe.

Cô ấy và Hoắc Giai Minh thân nhau từ nhỏ, thân thiết như chị em ruột.

Hiện giờ Hoắc Giai Minh gặp phải tai nạn, Đường Trọng Vi dĩ nhiên là rất buồn.

Hoắc Khải cũng không khác gì, trong số thanh niên nhà họ Hoắc thì chỉ có Hoắc Giai Minh là thân với anh nhất.

“Cô đừng lo quá, chuyện này cứ giao cho tôi”, Hoắc Khải nói.

Đường Trọng Vi ngẩng lên nhìn anh, hỏi: “Anh định làm gì? Tìm bác sĩ tốt hơn sao?”

“Bác sĩ có tốt hơn nữa cũng sẽ không giải quyết được loại chuyện phản y học này đâu”, Hoắc Khải lắc đầu, nói: “Muốn cứu Giai Minh thì phải tìm hiểu xem tối đó cậu ấy đã gặp phải chuyện gì”.

“Không lẽ anh cũng định một mình ra ngoài vào buổi tối? Không được, không thể được!”, Đường Trọng Vi hốt hoảng kéo Hoắc Khải lại.

Hoắc Giai Minh đã không may gặp chuyện tại đó, những chuyện lạ mặc dù chưa chắc đã là thật, nhưng nhỡ đâu?

Căn bệnh của Hoắc Giai Minh quá kỳ lạ, nên nếu cậu ta thực sự gặp phải chuyện gì hy hữu thì cũng không đáng kinh ngạc là mấy.

Người khác có thể mạo hiểm, Đường Trọng Vi không quan tâm, nhưng Hoắc Khải thì không thể đi.

Dĩ nhiên là Hoắc Khải cũng không định đi. Sự cố của Hoắc Giai Minh chứng minh được sự tồn tại của một loại nguy cơ nào đó. Hoắc Khải còn chưa chán sống, anh đang có rất nhiều việc có ý nghĩa hơn cần làm.

Đời người dài đằng đẵng, anh không muốn biến mất chỉ vì một phút xúc động.

"Cô yên tâm, tôi sẽ không bỏng bột đâu. Nhưng tôi sẽ nghĩ cách điều tra ra chuyện này", Hoắc Khải trầm giọng nói: "Dù là người hay ma, người làm hại Giai Minh nhất định phải trả giá!"

Từ biểu cảm của Hoắc Khải, Đường Trọng Vi có thể thấy được anh không phải đang giả vờ an ủi mình mà là sẽ thật sự làm chuyện này.

Nhưng không đi đến đó thì sao mà điều tra được?

Hiện giờ Hoắc Giai Minh đang hôn mê bất tỉnh, lúc đến đó cậu ta chỉ đi một mình, không có ai giúp làm chứng được. Cho nên muốn điều tra rõ ràng cũng khó.

Nhưng Hoắc Khải đã có ý tưởng rồi. Người khác muốn tra thì khó, nhưng anh thì chưa chắc.

Sau khi an ủi Đường Trọng Vi một hồi, Hoắc Khải đến thang máy, gọi điện thoại cho Cổ Ngôn Tài.

"Sếp, anh dặn dò gì thế ạ?", Cổ Ngôn Tài hỏi.

"Trong vòng ba ngày, không cần biết tốn bao nhiêu tiền, anh phải hoàn thành được công nghệ BCI cho tôi. Không cần thiết lập cảnh quá phức tạp, tôi chỉ cần có thể giao lưu được sau khi liên kết sóng não thôi!", Hoắc Khải đáp.

Cổ Ngôn Tài im lặng một lúc rồi đáp: "Ừm, tôi đã hiểu".

Hai người không nói thêm lời nào nữa, cúp máy.

Có lẽ sẽ có người cho rằng yêu cầu của Hoắc Khải thật quá đáng. Kế hoạch công việc ban đầu là phải hoàn thành trong vòng mấy tháng, thậm chí là một năm, hiện giờ lại bắt người ta làm trong vòng ba ngày.

Nhưng trên thực tế thì loại công nghệ BCI này đã xuất hiện trên thế giới rồi. Đó là thiết bị lợi dụng sóng não và khống chế thần kinh, mặc dù không được sản xuất hàng loạt nhưng lại có tỉ lệ thành công rất cao.

Việc đội ngũ kỹ thuật của Cổ Ngôn Tài cần làm đó là nâng cao tiêu chuẩn của kỹ thuật này.

Không chỉ có thể tiến vào sóng não của con người mà còn có thể giao lưu giữa hai sóng não, giống như con người nói chuyện với nhau vậy.

Tình trạng của Hoắc Giai Minh rất bất ổn, mặc dù bác sĩ nói là đang cố gắng, nhưng bọn họ có duy trì được tính mạng của Hoắc Giai Minh hay không lại là một vấn đềkhác.

Hoắc Khải trước giờ chưa từng giao mạng sống của mình cho người khác, anh thà tin chính mình còn hơn.

Cho nên, trị liệu của bác sĩ chỉ là một cách, đội ngũ kỹ thuật của Cổ Ngôn Tài mới là lựa chọn thứ hai của Hoắc Khải.

Bọn họ muốn dựa vào kỹ thuật BCI để đối thoại trực tiếp với Hoắc Giai Minh, hỏi xem tối đó đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cần biết ngọn nguồn thì có thể cứu được.

Cổ Ngôn Tài nhận điện thoại xong thì im lặng một chút rồi ấn vào dãy số điện thoại trên bàn.

"Tập hợp toàn bộ nhân viên kỹ thuật đến đây trong vòng ba phút. Ngoài ra, thông báo cho tiểu đội Tinh Anh, trong phạm vi toàn thế giới, lấy tốc độ nhanh nhất và giá cả cao nhất để gọi tất cả những ai có thể hỗ trợ trong dự án kỹ thuật này cho tôi. Nếu có người không muốn đến thì trói lại rồi đem đến cho tôi. Xảy ra chuyện gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm!"

Cổ Ngôn Tài cũng là người quyết đoán, anh ta dùng thái độ hoàn mỹ nhất để hoàn thành yêu cầu của Hoắc Khải.

Hoàn thành kỹ thuật BCI trong vòng ba ngày là một việc rất khó nếu nhìn theo góc độ bình thường.

Nhưng Cổ Ngôn Tài chưa từng nghĩ đến việc thất bại. Anh ta chỉ biết hoàn thành yêu cầu của sếp thôi.

Còn về việc làm thế nào, sau khi làm sẽ xảy ra chuyện gì thì đó là chuyện của sau này, không liên quan đến bây giờ.

Bao gồm cả cao thủ vô danh cũng bị Cổ Ngôn Tài gọi thẳng về.

Tạm thời hoãn lại thiết kế khung của thế giới ảo, hiện giờ phải tập trung vào dự án duy nhất là BCI.

Bất kể là ai, bất kể người đó thuộc thế lực nào, lúc trước làm việc cho dự án nào, bây giờ bắt buộc phải hoàn thành dự án kỹ thuật này!

Thời gian ba ngày, bảy mươi hai tiếng, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Không được phép bỏ lỡ từng giây, từng phút.

Để gọi người về, Cổ Ngôn Tài thậm chí còn dùng đến mấy chục chuyên cơ, hoạt động khắp nơi trên toàn thế giới để thu thập nhân tài về với tốc độ nhanh nhất.

Hành động này rất lớn, dẫn đến sự quan tâm của rất nhiều người.

Bọn họ không hiểu Cổ Ngôn Tài làm vậy làm gì, tại sao đột nhiên lại tập hợp nhiều nhân tài trong ngành y học và IT như vậy. Hơn nữa, Quốc tế Đường Thị cũng dùng sức ảnh hưởng của mình để giúp đỡ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 575: Hoắc Trạch Minh

Điều Hoắc Khải muốn là liên lạc được với Hoắc Giai Minh, còn các chuyện khác anh không quan tâm. Mà việc Cổ Ngôn Tài cần làm là thỏa mãn yêu cầu của Hoắc Khải, những chuyện khác anh ta cũng chẳng để ý.

Việc cả thế giới đều dõi theo Hi Vọng Mới không liên quan đến anh ta, nhưng hành động lần này liên lụy đến nhiều người, cũng dây dưa với rất nhiều thế lực.

Cộng thêm việc Cổ Ngôn Tài đã sử dụng đủ loại thủ đoạn từ mềm mỏng đến cứng rắn, khiến rất nhiều người bất mãn.

Nhưng cũng chỉ là bộ phận nhỏ mà thôi, nhiều người đoán rằng kỹ thuật VR của Hi Vọng Mới đang tiến gần đến thời khắc quan trọng, có khả năng cần giải quyết vấn đề nào đó cấp bách nên mới xuất động nhiều nhân lực như vậy.

Kỹ thuật VR của Hi Vọng Mới luôn là đối tượng mà các thế lực theo đuổi, bọn họ rất muốn biết rõ kỹ thuật này cao đến cỡ nào, và cũng có rất nhiều người muốn đánh cắp kỹ thuật đó.

Mà lần tụ họp này lại cho bọn họ một cơ hội.

Cho nên rất nhiều thế lực đã cam tâm tình nguyện phối hợp với Cổ Ngôn Tài mà đưa người đến.

Dĩ nhiên, sau khi đám người này đến, ngoại trừ việc phối hợp với đội ngũ kỹ thuật của Cổ Ngôn Tài ra thì càng muốn nghĩ cách truyền tài liệu kỹ thuật ra ngoài hơn.

Nhưng bọn họ lại đánh giá Cổ Ngôn Tài quá thấp. Bất kể có bao nhiêu người đến thì anh ta cũng có thể sắp xếp ổn thỏa được.

Mấy người đàn em nắm vị trí quan trọng đều thức trắng 24/24 và phân tích sắp xếp dựa theo năng lực sở trường của bọn họ.

Những người ở các thế lực khác nhau cũng được chia vào các lĩnh vực khác nhau. Nếu muốn cắp tài liệu thì khó vô cùng.

Ngoài việc phải xử lý khung kỹ thuật ra thì Cổ Ngôn Tài còn phải dùng những mã code ẩn theo sự đề nghị của cao thủ vô danh.

Cao thủ vô danh tự mình đánh ra một chương trình code, tất cả đều được code lại từ đầu một lần.

Bọn họ biết tác dụng của mã code mới, cũng biết nên giải thích thế nào, nhưng lại không biết cách tổ hợp mã code mới.

Giống như mật khẩu của con người đều là dùng con số hoặc chữ viết vậy. Bạn biết ý nghĩa của từng chữ đơn nhưng lại không biết cách bọn họ tổ hợp lại.

Không thể phá giải được phương thức tổ hợp thì sao có thể đọc được ý nghĩa của mã code chứ.

Tóm lại, để bảo mật, đội ngũ của Cổ Ngôn Tài cũng đã tốn rất nhiều công sức.

Đồng thời, Hoắc Khải cũng nhận được email của người đàn ông đó.

Hắn ta nói đã có tiến triển sơ bộ trong việc mua chuộc Giản Tư Tư, thắng lợi ngay ở trước mắt rồi, hy vọng anh có thể sắp xếp cho vài nhân viên kỹ thuật tiếp xúc vào kỹ thuật nòng cốt.

Đây rõ ràng là trắng trợn đòi tài liệu kỹ thuật mà, Hoắc Khải đương nhiên sẽ không từ chối mà còn đồng ý rất sảng khoái.

Nhưng anh bảo Cổ Ngôn Tài tạo ra một tổ hợp code có lỗ hổng, khiến cho mẫu này trở thành nửa giả nửa thật. Nếu như nghiên cứu đến cùng, thì chắc chắn sẽ tạo ra được một kiểu mẫu chính xác cụ thể.

Nhưng quan trọng là cần có thời gian!

Sự quan trọng nhất trong hệ thống VR mà Hoắc Khải tạo ra chính là thời gian, chứ không phải kỹ thuật.

Vì nòng cốt của của kỹ thuật này chính là tạo ra một thế giới gần với thế giới thực, mà thế giới này lại cần tất cả mọi người cùng nhau sáng tạo.

Tạo ra một thế giới mới cần rất nhiều tinh lực, không có ai có thể cùng tham gia vào hai dự án một lúc cả.

Cho nên, nếu Hoắc Khải đã chiếm được tiên cơ mà người khác sẽ gần như không thể cướp của anh được.

Đây chính là tiên cơ, ai chiếm được thì người đó sẽ có được thắng lợi cuối cùng.

Trong ngành kỹ thuật, vị trí thứ hai luôn cách vị trí thứ nhất rất xa. Nếu không tốn tám đến mười năm đuổi theo và vị trí thứ nhất mà không phạm lỗi thì sẽ gần như không bao giờ đuổi kịp được.

Mà trong gần chục năm đó, Hoắc Khải đã sớm hoàn thành mục tiêu cuối cùng rồi.

Các công tác ở mọi phương diện đang được gấp rút chuẩn bị, Ninh Thần cũng gọi điện thoại cho Hoắc Khải, hỏi sao tự nhiên công ty chi nhánh có hành động lớn đến vậy.

Tiền vốn khổng lồ được rút từ hai công ty ra để đầu tư hết vào công ty chi nhánh VR.

Hoắc Khải giải thích đại khái tình huống cho Ninh Thần. Khi cô biết Hoắc Giai Minh gặp phải chuyện kỳ quái, rơi vào cảnh thập tử nhất sinh, liền không hỏi thêm nữa.

Mặc dù nhiều người đều cho rằng nhìn việc lần này có vẻ rất phô trương, nhưng nếu thất bại thì ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Đây là một con dao hai lưỡi. Theo lý mà nói, hiện giờ Hi Vọng Mới đang phát triển rất tốt, nên đi tiếp theo kiểu ổn định chứ không nên mạo hiểm như vậy.

Ninh Thần biết chồng mình sẽ không làm việc gì khi chưa nắm chắc, huống hồ anh còn đang muốn cứu người.

So sánh vận mệnh của công ty với cứu người thì cái nào quan trọng hơn?

Ninh Thần không biết rõ kiểu so sánh này, nhưng cô biết, yêu cầu của chồng đều quan trọng hơn tất cả!

Vậy nên, Ninh Thần ra lệnh cho toàn bộ công ty cắt giảm chi phí, đem số tiền còn lại đầu tư toàn bộ vào công ty chi nhánh VR.

Cô đây cũng là quyết đánh đến cùng. Hai người nắm quyền của công ty đều đã quyết định như vậy rồi thì mọi người có ý kiến khác cũng vô dụng.

Chập tối ba này sau, Hoắc Khải nhận được điện thoại của Cổ Ngôn Tài: "Sếp, thử nghiệm công nghệ BCI lần đầu thành công".

"Tôi sẽ qua đó ngay đây, tiếp tục thử nghiệm đi. Trước khi tôi đến thì phải đảm bảo không được xảy ra sai sót!", Hoắc Khải nói.

Sau khi cúp máy, Cổ Ngôn Tài nhìn một đám nhân viên kỹ thuật đang hưng phấn trước mặt, nói: "Sếp đang bay đến đây rồi, trước khi anh ấy đến, chúng ta phải thử nghiệm thêm ít nhất 100 lần, xác định tỉ lệ thành công! Bất kỳ yếu tố nào có khả năng ảnh hưởng đến tỉ lệ thành công đều phải bị loại bỏ. Từ giờ trở đi, cho dù có buồn đi đại tiện thì mọi người cũng phải nín cho tôi. Dù có bĩnh ra quần thì cũng không được rời khỏi phòng thí nghiệm nửa bước!"

"Rõ!", nhóm nhân viên kỹ thuật vội vàng đáp.

Bọn họ vừa hưng phấn vừa kích động, ánh mắt và trái tim tràn đầy sự khát vọng.

Dự án công nghệ BCI lần đầu hoàn thành khiến bọn họ thấy được một trang sử mới của nhân loại.

Mà dự án này sẽ có tên của bọn họ trên đó.

Đây là một sự kiện lớn sẽ ảnh hưởng đến tương lai của loài người. Được ghi tên lên đó, có ai mà không thích?

Cho dù sếp của bọn họ bắt họ nghĩ cách làm gian tế thương mại thì cũng chẳng ai quan tâm nữa. Cho dù có muốn làm thì cũng phải thử nghiệm xong cái này, đảm bảo bản thân được lưu danh sử sách đã.

Cùng lúc đó, Hoắc Khải bảo đội ngũ bác sĩ trị liệu đã chuẩn bị từ trước lập tức tiến hành di chuyển cho Hoắc Giai Minh.

Theo anh nghĩ, chỉ cần làm rõ được tối đó Hoắc Giai Minh đã gặp phải chuyện gì là có thể tìm ra phương án giải cứu.

Đây là một chuyện tốt đối với Hoắc Giai Minh.

Nhưng người nhà họ Hoắc lại không nghĩ vậy.

Bọn họ không biết Hoắc Giai Minh gặp phải chuyện gì, mà cũng không cần biết. Điều duy nhất bọn họ rõ ràng chính là Hoắc Giai Minh đang gặp nguy hiểm, không được xảy ra bất cứ sai xót nào.

Bệnh viện có bao nhiêu là bác sĩ và thiết bị như vậy mà còn không giữ được tính mạng cho Hoắc Giai Minh, Hoắc Khải lại còn đòi đưa cậu ta ra nước ngoài.

Nhỡ trên đường gặp nạn thì ai chịu trách nhiệm?

Cho nên người nhà họ Hoắc kiên quyết phản đối.

Chú của Hoắc Khải – Hoắc Trạch Minh lại tự mình đến bệnh viện, không cho bất cứ ai động vào con mình.

Hoắc Trạch Minh đã nắm quyền nhà họ Hoắc, lần này gặp mặt là lần đầu tiên sau hai năm xa cách.

So sánh với người chú lúc nào cũng mỉm cười, hòa khí, thì bây giờ ông ta đã uy nghiêm và nghiêm khắc hơn nhiều.

Nụ cười trên mặt đã biến mất, chỉ còn sự lạnh lùng.

Người chú thế này khiến Hoắc Khải cảm nhận được sự bạc bẽo của tình thân. Cho dù Hoắc Trạch Minh không biết anh là Hoắc Khải, nhưng Hoắc Khải biết, dù ông ta có nhận ra anh thì cũng sẽ chẳng mỉm cười đâu. Có khi ông ta sẽ gọi người đến xử anh luôn ấy chứ!

Ngôi sao hy vọng ngày xưa vẫn còn sống, đây chắc chắn là chuyện không hề tốt với Hoắc Trạch Minh.

Bất kể ông ta muốn giữ địa vị và quyền lực của mình hay là cân nhắc đến chuyện thế lực ngầm thì sẽ đều không cho Hoắc Khải sống tiếp.

Cho nên, Hoắc Khải không có ý định nói nhiều về mặt tình cảm với Hoắc Trạch Minh, nhưng Hoắc Giai Minh thì buộc phải rời khỏi đây.

"Nó là con trai tôi, trừ tôi ra, không ai có quyền quyết định sự sống chết của nó hết!", Hoắc Trạch Minh lạnh lùng nói với Hoắc Khải: "Trong đám thanh niên, cậu đúng là một nhân tài. Giai Minh có cậu làm bạn là phúc của nó, nhưng đây là chuyện riêng của nhà họ Hoắc. Một người ngoài như cậu đừng xía vào làm gì".

"Cậu ấy ở lại đây thì chưa biết có sống được không. Mà dù có, thì cũng sẽ trở thành người thực vật thôi. Ông chỉ có một người con trai, lẽ nào, ông không muốn có người chăm sóc đến cuối đời hay sao?", Hoắc Khải nói thẳng.

"Cậu ăn nói kiểu gì thế hả! Có biết mình đang nói chuyện với ai không vậy!", người nhà họ Hoắc phẫn nộ nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 576: Chôn Theo

Trước kia Hoắc Trạch Minh chỉ là nhân vật bên lề trong nhà họ Hoắc, nhưng bây giờ, ông ta chắc chắn là nòng cốt. Không một ai dám bất mãn với ông ta.

Tất cả mọi người đều phải nịnh nọt ông ta, lấy lòng ông ta.

Đến cả kẻ kiệt ngạo bất tuân nhất trong gia tộc là Hoắc Tích Nguyên cũng im lìm hơn rất nhiều.

Khi Hoắc Trạch Minh vừa nắm quyền lực, ông ta còn nghĩ đầu óc của đám người trong gia tộc bị úng nước cả rồi, Hoắc Trạch Minh đâu thể bì với mình được? Tại sao lại để ông ta chấp chưởng nhà họ Hoắc?

Nhưng sự việc tập thể lãnh đạo cấp cao của gia tộc phản chiến khiến Hoắc Tích Nguyên ý thức được rằng Hoắc Trạch Minh không hề đơn giản như trong tưởng tượng của ông ta.

Nếu Hoắc Trạch Minh thực sự chỉ là một nhân vật bên lề, sao có thể có được nhiều lãnh đạo cấp cao đồng thuận, chắc hẳn ông ta đã âm thầm phát triển thế lực như hiện tại từ lâu rồi.

Thế nên, sau khi chịu thiệt mấy lần, Hoắc Tích Nguyên không dám tùy tiện ló đầu ra nữa.

Đến cả ông ta cũng nhận thua thì quyền thế của Hoắc Trạch Minh càng như mặt trời lúc ban trưa, nhanh chóng ổn định.

Hoắc Khải chẳng buồn nhìn đám người của dòng chính nhà họ Hoắc, chỉ nhìn Hoắc Trạch Minh và nói: "Tôi sẽ không làm hại Hoắc Giai Minh, nhưng ông làm như thế này là hại cậu ấy".

"Tôi từng nói rồi, người nhà họ Hoắc đương nhiên do nhà họ Hoắc quản lý, không cần cậu phải bận lòng. Tôi thay Giai Minh nhận ý tốt của cậu, mời về cho!", Hoắc Trạch Minh sẵng giọng nói.

Hoắc Khải nhíu mày, anh sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy rồi, nhưng không ngờ Hoắc Trạch Minh lại ngăn cản.

Anh không tin rằng Hoắc Trạch Minh không nhìn ra được trình độ kỹ thuật của bệnh viện khó lòng chữa khỏi cho Hoắc Giai Minh.

Nhưng Hoắc Trạch Minh cố chấp không cho anh đưa cậu ta đi, rốt cuộc là vì điều gì?

"Phải thế nào ông mới chịu đồng ý?", Hoắc Khải hỏi.

"Dù thế nào tôi cũng không đồng ý!", Hoắc Trạch Minh trả lời.

Hoắc Khải nhìn ra được quyết tâm và sự cố chấp của đối phương, biết rằng nếu cứ tiếp tục tình hình hiện tại cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Thoáng suy ngẫm trong vài giây, anh hít một hơi thật sâu: "Không cần biết thế nào, chắc chắn tôi phải đưa Giai Minh đi. Ông đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, không thay đổi được kết quả đâu!"

"Cậu có thể thử xem", Hoắc Trạch Minh cười gằn, sau đó nói với người bên cạnh: "Báo cho công ty bảo vệ Hoắc thị phái hai đội tới, canh chừng hai mươi tư tiếng đồng hồ, ngoài tôi và các bác sĩ trong bệnh viện, không cho phép bất kỳ ai tiếp cận phòng bệnh trong phạm vi năm mét".

"Rõ!", sau khi đáp lại một tiếng, người kia lập tức rút điện thoại ra gọi.

Đội bảo vệ của nhà họ Hoắc là một sản nghiệp quan trọng của nhà họ Hoắc.

Về cơ bản, tất cả những ai có tiền sẽ mời vệ sĩ từ công ty bảo vệ chuyên nghiệp, thậm chí cả các nghệ sĩ cũng vậy. Cho dù không thể mời vệ sĩ theo năm, họ cũng sẽ mời vệ sĩ trong các sự kiện quan trọng, để tránh cho sự nổi tiếng quá đà kéo theo rắc rối cho bản thân.

Gia tộc lớn như nhà họ Hoắc cũng có yêu cầu rất cao về lực lượng bảo vệ.

Tất cả lãnh đạo cầu cao đều có từ một đến một vài vệ sĩ chuyên nghiệp, dạng người như Hoắc Trạch Minh có cả một đội phụ trách bảo vệ việc xuất hành hàng ngày.

Ngoài yêu cầu từ lãnh đạo quản lý cấp cao trong gia tộc, công ty này cũng phục vụ toàn xã hội. Chỉ riêng từ công tác bảo vệ này, mỗi năm cũng kiếm được tiền tỷ.

Công ty bảo vệ của nhà họ Hoắc cũng rất chuyên nghiệp, huấn luyện đâu vào đấy, Hoắc Trạch Minh hạ lệnh cho công ty bảo vệ cắt cử hai đội tới, có thể nói là cắt đứt mọi khả năng Hoắc Giai Minh bị chuyển dịch đi nơi khác.

Đối với nhiều người khác, chuyện này gần như có thể từ bỏ được rồi.

Nhưng đối với Hoắc Khải, chẳng có gì đáng phải nghĩ cả.

Anh quay người bỏ đi, ra khỏi cổng bệnh viện, chưa được bao lâu sau, Đường Thế Minh tới bên cạnh anh.

"Có cách nào tìm được một số người đưa Hoắc Giai Minh ra khỏi bệnh viện không?", Hoắc Khải hỏi.

Đường Thế Minh gật đầu không hề do dự: "Tôi có thể gọi người từ trong gia tộc tới".

"Thế thì gọi đi, nhanh nhất có thể." Hoắc Khải nói.

Đường Thế Minh gật gật đầu rồi bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của anh ta, Hoắc Khải đứng yên tại chỗ trầm ngâm trong thoáng chốc, sau cùng lôi điện thoại, gọi một cuộc.

"Năm người, về nước một chuyến, sẵn sàng đợi lệnh", Hoắc Khải nói.

"Được!"

Cuộc đối thoại chỉ đơn giản có thế, sau khi kết thúc, Hoắc Khải thẳng tay cúp máy.

Cách trao đổi của hai bên còn ngắn gọn hơn khi trao đổi với Cổ Ngôn Tài, thậm chí không hề hỏi bao giờ phải đến và đến nơi đâu.

Đây là một trong những người kế nhiệm của Hoắc Khải, một đội ngũ tinh anh ẩn mình ở nước ngoài, mỗi người trong đội đều có bản lĩnh rất mạnh.

Năm người nghe qua có vẻ không nhiều, nhưng trên thực tế, nếu để họ chuẩn bị sẵn sàng thì hai trăm người cũng không đủ cho họ đánh.

Bởi vì trên thế giới này, ngoài lối đánh cận chiến ra, vẫn còn rất nhiều thủ đoạn khác có thể khiến đối thủ gục xuống.

Giống như cao thủ võ lâm thường nói "nhất hoa nhất diệp", đều có thể đả thương người khác.

Người bình thường không làm được, nhưng họ làm được rất dễ dàng.

Năm người này là phương án thứ hai của Hoắc Khải, nếu người mà Đường Thế Minh gọi tới không đủ giỏi, không hoàn thành được việc này, chỉ có thể điều động tới đội ngũ tinh anh này.

Chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, Hoắc Khải không muốn dễ dàng làm lộ sức mạnh cá nhân của mình, nhất là khi những người này ẩn mình cũng không dễ dàng, điều động thêm một người là thêm một khả năng bị bại lộ.

Một khi tất cả át chủ bài đều lộ ra thì nguồn lực mà anh có thể điều động sẽ cực kỳ ít.

Trên thế giới này, điều đáng sợ nhất không bao giờ là sức mạnh bộc lộ ra bên ngoài. Người ta luôn có hàng nghìn cách thức để đối phó với bạn. Chỉ khi nào thủ đoạn ẩn giấu đủ nhiều mới khiến bản thân sống lâu hơn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân giúp Hoắc Khải mạnh hơn kẻ khác, đó là vì anh đủ cẩn trọng và thích lo trước tính sau.

Nếu là người khác, đâu thể phòng ngừa nhiều đường lui như vậy khi đang ở thời kỳ đỉnh cao?

Theo lý thuyết thì có lẽ cả đời này cũng không dùng tới, lãng phí tài nguyên.

Nhưng Hoắc Khải không nghĩ như thế, với bất kỳ việc gì, anh luôn quen dùng hai phương án, nếu một cái không thành công thì dùng cái thứ hai, tăng thêm tỉ lệ thành công.

Trên tầng bệnh viện, Hoắc Trạch Minh đứng trước giường bệnh, nhìn Hoắc Giai Minh nằm trên giường mặt với vẻ mặt sa sầm.

Hoắc Khải nói điều này không sai, ông ta chỉ có một đứa con, không hi vọng đến khi cuối đời không có ai tận hiếu với mình.

Vốn tưởng rằng để con trai mình làm công việc nhàn nhã thì chắc sẽ không gặp điều gì ngoài ý muốn, không ngờ rằng vẫn xảy ra chuyện khó tin như thế này.

"Không có bất kỳ phương pháp nào à?", Hoắc Trạch Minh hỏi.

Mấy bác sĩ bên cạnh rất căng thẳng, họ biết thân phận của người đàn ông này là dạng người mình không thể chọc vào được.

Một bác sĩ có thân phận cao nhất thoáng vã mồhôi: "Chúng tôi chưa từng thấy tình huống mà cậu ấy gặp phải, cũng không có ví dụ nào để tham khảo. Với khả năng điều trị hiện tại, những điều chúng tôi có thể làm được không nhiều, chỉ có thể cố hết sức để giữ các chỉ số sống còn cho cậu ấy".

"Làm phẫu thuật thì sao? Thay phần da thịt bị thối rữa không được à?", một người trong nhà họ Hoắc hỏi.

Bác sĩ kia cười khổ: "Loại phẫu thuật này nói thì dễ chứ bắt tay vào tiến hành rất khó. Các anh không phải bác sĩ, có lẽ không biết, với tình hình như cậu ấy, da thịt thối rữa trên diện tích rộng, nếu thay hết tất cả thì tỉ lệ thành công có lẽ không đến 1%. Chính vì tỉ lệ thành công quá thấp nên chúng tôi không dám làm phẫu thuật".

Người kia quả thực không hiểu gì nhiều về y học, nhưng hắn ta nhìn được, chắc hẳn vị bác sĩ này không nói dối.

Nếu tỉ lệ thành công cao thì chắc chắn đã tiến hành phẫu thuật từ lâu rồi.

"Phương pháp khác thì sao? Bao nhiêu người thế nào, chẳng lẽ không nghĩ ra được phương pháp nào à?", một thành viên của nhà họ Hoắc tức giận quát lên: "Cho các người bao nhiêu tiền mà bây giờ không có cách nào, các người lừa đảo à!"

Bác sĩ không có gì để đáp lại, chỉ có thể khổ sở đứng chịu trận, không dám ngẩng đầu, cũng không dám lên tiếng.

Bây giờ ai nói chuyện thì người đó là cái bia ngắm di động, chỉ đợi bị mắng.

May mà dường như Hoắc Trạch Minh hiểu được chỗ khó xử của họ, bèn xua xua tay nói: "Được rồi, không cần làm khó nữa, nếu có cách thì họ cũng dùng rồi".

"Thế thì phải làm sao đây? Không thể trơ mắt nhìn Giai Minh...", người đó nói được một nửa thì không nói nữa, vì nói tiếp thì quá bi quan.

Nhưng cho dù người này không nói, Hoắc Trạch Minh cũng hiểu được.

Mặt mũi ông ta sa sầm, có người ghé lại gần, thì thầm hỏi: "Thằng ranh Lý Phong kia nói là có cách mà? Chi bằng..."

Hoắc Trạch Minh lập tức trừng mắt lườm người kia, gằn giọng quát: "Ý của anh là tôi không bằng nó, đến cả con trai mình cũng không cứu nổi,

phải dựa vào sự giúp đỡ của người khác?"

"Tôi không có ý này...", thành viên kia vội vàng mỉm cười giảng hòa, định giải thích.

Nhưng Hoắc Trạch Minh không thèm nghe anh ta giải thích, ông ta hừ một tiếng: "Tôi đã nói rồi, Giai Minh là người nhà họ Hoắc, chỉ có nhà họ Hoắc mới giải quyết được, không ai được phép chen vào. Lập tức cho người liên lạc với những bệnh viện hàng đầu ở nước ngoài, không cần biết dùng phương pháp gì, nhất định phải để họ nghĩ cách cứu con trai tôi! Nếu Giai Minh xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ cho người chôn cùng nó!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 577: Lá Gan To Đấy

Lời nói của Hoắc Trạch Minh khiến không ít người thấy lòng dạ lạnh ngắt.

Bắt người ta chôn cùng?

Ông ta không nói sẽ bắt ai phải chôn cùng, nhưng càng mơ hồ sẽ càng khiến người ta sợ hãi.

Nhất là mấy bác sĩ, ai nấy sợ đến độ run lẩy bẩy như cầy sấy.

Họ là y bác sĩ điều trị cho Hoắc Giai Minh, nếu Hoắc Giai Minh chết, nhóm người đầu tiên phải chôn theo có lẽ chính là họ.

Nhưng bất kể họ nghĩ vắt óc đến mức nào cũng không thể nghĩ ra phương pháp khác.

Trong trạng thái thấp thỏm bất an của đám người này, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đến nửa đêm, về cơ bản mọi người trong bệnh viện đã bắt đầu đi nghỉ, chỉ còn lác đác vài y tá trực đêm vẫn còn bận bịu thay bình truyền nước cho bệnh nhân.

Ở nơi bức tường bao của bệnh viện, vài người đàn ông ăn mặc trang phục đi đêm nhảy qua bức tường đột nhập vào. Họ là cao thủ mà Đường Thế Minh gọi tới từ gia tộc của anh ta, thân thủ khá nhanh nhạy.

Đường Thế Minh cũng ở trong đám người này. Anh ta luôn cố gắng hết sức thực hiện yêu cầu của Hoắc Khải, vì thế mà trải nghiệm được vô số điều hay ho trên thế gian này.

Mà bản thân Hoắc Khải không hề tới bệnh viện, thân thủ của anh không có tác dụng gì trong việc này, nếu bị người ta bắt được còn rước thêm phiền phức khác.

Thế nên anh đã đợi sẵn ở trong xe, chỉ cần Đường Thế Minh cướp được người ra ngoài sẽ đưa thẳng tới chỗ anh.

Họ sẽ ngồi xe rời khỏi thành phố Dung, đến một thành phố khác rồi ngồi máy bay rời khỏi đất nước.

Ưu thế của cách làm này là nhà họ Hoắc rất khó tìm được vị trí của họ một cách nhanh chóng, đợi đến khi điều tra ra, có lẽ họ đã yên vị trên máy bay rồi.

Vả lại Hoắc Khải sẽ chọn chuyến bay của một công ty nước ngoài, các chuyến bay này không chịu quá nhiều trói buộc từ các quy định trong nước. Một khi họ ra khỏi biên giới, có hò hét khản cổ, người ta cũng không bay trở lại đâu.

Nhà họ Hoắc ở đất nước này được coi như nhân vật tầm cỡ lắm, nhưng nếu nhìn ra thế giới vẫn đầy người coi thường họ.

Xung quanh phòng bệnh của Hoắc Giai Minh có hai nhân viên bảo vệ chuyên nghiệp không ngừng tuần tra.

Cho dù là bác sĩ và y tá tới kiểm tra phòng bệnh mà muốn vào cũng phải được họ kiểm tra và phê chuẩn. Nếu không, cho dù viện trưởng của bệnh viện này tới đây cũng chỉ có thể đứng cách xa năm mét.

Những người này to gan lớn mật lăm lăm gậy cao su, bên hông cũng phồng lên, chắc hẳn còn một ít đao kiếm sắc bén.

Chắc hẳn họ sẽ không mang theo vũ khí nóng đâu, dù sao thì quy định cấm súng ống đạn dược trong nước rất nghiêm khắc, cho dù là nhà họ Hoắc cũng không dám chạm tới giới hạn này.

Đường Thế Minh và những người khác chia nhau ra đi thang máy và thang bộ, thậm chí một số người còn trèo tường.

Nếu lúc này có người chú ý tới động tĩnh của bệnh viện chắc sẽ nhìn thấy có người đang trèo lên trên theo đường ống nước thải như khỉ đột, tốc

độ nhanh khủng khiếp.

Khi nhóm người này tới tầng bệnh viện mà Hoắc Giai Minh đang nằm, còn chưa kịp thò đầu ra đã bị người ta phát hiện rồi.

Nhân viên bảo vệ tiến hành phòng vệ với tiêu chuẩn cảnh giác cao nhất, xung quanh bố trí rất nhiều máy quay an ninh và dây thép cảnh giới, một khi chạm tới, cho dù chỉ là gió thổi một cái cũng thu hút động tĩnh của họ.

Đám người Đường Thế Minh có thân thủ cực tốt, nhưng vẫn không quá quen với thứ này.

Nhưng họ không hề hoảng hốt khi bị phát hiện, nếu đã nhìn thấy rồi thì đối phó trực diện thôi.

Sáu người họ trèo vào từ cửa sổ hoặc lao ra từ thang bộ và thang máy, xông về phía hai nhân viên bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ lập tức hú còi ra hiệu, vừa gọi đồng bọn vừa báo cáo tình hình của nơi này cho cảnh sát.

Dù sao Hoắc Gia Minh cũng là con trai gia chủ hiện tại của nhà họ Hoắc, an toàn cá nhân của cậu ta vẫn rất được coi trọng.

Tiếng còi cảnh sát vang lên từ cách đó không xa, họ chạy đến đây với tốc độ cực nhanh.

"Tốc độ phải nhanh lên!", Đường Thế Minh gằn giọng quát một tiếng, đồng thời vung chưởng đánh vào lồng ngực của người trước mặt.

Tuy rằng chỉ là một bàn tay đánh ra nhưng chẳng khác nào chiếc búa tạ, đánh cho người kia bay ra ngoài.

Võ thuật trong nước thực thụ dồn toàn bộ sức lực của cơ thể vào một điểm, một bàn tay thể bẻ vàng phá đá không phải nói dối.

Sở trường của Đường Thế Minh không phải chưởng pháp, nhưng vẫn có thừa khả năng đối phó với những nhân viên bảo vệ chỉ được huấn luyện

thông thường.

Cho dù là người có kinh nghiệm phong phú cũng không thể chịu được một chưởng của anh ta.

Năm người còn lại cũng thể hiện được sự thần thông của riêng mình.

Có người dùng nắm đấm, có người dùng chân, có người dùng roi hoặc nhuyễn kiếm.

Mỗi thủ đoạn của những người này đều cực kỳ phi phàm, những nhân viên bảo vệ này chưa từng gặp phải "cao thủ võ lâm" nào như vậy, nhất thời bị đánh đến độ không kịp đề phòng.

Vừa đối mặt với nhau, cả đội đã ngã lăn quay ra đất, Đường Thế Minh xông thẳng vào phòng bệnh, rút hết tất cả thiết bị giám sát trên cơ thể Hoắc Giai Minh, sau đó quấn người vào ga giường, nhảy xuống qua khung cửa sổ đã vỡ.

Nhân viên bảo vệ trong phòng bị anh ta đá bay người và đập đầu vào tường, mơ mơ màng màng nhìn thấy cảnh này, hai mắt trợn ngược lên.

Thằng cha này định đồng quy vu tận với Hoắc Giai Minh à?

Nếu không, làm sao anh ta có thể nhảy xuống như thế được?

Phải biết rằng đây là tầng bảy đấy.

Trừ khi là siêu nhân, nếu không nhảy xuống chắc chắn sẽ chết ngắc.

Thế nhưng ngay một giây sau đó, một chiếc móng sắt được quăng lên, mắc vào cửa sổ.

Móng sắt vừa cứng vừa sắc, cắm ngập vào bên trong vách tường xi măng, sợi dây thừng được kéo rất căng.

Đường Thế Minh bế theo Hoắc Giai Minh lao từ trên trời xuống như tên lửa, chỉ chưa đầy mười giây đã đáp đất bình an.

Anh ta không cần chú ý tới sợi dây nữa, quăng nó tại chỗ, bế Hoắc Giai Minh chạy tới bức tường bao gần nhất.

Cùng lúc đó, ba người khác dùng cách thức giống hệt anh ta cũng tiếp đất.

Ba người này chạy theo Đường Thế Minh tới bức tường bao, trong đó có hai người tạo thành cầu thang người, Đường Thế Minh bế Hoắc Giai Minh, giẫm lên cổ tay họ.

"Lên nào!", hai người hô lên một tiếng, ném cả Đường Thế Minh và Hoắc Giai Minh ra bên ngoài tường bao.

Sau đó, hai người cuối cùng phụ trách bọc hậu cũng đuổi tới nơi.

Năm người kia vọt lên cao, vượt qua tường rào, đáp đất bên ngoài bức tường và nhanh chóng biến mất trong đêm.

Đợi khi lực lượng cảnh sát và nhân viên bảo vệ chạy tới nơi thể nhìn thấy tung tích của họ nữa.

Đội trưởng đội bảo vệ sa sầm mặt mũi, quát ầm lên: "Còn đứng đờ ra đó làm gì! Lập tức lục soát toàn thành phố, thông báo cho tất cả các con đường trọng yếu lập tức dựng chốt kiểm tra, tuyệt đối không thể để họ rời khỏi thành phố này!"

Đám người kia vâng lời giải tán, đội trưởng đội bảo vệ tái mặt, sau khi hít thở sâu một hơi mới lấy điện thoại ra bấm số.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, người này lộ vẻ thấp thỏm, giọng nói cũng bất giác nhỏ hơn, "Một số người mới đến đây, thân thủ cực kỳ tốt, cướp cậu chủ Giai Minh đi rồi".

"Cái đám giá áo túi cơm!", giọng nói tức giận của một người đàn ông trung niên vọng ra từ điện thoại: "Công ty tốn bao nhiêu tiền bồi dưỡng các người, chủ tịch đã dặn đi dặn lại, nhất định phải đề cao cảnh giác, thế

mà còn để chuyện này xảy ra. Các người cứ đợi đấy, xem tôi xử lý các người thế nào!"

Nói xong, cuộc gọi bị tắt.

Người đàn ông trung niên kia là người của dòng chính, một thành viên nòng cốt của nhà họ Hoắc.

Ông ta đứng yên tại chỗ do dự mất mấy giây, sau cùng vẫn gọi điện thoại cho Hoắc Trạch Minh, đồng thời mặc quần áo nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Chủ tịch, bên phía bệnh viện xảy ra chút vấn đề, cậu chủ Giai Minh bị cướp đi rồi, chắc hẳn là Lý Phong phái người làm chuyện này. Tôi sẽ sắp xếp người phong tỏa thành phố, lục soát vị trí của chúng. Ông cứ yên tâm, cho dù chỉ là một con ruồi cũng không bay ra khỏi địa giới của thành phố Dung được đâu!"

Nửa đêm nhận được cuộc gọi kiểu này nên tâm trạng của Hoắc Trạch Minh đương nhiên không ra gì.

"Có phải tôi nên khen ông xử lý sự việc rất quyết đoán không hả?", Hoắc Trạch Minh lạnh lùng hỏi.

Người đàn ông trung niên kia nghe xong mà toàn thân vã mồ hôi lạnh, trước nay Hoắc Trạch Minh luôn mỉm cười với tất cả mọi người, nhưng hai năm trở lại đây, nụ cười trên mặt ông ta càng ngày càng ít, thay vào đó là u ám và thâm độc.

Chỉ cần là người đắc tội Hoắc Trạch Minh, ngoài những thành viên cấp cao nòng cốt như Hoắc Tích Nguyên, về cơ bản kết cục của ai cũng rất thê thảm.

Người nhẹ nhất cũng bị đuổi ra khỏi gia tộc, người nặng nhất có lẽ phải làm người tàn tật suốt nửa cuộc đời còn lại.

"Chủ tịch, tôi..."

“Tôi không muốn nghe ông giải thích điều gì, trước khi trời sáng phải tìm được Giai Minh về cho tôi. Nếu không thì ông cũng khỏi cần quay về nữa!”, Hoắc Trạch Minh lạnh giọng.

Sau khi cúp máy, Hoắc Trạch Minh xuống giường, bước tới trước khung cửa sổ sát sàn cực lớn, cúi đầu nhìn con đường dưới chân.

Trong mắt ông ta tràn ngập sát khí và vẻ tàn độc: “Lý Phong... lá gan của mày to đấy!”

Mà người đàn ông trung niên kia đang điên cuồng gọi điện thoại cho tất cả các lực lượng mà ông ta có thể nghĩ tới, chỉ huy họ dùng tất cả mọi phương pháp để phong tỏa thành phố Dung.

Không thể nói rằng, động tác của những người này rất nhanh nhẹn, bố trí cực kỳ thỏa đáng.

Tất cả con đường ra vào thành phố, không cần biết là đường lớn hay đường nhỏ, thậm chí cả đường thủy cũng bị họ phong tỏa cứng ngắc.

Thế nhưng nếu họ nghĩ tới được, làm sao Hoắc Khải không nghĩ tới chứ?

Xe của Hoắc Khải đỗ ngay bên ngoài thành phố.

Mà đám người Đường Thế Minh đã giải tán, chia nhau rời khỏi khu vực thành phố.

Những người này đa số chú tới phương tiện giao thông, dù sao thì thương thế của Hoắc Giai Minh khá nghiêm trọng, đáng lý ra nên ngồi xe rời khỏi thành phố.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 578: Kiên Cố Như Thành Lũy Bằng Vàng

Họ không bao giờ ngờ rằng, trên đời này có người bế được Hoắc Giai Minh chạy thẳng một mạch từ bệnh viện tới khu ngoại ô.

Thể lực thế này chắc chắn có thể khiến bất kỳ vận động viên chuyên nghiệp nào phải vã mồ hôi.

Đương nhiên, cho dù Hoắc Giai Minh không phải dạng người quá béo, nhưng phải vác tải trọng hơn năm mươi cân chạy mười mấy ki-lô-mét thì dù là Đường Thế Minh cũng mệt bở hơi tai.

Khi đến trước xe của Hoắc Khải, anh ta vã mồ hôi như tắm.

Nhét người vào xe rồi, Hoắc Khải khẽ gật đầu với Đường Thế Minh: "Đợi tôi quay về rồi tính tiếp".

Nếu phải nói, chắc chắn là những câu cảm ơn, nhưng bây giờ không phải thời cơ tốt để cảm ơn.

Đường Thế Minh cũng không muốn nhanh chóng lấy được thứ gì từ chỗ anh, khẽ gật đầu rồi nói: "Tôi sẽ chuyển lời tới họ, sau khi bố trí ổn thỏa cho họ, tôi sẽ đi tìm cậu".

Mấy người trong gia tộc cũng cần được Đường Thế Minh đưa về, thế nên Đường Thế Minh không thể rời khỏi thành phố này cùng Hoắc Khải ngay bây giờ được.

Quan trọng nhất là, Hoắc Khải lo sợ nhà họ Hoắc sẽ ra tay với Ninh Thần.

Ninh Thần đã được Đổng Thiên Thanh bảo vệ, nhưng bố mẹ vợ anh thì không ai ngó ngàng tới.

Thế nên, Đường Thế Minh phải bảo vệ hai vợ chồng Ninh Quốc Tường và Đặng Tuấn Mai vài ngày, đợi khi đội ngũ tinh anh của Hoắc

Khải đến đây tiếp quản, anh ta mới ra nước ngoài tìm Hoắc Khải.

Không có bất kỳ câu nào thừa thãi, anh đóng cửa xe, chiếc xe nhanh chóng lao về một thành phố khác.

Trong xe, rất nhiều y bác sĩ hàng đầu đang bận rộn cung cấp hệ thống duy trì tình mạng cho Hoắc Giai Minh.

Nếu không, với một miếng thịt nát bấy to đùng ngay trước ngực, Hoắc Giai Minh không thể nào gắng gượng được lâu thế.

Nhìn Hoắc Giai Minh yếu ớt đến mức dường như có thể chết ngay bất cứ lúc nào, sắc mặt Hoắc Khải sa sầm. Tuy rằng nhờ vào sức mạnh từ gia tộc của Đường Thế Minh mà cướp được Hoắc Giai Minh về đây.

Nhưng nếu Hoắc Trạch Minh không ngăn cản, chắc hẳn bây giờ họ đã tới công ty con ở nước ngoài rồi.

Hoắc Trạch Minh căm phẫn và thù hận Hoắc Khải vô cùng, mà Hoắc Khải cũng cực kỳ oán hận chú nhỏ của mình.

Rõ ràng ông ta biết bệnh viện không thể cứu được Hoắc Giai Minh, tại sao còn bắt cậu ta chờ chết ở đó?

Chú nhỏ... đúng là hoàn toàn khác lúc trước rồi, máu lạnh và vô tình đến cực điểm.

Qua vài tiếng đồng hồ, chiếc xe chạy tới sân bay của một thành phố khác, check-in lên chuyến bay quốc tế đúng giờ.

Khi máy bay cất cánh khỏi đường băng, đi ra khỏi biên giới, nhà họ Hoắc cuối cùng cũng tìm được tung tích của Hoắc Giai Minh.

"Cậu chủ Giai Minh để lại thông tin cá nhân trên một chuyến bay quốc tế, nhưng hãng bay này nổi tiếng khó chơi, chắc sẽ không nghe theo yêu cầu của bên quản lý hàng không đâu", người điều tra lộ vẻ khó xử.

Hoắc Trạch Minh cũng có mặt tại đó, khi nghe được đáp án này, ông ta không nói gì.

Nhưng người đàn ông trung niên phụ trách chỉ huy tổng thể thì không thể không lên tiếng.

Ông ta bước tới trước mặt Hoắc Trạch Minh, cúi đầu nói: "Chủ tịch, có lẽ không ngăn lại được, nhưng tôi sẽ điều động lực lượng ở nước ngoài, thử xem..."

"Ở trong nước mà ông còn không ngăn được chúng nó, ông làm được điều đó ở nước ngoài không?", Hoắc Trạch Minh ngẩng đầu nhìn ông ta, đột nhiên cầm cái gạt tàn trên bàn lên đập mạnh vào đầu ông ta.

Đầu của người đàn ông kia lập tức rách da, máu me không ngừng chảy xuống, nhưng ông ta không dám trách né, càng không dám kêu đau.

Hoắc Trạch Minh đập cái gạt tàn rướm máu lên đùi ông ta, mắng rằng: "Vô dụng! Một đám vô dụng! Nếu Giai Minh gặp vấn đề gì, không một ai trong số chúng mày chạy nổi đâu!"

Âm thanh phẫn nộ của ông ta cực kỳ chói lói trong căn phòng này, tất cả mọi người cúi đầu, toàn thân run rẩy.

Lòng họ sầu khổ, miệng cũng đắng chát, nhưng có thể làm gì được đây?

Đám người Đường Thế Minh thực sự quá giỏi, tính đến giờ vẫn còn quá nửa số thành viên của đội bảo vệ đang nằm trong bệnh viện.

Cao thủ võ thuật thực thụ mà ra tay là chết dở rồi, cho dù Đường Thế Minh không lấy mạng họ, nhưng bất kỳ động tác nào cũng đủ cho người ta nằm bất động nửa năm trời.

Tổn thất bao nhiêu người nhưng vẫn không làm xong việc, vừa thua về người vừa thua về thế trận, đúng là hết lời để nói.

Sau mười mấy tiếng đồng hồ, máy bay hạ cánh tại sân bay quốc tế.

Hoắc Khải không đưa Hoắc Giai Minh tới công ty VR bởi vì ở đó có người nhà họ Hoắc, nếu anh đi, chắc chắn họ sẽ không tiếp đãi khách sáo.

Anh cần đến kỹ thuật giao lưu bằng tiếp nhận sóng não, thế nên đưa thẳng Hoắc Giai Minh tới nơi mà Cổ Ngôn Tài đã chuẩn bị trước.

Sau khi xuống máy bay, đám bác sĩ chuyên nghiệp kia bị mời đi một cách khách sáo, người tiếp nhận chính là lực lượng bảo vệ mà Cổ Ngôn Tài chuẩn bị.

Sau khi đưa đón Hoắc Khải và Hoắc Giai Minh tới nơi ở, Cổ Ngôn Tài đã nhận được tin tức từ trước lập tức nghênh đón họ.

"Ông chủ!", Cổ Ngôn Tài cất tiếng chào hỏi.

Hoắc Khải khẽ gật đầu và nói: "Vất vả cho anh rồi!"

"Việc nên làm thôi", Cổ Ngôn Tài liếc mắt nhìn Hoắc Giai Minh và hỏi: "Đây là cậu ấy hả?"

"Đúng vậy, phương diện kỹ thuật chuẩn bị đến đâu rồi? Tỉ lệ thành công có đủ không?", Hoắc Khải vừa ngồi vừa hỏi.

"Hai ngày nay chúng tôi đã thử nghiệm không dưới hai trăm lần, tỉ lệ thành công rơi vào khoảng 99%, chỉ có một lần thất bại, lần ấy đột nhiên thoát ra giữa chừng, tôi nghi ngờ nguồn cung cấp điện của thiết bị không được ổn định, do nhiễu điện từ nên gây ra hiện tượng này. Cụ thể thì vẫn đang tiến hành thử nghiệm mô phỏng BUG, sau khi thử nghiệm kết thúc mới xác định chắc được. Thế nên để đảm bảo an toàn, tôi không khuyến khích anh đích thân dùng thử loại kỹ thuật này", Cổ Ngôn Tài nói.

Trước khi đến đây Hoắc Khải đã nói với anh ta rằng anh muốn đích thân dùng kỹ thuật này để kết nối với Hoắc Giai Minh, làm rõ xem buổi tối hôm ấy đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Cổ Ngôn Tài cho rằng tuy tỉ lệ thành công của loại kỹ thuật này rất cao, vẫn không phù hợp để Hoắc Khải dùng thở.

Bởi vì thân phận và địa vị của anh không tầm thường, lỡ như xảy ra chuyện gì đó, cho dù xác suất rất nhỏ, cũng trở thành tai họa mà tất cả mọi người không thể chịu đựng nổi.

"Mạng sống của tôi là mạng sống mà mạng sống của người khác cũng là mạng sống. Vả lại cậu ấy là em tôi, tôi phải để tâm", Hoắc Khải xua xua tay, ý bảo chuyện này không cần nói nhiều thêm nữa: "Mọi người tiếp tục chuẩn bị đi, xong thì bắt đầu luôn!"

"Vâng", Cổ Ngôn Tài biết Hoắc Khải không phải dạng người thích nghe khuyên bảo, chuyện gì mà anh đã quyết định thì trước nay không thể nào thay đổi được.

Nếu Hoắc Khải kiên quyết như thế, vậy thì việc mà anh ta phải là giảm khả năng thất bại xuống mức thấp nhất!

Sau cùng, Cổ Ngôn Tài dẫn đường đưa Hoắc Khải xuyên qua căn phòng bí mật, đi thang máy xuống lòng đất, đến với độ sâu bảy mét dưới lòng đất.

Nơi này là không gian ngầm được chế tạo đặc thù, bốn xung quanh là đủ thứ dây điện, bên trên là lớp đất trộn xi măng kiên cố. Một khi đóng cửa ra vào, cho dù dùng đạn đạo cũng khó lòng làm nổ nơi này trong thời gian ngắn.

Thế nên, nơi này được ví là kiên cố như thành lũy bằng vàng, đừng nói đến nhà họ Hoắc, cho dù ông chủ sau lưng Hoắc Trạch Minh đến đây cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Cao thủ vô danh đang ngồi trước máy tính tiến hành kiểm tra về mặt kỹ thuật, anh ta cực kỳ chăm chú, cả khi Hoắc Khải đến cũng không phát hiện ra.

Đương nhiên, với tính cách của cao thủ vô danh, cho dù biết, anh ta cũng không nỡ bỏ dở công việc đang làm chỉ để chào hỏi đâu.

Đối với anh ta mà nói, tính chính xác của việc hoàn thành một đoạn mã lập trình mới là điều quan trọng nhất.

Tính cách này của anh ta cũng khiến Hoắc Khải tán thưởng nhất.

Chỉ khi dốc hết tinh thần mới có thể thực sự làm tốt được một việc, đồng thời làm đến mức xuất sắc nhất.

Từ xưa đến nay, những nhân vật thiên tài không phải là người có nhiều hơn người khác một cái đầu, chẳng qua họ cố chấp hơn, có thể thăm dò đến chân tướng của vấn đề mà người khác không đủ kiên nhẫn để thăm dò.

"Bên phía nhà họ Hoắc có động tĩnh gì không?", Hoắc Khải hỏi.

"Trước khi anh đến đây, dường như họ điều tra rất gắt gao, nhưng họ không xác định được hành tung của anh, cũng không biết dự định của anh, thế nên chỉ có thể chạy lung tung như con ruồi mất đầu", Cổ Ngôn Tài trả lời.

"Không được coi thường nhà họ Hoắc, trong gia tộc này liên tục xuất hiện nhân tài, nếu quá coi thường họ, dễ chịu thiệt đấy", Hoắc Khải nhắc nhở.

Nhà họ Hoắc trưởng thành đến mức độ như ngày hôm nay, đương nhiên công lao của Hoắc Khải, nhưng dù giỏi giang đến mức nào cũng chỉ là một cá nhân. Chiến lược của anh bắt buộc phải có người giỏi thi hành đi thi hành mới đạt được hiệu quả tốt nhất.

Nhà họ Hoắc không thiếu những nhân tài dạng này, thiên thời địa lợi nhân hòa mới có thể phát triển mạnh mẽ đến như vậy.

Đội ngũ Thiên Cơ của Cổ Ngôn Tài là đội ngũ tinh anh do Hoắc Khải lựa chọn kỹ càng, không thua kém gì nhà họ Hoắc, cũng không thua kém bất kỳ đội ngũ đỉnh cao nào trên thế giới.

Nhưng mỗi một đội ngũ có thể trưởng thành được đều không thể coi thường, chênh lệch giữa đôi bên không phải quá lớn.

Sư tử và thỏ cũng phải gắng hết sức, nếu quá xem nhẹ sẽ biến thành cuộc đua rùa và thỏ.

"Tôi hiểu rồi!", Cổ Ngôn Tài gật gật đầu.

Đúng lúc này, cao thủ vô danh gõ nút Enter cuối cùng, phấn khích nhảy cẫng lên: "Được rồi! Lần này chắc hẳn không sơ suất được nữa!".

Hoắc Khải lập tức bước tới: "Vất vả cho anh rồi, có thể bắt đầu tiếp nhập sóng não được chưa?"

"Có thể rồi. Nhưng anh có chắc mình muốn đích thân dùng thử không?", cao thủ vô danh nhìn anh và nói: "Bởi vì nguyên do thời gian gấp gáp nên kỹ thuật tiếp xúc sóng não vẫn chưa đạt đến mức độ hoàn hảo nhất. Đối với mức độ kích thích sóng não, nên lựa chọn theo khuyến nghị của chuyên gia y học và suy xét tới tỷ lệ thành công cao nhất. Nói một cách tương đối, sẽ hơi đau một chút. Nếu có thêm một tuần, có thể giảm mức độ kích thích khi tiếp xúc sóng não đến mức giới hạn. Theo dự đoán của tôi, chắc sẽ chỉ như bị muỗi đốt một cái thôi, không quá đau đớn đáng kể"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 579: Bản Chất

Hoắc Khải khẽ lắc đầu, nói: "Không kịp đâu, không có quá nhiều thời gian thử nghiệm như vậy. Nếu các anh cảm thấy tương đối rồi thì bắt đầu đi".

"Nhưng trong quá trình này có thể nảy sinh những đau đớn khó có thể chịu đựng, thần kinh não bộ vô cùng yếu ớt, chắc anh không rõ…"

Những lời khuyên nhủ của Cổ Ngôn Tài cũng không hề khiến Hoắc Khải lưỡng lự chút nào, anh quay lại nhìn Hoắc Giai Minh đang nằm lặng im bên cạnh, thở dài nói: "Cậu ta còn phải chịu nhiều đau đớn hơn tôi".

"Nhưng cậu ta không phải anh, hơn nữa cậu ta bị thương cũng không phải do anh gây ra, tại sao anh lại cảm thấy tự trách vì điều này?", Cổ Ngôn Tài không hiểu hỏi.

Theo anh ta thấy, Hoắc Khải muốn giúp bất kỳ người nào thì cũng không thành vấn đề, có thể lý giải. Nhưng không cần thiết phải vì thế mà cảm thấy hổ thẹn chứ.

Sự áy náy thể hiện ra trên khuôn mặt của Hoắc Khải khiến Cổ Ngôn Tài không thể nào hiểu rõ, tại sao ông chủ lại có biểu cảm như vậy.

Anh ta nào biết, tối đó khi Hoắc Giai Minh rời đi, Hoắc Khải đã có dự cảm không tốt. Mà loại dự cảm xấu này đã từng xuất hiện một ngày trước khi giáo sư Triệu Vĩnh An qua đời.

Nỗi tiếc nuối lớn nhất mà Hoắc Khải vẫn luôn canh cánh trong lòng đó là không thể tiễn giáo sư đi nốt đoạn đường cuối cùng của cuộc đời. Nếu Hoắc Giai Minh cũng vì thế mà chết đi thì Hoắc Khải sẽ càng cảm thấy khó chịu.

Thất bại một lần là đủ rồi, còn muốn vấp ngã hai lần bởi một hòn đá hay sao?

Kết quả như thế khiến Hoắc Khải không thể chịu nổi.

Cho nên, anh phải dốc hết sức để cứu mạng Hoắc Giai Minh, tuyệt đối không thể để bản thân phải nuối tiếc thêm một lần nữa!

Hoắc Khải đã nói đến như vậy thì không ai có thể phản đối nữa.

Vội vàng sắp xếp công tác chuẩn bị, tiến hành theo trình tự.

Vì thân phận của Hoắc Khải, cho nên sự chuẩn bị lần này được thực hiện vô cùng cẩn thận. Tất cả điều kiện vận hành đều ở trạng thái hoàn hảo nhất.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Hoắc Khải cởi quần áo đang mặc ra, nằm song song với Hoắc Giai Minh trong hai hộp ngủ đông.

Bởi vì nguyên nhân kỹ thuật vẫn chưa hoàn hảo nên bất kỳ đồ vật nào trên người cũng đều có thể gây ảnh hưởng đến sóng điện não.

May mà trong phòng có thiết bị ổn định nhiệt độ nên không cảm thấy lạnh. Một mảnh kim loại được dán lên trán Hoắc Khải, còn có vài thiết bị giám sát đặt trên người anh.

Những thứ này dùng để bảo đảm anh sẽ không xảy ra vấn đề gì trong quá trình áp dụng công nghệ BCI. Một khi có sự cố gì sẽ lập tức cắt đứt liên kết. Hơn nữa còn có một đội ngũ bác sĩ trị liệu chuyên nghiệp, sẵn sàng đợi lệnh ở bên cạnh để thực hiện công tác cấp cứu dù tỷ lệ không cao.

Cổ Ngôn Tài tự mình đứng trước cái công tắc, nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Ông chủ, có thể bắt đầu rồi chứ?"

Hoắc Khải hít thở một hơi thật sâu, khẽ gật đầu, nói: "Bắt đầu đi".

Lúc này Cổ Ngôn Tài mới ấn công tắc, trong nháy mắt, dòng điện được truyền đến tất cả các thiết bị. Trong lúc máy móc đang vận hành, Hoắc Khải cảm thấy dường như có vô số kim nhỏ cắm vào não bộ, sự đau đớn đó, thật sự không phải người nào cũng có thể chịu được.

Chẳng trách mà cao thủ vô danh nói, hi vọng có thêm hai lần thử nghiệm để giảm bớt sự đau đớn.

Nếu không, đau đớn như thế thì sợ là không có mấy người sẵn lòng thử nghiệm lần thứ hai.

May là sự đau đớn đó đến cũng mạnh mà đi cũng nhanh, trong chớp mắt, Hoắc Khải đã cảm thấy trời đất quay cuồng.

Cả người như từ trên trời rơi xuống, ảo giác của vật thể rơi tự do khiến trong lòng anh có chút hoảng sợ.

Điện tâm đồ không ngừng hiển thị trạng thái hiện tại của anh, nhịp tim và nhịp đập của mạch tăng nhanh, cũng khiến mọi người vô cùng căng thẳng, nhất là Cổ Ngôn Tài và cao thủ vô danh. Hai người họ là người phụ trách kỹ thuật của hạng mục này. Nếu Hoắc Khải xảy ra vấn đề gì thì họ sẽ phải nhận trách nhiệm về chuyện đó.

Vài phút sau, cảm giác về trọng lượng của Hoắc Khải trở lại.

Tiếp theo, anh nhìn thấy một thế giới trắng xóa.

Mà trong thế giới này, Hoắc Giai Minh đang nằm trên mặt đất.

Rõ ràng là trên người cậu ta không còn đồ gì, nhưng bây giờ, Hoắc Khải lại nhìn thấy cậu ta mặc một bộ quần áo bình thường.

Anh nhìn lại thì thấy mình đang mặc một bộ vest phẳng phiu, từ cách thắt cà vạt đến đôi giày da bóng loáng, rồi đến chiếc đồng hồ Patek Philippe rất lâu rồi chưa nhìn thấy trên cổ tay, tất cả khiến anh cảm thấy như đang mơ vậy.

Điều quan trọng nhất là, Hoắc Khải thấy trên cánh tay của mình một vết sẹo.

Khi vết sẹo hình trăng lưỡi liềm đập vào tầm mắt thì Hoắc Khải cảm thấy chấn động.

Vì vết sẹo này không nên tồn tại, nói đúng hơn là, vết sẹo này thuộc về thân thể cũ của anh chứ không phải hiện tại.

Vào lúc hơn sáu tuổi, Hoắc Khải và mấy người anh trong dòng họ cùng chơi đùa ở đầu nhà nhưng không cẩn thận bị ngã.

Tuy không có vấn đề gì lớn nhưng lại bị thanh sắt trên tường cắt một vết trên cánh tay.

Vết sẹo này đã đi cùng anh cả thời niên thiếu, mỗi lần nghĩ tới đều khiến anh có một nỗi sợ trời sinh với hành động trèo tường.

Để loại bỏ cảm giác sợ hãi này và cũng để thử thách bản thân, Hoắc Khải thường xuyên luyện trèo trên các mặt tường khác nhau.

Càng sợ điều gì thì càng phải đối diện với nó.

Vết sẹo này đã khắc sâu vào kí ức, sau khi anh chết, đáng lẽ nó đã cùng thân thể đó rơi xuống vực sâu, mãi mãi không thể thấy nữa.

Nhưng bây giờ, Hoắc Khải lại được nhìn thấy nó.

Anh hơi nhíu mày, vô thức sờ lên mặt mình. Tuy không nhìn được khuôn mặt, nhưng theo xúc giác trên từng ngón tay thì anh có thể tưởng tượng ra hình dáng khuôn mặt này như thế nào.

Bởi vì, nó quá quen thuộc…

Đây chính là bộ dạng ban đầu của anh, mà không phải là thân thể của Lý Phong.

Tại sao lại như vậy?

Sau khi đứng suy nghĩ một lát, Hoắc Khải phán đoán, có thể do cách thức can thiệp vào sóng điện não khiến con người có thể hiện ra trạng thái nguyên thủy nhất.

Giống như những người đi phẫu thuật thẩm mỹ, nếu tiến vào thế giới ảo thì cũng xảy ra tình trạng như vậy.

Ở đây chỉ hiện ra dáng vẻ thật sự của họ, mà dáng vẻ này đến từ sự bó buộc trong linh hồn.

Đương nhiên, trong thế giới ảo điều gì cũng có thể thay đổi, Hoắc Khải thử thay đổi bản thân anh nhưng lại phát hiện không dễ dàng như vậy.

Có thể vì sự thiếu xót về mặt kỹ thuật, nhưng vết sẹo trên cánh tay đã biến mất khiến anh cảm thấy vô cùng chấn động, nhưng cũng rất mệt mỏi.

Sau khi thấy thân thể bất thường, Hoắc Khải lập tức ngừng suy nghĩ này.

Muốn thay đổi con người mình không phải là chuyện dễ dàng, cho dù là trong thế giới ảo.

Anh hít thở sâu, không quan tâm đến chuyện dáng vẻ thế nào nữa. Anh đi đến ngồi bên cạnh Hoắc Giai Minh, sau đó giơ tay ra vỗ cậu ta, cất tiếng gọi: "Giai Minh, Giai Minh".

Điều khiến Hoắc Khải kinh ngạc vui mừng là, sau khi gọi Hoắc Giai Minh vài câu thì cậu ta cũng dần dần tỉnh lại.

Nhưng trạng thái tinh thần của cậu ra, rõ ràng là vô cùng uể oải và mệt nói, giống như bệnh nặng mới khỏi vậy.

"Anh ba?", Hoắc Giai Minh dụi mắt, gần như có chút không dám tin mà kêu lên, sau đó cậu ta quay nhìn xung quanh, có chút hoang mang hỏi: "Em đang ở đâu?"

"Đây là thế giới ảo, chuyện khá phức tạp, đợi sau khi sức khỏe em tốt lên thì anh sẽ giải thích cho em", Hoắc Khải nhìn cậu ta, nói: "Bây giờ em nói cho anh biết, tối đó em đến nhà xưởng bỏ hoang đã gặp phải chuyện gì?"

“Nhà xưởng bỏ hoang?”, Hoắc Giai Minh có vẻ không hiểu hỏi: “Anh ba, tại sao anh biết em đến đó?”

“Nói ít mấy lời thừa thãi đi, em chỉ cần trả lời câu hỏi của anh là được!”, Hoắc Khải thúc giục nói: “Tình trạng hiện giờ của em rất nguy hiểm, nếu chậm trễ thêm có thể sẽ chết!”

“Hả?”, Hoắc Giai Minh càng mờ mịt. Cậu ta cúi đầu nhìn bộ dạng của mình, nói: “Không phải em vẫn tốt sao? Anh đừng dọa em. Lâu rồi không gặp, đột nhiên lại thần bí như thế, khiến em cảm thấy hơi sợ đấy”.

“Không phải anh đã nói rồi sao. Đây là thế giới ảo, tất cả không phải là thật. Hiện giờ ở thế giới thực, em sẽ sớm gặp nguy hiểm. Anh cần phải làm rõ tối hôm đó em gặp phải chuyện gì mới biết làm thế nào để cứu em!”, Hoắc Khải nói.

Có lẽ, Hoắc Giai Minh cũng nhìn ra Hoắc Khải không giống đang dọa dẫm, cậu ta vội vàng nhớ lại những việc xảy ra tối hôm đó.

Nghĩ một hồi, biểu cảm của cậu ta đột nhiên kỳ lạ, nói: “Tối hôm đó… em cũng không biết mình gặp phải cái gì? Sau khi đi vào nhà xưởng, vốn dĩ muốn tìm chút kích thích, cuối cùng thì thấy một màn sương bay đến, sau đó em không biết gì nữa”.

“Sương mù? Sương mù thế nào?”, Hoắc Khải hỏi.

“Cái này sao em có thể mô tả được, trời tối như thế, dù là sương thì cũng chỉ có màu đen”, Hoắc Giai Minh bỗng nhớ ra điều gì, nói: “À, hình như em còn nghe thấy vài âm thanh rất kỳ quái, giống như người nói chuyện lại giống như ma quỷ gào thét, sợ lắm. Mà anh ba ơi, anh nói bây giờ ở trong thế giới thực em gặp nguy hiểm gì? Tình hình bây giờ của em thế nào?”

“Phần thịt trên ngực em đã bị thối rữa một mảng lớn. Mọi người đã tìm rất nhiều chuyên gia y học nhưng họ…”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 580: Suy Nghĩ

Hoắc Khải còn chưa nói xong thì thấy thân thể của Hoắc Giai Minh bỗng run rẩy, sau đó dần dần trở nên trong suốt.

Hoắc Giai Minh cũng thấy tình trạng này, trạng thái tinh thần của cậu ta cũng trở nên kích động.

"Anh ba… em…", Hoắc Giai Minh cố gắng đưa tay lên, Hoắc Khải cũng giơ tay ra bắt lấy cậu ta, nhưng khi hai người sắp chạm tay vào nhau thì Hoắc Giai Minh biến mất.

Hoắc Khải cau mày, quét mắt bốn phía sau đó hét lớn: "Kéo tôi ra!"

Không đến vài phút sau, anh lại một lần nữa trải nghiệm cảm giác rơi tự do, đồng thời sự đau đớn như kim châm cũng ập tới.

Hoắc Khải mở mắt ra trong đau đớn như thế. Anh lập tức nhìn sang, chỉ thấy Hoắc Giai Minh đang được cấp cứu rất khẩn trương.

Hoặc Khải không nói hai lời, giật hết những mảnh sắt trên người nhảy xuống. Cổ Ngôn Tài vội vàng khoác một tấm chăn lông lên người anh, giải thích nói: "Tình trạng của anh Hoắc Giai Minh đột nhiên chuyển biến xấu, tim ngừng đập, đang trong quá trình cấp cứu".

"Cho dù thế nào cũng nhất định phải cứu sống cậu ta", Hoắc Khải nặng nề nói.

Thời gian nói chuyện với Hoắc Giai Minh không duy trì được lâu khiến Hoắc Khải rất chán nản, nhưng anh có thể hiểu được, liên kết thất bại là do tim của Hoắc Giai Minh ngừng đập, không còn sóng điện não.

Theo lý thuyết mà nói, Hoắc Giai Minh đã chết rồi.

Nhưng Hoắc Khải không thể chấp nhận kết quả như thế. Có lẽ, trời cao cũng nhận được sự tiếc nuối, không cam lòng của anh mà sau khi trải qua

hai tiếng cấp cứu liên tục, cuối cùng sóng điện não của Hoắc Giai Minh cũng phục hồi.

Khi điện tâm đồ hiển thị nhịp tim của cậu ta, cuối cùng các bác sĩ cũng thở phào.

Mà Hoắc Khải đang ngồi bên cạnh chờ đợi lâu như vậy cũng đứng lên.

Anh đi đến trước giường cấp cứu chuyên dụng chuẩn bị cho Hoắc Giai Minh, nhìn người em họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, sắc mặt u ám.

Hoắc Giai Minh vẫn chưa nói rõ những chuyện xảy ra tối hôm đó.

Màn sương đen gì, âm thanh gì, nghe thì có vẻ như nói rất nhiều nhưng lại khiến người khác mơ mơ hồ hồ.

Chỉ dựa vào những manh mối này thì gần như không có cách nào tìm ra sự thật.

Mà theo suy đoán của chuyên gia y học và cao thủ vô danh thì trạng thái cơ thể của Hoắc Giai Minh hiện tại quá kém. Nếu lại tiến hành thâm nhập sóng não một lần nữa có thể tạo ra kích thích gây ra cái chết của cậu ta.

Cho nên Hoắc Khải cũng không dám tiến hành lần thứ hai.

"Nếu không tôi cho người đến đó canh gác vào buổi tối, mang theo thiết bị chuyên dụng, xem xem có thể tìm được manh mối nào không?", Cổ Ngôn Tài hỏi.

Hoắc Khải khẽ lắc đầu nói: "Như thế quá mạo hiểm, theo những gì Hoắc Giai Minh nói. Tối hôm đó, cậu ta chưa kịp quan sát được gì đã ngất đi. Tình hình như vậy mà đến thêm nhiều người cũng chỉ phí công mà thôi".

"Vậy…"

Hoắc Khải nói tiếp: "Trước đây, tôi nghe có người nói, trước khi nhà xưởng đó xảy ra chuyện thì đã đào ra một đám mồ mả ở dưới đất. Sau đó

mới xảy ra những chuyện kỳ quái này. Cậu cho người mua lại nhà xưởng đó, sau đó tiếp tục đào xuống xem có thể phát hiện ra cái gì đó. Nhớ là phải nhanh, đồng thời phải dùng người không có quan hệ với chúng ta, đừng để người nhà họ Hoắc phát hiện".

Cổ Ngôn Tài gật đầu đáp ứng. Đối với anh ta, xử lý chuyện này đơn giản như làm một bữa sáng.

Sau khi giao việc cho Cổ Ngôn Tài, Hoắc Khải lại đi đến bên cạnh chuyên gia y tế, hỏi: "Tình hình hiện tại của cậu ta sao rồi?"

"Tình hình không tốt lắm", một vị chuyên gia khẽ lắc đầu, nói: "Từ tình hình trước mắt có thể thấy, vết thương của cậu ta không ngừng chuyển biến xấu, phần thịt vẫn tiếp tục thối rữa. Theo tính toán của chúng tôi, duy trì được hai ba ngày nữa đã là kỳ tích".

Hoắc Khải cau mày, hỏi: "Không có cách nào để kéo dài thời gian sao?"

"Không có", vị chuyên gia đó lắc đầu, nói: "Vết thương của cậu ta quá nặng, cho dù làm bất cứ cách nào cũng chỉ đẩy nhanh tốc độ tử vong của cậu ta. Bây giờ chỉ duy nhất một chuyện có thể làm đó là hết sức duy trì hệ thống máy móc để giữ sinh mạng của cậu ấy. Trừ khi thần tiên hạ phàm, nếu không thì không ai có thể cứu cậu ta hết".

Nếu Hoắc Trạch Minh ở đây và nghe những lời này thì có lẽ sẽ kéo những chuyên gia này ra làm thịt rồi.

Nhưng Hoắc Khải không làm thế, thậm chí anh không thể nói lời khó nghe với những chuyên gia này.

Bởi vì anh biết, dù chỉ còn một tia hi vọng thì chắc chắn những người này sẽ dốc hết sức mình.

Cho nên, Hoắc Khải phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Nhưng anh không muốn chấp nhận kết quả này.

Nếu Hoắc Giai Minh phải đối mặt với cái chết vậy nhất định sẽ cho cậu ta một con đường sống trước ngưỡng cửa của cái chết!

Anh gọi tất cả chuyên gia và cao thủ vô danh lại, hỏi họ một vấn đề quan trọng: "Nếu đặt bộ não của Hoắc Giai Minh vào một thân thể khác thì cậu ta có thể sống không?"

Vấn đề này khiến những người này đưa mắt nhìn nhau, không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào.

Một lát sau thì một vị chuyên gia mới trả lời nói: "Điều anh nói có lẽ là phẫu thuật thay đầu. Trên phạm vi toàn thế giới, kiểu phẫu thuật này vẫn chưa từng có tiền lệ trước đây bởi vì nó quá phức tạp. Trên lý thuyết, chỉ cần các chỉ tiêu phù hợp thì có thể hoàn thành được. Nhưng anh cũng biết, sự phức tạp trong cơ thể người vượt qua bất kỳ loại sinh mệnh và máy móc nào. Chỉ riêng sự kết nối của thần kinh đã khiến người ta tê dại cả da đầu. Cho dù phẫu thuật cậu ta thành công, sống được, chúng tôi cũng không dám bảo đảm cậu ta có thể sống như người bình thường".

"Trình độ y học trước mắt vẫn chưa đạt được yêu cầu này. Tôi biết, cho nên tôi không yêu cầu cậu ta có thể sống như người bình thường. Nhưng chỉ cần cậu ta có thể sống lại là được. Cho dù các ông chỉ để lại cho cậu ta một cái đầu, để cậu ta tồn tại trong thế giới ảo là được rồi", Hoắc Khải nói.

"Cái này…", đám chuyên gia nhìn nhau, cuối cùng nói: "Chúng tôi cần một lượng lớn các thiết bị chuyên dụng, hơn nữa không thể bảo đảm nhất định sẽ thành công, nhưng đầy đủ thiết bị cần thiết thì có thể thử".

"Tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ các thiết bị, các ông chỉ cần phụ trách về mặt y học là được", Hoắc Khải nhìn sang cao thủ vô danh, nói: "Chuyện này anh cũng cần phải tham gia, nếu các anh có yêu cầu gì về kỹ thuật, tôi sẽ giải quyết giúp. Người này rất quan trọng với tôi, cậu ta không thể chết được!"

Tuy cao thủ vô danh sẵn lòng sáng tạo một thế giới mới nhưng anh ta cũng biết, trước mắt chỉ có Hoắc Khải mới giúp anh ta thực hiện được chuyện này.

Hơn nữa, anh ta cũng rất tán thưởng một người có chung mục tiêu với mình như Hoắc Khải.

Cho nên, cao thủ vô danh cũng không từ chối yêu cầu của anh, nói: "Được, tôi sẽ dốc hết sức hỗ trợ họ".

Hoắc Khải khẽ gật đầu, không nói thêm gì khác. Anh chỉ nhìn Hoắc Giai Minh nằm đó mới cơ hội sống mong manh, lẩm bẩm nói: "Cho dù thế nào thì anh cũng nhất định sẽ cứu em!"

Theo yêu cầu của Hoắc Khải, một lượng tiền lớn đã được đầu tư để mua thiết bị y tế trị liệu.

Hoắc Khải đã cân nhắc đến việc liên lạc với nhà họ Hoắc, nhưng Hoắc Trạch Minh lại là kiểu người không biết điều như vậy nên anh cũng không muốn làm rầm rộ lên.

Trên thực tế, chỉ cần anh công bố tin tức này ra ngoài thì có lẽ rất nhiều đơn vị chữa bệnh sẽ sẵn sàng cung cấp thiết bị.

Bởi vì đối với loại người, kỹ thuật VR chính là hướng phát triển chủ đạo của tương lai. Mà phẫu thuật thay đầu lại có thể thu hút sự quan tâm sâu sắc của tất cả những nhà giàu quyền quý trên toàn thế giới, không trừ một ai!

Là người càng có tiền thì càng không nỡ chết.

Nếu thật sự có thể thay đầu thành công thì khác gì họ được sống lại, cho dù kiểu sống lại này bị giới hạn bởi sự lão hóa của bộ não và có thể có vài tác dụng phụ nhưng họ cũng không quan tâm.

Chỉ cần được sống tiếp, cho dù biến thành người già cả ngây ngốc cũng được!

Đáng tiếc, Hoắc Khải không thể công bố tin tức này, tất cả đều chỉ có thể tiến hành trong âm thầm.

May mà lần này kéo tới đây đủ nhiều chuyên gia, bản thân họ cũng muốn tham gia vào chuyện này, chỉ hi vọng phẫu thuật thay đều thành công giúp họ lưu danh sử sách.

Cho dù không được thì cũng tích lũy được kinh nghiệm liên quan, để chuẩn bị cho lần sau.

Cho nên, những chuyên gia này có thể đem đến những thiết bị nào thì đều mang đến hết, giúp Hoắc Khải tiết kiệm một khoản tiền lớn.

Nếu không, chỉ riêng mua những thiết bị này thì anh đã rỗng túi rồi.

Mua thiết bị không cần mất nhiều thời gian, chỉ cần hai ngày là đã hoàn tất.

Mà trong hai ngày này, những chuyên gia giỏi nhất toàn thế giới đã tập hợp lại liên tục tổ chức hội nghị trong hai ngày hai đêm, thảo luận cách thức tiến hành phẫu thuật.

Bất kỳ người nào trong số họ đều là những người đứng đầu trong những lĩnh vực liên quan. Bây giờ tập hợp lại, tất nhiên sẽ trở thành lực lượng gây chấn động nền y học thế giới.

Nếu họ không thể hoàn thành chuyện này thì Hoắc Khải tìm ai cũng chỉ vô ích.

Mặt khác, Cổ Ngôn Tài cũng tìm được một công ty xây dựng nhỏ, tài sản chỉ khoảng mấy trăm triệu, nhìn có vẻ tầm thường, nhanh chóng mua lại nhà xưởng bỏ hoang kia.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 581: Uy Hiếp

Nhà xưởng đó đã bỏ hoang nhiều năm, vì những chuyện tà ma được truyền tai nhau cộng thêm địa thế không tốt nên không ai thèm hỏi han đến nó.

Bây giờ có người sẵn sàng tiếp quản, đương nhiên sẽ nhanh chóng giao dịch, hơn nữa giá cũng không đắt.

Sau khi thương vụ mua bán nhà xưởng hoàn tất thì lập tức vây kín xung quanh, để bảo mật, bên trong còn để một thiết bị làm nhiễu tín hiệu.

Nếu có người dùng máy bay không người lái đến thăm dò tình hình, bị nhiễu tín hiệu thì gần như không thể truyền video về. Thiết bị làm nhiễu tín hiệu này do cao thủ vô danh thiết kế, phạm vi bao phủ rất rộng.

Một khi nó được bật lên thì người khác không truyền được tín hiệu mà người bên trong cũng thế. Cứ như vậy thì có thể hạn chế tối đa việc truyền bí mật ra ngoài.

Nhưng trong nội bộ nhà xưởng có lắp đặt rất nhiều camera, cho dù bên trong xảy ra chuyện gì đều có thể tra được từ ổ cứng trong khu vực này.

Hơn nữa, vẫn còn một con đường để liên lạc với bên ngoài là thiết bị báo cảnh sát thuần máy móc.

Một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ lập tức khởi động, có lợi cho việc triển khai công tác cứu viện.

Phía nhà xưởng thì điều động máy xúc, không gây ra tiếng ồn nào quá lớn, ít nhất cũng không gây chú ý như bên chuyện Cổ Ngôn Tài chuẩn bị cho phẫu thuật thay đầu.

Trong lúc chờ đợi, cao thủ vô danh với một nhóm chuyên gia phối hợp, đang không ngừng giảm bớt kích thích cho thần kinh khi sử dụng công nghệ BCI.

Sự đau đớn như có hàng ngàn kim châm từ trải nghiệm của Hoắc Khải, trong thời gian ngắn ngủi vài ngày đã giảm xuống đến mức mà một người bình thường có thể chịu đựng được.

Cùng lúc đó, rất nhiều lập trình viên đang dựa theo bố trí của cao thủ vô danh tiến hành xây dựng bộ khung của thế giới ảo.

Bộ khung này, không phải là rìa thế giới hay là trời sao của vũ trụ mà chỉ là chương trình cơ sở.

Giống như Hoắc Khải sau khi tiến vào thế giới ảo, cho dù muốn thay đổi vết sẹo trên cánh tay mình thì cũng vô cùng khó khăn, đó là vì chương trình khung cơ sở chưa đủ hoàn thiện.

Sau khi hoàn thiện thì bạn có thể làm gì tùy thích, chỉ một suy nghĩ là có thể làm được rất nhiều chuyện.

Đương nhiên, nếu bạn muốn thay đổi thứ mà người khác nghĩ ra thì sẽ gây ra những xung đột trong chương trình. Lập trình viên cũng đã cân nhắc đến điểm này nên đã thiết kế một hệ thống cảnh báo đặc biệt.

Bạn muốn thay đổi thứ gì đó của người khác thì trước tiên hệ thống sẽ phán đoán, nếu là hai bên tự nguyện thì hệ thống sẽ tự động ẩn dấu. Nhưng nếu là cưỡng ép thay đổi thì sẽ bị đẩy ra khỏi thế giới này.

Nếu xảy ra tình trạng này nhiều lần thì sẽ bị chặn, không thể tiếp tục tiến vào thế giới ảo.

Mà khả năng chấp hành và phán đoán ở trong hệ thống còn nhanh hơn rất nhiều lần so với cơ quan chấp pháp của thế giới thực, gần như suy nghĩ này của anh vừa nảy ra thì hệ thống sẽ lập tức phát hiện.

Cho nên hành vi phạm pháp trong thế giới ảo gần như không thể xảy ra, trừ phi có người kỹ thuật cao để phá vỡ giới hạn của khung, làm nhiễu hệ thống cảnh báo.

Nhưng nếu như vậy thì có lẽ anh ta đã nắm được thế giới này trong lòng bàn tay rồi.

Cho nên nói, điều quan trọng nhất của thế giới ảo trong tương lai chính là đề phòng sự quấy nhiễu của những hacker, tội phạm kỹ thuật cao có thể vượt qua tội danh giết người, cướp bóng của thế giới thực, trở thành tội nặng nhất.

Trong đội ngũ của Cổ Ngôn Tài có đội ngũ pháp luật chuyên nghiệp đến từ nhiều nơi trên thế giới cũng bàn bạc để lập ra quy định về văn bản pháp luật liên quan.

Một khi thế giới ảo chính thức hoạt động, sẽ lập tức khởi động trình tự pháp luật liên quan, bảo đảm kẻ phạm tội sẽ không tránh khỏi bị trừng phạt.

Đương nhiên, đây đều là vấn đề ngoài lề, không cần nói nhiều nữa.

Trong lúc đợi hoàn thiện công tác chuẩn bị phẫu thuật thay đầu, Hoắc Khải nhận được điện thoại của Ninh Thần.

Ninh Thần có chút lo lắng, gọi điện thoại hỏi anh rốt cuộc muốn làm gì.

Sau khi Hoắc Khải cướp Hoắc Giai Minh đi thì nhà họ Hoắc lập tức báo cảnh sát. Rất nhiều cảnh sát đã đến tổng bộ của Hi Vọng Mới, thậm chí còn trực tiếp tìm Ninh Thần, yêu cầu cô cung cấp vị trí của Hoắc Khải.

Vì sự mất tích của Hoắc Giai Minh, Hoắc Khải là nghi phạm lớn nhất. Là nghi phạm, thì nếu cần thiết cũng phải có nghĩa vụ phối hợp với công tác thẩm vấn điều tra.

Đương nhiên là Ninh Thần trả lời không biết, hơn nữa, cô cũng thật sự không biết.

Trước khi Hoắc Khải làm chuyện này cũng không nói rõ với cô, chỉ nói mình cần ra nước ngoài một thời gian.

Bây giờ bỗng nhiên có một đám người của cơ quan chấp pháp đến, nói Hoắc Khải bắt cóc Hoắc Giai Minh, đương nhiên Ninh Thần sẽ cảm thấy kinh ngạc và hoang mang.

Sau khi tiễn đám người đó đi, cô lập tức gọi điện cho Hoắc Khải hỏi có phải là thật không.

"Đúng thế", Hoắc Khải trả lời nói.

"Hả? Tại sao anh muốn làm như vậy! Anh có thù với Hoắc Giai Minh sao?", Ninh Thần không hiểu hỏi.

Tuy rằng trước đây, chính xác là nhà họ Hoắc đã từng đối phó với Hi Vọng Mới, gây ra rắc rối lớn cho họ. Nhưng kiểu ân oán này là việc công, mà việc Hoắc Khải làm đã trở thành ân oán cá nhân rồi.

Việc công, anh có thể đường hoàng dùng mọi thủ đoạn mà giải quyết, ví dụ cạnh tranh thương mại, tố cáo pháp luật. Nhưng anh bắt cóc người nhà họ Hoắc thì thật là quá đáng.

"Hoắc Giai Minh là bạn của anh, em cũng biết, sao anh có thể bắt cóc cậu ta chứ?", Hoắc Khải than thở, nói một lượt chuyện của Hoắc Giai Minh.

Sau khi nghe Hoắc Khải giải thích, Ninh Thần mới thở phào, nói: "Không phải bắt cóc thì tốt, nhưng tại sao nhà họ Hoắc lại ngăn cản anh?"

"Có lẽ là vì không tin anh", Hoắc Khải trả lời nói.

Chú Hoắc Trạch Minh đã thay đổi và trở nên khác trước quá nhiều, khiến anh không biết nên nhận định thế nào. Từ góc độ tâm lý học, điều Hoắc Trạch Minh suy nghĩ phần nhiều là không hi vọng bị người khác nắm giữ vận mệnh của người nhà họ.

Cho nên rõ ràng biết sai rồi nhưng vẫn kiên trì, đây là người của dòng họ lớn, đụng phải đá, bị vấp ngã một trăm lần, nhưng vì thể diện, vì danh dự và vinh quang của dòng họ cũng tuyệt đối không cúi đầu!

“Vậy bây giờ, tình hình của Hoắc Giai Minh như thế nào? Chữa trị tốt không anh?”, Ninh Thần lại hỏi.

“Vẫn chưa được, tình hình của cậu ấy khá nguy hiểm. Bọn anh đang thử cách khác nhưng tỷ lệ thành công cũng rất thấp”, Hoắc Khải nói.

Không phải là anh bi quan, mà là có gì nói nấy mà thôi.

Phẫu thuật thay đầu chưa từng xảy ra trên toàn thế giới. Đây là trường hợp đầu tiên, có thể thành công hay không thì không ai có thể chắc chắn.

Theo phán đoán của bác sĩ, thì tỷ lệ thành công không quá 10%.

Con số đó đã coi như rất lạc quan rồi, vì người bình thường chỉ là ghép tay cũng đã có tỷ lệ thất bại rất cao, huống hồ còn là bộ phận vừa phức tạp vừa thần bí như phần đầu.

“Em…”, Ninh Thần nói ra một chữ này thì không nói tiếp nữa.

Cô muốn hỏi, mình có thể giúp được gì, nhưng nghĩ một lát, chuyện mà chồng cô không giải quyết được thì cô có thể làm gì.

Mà suy nghĩ như vậy khiến Ninh Thần cảm thấy có chút chán nản.

Hoắc Khải hiểu tâm trạng của cô, nói: “Em không cần nghĩ nhiều. Đây là việc riêng của anh, mà thật ra anh chỉ đứng bên cạnh quan sát chứ cũng không làm được gì. Em ở nhà giữ sức khỏe, không cần lo lắng quá. À, thời gian này anh sẽ sắp xếp thêm người bảo vệ em. Nếu phát hiện có người muốn gây bất lợi cho em thì không cần gây xung đột với họ. Việc đầu tiên cần làm là bảo vệ mình, sẽ có người đến cứu em”.

“Vâng, em biết rồi”, Ninh Thần trả lời nhưng vẫn lo lắng nói: “Anh cũng phải chú ý an toàn nhé. Nhà họ Hoắc quá hung dữ, hai ngày nay đến công ty mấy lần. Hoắc Trạch Minh cũng đến nói, nếu em không giao anh và Hoắc Giai Minh ra thì nhà Hoắc Khải Hoắc sẽ sống mái với Hi Vọng Mới. Theo em thấy, ông ta không định gây bất lợi cho em, nhưng chắc chắn hận không thể làm hại anh”.

Hoắc Khải bật cười, nói: "Muốn làm hại anh à, nhà họ Hoắc không đủ bản lĩnh đó đâu. Hoắc Trạch Minh dọa dẫm bắt nạt em thôi, đừng để ý đến ông ta. Nếu ông ta thật sự dám làm loạn thì anh sẽ cho ông ta một bài học!"

Ninh Thần lại "vâng", nếu lời nói của Hoắc Khải bị người khác nghe thấy có thể sẽ cho rằng anh đang chém gió.

Đó là nhà họ Hoắc đấy, cho dù từng bị Hi Vọng Mới cho ăn quả đắng nhưng dù sao người ta cũng là dòng họ siêu lớn có giá trị tài sản mấy trăm tỷ.

Hi Vọng Mới của anh bây giờ mới có giá trị bao nhiêu? Tính về tài sản thì không thể so sánh, lại còn dám nói dạy cho nhà họ Hoắc một bài học. Đây không phải là trọc cười hay sao?

Không ai biết, đội quân Âm Phủ mà Vương Vũ Hành cầm đầu đã càn quét ở thị trường thứ cấp rất nhiều tiền.

Tuy rằng, Hoắc Khải có dặn Vương Vũ Hành cố gắng khiêm tốn một chút nhưng không giới hạn quy mô tiền của cậu ta.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, từ mấy trăm triệu ban đầu, đến giờ Vương Vũ Hành đã thu được hơn ba mươi tỷ tiền mặt!

Nhiều tiền như thế, đủ để đánh cho nhà họ Hoắc rối bời.

Dù sao từ trước tới nay, thị trường thứ cấp là một nơi không hoàn toàn nhìn vào lượng tiền, chỉ cần anh có đủ trình độ, mười triệu cũng có thể đánh ngã mấy tỷ.

Đương nhiên, nếu nhà họ Hoắc cắn răng thì cũng không phải không bỏ ra được mấy chục tỷ. Cho dù là hơn trăm tỷ, nhà họ Hoắc cũng sẽ có.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 582: Cuồng Nhiệt

Trừ Vương Vũ Hành ra thì Hoắc Khải còn rất nhiều thủ đoạn để tạo ra phiền phức cho nhà họ Hoắc. Chỉ nguyên việc bị xóa sổ khỏi hệ thống VR cũng đủ để khiến bọn họ bận bịu rồi.

Không làm vậy vì Hoắc Khải còn muốn giữ lại con át chủ bài có tác dụng đáng sợ.

Ngày nào anh còn chưa dùng đến con bài này thì nhà họ Hoắc sẽ không dám làm càn, trừ phi bọn họ có được kỹ thuật mà đội ngũ Thiên Cơ đang nắm trong tay.

Tóm lại, Hoắc Khải đã không còn coi nhà họ Hoắc là đối thủ nữa. Anh không thôn tính nhà họ Hoắc là vì không muốn lãng phí quá nhiều sức lực vào một mục tiêu đơn lẻ.

Mục tiêu của anh là diệt thế lực ngầm đến tận gốc, chứ không phải vì một lần vui vẻ mà làm bản thân tổn thất.

Chỉ cần đủ để khiến nhà họ Hoắc sợ hãi thì Hoắc Khải sẽ không cần lo lắng chuyện khác nữa.

Cái gì là của anh thì nhất định sẽ thuộc về anh, có chạy cũng không thoát.

Ngoài chuyện của nhà họ Hoắc ra thì Ninh Thần còn lo lắng nói: "Dạo này Tư Tư đột nhiên bị mấy công ty ở đâu đâu tuyển dụng ấy, giá thì càng ngày càng cao. Không chỉ mỗi cô ấy đâu, còn cả mấy nhân viên cấp cao cũng đều được chào mời như vậy. Em nghi ngờ là có người nhằm vào Hi Vọng Mới".

Đến cả Ninh Thần còn cảm giác được chuyện bất thường, thì tức là việc mua chuộc đã khá là mãnh liệt rồi.

Có lẽ là vì sự "nghe lời" của Hoắc Khải mà bọn họ không còn áp lực nữa.

Dù sao thì ông chủ lớn của công ty cũng đã đồng ý rồi thì đâu cần phải kiêng dè gì nữa.

Nhưng bọn họ không hề biết đây lại chính là mục đích của Hoắc Khải.

Đám người này càng làm rõ ràng hơn, càng vô lý hơn, thì mới khiến Ninh Thần và những người khác sinh lòng kháng cự.

Sự kháng cự của bọn họ và sự "nghe lời" của Hoắc Khải vừa hay cho đối phương sự hy vọng. Trói chặt bọn họ, từ đó đạt được mục đích kéo dài thời gian.

Cho nên Hoắc Khải rõ ràng biết hết mọi chuyện nhưng lại không định giải thích, mà chỉ nói: "Chắc em nghĩ nhiều rồi, công ty của chúng ta có năng lực tốt như thế, bị người ta chơi xấu cũng là điều bình thường mà. Nhưng em nên quan tâm đến tâm lý của cấp dưới một chút, đề phòng bọn họ thật sự bị lôi kéo nhé".

"Em đương nhiên sẽ chú ý rồi", Ninh Thần thở dài đáp: "Có lúc em cảm thấy, làm lớn quá cũng không phải chuyện gì tốt. Vì phải cần cân nhắc rất nhiều chuyện. Lúc trước thật ra vẫn tốt hơn, chỉ có chút xíu việc, làm xong là nghỉ ngơi. Mà bây giờ thì không thể nghỉ ngơi nổi dù chỉ một giây phút nào".

"Muốn nghỉ thì cứ nghỉ thôi, không cần phải làm cho bản thân quá mệt đâu. Dù em có rời khỏi công ty mấy hôm thì vẫn còn Giản Tư Tư và những người khác quản lý công ty thật tốt giúp em mà. Không cần phải lo lắng đâu", Hoắc Khải khuyên bảo.

"Để nói sau đi anh", Ninh Thần lại nói: "Dù sao anh cũng phải chăm sóc bản thân, chú ý an toàn đó. Nhà mình có thể không có thứ gì, nhưng chắc chắn phải có anh!"

Lời nói quan tâm khiến Hoắc Khải cảm thấy ấm lòng, đây chính là lý do mà anh lưu luyến cuộc sống này.

Lúc trước, anh luôn cho rằng tình thân sẽ không bao giờ quan trọng bằng sự nghiệp và lợi ích. Nhưng giờ nhìn lại là do ngày xưa anh quá ấu trĩ.

Có lẽ tình thân không thể giải quyết được mọi chuyện, nhưng nếu không có tình thân thì dù bạn có trở thành người giàu nhất thế giới, cũng có ý nghĩa gì nữa đâu?

Tạo phúc cho nhân loại à?

Hoắc Khải không phải là nhà khoa học, cũng không phải bác sĩ, càng không phải nghệ thuật gia.

Đã là người kinh doanh thì đừng làm cho lý tưởng của mình trở nên vĩ đại, viển vông không thực tế.

Hơn nữa, Hoắc Khải không cho rằng tình thân và sự nghiệp có xung đột gì với nhau, ngược lại nó còn hỗ trợ lẫn nhau.

Người khác không muốn, nhưng anh thì cần.

"Nhớ chăm sóc bản thân mình và Đường Đường nhé em, anh yêu hai mẹ con", Hoắc Khải nói.

"Em sẽ chăm sóc cho bản thân thật tốt", Ninh Thần ngừng lại rồi nói tiếp: "Và cả cô Cố nữa".

Sau khi cúp máy, Hoắc Khải cười khổ một tiếng. Lúc anh xuất phát cũng không có nghĩ đến Cố Phi Dương.

Vì trong đời anh, Cố Phi Dương chiếm quá ít phần trăm tồn tại. Anh thậm chí còn không nghĩ đến việc liệu Cố Phi Dương có bị nguy hiểm vì chuyện này hay không.

Nói khó nghe thì là không công bằng với Cố Phi Dương. Cô ta đã cho anh mọi thứ, còn anh thì sao?

Chuyện này ít nhiều cũng khiến Hoắc Khải thấy hổ thẹn với Cố Phi Dương. Chờ sau khi giải quyết xong chuyện của Hoắc Giai Minh, anh sẽ đối xử với Cố Phi Dương tốt hơn. Ít nhất thì sẽ không giống lúc trước là không hỏi thăm gì mà chỉ đến ăn cơm một hai lần.

Những việc nhỏ trong cuộc sống này không hề ảnh hưởng nhiều đến thời gian của Hoắc Khải, anh đã nhanh chóng vùi đầu vào công việc khác.

Mặc dù anh không ở trong nước, nhưng anh không hề bỏ qua chuyện của công ty.

Trong danh sách các công ty cần liên minh vẫn còn hơn 20 công ty chưa chốt hạ được. Chỉ khi hơn trăm công ty này hoàn toàn gia nhập vào hệ thống VR thì Hoắc Khải mới có thể hoàn thành được một phần quan trọng trong thế cục.

Những việc còn lại chính là khiến hệ thống này phát triển thật lớn mạnh, trở thành một thế lực to lớn không thể dao động.

Nhưng có thanh thế hiện giờ thì lúc đi đàm phán cũng dễ hơn rất nhiều.

Cho dù Hoắc Khải không tự mình đến, chỉ phái một tổng giám đốc của công ty chi nhánh hoặc giám đốc của trụ sở thôi là cũng đủ.

Gần như tất cả công ty đều mong chờ người của Hi Vọng Mới đến đàm phán.

Vì bọn họ đều biết lợi ích khổng lồ khi gia nhập hệ thống này. Cho dù kỹ thuật VR còn chưa hoàn toàn phát triển lớn mạnh như trong tưởng tượng, nhưng có thể có mối quan hệ tốt với hơn 100 công ty thì còn chuyện gì khó nữa?

Huống hồ, sau hai tin tức cấm vận mà Hoắc Khải gửi ra, thế giới đã hoàn toàn trở nên kính trọng hệ thống này, không còn dám đắc tội với họ

nữa.

Mà các công ty trong hệ thống cũng vì thế mà càng đoàn kết hơn, cảm giác tập thể mạnh đến kinh hồn.

Ngoài việc chỉ huy người của công ty đến đàm phán để mở rộng hệ thống ra thì Hoắc Khải còn bày thêm một thế cục sâu hơn trong việc đối phó với thế lực ngầm.

Trong đó, việc lợi dụng sức ảnh hưởng của Quốc tế Đường Thị, tổ chức trụ sở Hi Vọng Mới tại nước ngoài cũng là phần quan trọng nhất.

Vẫn là câu nói cũ, Hoắc Khải có thói quen chuẩn bị phương án dự phòng.

Hệ thống kỹ thuật VR trong nước đã dần dần hoàn thiện. Trước mắt, tỉ lệ thành công cực cao. Chỉ cần thành công thì vấn đề đối phó với thế lực ngầm sẽ không còn lớn nữa.

Nhưng Hoắc Khải đều nghĩ đến rủi ro. Một khi thất bại thì ít nhất vẫn còn trụ sở nước ngoài nữa, có thể khiến anh có hy vọng làm lại từ đầu.

Hơn nữa, sự thành lập trụ sở nước ngoài này cũng giúp Hoắc Khải có thể tấn công từ cả hai phía vào lúc chiến đấu.

Nhưng sức ảnh hưởng của Quốc tế Đường Thị chỉ là một phần thôi, Hi Vọng Mới vẫn tự lực là nhiều.

Cũng may Hi Vọng Mới đã không còn là công ty nhỏ lúc trước nữa, rất nhiều tiền vốn được đổ vào, Cổ Ngôn Tài cũng cho vài nhân viên của đội ngũ Thiên Cơ đến quản lý nữa, nên trụ sở nước ngoài này phát triển rất nhanh, rất có hiệu quả.

Rất nhiều bên quốc tế hy vọng có thể gia nhập, Hoắc Khải không hề từ chối. Muốn cho chúng tôi tiền thì chúng tôi nhận thôi.

Nhưng có một vấn đề, đó là các dự án của trụ sở nước ngoài không liên quan gì đến trong nước cả. Nói đơn giản thì là bất kể công ty Hi Vọng Mới trong nước kiếm được bao nhiêu tiền thì cũng sẽ không phải chia cho các nhà đầu tư nước ngoài.

Nhưng tiền của trụ sở nước ngoài kiếm được lại vẫn sẽ chia cho công ty trong nước.

Chịu thì chịu không chịu thì thôi, đây là vấn đềkhông cho phép thương lượng.

Ngoài ra, tất cả nhà đầu tư sẽ chỉ được chia quyền hoa hồng chứ không có quyền quyết định. Cho dù mọi người có mua đến 99,999% cổ phần của công ty tôi thì vẫn còn một chút xíu phần trăm trong tay Hoắc Khải, và công ty vẫn do anh quyết định.

Mà cổ phiếu của trụ sở nước ngoài cũng được tính theo tiêu chuẩn trong nước. Thời kỳ đầu chỉ phát hành 20% cổ phiếu, tổng cộng là một trăm triệu phiếu, một cổ trị giá hai ngàn mỹ kim.

Dựa theo tỉ giá hiện tại thì còn đắt hơn so với trong nước.

Nhưng điều bất ngờ là cổ phần của trụ sở nước ngoài bán được nhanh hơn trong nước nhiều.

Ngay ngày trụ sở nước ngoài thành lập là đã bán ra được hơn triệu cổ phiếu rồi.

Một cổ hai ngàn, một triệu cổ chính là hai tỷ mỹ kim, cũng là hơn chục tỷ tệ!

Tốc độ mua cuồng nhiệt này khiến mọi người phải há hốc mồm.

Vì cổ phần của Hi Vọng Mới trong nước không thu hút được sự thích thú của nhà đầu tư nước ngoài, vậy tại sao trụ sở nước ngoài vừa mới lập mà đã bán được nhiều như vậy?

Riêng Hoắc Khải lại không hề bất ngờ.

Tiềm lực của công ty trong nước có lớn cỡ nào thì cũng sẽ phải chịu hạn chế bởi luật pháp của nhà nước.

Mà giá trị của Hi Vọng Mới hiện giờ cao như vậy, nguyên nhân lớn nhất vẫn là bọn họ nắm trong tay ngành VR tiên tiến nhất, đỉnh cao nhất.

Mà kỹ thuật này không chỉ có thể áp dụng trong nước, mà là cho toàn nhân loại.

Người trong nước so với toàn thế giới thì chỉ chiếm khoảng mấy phần trăm mà thôi, còn chưa phải một trong những thị trường lớn nhất thế giới.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bạn chỉ là thị trường lớn nhất, cho dù ai cũng dùng kỹ thuật của bạn, nhưng thế mới được có mười mấy phần trăm thị phần mà thôi.

Mà trụ sở nước ngoài lại chiếm đến bảy mươi mấy phần trăm.

Tính từ cách so sánh này thì trụ sở nước ngoài chắc chắn sẽ chiếm được nhiều tiền hơn so với công ty trong nước.

Vì vậy mà một triệu cổ phiếu với giá hai ngàn mỹ kim cũng nhanh chóng được bán hết!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 583: Phẫu Thuật Thay Đầu

Hàng chục tỷ tiền đầu tư vào khiến trụ sở nước ngoài vừa mới thành lập nhưng không thiếu chút tiền nào cả.

Sự điên cuồng của nhà đầu tư nước ngoài thật sự khiến người ta kinh ngạc. Dĩ nhiên, điều này cũng có thể đoán trước được.

Dù sao thì nhà đầu tư thật sự sẽ luôn tồn tại ở nước ngoài. Bọn họ phát triển suốt bao nhiêu năm, đã mở ra đến toàn cầu rồi. Không giống như thị trường đầu tư trong nước chỉ vừa mới phát triển được mấy chục năm. So sánh với nhà đầu tư lớn mạnh thật sự thì không khác nào học sinh tiểu học, vẫn còn không gian rất rộng để phát triển.

Có số tiền này, trụ sở nước ngoài đã vượt qua hẳn tiêu chuẩn cơ bản của thời kỳ đầu mà tiến hành phát triển chính thức.

Bọn họ đã bắt đầu thảo luận về các phương diện hợp tác. Cùng lúc đó, phẫu thuật thay đầu của Hoắc Giai Minh cũng đã chính thức bắt đầu.

Đây đáng lẽ là một cuộc phẫu thuật khiến cả thế giới phải đón chờ, thế mà lại tiến hành trong yên lặng. Ngoài một số chuyên gia y học và đơn vị trị liệu phía sau bọn họ ra thì chẳng một ai biết.

Mà cho dù là đơn vị trị liệu cũng không dám tuyên bố công khai chuyện này.

Vì ý nghĩa của việc này thật sự rất đáng sợ, nếu thành công thì có thể dự đoán rằng hàng tá nhà giàu sẽ đổ xô vào đầu tư.

Mà mỗi một người tham gia vào dự án này đều sẽ có vinh quang cực lớn.

Vinh quang là gì?

Với nhà đầu tư, vinh quang chính là tiền bạc!

Nhưng nghĩ lại, nếu thất bại, thì bọn họ có thông báo nhiều đi nữa cũng là vô dụng, ngược lại còn dính phải ấn tượng xấu trong lòng mọi người.

Vì thế nên thành công hay không sẽ là một nhân tố quan trọng trong thái độ của bọn họ.

Không chỉ có những đơn vị trị liệu đó mong chờ mà các chuyên gia y học cũng hết sức kỳ vọng.

Bất luận là có được tham gia phẫu thuật chính hay không thì bọn họ đều mong có thể chứng kiến.

Một nhóm chuyên gia tập trung tại bên ngoài phòng phẫu thuật, bên trong phòng là đủ loại máy móc.

Trong một không gian cực lớn có diện tích hơn sáu trăm mét vuông, có gần một trăm người cùng bận bịu. Chọn phòng lớn như vậy là vì có quá nhiều nhân viên và thiết bị, thậm chí còn có chút chật.

Hoắc Khải cũng đứng ở một bên cửa sổ, nhìn vào mấy bóng dáng bận rộn bên trong, sắc mặt mang vẻ nghiêm túc.

Cổ Ngôn Tài đứng bên cạnh nói: "Ông chủ, anh nghĩ khả năng có cao không?"

Cổ Ngôn Tài là người phụ trách đội ngũ Thiên Cơ. Kiến thức của anh ta có thể giỏi hơn 99% số người trên thế giới, nhưng loại phẫu thuật này lại là ca đầu tiên trên thế giới. Đến cả anh ta cũng cảm thấy tò mò và hy vọng nữa là.

Ai mà không mong bản thân có thể sống lâu chứ?

Đám nhà giàu sụ kia muốn sống lâu hơn, Cổ Ngôn Tài cũng vậy.

"Tôi không cần cảm thấy khả năng cao hay không, tôi chỉ yêu cầu bọn họ phải thành công bằng được!", Hoắc Khải nói.

Cổ Ngôn Tài sửng sốt, mấy giây sau, anh ta khẽ gật đầu, im lặng.

Vì lúc Hoắc Khải nói ra câu đó là đã chứng minh sẽ không xảy ra một khả năng thứ hai nào.

Không có tỉ lệ, chỉ có nhất định, khẳng định!

Nhìn nhóm chuyên gia trong phòng bệnh, Hoắc Khải và Cổ Ngôn Tài mới yên lặng chờ đợi.

Tất cả các thiết bị đã được mở, đang trong quá trình chuẩn bị trước vận hành và điều khiển, còn Hoắc Giai Minh thì đã được đưa vào phòng phẫu thuật.

Giờ tình hình cậu ta rất không ổn, trước ngực đã hoàn toàn thối rữa, có thể sống đến giờ cũng đã là một kỳ tích rồi.

Nếu cậu ta chết trước khi phẫu thuật thì cũng không ai thấy lạ.

Cũng may là công tác chuẩn bị đã kéo dài từ trước, nên không lâu sau, phòng phẫu thuật đã bật đèn đỏ, chính thức bắt đầu phẫu thuật.

Là phẫu thuật thay đầu nên bước đầu tiên dĩ nhiên là cắt bỏ đầu của Hoắc Giai Minh xuống.

Bước này cực kỳ quan trọng, cũng rất khó khăn. Bởi vì bình thường, sau khi đầu của con người rời khỏi cổ thì sẽ mất đi máu và không khí, dẫn đến não bộ thiếu máu và tử vong nhanh chóng.

Thời gian này vô cùng ngắn ngủi, cho nên sau khi cắt đầu thì phải lập tức đưa vào thiết bị chuyên dụng để duy trì cung ứng máu và không khí cho Hoắc Giai Minh.

Nội tạng được mô phỏng như thật được dùng vào lúc này đã duy trì cho hệ thống sinh mạng được vận hành ổn định.

Dưới sự quan sát của Hoắc Khải, các chuyên gia đã dùng dao phẫu thuật sắc nhọn để cắt lớp da dưới cổ của Hoắc Giai Minh ra, sau đó đến các gân, rồi các dây thần kinh, huyết quản, vân vân.

Mỗi một huyết quản được cắt ra là bọn họ sẽ liên kết ngay lập tức.

Công việc này cực kỳ hao tổn tinh lực, không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào. Mà trong quá trình liên kết cũng sẽ xảy ra các loại vấn đề, đều cần bọn họ giải quyết với tốc độ nhanh nhất.

Hơn một trăm chuyên gia y học này không phải ai cũng đứng làm cạnh bàn phẫu thuật, có người còn phải chuẩn bị để thay kíp bất kỳ lúc nào.

Vì loại phẫu thuật này quan trọng đến từng giây từng phút.

Có người cho rằng cắt đầu là bước quan trọng nhất, nhưng thực tế là bước nào cũng quan trọng, không có khác biệt nào hết.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đầu của Hoắc Giai Minh cũng từ từ được cắt xuống.

Tốc độ tim đập và mạch của cậu ta cũng không ngừng thay đổi, nội tạng mô phỏng không thể hoàn toàn thay thế cơ thể người được.

Chỉ riêng bước này thôi đã tốn gần 20 tiếng mới hoàn thành được. Tốc độ này là đã nhanh lắm rồi, ít nhất thì còn nhanh hơn dự định khoảng 5 tiếng gì đó.

Đây là nhờ có việc chuẩn bị chu toàn, hơn nữa, Hoắc Giai Minh cũng khá may mắn. Mặc dù tình trạng cơ thể không tốt nhưng đầu của cậu ta lại không bị tổn thương quá nhiều.

Quan trọng nhất vẫn là cậu ta đủ trẻ, ý chí sống lại rất kiên định.

Nhìn đầu của Hoắc Giai Minh hoàn toàn được tách ra khỏi cơ thể, dù là Hoắc Khải thường thấy những sự việc lớn cũng không kìm được mà thở dài.

20 tiếng liên tục không ngủ, anh chỉ ở nguyên đó theo dõi quá trình.

Mắt thấy bước đầu đã thành công, các chuyên gia đẩy cơ thể của Hoắc Giai Minh ra ngoài. Nhìn thấy thi thể đã không còn sinh khí kia, ánh mắt

Hoắc Khải vẫn toát lên sự bi thương.

Mặc dù về mặt y học thì Hoắc Giai Minh vẫn chưa chết, nhưng Hoắc Khải cho là cậu ta đã gần chết rồi.

Cho dù có sống lại thì cậu ta cũng không còn là Hoắc Giai Minh ngày xưa nữa.

Thậm chí trong lòng Hoắc Khải vẫn luôn nghĩ đến một câu hỏi.

Khi Hoắc Giai Minh tỉnh lại, liệu cậu ta có tiếp nhận cơ thể mới không?

Phải biết rằng, cho dù Hoắc Khải có ý chí mạnh mẽ như vậy, nhưng lúc sống lại, anh cũng phải mất mấy ngày mới chấp nhận được. Đây còn là vì anh mang theo tâm lý báo thù, còn Hoắc Giai Minh thì lại không có suy nghĩ như thế.

Có lẽ là nhìn thấy sự khác thường của Hoắc Khải, Cổ Ngôn Tài bèn khuyên: "Ông chủ, anh chưa nghỉ ngơi chút nào đâu, đi nghỉ một chút đi. Tôi ở đây trông chừng, nếu có gì tôi sẽ báo cho anh ngay".

"Khỏi đi", Hoắc Khải lắc đầu đáp: "Bảo người lấy cho tôi cái ghế, tôi nghỉ ở đây là được".

Cổ Ngôn Tài nhìn anh, không nói thêm nữa mà bảo người cầm ghế nằm ra, còn tỉ mỉ chuẩn bị một tấm chăn.

Hoắc Khải ngồi dựa vào ghế, nhìn vào trong phòng phẫu thuật. Không biết qua bao lâu, anh mới nhắm mắt ngủ.

Cổ Ngôn Tài đứng trông chừng bên cạnh đặt chăn đắp lên người Hoắc Khải, sau đó dùng ánh mắt bảo mọi người đừng phát ra tiếng động mạnh.

Thật ra, với tinh lực của Hoắc Khải thì thức liền mấy chục tiếng cũng không có gì khó.

Bất kể là trước hay sau khi sống lại, anh cũng đã quen với việc sống như vậy.

Nhưng lần này thì khác, anh đang chứng kiến thí nghiệm BCI đầu tiên trong lịch sử. Quá trình này tiêu hao rất nhiều năng lượng. Giờ lại còn phải đứng xem liền 20 tiếng, anh đã mệt mỏi từ lâu.

Nếu là người khác thì chắc đã hôn mê rồi.

Chống cự được đến giờ là đã rất giỏi.

Nhưng dù vậy thì Hoắc Khải cũng không ngủ nhiều.

Khoảng 4 tiếng sau, anh đã thức dậy.

Hoắc Khải nhìn sang, thấy Cổ Ngôn Tài ngồi dưới đất, dựa vào tường nghỉ ngơi. Rõ ràng là người phụ trách của đội ngũ Thiên Cơ này không dám cách anh quá xa. Cho dù là bản thân anh ta rất mệt mỏi nhưng cũng chỉ có thể nghỉ ngơi ở đây.

Hoắc Khải không gọi anh ta dậy mà nhìn đồng hồ và đoán được đại khái mình đã ngủ bao lâu.

Anh đứng dậy, lấy chăn đắp cho Cổ Ngôn Tài.

Cổ Ngôn Tài lập tức mở mắt, đang định đứng dậy thì lại bị Hoắc Khải ấn xuống.

Anh khẽ lắc đầu và nói: “Anh cũng nghỉ đi, ngủ thêm chút nữa”.

Cổ Ngôn Tài im lặng một chút rồi gật đầu: “Vậy có chuyện gì thì anh gọi tôi dậy ngay nhé”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 584: Phương Pháp Đặc Biệt

"Được", Hoắc Khải đáp.

Mối quan hệ giữa hai người không hoàn toàn là mối quan hệ công việc, trong nhiều trường hợp, họ còn giống như những người bạn.

Hoắc Khải sẽ không bao giờ ra lệnh cho người khác chỉ vì anh là sếp, anh luôn tin rằng dù là nhân viên thì họ cũng chỉ có mối quan hệ hợp tác với anh mà thôi.

Anh trả tiền, còn đối phương thì bán mạng cho anh.

Ở góc độ này mà nói, mặc dù cả hai bên đều bình đẳng, nhưng đối phương cũng phải chịu trách nhiệm khi đã nhận tiền của người khác. Họ không thể không làm theo những gì mà người trả tiền yêu cầu.

Cổ Ngôn Tài biết tính tình của Hoắc Khải, giả vờ giả vịt với anh cũng không có ý nghĩa gì. Hiện tại chưa có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, vì vậy, anh ta nghĩ cũng nên nhân cơ hội này để nghỉ ngơi nhiều hơn.

Chỉ khi xuất hiện đúng lúc mà Hoắc Khải thực sự cần, thì mới có thể giúp đỡ anh được.

Sau khi tỉnh dậy, Hoắc Khải đã phục hồi rất nhiều năng lượng.

Anh lại đứng trước cửa sổ, nhìn vào bên trong.

Ca phẫu thuật ở phần đầu đã thành công, những gì các bác sĩ đang làm bây giờ là ổn định tình trạng sự sống của Hoắc Giai Minh, đồng thời ghép cho cậu ta một cơ thể mới.

Quá trình này phức tạp hơn nhiều so với bước đầu tiên.

Vì khi loại bỏ hộp sọ thì không cần phải quá lo lắng, chỉ cần đảm bảo rằng vùng được loại bỏ không bị tổn thương.

Nhưng để ghép lại một cơ thể mới, thì phải xem xét trạng thái kết nối của các mạch máu, sự kết hợp và loại bỏ của các dây thần kinh, sự kết nối có hoàn hảo hay không, có cần thay đổi gì không...

Do đó, trong vòng năm giờ, chỉ có hai mạch máu được kết nối.

Nghe thì có vẻ rất chậm, nhưng thực tế chỉ cần hai mạch máu này cũng đã khiến cho họ gặp rất nhiều rắc rối.

Muốn ghép cơ thành công thì trước hết phải đảm bảo cơ thể còn đủ sức sống.

Giống như bộ não phải được duy trì bởi các phủ tạng mô phỏng, cơ thể cũng cần sử dụng một bộ não mô phỏng để hoàn thành hệ thống sự sống.

Hơn nữa sự kết nối lại của các mạch máu cũng có nghĩa là não và cơ thể phải cùng tạo ra một vòng tuần hoàn mới.

Vì vậy, phải làm thế nào để đảm bảo vòng đời thực không bị xáo trộn trong hai chu kỳ mô phỏng là rất khó.

Do tốc độ dòng chảy của máu trong hệ tuần hoàn mô phỏng, bao gồm cả tốc độ dòng chảy được cố định, các mạch máu mới được thêm vào, tương đương với việc mạch máu được bổ sung vào cơ thể con người từ bên ngoài, điều này rất dễ gây ra sự mất cân bằng trong hệ thống sự sống.

Chỉ mới cấy vào hai mạch máu mà dấu hiệu sinh tồn của Hoắc Giai Minh đã gần như bị mất đi nhiều lần liên tiếp.

Cả trăm chuyên gia y học lúc này đang không ngừng điều chỉnh hệ thống sự sống, họ phải chờ đợi tình trạng phần đầu và cơ thể đủ ổn định rồi mới tiến hành được bước tiếp theo.

Nếu không, cho dù vấn đề xảy ra với đầu hay với cơ thể, thì điều đó cũng có nghĩa là phẫu thuật đã thất bại.

Nếu phẫu thuật thất bại, Hoắc Giai Minh sẽ không còn thời gian để chờ đợi đến lần sau.

Hệ thống mô phỏng sự sống của các cơ quan xem chừng cũng không thể chống đỡ quá lâu, dù sao đồ giả cũng chỉ là đồ giả.

Quá trình kết nối mạch máu thứ ba kéo dài bốn giờ.

Trong bốn giờ, mặc dù quá trình kết nối mạch máu chỉ diễn ra trong chưa đầy năm phút, nhưng phải mất hơn ba giờ để duy trì sự ổn định của hệ thống sự sống.

Ngay cả Hoắc Khải cũng có thể thấy được vấn đề này khó khăn như thế nào, một số chuyên gia y học thậm chí đã ngất đi vì phải chịu quá nhiều áp lực.

Rất may ở đây còn có nhiều lực lượng chuyên gia dự bị được bổ sung kịp thời, nên các chuyên gia y học bị ngã quỵ đã có thể được đưa ra ngoài cứu chữa kịp thời.

Vấn đề là tất cả các chuyên gia y học đã tiêu thụ quá nhiều năng lượng, nhưng chuyện này cũng không có gì quá nghiêm trọng.

Nhìn thấy các chuyên gia đang tiến hành phẫu thuật và các chuyên gia đến để thay phiên, tâm trạng của Hoắc Khải dần dần bình tĩnh lại.

Lúc này anh có lo lắng cũng vô ích, với tư cách là ông chủ, hành động nóng nảy sẽ chỉ làm tăng thêm áp lực tâm lý cho những người này.

Áp lực quá lớn sẽ khiến cho rất nhiều chuyện có thể làm được lại biến thành xôi hỏng bỏng không.

Thời gian trôi qua thật nhanh, ngay cả bản thân Hoắc Khải cũng đã phải nghỉ ngơi hai lần, thời gian phẫu thuật cũng đã kéo dài đến 72 giờ.

Trong suốt ba ngày ba đêm, các chuyên gia y học thay phiên nhau hai lần, mà phẫu thuật vẫn chưa hoàn thành.

Đánh giá tình hình hiện tại, thì khoảng 2/3 quá trình đã được thực hiện xong.

Tuy nhiên, lúc này, điều nguy hiểm nhất đã đến.

Đó là sắp chạm đến giới hạn của hệ thống sự sống, nếu công việc còn lại không thể hoàn thành trong vòng năm giờ thì kết quả cuối cùng sẽ rất khó đoán định được.

Có thể khẳng định một điều, rằng lúc hệ thống sự sống không còn dùng được nữa thì cái đầu của Hoắc Giai Minh trước sau gì cũng không chịu nổi.

Nhưng trong suốt hai ngày hai đêm, họ đã mất gần 48 giờ chỉ để làm xong 2/3 công việc, nên 1/3 công việc còn lại dù có suôn sẻ đến đâu thì cũng phải mất thêm hơn 20 giờ nữa.

Năm giờ đồng hồ, làm sao mà đủ chứ?

Khi một chuyên gia y học bước ra để báo cáo tình hình cho Hoắc Khải, nét mặt của anh đã trở nên rất lo lắng.

Bởi vì trong ba ngày ba đêm này, số tiền chi cho ca phẫu thuật gần như đã đạt đến một con số lớn đến mức không thể diễn tả nổi. Có khi số tiền mà nhiều người phải vất vả kiếm cả một đời cũng không đủ để chi tiêu cho những ngày này.

“Ý anh là không thể thành công sao?”, Cổ Ngôn Tài hỏi.

“Cũng không hẳn là như vậy”, vị chuyên gia ngập ngừng: “Năm giờ đồng hồ là thời gian ước tính của chúng tôi. Nếu may mắn thì hệ thống sự sống sẽ có thể tồn tại lâu hơn”.

“Nếu không may mắn thì sao?”, Cổ Ngôn Tài hỏi lại.

"Không may mắn...", vị chuyên gia do dự nói: "Nếu thật sự không gặp may, thì chỉ ba bốn giờ nữa là hệ thống đã chạm đến giới hạn rồi".

“Vậy thì hãy nghĩ cách để kéo dài thời gian đi”, Cổ Ngôn Tài nói.

Vị chuyên gia cười khổ nói: "Tôi cũng hy vọng có thể kéo dài thời gian, nhưng chuyện này rất khó. Bởi vì trong hệ thống sự sống, chủ yếu là do..."

Hoắc Khải giơ tay ngăn lời nói của chuyên gia. Anh nhìn chằm chằm vào người đàn ông này rồi nghiêm nghị nói: "Tôi không hiểu anh nói gì vì tôi không phải là bác sĩ. Nhưng tôi mong anh có thể cho tôi ý kiến về cách làm thế nào cho ca phẫu thuật này thành công. Bất cứ điều kiện gì tôi cũng sẽ thực hiện!"

Vị chuyên gia y học không trả lời ngay, anh ta đi ra đây chỉ để báo cáo lại sự việc, còn đối với yêu cầu của Hoắc Khải thì anh ta phải quay lại thảo luận rồi mới có thể trả lời thỏa đáng.

Hoắc Khải xua tay để anh ta đi.

Cổ Ngôn Tài khịt mũi bất mãn nói: "Nhóm người này trước đây thề thốt rằng sẽ không xảy ra vấn đề gì, thế mà bây giờ lại nói không đủ thời gian!"

"Y học là như vậy. Khi trình độ y học chưa đủ thì sẽ luôn tồn tại nhiều việc ngoài ý muốn khác nhau. Họ cũng chỉ là con người, không phải thần thánh, nên có những điều không mong muốn xảy ra cũng là bình thường", Hoắc Khải nói.

"Anh thật sự có thể nghĩ thoáng như thế sao...", Cổ Ngôn Tài nói.

Hoắc Khải lắc đầu nói: "Không phải do tôi nghĩ thoáng, mà là do sự thật thì không ai có thể thay đổi được. Cho dù chúng ta có tức giận, thậm chí giết bọn họ đi thì cũng không có ích lợi gì cả".

Đương nhiên Cổ Ngôn Tài cũng hiểu được sự thật này, anh ta chỉ cảm thấy kế hoạch đã làm được đến bước này, nhìn thấy thành công đã ở ngay trong tầm mắt nhưng chỉ vì thời gian không đủ mà kế hoạch sắp phải thất bại, điều này đúng là khó chịu.

Sau khoảng hai giờ, một số chuyên gia y học đến cùng lúc để báo cáo tiến triển mới nhất cho Hoắc Khải biết.

"Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để kéo dài thời gian giới hạn của hệ thống sự sống, đồng thời tăng số lượng nhân lực, tối ưu hóa quy trình vận hành. Một lần tăng và một lần giảm có thể rút ngắn khoảng sáu đến tám giờ đồng hồ. Nhưng không chỉ có vậy. Nếu muốn thực hiện ca phẫu thuật thành công, phương pháp đặc biệt phải được sử dụng khi hệ thống sự sống đạt đến giới hạn", một chuyên gia y học cho biết.

“Phương pháp đặc biệt gì?”, Hoắc Khải hỏi.

Một chuyên gia y học khác bước đến và nói: "Tôi không biết các anh đã nghe nói đến bệnh viện Wilson hay chưa. Đó là một bệnh viện xuất thân từ quân y và họ chuyên nghiên cứu các loại thuốc đặc trị cho binh lính. Có một loại thuốc có khả năng khiến cho những người lính đang cận kề cái chết buộc phải sống lại, thời gian có thể kéo dài đến khoảng 10 giờ. Loại thuốc này được biết đến như một loại thuốc ma thuật giúp cứu sống những người lính, nhưng nó vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm. Theo những gì tôi biết thì việc thử nghiệm loại thuốc này sắp kết thúc. Mặc dù tôi không biết liệu họ có giải quyết được các tác dụng phụ do thuốc gây ra sau khi sử dụng thuốc hay không nhưng chắc chắn rằng ít nhất nó cũng có thể khiến mọi người sống được thêm 10 giờ. Cho nên, nếu có thể mang đến loại thuốc này thì có lẽ ca phẫu thuật có thể được kéo dài thành công. Mà chúng ta cũng không có cách nào khác".

Cổ Ngôn Tài cau mày. Các cơ sở y tế có bối cảnh quân y luôn có mối liên hệ chặt chẽ với quốc gia.

Và loại biệt dược đặc chế cho binh lính trên chiến trường này hoàn toàn không thể bán cho cá nhân hay quốc gia khác.

Chỉ có một cách để có được, đó chính là đi cướp lấy nó.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 585: Tiểu Đội Tinh Anh

Tuy nhiên, những người ở đó bước ra từ trong chiến tranh, nên làm sao có thể dễ dàng cướp lấy thứ ở trong tay họ được. Có thể tưởng tượng được rằng bên trong bệnh viện hẳn phải có một số lượng lớn vệ binh có vũ trang.

Vào đó để cướp thì chẳng khác nào đi tìm cái chết!

Vì vậy, mặc dù các chuyên gia y học đã đưa ra đề xuất này, nhưng họ cũng không nghĩ rằng chuyện như thế sẽ có khả năng thành công.

Muốn cướp đi được một thứ gì đó từ bệnh viện Wilson, thì mức độ khó khăn cũng tương đương với việc đi cướp kim cương từ trong mỏ kim cương vậy, chưa vào đến nơi thì đã thấy xác mình bị bắn thủng lỗ chỗ rồi.

Ngoài ra, mặc dù họ không rõ ràng lắm về mối quan hệ giữa Hoắc Khải và Hoắc Giai Minh, nhưng xét trên góc độ lý trí, sẽ không có ai sẵn sàng làm một việc mạo hiểm như vậy chỉ vì một người đàn ông khác.

Hơn nữa, ngay cả khi có được loại thuốc đặc biệt đó, việc Hoắc Giai Minh có thể trì hoãn thời gian cho đến khi ca phẫu thuật thành công hay không thì vẫn còn phải xem xét thêm.

Suy cho cùng, mọi thứ chỉ là lý thuyết, chưa phải là thực tế.

Hoắc Khải chỉ do dự ba giây, sau đó gật đầu nói: "Được rồi! Tôi sẽ cho người đi lấy thuốc, các người hãy chuẩn bị sẵn sàng đi! Nhớ cho kỹ, đây chính là các người đã hứa với tôi, sau khi lấy được thuốc mà vẫn không thể thành công thì chuyện này sẽ không kết thúc một cách đơn giản như vậy đâu".

Hoắc Khải có thể cho phép những bác sĩ này thất bại, nhưng anh không cho phép họ thất bại sau khi họ đã hứa.

Lời hứa là thứ mà Hoắc Khải coi trọng nhất.

Các chuyên gia y học không ngờ rằng Hoắc Khải sẽ dễ dàng đồng ý như vậy, sau một lúc sững sờ, lập tức gật đầu nói: "Anh yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức! Chỉ cần có đủ thời gian, dựa vào tình huống hiện tại, xác suất thành công có thể được tăng lên 40%!"

Xác suất 40% tức là khả năng thất bại vẫn cao hơn. Nhưng đối với những người này, cũng như đối với ca phẫu thuật này, đó đã là một con số vô cùng cao.

Nếu không có nhiều chuyên gia y học hàng đầu thế giới tập hợp lại với nhau, cộng với nhiều thiết bị và dụng cụ hàng đầu các loại, thì có lẽ ca phẫu thuật này sẽ không bao giờ thành công, cho dù chỉ là 4% cũng không có.

Đây cũng là lý do tại sao trước đây không ai dám làm phẫu thuật thay đầu, chính là vì họ không có các nhân vật hàng đầu đến từ các lĩnh vực y học khác nhau để giúp đỡ.

Mọi người thường rất ngại làm những việc mạo hiểm như thế này, thành công thì không sao, nhưng nếu không thành công thì sẽ trở thành vết nhơ cho sự nghiệp.

Khi thấy rõ ràng xác suất thất bại lớn hơn nhiều so với thành công, họ đương nhiên không sẵn sàng chấp nhận rủi ro.

Chỉ có Cổ Ngôn Tài vừa cứng rắn vừa mềm dẻo, trước tiên sử dụng sóng não VR để kết nối dự án truyền thông chiêu mộ người tài, rồi mới có cơ hội thực hiện kế hoạch này.

Sau đó, Hoắc Khải đi đến một khu vực kín rồi lấy điện thoại di động ra để gọi điện.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, anh liền nói: "Bệnh viện Wilson có một loại thuốc đặc biệt có thể kéo dài sự sống trong mười giờ. Tôi cần loại thuốc này, hãy giúp tôi lấy nó. Không thể chờ quá lâu, trong vòng bốn giờ nó phải được chuyển đến tận tay cho tôi".

Đầu dây bên kia im lặng trong giây lát, Hoắc Khải cũng không thúc giục đối phương trả lời, bởi vì anh biết khoảng lặng này không phải là để đối phương suy nghĩ đến việc từ chối, cũng không phải đối phương do dự, mà là do đối phương đang suy nghĩ đến khả năng thành công cao bao nhiêu.

Sau khoảng nửa phút, một giọng nói truyền đến trong điện thoại: "Không thành vấn đề, bốn giờ là đủ rồi".

"Được, tôi sẽ chờ mọi người", Hoắc Khải nói.

Cuộc gọi này đương nhiên là gọi cho một trong những hậu thuẫn của Hoắc Khải, đó là tiểu đội Tinh Anh thần bí.

Có tổng cộng mười hai thành viên trong tiểu đội Tinh Anh, năm người trong số họ được cử đến để bảo vệ Ninh Thần và những người khác ở trong nước.

Vẫn còn bảy người ở nước ngoài, và bây giờ, theo yêu cầu của Hoắc Khải, tất cả bảy người này được phái đến bệnh viện Wilson để lấy thuốc.

Mặc dù thuộc quyền quản lý của Hoắc Khải, nhưng hàng ngày ngoài việc huấn luyện, họ cũng sẽ đảm nhận những nhiệm vụ khó khăn. Không phải để kiếm tiền, vì Hoắc Khải có phân bổ một phần quỹ riêng của mình cho họ, nên những người này không thiếu tiền.

Mục đích duy nhất trong nhiệm vụ của bọn họ chính là duy trì sự nhạy bén trước mọi nguy hiểm.

Bởi nếu chỉ được đào tạo đơn giản, thì con người sẽ không bao giờ có thể thích nghi với những môi trường phức tạp và nguy hiểm đến tính mạng. Không thể thích nghi được trong các môi trường với những người quanh năm lang thang trên bờ vực của cái chết thì cũng tương đương với việc tự đi tìm chết vậy.

Những nhiệm vụ khó khăn cho phép họ duy trì trạng thái tốt nhất.

Với mọi nhiệm vụ, họ đều hoàn thành rất tốt và nhận được sự tán thưởng nhiệt liệt.

Theo thời gian, nhiều người trên thế giới đều biết rằng có tồn tại một đội ngũ những người như vậy, cho dù nhiệm vụ được giao cho họ có khó khăn đến đâu, thì họ cũng có thể hoàn thành nó một cách hoàn hảo.

Mỗi một người trong số họ đều là những người ưu tú tuyệt đối. Mười hai người tạo thành một đội, và đội này gần như là bất khả chiến bại!

Không ai biết họ đến từ đâu, vì lý do gì mà họ hợp tác với nhau, ai là ông chủ đằng sau họ, và cơ cấu tổ chức của họ là gì.

Bất cứ ai muốn khám phá những bí ẩn này đều sẽ không bao giờ xuất hiện trở lại lần nữa.

Sự tồn tại của tiểu đội Tinh Anh đã trở thành một điều cấm kỵ.

Chỉ có thể tìm họ để giao cho họ nhiệm vụ cần hoàn thành, còn những việc khác, tốt nhất không nên có ý kiến.

Hoắc Khải có thể tập hợp được một nhóm người tinh anh như vậy, chỉ có thể nói là do vận may của anh quá tốt, chính là ngẫu nhiên mà bọn họ nguyện ý tuân theo mệnh lệnh của anh.

Có tiểu đội Tinh Anh nhúng tay vào, thì ngay cả bệnh viện Wilson cũng sẽ không thể ngăn chặn được.

Hoắc Khải không lo lắng về thuốc, anh chỉ lo lắng về việc liệu những chuyên gia y học này có thể thực hiện lời hứa của họ sau khi thuốc được mang tới hay không.

Đó là bởi vì xét theo giọng điệu và biểu hiện của các chuyên gia y học trước đó, có thể thấy những người này vẫn chưa chắc chắn lắm, bao gồm cả tình trạng hiện tại, họ cũng chỉ là đang bị buộc phải tìm ra một lối thoát trong tất cả các khả năng mà thôi.

Kết quả cuối cùng của chuyện này, rốt cuộc là sự sống hay cái chết, vẫn không ai có thể nói trước được.

Cổ Ngôn Tài vừa mở cửa đi vào, nhìn thấy Hoắc Khải đã để điện thoại xuống, liền hỏi: "Nếu sau khi thuốc được mang tới mà chuyện vẫn không thành công thì anh định làm gì với những người này?"

Sự tin tưởng của Cổ Ngôn Tài đối với Hoắc Khải là không có gì phải bàn cãi.

Chỉ cần Hoắc Khải nói có thể lấy được thuốc, thì anh ta nhất định tin rằng ông chủ có thể làm được.

Còn đối với việc liệu điều đó được thực hiện như thế nào, liệu có quan trọng lắm hay không?

Hoắc Khải nắm trong tay rất nhiều quân bài, Cổ Ngôn Tài biết điều đó, nhưng ngay cả anh ta cũng không biết những quân bài của Hoắc Khải là ai và đang ở đâu.

Hoắc Khải hiểu rất rõ về hai chữ cân bằng.

Mặc dù đó là những quân bài nằm trong tay của chính anh, thì anh cũng sẽ không để những quân bài này được quen biết nhau. Bởi vì khi những quân bài đoàn kết lại sẽ có thể tạo ra một thế lực mà ngay cả anh cũng sẽ rất khó để đối phó lại.

Cổ Ngôn Tại hiện đang lo lắng về số phận của những chuyên gia y học đó.

Nếu thật sự Hoắc Khải có kế hoạch giết ai đó để trút giận trong trường hợp thất bại, thì Cổ Ngôn Tài cũng phải chuẩn bị trước. Ít nhất, anh ta không thể để Hoắc Khải rơi vào tình thế nguy hiểm vì sự cố này.

"Nghĩ gì vậy? Định giết bọn họ à?", Hoắc Khải hỏi sau khi nhìn Cổ Ngôn Tài.

Cổ Ngôn Tài hơi ngập ngừng. Anh ta đang suy nghĩ về ý định hỏi câu hỏi này của Hoắc Khải, một lúc sau, anh ta mới trả lời: "Theo quan điểm của tôi, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật. Bệnh viện Wilson không hề dễ dàng để đối phó, cho dù anh có thể lấy được thuốc từ đó, nhưng với lai lịch của bọn họ, nếu bọn họ muốn trả thù anh thì sẽ rất là phiền phức".

Ý tứ của Cổ Ngôn Tài rất đơn giản và rõ ràng, rằng cho dù ca phẫu thuật có thành công hay không thì những người này cũng không thể sống tiếp.

Chỉ khi họ chết thì phía bệnh viện Wilson mới không bao giờ biết ai đã lấy trộm thuốc. Chỉ có cách này thì Hoắc Khải mới có thể thực sự an toàn.

Nhưng Hoắc Khải lại không nghĩ vậy, anh rất biết ơn những chuyên gia y học này vì họ đã làm hết sức mình. Nhiều người đã bị hôn mê vài lần, nhưng điều đầu tiên họ làm mỗi khi tỉnh dậy là quan tâm đến tiến độ của ca phẫu thuật, và khi có vấn đề gì thì họ lại sẵn sàng lao vào giúp đỡ ngay lập tức.

Đối với những người như vậy, nếu như anh phải giết họ vì sự an toàn của bản thân, thì tức là anh đã phá bỏ những nguyên tắc làm người của mình.

Hoắc Khải là một người sống có nguyên tắc, có thù báo thù, có ân báo ân.

Nếu như người khác không xúc phạm đến anh, hơn nữa còn cố gắng hết sức để giúp đỡ anh, thì anh cũng không thể làm nên những chuyện vong ân phụ nghĩa.

Vì thế, anh chỉ xua tay nói: "Không cần nói thêm về chuyện này. Nếu thật sự thất bại thì cứ để bọn họ đi. Tôi vừa rồi chỉ hù dọa bọn họ một chút mà thôi, để họ có thể thư giãn vào giây phút cuối cùng".

"Nhưng...", Cổ Ngôn Tài nói với vẻ mặt lo lắng.

Nhưng anh ta chưa kịp nói xong thì đã bị Hoắc Khải cắt ngang: "Tôi đã nói, dù thành công hay thất bại, đều sẽ không có chuyện gì xảy ra với bọn họ. Anh hãy nhớ, chúng ta không phải là những kẻ máu lạnh tàn nhẫn giết người không chớp mắt. Chúng ta muốn làm chuyện này không phải là để hủy diệt thế giới, mà là để tạo ra một thế giới mới. Có thể chúng ta không vĩ đại như thần thánh, nhưng chúng ta không bao giờ có thể biến thành một kẻ xấu xa vong ơn phụ nghĩa, đã hiểu chưa?"

Cổ Ngôn Tài im lặng một lúc rồi gật đầu: "Tôi hiểu, nhưng tôi lo lắng cho sự an toàn của anh".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 586: Cướp Thuốc

Hoắc Khải cười nói: "Thật ra anh cũng không cần phải lo lắng quá. Nếu như thất bại, bên phía bệnh viện Wilson đương nhiên sẽ tìm đến chúng ta gây rắc rối. Nhưng nếu thành công thì sao? Anh nghĩ bọn họ sẽ phản ứng như thế nào?"

Cổ Ngôn Tài chỉ mất một giây để hiểu những gì Hoắc Khải nói.

Nếu ca phẫu thuật này thành công, thì Hoắc Khải sẽ trở thành người nổi tiếng nhất thế giới.

Anh sẽ trở thành người duy nhất chủ trì thành công ca phẫu thuật thay đầu. Tất cả những người thuộc tầng lớp thượng lưu trên thế giới sẽ tìm đến anh với tất cả tài sản của mình, và mong muốn được tái sinh!

Còn về bệnh viện Wilson thì sao?

Những người nắm quyền đằng sau họ chắc chắn cũng sẽ hy vọng được sống lâu hơn.

Một loại thuốc đặc biệt chỉ có thể kéo dài sự sống thêm khoảng mười giờ chẳng lẽ lại có thể sánh ngang với sự tái sinh hay sao?

Sau khi Cổ Ngôn Tài hiểu ra, anh ta lập tức nói: "Vậy bây giờ tôi sẽ lưu lại toàn bộ thông tin, đồng thời yêu cầu nghiêm ngặt không ai được tiết lộ bất kỳ thông tin nào liên quan đến hoạt động này. Dù chỉ là lời nói hay hành động nhỏ cũng không được!"

Hoắc Khải cười, phất tay ra hiệu rằng anh ta có thể tiến hành công việc được rồi.

Cổ Ngôn Tài không nhiều lời, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Thông tin về cuộc phẫu thuật này sẽ là kho báu khiến cho cả thế giới muốn tranh giành, chỉ cần có thứ này trong tay, đừng nói đến việc cướp

thuốc đặc trị của bệnh viện Wilson, cho dù anh có cho nổ tung bệnh viện thì cũng không ai dám đến đây gây rắc rối.

Thế giới này chính là như vậy, nếu bản thân chỉ là một người bình thường, thì cho dù bạn có giẫm chết một con kiến cũng sẽ có người nhảy ra tố cáo bạn.

Nhưng nếu bạn có thể mang lại đủ lợi ích, người khác sẽ chỉ nhìn bạn với sự ngưỡng mộ và tôn trọng.

Trong khi Cổ Ngôn Tài đang bận xử lý dữ liệu, thì bảy thành viên của tiểu đội Tinh Anh cũng đã tiếp cận bệnh viện Wilson.

Các thành viên của tiểu đội này không phải là người trong cùng một quốc gia, nam nữ già trẻ đều có đủ cả.

Một số thì giỏi chiến đấu, cũng có một số giỏi tấn công trên không gian mạng.

Nếu như muốn cướp được thuốc, thì bước đầu tiên đương nhiên là phải làm tê liệt hệ thống bảo vệ của bệnh viện Wilson.

Như vậy thì họ sẽ dễ dàng đi vào hơn và không phải lo lắng về việc để lại bất kỳ manh mối nào.

Một cô gái mang ba lô, trông dáng dấp khoảng 17, 18 tuổi, đang ngồi trên băng ghế gần bệnh viện Wilson.

Có một chiếc laptop kê trên đầu gối của cô ta, và những ngón tay cô ta đang gõ tanh tách trên đó.

Các thiết bị tiên tiến nhất trên thế giới đều bị máy tính khống chế dưới các thủ đoạn của người điều khiển.

Trong máy tính của cô gái này, một cuộc tấn công vào không gian mạng đang được tiến hành.

Cô ta phải sử dụng một lượng lớn tập tin rác để lấp đầy toàn bộ thiết bị bảo vệ, khiến thiết bị bị tê liệt, đồng thời không thể chuyển sang chế độ hỗ trợ thủ công.

Rất khó để làm được điều này, nó đòi hỏi cả kỹ năng tuyệt vời lẫn kiến thức đầy đủ về hệ thống bảo vệ của bệnh viện Wilson.

Trước khi đến, cô ta đã tìm hiểu về nguồn gốc của những thiết bị này qua một số nguồn đặc biệt.

Chỉ cần biết nguồn gốc, thì có thể tìm ra nhà sản xuất, và thông qua nhà sản xuất, còn có thể có được bản vẽ thiết kế của hệ thống.

Với bản vẽ thiết kế trong tay thì hệ thống này đã không còn bí mật nào nữa.

Chừng năm phút sau, cô gái mỉm cười nhét một cây kẹo mút vào miệng, sau đó nhấn nút tai nghe rồi nói: "Xong rồi!"

Khoảnh khắc tiếp theo, bức tường phía đông của bệnh viện Wilson đã bốc cháy và nổ tung, tiếp theo là bức tường phía tây, sau đó bức tường phía nam và bức tường phía bắc cũng cùng chung số phận.

Có tiếng nổ truyền đến từ mọi hướng, và khói dày đặc bốc lên.

Có gần 80 vệ binh được vũ trang đầy đủ trong bệnh viện Wilson, họ đều được đào tạo bài bản và rất chuyên nghiệp.

Nhưng bây giờ cả bốn nơi trong bệnh viện đều gặp tổn hại bất ngờ, nên đội vệ binh chỉ có thể chia ra thành năm đội nhỏ.

Bốn đội được cử đi xem xét nơi bị tổn hại, còn một đội ở lại bảo vệ vòng trong.

Trong khi đội vệ binh phân tán ra, các thành viên của tiểu đội Tinh Anh cũng đã lẻn vào bên trong thành công.

Vụ nổ ở các bức tường ngoài đã được bố trí từ trước, nên không cần người của tiểu đội canh giữ.

Sau khi sáu người tiến vào vòng trong thành công, theo chỉ dẫn của cô gái bên ngoài, họ có thể dễ dàng tìm thấy phòng thí nghiệm nơi cất giữ thuốc.

Những lính canh gặp phải trên đường đi đều bị bọn họ đánh gục ngay lập tức.

Có thể đánh ngất thì cứ đánh ngất, còn nếu không thể đánh ngất thì chỉ có thể giết.

Suy cho cùng, nơi đây mặc dù không phải chiến trường, nhưng cũng khốc liệt chẳng kém gì chiến trường.

Những vệ binh sẽ không bao giờ lịch sự với những vị khách không mời muốn đột nhập vào bệnh viện Wilson.

Chỉ cần họ thấy không phải người của mình, họ sẽ trực tiếp bắn bỏ.

Súng đạn không có mắt, hơn nữa bọn họ đều nhắm vào những bộ phận trọng yếu trên cơ thể. Truyện Mạt Thế

Vì đối phương đã muốn giết người, thì làm sao chúng ta có thể nhân từ được.

Chỉ trong vòng hai phút, tiểu đội Tinh Anh đã xuyên thủng hàng phòng ngự và đột nhập vào phòng thí nghiệm.

Có nhiều kỹ sư, chuyên gia y học và một số vệ binh trong phòng thí nghiệm chịu trách nhiệm bảo vệ.

Nhưng một số ít người này hoàn toàn không phải là đối thủ của tiểu đội Tinh Anh.

Nếu không có sự hỗ trợ của thiết bị an ninh, các vệ binh sẽ không thể giao tiếp với nhau, nên họ không biết rằng bên trong đã bị đột nhập.

Sau khi vào phòng thí nghiệm, một thành viên của tiểu đội Tinh Anh tóm lấy một trong những chuyên gia y học, chĩa súng vào đầu anh ta và hỏi: "Đâu là loại thuốc đặc biệt có thể kéo dài sự sống ít nhất mười giờ? Chúng tôi chỉ cần thuốc, không muốn làm người khác bị thương, vì vậy hãy hợp tác một chút".

Chuyên gia y học này vẫn tỏ ra rất cứng rắn, bị chĩa súng vào đầu cũng không nói.

Người của tiểu đội Tinh Anh bóp cò không chút do dự, sau đó hỏi đến người thứ hai.

Vẫn không nói, họ lại tiếp tục bóp cò.

Trước sự lạnh lùng đẫm máu đó, rốt cuộc cũng có người chịu không nổi, trước khi bị kê súng lên đầu thì đã run rẩy chỉ ra nơi cất giữ thuốc.

Có thể sau này anh ta sẽ có kết cục tồi tệ, có thể còn phải ngồi tù cả đời, nhưng thà như vậy còn hơn phải chết ngay bây giờ.

Các thành viên của tiểu đội Tinh Anh chạy tới, dùng vũ khí đặc biệt đập vỡ tấm kính cường lực và lấy thuốc ra.

Thuốc được bảo quản trong hộp có nhiệt độ thấp, sau khi mở ra có thể thấy tên và chức năng của thuốc được ghi rõ ràng trên lọ thủy tinh.

Sau khi xác nhận rằng đó không phải là thuốc giả, tiểu đội nhanh chóng rời khỏi phòng thí nghiệm với loại thuốc đó.

Lúc này, các vệ binh đã đi đến bốn bức tường ở bốn phía điều tra tình hình, mới phát hiện ra rằng không có ai ở đó.

Những người này hiểu ra ngay mình đã bị trúng kế điệu hổ ly sơn.

Nhóm người rút lui ngay lập tức, quay lại đối đầu với tiểu đội Tinh Anh.

Một trận chiến khốc liệt nổ ra, hai bên giằng co, bởi vì bên kia đông người, muốn đột phá từ phía trước gần như là điều không thể.

Tuy nhiên, tiểu đội Tinh Anh để có thể được rất nhiều người trên thế giới công nhận, thì đương nhiên họ phải có chiêu thức khác.

Họ vừa chiến đấu vừa rút lui, dần dần bị ép vào khu nhà vệ sinh.

Sau khi sử dụng một vài quả lựu đạn để buộc vệ binh phải rút lui, họ đã đặt một quả mìn nhỏ trong khu nhà.

Sau một tiếng nổ lớn, quả mìn đã nổ tung.

Bọn vệ binh không dám nhanh chóng xông tới, vài quả lựu đạn vừa rồi đã khiến họ phải trả một cái giá rất đau đớn.

Chậm rãi và thận trọng, vệ binh bắn điên cuồng vào cửa khu nhà vệ sinh rồi đá văng nó đi, sau đó bom chớp, bom khói và lựu đạn đều được ném vào.

Tiếng nổ lớn phát ra trong khu nhà vệ sinh, tất cả mọi thứ đều tan thành từng mảnh trong làn khói.

Cảm thấy mọi thứ đã xong xuôi, nhóm vệ binh mới xông vào với vũ khí của họ.

Tuy nhiên, bên trong khu nhà vệ sinh đã phát nổ xập xệ, mọi thứ đều có đủ, chỉ trừ xác của những kẻ đột nhập.

Họ nhìn nhau, rồi lục tục chạy ra theo lệnh của người chỉ huy.

Cuối cùng, dưới đống đổ nát của khu nhà vệ sinh, một đường ống ngầm đã được tìm thấy.

Đường ống này ban đầu bị bỏ phế, sau đó được sử dụng để thoát nước thải, đường ống này được kết nối với mạng lưới nước thải ngầm của thành phố.

Trong tình huống bình thường thì hoàn toàn không thể đi qua đây, bởi vì bên trong đường ống được bịt kín bằng lưới thép dày đặc, ít nhất thì cơ thể người cũng không thể đi qua khe hở nhỏ đó.

Nhưng lúc này, lối vào phía trên đã bị nổ tung, hàng rào thép gai cũng dường như đã bị thứ gì đó làm tan chảy, lộ ra một cái hố lớn không đáy. Đủ loại mùi hôi bốc ra từ đường ống, bên dưới có tiếng nước chảy ào ào.

"Chết tiệt! Đường thoát nước thải ở đây dẫn ra đâu? Mau đi tìm!", người chỉ huy gầm lên.

Phản ứng của anh ta rất nhanh, nhưng khi những người này tìm thấy đoạn cuối của đường ống nước thải, họ phát hiện ra rằng do đường ống dẫn trực tiếp đến hệ thống nước thải của thành phố, mở rộng ra mọi hướng, nên họ không thể biết những kẻ đột nhập đã thoát đi đâu.

Bọn họ chỉ có thể trông chờ vào vận may, cố tìm kiếm từ mọi hướng.

Lúc này, tiểu đội Tinh Anh đã ra khỏi đường ống nước thải.

Mùi hôi thối bốc lên toàn thân cũng không gây ảnh hưởng đến tâm trạng của bọn họ, ngược lại bọn họ còn có tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Sau khi leo lên bờ, cô gái xâm nhập vào hệ thống bảo vệ của bệnh viện Wilson lúc này tay đang vừa ôm laptop vừa bịt mũi, vẻ mặt bất mãn nói: “Sao lần nào cũng chạy ra từ chỗ bẩn thỉu thế này chứ, hôi quá đi!"

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 587: Na Tra

Một thành viên người châu Âu của tiểu đội Tinh Anh mỉm cười ôm chiếc hộp đựng thuốc, cố ý dựa sát vào trước mặt cô gái rồi nói: "Cô Alicia xinh đẹp ơi, sao lần nào leo lên từ địa ngục tôi cũng thấy cô đẹp như một thiên thần. Xin cho phép tôi được hôn lên mu bàn tay của cô để bày tỏ tình yêu".

Cô gái đá vào bụng anh ta một cách vô tình, lùi lại mấy bước cảnh giác nói: "Đồ háo sắc, cút đi!"

Nét mặt của người kia buồn bực, tay ôm ngực nói: "Thật đáng buồn, thiên thần đã từ chối tôi".

“Được rồi, nếu anh muốn diễn thì hãy đến trường dạy kịch nghệ mà diễn. Ông chủ vẫn đang đợi chúng ta, đừng lãng phí thời gian”, một người đàn ông lực lưỡng mặc quân phục rằn ri, trang bị đầy đủ vũ khí, nghiêm nghị đứng cách đó hai mét lên tiếng nói.

Kích thước khổng lồ giống như một ngọn núi hùng vĩ của anh ta đã tạo cho mọi người một cảm giác bị áp bức vô cùng lớn. Mặc dù toàn thân bị lớp quần áo che kín, nhưng những cơ bắp dưới lớp quần áo lớn đến mức như muốn nổ tung, phồng lên cao khiến người nhìn phải kinh hãi.

Đó là một người đàn ông lực lưỡng với nắm đấm vừa mạnh vừa lớn, cũng chính là đội trưởng của tiểu đội Tinh Anh, một người rất đáng tin cậy.

"Anh có biết ông chủ định làm gì không? Anh ấy bị thương à? Tại sao lại cần loại thuốc này?", một thành viên của tiểu đội Tinh Anh hỏi.

Lúc này, cô gái mới cười nói: "Cái này thì tôi biết! Ông chủ đang muốn phẫu thuật cho người khác!"

“Phẫu thuật gì?”, thành viên thích diễn ban nãy tò mò hỏi.

Cô gái liếc nhìn anh ta rồi đáp: "Chính là phẫu thuật đem đầu của anh ghép vào thân của con chó ấy. Nếu anh cần, tôi có thể đề nghị ông chủ sử dụng anh để làm thí nghiệm".

“Quên đi, tôi hiện tại rất khỏe mạnh, không cần”, người đàn ông cười nói.

Những người vừa trèo ra khỏi cống đã xuống con sông gần đó tắm rửa, sau đó rời khỏi thành phố trên một chiếc xe được giấu trong rừng.

Tin tức về vụ cướp bệnh viện Wilson được lan truyền nhanh chóng.

Rất nhiều người cảm thấy tò mò và ngạc nhiên, có người dám cướp đồ của bệnh viện Wilson, những người đó không cần mạng nữa hay sao?

Nhóm cướp của này được cho là tuy nhỏ nhưng cách thức hành động rất tinh vi, gây thương vong nặng nề và tổn thất lớn cho bệnh viện Wilson, mà quan trọng nhất là đã khiến cho người ở đó bị mất mặt đến cùng cực. . Truyện Phương Tây

Hơn 80 vệ binh bị đánh đến tan tác như vậy, chỉ có thể nói là do vệ binh ở nơi đó vẫn còn quá nhiều sơ hở.

Nghe nói người chỉ huy đội vệ binh đã bị bắn chết tại chỗ.

Điều đó có thật hay không thì không có cách nào xác minh được, nhưng điều chắc chắn duy nhất là lực lượng đứng sau bệnh viện Wilson đang rất tức giận, họ đã cử thêm nhiều người chuyên nghiệp tiến hành một cuộc khám xét rộng khắp để tìm kiếm những kẻ khả nghi.

Trên thực tế, việc điều tra nghi phạm này cũng không cần quá lâu, dựa vào sự tiếp xúc giữa hai bên và lời khai của những người còn sống sót, bọn họ cũng đã đại khái đoán được xuất thân của đối phương.

Đó chính là tiểu đội Tinh Anh thần bí!

Người ta nói rằng bất kể nhiệm vụ khó khăn đến đâu, thì tiểu đội Tinh Anh đều có thể hoàn thành 100%, nhưng tại sao những người này lại đến cướp thuốc đặc trị của bệnh viện Wilson?

Người bình thường không cần sử dụng loại thuốc này, chỉ có trên chiến trường mới cần dùng tới.

Tuy rằng tiểu đội Tinh Anh là hung thủ, nhưng vẫn phải truy ra được chủ nhân đứng đằng sau.

Nếu đã cần đến tiểu đội Tinh Anh tới để thi hành nhiệm vụ, thì cũng nói lên một điều rằng người đứng đằng sau không có đủ lực lượng để đối phó với bệnh viện Wilson. Do đó, so với việc đối phó với tiểu đội Tinh Anh xuất quỷ nhập thần thì bên phía bệnh viện Wilson càng muốn đối phó với người đứng đằng sau hơn.

Những người này lần theo đầu mối của tiểu đội Tinh Anh, hướng đến việc điều tra các thế lực quân đội khác trên chiến trường, đây hoàn toàn là một bước đi sai lầm.

Bởi vì mục đích vụ cướp thuốc lần này chỉ là vì một tổ chức tư nhân mà thôi.

Đợi đến khi những người đó hiểu ra điều này thì có lẽ đã quá muộn.

Hai giờ sau, một thành viên của tiểu đội Tinh Anh đã đến quán cà phê gần phòng phẫu thuật.

Hoắc Khải không xuất hiện, chỉ có người được Cổ Ngôn Tài phái đi lấy thuốc đặc trị về.

Thành viên của tiểu đội Tinh Anh đã để lại một mật mã, mật mã này được chuyển cho Cổ Ngôn Tài, sau đó được chuyển cho Hoắc Khải để bẻ khóa và dịch lại. Nội dung của mật mã rất đơn giản. Các thành viên của tiểu đội Tinh Anh đang ở gần đây, ông chủ còn cần bọn họ trợ giúp điều gì, bọn họ luôn sẵn sàng đợi lệnh.

Cổ Ngôn Tài biết rằng Hoắc Khải đang nắm trong tay một đội ngũ làm việc cho mình, nhưng anh ta không biết bọn họ là ai và đang ở đâu.

Nhưng đánh giá từ biểu hiện của Hoắc Khải, anh ta biết rằng nhiệm vụ này đã được đội ngũ đó thực hiện. Có lẽ những người đó cũng đang đợi ở gần đây.

Sau khi đọc xong nội dung mật mã, Hoắc Khải cũng không thèm đếm xỉa gì đến, chỉ nói với Cổ Ngôn Tài: "Đã giao thuốc vào phòng phẫu thuật chưa?"

“Thuốc đã được giao cho họ rồi”, Cổ Ngôn Tài gật đầu.

Từ khi Hoắc Khải bắt đầu giao nhiệm vụ cho đến bây giờ, chỉ mới chưa đầy bốn tiếng đồng hồ trôi qua.

Trong lúc này, hệ thống sự sống của Hoắc Giai Minh cũng đã đạt đến giới hạn. Nếu thuốc đến muộn chỉ chừng nửa tiếng, thì cậu ta có thể đã chết.

Các chuyên gia y học ở đó đã cố gắng mở rộng giới hạn của hệ thống sự sống ra càng nhiều càng tốt, nhưng họ đã đánh giá thấp tốc độ suy yếu của hệ thống sự sống ở các thời điểm quan trọng.

Tốc độ suy nhược của hệ thống diễn ra quá nhanh, còn chưa kịp phản ứng thì bọn họ đã phải bất lực rồi.

May mắn thay, tiểu đội Tinh Anh đã không khiến cho anh thất vọng, họ đã giao thuốc đến rất kịp lúc.

Dựa vào thuốc đặc trị, tình trạng của Hoắc Giai Minh đã dần ổn định, thậm chí còn tốt hơn khi sử dụng hệ thống sự sống.

Chỉ có thể nói rằng bệnh viện Wilson đã nghiên cứu rất kĩ lưỡng, tác dụng của loại thuốc này đúng là một điều kỳ diệu.

Ngay cả Cổ Ngôn Tài cũng kinh ngạc khi nhìn thấy công dụng của nó, anh ta nói: "Đó thực sự là một loại thuốc kỳ diệu có thể phát huy tối đa tiềm năng của cơ thể con người! Có lẽ lúc ấy anh không nên chỉ để cho người đem thuốc mang về, nếu như đem cả những chuyên gia bên đó về thì tốt rồi, chúng ta nhiều khi còn có thể có được công thức chế tạo".

Hoắc Khải cười nhạt, nói: "Làm người không thể quá tham lam".

Cổ Ngôn Tại gật đầu, không nói thêm nữa.

Anh ta không biết rằng khi tiểu đội Tinh Anh xâm nhập vào bệnh viện Wilson để cướp thuốc, họ đã lấy được toàn bộ dữ liệu nghiên cứu từ các chuyên gia.

Thông tin này được lưu trữ trong máy tính chuyên dụng của cô gái, và không ai trên thế giới này có thể lấy được ngoại trừ chính cô ta.

Cô gái này trông còn trẻ, nhưng thực ra kỹ thuật của cô ta không thua kém gì cao thủ vô danh.

Khi Hoắc Khải và cô ta gặp nhau vào sáu năm trước, cô gái chỉ mới là một đứa trẻ, nhưng đã nằm trong hàng ngũ đứng đầu liên minh hacker.

Chỉ có Hoắc Khải mới biết hacker có biệt danh Nezha lại còn nhỏ tuổi đến như thế.

Nezha, mất ba năm nằm trong bụng mẹ mới được sinh ra. Cô ta chính là một vị thần trong hình hài của một đứa trẻ, có sức chiến đấu phi thường.

Cô gái đã chọn cái tên Nezha cũng vì ý nghĩa này.

Khi đó kỹ thuật của Hoắc Khải vẫn còn rất tốt, cuộc chiến giữa anh với cô gái trong không gian mạng đã khiến cho không gian này bị đảo lộn, thậm chí còn gây ra một số rắc rối nghiêm trọng.

Khi những rắc rối này được loại bỏ bằng những nỗ lực chung của bọn họ, thì bọn họ cũng bắt đầu trở thành bạn của nhau.

Sau đó, cô gái gia nhập tiểu đội Tinh Anh do Hoắc Khải thành lập và trở thành một thành viên quan trọng.

Cô ta là người có sức chiến đấu thấp nhất trong tất cả, nhưng không một ai dám đánh giá thấp cô ta.

Bởi vì ở bên ngoài cô ta có thể chỉ là một cô nàng búp bê yếu ớt, nhưng trên không gian mạng thì cô ta thực sự chính là một vị thần!

Một vị thần toàn năng!

Thế giới này từ lâu đã không còn nằm ở thời đại mà các chiến thắng quan trọng có thể đạt được bằng sức mạnh thể chất. Sức mạnh của máy tính trong nhiều trường hợp còn mạnh hơn chính sức mạnh của con người.

Hơn nữa, mỗi khi tiểu đội Tinh Anh muốn bắt đầu hành động thì đều sẽ để cho cô gái tiến hành điều tra trước với nhiều lực lượng khoa học và công nghệ tiên tiến, điều này khiến họ cảm thấy mình như cá gặp nước, giảm bớt được rất nhiều rắc rối và nguy hiểm.

Thậm chí, có thể nói rằng mọi người trong đội đã hơn một lần được cô gái cứu mạng.

Đừng thấy anh chàng châu Âu kia có vẻ thích đùa giỡn với cô gái mà lầm tưởng, trên thực tế, nếu như có người nào dám vô lễ với cô gái, anh ta sẽ đánh bể đầu người đó ngay lập tức!

Thiên thần trong lòng của anh ta, câu này không chỉ đơn thuần là lời nói suông.

Cô gái đã lấy được tài liệu nghiên cứu của bệnh viện Wilson, tương đương với việc đánh cắp mọi bí mật và kết quả nghiên cứu của bệnh viện này. Đối với một tổn thất nghiêm trọng như vậy, không có gì lạ khi chỉ huy đội vệ binh của bệnh viện đã bị bắn chết tại chỗ.

Phạm phải một sai lầm lớn và gây ra tổn thất nghiêm trọng, cho dù có chết mười lần cũng không quá đáng.

Tuy nhiên, Hoắc Khải đã không nói với Cổ Ngôn Tài về những điều này.

Vẫn là câu nói đó, giữa các quân bài trong tay nhất định phải có khoảng cách, không được để chúng quá gần nhau.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 588: Chiến Tranh Đang Đến

Cân bằng chính là điều phải tồn tại vĩnh viễn.

Với những tài liệu nghiên cứu này, Hoắc Khải có thể đứng trên vai những người khổng lồ để tiếp tục nghiên cứu trong tương lai, nói cách khác, anh đã có được vũ khí sắc bén để tiến hành phẫu thuật thay đầu. Chỉ cần ca phẫu thuật hôm nay thành công, tương lai anh sẽ có được tiềm lực vô hạn!

Thời gian vẫn đang trôi qua, mặc dù đã có loại thuốc đặc biệt của bệnh viện Wilson và Hoắc Giai Minh có thể tồn tại thêm mười giờ nữa, nhưng điều này không có nghĩa là độ khó của ca phẫu thuật sẽ giảm đi, mà ngược lại, do thuốc đã cải thiện rất nhiều số liệu chức năng thể chất của cậu ta, nên các chuyên gia y học đã phải vội vàng điều chỉnh một lúc mới ổn định được tình hình.

Hơn nữa bọn họ còn phải chuẩn bị thật đầy đủ, một khi thuốc xảy ra vấn đề thì tình trạng của Hoắc Giai Minh chắc chắn sẽ xấu đi một cách nhanh chóng. Đến lúc đó, mỗi một giây đồng hồ đều vô cùng quan trọng.

Nếu không cẩn trọng, công sức của mấy ngày mấy đêm trước đó sẽ có thể bị uổng phí.

Mặc dù bọn họ không biết Hoắc Khải đã dùng phương pháp gì để có được loại biệt dược này, nhưng họ có thể chắc chắn rằng để có được nó không phải là chuyện dễ dàng.

Trả giá đắt như vậy, lại còn phải tốn không biết bao nhiêu là nhân lực và vật lực mà vẫn không thành công thì họ sẽ rất có lỗi với người khác.

Giai đoạn cuối cùng là thời điểm quan trọng nhất cho toàn bộ tiến trình, thành công hay thất bại sẽ phụ thuộc vào sự nỗ lực trong vài giờ cuối này.

Dù là Hoắc Khải hay Cổ Ngôn Tài, hay cả các chuyên gia y học khác, tất cả đều đang chăm chú nhìn vào phòng phẫu thuật vào lúc này. Bất kỳ

cử động nhỏ nào cũng sẽ khiến họ cảm thấy rất lo lắng.

Người duy nhất có thể được coi là bình tĩnh trong lúc này chính là cao thủ vô danh.

Anh ta vẫn đang đắm chìm trong không gian mạng, chưa thể tự giải phóng bản thân, dù vậy, thỉnh thoảng anh ta cũng quay đầu nhìn lại trong lúc nghỉ ngơi.

Suy cho cùng, phẫu thuật thay đầu thành công cũng có nghĩa là khi về già con người vẫn có thể lấy lại cơ thể trẻ trung và sống một cuộc sống thứ hai tuyệt vời. Ai mà không muốn chứ?

Cùng lúc đó, công ty Hy Vọng Mới ở trong nước đang phải chịu những lệnh trừng phạt khắc nghiệt và tàn nhẫn nhất trong lịch sử.

Mối quan hệ giữa nhà họ Hoắc và Hi Vọng Mới vốn đã không mấy tốt đẹp, những tranh chấp liên quan đến các lợi ích khác nhau khiến hai bên rất bất mãn với nhau.

Sự việc của Hoắc Giai Minh đã trở thành một ngòi nổ, chính Hoắc Trạch Minh đã ra lệnh sử dụng mọi nguồn lực của nhà họ Hoắc để mở cuộc tấn công Hi Vọng Mới.

Nhà họ Hoắc đã làm kinh doanh nhiều năm như vậy, tài sản hàng trăm tỷ, nhất định không phải là nơi có thể để người khác xem thường.

Ngành công nghiệp nào cũng có nhà họ Hoắc nhúng tay vào, hơn nữa họ còn được hỗ trợ bởi thế lực ngầm, tạo ra được rất nhiều lợi thế.

Mặc dù thế lực ngầm đã bị Hoắc Khải kềm chân, nhưng bọn chúng vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ muốn tấn công vào Hi Vọng Mới. Nếu bọn chúng có thể thực sự tấn công từ chính diện, thì sẽ tiết kiệm được khối tiền của và thời gian.

Mà bọn chúng cũng không quan tâm đến lời lỗ, chỉ quan tâm đến công nghệ.

Chỉ cần nắm được công nghệ VR trong tay, thì những lợi ích sau này còn cần phải bàn đến hay sao?

Vì vậy, thế lực ngầm cũng đã sử dụng rất nhiều sức mạnh trong việc đàn áp.

Nếu chỉ là nhà họ Hoắc, thì Hi Vọng Mới cũng không khó để chống lại. Hiện tại bọn họ đã thành lập được một liên minh của riêng mình, nhà họ Hoắc không thể tấn công chính diện một lúc nhiều công ty như vậy.

Tuy nhiên, khi có thế lực ngầm nhúng tay vào thì tình hình đã đổi khác.

Khi chứng kiến nhiều công ty lớn đứng trong top 20 cả nước cũng tham gia vào cuộc tấn công Hi Vọng Mới, nhiều công ty trong liên minh không khỏi cảm thấy bất an.

Khi thành lập nên liên minh này, Hoắc Khải đã lựa chọn những công ty có lý lịch trong sạch và giá trị tiềm năng cao để đảm bảo rằng thế lực ngầm khó có thể xâm nhập vào.

Nhưng cách làm này cũng có một lỗ hổng chết người.

Đó chính là các công ty trong liên minh hầu hết đều không phải là những tên tuổi hàng đầu, chỉ đạt hạng 4, hàng 5 trong ngành, thậm chí còn có cả các công ty nhỏ chưa được biết đến.

Những công ty này không biết rõ giá trị của chính mình, thậm chí nếu có biết rõ thì họ cũng sẽ rất sợ các công ty lớn hơn mình.

Không phải ai cũng giống như Hoắc Khải dám đối đầu, hơn nữa suy nghĩ cùng trạng thái làm việc của họ cũng sẽ không cùng một phong cách với anh.

Khi nhìn thấy những người khác bị tấn công, những người này tự nhiên sẽ có suy nghĩ muốn rút lui.

Sơ hở này đã bị thế lực ngầm lợi dụng.

Bọn chúng đã cử người đi vận động các công ty nhỏ đó, nói rằng những gì mà bọn chúng muốn giải quyết chỉ là Hi Vọng Mới, không liên quan gì đến họ.

Nếu các công ty nhỏ không can thiệp, bọn chúng nhất định sẽ không tấn công, sau khi Hi Vọng Mới sụp đổ thì các công ty này vẫn sẽ có vị trí của mình trong liên minh, và sẽ không có sự thay đổi nào.

Đi theo Hi Vọng Mới sẽ chẳng được gì, đi theo bọn chúng mới có lợi lâu dài.

Bởi vì thực lực của bọn chúng mạnh hơn, Hi Vọng Mới khó mà có thể sánh được.

Cứ coi như Hi Vọng Mới có thể huy động được hơn hàng chục tỷ trong một ngày thì đã làm sao? Hàng chục tỷ đó, bọn chúng tùy tiện chọn một công ty nằm trong thế lực ngầm cũng có thể lấy ra được, Hi Vọng Mới làm gì có cơ mà so sánh?

Tiềm năng lớn cũng không có nghĩa là thực sự tốt, ít nhất là trước khi tài sản thực tế đạt đến một mức nhất định thì cái gọi là tiềm năng chỉ là chiêu trò dùng để bán được giá tốt mà thôi.

Các công ty nhỏ bị dao động đều bị thuyết phục theo cùng một cách.

Trong ba ngày đầu tiên của cuộc tấn công, có ít nhất mười công ty trở lên đã đơn phương tuyên bố rút khỏi hệ thống VR của Hi Vọng Mới.

Nhà họ Hoắc còn chưa ra tay mà bọn họ đã bị dọa đến sợ rồi.

Điều này khiến người của Hi Vọng Mới rất tức giận, Giản Tư Tư thậm chí đã đích thân gọi điện cho từng người một mà mắng.

"Người ta vừa nói vài câu đã khiến cho các người sợ hãi rồi sao? Sao chẳng có một chút bản lĩnh nào vậy? Chưa giao tranh, thắng bại còn chưa phân định rõ, vậy các người sợ cái gì chứ?"

Những người đó bị Giản Tư Tư mắng nhưng cũng không có gì để phản bác. Mặc dù họ đã viết trên thông báo rút lui vì lý do riêng của công ty và không liên quan gì đến cuộc chiến thương mại này, nhưng kể cả những kẻ ngu ngốc nhất cũng biết lý do thực sự dẫn đến việc rút lui của họ.

Cuối cùng, cũng có người không hài lòng mà lên tiếng: "Nhà họ Hoắc chỉ là một trong số những lý do. Thế lực đối phó với Hi Vọng Mới của các người quá lớn, chúng ta làm sao có thể là đối thủ? Hi Vọng Mới của các người có tiềm lực lớn, định giá cao, thậm chí còn có một trụ sở ở nước ngoài, cho dù có bị đánh bại thì cũng có thể bán được giá tốt và xuất cảnh vui vẻ. Nhưng còn chúng tôi thì sao? Chúng tôi đang trong giai đoạn phát triển quan trọng. Nếu bây giờ bại trận, những thành tựu trước đây của chúng tôi đều sẽ bỏ sông bỏ biển hết. Thất bại mà Hi Vọng Mới có thể gánh chịu, chúng tôi không chịu nổi!"

"Vớ vẩn, ai nói với anh rằng Hi Vọng Mới sẽ bán đi? Đi hỏi thử xem, chúng tôi đã gặp phải bao nhiêu sóng gió từ khi thành lập Hi Vọng Mới? Mỗi lần như vậy đều có vô số người chờ xem sự sụp đổ của chúng tôi. Nhưng kết quả cuối cùng là gì? Không ai có thể đánh bại chúng tôi. Anh có thể chọn làm kẻ phản bội, nhưng tôi cảnh cáo anh, đừng có mà xúc phạm Hi Vọng Mới!"

Những lời này của Giản Tư Tư thậm chí còn được đăng trên trang web chính thức của Hi Vọng Mới như một thông báo.

Với tư cách là tổng giám đốc, Ninh Thần đã đăng tải một video.

Trong video, cô nghiêm mặt nói: "Hi Vọng Mới đang phải đối mặt với trận chiến khó khăn nhất trong lịch sử! Trận chiến này bắt nguồn từ lợi ích của một số người, muốn cướp lấy Hi Vọng Mới bằng những thủ đoạn bẩn thỉu và hèn hạ. Đây là điều mà chúng tôi không thể dung thứ. Tôi là tổng giám đốc của Hi Vọng Mới. Tôi xin tuyên bố rằng Hi Vọng Mới sẽ không bao giờ rút lui và sẽ không bán cho bất kỳ ai. Các người có thể dùng mọi cách, nhưng đây là lời cảnh báo dành cho những kẻ đang âm mưu làm điều sai trái, ác ý của các người cuối cùng cũng sẽ vô ích, và các người sẽ phải trả giá đắt cho nó! Bởi vì chúng tôi là Hi Vọng Mới, một công ty sẽ không

bao giờ bị đánh bại! Mọi sự cạnh tranh ác ý sẽ chỉ trở thành bước đệm cho sự phát triển và tiến bộ của chúng tôi!"

Những lời chính trực đầy ẩn ý này kết hợp với gương mặt xinh đẹp của Ninh Thần, cộng với lời thề của hàng ngàn nhân viên của Hi Vọng Mới, tất cả đã tập hợp lại thành một ý chí sắt thép cảm động lòng người.

Ý chí này như có thể thực sự nghiền nát tất cả những kẻ thù! Nó cũng đã tạo thành một thành trì mà không ai có thể phá hủy!

Vẫn có một số đồng minh run sợ, nhưng sau khi đoạn video này được đăng tải, thì hầu hết mọi người đều đã suy nghĩ lại.

Ngay cả một người phụ nữ còn dám nói những điều như vậy, mà bọn họ đều là những ông chủ lớn, chẳng lẽ bọn họ lại có thể run sợ hay sao?

Bên cạnh đó, Hi Vọng Mới quả thật đã tạo nên hết kỳ tích này đến kỳ tích khác, mỗi lần gặp nguy hiểm tưởng chừng như có thể sụp đổ nhưng kết quả cuối cùng lúc nào cũng có thể gây bất ngờ.

Lần này, liệu Hi Vọng Mới có thể tiếp tục tạo nên kỳ tích hay không?

Không ai có thể nói chắc chắn, nhưng họ sẽ chờ xem.

Các công ty nhỏ dễ dàng sợ hãi, nhưng các công ty lớn thì không.

Họ vẫn rất mạnh cho dù không phải là những tên tuổi hàng đầu trong ngành, họ đã có vị thế riêng và đủ tư cách để chờ xem kết quả của cuộc chiến này.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 589: Thành Công Và Thất Bại

Đối mặt với sự tấn công từ bên ngoài, Hi Vọng Mới rất nhanh chóng phản ứng lại.

Tuy rằng có không ít công ty nhỏ đã rút lui khỏi hệ thống VR, một số khác thì hiện tại chưa rút lui nhưng chỉ giữ thái độ trung lập, không muốn can dự quá nhiều. Còn có ít nhất nửa số công ty sẵn sàng ngồi chung một con thuyền với Hi Vọng Mới.

Bởi vì họ hiểu rằng, thắng lợi của trận chiến này có ý nghĩa vô cùng lớn lao đối với tương lai.

Nếu Hi Vọng Mới thắng, những người giúp đỡ như họ sẽ thu hoạch được nhiều lợi ích hơn nữa. Mà bố cục của cộng đồng thương giới sẽ vì thế mà có sự thay đổi rất lớn.

Nếu Hi Vọng Mới thua thì thật ra cũng không phải chuyện gì khó chấp nhận đối với họ.

Chỉ cần công ty có thực lực đủ lớn, cho dù hợp tác với ai thì cũng vậy thôi.

Trên thương trường, từ trước đến nay không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn.

Chỉ có lợi ích mới là vĩnh hằng!

Một lượng lớn nhân lực, vật lực cùng các loại tài nguyên được huy động một cách đầy đủ, tuy rằng không rõ kẻ thù sẽ tấn công từ đâu, nhưng hệ thống VR với Hi Vọng Mới đứng đầu đã dốc toàn lực để phòng thủ.

Không sai, ngay cả hai người quản lý cao cấp là Ninh Thần và Giản Tư Tư cũng đã lần lượt đưa ra những phát ngôn đầy mạnh mẽ, nhưng phần lớn mọi người đều hiểu, xét về thực lực thì rốt cuộc Hi Vọng Mới vẫn thua kém rất nhiều.

Nếu tất cả các công ty trong hệ thống đều đoàn kết một lòng, có lẽ cũng sẽ có cơ hội, nhưng bây giờ một phần ba trong số đó không tham gia, tương đương với sức mạnh bị suy yếu đi một bậc.

Vốn dĩ đã không bằng người ta, bây giờ lại bị suy yếu thì đương nhiên không khác gì đã sương lại còn giá.

Muốn chủ động tấn công thì sẽ vô cùng khó khăn, chỉ có thể phòng ngự bị động.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, từ khi thành lập đến nay, mỗi lần khủng hoảng và trưởng thành, thì trước tiên Hi Vọng Mới sẽ phòng ngự bị động sau đó mới nắm lấy cơ hội phản kích.

Cho nên, đối với Hi Vọng Mới mà nói, phòng ngự trước cũng không có gì sai. Thậm chí họ có đủ kinh nghiệm để xử lý tất cả những chuyện này.

Theo mệnh lệnh của Ninh Thần, Giản Tư Tư dẫn đầu những thành phần nòng cốt trong công ty, cộng thêm những thành viên quan trọng của những công ty khác trong hệ thống tập hợp thành một Hội đồng tham mưu.

Trong suốt cuộc chiến tranh thương mại, tất cả những quyết định sẽ đều được Hội đồng tham mưu tiến hành thẩm tra, bàn bạc, thông qua và ban hành.

Không cho phép bất kỳ công ty nào tự tiến hành bất kỳ hành động nào chưa được thông qua.

Bởi vì đây không phải là cuộc cạnh tranh đơn giản, mà liên quan đến tương lai của cả hệ thống.

Các lực lượng bắt buộc phải đoàn kết chặt chẽ, thành một sợi dây thừng duy nhất thì mới có thể trải qua được khủng hoảng lần này.

Mà đây cũng là lần đầu tiên trong lịch sử, một cuộc chiến tranh thương mại nổ ra giữa hai bên tham chiến đều là những công ty liên kết sống còn.

Rất nhiều công ty đứng ngoài cuộc đều chú ý đến cuộc chiến này. Họ muốn nhìn thấy kết quả xem ai mới là người chiến thắng cuối cùng. Bởi vì họ đều biết, người chiến thắng sẽ thay đổi thế giới này.

Trên ý nghĩ nào đó mà nói thì họ hi vọng Hi Vọng Mới sẽ thắng.

Vì Hi Vọng Mới là một bên nhỏ yếu, tâm lý bẩm sinh của con người là đồng tình với phái yếu.

Nếu bên yếu có thể giành thắng lợi thì có thể cổ vũ lòng người.

Ngày thứ hai sau khi bên phía Hi Vọng Mới tổ chức liên hợp phòng ngự, những công ty lớn do nhà họ Hoắc đứng đầu chính thức bắt đầu tấn công.

Trong hệ thống VR của Hi Vọng Mới, công ty thuộc ngành nào cũng có, nhưng không phải tất cả công ty đều chỉ kinh doanh thương mại điện tử, phần lớn là các nhà sản xuất.

Cho nên phương hướng tấn công đầu tiên của họ chính là nhắm trúng những nhà sản xuất này.

Anh muốn sản xuất thì phải cần nguyên liệu. Chúng tôi sẽ cắt nguyên liệu của anh, khiến anh không sản xuất được hoặc trì hoãn thời gian sản xuất!

Anh muốn bán?

Xin lỗi nhé, chúng tôi sẽ phái người đến tất cả các cửa hàng, chào bán với giá rẻ hơn và cung cấp hàng hóa chất lượng tốt hơn. Cho dù lỗ vốn thì cũng không sao cả, cạnh tranh thương mại vốn dĩ để xem ai sẵn sàng chi tiền, ai có thể bình tĩnh hơn.

Lỗ chục triệu chẳng là gì, lỗ một trăm triệu cũng không sao, chỉ cần khiến anh chắp tay nhận thu thì tám trăm, một tỷ cũng không phải là vấn đề!

Những nhà sản xuất kia lần đầu gặp phải cuộc tấn công mãnh liệt như vậy, nhất thời nguyên liệu bị gián đoạn khiến họ lóng ngóng chân tay.

Cộng thêm một lượng lớn các cửa hàng trả hàng, hủy đơn khiến họ càng hoảng loạn, bối rối.

Vào lúc này, Hội đồng tham mưu đã ra quyết định, Quốc tế Đường thị sẽ dẫn đầu, huy động nguyên liệu từ các nhà cung cấp nước ngoài để chữa cháy.

Nguyên vật liệu ở nước ngoài, vì vấn đềchi phí vận chuyển dẫn đến chi phí sản xuất thành phẩm sẽ cao hơn. Hơn nữa có lúc bởi vì công nghệ không đồng nhất, nên có thể nhập khẩu nguyên liệu vào trong nước thì cũng phải gia công lại lần hai.

Tuy rằng vấn đềnguồn nguyên vật liệu có thể giải quyết, nhưng chi phí sản xuất của tất cả các nhà máy đều vì thế mà tăng lên ít nhất là 50%, thậm chí có vài nơi còn tăng lên gấp đôi.

Nhưng họ lại không thể trực tiếp tăng giá lên gấp đôi được.

Bởi vì, vốn dĩ giá của bên kia đã thấp hơn họ để cướp khách rồi. Nếu anh lại tăng giá thì lại càng không có người mua.

Cho nên họ không những không được tăng giá mà còn phải giảm giá, duy trì chất lượng vốn có của sản phẩm, chỉ được cao hơn, không được thấp đi!

Đây cũng là quyết định cuối cùng của Hội đồng tham mưu sau khi tiến hành một loạt thảo luận.

Đương nhiên, với tư cách là đơn vị nhận được lợi ích chính từ cuộc chiến tranh thương mại này, Hi Vọng Mới cũng sẽ chi một phần tiền trợ cấp để chung sức với những công ty bị thiệt hại.

Nhưng trợ cấp không thể giải quyết được tất cả mọi chuyện, Hi Vọng Mới không có nhiều tiền như vậy để bù đắp tất cả những khoản lỗ cho họ.

Có rất nhiều lỗ hổng mà các công ty lớn phải tự nghĩ ra cách giải quyết.

Cho dù các anh dùng tiền của mình hay đến ngân hàng vay thì tóm lại, đã cùng tiến cùng lùi thì không chỉ trông chờ vào Hi Vọng Mới.

Nhưng nhà họ Hoắc cũng đã nghĩ đến điều này, họ lợi dụng các mối quan hệ, tạo ra tầng tầng lớp lớp chướng ngại để cản trở các công ty đến vay tiền bên ngân hàng.

Muốn vay được tiền thì cũng không dễ như thế, trong chuyện này phải xem quan hệ của ai bền vững hơn.

Cảm giác bị người khác đánh chặn trên mọi mặt trận thật sự quá khó chịu.

Ngày thứ ba của cuộc tấn công lại có thêm hai công ty có tổng tài sản trên chục tỷ tuyên bố rút khỏi cuộc cạnh tranh.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, một cuộc công kích mãnh liệt hơn nữa đang chờ đợi Hi Vọng Mới.

Cuộc chiến anh sống tôi chết này bắt buộc phải quyết định được ai thắng thì mới có thể kết thúc.

Cùng lúc đó, cuộc phẫu thuật của Hoắc Giai Minh cũng đã đi đến bước quan trọng nhất.

Khi tác dụng của thuốc đặc trị đã gần hết, các chỉ số chức năng thể chất của Hoắc Giai Minh đều suy giảm nhanh chóng.

Mặc dù những chuyên gia y tế đã làm tốt công tác chuẩn bị nhưng vẫn bận tối mặt tối mày.

Nên biết, cơ thể người là một tổ chức vô cùng phức tạp và tinh vi chính xác, vượt qua tất cả những sinh vật chúng ta đã biết. Cho dù người máy tiên tiến nhất, phức tạp nhất cũng không thể so sánh với con người.

Các bộ phận của cơ thể đều có được liên kết với nhau rất mật thiết, liên lạc và "giao tiếp" cùng nhau, cùng duy trì tiếp diễn sự sống.

Nếu bất kỳ bộ phận nào có vấn đề thì nó có thể sẽ tạo thành những tổn hại không thể chuyển biến đối với sinh mạng.

Cho nên, khi các chỉ số chức năng cơ thể của Hoắc Giai Minh bị suy giảm, không chỉ là sự nguy hiểm trên con số, thật sự giảm đến mức không thể xoay chuyển thì đến ông trời cũng bó tay.

May mắn thay, những chuyên gia này đủ nhanh, khi các chỉ số trên máy móc giảm thấp đến mức khiến người khác hoảng loạn thì cuối cùng họ cũng gần như đã hoàn thành xong việc nối tất cả mạch máu.

Mặc dù vẫn chưa hoàn thiện kết nối dây thần kinh, nhưng trên một ý nghĩa nào đó, thì tình mạng của Hoắc Giai Minh đã không cần lo lắng nữa.

Sự lưu thông trong mạch máu khiến cho phần đầu và thân thể mới bắt đầu hình thành liên kết.

Loại liên kết này rõ ràng là vô cùng chậm, thường xuyên phát sinh nhiều vấn đề. Rất nhiều chuyên gia y tế từng giờ từng phút túc trực ở bên cạnh, trong 24 giờ đã thực hiện ít nhất mười lần cấp cứu.

Gần như là Hoắc Giai Minh có thể chết bất cứ lúc nào.

Hoắc Khải thấy vậy thì lo lắng không thôi. Trước đây, anh luôn cho rằng trên thế giới này, không có chuyện gì mà mình không làm được. Cho đến hôm nay anh mới hiểu, có một vài chuyện, bản thân anh cũng phải bó tay chịu trói.

Thêm hai ngày hai đêm nữa trôi qua, tình trạng của Hoắc Giai Minh cũng dần chuyển biến tốt lên một chút.

Tuy rằng vẫn chưa vượt qua được thời kỳ nguy hiểm, cứ cách vài tiếng lại gặp phải một số tình huống khẩn cấp nhưng so với hai ngày trước đã thuận lợi hơn rất nhiều rồi.

Công tác nối dây thần kinh của cậu ta đã hoàn thành xong trong hai ngày này, nhưng vì vẫn chưa tỉnh nên không ai biết kết quả cuối cùng như thế nào.

Theo chuẩn đoán của chuyên gia y tế, công việc của họ hoàn thành vô cùng hoàn hảo, trên lý thuyết, Hoắc Giai Minh có thể hồi phục như người bình thường.

Nhưng từ trước đến này, y học không phải chỉ dựa vào lý thuyết để xác định. Rất nhiều lúc đều sẽ xuất hiện những tình huống mà y học không thể giải thích.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm…

Từng ngày cứ trôi qua như thế, trong thời gian mấy ngày này, lực lượng đứng sau bệnh viện Wilson điên cuồng tìm kiếm người chủ đứng sau tiểu đội Tinh Anh.

- ----------

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 590: Họp Báo

Nhưng họ đã tìm sai phương hướng rồi thì sao có thể tìm ra người thuê chứ.

Cuối cùng, lực lượng này đưa ra tuyên bố, nếu tiểu đội Tinh Anh có thể gặp mặt họ, sẵn lòng giao ra người đứng phía sau thì họ sẽ bỏ qua chuyện này.

Mà tiểu đội Tinh Anh cũng không ngu ngốc, chưa nói đến những người này nói thật hay giả, cứ coi là thật thì họ cũng không thể giao Hoắc Khải ra.

Nhưng chuyện lại xảy ra không như mong muốn, cũng không biết tin tức bị rò rỉ ở đâu, ngày thứ bảy sau cuộc phẫu thuật của Hoắc Giai Minh kết thúc, Cổ Ngôn Tài đến tìm Hoắc Khải.

Sắc mặt của anh ta nặng nề, nói: "Người của chúng tôi gần đây phát hiện ra người của bệnh viện Wilson, hình như họ đã phát hiện ra nơi này rồi".

"Tôi biết", Hoắc Khải khẽ gật đầu nói.

"Anh đã biết rồi sao?", Cổ Ngôn Tài có chút kinh ngạc hỏi, vô thức hỏi tại sao biết, sao đó nghĩ đến điều gì lại hỏi một câu: "Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Đội viên của tiểu đội Tinh Anh vẫn luôn ở gần đây, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cho nên họ đã sớm phát hiện ra động thái của bệnh viện Wilson trước người của Cổ Ngôn Tài.

Mà một ngày trước, Hoắc Khải đã nhận được thông tin nhưng anh không nói cho Cổ Ngôn Tài biết.

Một nguyên nhân là muốn xem những bảo vệ mà Cổ Ngôn Tài tuyển vào có đủ năng lực hay không, có chênh lệch bao nhiêu so với tiểu đội Tinh Anh. Hai là cũng cảm thấy không cần quá lo lắng về chuyện này.

Hoắc Khải rất thản nhiên trước vấn đề mà Cổ Ngôn Tài đưa ra, anh chỉ nói: "Đi gọi những chuyên gia y tế kia đến đây".

Cổ Ngôn Tài sửng sốt, gần như không nghĩ tới anh lại nói ra yêu cầu như thế.

Bây giờ đang lúc nước sôi lửa bỏng, không phải nên giải quyết chuyện của bệnh viện Wilson hay sao? Anh tìm mấy chuyên gia y tế kia làm gì?

Nhưng đã là việc mà Hoắc Khải giao thì anh chỉ có thể làm theo.

Những chuyên gia y tế có quyền uy nhất và cũng có địa vị cao nhất nhanh chóng được đưa đến.

Họ chào hỏi Hoắc Khải, vẻ vui sướng tràn đầy trên khuôn mặt.

Thấy dáng vẻ mừng rỡ của họ, Hoắc Khải cũng mỉm cười, nói: "Xem ra, tình hình của cậu ta chuyển biến khá tốt rồi".

"Đúng vậy! Liên tục 16 giờ đồng hồ không xảy ra tình trạng bất thường. Tuy cậu ta vẫn chưa tỉnh, nhưng chúng tôi đã theo dõi, hoạt động sóng điện não của cậu ta đã hồi phục như người bình thường. Nếu không có gì bất ngờ, có lẽ qua một hai ngày nữa sẽ tỉnh!", một vị chuyên gia kích động nói.

Có thể hiểu được tại sao họ lại vui mừng như vậy.

Bây giờ, tình hình của Hoắc Giai Minh đã ổn định thì có thể nói cuộc phẫu thuật đã thành công rồi. Cho dù người có thể tỉnh lại hay không, có thể đứng lên hay không thì ít nhất cũng đã sống rồi!

Nếu đã sống thì chính là đột phá cực kỳ quan trọng trong y học, thậm chí trên ý nghĩa nào đó là đột phá có một không hai quan trọng nhất trong lịch sử!

Mà là những người tham gia và chứng kiến cuộc phẫu thuật này, họ cũng sẽ lưu danh sử sách, đặt một dấu ấn quan trọng trong lịch sử của y

học.

Mỗi chuyên gia y tế có tinh thần cầu tiến sẽ vì thế mà cảm thấy kích động.

Hoắc Khải không nói nhiều thêm với họ, chỉ nhìn Cổ Ngôn Tài, mỉm cười nói: "Đi thôi, chúng ta lập tức mở cuộc họp báo, chuẩn bị đi!"

Cổ Ngôn Tài lại thêm sửng sốt, sau đó kinh ngạc hỏi: "Anh định công bố cuộc phẫu thuật này với thế giới sao?"

"Không phải họ đã nói rồi sao, nhiều nhất là một hai ngày nữa Hoắc Giai Minh sẽ tỉnh. Nếu như vậy thì chúng ta không cần chậm trễ nữa, nhanh chóng để thế giới được chứng kiến cùng chúng ta kỳ tích này, như vậy thì rất nhiều chuyện phiền phức đều sẽ đều xuôi đuôi lọt".

Đương nhiên, Cổ Ngôn Tài hiểu quy tắc này, anh ta không có gì phải suy nghĩ nữa, gật đầu nhận lệnh, đi gọi người chuẩn bị họp báo.

Chuẩn bị không đơn giản chỉ là sắp đặt hội trường, để có thêm tính thuyết phục, Cổ Ngôn Tài đã chọn địa điểm tổ chức họp báo bên cạnh phòng bệnh của Hoắc Giai Minh.

Nhưng do uy hiếp của bệnh viện Wilson, cộng thêm việc Hoắc Khải muốn nhanh chóng tổ chức họp báo, cho nên cuối cùng Cổ Ngôn Tài chọn họp báo trực tuyến.

Cũng chính là sử dụng thiết bị truyền tin để liên lạc với những đơn vị truyền thông lớn.

Với kỹ thuật VR hiện nay của Hi Vọng Mới, việc tiến hành hội nghị với kỹ thuật holographic display, kỹ thuật hình ảnh nổi 3D, đã không còn là việc khó khăn.

Giới truyền thông ở trong và ngoài nước, chỉ cần là đơn vị có sức ảnh hưởng lớn thì đều được Cổ Ngôn Tài chào hỏi một lượt.

Vốn dĩ giới truyền thông trong nước đang bị thu hút bởi cuộc chiến thương mại giữa Hi Vọng Mới và nhà họ Hoắc, nhưng bây giờ, khi họ nghe nói đội ngũ chuyên gia do Hoắc Khải tập hợp đã âm thầm hoàn thành phẫu thuật thay đầu diễn ra lần đầu tiên trên thế giới thì gần như tất cả mọi người đều lập tức đồng ý lời mời tham gia hội nghị truyền hình.

Nhưng họ không dám lập tức truyền tin này lên mặt báo vì thật sự nó quá quan trọng, quá sốc.

Nếu là thật thì không thể tưởng tượng nổi ý nghĩa phía sau kỹ thuật này.

Nhưng nếu là giả thì họ sẽ trở thành báo lá cải, chắc chắn sẽ bị độc giả mắng cho không biết giấu mặt vào đâu.

Đương nhiên, vẫn còn một số ít bên truyền thông, đặt lợi ích của mình lên hàng đầu, mạo hiểm công bố tin tức trước mà không cân nhắc đến nguy cơ đó chỉ là tin giả.

Nhưng vì có một số bên đưa tin, hơn nữa tin tức này quả thật quá khó tin nên hầu như có rất ít người tin nó.

Trong vòng chưa đầy một giờ, tất cả những nhân viên báo chí được mời đều truy cập vào kênh truyền hình hội nghị.

Hàng ngàn nhân viên báo chí, cùng truy cập vào phòng họp ảo, vào thời khắc màn hình sáng lên, họ nhìn thấy một phòng bệnh, nhìn thấy Hoắc Khải đứng trước phòng bệnh, nhìn thấy hơn 100 chuyên gia y tế đang đứng cạnh Hoắc Khải.

Những chuyên gia y tế này là những người xuất sắc trong các lĩnh vực khác nhau, tùy tiện chỉ ra một người thì cũng đều là nhân vật lớn nổi tiếng trong ngành.

Nhưng bây giờ, họ đều tập trung bên cạnh Hoắc Khải, hi vọng dáng vẻ của mình có thể chiếm tỷ lệ nhiều hơn trong màn hình.

Cho dù họp báo vẫn chưa chính thức bắt đầu, những cảnh này hiện lên trước mắt đã khiến tất cả mọi người đều cảm thấy phấn kích đến mức không thể kiềm chế.

Kỹ thuật thay đầu, chính là ca phẫu thuật có độ khó cao mà chỉ những người giàu có mới được ưu tiên thực hiện, nhưng nếu sau ngày trình độ trị liệu tăng lên, giá thành của cuộc phẫu thuật giảm xuống thì tương lai những người bình thường sẽ có thể tiếp cận "phúc lợi" này!

Tưởng tượng rằng có một ngày, mình có thể trở lại trạng thái khi còn trẻ thì ai mà không muốn chứ?

Ngồi trước máy quay, nhìn nhân viên truyền thông ngồi dày đặc trên màn hình, Hoắc Khải không hề luống cuống.

Anh mỉm cười, nói: "Chào quý vị, do sự khác biệt về múi giờ mà có lẽ có nơi đang buổi sáng, có nơi đang là buổi chiều và có nơi lại đang buổi tối muộn. Nhưng tại bất kỳ khung giờ nào, bây giờ chúng ta đều đang suy nghĩ về cùng một sự kiện. Tôi biết các vị rất muốn hỏi, kỹ thuật thay đầu là thật hay sao. Với tư cách là người đại diện pháp lý của công ty Hi Vọng Mới, tôi rất vui mừng và cũng rất vinh hạnh nói cho các vị biết, điều này là sự thật! Hơn nữa, tại đây tôi tuyên bố, Hi Vọng Mới sẽ thành lập một chi nhánh mới, dựa trên thành công của kỹ thuật thay đầu làm nền tảng để tiến hành nghiên cứu sâu hơn. Mục tiêu của chúng tôi là một ngày trong tương lai có thể khiến tất cả mọi người đều có thể quay lại tuổi trẻ, không cần sợ hãi sự lão hóa! Các vị có thể nghi ngờ, nhưng tôi rất trách nhiệm nói cho quý vị biết, bên trong phòng bệnh bên cạnh tôi, là một người bạn tốt của tôi. Cậu ta tên là Hoắc Giai Minh, đồng thời cũng là người tiếp nhận cuộc phẫu thuật này!"

Khi Hoắc Khải di chuyển để Hoắc Giai Minh nằm trên giường bệnh có thể hiện ra rõ nét trong màn hình, vô số những phần mềm chụp ảnh màn hình đã nhanh chóng chụp lại cảnh này.

Không tới bao mươi phút sau, một loạt những bài báo nóng hổi bùng nổ.

“Hi Vọng Mới gây sốc, phẫu thuật thay đầu lần đầu tiên trong lịch sử loại người thành công!”

“Sống lại không phải là ảo tưởng! Hi Vọng Mới, hi vọng mới của nhân loại!”

Vô số các tiêu đềkhiến người xem nhiệt huyết sôi sục, rất nhiều lướt màn hình đọc tin, bỗng nhiên nhìn thấy khắp nơi đều xuất hiện tin tức như thế thì còn cho rằng mình bị trúng độc.

Đợi họ nhìn thấy không ít hãng truyền thông lớn, có tiếng tăm lừng lẫy thì cảm thấy không thể tin nổi.

Chẳng ai nghe thấy tiến triển của phẫu thuật thay đầu, tại sao bỗng nhiên có tin thành công rồi chứ?

Mà khi họ xem xong bản tin một cách kỹ lưỡng thì phải hiện ra người chủ trì cuộc phẫu thuật này lại là người đại diện pháp luật của Hi Vọng Mới thì càng cảm thấy khó tin hơn nữa.

Không phải là Hi Vọng Mới đang đánh nhau tôi sống anh chết với một loạt các công ty khác sao? Tại sao người đại diện pháp luật lại chạy đi làm phẫu thuật thay đầu?

Tuy rằng họ có rất nhiều điều không hiểu, nhưng không ảnh hưởng đến việc tin tức này lan rộng ra toàn thế giới bằng tốc độ của bão tố càn quét lá rụng!

Hi Vọng Mới lúc này, cũng đang trải qua giai đoạn khó khăn nhất.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 591: Biện Pháp

Hệ thống do nhà họ Hoắc đứng đầu tấn công hệ thống VR của Hi Vọng Mới trên mọi phương diện.

Ngoài việc nhằm vào những nhà sản xuất lúc đầu thì cũng không thể đánh giá thấp lực tấn công của họ trên các phương diện khác.

Cuộc bao vây và đàn áp toàn diện, cộng thêm việc có nhiều công ty rút lui đã khiến cho Hi Vọng Mới nhiều phen lao đao.

Chỉ riêng việc bù đắp cho những công ty liên minh đã tốn gần chục tỷ.

Khoản tiền này đều là từ trụ sở nước ngoài gửi về, nhưng số tiền lớn như vậy cũng chỉ là giọt nước tràn ly.

Hầu như ngày nào, hệ thống VR của Hi Vọng Mới cũng tổn thất hơn một tỷ.

Mà đây mới chỉ là trong giai đoạn đầu và giữa, khi các công ty vẫn còn tiếp tục chống đỡ. Nếu họ không chống đỡ nổi nữa mà thất bại thảm hại vậy thì tổn thất sẽ tăng lên nhanh chóng.

Đến lúc đó, mỗi ngày tổn thất mấy tỷ cũng không có gì kỳ lạ.

Dù sao, sau khi nửa số công ty đã bỏ cuộc, thì tổng giá trị thị trường hệ thống VR của Hi Vọng Mới cũng đặt được hơn mấy trăm tỷ.

Mà trong cuộc chiến thương mại, chưa từng đơn giản như những gì người thường nghĩ, có nhiều lúc bạn vẫn đi làm bình thường nhưng công ty thì đã biến mất một cách khó hiểu.

Bởi vì, trong cuộc chiến này, ngoài đối đầu trực diện thì còn có những cuộc chiến trên thị trường thứ cấp.

Trong liên minh, có một nửa là những công ty đã niêm yết trên sàn chứng khoán. Nhà họ Hoắc điều động lượng tiền hàng trăm tỷ tiến hành bao vây họ.

Người ta thao túng giá cổ phiếu của anh, từ đó làm giảm thanh thế và thị phần của anh. Rất nhiều công ty vì để bảo vệ cổ phần chỉ có thể chọn lùi bước, nếu không giá cổ phiếu quá thấp thì cổ đông sẽ không bao giờ chấp nhận.

Mà hậu quả của việc cổ đông không chấp nhận đó là mở đại hội cổ đông để luận tội anh.

Tuy không phải chủ tịch hội đồng quản trị của công ty nào cũng run sợ, nhưng không thể không thừa nhận, sức mạnh của nguồn vốn rất lớn.

Chỉ ngắn ngủi một hai tuần tham chiến, rất nhiều công ty rút khỏi hệ thống VR, mà khi Hoắc Khải mở cuộc họp báo thì chỉ còn lại không đến 40% số công ty vẫn đang kiên cường chống đỡ.

Vốn dĩ đã không bằng người ta, bây giờ nhiều đồng minh bỏ cuộc như vậy thì khác gì trong tuyết lạnh còn thêm sương giá.

Ninh Thần, Giản Tư Tư và những người khác ngày nào cũng bận như con thoi, gần như không có thời gian nghỉ ngơi.

Cứ mỗi giờ, sẽ có rất nhiều tài liệu chuyển đến tay họ, sau đó phải tiến hành xét duyệt, phán đoán và đưa ra quyết định theo những tài liệu này.

Chỉ một quyết định không tốt sẽ xuất hiện tổn thất rất lớn.

Có thể nói, hệ thần kinh của họ như những sợi tơ đã căng đến cực hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt gãy.

Một ngày mới đến, sau những báo cáo về tổn thất mới lại khiến Ninh Thần đau đầu.

Chủ tịch hội đồng quản trị của mười mấy công ty đều ở trong văn phòng, họ vô cùng quan tâm đến hướng đi của cuộc chiến này, đã chủ động tới trụ sở của Hi Vọng Mới để có thể đưa ra phản ứng một cách nhanh nhất, trực tiếp nhất.

Nhưng dù họ có nỗ lực thế nào thì thắng lợi của trận chiến gần như đang nghiêng về phía đối thủ.

"Tổng giám đốc Ninh, có thể thấy tình hình hiện nay không được tốt lắm, tổn thất của hôm nay có lẽ còn nhiều hơn hôm qua?", một vị chủ tịch hỏi.

Ninh Thần cũng không che giấu, khẽ gật đầu, nói: "Theo báo cáo, tổn thất của hôm qua đã hơn 1,2 tỷ, có một công ty gần như bị cướp 80% thị phần".

"Nếu cứ tiếp tục như thế thì cũng không phải là giải pháp, tình thế bây giờ rất bất lợi cho chúng ta. Nếu không nghĩ ra một cách để xoay chuyển thì chắc chắn chúng ta sẽ không chống đỡ được lâu", một vị chủ tịch khác nói.

Ngay lập tức có người phụ họa: "Đúng vậy, tổn thất hơn một tỷ một ngày, cho dù chia ra thì bình quân mỗi công ty cũng lỗ mấy triệu. Những công ty có dòng tiền dư dả thì còn có thể chống đỡ được mấy ngày, nhưng những công ty nhỏ đã bắt đầu không chịu nổi rồi. Kể cả chính chúng ta, lượng tiền đã tiêu tan bảy tám phần, chỉ còn lại rất ít. Nếu tiếp tục như thế, không cần họ ra tay thì chúng ta sẽ sụp đổ toàn diện vì bị đứt dòng vốn".

Công ty nhỏ sợ nhất là hết tiền, vì không có tiền họ sẽ không mua được nguyên vật liệu, không có sản phẩm. Vậy thì họ không có gì để bán, cũng chính là không có tiền.

Mà các công ty lớn cũng sợ không có tiền, vì một khi xoay vòng vốn bị đứt sẽ ảnh hưởng đến tất cả phương diện. Rất nhiều vết nứt sau khi xuất hiện thì sẽ không thể sửa chữa.

Tính ra, trong giai đoạn này, những tổn thất của công ty lớn chắc chắn còn nhiều hơn những công ty tầm trung và nhỏ.

Đương nhiên, trong hệ thống VR như hiện giờ, những công ty nhỏ đã hoàn toàn rút lui, còn mười mấy công ty tầm trung, còn lại là những công ty lớn.

Cứ cho là thực lực của họ hùng hậu đến đâu thì cũng không chịu được tổn thất như thế.

"Tổng giám đốc Ninh, không biết Hi Vọng Mới còn bao nhiêu tiền, có thể bù cho chúng tôi một ít không? Nếu không, thật sự rất khó để chống đỡ", chủ tịch của một công ty lớn thăm dò hỏi.

Tuy những người khác không hỏi vấn đề này nhưng họ cũng vô cùng chờ đợi câu trả lời của Ninh Thần.

Ninh Thần ngẩng đầu lên, nhìn họ, nói: "Không giấu gì các vị, tiền gom từ trụ sở nước ngoài lúc trước lên đến khoảng mười tỷ. Đến này đã dùng hơn 95% rồi, chỉ còn lại mấy trăm triệu, nếu bù hết cho các vị cũng không giúp ích gì".

"Vậy nếu giảm giá cổ phiếu thì sao? Có lẽ sẽ thu hút khoản lớn tiền đầu tư", có người kiến nghị nói.

"Điều này thì không được", Ninh Thần không chút do dự lắc đầu, nói: "Giá cả cổ phiếu đã định là do chồng tôi đích thân đưa ra. Đó là giới hạn, tuyệt đối không thể thay đổi. Mỗi cổ phiếu mười ngàn, chỉ có thể tăng chứ không thể giảm!"

"Tổng giám đốc Ninh, vào những tình huống đặc biệt thì sẽ phải có cách giải quyết linh hoạt. Bây giờ tình hình công ty rất nghiêm trọng, nếu cô thật sự giảm giá cổ phiếu thì sẽ chỉ thu hút tiền đầu tư, giúp chúng ta vượt qua được khó khăn này. Tôi tin tưởng, chắc chắn anh Lý cũng cho là như vậy. Có lẽ anh ấy cũng không muốn thấy Hi Vọng Mới phải phá sản".

“Đúng vậy, giảm giá cổ phiếu, sau này lại tăng. Nhưng nếu không còn công ty nữa thì cũng không có cơ hội thứ hai”.

Những người này xôn xao bàn tán, theo họ thấy, Hi Vọng Mới giảm giá cổ phiếu, đổi lấy tiền là cách làm tốt nhất trước mắt, cũng là lựa chọn duy nhất khả thi ở thời điểm này.

Nhưng cho dù họ nói thế nào thì Ninh Thần cũng không đồng ý.

Công ty không phải là của mình cô, mà là sở hữu của cô và chồng mình. Có thể họ thất bại nhưng tuyệt đối không chủ động nhận thua.

Ninh Thần hiểu rõ tính cách của Hoắc Khải. Tuy lời nói, hành động, tác phong làm việc của anh khác với trước đây, nhưng hai, ba năm nay chung sống với nhau, Ninh Thần cũng nhìn ra được đường đi của anh.

Trên thế giới này, chưa từng có trận chiến nào mà phải thua, bị thua là do những sai lầm trong quyết sách.

Và những lý do lớn nhất để đưa ra những quyết sách sai lầm đó là vì chính anh cảm thấy mình sắp thua.

Một khi đã có suy nghĩ như thế thì sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng, mà tâm trạng bị ảnh hưởng thì cũng sẽ dẫn đến sự sai sót trong việc phán đoán và đưa ra quyết định.

Cho nên, Hoắc Khải chưa từng cho rằng mình nhất định sẽ thua.

Anh chỉ vô cùng coi trọng đối thủ, cho dù đối thủ mạnh hay yếu thì cũng dốc sức để chiến đấu.

Cho dù tất cả mọi người thấy sắp thất bại, thì anh sẽ vẫn tiếp tục giành lấy cơ hội chiến thắng.

Mà phong cách đó đã ảnh hưởng đến Ninh Thần, khiến cô dần học được cách làm thế nào để có ý chí kiên cường thực sự.

Giống như lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy, nếu Hi Vọng Mới không giảm giá cổ phiếu đổi lấy tiền đầu tư, thì kết quả cuối cùng sẽ tồi tệ nhất.

Nhưng Ninh Thần không nghĩ như thế. Cô luôn tin tưởng mình có cơ hội chiến thắng, vì chồng cô chưa nhận thua.

Chỉ cần Hoắc Khải không mở miệng nhận thua thì Ninh Thần sẽ vĩnh viễn tin tưởng là có hi vọng.

Bởi vì trong những năm qua, đã nhiều lần chứng minh năng lực lật ngược tình thế của Hoắc Khải.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải không xuất hiện, ít nhiều cũng khiến Ninh Thần có chút lo lắng, thậm chí có chút chán nản.

Cô luôn hi vọng có thể chứng minh thực lực của mình, nhưng bây giờ xem ra, năng lực của cô vẫn chưa đủ.

Không có Hoắc Khải ở bên cạnh thì cô luôn cảm thấy lực bất tòng tâm, rất nhiều việc khó khăn ập đến phải nhìn trước ngó sau.

"Tổng giám đốc Ninh, không biết bây giờ anh Lý ở đâu? Nếu cô sợ anh ấy không đồng ý thì chúng ta có thể cùng đi tìm anh ấy thương lượng", có người hỏi.

Ninh Thần lắc đầu nói: "Tôi chỉ biết anh ấy ở nước ngoài, có lẽ là đang bận chuyện ở trụ sở nước ngoài, còn cụ thể ở đâu, làm gì thì tôi cũng không rõ".

Thật ra Ninh Thần biết, bây giờ Hoắc Khải chắc đang bận cứu Hoắc Giai Minh, nhà họ Hoắc cũng lấy đây làm cái cớ để tấn công Hi Vọng Mới.

Nhưng cô không thể nói cho những người này biết, nếu không sẽ tạo thành bất lợi cho công ty.

Cuộc chiến này diễn ra quá ác liệt, trước mắt đã thiệt hại đến hơn hai mươi tỷ, nếu để người biết do chuyện cá nhân của Hoắc Khải mà không lo đến bên này thì sợ là có rất nhiều công ty sẽ lập tức rút lui.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 592: Tin Tức

Lúc này, điện thoại của Ninh Thần vang lên.

Cô cầm lên xem, thấy là Hoắc Khải gọi thì liền vội vàng bấm nghe.

"Sao rồi em, tình hình công ty vẫn ổn chứ?", Hoắc Khải hỏi.

"Không ổn lắm", Ninh Thần nhìn đám trong hội đồng quản trị rồi nói nhỏ: "Tổn thất rất lớn, khi nào thì anh quay về?"

"Chắc phải một thời gian nữa anh mới về được, nhưng em không cần lo lắng chuyện công ty đâu. Giờ em hãy đăng một thông báo mới đi, nội dung rất đơn giản, nói giá cổ phiếu của Hi Vọng Mới tăng lên gấp đôi!", Hoắc Khải nói.

"Gấp đôi?", Ninh Thần kinh ngạc thốt lên. Có lẽ là vì giọng điệu của cô quá mức kinh ngạc, âm thanh hơi to, nên khiến những người khác quay ra nhìn.

Cô vội vàng ngồi xuống, đáp: "Anh điên hả! Tăng gấp đôi chẳng phải sẽ bị người ta cười cho hay sao! Anh có biết tình huống hiện giờ…"

"Anh nói rồi mà, em không cần lo chuyện này đâu, chỉ cần công bố lên theo ý anh là được. Theo kế hoạch của anh, muộn nhất ngày mai thì phiền phức sẽ được hóa giải", Hoắc Khải cười nói.

Ninh Thần muốn hỏi anh xem hệ thống liên minh bây giờ tổn thất mấy tỷ mỗi ngày, rất nhiều công ty đang đòi thoát ra, anh lấy tự tin ở đâu ra mà chắc chắn rằng trước trưa mai mọi chuyện sẽ được hóa giải chứ?

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, Ninh Thần cũng không dám hỏi.

Hơn nữa, cô nghe ra được sự cực kỳ tự tin trong lời nói của Hoắc Khải.

Chồng cô chưa bao giờ làm việc gì mà mình không nắm chắc, nếu anh đã dám nói thì nhất định sẽ thành sự thật.

Ninh Thần vốn đã tin tưởng Hoắc Khải tuyệt đối, sau khi suy nghĩ nửa phút, cô nói: "Vâng, em sẽ thông báo luôn, còn việc gì cần làm nữa không anh?"

"Ngoài ra thì không còn gì nữa đâu. Nếu có thì chờ sau khi thông báo tin tức ra, em bảo phòng quan hệ công chúng phối hợp tuyên truyền nhiều hơn nữa. Sau đó thì em cũng nghỉ ngơi một chút mà chuẩn bị đón nhận một lượng lớn thư đềnghị hợp tác đi. Sau này sẽ nhiều việc lắm đó, giờ mà không nghỉ thì không có thời gian nghỉ thật đâu", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần nghe vậy thì tràn đầy kinh ngạc. Rốt cuộc Hoắc Khải có ý gì? Tuyên truyền thật nhiều? Tuyên truyền cái gì? Tại sao lại có nhiều thư đềnghị hợp tác?

Nhưng Hoắc Khải không giải thích mà chỉ cười: "Tin tức giờ chắc đã truyền vềtrong nước rồi đó. Em lên đọc tin tức là biết ngay à. Mà em có khỏe không? Còn bao lâu thì đến ngày dự sinh? Đừng để mình mệt quá, cần nghỉ thì nghỉ, nhiều việc không cần em phải tự mình làm đâu".

Giờ Ninh Thần mang song thai, đã gần đến ngày dự sinh. Mỗi ngày cô đều vác bụng bầu đi làm.

Cũng chính vì nhìn thấy tác phong của cô mà công ty trên dưới đều cảm thấy có động lực, không một ai là tan làm đúng giờ cả.

Mọi người đều tự nguyện tăng ca đến nửa đêm, thậm chí có người còn lấy cả chăn gối để "chiến đấu" luôn ở công ty.

Lần nguy cơ này tuy nghiêm trọng hơn bất kỳ lúc nào, nhưng phản ứng của nhân viên công ty lại tốt hơn trước nhiều.

Chỉ có số rất ít là muốn rời khỏi đây, còn những người khác thì vẫn làm việc cần làm.

Công ty càng gặp khó khăn thì càng kích thích tinh thần cùng nhau chiến đấu của bọn họ.

"Em vẫn ổn, giờ vẫn chưa có cảm giác gì cả", Ninh Thần đáp lời.

"Vậy thì tốt. Anh sẽ cố gắng về sớm. Tóm lại là em phải chăm sóc bản thân thật tốt, đây là chuyện quan trọng nhất", Hoắc Khải nói.

Câu nói này khiến Ninh Thần nở nụ cười. Bất kể xảy ra chuyện gì thì chồng cô vẫn quan tâm cô nhất.

Sau khi cúp máy, Ninh Thần đặt điện thoại xuống, gõ tay lên bàn.

Mấy người trong hội đồng quản trị đã không kìm được mà đi tới hỏi cô là ai gọi điện thoại tới, có phải anh Lý gọi không, nói gì mà tăng gấp đôi?

Ninh Thần hít sâu một hơi, nở nụ cười, đáp: "Đúng là chồng tôi gọi tới. Anh ấy bảo tôi đưa ra thông báo rằng cổ phiếu của Hi Vọng Mới sẽ tăng lên gấp đôi!"

"Cái gì? Anh Lý bị điên à!"

"Chắc chắn là điên rồi! Chúng tôi còn đang muốn giảm giá mà anh ta lại đòi tăng gấp đôi? Lúc này rồi, dù có giảm giá thì chưa chắc đã có người dám mua đâu, tăng giá khác nào đi vào chỗ chết đâu!"

"Ông chủ Lý nghĩ cái gì vậy trời, muốn dọa ai? Người ta có ngu đâu mà bị dọa chứ".

Một đám người liên tục bày tỏ sự bất mãn, mà đây là chuyện của mình Hi Vọng Mới, không liên quan đến người khác. Chỉ cần Hoắc Khải và Ninh Thần đồng ý thì muốn tăng giá cổ phiếu đến bao nhiêu cũng được.

Vì công ty vẫn chưa niêm yết, là của cá nhân, không cần giải thích hay chịu trách nhiệm với bất kỳ ai hết.

Mặc dù đám hội đồng quản trị đó cảm thấy không thỏa đáng, nhưng cũng không còn cách nào. Nhưng bọn họ đều bất mãn vì quyết định này.

Có người thậm chí còn cân nhắc đến việc rời khỏi hệ thống.

Ông bà chủ của Hi Vọng Mới đã làm loạn như thế thì lấy đâu ra hy vọng chứ?

Ninh Thần không giải thích với bọn họ mà chỉ gọi trưởng phòng quan hệ công chúng đến, nói nội dung thông báo cho cô ta rồi bảo cô ta làm việc.

Trưởng phòng quan hệ công chúng là nhân viên cũ được tuyển lần hai, rất có năng lực.

Nhưng cô ta cũng cảm thấy quyết định này rất bất ngờ.

"Tổng giám đốc Ninh, chị chắc chắn là sẽ phát thông báo này ạ?", cô trưởng phòng xinh đẹp hỏi lại.

"Chắc chắn", Ninh Thần gật đầu nói.

Cô ta đáp lời rồi không hỏi lại nữa mà lập tức đi chuẩn bị.

Với cô ta, bất kỳ quyết định nào không hợp lý thì đều không phải việc mà cô ta cần nghĩ đến. Chỉ cần sếp bảo được thì cô ta sẽ làm.

Vì chức vụ của cô ta là phụ trách quan hệ công chúng chứ không phải phụ trách quyết sách vận hành công ty.

Mỗi một chức vụ đều có trách nhiệm và nhiệm vụ cần làm. Chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được, không cần nhúng tay vào những việc mình không chuyên.

Đây là một tố chất công việc cơ bản của một nhân viên. Lo chuyện bao đồng sẽ chỉ càng khiến bản thân thêm phiền thôi.

Sau khi trưởng phòng quan hệ công chúng rời đi, Ninh Thần mở máy tính ra, bắt đầu đọc tin tức liên quan đến Hi Vọng Mới.

Phần lớn tin tức đều liên quan đến cuộc chiến cạnh tranh gần đây. Ninh Thần không vội mà lật từng trang để xem.

Lật đến trang thứ sáu, có một tin tức đã thu hút sự chú ý của cô.

"Sống lại không phải là chuyện giả tưởng! Hi Vọng Mới, niềm hy vọng mới của nhân loại!"

Tiêu đề này khiến Ninh Thần bấm vào đọc.

Khi cô nhìn thấy nội dung trong màn hình thì trở nên sững sờ. Phải mấy phút sau, mặt cô bắt đầu đỏ lên, đó là sự hưng phấn và kích động cực độ.

Phẫu thuật thay đầu?

Đội ngũ y học do chồng cô dẫn dắt đã thành công?

Mặc dù không biết Hoắc Khải lấy đội ngũ y học ở đâu ra, cũng không biết anh làm như thế nào, nhưng Ninh Thần có thể khẳng định tin tức mà Hoắc Khải nói chắc chắn chính là cái này!

Ninh Thần không hiểu nhiều về y học, cùng lắm chỉ là cảm cúm thì uống thuốc gì, sốt thì uống cái gì, đau bụng thì uống gì mà thôi.

Nhưng phẫu thuật thay đầu này, là kẻ ngốc thì cũng biết nó có ý nghĩa gì.

Tức là cho dù bạn đã 90 tuổi thì vẫn có thể nhờ vào phẫu thuật này để quay về tuổi 20 và tiếp tục sống tiếp.

Con người ít khi tử vong vì vấn đề não bộ mà do tuổi thọ, hoặc cơ quan nào đó trong cơ thể bị thoái hóa nghiêm trọng, không thể tiếp tục kéo dài sinh mạng cho cơ thể nữa.

Cho nên, bỏ cái thân thể già cỗi này đi là bạn có thể sống được lâu hơn.

Nếu như có thể thay đổi được sự già đi của não bộ thì con người có thể sống đến vĩnh cửu.

Thuốc kéo dài thậm chí cải thiện sự già đi của não bộ đã xuất hiện trong một vài phòng thí nghiệm rồi. Kết quả cụ thể có lẽ không khiến người ta quá hài lòng, nhưng cũng là một xu hướng tốt.

Ít nhất thì còn chứng minh lý luận này khả thi.

Khi đọc được tin tức này, trái tim của Ninh Thần liền trở nên vững vàng.

Cô bắt đầu tìm kiếm thêm dựa trên các từ khóa này.

Thật ra không cần tìm kiếm nhiều. Khi Ninh Thần đọc được bài này thì hệ thống số liệu đã bắt đầu được khởi động.

Trang web tìm kiếm không ngừng gợi ý cho cô những tin tức liên quan, mỗi một tin đều đến từ trang thông tin có tiếng trong nước. Thậm chí khi Ninh Thần tìm một vài trang web truyền thông nước ngoài thì cũng đọc được những thông báo như vậy.

Hơn nữa có một vài bài báo còn có cả video nữa.

Trong video, có thể thấy rõ được Hoắc Khải giới thiệu về tình hình cuộc phẫu thuật này và hình dáng của Hoắc Giai Minh trong phòng phẫu thuật.

Có hơn 100 vị chuyên gia tập hợp ở một chỗ, đứng sau và bên cạnh cậu ta. Trên mặt bọn họ đều là sự hưng phấn và kích động.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 593: Công Nghệ Tái Sinh

Sự hưng phấn đó chắc chắn không phải là giả. Hơn nữa đoạn video còn miêu tả chi tiết thành tựu và lịch sử của mỗi một vị bác sĩ.

Chỉ giới thiệu bọn họ thôi mà đã khiến người ta hoa cả mắt.

Trong đó, có mấy người còn được nhận giải Nobel y học. Có nhiều người cũng được đề cử, tuy không có giải nhưng được đề cử Nobel y học là đã rất vinh quang rồi.

Bất kỳ bệnh viện nào mà có người tầm cỡ đó thì chắc chắn sẽ rất đắt khách.

Mà ở đây, những người được đề cử chỉ thuộc dạng rất bình thường. Đến người được giải còn không có chỗ đứng kìa.

Bọn họ tập trung hết bên cạnh Hoắc Khải và lộ mặt trong đoạn video. Có thể biết rằng tin tức này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến bọn họ.

Xem xong đoạn video, Ninh Thần cúi đầu hỏi người của hội đồng quản trị vừa hỏi ban nãy: "Anh vừa hỏi gì nhỉ?"

"Tôi bảo là anh Lý đang ở đâu, chúng tôi muốn tìm anh ta nói chuyện! Các người tự ý tăng giá làm tình hình càng tệ hại hơn!", người của hqdt đó nói.

Ninh Thần mỉm cười, xoay màn hình laptop ra và nói: "Mời các vị xem hết đoạn video này rồi chúng ta nói tiếp".

"Video gì? Ơ, đây là anh Lý mà, bên cạnh anh ta sao lại có nhiều bác sĩ thế? Hả, lại còn nhiều giải thưởng Nobel y học vậy sao? Đùa à…"

Đám thành viên trong hội đồng quản trị đó vừa thảo luận vừa xem, nhưng nửa phút sau thì liền im bặt.

Hoắc Khải giới thiệu về phẫu thuật thay đầu, bao gồm sự thành lập trụ sở nước ngoài, tất cả đều khiến bọn họ đơ người.

Phẫu thuật thay đầu là chuyện không phải chỉ hoàn thành được trong ngày một ngày hai, thế mà anh Lý lại làm được?

Hơn nữa, anh ta còn lập một công ty mới, lấy cuộc phẫu thuật này làm gốc để tiếp tục phát triển công nghệ tái sinh?

Đúng vậy! Dự án của công ty chi nhánh mới mà Hoắc Khải giới thiệu chính là công nghệ tái sinh!

Y học cũng là một phần của khoa học kỹ thuật, không khác gì việc luyện kim hết, nhưng luyện kim chỉ là cải tạo khoáng sản, còn y học lại là "cải tạo con người".

Điều này khiến bọn họ không thể không nghĩ đến một câu, lấy đất trời làm lò thiêu, lấy con người làm thảo dược.

Nếu công nghệ tái sinh thật sự có thể thực hiện thì con người sẽ được sống mãi sao?

Chỉ nghĩ đến đó thôi là bọn họ đã hưng phấn lắm rồi.

"Tổng giám đốc Ninh, đây là thật sao? Anh Lý thật sự đã làm được sao?", một thành viên hội đồng quản trị phấn khích hỏi.

Ninh Thần cười, đưa bài báo cho bọn họ xem và đáp: "Anh nghĩ những bên truyền thông này sẽ đăng tin vịt sao? Hơn nữa, tin tức của nước ta khá chậm, chứ nước ngoài người ta đã ầm ĩ cả lên rồi đấy".

"Trời đất ơi, bảo sao cô nói là muốn gấp đôi giá cổ phiếu!"

"Anh vừa nói tổng giám đốc Ninh làm loạn mà, tôi thấy là giá cổ phiếu của Hi Vọng Mới tăng gấp mười còn được, nói gì đến gấp đôi!"

"Chính xác, như vậy chúng ta sẽ không phải lo bị tấn công nữa rồi. Có tin tức này từ anh Lý thì ai còn dám tấn công chúng ta chứa? Khéo lại vội

vàng đi nịnh hót ấy chứ!"

"Không hổ là anh Lý, luôn đứng ra lật ngược tình thế vào những lúc nguy hiểm nhất. Tôi còn đang thắc mắc sao anh ấy mãi không chịu lộ diện, hóa ra là đang chuẩn bị chơi lớn! Thật là đỉnh quá, anh Lý đúng là người tôi khâm phục nhất đời này!"

Nhìn sự thay đổi của đám thành viên hội đồng quản trị, nụ cười của Ninh Thần càng đậm hơn.

Cô quay lại nhìn gương mặt tràn đầy tự tin của Hoắc Khải trong màn hình, trong lòng tràn đầy sự nhẹ nhõm và yên tâm.

Quả nhiên là giống những gì cô nghĩ. Không có khó khăn nào có thể cản bước tiến của anh cả. Anh sẽ luôn sáng tạo ra kỳ tích. Có lẽ, trên đời này, ngay cả chính anh cũng không thể đánh bại bản thân mình.

Chờ đám thành viên hội đồng quản trị đó hứng phấn một hồi, Ninh Thần mới gõ bàn để thu hút sự chú ý của họ.

"Mặc dù tin tức này rất chấn động, nhưng đừng quên là chúng ta đang phải chịu sự tấn công. Giờ tôi yêu cầu mọi người cố gắng phản công lại, không nể mặt ai hết, cũng không cho đối phương một cơ hội nào cả! Hãy nhớ rằng, chúng ta đang ở thế bất bại, không một ai có thể đánh ngã chúng ta hết! Cho nên, hãy xả hết sự uất ức những ngày qua ra đi!"

Lời nói của Ninh Thần khiến sắc mặt bọn họ đỏ hồng lên, bọn họ đều cực kỳ hưng phấn.

Bọn họ bị đè ép suốt bao nhiêu lâu, đã muốn phản kích lại nhưng không có cơ hội, cũng không có tư cách.

Nhưng giờ thì, mọi chuyện đã chín!

"Tổng giám đốc Ninh yên tâm, chúng ta sẽ lấy lại hết những gì đã mất, và còn bắt bọn họ phải trả một cái giá đau đớn!"

Các thành viên hội đồng quản trị lũ lượt đáp lời, lập tức gọi điện thoại cho cấp dưới.

Ai cũng muốn xả cục tức này, giờ chính là cơ hội tuyệt nhất!

Ninh Thần lại ấn vào nút gọi trên điện thoại và nói: "Gọi tất cả những người phụ trách các phòng ban có mặt trong phòng làm việc của tôi trong vòng ba phút. Ngoài ra, gọi các nhân viên đang công tác bên ngoài quay về ngay lập tức, tôi có chuyện quan trọng cần sắp xếp".

Mấy phút sau, người phụ trách các phòng ban đã có mặt trong phòng làm việc của Ninh Thần, bao gồm cả cô trưởng phòng quan hệ công chúng ban nãy.

Tất cả các nhân viên cấp cao của công ty, trừ Giản Tư Tư đang chủ trì công tác của Hội đồng tham mưu ra thì chắc đã đến đủ.

Bọn họ đã biết được một vài tin tức trong cuộc trò chuyện của thành viên hội đồng quản trị, mặc dù không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn bọn họ thì chắc chắn là chuyện tốt.

Không lẽ thời cơ phản kích của Hi Vọng Mới đến rồi?

Nhìn mọi người, Ninh Thần đứng dậy, bước ra bàn làm việc.

Sau đó, cô cúi người một cái thật sâu trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả.

"Tổng giám đốc Ninh, đây là…"

Ninh Thần đứng thẳng người, nói: "Tôi muốn cảm ơn tất cả các anh chị em vì đã cống hiến cho sự phát triển của công ty. Vào lúc công ty cần giúp đỡ nhất, các bạn đã không rời bỏ công ty, không công kích công ty mà còn càng đoàn kết hơn. Tất cả đều là công lao của mọi người. Cho nên tôi quyết định sau lần này sẽ tặng thưởng cho mỗi người hai trăm cổ phiếu".

Bọn họ sửng sốt rồi lộ ra cảm xúc vui vẻ.

Cổ phiếu mà Hi Vọng Mới tặng cho các quản lý cao cấp là lấy tiền mặt để cầm cố. Nói đơn giản thì là khi bạn còn tại chức, công ty hứa sẽ cho bạn cổ phiếu, chỉ cần bạn giữ nó trên một năm thì dù là chủ động từ chức hay bị thôi việc, cũng sẽ được đổi thành tiền mặt.

Cũng tức là cổ phiếu có giá trị hai triệu đó sẽ lập tức được đổi thành hiện kim nếu bọn họ rời công ty.

Nếu họ không nghỉ việc thì mỗi năm sẽ được nhận hoa hồng theo chính sách.

Từ lúc Hi Vọng Mới thành lập cho đến giờ chưa có một quản lý cấp cao nào cầm cổ phiếu mà rời đi cả. Bọn họ biết rõ tiềm lực công ty, cho dù không có cổ phiếu thì làm việc ở đây cũng cực kỳ có tương lai.

Nhưng 200 cổ phiếu không khiến bọn họ quá hưng phấn, dù sao tính ra thì cũng chỉ là hai triệu.

Những người này đều có thu nhập năm vượt qua con số đó rồi.

"Việc thứ hai, tôi đã bảo phòng quan hệ công chúng đăng thông báo cho giá cổ phiếu của Hi Vọng Mới tăng lên gấp đôi", Ninh Thần nói tiếp.

Cô vừa nói xong thì tất cả đều kinh ngạc nhìn trưởng phòng quan hệ công chúng. Cô ta gật đầu như xác nhận, cũng nói: "Tôi đã thông báo rồi".

Cảm xúc của bọn họ đã dần dần chuyển biến.

Bọn họ không quan tâm đến hai triệu lắm, nhưng bốn triệu thì đã gấp đôi rồi, làm bọn họ kinh ngạc.

Mà Ninh Thần còn chưa dừng lại, cô nói tiếp: "Việc thứ ba, Hi Vọng Mới sẽ mở thêm một công ty chi nhánh, nội dung kinh doanh sẽ lấy công nghệ tái sinh làm chủ. Chuyện này lúc trước do chồng tôi phụ trách, khi anh ấy quay lại thì có thể sẽ tiến hành chuyển giao chức vụ, mọi người hãy làm công tác chuẩn bị trước đi".

Đám người lại sửng sốt lần nữa, công nghệ tái sinh? Công ty chi nhánh mới?

Mắt thấy công ty đang ở thời kỳ khó khăn, chỉ hận không thể phân một đồng tiền ra làm đôi để dùng, lấy đâu ra để mà lập công ty chi nhánh mới chứ.

Hơn nữa, công nghệ tái sinh gì chứ, sao nghe huyền ảo thế?

Ninh Thần mỉm cười, mở đoạn video trong máy tính ra chiếu cho mọi người xem.

Xem xong đoạn video, bọn họ lại sững sờ thêm lần nữa.

Phẫu thuật thay đầu?

"Nếu mọi người không tin thì có thể đọc các tin tức liên quan, các bên truyền thông cũng đăng báo rồi, bao gồm cả trong nước và nước ngoài. Có thể nói, sự kiện này đã phủ sóng toàn thế giới, truyền thông của tất cả các quốc gia chắc chắn sẽ không bỏ qua tin tức này đâu. Mà hiện giờ, tôi yêu cầu mọi người phải thu lại ý nghĩ của mình mà chỉ làm một việc thôi. Đó chính là nói với những kẻ địch của mình rằng, các người đã phạm một sai lầm lớn rồi! Hãy đòi lại tất cả những gì chúng ta đã đánh mất cho tôi!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 594: Phản Công

Giọng nói của Ninh Thần không lớn, nhưng lại khiến người ta sôi trào nhiệt huyết.

Tất cả những người đứng đầu các phòng ban lúc này đều mở mắt thật to, nhìn chằm chằm Ninh Thần, nắm chặt bàn tay.

Một lúc lâu sau, Ninh Thần thấy bọn họ không có động tĩnh gì, liền hỏi: "Có vấn đề gì không vậy?"

Trưởng phòng thị trường Lý Mậu Đạt đứng lên, nói lớn tiếng: "Tôi xin đảm bảo với tổng giám đốc Ninh rằng, nếu không lấy lại được thị trường đã mất trong vòng ba ngày thì tôi sẽ từ chức! Tất cả cổ phiếu, tiền lương hay thưởng tôi cũng sẽ không nhận nữa!"

Có Lý Mậu Đạt đi đầu, một người phụ trách khác cũng đứng ra nói những lời tương tự.

Từng người đều dùng những động tác và lời nói kích động nhất để lập lời thề với Ninh Thần.

Bọn họ sẽ tự tay tìm lại những gì đã mất.

Giống như một bộ phim nổi tiếng nào đó, Tiểu Mã Ca giơ một ngón tay lên, điên cuồng hét: "Tôi chờ ba năm mới được cơ hội này, không phải để chứng minh mình giỏi giang mà chỉ muốn nói cho tất cả mọi người biết rằng, tôi nhất định sẽ đòi lại những gì tôi đánh mất!"

Hi Vọng Mới không phải chờ ba năm, nhưng bọn họ nghĩ chờ đợi thế này là đã quá đủ rồi.

Bây giờ chính là lúc phản công!

Lúc tất cả rời đi, Ninh Thần hơi suy tư một chút rồi gọi điện thoại cho Giản Tư Tư.

“Bên Hội đồng tham mưu đó cứ cho người khác làm đi, giờ em cần làm một việc quan trọng hơn!”, Ninh Thần dặn dò.

Cả Hi Vọng Mới và hệ thống VR đều đã được cổ vũ.

Ai cũng biết đây chính là thời khắc phản công của bọn họ, ai cũng có 200% tinh thần, nhất thời khí thế đã đạt đến đỉnh cao.

Những kẻ từng theo nhà họ Hoắc làm khó Hi Vọng Mới đột nhiên nhận ra đối thủ của mình đã thay đổi.

Hệ thống Hi Vọng Mới lúc trước mặc dù rất đoàn kết nhưng cuối cùng vẫn có chút sợ bóng sợ gió. Vì bọn họ biết mình không phải đối thủ, chỉ có thể thu gọn lực lượng, phòng ngự bị động.

Nhưng giờ đây đám người này lại đột nhiên xông ra như bầy ong vỡ tổ, đòi đánh đòi giết bọn họ.

Những nhà sản xuất đó gửi cho bên cung ứng nguyên vật liệu một tờ thông báo, nội dung gần như là cùng một mẫu viết ra.

“Trong vòng 48 tiếng phải phục hồi việc cung cấp hàng hóa, đồng thời giảm giá xuống ít nhất là 20%, nếu không, lần đàm phán tiếp theo sẽ là giảm xuống 30%!”

Lúc bên cung ứng nhận được tờ thông báo này thì nhiều người đều cho rằng họ bị điên rồi.

Hệ thống Hi Vọng Mới đang bị đánh tơi tả mà không biết hay sao? Lại còn dám uy hiếp ngược lại họ?

Còn giảm xuống 20%? Kể cả không giảm cũng đừng hòng cung cấp nhé, đừng có mơ.

Còn về sự uy hiếp 30% thì càng không ai quan tâm, bọn họ chỉ coi như đầu óc của đám sản xuất có vấn đề mà thôi.

Nhưng thực tế thì không phải đầu óc bọn họ có vấn đề. Trong thế lực do nhà họ Hoắc bao vây và tấn công Hi Vọng Mới thì có một nửa là của thế lực ngầm, còn một nửa là thừa nước đục thả câu.

Trong trận chiến này, ai cũng cho rằng nhà họ Hoắc thắng chắc rồi, chỉ còn cần chờ thời gian nữa thôi.

Mà ở một lúc nào đó, Hoắc Trạch Minh nhận được tin tức của đàn em.

"Hai công ty tuyên bố chủ động rút lui, hơn nữa còn muốn xin lỗi Hi Vọng Mới? Tại sao?", một người nhà họ Hoắc nắm vị trí quan trọng không hiểu hỏi.

Nên đàn em đó do dự một lúc rồi đáp: "Cụ thể là gì thì chúng tôi chưa rõ, nhưng một trong hai công ty đó có nói với tôi rằng nhà họ Hoắc sắp gặp nạn rồi, bọn họ không muốn chết chung, chỉ có thể lựa chọn việc tự bảo vệ bản thân".

"Chúng ta sắp gặp nạn?", mấy người nhà họ Hoắc bật cười hô hố, ông chủ của công ty này bị điên rồi sao?

Với tình thế hiện tại, nhà họ Hoắc có lợi rõ ràng, chỉ cần kiên trì thêm một hai tuần nữa là hệ thống của Hi Vọng Mới tự khắc sẽ sụp đổ.

Nhà họ Hoắc đã phái người đi nghe ngóng từ lâu, rằng hệ thống Hi Vọng Mới đã không còn bao nhiêu tiền để chống đỡ nữa rồi. Đến cả Hi Vọng Mới cũng chỉ còn có vài trăm triệu tiền vốn, còn trụ sở nước ngoài thì vẫn chưa tập trung vốn xong.

Còn việc vay vốn ngân hàng thì cũng đã bị nhà họ Hoắc chặn đứng, cộng thêm việc tình hình của Hi Vọng Mới quá tệ, ngân hàng cũng không dám cho bọn họ vay, sợ bị lỗ vốn.

Dù sao vay vốn cũng từ chín con số trở lên, và nó không phải là một chuyện nhỏ với bất kỳ ngân hàng nào.

Hoắc Trạch Minh phất tay nói: "Vài công ty rút lui thôi mà, không quan trọng đâu, còn chuyện gì khác không?"

"Còn ạ", tên đàn em đó dừng lại một lúc rồi nói: "Các nhà sản xuất của hệ thống Hi Vọng Mới đột nhiên gửi thông báo cho các bên cung ứng, yêu cầu bọn họ phải khôi phục cung cấp hàng hóa trong vòng 48 tiếng, và giá phải giảm xuống 20%, nếu không hai ngày sau họ sẽ yêu cầu giảm xuống 30% trở lên".

"Đám người của Hi Vọng Mới bị điên rồi hả, còn tưởng mình vẫn như ngày xưa à? Hơn nữa, cho dù bọn họ quay lại thời kỳ đỉnh cao thì cũng không có tư cách ép bên cung ứng hạ giá như vậy".

Hoắc Trạch Minh nhíu chặt mày. Khi nghe được tin này, ông ta bỗng cảm thấy bất an, như là có chuyện gì không tốt sẽ phát sinh vậy.

"Có biết vì sao họ đột nhiên thông báo vậy không?", Hoắc Trạch Minh nói.

"Còn hỏi được gì nữa, chắc là không kiên trì được bao lâu nên muốn hù dọa người ta đó", một thành viên dòng chính nói.

Tên đàn em đó lắc đầu nói: "Tôi cũng không rõ, bên cung ứng cũng không hiểu vì sao. Nhưng tôi nghe nói là tất cả mọi người trong hệ thống Hi Vọng Mới đều đang ngóc đầu dậy gây áp lực với bên ngoài. Rất nhiều công ty đều hỏi chúng ta có phải đã xảy ra chuyện gì không, sao tự nhiên Hi Vọng Mới lại đột nhiên làm lớn vậy chứ".

Hoắc Trạch Minh nhìn mấy người nằm quyền bên cạnh, hỏi: "Dạo này chúng ta có gặp sai lầm gì không?"

"Không hề", một người lắc đầu đáp: "Mọi chuyện giờ đang tiến triển rất thuận lợi, bao gồm cả thị trường thứ cấp. Tuy chúng ta bị một số người thần bí ngăn cản nhưng vì có đủ kinh tế nên đối phương chưa chiếm được lợi gì".

“Vậy thì lạ thật, không lẽ Hi Vọng Mới chỉ muốn hù dọa thật thôi sao? Nhưng cái chiêu đó đâu có tác dụng”, có người lên tiếng.

Hoắc Trạch Minh càng nhíu mày chặt hơn, quyết đoán nói: “Tra! Điều tra ngay cho tôi! Rốt cuộc hệ thống Hi Vọng Mới lấy dũng khí ở đâu ra! Là giả vờ giả vịt hay là có nguyên nhân khác!”

“Rõ!”, tên đàn em đó lập tức gật đầu nhận lệnh.

Một người nhà họ Hoắc khác nói: “Chủ tịch, tôi nghĩ không cần phải để ý quá đến chuyện này thôi. Hệ thống Hi Vọng Mới bị chúng ta làm cho khốn đốn, có lẽ đây là giây phút điên cuồng cuối cùng của họ đó. Chúng ta bảo các liên minh chú ý một chút, đừng để bọn họ hù dọa. Chắc vài ngày nữa là bọn họ sẽ phải đầu hàng thôi”.

“Nói đúng lắm, nhưng vẫn phải điều tra. Tên Lý Phong của Hi Vọng Mới còn chưa xuất hiện, không biết đang làm trò mèo gì. Người này không đơn giản, chúng ta không nên khinh thường”, Hoắc Trạch Minh đáp.

Mặc dù ông ta và Hoắc Khải không tiếp xúc nhiều, cũng chẳng gặp mấy lần, nhưng trong lịch sử phát triển của Hi Vọng Mới, người này luôn có tác dụng vào thời khắc quan rọng.

Có mấy lần nguy cơ đều bị người này hóa nguy thành an thì mới có được hệ thống Hi Vọng Mới ngày hôm nay.

Người đàn ông tên Lý Phong đó còn chưa xuất hiện ngày nào thì Hoắc Trạch Minh chưa thể yên lòng ngày đó.

Ông ta cho rằng người đàn ông tên Lý Phong này cũng ngang ngửa với cháu trai ruột của mình – người đã từng là ngôi sao hy vọng của dòng họ.

Nhưng ngôi sao hy vọng đó đã rớt đài, giờ đã bặt vô âm tín.

Ông ta có thể khiến một ngôi sao hy vọng rớt xuống, thì cũng có thể làm vậy với ngôi sao thứ hai!. Tiên Hiệp Hay

Lúc này, một người dòng chính đột nhiên chạy vào. Vẻ mặt người đó hoảng loạn, cầm laptop trong tay, hét lên: “Hỏng rồi! Có chuyện lớn rồi!”

“Vội vội vàng vàng thế còn ra cái thể thống gì nữa, từ từ rồi nói!”, một người cầm quyền của nhà họ Hoắc mắng mỏ.

Nhưng người thanh niên đó không sợ, thậm chí còn không quan tâm mà chỉ nhìn Hoắc Trạch Minh, nói: “Chủ tịch, xảy ra chuyện rồi! Chủ tịch xem đoạn video này đi!”

Nói rồi, người đó đưa laptop ra trước mặt Hoắc Trạch Minh và ấn vào nút chạy video.

“Và cũng rất vinh hạnh nói cho các vị biết, điều này là sự thật! Hơn nữa, tại đây tôi tuyên bố, Hi Vọng Mới sẽ thành lập một chi nhánh mới, dựa trên thành công của kỹ thuật thay đầu làm nền tảng để tiến hành nghiên cứu sâu hơn. Mục tiêu của chúng tôi là một ngày trong tương lai…”

Từng lời Hoắc Khải nói đều được phát ra rất rõ ràng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 595: Cái Gì Cũng Muốn

"Không rõ tình hình cụ thể như thế nào nhưng theo điều tra, các hãng truyền thông lớn đều được mời tham gia họp báo. Hơn nữa, không chỉ ở trong nước mà còn rất nhiều hãng truyền thông lớn ở nước ngoài. Vừa rồi, tôi có gọi cho một người bạn làm truyền thông ở nước ngoài hỏi thăm một chút thì họ nói, tin này đã sớm lan truyền với tốc độ điên cuồng rồi. Nghe nói có rất nhiều người siêu giàuy đang chuẩn bị liên hệ với Hi Vọng Mới, hỏi về phẫu thuật thay đầu", người thuộc dòng chính nhà họ Hoắc kia trả lời.

Đáp án này khiến sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên khó nhìn.

So sánh với những người siêu giàu ở nước ngoài thì lực lượng vốn trong nước vẫn tính là yếu.

Cho dù là người giàu nhất toàn quốc thì sao, sợ rằng còn chưa xếp được vào top 20 trên thế giới.

Danh sách người giàu có mỗi năm chỉ là liệt kê những nhà giàu khá nổi tiếng và lộ diện. Mà những người thật sự giàu có ẩn giấu phía sau màn thì lại ít người biết đến.

Rất có khả năng những người siêu giàu mà người bình thường vẫn thấy chỉ là một con cờ dưới tay họ mà thôi.

Nhưng cho dù anh có bao nhiêu tiền, đều phải trải qua hết các cửa sinh, lão, bệnh, tử. Cho nên, cho dù khống chế toàn thế giới thì khi thấy sự thành công của phẫu thuật thay đầu trong tay Hi Vọng Mới, những người siêu giàu thực sự kia chắc chắn cũng muốn tham gia.

Quyền thế càng lớn mạnh thì càng hi vọng có thể sống vĩnh viễn.

Có thể tưởng tưởng là, những nhân vật siêu giàu trên thế giới nhất định sẽ bỏ ra hết những gì có thể để hi vọng họ có thể thực hiện thành công một lần phẫu thuật thay đầu.

Mà Hi Vọng Mới lại nắm giữ kỹ thuật này, sẽ trở thành công ty siêu lớn thật sự không có đối thủ.

Vốn dĩ kỹ thuật VR đủ để thay đổi hướng đi trong tương lai của thế giới đã đủ khiến người ta tham lam, bây giờ lại có thêm một công nghệ tái sinh.

Một người thuộc dòng chính nhà họ Hoắc không thể tin được nói: "Người này… Cậu ta là thần sao? Tại sao có thể làm được chuyện khó tin như vậy?"

Trong lòng mỗi người cũng đang có câu hỏi tương tự mà họ rất muốn biết đáp án.

Sắc mặt Hoắc Trạch Minh càng trở nên khó nhìn, ngay cả người nhà họ Hoắc cũng nghĩ như thế, huống chi là những người khác.

Tin tức này vừa được công bố ra ngoài, thì gần như không thể đối phó được với Hi vọng Mới.

Không, không thể nào, nếu thật sự như thế thì nhà họ Hoắc có thể gặp phải vận rủi!

Nghĩ đến báo cáo liên quan đến việc những nhà sản xuất ép giá nhà cung cấp, Hoắc Trạch Minh bỗng hiểu ra tất cả.

Chẳng trách mà những người kia dám trâng tráo như thế, nhất định là họ đã biết tin này, cũng biết Hi Vọng Mới không thể đánh bại, có chỗ dựa rồi nên không lo ngại gì.

Hoắc Trạch Minh có thể nghĩ được những điều này thì những người khác trong nhà họ Hoắc cũng nghĩ được.

Ngay sau đó có người đến hỏi một cách lo lắng: "Chủ tịch, đây không phải là chuyện tốt. Nếu những gì trong video nói là thật thì việc chúng ta là kẻ thù của Hi Vọng Mới tương đương với việc tự ép mình vào con đường

chết. Chỉ cần họ nói vài câu, sợ là có vô số người sẽ thừa cơ hãm hại chúng ta".

"Ông nghĩ rằng tôi không nghĩ tới điều đó sao?", Hoắc Trạch Minh tỏ vẻ lạnh lùng, nói: "Nhưng tin này vẫn chưa chính thức xác nhận, ai biết là thật hay giả".

"Nhỡ đó là sự thật thì sao?", có người hỏi.

Thật ra chuyện này không có nhiều "nhỡ" như thế, theo họ thấy, 80% chuyện này là thật. Còn 20% có thể là trong đó có sai sót nhỏ, nhưng tính chân thực vẫn chiếm tỷ lệ vô cùng lớn.

Hoắc Trạch Minh lạnh giọng hừ một tiếng, nói: "Nếu là thật thì làm sao, kỹ thuật vốn dĩ không thuộc về ai. Nếu nhà họ Hoắc có thể làm được thì Hi Vọng Mới vẫn là con kiến có thể dễ dàng bóp chết!"

Những người nhà họ Hoắc nghe thấy đều sửng sốt, họ sẽ nắm lấy kỹ thuật này sao? Sao có thể được, nhà họ Hoắc chưa bao giờ đầu tư quá nhiều vào lĩnh vực y học, cho dù là khi Hoắc Khải còn nắm quyền lấy phát triển khoa học kỹ thuật làm mục tiêu chính.

Hoắc Trạch Minh cũng không giải thích với những người này, chỉ nói: "Trước tiên nên chú ý động tĩnh của các công ty khác, có việc gì tự giải quyết được thì chủ động thực hiện. Tôi có vài việc khác phải làm".

Nói xong, Hoắc Trạch Minh đứng dậy rời đi.

Bỏ lại một phòng đầy những thành viên nòng cốt nhà họ Hoắc ngơ ngác nhìn nhau. Vẻ mặt của họ đều không dễ nhìn cho lắm. Sự việc này ảnh hưởng quá lớn đến nhà họ Hoắc, nếu một người làm không tốt thì có khả năng cả nhà họ Hoắc sẽ tai họa thảm khốc.

Mà Hoắc Trạch Minh lại không đưa ra được ý kiến gì hay ho mà còn bảo bọn họ phải theo dõi những chuyện sau đó.

Theo dõi thì có thể giải quyết được sao?

Bây giờ, Hi Vọng Mới đã bắt đầu phản kích rõ ràng rồi, nhà họ Hoắc phải làm thế nào? Rõ ràng biết Hi Vọng Mới nắm trong tay cỗ máy chém giết khó thể chống lại còn muốn tiếp tục đánh thì không phải là ông ta sợ chết chưa đủ nhanh hay sao.

Hoắc Trạch Minh rời khỏi phòng họp đến phòng làm việc riêng của mình.

Phòng làm việc của ông ta chính là phòng làm việc của Hoắc Khải trước đây, nhưng bây giờ đã có một số thay đổi nhất định.

Ngoài thay đổi về phong cách trang trí mà còn mang tính bảo mật.

Không chỉ được xử lý cách âm tuyệt đối mà còn trang bị cả thiết bị gây nhiễu tín hiệu, bảo đảm không bị người khác nghe lén.

Sau khi đi vào văn phòng, Hoắc Trạch Minh ấn nút trên bàn làm việc, đóng hết rèm cửa lại.

Ông ta cầm một chiếc điện thoại khác từ trong ngăn bàn, mở khóa gọi đi.

"Tôi nhìn thấy tin tức về phẫu thuật thay đầu của Hi vọng Mới. Chuyện này rất nan giải, trụ sở bên đó phải hỗ trợ cho tôi, nếu không, nhà họ Hoắc coi như xong", Hoắc Trạch Minh nói thẳng.

Người mà ông ta gọi điện thoại, đương nhiên là một thành viên cao cấp của thế lực ngầm.

Đầu kia điện thoại vang lên một giọng nói trầm thấp: "Chúng tôi cũng đã nhìn thấy tin tức này, đang phái người đến xác minh. Nhưng thằng nhãi đó chọn một một địa điểm ẩn náu rất kỹ, đến nay vẫn không biết tiến hành phẫu thuật ở đâu. Ngoài ra, sức ảnh hưởng của chúng tôi ở nước ngoài không lớn như ở trong nước, cho nên…"

"Tôi không quan tâm được nhiều như thế, dù sao các ông bắt buộc phải ra tay trước khi người khác xác thực được tin tức này. Nếu tin này là thật

thì cướp tài liệu của chúng. Nếu là giả thì công bố chứng cứ cho công chúng! T`âm quan trọng của nhà họ Hoắc vô cùng to lớn, chắc các ông không muốn dễ dàng mất đi như vậy chứ?", Hoắc Trạch Minh nói.

Lời nói của ông ta ng`âm mang chút uy hiếp nhưng Hoắc Trạch Minh cũng không có cách nào khác.

Tuy rằng, nhà họ Hoắc đã là một thành viên thuộc thế lực ng`âm, nhưng là chủ của nhà họ Hoắc, Hoắc Trạch Minh chỉ hi vọng dòng họ có thể đủ lớn mạnh mà thôi, chứ không phải để nhà họ Hoắc sụp đổ.

Khi đối mặt với mối đe dọa nguy hiểm như vậy, tất cả những gì ông ta có thể làm là dốc sức làm cho nhà họ Hoắc sống lại.

Còn đối với việc lời nói của mình có làm thế lực ng`âm kia bất mãn hay không, thì Hoắc Trạch Minh đã không còn nhi`âu sức lực để cân nhắc nhi`âu như vậy.

Bởi vì ông ta biết, nếu không còn nhà họ Hoắc nữa, thì đối với thế lực ng`âm kia, ông ta chỉ là đ`ôbỏ đi không có giá trị lợi dụng. Mà đối với đ`ô bỏ đi thì những người đó chưa bao giờ có bất kỳ sự đ`ông tình nào.

Cho nên, nhà họ Hoắc còn thì Hoắc Trạch Minh mới có thể tiếp tục hưởng thụ cuộc đời tươi đẹp. Nếu nhà họ Hoắc không còn nữa, thì có đắc tội với ai hay không cũng không quan trọng nữa.

Sau khi đ`âu dây bên kia im lặng một lát, nói: "Chúng tôi sẽ sắp xếp".

"Nếu giành được tài liệu phẫu thuật, nhà họ Hoắc chúng tôi cũng muốn có một bộ!", Hoắc Trạch Minh nói: "Các ông không thể từ chối yêu c`âu này. Đừng quên, lúc đ`âu các ông đã đ`ông ý với tôi, chỉ c`ân tôi giết Hoắc Khải thì các ông sẽ khiến nhà họ Hoắc càng trở nên lớn mạnh, Hơn nữa còn đ`ông ý với một yêu c`âu của tôi. Yêu c`âu đó chính là tôi muốn tài liệu này!"

Đ`âu dây bên kia lại im lặng một lát r`ôi nói: "Nếu giành được tài liệu phẫu thuật thì sau khi chúng tôi nghiên cứu xong sẽ đưa cho nhà họ Hoắc

một bộ".

Tuy rằng đối phương không đồng ý giao tài liệu cho nhà họ Hoắc ngay nhưng chỉ cần xong việc là có thể lấy được thì nhà họ Hoắc cũng đã có vốn để cạnh tranh với những công ty đứng đầu thế giới rồi.

Hoắc Trạch Minh biết, mình có thể nói mấy lời đe dọa, nhưng không thể khiến mọi chuyện trở nên quá khó coi.

Thế lực ngầm vô cùng to lớn, sức mạnh ngoài sức tưởng tưởng, chỉ dựa vào nhà họ Hoắc thì hoàn toàn không phải là đối thủ của họ. Muốn chơi với hổ, điều quan trọng nhất là không bị hổ ăn thịt, thỉnh thoảng trêu đùa nó còn được, nhưng một khi con hổ có dấu hiệu muốn giơ móng vuốt thì anh phải rút lui.

Lúc đầu khi Hoắc Trạch Minh tiếp xúc với thế lực ngầm đã do dự rất lâu, cuối cùng không đưa ra quyết định.

Bởi vì năng lực của Hoắc Khải vô cùng mạnh mẽ, chỉ bỏ ra công sức vài năm ngắn ngủi đã giúp nhà họ Hoắc bước một bước tiến lớn. Nếu anh có thể tiếp tục dẫn dắt nhà họ Hoắc thì sau này dòng họ nhất định có thể đứng đầu cả nước!

Nhưng sức mạnh của thế lực ngầm khiến Hoắc Trạch Minh kinh ngạc không thôi, càng tìm hiểu nhiều thì ông ta càng sợ hãi tổ chức này.

Cho nên, cuối cùng, Hoắc Trạch Minh đã không chịu nổi áp lực, chọn lựa sa ngã.

Vụ giết người trên núi cao đó là lên kế hoạch tỉ mỉ rồi mới thực hiện.

Lúc biết Hoắc Khải bị ném xuống núi, Hoắc Trạch Minh cũng từng khóc một trận vì cảm thấy thương tiếc cho một đứa cháu tốt như thế.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 596: Phản Kích

Nhưng ông ta không hối hận vì đã làm như thế.

Vì một cá nhân lớn mạnh thế nào thì cũng không thể thay đổi toàn thế giới, bắt buộc phải dựa vào sức mạnh tập thể mới có thể tạo ra kỳ tích.

Nhưng sau khi cúp điện thoại, Hoắc Trạch Minh mở máy tính lên, nhìn những tin tức về cuộc phẫu thuật thay đầu được tuyên truyền ngập trời thì ông ta có chút hoang mang.

Nếu một cá nhân không thể thay đổi thế giới thì người thanh niên tên Lý Phong kia sao lại làm được?

Công bằng mà nói, Hoắc Trạch Minh biết mình không thể làm chuyện như vậy. Dù cho ông ta một cơ hội tương tự trong môi trường giống nhau thì ông ta cũng không thể nắm bắt.

Đây là khoảng cách về tầm nhìn chiến lược và may mắn của cá nhân mỗi người, không phải bù đắp ngày một ngày hai.

Có vài người, bẩm sinh đã giỏi về tầm nhìn tổng thể mà có một vài người chỉ chú trọng lợi ích trước mắt.

Nếu… ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc không bị rơi xuống, liệu có thể phân cao thấp với Lý Phong?

Nghĩ đến khả năng này, Hoắc Trạch Minh chợt cảm thấy đau lòng, thậm chí còn có chút hối hận.

Có lẽ, lúc đầu nên đợi thêm một thời gian, để Hoắc Khải có thể chứng tỏ bản thân nhiều hơn. Nếu anh có thể tạo ra vài kỳ tích thì có lẽ bản thân ông ta sẽ không chọn lựa nương nhờ thế lực ngầm như những người khác trong nhà họ Hoắc.

Đáng tiếc… Trên đời này không có nếu như.

Ngôi sao hi vọng một thời đã hoàn toàn biến mất, có lẽ thi thể cũng đã biến thành một đống xương tàn dưới khe núi, mà ngôi sao của Hi Vọng Mới đang từ từ mọc lên.

Không, cậu ta đã không còn là một ngôi sao mới, mà là ánh mặt trời chói lọi khiến người khác không thể nhìn thẳng. Cho dù đứng từ khoảng cách rất xa nhìn lên, vẫn cảm thấy một áp lực to lớn.

Một mình ngồi trong phòng làm việc khổng lồ, bỗng nhiên Hoắc Trạch Minh cảm thấy thật cô đơn.

Nhớ lại những ngày tháng chung sức cùng Hoắc Khải, ông ta nặng nề thở dài. Tiếng thở không ngừng vang vọng trong căn phòng.

Vị chủ nhân mới của nhà họ Hoắc đã nắm quyền hơn một năm, cuối cùng vào giờ phút này đã nhận ra, bản thân đã phạm phải một sai làm quá lớn.

Đúng lúc này, những tin tức về sự thành công của cuộc phẫu thuật thay đầu do Hi Vọng Mới làm chủ đã truyền qua nhiều công ty và các phương tiện truyền thông khác nhau càn quét khắp thế giới như vũ bão.

Điện thoại di động, máy tính, thậm chí cả radio của mọi người tiếp nhận sự oanh tạc luân phiên của tin tức này trong thời gian ngắn nhất.

Các hãng truyền thông dốc sức để đẩy tin, đây là một tiêu đề chiếm sức hút, không có bất kỳ tin tức nào có thể thu hút người xem bằng bản tin này.

Sống lại đấy!

Thật là một công nghệ đáng mơ ước đã được thực hiện trong đời thực! Nếu bây giờ bạn chưa già, tương lai lại tiết kiệm được chút tiền thì có thể bắt kịp để hưởng thụ làn sóng lợi ích và trải nghiệm cảm giác cải lão hoàn đồng.

Khắp đường lớn ngõ hẻm, mọi người đều bàn tán về những chuyện này. Cho dù là người bình thường nhất, khi đọc được tin tức này cũng

không khỏi kích động.

Ngay cả những người bình thường cũng biết thì những người phụ trách những công ty đó đương nhiên không thể nhắm mắt làm ngơ.

Những công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới cũng hết sức mừng rỡ. Họ biết rằng với kỹ thuật này, Hi Vọng Mới sẽ không thể bị người khác đè bẹp.

Mà những công ty là đối thủ của Hi Vọng Mới thì điên cuồng tìm kiếm sự thật. Họ vô cùng hi vọng những tin tức này chỉ là giả, là Hi Vọng Mới cố tình tung tin để thu hút sự chú ý.

Nhưng khi họ nhìn thấy cùng một tin đã lan truyền trên toàn thế giới thì họ đã biết, tin tức này không thể là giả.

Không có tin vịt nào có thể lừa dối cả thế giới, Hi Vọng Mới không phải là thần, họ không thể làm được chuyện đó.

Nhưng Lý Phong của Hi Vọng Mới quả thực giống như một vị thần.

Nếu không phải thần thì sao có thể làm được phẫu thuật thay đầu?

Cuộc phản công của Hi Vọng Mới đang diễn ra nhanh chóng. Bây giờ, tất cả các công ty gặp phải cuộc phản công này đều không dám hành động hấp tấp.

Họ nhanh chóng co lại lực lượng của mình, yêu cầu cấp dưới nhanh chóng rút lui, đồng thời gửi tin cho nhà họ Hoắc hỏi xem bây giờ nên làm thế nào.

Một công ty hỏi, nhà họ Hoắc còn có thể trả lời, bình tĩnh, không nên hỗn loạn.

Nhưng tất cả các công ty đều đến hỏi thì nhà họ Hoắc cũng không biết trả lời thế nào.

Họ chỉ có thể do dự, mơ hồ mà nói là trong dòng họ đang nghiên cứu đối sách để những người khác bình tĩnh hơn một chút.

Nhưng nói thì dễ mà ai có thể thật sự thờ ơ?

Người nhà họ Hoắc không đưa ra được biện pháp nào thì những người kia chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Những người có liên quan không nhiều đến chuyện này thì lập tức đổi giọng, nói mọi thứ trước đó chỉ là hiểu lầm, do cấp dưới tự quyết định.

Họ đúng lúc đẩy ra mấy kẻ chết thay, muốn cho chuyện này cứ thế trôi đi.

Nhưng Hi Vọng Mới nào có dễ dàng đối phó như vậy, các công ty trong hệ thống đều nén một bụng tức, nên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội phản công này.

Các ông nói là hiểu lầm. Vậy được rồi, tổn thất đã gây ra trước đây nên bồi thường thì bồi thường, nên bù đắp thì bù đắp. Chúng tôi thiệt hại một đồng thì các ông phải đền ít nhất 3 đồng.

Không trả?

Được, dù sao, Hi Vọng Mới của chúng tôi nắm giữ kỹ thuật VR và công nghệ thay đầu kinh thiên động địa, xuất quỷ nhập thần, thế giới tương lai, nhất định thuộc về chúng tôi. Chỉ cần các ông dám nói không trả, vậy thì lập tức phát ra thông báo, liệt vào danh sách đen, sau này từ chối hợp tác, xem ai đen đủi!

Sức mạnh của lệnh cấm vận do hệ thống Hi Vọng Mới phát ra đã được chứng minh nhiều lần trước đây, điển hình nhất là tập đoàn Phong Âu.

Bởi vì, một câu cấm vận của Hi Vọng Mới thì chắc chắn không có ai hợp tác với họ, cuối cùng đành bất lực phải bán cổ phần công ty cho Hi Vọng Mới.

Tuy rằng hiện tại, tập đoàn Phong Âu đã đổi tên, trở thành chi nhánh chuyên về chip của Hi Vọng Mới, sản lượng kinh doanh và trình độ kỹ thuật đều được nâng cao rất nhiều, nhưng từ một ông chủ trở thành người làm công thì vẫn là điều mà có rất nhiều người không thể chấp nhận được.

Vì vậy, hầu hết các công ty đành phải chấp nhận xui xẻo, nghiến răng nghiến lợi vét hết tài sản để bồi thường.

Mà những công ty liên quan sâu đến chuyện này thì không dễ dàng rút lui như thế.

Họ muốn nói đây chỉ là một sự hiểu lầm thì ngay cả bản thân họ cũng không tin điều đó, đành bất lực mà tiến hành thương lượng với những công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới.

Trước đây là chúng tôi có mắt không thấy Thái Sơn, bây giờ biết sai rồi. Các anh cứ nói một con số, nên bồi thường bao nhiêu thì chúng tôi sẽ bồi thường bấy nhiêu.

Đương nhiên, các công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới như con sư tử rình mồi, không phải người ta nói bao nhiêu thì họ sẽ đền bằng đó. Có một số công ty, vừa mở miệng đã nói mười tỷ thì ai mà chịu nổi?

Họ chỉ có thể gắng sức tiết chế giọng điệu ôn hòa một chút, sau đó ở trên bàn đàm phán đè sự ảnh hưởng của chuyện này xuống.

Nhưng cho dù làm thế nào thì những công ty của hệ thống Hi Vọng Mới đều chiếm ưu thế tuyệt đối. Cho dù là trong cuộc đàm phán, họ cũng tỏ ra hung hăng, đập bàn đá ghế, không nể nang một chút nào.

Đừng nói họ là người không biết điều, lúc đầu bị người áp bức và tấn công thiếu chút nữa là gục ngã. Bây giờ trở thành phượng hoàng bay lên đậu cành cao, ai mà không phun lửa để cho hả giận chứ?

Hơn nữa, nếu không có cuộc phẫu thuật thay đầu lần này, một khi hệ thống Hi Vọng Mới sụp đổ thì kết cục của họ sao có thể tốt hơn được? Nếu bên kia giành chiến thắng thì chỉ sợ còn quá đáng hơn họ nhiều.

Ngoài đối thủ cạnh tranh này thì khó chịu nhất có lẽ chính là những không ty trong hệ thống đã rút lui ở thời kỳ đầu và giữa kỳ.

Vốn dĩ họ có thể hưởng những "lợi ích" từ phẫu thuật thay đầu đem lại, nhưng sau khi rút lui, họ đã không còn là người trong hệ thống nữa.

Muốn quay lại để giành lợi ích, chưa nói đến những công ty đối địch sẽ bỏ qua cho họ mà chính họ cũng không có mặt mũi nào mà làm thế.

Điều quan trọng nhất là, Giản Tư Tư đích thân dẫn đầu một nhóm chuyên môn pháp lý và trưởng phòng tài chính của Hi Vọng Mới cùng với nhóm đánh giá chuyên nghiệp cung cấp "dịch vụ tận cửa" cho những công ty nhỏ rút lui đầu tiên.

Nội dung phục vụ rất đơn giản, nếu anh đã chọn rút khỏi hệ thống Hi Vọng Mới, khi chúng tôi cần giúp đỡ nhất thì lại đâm cho một nhát dao vào lưng, gây trở ngại, vậy thì cũng đừng trách chúng tôi không có tình nghĩa.

Bây giờ cho các anh hai con đường, một là trở thành kẻ thù của Hi Vọng Mới, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành. Sau này chúng tôi sẽ hoàn toàn cấm vận các anh, nhanh chóng đẩy các anh đến bước đường cùng! Để người khác biết, phản bội Hi Vọng Mới sẽ có kết cục thế nào!

Con đường thứ 2 là Hi Vọng Mới bỏ vốn mua lại công ty các anh.

Tuy rằng Hi Vọng Mới yêu cầu ít nhất 51% vốn chủ sở hữu, nhưng sẽ không nhúng tay vào việc quản lý và định hướng phát triển chiến lược.

Đây cũng là điểm đặc sắc trong thu mua của Hi Vọng Mới, dù quyền điều hành lớn đến đâu cũng không dễ dàng can thiệp vào hoạt động cụ thể của công ty bị thu mua.

Nói một cách đơn giản, chúng tôi chỉ muốn kiểm soát công ty, còn việc phát triển nó thì do các anh làm chủ. Chính sách này cũng ít nhiều cho những công ty này một bậc thang đi xuống.

Ít nhất, họ vẫn được coi là chủ của công ty.

Mà điểm đặc sắc này là do Hoắc Khải đưa ra.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 597: Quy Mô Gây Chấn Động

Hoắc Khải biết rõ công ty càng lớn thì năng lực cá nhân càng mạnh, mà một người cũng không thể quản lý mấy trăm công ty.

Xu thế trong tương lai nhất định phải tích hợp nhiều ngành nghề khác nhau, ai cũng không rời bỏ ai.

Cho nên, Hi Vọng Mới không cần lãng phí quá nhiều nhân lực vật lực phát triển chi nhánh mà chỉ cần bảo đảm nắm bắt được lực lượng cấp dưới của mình.

Để họ tự làm, tự quyết thì trái lại tốc độ phát triển còn nhanh hơn.

Cho nên, Hoắc Khải không bao giờ can thiệp vào sự phát triển của chi nhánh, trừ khi thật sự có những sai lầm lớn mang tính chiến lược, nếu không, họ muốn làm gì thì cứ làm.

Theo lời anh nói, nếu đã là tổng giám đốc thì nên giao quyền.

Nếu cái gì cũng muốn tự làm thì còn giữ chức tổng giám đốc làm gì?

Giản Tư Tư dẫn một đội chuyên nghiệp mang đến cơ hội lựa chọn vô cùng đau khổ cho các công ty nhỏ.

Không bán cổ phần à, có lẽ không đến một tuần, công ty sẽ phá sản.

Video cuộc phẫu thuật thay đầu hiện đã đạt hơn một tỷ lượt xem ở trong nước. Đây mới chỉ trong thời gian một ngày. Có thể nói, nhân dân toàn quốc đều xem đoạn video này.

Đương nhiên, có lẽ cũng có người xem vài lần, nhưng dù thế nào thì đều chứng tỏ độ nóng của sự kiện này vô cùng khủng khiếp.

Cho nên những tiêu đề, chủ đề, tìm kiếm phổ biến của giới truyền thông đều về sự kiện này.

Đứng thứ hai là chiến thắng rực rỡ của Hi Vọng Mới.

Cho dù là người bình thường thì đều cho rằng chắc chắn Hi Vọng Mới sẽ chiến thắng.

Trong hoàn cảnh này, những công ty nhỏ kia sẽ làm thế nào? Ngay cả tập đoàn Phong Âu cũng bị Hi Vọng Mới cấm vận đến nỗi không chống đỡ nổi, huống hồ là bọn họ.

Mà nếu bán cổ phiếu, tuy sau này công ty không còn là của mình nhưng ít nhất còn có cơ hội tiếp tục phát triển.

Vất vả bao lâu mới đạt được kết quả như thế, ai mà nỡ buông tay chứ.

Hơn nữa, việc gia nhập hệ thống Hi Vọng Mới thực sự đã đem lại lợi ích to lớn cho họ, sau này có thể dự đoán trước được rằng, hệ thống Hi Vọng Mới chắc chắn sẽ phát triển một cách nhanh chóng, đạt đến một tầm cao mới. Có sự hỗ trợ của hệ thống này, thì tốc độ phát triển của công ty họ sẽ càng nhanh càng mượt hơn.

Cứ như vậy, sau một thời gian suy nghĩ, ông chủ của những công ty nhỏ đó và các cổ đông cuối cùng cũng chọn cách thỏa hiệp.

Ít nhất là bán ra 51% cổ phần, còn nhiều nhất thì thậm chí còn bán ra hơn 80%.

Giá cổ phiếu cũng không cao, nói chính xác hơn là đội của Giản Tư Tư ép giá xuống rất thấp.

Hoặc là ngoan ngoãn cầm tiền, hoặc là bị cấm vận, đợi sau khi anh phá sản thì quay lại thu mua.

Dưới áp lực lớn như vậy, không ai đủ can đảm để đàm phán về giá cả nên chỉ đành miễn cưỡng chấp nhận sự thật này.

Trong vòng chưa đầy một tuần, Giản Tư Tư đã mua đến 70-80% số lượng công ty nhỏ kia. Tuy rằng giá bị ép xuống thấp nhưng Hi Vọng Mới

vẫn phải bỏ ra số tiền hơn mười tỷ để thu mua.

Tuy nhiên, hiện tại Hi Vọng Mới cũng không thiếu tiền.

Cho dù giá cổ phiếu tăng lên gấp đôi, nhưng các công ty đầu tư mạo hiểm trong nước vẫn ném tiền vào đó một cách điên cuồng.

Những hóa đơn hàng trăm triệu, hàng tỷ đúng hạn chuyển vào tài khoản của Hi Vọng Mới như lời đã nói, chỉ ngắn ngủi trong mấy ngày đã có thêm mấy chục tỷ.

Mà trụ sở nước ngoài hút vốn lại càng khủng khiếp hơn. Hoắc Khải chỉ tăng gấp đôi giá cổ phiếu trong nước nhưng giá cổ phiếu ở trụ sở nước ngoài thì đã tăng gấp ba lần!

Trước đó là hai ngàn đô trên một cổ phiếu, còn bây giờ đã nhảy vọt lên sáu ngàn đô một cổ phiếu. Nếu quy đổi thành giá nhân dân tệ thì đã hơn bốn mươi ngàn tệ!

Nếu tính tên tổng vốn chủ sở hữu thì đó là bốn trăm ngàn tỷ.

Còn tính theo tiền đô cũng có quy mô chục ngàn tỷ.

Những cổ phiếu như thế nếu như bình thường đã không biết có bao nhiêu người chửi bới rồi.

Trong lịch sử, chỉ có hai công ty có giá cổ phiếu hơn sáu ngàn đô.

Một công ty được thành lập bởi thần chứng khoán nổi tiếng trên thế giới. Giá mỗi cổ phiếu xấp xỉ 300.000 đô. Nhưng số lượng cổ phiếu họ phát hành không nhiều, tổng tài sản của công ty cũng chỉ khoảng 400 tỷ đô.

Mà một công ty khác là thương hiệu chocolate nổi tiếng. Mỗi cổ phiếu có giá trên 80.000 đô, tài sản thì còn nhỏ hơn, chỉ từ 20-30 tỷ đô.

Nếu tính trên tổng tài sản thì Hi Vọng Mới đã vượt qua hai công ty này không biết bao nhiêu lần.

Ngay cả khi tính trên giá trị tài sản, thì Hi Vọng Mới cũng có thể nhảy vọt lên vị trí đầu tiên trong số các doanh nghiệp tư nhân. Cho dù là công ty hoa quả với giá trị đạt tới một ngàn tỷ thì cũng chỉ là một đứa nhóc con khi so với anh.

Nhưng mức giá này cũng không khiến những nhà đầu tư nước ngoài chùn bước mà trái lại, nó càng khơi dậy niềm tin đầu tư của họ.

Số lượng hóa đơn cao nhất ngưởng, ùn ùn kéo đến, chỉ trong một ngày, trụ sở nước ngoài đã nhận hơn 100 tỷ!

Quy mô lớn như vậy đã thu hút không ít sự chú ý của cả nước.

Nhưng các nhà đầu tư hiện tại của Hi Vọng Mới đã không chỉ là các công ty mạo hiểm mà còn có rất nhiều dòng họ giàu có và quyền quý âm thầm mua vào.

Những người này cùng nhau ủng hộ Hi Vọng Mới, khiến không ai dám ra tay với anh.

Ai cũng biết, Hi Vọng Mới có ngày hôm nay là dựa vào hai công nghệ.

Một là công nghệ VR, hai là công nghệ tái sinh.

Cho dù hai công nghệ này vẫn chưa phát triển một cách thành thục nhưng lại liên quan đến tương lai của nhân loại. Có thể nói, số vốn hàng chục ngàn tỷ đã đủ để thu hút hầu hết các quỹ tiền mặt trên toàn thế giới.

Nhưng không ai cảm thấy kỳ lạ, bởi vì họ biết, nếu Hi Vọng Mới có thể thành công thì dù giá trị thị trường đạt hàng chục ngàn tỷ là chuyện bình thường.

Vì họ muốn thay đổi thế giới, thay đổi vận mệnh vốn có loài người.

Đối với những người bình thường, tiền là báu vật, nhưng trong mắt những người đứng đầu thì đó chỉ là một con số.

Có thể dùng con số để kéo dài tuổi thọ thì ai lại không sẵn sàng làm việc đó.

Cho nên, Giản Tư Tư thu mua lại những công ty nhỏ kia không mảy may tốn chút sức lực nào. Số tiền đã dùng vốn dĩ có thể là tổn hại lớn đối với Hi Vọng Mới, vậy mà bây giờ chúng chỉ chiếm chưa đến 1/20 dòng tiền của họ.

Theo dòng thời gian, một số tiền lớn vẫn đang đổ về, Hi Vọng Mới đã không thiếu tiền nữa.

Tất cả mọi người đều háo hức mong chờ, có thể dùng số tiền nhàn rỗi để giúp Hi Vọng Mới nhanh chóng hoàn thiện công nghệ này.

Nhất là những người giàu có đã già yếu bệnh nặng sắp chết thì lại càng cảm thấy cấp thiết.

Vì vậy, sau khi hoàn thành việc thu mua đối với các công ty nhỏ, Giản Tư Tư lại nhanh chóng chuyển sang các công ty quy mô vừa và vẫn áp dụng cách thức như cũ.

Anh sẵn sàng bị cấm vận hay là đồng ý thu mua? Không có lựa chọn thứ ba.

Cho dù là những công ty tầm trung có tài sản mấy tỷ cũng không có chút tự tin nào để đối đầu với Hi Vọng Mới

Lựa chọn duy nhất của họ là tham gia vào Hi Vọng Mới, đi theo công ty chạy về phía trước bằng những bước lớn không thể ngăn cản nổi này.

Một ca phẫu thuật thay đầu đã nâng vị thế của Hi Vọng Mới lên đỉnh cao.

Tất cả những công ty đối thủ của Hi Vọng Mới, bây giờ phải trốn kỹ, không dám thò mặt ra sợ gặp phải rắc rối.

Nhưng các công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới lại không hề muốn kiềm nén sự tức giận trong lòng. Họ quay cuồng với những tài liệu tài chính, mở rộng để thu lại những tổn thất đã mất lúc trước, đồng thời kiếm được không ít lợi ích khác.

Ninh Thần không ngăn cản những hành động đó, ngay cả khi có một vài công ty hơi tham lam.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 598: Thất Vọng

Cô muốn nhân cơ hội này để cả thế giới biết được, Hi Vọng Mới không phải kẻ dễ chọc.

Nếu các anh dám trở thành đối thủ của tôi vậy thì chuẩn bị sẵn tâm lý chịu đòn đi!

Kể từ thời điểm này, giá trị của Hi Vọng Mới từ hàng chục tỷ tăng lên hàng chục ngàn tỷ chỉ trong tích tắc.

Không ai dám định giá hàng trăm ngàn tỷ vì nó quá khó tin. Trong lịch sử chưa từng có công ty nào đạt được đến mức độ này.

Nhưng quy mô chục ngàn tỷ thì còn có thể dự đoán được. Ngay cả khi Hi Vọng Mới chỉ dựa vào sự hỗ trợ của hai công nghệ này cũng đủ để phát triển đến quy mô đó.

Những công ty mạo hiểm đã từng thu mua cổ phần ở Hi vọng Mới thì bây giờ đã vui mừng đến phát điên.

Trước đây, khi họ mua cổ phiếu của Hi vọng Mới còn bị người ta chửi bới, thậm thì còn xảy ra trường hợp một số nhà đầu tư chạy đến chửi bới, đánh đập họ.

Bây giờ mới bao lâu chứ? Vốn cổ phần trong tay tăng lên gấp đôi! Còn có cách đầu tư nào nhanh chóng kiếm được tiền hơn là đầu tư vào Hi Vọng Mới?

Công ty đầu tư mạo hiểm và các nhà đầu tư chỉ hận lúc đầu sao không mua nhiều một chút. Nếu không, lần này có thể kiếm được vài tỷ rồi.

Trong khi hệ thống Hi Vọng Mới phản công mạnh mẽ thì nhà họ Hoắc bên kia cũng vấp phải khó khăn.

Tất cả các công ty đều chủ động xóa sạch quan hệ với họ, bao gồm cả những công ty trong thế lực ngầm.

Họ đều biết rằng, nếu không xử lý được Hi Vọng Mới thì nhất định nhà họ Hoắc sẽ gặp xui xẻo.

Đến lúc này ai mà có liên quan đến nhà họ Hoắc thì kẻ đó cũng xong đời!

Tuy thế lực ngầm đã đạt được thỏa thuận với Hoắc Trạch Minh chuyện giành lấy tài liệu kỹ thuật, nhưng họ phải hành động thật thận trọng trước khi đạt được mục tiêu của mình.

Hoắc Trạch Minh cũng hiểu rõ điều này, cho nên ông ta cũng không oán trời trách người, chỉ lặng lẽ đợi kết quả cuối cùng.

Tất cả đồng minh trong hệ thống Hi Vọng Mới đều kiếm được đầy lợi ích trong lần này, ngay cả Quốc tế Đường Thị cũng vậy.

Điều này khiến Đường Quốc Diệu rất mừng rỡ, đồng thời cũng rất chán nản.

Ông ấy mừng vì Quốc tế Đường thị đã đưa ra quyết định chính xác là liên minh với Hi Vọng Mới. Còn chán nản là vì người đàn ông tên Lý Phong kia đã kết hôn rồi, hơn nữa hai vợ chồng họ còn vô cùng yêu thương nhau, không có khả năng ly hôn.

Nếu như vậy, con gái làm sao bây giờ?

Trước đây, vợ của Đường Quốc Diệu còn cho rằng con gái mình là cành vàng lá ngọc, không thể dây dưa với một người đàn ông đã có vợ. Nhưng khi phẫu thuật thay đầu xuất hiện, tiếng tăm của Hi Vọng Mới càng thêm chói lọi, bà ta cũng không còn nói được gì nữa.

Chưa nói đến những tài năng trẻ mà mình đã gặp quá, ngay cả ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc ở thời kỳ đỉnh cao nhất cũng không thể so sánh được với Lý Phong.

Nhà họ Hoắc cùng lắm cũng chỉ có quy mô mấy trăm tỷ, còn Hi Vọng Mới thì sao? Dưới sự dẫn dắt của Lý Phong, giá trị công ty đã đạt trên chục ngàn tỷ rồi!

Chục ngàn tỷ so với mấy trăm tỷ, bên nào khủng khiếp hơn thì chỉ cần không phải thằng ngốc thì sẽ phân biệt được.

Nếu con gái có thể ở bên người đàn ông này, cho dù không có danh phận thì cũng có lợi ích rất lớn. Hơn nữa không có ai dám cười họ, chỉ có thể ngưỡng mộ, đố kị vì bản thân không có cơ hội như thế.

Vì thế, bây giờ hai vợ chồng Đường Quốc Diệu vô cùng hi vọng Đường Trọng Vi có thể ở bên Lý Phong.

Nhưng Đường Trọng Vi không làm được, phong độ của Hoắc Khải bây giờ càng tốt bao nhiêu thì trong lòng cô ấy càng cảm thấy khó chịu bấy nhiêu.

Tại sao người đàn ông này là ưu tú như vậy?

Ánh sáng tỏa ra từ anh ấy dường như còn che khuất người từng là chồng chưa cưới của mình.

Trên thế giới này, còn có người đàn ông ưu tú hơn chồng chưa cưới của mình sao?

Không thể nào. Điều này không thể xảy ra…

Không biết vì sao, trong lòng Đường Trọng Vi, hình ảnh của hai người đàn ông dần dần ăn khớp vào nhau. Thậm chí, cô ấy còn có suy nghĩ khiến chính mình cũng không phân biệt được đúng sai, rằng hai người đó vốn dĩ là một.

Suy nghĩ này khiến cô ấy cảm thấy rất vô lý.

Rõ ràng là dáng vẻ, giọng nói, chiều cao, kinh nghiệm hoàn toàn khác nhau, làm sao có thể cùng là một người.

Nhưng hai người này cũng ưu tú như nhau, tính cách và phong cách làm việc cũng giống nhau.

Vẫn là câu nói đó, nếu trên thế giới này có thể tách rời linh hồn và thể xác vậy thì Hoắc Khải và Lý Phong chắc chắn có cùng một linh hồn!

Linh hồn…

Khi nghĩ tới từ này, trong đầu Đường Trọng Vi nảy ra một suy nghĩ không thể tin được.

Linh hồn của chồng chưa cưới có khi nào thật sự ở trên thân xác của người đàn ông đó?

Cô ấy đã nghi ngờ kẻ giả mạo nhà họ Hoắc từ lâu, nhưng loại chuyện này quá mức khó tin, cho dù là nghi ngờ thì Đường Trọng Vi cũng không tìm được bất kỳ chứng cứ nào để chứng minh cho suy đoán của cô.

Mà bây giờ, ánh sáng rực rỡ của Hoắc Khải khiến cô ấy không kìm nổi muốn tự mình hỏi rốt cuộc người đàn ông đó là ai.

Tại sao lại giống người đàn ông mà cô ấy yêu nhất như vậy.

Sau khi Đường Quốc Diệu nói thẳng hay nói bóng gió rất nhiều lần, Đường Trọng Vi đã nhận nhiệm vụ của bộ phận Quan hệ công chúng trong Quốc tế Đường thị, cắn răng đến Hi Vọng Mới với tư cách là người đại diện cho Quốc tế Đường Thị.

Một mặt là chúc mừng Hi Vọng Mới đã đạt được thành tựu mới, mặt khác cũng kéo gần tình cảm cá nhân với Hoắc Khải.

Cô ấy biết bố mẹ mình đang nghĩ gì, nhưng Đường Trọng Vi không cảm thấy mình có lợi thế hơn Ninh Thần.

Có lẽ, xuất phát điểm của cô ấy tốt hơn, nhưng Ninh Thần và Hoắc Khải có giấy chứng nhận kết hôn, có con cái, có tình cảm thực sự cùng nhau trải qua bao khó khăn!

Những thứ này, lẽ nào không quan trọng bằng thân phận sao?

Nhất là khi tận mắt nhìn thấy Ninh Thần, Đường Trọng Vi bỗng phát hiện, người phụ nữ này đã khác rất nhiều so với lần cô ấy gặp trước đây.

Lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy Ninh Thần là khi Hi Vọng Mới chưa phải là công ty lớn, chỉ là công ty khá có tiếng trong ngành giảm béo mà thôi.

Công ty như thế ở đâu chẳng có, không đáng nhắc tới trước mặt Quốc tế Đường Thị.

Ninh Thần lúc đó nhìn có vẻ rất hiền dịu, không khác gì chị hàng xóm.

Nhưng trải qua mấy năm rèn luyện, Hi Vọng Mới phát triển càng lớn thì cô ấy lại càng thêm tự tin.

Phong độ con người cũng vì thế mà thăng hoa.

Bây giờ, Ninh Thần nhìn rất tự tin, cao quý, tràn đầy sức hấp dẫn của người phụ nữ thành thục.

Mỗi lời nói mỗi hành động của cô ấy đều khiến Đường Trọng Vi cảm thấy tự ti một cách khó hiểu.

Thân phận viên minh châu của Quốc tế Đường thị của cô ấy không có bất kỳ ưu thế nào trước mặt người ta, vì cô là tổng giám đốc của Hi Vọng Mới, là người vợ kết tóc của Hoắc Khải.

Khi nhìn thấy Ninh Thần, sau khi Đường Trọng Vi thở dài một hơi thì tiến lên trước bắt tay cô, nói: "Chị Ninh thật sự khiến em cảm thấy hổ thẹn quá".

Ninh Thần không ngờ cô ấy bất chợt nói như vậy, cô không khỏi sững sờ, sau đó mới phản ứng lại, cười nói: "Em nói gì vậy, chị phải ngưỡng mộ em mới đúng, em vừa trẻ trung lại vừa sinh ra đã ở vạch đích".

Đường Trọng Vi nở nụ cười chua xót, mình thì có cái gì đáng để ngưỡng mộ chứ? Cô hoàn toàn không cảm thấy vậy.

Ninh Thần cũng không nghĩ nhiều, trong những người mấy ngay nay đến chúc mừng Hi Vọng Mới thì có rất nhiều người có phản ứng giống Đường Trọng Vi.

Bởi vì Hi Vọng Mới tăng trưởng quá nhanh, thật giống như cưỡi tên lửa phóng lên trời vậy.

Sự chênh lệch quá lớn khiến tâm lý con người khó mà thích nghi.

Cô biết quan hệ cá nhân của Đường Trọng Vi và chồng mình rất tốt, Ninh Thần mỉm cười, kéo cô lại nói: "Gần đây, Lý Phong ở nước ngoài bận rộn với công nghệ tái sinh, không biết lúc nào mới trở lại. Tuy lần này em đến có việc nhưng không cần cảm thấy xa lạ. Buổi tối về nhà chị ăn cơm, rồi cùng nhau nói chuyện".

Nghe câu nói này, Đường Trọng Vi có chút chột dạ.

Nói chuyện?

Nói cái gì?

Lẽ nào cô ấy phát hiện ra điều gì rồi?

Đương nhiên Ninh Thần biết, sự ưu tú của chồng cô khiến bất kỳ ai cũng không thể nào so sánh được. Một người đàn ông tốt như thế được những người con gái khác nhớ nhung cũng không phải là chuyện kỳ lạ.

Thậm chí Ninh Thần còn có cảm giác, có lẽ sau này mình phải quen những chuyện như thế, dù sao những bông hoa tươi đẹp nhất, luôn dễ lôi kéo những con ong đến lấy mật.

Nếu không chuẩn bị tốt tâm lý thì sẽ luôn phiền não vì chuyện này, sợ rằng sau này cô còn không có tâm trạng làm việc.

Biết trong thời gian ngắn Hoắc Khải sẽ không thể quay lại, Đường Trọng Vi ít nhiều cũng có chút thất vọng. Lần này cô ấy tới chủ yếu để gặp Hoắc Khải.

Một phần nhỏ là theo yêu cầu của Đường Quốc Diệu hi vọng có thể bàn bạc chuyện hợp tác với Hi Vọng Mới chi nhánh nước ngoài.

Quốc tế Đường thị vẫn nỗ lực giành thị trường trong nước nhưng thị trường chủ lực vẫn là thị trường quốc tế.

Quốc tế Đường thị đã nhìn ra tiềm lực của trụ sở nước ngoài. Đường Quốc Diệu hi vọng, Quốc tế Đường thị có thể trở thành công ty đầu tiên có quan hệ hợp tác với Hi Vọng Mới cả trong và ngoài nước.

Đảm nhiệm trọng trách như vậy khiến trong lòng Đường Trọng Vi có chút áp lực, nhưng gây giờ áp lực này đã bị nỗi thất vọng trong lòng che khuất rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 599: Bị Tấn Công

Khi Đường Trọng Vi đến công ty Hi Vọng Mới gặp Ninh Thần thì ở nước ngoài, Hoắc Khải cũng đang đứng trên đầu sóng ngọn gió.

Phẫu thuật thay đầu quá nổi bật thu hút sự chú ý của vô số người.

Một số người sử dụng những biện pháp chính đáng để hợp tác nhưng có rất nhiều người muốn dùng thủ đoạn đê hèn để cướp công lao của anh.

Bệnh viện Wilson đã tìm đến thành phố mà Hoắc Khải đặt phòng phẫu thuật ở đó nhưng họ không lập tức hành động mà thông qua các biện pháp để chuyển một thông điệp cho Hoắc Khải.

Họ đã có đủ bằng chứng để chứng minh, người chủ đứng sau vụ cướp ở bệnh viện Wilson chính là Hoắc Khải.

Nhưng họ không muốn xung đột trực diện với Hoắc Khải, cho dù anh cướp đi bao nhiêu tài liệu, lấy đi bao nhiêu thuốc đặc trị đều không quan trọng.

Bây giờ chúng tôi yêu cầu chia sẻ tài nguyên với anh. Anh có thể sử dụng tất cả những tài liệu của bệnh viện Wilson. Bao gồm cả kỹ sư của chúng tôi cũng có thể cho anh mượn bất cứ lúc nào.

Tương tự, anh cũng phải chia sẻ với chúng tôi công nghệ của kỹ thuật thay đầu.

Nếu không, chúng tôi sẽ áp dụng hình phạt nghiêm khắc nhất đối với anh.

Đừng quên, anh đã cướp bệnh viện Wilson trước, cho nên chuyện chúng tôi xử lý anh cũng là việc làm không có gì quá đáng.

Tuy lý do của bệnh viện Wilson có vẻ cứng rắn nhưng so với thái độ của người nào đó thì họ đã coi như ôn hòa rồi. Không trực tiếp đến cướp còn

có chút kiêng nể.

Mà có nhiều người còn cho người đến dùng tất cả các thủ đoạn.

Như moi tin từ những chuyên gia, haker xâm nhập, toàn những hành động đáng coi thường.

Trong hai ngày này, tiểu đội Tinh Anh đã bắt được không biết bao nhiêu gián điệp lẻn vào khu vực lân cận.

Đối với những gián điệp này, tiểu đội Tinh Anh cũng không khách sáo, đánh gãy chân tay rồi vứt ra khỏi thành phố.

Tất cả gián điệp đều một đi không trở lại khiến nhiều người không kìm nổi tức giận, phái một số lượng lớn nhân viên đến đột kích.

Nhưng Cổ Ngôn Tài đã dự đoán được trước tình huống này nên điều động toàn bộ lực lượng bảo vệ của mình tới.

Tuy những bảo vệ này không đọ nổi sức mạnh với tiểu đội Tinh Anh nhưng số lượng của họ thì áp đảo.

Đội ngũ hơn một trăm người đủ để bảo vệ khu vực xung quanh bất khả xâm phạm.

Muốn đột phá từ bên trong ra cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nếu không bệnh viện Wilson được sự hậu thuẫn của các lực lượng cấp nhà nước sao lại phải thương lượng hợp tác với Hi Vọng Mới chứ.

Cách người khác đối xử với anh phụ thuộc vào anh có nhiều tiền hay không, con bài của anh đủ cứng hay không.

Nếu Hoắc Khải là một người có ít quân bài thì đã bị ăn sạch cả xương từ lâu rồi.

Cho dù, bên ngoài có tiểu đội Tinh Anh loại ra những khúc xương khó nhằn, bên trong có lực lượng bảo vệ để củng cố vòng vây nhưng Hoắc Khải không cho rằng như vậy đã đủ an toàn.

Ở đây quá bất mắt, có đến tám trăm thậm chí hơn một ngàn kẻ thù đến đây, chỉ cần chuẩn bị thật tốt thì việc đối phó cũng không có gì to tát.

Nhưng anh không thể chịu đựng được những trận chiến hết ngày này đến tháng khác, cho dù là tiểu đội Tinh Anh thì cũng đều là người, họ cũng biết mệt.

Đợi đến khi họ mệt rồi thì kẻ thù sẽ xông lên, đến lúc đó trừ khi có thần tiên hạ phàm nếu không, không một ai có thể ngăn cản được.

Cho nên, Hoắc Khải lập tức sắp xếp tất cả mọi người phân tán để đổi vị trí.

Công việc thay đổi vị trí chủ yếu do đội viên của tiểu đội Tinh Anh phụ trách.

Cô gái có mật danh Nezha đã hack tất cả các phương tiện liên lạc gần đó, ngay cả vệ tinh cũng không theo dõi được tình hình ở đây. Mà các chuyên gia thì bí mật hóa trang thành nhiều người khác nhau rời khỏi phòng phẫu thuật dưới sự che chắn của lực lượng an ninh.

Tất cả các tài liệu kỹ thuật đều được lưu trữ trong ba ổ cứng.

Hoắc Khải cầm một chiếc, Cổ Ngôn Tài cầm một chiếc, còn một chiếc giao cho tiểu đội Tinh Anh.

Bất luận là ai gặp phải rắc rối, xác định tình hình rất khó chạy thoát thì bắt buộc phải kịp thời phá hủy đĩa cứng, tuyệt đối không thể khiến tài liệu kỹ thuật rơi vào tay kẻ thù.

Điều này nghe có vẻ giống như một cuộc chiến nhưng trên thực tế nó cũng không khác gì một cuộc chiến.

Nếu không cẩn thận thì bất cứ lúc nào cũng phải đối diện với cái chết.

Hoắc Khải cũng hóa trang thành một người châu Âu có bộ râu xồm xoàm, lẩn vào trong đám người rời đi.

Trong tất cả mọi người, thì chỉ gặp phiền phức một chút ở chỗ Hoắc Giai Minh.

Bây giờ cậu ta vẫn chưa tỉnh lại, theo kiểm tra của các chuyên gia thì các chức năng cơ thể của Hoắc Giai Minh đã hồi phục không khác gì người bình thường.

Còn tại sao chưa tỉnh thì có thể liên quan đến việc sóng não của cậu ta chưa được bình thường lắm.

Sóng điện não của người bình thường là liên tục và ổn định, nhưng sóng điện não của Hoắc Giai Minh tuy cũng liên tục nhưng không đủ sự ổn định. Nói một cách chính xác thì sóng não của cậu ta yếu hơn người bình thường rất nhiều.

Có lẽ chỉ có thể thử đánh thức cậu ta bằng công nghệ BCI.

Nhưng bây giờ không tiện để làm theo cách này, muốn đánh thức Hoắc Giai Minh thì cũng phải đợi di chuyển đến chỗ an toàn hơn.

Mọi thứ trong phòng phẫu thuật phải bị phá hủy, đảm bảo dù có người đột nhập thì cũng không lấy được bất kỳ tư liệu nào.

Nhưng Hoắc Khải vẫn đánh giá thấp thực lực của đối phương, có một số chuyên gia y tế bị bắt cóc, hoặc chủ động đầu hàng rồi mất liên lạc.

Đây đều là chuyện có thể dự đoán được, không phải ai cũng vội vàng vây quanh Hoắc Khải, anh cũng không phải là thần thánh.

Luôn có một vài người vì lợi ích trước mắt mà bán rẻ tương lai.

Nhưng Hoắc Khải cũng không lo lắng về những kẻ phản bội này. Cho dù là công nghệ VR hay công nghệ tái sinh thì đều không phải chuyện mà một người có thể hoàn thành, có quá nhiều thứ liên quan trong đó.

Ngay cả khi có người tập hợp được 100 chuyên gia, cũng chưa chắc có thể lặp lại được kỳ tích, huống hồ chỉ có vài người mất liên lạc.

Các chuyên gia khác cũng biết điều này nên mới không bỏ đi.

Số người quá ít, phản bội Hi Vọng Mới chỉ đem lại tổn hại cho bản thân mà không có lợi ích gì cả.

Trước khi không chắc chắn những người khác cũng muốn rời đi, thì đa số đều yên ổn ở lại.

Hoắc Khải đột phá vòng vây do có sự hỗ trợ của một đội viên của tiểu đội Tinh Anh.

Hơn nữa, Đường Thế Minh cũng gửi tin cho anh, nói rằng đã gấp rút đến vùng lân cận, bất cứ lúc nào cũng có thể hỗ trợ.

Các thành viên trong tiểu đội Tinh Anh là lực lượng bảo vệ ở mặt ngoài còn Đường Thế Minh lại ẩn mình trong bóng tối.

Có hai vệ sĩ bảo vệ cả ngoài sáng trong tôi thì Hoắc Khải đã có đầy đủ tự tin.

Sau khi họ rời khỏi thành phố nhỏ này, thì lái một chiếc xe bán tải cũ nát lao vút đến một thành phố khác.

Sau thùng xe có chất đầy ngô, nếu gặp ai đó tra hỏi thì nói mình đi bán ngô.

Nhưng Hoắc Khải vẫn đánh giá thấp thực lực của kẻ địch, sau khi rời thành phố kia khoảng 100km thì họ gặp phải một trận phục kích.

Dường như kẻ thù đã biết họ sẽ đi qua nơi này nên đã chuẩn bị trước.

Một quả mìn suýt nữa làm chiếc xe bán tải bay lên trời. Khi chiếc xe rơi từ trên trời xuống thì bất chợt Hoắc Khải cảm thấy toàn thân như bị nện một nhát búa.

Ngay cả đội viên của tiểu đội Tinh Anh cũng rất khó chịu nhưng anh ta lại có năng lực chuyên môn nên đã phản ứng nhanh hơn Hoắc Khải.

Sau khi xác nhận xung quanh có ít nhất mười kẻ thù và một vài chiếc xe thì đội viên Tinh Anh nhanh chóng cho Hoắc Khải uống thuốc giảm đau, rồi nói: "Ông chủ, bây giờ sự lựa chọn tốt nhất của chúng ta là ngồi im tại chỗ. Đến khi họ lại gần thì có lẽ tôi sẽ có cách kìm chân bọn chúng. Sau đó anh nhân cơ hội này cướp chiếc xe kia. Cầm lấy khẩu sung này, nếu anh có thể thành công thì cũng có cơ hội trốn thoát".

Ý tứ trong lời nói này đã rất rõ ràng, Hoắc Khải biết anh ta muốn dùng tính mạng của mình để đổi lấy cho anh một hi vọng.

Hoắc Khải khẽ lắc đầu, đẩy súng cho anh ta, nói: "Nếu làm kinh doanh thì mười người như anh hợp lại cũng không phải là đối thủ của tôi. Nhưng cách xử lý những chuyện nguy hiểm này và cách dùng súng thì mười người như tôi cũng không phải đối thủ của anh. Ai chuyên việc gì thì làm việc đó, chỉ cần anh đánh ngã vài người trong số chúng thì chúng ta cũng có cơ hội lớn để chạy thoát".

Đội viên Tinh Anh không hiểu ý của anh cho lắm, hoặc là nói, cảm thấy Hoắc Khải không hiểu ý của anh ta, nên nói: "Ông chủ, chúng quá đông mà tất cả đều chuyên nghiệp. Một mình tôi sợ là khó có thể đối phó với nhiều người như thế. Hơn nữa chắc chắn, chúng nhất định sẽ tay súng bắn tỉa phục kích ở đằng xa. Tôi có thể cảm giác được điều này".

Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Vậy anh có cảm thấy, tay súng bắn tỉa đó có thể sắp chết rồi không?"

Đội viên Tinh Anh nghe thấy thế thì sửng sốt, tay súng bắt tỉa sắp chết rồi sao?

Tại sao?

Hai giây sau, anh ta đã hiểu ra: "Ông chủ, anh còn có vệ sĩ ngầm à?

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 600: Hay Lắm

"Cũng gần như vậy", Hoắc Khải khẽ gật đầu, không phủ nhận chuyện này.

Đội viên Tinh Anh bỗng có chút không vui: "Anh nghi ngờ năng lực của chúng tôi sao?"

"Không phải, tôi tin tưởng năng lực của các anh, nhưng người này đi cùng tôi từ trong nước, là vệ sĩ tư của tôi, cũng là bạn tốt. Nếu anh cảm thấy không vui thì sau khi xong việc có thể đánh với anh ta một trận. Tôi nghĩ anh ta nhất định sẽ rất thích đánh nhau một trận với các anh", Hoắc Khải nói.

Đội viên Tinh Anh hừ một tiếng, nói: "Tôi sẽ đánh cho anh ta phải bò đất tìm răng!"

Giọng nói của anh ta rất có sức mạnh, đáng tiếc, khuôn mặt đầu máu và bộ trang phục bẩn thỉu khiến anh ta không hề có chút khí thế nào.

Hai người cố ý nói chuyện phiếm để giảm bớt không khí căng thẳng, nếu không quá căng thẳng sẽ khiến người ta phạm sai lầm.

Vào giờ phút này, kẻ địch đã tiến sát bọn họ, một kẻ gần nhất đến chỗ cách chưa đầy mười mét.

Tuy không thấy dáng vẻ của kẻ thù, nhưng qua tiếng bước chân, đội viên Tinh Anh đã đoán ra vị trí của đối phương.

Anh ta không nói chuyện, ấn lên tay Hoắc Khải ra hiệu nằm sấp xuống để bảo vệ bản thân.

Đồng thời, anh ta nhanh chóng ngóc đầu lên, bắn trúng vào mi tâm của kẻ địch.

Đúng lúc kẻ kia ngã xuống thì một viên đạn bắn trúng vào mặt đất bên cạnh đội viên Tinh Anh, may mà anh ta rút lại nhanh mới không bị bắn trúng.

Vụn đá bắt tung tóe trên mặt đất, làm trầy xước da thịt trên cánh tay, đội viên Tinh Anh thu lại nói với Hoắc Khải: "Ông chủ, trò đùa này của anh không vui chút nào, tay bắn tỉa kia vẫn còn sống".

Hoắc Khải nằm rạp trên đất, nhún vai nói: "Tôi không nói đùa. Tôi chỉ nói hắn ta sắp chết chứ không nói hắn đã chết".

Đội viên Tinh Anh không phản bác, sau khi lại một nữa xác định vị trí của kẻ thù qua tiếng bước chân, anh ta lại nổ súng.

Nhưng lần này, vận may của anh ta không tốt như vậy, kẻ địch đã sớm chú ý đến động tĩnh ở bên này, lập tức bắn một loạt đạn quét qua đây.

Tuy rằng kẻ đó bị anh ta kết liễu bằng một phát súng nhưng anh ta cũng bị thương.

Một viên đạn xuyên vào vai của anh ta, còn một viên thì sượt qua lông mày. Phần đuôi xương lông mày bị nứt, máu tươi chảy giàn giụa.

Đội viên Tinh Anh nhanh chóng đổi tay cầm súng, đồng thời nói với Hoắc Khải: "Ông chủ, anh xác định không mạo hiểm cướp xe chứ?"

Hoắc Khải không nói chuyện, anh cũng đang cân nhắc lựa chọn này. Một giây sau, anh đưa ra quyết định.

Kỹ năng của anh kém hơn nhiều so với đội viên Tinh Anh.

Ngay cả đội viên Tinh Anh cũng trúng đạn thì mình chạy ra ngoài sợ là lập tức bị bắn thành cái sàng.

Đương nhiên, kẻ thù chưa hẳn sẽ thật sự muốn giết anh, có lẽ sẽ đánh gãy tay chân, giữ lại một mang. Nhưng kết cục như thế, không phải là điều mà Hoắc Khải mong muốn.

Anh hi vọng mình có thể khỏe mạnh, hoạt bát về nước chứ không phải thành kẻ tàn tật.

Tình hình bây giờ quá nguy hiểm, hi vọng duy nhất chính là Đường Thế Minh kịp thời giải quyết kẻ thù, sau đó phối hợp với đội viên Tinh Anh, cùng đưa anh thoát khỏi vòng vây.

"Anh thử lại một lần nữa đi", Hoắc Khải bỗng nhiên nói.

Đội viên Tinh Anh khẽ gật đầu, không hỏi anh vì sao, lập tức duỗi tay bắn nhanh vài phát súng.

Mơ hồ nghe thấy có ai đó hét lên đau đớn, có lẽ là bị bắn trúng, đồng thời, có một loạt đạn găm vào thùng xe đang bốc cháy.

Vốn dĩ thân xe bằng thép đã nóng hầm hập, đến giờ bị đạn găm vào khiến hai tai muốn điếc luôn.

Đội viên Tinh Anh lên đạn, nhìn Hoắc Khải, đợi chỉ thị tiếp theo của anh.

Hoắc Khải lắng nghe một lát, sau đó hỏi: "Anh cảm thấy hai lần tấn công vừa rồi có súng bắn tỉa không?"

"Không có", đội viên Tinh Anh không chút do dự trả lời. Anh ta hiểu rất rõ về súng đạn. Viên đạn của súng bắn tỉa và đạn của súng máy bình thường không giống nhau, rất dễ phân biệt.

Sau khi trả lời câu hỏi này, đội viên Tinh Anh lập tức hiểu ý của Hoắc Khải, ánh mắt anh ta phát sáng: "Người bạn kiêm vệ sĩ tư kia của anh đã giải quyết tay súng bắn tỉa rồi?"

"Tôi đoán là vậy, nếu anh ta không ngốc", Hoắc Khải nói.

Đội viên Tinh Anh cười hê hê, lấy một miếng kẹo cao su từ trong túi nhét vào miệng nhai ngấu nhiến rồi dùng sức ném ra.

Đồng thời, cả người lăn trên đất vài vòng, sau đó đứng dậy, không cần nhìn mà bắn ra một phát, vừa hay trúng vào viên kẹo cao su đang bay trong không trung.

Tưởng là kẹo cao su nhưng thực chất là quả bom mini đặc chế.

Sau khi bị bắn trúng, một tiếng nổ ầm vang lên, quả bom phát nổ, mấy tên địch ở gần đó la hét thảm thiết, đa số nằm rạp trên đất không đứng dậy nổi.

Tuy Hoắc Khải không cao bằng đội viên Tinh Anh nhưng bộ não của anh thì phản ứng nhanh hơn đối phương.

Khi đội viên Tinh Anh lăn ra bắn thì anh cũng nhanh chóng từ trong xe nhảy ra.

Chỉ trong thời gian vài phần mười giây đã đủ để Hoắc Khải phán đoán phương hướng đột phá vòng vây tốt nhất.

Anh lập tức cúi xuống, nhân lúc khói từ quả bom chưa tan hết thì đã lao vào.

Đội viên Tinh Anh theo sát phía sau, hai người điên cuồng chạy về chiếc xe gần nhất.

Trong lúc chạy, đội viên Tinh Anh liên tục nổ súng, làm bị thương một tên địch và khiến cho một tên khác nằm rạp ở trong một cái cống bên cạnh không dám chui ra.

Đồng thời, lái xe đang ở trên xe cũng trúng đạn, máu tươi phun ra bắn lên cửa kính của xe.

Hai người chạy tới bên cạnh xe, Hoắc Khải sải bước đến kéo cửa xe, kéo tên lái xe đã chết kia ra ngoài.

Ngồi ở ghế lái, anh nhanh chóng gạt cần số, khởi động xe.

Cách đó không xa, một tên địch đột nhiên ngã xuống, một viên đá đập vào sau đầu hắn ta.

Kỹ thuật tấn công đặc biệt này chắc chắn không phải sở trường của tiểu đội Tinh Anh.

Hoắc Khải lập tức phán đoán được vị trí của Đường Thế Minh, vội lái xe qua bên đó.

Đội viên Tinh Anh ở trên xe phối hợp bắn ra, cũng nhìn thấy Đường Thế Minh đang xuất quỷ nhập thần bên trong cánh đồng.

Người đàn ông đến từ quốc gia lâu đời ở phương Đông, giống như con rắn độc luồn lách khắp nơi trong cánh đồng, cho dù anh bắn bao nhiêu phát súng thì cũng chỉ vĩnh viễn bắn trúng được ruộng lúa sau lưng anh ta.

Dùng đồng lúa làm vỏ bọc, dựa vào lợi thế tốc độ tuyệt đối, Đường Thế Minh lần lượt tiếp cận hết kẻ này đến kẻ khác.

Anh ta hiểu rõ lợi thế của mình, cũng rõ lợi thế của kẻ địch.

Lợi thế của kẻ địch là sử dụng thành thục súng máy, một khi bị khóa vị trí thì anh ta rất khó trốn thoát.

Cho nên, sau khi lợi dụng cánh đồng để loại bỏ đi phần lớn lợi thế của kẻ địch, Đường Thế Minh chọn các loại vũ khí ẩn thân cổ xưa để tấn công.

Đá, dao, gậy, thậm chí cả bùn đất.

Những thứ này bình thường có vẻ không mang tính uy hiếp, nhưng lúc này chúng lại phát huy một uy lực kinh người hơn cả súng đạn. Từng người bị Đường Thế Minh đánh ngã lăn ra đất.

Hơn nữa, kẻ địch không chỉ có một đối thủ như Đường Thế Minh mà còn có cả đội viên Tinh Anh đang bắn súng điên cuồng ở trên xe.

Ngoại trừ cô gái Na tra, thì những người có thể gia nhập tiểu đội Tinh Anh thì hầu hết đều là những xạ thủ cực giỏi.

Gần như nhắm mắt cũng có thể bắn trúng bất cứ mục tiêu nào mà họ muốn bắn.

Mặc dù đã bị thương, nhưng đội viên Tinh Anh vẫn thể hiện mười hai phần sức lực. Kẻ địch vừa phải tìm vị trí của Đường Thế Minh, vừa phải đề phòng đạn lạc của đội viên Tinh Anh, có thể nói là trước sau đều khó khăn.

Khi Hoắc Khải điều khiển xe đến bên cánh đồng thì một đám kẻ thù đông như kiến mà chỉ còn vài kẻ đang đứng.

Đường Thế Minh từ trong cánh đồng nhảy ra, sải bước lớn nhảy vào qua cửa sổ kính ô tô.

Hành động vừa mạo hiểm vừa khó nhằn này được anh ta hoàn thành một cách hoàn hảo, không hề đụng phải cửa sổ.

Đội viên Tinh Anh không thể không huýt sáo, giơ ngón cái lên tán thưởng.

Đường Thế Minh không có thời gian để ý tới sự tán thưởng của anh ta, giơ tay lên, ngay lúc Hoắc Khải lái xe đi qua xe của đối phương thì trong chớp mắt một nắm bùn nện vào cửa kính xe của kẻ thù.

Một viên đá lẫn trong nắm bùn va vào làm nứt cửa kính mà bùn khiến cho tầm nhìn trở nên mơ hồ. Ngay cả khi kẻ địch vội vàng bật cần gạt nước cũng rất khó làm sạch chúng ngay lập tức.

Còn một chiếc xe khác thì bị đội viên Tinh Anh bắn nát hai lốp xe, khiến nó bị lệch sang một bên, đã không có khả năng truy đuổi.

Hoắc Khải lái xe đâm vào vật chặn đường rồi cứ thế bỏ đi.

Đội viên Tinh Anh dựa vào ghế, lại một lần nữa giơ ngón tay cái lên với Đường Thế Minh, nói: “Người anh em, hay lắm!”

Đường Thế Minh không có sức lực giao lưu với anh ta, chỉ cau mày nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Tại sao lại xảy ra chuyện này? Những người kia từ đâu tới?"

"Tôi cũng không biết", Hoắc Khải lắc đầu nói.

"Do phẫu thuật thay đầu của anh thu hút tới sao? Tôi xem thời sự, không phải nói rất nhiều người muốn hợp tác với anh à?", Đường Thế Minh không hiểu hỏi.

"Có rất nhiều cách thức hợp tác, đối với họ cách có lợi nhất, đương nhiên là khiến tôi từ người hợp tác có địa vị ngang hàng trở thành một bàn đạp làm việc không công cho họ", Hoắc Khải vừa lái xe vừa nhìn anh ta bằng kính chiếu hậu, hỏi: "Sao, sợ rồi à?"

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 601: Hợp Đồng

Đường Thế Minh lắc đầu nói: "Sao tôi lại sợ được, chỉ là tôi thấy tiết tấu cuộc sống của anh thay đổi nhiều quá, vượt cả dự đoán của tôi".

Lúc mới đi theo Hoắc Khải, có một khoảng thời gian Đường Thế Minh cảm thấy cuộc sống thật vô vị.

Hoắc Khải không đắc tội ai, cũng chẳng gặp phải nguy hiểm gì, thậm chí còn phải lái xe giúp anh y như giúp giáo sư Triệu Vĩnh An.

Đường Thế Minh cả ngày ngồi không, anh ta còn hoài nghi liệu sự nhìn nhận của mình về Hoắc Khải có đúng hay không.

Mà bây giờ đột nhiên xảy ra một cuộc đánh nhau liên quan đến sống chết, tâm lý Đường Thế Minh có thay đổi cũng là chuyện rất đỗi bình thường.

Hoắc Khải bật cười, cởi áo khoác ra rồi xoa mặt cho sạch và đáp: "Cả thế giới đều đang thay đổi rất nhiều, cuộc sống tôi có biến hóa cũng đâu lạ. Mà tay của anh lúc trước chẳng phải cũng chưa từng nhuốm máu hay sao? Lần này đột nhiên phải giết người, trong lòng không thấy tội lỗi ư?"

Đường Thế Minh không đáp ngay mà nghĩ một lúc mới trả lời: "Không có đâu, tôi chẳng quen bọn họ, mà bọn họ còn muốn giết anh. Kẻ giết người thì đáng chết, đây là đạo lý cổ kim rồi. Các bậc ông cha trong dòng họ cũng nói với tôi rằng nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, tôi không yếu ớt vậy đâu".

"Anh nghĩ thông là tốt", Hoắc Khải gật đầu: "Tóm lại là sau này có thể sẽ gặp càng nhiều nguy hiểm hơn. Nếu anh muốn đi thì tôi cũng hiểu được, nhưng nếu anh muốn ở lại thì phải cẩn thận hơn trước thật nhiều, nếu không sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào đó".

"Ừ, tôi biết rồi", Đường Thế Minh gật đầu đáp.

Người của tiểu đội Tinh Anh quay lại nhìn anh ta rồi chìa bàn tay không bị thương ra, nói: "Xin chào, tôi là Thương Mộc Hùng, anh khá đấy, khi nào tôi khỏe lại thì chúng ta đánh nhau một trận nhé".

Đường Thế Minh bắt tay anh ta, lập tức cảm nhận được bàn tay cứng như sắt và sức lực của Thương Mộc Hùng.

Nhưng Đường Thế Minh cũng không có động tác gì, thậm chí không thay đổi sắc mặt, cũng không thấy được anh ta có đang dùng sức hay không.

Thương Mộc Hùng chỉ biết rằng, dù anh ta có dùng bao nhiêu sức thì đối phương cũng không có phản ứng gì.

Sau đó anh ta thả tay ra, cười hì hì nói: "Giỏi đấy".

"Anh cũng vậy", Đường Thế Minh đáp.

Thương Mộc Hùng ngẩn ra, Hoắc Khải thì lại cười nói: "Đường Thế Minh là con nhà võ, luyện võ từ nhỏ. Nếu anh muốn đánh với anh ta thì sợ là sẽ thiệt đấy".

"Chưa chắc đâu, tay anh ta không đen bằng tôi, biết thế nào được", Thương Mộc Hùng bĩu môi.

"Tên của anh giống người Anh Hoa nhỉ?", Đường Thế Minh hỏi.

"Ừ, bố tôi là người Anh Hoa, còn mẹ tôi thì ở đây, nên tôi còn một cái tên khác là Lý Mộc Hùng. Nhưng tôi thích cái tên Kurakio hơn, nghe có khí thế hơn không?", Kurakio nói.

Đường Thế Minh lắc đầu nói: "Chả thấy khí thế gì, nhưng giọng nói của anh bảo tôi rằng anh không hiểu gì về võ thuật cổ truyền hết. Cho nên, anh không thắng được tôi đâu".

Kurakio nghe vậy thì rất không phục. Anh ta đã vào sinh ra tử bao nhiêu năm, tuy không lọt được top 20 lợi hại nhất thế giới nhưng top 100 thì

chắc chắn không thoát được.

Huống hồ nhiều lúc sức mạnh không giải quyết được mọi chuyện.

Mọi kỹ xảo của anh ta đều là để giết người, Đường Thế Minh có đánh mãi mà không giết thì cũng không thể thắng được.

Đường Thế Minh cũng không giải thích nhiều, lại nói với Hoắc Khải vài chuyện trong nước.

Anh ta gọi được mấy cao thủ trong dòng họ đến, giờ đã có một nửa quay về, nửa còn lại phụ trách bảo vệ hai mẹ con Cố Phi Dương.

Vì bên Ninh Thần ngoài Đổng Thiên Thanh ra thì còn năm người của tiểu đội Tinh Anh bảo vệ, nên không cần lo nữa.

Nghĩ đến tình huống của Hoắc Khải bên này, Đường Thế Minh đề nghị Hoắc Khải gọi thêm nhiều người đến bảo vệ người thân của anh, nếu không, cho dù pháp luật trong nước có tốt đến mấy thì cũng khó bảo đảm được mọi chuyện.

Hoắc Khải gật đầu nói: "Tôi đã sắp xếp rồi, không cần lo cho sự an toàn của bọn họ đâu. Mà người trong dòng họ anh có ý kiến gì không vậy?"

"Không đâu", Đường Thế Minh lắc đầu: "Bọn họ ở mãi sâu trong núi, người già lười ra ngoài nhưng thanh niên thì muốn ra ngoài vận động từ rất lâu rồi".

"Vậy thì tốt", Hoắc Khải gật đầu.

Anh không thích mắc nợ ân tình của ai, vì nợ tiền còn dễ trả, nhưng ân tình thì không.

Nhưng hiện giờ sức mạnh của anh khá yếu ớt, chỉ có thể dựa vào nhóm Đường Thế Minh mà thôi. Món nợ ân tình này anh sẽ tìm cách trả lại sau.

Ba người cứ thế lái xe, đi thẳng đến địa điểm đích.

Cuộc tập kích lúc trước chứng minh trong đội ngũ có nội gián, tuyến đường của Hoắc Khải đã bị người ta tiết lộ ra ngoài.

Cho nên Hoắc Khải không đi theo tuyến đường dự định nữa mà là đổi nơi khác, đổi cả cách hóa trang.

Như vậy thì không thể theo dõi bọn họ một cách dễ dàng nữa.

Mấy ngày sau, Hoắc Khải và Kurakio đến một nông trường ở nơi ngoại ô hẻo lánh.

Chiếc xe mà bọn họ cướp được mấy ngày trước đã bị bỏ đi rồi, giờ họ đang đi một chiếc xe cũ mua giữa đường.

Sau khi đến nông trường, một người nông dân đi tới, hét lên với bọn họ: "Đây là nông trường tư nhân, mời mọi người rời đi!"

Súng săn của nông dân không làm Hoắc Khải và Kurakio sợ hãi. Anh ta làm một động tác tay, người nông dân đó khẽ gật đầu, vẫy tay với họ.

Sau khi vào nhà, người nông dân mở một con đường từ tủ bếp ra cho hai người vào.

Đi vào đường đó không lâu sau thì là một con đường lớn rộng mở. Đi thêm lúc nữa là đến một căn phòng.

Đây là căn cứ bí mật của tiểu đội Tinh Anh, giờ đã thành phòng thí nghiệm mới của Hoắc Khải.

Không gian dưới đất này đã được cải tạo sơ qua, một bên là phòng kỹ thuật VR cho cao thủ vô danh dùng, một bên là nơi cho Công nghệ tái sinh.

Đừng coi thường một mình cao thủ vô danh, phòng của anh ta vẫn to lắm, ít nhất phải 500m2.

Bên trong bày đầy siêu máy tính đang điên cuồng chạy các loại code mà Cổ Ngôn Tài mua, giúp anh ta chỉnh sửa khung thế giới ảo.

Một bên khác là khu vực của công nghệ tái sinh, nơi này đã hội tụ các chuyên gia y học. Họ đang tiến hành phân tích kỹ lưỡng về phẫu thuật thay đầu.

Không có cơ thể thật sự mà chỉ có ảo ảnh do kỹ thuật VR tạo ra.

Đừng khinh thường ảo ảnh, nó gần như giống hệt thế giới thực khi thao tác.

Chỉ một sai lầm nhỏ bé cũng có thể bị siêu máy tính phán đoán là thất bại, mà hậu quả duy nhất của thất bại là sự tử vong của bệnh nhân.

Các chuyên gia tiến vào đây đều phải ký một bản hợp đồng do đích thân Cổ Ngôn Tài kiểm chứng.

Nội dung hợp đồng có rất nhiều điều khoản bảo mật, trong đó mục quan trọng nhất là không được rời khỏi đây nếu chưa được đồng ý. Nếu rời khỏi đây thì sẽ bị coi là kẻ phản bội, không những sẽ thu hồi lại tiền tài của cải mà còn bị xử lý cực hình.

Cực hình là gì?

Đơn giản chính là cái chết.

Nếu bạn thấy điều khoản này quá hà khắc và vẫn hoài niệm nhân gian thì có thể không ký.

Những bác sĩ không ký thì lại phải ký một hợp đồng bảo mật khác rồi rời khỏi đội ngũ. Nếu bọn họ dám tiết lộ những tài liệu phẫu thuật có được lúc trước thì sẽ bị truy cứu trách nhiệm trước pháp luật.

Dựa theo điều khoản của hợp đồng, nếu bội ước sẽ phải đền bù một con số lên tới ít nhất là 10 chữ số.

Hơn nữa, phía sau con số này còn đề đơn vị là mỹ kim!

Có thể nói, một khi bị khởi tố thì bọn họ sẽ bị đóng băng tài sản, bao gồm cả gia đình của họ. Hơn nữa, trước khi bồi thường xong, tất cả bọn

họ sẽ bị liệt vào danh sách đen, không cho phép nhập cảnh.

Loại trừng phạt này sẽ do đội ngũ luật sự chuyên nghiệp thực hiện với phạm vi toàn thế giới.

Với sức ảnh hưởng của Hi Vọng Mới hiện giờ, muốn khởi tố trên toàn thế giới thì không h`ê khó.

Cho nên nếu đám người này muốn phản bội thì phải suy nghĩ thật kỹ xem tâm lý bản thân có đủ mạnh để trốn chui trốn lủi cả đời này hay không.

Loại hành hạ này sao mà sánh được với việc ở trong phòng thí nghiệm.

Mà ở trong đó không có nghĩa là sẽ bị giam lỏng cả đời.

Tờ hợp đ`ồng thứ hai mà Cổ Ngôn Tài cho bọn họ ký viết rất rõ ràng rằng, khi phẫu thuật thay đ`ầu hoàn toàn thành thục, khi nó được phổ biến trên toàn thế giới thì bọn họ sẽ được trả lại tự do.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 602: Sắp Xếp

Trước đó thì mỗi một người có nhiều nhất ba ngày mỗi năm để gặp mặt gia đình dưới sự theo dõi của camera.

Trên đời này không thiếu gì những người mạo hiểm vì lợi ích, nhưng cũng không thiếu những "kẻ điên" cống hiến hết mình cho khoa học.

Những người có thể ở lại đều là những "kẻ điên" như vậy, dĩ nhiên cũng không loại trừ những kẻ thừa nước đục thả câu, hoặc là học trộm kỹ thuật để tư lợi cá nhân.

Cổ Ngôn Tài biết có sự tồn tại của những người này, nhưng anh không tìm họ.

Vì Hoắc Khải từng nói, sẽ luôn có kẻ phản bội. Chưa phản bội chỉ vì bạn chưa cho người ta thứ họ thật sự cần thôi.

Ví dụ như có người bắt cóc Ninh Thần và Đường Đường, đòi đổi lấy tất cả tài liệu của công nghệ tái sinh thì Hoắc Khải nhất định sẽ đưa cho người ta không chút do dự.

Vì mất đi hai mẹ con cô là hậu quả mà anh không thể chịu đựng nổi. Nói cách khác, "thứ anh thật sự cần" mà đối phương đưa ra chính là tính mạng của hai mẹ con Ninh Thần!

Đây có phải phản bội hay không thì không thể nói rõ ra bằng lời được. Điều duy nhất ta có thể khẳng định là, nếu như lợi ích mà kẻ phản bội có lớn hơn thứ hắn ta muốn lấy đi thì cứ mặc kệ hắn ta thôi.

Cổ Ngôn Tài dẫn vài người đi ra từ phòng thí nghiệm.

Thấy Hoắc Khải và Kurakio bị thương, anh ta không khỏi sầm mặt xuống, nói: "Hai người bị tập kích sao?"

"Ừ, nhìn dáng vẻ của anh thì cũng vậy phải không?", Hoắc Khải hỏi.

“Cũng kiểu vậy”, Cổ Ngôn Tài đáp: “Tổn thất mười mấy người giỏi, và vô số chuyên gia đã bị bắt cóc đi nữa, nhưng cũng may là tài liệu kỹ thuật không bị mất”.

“Giải quyết những chuyện sau đó ổn thỏa nhé, đừng để bọn họ bị ảnh hưởng vì chuyện này. Nhớ nhé, giờ bọn họ bị quan tâm rất nhiều nên có người gặp nguy hiểm là chuyện bình thường. Khi nào bọn họ bình tĩnh lại thì những chuyện này sẽ ít đi đấy. À, tình huống của Giai Minh sao rồi? Đã tỉnh lại chưa?”, Hoắc Khải hỏi.

“Vẫn chưa, cậu ta vẫn không có thay đổi gì. Chuyên gia đã chẩn đoán mấy lần và cho là cậu ta rất khó tỉnh lại”, Cổ Ngôn Tài nói.

Hoắc Khải nhíu mày thật chặt, bây giờ đã không còn phải lo về tính mạng của Hoắc Giai Minh nữa. Nhưng nếu cậu ta không tỉnh lại thì có khác gì chết đâu cơ chứ?

Trong mắt người bình thường, người thực vật chính là chết.

“Đưa tôi đến xem cậu ấy”, Hoắc Khải đáp.

Cổ Ngôn Tài không nói gì nữa, vừa cho người dẫn Kurakio đi xử lý vết thương, vừa đích thân đưa Hoắc Khải đến phòng của Hoắc Giai Minh.

Vì Hoắc Giai Minh có tình trạng khá tốt, tuy vẫn chưa tỉnh nhưng các chức năng của cơ thể cũng đã hồi phục gần như người bình thường, cho nên không cần gắn quá nhiều máy hỗ trợ nữa.

Sau khi vào phòng, Hoắc Khải nhìn Hoắc Giai Minh như đang nằm ngủ ở kia, anh không biết phải nói gì hơn nữa.

Tốn biết bao công sức mà vẫn chưa khiến cậu ta tỉnh lại, thật sự anh cảm thấy hơi chán nản.

Mấy chuyên gia tới đây, thông báo tình hình cụ thể cho Hoắc Khải.

Sau khi nghe hết, anh hỏi: "Tình hình của cậu ta hiện giờ có thể tiếp nhận giao lưu sóng não không?"

Một chuyên gia đáp: "Trên lý luận thì có, nhưng cụ thể thì phải vào lúc thực hiện mới rõ được. Sóng não của cậu ta hiện giờ chưa đạt tiêu chuẩn của người bình thường, chúng tôi tính toán rằng sẽ không giao lưu được nhiều".

"Vậy mọi người chuẩn bị đi, tôi muốn giao lưu sóng não với cậu ta", Hoắc Khải nói.

Nếu Hoắc Giai Minh không thể tỉnh lại thì Hoắc Khải bắt buộc phải vào thế giới ảo để nói cho cậu ta biết.

Các chuyên gia không phản đối, Cổ Ngôn Tài cũng không ngăn cản như trước nữa.

Trải qua nhiều sự cải tiến, công nghệ BCI đã không còn khiến người ta quá đau đớn khi trải nghiệm nữa.

Lúc trước thì giống như bị kim châm, nhưng giờ nhiều lắm cũng chỉ như bị kiến cắn mà thôi. Sự thay đổi sau này chắc vẫn sẽ giảm bớt sự đau đớn đi, khiến cho bạn gần như không cảm nhận được gì.

Dĩ nhiên, kỹ thuật VR và kỹ thuật y học phải kết hợp siêu cao độ thì mới làm được điều này, dù sao thì BCI cũng là kích thích vào thần kinh não, nơi yếu ớt và nhạy cảm nhất của con người.

Lúc chuẩn bị, Hoắc Khải lại hỏi các chuyện khác. Và biết được tiểu đội Tinh Anh đã phân tán ra, phụ trách mọi chuyện trong bán kính 10km bên ngoài.

Bất luận thế lực nào tiến vào phạm vi này cũng sẽ bị bọn họ phát hiện.

Nếu như có con cá nào lọt lưới, thì lực lượng bảo an mà Cổ Ngôn Tài bố trí gần đó cũng sẽ trở thành phòng tuyến thứ hai.

Nghĩ đến việc gặp tập kích lần trước, Cổ Ngôn Tài mới thiết lập thêm phòng tuyến thứ ba, chính là khu vực dưới lòng đất này.

Sự phát triển của kỹ thuật VR không chỉ là kết hợp thực tại và ảo tưởng mà là đem đến trí tuệ nhân tạo cao nhất.

Dựa vào trí tuệ nhân tạo, Cổ Ngôn Tài đã mua không ít vũ khí và lắp đặt ở các con đường và địa điểm phòng ngự bí mật.

Nếu như có người xâm nhập thì trí tuệ nhân tạo sẽ tự động tiêu diệt.

Con người sẽ bị lựu đạn gây choáng hay lựu đạn khói gây xao nhãng hoặc bị giảm sức chiến đấu, nhưng trí tuệ nhân tạo thì không.

Mà vũ khí trí tuệ nhân tạo sử dụng kỹ thuật VR sẽ có phòng ngự tuyệt đối, con chip về cơ bản sẽ không phải lo về việc bị vết thương vật lý.

Mà thiết bị đầu cuối của con chip lại được cao thủ vô danh khống chế trong thế giới ảo. Trừ khi có người hóa giải được mã code gốc thì sẽ không bao giờ xâm nhập vào thế giới ảo được.

Như vậy tức là không thể nào giết chết được trí tuệ nhân tạo. Muốn tiến vào thì chỉ có cách bắn phá điên cuồng vào loại máy móc 360 độ không góc chết này mà thôi.

Đối với nhân loại bình thường, đây là một việc vô cùng khó khăn. Dù bọn họ không sợ chết thì xông lên cũng không hề dễ dàng.

Một khi xác định được kẻ địch mà trí tuệ nhân tạo không thể ngăn cản thì lối đi sẽ thả xuống một cánh cửa lớn bằng hợp kim cực nặng.

Độ cứng và độ dày của nó có thể so được với kho vàng của ngân hàng lớn nhất thế giới, đạn pháo bắn vào cũng không xi nhê. Dù sử dụng máy cắt tốt nhất thì cũng phải tốn mất vài ngày.

Hơn nữa, Cổ Ngôn Tài cũng đã phái người đào thêm một con đường trốn thoát mới. Có tổng cộng ba con đường, dẫn đến ba địa điểm khác

nhau.

Trong đó, có một con đường do tiểu đội Tinh Anh chuẩn bị từ trước, lối ra là một nơi thuộc vùng cuối sông cách nơi này 5km.

Con đường này chỉ có thể sử dụng một lần, sau khi mở ra thì nước sông sẽ tràn vào, lấp sạch con đường, để ngăn người ta đuổi theo.

Dĩ nhiên, như vậy thì không gian dưới lòng đất cũng không thể sử dụng được nữa.

Hai con đường kia thì cũng chọn những nơi tương tự, đều có thể chặn đứng sự đuổi theo của kẻ địch.

Nghe Cổ Ngôn Tài miêu tả, Hoắc Khải khẽ gật đầu. Người phụ trách của đội ngũ Thiên Cơ này làm việc khiến người ta rất yên tâm, gần như không có lỗ hổng nào.

Điều duy nhất cần cân nhắc chính là đội ngũ kỹ thuật ở công ty chi nhánh nước ngoài của nhà họ Hoắc.

"Người bên đó đã tản đi dưới sự dẫn dắt của đội ngũ Thiên Cơ rồi, nhưng tôi không cho bọn họ tới đây mà bảo bọn họ về nước. Nói thật, ở trong nước vẫn an toàn hơn", Cổ Ngôn Tài nói: "Ít nhất thì sẽ không có một đám người đột ngột chĩa súng vào mặt chúng ta".

Hoắc Khải gật đầu đồng ý, ở trong nước sẽ không bao giờ xảy ra việc bị tập kích như thế này.

Đừng nói là súng, chỉ cần dám mang dao ra ngoài thôi là đã bị bế lên phường ngay rồi.

Thậm chí mọi người còn có tâm lý bài xích chuyện mua bán mấy loại vũ khí này trong một góc độ nào đó nữa.

Biết là nó sẽ mang vạ vào người thì mua làm gì nữa, cũng chẳng dùng được. Người nào mua thì hầu như đều có lý do đen tối khác.

Một lúc sau, công tác chuẩn bị cho công nghệ BCI đã hoàn thành, các chuyên gia đến giúp Hoắc Khải lắp đặt trang bị BCI mới.

Trang bị lúc trước khá đơn giản, chỉ một mảnh kim loại lớn áp lên trán, ngực, cổ, cánh tay, sau lưng và các nơi khác.

Giờ thiết bị đã biến thành các loại giống như mũ sắt.

Mặc dù trong mũ vẫn có các đường dây điện phức tạp và phải đeo lúc g`ần bắt đ`ầu, nhưng so ra là vẫn tốt hơn nhi`ều r`ồi.

Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, Hoắc Khải nằm bên cạnh Hoắc Giai Minh, bắt đ`ầu tiến hành giao lưu sóng não trong thế giới ảo l`ần thứ hai.

Song song với l`ần đếm ngược của chuyên gia, Hoắc Khải cũng cảm thấy đ`ầu váng mắt hoa khi họ đếm v`ề0.

Không đau đớn như l`ần trước chút nào, thậm chí còn chưa kịp cảm nhận xem cái đau như kiến cắn đó ra sao mà đã nhìn thấy một cánh đ`ồng hoang vu r`ồi.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 603: Thần Sáng Thế

Lần đầu thay đổi giữa thế giới ảo và thế giới thực, ở đây còn là một vùng trắng xóa không có gì cả, như phòng thời gian trong truyện tranh Bảy Viên Ngọc Rồng vậy. Không gian trong đó gần như là vô hạn, cũng có thể nói là không có không gian.

Nhưng giờ đây, thế giới này rõ ràng là đã có không gian và thời gian.

Trên trời có mặt trời sáng chói, dưới đất cũng có bóng của bản thân mình.

Ngoài bóng ra thì còn mặt đất cứng cáp và cỏ dại mọc khắp nơi.

Mà phía xa sau kia là một dãy núi miên man vô tận. Theo kiến thức địa lý của anh thì có lẽ đây là dãy Tần Lĩnh.

Những ngày qua, thế giới ảo đã phát triển thế này rồi ư?

Sự thay đổi của trái đất được tính bằng một triệu ngày, nhưng ở đây lại tính bằng tháng.

Khi có càng nhiều người tham gia vào xây dựng thế giới ảo thì có lẽ thời gian phát triển sẽ thật sự tính bằng ngày, giờ, giây mất.

Ở không xa kia là một con sông, bên cạnh con sông có một người như đang cố sức chặt phá cái gì.

Hoắc Khải do dự một hồi rồi đi về phía người đó, một lát sau thì cũng nhìn rõ được tướng mạo của đối phương.

Không phải ai khác mà chính là Hoắc Giai Minh đang hôn mê trong thế giới thực.

Hoắc Khải bước nhanh đến, hét lên: “Giai Minh!”

Hoắc Giai Minh ngẩng đầu nhìn rồi cười hì hì vẫy tay: "Anh ba! Anh lại đến rồi!"

Hoắc Khải ban đầu còn chưa kịp phản ứng lại, khi đến trước mặt Hoắc Giai Minh, anh mới nhận ra thái độ của cậu ta có gì đó sai sai.

Từ lý luận mà nói, thế giới ảo này không giống hiện thực, mà tên giả mạo của nhà họ Hoắc cũng đã mai danh ẩn tích hơn một năm rồi. Đáng lý ra Hoắc Giai Minh không nên có phản ứng này mới phải.

Cho dù không hoảng hốt gì thì ít ra cũng phải nghi ngờ chứ?

Hoắc Giai Minh như biết được anh đang nghĩ gì, bèn cười hì hì nói: "Có phải anh cảm thấy em không giống bình thường, không hề kinh ngạc gì không?"

Hoắc Khải không che giấu suy nghĩ của mình, gật đầu đáp: "Đúng vậy, tại sao thế?"

"Vì có người đã nói cho em biết chân tướng của nơi này rồi", Hoắc Giai Minh nói.

"Có người nói cho em?", Hoắc Khải nghi ngờ nhìn tứ phía: "Ở đây còn ai khác hả?"

Nhưng sau đó, khi nghĩ đến những người thử nghiệm BCI thì có lẽ là Hoắc Giai Minh đang chỉ bọn họ nhỉ?

Nhưng Hoắc Giai Minh lại đá: "Thần sáng thế nói với em đó, đây là một thế giới mới. Thần sáng thế cũng nói cho em biết em có thể sẽ vĩnh viễn không thể tỉnh lại được ở ngoài đời thực, cho nên em chỉ có thể sống tiếp ở đây thôi. Còn anh, em cũng không biết Lý Phong và anh có quan hệ gì, nhưng em nghĩ là hai người chắc hẳn rất thân, nếu không thì sao anh có thể vào trong thế giới này được chứ. Cho nên mọi chuyện lúc trước anh làm với nhà họ Hoắc, bao gồm cả việc trở mặt với chị Vi Vi là vì phát triển kỹ thuật này sao?"

Rõ ràng là Hoắc Giai Minh đang hiểu lầm gì đó rồi.

Nhưng Hoắc Khải quan tâm đến thần sáng thế mà cậu ta nói đến hơn.

"Chính là thần linh sáng tạo ra thế giới này ấy, anh không biết sao?", Hoắc Giai Minh khó hiểu nói.

Lúc này, có một ngon lửa rơi xuống từ ánh dương chói lóa, sau đó thì hóa thành hình người.

Toàn thân đúc kim loại và còn đang cháy bừng bừng, nhưng dáng vẻ của người này giống cao thủ vô danh đến 90%.

"Anh ta chính là thần sáng thế đó!", Hoắc Giai Minh nói.

Nhìn người lửa màu vàng kim từ trên trời rơi xuống này, Hoắc Khải hiểu ra ngay đây chính là cao thủ vô danh.

Khung của thế giới ảo là do cao thủ vô danh tạo ra từ vô số mã code rồi ghép lại, cho nên anh ta tự xưng là thần sáng thế cũng không sai.

Trong thế giới mới này, cao thủ vô danh có quyền lực tối cao, nên có thể gọi là thần linh chí tôn.

Có vẻ người này khá là thích mấy thứ huyền ảo.

"Sao, nhìn tôi có mạnh mẽ không? Nghĩ lâu lắm mới quyết định được đấy", người màu vàng kim mà cao thủ vô danh hóa thành lắc lư, bộ dáng rất tự kỷ.

Đây chính là sự thần kỳ của mạng xã hội. Có những điều trong thế giới thực không thể thực hiện được thì vào đây lại dễ dàng bung xõa.

Hoắc Khải nhìn thì bật cười đáp: "Cũng được, nhưng sao anh lại cũng vào BCI thế? Không code nữa à?"

"Vào BCI? Tôi đâu có dùng cái phương thức thấp kém đó", cao thủ vô danh đắc ý nói: "Đừng quên thế giới này là do tôi chế tạo ra, chỉ cần tôi

muốn là có thể vào được thoải mái. Thứ anh nhìn được bây giờ chỉ là hình ảnh ảo mà thôi, còn âm thanh thì được truyền đến từ mic. Tóm lại đây có thể coi như một hóa thân của tôi chứ không phải bản thể".

"Đây là code của anh hả?", Hoắc Khải kinh ngạc nhìn cao thủ vô danh: "Vậy nó có gì khác BCI?"

Cao thủ vô danh nói luôn: "Khác biệt lớn nhất chính là sóng não bị hạn chế, chỉ có một thân thể. Còn tôi, chỉ cần tôi muốn là có thể thiên biến vạn hóa. Cho nên nếu các anh rảnh thì chỉ có thể đi chơi bài, nhưng tôi thì có thể cho hai bản thể khác nhau của chính tôi chơi cờ".

Hoắc Khải nghe thì rất muốn chửi thề, năng lực thần kỳ như thế mà lại chỉ để chơi cờ, không thấy phí hay sao?

Nhưng nghĩ đến tính cách của cao thủ vô danh, cả ngày chỉ ngồi trong căn phòng viết code nhàm chán, chơi được cờ đã là tốt lắm rồi.

Dĩ nhiên, người giỏi viết code thì thường đều giỏi chơi cờ, dù sao cách thức khác nhau nhưng vẫn là tư duy logic.

"Tôi đến là để chào anh và cũng nói thêm là, khung của thế giới ảo đã được một nửa rồi đấy, chắc hai ba tuần nữa là xong thôi. Lúc ấy, người vào trong thế giới ảo có thể làm bất cứ chuyện gì trong phạm vi quy tắc", cao thủ vô danh nói: "Anh giờ cũng có thể thử xem, ví dụ như, thay đổi kiểu quần áo mình đang mặc".

Hoắc Khải cúi đầu nhìn giày mình, khẽ suy nghĩ, quả nhiên nó đã biến thành loại mà anh nghĩ đến.

Khi giày anh hoàn toàn thay đổi thì anh cũng không thấy đau đầu hoa mắt như lần trước nữa.

"Sao nào, vẫn chịu được chứ? Khung code bây giờ đã bị đổi thay đổi nhiều lắm rồi, giảm bớt tiêu hao não hơn trước nhiều. Từ lý luận thì có thể nói, nếu não đủ mạnh thì có thể dời núi lấp biển, hô mưa gọi gió gì đó", cao thủ vô danh nói tiếp.

“Thế này khác gì thế giới tiên hiệp đâu?”, Hoắc Khải buồn bực nói: “Mà việc này không vi phạm quy tắc của thế giới à?”

“Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy, nhưng sau này, khi tôi thấy lập xong quy tắc mà làm những chuyện này thì cũng không chạm đến quy tắc. Nói chính xác là chỉ cần không quá kinh khủng, như kiểu đấm vỡ mặt trời, thì sẽ không bị quy tắc thế giới phát hiện ra”, cao thủ vô danh đáp: “Cho nên tôi nghi ngờ là thế giới ngày xưa thật sự có những người phi phàm tồn tại trong truyện thần thoại hay Sơn Hải Kinh”.

Hoắc Khải không biết nói gì nữa. Khi cao thủ vô danh muốn lập một thế giới ảo thì muốn nếm thử cảm giác đột phá đến thế giới có chiều không gian cao hơn để áp vào thực tiễn.

Nhưng giờ đây, anh ta vẫn có thể tuân thủ quy tắc mà làm những chuyện phản đạo lý, và cho rằng truyền thuyết, thần thoại đều có thật.

Theo lý luận thì cao thủ vô danh không sai, vì các quy tắc của thế giới ảo đều dựa theo thế giới thực mà ra.

Những việc làm được trong này thì cũng có thể làm trong thực tiễn.

Nhưng trong thế giới ảo thì sẽ phóng to tinh thần lực của bạn ra gấp trăm gấp ngàn lần.

Nhưng thế giới thực thì lại rất khó, ít nhất là đến giờ vẫn chưa có ai nghiên cứu được cách tăng tinh thần lực lên.

Nếu có một ngày đó trong tương lai thì con người sẽ tiến vào thời đại tiếp theo!

Thời đại thần thoại!

Dĩ nhiên, nó chưa thể thực hiện trong hiện tại được, Hoắc Khải chỉ nghĩ qua như vậy chứ không tư duy nhiều thêm về nó.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 604: Cây Thần Bảy Bảo Bối

Bây giờ điều anh muốn biết là tình hình của Hoắc Giai Minh như thế nào.

Cao thủ vô danh cũng không ở lại đây lâu. Anh ta đến chỉ để khoe khoang một chút, nhân tiện nói với Hoắc Khải, sẽ tạo cho anh quyền quản trị viên cùng cấp với anh ta.

Đến lúc đó, Hoắc Khải cũng có thể dựa vào chương trình để hoạt động trong thế giới này mà không cần đích thân đến tận nơi.

Nhưng nếu dựa vào chương trình thì chỉ có thể nhìn vào màn hình, dựa vào mã code mà hình dung khung cảnh. Ngay cả khi đưa khung cảnh của thế giới ảo lên màn hình thì chắc chắn không thú vị bằng việc tận mắt trải nghiệm.

Cũng chỉ có cao thủ vô danh mới thích phương thức này.

Tuy Hoắc Khải cũng không có ý định sử dụng "hóa thân" để đi đây đi đó như cao thủ vô danh nhưng có thể sở hữu quyền quản lý cao nhất thì cũng không phải chuyện xấu.

Có thể dự đoán rằng, chắc chắn sau này thế giới sẽ bùng nổ, hơn nữa thật sự có thể thu hút loài người trên toàn thế giới đến tham gia.

Bây giờ, tất cả những người làm kinh doanh đều biết, lưu lượng truy cập là tất cả.

Vậy thì một thế giới mới có thể thu hút toàn bộ lưu lượng truy cập trên toàn thế giới thì đương nhiên sẽ có nhiều người muốn nắm giữ nó trong tay mình.

Cũng chính vì Hoắc Khải rất tín nhiệm cao thủ vô danh, biết người này không có ý nghĩ muốn tranh quyền đoạt lợi, nếu đổi lại là người khác thì

có lẽ đã bắt đầu nghĩ đến việc lúc nào sẽ loại bỏ cao thủ vô danh, trở thành "Thần sáng thế" duy nhất.

Sau đó, hóa thân người lửa của cao thủ vô danh bay lên không trung, trong chớp mắt tiến về phía mặt trời chói lọi.

Trước khi rời đi, giọng nói của anh ta vang lên rõ ràng: "Sau này, tên của tôi là Đông Hoàng Thái Nhất!"

Hoắc Khải nghe thấy thế thì sững sờ, Đông Hoàng Thái Nhất.

Xem ra, tham vọng của cao thủ vô danh thật sự rất lớn, dám lấy cả tên gọi của vị thần tối cao thời cổ đại.

Trong truyền thuyết, Đông Hoàng Thái Nhất là vị thần đầu tiên được sinh ra ở sao Thái Dương trong mắt trái của thần Brahma.

Đông là danh hiệu cao quý nhất thời cổ đại.

Mà Thái Nhất lại chỉ nguồn gốc, bản chất, không khí hỗn loạn trước khi trời đất tách biệt.

"Đạo" trong Đạo giáo còn được hiểu là: "Đạo sĩ, chính là những gì tinh tế nhất, không có hình dạng, không thể gọi tên, nhưng miễn cưỡng phải đặt một cái tên thì nên gọi là Thái Nhất".

Cho nên, Đông Hoàng Thái Nhất là một vị thần tối cao, có thể nói là vị thần sáng tạo cao quý nhất thời cổ đại. Nhưng đến thời Tống mới vì một giấc mơ của Tống Chân Tông mà vị thần cao quý trở thành Ngọc Hoàng đại đế.

Người ta đồn rằng vào đời Tống Chân Tông, phương Bắc có một cuộc xâm lược mạnh mẽ của ngoại tộc, quân Tống thật sự khó mà chống lại. Tống Chân Tông không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải đến đôn đốc tác chiến ở Thiền Châu. Nhưng sau hai lần không đánh nổi thì liền biết sợ, nghị hòa với người ta, không những gọi kẻ thù là những người anh em mà còn đáp ứng mỗi năm tặng một trăm ngàn lượng bạc.

Trong lịch sử, chuyện này gọi là "Liên minh Thiền Uyên", còn Hoàng đế là nỗi nhục của nhân dân nên gọi là "Nỗi nhục Thiền Uyên". Để che đậy sự nhục nhã này, Tống Chân Tông đã tạo một bức thiên thư. Trong đó nói, ông ta có một giấc mơ thần kỳ, mơ thấy có người truyền mệnh lệnh của Ngọc Hoàng, nói bảo ông ta kí kết liên minh Thiền Uyên, thật ra là một chuyện có lợi cho nước cho dân.

Theo dụng ý của bức thiên thư, Tống Chân Tông tôn Ngọc Hoàng thành một nhân vật để thờ cúng trong nước, bắt đầu tôn thành đại đế tối cao.

Từ đó về sau, Ngọc hoàng đại đế, trở thành vị thần tối cao của Trung Nguyên, mà Đông Hoàng Thái Nhất thời cổ đại vì một bức "thiên thư" mà dần dần biến mất.

"Vị thần sáng thế này cũng ham chơi quá cơ", Hoắc Giai Minh nói.

Hoắc Khải thu ánh mắt đang nhìn lên mặt trời, nói: "Anh ta rất có năng lực, chỉ trong thế giới này tự xưng Đông Hoàng Thái Nhất cũng không sai".

"Đúng vậy", Hoắc Giai Minh cười hi hi, nói: "Em cũng lấy một biệt danh, gọi là Hồng Quân Lão Tổ".

"Hồng Quân Lão Tổ?", Hoắc Khải bật cười, nói: "Dù sao đi nữa, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn là một vị thần chính thống. Còn Hồng Quân Lão Tổ của em chỉ là một vai diễn được sáng tạo trong Phong Thần Diễn Nghĩa mà thôi".

"Thế thì sao chứ?", Hoắc Giai Minh không quan tâm, nói: "Đây là thế giới mới, tất cả đều bắt đầu từ con số không. Đã có Đông Hoàng Thái Nhất, tại sao không thể có Hồng Quân Lão Tổ? Hơn nữa em muốn làm Hồng Quân Lão Tổ trong Phong Thần Diễn Nghĩa, ở đây luyện vô số báu vật Tiên Thiên. Đến lúc đó sẽ có người hữu duyên may mắn tới đây nhận bảo bối".

Hoắc Khải nghe thấy thì dở khóc dở cười. Cao thủ vô danh và Hoắc Giai Minh đều trúng độc tiên hiệp rồi, ngay cả việc luyện chế báu vật Tiên

Thiên cũng nói ra.

"Anh không tin à?", Hoắc Giai Minh nhìn ra suy nghĩ của Hoắc Khải, nói: "Vậy anh cứ chờ đấy".

Vừa nói, cậu ta vừa giơ tay ra, chỉ thấy trong không trung sinh ra một vầng sáng màu xanh, sau đó hóa thành ánh sáng bảy màu, cuối cùng hình thành một cái cây nhỏ trong tay Hoắc Giai Minh.

Trên cây nhỏ có bảy cành, trên đó treo bảy loại châu báu, phân thành vàng, bạc, lưu ly, pha lê, san hô, ngọc trai, mã não.

Các món đồ mang bảy màu, đồng thời lấp lánh ánh sáng dịu nhẹ, nhìn có vẻ thực sự đẹp mắt.

"Thế nào, đây là cây thần bảy bảo bối trong Phong Thần Diễn Nghĩa, được mệnh danh là cái gì cũng có!", Hoắc Giai Minh dương dương tự đắc nói.

Hoắc Khải tò mò đưa tay ra cầm lấy, nhưng cái gọi là cây thần bảy bảo bối lại hóa thành ảo ảnh giống như bọt nước, chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hoắc Khải sửng sốt, cho rằng mình đã làm sai cái gì.

Nhưng thấy Hoắc Giai Minh tỏ ra chán nản nói: "Nhưng bây giờ em còn có thể biến nó ra một lát, chứ một khi bị sóng não của người khác gây nhiễu thì sẽ biến mất do sóng não không ổn định".

Nhưng sau đó cậu ta nói: "Nhưng em sẽ tiếp tục cố gắng, như Đông Hoàng Thái Nhất đã nói, chỉ cần em tiếp tục kiên trì thì chắc chắn sẽ thành công. Vì anh ta phát hiện, tuy não của em yếu hơn người bình thường nhưng lại vô cùng ổn định, hơn nữa còn đầy tinh thần ngoan cường bền bỉ khó có thể tưởng tượng. Cho nên, chuyện người khác không làm được, có lẽ em có thể làm được".

Thật sự Hoắc Khải không biết nên nói gì, nhìn dáng vẻ của Hoắc Giai Minh, dường như thật sự coi trọng vấn đề này.

Tuy rằng cây thần bảy bảo bối trong truyền thuyết chỉ như hoa quỳnh xuất hiện một lát nhưng đã đủ khiến người khác kinh ngạc. Dù sao trong thực tế, vốn dĩ không thể làm được chuyện đó.

Hoắc Khải không nén nổi suy nghĩ, nếu thật sự một ngày Hoắc Giai Minh đạt được kỳ tích như vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngay cả trong thế giới ảo cũng đủ kinh người rồi.

"Em có vẻ rất thích ở đây?", Hoắc Khải hỏi.

"Đương nhiên là thích ạ", Hoắc Giai Minh mỉm cười, vẻ chán nản trên khuôn mặt cũng bị quét sạch, vẩy tay một cái, trước mắt đã hiện ra bút, mực, giấy, nghiên, cầm kỳ thi họa.

Cậu ta cầm một chiếc bút lông, chấm chấm vào nghiên mực, sau đó bắt đầu vẽ những ngọn núi ở phía trước trên những tờ giấy đang bay trong không trung: "Ở đây em có thể làm bất cứ điều gì em muốn, muốn vẽ thì vẽ, muốn đánh đàn thì đánh đàn, không có ai quấy rầy em, cũng không có ai ép em làm chuyện gì em không thích. Ngoại trừ bình thường không có ai để nói chuyện thì tất cả đều khiến em thỏa mãn hơn trong thế giới thực".

"Nhưng trong thế giới thực, có người thân và bạn bè…", Hoắc Khải nói.

"Sau này bọn họ cũng sẽ tiến vào đây mà, gặp em lúc nào chẳng được", Hoắc Giai Minh đáp.

Hoắc Khải giật mình, đúng vậy, đến khi công nghệ BCI đủ thành thục và sau khi xác định không có bất kỳ tác dụng phụ nào thì có thể sản xuất hàng loạt và quảng bá ứng dụng trên toàn thế giới.

Đến lúc đó, ai muốn gặp Hoắc Giai Minh đều có thể dễ dàng gặp được cậu ta.

Đến lúc đó, sao phải phân biệt thế giới thực và thế giới ảo nữa.

Nhưng trong tiềm thức của Hoắc Khải vẫn cho rằng thế giới thực quan trọng hơn. Dù sao đó là nơi mà con người sinh sống, công nghệ y học trước mắt vẫn chưa đủ để tách sóng não ra khỏi cơ thể con người độc lập tồn tại.

Dưới tình hình như vậy, rõ ràng là thế giới thực vẫn quan trọng hơn một chút.

Nhưng đối với cá nhân Hoắc Giai Minh mà nói, đạo lý này không có tính thuyết phục.

Hoắc Khải trầm tư một lát rồi hỏi: "Vậy nếu trong thế giới thực em chết rồi thì sao? Đến lúc đó, em không muốn nhìn lại thế giới đã nuôi lớn em sao?" . Đam Mỹ Hài

Động tác trong tay Hoắc Giai Minh ngừng lại một lát, sau đó, cậu ta vẫy vẫy tay, tất cả mọi thứ trước mắt bỗng tan biến.

"Anh cảm thấy, em còn có thể tỉnh lại trong thực tế và nhìn thế giới đó hay sao?", Hoắc Giai Minh hỏi.

Hoắc Khải cười khổ, nói: "Anh không biết, theo phán đoán của chuyên gia y tế thì lúc nào em cũng có thể tỉnh lại".

"Cũng có thể cả đời không tỉnh lại, đúng không?", Hoắc Giai Minh nói tiếp.

Hoắc Khải không phủ nhận khả năng này, dù sao đó cũng là sự thật, anh không muốn lừa người.

"Cho nên, cơ hội tỉnh lại trong thế giới thực đã rất ít rồi, vậy sao em còn phải nghĩ những chuyện đó? Không bằng nhân cơ hội bây giờ vẫn còn sống, hưởng thụ những thú vui mà thế giới mới lạ này mang tới", Hoắc Giai Minh nói.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 605: Sự Thật

Hoắc Khải không nói thêm gì, thật ra anh có thể hiểu suy nghĩ của Hoắc Giai Minh.

Trong thế giới thực, có nhiều người đeo vô số gông cùm lên cuộc sống tự do của cậu ta.

Hoắc Giai Minh thích mấy thứ văn chương, nghệ thuật, nhưng nhà họ Hoắc không cho phép những người như cậu ta tồn tại, đặc biệt là bố của cậu ta - Hoắc Trạch Minh - hiện giờ đã trở thành người nắm quyền trong nhà họ Hoắc, càng không cho phép con trai ông ta trở thành một "kẻ vô dụng" chỉ biết vẽ tranh, chơi đàn.

Có lẽ, Hoắc Giai Minh đã chịu quá đủ cuộc sống như thế rồi.

Ngoài ra, những vết thương trên thân thể cũng là những tiếc nuối mà thế giới thực không thể nào bù đắp nổi.

Trình độ y thuật hiện đại tuy đã đạt đến mức có thể thay đầu, nhưng tình trạng giống như Hoắc Giai Minh thì họ đành bất lực.

Bởi vì các bác sĩ biết trong não có các dây thần kinh và mạch máu nhưng lại không biết sau khi hệ thần kinh chịu tổn thương thì làm thế nào mới có thể hồi phục nó.

Đối với Hoắc Giai Minh thì cậu ta trong thế giới thực chỉ là một người thực vật. Cho dù tỉnh lại nhưng cũng không có tự do.

Nhưng ở đây, cậu ta không bị gò bó, muốn vẽ thì vẽ, muốn đàn thì đàn. Hơn nữa, cậu ta còn có thể lợi dụng tài năng "được trời ưu ái", ở đây sáng tạo ra những đồ vật khó thể tưởng tượng ở trong hiện thực.

Giống như cây thần bảy bảo bối, Hoắc Khải tự nhận là không làm được.

Anh muốn thay đôi giày da đã rất vất vả rồi.

Mà tốc độ của Hoắc Giai Minh còn nhanh hơn anh, chứng tỏ ở phương diện này, Hoắc Giai Minh rất có tài.

Có lẽ nó liên quan đến việc cậu ta bị thương, cũng có thể là vốn dĩ bản thân cậu ta có thiên phú, tóm lại, Hoắc Giai Minh trong thế giới ảo chắc chắn thoải mái hơn trong thế giới thực.

"Thật ra, anh không cần nghĩ nhiều đâu. Em ở đây sống rất vui, hơn nữa sau này càng ngày sẽ có càng nhiều người đến, em cũng có thể kết với với những người cùng chí hướng, à, có lẽ nên gọi là đạo hữu nhỉ?", Hoắc Giai Minh cười hì hì, nói: "Không chừng, lần sau gặp lại, em đã luyện ra những báu vật tiên thiên nhắc tới trong Phong Thần Diễn Nghĩa rồi, đến lúc đó anh muốn gì thì em sẽ cho anh đi cửa sau, chọn trước mấy thứ!"

Câu nói này của Hoắc Giai Minh rõ ràng là cố ý đùa giỡn, Hoắc Khải biết cậu ta đang an ủi mình thì thở dài, nói: "Anh chỉ thấy có lỗi với em, không thể thật sự chữa khỏi cho em".

"Anh không phải là cá, làm sao biết niềm vui của cá?", Hoắc Giai Minh bật cười: "Em còn phải cảm ơn anh, nếu không có anh thì em nào biết thì ra còn có một thế giới mới khiến cho em sống vui vẻ như vậy".

Niềm vui của cậu ta không giống giả vờ, anh nhìn ra được Hoắc Giai Minh thực sự thích nơi này thì Hoắc Khải cũng không khuyên cậu ta nữa.

"À, để thực hiện công nghệ này, anh đã đắc tội với chị Vi Vi rồi. Bây giờ là lúc giải thích với chị ấy rồi nhỉ? Em nghĩ với tính cách của chị ấy và tình cảm với anh, chỉ cần anh dỗ ngọt vài ngày chắc là không có vấn đề gì", Hoắc Giai Minh nói.

Nói đến chuyện này, Hoắc Khải trầm tư một lát rồi nói: "Em có tin vào chuyện tái sinh sao?"

"Tin chứ, bản thân em không phải là đang tái sinh sao", Hoắc Giai Minh thản nhiên nói, nhưng ngay giây tiếp theo, cậu ta phản ứng lại và hỏi: "Câu

này của anh có ý gì?"

Hoắc Khải nhìn cậu ta nói: "Nếu anh nói với em, anh là anh ba của em và cũng là Lý Phong mà em quen biết, em có tin không?"

Hoắc Giai Minh sững sờ hồi lâu không nói, gần như muốn làm rõ câu nói này rốt cuộc là có ý gì.

Cái gì mà anh ba, cũng là Lý Phong?

Một lúc sau, cậu ta rốt cuộc cũng hiểu ra, không nhịn được như nhìn thấy quỷ, nói: "Ý của anh là, Lý Phong chính là anh ba? Các anh là cùng một người? Nhưng sao anh phải thay đổi hình dáng của mình, hơn nữa chiều cao, cân nặng cũng không giống nhau. Ngay cả để phát triển công nghệ mới thì cũng không cần thiết phải thay đổi hoàn toàn như vậy!"

"Anh không phẫu thuật thẩm mỹ, không phải nói rồi sao, đây là tái sinh", Hoắc Khải nói: "Con người thật của anh, hai năm rưỡi trước đã bị người mưu hại. Bây giờ thi thể chắc đã biến thành một đống xương trắng rồi".

Hoắc Giai Minh nghe thấy thì dựng tóc gáy, nói: "Anh ba, anh đừng đùa em. Trò đùa này không vui tí nào!"

"Anh không nói đùa. Thực ra, em là người đầu tiên biết về chuyện này, những người khác anh đều chưa từng nói. Vì anh biết, nếu bị người không đáng tin biết chuyện này, nói cho người nào đó, thì có lẽ anh sẽ bị giết thêm một lần", Hoắc Khải nói.

Bây giờ anh muốn nói với Hoắc Giai Minh, một là thế giới này không giống thế giới thực, hai là Hoắc Giai Minh đáng để tin tưởng, ba là vì Hoắc Khải đã đủ tự tin để đối phó với mọi rắc rối.

Nếu như nhà họ Hoắc biết anh là Hoắc Khải tái sinh thì sao?

Hoắc Khải bây giờ đã không còn là gã mọt sách yếu đuối và bất lực hơn hai năm trước nữa. Anh đã trưởng thành thành một kẻ săn mồi công

nghệ hàng đầu thế giới.

Con người trên toàn thế giới, đều nhìn chằm chằm vào anh, so với áp lực này thì nhà họ Hoắc có tính là gì?

Nhưng đối với Hoắc Giai Minh mà nói thì tin tức này giống sấm đánh vào bộ não, khiến cậu ta hồi lâu không thể hoàn hồn.

Anh ba đã chết một lần rồi?

Sao có thể được… Ai dám giết anh? Ai lại có thể giết anh?

Nhưng vẻ mặt nghiêm túc của Hoắc Khải, rất chân thật, làm cho Hoắc Giai Minh biết, anh ba không nói đùa, những gì anh ấy nói đều là sự thật.

"Là ai làm? Nếu Lý Phong chính là anh ba vậy thì trước đây người em gặp là ai?", Hoắc Giai Minh hỏi.

"Đó là kẻ giả mạo, không phải thật. Dù là em hay Vi Vi, có lẽ đều có thể phát hiện ra một chút manh mối. Nhưng các em không dám nghi ngờ điều đó mà thôi", Hoắc Khải nói.

Hoắc Giai Minh không nói lời nào, vì những gì Hoắc Khải nói đều đúng.

Trước đây, cậu ta từng nghi ngờ, vì hành vi của anh ba đột nhiên thay đổi.

Người nên thân thiết thì không thân thiết, người chẳng có quan hệ gì lại có tư cách gần gũi.

Ngay cả Đường Trọng Vi, thanh mai trúc mã cũng bị anh hủy hôn, đổi thành lấy con gái nhà họ Đinh.

Con gái nhà họ Đinh so với Đường Trọng Vi thì thậm chí còn không xứng để xách giày cho cô ấy. Cho dù là bất cứ lý do gì, Hoắc Giai Minh đều nghĩ mãi không hiểu tại sao anh lại làm như vậy.

Bây giờ, cậu ta đã hiểu.

Thì ra là kẻ giả mạo!

"Cho nên hắn ta mới vội vàng đuổi những người quen biết anh, để lại những người không thân thuộc nắm quyền. Cho nên hắn mới hủy hôn với chị Vi Vi rồi lấy con gái nhà họ Đinh! Thì ra là thế… Chẳng trách em cứ nghĩ mãi không hiểu", Hoắc Giai Minh lẩm bẩm.

Hoắc Khải không quấy rầy cậu ta. Tin tức này khá sốc đối với bất cứ ai. Hoắc Giai Minh cần thời gian để suy nghĩ cũng là điều bình thường.

Phải mất mười phút sau, Hoắc Giai Minh mới hoàn hồn. Cậu ta nhìn Hoắc Khải, nói: "Cho nên anh vẫn không quay lại nhà họ Hoắc mà lợi dụng thân phận sau khi sống lại âm thầm phát triển, đợi sau này đến thời điểm thích hợp thì quay lại? Nhưng bây giờ anh quay lại thì đã muộn rồi. Bố em đã nắm quyền nhà họ Hoắc. Nếu anh muốn kéo ông ấy xuống đài thì sợ là không dễ dàng. Hơn nữa, chuyện này cũng chỉ có em tin, những người khác sẽ không tin đâu".

Hoắc Giai Minh vẫn còn một điều chưa nói. Đó chính là trong thế giới ảo, hình tượng nguyên thủy của mỗi người hiện ra đều được sóng điện não tự động vẽ ra, cũng có thể đại diện cho linh hồn thật sự của anh.

Do đó, cậu ta chắc chắn trước mắt chính là anh ba chứ không phải kẻ giả mạo.

Nhưng trong thế giới thực, Hoắc Khải vẫn mang khuôn mặt của Lý Phong. Nếu đến nhà họ Hoắc nói anh mới là ngôi sao Hi Vọng chân chính thì có lẽ sẽ bị đuổi ra ngoài như một kẻ điên.

"Bây giờ, đối với anh nhà họ Hoắc đã không quan trọng nữa. Anh phải làm những chuyện lớn hơn nữa. Cho nên, em không cần lo lắng anh sẽ đuổi chú đi đâu", Hoắc Khải nói.

Anh không nói với Hoắc Giai Minh, người sát hại anh lúc đầu, có thể có sự tham gia của Hoắc Trạch Minh.

Hoắc Giai Minh cũng không hỏi. Thật ra cậu ta là một người rất thông minh. Biết rằng một khi hỏi một số câu hỏi, nhận được câu trả lời, có thể không phù hợp với suy nghĩ của mình.

Thay vì làm đôi bên khó xử thì không bằng không hỏi.

"Nếu anh là Lý Phong. Vậy anh đã kết hôn sinh con rồi, chị Vi Vi làm thế nào?", Hoắc Giai Minh nói.

Hoắc Khải thở dài, nói: "Không phải em không biết, anh luôn đối xử với Vi Vi như em gái. Nếu lúc đầu không vì lợi ích của dòng họ, có lẽ anh sẽ không đồng ý đính hôn. Bây giờ cô ấy vẫn chưa biết thân phận thật sự của anh. Anh cũng không định cho cô ấy biết, dứt khoát cho qua như thế là xong".

"Anh muốn coi chị ấy như em gái, nhưng chị ấy lại coi anh là người đàn ông duy nhất mà chị ấy lấy cả đời này. Lúc đầu, khi kẻ giả mạo kia hủy hôn. Chị Vi Vi khóc đến nỗi sưng cả mắt", Hoắc Giai Minh lẩm bẩm nói.

"Đau dài không bằng đau ngắn. Anh không thể ly hôn, bây giờ gia đình là điều rất quan trọng đối với anh", Hoắc Khải nói.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 606: Phát Hiện

"Em hiểu mà, làm thằng đàn ông, kiểu gì cũng phải chịu trách nhiệm cho cuộc đời mình, cho dù chỉ gia nhập vào lúc giữa chừng", Hoắc Giai Minh nói vậy rồi nhìn Hoắc Khải bằng vẻ mặt kỳ lạ: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh làm như thế, có được coi là cắm sừng cho Lý Phong không? Anh chiếm lấy cơ thể người ta, thế linh hồn của người ta đi đâu mất rồi?"

"Làm sao anh biết được...", Hoắc Khải dở khóc dở cười.

Tư tưởng của cậu nhóc Hoắc Giai Minh thật linh hoạt, đến cả chuyện cắm sừng cũng nghĩ ra được. Có lẽ người làm nghệ thuật đều vậy, tư tưởng khá tản mạn, lúc nào cũng bay bổng.

Hai người trò chuyện thêm một lát nữa, thông qua nội dung trò chuyện, Hoắc Giai Minh cực kỳ chắc chắn rằng Hoắc Khải không hề nói dối.

Bởi vì rất nhiều sự việc chỉ có cậu ta và Hoắc Khải mới biết, mỗi khi nhắc đến những chuyện này, Hoắc Khải luôn đối đáp trôi chảy, không thể là kẻ giả mạo được.

Nghĩ đến việc anh ba của mình bị người ta mưu hại rồi sống lại vào cơ thể của một người đàn ông khác, Hoắc Giai Minh không khỏi cảm thấy như đang nằm mơ vậy.

Thế giới ảo này cũng đủ khiến cậu ta thấy mới mẻ lắm rồi, không ngờ trong thế giới thật còn có chuyện khó tin như thế.

Điều khiến Hoắc Khải vui mừng là biểu hiện của Hoắc Giai Minh lần này đã khá hơn lần trước rất nhiều.

Sóng điện não của cậu ta vẫn luôn ổn định, không đột ngột thoát ra nữa. Bản thân Hoắc Giai Minh cũng nói rằng, lần này tiến vào, cảm thấy tinh thần rất dồi dào, không giống như những gì cao thủ vô danh đã nói với cậu

ta: sóng điện não của mỗi người chỉ có thể tiêu hao đến mức nhất định, không thể sinh tồn lâu dài ở nơi này.

Tất cả mọi điều "không thể" đều biến thành "có thể" khi xảy ra trên người Hoắc Giai Minh.

Chỉ có thể nói rằng, một số phương diện nào đó của cậu ta đã xuất hiện thay đổi.

Hai người nói chuyện hồi lâu, sau cùng đến bản thân Hoắc Khải cũng cảm thấy mệt mỏi mới thoát ra khỏi thế giới ảo.

Khi mở mắt ra, anh bỗng chốc cảm thấy buồn nôn.

Chuyên gia y tế vội vàng tới đỡ anh và nói: "Anh vào đó lâu quá, tạo ra kích thích nhất định với hệ thần kinh não bộ, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe".

Hoắc Khải xua xua tay, ra hiệu rằng anh đã biết, rồi nhìn về phía Hoắc Giai Minh ở bên cạnh.

Khi rời đi, Hoắc Giai Minh vẫn đang phấn khích luyện chế những thứ được gọi là báu thiên tiên, hoàn toàn không có chút mệt mỏi nào.

Hoắc Khải đành phải hỏi thăm chuyên gia y tế, sau khi biết được tình hình này, mấy vị chuyên gia đưa mắt nhìn nhau, ai cũng bảo không thể có chuyện ấy.

Cao thủ vô danh nói không sai, mức độ tiêu hao sóng điện não của mỗi người đều có giới hạn. Tuy rằng hiện tại họ đã tiến hành ưu hóa rất lớn về tốc độ tiêu hao, nhưng duy trì suốt mười mấy tiếng đồng hồ đã khá lắm rồi.

Nếu như theo lời Hoắc Khải nói, Hoắc Giai Minh từ đầu đến cuối vẫn sinh tồn trong thế giới ảo chứ không hề thoát ra, vậy thì cường độ sóng điện não của cậu ta có lẽ còn mạnh hơn những gì đo đạc được rất nhiều lần.

Số liệu và lý luận phát sinh mâu thuẫn khiến các chuyên gia y tế không giải thích được, đến độ họ lập hẳn tổ nghiên cứu vì vấn đề này, muốn nghiên cứu xem phải chăng có kỹ xảo gì giúp con người kéo dài thời gian sinh tồn trong thế giới ảo.

Cổ Ngôn Tài đỡ Hoắc Khải rời khỏi căn phòng, tới một phòng nghỉ chuyên dụng khác, đồng thời báo cáo với anh: "Nhà xưởng ở trong nước kia xảy ra vấn đề rồi. Họ đào được rất nhiều quan tài, bên trong chất đống rất nhiều hài cốt. Từ quần áo phục sức và các vật phẩm khác được đào lên mà có thể phán đoán rằng chắc hẳn binh sĩ và dân thường thời cổ đại được chôn chung với nhau. Họ vốn định bới ra xem có thứ gì ở bên dưới, nào ngờ mới đào được một nửa thì sương mù đột ngột xuất hiện giữa đêm. Tất cả những người có mặt đêm hôm đó đều gặp phải tình trạng giống cậu Hoắc, trong đó có hai người đã tử vong tại chỗ, còn ba người kia được chúng tôi bí mật đưa tới đây, chắc ngày mai sẽ tới nơi".

"Năm người?", Hoắc Khải nhíu mày: "Không phải tôi đã nói rồi sao, hành sự phải cẩn thận, tại sao còn để nhiều người bị thương như vậy".

"Công xưởng đó rất rộng, tuy rằng đã lắp đặt rất nhiều máy quay giám sát, nhưng cần có chuyên gia duy trì. Tối hôm đó một lượng lớn máy quay đột ngột mất tín hiệu, cho nên trong số năm người kia có bốn người là nhân viên kỹ thuật đi sửa máy quay, người còn lại là người phụ trách trông coi nhà xưởng", Cổ Ngôn Tài giải thích: "Tôi đã dặn dò những người khác, sau này nếu còn gặp tình trạng như vậy thì đợi đến ngày hôm sau hẵng đi kiểm tra".

Sự việc đã xảy ra rồi, Hoắc Khải biết dù mình trách mắng thế nào cũng vô tác dụng, bèn hỏi: "Ngoài năm người bị thương vong kia ra, có manh mối nào hữu dụng nữa không?"

Cho dù Hoắc Giai Minh nói rằng cậu ấy rất thích mọi thứ bên trong thế giới ảo, nhưng đối với Hoắc Khải mà nói, anh vẫn hi vọng có thể giúp Hoắc Giai Minh tỉnh lại.

Cổ Ngôn Tài chưa cho anh một chiếc điện thoại: "Bên trong có tư liệu bằng video và ghi âm mà trong nước gửi tới, tôi cũng không biết có được

tính là manh mối hay không, rất khó giải thích".

Hoắc Khải khởi động điện thoại, ở màn hình chính có hai tệp, một tệp là video, một tệp là bản ghi âm.

Anh mở video ra trước, có thể nhìn thấy tất cả các đoạn video được chia màn hình bên trong nhà xưởng tối hôm đó.

Máy quay giám sát là loại chuyên dùng cho đêm tối nên quay mọi thứ rất rõ ràng, cứ như ban ngày vậy.

Trong video có thể nhìn thấy, sương mù khó hiểu từ từ lọt ra từ dưới lòng đất, dần dần lan khắp công xưởng. Tường bao xung quanh công xưởng dường như sinh ra một loại giới hạn nào đó khiến sương mù chỉ xuất hiện bên trong nhà xưởng, không lan ra ngoài.

Không lâu sau đó, sương mù nuốt hết máy quay giám sát, hình ảnh tiêu biến.

Hoắc Khải không hỏi han gì mà mở ngay bản ghi âm ra.

Khởi đầu của đoạn ghi âm chỉ có tiếng gió sàn sạt, nhưng vài giây sau, đột nhiên vọng ra tiếng hú.

Âm thanh này cực kỳ chói tai, cho dù được phát qua điện thoại cũng đủ khiến người ta thấy da đầu tê dại.

Cổ Ngôn Tài ở bên cạnh giải thích: "Máy quay giám sát của chúng tôi cũng có chức năng ghi âm, nhưng trong video không có bất kỳ âm thanh. Những âm thanh này được ghi lại bởi máy thu âm cao tần lắp đặt xung quanh nhà xưởng".

Hoắc Khải nghe xong cả đoạn ghi âm mới ngẩng đầu lên nhìn anh ta: "Anh cảm thấy thứ này đồng nghĩa với điều gì?"

"Không biết nữa", Cổ Ngôn Tài thành thật lắc đầu: "Theo ý của họ, tần số của đoạn ghi âm này đã một trăm sáu mươi nghìn Hz. Với tần số này,

cho dù là loài cá heo có thể tiếp nhận tần số cao cũng không nghe thấy được. Nhưng âm thanh với tần số cao có khả năng sinh ra do chấn động dữ dội trong không khí. Bất kể là cậu Hoắc hay năm người gần đây đều có những dấu vết tương tự. Thế nên họ nghi ngờ rằng trong nhà xưởng quả thực tồn tại một thứ gì đó có thể phát ra âm thanh cao tần, cũng là kẻ đầu sỏ gây ra mọi thứ. Nhưng tính đến hiện tại, họ vẫn chưa biết được cụ thể nó là thứ gì, chỉ có thể đoán rằng nó liên quan tới thứ sương mù ngấm ra từ dưới lòng đất. Trước khi anh tỉnh lại, tất cả quan tài đã được đào lên, nhưng không phát hiện ra thứ gì bất thường".

"Không có bất thường mới là bất thường lớn nhất", Hoắc Khải trầm giọng nói.

Nếu đã có thứ âm thanh cao tần kinh khủng như thế tồn tại, lại có thể tạo ra thương tích thê thảm thậm chí gây tử vong cho năm người cùng lúc, chắc chắn trong công xưởng có thứ gì đó.

Về phần nó là thứ gì thì không ai biết.

Nhưng Hoắc Khải cảm thấy anh phải làm rõ chuyện này. Cho dù không phải vì Hoắc Giai Minh thì cũng để không có thêm nhiều người gặp phải bất hạnh tương tự.

"Sau khi ba người kia được đưa tới đây, chúng tôi dự định sẽ tiến hành phẫu thuật đổi đầu. Thứ nhất vì dùng thủ đoạn thông thường đã không thể điều trị nổi loại vết thương này, hai là cũng có thể tăng thêm kinh nghiệm làm phẫu thuật đổi đầu, không biết ý của anh thế nào?", Cổ Ngôn Tài hỏi.

Hoắc Khải trầm ngâm một hồi rồi nói: "Cứ làm theo cách của anh đi, nhưng tất cả tài liệu về kỹ thuật này, nhất định phải tiến hành bảo mật nghiêm ngặt".

"Tôi đã hiểu". Cổ Ngôn Tài gật gật đầu.

Sau đó, Hoắc Khải xua xua tay, ra hiệu cho anh ta có thể ra ngoài.

Bấy giờ Cổ Ngôn Tài mới rời khỏi phòng, Hoắc Khải nằm lên giường.

Tuy rằng cảm thấy buồn nôn, cơ thể cũng cực kỳ mệt mỏi, nhưng tâm trạng của anh thấy thoải mái hơn bất cứ lúc nào.

Bởi vì cuối cùng cũng có một ngày, anh nói với người khác, mình là Hoắc Khải.

Anh đã giữ chuyện này trong lòng quá lâu, đến mức đã thành tâm bệnh.

Bây giờ có thể nói rõ với Hoắc Giai Minh khiến Hoắc Khải thấy nhẹ nhõm, thậm chí anh còn biết ơn cao thủ vô danh về điều này.

Nếu không nhờ có thế giới ảo này, ngày mà Hoắc Khải nói ra chân tướng có lẽ phải kéo dài thêm một thời gian nữa.

Một ngày sau, ba người bị thương trong nước đã được chuyển tới.

Đội ngũ bác sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước lập tức chia làm ba nhóm, tiến hành đồng thời ba ca phẫu thuật đổi đầu.

Ý nghĩa của ba ca phẫu thuật này không kém gì lần đầu tiên thực hiện, thậm chí còn quan trọng hơn lần đầu tiên.

Nếu cả ba ca phẫu thuật này thành công chứng tỏ nghiên cứu về phẫu thuật đổi đầu của họ đã gần như hoàn hảo, gần như có thể tung ra thị trường được rồi.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 607: Thị Trường

Có một câu nói rất hay, lý tưởng luôn tốt đẹp chứ hiện thực rất xác xơ.

Đương nhiên điều mà đội ngũ bác sĩ mong mỏi nhất là cả ba ca phẫu thuật đều thành công mỹ mãn, chứng minh rằng nghiên cứu của họ trong thời gian này đã đạt được thành quả cực lớn.

Thế nhưng, trên thực tế, tỉ lệ thành công của loại phẫu thuật với độ khó khủng khiếp này không hề cao đến vậy.

Ba ca phẫu thuật chỉ thành công một nửa.

Sở dĩ nói là chỉ có một nửa, bởi vì người sống sót cũng giống như Hoắc Giai Minh, rơi vào giấc ngủ sâu, dường như mãi mãi không thể nào tỉnh dậy.

Theo kết quả chẩn đoán của đội ngũ bác sĩ, sóng điện não của người này xuất hiện tình trạng khá giống với Hoắc Giai Minh, lúc mạnh lúc yếu. Điều duy nhất đáng thấy mừng là có đủ bằng chứng cho thấy người ta vẫn còn sống.

Còn hai ca phẫu thuật khác đều thất bại, bệnh nhân tử vong ngay trong quá trình phẫu thuật, không còn cơ hội cứu sống.

Nguyên nhân thất bại có rất nhiều loại, trong đó điều khiến đội ngũ bác sĩ đề cao cảnh giác nhất là các loại bệnh nền mà bệnh nhân vốn có trong tình huống thông thường, đặc biệt các căn bệnh về não sẽ bị phóng đại vô số lần trong phẫu thuật.

Phần đầu của cả hai bệnh nhân này đều từng gặp vết thương tương tự, vì thế khi họ mất đi vòng tuần hoàn tự nhiên của cơ thể, phần não không thể nào chịu nổi.

Trong đó có một người vừa cắt xong hệ thần kinh não đã chết rồi, người còn lại thì đỡ hơn, tuy đã được cấp cứu, nhưng cũng không gắng

gượng nổi đến khi ca phẫu thuật kết thúc.

Nhưng xét mặt lý thuyết thì tỉ lệ phẫu thuật thành công như thế này đã là rất cao rồi.

Phải biết rằng, tỉ lệ thành công của rất nhiều loại phẫu thuật phổ thông hiện nay vẫn không dám đảm bảo ở mức 30%, mà phẫu thuật đổi đầu làm ba ca thành công một ca thì có gì để bất mãn đâu?

Chẳng qua các chuyên gia y tế mong mỏi ca phẫu thuật nào cũng có thể thành công, giảm tỉ lệ thất bại xuống mức thấp nhất.

Hoắc Khải tự mình ra mặt, an ủi họ một hồi.

Tuy rằng phẫu thuật thất bại mất hai lần, nhưng họ cũng tích góp được nhiều kinh nghiệm hơn, sau này gặp phải tình huống tương tự cũng biết mà đối phó.

Quan trọng nhất là nếu có thể đổi đầu thành công thì việc thay đổi các bộ phận khác cũng không khó khăn nữa.

Rất nhiều vấn đề khó trong y học hiện tại bắt nguồn từ việc không thể điều trị cho một bộ phận nào đó của cơ thể, thế nên, đội ngũ bác sĩ không nên giới hạn vấn đề ở phần đầu.

Cánh tay, chân, nội tạng, mạch máu, vân vân, đều có thể tiến hành thử nghiệm.

Chỉ khi nào họ có thể thay đổi bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể con người theo ý muốn, mới thực sự được coi là công nghệ tái sinh.

Bây giờ chỉ là giai đoạn khởi đầu, không cần thiết phải tạo áp lực quá lớn cho mình.

Vả lại, công ty cũng sẽ đầu tư một lượng lớn nhân lực và vật lực, tiếp tục ủng hộ các vị tiến hành nghiên cứu sâu hơn.

Đồng thời, Cổ Ngôn Tài tuyên bố kế hoạch mới cho công nghệ tái sinh, thành lập vài nhóm nghiên cứu, chia thành khoa nội, khoa ngoại và cấp bậc cao nhất là khoa tái sinh.

Tương đương với tứ chi cơ thể, nội tạng – hệ thống mạch máu – dây thần kinh và đổi đầu.

Ở cấp bậc cao nhất – khoa tái sinh chủ yếu nghiên cứu xem làm thế nào mới dịch chuyển được ý thức của con người sang một cơ thể khác.

Rất nhiều chuyên gia y học nghe xong quyết định này thì cực kỳ sững sờ, cho rằng Cổ Ngôn Tài đang mơ tưởng hão huyền.

Ý thức của con người là sự tồn tại cực kỳ bí ẩn, dù biết rằng nó tồn tại, nhưng không biết rằng nó đang ở đâu và được sinh ra như thế nào. Nếu đã không biết điều gì về nó, làm sao dịch chuyển được nó?

Chuyện này chẳng khác nào nghìn lẻ một đêm, không thể thực hiện được. Y học của loài người cùng lắm chỉ làm được phẫu thuật đổi đầu thôi.

"Tái sinh về mặt ý thức là phương hướng mà tôi đưa ra, đồng thời tôi có đủ chứng cứ chứng minh ý thức của con người có thể di chuyển tới một cơ thể khác". Hoắc Khải nói.

Các chuyên gia y tế nhìn anh với vẻ sửng sốt, qua một lúc lâu, có người hỏi: "Anh Lý, anh nói có chứng cứ, vậy anh có thể cho chúng tôi xem nó là chứng cứ gì không? Trước kia đã từng có ca phẫu thuật dạng như vậy ư?"

"Cụ thể thì hiện tại vẫn phải bảo mật nghiêm ngặt, tạm thời không thể tiết lộ cho bất cứ ai. Nhưng tôi có thể thề bằng nhân phẩm của mình, di chuyển ý thức thực sự có thể thực hiện được. Điều mà mọi người cần phải làm là tìm ra cách thực hiện nó".

Nếu bản thân Cổ Ngôn Tài nói, có lẽ chẳng ai tin, nhưng Hoắc Khải đã nói thì người ta không tin không được.

Kỹ thuật VR đã khiến cả thế giới nhìn nhận sức mạnh của khoa học kỹ thuật, hai lần phẫu thuật đổi đầu thành công cũng mang đến thay đổi cực kỳ lớn cho giới y học.

Có thể tưởng tượng được rằng, ngày sau Hi Vọng Mới sẽ đứng vững bằng hai kỹ thuật này, trở thành công ty đứng đầu thế giới.

Vậy thì với tư cách là ông chủ của công ty, liệu anh có phét lác về những điều không thể làm được không?

Chắc là không đâu!

Xuất phát từ lý do này, các chuyên gia y tế lựa chọn tin tưởng Hoắc Khải.

Chẳng qua những người có lòng tin về phương hướng này không nhiều lắm, thậm chí họ còn không biết bắt đầu từ đâu, vì thế sau cùng số chuyên gia y tế có thể lựa chọn đi theo hướng nghiên cứu này không nhiều.

Nhưng cũng không sao cả, Hoắc Khải muốn dựng được dự án đã rồi mới từ từ trải đường. Chỉ cần tuần tự từng bước, chắc chắn sẽ có cơ hội thực hiện.

Anh rất có lòng tin, bởi vì anh chính là bằng chứng thép.

Nếu không, Hoắc Khải cũng không để Cổ Ngôn Tài lập ra dự án này.

Công nghệ tái sinh sẽ trở thành một trong những công ty con quan trọng nhất của Hi Vọng Mới, giống như công ty con VR vậy, không tiếp nhận tiền đầu tư từ bên ngoài.

Tất cả những ai muốn mua cổ phiếu chỉ có thể mua cổ phiếu do tổng bộ Hi Vọng Mới phát hành. Nói một cách đơn giản hơn, Hi Vọng Mới có thể nhờ công ty con VR và công ty con công nghệ tái sinh để kiếm được rất nhiều tiền, người mua cổ phiếu cũng nhận được lợi tức tương đương.

Nhưng nếu họ muốn khống chế công ty con thông qua con đường này thì không có khả năng nào.

Chuyện của đội ngũ y tế vẫn giao cho Cổ Ngôn Tài phụ trách.

Anh ta không cần quan tâm quá nhiều về chuyện kỹ thuật, chỉ cần chuyển số tiền mà Hoắc Khải gửi qua vào tài khoản của đội ngũ y tế, sau đó yêu cầu người có chuyên môn tiến hành giám sát các khoản chi là được rồi.

Chỉ cần tiền không bị lãng phí thì đội ngũ y tế muốn tiêu thế nào cũng được.

Hoắc Khải đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, công nghệ tái sinh sẽ cần đến ít nhất là một nghìn tỷ để đổ vào việc nghiên cứu trong vòng mười năm tới, cố gắng tiến triển nhiều nhất có thể trong vòng mười năm!

Thời gian không đợi người, bản thân Hoắc Khải cũng đã ngoài ba mươi, nếu công ty mình có công nghệ như vậy, vậy thì đương nhiên anh hi vọng có thể ứng dụng hoàn hảo lên cơ thể mình.

Có thể quay lại thanh xuân, hoặc trường sinh bất tử, trên thế giới này, mấy ai từ chối chứ?

Về phần nguồn tài chính, Hoắc Khải hoàn toàn không thấy áp lực tí gì. Cho dù phải đầu tư thêm gấp mười chỗ ấy, anh vẫn kiên định tin rằng mình có thể làm được, hơn nữa cũng thấy xứng đáng.

Bởi vì thị trường này đâu chỉ đáng giá vài trăm nghìn tỷ trong tương lai?

Dự án có thể thay đổi tương lai của con người này mang ý nghĩa không hề thua kém công nghệ VR, thậm chí còn cao cấp hơn công nghệ VR.

Công việc của đội ngũ y tế ở bên này, Hoắc Khải hoàn toàn không để tâm, tình trạng của Hoắc Giai Minh cũng rất ổn định, anh chuẩn bị về nước một chuyến.

Sự việc trong nước cũng đã đến hồi kết, Ninh Thần gọi điện thoại cho anh mấy lần, hỏi xem bao giờ anh mới về được. Công ty định mở tiệc chúc mừng nhưng nhân vật chính như anh không có mặt nên không ai dám làm bậy.

Mở tiệc chúc mừng hay không thì Hoắc Khải không có sở thích gì đặc biệt, nhưng anh rất nhớ vợ con.

Vả lại, anh rời đi lâu như thế, Ninh Thần cũng đã đến ngày dự sinh, chắc chỉ trong vài ngày tới sẽ sinh.

Với tư cách là bố đứa trẻ, nói thế nào thì Hoắc Khải cũng phải có mặt, nếu không sẽ nuối tiếc cả đời.

Tay chân bị mất có thể nối lại nhờ vào sức mạnh y học.

Nhưng mốc thời gian đã bỏ lỡ thì đến giờ vẫn không thể quay lại được.

Trừ khi cao thủ vô danh thực sự có thể tìm được cách đột phá tới thế giới vĩ độ cao hơn trong thế giới ảo, chỉ có thế giới vĩ độ cao mới có thể thay đổi thời gian.

Nhưng đó chỉ là một giả thuyết, vả lại rất nhiều lỗ hổng, khả năng thực hiện cực kỳ thấp.

Sau khi dặn dò Cổ Ngôn Tài về công việc ở đây, dưới sự bảo vệ của Đường Thế Minh, Hoắc Khải lặng lẽ về nước.

Ngày anh về nước, công ty con công nghệ tái sinh được gọi tên là Nhâm Thân cũng đăng tải thông báo mới.

Ba ca phẫu thuật đổi đầu lại thành công thêm một ca, bây giờ công ty sẽ chiêu mộ một lượng lớn tình nguyện viên trợ giúp công tác nghiên cứu công nghệ tái sinh.

Khi dòng thông báo này đăng tải, cổ phiếu của tổng bộ ở nước ngoài lại được mua vào điên cuồng bởi nguồn tiền khổng lồ, trong một ngày nhập

vào tài khoản hàng chục tỷ.

Tiền của thế giới này nhiều quá, vả lại vô số tiền tài nằm ngủ yên trong tài khoản của người giàu. Bây giờ, cuối cùng chúng cũng có đất dụng võ.

Chịu ảnh hưởng từ thị trường nước ngoài, tổng bộ Hi Vọng Mới trong nước cũng nhận được một lượng tiền lớn, quy mô đạt tới trên chục tỷ.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 608: Bất Ngờ

Tại thời điểm này, trong một trăm triệu cổ phiếu lưu thông phát hành trong nước thì đã bán ra gần một phần hai mươi. Hơn nữa có hơn một nửa là bán ra với giá gấp đôi.

Mấy năm trước, điều này vốn dĩ không thể tưởng tượng nổi.

Khi giá cổ phiếu là mười ngàn một cổ phiếu, tất cả mọi người đều chế giễu Hi Vọng Mới thèm tiền đến phát điên rồi.

Nhưng khi giá mỗi cổ phiếu đạt hai mươi ngàn thì mọi người lại điên cuồng mua vào. Nếu không phải rất nhiều tiền đều được đưa vào ngoại hối để mua cổ phiếu ở thị trường nước ngoài thì có lẽ, cổ phiếu trong nước sẽ bán được nhiều hơn.

Bởi vì rất nhiều người cho rằng, thị trường nước ngoài lớn hơn so với thị trường trong nước, nên dù giá cổ phiếu đắt hơn trong nước thì cũng đáng mua.

Khoản tiền này, Hoắc Khải không giữ lại quá nhiều mà hầu hết được chuyển vào chi nhánh VR và công nghệ tái sinh.

Một phần giữ lại để hỗ trợ các chi nhánh khác.

Trước mắt, đã có chín chi nhánh của Hi Vọng Mới, liên quan đến nhiều ngành công nghiệp. Nhưng nếu tỉ mỉ phân biệt thì sẽ phát hiện, thực ra chín công ty này đều hỗ trợ lẫn nhau.

Chúng hình thành một vòng khép kín. Cho dù không có hệ thống VR bên ngoài, thì một vòng thương mại khép kín vẫn có thể hình thành hoàn chỉnh.

Điều này khiến nhiều người rất bất ngờ về năng lực của ông chủ Hi Vọng Mới, tầm nhìn tổng thể quá mạnh, quả là hiếm thấy.

Đồng thời cũng có rất nhiều người lại nhớ lại ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc. Nếu ngôi sao hi vọng đó chưa từng sa ngã thì có thể phân tranh cao thấp với ông chủ của Hi Vọng Mới hay không?

Nhà họ Hoắc bây giờ đã trở thành nhân vật ai cũng muốn mắng chửi, đánh đập.

Thế lực ngầm không giành được tài liệu kỹ thuật của phẫu thuật thay đầu. Tuy chúng tốn không ít sức lực để bắt cóc hai chuyên gia y tế tham gia cuộc phẫu thuật nhưng trước mắt vẫn chưa phát hiện thứ gì có giá trị.

Hai chuyên gia y tế hiểu rất rõ quá trình phẫu thuật, nhưng họ càng hiểu rõ, muốn hoàn thành phẫu thuật như thế thì không phải biết làm thế nào là được.

Trí nhớ của bộ não con người có hạn, mà phẫu thuật thay đầu cần độ chuẩn xác rất cao, không cho phép có bất cứ sai sót nào.

Nhưng trước mắt ngoài tài liệu cụ thể của phẫu thuật thay đầu trong tay Hoắc Khải thì những người khác chỉ dựa vào bộ não để ghi nhớ. Điều này chắc chắn không đủ để thực hiện lại cuộc phẫu thuật này.

Nếu dựa vào kinh nghiệm và trí nhớ để làm phẫu thuật, có lẽ thực hiện một lần thì sẽ chết một người.

Không có tài liệu về phẫu thuật thay đầu, đội ngũ kỹ thuật ở chi nhánh VR cũng bỏ đi rồi, bây giờ địa vị nhà họ Hoắc giống như xuống dốc không phanh.

Tuy dựa vào lợi nhuận từ các ngành nghề cũ cũng duy trì được lợi nhuận khá tốt, nhưng tất cả ngành nghề đầu giảm sút đáng kể so với trước đây.

Rất nhiều công ty sợ bị nhà họ Hoắc làm liên lụy. Chủ động hoặc âm thầm giảm bớt các giao dịch kinh doanh.

Tình trạng này không ngừng tăng lên theo thời gian, khiến những thành viên nòng cốt của nhà họ Hoắc phải thở ngắn than dài, mặt mày cau có cả ngày.

Thậm chí có vài người còn oán hận Hoắc Trạch Minh, đang yên đang lành, rảnh rỗi đi chọc vào Hi Vọng Mới làm gì?

Rõ ràng các ngành mới nổi với tiềm năng vô hạn, đắc tội với họ, không phải là đi ngược lại xu hướng thị trường sao.

Bây giờ thì hay rồi, Hi Vọng Mới ngày một phát triển mà nhà họ Hoắc lại trở thành đối tượng bị ghét bỏ.

Tất cả các đồng minh, đến này đều trở thành người ngoài cuộc, mà những công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới, sau khi lấy lại "đất đai bị mất" thì dưới sự gợi ý của Ninh Thần đã dồn sức để bao vây và đàn áp nhà họ Hoắc trên mọi phương diện.

Cho dù là lúc Hoắc Khải nắm quyền đã phát triển kinh doanh nhà họ Hoắc vô cùng rực rỡ, nhưng anh đã đi hai, ba năm rồi, nhà họ Hoắc như bây giờ đã không còn là nhà họ Hoắc kiên cố như một cái thùng sắt nữa.

Khắp nơi đều có kẽ hở. Khắp nơi đều bị người ta nắm được điểm yếu.

Ngay cả những công ty dẫn đầu ngành thì giờ đây cũng vì doanh số sụt giảm nhanh chóng mà mất đi vị trí dẫn đầu.

Trong thời gian tới, có thể dựa đoán được nhà họ Hoắc sẽ trở thành bàn đạp cho Hi Vọng Mới vươn lên.

Nhưng họ không phải là con tốt thí đầu tiên. Nói một cách chính xác, tập đoàn Phong Âu, vốn đã trở thành một chi nhánh của Hi Vọng Mới cũng vậy.

Vật tế thần đầu tiên chính là công ty Giáp Tử, công ty thuộc ngành giảm cân từng do Mục Thế Kiệt điều hành.

Đến nay, Mục Thế Kiệt đã biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người. Ông ta chỉ còn lại 1% cổ phần ở chi nhánh Giáp Tử. Mỗi năm cầm lấy một khoản cổ tức, chứ không biết đi tiêu sài ở đâu.

Mục Thế Kiệt cũng từng có cơ hội trở thành tầng lớp quản lý cao cấp của Hi Vọng Mới, đáng tiếc ông ta không giữ vững lòng tin, bị hoàn cảnh xung quanh tác động quá nhiều.

Mà cửa hàng Taobao nho nhỏ, nơi từng hi vọng có được giá đại lý từ công ty Mục Thế Kiệt nay đã chuyển mình trở thành một trong những công ty hàng đầu thế giới.

Những thay đổi trên thế giới này quá nhanh và quá lớn.

Đôi khi, ngồi nhớ lại sẽ khiến người ta không thể tin được.

Ngau cả Ninh Thần thỉnh thoảng ngồi nói chuyện với mấy người Giản Tư Tư nói về những chuyện đã qua thì đều cảm thấy xúc động.

Khi Hoắc Khải trở về nhà, Ninh Thần vẫn chưa tan làm.

Hoắc Khải không nói trước với Ninh Thần. Anh đi chợ mua một đống đồ ăn, muốn cho hai mẹ con một bất ngờ.

Mang đồ ăn vào nhà bếp, sau đó dự định vào nhà vệ sinh tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ. Mười mấy giờ bay vô cùng mệt mỏi. Hơn nữa cũng phải kiểm tra những vết sẹo trong đợt tấn công lúc trước.

Sau đó, khi Hoắc Khải giơ tay kéo cửa nhà tắm, nhìn thấy trong làn hơi mờ ảo, Đường Trọng Vi đang đứng lau những giọt nước trên người cô ấy.

Hai người đối mắt nhìn nhau, sau đó, Đường Trọng Vi theo phản xạ lấy khăn tắm che người, đồng thời hét lên tiếng thét chói tai.

Hoắc Khải vội vàng đóng cửa lùi ra, vài phút sau tiếng hét mới ngừng lại.

Hoắc Khải vô cùng đau đầu, tại sao Đường Trọng Vi lại tắm rửa ở đây?

Anh không thể không đứng ở bên ngoài giải thích: “Tôi không biết cô ở bên trong…”

Trong nhà vệ sinh không có tiếng trả lời, cũng không nghe thấy có tiếng động. Cảm thấy mình đứng đây có chút ngại ngùng, Hoắc Khải nói: “Tôi xuống bếp nấu ăn trước đã”.

Nói xong, anh quay người đi vào bếp.

Vài phút sau, Đường Trọng Vi ra khỏi phòng tắm, đã mặc quần áo chỉnh tề.

Sắc mặt cô ấy đỏ bừng, liếc nhìn vào bếp, Hoắc Khải đang bận rộn bên trong, giống như vừa rồi không xảy ra chuyện gì cả.

Điều này khiến Đường Trọng Vi càng cảm thấy xấu hổ, mình vẫn là hoàng hoa khuê nữ, lớn như thế này rồi, vẫn là lần đầu tiên bị một người đàn ông không phải bố mình nhìn thấy cơ thể của cô ấy.

Đặc biệt là người đàn ông này, là người mà có rất có cảm tình.

Nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Hoắc Khải, sắc mặt Đường Trọng Vi càng đỏ hơn.

Cô ấy cắn môi, do dự một lát, cuối cùng vẫn bước vào đứng cạnh bếp.

Hoắc Khải nghe thấy tiếng bước chân, nhưng anh không quay lại nhìn, vì anh biết, quay lại chỉ khiến hai người thêm xấu hổ nên nói: “Cô nghỉ ngơi một lát, tôi nấu vài món cho mấy người ăn thử”.

Dáng vẻ quay lưng lại nói chuyện của anh khiến Đường Trọng Vi cảm thấy càng xấu hổ hơn, cô ấy bất giác nói: “Có phải anh nhìn thấy hết rồi không?”

“Không!”, Hoắc Khải vô thức phủ nhận, nhưng sau đó nhận ra câu trả lời không đáng tin cậy, đành nói: “Thật ra cũng không thấy nhiều…”

“Anh còn nói!”, Đường Trọng Vi lập tức xấu hổ hét lên.

Hoắc Khải ngậm ngay miệng lại, là cô hỏi còn không cho tôi nói, phụ nữ thật khó hầu hạ.

Đường Trọng Vi nhìn chăm chú bóng lưng anh, sau đó mới cắn răng hỏi: "Tại sao anh đột nhiên trở vềkhông nói lời nào!"

"Đây là nhà của tôi…", Hoắc Khải có chút chán nản nói. Vềnhà còn phải nói với cô một tiếng? Nhưng anh biết điều này không phải là điều mà Đường Trọng Vi muốn nghe, nên nói: "Ý của tôi là, muốn cho mẹ con họ một bất ngờ, không ngờ cô lại ở đây. À, cô đến đây từ bao giờ?"

"Đến mấy ngày rồi", Đường Trọng Vi uể oải nói.

Tuy rằng bị Hoắc Khải nhìn sạch sẽ, cô ấy cảm thấy rất xấu hổ, nhưng lại rất thất vọng.

Bởi vì Hoắc Khải không trở vềvì cô ấy mà vì tạo bất ngờ cho hai mẹ con họ.

Trong sự bất ngờ này không có liên quan đến cô ấy.

"Đến mấy ngày rồi? Ninh Thần cũng không nói với tôi", Hoắc Khải nói.

Anh muốn giải thích tại sao mình lại mở cửa nhà vệ sinh, nhưng cách hiểu của Đường Trọng Vi lại không giống như những gì anh nghĩ, nói: "Cô ấy muốn cho anh một bất ngờ, không nghĩ rằng lại biến thành nỗi khiếp sợ".

Hoắc Khải không tiếp lời. Vấn đềnhư thế này, quả thực không biết tiếp lời thế nào.

Đường Trọng Vi cũng không dài dòng nữa, nhìn thì cũng nhìn rồi, còn làm thế nào, cũng không thể móc mắt anh ra đúng không?

Ngay cả móc mắt thì cũng không thay đổi được gì.

Hai người cứ như vậy, một người bận rộn trong bếp, một người đứng ngoài nhìn, thỉnh thoảng Hoắc Khải quay lại, cũng đều cố tình tránh ánh mắt của cô ấy.

Khoảng nửa tiếng sau, cửa được mở ra, Ninh Thần và Đường Đường đi vào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 609: Ngại Ngùng

Đường Đường vừa vào nhà đã nhảy cẫng lên nói: "Cô Vi Vi, cháu về rồi nè, cô có nhớ cháu không!"

Cô bé này hoạt bát đáng yêu, đi đến đâu cũng được yêu thích, Đường Trọng Vi cũng không ngoại lệ.

Cô ấy và Đường Đường khá thích nhau, chơi vô cùng vui vẻ, có khi còn giống mẹ con hơn cả Ninh Thần.

Nhưng hôm nay, khi nhìn thấy Ninh Thần và Đường Đường thì Đường Trọng Vi cảm thấy hốt hoảng và chột dạ.

Nghĩ đến cảnh trong nhà tắm kia, mặt cô ấy đỏ bừng, tim đập thình thịch, không biết nói gì.

Cũng may hai người kia không chú ý đến cô ấy mà đã phát hiện ra Hoắc Khải trong nhà bếp.

Hai mẹ con vui vẻ kêu lên, Đường Đường thì cũng bỏ qua luôn thú vui với Đường Trọng Vi và sà vào lòng Hoắc Khải.

Hoắc Khải bế cô bé lên, mỉm cười véo mũi con và hỏi: "Có nhớ bố không nào?"

"Có ạ! Con nhớ bố lắm ấy!", Đường Đường cười nói.

"Con lớn từng đấy rồi mà anh vẫn ôm như kiểu còn bé ý, cứ chiều hư con thôi. Giờ con bé cứ ngang ngược lắm cơ, không ai nói gì được", Ninh Thần đi qua oán trách.

Nói là trách móc, nhưng thật ra giống khoe hơn, vì nụ cười của cô không phải giả.

Hoắc Khải bật cười, nói: "Đã là công chúa thì phải chiều chứ, nói làm gì. Ai dám bắt nạt Đường Đường thì chết với anh!"

"Rồi rồi, biết anh là cái đồ chiều con rồi, ghê gớm lắm đấy", Ninh Thần lại nhìn sang Đường Trọng Vi và nói: "Anh ấy là vậy đó, đối xử với con gái còn tốt hơn cả chị ấy".

Đường Trọng Vi miễn cưỡng nở nụ cười, không khí ấm áp của gia đình này làm cô ấy không thích ứng kịp.

Mà giờ cô ấy còn đang quàng khăn tắm của Ninh Thần chứ. Nếu không có ai ở nhà mà mặc như vậy thì còn được, đây cả vợ chồng chủ nhà đều đã về thì thật là không hợp.

Cho nên Đường Trọng Vi lập tức nói: "À, em vừa tắm xong thì anh Lý về, em đi thay quần áo đã ạ".

Ninh Thần gật đầu, bảo cô ấy đi nhanh lên: "Thay xong thì ra ăn cơm nhé, chị thấy nấu gần xong cả rồi đó".

Đường Trọng Vi đồng ý rồi đi nhanh về phòng ngủ.

Ninh Thần nhìn Hoắc Khải, nói: "Anh có bắt nạt cô ấy không vậy?"

Hoắc Khải bật cười: "Sao anh lại bắt nạt cô ấy chứ? Em cứ coi anh như người xấu ấy nhỉ".

"Có phải hay không anh tự biết", Ninh Thần hừ một tiếng, nói: "Đừng quên còn cô Cố đang mong anh kìa. Mấy hôm trước em đi thăm cô ấy, tuy không nói gì nhưng lại nhớ anh vô cùng đấy, cứ hỏi mãi anh dạo này thế nào thôi. Hay là tối nay anh qua đó thăm cô ấy đi".

"Con cũng đi! Con cũng muốn đi!", Đường Đường kêu lên.

"Con không được đi, bố đi thăm cô Cố mà, có phải đưa con đi chơi đâu. Con đến là sẽ làm hỏng việc của bố đấy", Ninh Thần nói.

"Hỏng việc" ở đây là gì thì ai cũng hiểu cả.

Nói chuyện này trước mặt trẻ con làm Hoắc Khải cảm thấy hơi ngại, anh liền chuyển chủ đề: "Em sắp sinh rồi mà, sao vẫn chưa vào viện hả?"

"Công ty đang có bao nhiêu việc, em làm gì có tâm trí vào viện chứ. Mà bác sĩ cũng bảo em rồi, khi nào gần sinh thì vào cũng được", Ninh Thần đáp.

"Thế làm sao mà được!", Hoắc Khải đỡ cô ngồi xuống, nói: "Càng về cuối thì càng phải cẩn thận, giờ em là phụ nữ sắp sinh chứ không phải tổng giám đốc công ty, đừng làm mình mệt quá. Chuyện ở công ty cứ giao cho Giản Tư Tư và những người khác ấy. Ăn cơm xong anh sẽ đưa em vào viện làm thủ tục. Em ở viện ngoan ngoãn dưỡng thai. Nếu thật sự có việc gì cần em quyết định thì bảo họ đem đến bệnh viện hoặc giao cho anh là được. Dù sao anh cũng sẽ không đi đâu".

Tình hình ở nước ngoài vẫn đang căng thẳng, cho dù anh đã chuyển đến nơi an toàn hơn nhưng tạm thời không thể khẳng định được sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng trong trường hợp không cần thiết thì Hoắc Khải thật sự muốn ở lại trong nước.

Tiểu đội Tinh Anh tuy giỏi nhưng trên đời này không có gì là tuyệt đối hết.

Giống như câu nói quen thuộc, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Một khi xảy ra lỗ hổng thì không chỉ ảnh hưởng đến việc kiếm tiền mà còn gây nguy cơ đến tính mạng nữa.

Nhưng Ninh Thần lại hiểu lầm ý anh, cô bĩu môi đáp: "Ái chà, vừa nói đến cô Cố là đã muốn đưa em vào viện rồi. Thế là sẽ không có ai canh xem anh có về nhà nữa rồi đúng không?"

"Em nghĩ gì vậy!", Hoắc Khải bất lực nói: "Anh thật sự lo cho em mà, em không tin thì anh sẽ ở cạnh em 24/24 luôn".

“Bớt bớt đi, đàn ông ai chả là con mèo thích ăn vụng. Em còn lâu mới tin anh nhịn được. Cô Cố xinh đẹp như thế, đến em còn thấy thích nói gì là anh?”, Ninh Thần cười như không cười, đáp: “Hay là anh đưa cô ấy về đây đi, rồi coi như em không có mặt là được”.

Câu nói này nói trúng tim đen của Hoắc Khải.

Có những chuyện đúng là đã nghĩ đến nhưng lại rất khó thực hiện.

Huống chi Ninh Thần còn đang cố tình nói vậy, nếu anh thật sự làm theo thì rắc rối sẽ ập đến ngay.

Hoắc Khải đâu có ngốc, biết Ninh Thần đang ghen, đây cũng là biểu hiện bình thường. Huống chi trước khi sinh, phụ nữ cũng hay giận dỗi vô cớ, đây là điều dễ hiểu.

Lúc này, Đường Trọng Vi từ trong phòng đi ra. Nghe được cuộc nói chuyện của hai người, cô ấy liền nói: “Cô Cố mà hai người nói là Cố Phi Dương lần trước em gặp sao? Cô ấy sao vậy?”

Hoắc Khải ngẩn ra, nhìn Ninh Thần: “Em đưa cô ấy đi gặp Cố Phi Dương à?”

“Cô Cố là công ty vũ đạo duy nhất trong hệ thống, mà em Đường lại thích nhảy, cho nên gặp mặt tí thì làm sao, không được à?”, Ninh Thần đáp.

“Không phải không được…”, Hoắc Khải nói được một nửa thì thở dài: “Thôi, em muốn sao cũng được mà”.

Bình thường thì không thể tiết lộ thân phận của Cố Phi Dương cho người ngoài, nếu không sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến mối quan hệ cá nhân, thậm chí là hình ảnh của công ty.

Nhưng Ninh Thần đã làm rồi thì Hoắc Khải cũng không nói gì nữa, vì mực càng bôi càng đen.

“Cô Cố nhảy đẹp thật, đẹp hơn em nhiều. Cái thân hình đó nữa chứ, thật đáng ngưỡng mộ mà. Sinh con rồi mà còn đẹp như thế đấy, em mong sau này có thể được như cô ấy”, Đường Trọng Vi cảm thán.

“Sao hả, em Đường đã có người mình thích rồi hay sao mà nghĩ đến cả việc sinh con rồi?”, Ninh Thần trêu ghẹo.

Đường Trọng Vi nghe vậy thì tim đập loạn cả lên, mặt đỏ bừng. Cô ấy vội vàng phủ nhận: “Làm gì có đâu ạ, chị Ninh đừng trêu em”.

“Lại còn ngại nữa”, Ninh Thần bật cười: “Nhưng công ty chị có mấy cậu thanh niên giỏi giang đẹp trai đấy, nhân cách tốt mà năng lực cũng giỏi. Chỉ là không biết công chúa của Quốc tế Đường Thị có thích không đây. Khi nào rảnh chị giới thiệu cho nhé, không thành vợ chồng thì cũng làm bạn bè được mà”.

Đường Trọng Vi bất giác nhìn sang Hoắc Khải, rồi lập tức lắc đầu: “Đừng mà chị, em ghét nhất là xem mắt đấy, cứ sao sao ấy, chẳng tự do gì”.

“Ừ. Thế thì thôi vậy, chị không ép được. Nhưng nghe nói là em từng đính hôn với một người tên Hoắc Khải của nhà họ Hoắc hả? Giờ chúng ta có quan hệ tốt với nhà họ Hoắc như thế thì liệu em có nghĩ nhiều không?”, Ninh Thần nói.

Đường Trọng Vi thở dài: “Em đã không còn gì với nhà họ Hoắc lâu rồi, chị Ninh đừng nghĩ nhiều. Giờ nhà họ Hoắc đã là trò cười của toàn xã hội, bọn họ tự chuốc lấy nhục thì không ai cứu nổi. Hơn nữa, đến bố em còn tức giận với nhà họ Hoắc thì em không thể bênh họ được”.

Nói thì nói vậy, nhưng thực ra lúc Hoắc Khải ở trong nhà họ Hoắc thì Đường Trọng Vi đúng là kiểu bênh người ngoài.

Bất kể là chuyện gì, chỉ cần liên quan đến nhà họ Hoắc thì cô ấy sẽ nói đỡ cho nhà họ Hoắc.

Nhưng hiện giờ nhà họ Hoắc đã đào hôn lâu lắm rồi, nỗi đau trong lòng cũng dần xóa nhòa theo thời gian, nhất là khi đã có người đàn ông tên "Lý Phong" thu hút sự chú ý của cô ấy, khiến cho Đường Trọng Vi rất ít khi nghĩ đến chuyện xưa.

Nhưng thỉnh thoảng nhớ đến người đàn ông lớn lên với mình từ nhỏ, cô ấy cũng chỉ cảm thấy tiếc mà thôi.

Là người cô ấy từng thề sẽ lấy làm chồng, không ngờ cuối cùng lại chia ra đôi ngả.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 610: Đến Thăm

Sau đó, ba người vừa nói vừa ngồi xuống.

Vừa ăn cơm vừa nói chuyện, không khí rất hòa thuận.

Nhưng nhìn cảnh gia đình ba người kia nói chuyện với nhau, gắp thức ăn cho nhau, Đường Trọng Vi càng thấy bất tiện.

Cho nên sau khi ăn xong, cô mượn cớ Hoắc Khải đã về, bản thân ở đây không tiện, liền ra ngoài thuê khách sạn.

Ninh Thần cũng không níu kéo cô ấy ở lại, dù sao có đàn ông trong nhà nên Đường Trọng Vi không tiện là đúng. Nếu cô ấy đã chủ động muốn đi thì là chuyện tốt.

Nhưng Ninh Thần vẫn bảo Hoắc Khải lái xe đưa Đường Trọng Vi đi. Dĩ nhiên, cô cũng đi theo, vì Hoắc Khải yêu cầu cô vào viện chờ sinh.

Sau khi đưa Đường Trọng Vi đến bệnh viện, Hoắc Khải nghĩ một lúc rồi nhắc nhở: "Một mình ở bên ngoài không an toàn đâu, tôi sẽ gọi điện cho bố cô, bảo ông ấy cho người đi theo cô. Nhỡ xảy ra chuyện gì thì còn xử lý được".

Đường Trọng Vi không phản đối mà gật đầu, vẫy tay với hai người rồi rời đi.

Sau khi quay về xe, Ninh Thần ngồi bên ghế lái phụ đột nhiên hỏi: "Em Đường cũng tốt anh nhỉ?"

"Cũng được", Hoắc Khải tùy tiện đáp.

"Anh có muốn nhận cô ấy về không? Dù sao thêm cũng là thêm, bớt đi cũng không ít", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải ngẩn ra, mãi mới hiểu ý mà Ninh Thần muốn nói.

Anh đau đầu, nói với Ninh Thần: "Em đừng nghĩ nhiều nữa, anh và Đường Trọng Vi rất trong sáng, không có gì cả đâu, cùng lắm chỉ là bạn bè tốt".

"Đã nói là giữa nam và nữ không bó bạn bè trong sáng mà. Hồi trước anh với cô Cố cũng vậy còn gì", Ninh Thần bĩu môi nói: "Mà cho dù anh không có ý đó thì em Đường chẳng lẽ lại không? Bọn em là phụ nữ, phụ nữ hiểu phụ nữ nhất. Em Đường tuy là chưa nói gì, nhưng mỗi lần nhắc đến anh thì mắt cô ấy đều sáng lên, nụ cười cũng xán lạn hơn. Nếu bảo là cô ấy không có ý gì với anh thì em còn lâu mới tin!"

Mặc dù Hoắc Khải cảm thấy Ninh Thần quá mức nhạy cảm nhưng anh không thể không thừa nhận là cô nói đúng.

Trên lý thuyết thì Đường Trọng Vi sẽ cực kỳ thích anh, vì anh có thể cảm nhận được qua sự giao tiếp thường ngày.

Nhưng lúc còn là cậu cả nhà họ Hoắc thì anh không định coi Đường Trọng Vi là vợ, giờ sang thân phận khác thì càng không.

Hơn nữa, theo sự hiểu biết của anh về Đường Trọng Vi thì chỉ cần anh cứ giả ngốc, cô ấy sẽ không có khả năng đi chủ động tấn công. Truyện Thám Hiểm

Đây là một cô gái rất dè dặt, sẽ không chủ động như Cố Phi Dương.

Cho nên Hoắc Khải dứt khoát nói: "Em đừng nghĩ nhiều, dù cô ấy có ý gì với anh hay không thì cũng không liên quan đến anh. Giờ việc em cần làm là an ổn sinh con đã".

Ninh Thần hừ một tiếng, đáp: "Để xem anh giả vờ được bao lâu!"

Lúc này, Đường Đường đột nhiên chồm lên hỏi: "Bố, bố muốn mẹ sinh em trai hay em gái ạ?"

Hoắc Khải mỉm cười đáp: "Sao cũng được".

“Thế con muốn em trai”, Đường Đường nói.

“Tại sao vậy?”, Hoắc Khải tò mò hỏi.

“Bạn con nói là, đánh em trai thích lắm. Hồi nhỏ đánh em trai, lớn lên em trai sẽ bảo vệ mình”, Đường Đường trả lời.

Hoắc Khải và Ninh Thần nghe vậy liền phì cười. Trẻ con nói chuyện không biết kiêng kị, luôn luôn ngây thơ và vui vẻ như vậy.

Nhưng Ninh Thần lại rất quan tâm đến vấn đề này, nói: “Em vẫn mong sinh con trai hơn, nếu không thì ai sẽ thừa kế gia sản đây chứ”.

Ninh Thần là một phụ nữ truyền thống, nên có tư tưởng về việc thừa kế khá giống với người xưa.

Từ lâu về trước cô đã nói muốn sinh con trai cho chồng, đến giờ vẫn không thay đổi.

Hoắc Khải lắc đầu trả lời: “Bất kể là trai hay gái, sau này không thể để cho một người thừa kế gia sản được”.

“Anh thật sự nghĩ như vậy sao? Em nghe nói người càng giàu thì sẽ càng muốn con trai thừa kế. Vì con gái lấy chồng như bát nước đổ đi mà”, Ninh Thần nói.

“Đó là nhà người ta, không phải nhà chúng ta”, Hoắc Khải đáp.

Ninh Thần “ồ” rồi híp mắt, không biết đang nghĩ gì.

Đến bệnh viện, Hoắc Khải làm thủ tục nhập viện cho Ninh Thần.

Anh thật sự muốn ở lại chăm Ninh Thần nhưng cô lại gọi Đặng Tuấn Mai đến.

Bệnh viện chỉ cho một người chăm sóc bệnh nhân, Đặng Tuấn Mai cũng rất chiều người con rể này, nên bảo Hoắc Khải đưa Đường Đường về nhà ông bà rồi tự mình nghỉ ngơi.

Chứ không để Đường Đường về nhà làm ồn lên thì anh cũng không được yên tĩnh.

Đường Đường không phản đối mà vui vẻ đồng ý.

Con gái đã muốn rồi thì Hoắc Khải không nói gì nữa, mà anh cũng hiểu vì sao Ninh Thần làm vậy.

Dù Cố Phi Dương nghĩ gì, thì Ninh Thần cũng không muốn cô ta chịu thiệt quá nhiều. Nói chính xác ra là không muốn làm khó cô ta.

Cho nên cô hy vọng Hoắc Khải có thể san sẻ tình cảm đầu ra, không cần quá công bằng nhưng không thể để một bên vui vẻ một bên buồn bã được.

Mà khi Hoắc Khải đưa Đường Đường đến nhà của Ninh Quốc Năng, trước khi xuống xe, cô bé đột nhiên hỏi: "Bố ơi, tối nay bố đến nhà cô Cố ngủ ạ?"

Câu hỏi này khiến Hoắc Khải sửng sốt: "Sao con lại hỏi thế?".

"Thật ra con khá thích cô Cố, mà con cũng đồng ý với Nhạc Văn Văn là sẽ chia sẻ bố cho cậu ấy rồi", Đường Đường đáp: "Cho nên, nếu bố đến chỗ cô Cố ngủ thì con cũng không phản đối đâu".

Mặc dù trẻ nhỏ nói chuyện không suy nghĩ, nhưng đột nhiên như thế khiến Hoắc Khải cảm thấy ngại ngùng.

"Con bé này, nghĩ gì vậy hả, sao lại có thể chia sẻ bố được chứ", Hoắc Khải nói.

"Được chứ, Nhạc Văn Văn có thể gọi bố là bố thì đó là chia sẻ rồi mà", Đường Đường cười hihi, nhảy xuống xe, vẫy tay với anh: "Tạm biệt bố".

Nhìn con gái nhảy nhót đi vào phòng, trong phòng cũng nhanh chóng truyền ra tiếng cười của Ninh Quốc Năng.

Hoắc Khải thở dài, thật sự rất khó tưởng tượng lúc anh không ở đây thì Ninh Thần đã truyền bá tư tưởng gì cho Đường Đường.

Nhưng con gái không từ chối chuyện này ít nhiều cũng khiến Hoắc Khải thở phào nhẹ nhõm.

Anh sợ nhất việc hai mẹ con Ninh Thần vì Cố Phi Dương mà sinh lòng kháng cự, như vậy thì anh thật sự không biết giải quyết thế nào.

Sau khi lái xe rời khỏi nhà họ Ninh, Hoắc Khải do dự một lúc rồi rẽ về nhà Cố Phi Dương.

Không phải vì anh ăn vụng quen thói như Ninh Thần nói, mà là nghĩ đến việc đã lâu rồi chưa đến thăm hai mẹ con cô ta. Ban đầu anh đã hứa với Nhạc Văn Văn là mỗi tuần đến ít nhất một lần. Lần này ra nước ngoài lâu như thế, chắc cô bé nhớ anh lắm rồi.

Đi được nửa đường, Hoắc Khải mua thêm chút đồ ăn.

Lúc tới nhà Cố Phi Dương thì đèn trong nhà đã sáng.

Anh đến gõ cửa, Nhạc Văn Văn nhanh chóng chạy ra mở.

Khi thấy Hoắc Khải, cô bé sửng sốt rồi vui mừng chạy tới ôm Hoắc Khải: "Bố Lý!"

Từ lần anh chủ động ở nhà Cố Phi Dương mấy hôm, Nhạc Văn Văn đã thay luôn cách xưng hô.

Ban đầu Hoắc Khải và Cố Phi Dương đều không quen, nhưng lâu dần thì cũng thấy bình thường.

"Mẹ đâu rồi?", Hoắc Khải cầm tay cô bé đi vào phòng.

"Mẹ vẫn ở công ty ạ, có lẽ mấy tiếng nữa mới về nhà", Nhạc Văn Văn trả lời.

Hoắc Khải nhìn thấy mì ăn liền còn chưa ăn xong trên bàn, lại quét mắt qua thùng rác, bên trong toàn vỏ mì ăn liền.

"Con dạo này toàn ăn mì hả?", Hoắc Khải chau mày hỏi.

“Vâng ạ, mẹ bận lắm, toàn về muộn thôi, mà không cho con gọi đồ ăn ngoài vì sợ hỏng bụng. Cho nên đã mua rất nhiều mì ăn liền với đủ các vị, ngon lắm ạ”, Nhạc Văn Văn đáp.

Cô bé không yêu cầu cao về cuộc sống, chỉ cần no bụng là được, có khó ăn cũng chẳng sao.

Mà điều này lại khiến Hoắc Khải cảm thấy hổ thẹn, Cố Phi Dương bận rộn công việc thì có thể nói là có tâm với sự nghiệp, nhưng lý do phần lớn vẫn là vì Hoắc Khải kéo cô ta vào hệ thống VR.

Nếu không, cô ta cũng sẽ không bận đến như thế.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 611: Xóa Bỏ Khúc Mắc

Nếu Cố Phi Dương không bận thì có thể chăm sóc cho Nhạc Văn Văn nhiều hơn.

Cô bé giờ đã 10 tuổi, đang trong thời kỳ phát triển quan trọng, cả ngày ăn mì sao mà đủ dưỡng chất.

Hoắc Khải trong lòng hổ thẹn không thôi, tới đổ mì vào trong thùng rác và nói: "Chờ một chút, chú sẽ làm đồ ăn cho con".

"Thật sao ạ? Tốt quá! Con cũng muốn giúp!", Nhạc Văn Văn vui vẻ nói.

"Con làm bài tập đi đã", Hoắc Khải nói.

"Không! Con thích giúp bố cơ!", Nhạc Văn Văn kiên trì.

Nghe được cách gọi này, lòng Hoắc Khải run rẩy, không thể từ chối nổi ý tốt của cô bé.

Đối với một cô bé thiếu hơi ấm gia đình như Nhạc Văn Văn, có người nào có thể thay thế vị trí của bố và tiến vào trong lòng cô bé thì rất khó.

Vì không chỉ cần cô bé chấp nhận mà còn cần cả Cố Phi Dương chấp nhận nữa, người đàn ông có thể được cả hai mẹ con đồng ý như vậy thì không nhiều.

Kể cả một người giỏi giang như Hoắc Khải cũng phải lận đận mãi mới khiến Cố Phi Dương đột phá mối ràng buộc trong lòng, nếu không thì cho dù Cố Phi Dương có nghĩ thế nào cũng sẽ không bao giờ ở bên Hoắc Khải.

Sau đó, hai người vào bếp làm cơm.

Khoảng nửa tiếng sau, cơm còn chưa xong mà Cố Phi Dương đã về đến nhà.

Mặc dù trên mặt cô ta toàn vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng lấy tinh thần, vừa vào cửa đã cười nói: "Văn Văn, con nấu món gì mà thơm thế, có nấu cho mẹ không đó?"

"Mẹ, mẹ về rồi, mẹ xem ai tới này!", Nhạc Văn Văn từ trong bếp gọi ra.

"Ai đến thế?", Cố Phi Dương vừa cởi giày vừa ngó vào trong bếp nhìn.

Khi nhìn thấy người đàn ông khiến cô ta nhớ nhung đến nỗi mất ngủ mỗi đêm, thì không khỏi ngẩn người.

Hoắc Khải cũng quay lại mỉm cười với cô ta: "Về rồi hả, rửa tay đi, cơm sắp xong rồi".

Một giây sau, Cố Phi Dương đột nhiên chẳng buồn thay giày nữa mà xông vào lòng Hoắc Khải với một bên chân trần một bên đi giày.

Sự nhiệt tình đột ngột này khác hẳn lúc trước, Cố Phi Dương chưa từng như vậy bao giờ, dù có thì cũng là lúc chỉ có hai người với nhau.

Nhất là ở trước mặt con gái, cô ta luôn rất dè dặt.

Dĩ nhiên Hoắc Khải cũng rất thích loại tương phản như thế này.

Mà hôm nay, cô ta nhiệt tình như thế khiến Hoắc Khải sửng sốt. Sau đó, anh khẽ thở dài, chủ động ôm lấy cô ta và nói: "Xin lỗi, dạo này công việc bận bịu nên giờ anh mới về".

"Đừng nói gì cả, để em ôm anh là được", Cố Phi Dương áp mặt vào ngực anh, hít một hơi thật sâu, có lẽ như vậy có thể bù đắp được nỗi nhớ suốt bao ngày qua.

Nhạc Văn Văn cũng không làm phiền họ mà lè lưỡi với Hoắc Khải rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi bếp.

Cô bé rất thông minh, biết mẹ nhớ bố không kém gì mình.

Rất nhiều đêm, Nhạc Văn Văn đều nghe thấy tiếng thở dài buồn bã của mẹ.

Cô bé cũng hiểu được mẹ bận rộn như vậy phần lớn là muốn lấy công việc để giảm nỗi nhớ nhung trong lòng đi.

Chỉ có làm cho bản thân mệt mỏi đến mức đặt lưng xuống là ngủ thì mới không nhớ đến anh được.

Mãi 5 phút sau, Cố Phi Dương mới ngẩng đầu lên.

Không chờ Hoắc Khải lên tiếng, cô ta đột ngột kiễng chân và hôn Hoắc Khải.

Nụ hôn nhiệt tình khiến hai người ôm lấy nhau, quấn quít quên cả thời gian.

Lại qua được mấy phút, Cố Phi Dương gần như không thở nổi, mới từ từ dừng lại.

Cô ta cố gắng hít thở đều, rồi nhìn Hoắc Khải với ánh mắt mê hồn, lẩm bẩm: "Đây không phải giấc mơ, nếu là mơ thật, em mong mình sẽ chết trong giấc mơ này".

Lời nói tràn đầy tình yêu như thế khiến Hoắc Khải cảm thấy thương tiếc.

Cố Phi Dương khác hẳn Ninh Thần, cô ta là một người cực kỳ nguyên tắc.

Trước khi đến đây, cô ta nói, sẽ không tranh giành bất cứ đồ vật gì với Ninh Thần, kể cả thời gian hạnh phúc với Hoắc Khải.

Cho nên, dù cô ta có nhớ Hoắc Khải đến đâu thì cũng chưa từng chủ động gọi điện cho anh.

Anh đến thì em chào đón.

Anh không đến thì em sẽ chịu nỗi cô đơn một mình.

Hoắc Khải đã từng rất đau đầu vì không biết nên đối xử với Cố Phi Dương thế nào, nhưng hôm nay anh chợt nhận ra điều mình nên đau đầu không phải là đối xử với cô ta thế nào, mà là bù đắp cho cô ta ra sao.

Người phụ nữ này đã cho đi quá nhiều, cho dù là cô ta chủ động, nhưng đến cùng cô ta cũng chịu thiệt rất nhiều.

Mãi cho đến hôm nay, Hoắc Khải cuối cũng cũng thật sự bị Cố Phi Dương làm cho cảm động, và hoàn toàn bỏ đi sự khúc mắc trong lòng.

Đây không phải tình nhân của anh, mà là người yêu anh, chỉ thuộc về mỗi anh.

Tình nhân và người yêu không giống nhau, nó đã khác nhau về bản chất rồi.

Tình nhân là chỉ cảm giác vui vẻ về mặt thể xác hoặc tinh thần, như là một trò chơi mới mẻ, chơi nhiều sẽ chán, sẽ bỏ đi và tìm một cái mới.

Nhưng người yêu thì khác, yêu một người thì phải chịu trách nhiệm với người ấy.

Nếu muốn chịu trách nhiệm với tình yêu của cô ấy thì phải chấp nhận tình yêu của cô ấy, ở bên cạnh cô ấy cả đời, vĩnh viễn về sau.

"Tối nay anh sẽ không về nữa", Hoắc Khải nói nhỏ.

Cố Phi Dương giật mình, mặt đỏ bừng cả lên.

Cô ta biết ý Hoắc Khải là gì, cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì. Mặc dù trong lòng rất mong chờ và thích thú, nhưng cô ta vẫn không kìm lòng được mà hỏi: "Cô Ninh…"

"Cô ấy biết", Hoắc Khải nói: "Mà dù cô ấy không biết thì anh cũng sẽ nói, và chắc chắn sẽ ở lại đây".

Câu nói này còn ngọt ngào hơn bất kỳ món quà nào, khiến Cố Phi Dương cảm động hơn bao giờ hết.

Nhưng sâu trong nội tâm, cô ta không mong Hoắc Khải và Ninh Thần sẽ mâu thuẫn vì mình. Cô ta bèn nói: "Anh đừng làm cô Ninh giận nhé, cô ấy sắp sinh…"

Cố Phi Dương cũng biết chuyện Ninh Thần có thai và sắp sinh.

Cho nên mỗi lần Hoắc Khải đến, cô ta đều chủ động gọi anh dậy vào nửa đêm, tiễn anh ra cửa.

Chưa bao giờ để Hoắc Khải qua đêm ở đây, đó là việc mà Cố Phi Dương muốn làm cho Ninh Thần.

Nhưng hôm nay Cố Phi Dương thật sự không chịu nổi nữa.

Cô ta mong ước mỗi sáng thức dậy được nhìn thấy người mình yêu nằm cạnh mình đầu tiên.

Đây là ước nguyện suốt bao nhiêu năm của cô ta, nhưng lại chưa một lần được thực hiện.

Giờ đây Hoắc Khải đã giúp cô ta thực hiện nó.

"Cô ấy không giận đâu, huống hồ là cô ấy bảo anh tới đây. Có những việc sớm muộn rồi sẽ xảy ra thôi, anh nghĩ, cô ấy chắc cũng biết từ lâu", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương do dự một lúc rồi đáp lại, sau đó lại thở dài: "Anh có cảm thấy giờ em quá tham lam không? Rõ ràng đã nói sẽ không tranh giành gì với cô Ninh nhưng lại không kìm được mà mong ngày nào anh cũng đến, mong lần nào anh cũng ở lại, mong được anh quan tâm nhiều hơn".

"Đây không phải tham lam, thật ra, anh rất thích biểu hiện của em bây giờ", Hoắc Khải nhẹ nhàng nói: "Em đã làm rất tốt rồi, anh biết, Ninh Thần cũng biết, nếu không, cô ấy đã chẳng chủ động bảo anh tới đây".

“Cô Ninh thật sự chủ động bảo anh tới đây sao?”, Cố Phi Dương không tin, hỏi lại.

“Đương nhiên rồi, em nghĩ anh sẽ nói dối em chuyện này sao?”, Hoắc Khải đáp.

Hoắc Khải chăm chú nhìn anh thật lâu rồi mới thở dài tiếp: “Không thể không thừa nhận, em thật sự không bằng được cô Ninh. Sự rộng lượng của cô ấy khiến em cảm thấy hổ thẹn quá”.

Cố Phi Dương cảm thấy tội lỗi là chuyện bình thường, Hoắc Khải không định an ủi cô ta.

Vì việc này thật sự quá thiệt cho Ninh Thần, dù Cố Phi Dương có nhượng bộ cỡ nào thì cũng là chuyện hợp lý.

Không thể nói vì Ninh Thần rộng lượng nên bắt cô nhượng bộ cả đời được, đó là sai lầm.

Bọn họ quấn quít nhau trong bếp thêm một lúc nữa, Nhạc Văn Văn đã không kìm được mà hét lên: “Bố, mẹ, hai người hôn nhau xong chưa, con đói lắm rồi! Không thể để con ăn xong rồi hai người về phòng hôn tiếp à!”

“Con bé này, nói linh tinh quá đi!”, Cố Phi Dương đỏ bừng mặt nói, đồng thời cũng vui vẻ vì xưng hô của Nhạc Văn Văn.

Vì cảm giác này giống như bọn họ thật sự là một gia đình vậy.

Cô ta nhìn vào mắt Hoắc Khải, không thấy sự phản đối trong đó thì mới càng vui hơn.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 612: Cảnh Đẹp Ý Vui

Sau đó, hai người bưng thức ăn ra.

Thấy hai người họ, Nhạc Văn Văn không khỏi bĩu môi nói: "Thật quá đáng, hai người định để con chết đói sao!"

"Con nói nhiều quá đấy! Đã rửa tay chưa?", Cố Phi Dương mỉm cười, cốc nhẹ vào đầu cô bé.

"Ôi, đánh con thành ngốc sao!", Nhạc Văn Văn lấy một tay che đầu chạy trốn, còn một tay nhúp móng lợn sốt chao trong đĩa.

Cô bé bị nóng la lên nhưng không nỡ buông tay, vừa thổi vừa cho vào mồm.

"Con bé này, gặp đồ ngon vui phát rồ lên, không có chút thùy mị nào! Lấy đũa gắp không được sao!", Cố Phi Dương trách móc.

"Dùng đũa phiền lắm, dùng tay tiện hơn", Nhạc Văn Văn thờ ơ nói: "Hơn nữa, con mới mấy tuổi, ra vẻ thùy mị làm cái gì. Đường Đường cũng không thùy mị giống mẹ nói mà vẫn được bao nhiêu người yêu thích cậu ấy còn gì".

"Con bé này nói cái gì!"

"Cô bé nói cũng không sai", Hoắc Khải cười nói: "Đời người ngắn ngủi, sống vui là được, thùy mị hay không có ý nghĩa gì đâu. Anh chưa từng hi vọng sau khi Đường Đường lớn nên trở thành tiểu thư khuê các gì cả. Chỉ cần con bé sống vui, hạnh phúc là đủ. Còn con bé làm thế nào thì người khác quản thế nào được".

"Anh đấy, chiều con quá, chẳng trách mà lần trước cô Ninh dẫn cô Đường tới đây cũng nói anh chiều hư con", Cố Phi Dương nói.

Vốn dĩ, cô ta xây dựng hình tượng thục nữ, cho nên hi vọng con gái cũng giống như mình.

“Thần đưa Đường Trọng Vi đến chỗ em làm gì? Các em nói chuyện gì?”, Hoắc Khải nói.

“Không có gì, cô ấy nói đưa bạn tới chơi, không có gì đặc biệt. Nhưng em vẫn lo lắng”, Cố Phi Dương nói.

“Lo lắng bị Đường Trọng Vi nhìn ra quan hệ của chúng ta?”, Hoắc Khải nói.

“Không phải, em lo cô Đường quá xinh đẹp, anh không cưỡng nổi bị cô ấy mê hoặc. Một cô gái đẹp như thế, dáng vóc hoàn hảo, gia cảnh cũng tốt, chắc chắn là đàn ông thì đều thích cô ấy”, Cố Phi Dương nói.

Giọng điệu của cô ta có chút kỳ lạ khiến Hoắc Khải bật cười, nói: “Nghe có vẻ hình như em ghen à?”

“Có một chút, em không phải đứa ngóc, nhìn ra được cô Đường có ý với anh, nhưng bản thân cô ấy không thừa nhận mà thôi”, Cố Phi Dương nói.

Ninh Thần và Cố Phi Dương đều có thể nhìn ra vậy thì chắc chắn Đường Trọng Vi đã biểu hiện rõ ràng trên phương diện nào đó. Nhưng Hoắc Khải không hiểu được những biểu hiện đó là vô ý hay cố tình.

“Yên tâm đi, cho dù cô ấy có ý tứ với anh thế nào thì anh cũng không thể xảy ra chuyện gì với cô ấy”, Hoắc Khải nói.

“Em cũng không có gì mà không yên tâm, suy cho cùng em cũng không có tư cách và lập trường để quản chuyện này”, Cố Phi Dương nói.

Thân phận cô ta rất đặc biệt, sao có thể quản Hoắc Khải trong chuyện này. Nếu thật sự muốn quản thì chính là tát vào mặt mình sao.

Người duy nhất có tư cách đó, chính là Ninh Thần.

“Em đừng xem thường bản thân mình. Trong mắt anh, em và Ninh Thần không có khác biệt quá lớn. Cô ấy là người vợ kết tóc của anh, địa vị quan trọng không thể thay thế. Nhưng em cũng vậy, không ai có thể lấy đi vị trí của hai người trong lòng anh”, Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương không giãi bày thêm gì nữa, có câu nói này của Hoắc Khải là cô ta đã thỏa mãn lắm rồi.

Còn việc ở trong lòng Hoắc Khải, mình và Ninh Thần ai là người quan trọng hơn thì tốt nhất không nên hỏi câu hỏi ngu xuẩn này.

Bởi vì cô ta biết rõ, bất cứ lúc nào, cô ta cũng đều không có tư cách so sánh với Ninh Thần.

Sau khi trải qua một bữa cơm tối ấm áp và vui vẻ, Nhạc Văn Văn chủ động thu dọn bát đũa. Dáng vẻ hiểu chuyện của cô bé khiến ai cũng phải khen ngợi.

Đều nói con nhà nghèo thì trưởng thành sớm, nhưng theo Hoắc Khải thấy thì có thể trưởng thành sớm hay không là dựa vào sự giáo dục của bố mẹ.

Con nhà nghèo có thể sớm trưởng thành là do bố mẹ cố gắng kiếm tiền, không có nhiều sức lực để quan tâm đến con cái. Con không tự làm thì ai giúp được?

Nhạc Văn Văn không phải con nhà nghèo, ít nhất là mấy năm nay không phải như vậy

Sự nghiệp của Cố Phi Dương càng phát triển thì điều kiện cuộc sống ngày càng tốt hơn, hơn nữa những thứ mà Cố Phi Dương không mua được thì Hoắc Khải cũng có thể mua cho cô bé.

Nhưng Nhạc Văn Văn lại không vì điều kiện cuộc sống được nâng lên thì biến chất thành xấu đi mà ngược lại ngày càng hiểu chuyện.

Điều này chính là điều mà Cố Phi Dương tự hào nhất từ trước đến này.

Sự nghiệp thành công, cô ta sẽ cảm thấy vui vẻ, nhưng chỉ có dạy dỗ con thật tốt thì cô ta mới có cảm giác thật sự có thành tựu.

Sau khi rửa bát xong, ba người cùng ngồi xem hài.

Đến khoảng mười giờ, Nhạc Văn Văn bỗng đứng lên, nói: "Bố, mẹ, con đi ngủ đây, hai người cũng nghỉ sớm đi!"

Nói xong, cô bé đi thẳng vào phòng ngủ không quay đầu.

Dáng vẻ vội vàng của cô bé khiến Hoắc Khải bật cười.

Mà Cố Phi Dương đỏ bừng cả mặt, nói: "Con bé này có chút ngáo ngơ, đừng quan tâm đến nó".

"Sao, em không muốn đi ngủ à?", Hoắc Khải như có như không cười hỏi.

Cố Phi Dương bị anh hỏi thế thì mặt càng đỏ hơn, xấu hổ nói: "Còn, còn chưa tắm…"

"Anh giúp em", Hoắc Khải nói xong ôm eo cô ta bế lên.

Cố Phi Dương nhỏ giọng hô lên, lại vô thức bịt chặt miệng, sợ Nhạc Văn Văn nghe thấy.

"Nhà vệ cách âm không tốt lắm nhỉ?", Hoắc Khải bỗng nhiên nói.

Cố Phi Dương sững sờ, sau đó hiểu ý của anh, không nén nổi mặt đỏ tim đập dồn dập, để cả tai và trán cũng đỏ hết lên: "Tại sao bây giờ anh lại xấu vậy!"

Hoắc Khải cười lớn, ôm cô ta vào phòng tắm, rất nhanh sau đó, bên trong vang lên tiếng nước rào rào.

Một đêm trôi qua, buổi sáng sớm khi mặt trời đã lên cao, Hoắc Khải mở mắt nhìn thấy Cố Phi Dương đang yên lặng nhìn anh, có chút xuất thần.

Hoắc Khải sát lại bên bờ môi hồng của cô ta hôn lên nói: "Chào buổi sáng".

Cố Phi Dương bị dọa sợ, sau khi hoàn hồn thì lại đỏ mặt.

Cho dù hai người đã có quan hệ mật thiết nhất từ lâu, nhưng Cố Phi Dương vẫn thường đỏ mặt, da mặt cô ta rất mỏng.

Nhưng lần này, cùng với khuôn mặt đỏ bừng đó thì nét hạnh phúc cũng tràn đầy trên khuôn mặt Cố Phi Dương.

Thời khắc cô ta mong chờ đã đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi.

Cô ta như một người vợ thực thụ, giúp Hoắc Khải thay quần áo, vuốt phẳng những nếp nhăn.

Hai người âu yếm nhau một hồi rồi ra khỏi phòng ngủ.

Nhạc Văn Văn đã dậy đánh răng, nhìn thấy hai người đi ra, cười hi hi: "Con chào bố mẹ".

"Chào buổi sáng", Hoắc Khải đi tới xoa đầu cô bé. Không biết có phải vì chơi thân với Đường Đường hay không mà luôn cảm thấy tính cách của cô bé ngày càng giống Đường Đường.

Có lẽ là "Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng", Đường Đường tính cách hoạt bát, lém lỉnh, từ nhỏ đến lớn rất lanh lợi. Nhạc Văn Văn ngày nào cũng chơi với cô bé, có lẽ đã bị lây tính cách đó rồi.

Nếu không, có lẽ sẽ thật sự trở thành thục nữ như Cố Phi Dương mong đợi.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Hoắc Khải lái xe đưa Nhạc Văn Văn đi học.

Cố Phi Dương không đi cùng vì không muốn để người khác nhìn thấy sẽ nghi ngờ.

Dáng vẻ cẩn thận của cô ta ít nhiều cũng khiến Hoắc Khải cảm thấy đau lòng. Trong lòng anh còn nghĩ, có lẽ đợi đến cơ hội thích hợp thì nên chủ động công bố quan hệ với Cố Phi Dương.

Còn người khác nhìn anh thế nào, Hoắc Khải cũng chẳng bu`n quan tâm.

Giống như anh đã nói, đời người ngắn ngủi, chỉ c`n sống vui vẻ thì người khác không quản được, cũng không có tư cách gì quản.

Mà cái gọi là ảnh hưởng đến công ty thì anh lại càng cảm thấy không vấn đ`ê gì.

Sự thành công hiện tại của Hi Vọng Mới đã có n`n tảng rất vững chắc, kiên cố, đ`ng thời lại có hai công nghệ đi trước thời đại không thể thay thế.

Kiểu công nghệ này không thể một ngày là bị người khác vượt qua. Công ty phát triển ngày một rực rỡ, không thể vì một người mà xảy ra phi`n phức.

Nhưng trước khi chính thức công bố, Hoắc Khải cũng phải hỏi qua ý kiến của Ninh Th`n. Trong mắt anh, cách nhìn của một tỷ người cũng không quan trọng bằng suy nghĩ của Ninh Th`n.

Nếu Ninh Th`n không đ`ng ý, thì anh cũng đành thôi, không cưỡng ép.

Trong chuyện này, Ninh Th`n đã nhượng bộ đủ r`i, Hoắc Khải không thể khiến cô thêm đau lòng.

Sau khi đưa Nhạc Văn Văn đến trường, Hoắc Khải lại đến bệnh viện.

Giản Tư Tư và Đường Trọng Vi cũng đang trong bệnh viện, khi Hoắc Khải đi vào phòng bệnh thì đúng lúc nhìn thấy ba người đẹp đang nói cười bên trong.

Không thể nghi ngờ, cảnh tưởng này vô cùng đẹp mắt, khiến người đi nhiều biết rộng như Hoắc Khải cũng không thể không thừa nhận, ba cô gái mỗi người một vẻ ngồi lại với nhau thực sự tuyệt vời.

Nếu thêm Cố Phi Dương thì chắc chắn sẽ càng đẹp hơn.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 613: Cảnh Giác

Vừa thấy Hoắc Khải tới, ba người cũng ngừng cười, Giản Tư Tư chào hỏi đầu tiên.

"Ông chủ, chào buổi sáng!"

Nhìn vẻ mặt đầy tinh thần của Giản Tư Tư, Hoắc Khải cười nói: "Hôm nay có vẻ rất vui nhỉ?"

"Đương nhiên rồi, tổng giám đốc Ninh sắp sinh rồi, tôi thấy rất vui. Hơn nữa, anh cũng đã quay lại, công ty phát triển tốt như vậy mà còn không cười thì bình thường tôi phải khóc hết nước mắt à?", Giản Tư Tư nói.

Hoắc Khải bật cười. Cô bé Giản Tư Tư này lúc vừa vào công ty vô cùng thành thật. Bình thường ngoài công việc, cô ấy rất ít giao lưu với mọi người chứ đừng nói là trêu đùa.

Nhưng bây giờ, địa vị càng tăng lên, tầm nhìn càng rộng mở thì cô ấy lại ngày càng tự tin hơn.

Ít nhất khi trò chuyện cùng người khác cũng sẽ không lép vế.

Bây giờ, ở bên ngoài, rất nhiều người trong công ty khâm phục Giản Tư Tư, phong cho cô ấy và Ninh Thần thành Đông thái hậu và Tây thái hậu, còn Hoắc Khải thì đương nhiên là Ngọc hoàng đại đế trấn giữ thiên đình.

Tuy trong truyền thuyết thần thoại, Đông Thái hậu và Tây Thái hậu không phải mang ý thê thiếp, nhưng xã hội hiện đại rất dễ khiến người khác liên tưởng đến chuyện này.

Hoắc Khải rời đi như vậy, đến giờ không những trở về mà còn mang lại một tin tức lớn tốt đẹp như thế khiến sự ngưỡng mộ của Giản Tư Tư đối với anh cũng đạt tới đỉnh chóp.

Trong mắt cô ấy, trên đời này không có bất kỳ người đàn ông nào có thể so sánh với Hoắc Khải, cho dù bố của cô ấy cũng không được.

Tất nhiên rồi, không chỉ Giản Tư Tư mà trên dưới công ty ai mà không khâm phục Hoắc Khải.

Thậm chí, cả thế giới cũng phải giơ ngón cái lên với anh. Theo hãng truyền thông có sức ảnh hưởng lớn nhất trong nước, khi xếp hạng danh sách năm trong các ngành nghề thì Hoắc Khải đã chiếm ưu thế tuyệt đối, đạt được danh hiệu doanh nhân tiêu biểu nhất của năm.

Hi Vọng Mới không chỉ là niềm tự hào trong lòng những nhân viên trong công ty, mà thật sự trong lòng nhiều người, nó cũng là niềm tự hào của cả nước.

Bởi vì đây là lần đầu tiên, doanh nghiệp trong nước đạt thứ hạng số một thế giới trong lĩnh vực khoa học và y tế.

Phải chú ý một điều là, số một thế giới chứ không phải dẫn đầu thế giới.

Hai từ này nghe có vẻ gần giống nhau nhưng thực ra khác biệt rất lớn.

Số một là danh hiệu không thể cạnh tranh, không ai có thể so với anh. Mà dẫn đầu thế giới thì đại biểu cho việc bất cứ lúc nào cũng bị người khác vượt qua. Bên cạnh anh, có thể có vô số đối thủ cạnh tranh đang chạy đua cùng một đường.

Mà, công nghệ VR và công nghệ tái sinh của Hi Vọng Mới đều là những công nghệ đi trước thời đại trên phạm vi toàn thế giới.

Theo tính toán của các học giả, ít nhất nó cũng đi trước toàn thế giới từ 15 đến 20 năm.

Nói cách khác, ngay cả khi Hi Vọng Mới có đối thủ cạnh tranh thì cũng ít nhất phải mất 15 năm mới có thể đuổi kịp trình độ hiện tại.

Nhưng mà trong 15 năm đó, Hi Vọng Mới đã phát triển đến mức độ nào thì không ai dám nói trước.

Khi gốc rễ của Hi Vọng Mới bị người khác làm cho lung lay, thì tốc độ phát triển như trong truyện thần thoại này khiến mọi người đều phải kinh hãi.

Dùng thời gian 3 năm, từ một cửa hàng Taobao nhỏ, phát triển thành doanh nghiệp có tiềm năng vượt quá chục ngàn tỷ đã không thể dùng hai chữ kỳ tích đơn giản như thế để mô tả.

"Anh Lý", Đường Trọng Vi cũng đi tới chủ động chào hỏi.

Hoắc Khải cũng gật đầu với cô ấy, hỏi: "Ở khách sạn nghỉ ngơi thế nào? Có quen không?"

"Tốt lắm, điều kiện rất ổn", Đường Trọng Vi trả lời nói.

"Cô đã nói với bố cho người đến bảo vệ cô chưa?", Hoắc Khải hỏi.

Đường Trọng Vi gật đầu, nói: "Tôi đã nói rồi, khoảng chiều nay sẽ tới. Nhưng tôi cảm thấy chuyện này có vẻ như lấy dao mổ voi giết gà rồi. Tôi là một người trưởng thành, cũng không phải ở khách sạn nhỏ ai cũng có thể ra vào, như bình thường chắc không gặp phải phiền phức gì đâu".

"Cẩn thận không thừa đâu. Dù sao cô cũng là viên ngọc quý của Quốc tế Đường thị, thân phận như vậy rất dễ bị người khác nhòm ngó. Tuy rằng xã hội này đã ổn định hơn rất nhiều, không giống trước đây có nhiều kẻ phá nhà cướp của, nhưng cũng khó tránh những kẻ tội phạm ác độc điên cuồng, chó cùng rứt giậu", Hoắc Khải nói.

Đường Trọng Vi không phản bác, cô ấy cũng biết thân phận của mình rất dễ bị kẻ khác nhớ nhung. Lúc nhỏ cô đã từng gặp, nhưng Đường Quốc Diệu bảo vệ cô ấy quá tốt nên kẻ đó cũng không đạt dược mục đích mà thôi.

Từ đó về sau, bên người Đường Trọng Vi lúc nào cũng có vệ sĩ bảo vệ 24h, cho dù cô không hài lòng cũng vậy.

Mãi cho đến khi Đường Trọng Vi trưởng thành, có ý thức độc lập thì thỉnh thoảng sẽ lén lút cắt đuôi vệ sĩ, tự chạy ra ngoài chơi.

Bởi vì hành động này mà không biết cô ấy đã bị Đường Quốc Diệu trách mắng bao nhiêu lần.

Nhưng Đường Trọng Vi vẫn luôn không quan tâm, cảm thấy bố lo lắng thái quá, nghĩ nhiều rồi.

Hơn nữa, phần lớn thời gian cô đều tới nhà họ Hoắc, sự bảo vệ của nhà họ Hoắc đối với Hoắc Khải còn nghiêm ngặt hơn nhiều so với mình, sao có thể xảy ra chuyện gì chứ.

Lâu dần, Đường Quốc Diệu cũng dần dần thả lỏng cảnh giác.

Mà hiện tại, vì chuyện ở nước ngoài mà Hoắc Khải bắt buộc phải cẩn trọng trong tất cả mọi việc. Chỉ cần là những người ở bên cạnh mình thì đều phải bảo vệ nghiêm ngặt, không để xảy ra vấn đề gì.

Nhưng phần lớn đội viên của tiểu đội Tinh Anh đã lưu lại nước ngoài để bảo vệ nhóm phát triển công nghệ tái sinh, còn năm người phụ trách an toàn của Ninh Thần và Đường Đường, Ninh Quốc Năng và Ninh Ngọc Lâm. Bên phía Cố Phi Dương chỉ có thể giao cho những người trong họ của Đường Thế Minh.

Lực lượng bảo vệ bên cạnh đã sắp xếp đâu vào đấy, thật sự không thể cử người nhận nhiệm vụ khác.

Điều này khiến Hoắc Khải không khỏi suy nghĩ, có lẽ nên phát triển tiểu đội Tinh Anh trở nên lớn mạnh hơn.

Trước đây chỉ có một nhóm người, không nghĩ tới tăng thêm đội viên, vì người cần bảo vệ không nhiều. Nhưng bây giờ, anh đã có người nhà, người thân và rất nhiều bạn bè cần bảo vệ.

Chỉ dựa vào vài người này, đã không đủ dùng nữa.

Từng giờ trôi qua, những suy nghĩ trước đây cũng đã đến lúc thay đổi.

Sau khi nói với Đường Trọng Vi mấy câu, Hoắc Khải đi tới bên giường bệnh, cúi đầu hôn lên trán Ninh Thần.

Hành động thân mật này khiến Giản Tư Tư ngồi bên cạnh phải trầm trồ, nhưng chỉ là trầm trồ trên miệng thôi còn trong lòng thì ít nhiều vẫn có sự đố kỵ và thất vọng không hiểu nổi.

Còn Đường Trọng Vi thì hơi cúi đầu, bộ dạng thất vọng thể hiện rõ hơn cả Giản Tư Tư.

Mà khuôn mặt của Ninh Thần lại nhuộm màu hồng.

Cho dù hai người đã kết hôn hơn mười năm nhưng thân mật như thế với chồng ở chỗ đông người vẫn khiến Ninh Thần có chút ngại ngùng.

"Em cảm thấy thế nào? Đã làm kiểm tra chưa? Bác sĩ nói thế nào?", Hoắc Khải hỏi một loạt các câu hỏi.

Sự quan tâm của anh rõ ràng như thế khiến Ninh Thần cảm động, trong lòng đầy ngọt ngào.

Tối hôm qua cô còn nghĩ, tối nay Hoắc Khải có qua đêm ở chỗ Cố Phi Dương hay không. Vấn đề này khiến cô có chút khó chịu.

Mà bây giờ sự quan tâm của Hoắc Khải đã làm tiêu tan tâm trạng không vui nhạt nhòa trong lòng cô.

Bây giờ, Ninh Thần đã nghĩ thông suốt rồi, người đàn ông ưu tú như chồng mình, có thêm vài người phụ nữ bên cạnh cũng rất bình thường.

Giống như một bông hoa đẹp, luôn thu hút nhiều người đến thưởng thức, thậm chí hi vọng sẽ sở hữu nó.

Nhưng chỉ cần chồng cô vĩnh viễn bên cạnh cô, không ngừng yêu thương cô thì có gì mà không chấp nhận được chứ.

Huống hồ, Cố Phi Dương là người phụ nữ đáng được đồng tình. Cô ta vì Hoắc Khải mà không cần đến cái mạng mình. Người phụ nữ si tình như thế khiến Ninh Thần cũng không nỡ lòng nào từ chối.

"Không phải kiểm tra gì nữa. Bác sĩ nói bây giờ em chỉ cần đợi, đến lúc nào cơ thể có phản ứng rồi nói. Trừ khi qua thời gian dự sinh nhiều ngày mới phải tiêm thuốc kích đẻ thôi. À, lát nữa em phải đi nghe tim thai, anh có muốn đi cùng không?", Ninh Thần hỏi.

"Được", Hoắc Khải đương nhiên không thể từ chối yêu cầu nhỏ này.

Thấy anh đồng ý, nụ cười trên khuôn mặt Ninh Thần càng rực rỡ hơn. Cô quay sang nói với Giản Tư Tư: "Chuyện ở công ty, gần đây phải nhờ đến em rồi. Nếu không phải chuyện lớn thì em tự giải quyết là được. Nếu không thể quyết định thì tới đây tìm chị".

"Gọi điện thoại cho tôi là được", Hoắc Khải bỗng chen vào nói.

Ninh Thần bật cười, rõ ràng là rất vui vẻ. Giản Tư Tư bĩu môi nói: "Tuy hai người là cấp trên của tôi, nhưng cứ tình cảm như thế thì không tốt lắm, sẽ khiến người khác vừa ngưỡng mộ, vừa đố kị".

"Ngưỡng mộ, đố kị thì em sớm tìm bạn trai đi. Trước đây nói công ty đang trong thời kỳ phát triển quan trọng, không có thời gian tìm. Sau đó công ty gặp phải khủng hoảng, thì lại hết lòng nghĩ tới công việc. Hiện giờ, công ty đã phát triển hơn rồi, khủng hoảng đã được giải quyết, vẫn nên dành thời gian tìm bạn trai đi?", Ninh Thần cười nói.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 614: Sự Nghiệp Tương Lai

"Em không cần đâu", Giản Tư Tư liếc nhìn Hoắc Khải, nửa đùa nửa thật nói: "Thật ra cũng không phải em không muốn tìm. Chuyện này chủ yếu phải trách ông chủ".

"Trách tôi?", Hoắc Khải khó hiểu.

"Đương nhiên là trách anh rồi", Giản Tư Tư thẳng thắn nói: "Ai bảo là anh ưu tú như thế, khiến tôi nâng cao tiêu chuẩn chọn bạn trai lên, đến giờ chỉ còn vài người lọt vào mắt xanh, thì sao tìm được. Tôi không biết, dù sao sau này tôi không tìm được ai thì ông chủ và tổng giám đốc Ninh phải chịu trách nhiệm với tôi!"

"Con bé này, bọn chị làm thế nào để chịu trách nhiệm với em", Ninh Thần bật cười nói.

"Đương nhiên là…", Giản Tư Tư mới nói được một nửa thì không nói tiếp nữa, mà sắc mặt cũng dần đỏ bừng.

Ninh Thần sững sờ, mơ hồ cảm thấy điều gì đó. Cô ho một tiếng, quay sang nói với Đường Trọng Vi: "Trọng Vi, lần trước em nói Quốc tế Đường Thị muốn hợp tác với trụ sở nước ngoài của Hi Vọng Mới. Chuyện này chủ yếu do anh Phong phụ trách, nếu không em nói chuyện với anh ấy đi".

Đường Trọng Vi đang muốn có cơ hội nói chuyện riêng như thế, vội vàng gật đầu nói: "Được, em sẽ bàn bạc với anh Lý".

"Tổng giám đốc Ninh, em về công ty trước nhé? Cuộc bao vây và tấn công nhà họ Hoắc vẫn chưa lắng xuống, nghe nói phía nhà họ Hoắc phản kháng rất mãnh liệt. Em vừa nhận mấy cuộc điện thoại nên phải trở về xem tình hình thế nào", Giản Tư Tư nói.

Lời nói này của cô ấy chỉ là muốn kiếm cớ rời đi, sự phản kháng của nhà họ Hoắc kịch liệt đến mức nào cũng không có tác dụng gì nữa.

Bây giờ, cả thế giới đều ủng hộ Hi Vọng Mới. Đối đầu với Hoắc Khải chỉ như ném đá xuống giếng mà thôi.

Nếu nể mặt thì tìm lý do hợp lý để tạm thời ngừng hợp tác.

Còn những công ty coi lợi ích là trên hết thì dứt khoát hợp tác với công ty của hệ thống Hi Vọng Mới, tiến hành bao vây và đàn áp nhà họ Hoắc.

Bây giờ nhà họ Hoắc giống như con sư tử già không có nanh vuốt, mình đầy thương tích bị bao vây tấn công, chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng.

Đến lúc nào không còn giữ nổi hơi thở này nữa thì nhà họ Hoắc sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Đến lúc đó, toàn bộ nhà họ Hoắc sẽ bị phân chia, từ nay về sau sẽ không còn dòng họ này nữa.

Lúc này, Hoắc Khải chợt kêu Giản Tư Tư lại, nói: "Chuyện nhà họ Hoắc, trước tiên không cần gấp gáp, đợi tôi đến nhà họ Hoắc một chuyến rồi nói".

"Anh muốn đến nhà họ Hoắc? Đến đó làm gì?", Giản Tư Tư không hiểu hỏi.

Theo cô thấy, nhà họ Hoắc đã sắp đi vào đường chết rồi, vốn dĩ chẳng còn gì để nói. Chỉ đợi đến khi tấn công trên tất cả các phương diện thì có thể nhận nhiều lợi ích.

Bất kể hiện tại giá trị của Hi Vọng Mới đã hơn mười ngàn tỷ, bán cổ phiếu đều bán một hai trăm tỷ tiền mặt, nhưng nếu có thể nuốt được nhà họ Hoắc thì nền tảng kinh doanh của Hi Vọng Mới cũng sẽ vững chắc hơn rất nhiều.

Người khác đều biết chuyện này thì đương nhiên Hoắc Khải cũng biết.

Nhà họ Hoắc là do anh một tay dẫn dắt trưởng thành đến ngày hôm nay, không ai hiểu rõ hơn Hoắc Khải rốt cuộc dòng họ này có sức mạnh lớn thế nào.

Nếu nuốt sạch nhà họ Hoắc thì sức mạnh của Hi Vọng Mới sẽ thật sự dồi dào, không cần sợ hãi trước bất kỳ thách thức nào nữa.

Mà sau khi nuốt xong nhà họ Hoắc, thì mục tiêu tiếp theo của Hoắc Khải chính là nắm giữ phần lớn những doanh nghiệp đã lên sàn đứng đầu toàn quốc thuộc thế lực ngầm.

Chỉ có thể nhổ cỏ tận gốc thì Hoắc Khải với yên tâm.

Đến lúc đó, ít nhất là ở trong nước Hi Vọng Mới sẽ không có đối thủ.

Nhưng trước lúc đó thì việc đầu tiên phải làm là xử lý nhà họ Hoắc.

Thật ra, nếu Hoắc Khải muốn đến thương lượng với nhà họ Hoắc, thì tùy ý cử một người đại biểu là được, hoàn toàn không cần đích thân tới đó.

Theo cách nghĩ của Giản Tư Tư, người nhà họ Hoắc hận họ thấu xương. Nếu Hoắc Khải đích thân đi có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Tục ngữ đã có câu, con thỏ điên lên cũng cắn người, huống hồ là nhà họ Hoắc nổi đình nổi đám.

Người của dòng họ này, hung hăn có tiếng, làm việc với thái độ ngang ngược không nói lý.

Anh đắc tội họ, thì họ sẽ cho anh biết hậu quả bằng mọi giá.

Bây giờ, Hi Vọng Mới và nhà họ Hoắc như nước với lửa, để nhà họ Hoắc biết ông chủ của Hi Vọng Mới muốn đến có lẽ là sẽ chuẩn bị trước đầy đủ gậy gộc.

Dù sao, chúng tôi chết hay không cũng không thành vấn đề, nhưng phải giết anh trước.

Nhưng Hoắc Khải lại không nghĩ vậy. Tuy bây giờ anh mang thân phận là Lý Phong, xem ra không có chút quan hệ nào với nhà họ Hoắc.

Nhưng đến cuối cùng, Hoắc Khải vẫn luôn cho rằng, mình là người nhà họ Hoắc.

Cho nên, cho dù thôn tính nhà họ Hoắc thì anh cũng muốn quay lại dòng họ nơi mình sinh ra và lớn lên nhìn một chút.

Thấy Hoắc Khải đã quyết định như vậy, xuất phát từ sự ngưỡng mộ trong lòng, sau khi Giản Tư Tư bày tỏ sự lo lắng thì cũng làm theo chỉ đạo của anh.

Đợi cô ấy rời đi, Ninh Thần cũng có chút bối rối và lo lắng hỏi: "Anh thật sự muốn tới nhà họ Hoắc sao? Em cảm thấy như thế không thích hợp lắm. Nhỡ họ thật sự tức tối bắt cóc anh thì làm thế nào??"

"Bắt cóc anh không có lợi gì đối với nhà họ Hoắc, cũng không thay đổi được tình hình hiện tại. Cho nên, họ sẽ không ngu ngốc như vậy", Hoắc Khải lắc đầu nói.

Người nhà họ Hoắc hung hăng, vô lý nhưng không có nghĩa là không có não.

Thế cục đã nghiêng về một bên, có lẽ trong lòng rất nhiều người nhà họ Hoắc cũng đang mong chờ Hi Vọng Mới tới chủ động đàm phán. Chỉ cần như thế thì họ mới có thể lại nắm chút quyền chủ động.

Còn việc động chân động tay với Hoắc Khải thì có lẽ trong nước không có mấy người có cái gan này.

Kể cả thế lực ngầm, hiện tại cũng đã bị thu lại, không dám tùy tiện hành động nữa.

Họ dám thuê người hành hung ở nước ngoài là vì có sự khác biệt, nhưng ở trong nước, có rất nhiều chuyện không thể làm được.

Nếu làm tức là đã vi phạm giới hạn, mà hậu quả của việc vượt quá giới hạn thì không ai có thể chịu được, trừ khi họ không còn muốn sống trong nước.

"Nhưng em vẫn lo lắng, nếu không anh bảo người khác đi. Trong công ty có mấy người có kỹ năng đàm phán rất tốt đấy", Ninh Thần nói.

Hoạt động kinh doanh lớn nhất của Hi Vọng Mới trong tương lai, có lẽ không phải là phát triển VR, cũng không phải là phát triển công nghệ tái sinh, mà không ngừng chi tiền để mua bán và sát nhập các công ty khác nhau.

Bởi vì họ không thiếu tiền. Mỗi ngày đều có rất nhiều người cầm tiến tới mua cổ phiếu, thậm chí còn có những người dân bình thường mua một, hai cổ phiếu như một thú vui.

Đó gần như trở thành điểm nóng mà toàn xã hội đều vui vẻ tham gia, nói cách khác, mua cổ phiếu của Hi Vọng Mới đã trở thành trào lưu mới.

Có nhiều tiền như thế, còn có vô số công ty chủ động tặng thiết bị, nhân viên kỹ thuật, hi vọng có thể hợp tác với Hi Vọng Mới.

Trong bối cảnh đó, dòng tiền của Hi Vọng Mới vô cùng dồi dào.

Đối với người bình thường mà nói, có tiền tiết kiệm là một loại tự tin, nhưng đối với Hi Vọng Mới, giữ tiền trong ngân hàng là một thất bại!

Muốn để tiền đẻ thêm tiền, thì trước tiên phải tiêu nó ra ngoài, sau đó lại thu lại.

Mà cách làm có hiệu quả nhất thì Hi Vọng Mới đã tìm được rồi. Đó chính là thu mua những công ty nhỏ có tiềm năng.

Những công ty nhỏ ở trong hệ thống lúc trước đều đã được thu mua, công ty tầm trung cũng đã mua được vài công ty. Trước mắt những công ty này đều đang tích cực phối hợp chuyển đổi, tương lai sẽ lấy danh nghĩa chi nhánh của Hi Vọng Mới để xây dựng lại.

Đến lúc đó, số lượng chi nhánh của Hi Vọng Mới cũng sẽ lên tới hàng chục công ty.

Nhưng các công ty lấy tên hiệu theo 60 hoa giáp của thiên can địa chi như Giáp Tử thì cũng không có nhiều, ít nhất là không phải tất cả các công ty đều có thể dùng tên này.

Nếu tiềm lực của anh không đủ, hoặc ngành nghề không phù hợp với xu thế phát triển trong tương lai thì chỉ có thể là một chi nhánh bình thường.

Trong hệ thống của Hi Vọng Mới, cho dù là chi nhánh, cũng bắt đầu phân ra mấy tầng rồi.

Do đó, Ninh Thần đã tính toán trước mà thành lập một bộ phận mới, chuyên phụ trách đàm phán kinh doanh.

Đương nhiên, không phải họ chỉ đi đàm phán, mà còn phải phụ trách cả việc điều tra trước khi thu mua.

Có thể thu mua không, dự tính lợi ích sau thu mua, dự đoán mạo hiểm vân vân, đều phải tiến hành phân tích cụ thể.

Sau đó sẽ đưa ra lợi ích tổng hợp cuối cùng.

Nói một cách đơn giản, một năm thu mua một công ty, có thể đổi lấy một trăm triệu lợi nhuận. Bộ phận này có thể thu được tổng lương là mười triệu. Sau đó dựa vào nhiệm vụ và phân công công việc để chia lương.

Nhưng nếu các anh thu mua mười công ty, mà lợi nhuận âm thì xin lỗi, anh không có một xu nào mà còn bị trừ tiền.

Nếu anh không có tiền để trừ, vậy thì trong tài khoản sẽ luôn xuất hiện một khoản tiền âm, đến khi nào lương của anh đã trừ hết phần âm này thì đến lúc đó bắt đầu lĩnh lương.

Kiếm cho công ty được nhiều tiền thì anh cũng có nhiều lương. Không kiếm được thì chứng tỏ anh không có tư cách cầm tiền của công ty.

Hoắc Khải không đồng ý với ý kiến của Ninh Thần. Anh đến nhà họ Hoắc coi như là về thăm nhà, không phải là để đi đàm phán. Ít nhất đó cũng không phải là nguyên nhân duy nhất.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 615+40 Tỷ

Dù kỹ năng đàm phán có cao đến đâu cũng không thể giúp được gì cho anh trên phương diện này.

"Đừng nói chuyện này nữa, em cứ yên tâm trước đã, không phải em nói một chút nữa phải đi siêu âm thai nhi hay sao? Anh tình cờ gặp Đường Trọng Vi, đang nói chuyện với nhau về chi nhánh ở nước ngoài", Hoắc Khải nói.

Anh rõ ràng là đang muốn chuyển chủ đề, Ninh Thần biết rằng chồng của mình không muốn tiếp tục nói về chủ đề này nữa, vì vậy cô cũng không định nói thêm.

Trong lòng cô biết chắc chồng mình đang có tính toán khác, còn tính toán chuyện gì thì anh không nói, mà cô cũng không cần hỏi. Dù sao thì đợi đến thời điểm thích hợp Hoắc Khải nhất định sẽ nói cho cô biết.

Sau đó, Hoắc Khải và Đường Trọng Vi ngồi xuống cùng nhau.

“Bố của tôi...”

Ngay khi định bắt đầu nói thì Đường Trọng Vi đã bị Hoắc Khải ngắt lời.

Mỉm cười đưa một ly trà cho Đường Trọng Vi, Hoắc Khải nói: "Đừng lo lắng về công việc của công ty, tôi có thể hiểu được dụng ý của Quốc tế Đường Thị. Nhân tiện, Giai Minh hiện đang ở nước ngoài và có một chút vấn đề về thể chất, nhưng vấn đề đó cũng không nghiêm trọng lắm. Nếu cô muốn gặp cậu ấy thì tôi có thể sắp xếp".

"Cậu ấy vẫn ổn? Vậy thì tốt rồi... cậu ấy đúng là có mệnh lớn, trong công nghệ tái sinh của công ty anh thì ca phẫu thuật thay đầu đầu tiên đã sử dụng cơ thể của Hoắc Giai Minh phải không?", Đường Trọng Vi hỏi: "Lúc đó anh không sợ sao? Nếu chuyện không thành, cậu ấy có thể sẽ chết. Đến lúc đó, chú Hoắc có khả năng sẽ kiện anh tội giết người".

Đường Trọng Vi đã nói đúng, nếu Hoắc Giai Minh thực sự chết trên bàn phẫu thuật thì việc nhà họ Hoắc khởi kiện Hoắc Khải về tội giết người là điều hoàn toàn hợp lý.

Nhưng trên thế giới này không có nhiều chữ "nếu" như vậy, khi làm điều đó, Hoắc Khải đã không hề nghĩ đến thành công hay thất bại. Tất cả những gì anh nghĩ là phải cứu Hoắc Giai Minh, không hơn không kém.

Còn những thứ khác, Hoắc Khải không hề cân nhắc đến.

Nói anh tự tin cũng được, mà nói anh mù quáng cũng được, tóm lại, kết quả cuối cùng anh cũng đã thắng.

Hoắc Giai Minh vẫn còn sống nên nhà họ Hoắc cũng không có cách nào quy trách nhiệm và gây ảnh hưởng gì lớn đối với Hoắc Khải trong vấn đề này.

Nếu không thì Hoắc Trạch Minh đã sớm làm điều đó rồi.

Hiện tại cho dù ông ta kiện Hoắc Khải tội bắt cóc, thì xem chừng cũng không có khả năng thắng kiện. Vì sức ảnh hưởng của công ty Hi Vọng Mới bây giờ quá lớn, đã lớn đến mức có thể ảnh hưởng đến tương lai của cả nhân loại.

Một công ty như vậy, cho dù nó được đặt ở đâu trên bất kỳ quốc gia nào thì cũng đều là một kho báu tuyệt đối. Nâng niu bảo vệ còn chưa kịp, làm sao có thể giúp người khác đối phó với công ty đó được?

Lại nói, nhà họ Hoắc vốn đã có những động thái đầu tiên chống lại Hi Vọng Mới bằng chiến tranh thương mại.

Nhà họ Hoắc đã lôi kéo rất nhiều người để bao vây và đàn áp công ty Hi Vọng Mới, rõ ràng là họ đã vi phạm vào luật cạnh tranh ác ý.

“Ít nhất thì cậu ấy vẫn còn sống, không phải sao?”, Hoắc Khải cười nói: “Theo tôi, chỉ cần người còn sống thì những chuyện khác không phải là vấn đề”.

“Được rồi”, Đường Trọng Vi gật đầu, nhấp một ngụm trà, sau đó hỏi: “Đợi qua một thời gian nữa tôi sẽ đến thăm Giai Minh. Mặc dù tôi không còn liên quan gì đến nhà họ Hoắc nữa, nhưng quan hệ cá nhân của cậu ấy với tôi vẫn rất tốt... Thành thật mà nói, tôi rất ngạc nhiên khi anh có thể giúp cậu ấy một cách dứt khoát như vậy. Những người bình thường thì khó có thể mạo hiểm làm ra loại chuyện có thể gây mất lòng nhà họ Hoắc".

“Vậy ý của cô là, tôi không phải người bình thường sao?”, Hoắc Khải hỏi.

"Cũng không phải ý đó, chỉ là...", Đường Trọng Vi cân nhắc lời nói, sau đó nói với một giọng điệu có chút kỳ quái: "Tôi nghĩ quan hệ giữa anh và nhà họ Hoắc có vẻ không bình thường. Giai Minh nói rằng anh đã từng là một chàng trai nhà nghèo, mọt sách, không có lai lịch gì lớn. Vậy mà hóa ra anh lại có mối quan hệ huyết thống với nhà họ Lý ở Tây Bắc. Vậy anh đã quen biết người nhà họ Hoắc từ lâu rồi à?"

“Đều bị cô đoán ra hết rồi, tôi không chỉ quen biết người của nhà họ Hoắc, mà tôi còn là người của nhà họ Hoắc cơ”, Hoắc Khải nói.

"Ồ? Anh là người nhà họ Hoắc sao? Bố hay mẹ của anh là người nhà họ Hoắc vậy? Tôi chưa từng nghe ai nói đến điều đó cả", Đường Trọng Vi tỏ ra hứng thú nói.

Hoắc Khải cười nói: "Chuyện này tôi sẽ không nói, cô cứ từ từ đoán đi. Hoặc là khi nhìn thấy Giai Minh thì cô có thể hỏi lại cậu ấy, có thể cậu ấy sẽ tiết lộ cho cô biết một chút bí mật".

Phải tiết lộ danh tính của mình cho Đường Trọng Vi biết bằng cách nào, điều này luôn khiến cho Hoắc Khải cảm thấy khó nghĩ.

Nếu cứ phải che giấu mãi thế này thì anh luôn cảm thấy có gì đó thật nuối tiếc.

Anh là người nhà họ Hoắc, cho dù máu của nhà họ Hoắc bây giờ không chảy trên người anh thì linh hồn của anh vẫn luôn như cũ mà thôi.

Danh tính của anh, nhất định sẽ được tiết lộ vào một ngày không xa.

Nhưng Hoắc Khải không muốn trực tiếp nói ra sự thật, nếu Đường Trọng Vi có cơ hội biết, thì điều đó chỉ có thể được nói với cô ấy bởi những người khác.

Hoắc Khải hoàn toàn không chắc chắn liệu Hoắc Giai Minh có nói với Đường Trọng Vi về điều này hay không, vì vậy anh muốn để mọi thứ thuận theo tự nhiên.

Cả hai tiếp tục nói chuyện phiếm về cuộc sống hàng ngày của họ, rồi sau đó lại nói sang chuyện của công ty.

Dụng ý của Quốc tế Đường Thị rất đơn giản, họ muốn đầu tư 50 tỷ vào trụ sở chính ở nước ngoài, hy vọng có được quyền kiểm soát.

Tất nhiên, đây chỉ là mơ tưởng của Quốc tế Đường Thị, cũng có thể nói đó là kế hoạch lạc quan nhất của họ.

Họ nghĩ vì cô chủ Đường Trọng Vi có mối quan hệ cá nhân rất tốt với ông chủ lớn của Hi Vọng Mới, nên có lẽ cô ấy thực sự có thể thúc đẩy được chuyện này chăng?

Tuy nhiên, Hoắc Khải sẽ không đi ngược lại lợi ích của công ty chỉ vì các mối quan hệ cá nhân.

Hi Vọng Mới càng lớn mạnh thì trách nhiệm càng nặng nề, trong tương lai còn có thể phải chịu trách nhiệm về vận mệnh của cả nhân loại, làm sao có thể tùy tiện giao quyền điều khiển cho người khác, dù chỉ là một phần nhỏ cũng không được.

Vì vậy, Hoắc Khải đã nói rất rõ ràng.

Nếu Quốc tế Đường Thị muốn đầu tư vào trụ sở chính ở nước ngoài thì chỉ cần mua cổ phiếu, Hoắc Khải cũng có thể đồng ý hợp tác kinh doanh. Nhưng quyền kiểm soát của công ty chính là một lằn ranh đỏ, tuyệt đối không được vượt qua lằn ranh này nửa bước.

Đường Trọng Vi nghe vậy thì buồn bực hỏi: "Lẽ nào nể mặt của tôi một chút cũng không được hay sao? Một chân nhỏ trong hội đồng quản trị cũng được".

"Không được", Hoắc Khải kiên quyết lắc đầu.

Bất luận là trụ sở của Hi Vọng Mới ở trong nước hay ở nước ngoài, toàn bộ đều do Hoắc Khải quản lý.

Cổ đông trong và ngoài nước chỉ có thể nhận phần cổ tức của mình, còn những chuyện khác thì đừng hòng mơ tưởng đến.

Quốc tế Đường Thị biết tiềm năng của Hi Vọng Mới, nên việc họ muốn chia phần trong miếng bánh này là điều hết sức bình thường, Hoắc Khải có thể hiểu nhưng không hề đồng ý với điều đó.

Nét mặt Đường Trọng Vi tràn đầy sự bực tức, xem ra cô ấy không được nể mặt một chút nào

Điều này khiến cô ấy tự nghĩ, nếu như cô ấy và người đàn ông này là vợ chồng, thì có lẽ công ty đã có cơ hội rồi.

Thật đáng tiếc...

Nhìn Ninh Thần đang đưa tay xoa bụng, gương mặt rạng rỡ sáng ngời, Đường Trọng Vi thầm thở dài.

Cô ấy đã quen biết anh quá muộn.

Nhiệm vụ của Đường Trọng Vi là giành được lợi ích càng nhiều càng tốt cho Quốc tế Đường Thị, nhưng nếu thái độ của Hoắc Khải quá kiên quyết, vậy thì chỉ có thể tập trung vào việc hợp tác kinh doanh.

Về vấn đề này, Hoắc Khải vẫn tỏ ra rất nể mặt khi hứa sẽ bán 30 tỷ cổ phiếu cho Quốc tế Đường Thị với giá chỉ bằng một nửa giá thị trường. Nếu Quốc tế Đường Thị muốn tăng lượng cổ phiếu nắm giữ trong vòng sáu tháng, thì giá sẽ vẫn chỉ bằng một nửa như vậy.

Nhưng sau nửa năm thì giá gốc sẽ được khôi phục, thậm chí rất có thể còn bị đội giá lên.

Với tiềm năng hiện tại của Hi Vọng Mới, thì dù giá cổ phiếu của họ có cao đến đâu cũng không thành vấn đề.

Mọi người đều biết rằng không có cách nào để có thể kiểm soát công ty này, có thể mua được một số cổ phiếu là đã là khá tốt rồi.

Đổi lại, Hi Vọng Mới sẽ chuyển giao một phần kênh cung cấp nguyên liệu thô ở nước ngoài cho Quốc tế Đường Thị.

Suy cho cùng, tầm ảnh hưởng của Quốc tế Đường Thị ở nước ngoài vẫn rất lớn, hơn nữa các kênh cung cấp cũng rất phong phú. Hợp tác với họ cũng có lợi cho sự phát triển của các trụ sở ở nước ngoài.

Một lúc sau, các bác sĩ và y tá đến thông báo tới lượt Ninh Thần tiến hành kiểm tra thai nhi.

Với tư cách là một người chồng, Hoắc Khải đương nhiên muốn đồng hành cùng cô.

Đường Trọng Vi không đi theo, cô ấy quá ghen tị với Ninh Thần, hơn nữa cô ấy cảm thấy khó chịu khi nhìn hai người này tình cảm với nhau.

Vì vậy, cô ấy đã rời khỏi bệnh viện với lý do phải đi báo cáo lại tiến độ của việc hợp tác với công ty.

Được Hoắc Khải dìu vào phòng khám, Ninh Thần hỏi Hoắc Khải về kết quả cuộc đàm phán với Quốc tế Đường Thị.

Biết được Hoắc Khải dự định để cho Quốc tế Đường dùng 40 tỷ mua một phần quyền cung cấp nguyên liệu, vẻ mặt của Ninh Thần tỏ ra kỳ quái, cô nói: "Anh thật là đòi hỏi quá đáng. Có người cung cấp nguyên liệu chất lượng cao cho anh thì anh lại bắt họ phải bỏ ra 40 tỷ để mua quyền cung cấp, trên thế giới này chắc chỉ có mình anh mới dám làm ăn như vậy".

"Bởi vì cả anh và những người ở Quốc tế Đường Thị đều không biết thị trường này sẽ lớn như thế nào trong tương lai. Con số 40 tỷ hiện tại trông thì có vẻ rất nhiều, nhưng nó có thể mang lại cho họ cơ hội tham gia vào thị trường lớn nhất trong tương lai. Tiền mặt trong tài khoản chỉ là một dãy số, nhưng nếu dùng ở nơi thích hợp thì có thể đổi lấy nhiều quyền lợi hơn, tại sao lại không làm chứ", Hoắc Khải cười nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 616: Anh Ta Tới Đây Làm Gì?

“Nhưng mà, cô Đường tốt với anh như vậy, nếu cô ấy trở về báo cáo lại bị mắng thì anh cũng không cảm thấy đau lòng sao?”, Ninh Thần hỏi với giọng điệu kỳ quái.

Hoắc Khải ngẩn người, sau đó anh nhận ra ánh mắt cũng kỳ quái không kém của vị nữ bác sĩ chịu trách nhiệm kiểm tra sức khỏe cho Ninh Thần.

Anh không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, liền nói: "Em nói đi đâu vậy, không phải đã nói cho em biết rồi sao, anh và Đường Trọng Vi chỉ là bạn bè bình thường, không phải như em nghĩ đâu".

“Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, anh thật sự là người lòng dạ sắt đá”, Ninh Thần ngoài mặt mỉm cười, nói: “Em sợ một ngày nào đó cô Đường cũng sẽ học được cách khóc lóc rồi treo cổ tự tử, khi đó thì anh sẽ mềm lòng thôi..."

"Tuyệt đối không, anh thề, nếu có như vậy thì anh sẽ bị..."

Lời thề của Hoắc Khải còn chưa nói hết thì liền bị Ninh Thần che miệng lại, cô nói nhanh: "Anh thề cái gì chứ, em cũng đâu nói là không tin anh. Hơn nữa, cứ coi như cô Đường thật có phát sinh quan hệ gì với anh thì em cũng cảm thấy không có vấn đề. Không tin thì anh cứ thử đi".

Những lời này khiến Hoắc Khải đau đầu, không tin thì cứ thử, lời này là có ý gì đây?

Nghe kiểu gì thì cũng nghe ra đây là một lời đe dọa.

Mặc dù Ninh Thần là người cao cả, nhưng con người ai cũng phải có giới hạn.

Cô có thể chấp nhận Cố Phi Dương là bởi vì sự si mê của Cố Phi Dương đối với Hoắc Khải có thể khiến cho bất kỳ ai cũng phải động lòng.

Nhưng Đường Trọng Vi thì khác, cô ấy là cô chủ của Quốc tế Đường Thị với rất nhiều ưu điểm vốn có, điều này khiến Ninh Thần cảm thấy bị đe dọa.

Nếu một cô chủ nhà giàu muốn đấu với cô, thì mọi chuyện sẽ khó khăn hơn rất nhiều so với Cố Phi Dương.

Nhưng Ninh Thần suy nghĩ rất thấu đáo, cô không cố đắm chìm vào chủ đề này lâu hơn nữa, trong khi vị nữ bác sĩ ngồi nghe lỏm được câu chuyện thì đang cảm thấy rất hứng thú.

Nữ bác sĩ này biết danh tính của Hoắc Khải và Ninh Thần, cặp vợ chồng siêu giàu với khối tài sản hàng ngàn tỷ đồng đang được công chúng bàn tán xôn xao.

Phải nói rằng, ông chủ của Hi Vọng Mới thực sự rất trẻ và đẹp trai, quan trọng nhất là anh còn quá giàu.

Thực sự ghen tị với cô Ninh này vì đã có thể kết hôn với một người đàn ông xuất sắc như vậy.

Suy nghĩ của vị nữ bác sĩ này chính là suy nghĩ chung của đại đa số phụ nữ trên thế giới.

Tên tuổi và hình ảnh của Hoắc Khải từ lâu đã lan truyền trên khắp thế giới, không biết có bao nhiêu cô gái coi anh như người tình trong mộng của mình.

Thậm chí có vô số người đàn ông đã tỏ ra phẫn nộ với Hoắc Khải.

Không chỉ vì bạn gái, vợ, và thậm chí cả mẹ của họ đều sùng bái Hoắc Khải, mà còn bởi vì họ luôn bị mang ra so sánh với Hoắc Khải.

So sánh cái quài gì chứ, cho dù họ có mọc thêm hai cái đầu cũng không thể nào so sánh được.

Cùng lúc đó, nhà họ Hoắc đã nhận được lời nhắn từ Giản Tư Tư.

"Ông chủ của Hi Vọng Mới, Lý Phong muốn tới nhà họ Hoắc sao? Anh ta tới đây làm gì?", người đầu tiên được biết tin này ngay lập tức hỏi với vẻ mặt kinh ngạc.

Lúc anh ta báo lại chuyện này cho Hoắc Trạch Minh biết, Hoắc Trạch Minh cũng cảm thấy khó hiểu không kém.

Hoắc Trạch Minh của hiện tại đã mất đi dáng vẻ ngông cuồng từ lâu, nhà họ Hoắc mấy ngày nay bị hệ thống liên minh của Hi Vọng Mới quăng quật, ông ta thậm chí còn không có thời gian cạo râu, mỗi ngày mở mắt ra đều vô cùng bận rộn tìm cách đối phó với tất cả mọi vấn đề ập đến.

Không phải đại lý trả hàng thì là tin xấu hệ thống phân phối sắp sập, hoặc là ngân hàng lại giục trả nợ, dòng tiền trong công ty lại không còn nhiều.

Tin xấu cứ đến dồn dập khiến cho Hoắc Trạch Minh có cảm tưởng như nhà họ Hoắc đã sắp đến hồi kết thúc vậy.

Nhưng thực tế thì nhà họ Hoắc vẫn còn có thể chống đỡ được một thời gian nhờ vào nền tảng đã xây dựng được năm xưa.

Chỉ có điều, mọi người đều hiểu rằng dù cho có chống đỡ được thêm bao lâu nữa thì kết quả cuối cùng vẫn sẽ không thay đổi.

Nhà họ Hoắc đã định sẵn là phải chết, đây là điều hiển nhiên, có điều chưa biết họ sẽ phải chết đứng hay chết nằm mà thôi.

Chết đứng đồng nghĩa với việc họ sẽ phải nghiến răng chịu đựng đến giây phút cuối cùng, cho dù tiêu hết tiền hay lòng người tan rã thì họ cũng phải cố chống đỡ, không chịu thừa nhận thất bại.

Trong trường hợp này, mặc dù họ chết nhưng cũng sẽ được coi là một cái chết tôn nghiêm.

Đương nhiên sẽ chỉ có bọn họ xem đó là cái chết tôn nghiêm, chứ còn người ngoài thì chắc chắn sẽ bảo bọn họ là những kẻ quá ngu ngốc.

Còn chết nằm chính là từ bỏ sự chống cự, mong chết càng sớm càng tốt, như vậy sẽ sớm được tự do.

Tin tức Hoắc Khải sẽ đích thân tới nhà họ Hoắc khiên cho Hoắc Trạch Minh và các thành viên cấp cao khác đều rất ngạc nhiên.

“Anh ta tới đây làm gì?”, đó là câu hỏi mà tất cả mọi người đều đang suy nghĩ.

Một người trong thế hệ trẻ tuổi ngông nghênh, lập tức xắn tay áo nói: "Nếu như tên đó dám tới đây thì tốt, tôi sẽ giết tên đó trước để hả giận!"

Tuy nhiên khi vừa nói ra câu này thì người đó đã bị người lớn hơn ngồi bên cạnh đập bộp vào lưng.

"Cậu điên rồi sao? Bây giờ chúng ta gặp chưa đủ phiền phức hay sao?", một vị lớn tuổi đóng vai trò cốt cán của nhà họ Hoắc nói với vẻ mặt phẫn nộ: "Lý Phong đó là người mà cậu có thể khiêu khích à? Cậu mà dám giết tên đó thì toàn bộ nhà họ Hoắc sẽ phải chôn chung. Mặc dù bây giờ chúng ta và tên đó đang đứng ở hai bên chiến tuyến, nhưng ngoài làm kẻ thù thì vẫn còn có rất nhiều con đường khác để lựa chọn. Nhưng nếu Lý Phong thật sự chết thì chỉ còn có một con đường tệ nhất cho chúng ta mà thôi!"

Con đường đó chính là ngõ cụt.

Những người điều hành cốt cán của nhà họ Hoắc nói đúng, chỉ cần nhà họ Hoắc không làm lớn chuyện thì họ vẫn còn cơ hội.

Nếu không muốn chiến tranh, họ có thể chia nhỏ tài sản và bán cho nhiều công ty khác nhau. Cứ như vậy mà đổi tài sản lấy tiền mặt, nói không chừng còn cho không ít người cơ hội tiếp tục sống một cuộc sống sang trọng suốt nửa đời còn lại.

Nhưng nếu bọn họ giết ông chủ lớn của Hi Vọng Mới thì làm gì còn ai dám mua lại tài sản của nhà họ Hoắc nữa?

Nếu dám mua thì tức là đang công khai làm kẻ thù của Hi Vọng Mới!

Ý của những thành viên cốt cán trong nhà họ Hoắc rất đơn giản, đó chính là bọn họ đều muốn lui về phía sau làm những người giàu có nhàn tản, không muốn phải lo lắng bất cứ điều gì nữa.

Vì vậy, những lời nói của thế hệ trẻ trong nhà thực sự khiến cho họ bực mình hết sức.

"Thế nhưng tên đó đã khiến cho chúng ta thành ra thế này, dù không giết thì cũng nên đánh, nếu không thì thật quá sức chịu đựng! Tôi thấy tên đó muốn tới nhà họ Hoắc của chúng ta rõ ràng là để khoe khoang!", người đàn ông trẻ tuổi vô cùng tức giận nói.

"Cho dù tên đó có muốn ở đây phô trương thanh thế, thì có đến lượt cậu lên tiếng hay không?"

"Được rồi, ồn ào cái gì!", Hoắc Trạch Minh vỗ bàn tức giận nói: "Đối thủ chưa đến mà trong nhà đã loạn hết cả lên, nếu như truyền ra ngoài còn không khiến cho người ta chê cười đến chết hay sao!"

Một đám người ngay lập tức không dám tiếp tục lên tiếng, sau một hồi, Hoắc Trạch Minh mới liếc nhìn xuống dưới hỏi: "Người của Hi Vọng Mới có nói Lý Phong đó muốn tới đây làm gì hay không?"

"Không có nói", người đàn ông lắc đầu.

Một người khác cũng nắm vị trí cốt cán trong nhà họ Hoắc tiến lên nói: "Chủ tịch, tôi nghĩ rằng lần này cái tên Lý Phong đó tới thì 80% là muốn thương lượng với nhà họ Hoắc. Hệ thống Hi Vọng Mới bây giờ đang chiếm ưu thế, nhưng nhà họ Hoắc chúng ta cũng không dễ khiêu khích... Trong cuộc chiến tranh thương mại đó, mặc dù chúng ta chịu tổn thất nhưng cũng khiến đối phương chịu tổn thất không kém. Hiện tại Hi Vọng Mới đang nắm giữ hai công nghệ lớn, nhưng cho dù là bất khả chiến bại thì bọn họ cũng không thể luôn chỉ dồn sức lực và tài chính cho một loại hình kinh doanh đó. Vì vậy, khả năng họ tới đàm phán là rất lớn, chúng ta nên có sự chuẩn bị trước".

"Chuẩn bị như thế nào? Định bán cơ nghiệp của gia tộc đi hay sao?", Hoắc Trạch Minh trầm giọng hỏi.

Gương mặt của người kia đỏ lên, tuy rằng không nói lời nào, nhưng phản ứng của ông ta cho thấy Hoắc Trạch Minh đã đoán đúng ý của ông ta rồi.

Hoắc Trạch Minh ngẩng đầu nhìn những người xung quanh, đa số đều đang nhìn ông ta chờ đợi. Có điều một số người thì rõ ràng, còn một số người thì vô cùng mờ mịt.

Có thể tưởng tượng được, hiện tại hầu hết người nhà họ Hoắc đều đang hy vọng đối phương tới đây để thương lượng. Chính xác mà nói, họ còn hy vọng rằng đối phương có thể thu mua lại cơ nghiệp của nhà họ Hoắc.

Nếu là một vụ mua lại, thì nhà họ Hoắc với tư cách là bên được mua vẫn sẽ có thể chiếm được một mức độ chủ động nhất định.

Ít nhất thì trong tay họ có nguồn vốn để thương lượng.

Nhưng nếu như cuộc chiến thương mại cứ tiếp tục, thì nhà họ Hoắc thậm chí còn không có cơ hội để nói chuyện với đối phương, vậy bọn họ làm sao có thể chiếm chút quyền chủ động được.

Nếu bán đi cơ nghiệp của gia tộc thì cho dù bán được giá bao nhiêu họ cũng có thể lấy được một phần. Nghỉ hưu sớm, sống cuộc sống của người giàu có bình thường cũng chẳng có vấn đề gì đáng ngại.

Các thương vụ mua lại của Hi Vọng Mới hiện đang diễn ra vô cùng sôi nổi. Hầu như hàng ngày người ta đều có thể nghe thấy tin tức nói rằng các công ty đang giải thể và đàm phán về việc được mua lại với Hi Vọng Mới.

Hi Vọng Mới có nguồn tiền mặt dồi dào, do đó không hề keo kiệt trong việc chi tiền để mua lại một công ty nào đó khác.

Nhiều công ty rất có tiềm năng cũng sẵn sàng bán lại cho họ.

Chỉ cần nắm lấy được cơ hội này, ngày tháng về sau chẳng phải là đã được đảm bảo vô cùng tốt rồi hay sao?

Ai nói rằng trong kinh doanh phải luôn làm ông chủ của chính mình thì mới đạt được thành công? Chín mươi chín phần trăm doanh nhân trên thế giới đều không nghĩ như vậy, họ sẵn sàng được mua lại và sẵn sàng sử dụng quyền kiểm soát để đổi lấy việc rút ngắn thời gian phát triển kinh doanh.

Bởi vì hầu hết các công ty lớn đi đến sự sụp đổ đều liên quan đến vấn đề chu kỳ phát triển diễn ra quá dài.Chương 616: Anh ta tới đây làm gì?

“Nhưng mà, cô Đường tốt với anh như vậy, nếu cô ấy trở về báo cáo lại bị mắng thì anh cũng không cảm thấy đau lòng sao?”, Ninh Thần hỏi với giọng điệu kỳ quái.

Hoắc Khải ngẩn người, sau đó anh nhận ra ánh mắt cũng kỳ quái không kém của vị nữ bác sĩ chịu trách nhiệm kiểm tra sức khỏe cho Ninh Thần.

Anh không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, liền nói: "Em nói đi đâu vậy, không phải đã nói cho em biết rồi sao, anh và Đường Trọng Vi chỉ là bạn bè bình thường, không phải như em nghĩ đâu".

“Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, anh thật sự là người lòng dạ sắt đá”, Ninh Thần ngoài mặt mỉm cười, nói: “Em sợ một ngày nào đó cô Đường cũng sẽ học được cách khóc lóc rồi treo cổ tự tử, khi đó thì anh sẽ mềm lòng thôi..."

"Tuyệt đối không, anh thề, nếu có như vậy thì anh sẽ bị..."

Lời thề của Hoắc Khải còn chưa nói hết thì liền bị Ninh Thần che miệng lại, cô nói nhanh: "Anh thề cái gì chứ, em cũng đâu nói là không tin anh. Hơn nữa, cứ coi như cô Đường thật có phát sinh quan hệ gì với anh thì em cũng cảm thấy không có vấn đề. Không tin thì anh cứ thử đi".

Những lời này khiến Hoắc Khải đau đầu, không tin thì cứ thử, lời này là có ý gì đây?

Nghe kiểu gì thì cũng nghe ra đây là một lời đe dọa.

Mặc dù Ninh Thần là người cao cả, nhưng con người ai cũng phải có giới hạn.

Cô có thể chấp nhận Cố Phi Dương là bởi vì sự si mê của Cố Phi Dương đối với Hoắc Khải có thể khiến cho bất kỳ ai cũng phải động lòng.

Nhưng Đường Trọng Vi thì khác, cô ấy là cô chủ của Quốc tế Đường Thị với rất nhiều ưu điểm vốn có, điều này khiến Ninh Thần cảm thấy bị đe dọa.

Nếu một cô chủ nhà giàu muốn đấu với cô, thì mọi chuyện sẽ khó khăn hơn rất nhiều so với Cố Phi Dương.

Nhưng Ninh Thần suy nghĩ rất thấu đáo, cô không cố đắm chìm vào chủ đề này lâu hơn nữa, trong khi vị nữ bác sĩ ngồi nghe lỏm được câu chuyện thì đang cảm thấy rất hứng thú.

Nữ bác sĩ này biết danh tính của Hoắc Khải và Ninh Thần, cặp vợ chồng siêu giàu với khối tài sản hàng ngàn tỷ đồng đang được công chúng bàn tán xôn xao.

Phải nói rằng, ông chủ của Hi Vọng Mới thực sự rất trẻ và đẹp trai, quan trọng nhất là anh còn quá giàu.

Thực sự ghen tị với cô Ninh này vì đã có thể kết hôn với một người đàn ông xuất sắc như vậy.

Suy nghĩ của vị nữ bác sĩ này chính là suy nghĩ chung của đại đa số phụ nữ trên thế giới.

Tên tuổi và hình ảnh của Hoắc Khải từ lâu đã lan truyền trên khắp thế giới, không biết có bao nhiêu cô gái coi anh như người tình trong mộng của mình.

Thậm chí có vô số người đàn ông đã tỏ ra phẫn nộ với Hoắc Khải.

Không chỉ vì bạn gái, vợ, và thậm chí cả mẹ của họ đều sùng bái Hoắc Khải, mà còn bởi vì họ luôn bị mang ra so sánh với Hoắc Khải.

So sánh cái quài gì chứ, cho dù họ có mọc thêm hai cái đầu cũng không thể nào so sánh được.

Cùng lúc đó, nhà họ Hoắc đã nhận được lời nhắn từ Giản Tư Tư.

"Ông chủ của Hi Vọng Mới, Lý Phong muốn tới nhà họ Hoắc sao? Anh ta tới đây làm gì?", người đầu tiên được biết tin này ngay lập tức hỏi với vẻ mặt kinh ngạc.

Lúc anh ta báo lại chuyện này cho Hoắc Trạch Minh biết, Hoắc Trạch Minh cũng cảm thấy khó hiểu không kém.

Hoắc Trạch Minh của hiện tại đã mất đi dáng vẻ ngông cuồng từ lâu, nhà họ Hoắc mấy ngày nay bị hệ thống liên minh của Hi Vọng Mới quăng quật, ông ta thậm chí còn không có thời gian cạo râu, mỗi ngày mở mắt ra đều vô cùng bận rộn tìm cách đối phó với tất cả mọi vấn đề ập đến.

Không phải đại lý trả hàng thì là tin xấu hệ thống phân phối sắp sập, hoặc là ngân hàng lại giục trả nợ, dòng tiền trong công ty lại không còn nhiều.

Tin xấu cứ đến dồn dập khiến cho Hoắc Trạch Minh có cảm tưởng như nhà họ Hoắc đã sắp đến hồi kết thúc vậy.

Nhưng thực tế thì nhà họ Hoắc vẫn còn có thể chống đỡ được một thời gian nhờ vào nền tảng đã xây dựng được năm xưa.

Chỉ có điều, mọi người đều hiểu rằng dù cho có chống đỡ được thêm bao lâu nữa thì kết quả cuối cùng vẫn sẽ không thay đổi.

Nhà họ Hoắc đã định sẵn là phải chết, đây là điều hiển nhiên, có điều chưa biết họ sẽ phải chết đứng hay chết nằm mà thôi.

Chết đứng đồng nghĩa với việc họ sẽ phải nghiến răng chịu đựng đến giây phút cuối cùng, cho dù tiêu hết tiền hay lòng người tan rã thì họ cũng phải cố chống đỡ, không chịu thừa nhận thất bại.

Trong trường hợp này, mặc dù họ chết nhưng cũng sẽ được coi là một cái chết tôn nghiêm.

Đương nhiên sẽ chỉ có bọn họ xem đó là cái chết tôn nghiêm, chứ còn người ngoài thì chắc chắn sẽ bảo bọn họ là những kẻ quá ngu ngốc.

Còn chết nằm chính là từ bỏ sự chống cự, mong chết càng sớm càng tốt, như vậy sẽ sớm được tự do.

Tin tức Hoắc Khải sẽ đích thân tới nhà họ Hoắc khiên cho Hoắc Trạch Minh và các thành viên cấp cao khác đều rất ngạc nhiên.

“Anh ta tới đây làm gì?”, đó là câu hỏi mà tất cả mọi người đều đang suy nghĩ.

Một người trong thế hệ trẻ tuổi ngông nghênh, lập tức xắn tay áo nói: "Nếu như tên đó dám tới đây thì tốt, tôi sẽ giết tên đó trước để hả giận!"

Tuy nhiên khi vừa nói ra câu này thì người đó đã bị người lớn hơn ngồi bên cạnh đập bộp vào lưng.

"Cậu điên rồi sao? Bây giờ chúng ta gặp chưa đủ phiền phức hay sao?", một vị lớn tuổi đóng vai trò cốt cán của nhà họ Hoắc nói với vẻ mặt phẫn nộ: "Lý Phong đó là người mà cậu có thể khiêu khích à? Cậu mà dám giết tên đó thì toàn bộ nhà họ Hoắc sẽ phải chôn chung. Mặc dù bây giờ chúng ta và tên đó đang đứng ở hai bên chiến tuyến, nhưng ngoài làm kẻ thù thì vẫn còn có rất nhiều con đường khác để lựa chọn. Nhưng nếu Lý Phong thật sự chết thì chỉ còn có một con đường tệ nhất cho chúng ta mà thôi!"

Con đường đó chính là ngõ cụt.

Những người điều hành cốt cán của nhà họ Hoắc nói đúng, chỉ cần nhà họ Hoắc không làm lớn chuyện thì họ vẫn còn cơ hội.

Nếu không muốn chiến tranh, họ có thể chia nhỏ tài sản và bán cho nhiều công ty khác nhau. Cứ như vậy mà đổi tài sản lấy tiền mặt, nói không chừng còn cho không ít người cơ hội tiếp tục sống một cuộc sống sang trọng suốt nửa đời còn lại.

Nhưng nếu bọn họ giết ông chủ lớn của Hi Vọng Mới thì làm gì còn ai dám mua lại tài sản của nhà họ Hoắc nữa?

Nếu dám mua thì tức là đang công khai làm kẻ thù của Hi Vọng Mới!

Ý của những thành viên cốt cán trong nhà họ Hoắc rất đơn giản, đó chính là bọn họ đều muốn lui về phía sau làm những người giàu có nhàn tản, không muốn phải lo lắng bất cứ điều gì nữa.

Vì vậy, những lời nói của thế hệ trẻ trong nhà thực sự khiến cho họ bực mình hết sức.

"Thế nhưng tên đó đã khiến cho chúng ta thành ra thế này, dù không giết thì cũng nên đánh, nếu không thì thật quá sức chịu đựng! Tôi thấy tên đó muốn tới nhà họ Hoắc của chúng ta rõ ràng là để khoe khoang!", người đàn ông trẻ tuổi vô cùng tức giận nói.

"Cho dù tên đó có muốn ở đây phô trương thanh thế, thì có đến lượt cậu lên tiếng hay không?"

“Được rồi, ồn ào cái gì!”, Hoắc Trạch Minh vỗ bàn tức giận nói: “Đối thủ chưa đến mà trong nhà đã loạn hết cả lên, nếu như truyền ra ngoài còn không khiến cho người ta chê cười đến chết hay sao!"

Một đám người ngay lập tức không dám tiếp tục lên tiếng, sau một hồi, Hoắc Trạch Minh mới liếc nhìn xuống dưới hỏi: "Người của Hi Vọng Mới có nói Lý Phong đó muốn tới đây làm gì hay không?"

“Không có nói”, người đàn ông lắc đầu.

Một người khác cũng nắm vị trí cốt cán trong nhà họ Hoắc tiến lên nói: "Chủ tịch, tôi nghĩ rằng lần này cái tên Lý Phong đó tới thì 80% là muốn

thương lượng với nhà họ Hoắc. Hệ thống Hi Vọng Mới bây giờ đang chiếm ưu thế, nhưng nhà họ Hoắc chúng ta cũng không dễ khiêu khích... Trong cuộc chiến tranh thương mại đó, mặc dù chúng ta chịu tổn thất nhưng cũng khiến đối phương chịu tổn thất không kém. Hiện tại Hi Vọng Mới đang nắm giữ hai công nghệ lớn, nhưng cho dù là bất khả chiến bại thì bọn họ cũng không thể luôn chỉ dồn sức lực và tài chính cho một loại hình kinh doanh đó. Vì vậy, khả năng họ tới đàm phán là rất lớn, chúng ta nên có sự chuẩn bị trước".

"Chuẩn bị như thế nào? Định bán cơ nghiệp của gia tộc đi hay sao?", Hoắc Trạch Minh trầm giọng hỏi.

Gương mặt của người kia đỏ lên, tuy rằng không nói lời nào, nhưng phản ứng của ông ta cho thấy Hoắc Trạch Minh đã đoán đúng ý của ông ta rồi.

Hoắc Trạch Minh ngẩng đầu nhìn những người xung quanh, đa số đều đang nhìn ông ta chờ đợi. Có điều một số người thì rõ ràng, còn một số người thì vô cùng mờ mịt.

Có thể tưởng tượng được, hiện tại hầu hết người nhà họ Hoắc đều đang hy vọng đối phương tới đây để thương lượng. Chính xác mà nói, họ còn hy vọng rằng đối phương có thể thu mua lại cơ nghiệp của nhà họ Hoắc.

Nếu là một vụ mua lại, thì nhà họ Hoắc với tư cách là bên được mua vẫn sẽ có thể chiếm được một mức độ chủ động nhất định.

Ít nhất thì trong tay họ có nguồn vốn để thương lượng.

Nhưng nếu như cuộc chiến thương mại cứ tiếp tục, thì nhà họ Hoắc thậm chí còn không có cơ hội để nói chuyện với đối phương, vậy bọn họ làm sao có thể chiếm chút quyền chủ động được.

Nếu bán đi cơ nghiệp của gia tộc thì cho dù bán được giá bao nhiêu họ cũng có thể lấy được một phần. Nghỉ hưu sớm, sống cuộc sống của người giàu có bình thường cũng chẳng có vấn đề gì đáng ngại.

Các thương vụ mua lại của Hi Vọng Mới hiện đang diễn ra vô cùng sôi nổi. Hầu như hàng ngày người ta đều có thể nghe thấy tin tức nói rằng các công ty đang giải thể và đàm phán về việc được mua lại với Hi Vọng Mới.

Hi Vọng Mới có nguồn tiền mặt dồi dào, do đó không hề keo kiệt trong việc chi tiền để mua lại một công ty nào đó khác.

Nhiều công ty rất có tiềm năng cũng sẵn sàng bán lại cho họ.

Chỉ cần nắm lấy được cơ hội này, ngày tháng về sau chẳng phải là đã được đảm bảo vô cùng tốt rồi hay sao?

Ai nói rằng trong kinh doanh phải luôn làm ông chủ của chính mình thì mới đạt được thành công? Chín mươi chín phần trăm doanh nhân trên thế giới đều không nghĩ như vậy, họ sẵn sàng được mua lại và sẵn sàng sử dụng quyền kiểm soát để đổi lấy việc rút ngắn thời gian phát triển kinh doanh.

Bởi vì hầu hết các công ty lớn đi đến sự sụp đổ đều liên quan đến vấn đề chu kỳ phát triển diễn ra quá dài.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 617: Chuẩn Bị Tinh Thần

Trước kia nhà họ Hoắc còn có thế lực ngầm, giúp chống đỡ một cách vừa công khai vừa bí mật, nhưng hiện tại thế lực ngầm cũng đang e dè Hi Vọng Mới, không dám dễ dàng ra mặt nữa.

Nhà họ Hoắc đã không thể trông cậy vào bất kỳ ai, vì vậy họ chỉ có thể tự mình tìm ra cách giải quyết.

Nhìn vẻ mặt của đám người bên dưới đang không ngừng kêu gào, Hoắc Trạch Minh biết người nhà họ Hoắc bây giờ đã không còn cứu được nữa.

Sắc mặt của ông ta càng lúc càng trở nên mỏi mệt, thậm chí trông còn có phần già đi nhiều.

Khi lần đầu tiên đứng lên nắm lấy quyền lực của nhà họ Hoắc, Hoắc Trạch Minh chỉ có một điều tâm niệm, đó chính là dẫn dắt nhà họ Hoắc bước tới đỉnh cao.

Ông ta biết năng lực cá nhân của mình không bằng cháu trai mình là Hoắc Khải, nhưng ông ta có một thứ mà Hoắc Khải không có, đó là sự hỗ trợ của một thế lực rất lớn sau lưng.

Với sự giúp đỡ của thế lực ngầm, nhà họ Hoắc nhất định có thể phát triển và vượt qua giới hạn mà ngay cả Hoắc Khải cũng chưa từng đạt tới.

Trong hai năm qua, Hoắc Trạch Minh luôn hành động rất táo bạo, thậm chí có thể nói là cực kì cuồng vọng. Bất cứ ai dám chống lại ông ta đều sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Người nhẹ nhất thì cũng bị đuổi ra khỏi nhà họ Hoắc, còn người nặng nhất, có lẽ giờ này mộ cũng đã xanh cỏ mất rồi.

Ông ta rất tự cao, rất ngông cuồng, đó là lý do tại sao ông ta dám dùng chuyện của Hoắc Giai Minh để phát động chiến tranh thương mại nhằm bao vây và đàn áp Hi Vọng Mới.

Nhưng Hoắc Trạch Minh không ngờ rằng kết quả cuối cùng lại thành ra như thế này.

Hi Vọng Mới quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức khiến cho người khác nghẹt thở, khiến cho ông ta cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Làm thế nào mà một công ty nhỏ từng được định giá chỉ vào khoảng hàng chục tỷ, còn chưa bằng 1/4 của nhà họ Hoắc, bây giờ lại có thể phát triển nhanh đến như vậy.

Nếu như nói rằng họ may mắn, thì sao họ có thể nghĩ ra việc kinh doanh công nghệ VR tiên tiến nhất trên thế giới, và bây giờ thì họ đã phát triển được cả công nghệ tái sinh.

Hai điều này có thể được giải thích bởi may mắn hay sao?

Rất nhiều người đã nghiên cứu về phương diện này nhưng đều không thể phát triển nhanh chóng như vậy, nên hiển nhiên sự thành công của Hi Vọng Mới không thể được mô tả bằng sự may mắn đơn giản.

Chỉ có thể nói, đây đúng là ý trời!

Vì vậy, Hoắc Trạch Minh cũng hiểu rõ ràng rằng ông ta đã thất bại, ông ta không thể thực hiện được mộng tưởng của mình.

Tất cả mọi thứ trong quá khứ đều đã trở nên trống rỗng, bây giờ việc mà ông ta nên làm là phải biết thức thời, tìm cách đánh đổi gia tộc để lấy lại một chút lợi ích cho bản thân.

Cho dù không còn nhà họ Hoắc thì Hoắc Trạch Minh vẫn hy vọng có thể chừa lại cho mình nửa đời sau tốt đẹp.

Ngày hôm đó, toàn bộ thành viên cấp cao của nhà họ Hoắc đều ở lại, dưới sự lãnh đạo của Hoắc Trạch Minh, họ đã bàn bạc đối sách thương lượng với Hi Vọng Mới.

Họ có thể chắc chắn rằng ông chủ của Hi Vọng Mới đích thân tới đây không phải vì cầu hòa hay đầu hàng. Người đó chỉ có thể tới để phô trương sức mạnh của bản thân, nói cho nhà họ Hoắc biết cuộc chơi đã kết thúc, và đầu hàng chính là lối thoát duy nhất của họ vào lúc này.

Đầu hàng không phải là vấn đề, vấn đề là sau khi đầu hàng thì nhà họ Hoắc có được gì.

Vấn đề này được thảo luận cho đến tận nửa đêm. Sáng hôm sau, khi Hoắc Trạch Minh vừa mở mắt ra thì bên ngoài đã có người gõ cửa.

“Chủ tịch, Lý Phong của Hi Vọng Mới đã đáp xuống sân bay, chúng ta có cử người đến đón không?”, người bên ngoài hỏi.

Hoắc Trạch Minh muốn nói không cần, nhưng sau khi do dự vẫn thở dài nói: “Tôi sẽ không đi, nhưng cứ cử vài người đi đón cũng được, đừng quá nhiệt tình, kẻo người ta lại nói nhà họ Hoắc chúng ta không ra gì". ngôn tình hoàn

“Vâng!”, người ngoài cửa nói rồi nhanh chóng rời đi.

Hoắc Trạch Minh tắm rửa thay quần áo xong thì bước ra khỏi phòng.

Nhiều người đã tập trung bên ngoài sân.

Trước khi đến, Hoắc Khải đã nói rất rõ rằng anh muốn đến thẳng nhà họ Hoắc thay vì đến công ty, vì vậy trên dưới nhà họ Hoắc đều chờ ở đây.

Nhìn thấy Hoắc Trạch Minh đi ra, một số người thì xì xào bàn tán, còn một số thành viên cấp cao khác lại bước tới nói: "Đã bảo Hoắc Tích Nguyên ra sân bay đón Lý Phong rồi".

Hoắc Trạch Minh gật đầu, không phản bác gì.

Vài năm trở lại đây, Hoắc Tích Nguyên cũng có thể coi như là người đại diện cho nhà họ Hoắc.

Sau khi Hoắc Khải bị sát hại, Hoắc Khải giả đã giao lại quyền lực cho Hoắc Trạch Minh, điều này khiến Hoắc Tích Nguyên lúc đó vô cùng bất mãn.

Tuy nhiên, Hoắc Tích Nguyên đã dần dần bị lép vế trước Hoắc Trạch Minh sau khi chịu tổn thất lớn trong một số thương vụ khác.

Ông ta rất ít khi hỏi chuyện trong nhà, kể cả trong cuộc chiến thương mại với Hi Vọng Mới lần này, Hoắc Tích Nguyên cũng chưa đích thân tham gia.

Theo như ông ta nghĩ, bản thân ông ta đã không còn tính là người của nhà họ Hoắc nữa, vậy tại sao phải bận tâm đến công việc của nhà họ Hoắc làm gì.

Hơn nữa, phải sử dụng đến thủ đoạn cạnh tranh ác ý như vậy, Hoắc Tích Nguyên thật cảm thấy chẳng ra làm sao.

Bởi vậy, quan hệ của ông ta với Hi Vọng Mới không quá tệ, nên cử ông ta đi đón là thích hợp nhất.

Hoắc Tích Nguyên cũng không từ chối yêu cầu này, rất ngoan ngoãn làm theo, điều này ít nhiều cũng có chút kỳ quái.

"Hoắc Tích Nguyên rất quỷ quyệt. Liệu ông ta có nhân cơ hội này cố tình gây mâu thuẫn với Lý Phong để phá hoại kế hoạch của chúng ta hay không?", có người lo lắng hỏi.

Hoắc Trạch Minh suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói: "Hoắc Tích Nguyên sẽ không ngu ngốc như vậy. Vào lúc này mà đi gây hấn với Lý Phong thì cũng không tốt cho ông ta. Mặc dù thường ngày trông ông ta gắt gỏng, nhưng thật ra không phải là người liều lĩnh. Hoắc Tích Nguyên nhất định sẽ không làm ra những chuyện hại người hại mình như thế. Tôi đoán rằng ông ta đã biết được kế hoạch của chúng ta, cho nên mới vui mừng nhận phần việc này".

“Ý ông là gì?”, có ai đó hỏi.

“Cậu vẫn không hiểu sao?”, Hoắc Trạch Minh nói: “Nếu Hi Vọng Mới muốn có được nhà họ Hoắc, vậy sau khi thu mua thành công thì việc đầu tiên phải làm là gì?"

Nhiều người bị câu hỏi này làm cho ngẩn ra, điều đầu tiên Hi Vọng Mới sẽ làm sau khi thâu tóm nhà họ Hoắc là gì?

Theo thông lệ trước đây của họ khi mua lại các công ty khác, trước tiên họ sẽ cử một người lãnh đạo phù hợp, sau đó sẽ chấn chỉnh hoạt động kinh doanh của công ty đó.

“Không!”, Hoắc Trạch Minh lại lắc đầu nói: “Nếu tôi là Lý Phong, tôi sẽ không phái người mới đến lãnh đạo nhà họ Hoắc sớm như vậy. Tài sản của nhà họ Hoắc chúng ta lên tới hàng trăm tỷ, hoàn toàn khác biệt với những công ty nhỏ bình thường đó. Trong quá trình chuyển giao quyền lực, điều quan trọng nhất là phải chuyển giao suôn sẻ, không để mọi người cảm thấy quá lúng túng. Vì vậy, cách đúng đắn nhất là loại bỏ người lãnh đạo ban đầu trước, sau đó thăng chức cho nhóm người họ Hoắc xếp ngay sau đó. Bằng cách lôi kéo một nhóm người, họ có thể đạt được mục đích phân tán gia tộc này. Sau này khi có cơ hội thích hợp, nếu công ty kinh doanh không đạt yêu cầu thì chỉ cần kiếm cớ thay người là được”.

Lời giải thích của Hoắc Trạch Minh khiến mọi người chợt nhận ra rằng, quả thật đây là cách tốt nhất để thâu tóm các công ty lớn thành công.

“Vậy ý của ông là Lý Phong sẽ hất cẳng tất cả chúng ta, và Hoắc Tích Nguyên đang hy vọng sẽ nhân cơ hội này để bước lên đỉnh cao?”, có người đã đoán ra được.

Hoắc Trạch Minh gật đầu nói: "Nếu như tôi không sai thì ông ta chắc chắn có cái suy nghĩ này. Tôi thì nhất định sẽ phải từ chức, nhưng mọi người chưa chắc cũng cần như vậy, nên sau khi tôi từ chức thì mọi người cứ tận lực làm việc như bình thường, để cho Lý Phong nhìn thấy khả năng của mọi người. Có thể cậu ta sẽ tiếp tục sử dụng mọi người cũng nên".

Các thành viên cấp cao của nhà họ Hoắc đều lộ vẻ buồn bã.

Mặc dù suy nghĩ của Hoắc Trạch Minh đã cho họ một tia hy vọng, nhưng họ lại cảm thấy buồn khi nghĩ rằng gia tộc sắp phải đổi chủ, dù cho sau này ai nắm quyền thì cũng phải luôn chờ sự thông qua quyết định của một người ngoài.

Cách đây vài năm, họ vẫn đang nghĩ đến việc tranh giành vị trí gia tộc số một ở trong nước.

Dưới sự lãnh đạo của Hoắc Trạch Minh trong hai năm qua, nhà họ Hoắc đã phát triển khá tốt, tuy không phát triển nhanh như dưới thời của Hoắc Khải, nhưng cuối cùng cũng đã có nhiều tiến bộ.

Bây giờ họ từ đỉnh cao rơi xuống đáy vực, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vòng vài tháng, điều này thật sự khiến cho họ vô cùng xấu hổ.

"Nếu chúng tôi cùng viết một thư đề nghị, yêu cầu để ông tiếp tục nắm quyền thì...", có ai đó ngập ngừng hỏi.

“Điều đó chẳng có ý nghĩa gì hết”, Hoắc Trạch Minh lắc đầu nói: “Tôi đã từng gặp Lý Phong. Cậu ta là kiểu người không sẵn sàng lắng nghe ý kiến của người khác. Cậu ta rất giống với Hoắc Khải, không bao giờ thay đổi một khi đã đưa ra quyết định. Người như vậy, nếu càng đe dọa thì cậu ta lại càng không quan tâm đến. Vì vậy mọi người không cần phải bận tâm cho tôi. Bây giờ thì còn đề nghị cái gì được nữa, tôi chỉ mong nhà họ Hoắc chúng ta cố gắng phấn đấu giành lấy được một số quyền lợi, rồi an nhiên nghỉ hưu. Đôi khi tôi cũng rất nhớ cuộc sống phiêu bạt khắp thế giới, rất là dễ chịu".

Nói thì nói như vậy, nhưng thật ra, không ai biết Hoắc Trạch Minh đang nghĩ gì.

Mọi người thở dài, không nói gì thêm.

Cùng lúc đó, ở cửa ra sân bay, Hoắc Tích Nguyên đã đón được Hoắc Khải.

Hoắc Tích Nguyên tỏ ra rất nhiệt tình với sếp lớn của công ty thù địch, vừa đi tới đã siết chặt hai tay: "Cậu Lý, tôi ngưỡng mộ tên tuổi của cậu đã lâu, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt! Tôi là Hoắc Tích Nguyên, tôi phụ trách đón tiếp và đáp ứng tất cả những việc cậu yêu cầu trên đường tới nhà họ Hoắc. Nếu cậu có yêu cầu gì thì cứ trực tiếp nói với tôi".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 618: Về Nhà Thôi

Lúc này Hoắc Khải đã cảm thấy có chút xa lạ đối với người từng là chú ba của anh.

Bởi vì trong ấn tượng của anh, Hoắc Tích Nguyên trước nay chẳng bao giờ tươi cười giả lả với người khác. Cho dù địa vị của người đó có cao hơn ông ta đi chăng nữa, Hoắc Tích Nguyên cũng thường bày ra vẻ cao ngạo, khiến người khác cảm thấy ông ta rất khó gần.

Nhưng bây giờ, vẻ xởi lởi nhiệt tình của Hoắc Tích Nguyên khiến trong lòng Hoắc Khải đột nhiên cảm thấy rất bi thương. Ngôn Tình Tổng Tài

Bởi bề ngoài thì có vẻ biểu hiện này của Hoắc Tích Nguyên là để lưu lại một ấn tượng tốt trong lòng Hoắc Khải, nhưng bản chất thì đây lại là sự bi ai của nhà họ Hoắc.

Chứng tỏ rằng nhà họ Hoắc đã đến bước đường mà cả Hoắc Tích Nguyên cũng phải lấy lòng người khác, năm đó khi mình còn ở nhà họ Hoắc, người nhà họ Hoắc kiêu ngạo biết bao nhiêu?

Trời cao đất dày, cũng chẳng lớn bằng bọn họ!

Mới có mấy năm, mà người cũng đã khác rồi.

Hoắc Khải không thể hiện ý nghĩ trong lòng mình ra ngoài, lại càng không nói ra, mà chỉ bắt tay cùng Hoắc Tích Nguyên, nói: "Cực cho ông quá, chúng ta đến nhà họ Hoắc đã, trên đường nói tiếp đi".

"Được, được", Hoắc Tích Nguyên vội vàng gật đầu, chạy đến bên cạnh xe, chủ động mở cửa xe cho Hoắc Khải, còn đặt tay lên khung xe để tránh cụng đầu, cứ như một người phục vụ vậy.

Sự phục vụ như thế này rõ là thành thạo vô cùng, có lẽ trước khi đến đã luyện tập không ít.

Đợi sau khi Hoắc Khải lên xe xong, Hoắc Tích Nguyên mới đóng cửa xe, lên xe từ một phía khác, sau đó lại nhiệt tình nói chuyện với Hoắc Khải.

Thái độ khách sáo này của ông ta làm trong lòng Hoắc Khải cảm thấy rất khác lạ, bởi trước kia khi anh còn làm chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Hoắc, cũng chẳng có tư cách hưởng thụ sự đối đãi này của Hoắc Tích Nguyên.

Không ngờ bây giờ biến thành kẻ thù của nhà họ Hoắc, thì lại được hưởng thụ nó, thật không biết nên vui hay nên cảm thấy mỉa mai.

"Tình hình của nhà họ Hoắc bây giờ, đại khái tôi đều nắm rõ hết, nếu cậu Lý muốn tìm hiểu việc gì của công ty thì có thể hỏi thẳng tôi, tôi biết thì sẽ nói, tuyệt không giấu diếm!", Hoắc Tích Nguyên nói.

Sau khi Hoắc Khải âm thầm cảm thán một hồi, cũng chẳng khách sáo với ông ta, hỏi chuyện rất thẳng thắn.

Hoắc Tích Nguyên quả thực cũng đã trả lời rất chi tiết, chỉ có điều câu trả lời của ông ta, có chút chênh lệch với điều Hoắc Khải đã tìm hiểu.

Nhất là phương diện năng lực của tầng lớp lãnh đạo của nhà họ Hoắc, theo như cách nói của Hoắc Tích Nguyên thì những người đó chỉ một lòng muốn tranh đấu nội bộ, nào có tâm tư gì quan tâm chuyện chính.

Đừng thấy mấy năm gần đây nhà họ Hoắc tiến bộ không ít mà lầm, thực ra đó đều là sống nhờ vào thành tích trong quá khứ, chỉ cần qua mấy năm nữa, cho dù không có chuyện của Hi Vọng Mới thì nhà họ Hoắc cũng sẽ bước vào giai đoạn suy thoái.

Mà tình thế này có liên quan rất lớn đến các nhân vật cấp cao chủ chốt, mà đi đầu là Hoắc Trạch Minh.

Người thực sự có năng lực đều bị bọn họ loại trừ hết rồi, ví dụ như mình, có vài lần nhìn ra cách làm của Hoắc Trạch Minh không đúng, muốn nói mấy câu công bằng, nhưng đều bị ông ta cố ý chống đối và gạt ra ngoài lề.

Hoắc Khải cuối cùng cũng nghe ra rồi, hôm nay Hoắc Tích Nguyên đến là để tố khổ.

Ông ta miêu tả Hoắc Trạch Minh thành một bá chủ chỉ biết tranh đấu nội bộ, còn mình thì lại là vật hy sinh đầu tiên xuất hiện trong loại bá quyền này.

Đồng thời Hoắc Tích Nguyên cũng ám chỉ, chỉ cần Hoắc Khải cho ông ta cơ hội thì có thể đại biểu Hi Vọng Mới, cho nhà họ Hoắc một bài học nhớ đời!

Nói đơn giản chút thì ông ta muốn giành được quyền lãnh đạo nhà họ Hoắc.

Chỉ cần ông ta nắm quyền, thì những người trước kia, đừng hòng có một ai sống dễ chịu!

Hoắc Khải hiểu ra điều này, bèn không khỏi âm thầm thở dài.

Tuy rằng tuổi tác của chú ba càng ngày càng cao, nhưng thủ đoạn làm việc lại ngày càng vụng về.

Trước kia Hoắc Tích Nguyên là một người lòng dạ thẳng thắn, vẫn luôn làm việc chu đáo không chút sơ hở, cho dù có làm chuyện xấu, cũng khó mà bị người ta nắm đằng chuôi.

Nhưng bây giờ, ông ta lại chọn mạo hiểm bản thân.

Hoắc Khải đúng là kẻ địch của nhà họ Hoắc, nhưng trên thương trường, trước nay vẫn không có kẻ thù mãi mãi.

Nhỡ Hoắc Khải không "ra tay tàn nhẫn" với nhóm Hoắc Trạch Minh như ông ta nghĩ thì sao? Thậm chí nếu Hoắc Khải cùng một giuộc với Hoắc Trạch Minh thì thế nào? Vậy Hoắc Tích Nguyên phải làm sao?

Cho nên, chắc là Hoắc Tích Nguyên đã thật sự sốt ruột rồi.

Trước kia bị Hoắc Trạch Minh chèn ép quá mức, không có chút cơ hội lật ngược ván cờ nào, đã nín nhịn quá lâu.

Bây giờ cuối cùng cũng có một cơ hội để lội ngược dòng, đương nhiên phải tận dụng tốt.

Đến cả Hoắc Tích Nguyên còn bị ép thành như vậy, xem ra nhà họ Hoắc đã thật sự có thay đổi lớn so với trong ấn tượng của mình.

Vừa đi đường vừa nói, rất nhanh xe đã đến sân nhà họ Hoắc.

Nhà trong là nơi ở của nhân vật chủ chốt cấp cao của nhà họ Hoắc, còn nhà ngoài thì cơ bản đều là thế hệ trẻ nhà họ Hoắc.

Những người trẻ này đều biết Hoắc Tích Nguyên đến sân bay đón Hoắc Khải, nếu đã lái xe về đây thì chắc là người đã ngồi ở trong rồi.

Rất nhiều người đều tò mò mà nhìn vào trong xe, muốn xem người đàn ông làm nhà họ Hoắc sụp đổ rốt cuộc trông như thế nào.

Đương nhiên, phần lớn đều hận Hoắc Khải đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ hận không thể lập tức cản xe lại, kéo Hoắc Khải từ trên xe xuống mà đập một trận sống dở chết dở để xả giận.

Hoắc Khải dám một mình đến nhà họ Hoắc, trừ việc có Đường Thế Minh bảo vệ ra thì càng bởi vì trong lòng anh vẫn luôn xem mình là một thành viên trong nhà họ Hoắc.

Về nhà của mình, không cần phải giống trống khua chiêng làm gì, đây không phải ở nước ngoài, xác suất xảy ra chuyện đổ máu rất thấp.

Đừng thấy người của nhà họ Hoắc ở bên ngoài hung dữ thế mà lầm, thực tế khi ở trong sân viện thì cơ bản chẳng có ai dám động tay động chân.

Bởi vì trong lời răn của tổ tiên nhà họ Hoắc đã nghiêm cấm động tay động chân trong sân nhà mình, cho dù là anh đánh người ngoài hay là

người nhà mình, thì truyền ra cũng thành trò cười cả.

Gia tộc lớn thì phải có quy củ và dáng dấp của gia tộc lớn, có tức giận đến thế nào đi chăng nữa thì cũng phải có chừng mực.

Chiếc xe lái vào đến nhà trong, sau đó dừng lại trước cửa sân.

Mấy người Hoắc Trạch Minh đã đợi sẵn trong sân.

Lúc Hoắc Khải xuống xe, Hoắc Trạch Minh lập tức dẫn người đến, trên mặt ông ta đã bớt vẻ ai oán nặng nề, chỉ có nụ cười trông hơi kịch mà thôi.

"Cậu Lý, lâu lắm không gặp, cậu vẫn khỏe chứ", Hoắc Trạch Minh chủ động vươn tay ra.

Hoắc Khải nhìn ông ra, nói: "Tôi còn tưởng ông phải cho tôi hai cái tát trước chứ".

Hoắc Trạch Minh ngây ra, sau đó nở một nụ cười gượng gạo, nói: "Sao lại nói thế".

"Dù sao thì con trai ông ở trong tay tôi, bất kể một người cha nào gặp chuyện này, muốn động tay động chân cũng là chuyện thường tình thôi", Hoắc Khải đáp.

Hoắc Trạch Minh cười ruồi, nói: "Chuyện nào ra chuyện đó, nói không tức giận thì chắc chắn là giả, dù sao thì cũng là chuyện mất mặt. Nhưng nói thật, tôi còn phải cảm ơn cậu Lý đây. Nếu không nhờ có cậu đem Giai Minh ra khỏi bệnh viện, thì có khi cả đời này tôi cũng chẳng gặp lại con mình được nữa. Công nghệ tái sinh của Hi Vọng Mới vẫn luôn làm tôi cảm thấy kinh ngạc. Vết thương của Giai Minh nghiêm trọng đến mức tất cả bác sĩ đều nói không cứu được nữa rồi. Chỉ có Hi Vọng Mới đã tạo ra kỳ tích. Tôi đây xin được nói lời cảm ơn cậu Lý! Chuyện trước kia đều là do Hoắc Trạch Minh tôi có mắt không tròng, vô cùng xin lỗi cậu".

Hoắc Trạch Minh có thể chủ động xin lỗi không làm Hoắc Khải quá bất ngờ, bởi vì Hoắc Trạch Minh vẫn luôn là kiểu người khác với Hoắc Tích

Nguyên.

Hoắc Thích Nguyên có chuyện gì cũng thích bày hết lên trên mặt, tôi không ưa cậu thì còn chẳng thèm nhìn cậu một cái.

Nhưng Hoắc Trạch Minh lại không giống thế, ông ta đối với ai cũng cười khách sáo, cho dù cậu tốt hay xấu, nhiệt tình hay hờ hững với ông ta thì thái độ của ông ta với cậu vẫn vậy.

Chỉ là sau khi nắm quyền nhà họ Hoắc, nụ cười trên mặt Hoắc Trạch Minh mới ít đi, đây là sự thay đổi do môi trường sống ảnh hưởng.

Bây giờ ông ta đã muốn nghỉ hưu, đương nhiên sẽ quay lại giống với ngày trước.

"Được, vậy tôi xin nhận lời xin lỗi của ông trước, tôi có thể thăm thú sân nhà này không? Đúng rồi, còn khu của ngôi sao hi vọng nhà họ Hoắc các ông là cái nào? Tôi có thể vào xem không?" Hoắc Khải hỏi.

"Được chứ, đương nhiên được", Hoắc Trạch Minh vội vàng gật đầu, dẫn Hoắc Khải đi vào nhà trong, cùng đi theo giới thiệu: "Bây giờ tôi đang dùng khu đó, cho nên không có gì không thể xem cả. Nếu cậu Lý muốn xem thì tôi lại cảm thấy vinh dự ấy chứ".

Hoắc Khải cười nhạt, không ngắt lời.

Mà điều khiến Hoắc Trạch Minh ngạc nhiên là tuy ông ta đang đi dẫn trước, nhưng không hề nói chính xác cho Hoắc Khải biết khu đó ở đâu. Nhưng cậu trai trẻ đáng ra là lần đầu đến sân nhà nhà họ Hoắc này lại dường như rất quen thuộc với nơi đây.

Tuy rằng trong lòng ông ta có chút nghi ngờ, nhưng Hoắc Trạch Minh cũng không nghĩ nhiều.

Mỗi năm có biết bao nhiêu người đến sân nhà nhà họ Hoắc, nếu có người tiết lộ với Hoắc Khải thông tin về vị trí sân nhà, thì cũng chẳng có gì lạ.

Chưa nói đến người ngoài, chỉ cần Hoắc Khải mở lời, thì có lẽ rất nhiều người nhà họ Hoắc đã chủ động nói với anh mấy chuyện này rồi.

Hoắc Khải vào đến sân nhà nơi mình từng ở, nhìn cây đa cao lớn nơi giữa sân nhà, dừng bước chân lại.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 619: Tài Liệu

Hồi nhỏ, anh luôn ước mình sẽ được sống trên cây, thậm chí còn vẽ rất nhiều bản thảo thư phòng.

Nhưng khi anh có thực lực để thực hiện điều ước này thì anh đã quên đi nó từ lâu.

Lần này, khi nhớ lại ngày xưa, Hoắc Khải cảm giác thật hoài niệm.

Nhà họ Hoắc là nơi anh bắt đầu, ở đây có quá nhiều hồi ức, nhưng nó cũng là nơi khiến anh thấy thất vọng nhất.

Vì anh chẳng cảm nhận được chút tình cảm gia đình nào ở đây, tất cả đều chỉ có lợi ích.

Bao gồm cả quá trình trưởng thành của anh.

Lúc học cấp 3, Hoắc Khải đã rời khỏi nhà họ Hoắc, một mình tự lập.

Nói dễ nghe thì là sự rèn luyện của dòng họ lớn, nhưng thực ra Hoắc Khải biết đây là vì anh bị họ bài trừ.

Không phải con cháu nào của nhà họ Hoắc đến tuổi cũng phải đi như anh.

Rõ ràng có thể sử dụng tài nguyên của dòng họ, tại sao phải một mình rèn luyện chứ?

Có khác nào lãng phí tài nguyên không!

Nhưng Hoắc Khải quá có tiềm năng, chỉ vài năm sau, anh đã được dòng họ gọi lại để phụ trách những việc quan trọng hơn.

Từ năm 2 đại học, cũng là lúc anh 20 tuổi, dòng họ đã bồi dưỡng anh như một người thừa kế rồi.

Trước khi nắm quyền thật sự, anh gặp phải rất nhiều rắc rối, có từ bên ngoài, nhưng càng nhiều lại là từ bên trong dòng họ.

Người muốn nắm quyền nhà họ Hoắc như Hoắc Tích Nguyên quá nhiều, ai cũng muốn đối thủ cạnh tranh của mình chết đi, cho nên Hoắc Khải gặp phải cảnh ám sát rất nhiều lần.

Mãi cho đến khi anh thực sự cai quản nhà họ Hoắc thì bọn họ mới coi như dừng lại việc ám sát.

Vì năng lực của anh quá mạnh, ai cũng biết rằng, chỉ cần Hoắc Khải tiếp tục cai quản thì nhà họ Hoắc nhất định sẽ phát triển vượt bậc.

Nhưng ai mà ngờ, Hoắc Trạch Minh lại câu kết với thế lực ngầm để mưu hại Hoắc Khải cơ chứ.

Mãi cho đến giờ, Hoắc Khải vẫn không hiểu, vì sao chú lại làm vậy. Ông ta không tin anh hay sao?

Lần này, Hoắc Khải rất muốn hỏi Hoắc Trạch Minh, nhưng lại không hề lên tiếng hỏi.

Vì thân phận của anh còn chưa bị bại lộ hoàn toàn, cho nên tạm thời không cần phải làm rõ mọi chuyện ra như vậy.

Đứng dưới cây đa một lúc, Hoắc Khải tiến vào phòng.

Tất cả mọi thứ ở đây đã thay đổi rất nhiều, Hoắc Trạch Minh là người thích nghệ thuật, kể cả sau khi nắm quyền cũng thế.

Cho nên trong phòng được treo rất nhiều tranh chữ của các danh nhân.

Những hòm sách, tài liệu, máy tính đều đã được thay đổi thành bình hoa, đồ trang trí.

Nhìn thì rất có không khí nghệ thuật và đơn giản hơn nhiều, nhưng Hoắc Khải lại không thích nó.

Anh chỉ nhìn một phát liền đi ra.

Đám người Hoắc Trạch Minh đi theo sau thì lòng vô cùng bất an, bọn họ không đoán nổi suy nghĩ của người thanh niên này. Họ không nhìn được manh mối nào từ cảm xúc của anh.

Sau khi ra khỏi phòng, Hoắc Khải lại quay về dưới cây đa, có lẽ đây là nơi duy nhất mà không thay đổi gì ở nhà họ Hoắc.

Hoắc Khải sờ vào thân cây gồ ghề, nói: "Cây đa này đã già lắm rồi nhỉ, nghe nói còn nhiều tuổi hơn cả lịch sử của nhà họ Hoắc?"

Hoắc Trạch Minh vội vàng gật đầu, đáp: "Cây đa này có lịch sử mấy trăm năm liền. Lúc xây nhà, chúng tôi đã đặc biệt chuyển nó qua đây. Vì vậy, tuổi của nó còn lớn hơn nhà họ Hoắc nhiều".

"Nó thì chẳng thay đổi gì, nhưng nhà họ Hoắc thì lại khác quá", Hoắc Khải nói.

Hoắc Trạch Minh ngẩn ra, không hiểu ý anh, mà cũng không dám hỏi, chỉ đứng yên ở đó.

Một lúc sau, Hoắc Khải xoay người nhìn ông ta và nói tiếp: "Các ông chắc biết tôi đến đây vì chuyện gì nhỉ?"

Hoắc Trạch Minh do dự rồi trả lời: "Tôi có đoán đến mấy loại khả năng, nhưng không chắc chắn lắm".

"Thế thì tôi nói thẳng nhé", Hoắc Khải ngả bài luôn: "Lần cạnh tranh này đã đến hồi kết rồi, nhà họ Hoắc không thay đổi được gì đâu. Nói thật, tôi rất có cảm tình với nhà họ Hoắc, nên không muốn lật đổ dòng họ này. Lần này đến đây, tôi đại diện cho Hi Vọng Mới đưa ra yêu cầu thu mua lại nhà họ Hoắc. Nếu các ông đồng ý thì chúng ta ngồi xuống nói chuyện, còn không thì chúng ta cứ đánh tiếp thôi. Dù sao, đến cuối cùng tôi cũng vẫn sẽ có được tài sản của nhà họ Hoắc mà thôi".

Bị Hoắc Khải nói thẳng ra như vậy, Hoắc Trạch Minh rất giận trong lòng, nhưng ông ta không thể không thừa nhận đó là sự thật.

Với quy mô hiện giờ của Hi Vọng Mới, nhà họ Hoắc hoàn toàn không phải là đối thủ của họ. Đến cuối cùng, nhà họ Hoắc chỉ còn một con đường chết. Khi nhà họ Hoắc không còn chống đỡ được nữa, Hi Vọng Mới có thể mua lại họ với giá thấp nhất.

Nếu bây giờ thương lượng thì giá còn có thể cao một chút.

Nhưng là chủ tịch hội đồng quản trị của nhà họ Hoắc, Hoắc Trạch Minh thật sự không ném được thể diện đi mà đầu hàng với người thanh niên này. Ông ta chỉ có thể đáp: "Chuyện này rất rắc rối, tôi muốn cân nhắc một chút".

"Không sao cả, các ông có thể cân nhắc. Tôi ở đây nghỉ ngơi một chút là được. Bao giờ nghĩ xong thì đem cả tài liệu suốt 3 năm qua của nhà họ Hoắc qua đây. Nhớ là tất cả nhé. Nếu các ông nghĩ mình có năng lực che giấu thì có thể thử, không sao hết", Hoắc Khải bình thản nói.

Hoắc Trạch Minh sầm mặt lại, không nói gì nữa mà quay người đi thẳng.

Sau đó, có người chuyển bàn, ghế và trà cùng đồ ăn vặt đến. Hoắc Tích Nguyên thì vẫn luôn đứng đó, không rời đi đâu cả.

Ông ta rõ ràng là có ý định muốn nịnh bợ ông chủ của Hi Vọng Mới để biến bản thân thành người cai quản nhà họ Hoắc.

Hoắc Khải cũng kệ ông ta, nói vài câu cho có.

Hoắc Tích Nguyên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, bèn nói: "Thật ra Hoắc Trạch Minh rất ngoan cố, lại còn kiêu ngạo nữa. Hoắc Trạch Minh luôn cho mình là nhất đấy. Cậu xem, người như thế thì có gì đáng tự hào chứ? Học tập, năng lực, mối quan hệ, có cái nào bằng tôi đâu? Chẳng hiểu đứa cháu kia của tôi nghĩ gì nữa, không làm được thì thôi đi, lại còn giao quyền cho Hoắc Trạch Minh, đúng là đầu óc có vấn đề mà!"

Hoắc Khải nhìn ông ta, hỏi: "Người cháu đó của ông sao rồi? Lâu lắm rồi tôi không nghe thấy tin tức của anh ta nữa".

Hoắc Tích Nguyên lắc đầu đáp: "Tôi cũng không rõ nữa, chỉ biết sau khi giao quyền thì đã đi du lịch vòng quanh thế giới với cô vợ kia rồi. Cậu ta cũng hay thật, sự nghiệp đang ở đỉnh cao thì tự nhiên không làm nữa, nhẹ nhàng từ bỏ quyền lực luôn. Nói thật, tôi phục cậu ta thật sự. Đáng tiếc là một người luôn nghĩ cho nhà họ Hoắc như tôi, lại vẫn bị Hoắc Trạch Minh kia chiếm ưu thế".

Hoắc Tích Nguyên nói chuyện đầy ẩn ý, nói Hoắc Trạch Minh là một người vô dụng còn ông ta thì rất có năng lực.

Hoắc Khải hiểu, nhưng cũng không quan tâm, cứ để ông ta nói cho đã.

Một lúc sau, mấy người quản lý cấp cao của nhà họ Hoắc tươi cười quay lại, nói: "Cậu Lý, về chuyện thu mua ấy mà, chúng tôi vẫn cần phải cân nhắc thêm. Nhưng để tiết kiệm thời gian cho cậu thì chúng tôi đã cho người lấy hết tài liệu qua đây rồi. Cậu mà cần thêm gì nữa thì cứ bảo chúng tôi nhé".

Trong lúc ấy, mười mấy người khệ nệ ôm một đống tài liệu đi vào sân.

Những tài liệu này bao gồm mọi việc xảy ra suốt 3 năm qua của nhà họ Hoắc, không thiếu một tờ.

Nếu chồng lên thì chắc phải cao mấy chục mét mất.

Hoắc Trạch Minh không lộ diện là vì muốn giữ chút mặt mũi cuối cùng cho nhà họ Hoắc, nhưng ông ta khó chịu với lời nói của Hoắc Khải cho nên đã cho người đem mớ tài liệu hổ lốn đến cho anh.

Cậu muốn xem chứ gì, ừ thì xem đi, cho cậu mệt chết thì thôi!

Hoắc Khải sao mà mắc bẫy được. Trước khi đến, anh đã nghĩ kỹ mình muốn làm gì rồi. Lúc này tài liệu ở trước mặt, nhưng anh cũng không lật ra xem ngay.

Nếu xem luôn thì không khác nào mò kim đáy bể.

“Lấy những tài liệu về chính sách, quyết định của nhà họ Hoắc ra đây cho tôi. Rồi đến chính sách thị trường, cuối cùng là tài liệu về toàn bộ nhân viên”, Hoắc Khải ra lệnh.

Mặc dù Hoắc Trạch Minh đã nói là phải ra oai trước mặt Hoắc Khải, nhưng đám người này thì không nghĩ thế.

Nếu đã chuẩn bị để bị người ta thu mua rồi thì còn tỏ vẻ làm gì nữa, vô nghĩa thật sự.

Giờ Hoắc Khải đã ra lệnh thì bọn họ lập tức cho người bắt đầu sắp xếp tài liệu.

Tốc độ của họ cũng khá nhanh, chưa đến 20 phút mà đã đưa ra được các tài liệu liên quan đến quyết định chiến lược rồi.

Hoắc Khải cầm lấy rồi đọc từng tờ một.

Anh đọc tài liệu rất chậm, có những cái chỉ lướt qua rồi thôi, nhưng có những chỗ phải xem đến mấy phút.

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 620: Giá

Hoắc Khải xem tài liệu liền 5 tiếng, không một lần ngẩng đầu lên. Đến cả trà mà Hoắc Tích Nguyên đem tới mà anh cũng không nhận.

Điều này khiến Hoắc Tích Nguyên hơi lúng túng. Ông ta thì một lòng nịnh nọt, nhưng Hoắc Khải lại chẳng bu ồn phản ứng.

Lại 2 tiếng nữa trôi qua, lúc này Hoắc Khải mới dừng lại, hơi dụi mắt.

Hoắc Tích Nguyên liền vội vàng đưa một cốc trà nóng qua và nói: "Cậu Lý vất vả quá, uống cốc trà đã nào".

Hoắc Khải vẫn không nhận trà, chỉ nhìn mấy thành viên nòng cốt và hỏi: "Hình như chủ tịch hội đồng quản trị Hoắc Trạch Minh nhà các ông đưa ra không ít ý kiến trong việc quyết định làm việc của nhà họ Hoắc mấy năm nay nhỉ?"

"Đúng vậy, chủ tịch hội đồng quản trị đi chu du khắp nơi, tiếp xúc nhiều, kiến thức rộng mở nên đưa ra rất nhiều ý kiến bổ ích", một người đáp.

"Đã triển khai bao nhiêu cái? Giống bao nhiêu phần trăm với mục tiêu dự định?", Hoắc Khải lại hỏi.

Mấy thành viên nòng cốt đó sửng sốt, sao bọn họ trả lời được câu hỏi này chứ.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, Hoắc Khải cũng biết là đã hỏi thừa, bèn lắc đầu nói: "Đem các chiến lược quyết sách và tài liệu triển khai tại thị trường cho tôi đi".

Mấy người đó hơi lúng túng, biết trong mắt người ta, bản thân mình chẳng có chút ấn tượng đáng tin nào. Nhưng cũng chẳng sao, dù sao thì sau khi bị thu mua, nhân viên cao cấp cũng sẽ bị đuổi đi hết, có ấn tượng tốt hay không cũng không ảnh hưởng gì mấy.

Vả lại, bọn họ cũng không định ở lại. Một dòng họ bị thu mua mà ở lại thì chỉ là trò cười mà thôi, làm gì cũng thấy khó khăn.

Hoắc Tích Nguyên đưa trà mấy lần liền mà đều bị Hoắc Khải ngó lơ, sắc mặt ông ta không dễ chịu chút nào, tức tối vô cùng.

Ông ta không dám phát hỏa với Hoắc Khải mà phải lạnh lùng nói với đám người kia: "Hỏi gì cũng không biết, đúng là một đám vô dụng mà. Bảo sao người ta nói chủ nào tớ nấy. Hoắc Trạch Minh với các người đúng là cùng một giuộc mà!"

Đám người bị chửi thì đều đen mặt lại, nhưng chỉ có thể im lặng đứng đó. Hiện giờ, bọn họ biết Hoắc Tích Nguyên đang nịnh nọt ông chủ của Hi Vọng Mới nên đều cho rằng sau này nhà họ Hoắc sẽ do Hoắc Tích Nguyên nắm quyền.

Thế thì tội gì phải đắc tội ông ta vào lúc này chứ?

Cứ để ông ta giễu võ dương oai đi, dù sao cũng sẽ chẳng phải nghe nhiều nữa.

Sự im lặng của bọn họ khiến Hoắc Tích Nguyên thoải mái hơn rất nhiều.

Mặc dù ông chủ của Hi Vọng Mới không nể mặt ông ta, nhưng ông ta vẫn lấy lại được thể diện. Nếu là ngày trước, đám thành viên nòng cốt này sẽ chịu nghe ông ta dạy dỗ sao? Sợ là ông ta vừa mới cất lời thì đã bị chửi ngược lại rồi.

Thời gian sau đó, Hoắc Khải "đèn sách thâu đêm", đọc một lượt tài liệu quan trọng của nhà họ Hoắc.

Các tài liệu tính ra khá nhiều, chỉ nguyên quyết sách chiến lược đã mất khoảng 6,7 tiếng rồi, phần còn lại không tốn 2,3 ngày mới lạ.

Dù sao anh cũng chỉ đến một mình chứ không mang theo đội nhóm đến.

Mà điều này cũng khiến người nhà họ Hoắc cảm thấy kỳ lạ, nhất là Hoắc Trạch Minh. Khi nghe nói Hoắc Khải một mình xem tài liệu, ông ta thấy bực bội vô cùng.

"Sao cậu ta không dẫn người đến? Hi Vọng Mới có nhiều nhân tài về phương diện này lắm mà. Tôi nghe nói bọn họ còn lập hẳn một phòng ban chuyên trách để thu mua nữa kìa", Hoắc Trạch Minh hỏi.

Dĩ nhiên là không ai có thể trả lời nổi câu này mà chỉ có thể cho rằng đây là sở thích cá nhân của Hoắc Khải.

Có lẽ anh lại thích tự lực như thế, không muốn người khác nhúng tay vào.

Trong lúc Hoắc Khải đi vào nhà họ Hoắc thì bên ngoài cũng đã loan tin này đi khắp trốn. Dĩ nhiên nhà họ Hoắc cũng thổi thêm lửa vào gió.

Nhà họ Hoắc sắp bị Hi Vọng Mới thu mua, ông chủ Lý Phong tự mình đến nhà họ Hoắc đàm phán.

Tin tức này truyền ra cũng không vượt qua dự liệu của quần chúng, mà khiến cho thế lực chống đối với hệ thống Hi Vọng Mới đã giảm đi ít nhiều.

Khi bọn họ có được đáp án khẳng định của Ninh Thần và Giản Tư Tư, xác nhận Hi Vọng Mới thật sự sẽ thu mua lại nhà họ Hoắc thì rất nhiều công ty từ bỏ tấn công.

Dù sao đằng nào cũng là người nhà, còn đánh đấm gì nữa.

Đánh cho lắm vào thì cũng là Hi Vọng Mới được lợi, mà nhỡ đắc tội với ông chủ thì lại không có quả ăn.

Mấy ngày sau, Hoắc Khải mới xem xong chính sách và tài liệu triển khai trên thị trường.

Đã 4 ngày kể từ lúc anh đi vào nhà họ Hoắc.

Trong 4 ngày này, Hoắc Khải vẫn luôn ngồi dưới cây đa, ăn uống ngủ nghỉ đều ở đây hết.

Rất nhiều người nhà họ Hoắc ban đầu còn nhìn anh với ánh mắt thù địch, nhưng giờ lại chuyển sang tò mò. Thậm chí, một số người thanh niên có tính cách cởi mở còn lộ ra sự tôn sùng và bái phục với Hoắc Khải.

Chẳng trách mà Hi Vọng Mới phát triển lớn đến vậy, ông chủ của một công ty có giá tị hơn 10 ngàn tỷ mà có thể ở đây xem tài liệu liền 4 ngày.

Chưa nói đến cái khác, chỉ tính đến số gân đang chạy trên đầu anh kia, trên đời có mấy ai sánh bằng?

So với anh, bản thân họ không khác gì con dòi lười.

Sau khi xem tài liệu xong, Hoắc Khải không tiếp tục xem tài liệu của toàn bộ nhân viên nữa mà nói: "Tôi nghỉ chút đã, lát ngủ dậy thì bảo chủ tịch hội đồng quản trị Hoắc Trạch Minh đến gặp tôi".

Nói rồi, không chờ người khác nói gì, Hoắc Khải đã nằm thẳng xuống cái giường gỗ dưới gốc cây đa để ngủ.

Anh thật sự mệt mỏi quá đỗi, nên ngủ rất ngon. Nhìn Hoắc Khải đang ngủ say kia, đám người nhà họ Hoắc đều ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm gì.

Bọn họ đoán được rằng, khi Hoắc Khải tỉnh lại, có lẽ thời khắc đàm phán thu mua sẽ bắt đầu.

Bọn họ chờ 4 ngày mà không khác gì một năm.

Cuối cùng ngày này cũng đến, cho nên ai cũng kích động và lo lắng,

Vì bọn họ không biết Hoắc Khải sẽ đưa ra cái giá thế nào. Nếu quá thấp thì sẽ khiến người ta thất vọng.

Hoắc Trạch Minh hay tin thì nhanh chóng bình ổn lại nội tâm của mình và yên tĩnh chờ trong phòng.

Mãi 6 tiếng sau, Hoắc Khải mới tỉnh lại và gọi Hoắc Trạch Minh đến luôn.

Lúc Hoắc Trạch Minh tới, anh đang uống trà.

Đây là trà do Hoắc Khải tự pha. Hoắc Tích Nguyên đứng bên cạnh, vẻ mặt mệt mỏi.

Mấy ngày này, ông ta chỉ ngủ có 2,3 tiếng và thức cùng Hoắc Khải.

Hoắc Khải dám ngủ nhưng ông ta thì không, sợ bỏ lỡ thời khắc quan trọng.

Đàm phán thu mua là thời khắc quan trọng nhất, là người cầm quyền nhà họ Hoắc trong tương lai, Hoắc Tích Nguyên cho là bản thân phải có mặt ở đây.

Uống một ngụm trà nóng cho nhuận giọng, cũng tan biến đi một chút mệt mỏi những ngày qua.

Từ trên giường ngồi dậy, đi một vòng quanh, hoạt động gân cốt, sau đó Hoắc Khải mới đứng lại trước mặt Hoắc Trạch Minh.

Nhìn người đàn ông trung niên có vẻ hơi lo lắng này, Hoắc Khải bật cười: "Chủ tịch hội đồng quản trị Hoắc có vẻ không thoải mái nhỉ, sao thế, không nỡ số quyền lực này à?"

Hoắc Trạch Minh run rẩy, khẽ thở dài, điều gì cần đến sẽ phải đến.

Ông ta đáp: "Nói nỡ thì là giả, nhưng nói không nỡ thì cũng không đến mức đó. Tôi nghĩ rất rõ ràng rồi, chỉ cần cho người nhà họ Hoắc một câu trả lời thuyết phục thì có quyền lực hay không cũng không quan trọng nữa".

"Ông nói chuyện rất có kỹ năng đó, là một cách tạo áp lực sao?", Hoắc Khải lại hỏi.

Hoắc Trạch Minh lắc đầu đáp: "Tôi chỉ nói thật lòng mà thôi".

Hoắc Khải lại bật cười: “Ư, nếu ông đã nói đến thế rồi thì tôi cũng bày tỏ suy nghĩ của mình nhé”.

Đám thành viên nòng cốt của nhà họ Hoắc đều lên tinh thần để nghe, sợ mình bỏ lỡ từ khóa quan trọng.

“Tài sản của nhà họ Hoắc không cần nói nhiều, sẽ có người đến đánh giá. Nhưng tôi thì cho rằng nhà họ Hoắc vẫn còn gốc rễ. Mặc dù Hi Vọng Mới có thể đánh nhà họ Hoắc thảm hại, sau đó mua với giá thấp để thu dọn tàn cục, nhưng tôi cho rằng đó không phải kết quả tốt nhất. Nhà họ Hoắc mà tan rã thì cho dù chúng tôi có thu thập lại tài sản và thành lập lại một hệ thống hoàn chỉnh mới thì cũng phải tốn rất nhiều nhân lực và vật lực. Cho nên, tôi sẽ thu mua nhà họ Hoắc với giá một trăm tỷ. Tiền đề của cái giá này là người nhà họ Hoắc phải nghe theo lệnh tôi. Bảo ai đi, người đó phải đi; bảo ai ở, người đó phải ở, mọi người hiểu chứ?”, Hoắc Khải hỏi.

Hoắc Trạch Minh lại thở dài đáp: “Tôi hiểu ý cậu. Cậu yên tâm, nếu cậu bảo tôi đi thì tôi sẽ không phản đối gì cả. Về việc giá cả, nói thật, cái giá này còn vượt qua dự đoán của tôi. Tôi nghĩ nhà họ Hoắc cũng sẽ không phản đối đâu”.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 621: Ông Vẫn Là Chủ Tịch

Trước khi Hoắc Khải lên tiếng, Hoắc Trạch Minh và những người khác của nhà họ Hoắc đã đoán chừng bảng giá nằm trong khoảng 40 tỷ tới 70 tỷ.

Đừng thấy tổng tài sản của nhà họ Hoắc trong thời kỳ thịnh vượng nhất cũng hơn ba trăm tỷ, nhưng vừa trải qua thời kỳ cạnh tranh, tài sản hao hụt khá nhiều, vốn lưu động đã bị đứt đoạn.

Mà việc mới bị hệ thống của Hi Vọng Mới bao vây tiễu trừ đã khiến nhà họ Hoắc tổn thất hơn 100 tỷ.

Đến lúc này, tổng tài sản đã co lại còn hơn 200 tỷ thôi.

Nói là 200 tỷ nhưng thực tế thì tiền mặt lại không nhiều. Nếu như bị thu mua, nhiều công ty sẽ rơi vào tình thế không thuận lợi, thường là không đạt tới một phần mười giá trị.

Huống chi nhà họ Hoắc và Hi Vọng Mới là kẻ thù, hệ thống của Hi Vọng Mới cũng đã tuyên bố muốn đánh chết nhà họ Hoắc, không cho họ một con đường sống nào.

Vì thế, giờ có thể lấy được hơn 70 tỷ tiền mặt, người nhà họ Hoắc đã rất hài lòng.

Vốn dĩ họ cho rằng, nếu Hi Vọng Mới ép giá quá thấp thì cái giá thấp nhất cũng phải hơn 40 tỷ mới được. Nếu không, số tiền đó hoàn toàn không đủ chia cho số người đông đảo của nhà họ Hoắc.

Ai ngờ được Hoắc Khải vừa mở miệng là hơn trăm tỷ, điều này vượt qua dự đoán của họ.

Điều này khiến mấy phương án ứng phó mà Hoắc Trạch Minh và mọi người cùng thảo luận đều tiêu tùng.

Trước đó, họ cố gắng bao nhiêu, giờ chỉ thấy mỉa mai bấy nhiêu.

Tự mình suy tư tới bạc đầu, cứ nghĩ cách làm sao để có thêm chút tiền. Giờ người ta vừa há miệng là đã cho 100 tỷ, còn nói gì được nữa?

Dù là là người luôn kiêu ngạo như Hoắc Trạch Minh, ông ta chỉ cảm thấy mặt đỏ lúc này, càng thêm bội phục Hoắc Khải.

Người này quyết đoán tới mức khó tin, ít nhất thì ông ta cũng không làm được như vậy.

Hoắc Khải mỉm cười: "Tài sản của nhà họ Hoắc đều là tài sản giá trị cao, điều này tôi rất rõ, vì thế nên tôi không ép giá quá thấp. Tất nhiên, tốt nhất là các người cũng đừng giở trò, nếu phát hiện âm mưu gì đấy, đối với tôi hay ông đều không phải là chuyện tốt. Tôi nghĩ chắc chủ tịch Hoắc rất rõ!"

Hoắc Trạch Minh gật đầu: "Tôi hiểu, cậu yên tâm. Nhà họ Hoắc không có ý kiến gì với giá cả này. Chúng tôi sẽ không làm gì, cậu thấy chúng ở trong tay nhà họ Hoắc thế nào, giao vào tay cậu vẫn giữ nguyên như thế!"

"Vậy à? Thế thì tôi cũng muốn hỏi, nếu có thay đổi quan trọng về nhân sự thì sao?", Hoắc Khải hỏi thẳng.

Hoắc Trạch Minh cắn răng đáp: "Không có, nhà họ Hoắc đã chuẩn bị tâm lý rồi! Nếu cậu phái chủ tịch mới tới, tôi sẽ bàn giao cho người đó, không ai dám giở trò mờ ám. Tôi đảm bảo với cậu việc này!"

"Được, nể tình chủ tịch Hoắc hào sảng, tôi cũng hào phóng một chút, chủ tịch kế nhiệm của nhà họ Hoắc…", Hoắc Khải nói tới đó thì ngừng một chút.

Mọi người căng thẳng nhìn anh, Hoắc Tích Nguyên không nhịn được mà tiến lên một bước, để lộ ánh mắt mong đợi và đắc ý.

Theo ông ta, chức vụ chủ tịch nằm chắc trong tay mình rồi. Dù Hoắc Khải muốn phái một chủ tịch tới giữa chừng thì ông ta vẫn sẽ có chức vụ cao hơn bây giờ.

Mà đám người trước mắt ông ta, sợ là sắp bị cho out rồi.

Còn Hoắc Trạch Minh lại có vẻ mặt ảm đạm, chắc là ông ta cảm giác được tiền đồ của mình đã dừng ở đây.

Nhưng một giây, Hoắc Khải lại làm ông ta ngây dại.

"Chủ tịch kế nhiệm của nhà họ Hoắc vẫn do ông Hoắc Trạch Minh đảm nhận, hơn nữa, tôi cho phép trong vòng ba năm, nếu không có tổn thất nghiêm trọng, chức vụ chủ tịch sẽ không có điều chỉnh và hạn chế gì!", Hoắc Khải tuyên bố

Lời này vừa được thốt ra, tất cả đều sững người.

Chủ tịch kế nhiệm vẫn là Hoắc Trạch Minh.

Họ đang hoài nghi là tai mình có phải nghe nhầm không

Đặc biệt là Hoắc Tích Nguyên, ông ta không chịu được mà hỏi Hoắc Khải: "Cậu Lý, không phải là cậu nói nhầm chứ? Hoắc Trạch Minh…"

"Tôi không nói nhầm!", Hoắc Khải lắc đầu: "Tôi đã xem qua tài liệu quyết sách, chiến lược của nhà họ Hoắc, đa số đều là do chủ tịch Hoắc Trạch Minh đề nghị, hơn nữa phương hướng cũng chính xác. Từ điểm đó có thể thấy, ông ta có tư duy chiến lược, cũng là một chủ tịch trụ cột đạt tiêu chuẩn. Vì thế, để ông Hoắc Trạch Minh đảm nhiệm chức chủ tịch là lựa chọn chính xác nhất. Đương nhiên, tôi không thể chắc chắn là chủ tịch Hoắc có còn bằng lòng đảm nhận chức vụ này nữa hay không. Nếu không bằng lòng, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng!"

Lời đã nói tới đó, Hoắc Trạch Minh còn nói gì được đây.

Sự kinh ngạc hiện rõ lên mặt ông ta, thậm chí Hoắc Trạch Minh còn rất cảm kích Hoắc Khải: "Tôi bằng lòng! Tất nhiên là bằng lòng! Tôi chân thành cảm ơn cậu Lý! Tôi không ngờ mình còn có thể nhận chức vụ chủ tịch. Xin cậu yên tâm, chỉ cần tôi còn ở, nhà họ Hoắc sẽ không phát sinh thêm vấn đề, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức giúp nhà họ Hoắc phát triển!"

“Tôi tin chủ tịch Hoắc nói được thì làm được. Nhưng trước đó, tôi cần nhắc nhở một chút, sau này đây sẽ là công ty con dưới trướng Hi Vọng Mới, các vị cũng sẽ được đặt tên theo 60 công ty chi nhánh mà không phải là nhà họ Hoắc nữa. Vì thế, xưng hô của các vị cần thay đổi”, Hoắc Khải nói.

Hoắc Trạch Minh hơi giật mình, sau đó ông ta cũng gật đầu.

Đối với ông ta, tên nhà họ Hoắc có thể đổi hay không thì cũng không quá quan trọng.

Nếu đã bán nhà họ Hoắc, vậy còn để ý tên gọi làm gì!

Như lúc này, Hoắc Khải đồng ý để ông ta tiếp tục quản lý nhà họ Hoắc, đó đã là chuyện rất tốt rồi.

“Lương hàng năm của ông sau này là một tệ. Đến cuối năm, nếu lợi nhuận của nhà họ Hoắc vượt qua mức yêu cầu, tôi sẽ thưởng ông tiền thưởng. Khi lợi nhuận cao hơn một bậc, cấp bậc tiền thưởng của ông sẽ tăng, tôi không dám nói là cao bao nhiêu nhưng thấp nhất cũng có thể hơn trăm triệu”, Hoắc Khải nói tiếp.

Hoắc Trạch Minh nghe thấy thế thì hai mắt sáng rực, có thể tiếp tục quản lý nhà họ Hoắc, còn được tiền thưởng tối thiểu hơn trăm triệu, dù tiền lương chỉ có một tệ thì đã sao.

Hoắc Trạch Minh khá tự tin về năng lực của mình, ông ta tin mình có thể hoàn thành yêu cầu của Hoắc Khải.

“Thành viên ban giám đốc sẽ có điều chỉnh tương đối, có người phải rời đi nhưng đa số đều được giữ lại. Đương nhiên, nếu ai muốn đi, tôi cũng không cản. Có điều, tôi hi vọng người ở lại hiểu rõ một việc là sau này, các vị không còn là thành viên của nhà họ Hoắc, mà đã trở thành quản lý cấp cao của công ty chi nhánh trực thuộc Hi Vọng Mới. Mọi việc phải coi ích lợi của Hi Vọng Mới là chuẩn. Bất kể bên ngoài có bao nhiêu cám dỗ hay uy hiếp, các vị đều phải nhớ kỹ điều này. Hi Vọng Mới rất chào đón các vị, nhưng với người phản phúc, tôi sẽ không nương tay!”

Hoắc Khải nói một tràng này là để nhắc những người này phải quên đi quá khứ.

Thế lực ngầm đã bỏ nhà họ Hoắc, các người từ bỏ ý nghĩ quay về đi. Huống chi theo góc độ lý trí, Hi Vọng Mới hiện giờ còn lớn mạnh hơn thế lực ngầm.

Nếu muốn tìm chỗ dựa, sao không tìm kẻ mạnh hơn?

Hoắc Khải tin người nhà họ Hoắc sẽ suy nghĩ cẩn thận về lý lẽ này, đây cũng là lý do vì sao anh không sa thải Hoắc Trạch Minh, cũng không định gây ra biến động nhân sự quá lớn.

Chỉ cần người nhà họ Hoắc cẩn thận suy ngẫm đạo lý trong đó, những người muốn gây bất lợi cho Hi Vọng Mới thì bọn họ sẽ chủ động bắt lấy.

Đánh một gậy rồi cho một viên kẹo, đây là chiêu trò mà Hoắc Khải rất am hiểu, trong lòng anh có kỹ xảo vô cùng cùng cao siêu.

Không nói ai khác, chỉ nói Hoắc Trạch Minh, ông ta đã trung thành với Hoắc Khải.

Dùng chi phí một trăm triệu một năm để đổi lấy một quản lý cấp cao có năng lực, đồng thời quét sạch những kẻ phản bội trong nhà họ Hoắc, Hoắc Khải lại cảm thấy giao dịch này rất đáng.

Còn về tài chính 100 tỷ kia, anh chẳng coi ra gì.

Đối với Hi Vọng Mới, tiền đã không còn là thứ quan trọng.

Dù Hoắc Khải tự mình nhận vụ thu mua này nhưng phương án thực thi cụ thể thế nào thì còn cần bộ phận pháp lý của Hi Vọng Mới đưa ra phương án phù hợp.

Bao gồm việc kiểm kê tài sản, bàn giao, điều động và phân phối nhân viên của nhà họ Hoắc, Hi Vọng Mới sẽ phái nhân viên giám thị tới, tầng

lớp quản lý cấp cao sẽ điều chỉnh, những điều này cần nhanh chóng giải quyết.

Nhưng mấy việc nhỏ này không cần Hoắc Khải tự mình nhúng tay vào, anh tin đội ngũ của Hi Vọng Mới có thể giải quyết một cách hoàn mỹ.

Có lần thu mua này làm nhịp cầu, địa vị của Hoắc Khải ở nhà họ Hoắc tăng cao.

Trừ vào kẻ còn ngoan cố, những người khác đều trở nên tán thưởng anh thay vì thù hận, thậm chí là sùng bái.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 622: Anh Hùng

Nhất là những người còn trẻ, khả năng tiếp nhận cao, tư tưởng thay đổi cũng nhanh, sau khi biết Hoắc Khải đồng ý để Hoắc Trạch Minh ở lại tiếp tục làm chủ tịch hội đồng quản trị, ai cũng khâm phục anh.

Có được khí phách như thế này, đúng là quá đỉnh! Không hổ là ông chủ của công ty Hi Vọng Mới!

Trong số này, người thấy "kém vui" nhất là Hoắc Tích Nguyên.

Vốn dĩ ông ta tính rằng mình có thể nhận được chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị, cùng lắm cũng phải là CEO.

Nào ngờ, Hoắc Khải không hề nhắc đến tên ông ta.

Tới tận mấy ngày sau, khi Hi Vọng Mới chính thức thông báo về việc thu mới, kế hoạch điều chỉnh nhân sự của nhà họ Hoắc mới được công bố.

Giống như Hoắc Khải đã hứa, đa số quản lý cao cấp của nhà họ Hoắc không bị điều chỉnh, chỉ có khoảng mười người "ngồi nhầm chỗ" bị giáng chức hoặc cho thôi việc. Cũng có một số người không muốn sống cảnh núp bóng người khác nên chọn cách chủ động rời đi.

Khoảng hai mươi đến ba mươi vị trí còn trống sẽ nhanh chóng được lấp đầy bởi người của Hi Vọng Mới.

Còn nhân viên cấp thấp có quá nửa không bị điều chỉnh, một nửa còn lại được điều chuyển công tác theo khả năng làm việc và lĩnh vực sở trường.

Như thế có thể đảm bảo rằng người của các phòng ban không quá thân thiết với nhau, cũng dễ cho người của Hi Vọng Mới giám sát họ.

Bởi vì trước kia nhà họ Hoắc rất thích dùng người ngoài, nhất là nhân viên cấp thấp và nhân viên cấp giữa, có tới 50% là người mang họ khác.

Những người này không có cảm giác bản thân mình thuộc về nhà họ Hoắc, họ chỉ nhận định kẻ mạnh thôi.

Nếu tất cả mọi người đều họ Hoắc, Hoắc Khải thực sự không dám làm đơn giản như vậy.

Sau cùng, Hoắc Tích Nguyên chỉ "vớt" được chức tổng giám đốc của một khu vực.

Tuy rằng phạm vi quyền lực đã bao quát nhiều tỉnh thành, nhưng ông ta vẫn cảm thấy khó chịu.

Bản thân mình đáng ra phải làm chủ tịch hội đồng quản trị, sao lại chỉ là nhân vật xếp hạng mười đổ ra trong hội đồng quản trị chứ?

Hoắc Khải không cần quan tâm nhiều như thế, tuy rằng mấy năm gần đây Hoắc Tích Nguyên bị người ta nhắm tới, nhưng chỉ là nguyên nhân khách quan. Nếu Hoắc Tích Nguyên thực sự có năng lực, ông ta nên vận hành khu vực của mình thật tốt, để người ta biết rằng ông ta không phải dạng vô dụng cứ bị nhắm tới là hỏng bét.

Nhưng Hoắc Tích Nguyên không làm như vậy, ông ta tự nguyện bị bỏ lại, không quan tâm tới điều gì khác, khiến sản nghiệp dưới trướng liên tục trượt dài.

Cho dù năng lực cá nhân của ông ta rất mạnh, nhưng tính cách này tuyệt đối không được Hoắc Khải trọng dụng.

Vừa mới bị chĩa mũi dùi và gặp một số khó khăn khách quan mà ông đã bỏ cuộc rồi thì làm sao trông chờ ông dẫn dắt cả một công ty với tài sản hàng trăm tỷ phát triển và hưng thịnh chứ?

Công ty như thế này cần được dẫn dắt bởi một người có tố chất tâm lý cực kỳ vững vàng, không dễ dàng gục ngã.

Hoắc Tích Nguyên chắc chắn không phải người như vậy.

Ngược lại, mấy năm qua, Hoắc Trạch Minh thể hiện ra tiềm năng rất tốt, nhất là tầm nhìn và mạng lưới quan hệ mà ông ta có được ở nước ngoài phù hợp đảm nhiệm chức vụ chủ tịch này.

Suy xét từ nhiều mặt, có người vui mừng, có người bất mãn, nhưng đã không liên quan gì tới Hoắc Khải nữa.

Thu hồi được nhà họ Hoắc, coi như chấm hết một khúc mắc lớn trong lòng anh.

Chí ít thì sau này không cần lo rằng gia tộc của mình sẽ rơi vào tay người khác.

Tin tức Hi Vọng Mới thu mua công ty nhà họ Hoắc nhanh chóng lan ra khắp toàn quốc, con số hàng trăm tỷ trong giao dịch này khiến rất nhiều người phải nhận thức rõ ràng hơn về thực lực của Hi Vọng Mới.

Trên thế giới này không có quá nhiều công ty lấy ra được hàng trăm tỷ tiền mặt để làm giao dịch, cho dù không sở hữu hai công nghệ vượt thời đại kia, bây giờ Hi Vọng Mới cũng đủ đứng hàng ngũ đầu của thế giới.

Mà rất nhiều người chú ý rằng Hi Vọng Mới thu mua nhà họ Hoắc là thu mua toàn bộ!

Dường như chuyện này không có gì ghê gớm lắm, nhưng trên thực tế, tính đến thời điểm hiện tại, tất cả các thương vụ thu mua của Hi Vọng Mới về cơ bản chỉ khống chế quyền cổ phần, rất ít khi thu mua toàn bộ.

Anh muốn mua, nhưng chưa chắc họ đã muốn bán.

Bởi vì quan điểm của Hoắc Khải là, tôi thu mua công ty của anh vì coi trọng tiềm năng phát triển của các anh chứ không phải bản thân công ty này. Nếu không có các anh tiếp tục dẫn dắt công ty phát triển, tôi mua nó về làm gì?

Thế nên tính đến thời điểm hiện tại, ngoại trừ nhà họ Hoắc ra, công ty bị thu mua cổ phần nhiều nhất cũng chỉ đến 90% thôi, vả lại tổng tài sản

của công ty này cũng chỉ có hơn một tỷ, nhỏ bé đến đáng thương nếu so sánh cùng nhà họ Hoắc.

Có người cho rằng, Hi Vọng Mới thu mua toàn bộ nhà họ Hoắc có lẽ vì cải tạo gia tộc từng lớn mạnh này thành công cụ sắc bén để công thành phá lũy của Hi Vọng Mới!

Dù sao thì nhà họ Hoắc vận hành bao nhiêu năm rồi, có cơ sở khá ổn trong nhiều ngành nghề và trên nhiều tỉnh thành của cả nước. Nếu có thể sử dụng điều này một cách thỏa đáng, sẽ đem đến sự tiện lợi cực lớn về nghiệp vụ cho Hi Vọng Mới.

Nhất là trên phương diện lôi kéo và vận hành thị trường, có thể tiết kiệm được thời gian, nhân lực và tài lực đáng kể.

Tóm lại, tuy rằng giao dịch này lên đến hàng trăm tỷ, nhưng tất cả mọi người cho rằng, Hi Vọng Mới hời rồi.

Mà đến thời điểm này, cuộc chiến thương mại giữa Hi Vọng Mới và nhà họ Hoắc cuối cùng cũng chấm dứt.

Kết cục cuối cùng là một bên trong số họ bị thu mua.

Nói thật này, điều này vẫn khiến rất nhiều người thấy bất ngờ.

Khi cuộc chiến mới bắt đầu, nhiều người cảm thấy phen này Hi Vọng Mới toi rồi, ai ngờ được sau cùng nhà họ Hoắc mới là bên bị thu mua chứ.

Cho dù nguyên nhân phần lớn trong việc này là do Hoắc Khải xử lý được công nghệ tái sinh ở nước ngoài, khiến tiềm lực của Hi Vọng Mới tăng vọt, được nhiều nhà đầu tư trong và ngoài nước để mắt tới, từ đó đứng ở vị thế không thể thất bại nổi.

Nhưng ở thời kỳ đầu, khi chưa có tin tức gì công nghệ tái sinh, khả năng "co dãn" cực mạnh mà Hi Vọng Mới thể hiện ra cũng khiến người ta phải nhìn nhận bằng con mắt khác.

Nói một cách công tâm, không được mấy công ty có thể gắng gượng được lâu như thế trong tình cảnh ấy.

Từ đầu đến cuối, người của Hi Vọng Mới chủ động từ chức hoặc phản bội công ty cộng vào chưa tới hai mươi người.

So với biểu hiện của những công ty gặp nguy trước đó thì con số này đáng được coi như kỳ tích.

Mà từ nay về sau, chắc hẳn trước khi Hi Vọng Mới chính thức tuyên bố phá sản thì dù có gặp phải nguy cơ lớn cỡ nào, e rằng không ai muốn đi đâu.

Còn về phần hai mươi người đã bỏ đi trước đó, chắc giờ họ đang khóc đến chết ngất trong phòng vệ sinh.

Ngày công bố thu mua nhà họ Hoắc, hệ thống mạng nội bộ của tổng bộ Hi Vọng Mới gửi email tới toàn bộ nhân viên, căn cứ vào vai trò cùng cống hiến của họ trong nguy cơ lần này mà tiến hành phát thưởng bằng cổ phiếu.

Người ít nhất cũng nhận được mười cổ phiếu, mà người nhiều nhất, ví dụ như Giản Tư Tư, thậm chí còn nhận được một ngàn cổ phiếu.

Đồng thời, Ninh Thần đích thân thông báo rằng giá cổ phiếu của Hi Vọng Mới tại nội địa lại tăng thêm 50% nữa.

Cũng có nghĩa là, chỉ với một lần phát thưởng, mỗi người nhận được ít nhất số cổ phiếu đáng giá hai trăm năm ngàn tệ, mà Giản Tư Tư thậm chí còn nhận được phần thưởng tương đương hai mươi lăm triệu tệ trong một lần!

Đồng thời, tất cả cổ phiếu có thể mang đến công ty đổi thành tiền mặt ngay lập tức.

Nếu muốn giữ cổ phiếu thì cứ giữ, không muốn giữ thì tôi cho anh tiền rồi thu cổ phiếu rồi, tùy anh lựa chọn.

Có khoảng một phần ba số người chọn đổi cổ phiếu thành tiền mặt, nhưng không ai muốn bán đứt tất cả cổ phiếu, chí ít cũng phải giữ lại một cổ phiếu, coi như làm kỷ niệm.

Những người này đa phần là nhân viên cấp thấp được thưởng khá ít, họ hi vọng lấy được tiền mặt, cải thiện cuộc sống hiện tại.

Còn những người được thưởng nhiều hơn thì giữ hết cổ phiếu lại, đợi ngày tăng giá trong tương lai.

Với tiềm lực hiện tại của Hi Vọng Mới, sau này mỗi cổ phiếu tăng giá tới một trăm ngàn tệ cũng không có gì lạ!

Họ không định rời khỏi công ty này, nên có thừa nhẫn nại để đợi tiếp.

Ngoài các nhân viên của Hi Vọng Mới ra, người vui nhất có lẽ là những nhà đầu tư đã mua cổ phiếu của Hi Vọng Mới từ trước.

Chẳng cần làm gì mà giá cổ phiếu lại tăng thêm năm ngàn cho mỗi cổ phiếu, đồng nghĩa với tài sản trong tay tự dưng nhiều thêm 25%.

Trong thời đại mà nền kinh tế không quá phát triển như hiện nay, làm gì có biên độ tăng nào nhanh hơn loại hình đầu tư này nữa?

Người nào mua càng nhiều thì càng được lợi nhiều, nhất là những bên đầu tư quy mô lớn, có lẽ họ kiếm thêm được mười chữ số ấy chứ!

Điều này cũng thu hút thêm nhiều người tới mua cổ phiếu của Hi Vọng Mới.

Trong một thoáng chốc, mua cổ phiếu của Hi Vọng Mới trở thành trào lưu đầu tư điên cuồng thứ hai mà nhân dân cả nước cùng tham gia.

To thì có nhà đầu tư quy mô lớn, nhỏ thì có dân thường, ai cũng vui vẻ đập tiền vào tài khoản của Hi Vọng Mới.

Thu mua nhà họ Hoắc tiêu tốn 100 tỷ, thế mà thông báo đăng tải chưa được mấy ngày, Hi Vọng Mới đã thu về hơn một trăm năm mươi tỷ tiền

vốn.

Thế nên đối với họ mà nói, tiền nong không thành vấn đề.

Thêm vào đó, cộng với giá trị tài sản chất lượng của nhà họ Hoắc, nhìn chung thu hoạch của Hi Vọng Mới phải đến vài trăm tỷ.

Rất nhiều người thở dài, Hi Vọng Mới có thể phát triển nhanh như vậy toàn nhờ đám kẻ thù đầu óc kém linh hoạt mang tiền tới tận cửa.

Nội bộ của Hi Vọng Mới tràn ngập một thứ khí thế vô địch, tất cả mọi người kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm thấy tự hào vì có thể làm việc trong một công ty vĩ đại như vậy.

Riêng Hoắc Khải thì trở thành anh hùng trong lòng tất cả mọi người!

- ---

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 623: Đặc Quyền

Sau khi hoàn thành việc thu mua nhà họ Hoắc, Ninh Thần từng hỏi Hoắc Khải, có cần gọi đoàn đội kỹ thuật VR và công nghệ tái sinh về nước không.

Theo Ninh Thần, dù thế giới bên ngoài rất lớn nhưng cô biết không nhiều. Mà ở nơi không biết rõ, con người thường có tâm lý đề phòng, đây là lý do chủ yếu khiến nhiều người thà ở lại một nơi nhỏ bé cả đời chứ không chịu ra ngoài.

Nhưng Hoắc Khải thì khác, anh lại biết rất rõ rằng dù trông có vẻ như Hi Vọng Mới đã đứng đầu thị trường trong nước, thực tế, thế lực ngầm vẫn như con rắn độc đang ẩn núp.

Nếu không hoàn toàn đánh bại nó, đoàn đội về nước chỉ tạo cơ hội cho đối phương tìm được sơ hở.

Hệ thống hoàn mỹ cỡ nào cũng không phải là vô địch thật sự, huống chi có câu nói: Thành lũy vững chắc nhất thường bị công phá từ bên trong.

Tuy hệ thống Hi Vọng Mới rất mạnh nhưng công ty dính dáng tới nó quá nhiều, sau này kỹ thuật VR và công nghệ tái sinh sẽ kết nối với đủ các ngành nghề để phát triển.

Có kết nối thì sẽ có sơ hở, từ đó dễ dàng thâm nhập.

Trái lại, tuy tình huống ở nước ngoài khá phức tạp nhưng có một điều đơn giản là cho phép sở hữu lực lượng vũ trang cá nhân.

Trong lòng Hoắc Khải, không gì có sức uy hiếp hơn súng ống đạn dược.

Đội ngũ Tinh Anh và lực lượng bảo vệ của Cổ Ngôn Tài đủ để duy trì an ninh cho đội ngũ, vả lại, Hoắc Khải sẽ nhanh chóng mở rộng quy mô

của đội ngũ Tinh Anh, đồng thời thiết lập thêm đội ngũ cá nhân lớn mạnh hơn nữa.

Những chuyện như bị ép chuyển dịch hay bị đánh lén giữa chừng không có nhiều khả năng xảy ra nữa.

Vì vậy, hai tốp người này ở nước ngoài sẽ an toàn hơn là ở trong nước

Ninh Thần không quá hiểu biết về tình hình quốc tế nhưng cô tin sự phán đoán của chồng.

Nếu Hoắc Khải nói ở nước ngoài tốt thì cô không nói gì nữa.

Giải quyết chuyện nhà họ Hoắc xong, mục tiêu kế tiếp của Hoắc Khải là thế lực trong bóng tối.

Nhưng thế lực này liên quan tới rất nhiều công ty, cho dù Hi Vọng Mới đang có quy mô khổng lồ nhưng nếu muốn tiêu diệt đối phương trong một lần hành động thì cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nếu làm không tốt có thể sẽ ảnh hưởng đến nền kinh tế tổng thể của quốc gia, dù sao thì thế lực ngầm cũng đã nắm giữ gần một nửa trong số hai trăm công ty hàng đầu, tính ra thì quy mô cũng không thua kém Hi Vọng Mới.

Trong lần tranh đấu trước đó, chúng từ bỏ nhà họ Hoắc là vì không muốn cứng đối cứng với một kẻ thù mạnh.

Chiến lược phát triển tốt nhất của thế lực ngầm là "thẩm thấu", chờ một cơ hội thích hợp để giải quyết hết toàn bộ đối thủ cạnh tranh.

Chống lại Hi Vọng Mới đang chiếm ưu thế một cách trực diện chắc chắn không phải ý tưởng hay.

Mà Hoắc Khải cũng biết mình không thể hành động thiếu suy nghĩ, nhưng anh vẫn muốn thử một chút, tạm thời "xẻo" mất vài khối thịt của đối thủ, xem động tĩnh của chúng, thử xem giới hạn ở đâu.

Nếu thế lực ngầm vẫn nhẫn nhịn, Hoắc Khải sẽ từ từ cắn nuốt sức mạnh của chúng, nếu đối phương không nhịn nổi thì anh đổi cách khác.

Nói tóm lại, Hoắc Khải đang muốn dùng chiến thuật địch không động, ta động, địch động, ta không động.

Khi được anh gợi ý, đoàn đội thu mua của Hi Vọng Mới chính thức đề nghị thu mua vài công ty đã niêm yết cổ phiếu.

Đối với thế giới bên ngoài, đây cũng không phải chuyện gì khiến người ta bất ngờ, dù sao Hi Vọng Mới thu mua công ty khác đã không phải chuyện mới xảy ra. Trong mấy năm nay, chưa có một công ty nào vung tiền điên cuồng như họ.

Trong một năm ngắn ngủi, chiến tích thu mua mấy chục công ty đúng là khiến người ta chấn động.

Hơn nữa, trong mấy công ty được Hi Vọng Mới thu mua, có không ít công ty sở hữu tài sản cả tỷ bạc hay chục tỷ. Ngay cả nhà họ Hoắc tài sản mấy trăm tỷ bây giờ cũng đã thành một trong những công ty chi nhánh dưới quyền Hi Vọng Mới nên họ thu mua thêm ai cũng không có gì kỳ lạ.

Thậm chí thế lực ngầm cũng không có phản ứng gì trong chiến dịch thu mua này, dường như chúng còn khá vui vẻ đồng ý.

Thông qua vài cuộc đàm phán không đến nơi đến chốn, dùng giá tiền cực thấp để thua mua đã giúp Hoắc Khải có kết luận này.

Thế lực ngầm có niềm tin mù quáng đối với kế hoạch thẩm thấu, chúng gần như không chuẩn bị phương án thứ hai.

Vì thế, khi Hi Vọng Mới thu mua, chúng cũng biết thời biết thế đồng ý, nhất định là chúng đang nghĩ là trà trộn vào bên trong trước, như thế sẽ dễ dàng ăn cắp tài liệu mật hơn.

Nhưng Hoắc Khải đâu mắc bẫy đơn giản thế, anh đã dùng chiến thuật này thì nhất định đã suy xét chu đáo, sẽ không cho đối phương thừa cơ.

Đợi sau khi thế lực ngầm phát hiện ra điều không ổn thì đã quá trễ.

Trong những ngày tháng như thế, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Sau khi nhà họ Hoắc bị thu mua, công ty đổi tên thành công ty chi nhánh Mậu Dần, khi khai trương, Hoắc Khải còn đích thân đi cắt băng.

Hoắc Trạch Minh thành công trở thành chủ tịch kế nhiệm cũng không mặt ủ mày ê như người ngoài suy đoán mà ông ta lại khá vui vẻ. Người không biết còn tưởng nhà họ Hoắc đã đánh thắng trận này.

Chỉ Hoắc Khải mới biết, Hoắc Trạch Minh là một người rất tham vọng.

Vì dã tâm trong lòng, thậm chí ông ta có thể cấu kết với thế lực ngầm để hãm hại người xuất sắc nhất trong gia tộc.

Chấp niệm như vậy chính là thứ Hoắc Khải coi trọng nhất ở người này.

Chỉ cần cho Hoắc Trạch Minh đủ quyền lực, anh tin ông ta có thể dẫn dắt nhà họ Hoắc phát triển thịnh vượng, Hoắc Khải tin chắc điều này.

Ngoài ra, Quốc tế Đường thị cũng chấp thuận yêu cầu của Hoắc Khải, tiêu 40 tỷ mua cổ phiếu của tổng bộ ở nước ngoài, giành được một phần quyền cung ứng sau này.

Giao dịch này là khoản tiền lớn nhất của Hi Vọng Mới tính đến thời điểm hiện tại, cũng được coi là biểu tượng cho việc Hi Vọng Mới bước lên con đường bá chủ.

Với tư cách là công thần thúc đẩy hai công ty đạt đến quan hệ hợp tác chiến lược quan trọng, Đường Trọng Vi và vài quản lý cấp cao khác của Quốc tế Đường thị được mời ra nước ngoài, tham quan phòng thí nghiệm của kỹ thuật VR.

Số người nhận được lời mời này trên toàn thế giới cực kỳ ít ỏi, người của Quốc tế Đường thị vui mừng khôn xiết, đồng thời cũng cảm thấy vẻ vang.

Đến cả Đường Trọng Vi cũng được người của công ty cực kỳ sùng bái, cho rằng vì có cô nên mới nhận được cơ hội này.

Phải biết rằng, phòng thí nghiệm kỹ thuật VR của Hi Vọng Mới chính là thánh địa mà tất cả các đội ngũ nghiên cứu khoa học trên toàn thế giới khao khát hướng đến. Không biết bao nhiêu người nằm mơ cũng mong được tới đó đi dạo một vòng, nhưng tính đến thời điểm hiện tại, thậm chí chẳng được mấy người biết chính xác địa điểm của phòng thí nghiệm nằm ở đâu.

Bao gồm người của tổng bộ Hi Vọng Mới trong nước, đến cả Ninh Thần cũng không rõ điều này.

Cũng không phải vì Hoắc Khải không tin vợ mình, mà anh cho rằng, biết càng nhiều thì càng nguy hiểm.

Dù môi trường trong nước an toàn đến mức nào thì cũng vẫn tồn tại những thành phần bất chấp mạo hiểm, nếu họ bắt cóc Ninh Thần vì muốn biết địa điểm của phòng thí nghiệm thì đây chẳng phải chuyện gì lạ lùng nữa.

Thế nên, chi bằng không để Ninh Thần biết còn hơn, tóm lại thì dù cô ấy biết hay không cũng không ảnh hưởng gì tới công ty.

Nếu Ninh Thần muốn đi, đương nhiên Hoắc Khải sẽ dẫn cô đi.

Nhưng bây giờ Ninh Thần không có thời gian, khi mấy việc hệ trọng này đặt dấu chấm hết thì đứa con chung chính thức của cô và Hoắc Khải cũng ra đời.

Giống như Ninh Thần mong mỏi, cô sinh được một bé trai, đôi mắt rất to, khi vừa sinh ra đã mọc một lớp tóc mỏng, trông cực kỳ có sức sống.

Đến cả bác sĩ cũng khen rằng đây là đứa trẻ dễ dào tinh lực nhất mà họ đỡ đẻ trong vài năm trở lại đây.

Vừa sinh ra đã biết mở mắt, nhìn khắp xung quanh, vô cùng hoạt bát, thậm chí không cần bác sĩ vỗ mông cũng khóc oe óe như sấm dậy.

Hoắc Khải không yêu cầu gì về chuyện sinh con gái hay con trai, nhưng sinh được con trai cũng không phải chuyện gì quá tệ.

Nhà có con gái con trai mới tốt chứ.

Bà chủ của Hi Vọng Mới sinh con thứ hai, đây là một chuyện lớn, dù là với gia đình này hay với thế giới bên ngoài.

Từ mấy tiếng đồng hồ trước khi Ninh Thần vào phòng sinh tới tận mấy ngày sau khi đứa trẻ chào đời, ngày nào cũng có vô số người tới bệnh viện.

Không cần biết quan hệ thân sơ thế nào, lý do để họ tới thăm đứa trẻ này là vì muốn chủ động lôi kéo quan hệ.

Hoắc Khải cũng không từ chối, nếu đã là chuyện đáng mừng, tất nhiên người đến chúc mừng càng nhiều càng tốt, cho thêm phần náo nhiệt.

Còn về phía quan hệ với mấy người này sau khi náo nhiệt như thế nào, là một chuyện khác.

Do người đến thăm quá nhiều nên bệnh viện dành riêng cho đám người này hai chiếc thang máy.

Họ chiếm dụng riêng hai chiếc, bệnh nhân, người thăm bệnh và người nhà bệnh nhân khác dùng chung ba chiếc, còn chừa một chiếc chỉ dùng trong tình huống khẩn cấp.

Đặc quyền này tất nhiên cũng khiến một số người bất mãn, nhưng bệnh viện không hề thay đổi ý kiến vì quan điểm của mấy người này.

Theo như cách nói của họ thì Hi Vọng Mới là niềm tự hào của quốc gia, sáng tạo nên lịch sử, bà chủ của công ty này hưởng tí đặc quyền thì đã sao?

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 624: Chuyển Mình

Đã có những cống hiến lớn như vậy mà ngay cả một chút đặc quyền cũng không có, lại chỉ được đãi ngộ như những người bình thường, vậy thì liều mạng làm việc vì cái gì kia chứ?

Tất cả mọi người nỗ lực làm việc kiếm tiền, ngoại trừ để nuôi sống bản thân và gia đình ra thì chẳng phải còn là vì không muốn phải xếp hàng cùng người khác khi đi mua đồ, không muốn phải nhịn ăn nhịn xài, nhìn thấy đồ mình thích mua mà còn phải chờ giảm giá hay sao?

Có lẽ sẽ có nhiều người nói rằng những suy nghĩ như vậy thật sai lệch, hay gọi là chủ nghĩa đặc quyền chuyên chế hoặc một cái gì đó không tốt khác đại loại vậy!

Nhưng xét trên thực tế, đối với sự đóng góp to lớn của Hi Vọng Mới cho tương của lai đất nước và cả thế giới, thì đừng nói đến hai thang máy, cho dù muốn xây dựng một khoa nội trú riêng biệt cho Ninh Thần cũng không có gì là quá đáng!

Bởi vì chỉ cần Hoắc Khải lên tiếng, cho dù đi đến bất kỳ quốc gia nào, anh cũng sẽ dễ dàng có được nhiều đặc quyền hơn thế này.

Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ đến việc ra nước ngoài, lý do anh thành lập trụ sở ở nước ngoài chỉ là để tạo thêm lối đi cho bản thân, cũng là để công ty thích ứng tốt hơn với môi trường kinh doanh ở nước ngoài mà thôi.

Còn Hi Vọng Mới thì sẽ vẫn mãi mãi là doanh nghiệp của đất nước này, và sẽ trở thành niềm tự hào của nơi đây!

Mặc dù sinh con là một chuyện vô cùng vất vả, nhưng suy nghĩ đến công ty còn tồn đọng quá nhiều việc, nên Ninh Thần đã xuất viện chỉ sau ba ngày nằm dưỡng sức.

Sau khi xuất viện, cô thậm chí còn bỏ qua yêu cầu ở cữ của bố mẹ mình, mà trở về thẳng công ty và bắt đầu làm việc.

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai xót con, nhưng họ cũng biết con gái mình hiện đã là tổng giám đốc của một công ty có quy mô hàng chục ngàn tỷ. Một nhân vật ở cấp độ đó, nếu bắt cô ở nhà một tháng không làm việc, thì có khi còn khiến cô lo lắng đến mức sống dở chết dở.

Cùng với sự thuyết phục của những người khác, Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai cuối cùng đã hiểu ra và không ngăn cấm nữa.

Nhưng đưa cháu mới sinh thì họ nhất quyết giữ lại để chăm sóc.

Đây là cháu trai quý giá của họ, sao có thể giao cho người ngoài chăm được?

Cháu vàng cháu bạc của ông bà, nhất định là phải để cho ông bà trông nom cẩn thận rồi.

Nói tóm lại thì họ chẳng tin ai ngoài chính bản thân họ hết!

Còn cậu em vợ Ninh Ngọc Lâm bây giờ đã thành lập nên được một thương hiệu độc lập kinh doanh đồ gia dụng.

Có điều trước đó cậu ta cũng đã giúp cho nhà máy của Hoàng Hữu Sơn chế tạo máy nước nóng và đưa thương hiệu này trở thành thương hiệu nổi bật đứng đầu trên hệ thống thương mại trực tuyến, với doanh thu hàng năm hơn 100 triệu tệ.

Bây giờ, các thiết bị gia dụng mà Ninh Ngọc Lâm kinh doanh chủ yếu là các thiết bị gia dụng thông minh.

Dù chỉ mới rót vài triệu tiền vốn vào lĩnh vực này, nhưng công ty còn chưa khai trương đã có một lượng lớn nhà đầu tư chủ động tiếp cận, hy vọng có thể mua được cổ phần. Hơn nữa, họ chi ra rất nhiều tiền nhưng cũng không mua được bao nhiêu cổ phần.

Tất cả mọi người đều biết tình cảm giữa Hoắc Khải và vợ rất tốt, yêu nhau yêu cả đường đi lối về, nên chắc chắn sau này anh cũng sẽ quan tâm giúp đỡ rất nhiều cho công ty mới thành lập của cậu em vợ.

Hơn nữa, Ninh Ngọc Lâm còn đang sản xuất các thiết bị gia dụng thông minh. Với trình độ phát triển trí tuệ nhân tạo cao như hiện tại của Hi Vọng Mới, thương hiệu do Ninh Ngọc Lâm thành lập chắc chắn sẽ lớn mạnh hơn trong tương lai! Thậm chí nó còn có thể vượt qua các thương hiệu đồ gia dụng truyền thống, trở thành thương hiệu số một của thế hệ mới.

Một công ty có tiềm năng lớn như vậy, còn chờ gì nữa mà không vội vàng đầu tư vào chứ?

Ninh Ngọc Lâm tỏ ra khá bình tĩnh, chính xác mà nói thì chính Hoắc Khải đã nhắc nhở cậu ta trước.

Các nhà đầu tư sẽ không tự nhiên tiếp cận và đưa tiền cho cậu ta mà không có lý do, mục đích duy nhất của họ khi đưa tiền là muốn nhận được nhiều lợi ích hơn từ cậu ta.

Mọi người đều nghĩ rằng doanh nghiệp của cậu ta có thể phát lớn mạnh hơn, vậy thì doanh nghiệp này còn cần tiền của bọn họ hay sao?

Hi Vọng Mới có công ty đầu tư riêng, cậu ta hoàn toàn có thể vay tiền từ công ty và hoàn trả lại vốn sau khi kiếm được tiền.

Sản xuất đồ gia dụng thông minh đối với Hoắc Khải mà nói thật không có giá trị trì cao, cứ cho là quy mô thị trường có thể lên tới hàng trăm tỉ trong tương lai thì đã sao?

Công ty của anh bây giờ đang nắm giữ chuỗi công nghiệp thượng nguồn trong ngành trí tuệ nhân tạo, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo ra một công ty lớn mạnh hơn Ninh Ngọc Lâm gấp trăm lần trong ngành này.

Anh không làm như vậy là vì muốn những người bên dưới có cơ hội để làm ăn, chứ nếu như anh đầu tư vào làm tất cả thì những người khác sẽ không còn đất để dụng võ nữa.

Từ xưa đến nay, lý do của mọi cuộc bạo loạn đều là do phân chia lợi ích không đồng đều.

Suy nghĩ của người bình thường rất đơn giản, chỉ cần chừa cho họ một miếng ăn, họ đều có thể tiếp tục chịu đựng miễn là không bị đói chết. Còn nếu như đã muốn triệt luôn đường sống của họ thì làm sao họ có thể cam chịu nhẫn nhịn được?

Hi Vọng Mới thực sự rất mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể chống lại cả thế giới.

Nước có thể nâng thuyền mà cũng có thể lật thuyền, câu nói này rất có đạo lý, không thể không nghiền ngẫm một chút.

Vì vậy, Hoắc Khải luôn nhấn mạnh việc phải cải thiện hệ thống dây chuyền công nghiệp của chính mình, nhưng không bao giờ nghĩ đến việc nắm giữ tất cả quyền lợi trong tay.

Đã ăn thịt thì cũng phải để dành chút canh cho người khác mới phải đạo.

Trong mấy tháng ngắn ngủi, Ninh Ngọc Lâm đã sản xuất ra rất nhiều sản phẩm. Dựa trên sự hiểu biết và kinh nghiệm của mình đối với nền tảng thương mại trực tuyến, cậu ta vẫn sử dụng nền tảng trực tuyến làm địa điểm bắt đầu và áp dụng mô hình huy động vốn từ cộng đồng làm cốt lõi của giao dịch bán hàng.

Sản phẩm robot quét dọn thông minh ban đầu dự kiến sẽ thu về được hàng chục triệu, nhưng chỉ trong 5 ngày, số tiền thu về đã lên đến mức hàng trăm triệu, gấp hàng chục lần so với kế hoạch ban đầu.

Một chiếc loa thoại thông minh khác cũng đã thu về được khoảng 300 triệu tệ tài trợ nhờ trí tuệ nhân tạo AI siêu mạnh mẽ của nó.

Chỉ với hai sản phẩm này, công ty của Ninh Ngọc Lâm đã trực tiếp đạt đến quy mô gần một tỷ!

Điều này khiến cho dự định từng bước phát triển các nhà máy nhỏ của cậu ta thay đổi, cuối cùng quyết định dành toàn bộ số tiền này đầu tư thành lập một nhà máy sản xuất sản phẩm thông minh quy mô lớn.

Nếu không thì chỉ dựa vào mấy cái nhà máy sản xuất nhỏ lẻ, có khi đến tận sang năm mới có thể sản xuất hết đơn hàng.

Thời đại này hơn kém nhau là ở tốc độ, đặc biệt là tốc độ trong khâu sản xuất và phân phối.

Nếu như không thể hoàn thành đơn hàng kịp thời, tốc độ giao hang sẽ bị chậm lại và hậu quả trực tiếp của việc này chính là khách hàng sẽ phải chờ đợi cho đến khi họ mất hết kiên nhẫn và hứng thú.

Bước đầu tiên dẫn đến sự thành công của Hi Vọng Mới chính là cải thiện hệ thống hậu cần, giao sản phẩm chính xác trong vòng sáu giờ trên toàn quốc và trong vòng ba giờ trong thành phố. Phải như vậy thì thực phẩm giảm cân của Hi Vọng Mới mới có thể trở thành lựa chọn hàng đầu của những người theo đuổi hành trình giảm cân trên cả nước.

Không chỉ vì ngon hay tỷ lệ dinh dưỡng khoa học như thế nào, mà còn là vì họ giao hàng đủ nhanh.

Tính đến nay, các cửa hàng bán sản phẩm giảm cân của Hi Vọng Mới đã được mở trên khắp cả nước, có thể đáp ứng yêu cầu giao hàng trong vòng 40 phút đối với các đơn trong thành phố, giao hàng trong vòng một tiếng rưỡi đối với đơn hàng ngoại thành và trong vòng hai giờ đối với các đơn hàng làng xã.

Ngoài ra, Hi Vọng Mới vẫn đang duy trì hợp tác một cách sâu rộng với các công ty chuyển phát nhanh địa phương, có kế hoạch tăng tốc độ giao hàng ở ngoại thành và làng xã lên mức tương đương với đơn hàng ở thành phố trong năm tới.

Chưa nói đến điều gì khác, chỉ riêng mạng lưới hậu cần này cũng đủ mang đến cho Hi Vọng Mới những cơ hội lớn nếu như muốn phát triển cực đại trong tương lai.

Công ty của Ninh Ngọc Lâm cũng giống như các công ty khác trong hệ thống Hi Vọng Mới, được hưởng lợi rất lớn từ điều này. Bất kể muốn phát triển sản phẩm nào, miễn là nó được phân phối qua hệ thống hậu cần của Hi Vọng Mới thì tốc độ của sản phẩm đó khi đến tay người tiêu dùng sẽ nhanh đến mức đáng sợ.

Con gái là tổng giám đốc của Hi Vọng Mới, con trai hiện giờ cũng đang là ông chủ lớn với khối tài sản hơn một tỷ, Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai bây giờ ngày ngày ngày vui vẻ, mang cháu trai đi khoe khắp thế giới.

Dù cho họ có đi đến đâu, khi mọi người biết được danh tính của họ thì đều không khỏi ghen tị và ngưỡng mộ.

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai chìm đắm trong bầu không khí hưởng thụ này, họ cảm thấy may mắn vì lúc trước đã không ép con gái mình ly hôn với Hoắc Khải thành công.

Nếu ép con gái ly hôn thành công rồi thì làm sao có được những ngày tốt đẹp như hôm nay chứ.

Nhưng họ không hề biết, hàng ngày khi họ đi loanh quanh thì vẫn luôn có những người đang âm thầm theo dõi họ.

Những người này ở đây là để bảo vệ họ.

Thỉnh thoảng có một số người muốn tiếp cận họ với mưu đồ đen tối, thì đều bị những người này lặng lẽ giải quyết trước.

Sự bình yên mà họ có lúc này hoàn toàn không phải là tự nhiên, chính bởi vì đã có người khác bí mật thay họ gánh vác thế giới hỗn loạn ở trên vai mà thôi.

Hoắc Khải đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, không muốn người nhà phải lo lắng.

Trong khi Ninh Thần đã trở lại công ty làm việc còn bố mẹ của cô đang mang cháu trai đi khoe khắp nơi, thì Hoắc Khải và Đường Trọng Vi cũng

như một số thành viên cấp cao của Quốc tế Đường Thị đã lên đường ra nước ngoài.

Khi họ đến sân bay, một máy bay tư nhân đã đợi sẵn để tiến hành đưa người đi theo hai đợt.

Điều này là để tránh bị theo dõi, và sau khi máy bay tư nhân hạ cánh, mười chiếc xe cùng loại đã trực tiếp đến đón họ.

Mỗi chiếc xe lại tách ra đi đến một thành phố khác nhau, nếu có ai muốn theo dõi những chiếc xe này để xác nhận điểm đến thì sẽ vô cùng khó khăn.

Điều quan trọng nhất, đó là những chiếc xe này không trực tiếp đến phòng thí nghiệm mà lại đi vào sâu trong rừng.

Sau khi băng qua núi rừng, những chiếc xe lại tiếp tục lộ trình hòa vào dòng xe trên đường lớn.

Đi loanh quanh như thế mất cả hai ngày thì họ mới đến được phòng thí nghiệm công nghệ VR.

Phòng thí nghiệm được bố trí nằm trong một nhà máy ở một thành phố, bên ngoài là một công ty công nghệ môi trường rất bình thường, nhưng bên trong lại là một nơi độc nhất vô nhị.

Khi đến đây, nhóm các giám đốc điều hành cấp cao từ Quốc tế Đường Thị cuối cùng đã hiểu được tầm quan trọng của phòng thí nghiệm này đối với Hi Vọng Mới.

- ----------

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 625: Phòng Thí Nghiệm

Cứ đi loanh quanh suốt hai ngày như thế này, cho dù họ có muốn mang theo máy quay phim quay hết cỡ từng cung đường đã đi qua thì cũng khó lòng mà tìm được vị trí chính xác của phòng thí nghiệm.

Nhóm quản lý cấp cao của Quốc tế Đường Thị đương nhiên cảm thấy bực tức về điều này, nhưng Đường Trọng Vi lại rất vui vẻ.

Lý do đầu tiên để cô ấy đến đây là vì cô ấy muốn có thêm cơ hội để thân thiết hơn với Hoắc Khải, lý do thứ hai là vì cô ấy cũng muốn đến thăm Hoắc Giai Minh, nên việc phòng thí nghiệm có nằm ở đâu cũng chẳng quan trọng gì đối với cô ấy.

Khi đến phòng thí nghiệm, Đường Trọng Vi hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện liên quan đến công việc, ngược lại chỉ toàn tò mò hỏi về chuyện của nhà họ Hoắc.

"Nghe nói anh vẫn để cho chú Hoắc Trạch Minh làm chủ tịch? Lúc trước ông ta tỏ thái độ thù địch với Hi Vọng Mới như vậy, sao anh còn dám sử dụng ông ta, không sợ ông ta giở trò sau lưng anh sao?", Đường Trọng Vi hỏi.

Trong lời nói của cô ấy, một nửa là vì tò mò, còn một nửa là vì thật sự lo lắng cho anh.

Hoắc Khải khẽ mỉm cười, cô gái này vẫn như trước, một khi có người làm bạn với cô ấy, cô ấy sẽ luôn chân thành quan tâm đến người đó.

Trước giờ cô ấy luôn quan tâm suy nghĩ cho nhà họ Hoắc, nhưng bây giờ dường như cô ấy đã bắt đầu tập trung tất cả sự quan tâm lên người của Hoắc Khải.

"Năng lực cá nhân của Hoắc Trạch Minh không tệ, ông ta rất thích hợp làm chủ tịch, hiện tại đang là thời kỳ quá độ, không thích hợp để thay đổi

nhân sự quá nhiều. Nếu ông ta thực sự muốn giở trò sau lưng tôi thì cũng không có ích lợi gì", Hoắc Khải rất tự tin nói.

Hi Vọng Mới đã cử người giám sát đến nhà họ Hoắc, đảm bảo rằng bất kỳ sự xáo trộn nào trong nhà họ Hoắc đều sẽ được thông báo đến bàn làm việc của Ninh Thần sớm nhất có thể.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian thâu tóm nhà họ Hoắc, Hoắc Khải cũng đã dựa vào thủ đoạn của mình để thu phục được một số con cháu trong dòng chính của nhà họ Hoắc.

Những người bị Hoắc Trạch Minh và Hoắc Khải giả đuổi ra khỏi nhà năm xưa cũng đã được anh thu nhận lại một phần và sắp xếp ổn thỏa.

Những người này vốn không hề hài lòng với Hoắc Trạch Minh và Hoắc Khải giả, bây giờ có cơ hội phục chức, bọn họ tự nhiên sẽ chằm chằm giám sát Hoắc Trạch Minh. Chỉ cần ông ta giở trò thì nhất định sẽ nhanh chóng bị bắt quả tang.

Có những người này, nhà họ Hoắc sẽ không thể tạo nên sóng gió gì nữa.

Tất nhiên, tất cả những điều này chỉ mới giải quyết được những vấn đề trong việc kinh doanh hiện tại.

Mặt khác, Hoắc Khải vẫn luôn do dự không biết có nên ra tay với những kẻ đã sát hại mình lúc trước hay không.

Những kẻ đó đã giết anh và khiến anh mất đi cơ hội thừa kế cơ nghiệp của nhà họ Hoắc. Mặc dù bây giờ nhà họ Hoắc cũng đã bị anh mua lại, nhưng mọi chuyện đều đã đổi khác.

Nếu Hoắc Khải muốn trả thù thì cũng không ai có thể nói gì.

Nhưng anh không làm điều này, bởi vì thời gian đã trôi qua quá lâu, và cho dù nhà họ Hoắc đã đoạn tuyệt quan hệ với thế lực ngầm, nhưng cái khó chính là, có một số người dù có chết thì tính nết vẫn không thay đổi.

Hoắc Khải nghĩ mình không nên lật lại chuyện cũ trước khi có thể đảm bảo rằng đã nhổ tận gốc thế lực ngầm. Nếu không thì rất có thể sẽ xảy ra thêm nhiều vấn đề rắc rối trong kế hoạch ban đầu, điều này chắc chắn không có lợi.

Giờ đây, Hoắc Khải đã bước qua giai đoạn theo đuổi sự trả thù. Điều anh muốn làm hơn cả chính là khiến cho Hi Vọng Mới thực sự đứng trên đỉnh thế giới!

Nhìn vẻ mặt tự tin của Hoắc Khải, Đường Trọng Vi không hỏi gì nữa, chỉ âm thầm nhìn anh với vẻ ngưỡng mộ kín đáo.

Có lẽ chính cô ấy cũng không nhận ra rằng loại tâm lý sùng bái này nguy hiểm như thế nào.

Sở dĩ cô ấy nhất quyết muốn kết hôn với Hoắc Khải là vì cô ấy quá ngưỡng mộ người đàn ông đó, nhưng hiện tại, hình bóng vị hôn phu trước đây của cô ấy đã dần bị người đàn ông tên Lý Phong này thay thế mất.

Cũng có thể nói, một đối tượng khác để cho cô ấy tôn thờ đã xuất hiện.

"Ông chủ", một thành viên của đội Thiên Cơ bước tới cúi chào Hoắc Khải.

Nhóm kỹ thuật VR từng thuộc quyền quản lý của chi nhánh nước ngoài của nhà họ Hoắc. Nhưng giờ đây, cả cơ nghiệp của nhà họ Hoắc đã được Hi Vọng Mới mua lại, nên đội Thiên Cơ cũng tự nhiên trở lại với ông chủ ban đầu của mình.

Hoắc Khải khẽ gật đầu, giới thiệu Đường Trọng Vi và mọi người với nhau, giải thích cụ thể rằng họ được phép đi bộ xung quanh phòng thí nghiệm và hỏi về bất cứ điều gì không liên quan đến các vấn đề được bảo mật.

Tất nhiên họ không được làm ảnh hưởng đến công việc của các kỹ thuật viên, nếu không, họ thể bị đuổi khỏi phòng thí nghiệm ngay lập tức.

Việc áp dụng công nghệ VR luôn được thực hiện hết sức thận trọng, ngoài một nhóm lập trình viên đang lạch cạch gõ phím ra, thì tại một khu vực phòng thí nghiệm khác cũng đang tiến hành các thí nghiệm trên hệ thống robot siêu thông minh.

Nếu họ làm phiền lập trình viên và khiến một dòng mã bị nhập không chính xác, thử nghiệm hoàn toàn có thể thất bại. Hậu quả của sự thất bại chính là ngày tháng làm việc cần mẫn trước đó đều sẽ trở nên vô ích.

Nghe thấy những lời cảnh báo này, nhóm quản lý cấp cao của Quốc tế Đường Thị cũng rất nghiêm túc cân nhắc, hết sức thận trọng đi vòng quanh phòng thí nghiệm.

Đường Trọng Vi vốn dĩ không có hứng thú với phòng thí nghiệm, bởi vì cô cảm thấy công việc ngồi nhập mã này rất nhàm chán.

Nhưng khi thực sự bước vào phòng thí nghiệm, cô ấy mới nhận ra rằng ở đây không chỉ thực hiện thiết kế chương trình mà còn có rất nhiều sản phẩm trí tuệ nhân tạo tiên tiến đang được tiến hành thử nghiệm.

Giống như người máy đã được đề cập trước đây cũng chỉ là một trong số chúng.

Theo kế hoạch của Hoắc Khải, một số phòng thí nghiệm phân loại sẽ được mở rộng trong tương lai, sau đó dựa vào công nghệ VR và các chương trình trí tuệ nhân tạo để phát triển nên các dòng sản phẩm mới.

Nói một cách đơn giản, Hoắc Khải rất muốn bước chân vào lĩnh vực trí tuệ nhân tạo.

Tất nhiên, bản thân hệ thống VR của anh đã là hệ thống đi đầu trong lĩnh vực trí tuệ nhân tạo, trong khuôn khổ thế giới do cao thủ vô danh đặt ra, cả hệ thống cảnh báo sớm và hệ thống quy tắc đều do trí tuệ nhân tạo cấp cao quản lý.

Nếu không, chỉ có con người thì không thể hoàn thành khối lượng tính toán khổng lồ như vậy.

Trong phòng thí nghiệm này, họ có thể thấy những bóng đèn có thể tự do thay đổi độ sáng và màu sắc theo tâm trạng của con người.

Nếu chủ nhân tức giận, robot quét rác sẽ biết trốn đi và giảm tần suất làm việc để không làm phiền đến chủ nhân.

Khi chủ nhân cảm thấy nóng, robot quản gia thông minh sẽ chủ động mở tủ lạnh và chọn đồ uống lạnh theo thân nhiệt, theo hoạt động, theo tâm trạng...

Nếu như không có những gì mà chủ nhân cần, thì robot thông minh có thể tiến hành mua hàng thông qua hệ thống mạng lưới Internet vạn vật. Hệ thống này sẽ được liên kết với hệ thống hậu cần của Hi Vọng Mới trong tương lai. Những vật dụng thông thường về cơ bản có thể được đảm bảo giao đến tận nhà trong vòng từ 5 đến 10 phút.

Nói tóm lại, đây mới chính là thông minh hóa cuộc sống.

Ngay cả một người có kiến thức rộng như Đường Trọng Vi cũng cảm thấy những điều này thật mới mẻ.

"Anh Lý, trong tương lai anh định tạo nên một ngôi nhà thông minh sao? Đến lúc đó nhớ cho tôi đặt trước một căn nhé, những thứ này thật thú vị!", Đường Trọng Vi ngồi trên chiếc ghế massage thông minh bao quanh cơ thể 180 độ, hưởng thụ một màn xoa bóp thực sự có thể so sánh với trình độ massage bằng tay. Âm nhạc êm ái được mô phỏng bởi trí tuệ nhân tạo đa kênh và bộ phận phát âm tùy chỉnh đặc biệt được lắp đặt trên ghế massage, tạo ra âm thanh cực kỳ rõ ràng và dễ chịu cho cả cơ thể lẫn tinh thần.

Cuộc sống như thế này, có ai mà không thích kia chứ!

Hoắc Khải cười nói: "Đây chỉ là một thử nghiệm trí tuệ nhân tạo có thể được giao cho công ty của em vợ tôi trong tương lai. Bản thân Hi Vọng Mới của chúng tôi không tham gia vào lĩnh vực gia dụng thông minh. Chúng tôi chỉ cung cấp công nghệ thôi".

Đường Trọng Vi nghe vậy thì tỏ ra rất bối rối, không thể nào hiểu được.

Dựa trên tất cả những gì mà cô ấy đã thấy trong phòng thí nghiệm này, cô ấy gần như chắc chắn rằng chỉ cần Hi Vọng Mới bắt tay vào phát triển chúng thì chắc chắn 100% chúng sẽ trở thành hiện tượng bùng nổ.

Bất cứ ai trên thế giới quan tâm một chút đến những ngôi nhà thông minh, hoặc những người có khả năng chi trả sẽ đều sẵn sàng bỏ tiền ra mua chúng.

Đây là một công việc kinh doanh hoàn toàn có thể thu được lợi nhuận lớn, nhưng Hoắc Khải lại không hề hứng thú với nó?

"Tại sao? Đầu tư vào lĩnh vực này rõ ràng sẽ kiếm được rất nhiều tiền mà", Đường Trọng Vi hỏi với nét mặt khó hiểu.

Đã có nhiều thương hiệu xuất hiện trong ngành thiết kế nhà thông minh, nhưng tiêu chuẩn thông minh của họ quá thấp và tất cả đều chỉ có thể thực hiện các ứng dụng tự động hóa hạn chế dựa trên các quy trình cố định.

Thông minh kiểu đó cũng chẳng khác gì chậm phát triển trí tuệ.

Nếu không có khả năng thay đổi hành vi dựa trên phản ứng của cơ thể con người và ý thức sóng não thì không thể được gọi là thiết bị thông minh thực sự.

Nhưng ngay cả các ngôi nhà thông minh cấp thấp từng được gia đình của những người giàu nhất thế giới sử dụng từ hai mươi năm trước, chúng vẫn đang ngày càng thu hút nhiều người muốn đến thử những điều mới mẻ và kiếm được vô số tiền.

Nếu những sản phẩm này của Hi Vọng Mới ra mắt, tất cả các thương hiệu nhà thông minh khác đều sẽ phá sản, vì rõ ràng không có cách nào để so sánh chúng với những thiết bị thông minh tuyệt vời này.

Không phải cứ có giá bán thấp thì sẽ có người đến mua.

Cũng giống như một chiếc bánh thơm ngon, mặc dù nó được bán với giá hàng trăm tệ một chiếc, nhưng nếu không đủ tiền mua chiếc bánh này thì bạn sẽ chấp nhận ăn phân miễn phí hay sao?

Rõ ràng là không rồi.

Vì vậy, Đường Trọng Vi không thể nào hiểu được suy nghĩ của Hoắc Khải.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 626: Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Hoắc Khải cười nói: "Lý do rất đơn giản. Tôi muốn nhường lại chỗ cho chuỗi công nghiệp hạ nguồn. Với trình độ công nghệ hiện tại của Hi Vọng Mới, chúng tôi thực sự có thể tự mình làm tốt tất cả các ngành, nhưng nếu thị trường không có sự cạnh tranh thì thị trường sẽ không bao giờ phát triển, nếu không phát triển thì tất cả mọi người sẽ thụt lùi. Chỉ khi có nhiều đối thủ cạnh tranh thì chúng ta mới có thể chắt lọc những gì tinh túy nhất từ trí tuệ vô hạn của những người khác để sử dụng cho bản thân. Vì vậy, cũng có thể nói tôi đang bỏ một phần lợi nhuận để nuôi một con cá lớn hơn. Và mặc dù chúng tôi chỉ cung cấp công nghệ, nhưng điều này không có nghĩa là chúng tôi không cần tiền. Khi họ sử dụng công nghệ của chúng tôi, họ phải đồng ý với thỏa thuận của chúng tôi. Nói một cách đơn giản, miễn là tất cả những người sản xuất nhà thông minh trong tương lai sử dụng công nghệ của chúng tôi, thì họ cũng đang giúp chúng tôi quảng bá trên thị trường này. Khi công nghệ của chúng tôi chiếm lĩnh thế giới, thì muốn làm gì cũng sẽ trở nên vô cùng dễ dàng. Hơn nữa, trong quá trình này, chúng tôi đã tiết kiệm được một khoản chi phí quảng cáo rất lớn, số tiền tiết kiệm được không phải là thứ mà sự chiếm lĩnh thị trường nhà thông minh có thể bù đắp vào được".

Đường Trọng Vi như hiểu như không, cô ấy chỉ có thể hiểu rõ một điều, thứ mà Hoắc Khải muốn chính là cả thế giới.

Khi công nghệ của Hi Vọng Mới phổ biến trên toàn thế giới, nó cũng tương đương với việc thu hút hàng tỷ lưu lượng truy cập.

Với lưu lượng truy cập khổng lồ như vậy, thì từ "thị trường" giờ đây cũng đã không còn quan trọng nữa.

Một quản lý cấp cao của Quốc tế Đường Thị nghe thấy điều đó, lập tức bước tới mỉm cười nói: "Suy nghĩ của cậu Lý thật sự là kinh thiên động địa. Một chiến lược xuất sắc như vậy đúng là nằm ngoài sức tưởng tượng của chúng tôi".

"Có điều, mặc dù Hi Vọng Mới không có hứng thú với nhà thông minh, nhưng Quốc tế Đường Thị của chúng tôi vẫn rất quan tâm đến nó. Đặc biệt là những thứ xuất hiện trong phòng thí nghiệm này, nếu ông chủ Lý đồng ý thì chúng tôi hy vọng trong tương lai Quốc tế Đường Thị sẽ trở thành công ty đầu tiên có thể áp dụng công nghệ tiên tiến của Hi Vọng Mới!"

Hoắc Khải cười nói: "Nếu bây giờ tôi hứa với mọi người thì có vẻ chiếu lệ quá, công ty không phải của một mình tôi, còn có vô số cổ đông khác mà tôi phải chịu trách nhiệm với bọn họ. Cho dù không cần chịu trách nhiệm với cổ đông, thì tôi cũng phải thông báo một tiếng cho vợ của mình trước. Do đó, về việc liệu Quốc tế Đường Thị có thể trở thành công ty đầu tiên được đưa vào sử dụng công nghệ của chúng tôi hay không thì tôi hoàn toàn chưa thể đồng ý ngay lập tức trong thời điểm hiện tại".

Trong lòng các giám đốc điều hành cấp cao của Quốc tế Đường Thị có chút thất vọng, nhưng có người khôn khéo liền lập tức nói: "Chuyện này cũng dễ nói, hai vợ chồng sếp Lý và sếp Ninh chính là một gia đình kiểu mẫu, nên việc sếp Lý muốn bàn bạc trước với vợ cũng là việc nên làm. Sếp Lý có thể nói với sếp Ninh rằng miễn là chúng tôi có thể có được bản quyền ứng dụng của công nghệ này, thì Quốc tế Đường Thị sẵn sàng cung cấp ít nhất 100 tỷ làm quỹ hỗ trợ cho công tác thử nghiệm!"

Nếu như là chuyện khác thì những giám đốc điều hành cấp cao còn lại chắc chắn đã lên tiếng ngăn chặn người đồng nghiệp vừa mới đưa ra đề nghị kia.

Nhưng sau một lúc cân nhắc, họ thấy nếu như Quốc tế Đường Thị có thể có được bản quyền ứng dụng của công nghệ này, thì trong tương lai làm sao có thể kiếm được ít hơn một ngàn tỷ được?

Thị trường nhà thông minh hiện tại đã lên tới mức 200 tỷ, hơn nữa ở trong nước thì tỷ lệ thâm nhập thị trường chỉ đang nằm ở mức dưới 1%.

Nói cách khác, trong tương lai, chỉ tính riêng thị trường trong nước cũng có thể sẽ mang lại cho họ hàng chục ngàn tỷ!

Ai chiếm được thị trường này trước sẽ giành được miếng bánh lớn nhất từ thị trường hàng chục ngàn tỷ này!

Hơn nữa, bản chất của ngành thiết kế nhà thông minh đơn giản chính là quá trình nâng cấp sản phẩm điện tử bên trong nó, và thị trường này luôn được cập nhật một cách rất nhanh chóng.

Thị trường hàng chục ngàn tỷ này sẽ không bao giờ biến mất cho dù có bán được bao nhiêu sản phẩm đi chăng nữa, mà nó sẽ tiếp tục mở rộng theo thời gian, đây chính là một ngành kinh doanh không bao giờ ngừng hoạt động.

Chỉ có 100 tỷ, liệu có quá đắt để nắm được quyền ưu tiên làm chủ thị trường này hay không?

Không đắt một chút nào!

Có bao nhiêu công ty hàng đầu luôn sẵn sàng đầu tư hàng trăm tỷ đồng để tranh giành thị trường béo bở này.

Quốc tế Đường Thị có thể cân nhắc rất rõ ràng sự đánh cược này.

Vì vậy, sau những do dự ban đầu, tất cả bọn họ đều đồng ý với đềnghị của vị đồng nghiệp kia.

Hoắc Khải cười nói: "Được thôi, tôi sẽ giải thích suy nghĩ của mọi người cho cô ấy biết, chắc là cũng không phát sinh vấn đềgì lớn đâu".

Đây là điều mà nhóm người của Quốc tế Đường Thị mong muốn, họ rất vui mừng, thu hoạch lớn nhất từ chuyến tham quan phòng thí nghiệm này có lẽ chính là cơ hội được chi ra trăm tỷ này.

Điều này cũng khiến Hoắc Khải nhìn ra được nội tình hiện nay của Quốc tế Đường Thị, trước đây anh cho rằng Quốc tế Đường Thị cũng không khá hơn nhà họ Hoắc bao nhiêu, tài sản chênh lệch nhiều nhất là hai ba trăm tỷ.

Nhưng hiện tại xem ra Quốc tế Đường Thị còn mạnh hơn nhà họ Hoắc rất nhiều.

Ít nhất, ngay cả khi tài sản của nhà họ Hoắc tăng gấp đôi, thì cũng khó có thể lập tức thu về hơn 100 tỷ tiền mặt trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Dòng tiền đủ hay thiếu đều cho thấy điều kiện hoạt động thực sự của một công ty.

Nhiều công ty trông thì có vẻ vượt trội, nhưng thực tế tỷ lệ nợ cao tới bảy mươi tám mươi phần trăm.

Một công ty như thế chỉ là một công ty vô giá trị, ngay cả khi nó có tài sản hàng ngàn tỷ đồng đi chăng nữa, thì một công ty có hệ thống quản lý tài chính kém như vậy có thể phá sản bất cứ lúc nào. Do có vấn đề với chuỗi vốn, nên họ sẽ không thể trả hết được những món nợ lớn đó.

Vì vậy, Quốc tế Đường Thị thực sự là một công ty tốt đáng để hợp tác sâu rộng!

Có tiềm năng hợp tác lớn như vậy, nên bầu không khí giữa hai bên cũng trở nên hòa hợp hơn.

Sau khi tham quan phòng thí nghiệm, Hoắc Khải đã sắp xếp cho họ một chuyến thưởng thức những món ăn ngon, đó đều là những món ăn đặc sản được chuyển đến từ khắp nơi trên đất nước.

Hiện tại, trụ sở chính ở nước ngoài của Hi Vọng Mới cũng đang thiết lập hệ thống phân phối hậu cần tương ứng.

Từ kinh nghiệm trong nước cộng với những điều chỉnh cho phù hợp với môi trường kinh doanh tại nước ngoài, thì theo kế hoạch, trong vòng ba năm hệ thống hậu cần này sẽ bước đầu thành hình, sau đó sẽ hoàn thiện trong vòng năm năm. Và trong vòng mười năm, nó sẽ trở thành hệ thống hậu cần hàng đầu thế giới!

Hoắc Khải không có hứng thú với ngành thiết kế nhà thông minh, nhưng việc bố trí hệ thống hậu cần đối với nó cũng phải đồng bộ.

Bởi vì anh cho rằng, cho dù là sản phẩm nào đi chăng nữa thì hậu cần chắc chắn là khâu quan trọng nhất, then chốt nhất trong xu thế toàn cầu hóa của tương lai.

Nếu bạn muốn mua một chiếc túi thủ công ở cách xa 10 cây số, bạn có muốn nhìn thấy nó ngay trong giây tiếp đó hay không?

Khi bạn nghĩ rằng có một nhà hàng ở bên kia Đại Tây Dương nấu rất ngon, vậy bạn có muốn dùng một bữa ăn ấm áp của nhà hàng đó sau khi đặt hàng chỉ vài chục phút không?

Mục tiêu cuối cùng của hoạt động hậu cần ở Hi Vọng Mới là để mọi người trên thế giới cảm nhận được tốc độ giao hàng nhanh như tên lửa.

Chỉ khi làm được điều đó, thì sự toàn cầu hóa mới có thể thực sự trở thành hiện thực.

Nếu không, theo tốc độ giao hàng hiện tại hơn hai tuần ở Đại Tây Dương, khách hàng đã sốt ruột từ rất lâu trước khi nhận được hàng rồi.

Logistics luôn là một yếu tố quan trọng hạn chế việc bán sản phẩm!

Do đó, đầu tư vào ngành này có tiềm năng cực kỳ lớn, các thị trường khác càng thịnh vượng thì nó càng có thể sinh lợi nhiều hơn, tiềm năng lớn hơn nhiều so với đầu tư vào lĩnh vực nhà thông minh.

Khi làm kinh doanh, Hoắc Khải không nhìn vào việc anh có thể kiếm được bao nhiêu tiền trong thời gian ngắn, mà nhìn vào mức định giá tổng thể và tiềm năng phát triển trong tương lai.

Nếu một ngành công nghiệp ngừng sinh lời trong vòng chưa đầy hai năm, thì ngay cả khi nó có thể kiếm được một ngàn tỷ trong một năm, anh cũng sẽ không động đến nó. Vì như vậy cũng tương đương với việc tự lãng

phí thời gian và sức lực của chính mình. Cuộc sống quá ngắn ngủi, không có quá nhiều thời gian để tiêu hao.

Điều Hi Vọng Mới hướng tới là một ngành công nghiệp mới mẻ chưa từng được ai khai phá, và có lẽ trong tương lai cũng sẽ không có ai dám khai phá ngoại trừ chính bọn họ. Kiếm tiền nhanh chóng sẽ không bao giờ là ưu tiên hàng đầu của Hi Vọng Mới.

Do tính bảo mật của phòng thí nghiệm, Hoắc Khải không tiếp tục đưa những người này đi xung quanh nữa mà đưa họ đi trải nghiệm truy cập sóng não để bước vào thế giới ảo.

Với tư cách là người hướng dẫn, Hoắc Khải đương nhiên cũng sẽ tham gia.

Sau giai đoạn tối ưu hóa, bây giờ việc giao tiếp truy cập sóng não hầu như sẽ không phát sinh kích thích thần kinh. Ngay cả cảm giác chóng mặt cũng đã được giải tỏa gần hết.

Lúc bước vào sẽ chỉ cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, sau đó trước mắt tối sầm lại, mở mắt ra lần nữa thì đã là một thế giới khác rồi.

Nhưng vì thế giới ảo chưa được mở rộng ra thế giới bên ngoài, mới chỉ được xây dựng bộ khung cơ bản nên nó vẫn sơ khai gần giống như lần trước.

Các giám đốc điều hành cấp cao của Quốc tế Đường Thị đã được đi đến các địa điểm khác nhau theo ý muốn cá nhân của họ.

Còn Hoắc Khải và Đường Trọng Vi thì đi đến căn nhà gỗ nơi Hoắc Giai Minh ở gần dãy núi Tần Lĩnh.

So với lần trước thì nơi này đã có thay đổi rất lớn.

Những gì mà Hoắc Khải nhìn thấy trước đây chỉ là một vùng đất hoang, nhưng bây giờ, đã có hoa và thực vật ở khắp mọi nơi, một vài cây cổ thụ

cao chót vót đang phát triển với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

Gương mặt của Đường Trọng Vi tràn đầy sự hiếu kì, một thế giới như vậy khiến cô ấy rất thích thú.

“Đi thôi, Giai Minh ở đằng kia, chúng ta đi qua xem cậu ấy đang làm gì”, Hoắc Khải nói.

“Được”, Đường Trọng Vi nhẹ nhàng trả lời, quay đầu lại, bất giác liếc nhìn Hoắc Khải rồi sửng sốt.

Bởi vì trước mặt cô ấy đã không còn là hình ảnh quen thuộc của Lý Phong, mà chính là hình ảnh vị hôn phu cũ suýt chút nữa đã bị lãng quên của cô ấy.

Khi nhìn thấy gương mặt vừa quen vừa lạ này, Đường Trọng Vi cứ đứng ngây người ở đó thật lâu mà vẫn chưa thể tỉnh táo lại.

“Sao vậy, nhớ không ra anh sao?”, Hoắc Khải cười nói.

Đường Trọng Vi một tay che miệng, một tay chỉ vào anh nói: "Anh, anh... sao anh lại ở đây..."

“Anh đưa em vào đây, thì đương nhiên là anh phải có ở đây rồi”, Hoắc Khải đáp.

“Anh đưa em vào đây?”, Đường Trọng Vi sững sờ, tựa hồ không hiểu được ý tứ của câu này.

Hoắc Khải cười nói: "Về những chuyện cụ thể, em có thể hỏi Giai Minh, cậu ấy sẽ cho em một lời giải thích thỏa đáng".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 627: Mọi Chuyện Sáng Tỏ

Nét mặt của Đường Trọng Vi đầy nghi ngờ, cô ấy muốn biết tại sao vị hôn phu cũ của cô ấy lại xuất hiện ở đây. Rõ ràng chính Lý Phong đã đưa cô ấy vào đây kia mà.

Trong lúc cô ấy còn đang sững sờ, Hoắc Khải đã kéo cô ấy đi bộ qua đó, liền nhìn thấy Hoắc Giai Minh đang ngồi dưới tán cây cổ thụ, trước mặt là một phiến đá xanh, bên trên phủ đầy giấy, mực, bút, nghiêng.

Hoắc Giai Minh đang lẩm nhẩm gì đó dưới tán cây cổ thụ thì thấy Hoắc Khải và Đường Trọng Vi đến, cậu ta lập tức vui vẻ dừng lại, quay sang chào hỏi.

“Anh ba, chị Vi Vi, sao chị cũng ở đây?”, Hoắc Giai Minh vui vẻ hỏi.

Đường Trọng Vi nghe vậy thì sửng sốt, anh ba sao?

Cách gọi này đối với cô ấy cũng không xa lạ gì, Hoắc Giai Minh từng gọi Hoắc Khải là anh ba, vậy người trước mặt đúng là vị hôn phu của cô ấy hay sao?

Còn Lý Phong thì sao?

Vốn dĩ Hoắc Giai Minh muốn muốn nói với Hoắc Khải một chút về việc trong khoảng thời gian này cậu ta đã thu hoạch được những gì, nhưng Hoắc Khải biết trong lòng Đường Trọng Vi bây giờ đang tràn đầy sự nghi ngờ cần phải được giải đáp, liền nói: "Chị Vi Vi của em vì em nên mới phải tới đây một chuyến, em cứ nói chuyện với cô ấy trước đi, anh đi loanh quanh một chút nhìn xem nơi này đã biến hóa như thế nào rồi".

Dứt lời, Hoắc Khải liền đi ra chỗ khác.

Hoắc Giai Minh định nói thêm, nhưng đã bị Đường Trọng Vi kéo lại.

Nét mặt của cô chủ lớn Quốc tế Đường Thị đầy hoang mang hỏi: "Hai người đang làm cái quái gì vậy? Tại sao anh ta lại ở chỗ này?"

"Anh ta? Ý chị là anh ba đó hả? Đây vốn là địa bàn của anh ấy, tại sao anh ấy lại không thể ở đây chứ?", Hoắc Giai Minh hỏi ngược lại.

Hoắc Khải không có nghe kỹ nội dung cuộc trò chuyện giữa hai người kia, nhưng đại khái cũng có thể đoán được.

Anh có thể đoán trước được kết quả cuối cùng là gì, cho nên bây giờ hầu hết mọi suy nghĩ hiện tại của Hoắc Khải đều chỉ đặt trong thế giới ảo trước mắt.

Những nơi sát gần bên căn nhà gỗ của Hoắc Giai Minh đã thay đổi rất nhiều, trong bán kính một dặm mọc lên đủ loại hoa lá cỏ cây.

Hơn nữa còn có rất nhiều loại cỏ cây trông rất khác so với những gì mà Hoắc Khải biết đến, nếu anh đoán không lầm thì đây hẳn là những "giống loài mới" do Hoắc Giai Minh tạo ra dựa trên trí tưởng tượng của chính mình.

Ngoài những loài hoa và cây cỏ này, chỉ có những cây cổ thụ cao chót vót.

Dãy núi Tần Lĩnh đằng kia trông vẫn rất xa, mơ hồ tràn đầy vẻ đẹp huyền ảo.

Đôi khi có những thứ càng không thể nhìn rõ thì lại càng thú vị.

Ngắm nhìn mây núi một hồi lâu, Đường Trọng Vi đã đến bên cạnh anh từ lúc nào không biết.

Hoắc Khải quay đầu lại nhìn, còn chưa kịp nói gì thì Đường Trọng Vi đã nhào vào trong vòng tay anh khóc nức nở: "Tại sao anh không nói với em sớm hơn..."

Hoắc Khải biết Hoắc Giai Minh nhất định đã nói cho cô ấy biết mọi chuyện.

Bây giờ mọi chuyện đều đã nói ra rồi, Hoắc Khải không có ý định giấu diếm điều gì, anh thở dài, vỗ nhẹ vào lưng Đường Trọng Vi rồi nói: "Không phải anh không muốn nói, mà là anh không có cơ hội để nói trước. Tình hình lúc đó quá nguy hiểm. Nếu mọi người biết anh còn sống thì không biết họ sẽ làm gì".

"Thảo nào kẻ kia đối với em quá tuyệt tình, hóa ra hắn là kẻ giả mạo!", Đường Trọng Vi chua xót nói, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ.

Khi cô ấy biết được từ Hoắc Giai Minh rằng Hoắc Khải là Lý Phong và Lý Phong chính là Hoắc Khải, cô ấy liền cảm thấy rằng toàn bộ quan điểm về cuộc sống của mình như sắp sụp đổ.

Hai người này rõ ràng có hoàn cảnh xuất thân, kinh nghiệm và ngoại hình hoàn toàn khác nhau, làm sao họ có thể là cùng một người được?

Lúc trước khi kẻ giả mạo đuổi cô ấy ra khỏi nhà họ Hoắc, Đường Trọng Vi đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, rằng liệu có khi nào vị hôn phu của cô ấy nghe được lời vu khống nào đó, hay uống nhầm thuốc, khiến cho đầu óc trở nên hồ đồ hay không.

Cô ấy không ngờ rằng vị hôn phu thực sự của mình đã bị người khác ném xuống vách núi từ lâu và tái sinh trong thân xác của một người đàn ông khác.

Khi hình bóng của vị hôn phu khuất dần trong lòng cô và một người đàn ông khác dần bước vào trái tim cô, cô vẫn có một khoảng thời gian đau khổ không thôi.

Vì cô ấy cảm thấy rằng đây là sự phản bội của chính bản thân mình.

Rõ ràng từ nhỏ cô ấy đã nói nhất định phải gả cho Hoắc Khải, làm sao cô ấy lại có thể đi yêu một người đàn ông khác được.

Nhưng cô ấy chỉ đơn giản là không thể kìm nén cảm xúc của mình, càng cố gắng kìm nén thì cô ấy lại càng thích người đàn ông này hơn.

Tuy nhiên, người đàn ông này đã có vợ con, tình cảm vợ chồng họ còn rất tốt, dường như sẽ không bao giờ có cơ hội để cô ấy xen vào.

Cô ấy đã âm thầm chịu đựng nỗi đau, trong lòng có vô số cảm xúc nhưng không cách nào giải tỏa.

Bây giờ, cô ấy biết rằng người đàn ông này lại chính là vị hôn phu của cô tái sinh, hai bóng hình hòa làm một càng khiến cho cô ấy thêm bối rối.

Thực ra cô ấy vẫn yêu vị hôn phu của mình, tình cảm này chỉ bởi vì Lý Phong quá giống với vị hôn thê của cô ấy, hay cô ấy đã thực sự yêu anh rồi?

Đặc biệt khi nghĩ đến một số việc làm trước đây để Hoắc Khải nhìn thấy, Đường Trọng Vi không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Hoắc Khải có thể hiểu được cảm xúc của Đường Trọng Vi, bất cứ ai gặp phải chuyện như vậy đều sẽ cảm thấy khó thích nghi ngay lập tức.

"Còn Giai Minh đâu? Sao cậu ấy không đi qua đây?", Hoắc Khải chuyển chủ đề.

“Cậu ấy nói rằng mình sẽ tiến hành một bài kiểm tra dùng gỗ để xây dựng cái gì đó ở đằng kia, sau đó cứ tự lẩm bẩm mãi”, Đường Trọng Vi bất giác đáp lại, sau đó nhận ra rằng Hoắc Khải đang thay đổi chủ đề, nên cô ấy liền ngước nhìn lên.

Mặc cho những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt cô ấy, gương mặt của cô ấy vẫn tràn đầy sự hạnh phúc.

Điều này quá khó tin, nhưng vị hôn phu của cô ấy vẫn còn sống, đó là một điều tốt, thậm chí có thể gọi là điều may mắn nhất trong cuộc đời này.

“Anh có hận những kẻ đó không?”, Đường Trọng Vi hỏi.

Sau đó cô ấy nghĩ rằng đây thật là một câu hỏi rất ngu ngốc.

Bởi vì cách đây không lâu, Hoắc Khải vừa hoàn tất việc để Hi Vọng Mới thu mua lại cơ nghiệp của nhà họ Hoắc.

Trước đây, cô ấy cũng như những người khác, không hiểu tại sao Hoắc Khải lại để cho Hoắc Trạch Minh tiếp tục làm chủ tịch. Bởi vì sau cùng, cơ nghiệp của nhà họ Hoắc đã được mua lại toàn bộ chứ không giống như các công ty khác chỉ có thể nắm được quyền kiểm soát, còn việc điều hành và quản lý vẫn phải để lại cho nhóm điều hành ban đầu.

Bây giờ Đường Trọng Vi mới hiểu rằng, cho dù Hoắc Khải có viện bao nhiêu lý do đi chăng nữa, thì lý do lớn nhất vẫn là bởi vì Hoắc Trạch Minh là cậu ruột của anh.

Ông ta là người nhà họ Hoắc, vì vậy ông ta nên phụ trách quản lý công việc của nhà họ Hoắc, ngay cả khi nhà họ Hoắc bây giờ đã trở thành một trong những công ty con của Hi Vọng Mới.

Tuy nhiên, sau khi bị người của nhà họ Hoắc sát hại, trong lòng của Hoắc Khải thực sự không có chút ý niệm báo thù nào sao?

"Hận thì tất nhiên là hận, nhưng mọi chuyện đã trôi qua quá lâu rồi, hận thù dù lớn đến đâu thì cũng đã phai nhạt. Hơn nữa, hiện tại anh vẫn còn sống trong thân phận của Lý Phong, anh không muốn thân phận mới của mình phải bận tâm dính líu nhiều đến mấy chuyện hận thù", Hoắc Khải nói.

Anh đang nói chính xác những gì mà anh nghĩ.

Lý Phong có thân phận rất trong sạch, ngoại trừ việc có bố bị ám sát ra thì không có thù hận với ai khác.

Nếu dùng thân phận này dính líu đến chuyện của nhà họ Hoắc thì sẽ lợi bất cập hại, nên việc Hoắc Khải không muốn làm như vậy là điều dễ hiểu.

Chỉ có điều quan điểm này quá lý trí, xét trên góc độ tình cảm mà nói, thì gặp phải chuyện như vậy sẽ chẳng ai có thể nhịn được.

Hoắc Khải cũng không phải là thánh nhân, tất nhiên anh sẽ không để những kẻ đã sát hại anh sống nhởn nhơ trong phần còn lại của cuộc đời mình như thế này.

Nhưng anh ta sẽ không đối đầu trực tiếp với những kẻ đó, mà sẽ sử dụng các phương pháp khác để hoàn thành cuộc trả thù của mình.

Điều quan trọng nhất là tìm ra kẻ sát nhân thực sự đứng đằng sau tấm màn.

Hoắc Trạch Minh chỉ là một con tốt, kẻ thù thực sự còn đang ẩn trong bóng tối. Nếu không điều tra ra những kẻ đó, thì dù cho có giết chết Hoắc Trạch Minh cũng vô nghĩa.

Giống như khi ai đó dùng dao chém bạn, bạn có thể bỏ qua cho hung thủ sau khi đã bẻ đôi con dao hay không?

“Em có thể biết ai đã giết anh không?”, Đường Trọng Vi hỏi lại.

Hoắc Khải nhìn cô ấy, một lúc sau, anh thở dài nói: "Em không cần phải để tâm đến chuyện này. Em là một cô gái tốt và có tấm lòng lương thiện, em không nên dính líu đến những chuyện hận thù. Anh sẽ tự xử lý công việc của mình".

Hai mắt của Đường Trọng Vi vẫn đỏ hoe, một lúc lâu sau, cô ấy mới yên lặng gật đầu.

Lúc này, cô ấy lại cảm thấy một bầu không khí quen thuộc.

Hoắc Khải đã như vậy từ khi còn là một đứa trẻ, sẽ không bao giờ để cho cô ấy chạm vào bất cứ thứ gì có thể làm tổn thương đến cô ấy. Hoắc Khải luôn luôn gánh hết mọi đau khổ cho cô ấy.

Nếu có người dám bắt nạt cô ấy, Hoắc Khải nhất định sẽ ra mặt.

Nếu có người muốn cười nhạo cô ấy, Hoắc Khải cũng sẽ ra mặt giúp cô ấy.

Nếu có ai đó nói xấu cô ấy, Hoắc Khải sẽ đứng ra bênh vực cho cô ấy.

Ngay cả khi cô ấy muốn giúp đỡ một người bạn khác, Hoắc Khải cũng sẽ chủ động giúp đỡ.

Anh cứ đưa tay ra hết l`ần này đến l`ần khác, khiến Đường Trọng Vi d`ần d`ần ỷ lại vào anh.

Khi kẻ giả mạo đuổi cô ấy đi, Đường Trọng Vi nghĩ rằng cuộc đời cô ấy đã bị hủy hoại, nhưng bây giờ, cô ấy đã nhìn thấy ánh sáng!

Cô ấy lặng lẽ đi theo Hoắc Khải trở v`ècăn nhà gỗ.

Nhìn thấy hai người quay lại, Hoắc Giai Minh có chút thấp thỏm, nhìn Hoắc Khải, r`ồi nhìn Đường Trọng Vi, cuối cùng khó xử nói: "Anh ba, chị Vi Vi chị ấy..."

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 628: Thế Giới Thần Kỳ

Hoắc Khải biết cậu ta sợ nói ra chuyện đó sẽ khiến anh không vui nên nói: "Không sao đâu. Vi Vi không phải người ngoài. Chuyện này hai người biết thì anh cũng yên tâm. Nhưng đừng nói cho người thứ ba nữa, trời biết, đất biết, hai em biết là được rồi".

"Vâng, em nhất định sẽ không nói cho người khác biết, kể cả bố em!", Hoắc Giai Minh lập tức vỗ ngực bảo đảm.

Đường Trọng Vi cũng ra sức gật đầu, nói: "Em cũng sẽ không nói với người nào khác!"

Cô ấy ngừng một lát rồi lại hỏi: "Anh, vậy anh có muốn nói cho chị Ninh không?"

Hoắc Khải lắc đầu nói: "Tạm thời anh chưa muốn nói cho cô ấy biết".

Đường Trọng Vi vâng một tiếng, không biết nên vui hay nên buồn.

Cô ấy vui vì bí mật mà ngay cả Ninh Thần cũng không biết thì cô ấy lại biết.

Nhưng cô ấy không vui là nếu Ninh Thần vĩnh viễn không biết bí mật này vậy thì tức là cũng vĩnh viễn không biết thật ra chồng mình là một linh hồn khác. Vậy thì họ sẽ không có khả năng ly hôn, lúc ấy mình phải làm sao đây?

Lúc biết Hoắc Khải và Lý Phong là cùng một người, trong lòng Đường Trọng Vi đã có một suy nghĩ, có khi nào mình còn cơ hội?

Dù sao trên danh nghĩa, cô ấy mới là người con gái đầu tiên đính hôn với Hoắc Khải.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải lại không hề có vẻ muốn nhắc lại chuyện cũ.

Hoắc Giai Minh đang đứng ở đây nên Đường Trọng Vi cũng ngại nhắc đến chuyện này.

Hoắc Khải không muốn để không khí mãi chìm đắm trong quá khứ nên chủ động hỏi về những cây cổ thụ cao chót vót kia.

Những thứ này đã lập tức gợi dậy sự hứng thú trong lòng Hoắc Giai Minh, cậu ta nhiệt tình giới thiệu: "Đây là Kiến Mộc! Em mất rất nhiều thời gian mới tạo ra đấy, nhưng bây giờ vẫn chưa đủ cao. Đông Hoàng Thái Nhất nói vẫn chưa đạt đến mức chọc thủng trời".

"Đông Hoàng Thái Nhất là ai?", Đường Trọng Vi tò mò hỏi.

"Chính là chuyên gia mạng thiết kế ra thế giới ảo này. Ở đây, tên của anh ta là Đông Hoàng Thái Nhất", Hoắc Khải cười chỉ lên mặt trời trên trời cao, nói: "Anh ta sống ở trên đó, sau này có cơ hội, em có thể đến xem".

"Sống ở mặt trời sao? Vậy không bị cháy thành tro sao? Nhưng mặt trời đó là mặt trời thật à?", Đường Trọng Vi hỏi.

Hoắc Khải bị hỏi thì sững người, sau đó ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao.

Cho dù là hình thái, màu sắc, thậm chí là cảm nhận về nhiệt độ đều không khác gì so với thực tế.

Đương nhiên tất cả những gì cảm nhận được ở đây đều thông qua mô phỏng của AI, sau đó lợi dụng kết quả của sự kích thích hệ thần kinh chứ không phải là sự thật.

Nếu mọi thứ đã là ảo thì mặt trời kia thật sự giống với mặt trời trong thế giới thực sao?

Cao thủ vô danh nói, mọi thứ ở đây đều dựa theo quy luật ở hiện thực để mô phỏng. Theo lý luận này, mặt trời cũng giống như trong hiện thực.

Nhưng mặt trời trong hiện thực, cho dù là nhiệt độ bề mặt cũng cao tới năm, sáu ngàn độ, lõi trung tâm còn đạt tới mấy chục triệu độ.

Nhiệt độ như thế có thể mô phỏng được không?

Nếu có thể mô phỏng được thì thật sự có thể sống được ở đó sao. Nếu làm như thế có vượt qua sự trói buộc của quy luật trong thế giới thực, khiến chương trình mô phỏng AI bị sụp đổ?

Chương trình bây giờ vẫn chưa có dấu vết của sự sụp đổ, rốt cuộc là vì thiết kế nhiệt độ của mặt trời không đủ cao hay vì trong quy luật của thế giới thực thật sự có sinh vật có thể tồn tại ở nhiệt độ đó.

Chuyện này chỉ đành tìm thời gian hỏi cao thủ vô danh, chỉ có anh ta mới thật sự hiểu về mọi điều của thế giới này.

"Anh xem, Đông Hoàng Thái Nhất ở trên Mặt Trời nhưng người bình thường thì chắc chắn sẽ không sống được, cho nên em muốn xây dựng một Thiên Đình ở giữa Mặt Trời và Trái Đất. Kiến Mộc chính là con đường đi tới Thiên Đình, giống như thang lên trời trong thần thoại", Hoắc Giai Minh vui vẻ nói: "Nhưng bây giờ Kiến Mộc vẫn đang trong giai đoạn đầu tiên của quá trình sinh trưởng, em muốn luyện bảo bối tiên thiên để xúc tác cho Kiến Mộc thì lại chưa đủ lực. Nếu cho em thêm một thời gian nữa thì khi luyện tập thành thục hơn thì sẽ làm mọi thứ dễ hơn".

Kiến Mộc là cầu nối giữa trời và đất, giữa thần và người. Phục Hy, Hoàng đế và các vị vua khác đều dùng chiếc thang thần kỳ này để đi lại giữa nhân gian và Thiên Đình. Ở Tam Tinh Đôi khai quật được một cây thần bằng thanh đồng, có cành lá, hoa cỏ, trái cây, chim bay, các con vật chuyển động trên đó, chuông thần vân vân. Chuyên gia cho rằng, đây là nguyên mẫu của cây thần, và rất có khả năng chính là Kiến Mộc.

Mà Kiến Mộc cũng là biểu tượng quan trọng trong văn hóa Ba Thục. Ba Thục được biết đến là nơi sản sinh ra văn hóa cô đồng, thầy cúng.

Về lý thuyết, Hoắc Giai Minh tự xưng là tổ tiên của Hồng Quân, muốn thúc đẩy Kiến Mộc, luyện hóa báu vật tiên thiên thì cũng gần giống với câu

chuyện trong thần thoại Diễn Nghĩa.

Nhưng đây là thế giới ảo, Hoắc Khải cũng không nghĩ nhiều như thế, dù sao chỉ cần cậu ta vui vẻ là được.

"Nói mới nhớ, thế giới này vẫn còn chỗ thiếu sót. Đã là một thế giới mới thì sao lại không có Bàn Cổ từ thời khai thiên lập địa nhỉ. Trong truyền thuyết, thế giới của chúng ta được sinh ra từ sự hỗn loạn, không có ánh sáng, không có bóng tối. Khởi đầu bằng sự hỗn loạn, thời hồng hoang, đây mới là lịch sử chân chính. Anh Ba, anh trở vềnói với Đông Hoàng Thái Nhất như thế, bảo anh ta đưa thế giới này trở vềthời hỗn loạn đi, đến lúc đó, em vẫy tay một cái là mở hỗn loạn đến thời kỳ mới, thật thú vị. Đến lúc đó làm thành một màn trình diễn, chắc chắn có thể thu hút rất nhiều người".

Lời nói của Hoắc Giai Minh khiến Hoắc Khải dở khóc dở cười. Cậu ta thật sự coi mình là vị thần khai thiên lập địa đấy à.

Nhưng đềnghị của Hoắc Giai Minh cũng không tệ.

Nếu thật sự có thể mở ra một thế giới hỗn loạn, như một cảnh mở đầu của thế giới ảo thì có vẻ cũng khá tốt.

"Được, trở lại anh sẽ hỏi anh ta, xem có thể làm được không. Nhưng theo truyền thuyết thì Bàn Cổ không phải là vị thần khai thiên lập địa, Hồng Quân cũng vậy", Hoắc Khải mỉm cười nói: "Cho nên, đời này phải tìm lại một người khác".

"Vậy anh làm?", Hoắc Giai Minh nói, sau đó lại tự phủ định cách nghĩ này: "Không được, Bản Cổ chính là vị thần khai thiên lập địa, rất oai vệ. Anh vừa nhìn đã thấy giống thư sinh, phong độ không khớp, phải tìm người dũng mãnh cơ. À, em nhớ anh có một nhân viên cấp dưới tên là Đường Thế Minh, trước đây là lái xe của giáo sư Triệu Vĩnh An. Tên nhóc đó có vẻ rất ổn, nếu không, để anh ta đến thử xem? Một sự kiện trọng đại như khai thiên lập địa không thể để người ngoài chiếm lợi.

Hoắc Khải nghĩ một lát, vẻ ngoài của Đường Thế Minh quả thật là rất khá.

Ngoại hình không tính là quá đẹp trai, nhưng nhìn rất oai hùng, hơn nữa, bản thân anh ta cũng là một võ sĩ. Nếu có thể thiết kế hình tượng cao lớn hơn, phá tan hỗn loạn, mở ra một thế giới mới thì xem ra cũng không phải không thể.

"Hai người đang nói cái gì vậy. Trong truyền thuyết, một ngày cao một trượng, ngày Bàn Cổ dài một trượng. Như vậy là 18 ngàn tuổi, trời cực cao, đất cực sâu, Bàn Cổ cực dài. Tính ra ít nhất cũng phải cao mấy triệu trượng. Đổi thành lượng từ hiện đại thì là cao hơn 10 ngàn cây số. Tầng ngoài cùng của tầng khí quyển trái đất cũng mới mấy ngàn km, hơn chục ngàn km tương đương với việc xuyên thẳng ra ngoài không trung rồi, làm gì có vị thần nào cao như vậy chứ".

"Đây là thế giới ảo mà, mọi chuyện đều có thể làm. Nếu không tin, chị có thể tự thử đi, không chừng có thể dễ dàng cao thêm mấy trăm mét đấy", Hoắc Giai Minh cười sảng khoái mà nói.

Đừng thấy Đường Trọng Vi đã hơn 20 tuổi, thật ra vẫn rất ham chơi, nếu không lúc đầu sẽ không một mình chạy đi tìm Hoắc Khải.

Cô còn thật sự làm theo những gì Hoắc Giai Minh nói, chìm vào suy nghĩ hồi lâu.

Nhưng do chưa quen với quy luật ở đây, nên nghĩ đến nửa ngay cũng chỉ làm cho chiều cao tăng lên gấp đôi.

Dù là như thế thì Đường Trọng Vi vẫn hô to lên vui vẻ. Rốt cuộc thì những chuyện này đều là những chuyện không thể tưởng tượng ở trong hiện thực.

Hoắc Giai Minh cười hi hi, nói: "Chị xoàng thôi, nhìn em đây".

Nói xong, cậu ta lắc người một cái thì cả cơ thể cứ thế lớn lên, cao to lên gấp trăm lần.

Người khổng lồ cao trăm mét hơi cúi đầu, lời nói như sấm khiến tai người ù đi.

“Thế nào, em giỏi chưa. Nếu không phải là sợ dọa chị thì em chỉ cần cố thêm tí là có thể cao lên mấy ngàn m!”, Hoắc Giai Minh nói.

Đường Trọng Vi dù không phục cũng phải thừa nhận, quả thật là Hoắc Giai Minh giỏi hơn cô ấy.

Điều này khiến cô ấy hơi nhụt chí, Hoắc Khải cười nói: “Cậu ta ở trong này lâu rồi, đã quen với quy luật ở đâu. Hơn nữa những chuyện này ngoài sự cao thấp của tinh thần còn phải phụ thuộc vào một yếu tố quan trọng là trí tưởng tượng. Em bị hiện thực ràng buộc suy nghĩ nên trí tưởng tưởng có hạn, đương nhiên sẽ không so với cậu ta được”.

“Vậy sau này, em sẽ nghĩ nhiều về những điều chưa dám nghĩ trước đây, chắc chắn có thể vượt qua cậu ta!”, Đường Trọng Vi tự cổ vũ mình.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 629: Dự Án Mới

Sau đó, Hoắc Giai Minh đã trở lại hình dáng ban đầu, bắt đầu dạy Đường Trọng Vi làm thế nào để thích nghi với các quy luật của thế giới ảo.

Thực ra nói một cách đơn giản, quy tắc ở đây chính là không có quy tắc.

Chỉ cần có đủ trí tưởng tượng thì bất cứ chuyện gì đều có thể thực hiện được trên lý thuyết.

Hai người ở đây chơi vui quên trời đất, là người đầu tiên sống trong thế giới ảo, Hoắc Giai Minh thể hiện ra tài năng đáng kinh ngạc trên phương diện này. Có lẽ vì trí tưởng tượng của cậu ta đủ mạnh, nên rất nhiều suy nghĩ mà người bình thường không thể nghĩ tới thì cậu ta đều có thể thực hiện.

Hơn nữa không chỉ Hoắc Giai Minh, mà cả hai người trước đó bị thương ở trong nhà xưởng thì sử dụng công nghệ BCI để truy cập vào thế giới ảo.

Cũng giống như Hoắc Giai Minh, sau khi tinh thần của họ trở nên ổn định thì cũng thể hiện ra năng lực mạnh mẽ.

Tuy rằng không thích nghi nhanh như Hoắc Giai Minh, hoặc là do bản thân Hoắc Giai Minh không bị gò bó trong suy nghĩ nên trời phú cho khả năng thích ứng lớn hơn người thường.

Cao thủ vô danh đã nói, họ có thể coi là những người mạnh nhất của thế giới này.

Do sự tác động của cao thủ vô danh và Hoắc Giai Minh, hai người kia cũng thay đổi tên thành cái tên liên quan đến thần thoại. Một người gọi là Phục Hy, một người tên là Thái Thượng Lão Quân.

Trong hai người thì một người nghiên cứu ảnh hưởng của Bát quái trong thế giới ảo, một người thử xây lò luyện đan, muốn luyện tiên đan.

Nói đợi sau này có người vào đây, ăn tiên đan thì có thể lớn mạnh hơn.

Điều này làm cho Hoắc Khải hơi buồn cười, những người này thật sự coi nơi này như một thế giới thần thoại xa xưa mà chơi.

Nhưng như thế cũng tốt, đã là thế giới mới, đương nhiên cần người sáng lập. Trước tiên phải xây dựng sơ bộ quy luật của thế giới. Bằng cách này, những người đến sau mới có thể dựa vào những quy tắc này để thích nghi nhanh hơn.

Hơn nữa thần linh trong thần thoại cổ đại rất nhiều, mấy người họ mới chiếm vài cái tên, cũng không có vấn đề gì.

Không chừng, sau khi có người nước ngoài đi vào còn muốn làm Jesus, Shiva các kiểu.

Vốn dĩ, Đường Trọng Vi rất muốn trở thành Nữ Oa, nhưng trong truyền thuyết cổ xưa có hai câu chuyện về Nữ Oa.

Một là Nữ Oa dùng đất sét để tạo ra con người, còn một cách nói khác là Phục Hy và Nữ Oa là hai anh em. Sau trận Đại Hồng Thủy, hai người trở thành đôi nam nữ cuối cùng của trên thế giới nên không thể không kết hợp với nhau để duy trì giống nòi.

Mặc dù truyền thuyết về việc tạo người của Nữ Oa được biết đến và công nhận rộng rãi, nhưng câu chuyện khác lại khiến Đường Trọng Vi ít nhiều cảm thấy khó chịu.

Hoắc Khải không thể làm Phục Hy, vậy cô ấy cũng không làm Nữ Oa nên quyết định xưng là Thái Nguyên Ngọc Nữ.

Đây là một nữ thần cổ đại ít được biết đến, còn gọi là Thái Nguyên Thánh Mẫu, Huyền Diệu Ngọc Nữ, Ngọc Thanh Thần Mẫu Nguyên Quân là mẹ của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu. Ủng hộ chính chủ vào ngay * trum truyen. c om *

Ở trong "Nguyên thủy thượng chân chúng tiên ký" có ghi: "Sau đại nạn lần thứ hai, nàng Thái Nguyên Ngọc Nữ sinh ra từ dòng máu được tích trong dòng suối chảy giữa khe đá. Nàng vừa sinh ra đã có thể nói, có hình dáng đầy đủ của một con người, tư chất tài tình, thường đi khắp nơi để hít thiên nguyên nên gọi là Thái Nguyên Thánh Mẫu".

Mà trong truyền thuyết, Thái Nguyên Ngọc Nữ là vợ của Bàn Cổ, nên nàng còn sinh ra trước khi khai thiên lập địa.

Nói một cách đơn giản, lịch sử thần thoại của bà ấy còn sớm hơn so với chuyện Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Nhưng do xã hội hiện tại đang ở trong giai đoạn tôn sùng nam giới, khiến cho nhiều người biết đến chuyện Bàn Cổ hoàn thành sự nghiệp khai thiên lập địa vĩ đại, còn vợ của ông ấy là Thái Nguyên Ngọc Nữ thì lại rất ít người biết đến.

Đường Trọng Vi có thể biết được sự tồn tại của vị thần này cũng coi như là học nhiều biết rộng.

"Vậy anh Khải, anh có làm Bàn Cổ không? Đây là thế giới mà anh tạo ra nên theo lý mà nói thì anh phải lập ra mới đúng", Đường Trọng Vi đỏ mặt nói.

Trong hiện thực, họ không thể trở thành vợ chồng, nhưng ở thế giới ảo mới ra đời thì Đường Trọng Vi vẫn còn chút hi vọng.

Sao Hoắc Khải lại không nhìn ra suy nghĩ của Đường Trọng Vi, vốn anh muốn từ chối nhưng Hoắc Giai Minh lại tiếp lời: "Chị Vi Vi nói không sai, anh Ba, anh mới là người sáng tạo chân chính của thế giới này. Việc khai thiên lập địa nên do anh làm. Hơn nữa, anh là đại diện pháp luật của Hi Vọng Mới, nếu đích thân ra mặt để tuyên truyền thì có lẽ sẽ càng gây chấn động".

Phải nói là những lời của Hoắc Giai Minh cũng khá hợp lý.

Là ông chủ thực sự của Hi Vọng Mới, Hoắc Khải trở thành người sáng tạo ra thế giới thì cũng là lý do chính đáng, không ai có thể phản đối.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Đường Trọng Vi, một lát sau, Hoắc Khải mới thầm thở dài, nói: "Được, để anh suy nghĩ lại rồi nói".

Tuy anh không đồng ý ngay nhưng cũng khiến Đường Trọng Vi rất vui vẻ.

Hoắc Giai Minh cười hi hi, nói: "Vậy em sẽ không chăm Kiến Mộc nữa mà giúp anh Ba làm một chiếc rìu Khai Thiên, bảo đảm hình tượng dũng mãnh của anh sẽ lan truyền khắp thế giới!"

Hoắc Khải không có ý kiến gì thêm, gọi là báu vật tiên thiên là dựa vào trí tưởng tưởng, theo quy tắc của thế giới mà sáng tạo ra mọi vật. Tốt hay xấu là hoàn toàn dựa vào trí tưởng tượng của cá nhân như thế nào.

Dựa vào trí tưởng tượng của Hoắc Giai Minh thì có lẽ sẽ tạo ra một đồ vật không tệ.

Nhưng muốn đạt hiệu quả gây chấn động thì bản thân Hoắc Khải cũng phải cố gắng, ít nhất chiều cao của Bàn Cổ trong truyền thuyết cũng hơn chục ngàn cây số thì Hoắc Khải cũng không thể thấp hơn quá nhiều.

Và muốn tưởng tượng được cơ thể người bình thường đạt đến cấp hơn chục ngàn cây số thì nó là điều cực kỳ phi thường. Ngay cả Hoắc Khải cũng cần thời gian dài mới thích ứng được.

Điều này cũng đúng như mong đợi của Đường Trọng Vi. Trong thực tế, cho dù ở bất kỳ tình huống nào, ở chung một chỗ với Hoắc Khải đều khiến cô ấy cảm thấy có chút xấu hổ.

Nhưng ở đây, cô ấy lại rất tự do.

Không có những ràng buộc trong thực tế, muốn cười thế nào thì cười, mà điều quan trọng nhất là, cô là người thứ hai trên toàn thế giới biết được bí mật của Hoắc Khải.

Đối với Đường Trọng Vi mà nói, không có chuyện gì khiến cô ấy vui vẻ hơn điều này.

Hoắc Khải đã muốn đến thế giới ảo nhiều hơn để luyện tập tạo thân hình cao lớn khi khai thiên lập địa thì đương nhiên Đường Trọng Vi cũng cùng đi với anh.

Dù sao, mình cũng là Thái Nguyên Ngọc Nữ, là linh hồn tồn tại trước cả khi khai thiên lập địa.

Nói về điều đó, mấy người họ còn thực sự phù hợp với đặc trưng mà trong truyền thuyết đã nói.

Một thế giới mới không có người biết đến, chỉ có mấy người họ. Theo ý nghĩa nào đó, thực sự có thể coi là sự tồn tại trước khi khai thiên lập địa.

Tuy rằng bây giờ xem ra là ảo, nhưng nếu thế giới này có thể tồn tại mấy trăm năm, thậm chí hàng ngàn năm thì sao?

Khi ảo và thực dần dần hợp nhất, thậm chí không tách rời nhau, vậy lúc đó lịch sử của hai thế giới có lẽ sẽ nảy sinh điểm giao cắt nào đó. Khi mọi người bàn tán về lịch sử của thế giới mới, thì có khi nào cũng xuất hiện truyền thuyết giống như trong thực tại?

Hoặc là, truyền thuyết trong hiện thực, vốn dĩ chính là sự tồn tại có chút tương tự thế giới ảo.

Tất cả những điều này không thể nghiên cứu sâu, dù sao không có ai thật sự hiểu rõ giai đoạn lịch sử đã biến mất trong dòng sông thời gian.

Vì vậy, Hoắc Khải không lập tức về nước mà sau khi đưa những quản lý cao cấp của Quốc tế Đường Thị đi thì anh ở lại nước ngoài, liên tục đi vào thế giới ảo cùng Hoắc Giai Minh và những người khác, cùng thích nghi với thế giới mới này.

Cùng lúc đó, đội ngũ bác sĩ của công nghệ tái sinh cũng không nhàn rỗi.

Hoắc Giai Minh và hai người sống sót sau vụ nhà xưởng cũng biểu hiện khả năng tuyệt vời trong thế giới mới khiến họ cho rằng không phải ngẫu nhiên.

Có lẽ, cùng lúc bị thương, họ đã đạt được một năng lực khác. Loại khả năng này có lợi cho sự phát triển trong thế giới ảo.

Theo cách nhìn của người bình thường, thế giới ảo giống như đang chơi trò chơi. Nhưng dưới con mắt của đội ngũ công nghệ VR và đội ngũ công nghệ tái sinh thì đây là một thế giới tương đối chân thực.

Bởi vì bộ khung của thế giới này được xây dựng theo quy luật của thế giới thực. Về mặt lý thuyết, những chuyện mà trong thế giới ảo làm được thì thế giới thực cũng có thể làm được.

Nếu chưa làm được thì ngoài việc trí tưởng tượng trong hiện thực bị hạn chế, thì còn vì sức mạnh tinh thần của phần lớn con người đều không đủ mạnh.

Nếu họ có thể tìm thấy nguyên nhân mà sức mạnh tinh thần của Hoắc Giai Minh và những người kia lại mạnh mẽ hơn người bình thường và áp dụng nó trên tất cả mọi người sau khi đã lý giải được, thì liệu có cơ hội tạo một thế giới thần thoại trong hiện thực không?

Giả thuyết này khiến cho không ít chuyên gia y tế vô cùng mừng rỡ.

Sau khi cân nhắc một cách nhanh chóng thì đã đến gặp trực tiếp Cổ Ngôn Tài để xin dự án mới.

Dự án này được sự chấp thuận của Hoắc Khải và hàng chục tỷ tiền đầu tư nhanh chóng được rót vào.

Mà sau khi dự án chính thức được phê duyệt thì có tên gọi: "Kế hoạch tạo thần!"

Ý nghĩa của dự án đã được thể hiện trên mặt chữ, đơn giản dễ hiểu, đồng thời cũng đầy những điều khó tin.

Liệu những vị thần chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của nhân loại cũng có thể được con người tạo ra?

Hoắc Khải cũng rất muốn biết, điều đó có khả năng xảy ra hay không?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 630: Khai Thiên Lập Địa

Đương nhiên, muốn sáng tạo thần linh trong thế giới thực là một chuyện có độ khó cực kỳ cao. Nhưng nếu có thể nghiên cứu chỉ một bước nhỏ tại điểm xuất phát, nói không chừng có thể tạo ra thay đổi cực lớn đối với nhân loại.

Chính vì tỷ lệ vô cùng nhỏ này, Hoắc Khải cũng sẵn sàng thử thách. Nếu dự án này có thể đưa ra một thứ gì đó thì chính là dự án siêu lớn chấn động thế giới.

Sau khi dự án được khởi động, hai chuyên gia y tế được cử đến khu nhà xưởng ở trong nước.

Nhóm làm việc tại nhà máy chuyển giao cho nhóm Kế hoạch tạo thần, tất cả mọi thứ đều độc lập với các dự án khác. Ngoài họ, không ai có quyền đi vào nhà xưởng này.

Nhóm bác sĩ cho rằng, bí mật trong tinh thần của Hoắc Giai Minh và hai ngươi kia được ẩn giấu trong màn sương xuất hiện ở nhà xưởng.

Nếu tìm được thứ ẩn giấu sau màn sương thì có thể giải đáp tất cả những điều thần bí cuối cùng của cơ thể người.

Thời gian cứ thế trôi qua, một tháng sau, hai trụ sở trong và ngoài nước của Hi Vọng Mới đồng thời phát đi thông báo, tuyên bố thế giới mới VR sẽ chính thức mở cửa vào một tháng sau.

Mà trong một tháng này, Hi Vọng Mới sẽ chọn ra những người may mắn trên toàn thế giới để tặng cơ hội trở thành những người đầu tiên bước vào thế giới mới.

Và dưới thông báo này có một video dài khoảng 5 giây.

Trong video là một thế giới hỗn loạn, mà trung tâm của thế giới này, mơ hồ có thể nhìn thấy một người khổng lồ đang cuộn tròn.

Bên trong cơ thể của người khổng lồ, có thể nhìn thấy một cái cây rất lớn, lấp lánh báu vật, thậm chí còn có những vật thể có sinh linh đang bay lượn rất nhanh.

Cho dù đoạn video này chỉ có 5s, nhưng mức độ chân thực được thể hiện khiến mọi người trên toàn thế giới phải kinh ngạc và chấn động.

Trong một thời gian ngắn, có vô số người nộp đơn vào Hi Vọng Mới, hi vọng có thể là người đầu tiên tiến vào thế giới mới.

Đặc biệt là những nhà tư bản đã đầu tư vào Hi Vọng Mới, còn có các hãng truyền thông lớn trên toàn cầu, cũng không thể chờ đợi cầm được trong tay những tài liệu đầu tiên.

Nhưng Hi Vọng Mới không trao cơ hội đầu tiên cho những người ở địa vị cực cao này mà lựa chọn theo tuyên bố lúc trước, dựa vào vận may của chính bạn thế nào.

Chỉ cần đủ may mắn thì cho dù là người bệnh đang nằm liệt trên giường cũng có khả năng đi vào thế giới mới.

Dù sao, chỉ cần áp dụng BCI là có thể tiến vào thế giới mới, nên cơ thể có thể cử động thay không thì không nằm trong phạm vi cần cân nhắc, chỉ cần bạn còn sống là thỏa mãn yêu cầu rồi.

Những người may mắn của tuần đầu tiên có tổng cộng bốn mươi chín người.

Con số này, lấy từ huyền học ở trong nước.

Số Đại Diễn năm mươi, lấy bốn mươi chín còn lại một. Đây là một thiếu xót mà cũng là biểu tượng của sự hoàn hảo.

Bốn mươi chín người may mắn, cộng thêm Bàn Cổ đang chờ đợi để khai thiên lập địa mới đạt tới số Đại Diễn năm mươi hoàn hảo.

Năm mươi người này đến từ khắp nơi trên thế giới, người lớn trẻ nhỏ, nam nữ mọi lứa tuổi, làm nhiều ngành nghề khác nhau.

Là những người may mắn đầu tiên đi vào thế giới mới, họ nhận được sự chú ý của toàn thế giới, thậm chí có một nhà siêu giàu còn đưa ra giá một trăm triệu, hi vọng có thể mua được suất này.

Nhưng không ai sẵn lòng bán, mà nếu họ có bán thì Hi Vọng Mới cũng không cho phép.

Một khi cho phép thì có lẽ cả bốn mươi chín thứ tự đầu tiên này đến cuối cùng sẽ bị mua hết.

Hoắc Khải hi vọng cơ hội khai thiên lập địa phải thật công bằng và chính trực, vì thế giới mới sẽ không tồn tại thứ gọi là đặc quyền.

Bạn có thể đạt được thành tựu, hoàn toàn dựa vào sự nỗ lực của bản thân.

Đương nhiên, người có đội nhóm thì sẽ có cơ hội hơn người bình thường. Đó là chuyện không thể nào thay đổi, Hoắc Khải cũng không bắt buộc phải thay đổi điều đó.

Đến cuối tuần của tuần thứ hai, là thời gian lần đầu tiên khởi động thế giới mới.

Khởi động thế giới mới, áp dụng phát sóng truyền hình trực tiếp toàn thế giới.

Nhóm công nghệ VR đã phá vỡ hạn chế của mạng 5G, tuy rằng phát sóng hình ảnh thế giới mới chiếm băng thông rất lớn, thậm chí còn hơn cả những trò chơi trực tuyến có chất lượng hình ảnh cao nhất vẫn có thể đảm bảo khi phát sóng không xảy ra bất kỳ gián đoạn nào. Trừ khi mạng nhà bạn quá kém, nhưng cũng không sao, Hi Vọng Mới đã tiến hành hợp tác với các trang web video lớn, cung cấp miễn phí hình ảnh này.

Mà các nền tảng sử dụng một băng thông độc lập thì bảo đảm, khi phát sóng trực tiếp thì người xem sẽ đều xem rõ những gì xảy ra trong thế giới mới.

Trong vòng 30 phút đếm ngược, các web video trên toàn thế giới, đội ngũ kỹ thuật hậu trường đang điên cuồng điều chỉnh thông số riêng của họ.

Trước đây, rất nhiều nhà mạng muốn nhà đầu tư xem trọng mình mà lén lút cho thêm rất nhiều người máy ở hậu đài, từ đó mà mỗi lần phát sóng chương trình của người dẫn nổi tiếng nào đó đều có mấy trăm triệu người đều xem video của anh ta.

Nhưng bây giờ, robot của họ đều không dùng nổi, trong phòng nơi phát sóng trực tiếp thế giới mới khởi động thì mỗi phút đều có số người vào xem lên đến hơn bảy con số.

Lượng khách hàng lớn tăng đột biến khiến máy chủ của kênh này không chịu nổi, liên tục gặp sự cố nhiều lần khiến các cuộc điện thoại tố cáo tới công ty cũng đột ngột tăng lên.

Họ không thể không giảm tài nguyên ở chương trình khác, mang tất cả những tài nguyên dùng được để phát sóng khởi động thế giới mới.

Không chỉ các kênh phát sóng trực tiếp ở trong nước làm như vậy mà ở nước ngoài cũng thế.

Trước thời gian dự tính khoảng năm phút, người xem truyền hình trực tiếp đã đạt tới tổng số là mấy tỷ người.

Cũng có thể nói hơn 90% số người trên toàn thế giới đang xem truyền hình trực tiếp.

Người không xem có lẽ do không có mạng hoặc không có địa chỉ IP độc lập.

Chưa nói đến điều gì khác, chỉ riêng buổi phát sóng trực tiếp này đã mang đến cho Hi Vọng Mới rất nhiều lợi ích.

Ngay cả các nhân viên của Hi Vọng Mới cũng đang dừng tất cả mọi công việc, tập trung lại ở các bộ môn để xem phát sóng trực tiếp.

Ninh Thần và Giản Tư Tư cùng những quản lý cấp cao thì tập trung ở phòng họp, xem trên màn hình của trụ sở theo đường truyền riêng cáp quang quốc tế.

Máy chiếu laser âm thanh nổi chiếm nửa diện tích căn phòng mang lại hình ảnh vô cùng rõ ràng, có thể đạt được trình độ chất lượng hình ảnh trong các phim khoa học viễn tưởng.

Để khiến hình ảnh càng thêm chân thực, Ninh Thần còn cố ý đóng hết các rèm cửa và tắt hết đèn.

Trong căn phòng tối đen chỉ nghe thấy tiếng hít thở và nhịp tim của mọi người.

Con số hiện thị trên máy chiếu laser bắt đầu đếm ngược từ bốn trăm. Trong lòng mỗi người đều đếm theo con số này trong vô thức.

Bốn trăm…

Ba trăm…

Hai trăm…

Một trăm…

Chín mươi…

Năm mươi…

Khi mười con số cuối cùng xuất hiện trên màn hình, gần như ai cũng hít thở chậm lại. Như thể hít thở mạnh hơn một chút sẽ xáo trộn bữa tiệc thần thánh chấn động này.

Trong lòng Ninh Thần vô cùng vui vẻ nhưng cũng có chút thất vọng.

Vui vẻ vì Hi Vọng Mới đã sáng tạo ra một kỳ tích như thế, đến nay đã được mở ra trước ánh mắt của con người trên toàn thế giới.

Thất vọng là chồng cô không thể cùng xem cảnh này với cô.

Nhưng cô hiểu cho Hoắc Khải. Trước đây anh đã nói qua với cô, sau khi cân nhắc rất lâu thì đã đảm nhận nhiệm vụ mở ra thế giới mới.

Ở trong thế giới mới, chồng cô hóa thân thành Bàn Cổ. Khai thiên lập địa, còn gì quan trọng hơn sự nghiệp vĩ đại này?

Ninh Thần hiểu rõ, thế giới mới là khoản thu lời quan trọng nhất trong tương lai của Hi Vọng Mới, cho nên chuyện khai thiên lập địa là việc lớn ưu tiên hàng đầu ở công ty, Hoắc Khải cẩn thận như thế, muốn tự mình làm cũng có thể hiểu được.

Cô không phàn nàn mà chỉ có niềm vui to lớn.

Chồng mình giỏi như thế, còn có gì phải nói đây.

Thời gian dự tính đếm ngược tới những con số cuối cùng, khi số một biến mất trên màn hình thì căn phòng càng tối hơn.

Màn đen do máy tính mô phỏng còn đen hơn, đậm hơn so với màu đen trong thế giới thực.

Miễn là băng thông đủ cao, chất lượng hình ảnh đủ tốt là có thể dễ dàng xem được, đó là một màu sắc thâm trầm hơn cả bóng tối.

Màu đen này chậm rãi chuyển động, như một cái vỏ màu trứng màu đen.

Nói ra thì có vẻ buồn cười nhưng trên thực tế, đây là màn trình diễn vô cùng nghiêm túc.

Không ai cười, họ đều đang chờ đợi kết quả.

Khi vỏ trứng màu đen động đậy khoảng một phút thì mọi người dần phát hiện, trong bóng tối, sinh ra một người không lồ.

Tuy trong hình ảnh không thể trải nghiệm được quá nhiều chi tiết về không gian, nhưng họ vô thức cảm giác được sự to lớn của người khổng lồ này đã vượt qua sức tưởng tượng.

Người khổng lồ dần tỉnh dậy, anh ta cố gắng thoát ra, nỗ lực vươn lên.

Nhưng vỏ trứng màu đen đã ràng buộc anh ta, khiến anh ta không thể đứng thẳng người.

Lúc này, anh ta giơ tay ra, một chiếc rìu không biết từ đâu bay tới.

Chiếc rìu này nhìn có vẻ đơn giản, chỉ là chiếc rìu bình thường với lưỡi rìu sắc bén, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sự bén nhọn ẩn dấu trên lưỡi rìu.

Sự sắc bén này có thể khiến cả thế giới phải vỡ nứt.

Mà người khổng lồ này, tay cầm chiếc rìu, mạnh mẽ chém xuống thế giới trước mắt.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 631: Báu Vật Tiên Thiên

Quả trứng màu đen bị ông ấy bổ đôi ra, trong hỗn độn, có thể nhìn thấy tất cả mọi vật có màu sáng đều đang bay lên, còn màu đen thì trầm xuống.

Người khổng lồ này từ từ đứng thẳng dậy, nhưng trời đất đang quay cuồng, ông ta không thể đứng vững nổi mà chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực để gánh lấy thiên địa.

Thiên địa ông ấy đẩy lên không ngừng, từ từ dâng lên cao.

Tất cả đều yên tĩnh nhìn cảnh này, sắc mặt bọn họ tràn đầy kinh hãi, không thể dùng lời nói để diễn tả được nội tâm lúc này.

Cảnh tượng hùng vĩ đó, khai thiên lập địa trong thần thoại, đều được bày ra trước mắt bọn họ.

Có những người đọc nhiều thần thoại, xem đến cảnh này thì bất giác lẩm bẩm: "Bàn Cổ sinh ra từ hỗn độn trời đất. Tuổi thọ 18 ngàn năm, trời đất được thành lập, thiên thanh, địa minh. Bàn Cổ ở giữa, một ngày thay đổi chín lần, thần là trời, thánh là đất. Mỗi ngày trời cao thêm một trượng, đất dày thêm một trượng. Cứ thế kéo dài 18 ngàn năm, trời cao vô số, đất cực kỳ sâu, Bàn Cổ rất dài…"

Dĩ nhiên, sự mở đầu của thế giới ảo không thể kéo dài hàng chục ngàn năm như thần thoại được.

Quá trình khai thiên lập địa chỉ kéo dài khoảng 10 phút, người khổng lồ hùng vĩ kia đã chống trời và trưởng thành không ngừng.

Khi trời đất phân tách ra và đạt đến một độ cao khó thể tưởng tượng được, người của ông ấy đột nhiên tan thành trăm mảnh.

Có người lại nói: "Khi Bàn Cổ chết, đầu biến thành bốn ngọn núi, hai mắt biến thành mặt trời và Mặt Trăng, mỡ biến thành sông biển, râu tóc biến thành thảo mộc. Thời Tần và Hán, dân gian kể rằng đầu của Bàn Cổ là

Đông Nhạc, bụng là Trung Nhạc, tay trái là Nam Nhạc, tay phải là Bắc Nhạc, và hai chân là Tây Nhạc. Các văn nhân ngày xưa kể rằng nước mắt của Bàn Cổ là sông, hơi thở là gió, giọng nói là sấm, đồng tử trong mắt là ánh sáng".

Chỉ thấy thế giới ảo đã xuất hiện biển, núi, khoáng sản, cây, sinh vật…

Mọi thứ sinh sôi nảy nở khiến thế giới trở nên tràn đầy sức sống, khiến người ta chỉ muốn tiến vào trải nghiệm luôn.

Mà một nhóm khí màu sáng từ trên không trung rơi xuống, hóa thành tảng đá.

Phía trên tảng đá là một bóng dáng mờ ảo cao chót vót, phía trên hòn đá là vô số ánh sáng tỏa ra.

Tất cả đều nghe thấy ông ấy nói: "Bàn Cổ xuất hiện, hồng hoang xuất hiện, từ hôm nay, sẽ chọn báu vật tiên thiên, bảo vật hậu thiên, phân phát cho chúng sanh, ai có duyên sẽ nhận được".

Lại có một vị nữ thần xuất hiện phía trên hồng hoang, bao phủ mọi thứ.

Mà trong ánh dương, cũng là một bóng dáng mờ ảo, xung quanh là lửa cháy.

Còn hai người nữa cũng đang bay nhanh về phía ngọn đá màu xanh.

Cảnh tượng giống hệt như trong thần thoại, khiến tất cả đều sững sờ, cả thế giới đột nhiên trở nên im lặng.

Khi tất cả không biết đang xảy ra chuyện gì thì một âm thanh trong livestream vang lên.

"Đang tiến hành nhóm tiếp nhận sóng não đầu tiên…"

Rõ ràng là cảnh tượng thần thoại, nhưng lại đột nhiên xuất hiện màu sắc khoa học viễn tưởng khiến mọi người hơi mất hứng.

Nhưng họ vẫn nhìn chăm chú lên màn hình, vì họ rất rõ ràng, thế giới ảo này vốn thuộc về khoa học, không có gì lạ cả.

Còn về việc khai thiên lập địa, phiến đá chia bảo vật thì chắc là một cái đặc sắc của trò chơi mà thôi, không cần quan tâm nhiều.

Thứ họ thật sự muốn biết là bên trong thế giới ảo kia nó như thế nào.

Theo như lời giải thích của chủ quản đội kỹ thuật VR của Hi Vọng Mới thì thế giới ảo được dựa trên sức mạnh tinh thần của con người, có thể làm mọi chuyện ở trong này.

Về bản chất thì giống như là nằm mơ vậy, nhưng mọi thứ ở đây lại giống như là thật, mà còn có thể tiếp diễn.

Chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ để khiến người ta rung động rồi.

Làm gì có ai không thích mơ chứ. Bọn họ có thể thay đổi vận mệnh của bản thân trong mơ mà.

Người yếu ớt sẽ mơ mộng trở thành siêu nhân giải cứu thế giới.

Những người mắc bệnh ung thư nằm trên giường thì sẽ mơ bản thân được tung bay chạy nhảy.

Những người nghèo khổ thì ước mơ mình được giàu nhất thế giới.

Xấu ước được đẹp, lùn ước được cao, mà mọi thứ, đều được thực hiện trong thế giới ảo.

Đây là sự việc đầu tiên trên lịch sử loài người thật sự tiếp xúc đến những thứ chỉ có trong phim viễn tưởng, ai mà không muốn được trải nghiệm chứ.

Thời gian chờ đợi không dài, chỉ khoảng 10 giây gì đó, nhưng lại khiến người ta cảm thấy như hàng năm.

10 giây sau, phòng livestream lại khôi phục.

Thứ mọi người nhìn thấy đầu tiên chính là một ông cụ đang bị ung thư, nằm liệt giường.

Vẫn là bộ dạng đó, nhưng chân tay của người này lại hoàn toàn bình thường. Lúc này, ông cụ cũng đang kinh ngạc nhìn bản thân, sờ hai chân của mình. Một lúc sau, ông cụ mới nhảy lên hai cái, rồi vui sướng kêu lên.

Hình ảnh này khiến không ít người bật cười thành tiếng.

Sau đó, cảnh tượng lại thay đổi đến chỗ phân chia bảo vật. Hai người từng bị thương giống Hoắc Giai Minh đã hóa thân thành Thái Thượng Lão Quân và Phục Hy cũng đang có mặt ở đây.

Mà Hoắc Giai Minh hóa thân thành Hồng Quân Lão Tổ lại giả vờ nói mấy câu cổ xưa với họ, sau đó phất tay lên, vô số ánh sáng rơi xuống tay hai người họ.

Thái Thượng Lão Quân được nhận Thái Cực Đồ, Hữu Thái Cực Đồ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Cửu Nhai Kim Trượng, Bát Cảnh Cung Đăng, Suất Tử Diễm, Vô Tự Thiên Thư. Trong đó Thái Cực Đồ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ là báu vật tiên thiên.

Mà Phục Hy thì nhận được ít hơn, một bàn Bát Quái, cũng là báu vật tiên thiên.

Nhiều người quen thuộc với thần thoại đều hét lên với những người được chọn trong nước: "Mau lấy báu vật tiên thiên đi!"

Nhưng bọn họ hét lớn đến mấy thì người trong livestream cũng đâu nghe được. Chỉ có một người trong đó dường như cũng hướng về vị trí phân phát bảo vật.

Mà những người khác thì đều đứng tại chỗ để thích nghi với cuộc sống mới.

Còn những người ngoại quốc thì đều không biết câu chuyện chia bảo vật nên sẽ không đến làm gì. Hơn nữa, bọn họ còn bị phân tán khắp nơi tại

thế giới rộng lớn này. Khi bọn họ còn chưa học được cách bay như Hoắc Giai Minh hay cao thủ vô danh thì chắc phải mất ít nhất là một trăm năm quá.

Khi ấy thì mọi thứ đã nguội lạnh cả rồi.

Nhưng người xem nước ngoài lại không quan tâm đến việc này, bọn họ muốn biết là thật sự có thể làm việc mình thích trong thế giới ảo này hay không.

Nên khán giả trong nước đều cảm thấy tự hào và nghĩ rằng bọn họ là kẻ ngốc, không lấy cả báu vật tiên thiên!

Hoắc Khải lúc này đã thành công lùi về sau. Thân xác Bàn Cổ mà anh hóa thân vào đã tỏa ra khắp nơi.

Sau khi ra khỏi thế giới ảo, anh gọi điện thoại cho Ninh Thần.

"Sao rồi, em thấy mở đầu vậy được chứ?", Hoắc Khải hỏi.

Dù là trong điện thoại cũng nghe được tiếng tạp âm truyền đến, Ninh Thần che loa lại, cười đáp: "Anh không biết đâu, người của công ty phát cuồng hết lên rồi, khóc nháo đòi em tìm anh cho họ quyền tiếp nhận sóng não để vào xem đó".

"Alo, sếp ơi, ghê thật đấy, chuyện lớn như thế mà lại giấu bọn tôi, không cho chúng tôi tận mắt chứng kiến! Tôi cảm giác là tôi nhất định sẽ hối hận nếu không ở đó đấy! Tôi kệ anh đấy, anh phải đưa chúng tôi vào xem đi! Chúng tôi muốn đi cửa sau!", giọng của Giản Tư Tư truyền đến.

Hoắc Khải bật cười, anh có thể tưởng tượng được sự háo hức của họ về thế giới ảo.

Nhưng quy định là quy định, thời gian thử nghiệm một tháng này là để xem có bug gì hay không. Khi nào xác định thế giới ảo ổn định thì mới phổ biến khắp thế giới.

Mặc dù chuyện khai thiên lập địa đã xong, nhưng Hoắc Khải vẫn chưa thể về nước luôn.

Các nhà tư bản đều đang điên cuồng tìm đến, người thì muốn mua cổ phiếu, người muốn đi cửa sau để thử với số tiền lên đến 9 con số, thậm chí là vàng bạc.

Đây là cơ hội tốt để phát triển Hi Vọng Mới tại nước ngoài. Là ông chủ của công ty, Hoắc Khải không thể bỏ lỡ cơ hội được.

Dù sao thì trong vòng một tháng qua, việc cần chuẩn bị nhiều nhất chính là chế tạo thiết bị tiếp nhận sóng não và máy phục vụ đủ để chịu sự truy cập của hàng tỷ người cùng một lúc.

Máy phục vụ thì khỏi lo, chỉ cần tiêu tiền là xong. Cao thủ vô danh đã tính toán xong rồi, sau này số lượng máy phục vụ mà Hi Vọng Mới cần dùng đến sẽ chiếm khoảng 1/5 toàn thế giới.

Nghe thì không nhiều đâu, rõ ràng với một lượng lớn lưu lượng như thế mà lại chỉ dùng đến 1/5 số máy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 632: Manh Mối

Nhưng trên thực tế, máy phục vụ của rất nhiều công ty đều sử dụng chung với những công ty khác. Nói đơn giản là mỗi người có thể dùng cùng lúc mấy phần mềm, mà mỗi phần mềm đều liên kết với máy phục vụ của các công ty khác nhau, cho nên số lượng sẽ bị trùng lặp.

1/5 mà cao thủ vô danh tính toán đã đạt đến tổng số lượng người dùng trên toàn thế giới rồi.

Việc thật sự cần lo lắng chính là thiết bị tiếp nhận sóng não.

Thiết bị này được tạo bởi đội ngũ VR và đội ngũ bác sĩ, cần rất nhiều kỹ thuật, mà lại liên quan đến cơ mật kỹ thuật sóng não của con người.

Thiết bị lúc trước, bao gồm dùng cho cả 50 người may mắn đều là do đội nhóm tự tạo.

Nhưng nếu cho cả thế giới dùng thì mình bọn họ là không đủ, còn phải dùng đến sức mạnh công nghiệp.

Nhưng nghĩ đến tiền đề là bảo mật nên công xưởng bắt buộc phải do Hi Vọng Mới tạo ra.

Theo phán đoán của nhóm người Cổ Ngôn Tài thì số thiết bị lần này ít nhất cũng phải lên đến 500 triệu, thậm chí là hơn.

Cho dù bọn họ đã bắt đầu mở xưởng từ lâu, nhưng muốn chế tạo ra 500 triệu cái máy thì cần vô số tài nguyên.

Mà số tài nguyên này không có sẵn, chỉ đành mua của người khác.

Cho nên đám tư bản nước ngoài đều có cớ để đàm phán với Hi Vọng Mới.

Muốn chế tạo à, chúng tôi giúp được đấy, nhưng đổi lại, Hi Vọng Mới phải đưa ra chút lợi ích mới được.

Hoắc Khải không phải người cố chấp, biết cái gì quan trọng cái gì không.

Hiện giờ quan trọng nhất là đảm bảo cho công việc hậu kỳ của thế giới ảo không xảy ra vấn đề. Còn những cái khác có thể nới lỏng được.

Hai ngày sau đó, Hoắc Khải gần như không có thời gian nghỉ ngơi. Các nhà cung ứng nguyên vật liệu không ngừng tìm đến đàm phán hợp tác.

Đám người này đến từ những nơi khác nhau trên thế giới, cho nên tư duy và hành vi cũng sẽ khác với nhóm Hoắc Khải.

Cũng chỉ có Hoắc Khải mới có thể đàm phán với vô số người trong cùng một thời gian ngắn như vậy.

Trong hai ngày anh đã xử lý ổn thỏa chuyện nguyên vật liệu và anh cũng tự hứa với bản thân.

Rằng số thiết bị đầu tiên sẽ được phát cho các khu vực đo trước, đồng thời, những người may mắn trong lượt thứ hai cũng sẽ cho bọn họ thêm vào danh sách.

Dĩ nhiên là sẽ không được quá nhiều.

Ví dụ bạn cung cấp số nguyên vật liệu có giá trị 1 tỷ thì sẽ được 1 vị trí, 10 tỷ thì 3 vị trí.

Nghe có vẻ không đúng tỉ lệ, nhưng Hoắc Khải cứ tính như thế đấy. Đồng ý thì tốt, không thì thôi, tóm lại là không được thương lượng.

Đám người đó cũng không suy nghĩ nhiều mà chỉ muốn vào trước người khác, để xem tình hình đại khái. Một hay ba người đi vào cũng chẳng khác gì nhau.

Để cảm ơn, lúc nhận được nguyên vật liệu, Hi Vọng Mới cũng sẽ bỏ ít tiền ra hơn nhiều.

Đã thế thì bên phòng kế toán cũng sẽ có dòng tiền không bị đứt đoạn.

Chỉ mấy ngày mà đã giảm đi hàng trăm tỷ!

Cũng may số người mua cổ phiếu quá nhiều nên Hi Vọng Mới cũng không thiếu tiền.

Lượng nguyên vật liệu ồạt từ khắp nơi chuyển đến bằng thuyền, máy bay, đường bộ.

Hi Vọng Mới thành lập công xưởng kỹ thuật cao tại trong nước, đơn giản chỉ vì Hoắc Khải biết chỉ có trong nước mới là an toàn nhất.

Ít nhất là sẽ không có người vì lợi ích mà cướp kỹ thuật này đi, và cũng không dám cướp.

Mà người trong nước cũng biết tầm quan trọng của nhà xưởng này nên đã cho phép nhà xưởng này có không quá 30 bộ đội vũ trang.

Đồng thời còn phái cả đội quân đến đây để bảo vệ bên ngoài.

Bọn họ sẽ không làm ảnh hưởng đến việc vận hành của công xưởng, nhưng nếu có người muốn làm gì tổn hại đến nó thì họ sẽ bao vây công xưởng trong vòng 2 phút và đảm bảo không một con ruồi nào lọt qua được.

Có hai tầng bảo vệ thế này thì không cần lo về vấn đề an toàn của công xưởng.

Dưới sự bảo vệ của nhà nước, tất cả các hạng mục đều được bật đèn xanh, nguyên vật liệu không ngừng được đem vào. Công xưởng này lấy công nghệ AI làm chủ, làm việc năng suất cả ngày lẫn đêm!

Công xưởng đảm bảo một tháng sau sẽ có đủ thiết bị cung ứng thì trong nước lại truyền đến một tin không hay.

Hai chuyên gia y học được phái đến công xưởng đầy sương mù kia cũng gặp phải tình trạng giống Hoắc Giai Minh và bị thương nặng.

Trong đó một người đã tử vong ngay tại chỗ, người còn lại thì bị kéo đi làm phẫu thuật thay đầu.

Hiện giờ đội ngũ y học đã làm được rất nhiều cuộc phẫu thuật thay đầu, các nhà giàu đều lũ lượt đem tiền đến, cho dù có nói là không thể đảm bảo sẽ thành công 100% thì bọn họ cũng kiên trì đòi làm.

Có những "con chuột bạch" này, đội ngũ y học lại càng có thêm kinh nghiệm trong việc phẫu thuật thay đầu.

Có lẽ đến ông trời cũng hy vọng vào việc này, hoặc có lẽ lịch sử đã sang một trang mới, tỉ lệ thành công của phẫu thuật thay đầu cũng tăng lên rõ rệt.

Cho dù có gặp phải những nguyên nhân bất khả kháng dẫn đến thất bại thì cũng đã thành công cứu được hai mạng người.

Chỉ cần còn sống là còn hy vọng.

Tiếc là chuyên gia y học được cứu sống kia đã chết trong lúc phẫu thuật.

Việc này khiến đội ngũ y học bị đả kích nặng nề, tổn thất mất hai nhân tài khiến họ rất đau buồn.

Cũng may hai người kia không hề hy sinh phí công, lúc bọn họ trải nghiệm làn sương đó thì đã mang theo thiết bị tiếp nhận sóng não.

Thiết bị này không phải đưa con người vào thế giới ảo mà là có thể giúp ý thức bọn họ tồn tại. Sau đó, dùng thiết bị đặc thù để phân tích sóng não là biết được lúc đó có chuyện gì.

Có người từng nói, trên đời này có một thứ còn nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng.

Thứ đó chính là tư duy của nhân loại!

Tốc độ của tư duy nhanh cỡ nào chứ?

Tốc độ ánh sáng là ba trăm ngàn cây số trên giây, mà khoảng cách giữa mặt trời với trái đất là khoảng 150 triệu cây số, cho nên ánh sáng sẽ phải chạy khoảng hơn 500 giây.

Nhưng tư duy của con người lại chỉ cần tốn một tích tắc là đến, nhanh hơn tốc độ ánh sáng nhiều.

Tư duy trong đầu và lúc thực hiện có giống nhau hay không thì vẫn còn phải tranh cãi, nhưng có thể khẳng định rằng tốc độ truyền tin của tư duy chắc chắn sẽ nhanh hơn rất nhiều thứ.

Hai chuyên gia y học kia tuy đã chết nhưng bọn họ vẫn còn tư duy.

Dùng thiết bị phân tích, mọi người đã nhận được một đáp án đáng sợ.

Lúc gặp nạn, chuyên gia y học nhìn thấy một người. Ngôn Tình Tổng Tài

Một bóng dáng mơ hồ nấp trong làn sương, không biết là cái gì, nhưng chắc chắn là có dáng người.

Nhưng mọi thứ của nó lại không giống con người chút nào, vì nó có thể xuyên qua cơ thể người.

Khi bị xuyên qua, tư duy của chuyên gia đã bị đình trệ.

Đây là manh mối duy nhất mà họ đổi lấy được từ sự tử vong.

Trong đám chuyên gia có một vài người hứng thú với những điều kỳ quái, khi biết đến manh mối này thì bọn họ nghĩ đến ngay là gặp ma.

Không sai, nếu yêu ma không tồn tại thì sao có thể xảy ra chuyện này được.

Giống người, nhưng lại xuyên qua người được, chứng tỏ nó không phải thực thể, nhưng nó lại để lại vết thương trên cơ thể, chứng tỏ nó có sức mạnh.

Mọi thứ đều giống hệt việc gặp ma trong truyện, nhưng nếu chưa bắt được nó thì chưa ai dám khẳng định.

Nhưng manh mối này cũng đem đến cho đội chuyên gia một linh cảm.

Nếu linh hồn thật sự có thể làm tổn thương thân thể dẫn đến việc sức mạnh tinh thần bị biến dị thì sao?

Thì những người sống lại liệu có bị linh hồn kia đồng hóa hay không?

Vật dẫn ở đây chính là năng lượng mà linh hồn kia đem tới.

Mà năng lượng này lại không bị y học hiện đại dò ra?

Vậy nếu đi nghiên cứu một loại máy móc dò năng lượng này thì liệu có thành công, thậm chí là bắt được thứ trong màn sương không?

Suy nghĩ này khiến người ta rất hưng phấn, đội ngũ y học lập tức bắt tay vào nghiên cứu.

Bọn họ chủ yếu vẫn muốn tìm nhóm Hoắc Giai Minh để phối hợp, tìm ra tính chất của năng lượng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 633: Tiêu Tiền

Theo định luật bảo toàn năng lượng, bất kỳ loại năng lượng nào cũng đều không tự sinh ra và không tự mất đi.

Khởi nguồn của năng lượng là sự vận động của cái gì đó.

Không dò ra được là vì nó không thuộc phạm trù hiểu biết của nhân loại, tức là chưa từng có loại năng lượng này xuất hiện trước đây.

Giống như năng lượng hạt nhân vậy, nếu không dò bằng máy móc thì con người không thể nào phát hiện ra nó chỉ bằng mắt thường và các giác quan khác được.

Dĩ nhiên, năng lượng hạt nhân sẽ tạo thành thương tổn rất lớn cho cơ thể chúng ta.

Mà tình trạng của Hoắc Giai Minh cũng tương tự như thế, không dò ra được nhưng lại thật sự tồn tại.

Nhưng năng lượng hạt nhân thì không có ý thức, mà thứ trong màn sương kia dường như lại có ý thức của riêng mình.

Cho nên việc đầu tiên mà đội ngũ y học phải làm là tìm ra phạm vi vận động của năng lượng kia. Khi nào khoanh vùng được phạm vi thì mới thu nhỏ được khu vực quan sát và tìm ra nguồn gốc của năng lượng dễ hơn. Cuối cùng mới là bắt lại.

Trong một góc độ nào đó thì nguồn gốc của năng lượng chính là không gian bên dưới công xưởng, nhưng nếu dùng mắt trần hoặc máy móc bình thường thì không thể nào mà lần theo dấu vết được.

Thông qua đặc tính tương tự năng lượng hạt nhân, đội ngũ y học đã tiến hành sửa đổi máy phát hiện năng lượng hạt nhân. Lúc trước bọn họ đã từng phát hiện được một âm thanh có tần số rất cao trong màn sương.

Cho nên họ cũng tăng cường chức năng thăm dò sóng âm trên máy dò năng lượng hạt nhân này.

Những thay đổi này đều từ lý luận khoa học mà ra, còn có thành công không và thành công lúc nào thì không ai dám khẳng định.

Hoắc Khải cũng không quá quan tâm đến chuyện này. Nói chính xác thì anh cho rằng loại việc chuyên nghiệp như vậy nên giao cho người chuyên nghiệp làm, người làm sếp như anh chỉ cần chờ kết quả thôi.

Cho dù anh đích thân đi thì cũng không thể đưa ra được ý kiến nào hay ho hơn cả.

Dĩ nhiên, việc thăm dò công xưởng sương mù có ý nghĩa rất lớn với Hi Vọng Mới, Hoắc Khải biết rõ điều này.

Nếu thật sự tìm được cách làm sức mạnh tinh thần của con người tăng lên thì sự liên kết giữa thế giới ảo và thế giới thực sẽ càng thêm gắn bó. Mà Hi Vọng Mới cũng sẽ đứng ở điểm cực cao trong việc tiến hóa của nhân loại.

Không làm được hoàng đế thì phải thắng hoàng đế.

Hi Vọng Mới đã mua hết phạm vi 2 cây số quanh công xưởng sương mù, tất cả đều có hàng rào, không cho phép ai tiến gần.

Nhiều người đều biết rằng trong công xưởng có nguy hiểm, có người còn muốn xen vào vì cho rằng nguy hiểm cũng chính là cơ hội.

Danh tiếng của Hi Vọng Mới rất lớn, khiến cho đám người này đứng ngồi không yên, sợ Hi Vọng Mới quá mạnh sẽ làm mất cân bằng một số chuyện.

Nhưng cũng có người cho rằng Hi Vọng Mới chỉ là một xí nghiệp gia đình, nếu chỉ vì kỹ thuật của họ mạnh mà cứ đuổi theo các cường quốc kỹ thuật khác thì cũng phải mất đến mấy chục năm nữa mới được.

Hơn nữa, cho dù có xen vào chuyện của công xưởng sương mù thì chưa chắc đã thu hoạch được gì, nhỡ ép Hi Vọng Mới quá rồi họ đầu tư cho nước ngoài thì sao?

Phải biết rằng quy mô của Hi Vọng Mới có lớn thế nào thì cũng chỉ là ảo, nói trắng ra cũng chỉ là con số trên giấy mà thôi.

Nhưng kỹ thuật bọn họ có lại là thật. Chỉ cần đem kỹ thuật ra nước ngoài thì chắc chắn sẽ có nước tiếp nhận.

Chỉ vì một cơ hội mơ hồ mà đuổi đi một xí nghiệp có khả năng thay đổi vận mệnh cả đất nước là một hành vi ngu ngốc cỡ nào chứ.

Cho nên cuối cùng chuyện ở công xưởng sương mù vẫn rất yên bình.

Đây chỉ là nguy cơ nhỏ mà thôi, người của Hi Vọng Mới có thể biết hoặc không, nhưng họ chẳng quan tâm.

Giống như những gì đám người kia nghĩ, chỉ cần có kỹ thuật thì Hi Vọng Mới đi đâu cũng sẽ được chào đón.

Nhưng trong thâm tâm, họ càng muốn ở lại nơi đã sinh ra mình hơn.

Đến giờ Hi Vọng Mới tổng cộng có ba hạng mục siêu cấp.

Công nghệ mô phỏng VR, công nghệ tái sinh, cộng thêm kế hoạch tạo thần vừa rồi.

Mỗi một hạng mục đều cần vô số tiền tài, mỗi ngày phải tiêu đến hàng trăm triệu.

Mà đây chỉ là thời kỳ đầu thôi. Theo thời gian, bọn họ sẽ tốn ngày càng nhiều.

Theo đội ngũ Thiên Cơ tính toán, đến thời kỳ thử nghiệm giữa, một ngày sẽ tiêu đến khoảng một tỷ, tính ra một năm sẽ là mấy trăm tỷ!

Đây là một cái hố không đáy, nhưng lại đem về những lợi ích cực kỳ khả quan. Dù là hạng mục nào cũng đều là thị trường kiếm bộn tiền.

Nguồn tiền đến từ việc bán cổ phiếu và cả từ các nghiệp vụ cơ bản của Hi Vọng Mới.

Hi Vọng Mới đã tuyên truyền trên toàn thế giới thông qua thế giới ảo, nên giờ họ đã trở thành thương hiệu đỉnh nhất thế giới.

Tất cả các sản phẩm flagship của họ đều được bán hết rất nhanh, dù là có cần hay không thì ai cũng đều muốn mua về thử.

Mà sản phẩm của Hi Vọng Mới đều là đồ ăn hàng ngày. Ngày nào cũng phải ăn, tính ra là lãi suất một ngày phải lên đến hàng chục triệu, mà tốc độ còn đang tăng không ngừng.

Hi Vọng Mới cũng đã thành lập khá nhiều công xưởng độc lập trong nước, mỗi ngày đều làm việc 24/24, nhưng cũng không đủ đáp ứng số đơn hàng khổng lồ.

Nhất là đơn hàng của nước ngoài cứ không ngừng tuôn về, càng khiến cho công xưởng trong nước khó gánh hơn.

Thế nên Ninh Thần đã quyết định lấy mấy chục tỷ từ trụ sở nước ngoài về để xây thêm hơn 20 công xưởng AI.

Những công xưởng này đều được chọn ở địa điểm tốt nhất, kết hợp với hệ thống hậu cần của Hi Vọng Mới và phủ sóng toàn thế giới.

Trong thời đại này, không công ty nào có thể kiếm nhiều tiền hơn Hi Vọng Mới được.

Cũng không một công ty nào có thể tiêu nhiều tiền như Hi Vọng Mới.

Lợi nhuận mỗi ngày đều được lấy ra để đầu tư, gần như là không giữ lại được gì.

Dòng tiền gần như bằng không. Nếu ở công ty khác thì sẽ không thể tồn tại nổi. Vì cho dù có giữ lại một phần vốn lưu động thì vẫn phải có tiền mặt mới được.

Nhưng Hi Vọng Mới thì không cần, thương hiệu của họ chính là tiền mặt.

Tất cả các nhà cung ứng đều sẵn lòng cung cấp hàng cho Hi Vọng Mới. Hi Vọng Mới nói chưa có tiền trả?

Không sao, chúng tôi cho nợ.

Hi Vọng Mới nói thiếu nhân lực?

Không sao, chúng tôi điều người đến.

Bọn họ không cần nhiều, chỉ là những ai thấy tiềm lực khổng lồ của Hi Vọng Mới thì đều hy vọng có thể chiếm lĩnh tiên cơ trong thời đại này.

Hi Vọng Mới không trả kịp được là vì cần nhiều tiền thử nghiệm, khi nào làm xong thì chắc chắn sẽ có tiền.

Nếu không nhân cơ hội này mà cướp thị phần về thì đến lúc Hi Vọng Mới kịp thở lại, không biết sẽ lại xuất hiện bao nhiêu đối thủ cạnh tranh nữa đây.

Cho nên dù là không trả kịp, hay là cung cấp hàng miễn phí, thì đều có người sẵn sàng làm.

Hơn nữa, bên ngân hàng cũng đến tìm Hi Vọng Mới mong họ có thể vay tiền ngân hàng.

Người bình thường muốn vay lãi thì phải có giấy tờ chứng minh, như nhà hay xe hoặc là bảo hiểm.

Nhưng Hi Vọng Mới thì khác, miễn là bên Hi Vọng Mới chịu vay thì không cần thế chấp gì hết, mà còn không lấy lãi.

Ngân hàng làm vậy là vì thấy được tiềm lực của Hi Vọng Mới, thứ bọn họ cần không phải là khoản tiền trả lại mà là dây chuyền nghiệp vụ của Hi Vọng Mới trong tương lai.

Nếu dây chuyền nghiệp vụ của Hi Vọng Mới có thể bắt đầu từ Hi Vọng Mới thì họ sẽ không cần sầu não vì kế hoạch mỗi năm nữa, cứ chơi chơi là xong.

Đến lúc ấy, thăng chức chẳng phải rất dễ hay sao?

Nói thẳng ra là ai cũng nhìn vào tương lai, một tương lai tươi mới và sáng lạn.

Nhưng Hi Vọng Mới thì không nhận mấy cái đó. Bạn muốn cung cấp hàng miễn phí, cho vay không lãi hả, xin lỗi nhé, chúng tôi không muốn nợ ai cái gì.

Làm ăn là làm ăn, ai cũng phải làm rõ mọi chuyện chứ không làm việc gì rắc rối.

Hi Vọng Mới chúng tôi cũng không thiếu tiền, khó khăn nhất thời cũng là do không đủ nền tảng. Nếu không, kéo dài thời gian thí nghiệm ra thì cũng vẫn rất thuận lợi mà phát triển.

Hơn nữa, trong thị trường thứ cấp thì vẫn còn Vương Vũ Hành dẫn đầu đội ngũ Địa Phủ làm mưa làm gió đấy thôi.

Mặc dù không liên kết với Hi Vọng Mới một cách quang minh chính đại, nhưng hành động của Vương Vũ Hành đã rõ ràng hơn nhiều rồi, rất nhiều công ty đầu bị cậu ta làm cho khốn đốn.

Giao dịch mỗi ngày trên thị trường đầu hơn mười ngàn tỷ, Vương Vũ Hành chỉ cần lấy ra 1/10 trong số đó thì cũng đã là một ngàn tỷ rồi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 634: Phương Hướng

Một phần của số tiền này được cậu ta để lại làm vốn, còn một phần khác được chuyển đến trụ sở chính của Hi Vọng Mới tại nước ngoài thông qua các tài khoản nước ngoài.

Thị trường chứng khoán trong nước đã không còn đủ thỏa mãn Vương Vũ Hành, cậu ta đang muốn dẫn dắt đội ngũ của mình mở đường ra thị trường nước ngoài.

Giống như trước đây cậu ta đã làm điên đảo thị trường chứng khoán trong nước, bây giờ Vương Vũ Hành cũng muốn làm nên điều tương tự, gây nên một trận mưa máu gió tanh trên thị trường chứng khoán nước ngoài!

Chỉ có điều mặc dù thực lực đội của cậu ta rất mạnh, nhưng nguồn vốn tại nước ngoài lại không ổn định cho lắm. Hơn nữa thị trường chứng khoán tại đây đã tồn tại lâu đời như vậy, nên cũng đã sớm trải qua rất nhiều những biến cố khác nhau rồi.

Muốn gây sóng gió tại thị trường chứng khoán đã quá cáo già này quả thật rất không dễ dàng.

Vương Vũ Hành không hề nao núng, đây chính là thị trường mà cậu ta muốn thử thách nhất trong mấy năm qua, chỉ khi đối đầu với những cáo già trong làng kinh doanh nhiều năm thì mới có thể biết được năng lực của mình thực sự là như thế nào.

Về kinh phí, áp lực đối với Hi Vọng Mới không phải là quá lớn, nhưng muốn chi thêm vốn thì cũng cần phải có thời gian.

Điều họ lo lắng lúc này không phải là không có tiền, mà là làm cách nào để tiêu tiền.

Tất cả các thành viên trong đội ngũ nhân viên không thể chờ đợi thêm một ngày nào nữa để hoàn thành các dự án của mình.

Đáng tiếc là việc nghiên cứu khoa học chưa bao giờ là việc đơn giản, hiện tại tiến độ công việc nhanh nhất chính là dự án VR, nhưng nó cũng chỉ mới bắt đầu những bước đầu tiên.

Về phần công nghệ tái sinh thì chỉ mới nghiên cứu được đến giai đoạn thay đầu.

Công nghệ tái sinh thực sự, mục đích là có thể thay thế tất cả các bộ phận trên cơ thể con người theo ý muốn, thậm chí chuyển nhận thức của con người sang một bộ não khác. Phẫu thuật thay đầu hiện nay tưởng như rất cao cấp nhưng thực tế còn lâu mới đạt được mục đích cuối cùng.

Đối với Kế hoạch tạo thần thì càng chậm hơn nữa, chỉ mới là một chiếc bánh vẽ, ngay cả Nhà máy sương mù như thế nào cũng chưa hình dung rõ ràng ra được.

Do đó, cho dù muốn chi tiền thì họ cũng không biết nên chi tiêu vào đâu.

Một công ty mà phải đau đầu vì việc không biết làm cách nào để chi tiền, có lẽ chỉ có Hi Vọng Mới là công ty đầu tiên gặp phải vấn đề oái oăm này.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày, đến tuần thứ ba, những người đầu tiên bước vào thế giới ảo đầu đã ra ngoài hết.

Trong vòng mười bốn ngày qua, họ đã có một khoảng thời gian tuyệt vời khi dạo chơi ở bên trong thế giới ảo.

Phải nói rằng những người ở nước ngoài dường như có trí tưởng tượng phong phú hơn những người ở trong nước.

Trong thế giới ảo này, họ có thể dễ dàng tạo ra một số thứ khó tin, chẳng hạn như bay lên, hoặc bật nhảy xa đến vài cây số như người khổng lồ xanh vậy.

Có những người có thể nhanh chóng biến mình thành động vật hoặc thực vật, và một số người thậm chí có thể triệu hồi những thứ như vậy từ không khí, giống như những phù thủy huyền thoại.

Nhìn bọn họ biến nơi này thành thế giới ma thuật, nghĩ lại trong nước chỉ có một số ít người chọn đi tới thế giới tiên hiệp lấy được mấy thứ gọi là pháp bảo, còn những người khác vẫn đang mò mẫm, không có thành tựu gì nổi bật.

Lợi hại nhất cũng chỉ là việc học tập khí công mà thôi.

Sức mạnh của khí công có thể phá vỡ cả một tảng đá trong tưởng tượng.

Những hình ảnh sơ sài như vậy khiến cho người xem trong nước vô cùng tức giận.

Những người khác đều đang bay lượn khắp nơi trên thế giới hay chạy khắp nơi với với thú cưng của mình, còn các người thì ở đây luyện tập khí công sao?

Các người muốn trở thành một cao thủ khí công sao?

Có cái rắm mà trở thành cao thủ khí công nhé! Chẳng nổi bật một chút nào, tiêu chuẩn thật là quá thấp.

Khi những hình ảnh này được lan truyền ra nước ngoài, người xem tại nước ngoài đã cười lăn cười bò trước trí tưởng tượng kém cỏi của người dân ở trong nước. Đã cho các người cơ hội tốt như vậy, mà các người lại không thể nắm bắt nó.

Trong thế giới ảo ở tương lai, nhất định thị trường tại nước ngoài sẽ chiếm được vị trí thống lĩnh.

Có hàng chục triệu bài viết bình luận mỗi ngày về suy nghĩ này trên diễn đàn thế giới ảo của Hi Vọng Mới. Diễn đàn này vô cùng hỗn loạn, nếu

không nhờ máy chủ trí tuệ nhân tạo cấp cao quản lý thì nó đã sập từ lâu rồi.

Kết quả là một số ít những người dân trong nước khi bước ra khỏi thế giới ảo đều bị mắng té tát, cho rằng họ đã làm mất thể diện của đất nước.

Làm lãng phí mười bốn ngày chẳng ra gì, lại còn bị người nước ngoài chế giễu như thế này, những người này đúng là tội nhân của thời đại!

Có rất nhiều người muốn xung phong, xắn tay áo tuyên bố rằng chỉ cần mình bước vào được thì nhất định sẽ trở thành người quyền lực nhất thế giới ảo.

Những người nói những điều như vậy về cơ bản đều là những người trẻ tuổi, tính khí khá bốc đồng.

Những người đã trưởng thành ổn định đều đang lo nghiên cứu thông tin mà họ nhận được trong vòng mười bốn ngày qua, suy nghĩ về cách mà họ sẽ đi vào, và sau khi đi vào thì nên thực hiện những gì.

Ngoài ra còn có một số lực lượng và tổ chức lớn đang tiến hành các buổi diễn luyện chi tiết. Tư duy của bọn họ khác với những người bình thường, họ tập trung hơn vào hành động phối hợp của một nhóm.

Trong tuần thứ ba, đã có thêm hai trăm người may mắn được phép bước vào thế giới ảo. Ngoài ra, còn có những ứng cử viên bổ sung mà Hoắc Khải đã hứa trước đó, tổng cộng là 421 người.

Sự gia nhập của những người này nghiễm nhiên đã gây ra rất nhiều sóng gió trên mạng.

Người nước ngoài đang nghiên cứu cách làm cho thế giới này trở nên vui vẻ thú vị hơn. Còn người dân trong nước thì đang sử dụng nhiều thủ đoạn khác nhau để họ nhanh chóng thiết lập thiên đàng, địa phủ, sáu kiếp luân hồi, và cách kiểm soát thế giới!

Môi trường khác nhau khiến mọi người suy nghĩ khác nhau, điều này khiến Hoắc Khải cảm thấy rất thú vị.

Tuy rằng theo ý tưởng ban đầu, anh hi vọng thế giới ảo và thế giới thực sẽ hòa quyện với nhau mà không có sự phân biệt lẫn nhau, nhưng hiện tại xem ra những người này lại không có cùng ý kiến như vậy với anh.

Họ coi thế giới ảo như một thế giới mới được tái sinh, hi vọng sẽ làm được những điều mà họ thường muốn làm nhưng không thể làm được trong thế giới thực.

Có người tốt, thì cũng phải có kẻ xấu.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Hoắc Khải đã yêu cầu vị cao thủ vô danh thu hồi hệ thống cảnh báo hình phạt trong thế giới ảo.

Hệ thống này trước đây đã được thiết lập để ngăn chặn mọi người phạm tội trong thế giới ảo.

Nhưng bây giờ có vẻ như nếu anh muốn thế giới ảo gần với thực tế hơn, thì anh phải cho phép tội phạm xuất hiện.

Con người có bảy cảm xúc và sáu ham muốn, hành vi cực đoan hay hành vi mạo hiểm, thực ra chúng đều là những hành vi bình thường. Chỉ là trong mắt của hầu hết mọi người đều không thể chấp nhận những hành vi như vậy.

Hành vi như vậy có thể gọi là phạm tội, nhưng đúng sai thì không thể phân xử rõ ràng được.

Nó giống như việc con người ăn thịt lợn, điều đó đúng trong mắt con người chúng ta vì chúng ta muốn tồn tại, hay vì thịt lợn ngon.

Nhưng đối với con lợn, chuyện đó chẳng có chút nào là đúng cả.

Đây chính là một cách suy nghĩ khi đứng ở góc độ khác.

Tất nhiên hành vi và suy nghĩ của con người không thể được mô tả đơn giản như việc ăn thịt lợn. Nhưng về cơ bản mà nói, thế giới mà chúng ta đang sống luôn là một thế giới mà thiểu số phải phục tùng đa số.

Và chẳng có ai sẽ sẵn sàng chịu sự tra tấn đau đớn, cho dù là tra tấn thể xác hay tinh thần.

Vì vậy, tội phạm vẫn phải bị trừng phạt.

Hoắc Khải hi vọng rằng những người tái sinh trong thế giới ảo cũng có thể sống trong những quy tắc tương tự như thế giới thực. Các người được phép phạm tội, nhưng sau khi phạm tội, các người sẽ bị trừng phạt.

Từ trước đến nay, đó chính là lẽ tự nhiên.

Nếu không, với tốc độ phản hồi của hệ thống cảnh báo sớm trên thế giới ảo, thì khả năng phạm tội của những người bên trong gần như là bằng không. Bởi vì đây là truy cập sóng não, chỉ cần người bên trong có một chút ý nghĩ về tội ác trong đầu, hệ thống sẽ biết và ngăn chặn trước.

Điều này nghe hơi giống một bộ phim khoa học viễn tưởng nào đó của nước ngoài, khi nhà tiên tri dự đoán các hoạt động tội phạm trong tương lai, sau đó bắt giữ những tên tội phạm trước khi chúng hành động.

Hoắc Khải không thích một thế giới như vậy, quá nhàm chán, thứ anh muốn xây dựng không phải là thiên đường, mà là thế giới thực.

Hành vi của mấy trăm người này sau khi vào thế giới ảo rõ ràng là khác so với đợt đầu tiên.

Họ đã biết rõ các quy tắc chung, đó là trí tưởng tượng sẽ dẫn dắt mọi thứ.

Vì vậy, điều đầu tiên người nước ngoài làm sau khi vào là sử dụng trí tưởng tượng của họ để bắt đầu xây dựng thành phố, pháo đài và khoang sinh tồn. Tóm lại, họ mong có cơ sở để tự bảo vệ mình trước khi làm việc khác.

Người dân trong nước thì khác, ngoại trừ một nhóm nhỏ những người đi dạo trong sân nhàn rỗi và tận hưởng niềm vui của thế giới mới, những người còn lại đều đang bận tu luyện.

Một số người đang tưởng tượng rằng có dòng năng lượng đang chảy trong cơ thể họ, và họ còn muốn tu luyện thuật trường sinh bất tử.

Một số người khác thì muốn học hỏi từ Hoắc Giai Minh, luyện chế ma khí, thuốc viên.

Một số người tham gia vào việc nấu ăn và trồng hoa. Hành vi như vậy được cư dân mạng gọi là hành vi thiếu hiểu biết trên các diễn đàn.

Được bước vào thế giới mới mà không tu luyện thành người bất tử, vậy các người đi vào đó làm gì chứ? Không còn nơi nào khác trong thế giới thực để các người trồng hoa và nấu ăn hay sao? Thực sự là khiến người khác tức điên lên!

Còn có những người tu luyện, không nghiên cứu gì đặc biệt, chỉ ngồi yên dưới đất tìm cho mình cảm giác thoải mái.

Cái gì mà thành trì, cái gì mà pháo đài chứ, cứ ngồi yên thì thời cơ sẽ tự nhiên tới thôi.

Bọn họ cứ như thế, chân chất thật thà như những chú dế nhũi.

Những người này đã đánh giá thấp sự khó khăn trong việc thích nghi với thế giới ảo, dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ thì việc bứt phá rào cản tâm lý trong thực tế vẫn rất khó.

Tiềm thức của con người đã phát triển trong nhiều năm sẽ khiến chúng ta tưởng những điều đơn giản là bất khả thi. Thường thì những suy nghĩ trong đầu đều bị bản năng kiềm chế ngay khi chúng vừa xuất hiện.

Vì vậy, những người may mắn ở tuần thứ ba và thứ tư không tạo ra được nhiều thành tích, đa phần chỉ có thể mang theo những hướng đi, con

đường khác nhau cho người đến sau, để mọi người biết mình sẽ làm được gì sau khi bước vào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 635: Thế Giới Ảo Mở Ra

Đối với thế giới ảo, Hoắc Khải cũng không quan tâm lắm.

Khi thời gian tuyên truyền kéo dài một tháng trôi qua và thế giới ảo chính thức mở cửa, mọi thứ rồi sẽ dần dần tự đi vào quỹ đạo.

Điều duy nhất cần chú ý là liệu các máy chủ đã mua trước đó có thể chịu được một lượng truy cập khổng lồ như vậy hay không.

Nếu đúng theo kế hoạch, thì trong ngày đầu tiên mở cửa chính thức, sẽ có hàng trăm triệu lượt truy cập vào giai đoạn cao điểm. Giai đoạn cao điểm đó sẽ là điều mà chưa từng có một công ty nào khác được trải nghiệm qua.

Số lượng máy chủ cho dù đủ, nhưng việc chúng có phù hợp để gỡ lỗi hay không và có chịu được thử nghiệm tắc nghẽn vào giai đoạn cao điểm hay không còn phụ thuộc vào khả năng của các kỹ thuật viên.

Tuy nhiên, với sự hiện diện của các cao thủ máy tính và sự hỗ trợ của trí tuệ nhân tạo, Hoắc Khải tin rằng không có vấn đề nào trong số đó là không thể giải quyết được.

Điều anh phải làm bây giờ là đối phó với thế lực ngầm.

Hoắc Khải đã bước đầu phác thảo toàn bộ kế hoạch, và ngày đầu tiên thực hiện kế hoạch sẽ là khi thế giới ảo mở cửa hoàn toàn.

Cho đến nay, Hi Vọng Mới đã thâu tóm tổng cộng 6 công ty dưới sự chỉ huy của thế lực ngầm, có tổng tài sản vượt quá 150 tỷ đồng.

Vì thế lực ngầm cũng muốn sử dụng các công ty này để thâm nhập vào Hi Vọng Mới, nên giá cả thu mua được giữ ở mức thấp, giá mua về cơ bản thấp hơn nhiều so với tổng tài sản.

Vào ngày thứ hai sau khi mua lại thành công sáu công ty này, tất cả các giám đốc điều hành hàng đầu đều đã bị thay thế bằng người của Hi Vọng Mới.

Tất cả các kênh thông tin đều được đóng lại, không ai được phép tiếp xúc ngoại trừ đội ngũ nhân viên của Hi Vọng Mới.

Lý do rất rõ ràng, chính là vì mục đích bảo mật. Điều này đương nhiên gây ra sự không hài lòng từ nhiều người trong công ty, họ phản đối rằng hành vi này đã ngăn cản việc kinh doanh của họ phát triển thuận lợi.

Nhưng Hi Vọng Mới bỏ ngoài tai tất cả những lời phàn nàn, bất kỳ ai muốn phản đối thì cứ cút đi, không có vấn đề gì để tiếp tục giải thích thêm cả.

Điều này khiến những người của sáu công ty nhận ra rằng Hi Vọng Mới không phải chỉ là một công ty nhiều tiền ngu ngốc, mà họ chính là một con hổ dữ.

Những người đó đã tự cho hổ dữ vào đây, con hổ dữ đó tất nhiên sẽ bắt đầu ăn thịt người.

Lúc này không ai dám chủ động gây sự, chỉ có thể bí mật đến chỗ của thế lực ngầm báo cáo sự việc.

Nhưng những người của thế lực ngầm không lập tức làm bất cứ điều gì sau khi nghe báo cáo, bởi vì họ không biết trong chuyện này liệu là do Hi Vọng Mới cố tình hay vô ý.

Theo phong cách những lần mua lại trước của Hi Vọng Mới, thì họ thường không thay đổi ban lãnh đạo cấp cao của công ty trên quy mô lớn, mà sẽ giữ lại đội ngũ ban đầu để công ty có thể chuyển đổi suôn sẻ hơn. Nếu đội ngũ ban đầu quản lý đủ tốt, họ thậm chí sẽ còn được giao phó những nhiệm vụ quan trọng.

Nhưng có phải ngẫu nhiên mà cả sáu công ty này đều phải thay đổi tất cả các giám đốc điều hành ban đầu hay không?

Thế lực ngầm không hề biết chân tướng của việc này nên vô cùng hoang mang, nhưng cũng chỉ có thể án binh bất động, mặc cho người trong sáu công ty kia thấp thỏm mà vẫn không chịu ra tay.

Trong mọi trường hợp, ít nhất khi sáu công ty này nằm trong tay của Hi Vọng Mới, thì việc chúng đạt được mục đích xâm nhập của thế lực ngầm là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

Giờ đây, thế lực ngầm mới nhận ra rằng không dễ dàng để xâm nhập vào hệ thống Hi Vọng Mới đến thế.

Cho đến nay, các công ty đã sát nhập vào hệ thống Hi Vọng Mới vẫn chưa nhận được bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Thành quả lớn nhất của các ngày trong tuần là được giao dịch với các công ty trong hệ thống và khiến cho công việc kinh doanh trở nên tốt hơn. Cùng với uy tín của Hi Vọng Mới, thế giới bên ngoài tràn đầy niềm tin vào các công ty trong hệ thống này, và khối lượng kinh doanh đã tăng vọt.

Đối với các công ty bình thường, đó có thể là một điều tốt. Nhưng đối với thế lực ngầm, điều đó là vô nghĩa.

Bọn chúng không còn cần phải kiếm tiền để thực hiện một mục đích nào đó, mà bọn chúng muốn biến Hi Vọng Mới thành của riêng mình.

Đặc biệt là khi một công ty siêu tiềm năng như Hi Vọng Mới có thể bị bọn chúng kiểm soát, sau đó bọn chúng có thể lập tức vươn ra thế giới, sẽ không có thế lực nào có thể đọ sức với bọn chúng nữa.

Nhưng không có công ty nào trong số những công ty được cài cắm vào thành công trong việc khai thác thông tin, bọn chúng không biết liệu có phải do doanh nghiệp của bọn chúng không tương thích với hệ thống Hi Vọng Mới hay không. Dù sao thì cũng rất khó để hòa nhập vào cốt lõi của công ty này.

Ngay cả khi cố tình tiếp cận, thì người ngoài đội ngũ nhân viên của Hi Vọng Mới đều sẽ bị từ chối.

Muốn dùng tiền để xâm nhập vào hệ thống kinh doanh cốt lõi của chúng tôi sao?

Xin lỗi, chúng tôi không thiếu tiền.

Nơi này là Hi Vọng Mới, cũng là đáp án duy nhất cho mọi câu hỏi của bọn chúng.

Vì vậy, bọn chúng chỉ có thể đặt hi vọng vào các công ty khác.

Trong khi cố gắng xâm nhập vào Hi Vọng Mới, thế lực ngầm cũng liên hệ với các công ty cốt lõi khác trong hệ thống, với hi vọng có thể đi đường vòng để khai thác thông tin.

Nhưng điều này không hề dễ dàng, vì Hi Vọng Mới có hệ thống giám sát rất chặt chẽ đối với các công ty khác trong hệ thống.

Bất kể công ty của họ làm trong ngành gì thì đều phải chịu sự giám sát về nhân sự, tài chính và thậm chí cả hoạt động kinh doanh. Một khi vấn đề được phát hiện, hình phạt sẽ được áp dụng ngay lập tức. Nặng nhất còn có thể bị đuổi ra khỏi hệ thống.

Hai năm trước nếu ai đó bị đuổi khỏi hệ thống thì có lẽ cũng chẳng có mấy người quan tâm, nhưng ngày hôm nay, ai sẽ sẵn sàng để công ty bị đuổi khỏi hệ thống kia chứ?

Vì thế, các công ty này sẵn sàng trao quyền giám sát cho Hi Vọng Mới, và họ cũng phát hiện ra rằng mặc dù sự giám sát của Hi Vọng Mới rất mạnh và đủ nghiêm ngặt để khiến cho nhiều người phải khốn khổ, nhưng nó đã cải thiện đáng kể tình hình của toàn bộ công ty.

Chỉ trong vòng nửa năm, bầu không khí trong công ty đã hoàn toàn thay đổi, từ sự lười biếng trước đây đã trở nên tràn đầy sức sống.

Mọi người đều có một sự nhiệt tình vô tận để làm mọi việc mà không chậm chạp một phút một giây nào.

Một sự thay đổi như vậy là điều mà ban lãnh đạo cấp cao của mọi công ty muốn thấy. Do đó, họ không có ý kiến, hơn nữa còn hợp tác với các giám sát viên của Hi Vọng Mới để thực hiện các cuộc đánh giá nội bộ lớn hơn.

Trong một môi trường làm việc như vậy, nếu như thế lực ngầm muốn dùng chiêu trò để xâm nhập vào công ty cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Chỉ cần có người nào lộ ra mục đích khác, thì cho dù chỉ hỏi han một chút ít cũng sẽ bị đuổi cổ ngay lập tức.

Nói đến việc xâm nhập vào ban quản lý cấp cao thì lại càng khó khăn hơn.

Thế lực ngầm mạnh thì có mạnh đấy, nhưng có mạnh bằng Hi Vọng Mới hay không?

Các người kiểm soát hai trăm công ty thì sao, tổng tài sản của các người đạt hàng ngàn tỷ thì sao?

Định giá của Hi Vọng Mới đã vượt quá mười ngàn tỷ! Tùy tiện lấy một công ty ra so sánh thì cũng đã hơn hai trăm công ty của các người. Nếu như cộng lại tất cả các công ty khác trong toàn bộ hệ thống, thì khi đó tổng tài sản lại càng không thể tưởng tượng được.

Điều quan trọng nhất là đất nước đã và đang chủ trương nghiên cứu phát triển khoa học công nghệ để trẻ hóa đất nước, nên đường hướng kinh doanh của Hi Vọng Mới chính là điều mà thời đại này cần.

Có cả một đất nước đứng sau sự phát triển của họ, hỏi ai có thể so sánh được?

Vì vậy, các quản lý cấp cao lại càng gạt bỏ những điều kiện do thế lực ngầm đưa ra.

Cho dù mỗi năm các người đưa ra một tỷ hay tám tỷ đi chăng nữa thì cũng xin lỗi, chúng tôi cứ không thích đấy!

Tất cả mọi người đều biết rằng đi theo Hi Vọng Mới sẽ có một tương lai tươi sáng vô hạn, làm gì có ai lại đi chấp nhận rủi ro vì chút lợi ích trước mắt này chứ?

Các thế lực ngầm lúc nào cũng sẵn sàng chi tiền, từ hàng chục triệu khi chiêu dụ Giản Tư Tư, đến hàng trăm triệu, thậm chỉ đến hàng tỷ đồng, và giá cả vẫn liên tục tăng lên.

Nhưng cho đến nay, vẫn chưa có ai bị bọn chúng chiêu dụ.

Bọn chúng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi trong thất vọng, hoặc tiếp tục nâng giá để xem cái giá của sự phản bội là bao nhiêu.

Trong khi thế lực ngầm không ngừng tìm kiếm cơ hội xâm nhập theo nhiều cách khác nhau, thì ngày mà thế giới ảo hoàn toàn rộng mở cuối cùng cũng đã đến.

Một ngày sau khi hàng trăm người may mắn rời khỏi thế giới ảo, trụ sở chính trong và ngoài nước của Hi Vọng Mới đã đồng loạt đưa ra thông báo. Vào thời điểm mặt trời mọc từ đường chân trời, máy chủ toàn cầu sẽ được bật.

Khi đó, không cần biết bạn ở khu vực nào, miễn là mạng internet có phủ sóng xung quanh bạn, miễn là bạn có thiết bị, thì tất cả mọi người đều có thể truy cập vào thế giới ảo.

Thiết bị truy cập sóng não của Hi Vọng Mới qua quá trình nghiên cứu và tối ưu hóa liên tục, giờ đây về cơ bản không khác gì một chiếc mũ bảo hiểm.

Không cần đeo bất kỳ mảnh kim loại nào lên người, khi đeo để kích hoạt sẽ có những chiếc kim mềm dính vào da, và người dùng có thể đã hoàn thành quá trình truy cập sóng não trước khi họ có thể cảm nhận được bất cứ thứ gì khác lạ.

Những thiết bị như vậy mang tính công nghệ cực cao, đồng thời còn được tích hợp với hệ thống chống trộm được thiết kế bởi cao thủ vô danh.

Bất cứ ai muốn tháo thiết bị ra, thì bằng mọi cách, con chip bên trong sẽ bị cháy ngay lập tức.

Thiết bị công nghệ cao, quan trọng nhất chính là chip, không có chip thì dù biết cấu tạo mạch của nó cũng vô dụng, hiệu quả tương ứng cũng không đạt được.

Bảng mạch luôn là loại có công nghệ thấp nhất trong các sản phẩm công nghệ.

Với hệ thống chống trộm tiên tiến như vậy, khả năng vi phạm bản quyền về cơ bản có thể bị loại bỏ, trừ khi xuất hiện ai đó có kỹ năng tốt hơn cao thủ vô danh.

Có thể trên đời này cũng tồn tại những người như vậy, nhưng trong thời gian ngắn nhất định không thể tự dưng xuất hiện được.

Đối với những thiết bị này, Hi Vọng Mới cũng không bán ra quá nhiều. Về cơ bản, hai ngàn tệ một chiếc là giá vốn. Thêm một hoặc hai trăm nhân dân tệ là lợi nhuận, rẻ hơn nhiều so với ước tính hàng chục ngàn hoặc thậm chí hàng trăm ngàn của những người bên ngoài.

Do đó, lượng người đặt hàng trong giai đoạn đầu chỉ vào khoảng một tỷ, nhưng khi biết tin chỉ cần hai ngàn tệ là có thể bước vào thế giới ảo, lượng đặt trước trên trang web chính thức đã tăng lên hàng trăm triệu chỉ trong một giờ

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 636: Cưỡng Chế Thu Mua

Tuy nhiên, ngay cả khi nhà máy của Hi Vọng Mới đã hoạt động hết công suất 24/24 giờ, thì cũng chỉ sản xuất ra được số thiết bị cho 500 triệu người dùng trong một tháng.

Nếu muốn đáp ứng lượng tiêu thụ của hàng chục tỷ con người, thậm chí là lượng tiêu thụ của toàn bộ con người trên trái đất, thì ít nhất cũng cần đến một năm rưỡi.

500 triệu người này sẽ là nhóm người may mắn thứ ba được bước vào thế giới ảo sớm hơn hàng tỷ người còn lại.

Không có ai được đánh số trước, tất cả mọi người đều thất vọng chờ đợi, họ muốn ra giá cao hơn để mua thêm, nhưng Hi Vọng Mới từ lâu đã ràng buộc các thiết bị ảo thông qua nhiều phương tiện kỹ thuật khác nhau.

Mỗi người chỉ có thể mua một thiết bị, không bán nhiều hơn, và không để người mua chuyển nhượng nó cho người khác.

Nếu chip bên trong phát hiện người giữ nó không phải là người được phép kết nối, nó sẽ bị khóa ngay lập tức và chỉ có thể gọi người của Hi Vọng Mới đến để mở khóa.

Phí mở khóa là mười ngàn tệ, chưa bao gồm tiền vé khứ hồi và chi phí tàu xe.

Điều quan trọng nhất là sau khi mở khóa thì người khác vẫn sẽ không sử dụng được.

Kỹ thuật này đã hoàn toàn tiêu diệt sạch phe chợ đen ham kiếm tiền bằng cách đầu cơ.

Khi mặt trời mọc từ đường chân trời, các máy chủ toàn cầu được bật cùng lúc, và những người đã chờ đợi từ lâu ngay lập tức tràn vào.

Lưu lượng truy cập đạt đỉnh ngay lập tức khiến cho tất cả các máy chủ kêu ù ù.

Các kỹ sư đã chiến đấu dưới đáy biển Nam Cực một tháng trời ròng rã, theo dõi tình hình của máy chủ một cách lo lắng. Bất kể chiếc nào gặp sự cố đều phải được bảo dưỡng ngay.

Mặc dù nước dưới tảng băng đã đủ mát nhưng các máy chủ công suất lớn và tải cao vẫn phát ra nhiệt độ cao, khiến nước biển gần đó nóng lên nhanh chóng.

Cũng may là họ đã thực hiện phân tích mô hình có liên quan trước đó nên vị trí của các máy chủ rất rộng, nếu không, ngay cả khi có tảng băng nằm phía trên thì nó cũng sẽ bị tan ra.

Lần đầu tiên trong lịch sử loài người xuất hiện những máy chủ quy mô lớn hoạt động cùng lúc như vậy.

May mắn thay, sau khi hoàn thành việc truy cập sóng não của 300 triệu người, máy chủ vẫn duy trì hoạt động ổn định mà không gặp bất kỳ sự cố nào.

Khi đạt đỉnh lưu lượng 400 triệu, chỉ có một số máy chủ có vấn đề nhẹ về chất lượng, nhưng vẫn không gây ảnh hưởng gì lớn đến hoạt động chung. Ảnh hưởng nhiều nhất chỉ là tốc độ vào thế giới ảo có chậm hơn một chút.

Tất cả các máy chủ đều sử dụng phương thức liên hệ N + M, về cơ bản phương thức này đảm bảo rằng bất kỳ máy chủ nào gặp sự cố thì thông tin có thể ngay lập tức được chuyển đến các máy chủ khác để tiếp tục hoạt động chỉ trong một phần mười giây.

Với thời gian phản ứng thần kinh của con người thì hoàn toàn không thể nhận thấy được gì lạ với tốc độ nhanh như vậy.

Truyền thông khắp nơi trên thế giới đang nháo nhào đưa tin về dịp trọng đại này, và rất nhiều người trong giới truyền thông cũng đã may mắn

được bước vào thế giới ảo.

Trong khi cả thế giới còn đang đổ dồn mọi ánh mắt vào quá trình mở cửa hoàn toàn của thế giới ảo, thì Hi Vọng Mới đã đưa ra một thông báo khác.

Thông báo này không thu hút được quá nhiều sự chú ý của mọi người, chỉ có một số lượng rất nhỏ người chú ý.

Nội dung thông báo là Hi Vọng Mới sẽ tiến hành cưỡng chế thu mua một số công ty nhất định.

Các công ty đó là những quân cờ quan trọng nhất của thế lực ngầm, và cũng là hạng mục lớn nhất trong hệ thống của bọn chúng.

Nếu những công ty đó bị thâu tóm thì thế lực ngầm sẽ bị tổn thất nặng nề.

Trong một tháng này, Hi Vọng Mới đã tích lũy được rất nhiều tài nguyên.

Chỉ cần bán cổ phiếu là đã kiếm về được hàng trăm tỷ. Mặc dù việc bán các thiết bị ảo chỉ kiếm được vài trăm tệ, nhưng số lượng bán ra lớn cũng khiến cho họ kiếm được không ít tiền.

Nếu bán hết 500 triệu thiết bị thì sẽ kiếm được gần 200 tỷ.

Tất cả chỗ tiền đó đều chưa được sử dụng đến, vì tất cả các chi phí của công ty đều do hệ thống doanh nghiệp cơ bản và Công nghệ tái sinh chịu trách nhiệm.

Đồng thời, Vương Vũ Hành ở thị trường thứ cấp cũng đã quét sạch hàng trăm tỷ. Khi thông báo được đưa ra vào lúc 9 giờ sáng, cậu ta đã dẫn đầu đội của mình tiến hành đàn áp các công ty này.

Ngoài ra, Hi Vọng Mới cũng áp dụng pháp luật để cưỡng chế thu mua các công ty này, và được phê duyệt chỉ sau nửa giờ.

Phần còn lại, phụ thuộc vào thế trận giữa hai bên.

Cuộc tấn công xảy ra quá nhanh, thế lực ngầm thậm chí còn không thể phản ứng kịp trong hai giờ đầu tiên.

Sáu công ty trước đó đã được mua lại trong một quy trình nhẹ nhàng, điều đó khiến cho bọn chúng không có sự chuẩn bị cho tình huống như vậy.

Giờ đây, Hi Vọng Mới lại đột nhiên ập đến ngay lúc bọn chúng đang mất cảnh giác.

Khi nghe cấp dưới báo cáo, những thành viên cấp cao của thế lực ngầm sửng sốt, bọn chúng vẫn đang bận xác minh tính xác thực của báo cáo đó.

Sau khi đơn xin cưỡng chế thu mua được phê duyệt, một giờ đã trôi qua.

Trong một giờ này, Vương Vũ Hành đã tiêu gần một phần ba trong số hàng trăm tỷ đồng của mình.

Cổ phiếu của các công ty này đã rớt giá, và một số lượng lớn các cổ phiếu đã được cậu ta mua lại.

"Khốn kiếp! Hi Vọng Mới muốn làm gì vậy, bọn chúng điên rồi sao!", một thành viên cấp cao của thế lực ngầm vỗ bàn chửi bới.

"Bất kể bọn chúng định làm gì thì điều quan trọng nhất bây giờ là phải ngăn chặn bọn chúng lại. Nếu không, chúng ta sẽ rơi vào thế bị động nếu mất đi những công ty này", người khác nói.

"Bảo đội tài chính chống trả ngay lập tức. Tôi không tin rằng tiền của bọn chúng có thể đủ để nuốt sạch cổ phiếu của tất cả các doanh nghiệp mà chúng ta có!"

"Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu như có những kẻ săn mồi bí mật trên sàn chứng khoán cố ý gây rối. Có vẻ như đó là một đội ngũ nào đó đang rất

được chú ý trong thời gian gần đây. Theo phân tích trước đây của đội tài chính, bên kia rất có thể đang nắm giữ hàng trăm tỷ đồng vốn đầu tư. Nếu chúng ta cứ liều mạng bán ra cổ phiếu, lỡ đâu bọn chúng có thể mua hết thật thì sợ là sẽ không có cách nào để cứu vãn được nữa".

“Vậy thì phải làm sao? Để cho bọn chúng tiếp tục như thế này à?”

"Tôi nghĩ chúng ta có thể đợi thêm một thời gian nữa. Các nhà đầu tư nhỏ lẻ không có quá nhiều cổ phiếu khi bọn chúng chặn giới hạn ngày như thế này. Nhiều nhà đầu tư nhỏ lẻ sẽ tham lam và không muốn bán ngay lập tức. Vì vậy, chúng ta có thể đợi đến niêm yết giới hạn trong vài ngày nữa, giá nhất định sẽ tăng, sau đó bán đi với giá cao hơn. Khi đó, chi phí của bọn chúng sẽ phải tăng lên, điều này có lợi cho chúng ta hơn là bán ra ngay bây giờ".

Sau khi thảo luận kỹ lưỡng, thế lực ngầm quyết định giữ nguyên tình hình, để Vương Vũ Hành khiến cho cổ phiếu tăng giá trên thị trường thứ cấp.

Đối với việc thu mua của Hi Vọng Mới, bọn chúng liền muốn toàn diện ngăn chặn.

Tất cả các cổ đông lớn nhỏ đều bị đem ra cảnh cáo, không ai được phép bán đi cổ phần của mình.

Không cần biết là một phần trăm, một phần ngàn hay một phần mười ngàn, kẻ nào bán thì cũng đều sẽ trở thành kẻ thù!

Đối mặt với sự uy hiếp của Hi Vọng Mới, thế lực ngầm không dám xem nhẹ, bọn chúng biết rất rõ thực lực của công ty này. Nếu dám khinh thường, bọn chúng sẽ phải chết một cách thê thảm.

Nhà họ Hoắc chính là một ví dụ rất rõ ràng.

Nhà họ Hoắc hiện tại đã trở thành một trong những công ty con thuộc sở hữu hoàn toàn của Hi Vọng Mới, mặc dù Hoắc Trạch Minh vẫn là chủ

tịch, nhưng bọn chúng đã bí mật liên lạc với nhà họ Hoắc cách đây một thời gian và nhận thấy nhà họ Hoắc đã không còn nghe lời nữa.

Theo lời của Hoắc Trạch Minh, vì trước đây các người đã chọn từ bỏ nhà họ Hoắc, cho nên bây giờ nhà họ Hoắc không liên quan gì đến các người nữa.

Đừng có mà cố tiếp cận tôi, tiền lương mà Lý Phong đưa ra đã đủ cao, cao hơn các người rất nhiều, cho nên tôi sẽ không phản bội bọn họ. Chưa kể, dù nhìn thế nào đi chăng nữa thì đi theo Hi Vọng Mới cũng có nhiều hứa hẹn hơn đi theo các người.

Điều này khiến các thành viên cấp cao của thế lực ngầm tức giận, trước đó để thu phục được nhà họ Hoắc, thế lực ngầm cũng đã phải tốn rất nhiều công sức.

Sau tất cả thì vào lúc bấy giờ, Hoắc Khải đã khiến cho nhà họ Hoắc trở nên vô cùng thịnh vượng. Không dễ dàng để người nhà họ Hoắc phản bội anh, nhưng thế lực ngầm cũng đã đưa ra một cái giá không hề thấp, và cuối cùng bọn chúng cũng móc nối được các mối quan hệ.

Kết quả là nhà họ Hoắc mới hai năm đã bị Hi Vọng Mới mua lại, khiến khoản đầu tư của bọn chúng trở nên hoàn toàn vô ích.

Bây giờ Hoắc Trạch Minh lựa chọn đi theo Hi Vọng Mới, đoạn tuyệt quan hệ với bọn chúng, nên người của thế lực ngầm tất nhiên là rất tức giận.

Bọn chúng đe dọa sẽ gây bất lợi cho Hoắc Trạch Minh, hoặc lật tẩy vụ ám sát Hoắc Khải của Hoắc Trạch Minh.

Nhưng Hoắc Trạch Minh dường như không chút nào sợ hãi, nếu như các người dám uy hiếp tôi, tôi liền sẽ đem sự tồn tại của các người nói cho cả thế giới biết, để xem đến lúc đó ai sẽ thua ai.

Nếu để người khác biết rằng có rất nhiều công ty bị kiểm soát bởi cùng một thế lực, thì lúc đó ai sẽ là người chịu thiệt hại đây?

Không một quốc gia nào cho phép những thế lực như vậy tồn tại.

Vì vậy, thế lực ngầm cũng biết mức độ nghiêm trọng và nguy cơ của các mối đe dọa, nên bọn chúng sẽ không thực sự làm như vậy.

Mất đi một nhà họ Hoắc đã đủ khiến bọn chúng khó chịu, bây giờ Hi Vọng Mới còn muốn ra tay với các công ty khác, bọn chúng tất nhiên là không chịu nổi.

“Bên phía Hi Vọng Mới liệu có phải đã nhận thức được sự tồn tại của chúng ta rồi hay không?”, nghi vấn này dễ dàng nảy ra trong đầu các thành viên cấp cao của thế lực ngầm.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 637: Đối Đầu

Cuộc tấn công của Hi Vọng Mới quá mạnh mẽ, gần như không cho chúng có cơ hội phản kháng, nhưng thế lực ngầm kinh doanh nhiều năm như thế cũng không phải chỉ có cái mã.

Chúng nhanh chóng khởi động phương án khẩn cấp, trên thị trường thứ cấp, bắt đầu cạnh tranh với Vương Vũ Hành để giành Blue-chip. Mà trong thị trường chính thì lại dựa vào kênh phía chính phủ để phủ nhận kế hoạch thu mua của Hi Vọng Mới.

Tất cả các cổ đông lớn nhỏ đều bị ràng buộc nghiêm ngặt, nghiêm cấm việc bán cổ phần.

Đây là những phương pháp rất thông thường có thể dự đoán được, chúng có thể nghĩ tới thì đương nhiên Hoắc Khải cũng vậy.

Muốn mua những công ty này không phải là việc dễ dàng, nhưng khi cuộc chiến đã bắt đầu thì không còn đường lui nữa.

Hoặc là thua hoặc là thắng, không có lựa chọn thứ ba.

Trong tuần thứ ba sau khi thế giới ảo khởi động toàn diện, cổ phiếu của những công ty này gần như tăng lên gấp đôi.

Lúc này, Vương Vũ Hành đã dùng giá cực cao để mua Blue-chip, gần như muốn mua sạch thị trường thứ cấp.

Quản lý cấp cao của thế lực ngầm, trong ngày đầu tiên của tuần mới vẫn phát thông báo phủ nhận việc thu mua, đồng thời chúng nhả ra số lượng lớn Blue-chip trong tay.

Không phải Hi Vọng Mới các anh muốn mua cả sao, được, chúng tôi đã chuẩn bị lượng lớn Blue-chip, xem các anh mua bao nhiêu.

Từ 9h30 sáng bắt đầu, giá cổ phiếu cứ tăng theo đường thẳng lên giá trần, điều này khiến người của thế lực ngầm rất vui mừng.

Theo chúng thấy thì Vương Vũ Hành còn quá non, chỉ biết dùng sức mạnh nhưng lại không hiểu thị trường tài chính. Tiền chỉ hỗ trợ, thứ có sức mạnh to lớn chính là trí tuệ của con người.

Nâng giá cao như thế mà cậu ta vẫn điên cuồng mua sạch thì đúng là tự sát.

Hơn nữa, sau mấy tuần tăng giá, những nhà đầu tư bán lẻ đã có chút mê muội, không quan tâm giá cả đã tăng gấp đôi mà đầu tư toàn bộ số tiền trong tay đầu tư vào, muốn đi theo con cổ phiếu điên này.

Nhìn giá cổ phiếu lần nữa được giữ chốt ở giá trần, một chủ quản tài chính của thế lực ngầm vui vẻ hút điếu xì gà, nói: "Có những nhà đầu tư cá nhân này giúp đỡ thì cũng giảm bớt áp lực cho chúng ta rất nhiều, xem ra đến cả ông trời cũng đứng về phía chúng ta".

Có người không hiểu hỏi: "Những nhà đầu tư cá nhân cũng mua thì không phải là đang giúp họ sao, tại sao ông lại nói có lợi cho chúng ta?"

"Tài chính của họ có hạn, mua cổ phiếu ba tuần rồi thì trong tay còn lại bao nhiêu tiền? Cậu không nhìn xem tỷ lệ giao dịch mấy tuần gần đây đã mua đi bán lại Blue-chip mấy lần. Cho nên đợi sau khi tiền của họ hết sạch thì vẫn còn những nhà đầu tư cá nhân kia giúp đứng gác, đồng nghĩa với việc giá cổ phiếu của chúng ta được họ liên kết với nhau nâng lên gấp đôi. Như thế, nếu chúng ta muốn rút tiền thì ngay lập tức có thể thu được số tiền gấp đôi so với ba tuần trước. Cậu nói có phải là lợi cho chúng ta không?"

Một chủ quản tài chính khác cười, nói: "Cho nên nói, làm ngành này, không chỉ nhìn trước mắt mà tầm nhìn phải xa một chút".

Người vừa rồi hỏi tỏ vẻ khâm phục, khẽ gật đầu, trên khuôn mặt đầy vẻ vui sướng.

Đúng lúc này, bỗng có người kinh ngạc kêu lớn: "Có một lượng lớn cổ phiếu giá sàn được xuất bán, đã hơn 100 ngàn lô rồi!"

Chủ quản tài chính vừa hút xì gà ban nãy vội vàng quay sang nhìn màn hình máy tính bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy giá trần đã bị phá vỡ, giá cổ phiếu đang giảm mạnh xuống giá sàn theo đường thẳng.

Điều này khiến mấy người vừa rồi còn vui vẻ không ngớt đều đầy vẻ sững sờ.

Theo tính toán của chúng, có lẽ Vương Vũ Hành còn phải chống đỡ thêm một, hai tuần nữa mới đúng, tại sao bỗng nhiên bán ra nhiều như thế?

"Điều tra ngay! Tra rõ xem lệnh bán đến từ đâu!", chủ quản tài chính gấp gáp nói.

Đã có người tra ra nên trả lời ngay: "Tra ra rồi, chính là phòng kinh doanh trước đây điên cuồng mua sạch hàng, chắc là cùng một nhóm người".

"Bọn họ điên rồi sao, không dễ gì mới tăng giá, tại sao đột nhiên muốn giảm xuống? Hết tiền rồi?", mọi người đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Lúc này, một cuộc điện thoại gọi tới, chủ quản tài chính nhận cuộc gọi, bên trong truyền ra giọng nói của một quản lý cao cấp nào đó của thế lực ngầm: "Lập tức huy động toàn bộ tiền của chúng ta, chuẩn bị khớp lệnh!"

"Hả? Tại sao?", chủ quản tài chính không hiểu hỏi.

Quản lý cao cấp của thế lực ngầm nặng nề nói: "Hi Vọng Mới lại xuất hiện một con thiêu thân, ông tự xem thông báo mới nhất của họ đi. Tóm lại, phải ổn định giá cả trở lại, tuyệt đối không được để xảy ra hiện tượng tăng nhanh giảm mạnh!"

Sau khi cúp điện thoại, chủ quản tài chính vội vàng mở trang web của Hi Vọng Mới, quả nhiên nhìn thấy thông báo mới nhất ở trang chủ.

Bộ phận chiến lược thu mua đưa ra thông báo rất rõ ràng, vài công ty trước đây Hi Vọng Mới muốn thu mua đều là tin giả.

Những đối tác mà Hi Vọng Mới muốn hợp tác là những công ty có tiềm lực và triển vọng thị trường mạnh mẽ, chứ không phải là những ngành công nghiệp sắp tàn. Khuyến cáo các nhà đầu tư nên thận trọng, tốt nhất là cẩn thận trong đầu tư, đừng nghe tin đồn mà đưa ra quyết định sai lầm.

Nội dung của tin tức này rất đơn giản, ngắn gọn, chính là chúng tôi không thu mua nên cũng khuyên mọi người đừng mù quáng làm theo.

Một thông báo có tính bềnổi như vậy xem ra hầu như cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng nó vừa lướt qua bộ não của chủ quản tài chính thì khiến ông ta kinh ngạc đến nỗi đổ mồhôi lạnh.

Ông ta chợt hiểu ra, tại sao quản lý cấp cao lại bảo mình lập tức chuẩn bị khớp lệnh. Cũng hiểu tại sao có một lệnh bán lớn như vậy.

Hi Vọng Mới đã không thu mua rồi sao?

Nếu là công ty niêm yết bình thường bác bỏ tin đồn thì ảnh hưởng chẳng đáng là bao, nhưng là công ty công nghệ cao đang phát triển nhanh chóng trên toàn thế giới thì một câu nói của Hi Vọng Mới có thể gây ra một cơn chấn động to lớn ở thị trường thứ cấp!

Có thể tưởng tượng được, thông báo này kết hợp với 100 ngàn lô ghim ở giá sàn sẽ kích thích những nhà đầu tư khác.

Đúng như dự đoán, đến khi chủ quản tài chính xem máy tính thì phát hiện mấy công ty đầu đã xuống giá sàn chỉ trong một phút.

Con số trên bảng giá sàn không ngừng tăng lên, một số là lệnh nhỏ vài lô, mười mấy lô, ngoài ra còn có một số là lệnh lớn hàng trăm, hàng ngàn lô.

Điều này chứng tỏ cái gì?

Chứng tỏ là nhà đầu tư cá nhân và vốn lưu động đều nhìn thấy thông báo này nên muốn bán ra bằng mọi giá.

Nếu hành vi này trở thành xu thế thì có thể tưởng tượng được giá cổ phiếu của công ty sẽ giảm đến mức nào, đến lúc đó, những cổ đông còn sợ là sẽ muốn giết họ mất.

Chủ quản tài chính hiểu rõ, mấy cổ đông lớn đều muốn nhân dịp giá cổ phiếu lên giá cao để rút tiền.

Có thể đạt được lợi ích gấp đôi thì ai mà không tham chứ?

Nếu ông ta khiến họ bỏ lỡ lợi ích lần này thì có khi nhẹ nhàng tìm người đến phanh thây ông ta luôn cũng nên.

Nghĩ đến đây, hai ông chủ quản tài chính đưa mắt nhìn nhau, đều chỉ nhìn thấy trong mắt đối phương sự hoảng loạn sợ hãi.

Họ không nhiều lời, lập tức ra lệnh cho nhân viên: "Tất cả mọi người, đầu tư toàn bộ tiền mặt, xóa bỏ giá sàn, kéo giá cổ phiếu lên!"

Vừa dứt lời, một số tiền lớn lên tới mấy chục tỷ bắt đầu mua cổ phiếu vào như điên.

Dựa vào con số trên bảng giá sàn có thể thấy, khoảng 30 tỷ thì có thể hoàn toàn kéo giá cổ phiếu của mấy công ty này lên được.

Nhưng trên thực tế, khi mấy chục tỷ đầu tư vào thì lại phát hiện ra tuy rằng trong tay có rất nhiều Blue-chip nhưng giá cổ phiếu vẫn bị ghim ở bảng giá trần.

Trong ba tuần này, Vương Vũ Hành đã gần như bỏ tất cả tiền trong tay ra để mua sạch cổ phiếu trên thị trường thứ cấp.

Tuy vẫn chưa tiêu hết tiền, nhưng Blue-chip trong tay cậu ta ít cũng phải có khoảng hai trăm tỷ.

Phía thế lực ngầm muốn kéo giá cổ phiếu lên thì Vương Vũ Hành đương nhiên không hề do dự thả những Blue-chip trong tay ra nhiều hơn.

Ông mua 10 tỷ thì tôi thả 20 tỷ. Ông mua 20 tỷ thì tôi thả 30 tỷ.

Trước đây, thế lực ngầm nhiều tiền hơn Vương Vũ Hành, mà bây giờ tình hình đã đảo ngược.

Vương Vũ Hành chiếm quyền chủ động. Cậu ta muốn để ông thở thì ông có thể thở. Cậu ta không cho ông thở thì ông chỉ đành ngạt chết.

Kế hoạch trước đó của thế lực ngầm là sau khi giá cổ phiếu tăng lên thì thả Blue-chip trong tay ra để quét sạch hết tiền của Vương Vũ Hành.

Cho nên, họ không chuẩn bị nhiều tiền để ứng phó với cục diện trước mắt.

Ba, bốn chục tỷ tiền mặt đã là số tiền tối đa họ chuẩn bị được trước mắt. Nhiều tiền hơn nữa thì phải cần thời gian đợi gom, không phải muốn lấy ra là có thể lấy ra được.

Do đó, khi kết thúc phiên giao dịch một ngày thì giá cổ phiếu của các công ty này vẫn bị ghim ở bảng giá sàn.

Đúng lúc đó, các hãng truyền thông về tài chính đều bắt đầu viết bài về sự kiện này.

Sau khi Hi Vọng Mới từ chối thu mua, giá cổ phiếu của các công ty này đều bị sụt giảm mạnh. Chuyện này rất dễ dàng thu hút sự chú ý của giới đầu tư.

Nhất là những người đầu tư vào cổ phiếu của các công ty đó thì càng hạ quyết tâm, ngày mai cho dù tình hình như thế nào thì nhất định phải nhanh chóng bán tháo số cổ phiếu trong tay.

Tất cả mọi người đều biết, đối đầu với Hi Vọng Mới không có kết quả tốt, tập đoàn Phong Âu, nhà họ Hoắc đều là những nhân chứng sống để

chứng minh điều này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 638: Động Không Đáy

Những công ty bị Hi Vọng Mới tỏ ý từ chối thu mua thì có thể có kết quả tốt sao?

Huống hồ, trong thông báo của Hi Vọng Mới đã nói, họ đã là ngành công nghiệp cũ kĩ, sắp tàn.

Thế nào là ngành công nghiệp cũ kỹ?

Đương nhiên chính là những ngành không còn sống được lâu nữa. Bây giờ những ngành nhìn thì có vẻ kiếm được tiền, nhưng một khi cải cách thì lại phá sản trong chớp mắt.

Trong lịch sử, đã có vô số những công ty như vậy, rất nhiều công ty đang phát triển mạnh nhưng vì trở mình không kịp nên trở thành hoa tàn cuối ngày.

Hai chủ quản tài chính, sau khi hết phiên giao dịch cũng bị quản lý cấp cao của thế lực ngầm gọi tới, mắng cho không biết giấu mặt vào đâu.

Mấy chục tỷ đưa cho các ông, thế mà còn không phá được giá sàn, thì các ông còn có tác dụng gì?

Hai chủ quản tài chính cũng đầy bất bình. Số Blue-chip mà đối phương thu thập được nhiều vô kể, bình thường mấy chục tỷ có thể đủ để kiểm soát giá cổ phiếu của rất nhiều công ty, nhưng trong cuộc đối đầu quy mô lớn như vậy vốn dĩ chỉ như muối bỏ biển.

Theo tính toán của họ, muốn nâng giá cổ phiếu thì ít nhất cũng phải có từ 300 tỷ trở lên.

Con số này, chưa kể đến chủ quản tài chính cảm thấy quá lớn mà để quản lý cao cấp của thế lực ngầm nghe thấy thế cũng thầm run rẩy.

300 tỷ?

Những công ty mà họ nắm trong tay cộng lại cũng có mấy ngàn tỷ, thậm chí gần chục ngàn tỷ.

Nhưng như thế thì sao?

Tài sản không phải tiền mặt, huống hồ rất nhiều công ty họ chỉ tham gia vào ban lãnh đạo, chứ không có nghĩ đó là công ty của họ.

Một số quyết sách bình thường thì có thể thao túng bằng những kẻ gián điệp này, nhưng khi liên quan đến lợi ích căn bản thì lại không hữu ích cho lắm.

Nhất là khi cần động đến quyền lực của đại hội cổ đông thì đa số phiếu tán thành của thành viên hội đồng quản trị chỉ là một con số nhỏ so với toàn bộ cổ đông mà thôi.

Hơn 90% vốn chủ sở hữu của nhiều công ty nhỏ đều lưu thông trên thị trường thứ cấp. Ngôn Tình Hài

Họ chỉ để lại khoảng 10% ở nội bộ công ty, những quyết sách thông thường cũng đều dựa vào phần nhỏ cổ phần này.

Nhưng nếu thật sự có người mua sạch thị trường thứ cấp thì 10% của họ chỉ là thứ vớ vẩn. Nhưng khi không ai mua thì mới là giống như kiểu trên núi không có hổ thì khỉ được làm vua vậy.

"Ông chắc chắn là cần ít nhất 300 tỷ?", một quản lý cao cấp của thế lực ngầm nặng nề nói.

"Đúng vậy, theo quan sát và tính toán của chúng tôi, trong thời gian này, họ đã mua ít nhất 200 tỷ Blue-chip trên thị trường thứ cấp. Bây giờ họ đang bán tháo Blue-chip, chúng ta khớp lệnh, tình hình hoàn toàn ngược lại với trước đây. Nếu Hi Vọng Mới thật sự muốn kìm hãm giá cổ phiếu của chúng ta, vừa bán, vừa mua, 200 tỷ chip cũng đủ để thị trường biến động rất nhiều lần. Cho nên, 300 tỷ chỉ là con số ước tính một cách dè dặt", một ông chủ quản tài chính nói.

Nghe những lời này, sắc mặt của quản lý cấp cao trong thế lực ngầm càng trở nên u ám.

Kể cả 300 tỷ cũng chưa chắc đã đủ?

Nhưng nếu không giải quyết thì giá cổ phiếu của công ty sẽ không biết giảm đến mức nào nữa, đến lúc đó càng bị động.

Điều quan trọng nhất là không có cách nào giải thích với cổ đông.

Ngoại trừ một số công ty quy mô trung bình bị họ hoàn toàn khống chế thì những công ty khác đều dựa vào sự tham gia của thành viên hội đồng quản trị là chính.

Một khi cổ đông nhỏ cảm thấy không hài lòng, bắt đầu gây khó dễ thì vai trò của cuộc họp hội đồng quản trị cũng bị hạn chế.

Có khi đại hội cổ đông vừa kết thúc thì thành viên hội đồng quản trị đều bị vạch tội, đến lúc đó sự vất vả của chúng trong nhiều năm nay cũng bằng không.

Cho nên những người này muốn ổn định giá cổ phiếu không hoàn toàn vì muốn rút tiền mà càng hi vọng quản lý cao cấp có thể duy trì trạng thái ổn định này.

"300 tỷ này, chúng tôi sẽ nghĩ cách nhanh chóng gom lại trước khi mở phiên giao dịch vào ngày mai. Ít nhất sẽ có 100 tỷ trước, trong vòng ba ngày bắt buộc phải bình ổn giá cổ phiếu, tuyệt đối không thể xuất hiện tình trạng xuống dốc không phanh, rõ chưa! Nếu không làm được thì các ông cũng không cần đến gặp tôi nữa!", quản lý cấp cao của thế lực ngầm tức giận nói.

Hai ông chủ quản tài chính vội vàng đồng ý rồi rời đi ngay.

Đừng thấy họ đồng ý chắc nịch như vậy nhưng thật ra sau khi ra khỏi phòng làm việc thì đều tỏ ra vô cùng buồn phiền.

100 tỷ, còn không so được với số Blue-chip trong tay đối phương thì làm sao có thể bình ổn giá cổ phiếu.

Cuộc đối đầu như thế này sợ nhất là chiến thuật thêm dầu vào lửa.

Hoặc là ông chi số tiền lớn một lần, nhanh chóng, trực tiếp đánh cho đối phương tan tác. Hoặc là ngồi nhìn đối phương tạo ra sóng gió.

Một ngày cho 100 tỷ, đến cuối cùng thì vẫn bỏ vốn 300 tỷ nhưng không biết đã đánh bao nhiêu vòng, khiến người ta khó thở rồi.

Đối với cuộc chiến trên thị trường thứ cấp thì hai chủ quản tài chính này không có một chút tự tin nào.

Đến ngày thứ hai, 100 tỷ được chuyển vào tài khoản như đã hứa và hứa thêm trước khi kết thúc phiên giao dịch vào buổi chiều lại có thêm 70 tỷ nữa.

Tuy nhiên, khi 170 tỷ được rót vào thì vẫn không ngăn được cổ phiếu bị ghim tại giá sàn.

Bởi vì ngoài Blue-chip của Vương Vũ Hành thì bây giờ đã thêm rất nhiều lệnh ăn theo.

Có thể là những quỹ quy mô lớn sẽ không rút nhanh được vì lượng tiền quá lớn, nhưng những nhà đầu tư nhỏ lẻ thì không như vậy. Trong tay họ có mấy lô, mười mấy lô, một tài khoản có thể mua khoảng 10 ngàn tệ thì đã coi là nhiều rồi.

Những nhà đầu tư nhỏ lẻ như vậy không quan tâm đến người khác, cách làm cơ bản của họ là tăng thì đuổi theo mà giảm thì bán ra.

Một khi cổ phiếu nào đó có thông tin tiêu cực thì những người bán nhỏ lẻ này chạy nhanh nhất. Họ chưa từng cân nhắc đến tin thật hay giả, ảnh hưởng về sau như thế nào.

Một nhà đầu tư bán lẻ mấy ngàn tệ, mấy chục ngàn tệ, cũng không chẳng đáng mấy phần trong 170 tỷ.

Nhưng ông không thể chống lại quá nhiều người đâu!

Giống như kiến giết voi, một nhà đầu tư bán lẻ 10 ngàn, một trăm người thì chính là 1 triệu, 10 ngàn người thì chính là 100 triệu. Mà số lượng các nhà đầu tư bán lẻ trong thị trường cấp hai nào chỉ có năm con số?

Cho dù chỉ có 20 đến 30 tỷ lệnh ăn theo, cũng sẽ khiến mọi thứ thay đổi rất lớn.

Mà đến ngày thứ ba, số tiền đổ vào thị trường thứ cấp đã đạt hơn 300 tỷ.

Nhưng giá cổ phiếu vẫn lưu lại ở vị trí giá sàn.

Quản lý cao cấp của thế giới ngầm nhìn thấy cảnh này thì tức đến nổ phổi. Đã cho các ông 300 tỷ rồi mà vẫn không phá được giá sàn, các ông còn sống làm gì!

Đội ngũ tài chính khổ sở mà không thể nói.

Quản lý cao cấp rất thành thục việc thâm nhập vào các công ty khác nhưng hiểu biết về thị trường tài chính lại rất hời hợt. Nào có hiểu được chiến thuật thêm dầu vào lửa là điều cấm kị lớn nhất trong những cuộc đối đầu này.

Nhưng họ không có cách nào để nói, chỉ có thể ngậm mồm chịu trận.

Tuy nghiên, khi ông là người mua thì không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng tiền thật để mua Blue-chip.

Bây giờ tiêu hết tiền rồi thì khác gì tay không tấc sắt mà bắt giặc.

Và điều khiến chúng đau đầu nhất là đúng như dự đoán, Vương Vũ Hành vừa mua, vừa bán tranh giành Blue-chip với chúng.

Số Blue-chip hôm qua giành lại được, ngày hôm nay sẽ bị ép chết trên bảng giá sàn, đồng thời lại tiếp tục mua sạch chip.

Thị trường chứng khoán luôn là ưu tiên trên số lượng tiền. Ông mua 10 ngàn lô một lần, thì người mua 9 ngàn sẽ xếp sau ông. Đây là lý do tại sao những đơn lớn ghim cứng ở giá sàn thì các nhà đầu tư nhỏ lẻ cũng không bán ra được, lệnh của ông không to bằng lệnh của người ta.

Bị Vương Vũ Hành hành cho tan tác, đội ngũ tài chính của thế lực ngầm căn bản không có giải pháp nào tốt hơn.

Bây giờ lệnh bán chiếm ưu thế tuyệt đối, họ muốn mua thì cũng không có nhiều tiền như thế.

Sở dĩ, Vương Vũ Hành không ngừng xoay vòng tiền ra trận để xử lý ông là vì ông đang khớp lệnh, nhưng họ lại không khớp lệnh tiếp, đôi khi có những nhà đầu tư nhỏ lẻ hoặc vốn lưu động nhỏ không chịu nhìn nhận tình hình muốn đấu tranh để lật ngược tình thế nhưng gần như không thể giúp đỡ được nhiều.

Do đó, chủ quản tài chính chỉ có thể tiếp tục yêu cầu sự giúp đỡ từ quản lý cao cấp, tiếp tục hỗ trợ về tài chính.

Quản lý cao cấp của thế lực ngầm cũng nhận ra rằng mấy ngày nay, thị trường thứ cấp cũng đang bị đe dọa, nếu không có lấy một thứ áp chế thì thật sự không thể có kết quả tốt.

Chúng không có cách nào, nên chỉ đành tìm đổ mọi cách huy động tiền từ những chỗ khác ném vào thị trường thứ cấp từng khoản một.

Nhưng, điều thật sự khiến chúng thay đổi sắc mặt không phải do thị trường thứ cấp như cái động không đáy nuốt chửng một lượng lớn tiền mà mấy công ty của họ đột nhiên bị bao vây và đàn áp.

Cách thức bao vây và đàn áp của nhà họ Hoắc đối với Hi Vọng Mới vô cùng mãnh liệt, chính là nhờ vào sức ảnh hưởng của nhà họ Hoắc khiến tất cả mọi người đều không muốn làm ăn với ông.

Mà cách thức bao vây và đàn áp của Hi Vọng Mới thì xem ra có vẻ ôn hòa hơn nhiều.

Họ không bắt những người khác không được hợp tác với ông, nhưng mấy công ty này đột nhiên phát hiện ra rằng chi phí hoạt động của họ đã tăng lên trong hoạt động kinh doanh thường ngày.

Khi hỏi những nhân viên cấp dưới thì mới biết, mấy tuần gần đây, các nhà cung cấp đều đột nhiên tăng giá.

Họ không nhằm vào ai mà là những nhà cung cấp này đều được Hi Vọng Mới tiếp xúc và lôi kéo họ vào thế cục này.

Hi Vọng Mới đưa ra tiêu chuẩn rất cao, theo công nghệ hiện hành của họ thì hoàn toàn không đạt chuẩn.

Muốn đạt chuẩn thì bắt buộc cải cách trình độ công nghệ, mà chính điều này đã khiến giá thành tăng lên.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 639: Chơi Đểu

Việc thành lập một dây chuyền sản xuất đôi khi đòi hỏi sự nỗ lực chung của tất cả các bộ phận trong công ty. Không phải cứ đưa tiền ra là có thể thực hiện các thay đổi trong dây chuyền sản xuất dựa trên bản vẽ thiết kế.

Chỉ cần thay đổi một chút thì những máy móc khác trong dây chuyền đều không thể sử dụng.

Do đó, chỉ có những công ty hàng đầu mới có thể đồng thời sở hữu các loại dây chuyền sản xuất cao cấp, trung cấp và thấp cấp.

Mà những công ty nhỏ hoặc vừa chỉ có thể tập trung toàn lực để xây dựng dây chuyền sản xuất công nghệ cao, hoặc là dồn sức vào khai thác nhanh chóng những dây chuyền sản xuất thấp cấp.

Yêu cầu họ đồng thời sử dụng hai dây chuyền sản xuất quy mô khác nhau thì sẽ gây áp lực vô cùng lớn cho chi phí vận hành.

Mà việc Hi Vọng Mới chủ động tìm kiếm sự hợp tác đã khiến những công ty này tin rằng, đây là cầu nối tốt nhất để họ tham gia vào thị trường cao cấp.

Tất cả các công ty không ngần ngại mà đồng ý, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất để cải tiến dây chuyền sản xuất, hoặc dứt khoát bỏ đi dây chuyền cũ và thay thế dây chuyền mới.

Kết quả là, những sản phẩm cấp thấp bị họ loại bỏ mà những công ty của thế lực ngầm có không ít sản phẩm dựa vào những đầu vào trung và thấp cấp này để thúc đẩy doanh số.

Bây giờ nhà cung cấp thay đổi dây chuyền sản xuất nên chi phí sản xuất tăng lên. Các ông muốn mua thì đương nhiên cũng phải bỏ ra nhiều tiền.

Đây chính là nguyên nhân lớn nhất mà những công ty kia đột nhiên chi phí mua hàng tăng lên.

Không phải chúng không muốn đàm phàn, nhưng đàm phán thế nào.

Giữa Hi Vọng Mới và bọn chúng thì thằng ngốc cũng biết nên chọn thế nào, hoàn toàn không có chút tự tin cạnh tranh nên chúng chỉ đành chọn chấp thuận.

Có người nói, vậy ông đổi nhà cung cấp đi, nhưng phải biết rằng, không phải các nhà cung cấp đều ứng dụng dây chuyền sản xuất có cùng công nghệ.

Mà sản phẩm của công ty chúng đã hợp tác với nhà cung cấp nhiều năm rồi, đã quen với công nghệ đó. Tất cả các sản phẩm đều chế tạo bằng những công nghệ tương tự.

Nếu thay đổi nhà cung cấp vậy thì phải thay đổi công nghệ chế tạo của chính công ty họ, khiến chi phí vận hành cũng bị nâng cao.

Hơn nữa, vật liệu mới và công nghệ chế tạo cần thời gian để thích ứng. Trong quá trình thích ứng, có thể xảy ra các vấn đề khác nhau. Điều này đối với bất kỳ công ty nào mà nói đều có thể gây ra tổn thất cực lớn.

Nhất là khi sản phẩm xảy ra vấn đề, uy tín với khách hàng bị giảm sút, trong thời đại mà tất cả mọi người đang bạt mạng xông lên thì sự suy giảm của ông chẳng khác gì tự sát.

Cho nên, mấy công ty này có thể không để ý chi phí sản xuất tăng lên nhưng chúng lại quan tâm đến thái độ của nhà cung cấp.

Các anh không nói tiếng nào mà thay đổi dây chuyền sản xuất, thì chúng tôi phải làm thế nào?

Ai chịu trách nhiệm cho tổn thất của chúng tôi?

Hơn nữa, các nhà cung cấp gần như thờ ơ với chúng. Các ông muốn tiếp tục hợp tác vậy thì phải chấp nhận sản phẩm cao cấp mà dây chuyền sản xuất mới của chúng tôi sản xuất ra.

Nếu không chấp nhận thì mời tìm nhà cung cấp khác, dù sao bây giờ chúng tôi hợp tác với Hi Vọng Mới, không thiếu một khách hàng nhỏ như các ông.

Không sao, trong những ngày này, danh tiếng của Hi Vọng Mới đã lan khắp thế giới.

Tuy rằng thế giới ảo chỉ thu được mấy trăm triệu, nhưng những sản phẩm khác của họ thì đã bán chạy trên toàn thế giới.

Trụ sở ở nước ngoài đầu tư một số tiền lớn để xây dựng hệ thống vận chuyển và phân phối. Những thành phố và quốc gia có chút danh tiếng là gần như có thể nhận được sản phẩm trong vài giờ. Thậm chí ở các thành phố đến hiện tại chưa có chi nhánh thì người tiêu dùng cũng mua hàng qua mạng.

Thời gian chuyển phát chậm một chút cũng không sao, họ chỉ muốn dùng thử sản phẩm mới.

Doanh số bán hàng một ngày của Hi Vọng Mới đã tăng trưởng đến con số kinh người, ước tính sơ bộ thì lượng khách hàng của họ trong tương lai ít nhất cũng có thể đạt đến 2 tỷ người.

Nói cách khác, bình quân cứ ba người thì có một người là khách hàng của Hi Vọng Mới.

Số lượng khách hàng như thế thì công ty nào nhìn thấy mà không thèm?

Họ biết không thể cướp khách được với Hi Vọng Mới, chỉ có thể đặt mục tiêu lên chuyện ăn theo, chỉ cần có thể ăn theo được một miếng thì mùa đông cũng có thêm áo ấm rồi.

Cho nên, những công ty khác thật sự bị họ bỏ qua.

Thế là, mấy công ty này đành phải đau khổ đưa ra lựa chọn, hoặc là phải bỏ thêm tiền, hoặc là mạo hiểm sụp đổ thương hiệu đổi nhà cung cấp khác.

Có hai công ty lựa chọn bỏ tiền, chúng không dám mạo hiểm, mà bốn công ty còn lại thì chọn nhà cung cấp khác.

Nhưng điều khiến chúng cạn lời là khi vừa đổi nhà cung cấp mới được ba ngày thì bên đó lại có thông báo nói Hi Vọng Mới tìm đến, hi vọng có thể hợp tác nhưng tiêu chuẩn công nghệ của họ không đạt nên bắt buộc phải tiến hành nâng cấp dây chuyền sản xuất.

Để hợp tác với Hi Vọng Mới, họ đành phải hoãn hợp tác với bên này, hi vọng có thể được thông cảm.

Nếu thật sự không thông cảm được thì các ông có thể khởi tố, dù sao chúng tôi cũng muốn ôm đùi của Hi Vọng Mới.

Nếu đến lúc này mà còn không hiểu xảy ra chuyện gì vậy thì mấy người này thật sự lãng phí nhiều năm làm kinh doanh như thế.

Rõ ràng là Hi Vọng Mới đã lợi dụng sức ảnh hưởng của mình để ép buộc những nhà cung cấp đó nâng cao tiêu chuẩn công nghệ, làm rối loạn nhịp điệu kinh doanh hàng ngày của chúng.

Ông không muốn bỏ tiền, cũng không sao, dù sao ông hợp tác với ai thì tôi cũng tìm người đó hợp tác.

Tất cả công ty bây giờ đều sẵn sàng liên kết lại với Hi Vọng Mới, không ai có đủ tư cách để so sánh với chúng tôi.

Nhưng nếu luôn bị dắt mũi như thế thì cũng không phải là cách giải quyết.

Nếu Hi Vọng Mới đã dùng cách thức như vậy để ép buộc họ thì coi như ông bỏ thêm tiền, thích nghi với tiêu chuẩn công nghệ mới mà Hi Vọng Mới lại nói một câu thôi là hiện tại chúng tôi đang cần sản xuất gấp một lượng lớn sản phẩm.

Lúc đó, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, nhà cung cấp nhất định sẽ lập tức ngừng sản xuất tất cả các sản phẩm khác, dốc sức đảm bảo nhu cầu của Hi Vọng Mới.

Đến lúc đó, ông có thích nghi đến mấy cũng phí công.

Nghĩ đến khả năng này, chủ tịch của mấy công ty kia mặt mày xám xịt hết cả.

Thế này thì chơi thế nào.

Trong tay mình giỏi lắm thì là cây gậy, trong tay người ta ôm bom hạt nhân, dù không ném ra thì cũng dọa ông sợ chết khiếp rồi.

Mà đây chỉ là một trong những phương pháp bao vây và đàn áp của Hi Vọng Mới. Trên thị trường thiết bị đầu cuối, Hi Vọng Mới cũng nhanh chóng hợp tác với các công ty trong nội bộ hệ thống cho ra những sản phẩm tương tự.

Chức năng tương tự nhưng có chất lượng tốt hơn mà giá cả thì lại thấp hơn của ông một tệ.

Đúng vậy, Hi Vọng Mới đã làm tất cả những điều tra chuyên nghiệp về từng sản phẩm, không nhiều không ít, giá chỉ thấp hơn ông một tệ.

So sánh ra thì ai còn muốn mua hàng của ông.

Hi Vọng Mới là thương hiệu gì cơ chứ, chính là công ty hàng đầu thế giới, ngay cả thế giới ảo và phẫu thuật thay đầu họ còn làm được, thì những thứ đồ nhỏ nhặt này có thể làm kém được sao?

Dưới điều kiện giá cả ngang bằng nhau thì hầu hết không có người tiêu dùng nào muốn mua sản phẩm mang thương hiệu của thế lực ngầm.

Nếu chúng thúc đẩy lượng bán, thì những công ty trong hệ thống của Hi Vọng Mới cũng lập tức bắt đầu những hoạt động thúc đẩy bán hàng.

Muốn chơi như thế nào thì tôi cũng phải chơi chết ông.

Lỗ một chút cũng không sao, Hi Vọng Mới sẽ bù lỗ, coi như không bù lỗ thì khi cướp được thị trường của các ông, trong tương lai chúng tôi cũng kiếm lại được tiền.

Những công ty có chỗ đứng trong hệ thống Hi Vọng Mới, hiện tại nghe lời răm rắp ông chủ lớn, chỉ đâu đánh đó.

Kết quả là, kinh doanh của những công ty kia tuột dốc không phanh, chỉ trong thời gian chưa tới một tháng đã tổn thất hơn 60%.

Tốc độ như thế đúng là khiến người khác kinh hoàng.

Nhân viên trong công ty thì sốt ruột, các cổ đông mở đại hội cổ đông, mắng như tát nước vào mặt các thành viên hội đồng quản trị.

Ngày bình thường tôn trọng các ông là vì các ông có thể giúp tôi kiếm tiền, nhưng bây giờ thì sao.

Bị Hi Vọng Mới đánh cho tan tác, chúng tôi cũng sắp lỗ chết rồi, rốt cuộc các ông có tác dụng gì.

Thành viên hội đồng quản trị cảm thấy rất oan ức. Sao họ biết mọi chuyện sẽ thành ra như vậy, vốn dĩ không có bất kỳ xung đột nào trong kinh doanh với Hi Vọng Mới, hai bên nước sông không phạm nước giếng.

Ai biết được Hi Vọng Mới nghĩ thế nào, bỗng nhiên muốn thu mua mà khi vừa bị từ chối thì lập tức trở mặt chơi đểu.

Loại chơi đểu này còn khủng khiếp hơn cuộc bao vây và đàn áp của nhà họ Hoắc lúc đầu, hoàn toàn chiếm ưu thế không cho ông bất kỳ cơ hội

phản kháng nào.

Các thành viên hội đồng quản trị rất muốn xoa dịu các cổ đông nhưng không tìm được bất cứ lý do gì.

Nếu là tình huống bình thường, thế lực ngầm còn có thể rút tiền, hỗ trợ cho các công ty này hoặc giúp họ đánh một trận kịch liệt.

Nhưng bây giờ, thế giới ngầm đã huy động mấy trăm tỷ, ném vào thị trường thứ cấp.

Số tiền này đã bị Vương Vũ Hành kéo sâu xuống bùn, rất khó rút ra.

Nếu chúng rút tiền ra thì giá cổ phiếu sẽ tan nát ngay lập tức.

Phải biết rằng, trong thời gian này, kể cả tốn khoảng 400 tỷ thì giá cổ phiếu của các công ty này cũng không thể nào khởi sắc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 640: Ba Nhát Rìu

Đôi khi may mắn hoặc quyết định chiến lược chính xác thì có thể kéo giá cổ phiếu từ giá sàn lên hơi đỏ một chút, nhưng muốn tăng mạnh thì là chuyện không thể.

Bây giờ Vương Vũ Hành đang quyết tâm dốc sức chơi với ông, 300 tỷ tiền mặt không ngừng bán cao mua thấp khiến ông không có cơ hội mà thở.

Cho nên, chỉ cần thế lực ngầm rút tiền ra thì Vương Vũ Hành sẽ lập tức trấn áp kéo giá cổ phiếu trở lại giá sàn.

Đối với thế lực ngầm mà nói thì đây là chuyện chúng không hi vọng thấy.

Không có ai dám rút tiền vào lúc này, bây giờ duy trì giá cổ phiếu đã không còn là vấn đề nữa mà ai là người ăn được tiền của đối phương.

Nếu thế lực ngầm thắng, vậy thì mấy năm nỗ lực của Vương Vũ Hành trở về con số 0, làm lại từ đầu.

Nếu Vương Vũ Hành thắng, không những kiểm soát được mấy công ty này trên thị thường thứ cấp mà còn thắng được số tiền mấy trăm tỷ. Đến lúc đó trong tay cầm gần một ngàn tỷ như cậu ta sẽ trở thành người đứng đầu giới tài chính trong nước!

Trận đánh này quyết định ai sẽ làm vua, nó cùng một hệ thống với cuộc chiến trong thị trường thiết bị đầu cuối nhưng trên một ý nghĩa nào đó lại nằm độc lập ngoài hệ thống.

Có Vương Vũ Hành cản trở tầm nhìn của thế lực ngầm, ngâm tiền của bọn chúng thì Hi Vọng Mới lại xuất đòn thứ ba, hoạt động ngầm.

Cái gọi là hoạt động ngầm thật ra rất đơn giản.

Khi sự chú ý của tất cả mọi người đều tập trung vào các công ty lớn, thì Hi Vọng Mới lại âm thầm thu mua những công ty trong vòng kiểm soát của thế lực ngầm nhưng có thứ hạng thấp.

Trong danh sách mà Ám Giới cung cấp, Hoắc Khải rất rõ những ai đã thâm nhập vào những công ty này.

Tuy rằng mấy công ty này, gần như đã bị thế lực ngầm hoàn toàn khống chế nhưng như đã nói, mục tiêu thâm nhập của thế lực ngầm luôn tập trung ở tầng lớp quản lý tầm trung, cao cấp.

Con đường này của bọn chúng thật ra không tệ, khống chế chủ tịch hội đồng quản trị cũng tương đương với việc kiểm soát những công ty đã niêm yết này.

Nhưng vấn đề là, quyết sách của hội đồng quản trị chỉ thích hợp ở trong điều kiện bình thường.

Mà Hoắc Khải lại cho nhân viên liên lạc với phần lớn cổ đông nhỏ, thông qua các hình thức khác nhau, để họ liên kết lại, thông qua đại hội cổ đông tố cáo quản lý cao cấp xâm nhập vào công ty.

Thành viên hội đồng quản trị thay đổi trong nháy mắt, đây là chuyện mà rất nhiều người không nghĩ tới.

Những kẻ bị vạch tội, đến khi bị cách chức cũng chưa hiểu có chuyện gì xảy ra.

Những cổ đông nhỏ bình thường không dám ho he câu nào, tại sao lại liên hợp lại với nhau chứ.

Hơn nữa, vạch tội chúng cần phải trả giá rất lớn, họ lấy đâu ra tiền.

Đến khi trên trang web của Hi Vọng Mới đăng tin thông báo kế hoạch thu mua thành công thì chúng mới hiểu ra, chỗ dựa của những cổ đông nhỏ này là ai.

Trên thị trường vốn thì sức mạnh vốn vĩnh viễn chiếm vị trí chủ đạo. Nói trắng ra, ai có nhiều tiền thì người đó có thể làm gì thì làm.

Mà dòng tiền của Hi Vọng Mới, chắc chắn là một trong những công ty kinh khủng nhất trên toàn thế giới, hơn nữa trong tương lai gần sẽ bỏ được từ "một trong những" này đi.

Khi tin thu mua được người khác biết thì những quản lý cao cấp của thế lực ngầm tức đến lật bàn.

Đã nói là đánh vào các công ty lớn, bây giờ đang đánh không phân thắng bại thì anh đột nhiên là lén lút thu mua những không ty nhỏ?

Anh muốn chơi luật rừng à!

Chuyện này khiến mọi người đều nhận ra sức mạnh tài chính khủng khiếp của Hi Vọng Mới.

Trong khi chi ra mấy trăm tỷ để đánh người ta còn chi thêm hơn 100 tỷ để thu mua các công ty khác. Hơn nữa trong thời gian này, Hi Vọng Mới vẫn chưa ngừng thu mua các công ty nhỏ còn lại.

Có người tính toán sơ bộ, chỉ riêng nửa năm nay, Hi Vọng Mới đã tiêu tổng số tiền lên đến 500-600 tỷ.

Đây là con số khủng khiếp đến thế nào, có lẽ rất nhiều công ty có lý tưởng cả đời chỉ là một phần nhỏ của con số này mà thôi.

Sau ba nhát rìu, tuy thế lực ngầm chưa thiệt hại nghiêm trọng nhưng cũng tổn thất không nhỏ.

Mấy trăm tỷ tiền trên thị trường thứ cấp đều bị ghim lại, mấy công ty nhỏ đều bị thu mua, có đôi khi chúng cũng nghi ngờ, rốt cuộc bản thân đang chơi cái trò gì?

Tại sao đánh đi đánh lại mà như đấm vào bịch bông, nhưng đối thủ lại phát nào ra phát đấy đánh mạnh mẽ vào da thịt chúng.

Không thể không nói, tài năng kinh doanh của Hoắc Khải đúng là có một không hai trên thế giới.

Toàn bộ kế hoạch chiến thuật đều do anh đích thân xây dựng, mà đội phụ trách thu mua của Hi Vọng Mới cũng thực hiện một cách hoàn hảo.

Phương án hạng nhất, cộng thêm hành động hạng nhất thì kết quả đạt được, đương nhiên sẽ là kết quả cao nhất.

Sau khi hoàn thành việc thu mua những công ty nhỏ, Hi Vọng Mới cũng không ngừng các bước công kích, mà muốn rèn sắt khi còn nóng, tiếp cận với các công ty khác mà thế lực ngầm kiểm soát.

Họ đã tiếp cận với hầu hết tất cả các công ty của top 20, khiến thế lực ngầm tuy trong lòng nghi ngờ nhưng khó có thể xác định, rốt cuộc là Hi Vọng Mới biết cái gì hay chỉ là có tham vọng lớn, muốn thôn tính toàn bộ thị trường trong nước.

Điều quan trọng nhất là Hi Vọng Mới đã tiếp cận với rất nhiều công ty khiến chúng hoàn toàn không biết công ty tiếp theo bị đưa vào tầm ngắm là công ty nào.

Thế lực ngầm dù có mạnh đến mấy nhưng nhân lực, vật lực của chúng cũng có hạn, không thể phòng thủ tất cả công ty như vững chắc như một cái thùng sắt.

Lơ là một chút sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Rõ ràng biết điểm này nhưng không thể làm được gì, thật tức chết mà.

Một đòn này của Hi Vọng Mới, khiến thế lực ngầm không có cách nào chống đỡ, cũng khiến chúng đột nhiên cảm thấy, dường như việc kiểm soát nhiều công ty cũng không phải là chuyện tốt.

Nếu chỉ có vài công ty thì có thể dốc sức phòng ngự, tìm chính xác thời cơ để phản công.

Nhưng bây giờ, lực phòng ngự của chúng chia năm sẻ bày, thậm chí có thể nói là toàn bộ dựa vào phán đoán.

Nhưng ngay cả khi ông tạm thời đoán đúng thì Hi Vọng Mới cũng có thể chuyển mục tiêu sang một công ty khác trong nháy mắt.

Tình hình trước mắt giống như Hi Vọng Mới đã hóa thân thành một con nhện khổng lồ, nhện đã giăng tơ khắp nơi, thế lực ngầm đã bị sa bẫy.

Chúng dốc sức để vùng vẫy nhưng không thể thoát ra, chỉ đành trừng mắt nhìn chính mình từng bước bị ăn thịt.

Bây giờ, hi vọng duy nhất chính là giống như Hi Vọng Mới, tiến hành xâm nhập.

Hi vọng có thể xâm nhập vào quản lý cấp cao để giúp đỡ chúng một chút.

Nhưng vấn đề là, cho đến này, Hi Vọng Mới cũng chỉ phát hành 10% cổ phần và vẫn chưa bán hết.

Còn lại 90% đều nằm trong tay Ninh Thần và Hoắc Khải.

Khi quản lý cao cấp của thế lực ngầm nhận ra điểm này thì đều im lặng.

90% đều nằm trong tay đôi vợ chồng này có nghĩa là gì.

Có nghĩ là trên thế giới này, hai người họ là những kẻ thật sự giàu nhất thế giới.

Một vài công ty có quy mô vài ngàn tỷ, thậm chí mười ngàn tỷ nhưng vậy thì sao? Đó là tài sản của công ty, không phải của cá nhân.

Mà 90% tài sản của Hi Vọng Mới đều thuộc về hai vợ chồng Hoắc Khải và Ninh Thần. Điều này thật đáng sợ.

Đến giờ, công ty của họ vẫn chưa niêm yết lên sàn chứng khoán, 10% tiền đầu tư xem ra chỉ giống như hành vi lấy lệ. Ngay cả khi họ không bán

cổ phiếu thì cũng không thiếu tiền.

Xâm nhập vào tầng lớp quản lý cấp cao của Hi Vọng Mới thì ý nghĩa duy nhất chính là nắm được bí mật kinh doanh, tham gia vào cuộc đối đầu công nghệ chính diện.

Nhưng ngay cả khi thâm nhập thành công, có được bí mật thì cũng cần thời gian.

Bây giờ, thứ họ thiếu nhất lại chính là thời gian.

Điều quan trọng là, dù họ có gặp may, đối đầu chính diện thì cũng không nhất định sẽ thắng.

Tất cả mọi người đều biết, người đầu tiên chiếm lĩnh thị trường sẽ chiếm được thị phần lớn nhất, vì con người là sinh vật có tư duy quán tính. Chỉ cần không xảy ra sai sót lớn thì thông thường, khách hàng sẽ không dễ dàng thay đổi.

Vì vậy, gần như chỉ còn một con đường chết?

Có một số người còn thầm nghĩ, hay là dứt khoát đầu hàng là xong.

Trở thành đối thủ của công ty như Hi Vọng Mới thì áp lực quá lớn rồi, gần như không nhìn thấy hi vọng chiến thắng nào cả.

Nhưng họ không nói ra suy nghĩ này, không dám nói cũng không muốn nói.

Đã tốn nhiều công sức như thế, hao phí bao nhiêu thời gian, không dễ gì mới hình thành bố cục như bây giờ, sao có thể thừa nhận thất bại.

Nhưng, nghĩ đến sự phát triển của Hi Vọng Mới, chỉ mất ba, bốn năm đã vượt qua chúng, điều này thật khiến người ta nản lòng.

"Không ai có cách khác thì hoặc là giết cả nhà họ, tài sản không có người thừa kế, Hi Vọng Mới mới sẽ rối thành một đống. Hoặc là ly gián

hai vợ chồng, chỉ cần một người đứng về phía chúng ta thì sẽ có cơ hội lật ngược tình thế", một thành viên quản lý cao cấp của thế lực ngầm nói.

Những người khác ngồi trước bàn đều im lặng, như đang suy nghĩ nên chọn như thế nào.

Trong hai cách này, cách thứ nhất thì mạo hiểm rất lớn nhưng lại có hiệu quả nhanh nhất.

Vì giết người là chuyện đơn giản nhất trên đời, chỉ một nhát dao đã có thể khiến người chết trong tích tắc.

Không có cách nào nhanh hơn cách này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 641: Phát Triển

Giết người tuy đơn giản nhưng lại quá rủi to, nhất là đối với công ty có tầm ảnh hưởng siêu lớn như Hi Vọng Mới.

Một khi Hoắc Khải bị ám sát thì chắc chắn cả thế giới sẽ để mắt tới chuyện này.

Đến lúc đó, rất khó nói thế lực ngầm có đủ sức để bảo vệ mình được không.

Mà phương pháp thứ hai tuy hiệu quả chậm hơn nhưng lại thắng trong an toàn, vì ông đang đi theo đạo đức và pháp luật, sẽ không xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

Nhưng, thế lực ngầm không có nhiều thời gian chờ đợi như thế, nếu Hoắc Khải và Ninh Thần qua một năm rưỡi mới ly hôn thì có khi chúng đã bị đánh bại hoàn toàn.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, thế lực ngầm vẫn quyết định từ bỏ lựa chọn giết người.

Dù trước đây chúng đã từng chọn làm như vậy rất nhiều lần, nhưng ám sát một nhân vật có tiềm năng và ám sát một nhân vật lớn đã thu hút sự chú ý của toàn thế giới là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Chúng dám giết ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc, nhưng không dám giết người đại diện pháp luật của Hi Vọng Mới.

Nhưng không giết không có nghĩa là không làm gì cả, mục tiêu của những người này chuyển sang những người bên cạnh Hoắc Khải.

Một mặt, chúng cử người liên hệ với Ninh Thần, thử can thiệp vào các chính sách, quyết định. Mặt khác thì điều tra những người mà Hoắc Khải

quan tâm nhất.

Ninh Quốc Năng, Đặng Tuấn Mai, Ninh Ngọc Lâm, Giản Tư Tư…

Từng người được cân nhắc, sau đó lại bỏ qua, cuối cùng, mục tiêu được nhắm đến là Đường Đường.

Đường Đường đã mười tuổi, đã sớm trở thành một bé gái xinh đẹp, cho dù đi đến đâu cũng đều trở thành tâm điểm chú ý của người khác.

Ngay cả khi Hoắc Khải và Ninh Thần có con trai ruột thì anh vẫn yêu chiều Đường Đường như vậy.

Bất kể Đường Đường đưa ra yêu cầu gì thì anh đều đáp ứng.

Tất nhiên, Đường Đường rất nghe lời cũng rất thông minh, chưa bao giờ cô bé lại đưa ra yêu cầu vô lý.

Thậm chí sau mỗi lần đưa ra yêu cầu, cô bé sẽ đều làm điều gì đó trước hoặc sau coi như là trả giá.

Điều này cũng là quy tắc do Hoắc Khải đặt ra. Cho dù trong nhà có bao nhiêu tiền thì đó đều là của nhà mình. Khi con ra bên ngoài có thể sẽ có lúc không có tiền. Thậm chí nói một cách khó nghe là không chừng một ngày nào đó công ty phá sản trở lại cuộc sống nghèo khó thì làm thế nào.

Trên đời này mọi thứ đều được trao đổi ngang giá, con muốn đạt được cái gì thì phải bỏ công sức để trao đổi.

Ngay cả những phụ nữ ham vật chất mà rất nhiều người chán ghét cũng vậy. Tưởng như bọn họ có thể lấy được tiền dễ dàng nhưng thực ra lại dùng thân thể và thanh xuân của mình để trao đổi.

Thanh xuân có giá sao?

Có lẽ trong lòng nhiều người, thanh xuân không đáng giá bao nhiêu, nhưng họ có, đó là cái giá mà họ có thể trả.

Đường Đường cũng vậy, cô bé đã quen với cách làm dựa vào nỗ lực của bản thân để nhận được phần thưởng, nhưng khi lớn lên thì cô bé cũng thử kinh doanh nhỏ của riêng mình.

Ví dụ học một vài món ăn nhẹ hấp dẫn, thậm chí tự thiết kế quần áo, giúp bạn học vẽ tranh minh họa.

Cô bé làm những thứ này rất giỏi khiến nhiều bạn nhỏ yêu thích. Ở trường học có học sinh không những có thành tích học tập xuất sắc mà còn có thể kiếm được số tiền nho nhỏ.

Những bạn đó được gọi là con nhà người ta.

Cô bé như thế thì ai mà không thích.

Cho dù Đường Đường chỉ có 10 tuổi nhưng Hoắc Khải vẫn cử một đội viên Tinh Anh âm thầm bảo vệ mỗi ngày. Còn ngoài mặt thì có một vệ sĩ kiêm lái xe chuyên nghiệp mời từ công ty bảo vệ.

Một trong tối, một ngoài sáng thì bảo vệ đã đủ ổn thỏa rồi.

Trước đây từng xảy ra chuyện có tên côn đồ muốn kiếm chút thì đã bị vệ sĩ kiêm lái xe nhẹ nhàng xử lý, khi những tên lưu manh đó muốn chơi xấu thì bị đội viên Tinh Anh đánh cho sợ chết khiếp.

Lần này âm mưu nhằm vào Đường Đường được thế lực ngầm đã bố trí vô cùng tỉ mỉ.

Bằng cách điều tra toàn diện, chúng theo dõi 24h, cuối cùng phát hiện ra dấu vết của đội viên Tinh Anh.

Tuy không rõ nguồn gốc của đối phương nhưng có thể khẳng định đó là một cao thủ.

Cao thủ có thể được phái đến để bảo vệ con gái ông chủ Hi Vọng Mới thì chắc chắn là rất khó đối phó.

Ngoài ra, để không bị liên lụy, thế lực ngầm còn cố ý chi mạnh tay, mời vài cao thủ hàng đầu từ nước ngoài.

Vào giữa tháng thứ hai từ khi thế giới ảo hoàn toàn mở cửa, vào thời điểm này, Hi Vọng Mới đã tạo ra hơn một tỷ thiết bị truy cập ảo.

Mà với một tỷ thiết bị này thì lượng truy cập mỗi ngày đều vượt quá 99%. Nói cách khác, trong một tỷ người có có 999,99 triệu người đều truy cập mỗi ngày ít nhất 1 lần.

Số lượng người trực tuyến cùng một lúc cũng vượt quá 500 triệu!

Không biết bao nhiêu công ty phải ghen tị chảy nước miếng khi nhìn thấy con số này. Nếu website của họ mỗi ngày đạt lượng xem nhiều như thế thì có thể dễ dàng đút túi hàng chục tỷ lợi nhuận một năm.

Mà mỗi ngày, Hi Vọng Mới lại có nhiều người như vậy cùng trực tuyến, mà đó lại là con số ít nhất. Điều này còn là vì thiết bị cung cấp không đủ nhu cầu.

Nếu mọi người trên thế giới đều có một thiết bị trong tay, trừ những khu vực xa xôi, cằn cỗi không có mạng thì có lẽ ít nhất cũng có thể tạo ra kỷ lục 2 tỷ người trực tuyến đồng thời.

Nghe có vẻ khó tin, trên thế giới chỉ có 7 tỷ người, từ những người già yếu bệnh tật thì cũng còn khoảng 5,6 tỷ.

Nhiều người như thế sẽ có gần nửa trực tuyến cùng lúc.

Lẽ nào không tồn tại múi giờ sao?

Không sai, trong thế giới ảo thực sự không có múi giờ.

Chỉ cần quen sống trong thế giới ảo thì giao lưu bằng trí lực thuần túy, còn tiêu hao đối với cơ thể con người rất ít.

Nhất là đối với những bạn trẻ quen "cú đêm" thì chuyện họ thức hai ngày hai đêm không ngủ, giữ trạng thái trực tuyến cũng không phải điều kỳ

lạ.

Mà trước mắt, lượng truy cập một tỷ người khiến thế giới ảo phát triển nhanh chóng.

Nhưng sau một tháng, ở đây đã từ từ nơi hoang vắng buồn bã ban đầu trở thành nơi tràn đầy sức sống.

Tuy rằng, suy nghĩ của con người ở mỗi vùng miền không giống nhau, không phải ai cũng thích chuyển mọi thứ trong thế giới thực vào thế giới ảo như thiết kế đã định lúc đầu, nhưng chỉ cần 1/10 người làm điều đó thì đã là công trình lớn không thể tưởng tượng được.

Mỗi tuần, Hoắc Khải sẽ truy cập vào thế giới ảo một lần. Mỗi lần anh đều thấy sự chuyển biến vô cùng to lớn.

Anh có tầm nhìn của thượng đế nên có thể dễ dàng phán đoán chỗ nào có thay đổi và thay đổi bao nhiêu.

Có thể sẽ mất rất nhiều thời gian cho đến khi thành hình cuối cùng, nhưng theo tình hình hiện tại thì cũng đã rất hài lòng rồi.

Điều duy nhất khiến anh đau đầu là người trong nước dường như thích tu tiên.

Ngoại trừ một số ít người không tranh giành với thế giới thì phần lớn đều tạo hình tu tiên.

Chưa kể là chỉ hai tháng, họ còn thật sự tập trung trí tuệ quần chúng, thông qua vô số thí nghiệm được diễn ra không ngừng thì đã nghiên cứu thành công quy luật tu tiên trong thế giới ảo.

Luyện khí, khai huyệt, luyện hóa tiên đan, cuối cùng là chuyển hóa thành thần.

Từng bước từng bước giống như những gì trong thần thoại đã viết.

Nhưng ngoài luyện khí, cảnh giới sau đó đều vẫn là những suy luận trên lý thuyết, có thể thành công hay không thì còn phải xem sự phát triển sau này.

Cho nên, khu vực trong nước, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy một lượng người đông dảo ngồi ở dưới đất luyện khí.

Mà ở nước ngoài thì lại phát triển đa dạng.

Một số tham gia xây dựng cuộc sống, một số phát triển phát triển khoa học công nghệ, đương nhiên cũng có một số muốn thành thần.

Bởi vì suy nghĩ không giống nhau nên người nước ngoài không thích luyện khí, cũng không có khái niệm này.

Khái niệm của họ đối với thần linh rất đơn giản, cũng rất bình dị, chính là rời khỏi mặt đất thì trở thành thần.

Đúng vậy, chỉ cần dốc sức tưởng tượng bản thân có năng lực gì sau đó nhanh chóng đạt được, cuối cùng trở thành thần linh.

Mặc dù cho đến này, người có thành tựu cao nhất cũng chỉ có thể nhảy cao lên mấy trăm m, dao chém không dứt, nước lửa không xâm, sở hữu thần lực, nhưng vẫn còn cách thần linh trong truyền thuyết một đoạn xa.

Nhưng ngay cả như thế thì so sánh với những người luyện khí trong nước thì đã coi là rất giỏi rồi.

Trong vài xung đột quy mô nhỏ, những người trong nước luyện khí đã bị đánh cho tơi tả.

Mỗi ngày trên diễn đàn đều có rất nhiều bài viết chế giễu người trong nước ngốc nghếch đi luyện khí, bị người đánh còn không tránh được.

Điều này khiến những người luyện khí trong nước vô cùng khó chịu nhưng họ tin tưởng rằng có tài sớm muộn cũng thành công, chăm chỉ tích lũy sẽ có đủ năng lực.

Tuy rằng bây giờ họ chưa đánh lại được, nhưng trong tương lai g`ần đợi họ đủ nguyên th`ần, hô mưa gọi gió, thì chỉ c`ần một câu nói là đánh lại dễ dàng.

Còn bây giờ, có thể nhịn thì sẽ nhịn, không nhịn được cũng phải nhịn.

Nói một cách dễ hiểu, thế giới này hiện tại vẫn hơi lộn xộn, h`ầu hết mọi người đ`ều tùy ý làm những gì mình thích.

Ngoài những người có thế lực lớn, g`ần như không có hệ thống tổ chức nào đáng tin cậy.

Tuy nhiên, Hoắc Giai Minh ở đây là chơi vui quên trời đất, mỗi ngày đ`ều tổ chức luận đạo, thu hút một lượng lớn người đến nghe.

Cái mà cậu ta gọi là luận đạo chính là nói những hiểu biết của cậu ta v`ề thế giới này, có lúc nói đơn giản dễ hiểu, có lúc lại nói mơ h`ồkhó hiểu, khiến người khác không phân biệt rõ rốt cuộc là thật hay giả.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 642: Cât Nhắc

Hoắc Khải nhìn thấy thế thì dở khóc dở cười, anh chàng này cứ nói luôn mồm, cũng không biết cuối cùng sẽ giở trò gì.

Hoắc Giai Minh có chút mê muội, còn thật sự muốn biến thành thần thánh tổ tông ở đây, Hoắc Khải cũng không muốn ngăn cản cậu ta.

Hoắc Giai Minh ở trong thế giới thực, có lẽ cả đời này rất khó tỉnh lại. Nếu đã như thế thì sao phải quan tâm cậu ta sống thế nào ở trong thế giới ảo.

Chỉ cần vui vẻ là đủ.

Mà Đường Trọng Vi cũng trầm mê trong thế giới ảo, nhưng cô ấy lười phải nghe Hoắc Giai Minh lảm nhảm, mỗi ngày đều bay đi bay lại không biết là bận rộn cái gì.

Thỉnh thoảng cô ấy sẽ phàn nàn là tuy mình hóa thân thành Thái Nguyên Ngọc Nữ nhưng lại không thể đi cùng với Bàn Cổ.

Đây chính là ám chỉ một cách trực tiếp, Hoắc Khải chỉ có thể làm như không nghe thấy, hoặc giải thích với cô ấy, Bàn Cổ đã hóa thân thành vạn vật trên thế giới, không thể xuất hiện nữa.

Mỗi lần như thế, Đường Trọng Vi sẽ rầu rĩ không vui đến nửa ngày.

Lại thêm mấy ngày nữa, khi Hoắc Khải rời khỏi thế giới ảo thì Ninh Thần cũng vừa về đến nhà.

Cuộc đối đầu giữa Hi Vọng Mới và thế lực ngầm vẫn đang tiếp tục, để đối phương không có cơ hội thở phào, mỗi ngày Hi Vọng Mới sẽ đều tiến hành số lượng lớn các phân tích thu mua.

Ninh Thần và Giản Tư Tư đã không quan tâm đến các phương diện khác được nữa, hai người họ đi đầu, dẫn dắt một đám người ngày ngày họp

hành, nghiên cứu.

Họ đã quan sát được sự tồn tại của thế lực ngầm đang đối đầu với Hi Vọng Mới.

Tuy rằng không biết thế lực này là hình thành trong lúc vô ý hay đã tồn tại từ trước nhưng đã muốn đối đầu với họ vậy thì chắc chắn không thể cho chúng yên ổn.

Không đánh cho đối thủ nằm bò trên mặt đất thì không thể thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ, từ trên xuống dưới của Hi Vọng Mới đã hình thành một ý kiến thống nhất!

Trời cao đất rộng, tôi to nhất!

Niềm tự hào tự trong xương tủy, từ tổng giám đốc đến dì lao công đều giống nhau.

Bất kỳ ai muốn thách thức họ thì họ sẽ không nhượng bộ nửa bước!

Chỉ tiến về phía trước!

Không ngừng tiến lên.

Đương nhiên, Ninh Thần có thể dốc sức để đối đầu với thế lực ngầm chủ yếu là vì các mảng nghiệp vụ khác trong công ty đều đã vào quỹ đạo. Cho dù cô không quản lý thì vẫn hoạt động bình thường.

Duy nhất chỉ có một điều lo lắng, là số tiền kiếm được mỗi ngày quá nhiều nên cô phải đau đầu chuyện đóng thuế.

Cho nên, tốt nhất là tiêu tiền đi thì ít nhất tiền chi ra chính là chi phí hoạt động kinh doanh của công ty, không cần phải đóng thuế.

"Hôm nay sao lại về sớm thế?", Hoắc Khải bỏ chiếc mũ truy cập thế giới ảo ra, hỏi.

“Tư Tư nói gần đây em ở công ty quá lâu, sợ anh không vui nên bảo em về nhà cùng chồng con”, Ninh Thần đi tới, hôn lên môi anh.

Vợ chồng già rồi, cũng không còn e dè như trước.

Có lẽ vì sinh con lần thứ hai nên bây giờ Ninh Thần cũng thoải mái hơn.

“Con trai ở bên ông bà, nếu em muốn qua đó xem thì chúng ta cùng đi, rồi cùng ăn cơm với cả nhà”, Hoắc Khải cười nói.

“Thế thì thôi, em mệt muốn chết, không còn sức đi xem thằng bé nữa. Cũng không biết lúc đầu sinh Đường Đường em trải qua như thế nào, cảm thấy cũng không mệt lắm”, Ninh Thần ném chiếc túi lên giường, thở dài nói.

“Lúc đó, mọi suy nghĩ của em đều đặt lên đứa nhỏ. Bây giờ thì đặt vào công ty nên không đủ sức làm là điều bình thường”, Hoắc Khải đi tới, nhẹ nhàng xoa bóp huyệt thái dương cho cô, nói: “Nếu đã mệt như thế thì nghỉ ngơi một chút, chuyện của công ty cứ giao cho Tư Tư là được rồi”.

“Anh cho rằng em không muốn nghỉ sao, nhưng vấn đề là có một đống việc, gần như không có thời gian nghỉ ngơi. Đã mấy ngày không rời khỏi công ty, 24h quay cuồng với công việc”, Ninh Thần đang hưởng thụ sự dịu dàng của chồng cô thì đột nhiên nói: “À, em đang chuẩn bị thăng chức cho Ninh Hạo Bân thành phó tổng giám đốc bộ phận thu mua, anh thấy thế nào?”

Ninh Hạo Bân trở lại Hi Vọng Mới đã sắp hai năm rồi.

Trong hai năm nay, anh ta làm việc chăm chỉ, hoàn thành tốt mọi việc.

Vì trước đây phản bội công ty cho nên phải chịu sự xa lánh, hắt hủi của mọi người, nhưng anh ta chưa từng phàn nàn về điều đó. Nhiều khi nghe người khác bàn tán về mình cũng chỉ im lặng bỏ đi.

Năng lực công việc lớn, lại không dễ thăng chức nên anh ta ở tầng dưới là một nhân vật rất dễ bị bỏ qua.

Cậu có giỏi đến mức nào thì cũng chỉ làm công việc như chúng tôi sao?

Mà, trưởng bộ phận thường vì năng lực vượt trội của anh ta là giao cho rất nhiều việc.

Ninh Hạo Bân cũng không chê mệt, sắp xếp việc gì thì làm việc đó, lâu dần, ấn tượng của mọi người về anh ta cũng thay đổi.

Điều quan trọng nhất là lúc đầu Ninh Hạo Bân và Giản Tư Tư là người yêu của nhau, cho nên nếu họ không quan tâm đến người khác thì cũng phải giữ thể diện cho Giản Tư Tư.

Bởi vì Ninh Hạo Bân có thể trở lại Hi Vọng Mới cũng là do một tay Giản Tư Tư thúc đẩy. Không phải do cô ấy bảo đảm thì cả đời này Ninh Hạo Bân cũng không có cơ hội trở lại.

Rất nhiều người cảm thấy, Giản Tư Tư đối với Ninh Hạo Bân vẫn còn tình cũ chưa hết, chỉ có những người thật sự hiểu bọn họ mới biết, Giản Tư Tư, người đã thăng chức trở thành phó tổng giám đốc từ lâu, trong lòng chỉ có một người, đó là ông chủ.

Chuyện này cũng không phải là bí mật ở công ty.

Mỗi lần Hoắc Khải đến công ty thì ánh mắt Giản Tư Tư nhìn anh đều đầy vẻ tôn sùng.

Kiểu thần thái mê muội này, trừ khi là mắt mù thì mới không hiểu.

Nhưng sự tồn tại của Ninh Thần khiến ý định của Giản Tư Tư chỉ có thể trở nên vô nghĩa.

Trong lòng mọi người cảm thấy tiếc nuối và cũng thầm chờ đợi một ngày nào đó sẽ có kỳ tích xuất hiện.

Nếu Giản Tư Tư thật sự ở bên Hoắc Khải thì họ cũng không lấy làm lạ.

Cái gọi là lâu ngày sinh tình, chưa kể Giản Tư Tư còn là một cô gái xinh đẹp xuất chúng.

Trong lòng họ hiểu nhưng không dám nói ra miệng, sợ Ninh Thần biết sẽ gây khó khăn cho Giản Tư Tư.

Chuyện này, đương nhiên Ninh Thần cũng biết, nhưng cô chưa từng nhắc đến.

Có những chuyện, biết rồi chưa hẳn nhất định phải nói ra, không nói thì càng tốt.

Giản Tư Tư cũng vậy, âm thầm giấu tình cảm nay trong lòng, chỉ chuyên tâm làm tốt công việc của mình.

Mà sự phối hợp của cô ấy và Ninh Hạo Bân cũng coi là vô cùng hoàn hảo.

Trong hai người, một người có năng lực hành động hạng nhất, một người có năng lực ra quyết định hạng nhất, thật sự là cặp đôi vàng.

Dưới sự bồi dưỡng của Giản Tư Tư, Ninh Hạo Bân cũng thật sự giải quyết rất nhiều vấn đềkhó khăn của công ty.

Thời gian lâu dần, lập nhiều công lao khiến Ninh Thần không thể không cất nhắc anh ta.

Trước đây, Ninh Hạo Bân đã được cất nhắc lên chức trưởng phòng của bộ phận, nhưng so với công lao của anh ta, làm một phó tổng như Giản Tư Tư cũng không quá đáng.

Chỉ là một trưởng bộ phận thì quả thực có chút ấm ức cho anh ta.

Nhưng anh ta không phàn nàn, cũng không chùn bước trong công việc khiến Ninh Thần cảm thấy có chút ngại.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng thì cuối cùng mới quyết định cho Ninh Hạo Bân một cơ hội.

Nhưng trước khi cất nhắc anh ta, thì trước tiên phải được Hoắc Khải đồng ý. Dù sao lúc đầu đã nói, sau khi Ninh Hạo Bân trở lại thì tất cả sự đề bạt phải theo một tiêu chuẩn nghiêm khắc nhất.

"Em cảm thấy được thì được, anh không có ý kiến gì", Hoắc Khải nói.

"Em cho rằng anh sợ cậu ta tham gia vào vị trí cốt lõi sẽ xảy ra chuyện giống như trước đây, không ngờ anh lại đồng ý nhanh như thế", Ninh Thần bất ngờ nói.

Cô hiểu rõ sự cẩn thận của anh.

Đừng thấy quản lý cao cấp trong công ty nhiều như thế, các công ty liên quan nhiều như sao trời, nhưng những người thật sự tiếp xúc đến lớp cốt lõi thì vô cùng ít ỏi.

Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây dừng. Anh rất hiểu về điển cố này. Ninh Hạo Bân thực sự là một nhân tài có thể đào tạo, nếu bỏ không dùng thì cũng phí. Hai năm nay cậu ta đã biểu hiện rất xuất sắc, chứng minh lời hứa lúc đầu của cậu ta. Vậy thì cho cậu ta một cơ hội thì cũng không quá đáng. Hơn nữa, ngay cả khi cậu ta vẫn còn muốn cắn ngược lại chúng ta thì anh cũng chắc chắn sẽ không để cậu ta thành công".

"Vâng, em tin anh có thể làm được", Ninh Thần ra sức gật đầu. Trong chuyện này, cô chưa từng nghi ngờ Hoắc Khải: "Vậy ngày mai em tới công ty thì sẽ ra thông báo, đến lúc đó anh có muốn đi cùng không?"

"Đến lúc đó xem nhé. Nếu không có chuyện gì thì anh sẽ đến công ty một chuyến", Hoắc Khải khẽ gật đầu nói.

Anh là thần thánh của công ty. Mỗi lần đến công ty đều nhận được vô số ánh mắt ngưỡng mộ. Đi một lần thì người trong công ty đều sẽ phấn khởi suốt thời gian dài.

Là ông chủ của công ty, người đại diện pháp luật, Hoắc Khải cũng có trách nhiệm thường xuyên đến công ty để tạo lòng tin với nhân viên.

Ninh Thần giơ đồng hồ lên xem, sau đó hỏi: "Đường Đường vẫn chưa tan học về nhà sao?"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 643: Bắt Cóc

"Bây giờ con bé nên về nhà rồi mới đúng. Có thể ở trường xảy ra chuyện gì đó chăng?", Hoắc Khải nói.

“Con bé này bây giờ càng ngày càng không nghe lời, em một chút cũng không thể kiềm chế được con bé được nữa”, Ninh Thần nói.

"Nếu như đã không thể kiểm soát thì cứ để cho con bé tự nhiên. Con bé đã có những suy nghĩ độc lập của riêng mình, vì vậy em nên bỏ qua cho con bé và để cho con bé tự do lớn lên".

Ninh Thần lặng người nhìn anh rồi nói: "Anh chiều chuộng con bé quá mức khiến cho con bé càng ngày càng không nghe lời như vậy. Bây giờ con bé chỉ mới có mười tuổi mà chúng ta đã không thể kiềm chế được nữa. Sau này khi nó mười tám đôi mươi thì chúng ta biết phải làm sao chứ?"

"Khi con bé 18 tuổi thì đã không cần sự giám sát của chúng ta về mặt pháp lý nữa rồi. Hơn nữa, anh nghĩ cứ như con bé bây giờ cũng rất tốt. Con bé có thể hoàn thành mọi việc một cách độc lập, rất nhiều bậc cha mẹ muốn được như vậy mà còn không thể làm được", Hoắc Khải cười nói: "Đối với việc cưng chiều con bé, anh cũng không nghĩ là có hại gì cả. Cưng chiều con bé đến tận trời cao, để cho tầm nhìn của con bé càng lúc càng cao hơn. Nếu không như vậy thì sau này dễ bị mấy đứa không ra gì lừa đi theo thì sao".

"Với tính tình của con bé, nó chưa đi lừa người khác thì thôi chứ làm gì có ai có thể lừa được nó. So với con bé, có lúc em còn cảm thấy mình thật ngốc nghếch", Ninh Thần bực bội nói.

Hoắc Khải bật cười, Đường Đường quả thực rất thông minh, không có bạn bè đồng trang lứa nào có thể so sánh được với cô bé.

Có lẽ do điều kiện gia đình quá tốt nên cũng khiến cô bé rất tự tin, làm việc gì cũng hào phóng không chê vào đâu được.

Một đứa thông minh như Đường Đường nhất định sẽ có tương lai rực rỡ, nên Hoắc Khải cũng không muốn gò bó cô bé bằng những suy nghĩ của người lớn.

Thế giới tương lai sẽ luôn thuộc về những người trẻ tuổi, khi Đường Đường lớn lên thì họ cũng đã già đi mất rồi.

Về già chỉ cần có thể an hưởng tuổi xế chiều là được rồi, sao phải bận tâm nhiều đến vậy làm gì.

Hai người cứ nói qua nói lại như vậy thì thời gian cũng đã trôi qua hơn nửa tiếng. Ninh Thần dù sao cũng là một người mẹ, nên rất dễ lo lắng.

Cô nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ mấy lần, thấy thời gian đã muộn, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột.

Cô nhấc điện thoại gọi cho tài xế, muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra. Kết quả là không có ai trả lời điện thoại di động của tài xế.

Ngay cả Hoắc Khải cũng cảm thấy không ổn, cau mày bấm một số khác.

Số này thuộc về thành viên tiểu đội Tinh Anh mà anh đã cử đến để bảo vệ cho Đường Đường.

Tuy nhiên, không có ai nghe máy.

Nhìn thấy Hoắc Khải để điện thoại di động xuống, Ninh Thần lo lắng hỏi: "Làm sao vậy? Sao không có ai nghe điện thoại? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?"

“Anh không biết, anh sẽ tìm ra người để hỏi”, Hoắc Khải không muốn đưa ra những giả thiết quá tồi tệ trước khi kết quả được xác nhận.

Lúc anh vừa định gọi người hỏi thăm thì bên ngoài có tiếng hét.

Hoắc Khải và Ninh Thần ngay lập tức rời khỏi phòng và chạy ra ngoài xem xét, họ thấy thành viên của tiểu đội Tinh Anh đang dựa vào tấm cửa

dính đầy máu.

Anh ta bị thương nặng, vịn vào tấm cửa cũng không đứng vững được, lúc Hoắc Khải đi ra, thành viên của tiểu đội Tinh Anh lập tức nhỏ giọng yếu ớt: "Ông chủ, không xong rồi, cô chủ đã bị bắt cóc".

“Cái gì!”, Ninh Thần la lên, cả người run lên và hai chân gần như mềm nhũn ra tại chỗ.

Sự mệt mỏi trong mấy ngày qua, cộng với sự đả kích của tin tức xấu này, khiến cô có chút không chịu nổi.

Hoắc Khải vội vàng đỡ lấy cô, sau đó nói với người bảo mẫu đang hoảng sợ: "Đóng cửa lại, đem hộp thuốc qua đây".

“Vâng!”, bảo mẫu phản ứng lại, nhanh chóng đóng cửa đi lấy đồ.

Hoắc Khải đỡ Ninh Thần ngồi xuống ghế sô pha, sau đó đi tới xem xét vết thương của thành viên tiểu đội Tinh Anh.

"Đều chỉ là vết thương ngoài da, chảy chút máu mà thôi", thành viên của tiểu đội Tinh Anh cảm thấy rất tội lỗi, liền nói: "Ông chủ, tôi thật vô dụng. Chỉ là mấy tên nhãi nhép, nhưng tôi đã quá sơ suất khi khinh thường bọn chúng. Nếu như cô chủ thật sự xảy ra chuyện gì, tôi xin tạ tội bằng cái chết!"

“Đừng nói nhảm như vậy, tôi biết năng lực của anh, cho dù anh có khinh địch như thế nào, thì mấy tên nhãi nhép cũng sẽ không thể làm tổn thương đến anh, bọn chúng khẳng định là dân chuyên nghiệp rồi”, Hoắc Khải nói.

“Ông chủ, hộp thuốc đây”, bảo mẫu chạy tới với hộp thuốc.

Hoắc Khải nhận lấy hộp thuốc, rất thành thạo trong việc lấy ra các loại thuốc chữa trị khác nhau để giúp thành viên của tiểu đội Tinh Anh điều trị vết thương. Đồng thời anh cũng gọi bác sĩ riêng đến truyền máu cho anh ta.

Người bình thường không thể được truyền máu ở bên ngoài bệnh viện, chỉ có tầm ảnh hưởng của Hoắc Khải mới có thể dễ dàng làm được điều này.

Như lời của thành viên tiểu đội Tinh Anh đã nói, vết thương của anh ta không đặc biệt nghiêm trọng, nhưng máu chảy ra nhiều khiến anh ta trở nên yếu đi.

Tất nhiên, nói là vết thương không đặc biệt nghiêm trọng, nhưng vết thương đó cũng chỉ có những cao thủ giống như anh ta mới có thể chịu nổi.

Còn đối với những người bình thường, loại thương tích này đủ để bọn họ chết đi mấy lần.

Trong quá trình chữa trị, Hoắc Khải biết rằng Đường Đường đã bị tấn công không lâu sau khi cô bé rời khỏi trường học vào buổi chiều.

Bọn chúng tổng cộng có năm tên, hai tên trong số đó đã làm nổ lốp xe bằng một quả bom nhỏ trên cung đường hẻo lánh.

Phương tiện bị mất lái, dù đã phản ứng nhanh nhưng tài xế vẫn bị choáng váng.

Trước khi phản ứng kịp, cửa kính ô tô đã vỡ tan. Một trong số hai tên đã làm tài xế bị thương nặng, tên còn lại đi ra ghế sau và kéo Đường Đường xuống.

"Khi tôi chạy tới, có ba tên nữa đã lao ra để ngăn cản tôi. Bọn chúng sử dụng vũ khí cận chiến rất giỏi, giống như đều là những tên quanh năm thực chiến. Tôi không ngờ rằng bọn chúng lại đến nhiều người như vậy. Một lúc không để ý, tôi đã bị đâm hai nhát vào bụng trước khi lâm vào thế bất lợi, nếu không thì khi đối đầu trực diện tôi cũng không thua bọn chúng đâu!", thành viên của tiểu đội Tinh Anh thuật lại.

Hoắc Khải vừa nghe xong liền nhíu mày, như đã nói lúc trước, dù khinh địch thế nào, thì những kẻ tay mơ cũng sẽ nhất định không phải là đối thủ của tiểu đội Tinh Anh.

Hơn nữa, theo miêu tả của thành viên trong tiểu đội Tinh Anh, mặc dù những tên đó che mặt, nhưng xét trên kích thước cơ thể và màu tóc, thì có lẽ chúng không phải là dân trong nước.

Nói cách khác, đây là năm tên cao thủ đến từ nước ngoài.

Ai đã yêu cầu bọn chúng bắt cóc Đường Đường đi?

Hoắc Khải nhanh chóng nghĩ đến kẻ thù của mình trong đầu, có rất nhiều người có thù với anh, nhưng cũng không nhiều người có thể mời đến được năm tên cao thủ như vậy.

Bởi vì những cao thủ có thể so sánh với người của tiểu đội Tinh Anh là cực kỳ hiếm trên thế giới. Những người bình thường sẽ không có bất kỳ phương tiện nào để liên hệ với những cao thủ như vậy cho dù muốn mời bọn chúng đến đi chăng nữa.

Có thể là thế lực nào đó ở nước ngoài. Theo logic mà nói, nếu bọn chúng muốn có được những bí mật của Hi Vọng Mới thì bọn chúng không thể không bắt cóc những người xung quanh Hoắc Khải để uy hiếp anh.

Nhưng vấn đề là hiện tại Hoắc Khải đang ở trong nước, và những người thân của anh cũng đang ở đây.

Nếu họ đang ở nước ngoài, sẽ không có gì lạ ngay cả khi bọn chúng có đặt tên lửa trên đường.

Nhưng ở trong nước, bọn chúng không có khả năng cử đến năm cao thủ nước ngoài vào trong nước.

Vì vậy, năm người này chắc chắn phải được một thế lực nào đó trong nước mời về, và chỉ có người của họ mới có thể qua được trạm kiểm soát.

Trong số những kẻ thù trong nước, ngoài thế lực ngầm thì chỉ có nhà họ Hoắc là mạnh nhất.

Không phải nhà họ Hoắc không có khả năng làm được. Nhưng liệu họ có làm được không?

Trong khoảng thời gian đầu, khi trở thành công ty con thuộc sở hữu hoàn toàn của Hi Vọng Mới, nhiều người trong nhà họ Hoắc đã cảm thấy đây là một điều đáng xấu hổ.

Nhưng theo thời gian, họ đã thấy được lợi ích của việc đi theo Hi Vọng Mới.

Có Hi Vọng Mới như một chiếc xe lớn dọn đường ở phía trước, mọi công việc kinh doanh của bọn họ đều diễn ra cực kỳ dễ dàng.

Với cùng một chiến lược tiếp thị, họ hiện vẫn đang phát triển nhanh hơn và mang về nhiều lợi nhuận hơn.

Chỉ trong hai tháng, nửa năm lợi nhuận của nhà họ Hoắc đã có thể so sánh với lợi nhuận của năm ngoái.

Cứ tiếp tục tăng như thế này, thì ước tính họ sẽ có thể tăng gấp đôi lợi nhuận chỉ sau nửa năm.

Đối với một doanh nghiệp lớn có tài sản hơn 300 tỷ, việc tăng gấp đôi lợi nhuận là điều rất đáng sợ. Nói chung, rất khó để thực hiện đến bước này, trừ khi có thể gặp phải một dự án rất tốt, nắm bắt được cả thiên thời địa lợi nhân hòa.

Vì vậy, người trên kẻ dưới của nhà họ Hoắc ngoại trừ những người lựa chọn ra đi ngay từ đầu, thì hầu như không ai nghĩ đến việc rời khỏi Hi Vọng Mới nữa.

Dù sao thì bọn họ cũng chỉ thuộc về Hi Vọng Mới trên danh nghĩa, thực tế Hoắc Khải đã giao cho những người này rất nhiều quyền lực. . Truyện Light Novel

Họ được phép tự do phân chia lợi nhuận trong nội bộ, và chỉ cần bàn giao 50% trong số đó cho trụ sở mỗi năm.

Rõ ràng không có công ty nội địa nào có thể thu về 50% lợi nhuận sau khi bị mua lại. Ngay cả khi nhà họ Hoắc còn đứng độc lập như trước đây thì cũng không hề có chuyện thế này xảy ra.

Trong nhà họ Hoắc lúc bấy giờ, rất nhiều tiền lợi nhuận đều bị bí mật lấy đi để trả cho thế lực ngầm.

Bây giờ bọn họ mới có thể được coi là thực sự tự do.

Từ góc độ này mà nói, nhà họ Hoắc không có bất cứ lý do gì để nổi loạn. Ngay cả Hoắc Trạch Minh cũng không có lý do để làm điều đó.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 644: Điều Kiện

Thông qua tin tình báo của mình, Hoắc Khải biết rằng Hoắc Trạch Minh đã đoạn tuyệt quan hệ với thế lực ngầm.

Suy đi nghĩ lại, dường như chỉ còn có thế lực ngầm là có thể mời được năm cao thủ nước ngoài đến đây bắt cóc Đường Đường.

Cho dù là phân tích từ trạng thái thù địch của hai bên hay từ góc độ tương quan lực lượng, thì đều rất trùng khớp với thế lực ngầm.

Gần đây thế lực ngầm đã bị ảnh hưởng nặng nề. Mười công ty của bọn chúng đã bị Hi Vọng Mới mua lại bằng nhiều cách khác nhau.

Mặc dù mười công ty chỉ là một tỷ lệ nhỏ so với hai trăm công ty, nhưng theo thời gian, hết công ty này đến công ty khác cũng sẽ dần dần bị thâu tóm, và bọn chúng biết chắc chắn rằng đây chính là một cái chết đến từ từ.

Muốn tự cứu mình thì phải phá hỏng kế hoạch của đối phương.

Kế hoạch của Hoắc Khải rất hoàn hảo, Hi Vọng Mới đã làm việc chăm chỉ để xây dựng nên một hệ thống vững chắc chỉ trong vài năm, và cuối cùng cũng đã thành công.

Hệ thống được Hi Vọng Mới hình thành nên gần như là hoàn chỉnh, có khả năng bao vây và đàn áp bất kỳ công ty nào trong nước, thậm chí có thể nói rằng nó có thể đánh bại đối thủ mà không cần bất kỳ nỗ lực nào.

Ngay cả thế lực ngầm cũng không phải là ngoại lệ.

Tất cả các công ty của bọn chúng đều nằm trong khả năng bao vây và đàn áp của hệ thống Hi Vọng Mới, không hề có khả năng phản kích.

Vì vậy, bọn chúng chỉ có thể chấp nhận rủi ro đi bắt cóc Đường Đường, tạo nên một mối đe dọa đối với Hi Vọng Mới.

Bọn chúng rốt cuộc là muốn Hi Vọng Mới trực tiếp rút tay về hay muốn có được công nghệ bí mật nào đó thì vẫn chưa ai biết được. Nhưng điều chắc chắn là bọn chúng sẽ không bao giờ đưa ra một điều kiện tốt.

“Gọi cảnh sát đi!”, Ninh Thần đột nhiên đứng bật dậy nói.

"Không được", Hoắc Khải lắc đầu nói: "Bọn chúng dám bắt cóc người khác giữa thanh thiên bạch nhật, chắc chắc bọn chúng đã có chuẩn bị tinh thần. Ngay cả khi chúng ta gọi cảnh sát, cũng sẽ rất khó để tìm thấy Đường Đường. Hơn nữa nếu bọn chúng bị đánh động, rất có thể bọn chúng sẽ gây nguy hiểm cho Đường Đường".

"Vậy thì chúng ta cứ chờ đợi như thế này sao? Nếu bọn chúng thực sự làm gì đó với Đường Đường thì sao?", hai mắt Ninh Thần đỏ hoe, sắp khóc đến nơi.

Cô chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, tuy rằng những người xung quanh thỉnh thoảng cũng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Hoắc Khải đều giải quyết tất cả, cô căn bản không cần quan tâm đến những chuyện đó.

Đứng trên một khía cạnh nào đó mà nói, thì Ninh Thần cũng giống như một bông hoa trong nhà kính, không biết bên ngoài nguy hiểm như thế nào.

Cũng giống như câu nói, thế giới này không thật sự yên bình, chỉ là có người khác đang giúp bạn gánh vác thế giới hỗn loạn ở trên vai mà thôi.

Thế giới của Ninh Thần luôn ổn định, nhưng vụ bắt cóc Đường Đường ngày hôm nay đã trở thành ngày đen tối nhất trong cuộc đời cô.

Hoắc Khải suy nghĩ một chút, gọi mấy cuộc điện thoại để thu xếp một số việc.

Ngay khi điện thoại vừa được cúp, thì một cuộc gọi khác lại đến.

“Sếp Lý, cậu vẫn khỏe chứ?”, có một giọng nam trầm thấp vang lên trong điện thoại, người bên kia có vẻ tâm trạng rất tốt, giọng điệu rất thoải mái.

Nhưng Hoắc Khải đang có tâm trạng rất tồi tệ, anh hừ mũi lạnh lùng nói: "Tôi không cần biết ông là ai, muốn gì thì mau nói mẹ nó ra đi".

"Sếp Lý, dù sao thì cậu cũng là ông chủ của Hi Vọng Mới, một doanh nhân nổi tiếng sao lại có thể ăn nói thô tục như vậy. Đúng rồi, tên cao thủ mà cậu đặt trong thế lực ngầm bây giờ còn sống không?", người bên kia hỏi.

Hoắc Khải từ lâu đã đoán được người bên kia chính là người bắt cóc Đường Đường, anh lạnh lùng nói: "Là ông đã bắt cóc con gái tôi? Con bé đâu rồi?"

"Nói gì vậy, tôi không có bắt cóc con gái của cậu, đừng có mà nghĩ oan cho người khác. Tuy nhiên, tôi đã nghe được một số tin tức về con gái của cậu, không biết sếp Lý có hứng thú lắng nghe không. Dĩ nhiên thời buổi bây giờ lúc nào cũng chú trọng đến việc trao đổi ngang giá, cho nên nếu cậu muốn nghe thì cũng phải trả một cái giá không nhỏ đâu", người kia nói.

“Nói thẳng ra đi, các người muốn thế nào?”, Hoắc Khải hỏi.

"Cũng không có gì nhiều. Thứ nhất, Hi Vọng Mới gần đây đã gây hấn, đàn áp nhiều công ty đến mức khiến mọi người đều cảm thấy không hài lòng. Vì vậy, tôi mong rằng sếp Lý đừng làm nên những điều quá khích nữa. Cậu đang nắm bọn họ trong tay thì cũng nên chia sẻ cho bọn họ một chút lợi ích, tại sao lại không làm điều đó chứ. Muốn Hi Vọng Mới trao đổi quyền chia sẻ thông tin với các công ty đó chắc cũng không khó đúng không?", người bên kia nói.

“Nói tiếp đi”, Hoắc Khải không có cho bọn chúng một câu trả lời rõ ràng.

Bên kia có vẻ như chưa sẵn sàng để đáp lời, hắn cười vài lần rồi mới nói tiếp: “Thứ hai, Hi Vọng Mới đã thâu tóm quá nhiều công ty, khiến ai cũng phải gặp rủi ro. Tôi thì nghĩ, tất cả đều chỉ là chuyện làm ăn thôi, sao lại làm khó nhau thế chứ. Chi bằng để chúng tôi bỏ ra mười tỷ mua lại một số công ty con của Hi Vọng Mới, coi như là trút giận cho các công ty cùng ngành của chúng tôi. Mà này, sếp Lý, cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều, tôi

không liên quan gì đến bọn bắt cóc con gái cậu, chỉ là tôi không đồng ý với cách làm việc của Hi Vọng Mới nên mới bắt đầu thương lượng chuyện làm ăn với cậu thôi. Nếu như sếp Lý muốn gọi cảnh sát thì tôi cũng không có gì để nói".

Đối phương đã nói rất rõ ràng, hắn không liên quan đến chuyện này, cho dù có gọi cảnh sát đến điều tra thì cũng không ích gì.

"Các người chỉ cần những thứ này thôi sao? Khẩu vị của các người kém thật, tôi còn nghĩ các người sẽ muốn có cổ phần của Hi Vọng Mới", Hoắc Khải nói.

"Chúng tôi đang nghĩ, nếu sếp Lý sẵn sàng bán đi cổ phần, tất nhiên chúng tôi sẵn sàng mua. Tất nhiên, giá cả phải hạ xuống, nếu không với giá cả thị trường hiện tại thì chúng tôi không thể mua được", bên kia trả lời.

"Tôi sẽ suy nghĩ về điều đó, nhưng ông phải cho tôi biết con gái tôi đang ở đâu và con bé có an toàn hay không. Tôi phải gặp con bé", Hoắc Khải nói.

"Chuyện này thì sếp Lý trước tiên cứ xem xét các điều kiện của chúng tôi, nếu cảm thấy khả thi thì mới có thể tiếp tục nói đến chuyện khác".

Vùa dứt lời, đối phương thẳng thừng cúp điện thoại.

Nhìn thấy Hoắc Khải để điện thoại di động xuống, Ninh Thần vội hỏi: "Làm sao vậy, hỏi được tin tức gì rồi sao anh?"

"Chưa", Hoắc Khải lắc đầu, bấm một dãy số khác, trầm giọng nói: "Kiểm tra thông tin của số điện thoại vừa gọi đến. Tôi muốn có được tất cả thông tin!"

Sau khi cúp điện thoại một lần nữa, Hoắc Khải mới giải thích một vài điều kiện mà đối phương vừa đưa ra.

Trái tim của Ninh Thần như run rẩy, mỗi một điều kiện đều như muốn lấy đi cả sinh mệnh của Hi Vọng Mới.

Điều gì là quan trọng nhất trong thời đại này?

Không phải là nhân tài!

Mà đó chính là một thành lũy kỹ thuật công nghệ có thể làm thay đổi cả lịch sử loài người!

Miễn là còn nắm trong tay loại công nghệ mà những người khác không thể nào vượt qua thì sẽ có thể dẫn đầu mãi mãi.

Bọn chúng nói về quyền chia sẻ thông tin, thực chất là muốn sử dụng mấy công nghệ vô giá trị của bọn chúng để đổi lấy công nghệ cốt lõi của Hi Vọng Mới. Ví dụ như công nghệ VR, công nghệ tái sinh,...

Lại còn muốn dùng 10 tỷ mua lại công ty con của Hi Vọng Mới, ngay cả chi nhánh Giáp Tử có nền tảng kinh doanh cơ bản nhất hiện nay cũng đã được định giá hơn 100 tỷ rồi.

Chỉ muốn chi ra 10 tỷ, các người muốn mua cái gì chứ?

Bình tâm mà nói, Ninh Thần chắc chắn không muốn đồng ý.

Nhưng con gái của cô đang ở trong tay người khác, con bé phải làm sao nếu như cô không đồng ý.

Bọn chúng dám giở trò bắt cóc, chắc chắn là có lá gan lớn, chuyện gì cũng có thể làm.

Trong trường hợp bọn chúng thực sự muốn gây bất lợi cho Đường Đường, thì việc bọn chúng chặt hai ngón tay của cô bé đưa qua đây cũng không có gì lạ.

Môi Ninh Thần run lên, cô muốn nói đồng ý với bọn chúng.

Nhưng cô không thể nói ra điều đó, bởi vì trong thâm tâm cô biết, dù có làm thế nào đi nữa thì công ty cũng là do chồng cô thành lập.

Nếu không có anh thì sẽ không có Hi Vọng Mới như bây giờ.

Do đó, quyền quyết định không nằm trong tay của cô.

Hoắc Khải nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Đừng lo lắng, anh sẽ cứu Đường Đường ra".

Dứt lời, Hoắc Khải nhìn về phía thành viên tiểu đội Tinh Anh đang ngồi dưới đất nói: "Bảo mọi người tập trung lại ngay, bất kể bây giờ họ đang làm gì, đều phải ngưng lại hết!"

"Được, tôi sẽ thông báo cho đội trưởng ngay lập tức!", biết được vấn đề này quan trọng với Hoắc Khải như thế nào, thành viên của tiểu đội Tinh Anh ngay lập tức gật đầu đồng ý.

Tiểu đội Tinh Anh là đội ưu tú nhất dưới trướng của Hoắc Khải, chỉ cần tất cả các thành viên đều tập hợp lại thì không có việc gì là không làm được.

Câu hỏi bây giờ là liệu những kẻ thù đó có cho Hoắc Khải đủ thời gian để tập hợp đội hay không.

Nếu sự kiên nhẫn của bọn chúng có giới hạn, bọn chúng sẽ bắt Hoắc Khải đưa ra câu trả lời trong một thời hạn nhất định chăng?

Điều này cũng không phải là không thể xảy ra, bọn chúng đã lên kế hoạch từ rất lâu, và việc cân nhắc như vậy là điều bình thường. Nếu bọn chúng nghĩ rằng chỉ có một thành viên của tiểu đội Tinh Anh ở xung quanh Hoắc Khải, thì bọn chúng đúng là những kẻ ngu ngốc.

Nhưng kẻ ngốc sẽ không dám làm nên một việc như vậy.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Mỗi khi chuông điện thoại vang lên, dây thần kinh trên đầu Ninh Thần lại đập dữ dội, nguyên nhân là do sự căng thẳng đến cùng cực.

Hoắc Khải bắt máy, bên trong truyền ra một giọng nói: "Đã xác minh được đó là số điện thoại của phó chủ tịch một công ty niêm yết trong nước, tên là Lý Thiên Thụy. Công ty của hắn chủ yếu hoạt động trong lĩnh vực hóa chất, có tổng tài sản khoảng 70 tỷ. Không quá lớn trong ngành công nghiệp hóa chất. Mối quan hệ gia đình của hắn là..."

Nhiều thông tin đã được báo cáo về, mọi thứ đều rất rõ ràng.

Hoắc Khải lắng nghe một cách cẩn thận, sau đó nói: "Lần theo những manh mối này để tìm ra liên hệ gần nhất của hắn. Cho dù đó là điện thoại di động hay địa chỉ email, hay một bức thư bình thường cũng thế!"

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 645: Đầu Mối

Ngay cả khi sức ảnh hưởng của Hi Vọng Mới hiện tại đã lan rộng ra toàn thế giới, thì việc tìm hiểu đủ loại thông tin liên lạc của phó chủ tịch một công ty niêm yết trong nước cũng vẫn còn khá rắc rối.

Đặc biệt phó chủ tịch này còn là một người của thế lực ngầm, không cần nghĩ cũng biết, bọn chúng nhất định sẽ cố gắng hết sức, không cho Hi Vọng Mới có thêm tin tức.

Quan trọng nhất là một khi bị đối phương phát hiện, thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện ngay lập tức.

Nghĩ rằng đối phương có thể gây bất lợi cho Đường Đường, Hoắc Khải cũng rất lo lắng.

Chỉ là khi Ninh Thần lo lắng thì cô sẽ bày ra mọi thứ trên nét mặt, nhưng Hoắc Khải thì không.

Anh biết rất rõ ràng rằng dù cho có thể hiện ra sự lo lắng cũng sẽ không mang lại bất kỳ thay đổi nào cho mọi việc, mà chỉ tạo thêm gánh nặng tâm lý cho những người xung quanh anh mà thôi.

Hơn nữa loại gánh nặng đó sẽ khiến người ta mất đi bình tĩnh, trong trường hợp này, càng mất bình tĩnh thì càng dễ mắc sai lầm.

Và mỗi sai lầm của họ có thể sẽ khiến cho họ hối hận cả đời.

Làm xong những gì mà anh có thể làm trước, sau đó Hoắc Khải bật tính năng chiếu ảnh ba chiều thời gian thực mới được cài đặt tại nhà để mô phỏng bản đồ của toàn thành phố và khu vực xung quanh.

Rồi anh nhìn thành viên tiểu đội Tinh Anh đang bị thương và hỏi: "Bọn chúng có lái xe rời đi không?"

"Không, bọn chúng rất thông minh. Chúng bắt cóc rồi đi thẳng vào một con hẻm. Tôi không biết sau đó có phương tiện di chuyển nào khác không", thành viên tiểu đội Tinh Anh trả lời.

Hoắc Khải suy nghĩ trong vài giây, sau đó bắt đầu vẽ các vòng tròn trên bản đồ.

Đầu tiên anh vẽ một vòng tròn lớn và nói: "Nếu bọn chúng lái xe, ngay cả khi có nhanh hơn, thì cũng chỉ có thể lái với tốc độ cao nhất là khoảng 50km/ giờ. Bọn chúng đã gọi cho tôi mười phút trước, nên Đường Đường chắc chắn đã bị bọn chúng nhốt lại êm xuôi rồi. Vì vậy, khoảng cách di chuyển xa nhất của bọn chúng sẽ là ở đây".

Sau khi vẽ một vòng tròn lớn trên bản đồtoàn bộ thành phố, bao gồm cả vùng ngoại ô thành phố cách 30km, Hoắc Khải lại nói: "Nhưng nếu bọn chúng đi bộ, chúng chỉ có thể đi được khoảng 3km".

Sau đó, anh lại vẽ một vòng tròn nhỏ trong vòng 3km dựa trên địa điểm xảy ra vụ việc.

Thành viên tiểu đội Tinh Anh thấy vậy thì như hiểu ra, liền nói: "Ý anh là phạm vi hoạt động của bọn chúng nằm trong khoảng từ 3 đến 50 km này?"

“Gần như vậy”, Hoắc Khải gật đầu.

“Nhưng nếu bọn chúng tiếp tục lái xe đi mà không dừng lại thì sao?”, Ninh Thần không chắc chắn hỏi.

“Chuyện đó không có khả năng xảy ra”, Hoắc Khải lắc đầu nói: “Bất kỳ ai trước khi phạm tội đều sẽ nghĩ ra lối thoát trước. Cái gọi là lối thoát không chỉ ám chỉ lối thoát thật sự mà còn là cách che đậy tội lỗi của bọn chúng, che đậy tất cả bằng chứng và manh mối. Vì vậy, bọn chúng chắc chắn đã quyết định một nơi ẩn náu trước đó, bởi vì nếu muốn anh đồng ý, bọn chúng phải để cho anh đảm bảo rằng Đường Đường vẫn được an toàn, nên nếu bọn chúng vẫn còn trên xe, xác suất là quá nhỏ để được anh chấp thuận. Do đó, bọn chúng chỉ có thể ẩn náu ở một địa điểm cố định".

Ninh Thần khẽ gật đầu, thừa nhận lời phân tích của chồng cô là có lý.

Nếu đổi lại là cô, cô cũng có thể sẽ tìm một nơi an toàn và bí mật để ẩn náu, chờ đợi sự phát triển tiếp theo.

“Tuy nhiên, với diện tích lớn như vậy, dù có vẽ ra cũng khó tìm được”, Ninh Thần lại nói.

Hoắc Khải nhìn chằm chằm vào hai vòng tròn đó, một lúc sau, anh đột nhiên nhấc điện thoại lên, lại bấm một dãy số.

Lần này, anh gọi cho cao thủ vô danh.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, Hoắc Khải nói: "Đăng một nhiệm vụ tạm thời trong thế giới ảo, chính là chụp ảnh theo ý muốn. Lý do là để nâng cao quy tắc và chi tiết của thế giới ảo, tất cả những ai chụp ảnh và tải chúng lên máy chủ của thế giới ảo đều có thể được giảm một nửa giá khi mua thiết bị ảo lần sau. 10.000 người đầu tiên tải lên cũng sẽ nhận được Huy chương Cộng tác viên Thế giới mới miễn phí".

“Tải lên tất cả rồi sao nữa?”, cao thủ vô danh hỏi.

"Chuyển tất cả các bức ảnh đã tải lên cho tôi và kết nối tôi với bộ não AI của thế giới ảo. Tôi cần một số sức mạnh tính toán của nó để trợ giúp", Hoắc Khải nói.

Vì thế giới ảo chứa quá nhiều lưu lượng và thông tin, bộ não con người không thể quản lý hiệu quả được nên cao thủ vô danh đã kết hợp với nhiều lập trình viên hàng đầu để tạo ra thành công một bộ não nhân tạo cực kỳ thông minh.

Khả năng phân tích của bộ não trí tuệ nhân tạo này nhanh hơn vô số lần so với bất kỳ siêu máy tính nào trên thế giới, và nó liên quan đến khoa học lượng tử rất phức tạp.

Mặc dù bộ não thông minh rất dễ sử dụng, nhưng Hoắc Khải thường không sử dụng đến công nghệ cao cấp này, kể cả thông tin của công ty

cũng được lưu trữ trong một máy chủ riêng.

Anh luôn duy trì một mức độ cảnh giác nhất định, cho dù máy tính do con người tạo ra, anh cũng phải đề phòng sai lầm. Những chiếc máy tính trong phim khoa học viễn tưởng phản bội lại lập trình của con người cũng không phải là điều không thể.

Cao thủ vô danh không biết vì sao, nhưng cũng chỉ đồng ý.

Mười giây sau, mọi người trong thế giới ảo đều nhận được nhiệm vụ từ bộ não thông minh trong tâm trí của họ.

Sau khi tải lên những bức ảnh xung quanh bạn, bạn có thể được giảm giá một nửa cho lần mua thiết bị ảo tiếp theo sau khi hoàn thành nhiệm vụ chụp ảnh.

Trên thực tế, điều này có thể không khiến mọi người động lòng, dù sao thì hầu hết mọi người đều không thiếu khoản tiền ít ỏi này.

Nhưng 10.000 người tải lên đầu tiên có thể nhận được Huy chương Cộng tác viên Thế giới mới miễn phí, điều này khiến cho họ rất hào hứng.

Kể từ khi bước vào thế giới ảo, tất cả mọi thứ đều do chính họ xây dựng, không cần biết hoa lá, cây cối, cá, côn trùng, chim chóc, thú vật, hay tất cả các loại công trình khác.

Nhìn thế giới bằng chính nỗ lực của mình mà thay đổi từng chút một, trong lòng bọn họ tràn đầy cảm giác thành tựu.

Và Huy chương Đóng góp Thế giới mới này sẽ trở thành biểu tượng cho sự ghi công của họ!

Ba giây sau khi nhiệm vụ được phát hành, ai đó đã tải lên bức ảnh đầu tiên, và ngay sau đó, vô số các bức ảnh được tải lên máy chủ.

Đồng thời, bộ não thông minh ở nước ngoài cũng kết nối với máy chủ riêng của Hoắc Khải thông qua một tuyến cáp quang biển xuyên quốc gia.

Máy chủ ở nhà cũng rất tân tiến, nhưng vẫn chưa đủ, thậm chí một phần mười ngàn khả năng của bộ não thông minh cũng không thể hiển thị được.

Nhưng dù chỉ một phần mười ngàn thôi cũng đủ rồi.

"Sử dụng địa điểm chiếu ảnh ba chiều làm điểm xuất phát, phân tích tất cả các bức ảnh trong phạm vi từ 3km đến 50km để tìm ra dấu vết của người nước ngoài!", Hoắc Khải ra lệnh cho bộ não thông minh.

Máy chủ không phát ra tiếng động nào, máy hoạt động trơn tru, kết quả phân tích liên tục hiển thị.

Ngay cả khi đó chỉ là những bức ảnh được tải lên của một thành phố thì con số cũng đã lên tới hàng trăm ngàn, nếu dùng não người hoặc máy tính thông thường để phân tích khuôn mặt thì có thể sẽ mất nhiều thời gian.

Nhưng dưới tác động của bộ não thông minh, tốc độ phân tích của những bức ảnh này nhanh đến kinh ngạc.

Trong nháy mắt, đã có thể đã phân tích xong 100.000 bức ảnh.

Chỉ trong hai giây, quá trình phân tích tất cả các bức ảnh được tải lên từ trước đến nay đã hoàn thành, bộ não thông minh gạt tất cả những bức ảnh đáng ngờ sang một bên, và Hoắc Khải tự mình sàng lọc chúng.

Mặc dù thành viên tiểu đội Tinh Anh vẫn còn yếu, nhưng anh ta vẫn ngoan cường đến và đứng bên cạnh anh, cố gắng giúp anh nhận dạng bọn bắt cóc.

Nhiệm vụ được đưa ra trong thế giới ảo đã thu hút vô số sự tham gia của mọi người, nhiều người không chỉ chụp một bức ảnh mà còn di chuyển và chụp ở nhiều chỗ khác.

Có thể một người sẽ tải lên hàng chục bức ảnh.

Với rất nhiều cặp mắt giúp tìm kiếm, hiệu quả nhanh hơn nhiều so với việc tự mình kiểm tra và giám sát.

Nhìn thấy chồng cẩn thận sàng lọc các bức ảnh, trong lòng Ninh Thần ổn định hơn rất nhiều.

Sau những hoang mang ban đầu, cô nhận ra rằng trên đời này có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần có chồng ở bên, cô không cần phải lo lắng bất cứ điều gì.

Anh nhất định sẽ cứu được Đường Đường, bởi vì cho đến bây giờ, anh chưa từng làm ai thất vọng.

Anh đã tạo nên biết bao kỳ tích, nay anh nhất định sẽ không thể nào có lỗi với con gái của mình.

Đây là sự tin tưởng của Ninh Thần đối với Hoắc Khải, và cũng là lý do để cô tự an ủi bản thân.

Nhưng trong vô số những bức ảnh đó, không tìm thấy Đường Đường trong một bức nào cả.

Chỉ có một khả năng, đó là đối phương đã giấu kỹ Đường Đường đến mức mà không ai có thể phát hiện ra.

Nếu bọn chúng không xuất hiện, sẽ rất khó để tìm thấy bọn chúng.

Nhưng Hoắc Khải không từ bỏ hy vọng, đây là điều duy nhất anh có thể làm.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Hoắc Khải cầm điện thoại lên nhìn, là cuộc gọi từ số vừa rồi.

Anh bắt máy, bên kia truyền ra giọng nói: "Sếp Lý đúng là bận quá, tôi nghe nói thế giới ảo đột nhiên phát hành một nhiệm vụ mới hả? Sao vậy? Muốn tìm ra con gái bằng cách đó à?"

"Ông suy nghĩ quá nhiều rồi. Việc vận hành thế giới ảo được giao toàn bộ cho nhóm VR. Các máy chủ đều ở nước ngoài. Tôi thường không quan tâm đến những thứ đó. Hơn nữa người mà các người tìm tới có thể đánh bị thương người của tiểu đội Tinh Anh, chắc chắn không phải tầm thường. Bọn chúng ẩn sâu như vậy, trừ khi ngu ngốc chạy ra ngoài, nếu không thì ai có thể tìm được chứ", Hoắc Khải nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 646: Đào Hố

Đối phương cười đắc ý, nói: "Cậu Lý nói rất đúng, xem ra cậu cũng rất hiểu chuyện. Vệ sĩ ngầm mà cậu thuê cũng rất giỏi, đáng tiếc là hai tay không đấu nổi bốn tay".

"Đừng nói nhiều lời thừa thãi, tôi muốn tận mắt nhìn thấy con gái an toàn, nếu không sẽ không cân nhắc bất kỳ điều kiện nào của các ông. Ông cũng không cần dọa tôi, chưa thấy con gái còn sống thì tôi sẽ không đưa cho các ông bất cứ thứ gì đâu. Là một người thông minh, chắc hẳn ông cũng hiểu được điểm này", Hoắc Khải nói.

"Vào lúc này mà cậu Lý còn dám đe dọa người khác, thật là to gan. Cậu không sợ chúng tôi chặt mấy ngón tay của con gái cậu đưa qua sao?", đối phương nói.

"Ông có thể thử xem", Hoắc Khải cất giọng lạnh lùng: "Nếu ông muốn công nghệ của Hi Vọng Mới thì có thể đàm phán. Nhưng nếu trước khi đàm phán hoặc sau khi đàm phán, ông làm con bé bị thương thì tôi thề sẽ dùng tất cả thủ đoạn, và nhổ tận gốc các ông bằng mọi giá! Mà tôi cũng không ngại nói cho ông biết, tôi biết tường tận về thế lực của các ông nên không một người nào có thể trốn thoát đâu. Dù có chạy đến chân trời góc bể thì tôi cũng có thể bắt các ông lại! Đừng quên, công nghệ tiên tiến nhất thế giới này là do tôi sáng tạo ra!"

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây, rõ ràng là những lời nói này của Hoắc Khải đã khiến đối phương dao động rất lớn.

Một lát sau, bên kia lên tiếng: "Cậu Lý đang đe dọa sao? Tôi không tin cậu biết chúng tôi là ai".

"Trương Minh Lượng, Từ Thiên Hồng, Tô Cảnh Sinh, Tô Đàm Lâm…", Hoắc Khải trôi chảy đọc ra một loạt cái tên, đều là thành viên hội đồng quản trị hoặc chủ tịch của các công ty lớn đã niêm yết trên sàn chứng khoán.

Những người này là thành viên của thế lực ngầm, có vài người còn giữ chức vụ quan trọng trong tổ chức, vì công ty mà họ đang nắm giữ có khối lượng tài sản vô cùng lớn.

Từng cái tên được nói ra khiến cho đối phương bị sốc.

Sau khi nói một lèo mười cái tên, Hoắc Khải hỏi: "Có cần tôi nói tiếp không?"

"Không cần", giọng điệu của đối phương có vẻ hơi kỳ lạ, có lẽ là đang sợ hãi.

Trước đây bọn chúng đã từng nghi ngờ, liệu Hoắc Khải có biết sự tồn tại của thế lực này, nhưng vẫn không thể khẳng định.

Mà bây giờ, khi chúng giở thủ đoạn đê hèn thì Hoắc Khải lại thẳng thừng vạch mặt.

Các ông bắt cóc con gái tôi, nhưng tôi biết tất cả thông tin về các ông, chỉ cần kết quả cuối cùng không như ý thì tôi sẽ làm thịt tất cả đấy!

Nếu là người khác nói câu nói đó thì người đầu kia điện thoại cũng chưa hẳn sẽ sợ như vậy. Dù gì thế lực của chúng có thể coi là đứng đầu cả nước. Ngoài Hi Vọng Mới thì không có bất kỳ thế lực nào có thể so với chúng.

Nhưng vấn đề là bây giờ ông chủ của Hi Vọng Mới đang uy hiếp chúng. Lời nói như vậy không tin mà được sao?

Nếu Hoắc Khải thật sự không kiêng kỵ gì, dốc toàn lực để báo thù bọn chúng, có sự hỗ trợ của danh sách đó thì những người này thật sự sẽ ngủ không ngon giấc.

Lúc đầu Hi Vọng Mới vẫn chưa trưởng thành đến mức to lớn như thế, công nghệ tái sinh vừa hoàn thành cuộc phẫu thuật đầu tiên, toàn thế giới có vô số thế lực đã phái người đến cướp tài liệu kỹ thuật nhưng đều thất bại.

Hi Vọng Mới tự dựa vào sức mình để đột phá vòng vây, vậy thì họ làm được điều tương tự ở trong nước thì cũng không lấy làm lạ.

"Nếu trong tay cậu Lý cũng có con át chủ bài, thì chúng ta nên bình tĩnh ngồi xuống và nói chuyện hài hòa thôi nhỉ", đối phương nói.

"Trước khi nói chuyện, để tôi gặp con gái đã. Khi tôi chưa chắc chắn con bé vẫn bình an vô sự thì không có gì để bàn hết", Hoắc Khải nói.

Thái độ của anh quá cứng rắn, không giống người bố có con gái bị bắt cóc một chút nào.

Người đầu bên kia điện thoại chắc cũng không ngờ Hoắc Khải có thái độ như vậy, diễn biến của sự việc đã hơi đi lệch với dự liệu của hắn.

"Tôi suy nghĩ một chút, đợi lát nữa trả lời cậu", bên kia nói xong thì cúp điện thoại. ngôn tình tổng tài

Hoắc Khải lập tức gọi điện thoại đi, nói: "Theo dõi cuộc điện thoại vừa gọi đến, sau đó xác định xem hắn gọi cho ai, địa điểm và danh tính của người kia".

"Rõ!"

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải quay sang, đi tới ôm Ninh Thần vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô, Hoắc Khải nhẹ giọng an ủi: "Đừng lo. Anh sẽ cứu con bé trở về".

Ninh Thần khẽ vâng một tiếng, đôi mắt đỏ hoe ôm lấy chồng cô, nói: "Em tin anh sẽ làm được".

Trong mắt Hoắc Khải chỉ thấy sự bình tĩnh và vững vàng, cũng không vì Đường Đường bị bắt cóc mà rối loạn.

Tình hình bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

Từ cuộc nói chuyện vừa rồi, anh càng chắc chắn, sau khi mấy kẻ bắt cóc Đường Đường xong thì như anh dự đoán, chúng đã tìm được một chỗ

ẩn náu rất kín đáo.

Hoặc đối phương không nhận ra được, một câu nói thuận miệng của hắn đã cho Hoắc Khải một đáp án khẳng định.

Mà Hoắc Khải cũng cố ý thể hiện thái độ như vậy.

Càng yếu đuối thì đối phương sẽ càng thừa cơ làm bậy, nói không chừng sẽ thật sự chặt đứt ngón tay của Đường Đường để tặng nó cho anh.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải luôn thể hiện rõ thái độ nếu ông làm bị thương con bé thì tôi sẽ không đàm phán bất kỳ điều gì, chỉ dốc sức trả thù ông, khiến bên kia vuốt mặt phải nể mũi. Điều này rất quan trọng đối với sự an toàn của Đường Đường.

Điều quan trọng nhất là, Hoắc Khải có thể khẳng định, chắc chắn đối phương sẽ tìm quản lý cấp cao để thương lượng. Nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, thì sau khi bàn bạc, có lẽ sẽ đáp ứng yêu cầu của Hoắc Khải.

Hơn nữa, chúng có thể liên hệ với những cao thủ ở nơi ẩn trốn.

Điều Hoắc Khải muốn chính là cuộc gọi này.

Chỉ cần hai bên liên hệ với nhau thì anh mới có thể tìm ra vị trí của đối phương.

Cùng lúc đó, ở trong một căn phòng của một công ty niêm yết trên sàn chứng khoán nào đó cách xa hơn ngàn cây số, một người đàn ông trung niên ngồi trên ghế, nét mặt u ám: "Đúng vậy, trong tay cậu ta đúng là có một bản danh sách. Tuy không biết cụ thể có bao nhiêu người bị ghi lại, nhưng có lẽ không phải số lượng nhỏ. Nếu lúc này xung đột chính diện với cậu ta có lẽ sẽ bị đánh trả tan tác".

Bên trong điện thoại, vang lên giọng nói của một người đàn ông khác: "Ông nói đúng, chúng ta muốn tự bảo vệ, muốn đột phá vòng vây chứ không phải là đồng quy vu tận với Hi Vọng Mới. Nếu đã như thế thì đáp

ứng lời yêu cầu của cậu ta, để cậu ta gặp mặt con gái. Nhớ rằng, điểm mấu chốt tuyệt đối không thể nới lỏng!"

"Tôi hiểu rồi", sau khi người đàn ông kia trả lời thì cúp điện thoại, sau đó lại gọi đi. Sau khi điện thoại được kết nối, hắn trầm giọng nói: "Gọi video cho Lý Phong để cậu ta nhìn tình hình của con bé. Ngoài ra không được mạnh tay với nó, chỉ cần nó không bỏ chạy là được".

"Ok", giọng nói truyền ra từ điện thoại rõ ràng không phải là người trong nước.

Sau khi ghi lại số điện thoại của Hoắc Khải xong thì bên kia cúp điện thoại.

Vài giây sau, điện thoại của Hoắc Khải đổ chuông, có một cuộc gọi video đang gọi đến.

Anh không nhận điện thoại ngay mà quay sang bên, quay màn hình điện thoại về phía camera phía sau nói: "Bộ não thông minh, phân tích các tòa nhà trong bức ảnh, tìm vị trí phù hợp nhất có thể".

Sau đó, Hoắc Khải mới nhận điện thoại.

Trong điện thoại không có ai khác, chỉ nhìn thấy Đường Đường đang bị trói trên ghế.

Mắt và miệng của cô bé đều bị quấn chặt bằng vải đen, thỉnh thoảng còn ra sức vùng vẫy.

Từ đầu đến cuối trong điện thoại vẫn không có âm thanh nào vang lên, Hoắc Khải lạnh lùng nói: "Lắc điện thoại, sau đó đi đến bên cạnh con bé để con bé trả lời câu hỏi của tôi. Tôi muốn chắc chắn đây không phải là video quay từ trước. Còn nữa, bỏ tấm vải bịt mắt và miệng con bé ra. Nếu làm con bé bị thương thì tôi đảm bảo mấy người các anh không sống được mà rời khỏi đất nước này đâu!"

Trong điện thoại không có tiếng trả lời, nhưng ngay sau đó, điện thoại dao động một chút.

Có người cầm điện thoại đi về phía Đường Đường, sau khi tới trước mặt, thì cởi tấm vải đen trên mắt và miệng của cô bé.

Thấy sắc mặt của Đường Đường không có gì bất thường, Hoắc Khải thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Thần không nhịn được nằm rạp trước điện thoại, hét lên: "Đường Đường, Đường Đường! Con có sao không!"

"Mẹ, bố!", Đường Đường kinh ngạc kêu lên, sau đó ngẩng đầu nhìn người trước mặt nói: "Hiện tại con vẫn ổn, bố mẹ đừng lo lắng quá. Mẹ đừng khóc, sẽ có nếp nhăn đấy".

Đến lúc này rồi mà cô bé vẫn quan tâm đến sẽ làm Ninh Thần có thêm nếp nhăn, thật không biết nên nói cô bé quá to gan hay nên nói cô bé suy nghĩ quá đơn giản.

Lẽ nào cô bé không biết tính mạng của mình chỉ dựa vào một suy nghĩ của đối phương thôi sao.

Nhưng Hoắc Khải hiểu rõ, Đường Đường cố ý như vậy để khiến họ bớt đau lòng.

Cô bé quá lý trí, khiến Hoắc Khải càng hận thế lực ngầm đến mức nghiến răng.

"Over!", trong điện thoại vang lên một giọng nói, sau đó video bị ngắt kết nối.

"Đường Đường!", Ninh Thần lại hét lên, sau đó ôm mặt khóc nức nở.

Hoắc Khải vẫn chưa kịp tới an ủi thì điện thoại lại reo lên.

"Thế nào, cậu Lý đã có thể xác nhận con gái an toàn rồi chứ? Bây giờ chúng ta có thể đàm phán được chưa?", đối phương hỏi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 647: Phân Tích

"Không thể!", Hoắc Khải không h`êdo dự mà nói.

Đ`ầu dây bên kia tức điên lên, tr`âm giọng nói: "Cậu Lý đang đùa giỡn tôi sao? Thật sự cho rằng tôi không dám động vào con gái cậu? Hay phải nói là, cậu vốn dĩ là người máu lạnh vô tình, coi thường mạng sống của con gái ruột?"

"Tôi không giống như các ông, tôi rất quan tâm đến con gái tôi. Nhưng chính vì như thế nên tôi sẽ chỉ đàm phán sau khi hoàn toàn xác nhận con bé đã được an toàn", Hoắc Khải lạnh lùng nói: "Cho nên, trước khi đàm phán đi`ều kiện giao dịch, tôi yêu c`ầu phải nhìn thấy con gái tôi từng giây từng phút, hơn nữa cách mỗi phút để tôi nói chuyện với con bé, bảo đảm an toàn của con. Ngoài ra, chúng ta phải thương lượng làm thế nào đảm bảo con bé trở v`êan toàn trước. Nếu hai điểm này không được đáp ứng thì tôi sẽ không bàn bạc bất cứ chuyện gì với các ông!"

Trong lòng Hoắc Khải rất rõ, tính mạng của Đường Đường nằm trong tay đối phương, nếu bị chúng dắt mũi thì kết quả cuối cùng nhất định sẽ rất tệ.

Cho nên, anh phải tỏ thái độ cực kỳ cứng rắn, đi`ều hướng đối phương.

Hai yêu c`ầu này, một là xác định an toàn của Đường Đường, hai là xác định Đường Đường không bị chúng di chuyển, thuận tiện cho việc cứu hộ, ba là để cho những người này biết, bọn chúng không thể tùy ý dắt mũi anh.

Trong điện thoại im lặng một lát, sau đó nói ra một câu: "Xem ra, cậu Lý vẫn cứng đ`ầu lắm, có lẽ trước đây, chúng tôi đã bị cậu lừa r`ồi. Có phải cậu đã sớm biết sự t`ồn tại của chúng tôi, lúc đó nói gì mà trở v`êbàn bạc cùng vợ, thực ra là cố ý kéo dài thời gian sao?"

"Nếu ông nghĩ như thế, thì tôi cũng không còn gì để nói", Hoắc Khải nói.

Người đàn ông ở đầy dây bên kia hừ một tiếng nói: "Lúc đó, Hi Vọng Mới còn chưa lớn mạnh. Tuy rằng nắm giữ công nghệ VR, nhưng không đạt đến trình độ cao như hiện tại. Nếu lúc đó chúng tôi không bị cậu lừa, tiến hành thủ đoạn cưỡng chế thu mua chính diện thì có lẽ bây giờ, Hi Vọng Mới đã là của chúng tôi rồi. Thật là trời tính không bằng người tính. Bị cậu câu thời gian dài như vậy, thật là thất sách".

Đây là một trong những quản lý cấp cao của thế lực ngầm, nói chuyện hoàn toàn không nể nang.

Như hắn đã nói, nếu lúc đầu không nghe Hoắc Khải, để anh trở về bàn bạc với vợ, dựa vào sức mạnh của thế lực ngầm thì sớm đã xử lý xong Hi Vọng Mới, nào có rắc rối như ngày hôm nay.

Nhưng trên đời này không có nếu như, chúng không muốn bỏ lỡ một nhân tài như Hoắc Khải, muốn gắng sức kéo anh về phe mình.

Một khi con người quá tham lam, sẽ rất dễ đưa ra những quyết định sai lầm. Đây là chân lý từ xưa đến nay không thay đổi.

Thế lực ngầm đã phạm phải một sai lầm như thế.

Nếu đối phương đã là một nhân tài hiếm có thì sao có thể dễ dàng bị chúng thu mua chứ?

Chỉ có thể nói, khi trước mắt một người có quá nhiều hi vọng tốt đẹp thì chúng nhất định sẽ vô thức chọn hi vọng này làm kết quả cuối cùng.

Đây chính là lòng người, cũng là kinh nghiệm nghiên cứu về tâm lý lớn nhất của Hoắc Khải.

Nắm giữ được nhân tâm, thì rất nhiều chuyện trên thế giới này đều được giải quyết một cách nhẹ nhàng.

"Hai yêu cầu này của cậu, tôi có thể đáp ứng, nhưng vẫn phải nhắc nhở cậu Lý một câu, bây giờ chúng tôi nắm quyền chủ động, hi vọng cậu đừng mãi đưa ra quá nhiều điều kiện. Ép quá thì chúng ta đành phải đồng quy vu

tận đấy! Quả thật Hi Vọng Mới rất lợi hại, nhưng thị trường chính của chúng tôi là ở trong nước. Tiềm lực của cậu lớn nhưng không có nghĩa là hiện tại nhất định có thể cạnh tranh được với chúng tôi!", người đàn ông trong điện thoại lạnh lùng nói.

Hắn nói vậy không tính là dọa dẫm người khác. Thế lực ngầm nắm giữ rất nhiều công ty đã niêm yết trên sàn chứng khoán. Tổng tài sản trên lý thuyết thực sự nhiều hơn rất nhiều so với Hi Vọng Mới.

Nhưng lỗ hổng của chúng là, ở rất nhiều công ty chỉ nắm được chủ tịch hội đồng quản trị hoặc vài quản lý cấp cao nòng cốt chứ không có khả năng đưa công ty trở thành của riêng mình.

Trong hoàn cảnh đó, nếu chúng muốn huy động sức mạnh của các công ty đó để đối đầu với Hi Vọng Mới thì là một chuyện rất khó khăn.

Trừ khi chúng từ bỏ những nỗ lực đã bỏ ra, chọn cách chết chung, thì chỉ có như vậy, chúng mới không hề kiêng dè phát huy 100% hiệu quả của những quân cờ.

Mà kết quả của việc làm như thế là, có thể thắng Hi Vọng Mới không thì chưa biết, nhưng tổ chức của chúng nhất định sẽ tan thành mây khói sau chuyện lần này.

Các cổ đông sẽ không cho phép chuyện như thế tồn tại, nhà nước cũng không cho phép sự tồn tại của một tổ chức quấy nhiễu đến hoạt động kinh tế bình thường.

Cho nên, không đến đường cùng thì thế lực ngầm sẽ không muốn làm như vậy, dù sao coi như thắng cũng không có ý nghĩa gì.

Hoắc Khải không quan tâm đến đối phương, chỉ để điện thoại đặt trước camera của máy chủ.

Mà người đàn ông ở đầu kia điện thoại lại liên lạc với mấy cao thủ phụ trách vụ bắt cóc, ra lệnh cho chúng luôn duy trì cuộc gọi video với Hoắc Khải.

“Làm như vậy rất có thể để lộ vị trí. Dựa vào sức mạnh kỹ thuật của Hi Vọng Mới, có thể dễ dàng tìm được vị trí chính xác của chúng tôi thông qua điện thoại”, một cao thủ nước ngoài lo lắng nói.

Người đàn ông đó nghĩ một lúc thì thấy ý kiến này rất đúng. Ngay cả thế giới ảo, Hi Vọng Mới còn làm được thì theo dõi vị trí điện thoại cá nhân chắc chắn không phải chuyện khó khăn.

Thật sự để bên đó tìm ra được vị trí chính xác thì rất có thể sẽ cử cao thủ đến cứu.

Sau một hồi cân nhắc, người đàn ông đó nói: “Thế này, các cậu lái một chiếc xe, không đi theo quy tắc nào cả, khiến họ khó định vị, nhưng cuộc gọi video thì vẫn luôn phải duy trì!”

Đây là phương pháp không theo phương pháp nào, dù sao nếu không thể đáp ứng được một yêu cầu của Hoắc Khải thì có lẽ thật sự không có cách nào để đàm phán tiếp.

Tên cao thủ nước ngoài kia vẫn rất lo lắng, hắn ta không cho rằng làm như vậy sẽ an toàn 100%.

Nhưng quản lý cấp cao của thế lực ngầm gấp gáp muốn đàm phán điều kiện cùng với Hoắc Khải, theo chúng thấy, chỉ cần thỏa mãn tất cả yêu cầu thì không chừng 10 phút là có thể bàn xong rồi.

Nếu đã như thế còn lo xảy ra chuyện gì sao, dù gì sớm muộn cũng đưa người trở lại.

Nói cho cùng thì chúng cũng không muốn ra tay quá tuyệt tình, thật sự khiến Hoắc Khải huy động tất cả năng lực hiện có, bỏ kinh doanh để đối phó với chúng. Nhưng phàn là người sống thì đều sẽ phải cân nhắc trước bản thân mình có chịu nổi mức độ báo thù như thế hay không.

Nếu người thuê đã cố chấp yêu cầu thì tên cao thủ nước ngoài cũng không khuyên nhủ nhiều, dù sao chúng chỉ cần tiền mà làm, người thuê nói làm như nào thì chúng làm như thế.

Mình đưa ra góp ý thì cũng coi như chuyên nghiệp lắm rồi.

Không lâu sau, phía Hoắc Khải cũng nhận được cuộc gọi video của đối phương.

Nhưng lần này khác với lần trước, có thể nhìn thấy rõ ràng là Đường Đường được bố trí ngồi ở ghế sau xe, hai bên đều có người, nhưng đeo mặt nạ không nhìn rõ mặt.

Đối phương lựa chọn phương tiện giao thông di chuyển không mục đích, điều này Hoắc Khải cũng đã sớm nghĩ tới, cũng không quá bất ngờ.

Nhưng khi thế lực ngầm gọi điện thoại đến anh vẫn phàn nàn nói: "Các ông có cần phải làm như thế không? Tại sao không thể ở một chỗ cố định? Nếu xảy ra vấn đề gì thì sao?"

"Chuyện đó không cần cậu Lý phải lo lắng, chỉ cần cậu xác nhận được con gái cậu an toàn là được rồi, không cần quan tâm đến những chuyện khác. Bây giờ chúng ta có thể đàm phán điều kiện rồi chứ", đối phương đắc ý nói.

Có lẽ hắn cho rằng, cách làm như thế thật thông minh.

Chiếc xe không đi theo quy luật nào thì gần như không thể bị phát hiện.

Coi như cậu tìm được vị trí của cuộc gọi thì cũng khó mà dự đoán được tiếp theo chiếc xe đó sẽ đi đâu.

Mà trong phạm vi mấy chục cây số, nghe có vẻ không lớn nhưng thật ra đã đủ lớn rồi.

Vì phạm vi này, nhân chiều dài với chiều rộng, phạm vi 50 cây số thì đã hơn 200 ki-lô-mét vuông rồi.

Diện tích rộng như vậy, muốn tìm một chiếc xe chạy lung tung thì cũng khó như lên trời.

Hoắc Khải hừ một tiếng, tỏ ra không hài lòng. Mà anh càng như thế thì hắn càng đắc ý.

Con cừu nhỏ, thật sự cho là chúng tôi không biết cậu muốn làm gì sao?

Cậu có mưu tính lợi hại đến đâu thì tôi cũng có phương án đối phó, xem ai giỡn mặt ai!

Hắn nào biết, tất cả biểu hiện của Hoắc Khải đều là cố ý để hắn xem.

Trên máy chủ đã cài đặt camera siêu nét, đã ghi lại toàn bộ những cảnh trên màn hình điện thoại. Tuy mấy cao thủ nước ngoài rất cẩn thận dùng vải đen che kín toàn bộ cửa sổ xe, khiến người khác không thể nhìn thấy tình hình xung quanh.

Nhưng phân tích tất cả những thứ này, không phải là não người, mà là bộ não thông minh!

Bên ngoài thì xem ra trong màn hình điện thoại chỉ hiện ra hình ảnh của Đường Đường, nhưng trên thực tế, khi bộ não thông minh ghi chép lại nội dung của màn hình thì còn phân tích âm thanh trong và ngoài xe, thông qua việc so sánh và phân tích âm thanh có thể phán đoán ra tình hình của con đường gần đó.

Xung quanh nhiều hay ít xe, có người hay không, là đường trong nội thành hay vùng ngoại ô.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 648: Trì Hoãn

Thậm chí, dựa vào thời gian xe khởi động, tiếng động cơ, tốc độ thì có thể phán đoán đại khái thương hiệu và loại xe được khóa lại trong phạm vi rất nhỏ.

Đối với máy tính thông thường, phân tích như vậy có độ khó quá lớn, có lẽ gần như không có cách nào phán đoán.

Nhưng sở hữu một máy tính AI với trí tuệ nhân tạo đã đủ để hoàn thành tốt công việc này.

Hình chiếu 3D trước mặt Hoắc Khải không ngừng đưa ra những thông tin mà bộ não thông minh phán đoán.

Từ phán đoán về loại xe, từng chiếc xe được liệt kê, đồng thời còn không ngừng so sánh với mỗi bức ảnh bất kỳ được tải lên.

Cùng lúc đó, công ty công nghệ trực thuộc Hi Vọng Mới đã khóa được vị trí của cuộc gọi.

Trên hình chiếu 3D, xuất hiện lộ trình chuyển động và quỹ đạo trước đó của chiếc xe.

Mọi quỹ đạo đều được phân tích toàn diện với những phán đoán trước đây của bộ não thông minh, đồng thời còn dựa vào động thái di chuyển của chúng để dự đoán.

Thế lực ngầm đã nói rõ với cao thủ nước ngoài là đi theo lộ trình không có quy tắc, nhưng cái gọi là không có quy tắc thật ra cũng chính là một loại quy tắc.

Vì lái xe là một con người, hắn không thể thực tự không có não mà chạy lung tung, chỉ cần là con người lái xe thì luôn theo phản xạ làm theo bản năng, sau khi phán đoán thì sẽ đi con đường nào tốt nhất.

Chỉ cần bộ não đưa ra phán đoán thì sẽ có dấu vết để theo dõi.

Dựa vào quỹ đạo chuyển động lúc trước có thể đại khái dự đoán con đường mà đối phương đã đi. Nếu đoán không đúng thì lại đổi sang quy tắc mô phỏng khác.

Máy tính phổ thông cần rất nhiều thời gian để đưa ra mô phỏng theo quy tắc này, nhưng đối với bộ não thông minh thì sau khi phát hiện ra quỹ đạo vận động không khớp sẽ lập tức thay đổi, gần như là liền mạch.

Trên màn hình 3D, đã cho ra hàng trăm đến hàng nghìn mô phỏng con đường, cho dù đối phương đi con đường nào thì hắn đi càng xa, bộ não thông minh sẽ phân tích càng chính xác.

Đến khi tỷ lệ chính xác đạt đến một mức nhất định thì Hoắc Khải sẽ bắt đầu hành động.

Mà trước khi đó, việc anh cần làm chính là kéo dài thời gian.

Tiểu đội Tinh Anh đã xuất phát, nhưng họ ở phía bên kia đại dương, ngồi chuyên cơ đến cũng phải mất mười mấy tiếng.

Điều này khiến trong lòng Hoắc Khải bất giác nghĩ đến, có lẽ đến lúc thích hợp nên tham gia vào ngành hàng không vũ trụ.

Bằng chuyển động siêu tốc bên ngoài tầng khí quyển, trong một tiếng đồng hồ, có thể đi tới khắp nơi trên toàn thế giới. Đây cũng là mục tiêu cuối cùng của hệ thống hậu cần mà Hoắc Khải xây dựng, giao hàng trên phạm vi toàn cầu.

Đương nhiên, đó là trên lý thuyết, hơn nữa, nghiên cứu và phát triển chuyến bay không gian thì cần rất nhiều tiền.

Mà hiện tại, Hi Vọng Mới đã có ba cái động hút tiền không đáy rồi, thực sự không thích hợp để làm dự án khác, chỉ có thể đợi sau khi ba dự án kia đã ổn định, hoặc nghiên cứu được thành quả nào đó thì mới cân nhắc tiếp.

Bỏ những suy nghĩ dư thừa đó ra khỏi đầu, Hoắc Khải bắt đầu đàm phán điều kiện thứ hai với người đàn ông của thế lực ngầm.

Điều kiện thứ hai của Hoắc Khải là sau khi đàm phán giao dịch xong, thì làm thế nào để đảm bảo bọn chúng đưa Đường Đường an toàn trở về.

Đối phương vẫn chưa mở lời, Hoắc Khải đã đưa ra yêu cầu của mình: "Muốn tôi đồng ý điều kiện của các ông thì đưa con gái tôi trở về trước. Khi con bé trở lại bên cạnh tôi thì tôi sẽ đồng ý với các ông".

"Cậu Lý cảm thấy chúng tôi là những thằng ngốc sao? Con gái cậu có an toàn trở về hay không thì tôi không biết, nhưng tôi biết là nếu cậu không đồng ý thì cả đời này cũng không gặp lại con gái cậu", đối phương nói.

Hoắc Khải đương nhiên hiểu đối phương không thể đồng ý yêu cầu như thế, anh chỉ muốn kéo dài thời gian mà thôi.

"Vậy các ông muốn làm như thế nào?"

"Cách thức rất đơn giản, cậu ký một thỏa thuận dùng chung công nghệ, bao gồm việc sau khi ký xong thỏa thuận thu mua, sẽ có người đưa con gái cậu đến một nơi nào đó. Ở đó, cậu sẽ đưa thỏa thuận cho đối phương, đón con gái về. Hai bên cùng vui", người đàn ông kia nói.

Đây là phương pháp chuộc người thường dùng nhưng Hoắc Khải đã từ chối luôn.

"Tôi cảm thấy phương án mà ông nói không có vấn đề gì. Nhưng thỏa thuận thu mua và chia sẻ công nghệ bắt buộc phải có sự đồng ý của vợ tôi. Ngoài ra, có vài cơ quan nhà nước trước đây đã nói qua với tôi, cho dù chia sẻ công nghệ, bán thương mại với bất kỳ công ty nào đều phải nói rõ ràng với họ trước. Công nghệ của tôi liên quan mật thiết với vận mệnh của cả quốc gia, tôi nghĩ, ông hiểu rõ điều này", Hoắc Khải nói.

Nếu Hoắc Khải chỉ nói cần phải thương lượng với Ninh Thần thì chắc chắn đối phương sẽ cho rằng anh kéo dài thời gian.

Nhưng phải nói rõ với cơ quan nào đó thì chuyện rất có tính chân thực cao.

Bất kỳ quốc gia nào biết doanh nghiệp trong nước có công nghệ đi trước thời đại thì chắc chắn sẽ khá cẩn trọng.

Công nghệ là của anh, không sai, nhưng nếu liên quan đến vận mệnh, an toàn của quốc gia thì bắt buộc phải thông qua kiểm tra.

Cho dù anh không phải là công ty đã niêm yết chứng khoán thì cũng phải chịu sự ràng buộc của các quy tắc giám sát trên thị trường.

Trước đây từng có vài công ty khi tiến hành chuyển nhượng công nghệ, cơ chế thẩm tra nghiêm cấm tùy tiện bán công nghệ trong tay.

Trên thị trường, đây cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì.

Đầu kia điện thoại im lặng một lát, Hoắc Khải cũng không thúc giục, thời gian đối phương suy nghĩ càng lâu thì càng có lợi với anh.

"Cậu cần bao lâu thì làm xong chuyện này?", đối phương hỏi.

"Bàn bạc với vợ tôi thì chắc chắn là nhanh thôi. Cô ấy rất lo lắng đến an toàn của con gái. Nhưng để nói chuyện với các cơ quan thì tôi không xác định được thời gian. Ông cũng biết chế độ thẩm tra trong nước rất nghiêm ngặt, có lúc thời gian thẩm duyệt cũng phải mất mấy ngày, thậm chí mấy tháng. Ông bảo tôi cho thời gian chính xác thì bây giờ tôi không trả lời được", Hoắc Khải nói.

Người đàn ông ở đầu kia điện thoại lại im lặng một lát: "Cậu Lý, cậu đang giở trò đấy à!"

Cho dù là mấy ngày, hay mấy tháng đều không phải là kết quả mà chúng mong muốn, tốt nhất là bây giờ phải ký luôn thỏa thuận.

"Tôi không đùa giỡn gì cả. Nếu tôi không có thành ý thì cũng không nói với ông những điều này. Ông có thể dùng kênh riêng để hỏi xem những lời

tôi nói có phải là sự thật hay không", Hoắc Khải nói.

Anh rất có lòng tin với lý do này. Ngay cả khi thế lực ngầm thật sự tìm người hỏi thì nhất định đúng như lời anh nói. Vì trước đây đúng là có một vài cơ quan đến nói cho anh, những công nghệ này không được tùy ý bán hoặc chia sẻ với các công ty khác, đặc biệt là với nước ngoài.

Nếu chia sẻ với các công ty trong nước thì có thể miễn cưỡng cân nhắc, nhưng nếu là các công ty nước ngoài thì đừng bao giờ nghĩ đến.

Không dễ gì đột phá được ranh giới công nghệ, lần đầu tiên dẫn đầu thế giới về công nghệ tái sinh, sao có thể cho người khác cơ hội vượt qua dễ dàng.

Anh muốn tiền tài, danh vọng, chúng tôi đều cho anh, nhưng đừng bao giờ vì lợi ích trước mắt mà bán đi thành quả nghiên cứu của mình.

Có vấn đề gì thì có quốc gia chống lưng cho anh!

Chính vì có câu nói này mà Hoắc Khải mới có tự tin như vậy.

Mà người đàn ông của thế lực ngầm chắc cũng biết, Hoắc Khải Không nói dối về chuyện này.

Nếu thật sự muốn tiến hành chia sẻ thì trước tiên, chắc chắn phải điều tra chi tiết về công ty chúng, đảm bảo không có vốn nước ngoài mới xem xét có được chấp thuận hay không.

Mà điều tra kiểu này, ít thì vài ngày, nhiều thì đến vài tháng, thực sự rất khó nói chắc.

Cho nên, lúc này người đàn ông kia cũng có chút khó xử.

Theo tính toán ban đầu của chúng, chính là dùng tính mạng của Đường Đường ép Hoắc Khải ký thỏa thuận, nhưng lại chưa cân nhắc đến còn có quy trình thẩm tra, xét duyệt của cơ quan nhà nước.

“Nếu không, tôi có thể ký hai bản thỏa thuận ngay tại chỗ nhưng không thể đưa cho ông ngay. Tôi phải đi tìm các cơ quan liên quan để tiến hành thẩm tra và xét duyệt. Sau khi qua vòng xét duyệt thì chúng ta sẽ lại đàm phán những việc khác. Nhưng tôi cần thời gian, ngoài ra, tôi muốn xem tình hình của con gái tôi trong toàn bộ quá trình. Không được lạm dụng hay làm bị thương con bé, nếu không thì các ông sẽ phải hối hận!”, Hoắc Khải chủ động nói.

Đề nghị này của anh khiến đối Phương cảm thấy bất ngờ thậm chí nổi lên hoài nghi.

“Không phải cậu nói phải thương lượng với vợ sao, tại sao bây giờ có thể thảo thỏa thuận rồi? Đồng ý nhanh gọn như thế, không giống phong cách trước đây của cậu cho lắm”, người đàn ông kia nghi ngờ nói.

“Tôi đã từng nói, cũng không khó thương lượng với vợ tôi. Cô ấy cũng rất lo cho an nguy của con gái. Đối với chúng tôi, công ty chỉ là sự nghiệp, không còn sự nghiệp thì làm lại, dù sao chúng tôi cũng không thiếu tiền nữa. Ngay cả khi chẳng làm gì thì nửa đời sau, thậm chí mấy đời sau cũng không tiêu hết tiền. Nhưng không còn con gái thì cũng không thể trở lại nữa”, Hoắc Khải nói.

Ninh Thần cũng đợi thời cơ thích hợp mở lời: “Chồng tôi nói đúng, vì con gái, chuyện gì tôi cũng đồng ý. Các ông muốn gì thì tôi cũng đưa hết, chỉ cần đưa con gái tôi an toàn trở lại!”

Lời nói này của Ninh Thần khiến người đàn ông kia tin tưởng hơn nhiều, nếu không chỉ là lời của Hoắc Khải thì hắn thật sự không quá tin tưởng.

Qua những lần tiếp xúc với Ninh Thần trước đây, hắn cũng hiểu vài phần tính cách của người phụ nữ này, quả thật cô rất quan tâm đến an toàn của con gái.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 649: Thỏa Thuận Chuyển Nhượng

Những doanh nhân hàng đầu sẽ không hoàn toàn bị lung lay bởi tình cảm gia đình, bởi vì tất cả những lợi ích liên quan đến họ quá lớn. Sau lưng họ có vô số người liên quan lợi ích với nhau, nếu vì tình cảm mà lơ là những lợi ích này thì kết quả sẽ càng thảm hơn.

Nhưng Ninh Thần không được tính là doanh nhân chân chính. Tuy rằng, cô là tổng giám đốc của Hi Vọng Mới nhưng tốc độ phát triển của Hi Vọng Mới quá nhanh.

Từ con số không đến khối tài sản hiện nay chỉ cần chưa đến ba, bốn năm.

Trong thời gian ngắn như thế, có lẽ rất nhiều người còn chưa cả hiểu rõ làm thế nào để chạy thị trường.

Vì vậy, Ninh Thần thật sự không từ bỏ tình cảm gia đình cũng là một trong những nguyên nhân khiến quản lý cao cấp của thế lực ngầm chọn cách tiếp xúc và tẩy não cô.

Hơn nữa, bản thân phụ nữ cũng khá cảm tính, bây giờ con gái bị bắt cóc, với tính cách của Ninh Thần thì chắc chắn sẽ không tiếc trả giá để cứu con gái trở về.

Lời nói của cô khiến quản lý cao cấp của thế lực ngầm vô cùng tin tưởng.

Lúc này, người đàn ông đầu bên kia khẽ gật đầu, sau đó nói: "Nếu đã như thế, thì tôi sẽ cho các cậu một ít thời gian, nhưng trước khi phê duyệt, cậu phải ký thỏa thuận và gửi qua đây. Đợi phê duyệt kết thúc thì chúng ta sẽ chính thức giao dịch".

"Không được, trừ khi ông giao con gái cho tôi trước", Hoắc Khải vẫn kiên quyết từ chối.

Trong lòng người đàn ông kia rất tức tối, nói: "Cậu mở m`ồm một câu lại nói không được, thật sự coi chúng tôi là quả h`ồng m`ềm sao?"

"Cho dù ông muốn làm gì đ`ều có thể thử xem, xem ai tổn thất nhi`ều hơn! Tôi mất con gái, nhưng các ông sẽ mất tất cả. Hơn nữa, bao g`ồm cả đời con, cháu các ông, chỉ c`ần tôi còn sống thì sẽ không cho các ông sống yên ổn! Nếu ông không tin thì cứ thử đi!", Hoắc Khải lạnh lùng đe đọa.

Ninh Th`ần ng`ồi bên cạnh nghe thấy thế thì theo phản xạ kéo kéo Hoắc Khải, muốn khuyên anh vài câu.

Nhưng do dự một lát, cô cũng không nói gì.

Thật ra cô hiểu được, Hoắc Khải nói như vậy, không phải là anh không quan tâm Đường Đường. Ở trong nhà, người yêu chi`ều con bé nhất chính là Hoắc Khải.

Cho dù, Đường Đường muốn làm gì thì anh cũng sẽ đ`ồng ý, phạm lỗi nhỏ thì cũng dễ dàng bỏ qua.

Con gái rượu là để yêu chi`ều, không ai được bắt nạt con bé.

Nhưng vào lúc này, Hoắc Khải bắt buộc phải sắt đá, chỉ c`ần anh biểu hiện một chút yếu đuối thì đ`ều sẽ bị thế lực ng`ầm lợi dụng.

Người đàn ông đ`ầu kia điện thoại tức đến nổ phổi, qua một lúc lâu sau mới nghiêm nghị nói: "Dù thế nào thì cậu cũng phải ký thỏa thuận trước! Ngoài ra, sẽ có người giám sát cậu v`ề chuyện xin phê duyệt, đừng nghĩ là có thể giả vờ để kéo dài thời gian. Nếu phát hiện cậu cố tình trì hoãn thời gian thì cậu nên biết hậu quả. Không có những công nghệ kia thì kết quả cuối cùng của chúng tôi là đ`ều sẽ bị cậu nuốt chửng, thế thì không bằng đ`ồng quy vu tận với cậu. Ít nhất, đi`ều này có thể khiến cậu cả đời này ngủ không yên giấc".

Hoắc Khải biết cách lợi dụng lòng người, đối phương cũng biết gây áp lực tâm lý.

Họ quả thật có thể khiến Hoắc Khải ngủ không ngon giấc, chỉ riêng sự sống chết của Đường Đường đã đủ rồi.

"Ông yên tâm, tôi sẽ cố gắng chuyện xin giấy phê duyệt. Tôi biết các ông có người ở khắp nơi và cũng không dùng thủ đoạn vớ vẩn như thế", Hoắc Khải nói.

"Cậu biết thế là tốt, thỏa thuận phải soạn xong trong vòng ba tiếng đồng hồ, ký xong thì fax cho tôi một bản. Đây cũng không phải là làm khó cậu đấy chứ?", người đàn ông kia hỏi.

Hợp đồng gửi qua fax, cũng có hiệu lực pháp lý nhất định, nhưng vì nó không phải bản gốc, cho nên nếu Hoắc Khải sửa đổi trên bản gốc thì bản fax đó cũng không còn giá trị.

Do đó, Hoắc Khải cũng không có lý do gì để từ chối yêu cầu của đối phương, nói: "Không vấn đề gì, sau khi làm xong bản hợp đồng, tôi sẽ fax một bản cho ông".

Đối phương đưa số fax, sau đó cúp điện thoại.

Hoắc Khải đặt điện thoại xuống. Anh nhìn chằm chằm vào định vị đối phương hiển thị trên hình chiếu 3D, đó là một nơi cách đây hơn một ngàn km.

Rõ ràng là đám người bắt cóc và tên đứng ra đàm phán không phải cùng một nhóm.

Sau khi im lặng một lát, Hoắc Khải từ bỏ suy nghĩ tạo phiền phức cho đối phương ngay lập tức.

Trong thế lực ngầm, có lẽ kẻ này có địa vị không thấp, nếu không cũng không thể được cử ra đàm phán với Hoắc Khải.

Nhưng, ngay cả khi bắt được ông ta thì chuyện này cũng không thay đổi được nhiều cũng không thể làm lung lay gốc rễ của thế lực ngầm.

Thay vì đánh rắn động cỏ, không bằng thả dây dài câu cá lớn.

"Chồng ơi, bây giờ chúng ta nên làm gì, lẽ nào thật sự phải đưa cho chúng những thứ đó sao?", Ninh Thần lo lắng hỏi.

Công bằng mà nói, nếu thật sự giao tài liệu kỹ thuật hoặc chi nhánh cho thế lực ngầm mà đổi được sự an toàn của con gái thì Ninh Thần cũng không hề do dự chút nào.

Nhưng như đã nói, sự tôi luyện mấy năm nay chỉ bồi dưỡng tầm nhìn chiến lược và kỹ năng điều hành của cô lên một tầm mới còn cách tư duy của những doanh nhân đỉnh cao thì cô vẫn chưa thể quen được.

Cái gì là lợi ích nhóm, cái gì mà vấn đề cơm ăn áo mặc của vô số người, vậy thì có quan hệ gì với cô.

Là cô cho những người này cơ hội có cơm ăn, dẫn dắt mọi người cùng kiếm tiến, lẽ nào khi con gái mình gặp nguy hiểm vẫn còn phải lo người khác kiếm được bao nhiêu tiền sao?

Dù sao bản thân cô cũng không hiểu rõ chuyện này.

Cho nên, thật sự trong lòng cô mong muốn Hoắc Khải có thể đồng ý điều kiện của đối phương, nhưng cô cũng biết, chồng cô sẽ không đồng ý dễ dàng như thế.

Hoắc Khải thở dài, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng xoa xoa cằm vào tóc cô, nói: "Đừng lo, tất cả sẽ ổn thôi".

Cái ôm ấm áp và lời nói dịu dàng của anh khiến Ninh Thần an lòng hơn nhiều.

Cô khẽ gật đầu, vòng tay ôm eo anh, nói: "Em tin anh, có anh ở đây thì sẽ không có vấn đề gì. Chúng ta đã trải qua bao nhiêu khó khăn rồi, tất cả đều nhờ có anh tạo nên kỳ tích. Lần này, em tin rằng cũng không ngoại lệ".

Sự tin tưởng vô điều kiện của vợ chợt khiến anh cảm thấy áp lực.

Anh không muốn phụ sự tin tưởng của Ninh Thần, đối với chuyện này, không phải cứ năng lực lớn là có thể xử lý được.

Nếu những kẻ kia thật sự điên lên, làm ra những chuyện không lý trí thì không ai có thể chắc chắn được điều gì.

Sau đó, Hoắc Khải cũng không chậm trễ, đích thân soạn thảo bản thỏa thuận chuyển nhượng.

Tuy rằng anh chưa từng làm luật sư, nhưng làm kinh doanh nhiều năm, anh đã đọc rất nhiều các văn bản pháp luật và quy định liên quan. Hơn nữa, số lượng văn bản pháp luật qua tay anh còn nhiều hơn bất kỳ luật sư nào.

Trên phương diện này, anh không xa lạ gì mà có khi còn làm tốt hơn nhiều luật sư mới vào nghề.

Nếu đã đồng ý gửi fax cho đối phương, vậy thì văn bản này cũng phải làm thật.

Nhìn chồng cô soạn từng dòng của bản thỏa thuận, Ninh Thần dè dặt hỏi: "Có cần đánh tiếng với công ty không anh?"

"Không cần", Hoắc Khải lắc đầu.

Theo anh thấy, cho dù kết quả cuối cùng như thế nào thì bản thỏa thuận chuyển nhượng này chắc chắn không có ý nghĩ gì cả.

Cứu được Đường Đường thì không thể giao bản thỏa thuận này cho đối phương, mà không cứu được thì lại càng không thể giao cho chúng.

Bây giờ, tác dụng lớn nhất của bản thỏa thuận này là để kéo dài thời gian.

Soạn thảo thỏa thuận mất khoảng ba tiếng đồng hồ, anh không giao nó ra trước một giây phút nào.

Mà đến đúng thời gian đối phương đã định, anh mới mở máy, fax một bản thỏa thuận gửi qua.

Bên kia nhanh chóng nhận được, mà Hoắc Khải cũng nhận được tin nhắn của đối phương: "Nhanh chóng làm xong các thủ tục thẩm tra, xét duyệt, đừng để vợ con cậu sống hốt hoảng lo sợ quá".

Hoắc Khải chỉ liếc qua tin nhắn rồi xóa đi, sau đó anh nói với Ninh Thần: "Tìm một người đáng tin, kín miệng một chút, để cậu ta làm chuyện này. Không cần người giữ chức vụ cao, tránh thu hút chú ý của người khác".

Nếu đã không muốn chuyện này thành công thì đương nhiên phải tìm người có địa vị thấp, cho dù đến các cơ quan chuyên trách thì cũng không có quá nhiều người quan tâm.

Những người đặc biệt giống như Hoắc Khải, Ninh Thần, Giản Tư Tư, chỉ vừa ra khỏi cửa là đã thu hút một đám phóng viên hỏi đông hỏi tây, thực sự không phù hợp để làm chuyện này.

Ninh Thần khẽ gật đầu, nói: "Chuyện này giao cho em, nhưng anh chắc chắc muốn làm thật sao?"

"Đương nhiên, cho dù kết quả ra sao thì vẫn phải làm theo quy trình này", Hoắc Khải nói.

Ninh Thần vâng một tiếng, cũng không hỏi nhiều.

Cô nghĩ một lát, sau đó tìm một luật sư biết giữ miệng của bộ phận pháp chế trong công ty để giao cho cậu ta đi làm chuyện này.

Biết Hi Vọng Mới muốn chia sẻ công nghệ, chuyển nhượng chi nhánh, hơn nữa với một cái giá cực thấp, chỉ 10 tỷ, luật sư đó bị dọa cho chết lặng.

Tổng giám đốc Ninh điên rồi, tại sao lại bán công ty với giá đó. Còn chia sẻ công nghệ, vậy thì càng khó tin, như thế khác gì cho không.

Đương nhiên, là coi như bán thì trên thế giới này cũng có mấy người mua nổi công nghệ này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 650: Thời Gian Là Tất Cả

Nói về giá trị, thì dù là công nghệ VR hay công nghệ tái sinh thì có công nghệ nào không có giá trị trên mấy ngàn tỷ đô, thậm chí còn cao hơn?

Không có công ty nào trên thế giới có thể đưa ra nhiều tiền như thế.

Ngay cả công ty của vị thần chứng khoán, được mệnh danh là có lượng tiền nhiều nhất thì cũng chỉ có hơn trăm tỷ đô ở thời kỳ đỉnh cao.

Phải biết rằng, tổng dự trữ ngoại hối trong nước cũng mới có mấy ngàn tỷ.

Nói cách khác, lấy ngoại hối của cả nước thì cũng chưa mua nổi một công nghệ.

Cho nên, bản thỏa thuận đề cập đến việc chia sẻ công nghệ khiến người ta cảm thấy khó tin.

"Tổng giám đốc Ninh, chị xác định là muốn làm vậy sao?", vị luật sư đó hỏi.

Ninh Thần nặng nề nói: "Vì cậu là người biết giữ miệng nên giao cho cậu làm thủ tục này, không thể nói linh tinh. Nhớ kỹ, chuyện này rất quan trọng, phải làm thật tốt, không thể để xảy ra sai xót nào!"

Luật sư trẻ tuổi nghe thấy giọng điệu cẩn trọng và nghiêm túc của Ninh Thần thì không dám hỏi nhiều.

Cho dù mục đích thật sự của Ninh Thần là gì thì chắc chắn sẽ có ảnh hưởng cực lớn đối với công ty. Là một nhân viên pháp chế cấp thấp thì cậu ta không có tư cách hỏi quá nhiều.

Chuyện gì nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi thì tốt nhất là coi như không biết.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ làm việc cẩn thận”, luật sư trẻ nói.

“Nhớ kỹ, ngoài cậu ra thì không nói cho bất kỳ ai trong công ty được biết. Sau khi đi làm thì cũng phải nói rõ với các cơ quan liên quan, trước khi thẩm tra và xét duyệt xong thì phải bảo mật cực kỳ nghiêm ngặt!”, Ninh Thần lại dặn dò thêm.

“Tôi biết rồi!”

Cho dù ra sao thì nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng lớn đến công ty. Bất kể là danh tiếng hay uy tín đều sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Bởi vì nếu trên thế giới chỉ có một Hi Vọng Mới thì tất cả mọi người sẽ ngước nhìn anh. Nhưng nếu có hai Hi Vọng Mới, thậm chí còn nhiều hơn thì uy lực sẽ giảm đi rất nhiều.

Luật sư trẻ đến nhà cầm thỏa thuận chuyển nhượng rồi đi đến các cơ quan liên quan để thẩm tra và xét duyệt.

Sau khi nhìn thấy nội dung của bản thỏa thuận thì những nhân viên làm thủ tục của các cơ quan chuyên trách cũng bị dọa cho chết lặng.

Thế mà Hi Vọng Mới lại sẵn sàng chia sẻ công nghệ? Hơn nữa còn bán mấy chi nhánh quan trọng với giá chục tỷ?

Nhân viên làm thủ tục phụ trách nhận đơn ngẩng đầu nhìn luật sư trẻ, thận trọng hỏi: “Cậu chắc chắn không cầm nhầm bản thỏa thuận này?”

“Chắc chắn”, luật sư trẻ tỏ ra bất lực nói: “Thật ra, khi tôi vừa cầm bản thỏa thuận này trên tay cũng rất sửng sốt. Nhưng đây là việc là tổng giám đốc đích thân giao cho, nên tôi đành phải làm theo”.

“Chuyện này quá phức tạp, tôi không làm được. Cậu đợi ở đây một lát, tôi phải báo cho lãnh đạo”, nhân viên làm thủ tục nói.

Luật sư trẻ hiểu rõ đây là quy trình bắt buộc, một nhân viên xử lý thủ tục cấp thấp thật sự không có đủ quyền để xử lý những việc quan trọng. Cho

dù là cấp trên trực tiếp của anh ta cũng không có quyền xử lý.

Quyền thẩm tra và xét duyệt cuối cùng, có lẽ phải giao cho cấp cao hơn xử lý chuyện này.

Không lâu sau, một loạt các tin tức được chuyển tới. Những người thuộc cấp cao hơn biết Hi Vọng Mới muốn chia sẻ công nghệ.

Người giữ quyền quyết định lớn nhất đích thân tiếp đón luật sư trẻ tuổi nói: "Tổng giám đốc của Hi Vọng Mới các cậu hoặc người đại diện pháp luật đâu mà không trực tiếp đến làm thủ tục?"

"Công việc của họ tương đối bận vì vậy không có thời gian đi làm thủ tục mới ủy thác tôi đến làm", luật sư trẻ trả lời.

Nhân viên cấp cao của cơ quan chuyên trách lại nói: "Thế này nhé, sau khi thảo luận sơ bộ, chúng tôi cảm thấy nếu là chia sẻ công nghệ thì có thể thương lượng với quản lý cao cấp phía quý công ty để doanh nghiệp nhà nước phụ trách tiếp nhận không?"

"Điều này thì không được. Trước khi đến đây, tổng giám đốc Ninh đã đặc biệt giao cho tôi, chuyện này bắt buộc phải xử lý ổn thỏa, không thể xảy ra sai xót. Rất rõ ràng là theo ý của cô ấy, ngoài những công ty này thì không cho bất cứ công ty nào dùng chung công nghệ", luật sư trẻ nói.

"Chuyện này cũng không phải do cậu quyết định. Thế này đi, tôi gọi cho tổng giám đốc Ninh của các cậu một cuộc. Tốt nhất là cô ấy hoặc anh Lý có thể đến đây, chúng ta sẽ trao đổi trực tiếp", đối phương nói.

Luật sư trẻ nhún vai, tỏ vẻ anh muốn hỏi thì hỏi.

Quản lý cao cấp đó cũng không do dự, gọi luôn cho Ninh Thần.

Số điện thoại của Ninh Thần và Hoắc Khải đều có trong hồ sơ của họ.

Tuy nhiên, sau khi nhận điện thoại, biết doanh nghiệp nhà nước muốn tiếp nhận tài liệu kỹ thuật thì Ninh Thần đã lập tức tỏ ý từ chối.

“Xin lỗi, Hi Vọng Mới của chúng tôi chia sẻ công nghệ cho những công ty này do những điều kiện đặc biệt. Còn điều kiện cụ thể thì bây giờ không tiện nói, nhưng các công ty khác không đủ điều kiện tham gia, cho dù là doanh nghiệp nhà nước cũng vậy”.

Liên quan đến an toàn của con gái, Ninh Thần nói chuyện rất thẳng thắn, hoàn toàn không nể mặt.

Điều này khiến vị quản lý cao cấp kia có chút ngại ngùng, nói: “Cô chắc chắn không suy nghĩ sao? Cho dù đối phương đưa ra điều kiện gì, chúng tôi đều có thể đưa ra điều kiện tương tự, thậm chí còn tốt hơn. Chắc cô cũng hiểu, cả nước đều…”

“Tôi hiểu, nhưng không được!”, Ninh Thần lại dứt khoát từ chối lần nữa.

Cuộc đàm phán vẫn không có kết quả, quản lý cao cấp kia chỉ có thể cúp điện thoại.

Nhưng đến cuối cùng anh ta vẫn nói: “Nếu Hi Vọng Mới đã cố ý hợp tác với công ty khác thì trên phương diện thẩm tra và xét duyệt, chắc chắn chúng tôi sẽ tiến hành vô cùng nghiêm ngặt. Chuyện này không phải là nhằm vào các cô mà vì công nghệ liên quan quá quan trọng. Chúng tôi bắt buộc xác nhận mấy công ty này không có sự tham gia của vốn nước ngoài, cũng không có nhiều khả năng liên quan đến nguồn vốn nước ngoài. Nếu không, có thể là tổn thất cực lớn tới vận mệnh của quốc gia”.

“Không sao cả, thẩm tra xét duyệt nghiêm ngặt là điều nên làm, chúng tôi cũng không có yêu cầu về mặt thời gian”, Ninh Thần nói.

Thật ra theo suy nghĩ của Hoắc Khải thì thời gian thẩm tra và xét duyệt càng lâu thì càng tốt. Về điểm này, anh hoàn toàn nhất trí với cơ quan chuyên trách.

Thế là cuộc thẩm duyệt quan trọng này cứ thế lặng lẽ bắt đầu.

Những tin tức liên quan nhanh chóng truyền đến tai của quản lý cao cấp trong thế lực ngầm.

Biết Hi Vọng Mới thật sự cử người đến làm thủ tục xử lý chuyện này, hơn nữa chúng cũng nhờ người xem thỏa thuận chuyển nhượng đó cũng giống như bản fax đã gửi qua.

Điều này chứng tỏ, Hoắc Khải không gian lận, anh thật sự đang xử lý chuyện này.

"Thằng nhãi này tại sao lại nghe lời thế? Lẽ nào cậu ta thật sự có thể làm tất cả mọi chuyện vì con gái sao?", có người nghi ngờ hỏi.

"Nếu không thì sao chứ? Đó là con gái ruột của cậu ra, sẵn sàng trả cái giá khủng để đảm bảo an toàn của con gái cũng không lạ", có người nói.

"Nhưng tôi cảm thấy không ổn lắm. Thằng nhãi này quá giảo hoạt, trước đây cậu ta đã lừa chúng ta một lần rồi. Tôi không tin cậu ta lại thành thật như thế".

"Ngay cả khi cậu ta không thành thật thì sao? Mấy cao thủ đã thuê tới cũng không phải là hạng rẻ rách, họ có kinh nghiệm và kỹ thuật cực cao về vấn đề phản theo dõi, sẽ không thể bị dễ dàng tìm được. Hơn nữa, nếu thật sự bị tìm thấy thì dựa vào khả năng của họ, nếu Lý Phong muốn cướp con về thì cũng không có cơ hội. Mà thật sự cấp bách thì chúng ta sẽ cùng cậu ta đồng quy vu tận, xem ai sợ ai!"

Vì Hoắc Khải cử người đi làm thủ tục thẩm duyệt, cho nên trong mắt những người của thế lực ngầm chính là dấu hiệu của sự khuất phục.

Nếu đã khuất phục thì đương nhiên sẽ không muốn chết chung với chúng.

Cuối cùng, sự lạc quan đã chiến thắng tất cả hoài nghi.

Việc phê duyệt cần rất nhiều thời gian, nhất định không thể hoàn thành xong trong hai, ba ngày. Chúng rất thận trọng gọi điện thoại cho cao thủ

nước ngoài, phải mất một thời gian nữa mới xong việc nên bắt buộc phải cẩn thận, đừng để bị bắt.

Những cao thủ nước ngoài biết được tình hình thì càng lo lắng hơn.

Chúng có linh tính rằng mình đã bị người ta nhìn chằm chằm rồi, nhưng dò xét khắp nơi cũng không có phát hiện gì.

Điều này khiến chúng cảm thấy rất kỳ lạ và cũng rất bất an.

Cho nên, chúng hi vọng chuyện này có thể sớm kết thúc, nếu không, thời gian càng dài thì nỗi lo trong lòng càng lớn.

Quản lý cao cấp của thế lực ngầm không hiểu những kẻ quanh năm suốt tháng đi bên bờ vực sinh tử, luôn nhạy bén với cảm giác nguy hiểm. Chúng chỉ coi như đối phương lạ nước lạ cái, cho nên áp lực tâm lý quá lớn, chứ cũng không quá quan tâm.

Không ai biết rằng, bộ não thông minh phía Hoắc Khải đã tiến hành vô số lần phân tính đường đi của các cao thủ nước ngoài.

Thời gian càng dài thì kết quả nó phân tích được càng chính xác.

Từ mấy ngàn con đường lúc đầu đến giờ, chỉ qua mấy tiếng đồng hồ đã giảm còn một nửa.

Những tuyến đường dày đặc đã trở nên rõ ràng hơn, khiến Hoắc Khải càng thêm lòng tin.

Anh biết, thời gian đi cứu con gái đã đến rất gần rồi.

Căn cứ vào tình hình trước mắt, đến khi đội ngũ Tinh Anh nhập cảnh thì kết quả phân tích của bộ não thông minh cũng đã tương đối chính xác.

Đến lúc đó, tiểu đội Tinh Anh có thể chọn một địa điểm phục kích tốt nhất để giải cứu Đường Đường.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 651: Không Được Coi Trọng

Lúc này ở hải quan biên giới, đội viên đầu tiên của tiểu đội Tinh Anh đã chính thức nhập cảnh.

Không ai khác chính là nữ hacker có mật danh Na Tra.

Khi những người khác đang tìm mọi cách để lên chuyến bay sớm nhất thì chỉ có cô ta đã hack luôn trang chủ của một hãng hàng không để lấy vé chuyến bay sớm nhất.

Ngân nga một giai điệu, cô gái ôm máy tính bảng bước ra khỏi sân bay, sau đó hít thở sâu một hơi, mới mỉm cười quan sát xung quanh.

Đã nhiều năm không trở về nước khiến cô cảm thấy tất cả đều rất mới mẻ.

Lúc này, bên tai cô vang lên một giọng nói: "Na Tra, cô nhập cảnh chưa?"

"Vừa ra khỏi sân bay, sao thế? Đừng nghĩ bảo tôi cướp vé cho các anh, một việc rất vớ vẩn đấy biết không!", cô gái hacker nói.

"Đừng nhiều lời, ông chủ đang cần hỗ trợ. Cô thâm nhập từ xa trước đi, chúng tôi sẽ tới ngay", giọng nói trong tai nghe vang lên.

"Đã biết", liên quan đến chuyện của Hoắc Khải, cô gái hacker cũng không nói nhảm nhiều nữa mà ngồi luôn bên lề đường, mở máy tính xách ra.

Nhiều người qua lại đều tò mò nhìn cô gái xinh đẹp này, không biết sao cô ta lại ngồi ở đó, không thấy bẩn sao?

Cô gái hacker vừa mở máy tính vừa nói: "Kết nối với điện thoại di động của ông chủ".

Bên trong tai nghe vang lên tiếng "ding" nhẹ, chương trình thông minh do cô ta tự thiết kế và tối ưu hóa tìm thấy số điện thoại của Hoắc Khải và gọi đi.

Sau hai hồi chuông vang lên, điện thoại được kết nối, giọng nói của Hoắc Khải vang lên: "Alo, ai đấy?"

"Ông chủ, là tôi, anh muốn làm gì vậy? Anh mau nói đi. Ngay cả anh muốn chiếu phim trên vệ tinh thì tôi cũng sẽ làm được!", cô gái hacker nói.

Hoắc Khải đã quen với phong cách ăn nói văn chương của cô ta, nói: "Đợi một chút tôi gửi cho cô một danh sách, nghe lén và kiểm soát tất cả phương tiện liên lạc của mọi cái tên có trong đó. Nhớ kỹ, tôi cần vị trí chi tiết của tất cả bọn chúng, bao gồm người nhà, bạn bè người thân, thậm chí cả con riêng!"

"Ồ, còn gì nữa?"

"Hết".

"Chỉ đơn giản vậy thôi sao?", nữ hacker có vẻ không vui. Thật ra, yêu cầu của Hoắc Khải đưa ra, ngay cả khi tìm một đội chuyên nghe lén thì cũng rất khó hoàn thành.

Bởi vì nghe lén thì chỉ có thể biết được tin tức trong tương lai chứ không thể biết mọi chuyện đã từng xảy ra.

Nhưng cô gái hacker không như vậy. Cô ta có thể hack vào hầu hết các hệ thống nội bộ trên toàn thế giới mà thần không biết, quỷ không hay lấy hết mọi bí mật.

Trên phương diện này, kỹ thuật của cô ta và cao thủ vô danh không phân cao thấp.

Nhưng trong hai người thì một người thích cảm giác lén lút chạy đến nhà người ta để lấy đồ, người kia lại thì lại vì mục tiêu cao cả.

“Đơn giản vậy thôi, nhanh chóng báo cáo kết quả”, Hoắc Khải nói.

“Nhận lệnh”, cô gái hacker không hài lòng với nhiệm vụ đơn giản như thế, nhưng vẫn ngoan ngoãn bắt đầu làm việc.

Ngón tay lướt trên bàn phím laptop chỉ nghe thấy tiếng lách tách.

Chỉ những bàn phím tạo thành từ hợp kim titan mới có thể chịu được tốc độ gõ phím khốc liệt như thế từ ngày này qua ngày khác, nếu đổi lại là chiếc máy tính thông thường khác có lẽ đã sớm bị cô ta gõ hỏng rồi.

Từng dòng code lần lượt xuất hiện, sau đó được ngụy trang thành các chương trình khác nhau, đột nhập vào hệ thống thông tin liên lạc trong nước.

Điện thoại, hộp thư, diễn đàn,… chỉ cần là nơi có thông tin của các công ty lớn đều bị cô ta tấn công chỉ trong một thời gian ngắn.

Lúc này, danh sách của Hoắc Khải mới gửi đến điện thoại của cô ta.

Liếc nhìn những cái tên, công ty, chức vụ trên danh sách, cô gái hacker bắt đầu khởi động chương trình crawler đặc biệt của mình.

Cái gọi là chương trình crawler là một chương trình hoặc một tập lệnh tự động lấy thông tin trên World Wide Web theo các quy tắc nhất định. Phổ biến nhất là ứng dụng trên các công cụ tìm kiếm lớn.

Bạn nhập một từ khóa, chương trình crawler sẽ sử dụng từ khóa này làm mục tiêu tìm kiếm, và thu thập tất cả các trang web có thông tin liên quan trên Internet. Đồng thời, lại có dữ liệu lớn để phán đoán thông tin mà bạn đang tìm kiếm, sau đó ưu tiên hiển thị những thông tin đó cho bạn.

Loại chương trình crawler này rất đơn giản, chỉ cần lập trình là được, nhưng nếu không được phép thì có thể bị coi là vi phạm pháp luật.

Mà chương trình crawler của cô gái hacker không giống vậy. Chương trình phổ thông là tìm kiếm tài liệu trên mạng, mà crawler của cô ta thì lại

chạy loạn ở trong kho vàng nhà người ta.

Dù thông tin của ông có đặt ở chỗ bí mật nào, xây dựng bao nhiêu lớp bảo vệ thì cũng không có tác dụng. Crawler này với hệ thống thông minh, có thể viết các chương trình bẻ khóa với mỗi lớp bảo vệ phải đối mặt khác nhau.

Nói một cách đơn giản, nó chính là robot hacker mạng thông minh.

Mặc dù chương trình crawler như vậy đã cực kỳ cao cấp nhưng muốn tìm ra thứ mình cần tìm trong vô số thông tin thì vẫn cần thời gian nhất định.

Nhìn vào đồng hồ tiến trình hiển thị trên màn hình, cô gái hacker bĩu môi không vui, lẩm bẩm nói: "Sớm biết thế này thì tìm thằng nhãi kia lấy quyền truy cập bộ não thông minh. Nếu có sự trợ giúp của bộ não thông minh thì chắc chắn chương trình sẽ càng tối ưu!"

Cùng là những đại ca của thế giới mạng, tuy cô gái hacker và cao thủ vô danh không chung chí hướng nhưng xét về trình độ thì có thể nói là như nhau.

Nhưng đồng thời, họ cũng coi thường lẫn nhau.

Cao thủ vô danh cho rằng, một người con gái có năng lực tốt nhưng lãng phí vào những chuyện vớ vẩn như vậy. Nào có giống như anh ta, dựa vào đôi bàn tay để sáng tạo thế giới mới, vĩ đại biết bao.

Mà cô gái hacker cảm thấy, suy nghĩ của cao thủ vô danh quá tẻ nhạt. Thế giới ảo dù có thật đến đâu thì cũng chỉ là đồ giả, không thú vị bằng chinh phục thế giới thực.

Mà anh ngồi trang phòng cả ngày để viết code, không biết cả TFBoys là ai thì cũng quá lạc hậu rồi.

"Một động tác chậm rãi, theo đôi tay tôi. Tay phải tay trái lại làm một động tác chậm rãi. Bài hát này để cho anh vui vẻ, anh yêu tôi chưa… oh

oh…”.

Một cô gái trẻ, ngồi trên lề đường, mặc một chiếc áo croptop, ngâm nga một điệu hát như thế, như đang xem thường đại ca mạng nào đó.

Nửa tiếng sau, những thành viên khác của tiểu đội Tinh Anh cũng lần lượt nhập cảnh.

Họ không tập trung lại mà tách rời ra hành động theo phương thức và sở thích của riêng mình hướng đến khu vực tập trung nơi Hoắc Khải đang ở.

Trong thời gian này, đội ngũ Tinh Anh đã được mở rộng, nhưng đội viên mới vẫn chưa được đưa qua đây.

Vì đội trưởng đã biết lý do trở lại trong nước lần này, anh ta không muốn để xảy ra rất kỳ điều bất trắc nào. Những đội viên mới trong mắt anh ta vẫn cần tiếp tục rèn luyện, khó có thể đảm bảo nhiệm vụ có độ khó cao như vậy.

Nếu để xảy ra sai sót nào trong quá trình giải cứu thì anh ta cũng không có cách nào giải thích được.

Nhưng các đội viên mới đã được cử đến để bảo vệ nhóm công nghệ VR và công nghệ tái sinh. Trong tất cả các dự án lớn thì chỉ có Kế hoạch tạo thần là không được coi trọng lắm.

Chính xác mà nói, là không được bên ngoài coi trọng.

Rất nhiều người đều biết, Hi Vọng Mới có Kế hoạch tạo thần, nhưng trước mắt, mọi người không hiểu quá nhiều về thế giới ảo và hầu hết trong số họ cũng như cô gái hacker đều cho rằng đó chỉ là thế giới ảo mà thôi.

Chỉ cần Hi Vọng Mới đóng cửa các máy chủ thì thế giới này cũng mắt tăm mất tích.

Nếu đã như thế thì còn nghiên cứu trí lực làm gì, không phải là vô nghĩa sao.

Hiện thực chính là hiện thực, sao có thể vì anh có thể bay trong thế giới ảo thì trong hiện thực cũng có thể bay.

Nếu thật sự làm được thì trong nước có nhiều người thích luyện khí như vậy đã bay lên trời từ lâu rồi.

Đã bao nhiêu năm rồi không có người phá vỡ các định luật vật lý, chứng tỏ quy tắc của thế giới ảo không thể ứng dụng trong thực tế.

Mà điều này cũng chứng tỏ, quy tắc của thế giới ảo đang tồn tại một lỗ hổng lớn, chứ không phải là đồng nhất quy tắc với hiện thực như Hi Vọng Mới đã quảng cáo.

Cách nghĩ đó của họ cũng không khó giải thích.

Vì những người này chưa từng tiếp xúc với cao thủ vô danh, cũng chưa từng tiếp xúc với thứ nhà xưởng sương mù che giấu.

Nhóm kế hoạch tạo thần hiểu rõ, quy tắc của thế giới ảo là đồng nhất với thế giới thực. Lý do tại sao anh có thể bay trong thế giới đó là do anh không dựa vào thân thể mình mà dựa vào sức mạnh tinh thần.

Thân thể của con người có chất lượng rất tuyệt vời, ngay cả đứa trẻ mới ra đời thì cũng phải nặng mấy cân.

Mà với cân nặng như vậy thì đương nhiên sẽ không bay được trong không khí vô cùng nhẹ.

Nhưng trí lực thì không như vậy, sức mạnh tinh thần chính là thứ không nhìn thấy được cũng không sờ thấy được. Anh nói nó không tồn tại nhưng thực sự có bằng chứng chứng minh sự tồn tại của nó.

Anh nói nó tồn tại thì lại không biết cân đong, đo đếm nó thế nào.

Ở một khía cạnh nào đó, trọng lượng chính là chất lượng, thứ không có chất lượng thì có lẽ không nên xuất hiện trên thế giới này.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 652: Khuyên Giải

Thế nên, đội ngũ kế hoạch tạo thần cho rằng sức mạnh tinh thần có tồn tại, chắc chắn tới một trăm phần trăm, nhưng trong thế giới thực, sức mạnh tinh thần bị trói buộc hoàn toàn bởi thể xác, không thể nào phát huy được tác dụng nên có.

Mà trong thế giới ảo không có sự trói buộc từ thể xác, sức mạnh tinh thần đương nhiên có thể làm bất kỳ thứ gì nó muốn.

Ngược lại, nếu trong thế giới thực, sức mạnh tinh thần có thể đè nén được thể xác, phải chăng cũng có thể đạt đến hiệu quả như trong thế giới ảo?

Sách vở cổ xưa trong nước từng ghi chép một số điển tích cơ thể người hóa thành thánh, phi thăng ngay giữa ban ngày, thoát khỏi lớp vỏ xấu xí, niết bàn thành Phật.

Ý tứ hoàn súc của những từ ngữ này vô cùng trùng khớp với suy đoán của đội ngũ tạo thần về sức mạnh tinh thần.

Có lẽ trong xã hội cổ đại thực sự tồn tại những người như thế, thậm chí có khả năng tồn tại một loại phương pháp thần thông để rèn luyện sức mạnh tinh thần.

Chẳng qua sau này phương pháp rèn luyện sức mạnh tinh thần thất truyền, con người mới mất đi khả năng tiến hóa tới mức độ cao hơn.

Bây giờ điều họ cần làm là tìm ra phương pháp này.

Mức độ hiểu biết của người ở thế giới bên ngoài đối với kế hoạch tạo thần và thế giới ảo chỉ ở mức nửa biết nửa không, thế nên mới không tin.

Nhưng như thế cũng tốt, trong mắt Hoắc Khải, tầm quan trọng của kế hoạch tạo thần không kém gì bất kỳ dự án nào, có lẽ còn quan trọng hơn.

Thế giới ảo cho người ta khả năng tìm kiếm thế giới mới, công nghệ tái sinh cho người ta cơ hội trường sinh bất tử, còn kế hoạch tạo thần cho con người cây cầu để tiến hóa triệt để trong cuộc đời mình!

Thế nên, anh làm theo xu thế, nếu mọi người đều không tin, vậy thì tôi cũng phải tỏ ra là mình không tin như mọi người.

Bất kỳ đội ngũ VR hay công nghệ tái sinh đều được một đống người bảo vệ ba vòng trong ba vòng ngoài, chỉ có đội ngũ của kế hoạch tạo thần được đặt phòng thí nghiệm tại khu trung tâm đông đúc, đồng thời không có quá nhiều lớp phòng vệ.

Biểu tượng này khiến thế giới bên ngoài càng thêm chắc chắn rằng kế hoạch tạ thần không được nội bộ Hi Vọng Mới coi trọng, đương nhiên cũng không hứng thú gì với nó.

Tóm lại, chỉ một câu thôi, tất cả đều là hiện tượng giả mà Hoắc Khải cố tình tạo ra.

Lần này tiểu đội Tinh Anh về nước không kinh động quá nhiều người, chỉ có những người như Cổ Ngôn Tài mới biết được tung tích của họ.

Sau khi thông tin tiểu đội Tinh Anh truyền tới tai Hoắc Khải, lòng anh hoàn toàn yên tâm hẳn.

Có được đội ngũ này thì việc giải cứu Đường Đường chắc hẳn không khó, rắc rối duy nhất nằm ở chỗ làm thế nào cứu được cô nhóc ra với tiền đề là không làm tổn thương tới Đường Đường.

Bản lĩnh của năm cao thủ ngoại quốc này rất khá, chỉ trong thời gian mười mấy tiếng đồng hồ, Hoắc Khải đã thông qua phân tích của bộ não thông minh và xác nhận của tiểu đội Tinh Anh, tìm được tư liệu về chúng.

Là năm sát thủ hàng đầu thường xuyên đi lại giữa sự sống và cái chết, chỉ cần cho chúng tiền, bắt chúng làm gì cũng được.

Năm sát thủ này khác với dạng lính đánh thuê được người ta tuyển dụng, chúng không có nguyên tắc và giới hạn cuối cùng, nếu ép chúng quá đà, chúng sẽ trốn chạy mà không từ thủ đoạn.

Thế nên, mục tiêu chủ yếu của Hoắc Khải là cho chúng một con đường sống, để chúng có cơ hội đào thoát.

Chỉ có như thế, chúng mới không lôi Đường Đường ra làm sự uy hiếp.

So sánh ra, nếu kẻ bắt cóc Đường Đường thực sự là năm lính đánh thuê, vậy thì có lẽ sẽ càng thêm phiền phức.

Bất kỳ dạng chiến sĩ nào cũng ấp ủ trong lòng một cảm giác quang vinh, có thể chết, nhưng không thể nhượng bộ!

Cho dù phải chết, cũng chết một cách đường đường chính chính, giữa việc hèn nhát cả đời và anh hùng trong một phút, họ thà rằng mình không phải anh hùng, nhưng tuyệt đối không chọn con đường đầu tiên.

Thế nên, đây cũng được coi là điều may mắn trong bất hạnh rồi.

Sau khi gửi tư liệu của năm cao thủ ngoại quốc này cho đội trưởng, Hoắc Khải nhìn về phía màn hình holographic display sau lưng mình.

Trong mười lăm tiếng đồng hồ, chiếc xe chở Đường Đường đã chạy quá năm trăm ki-lô-mét, đồng nghĩa với việc lượn hai vòng trong phạm vi mà Hoắc Khải vạch ra.

Đương nhiên, trên thực tế, chúng không thể nào men theo lộ tuyến cố định mà lượn cả một vòng tròn to, mà chạy tứ lung tung như con ruồi mất đầu vậy.

Thế nhưng, qua phân tích của bộ não thông minh, hàng nghìn lộ tuyến trong mười tiếng đồng hồ đầu tiên giảm xuống còn một nghìn con đường, hai tiếng sau, giảm xuống còn năm trăm con đường.

Bây giờ chỉ còn lại chưa đến một trăm con đường.

Theo tính toán của bộ não thông minh, cùng lắm là mười tiếng đồng hồ nữa sẽ có thể đoán định được lộ tuyến của đối phương.

Sau khi biết được tình hình này, đội trưởng đưa ra một đề nghị cho Hoắc Khải.

Nếu trong mười lăm tiếng đồng hồ này mà chiếc xe không hề ngừng lại, vậy thì điểm phục kích tốt nhất chắc hẳn là một trăm xăng nào đó.

Tinh lực của đám sát thủ hàng đầu kia có lẽ rất dư thừa, nhưng chiếc xe cũng chỉ là máy móc thôi, hết xăng thì phải đi bơm xăng.

Khi chúng xuống xe ở trạm xăng chính là lúc chúng yếu ớt nhất.

Thế nên đội trưởng đề nghị để bộ não thông minh giữ trọng điểm phân tích các tuyến đường gần trạm xăng, sau đó họ sẽ đi phục kích đối phương.

Đề nghị này rất khá, nhưng Hoắc Khải vẫn phủ quyết.

Khá thì khá, nhưng chưa chắc đã là phương pháp thỏa đáng nhất.

Bây giờ vẫn còn hàng trăm con đường chưa phân tích ra, cho dù lộ tuyến cố định sau cùng gần trạm xăng thì đã sau, lộ tuyến như thế chí ít cũng phải tìm ra mười mấy con đường.

Cho dù chỉ có vài con đường thôi cũng phải tách người ra, nếu không có lẽ sẽ đón hụt một chuyến.

Vì thế, suy nghĩ của Hoắc Khải rất đơn giản, hoặc là bất động, còn nếu đã động, phải xử gọn đối thủ trong một chiêu.

Tiểu đội Tinh Anh nhất định phải xuất phát với đầy đủ thành viên, dùng lực sát thương mạnh nhất cho đối phương đòn đánh phủ đầu đau đớn nhất.

Trong tay kẻ địch vẫn còn nắm giữ điểm yếu của mình, tuyệt đối không thể phân tách lực lượng, cho chúng cơ hội.

Thế nên, nhất định phải đợi bộ não thông minh phân tích rõ ràng suy nghĩ của đối phương rồi xác định rõ lộ tuyến mới phục kích!

Thời gian mười tiếng đồng hồ, Hoắc Khải vẫn đợi được.

Bây giờ thỏa thuận chuyển nhượng đã được đem đi xin phê duyệt, theo lời của vị lãnh đạo kia thì thời gian phê duyệt chắc sẽ rất dài.

Nếu đã như thế, họ không cần lo lắng về vấn đề thời gian.

Điều duy nhất khiến Hoắc Khải thấy đau đầu là Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đã biết chuyện này rồi.

Hai người họ biết thì đương nhiên là do Ninh Thần nói.

Hoắc Khải đã từng nhắc nhở Ninh Thần, không được để lộ phong thanh ra ngoài, cố gắng hết sức để chuyện này biến mất trong vô hình.

Nhưng trùng hợp đúng lúc Đặng Tuấn Mai nhớ cháu gái, nói là mua đồ ăn ngon tới thăm Đường Đường.

Ninh Thần tính tình mềm yếu, trong lúc nóng ruột không kìm nén mà muốn khóc, bị Đặng Tuấn Mai nghe ra được điểm bất ổn, hỏi cùng xét tận mới biết được cháu gái mình bị bắt cóc.

Điều này khiến bà sợ khiếp vía, không nói nhiều lời, lập tức kéo theo Ninh Quốc Năng, bế cả cháu trai mình chạy tới đây.

Vừa vào nhà, Đặng Tuấn Mai đã nổi khùng.

"Hai đứa làm ăn cái kiểu gì thế hả, đang yên đang lành sao lại để Đường Đường bị người ta bắt cóc? Không phải đã thuê vệ sĩ rồi sao! Vệ sĩ đâu? Ăn lương làm gì thế!"

Đặng Tuấn Mai mắng chửi um sùm khiến đội viên tiểu đội Tinh Anh đang nằm trên sô-pha tĩnh dưỡng rất lúng túng, vội vàng đứng dậy định nhận mình thất trách.

Thế nhưng Hoắc Khải lại vỗ vai ra hiệu cho anh ta không cần làm vậy, sau đó quay đầu nói với Đặng Tuấn Mai: "Mẹ ơi, chuyện này không liên quan gì tới vệ sĩ, họ đã làm hết sức rồi. Con đã sắp xếp, sẽ cứu được Đường Đường về đây".

Đặng Tuấn Mai cũng nhìn thấy đội viên kia bị thương tích đầy mình, tuy rằng chưa từng gặp người này nhưng cũng biết anh ta không phải lái xe của Đường Đường, nhưng vô duyên vô cớ có một người bị thương ở trong nhà họ vào lúc này, chỉ có thể là vệ sĩ khác mà Hoắc Khải đã phái đi.

Bị thương đến mức độ này chứng minh anh ta cũng dồn hết sức lực rồi, khiến Đặng Tuấn Mai không thể mắng được nữa.

Đồng thời Ninh Thần cũng tới khuyên bảo: "Mẹ, mẹ đừng sốt ruột, anh Phong đang cứu con bé rồi, sẽ không sao đâu!"

"Làm sao mà mẹ không sốt ruột được? Đấy là cháu gái của mẹ đấy! Hai đứa này, đúng là không để người ta bớt lo được! Mẹ nói chứ, hai đứa bán quách cái công ty này đi, sống cả đời yên ổn khoái hoạt không tốt hả. Bây giờ thì hay rồi, làm ăn lớn, kiếm nhiều tiền, nhưng người ghen đỏ mắt cũng nhiều lắm!", Đặng Tuấn Mai vẫn không chịu thôi.

Đến cả Ninh Quốc Năng cũng không nghe nổi nữa: "Bà bớt nói vài câu đi, Đường Đường là cháu gái bà, nhưng cũng là con gái cưng của hai đứa nó. Bà nóng ruột, chúng nó không sốt ruột hả? Còn đòi bán công ty đi, bà có biết công ty Hi Vọng Mới này có ý nghĩa thế nào với quốc gia không? Đến cả những người xung quanh chúng ta, nhắc tới nó, ai mà không tự hào, nói rằng đây là doanh nghiệp lương thiện làm mát mặt quốc gia dân tộc? Bà đòi bán là bán, bà mất thể diện được chứ tôi không mất thể diện nổi! Vả lại, bà đến đây làm gì, cố tình cho chúng nó thấy bu ồn bực hơn phải không? Vốn đã sốt ruột lắm rồi, bà còn đứng đấy mà lải nhải không ngừng. Không bớt đi vài câu được à!"

Ngày thường Ninh Quốc Năng rất ít khi nổi nóng, chuyện to chuyện nhỏ trong nhà đều do Đặng Tuấn Mai quyết định, thỉnh thoảng ông muốn nói gì cũng bị Đặng Tuấn Mai trừng mắt giáo huấn.

Trong mắt người khác, ông là dạng người sợ vợ điển hình, nhưng trong thời khắc quan trọng, lời nói của Ninh Quốc Năng vẫn có tác dụng.

Chí ít thì ông nói năng đúng trọng điểm, không giống như Đặng Tuấn Mai, cứ nổ đùng đoàng như bắn pháo, thế rồi không có tác dụng gì.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 653: Tư Liệu

Thấy Đặng Tuấn Mai không nói gì, Ninh Quốc Năng mới nhìn sang Hoắc Khải: "Phong à, bố biết con có năng lực, nhưng người ta dám bắt cóc Đường Đường thì chắc chắn cũng là kẻ có máu mặt. Người thường nào dám đụng vào gia đình con. Vì thế, khi hành động phải cẩn thận hết mức, con biết chưa!"

"Con đã biết, thưa bố!", Hoắc Khải gật đầu.

Ninh Quốc Năng là người thường, nhưng lại làm việc thận trọng trầm tĩnh, không giống Đặng Tuấn Mai, thường ngày trong khá khôn khéo nhưng trong đầu toàn kiểu khôn vặt của dân chợ búa, chỉ tính toán mấy chuyện lông gà vỏ tỏi.

Vì thế Ninh Quốc Năng nói chuyện khá phù hợp với tình hình hiện tại.

Tuy ý kiến của ông khá là dư thừa đối với Hoắc Khải, chuyện mà ông có thể nghĩ ra thì người sáng lập ra Hi Vọng Mới không nghĩ ra sao?

Nhưng dù bắt nguồn từ thân phận hay thái độ đồng tình, Hoắc Khải đều tôn trọng ông. Dù nói thế nào thì hai người trước mặt đều là bậc cha chú.

Sau khi ngồi xuống, Ninh Quốc Năng nhìn đội viên Tinh Anh kia rồi hỏi: "Vết thương thế nào? Đã đi bệnh viện chưa?"

Đội viên Tinh Anh khá hiểu biết về quan hệ gia đình của Hoắc Khải, biết đây là bố vợ của anh thì vội vàng đáp: "Ông chủ đã sơ cứu giúp tôi, chỉ là vết thương ngoài da, không có gì nghiêm trọng".

"Cũng khiến cậu phải mệt nhọc rồi, cũng chẳng biết đám bắt cóc ác ôn từ đâu mà ra tay nặng thế không biết.", Ninh Quốc Năng tức giận mắng, sau đó lại nhìn Ninh Thần hỏi: "Nhưng nói nữa thì con cũng không nên gạt bố và mẹ chuyện này. Nếu mẹ con không biết thì có phải con định không nói với hai vợ chồng già này luôn không?"

“Bố, con...”

Ninh Thần vừa định giải thích gì đó nhưng lại bị Ninh Quốc Năng giơ tay ngắt lời: “Bố biết hai đứa hiếu thảo, không muốn làm bố mẹ lo lắng. Vả lại, dù biết thì bố mẹ cũng không giúp được gì, chỉ có thể lo lắng suông. Nhưng con nên thông cảm cho tấm lòng mấy ông bà già này chứ, Đường Đường là cháu của bố mẹ, con bé xảy ra chuyện, dù bố mẹ không giúp được gì nhưng cũng rất mong biết được tình hình cụ thể. Nếu thật sự rơi vào hoàn cảnh tệ hại nhất rồi bố mẹ mới biết, con cảm thấy với độ tuổi này của bố mẹ, bố và mẹ con chịu nổi không?”

Ngữ khí Ninh Quốc Năng không quá nặng nề nhưng mỗi một câu càng khiến hốc mắt Ninh Thần càng đỏ.

Đương nhiên cô biết là bố mẹ mình rất quan tâm Đường Đường, cũng biết mình không nên giấu bố mẹ.

Nói trắng ra là mọi người đều chỉ có ý tốt, nhưng góc độ suy nghĩ khác nhau mà thôi. Tất cả chỉ giống nhau một điểm là ai cũng mong Đường Đường có thể trở về an toàn.

Lúc này, Hoắc Khải bước tới ôm vai Ninh Thần, để cô tựa vào anh.

Ninh Thần quay mặt đi, lặng lẽ lau nước mắt, không muốn để bố mẹ nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của mình.

Còn Hoắc Khải lại nói: “Bố, đây là lỗi của con, con không muốn để áp lực đè nặng lên vai mọi người nên mới không cho Ninh Thần nói với bố mẹ”.

“Hai đứa này... các con quá suy nghĩ cho mọi người. Chúng ta đều là người một nhà, có gì không thể nói!”

Lúc này, giọng nói như tiếng sấm của Ninh Ngọc Lâm vang lên ngoài cửa: “Chị, anh rể! Mở cửa cho em với!”

Dì giúp việc đi tới mở cửa, Ninh Ngọc Lâm tiến vào như cơn gió, thấy Ninh Quốc Năng và Đặng Tuyết Mai đều có mặt thì cũng chẳng màng chào hỏi, hỏi thẳng Hoắc Khải: "Anh rể, Đường Đường sao rồi? Đã tìm về được chưa?"

Ninh Quốc Năng và Đặng Tuyết Mai biết chuyện Đường Đường bị bắt cóc từ miệng Ninh Thần rồi thì cũng báo cho Ninh Ngọc Lâm một tiếng, bảo cậu ta nhanh chóng quay về xem có giúp gì được không.

Ninh Ngọc Lâm đang làm ở bộ phận gia dụng thông minh, mỗi ngày đều chạy khắp nơi để tìm khách hàng, tìm được rất nhiều công ty cung ứng hàng hóa.

Hôm nay cậu ta cũng là ông chủ lớn với tài sản tiền tỷ, có được như hôm nay đều là nhờ Hoắc Khải dìu dắt.

Dù là nguyên nhân làm ăn hay tình cảm gia đình, hay xuất phát từ tình cảm dành cho cháu gái mình, Ninh Ngọc Lâm lập tức buông bỏ hết mọi chuyện, trở về với tốc độ nhanh nhất.

"Đừng la lối om sòm như thế, còn ra thể thống gì nữa! Anh rể con có nhiều biện pháp lắm, chút việc nhỏ đó không làm khó được đâu!", Ninh Quốc Năng quát lớn.

Ninh Ngọc Lâm há miệng, nhưng thấy đôi mắt sưng to của Ninh Thần thì cậu ta có chút lưỡng lự rồi không nói gì nữa.

Vì cậu ta biết mình cũng chẳng thể giúp được gì nhiều.

Tài sản tiền tỷ thì sao?

Anh rể cậu ta có mấy chục ngàn tỷ cơ mà, nhiều hơn cậu ta không biết bao nhiêu, nếu anh hết cách thì mình cũng không còn cách nào.

"Chị Liễu, phiền chị lấy rau củ trong tủ lạnh ra rửa sạch để tôi nấu vài món, trưa nay mọi người đều ăn ở đây!", Hoắc Khải nói.

Hiện tại, tâm trạng mọi người đều rất căng thẳng, điều cần làm là khiến họ thả lỏng một chút, một bữa ăn gia đình hiển nhiên là một cách hay để xoa dịu không khí.

Ninh Quốc Năng chủ động giúp đỡ, trong lúc đó còn an ủi Hoắc Khải vài câu. Hoắc Khải còn chưa cảm thấy gì thì ông đã đỏ mắt.

"Nếu Đường Đường thật sự xảy ra chuyện thì nửa đời còn lại của bố sống sao đây…", Ninh Quốc Năng lau khóe mắt.

"Bố, bố yên tâm đi! Không sao đâu ạ, con nhất định sẽ cứu Đường Đường về!", Hoắc Khải an ủi.

"Bố biết nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu. Con nói đi, thời buổi này làm người sao khó khăn đến vậy vậy. Tiền ít thì bị nói là bất tài; tiền nhiều chút thì bị người ta săm soi. Hầy… nhớ lại lúc bố mẹ còn trẻ, tuy đều rất nghèo, rảnh rỗi còn thích đánh nhau nhưng chưa từng gặp phải chuyện thế này!", Ninh Quốc Năng than thở.

Hoắc Khải không biết nên nói gì mới đúng, trong thời đại của Ninh Quốc Năng, chuyện này còn nhiều hơn so với hiện tại.

Sở dĩ ông không cảm thấy có nhiều là vì khi ấy, ông chỉ tiếp xúc với tầng lớp nghèo khó. Nếu đã nghèo như nhau, ai bắt cóc con ông làm gì? Tốn cả buổi mà không đòi nổi tiền ăn cơm, thế thì còn không bằng nhặt ve chai.

Anh không hề tranh cãi với Ninh Quốc Năng về chuyện thời đại nào tốt, dù sao thì cũng chỉ cần ông vui vẻ, muốn nói gì cũng được, không cần phải tranh cãi.

Bữa cơm này diễn ra trong im lặng.

Hoắc Khải cố gắng suy xét cho cảm xúc của mọi người nên kể vài chuyện để xoa dịu không khí.

Tới vài giờ sau, đội trưởng đội Tinh Anh gọi điện tới, báo cáo họ đã vào thành phố.

Hoắc Khải đáp một tiếng rồi nói: "Tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, khi nào cần hành động, tôi sẽ báo!"

Đúng lúc này, một đống tài liệu được gửi tới hệ thống truyền phát thông tin, toàn do cô gái hacker tìm được.

Trên đó ghi chép tỉ mỉ quan hệ gia đình, chỗ ở của các thành viên thế lực ngầm, thậm chí là số điện thoại của từng người cùng với tất cả sản phẩm điện tử mà hệ thống vệ tinh có thể tìm được vị trí, đã hoàn thành cài đặt định vị cập nhật theo thời gian thực.

Chỉ cần Hoắc Khải muốn, anh có thể bắt động hành nhằm vào từng người trên tư liệu này.

Nhưng Hoắc Khải không hề hành động thiếu suy nghĩ, dù anh bắt được bất cứ hành viên thế lực ngầm nào hay người thân của họ, điều này cũng không hề có tác dụng quá lớn trong chuyện này.

Muốn đánh thì đánh chết toàn bộ kẻ địch trong một lần, không cho chúng cơ hội phản kháng.

Thời gian từ từ trôi qua, dưới sự khuyên nhủ của Hoắc Khải, Ninh Thần đã thức trọn một ngày một đêm cũng đồng ý đi nghỉ một chút. Nhưng dù nói gì, cô vẫn không chịu về phòng ngủ mà nằm trên sofa chợp mắt để có thể kịp phản ứng khi có sự kiện bất ngờ.

Bên phía công ty, Giản Tư Tư cũng gọi tới hỏi có phải là trong nhà xảy ra chuyện gì không, sao Ninh Thần không tới công ty làm việc.

Hơn nữa, khi gọi điện, cô ấy cũng nghe thấy giọng Ninh Thần không ổn lắm.

Giản Tư Tư là một cô gái cực kỳ tinh tế và cô ấy cũng hiểu biết tính cách của Ninh Thần.

Khi mang thai đứa bé thứ hai, tới lúc sắp sinh, Ninh Thần mới đi bệnh viện, hơn nữa cô còn không hề rảnh tay mà vẫn xử lý chuyện công ty dù đang nằm viện.

Ngày thứ ba sau khi sinh, cô đã về công ty đi làm.

Thái độ làm việc quá ư là tích cực!

Hiện giờ, dù công ty đã đi vào quỹ đạo nhưng tốc độ phát triển quá nhanh cũng khiến nhiều vấn đề nảy sinh.

Mọi người chỉ muốn được phân thân, làm việc không ngừng suốt 24 tiếng, Ninh Thần cũng như thế.

Vì vậy, việc Ninh Thần vắng mặt ở công ty là điều khiến người ta khó hiểu.

Hoắc Khải giải thích: "Cô ấy không khỏe nên tôi bảo ở nhà nghỉ ngơi hai ngày. Sự vụ của công ty trong mấy ngày này phải làm phiền cô giải quyết rồi, cô có toàn quyền phụ trách, nếu không thể quyết định thì cứ gọi cho tôi!"

Giản Tư Tư là phó tổng giám đốc, cũng là phụ tá đắc lực của Ninh Thần, năng lực và lòng trung thành của cô ấy dành cho công ty tất nhiên đáng được tin tưởng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 654: Thời Cơ Đã Đến

"Vậy thì để tổng giám đốc Ninh nghỉ ngơi cho khỏe, đợt này quả thực chị ấy rất mệt mỏi, công việc của công ty cứ để tôi gánh vác, sẽ không có vấn đề gì quá lớn đâu ạ", Giản Tư Tư nói.

Thế nhưng sau khi nói xong câu này, cô ấy không cúp máy ngay.

Vẻ trầm lặng ở đầu dây bên kia khiến Hoắc Khải ý thức được điều gì đó, bèn hỏi: "Có phải còn chuyện gì khác nữa không?"

Dường như Giản Tư Tư rất do dự, qua vài giây sau mới chần chừ hỏi: "Tổng giám đốc Ninh... có nói với anh về Ninh Hạo Bân không?"

"Cô đang nhắc đến chuyện đề bạt Ninh Hạo Bân làm chủ quản bộ phận phải không? Cô ấy nói rồi, chuyện này không thành vấn đề, lát nữa cô tới phòng hành chính và nhân sự sắp xếp một chút rồi thăng chức luôn là được, nhưng phải chú ý an ủi mọi người. Dù nói thế nào thì Ninh Hạo Bân trước kia từng làm chuyện bất lợi cho công ty, cất nhắc anh ta cũng khá mạo hiểm. Nếu xử lý không tốt sẽ khiến người khác cảm thấy chúng ta quá khoan dung với kẻ phản bội", Hoắc Khải nhắc nhở.

"Tôi biết rồi, tôi sẽ chú ý tới điều này!", Giản Tư Tư thoáng thở phào.

Cất nhắc Ninh Hạo Bân là đề nghị của cô, không hoàn toàn là ý của Ninh Thần.

Đối với người từng hẹn hò cùng mình, Giản Tư Tư đã không còn tình yêu nam nữ gì nữa, chỉ đơn thuần là thấy tiếc cho một tài năng.

Cô biết Ninh Hạo Bân là một người rất có năng lực, thời gian này anh ta cũng chứng minh được khả năng của bản thân. Nhân tài như vậy mà bỏ bẵng đi không dùng thì đúng là quá đáng tiếc.

Bây giờ công ty đang gặp thời điểm tốt để phát triển, cần một lượng lớn người tài tới hỗ trợ.

Thế nên, Giản Tư Tư mới mạo hiểm đề nghị với Ninh Thần, cất nhắc Ninh Hạo Bân một phen.

Bây giờ có được sự đồng ý của Hoắc Khải, đương nhiên Giản Tư Tư thấy rất vui.

Không nói đến chuyện khác, chí ít thì trong công việc thường ngày sẽ thêm được một người có thể giúp đỡ cô.

Đừng tưởng rằng trước kia cô vẫn luôn dẫn theo Ninh Hạo Bân, dù sao khi ấy Ninh Hạo Bân vẫn chỉ là một nhân viên nhỏ ở cấp thấp nhất, không thể để anh ta tham gia vào quá nhiều công việc cấp cao, ít nhiều gì cũng thấy không thỏa đáng.

Bây giờ để bạt anh ta làm chủ quản của một bộ phận, cấp bậc miễn cưỡng chạm tới ngưỡng này.

"Bên phía Quốc tế Đường thị phái một giám đốc khu vực tới, họ định thành lập một diễn đàn livestream, đồng thời hi vọng có thể giành được quyền livestream độc quyền trong thế giới ảo của chúng ta, anh cảm thấy có được không?", Giản Tư Tư hỏi.

"Chuyện này cô tự quyết là được", Hoắc Khải trả lời.

Sau đó, anh cúp máy.

Giản Tư Tư cầm điện thoại đứng yên tại chỗ trong chốc lát, hít sâu một hơi rồi nói với trợ lý ở bên cạnh: "Thông báo cho giám đốc khu vực của Quốc tế Đường thị, mở một cuộc họp đơn giản đã".

"Cô định đồng ý với yêu cầu của họ à?" Trợ lý hỏi.

"Đương nhiên là không", Giản Tư Tư lắc đầu: "Tương lai phát triển của thế giới ảo cực kỳ rộng mở, không thể để bất kỳ công ty nào độc chiếm được, cạnh tranh công bằng mới là chiến lược phát triển tốt nhất. Nhưng cô Đường của Quốc tế Đường thị có quan hệ tốt với ông chủ, chuyện này cũng phải nể mặt đôi phần, thế nên bàn bạc trước rồi tính tiếp".

Giản Tư Tư là một cô gái rất có chủ kiến, nếu không, Hoắc Khải cũng không dễ dàng giao quyền quyết định cho cô ấy.

Ở bên khác, Hoắc Khải đang cầm tài liệu mà cô gái hacker gửi tới, kiểm tra cẩn thận, phác thảo kế hoạch sau này trong đầu, Ninh Ngọc Lâm bước tới, khẽ hỏi: "Anh rể, có cần em tìm giúp anh vài người để hỏi chuyện không? Trùng hợp là thời gian trước em mới làm quen với mấy người khá bản lĩnh trong phương diện này".

Bây giờ Ninh Ngọc Lâm cũng có khối tài sản không nhỏ, cộng thêm quan hệ với Ninh Thần, cậu ta cũng là người tài khá nổi tiếng tại địa phương rồi.

Biết mình không giúp được gì nhiều, nhưng không thể kéo dài thế này mãi được, lòng cậu ta cứ thấy không thoải mái.

Đối với đám khốn nạn dám bắt cóc cháu gái mình, Ninh Ngọc Lâm căm hận đến ngứa răng, chỉ muốn túm đầu đám người kia mà xẻ thịt lóc xương.

"Không cần đâu, anh tự biết chừng mực", Hoắc Khải lắc đầu từ chối.

"Nghe chị em nói, hai người đã biết ai bắt cóc Đường Đường rồi? Nhưng tại sao hai người không báo cảnh sát?", Ninh Ngọc Lâm hỏi lại với vẻ khó hiểu.

Trong mắt những người bình thường, gặp phải chuyện này, lựa chọn đầu tiên chắc hẳn là báo cảnh sát.

Chỉ có cảnh sát mới có khả năng bắt phạm nhân chịu tội theo pháp luật.

Thế nên, đến bây giờ Hoắc Khải vẫn chưa báo cảnh sát khiến Ninh Ngọc Lâm rất buồn bực.

Hoắc Khải chẳng buồn ngẩng đầu lên: "Bởi vì báo cảnh sát không có tác dụng".

“Anh còn chưa từng thử, làm sao đã biết không có tác dụng?”, Ninh Ngọc Lâm chất vấn.

Hoắc Khải ngẩng đầu nhìn cậu ta và đáp: “Cậu cảm thấy nhà vật lý học giỏi nhất có thể tạo ra hố đen được không?”

Ninh Ngọc Lâm nghe câu hỏi này mà sững sờ, không biết nên trả lời thế nào, càng không biết tại sao Hoắc Khải lại hỏi một câu không liên quan như vậy.

“Đáp án là không thể, bởi vì khoa học vật lý tính đến thời điểm hiện tại vẫn còn giới hạn, không phá vỡ được giới hạn này thì không thể chế tạo ra lỗ đen vũ trụ chỉ tồn tại trong suy đoán về lý thuyết”, Hoắc Khải nói: “Báo cảnh sát cũng giống vậy đấy, sức mạnh của cảnh sát chỉ có thể đối phó với những tên tội phạm bình thường. Mà lần này họ gặp phải một số nhân vật hàng đầu đến từ bên ngoài thế giới. Nếu để những người thi hành luật pháp bình thường tham gia vào chỉ tạo ra thêm nhiều thương vong, họ không đối phó nổi với mấy kẻ này đâu”.

Ninh Ngọc Lâm không phản bác nữa, cậu ta thừa nhận, Hoắc Khải nói có lý.

Tuy rằng đến giờ bản thân mình vẫn chưa tiếp xúc với nhân vật nào ghê gớm lắm, nhưng cậu ta cũng hiểu rằng, trên thế giới này tồn tại một số nhân vật giỏi giang với thân thủ đáng kinh ngạc.

Giống như cao thủ võ lâm trong truyền thuyết vậy, dễ dàng vượt nóc băng tường, ngắt lá tung hoa là có thể đả thương người khác.

Những cao thủ mà trước kia Đường Thế Minh gọi từ gia tộc của anh ta tới có thể làm được điều này.

Đội bảo vệ của Hoắc Trạch Minh không bắt được họ, nhưng có thể ghi hình được thân thủ của những người này thông qua máy quay giám sát.

Sau này, đoạn video từ máy quay giám sát bị lan truyền ra ngoài vì một số nguyên nhân, rất nhiều người kinh ngạc thảng thốt khi nhìn những kẻ

bịt mặt trong video, tỏ ra hết sức chấn động vì thân thủ của họ.

"Thế anh có cách nào đối phó với đám người này chưa?", Ninh Ngọc Lâm hỏi.

"Có rồi, họ đã đến rồi", Hoắc Khải trả lời.

Hoắc Khải sẽ không nói quá nhiều với Ninh Ngọc Lâm về sự tồn tại của tiểu đội Tinh Anh, nhưng vẫn buột miệng nói vài câu, cho đối phương một chút lòng tin.

"Thế anh còn không mau nhờ họ cứu Đường Đường ra, nếu không đêm dài lắm mộng đấy! Nghe chị em nói, điều kiện mà đối phương đưa ra là chia sẻ công nghệ, còn bắt hai người bán công ty với giá rẻ?", Ninh Ngọc Lâm sốt ruột nói.

"Đúng là có điều kiện này, vả lại đã giao cho phòng ban cấp trên tiến hành phê duyệt rồi. Nhưng thời cơ cứu Đường Đường vẫn chưa đến, vẫn phải đợi thêm", Hoắc Khải đáp.

"Sao cơ? Hai người đã đem đi phê duyệt rồi? Điên hay sao!", Ninh Ngọc Lâm cuống quýt đến mức giậm chân: "Lỡ như được thông qua thì phải làm sao? Không được, anh nhanh chóng nhờ người cứu Đường Đường ra, không thể chần chờ thêm được nữa".

"Đừng nóng vội, nóng vội sẽ làm hỏng chuyện. Tin tôi đi, tôi sẽ cứu con bé về một cách an toàn", Hoắc Khải nói vậy rồi liếc mắt nhìn màn hình holographic display.

Dường như phát giác ra điều gì đó, Ninh Ngọc Lâm cũng liếc mắt nhìn sang.

Trên màn hình hiển thị, phân tích của bộ não thông minh đối với chiếc xe kia đã đạt đến cao độ, chặng đường còn lại đã giảm tới mức hai mươi con đường.

Với tốc độ này, cùng lắm chỉ mất thêm vài tiếng đồng hồ nữa sẽ phân tích ra được lộ tuyến sau cùng.

Đến lúc đó sẽ là thời gian biểu diễn của tiểu đội Tinh Anh!

Nhưng trước khi tiểu đội Tinh Anh hành động, Hoắc Khải cần làm một số việc khác.

Người ta thường nói có qua mà không có lại là thiếu lễ độ, nếu đối phương đã bắt cóc Đường Đường để uy hiếp, vậy thì Hoắc Khải cũng phải dạy cho đối phương vài bài học để đáp trả mới được.

Sau khi xem xong tư liệu trên tay, Hoắc Khải rơi vào trầm tư.

Nửa tiếng đồng hồ sau, anh bắt đầu gọi điện thoại.

Từng cuộc điện thoại được kết nối, việc mà Hoắc Khải dặn dò khiến Ninh Ngọc Lâm đứng nghe ở bên cạnh phải há hốc miệng.

Phải dùng tới một tiếng đồng hồ, Hoắc Khải mới sắp xếp xong tất cả mọi việc.

Lúc này Ninh Ngọc Lâm ở bên cạnh hoàn toàn chấn động.

Bởi vì những chuyện mà Hoắc Khải nói thực sự vượt quá khả năng tưởng tượng của cậu ta.

Trước kia cậu ta chỉ biết anh rể mình rất giỏi, nhưng đến hôm nay, tận mắt chứng kiến tác phong của Hoắc Khải, cậu ta mới biết thế nào là giỏi giang thực sự!

Nghĩ tới những việc mà Hoắc Khải vừa dặn dò, Ninh Ngọc Lâm đột nhiên thấy không hề sốt ruột, cũng không còn lo lắng cho Đường Đường nữa, ngược lại còn đồng cảm với kẻ địch.

Đối đầu với anh rể của cậu ta, chắc hẳn là chuyện khiến đám người này hối hận nhất trong cuộc đời.

Hai tiếng sau, Hoắc Khải đứng dậy, bước tới trước màn hình holographic display.

Trên khu vực holographic rõ nét hiển thị ra một lộ tuyến màu đỏ chói mắt, một chiếc sedan đã hoàn toàn bị nhắm tới đang lái theo hành trình này.

Hoắc Khải cầm điện thoại lên, gọi cho tiểu đội Tinh Anh.

Sau khi điện thoại được kết nối, anh nói: "Tôi sẽ gửi vị trí cụ thể cho các anh, nhớ lấy, không được để chúng ra khỏi trạm xăng!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 655: Hoàn Thành Xuất Sắc Nhiệm Vụ

"Rõ! Tôi hiểu rồi!" Đội trưởng tiểu đội Tinh Anh ở đầu dây bên kia trầm giọng đáp.

Với tư cách là thủ lĩnh của đội ngũ tinh nhuệ nhất trên thế giới, đội trưởng từng tạo ra uy danh lẫy lừng ở ngoài biên cảnh này cực kỳ tự tin.

Cho dù phải đối diện với năm tên sát thủ hàng đầu thế giới, nhưng đối với anh ta mà nói, điều này không được tính là nhiệm vụ hết sức nguy hiểm.

Điều duy nhất cần chú ý là không thể tạo cơ hội cho năm tên sát thủ này tổn thương tới con gái của ông chủ.

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải nhìn về phía màn hình holographic thêm lần nữa, bộ não thông minh đã hoàn toàn phân tích được lộ trình của đối phương, đồng thời ghi chú rõ các trạm xăng mà chúng có khả năng dừng đỗ cao.

Hoắc Khải gửi vị trí của trạm xăng cho tiểu đội, Ninh Ngọc Lâm đứng bên cạnh không kiềm chế được mà hỏi: "Anh rể, anh tìm ai giúp đỡ thế? Có đáng tin không?"

"Họ là đội ngũ mà tôi tin tưởng nhất, nếu họ không làm được thì có lẽ trên thế giới này không còn đội ngũ nào làm được", Hoắc Khải đáp.

Vẻ tự tin của anh khiến Ninh Ngọc Lâm không còn lời nào để nói.

Tất cả các thành viên của tiểu đội Tinh Anh nhận được tin nhắn từ đội trưởng, lệnh cho họ tập trung tại trạm xăng.

Đám đông đến điểm đích chỉ trong mười phút, sau đó bắt đầu tự mình tìm vị trí phục kích phù hợp.

Có người giả làm hành khách, có người giả làm người đi đường, cũng có người nấp trong lùm cây.

Trạm xăng lúc nào cũng đông người qua lại, nhưng không ai chú ý tới điều bất thường của nơi này.

Cô gái hacker cũng ở gần đấy nhai kẹo cao su trong miệng, dùng giọng nói nhẹ nhàng thanh thoát nói với tai nghe: "Trên xe chắc hẳn đã lắp đạt thiết bị che giấu tín hiệu, không thể lấy trộm được tín hiệu thông tin của chúng, nhưng tôi đã xác định xong vị trí của chúng rồi, có thể thông qua lập trình không trực tiếp để ép xe tắt máy".

"Đợi chúng tiến vào sẽ ra tay", đội trưởng tiểu đội Tinh Anh dặn dò.

Sau vài phút, một chiếc sedan Volkswagen trông có vẻ bình thường lái tới trạm xăng.

Cửa sổ đã được che bằng vải đen, ngoài kính chắn gió ở phía trước ra, gần như không nhìn được những nơi khác.

Lái xe là một người đàn ông có gương mặt của hậu duệ người châu Á, hắn ta đỗ xe gần vòi bơm xăng rồi xuống xe.

Bởi vì đa số trạm xăng bây giờ đã chuyển sang hình thức tự phục vụ, cho nên hắn ta bắt buộc phải tiến vào trạm xăng để mua phiếu đổ xăng, sau đó mới ra quét mã trên phiếu rồi bơm xăng.

Người này rất dè dặt, sau khi xuống xe lập tức đóng cửa xe lại, thậm chí còn khóa vào, đảm bảo dù bất kỳ ai muốn mở cửa xe cũng không làm được.

Đợi người này bước ra khỏi trạm xăng, đúng lúc nhìn thấy một chiếc sedan khác đang chầm chậm đâm về phía xe của hắn ta, mà bên cạnh chiếc xe này, một chàng trai trẻ tuổi luống cuống muốn mở cửa xe ra để đỗ xe.

Nhưng anh ta quá hốt hoảng, tuy rằng mở được cửa xe rồi nhưng không sao chui vào được, càng không thể kéo được tay phanh.

Sau cùng, hai chiếc xe đâm vào nhau.

Bốn gã sát thủ trong xe phát giác ra động tĩnh nên đề cao cảnh giác hơn, nhưng không hề lên tiếng.

Mà người đàn ông đi mua phiếu xăng thì bước tới gần, chàng thanh niên gây ra tai nạn vội vàng chạy tới bên cạnh hắn ta và hỏi: "Đây là xe của anh hả? Thực sự xin lỗi, ban nãy quên kéo phanh tay làm xe trôi mất. Tôi đã gọi điện thoại báo cho cảnh sát giao thông rồi, chuyện này hoàn toàn do lỗi của tôi, anh yên tâm, tôi sẽ không chạy bửa đâu".

Nghe nói đối phương đã báo cảnh sát, người đàn ông gốc châu Á lặng lẽ đẩy anh ta ra, cầm lấy vòi bơm xăng bắt đầu bơm, đồng thời nói: "Không cần đâu, va chạm không gây ra ảnh hưởng gì, bỏ qua đi".

"Thế thì không được, làm sai thì phải chịu trách nhiệm, đợi lát nữa cảnh sát giao thông tới kiểm tra xong, tôi sẽ đền bù đúng mức", chàng trai trẻ tuổi nói.

"Tôi đã bảo là không cần", người đàn ông gốc Á đáp.

Thế nhưng không cần biết hắn ta nói thế nào, chàng thanh niên vẫn không đồng ý để hắn ta đi, lý do rất đơn giản.

Nếu đã xảy ra tai nạn, dù thế nào cũng phải xác nhận trách nhiệm rồi hẵng đi. Nếu không, sau này anh bảo tôi gây tai nạn rồi bỏ trốn thì phải làm sao?

Bị chàng thanh niên kia quấn riết đến mức lửa giận đùng đùng, người đàn ông gốc Á dần dần sa sầm mặt mũi, quát: "Cậu thôi đi không hả, tôi đã bảo là không cần! Nếu cậu cứ khăng khăng đòi bồi thường thì bồi thường hai trăm tệ là được rồi".

"Con người anh này thật là, tôi chủ động bồi thường cho anh, sao anh còn nổi nóng chứ. Hai trăm tệ đúng không?", chàng thanh niên kia lục lọi túi quần túi áo, nhưng không lấy ra nổi cắc bạc nào, bèn nói: "Bây giờ tôi

ra ngoài rất ít khi mang theo tiền mặt, thế này đi, anh đứng đây chờ tôi một lát, tôi tới cửa hàng đổi hai trăm tệ, sẽ ra ngay!"

"Biết rồi, cậu mau đi đi", người đàn ông gốc Á kia chỉ mong anh ta nhanh chóng lượn đi nên xua tay như phẩy ruồi.

Cũng không biết có phải động tác của hắn ta quá mạnh hay vì hai người đứng cách nhau quá gần mà lòng bàn tay của hắn ta trùng hợp xẹt qua gò má của chàng thanh niên.

Chàng thanh niên kia trợn trừng mắt, lập tức tỏ ra không vui: "Sao anh còn đánh người ta chứ!"

Nói xong anh ta đẩy hắn ta một cái.

Người đàn ông gốc Á kia túm lấy cổ tay của anh ta theo bản năng, lạnh giọng nói: "Tôi không cố ý, tôi xin lỗi".

"Xin lỗi có tác dụng à? Đánh người ta xong định chạy chắc? Hôm nay nhất định phải đợi cảnh sát tuần tra tới đây quyết định công bằng, nếu không đừng ai đi được!", chành thanh niên kia túm lấy cánh tay hắn ta, không chịu buông ta.

Người đàn ông kia thấy phiền phức, không hề nể nang gì mà đẩy anh ta ra, nhưng ngay sau đó, hắn ta chợt thấy cổ mình lành lạnh.

Ngay sau đó là sự yếu ớt và bóng tối vô tận ập đến.

Trước khi bóng tối chính thức bao trùm ý thức, hắn ta kinh ngạc nhìn thấy ánh sáng bén nhọn lóe lên trên đầu ngón tay của chàng trai kia.

Đó là con dao gập mini khảm trong cái cắt móng tay, khi hắn ta hoàn toàn không nhận thức được, nó đã rạch ngang cổ hắn ta rồi.

Máu me lập tức phun ra, nhuộm đỏ mặt đất xung quanh.

Trên người chàng thanh niên kia cũng dính tí máu, nhưng anh ta không hề hốt hoảng, ngược lại còn nhẹ nhàng ôm lấy người đàn ông gốc Á đang

dần dần không còn hơi thở, đồng thời gõ vào cửa xe, hô lên: "Bên trong có ai không, mau ra xem anh ta thế nào đi! Này, anh không sao chứ, anh nói gì đi chứ!"

Anh ta diễn rất giống, như thể người đàn ông gốc Á đột nhiên phát bệnh nặng vậy.

Bốn tên sát thủ ngồi trong xe nghe thấy tiếng hò hét của anh ta thì càng thêm cảnh giác, nhưng một người trong số đó vẫn mở cửa xe, định nhìn xem tình hình bên ngoài thế nào.

Ngay khoảnh khắc tên này mở cửa xe, một bàn tay thò vào trong, cắm thẳng vào cổ họng của hắn ta.

Phản ứng của tên sát thủ này cũng cực kỳ nhanh nhẹn, kịp thời lùi về sau, tránh được chiêu tất sát này.

Nhưng không đợi hắn ta có động tác tiếp theo, tất cả cửa kính xe đã nổ tung, vô số bóng người len vào qua cửa sổ xe.

Cùng lúc đó, nửa thân mình len vào bằng cửa sổ trên nóc xe, nhân lúc bốn tên sát thủ bị quấn chân, người này túm lấy Đường Đường, lôi cô bé lên trên.

"Chết tiệt!", một tên sát thủ gầm lên, biết mình và những người khác đã mắc bẫy.

Nhưng rõ ràng bây giờ có biết cũng đã muộn, tiểu đội Tinh Anh chờ đợi lâu như thế nên đã suy xét tới tất cả phản ứng của chúng rồi.

Cho dù là cao thủ đỉnh cao lắm cũng khó lòng phát huy nhiều thực lực trong một không gian hạn hẹp như thế này, huống hồ chúng còn bị đánh úp, không hề phòng bị, phát huy được sáu bảy phần thực lực đã là khá lắm rồi.

Còn tiểu đội Tinh Anh ôm cây đợi thỏ, phát huy hai trăm phần trăm thực lực. Một bên hạ xuống, một bên nâng lên, không đến mức bốn tên sát

thủ không có khả năng chống cự, nhưng cũng khiến chúng nhanh chóng rơi vào thế yếu.

Quan trọng nhất là sau khi cửa sổ xe được đập vỡ, có một lon khí chứa thuốc mê nồng độ cao được ném vào trong.

Đường Đường vừa được cướp đi, lon khí này lập tức nổ tung.

Vô số mảnh kim loại rạch ngang cơ thể của đám đông, cũng khiến chúng vô tình hít thêm nhiều chất khí trong cơn hoảng loạn.

Tiểu đội Tinh Anh đã chuẩn bị từ trước, họ ngậm thuốc giải độc trong miệng, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng gì.

Còn bốn tên sát thủ này càng đánh đấm càng thấy cơ thể mềm nhũn, chỉ qua nửa phút đã lục tục thất bại.

Sau đó, bốn tên sát thủ gốc Á đã hoàn toàn mất đi sức sống bị lôi ra khỏi xe, sau đó đám người này leo lên một chiếc xe đa dụng đỗ cách đó không xa, nhanh chóng hòa vào trong dòng xe cộ, biến mất không thấy tăm tích.

Chỉ để lại một đám người qua đường trong trạm xăng nhìn cảnh tượng đẫm máu này mà run rẩy dù không thấy rét.

Vài giây sau, Hoắc Khải nhận được cuộc gọi từ tiểu đội Tinh Anh: "Ông chủ, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ".

"Bố ơi!", giọng nói của Đường Đường vang lên qua điện thoại.

Nghe thấy giọng nói của con gái, gương mặt Hoắc Khải cũng lộ ra một nụ cười: "Đường Đường, con không sao chứ? Đừng sợ, họ là người mà bố phái đi cứu con".

"Con biết mà, con không thấy sợ tí nào đâu!", Đường Đường đáp.

Giọng nói của cô nhóc cũng khá thả lỏng và cực kỳ trấn tĩnh.

Hoắc Khải mỉm cười thêm lần nữa, anh nói: “Vậy thì về đây nào, bố mẹ ở nhà đợi con”.

“Vâng!”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Khải gọi cho một dãy số khác, trầm giọng nói: “Có thể bắt đầu rồi đấy!”

Ngay khi anh cúp máy, ở khu văn phòng cách nơi đó hàng trăm ki-lô-mét, một người đàn ông trung niên nhìn những người xung quanh mình, gằn giọng nói: “Các cậu đã hiểu ý của ông chủ chưa, lùng sục tất cả vốn liếng của chúng cho tôi, không được nể nang gì! Ai dám phản kháng, đánh luôn không tha!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 656: Một Đòn Như Sấm Dậy

Từng chiếc xe tỏa ra từ khắp nơi, lao thẳng tới nơi ở chủ chốt của lãnh đạo thế lực ngầm.

Tất cả những nhân vật có liên quan với mấy tên lãnh đạo này đều bị điều tra vị trí rõ ràng, bên cạnh mỗi người luôn có ít nhất hai người chuyên nghiệp theo dõi sát sao.

Bây giờ Hoắc Khải dặn dò họ bắt đầu hành động, những người này không cần nói nhiều, lập tức khống chế đám người kia.

Từ góc độ pháp luật, đây là bắt giữ người trái phép, nhưng trên thực tế, họ không chỉ làm như vậy mà còn lôi hết tất cả tài liệu tiêu cực trên cơ thể họ, nơi ở, máy tính văn phòng và điện thoại ra.

Sau đó, họ sẽ nộp chỗ tài liệu này lên trên.

Đợi khi đó người của mình có lẽ sẽ bị khởi tố vì tội bắt giữ người trái phép và vào tù ngồi một thời gian, nhưng kết cục của những kẻ này còn thê thảm hơn họ nhiều.

Với chứng cứ đang có được trong tay, vớ tạm một người nào đó cũng phải đối diện với bản án ít nhất là mấy chục năm tù giam, cao nhất có lẽ còn tử hình.

Bởi vì trong quá trình phát triển bao nhiêu năm qua, thế lực ngầm dính líu tới rất nhiều sự kiện ám sát và thao túng tiền tệ.

Chúng như một đám chuột cống ẩn mình trong bóng tối, làm việc rất độc ác, đã đến lúc cho chúng gặp báo ứng của mình rồi.

Đây là đòn đánh phủ đầu như sấm sét giáng xuống mà Hoắc Khải giăng ra, vốn dĩ anh không muốn làm to chuyện như vậy đâu.

Dù sao thì nếu làm mọi thứ quá quyết tuyệt sẽ gây ra ảnh hưởng rất xấu. Tuy rằng Hi Vọng Mới là doanh nghiệp lớn đến mức tạo ra ảnh hưởng với vận mệnh quốc gia, rất nhiều lúc cũng được ưu đãi, nhưng nếu làm việc quá đáng quá, có lẽ sẽ khiến một số người thấy khó chịu.

Nếu thế lực ngầm biến mọi chuyện trở nên quyết tuyệt trước, phá vỡ giới hạn của Hoắc Khải, vậy thì anh nhất định phải ăn miếng trả miếng.

Nói trắng ra, thế lực ngầm tự tìm đường chết.

Với tính cách của Hoắc Khải, nếu họ không chọc tới anh, có lẽ anh cũng chẳng buồn để tâm tới họ.

Nhưng những kẻ này dám bắt cóc Đường Đường, dùng tính mạng của con gái để uy hiếp Hoắc Khải. Bất kể đứng từ góc độ tôn nghiêm của bản thân hay suy xét cho an toàn của người nhà, Hoắc Khải vẫn phải nhổ cỏ tận gốc.

Cho dù tương lai phát triển của Hi Vọng Mới có gặp tổn thương vì chuyện này, anh cũng không thấy tiếc.

Đối với anh mà nói, con đường phát triển của công ty mãi mãi không thể quan trọng bằng sự an toàn của người nhà được.

Đây là giới hạn cuối cùng của anh, chạm vào sẽ chết!

Khi Đường Đường về đến nhà, Hoắc Khải, Ninh Thần, Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đều đứng ở cửa chào đón.

Nhìn thấy con gái từ trên xe bước xuống, Ninh Thần là người đầu tiên lao tới, ôm con gái vào lòng.

"Đường Đường! Đường Đường!", Ninh Thần vừa gọi tên con gái vừa rơi nước mắt.

Trong mười mấy tiếng đồng hồ qua, mỗi phút mỗi giây cô đều cảm thấy cực kỳ giày vò.

Mỗi lần nghĩ rằng Đường Đường có thể sẽ gặp nguy hiểm về tính mạng, lòng cô như bị dao cứa.

Bây giờ con gái đã trở về bình an, trái tim của Ninh Thần cuối cùng cũng có thể nhét vào trong bụng được rồi.

Nhìn mấy người từ trên xe bước xuống, Ninh Ngọc Lâm tỏ ra rất tò mò, bèn hỏi Hoắc Khải: "Anh rể, đây là cao thủ mà anh mời tới à?"

"Ừm", Hoắc Khải khẽ gật đầu, sau đó bước tới trước mặt đội trưởng đội Tinh Anh.

Mấy người này nhìn anh với vẻ mặt nghiêm túc, đến cả cô gái hacker ngày thường luôn hi hi ha ha thiếu đứng đắn cũng nghiêm nghị hơn hẳn.

"Mọi người vất vả rồi", Hoắc Khải nói.

"Đây là điều chúng tôi nên làm", đội trưởng tiểu đội Tinh Anh đáp.

Đội viên tiểu đội Tinh Anh bị thương trước đó cũng bước tới, cúi đầu, mặt mày ủ dột: "Đội trưởng, do tôi thất trách, tôi xin nhận phạt!"

"Cậu dám để con gái của ông chủ gặp phải chuyện như thế này, đúng là nên phạt! Sau khi quay về, cậu biết nên làm gì rồi đấy!", đội trưởng tiểu đội Tinh Anh trầm giọng nói.

Hoắc Khải không nói câu gì mỹ miều thay cho vị đội trưởng này, cho dù đối phương đã tận lực trong việc này, nhưng anh ta không làm hết trách nhiệm bảo vệ Đường Đường là sự thật.

Vả lại, tuy rằng đội trưởng tiểu đội Tinh Anh làm việc cho Hoắc Khải trên danh nghĩa, nhưng trên thực tế, trong lòng Hoắc Khải, đây là đối tác hợp tác của mình, chứ không chỉ đơn thuần là thuộc hạ.

Đội ngũ này có hình thức quản lý riêng, nếu đội trưởng đã lên tiếng, vậy thì anh không nên nói chen vào, nếu không sẽ ảnh hưởng tới uy tín của đội trưởng.

“Phong à, mấy người này là ai thế?”, Ninh Quốc Năng bước tới hỏi.

“Chào bác, chúng cháu là thuộc hạ của ông chủ, trước kia vẫn luôn ở nước ngoài, rất ít khi về nước”, đội trưởng tiểu đội Tinh Anh chủ động bắt tay với Ninh Quốc Năng một cách lễ phép.

Ninh Quốc Năng ồ một tiếng, cảm giác được sức mạnh truyền tới từ lòng bàn tay của đối phương, đó là một cảm giác áp lực khiến người ta kinh ngạc.

Ông lập tức hiểu ra, đây không phải một nhóm cao thủ thông thường.

Tuy rằng không biết con rể mình tìm được đám người này ở đâu để làm thuộc hạ, nhưng lòng ông vẫn thấy rất vui.

Có một đám người như vậy bảo vệ, chắc hẳn sự an toàn của người nhà sẽ được đảm bảo.

Mối nguy mà Đường Đường gặp phải, trong mắt Ninh Quốc Năng, chỉ là một chuyện ngoài ý muốn thôi.

Vả lại, bây giờ đã cứu được người về rồi, còn nói gì được nữa.

Sau này, tiểu đội Tinh Anh và người nhà Hoắc Khải chính thức gặp mặt, sau khi hàn huyên vài câu, đội ngũ này bèn rời đi.

Họ không thích hợp để lộ diện bên ngoài quá lâu, nhất định phải đảm bảo không ai biết được hành tung của mình mới có thể có tác dụng lớn nhất.

Hoắc Khải cũng biết điều này, thế nên không hề giữ lại.

Chỉ có điều sau chuyện này, tiểu đội Tinh Anh có lẽ sẽ thường xuyên đóng quân ở trong nước, đề phòng lặp lại những chuyện tương tự.

Ninh Thần kéo Đường Đường vào trong nhà, kiểm tra xem cô nhóc có bị thương không, còn Hoắc Khải thì sắp xếp công việc của công ty.

Thỏa thuận chuyển nhượng kia đương nhiên sẽ bị hủy bỏ, bộ phận tư pháp của công ty sẽ thông báo tới các phòng ban liên quan để hủy bỏ giấy phép xin chuyển nhượng.

Đương nhiên các phòng ban liên quan rất vui vẻ phối hợp trong chuyện này, họ biết rằng Hi Vọng Mới là một công ty có nền móng sạch sẽ. Công nghệ được nắm giữ trong tay một công ty như thế này kiểu gì cũng tốt hơn chuyển nhượng cho những công ty lớn với quy mô tài sản khủng khiếp.

Một số công ty, bất kể thẩm tra thế nào, cũng sẽ tồn tại một vài con cá lọt lưới.

Dù sao thì đấu đá trên thị trường tư bản trước nay cực kỳ bí mật, một vài quân cờ chỉ được dùng tới trong thời khắc then chốt nhất. Bình thường khi không dùng tới, chẳng ai nhìn ra được đây là một quân cờ.

Khi bộ phận pháp chế tiến hành thủ tục hủy bỏ chuyển nhượng, cũng có người từ bộ phận chấp pháp tới hỏi thăm.

Chuyện ở trạm xăng đã bị họ điều tra ra rồi, cho dù tiểu đội Tinh Anh giỏi giang đến đâu cũng không dễ dàng gì ẩn giấu hoàn toàn dấu tích trong thành phố tràn ngập máy quay giám sát này.

Đương nhiên, họ cũng không định che giấu chuyện này, nói một cách chuẩn xác hơn, Hoắc Khải yêu cầu họ đừng che giấu.

Hoắc Khải muốn nhờ chuyện này để rửa sạch tội danh cho mình.

Thế lực ngầm bắt cóc con gái tôi, thế nên tôi nhờ người đi cứu con bé, còn về việc giữa chừng xảy ra chuyện gì là do đoàn đội làm, không liên quan tới tôi.

Nếu anh cho rằng tôi có liên quan tới vụ án giết người này, có thể khởi tố tôi, nhưng về cơ bản phần trăm thắng không cao.

Bởi vì không có chứng cứ gì xác thực chứng minh Hoắc Khải xúi giục giết người.

Vả lại, thân phận của anh rất đặc thù, khi không có chứng cứ xác thực, cũng không ai dám đụng tới anh.

Ngoài ra, đả kích mà Hoắc Khải mang tới cho thế lực ngầm cũng tạo ra cơn dư chấn không hề nhỏ trong nước.

Thực ra các cơ quan liên quan cũng nắm được chứng cứ phạm tội của một số người nào đó, nhưng bình thường không muốn bóc trần ra vì đại cục.

Bây giờ Hoắc Khải phái người bày luôn chứng cứ trên bàn của họ, thà đắc tội ai cũng phải bắt thế lực ngầm chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Giữa Hi Vọng Mới và thế lực ngầm, họ phải chọn lựa.

Sau cùng, qua một hồi thảo luận, họ đành chọn Hi Vọng Mới.

Không thể không thừa nhận, tính quan trọng của Hi Vọng Mới quá lớn, lớn đến mức họ không dám ngông cuồng hay manh động.

Huống hồ tội danh của thế lực ngầm cũng là có thật, không có gì đáng bênh vực.

Gạt bỏ được thế lực này cũng có tác dụng rất lớn đối với sự phát triển kinh tế trong nước.

Chí ít, môi trường kinh tế sẽ trở nên sạch sẽ hơn đôi chút, không còn nhiều chuyện linh tinh nữa.

Đương nhiên, muốn làm được điều này cũng không dễ dàng.

Rất nhiều người cực kỳ thận trọng, sau khi phát hiện ra một chút động tĩnh sẽ lập tức nghĩ cách chạy mất.

Những người muốn chạy, Hoắc Khải sẽ không truy kích bởi vì đây không phải chuyện của anh nữa, phần còn lại phải giao cho các phòng ban liên quan tiến hành.

Việc anh cần phụ trách là những người còn ở trong nước.

Nhưng số lượng những người này cực nhiều, liên đới tới bao nhiêu công ty, muốn thu thập toàn bộ chứng cứ, sau đó định tội từng người sẽ cần thời gian rất dài.

Hoắc Khải không vội vàng nữa, sau khi cứu được Đường Đường, uy hiếp của thế lực ngầm nhắm tới anh đã nhỏ đi nhiều lắm rồi.

Bây giờ anh còn định chọc hỏng tổ ong của đối phương, khiến cho đám người này ốc không mang nổi mình ốc, làm gì còn thời gian đối phó với anh nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 657: Nói Chuyện

Thế lực ngầm đã bị nhổ tận gốc, đây được coi là một tin tức lớn trong nước, cho đến giờ phút này, đã có rất nhiều người đều biết rằng một thế lực như vậy thực sự đã từng tồn tại trong bóng tối.

Mặc dù trong hệ thống Hi Vọng Mới cũng tồn tại hàng trăm công ty, và có thể còn tăng nhiều hơn nữa trong tương lai, nhưng bản chất giữa Hi Vọng Mới và thế lực ngầm là hoàn toàn khác nhau.

Hi Vọng Mới là một hệ thống tự do, mỗi công ty bên trong có quyền hoạt động độc lập mà không có bất kỳ sự can thiệp nào từ trụ sở chính. Ngay cả khi Hi Vọng Mới từng ra lệnh chặn một số công ty bên ngoài hệ thống vài lần, nhưng trụ sở cũng chưa bao giờ ép buộc các công ty trong hệ thống nhất định phải làm điều đó.

Điều quan trọng nhất chính là việc ra quyết định của công ty hoàn toàn do ban lãnh đạo của họ quyết định.

Còn thế lực ngầm thì luôn hoạt động theo cách khống chế hội đồng quản trị, cũng giống như việc gài bom vào công ty của người khác vậy.

Nếu như có người không nghe lời, quả bom đó có thể phát nổ bất cứ lúc nào, phá nát tất cả.

Không ai thích cảm giác bị kiểm soát như vậy, kể cả các công ty lớn hay nhỏ đều muốn tự mình kiểm soát mọi thứ.

Do đó, việc thế lực ngầm bị quét sạch cũng là một điều tốt đáng để mọi người ăn mừng.

Trong số hai trăm công ty hàng đầu, có nhiều giám đốc điều hành cấp cao đã bị mua chuộc bởi thế lực ngầm, và những bằng chứng mà Hoắc Khải giao nộp đã khiến những người này phải ngồi tù vài năm, thậm chí đến vài thập kỷ.

Việc các giám đốc điều hành cấp cao của công ty bị sờ gáy đã khiến cho hoạt động của những công ty đó cũng gặp trục trặc.

Nhân cơ hội này, các công ty thuộc hệ thống Hi Vọng Mới đã nỗ lực để chiếm lấy nhiều thị phần hơn.

Công ty từng chỉ đứng thứ năm trong ngành nay đã vươn lên các vị trí số một và số hai. Những công ty gần cuối bảng xếp hạng bây giờ cũng được xếp vào những hàng ngũ cao hơn.

Trông thì có vẻ như chỉ có một mình Hi Vọng Mới chống lại thế lực ngầm, nhưng trên thực tế, toàn bộ các công ty trong hệ thống đều có thể thu hoạch được một khoản lớn.

Điều này cũng khiến cho càng nhiều công ty mong muốn được tích hợp vào hệ thống Hi Vọng Mới. Họ đã nhìn thấy tiềm năng vô hạn và đều phát cuồng vì viễn cảnh tương lai tươi sáng.

Những công ty nằm trong hệ thống giờ đây rất tự hào về vị trí của mình với toàn thế giới, luôn khoe khoang những lợi ích mà họ nhận được.

Có rất nhiều người sẽ thèm thuồng, thậm chí còn đố kị và ghét bỏ, nhưng có ích lợi gì, người ta vẫn sẽ thu được lợi ích như thường.

Đối với những công ty đã được nằm trong hệ thống Hi Vọng Mới nhưng sau đó lại chủ động rút lui hoặc khoanh tay khi trụ sở gặp khủng hoảng, bây giờ họ liền cảm thấy hối hận vô cùng.

Hầu hết các công ty này đều đã bị Hi Vọng Mới mua lại, chỉ một số ít trong số đó đã bị các công ty khác trong giới kinh doanh chèn ép, theo thời gian thì tương lai càng trở nên mờ mịt.

Thế lực ngầm đã không còn là mối đe dọa để phải suy nghĩ, đối với Hi Vọng Mới mà nói, cũng xem như là đã bớt được một chuyện phiền phức.

Hơn nữa vụ giết người ở cây xăng cuối cùng cũng đã được giải quyết sạch sẽ.

Rất nhiều người biết rằng thế lực ngầm đã bắt cóc con gái của Hoắc Khải để đe dọa anh, nhưng kết quả là bị giết ngược lại.

Chỉ có điều những sát thủ đó đều là người nước ngoài, không có nhân thân nghềnghiệp, nên khi chết thì cũng chẳng có ai nghĩ đến việc phải tìm cho bọn chúng công lý.

Vấn đềnày xem như là kết thúc ở đây.

Điều khiến Hoắc Khải gặp phiền phức vào lúc này chính là bà cụ nhà họ Lý bất ngờ gửi tin nhắn yêu cầu anh mau vềnhà.

Hoắc Khải không có tình cảm với nhà họ Lý, nhà họ Lý luôn chỉ là công cụ để anh che đậy thân phận của mình.

Nhưng cho dù là công cụ, thì suy cho cùng thân thể của anh cũng thuộc vềnhà họ Lý.

Vềtình vềlý, đến lúc cần quay lại thì anh vẫn phải quay lại đó.

Sau khi đến nhà họ Lý, Hoắc Khải mới nhận ra rằng bà cụ đang ốm rất nặng.

Bà ta đã phải lo lắng quá nhiều cho nhà họ Lý trong những năm qua, và bà ta đã kiệt quệ cả vềthể chất lẫn tinh thần. Mấy năm nay dù có đỡ hơn nhưng bà ta cũng đã ngày càng già đi, các chức năng thể chất giảm sút trầm trọng.

Mới vài ngày trước, bà ta đột nhiên hôn mê, phải mấy tiếng đồng hồ sau mới cứu được tính mạng.

Câu đầu tiên mà bà cụ nói khi mở mắt ra là: "Bão thằng nhóc Lý Phong vềđây. Tôi muốn nhìn thấy nó một lần".

Vì vậy, Hoắc Khải và bà cụ đã gặp nhau trong phòng bệnh.

Sau khi vào phòng bệnh, Lý Thắng Bân bước đến bên bà cụ nói nhẹ nhàng: "Mẹ, Lý Phong đến rồi".

Bà cụ mở to mắt rồi bảo Lý Thắng Bân đỡ mình ngồi ở đầu giường.

Nước da của bà ta trông thật tồi tệ, gương mặt nhợt nhạt không còn chút máu.

Trên đường đến đây, Lý Thắng Bân đã nói với Hoắc Khải rằng theo chẩn đoán của bác sĩ thì cơ thể của bà cụ đã chạm đến cực hạn. Lúc này trông bà cụ có vẻ không gặp phải vấn đề lớn, nhưng thực tế tim của bà cụ có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.

Ông ta hi vọng Hoắc Khải có thể nói chuyện một cách ôn hòa nhất có thể với bà cụ, đừng cứng rắn như trước nữa.

Nếu không, bà cụ mới sống lại được mấy ngày, có khi sẽ phải tức giận mà gục chết ngay tại chỗ.

Hoắc Khải cũng không phải là người vô lý, trước đây anh hay tỏ ra cứng rắn vì anh nhất định phải làm như thế. Trong nhà họ Lý, nếu như anh tỏ ra yếu đuối, thì anh sẽ bị bọn họ giẫm đạp không thương tiếc.

Nhưng hiện tại anh đang có ưu thế tuyệt đối, cho dù là nhà họ Lý thì cũng không ai dám nghĩ tới việc gây phiền phức cho anh nữa.

Vì vậy, bây giờ anh cũng không cần phải quá cứng rắn với bà cụ.

Sau khi vào phòng bệnh, Hoắc Khải bước tới chỗ bà cụ, anh còn chưa kịp nói thì bà cụ đã nói: "Cậu không cần an ủi tôi. Tôi nghe đến phát mệt rồi".

Lý Thắng Bân có chút ngượng ngùng, bởi vì ông ta vừa mới thuyết phục Hoắc Khải an ủi lão phu nhân mấy câu. Kết quả, Hoắc Khải còn chưa kịp nói chuyện, thì đã bị bà cụ chặn miệng trước.

“Có vẻ như tinh thần của bà vẫn tốt”, Hoắc Khải nói.

"Cậu đúng là nói dối không chớp mắt, tôi như thế này mà còn bảo là tốt sao? Chỉ là mới đạt được một chân xuống mồ, cố chấp ló đầu hít thở thêm

vài cái thôi", bà cụ liếc anh một cái, sau đó nhìn lại xung quanh rồi hỏi: "Vợ cậu không đến à?"

“Biết bà không thích cô ấy nên tôi đã không bảo cô ấy đến”, Hoắc Khải đáp.

Khi còn ở nhà họ Lý, bà cụ đã nghĩ đến việc đổi vợ cho Hoắc Khải, vì lý do này mà hai người đã xảy ra xung đột rất gay gắt.

Bây giờ, Hoắc Khải lại đem chuyện cũ nhắc tới, bà cụ vậy mà cũng không cảm thấy ngại ngùng, nói: "Lúc này vợ của cậu có thân phận cao, tôi cũng không có khả năng động chạm đến cô ta. Gọi cô ta tới cho tôi nhìn một chút. Nhân tiện mang theo đứa nhỏ đi nữa. Tôi nghe nói hai người đã sinh con thứ hai, còn không biết đưa cháu về để tôi được ôm cháu nội”.

Hoắc Khải có hơi do dự, hiện tại toàn bộ hệ thống Hi Vọng Mới đều đang bận rộn tiếp nhận "di sản" do thế lực ngầm để lại, Ninh Thần cũng nhóm nhân viên mỗi ngày còn chẳng đào ra được thời gian nghỉ ngơi.

Bắt Ninh Thần chạy đến đây rõ ràng là đang lãng phí thời gian của cô.

Nét mặt Lý Thắng Bân đầy lo lắng, nhanh chóng đứng dậy nói với Hoắc Khải: "Bà cụ muốn gặp cháu chắt, cậu không thể từ chối, đây là nguyện vọng của bà cụ!"

"Chi bằng nói là nguyện vọng cuối cùng đi, cái thằng nhóc này lòng dạ sắt đá, sẽ không đổi ý chỉ vì vài lời của anh đâu. Trong lòng của nó, vợ nó quan trọng hơn nhiều so với bà già này. Nó có thể đứng nhìn tôi chết, nhưng tuyệt đối không thể để cho vợ của chạy lăng xăng, vì tôi mà kiệt sức”, bà cụ nói.

Những lời này thật sự rất khó nghe, nhưng Hoắc Khải cũng không quá kinh ngạc, dù sao từ trước đến nay bà cụ đều có phong cách này.

Nếu bà ta nói chuyện khéo léo nhẹ nhàng thì mới đúng là chuyện đáng kinh ngạc.

"Mẹ, mẹ đang nói gì vậy? Mẹ có sức khỏe tốt và còn có thể sống thêm đến mấy năm nữa", Lý Thắng Bân nói.

"Đừng lừa tôi, tôi chỉ già chứ không ngốc. Tôi biết rõ nhất thân thể của chính mình", bà cụ nhìn sang Hoắc Khải nói: "Trước khi tôi chết, tôi muốn được nhìn thấy con cháu của nhà họ Lý, đừng để tôi chết không nhắm mắt, có được không?"

Bà ta đã nói đến đó, Hoắc Khải cũng không biết nói gì nữa nên đành phải nói: "Được, tôi sẽ gọi điện cho cô ấy và bảo cô ấy mua vé máy bay đưa con đến đây".

Với câu trả lời của Hoắc Khải, bà cụ gật đầu hài lòng, sau đó nói: "Nghe nói gần đây cậu đã đánh tan một thế lực ngầm, nhổ sạch tận gốc bọn chúng, thu được rất nhiều lợi ích hả?"

“Chà, gần đây vì chuyện đó tôi cũng bận rộn lắm”, Hoắc Khải gật đầu.

“Nhà họ Hoắc cũng bị cậu thâu tóm rồi à?”, bà cụ lại hỏi.

“Đúng vậy, việc mua lại đã diễn ra được một thời gian”, Hoắc Khải trả lời.

"Cậu đã tìm ra kẻ giết bố mình chưa?", bà cụ hỏi.

Gương mặt của Lý Thắng Bân trở nên rất kỳ lạ. Về cái chết của anh trai, đó luôn là một điều cấm kỵ trong nhà họ Lý. Bà cụ không nhắc tới thì cũng không ai dám nhắc tới.

Sau khi mở lại cuộc điều tra lần thứ hai, nhiều người mới biết rằng vụ ám sát hồi đó là do một thế lực lớn thực hiện. Nếu sự thật bị phát hiện, nhà họ Lý có thể phải đối mặt với sự diệt vong.

Bây giờ, khi bà cụ hỏi trực tiếp điều đó, ngay cả Lý Thắng Bân cũng không thể không chú ý lắng nghe.

Hoắc Khải trầm mặc chốc lát, sau đó lắc đầu nói: "Chưa tìm ra".

Bà cụ cau mày nói: "Theo điều tra của tôi, người thuê hung thủ ám sát bố của cậu chính là người thuộc về thế lực ngầm đó. Bây giờ cậu đã quét sạch toàn bộ thế lực ngầm rồi, tại sao vẫn chưa tìm ra kẻ sát nhân?"

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 658: Không Có Cửa

“Điều tôi làm là triệt hạ hệ thống kinh doanh của bọn chúng, còn việc điều tra các vụ án mà bọn chúng nhúng tay vào thuộc về thẩm quyền của các cơ quan khác, tôi không thể tùy tiện can thiệp”, Hoắc Khải trả lời: “Hơn nữa mọi chuyện đã trôi qua rất nhiều năm, cho dù muốn điều tra cũng sẽ khó có manh mối. Bọn chúng nhất định đã tính đường che giấu. Sẽ chẳng có tên nào chịu thừa nhận rằng đã thuê sát thủ đi giết người".

Bà cụ nhìn anh, sau một lúc lâu mới nói: "Vì không có ai thừa nhận nên hãy quên nó đi. Dù sao thì quá khứ cũng nên để nó trôi qua".

Hoắc Khải không nói lời nào, bởi vì không phải anh không tìm ra kẻ sát nhân, cũng không phải chẳng có ai thừa nhận, mà là do anh không điều tra tiếp.

Đây là chuyện của bố Lý Phong chứ không phải của bố anh. Lúc đầu, anh phải điều tra với bà cụ vì anh muốn việc anh bắt đầu điều tra sẽ thu hút sự chú ý của người khác, để bản thân thuận lợi triển khai kế hoạch riêng.

Nhưng bây giờ cả nhà họ Hoắc và thế lực ngầm đều đã bị Hoắc Khải thâu tóm lại, nên điều tra tiếp thì cũng có lợi ích gì đâu.

Dù trong tâm trí của người nhà họ Lý chuyện này có quan trọng như thế nào đi chăng nữa, thì đối với Hoắc Khải chuyện này cũng chỉ là chuyện nhỏ, tra cũng được mà không tra cũng chẳng sao.

Bà cụ là người dày dạn kinh nghiệm, chắc chắn bà ta đã nhìn ra điều gì đó, nhưng bà ta không nói ra.

Chỉ có điều trong đôi mắt của bà ta, Hoắc Khải có thể nhìn thấy được sự bất lực và đau khổ ẩn sâu trong đó.

Có thể bà cụ luôn muốn tìm ra kẻ đã sát hại con trai mình và báo thù, nhưng bà ta không ngờ đứa cháu của mình, người hoàn toàn có khả năng làm được điều đó, lại chẳng muốn nhúng tay vào.

Đối với một bà già sắp ra đi, đó rõ ràng là một điều rất đáng buồn.

Trong lòng Hoắc Khải bị đả động, những muốn hứa với bà cụ rằng sẽ lôi kẻ sát nhân ra ngoài ánh sáng.

Nhưng lý trí cực độ của anh đã khiến anh phải kiềm chế suy nghĩ đó lại.

Điều tra về kẻ sát nhân năm đó cũng chẳng ích gì, nếu điều tra ra được thì sao?

Người chết sẽ không sống lại, và Hi Vọng Mới cũng sẽ không được hưởng lợi nhiều hơn từ việc này. Thay vào đó, việc điều tra vấn đề này có thể khiến Hoắc Khải phải mắc nợ nhiều ân tình thêm.

Xem xét những lợi ích và bất lợi, tốt hơn hết là không nên làm điều đó.

Cũng may là bà cụ không vướng bận chuyện này, chẳng mấy chốc đã nói sang chuyện khác.

“Lần này gọi lại cho cậu, ngoài việc muốn gặp cháu cố, tôi còn muốn báo trước cho cậu chuyện hậu sự của mình”, bà cụ nói.

“Mẹ...”

“Anh đừng có lên tiếng, để tôi nói cho xong!”, bà cụ trừng mắt nhìn ông ta, nhưng lại ho khan vài tiếng. Lý Thắng Bân sợ tới mức vội vàng vỗ vỗ lưng bà ta, không dám nói thêm nữa.

Nếu không, nhỡ đâu bà cụ ngưng thở thì cả đời ông ta phải gánh chịu tội lỗi.

Sau khi thở dài, bà cụ lại nói tiếp: "Khi tôi chết thì nhà họ Lý sẽ giao lại cho cậu, cậu sẽ trở thành chủ của gia tộc. Tôi cũng không đòi hỏi gì khác, chỉ yêu cầu sự đảm bảo cho nhà họ Lý. Dù thế nào đi nữa, chỉ cần cậu còn đứng vững thì không được để nhà họ Lý sụp đổ. Còn về việc liệu cậu có thể phát triển gia tộc được hay không, thì tôi cũng không có yêu cầu quá cao với việc đó".

Lời nói của bà cụ rất rõ ràng, bà ta muốn giao lại quyền lực cho Hoắc Khải.

Lý Thắng Bân đứng một bên lăng nghe, không nói câu nào.

Thực ra thì ông ta cũng đã nghĩ đến điều này trước khi đến, nhưng cả ông ta hay bất kỳ ai khác trong nhà họ Lý đều không có ý định đấu đá tranh giành quyền lực với Hoắc Khải.

Anh là ông chủ lớn của Hi Vọng Mới, vị trí của anh trong tương lai là vô cùng quan trọng.

Có không biết bao nhiêu người muốn làm thân với Hi Vọng Mới nhưng dù có cố gắng cách mấy cũng vô dụng. Bởi vì bất cứ thứ gì có liên quan đến Hi Vọng Mới đều thu được lợi ích to lớn trong vài năm trở lại đây, tốc độ phát triển cũng sẽ trở nên nhanh đến mức đáng kinh ngạc.

Nếu như có một người như vậy đứng đầu nhà họ Lý, vậy thì tương lai của họ Lý sẽ vô cùng đáng mong đợi!

Người nhà họ Lý không phải ai cũng thiển cận. Cho dù suy nghĩ có hạn hẹp đến đâu, thì ai cũng có thể nhìn thấy được lợi ích ngay trước mắt.

Vì vậy, Lý Thắng Bân cũng hy vọng rằng Hoắc Khải có thể trở thành chủ gia tộc.

Tuy nhiên, Hoắc Khải lại lắc đầu. Anh nói: "Tôi không có tâm trí để làm việc này. Tôi chỉ muốn sống những ngày tháng vui vẻ cùng vợ con. Tôi nghĩ trong nhà họ Lý vẫn còn một số họ hàng khá tốt, bà có thể chọn một trong số họ, những người có trách nhiệm hơn tôi".

Hoắc Khải không còn muốn lo chuyện của nhà họ Lý nữa, càng không muốn sức lực bị phân tán vì việc đó.

Cho dù hiện tại trong nước không có đối thủ xứng tầm với Hi Vọng Mới, nhưng tương lai vẫn còn các công ty khác trên toàn thế giới có thể làm được điều đó.

Khi Hi Vọng Mới ngày càng phát triển mạnh mẽ, nó đã chạm đến giới hạn của một số công ty lớn ở nước ngoài.

Bọn họ làm kinh doanh nhiều năm như vậy, trải qua bao nhiêu vất vả mới có thể chiếm được thị phần, làm sao có thể tùy tiện nhường thị phần cho Hi Vọng Mới kia chứ.

Ngay cả khi Hi Vọng Mới sở hữu có công nghệ hàng đầu thế giới, thì các công ty khác vẫn có nhiều cách để chống lại Hi Vọng Mới, hoặc cũng có thể tạo ra cho họ một số rắc rối.

Đối phó với những người này có thể còn rắc rối hơn đối phó với thế lực ngầm.

Các phong tục tập quán ở các vùng khác nhau, luật pháp địa phương hay quốc gia, tất cả đều cần được xử lý bằng các chiến lược khác nhau.

Chỉ là một nhà họ Lý, có quan trọng bằng chuyện đó hay không?

Bà cụ từ lâu cũng đã nghĩ rằng Hoắc Khải sẽ từ chối, bởi vì ngay từ lần đầu tiên anh trở lại nhà họ Lý thì trông đã có vẻ xa lạ với tất cả mọi người rồi.

Khi đó bà cụ còn cảm thấy có lẽ là anh đang làm bộ làm tịch, nhà họ Lý dù gì cũng đã từng là gia tộc trăm tỷ, dù sau đó có sa sút, thì họ cũng vẫn là một gia tộc giàu có mà người bình thường khó có thể mơ ước đến.

Không một ai hay một thế lực nào có thể làm ngơ trước một gia tộc lớn như vậy.

Nhưng sau đó bà cụ đã phát hiện ra, thật ra đứa con hoang của gia tộc không hề giả vờ, mà anh thực sự coi thường cơ nghiệp của nhà họ Lý.

Hi Vọng Mới mà anh tự tạo ra, bắt đầu từ một cửa hàng nhỏ trên Taobao đã phát triển với một tốc độ chóng mặt, đến mức lãi hàng năm lên đến hơn 100 triệu, sau đó lên đến hơn 1 tỷ, rồi lại lên đến hàng chục tỷ.

Bây giờ, nó đã được định giá hơn mười ngàn tỷ!

Hơn nữa, Hi Vọng Mới còn chưa được niêm yết trên sàn hay có hoạt động tài trợ quy mô lớn nào.

Với số cổ phần trong tay của anh, thì chuyện anh coi thường nhà họ Lý chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?

"Tôi biết cậu cho rằng nhà họ Lý rất phiền phức, nhưng cậu phải biết trên người của cậu vẫn đang mang dòng máu của nhà họ Lý. Con không chê mẹ xấu, chó không chê chủ nghèo. Nếu cậu thật sự không muốn tiếp quản nhà họ Lý, thì sau khi tiếp nhận quyền lực cứ trực tiếp thông báo gia tộc này đã phá sản. Nhưng quyền lực của tôi phải được giao cho cậu. Bất kể cậu xem đây là sự bướng bỉnh của một người sắp chết, hay là hành vi gây rắc rối một cách vô lý, thì mọi chuyện cũng đã được giải quyết ổn thỏa! “, bà cụ nói.

Tính của bà cụ bướng bỉnh, Hoắc Khải cũng không phải là mới thấy lần đầu, nhưng có thể cứng rắn đem một khối tài sản hơn chục tỷ của gia tộc ấn vào trong tay của người khác, chắc trên đời này chỉ có bà ta là người đầu tiên.

Trên thực tế, sự phát triển của nhà họ Lý hiện nay cũng khá tốt, đội kế hoạch do Hoắc Khải lập ra hiện đã lên đến gần một trăm thành viên.

Địa vị của đội kế hoạch này trong nhà họ Lý rất cao, thậm chí còn cao hơn cả bộ phận tiếp thị và bộ phận tài chính.

Mọi hoạt động và kế hoạch của nhà họ Lý đều được lấy ra từ đây. Có thể nói đây chính là bộ não của nhà họ Lý.

Không biết có bao nhiêu người đang tìm mọi cách để chiêu dụ một số nhân tài ra khỏi đó, ngay cả khi chỉ có thể chiêu dụ được một hoặc hai nhân tài, thì điều đó cũng đã có thể mang lại lợi ích đáng kể cho công ty.

Tuy nhiên, không có ai trong đội kế hoạch bị chiêu dụ.

Vì nhà họ Lý cũng hiểu được tầm quan trọng của những nhân tài này nên đã trả lương cho họ cao ngất trời, nếu có người dám chiêu dụ, bọn họ cũng dám tiếp tục tăng lương.

Ngoài ra, đã có khoảng hơn mười thành viên đầu tiên của đội kế hoạch đã trở thành những lãnh đạo thực sự.

Họ đã tiến hành một cuộc răn đe nghiêm ngặt các thành viên trong đội, và tất cả những người vào đội đều chỉ có một niềm tin trong trái tim họ: đi theo bước chân của thần kinh doanh và leo lên đỉnh cao.

Ai dám bỏ chạy thì cả đời này cũng sẽ không ngẩng đầu lên được, lại càng bỏ lỡ quang cảnh đẹp nhất nhìn từ trên đỉnh núi!

Bất chấp việc Hi Vọng Mới và nhà họ Lý không có bất kỳ giao dịch kinh doanh nào, nhưng trên thực tế, những người trong đội kế hoạch đều coi mình như thành viên của Hi Vọng Mới.

Hi Vọng Mới càng phát triển tốt thì họ càng hy vọng sẽ điều hành nhà họ Lý thật tốt, như thể đây là cách duy nhất để tiếp tục tiến bước theo bước chân thần tượng của họ.

Dưới ảnh hưởng của thứ tôn sùng gần như là một tín ngưỡng tôn giáo này, có thể nói việc các công ty khác muốn chiêu dụ nhân tài là vô cùng khó khăn.

Với sự trợ giúp của đội kế hoạch, từ khối tài sản hàng chục tỷ đồng, tổng tài sản của nhà họ Lý đã tăng gấp 4 lần chỉ sau vài năm.

Chỉ cần thêm hai năm nữa là bọn họ có thể quay lại thời kỳ đỉnh cao với khối tài sản hàng trăm tỷ.

Nhìn thì có vẻ như bọn họ cần đến bốn năm năm mới có thể trở lại đỉnh cao thật quá chậm, nhưng trên thực tế, từ một gia tộc mục nát gắng gượng tạo nên kỳ tích là khối tài sản cao gấp mười lần, chuyện này trên thế giới cũng đã có thể xem là hiếm thấy.

Như vậy nhà họ Lý bây giờ đã có chút sức sống, ít nhất so với khi Hoắc Khải tiếp xúc với bọn họ lần đầu tiên, thì bây giờ bọn họ đã mạnh mẽ hơn nhiều.

Hoắc Khải nhìn bà cụ rồi đột nhiên hỏi: "Nếu tôi vẫn từ chối thì sao?"

“Lý Phong!”, Lý Thắng Bân bực mình lên tiếng.

Ông ta vốn không muốn dùng địa vị của mình nói chuyện với người cháu trai có địa vị cao hơn mình nhiều này, nhưng đây là nguyện vọng cuối cùng của bà cụ, nên Lý Thắng Bân nhất định phải lên tiếng.

Bà cụ xua tay ra hiệu cho ông ta đừng nói gì, đồng thời nói với Hoắc Khải: "Nếu như cậu từ chối, tôi sẽ lập di chúc và truyền lại cho con trai của cậu. Còn việc con trai của cậu có muốn hay không, thì tôi không thể kiểm soát được. Dù sao thì cậu cũng không có cửa thoát khỏi nhà họ Lý đâu!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 659: Về Nhà

Trước lời nói cứng rắn của bà cụ, Hoắc Khải bất lực nói: "Không phải là nhà họ Lý không có nhân tài, tại sao bà cứ muốn kìm chân tôi?"

“Bởi vì bọn họ không thể so với cậu”, bà cụ nói thẳng, nhìn Lý Thắng Bân bên cạnh không chút nể nang.

Tất nhiên, Lý Thắng Bân sẽ không đưa ra bất kỳ lời phản đối nào, bởi vì sau tất cả thì đó chính là sự thật.

Cả nhà họ Lý cho dù được cung cấp cùng một công nghệ và điều kiện kinh tế như nhau, thì việc phát triển công ty thành một Hi Vọng Mới thứ hai là điều tuyệt đối không thể thành hiện thực. Khả năng lớn hơn chính là, khi công ty còn đang trong quá trình phát triển thì nó đã bị nuốt chửng bởi những nhà tư bản hùng mạnh hơn rồi.

Hi Vọng Mới đã gặp rất nhiều khủng hoảng trong quá trình phát triển của mình, có một số cuộc khủng hoảng còn có thể khiến công ty bị phá sản.

Mỗi lần như vậy, Hoắc Khải đều lật ngược tình thế và khiến công ty vực dậy trở lại.

Một lần có thể nói là do may mắn, hai lần cũng có thể nói như vậy, nhưng ba lần, bốn lần thì sao?

Hơn nữa, bây giờ anh thậm chí còn thâu tóm được hai trăm công ty niêm yết đầu tiên của thế lực ngầm, không ai có thể so sánh với một người có khả năng như vậy.

Hoắc Khải thở dài, biết bà cụ sẽ không nhượng bộ chuyện này, liền nói: "Được rồi, bà đã nói như vậy, tôi cũng không ra vẻ đạo đức giả nữa. Nhưng tôi vẫn nói cho bà biết, cho dù là nhà họ Lý có được giao lại cho tôi thì cũng sẽ chỉ là trên danh nghĩa. Tôi có thể sẽ không quan tâm lắm đến gia tộc này đâu".

"Cậu không cần phải lo lắng về bất cứ điều gì, chỉ cần cậu tiếp nhận là được. Đội kế hoạch mà cậu lập ra có thể giải quyết phần còn lại của vấn đề".

Chuyện đã như vậy, nói thêm cũng vô ích.

Mà thể chất của bà cụ thật sự không tốt lắm, sau khi nói chuyện đã ho nhiều lần, sắc mặt càng ngày càng kém.

Thấy bà ta trông quá yếu ớt, Hoắc Khải ngập ngừng nói: "Nếu điều trị thực sự không hiệu quả thì bà có thể tìm hiểu thử công nghệ tái sinh của chúng tôi".

“Chính là phẫu thuật thay thế đầu của cậu, đúng không?”, bà cụ tái mặt lắc đầu nói: “Tôi không thể thích nghi được với cảm giác đặt đầu mình lên cổ của ai đó đâu. Nghĩ tới là tôi lại cảm thấy buồn nôn. Thôi quên đi, tôi cũng đã sống lâu như vậy rồi, đã sống đủ rồi. Đã đến lúc phải qua bên kia tìm ông già để ôn lại chuyện cũ. Không biết ông ấy có còn đợi tôi ở thế giới bên kia hay không".

Vừa nói xong, bà cụ lại ho dữ dội, Lý Thắng Bân hoảng sợ vội gọi bác sĩ đến.

Sau đó, bác sĩ đến chẩn đoán và điều trị, Hoắc Khải và Lý Thắng Bân đã bị đuổi ra ngoài.

Khoảng nửa tiếng sau, bác sĩ từ bên trong bước ra nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Thể chất của bà cụ đã giảm sút rất nhiều. Theo ước tính của chúng tôi, mạng sống của bà cụ chỉ có thể kéo dài từ hai đến ba tuần nữa. Nếu sớm hơn thì có thể chỉ vài ngày. Những người thân trong gia đình nên chuẩn bị tâm lý".

“Tôi biết rồi”, Lý Thắng Bân gật đầu, ông ta cũng đã có linh cảm cho chuyện này.

Sau khi bác sĩ đi, ông ta nhìn vào bên trong phòng bệnh, thỉnh thoảng thở dài.

Hoắc Khải nói: "Trên thực tế, tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật thay đầu của công ty chúng tôi vẫn rất cao. Bà cụ vẫn có đầu óc tỉnh táo, có thể đáp ứng được yêu cầu của loại phẫu thuật này".

"Đừng nghĩ tới chuyện này nữa. Tôi đã nói với bà ấy trước đây, nhưng bà ấy luôn nói như vậy. Cái đầu của bà ấy phải sống dựa vào cơ thể người khác, liệu đó vẫn là bà ấy hay sao? Thế hệ cũ là như vậy, họ rất kém trong việc tiếp nhận cái mới", Lý Thắng Bân nói.

Hoắc Khải im lặng, không tiếp tục thuyết phục.

Bởi vì anh có thể thấy rằng bà cụ thực sự không muốn trải qua cuộc phẫu thuật thay đầu, có lẽ trong tâm trí của bà cụ, bà ta cảm thấy rằng cơ thể của mình nếu như bị thay đổi thì sẽ không còn nguyên vẹn nữa.

Thậm chí nói khó nghe hơn một chút, thì không có đầu hay không có cơ thể đầu tương đương với một người đã chết. Vậy sau đó nếu tôi tiếp tục sống trên một cái xác chết, thì tôi rốt cuộc là đang sống hay đã chết?

Tư duy của bà cụ rất truyền thống, chuyện này đương nhiên bà cụ không thể chấp nhận được, anh có thể hiểu.

"Nhưng theo ý của bà cụ, cậu nên hiểu, nhà họ Lý có thể không có bà ấy hay tôi, nhưng tuyệt đối không thể không có cậu. Từ nay về sau cậu sẽ là người nắm quyền trong nhà họ Lý, cho dù trong lòng của cậu có không muốn hay nghĩ chúng tôi là một gánh nặng, nhưng đừng quên, họ của cậu là họ Lý, đây là điều không bao giờ thay đổi được. Cậu có thể nói chúng tôi đang chụp mũ cậu, hay cưỡng ép cậu, nhưng có một số chuyện mà cậu nhất định phải chịu trách nhiệm, đó chính là những gì mà cậu sinh ra để gánh lấy!", khi Lý Thắng Bân nói, giọng điệu của ông ta vô cùng nghiêm túc.

Việc Hoắc Khải có thể gánh vác nhà họ Lý hay không liên quan đến tương lai của gia tộc này. Đó sẽ là một sự kiện trọng đại có ý nghĩa sâu rộng. Đáng lý ra anh phải xúc động và làm mọi cách để biến nó thành hiện thực.

“Đừng lo lắng, vì tôi đã hứa với bà cụ, nên tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm”, Hoắc Khải nhìn quanh rồi hỏi: “Nhưng tại sao không có ai khác mà chỉ có mình ông ở đây?"

"Những người khác cũng có đến thăm mấy lần, nhưng bà cụ luôn mất bình tĩnh mắng họ và đuổi họ đi, nói rằng bà ấy còn chưa chết, không cần cả ngày bị người khác vây quanh. Bà cụ buồn đến mức trông càng lúc càng tức giận. Cậu cũng biết tính tình bà cụ nóng nảy mà. Hơn nữa, trong khoảng thời gian đặc biệt này, tôi không muốn làm bà cụ thêm tức giận nữa", Lý Thắng Bân nói: "Chi bằng cậu cứ về nhà nghỉ ngơi trước, đợi vợ con tới thì quay lại thăm bà cụ là được rồi. Còn không cứ ở đây thì cậu cũng chẳng có việc gì để làm ngoài việc ngồi nhìn chằm chằm".

Hoắc Khải suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Thôi, tôi ở đây chờ, mẹ con Ninh Thần cũng sắp tới rồi".

Lý Thắng Bân vừa nói rằng Hoắc Khải nên về nhà nghỉ ngơi, nhưng trên thực tế, khi Hoắc Khải nói muốn ở lại, ông ta vẫn rất vui vẻ.

Có lẽ theo ông ta, đây là ý định của Hoắc Khải muốn hòa giải với bà cụ và thể hiện lòng hiếu thảo.

Tất nhiên, Hoắc Khải cũng có suy nghĩ về vấn đề này, nhưng một lý do khác là vì anh đã trải qua những điều tương tự hai lần.

Đặc biệt, cái chết của giáo sư Triệu Vĩnh An luôn là một khúc mắc trong lòng của anh.

Bà cụ trong phòng bệnh tuy có vẻ mạnh mẽ nhưng thực chất lại rất cô đơn.

Bắt đầu từ khi gả vào nhà họ Lý, bà cụ đã đấu tranh giành quyền lực với các thành viên trong gia đình không ngừng nghỉ. Sau đó, chồng bà cụ qua đời, và đứa con trai tốt nhất của bà cụ cũng chết, những điều đó đã giáng xuống đời bà cụ rất nhiều đau thương.

Một người phụ nữ có thể trở nên mạnh mẽ như vậy hoàn toàn không phải là một điều dễ dàng.

Ngay cả đối với điểm này, Hoắc Khải cũng muốn bày tỏ sự tôn trọng của mình đối với bà cụ.

Điều quan trọng nhất là Lý Thắng Bân và bà cụ đã nói về cùng một điều giống nhau, và nó không hề sai.

Đó là việc cho dù Hoắc Khải có thừa nhận hay không, thì máu trên người anh cũng là của nhà họ Lý.

Linh hồn của anh có thể thờ ơ với nhà họ Lý, nhưng thể xác của anh thì không thể.

Vì chiếm thân thể của Lý Phong, anh phải chịu những trách nhiệm mà thân thể này phải chịu, đây là những gì mà Hoắc Khải nợ chủ nhân của thân thể này.

Một ngày sau, Ninh Thần đưa Đường Đường cùng với cậu con trai vừa chào đời đi cùng cô đến thành phố này.

Biết cô vừa đáp xuống máy bay, bà cụ liền bảo người làm thủ tục xuất viện.

Theo như lời bà cụ nói, bà ta từng có thái độ cứng rắn đối với Ninh Thần, nên bà ta không thể để cô nhìn thấy bộ dạng ốm yếu của mình đang nằm trên giường bệnh. Như vậy thật quá mất mặt.

Nhưng cả Hoắc Khải và Lý Thắng Bân đều có thể thấy rằng bà cụ chỉ không muốn Ninh Thần mang mấy đứa trẻ đến bệnh viện.

Suy cho cùng, mặc dù bệnh viện là nơi chữa bệnh và cứu người, nhưng nó cũng là một trong những nơi có nhiều vi khuẩn và vi rút nhất.

Các bé sơ sinh rất dễ bị ốm khi đến đây.

Chi tiết nhỏ này phản ánh tình thương ẩn sâu trong trái tim của bà cụ, đồng thời cũng làm thay đổi rất nhiều ấn tượng của Hoắc Khải đối với bà ta.

Sau khi trở lại nhà họ Lý, một nhóm người chào hỏi bà cụ trước, sau đó mới nhiệt tình chào hỏi Hoắc Khải.

Nhà họ Lý hiện tại đã tích hợp và tối ưu hóa tất cả các công việc kinh doanh trong tay, tài sản của nhà họ Lý đã tăng gấp 4 lần, tương đương với tài sản trong tay những người này ít nhất cũng đã tăng gấp 4 lần.

Với tốc độ gia tăng của cải thế này, không một ai trong nhà họ Lý dám ý kiến bừa bãi nữa.

Đặc biệt là những chiêu thức mà Hoắc Khải để lại đã khiến quyền lực trong nhà họ Lý phần lớn tập trung trong tay bà cụ, bây giờ bà cụ chỉ cần nói một câu thì không có ai dám phản bác.

Tất cả những điều này là công lao của Hoắc Khải, hơn nữa nhiều người cũng biết Hoắc Khải sẽ nắm quyền hành của nhà họ Lý trong tương lai, nên đương nhiên sẽ đối xử tốt với anh.

Về phần Ninh Thần, người lúc trước bị ghẻ lạnh, lần này cô đến nhà họ Lý với một tư thế hoàn toàn khác.

Không biết có bao nhiêu người đã vội vàng nhét cho Đường Đường và cậu con trai Tiểu Quang mấy phong bao lì xì.

Ít nhất cũng mấy chục ngàn, nhiều nhất là mấy trăm ngàn. Ngoài ra còn có nhiều đồ trang sức bằng ngọc bích, đồ trang sức bằng vàng, kim cương, ngọc lục bảo, hồng ngọc và những thứ tương tự.

Ninh Thần nhận quà, tất cả đều nhận được một cách nhẹ nhàng.

Thấy những người này nắm bắt cơ hội nịnh bợ, tìm cách lấy lòng cô khiến cho cô hơi choáng váng.

Lần trước cô đến, ngay cả quản gia nhà họ Lý cũng dám mắng cô, nhưng bây giờ mọi chuyện đã thay đổi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 660: Qua Đời

Bà cụ cũng trêu chọc Tiểu Quang và trao cho cậu bé chiếc nhẫn ngọc quý của mình. Ninh Thần thì nhận lấy chiếc vòng ngọc mà bà cụ đã đeo hàng chục năm, còn với Đường Đường thì đó là một chiếc vòng cổ bằng ruby có giá trị gần một triệu.

Ba thứ này đều là những món đồ yêu thích của bà cụ, nhưng khi tặng quà, bà cụ không hề quan tâm đến chúng, chỉ nói rằng: "Đều là mấy thứ vô bổ, cứ giữ lấy mà chơi. Dù sao thì tôi cũng không có đồ gì tốt hơn cho các người cả".

Bà cụ tuy miệng nói cứng nhưng trái tim lại rất mềm, cộng với vẻ ngoài gầy gò hơn trước rất nhiều của bà cụ đã khiến cho Ninh Thần cũng cảm thấy mềm lòng.

Cô đích thân dìu bà cụ, bưng bê, ân cần hỏi han và làm đúng bổn phận của một người cháu dâu.

Một lúc sau, bà cụ gọi mọi người vào phòng họp.

Trong lòng mọi người đều biết bà cụ định làm gì, những người có chút địa vị trong nhà họ Lý đều tới, muốn chứng kiến cảnh tượng xúc động này.

Bà cụ đang ngồi ở trên cùng của căn phòng, bên cạnh là Hoắc Khải, Ninh Thần ôm Tiểu Quang và dắt tay Đường Đường đứng bên cạnh.

Vốn dĩ định sắp xếp chỗ ngồi cho cô, nhưng bà cụ nói rằng theo quy định của nhà họ Lý, nếu người đàn ông trong nhà vẫn còn sống thì người phụ nữ không được ngồi. Vì chỗ ngồi cũng tương đương với việc nắm quyền.

Đàn ông nắm quyền mà phụ nữ cũng nắm quyền, như vậy có thể chia rẽ gia đình, đó là điều không may mắn.

Đối với cuộc sống ngắn ngủi của bà cụ, Ninh Thần cũng không phản đối, rất ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Khi mọi người đến nơi, bà cụ chống gậy đứng lại, sau đó nói: "Có lẽ các ngươi đều biết hôm nay tôi gọi các người tới làm cái gì, đúng không?"

“Tôi biết”, ai đó trả lời.

"Biết là được rồi, cũng như câu trường giang sóng sau xô sóng trước, nay tôi đã già mà các người cũng đã nhiều tuổi. Thế giới tương lai nên giao lại cho người trẻ tuổi rồi", bà cụ nói xong, đột nhiên đứng lên và la lớn: "Lý Phong!"

“Tôi ở đây”, Hoắc Khải đứng dậy đi tới chỗ bà cụ.

Bà cụ nâng chiếc gậy trong tay đưa cho anh, nhìn vào mắt anh nghiêm túc nói: "Nhà họ Lý phát triển đến ngày nay đã hơn một trăm năm, tôi đã phụ trách họ Lý mấy chục năm nay không dám sơ hở một chút nào. Nhà họ Lý tuy suy sụp, nhưng trong tay tôi nó cũng không bị hủy hoại, cuối cùng tôi cũng có thể lưu lại một chút thể diện để lên gặp tổ tiên".

Câu nói của cụ bà khiến nhiều người không khỏi xót xa.

Đúng vậy, khi nhà họ Lý ở thời kỳ đỉnh cao, khối tài sản của họ lên tới hàng trăm tỷ.

Mặc dù hiện tại tài sản của bọn họ đã tăng gấp 4 lần, nhưng còn lâu mới đạt được đến trạng thái đỉnh cao.

Nhìn lại những năm đó, nhiều người không khỏi bừng tỉnh.

Lý Thắng Bân cũng mở miệng, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng ông ta lại không nói gì.

Bà cụ nói tiếp: "Hôm nay, quyền lực của nhà họ Lý sắp được giao cho cậu rồi. Thay mặt tổ tiên họ Lý, tôi muốn hỏi cậu có sẵn sàng làm hết sức

mình để giúp nhà họ Lý tiến lên và bảo vệ nhà họ Lý cho đến chết, giống như tôi, bất cứ lúc nào và trong bất kỳ hoàn cảnh nào không?"

Trái tim của tất cả mọi người đều đập loạn lên, bọn họ nhìn chằm chằm Hoắc Khải, hai lỗ tai cũng như đang vểnh lên, muốn nghe được câu trả lời của người đàn ông này.

Vài giây sau, Hoắc Khải đưa tay nhận lấy cây gậy, gật đầu nói: "Tôi có thể".

Khi cây gậy được đưa vào tay Hoắc Khải, ngay lập tức trong khán phòng đã nổ ra những tiếng hoan hô dữ dội, nhiều người nhảy cẫng lên vì sung sướng, thầm nghĩ tương lai nhà họ Lý chắc chắn sẽ hưng thịnh với vị sếp của Hi Vọng Mới là người lãnh đạo.

Ngay cả bà cụ cũng vậy, nét mặt cũng có chút hồng hào, mỉm cười gật đầu nói: "Hi vọng cậu có thể nhớ rõ hôm nay cậu đã hứa với tôi những gì, nhớ rõ cậu là người của nhà họ Lý! Chúng tôi có thể không giúp được gì nhiều cho cậu, nhưng những gì chúng tôi có thể cho cậu chính là sự kết nối huyết thống. Từ nay nhà họ Lý sẽ trông cậy vào cậu!"

Hoắc Khải gật đầu, nhưng đang định nói thì đột nhiên phát hiện đồng tử của bà cụ co rút nhanh chóng, sau đó bà cụ nặng nề ngã về phía sau.

Hoắc Khải rất nhanh liền ôm lấy bà cụ, nơi ngón tay chạm vào cũng đã lạnh ngắc.

Anh cảm thấy bị kích động, liền đưa ngón tay vào dưới mũi bà cụ thử, rồi trầm giọng hét lớn: "Gọi bác sĩ tới!"

Nhà họ Lý có một bác sĩ riêng, nhưng khi bác sĩ đến thì bà cụ đã chết từ lâu.

“Thực xin lỗi, bà cụ đã rời đi rồi”, bác sĩ thở dài nói: “Mong mọi người bớt đau thương".

Một đám người nhà họ Lý sững sờ vài giây, sau đó khóc lóc thảm thiết, lần lượt quỳ xuống đất lạy thi hài bà cụ để vĩnh biệt.

Ninh Thần cũng cùng Đường Đường dập đầu mấy cái trước thi hài của bà cụ.

Mặc dù không có nhiều liên hệ với bà cụ này, nhưng sự tiếc thương lớn hơn ân tình, sự tiếc thương đối với những người đã khuất thậm chí còn lớn hơn.

Nghe thấy hết tiếng khóc này đến tiếng khóc khác bên tai, lại nhìn bà cụ nằm yên lặng trên mặt đất, miệng vẫn mỉm cười, Hoắc Khải cảm thấy buồn bã không thể giải thích được.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình là người nhà họ Lý, nhưng vào lúc này, lòng anh nặng trĩu vô cùng, anh cảm thấy một áp lực tinh thần trách nhiệm không thể tả xiết.

Bà cụ suốt đời mạnh mẽ, ngay cả khi hấp hối vẫn rất ổn ào khi giao lại quyền hành.

Một người già như vậy thật đáng khâm phục.

Nụ cười mà bà cụ để lại trước khi qua đời cũng sẽ là hình ảnh mà nhà họ Lý sẽ luôn ghi nhớ.

Vì hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mình, bà cụ đã ra đi không chút tiếc nuối.

Nhưng mà trong lòng Hoắc Khải lại cảm thấy có chút áy náy đối với bà cụ.

Anh biết ngoài việc hi vọng anh sẽ tiếp quản nhà họ Lý, bà cụ nhất định còn hi vọng anh cũng sẽ tìm ra kẻ đã giết con trai của bà cụ.

Nhưng Hoắc Khải đã không làm như vậy, bà cụ tuy không nói gì, nhưng trong lòng không thể không suy nghĩ.

Chỉ là bà cụ biết điều nào là quan trọng hơn, và giấu nỗi buồn vào trong nơi sâu kín nhất của trái tim mà không nói ra.

Sau một lúc lâu, Hoắc Khải cũng quỳ xuống cung kính lạy bà cụ ba cái rồi nói: "Bà an tâm ra đi, nhà họ Lý... cứ giao cho tôi".

Là người đứng đầu đại gia tộc ở Tây Bắc, cũng là bà nội của ông chủ Hi Vọng Mới, nên cái chết của bà cụ đã gây xôn xao dư luận.

Nhiều người thân quen cũng như không quen đã đến chia buồn.

Nhà họ Lý tổ chức một buổi lễ rất long trọng xa hoa, không ai dám lên tiếng phản đối.

Ngay cả Hoắc Khải cũng không phản đối điều này.

Bà cụ đã cống hiến cả đời cho nhà họ Lý, nay chuyện hậu sự của bà cũng nên tổ chức lớn, để bà cụ có thể diện trên đường sang thế giới bên kia.

Vô số xe sang, vô số quan chức đến phúng viếng, chào hỏi.

Hầu hết trong số họ đến đây vì Hoắc Khải.

Hoắc Khải biết rõ điều này, vì vậy anh không rời đi. Thay vào đó, anh ở lại và tiếp những vị khách này một cách chân thành với tư cách là chủ gia đình.

Mãi đến ba ngày sau, thi thể của bà cụ mới được hỏa táng và tro cốt được gửi đến nhà tổ tiên của gia đình. Hoắc Khải đã rời đi sau khi đốt giấy tiền vàng bạc xong.

Đợi đến thất đầu thì anh sẽ quay lại đốt giấy tiền một lần nữa.

Sau khi rời khỏi nhà họ Lý, Ninh Thần đột nhiên lau nước mắt trên đường đi, nói: "Đột nhiên em cảm thấy có lỗi với bà cụ, liệu có phải trước đó em nên chủ động xin lỗi bà cụ trước không?"

Ninh Thần trước kia có mâu thuẫn với bà cụ, nhưng lần này quan hệ giữa hai người đã dịu đi rất nhiều, cũng không có ai nhắc tới những chuyện trước đây.

Nhưng Ninh Thần lại mềm lòng, nghĩ đến trước đây, cô luôn cảm thấy mình là phận con cháu, không nên nói chuyện với người lớn tuổi như vậy.

Hoắc Khải vòng tay ôm cô, vỗ về an ủi vài cái rồi nói: "Không sao đâu, bà cụ sẽ không trách em đâu".

“Em hy vọng bà cụ có thể trách em vài câu, để trong lòng em cảm thấy dễ chịu hơn”, Ninh Thần nghẹn ngào nói: "Chuyện sống chết thật khiến cho người ta khó chịu quá, anh cũng rất đáng thương, ông bà bố mẹ đều không còn ở bên anh nữa. Chồng à, sau này có chuyện gì không vui thì cứ nói cho em biết, em nguyện ý làm tất cả vì anh!"

Theo góc nhìn của Ninh Thần, Hoắc Khải hiện giờ đang rất cô độc.

Những người thân ruột thịt của anh đều đã chết, về phần họ hàng trong gia đình của Lý Thắng Bân, tuy có quan hệ huyết thống nhưng họ không thể nào so sánh với ông bà bố mẹ của anh được.

Vì vậy, Ninh Thần hy vọng có thể làm được điều gì đó cho Hoắc Khải.

Sự chu đáo của cô khiến Hoắc Khải cảm nhận được một luồng điện ấm áp, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, chỉ cần có Ninh Thần ở bên cạnh, anh sẽ cảm thấy mọi chuyện đều có thể giải quyết được.

Cũng giống như khi anh mới tái sinh, lý do anh chấp nhận gia đình này là vì Đường Đường đã bí mật đưa cho anh nửa chiếc xúc xích giăm bông.

Một nửa miếng giăm bông có thể không đáng giá hai tệ, nhưng trong trái tim của Hoắc Khải, thứ đó là một món vô giá.

Đó là tình cảm gia đình không thể đong đếm được bằng tiền bạc, là điều mà một người nên và mong có được nhất!

Anh thật may mắn khi có được tất cả những điều này.

“Có mẹ con em bên cạnh anh là được rồi, anh không đòi hỏi gì hơn nữa”, Hoắc Khải ôm Ninh Thần nói.

“Bố, còn có em trai của con và con”, Đường Đường cười nói: “Đúng rồi, còn có cô Cố và Văn Văn nữa, mọi người đều sẽ ở bên cạnh bố!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 661: Ý Thức Về Danh Dự

Những lời này khiến nét mặt của Hoắc Khải cứng đờ, Ninh Thần ôm chặt lấy anh nói: "Đúng vậy, còn có cô Cố".

Hoắc Khải cười khan một tiếng, không phát biểu thêm, đây là chủ đề nhạy cảm và không thích hợp để nói nhiều trước mặt bọn trẻ.

Ninh Thần cũng không vướng bận quá nhiều về vấn đề này, chuyện của Cố Phi Dương đã qua và không thể thay đổi. Ngay cả khi Hoắc Khải không bao giờ cho Cố Phi Dương một thân phận thực sự, thì trên thực tế cũng không có sự khác biệt quá lớn.

Sau khi suy nghĩ, Ninh Thần nói: "Anh nên phái thêm người đến bảo vệ cô Cố và Văn Văn. Vì có người đã dám bắt cóc Đường Đường, sau này có người dám bắt cóc cả hai bọn họ nữa cũng không có gì lạ".

Sự tồn tại của Cố Phi Dương luôn được che giấu với thế giới bên ngoài và không được công khai.

Thỉnh thoảng có người nhìn thấy Hoắc Khải đến gặp Cố Phi Dương, nhưng hai người họ đã rất cẩn thận, Cố Phi Dương luôn đích thân đưa Hoắc Khải rời đi trong ngày, kiên quyết không để anh ở lại qua đêm.

Nếu không thì sang hôm sau sẽ có khả năng bị nghi ngờ.

Nhưng giấy không thể gói được lửa, và một ngày nào đó cũng sẽ có người biết được tất cả những điều này.

Hơn nữa, loại chuyện này không thể giấu được những sự điều tra có chủ đích, nếu có người thật sự muốn điều tra thì sẽ rất dễ dàng phát hiện ra.

Trước đây Hoắc Khải cử một thành viên của tiểu đội Tinh Anh đến bảo vệ Cố Phi Dương, nhưng từ kinh nghiệm thực tế, thì anh thấy một thành viên chắc chắn là không đủ.

Ngay cả khi năng lực cá nhân của họ thuộc vào hàng tốt nhất thế giới thì vẫn rất khó để chống lại sự tấn công đồng thời của 5 sát thủ hàng đầu như lần trước.

Vì vậy, lời nhắc nhở của Ninh Thần là rất chính xác.

Hoắc Khải gật đầu nói: "Anh sẽ phái thêm vài người tới".

Ninh Tuyết Thanh ậm ừ, và không nói gì thêm.

Chuyện quyền lực của nhà họ Lý chuyển giao vào tay của Hoắc Khải nhanh chóng lan truyền trong giới kinh doanh, và những công ty có quan hệ làm ăn với nhà họ Lý lúc này đều rất vui vẻ.

Giờ đây, nắm quyền nhà họ Lý là ông chủ lớn của Hi Vọng Mới, nên nhà họ Lý chính là công ty cốt lõi dẫn đến hệ thống Hi Vọng Mới! Nếu có liên hệ với nhà họ Lý, vậy chẳng phải là đã có đủ điều kiện gia nhập vào hệ thống Hi Vọng Mới hay sao?

Các công ty không có quan hệ làm ăn với nhà họ Lý hiện tại đều phái người tới nói chuyện hợp tác, trước đây có mấy vị sếp rất hách dịch, nhưng hiện tại đều là cụp mắt gật gật đầu, nguyện ý dùng hết tài sản để hợp tác kinh doanh với nhà họ Lý.

Thua thiệt một chút cũng không sao, ai chẳng biết có liên hệ với Hi Vọng Mới thì triển vọng trong tương lai là không giới hạn.

Có một thời gian nhà họ Lý rất bận rộn, có rất nhiều công ty đến tìm kiếm sự hợp tác, đưa tiền cho bọn họ.

Tất cả những gì nhà họ Lý phải làm bây giờ là tìm một chiếc rương và chất hàng đống tiền vào đó.

Chỉ có điều đội kế hoạch vẫn tương đối tỉnh táo, hoặc là bọn họ luôn coi mình là một phần của Hi Vọng Mới, cho nên tình huống hiện tại cũng không khiến bọn họ quá choáng ngợp.

Tất cả thông tin của các công ty hợp tác sẽ được họ xem xét kỹ lưỡng, những công ty vô dụng với nhà họ Lý hoặc có thể gây ảnh hưởng tiêu cực đều bị PASS.

Không cần biết các người giữ giá thấp đến mức nào, dù các người có sẵn sàng cho đi bao nhiêu lợi ích thì cũng không có gì để nói thêm!

Trong quá khứ, nhà họ Lý là một doanh nghiệp gia đình độc lập nhưng đôi khi họ cũng phải nhượng bộ vì lợi ích của một số người.

Nhưng hiện tại, nhà họ Lý đã có liên hệ trực tiếp với Hi Vọng Mới, không muốn hổ thẹn với Hoắc Khải và Hi Vọng Mới thì họ cũng phải nâng tiêu chuẩn lên một tầm cao khác!

Điều này làm cho một số công ty gặp khó khăn khi đàm phán. Nhà họ Lý đột ngột nâng cao tiêu chuẩn khiến họ khó thích ứng ngay lập tức.

Nhưng sẽ không thể giúp được gì nếu như không biết thích nghi. Có nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy đều muốn lấy tiền đưa cho nhà họ Lý, nếu còn không thay đổi thì sẽ bị người khác thế chỗ.

Nhiều doanh nghiệp chỉ cần một đối tác, nhiều quá cũng vô ích.

Vì thế những công ty này chỉ có thể thầm mắng chửi trong khi cố gắng hết sức để cải thiện khả năng cạnh tranh của họ.

Sự thay đổi lớn như vậy chỉ trong một khoảng thời gian ngắn chắc chắn là rất khó khăn. Có thể chi phí của nhiều công ty sẽ tăng vùn vụt, thậm chí là thua lỗ.

Nhưng về lâu dài, nó sẽ sinh ra những lợi ích to lớn cho cả nhà họ Lý và các công ty này.

Mặc dù xu thế kinh doanh trong tương lai là hoạt động tích hợp toàn cầu, nhưng về cơ bản, đó vẫn là sự sống còn của những người phù hợp nhất.

Và với sự hội nhập sâu hơn của nền kinh tế toàn cầu, mọi người có thể theo đuổi hiệu ứng thương hiệu nhiều hơn nữa. Điều này sẽ cho phép nhiều lưu lượng truy cập và quỹ đầu tư hơn cho các thương hiệu hàng đầu, để lại rất ít thời gian cho các thương hiệu nhỏ.

Mặc dù không phải tất cả mọi người đều sẽ chọn những thương hiệu lớn, nhưng đây sẽ là một xu thế chung.

Nếu có thu nhập một triệu tệ, bạn sẽ không mua một chiếc ô tô trong nước với giá chỉ một trăm ngàn tệ.

Nhưng nếu thu nhập chỉ là năm mươi ngàn tệ, nếu mua một chiếc ô tô trong nước với giá một trăm ngàn tệ thì đó đã được coi là sự lựa chọn tốt nhất rồi.

Nói trắng ra, ý tưởng tiết kiệm chi phí chỉ hướng đến những người có điều kiện kinh tế trung bình.

Có tiền thật sự thì không ai cân nhắc về giá cả, người ta chỉ mua công dụng và hiệu suất.

Do đó, các công ty này và nhà họ Lý sẽ phát triển và đạt đến một cấp độ khác nhờ sự thay đổi này. Chỉ bằng cách này, tương lai họ mới có thể theo kịp sự phát triển của Hi Vọng Mới.

Nếu không thì ngay cả khi Hoắc Khải muốn hợp tác với họ trong tương lai, họ cũng không có điều kiện và nền tảng vững chắc.

Sự phát triển mạnh mẽ của nhà họ Lý không hề ảnh hưởng đến Hi Vọng Mới, thậm chí có thể nói hai bên không cùng đẳng cấp.

Hy Vọng Mới bây giờ thâu tóm được sức mạnh của thế lực ngầm nên quy mô tài sản càng ngày càng mở rộng.

Chỉ tính riêng tài sản thực tế thì công ty đã có hàng trăm tỷ. Theo báo cáo đánh giá do Giản Tư Tư thực hiện, sau khi tiêu hóa hết lợi ích của thế lực ngầm, nó có thể thực sự đạt đến mức ngàn tỷ!

Có thể khối tài sản hàng ngàn tỷ không phải là một con số quá lớn trên thế giới, vì vẫn có nhiều công ty có quy mô như vậy.

Nhưng Hi Vọng Mới thì khác. Khả năng kiếm tiền của nó thực sự rất khủng khiếp, ban đầu nó được định giá vài chục tỷ khi tài sản chỉ có vài tỷ, lại còn có thể thu vào hàng trăm triệu một ngày.

Bây giờ quy mô tài sản đã mở rộng hàng trăm lần. Nhờ hiệu ứng thương hiệu, vô số người trên khắp thế giới đang đổ xô đi mua những sản phẩm của Hi Vọng Mới.

Các chi nhánh mà công ty mua lại trước đây cũng đã quảng bá sản phẩm của họ ra thế giới sau khi nâng cao tiêu chuẩn chất lượng.

Hàng ngày, hàng giờ, hàng phút, hàng giây, có vô số tiền của đổ vào tài khoản của công ty Hi Vọng Mới. Tốc độ nhanh đến mức tài chính của công ty đôi khi rất khó tính toán rõ ràng thu nhập thực sự kiếm được ngày hôm nay là bao nhiêu.

Tất cả các ngân hàng lớn đều đã mở các kênh đặc biệt cho Hi Vọng Mới. Bất cứ lúc nào, miễn là người của Hi Vọng Mới đến giao dịch, thì sẽ luôn được nhận dịch vụ một-một vô điều kiện 24/24 giờ!

Điều này không chỉ dành cho những khách hàng lớn hay doanh nghiệp công ty, mà còn dành cho việc kinh doanh riêng của nhân viên Hi Vọng Mới. Ngay cả khi bạn chỉ đi rút hai trăm tệ, bạn cũng có thể thực hiện điều đó thông qua kênh đặc biệt này.

Có bao nhiêu công ty có thể được hưởng loại đãi ngộ này?

Trước mắt thì chỉ có Hi Vọng Mới!

Một số người cho rằng điều đó là không công bằng, nhưng dòng tiền mỗi ngày của Hi Vọng Mới thực sự quá đáng sợ.

Mỗi ngày, các ngân hàng lớn đều có một lượng khách hàng sở hữu dòng tiền lớn đáng sợ giống như thế này. Ai lại không muốn nịnh bợ một

khách hàng như vậy chứ?

Không chỉ ngân hàng, mà ở tất cả các lĩnh vực khác, vẫn có những người sẵn sàng bật đèn xanh cho người của Hi Vọng Mới.

Bất kể trong cuộc sống hay công việc, chỉ cần bạn có thể cầm trong tay thẻ nhân viên của Hi Vọng Mới thì bạn sẽ có thể tận hưởng những dịch vụ tốt hơn. Dù chỉ là người dọn dẹp thì xung quanh cũng sẽ có rất nhiều người phải ghen tị với bạn.

Cách đối xử này làm cho ý thức về danh dự của các nhân viên của Hi Vọng Mới đạt đến đỉnh điểm.

Khi vào công ty hàng ngày, họ đều sẽ dừng lại vài giây để mặc niệm trước những bức chân dung điện tử của Hoắc Khải và Ninh Thần treo ở lối vào sảnh.

Đây là ý tưởng của Giản Tư Tư, cô ấy cảm thấy Hoắc Khải với tư cách là ông chủ của công ty nhưng luôn ở ngoài công ty, sau một thời gian dài, một số nhân viên mới có thể không biết anh khi họ gặp mặt.

Tuy rằng không có khả năng sẽ xảy ra chuyện này, vì sự xuất hiện của Hoắc Khải từ lâu đã được mọi người biết đến bởi sự tuyên truyền ngày đêm.

Nhưng xuất hiện càng thường xuyên thì sẽ càng quen thuộc hơn.

Là sếp của công ty, cho dù không ở trong công ty thì treo một bức tranh ở đây cũng rất tốt. Dù sao cũng phải cho mọi người biết rằng sếp vẫn đang chiến đấu cùng với bọn họ!

Theo thời gian, những nhân viên này đã hình thành thói quen, và sự ngưỡng mộ của họ dần dần trở thành một tín ngưỡng.

Họ tôn thờ Hoắc Khải, cũng giống như họ tôn thờ các vị thần.

Không có nhân viên công ty nào trên thế giới đoàn kết hơn những nhân viên của Hi Vọng Mới.

Đây không chỉ là kết quả của việc tuyên truyền, mà còn vì Hi Vọng Mới đã trải qua rất nhiều cuộc khủng hoảng để từng bước đi đến thành công như hiện tại. Hãy chứng minh bản thân bằng những hành động thiết thực và sự thật rằng mọi người sẽ không còn gì để nói.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 662: Người Cũ

Làm việc ở một công ty như thế, không thể nghi ngờ gì chính là một chuyện khiến người ta cảm thấy vinh hạnh và tự hào.

Sau khi Ninh Thần về nhà thì vùi đầu vào công việc, mỗi ngày đều bận rộn xử lý các nghiệp vụ khác nhau.

Mà Hoắc Khải thì tới bên Cố Phi Dương, trải qua chuyện Đường Đường bị bắt cóc và chuyện sinh tử ly biệt của vợ khiến anh càng hiểu hơn phải trân trọng cuộc sống này mới không mang nhiều tiếc nuối.

Sự thay đổi của anh khiến Cố Phi Dương cảm nhận được và cũng đáp lại vô cùng nhiệt tình.

Một đêm ngọt ngào nọ, Cố Phi Dương nằm rạp lên người Hoắc Khải, nhìn đôi môi đẹp của anh, chợt hỏi: "Nếu em mang thai thì anh có muốn giữ không?"

"Em bầu rồi sao?", Hoắc Khải kinh ngạc hỏi.

Tuy hai người đã thân mật rất nhiều lần nhưng hầu hết đều sử dụng biện pháp bảo vệ, mà đều là do Cố Phi Dương chủ động yêu cầu.

Cô ta không muốn mang đến cho Hoắc Khải quá nhiều rắc rối, nhất là lại thêm một đứa trẻ sẽ khó khăn rất nhiều.

"Không phải, em chỉ hỏi vậy thôi", Cố Phi Dương nói.

Hoắc Khải hiểu được suy nghĩ của cô ta, hỏi: "Sao thế, em muốn có thêm một đứa à?"

"Không phải", Cố Phi Dương khẽ lắc đầu, sợi tóc cọ vào ngực của Hoắc Khải có chút ngứa ngáy: "Nếu lại có thêm một đứa trẻ, có lẽ cô Ninh sẽ nghĩ nhiều. Hơn nữa em cảm thấy như bây giờ cũng thật tốt. Cô Ninh đã sinh cho anh một bé trai rồi, anh cũng có đủ nếp đủ tẻ. Còn với Văn

Văn, anh đối tốt với nó, con bé cũng rất thích người bố như anh, coi như con bé là con của chúng ta".

Hoắc Khải cũng không tiếp lời. Anh biết, lời nói này của Cố Phi Dương chỉ là để an ủi chính mình mà thôi.

Một người phụ nữ, sau khi xác định quan hệ với người đàn ông thì sao lại không muốn có kết tinh của tình yêu hai người chứ?

Cố Phi Dương nói như vậy chỉ là không muốn làm khó Hoắc Khải.

Tuy rằng Hoắc Khải cũng tỏ ra thuận theo suy nghĩ của cô ta mà làm, không cần suy nghĩ nhiều nhưng Cố Phi Dương vẫn luôn kiên quyết không cần con.

Theo cô ta nói thì những thứ cô ta đạt được đã đủ rồi, không nên tham lam thêm nữa.

Chuyện này Hoắc Khải cũng không tiện khuyên nhủ nhiều. Dù sao đứng ở góc độ của Ninh Thần suy xét thì thực sự không thích hợp. Ít nhất bây giờ là như thế.

Đợi sau khi tuổi tác lớn hơn một chút thì cũng có thể cân nhắc.

"Gần đây em có chút sợ hãi", Cố Phi Dương bỗng nói.

"Sợ hãi? Em sợ gì?" Hoắc Khải hỏi.

"Em sợ bố đẻ của Văn Văn đột nhiên quay lại tìm con bé. Nếu thật sự xảy ra chuyện đó thì em không biết nên làm thế nào", Cố Phi Dương tỏ ra lo lắng nói.

Hoắc Khải sững người, sau đó hỏi: "Không phải em nói bố của con bé chết rồi sao?"

"Theo em thấy là chết rồi, bao nhiêu năm không xuất hiện thì khác gì đã chết. Ở đồn công an cũng đã khóa sổ. Nhưng em có cảm giác, anh ta

chưa chết mà đang ở một góc nào đó thoi thóp mà sống", Cố Phi Dương nói.

Hoắc Khải im lặng không nói. Sau chuyện làm ăn thất bại năm xưa, chồng của Cố Phi Dương bỗng nhiên bỏ nhà ra đi, từ đó không trở về.

Nhiều năm như thế vẫn luôn không có chút tin tức nào. Tất cả mọi người đều cho là, có lẽ anh ta đã chết bên ngoài rồi.

Nhưng Cố Phi Dương cảm thấy anh ta không chết. Đương nhiên, cũng có khả năng này.

Một người đàn ông trưởng thành, có tay có chân, không trở về nhà không có nghĩa là đã chết.

Nếu có một ngày anh ta thật sự quay lại muốn nối lại tình xưa với Cố Phi Dương thì sao?

"Em sẽ không ở bên anh ta, cũng không để Văn Văn đi theo anh ta", Cố Phi Dương nói: "Trong lòng em, anh là chồng của em, cũng là bố ruột của Văn Văn. Còn anh ta, chỉ là người qua đường mà thôi!"

"Em nghĩ được thế thì tốt", Hoắc Khải nói.

"Vậy anh có cảm thấy em là một người phụ nữ xấu xa vô tình vô nghĩa không? Đã có câu nói một đêm ân ái trăm năm bạc đầu, mà em và anh ta còn đã có cả chứng nhận kết hôn…", Cố Phi Dương nói.

"Không đâu, mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình. Anh ta lựa chọn chạy trốn, bỏ mặc hai mẹ con em. Vậy em cũng có quyền lựa chọn buông bỏ anh ta, đón nhận cuộc sống mới", Hoắc Khải nói, bỗng hiểu ra điều gì, hỏi: "Có phải em có tin tức gì của anh ta không?"

Toàn thân Cố Phi Dương phát run, sau đó nhỏ giọng nói có chút nghẹn lại.

Tuy rằng cô ta không nói rõ nhưng Hoắc Khải đã hiểu rồi. Chắc chắn Cố Phi Dương đã nhận được tin tức của anh ta, nếu không thì sẽ không có phản ứng như thế.

"Anh ta ở đâu?", Hoắc Khải hỏi.

Một lúc sau, Cố Phi Dương mới trả lời: "Ở một công ty tư nhân, làm lái xe cho ông chủ ở đó".

Người đàn ông đó tên là Nhạc Khánh Ninh. Sau khi rời khỏi Cố Phi Dương cũng muốn mạnh mẽ khởi nghiệp lại từ đầu, sau đó sẽ quay về sống cùng vợ con sống sung sướng.

Nhưng hiện thực vẫn luôn tàn khốc so với tưởng tượng rất nhiều. Một người vấp ngã, muốn đứng lên thì dễ, còn người bị cuộc sống vùi dập thì muốn trèo lên nào có dễ dàng gì.

Mấy lần khởi nghiệp đều ăn đủ khổ nhục, tiết tấu kinh doanh ngày càng nhanh khiến anh ta dần không thích ứng nổi.

Sau khi thất bại quá nhiều lần, trên người không còn đồng nào, anh ta cũng không còn ý chí phấn đấu nữa, chỉ đành lựa chọn làm thuê thời vụ.

Sau đó ở trong một nhà máy có quan hệ tốt với một cô gái, cũng có một đứa con trai.

Tuy nhiên, thời gian êm ấm chẳng được bao lâu, hai mẹ con đều mắc bệnh máu trắng di truyền, không những tiêu hết số tiền ít ỏi không dễ gì mới gom được mà còn không cứu được tính mạng của họ.

Nhạc Khánh Ninh lại trở thành một người đơn thân, cuối cùng làm lái xe cho ông chủ. Một người từng có tài sản hàng chục triệu, sa cơ đến mức này thật sự rất xấu hổ.

Anh ta không dám quay lại tìm Cố Phi Dương, nhưng người tính không bằng trời tính, con gái của ông chủ lại học múa ở công ty vũ đạo của Cố Phi Dương.

Lúc Nhạc Khánh Ninh đưa con gái ông chủ đi học thì vừa hay gặp Cố Phi Dương.

Ban đầu anh ta không dám nhận, vì trong tưởng tượng, vợ anh ta là một người tính cách yếu đuối. Không ra khỏi cửa, ru rú trong nhà, ngay cả gặp người lạ nói hai câu cũng đỏ mặt, tại sao có thể là tổng giám đốc của một công ty vũ đạo nổi tiếng chứ.

Phải biết rằng, công ty vũ đạo của Cố Phi Dương cũng được xem như nổi tiếng trong ngành.

Vì quan hệ hợp tác với Hi Vọng Mới, mà rất nhiều ông chủ đều đưa con cái đến đây học tập.

Học múa chỉ là thứ yếu, điều quan trọng là mở rộng quan hệ, có con cái là vấn đềchung thì có thể dễ dàng bắt chuyện.

Có sự tham gia của những nhà giàu có này, lợi nhuận của công ty vũ đạo cũng tăng lên mấy lần, đã đạt tới mức hơn trăm triệu mỗi năm.

Lợi nhuận này đã khủng hơn nhiều so với mấy năm trước. Lúc đó, giá trị của công ty mới mấy chục triệu, bây giờ chỉ tính riêng lợi nhuận đã vượt xa tổng tài sản rồi.

Nhìn thấy Cố Phi Dương vẫn trẻ trung, xinh đẹp động lòng người, Nhạc Khánh Ninh đã nghe ngóng, thăm dò khắp nơi, cuối cùng mới xác nhận đó là vợ mình.

Đấu tranh suy nghĩ thời gian dài, cuối cùng anh ta cũng chọn ra mặt, nói rõ với Cố Phi Dương những chuyện đã xảy ra.

Ngoài ra, anh ta cũng hi vọng có thể trở lại ở bên Cố Phi Dương.

Suy nghĩ của Nhạc Khánh Ninh như vậy cũng rất bình thường. Cố Phi Dương xinh đẹp như thế, bây giờ lại giàu có, mình là chồng cô ta, muốn hòa hợp thì cũng không có gì lạ.

Nhưng Cố Phi Dương lại không đồng ý, khi nhìn thấy Nhạc Khánh Ninh thì cô ta còn nghĩ là đang nằm mơ.

Nghe những gì mà Nhạc Khánh Ninh trải qua trong mấy năm qua, Cố Phi Dương bỗng cảm thấy ấn tượng về người đó trong lòng cô ta đã hoàn toàn đổ nát. Hình dáng của Hoắc Khải đã in sâu vào đáy lòng, không ai có thể thay thế vị trí của anh.

Cho nên, Cố Phi Dương quyết liệt từ chối Nhạc Khánh Ninh. Xuất phát từ lòng thương hại, cô đồng ý cho Nhạc Khánh Ninh chục triệu coi như phí chia tay.

Nhưng Nhạc Khánh Ninh không đồng ý. Anh ta biết mình sẽ không dễ dàng trở lại với Cố Phi Dương nên đã có sự chuẩn bị trước.

Một khi Cố Phi Dương từ chối thì anh ta đòi quyền nuôi dưỡng Văn Văn.

Hoặc là chúng ta cùng nuôi con, hoặc là để tôi nuôi con.

Lý do mà anh ta đưa ra yêu cầu này là vì sau khi Nhạc Khánh Ninh kiểm tra thì phát hiện cơ thể có vấn đề, ngay cả khi lập gia đình thì cũng không thể có con.

Nhạc Văn Văn là đứa con độc nhất đời này của Nhạc Khánh Ninh, ngoài ý nghĩ muốn chia tài sản của Cố Phi Dương thì cũng thật sự hi vọng sống cùng với con.

Đương nhiên, Cố Phi Dương không đồng ý. Đừng nói là bản thân cô ta có thể cho Nhạc Văn Văn điều kiện sống và không gian trưởng thành tốt hơn, mà với mối quan hệ của Hoắc Khải và cô bé thì cô ta cũng muốn con gái ở lại.

Nhưng, sự thăm dò ban đầu của Nhạc Khánh Ninh đến cuối cùng đã trở thành tham lam, cố chấp vô sỉ, kiên quyết muốn giành quyền nuôi con.

Cô không cho, vậy thì tôi sẽ kiện cô.

Trong lòng Cố Phi Dương hoảng loạn, cho nên mới nói chuyện với Hoắc Khải, hi vọng có thể đưa ra cách giải quyết.

Nói chính xác hơn, là cô ta vô cùng rối rắm, không biết nên làm thế nào.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 663: Điều Kiện

Trên thực tế, ở một khía cạnh nào đó, Cố Phi Dương cảm thấy hổ thẹn đối với Hoắc Khải.

Vì cô ta cho rằng mình đã là người phụ nữ của anh, không nên dây dưa với những người đàn ông khác, cho dù đó là chồng cũ của cô ta và đối phương chủ động đến tìm cô ta trước.

Điều quan trọng nhất là Hoắc Khải đối xử rất tốt với Nhạc Văn Văn. Chính vì điều này, cô ta mới cảm thấy cho dù cô ta có bất cứ lỗi lầm nào với Hoắc Khải thì cũng là chuyện khó chấp nhận.

Ngay cả việc chỉ khiến trong lòng anh không vui thì cũng không được phép.

Hoắc Khải thì lại không nghĩ tới điều này, anh chỉ nhìn thấy Cố Phi Dương hoảng loạn như thế thì an ủi: "Không sao đâu, anh ta mất tích nhiều năm như thế, cho dù về điều kiện kinh tế hay về mặt tình cảm mà nói thì nếu kiện cáo thật cũng không thể thắng được. Hơn nữa, không phải em đã nói, trước đây anh ta đã bị xóa khẩu rồi sao. Anh ta cũng đã kết hôn với người phụ nữ khác rồi thì khác gì trùng hôn. Thật sự khởi kiện thì không những anh ta không giành được quyền nuôi con gái mà còn có thể vào tù".

Cố Phi Dương không hiểu lắm về mặt pháp luật nhưng cô ta tin tưởng lời nói của Hoắc Khải.

Nhưng, cô ta không muốn giải quyết chuyện này quá tuyệt tình, nên nói: "Vâng, ngày mai em sẽ nói chuyện với anh ta, giải quyết chuyện này trong hòa bình".

"Lúc nào cần anh giúp thì nói ngay, nếu cảm thấy không ổn thì anh đi cùng em đến gặp anh ta", Hoắc Khải nói.

"Không cần đâu!", Cố Phi Dương lắc đầu ngay, nói: "Nếu anh đi, em sẽ cảm thấy khó xử. Anh không cần đi đâu, mình em đi là được rồi".

“Thật sự không c`ần sao?”, Hoắc Khải hỏi.

Thật ra cho đến bây giờ, anh đã không quan tâm đến chuyện người ngoài biết được mối quan hệ của anh với Cố Phi Dương. Nếu nói nguyên nhân phải che giấu mối quan hệ này thì chính là sợ hai mẹ con Cố Phi Dương gặp phải nguy hiểm.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của mình Hoắc Khải, còn Cố Phi Dương thì không nghĩ thế. Cô ta chỉ muốn mình thành thật đứng phía sau, không muốn bị người khác biết được.

Bởi vì mối quan hệ của hai người, không phải chỉ liên quan đến cá nhân mà còn liên quan đến cảm nhận của Ninh Th`ần.

Cố Phi Dương không muốn trong lòng Hoắc Khải khó chịu, cũng không muốn trong lòng Ninh Th`ần không vui.

Hai người cũng không rối rắm chuyện này quá lâu, mà chỉ nói chuyện thêm một lát r`ồi ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau, Hoắc Khải rời đi trước, một lúc lâu sau, Cố Phi Dương mới đưa Văn Văn đi ra.

Lúc đưa con gái đến lớp, Cố Phi Dương nhìn thấy Nhạc Khánh Ninh, anh ta đứng ở cổng trường, nhìn hai mẹ con cô ta.

Nhạc Văn Văn không chú ý đến Nhạc Khánh Ninh, mà ngay cả nhìn thấy cũng không quen biết.

Lúc đ`ầu, khi Nhạc Khánh Ninh rời đi, Văn Văn vẫn chưa nhớ được gì, vốn dĩ không biết bố ruột của mình trông như thế nào.

Cho nên, hình ảnh của Hoắc Khải mới có thể dễ dàng cắm rễ vào tâm h`ồn non nớt của cô bé.

Một trang giấy trắng luôn dễ dàng bị thay đổi bởi các hình vẽ khác nhau.

Trong lòng Cố Phi Dương cũng cảm thấy căng thẳng, so với Hoắc Khải thì cô ta càng không hi vọng người khác biết được sự tồn tại của Nhạc Khánh Ninh.

Đối với cô ta, người này đã coi là vết nhơ của đời mình, cô ta bị mù mới tìm một người đàn ông không có trách nhiệm như vậy.

Bây giờ thì mình đã gặp được khởi đầu mới của cuộc đời, đương nhiên là muốn cắt đứt hoàn toàn với quá khứ.

Cho nên, Cố Phi Dương lặng lẽ ra hiệu với Nhạc Khánh Ninh bảo anh ta đi đến quán cà phê gần đó.

Cố Phi Dương đã đặt trước một phòng bao. Rất kín đáo, có thể bảo vệ bí mật của riêng cô ta.

Sau khi Nhạc Khánh Ninh đi vào nhìn thấy cô ta thì cười tươi đi tới, giang hai tay như muốn ôm lấy cô ta.

"Đứng im đó!", Cố Phi Dương lập tức quát lên, sau đó nói: "Quan hệ của chúng ta đã không thể trở lại như xưa, xin anh Nhạc lịch sự một chút".

"Xem cô nói kìa, một đêm vợ chồng một đời ân ái. Huống hồ chúng ta còn có con chung. Tại sao cô lại có thể nói ra những lời tuyệt tình như thế chứ", Nhạc Khánh Ninh nói.

Cố Phi Dương không quan tâm đến lời này của anh ta mà nói ngay: "Điều kiện lần trước tôi nói với anh, anh đã nghĩ chưa? Nể thân phận bố ruột của Văn Văn thì tôi có thể cho anh thêm năm triệu, tổng cộng là 15 triệu. Chỉ cần anh không tiêu pha hoang phí thì số tiền này đã đủ để dành sống hết nửa đời sau rồi".

"Khà khà, sao thế, muốn dùng tiền để đuổi tôi à?", Nhạc Khánh Ninh kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống, cười nham hiểm nói: "Tôi biết bây giờ cô rất giàu có, còn nhiều hơn khi tôi có tiền nhất. Cho nên, cô coi thường tôi rồi? Hay phải nói là cô đã gian díu với thằng đàn ông nào khác rồi?"

“Anh ăn nói cho cẩn thận! Đừng quên rằng, anh đã bị xóa khẩu, trên mặt pháp luật thì đã là người chết rồi!”, Cố Phi Dương quở trách, nói.

“Trên mặt pháp luật? Nhưng trên thực tế thì tôi vẫn sống. Nếu tôi vẫn còn sống thì đương nhiên vẫn là chồng cô, cô là vợ tôi, Nhạc Văn Văn là con gái tôi! Cô bàn điều kiện với tôi, vậy tôi hỏi cô, cô đã suy nghĩ đến quyền nuôi dưỡng thế nào rồi. Nếu không được thì thưa kiện đi, xem ai thắng ai!”, Nhạc Khánh Ninh nói.

“Tôi cũng không sợ anh kiện. Tôi đã tìm người hỏi qua rồi. Chuyện tình cảm của anh sau khi rời đi đã phạm tội trùng hôn về mặt pháp luật, là hành vi phạm pháp. Nếu thật sự kiện cáo thì anh còn phải ngồi tù đấy!”, Cố Phi Dương nói.

Nhạc Khánh Ninh cười lạnh, nói: “Trùng hôn cái gì, tôi không kết hôn với cô ta”.

“Kể cả không kết hôn cũng thế. Hai người ở chung lâu ngày, lại còn sinh con. Những chuyện này đều có thể điều tra được thì chính là hôn nhân thực thụ. Ngay cả không có chứng nhận kết hôn thì cũng không khác gì kết hôn”, Cố Phi Dương lạnh lùng nói: “Cho nên anh nghĩ cho kỹ đi, muốn cầm tiền rồi đi hay muốn ngồi tù!”

Sắc mặt Nhạc Khánh Ninh trở nên u ám. Anh ta chưa từng nghĩ tới mình và người phụ nữ khác sống chung, còn có con thì sẽ bị ngồi tù.

Nhưng nhìn biểu hiện của Cố Phi Dương thì không giống đang dọa dẫm, bây giờ cô ta đã có tài sản hơn trăm triệu, muốn tìm luật sư để hỏi rõ tình hình thì cũng không có gì kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, Nhạc Khánh Ninh “hừ” một tiếng, nói: “Ngay cả khi tôi ngồi tù thì làm sao, cô cũng phải đeo cái danh bội bạc. Tất cả mọi người đều cảm thấy cô là người phụ nữ xấu xa, sau khi giàu có thì vứt bỏ chồng cũ. Bây giờ cô cũng coi như là một nhân vật có tiếng, có lẽ không muốn mang tiếng xấu chứ”.

“Anh đừng có hắt nước bẩn lên người tôi! Lúc đầu một mình tôi nuôi con không dám ăn, không dám mặc, bị người đời chế giễu, chỉ trỏ thì lúc đó anh ở đâu? Bây giờ nói tôi lật lọng, phụ bạc sao? Anh không xứng!”, Cố Phi Dương tức giận nói.

Thời gian đó chính là những ngày đen tối nhất trong đời cô ta.

Không chỉ mình cô ta chịu áp lực tâm lý cực lớn mà còn con gái Nhạc Văn Văn, cũng vì thời gian dài bị chế giễu mà suýt nữa bị tự kỷ.

May mà Văn Văn đã gặp được người bạn tốt như Đường Đường. Đường Đường hoạt bát, đối tốt với cô bé, mới khiến cô bé may mắn thoát ra được.

Sau này vì để trốn tránh tình cảm với Hoắc Khải, Cố Phi Dương đưa con đi tha hương, đến một môi trường mới, điều kiện kinh tế mới dần tốt lên, hai mẹ con mới dần ổn thỏa hơn.

Bây giờ, Nhạc Khánh Ninh lại nói cô ta bội bạc, đây chính là sự sỉ nhục đối với nhân cách của Cố Phi Dương.

Nhạc Khánh Ninh cũng biết mình không có tư cách nói câu này, nhưng anh ta lại sĩ diện không muốn xin lỗi nên nói: “Nhưng tôi cũng đã để lại cho hai mẹ con cô căn nhà rồi đấy thôi!”

“Căn nhà?”, Cố Phi Dương lạnh lùng cười, nói: “Anh biết tại sao mấy năm trước tôi phải rời khỏi đây không? Chính là vì bố mẹ anh đuổi tôi đi, nói đó là căn nhà anh mua, họ cũng có phần. Tôi đưa cho họ tiền, họ cũng không muốn mà muốn vào ở đó. Tôi chỉ đành đưa Văn Văn đến ở đầu đường, bây giờ anh còn nhắc đến căn nhà với tôi?”

Sắc mặt Nhạc Khánh Ninh càng khó nhìn, sự việc xảy ra sau đó, anh ta nào biết được. Lần này trở lại cũng là trùng hợp, vốn dĩ chưa từng nghĩ đến việc gặp lại người nhà.

Thậm chí, trong lòng anh ta, khái niệm quê hương đã sớm nhạt như nước lã rồi.

“Sao thế, sao không nói gì?”, Cố Phi Dương cười khẩy: “Nếu không còn gì để nói thì phiền anh cầm tiền rồi đi đi, cách xa hai mẹ con tôi một chút, tốt nhất là cả đời này đừng xuất hiện nữa. Anh đừng cho rằng tôi nợ anh. Tôi không nợ anh bất cứ thứ gì, chỉ có anh nợ tôi. Cho nên, tôi cho anh số tiền này chỉ vì nể mặt Văn Văn, không muốn để bố ruột của nó sống quá khổ sở mà thôi. Nếu vì thế mà anh hiểu lầm thì một đồng tôi cũng không cho anh đâu”.

Nhạc Khánh Ninh càng nghe thì sắc mặt càng u ám, đến cuối cùng, anh ta đứng bật dậy, gằn lên nói: “Cô thật sự cho rằng tôi tìm cô là vì tiền sao? Tôi không giờ bây giờ cô lại biến thành kẻ hám lợi như thế! Không hiểu mấy năm vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cô lại biến thành cái bộ dạng này!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 664: Lựa Chọn

"Tôi chẳng làm sai điều gì cả, mà thái độ tức giận của anh mới khiến người khác khó hiểu", Cố Phi Dương bình tĩnh hơn, lạnh nhạt nói: "Hay phải nói là, anh đã hiểu thật ra mình không có tư cách để nói điều kiện với tôi, nên ở đây phát điên lên, muốn lớn giọng che giấu sự chột dạ của mình?"

"Tôi chột dạ? Làm sao tôi phải chột dạ! Cho dù như thế nào thì cô chỉ có thể lựa chọn hoặc là phục hôn với tôi hoặc là giao quyền nuôi con cho tôi! Đừng lấy chuyện ngồi tù để dọa dẫm thằng này, giỏi lắm thì trùng hôn cũng vào tù vài năm. Nhưng đợi sau khi tôi ra tù thì cô cảm thấy cô còn có thể sống yên ổn không?", Nhạc Khánh Ninh hung tợn dọa dẫm.

Nhìn bộ dạng mất hết lý trí của anh ta, một chút ấn tượng tốt đẹp cuối cùng của anh ta đã hoàn toàn biến mất.

Con người này đã thay đổi rồi, đã không còn là người đàn ông trong ký ức của cô ta.

Năm đó, khi hai người kết hôn, Nhạc Khánh Ninh luôn mang dáng vẻ phong độ ngời ngời, cho dù đối với ai cũng khách sáo, có lễ tiết.

Nào giống như bây giờ, hung hăng càn quấy, lại còn đe dọa người khác.

Tuy rằng trong lòng cô ta rất coi thường kiểu dọa dẫm này nhưng Cố Phi Dương phải cân nhắc đến ảnh hưởng đối với con gái.

Cô ta không biết Hoắc Khải đã cho mấy đội viên Tinh Anh bảo vệ hai mẹ con, ngay cả Nhạc Khánh Ninh có tám đầu, một trăm tay cũng không thể làm gì được họ.

Cố Phi Dương chỉ hi vọng cắt đứt với quá khứ, cho nên đối mặt với bộ dạng thần kinh này của Nhạc Khánh Ninh thì trong lòng cũng có chút hoảng loạn.

Mà sự hoảng loạn này khiến Nhạc Khánh Ninh nhìn thấy thì vô cùng đắc ý, cho rằng anh ta đã nắm được điểm yếu của người phụ nữ này nên càng hung hăng đe dọa: "Sau khi ngồi tù ra, nhất định tôi sẽ tìm hai mẹ con cô, cho dù các người đi đến chân trời góc bể tôi cũng sẽ tìm thấy! Đến lúc đó, tôi sẽ khiến cô hối hận, cả đời hối hận!"

"Anh!", Cố Phi Dương tức tối đứng bật dậy, chỉ vào mặt Nhạc Khánh Ninh nhưng không nói được một câu.

Cuối cùng, cô ta thì có thể tức giận nói: "Vô liêm sỉ!"

Nói xong, cô ta đẩy Nhạc Khánh Ninh, đi ra khỏi phòng bao.

Nhạc Khánh Ninh ở phía sau cười lạnh: "Cho cô ba ngày để cân nhắc cho kỹ càng, cuối cùng chọn lựa thế nào. Nếu không, đừng trách tôi không khách sáo! Không tin thì cứ thử xem!"

Sau khi đi ra khỏi quán cafe, viền mắt Cố Phi Dương đỏ hoe.

Cô ta là một người phụ nữ rất kiên cường, rất độc lập nhưng càng như thế thì khi gặp phải thất bại về tình cảm thì lại càng cảm thấy đau đớn, khổ sở.

Người đàn ông kia, tại sao lại biến thành như vậy? Tại sao lúc đầu mình lại yêu anh ta?

Cố Phi Dương vô cùng đau khổ, không có tâm trạng làm việc mà quay về nhà luôn.

Điều khiến cô ta bất ngờ là Hoắc Khải vẫn chưa đi.

Hoắc Khải đang ở trong bếp chuẩn bị làm cơm trưa, nghe thấy tiếng mở cửa thì ngó đầu ra xem. Thấy Cố Phi Dương quay lại, lại thấy mắt đỏ hoe như vừa mới khóc thì sải bước đi ra, hỏi: "Em sao rồi?"

Nghe thấy lời nói dịu dàng của Hoắc Khải, so với sự hung hăng của Nhạc Khánh Ninh, Cố Phi Dương không nhịn được, lao vào vòng tay anh

khóc òa lên.

“Tại sao anh ta lại vô lý như vậy! Rõ ràng là anh ta sai, tại sao lại làm như em mắc nợ anh ta vậy! Dựa vào cái gì mà đối xử với em như thế, em đã làm sai cái gì!”, Cố Phi Dương đau đớn nói.

Hoắc Khải vừa nghe thấy thế đã hiểu ra, chắc chắn là người đàn ông tên Nhạc Khánh Ninh kia giở trò quỷ.

Anh cau mày, vừa an ủi Cố Phi Dương, vừa hỏi tình hình cụ thể.

Đến khi biết những chuyện xảy ra khi Cố Phi Dương và Nhạc Khánh Ninh gặp nhau thì trong lòng Hoắc Khải cũng không nhịn được mà phát cáu.

Đối với loại tôm tép này, anh không thèm quan tâm, nhưng liên quan tới Cố Phi Dương nên mới phải cân nhắc mà thôi.

Nhưng một kẻ thất thế, bỏ vợ bỏ con mấy năm không về, còn có con với người phụ nữ khác bây giờ sống không ra hồn lại tới quấy rầy vợ cũ?

Cảm thấy Cố Phi Dương dễ bắt nạt sao?

Xin lỗi nhé, cô ta dễ bắt nạt thì cũng có tôi bảo vệ!

“Đừng khóc nữa, anh sẽ đi tìm anh ta, nói rõ chuyện này. Cứ giao chuyện này cho anh là được”, Hoắc Khải nói.

“Nhưng, anh ta căn bản không biết điều, kể cả anh đi thì cũng không có tác dụng gì”, Cố Phi Dương nức nở nói.

“Nếu anh ta muốn nói phải trái thì anh sẽ phân tích cho anh ta. Còn nếu không muốn nói thì anh cũng sẽ chiều”, Hoắc Khải nói.

“Anh, anh muốn làm gì? Anh đừng kích động!”, Cố Phi Dương bị dọa sợ, vội vàng ngẩng đầu khuyên ngăn.

Thấy ánh mắt lo lắng của cô, Hoắc Khải cười nhạt, nói: "Yên tâm, anh không ngu đến mức đồng quy vu tận với anh ta đâu. Anh ta không có đủ tư cách đó".

"Vậy anh muốn làm gì?", Cố Phi Dương hỏi.

"Đợi gặp anh ta rồi nói, bây giờ em đi rửa mặt đi. Lớn thế rồi còn khóc nhè", Hoắc Khải cười nói: "Để Văn Văn biết thì sẽ cười em đấy".

"Con bé không thế đâu!", Cố Phi Dương bất giác để lộ ra giọng nũng nịu. Chỉ có trước mặt Hoắc Khải thì cô ta mới thể hiện dáng vẻ của một cô gái nhỏ.

Trong mắt người khác, cô ta luôn là một nữ thần vũ đạo mang khí chất như thần tiên.

Miệng thì nói thế, nhưng Cố Phi Dương vẫn đi rửa mặt, trang điểm lại một chút. Chỉ vì cô ta hi vọng bản thân biểu hiện tinh tế một chút ở trước mặt Hoắc Khải.

Đến bữa trưa, Đường Đường dùng đồng hồ thông minh gọi điện cho Hoắc Khải, thông báo đã đón Văn Văn, không cần anh tới nữa.

Hoắc Khải cũng bảo Cố Phi Dương không cần đi đón, bây giờ trên xe của Đường Đường, ngày nào cũng có ít nhất hai đội viên Tinh Anh đi theo.

Một người làm lái xe, một người làm bảo mẫu, còn một người âm thầm theo sát.

Ngoài ra, đội viên Tinh Anh cũng tản ra khắp nơi trong thành phố, chỉ có động tĩnh nhỏ thì mấy phút sau sẽ tập hợp.

Hơn nữa, chiếc xe dành riêng cho Đường Đường cũng đặt làm lại, kính chống đạn, lốp tự vá, túi khí trong xe,… cái gì cần trang bị thì đều có đủ cả.

Trừ việc có vũ khí thì chiếc xe này cũng không khác gì với chiếc xe của các chính trị gia, các nhân vật lớn.

Vì con gái mà đặt làm chiếc xe có giá mấy chục triệu này thì cả thế giới, chắc chỉ có mình Hoắc Khải làm như thế.

Với sự an toàn như vậy, đương nhiên Hoắc Khải cũng không lo lắng đến tính mạng của Đường Đường bị đe dọa.

Hai mươi phút sau, hai cô bé dắt tay nhau đi vào.

Nhìn thấy Hoắc Khải và Cố Phi Dương đang bận rộn trong phòng bếp, Đường Đường chẳng giữ kẽ mà hét lên: "Bố, bố với dì Cố đang làm đồ gì ngon đấy? Sao con ngửi thấy mùi của cá rô phi thế?"

"Mũi con thính thế, con mèo nhỏ tham lam", Hoắc Khải cười nói.

Cố Phi Dương cũng vội vàng chạy từ trong bếp ra ngoài. Bây giờ cô ta gặp Đường Đường vẫn chưa quen lắm. Dù sao, cô bé cũng là con gái của Ninh Thần, mình ở trong cái nhà này thật giống như kẻ thứ ba.

Cho dù cả Ninh Thần và Đường Đường đã tiếp nhận cô ta, nhưng đối với Cố Phi Dương mà nói thì có những thứ rất khó xóa nhòa về mặt tâm lý.

Cho nên, mỗi lần Đường Đường tới, Cố Phi Dương đều gắng sức lấy lòng, có lúc đến cả Hoắc Khải cũng không nhìn nổi.

Cho dù Cố Phi Dương có danh phận hay không thì cũng là người lớn, sao phải lấy lòng cô bé như vậy.

Lâu dần thì sẽ không phân rõ lớn bé nữa.

Đương nhiên, Đường Đường cũng không phải là người được tâng bốc đến nỗi vênh mặt với đời, Cố Phi Dương đối tốt với cô bé thì cô bé lại càng nhiệt tình với Cố Phi Dương.

Một lớn một nhỏ ở chung còn thân thiết hơn so với mẹ ruột khiến Nhạc Văn Văn cũng cảm thấy đố kị.

"Hôm nay lúc chúng con tan học thì bị một người đàn ông ngăn lại, may mà có vệ sĩ, đẩy ông ta một cái. Bây giờ nhiều người thật đáng ghét, chẳng quen biết gì thì chặn bọn con làm gì chứ", Đường Đường nói.

Cố Phi Dương nghe thế thì sững sờ, vẻ mặt chợt biến sắc, hỏi: "Người đàn ông đó trông thế nào? Anh ta nói gì với các con?"

"Cũng không nói gì, không phải con đã nói rồi sao, ông ta vừa mới ngăn bọn con thì bị vệ sĩ đẩy ra. Sau đó bọn con lên xe luôn, ông ta không kịp nói câu nào", Đường Đường nói.

Cố Phi Dương thầm thở phào một hơi, nói thật lòng, cô ta thật sự không muốn Nhạc Văn Văn biết bố đẻ nó vẫn còn trên đời này.

Mà người đàn ông ngăn cản Đường Đường và Nhạc Văn Văn có lẽ chính là Nhạc Khánh Ninh!

Kẻ điên này, thật quá đáng!

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì! Nhất định phải khiến cuộc sống của cô ta nát bét mới được sao?

Trong lòng Cố Phi Dương tức điên lên, khiến biểu hiện cũng có chút kỳ quái đến mức Đường Đường cũng nhận ra, hỏi: "Dì Cố, có phải dì quen người đó không?"

"Hả? Dì không quen, sao dì có thể biết anh ta chứ", Cố Phi Dương vô thức phủ nhận nói.

Đường Đường ồ một tiếng, nhưng nhìn vẻ mặt của cô bé thì rõ ràng là không tin.

Nhưng cô bé rất thông minh, biết Cố Phi Dương phủ nhận chắc chắn là không muốn người khác biết nên cũng không hỏi nhiều.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 665: Nhà Họ Cơ Mới

"Bố ơi, hôm nay bố có về nhà không? Nếu bố không về thì tối nay con dẫn Văn Văn tới nhà mình chơi nha? Đợt này con vừa mua mấy quyển truyện tranh, hay lắm luôn, Văn Văn nói muốn xem cùng con", Đường Đường hô lên với phòng bếp.

Gò má Cố Phi Dương ửng hồng, cô đâu thể không hiểu, Đường Đường đang cố tạo ra không gian riêng tư cho mình.

Biết Văn Văn ở nhà thì hai người muốn làm gì cũng không thoải mái được, bèn dẫn cô nhóc đi luôn.

Sự chu đáo và hiểu chuyện của cô bé này đôi lúc khiến Cố Phi Dương thấy áy náy.

Mình lớn thế này rồi còn cần một đứa trẻ con giúp đỡ, phải biết rằng năm sau Đường Đường mới lên cấp hai.

Hoắc Khải bưng thức ăn bước tới, nói với Đường Đường: "Thế thì con dẫn bạn tới nhà đọc truyện tranh đi, nhưng đừng đọc quá muộn, nếu không ngày mai không dậy nổi đâu".

"Con biết rồi!", Đường Đường cười hi hi, không quên nháy mắt với Cố Phi Dương.

Mặt mũi Cố Phi Dương càng thêm đỏ, không dám lên tiếng.

Hoắc Khải biết hai người này có bí mật của riêng họ nên cũng coi như không thấy gì, anh đặt thức ăn lên bàn rồi nói: "Đi rửa tay đi, sắp được ăn cơm rồi".

Đường Đường và Nhạc Văn Văn vội vàng chạy vào phòng vệ sinh rửa tay, sau đó phấn khích quay lại trước bàn ăn.

Mỗi ngày hai cô nhóc này háo hức nhất là được nếm thử món ăn do đích thân Hoắc Khải nấu, bất kể mùi hương, mùi vị hay tình thương yêu của bố dành cho con gái đều khiến hai cô nhóc cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Ăn cơm xong, Đường Đường dẫn Nhạc Văn Văn rời đi, để lại góc riêng cho Hoắc Khải và Cố Phi Dương.

Sau khi đóng cửa lại, Cố Phi Dương quay người, nhìn thấy Hoắc Khải đứng đó mỉm cười với cô mà nhịp tim bất giác đập nhanh hơn nhiều.

Cho dù hai người không khác gì vợ chồng thực thụ, nhưng mỗi lần đến lúc này, cô vẫn thấy ngượng ngùng không thể nói thành lời.

"Anh nhìn em làm gì?", Cố Phi Dương ngượng ngùng hỏi.

"Không ngờ em lớn đến mức này rồi mà vẫn còn xấu hổ trước mặt con trẻ", Hoắc Khải mỉm cười nói.

"Anh chê em lớn tuổi hả?", Cố Phi Dương vặn hỏi.

Hoắc Khải sững người, sau đó dở khóc dở cười, tại sao phụ nữ có thể nắm bắt được những từ ngữ then chốt kỳ lạ này một cách chuẩn xác nhỉ.

Cố Phi Dương cũng bật cười thành tiếng: "Em đùa thôi, trông anh bất lực chưa kìa, sao hả, ngày thường cũng bị cô Ninh hỏi như thế à?"

"À không có đâu, cô ấy chẳng mấy khi thảo luận chuyện tuổi tác, nhưng thường xuyên nhắc đến em", Hoắc Khải trả lời.

"Nhắc đến em? Cô Ninh nói gì về em? Có phải em làm điều gì chưa tốt không?", Cố Phi Dương vồn vã hỏi.

Hoắc Khải lắc lắc đầu: "Em làm rất tốt, bất kể là cô ấy hay anh đều không bới ra được điều gì. Có lẽ vì em quá hiểu chuyện, thế nên cô ấy thường chủ động bảo anh tới tìm em, sợ anh lạnh nhạt với em".

"Cô Ninh…", Cố Phi Dương nghe xong mà khóe mắt ửng hồng: "Anh nói như thế làm em càng ngày càng thấy có lỗi với cô Ninh. Nếu không

phải vì em, đáng ra cô ấy có thể độc chiếm anh".

Hoắc Khải bước tới ôm lấy cô và nói: "Đừng nghĩ như vậy, vận mệnh của mỗi người đều do ông trời quyết định rồi. Ông trời quyết định cho anh và em ở bên nhau, không ai có thể thay đổi được. Em muốn cảm ơn cô ấy không hề sai, nhưng cũng đừng tự coi thường mình".

Cố Phi Dương gật gật đầu, lần nào Hoắc Khải an ủi cũng chạm tới trái tim cô.

Cứ như thế, hai người trải qua một đêm vui vẻ.

Sáng ngày hôm sau, Hoắc Khải rời đi từ sớm vì nhận được điện thoại của Cơ Hương Ngưng, phải tới nhà họ Cơ một tiếng.

Anh không hề chú ý rằng, ở nơi cách nhà Cố Phi Dương khoảng hai ba trăm mét, Nhạc Khánh Ninh trốn trong góc khuất đang nhìn về bên này.

Hoắc Khải không hề phát hiện ra anh ta, nhưng anh ta nhìn thấy Hoắc Khải.

Tuy rằng khoảng cách khá xa, không nhìn rõ diện mạo của Hoắc Khải, nhưng bước ra khỏi nhà sớm thế này thì tám mươi chín mươi phần trăm là qua đêm ở đó.

Nghĩ đến người vợ năm xưa của mình bị thằng đàn ông khác chiếm lấy, bàn tay Nhạc Khánh Ninh bất giác siết chặt lại.

Anh ta nhìn chằm chằm bóng lưng Hoắc Khải, miệng phun ra những câu chửi thề không rõ ràng.

Hành động của anh ta được đội viên của tiểu đội Tinh Anh nấp trong bóng tối thu gọn vào tầm mắt.

Trước đó người này đã phát hiện ra Nhạc Khánh Ninh theo dõi Cố Phi Dương, nhưng vì không uy hiếp tới an toàn tính mạng của Cố Phi Dương, cộng thêm cô gái hacker đã điều tra ngọn ngành về người đàn ông này,

biết anh ta là chồng trước của Cố Phi Dương nên đội viên Tinh Anh mới không ra tay với anh ta.

Nếu không, chỉ với bộ dạng thậm thụt bám đuôi này, anh ta đã bị đánh ngất rồi vứt ra khỏi thành phố từ lâu rồi.

Ở bên khác, Hoắc Khải lái xe tới nhà họ Cơ, khi anh đến, người nhà họ Cơ vừa dùng bữa sáng xong.

Nhà họ Cơ bây giờ đã khác hẳn với trước kia.

Nhận được lợi ích từ mối quan hệ của Cơ Hương Ngưng với Hoắc Khải và Ninh Thần, trên con đường trưởng thành của Hi Vọng Mới, nhà họ Cơ cũng thu nhiều lợi lộc.

Chủ yếu nhất là Cơ Hương Ngưng rất thông minh. Cô ấy căn cứ theo đề nghị của Hoắc Khải và đường lối phát triển của Hi Vọng Mới mà tiến hành rất nhiều thay đổi với nhà họ Cơ. Những thay đổi này nâng cao khả năng cạnh tranh của nhà họ Cơ, khiến nhà họ Cơ có đủ tư cách trở thành một trong những đối tác quan trọng của Hi Vọng Mới ở trong nước.

Nói một cách chuẩn xác hơn, là nhà họ Cơ mới.

Nhà họ Cơ trước kia đã bị Cơ Hương Ngưng từ bỏ, trước đó cô ấy đập nồi dìm thuyền, tự lập môn hộ, thu hút quá nửa số nhân lực của nhà họ Cơ.

Cho dù chỉ có một nửa, nhưng nhờ sự dẫn dắt của cô ấy, vẫn có thể vượt xa gia tộc cũ chỉ trong vài năm ngắn ngủi.

Hiện giờ gia sản của nhà họ Cơ cũng không thua kém gì nhà họ Lý, đang nhanh chóng phát triển tới quy mô hàng trăm tỷ. Những người theo chân Cơ Hương Ngưng rời khỏi nhà họ Cơ cũ, bây giờ ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, sống cực kỳ sung sướng.

Sự thật chứng minh lựa chọn của họ là đúng đắn, những người ở lại nhà họ Cơ cũ bây giờ gần như cùng đường mạt lộ.

Nhà họ Cơ cũ không hề thay đổi điều gì, ngược lại còn bị các ngành nghề đào thải trong quá trình phát triển đổi mới từng ngày, bây giờ đã sa sút đến độ chỉ có thể hợp tác cùng vài nhãn hiệu nhỏ lẻ.

Thế nhưng cho dù là nhãn hiệu nhỏ lẽ cũng không hứng thú lắm với nhà họ Cơ – một gia tộc không hề tích cực cũng không có xu thế tốt đẹp nào đáng kể, không đáng để họ lãng phí tinh lực.

Ngược lại, nhà họ Cơ mới cứ như mặt trời ban trưa, hợp tác cùng gia tộc như thế mới có tương lai chứ!

Với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị đầu tiên của nhà họ Cơ mới, Cơ Hương Ngưng vận hành gia tộc như một doanh nghiệp thực thụ.

Không cần biết anh là ai, không cần biết trước kia anh cống hiến bao nhiêu, ai cũng dựa vào công lao trong quá trình phát triển để tính toán lợi ích.

Anh cống hiến nhiều thì nhận tiền nhiều, cống hiến ít thì nhận tiền ít.

Mỗi năm công ty bỏ ra khoảng mười lăm phần trăm lợi nhuận làm lợi tức, tám mươi lăm phần trăm còn lại hoặc là tiếp tục đầu tư vào phát triển, hoặc sẽ lưu trữ như tiền mặt.

Ngoài ra, Cơ Hương Ngưng cũng học theo Hoắc Khải, phát hành cổ phiếu trong nội bộ công ty.

Anh không rời khỏi công ty thì có thể dựa vào cổ phiếu để nhận thêm lợi tức, khi nào rời đi cũng có thể đổi thành tiền mặt.

Chẳng qua sự nghiệp của Hi Vọng Mới quá khủng khiếp, khả năng kiếm tiền cũng khủng khiếp, nhà họ Cơ không thể so bì được.

Nhưng bất kể thế nào, trên phương diện học hỏi và bắt chước, Cơ Hương Ngưng làm rất đến nơi đến chốn. Rất nhiều người cảm thấy cô ấy làm kinh doanh giống Hoắc Khải, mà người đời cũng thường đồn rằng cô ấy có quan hệ bất chính với Hoắc Khải.

Loại tin đồn ngoài lề này chưa từng ngừng lại từ thời Hoắc Khải còn làm trợ thủ dưới trướng Cơ Hương Ngưng, có người tin, cũng có người không tin.

Còn về phía bản thân Cơ Hương Ngưng, ban đầu cô cũng từng phủ nhận, nhưng sau này cũng không phủ nhận nữa.

Họ muốn nói thế nào thì nói, cô ấy không quan tâm.

Từ một góc độ nào đó, hành vi này của cô giống như đang ngầm thừa nhận quan hệ với Hoắc Khải.

Thậm chí có người còn chạy đi tìm Ninh Thần đòi chứng thực, đương nhiên cũng bị Ninh Thần mắng cho một trận.

Đó là người bạn thân nhất của tôi, anh bảo cô ấy có quan hệ bất chính với chồng tôi, chẳng phải là nói bậy à!

Vả lại, cho dù họ thực sự quan hệ bất chính thì liên quan gì đến các người? Đúng là ăn no rửng mỡ!

Khi Hoắc Khải tới công ty nhà họ Cơ, đương nhiên anh nhận được sự tiếp đón nhiệt tình nhất, ngay từ khi bước vào đã có người đồng hành.

Khi anh tới phòng làm việc của Cơ Hương Ngưng thì mấy vị phó tổng giám đốc đã có mặt đủ cả.

Trong văn phòng, Cơ Hương Ngưng ngồi sau bàn làm việc phê chuẩn văn kiện, ngẩng đầu thấy Hoắc Khải bước vào dưới sự vây quanh của mấy vị phó tổng giám đốc, bèn xua xua tay: "Mọi người ra ngoài trước đi, khi nào tôi gọi hẵng vào".

"Được rồi được rồi, vậy chủ tịch cứ nói chuyện với anh Lý, chúng tôi ra ngoài trước!", mấy vị phó tổng giám đốc khom lưng cúi đầu chào hỏi Hoắc Khải rồi mới đóng cửa, rời đi.

Trong số họ cũng có cả người quen của anh như Cơ Xuyên Hải.

Mấy năm trước, khi Cơ Xuyên Hải gặp Hoắc Khải vẫn còn dáng điệu của thế hệ đi trước, nhưng bây giờ, trước mặt Hoắc Khải, ông ta tỏ ra hết sức kính nể.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 666: Kẻ Địch Mới

Năm xưa Hoắc Khải chỉ là một trợ lý thấp cổ bé họng đã khiến ông ta nể năng ba phần, bây giờ quy mô của Hi Vọng Mới đã tạo ra kỳ tích cấp thế giới. Trước mặt người đàn ông này, ai còn dám tự cao?

Ai còn có tư cách tự cao?

Nhìn biểu cảm của đám người kia, đợi khi cửa đóng lại rồi, Cơ Hương Ngưng không khỏi lắc đầu: "Những người này, nhìn thấy anh còn nhiệt tình hơn khi thấy tôi. Thật sự không biết anh là chủ tịch hay tôi là chủ tịch nữa".

"Đương nhiên cô là chủ tịch rồi, họ chỉ biết có thể đắc tội ai và không thể đắc tội ai mà thôi", Hoắc Khải mỉm cười nói.

"Anh bớt dùng chiêu này đi, tôi thấy anh cũng không có gì không thể đắc tội cả, chẳng qua bây giờ anh nhiều tiền hơn, họ thấy sợ anh mà thôi. Nói ra cũng lạ thật, rõ ràng anh không phải một con hổ ăn thịt người, tại sao sau khi anh giàu lên lại có người sợ anh nhỉ?", Cơ Hương Ngưng hỏi với vẻ khó hiểu.

"Có lẽ vì trong lòng những người ấy, tiền của tôi đã nhiều đến mức đáng sợ rồi", Hoắc Khải đáp.

"Thế thì cũng đúng, dù sao thì đánh giá giá trị của thế giới bên ngoài đối với Hi Vọng Mới đã đạt tới năm mươi ngàn tỷ, đúng là đáng sợ thật. Thế nào hả, nhiều tài sản như thế, có cảm nhận gì không?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

Cô nói chuyện với Hoắc Khải giống như bạn bè cũ đang ôn chuyện xưa, hoàn toàn không vì cách biệt địa vị xã hội của đôi bên mà thay đổi.

Điều này cũng là một điều mà Hoắc Khải khá thích ở Cơ Hương Ngưng, dường như bất luận anh làm điều gì, cô cũng không xa cách với anh.

Có lẽ trong lòng người phụ nữ này, anh mãi mãi chỉ là chàng mọt sách biết một chút xíu tài vặt thôi.

"Lần này gọi tôi tới nói là có chuyện quan trọng, rốt cuộc là chuyện gì?", Hoắc Khải hỏi.

"Anh không nói chắc tôi cũng quên mất, có thứ này cho anh xem", Cơ Hương Ngưng vỗ trán, lấy một xấp văn kiện trong ngăn kéo ra đưa cho Hoắc Khải.

Hoắc Khải nhận lấy, cầm lên xem một lượt, thoáng thấy kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn cô: "Có người muốn thu mua nhà họ Cơ?"

"Ừm, anh xem xong rồi hẵng nói", Cơ Hương Ngưng gật đầu.

Hoắc Khải không hỏi tiếp, lặng lẽ xem xong thỏa thuận thu mua kia rồi mới ngẩng đầu lên lần nữa, anh hỏi: "Cô nghĩ thế nào?"

"Đương nhiên là không đồng ý", Cơ Hương Ngưng lắc đầu: "Nhưng tôi gọi anh tới đây không phải vì muốn hỏi anh nhà họ Cơ có thích hợp để bị thu mua hay không, mà là muốn nói cho anh biết, đợt này rất nhiều công ty nhận được lời mời thu mua này, không phải chỉ có mỗi nhà họ Cơ. Rất nhiều công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới đều gặp phải sự việc tương tự. Anh không cảm thấy, đây là một tín hiệu à?"

"Ý của cô là, có người đang nhắm vào Hi Vọng Mới?", Hoắc Khải hỏi, cúi đầu liếc nhìn tên công ty trên thỏa thuận thu mua, là một công ty đầu tư không hề quen thuộc.

"Tôi từng tìm người điều tra công ty này, bề ngoài là một công ty đầu tư trong nước, nhưng trên thực tế phần lớn cổ phần của họ nằm trong tay một công ty khác có tên là Raymon Elton. Mà quyền quản lý công ty tên là Raymon Elton này lại thuộc về một công ty tư bản nước ngoài khác. Toms lại, thực ra đây là công ty đầu tư do tư bản nước ngoài kiểm soát. Chẳng qua để che đậy tai mắt người khác nên đi vòng thêm vài vòng thôi. Hi Vọng Mới bây giờ đang lên, có tư bản nước ngoài muốn đặt bẫy với anh, cũng

rất bình thường, tốt nhất các anh nên cẩn thận một chút!" Cơ Hương Ngưng nói.

Hoắc Khải không hề phản bác, trên thực tế, trước kia anh cũng từng nghĩ tới khả năng này.

Tư bản nước ngoài trước kia không có động tĩnh gì lớn, ngoài trừ một nhóm rưỡi nhạy tới cướp tài liệu của các ca phẫu thuật đổi đầu ra, gần như không còn gì khác.

Những người này không thể nào ngoan ngoãn ngồi nhìn Hi Vọng Mới phát triển, xem ra chắc hẳn chúng đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Trước hết sẽ thu mua các công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới, hình thành một vòng bao ngoài rồi mới tiến hành vây quét.

Đây là một thủ đoạn cạnh tranh kinh doanh thường gặp, đồng thời cực kỳ phù hợp với các nhà tư bản lắm tiền đến mức nổi mốc.

Thế nhưng, các công ty bên trong hệ thống Hi Vọng Mới đều có địa vị hàng đầu trong lĩnh vực của họ. Muốn thu mua những công ty này đồng thời hình thành thái cực vây quét với Hi Vọng Mới cần đến một lượng tiền khủng khiếp.

Cho dù là công ty đầu tư đứng đầu thế giới cũng không thể nào làm được, thậm chí anh có thể nói một cách tự tin rằng không một công ty nào có thể mua được Hi Vọng Mới.

Thế nên, một khi những người này có động tĩnh, nhất định sẽ hành động tập thể.

Nói đơn giản hơn, kẻ muốn đối phó với Hi Vọng Mới không phải chỉ là một hai bên tư bản nước ngoài, rất có khả năng họ đã kết thành liên minh ở vòng ngoài, tập hợp sức mạnh của tất cả mọi người để cùng tấn công Hi Vọng Mới.

Đợi khi mọi việc thành công rồi mới chia chác lợi nhuận.

“Cảm ơn cô đã nhắc nhở, còn chuyện gì nữa không?”, Hoắc Khải đặt hợp đồng thu mua xuống và hỏi.

Cơ Hương Ngưng nhìn chằm chằm vào anh một hồi rồi mới hỏi: “Sao trông anh vẫn thản nhiên như thế? Tuy rằng đã sớm dự đoán rằng anh sẽ không kinh ngạc, nhưng cho dù từng chuẩn bị tâm lý rồi, cũng không nên thản nhiên đến mức này chứ? Ai không biết còn tưởng anh đang vây quét chúng ấy chứ! Không biết bao nhiêu tư bản nước ngoài liên hợp với nhau để đối phó Hi Vọng Mới, thậm chí có thể nói rằng, các anh đang đối địch với thế giới. Nếu đổi lại là người khác chắc đã sợ đến mức hai chân nhũn oặt rồi, anh thì hay thật, cứ như không có chuyện gì”.

Hoắc Khải bật cười: “Lẽ nào bây giờ tôi tỏ ra rất sợ hãi mới bình thường hả? Vả lại, sợ hãi không thể giải quyết được bất kỳ chuyện gì, cho bằng sợ hãi sợ tồn tại của kẻ địch, chẳng thà nghĩ thêm nên giải quyết chuyện này thế nào”.

“Tóm lại nói thế nào thì anh cũng có lý, thế anh có cách giải quyết chưa?”, Cơ Hương Ngưng hỏi.

“Chưa”, Hoắc Khải lắc đầu rất thành thật: “Tiềm lực của Hi Vọng Mới cực kỳ khủng khiếp, nếu chỉ đánh giá tài sản đã lên đến hàng chục nghìn tỷ thậm chí nhiều hơn rồi. Nhưng đánh giá không phải là tài sản thực tế, càng không thể đại diện cho tiền mặt của mình. Những tư bản nước ngoài kia đã vận hành hàng trăm năm, có lẽ có cả những công ty với hai ba trăm năm lịch sử, thậm chí lâu hơn. Tài sản trong tay chúng thực sự khó lòng tưởng tượng, có thể nói là giàu có đến mức vô địch. Vả lại chúng còn liên minh với nhau, đối đầu với kẻ địch như thế, tôi không hề tự tin lắm”.

“Thế sao trông anh nhẹ nhõm thế?”, Cơ Hương Ngưng càng không hiểu nổi.

“Nhưng có một điểm mà tôi mạnh hơn họ”.

“Sao cơ?”

“Những nhà tư bản kia chỉ là một nắm cát rời rạc, chất kết dính duy nhất để chúng tụ hợp với nhau là có thể chia chác Hi Vọng Mới. Nếu chúng phát hiện ra chuyện này không thể nào thành công nổi, hoặc sau chuyện này không được bao nhiêu lợi ích, đương nhiên sẽ không có chuyện gom lại được một đĩa cát đã rời ra. Mà Hi Vọng Mới thì không thế, hệ thống của chúng tôi vì vài lần nguy cơ nên đang trong thời kỳ đỉnh cao đoàn kết. Chúng cũng có thể một tay che trời. Nhưng chúng tôi cũng không phải dạng ăn chay. Nếu thực sự đánh đấm, đào cho họ một cái hố cũng không quá khó”, Hoắc Khải đáp.

Cơ Hương Ngưng chăm chú suy nghĩ, sau cùng đành phải thừa nhận, Hoắc Khải nói có lý.

Bây giờ các công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới đoàn kết một lòng, bất kể gặp phải chuyện gì, về cơ bản có thể tương trợ lẫn nhau.

Cũng chính vì thế, hệ thống Hi Vọng Mới mới phát triển nhanh hơn và tốt hơn, cũng khiến càng ngày càng có nhiều người muốn gia nhập vào hệ thống này.

Tư bản nước ngoài đúng là rất đáng sợ, chưa biết chừng họ đã chuẩn bị số tiền mặt còn nhiều hơn đánh giá tài sản của Hi Vọng Mới.

Nhưng thế thì đã sao? Chỉ cần tất cả mọi người đoàn kết một lòng, Hi Vọng Mới không thể bị đánh bại được!

“Anh cảm thấy trận chiến này nắm chắc bao nhiêu phần trăm phần thắng?”, Cơ Hương Ngưng nghiêm túc hỏi.

“Chắc khoảng ba mươi phần trăm”, Hoắc Khải đáp: “Người nào may mắn hơn có lẽ sẽ được bốn mươi phần trăm, còn phải nhìn xem ai sẽ phạm lỗi trước, hoặc vận may của ai tốt hơn. Nếu trong giai đoạn này mà chúng tôi cho ra được thành quả nghiên cứu khổng lồ thì phần trăm thắng sẽ được nâng cao”.

“Bây giờ có manh mối chưa?”, Cơ Hương Ngưng hỏi thêm.

“Không có, về chuyện nghiên cứu khoa học này, đa số thời gian phải dựa vào may mắn, không ai biết được lúc nào sẽ nghiên cứu ra được thứ gì hữu dụng”. Hoắc Khải lắc đầu nói.

Câu này không phải nói qua loa cho xong, đúng là tiềm năng của Hi Vọng Mới rất lớn, nhưng phát triển đến hiện tại cũng gặp phải thời kỳ khó khăn.

Trong thế giới ảo của VR, mỗi ngày đều có hàng triệu người dùng mới tiến vào, số lượng người dùng mới hàng tháng đạt đến trăm triệu, đồng thời số lượng online cùng lúc cũng tạo ra mốc mới.

Nhưng tính đến thời điểm hiện tại, lượng truy cập quá lớn, ngoài cống hiến cho sản phẩm cũ của Hi Vọng Mới thì cũng không có tác dụng gì nhiều.

Thế nên, Ninh Thần đang dẫn theo một đám người khắc phục khó khăn về kinh doanh, hi vọng có thể tìm kiếm sản phẩm nào đó gia tăng lợi nhuận.

Mà trên phương diện công nghệ tái sinh, phẫu thuật đổi đầu ngày nào cũng được tiến hành, nhưng tỉ lệ thành công vẫn chỉ được duy trì chứ không lên không xuống.

Bởi vì cơ thể con người quá phức tạp, cho dù kinh nghiệm của họ được nâng cao từng ngày, nhưng mỗi ngày đều gặp được vấn đề mới. Về phía muốn thay đổi từng bộ phận của con người theo ý thích thì càng phức tạp.

Theo đánh giá của đội ngũ chuyên gia y học, chí ít cũng phải nửa năm thậm chí cả năm mới được thành công nhất định.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 667: Nhung Nhớ

Công nghệ tái sinh tiến triển rất chậm, kế hoạch tạo thần thì càng không có gì để nói.

Đội ngũ y học và đội ngũ VR đều đưa rất nhiều chuyên gia và học giả đến nhà máy sương mù để giúp đỡ.

Nhưng mãi cho đến giờ, mặc dù đã dò được một vài sự dao động khác thường, nhưng nó không thực tế. Nếu không thể bắt lại hoàn toàn thì không thể nào nghiên cứu tiếp được.

Hơn nữa, trong quá trình dò, đội ngũ nghiên cứu phát hiện loại năng lượng này có bước sóng và tần số cố định, nhưng lại có tính chỉnh sóng mà khoa học hiện đại không thể lí giải nổi.

Nói đơn giản thì nó là một thể mâu thuẫn. Theo như kiến thức vật lý hiện tại, cho dù có bắt được thì cũng không biết phải dùng loại máy móc gì để giữ nó lại.

Nó giống như dòng điện vậy, cả thế giới đều biết sự tồn tại của điện, thậm chí nhiều người còn dùng một vài đồ dùng hàng ngày để phát điện. Nhưng lại rất ít người biết cách bảo tồn điện.

Trước khi người ta phát minh ra bình ắc quy thì điện đều được sử dụng rất lãng phí.

Mà loại năng lực bất thường này không phải điện, sẽ không bị lãng phí mà chỉ bay hơi đi.

Không có máy trữ hợp lí thì có tìm thấy cũng không giữ lại được.

Cho nên, kế hoạch tạo thần đã bị khựng lại ngay từ bước đầu tiên. Nếu muốn có kết quả tốt thì e là còn khó hơn cả công nghệ tái sinh.

Đây cũng là lí do vì sao mà mặc dù Hi Vọng Mới có tiềm lực số một thế giới, nhưng Hoắc Khải lại chỉ đánh giá nó có 30% tỉ lệ thắng.

Vẫn là câu nói cũ, tiềm lực không thay thế cho tất cả. Khi chưa thực sự trưởng thành thì người khác vẫn có cách để đánh chết bạn.

Tư bản nước ngoài có sức mạnh rất lớn, sự đáng sợ của họ còn ghê gớm hơn thế lực ngầm rất nhiều lần.

Nếu nói thế lực ngầm là một con cá nheo, thì tư bản nước ngoài lại là con khủng long bạo chúa đã từng tồn tại trên Trái Đất.

Còn Hi Vọng Mới thì miễn cưỡng chỉ được coi là một con chó ngao Tây Tạng chưa trưởng thành mà thôi.

Cơ Hương Ngưng thở dài: "Đến anh còn nói vậy thì tôi cũng chẳng bàn thêm gì nữa. Dù sao thì anh cũng tự biết nên chú ý cái gì rồi. Năng lực giúp đỡ của tôi có hạn, thị trường nước ngoài của nhà họ Cơ vẫn chưa có nền tảng vững chắc, công ty chi nhánh nước ngoài kia mới chỉ đang trong giai đoạn thành lập, chưa biết đến lúc nào mới giúp được anh".

Công ty chi nhánh ở nước ngoài của nhà họ Cơ đã lập từ mấy năm trước, cũng là do Hoắc Khải đề nghị.

Nhưng Cơ Hương Ngưng vốn không quen thuộc với thị trường nước ngoài, phương thức kinh doanh mà cô ấy quen thuộc thì lại không ứng dụng được ở nước ngoài. Cho nên, mấy năm nay, công ty chi nhánh nước ngoài phát triển rất chậm.

Hoắc Khải cũng vì nhiều việc cá nhân nên không thể quan tâm đến nhà họ Cơ, thời gian liên lạc cũng ít đi.

Hoắc Khải mỉm cười nói: "Cô không cần làm gì cả, đám tư bản đó đều là "gừng già" trong ngành tài chính rồi, có khi còn bị cắn nuốt đến cục xương cũng chẳng còn ấy chứ. Các cô vẫn nên làm tốt việc của mình thôi. Còn bên tôi, thật ra các cô có thể chủ động nhắc nhở có người đang muốn ra tay với Hi Vọng Mới như vậy thì đã là sự giúp đỡ rất lớn rồi".

Đây cũng chỉ là một lời khen sáo rỗng mà thôi. Hệ thống của Hi Vọng Mới là do Hoắc Khải trải qua biết bao khó khăn mới thành lập được.

Chỉ cần hệ thống không tan rã thì chẳng có gì phải lo.

Cho nên tư bản nước ngoài cũng nhìn ra điểm này, nên mới thử dùng sức mạnh tư bản để làm mục ruỗng hệ thống này.

Cho dù Hoắc Khải đã sớm dự liệu những điều này, nhưng có người nhắc nhở thì vẫn giúp anh có nhiều thời gian chuẩn bị hơn.

Loại đối đầu nhau kiểu này thì thời gian là vô cùng quý giá, có lúc muộn một ngày hay sớm một ngày cũng khiến kết quả hoàn toàn trái ngược.

"Ừ, dù sao anh cũng giỏi, chắc chuyện này cũng không là gì với anh đâu", Cơ Hương Ngưng cố tỏ ra nhẹ nhõm.

Xét cho công bằng, Hi Vọng Mới đã trải qua rất nhiều nguy cơ, sức mạnh của hai bên cũng tương đương nhau, nhất là lần đối mặt với nhà họ Hoắc, tỉ lệ thắng của Hi Vọng Mới còn chưa được một nửa.

Nhưng Hoắc Khải lại xoay chuyển tình thế một cách bất ngờ.

Đến kỳ tích như thế mà anh còn tạo ra được thì đối đầu với tư bản nước ngoài có là gì.

30% tỉ lệ thắng đã là một mở đầu rất tốt rồi.

"Không còn gì nữa thì tôi đi đây", Hoắc Khải lên tiếng.

Cơ Hương Ngưng nghe vậy thì lòng buồn bã vô cùng.

Cô ấy gọi Hoắc Khải đến đây không chỉ là nói đến chuyện bị mời thu mua, mà còn là muốn gặp người đàn ông này.

Sự nghiệp của hai người càng phát triển thì mỗi ngày càng bận rộn hơn, cơ hội gặp mặt ít đến đáng thương.

Nhưng càng ít gặp thì Cơ Hương Ngưng lại càng nhớ Hoắc Khải.

Chuyện cô ấy thích Hoắc Khải đã không còn là bí mật gì nữa, rất nhiều người nhà họ Cơ đều biết chuyện này.

Dù Cơ Hương Ngưng không nói thì cô ấy bình thường cũng đâu có qua lại với người đàn ông nào!

Số người theo đuổi Cơ Hương Ngưng chắc phải xếp được một vòng quanh Trái Đất mất, nhưng cô ấy chưa từng đáp lại một ai.

Bạn dám nói sẽ theo đuổi cô ấy, cô ấy cũng sẽ mắng bạn, đuổi về.

Vì cô ấy không thích người đàn ông đó sao?

Đương nhiên là không, chỉ vì người bạn đời tốt nhất trong lòng cô ấy lại là một người đàn ông có một không hai trên đời.

So sánh với người đó thì người bình thường nào mà lọt nổi vào mắt Cơ Hương Ngưng chứ.

Hoắc Khải nhìn cô ấy, hỏi: "Sao thế, còn việc khác hả?"

"Không lẽ anh đến đây chỉ để nói chuyện công việc với tôi sao?", Cơ Hương Ngưng hỏi.

Hoắc Khải sửng sốt, sau đó mới hiểu ra. Anh không ngốc, cũng không phải hòn đá, biết Cơ Hương Ngưng có tình cảm với mình. Cho nên anh mới tìm mọi cách giữ khoảng cách, tránh giao lưu nhiều với cô ấy.

Nếu Cơ Hương Ngưng giống kiểu Phan Tư Mễ thì còn tốt, Hoắc Khải có thể cứng rắn được, nhưng Cơ Hương Ngưng lại luôn hiểu chuyện và nghe lời.

Ngoài tính cách hơi kiêu ngạo ra thì chẳng có gì phải chê.

Xuất thân tốt, thân hình đẹp, vẻ ngoài xinh, có sự nghiệp, năng lực giỏi, không chê vào đâu được.

Thậm chí, cô ấy còn hoàn mỹ hơn cả Ninh Thần, nhất là trong phương diện công việc, cô ấy càng hợp với Hoắc Khải hơn.

Chính vì thế mà anh mới buộc phải duy trì khoảng cách với cô ấy.

Nếu không, Cơ Hương Ngưng mà lại học theo Phan Tư Mễ, lấy cái chết uy hiếp anh thì khó xử lí lắm.

Dù sao mối quan hệ của hai người cũng rất thân thiết, về tình hay lý, về công hay tư thì không thể để cô ấy xảy ra chuyện được.

Hoắc Khải sắp xếp lại lời nói rồi đáp: "Cũng không phải vậy, nếu cô muốn hỏi thăm về tình hình của Ninh Thần hay Đường Đường thì tôi chỉ có thể nói là bọn họ rất khỏe, rảnh rỗi thì hãy tới thăm một chút, Đường Đường nhớ cô lắm".

"Vậy à? Không nhớ cô Đường kia sao?", Cơ Hương Ngưng đột nhiên hỏi.

Câu hỏi này khiến Hoắc Khải ngẩn ra, sau đó mới phản ứng lại, ý của Cơ Hương Ngưng là Đường Trọng Vi.

Tình cảm mà Đường Trọng Vi biểu hiện ra còn rõ ràng hơn cả Cơ Hương Ngưng. Đường Trọng Vi vốn không phải người giỏi che giấu tâm sự.

Từ lần gặp mặt trước, Cơ Hương Ngưng ít nhiều cũng đã nảy sinh chút địch ý với cô chủ của Quốc tế Đường Thị.

Hoắc Khải là chồng của Ninh Thần, mà Cơ Hương Ngưng lại là bạn thân của Ninh Thần. nếu Đường Trọng Vi thích Hoắc Khải thì tức là phá hoại hạnh phúc gia đình của bạn thân cô ấy, mà cô ấy cũng có tình cảm với Hoắc Khải, nên dù thế nào thì Cơ Hương Ngưng cũng có địch ý với Đường Trọng Vi nhiều hơn người khác.

Cô ấy không dám bất mãn gì với Ninh Thần mà chỉ có thể xả hết lên người Đường Trọng Vi.

Câu hỏi đột ngột này khiến Hoắc Khải lúng túng: “Sao tự nhiên cô lại hỏi đến cô ấy?”

“Tôi có nói là ai đâu mà anh đã biết là cô ấy rồi à, xem ra hai người thân gớm nhỉ”, Cơ Hương Ngưng “hừ” một tiếng: “Tôi biết cô Đường đó xuất thân tốt hơn tôi, học nhiều biết rộng, giỏi cầm kỳ thi họa, rất có tiêu chuẩn của con nhà gia giáo. Nhưng anh đừng quên anh đã là chồng của người khác, có những chuyện gì nên làm và không nên làm thì chắc không cần tôi nhắc đâu nhỉ”.

“Đương nhiên rồi, mà tôi nghĩ chắc cô cũng hiểu lầm rồi đấy. Tôi và Đường Trọng Vi không giống những gì các cô nghĩ đâu. Chúng tôi là kiểu… Nói sao nhỉ?”, Hoắc Khải một lát rồi nói tiếp: “Là quen biết từ rất lâu, rất thân thuộc, nhưng lại không tiến sâu hơn. Không rõ cô có hiểu không nữa”.

“Tôi hiểu rồi, hai người quen từ rất lâu, rất thân thiết. Anh nghĩ là sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng người ta thì chưa chắc đã nghĩ thế đâu”, Cơ Hương Ngưng không nể tình nói: “Anh mà hiểu phụ nữ thì đã không…”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 668: Họp

Cô ấy không nói rõ nửa cuối câu sau, mà Hoắc Khải cũng không tiện hỏi tiếp, chỉ có thể đáp: "Dù sao thì tôi và cô ấy sẽ không thể thành đôi được đâu, cô yên tâm đi".

"Đây là chuyện của nhà các anh, tôi quan tâm làm gì. Thôi, anh đã muốn đi thì đi đi, ở đây vướng cả mắt", Cơ Hương Ngưng phất tay, đuổi anh như đuổi ruồi.

Hoắc Khải cười khổ, vừa mới nói là không cho anh đi, giờ lại đuổi người xoen xoét. Cô gái này đúng là khó dò, khó hiểu.

Cơ Hương Ngưng đã nói vậy thì Hoắc Khải cũng đồng ý, đáp: "Vậy tôi về đây, có việc gì thì gọi tôi nhé".

"Tôi không thèm gọi anh đấy!", Cơ Hương Ngưng lườm Hoắc Khải.

Hoắc Khải bật cười, rồi rời đi.

Nhìn cánh cửa phòng họp bị đóng kín, Cơ Hương Ngưng tức tối đập bàn: "Đúng là cái đồ đầu gỗ, bảo anh đi mà anh lại đi, sao lúc trước anh không nghe lời như vậy hả!"

Trợ lí đi vào, thấy Cơ Hương Ngưng tức giận thì hỏi: "Chủ tịch sao vậy ạ? Có mâu thuẫn gì với anh Lý ư?"

Tất cả đều biết Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải có quan hệ rất tốt, cho dù có mâu thuẫn nhỏ thì cũng không thành chuyện gì lớn.

Nhưng dù gì người ta cũng là sếp của Hi Vọng Mới, không phải trợ lý cũ như ngày xưa nữa rồi, sao cô ấy có thể nói chuyện không chút kiêng dè như vậy chứ.

"Cô vào đây làm gì? Rảnh quá à?", Cơ Hương Ngưng lườm hỏi.

Trợ lí sợ hãi, vội vàng đáp: "Người của công ty đầu tư kia lại đến, hỏi chủ tịch đã cân nhắc xong chưa, muốn gặp chủ tịch nói chuyện…"

"Không rảnh! Bảo hắn ta chờ ở đó đi!", Cơ Hương Ngưng nói.

Trợ lí đáp lại rồi không dám nói gì nữa, vội vàng quay ra khỏi văn phòng.

Nhưng lúc ra ngoài, vẫn nghe thấy tiếng Cơ Hương Ngưng đập bàn.

Cô ta lè lưỡi, thầm nghĩ, bảo sao anh Lý cứ lạnh nhạt với chủ tịch. Cái tính đó thì ai mà chịu nổi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh Lý vừa trẻ vừa có tài, lại mới U30, sự nghiệp thì đỉnh cao, sau này tương lai rộng mở nữa.

Nghĩ rồi cô trợ lí đó cũng thấy si mê luôn.

Mà Hoắc Khải rời khỏi nhà họ Cơ thì cũng quay về trụ sở Hi Vọng Mới.

Anh rất ít khi đến đây, mỗi lần đến thì đều khiến trụ sở như nhộn nhịp như đón Tết.

Dưới ánh mắt tôn sùng cuồng nhiệt của nhóm người, Hoắc Khải đến thẳng phòng làm việc của Ninh Thần.

Ninh Thần và nhóm Giản Tư Tư đang bàn về việc phát triển trong tương lai, tiềm lực của Hi Vọng Mới chủ yếu thể hiện ở ba hạng mục trọng điểm.

Nhưng lợi nhuận thực tế thì lại do nghiệp vụ chính cống hiến.

Ba hạng mục trọng điểm đúng là những cái hố nuốt tiền không đáy, cho dù có bán cổ phiếu và kiếm tiền từ phẫu thuật thì cũng khó mà theo kịp tốc độ tiêu hóa khổng lồ đó.

Lợi nhuận của nghiệp vụ chính phần lớn đều được ném vào ba cái hố không đáy kia.

Điều này khiến trụ sở trong nước chịu áp lực rất lớn. Dựa theo tính toán của nhóm Giản Tư Tư, nếu cứ tiếp tục hao tổn thế này thì số lợi nhuận từ nghiệp vụ chính có lẽ sẽ không bù vào được mất.

Đến khi đó, dòng tiền mà Hi Vọng Mới vốn tự hào sẽ xuất hiện vấn đề.

Một khi dòng tiền gặp vấn đề, công ty lớn cỡ này sẽ phải đối mặt với một kết quả còn tệ hơn cả thế lực ngầm.

Cho dù dòng tiền hiện giờ coi như sung túc, đủ cho một thời gian dài, nhưng nhóm Ninh Thần vẫn cảm thấy rất bất an, mong là có thể kịp thời giải quyết vấn đề này trước khi xảy ra chuyện.

Hiện giờ, ngành kinh doanh chủ chốt của Hi Vọng Mới vẫn là sức khỏe và đồ ăn.

Trong đó sức khỏe bao gồm cả tập thể dục, mà đồ ăn thì có đồ ăn giảm cân, nước uống không có calo, đồ ăn ít calo vân vân.

Mặc dù có lượt mua cực lớn khiến lợi nhuận của nghiệp vụ chính tăng nhanh kinh người, nhưng trước đó Hi Vọng Mới chưa hề chuẩn bị nền tảng để ứng phó trước.

Nói đơn giản là thế này, nhà hàng của bạn có năm đầu bếp, mỗi người chỉ làm được một trăm suất mỗi ngày, nhưng mỗi ngày lại có tận một, hai ngàn người đến, đơn đặt hàng thì dài đến tận năm sau.

Nhìn thì vui đấy, nhưng lại khiến cửa hàng mệt đến chết đi sống lại, không có thời gian nghỉ ngơi.

Hi Vọng Mới hiện giờ đúng là tình trạng đó, quá nhiều đơn hàng, nhân lực làm được lại ít.

Giống như nhà xưởng chip điện, công ty phần mềm thì đều đang phục vụ cho kỹ thuật VR. Đến cung ứng cho nội bộ còn không kịp thì nói gì đến bán ra ngoài.

Tuyển thêm đầu bếp không khó, dù sao Hi Vọng Mới cũng toàn là những nghiệp vụ không cần kỹ thuật quá cao, nhưng chỉ dựa vào những sản phẩm giá thấp lợi nhuận ít đó thì khó mà phát triển được.

Muốn bù tiền vào chỗ thiếu thì phải kiếm khách hàng có đơn giá cao hơn, nghiệp vụ có lợi nhuận cao hơn.

Ninh Thần và mọi người bàn luận rất lâu, tìm ra được mấy phương hướng đại khái và đang thảo luận xem cái nào hợp hơn.

Thấy Hoắc Khải đến, nhóm Giản Tư Tư vội vàng đứng dậy chào.

Hoắc Khải nhìn thấy Ninh Hạo Bân trong đám người, hiện giờ anh ta đã trở thành chủ quản phòng nghiệp vụ.

Anh ta có quyền lợi càng lớn thì càng có thêm cơ hội phát huy. Những người dù có thích anh ta hay không thì đều phải thừa nhận anh ta rất giỏi.

Có anh ta ở đây, gần như không có chuyện gì là không giải quyết được.

"Sếp, sao sếp lại đến đây?", Giản Tư Tư vui vẻ chạy tới đón.

"Đến để làm việc chứ sao", Hoắc Khải không có thời gian nói nhiều với cô ấy, mà ra lệnh luôn: "Gọi mấy người phụ trách hệ thống bên trong công ty đến đây họp, dù bọn họ đang ở đâu, đều phải có mặt ở đây trong vòng 24 giờ!"

"Hả? Gấp vậy ư? Họp gì thế?", Giản Tư Tư khó hiểu.

Hoắc Khải im lặng một chút rồi đáp: "Ứng phó với sự xâm nhập của tư bản!"

Giản Tư Tư và những người khác nghe được thì ngây ra, ứng phó với sự xâm nhập của tư bản?

Hai chữ "xâm nhập" đã khiến người ta áp lực vô cùng, chứ chưa nói đến "tư bản" ở trước.

Có thể khiến Hoắc Khải cẩn trọng và gọi tất cả những người phụ trách đến họp như thế thì chắc chắn không phải tư bản bình thường.

Giản Tư Tư ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức gật đầu đáp: "Tôi sẽ liên lạc ngay!"

Hoắc Khải gật đầu, đi đến cạnh Ninh Thần và nói: "Gọi chủ quản các phòng của trụ sở và toàn bộ người phụ trách đến đây, chúng ta họp phạm vi nhỏ trước".

"Vâng, em sẽ thông báo ngay, nhưng có mấy người công tác ở bên ngoài, chắc cần thời gian quay lại nữa", Ninh Thần nhắc nhở.

"Không sao, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, không đến được thì họp qua video", Hoắc Khải đáp.

Ninh Thần gật đầu, bấm điện thoại gọi cho người phụ trách từng phòng ban.

Thật ra không cần cô gọi nhiều, phần lớn người phụ trách của trụ sở đều đang ở trong phòng làm việc của cô rồi.

Chỉ có phòng như quan hệ công chúng, kế toán, nhân sự thì mới ở nguyên vị trí thôi.

Biết sếp gọi đến, bọn họ đều có mặt với tốc độ nhanh nhất.

Khoảng 20 phút sau, Hoắc Khải ngồi ở vị trí đầu tiên trong phòng họp, bên trái là Ninh Thần, bên phải là Giản Tư Tư, rồi đến tổng thanh tra phòng ban và chủ quản các phòng ban, vân vân.

Camera đối diện quay chính diện Hoắc Khải, trên màn hình là những người đang công tác.

Bọn họ đều chú ý vào điện thoại, sợ sẽ bỏ lỡ câu gì.

Hoắc Khải nhìn một vòng quanh rồi nói: "Tất cả đều không phải người mới, nên tôi không nói nhiều làm gì mà xin phép đi thẳng vào vấn đề luôn. Hiện giờ, chúng ta có thể được coi như là đỉnh cao của chuỗi sinh thái trong nước, không có đối thủ, nhưng trong phạm vi toàn thế giới thì chúng ta chỉ chiếm một ví trí quan trọng mà thôi, chưa thể trở thành số một thế giới được. Theo như tôi biết, hiện giờ có tư bản với quy mô ít dòng tiền nhất là 10 ngàn tỷ đang lăm le tấn công chúng ta. Hệ thống của chúng ta có không ít nơi nhận được lời mời thu mua của họ, mà tất cả đều lợi dụng những công ty đầu tư khác trong nước để đi làm chuyện này, họ ẩn núp rất kỹ.

"Sao cơ? 10 ngàn tỷ? Anh có nghe nhầm không?, Ninh Thần kinh ngạc hỏi.

Con số này quá kinh khủng, các công ty có nhiều dòng tiền nhất thế giới cũng chưa vượt qua con số trăm tỷ mỹ kim, như thế là ghê gớm lắm rồi.

Hiện giờ dòng tiền của Hi Vọng Mới mới chỉ có mấy trăm tỷ, mà đã được coi như đứng đầu thế giới.

Nhưng hiện tại Hoắc Khải lại nói tư bản với quy mô dòng tiền vượt qua 10 ngàn tỷ đang muốn tấn công bọn họ?

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 669: Chiến Lược

"Tin này chuẩn chứ?", Ninh Thần hỏi.

Tất cả đều nhìn Hoắc Khải, chờ một đáp án chính xác. Nói đúng hơn là bọn họ muốn có một đáp án không đủ chính xác.

"Rất chính xác, kể cả nhà họ Cơ mới cũng đã nhận được rất nhiều thư thu mua rồi. Giá không thấp đâu", Hoắc Khải đáp.

Ninh Thần nhíu mày thật chặt, cô biết mối quan hệ của Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải. Nếu thật sự có tư bản nước ngoài muốn đối phó với Hi Vọng Mới thì chắc chắn sẽ phải điều tra những việc liên quan.

Bọn họ biết thừa Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải có quan hệ tốt, nhưng vẫn đưa ra yêu cầu thu mua. Một mặt là cố ý đưa ra tín hiệu khiêu chiến, nói cho Hi Vọng Mới biết bọn họ đã đến, và cũng đã chuẩn bị xong.

Mặt khác, lượng tiền của tư bản nước ngoài e là rất kinh khủng, cho nên mới không cố kỵ như vậy.

Ninh Thần hỏi Giản Tư Tư: "Có công ty nào trong hệ thống báo về mấy chuyện này chưa?"

Giản Tư Tư lắc đầu: "Chưa có".

Ninh Thần càng nhíu mày chặt hơn. Biểu cảm của những người khác cũng rất khó coi.

Nếu thật sự là có nhiều công ty đã bị thu mua như Hoắc Khải nói thì tại sao lại không ai báo lên?

Mà chỉ có Cơ Hương Ngưng lén nói chuyện này cho Hoắc Khải? Tức là sao?

Là vì khả năng trà trộn của tư bản nước ngoài quá mạnh, hay là các công ty đó đã dao động rồi?

Dù là khả năng nào thì cũng đều không phải tin tốt cho Hi Vọng Mới.

Mọi người nhất thời cảm thấy áp lực, biểu cảm cũng nghiêm trọng hơn nhiều. Bọn họ đã ý thức được đây là một cuộc chiến khác hẳn lần trước. Nếu chỉ so về tiền thì có thể không bằng vụ nhà họ Hoắc.

Nhưng nếu tính về độ nguy hiểm thì lại cao hơn nhiều.

"Vậy anh định làm gì?", Ninh Thần hỏi Hoắc Khải.

Việc lớn đến mức này thì Ninh Thần không thể nào tự giải quyết được. Cho dù là thương lượng với người khác thì cô cũng không yên tâm. Chỉ có ý kiến của Hoắc Khải mới đạt được sự công nhận của mọi người.

Hoắc Khải đã nghĩ ra chiến lược ứng phó từ lâu, bèn nói: "Hiện giờ thì chúng ta cần giữ vững sự ổn định bên trong hệ thống. Cho dù có mấy công ty bị thu mua, nhưng xu hướng chính không bị phá hoại là được. Vấn đề nằm ở chỗ chúng ta lại đang nằm ở góc ngoặt trong quá trình phát triển, thời gian rất quý giá. Chúng ta cần một lượng lớn tiền mặt để đảm bảo ba hạng mục trọng điểm được duy trì, đây là chỗ dựa của Hi Vọng Mới trong tương lai. Cho nên, chúng ta có thể không có nhiều tiền để đối đầu với họ. Nếu còn làm như với nhà họ Hoắc nữa thì là chuyện không thể".

Ai nghe vậy cũng đều gật đầu đồng ý. Lúc đánh nhau với nhà họ Hoắc, Hi Vọng Mới đã bỏ ra không ít tiền để bù cho các công ty khác.

Nhưng lúc đó quy mô đánh không nhiều, tính dư ra cũng chỉ mấy chục tỷ.

Thế nhưng hiện giờ số lượng tiền mà tư bản nước ngoài tập hợp lại đã hơn mười ngàn tỷ, gấp biết bao nhiêu lần lần trước!

Mà số lượng công ty trong hệ thống của Hi Vọng Mới từ chưa được tròn trăm đã lên đến gần ba trăm. Quy mô tiền tổng thể cũng tăng gấp mấy

lần.

Nếu đền bù như trước thì phải tốn bao nhiêu đây?

Cho dù chỉ bù có 1/3 thì cũng là năm ngàn tỷ rồi.

Hi Vọng Mới có nhiều tiền vậy sao?

Không hề!

Mà dù có thì cũng sẽ không lãng phí vào việc đối đầu với tư bản nước ngoài!

Năm ngàn tỷ tiền mặt không phải cứ lấy ra là có, nếu lãng phí thì không biết đến tháng năm nào mới xong được ba cái hạng mục đó nữa.

Mọi người nhìn Hoắc Khải, chờ anh nói tiếp, vì họ biết bản thân sẽ không nghĩ ra được cách gì hay, chỉ có người đàn ông này mới tạo ra được kỳ tích!

Hoắc Khải nói tiếp: "Chính vì không đủ tiền nên chúng ta chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết đâu. Lúc trước chúng ta luôn dùng chính sách phòng thủ rồi phản công, nhưng lần này, chúng ta sẽ chủ động công kích!"

Ninh Thần kinh ngạc nhìn anh: "Chủ động công kích? Vậy không ổn lắm đâu, chúng ta sao có thể nhiều tiền như họ được, đánh thế nào được chứ?"

"Ý anh không phải là trực tiếp đối đầu mà là dùng chiến lược đã có, kế vây Ngụy cứu Triệu, chắc mọi người đều nghe nói đến rồi hả?", Hoắc Khải hỏi.

Thời Chiến Quốc, nước Ngụy vây công đô thành của nước Triệu. Nước Triệu cầu cứu nước Tề. Tướng nước Tề là Điền Kỵ, Tôn Tẫn dẫn quân đến cứu Triệu, thừa cơ binh lực tại đô thành nước Ngụy mỏng manh mà vây công nước Ngụy. Quân Ngụy quay về cứu nước, quân Tề lại quay về chặn đánh, khiến quân Ngụy đại bại, cứu được quân Triệu.

Rất nhiều người đã nghe đến chuyện này rồi, nhưng họ không hiểu sao Hoắc Khải lại lôi chuyện này ra để nói.

"Đơn giản lắm, ta không thể đối đầu trực diện với tư bản nước ngoài được. Nhưng các anh chị phải hiểu rằng tư bản nước ngoài cũng được lập từ một xí nghiệp thôi. Chúng ta phải bóc tách bọn họ ra, đừng coi họ như một chỉnh thể mà hãy coi như từng cá thể phân tách. Sau đó, tìm ra công ty quan trọng nhất trong đó và tiến hành tấn công thật mạnh mẽ. Chỉ như vậy thì mới kéo dài thời gian tấn công của họ, thậm chí khiến bọn họ phân tâm!", Hoắc Khải nói.

Mọi người nghe vậy thì mắt sáng lên, phân tách tư bản nước ngoài ra?

Bọn họ đều là "người trong giang hồ", nên hiểu rất rõ cách đánh nhau trong thương trường.

Cho nên vừa nghe đến là bọn họ đã hiểu ngay.

Nếu tư bản nước ngoài là một chỉnh thể thì có thể nói là thiên hạ vô địch.

Nhưng nếu họ là liên hợp từ các cá thể thì áp lực sẽ giảm đi nhiều.

Bọn họ tấn công công ty quan trọng nhất, giống như kiểu đánh hội đồng mà tìm được người được nhóm đó tôn trọng nhất, lấy dao kề vào cổ người đó thì sẽ không ai dám làm gì mạo hiểm nữa.

Dù họ có định làm gì thì cũng phải cân nhắc thật kỹ.

Đây là lấy một địch nhiều, là chiến lược tốt nhất khi bản thân rơi vào thế yếu.

Nhưng sau đó Giản Tư Tư lại chất vấn: "Coi như chúng ta phân tách được bọn họ đi, nhưng tấn công họ thì cũng đâu có dễ? Tư bản nước ngoài dám tấn công Hi Vọng Mới vào lúc này thì không phải kẻ yếu, ít nhất họ cũng có tài sản là hàng trăm tỷ đô. Không thể nào mà đánh đổ họ trong thời gian ngắn thế được đâu".

“Tôi thì cho rằng vẫn có khả năng nhất định đấy”, Ninh Hạo Bân đột ngột lên tiếng.

Mọi người nhìn qua, Ninh Hạo Bân không hề tỏ ra bất an mà vừa tư duy vừa nói: “Nhờ có thế giới ảo VR, hiện tại chúng ta có danh tiếng khá lớn trên phạm vi toàn thế giới. Bất kể là sản phẩm chủ lực hay là hậu cần thì đều được rải đều trong các điểm chiến lược của toàn thế giới. Mà các công tác chuẩn bị thì đều có thể dùng được trong lúc này. Nhưng chúng ta phải đem những điểm chi nhánh mà ta dự định phân phối đó cải tạo thành những cứ điểm để tấn công tư bản nước ngoài. Ta sẽ dựa vào những cứ điểm này để phản vây công đối phương”.

“Nhưng đó là sân chơi của bọn họ, điểm chiến lược của chúng ta chỉ vừa mới được thành lập không lâu. Ít nhất phải tốn mấy năm thì mới hình thành lực chiến đấu được”, có người hỏi.

“Nói đúng lắm, đây cũng là câu hỏi khó nhất của chúng ta hiện tại, làm sao để hình thành một lực chiến đấu có thể đánh lại kẻ địch!”, Ninh Hạo Bân nhìn Hoắc Khải: “Tôi không nghĩ ra nổi, đành mời sếp trả lời vậy. Tôi tin rằng anh ấy đã có cách rồi”.

Nói thật, mặc dù Ninh Hạo Bân không đưa ra được kết quả tốt nhất, nhưng anh ta nghĩ được đến bước đó là đã đáng quý lắm rồi. Cũng chứng tỏ rằng Ninh Hạo Bân có mắt nhìn, coi như là người nằm trong top của công ty.

Đến cả Giản Tư Tư có lẽ cũng kém anh ta một bậc.

Khi nhóm người nhìn sang Hoắc Khải, anh nói: “Thật ra đáp án không hề khó, mọi người có biết ưu thế lớn nhất của chúng ta so với tư bản nước ngoài hiện giờ là gì không?”

Đám người nhìn nhau, một lúc sau, Ninh Thần mới dè dặt nói: “Là độ nổi tiếng?”

“Chính xác!”, Hoắc Khải gật đầu: “Trong thời đại này, độ nổi tiếng chính là tất cả. Có được nó, làm gì cũng ra tiền. Chiến lược của chúng ta

tuy yếu, khó mà đối kháng chính diện với kẻ địch được. Nhưng tại sao chúng ta phải chơi chính diện chứ?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 670: Con Đường Tung Hoành

Không một ai có thể trả lời được câu này, họ thậm chí còn không hiểu Hoắc Khải nói gì.

Chỉ có Ninh Hạo Bân như nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt khẽ sáng lên.

Hoắc Khải nói tiếp: "Chắc mọi người đều biết lợi ích của việc liên minh chính là không phải bỏ vốn ra nhưng lại có thể đem sản phẩm của mình ra khắp nơi. Mà điều chúng ta cần làm không phải là liên minh mà là lợi dụng độ nổi tiếng hiện giờ của chúng ta, dựa vào điểm chiến lược, lấy cái nhỏ để quyết định cái lớn, liên hệ với tất cả những lực lượng có thể sử dụng, lấy độ nổi tiếng để đổi, bù lại chỉ thị họ bao vây và đàn áp tư bản nước ngoài".

"Lấy đá núi khác về mài dao ta!", Ninh Hạo Bân kích động đứng lên, sắc mặt tràn đầy sự tán thưởng và kính phục.

Mặc dù anh ta đã công nhận năng lực của Hoắc Khải từ lâu, nhưng cho đến lúc này, anh ta mới hiểu được khoảng cách giữa mình và Hoắc Khải xa cỡ nào.

Giữa một cục diện khó khăn như vậy mà Hoắc Khải cũng tìm ra được một con đường sống, hơn nữa, tuy rằng anh không hề phân tích cụ thể nhưng xét từ lí thuyết và logic thì con đường này có khả năng cao sẽ được đi qua.

"Những người đó dám đối đầu với tư bản nước ngoài sao?", có người nghi ngờ hỏi.

"Sao lại không dám chứ?", Hoắc Khải hỏi ngược lại: "Tư bản nước ngoài có năng lực rất đáng sợ, nhưng đó là chỉ khi họ đối đầu với Hi Vọng Mới mà thôi. Nếu chúng ta tập hợp tài sản của cả hệ thống lại thì không kém bọn họ chút nào đâu. Mà chẳng phải tư bản nước ngoài vẫn công kích chúng ta như cũ hay sao? Vì họ biết được chúng ta không phải là một chỉnh

thể thật sự. Vậy thì nước ngoài cũng thế, dù bọn họ có ghê gớm cỡ nào thì cũng không thể đối địch với toàn thế giới được. Mà việc chúng ta cần làm chính là liên hợp với sức mạnh của toàn thế giới để đối kháng với họ! Chưa chắc tư bản nước ngoài đã thắng được trong tình huống đó đâu, hơn nữa, tôi tin rằng có rất nhiều người sẽ vui vẻ hợp tác với chúng ta đó. Tư bản nước ngoài muốn cắn xé Hi Vọng Mới chúng ta, nhưng cũng lại có càng nhiều người muốn cắn xé bọn họ!"

"Sếp nói đúng lắm, nhà Tần thời Chiến quốc có một nhà độc tài là Tô Tần, ông này dùng cách phân tích thế thái và chiến thuật tâm lí, dựa vào những lời lẽ cao siêu như "liên hoành" hay "hợp tung" để giúp nước Tần thống nhất 6 nước hoặc liên hợp 6 nước lại đối phó nước Tần. Chiến thuật hợp ngang chia dọc vừa hay lại hợp với cục diện bây giờ. Tư bản nước ngoài chính là nước Tần với chúng ta, mặc dù bọn họ mạnh mẽ, nhưng nếu các nước xung quanh liên hợp lại thì còn mạnh hơn họ nhiều", Ninh Hạo Bân kích động nói.

"Nhưng chẳng phải nước Tần vẫn thống nhất 6 nước đó hay sao", có người không phục nói.

"Chính xác, cho nên dù chiến thuật của chúng ta có chiến thuật tốt thì phần thắng cũng chưa quá 30%. Có thắng hay không thì phải xem ai sai ít hơn, chiến thuật của ai được thực hiện tốt hơn!", Hoắc Khải đáp.

Không còn ai phản đối nữa, vì họ không nghĩ ra được cách nào hay hơn. Thủ đoạn mà Hoắc Khải đưa ra đã là cách tốt nhất lúc này, và cũng là cơ hội thắng duy nhất!

"Nếu không còn ý kiến gì nữa thì mọi người sắp tới sẽ phải vất vả rồi. Điều đầu tiên cần làm là phân tách tư bản nước ngoài ra và tìm điểm yếu của họ. Đồng thời, điểm chiến lược phải có sự chuyển hóa về con đường tư duy, cũng phải nhanh chóng tiếp xúc với các thế lực khác! Bên công ty chi nhánh nước ngoài thì tôi cũng sẽ phái người đến tập hợp với mọi người, cùng nhau cố gắng. Nhớ lấy, nước ngoài là sân nhà của họ, tình huống mỗi nơi mỗi khác, cực kỳ phức tạp. Nhưng tôi tin rằng, chỉ cần chúng ta cùng nhau cố gắng, thì nhất định sẽ thắng lợi!", Hoắc Khải nói.

Câu nói của anh khiến tâm trạng của mọi người bùng lên.

Đúng vậy, nếu có thể thực hiện chiến thuật này thì có khi sẽ thắng đấy.

Dù sao Hi Vọng Mới không cần thiết phải đối diện trực tiếp với tư bản nước ngoài, quan trọng nhất là kéo dài thời gian.

Chỉ cần ba hạng mục trọng điểm có được thành tựu mới, thì mỗi một điểm tiến bộ sẽ khiến phần thắng của họ càng lớn. Kéo dài được càng nhiều thời gian thì họ càng có lợi.

Ngược lại, tư bản nước ngoài sẽ phải tiêu hao rất nhiều, áp lực từ cả hai bên khiến bọn họ rất khó xoay xở.

"Tôi đề nghị trụ sở trong nước thành lập một tổ phân tách, do Giản Tư Tư phụ trách. Ngoài ra, thành lập một tổ chuyển hóa điểm chiến lược, do Ninh Hạo Bân phụ trách, nhóm này sẽ đi ra nước ngoài và phối hợp với trụ sở tại nước ngoài", Hoắc Khải nói.

Mọi người nghe vậy thì không khỏi sửng sốt, sau đó nhìn sang Ninh Hạo Bân.

Ninh Hạo Bân cũng sững sờ, anh ta thăng chức không dễ dàng, làm ở công ty rất lâu, lập bao nhiêu công nhưng cũng chỉ là một chủ quản phòng ban.

Nếu là công ty khác thì anh ta có khi còn vào được hội đồng quản trị rồi.

Nhưng Ninh Hạo Bân lại không hề oán thán, anh ta biết mình ngày xưa chưa trải sự đời, phạm phải sai lầm lớn, bỏ lỡ đi cơ hội tốt nhất, nếu không, vị trí của Giản Tư Tư bây giờ chắc chắn sẽ là của anh ta, sẽ không ai cướp được của anh ta.

Vì từ thuở ban đầu, cả Hoắc Khải lẫn Ninh Thần đều xem trọng anh ta nhất, đi đến đâu cũng đem anh ta theo.

Dưới sự giúp đỡ của Giản Tư Tư, anh ta đã được quay lại làm việc. Cũng chính miệng Hoắc Khải nói, việc thăng chức của Ninh Hạo Bân sẽ được tiến hành dưới điều kiện nghiêm khắc nhất. Đây là sự trừng phạt của kẻ phản bội.

Nhưng giờ đây, vào lúc công ty gặp nguy nhất, Hoắc Khải lại chủ động đề nghị anh ta phụ trách tổ chuyển hóa điểm chiến lược, đây là sự tín nhiệm lớn cỡ nào chứ?

Lúc này, hai mắt Ninh Hạo Bân đột nhiên đỏ hồng lên, vành mắt ngấn lệ. Anh ta cảm thấy, tất cả những gì đã bỏ ra bao lâu nay đều thật xứng đáng!

Đến cả Ninh Thần và Giản Tư Tư cũng bất ngờ, không nghĩ đến Hoắc Khải lại tin tưởng Ninh Hạo Bân vào lúc này.

Hoắc Khải biết họ đang nghĩ gì, liền nói: "Mọi người chắc cũng không lạ gì chuyện của Ninh Hạo Bân. Tôi làm như vậy vào thời khắc này chỉ vì năng lực của cậu ta rất tốt. Dù quá khứ có xảy ra chuyện gì thì cậu ta cũng là một thành viên của công ty. Tôi không muốn nói câu "dùng thì không nghi, nghi thì không dùng", nhưng lúc công ty cần một người, thì người này phải có được không gian để phát triển tài năng. Còn về việc liệu chúng ta có đi vào vết xe đổ hay không…"

"Không đâu!", Ninh Hạo Bân đột nhiên nói lớn: "Chắc chắn là không, tôi xin thề, cả đời này dù có xảy ra chuyện gì thì sẽ không bao giờ phản bội công ty!"

Sự kiên quyết của anh ta khiến không ai lên tiếng phản đối được nữa.

Mà bọn họ đều hiểu, với năng lực của Ninh Hạo Bân thì lên chức chỉ là chuyện sớm muộn. 10 năm không được thì 20 năm, kiểu gì cũng sẽ có vị trí quản lý cấp cao của anh ta.

Năng lực cá nhân của anh ta không thể ở mãi chỗ thấp được. Nếu vậy thì Hi Vọng Mới cũng không thể làm to được như bây giờ.

Chính vì biết cách dùng người nên mới có nhiều nhân tài hội tụ ở đây, đồng tâm hiệp lực làm việc.

"Hãy nhớ những gì hôm nay cậu nói, nếu cậu nuốt lời thì thế giới này có rộng lớn, cũng sẽ không có chỗ cho cậu dung thân đâu!", Hoắc Khải nghiêm khắc nói.

Dù anh có tự tin cỡ nào thì đối đầu với tư bản nước ngoài vẫn là một chuyện khó sức tưởng tượng.

Nếu thất bại thì Hi Vọng Mới sẽ lọt vào hố sâu, vĩnh viễn không thể trở mình.

Cho nên hành động của Ninh Hạo Bân cực kỳ quan trọng, thậm chí có thể nói là điểm nút của thành – bại!

Ninh Hạo Bân mạnh mẽ gật đầu. Mặc dù không nói gì, nhưng những giọt nước mắt rơi xuống kia cũng đủ để chứng minh anh ta đang kích động cỡ nào.

"Được rồi, từ bây giờ, xin mọi người hãy tiết kiệm thời gian, giao những việc không quan trọng cho người khác. Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân tự chọn đội viên trong trụ sở, dù là ai, dù có bất kỳ lí do gì, một là nghe lời, hai là nghỉ việc, không có lựa chọn thứ ba! Đánh thắng trận này sớm thì tôi sẽ cho mọi người một kỳ nghỉ dài và phát thưởng!", Ninh Thần vỗ tay nói.

Đám người hoan hô kịch liệt, cũng chủ động tự tiến cử với Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân.

Những người đứng ở đây, không có ai yếu cả. Đặt ở bên ngoài, họ đều có thể trở thành nhân tài cao cấp của công ty khác.

Mà Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân cũng không chậm trễ mà dứt khoát chọn luôn thành viên tại chỗ.

Nhìn bộ dáng bận rộn của mọi người, Ninh Thần đi đến bên Hoắc Khải và nói: “Em không ngờ anh lại để cậu ta đi làm việc này đấy”.

“Sao, không tốt hả?”, Hoắc Khải hỏi.

“Không phải, mà em chỉ bất ngờ thôi. Với tính cách của anh thì nên cẩn thận mới phải chứ”, Ninh Thần đáp.

Hoắc Khải bật cười: “Cẩn thận và quyết đoán không mâu thuẫn đâu, Ninh Hạo Bân có năng lực, lúc này thì cần cậu ta đứng ra, tại sao lại phải bỏ phí nhân tài chứ? Hơn nữa, cũng chưa chắc là phải thăng chức cho cậu ta mà”.

Ninh Thần sửng sốt, rồi bật cười, không biết nên nói thế nào.

Nhưng dù sao thì từng câu mà Hoắc Khải nói hôm nay đều đúng với thời điểm hiện tại.

Còn kết quả cuối cùng…

Ninh Thần cũng tin rằng quyết định của chồng mình sẽ không sai!

Anh nói thắng được, thì chắc chắn sẽ thắng!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 671: Biển Rộng Trời Cao

Các bộ phận của Hi Vọng Mới bắt đầu bận rộn, vây quanh Giản Tư Tư và Ninh Hạo Bân để nhận phân công công việc một cách cẩn thận.

Trong kế hoạch chiến lược mà Hoắc Khải đưa ra thì việc đầu tiên cần làm là chia nhỏ tư bản nước ngoài một cách phù hợp, sau đó phân tích để tìm ra điểm yếu của đối phương.

Công việc này nghe có vẻ đơn giản, chỉ cần phân loại tài sản theo ngành nghề cố định.

Nhưng trên thực tế, đây là một công việc đòi hỏi sự hiểu biết sâu sắc về kinh doanh.

Một công ty tư bản nước ngoài nào đó, với quy mô tài sản khoảng hai ngàn tỷ, các công ty chi nhánh liên quan tới hơn 100 ngành công nghiệp.

Một số công ty có quy mô lớn, nhưng tỷ lệ đóng góp lợi nhuận thấp, thuộc ngành công nghiệp cũ, hoặc thuộc tài sản chất lượng thấp trong tổng tài sản.

Còn có một số công ty có quy mô không lớn lắm nhưng lợi nhuận đóng góp hàng năm hơn chục tỷ đô, những công ty như thế thuộc tài sản chất lượng cao. Truyện Hot

Nói một cách chính xác là những gì Giản Tư Tư cần làm là tìm ra những tài sản chất lượng cao này, sau đó phân tích ngành nghề của phần tài sản này, tình trạng vận hành công ty, đối thủ cạnh tranh, lỗ hổng tự thân vân vân.

Muốn sắp xếp những điều này thôi đã vô cùng rắc rối rồi, không biết phải thực hiện bao nhiêu cuộc điều tra.

Mà điều tra kinh doanh ở nước ngoài không dễ như trong nước. Nếu không có thủ tục và lý do hợp pháp thì không thể tự ý điều tra việc kinh

doanh của người khác, nếu vậy rất có thể sẽ bị cho rằng là cạnh tranh thương mại ác ý.

Nếu như vậy thì Hi Vọng Mới còn chưa kịp đánh đã ở vào thế yếu rồi.

Do đó, Giản Tư Tư bắt buộc phải làm việc một cách cẩn trọng, đồng thời phải làm thật nhanh. Thời gian không chờ đợi ai, tư bản nước ngoài càng không để họ có quá nhiều thời gian để hành động.

Trước khi có kết quả phân tích, Ninh Hạo Bân cũng có rất nhiều việc phải làm.

Trong đó việc quan trọng nhất là dựa vào phán đoán cá nhân để sắp xếp những công việc phù hợp với chiến lược. Nói trắng ra là liên hệ trước với những công ty mà anh ta cho rằng có thể dùng được.

Nếu không, đợi sau khi Giản Tư Tư phân tích xong mới làm những việc này thì đã quá muộn.

Mà công việc này càng thách thức năng lực phán đoán cá nhân của Ninh Hạo Bân, không nói đến phán đoán đúng tất cả mấy chục kế hoạch, ít nhất tỷ lệ đạt khoảng hơn 50% thì đã coi là năng lực lớn rồi. Mà nếu muốn tăng tỷ lệ thắng nhất định cho Hi Vọng Mới thì tỷ lệ phán đoán chính xác ít nhất cũng phải đạt được 70%.

Rất nhiều người cảm thấy, điều này thật sự không thể làm được.

Hoàn toàn không có bất kỳ tài liệu nào đáng tin, chỉ dựa vào một phần nhỏ hiểu biết về những tư bản nước ngoài này mà muốn tìm điểm yếu nằm trong 70% số công ty đó?

Sao có thể được!

Nhưng Ninh Hạo Bân không tranh luận với họ có được hay không, sau khi xác nhận các thành viên trong nhóm, họ lên máy bay ra trụ sở nước ngoài ngay trong ngày.

Ở bên đó, Cổ Ngôn Tài dẫn đầu đội ngũ Thiên Cơ đang đợi sẵn, có sự hỗ trợ của đội ngũ Thiên Cơ thì chưa chắc đã không làm được việc này.

Ngoài ra, sau khi nuốt chửng thế lực ngầm, đội quân Âm Phủ của Vương Vũ Hành đã không còn đối thủ ở trong nước. Một tháng trước, cậu ta đã dùng đủ loại phương pháp để ngầm chuyển khoản tiền này ra nước ngoài.

Nhưng nếu ở nước ngoài, thì thực lực tài chính trên phạm vi toàn thế giới quá lớn, cho dù Vương Vũ Hành bỏ ra hàng trăm tỷ thì cũng chỉ là một giọt nước trong đại dương, không đáng là bao.

Muốn tạo sức ảnh hưởng trên trường quốc tế thì số tiền đó vẫn chưa đủ.

Nhưng trong thời gian ngắn họ cũng không thể làm gì đó quá lớn lao. Vẫn phải nói một câu, thế giới bên ngoài rắc rối và phức tạp, tình hình của mỗi khu vực không giống nhau, đội quân Âm Phủ muốn gây rắc rối cho đối thủ thì trước tiên phải học cách sinh tồn ở đây đã.

Mà một năm rưỡi trước, nhóm người Vương Vũ Hành mới bắt đầu tìm hiểu tình hình ở nước ngoài, tiến hành thực hành về tư bản ở quy mô nhỏ.

Đến nay thì cũng coi như thích nghi khá tốt, chỉ có duy nhất một điều cần chú ý chính là sau khi nâng quy mô vốn lên hơn ngàn lần, thì có thể đạt được hiệu quả như trước đây hay không.

Khi những người khác trong công ty đang bận rộn thì Hoắc Khải cũng không có thời gian rảnh, những người phụ trách của các công ty trong hệ thống đều đến cùng lúc.

Thật ra có rất nhiều người đã nghe thấy vài lời đồn, mà những lời đồn này phần lớn là xuất phát từ nội bộ của Hi Vọng Mới.

Các nhân viên của Hi Vọng Mới chưa từng coi việc công ty gặp khủng hoảng là một chuyện đáng xấu hổ cần phải che giấu, chỉ cần anh hỏi thì họ sẽ trả lời.

Vì theo quan điểm của họ, cho dù công ty có gặp khủng hoảng như thế nào thì chỉ là một bước đệm cho sự phát triển của công ty. Khủng hoảng càng lớn thì công ty phát triển càng nhanh, nếu đã như thế thì làm sao phải che giấu người khác chứ.

Những người phụ trách công ty kia biết Hi Vọng Mới lại gặp khủng hoảng lớn lần nữa nên không ít người đã vội vàng đến hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hoắc Khải cũng không để họ đến trụ sở của Hi Vọng Mới, dù sao nếu hơn 300 người phụ trách của các công ty tập trung lại thì không có phòng họp lớn nào chứa nổi.

Cho nên, Hoắc Khải quyết định tổ chức một buổi tiệc tối tại sảnh tiệc của khánh sạn năm sao lớn nhất thành phố.

Trong bữa tiệc đứng này, sự xuất hiện của Hoắc Khải và Ninh Thần đã thu hút được rất nhiều sự chú ý.

Không chỉ có những người đứng đầu các công ty đến mà còn có rất nhiều phóng viên cũng đến tác nghiệp.

Đương nhiên, họ có thể bước vào sảnh tiệc là do Hoắc Khải cố ý sắp xếp chuyện đó. Nếu không, trong bữa tiệc cao cấp này, không có sự cho phép của anh thì không ai có thể vào được.

Sau khi bước vào sảnh tiệc, Hoắc Khải cầm một ly rượu trong tay, đi đến trước micro và ra hiệu một tiếng. Sau khi mọi người đều nhìn qua, anh mới nói: "Có lẽ rất nhiều người đã biết lý do của buổi tiệc hôm nay. Nhưng trước tiên, tôi muốn hỏi một câu, quý vị cảm thấy, giới hạn của Hi Vọng Mới nằm ở đâu?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ anh sẽ hỏi vấn đề này.

Cuối cùng, tổng giám đốc của tập đoàn Phong Âu, Trần Minh Khải lên tiếng: "Tôi cho rằng, Hi Vọng Mới đã không có điểm giới hạn rồi! Hay có

thể dùng câu rất nổi tiếng trên mạng của các bạn trẻ là, tương lai của Hi Vọng Mới như biển rộng sao trời!"

Câu nói này đã khiến không ít người cười lên thích thú.

Hoắc Khải cũng mỉm cười, nói: "Câu nói này nghe có vẻ hơi cường điệu, nhưng nói không ngoa, tương lai của Hi Vọng Mới chúng ta chính xác là như biển rộng, sao trời. Trong tương lai, chúng ta sẽ không bị cản trở bởi hành tinh này nữa. Chúng ta sẽ vươn lên khỏi bầu khí quyển, vượt ra khỏi hệ mặt trời, thậm chí lao ra khỏi dải ngân hà! Quý vị nên biết rằng, trong không gian có vô số hành tinh, trong đó có nơi thích hợp cho con người sống, có nơi thì không. Nhưng cho dù là hành tinh nào, chỉ cần chúng ta sẵn sàng thì đều có thể chiếm làm của riêng. Quý vị có bao giờ tưởng tượng việc một người sở hữu một hành tinh sinh thái, đơn giản giống như bây giờ mua một ngôi nhà thì sẽ là cảnh tượng như thế nào không?"

Mọi người nghe thấy đều sững sờ, sau đó bất giác tưởng tượng theo những gì mà Hoắc Khải đã nói.

Một người sở hữu một hành tinh giống như trái đất sao?

Vậy… vậy không phải là còn khủng hơn cả hoàng đế thời cổ đại sao?

Hoàng đế có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là vua của một nước, mà cả một hành tinh chỉ thuộc về một người, đến giờ vẫn chưa có ai làm được.

"Trước đây, chúng ta đã loại bỏ chiến lược kinh doanh hội nhập toàn cầu, cũng vì sự hội nhập vĩ đại của toàn nhân loại, chính là xu thế của tương lai. Khi giao tiếp không còn bị hạn chế bởi khoảng cách, khi bạn có thể tới bất cứ địa điểm nào từ hành tinh này trong một phút đồng hồ thì thế giới này cũng sẽ trở nên vô cùng nhỏ bé. Mà loài người lại trở lên vô cùng to lớn. Đến lúc đó, các vị cảm thấy, chúng ta vẫn chỉ nghĩ về việc sống trên hành tinh này sao?", Hoắc Khải hỏi.

Mọi người bắt đầu xôn sao lên tiếng. Đương nhiên là không đồng ý với điều đó.

Nếu thật sự có sức mạnh công nghệ như thế thì đương nhiên là Hi Vọng Mới có thể vươn ra ngoài vũ trụ, chinh phục hành tinh mới.

Mỗi người nắm giữ một hành tinh, cảnh tượng đó, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta vô cùng hào hứng.

Thấy không khí dần nóng lên, Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Nhưng đó là tương lai chúng ta có thể tưởng tượng ra, còn trước mắt chúng ta chỉ cần làm một chuyện, đó là dùng tốc độ nhanh nhất để thúc đẩy quá trình hội nhập toàn cầu! Phải tập hợp công nghệ và sức mạnh trí tuệ của nhân loại mới có thể làm được điều này. Do đó, tại đây, tôi tuyên bố, chiến lược tiếp theo của Hi Vọng Mới là chinh phục Trái Đất! Mục tiêu của chúng ta không phải là tranh vương tranh bá mà khiến mọi người trên thế giới hiểu rằng, chúng ta là một chỉnh thể. Trong tương lai, chúng ta sẽ coi hành tinh làm quốc gia, coi vũ trụ là thế giới! Ai cũng không thể ngăn cản chúng ta thực hiện mục tiêu này!"

Không ít người đều tỏ ra nhiệt tình, hưng phấn, họ đã ăn lãi của Hi Vọng Mới trong thời gian quá dài, bây giờ gần như bị tẩy não.

Cho dù Hoắc Khải nói gì, thì họ cũng đều cảm thấy điều đó có thể trở thành hiện thực.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 672: Thành Quả

Đừng nói là chinh phục một hành tinh mà ngay cả đánh chiếm một không gian khác thì họ cũng không thấy kỳ lạ.

Dù sao thì trước mắt công nghệ của Hi Vọng Mới đã đạt đỉnh cao của nhân loại trong một số lĩnh vực nhất định. Thậm chí trên khía cạnh nào đó đã vượt qua trình độ công nghệ của thời đại này!

"Tiếp theo, tôi sẽ thông báo nhóm nghiên cứu khoa học của chúng tôi đã thực hiện nhiều thí nghiệm mô phỏng khác nhau trên những quy tắc tương đương trong thế giới ảo và đã đạt được kết quả!", Hoắc Khải lấy máy tính bảng, gõ nhẹ vài cái, hình chiếu 3D rõ nét lập tức xuất hiện trong không gian phía trên sảnh tiệc.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, thế giới ảo trên không trung nổi lên một cung điện hùng vĩ và tráng lệ.

Mà bên trong cung điện, vô số người đang rất bận rộn.

Các máy móc khoa học vô cùng tiên tiến trên trái đất, bày khắp nơi như những siêu thị mặt đất.

Chỉ riêng những máy gia tốc hạt siêu lớn đã có hơn ngàn chiếc!

Đây là điều không thể tưởng tượng được ở trên Trái Đất.

Một máy gia tốc hạt siêu lớn có thể phải tiêu tốn mấy trăm tỷ đô mới có thể làm được. Mà mỗi lần sử dụng thì đều tốn một lượng chi phí mà người bình thường khó mà tưởng tượng được, cộng thêm chi phí bảo dưỡng, bảo trì thì lại càng lớn.

Cho nên, trong số những cường quốc đứng đầu thế giới cũng chẳng có mấy quốc gia có máy gia tốc hạt.

Chỉ vì loại máy này quá đắt đỏ, mà nghiên cứu ra kết quả cũng không thể chuyển hóa thành lợi nhuận về tay ngay.

Nói vốn cách chính xác thì không thu được bất kỳ khoản lợi nhuận nào.

Tất cả các máy gia tốc hạt đều thử nghiệm dựa trên những phỏng đoán về mặt lý thuyết, để đi tìm lời giải đáp cụ thể nhất về vũ trụ này.

Toàn những kiến thức cao xa hoàn toàn không liên quan đến đời sống hằng ngày. Cho dù anh có chứng minh được lý thuyết là đúng thì sao, những kết quả một phần ngàn, một phần chục ngàn, muốn trở thành một đáp án duy nhất, sau đó chuyển thành ứng dụng trong thực tế thì cũng không biết cần đến mấy trăm năm.

Mà trong thế giới ảo, tất cả đều có thể tạo nên trong không trung.

Chỉ cần trí lực đủ mạnh thì có thể biến hóa thành bất kỳ loại vật chất nào.

Mà máy gia tốc hạt lại không vi phạm hệ thống quy tắc thực tế, cho nên ở đây tập hợp vô số nhà khoa học, họ đã sử dụng trí lực mạnh mẽ để tạo ra hơn ngàn máy gia tốc hạt, tận dụng từng giây để tiến hành các loại thí nghiệm.

Trong đó, đã có mấy chục nhóm chỉ thực hiện thí nghiệm tạo hố đen.

Trong thực tế, có rất nhiều thí nghiệm tiến triển chậm thì phần lớn nguyên nhân là vì kinh tế hạn hẹp.

Những thí nghiệm có độ khó cao như vậy, mỗi lần thực hiện đều phải tiêu một số tiền rất lớn.

Nhưng trong thế giới ảo, thì tiền là thứ vô nghĩa nhất.

Do đó, hạn chế lớn nhất trong thực tế đã không còn tồn tại trong thế giới này, cũng giúp cho những thí nghiệm được cải tiến rất nhiều.

Máy chiếu 3D không ngừng hiển thị tiến độ thí nghiệm của các nhóm.

Trong đó có 3 nhóm khiến mọi người hứng thú và kinh ngạc nhất.

Một nhóm đã nghiệm chứng được mười mấy hạt chỉ tồn tại trên lý thuyết là có thật. Họ đang thu thập những hạt này, sau đó phải tiến hành thí nghiệm với tần số và quy mô lớn hơn, để xác định những hạt này khó xuất hiện trong thực tế như thế nào, làm thế nào để chuyển vào năng lực sản xuất thực tế.

Nhóm thứ hai là hố đen. Trong thế giới thực, con người đã sáng tạo thành công hố đen 0.01 micromet, tồn tại trong thời gian 0.01 giây.

Hố đen ở cấp độ này không có bất kỳ tác động nào đến thực tế, đương nhiên, cũng không hỗ trợ được gì.

Mà trong thế giới ảo, không cần sợ ảnh hưởng của hố đen, con người đã có thể nâng kết quả thí nghiệm lên hơn 100 lần.

Đó là một hố đen có kích thước 1 micromet, thời gian tồn tại vượt qua 1 giây.

Đừng coi thường hố đen có đường kính nhỏ, thời gian cực ngắn, nhưng trên thực tế, đối với những thí nghiệm cao cấp thì có được kết quả như vậy đã đủ để họ phân tích được rất nhiều thứ.

Mà kết luận lớn nhất mà con người phân tích được cho đến hiện tại, hố đen không phải là thể thực bào hoàn chỉnh.

Nói một cách chính xác, vật thể bị hố đen thu hút, không phải bị nó nuốt chửng mà bị nó đồng hóa.

Cũng có thể nói, hố đen giống như tế bào ung thư trong cơ thể người, sau khi tiếp xúc với tế bào bình thường thì không ăn nó mà tiến hành xâm nhập, khiến nó biến thành một thứ giống mình, sau đó tiếp tục lây lan.

Nhưng đồng thời, chất lượng của hố đen không gia tăng, đây chính là điểm trái với quy tắc vật lý.

Theo thuyết tương đối của Einstein, vật chất của vũ trụ là vĩnh hằng, không tự sinh ra cũng không tự mất đi.

Hố đen đồng hóa các vật chất khác, tại sao lại không tăng khối lượng? Phần khối lượng biến mất đã đi đâu?

Nhóm nghiên cứu đã đưa ra hai khả năng, một là điểm trung tâm của hố đen, cũng chính là điểm bắt đầu của hố đen giống như điểm kỳ lạ của vụ nổ vũ trụ.

Khối lượng mất đi, bằng một phương thức nào đó mà loài người chưa biết, tiến vào một thế giới song song khác.

Tất cả khối lượng mất đi đang giúp một thế giới khác mở rộng ra.

Giống như vũ trụ hiện tại của chúng ta đang không ngừng mở rộng, nhưng những thứ mới xuất hiện này đến từ đâu? Nó không thể tự sinh ra trong không khí được.

Do đó, lập luận này phù hợp hơn với luận điểm của thuyết tương đối.

Vũ trụ giao thoa, trao đổi vật chất cho nhau để mở rộng. Nhưng theo đó lại có rất nhiều vấn đề, ví dụ như, nếu số lượng của vũ trụ là cố định và hữu hạn. Vậy có phải tất cả các vũ trụ đều đang mở rộng? Nếu tất cả các vũ trụ đều đang mở rộng thì vật chất từ đâu tới? Có phải là ngoài vũ trụ vẫn còn tồn tại thứ gì đó sâu hơn nó.

Mà điều này liên quan đến một chiều không gian khác, cũng chính là một thế giới đa chiều.

Khả năng thứ hai là hố đen chỉ hấp thu phần vật chất không có khối lượng, cũng là phần mà nền khoa học hiện tại vẫn chưa thể lý giải. Mà những thứ có khối lượng đã thông qua hố đen vận chuyển và phân tán, đồng thời giúp cho vũ trụ này để mở rộng hơn.

Kết quả là, diện tích vũ trụ của chúng ta đang tăng lên nhưng trên thực tế, mật độ lại giảm đi.

Hai khả năng đều có cơ sở lý luận và căn cứ nhất định, không ai thuyết phục được ai.

Nhưng chắc chắn, nếu con người thật sự có thể tạo ra một hố đen tồn tại vĩnh hằng, có lẽ có thể thật sự nắm hết những điều thần bí trong vũ trụ, thậm chí sẽ nắm giữ cả vũ trụ này!

Còn kết quả thứ ba lại là thế giới có chiều không gian cao hơn do cao thủ vô danh đề ra.

Thông qua các thí nghiệm liên tục của máy gia tốc hạt siêu lớn, con người đang thử tìm sự tồn tại của các hạt thời gian.

Bởi vì họ phát hiện ra trong các thí nghiệm, thời gian không phải là một đơn vị đo mà con người tự định nghĩa để đo lường sự thay đổi của sự vật mà là nó thực sự tồn tại.

Tốc độ ánh sáng không phải là tốc độ độ đầu tiên của vũ trụ, có thể tốc độ mở rộng của vũ trụ còn nhanh hơn cả ánh sáng.

Nói cách khác, nếu anh có tốc độ mở rộng của vũ trụ thì có thể quay ngược thời gian, trở lại thời điểm bắt đầu của thời gian.

Mà điều này chính là thế giới bốn chiều, quan sát dòng thời gian.

Còn thế giới năm chiều, lại phải chuyển hóa thời gian thành thực chất, từ đó có được năng lực khống chế và thay đổi dòng thời gian.

Nhưng đến nay, con người chỉ xác định được sự tồn tại của thời gian chứ chưa tìm thấy hạt thời gian.

Không tìm thấy hạt thời gian thì cũng không thể vượt qua nó, càng không thể khống chế nó.

Tuy rằng nghe có vẻ không làm được cái gì, nhưng nếu lấy kết quả của ba dự án này mang ra thế giới bên ngoài thì đã đủ để làm rung động giới học thuật trên toàn thế giới.

Cho dù là kết quả của hạng mục nào thì đều mang ý nghĩ, tương lai của con người có thể sánh ngang với thần linh!

Tầm quan trọng của thế giới ảo VR đã dần được bộc lộ.

Câu hỏi duy nhất chính là kết quả được tạo ra trong thế giới ảo, rốt cuộc có thể thành công trong thế giới thực hay không.

Mà khả năng này vẫn chưa được kiểm chứng hoàn toàn, nhưng điều này không ngăn mọi người phát hiện ra tầm quan trọng của thế giới ảo!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 673: Hoàng Đế

Có người biết được tin tức gần đây phản ứng lại, nói: "Điều anh Lý muốn nói chính là về chuyện tư bản nước ngoài đúng chứ? Thật ra, cho dù anh không nói thì chúng tôi cũng sẽ không để họ làm được điều đó đâu".

"Tư bản nước ngoài gì cơ?"

"Anh không biết sao, nghe nói một chuỗi tư bản nước ngoài có ý định tấn công Hi Vọng Mới, không ít công ty đã nhận được thư thu mua".

"Thật hay giả thế? Không phải nói là Hi Vọng Mới được tư bản nước ngoài quan tâm sao?"

"Chính vì quá quan tâm nên mới muốn chiếm thành của riêng. Cầm tiền lãi thì sao kiếm nhiều tiền bằng người đi chia lãi chứ".

Mọi người bàn tán xôn xao, Hoắc Khải không ngăn họ bàn luận về chuyện này. Mãi đến mấy phút sau, họ mới phát hiện Hoắc Khải vẫn luôn nhìn họ thì mới dần dần bớt tiếng lại.

Sau khi không khí yên tĩnh trở lại, Hoắc Khải mới tiếp tục nói: "Không sai, điều tôi muốn nói quả thực là có liên quan đến tư bản nước ngoài. Mọi người đều đang cùng kiếm tiền trong một hệ thống, cho nên tôi cũng không giấu quý vị. Theo tính toán của chúng tôi, tư bản nước ngoài lần này đã chuẩn bị hơn mười ngàn tỷ, sau đó sẽ bổ sung thêm. Nói cách khác chúng ta đang phải đối mặt với cuộc tấn công của hơn mười ngàn tỷ".

Nghe thấy lời nói này, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Hơn mười ngàn tỷ tiền vốn? Nhiều tiền như vậy, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta không rét mà run.

Có người thì mang vẻ u ám, suy nghĩ cách giải quyết, nhưng có người lại lo lắng bất an.

Trong lòng họ chợt nhận ra, chẳng trách Lý Phong này lại chủ động trình bày tiến độ nghiên cứu khoa học gần đây, hóa ra là để mở đường cho chuyện này?

"Anh Lý, anh cảm thấy chúng ta có thể chiến thắng đối thủ không?", có người hỏi.

"Quá khó, hơn mười ngàn tỷ tiền vốn đấy. Đó là tiền thật bạc trắng, tất cả công ty của chúng ta cộng lại thì giá trị thị trường cũng không nhiều như thế".

Suy nghĩ của mọi người rất đơn giản, đưa ra mười ngàn tỷ thì có thể thâu tóm toàn bộ hệ thống của Hi Vọng Mới.

Tư bản nước ngoài bỏ ra nhiều tiền như vậy, rõ ràng là quyết giành phần thắng. Trước tình hình đó thì họ có thể tiếp tục sinh tồn không?

Không ai có đủ tự tin như thế.

Hoắc Khải khẽ cười, không vì sự lo lắng của họ mà tỏ ra chán nản, nói: "Tôi chưa từng nghĩ tới có thể thắng họ hay không, tôi yêu cầu nhóm thu mua của công ty tính toán. Nếu mười ngàn tỷ này bị chúng ta chiếm giữ thì quy mô của cả hệ thống, ít nhất sẽ mở rộng ít nhất mười lần. Nói cách khác, các vị ngồi đây, cho dù là giá trị con người hay quy mô công ty cũng sẽ tăng ít nhất mười lần!"

Hoắc Khải rất giỏi trong việc nắm giữ lòng người, anh biết chỉ nói về lý tưởng với người làm kinh doanh thì vĩnh viễn không đủ.

Không phải ai cũng sẵn sàng bỏ ra tất cả chỉ vì lý tưởng.

Trong kinh doanh, không có lợi ích thì không ai sẵn sàng đi cùng anh.

Cho nên, anh ném ra quả bom cực lớn.

Lời nhuận tăng gấp mười!

Ai cũng sửng sốt, nhìn Hoắc Khải với vẻ mặt không thể tin nổi. Hi Vọng Mới bị đối thủ lớn như vậy nhằm vào, anh không nghĩ cách giải quyết trước mà lại nghĩ làm thế nào để cầm tiền của người ta?

Nếu tiền này dễ lấy như thế thì sao có nhiều kẻ săn mồi cố thủ trong ngành tài chính như vậy.

Nhưng có vài người, bắt đầu ước vọng đến một tương lai không xa. Nếu công ty thật sự có thể tăng lên gấp mười vậy thì sẽ rất đáng giá!

Ngay cả có khả năng rất thấp thì họ cũng muốn thử.

Bởi vì, theo tình hình trước mắt thì muốn công ty tăng lên gấp mười cũng không phải là điều dễ dàng. Ít nhất là rất nhiều người đến khi nghỉ hưu rồi cũng chưa làm được.

Hoắc Khải mỉm cười, nói: "Tôi không nghĩ điều đó là không thể. Thật ra, quý vị hiểu rõ hơn những tư bản nước ngoài kia về tương lai vô hạn của Hi Vọng Mới. Như tôi vừa nói, mục tiêu của chúng ta là biển rộng trời cao. Vậy thì trước đó, đương nhiên phải trải qua quá trình đẩy nhanh tốc độ phát triển. Mà lần tấn công này của tư bản nước ngoài chính là cơ hội lớn chỉ có một lần trong đời của chúng ta. Đánh thắng trận này thì sẽ là một bước tiến lớn so với mục tiêu cuối cùng của chúng ta. Tôi đã lên kế hoạch phản công chi tiết, hơn nữa toàn bộ quá trình, không cần sự tham gia của quý vị. Điều duy nhất quý vị cần làm chính là ổn định lòng quân, nói khó nghe thì chỉ cần ngồi trên núi xem hổ đấu là được. Đến khi phân rõ thắng bại, nắm chắc rồi thì mới ra tay cũng không muộn".

"Anh Lý nói những lời này là sao, Hi Vọng Mới gặp khó khăn, đương nhiên chúng tôi sẽ dốc toàn lực hỗ trợ, mọi người nói có đúng không?"

Mọi người tranh nhau hưởng ứng, nhưng suy nghĩ thực sự là gì thì không ai biết.

Hoắc Khải cũng không cần hỏi suy nghĩ thật của họ là gì mà chỉ nói: "Trên con đường phát triển của Hi Vọng Mới chúng ta đã trải qua bao nhiêu khó khăn. Bây giờ là bước tiến quan trọng nhất để chúng ta vươn ra

nước ngoài, bước chân ra thế giới. Chỉ cần có thể nắm chắc bước đi này thì từ nay trời cao biển rộng chim tung cánh, không có bất cứ chuyện gì có thể ngăn bước chúng ta. Vậy nên, cho dù các anh nghĩ gì đi chăng nữa thì Hi Vọng Mới nhất định phải tiến lên. Chúng tôi vác trên vai vận mệnh của toàn nhân loại, không cho phép ai cản bước. Nếu có người phá rối từ bên trong thì cuộc chiến của Hi Vọng Mới và tư bản nước ngoài cũng không thể phân thắng bại. Nhưng có thể chắc chắn một điều, thế giới tương lai, chắc chắn không có chỗ đứng cho người đó!"

Hoắc Khải nói những lời vô cùng nặng nề, thậm chí mang hơi hướng đe dọa.

Bởi vì thứ anh muốn không phải là sự giúp đỡ của những người này. Đúng như những gì họ nghĩ, nếu cộng tất cả tài sản của các công ty lại thì cũng không nhiều tiền bằng người ta.

Nên điều Hoắc Khải muốn chỉ là duy trì sự vận hành thông thường cho hệ thống. Ngay cả khi thỉnh thoảng có ít phân chuột, cũng không làm hỏng cả nồi canh.

Do chiến tích từ trước của Hi Vọng Mới, cộng thêm sự đe dọa lúc này của Hoắc Khải mà những người này chắc chắn sẽ vuốt mặt nể mũi.

Ngay cả khi họ muốn làm gì thì cũng không làm ngay, chỉ giống như Hoắc Khải nói, đợi khi xác định được người thắng cuộc thì sẽ có đầy đủ sự chắc chắn để bắt đầu hành động.

Ổn định lòng quân, khiến mình không bị người mình cắn ngược chính là mục đích chính mà Hoắc Khải mở cuộc họp này.

Ninh Thần cũng không ngờ Hoắc Khải lại có suy nghĩ như vậy. Cô còn cho rằng chồng cô muốn tập hợp tất cả sức mạnh để đối phó với tư bản nước ngoài.

Sau khi người phụ trách các công ty lần lượt bày tỏ quan điểm của mình thì Hoắc Khải mỉm cười thảo luận với họ cùng vẻ mặt thản nhiên rạng rỡ. Không ai có thể tìm thấy chút áp lực nào từ biểu hiện của anh.

Mà anh nói đã lên kế hoạch phản công chi tiết, lại không nói kế hoạch cụ thể với ai, trái lại khiến người khác cảm thấy, thật sự anh có thể cất giấu một vũ khí bí mật nào đó.

Nghĩ đến những lần phản công rực rỡ từ trước, họ không khỏi nghĩ, có lẽ Hi Vọng Mới đã nghiên cứu ra thứ gì đó phi thường, nhưng không muốn tiết lộ khi chưa tới giờ phút quan trọng.

Một khi tiết lộ thì sẽ là một cú chốt tất thắng!

Không khí của buổi tiệc rất náo nhiệt, tất cả mọi người đều ra sức lấy lòng Hoắc Khải, dù sao từ trước đến nay, Hi Vọng Mới cũng chưa từng xuất hiện bất kỳ dự báo xấu nào.

Chỉ cần công ty với tiềm lực vô tận này còn tồn tại thì sự gắn kết giữa họ cũng không xảy ra bất thường.

Đây chính là ý nghĩa tồn tại của kẻ làm vua, trấn áp thiên hạ!

Từ xưa đến nay, cho dù là triều đại nào thì đều xuất hiện một vị hoàng đế.

Hi Vọng Mới chính là hoàng đế thương nghiệp của thời đại này.

Chỉ cần anh vẫn hiên ngang đứng đó thì sẽ không có cận thần nào dám phản bội. Đây chính là nhận thức chung đã hình thành trong thời gian dài, đến từ tận sâu trong suy nghĩ, đã thâm nhập trở thành bản năng, xương tủy của họ.

Sau khi chúc rượu một lượt các chủ tịch của các công ty, Hoắc Khải cũng không ở lại lâu, một giờ sau, anh và Ninh Thần cùng rời khỏi buổi tiệc, để lại những người kia tự giao lưu với nhau.

Đi ra khỏi sảnh tiệc, Ninh Thần cứ chần chừ không hỏi, cho đến khi lên xe, Hoắc Khải mới nói: “Em có gì cần hỏi thì cứ hỏi đi”.

“Tại sao không ở lại lâu hơn một chút để xoa dịu họ vậy anh?”, Ninh Thần hỏi ngay: “Đến giờ họ đã biết tình hình cụ thể, chắc chắn là có rất nhiều người sẽ hoảng loạn, nói không chừng còn gây ra chuyện gì. Em cảm thấy, anh nên ở lại thêm một lát, nói chuyện với họ, nhân cơ hội gắn kết thêm với những người này”.

“Anh rời đi càng sớm mới càng chứng tỏ anh đủ tự tin. Nếu anh ở lại đó, nói với họ những điều này chẳng sao cả thì trái lại khiến họ cảm thấy, Hi Vọng Mới sắp phá sản rồi. Nếu không, tại sao anh lại phải ở lại thêm để giải thích, an ủi họ. Đó là biểu hiện của sự hổ thẹn”, Hoắc Khải nói.

Ninh Thần nghe thấy thế thì sửng sốt một lát, sau đó cảm thấy lời nói này rất hợp lý.

Nhưng, cứ thế để lộ ra họ đang gặp vấn đề thì cô cảm thấy cũng không thỏa đáng cho lắm.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 674: Khoa Trương

“Em cảm thấy nói hết sự thật, thể hiện khoa trương thì sẽ khiến họ tin tưởng sao?”, Hoắc Khải hỏi.

Ninh Thần gật đầu, có chút chán nản nói: “Chưa nói đến họ, ngay cả em nghe thấy số tiền mười ngàn tỷ thì cũng cảm thấy không còn sức lực nào. Áp lực này thật sự quá lớn”.

“Đúng vậy, đây quả thực là áp lực rất lớn. Nhưng anh đã nói với họ rằng, ai phản bội thì tương lai sẽ không có chỗ đứng”, Hoắc Khải nói.

“Nhưng họ sẽ nghe sao? Hơn nữa em thấy anh nói những chuyện này, không có ý nghĩa với họ lắm mà lại khiến họ lo lắng”, Ninh Thần nói.

“Cho nên anh không phải nói cho họ nghe”.

“Vậy anh nói cho ai nghe?”

“Đương nhiên là với tư bản nước ngoài”, Hoắc Khải mỉm cười, nói: “Những người này nhìn thì có vẻ thành thực nhưng trên thực tế, toàn là những người đầu óc nhảy số liên tục. Trong số họ chắc chắn có rất nhiều người đã từng liên hệ với tư bản nước ngoài, thậm chí còn tiếp xúc sâu hơn so với suy đoán của chúng ta. Cho nên, mỗi câu anh nói ở đây để họ chuyển đến tai tư bản nước ngoài không sót một chữ. Anh muốn mượn cái miệng của họ để nói cho tư bản nước ngoài biết, Hi Vọng Mới có đủ sức mạnh để phản công lại các ông, trình độ công nghệ mà chúng tôi sở hữu là điều mà các ông không thể tưởng tưởng được. Tôi dám nói cho các ông biết chính là vì tôi không hề sợ hãi trước các ông!”

Ninh Thần dần hiểu rõ, ánh mắt sáng lên: “Cho nên, anh muốn mượn những người này để thể hiện sự tự tin với tư bản nước ngoài? Khiến chúng cảm thấy anh có con bài lật ngược tình thế và phải hành động kiêng dè sao?”

“Không sai”, Hoắc Khải gật đầu.

Trong buổi tiệc này, anh chỉ nói hai chuyện, một là áp chế những công ty ở trong hệ thống, hai là làm giảm nhịp tấn công của tư bản nước ngoài.

Chỉ cần khiến chúng cảm thấy lo lắng mới có thể giúp phe mình tranh thủ được càng nhiều thời gian.

Nếu không phải là trái với nguyên tắc thì thật ra, Hoắc Khải càng muốn nói những chuyện khoa trương hơn nữa để dọa dẫm họ.

Những chuyện người khác nghe không thể tin được thì vào thời điểm này sẽ càng dọa được họ.

Trước đó, Hoắc Khải nói nhóm nghiên cứu khoa học đạt được ba kết quả của các thí nghiệm trong thế giới ảo, thực ra phần lớn để tỏ vẻ khuếch trương.

Điều quan trọng là, anh đã phóng đại hiệu ứng, nhóm nghiên cứu khoa học thực sự có thành quả tương ứng nhưng theo tính toán của hệ thống đã phát hiện, quy tắc trong thế giới ảo, tuy đã có kết nối với thực tế, nhưng trên số liệu chi tiết nhất thì vẫn có những khác biệt nhất định.

Cho nên, những thí nghiệm này thực chất là hiệu quả mô phỏng thực hiện bởi siêu máy tính AI.

Ngay cả siêu máy tính AI mà cao thủ vô danh thiết kế có sức mạnh tính toán vượt qua máy tính tiên tiến nhất thời đại này, nhưng vẫn chưa đủ.

Khả năng tính toán chỉ có thể chứng minh lượng phép tính của anh đủ lớn, đủ nhanh, nhưng không có nghĩa là anh có thể thật sự tính được câu trả lời chính xác.

Giống như một vận động viên chạy nước rút, ngay cả khi anh ta có thể vượt qua giới hạn của con người hết lần này tới lần khác, phá vỡ mọi kỷ lục trên thế giới, thì cũng không có nghĩa là anh ta thật sự có thể rèn luyện cơ thể đến mức coi thường các quy tắc.

Những điều huyền bí của vũ trụ mà nhân loại đang tìm kiếm chính là quy tắc!

Do đó, muốn đảm bảo rằng các câu trả lời trong thế giới ảo là chính xác thì cần liên tục nâng cấp năng lực tính toán của AI, từ đó hoàn thiện các quy tắc trong thế giới ảo.

Quy tắc càng hoàn thiện thì càng tiến gần tới đáp án đúng.

Đương nhiên, từ điểm này mà nói thì thế giới ảo thật sự sở hữu một tiềm lực vô hạn.

Ngay cả khi vào thời điểm hiện tại, các quy tắc vẫn chưa hoàn thiện thì vẫn có thể dựa trên phần lớn các yếu tố để rất nhiều dự án có thể đạt được câu trả lời tương tự trong thực tế.

Ví dụ như động lực học ô tô, anh có thể tiến hành hàng trăm lần thí nghiệm mỗi giây ở đây, không cần sắp xếp lại mô hình, chỉ cần anh có thể tưởng tượng được thì máy tính AI sẽ đưa ra được đáp án.

Tốc độ như vậy quả thực chính là thiên đường cho những người yêu thích cơ học.

Mỗi giờ mỗi phút, đều có vô số người thí nghiệm ở đây, sau đó dựa vào kết quả của thí nghiệm để sửa đổi tương ứng trong thực tế.

Từ hiệu quả thực thế đã thấy thì ứng dụng của thế giới ảo với cơ học khá hiệu quả, tỷ lệ thành công gần 100%.

Nếu có thất bại thì chắc chắn là thứ mà anh cần thay đổi không giống với những thứ có trong thế giới ảo.

Dù sao, những thứ trong thế giới ảo do anh nghĩ ra, mà ở trong thực tế lại không có năng lực như vậy, chỉ đành tự tay tạo ra mô hình.

Điều này khiến nhiều người hi vọng Hi Vọng Mới có thể cung cấp chức năng ghép nối giữa thế giới ảo và thế giới thực. Các đơn giản nhất

chính là có thể in những thứ mà họ tưởng tượng ra thế giới thực.

Vốn dĩ, ngành công nghiệp in 3D đang trên đỉnh cao, cũng vì thế mà càng được yêu thích.

Nhưng cho đến nay, Hi Vọng Mới chỉ đáp ứng sẽ nhanh chóng mở chức năng kết nối với thực tế nhưng lại chưa nói đến điều gì khác.

Vì Hoắc Khải cảm thấy, chức năng này rất hữu ích, cho nên cần thu phí.

Đúng vậy, để tiến vào thế giới ảo, ngoài việc phải mua thiết bị thì cũng không thu phí nào khác. Bao gồm cả việc anh cải tạo địa hình, xây nhà,… trong thế giới này đều có thể làm gì tùy thích.

Hoắc Khải hi vọng họ có thể dựa vào những trải nghiệm thực tế để tự hình thành một hệ thống xã hội độc lập hơn.

Nhưng, điều này không có nghĩa là anh có thể sử dụng miễn phí tất cả các tính năng của thế giới ảo.

Ít nhất, giống như việc để chuyển những suy nghĩ trong bộ não của bạn ra đời thực thì cần siêu máy tính AI phải có năng lực tính toán rất lớn, vì vậy việc thu phí là cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng bây giờ vẫn chưa hoàn toàn xác định thì thu phí theo lần hay thu phí theo thời gian, hoặc là thu phí theo ngày, tháng, năm.

“Em biết thế giới ảo rất quan trọng, có thể nó còn quan trọng hơn những gì em tưởng tượng, nhưng, anh cho rằng đây là vũ khí để chúng ta đánh bại tư bản nước ngoài hay sao?”, Ninh Thần hỏi.

“Đương nhiên là không phải”, Hoắc Khải lắc đầu, sau đó nói: “Vũ khí duy nhất để chúng ta đánh thắng được trận này chính là bộ não của chúng ta. Chỉ cần mỗi người đều phát huy hết những khả năng của bản thân, thì thắng lợi không phải là chuyện khó tin lắm”.

Nhìn dáng vẻ vững vàng, nghe những lời nói tự tin của anh sự bất an trong lòng Ninh Thần cuối cùng cũng dịu lại.

Cô gật đầu, nói: "Em tin anh, chỉ cần có anh ở đây thì chúng ta nhất định sẽ thắng!"

"Hi vọng tất cả mọi người đều có thể nghĩ như em thì khả năng giành phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn rất nhiều", Hoắc Khải cười, nói.

Ninh Thần cũng khẽ cười, nói: "Anh yên tâm, sự ngưỡng mộ của họ đối với anh cũng không ít hơn em đâu. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh thật sự yên tâm giao chuyện bên nước ngoài cho Ninh Hạo Bân sao?"

"Yên tâm hay không thì đều phải dùng cậu ta", Hoắc Khải nói: "Em không cần quá lo lắng về chuyện này. Dù sao cũng không phải một mình cậu ta đi, còn có rất nhiều người bên cạnh. Ngoài ra, nhóm của Cổ Ngôn Tài cũng ở đó, không thể để mọi việc rối lên đâu".

Ninh Thần vâng một tiếng, cô không quen với Cổ Ngôn Tài, chỉ có một lần đến thăm trụ sở nước ngoài, biết đó là một người giàu năng lực.

Tuy rằng không biết tại sao chồng mình lại quen biết một người như thế, nhưng điều này không ngăn cản cô rất tán thưởng Cổ Ngôn Tài.

Mà Ninh Thần cũng biết, chồng cô còn có rất nhiều con bài ngầm không muốn để người khác biết.

Trước đây, đội quân thần bí đã vài lần phối hợp với Hi Vọng Mới ở thị trường thứ cấp tạo sóng gió cũng là một lực lượng dưới tay anh, mà nghi ngờ đó chính là đội quân Âm Phủ mà năm đó ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc một tay lập nên.

Thậm chí có người nói, ngôi sao hi vọng của nhà họ Hoắc không phải thật sự đã sa ngã, cũng không mất tích. Anh chỉ giăng sương mù, ẩn sau màn, phối hợp với Hi Vọng Mới diễn thật tốt một màn này.

Bây giờ, ngôi sao hi vọng đang dẫn dắt đội quân Âm Phủ, loại bỏ mọi khó khăn cho Hi Vọng Mới.

Nhà họ Hoắc cũng không phủ nhận cách nói này.

Bởi vì thế lực ngầm đã bị xóa bỏ, nhà họ Hoắc đã bị Hoắc Khải thu mua thành công ty con thuộc sở hữu hoàn toàn của Hi Vọng Mới. Nếu họ phủ nhận chuyện này vậy thì một khi có người điều tra kẻ giả mạo kia chắc chắn sẽ có kẻ mất đầu vì những sai lầm năm đó.

Cho nên, họ mặc nhận cách nói này.

Mọi người cảm thấy ngôi sao hi vọng ở trong đội quân Âm Phủ thì chính là anh ở đó, tốt nhất là vĩnh viễn đừng bao giờ lộ mặt.

Thái độ này của Hoắc Khải, đương nhiên khiến thế giới tin vào cách nói này, còn Hoắc Khải cũng hiểu được vì sao Hoắc Trạch Minh và những người khác lại mặc nhiên thừa nhận chuyện này.

Anh không vạch trần những người này, cũng không có ý nghĩ đi báo thù cho những chuyện đã qua.

Chuyện gì nên làm thì cũng đã làm rồi, bây giờ anh đã có hoài bão và lý tưởng vĩ đại hơn nhiều.

Khoảng cách so với mục tiêu lúc đầu đặt ra đã ngày càng gần hơn.

Mục tiêu tự tay xây dựng một nhà siêu giàu, siêu quyền quý đứng đầu toàn thế giới nhất định sẽ thành hiện thực.

Mà bây giờ, cuộc chiến với tư bản nước ngoài chính là trở ngại lớn nhất trong quá trình tiến đến mục tiêu cuối cùng của Hoắc Khải.

Sau khi loại bỏ được chướng ngại này thì con đường mà anh phải đi sẽ không còn bất cứ vật cản nào nữa!

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 675: Thiếu

Update sau

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 676: Trang Trại

Ninh Hạo Bân lắc đầu, nói: "Các anh không nên xem thường bản thân mình cũng đừng đánh giá thấp người khác. Thế giới rộng lớn như vậy, dưới trời đất này có bao nhiêu người tài giỏi. Các anh đã biết rõ về năng lực của ông chủ, mà người có thể được ông chủ khen ngợi lại vô cùng ít ỏi. Hơn nữa, tôi tin tưởng rằng, họ đều là những người thật sự có tài. Chưa nói đến những điều khác, chỉ riêng sự phát triển của trụ sở nước ngoài trong khoảng thời gian này, cho dù có sự hỗ trợ về công nghệ của Hi Vọng Mới chúng ta nhưng trong thời gian ngắn như thế mà có thể nâng quy mô tài sản vượt qua trụ sở trong nước thì các anh cảm thấy nếu không có bản lĩnh thì làm được như vậy không? Cùng một điều kiện như vậy, có mấy người trong các anh có thể làm được?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng có chút chán nản.

Ninh Hạo Bân nói không sai, nếu cho họ cùng một điều kiện, cũng không thể làm mọi việc hoàn hảo đến vậy.

Quy mô hiện tại của trụ sở nước ngoài, nửa tháng trước đã chính thức vượt qua trụ sở trong nước, mà thời gian thành lập của nó còn không lâu bằng thời gian Ninh Thần bán hàng trên Taobao. Đam Mỹ Sắc

Trong thời gian ngắn mà có thể mở rộng quy mô tài sản đến mức độ như vậy, ngoài sức thu hút do công nghệ của Hi Vọng Mới đem lại, cũng không thể xem nhẹ các phương thức quan hệ công chúng, ngoại giao, lôi kéo thương mại của đội ngũ Thiên Cơ do Cổ Ngôn Tài dẫn dắt.

"Nhưng, họ có năng lực thì sao, dựa vào đâu mà vừa xem đã sửa phương án của chúng ta. Những phương án này đều là do chúng ta thức liền mấy đêm để làm mà!", có người không phục nói.

"Họ đã sửa đổi thì chắc chắn là có lý do, xem trước đã rồi nói", Ninh Hạo Bân nói. Anh ta ngừng lại một lát rồi lại nói tiếp: "Nếu thật sự không phù hợp thì tôi sẽ báo cáo lại với ông chủ, không cần phải lo lắng".

Thật ra, tuy rằng anh ta tỏ ra rất bình tĩnh nhưng sâu trong lòng vẫn có sự kiêu ngạo của mình.

Cổ Ngôn Tài vừa tới đã nói phải sửa đổi điểm chiến lược, thực sự khiến Ninh Hạo Bân cảm thấy khó chịu. Nhưng sự tôi luyện của mấy năm nay khiến anh ta không giống như thùng thuốc nổ lúc trước, động vào là nổ.

Ninh Hạo Bân cúi đầu, lật mở từng trang tài liệu và xem xét thật kỹ.

Toàn bộ tài liệu được viết bằng tiếng Anh, có rất nhiều từ vựng chuyên môn, cho dù là những thành viên ở trong đội của anh ta cũng sẽ gặp phải một số từ đặc biệt mà họ chưa từng gặp.

Bên tai không ngừng vang lên những câu hỏi của những người khác đang hỏi nhau, mà sau khi hiểu sâu hơn về tài liệu này thì Ninh Hạo Bân cũng dần cau chặt đôi mày lại.

Anh ta hiểu rõ, Cổ Ngôn Tài và những người khác đều là người trong nước, nếu viết báo cáo thì cũng nên viết bằng tiếng mẹ đẻ.

Nhưng mà bây giờ, toàn bộ tài liệu tiếng Anh rõ ràng là để thể hiện trình độ của họ.

Nếu đến cả tài liệu này cũng không hiểu vậy thì đừng nói đến hợp tác cùng nhau, mà còn không đủ tư cách để làm cấp dưới.

May mà hai năm nay, ngoài việc bận rộn trong công việc, thời gian rảnh rỗi, Ninh Hạo Bân thường xem sách báo nước ngoài.

Anh ta không dự liệu được Hi Vọng Mới lại có thể phát triển đến quy mô như hiện tại, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bất cứ doanh nghiệp nào, sau khi lớn mạnh thì sớm muộn cũng sẽ vươn ra nước ngoài, đi khắp thế giới.

Nếu đã như vậy thì tương lai, anh ta có thể sẽ phải tiếp xúc với nước ngoài, vậy thì phải chuẩn bị trước cũng coi như phòng trước cũng không có hại gì.

Vì thế, Ninh Hạo Bân có thể xem hiểu được tài liệu này, thỉnh thoảng có một, hai từ vựng quá chuyên môn xem không hiểu còn những phần khác đều hiểu hết.

Mà sau khi xem xong phần tài liệu này, chút kiêu ngạo trong lòng Ninh Hạo Bân cũng biến mất không còn dấu vết.

Nếu nói lúc trước, anh ta vẫn có chút khó chịu với người khác, vậy thì bây giờ, anh ta đã bị thuyết phục rồi.

Trong phần sửa tài liệu, Cổ Ngôn Tài đã giải thích chi tiết tại sao phải dùng những điểm chiến lược này, thậm chí mở rộng thêm về cách sử dụng chúng.

Anh ta còn xếp hạng tất cả điểm chiến lược dựa trên quan điểm riêng của mình.

Trong khoảng thời gian trước đi công tác ở nước ngoài, nhóm Giản Tư Tư đã có phân tích sơ bộ với tư bản nước ngoài, phân tách ra một số lĩnh vực lớn.

Mà những lĩnh vực gần như khớp với xếp hạng của Cổ Ngôn Tài.

Điều này chứng tỏ, Cổ Ngôn Tài hiểu rất rõ về điểm chiến lược, ít nhất là hiểu nhiều hơn là mấy người Ninh Hạo Bân.

Không chỉ Ninh Hạo Bân nhìn ra những điểm này mà những người khác đều nhìn ra điểm này.

Trước đó, cả xe còn xôn xao bàn tán thì bây giờ đã yên lặng đi nhiều.

Những người được Ninh Hạo Bân lựa chọn đến trụ sở nước ngoài đều không phải là những nhân viên bình thường. Tất cả mọi người đều có năng lực cá nhân mạnh mẽ trong lĩnh vực này.

Họ có thể nhìn ra, khả năng của Cổ Ngôn Tài và đội ngũ Thiên Cơ thông qua tài liệu này. Và chính điều đó khiến trong lòng họ có cảm giác

thất bại.

Một lát sau, Ninh Hạo Bân vỗ tay, thu hút sự chú ý của mọi người, nói: "Đừng nghĩ nhiều nữa, anh Cổ đến trụ sở nước ngoài sớm hơn chúng ta rất nhiều, nên chắc chắn họ sẽ quen thuộc tình hình ở nước ngoài hơn. Cho nên, phân tích đối với những việc này cũng chính xác hơn nên họ có quyền hơn so với chúng ta. Nhưng tôi vẫn nói câu đó, chúng ta là người đến sau, không bằng họ là điều bình thường. Nhưng, chúng ta cần duy trì tính tích cực, tự học, sớm thích nghi với môi trường này. Nhớ kỹ, chúng ta là đại diện cho trụ sở ở trong nước, tuyệt đối không được mất mặt! Một khi mất mặt thì không chỉ chính chúng ta xấu hổ mà còn khiến ông chủ mất hết thể diện. Bởi vì được sự cho phép của anh ấy mà chúng ta mới đến được đây. Đó là sự tín nhiệm của ông chủ và cũng là trọng trách mà Hi Vọng Mới đã giao phó cho chúng ta!"

Những lời này khiến cho rất nhiều người cảm thấy sôi sục.

Đúng vậy, đội ngũ Thiên Cơ đến sớm hơn rất nhiều, biết nhiều hơn cũng là điều thường tình. Nhưng họ cũng không phải là những kẻ yếu, chỉ cần nghiêm túc học hỏi thì không lâu nữa, nhất định sẽ vượt qua họ!

Đến lúc này, bộ đàm trong túi Ninh Hạo Bân rung chuông, đây là là thiết bị liên lạc mà Cổ Ngôn Tài đưa cho anh ta trước khi lên xe.

"Anh Ninh, theo chỉ thị của ông chủ thì chúng ta không có nhiều thời gian để lãng phí. Cho nên, chúng ta sẽ trực tiếp đến điểm chiến lược thứ nhất theo dự định, tiến hành mở rộng cải tạo từ trong ra ngoài", giọng nói của Cổ Ngôn Tài vang lên trong bộ đàm.

Ninh Hạo Bân ấn nút để đàm thoại, nói: "Không vấn đề, anh cứ sắp xếp là được".

Có thể là thái độ của Ninh Hạo Bân quá ổn, khiến Cổ Ngôn Tài không có cách nào khiêu khích, một lát sau, anh ta mới nói: "Sẽ mất một thời gian nhất định mới tới được điểm chiến lược đã định, trước đó, các anh có thể nghỉ ngơi một lát. Đợi đến nơi rồi thì chắc không có thời gian để nghỉ ngơi đâu".

“Được, cảm ơn anh đã quan tâm”.

Sau khi cuộc đàm thoại kết thúc, Ninh Hạo Bân để bộ đàm vào túi áo, sau đó vỗ vỗ tay, nói lớn: “Các anh đã nghe thấy rồi chứ, đợi sau khi xuống xe, chúng ta phải lập tức lao vào công việc, không có thời gian dư thừa nào. Cho nên, tranh thủ thời gian này, nếu ngủ được thì hãy ngủ một lát!”

Nói thì nói vậy, nhưng giờ phút này ai cũng hưng phấn thì có mấy người ngủ được chứ.

Ninh Hạo Bân cũng không khuyên nhủ họ, dù sao tuổi trẻ đang sung sức, nhiều người chơi game hai, ba ngày không ngủ cũng không sao, nghỉ hay không cũng không vấn đề gì.

Khoảng năm giờ sau, xe bus chạy vào một trang trại.

Nơi này rất hẻo lánh, xung quanh cũng đều là trang trại, gần như không thể nhìn thấy gì khác.

Nhưng tầm quan trọng ở đây thì không gì sánh bằng.

Một trong những công ty của tư bản nước ngoài đang xuất khẩu ngũ cốc, mà đây chính là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng.

Tổng giá trị xuất khẩu của hai công ty có thể đạt tới hơn chục tỷ đô mỗi năm!

Nghe có vẻ không nhiều, nhưng ngoài việc xuất khẩu ngũ cốc, còn cung cấp cho các công ty khác.

Vì thế mà những trang trại này có quan hệ rất mật thiết, đây cũng là lý do tại sao Cổ Ngôn Tài lại chọn nơi này.

Tưởng chừng đơn giản và không quan trọng, thực ra trong bố cục tổng thể, nó có vai trò phát động toàn cục.

Có thể ngay cả tư bản nước ngoài cũng không rõ, trang trại của họ quan trọng như thế.

Nó giống như con ốc vít trên động cơ máy bay, so với các thiết bị có độ chính xác cao thì nó không có gì đáng nói, nhưng một khi con ốc này bị rơi ra thì cả động cơ sẽ không thể hoạt động bình thường, thậm chí còn có thể báo hỏng!

Sau khi xuống xe bus, Cổ Ngôn Tài đưa họ đi vào trang trại ngay lập tức, người phụ trách trang trại đã ra đón tiếp.

Đến lúc này, Ninh Hạo Bân mới biết, trang trại này đã bị Cổ Ngôn Tài dùng một số cách thức để thu mua, bây giờ họ chính là chủ ở đây!

Điều này khiến Ninh Hạo Bân càng chắc chắn về tính cách của Cổ Ngôn Tài, thật sự là người sẽ không thương lượng với ai quá nhiều, ít nhất là trước khi được anh ta coi trọng thì anh ta sẽ không thương lượng với người nào đó bất cứ điều gì.

Nếu không, Cổ Ngôn Tài sẽ không mua trang trại này trước mà không thông báo trước với anh ta.

"Vụ này tốn bao nhiêu tiền vậy?", Ninh Hạo Bân đi trên đường mới hỏi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 677: Không Cần Tiền

"Không cần tiền", Cổ Ngôn Tài trả lời.

Bước chân của Ninh Hạo Bân dừng lại, anh ta quay đầu nhìn Cổ Ngôn Tài, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Không cần tiền? Làm sao có khả năng đó được?"

Tuy không hiểu nhiều về tình hình ở nước ngoài nhưng Ninh Hạo Bân cũng biết, một nông trường với mức lợi nhuận vài tỷ mỗi năm như thế này đã được xem là hàng đầu rồi.

Muốn mua lại nó thì ít nhất phải bỏ ra hơn 10 tỷ, hơn nữa còn phải là 10 tỷ đô la Mỹ!

Vì vậy, anh ta đương nhiên không tin lời Cổ Ngôn Tài vừa nói.

Trên mặt Cổ Ngôn Tài không hề lộ ra chút bối rối nào, chỉ điềm nhiên nói: "Tôi đã nói với ông ta rằng tôi có thể giúp ông ta đánh bại đối thủ và tăng gấp đôi lợi nhuận hàng năm. Hơn nữa, lưu lượng của Hi Vọng Mới cũng có thể chuyển cho ông ta một phần".

Ninh Hạo Bân sững người, nếu thực sự có thể đánh bại được các đối thủ cạnh tranh của nông trường, lợi nhuận đương nhiên sẽ tăng gấp đôi. Nhưng lưu lượng truy cập của Hi Vọng Mới thì có lợi ích gì cho một nông trường?

Cho dù nắm nhiều lưu lượng thì sao, chẳng lẽ nó có thể giúp họ thu hoạch nông sản?

“Có vẻ như ông chủ đã không nói rõ với anh về cách sử dụng lưu lượng sao cho đúng”, Cổ Ngôn Tài nhìn Ninh Hạo Bân và nói: "Anh cho rằng lưu lượng truy cập của Hi Vọng Mới bây giờ đã đạt đến mười chữ số, mỗi tháng có tối thiểu mấy trăm triệu lưu lượng truy cập mới tiến vào, vậy có thể dùng làm gì?"

“Tất nhiên nó được dùng để quảng bá sản phẩm và nâng cao khả năng cạnh tranh của thương hiệu”, Ninh Hạo Bân trả lời: “Tất nhiên, nếu chúng ta muốn bán được hàng nhanh giống như những người nổi tiếng trên Internet thì điều đó cũng hoàn toàn có thể”.

"Anh sai rồi", Cổ Ngôn Tài lắc đầu nói: "Tại sao lại nói lưu lượng rất quan trọng? Không chỉ vì nó có thể giúp anh sàng lọc ra khách hàng của mình thông qua lượng truy cập khổng lồ, đó chỉ là ứng dụng cơ bản nhất của nó mà thôi. Trước tiên, anh cần phải hiểu rõ lưu lượng truy cập đến từ đâu, hoặc cũng có thể nói, anh cần phải hiểu lưu lượng truy cập là cái gì".

“Lưu lượng… không phải là sự nổi tiếng trong cộng đồng hay sao?”, Ninh Hạo Bân bối rối hỏi: “Còn có thể giải thích bằng cách nào khác nữa?”

"Lưu lượng truy cập đại diện cho sự nổi tiếng trong cộng đồng ở một số khía cạnh, nhưng đó không phải là bản chất mà chỉ là vẻ bề ngoài. Một ngôi sao có hàng chục triệu người hâm mộ, đây là mức lưu lượng của ngôi sao đó, và bất kể người nổi tiếng nào trên Internet cũng đều như nhau. Nhưng Hi Vọng Mới khác với họ! Hi Vọng Mới là một công ty phát triển dựa trên việc thay đổi thế giới. Lưu lượng truy cập của chúng ta không chỉ giới hạn ở những người dân thường, mà còn có cả những quan chức cấp cao, những người có tầm ảnh hưởng lớn ở đủ mọi ngành nghề đều có mặt trong đó không ít. Ở tầng đáy của lưu lượng truy cập là bộ phận chỉ thu về tiền bạc, giống như anh vừa mới nói về những người nổi tiếng tùy tiện cầm ra một món sản phẩm có thể liền bán đi mấy chục triệu món y như vậy. Nhưng nếu như một phần trong số lưu lượng truy cập đó tới từ tầng cao hơn và có sức ảnh hưởng đến cả thế giới thì sao?"

Ninh Hạo Bân ngẩn người ra, anh ta như mơ hồ hiểu được Cổ Ngôn Tài đang nói gì, nhưng vẫn chưa rõ ràng.

Cổ Ngôn Tài không đợi anh ta suy nghĩ, nhanh chóng giải thích thẳng thắn: "Lưu lượng của chúng ta chính là như thế, có những người dân thường ở tầng lớp thấp và cả những người thuộc tầng lớp thượng lưu cao cấp hơn. Dù chúng ta mua lại bất kỳ công ty nào, thì công ty đó chắc chắn sẽ phát triển với một tốc độ cực kì nhanh, bởi vì Hi Vọng Mới có lượng

truy cập lớn, thu hút sự chú ý của toàn thế giới. Mọi người đều biết sản phẩm của Hi Vọng Mới tốt như thế nào và họ sẽ đổ xô đi mua. Vậy nếu chúng ta mua lại nông trường này thì điều gì sẽ xảy ra trong tương lai?"

"Mọi người sẽ nghĩ rằng các sản phẩm của nông trường này tốt và họ sẽ muốn mua chúng?", Ninh Hạo Bân trả lời.

“Không sai”, Cổ Ngôn Tài khẽ gật đầu và nói: “Người bình thường có thể không tiếp cận được với nông sản ở đây, nhưng chúng có thể được bán cho họ thông qua các nhà nhập khẩu khác nhau. Người đứng đầu các vùng đất trên thế giới cũng sẽ cảm thấy vui vẻ khi sản phẩm của Hi Vọng Mới tiến vào thị trường của họ. Do đó, ứng dụng lớn nhất của lưu lượng truy cập chính là sự lan truyền vô hình, thay vì chỉ đơn giản là thu về những lợi ích ngắn hạn, nếu vậy, đến khi sản phẩm có vấn đề thì lại mất đi rất nhiều người dùng".

“Nhưng nếu thực phẩm ở nông trường này không chất lượng, chẳng phải kết quả cũng sẽ giống nhau sao?”, Ninh Hạo Bân khó hiểu hỏi.

"Làm sao có thể giống nhau được? Không phải tôi đã nói rồi sao, trong số lưu lượng truy cập của chúng ta có không ít người đầu là quan chức cấp cao. Những người này sẽ không nghĩ tới việc thực phẩm ở đây có ngon hay không, vì nó chẳng liên quan gì tới họ. Có thể họ còn không bao giờ ăn thực phẩm ở đây cơ. Họ vui vì thấy một nông trường có liên kết với Hi Vọng Mới tiến vào thị trường của họ, hiểu không?", Cổ Ngôn Tài giải thích lại.

Ninh Hạo Bân không phải kẻ ngốc, anh ta rất thông minh nên đã hiểu ra ngay lập tức.

Hai mắt của anh ta sáng lên, rồi anh ta nói: "Ý của anh là vì lưu lượng truy cập của chúng ta rất lớn, nên những người đó sẽ chủ động đến nhập thực phẩm từ đây?"

“Đúng, đây là vai trò hàng đầu đằng sau lưu lượng, tuyên truyền và kiểm soát!”, Cổ Ngôn Tài nói.

Bây giờ Ninh Hạo Bân mới hiểu ra lý do tại sao chủ nông trường sẵn sàng bán miễn phí nơi này cho Hi Vọng Mới.

Nếu mọi thứ thực sự có thể tiến triển như Cổ Ngôn Tài nói, thì nông trường này sẽ trở thành nông trường hàng đầu thế giới chứ không còn là một trong số đó nữa!

Dù ở bất kỳ quốc gia nào, bất kể là ai thì cũng đều sẽ thích những sản phẩm ở đây, thậm chí nếu nó thực sự không tốt, thì nó vẫn sẽ trở thành sản phẩm phải mua được của người khác.

Cũng giống như quần áo và túi xách của các thương hiệu xa xỉ đó, liệu chúng có thực sự tốt không?

Tất nhiên là không, trên thế giới vẫn có nhiều sản phẩm khác tốt hơn gấp nhiều lần, nhưng vẫn khó có thể cạnh tranh với những thương hiệu lớn siêu sang.

Không phải vì chất lượng các sản phẩm của họ không có khả năng cạnh tranh, mà vì bản thân các thương hiệu xa xỉ đã chiếm lưu lượng truy cập rất lớn trên thế giới.

Lưu lượng là gì? Không phải chỉ cần có nhiều người đến xem buổi phát sóng của bạn và mua sản phẩm là đủ, mà bạn còn phải là người giỏi nhất trong suy nghĩ của tất cả mọi người.

Không quan trọng là khách hàng có mua hay không, quan trọng là thứ hạng của thương hiệu trong tâm trí của khách hàng có thể xếp ở vị trí thứ mấy.

Bất kỳ người nào cũng biết rằng Rolls Royce là chiếc xe tốt nhất trên thế giới, có thể không đắt nhất nhưng chắc chắn là tốt nhất!

Nhưng có bao nhiêu người trên thế giới may mắn được sở hữu một chiếc Rolls-Royce?

Chỉ một số ít người có thể sở hữu nó, nhưng độ nổi tiếng của nó thì lớn như thế nào chứ?

Đây mới là lưu lượng thực sự!

Ninh Hạo Bân đã hiểu những điều mà Cổ Ngôn Tài nói, Hi Vọng Mới hiện đang trở thành một công ty thu hút sự chú ý của toàn thế giới và không ngừng vươn lên tầm cao trong tâm trí của mọi người.

Một khi thứ hạng đạt đến một vị trí nhất định, mỗi một hành động của họ cũng sẽ khiến cho nhiều thứ thay đổi.

Sau khi hiểu ra điều này, Ninh Hạo Bân không khỏi đỏ mặt, bởi vì anh ta biết tầm nhìn của mình quá hạn hẹp, còn kém xa so với Cổ Ngôn Tài.

Điều này cũng khiến anh ta hiểu rõ hơn về khả năng của Cổ Ngôn Tài, và cũng hiểu tại sao Hoắc Khải yêu cầu anh ta phải học hỏi nhiều từ Cổ Ngôn Tài sau khi anh ta ra nước ngoài, và tại sao mọi thứ đều do đội Thiên Cơ chi phối.

Chỉ qua một vấn đề về nông trường mà anh ta đã có thể nhìn thấy năng lực của Cổ Ngôn Tài lớn đến như thế nào.

Khả năng làm việc của một người có thể liên tục được cải thiện theo thời gian, nhưng khuôn mẫu và tầm nhìn của một người thì rất khó cải thiện.

Điều này đòi hỏi đầu óc của bạn phải rộng hơn người thường, và bạn cần phải nhìn nhận mọi thứ một cách đa dạng hơn người thường.

Chỉ có như vậy thì bạn mới có thể khám phá ra những điều mà người khác không thể.

Một lúc sau, mọi người tiến vào nông trường.

Chủ nông trường đến chào hỏi một tiếng rồi rời đi.

Nhìn thấy người chủ nông trường với tài sản ròng hơn mười tỷ đô la Mỹ này đang tự mình lái máy gặt đập, Ninh Hạo Bân thực sự không thể hiểu được suy nghĩ của bọn họ.

Giàu có như vậy tại sao lại không thuê nhân công làm việc chứ?

"Bởi vì họ biết rằng tất cả số tiền kiếm được là do chính tay mình làm việc mới có, nên mới có thể kiếm tiền một cách ổn định. Có nhiều tiền thì sao? Nếu chỉ muốn giàu có nhàn tản, chỉ cần bán nông trường ngay lập tức, số tiền nhận được đủ để tiêu cả đời cũng chưa hết. Đã không muốn bán thì việc gì nên làm đều phải tự tay làm. Có thể nói những người này rất thực tế, cũng có thể nói những người này rất cứng đầu, đối với việc theo đuổi lợi ích thì vô cùng cố chấp. Cùng với bọn họ làm ăn thì không được giở thủ đoạn", Cổ Ngôn Tài nói.

Ninh Hạo Bân gật đầu, trước khi đến đây anh ta đã hỏi ý kiến nhiều người về những vấn đề tương tự, hầu hết mọi người đều nói rằng người nước ngoài rất có thành kiến với người Hoa Hạ.

Người nước ngoài nghĩ rằng các công ty của Hoa Hạ rất hay giở trò lươn lẹo trong kinh doanh, vì vậy các đối tác nước ngoài thường sẽ thiết lập thêm một số chướng ngại khi bàn chuyện làm ăn.

Nếu như không muốn gây thêm rắc rối thì tốt nhất là bất kể có làm chuyện gì cũng phải làm đâu ra đấy, đừng nghĩ đến chuyện đi đường tắt.

Bên trong nông trường vốn là một biệt thự lớn, nơi chủ nông trường sinh sống.

Mặc dù làm việc một mình, nhưng ngôi nhà đã phản ánh gu thẩm mỹ của một người giàu có với tài sản ròng hơn chục tỷ đô la.

Trang trí bên trong rất xa hoa, khắp nơi bày biện các loại tranh ảnh, cổ vật nổi tiếng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 678: Thủ Đoạn

Nhưng Ninh Hạo Bân và mọi người thì không có thời gian đi ngắm nghía, tất cả đều lấy laptop ra. Nhưng còn chưa kịp cầm tờ tài liệu nào thì đã bị Cổ Ngôn Tài ngăn lại.

"Đem hết những gì các anh mang từ trong nước đến ra một góc đi, trừ laptop ra. Tôi có thể khẳng định rằng, những thứ đó không có tác dụng gì đâu", Cổ Ngôn Tài nói.

"Sao anh biết là không dùng đến…", có người không phục nói.

Nhưng vừa được một nửa thì đã bị Ninh Hạo Bân ngăn lại.

Anh ta đã hiểu rõ năng lực của Cổ Ngôn Tài nên sẽ không để cấp dưới cãi nhau với anh ta. Dù sao trong cuộc chiến này, nếu hai đội vui vẻ hòa hợp thì mới có thể gia tăng phần thắng được.

Cổ Ngôn Tài không định giải thích với họ mà đến mở máy chiếu lên.

Bên trên có ghi chú tất cả điểm chiến lược mà anh ta đã giả định. Cổ Ngôn Tài nói: "Những tư liệu về các điểm chiến lược này sẽ được gửi qua email nội bộ cho các anh, nhưng hiện giờ các anh vẫn chưa cần xem đến. Giờ tôi cần các anh làm đó là phân tích từng điểm chiến lược gần tất cả các công ty với phạm vi một trăm cây số đổ lại. Nhớ là chỉ cần công ty có quy mô hàng chục triệu đô thôi cũng đã nằm trong phạm vi phân tích của chúng ta rồi!"

"Hả? Nhiều công ty như thế thì biết phân tích đến bao giờ, mà chúng tôi đâu có hiểu gì về họ!", có người lập tức phản pháo.

"Chính vì không biết nên mới phải phân tích đấy, đừng kéo dài thời gian nữa, mọi người nhanh chóng làm việc đi!", Ninh Hạo Bân vỗ tay, nói.

Nói gì thì anh ta cũng là người phụ trách đoàn đội do đích thân Hoắc Khải chỉ định, nên anh ta đã lên tiếng thì những người khác không làm gì

được nữa mà chỉ có thể khó chịu đồng ý.

Cổ Ngôn Tài lại nói: "Các anh vẫn còn một đội nữa, khoảng 25 tiếng nữa thì họ sẽ đem tài liệu chi tiết về việc phân tách tư bản nước ngoài đến đây. Cho nên, tôi yêu cầu các anh phải hoàn thành được công việc này trong vòng 24 giờ, thời gian còn lại là để nghỉ ngơi, sau đó ta sẽ tiến hành bước tiếp theo".

Mọi người nghe vậy thì sửng sốt, phạm vi 100 cây số, phân tích toàn bộ các công ty từ chục triệu đô trở lên, đây đâu phải việc nhỏ.

Vì không chỉ có một điểm chiến lược mà có tận hai, ba mươi cái!

Tính sơ sơ thì gần hai, ba mươi điểm chiến lược này có ít nhất mấy trăm công ty phù hợp điều kiện.

Bình quân một tiếng là phải phân tích mười mấy công ty mới kịp.

Sao mà làm được chứ?

"Mong các anh có thể nhanh chóng thay đổi phương thức làm việc của mình. Chúng ta có máy tính AI tiên tiến nhất thế giới thì việc gì phải nghĩ bằng não bộ nữa?", Cổ Ngôn Tài lên tiếng.

Cùng lúc đó, trong màn chiếu xuất hiện một bóng dáng mờ ảo, bóng dáng này phát ra âm thanh máy móc đơn thuần: "Chào các vị, tôi là sức mạnh tinh thần AI chân chính đầu tiên trong lịch sử, tên tôi là Sáng Thế Kỷ. Nếu có câu hỏi gì thì hãy cứ hỏi tôi".

Ninh Hạo Bân và mọi người đều tò mò nhìn vào bóng dáng mờ ảo kia, bọn họ biết thế giới ảo là một nơi rất thần kỳ, hầu như ai cũng muốn vào thử nghiệm.

AI có chỗ mạnh của nó, bọn họ có biết nhưng lại hiểu không quá rõ.

Kể cả trong công việc thì mọi người vẫn tự dựa vào năng lực bản thân nhiều hơn.

Nhưng người của đội ngũ Thiên Cơ thì đã bắt đầu giao lưu với Sáng Thế Kỷ rồi.

Bọn họ giống như bạn bè vậy, anh hỏi tôi trả lời. Dường như chỉ cần hỏi một cái là Sáng Thế Kỷ có thể trả lời ngay được.

Bất kể hỏi tài liệu của công ty nào hay là tài liệu cụ thể của bọn họ thì đều có đáp án trong nháy mắt.

Ninh Hạo Bân và mọi người kinh ngạc nhìn tất cả. Bọn họ không ngờ lại có ngày có thể dùng được kỹ thuật tiên tiến như vậy.

Mà đội ngũ Thiên Cơ thì lại thuần thục giao lưu khiến bọn họ nhận ra trụ sở trong nước và trụ sở nước ngoài cách nhau một khoảng không nhỏ.

Ít nhất là trong nước, kể cả Ninh Thần hay là Giản Tư Tư thì đều không thể tiến hành giao lưu với sức mạnh tinh thần như vậy được.

Dĩ nhiên, chủ yếu vẫn là vì có cao thủ vô danh ở nước ngoài nên Sáng Thế Kỷ cũng được tạo ra ở đây.

Nếu cứ truyền một số lượng thông tin khổng lồ bằng phương pháp truyền thống thì không biết phải tốn bao nhiêu nữa.

Hiện giờ, đội kỹ thuật đang tiến hành khắc phục khó khăn trong việc truyền tin, cũng đã có kết quả, chỉ qua một thời gian nữa là có thể cơ bản giải quyết được tình trạng tiêu hao này.

Khi ấy thì Sáng Thế Kỷ có thể được tiến vào trong nước.

Nhóm người Ninh Hạo Bân vì lần đối đầu này mà đã được thử sức từ trước.

Nhưng vào lúc này thì Ninh Hạo Bân bọn họ vẫn chưa kịp thích ứng, thậm chí có người không biết nên hỏi Sáng Thế Kỷ như thế nào.

Cũng may bọn họ có năng lực học hỏi tốt, lại có người siêu phàm như Cổ Ngôn Tài hướng dẫn.

Một tiếng sau, các thành viên của đội ngũ trong nước đã có thể thuần thục tìm hiểu những thông tin liên quan và giao lưu đơn giản với Sáng Thế Kỷ.

Nhưng vì năng lực tưởng tượng của bọn họ đang bị giới hạn nên vẫn chưa rõ bản thân có thể hỏi được bao nhiêu câu nữa.

Đến cả Cổ Ngôn Tài cũng không có cách giải quyết cho vấn đề này, chỉ đành để bọn họ tự mình thích ứng và tìm hiểu.

Chỉ khi bọn họ phát hiện có thể hỏi bất kỳ câu nào thì mới là hòa hợp thật sự.

24 tiếng này chính là thời gian mà Cổ Ngôn Tài cho nhóm Ninh Hạo Bân làm quen.

Có lẽ bọn họ lúc trước đã định tốn mấy ngày đến mấy tuần, nhưng Cổ Ngôn Tài không cho họ nhiều thời gian vậy đâu.

Tư bản nước ngoài có thể tấn công bất kỳ lúc nào, mà chúng cũng sẽ không báo trước và dùng những thủ đoạn mạnh mẽ nhất.

Nếu thật sự định bóp chết Hi Vọng Mới trong một lần thì không còn thời gian nữa đâu, cho nên tốc độ hòa nhập phải càng nhanh càng tốt.

Đây đều là những thanh niên có năng lực thích ứng mạnh. Mặc dù họ vẫn hơi lúng túng, kể cả Ninh Hạo Bân giỏi nhất thì cũng như một đứa trẻ trong mắt Cổ Ngôn Tài.

Nhưng được sếp điều đến đây thì chắc chắn phải có năng lực. Cổ Ngôn Tài tin rằng thủ đoạn cưỡng ép thích ứng này sẽ khiến bọn họ làm được.

Trong thời gian hai nhóm thích ứng với nhau, Ninh Thần cũng không rảnh rỗi mà tự mình dẫn đội ngũ mới đến đàm phán với các công ty khác.

Tuy Hoắc Khải đã nói là không cần long trọng như vậy vì sẽ lộ là bọn họ chột dạ.

Nhưng Ninh Thần không nghĩ vậy, cô kiên quyết cho rằng chỉ khi tự mình nắm chắc được động thái của họ thì mới biết bản thân có bao nhiêu mầm mống tai họa.

Nhưng thật ra cô làm vậy cũng rất có hiệu quả, đúng là đã tìm ra những người ngoe nguẩy không yên, thậm chí lén cấu kết với tư bản nước ngoài.

Ninh Thần không hề án binh bất động như người khác nghĩ mà nhanh chóng tấn công, thông báo trên trang web chính thức rằng các công ty kể trên đã bị loại trừ.

Tôi đến tìm bọn họ nói chuyện không phải vì tôi chột dạ mà là vì tôi hy vọng hệ thống của mình luôn được hoàn chỉnh. Nếu ai bị phát hiện làm ra chuyện bất lợi với Hi Vọng Mới thì xin lỗi, chỗ tôi không chứa anh.

Mà hành động này đã xóa bỏ những ảnh hưởng tiêu cực trong việc Ninh Thần đi tìm các công ty khác nói chuyện.

Khiến nhiều người cho rằng Hi Vọng Mới vẫn rất có nền tảng, nếu không thì sao họ có thể mạo hiểm sự an toàn của hệ thống để xóa những công ty kia đi chứ.

Phải biết rằng những công ty đó có thứ hạng khá là cao, trong đó có một công ty còn có tài sản đạt gần hai trăm tỷ.

Đều là hàng top trong hệ thống.

Dĩ nhiên, sau khi Ninh Thần đăng thông báo thì những hội đồng quản trị của các công ty đó đều xử lí chủ tịch luôn.

Sau đó thành viên hội đồng quản trị muối mặt đến cầu xin Hi Vọng Mới tha thứ.

Bọn họ nói rất rõ ràng rằng chủ tịch hội đồng quản trị làm vậy là ý tưởng cá nhân, không liên quan đến công ty. Hội đồng quản trị chúng tôi và các cổ đông đều ủng hộ Hi Vọng Mới, không hề có ý muốn phản bội.

Có thể trừng phạt chủ tịch, chúng tôi sẽ giúp Hi Vọng Mới phạt hắn, nhưng nếu chỉ vì con sâu mà làm rầu nồi canh thì không được thỏa đáng cho lắm.

Không nên đánh đồng tập thể qua một người, hãy cho chúng tôi cơ hội lập công.

Ninh Thần cũng không cố chấp, sau khi gặp mặt họ thì cũng chỉ nói một câu.

“Tôi không quan tâm là ai phản bội Hi Vọng Mới, các anh phải biết rằng, bất kỳ ai, cho dù là một nhân viên nhỏ trong công ty các anh, cũng đại diện cho các anh! Cho dù là nhân viên vệ sinh phản bội Hi Vọng Mới thì chúng tôi cũng cho là các anh làm! Cho nên đây là lần đầu, cũng là lần cuối các anh phạm sai lầm. Nếu có lần sau thì không chỉ đơn giản là xóa tên đâu!”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 679: Công Tác

Đám thành viên hội đồng quản trị sẽ không phản pháo lại những gì Ninh Thần nói. Dù sao cô nói cũng không sai, dù là chủ tịch hay nhân viên vệ sinh thì đều là một phần tử của công ty.

Lúc bọn họ phạm sai lầm thì có thể nói với khách hàng đây chỉ là hành vi cá nhân, không đại diện cho công ty, nhưng với Hi Vọng Mới thì lại không thể giải thích vậy được.

Vì Hi Vọng Mới không phải khách hàng mà là cấp trên của bọn họ. Cho dù hai bên chưa từng ký kết hợp đồng nào chính thức nhưng trong lòng mọi người đều coi Hi Vọng Mới là ông chủ.

Cho nên dù ai phạm sai lầm thì đều là lỗi của công ty.

Sau khi cho các công ty xin lỗi thì họ lập tức điều tra toàn bộ thông tin về công ty.

Hệt như những gì Ninh Thần nói, dù là thân phận hay chức vụ, hay chỉ là bảo vệ của công ty thì sẽ đều bị họ tra xét một lượt, xem là có ý đồ phản bội Hi Vọng Mới hay không.

Nếu có thì xin lỗi, dù chức vụ có cao đến mấy, có giỏi cỡ nào thì cũng sẽ bị xóa tên, thậm chí là cấm cửa toàn ngành.

Một khi bị hệ thống Hi Vọng Mới cấm cửa thì sao có thể sống nổi trong nước chứ.

Kể cả các công ty ngoài hệ thống cũng không dám tuyển dụng nữa là.

Còn việc ra nước ngoài thì cũng không phải ai cũng thích ứng được với sự thay đổi của môi trường, hơn nữa không phải ai nước ngoài cũng nhận.

Không có năng lực đặc biệt hay tài sản cao cấp thì người ta cần làm gì?

Cho nên, tóm lại là chuyện này đã trở thành một kinh điển của giới thương nghiệp.

Bất kể là trong hệ thống Hi Vọng Mới hay là công ty bên ngoài thì tất cả đều bắt đầu điều tra lại nhân sự, bọn họ không muốn xảy ra việc tương tự chút nào.

Ninh Thần nói tuyệt tình đến mức đó thì ai còn dám mạo hiểm muốn thử cảm giác bị Hi Vọng Mới cấm vận nữa.

Có thể nói, hành động của Ninh Thần lần này xét về một mức độ nào đó thì có hiệu quả hơn việc Hoắc Khải làm với các công ty khác trước đó.

Dĩ nhiên, Hoắc Khải cũng đánh giá cực kỳ cao việc Ninh Thần làm lần này.

Hiện giờ Hi Vọng Mới đã không còn là công ty nhỏ bình thường nữa, cũng chẳng phải nơi mà ai muốn bắt nạt, phản bội là có thể làm được.

Muốn phản bội chúng tôi? Thế thì chịu hậu quả bị báo thù đi!

Hi Vọng Mới chưa từng nhân từ với kẻ địch!

Ninh Thần ở lì trong công ty mấy ngày liền, nói chính xác là chưa hề về nhà một giây nào.

Tất cả các phòng ban đều đang làm việc của mình, còn đội ngũ của Giản Tư Tư thì bao trọn mấy phòng họp.

Để xác định sự chuẩn xác của việc phân tích tư bản nước ngoài, Hoắc Khải đã cho bọn họ mượn một chút năng lực của Sáng Thế Kỷ AI.

Tại nước ngoài, nhóm Ninh Hạo Bân đã thích ứng rất nhanh nhờ có Cổ Ngôn Tài hướng dẫn.

Trong nước không có nhân tài như Cổ Ngôn Tài, nhưng độ thích ứng của họ thì cũng không chậm hơn nhóm Ninh Hạo Bân bao nhiêu.

Có lẽ vì người phụ trách là Giản Tư Tư, so với Ninh Hạo Bân thì năng lực của cô ấy kém hơn chút, nhưng ưu điểm của cô ấy là năng lực thích ứng cực cao, hơn nữa còn đọc một hiểu mười.

Cô ấy thích thử nghiệm liên tục, thử "bị sai".

Cô ấy là người đầu tiên yêu cầu Sáng Thế Kỷ tiến hành phân tích tự động hóa.

Trước đó, không một ai từng nghĩ rằng sẽ nhờ đến sức mạnh của Sáng Thế Kỷ để giải quyết khó khăn trước mắt.

Nhưng Giản Tư Tư đã làm được. Chỉ dùng đến mấy giây là Sáng Thế Kỷ đã đưa ra một đáp án cực kỳ đáng kinh ngạc rồi.

Cả tư bản nước ngoài đều được phân tách ra thành vô số mảnh nhỏ.

Mỗi một mảnh đều được phân tích tỉ mỉ, dĩ nhiên, dù có tỉ mỉ thế nào thì cũng đều chỉ dựa trên cơ sở của công ty và tiềm lực của ngành nghề thôi.

Sau khi nhận được đáp án, Giản Tư Tư vui vẻ không thôi, đồng thời cũng làm ra yêu cầu thứ hai: "Phân tách kỹ lưỡng hơn nữa những điểm đã phân tích, bao gồm cả tiềm lực công ty, tỉ lệ cống hiến lợi nhuận trong tổng thể, đối thủ cạnh tranh mạnh và cả đối thủ cạnh tranh có tiềm lực".

Lần này, Sáng Thế Kỷ đã tốn nhiều thời gian hơn, khoảng 20 giây gì đó.

Khi Sáng Thế Kỷ đưa ra đáp án, Giản Tư Tư đã nhận ra thời đại đúng là đã thay đổi.

Bất kể là đáp án này có phù hợp với suy nghĩ của bọn họ hay không thì ít nhất chứng minh được rất nhiều chuyện không hề giống với những gì họ biết.

Trước kia, cho dù chỉ là phân tích cơ sở thôi mà cũng đã phải tăng ca thêm mất mấy ngày mấy đêm mà còn chưa hoàn thành được. Nhưng bây giờ lại chỉ tốn có mấy giây.

Mặc dù đã có đáp án nhưng Giản Tư Tư chưa dùng ngay. Cô chỉ dựa theo các ngành nghề khác nhau mà phát đáp án cho các thành viên, yêu cầu bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất để kiểm tra độ chính xác của đáp án kia.

Mặc dù quá trình kiểm tra vẫn phức tạp như cũ và cần nhiều thời gian, nhưng trước đó, hiệu suất cao của Sáng Thế Kỷ đã giúp đội ngũ giảm không ít thời gian.

Chỉ điểm này thôi đã khiến Giản Tư Tư yêu thích cái AI này không thôi rồi.

Nếu không biết Sáng Thế Kỷ là cơ mật tối cao của công ty thì cô ấy thật sự chỉ muốn đem cái thứ này về.

Sức mạnh tinh thần AI siêu cao cấp đã có thể tiến hành được tư duy logic có độ chính xác cao.

Nói đơn giản thì AI bình thường chỉ tính toán theo số liệu và chọn một đáp án từ vô số các đáp án khác. Nếu như logic tính toán sai thì đáp án cũng sẽ không đúng nổi.

Nhưng Sáng Thế Kỷ thì khác, tư duy của nó là cách hỗn độn. Nói thẳng ra là từ 0 đến 1, rồi lại từ 1 đến vạn vật.

Giống như trẻ sơ sinh vậy, nó không ngừng tích lũy kiến thức rồi phán đoán đáp án từ kiến thức đó.

Quan trọng nhất là trẻ sơ sinh không khống chế được mạng internet, nhưng nó thì có.

Chỉ cần có internet thì trong một giây có thể hoàn thành tìm kiếm trên phần lớn các trang mạng internet trên thế giới. Đây cũng là lí do vì sao

Sáng Thế Kỷ có thể đưa ra được đáp án chi tiết cho Giản Tư Tư trong vòng 20 giây.

Có năng lực như thế nên Sáng Thế Kỷ trong việc thu nạp kiến thức đã được nâng lên đáng kể.

Hiện giờ độ thông minh của nó phải tương đương với đứa trẻ 13 tuổi, mà còn thuộc dạng thành thục.

Theo tính toán của cao thủ vô danh, khi vấn đề trong thế giới ảo được xử lí ngày càng nhiều thì tư duy của Sáng Thế Kỷ sẽ dần hoàn thiện hơn. Nhiều nhất là mấy tháng nữa nó sẽ bằng với một người trưởng thành ưu tú.

Mà "người trưởng thành" này có siêu năng lực và sẽ trở thành trợ thủ lớn nhất của Hi Vọng Mới!

Hi Vọng Mới cũng đang tiến hành lắp đặt đường dây xuyên biển, đồng thời thử nghiệm máy chủ của Sáng Thế Kỷ dưới sự dẫn dắt của cao thủ vô danh.

Nếu đường dây xuyên biển không đủ năng lực truyền tin thì có lẽ sẽ đem khung máy chủ về trong nước. Như vậy tuy sẽ không được bằng bản thể nhưng cũng không kém nhiều, cùng lắm cũng chỉ hơi kém hơn một chút trong năng lực tính toán, nhưng sẽ hiếm ai nhận ra được.

Hai đáp án khác nhau đều do cao thủ vô danh dẫn dắt, mà lúc này anh ta đã trở thành nhân tài cấp cao không thể thay thế của Hi Vọng Mới.

Không có người này thì Hi Vọng Mới sẽ khó mà đạt đến độ cao hiện tại.

Khoảng 20 tiếng sau, đội ngũ trong nước đã kiểm chứng xong toàn bộ đáp án mà Sáng Thế Kỷ đưa ra.

Kết quả kiểm chứng cho thấy đáp án của Sáng Thế Kỷ là chính xác!

Mà trong nhiều phương diện, nó cũng đưa ra phán đoán từ tư duy lí tính, còn chuẩn xác và thâm sâu hơn cả phán đoán của thành viên.

Vì nó dựa vào các số liệu liên quan để phán đoán tỉ lệ trưởng thành của một công ty.

Mà con người thì không có năng lực này, cho dù có thì cũng phải mượn vô số hệ thống số liệu khác để phân tích. Như vậy thì tốc độ không chỉ chậm mà cũng rất khó đảm bảo tính chính xác.

Mà hoàn thành công việc này trong vòng 20 tiếng cũng là vì thành viên đội ngũ đã bắt đầu học cách mượn năng lực của Sáng Thế Kỷ rồi.

Dù là làm gì thì chỉ cần hỏi một câu, tài liệu lập tức sẽ truyền vào máy tính.

Bình thường, chỉ nguyên tra tài liệu thôi cũng đã tốn rất nhiều thời gian rồi. Giờ đây đã có Sáng Thế Kỷ, nếu không hoàn thành trong vòng một ngày thì cũng không xứng với việc được Giản Tư Tư chọn vào đội.

Tài liệu phân tách này đã được chuyển đến nước ngoài thông qua kênh chuyên dụng của Sáng Thế Kỷ do cao thủ vô danh thiết kế. Anh ta đã tăng độ bảo mật cho tài liệu khiến không một ai trên đời này có thể phá giải được số tài liệu đó.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 680: Tấn Công

Vì việc này liên quan đến cách tính lượng tử, nên dù có sử dụng siêu máy tính để giải mã thì cũng phải tốn mấy chục ngàn năm.

Khoa học kỹ thuật bình thường đã cách Hi Vọng Mới một khoảng quá xa rồi, hơn nữa, cùng với sự phát triển của Sáng Thế Kỷ thì khoảng cách lại ngày càng xa hơn.

Nhưng thế giới lại không quá hiểu rõ điểm này, cảm nhận lớn nhất của họ về Hi Vọng Mới chính là công nghệ tái sinh và thế giới ảo.

Công nghệ tái sinh là y học, là một thứ kết hợp giữa lí luận và thực tiễn.

Mà thế giới ảo thì có thể nhìn thấy tiếp nhận sóng não, vừa cao cấp vừa thần kỳ, nhưng lại không có gì quá kinh ngạc.

Đây chính là lí do vì sao có nhiều công ty rất quen thuộc, nghe thì chỉ như đang sản xuất đồ dùng hàng ngày, nhưng thực tế, khi thăm dò vào sâu mới phát hiện rằng sự phát triển của toàn nhân loại đều có liên quan đến bọn họ.

Khoa học kỹ thuật cao cấp nhất luôn được bọn họ nắm trong tay và sẽ không dễ dàng khoe ra ngoài.

Đây là con át chủ bài để giữ cho bọn họ luôn ở trong tư thế dẫn đầu!

Mặc dù đã giao tài liệu phân tích đi nhưng đội nhóm của Giản Tư Tư vẫn không hề rảnh rỗi. Bọn họ buộc phải tiếp tục phân tích sự tấn công của tư bản nước ngoài, rằng họ sẽ tấn công thị trường trong nước như thế nào và đưa ra đối sách tương ứng.

Đây là nhiệm vụ mà Ninh Thần giao cho họ, yêu cầu phải hoàn thành trong vòng 3 ngày, hơn nữa còn phải có ít nhất 3 phương án.

Nếu là trước đó, mọi người sẽ đều cảm thấy 3 ngày ít nhất 3 phương án là là một việc không thể hoàn thành.

Ai mà cản nổi số vốn 10 ngàn tỷ chứ, nghĩ thôi cũng thấy đây là một con đường chết rồi, đâu ra mà ba con đường sống nữa.

Nhưng hiện giờ có sự giúp đỡ của Sáng Thế Kỷ, bọn họ liền cảm thấy vẫn còn cơ hội.

Đến cả AI thần kỳ như thế mà còn tạo ra được thì Hi Vọng Mới có gì mà không làm được?

So với tư bản nước ngoài, thứ bọn họ thiếu duy nhất có lẽ chỉ là tiền vốn thôi.

Mà tiền vốn thì lại có nhiều cách để bổ sung lắm, dù sao thì tiền nhiều cũng chưa chắc đã thắng được.

Có vô số kinh điển về việc thủ thành thời cổ đại, có những lúc, tập hợp 100 ngàn quân đi công thành nhưng chỉ cần đến 10 ngàn là có thể bảo vệ được thành trì rồi.

Bốn chữ "dễ thủ khó công" còn được lưu truyền rộng rãi hơn cả "dễ công khó thủ".

Điều này đã nói rõ được một chuyện rằng phòng ngự bị động luôn là bên dễ dàng làm chủ trận chiến hơn. Chỉ cần tiếp đủ chiêu, phạm ít sai lầm là được.

Bên tấn công một khi phạm phải sai lầm thì có lẽ sẽ mất hết những gì đã thu hoạch được, đây mới thật sự là áp lực.

Dựa vào hai điểm trên, cùng với sự giúp đỡ của Sáng Thế Kỷ thì đội của Giản Tư Tư đã đưa cho Ninh Thần 4 phương án ứng phó trong thời gian hạn định.

Mỗi một phương án đều có ít nhất 5 cách thực thi khác nhau, độ phủ vô cùng rộng rãi.

Sau đó thì sẽ tiến hành kiểm tra phương án, xếp hạng, đồng thời chọn ra phương án ưu tiên.

Một khi tư bản nước ngoài tấn công thì sẽ không có thời gian để lựa chọn nữa, bạn buộc phải đoán xem họ tấn công như thế nào để gia tăng phòng thủ, như thế mới giữ vững được sau đợt tấn công đầu tiên.

Vào buổi tối đưa phương án lên thì cũng là buổi sáng của phần lớn tư bản nước ngoài, đợt tấn công đầu tiên đã đến theo dự định.

Khi nhóm Ninh Thần đang ở trong phòng họp phân tích phương án thì một nhân viên phòng quan hệ công chúng đã chạy vào, kích động nói: "Bọn chúng tới rồi! Khoảng 10 ngàn tỷ tiền vốn kỳ trước đã được chuyển vào trong tài khoản trong nước. Có khoảng hơn 30 công ty ở các ngành khác nhau đồng thời cảnh báo chúng ta rằng tư bản nước ngoài định tiến hành cưỡng chế thu mua bọn họ.

Đây tuyệt đối không phải là một tin tốt, nhưng người trong phòng họp lại không hề lo lắng mà ai cũng lộ ra sự hưng phấn.

Cuối cùng cũng khai chiến rồi sao!

Bọn họ đã chờ ngày này lâu lắm rồi!

Tư bản nước ngoài không có chút động tĩnh nào khiến bọn họ lo lắng không thôi. Nhưng đến lúc họ tấn công thì lại cảm thấy bình tĩnh.

Vì bọn họ biết đây là lúc để thể hiện thực lực, cũng là lúc để tư bản nước ngoài biết Hi Vọng Mới sao lại có thể tồn tại được đến bây giờ!

Không chỉ dựa vào mỗi ông chủ giỏi giang mà là vì mỗi một người ở đây đều có một trái tim không chịu khuất phục!

Ninh Thần vẫy tay nói: "Theo dõi chặt chẽ, giữ liên lạc với các công ty đó!"

"Rõ!", nhân viên quan hệ công chúng gật đầu đáp.

Ninh Thần lại nhìn sang những người khác và nói: "Hiện giờ kẻ địch đã tấn công, làn sóng đầu tiên của chúng là 10 ngàn tỷ, rất phù hợp với dự tính trong phương án số 3. Bọn chúng có lẽ đang thăm dò cho nên chúng ta tiến hành phản công theo phương án số 3 nhé. Phòng quan hệ công chúng lập tức liên lạc với các công ty khác, đồng thời đưa ra thông báo rằng Hi Vọng Mới sẽ dùng cách đổi cổ phiếu để mua lại các công ty đó. Ngoài ra, phòng kế toán phải chuẩn bị đủ tiền mặt. Tuy chúng ta không bằng nổi 1/3 nguồn quỹ của đối phương nhưng cũng phải dùng hết để gia tăng lực thúc đẩy thị trường và ổn định thị trường!"

"Rõ, chúng tôi sẽ đi làm ngay!", tổng thanh tra của phòng quan hệ công chúng lập tức đứng dậy, cùng tổng thanh tra của phòng tài chính chạy nhanh ra ngoài.

Ninh Thần lại nhìn sang Giản Tư Tư và nói: "Vì em thành lập đội nhóm nên hãy liên hợp với các tiểu đội ứng phó lâm thời của công ty khác, nắm rõ được các loại trạng thái của những người này! Cụ thể thế nào thì chắc em hiểu đúng không".

Giản Tư Tư gật đầu. Phương án số 3 là cái mà cô ấy ưng ý nhất, cũng là cái cô ấy tham gia vào nhiều nhất, nên đương nhiên hiểu được ý của Ninh Thần.

"Chủ tịch Ninh yên tâm, em sẽ làm tốt!", Giản Tư Tư đáp.

"Chị đương nhiên là yên tâm về năng lực của em rồi", Ninh Thần trả lời, sau đó nhìn những người khác và nói: "Tiếp theo là phòng thị trường, chuyện thúc đẩy tiêu thụ thì phải chú ý giới hạn, đừng để người khác nghĩ Hi Vọng Mới đang hạ giá, đồng thời cũng phải tăng tốc chiếm thị phần. Làm thế nào thì phòng thị trường hãy tự quyết định. Vì là thời gian đặc biệt nên sẽ không hạn chế mọi người quá nhiều, tôi chỉ có một yêu cầu thôi!"

“Đó chính là, dù đánh như thế nào thì cũng không được để mất thị trường! Ai làm mất rồi sẽ hỏi tội người đó!”

Làm đâu chắc đấy chính là trung tâm của phương án số 3.

Giữ cho thị trường ổn định, dựa vào thị trường trong nước khổng lồ để vật lộn với đối phương.

Vì đối phương có khả năng sẽ lấy ra một phần vốn nhỏ để tấn công kiểu thăm dò, mà lại phù hợp với suy nghĩ của Hi Vọng Mới.

Năng lực tấn công của họ càng yếu thì lại càng có lợi với phe mình.

Thị trường trong nước to lớn, quy mô sao có thể chỉ dừng lại ở trăm ngàn tỷ được.

Chỉ cần ổn định được thị trường thì sẽ không sợ bất kỳ kẻ địch nào.

Dĩ nhiên, tiền đề là phải có khả năng ổn định đã!

Về việc này thì mọi người đều đã phân tích rất kỹ lưỡng, trước khi họp, phòng thị trường đã liên hệ với phòng quan hệ công chúng để bàn bạc.

Theo tình thế hiện giờ, thị phần của Hi Vọng Mới vẫn rất cao, nếu tư bản nước ngoài không để ý đến chuyện này thì bọn chúng chắc chắn sẽ thua thiệt lớn!

Cùng với mệnh lệnh của Ninh Thần, trụ sở Hi Vọng Mới và các công ty trong hệ thống đã nhanh chóng huy động nhân lực.

Gần như tất cả những người phụ trách của công ty đều tập hợp lại và lập một tổ ứng phó với Giản Tư Tư.

Có những người không đến, có người nói là ở nước ngoài, có người thì nói có việc khác.

Giản Tư Tư không ép buộc gì mà chỉ ghi lại vào trong cuốn sổ nhỏ. Tóm lại là mặc kệ nguyên nhân thế nào, thật hay giả, khi Hi Vọng Mới cần

mà các người không xuất hiện thì xin lỗi, sau này lúc các người c`ân thì sẽ không có được chúng tôi đâu.

Nghe thì có vẻ như Hi Vọng Mới hơi ích kỷ, thù dai.

Nhưng chuyện làm ăn là thế đó, bạn không thể từ chối đối phương nhưng lại cứ mong đối phương cho mình ti`ên được, chỉ có kẻ ngốc mới làm vậy thôi.

Các công ty trong hệ thống do Giản Tư Tư phụ trách. Tiếng tăm tích lũy mấy năm nay của cô ấy cũng đủ để đè ép được các công ty này.

Mà Ninh Th`ân cũng không nhàn rỗi, việc cô c`ân làm rất đơn giản, chính là lấy thân phận tổng giám đốc của công ty đến ngân hàng lấy ti`ên.

Đây là l`ân đ`âu tiên Hi Vọng Mới vay ti`ên của ngân hàng, cơ hội không nhi`âu, nên g`ân như sẽ không có một ngân hàng nào từ chối.

Nhưng có những ngân hàng nghĩ đến lợi ích v`êsau, hy vọng Hi Vọng Mới có thể đưa ra một vài thứ để gán nợ.

Dù là tài liệu kỹ thuật hay là tài sản công ty đ`âu được.

Ninh Th`ân thì trực tiếp bỏ qua mấy chỗ đó.

Dù thế nào đi nữa, Hi Vọng Mới sẽ không đem tài sản công ty ra để gán nợ, đó chính là giới hạn.

Cho thì vay không cho thì thôi, tôi không ép.

Hơn nữa, Hi Vọng Mới không h`êvay ti`ên ngay lập tức.

Theo như Ninh Th`ân nói, chúng tôi muốn vay ít nhất là 10 ngàn tỷ, nhưng chỉ c`ân các người chuẩn bị để đưa cho chúng tôi lúc c`ân.

Vì mượn ti`ên ngân hàng là bước cuối cùng của Hi Vọng Mới, chỉ khi gặp tình huống bất đắc dĩ thì họ mới làm vậy.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 681: Phòng Hộ Rủi Ro

Chỉ cần vẫn còn một giải pháp thì Ninh Thần sẽ không đi vay tiền ngân hàng.

Không phải cô không muốn, nhưng triết lý của Hoắc Khải chính là, công ty có tỷ lệ nợ càng thấp thì càng dễ tồn tại. Nói thẳng ra là nếu như đã có một dòng tiền dồi dào trong tài khoản của mình thì tại sao lại còn muốn vay tiền ngân hàng?

Ngay cả khi vay tiền không có lãi, thì số tiền nợ này cũng vẫn sẽ trở thành vật cản trên con đường phát triển của bạn.

Chỉ cần bạn gặp khó khăn trong hoạt động hoặc chuỗi vốn bị đứt, một khi ngân hàng thúc giục bạn trả lại tiền, đó sẽ là đả kích cuối cùng nghiền nát mong muốn vực dậy của bạn.

Vì vậy, Ninh Thần đến ngân hàng cũng chỉ để chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Vì nếu thực sự không có cách nào để chống lại sự tấn công của tư bản nước ngoài thì cũng chỉ có thể tìm cách từ ngân hàng.

Ngân hàng cũng rất sẵn lòng cho Hi Vọng Mới vay tiền, không quan trọng lãi suất, thế chấp hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Hi Vọng Mới chịu ký hợp đồng tài khoản doanh thu thì sẽ rất dễ để thương lượng.

Trong khi Ninh Thần đang đàm phán với ngân hàng, các công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới đã bắt đầu rục rịch hành động.

Một số lượng lớn các hoạt động khuyến mại đã tràn ngập toàn bộ thị trường, tất nhiên, họ sẽ không thực hiện kiểu khuyến mại một cách quá tùy tiện mà vẫn tìm ra được những lý do phù hợp.

Ví dụ, hôm nay là ngày 15 tháng 3 và người tiêu dùng trong nước được nghỉ lễ. Các hoạt động quảng cáo của hệ thống Hi Vọng Mới được chọn

vào ngày này để đảm bảo rằng không xuất hiện hàng giả và khách hàng không phải tham gia vào các hoạt động quá rườm rà phức tạp.

Chương trình chiết khấu rất đơn giản, lợi ích cuối cùng chính là giá cả phải chăng dành cho khách hàng!

Hơn nữa chương trình không phải chỉ trong một ngày, mà là kéo dài một tuần liền!

Sau một tuần sẽ tổ chức bình chọn, nếu có trên 30 triệu lượt bình chọn "hài lòng" thì thời gian giảm giá sẽ được kéo dài thêm một ngày nữa. Nếu có hơn 50 triệu lượt bình chọn "hài lòng", thời gian giảm giá sẽ được kéo dài thêm bảy ngày!

Nếu số lượt bình chọn vượt quá một trăm triệu thì chương trình khuyến mãi sẽ gia hạn thêm một tháng nữa!

Không sai, đây chính là chiến lược đầu tiên đến từ đội ngũ ứng phó của Giản Tư Tư. Bằng mọi giá, họ sẽ sử dụng các hoạt động khuyến mại trong một tháng để bù đắp vào sự ảnh hưởng của tư bản nước ngoài.

Theo số liệu bán hàng hiện tại của hệ thống Hi Vọng Mới, toàn bộ hệ thống đã bán được hàng trăm tỷ chỉ trong ngày đầu tiên khuyến mãi. Nếu chương trình thực sự được kéo dài thêm một tháng, con số đó sẽ lên đến mức vài ngàn tỷ.

Một số tiền khổng lồ như vậy, hoàn toàn có thể sử dụng để đối phó với sự tấn công của tư bản nước ngoài.

Tư bản nước ngoài dường như không ngờ rằng hệ thống Hi Vọng Mới sẽ sử dụng phương pháp này để phản công, vì phương pháp này cũng khiến cho Hi Vọng Mới chịu thiệt hại không ít.

Ban đầu bọn họ nghĩ rất đơn giản, biết rằng dòng tiền của Hi Vọng Mới không nhiều bằng của mình nên bọn họ định mạnh tay sử dụng tiền để đàn áp.

Nhưng hiện tại, hệ thống Hi Vọng Mới đã sử dụng khoảng thời gian một tháng làm bước đệm để thu về được hàng ngàn tỷ tiền vốn, điều này không dễ đối phó.

Do đó, vào ngày thứ bảy của cuộc tấn công, khi hệ thống Hi Vọng Mới vừa thu về được gần 1300 tỷ, thì tư bản nước ngoài đã chuyển 5000 tỷ vào nguồn quỹ trong nước.

5000 tỷ này giống như một cơn lũ, quét qua đến đâu là cỏ mọc không nổi đến đó.

Trong tuần trước, tư bản nước ngoài đã tích cực thực hiện các thương vụ mua lại, nhưng không đạt được gì đáng kể ngoại trừ một vài công ty.

Nói chính xác hơn, những người này đã cho bọn họ một câu trả lời, rằng họ sẽ không phản bội lại Hi Vọng Mới cho đến khi mọi chuyện thực sự ngã ngũ.

Không thể tiếp tục thu mua, tư bản nước ngoài chỉ có thể tìm giải pháp ở nơi khác.

Đầu tiên, bọn họ mua lại một số công ty đầu tư trong nước, sau đó tham gia vào thị trường thứ cấp dưới danh nghĩa của các công ty đầu tư này.

Rồi bọn họ lại dùng một lượng lớn tiền mặt, mua hàng loạt cổ phiếu của hệ thống Hi Vọng Mới.

Những người này đã nghiên cứu rất kỹ về hệ thống Hi Vọng Mới. Các công ty mà bọn họ mua cổ phiếu đầu là những công ty quan trọng nhất trong toàn bộ hệ thống, và họ đã nhắm đến khoảng 20, 30 công ty.

Tổng giá trị thị trường của các công ty này chỉ vào khoảng hai ngàn tỷ. Cho dù có mua thêm cổ phiếu của mười công ty nữa thì nguồn tiền của tư bản nước ngoài cũng chưa dùng hết.

Điều khiến cho tư bản nước ngoài ngạc nhiên là chiến lược thâu tóm của bọn họ trên thị trường thứ cấp không mấy suôn sẻ.

Đội ngũ của Giản Tư Tư đã có sự chuẩn bị cho vấn đề này từ lâu, trước khi tư bản nước ngoài tràn vào, họ đã chi rất nhiều tiền mặt để mua lại cổ phiếu trên thị trường thứ cấp.

Cho nên bây giờ không còn quá nhiều cổ phiếu đang được lưu hành trên thị trường.

Hầu hết các chip đều nằm trong tay của người phe mình.

Tuy nhiên, điều này cũng khiến các công ty trong hệ thống sử dụng gần hết tiền mặt, nếu như tư bản nước ngoài dịch chuyển mục tiêu vào lúc này thì họ cũng sẽ không còn khả năng chống đỡ.

Do đó, sau khi thảo luận chặt chẽ, một số cổ phiếu đã được phát hành trở lại.

Bọn tư bản nước ngoài rất kiêu ngạo, không những mua hết số cổ phiếu đó mà còn cho người thông báo đến Ninh Thần.

"Đừng tưởng rằng các người có thể dùng tiền để đánh cược, cho dù các người có nhiều tiền đi nữa thì cũng không nhiều bằng chúng tôi đâu! Các người có thể chịu được, chúng tôi càng có thể chịu được, nếu như có bản lĩnh thì cứ ở đó xem bên nào sẽ sụp đổ trước!"

So với sự ngạo mạn của tư bản nước ngoài, các công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới có vẻ yếu thế hơn một chút.

Dự kiến hoạt động xúc tiến bán hàng trong một tháng sẽ không thu được lợi nhuận gì, giờ còn phải sử dụng tiền mặt trên thị trường thứ cấp, cho nên hoạt động hàng ngày của họ diễn ra rất khó khăn.

Hơn nữa lần này Hi Vọng Mới không trợ cấp gì cho họ, nếu như có thiện chí chiến đấu cùng Hi Vọng Mới thì hãy tự nguyện chia ngọt sẻ bùi. Không tự nguyện thì cũng không ai ép buộc.

Muốn chiến đấu thì phải dựa vào chính mình!

Cách làm của Hi Vọng Mới đã gây ra tranh cãi đáng kể trong ngành. Nhiều người cảm thấy rằng tại thời điểm này, Hi Vọng Mới nên chi đủ tiền để trợ cấp cho các công ty khác.

Suy cho cùng thì những công ty này bị tấn công là vì Hi Vọng Mới.

Mấy năm nay Hi Vọng Mới kiếm được rất nhiều tiền, chưa nói đến quá nhiều, ít nhất thì mấy trăm tỷ tiền mặt bọn họ hoàn toàn có thể chi ra. Vậy mà bây giờ bọn họ một đồng cũng không chi ra, thật không chút đáng mặt công ty lớn.

Nhưng dù bên ngoài có nói gì đi chăng nữa, thì Hi Vọng Mới vẫn rất cứng cựa, tuyệt đối không chi ra một xu nào.

Vì vậy 20, 30 công ty trong hệ thống không có lựa chọn nào khác ngoài việc lần lượt đưa cổ phiếu của họ trở lại thị trường thứ cấp.

Tuy nhiên, họ dường như đã tăng giá lên một chút để bù lỗ. Nhưng theo dự báo của thị trường, ngay cả khi họ dồn hết chip về thì giá cũng chỉ có thể tăng tới 20 hoặc 30%.

Đối với tư bản nước ngoài thì đây không phải là vấn đề gì lớn lao cả. Ngay cả khi giá tăng gấp đôi thì bọn họ vẫn có thể mua!

Nhưng việc ngoài ý muốn của bọn họ chính là thị trường thứ cấp không hoàn toàn do các nhà đầu tư lớn quyết định, vì một nửa thị trường thuộc về các nhà đầu tư nhỏ lẻ.

Những nhà đầu tư nhỏ lẻ luôn thích đầu tư theo kiểu sẽ liều mạng mua vào khi đoán rằng giá cổ phiếu sẽ tăng, và khi bán ra thì cũng rất tham lam, treo thẳng giá bằng với giá trần.

Mua đi bán lại mấy lượt, giá cổ phiếu của công ty đã tăng lên rất nhiều.

Chỉ trong một tuần, trung bình giá đã tăng hơn 30%.

Sự tăng giá nhanh chóng như vậy đã thu hút sự chú ý của các bộ phận có liên quan. Các bộ phận này gửi cho họ một văn bản hỏi xem họ có cần phải tạm đình chỉ giao dịch hay không.

Hàng chục công ty này không đồng ý với việc đình chỉ, họ giải thích rằng đây là hoạt động kinh doanh bình thường.

Sau khi sở giao dịch chứng khoán nhận được phản hồi, thì họ cũng không kiểm soát nữa. Nếu các người đã không cần thì cứ làm như vậy đi.

Mặc dù hàng chục công ty này rất quan trọng trong hệ thống Hi Vọng Mới, nhưng cũng không phải là không thể thiếu được.

Điều quan trọng nhất là thị trường trong nước luôn chú ý đến sự tự do, cho dù có là tư bản nước ngoài, chỉ cần người ta sử dụng các phương thức đầu tư chính thống thì sẽ không có lý do gì để ngăn cản.

Nếu không như vậy thì ai dám làm ăn ở đây nữa?

Khi chương trình khuyến mãi bước vào giai đoạn cuối của tuần thứ ba, giá cổ phiếu đã tăng hơn 60%.

Và số chip của mấy chục công ty này đã được mua hơn một nửa.

Về cơ bản, hầu hết các chip đầu đã nằm trong tay tư bản nước ngoài.

Cùng lúc đó, những lời đồn đại bắt đầu lan truyền rằng hàng chục công ty này không thể chịu được áp lực, cộng với việc Hi Vọng Mới không muốn họ bị thâu tóm, vì vậy họ sẽ tìm cơ hội tuyên bố phá sản.

Các nhà đầu tư nhỏ lẻ luôn là kiểu gặp chút sóng gió thì đã vội vàng bán đi cổ phiếu của mình.

Dù sao bây giờ bán đi cũng có thể kiếm được ít nhất mười mấy hai mươi điểm, có thể tránh được rủi ro lớn, tại sao lại không làm chứ.

Sau khi mua vào cổ phiếu của các nhà đầu tư nhỏ lẻ, tư bản nước ngoài đã có thể kiểm soát thị trường.

Hơn nữa, các thương vụ mua lại r ầm rộ của bọn họ trên thị trường thứ cấp cũng đã d ần d ần trở thành cưỡng chế thu mua, đó chính là giới hạn cuối cùng.

Khi tu ần thứ tư đến, sàn giao dịch chứng khoán cuối cùng đã đình chỉ giao dịch của mấy chục công ty này, lúc bấy giờ họ chỉ còn lại chưa đ ầy 1/5 số chip trong tay.

Lý do đình chỉ rất đơn giản, bởi vì việc mua lại cổ ph ần đã chạm vào giới hạn của quy tắc cưỡng chế thu mua, nên kế hoạch tổ chức lại sẽ được thiết lập.

Nhưng bất ngờ là, việc tạm ngưng không kéo dài lâu, và nó tiếp tục trở lại chỉ sau hai ngày.

Bởi vì các công ty bên kia vẫn đang phủ nhận việc bị thu mua, đi ều này không phù hợp với các quy tắc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 682: Thế Giằng Co

Nhưng bản thân sự tồn tại của Hi Vọng Mới cũng đã không phù hợp với quy luật thị trường, cho nên không có gì để nói.

Vào ngày hoạt động trở lại, giá cổ phiếu đã giảm mạnh.

Tất cả các công ty đều bán tất cả các chip trong tay của họ, có thể mua chúng với bất kỳ giá nào.

Tư bản nước ngoài rất đắc ý, bọn họ vốn tưởng rằng chi phí đã tăng gần gấp đôi, đây không phải là tin tức tốt.

Nhưng bây giờ có vẻ như những công ty đó cuối cùng đã không thể trụ vững.

Những con bài thương lượng còn lại để có thể thu mua được cổ phiếu với giá thấp hơn và việc thu mua lại các công ty này đã nằm trong lòng bàn tay của bọn họ.

Tuy nhiên, sự sụt giảm của cổ phiếu không phải chỉ diễn ra trong một ngày mà là ba ngày liên tiếp.

Giá của các cổ phiếu nằm trong tay tư bản nước ngoài cũng đã bị giảm một nửa so với mức giá cao nhất.

Điều này đã khiến cho bọn họ thua lỗ rất nhiều tiền, và khi chip của các công ty này đã hết sạch, hàng ngàn tỷ đồng đặt mua lại bất ngờ xuất hiện trên thị trường thứ cấp.

Do sự lên xuống của giá cổ phiếu, 6000 tỷ của tư bản nước ngoài chuyển vào trong nước đã tiêu hết 3000 tỷ. Hơn nữa, 3000 tỷ còn lại cũng không thể nào nhúc nhích được nữa.

Nếu muốn sử dụng số tiền đó thì phải bán cổ phiếu ra. Nhưng sau khi bán cổ phiếu, bọn họ sẽ không có cách nào thu mua được các công ty này,

cho nên bọn họ chỉ có thể c`ầm cự.

Hàng ngàn tỷ quỹ mua mới xuất hiện đã hình thành nên một đơn siêu lớn, đè nặng lên người đứng đ`ầu tất cả các thị trường thứ cấp. Chỉ c`ần bán ra, thì cổ phiếu sẽ được lấy đi trong tích tắc.

Tư bản nước ngoài không thể sánh được với họ, nên chỉ có thể nuốt hận. Rốt cuộc, quy luật của thị trường chứng khoán chính là như vậy, ai có đơn lớn nhất thì được ưu tiên.

Nhưng đi`ều khiến cho tư bản nước ngoài không thể hiểu được chính là, hàng ngàn tỷ quỹ mua này từ đâu mà ra?

Sau một cuộc đi`ều tra nghiêm ngặt, họ đã bị sốc khi biết rằng vào ngày đ`ầu tiên của cuộc tấn công giữa hai bên, tức là khi một ngàn tỷ vừa được rót vào thị trường trong nước, trước khi bắt đ`ầu thì ở trên thị trường đã xuất hiện dấu hiệu của các khoản đ`ầu tư phòng hộ rủi ro.

Các lệnh phòng hộ rủi ro này đã tạo cho cổ phiếu của các công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới một hợp đ`ồng tương lai, cộng với đòn bẩy mạnh.

Khi tư bản nước ngoài đang mua vào, họ cũng mua vào nhi`ều, và khi lợi nhuận giảm xuống, họ bán hết ra.

Mua đi bán lại mấy lượt, một lượng vốn khổng l`ồ lên tới hàng ngàn tỷ đ`ồng đã được tung ra.

Bẫy phòng hộ rủi ro này đã được Vương Vũ Hành hoàn thành một cách rất tự nhiên.

Đội ngũ Địa Phủ mà cậu ta triển khai ở nước ngoài bấy lâu nay đã hình thành nên hệ thống riêng, với sự giúp sức từ hàng trăm tỷ đ`ồng trong nước chuyển ra trước đó, giờ đây số ti`ền trong tay cậu ta đã tăng lên hơn gấp đôi.

Các quỹ này tăng lên gấp mấy l`ần và lại được chuyển ngược vào trong nước, do đó đã có thể gây áp lực với tư bản nước ngoài.

Điều này khiến cho tư bản nước ngoài vô cùng tức giận, bọn họ nào có thể ngờ được Hi Vọng Mới lại có thể phản ứng nhanh như vậy, thậm chí còn có thể ở nước ngoài sử dụng bẫy phòng hộ rủi ro đối với thị trường trong nước.

Tư bản nước ngoài nghĩ rằng mình đang rất đắc ý ở đây, lại không ngờ đối thủ cũng đang đắc ý y như vậy.

Bây giờ hàng ngàn tỷ quỹ đầu tư đang đè trên đầu khiến cho tư bản nước ngoài không thể nhúc nhích gì được nữa.

Bọn họ chỉ có thể đẩy nhanh tiến độ, sử dụng cổ phần hiện tại của mình để tiến hành cưỡng chế thu mua.

Mặc dù cổ phiếu trên thị trường thứ cấp gần như đã bị bán hết, nhưng mỗi công ty nằm trong mục tiêu đều bị bọn họ nắm giữ ít nhất 30% đến 40% cổ phần.

Nhưng vẫn còn phải mua vào mười mấy điểm nữa mới có thể nắm giữ hoàn toàn.

Mười mấy điểm này cần phải tìm ra từ các cổ đông nhỏ khác.

Tuy nhiên, các công ty trong hệ thống Hi Vọng Mới đều đã làm việc với tất cả các cổ đông và nhân viên từ trên xuống dưới vì lời cảnh báo cuối cùng của Ninh Thần. Từ chủ tịch công ty đến ngay cả nhân viên vệ sinh của công ty đều bị cảnh cáo nghiêm khắc.

Bất kể ai muốn các người làm bất cứ điều gì có hại cho công ty, cho Hi Vọng Mới hoặc cho toàn bộ hệ thống, thì các người phải thẳng thừng từ chối.

Dù người khác có đưa ra giá cao đến đâu thì cũng tuyệt đối không được đồng ý.

Nếu không, công ty sẽ trừng phạt bằng những biện pháp nghiêm khắc nhất, và trong những trường hợp nghiêm trọng, công ty thậm chí có thể

khởi kiện hình sự.

Đối với những việc như thế này, một khi bị cáo bị buộc tội, một trăm phần trăm là sẽ phải đi tù.

Vì vậy, không có nhiều người dám cả gan phản bội.

Tuy nhiên, tư bản nước ngoài thực sự sẵn sàng chi ra giá cao, bọn họ cũng có mạng lưới rộng khắp, nguồn lực tập trung vào các cổ đông nhỏ dù họ chỉ sở hữu một phần rất nhỏ cổ phần, chỉ vào khoảng một phần nhỏ của 1%.

Bắt đầu với các cổ đông nhỏ nhất để cố gắng chiếm được cổ phần của đối thủ.

Do các cổ đông nhỏ này không có nhiều cổ phần trong tay nên việc chia cổ tức hàng năm cũng không quá quan trọng, nếu ra giá cao thì họ sẽ sẵn sàng bán ra.

Về việc phải chịu trách nhiệm sau đó thì cũng chẳng có ai quan tâm.

Miễn là cổ phần của chúng tôi có thể đổi thành tiền thật, thì sau đó chúng tôi sẽ đi nhập cư ở nước ngoài chứ chẳng quay lại đây làm gì.

Có không ít người phát sinh loại suy nghĩ này, công ty nào cũng sẽ xuất hiện những người như vậy, suy cho cùng không phải ai cũng sợ bị uy hiếp.

Có thể một số người vẫn còn có tâm lý muốn nổi loạn, càng không cho làm chuyện gì thì càng muốn làm chuyện đó.

Nhưng bất kể bọn họ muốn làm gì, thì số cổ phần này thực ra rất nhỏ, cho dù mua lại hết cũng không thể tạo ra vấn đề gì lớn.

Chìa khóa thực sự chính là những cổ đông đang giữ khoảng 1% đến 2% cổ phần.

Trong một số công ty có quá nhiều cổ phiếu đang lưu hành, ngay cả khi bạn chỉ có một vài phần trăm cổ phần, bạn cũng có thể được coi là một cổ

đông lớn.

Và nếu cổ phần của bạn vượt quá 10% thì bạn có quyền đưa ra quyết định bắt buộc, tức là bạn đã có đủ tư cách để được bầu vào hội đồng quản trị.

Khi các nguồn cổ phần nhỏ lẻ có thể gom lại được đã bị lấy đi, mục tiêu của tư bản nước ngoài sẽ được chuyển đến các cổ đông có nguồn cổ phần tương đối lớn hơn này.

Nhưng so với các cổ đông nhỏ lẻ, thì các cổ đông càng lớn càng khó nói chuyện hơn, họ biết rõ giá trị của nguồn cổ phần đang sở hữu trong tay, đồng thời họ cũng biết kết quả của những lựa chọn của mình.

Khi những người khác đều im lặng, thì rất ít người sẵn sàng trở thành kẻ đầu têu.

Hơn nữa, công ty cũng đã đưa ra các văn bản nhắc nhở bổ sung đối với các cổ đông này. Chỉ cần bạn vững vàng trong khoảng thời gian này, công ty sẽ thưởng thêm cho bạn. Vì vậy, mọi người hãy giữ vững lập trường, đừng vì những lợi ích ngắn hạn mà hủy hoại một tương lai tươi sáng!

Một bên là tư bản nước ngoài mang tới tiền thật, còn một bên là công ty đang vẽ ra một viễn cảnh tốt đẹp.

Cho dù đó là tiền thật hay một viễn cảnh trông thật thuận mắt, thì sự cân nhắc trong suy nghĩ của mỗi người đều rất khác nhau.

Trận chiến cam go này giờ đã rơi vào thế giằng co, cả hai bên đều cố gắng hết sức để chiến thắng và giành giật đồng minh nhiều nhất có thể, không để cho bọn họ rơi vào tay của kẻ thù.

Chương trình khuyến mãi kéo dài một tháng cuối cùng cũng kết thúc.

Trong một tháng này, tư bản nước ngoài hầu như không chiếm được ưu thế, ngoại trừ mua vào nhiều cổ phiếu thì không thu được gì.

Vấn đề ở chỗ, bọn họ bây giờ cũng không có cách nào lui về phía sau.

Nếu rút lui bây giờ, ai sẽ khớp lệnh?

Khối lượng giao dịch hàng ngày của các công ty này từ hàng chục tỷ một ngày vào thời kỳ đỉnh cao, với tỷ lệ doanh thu cao tới hàng chục phần trăm, bây giờ đã giảm xuống chỉ còn dưới một phần trăm.

Một công ty có giá trị thị trường 100 tỷ nhưng khối lượng giao dịch cổ phiếu hàng ngày chỉ vài chục triệu, điều này cho thấy hoạt động mua bán đang rất ảm đạm.

Hơn nữa, một phần trong số hàng chục triệu này đã bị cướp đi bằng nguồn quỹ lớn của Vương Vũ Hành, sau đó tiếp tục được sử dụng để gây rối loạn thị trường.

Vương Vũ Hành cũng không quan tâm đến việc thua lỗ, mua cổ phiếu với giá 10 tệ cũng hoàn toàn có thể bán chúng ra với giá 9 tệ, chưa đè được đối thủ xuống mức kịch sàn thì chưa thu tay về.

Vốn dĩ tư bản nước ngoài không muốn chứng kiến cổ phiếu giảm giá liên tục, càng rớt giá thì cổ phiếu trong tay bọn họ càng kém giá trị, đồng nghĩa với mức thua lỗ càng lớn.

Do đó, bọn họ chỉ có thể chi giá cao và đặt những đơn hàng lớn trong giới hạn hàng ngày.

Chỉ riêng việc tiêu thụ năng lượng trong lĩnh vực này đã khiến cho đội tài chính của tư bản nước ngoài phải vô cùng vất vả mấy ngày liền.

Chính vì nắm trong tay quá nhiều chip nên bây giờ bọn họ càng phải chịu áp lực lớn hơn, ngược lại, Vương Vũ Hành ngày nào cũng rất thảnh thơi.

Có lệnh mua thì cứ ra lệnh lớn hơn, đập tan đơn hàng của đối thủ như chơi.

Tư bản nước ngoài không còn cách nào khác, hàng ngàn tỷ đồng còn lại chuẩn bị trước đó cũng đã phải chuyển vào trong nước.

Nguồn quỹ của bọn họ đã hoàn toàn vượt qua Vương Vũ Hành, đã có thể chống định hướng khách hàng và giành lại quyền lực thống trị.

Tuy nhiên, Vương Vũ Hành cũng không rút lui, đơn của các người lớn hơn đơn của tôi, nhưng các người đừng nghĩ đến chuyện có thể rút tiền của mình ra.

Đơn của tôi hàng ngày vẫn treo ở đó như thế, chỉ cần các người dám rút tiền ra thì đơn của tôi vẫn có thể dẫn đầu.

Đội Địa Phủ ở bên ngoài biên giới đang ở vào thế ngang bằng với nguồn lực của tư bản nước ngoài, một điều mà không ai có thể nghĩ tới.

Ngay cả Giản Tư Tư, người đưa ra phương án ứng phó số 3 cũng không ngờ rằng đội tài chính bí ẩn dưới quyền ông chủ của mình lại có khả năng đến thế.

Khi kế hoạch số 3 được đề xuất, thực ra là do cô ấy biết đến sự tồn tại của đội Địa Phủ nên mới có được kế hoạch như vậy.

Nhưng điều mà cô ấy nghĩ lúc đó chỉ là, nếu đội Địa Phủ có thể so với 1/3 nguồn quỹ của đối thủ thì áp lực về phía của cô ấy cũng sẽ ít hơn nhiều lắm rồi.

Ai có thể ngờ rằng số tiền tham gia hiện tại của Vương Vũ Hành đã lên tới 10 ngàn tỷ?

Có thể nói, tất cả các nguồn quỹ của tư bản nước ngoài đều đã bị kéo vào.

Tất nhiên, nếu tư bản nước ngoài xem xét cẩn thận, một phần của quỹ vẫn có thể rút ra được, số tiền này rơi vào khoảng từ 2 đến 3 ngàn tỷ.

Dù vậy, kết quả vẫn tốt hơn rất nhiều so với sự mong đợi của Giản Tư Tư.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 683: Ai Sẽ Khớp Lệnh?

Sau khi hoàn thành việc kéo toàn bộ nguồn quỹ của tư bản nước ngoài vào cuộc, Vương Vũ Hành không hoàn toàn dừng lại ở đó. Trong lúc tư bản nước ngoài chịu sức ép, cậu ta sẽ rút một phần quỹ để tấn công ngược lại chính công ty của tư bản nước ngoài.

Đây cũng có thể coi như là một cách luyện binh, những đòn tấn công nhỏ không đủ để đe dọa quá nhiều đến tư bản nước ngoài, nhưng nó có thể khiến Vương Vũ Hành và những người khác thích nghi với thị trường nước ngoài nhanh chóng hơn.

Đội của Giản Tư Tư ở công ty cũng đã quyết định thực hiện một kế hoạch.

Giờ đây, tư bản nước ngoài đã không còn có thể gây ra mối đe dọa nghiêm trọng cho hệ thống Hi Vọng Mới, nên đã đến lúc phải chống lại bọn họ.

Dưới sự dẫn dắt của Ninh Thần, Giản Tư Tư đã ban hành một chỉ đạo mới cho đội ứng phó. Hai, ba mươi công ty kia sẽ chính thức được tiếp quản bởi hệ thống Hi Vọng Mới.

Nói một cách chính xác, đây là một thương vụ mua bán sáp nhập, nhưng số cổ phần của những công ty này không thuộc sở hữu độc quyền của Hi Vọng Mới mà được kiểm soát bởi tất cả các công ty muốn tham gia.

Và đội ngũ quản lý ban đầu của các công ty này vẫn được giữ quyền quản lý.

Mặc dù cổ phần đã bị giảm đi rất nhiều, nhưng họ không mất đi phẩm giá của mình với tư cách là ông chủ, mà còn có thể hoàn toàn hòa nhập với hệ thống Hi Vọng Mới, nên nhiều người vẫn rất sẵn lòng.

Điều quan trọng nhất là Ninh Thần đã hứa với họ rằng sau khi sự việc được giải quyết xong, họ sẽ đền bù bằng cách cung cấp cho các công ty

này nhiều nguồn lực hơn.

Đồng thời, nếu họ muốn mua lại cổ phần thì cũng có thể.

Trong thỏa thuận có ghi rõ điều này, và nó cũng giúp họ khỏi lo lắng về việc lợi nhuận của công ty trong tương lai sẽ tăng trưởng nhưng doanh thu của chính họ thì sẽ giảm.

Với sự đảm bảo như vậy, các công ty đó đã vui vẻ chấp nhận thỏa thuận sáp nhập, vì dù sao thì họ cũng không bị thiệt hại gì.

Giá trị của số cổ phần công ty mà họ sở hữu vẫn rất cao, bây giờ rút tiền ra, thì ngay cả khi Hi Vọng Mới thực sự thất bại, rủi ro của họ cũng sẽ được giảm thiểu. Còn nếu Hi Vọng Mới chiến thắng thì họ cũng dễ dàng mua lại cổ phiếu một lần nữa.

Rủi ro nhỏ, lại không phải lo lắng nhiều, tại sao lại không đồng ý làm điều đó chứ.

Mặc dù tư bản nước ngoài đã kịp thời lên tiếng phản đối với các cơ quan quản lý, cho rằng quá trình cưỡng chế thu mua đã được bọn họ bắt đầu tiến hành, nên không thể lại có thêm một thương vụ sáp nhập thứ hai.

Tuy nhiên, Ninh Thần và những người khác đã đưa ra thỏa thuận sáp nhập mà họ đã ký từ lâu trước khi tư bản nước ngoài tham gia vào quá trình thu mua, vào thời điểm chính xác.

Trên thực tế, ngay từ vài tháng trước, khi tư bản nước ngoài chưa có dấu hiệu tấn công, Hoắc Khải đã soạn thảo sẵn các thỏa thuận sáp nhập này.

Anh luôn chuẩn bị hai phương án, vì anh biết rằng trong tương lai Hi Vọng Mới càng phát triển thì sẽ càng đụng chạm đến nhiều người.

Dù cho bây giờ vẫn bình yên, nhưng sớm muộn Hi Vọng Mới cũng sẽ phải đối đầu với những kẻ mạnh hơn trên thương trường, đây là sự tất yếu trong quá trình phát triển.

Vì vậy, Hoắc Khải đã chuẩn bị trước, nhưng lúc đó kế hoạch chỉ mới là những gạch đầu dòng mơ hồ, anh chỉ chuẩn bị một số biện pháp đối phó khác nhau.

Các thỏa thuận sáp nhập này là một trong số đó, bao gồm cả đội ngũ Địa Phủ của Vương Vũ Hành.

Việc thành lập quỹ phòng hộ rủi ro đã được chính thức thông qua cách đây một năm, nhưng nó vẫn chưa được đi vào hoạt động. Mãi cho đến khi tư bản nước ngoài bắt đầu mở cuộc tấn công, họ mới sử dụng nó như một con dao giết người.

Sau sự kết hợp của rất nhiều đòn tấn công hiểm hóc, tư bản nước ngoài đã chịu thương tổn không ít.

Ngay từ đầu chẳng phải nói rằng số tiền đầu tư sẽ bóp chết Hi Vọng Mới và giành chiến thắng một cách dễ dàng hay sao, tại sao bây giờ càng tấn công lại càng sa lầy như thế này?

Thỏa thuận sáp nhập của Ninh Thần đã được công nhận, và các cơ quan quản lý cho rằng việc sáp nhập này diễn ra sớm hơn quy trình cưỡng chế thu mua của tư bản nước ngoài cho nên nó vẫn tuân thủ pháp luật.

Kết quả là, cổ phần của hai, ba mươi công ty kia đã được chuyển trực tiếp sang hệ thống Hi Vọng Mới.

Nếu tư bản nước ngoài muốn thực hiện các thương vụ mua lại một lần nữa, bọn họ sẽ phải đối mặt với toàn bộ hệ thống Hi Vọng Mới cùng một lúc, thay vì các cuộc tấn công nhỏ lẻ rộng khắp như trước.

Nếu nguồn quỹ của bọn họ không bị Vương Vũ Hành kéo hết vào thị trường thứ cấp, thì cũng sẽ không khó để làm được điều này, nhưng vấn đề là bây giờ nguồn tiền mà bọn họ có thể sử dụng được chỉ vào khoảng 2 đến 3 ngàn tỷ.

Đối với các thương vụ mua lại thông thường, số tiền như vậy đã là một số tiền khổng lồ, nhưng đối với tình hình hiện tại, số tiền đó chắc chắn

không đủ.

Ngay cả khi các công ty còn lại được xếp hạng thấp, thì bọn họ vẫn cần ít nhất 5 ngàn tỷ để có được toàn bộ cổ phần.

Bởi vì Hi Vọng Mới đã thông báo cho các công ty này tăng giá trị vốn và chia nhỏ tài sản của một số công ty con do họ đứng tên.

Việc tăng giá trị vốn của một công ty thực ra rất đơn giản.

Bạn chỉ cần nói rằng bạn muốn đầu tư một ngàn tỷ vào đó, không cần thực sự phải cho mọi người nhìn thấy số tiền đó.

Sau đó chỉ cần vượt qua các thủ tục xác minh vốn và nộp một phần số tiền dưới dạng tiền gửi.

Hàng trăm tỷ trong tay Hi Vọng Mới cũng được sử dụng vào thời điểm này.

Việc sử dụng nguồn ký quỹ hàng trăm tỷ đồng, cộng với việc phân chia tài sản của các công ty chi nhánh để định giá đã khiến tài sản của các công ty khác cao gấp mấy lần. Nhiều nhất còn có thể cao lên khoảng từ mười đến hai mươi lần.

Như vậy, nếu tư bản nước ngoài muốn mua lại các công ty này, thì ít nhất bọn họ phải chi ra từ 5 đến 6 ngàn tỷ.

Tuy nhiên, 1 ngàn tỷ mà tư bản nước ngoài chuyển vào thị trường trong nước trước đó, hầu hết đều bị mắc kẹt ở thị trường thứ cấp.

Ít nhất thì số tiền đó cũng sẽ không thể lấy ra trong một khoảng thời gian ngắn.

Một số sếp lớn của tư bản nước ngoài nước ngoài đã phải họp lại với nhau.

Trong phòng làm việc được trang hoàng lộng lẫy, nghi ngút khói và nồng nặc mùi xì gà. Thậm chí có người hút thuốc cả năm mà khi bước vào

cũng cảm thấy khó thích nghi.

Nhưng những người trong căn phòng này dường như không cảm thấy điều đó, họ nhìn chằm chằm vào những con số và hình ảnh trên màn hình, tất cả đều trông rất ảm đạm.

Một lúc lâu sau, một trong số những người đàn ông tóc vàng đột nhiên đứng lên, nghiêm nghị nói: "Chúng ta không thể tiếp tục như thế này nữa! Của cải của chúng ta đã bị chúng khóa chặt. Nếu cứ tiếp tục tiêu hao nguồn lực ở nơi không phải là sân nhà của chúng ta thì sớm muộn cũng sẽ phát sinh thêm chuyện ngoài ý muốn!"

“Tôi đồng ý với anh, Billy, nhưng làm thế nào để chúng ta thoát ra khỏi vũng lầy này đây?”, một người khác hỏi.

"Chilson, đừng giả vờ nữa. Mọi người đều biết anh có bao nhiêu tiền. Bây giờ chúng ta nên lấy số tiền này ra và đánh bại Hi Vọng Mới chỉ trong một cú! Hãy cho những người đó biết chúng ta mạnh như thế nào!"

"Anh nói đúng, nhưng tôi nghĩ chúng ta đã làm sai. Kỳ thực chúng ta nên rút lui, cũng không nên chống lại Hi Vọng Mới. Tôi luôn cảm thấy bọn họ còn có những phương cách khác, và đang chờ chúng ta tiếp tục tiêu hao tiền bạc".

"Anh sợ sao? Nếu sợ thì có thể rút lui. Đừng quên, chúng ta đã là bá chủ trong lĩnh vực tài chính trong nhiều năm, thậm chí trong vòng một thế kỷ, không ai đủ tư cách trở thành kẻ thù của chúng ta. Nhưng bây giờ, chúng ta thực sự đang bị một đám các công ty nhỏ hơn gây khó dễ. Nếu như không chống trả thì thật chẳng ra làm sao! Điều đó sẽ khiến danh tiếng của chúng ta bị suy giảm, tôi tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra".

Một đám người phát biểu ý kiến của họ một cách thật ồn ào.

Sự tình đã đi đến bước đường này, một số ít người đã bắt đầu có ý muốn rút lui.

Nghiền nát Hi Vọng Mới và phân chia tài sản của họ, nghe thì có vẻ thực sự hấp dẫn.

Nhưng vấn đề là bây giờ tình hình đã mất kiểm soát. Không ai ngờ rằng việc tham gia vào thị trường với số tiền 10 ngàn tỷ đồng lại phát triển thành một tình huống như vậy.

Rõ ràng phe của mình có nhiều lợi thế hơn, nhưng cuối cùng lại bị phe kia kéo vào một vũng lầy.

"Chúng ta thực sự đã bị họ đánh lừa, nhưng điều này không đại diện cho kết quả cuối cùng. Theo như tôi biết, Hi Vọng Mới đã rút hết dòng tiền của họ, hơn nữa bây giờ thế giới bên ngoài đã biết rằng họ đang chống lại chúng ta nên không ai muốn mua cổ phiếu của họ vào lúc này. Đối với hoạt động kinh doanh chính, họ đã thu được rất nhiều tiền mặt khi tung ra các chương trình giảm giá khuyến mại trong tháng này. Tuy nhiên, họ đang kinh doanh thua lỗ. Chỉ cần chúng ta kiên trì trong một khoảng thời gian, rồi gây ra một số áp lực nhất định, bọn họ nhất định sẽ không trụ nổi được nữa! Vì vậy, chúng ta phải đoàn kết, nhất định nghiền nát bọn họ! Nếu không làm được như vậy thì 10 ngàn tỷ kia cũng sẽ rất khó để thu về!"

Điều này không sai, hiện bọn họ có khoảng 3 ngàn tỷ bị Vương Vũ Hành khóa chặt trên thị trường thứ cấp, và hàng trăm tỷ trong số đó đã được sử dụng để mua cổ phần của những công ty kia.

Nếu rút lui vào thời điểm này, ai sẽ là người khớp lệnh hàng ngàn tỷ đó?

Hi Vọng Mới đã hoàn tất việc mua bán sáp nhập, nắm chắc các công ty trong tay. Mọi người không sợ mất quyền kiểm soát, và cũng không cần phải giành giật cổ phần.

Vì vậy, Hi Vọng Mới chắc chắn sẽ không khớp lệnh, thậm chí có thể trả đũa bọn họ bằng cách cấm người khác khớp lệnh.

Những nhà đầu tư nước ngoài này không bao giờ giữ tiền của họ trong một công ty nào đó trong một thời gian dài mà họ muốn kiếm tiền một

cách nhanh chóng, càng sớm càng tốt và sau đó rời đi sau khi kiếm được tiền, để lại một mớ hỗn độn cho người khớp lệnh.

Tình huống như thế này chính là điều mà họ không mong muốn xảy ra nhất.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 684: Càng Có Nhiều Hơn

Mất thêm một tháng nữa, tư bản nước ngoài bị thất thoát càng lớn.

Vì vậy, sau khi đập bàn đập ghế, bàn luận ồn ào, cuối cùng họ cũng đã đạt được thỏa thuận.

Một số công ty đã cùng nhau bỏ ra tổng cộng 4000 tỷ để phát động một cuộc tổng tấn công nhắm vào Hi Vọng Mới.

Lần này, họ sẽ mua lại toàn bộ mọi thứ của Hi Vọng Mới, thậm chí sẽ không để lại một nhành cây ngọn cỏ nào.

Tuy nhiên, 4000 tỷ này cũng là số tiền cuối cùng của họ, có hai gia tộc hùn vốn, thậm chí họ còn phải cầm cố một lượng lớn tài sản cho ngân hàng vì việc này.

Có thể nói, bọn họ đã giao ra hết tất cả những gì có thể, chỉ vì muốn khiến cho Hi Vọng Mới không thể vực dậy.

Chỉ cần có thể nuốt trôi Hi Vọng Mới, thì những gì đã mất đều có thể lấy lại được.

Sau khi 4000 tỷ này được chuyển vào thị trường nội địa, nó đã gây ra rất nhiều rắc rối cho Hi Vọng Mới.

Chỉ dựa vào phương án số 3 thì rất khó đối phó với nó.

Kinh phí của bên kia quá nhiều, cho dù hệ thống Hi Vọng Mới có thực hiện cả tháng hoạt động quảng bá, mất công kiếm tiền, đổi ra hàng ngàn tỷ tiền mặt thì vẫn không giúp được gì.

Vì việc này, chủ tịch của các công ty trong hệ thống đã cảm thấy rất lo lắng.

Họ hy vọng Ninh Thần có thể đưa ra yêu cầu vay vốn đối với ngân hàng, chỉ cần ngân hàng chịu ra tiền, đừng nói là vài ngàn tỷ, cho dù mười ngàn tỷ, hai mươi ngàn tỷ thì cũng không phải là vấn đề.

Vấn đề duy nhất là làm thế nào để trả lại số tiền đó cho ngân hàng.

Lúc vay thì rất dễ, nhưng chuyện sau đó mới là vấn đề. Một khi đã có một số tiền trong túi rồi thì không dễ dàng gì lại lấy ra được.

Mà Hi Vọng Mới lại là người nợ món ân tình này, các công ty khác có thể không quan tâm, nhưng Hi Vọng Mới lại không thể không nghĩ đến.

Giản Tư Tư truyền đạt lại ý kiến của các vị chủ tịch này cho Ninh Thần biết rồi nói: "Sếp Ninh, em cũng nghĩ rằng đã đến lúc phải vay một số tiền từ ngân hàng. Mặc dù chúng ta đã rút vốn ở nước ngoài, nhưng rất khó để duy trì tình hình. Toàn bộ thị trường trong nước đã hỗn loạn vì sự cố này. Tiền của các công ty đó cũng đã bị vắt kiệt. Nhiều công ty đang hoạt động trong cảnh nợ nần và họ sẽ không thể giải quyết dù chỉ một xu. Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng họ sẽ nảy sinh suy nghĩ khác".

Ninh Thần không lập tức phản bác hay phủ nhận ý kiến của cô ấy, bởi vì cô biết rằng tất cả đều là sự thật.

Nếu đặt mình vào vị trí của các vị chủ tịch kia mà suy nghĩ, thì cũng có thể hiểu được.

Đột nhiên ngay cả lương của nhân viên chúng tôi cũng không trả nổi, vậy chúng tôi còn có thể quan tâm đến điều gì nữa?

Trước đây, cô có thể dùng giọng điệu và thái độ gay gắt nhất để đối xử với những công ty muốn phản bội Hi Vọng Mới. Nhưng bây giờ, Ninh Thần chỉ có thể chọn một cách mềm dẻo hơn.

Bởi vì hoàn cảnh đã khác, một đám người bây giờ đều đang ở giai đoạn rất tức giận, nếu như cô vẫn dùng giọng điệu tồi tệ đó, thì chỉ trong chốc lát cô sẽ khiến cho trái tim đang lo lắng của họ bạo phát phẫn nộ mà thôi.

Suy cho cùng, đó không phải là những người bình thường, mà là những ông chủ lớn có khối tài sản từ hàng tỷ đến hàng chục tỷ.

Họ cũng có tính khí nóng nảy. Khi có lợi, họ sẽ nghe lời hơn bất cứ ai khác. Nhưng khi không có lợi, cơn nóng nảy nổi lên, sẽ chẳng ai còn quan tâm đến thân phận của người đối diện nữa.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ, Ninh Thần nói với Giản Tư Tư: "Hãy đi nói với họ rằng ngân hàng đã liên lạc và chúng ta có thể nhận được một lượng lớn tiền mặt mọi lúc mọi nơi. Tuy nhiên, chúng ta sẽ cầm cự thêm vài ngày nữa, nên hy vọng họ có thể kiên trì đợi thêm một chút nữa".

"Sợ là rất khó. Chị cũng biết bọn họ đều là những người không thấy được lợi ích thì sẽ không làm. Nếu như không thấy tiền từ ngân hàng, có lẽ sẽ không kiên trì đợi được thêm chút nào nữa", Giản Tư Tư nói.

"Không đợi được thì cũng phải đợi. Chị sẽ không đến ngân hàng để vay tiền cho đến phút cuối cùng. Em hãy nói với họ rằng trụ sở nước ngoài đã sẵn sàng hành động, nên đừng lo lắng. Nếu nói không hiệu quả, cứ lấy ông chủ ra mà trấn áp bọn họ", Ninh Thần nói.

Giản Tư Tư gật đầu, lấy danh ông chủ ra để trấn áp, điều này quả thực có thể khiến rất nhiều người bình tĩnh. Suy cho cùng thì ở Hoa Hạ này, Lý Phong chính là một vị thần kinh doanh.

Chủ tịch của những công ty đó dám mắng Giản Tư Tư, cũng dám thờ ơ với lời nói của Ninh Thần, nhưng bọn họ tuyệt đối không dám tự phụ trước mặt ông chủ.

Mọi người nhìn thấy người đàn ông đó đều vô cùng kính nể, ngay cả khi không nói chuyện cũng tràn đầy uy thế.

Đó chính là bản năng lãnh đạo, cùng khí chất có thể trấn áp người khác một cách tự nhiên!

Nghĩ đến hình ảnh của Hoắc Khải, trên mặt Giản Tư Tư không khỏi lộ ra một chút ý cười, bất cứ lúc nào chỉ cần nghĩ đến người đàn ông đó,

trong lòng cô ấy đều sẽ cảm thấy vui vẻ.

Dù khó khăn có lớn đến đâu thì dường như bất cứ lúc nào cũng có thể giải quyết được, không có áp lực gì cả.

Lần đầu tiên Hi Vọng Mới gặp khủng hoảng vì sự phản bội của Ninh Hạo Bân, nước mắt của Giản Tư Tư đã rơi, nhưng giờ đây, đối mặt với cuộc tấn công của tư bản nước ngoài với nguồn vốn hơn chục ngàn tỷ, vậy mà trong lòng cô ấy vẫn luôn bình thản.

Có thể trong công việc, thỉnh thoảng cô ấy sẽ cảm thấy phấn khích hay lo lắng, nhưng đó chỉ là trạng thái làm việc của cô ấy, chứ không đại diện cho thứ gì khác.

Ninh Thần nhìn thấy biểu hiện của Giản Tư Tư, liền hỏi: "Em nghĩ gì mà vui như vậy, mặt lại còn đỏ lên?"

Giản Tư Tư giật mình thốt lên một tiếng, sau đó cúi đầu với lương tâm cắn rứt: "Không, em không nghĩ gì hết".

"Thật sao? Em không muốn biết ông chủ của em bây giờ ở đâu và đang làm gì sao?", Ninh Thần hỏi.

“Anh ấy ở đâu ạ?”, Giản Tư Tư hỏi theo bản năng, nhưng sau đó cô ấy nhìn thấy nét mặt kỳ quái của Ninh Thần thì gương mặt lập tức đỏ bừng, cúi đầu không nói gì.

Mặc dù Giản Tư Tư chưa bao giờ nói rõ ràng, nhưng chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều có thể nhìn ra là cô ấy thích Hoắc Khải. Chỉ là do thân phận của Ninh Thần nên cô ấy chỉ có thể giấu kín loại cảm xúc này ở trong lòng.

Người khác đã có thể thấy, Ninh Thần cả ngày tiếp xúc với Giản Tư Tư nhiều như vậy tất nhiên cũng có thể nhìn ra được.

Cô đã không còn là bà nội trợ chỉ quanh quẩn bên chồng con như mấy năm trước, bây giờ cô là một người phụ nữ giỏi giang và từng trải.

Hơn nữa, bản thân phụ nữ cũng có những giác quan riêng để biết về những chuyện này.

Ngoài ra, sự xuất sắc của Hoắc Khải đương nhiên là thu hút được rất nhiều đối tượng. Ngay cả người phụ nữ xinh đẹp như Cố Phi Dương cũng bị anh mê hoặc. Và Đường Trọng Vi, cô chủ lớn của Quốc tế Đường Thị, bình thường đến với anh trên danh nghĩa công việc, nhưng mục đích tiếp cận của cô ấy cũng rất hiển nhiên.

Có thể khiến cho một cô chủ lớn sẵn sàng làm một nhân viên nhỏ chỉ để được gặp anh, sức mê hoặc của anh đúng là rất khó để có thể ngăn cản.

Nói chính xác thì sự quyến rũ của Hoắc Khải chính là kiểu tất cả ưu điểm trên thế gian đều dồn vào một mình anh. Hơn nữa, phụ nữ càng tốt thì càng khó cưỡng lại anh.

Phan Tư Mễ trước đây là một ví dụ, ban đầu cô ta chỉ muốn chơi đùa với Hoắc Khải, nhưng kết quả là tự mình bị sa lầy. Cuối cùng, với tâm ma của mình, cô ta đã có thể làm chuyện cực đoan đến mức nhảy từ trên tòa nhà cao xuống đất.

Vì vậy, không có gì khó hiểu khi cô gái trẻ Giản Tư Tư yêu thích Hoắc Khải.

Điều khiến cho Ninh Thần đau đầu đó chính là, cô thậm chí còn không nghĩ đến chuyện ghen tuông.

Không biết có phải vì chuyện của Cố Phi Dương mà khả năng cô chấp nhận những chuyện như vậy cao hơn không, hay vì thời gian ở bên Giản Tư Tư quá lâu và mối quan hệ quá tốt nên từ tận đáy lòng cô không thể coi cô ấy là tình địch.

Nhìn chung, Ninh Thần vẫn rất thích Giản Tư Tư.

Cô gái này thông minh và rất nhạy bén, dù trong công việc hay cuộc sống, cô ấy đều là tuýp người dễ chiếm được cảm tình của người khác.

Nếu cô ấy thực sự cùng với Hoắc Khải...

Có lẽ cũng không phải là một điều xấu?

Quy mô phát triển của Hi Vọng Mới ngày nay đã quá lớn, nếu chỉ dựa vào một mình Ninh Thần thì sẽ dễ cảm thấy lực bất tòng tâm. Nếu không có sự giúp đỡ của Giản Tư Tư, có lẽ cô đã mệt đến mức ngã quỵ.

Nhưng sớm muộn gì thì con người ta cũng sẽ thay đổi.

Bây giờ Giản Tư Tư ở lại vì cô ấy có tình cảm với công ty, nhưng nếu tình cảm cá nhân lâu ngày không được thỏa mãn thì liệu có sinh ra oán hận?

Đến lúc đó, phải chăng cô ấy sẽ rời đi?

Nghĩ đến khả năng đó,Ninh Thần cảm thấy trong lòng có chút nặng nề.

Vì vậy, cô thà sử dụng một danh phận nhất định để giữ chân Giản Tư Tư.

Không phải vì bản thân, mà vì sự nghiệp của chồng cô!

Tất nhiên, trước khi Giản Tư Tư có dấu hiệu rõ ràng, Ninh Thần sẽ không dại mà chủ động nói ra bất cứ điều gì.

Cô luôn tuân thủ một nguyên tắc, không ngưỡng mộ, không chống đối, để mọi thứ đều thuận theo tự nhiên.

Có lẽ đây là điểm yếu đuối nhất của một người phụ nữ, khi người đàn ông của họ quá tốt, họ sẽ luôn cảm thấy không thể độc chiếm anh ta một mình, cảm thấy anh ta nên có nhiều hơn thế.

"Được rồi, đừng có cười như cô ngốc thế nữa, chị biết em đang nghĩ đến anh ấy. Bây giờ thì chưa được, nhưng hai ngày sau thì em có thể đi qua đó, chị có thể duyệt nghỉ phép cho em", Ninh Thần nói.

Giản Tư Tư càng đỏ mặt hơn, cô ấy biết Ninh Thần đã nhìn ra những gì, nhưng cô là kiểu người bị động, không muốn chủ động tranh giành, đặc biệt là trong loại chuyện này.

Vì vậy, cô ấy chỉ có thể đỏ mặt nói: "Sếp Ninh, sếp đang nói cái gì vậy, sao em nghe không hiểu?"

"Nghe không hiểu thì thôi bỏ đi, em hãy quay lại xoa dịu mấy vị chủ tịch kia rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Đừng để họ giãy nãy lên như kiến bò trên nồi lẩu. Nói với họ rằng Ninh Hạo Bân đã có hành động ở bên kia rồi, cứ bình tĩnh, đừng nóng vội!", Ninh Thần nói.

Nói về công việc, Giản Tư Tư lập tức trở lại trạng thái bình thường, gật đầu lia lịa nói: "Được rồi, khi về em sẽ nói chuyện với bọn họ".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 685: Tấn Công

Sau khi trở lại văn phòng của đội ứng phó, Giản Tư Tư chỉ nói một câu với những vị chủ tịch đang ở đây.

"Tổng giám đốc Ninh bảo tôi nói với các vị, ông chủ đang đưa quân ra nước ngoài chuẩn bị cho lần hành động lớn đầu tiên. Nếu ai trong các vị muốn lùi bước thì chúng tôi cũng không phản đối. Nhưng vẫn câu nói đó, hệ thống của Hi Vọng Mới ra thì dễ nhưng vào thì khó, hi vọng các vị sẽ suy nghĩ thật kỹ".

Một nhóm chủ tịch đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng không hé môi nói một lời.

Họ không rõ những lời Giản Tư Tư nói là thật hay giả, nhưng cho dù khả năng chỉ có một phần chục ngàn thì ai mà dám mạo hiểm chứ?

Họ hiểu rõ hơn ai hết năng lực của Hoắc Khải. Người đàn ông này là người có thể tạo kỳ tích.

Nói không chừng, ba thành quả mà anh nhắc tới trong buổi tiệc hôm đó đúng là đã có tiến triển, có thể chuyển thành lợi nhuận thực tế.

Nếu không, Hi Vọng Mới dựa vào đâu mà đến bây giờ vẫn lớn lối như vậy?

Không đền bù thì thôi, còn nói gì mà các vị muốn đi chúng tôi cũng không ngăn cản?

Theo lý mà nói, thì gặp chuyện lớn như vậy, tình hình vô cùng nguy cấp, họ nên gắng sức lôi kéo đồng minh mới phải chứ?

Kết quả là, những suy đoán của mọi người đã bị Giản Tư Tư dập tắt.

Tuy nhiên, Giản Tư Tư cũng không lừa họ, sau khi nguồn vốn mới hàng ngàn tỷ từ nước ngoài rót vào trong nước, vẫn chưa có cơ hội phát

huy tác dụng. Ninh Hạo Bân bên kia đã kết hợp với Cổ Ngôn Tài mở ra tấn công giai đoạn đầu.

Tuy rằng điểm chiến lược đã được xác định dựa trên phán đoán của Cổ Ngôn Tài kết hợp với phân tích của nhóm Giản Tư Tư nhưng trong một tháng này, họ vẫn án binh bất động.

Không phải vì công tác chuyển hóa các điểm chiến lược quá rườm rà, cũng không phải là vì sợ hãi điều gì, mà Cổ Ngôn Tài cho rằng, hoặc là không đánh, còn nếu đánh thì nhất định phải khiến đối thủ thật đau đớn.

Nhất là với tư bản nước ngoài quy mô lớn như vậy, nếu lần đầu anh không đánh cho chúng thật đau, khiến chúng sợ hãi thì có lẽ sẽ không còn cơ hội lần hai.

Chỉ cần đối phương có cơ hội lấy lại hơi sức để đối phó với anh thì phe mình có thông minh đến đâu cũng không phải đối thủ của chúng.

Tuy rằng xã hội này phải dựa vào cái đầu để kiếm tiền, nhưng nói cho cùng thì sức mạnh của đồng tiền vẫn rất lớn.

Khoản vốn mới mấy ngàn tỷ chính là thời cơ tốt nhất mà nhóm Cổ Ngôn Tài chờ đợi.

Tư bản nước ngoài đã đưa hết thế mạnh ra rồi, bây giờ đến lượt họ xuất chiêu.

Hàng chục điểm chiến lược đã chuẩn bị cả một tháng, đến giờ thì tổng lực phát động tấn công vào các công ty tư bản nước ngoài.

Cách thức tấn công rất đơn giản, đó chính là bao vây và đàn áp.

Trong một tháng này, Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân chạy đôn chạy đáo muốn đứt hơi. Bằng nhiều phương pháp và cách thức khác nhau, họ đã thuyết phục được rất nhiều người tham gia bao vây và đàn áp.

Một, hai công ty thì chưa là gì, nhưng nhiều thành viên hợp lại thì lại rất đáng sợ.

Tư bản nước ngoài muốn chia cắt Hi Vọng Mới, nhưng các công ty khác cũng muốn chia cắt chúng.

Bởi vì những công ty này biết rằng, mình không chen chân nổi vào cuộc cạnh tranh cấp độ này, cũng không thể kiếm chác được lợi ích gì từ nó. Nếu như vậy thì tội gì không xẻ thịt những đối thủ cạnh tranh này mà kiếm miếng chứ?

Một trong những điểm thành công nhất của Cổ Ngôn Tài và nhóm Ninh Hạo Bân chính là phân tách tư bản nước ngoài một cách rõ ràng, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy, mình chỉ đối phó với một công ty độc lập, mà không phải một quỹ vốn siêu lớn.

Điều này khiến các thành viên trong đội hình bao vây và đàn áp giảm bớt được gánh nặng tâm lý rất nhiều, hành động khi tấn công cũng đủ dứt khoát.

Khi phát động tấn công, tất cả những công ty quan trọng của tư bản nước ngoài đều nằm trong phạm vi bao vây và đàn áp.

Nhóm của Cổ Ngôn Tài đã dựa theo đặc điểm của những công ty này để lập một kế hoạch bao vây, đàn áp chi tiết. Đầu tiên là cắt đứt chuỗi vốn của đối thủ, sau đó đến chuỗi cung ứng, cuối cùng là hệ thống phân phối đầu cuối.

Sự kết hợp đánh chặn trên ba phương diện chỉ trong ba giờ đồng hồ đã khiến những công ty kia rối tung lên.

Ngân hàng thúc giục hoàn tiền, nhà cung cấp tuyên bố ngừng cung cấp, hệ thống phân phối báo cáo lại bị quản lý thị trường kiểm tra, tạm thời không thể hoạt động kinh doanh bình thường.

Nếu chỉ có một, hai công ty gặp chuyện, có lẽ tư bản nước ngoài cũng chỉ coi là chuyện nhỏ, dù sao hệ thống vốn siêu lớn của chúng cũng đủ để

đối phó với những rắc rối nhỏ như vậy.

Nhưng, khi mấy chục công ty quan trọng đều gặp chuyện cùng lúc thì chúng cũng khá hoảng loạn, khẩn cấp gọi cho cấp dưới, lệnh cho họ dùng tốc độ nhanh nhất để điều tra rõ xem có chuyện gì.

Nhưng những công ty mà tư bản nước ngoài kiểm soát trải rộng trên toàn thế giới, mà với việc áp dụng chiến thuật đợi quân địch mỏi mệt rồi tấn công đã giúp Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân có tốc độ nhanh hơn đối thủ rất nhiều.

Đến khi người của tư bản nước ngoài điều tra rõ ràng toàn bộ chuyện này thì đã tốn gần 12 giờ.

Trong thời gian 12 giờ này, đội quân bao vây và đàn áp với công tác chuẩn bị từ đầu đã nhanh chóng chiếm được một phần thị trường.

Thời gian trì hoãn càng lâu thì thị phần mà họ chiếm được càng lớn.

Đương nhiên, tài sản của các công ty đã được tích lũy theo thời gian, không phải ép một, hai ngày là chúng sẽ phá sản.

Nhưng Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân cũng không muốn những công ty này phá sản. Khi chúng đang sứt đầu mẻ trán, muốn phát huy vai trò của quan hệ công chúng thì Vương Vũ Hành đã đưa đội quân Âm Phủ, bắt đầu tấn công quy mô nhỏ vào thị trường thứ cấp của những công ty này.

Đội quân Âm Phủ đã làm chuyện này từ trước rồi, nhưng Blue chip chưa được thu thập đủ, nên tạm thời chưa để làm mạnh tay.

May mà tư bản nước ngoài cũng không ngờ tới đội quân Âm Phủ ở trong nước lại kìm chân chúng trong nước lại có sức lực để với tay ra nước ngoài, cho nên chúng vẫn chưa phát hiện ra những mánh khóe của thị trường thứ cấp.

Đến khi chúng phát hiện ra thì cũng đã muộn rồi.

Mà bây giờ, tư bản nước ngoài đang dốc sức để giải cứu hàng chục công ty.

Nhưng đội hình bao vây và đàn áp rất lớn, từ các công ty cho đến truyền thông, hàng loạt vũ khí được ném ra khiến chúng chao đảo.

Dù quan hệ công chúng có tốt đến đâu thì cũng chỉ có thể trừng mắt ra đứng nhìn mọi chuyện cứ thế diễn ra.

Mà chúng quen giải quyết những rắc rối này bằng đám phán thương mại, nhưng đội hình bao vây và đàn áp lại không có ý muốn đàm phán, vẫn chiến đấu hết mình.

Những người lãnh đạo của các công ty không còn cách nào, đành phải đưa tư bản nước ngoài ra làm lá chắn, thể hiện chỗ dựa vững chắc của mình.

Điều này thật sự khiến nhiều người phải kiêng dè, có ý định rút lui, nhưng tiếp sau đó, trụ sở Hi Vọng Mới ở nước ngoài lại đưa ra một thông báo.

Lý tưởng của Hi Vọng Mới là hội nhập toàn cầu, cùng nhau tiến bộ, chinh phục biển rộng trời cao!

Theo tiền đề này, Hi Vọng Mới bằng mọi giá hoàn thành mục tiêu hội nhập toàn cầu, cho nên, họ sẽ thu mua một số công ty nước ngoài.

Đây là phương án thu mua đầu tiên của Hi Vọng Mới ở nước ngoài. Điều khiến mọi người kinh ngạc là liên quan đến vụ thu mua này không phải là một công ty hay hai công ty mà lên tới mười mấy công ty.

Mười mấy công ty này đều là xương sống của tư bản nước ngoài và mỗi công ty đều nhận được thư thu mua.

Tuy rằng tất cả mọi người đều hiểu rõ những thư thu mua này cũng không có nhiều ý nghĩa.

Hi Vọng Mới có đủ tiền mua chúng hay không còn phải xem lại, hơn nữa ngay cả khi họ đủ tiền thì sao.

Có rất nhiều ngành công nghiệp quan trọng, nếu bị nước ngoài thu mua thì cần phải tiến hành thẩm duyệt, về điểm này thì khá giống với thủ tục ở trong nước.

Mà thời gian thẩm duyệt, có khi lâu có khi nhanh, còn có thể không được thông qua.

Đợi đến khi xét duyệt xong, nhanh thì cũng mấy tháng mà lâu thì phải mất mấy năm.

Nhưng, thông báo nhìn có vẻ khó hiểu này của Hi Vọng Mới lại có tác dụng thực sự là để nói cho những công ty tham gia trận bao vây, đàn áp biết Hi Vọng Mới chúng tôi sẽ đồng hành cùng với các bạn trong cuộc chiến này.

Nhờ ích lợi của một số dự án lớn, hiện tại, Hi Vọng Mới đã trở thành một gã khổng lồ trong thương nghiệp với quyền lực rất mạnh mẽ, bao gồm rất nhiều lĩnh vực kinh doanh phủ sóng rộng khắp. Tất cả các công ty trên thế giới đều hi vọng có thể hợp tác được với họ.

Nhưng trụ sở nước ngoài của Hi Vọng Mới lúc trước có yêu cầu rất cao đối với đối tác, trong một trăm công ty tới đàm phán thì chưa được một công ty.

Bây giờ, họ đã chủ động thu mua, điều này khiến giá cổ phiếu của những công ty này tăng đột biến.

Mấy ông chủ lớn của tư bản nước ngoài nhìn thấy giá cổ phiếu tăng mạnh thì không thấy vui mừng mà con mắt như muốn rơi ra.

Chúng có cảm giác, đây không phải là chuyện tốt.

Vì Hi Vọng Mới đã đề ra thư thu mua, rất có thể là khi thu mua không thành công thì sẽ ra tay trên thị trường thứ cấp giống như họ đã làm lúc

trước.

Mà nếu chúng muốn ngăn cản điều này, bắt buộc bảo đảm kiểm soát được một phần Blue chip trên thị trường cấp hai.

Nhưng, trước đó không có mấy công ty của tư bản nước ngoài đã từng kiểm soát Blue chip. Chúng vẫn luôn cầm tiền của mình đi mua cổ phiếu của người khác, ai ngờ đến cổ phiếu của mình lại bị người khác nhòm ngó chứ.

Bây giờ chúng đã nghĩ tới điều này, nhưng kiểm soát Blue chip thì bắt buộc phải có tiền.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 686: Dùng Đạo Của Người

Vừa vét hòm rút ra mấy ngàn tỷ để chuyển vào thị trường trong nước, bây giờ sân sau cháy lớn, lẽ nào phải chuyển tiền quay lại.

Nhưng nếu lấy lại tiền thì chúng không nắm chắc được phần thắng ở trong nước.

Cứ như thế, càng kéo dài thì đối với chúng lại càng bất lợi.

Phải dốc sức tấn công hay chọn lựa lùi một bước để bảo vệ "tài sản cá nhân" của mình. Đây là một câu hỏi khó đối với tư bản nước ngoài.

Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân cũng không quan tâm chúng nghĩ thế nào, nên đánh thì cứ tiếp tục đánh, thể hiện muốn đánh cho những công ty này hoàn toàn sụp đổ.

Vì Hi Vọng Mới đích thân tham gia vào trận chiến thương mại này, khiến cho các công ty trong đội hình bao vây, đàn áp được chắp thêm niềm tin.

Họ có đủ lý do để tin tưởng, gã khổng lồ mới nổi trong thương nghiệp sẽ không bắn tên không có đích đến.

Nếu đã dám thu mua vậy nhất định đã nắm chắc phần thắng. Nếu mình không nắm lấy cơ hội này thì làm gì còn miếng canh nào mà húp.

Về công về tư, họ đều muốn đứng cùng một chiến tuyến với Hi Vọng Mới.

Trong bầu không khí như vậy, làm sao nói chuyện được bằng lí trí.

Một nhóm lớn các công ty liều mạng tấn công, bây giờ họ đã không có cách nào để chùn bước nữa.

Dù gì cũng đã đắc tội rồi, rút lui thì có thể xóa đi thù hận hay sao?

Không đời nào!

Những nguồn vốn siêu lớn này đã tồn tại lâu đời đến trăm năm, chúng vẫn luôn không phải là những kẻ rộng lượng. Anh dám chống lại chúng thì chắc chắn chúng sẽ không để anh sống yên ổn.

Nhưng công ty nhỏ biết rõ điều đó nên chỉ có thể dốc sức để tiêu diệt tư bản nước ngoài. Chỉ có như thế mới không phải lo lắng về sau, còn có thể tranh thủ cơ hội kiếm được món hời lớn.

"Chết tiệt, họ đã dám làm như thế thì hãy đánh đổ họ!", một ông chủ lớn của tư bản nước ngoài rống lên.

Nhưng lại có người phản đối nói: "Nếu chúng ta làm như thế thì sẽ chỉ khiến tình hình trở nên càng tồi tệ. Họ đã bị Hi Vọng Mới lừa gạt, chọn lựa đứng về phía đối lập với chúng ta. Vào lúc này chúng ta nên nói tình hình thực tế của Hi Vọng Mới cho họ biết!"

Rất nhiều người đồng ý với đề nghị này, thế là, mấy công ty tư bản lớn đã liên kết lại để đưa ra một thông báo.

Trong thông báo ghi rõ, vì ở trong nước Hi Vọng Mới đang phải oằn mình chống lại sự thu mua của tư bản, ốc còn không mang nổi mình ốc thì làm sao còn thời gian để tiến hành thu mua công ty khác. Họ làm thế chỉ để lừa người thôi, các ông không nên mắc bẫy.

Còn về những chuyện trước đây thì đều cho là chuyện cũ bỏ qua.

Các công ty tư bản lớn vừa ra thông báo thì trụ sở nước ngoài của Hi Vọng Mới cũng phát đi thông báo thứ hai.

"Tài sản của Hi Vọng Mới trong nước và tài sản ở nước ngoài là độc lập với nhau, không liên quan đến nhau. Sự cạnh tranh trong nước thuộc thẩm quyền của trụ sở trong nước, không liên quan nhiều đến trụ sở nước ngoài. Mà lượng vốn của trụ sở nước ngoài dồi dào, đủ tự tin hoàn thành đợt thu mua này. Mong các đối tác giữ vững sự tín nhiệm, chứng kiến sự ra đời của một kỷ nguyên mới!"

“Một đám lừa đảo! Căn bản là bọn họ không có tiền, tiền của trụ sở nước ngoài đã gửi về trụ sở trong nước từ trước, nếu không, họ lấy đâu ra tiền để mua cổ phiếu!”, một người đàn ông tóc vàng của nhóm tư bản nước ngoài gầm lên.

Những gì ông ta nói là sự thật, tiền bán cổ phiếu của trụ sở nước ngoài đã chuyển về trong nước, dùng để mua cổ phần của mấy chục công ty chất lượng cao.

Về điểm này, là đối thủ trực tiếp, chúng vô cùng hiểu điều này. Nếu không hiểu tình trạng vốn thực sự của Hi Vọng Mới thì chúng cũng không dám hành động hấp tấp.

Nhưng, chúng hiểu điều đó còn người khác lại không hiểu.

Cuộc đối đầu thương mại trên thế giới này vốn dĩ vẫn luôn đan xen những tin tức thật thật giả giả mọi lúc mọi nơi.

Chỉ có chính bản thân họ mới biết đâu là thật, đâu là giả. Còn với người ngoài thì hầu hết là đều đứng xem.

Họ không quá quan tâm là thật hay giả, chỉ quan tâm xem mình có thể đạt được lợi ích gì.

Cho nên, những thành viên trong đội hình bao vây, đàn áp vẫn không chịu rút lui, trái lại còn tận lực đối kháng với tư bản nước ngoài.

Trong vòng 48 giờ, mấy chục công ty mất dần chỗ đứng, mất thị phần, đến cả những công ty lâu đời, hoạt động bền vững thì bây giờ đều bị người khác đến cửa cưỡng ép thu mua.

Hơn nữa, tình trạng ngày càng gay gắt, rất có thể thu hút nguồn vốn lớn khác.

Một khi những công ty tư bản lớn trong tay nắm giữ số vốn lên đến hàng chục, hàng trăm tỷ tham gia thì mọi chuyện sẽ ngày càng trở nên khó kiểm soát.

Những công ty tư bản có vốn lớn này có lẽ không mạnh bằng những dòng họ tư bản hàng đầu như bọn chúng, nhưng lại không thể xem thường vì số lượng quá đông.

Tại sao người có tiền luôn nói, tiền thực ra chỉ là một con số?

Chính là vì ở trong tay tư bản đã nắm giữ khối tài sản khổng lồ trong tay mà người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi. Đối với họ mà nói, xác thực tiền chỉ là một con số mà thôi, chứ không còn quá nhiều ý nghĩa nữa.

Cho nên, để tránh người khác xâu xé, tư bản nước ngoài đành nghiến răng, lấy lại số tiền 4000 tỷ vừa mới chuyển vào trong nước.

Còn nhiều tiền hơn nữa nhưng tạm thời chúng chưa dùng đến, muốn xem tiến triển như thế nào mới quyết đinh.

Nếu kiểm soát được tình hình bên này thì chúng có thể tiếp tục tập trung sức lực để nuốt trọn hệ thống Hi Vọng Mới.

Đến nay, tỷ lệ thắng đã không còn ở tỷ số 7-3 nữa mà là một tỷ số vô cùng sát sao 5-5.

Việc còn lại là phải xem ai có thể trụ được lâu hơn.

Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, trong tay Vương Vũ Hành đã có số tiền nhiều hơn lúc trước mấy lần.

Các quỹ dự phòng đã được chuẩn bị từ trước, khi giá cổ phiếu của các công ty tư bản nước ngoài điên cuồng tăng lên, rất nhiều đầu cổ phiếu đã mang lại cho đội quân Âm phủ lợi ích cực lớn.

Số tiền thu được này được họ gom lại hết để mua Blue chip.

Mà tư bản nước ngoài cũng làm như vậy, sau khi rút về 4000 tỷ, chúng cũng đầu tư vào thị trường thứ cấp để tranh giành Blue chip.

Nhưng giá cổ phiếu hiện giờ đang rất cao, chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai tuần đã tăng gấp đôi.

Những tài sản của công ty chất lượng cao, vốn dĩ đã có giá cổ phiếu rất cao, cộng thêm sự việc lần này dẫn đến dự kiến ban đầu chỉ tốn 2000 tỷ để hoàn thành thì cuối cùng phải mất đến hơn 3000 tỷ.

Trong tay chỉ còn lại mấy trăm tỷ, tạm thời cũng khiến tư bản nước ngoài thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng, tốn nhiều tiền, nhưng đã có thể ổn định lại thị trường thứ cấp.

Nhưng điều khiến chúng không thể ngờ tới, là đội quân Âm Phủ của Vương Vũ Hành như biết được suy nghĩ của chúng, khi tư bản nước ngoài đã tạm thời yên ắng thì họ mới bắt đầu điên cuồng khớp lệnh.

Trụ sở nước ngoài của Hi Vọng Mới cũng vô cùng phối hợp đưa ra thông báo thứ ba.

"Trên thực tế các công ty trong danh sách phản đối lại việc thu mua, cộng thêm những yếu tố về con người bất khả kháng, chúng tôi tuyên bố thương vụ mua bán này thất bại. Các nhà đầu tư hãy cẩn trọng!"

Ngay khi thông báo này được đưa ra, thì giá cổ phiếu của những công ty kia tụt dốc không phanh.

Thậm chí, không cần Vương Vũ Hành dùng quá nhiều Blue chip đã có thể đẩy giá cổ phiếu xuống đáy.

Liên tục ba ngày, giá cổ phiếu đã giảm xuống đáy, khiến sắc mặt của các nhà tư bản nước ngoài xanh như tàu lá. Cùng lúc đó, đội quân Âm Phủ đã ra tay trước tất cả những nhà đầu tư nhỏ lẻ hoặc nhà đầu tư vãng lai, đầu tư tất cả số tiền có trong tay để mua Blue chip trong thị trường thứ cấp.

Hết lệnh này đến lệnh khác, số Blue chip trong tay họ đột nhiên tăng lên mà giá đã giảm đi rất nhiều.

Ngược lại, tư bản nước ngoài đứng trên đỉnh núi, gió lạnh thấu xương.

Chúng chỉ còn lại mấy trăm tỷ để đầu tư vào để tranh giành Blue chip với Vương Vũ Hành nắm quyền kiểm soát.

Lượng tiền của cả hai bên cộng lại đã hơn 1000 tỷ, mà lần chạy đua này lại khiến giá cổ phiếu bị nâng lên.

Tuy rằng, trụ sở của Hi Vọng Mới không phát thông báo nhưng rất nhiều lời đồn nói thông báo lúc trước là giả.

Thông tin thu mua không thuận lợi chỉ là đang đóng kịch, việc thu mua vẫn âm thầm tiếp diễn, chỉ đợi chính thức đàm phàn xong mới đưa ra thông báo.

Do đó, giá cổ phiếu lại điên cuồng tăng lên.

Bên này tăng lên mấy ngày, Vương Vũ Hành lại bắt đầu điên cuồng khớp lệnh, sau đó lại tiếp tục đẩy giá xuống để mua Blue chip.

Anh ta cứ hả hê bán cao, mua thấp trong thị trường thứ cấp, cho tư bản nước ngoài ăn quả đắng.

Vì tư bản nước ngoài không có kế hoạch kiểm soát giá cổ phiếu, nên phần lớn tiền của chúng đều bị ghim ở giá cao, tiền có thể dùng được rất ít.

Hơn nữa, trước mắt chúng đã bị đội quân Âm Phủ dắt mũi, nếu không tự bắt nhịp được thì chỉ có thể ở thế bị động.

Người ta muốn bán lúc nào thì bán lúc đó, đợi ông tìm được cách giải quyết thì đã muộn rồi.

Xử lý nhanh thì có thể cứu vớt lại một chút tổn thất, xử lý chậm thì chỉ có thể ngồi nhìn người khác diễn.

Tư bản nước ngoài đến giờ, cuối cùng đã cảm thấy sự đau khổ của hệ thống Hi Vọng Mới ở trong nước.

Dùng đạo của người để trị người chính là câu nói kinh điển nhất của nước này, nói khó nghe hơn thì ăn miếng trả miếng, nợ máu phải trả bằng máu.

“Không thể tiếp tục như thế này! Phải tìm ra bọn họ rồi giết bỏ không sót một kẻ nào!”, một ông chủ lớn của tư bản nước ngoài hung hăng giao việc cho cấp dưới.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 687: Nguy Hiểm

Tư bản nước ngoài đã bị giày vò đủ rồi, hơn nữa chúng không giống như người trong nước, cho dù bị đối phó ra sao cũng muốn dùng các thủ đoạn thương mại để xử lý.

Những người này đã đứng ở vị trí cao quá lâu mà quên mất trên thế giới này vẫn còn có luật pháp. Nói chính xác hơn, chúng không quan tâm đến việc tuân thủ pháp luật, mà có rất nhiều quy tắc, chính là do chúng đặt ra.

Vì tôi là trọng tài, nên tuân thủ pháp luật hay không thì tôi tự quyết định là được.

Cho nên, khi chúng gặp khó khăn, lại không có thủ đoạn thương mại nào có thể dùng được thì sẽ giải quyết bằng bạo lực.

Chúng đã quen với quy trình như vậy, có thể đánh thì đánh, không đánh được thì giết bỏ!

Một số sát thủ hàng đầu đã được chúng thuê để tìm kiếm tung tích của Vương Vũ Hành.

May mà Vương Vũ Hành và đội quân Âm Phủ đã dự liệu được trước tình huống này nên thận trọng đối với hành tung của mình. Ngay cả Hoắc Khải cũng không biết địa điểm cụ thể của họ.

Vì họ chỉ làm trong ngành tài chính, không cần gặp mặt cũng có thể làm việc, có việc cần giao thì thông qua mạng nội bộ của Hi Vọng Mới là được rồi.

Mạng nội bộ chuyên dụng là mạng bảo mật do cao thủ vô danh và trí tuệ nhân tạo cùng nhau tạo ra. Trừ khi ai đó có đủ trình độ đồng thời phá vỡ hai vòng bảo mật, nếu không, trên thế giới này không có bất kỳ người nào có thể truy cập vào mạng này, chứ đừng nói đến việc bẻ khóa nội dung.

Nhưng mục tiêu của tư bản nước ngoài không chỉ có Vương Vũ Hành mà còn có Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân.

Tổ chức sát thủ cứ thế ập đến.

Lúc chúng tới, Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân đang cùng với vài nhân vật nòng cốt của đội hình bao vây và đàn áp bàn bạc bước tiếp theo.

Kết quả là một phát đạn phản lực suýt nữa lấy mạng của tất cả mọi người.

Đội bảo vệ nhanh chóng che chắn cho Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân rời đi, nhưng hỏa lực của đối thủ quá nhiều, đánh tới khiến họ chỉ đành ngồi trong phòng che đầu, không dám đi ra.

Một khi lộ diện chắc chắn sẽ bị giết ngay tại chỗ.

"Khốn kiếp, kiểu người gì vậy, điên rồi à!", Ninh Hạo Bân tức đến mức văng tục một câu.

Anh ta vẫn luôn sống trong nước, mà về cơ bản trong nước không thể nhìn thấy súng ống, thỉnh thoảng có xuất hiện vài thằng ngu cầm dao báo thù xã hội đã coi là một tin nóng rồi.

Những thứ giống như đạn tên lửa, súng tiểu liên trong trận đấu này thì Ninh Hạo Bân chỉ nhìn thấy trong phim ảnh. Anh ta không ngờ, mình chỉ làm kinh doanh thôi mà cũng có ngày gặp phải nguy hiểm như thế này.

Trái lại, Cổ Ngôn Tài bình tĩnh hơn nhiều, năng lực thích nghi cũng mạnh hơn.

Trước đây lúc đi theo Hoắc Khải, anh ta đã gặp tình trạng tương tự như thế. Tuy không nguy hiểm như tình huống trước mắt nhưng ít nhất anh ta thích ứng tốt hơn Ninh Hạo Bân rất nhiều.

"Chưa đầy một phút nữa tiểu đội Tinh Anh sẽ tới, việc chúng ta cần làm là phải sống sót! Chỉ cần chống đỡ qua một phút là được!", Cổ Ngôn Tài

hét lớn: "Tất cả không được để lộ đầu, cố gắng để người hạ thấp nhất có thể, tìm tất cả những thứ có thể ngăn được đạn và thuốc nổ vây xung quanh mình!"

Đội bảo vệ liên tục đánh trả, nhưng hỏa lực của họ rõ ràng không mạnh bằng đối thủ, bị trấn áp đến mức đành phải phản công lẻ tẻ.

Cổ Ngôn Tài và những người khác lợi dụng những pha phản công ít ỏi của họ khiến nhịp tấn công gián đoạn vài giây, giống như con kiến chuyển nhà, lấy tất cả mọi thứ để che chắn xung quanh.

Tất cả bàn, ghế, tài liệu đều được chất thành một vách ngăn thật dày.

Vốn dĩ họ đang muốn dựa vào bức tường và những vật cản phía sau, nhưng không ngờ một phát đạn tên lửa khiến bức tường phía sau bị nổ tung.

Hai thành viên nòng cốt của đội hình bao vây và đàn áp bị vụ nổ thổi bay lên, khi rơi xuống đất thì đã không còn nhiều cơ hội sống.

Nhìn cảnh tượng khủng khiếp như vậy khiến Ninh Hạo Bân chưa từng nhìn thấy những cảnh này choáng váng, sững sờ.

Dù năng lực cá nhân của anh ta mạnh đến đâu, cũng chỉ thể hiện trong kinh doanh. Khi đối diện với chuyện có người phút trước còn sống phút sau đã tắt thở thế này thì không kịp thích ứng.

Nỗi sợ hãi trong lòng khiến anh ta quên mất phải làm gì.

May mà Cổ Ngôn Tài ở bên cạnh, kéo anh ta lại.

Một làn đạn dày đặc bắn từ phần tường bị nổ. Một thành viên nòng cốt của đội hình bao vây và đàn áp bị bắn vào cánh tay, không kịp trốn, la hét đau đớn. Còn ba nhân viên đội bảo vệ cũng bị thương nặng.

May mắn thay có rất nhiều nhân viên bảo vệ đang từ trên lầu chạy xuống, cùng lúc đó trong tai nghe của Cổ Ngôn Tài vang lên tiếng gọi của

đội viên Tinh Anh: "Anh Cổ, hãy tự bảo vệ mình, tối đa 20 giây nữa chúng tôi sẽ đuổi đến nơi!"

Một số thành viên của tiểu đội Tinh Anh thì phụ trách bảo vệ cho Hoắc Khải và những người khác ở trong nước. Vẫn còn một số thành viên thì phụ trách bảo vệ các nhóm ở ngước ngoài.

Những thành viên quan trọng như nhóm người Cổ Ngôn Tài, gần như mỗi lần ra ngoài đều có ít nhất sáu nhân viên bảo vệ đi cùng bên người, tám nhân viên phụ trách canh gác, tám đội viên Tinh Anh phụ trách hỗ trợ vòng ngoài.

Thời gian 20 giây, nghe thì có vẻ ngắn nhưng trong mưa đạn rừng súng thì lại là một khoảng thời gian dài lê thê.

Tất cả mọi người ôm đầu, những viên đạn gào thét từ đỉnh đầu bắn vào cánh cửa, khắp căn phòng có những đồ bị trúng đạn bay lên tứ tung, thỉnh thoảng lại có thấy có tiếng người kêu lên đau đớn.

Hỏa lực hạng nặng mạnh mẽ khiến tổ chức sát thủ không hề tỏ ra kiêng dè mà tấn công. Còn những nhân viên bảo vệ không được trang bị hỏa lực mạnh thì chỉ có tác dụng duy nhất là khiến những người kia không tiến vào được một cách dễ dàng.

Nếu không, một khi chúng xông vào thì tất cả những người trong ngôi nhà này sẽ không ai sống sót.

Thời gian cứ thế trôi qua, 20 giây sau, tiểu đội Tinh Anh xông vào bên trong tòa nhà.

Tuy rằng tổ chức sát thủ có hỏa lực mạnh, nhưng chiến đấu trong không gian hẹp như thế này thì không phải là đối thủ của tiểu đội Tinh Anh. Cho dù chỉ có vài thành viên, là những người mới tuyển vào gần đây nhưng còn mạnh hơn vài lần những kẻ giết người thông thường này.

Chưa đầy 30 giây, kẻ thù đã bị tiêu diệt.

Sáu đội viên Tinh Anh tập hợp lại với những nhân viên bảo vệ tiến lên hỗ trợ, kiểm tra hiện trường đề phòng kẻ thù giả chết.

Mà hai đội viên Tinh Anh khác thì tìm thấy Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân, che chắn cho họ đi xuống lầu rồi lên xe.

Khi ngồi lên chiếc xe chống đạn mà tiểu đội Tinh Anh cải tạo đặc biệt thì Cổ Ngôn Tài mới thở phào.

Một đội viên Tinh Anh lấy hòm y tế từ phía sau băng bó cho anh ta thì lúc này Ninh Hạo Bân mới chú ý đến trên vai của Cổ Ngôn Tài bị thương.

"Anh Cổ!", Ninh Hạo Bân hoảng sợ hét lên.

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao hết", Cổ Ngôn Tài nhìn Ninh Hạo Bân, nghiêm túc nói: "Nhưng lần sau nếu gặp trường hợp như thế này nữa thì nhất định anh phải bình tĩnh! Không phải lần nào tôi cũng may mắn cứu được anh đâu, gặp nguy hiểm phải tự mình cứu lấy thân mới có thể giành lấy cơ hội sống cao nhất! Tôi không quan tâm anh sống ở trong nước an toàn như thế nào, nhưng ở đây, tình hình phức tạp hơn trong nước rất nhiều. Nếu anh không thể giữ bình tĩnh mọi lúc thì có thể sẽ chết bất cứ lúc nào! Đương nhiên, nếu anh sợ thì tôi cũng hiểu được. Anh có thể xin ông chủ về nước, đổi một người khác".

Lời nói của Cổ Ngôn Tài có thể coi là một kiểu phê bình khiến Ninh Hạo Bân ngượng đỏ mặt.

Anh ta biết, biểu hiện hôm nay của mình quả thực không đúng lắm. Nếu điểm tối đa được 100 điểm thì nhiều nhất cũng chỉ được 40 điểm.

"Tôi thật sự sợ hãi…", Ninh Hạo Bân không phủ nhận điểm này. Nhưng anh ta cũng không vì thế mà cúi đầu, chỉ bình tĩnh nhìn Cổ Ngôn Tài, nói: "Nhưng đó là phản ứng theo phản xạ tự nhiên, vì trước đây tôi chưa từng gặp tình huống như vậy, cũng chưa từng chuẩn bị tâm lý cho chuyện này. Nếu có lần sau thì sẽ không như vậy nữa! Cũng không cần báo ông chủ đổi người!"

Ngay cả khi vì vậy mà về nước thì cũng không ai trách được Ninh Hạo Bân, dù sao trước sự nguy hiểm của súng đạn, muốn bảo vệ tính mạng của bản thân cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Ninh Hạo Bân sẽ không làm như thế. Nếu vì sợ hãi mà quay về vậy thì nửa đời sau, anh ta nghĩ đến việc này sẽ chỉ vô cùng căm hận sự yếu đuối và vô tích sự của bản thân.

Địa vị của Cổ Ngôn Tài cao hơn anh ta, năng lực cũng mạnh hơn anh ta. Ngay cả người như thế còn không nói quay về thì mình làm gì có tư cách để đi? Lẽ nào tác dụng của mình ở Hi Vọng Mới còn lớn hơn người ta sao?

Đương nhiên là không phải!

Trong thời gian làm việc chung, Ninh Hạo Bân đã hoàn toàn bị Cổ Ngôn Tài chinh phục.

Anh ta hiểu rõ rốt cuộc người này lợi hại đến đâu, vô số thủ đoạn còn lão luyện hơn mình gấp 10 lần.

Trong lòng Ninh Hạo Bân đã ngầm cho mình là một cậu học sinh, muốn học tập tất cả những kinh nghiệm của Cổ Ngôn Tài.

Đây là người đàn ông thứ hai trong đời anh ta cảm thấy thật lòng khâm phục, ngoài Hoắc Khải.

Thấy dáng vẻ quyết tâm của Ninh Hạo Bân, Cổ Ngôn Tài mỉm cười nói: "Đây là quyền lựa chọn cá nhân của anh, tôi cũng không phản đối. Nhưng vẫn phải nói lại, nếu lần sau anh còn biểu hiện như vậy thì xuất phát từ việc đảm bảo an toàn, tôi sẽ chủ động đề nghị ông chủ cho anh về nước!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 688: Nghịch Chuyển

Suy nghĩ của Cổ Ngôn Tài cũng không hề sai. Nếu Ninh Hạo Bân không thể nào duy trì được bình tĩnh trong tình huống này, khả năng tồn tại sẽ giảm đi rất nhiều, còn chẳng bằng tiễn anh ta về để giữ tính mạng.

Chí ít thì một Ninh Hạo Bân còn sống sẽ hữu dụng hơn một Ninh Hạo Bân đã chết.

Đương nhiên, sở dĩ nói như vậy, cũng vì Cổ Ngôn Tài nhìn nhận tài năng của Ninh Hạo Bân. Nếu không, anh ta cũng không muốn giữ tính mạng cho người này.

Khắp thiên hạ này, người được Cổ Ngôn Tài nhìn nhận rất ít, thấp nhất cũng có thể đạt tới trình độ của thành viên đội ngũ Thiên Cơ.

Mà người như vậy, tính đến thời điểm hiện tại cũng chỉ có bảy người.

Sau đó, thành viên của tiểu đội Tinh Anh quay về, hai người trong số họ trèo lên xe của Cổ Ngôn Tài, bốn người còn lại tách nhau ra, biến mất trong khu vực lân cận.

Đây là thói quen của tiểu đội Tinh Anh, không bao giờ bỏ hết trứng vào cùng một giỏ, tránh bị địch tấn công cả đám người.

Bên phía Hoắc Khải cũng nhận được thông báo của Cổ Ngôn Tài, khi biết rằng họ bị đánh lén, Hoắc Khải đương nhiên sẽ thấy giận.

Nhưng anh không đồng ý với đề nghị báo thù của Cổ Ngôn Tài. Theo ý kiến của Cổ Ngôn Tài, gặp phải sự việc như thế này, nên ăn miếng trả miếng mới khiến tư bản nước ngoài thấy kiêng dè.

Nếu không, người ta sẽ nghĩ anh là quả hồng mềm, muốn nắn sao thì nắn.

Nhưng trong suy nghĩ của Hoắc Khải, người khác dùng đến thủ đoạn bạo lực không có nghĩa là mình cũng cần làm.

Cũng không thể nói là Hoắc Khải rất "thánh phụ" hay sùng bái tư tưởng "dùng đức độ cảm hóa người khác", chỉ là anh cảm thấy sở dĩ tư bản nước ngoài dùng đến biện pháp bạo lực vì chúng thấy mình đang ở thế yếu. Nói cách khác, tư bản nước ngoài cuống quýt lên rồi, chúng đã cảm nhận được áp lực khủng khiếp mới muốn dùng phương pháp cực đoan này để ngăn cản Hi Vọng Mới.

Đối với Hi Vọng Mới mà nói, đây là một tai họa, đồng thời cũng là một cơ hội.

Họ có thể dùng lần đánh lén này để tạo ra thanh thế vang dội hơn cho chính mình, nói trắng ra là thu hút lòng thương cảm từ người khác, để tư bản nước ngoài "muốn ném chuột nhưng sợ vỡ bình".

Cho dù sức mạnh của chúng mạnh đến mức nào đi chăng nữa cũng không dám mạo muội phạm sai lầm mà tiếp tục đánh lén nữa.

Nếu không, người dân của khu vực này sẽ không đồng ý, hoạt động của chúng ở các nơi cũng gặp trở ngại.

Vì thế, Hoắc Khải lập tức ra chỉ thị cho bộ phận quan hệ công chúng của tổng bộ cả trong nước và ngoài nước đồng loạt lên tiếng, đăng bài trên các phương tiện truyền thông về việc nhóm người Cổ Ngôn Tài bị đánh lén.

Mà trên các phương tiện truyền thông này cũng viết rõ, Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân là nhân vật chủ chốt phụ trách trận đấu với doanh nghiệp nước ngoài. Nếu họ chết thì trận chiến này cũng thất bại thảm hại.

Cho dù phương tiện truyền thông không nói rõ lai lịch của tổ chức sát thủ kia cùng người chủ thuê của chúng, nhưng những lời này đã đủ nói lên tất cả.

Hi Vọng Mới lên án kẻ gây ra trận đánh lén này khiến mọi người cũng lập tức hiểu ra, kẻ đánh lén chắc chắn liên quan đến trận chiến thương mại.

Bây giờ người ủng hộ Hi Vọng Mới nhiều không đếm xuể, có mặt khắp nơi trên thế giới, họ liên kết với nhau, đồng loạt đăng bài viết phản đối, thậm chí còn có hoạt động biểu tình lên án hành vi đấu tranh thương mại không biết quy củ này.

Đả kích từ làn sóng dư luận này cũng khiến tư bản nước ngoài gặp phải rắc rối rất lớn, đúng như những gì Hoắc Khải đã dự đoán.

Người phụ trách từ các khu vực cảnh cáo họ không được để sự việc đánh lén tiếp tục xảy ra trong hoàn cảnh này, nếu không, chúng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Nếu chỉ có một vài người phụ trách lên tiếng, có lẽ tư bản nước ngoài sẽ không buông tha, nhưng khi gần như tất cả mọi người đều nói như vậy, chúng bỗng chốc thấy đau đầu hẳn.

Thực ra chúng cũng hiểu rằng đâu phải những người này thực sự lo nghĩ cho Hi Vọng Mới, họ chỉ cảm thấy nếu trận đối đầu này thực sự thất bại, Hi Vọng Mới bị chúng nuốt chửng sẽ gây ra tổn thất cho lợi ích của mình.

Bởi vì người nuốt chửng Hi Vọng Mới không phải là họ, nếu họ không đạt được lợi ích như thế, sao có thể để người khác đạt được?

Nếu không đạt được thì hãy phá hủy, câu nói này không chỉ đúng với tình hình trong nước.

Ngoài ra, khả năng chiến đấu của tiểu đội Tinh Anh cũng khiến tư bản nước ngoài rất bất ngờ, không ngờ tổ chức sát thủ lớn mạnh như thế mà bị tám người này đánh bại.

Điều này cũng khiến cho độ khó và tiền thù lao tăng lên rất nhiều, nếu chúng tiếp tục tung thêm nhiệm vụ mới.

Bởi vì bản thân tiểu đội Tinh Anh toàn những thành viên như vậy, đã thế còn là người giỏi nhất trong số đó.

Những người có thể sánh ngang cùng dạng người này đếm trên đầu ngón tay, cộng thêm việc tiểu đội Tinh Anh đang bổ sung thành viên trên quy mô lớn, về cơ bản không một tổ chức nào muốn đối địch với nhóm người có thực lực phi phàm này.

Cùng lúc đó, Hoắc Khải cũng tăng thêm vòng bảo vệ đối với bản thân và bạn bè người thân xung quanh anh. Tuy rằng khả năng gặp phải đánh lén tương tự ở trong nước không cao, nhưng thận trọng vẫn tốt hơn, chí ít sẽ không còn xuất hiện sự việc tương tự như Cố Phi Dương gặp phải.

Phía sau thời khắc trời yên biển lặng ngắn ngủi vẫn là phong ba bão tố.

Trận địa vây quét vẫn duy trì thế tấn công với tư bản nước ngoài, một tuần, hai tuần, một tháng, hai tháng…

Thời gian không ngừng trôi đi như vậy, khi hai bên đối đầu nhau tới tháng thứ ba, cuối cùng cũng có một công ty nòng cốt của tư bản nước ngoài bị triệt hạ.

Tuy rằng mới chỉ là một công ty, nhưng ảnh hưởng rất to lớn, bởi vì đây là công ty then chốt nhất trong cả dây chuyền sản xuất này.

Nó mà ngã xuống thì cả dây chuyền sản xuất này cũng vì thế mà đứt đoạn, từ đó dẫn tới hiệu ứng domino, khiến nguồn cung tiền bạc của một tư bản nước ngoài trong liên minh này cũng sụp đổ.

Mà trong hai tháng này, tiền bạc trong tay tư bản nước ngoài cứ bị vắt kiệt hoàn toàn, từng đồng từng cắc một.

Đội quân m Phủ của Vương Vũ Hành thể hiện ra khả năng co duỗi cực kỳ "đàn hồi" của mình, hoàn thành trận đối đầu với tư bản này bằng số vốn ít hơn đối phương nhiều lần.

Họ khống chế nhịp điệu một cách hoàn hảo, không chừa lại bất kỳ cơ hội nào cho đội ngũ tài chính của tư bản nước ngoài, cứ lên rồi xuống, đến bây giờ, lực lượng của đôi bên gần như ngang hàng nhau rồi.

Cho dù tư bản nước ngoài bắt đầu rút vốn từ trong nước về, thậm chí tung tin đồn rằng họ đang tiếp xúc với vài công ty đầu tư trong nước, muốn chuyển nhượng cổ phần trong tay mình ra ngoài.

Thế nhưng điều này không thay đổi được thứ gì, khi ưu thế của anh gần như áp đảo mà anh còn không thắng nổi, bây giờ thực lực của đôi bên tám lạng nửa cân thì đừng nhắc đến nữa.

Thậm chí có thể nói rằng, từ một kẻ xâm lấn đầy kiêu ngạo, tư bản nước ngoài đã "quay xe" thành một kẻ phòng bị đáng thương.

Họ chỉ có thể tìm cách thu gom nguồn vốn, muốn rút mình ra khỏi vũng bùn.

Nhưng Hoắc Khải chờ đợi bấy lâu, huy động tất cả các nguồn sức mạnh từ trên xuống dưới, làm sao có thể cho họ cơ hội rời đi chứ.

Không một công ty nào dám mua lại quyền cổ phần của những công ty kia, trừ hệ thống Hi Vọng Mới ra, đây là tuyên bố mà đích thân Hoắc Khải đưa ra.

Ai mua thì kẻ đó chính là kẻ địch của Hi Vọng Mới!

Anh có thể nói rằng tôi đang quấy rối hoạt động thương mại thông thường, nhưng xin lỗi nha, cứ thích ngang ngược thế đó!

Anh chịu thì chịu, không chịu cũng phải chịu, ảnh hưởng gì tới chúng tôi đâu.

Nhưng chỉ cần anh làm kẻ địch của Hi Vọng Mới, thế thì từ nay trở đi, thế giới này không còn chỗ đứng cho anh nữa.

Từ mấy tháng trước, tất cả mọi người tưởng rằng Hi Vọng Mới sắp "ngỏm" rồi, đến thời điểm hiện tại, họ đã đứng vững. Hi Vọng Mới thể hiện ra thực lực mạnh mẽ của mình bằng việc xoay chuyển kỳ tích thêm một lần nữa khiến ai cũng thấy chấn động.

Công ty nhận được sự hoan nghênh và nhìn nhận của các giới, còn được ủng hộ trên rất nhiều phương diện, điều này khiến phát ngôn của Hoắc Khải gần như biến thành một quy luật.

Trong tình huống này, không một ai còn dám đụng tới Hi Vọng Mới đang lên như diều gặp gió nữa.

Thế nên, tư bản nước ngoài muốn bán cổ phần trong tay nhưng không còn ai dám khớp lệnh.

Giản Tư Tư dẫn đầu đội ngũ đàm phán, đích thân đưa ra yêu cầu đàm phán với tư bản nước ngoài.

Các anh muốn bán cổ phần, không thành vấn đề, nhưng chỉ có chúng tôi mua được. Về phần giá cả, có thể thương lượng.

Mức giá mà Giản Tư Tư có thể đưa ra đương nhiên thấp hơn rất nhiều so với giá thị trường. Ví dụ như một cổ phiếu có giá mười mấy tệ tới hai mươi tệ trên thị trường thứ cấp, vào tay cô, bảy tám tệ là cao rồi.

Nói theo cách của cô ấy thì đa số cổ phiếu mà các anh sở hữu thuộc thị trường thứ cấp, mà giá cổ phiếu trước giờ không hề cố định. Bây giờ còn cao đấy, có lẽ đợi mấy ngày nữa bị người ta phá phiên là thấp ngay.

Chỉ có quyền cổ phần nằm trong tay một số cổ đông nhỏ của các anh mới có giá trị với chúng tôi. Nếu không, chúng tôi chẳng buồn ngó ngàng tới cổ phiếu trên thị trường thứ cấp.

Tư bản nước ngoài đương nhiên không đồng ý với mức giá này, nếu thực sự bán đi với mức giá chỉ bằng một phần ba giá thị trường, chắc họ lỗ sặc tiết.

Nhưng nếu không bán, Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân phát động tấn công lại khiến họ khó lòng đối phó..

Bây giờ tư bản nước ngoài dùng một lượng tiền lớn để duy trì, họ chỉ có thể cố nén cơn xung động trong lòng, đàm phán giá cả thu mua cổ phiếu với Giản Tư Tư.

Cuộc đàm phán như thế này không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai được, nhưng Giản Tư Tư cũng không nóng vội, mỗi ngày tôi báo giá với anh một lần, anh không chịu thì tôi đi luôn, chẳng buồn lắm lời với anh.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 689: Thu Mua

Tư bản nước ngoài bây giờ vô cùng bị động, họ rất muốn tát cho Giản Tư Tư vài cái, trước giờ chưa ai dám vênh váo trước mặt họ chứ đừng nói là một người phụ nữ!

Cho dù cô rất xinh xắn, vóc dáng cũng rất đẹp, nhưng thế thì đã sao, chúng tôi là gia tộc lớn đã tồn tại hàng trăm năm nhé!

Nhưng vấn đề bây giờ nằm ở chỗ Giản Tư Tư đại diện cho Hi Vọng Mới, mà Hi Vọng Mới là công ty duy nhất có thể mua lại cổ phần của họ ở thời điểm hiện tại.

Không phải tư bản nước ngoài chưa từng nghĩ tới phương pháp khác, nhưng những người tư vấn họ đều có chung một đáp án.

Trận chiến thương mại này do họ khơi mào ra trước, đến nước này rồi thì đừng nghĩ tới con đường nào khác.

Hoặc là thừa nhận thất bại của bản thân, hoặc là nghiến răng nghiến lợi chống đỡ, không có lựa chọn thứ ba.

Sau cùng, khi trận giằng co của đối phương bước vào tháng thứ tư, tư bản nước ngoài cuối cùng cũng không trụ nổi nữa.

Đã có quá nửa số công ty nòng cốt của họ bị Ninh Hạo Bân và Cổ Ngôn Tài hạ gục, bốn tháng trời không có nguồn vốn lưu động, về cơ bản không một công ty nào trụ nổi. Mà công ty càng to thì càng khó trụ vững.

Sân sau bốc cháy với thế lửa đượm, tư bản nước ngoài biết rõ mình không còn khả năng giành thắng lợi nữa.

Bây giờ chúng chỉ có thể thay đổi cách nghĩ, không dám đòi nuốt chửng Hi Vọng Mới, mà nghĩ cách làm thế nào để bảo toàn chính mình.

Chỉ cần có thể sống sót trong trận chiến này, với các mối quan hệ của họ, có lẽ vẫn còn cơ hội "Đông Sơn tái khởi" trong tương lai.

Trong một sáng sớm nào đó, Giản Tư Tư đi báo giá như thường lệ, cuối cùng tư bản nước ngoài cũng có ý định đàm phán.

Họ không còn dùng tâm thế kiêu ngạo để đối diện với Giản Tư Tư nữa, thay vào đó là ủ rũ và bất lực.

Trong trận đấu bằng tư bản này, cuối cùng họ cũng hiểu ra một đạo lý, đó là đừng đi ngược lại với xu thế.

Hi Vọng Mới có thể phát triển được đến hiện tại đã là một xu thế vượt thời đại rồi, anh đối đầu với nó, liệu có kiếm được trái ngọt không?

Chủ yếu nhất là tư bản nước ngoài đã đánh giá thấp khả năng của Hi Vọng Mới, họ tưởng rằng dùng mười nghìn tỷ tiền mặt là có thể xử lý mọi chuyện êm đẹp, nhưng không biết rằng sự việc trong giới kinh doanh trước nay không hoàn toàn do tiền mặt quyết định.

Nếu thực sự như thế, cũng không có các vụ án kinh điển trong chiến tranh thương mại.

"Bốn trăm tỷ!"

Đây là báo giá của Giản Tư Tư, cái giá này thực sự khá thấp.

Lúc trước, khi tư bản nước ngoài mua số cổ phần kia, họ dùng tới gần ba nghìn tỷ. Nếu đặt trong kênh thương mại thông thường, chí ít thì ba nghìn tỷ này cũng có thể thêm về vài trăm tỷ.

Nhưng bây giờ Giản Tư Tư muốn dùng giá cả ngang với cổ tức để mua lại số vốn của họ?

Đối với tư bản nước ngoài mà nói, đây là một sự sỉ nhục, sỉ nhục trắng trợn.

Hi Vọng Mới không hề sợ các anh không chịu bán, người ta không sốt ruột, có thừa thời gian nhìn các anh chạy loạn lên như khỉ.

Tư bản nước ngoài biết rõ điều này, họ chỉ có thể cố nhẫn nhịn cơn giận trong lòng, nghiêm túc đàm phán với Giản Tư Tư.

"Bốn trăm tỷ không được, giá khởi điểm của chúng tôi là một nghìn tám trăm tỷ".

"Xin lỗi nha, Hi Vọng Mới không có nhiều tiền như thế, kể cả có, cũng không thể dùng để mua số cổ phần này được", Giản Tư Tư đứng thẳng dậy, trông như thể sắp đi.

Nếu cô bỏ đi thì báo giá ngày hôm sau vẫn là bốn trăm tỷ, không hề thay đổi.

Mà thời gian không đợi người, tư bản nước ngoài chỉ có thể gọi cô ấy quay lại: "Giá cả có thể thương lượng được, nhưng bốn trăm tỷ thực sự quá thấp, chúng tôi có thể nhượng bộ tới mức một nghìn sáu trăm tỷ, đây là giới hạn cuối cùng!"

"Giới hạn? Các ông còn có giới hạn à?", Giản Tư Tư khinh thường.

Tất cả mọi người đều biết chuyện Ninh Hạo Bân và Cổ Ngôn Tài bị đánh lén ở nước ngoài, với tư cách là người của công ty, tất nhiên Giản Tư Tư cũng cực kỳ tức giận vì chuyện này. Nếu không phải vì cô là phụ nữ, lại không biết đánh đấm, có lẽ cô đã xách súng ống đạn dược ra nước ngoài báo thù rồi.

Không phải ai cũng bình tĩnh được như Hoắc Khải để dùng cách thức phù hợp nhất trừng phạt kẻ địch.

Giản Tư Tư suy nghĩ rất đơn giản, nếu không thể dùng bạo lực để báo thù, vậy thì phải khiến tư bản nước ngoài "đổ máu" thật nhiều trên thương trường!

Chí ít thì phải đổ máu nhiều hơn những người bị thương!

Báo giá của đôi bên không ngừng co kéo qua lại, báo giá của tư bản nước ngoài cứ giảm hết lần này đến lần khác, nhưng Giản Tư Tư rất ít khi tăng giá lên.

"Vẫn là câu nói đó, chúng tôi đợi được, chỉ sợ các ông không có nhiều thời gian nữa. Song phương tác chiến không phải sở trường của các ông, vả lại tôi nghe nói hình như liên minh tư bản của các ông đang đi đến hồi sụp đổ?", Giản Tư Tư quăng ra một quả lựu đạn cực lớn.

Tuy rằng người của tư bản nước ngoài đã biết đến quả lựu đạn này từ lâu rồi, nhưng khi nghe về nó từ miệng người khác vẫn thấy dao động vô cùng.

Giản Tư Tư không hề nói dối, qua một thời gian đấu đá, thất bại của tư bản nước ngoài khiến liên minh vốn chẳng kiên cố này dần dần tan đàn xẻ nghé.

"Tôi thừa nhận cô nói không sai, nhưng mong các cô cũng hiểu cho rõ, bán cổ phần đi không có nghĩa rằng chúng tôi cảm thấy số cổ phần này không giá trị. Gia tộc của chúng tôi có truyền thống và lịch sử phát triển tốt đẹp và lâu đời, chúng tôi phải đảm bảo sự tồn tại của gia tộc, thế nên mới rút bớt nguồn vốn để ổn định cục diện hiện tại. Nhưng nếu giá mà các cô đưa ra quá thấp, chúng tôi cũng có thể chọn cách không bán, cứ giữ số cổ phần này là được. Dù sao chúng tôi cũng mua cổ phần từ những công ty tốt nhất trong hệ thống Hi Vọng Mới. Chúng tôi có lý do để tin rằng, trong tương lai không xa, giá trị của số cổ phần này sẽ không ngừng tăng cao, đủ để bù đắp tổn thất của chúng tôi!"

Người phụ trách đàm phán của tư bản nước ngoài có kỹ năng nói chuyện rất điêu luyện.

Họ biết ưu thế của Hi Vọng Mới là gì, cũng biết Hi Vọng Mới kiêng dè điều gì.

Nếu đối lại là một thanh niên thiếu kinh nghiệm khác, có lẽ sẽ thấy luống cuống, bởi vì lời nói của đối phương đã đâm trúng vào điểm yếu của Hi Vọng Mới.

Không sai, những cổ phần này thuộc về số công ty ưu tú nhất, đồng thời có tiềm lực nhất trong hệ thống Hi Vọng Mới. Về điều này, tư bản nước ngoài đã tiến hành điều tra và phân tích tường tận từ lâu rồi.

Nếu họ cứ giữ nguyên số cổ phần này, án binh bất động, chắc chắn sẽ thu lợi rất nhiều trong tương lai, mà Hi Vọng Mới chỉ có thể trơ mắt nhìn phần lớn lợi nhuận bị đám người này cuỗm đi không hề tốn sức.

Quan trọng nhất, đây là kẻ địch của Hi Vọng Mới, một lượng lớn cổ phần nằm trong tay kẻ địch, suy cho cùng cũng là một mối họa ngầm.

"Ông nói không sai, số cổ phần này chắc chắn có thể giúp các ông kiếm một khoản khá khẩm trong tương lai. Nhưng lý tưởng của Hi Vọng Mới là sao trời biển rộng, không phải vài thứ trước mắt. Nếu các ông không cố gắng, chúng tôi có thể tiện đà "xơi" luôn gia tộc của các ông, đến lúc đó, không ai có thể chống lại Hi Vọng Mới nữa. Cho dù các ông sở hữu số cổ phần này, vẫn chỉ là thuộc hạ của chúng tôi thôi. Xin chớ quên, các ông đang cầm cổ phần của công ty thuộc hệ thống Hi Vọng Mới, chứ không phải bản thân Hi Vọng Mới, đây là cách biệt rất lớn đấy".

Đối phương cứ nói qua nói lại, không ngừng gây sức ép cho nhau. Họ có cách nghĩ của riêng họ, cũng hiểu được đối phương muốn gì, bây giờ điều họ phải làm là xem xem khả năng chịu đựng của ai mạnh hơn thôi.

Khi có một bên không chịu nổi thì cuộc đàm phán này sẽ đến hồi kết thúc.

Mà trên thực tế, cuộc đàm phán này chưa cần đến một tuần đã hoàn thành rồi.

Bởi vì Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân lên kế hoạch cho một lần tập kích kỳ lạ "rút củi dưới đáy nồi", nhanh chóng nuốt gọn vài công ty nòng cốt của tư bản nước ngoài. Tuy rằng không phải Hi Vọng Mới nuốt được, trong đó còn bao gồm khá nhiều thành viên của đội hình vây quét này, thậm chí sau lưng còn thấp thoáng hình bóng của các nhà tư bản quy mô lớn khác.

Nhưng không cần biết thế nào, điều này vẫn khiến áp lực và cảm giác nguy hiểm trong lòng đối phương tăng mạnh.

Họ biết rằng nếu cứ như thế này thì đám tư bản kia sẽ chen chân vào.

Một khi dẫn dụ đám sói này đến, cho dù bản thân mình từng là vua của muôn loài cũng không thể nào đè xuống được.

Một nghìn một trăm sáu mươi tỷ là cái giá cuối cùng mà tư bản nước ngoài muốn bán cổ phần.

Giản Tư Tư vốn định đề nghị kéo dài đàm phán hết mức có thể, tóm lại tình hình hiện tại của tư bản nước ngoài không ra gì, thời gian kéo dài càng lâu thì càng bất lợi cho đối phương.

Nhưng đề nghị này bị Ninh Thần phủ nhận.

Trong suy nghĩ của Ninh Thần, tư bản nước ngoài đã sa cơ lỡ vận, không cần khiếp sợ nữa. Kể cả cho họ một nghìn tỷ cũng không thay đổi được cục diện sau cùng.

Thả những người này trở về, từ góc độ của đối phương, có lẽ không khác gì thả hổ về rừng.

Nhưng nếu đứng từ góc độ lý trí, hà tất phải đuổi cùng giết tận?

Tư bản nước ngoài đã vận hành cả trăm năm, họ không phải kẻ hiền lành, càng không dễ bị hạ gục như vậy.

Nếu thực sự dồn đối phương vào đường cùng, khiến họ báo thù mình bất chấp mọi giá, cho dù là Hi Vọng Mới, cũng phải chịu thiệt thòi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

Chương 690: Giáo Huấn

Chuyện Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân bị đánh lén chưa qua được bao lâu, điều này vẫn luôn khiến Ninh Thần lo lắng.

Quan trọng nhất là cô cảm thấy Hi Vọng Mới đã chứng minh được thực lực của bản thân trong trận chiến này, đồng thời cũng thu hoạch được khá nhiều lợi ích.

Đã được lợi rồi thì đừng tỏ ra ấm ức nữa, thấy được thì nên ngừng.

Từ góc độ này, Ninh Thần đã có vài phần phong thái của Hoắc Khải rồi, hay nói cách khác, ảnh hưởng của Hoắc Khải tới cô quá sâu đậm. Cách suy nghĩ của cô đã giống Hoắc Khải rất nhiều rồi.

Giản Tư Tư hiểu được điều này, cô thừa nhận cách nghĩ của Ninh Thần xa hơn và sâu hơn mình nên cũng không nói gì.

Dù sao thì cô ấy chỉ là phó tổng giám đốc, mà Ninh Thần không chỉ là tổng giám đốc – cấp trên cao nhất của cô, mà còn là một trong những người nắm giữ thực quyền của công ty này.

Khi trang web chính thức của Hi Vọng Mới tuyên bố thu mua lại cổ phần bị người nước ngoài mua mất với cái giá một ngàn sáu trăm tỷ, cả nước ăn mừng.

Trong mắt người thường, đây là trận chiến rực rỡ và vẻ vang của "hàng nội địa", cũng là ví dụ kinh điển chứng minh rằng doanh nghiệp trong nước không thua kém gì người khác!

Hi Vọng Mới thắng rồi, đồng nghĩa với cả đất nước cũng thắng rồi.

Rất nhiều phòng ban gửi lời chúc mừng tới Hi Vọng Mới, còn những doanh nghiệp kia thì nhào tới như ong vỡ tổ, vừa gửi lời chúc mừng, vừa tặng quà cáp.

Vì thế, Ninh Thần đành phải tổ chức một bữa tiệc đặc biệt, một mặt để chúc mừng thắng lợi này, mặt khác cũng giúp những thương nhân kia quây quần lại một chỗ, tiện bề cảm tạ.

Các buổi gặp mặt trên thường trường vẫn luôn là nơi để mở rộng vòng giao thiệp.

Tuy rằng danh tiếng của Hi Vọng Mới không cần phải chủ động để mở rộng quan hệ nữa, thiếu gì người chủ động tới tìm.

Đến cả nhân vật khổng lồ như Quốc tế Đường Thị cũng phải xếp hàng sau trong thời đại này.

Nhiều công ty với khối tài sản hàng ngàn tỷ thậm chí nhiều hơn đều rất mong được hợp tác cùng Hi Vọng Mới.

Trong buổi tiệc này, hiệu ứng danh tiếng của Hi Vọng Mới được thể hiện cực kỳ rõ nét.

Tất cả thương nhân đều tỏ ra cung kính và nhiệt tình với người của Hi Vọng Mới, cho dù anh chỉ là một nhân viên bình thường, cũng không ai dám vênh váo trước mặt anh.

Những ông chủ lớn với khối tài sản hàng chục tỷ thậm chí hàng trăm tỷ đối xử khách sáo với nhân viên của mình như thế khiến sự kiêu ngạo trong lòng nhân viên của Hi Vọng Mới như sắp tràn ra ngoài.

Cho dù biểu hiện của họ rất kiêu ngạo cũng không một ai dám nói gì, ngược lại còn hết lòng tung hô.

Giản Tư Tư nhìn rõ tình huống như thế, nhưng không nói nhiều.

Chỉ khi sự việc đã qua, cô mới mở một cuộc họp cho các chủ quản, long trọng nhắc nhở tất cả mọi người.

“Tôi biết mọi người đã đạt được thành tích rất tốt, thậm chí có thể nói rằng chạm tới kỳ tích hiếm có trên thế giới! Mọi người cảm thấy tự hào

hoặc tự mãn về điều này, điều này có thể hiểu được. Đến cả bản thân tôi cũng cảm thấy hết sức tự hào khi nhắc tới Hi Vọng Mới. Mỗi người nhìn vào công ty của chúng ta hoặc biết chúng ta làm việc ở công ty này đều cảm thấy rất ngưỡng mộ. Gia nhập vào Hi Vọng Mới có lẽ là lựa chọn đúng đắn nhất suốt cuộc đời chúng ta!"

Những chủ quản kia lục tục bật cười, phụ họa với câu nói của Giản Tư Tư.

Đây là sự việc mà mọi người đều nghĩ đến, không có gì để nói nhiều.

Giản Tư Tư vừa dứt lời, lập tức nghiêm túc nói: "Nhưng bây giờ điều tôi cần nói với mọi người là, kiêu ngạo cũng được thôi, tự mãn cũng được thôi, nhưng đừng biểu hiện ra ngoài. Mọi người phải giấu hết ngạo mạn vào lòng, biến nó thành tự tin rồi chuyển hóa thành động lực! Chứ không phải ngày nào cũng vênh mặt song song với trời, như thể giẫm đạp tất cả mọi người dưới chân. Không được phép làm như vậy! Bởi vì từng động thái cử chỉ hành vi ngôn từ của mọi người đều đại diện cho công ty này! Mọi người có biểu hiện không tốt, người khác sẽ nghĩ rằng Hi Vọng Mới không ra gì. Có lẽ trong số những người ngồi đây sẽ thấy không phục, cảm thấy chúng ta nên kiêu ngạo, nhưng tôi là phó tổng giám đốc của công ty, tôi phải nghĩ cho lợi ích của công ty. Thế nên, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ thành lập một nhóm đánh giá tác phong, tiến hành đánh giá hình tượng của công ty với bên ngoài. Kết quả của đánh giá sẽ gộp thành tích của tất cả mọi người với nhau. Nhân viên cấp dưới phạm lỗi, bản thân họ bị trừ tiền, nhưng chủ quản còn bị trừ nhiều hơn! Quản lý người của mình cho tốt, đồng thời quản lý chính mình, nhớ lấy, niềm tự hào của chúng ta không phải vì chúng ta tháo vát đến đâu, mà vì công ty của chúng ta xuất sắc! Đã hiểu chưa!"

Uy danh mà Giản Tư Tư gây dựng được ở công ty trong mấy năm qua chỉ đứng sau Ninh Thần.

Mà xét trên tình hình thực tế, uy danh của Ninh Thần phần nhiều đến từ việc cô ấy là người điều khiển công ty này. Còn Giản Tư Tư là người chấp

hành, chuyện lớn việc nhỏ đều có mặt cô ấy, tất cả mọi người tận mắt chứng kiến năng lực của cô ấy.

Vì thế, thấy Giản Tư Tư nghiêm nghị như vậy, nghe thấy giọng nói nghiêm khắc của cô ấy, đám đông hiểu rằng cô ấy thực sự tức giận rồi.

Mấy nhân vật tầm cỡ chủ quản nhanh chóng chủ động kiểm điểm, ngỏ ý sau buổi họp sẽ lập tức truyền đạt nội dung này xuống cấp dưới, sau này tuyệt đối không được phạm phải lỗi lầm tương tự!

Sự thành lập của nhóm đánh giá tác phong có thể ngăn chặn một số mối họa ngầm kéo tới trong quá trình phát triển thần tốc của Hi Vọng Mới.

Yêu cầu nhân viên phải khiêm tốn, không được nghĩ rằng trời to nhất họ to nhì, đây là suy nghĩ của Giản Tư Tư.

Sau khi biết chuyện này, Ninh Thần cũng ủng hộ Giản Tư Tư, ngỏ ý rằng đây là một trong những sự việc quan trọng nhất của công ty trong năm nay.

Cô cũng không trách Giản Tư Tư tự mình quyết định, bởi vì đây là cách làm đúng đắn, Giản Tư Tư có thể phát hiện ra chi tiết mà cô không chú ý tới một cách kịp thời, đáng được ngợi khen.

Bao gồm cả Hoắc Khải, anh cũng gọi điện thoại từ nước ngoài về, bởi vì sự kiện thành lập nhóm đánh giá tác phong đã lên trang đầu các phương tiện truyền thông.

Đa phần các trang truyền thông đều nói rằng Hi Vọng Mới là một công ty xuất sắc, dù giành được chiến thắng trong quá trình đấu đá với tư bản nước ngoài nhưng không hề kiêu ngạo, có thể "phanh xe" kịp thời, thật khiến người ta thấy bất ngờ.

Hoắc Khải bày tỏ sự khẳng định và ngợi khen công lao của Giản Tư Tư.

Lời khen của anh đương nhiên khiến Giản Tư Tư rất vui. Người khác nói thế nào cô cũng không để tâm, chỉ có lời nói của Hoắc Khải, đến cả

dấu câu cũng có thể dẫn dắt tâm trạng của cô.

Sau đó, tư bản nước ngoài ký kết thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần chính thức, hai bên tiền trao cháo múc.

Nằm ngoài dự đoán vì lần thu mua cổ phần này do một mình Hi Vọng Mới tiến hành, không còn công ty nào khác tiến hành giao nhận.

Điều này khiến một số công ty trong hệ thống cảm thấy bất mãn, cảm thấy Hi Vọng Mới đang "ăn mảnh".

Nhưng trước khi tiến hành thu mua, Hi Vọng Mới đã hứa trước với các công ty bán cổ phần, lần này do một mình Hi Vọng Mới thu mua, họ có thể coi như một trong số những công ty hợp tác chiến lược của Hi Vọng Mới.

Đây là mua chung chứ không phải thu mua.

Hi Vọng Mới chỉ sở hữu những cổ phần không thể ảnh hưởng tới quyền kiểm soát thực tế, công ty vẫn là của các anh, đồng thời các anh có thể vận hành độc lập, có giá trị thương hiệu độc lập.

Đa phần các công ty đều đồng ý, bởi vì từ lần thắng lợi này của Hi Vọng Mới có thể đoán định rằng, trong thế giới tương lai, Hi Vọng Mới sẽ trở thành công ty đứng đầu, không có ai sánh bằng.

Có thể dùng một phần cổ phần để đổi lấy quan hệ hợp tác chiến lược, không hề thua thiệt.

Còn về thỏa thuận hợp tác nguyên bản nói rằng lần thu mua này có thể do cả hệ thống Hi Vọng Mới tham gia vào, họ sẽ coi như không nhìn thấy.

Dù sao thì thỏa thuận cũng do mình ký mà, mình bảo nó vô hiệu thì nó vô hiệu, không ai có quyền nói ra nói vào.

Về phía những công ty bất mãn khác, họ cảm thấy họ và Hi Vọng Mới trộn lẫn vào nhau, trái với nội dung thỏa thuận, nhưng ai thèm để ý chứ.

Tiếng nói của họ không đủ to, cũng không đủ tầm!

Đây là một cuộc làm ăn, nếu đã là làm ăn thì đương nhiên phải chọn cách làm có lợi nhất cho bản thân.

Đến cả Hi Vọng Mới cũng vậy, một mình họ thu mua cổ phần của những công ty này, có thể giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất.

Lợi nhuận của Hi Vọng Mới trong tương lai sẽ nhiều đến mức không thể đong đếm nổi, chia cho người khác nhiều hơn một phần thì mình sẽ thất thoát đi một phần. Nếu đã như thế, chi bằng cứ giữ cổ tức trong tay mình.

Mà mấy chục công ty kia vốn đã là một phần quan trọng tạo nên hệ thống, không có bất ngờ gì lớn, về cơ bản sẽ không xảy ra khả năng họ "ra khỏi cuộc chơi".

Đương nhiên, trong tay nắm giữ một phần cổ phần của đối phương cũng có thể uy hiếp họ trên một mức độ nhất định.

Nếu các anh muốn làm gì bất lợi cho Hi Vọng Mới hoặc tạo ra chính sách sai lầm nào đó, Hi Vọng Mới có thể dùng chỗ cổ phần này này là cơ sở để thu mua nhiều cổ phần hơn, biến họ thành của mình.

Đây chính là thanh kiếm Damocles mãi mãi lơ lửng trên đỉnh đầu, biến thành lời răn dạy mà những người này không thể nào quên được.

Bao gồm cả người trước nay không thích hưởng lợi từ người khác như Ninh Thần cũng không lên tiếng phản đối, cô biết rất rõ ý nghĩa của sự việc này.

Sau này, Hi Vọng Mới không thể bị công phá từ bên ngoài, nội bộ cũng kiên cố như vàng, thực sự không còn nhược điểm nào nữa!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 691: Hậu Cần

Ninh Thần tuy là người lòng dạ hiền lành nhưng cũng sẽ không tỏ ra nhún nhường trước những việc lớn, doanh nhân có thể không nhất thiết phải cứng rắn với tất cả mọi việc, nhưng những việc gì thực sự tốt cho công ty thì nhất định phải làm được.

Hơn nữa, đây chỉ là chuyện thuận mua vừa bán, người ta sẵn sàng bán thì Hi Vọng Mới có quyền mua, những người khác chẳng có quyền gì để nói xen vào.

Một ngàn một trăm sáu mươi tỷ, đây quả là một con số rất lớn, nhiều người nghĩ rằng Hi Vọng Mới sẽ không thể chi ra một lúc quá nhiều tiền như vậy và rất có thể phải trả góp vốn ở nước ngoài.

Ngân hàng đã lên kế hoạch để sẵn sàng tận dụng vấn đề này. Thậm chí nhiều công ty trong hệ thống cũng đang nghĩ đến điều đó. Có khi họ còn có thể tận dụng vấn đề này để tạo ra sự khác biệt.

Ai biết được Hi Vọng Mới thực sự đã có thể nhanh chóng lấy ra một số tiền mặt lớn như vậy, ký hợp đồng ngay trong ngày, và cũng thanh toán luôn ngay trong ngày.

Tiền được chuyển thẳng từ tài khoản từ nước ngoài. Dù không biết Hi Vọng Mới lấy từ đâu ra nhiều tiền như vậy, nhưng bọn họ đều có thể đoán được, số tiền này nhất định được cung cấp bởi đội làm việc trên thị trường thứ cấp của Hi Vọng Mới.

Thị trường đó ác liệt như vậy, mà họ vẫn có thể rút ra số tiền hơn một ngàn tỷ bất cứ lúc nào?

Điều này khiến nhiều người càng thêm trầm mặc, thấy sức mạnh của Hi Vọng Mới thật đáng kinh ngạc. Họ nhận ra rằng công ty này đã thực sự trở thành một công ty khổng lồ!

Cần phải biết, mặc dù có thể vẫn có một vài công ty trên khắp thế giới có tài sản tương đương với Hi Vọng Mới, nhưng có rất ít công ty có thể rút ra nhiều tiền mặt đến thế cùng một lúc mà không hề khiến việc làm ăn bị ảnh hưởng.

Bởi vì đây không phải là một ngàn, cũng không phải một trăm triệu, mà là hơn một ngàn tỷ!

Sau khi có được quyền cổ phần trong tay, Ninh Thần đã lãnh đạo mọi người sắp xếp lại tài sản trong nước, khắc phục tất cả các vấn đề đã được phát hiện thông qua các cuộc đấu tranh thương mại bấy lâu nay.

Họ không háo hức mở rộng quy mô hay chiếm lĩnh thị trường, mà trước hết là muốn tạo nên một nền móng vững chắc hơn.

Điều này cũng làm cho người khác biết rõ, sau này Hi Vọng Mới sẽ không thể nào thua được nữa.

Sau khi chiến thắng, họ còn có thể có tinh thần sắp xếp lại mọi việc càng sớm càng tốt, từ đánh giá rủi ro đến việc khắc phục vấn đề hiện tại, thế thì còn thứ gì có thể đánh bại họ được đây?

Sau khi tư bản nước ngoài nhận tiền và trả lại cổ phần, Hi Vọng Mới cũng rất hợp tác mà rút khỏi chiến dịch bao vây đàn áp.

Tuy nhiên, việc rút lui của Hi Vọng Mới cũng không có nghĩa là tư bản nước ngoài sẽ được ổn định trở lại.

Bây giờ tư bản nước ngoài đã trở thành một miếng thịt béo bở vô cùng dễ ăn, không biết có bao nhiêu công ty muốn chia năm sẻ bảy.

Kể cả sau khi tư bản nước ngoài chuyển hết tiền về, trong tay họ vẫn còn khoảng mấy chục ngàn tỷ tiền mặt, nhưng cũng không ngăn được lòng tham của những người này.

Họ có rất nhiều tiền mặt, nhưng cốt lõi của công ty đang bị lung lay và nền tảng đã rất suy yếu. Về điểm này thì nó hoàn toàn ngược lại với Hi

Vọng Mới.

Nền tảng không vững chắc, thì cho dù có nắm nhiều tiền mặt trong tay cũng vô nghĩa.

Lần này Hi Vọng Mới chủ động rút khỏi cuộc chiến, khiến cho Ninh Hạo Bân có chút không hiểu nổi.

"Tại sao chúng ta không thừa thắng xông lên? Ngay cả khi đạt được thỏa thuận với đối phương, thì trước giờ chúng ta vẫn luôn điều hành trụ sở trong nước và nước ngoài một cách tương đối độc lập, nên cho dù chúng ta tiếp tục chiến đấu với họ thì cũng không ai có thể nói chúng ta cái gì".

Hoắc Khải đã kiểm tra nhiều phòng thí nghiệm khác nhau trong những ngày gần đây, bây giờ đang đứng cùng với Ninh Hạo Bân, Cổ Ngôn Tài và những người khác.

Nghe thấy sự thắc mắc của Ninh Hạo Bân, Hoắc Khải khẽ mỉm cười, nhưng cũng không nói gì.

Cổ Ngôn Tài nói: "Chúng ta rút lui không phải là vì sợ người khác nói cái gì, nhưng trong cuộc đấu tranh này, nhìn thì thấy có vẻ như tư bản nước ngoài chỉ mất đi một phần lợi nhuận của cổ phần trong nước, nhưng thực tế thiệt hại của họ còn lớn hơn nhiều so với bề nổi này. Khi ước tính một cách thận trọng thì thấy rằng thiệt hại của tư bản nước ngoài tối thiểu phải đến năm ngàn tỷ. Nếu tính đến tác động lâu dài thì thậm chí còn nhiều hơn thế. Mà chúng ta thì đã gặt hái được những lợi ích to lớn, về tiền mặt thì chúng ta đã thu được mấy ngàn tỷ và đã có thể mua lại cổ phần của hàng chục công ty chủ chốt. Ngoài ra, thông qua cuộc chiến này, Hi Vọng Mới cũng đã trở nên nổi tiếng hơn rất nhiều so với trước đây. Bây giờ chúng ta chỉ cần củng cố lợi nhuận của chính mình, đó là sự lựa chọn tốt nhất. Điều quan trọng nhất là nếu chúng ta nhất quyết thâu tóm tư bản nước ngoài thì rất có thể sẽ khiến cho nhiều người khác hoảng sợ. Nhiều người hy vọng rằng tư bản nước ngoài sẽ bị nuốt chửng, nhưng họ nhất định không muốn bị chúng ta nuốt chửng, đây chính là hai chuyện khác nhau. Họ chỉ mong nắm trong tay nguồn lợi này, nhưng nếu chúng ta thực sự phát triển đến

quy mô ngoài sức tưởng tượng một cách nhanh chóng thì có thể sẽ gây ra phản ứng dữ dội và khiến cho thêm nhiều người quay lưng, bủa vây chúng ta. Vì vậy, chúng ta phải củng cố nền tảng, ngồi trên đỉnh núi xem hổ dữ đánh nhau, sau đó chờ thời cơ tốt hơn rồi mới ra tay, hiểu chưa?"

Lời giải thích của Cổ Ngôn Tài rất chi tiết, Ninh Hạo Bân cũng không phải là một kẻ ngốc mà là một người đàn ông rất thông minh.

Anh ta khẽ gật đầu nói: "Tôi hiểu được rồi, phán đoán của anh căn cứ vào ngoại cảnh và tình hình chung, quả thực rất có lý. Nhưng tôi vẫn cảm thấy bỏ qua nhiều quyền lợi như thế này thì thật đáng tiếc".

Suy nghĩ của Ninh Hạo Bân thực ra rất dễ hiểu.

Tư bản nước ngoài đã bị thương rất nặng, chỉ cần Hi Vọng Mới muốn thì hoàn toàn có thể biến tư bản nước ngoài thành bữa ăn tối của mình. Bây giờ lại chủ động rút lui, buông tha để đối thủ đạt được lợi ích, không tiếc mới là lạ.

Hoắc Khải cười nói: "Điều cậu nói không sai. Quả thật đáng tiếc khi từ bỏ lợi ích đã được dâng đến tận tay. Nhưng xét về lâu dài, chúng ta cũng không mất gì cả. Trong sự chênh lệch giữa đối phương và chính mình, chúng ta có thể giành được thắng lợi cuối cùng và thu được nhiều lợi ích như vậy thì đã là điều đáng để vui mừng rồi. Làm kinh doanh thì phải gan dạ, nhưng gan dạ không đồng nghĩa với tham lam. Cậu nên suy ngẫm thêm về điều đó đi".

Từ lâu Ninh Hạo Bân đã bội phục sát đất năng lực của Hoắc Khải, hiện tại anh ta tự coi mình như một học sinh, rất muốn học hỏi thêm kinh nghiệm cao cấp và cao cấp hơn từ hai người này.

Ra sức gật đầu, Ninh Hạo Bân trả lời: "Vâng, tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận về những điều được và mất trong giai đoạn này, và tôi hy vọng rằng trong tương lai, tôi có thể nhìn mọi thứ nhiều hơn từ góc độ tổng thể".

“Chỉ học được cách nhìn tổng thể cũng không có ích gì”, Hoắc Khải khẽ lắc đầu nói: “Có một câu nói rất rõ ràng rằng, nếu không có cái nhìn tổng

quan thì sẽ không tìm hiểu được những thứ chi tiết; cũng như chưa đi hết thế giới thì không thể cảm nhận được vẻ đẹp của một vùng miền nào đó. Nhưng vẫn còn đó một cách nói khác, đó chính là việc nhỏ trong nhà chưa giải quyết xong thì không thể lo được việc lớn bên ngoài! Nếu như cậu không thể giải quyết được những thứ trước mắt, thì cho dù có tầm nhìn tổng thể cũng chẳng có ích lợi gì. Quan trọng nhất chính là cậu phải học cách làm chủ sự cân bằng. Cậu vẫn còn trẻ và còn nhiều thời gian, có nhiều thứ vẫn chưa hiểu được, có thể từ từ mà trao dồi".

Ba tháng sau, cuộc đấu tranh với tư bản nước ngoài cuối cùng cũng đã kết thúc.

Kết quả của cuộc chiến là tư bản nước ngoài đã dùng sáu ngàn tệ, giữ lại thành công một số công ty cốt lõi, nhưng vẫn có một vài công ty cốt lõi đã bị nuốt chửng.

Điều này đã gây ra vấn đề trong chuỗi công nghiệp của họ, và họ phải sử dụng nhiều vốn hơn để bù đắp, do đó, tư bản nước ngoài không còn nhiều tiền mặt trong nguồn vốn, điều này khá đáng lo ngại.

Trong tương lai, họ có thể vẫn là những người khổng lồ trên thương trường, nhưng họ đã không còn đủ tư cách để trở thành kẻ thù của Hi Vọng Mới.

Trong trận chiến này, nhìn bề ngoài thì Hi Vọng Mới chỉ thu được lợi ích trong nước, còn trụ sở ở nước ngoài dường như chẳng thu được lợi ích gì.

Nhưng trên thực tế, trụ sở nước ngoài tuy không thu hoạch được tiền mặt hay bất cứ hiện vật gì, nhưng thông qua việc chuyển hóa dần các điểm chiến lược, thì thế trận của Hi Vọng Mới cũng đã hoàn toàn được bố trí xong xuôi.

Trước đây, nếu việc hoạch định các điểm chiến lược chỉ được sử dụng để cung cấp các dịch vụ như phân phối hậu cần và kho bãi toàn cầu, thì ngày nay, cuộc chiến này đã trực tiếp làm nên danh tiếng của Hi Vọng Mới ở các điểm chiến lược khác.

Các công ty xung quanh đang đổ xô đến hợp tác với Hi Vọng Mới, đừng nói là Hi Vọng Mới chỉ cần đối tác tham gia vào lĩnh vực hậu cần, thậm chí Hi Vọng Mới có muốn xây dựng căn cứ phóng tên lửa, thì vẫn có rất nhiều người sẵn sàng giúp đỡ.

Chỉ riêng điều này đã tiết kiệm cho Hi Vọng Mới thời gian phát triển đến mấy năm, tiết kiệm luôn cả nguồn vốn đầu tư có thể lên đến vài ngàn tỷ!

Miễn là đường đi đã được khai thông, thì hệ thống hậu cần tất nhiên có thể phát triển một cách nhanh chóng. Hơn nữa, theo sự tự chuyển hóa của các điểm chiến lược, những kế hoạch khác cũng có thể được thực hiện, chẳng hạn như mở rộng quy mô tài sản, tăng số lượng dòng sản phẩm,...

Thời gian là thứ ít có giá trị nhất đối với những người bình thường, nhưng nó là vô giá đối với một công ty đang hướng tới toàn cầu hóa như thế này.

Có thể tiết kiệm được mấy năm phát triển, điều này còn hữu ích hơn nhiều so với việc tiêu diệt hoàn toàn tư bản nước ngoài.

Trong khi các thế lực lớn khác đang chiến đấu với nhau, thì Hi Vọng Mới đã âm thầm thiết lập một hệ thống hậu cần tân tiến.

Vì không thiếu tiền mặt, nên họ đã trực tiếp mua một trăm ngàn phương tiện giao hàng đường dài, cộng với một trăm máy bay vận chuyển đặc biệt, tổng trị giá hơn một ngàn tỷ.

Đây chỉ là khoản đầu tư ban đầu, khi hệ thống hậu cần thích ứng với quy mô phân phối toàn cầu, thì các phương tiện vận chuyển khác nhau có thể phải tăng hơn gấp mười lần.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 692: Kế Sách Toàn Cục

Dù sao thì yêu cầu mà Hoắc Khải đưa ra là giao hàng toàn cầu trong vòng 1h cũng không phải là mục tiêu dễ thực hiện. Cho đến nay, vẫn chưa có bất kì quốc gia hay doanh nghiệp nào làm được điều đó.

Nếu không có Hi Vọng Mới thì có lẽ qua 50 năm nữa cũng chưa thể thực hiện được.

Mà bây giờ, Hi Vọng Mới đã có thể giao hàng đến gần 30% địa điểm trên toàn cầu trong vòng ba giờ.

Tuy vẫn còn một chặng đường dài để hoàn thành mục tiêu, nhưng phần lớn nguyên nhân là do chế độ thương mại xuất nhập khẩu của các quốc gia khác nhau.

Chúng ta đều biết, hàng hóa nhập khẩu luôn phải tiến hành kiểm tra và xét duyệt khi xuất nhập cảnh. Chỉ riêng thủ tục này đã trì hoãn nhiều thời gian hơn so với thời gian giao hàng.

Rất nhiều nước nhỏ đã mở rộng cửa với Hi Vọng Mới, chỉ cần anh sẵn sàng chuyển hàng thì họ cũng có thể miễn kiểm tra hải quan.

Nhưng còn các nước lớn thì không thể làm như thế, họ vẫn nắm chặt quyền lực trong tay.

Có thể nói, phòng quan hệ công chúng bây giờ là bộ phận quan trọng nhất. Mỗi ngày, ngoài hai nhân viên trực ban thì những người khác đều chạy đôn đáo bên ngoài, phối hợp với bộ phận thị trường và bộ phận pháp chế để đi đàm phán ở nhiều nơi.

Mục tiêu của các cuộc đàm phán chính là miễn kiểm tra hải quan. Ngay cả khi không đạt được kết quả như vậy thì ít nhất cũng nên có một đường chuyên dụng.

Theo yêu cầu mà Hoắc Khải đề ra thì thủ tục thẩm duyệt xuất nhập khẩu tuyệt đối không thể vượt quá 10 phút.

Nếu không, sẽ làm tăng độ trễ dịch vụ chuyển phát.

Đương nhiên, điều này có thể giải quyết bằng các phương pháp khác, ví dụ như đặt kho dự trữ trong hệ thống hậu cần tại địa phương, như vậy sẽ không phải làm thủ tục khai báo liên tục.

Nhưng Hoắc Khải là người theo chủ nghĩa hoàn hảo, anh hi vọng mục tiêu của mình có thể thực hiện mọi lúc, mà không phải chỉ giới hạn ở trước mắt.

Nếu bắt buộc phải dựa vào kho lưu trữ mới có thể thực hiện được mục tiêu này thì anh phải bỏ ra bao nhiêu tiền nữa?

Nếu đã như vậy, thì không bằng cố gắng đàm phán, đồng thời tiến hành xây dựng kho hàng. Bất kể là đạt được điều kiện nào thì đều có thể thúc đẩy việc đạt được mục tiêu cuối cùng nhanh hơn.

Tóm lại, Hoắc Khải luôn thích làm theo hai kế hoạch, chứ không chỉ đặt toàn bộ hi vọng vào một con đường.

Nhưng với tốc độ chuyển phát hiện nay đã đủ để khiến người khác phải kinh ngạc.

Trước đây, trên cơ bản tất cả nghiệp vụ chuyển phát xuất nhập khẩu nước ngoài, nhanh nhất cũng phải mất một tuần, lâu thì thậm chí là một, hai tháng.

Nhưng bây giờ, 30% điểm đến trên toàn cầu đã có thể nhận được hàng trong ba tiếng đồng hồ thì quả thật đó là một tốc độ kinh người.

Những công ty chuyển phát nhanh và hậu cần truyền thống hàng đầu cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng họ có nghĩ nát óc cũng không biết nên xử lý thế nào.

Hi Vọng Mới có thể làm được như vậy là dựa vào dòng tiền không thể tưởng tượng nổi được ồạt đưa vào đầu tư.

Họ đã mở ra mấy chục điểm chiến lược quan trọng trên toàn cầu, lấy điểm chiến lược làm trung tâm, phân bố các kho lưu trữ xung quanh.

Về cơ bản, khoảng cách xa nhất giữa các kho lưu trữ liền kề không vượt quá 500km. Con số này được xác định dựa theo tốc độ giao hàng của xe tải.

Mà chỉ riêng về phương tiện vận tải, Hi Vọng Mới đã đầu tư hơn một ngàn tỷ, làm gì có công ty logistics nào trên thế giới có thể sánh được với khoản đầu tư này?

Không có bất cứ công ty nào có thể làm được.

Muốn đối phó với cuộc tấn công không tiếng súng của Hi Vọng Mới, thì cách thức duy nhất của hệ thống hậu cần chính là liên kết lại, thành lập một liên minh hậu cần.

Chỉ khi tất cả những công ty hậu cần lớn nhỏ đoàn kết lại, tập trung tất cả mọi nguồn lực mới có thể xứng đáng trở thành đối thủ của Hi Vọng Mới.

Chuyện này là một đòn đau đánh vào hệ thống hậu cần, khiến họ phải nhanh chóng bước vào con đường vận hành toàn cầu hóa.

Theo suy nghĩ của Hoắc Khải, đáng nhẽ phải dừng việc mở rộng vào lúc này, cho những công ty hậu cần kia một miếng cơm. Nhưng anh lại không làm như vậy, chỉ lặng lẽ hoàn thiện hệ thống hậu cần.

Điều này khiến nhiều người tự hỏi. Anh khuếch trương thanh thế trong ngành hậu cần, phân phối không phải là để nuốt chửng những công ty khác ư? Sao bây giờ lại chẳng có hành động gì?

Hoắc Khải không giải thích với bất kỳ ai, ngoài vài nhân vật quan trọng trong nội bộ, thì những người khác đều không biết.

Thời gian không ngừng trôi qua, hai năm sau, cuối cùng, Hi Vọng Mới cũng đưa ra tối hậu thư cho những công ty hậu cần kia.

Trong vòng ba tháng, hai bên sẽ tiến hành đàm phán thương mại, liên minh hậu cần bắt buộc phải giao ra 30% cổ phần. Mà để trả giá, Hi Vọng Mới sẽ cho hệ thống hậu cần và phân phối của chi nhánh sát nhập vào liên minh.

Nói một cách đơn giản, Hi Vọng Mới sẽ nắm 30% cổ phần độc lập của liên minh hậu cần, mà sau khi chi nhánh hậu cần của Hi Vọng Mới sát nhập vào thì cũng pha loãng cổ phần của liên minh hậu cần.

Nhìn thì có vẻ là thời gian thành lập của hai bên chênh lệch mấy chục lần, nhưng xét về quy mô, hậu cần của Hi Vọng Mới không kém hơn so với liên minh hậu cần là bao. Nếu hai bên sát nhập thì ít nhất cũng có thể nắm giữ 40% cổ phần.

Nói cách khác, Hi Vọng Mới vó thể nắm giữ 70% cổ phần của hầu hết các công ty hậu cần toàn cầu liên hợp lại, trở thành bá chủ trong ngành hậu cần.

Đương nhiên, liên minh hậu cần không chấp nhận điều này. Mục đích cho động thái kết đồng minh của họ là để đối phó với sự mở rộng của Hi Vọng Mới. Nhưng bây giờ Hi Vọng Mới đã muốn làm ông chủ của họ thì sao có thể được!

Cho nên, liên minh hậu cần lập tức lên án, cho rằng hành động này của Hi Vọng Mới là tự cao tự đại với lòng tham không đáy!

Họ từ chối tiếp nhận yêu cầu như vậy!

Nhưng lời từ chối của họ cũng không ảnh hưởng đến một cái lông tơ của Hi Vọng Mới.

Sau hai năm vận hành, quy mô hậu cần của Hi Vọng Mới so với khi vừa chiến đấu xong với tư bản nước ngoài đã mở rộng gấp mấy lần.

Trước mắt đã đạt tới thành tích giao hàng trong 1h tới 10% khu vực trên toàn thế giới, giao hàng trong 30 phút tới 20% khu vực, còn lại 10% thì khống chế trong 3h đồng hồ.

Khi mọi người chuyển phát thì luôn ưu tiên chọn công ty có thời gian giao hàng ngắn nhất, chất lượng phục vụ tốt nhất.

Mà Hi Vọng Mới chính là lựa chọn tốt nhất đó.

Mặt khác, liên minh hậu cần tuy là một tập thể ngành, nhưng trong quá trình vận chuyển của các nơi thì vẫn tồn tại rất nhiều vấn đềnhìn nhận lại.

Đơn giản nhất là những công ty không được địa phương chấp nhận, anh muốn đẩy nhanh tiến độ xuất nhập khẩu thì xin lỗi, mọi người đều bình đẳng.

Nhưng với danh tiếng lẫy lừng của Hi Vọng Mới, cùng với lợi ích cộng sinh gần như không có đối thủ đã khiến rất nhiều địa phương chấp thuận chuyện này.

Miễn kiểm tra hải quan xuất nhập khẩu là lựa chọn ưu tiên của những quốc gia nhỏ, các con đường chuyên dụng cũng trở thành tiêu chuẩn.

Làm gì có công ty nào có thể sánh với tốc độ của một công ty hậu cần như thế?

Quy mô tài sản của liên minh hậu cần tuy lớn, nhưng tốc độ giao hàng lại cách xa ngàn dặm, mà sự chênh lệch của hai bên vẫn đang không ngừng kéo dài.

Họ không đồng ý thì Hi Vọng Mới thông báo tiếp tục mở rộng. Anh không bán cổ phần thì tôi sẽ chèn ép anh không kinh doanh nổi!

Hoặc là chấp thuận, hoặc là chết!

Liên minh hậu cần ngoài mặt thì từ chối, nhưng nghe nói, rất nhiều thành viên quan trọng trong nội bộ đang cân nhắc thận trọng vềchuyện này.

Bố cục toàn cầu hóa của Hi Vọng Mới đã hoàn toàn mở ra, xem ra không phải là làm màu mà thật sự muốn đối đầu với liên minh, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Nhưng cổ phần trong tay chớp mắt bị mất 70%, thực sự khiến họ khó có thể vượt qua chướng ngại tâm lý này.

Đương nhiên, đàm phán thương mại không phải chuyện làm xong một sớm, một chiều. Theo thay đổi của tình hình thì cách nghĩ cũng sẽ có thay đổi lớn.

Hoắc Khải không quan tâm nhiều đến chuyện này, kết quả cuối cùng đã định, không ai có thể thay đổi.

Bây giờ, tất cả sự chú ý của anh đều tập trung vào phòng thí nghiệm.

Trong hai năm nay, Hi Vọng Mới đã tạo ra không ít thành quả và cũng đưa vào thực tế sản xuất.

Trải qua hai năm không ngừng cải tiến, quy tắc trong thế giới ảo đã gần như tương đồng với thế giới thực.

Rất nhiều thí nghiệm trong đó đã được chứng minh có thể ứng dụng trong thế giới ảo.

Đặc biệt là cải tiến các máy móc thiết bị dân dụng, qua thí nghiệm ảo, không những nâng cao năng xuất lên nhiều lần mà còn giúp giảm giá thành.

Phải biết rằng, ngay cả khi anh tạo ra 100 máy gia tốc hạt trong thế giới ảo thì chi phí phải bỏ ra chỉ là một nhóm nhân viên nghiên cứu và tiền điện ít ỏi thì nhiều nhất cũng chỉ có chi phí mua thiết bị giao lưu với thế giới ảo.

Khoản tiền này có nhân lên 10 ngàn lần thì cũng không bằng số tiền thực tế bỏ ra để mua một máy gia tốc hạt.

Cho nên, phòng thí nghiệm trên khắp thế giới đã phân một lượng lớn nhân lực để tiến vào thế giới ảo.

Chi phí nghiên cứu giảm xuống có sức ảnh hưởng vô cùng lớn và vai trò của thế giới ảo cũng được thể hiện rõ nét.

Tất cả mọi người đều không thể tách rời thế giới này, càng tìm hiểu sâu thì anh càng không thể tách rời nó.

Mà Hi Vọng Mới nắm giữ máy chủ của thế giới ảo, đã trở thành công ty duy nhất không thể thiếu được trên thế giới này. Chính nhờ điều này mà Hi Vọng Mới mới có thể làm tốt ngành hậu cần đến vậy.

Nếu không, chỉ cần anh tắt quyền truy cập vào máy chủ để nghiên cứu thì không ai có cách nào khác ngoài việc trơ mắt nhìn người khác nghiên cứu với chi phí vô cùng ít ỏi, còn mình thì phải tiêu phí số vốn khổng lồ.

- ---

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 693: Thần Thánh

Trước tình hình đó, ai cũng muốn lôi kéo quan hệ với Hi Vọng Mới.

Một số nơi còn đe dọa, ép Hi Vọng Mới phải mở cửa đăng nhập, thậm chí là cho họ một số cổ phần, có quyền giám sát, ra quyết định thì càng không cần nhắc đến.

Đối với những trường hợp như vậy, Hoắc Khải đã đóng đăng nhập trên máy chủ, dựa vào nền tảng của thương nhân và người dân bền vững để gia tăng áp lực cho đối phương.

Cuối cùng, với sự lạc hậu trên phương diện nghiên cứu khoa học, các công ty kia chỉ đành thừa nhận sự thất bại của bản thân.

Hi Vọng Mới là một công ty không chấp nhận bất kỳ sự đe dọa nào từ người khác, với ưu thế về kỹ thuật, họ có cái vốn của mình.

Như bây giờ, cho dù là một công ty chi nhánh thì quy mô tài sản ít nhất cũng đạt trên chục tỷ. Những công ty hàng đầu như Giáp Tử và Ất Sửu cũng là những công ty khá quan trọng thì quy mô tài sản đã lên tới mấy trăm tỷ.

Nếu cộng tổng tài sản của trụ sở trong và ngoài nước thì đã vượt quá định giá ban đầu, đạt số chục ngàn tỷ!

Đó chỉ là những tài sản thực. Phải biết rằng, phần lớn ưu thế của Hi Vọng Mới đã chuyển từ tài sản thực vào ngành công nghiệp ảo.

Trước mắt, công nghệ tái sinh vẫn chưa đạt được thành công hoàn hảo, nhưng tỷ lệ thành công của phẫu thuật thay đầu thì lại được nâng lên mấy phần trăm. Việc cấy ghép các cơ quan cũng có sự tiến triển rất lớn. Nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ hỏng chỗ nào thay chỗ đó, thay một lượt các bộ phận trên người, cách mục tiêu cuối cùng, bạn trở lại là chính bản thân bạn thì còn xa.

Cho nên, công nghệ tái sinh có giá trị thấp hơn thế giới ảo một chút.

Dù sao, lợi thế của việc nghiên cứu khoa học trong thế giới ảo đã được chứng minh, trở thành nơi mà những học giả trên toàn thế giới hoạt động sôi nổi nhất. Thậm chí nhiều trường tư ở địa phương, các lớp đào tạo, lò luyện thi đã chuyển phòng học vào thế giới ảo.

Ở đây không cần thuê phòng, cũng không cần các thiết bị hỗ trợ khác, bạn muốn dạy cái gì thì cứ tưởng tượng trong không trung là được.

Đương nhiên, khi muốn tưởng tượng ra ngay những công cụ hỗ trợ để dạy học thì vẫn cần có năng khiếu.

Trên phương diện nghiên cứu khoa học cũng tương tự như vậy.

Điều này khiến cho ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý đến sự phát triển và khả năng của trí lực. Người càng có năng khiếu thì càng được yêu thích, cho dù bạn không biết làm gì cũng không sao.

Tôi nói gì, bạn làm cái đó là được rồi.

Kết quả đạt được mới là yếu tố đứng đầu của năng lực sản xuất.

Cũng vì thế mà tiềm năng của kế hoạch tạo thần cũng bắt đầu khởi sắc.

Trước mắt, đội nghiên cứu đã tiến hành nghiên cứu rất sâu về nhà máy sương mù. Họ khai quật được thêm nhiều mảnh xương ở trong lòng đất, bằng việc cải tiến thiết bị đã nắm bắt được chính xác sự tồn tại của năng lượng.

Bây giờ, nhờ có sự hỗ trợ của AI, nhóm nghiên cứu ở nhà máy đã chế tạo ra một thiết bị mới, chuẩn bị dùng để thu nguồn năng lượng này.

Hoắc Khải dồn hết sự chú ý về bên này, thông qua camera siêu nét có thể nhìn mọi thứ đang diễn ra bên trong nhà máy.

“Thiết bị lần này là sự kết hợp hoàn hảo giữa con người và máy móc. Nó có thể bắt sóng được những năng lượng dị thường”, một người phụ

trách ở nhà máy sương mù đứng bên cạnh giới thiệu, nói: "Chúng tôi đã phân tích hàng chục ngàn vật liệu, cuối cùng đã chọn ra ba phương án, tổng hợp lại thành vật chứa. Nếu lần này thành công thì có thể tiến hành thí nghiệm phân tích bước tiếp theo".

"Tốc độ của các anh vẫn hơi chậm", Hoắc Khải ngắt lời của đối phương khiến vẻ mặt tự hào của người phụ trách hiện lên vẻ lúng túng.

Câu nói này cũng không sai, so với tiến độ của thế giới ảo và công nghệ tái sinh thì hiệu quả của kế hoạch tạo thần quả thật hơi chậm.

Tuy rằng nói một cách khách quan, bởi vì trên thế giới chưa có tiền lệ nghiên cứu những năng lực dị thường, nhưng hằng năm đã cấp bao nhiêu vốn cho các anh, đến nỗi còn chẳng dùng hết mà anh vẫn còn lấy lý do khách quan?

Không làm được vì năng lực có vấn đềchứ có gì hay mà nói.

"Chúng tôi sẽ đẩy nhanh tiến độ…", người phụ trách nói.

"Không chỉ là đẩy nhanh tiến độ mà phải thay đổi lối mòn nghiên cứu của mình", Hoắc Khải lắc đầu, nói: "Bây giờ toàn thế giới đều kết nối với thế giới ảo để nâng cao hiệu suất và giảm chi phí, nhưng tôi nghe nói, các anh rất hiếm khi ứng dụng thế giới ảo. Trên phương diện này, cần có nhiều liên kết hơn, giống như bây giờ, cho dù là không hấp thu được năng lượng bất thường thì cũng phải tiến hành thí nghiệm, phân tích trước. Có lẽ mọi lối suy nghĩ của các anh vềthí nghiệm đều sai rồi, nhưng chỉ cần có một lối đi đúng thì có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Đừng nhìn một sự việc mới với con mắt cũ. Trong thế giới này, thời gian còn đáng quý hơn bất cứ thứ gì. Anh hiểu chưa!"

Giọng điệu của Hoắc Khải rất nghiêm túc. Hai năm rồi kế hoạch tạo thần không có kết quả, thực sự là có chút tụt lùi.

Nguyên nhân chính là do những nhà nghiên cứu này vẫn ôm suy nghĩ cũ rích, chia nhỏ mọi kế hoạch thành từng bước, làm xong bước này mới tiến

hành đến bước khác. Nếu bước nào đó không làm tốt thì dừng lại ở bước đó.

Theo quan điểm của Hoắc Khải, anh dừng lại thì không sao, nhưng anh không thể ngừng suy nghĩ.

Nếu suy nghĩ cũng ngừng lại thì còn nói gì là người dẫn dắt chứ.

Đến lúc này, có giọng nói vang lên từ chiếc loa trong phòng quan sát: "Đã chuẩn bị xong, đếm ngược 10 giây sau thì bắt đầu hấp thu!"

"10, 9, 8, 7…"

Sau khi đếm xong 10 số, trong nhà máy sương mù phát ra một tiếng gầm cực lớn, tiếp sau đó là một loạt rung động.

Biên độ của rung động rất nhỏ, nhưng lại rất dữ dội, kèm theo những âm thanh cao tần mà con người không thể nghe thấy được.

Để hấp thu năng lượng này, kế hoạch tạo thần đã tạo ra một dụng cụ chuyên dụng có thể dao động hàng chục ngàn lần trong 1s. Dụng cụ này có thể phát ra sóng rung và sóng cao tần, từ điểm phát sóng cố định tạo thành một cái lồng.

Từ xung quanh nhà máy xương mù nén vào giữa.

Sóng rung không thể bị ngăn cản bởi vật thể nào đó, cũng không có vật thể nào ngăn được sóng rung cấp độ này.

Cho dù, không nhìn thấy tận mắt sự lợi hại của dụng cụ này, nhưng Hoắc Khải có thể nhìn thấy ánh sáng màu xanh lam lóe lên trong nhà máy sương mù qua camera.

Đương nhiên, không thể dùng mắt thường để nhìn thấy ánh sáng xanh này mà phải dùng dụng cụ và phần mềm mô phỏng.

"Đó chính là năng lượng bất thường. Hiện tại, chúng tôi đã có thể quan sát rõ nét sự tồn tại của năng lượng này", người phụ trách nói, đây cũng

chính là bước phát triển lớn nhất của họ trong hai năm qua.

Hai năm trước, ở nhà máy, họ chỉ có thể nhìn thấy một đám sương mù chứ không thể nhìn thấy cái gì khác.

Hoắc Khải khẽ gật đầu, cũng không bày tỏ thái độ gì khác.

Theo anh thì nhìn thấy hay không nhìn thấy không quan trọng, quan trọng là kết quả đạt được là gì.

Sau hai năm phát triển, thế giới ảo đã hình thành một hệ thống xã hội đơn giản.

Giống như dự đoán trước đây, mọi người bước vào thế giới ảo cũng không hoàn toàn rời rạc và tự do.

Dựa vào mối liên hệ với thế giới thực mà hình thành nhiều nhóm lớn nhỏ.

Quả thực cũng có lẻ tẻ vài người tự do, không muốn bị ai dẫn dắt, nhưng lại có rất nhiều người thì muốn dựa vào đội nhóm của người khác.

Nhóm lớn nhất đến nay đã có mấy trăm ngàn người, nhóm ít nhất cũng là một gia đình ba người.

Những đội nhóm đa đạng màu sắc này đã xác định địa bàn riêng của họ trong thế giới ảo, thỉnh thoảng cũng sẽ vì tranh chấp địa bàn mà đánh nhau.

Đánh nhau đã trở thành động thái bình thường ở trong thế giới ảo, vì trong này không thể chết người, nếu bạn chết ở trong thế giới ảo thì bạn chỉ cần xóa đi thân phận hiện tại. Trong thiết bị kết nối ảo, thân phận là duy nhất. Do đó, bạn chỉ cần mua lại một thiết bị mới là được. Đương nhiên là khi thay thế thiết bị cũ, bạn có thể được giảm giá 40%.

Đối với người bình thường thì một bộ thiết bị kết nối ảo mấy ngàn tệ không tính là quá đắt, cho nên không ai quan tâm đến cái chết trong thế giới này.

Điều này làm cho chiến đấu trở thành một hình thức tồn tại vô cùng bình thường.

Điều khiến người khác kinh ngạc là, trong thời gian hai năm, các lực lượng ở phương Tây đã hình thành một hệ chiến đấu hoàn chỉnh.

Sự tồn tại của họ giống như trong thần thoại, xuất hiện rất nhiều vị thần.

Chiếc búa của Thor, vị thần của các vị thần Jesus, thần Siva ba đầu, thậm chí còn có người cố gắng biến mình thành một con rắn khổng lồ để vây quanh thế giới này.

Có cả những người khổng lồ Titan cao hơn trăm mét, mỗi người đều sở hữu những siêu năng lực như tạo ra băng tuyết hoặc phun lửa.

Sau khi chiến đấu thì cảnh tượng thực sự gây sốc.

Mỗi ngày đều có rất nhiều người theo dõi họ, quay lại những cảnh đánh nhau của "quái vật", không cần biên tập đã có một bộ phim thần thoại siêu hoàn hảo.

Mà ở xã hội phương Đông thì cũng phát triển các vị thần nhưng hệ thống thần thánh của họ quá yếu. Ít nhất là tới hiện tại thì các vị thần cũng quá yếu.

Vị thần mạnh nhất là một con rắn tám đầu, có thể sánh ngang với các vị thần phương Tây.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 694: Thay Đổi

Nhưng một con rắn tám đầu cũng không đủ để thay đổi cục diện trận chiến, chỉ cần khiến nó vây lấy thế giới thì đã khiến anh ta đủ cực rồi.

Còn với những người trong nước thì phần lớn theo hệ thống tu tiên. Hiện tại mới có người kết đan, có thể tự do bay lượn hoặc dùng kiếm bay.

Tuy nhiên, thanh kiếm có chiều dài một mét thì hoàn toàn không thể gây vết thương nào đáng kể đối với người khổng lồ. Hoặc chỉ cần Jesus trên trời cao đánh một cột sét xông thẳng xuống mặt đất thì một đám người sẽ đều bị xóa sổ.

"Hệ thống tu tiên chó má gì thế, quá yếu. Quả nhiên là một đám rác rưởi!", mấy vị thần phương Tây cười rộ lên.

Mấy vị tu tiên phương Đông tức đến nổ phổi nhưng không thể làm gì.

Chính họ chọn lựa hệ thống tu tiên, bản thân nó chính là một loại hão huyền, sau mấy năm nghiên cứu cũng mới có người Kết Đan. Còn các cấp độ sau đó như Nguyên Anh, Hóa Thần, thậm chí Độ Kiếp, Thành Tiên thì không biết đến năm khỉ nào mới xuất hiện.

Theo tính toán của họ, dù chỉ đến kỳ Độ Kiếp cũng đủ để chiến đấu với các vị thần phương Tây. Nếu ở cấp Thành Tiên thì sẽ càng mạnh hơn nữa.

Nhưng vấn đề trước mắt là tất cả hệ thống tu tiên đều dựa vào tính toán của mình bọn họ, tốc độ chậm đến mức bạc cả tóc.

Cao thủ vô danh ngồi trên mặt trời, sở hữu sức mạnh bất khả chiến bại, nhưng lại không giúp đỡ cho những người tu tiên.

Bởi vì anh ta là vị thần chân chính của thế giới này, không thể thiên vị cho một bên nào.

Cho dù cao thủ vô danh đã từng đề nghị Hoắc Khải, để hệ thống hỗ trợ AI giúp đỡ những người tu tiên phương Đông, giúp họ hoàn thiện phương pháp tu tiên nhưng bị Hoắc Khải từ chối.

Trong mắt Hoắc Khải, đây đã là một thế giới hoàn chỉnh. Bất kỳ một thế giới, một thế lực nào đó cũng nên có lúc thịnh suy, có lúc lên xuống.

Với tư cách là người quản lý, mình không nên can thiệp vào, nếu không, thế giới ảo thật sự chỉ là một trò chơi giải trí mà thôi.

Nếu bây giờ những người tu tiên vẫn đang yếu đuối, vậy thì họ nên luyện tập hăng hái và quyết liệt hơn chứ không phải là tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Tuy rằng, cao thủ vô danh là người sáng tạo ra thế giới này, nhưng anh ta không thể không nghe lời nói của Hoắc Khải, chỉ đành đồng ý.

Những người tu tiên cầu xin Đông Hoàng Nhất Thái vô số ngày đêm, đến cuối cùng vẫn không được đáp ứng, không thể chịu nổi, đạp đổ vật tổ, chỉ trời mắng đất, vị thần nguyên cổ khốn khiếp, vô dụng, sau này sẽ không cúng bái ngươi nữa!

Đến cuối cùng, Đường Trọng Vi hóa thân nguyên mẫu không đành lòng, lén lút lợi dụng Sáng Thế Kỷ của Quốc tế Đường Thị, giúp nhóm tu tiên tạo ra phương pháp tu tiên ít nhất đạt đến kỳ Hóa Thần.

Không phải là cô ấy không muốn giúp những người này tới kỳ Thành Tiên mà là vì AI Sáng Thế Kỷ của Quốc tế Đường Thị chỉ có năng lực tính toán bằng một phần một trăm triệu máy chủ.

Mặc dù vậy, Quốc tế Đường Thị vẫn coi nó là báu vật quý giá nhất, chỉ những chuyện vô cùng phức tạp mới dùng Sáng Thế Kỷ để tính toán.

Bởi vì năng lực tính toán không đủ, Sáng Thế Kỷ chỉ có thể tính toán đến kỳ Hóa Thần, còn sau đó cần một thời gian dài.

Hơn nữa, Đường Quốc Diệu cũng phát hiện ra hành động lén lút này của Đường Trọng Vi nên đã nghiêm khắc trách mắng cô ấy một trận.

Hoắc Khải đã nói ba lần bảy lượt rằng, thế giới này tương đối chân thực, không thể chịu tác động quấy nhiễu từ bên ngoài. Cô ấy là bạn của anh, sao lại tiếp tay cho người khác làm bậy chứ!

Đường Trọng Vi bị mắng đến nỗi mắt đỏ hoe, cái gì mà làm bậy chứ. Còn không phải là vì thấy người trong nước bị bắt nạt nên muốn giúp đỡ sao, tại sao lại thành làm bậy rồi!

Cho dù thế nào thì phương pháp tu tiên kỳ Hóa Thần vẫn đã được đổ vào thế giới ảo.

Nhưng ngay cả khi có phương pháp, thì muốn đạt tới cảnh giới tương xứng thì cũng phải mất một thời gian dài.

Trước mắt, hệ thống tu tiên phương Đông quả thực quá yếu ớt. Ngày nào cũng nhìn thấy một đám người tu tiên bị nhóm thần thánh phương Tây rượt đuổi chạy vòng quanh thế giới.

Không phải họ sợ chết, mà là vì sau khi chết sẽ mất hết tu vi. Anh mua thiết bị để tiến vào thế giới ảo thì phải tu luyện từ đầu.

Cho nên, họ đành phải chạy.

Điều này khiến nhóm tu tiên tức điên lên, có người đứng ra tức tối chỉ vào nhóm thần phương Tây, hét lên: " Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ ức hiếp người nghèo và trẻ thành niên!"

Sao đó bị một người khổng lồ băng đạp phát chết luôn.

Còn có người hét lên: "Đến ngày hổ trở về núi thì nhất định là đổ máu nửa bầu trời. Đến ngày rồng ngóc đầu dậy nhất định sẽ khiến sông Hoàng Hà chảy ngược!"

Bên thì đuổi, bên thì chạy với tốc độ kinh người.

Sự hỗn loạn của thế giới ảo chính là giai đoạn đầu trong quá trình hình thành hệ thống xã hội. Khi giao tranh ngày càng nóng lên thì đương nhiên sẽ càng nhiều người lựa chọn giữ mạng.

Khi có nhiều người coi thế giới ảo như thế giới thực thì sự thành công của kế hoạch tạo thần trở nên vô cùng quan trọng.

Trên màn hình trước mắt, ánh sáng xanh lam không ngừng lóe sáng, như một tia chớp với tốc độ cực nhanh.

Những ánh sáng xanh lam này chính là năng lượng dị thường.

Sóng rung vô hình buộc nó phải liên tục co lại. Khi sóng rung hình thành một cái lồng dài rộng mỗi chiều 2m, ánh sáng xanh bị nén đến đỉnh.

Hoắc Khải nhìn thấy bóng người mờ nhạt trong ánh sáng xanh, người phụ trách nhà máy sương mù đứng bên cạnh giải thích nói: "Theo nghiên cứu của chúng tôi, đây quả thực là một năng lượng mang hình người, có ý thức riêng. Nhưng tư duy của hắn ta rất đơn giản, giết bất kỳ kẻ xâm nhập nào. Hơn nữa phạm vi lãnh thổ chính là trong nhà máy. Tạm thời vẫn chưa lý giải được tại sao hắn ta lại bị ràng buộc trong nhà máy, không rời đi. Nhưng nếu thằng cha này thật sự rời khỏi nhà máy thì sẽ gây ra rất nhiều thương vong và hoảng loạn. Cho nên chúng tôi đề nghị nên lập một phòng thí nghiệm trong nhà máy".

"Chuyện này các anh tự tính toán, nhưng vẫn phải nói lại một câu, hãy kết nối nhiều hơn với thế giới ảo, đừng nghĩ rằng sức người sẽ thắng được thiên nhiên", Hoắc Khải nhắc nhở nói.

Người phụ trách gật đầu, đồng ý.

Sóng rung cao tần đã giữ lại năng lượng này, khiến nó không thể thoát ra được.

Nhưng năng lượng này gần như không có hành động gì nóng nảy sau khi bị vây lại thì ngừng lại không hành động nữa.

Nhóm nghiên cứu liên tục điều chỉnh vị trí chiếc lồng sóng rung, để chuyển tới vị trí đã định.

Ở đó có hai dải sóng rung cao tần, có thể hình thành cái lồng hai lớp để giữ chặt năng lượng dị thường. Đưa năng lượng đó tới đây thì có thể tiến hành bước điều tra tiếp theo.

Thí nghiệm tiếp theo, Hoắc Khải không xem nữa, bởi vì trong thời gian ngắn cũng không có kết quả gì. Nhưng nếu nhóm nghiên cứu này không lĩnh hội được ý kiến của anh, không kết hợp với thế giới ảo thì có thể anh sẽ đổi người phụ trách.

Nếu không thì quá lãng phí thời gian.

Sau khi rời khỏi nhà máy sương mù, Hoắc Khải đến chỗ của Cố Phi Dương.

Công ty vũ đạo của Cố Phi Dương, bây giờ đã mở rất nhiều điểm chi nhánh, số lượng học sinh đăng ký có mấy trăm ngàn người.

Đây là quy mô khiến người khác phải kinh ngạc. Chỉ riêng học phí mỗi năm cũng đạt tới hơn một tỷ. Một công ty vũ đạo đạt được quy mô như thế thì đã gọi là kỳ tích.

Hơn nữa Cố Phi Dương rất thông minh, cô ta kết hợp công ty vũ đạo với một vài công ty giải trí, để cung cấp người mẫu, diễn viên, ca sĩ.

Những công ty giải trí cũng rất hợp tác với dịch vụ của cô ta, bởi vì, những người được đưa tới đều là những cây giống tốt.

Trong xã hội ngày nay, lưu lượng truy cập vô cùng quan trọng, sự xuất hiện của một nhân vật tốt có thể thu hút được hàng chục triệu đến hàng trăm triệu lưu lượng. Đó là điều tối quan trọng với bất kỳ công ty nào.

Do đó, trong thời gian hai năm, Cố Phi Dương đã trở thành một thầy đào tạo ngôi sao.

Rất nhiều người đến đây không phải để học múa mà mục tiêu chủ yếu là muốn bước vào giới giải trí với quan hệ của cô ta.

Ngoài ra, các cuộc liên hoan hằng năm ở các công ty, biểu diễn thương mại cũng đều tới tìm Cố Phi Dương.

Chỉ riêng chi phí này đã cao hơn học phí rất nhiều lần.

Lợi nhuận ròng của công ty vũ đạo, đã đạt tới hàng tỷ, qua vài năm nữa còn có thể đạt tới hàng chục tỷ cũng là điều dễ dàng.

Cũng chính Hoắc Khải kiến nghị cô ta không lên sàn chứng khoán, nếu không, Cố Phi Dương đã sớm trở thành công ty đứng đầu trong những công ty vũ đạo.

Thị trường vốn vĩnh viễn không thiếu những trận tranh đấu, Hoắc Khải hiểu rất rõ, một khi pha loãng cổ phiếu thì sẽ mang đến nguy cơ tiềm ẩn nào.

Cho nên từ đầu đến cuối, Hi Vọng Mới cũng chỉ để quyền cổ phần bán ra ở mức 10%, phần còn lại đều nằm trong tay anh.

Mà quyền cổ phần 10% này đến nay cũng chỉ còn lại rất ít, cũng chỉ còn mấy ngàn cổ phiếu chưa bán.

Giá cổ phiếu của Hi Vọng Mới ở thời điểm hiện tại, trên giấy tờ chính thức thì có giá 100 ngàn một cổ phiếu, nhưng trong giao dịch ngầm đã bị người ta nâng giá tới mấy trăm ngàn một cổ phiếu.

Đúng vậy, một công ty không lên sàn, cổ phiếu vốn dĩ chỉ là một tờ giấy vụn, nhưng lại trở thành báu vật giá cao ngất trời.

Tuy rằng, điều này là một cảnh tượng kỳ lạ của thị trường nhưng cũng chứng tỏ sức hấp dẫn của Hi Vọng Mới.

Không đủ sức hấp dẫn thì ai sẽ mua cổ phiếu theo cách đó chứ.

Tuy rằng, Cố Phi Dương thường dành rất nhiều thời gian ở công ty, nhưng Nhạc Văn Văn còn ở nhà.

Hoắc Khải thường đến nhà nấu cơm cho Nhạc Văn Văn. Sau hai năm, cô bé đã trở thành một thiếu nữ, duyên dáng xinh đẹp.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 695: Ăn Mày

Dù chỉ là học sinh cấp 2, nhưng ở trong trường, ngoài Đường Đường thì cô bé cũng là nữ sinh được yêu thích nhất.

Hai cô bé có thể trạng bẩm sinh rất tốt, sau này Cố Phi Dương đã đưa hai cô bé đi học khiêu vũ nên hai cô bé có được vóc dáng rất hoàn hảo. Ngoại hình xinh đẹp, xuất thân cao quý, trong trường không ai có thể đánh bại được hai cô bé, suốt ngày luôn có một đám con trai vây xung quanh.

Chỉ có điều tính cách của Đường Đường trưởng thành từ rất sớm, đối với những cậu bé xung quanh thì chẳng chút nào quan tâm.

Cô bé luôn xem Hoắc Khải là tiêu chuẩn, tất nhiên sẽ chẳng có một ai khác có thể làm vừa lòng cô bé.

Tất nhiên, đối với tuổi của cô bé thì còn hơi sớm để nói tới những chuyện này. Hoắc Khải biết Đường Đường không phải là một cô bé dễ dàng bị người khác lừa đi mất, nên anh cũng không nói nhiều với cô bé về những chuyện đó.

Ngược lại là Nhạc Văn Văn, mặc dù luôn có mối quan hệ tốt với Đường Đường và cũng thích người bố mới là Hoắc Khải, nhưng càng lớn lên, tâm trí của cô bé lại càng trở nên nhạy cảm hơn.

Đối với một cô bé thiếu tình thương của bố từ khi còn là một đứa trẻ, điều cô bé mong mỏi nhất là được tự nhiên xuất hiện trước mặt mọi người cùng với bố, và có thể tự hào nói với mọi người rằng đây là bố của mình!

Nhưng vì thân phận của Hoắc Khải, cũng như vì mối quan hệ giữa Hoắc Khải và Cố Phi Dương là trái với lẽ thường, cho nên điều mà cô bé mong mỏi sẽ không bao giờ có thể đạt được.

Các giáo viên và bạn học trong trường đều nghĩ rằng Đường Đường là công chúa, còn Nhạc Văn Văn chỉ là người đang hưởng một chút ánh sáng của Đường Đường mà thôi.

Có lẽ ở những khía cạnh khác thì hai cô bé đều được đối xử giống nhau, nhưng xét về thân phận thì hai cô bé rất khác nhau.

Vì vậy, Nhạc Văn Văn cũng bắt đầu hy vọng rằng Hoắc Khải có thể xuất hiện với tư cách là bố của cô bé, để chứng minh rằng cô bé cũng chính là một công chúa.

Cô bé cũng đã từng nói với Cố Phi Dương về vấn đề này, nhưng đã bị Cố Phi Dương khiển trách.

Theo lời của Cố Phi Dương thì mẹ con hai người đã nhận đủ rồi, không thể tham lam thêm được nữa. Bất kể cô bé có muốn gì thì Cố Phi Dương đều có thể cho, nhưng điều này thì không thể được!

Mặc dù Hoắc Khải không biết chi tiết về những bất đồng giữa hai mẹ con họ, nhưng rõ ràng anh có thể cảm thấy Nhạc Văn Văn mấy ngày nay không mấy vui vẻ khi anh đến.

Cho nên anh càng muốn đến nhiều lần hơn để quan tâm đến cô bé.

Lần này, khi Hoắc Khải vừa đến cửa nhà thì tình cờ nhìn thấy một người đàn ông đang nắm lấy tay của Nhạc Văn Văn.

Hai người dường như đang nói hay đang tranh cãi về chuyện gì đó.

Điều khiến Hoắc Khải khó hiểu là thành viên của tiểu đội Tinh Anh mà anh cử đến để âm thầm bảo vệ Nhạc Văn Văn lại không xuất hiện. Anh cau mày, nhưng cũng không có thời gian để nghĩ xem tại sao thành viên của tiểu đội Tinh Anh không xuất hiện.

Anh bước nhanh tới, đẩy người đàn ông ra, trầm giọng nói: "Anh muốn làm gì!"

Nhạc Văn Văn vội vàng trốn sau lưng anh, trong khi người đàn ông đứng đối diện nhìn Hoắc Khải với ánh mắt oán hận.

"Tôi muốn làm gì hả? Tôi là bố của con bé, tôi muốn làm gì thì anh quản được sao!"

Người đàn ông này là bố ruột của Nhạc Văn Văn, Nhạc Khánh Ninh.

Trong hai năm qua, Nhạc Khánh Ninh không cắt đứt với Cố Phi Dương, nhưng Cố Phi Dương cũng chưa bao giờ đồng ý tái hợp với anh ta.

Một lần hai lần, số lần bị từ chối tăng lên, khiến cho tâm trí của Nhạc Khánh Ninh thay đổi.

Anh ta bắt đầu nghĩ rằng Cố Phi Dương vừa xinh đẹp vừa giỏi kiếm tiền, nên chắc chắn sẽ được nhiều người đàn ông theo đuổi. Có lẽ cô ta từ lâu đã trở thành món đồ chơi trên giường của những người đàn ông khác.

Vì vậy nên cô ta mới từ chối.

Vì vậy, Nhạc Khánh Ninh đã bí mật điều tra Cố Phi Dương, không lâu sau anh ta phát hiện ra rằng Hoắc Khải thường xuyên đến đây và thỉnh thoảng còn ở lại đây.

Nhạc Khánh Ninh đã biết thân phận của Hoắc Khải, anh ta không ngờ vợ cũ lại có thể đi theo một người đàn ông thành đạt như vậy.

Điều này khiến Nhạc Khánh Ninh cảm thấy rất chán nản, thậm chí còn cảm thấy tự ti.

So với Hoắc Khải, anh ta không có thành tựu gì, cho nên hai năm nay anh ta cũng không dám làm phiền Hoắc Khải.

Nhưng khi công ty của Cố Phi Dương ngày càng lớn mạnh và kiếm được nhiều tiền hơn, Nhạc Khánh Ninh cảm thấy rất khó chịu khi nhìn cô ta khoe vẻ đẹp của mình trên các phương tiện truyền thông mỗi ngày.

Người phụ nữ xinh đẹp này vốn là người vợ đầu ấp tay gối của anh ta, là bữa ăn ngon mà chỉ anh ta mới có thể thưởng thức.

Nhưng bây giờ, cô ta đã ngủ bên cạnh người đàn ông khác.

Hơn nữa tiền của cô ta cũng phải có một phần của người chồng này mới đúng.

Nhạc Khánh Ninh không dám nói cho ai biết về mối quan hệ của mình với Cố Phi Dương, anh ta chỉ dám lén lút hành động, hôm nay đến đây là vì muốn nhận bố con với Nhạc Văn Văn.

Biết rằng Cố Phi Dương không còn tình cảm với mình, Nhạc Khánh Ninh chỉ có thể nghĩ cách giải quyết từ con gái của mình, đây cũng coi như là cái phao cứu sinh cuối cùng của anh ta.

Tuy nhiên, khi anh ta xuất hiện và nói rằng mình là bố ruột của cô bé, Nhạc Văn Văn đã thẳng thừng từ chối thừa nhận điều đó một cách vô cùng khó chịu.

Từ lúc bắt đầu biết nhớ, Nhạc Văn Văn chưa từng nhìn thấy bố ruột của mình, trong suốt bao nhiêu năm qua, cô bé luôn nghĩ rằng bố của mình đã chết từ lâu. Hơn nữa mẹ của cô bé, Cố Phi Dương, cũng nói với cô bé như vậy.

Sau đó, Hoắc Khải đã đến, dành cho cô bé đầy đủ tình yêu thương và sự ấm áp của người bố, dần dần thay thế vị trí của người bố ruột trong tâm trí của cô bé.

Bây giờ đột nhiên có một người đàn ông lạ mặt nhảy ra, nói rằng mình là bố của cô bé, Nhạc Văn Văn làm sao có thể chấp nhận được.

Khi Hoắc Khải đến, cả hai đang tranh cãi về điều đó.

Nhạc Khánh Ninh rất tức giận vì con gái không nhận mình, hai người có quan hệ huyết thống, nếu không tin thì có thể đi kiểm tra quan hệ bố con!

Nếu Hoắc Khải không xuất hiện kịp thời, Nhạc Khánh Ninh đã định đưa Nhạc Văn Văn đến bệnh viện.

Đối mặt với sự nóng nảy của Nhạc Khánh Ninh, Hoắc Khải ôn tồn hỏi: "Anh là Nhạc Khánh Ninh?"

Hai năm trước, Cố Phi Dương đã nói về Nhạc Khánh Ninh với Hoắc Khải, Hoắc Khải muốn đích thân nói rõ với Nhạc Khánh Ninh, nhưng Cố Phi Dương không đồng ý.

Bây giờ cuối cùng hai người cũng có thể gặp mặt, Hoắc Khải quay đầu nói với Nhạc Văn Văn: "Con vào trước đi, ở đây có bố rồi".

Nhạc Văn Văn gật đầu, ngoan ngoãn mở cửa bước vào nhà.

Ngay khi Nhạc Khánh Ninh định kéo cô bé, anh ta đã bị Hoắc Khải chặn lại.

"Anh Nhạc, bất kể anh có chuyện gì, đều không liên quan gì đến đứa nhỏ. Có gì thì anh có thể nói với tôi".

"Nói với anh? Tôi với anh có gì để nói với nhau sao?", Nhạc Khánh Ninh nghiêm mặt nói: "Anh Lý, đây là việc nhà của tôi, không liên quan đến anh. Anh đừng có mà tọc mạch".

"Đây là việc nhà của anh, nhưng cũng là việc nhà của tôi. Sao lại có thể không liên quan đến tôi?", Hoắc Khải lắc đầu nói: "Nếu anh không muốn nói, tôi sẽ không ép buộc anh, anh có thể đi rồi".

"Bảo tôi đi hả?", Nhạc Khánh Ninh rất tức giận, đột nhiên lao tới.

Anh ta hét vào mặt Hoắc Khải: "Họ Lý kia, đừng có ở đây giả làm người tốt! Nếu anh nghĩ rằng mình có tiền thì có thể làm bất cứ điều gì anh muốn, vậy thì đã sao? Tôi nói rõ với anh, Cố Phi Dương là của tôi, dù là quá khứ hiện tại hay tương lai thì sẽ vẫn luôn là như thế! Cô ta là của tôi một ngày thì cô ta sẽ là của tôi suốt đời, không ai có thể lấy đi! Đừng ép tôi phơi bày chuyện xấu xa của các người cho người khác biết!"

Hoắc Khải cau mày nhìn anh ta nói: "Anh nói chuyện phải có chừng mực, có trách nhiệm với lời nói của mình. Nếu như tôi nhớ không lầm, anh

đã mất tích nhiều năm mà không có lý do, không có tin tức. Trong hồ sơ, hôn ước của anh cũng đã bị hủy bỏ. Trong trường hợp này, Cố Phi Dương có quyền đi tìm hạnh phúc khác. Và, tôi cũng nhớ cô ấy đã nói rằng cô ấy đã đưa cho anh 15 triệu coi như đền bù".

"Mười lăm triệu? Ha ha ha, nói đùa gì vậy, các người dùng số tiền ít ỏi đó để bố thí cho ăn mày à?", Nhạc Khánh Ninh chế nhạo: "Còn nữa, cô ta đang tìm hạnh phúc mới, không sao, nhưng anh có phải là hạnh phúc của cô ta không? Tôi còn cần phải nhắc nhở cho anh nhớ rằng anh đã có vợ nữa à? Có vẻ như cuộc sống riêng tư của ông Lý thực sự rất lộn xộn. Ngoài Cố Phi Dương thì còn bao nhiêu đàn bà đang cúi đầu dưới chiếc quần âu của anh? Đúng nhỉ, thật tuyệt khi có tiền, muốn ôm bao nhiêu con mà chẳng được".

"Quả thực, Cố Phi Dương đã đúng khi rời bỏ anh. Bây giờ anh có thể rời đi được rồi, nếu không tôi sẽ cho người ném anh ra ngoài".

Nhạc Khánh Ninh tỏ thái độ không tốt với anh cũng không thành vấn đề, chỉ trích anh cũng không sao, nhưng dám xúc phạm nhân cách của Cố Phi Dương thì không thể tha thứ được.

Phải biết là, cho dù Nhạc Khánh Ninh đã mất tích nhiều năm, Cố Phi Dương vẫn luôn tự giác gìn giữ sự trong sạch của mình, ở phương diện này cô ta chưa bao giờ làm sai.

Cô ta là một người phụ nữ rất dễ tự ái, ngay cả khi bị Hoắc Khải cuốn hút, cô ta cũng đã chọn cách rời đi để không mất kiểm soát trái tim của mình.

Nếu không phải lần gặp gỡ tình cờ cuối cùng đã xảy ra những khổ nạn sinh tử sau đó, thì có lẽ kiếp này cả hai đã không thể ở bên nhau.

Trong mắt của Hoắc Khải, Cố Phi Dương là một người phụ nữ cao quý và trong sáng, anh sẽ không cho phép bất cứ ai xúc phạm Cố Phi Dương vì bất cứ lý do gì!

Vốn dĩ muốn nói chuyện phải trái với Nhạc Khánh Ninh, nhưng bây giờ xem ra dù cho anh có nói cái gì cũng vô dụng, nên Hoắc Khải cũng không thèm nói chuyện vớ vẩn với anh ta nữa.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 696: Lộ Tẩy

Hoắc Khải vẫy tay, và một thành viên của tiểu đội Tinh Anh từ trong góc bước ra.

“Từ giờ trở đi, anh ta không được phép đến gần cô Cố và Văn Văn trong vòng 20 mét”, Hoắc Khải ra lệnh.

Thành viên tiểu đội Tinh Anh gật đầu, lúc nãy thành viên này không ngăn cản là bởi vì bọn họ đã điều tra kỹ Nhạc Khánh Ninh, biết người đó là bố ruột của Nhạc Văn Văn nên chỉ có thể ẩn nấp quan sát trong bóng tối.

Nhưng bây giờ Hoắc Khải đã ra lệnh, người của tiểu đội Tinh Anh đương nhiên sẽ không còn khách sáo với anh ta nữa.

“Xin hãy lập tức rời đi!”, thành viên của tiểu đội Tinh Anh cao lớn lạnh lùng nói.

Nhạc Khánh Ninh muốn chửi rủa thêm vài câu, nhưng sự uy hiếp của thành viên tiểu đội Tinh Anh trước mặt khiến anh ta sợ hãi không dám nói thêm gì nữa.

Cuối cùng anh ta chỉ có thể quay đầu rời đi, mới đi được mấy bước, liền quay người nghiến răng nghiến lợi nói với Hoắc Khải: "Các người cứ chờ đó! Tôi nhất định phải hủy hoại hai người! Đừng tưởng giàu có và quyền lực thì muốn làm gì cũng được, cứ chống mắt lên mà chờ xem!"

Hoắc Khải sẽ không để ý đến một lời đe dọa như vậy, thành viên tiểu đội Tinh Anh thẳng thừng đẩy Nhạc Khánh Ninh hai lần rồi đuổi anh ta đi.

Sau khi đuổi Nhạc Khánh Ninh rời đi, Hoắc Khải quay người bước vào nhà.

Trong nhà, Nhạc Văn Văn vẫn đứng đó với cặp sách trên lưng.

Khi Hoắc Khải vào nhà, cô bé ngẩng đầu lên, đôi mắt có chút đỏ.

Hoắc Khải biết cô bé này có tính cách nhạy cảm nên liền nói: "Buổi trưa con muốn ăn gì? Bố làm cho con".

"Ông ấy...", Nhạc Văn Văn do dự, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi: "Ông ấy thật sự là bố ruột của con sao?"

Hoắc Khải im lặng vài giây, sau đó gật đầu nói: "Đúng vậy".

Về vấn đề này, Hoắc Khải cũng không muốn giấu giếm, dù sao thì Nhạc Văn Văn có quyền được biết sự thật.

Sau khi nghe câu trả lời chính xác của Hoắc Khải, Nhạc Văn Văn cuối cùng đã không kìm được nước mắt.

Sau biết bao nhiêu năm, cuối cùng cô bé cũng được nhìn thấy bố ruột của mình, nhưng lại khác xa với người mà cô bé hằng tưởng tượng.

Điều này khiến cô bé cảm thấy vô cùng kinh hãi và lạc lối.

Hoắc Khải thở dài, đi tới ôm lấy cô bé an ủi: "Đừng sợ, có bố ở đây, không ai có thể làm con tổn thương".

"Nhưng...", Nhạc Văn Văn cúi đầu nhẹ giọng nói: "Bố không phải bố ruột của con..."

Hoắc Khải giật mình, còn chưa kịp phản ứng, Nhạc Văn Văn đã vùng thoát khỏi vòng tay của anh và chạy vào phòng ngủ.

Anh có thể mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của cô bé.

Dù có hiểu lòng người đến mấy, giờ phút này Hoắc Khải cũng không biết làm sao để an ủi cô bé.

Những gì Nhạc Văn Văn nói không sai, anh quả thực không phải là bố ruột của cô bé, dù trong lòng có chống cự, cũng không biết phải đối mặt với hiện thực này như thế nào.

Điều quan trọng nhất là Nhạc Văn Văn đã nghe rất nhiều lời bàn tán ở trường, nói rằng mẹ cô bé suốt ngày nịnh hót bố mẹ Đường Đường, trong khi cô bé thì nịnh hót Đường Đường.

Mặc dù Đường Đường đã cãi nhau với những người đó nhiều lần vì chuyện này và cố gắng hết sức để bảo vệ cô bé, nhưng trong lòng Nhạc Văn Văn thì đây vẫn luôn là một rào cản.

Cô bé hy vọng Hoắc Khải có thể lên tiếng thừa nhận rằng anh là bố của cô bé, hơn nữa cô bé cũng không cần phải nịnh hót ai.

Nhưng bây giờ, Hoắc Khải vẫn chưa lên tiếng, mà thay vào đó Nhạc Khánh Ninh lại xuất hiện.

Điều đó cũng khiến Nhạc Văn Văn thực sự hiểu rằng những gì những người đó nói không sai, gia đình của Đường Đường và gia đình của cô bé không phải là một.

Bố của Đường Đường không phải là bố của mình, vậy mình mỗi ngày đều gọi ông ấy là bố Lý liệu có đúng không?

Những thay đổi trong thực tế khiến Nhạc Văn Văn càng lúc càng hoảng sợ, cô bé sợ những thay đổi trong cuộc sống, sợ phải quay lại những ngày còn bé.

Buổi tối, khi Cố Phi Dương trở về nhà, cô ta cũng thấy con gái mình đang ủ rũ.

Hoắc Khải giải thích cho cô ta biết những gì đã xảy ra trong ngày, sau khi Cố Phi Dương hiểu ra, cô ta liền tức giận nói: "Anh ta bị điên à? Em đã nói với anh ta rất rõ ràng rồi, giữa em và anh ta đã không còn tình cảm gì nữa, không thể quay lại với nhau được! Thứ gì cần đưa cho anh ta em cũng đã đưa tất cả cho anh ta, tại sao anh ta lại đến đây quấy rầy em nữa!"

"Đó là bởi vì em quá tốt, nhiều người muốn có được em là điều hoàn toàn bình thường. Vấn đề bây giờ là làm thế nào để thuyết phục Văn Văn, anh nghĩ vấn đề này đã đả kích con bé rất nhiều".

Cố Phi Dương im lặng, tất nhiên cô ta biết loại chuyện này sẽ khiến con gái của cô ta chịu đả kích. Cho dù là cô ta khi lần đầu tiên biết được Nhạc Khánh Ninh vẫn còn sống, thật lâu cũng không bình tĩnh lại được.

Làm thế nào để một đứa trẻ mười tuổi có thể thích nghi nhanh chóng với chuyện này chứ?

“Em sẽ nói chuyện với anh ta một lần nữa”, Cố Phi Dương nói, “Cùng lắm chỉ cần đưa thêm một chút tiền cho anh ta là được!”

"Ý của anh là em nên chú ý nhiều hơn đến trạng thái tâm lý của Văn Văn. Một đứa trẻ ở độ tuổi này đang trong giai đoạn nổi loạn nên rất nhạy cảm. Nếu mọi chuyện không được giải quyết, con bé có thể sẽ oán hận chúng ta trong tương lai", Hoắc Khải nói.

Cố Phi Dương thở dài nói: "Em thực sự không biết phải làm thế nào để thuyết phục con bé. Nếu em biết làm thế náo thì em đã không giữ kín chuyện đó với con bé lâu như vậy".

Hoắc Khải im lặng, Cố Phi Dương đang nói sự thật, thật sự rất khó để thuyết phục cô bé. Chuyện này phần lớn phải dựa vào bản thân cô bé.

Hoặc đợi đến khi Nhạc Văn Văn lớn hơn, mọi thứ sẽ ổn thôi.

Đêm nay, mọi người đều cảm thấy vô cùng bứt rứt.

Sáng hôm sau, ngay khi Hoắc Khải vừa thức dậy, anh đã nhận được cuộc gọi từ Ninh Thần.

"Anh đang ở chỗ cô Cố hả?"

Giọng điệu của Ninh Thần dường như có chút nóng nảy, thậm chí là tức giận, Hoắc Khải nói: "Anh đang ở đây, có chuyện gì vậy?"

"Anh đọc các bài báo ngày hôm nay đi! Mau đến công ty và thảo luận xem phải làm gì tiếp theo!", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải nhấc điện thoại, mở mục tin tức xem qua, sau đó nhíu mày.

Tiêu đề rõ ràng của bài báo: "Ông chủ của Hi Vọng Mới, Lý Phong, chen chân vào gia đình của người khác, thật đồi bại!"

Bên dưới bài báo, đại khái là nói về việc Cố Phi Dương và Hoắc Khải ở cùng với nhau, với hình ảnh sắc nét.

Bức ảnh chụp cảnh Hoắc Khải và Cố Phi Dương chào tạm biệt nhau ở cửa. Theo đánh giá trạng thái của bầu trời, chắc là vào khoảng bốn hoặc năm giờ sáng.

Ngay cả khi nó không được chú thích bất kỳ dòng chữ nào, thì chỉ riêng bức ảnh này thôi cũng đủ khiến người ta phải suy ngẫm.

Hoắc Khải đã hiểu vì sao mới sáng sớm mà Ninh Thần đã nóng nảy như vậy.

Về chuyện của Cố Phi Dương, Ninh Thần bây giờ cũng đã quen, và Hoắc Khải luôn ở với cô nhiều hơn với Cố Phi Dương ở đây.

Vì vậy, nếu không vì lý do gì đặc biệt, Ninh Thần sẽ không tức giận.

Đối với sự tức giận hiện tại của cô, đoán chừng là do việc giới truyền thông tung tin, dù sao thì Ninh Thần chưa bao giờ muốn công khai chuyện của Cố Phi Dương, vì sợ rằng nó sẽ làm tổn hại đến hình ảnh của Hoắc Khải.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy bức ảnh này, trong lòng Hoắc Khải không có bất kỳ ý nghĩ tức giận nào, ngược lại còn cảm thấy mọi việc đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Anh thở ra một hơi dài, sau đó nói: "Anh biết rồi, lát nữa anh sẽ đến công ty".

“Em đã yêu cầu bộ phận quan hệ công chúng nói chuyện với giới truyền thông trước, sau đó sẽ hạ bài báo đó xuống”, Ninh Thần nói.

“Đừng lo lắng, đây có thể không phải là một điều xấu”, Hoắc Khải nói.

"Tại sao không phải chuyện xấu? Anh không biết nếu thật sự bài báo này lan truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng xấu đến mức nào sao! Đến lúc đó, sẽ có vô số người chỉ vào anh mà chửi bới!", Ninh Thần lo lắng nói: "Anh không muốn chặn nó lại sao?"

Lúc này, Cố Phi Dương cũng đi tới, hỏi: "Là cô Ninh sao? Có chuyện gì vậy?"

Hoắc Khải đưa điện thoại cho cô ta xem, Cố Phi Dương tái mặt khi nhìn thấy những bức ảnh và dòng tiêu đềcủa bài báo.

Cô ta sững sờ nhìn điện thoại, một lúc sau mới vội vàng gọi điện thoại: "Cô Ninh, tôi không làm chuyện này!"

Khuôn mặt nhợt nhạt và biểu cảm bối rối của cô ta khiến Hoắc Khải cảm thấy đau lòng.

Khi biết được việc này, phản ứng đầu tiên của Cố Phi Dương là hy vọng rằng Ninh Thần sẽ không hiểu lầm cô ta. Từ khi ở bên Hoắc Khải đến giờ, cô ta vẫn luôn khắc cốt ghi tâm chuyện này, chỉ tập trung vào cảm nhận của Ninh Thần và Hoắc Khải.

Tất nhiên Ninh Thần cũng có thể cảm nhận được điều đó, cô nói: "Tôi biết không phải do cô làm, cô sẽ không làm điều ngu ngốc như vậy. Nhưng cho dù ai đã làm điều đó, thì đều cần phải được giải quyết".

“Tôi… tôi sẽ tổ chức một cuộc họp báo để làm rõ rằng đây chỉ là tin đồn!”, Cố Phi Dương nói rồi lập tức cầm điện thoại gọi.

"Lúc này em càng nói càng dễ lộ sơ hở, cho dù có trăm cái miệng giải thích cũng ít có người tin", Hoắc Khải ngăn cô ta lại, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô ta rồi nói: "Đừng lo lắng, mọi thứ đã có anh ở đây".

“Nhưng mà...”

“Đừng lo lắng, em cứ đưa Văn Văn đến trường trước, việc còn lại cứ để cho anh”, Hoắc Khải nói.

Nhìn vẻ mặt kiên định của anh, Cố Phi Dương dường như ý thức được điều gì, cô ta lắc đầu nói: "Không, em không thể để cho anh..."

“Nghe lời anh”, Hoắc Khải nói xong, vừa đi ra ngoài vừa nói vào điện thoại: “Bây giờ anh sẽ đi đến công ty, bảo bộ phận quan hệ công chúng chờ anh”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 697: Buổi Họp Báo

Nhìn thấy Hoắc Khải bước nhanh rời đi, Cố Phi Dương do dự, nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo.

Sau khi cánh cửa đóng lại, cô ta khe khẽ thở dài, bởi vì cô ta biết mình thật ích kỷ vào lúc này.

Nếu cô ta không ích kỷ, thì cô ta đã nên ngăn chặn Hoắc Khải và tự xử lý mọi việc. Nhưng bây giờ, trong thâm tâm, cô ta thậm chí còn hy vọng rằng mọi thứ sẽ trở nên ầm ĩ hơn.

Rõ ràng biết rằng mình không nên có suy nghĩ như vậy, nhưng Cố Phi Dương lại không thể kiểm soát được bản thân.

Tự chủ không có nghĩa là ngay cả suy nghĩ cũng có thể kìm chế được. Chỉ có điều, người biết tự chủ là người sẽ nghĩ đến cảm nhận của người khác nên sẽ không làm ra những chuyện sai trái mà thôi.

Sau một lúc, Nhạc Văn Văn ra khỏi phòng.

Cô bé rõ ràng đã khóc rất lâu, đôi mắt có chút sưng lên.

Cô bé bước đến gần Cố Phi Dương, nghẹn ngào hỏi: "Mẹ, bố của con... thật sự chưa chết sao?"

Trước đây, Cố Phi Dương luôn nói với cô bé rằng bố cô bé đã mất từ lâu, vì vậy Nhạc Văn Văn mới có thể tiếp nhận Hoắc Khải một cách thoải mái như vậy.

Nhìn thấy con gái buồn bã, Cố Phi Dương thở dài nói: "Người đó quả thực chưa chết, nhưng chúng ta cũng không liên quan gì đến người đó nữa".

“Sao lại không liên quan, đó là bố!”, Nhạc Văn Văn nói.

“Con không thích bố Lý sao?”, Cố Phi Dương bối rối hỏi.

"Nhưng...", Nhạc Văn Văn ngập ngừng, rồi nói: "Nhưng bố Lý không phải là bố ruột của con. Ông ấy chưa bao giờ nói với ai về điều đó. Các bạn cùng lớp thường cười nhạo con rằng con không có bố".

Cố Phi Dương sững sờ một lúc, sau đó cô ta mới hiểu suy nghĩ của con gái mình.

Nhạc Văn Văn thường bị các bạn học ở trường chế giễu vì không có bố. Cho dù Hoắc Khải có tốt với cô bé thế nào đi chăng nữa, thì chuyện này cuối cùng cũng khiến cô bé không vui.

Nhạc Văn Văn theo bản năng sẽ thích mối quan hệ với người sau đó hơn là mối quan hệ với một người đàn ông đối xử tốt với cô bé nhưng không có quan hệ huyết thống và không có khả năng thừa nhận mối quan hệ với mẹ con cô bé.

Không phải vì Nhạc Văn Văn cảm thấy Nhạc Khánh Ninh tốt bao nhiêu, cho dù còn nhỏ thì có một số chuyện cô bé cũng vẫn hiểu được.

Nếu không có lý do đặc biệt, mẹ sẽ không nói rằng bố đã chết, chắc hẳn mẹ đã phải rất bất mãn.

Hơn nữa hai người đã không gặp mặt biết bao nhiêu năm nay, một chút ấn tượng cũng không có, lấy đâu ra tình cảm chứ.

Lý do duy nhất để Nhạc Văn Văn chọn Nhạc Khánh Ninh là vì Nhạc Khánh Ninh có thể công khai thừa nhận thân phận của cô bé, đó là điều cô bé coi trọng nhất.

Nhìn con gái, Cố Phi Dương cũng rất buồn, cô ta không biết về những chuyện Nhạc Văn Văn đã trải qua ở trường, thỉnh thoảng chỉ có Đường Đường đến đây và nói rằng cô bé đã cãi nhau với ai đó vì những chuyện này.

Nhưng cô ta vẫn cố tự an ủi mình, rằng sau một thời gian dài, con gái của cô ta nhất định sẽ bằng lòng chấp nhận.

Nhưng bây giờ có vẻ như cô ta thực sự còn quá ngây thơ.

Cô ta có thể chịu đựng được, nhưng con gái của cô ta thì không thể.

Ở tuổi của cô bé, có quá ít thứ phải lo lắng và cũng không có quá nhiều khái niệm về chuyện đúng sai. Mọi thứ mà cô bé nghĩ đều rất đơn giản.

Cô bé muốn một người đàn ông mà cô bé có thể nắm tay và gọi bố trước mặt mọi người, chứ không phải như bây giờ, khi đang còn sống với Hoắc Khải.

Cố Phi Dương rất muốn nói điều gì đó, nhưng không biết phải nói thế nào.

Hai mẹ con cứ im lặng như vậy.

Sau khoảng mấy chục phút, Hoắc Khải đã đến công ty.

Bộ phận quan hệ công chúng của công ty đã tập hợp xong, giám đốc bộ phận quan hệ công chúng thậm chí đã chuẩn bị sẵn phương án ứng phó, chỉ chờ Ninh Thần ra lệnh.

Nhìn thấy Hoắc Khải đi tới, vẻ mặt của mọi người đều có chút kỳ quái.

Đặc biệt là Giản Tư Tư, thậm chí còn hơn thế nữa.

Cô ấy luôn coi Hoắc Khải là thần tượng và là hình mẫu lý tưởng của lòng mình, trong lòng cô ấy, người đàn ông tốt nhất trên thế giới này chính là Hoắc Khải, ngoài ra không còn một ai khác.

Nhưng hiện tại, có người còn nói anh là kẻ thứ ba, chen chân vào gia đình người khác?

Giản Tư Tư đã gặp Cố Phi Dương và cô ấy luôn ghen tị với cô gái sáng lập ra công ty vũ đạo này. Cho dù Cố Phi Dương lớn hơn cô ấy vài tuổi

nhưng dáng người và khí chất của cô ta thì trẻ trung không ai sánh bằng.

Chỉ là Giản Tư Tư không ngờ rằng một nhân vật ở đẳng cấp nữ thần như vậy lại có thể cùng với sếp có quan hệ ngoài luồng.

Cô ấy thực sự hy vọng rằng Hoắc Khải có thể đích thân phủ nhận, nói với mọi người rằng đây chỉ là tin đồn, nhưng từ hành vi của Ninh Thần, Giản Tư Tư cũng có thể phán đoán ra được một số thông tin.

Khi vấn đề này lần đầu tiên xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, bộ phận quan hệ công chúng đã phát hiện ra và đã liên hệ với giới truyền thông để xóa nó trong khi báo cáo cho Ninh Thần.

Khi đó, Giản Tư Tư đang thảo luận về sự phát triển tiếp theo của công ty với Ninh Thần trong phòng làm việc, cô ấy thấy rõ khi Ninh Thần nghe được tin này, đầu tiên là sửng sốt, sau đó là hoảng sợ, sau đó mới có thể yên tâm một chút.

Tại sao Ninh Thần lại thể hiện ra những cảm xúc phức tạp như vậy?

Chỉ có thể cho rằng Ninh Thần đã biết chuyện này từ lâu, và cô cũng đã giấu kín trong lòng rất lâu. Bây giờ vấn đề đã được bóc trần ra, cuối cùng cô cũng đã có thể thở phào.

Nhận định này khiến Giản Tư Tư rất khó chịu.

Không chỉ đơn giản là bởi vì Hoắc Khải có quan hệ đặc biệt với Cố Phi Dương, một người phụ nữ như Cố Phi Dương, đàn ông thích cô ta là chuyện bình thường, cũng giống như bất kỳ người phụ nữ nào thích Hoắc Khải vậy.

Điều khiến Giản Tư Tư khó chịu là, tại sao lại là Cố Phi Dương? Tại sao không thể là cô ấy?

Suy nghĩ này khiến cô ấy cảm thấy phức tạp đến mức không chủ động chào hỏi khi gặp Hoắc Khải.

Nhưng bây giờ cũng không ai quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhặt như vậy, thấy Hoắc Khải đến, Ninh Thần lập tức nói: "Mọi việc còn lại cứ để ông chủ sắp xếp".

Giám đốc bộ phận quan hệ công chúng lập tức nhìn về phía Hoắc Khải hỏi: "Ông chủ, đề nghị của chúng tôi là liên hệ với bên truyền thông ngay lập tức xóa trước, sau đó công khai phản bác tin đồn thông qua bộ phận pháp lý..."

"Không cần", Hoắc Khải xua tay nói: "Hôm nay tôi đến công ty, không phải để cố phản bác tin đồn. Hiện tại hãy liên hệ với phóng viên, chuẩn bị tổ chức họp báo".

"Mở họp báo? Để nói về chuyện gì?", giám đốc bộ phận quan hệ công chúng hỏi.

"Tất nhiên là tôi sẽ giải thích mọi việc rõ ràng với truyền thông và mọi người trong cuộc họp báo đó", Hoắc Khải nói.

Khi Ninh Thần nghe được điều này, cô lập tức hiểu Hoắc Khải định làm gì, cô do dự rồi nói: "Anh thực sự muốn làm việc này?"

“Đúng vậy”, Hoắc Khải biết Ninh Thần đã hiểu được suy nghĩ của mình, gật đầu nói: “Cũng đã đến lúc phải công khai chuyện này rồi”.

Ninh Thần thở dài, rốt cuộc cũng đã đến ngày hôm nay rồi sao?

Khi Cố Phi Dương lần đầu tiên xuất hiện, cô đã luôn hy vọng sẽ che giấu tin tức này mãi mãi, nhưng thời gian trôi qua, sự thù địch của cô đối với Cố Phi Dương cũng dần dần phai nhạt. Theo thời gian, Ninh Thần đã dần không có suy nghĩ nhiều về vấn đề này nữa.

Cô cũng biết rằng Hoắc Khải luôn muốn công khai mối quan hệ của mình với Cố Phi Dương ra thế giới bên ngoài, nhưng anh đã không làm như vậy vì để ý đến cảm xúc của cô.

Nếu chỉ là suy nghĩ cá nhân của Hoắc Khải, Ninh Thần có thể không ủng hộ anh, nhưng Cố Phi Dương đã làm rất tốt, đến mức khiến người ta không thể tìm ra dù chỉ là một lỗi nhỏ nhất.

Ninh Thần quả thực không thể ác nổi với một người phụ nữ như vậy.

Bây giờ mối quan hệ giữa hai người họ đã được xác định, còn điều gì có thể che giấu?

Nghĩ đến đây, Ninh Thần gật đầu, nói: "Được rồi, anh đã nghĩ tới rồi thì em cũng không có gì để nói".

Giản Tư Tư ở bên không khỏi nói: "Sếp Ninh, chị đang cùng ông chủ nói chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì sao?"

“Không có gì đâu, chờ họp báo diễn ra thì em sẽ biết”, Ninh Thần nói.

Môi của Giản Tư Tư run lên, nhưng cuối cùng cô ấy cũng không thể hỏi.

Giám đốc bộ phận quan hệ công chúng ngay lập tức gọi điện cho giới truyền thông và mời họ đến buổi họp báo.

Khi biết rằng Hoắc Khải có phản hồi rất tích cực về vụ việc này, giới truyền thông đã vô cùng vui mừng.

Tin tức về Hi Vọng Mới đã xuất hiện rất nhiều, nhưng hầu hết đều là những tin tốt, ví như Hi Vọng Mới đã có đóng góp những gì cho nhân loại hay đưa tin về những công trình mà họ đã thực hiện.

Ngày nay, tin đồn về đời tư của các ông lớn luôn rất thu hút người khác.

Vì vậy, trong vòng chưa đầy một giờ, tất cả các phương tiện truyền thông đều đã đến.

Hoắc Khải cũng không chờ đợi quá lâu, dù sao số lượng truyền thông tác nghiệp ngày hôm nay cũng đã đủ để truyền bá tin tức này ra toàn thế

giới. Các đội truyền thông khác không đến cũng sẽ đăng lại bản tin sau đó.

Trong buổi họp báo, chỉ có hai người ngồi, một người là Hoắc Khải và người còn lại là Ninh Thần.

Nhưng khi các phóng viên vào chỗ ngồi, họ nhận ra rằng vẫn còn một vài người đang đợi ở cửa.

Một trong số họ là Nhạc Khánh Ninh, người đã đưa tin cho giới truyền thông.

Còn có hai người nữa, đương nhiên là Cố Phi Dương và Nhạc Văn Văn.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 698: Thừa Nhận

Lúc này, Nhạc Khánh Ninh đầy tức tối, lúc Hoắc Khải cho người tới mời anh ta, Nhạc Khánh Ninh đã dự tính, nhất định phải tận lực bôi đen Hoắc Khải!

Anh ta nhìn Cố Phi Dương và Nhạc Văn Văn bên cạnh, hai mẹ con có vẻ rất lo lắng, nhưng sự lo lắng đó lại không phải vì anh ta.

Giữa hai bên còn ít nhất bốn nhân viên bảo vệ không cho Nhạc Khánh Ninh có bất cứ cơ hội nào làm tổn thương người khác.

Có vài phóng viên của mấy hãng truyền thông không nhịn được, đi qua hỏi: "Anh chính là anh Nhạc đã tung tin nóng đó sao? Xin hỏi, anh và cô Cố thật sự là vợ chồng?"

"Đương nhiên, nếu không tin, các anh chị có thể đến cục dân chính để kiểm tra hồ sơ", Nhạc Khánh Ninh nói.

"Nếu nói như vậy thì anh Lý, ông chủ của Hi Vọng Mới thật sự đã chen chân vào hôn nhân của anh?"

"Đương nhiên! Anh ta cướp vợ và con gái tôi, còn tẩy não họ, khiến bây giờ cả hai mẹ con đều không nhận tôi!", Nhạc Khánh Ninh nói với vẻ mặt phẫn nộ: "Tôi luôn ngưỡng mộ thành tích của công ty Hi Vọng Mới. Công ty này chính là sự tự hào của quốc gia. Nhưng tôi không ngờ, ông chủ của công ty lại là loại ác thú! Có lẽ, anh cảm thấy gia đình tôi không quyền không thế, có thể tùy ý bắt nạt, nhưng tôi nói cho anh biết, không thể nào làm như thế đâu! Chỉ cần tôi còn sống thì không cho phép bất cứ ai chà đạp lên người dân thường như vậy! Cho dù anh có thân phận cao đến đâu, đạt được thành tựu lớn như thế nào cũng không được!"

Thái độ hùng hồn của Nhạc Khánh Ninh nhận được sự đồng tình của đám đông. Phần lớn mọi người đều vô cùng phản đối với cái gọi là đặc

quyền, vì bản thân họ không có đặc quyền nên đương nhiên cũng không hi vọng người khác có được. Đây chính là cái gọi là công bằng.

Thành tựu mà Hoắc Khải đạt được quá lớn, lớn đến mức khiến người khác không biết nên tìm ra tật xấu của anh từ đâu.

Bây giờ, Nhạc Khánh Ninh tỏ ra bộ dạng hết lòng vì chính nghĩa thế này, đương nhiên là sẽ dễ dàng nhận được sự đồng tình của người khác.

"Anh nói bậy bạ gì thế!", Cố Phi Dương tức giận hét lên với Nhạc Khánh Ninh.

Nhạc Khánh Ninh bày ra vẻ như nạn nhân vô tội, nói: "Mọi người xem, tôi nói không sai chứ".

Một số phóng viên quay sang ngay hỏi Cố Phi Dương: "Cô Cố, xin hỏi cô thật sự sống cùng anh Lý sao? Chắc là cô biết anh ta là người đã có vợ chứ. Làm như thế, lẽ nào không cảm thấy xấu hổ à? Cô làm như thế, có cảm thấy có lỗi với chồng, sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu đến sự phát triển bình thường của con gái? Hay phải nói là đối với xã hội mang lại những ví dụ tiêu cực?"

Cố Phi Dương bị mấy phóng viên hỏi đến run rẩy, không biết nên trả lời thế nào.

May mà Hoắc Khải đã chú ý tới tình huống bên này, kịp thời cho người giải tán những phóng viên kia.

Hoắc Khải cũng tự đi tới bên này, đưa tay ra trước mặt Cố Phi Dương.

Hành động của anh khiến tất cả phóng viên không nhịn được đứng dậy, vội vã chụp lại cảnh tượng này.

Thấy Hoắc Khải giơ tay qua, Nhạc Khánh Ninh gào lên: "Lý Phong, anh ức hiếp người quá đáng quá!"

Hoắc Khải không thèm quan tâm đến anh ta, chỉ nhìn Cố Phi Dương.

Mà Cố Phi Dương thì đã rơi đầy nước mắt, lắc đầu nhìn Hoắc Khải. Cô ta không hi vọng có người khác nhìn thấy cảnh này, cô ta muốn trong ấn tượng của mọi người trên thế giới này, Hoắc Khải vĩnh viễn là người luôn sáng chói và vĩ đại.

Nếu mình là một vết nhơ trong đời anh, vậy thì đoạn tình cảm này cũng xong rồi.

Nhưng, Hoắc Khải cũng không cho cô ta cơ hội rời đi, thấy Cố Phi Dương không đến, anh dứt khoát tiến lên phía trước, chủ động nắm lấy tay cô ta.

Cố Phi Dương theo phản xạ giãy dụa, Hoắc Khải nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ, tất cả đã có anh".

Lời nói dịu dàng, vẻ mặt kiên định khiến Cố Phi Dương nhận ra điều gì đó.

Mắt cô ta đỏ hoe, nói: "Không thể như thế, anh…"

"Không sao", Hoắc Khải khẽ cười, sau đó nói với Nhạc Văn Văn: "Đi thôi, chúng ta cùng đi".

Nhạc Văn Văn không cự tuyệt, ngoan ngoãn đi theo, nhưng đi được vài bước thì thỉnh thoảng lại quay về phía sau nhìn Nhạc Khánh Ninh.

Bởi vì, đây là bố đẻ của cô bé, cũng là người đàn ông duy nhất giúp cô bé không bị các bạn chê cười.

Dắt tay Cố Phi Dương đến phía sân khấu, Hoắc Khải đứng trước micro, Cố Phi Dương nhìn Ninh Thần, có chút hoảng hốt nói: "Cô, cô Ninh, tôi…"

Nhìn dáng vẻ đáng thương của cô ta, Ninh Thần không thể nào tức giận nổi, cô chỉ cảm thấy vô cùng thương cảm với cô ta.

Cô đứng lên, đi tới bên cô ta, nắm lấy bàn tay còn lại, nói: "Đừng lo, chúng ta cùng đối diện với mọi chuyện".

Thấy vẻ dịu dàng và cách cầm tay của Ninh Thần khiến Cố Phi Dương hiểu ra điều gì đó.

Đúng lúc này, Hoắc Khải lên tiếng.

"Hôm nay, tôi mời các anh chị phóng viên trong giới truyền thông tới, lý do rất đơn giản. Anh Nhạc đã tung tin cho giới truyền thông, nói tôi và Cố Phi Dương có tình cảm nam nữ không chính đáng. Tại đây, tôi muốn nói rõ với các vị, anh ta nói không sai. Tôi thừa nhận chuyện này", Hoắc Khải nói.

Trong lòng Cố Phi Dương nghẹn lại, cũng rõ ràng cảm thấy lực nắm tay của Ninh Thần cũng tăng mạnh một chút. Rõ ràng là tâm trạng của cô cũng không bình tĩnh như cô đang thể hiện.

Các phóng viên của các hãng đều trở nên phấn kích, tách tách chụp ảnh, Hoắc Khải tự thừa nhận chuyện này, nhất định sẽ là tin cực nóng!

Nhưng rất nhiều người cũng như Nhạc Khánh Ninh, đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, không hiểu tại sao Hoắc Khải lại thừa nhận.

Dựa vào sức ảnh hưởng của Hi Vọng Mới chỉ cần bộ phận quan hệ công chúng mở miệng thì chuyện này nhất định có thể giải quyết, thậm chí không bị quá nhiều người biết.

Nhưng cho đến nay, bộ phận quan hệ công chúng của Hi Vọng Mới cũng không can thiệp vào chuyện này, mà lại giữ thái độ im lặng.

Giờ đây, Hoắc Khải tự mình thừa nhận, khiến người ta cảm thấy khó hiểu, tại sao anh phải làm như thế.

Không thể nói, đây thật ra là ông chủ Lý sắp đặt để đối phó với đối thủ nào chứ?

“Các vị không cần nghĩ nhiều. Ý tôi nói ý đơn giản. Nhưng cần nói rõ một điều, tôi và Cố Phi Dương đều không phải là kẻ thứ ba. Tôi không phải là kẻ thứ ba và cô ấy cũng vậy”, Hoắc Khải nói: “Hai người chúng tôi yêu nhau chân thành, hi vọng có thể cùng nhau xây dựng một gia đình mới. Đương nhiên, điều này không phải có nghĩa là bỏ rơi Ninh Thần. Tôi nghĩ, mọi người hiểu tôi đang nói cái gì”, Hoắc Khải nói.

“Vô liêm sỉ! Cô ấy là vợ tôi, anh cùng với cô ấy bên nhau không phải là kẻ thứ ba thì là cái gì! Lại còn thật lòng yêu thương, thật không biết xấu hổ!”, Nhạc Khánh Ninh xông tới chỉ thẳng vào mặt Hoắc Khải.

Mấy nhân viên bảo vệ giữ anh ta lại, không để anh ta đi lên phía trước.

Hoắc Khải xua tay, ra hiệu nhân viên bảo vệ không cần ngăn cản, sau đó nói: “Sau khi nói rõ về sự việc này, tôi muốn nói một sự thật. Đó chính là, tôi và cô Cố đã gặp nhau rất nhiều năm về trước, lúc đó Hi Vọng Mới chỉ là một cửa hàng Taobao nhỏ ít người biết đến”.

Hoắc Khải nói về quá trình quen biết Cố Phi Dương, cả chuyện Cố Phi Dương rời đi sau đó gặp nhau ở một thành phố khác, tiếp đó bị bắt cóc, sống chết trong gang tấc thì tình cảm của hai người mới bùng cháy.

Những chuyện này, Hoắc Khải đều nói rõ ràng một năm một mười.

“Có lẽ có người sẽ cảm thấy đây là câu chuyện lừa người, nhưng tôi muốn nói cho mọi người, nếu tôi muốn viết chuyện vậy thì bộ phận quan hệ công chúng có thể làm được, không cần tôi đích thân nói về điều này. Hơn nữa, câu chuyện mà họ nói có thể dễ dàng được thấu hiểu và tiếp nhận hơn”, Hoắc Khải nói: “Tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết, để tiếp nhận Cố Phi Dương thì đối với gia đình chúng tôi cũng là điều vô cùng khó khăn. Vì chúng tôi đều biết, đạo đức không cho phép làm như vậy, nhưng tôi vẫn làm. Không vì điều gì khác, chỉ vì cô ấy là một người phụ nữ tốt, không nên gặp phải nhiều gian khổ trong cuộc đời như vậy. Là một người đàn ông, tôi cũng không thể từ bỏ một người phụ nữ nguyện chết vì tôi, cứ thế rời khỏi thế giới này. Cho nên, tôi chọn lựa chấp nhận tình cảm này, cho dù sẽ bị chỉ trích của tất cả mọi người”.

“Diễn, diễn tiếp đi, đừng nói như kiểu hai người đóng phim thần tượng như vậy chứ, có ý nghĩa sao? Cũng không thay đổi được sự thật bẩn thỉu này!”, Nhạc Khánh Ninh tiếp tục chửi mắng.

Hoắc Khải nhìn anh ta, nói: “Tình cảm của tôi và Cố Phi Dương không thể nói bằng cái từ bẩn thỉu này. Thế còn anh, tôi muốn hỏi anh mấy câu. Mấy năm nay, anh đi đâu? Tại sao anh lại bị xóa khẩu?”

“Tôi…”, Nhạc Khánh Ninh mở miệng, muốn giải thích vài câu, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

Hoắc Khải không cần anh ta giải thích mà nói tiếp: “Để tôi nói thay anh nhé. Sau khi khởi nghiệp thất bại, anh chọn lựa trốn tránh. Bỏ rơi người vợ vừa mới sinh con, ném lại một đống nợ, bốc hơi trên thế giới. Trong mấy năm nay, anh chạy khắp đất nước, có tình cảm với người phụ nữ khác, thậm chí sinh con. Nhưng hai mẹ con đó cũng rất đáng thương, bệnh tật mà chết, sau đó anh mới trở lại. Nếu không thì bây giờ anh sẽ không còn gọi là Nhạc Khánh Ninh nữa mà là một cái tên khác. Bởi vì người tên là Nhạc Khánh Ninh này đã vì mất tích quá ba năm mà bị tuyên bố là đã chết rồi”.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 699: Công Khai Trước Công Chúng

Vẻ mặt Nhạc Khánh Ninh đỏ bừng, không nói nên lời vì những gì Hoắc Khải nói đều là sự thật.

Nhưng anh ta nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, gân cổ lên nói: "Chuyện tôi mất tích là có nguyên nhân. Tôi thừa nhận điều này, nhưng điều đó không có những chuyện anh làm là đúng! Đừng quên, anh là người đã có vợ!"

"Đúng vậy, cho nên tôi luôn cho rằng, mình có lỗi với Cố Phi Dương", Hoắc Khải nói: "Không phải vì tôi đã có vợ, là vì ngày thường, tôi không quan tâm đến cô ấy đủ nhiều. Điều quan trọng nhất là tôi đã không công khai chuyện của tôi và cô ấy. Cô ấy chỉ có thể giấu mình, thầm lặng, sợ bị người khác biết, cho dù tình cảm của chúng tôi là quang minh chính đại và đã trải qua đủ thách thức. Mà bây giờ, tôi mở cuộc họp báo này không phải là để oán trách ai mà để nói cho mọi người biết. Tôi yêu Cố Phi Dương. Cho dù thế giới này nhìn nhận như thế nào, cô ấy cũng là người phụ nữ của tôi. Có lẽ theo quy định của pháp luật, chúng tôi không thể nào trở thành vợ chồng chính thức, nhưng tôi sẽ sống với cô ấy đến đầu bạc răng long, không rời không bỏ! Đồng thời, tôi muốn xin lỗi vợ của tôi. Tuy cô ấy đã biết từ lâu, cũng tiếp nhận Cố Phi Dương, nhưng tôi biết đó không phải là suy nghĩ thật sự của cô ấy. Chỉ vì cô ấy yêu tôi, mới chấp nhận tất cả. Cho nên tôi tuyên bố, sẽ ký bản thỏa thuận hôn nhân, đem 90% cổ phần của Hi Vọng Mới giao cho vợ của tôi, Ninh Thần!"

Mọi người đều ồ lên. Quy mô của Hi Vọng Mới hiện nay rất lớn. 90% cổ phần có giá trị mấy chục ngàn tỷ, thậm chí trong tương lai gần sẽ có giá trị tới hàng trăm ngàn tỷ!

Khối tài sản lớn như vậy mà Hoắc Khải giao toàn bộ cho Ninh Thần?

Đến cả Ninh Thần cũng không ngờ, Hoắc Khải sẽ nói như vậy.

Nhưng cô biết, hành động này là cách Hoắc Khải hóa giải nỗi lo trong lòng cô. Từ trước đến nay, Ninh Thần vẫn lo việc phân chia tài sản. Nếu sau này Hoắc Khải thật sự vì Cố Phi Dương mà gây gổ với cô, Đường Đường làm thế nào? Những tài sản này vốn dĩ tất cả đều thuộc về Đường Đường, không ai có tư cách tranh giành với cô bé!

Nhưng câu nói như vậy, Ninh Thần không nói ra được.

Cô không nói không có nghĩa là Hoắc Khải không biết.

Vấn đề tài sản, luôn là điều khiến người trong các dòng họ lớn đau đầu.

Đến giờ Hi Vọng Mới, đã có nền tảng của gia đình siêu giàu có, trong tương lai sẽ xảy ra những chuyện như vậy là bình thường.

Cho nên Hoắc Khải nhân cơ hội này xóa bỏ sự lo lắng trong lòng Ninh Thần, khiến cô hiểu được, những thứ thuộc về cô và Đường Đường sẽ không bao giờ thay đổi.

Mà sau đó, Hoắc Khải kéo Nhạc Văn Văn đang đứng sửng sốt, cầm lấy tay cô bé, nói: "Nhạc Văn Văn không phải con gái ruột của tôi, nhưng địa vị, thân phận của cô bé không khác gì với Đường Đường. Cho nên, từ hôm nay trở đi, tôi chính là bố đẻ của cô bé. Cho dù các vị thừa nhận hay không thì cô bé vẫn là con gái của tôi. Không ai có thể bắt nạt cô bé, cũng không ai được bắt nạt cô bé. Ai đối xử không tốt với cô bé thì chính là kẻ thù của tôi!". đam mỹ hài

Giọng nói của Hoắc Khải không phải lớn, nhưng lời nói của anh này lại khiến Nhạc Văn Văn bối rối.

Cố Phi Dương luôn dặn dò cô bé, cho dù là lúc nào thì cũng không được nói ra chuyện của bố Lý.

Nhưng bây giờ, bố Lý lại thông báo trước mặt nhiều người như thế, xác nhận là bố của cô bé.

Tầm mắt của Nhạc Văn Văn, bất giác liếc qua Nhạc Khánh Ninh. Sắc mặt của người bố đẻ này giờ đây tái xanh, tức tối không thôi.

Ánh mắt cô bé lướt qua, sau đó dán chặt lên người Hoắc Khải.

Hoắc Khải quỳ xuống nhìn cô bé, dịu dàng hỏi: "Văn Văn, con có đồng ý để bố mãi mãi là bố của con không?"

Nhạc Văn Văn hơi run rẩy, cô bé có chút căng thẳng. Ánh mắt của phóng viên, sự "bao vây" của ống kính khiến cô bé không thoải mái.

Nhưng bàn tay của Hoắc Khải ấm áp như thế khiến cô bé yên ổn trở lại.

"Con…", Nhạc Văn Văn bất giác nhìn mẹ mình.

Nước mắt tràn ngập trong đôi mắt Cố Phi Dương, đã rơi xuống. Cô ta đầy mong đợi nhìn con gái, khẽ gật đầu.

Được sự cho phép của mẹ, Nhạc Văn Văn mới quay lại nhìn Hoắc Khải, sau đó gật đầu nói: "Con đồng ý…"

Hoắc Khải mỉm cười, đứng dậy, xoa đầu cô bé, vẻ yêu thương tràn đầy trên khuôn mặt.

Lúc này, Cố Phi Dương bỗng nhiên đi tới, nói vào micro: "Tất cả chuyện này đều do tôi chủ động! Không sai, tôi yêu Lý Phong. Tôi đã yêu sâu sắc người đàn ông này. Anh ấy quá tài giỏi, tài giỏi đến mức tôi không có cách nào chống cự mà sa vào. Tôi cũng biết, sự xuất hiện của tôi đang mang đến những phiền phức cho gia đình này. Cho nên, tôi muốn nói cho tất cả mọi người, cho dù luật pháp cho phép thì tôi cũng tuyệt đối không kết hôn với anh ấy! Anh ấy chỉ có một người vợ duy nhất đó chính là cô Ninh! Còn tôi, sẽ ký thỏa thuận, cho dù bất cứ khi nào, trong hoàn cảnh nào, đều tự nguyện buông bỏ tất cả những tài sản thuộc về gia đình này!"

Lời nói của Cố Phi Dương rõ ràng là để trả lời thỏa thuận vừa rồi Hoắc Khải đã nói. Cô ta không hi vọng Hoắc Khải vì mình mà phải từ bỏ quá nhiều. Điều đó khiến cô ta cảm thấy hổ thẹn.

Đúng lúc này, Ninh Thần cũng đi tới. Cô khẽ thở dài, nói: "Thật ra, lúc đầu tôi quả thật cũng không tình nguyện, nhưng thời gian trôi qua, tôi mới hiểu, tại sao Lý Phong lại yêu cô Cố. Cô Cố thật sự là người phụ nữ lương thiện. Thậm chí lúc đầu vì để bản thân không được dao động mà cô Cố đã lựa chọn rời xa quê hương, đem con đi lập nghiệp khiến tôi vô cùng khâm phục. Nếu là tôi, chắc cũng không làm được điều này. Tình cảm của cô Cố và Lý Phong cũng có vài yếu tố ngẫu nhiên. Tôi sẵn sàng tiếp nhận họ, còn chuyện ký thỏa thuận kết hôn thì tạm thời không cần nhắc đến, vì cô Cố đã dùng hành động để nói cho tôi biết, bản thỏa thuận này không có ý nghĩa gì cả".

Ba người lần lượt nói khiến phóng viên của các hãng truyền thông đều im lặng.

Họ có một cảm giác rất kỳ quái, đây thật sự là cuộc họp báo để công bố người thứ ba sao? Tại sao mà xem ra lại giống như phát cơm chó cho họ vậy?

"Diễn kịch! Tất cả chỉ là diễn! Các người đừng lừa người, ai biết trong lòng các người nghĩ gì? Nói thì có vẻ cay đắng khổ sở nhưng thật ra là để che giấu chuyện dơ bẩn của mình!"

Nhạc Khánh Ninh chợt gào lên, khiến tất cả mọi người đều hoàn hồn.

Họ nhìn người đàn ông cuồng loạn này, bỗng nhiên cảm thấy anh ta quá đáng thương.

Nói Hoắc Khải là người thứ ba chen chân vào, kết quả là sân khấu tràn ngập niềm vui và sự hòa thuận trong gia đình.

Nhưng lời nói của Nhạc Khánh Ninh không phải không có lý, những lời của Hoắc Khải có mấy phần là thật, mấy phần là giả?

Điều quan trọng là, loại chuyện này sẽ được mọi người công nhận sao?

Một phóng viên nhìn Hoắc Khải, nói: "Anh là đại diện pháp luật của Hi Vọng Mới cũng là nhân vật của công chúng có ảnh hưởng cực lớn. Anh có

từng nghĩ nếu công khai chuyện này có thể sẽ tác động tiêu cực cho xã hội không? Thậm chí có thể nói, chuyện này sẽ dẫn đến suy nghĩ tiêu cực của rất nhiều người là, người có tiền thì muốn làm gì tùy thích".

Hoắc Khải nhìn phóng viên đó, nói: "Ý của anh là, bởi vì tôi có tiền cho nên tự cho mình đặc quyền, thách thức các khái niệm của thế tục?"

"Đúng vậy, tôi cho rằng…"

"Tôi không cần anh cho rằng", Hoắc Khải lắc đầu, cắt ngang lời nói của đối phương nói: "Từ khi cùng với vợ của tôi thành lập Hi Vọng Mới, tôi chưa từng quan tâm người khác nhìn nhận như thế nào. Đã có rất nhiều người chế giễu chúng tôi, bao gồm cả những nhân vật kỳ cựu trong công ty, chúng tôi đưa ra nhiều quyết định đều không được họ công nhận. Nhưng giờ đây Hi Vọng Mới đã phát triển đến mức này. Thế giới này, chưa bao giờ dựa vào sự công nhận của người khác mà đạt được thành công. Đây là chuyện gia đình tôi, cho nên thông báo với công chúng là vì tôi là người đại diện pháp luật, có trách nghiệm cho công chúng được biết sự thật. Nhưng điều đó không có nghĩa là mọi người có thể tham dự vào chuyện cá nhân của tôi. Đây không phải là đặc quyền mà là quyền lợi cơ bản nhất của con người".

Phóng viên đó im lặng, anh ta không có cách nào phản bác lời nói của Hoắc Khải.

Chuyện này nhìn có vẻ là đặc quyền, nhưng người ta cũng dựa trên tình yêu, chứ không phải vì có tiền nên làm loạn.

Bao nuôi tình nhân, với tình yêu là một chuyện sao?

Rõ ràng không phải, nếu đã không phải cùng một chuyện vậy thì có thể dùng hành vi đặc quyền để bình luận chuyện này sao?

Mà Hoắc Khải đã khẳng định. Đây là chuyện cá nhân, không cần người khác nhúng tay vào, cũng không ai có thể nhúng tay vào. Chỉ cần người nhà đều đồng ý thì người khác có quyền gì mà nói.

Giỏi lắm thì mắng trên mạng vài câu, nhưng cũng không mắng được cả đời.

Chu Du đánh Hoàng Cái, một người sẵn sàng chiến đấu, một người sẵn sàng chịu đựng, thái độ của Cố Phi Dương và Ninh Thần đã giết chết những lý do chửi mắng của họ.

Điều quan trọng là cho dù có ai đó chửi mắng thì cũng vô ích.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 700: Kết Cục Tốt

Địa vị của Hoắc Khải thật sự quá cao. Có lẽ, danh tiếng của anh trên toàn thế giới này không ai có thể sánh được.

Bởi vì những chuyện mà anh làm đang không ngừng thay đổi thế giới, mang đến cho toàn thế giới một lý tưởng tương lai khó có thể tưởng tượng.

Chinh phục biển rộng trời cao!

Một người đàn ông sở hữu địa vị cao như thế, vì tình yêu chọn lựa tiếp nhận thêm một người phụ nữ, mà còn là một người phụ nữ lẻ loi hiu quạnh, nuôi một đứa con, là quá đáng lắm sao?

Những phóng viên kia tự nghĩ lại, cảm thấy có vẻ cũng không quá đáng. Dù sao, Nhạc Khánh Ninh mất tích ba năm cũng bị phán định là đã chết, xóa khẩu. Trên mặt pháp luật mà nói thì Cố Phi Dương đã là đơn thân. Ngay cả quan hệ hôn nhân của họ cũng đã bị xóa bỏ.

Nếu đã không kết hôn thì Hoắc Khải cũng không được coi là người thứ ba. Nếu coi là kẻ thứ ba thì người đó chính là Cố Phi Dương! Hoắc Khải cũng chỉ được coi là lăng nhăng mà thôi, đối với người ở tầng lớp đó, lăng nhăng thì sao chứ.

Huống hồ, bao nhiêu năm nay, Hoắc Khải cũng chỉ có một bê bối là Cố Phi Dương mà thôi, cũng coi như trong sạch.

Những ông chủ lớn, minh tinh, có ai mà không có một mớ quan hệ nam nữ hỗn độn.

Lúc mới đầu, các phóng viên đều đang nghĩ, nên lợi dụng chuyện này để tạo chủ đề nóng thế nào.

Nhưng, bây giờ những gì họ nghĩ đến là, dùng lý trí mà nghĩ thì cũng không có gì to tát, cũng không thể đứng trên phương diện đạo đức để lên án

Hoắc Khải. Đã không làm được thì không tạo được độ nóng của tin tức, cho nên vắt óc nghĩ cách đắc tội với anh thì có đáng không?

Ngộ nhỡ không kéo được lưu lượng mà lại đắc tội với Hi Vọng Mới thì sau này bản thân sẽ khó mà được sống yên ổn. Truyện Trọng Sinh

Nghĩ đến đây, các phóng viên cũng dần bình tĩnh lại.

"Các người nói gì đi chứ! Mắng anh ta đi! Không phải đã nói rõ là chửi cho anh ta tan tác tơi bời sao, tại sao lại không hé m ồm nói lời nào!", Nhạc Khánh Ninh rõ ràng cảm thấy không khí đã thay đổi, anh ta tức tối gào lên.

Rất nhiều người nhìn qua, tỏ vẻ coi thường.

Nếu Hoắc Khải vì lăng nhăng mà bị trách mắng thì anh ta vì sự nghiệp thất bại, bỏ rơi vợ con còn không đáng bị chửi rủa hơn sao? Huống h ồ trước đây anh ta đã cùng với người phụ nữ khác sinh con, nhưng vì hai mẹ con không may qua đời nên anh ta mới quay lại.

Nếu họ còn sống thì anh ta có quay lại không?

Nhạc Khánh Ninh chỉ là một nhân vật nhỏ, bây giờ lại không có lý do để đấu với Hoắc Khải nên đương nhiên bị mọi người coi thường.

Cuộc họp báo cứ như vậy mà kết thúc.

Cho dù các hãng truyền thông ngầm hiểu, cũng không có quá nhiều lời nói xấu về Hoắc Khải, chỉ công bố toàn bộ nội dung cuộc họp báo. Nhưng chuyện liên quan đến Hi Vọng Mới thì vẫn thu hút được không ít sự quan tâm.

Đương nhiên sẽ có người lên án Hoắc Khải, cho rằng với bất kỳ lý do gì thì anh cũng không nên làm như vậy.

Pháp luật không cho phép, đạo đức làm người không cho phép.

Nhưng bất ngờ là, có nhiều người công nhận chuyện này.

Nguyên nhân của một số người là, Hoắc Khải dẫn dắt nhân loại tiến hành sự thay đổi lớn của vận mệnh, công lao này, đừng nói là có thêm một phụ nữ đơn thân mang theo một đứa con, mà thêm một trăm người cũng được.

Còn có một số bộ phận thì có lý do là, tình cảm của Hoắc Khải và Cố Phi Dương nước chảy đá mòn, hai người trải qua bao nhiêu chuyện, giữa thời khắc sống chết tình cảm còn không dao động. Có kết quả như vậy thì cũng nên được chúc phúc.

Người công nhận thì nhiều, phê phán thì ít, khiến không ít người cảm thấy khó hiểu. Đây không phải là điển hình cho tam quan lệch lạc hay sao.

Nhưng ngay cả khi họ không hiểu thì đây cũng là sự thật.

Trong lòng mỗi người đều có một cán cân, chuyện gì là đúng là sai thì người đó sẽ tự biết.

Hơn nữa, người ta đã nói, đó là tình cảm cá nhân, có thể giải thích vài lời là vì có trách nhiệm để công chúng biết sự thật, mà không phải để ai đó tham gia vào. Ai không công nhận thì đi chỗ khác chơi, ở đây nhiều chuyện cái gì!

Trái lại, mọi người đều quay sang mắng chửi Nhạc Khánh Ninh.

Kinh doanh thất bại, còn vứt bỏ vợ con? Mình phạm sai lầm lớn không nói, lại nói Hoắc Khải là kẻ thứ ba, quả thật là vừa ăn cướp vừa la làng.

Trên mạng có rất ít những lời bình luận về Hoắc Khải, trái lại thì khắp nơi đều là lời phê phán Nhạc Khánh Ninh.

Điều này khiến Nhạc Khánh Ninh trở thành con chuột chui lủi trên phố. Ông chủ công ty lúc trước anh ta làm việc đã sa thải anh ta. Lý do rất đơn giản, người có nhân phẩm tồi tệ như anh làm lái xe cho con gái tôi cũng là một sự sỉ nhục, nhanh chóng cút đi!

Cho dù Nhạc Khánh Ninh đi tới đâu tìm việc thì cũng khó được chấp nhận. Cho dù là nhân phẩm của anh ta, hay là do ân oán của anh ta với Hoắc Khải thì đều là lý do để người ta ngăn lại từ ngoài cửa.

May mắn là lúc trước Cố Phi Dương đã cho anh ta 15 triệu, chỉ cần không tiêu xài hoang phí thì số tiền này đủ để anh ta sống hết đời không cần làm việc.

Sau khi cuộc họp báo kết thúc, Cố Phi Dương khóc lóc, lệ rơi đầy mặt, kéo tay Ninh Thần không buông.

"Cô Ninh, tôi không ngờ lại xảy ra chuyện này, tôi…"

"Không cần xin lỗi", Ninh Thần lắc đầu, nói: "Những năm qua cô đã khổ lắm rồi, đáng ra là nên công bố chuyện này từ lâu. Nhưng tôi với Lý Phong vẫn có điều kiêng dè, hi vọng cô có thể hiểu. Bây giờ mượn chuyện này để công khai cũng coi là chuyện tốt. Sau này cô và Văn Văn chuyển tới sống chung đi, không nên sống riêng bên ngoài, cũng không tiện".

"Không được, đó là nhà của cô và anh ấy. Tôi không thể tới, tới đó tôi không ngủ được", Cố Phi Dương lập tức từ chối.

Nhìn thấy vẻ hổ thẹn ẩn giấu trong mắt cô ta, Ninh Thần biết cô ta rất khó chấp nhận chuyện này. Nếu thật sự tới nhà, thì có thể cô ta cho rằng đã thật sự trở thành người thứ ba. Vì căn nhà đó, vốn dĩ không nên có người phụ nữ khác xuất hiện.

Cô cũng không ép buộc cô ta điều gì. Ninh Thần nhìn Hoắc Khải, chợt khiển trách nói: "Anh quá kích động, chuyện thỏa thuận hôn nhân cũng không nói với em. Chuyện lớn như thế em không có quyền được biết sao?"

Hoắc Khải nhìn thấy cô có chút tức giận thì nói: "Xin lỗi, anh chỉ cảm thấy…"

"Cảm thấy có lỗi với em, muốn an ủi em sao?", Ninh Thần hừ một tiếng, nói: "Anh cho rằng em tức giận vì anh không thương lượng với em

sao? Em tức giận là vì anh quá xem thường em rồi!"

Hoắc Khải im lặng. Ninh Thần nói không sai, anh muốn ký thỏa thuận hôn nhân chỉ vì cảm thấy Ninh Thần sẽ nghĩ nhiều. Để đề phòng sau này cô lại gây ra chuyện gì nên mới chọn lựa công bố bản thỏa thuận vào lúc này.

Nhưng hành vi này tuy có vẻ là an ủi Ninh Thần nhưng về mặt bản chất là xem thường cô.

Biết mình phạm phải lỗi lớn, Hoắc Khải cũng không có gì giải thích.

May mà Ninh Thần cũng không đi sâu vào vấn đề này, chỉ nói: "Em cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, cũng không thích đồ xa xỉ. Đời này tiền có thể tiêu cũng có hạn. Số tiền này là của Đường Đường, anh đưa tiền cho em, không có ý nghĩa gì cả".

Hoắc Khải hiểu ý của cô, khẽ gật đầu, không phản đối.

Cố Phi Dương cũng hiểu, Ninh Thần có vẻ là đang giải thích chuyện này, thực ra là đang nhắc nhở cô ta.

Cố Phi Dương nói ngay: "Bản thỏa thuận tôi vừa nói, đợi lát nữa tìm luật sư soạn xong thì ký, sau đó mang tới văn phòng công chứng để công chứng!"

Ninh Thần mở miệng nhưng lại không nói gì.

Cô cũng có lòng riêng, về mặt tài sản, bất kỳ chuyện gì cũng có giới hạn, không thể chia cho người khác. Không phải cô nhỏ mọn, mà những tài sản này vốn dĩ thuộc về Đường Đường thừa kế. Bất kỳ quyết định nào của cô ở hiện tại, thì sẽ ảnh hưởng đến Đường Đường sau này. Đối với con gái mà nói, như vậy là không công bằng.

Nếu sau này, Đường Đường sẵn sàng chia sẻ tài sản với Cố Phi Dương, Nhạc Văn Văn thậm chí là con đẻ của Hoắc Khải và Cố Phi Dương thì Ninh Thần cũng sẽ không phản đối.

Điều cô muốn bảo đảm, chỉ có một mình Cố Phi Dương mà thôi.

Chuyện này cũng coi như có kết cục tốt, cho dù là đối với cá nhân hay đối với công ty.

Giám đốc quan hệ công chúng thông qua điều tra trên mạng đã xác định không có tổn thất quá lớn đến hình tượng của công ty mới thở phào nhẹ nhõm.

Dựa vào quy mô của Hi Vọng Mới như bây giờ, cho dù vì chuyện này mà mất đi 1% tỷ lệ ủng hộ và thị trường thì cũng là một con số siêu lớn. Anh ta là giám đốc bộ phận, cũng không gánh được trách nhiệm lớn như thế.

Trước đó, khi Hoắc Khải nói chuyện, giám đốc bộ phận quan hệ công chúng suýt nữa thì bay tim ra ngoài.

Ông chủ to gan thật, dám quang minh chính đại công nhận chuyện này.

Nhưng bây giờ xem ra, Hoắc Khải gánh vác chuyện này, trái lại là cách giải quyết tốt nhất. Nếu không, những hãng truyền thông kia còn phải hỏi đến tận gốc gác, có khi còn mang lại kết quả xấu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 701: Tỏ Tình

Khi buổi họp báo chính thức kết thúc, Hoắc Khải muốn tự mình đưa hai mẹ con Cố Phi Dương rời đi.

Nhạc Văn Văn rất vui vẻ, Hoắc Khải có thể thừa nhận thân phận của hai mẹ con cô bé trước mặt nhiều người như vậy, thì sau này cô bé sẽ không bị người khác chế giễu nữa. Đối với cô bé này mà nói, trong đời không có nhiều chuyện khiến cô bé vui hơn chuyện này.

Nhưng Cố Phi Dương lại từ chối yêu cầu của Hoắc Khải, lý do rất đơn giản, ngay cả khi đã thừa nhận rồi thì nhất định sẽ vẫn có rất nhiều người tiếp tục bàn tán. Thời kỳ đầu sóng ngọn gió này vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Hoắc Khải cũng không ép buộc, dù sao suy nghĩ của Cố Phi Dương cũng khá hợp lý.

Cho dù anh quả thật không quan tâm suy nghĩ của người khác nhưng xuất phát từ việc cân nhắc các yếu tố, cuối cùng vẫn để Cố Phi Dương tự đi.

Đương nhiên, chắc chắn là có sự bảo vệ âm thầm của đội viên Tinh Anh.

Sau khi Cố Phi Dương rời đi, Ninh Thần cũng đi tới nói: "Phía công ty vẫn còn nhiều chuyện chưa làm xong, em về công ty trước".

"Cần anh đưa em đi không?", Hoắc Khải hỏi.

"Không cần, em tự lái xe đi. Buổi tối anh nhớ phải về ăn cơm, có lẽ Đường Đường muốn nói chuyện với anh đấy", Ninh Thần nói.

Về chuyện của Cố Phi Dương, Đường Đường cũng đã biết từ lâu, hơn nữa cũng vui vẻ chấp nhận. Quan hệ của cô bé và Nhạc Văn Văn cũng rất tốt.

Nhưng tự biết và công khai thừa nhận là hai chuyện khác nhau, Ninh Thần buộc phải cân nhắc đến cảm nhận của con gái.

Hoắc Khải gật đầu, đồng ý.

Đợi Ninh Thần đi rồi, Giản Tư Tư đi tới hỏi: "Ông chủ, bây giờ anh đi đâu, có cần tôi đưa đi không?"

Cùng là một vấn đề, Hoắc Khải vừa hỏi Ninh Thần, bây giờ Giản Tư Tư lại hỏi một lần, khiến anh cảm thấy vô cùng kỳ quái. Hơn nữa, vẻ mặt của Giản Tư Tư cũng rõ ràng là rất lạ, có chút do dự khi nói chuyện.

Hoắc Khải nhìn ra cô ấy muốn nói gì đó, nên nói: "Tôi tự lái xe tới, nhưng chúng ta có thể cùng đi đến hầm gửi xe".

Giản Tư Tư vâng một tiếng, ngoan ngoãn đi cùng anh vào thang máy.

Trong thang máy, Giản Tư Tư không nói lời nào, cho đến khi xuống hầm để xe, xung quanh không có ai, cô ấy mới không nhịn được mà hỏi: "Anh và cô Cố ở bên nhau lâu lắm rồi nhỉ?"

"Cũng mấy năm rồi", Hoắc Khải trả lời nói.

"Chị Ninh sao có thể đồng ý chứ?", Giản Tư Tư lại hỏi.

Vấn đề này, Hoắc Khải đã trả lời trong cuộc họp báo, lúc này càng không muốn nhắc lại. Giản Tư Tư biết, mình đã hỏi một câu không nên hỏi.

Cho dù là tại sao Ninh Thần đồng ý thì cuối cùng cô cũng đồng ý rồi. Ngay cả khi chuyện này khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ nhưng cũng không thể phủ nhận, Ninh Thần có thể làm được chuyện mà rất nhiều người phụ nữ khác không làm được.

Hình tượng của cô được nâng cao trong mắt người khác, đồng thời cũng giữ được cuộc hôn nhân hạnh phúc của mình.

Có câu nói rất có lý, một cuộc hôn nhân lâu bền không thể tránh được sự sai lầm của người đàn ông.

Nhìn qua thì có vẻ câu nỏi này rất vô nghĩa, nhưng nếu nghĩ sâu xa một chút thì đàn ông cũng là một sinh vật, phần nhiều có chủ nghĩa đàn ông. Sau khi anh ta phạm lỗi sẽ muốn bù đắp, xuất phát từ sự hổ thẹn, có thể sẽ càng quan tâm đến vợ hơn.

Cũng có một câu nói khác, tự nhiên ân cần chắc chắn là có biến, không cưỡng hiếp thì là ăn cắp.

Sau đó Hoắc Khải không trả lời vấn đề này, hai người rơi vào trầm tư, Giản Tư Tư hơi cúi đầu, như đang nghĩ gì đó.

Hoắc Khải cũng không làm phiền cô ấy, hai người cứ im lặng mà đi như vậy.

Không lâu sau, đến trước xe của Hoắc Khải, anh nói: "Nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi trước nhé".

Giản Tư Tư ngẩng đầu lên nhìn anh, trên khuôn mặt đỏ bừng một cách kỳ lạ. Cô ấy lấy hết dũng cảm nói: "Ông chủ, anh nói xem, nếu bên cạnh anh lại xuất hiện thêm một người giống cô Cố, thì chị Ninh có đồng ý không?"

"Không biết", Hoắc Khải lắc đầu, nói: "Nhưng tôi sẽ không làm như thế, trước đây đã nói rõ, ở bên Cố Phi Dương là chuyện ngoài ý muốn. Không có sự cố đó, chúng tôi cũng chỉ là những người lạ. Đây là chuyện ngẫu nhiên, không thể xảy ra nhiều như vậy".

"Tôi nói nếu như", Giản Tư Tư nói.

"Không có nếu như. Tự tôi sẽ cắt đứt khả năng này", Hoắc Khải nói.

Trên khuôn mặt Giản Tư Tư lóe lên một tia thất vọng. Hoắc Khải quyết liệt phủ nhận khiến cô ấy cảm thấy thất vọng.

Nhưng mặt khác cũng chứng tỏ Hoắc Khải không phải là dạng lăng nhăng.

Nhưng anh không lăng nhăng thì mình còn có cơ hội ở cùng anh sao?

Dường như không có khả năng rồi…

Càng nghĩ như vậy thì trong lòng Giản Tư Tư càng khó chịu.

Thứ không đạt được mới là tốt nhất, không đạt được mới là tiếc nuối lớn nhất trong đời, mà càng không đạt được thì càng muốn có.

Những suy nghĩ này khiến Giản Tư Tư hơi mất khống chế.

Hoắc Khải nhìn thấy sự kỳ lạ của cô ấy, bất giác hỏi: "Cô sao thế?"

Giản Tư Tư ngẩng đầu nhìn anh, vài giây sau, đột nhiên xông tới, Hoắc Khải không kịp phản ứng đã thì môi cô ấy đã chạm đến.

Sau sự tiếp xúc vô cùng dịu dàng này, Giản Tư Tư lùi bước, vẻ mặt cô ấy đỏ bừng, nhưng lại không chạy đi ngay mà kiên định nói: "Cho dù cả đời này không có cơ hội được làm người yêu của anh, nhưng trong lòng tôi, anh mãi là sự lựa chọn tốt nhất. Có thể tôi không có cách nào nhận được sự công nhận của chị Ninh như đối với cô Cố, thậm chí anh cũng không chấp nhận. Nhưng cá nhân tôi sẽ không bỏ cuộc! Chuyện cô Cố có thể làm, tôi cũng có thể làm. Mà tôi nhất định sẽ làm tốt hơn cô ấy!"

Sau khi nói ra hết những lời nói cất giấu trong lòng, nhịp tim của Giản Tư Tư tăng tốc gấp mấy lần.

Cô ấy cũng đã là phó tổng giám đốc công ty siêu lớn với quy mô tài sản lên tới hàng chục ngàn tỷ. Nhưng trong chuyện này vẫn là cô bé chưa có kinh nghiệm.

Đặt biệt là trước mặt Hoắc Khải, cảm giác xấu hổ tột độ khiến Giản Tư Tư không thể tiếp tục ở lại mà xoay người chạy vào trong xe, sau đó khởi động rồi dùng tốc độ nhanh chóng rời đi.

Hoắc Khải vẫn đứng như trời trồng, có chút hỗn loạn.

Giản Tư Tư này…

Thật ra, tình cảm của Giản Tư Tư, anh đã sớm biết, nhưng cô bé này vẫn dùng phương thức chung sống như ông chủ và nhân viên, nhiều nhất là mối quan hệ bạn bè.

Nếu đã là bạn bè, đồng nghiệp thì có rất nhiều chuyện đều vô cùng nhạy cảm. Giản Tư Tư không nói, đương nhiên, Hoắc Khải cũng không nói.

Anh cho rằng Giản Tư Tư sẽ luôn nhẫn nhịn, cho đến khi không nhịn được thì tìm một người bạn trai, xua đuổi hình bóng của Hoắc Khải trong lòng cô ấy.

Nhưng không ngờ, Giản Tư Tư lại không tìm bạn trai, mà sau khi biết chuyện của Cố Phi Dương lại cho cô ấy thêm dũng cảm để tỏ tình.

Trên môi vẫn còn lưu lại hương vị của Giản Tư Tư, đó là mùi vị nụ hôn đầu của cô gái trẻ.

Hoắc Khải lại không vui mừng mà trái lại nở một nụ cười khổ. Sau khi lớp giấy mỏng manh này bị chọc thủng thì nên tiếp tục đối diện với nhau thế nào đây.

Ngay cả khi mình có thể thờ ơ thì cô ấy có thể làm được không?

Giản Tư Tư cũng không phải là cô gái thích ngồi không chờ chết. Nếu cô ấy đã nói là không từ bỏ, còn có thể tốt hơn Cố Phi Dương vậy thì nhất định sẽ nỗ lực trên mặt nào đó.

Nghĩ tới đủ loại phản ứng khác nhau mà cô ấy có thể tạo ra mà trong lòng Hoắc Khải cảm thấy rất kỳ lạ.

Hơi lắc đầu, Hoắc Khải cũng lên xe, sau đó rời khỏi hầm gửi xe.

Nhưng không lâu sau, chiếc xe của Ninh Thần đi tới, dừng ở đây.

Tuy Ninh Thần nói công ty có việc nhưng thật ra là sau khi xuống hầm xe vẫn luôn ngồi trong xe không đi.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay có ảnh hưởng nhất định đến cuộc đời cô, cô cần phải bình tĩnh.

Mà điện thoại của bố mẹ và cả Ninh Ngọc Lâm, hỏi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, đang tốt đẹp bỗng nhiên nhảy ra một người phụ nữ.

Ninh Thần có thể chấp nhận việc này không có nghĩa là Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai có thể chấp nhận. Ninh Ngọc Lâm thì khá hơn, xem xong họp báo, cũng không tỏ ra ghét bỏ Hoắc Khải mà trái lại còn khuyên Ninh Thần nghĩ thoáng ra một chút.

Người đàn ông ưu tú như thế, có người phụ nữ khác thích anh là chuyện bình thường. Nếu vì chuyện nhỏ đó mà tức giận thì sớm muộn gì cũng tức chết.

Em trai đã nói như thế, khiến Ninh Thần cũng thấy buồn cười, theo lý mà nói thì không phải là em nên cùng bố mẹ lên án anh rể sao?

Nhưng cô cũng biết, chồng mình là thần tượng mà em trai sùng bái nhất. Ninh Ngọc Lâm không thể nào chủ động nói xấu Hoắc Khải được.

Sau khi cúp điện thoại của bố mẹ và em trai, Ninh Thần ngồi ngây ra một lát, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 702: Bánh Gato

Kết quả, xe còn chưa đến đoạn cua thì đã thấy Hoắc Khải và Giản Tư Tư đứng ở bên đó nói chuyện gì, có vẻ rất thần bí. Cô dừng xe lại, sau đó thì thấy Giản Tư Tư hôn Hoắc Khải.

Mặc dù không nghe thấy bọn họ nói gì, nhưng Ninh Thần đã đoán được đại khái.

Đa số người trong công ty đều biết tình cảm của Giản Tư Tư với Hoắc Khải, nhất là những nhân viên cũ. Nhưng vì mọi người không quan tâm và không đem ra để tám chuyện mà thôi.

Dù sao thì thân phận của Hoắc Khải và Giản Tư Tư quá nhạy cảm, một người thì là sếp, một người thì là phó tổng giám đốc, không thể đắc tội nổi. Dù có nói thì cũng chỉ có thể lén lút vài câu lúc đi uống rượu mà thôi.

Không phải Ninh Thần không rõ chuyện này, chỉ là trong lòng biết và tận mắt chứng kiến lại là hai chuyện khác nhau.

Khi thấy Giản Tư Tư hôn Hoắc Khải, Ninh Thần vô tình nhận ra bản thân mình không hề tức giận mà còn có chút buồn cười.

Gặp chuyện kiểu này mà còn cười? Không lẽ là vì chuyện của Cố Phi Dương nên khiến năng lực chịu đựng của cô tiến bộ hơn sao?

Không, nói chính xác là Giản Tư Tư quá giống em gái của cô, quan hệ với cô cũng rất tốt, cho nên chuyện này nhìn giống một trò đùa cố tình hơn.

Dĩ nhiên, Giản Tư Tư đã là người trưởng thành, cô ấy sẽ không cố tình đùa cợt về chuyện này.

Nhưng dù sao thì Ninh Thần cũng chẳng thấy tức giận.

Khi xe dừng lại, cô mới âm thầm thở phào, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói gì.

Cuối cùng, Ninh Thần rời đi trong im lặng, coi như chuyện này chưa từng xảy ra và mình cũng chưa từng nhìn thấy. Chuyên trang đọc truyện # TrumTruy en. CO M #

Còn sau này mọi chuyện sẽ thế nào thì đành nhờ ý trời vậy.

Đến tối, Ninh Thần về nhà thì đã thấy Hoắc Khải và Đường Đường ngồi đó.

Thấy cô trở về, Đường Đường vội vàng vẫy tay với cô, vui vẻ nói: "Mẹ mau qua đây nào. Con đã gọi cô Cố và Văn Văn đến đây ăn cơm, mẹ thấy con nên chọn cái bánh nào nhỉ?"

Ninh Thần đi đến mới thấy Đường Đường đang dùng Sáng Thế Kỷ để làm bánh gato.

Nhờ sự mô phỏng của Sáng Thế Kỷ, Đường Đường đã tạo ra một đường đại khái, sau đó Sáng Thế Kỷ sẽ hoàn thiện và sửa sang chi tiết. Sau khi xác định thành phẩm thì sẽ gửi đến cửa hàng bánh ngọt và sản xuất bằng toàn bộ rô-bốt.

Đây là một dự án mới của công ty chi nhánh đồ ăn Ất Sửu, cửa hàng bánh ngọt trí tuệ nhân tạo. Ở đây, bạn có thể liên lạc với Sáng Thế Kỷ và tự tạo một cái bánh gato của bản thân. Bất kể bạn làm thành hình gì, chỉ cần chốt thì có thể có thành phẩm.

Mà thời gian từ lúc đặt hàng đến lúc gửi hàng đi chỉ chưa đến 10 phút.

Hiện giờ Hi Vọng Mới đã cơ bản hoàn thiện phương thức giao hàng bằng máy bay không người lái trong khu vực nội thành. Không cần lo về tình trạng giao thông nên tốc độ giao hàng được tăng gấp bội.

Mà sau khi Sáng Thế Kỷ được sửa đổi thì máy bay không người lái chỉ to bằng lòng bàn tay đã có thể chở được những đồ vật nặng đến hàng trăm

cân, mà chỉ hao phí một chút nước mà thôi.

Năng lượng khí Hidro đã thay thế cho năng lượng mặt trời, năng lượng điện, dầu, dầu khí trong nội bộ công ty Hi Vọng Mới. Trước mắt, mặc dù chỉ mới tiến hành thử nghiệm trong máy bay không người lái nhưng kết quả thí nghiệm đã cho thấy hiệu quả rất tốt.

Chỉ cần cải thiện kỹ thuật chi tiết hơn nữa là có thể đưa vào thị trường.

Khi ấy, xe ô tô, máy công nghiệp, thậm chí là nhà máy phát điện cũng sẽ có thể ứng dụng năng lượng này. Tài sản của Hi Vọng Mới cũng theo đó mà tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Dù sao thì con người vẫn luôn thích thú với việc tìm hiểu năng lượng mới, mà năng lượng Hidro rất hợp với yêu cầu của mọi người.

Không ô nhiễm, tỉ lệ sử dụng cao, nhanh chóng thuận tiện.

Hiện giờ đã có rất nhiều công ty muốn hợp tác với Hi Vọng Mới, mong muốn có được kỹ thuật này đầu tiên.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng đã tiến hành thử nghiệm trong thế giới ảo, nhưng không có sự giúp đỡ của Sáng Thế Kỷ thì không biết bao lâu nữa mới thành công được. Chỉ sai một số liệu thôi là đã phải thử nghiệm thêm mấy trăm ngàn lần nữa rồi.

Do đó, rất nhiều người càng thêm hứng thú với Sáng Thế Kỷ.

Bọn họ biết với trình độ khoa học kỹ thuật của bản thân hiện tại không thể nào mà tiên tiến được như trí tuệ nhân tạo, liền chọn luôn hợp tác với Hi Vọng Mới.

Chỉ cần Hi Vọng Mới chịu cung cấp một phần chức năng của Sáng Thế Kỷ ra thì bọn họ cũng sẵn sàng bỏ ra một lượng tiền lớn.

Nhưng hợp tác liên quan đến Sáng Thế Kỷ thì Hoắc Khải vẫn chưa đồng ý ai hết. Đây là pháp bảo để dẫn đầu thế giới của Hi Vọng Mới. Khi

chưa tìm được kỹ thuật khác thì sẽ không dễ dàng đem Sáng Thế Kỷ ra đâu.

Hoắc Khải rõ hơn ai hết sự quan trọng của việc dẫn đầu kỹ thuật. Chỉ cần có nó thì mới mục tiêu cuối cùng nhanh chóng được thực hiện!

Nhưng thời đại này không giành cho một người trổ tài, các xí nghiệp siêu cấp đều đang "nuôi cá" trong thị trường.

"Nuôi cá" tức là đem kỹ thuật của bản thân ra cắt xen, dùng kỹ thuật lạc hậu của thời đại này để nuôi dưỡng những xí nghiệp nhỏ.

Nếu những xí nghiệp này có thể dựa vào những "thức ăn cho cá" chất lượng thấp kia mà trưởng thành, thậm chí phát triển được kỹ thuật độc đáo thì có thể thu hoạch rồi.

Thủ đoạn này là một phương pháp cạnh tranh rất thường thấy, cũng là sở trường của Hoắc Khải.

Được sự đồng ý của anh, trụ sở trong nước và nước ngoài của Hi Vọng Mới đã đem ra cái khung ban đầu nhất của Sáng Thế Kỷ để hợp tác với những công ty khác. Dĩ nhiên, cho dù nó có cực kỳ lạc hậu thì giá cũng không hề thấp.

Muốn có được cái khung này thì phải bỏ ra ít nhất là chục tỷ mỹ kim mới được, hơn nữa Hi Vọng Mới còn có quyền ưu tiên sử dụng với những thành quả của họ.

Nếu bạn muốn có được cái khung cao cấp hơn thì cũng không phải là không thể, Hi Vọng Mới có thể đổi nó lấy một phần cổ phần của bạn.

Dĩ nhiên là không phải 100% hay 51%, mà chỉ cần ít nhất từ 20% đến 49% là được rồi.

Cái giá đó nghe thì có vẻ rất cao, rất khó chấp nhận.

Nhưng với nhiều xí nghiệp nhỏ thì bán ra cổ phần không là chuyện gì to tát, mà so với việc bỏ ra chục tỷ mỹ kim thì đã quá là tiết kiệm rồi.

99% các xí nghiệp trên thế giới có lẽ chẳng bao giờ kiếm nổi số tài sản hàng chục tỷ mỹ kim, cho nên bọn họ chẳng quan tâm.

Mà đám công ty có tiền thì lại trả tiền rất sòng phẳng, đổi lấy bộ khung ban đầu.

Không phải bọn họ không muốn có bộ khung cao cấp, mà chỉ cảm thấy Hi Vọng Mới có thể dựa vào bộ khung ban đầu này để phát triển được Sáng Thế Kỷ thì bọn họ cũng sẽ làm được.

Họ không quan tâm đến tiền, nhiều hay ít hơn không quan trọng, nhưng nếu bán cổ phần đi thì sẽ thật khó chấp nhận.

Những công ty lớn thế này ngoài Hi Vọng Mới ra thì đều có sự góp vốn của đủ loại tư bản. Lúc bán cổ phần ra cũng không phải do một, hai người quyết định.

Cho dù người quyết định công ty có một phiếu quyết định thì sao chứ? Nếu không có cổ phần trong tay thì cũng như không.

Dựa vào hai loại khung khác nhau, Hi Vọng Mới lại thu được mấy trăm tỷ mỹ kim và một lượng lớn cổ phần của các công ty nhỏ.

Đối với những công ty nhỏ này, vừa tiết kiệm tiền lại vừa được gia nhập hệ thống Hi Vọng Mới thì quá hời.

Nhưng số công ty được Hi Vọng Mới lựa chọn và giao khung cao cấp cho thì không nhiều, cũng không phải ai có thể lấy cổ phần ra đổi. Nếu không có tiềm lực, ngành nghề không phù hợp thì dù có tương lai thế nào cũng vô dụng.

Bao gồm cả việc máy tự động sản xuất bánh gato mà Đường Đường dùng cũng là sản phẩm của một trong số những công ty nhỏ kia, nhưng phần mềm lại dùng kỹ thuật trí tuệ nhân tạo của Hi Vọng Mới.

Mặc dù Sáng Thế Kỷ rất tốt, nhưng Hoắc Khải lại không muốn con người quá dựa dẫm vào trí tuệ nhân tạo.

Anh vẫn cho rằng nếu con người mất đi năng lực tư duy thì khác nào xác ướp biết đi. Con người muốn có được phát triển và thành tựu lớn hơn thì phải đổi mới bản thân, tuyệt đối không được mất đi năng lực sáng tạo chỉ vì ngoại lực.

"Bố, bố thấy cái nào đẹp ạ?", Đường Đường hùng hồn hỏi.

Hoắc Khải bước qua xem, Đường Đường làm một căn phòng lớn, bên trong có rất nhiều người ngồi. Tuy không rõ tướng mạo nhưng nhìn trang phục thì có thể đoán được có hai mẹ con Cố Phi Dương, Đặng Tuấn Mai, Ninh Quốc Năng và Ninh Ngọc Lâm.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 703

Sau khi được Sáng Thế Kỷ chỉnh sửa lại thì những người này nhìn cũng rất giống thật.

Hơn nữa, điều này cũng thể hiện niềm mong mỏi tốt đẹp trong lòng Đường Đường.

Trong thâm tâm, ai cũng là người thân nhất của cô bé, nên cô bé muốn mọi người được hòa hợp, vui vẻ bên nhau.

Khi nhìn thấy chiếc bánh, Hoắc Khải biết ngay trong lòng Đường Đường sẽ không phản cảm với nội dung của buổi họp báo mà còn vui vẻ vì chuyện này.

Anh nhìn Ninh Thần, Ninh Thần cũng rất nhẹ nhõm, nhưng trong cảm xúc thì vẫn có hơi không quen. Dù sao việc con gái có thể thoải mái chấp nhận như thế cũng khiến cô thấy hơi khó chịu.

Đây là phản ứng tâm lý bình thường của con người nên cũng không có gì kỳ lạ.

Hoắc Khải đi qua, ôm vai cô, nói nhỏ: "Dù thế nào thì em vẫn luôn là người vợ mà anh yêu nhất".

"Sao, nói thế để dỗ em hay gì?", Ninh Thần lườm anh, nhưng vẫn cười. Rõ ràng trái tim cô không giống những gì cô thể hiện ra ngoài.

Mà điều khiến Đường Đường không vui là dù Cố Phi Dương hay vợ chồng Ninh Quốc Năng thì đều không xuất hiện, chỉ có Ninh Ngọc Lâm chạy đến.

Thật ra chuyện này cũng dễ đoán. Cố Phi Dương đã gọi đến, nói mặc dù đã thông báo cho mọi người biết nhưng vừa họp báo xong mà đã đến ngay thì có hơi không hay.

Cô ta thấy nên từ từ thì hơn.

Còn hai vợ chồng Ninh Quốc Năng thì không chửi cho Hoắc Khải một trận đã là tốt lắm rồi.

Ninh Thần chấp nhận được là vì cô thấy sự xứng đáng của Cố Phi Dương, nhưng với vợ chồng Ninh Quốc Năng thì đây rõ ràng là kẻ thứ ba xen vào.

Cho dù Cố Phi Dương nói sẽ không bao giờ xác lập mối quan hệ chính thức với Hoắc Khải, không bao giờ tranh đoạt tài sản thì sao chứ?

Sự yêu thương vốn dĩ thuộc về một người giờ lại phải xẻ đôi, người làm bố mẹ như họ sao có thể vui nổi.

"Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, bố mẹ vẫn chưa nghĩ thông ấy mà, một thời gian nữa sẽ ổn thoi", Ninh Ngọc Lâm nói: "Thật ra em thấy chuyện này bình thường mà. Người thành công nào mà không có tam thê tứ thiếp chứ, chả qua là không công khai như anh rể thôi".

"Sao hả, em cũng muốn học theo anh ấy à?", Ninh Thần trợn mắt. Dù gì cũng là em trai ruột mà chẳng chịu bênh cô gì cả.

Ninh Ngọc Lâm cười hề hề: "Em thì học không nổi, giờ em còn chưa có cả bạn gái đây".

"Nói ra thì em cũng có mấy cô người yêu rồi cơ mà, đã 30 rồi đấy, cứ để bố mẹ chờ thế à!", Ninh Thần dạy dỗ.

"Ôi dào, giờ đang là thời kỳ phát triển sự nghiệp, thời gian đâu mà yêu đương chứ chị. Hơn nữa, cả một rừng cây xanh tốt, sao em cứ phải cột vào một cái cây chứ", Ninh Ngọc Lâm thờ ơ đáp.

Mặc dù cậu ta đến giờ vẫn chưa có người yêu nhưng không có nghĩa là cậu ta thiếu. Chỉ cần ra ngoài tìm là gái đẹp đến tìm không dứt.

Chưa nói đến cậu ta là em trai ruột của Ninh Thần thì sản nghiệp củ riêng cậu ta cũng đã phát triển rất tốt, gần lên đến chục tỷ.

Vô số người đều chủ động đến xin hợp tác cùng. Giờ Ninh Ngọc Lâm như diều gặp gió, vui vẻ vô cùng.

Ninh Thần đã nói rất nhiều lần nhưng chẳng có tác dụng.

"Ngọc Lâm là người trưởng thành nên có cách suy nghĩ của riêng mình. Hơn nữa cậu ấy nói cũng không sai mà. Giờ vẫn còn trẻ, chưa vội, khi nào chơi chán thì kết hôn cũng được", Hoắc Khải nói theo.

"Kìa kìa, đúng là anh rể lúc nào cũng thấu đáo!", Ninh Ngọc Lâm tán thưởng.

"Đàn ông toàn lũ xấu xa!", Ninh Thần trừng mắt nói.

"Vậy cậu đừng làm đàn ông nữa, vì con thấy cậu tốt mà", Đường Đường nói chêm vào.

Ninh Ngọc Lâm sững sờ, sau đó thì dở khóc dở cười. Cô bé đang khen mình hay là gì đây?

Ninh Thần và Hoắc Khải nghe vậy thì bật cười, biết Đường Đường đang cố tình nói để làm dịu đi bầu không khí chứ không phải không biết gì.

"Nhưng ngày mai hai người về nhà đi, bố mẹ giận lắm, đến mà dỗ họ", Ninh Ngọc Lâm nói: "Không được thì mai em cũng về, giúp hai người nói chuyện".

"Em đừng đi nữa, còn chưa đủ rắc rối hay sao hả", Ninh Thần nói.

Hoắc Khải không phản đối. Suy cho cùng thì vẫn phải cho Đặng Tuấn Mai và Ninh Quốc Năng một câu trả lời, không thể chỉ nói với mỗi phóng viên được.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Thần không đến công ty nữa mà về nhà cùng Hoắc Khải.

Hiện giờ Ninh Quốc Năng và Đặng Tuấn Mai đã không còn ở khu nhà cũ nữa. Dù gì họ cũng là bố mẹ của tổng giám đốc với công ty trị giá mấy chục ngàn tỷ, ở chỗ cũ thì người khác lại nói ra nói vào.

Khi cuộc sống của bạn đã đạt đến một mức nhất định, thì dù bạn không nói gì, không làm gì, cũng trở thành một loại lỗi sai.

Cho nên hai người đã chuyển đến một khu nhà cao cấp hơn dưới sự giúp đỡ của Ninh Thần.

Trong khu này phần lớn là biệt thự riêng, người ngoài rất khó lọt vào, cũng đỡ cho những người nào đó suốt ngày đến tìm Ninh Quốc Năng để làm thân.

Đến cửa nhà, Hoắc Khải cầm quà đi vào. Ninh Quốc Năng thấy anh, đang định nói chuyện thì Đặng Tuấn Mai đã lạnh lùng nói: "Sao, ông còn định chào mừng nó nữa à?"

Ninh Quốc Năng cười khan, không nói gì. Cũng may Đường Đường nhanh trí, nhảy chân sáo đến chào: "Cháu chào ông ngoại ạ".

"Sao cháu không đi học thêm?", Ninh Quốc Năng vui vẻ hỏi. Ninh Ngọc Lâm không chịu kết hôn, ông chỉ có một đứa cháu gái là Đường Đường, yêu thương vô bờ: "Đi, ông ngoại lấy đồ ăn cho cháu".

"Cháu không ăn đâu, mẹ bảo cháu béo rồi".

"Mẹ cháu nói không tính, để ông ngoại cho cháu ăn!"

Khi Ninh Quốc Năng đưa Đường Đường vào phòng, Hoắc Khải và Ninh Thần mới đi vào.

Trong phòng khách, Đặng Tuấn Mai đang lau bàn. Thấy Hoắc Khải đi vào thì ném khăn lên bàn, hừ một tiếng rồi ngồi xuống, vẻ mặt không vui.

Ninh Thần biết vì sao bà không vui, bèn vội vàng hỏi: "Bố, mẹ, bố mẹ ở đây có quen không? Đây là khu do bố của bạn học Đường Đường – anh

Phương Xương Thịnh xây đó, là vị trí tốt nhất trong khu, dáng nhà cũng đẹp nhất".

"Tốt cái gì mà tốt. Ra ngoài không quen ai, 99% số người toàn là doanh nhân. Bố mẹ chỉ là tiểu thương bán hoa quả, nói gì với họ được. Còn chẳng bằng chỗ ở cũ, tuy nhà không đẹp nhưng lại toàn người quen, thoải mái. Bây giờ thì mỗi ngày chỉ biết lau bàn, quét nhà, tưới cây, chán muốn chết", Đặng Tuấn Mai bất mãn nói.

Có lẽ bà vẫn không vui vì Hoắc Khải nhưng đây lại là lời thật lòng.

Ninh Thần cũng hiểu được. Trong một môi trường mới toàn những người có xuất thân cao hơn mình, cho nên sẽ không thoải mái cho lắm.

Vậy nên Đặng Tuấn Mai mới thấy không thích bằng ngày xưa.

"Con người luôn phải nhìn về phía trước mà, mặc dù ở đây không quen ai nhưng cái gì cũng có mặt tốt mặt xấu mà. Ở đây có không khí tốt hơn này, ngày nào thức dậy cũng sảng khoái hết mức", Ninh Quốc Năng nói.

"Ông thì ghê rồi, không có số hưởng phúc nhưng lúc nào cũng cái này tốt cái kia ổn. Nhìn về phía trước cho lắm vào rồi thấy đất vàng đắp quanh cổ ấy!", Đặng Tuấn Mai chì chiết.

Ninh Quốc Năng bị bà mắng rất lâu cũng thành quen, chỉ cười gượng mà không đáp.

Hoắc Khải đi đến, đặt đồ xuống và nói: "Đây là một vài thực phẩm chức năng do công ty sản xuất, hiệu quả rất tốt đó ạ".

"Khỏi", Đặng Tuấn Mai khó chịu đáp: "Chúng tôi không có phúc hưởng đâu, mời ông chủ Lý tự dùng lấy".

"Mẹ…", Ninh Thần gọi một tiếng.

Cô còn chưa nói gì thì Đặng Tuấn Mai đã trách móc: "Sao? Mẹ nói nó vài câu không được à? Hay lên làm sếp rồi thì không coi bố mẹ ra gì nữa?"

“Con đâu có ý đó…”, Ninh Thần nói nhỏ.

“Mẹ, con biết mẹ bất mãn về con, con cũng không phủ định điều gì. Hôm nay con đến cũng là để xin lỗi bố mẹ”, Hoắc Khải nói.

“Xin lỗi? Tôi cần lời xin lỗi của anh sao? Anh xin lỗi chúng tôi thì có ích gì? Anh thấy anh sai thì đoạn tuyệt quan hệ với kẻ thứ ba kia đi. Đừng nói là chúng tôi không cho anh cơ hội!”, Đặng Tuấn Mai tức tối nói, rồi lại nhìn Ninh Thần: “Còn con nữa, có chuyện gì thế hả? Chồng của con ra ngoài lăng nhăng, con không ngăn lại thì thôi, lại còn ủng hộ? Con nghĩ cái gì vậy? Có phải làm kinh tế nhiều nên bị ngốc đi không?”

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 704: Tham Gia

"Mẹ, Lý Phong…"

Hoắc Khải vỗ vai Ninh Thần, bảo cô không cần giải thích, sau đó nói với Đặng Tuấn Mai: "Mẹ, có lẽ bố mẹ hiểu lầm chuyện gì rồi. Nhưng đứng ở góc độ của bố mẹ thì con đúng là đã sai vì không chung thủy với Ninh Thần. Đây là lỗi sai của con. Nhưng con lại không thể tách khỏi Cố Phi Dương, không phải vì con có mới nới cũ, mà là vì nó đã thành sự thật. Nếu bố mẹ không chấp nhận được thì có thể mắng chửi con, con cũng không phản đối".

"Đánh anh thì có tác dụng gì?!", Đặng Tuấn Mai phẫn nộ đứng dậy đáp: "Nói như kiểu anh oan ức lắm vậy, người khổ là con gái tôi kia kìa!"

"Bà ngoại, bà đừng trách bố mà. Con với mẹ đều thích cô Cố và Văn Văn lắm. Khi nào gặp họ bà sẽ biết bọn họ rất tốt", Đường Đường nói.

"Cháu thì hiểu cái gì!", Đặng Tuấn Mai khó chịu đáp.

Với bà, Đường Đường là trẻ nhỏ không biết gì là xấu là tốt, chỉ biết phán đoán bằng cảm quan.

Ninh Thần không kìm được, bèn nói: "Mẹ, Đường Đường nói không sai đâu. Cô Cố thực sự rất tốt, mà tình cảm của cô ấy với Lý Phong cũng không thể phán đoán bằng lý lẽ thường tình được. Đây là duyên phận ông trời sắp đặt, con không thể nào thay đổi được, mẹ cũng vậy, thế thì tại sao không thể vui vẻ chấp nhận chứ?"

"Đầu óc con đúng là có vấn đề rồi!", Đặng Tuấn Mai tức không chịu nổi.

Bà thật sự không thể hiểu nổi vì sao con gái lại nói đỡ Hoắc Khải, rõ ràng đây là chuyện mà không một người phụ nữ nào thích mà!

Rốt cuộc là đầu óc con gái có vấn đềhay là bị Hoắc Khải tẩy não rồi.

Nói mãi không thông, Ninh Thần cũng không biết nên nói thế nào nữa. Cô chỉ mong chuyện này không khiến gia đình thêm bất hòa thôi.

Nhưng Hoắc Khải cũng không phải kiểu người đó. Đứng ở góc độ của Đặng Tuấn Mai, dù là nói gì hay làm gì thì cũng đều là lấy lý do. Bởi vậy mà anh rất bình tĩnh nghe Đặng Tuấn Mai trách mắng.

Một lúc lâu sau, Đặng Tuấn Mai nói đến mức cứng cả miệng lại cũng không thấy Hoắc Khải phản ứng gì, bà liền mắng tiếp: "Anh là đầu gỗ hay là giả điếc, cứ tưởng im lặng là xong sao?"

"Vậy mẹ nghĩ thế nào mới giải quyết được chuyện này? Tiền đề là không được ép con và Cố Phi Dương chia tay", Hoắc Khải nói: "Và con cũng sẽ không rời xa Ninh Thần".

"Anh…", Đặng Tuấn Mai tức muốn trào máu. Bà lấy giấy bút đập lên bàn và nói: "Được thôi, nếu hai người đã muốn thế thì ký tên đi. Đem toàn bộ tài sản cho Ninh Thần, anh và con bé kia muốn làm gì thì làm!"

"Được", Hoắc Khải không hề trái lời, cầm bút lên viết hợp đồng.

Kết quả lại bị Ninh Thần cướp đi, giấy cũng bị cô vo tròn ném vào thùng rác: "Mẹ, mẹ đừng làm loạn nữa được không! Con đã nói là con không quan tâm rồi mà sao mẹ vẫn chưa chịu thôi hả!"

"Mẹ làm sao mà chưa chịu thôi? Không phải vì mẹ muốn tốt cho con sao? Sau này con và nó mà ly hôn thì một mình con sống thế nào được? Dĩ nhiên phải lấy tiền về túi mình đã chứ!", Đặng Tuấn Mai nói.

Đây đã không phải lần đầu mà bà "đề nghị" Ninh Thần rồi. Từ xưa khi Ninh Thần và Hoắc Khải còn chưa kiếm được nhiều tiền thì bà đã bảo Ninh Thần giữ tiền rất nhiều lần, chẳng qua là Ninh Thần không chịu thôi.

Hiện giờ bà lại đưa ra yêu cầu này, Ninh Thần đương nhiên sẽ từ chối.

"Giờ đây công ty đã không còn là phường buôn bán lần trước, mỗi một hành động đều liên lụy rất rộng. Không phải nói chỉ ký một bản hợp đồng

là giải thích được tất cả. Chuyện bên trong rất phức tạp, mẹ đừng tham gia vào nữa", Ninh Thần nói thẳng: "Nếu mẹ vẫn không chịu được chuyện này thì con và anh ấy sẽ rời đi, khi nào bố mẹ nghĩ thông rồi thì chúng con sẽ quay lại".

"Đi đi, như kiểu mấy thân già này mong chờ hai người đến lắm vậy! Đúng là cái loại vô lương tâm, kiếm được tiền thì không còn trái tim, không biết ai tốt với mình nữa!", Đặng Tuấn Mai tức tối nói.

Ninh Thần cũng tức không chịu nổi, thấy mọi chuyện không giải quyết được thì kéo luôn Hoắc Khải rời đi.

Ninh Quốc Năng mới mở miệng khuyên ngăn: "Thôi, nói ít đi mấy câu thì có sao. Bình thường bọn nó bận rộn, mãi mới đưa đứa nhỏ về nhà một chuyến thì cứ cãi nhau ầm cả lên. Có chuyện gì thì bao giờ rảnh hẵng nói. Tôi còn muốn chơi với cháu ngoại đây, đừng làm phiền nữa!"

Đừng thấy bình thường Ninh Quốc Năng không nói gì mà lầm tưởng, khi ông thật sự lên tiếng thì Đặng Tuấn Mai hay Ninh Thần đều phải nể mặt.

Cho dù chuyện này khiến Đặng Tuấn Mai không vui, nhưng Ninh Quốc Năng đem Đường Đường làm cái cớ, bà cũng chẳng nói gì được.

Không thể vì con rể xấu mà ngó lơ cháu ngoại được.

Ninh Quốc Năng và Đường Đường cố gắng hòa giải xong thì không khí mới dịu đi một chút, nhưng cũng chỉ ở mức là Đặng Tuấn Mai không càu nhàu thêm gì nữa.

Nhưng đây đã là kết quả rất tốt rồi. Lúc đến đây, Hoắc Khải thậm chí còn nghĩ Đặng Tuấn Mai sẽ ném đồ vào mặt anh cơ.

Dĩ nhiên thì bây giờ không còn như trước nữa.

Lúc vừa mới sống lại, Hoắc Khải bị đối xử rất tệ. Đừng nói là xảy ra chuyện, dù không có việc gì thì Đặng Tuấn Mai cũng sẽ không hiền hòa

với anh.

Lúc đó Hoắc Khải và Cố Phi Dương mà ở bên nhau thì chắc là sẽ bị Đặng Tuấn Mai cầm dao chém chết mất.

Hiện giờ anh là ông chủ của Hi Vọng Mới, nắm trong tay hàng chục ngàn tỷ, cho dù Đặng Tuấn Mai có mạnh mẽ thì nào thì cũng phải để ý đến ảnh hưởng phía sau.

Ăn cơm xong, Hoắc Khải và Ninh Thần không nán lại lâu. Chủ yếu vẫn là thái độ của Đặng Tuấn Mai khiến Ninh Thần không chịu nổi, cô cũng không muốn Hoắc Khải phải chịu uất ức ở đây.

Vẫn là câu nói cũ, đến cô còn chấp nhận Cố Phi Dương thì Đặng Tuấn Mai không có lí do gì để làm loạn hết lên.

Nhưng Đường Đường không về cùng họ mà ở lại làm ông bà ngoại vui.

Cô bé thông minh vô cùng, biết lúc này rất quan trọng, ông bà ngoại có tha thứ cho bố hay không đều phải xem cô bé làm có tốt không.

Sau khi ra khỏi nhà và lên xe, Ninh Thần thở dài: "Không ngờ mẹ lại cố chấp như thế. Đến bố còn chấp nhận được rồi mà mẹ vẫn không chịu".

"Thật ra mẹ làm đến bước đó cũng là tốt lắm rồi. Dù gì mẹ cũng cao tuổi, hơn nữa không phải ai cũng chấp nhận được chuyện này. Giống như em lúc đầu chấp nhận làm anh rất bất ngờ", Hoắc Khải nói.

"Nếu lúc ấy em từ chối thì sao? Anh sẽ làm gì?", Ninh Thần hỏi.

Hoắc Khải bình tĩnh nói: "Đương nhiên là chia tay rồi. Có lẽ tình cảm của cô ấy với anh đã được kiểm chứng, nhưng nếu chọn thì anh vẫn sẽ chọn em".

"Thật sao? Em không tin đâu. Cô Cố xinh đẹp, thân hình tốt hơn em, nhảy cũng đẹp, là kiểu mà đàn ông thích nhất", Ninh Thần "hừ" một tiếng.

Miệng thì nói không tin nhưng nụ cười trên mặt đã bán đứng nội tâm của cô.

Hoắc Khải không giải thích nhiều, anh biết bản thân không nói dối. Tiếp nhận Cố Phi Dương một phần lớn là vì Ninh Thần không phản đối. Nếu như Ninh Thần không chịu thì cũng sẽ cho Hoắc Khải một lý do để kiên định.

Cho nên chuyện này có rất nhiều nhân tố chứ không chỉ có một nguyên nhân đơn giản như vậy.

Nếu không, khi Phan Tư Mễ nhảy lầu vì Hoắc Khải thì sao anh không chấp nhận cô ta chứ.

Nói đến thì, từ khi nhảy lầu, bị thương và chữa trị xong, Phan Tư Mễ đã rời khỏi đây và chưa từng xuất hiện lại.

Dù là bạn học hay bạn bè bình thường, không ai biết cô ta đã đi đâu.

Có người nói cô ta ra nước ngoài, có người thì nói cô ta đã lấy chồng sinh con.

Nhắc đến người bạn tốt ngày xưa, Ninh Thần vẫn cảm thán không nguôi. Nếu như không có chuyện của Hoắc Khải thì có lẽ bọn họ vẫn là bạn tốt.

"Nhưng ngoài cô Cố ra thì anh còn bóng hồng nào khác nữa không đấy? Anh yên tâm, nếu thật sự người đó có tính cách tốt giống cô Cố mà còn giúp được anh thì em cũng sẽ không phản đối". Ninh Thần đột nhiên nói.

Câu hỏi này khiến Hoắc Khải khẽ sửng sốt, cứ cảm thấy cô nói có ẩn ý gì đó.

Đang bình thường sao tự nhiên lại hỏi câu này chứ.

Anh bất giác nghĩ đến Giản Tư Tư và Đường Trọng Vi. Nếu nói ai có thể khiến Ninh Thần cảnh giác thì chắc chỉ có hai người này.

Còn về Cơ Hương Ngưng thì lại càng ít liên lạc.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 705: Tiến Triển Của Dự Án Sương Mù

Nhà họ Cơ mới ở thời điểm này đã phát triển rất tốt, quy mô tài sản từ vài tỷ của lúc đầu biến thành gần trăm tỷ như hiện tại.

Trong đó đương nhiên có mối quan hệ giữa Cơ Hương Ngưng và Hoắc Khải, Ninh Thần làm bước đệm, nhưng phần nhiều vẫn nhờ năng lực cá nhân của Cơ Hương Ngưng đủ mạnh.

Cô là một người gan dạ và dám mạo hiểm.

Sau khi nhìn thấy tiềm lực của Hi Vọng Mới, Cơ Hương Ngưng thế chấp tài sản của nhà họ Cơ, vay một khoản tiền lớn từ ngân hàng, điên cuồng mở rộng quy mô.

Bây giờ họ vẫn nợ ngân hàng vài chục tỷ, nhưng tài sản đã tăng thêm mấy chục lần, cũng không quá thiệt thòi. Vả lại, nhờ tình hình kinh doanh ổn định, họ đang dần dần trả hết các khoản vay.

Theo tình hình hiện tại, cùng lắm chỉ cần hai năm nữa là họ có thể trả hết các khoản nợ, đến lúc ấy, nhà họ Cơ sẽ thực sự không còn vướng bận gì nữa.

Trong hai năm liên tiếp, Cơ Hương Ngưng cũng trở thành đại diện phụ nữ mạnh mẽ của giới kinh doanh, xếp sau Ninh Thần và Giản Tư Tư.

Tuy rằng cô ấy chỉ lấy hạng ba, nhưng Ninh Thần và Giản Tư Tư từng bày tỏ trước công chúng không chỉ một lần rằng năng lực cá nhân của họ không hề mạnh hơn Cơ Hương Ngưng.

Họ được xếp trước bởi vì tình hình phát triển của Hi Vọng Mới quá tốt, mà thành công của Hi Vọng Mới đến từ khả năng của Hoắc Khải.

Khả năng kinh doanh của Hoắc Khải có thể nói là đứng đầu thế giới, điều này nhận được sự khẳng định từ đông đảo nhân dân.

Đương nhiên, vẫn còn một nhóm ít người cảm thấy anh chỉ được cái may mắn, nếu không có mấy thành quả ấy, không biết Hi Vọng Mới đã bị người ta hạ gục bao nhiêu lần rồi.

Cơ Hương Ngưng cũng thừa nhận, cô rất sùng bái khả năng kinh doanh của Hoắc Khải, còn về chuyện xếp hạng, cô không quá để tâm.

Ai hạng nhất ai hạng hai không quan trọng, quan trọng là môi trường kinh doanh tốt, mọi người đều có thể kiếm tiền.

"Sao đột nhiên em lại hỏi chuyện này?", Hoắc Khải hỏi.

"Không có gì, em buột miệng hỏi thôi", Ninh Thần đáp.

Lòng cô thoáng thấy do dự, không biết có nên hỏi Hoắc Khải về chuyện của Giản Tư Tư hay không, vả lại, trông ý của Hoắc Khải, dường như cũng không định chủ động chia sẻ suy nghĩ của anh về chuyện này.

Do sợ cô hiểu nhầm, hay căn bản không muốn cho cô biết?

Trong hôn nhân, điều đáng sợ nhất trước giờ không phải là ngoại tình, mà là mất lòng tin.

Một khi lòng tin đã mất, cho dù anh chỉ ra ngoài mua thức ăn, cô cũng cảm thấy có lẽ anh đi thuê khách sạn.

Nhưng Ninh Thần không cực đoan đến mức ấy, bởi vì cô hỏi đến chuyện này, thực ra nguyên nhân lớn chỉ là làm rõ mọi việc.

Nếu Hoắc Khải và Giản Tư Tư lưỡng tình tương duyệt, có lẽ cô sẽ chuẩn bị tâm lý cho bản thân trước.

Giống như trước kia cô từng nói, nếu như có một người vừa tốt tính như Cố Phi Dương vừa có thể giúp đỡ Hoắc Khải trong sự nghiệp, cô sẽ không phản đối.

Điều kiện này phù hợp với Giản Tư Tư.

Quy mô hiện tại của Hi Vọng Mới quá lớn, cho dù Ninh Thần mọc ra tám cái đầu cũng không thể nào quản lý hết được.

Chỉ tính riêng công việc ở tổng bộ trong nước đã khiến cô bận rộn đến mức chân không chạm đất, thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày cực kỳ ít, đến cả thằng bé thứ hai cũng không có thời gian trông nom, vậy mà vẫn cảm thấy lực bất tòng tâm.

Bây giờ thằng bé thứ hai sắp vào mẫu giáo rồi, nhưng cả Hoắc Khải và Ninh Thần có rất ít thời gian tương tác với con, điều này luôn khiến Ninh Thần thấy áy náy.

Nhưng Ninh Thần không dám chuyển giao quá nhiều công việc quan trọng cho người khác, chỉ có Giản Tư Tư bên cạnh cô là người đáng được tín nhiệm nhất.

Nhưng Giản Tư Tư biết quá nhiều thứ, cô ấy nắm đa số bí mật và quyền hạn nòng cốt của Hi Vọng Mới. Nếu có một ngày Giản Tư Tư phản bội Hi Vọng Mới, vậy thì hậu quả chắc chắn đáng sợ hơn những gì Ninh Hạo Bân gây ra rất nhiều.

Thế nên trong lòng Ninh Thần muốn lôi kéo Giản Tư Tư vào trận địa nhà mình, chí ít cũng giảm thiểu khả năng cô ấy phản bội.

Phương pháp hả, đương nhiên là biến cô ấy trở thành người đầu gối tay ấp với Hoắc Khải.

Nhưng Ninh Thần cũng không cưỡng cầu gì cả, cô đâu phải kẻ ngốc. Bên cạnh Hoắc Khải có thêm một người phụ nữ thì phần mà cô nhận được sẽ ít đi. Cho dù địa vị của cô mãi mãi là thứ nhất và không thể dao động thì đã sao chứ.

Có một số thứ, một khi mất đi sẽ không bao giờ quay lại được.

Nếu không vì bản đồ sự nghiệp của Hi Vọng Mới trải rộng đến mức khiến Ninh Thần đau đầu, cô không bao giờ suy xét tới những điều này.

Ninh Thần không nói rõ, tất nhiên Hoắc Khải sẽ không chủ động thừa nhận gì cả, giống như sự việc của Phan Tư Mễ khi ấy. Nếu nói mọi thứ quá rõ ràng, đôi lúc không phải chuyện tốt.

Che giấu một cách thiện chí không phải chuyện gì xấu xa.

Đương nhiên, nếu Ninh Thần thực sự hỏi đến, Hoắc Khải sẽ không bao giờ giấu giếm, nếu không, đó sẽ là nói dối.

Giấu giếm và nói dối, nghe qua có vẻ giống nhau đấy, nhưng trên thực tế cách biệt của nó rất lớn.

Sau khi rời khỏi khu nhà, Hoắc Khải nhận được cuộc gọi khẩn cấp của đoàn đội tại nhà máy sương mù, báo với anh rằng họ gặp phải rắc rối lớn.

Hoắc Khải và Ninh Thần lập tức chạy tới phòng thí nghiệm của nhà máy sương mù. Phòng thí nghiệm được xây dựng cách nhà máy sương mù khoảng mười ki-lô-mét, nơi này thứ gì cũng có, bao gồm cả dàn cáp quang liên quan tới thế giới ảo và trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ.

Từ sau lần bắt gặp nguồn năng lượng dị thường trước đó, đoàn đội đã chuyển đồ đạc tới phòng thí nghiệm. Theo đề nghị của Hoắc Khải, họ thử sử dụng khả năng của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ để tiến hành phân tích năng lượng thể kỳ lạ này.

Khỏi phải nói chứ, khả năng phân tích của Sáng Thế Kỷ chắc chắn vượt xa người thường.

Chỉ dùng thời gian rất ngắn, nó đã phân tích đại khái được năng lượng thể này.

Theo kết quả phân tích, loại năng lượng này không liên quan tới tất cả mọi thứ trong thực tế, không thuộc về vật chất, thậm chí đến cả định nghĩa năng lượng của thế giới cũng không thể định nghĩa nó một cách chân chính.

Nói một cách chuẩn xác hơn, đây là sự tồn tại trong thế giới lượng tử.

Theo lẽ thường, nó không nên tồn tại trong thời không này, nhưng nó vẫn tồn tại.

Nói một cách đơn giản hơn, đây là một ngọn lửa cháy rực trong lòng đại dương, khiến người ta cực kỳ kinh ngạc và tò mò.

Qua thời gian thí nghiệm rất lâu, cuối cùng nhóm thí nghiệm đã thành công tách được một phần nhỏ của năng lượng thể, chiếm khoảng một phần nghìn của năng lượng thể này.

Suy xét tới sức mạnh tinh thần của loài người cũng là một sự vật không thể nắm bắt được, thế nên họ thử dùng thiết bị của thế giới ảo, dịch chuyển năng lượng này tới thế giới ảo.

Không phải nói chứ, thí nghiệm này chỉ làm một lần đã thành công rồi.

Năng lượng thể được phân tách ra biến mất tăm mất tích trong thế giới hiện thực, sau đó xuất hiện trong thế giới ảo.

Dựa vào quy tắc trong thế giới hiện thực, Sáng Thế Kỷ thiết lập lại một chiếc lồng bằng sóng cao tần trong thế giới ảo, giam giữ nó lại.

Nhưng vật thí nghiệm bị tách ra dường như không có ý thức riêng, nó cứ ở đó, hoàn toàn bất động.

Sau đó nhóm thí nghiệm tiến vào thế giới ảo, tiếp tục tiến hành thí nghiệm.

Thông qua việc đối chiếu và thí nghiệm trên các phương diện, cuối cùng họ chắc chắn rằng chỉ số của năng lượng thể này trong thế giới ảo giống hệt với chỉ số trong thế giới thực.

Đây là một việc khó lòng lý giải nổi, theo thuyết tương đối, bất cứ sự vật gì trên thế giới này không thể đột nhiên sinh ra hay đột nhiên mất đi.

Tổng lượng vật chất trong vũ trụ này luôn là cố định, biến mất một mảnh ở nơi này thì sẽ dư ra một mảnh ở nơi khác.

Suy xét theo thuyết tương đối, năng lượng thể biến mất trong thế giới thực rồi xuất hiện trong thế giới ảo, điều này phù hợp với học thuyết.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, bản thể của năng lượng thể đã hồi phục rồi.

Nói một cách đơn giản, nếu như trước đó trị số của năng lượng thể là một vậy, vậy thì nhóm thí nghiệm cắt ra một phần nghìn, bây giờ một phần nghìn này đã mọc lại trên bản thể, khôi phục con số "một" ban đầu.

Nhưng trong thế giới ảo lại có thêm một phần nghìn của năng lượng thể.

Vậy một phần nghìn này từ đâu ra?

Hai năng lượng thể không hề rời khỏi lồng nhốt, làm sao bản thể tự bổ sung năng lượng cho mình được?

Nếu bản thể có thể khôi phục, vậy thì một phần nghìn được phân tách ra, liệu có dần dần trưởng thành đến mức độ tương đồng với bản thể, giống như phục chế lại ấy?

Suy nghĩ này khiến nhóm thí nghiệm quan sát kĩ càng trị số năng lượng của vật cắt. Điều khiến họ vừa thở phào nhẹ nhõm vừa thấy căng thẳng là trị số của năng lượng thể được cắt ra có tăng thêm, nhưng tốc độ tăng cực kỳ chậm, chí ít thì không nhanh như bản thể.

Nhưng cho dù chậm đến mấy, thế nào cũng có một ngày nó phục hồi.

Dự án của nhóm thí nghiệm cũng vì thế mà tăng thêm vài cái.

Việc thứ nhất là xác nhận con đường khiến năng lượng thể gia tăng, việc thứ hai là tiến hành so sánh năng lượng thể và sức mạnh tinh thần của loài người, thử tìm điểm chung của hai thứ hai, việc thứ ba là thử kết hợp năng lượng thể với con người.

Dự án thứ ba tồn tại nguy hiểm rất lớn, bởi vì loài người trong thế giới ảo không phải là người sống trong thế giới thực.

Nhưng đứng từ góc độ lý luận, họ cũng là người sống, bởi vì ý thức thật sự đã tiến vào thế giới này, sau đó hiện ra thông qua việc mô phỏng các số liệu.

Nói trắng ra, giống hệt như trong hiện thực, bên ngoài là thể xác, bên trong là "linh hồn" như người ta vẫn nói.

Nhưng ở thế giới ảo, linh hồn sẽ không chết đi. Sau khi thể xác biến mất, họ có thể dùng số liệu để mô phỏng lại.

Đương nhiên, linh hồn trong thế giới thực có chết đi được hay không, không ai nói rõ nổi. Dù sao thì bao nhiêu năm nay, không một ai biết rốt cuộc linh hồn là thứ gì.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 706: Xâm Nhập

Bao gồm cả sức mạnh tinh thần mà kế hoạch tạo thần đang nghiên cứu có phải là linh hồn hay không, cũng không ai nói rõ được.

Đây là một môn khoa học hoàn toàn mới, chưa từng chính thức xuất hiện trong lịch sử nhân loại.

Mà dự án thí nghiệm thứ ba được hình thành trên cơ sở hai dự án thí nghiệm trước đó, thế nên mất tới hai năm mới chính thức triển khai.

Mấy hôm trước, năng lượng thể được cắt ra đã tăng thêm ba mươi phần trăm so với trạng thái ban đầu. Trong hai năm nay, thông qua một loạt thí nghiệm phức tạp, nhóm sương mù đã xác định được rằng biên độ tăng của năng lượng thể bắt nguồn từ năng lượng dị loài tồn tại xung quanh.

Số lượng của những năng lượng này cực kỳ ít ỏi, mật độ thấp đến mức thiết bị cũng khó lòng đo ra được. Nếu không nhờ khả năng quan sát cực kỳ mẫn cảm của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ, có lẽ người ta đã ngó lơ mất điều này.

Bí mật về biên độ tăng của năng lượng thể đã được phá giải, nhưng dự án thí nghiệm thứ hai cứ giậm chân tại chỗ.

Bởi vì sức mạnh tinh thần của con người và năng lượng thể không giống nhau hoàn toàn, trong thời gian ngắn, rất khó tìm được điểm chung.

Nhưng trong hai năm mà kế hoạch tạo thần gần như không có một tí thành tựu nào đáng kể nên đã chịu nhiều khiển trách. Bây giờ bất kể là thế giới ảo hay công nghệ tại sinh đều thể hiện được tiềm năng cực kỳ lớn.

Chỉ riêng có kế hoạch tạo thần hút tiền vào chứ không nhả tiền ra, biến thành một cái động nuốt tiền không thấy đáy.

Trong nội bộ của Hi Vọng Mới cũng có người đề nghị tạm ngừng dự án này, ngày ngày đầu tư bao nhiêu tiền của vào trong nhưng không thấy nổi

một chút thu hoạch nào, thực sự không cần thiết phải tồn tại.

May mà Hoắc Khải kiên định tin rằng đây là một kế hoạch có thể tiếp tục tiến hành, anh không lên tiếng, đương nhiên sẽ không một ai dám cắt đứt nguồn tiền của kế hoạch tạo thần.

Nhưng điều này cũng mang tới áp lực cực kỳ lớn cho nhóm nghiên cứu. Ông chủ đã đích thân đảm bảo cho họ, nếu mãi mà không nghiên cứu ra thứ gì thì không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Vì thế, khi tiến độ của dự án thí nghiệm thứ hai cực kỳ chậm chạp, có người trong nhóm nghiên cứu đề nghị tiến hành thí nghiệm thứ ba trước, cũng có nghĩa là kết hợp năng lượng thể và ý thức của con người trong thế giới ảo.

Bản thân thí nghiệm này đã tồn tại mối nguy hiểm rất lớn, giống như Hoắc Giai Minh và những người khác, chỉ vì thứ này mà biến thành người thực vật trong thế giới thực.

Để đảm bảo mức độ đáng tin của thí nghiệm, nhóm thí nghiệm bác bỏ đề nghị tìm Hoắc Giai Minh làm vật thí nghiệm lần nữa. Họ cho rằng, bắt đầu với người bình thường sẽ dễ đạt được kết quả phân tích chân thực và có hiệu quả hơn.

Vì thế, sau thời gian chuẩn bị, họ dùng một số tiền lớn để kêu gọi được một người tình nguyện.

Tình nguyện viên này là mắc chứng bại liệt ở trẻ em trong thế giới thực, mang đến gánh nặng cực kỳ lớn với gia đình, cho nên anh ta bằng lòng dùng một lần thí nghiệm này để đổi lại số tài sản giúp người nhà sống vô lo vô nghĩ suốt đời.

Sau khi tình nguyện viên đến nơi, nhóm thí nghiệm đặt năng lượng thể được cắt ra vào cùng một khu vực.

Điều khiến bọn họ kinh ngạc là năng lượng thể lặng lẽ ở đó suốt hai năm nay đột nhiên bùng nổ, lao vào cơ thể của tình nguyện viên.

Vào khoảnh khắc ấy, chiếc lồng nhốt bằng sóng rung cao tần dường như gặp trục trặc, toàn thân tình nguyện viên tỏa sáng, lao ra khỏi lồng nhốt và biến mất.

Đáng ra nhóm thí nghiệm cũng không lo lắng lắm, dù sao thì nơi này là thế giới ảo, không gây ra rắc rối gì quá lớn được.

Nhưng tình huống bất thường sau đó khiến họ ý thức được rằng mọi chuyện không ổn rồi!

Sau khi tình nguyện viên mất tích, trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ dò tìm được trong thế giới ảo rằng có vài làn sóng ý thức đột nhiên biến mất.

Điều này cực kỳ không bình thường, phải biết rằng, qua nhiều năm cập nhật và thay đổi, thiết bị nhập sóng não vào thế giới ảo đã an toàn đến mức độ cực cao.

Để đảm bảo khi thiết bị thoát ra không gây ra tổn thương nào tới ý thức của con người, mỗi một thiết bị được trang bị thêm pin dạng lỏng. Loại pin mới này có thể lưu trữ nguồn điện đủ cho thiết bị tiếp tục sử dụng ít nhất một trăm phút trở lên trong trạng thái không có nguồn điện nối tiếp, đồng thời thiết bị sẽ tự động dò tìm nguồn điện.

Nếu thiết bị phát hiện ra nguồn điện bị cắt, nó sẽ cảnh báo người dùng, đồng thời cưỡng ép người dùng offline sau sáu mươi phút.

Cho dù cưỡng ép offline cũng thuộc dạng an toàn và có thể khống chế được, hoàn toàn khác với tình trạng sóng ý thức đột nhiên biến mất như thế này.

Quy mô tư duy của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ sẽ không suy xét tới tính ngẫu nhiên, nó chỉ biết tiến hành điều tra – phân tích – sắp xếp – báo cáo mọi trường hợp bất thường.

Qua điều tra căn bản, nó phát hiện ra, mấy đợt sóng ý thức này đến từ các chủng tộc ở khu vực khác nhau, nhưng họ có một điểm chung là địa

điểm sóng ý thức biến mất gần như hoàn toàn đồng nhất, đồng thời thời gian chênh lệch không quá nửa phút.

Thông qua chức năng phát lại của thế giới ảo, họ phát hiện ra tình nguyện viên đang chạy trốn kia.

Lúc này trông tình nguyện viên không có điều gì bất thường, nhưng khi anh ta tiếp cận mấy người kia, trên cơ thể đột nhiên tỏa ra một lượng lớn khói đen, lao vào cơ thể đối phương.

Người bị khói đen xâm nhập nhanh chóng biến mất, đây là quá trình sóng ý thức biến mất.

Mà trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ nhận được phản hồi từ thực tế rằng mấy người này xuất hiện tình trạng chết não.

Trong hệ thống y học của con người, chết não là cái chết thực sự, cho dù dùng công nghệ tái sinh cũng không cứu nổi nữa.

Đây là một việc lớn, nếu xử lý không khéo, chắc chắn sẽ gây ra ảnh hưởng tiêu cực cực lớn tới thế giới ảo. Chỉ riêng việc nơi này có thể khiến người ta chết não đã đủ khiến mọi người chạy mất dép rồi.

Thế nên, người phụ trách nhóm nghiên cứu lập tức gọi điện thoại cho Hoắc Khải, mời anh tới chủ trì đại cục.

Khi Hoắc Khải tới nơi, thành viên của nhóm nghiên cứu đang tiến hành truy vết tình nguyện viên.

Nhưng điều khiến họ bất ngờ là sóng điện não của tình nguyện viên kia đã hoàn toàn khác với lúc trước.

Sau khi giết vài người, sóng điện não của anh ta trở nên cực kỳ mạnh mẽ, đồng thời có thể tự do thay đổi.

Mà cách truy vết của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ chỉ có thể truy vết sóng điện não cố định. Cho dù có thể căn cứ vào ghi chép trước đó để tìm

ra sóng điện não của những người bị anh ta giết hại, cũng không thể truy vết ngay lập tức.

Bởi vì tốc độ của anh ta thực sự quá nhanh, cứ như sấm chớp vậy.

Nói cách khác, sức mạnh tinh thần của anh ta đã trở nên cực kỳ mạnh mẽ, tuy rằng không đủ để đối đầu với quy tắc của thế giới ảo, nhưng đã mạnh hơn người bình thường nhiều lần.

Anh ta nhảy một cái đã cao tới vài trăm mét, thậm chí còn nhanh hơn những người phương Tây cực khổ tu luyện thành thần linh.

Muốn bắt được anh ta thì phải dùng tới cơ chế trừng phạt.

Mà cơ chế trừng phạt đã bị Hoắc Khải loại bỏ, bây giờ thả ra có khả năng sẽ khiến người ta phát giác.

Nếu tình huống chưa đến mức bất đắc dĩ thì thành viên của nhóm nghiên cứu không mong bị người khác biết được chuyện này, thế nên họ đành đợi Hoắc Khải tới quyết định.

"Bây giờ đã chết mất bao nhiêu người rồi?", Hoắc Khải hỏi.

"Bảy người!", người phụ trách nhóm nghiên cứu cúi đầu, cực kỳ áy náy: "Tôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả mọi chuyện, cho dù bị bắt ngồi tù tôi cũng không có gì để ngụy biện".

"Bây giờ không phải lúc để truy cứu trách nhiệm, phải khống chế được anh ta đã", Hoắc Khải lấy điện thoại ra, gọi cho cao thủ máy tính vô danh: "Cởi mở quyền hạn, để trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ tạo ra hóa thân ảo tới bắt người kia".

Hóa thân của cao thủ vô danh – Đông Hoàng Thái Nhất có thể coi là người mạnh nhất trong thế giới ảo rồi, dù sao bản thân anh ta cũng là người nắm giữ quy tắc, gần như không có gì là không làm được.

Nhưng tình nguyện viên này gần như đã bị năng lượng thể đồng hóa, sinh ra thủ đoạn tấn công gần giống với bản thể của năng lượng thể. Cao thủ vô danh có giỏi giang đến đâu cũng chỉ là một người bình thường, không ai biết chắc anh ta có thể đỡ được đòn tấn công này không.

Hoắc Khải không muốn dùng tính mạng của một lập trình viên thiên tài để mạo hiểm, để trí tuệ nhân tạo giải quyết chuyện này có vẻ ổn thỏa hơn.

Vả lại, do trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ ra mặt, cũng có thể giải thích với người khác rằng đây chỉ là một lần diễn kịch.

Hóa thân trong thế giới ảo của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ nhanh chóng xuất hiện.

Hóa thân của nó là một vị thần có ba đầu và tám tay, mỗi bàn tay cầm một loại vũ khí khác nhau, trong từng hành động cử chỉ toát ra thứ khí thế không thể nào địch nổi.

Rất nhiều người ngẩng đầu nhìn vị thần này giáng thế, cảm thán rằng lại có thêm một cường giả xuất hiện.

Trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ cũng là một trong những nhân viên quản lý của thế giới ảo, nó biết rất rõ vị trí hiện tại của tình nguyện viên kia. Dù cho đối phương thay đổi sóng điện não thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay nó.

Khi nhìn thấy tình nguyện viên kia thông qua holographic display, người phụ trách của nhà xưởng sương mù giải thích: "Đây không phải dáng vẻ vốn có của anh ta, mà là hình tượng thay đổi sau khi thay đổi sóng điện não. Theo điều tra của chúng tôi, nó giống với hình tượng nguyên bản của sóng điện não này".

"Cũng có nghĩa là, anh ta hấp thụ sóng điện não của người khác rồi có thể biến thành dáng vẻ của người khác?", Hoắc Khải nhíu mày hỏi.

"Về cơ bản là thế!", nhân viên phụ trách trả lời.

“Bên phía bản thể của năng lượng thể kia thế nào rồi? Nhất định phải đảm bảo nó không thể thoát được, nếu không nếu nó cũng có khả năng này trong thế giới thực thì phiền phức lắm”, Hoắc Khải dặn dò.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 707: Tiêu Diệt

Người phụ trách nhóm nghiên cứu gật đầu, anh ta cũng nghĩ đến điều này.

Trong thế giới ảo, năng lượng thể bị cắt ra có thể dựa vào việc cắn nuốt sóng điện não của người khác để thay đổi hình dạng theo ý muốn. Nếu như trong hiện thực nó cũng có được khả năng này thì đáng sợ quá.

Chí ít trong thế giới ảo còn có cách bắt được nó, chứ trong thế giới thực thì tìm kiếm kiểu gì?

Thủ đoạn dò tìm sóng điện não của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ chỉ giới hạn trong quy mô của thế giới ảo mới có được tốc độ nhanh như thế, nếu đặt vào thế giới thực, nó sẽ phải phân tích từng người một.

Cho dù tốc độ phân tích nhanh đến đâu cũng cần thời gian rất dài.

Quan trọng nhất là, trong thế giới thực, chưa chắc đã biết được năng lượng thể đã cắn nuốt ai, có lẽ cho dù tìm được người ta, cũng không phân biệt nổi.

Người phụ trách cũng suy xét đến điều này nên đã dặn người ta gia cố lồng nhốt bằng sóng rung cao tần hai lớp từ trước đó, để đảm bảo năng lượng thể không thể nào chạy thoát được.

"Nếu năng lượng thể có thể cắn nuốt sóng điện não của người khác thì Hoắc Giai Minh và những người khác sống thế nào đây?", Hoắc Khải hỏi.

Người phụ trách ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Theo suy đoán của chúng tôi, nhu cầu của năng lượng thể hoàn chỉnh và năng lượng thể bị cắt ra không giống nhau. Năng lượng thể vốn là một cá thể hoàn chỉnh, nó bị tổn hại một chút xíu, chỉ cần thu hút năng lượng tản mác xung quanh là được. Nhưng năng lượng thể bị cắt ra đã chịu tổn hại quá nhiều, thế nên hình thành nên bản năng cắn nuốt".

“Cũng có nghĩa là, thể phân cắt nguy hiểm hơn bản thể? Nó phải trưởng thành đến cấp bậc ngang hàng với bản thể mới chịu dừng hành vi này lại?”, Hoắc Khải hỏi.

“Chắc hẳn là như thế”, người phụ trách trả lời.

“Có khả năng nào khiến nó trưởng thành đến mức độ tương đồng với bản thể mà vẫn không dừng lại?”, Hoắc Khải hỏi.

Sắc mặt người phụ trách cứng đờ, anh ta chưa từng suy ngẫm về vấn đề này. Tất cả suy đoán đều được tiến hành với vật tham chiếu là bản thể của năng lượng thể.

Về việc thể cắt ra có xuất hiện biến hóa bất thường nào không, không ai đảm bảo được.

Nhìn thấy biểu cảm của anh ta, Hoắc Khải biết ngay họ không chuẩn bị những thứ liên quan đến điều này, lập tức nghiêm mặt gọi điện thoại cho cao thủ máy tính vô danh: “Đăng tải thông báo, thế giới ảo tiến hành cập nhật quan trọng, tất cả mọi người phải offline trong vòng một phút!”

“Được ngay!”, cao thủ vô danh cũng không hỏi quá nhiều, Hoắc Khải bảo anh ta làm gì thì anh làm ngay.

Tất cả mọi người trong thế giới ảo nhanh chóng nhận được thông tin do Đông Hoàng Thái Nhất gửi đến, thế giới ảo sẽ tiến hành một lần cập nhật quan trọng, tất cả mọi người phải offline trong phòng một phút, nếu không sẽ bị cưỡng ép offline, nhóm quản lý thế giới ảo sẽ không phụ trách mọi tổn thất.

Bây giờ lượng người tồn tại trong thời gian dài ở thế giới ảo đã vượt quá tám mươi triệu người, lượng người online mỗi ngày luôn duy trì trong khoảng hơn một tỷ.

Họ đã coi nơi này như một ngôi nhà khác, rảnh rỗi sẽ lên đây xem xét. Mà tám mươi triệu người này thậm chí còn chuẩn bị “định cư” ở đây.

Trong thế giới ảo có thể làm được những việc mà họ không thể làm được trong thế giới thực khiến họ đắm chìm vào đó, không thể nào thoát ra nổi.

Thông tin cập nhật quan trọng khiến những người này cảm thấy phấn khích và tò mò, không biết lần này sẽ cập nhật những gì, sẽ mang đến thay đổi gì cho mình.

Một phút sau, thế giới ảo được dọn sạch sẽ, cùng lúc đó, trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ cũng đuổi kịp tình nguyện viên.

Mà đối với sự truy đuổi của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ, tình nguyện viên kia dường như không biết rõ đối phương chỉ là người máy, anh ta nhào thẳng tới.

Làn khói đen nồng nặc tỏa ra từ cơ thể anh ta, anh ta cắn trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ như một con rắn độc.

Các loại vũ khí biến hóa từ số liệu của thế giới ảo được trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ vung lên, phát động tấn công. Những loại vũ khí với uy lực khủng khiếp này tạo ra sát thương cực lớn đối với làn khói đen, khiến nó không thể đến gần.

Làn khói đen nhanh chóng tản đi, mù mịt khắp nơi, thế nhưng điều này không đồng nghĩa với việc năng lượng thể đã bị đánh bại.

Căn cứ theo kinh nghiệm từ nhà xưởng sương mù, lượng sương mù đã nhạt đi vẫn là một phần của anh ta. Trừ phi năng lượng hoàn toàn tiêu tán, nếu không đồng nghĩa với việc anh ta sẽ trường sinh.

Trước đó đến cả đoàn đội của công nghệ tái sinh cũng chạy tới đây hóng chuyện, muốn tìm được bí mật trường sinh từ năng lượng thể. Loại năng lượng thể này có điểm kỳ diệu với hiệu quả ngang ngửa công nghệ dịch chuyển ý thức con người mà họ đang nghiên cứu.

Đáng tiếc rằng hiểu biết của cả hai đội ngũ về năng lượng thể vẫn còn rất ít, muốn nghiên cứu triệt để cực kỳ khó.

Lúc này đây trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đã bị từng đụn khói đen bao vây, nhưng nó là một trong những người điều khiển thế giới này, đương nhiên sẽ có cách.

Tám loại vũ khí trong tay biến thành ánh sáng trắng, hai thứ nhập làm một, sau đó được tám bàn tay nắm chặt lấy.

Sóng rung cao tần truyền ra từ vũ khí toát ra màu trắng kia khiến đám sương mù xung quanh bị quấy rầy nghiêm trọng.

Sóng rung cao tần còn mạnh hơn thế giới thực hàng trăm lần này khiến mặt đất cũng không thể trụ nổi, không ngừng nứt ra.

Âm thanh mô phỏng thông qua số liệu được truyền tới holographic display là một thứ âm thanh chói tai khiến người ta không yên lòng.

Qua vài giây, sương mù xung quanh dần dần nhạt bớt, đây là một dấu hiệu cho thấy nó sắp bị sóng rung cao tần tiêu diệt.

Sương mù biết vận mệnh của mình không còn dài nữa, nó bắt đầu bốc hơi như nước sôi, nhưng bất kể nó giãy giụa thế nào cũng không có tác dụng gì.

Vận mệnh sau cùng của nó đã được định đoạt.

Trong thế giới ảo này, trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ gần như vô địch.

Qua thêm vài giây nữa, xung quanh khôi phục trạng thái bình thường.

Trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ không ngừng tiến hành tìm tòi mô phỏng, để xác định năng lượng thể đã biến mất hoàn toàn.

Đến khi đo được cường độ năng lượng xung quanh không khác với tình hình mọi khi mới chịu thôi.

Lúc này tình nguyện viên kia đã nát thành bột trong đợt sóng rung cao tần.

Nhìn năng lượng thể được phân tách ra bị tiêu diệt, đám đông cuối cùng cũng thở phào một hơi, bao gồm cả Hoắc Khải, anh cũng thở dài một tiếng.

Nếu không tiêu diệt thứ này, nếu để nó thực sự giết quá nhiều người hoặc trốn thoát ra khỏi thế giới ảo thì phiền phức to!

"Nhiệm vụ hoàn thành, có thể mở cổng đăng nhập được rồi", Hoắc Khải nói với cao thủ vô danh.

Cánh cổng tiến vào thế giới ảo lại được mở ra.

Những người bình thường không hề biết chuyện gì đã xảy ra này lại tiến vào thế giới ảo một lần nữa, họ tò mò đánh giá xung quanh, muốn biết lần này cập nhật những gì.

Nhưng cập nhật trong thế giới ảo này trước giờ luôn lặng lẽ, bởi vì đây không phải trò chơi, không cần báo cáo với bạn mỗi lần cập nhật đã xảy ra điều gì.

Bạn muốn biết thì phải tự mình tìm chân tướng.

Thủ pháp mới lạ này thu hút rất nhiều người tìm tòi chân tướng, từ đó sinh ra một một nhóm người được gọi tên là "nhà chân lý".

Thế nhưng không ai chú ý tới việc trên hóa thân của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ nhuốm thêm chút xíu năng lượng khác thường.

Cho dù cường độ gần như giống hệt năng lượng xung quanh, nhưng nó biến mất cùng với hóa thân của trí tuệ nhân tạo.

Trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ không phải là con người, thế nên nó "rời đi" không phải là "rời đi" theo lẽ thường.

Đối với nó mà nói, rời đi chính là tồn tại, tồn tại chính là rời đi, không có gì khác biệt.

Bởi vì nó là sự tồn tại được số liệu hóa, giống như một vị thần thực sự, tồn tại ở bất cứ nơi nào, cũng không tồn tại ở bất cứ nơi nào.

Vì thế, chút năng lượng khác thường kia cũng theo trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ tiến vào internet. Mà trong internet tồn tại điện năng và một ít năng lượng khác.

Đến cả Hoắc Khải cũng không biết trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đã mang đi một vài thứ, anh chỉ biết rằng việc nghiên cứu năng lượng thể nên thận trọng hơn.

Về phần mấy người quá xui xẻo bị năng lượng thể tìm tới, người phụ trách của nhóm nghiên cứu cảm thấy nên tiến hành thông báo công khai.

Nhưng suy nghĩ này vấp phải sự phản đối dữ dội.

Những người phản đối cho rằng, dù anh đưa ra thông báo, nhưng mạng người quan trọng, lỡ như thông tin lan truyền ra ngoài sẽ là một đả kích rất lớn đối với nghiệp vụ của Hi Vọng Mới.

Quy mô của Hi Vọng Mới quá lớn, không thể chịu nổi đả kích này, thế nên chi bằng cứ giấu giếm luôn.

Nếu bị người ta hỏi tới thì hỏi gì cũng trả lời "không biết".

Anh không biết, người khác không thể cố tình nói rằng đây là vấn đề của anh.

Về việc tại sao trùng hợp đến độ có mấy người gặp phải cảnh ngộ ấy, vậy thì chỉ có thể nói rằng "mọi sự chỉ là trùng hợp".

May mà những người này đến từ những địa điểm khác nhau, cách nhau ít nhất cũng phải hàng nghìn ki-lô-mét, dù là chủng tộc hay ngôn ngữ và văn hóa đều cực kỳ bất đồng, muốn biết sự việc của đối phương cũng khó.

Điều này bớt được rắc rối phải giải thích, Hoắc Khải cân nhắc đắn đo, sau cùng vẫn lựa chọn ý kiến của bên phản đối.

Sự việc này nên từ lớn biến thành nhỏ, từ nhỏ thành không có.

Đương nhiên, để bù đắp, Hi Vọng Mới sẽ tiến hành chăm sóc đặc biệt cho những gia đình này trong cuộc sống thường ngày. Nếu phát hiện ra họ có điều gì cần giúp đỡ sẽ phái người tới hỏi thăm.

Lý do hỏi thăm dễ tìm lắm, vận may ấy mà, trùng hợp bốc trúng họ, thử nói xem có trùng hợp không.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 708: Thành Quả

Sau khi Ninh Thần biết chuyện này, thực ra vẫn có chút ý kiến.

Cô cảm thấy làm như vậy sẽ không công bằng với những người ủng hộ xui xẻo đó, chí ít thì gia đình của họ cũng phải biết được chân tướng.

Cho dù sự việc này thực sự không còn cách nào che đậy được nữa, rồi bị bọn họ tung hê ra bên ngoài, thì Hi Vọng Mới cũng nên đối diện với sự thật và công khai tất cả những điều này với công chúng. Nếu không, Hi Vọng Mới sẽ mất đi tinh thần vốn có của nó.

Trong lòng Ninh Thần, Hi Vọng Mới nên là một công ty có lương tâm, không nên kiếm được nhiều tiền rồi lại đánh mất tình người như những nơi khác.

Nhưng Ninh Thần không hề ép Hoắc Khải phải thừa nhận điều này, bởi vì cô biết mọi quyết định của chồng mình đều là đúng cả.

Tuy rằng chính mình cũng là một doanh nhân, nhưng lại không suy nghĩ chu đáo được như anh. Hơn nữa trong phương diện làm ăn, có những lúc mềm lòng quá quả thực là một khuyết điểm.

Nếu tính Hoắc Khải cũng như vậy thì có lẽ Hi Vọng Mới đã chẳng đi được đến quy mô như ngày hôm nay.

Sự việc này chỉ có rất ít người biết, trong đó phần lớn là thành viên của đội ngũ kế hoạch tạo thần, nếu Hoắc Khải đã không nói, thì bọn họ lại càng không.

Bởi vì đây là vết nhơ trong sự nghiệp của họ, càng ít người biết thì càng tốt.

Sau sự việc này, người phụ trách của đội ngũ kế hoạch tạo thần đã bị thay thế, người phụ trách ban đầu không từ chức mà chỉ bị giáng chức

xuống thành một nhân viên bình thường. Còn người mới được bổ nhiệm phụ trách là cấp phó của anh ta.

Sự nhạy bén đối với nguy hiểm của anh ta còn mạnh hơn cả người tiền nhiệm của mình.

Ngay từ khi vừa mới tiến hành phân cắt năng lượng thể, anh ta đã đưa ra những ý kiến khác về nội dung của hạng mục thử nghiệm thứ ba, cho rằng quá nguy hiểm để mạo hiểm thử nghiệm trên người trước khi có kết luận của hạng mục thử nghiệm thứ hai.

Ngay cả khi mọi thứ trong thế giới ảo đều là giả, thì ý thức của con người là có thật. Bất kỳ thí nghiệm nào có thể gây hại cho con người đều phải được tiến hành hết sức thận trọng.

Tuy nhiên, người phụ trách trước đó đã không làm theo lời khuyên của anh ta, vì vậy mới dẫn đến vụ tai nạn.

Mà bên cạnh đó, tai nạn nhỏ xảy ra trong thế giới ảo này cũng đã cung cấp một ý tưởng cho đội ngũ kế hoạch tạo thần, đó chính là ý thức của con người có thể tăng cường năng lượng thể.

Sau khi năng lượng thể được tăng cường, nó có thể sản sinh ra sức mạnh tinh thần càng mạnh mẽ hơn trước. Nói cách khác, nếu như muốn nâng cao sức mạnh tinh thần của con người, có phải cũng có thể dùng cách này?

Cho nên, trong hạng mục thử nghiệm thứ hai, bọn họ không chỉ tiến hành phân tích đối với mỗi năng lượng thể không, mà còn tìm đến nhiều tình nguyện viên đã tồn tại trong thế giới ảo một thời gian dài để phối hợp nghiên cứu.

Thông qua việc nghiên cứu những tình nguyện viên này, đội ngũ cũng đã phát hiện ra một kết quả vô cùng thú vị.

Vai trò trong thế giới ảo của các tình nguyện viên này đều không giống nhau, những việc mà họ làm cũng có nhiều khác biệt.

Có những người chỉ là người bình thường, có những người lại trở thành thần minh, hoặc trở thành người tu luyện của hệ thống Đông Phương.

Mà người càng mạnh trong thế giới ảo thì kết quả kiểm tra sức mạnh tinh thần cũng càng mạnh mẽ.

Về phương pháp kiểm tra sức mạnh tinh thần, nhóm nghiên cứu đã sửa đổi trên cơ sở phát hiện cường độ sóng não, họ bổ sung một loại thiết bị mới để phát hiện các năng lượng thể, từ đó thu được đáp án chính xác hơn.

Đáp án đã chỉ ra, suy đoán của họ là chính xác.

Kẻ mạnh trong thế giới ảo thì sức mạnh tinh thần cũng rất khủng, nhưng trước mắt vẫn chưa rõ lắm về việc họ mạnh sẵn hay nhờ sau này tu luyện.

Muốn biết đáp án của câu hỏi này, thì cần tiến hành cuộc nghiên cứu theo sát dài hơn.

Nhưng sự trưởng thành trong việc phân cắt năng lượng thể đã cho họ một con đường khác, đó là cung cấp nhiều năng lượng dị thường hơn và cố gắng khiến những người này hấp thụ nó.

Nếu những tình nguyện viên có thể hấp thụ, hơn nữa còn khiến sức mạnh tinh thần mạnh lên, thì kế hoạch tạo thần đã đến rất gần với thành công rồi.

Phương pháp kiểm tra hiệu quả nhất đương nhiên là phân cắt năng lượng thể, nhưng làm như vậy lại quá nguy hiểm. Một sự bất cẩn thôi là cũng có thể khiến những thảm họa trong thế giới ảo lặp lại trong thực tế.

Đây là hành vi mà Hoắc Khải đã nghiêm cấm, cũng chẳng có ai dám mạo hiểm như vậy.

Vì vậy, họ đã chọn sử dụng một lồng nhốt bằng sóng (rung) cao tần để thu giữ năng lượng thể, bao phủ một khu vực rộng lớn, thu thập năng lượng dị thường tự do xung quanh nó.

Tuy rằng mật độ của năng lượng tập trung vẫn không thể so sánh được với năng lượng thể, nhưng so với mật độ trong không gian bình thường thì nó cũng cao hơn rất nhiều.

Và những tình nguyện viên đó, lại tu luyện và nâng cao bản thân theo những phương pháp của thế giới ảo trong những không gian năng lượng tập trung cao độ này.

Sau thời gian khoảng một năm, nhóm nghiên cứu đã rất ngạc nhiên khi thấy rằng các suy luận của họ đã có phản hồi thực tế.

Sức mạnh tinh thần của những tình nguyện viên này đều đã được cải thiện theo những mức độ khác nhau.

Mức cao nhất tăng khoảng 10%, và mức thấp nhất tăng khoảng 2%.

Còn những người không có sự trợ giúp của không gian năng lượng nồng độ cao đã tu luyện cùng một thời gian trên thực tế, mặc dù sức mạnh tinh thần cũng tăng, nhưng biên độ tăng trưởng cực kỳ thấp, cao nhất cũng chỉ vào khoảng một phần vạn.

Loại biên độ tăng trưởng này hầu như không đáng kể, cho dù muốn tăng trưởng 1% cũng phải siêng năng luyện tập cả trăm năm.

Nhưng trên thế giới này, có mấy người sống được đến cả trăm năm.

Hơn nữa cũng chỉ tăng trưởng thêm 1%, chẳng có tác dụng gì mấy.

Chỉ là kết quả này đã chứng tỏ tu luyện có hiệu quả, nhưng phải tiến hành phối hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Nồng độ năng lượng dị thường tự do xung quanh càng cao, thì tốc độ tu luyện càng nhanh!

Đội ngũ nghiên cứu đã thành công trong việc tìm ra phương pháp cải thiện sức mạnh tinh thần, cuối cùng cũng có thể nở mày nở mặt mà thông

báo rằng, kế hoạch tạo thần sẽ không còn là hố sâu không đáy nuốt vàng nữa rồi!

Khi thành quả của cuộc thử nghiệm được công bố thông qua trang web chính thức của Hi Vọng Mới ở nước ngoài, Hi Vọng Mới lại một lần nữa làm bùng nổ điểm nóng, và lần này nó hoàn toàn giật gân, không hề kém cạnh bất kỳ lần nào trước đó.

Bởi vì kết quả này có nghĩa là con người rất có thể có những khả năng tương tự trong thế giới thực cũng như trong thế giới ảo!

Đương nhiên, muốn làm được điều này cũng không phải là dễ.

Chỉ cần một không gian năng lượng nồng độ cao là đủ để sàng lọc 99,999% con người trên thế giới này.

Ngoại trừ Hi Vọng Mới, hiện chưa có cơ sở nghiên cứu nào làm chủ được loại lồng nhốt bằng sóng (rung) cao tần này. Họ thậm chí không thể nghiên cứu ra cả thiết bị phát hiện năng lượng dị thường.

Vì vậy, Hi Vọng Mới đã trở thành một công ty thực sự có thể thay đổi vận mệnh của nhân loại.

Đội ngũ nghiên cứu còn chưa chính thức công bố kết quả, đã có người tìm đến tận cửa, đưa ra con số trên trời, hy vọng có được công nghệ này. Hơn nữa, đây còn là để cung cấp cho cá nhân anh ta tiến hành tu luyện, chứ không phải là một sản phẩm để quảng bá và tiêu thụ.

Trên thế giới này, trước nay vẫn không thiếu người có tiền.

Đội ngũ kế hoạch tạo thần không hề nhận lời, các phương pháp luyện trí lực hiện tại vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm. Dù đã đạt được rất nhiều thành quả nhưng còn rất lâu mới có thể khiến họ hài lòng.

Chuyện rõ ràng nhất trong thế giới ảo, là những kẻ có sức mạnh thiên bẩm thì chỉ cần luyện từ nửa năm đến một năm là có thể Ly Địa thành thần, hay còn gọi là thời kỳ luyện khí.

Nhưng trong thế giới thực mà muốn làm được như vậy thì phải mất ít nhất vài năm.

Khoảng cách giữa hai bên thực sự quá lớn, nếu không giải quyết hiệu quả được vấn đề thì kế hoạch tạo thần cũng coi như là tốn công vô ích.

Thông qua một số lượng lớn các thí nghiệm so sánh, cuối cùng đội ngũ nghiên cứu cho rằng lý do khiến tốc độ tu luyện trong thế giới ảo diễn ra nhanh chóng chính là do nó hoàn toàn bị chi phối bởi ý thức của con người, tức là sức mạnh tinh thần.

Một mặt không có sự trói buộc và cản trở, nên hiệu quả hấp thụ năng lượng tăng lên rất nhiều. Mặt khác cũng là bởi vì ý thức trong thế giới ảo có thể tưởng tượng ra bất cứ thứ gì dù vô căn cứ đến đâu, nên mặc dù chỉ là kết quả của mô phỏng dữ liệu, nhưng nó vẫn có thể tạo ra lượng lớn năng lượng dị thường.

Nói cách khác, năng lượng dị thường trong thế giới ảo nằm trong phạm vi phát hiện và mô phỏng của hệ thống. Điều này cho thấy trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ có thể khám phá và chế tạo ra loại năng lượng này.

Suy luận này khiến đội ngũ nghiên cứu rất hào hứng, họ đã đi tìm Hoắc Khải, hy vọng có được nhiều quyền hạn hơn với trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ.

Ít nhất, phải cho họ được nắm quyền kiểm soát ở một mức độ nhất định, có thể điều khiển trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ để tạo ra năng lượng dị thường cho con người tu luyện.

Kế hoạch tạo thần là một trong những dự án mà Hoắc Khải vô cùng coi trọng, thậm chí ở một mức độ nào đó, nó còn xếp hạng cao hơn cả công nghệ tái sinh.

Cho nên anh đã đồng ý rất nhanh chóng.

Sự tham gia của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đã đẩy nhanh tốc độ nghiên cứu lên rất nhiều, chỉ trong vòng ba tháng, họ đã tạo ra "vùng đất

phước lành" đầu tiên.

Trong ngôn ngữ phương Đông, ban đầu vùng đất phước lành là dùng để chỉ nơi danh lam thắng cảnh mà thần đạo sinh sống, nó phải được bao quanh bởi một nơi tràn đầy năng lượng, có thể khiến con người trở thành thần thánh nhanh hơn.

Mà bây giờ đây, đội ngũ kế hoạch tạo thần đã tạo ra một nơi như vậy bằng phương pháp nhân tạo.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 709: Xảy Ra Chuyện Rồi

Theo điều tra của đội ngũ kế hoạch tạo thần, họ đã khám phá nhiều nơi trên khắp đất nước, và sau khi so sánh, họ phát hiện ra rằng một số nơi thực sự có nồng độ năng lượng dị thường cao.

Thu thập những nơi có cường độ năng lượng cao này về lại một chỗ, và sau đó tiến hành tập trung năng lượng bằng phương pháp nhân tạo để tạo ra một vùng đất phước lành hiệu quả hơn ban đầu ít nhất hàng chục lần.

Nói cách khác, cùng một phương pháp tu luyện, nhưng thời gian một năm trong những vùng đất phước lành này, phải bằng công luyện mấy chục năm ở những nơi khác.

Bất chấp sự gia tăng về sức mạnh tinh thần, liệu con người có thể thực sự làm được những điều tương tự trong thế giới ảo ở nơi thế giới thực hay không vẫn là một ẩn số. Nhưng ngay cả khi nó chỉ có một phần vạn khả năng, vẫn có vô số người sẵn sàng thử.

Nhất là những người giàu có quyền thế nhưng cũng nhàn rỗi chán đời, sau khi biết được tin tức này, phải nói là chen chúc nhau đòi tiến vào vùng đất phước lành.

Nhưng đáng tiếc, kế hoạch tạo thần là một trong những dự án quan trọng nhất của Hi Vọng Mới, trước mắt vẫn đang trong giai đoạn phát triển và tạm thời vẫn chưa thể để lọt ra bên ngoài.

Trong những vùng đất phước lành đó có đủ loại thiết bị công nghệ cao do nhóm đội ngũ kế hoạch tạo thần mất rất nhiều công sức để tạo ra, là duy nhất trên thế giới. Nếu ai đó xâm nhập và đánh cắp công nghệ, thì quả là lợi bất cập hại.

Hiện tại không thể kiếm tiền, nhưng họ cũng chẳng thấy có vấn đề gì, chỉ cần có thể thực hiện suôn sẻ kế hoạch tạo thần thì việc kiếm tiền sẽ trở nên rất dễ dàng.

Sau khi thành công tạo ra vùng đất phước lành, Hoắc Khải đã chỉ thị cho trụ sở chính ở nước ngoài đầu tư thêm kinh phí vào dự án kế hoạch tạo thần.

Đừng có nói không thể tiêu, tôi đã đưa tiền cho anh rồi, đảm bảo dù muốn tạo ra một lỗ đen thì anh cũng không thiếu tiền, đây là triết lý của Hoắc Khải.

Chỉ khi không thiếu quỹ R&D thì mới có thể xuất hiện những thành quả nghiên cứu ngày càng tốt hơn.

Vốn dĩ Hoắc Khải cũng muốn tự mình thử, nhưng xét thấy có thể gặp nguy hiểm, hấp thu năng lượng dị thường có để lại di chứng gì hay không thì vẫn chưa biết rõ.

Cho nên sau khi nghe đội ngũ kế hoạch tạo thần kiến nghị, cộng thêm sự phản đối quyết liệt của Ninh Thần, Hoắc Khải chỉ đành từ bỏ suy nghĩ này.

Tuy nhiên, cao thủ vô danh lại may mắn thay, các thành viên trong đội ngũ đã thiết kế riêng cho anh ta một căn phòng đặc biệt ở vùng đất phước lành để đảm bảo rằng anh ta có thể tu luyện bất cứ lúc nào trong ngày mà không bị chậm trễ trong việc viết chương trình.

Cao thủ vô danh giờ đã là một trong những người quan trọng nhất của Hi Vọng Mới. Cả thế giới ảo và kế hoạch tạo thần đều có liên quan mật thiết đến anh ta. Ngay cả công nghệ tái sinh tưởng chừng không liên quan, nay nhờ sự trợ giúp của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ mà cũng có tỷ lệ thành công đáng kinh ngạc.

Điều này khiến những người giàu có kia cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm và không còn phải lo sợ về bệnh tật nữa. Truyện Mỹ Thực

Xét theo công nghệ tái sinh hiện tại, chỉ cần không phải là chết não, về cơ bản là hỏng đâu đổi đấy, đều có thể thành công.

Đương nhiên rồi, trừ phần não ra.

Xét cho cùng, đây là cơ quan bí ẩn và phức tạp nhất bên trong cơ thể con người. Trình độ y học của công nghệ tái sinh tạm thời vẫn chưa đạt đến mức có thể chữa khỏi lại từ đầu được những bộ não bị hỏng.

Tuy nhiên, họ đang thử nghiên cứu và phát triển chung với đội ngũ kế hoạch tạo thần, để xem liệu họ có thể chuyển ý thức của con người sang một cơ thể khác thông qua một thiết bị đặc biệt hay không.

Về lý thuyết thì điều này không có vấn đề gì, thông qua thiết bị truy cập sóng não là có thể chuyển ý thức sang thế giới ảo. Nếu đầu ra của thiết bị hồi lưu được kết nối với một cơ thể khác là đã có thể được thực hiện việc chuyển ý thức.

Có điều, cái này nghe thì đơn giản, nhưng thực ra lại rất phức tạp, về cơ bản khó mà có thể tách ý thức ra một cách riêng biệt trước khi hiểu rõ ý thức và cơ thể kết hợp với nhau như thế nào.

Sẽ rất nguy hiểm nếu mạo hiểm làm thử nghiệm hồi lưu.

Theo ý của Hoắc Khải, thì bắt buộc phải hiểu rõ căn bản của sự việc rồi mới được thử nghiệm trên người. Dự án của Hi Vọng Mới tuyệt đối không được trả giá bằng tính mạng con người.

Tai nạn của kế hoạch tạo thần trước đó chính là vết xe đổ, trước mắt thì dự án này đã làm không ít người bỏ mạng, Hoắc Khải không muốn có thêm sự hy sinh nào nữa.

Nhưng đáng tiếc là, mọi việc lại không như mong muốn.

Có những lúc ý trời khó đoán, ghét của nào trời trao của đó.

Sáu tháng sau khi thử nghiệm thành công vùng đất phước lành, thế giới ảo đã xảy ra chuyện.

Lần này, đã có người khiếu nại với các cơ quan thi hành pháp luật, cho rằng thiết bị truy cập sóng não của Hi Vọng Mới tồn tại những khiếm khuyết lớn có thể gây chết người.

Do có những người thân, bạn bè của họ sau khi kết nối với thiết bị ảo thì đã xuất hiện tình trạng chết não.

Nếu chỉ có một, hai người thì còn có thể bảo là trùng hợp, nhưng con số đã lên rất nhiều.

Trên diễn đàn thế giới ảo của Hi Vọng Mới, thường xuyên có người tung tin về những chuyện tương tự.

Khi số lượng người tăng lên, bắt đầu có người nhận thấy rằng đây không phải là sự trùng hợp.

Có những người tương đối nhàn rỗi, dành ra một lượng lớn thời gian và tiền bạc để điều tra chi tiết, họ nhận thấy rằng trong những tháng gần đây, số người chết não sau khi tiếp cận các thiết bị liên lạc bằng sóng não tăng lên đáng kể.

Họ đã ngay lập tức gửi đơn khiếu nại lên cơ quan pháp luật về tình trạng này và yêu cầu điều tra nghiêm khắc đối với thiết bị của Hi Vọng Mới.

Các cơ quan pháp luật cũng rất coi trọng vấn đề này, ngay lập tức gửi thư đến trụ sở chính trong nước của Hi Vọng Mới, yêu cầu họ đưa ra lời giải thích.

Vụ việc này trực tiếp tiến vào công việc thường ngày của phòng quan hệ công chúng, sau khi điều tra và phán đoán thông tin do những người đó cung cấp, họ cho rằng đây không phải là một lời vu khống ác ý của đối thủ cạnh tranh mà nó thực sự đã xảy ra.

Phòng quan hệ công chúng không dám vội vàng quyết định, nếu là công ty khác, có lẽ sẽ che đậy mọi chuyện trong thời gian sớm nhất, sau đó sẽ tiến hành xử lý những việc tiếp theo.

Nhưng theo quan niệm của Ninh Thần thì trước nay vẫn không sợ xảy ra chuyện, cũng không cần phải sợ gây ra chuyện, có việc gì thì giải quyết là được, không được giấu diếm.

Cho nên, phòng quan hệ công chúng chỉ có thể báo cáo lại việc này với Giản Tư Tư.

Giản Tư Tư nay đã là phó tổng giám đốc của trụ sở chính trong nước, quyền cao chức trọng, cơ bản hơn 60% chuyện lớn nhỏ của Hi Vọng Mới đều do cô ấy quyết định.

Trước mắt thì Ninh Thần chủ yếu phụ trách chỉ đạo chung. Dù sao cô cũng là người bên gối của Hoắc Khải, đôi khi trong giao tiếp thường ngày cũng có thể phán đoán được xu thế của tương lai từ chồng mình, từ đó đưa ra chiến lược phát triển tiếp theo dựa trên nhận định này.

Sau khi Giản Tư Tư nhận được báo cáo của phòng quan hệ công chúng, cô ấy không quấy rầy đến Ninh Thần, mà đi liên lạc với trụ sở ở nước ngoài.

Máy chủ của thế giới ảo được đặt dưới đáy biển Nam Cực và thuộc trụ sở ở nước ngoài. Bao gồm cả cao thủ vô danh và những người khác, cũng đều thuộc về trụ sở ở nước ngoài.

Chỉ là trên danh nghĩa thì họ thuộc trụ sở ở nước ngoài quản lý, nhưng thực tế thì người đều sống ở trong nước hết.

Trước mắt thì thế giới ảo ngoài cao thủ vô danh nắm giữ quyền hạn cao nhất, ngang với Hoắc Khải ra thì còn có một lớp người nữa cũng nắm giữ những quyền hạn thấp hơn.

Bọn họ tiến hành điều tra việc này theo yêu cầu của Giản Tư Tư.

Tuy nhiên cuộc điều tra cho thấy, những người này đều thoát mạng bình thường, không hề có ghi chép nào về sự biến mất đột ngột của sóng não.

Điều này làm Giản Tư Tư rất khó hiểu, nếu theo quy tắc của thế giới ảo, sóng não không đột ngột biến mất thì chẳng thể nào có chuyện chết não trong thế giới ảo được. Cũng có thể nói rằng, những người kia đã nói dối.

Hoặc là nói, thật sự có chuyện trùng hợp như vậy.

Trưởng phòng quan hệ công chúng đề nghị công bố với bên ngoài kết quả điều tra trước mắt, giải thích rằng tất cả đều chỉ là trùng hợp, kẻo có người lại nghi thần nghi quỷ, cảm thấy thiết bị của Hi Vọng Mới không đáng tin.

Nhưng Giản Tư Tư không đồng ý kiến nghị này, bản năng nói cho cô biết rằng sự việc này không đơn giản như vậy.

Trong văn phòng, Giản Tư Tư bật thiết bị kết nối độc lập với trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ và hỏi: "Sáng Thế Kỷ, hãy phân tích ghi chép biến mất của sóng não trong danh sách."

Mười giây sau, trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đưa ra đáp án: "Tất cả bình thường".

Giản Tư Tư cau mày: "Không có bất cứ điều gì khác thường sao?"

"Không phát hiện bất cứ điều khác thường nào", trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đáp.

Đúng lúc này, hình ảnh chiếu ba chiều của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đột nhiên rung lắc kịch liệt.

Phải qua khoảng 30 giây sau mới trở lại bình thường.

Ngay sau đó, điện thoại trên bàn bắt đầu đổ chuông.

Giản Tư Tư vội nhấc máy, trong điện thoại truyền đến tiếng của Ninh Thần: "Không xong rồi, vùng đất phước lành mà Đông Hoàng Thái Nhất ở đã nổ tung, hiện không biết sống chết thế nào. Bây giờ em sắp xếp ngay chuyên cơ, đưa tất cả thành viên của đội ngũ công nghệ tái sinh đang ở trong nước đưa sang bên đó hết!"

Trong lòng Giản Tư Tư giật thót một phát, Đông Hoàng Thái Nhất xảy ra chuyện rồi?

Chẳng có mấy ai biết được tên họ thật của cao thủ vô danh, cho nên bây giờ mọi người đều quen lấy tên trong thế giới ảo làm biệt danh mà gọi theo.

Đông Hoàng Thái Nhất là thành viên quan trọng nhất của Hi Vọng Mới, không có anh ta thì cũng không có được Hi Vọng Mới như bây giờ.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 710: Lại Xảy Ra Chuyện

Vì vậy, khi nghe tin anh ta xảy ra chuyện, Giản Tư Tư ngay lập tức yêu cầu Sáng Thế Kỷ, một trí thông minh nhân tạo, đưa ra một chỉ thị cho các thành viên của nhóm công nghệ tái sinh trên toàn quốc, bảo họ đáp một chuyến bay đặc biệt đến vùng đất phước lành nơi Đông Hoàng Thái Nhất đang ở.

Tất cả các sân bay lớn đã thực hiện liên lạc khẩn cấp để đảm bảo rằng có các máy bay đặc biệt sẵn sàng sử dụng.

Vấn đề này rất quan trọng đối với Hi Vọng Mới. Tin tức được niêm phong chặt chẽ và không thể bị rò rỉ.

Hai mươi phút sau, Giản Tư Tư có cuộc họp khẩn cấp với Ninh Thần trong văn phòng, nhìn thấy Hoắc Khải với vẻ mặt u ám.

Đây là một trong số rất ít những lần mà Hoắc Khải phải trưng ra gương mặt u ám như vậy trong công ty, anh nhìn những người trong phòng rồi trầm giọng nói: "Đội ngũ y tế của công nghệ tái sinh hiện nay phần lớn đều ở Hoa Hạ sao?"

"Đúng vậy, bọn họ đã được sắp xếp đến chỗ của Đông Hoàng Thái Nhất rồi. Nhanh nhất thì sẽ tới đó trong khoảng một giờ nữa".

“Tôi cũng cần đến đó, nhưng đừng để tất cả người của đội ngũ y tế đi đến chỗ của Đông Hoàng Thái Nhất, sắp xếp một ít đi tới trụ sở nước ngoài”, Hoắc Khải nói.

"Hả? Tại sao?", Ninh Thần khó hiểu hỏi.

"Nezha cũng xảy ra chuyện rồi. Máy tính xách tay của cô ta đột nhiên phát nổ, cả căn phòng bốc cháy, và cô ta hiện đang bị thương nặng. Người ta nói rằng tình hình rất tồi tệ", Hoắc Khải nói: "Anh không có thời gian để đến đó ngay bây giờ, nên chỉ có thể dựa vào đội công nghệ tái sinh. Cổ

Ngôn Tài đã đi r`ời, bảo đội y tế đến đó r`ời liên hệ với Cổ Ngôn Tài và Ninh Hạo Bân".

Ninh Th`ần đứng bật dậy khi nghe thấy đi`àu đó, Nezha chính là nữ hacker thiên tài.

Địa vị của cô ta ở Hi Vọng Mới không thể so sánh với cao thủ vô danh, nhưng ban lãnh đạo cấp cao cốt cán đ`àu biết rằng tài năng của nữ hacker thiên tài này không thua kém cao thủ vô danh là mấy.

Vì sự an toàn, Hoắc Khải đã chủ động chuyển cao thủ vô danh v`ênước sinh sống, còn nữ hacker thiên tài thì không thích cảm giác được che chở này. Dù sao cô ta cũng là một thành viên của tiểu đội Tinh Anh, và cô ta yêu thích cuộc sống tự do.

Vì vậy, cô ta đã ra nước ngoài, và một số vấn đ`êcủa thế giới ảo ở nước ngoài đ`àu giao cho cô ta giải quyết.

Khi Đông Hoàng Thái Nhất xảy ra chuyện ở đây, thì nữ hacker thiên tài ở bên kia cũng xảy ra chuyện, chuyện này không khỏi khiến người ta cảm thấy bất an.

“Sao lại có thể trùng hợp như vậy?”, Giản Tư Tư nghi ngờ hỏi.

“Đây không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, chắc chắn họ đã bị tấn công, nhưng không rõ phương pháp nào đã được sử dụng để phát động cuộc tấn công”, Hoắc Khải nói.

Hai người này đ`àu là những người đi`àu khiển quan trọng của thế giới ảo, nếu họ chết, thế giới ảo sẽ gặp rắc rối lớn.

Bởi vì trước mắt các sửa đổi và cập nhật khuôn khổ khác nhau trong thế giới ảo hiện tại đ`àu được lập trình bởi các lập trình viên hàng đ`àu, nhưng bản tóm tắt cuối cùng vẫn được trao cho cao thủ vô danh và nữ hacker thiên tài.

Không ai hiểu thế giới ảo hơn họ, và cũng không ai biết cách kiểm soát thế giới ảo đó.

Đó là hệ thống mã chương trình hàng đầu thế giới, chỉ có hai người họ mới có thể hiểu được.

Nếu hai người này không còn nữa, thế giới ảo sẽ không có chỗ cho sự cải thiện trong tương lai.

Bất kể mã chương trình nào đều có thể bị bẻ khóa vào một ngày nào đó, kể cả loại chương trình mã hóa đặc biệt được tạo ra bởi sự sáng tạo của trí tuệ nhân tạo và hai cao thủ như bọn họ, thì có lẽ cũng chưa tới 100 năm nữa là sẽ có người bắt kịp được công nghệ này.

Loại công nghệ đi trước thời đại 100 năm như thế thì ai có khả năng bẻ khóa được chứ?

Đợi đến ngày đó, đến khi mọi thứ hạ nhiệt rồi thì Hi Vọng Mới cũng sẽ bị người khác vượt mặt.

Hai nhân vật quan trọng như vậy, tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì.

Thành viên của tiểu đội Tinh Anh cũng đã chia nhau ra chạy đến hai nơi xảy ra vụ việc.

Hoắc Khải đã không nói với Ninh Thần và Giản Tư Tư về việc không chỉ cao thủ vô danh và cô gái hacker bị tấn công, mà một số người khác cũng đang gặp phải rắc rối.

Số lượng người xảy ra chuyện rơi vào khoảng 20 đến 30 người. Nhìn thì có vẻ như đây là một cuộc tấn công hàng loạt, nhưng Hoắc Khải có cảm giác rằng cuộc tấn công này dường như chỉ nhằm vào cao thủ vô danh và cô gái hacker.

Trên cái thế giới này, có rất nhiều người ngưỡng mộ bọn họ, ghen tị với bọn họ, và cũng có rất nhiều người muốn người của bọn họ chết đi.

Những công ty khổng lồ về công nghệ thông tin truyền thống không thể bắt kịp với công nghệ của Hi Vọng Mới, nên đương nhiên muốn Hi Vọng Mới sẽ sớm phá sản. Chuyện họ thuê sát thủ đến giết người cũng không phải là không thể xảy ra.

Nhưng có thể dùng đến thủ đoạn kì lạ như vậy để hãm hại hai con người, điều này khiến cho Hoắc Khải khó có thể tưởng tượng ra nổi.

Đúng lý ra mà nói, dựa vào bản lĩnh của cao thủ vô danh và cô gái hacker, chắc chắn sẽ chẳng ai có thể giở trò dưới mũi họ.

Nếu như có tên lửa phóng đến, có lẽ Hoắc Khải đã không quá kinh ngạc như vậy, nhưng tại sao máy tính xách tay lại phát nổ chứ?

Chuyện này có thể sao?

Giống như có một tay súng thần bắn chết người qua màn hình máy tính xách tay vậy, một chuyện hết sức vô lý.

Hoắc Khải mơ hồ cảm thấy hình như mình đã bỏ lỡ một số thông tin quan trọng, nhưng lại không biết mình đã bỏ lỡ cái gì.

Vốn dĩ, Hoắc Khải muốn tự mình đến chỗ của cao thủ vô danh, nhưng Ninh Thần cho rằng ở đó có thể có nhiều việc cần giải quyết, liền sắp xếp để Giản Tư Tư đi cùng anh, còn cô thì ở lại công ty.

Hoắc Khải cũng không từ chối, đã có chuyện xảy ra với cao thủ vô danh thì chắc chắn đội ngũ phát triển trong thế giới ảo phải rối tung lên, nên cũng cần phải có người sắp xếp.

Vào thời điểm đó, Hoắc Khải có thể sẽ không có nhiều thời gian và sức lực để quản lý hết những việc này, vì vậy sẽ thích hợp hơn nếu để Giản Tư Tư đưa ra phán đoán dựa trên tình hình tại chỗ.

Cả hai lên chiếc máy bay phản lực nhỏ tốc độ cực cao mới được phát triển, chỉ mất chưa đầy một giờ đồng hồ đã đến được vùng tiếp giáp với vùng đất phước lành nơi cao thủ vô danh đang ở.

Trong vòng bán kính 100 dặm đều là địa bàn của Hi Vọng Mới, ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều bị phong tỏa với thế giới bên ngoài, một cơn gió cũng không thể lọt ra ngoài.

Sau khi Hoắc Khải và Giản Tư Tư tiến vào, một chiếc xe leo núi đặc biệt đến đón họ.

Phải mất một lúc, họ mới đến được sườn núi nơi có vùng đất phước lành.

Đội ngũ y tế của công nghệ tái sinh đã đến, và các thiết bị y tế khác cũng đã được vận chuyển lên núi bằng máy bay trực thăng.

Hiện trường vô cùng lộn xộn, có thể thấy ở đây đã xảy ra một vụ nổ dữ dội làm hư hỏng nhiều thiết bị công nghệ cao bên trong.

Bao gồm các bộ tổng hợp năng lượng tập trung cao, cũng như các siêu máy tính khác nhau được trang bị đặc biệt bởi cao thủ vô danh, cũng như các loại cáp quang đặc biệt được kết nối với nguồn của trí tuệ nhân tạo,...

Khi Hoắc Khải đến đó, người phụ trách đội cứu hộ ngay lập tức chạy đến và báo cáo đơn giản.

"Hiện tại đội ngũ y tế đã tiếp nhận công tác cứu hộ, theo họ thì tình hình đã rất nguy cấp, cần phải thay não ngay lập tức. Hơn nữa, não của anh ta đã bị tổn thương nghiêm trọng, và sóng não của anh ta rất yếu, chỉ bằng 1/10 so với trạng thái bình thường. Nếu tiếp tục suy yếu như thế này, anh ta có thể sẽ chết rất nhanh".

"Phần thân ở đâu? Chuẩn bị xong chưa?", Hoắc Khải nhíu mày hỏi.

"Chúng tôi đã khẩn trương liên hệ với tất cả các bệnh viện lân cận và tìm thấy một thi thể vừa chết. Thi thể đã được đông lạnh và vận chuyển đến đây. Có thể mất 20 phút nữa mới tới nơi. Hiện đội ngũ y tế đang làm tất cả những gì có thể để cứu Đông Hoàng Thái Nhất, tôi hy vọng anh ta có thể kiên trì cho đến thời điểm đó".

Hoắc Khải khẽ gật đầu, những tin tức này khiến anh an tâm hơn một chút.

Chỉ cần người vẫn chưa chết tại chỗ thì vấn đề không phải là lớn, tác dụng của loại thuốc đặc trị kéo dài sự sống trước đây nay đã được cải thiện rất nhiều sau vài đợt thay thế.

Vết thương dù có nghiêm trọng đến đâu, chỉ cần dùng thuốc đặc trị là có thể kéo dài mạng sống thêm một khoảng thời gian.

Nhưng trước khi Hoắc Khải kịp hỏi thêm điều gì khác, thì anh đột nhiên nghe thấy một tiếng hét từ bên trong.

Họ chạy đến ngay lập tức và thấy hai bác sĩ của đội y tế đang bị những người khác kéo ra ngoài.

Hai người họ hoàn toàn đen kịt, toát ra mùi thịt cháy, cơ thể vặn vẹo không tự nhiên.

“Đã xảy ra chuyện gì?”, Hoắc Khải hỏi.

Có người trả lời: "Không biết tại sao, đột nhiên có thiết bị rò rỉ điện, hai người bọn họ bị điện giật chết rồi!"

Sắc mặt của Hoắc Khải càng trở nên tối tăm hơn, sự an toàn của cao thủ vô danh vẫn chưa được đảm bảo, vậy mà lại có thêm hai bác sĩ bị điện giật chết ở đây?

"Làm thế nào lại xảy ra rò rỉ điện được? Tất cả các thiết bị đều có trang bị bộ phận bảo vệ chống rò rỉ điện mà", người phụ trách đội cứu hộ hỏi.

"Chúng tôi cũng không biết, bộ phận chống rò rỉ điện không hoạt động, một cuộc điều tra khẩn cấp đang được tiến hành!"

"Làm nhanh lên! Tình huống bên trong thế nào, Đông Hoàng Thái Nhất có bị ảnh hưởng gì không?", người phụ trách đội cứu hộ lại hỏi.

Cấp dưới liếc nhìn sang Hoắc Khải, rồi khổ sở nói: "Thiết bị bị rò rỉ điện đó được sử dụng để duy trì dấu hiệu sinh tồn của Đông Hoàng Thái Nhất, nên kết quả là cơ thể anh ta đã bị tổn thương nghiêm trọng hơn. Tôi cũng không rõ chi tiết cụ thể".

“Cái gì!", sắc mặt của người phụ trách đội cứu hộ tối sầm, thiết bị duy trì sự sống bị rò rỉ điện? Vậy chẳng phải là ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị điện giật chết hay sao!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 711: Kẻ Địch

Ngay cả Hoắc Khải cũng không nhịn được chạy tới, chỉ nhìn thấy trong phòng phẫu thuật các thiết bị đang rất hỗn loạn, ngoài hai bác sĩ bị điện giật chết tại chỗ, một số người khác cũng bị thương ở các mức độ khác nhau.

"Điều tra ra nguyên nhân rò điện chưa? Tình trạng của Đông Hoàng Thái Nhất sao rồi?", người phụ trách đội cứu hộ hỏi.

Có người báo cáo: "Vấn đề là điện áp không ổn định, có thể liên quan đến chất lượng của dây cáp điện. Thương tổn của Đông Hoàng Thái Nhất lại càng nghiêm trọng hơn, nhưng may mắn là khi bị rò điện, hai vị bác sĩ kéo hệ thống duy trì sinh mệnh ra khỏi người anh ta ngay lập tức mới tránh khỏi tình hình nguy cấp".

Hoắc Khải cau mày càng chặt hơn, chất lượng của dây cáp có vấn đề dẫn đến rò điện?

Không phải là không có khả năng này, nhưng anh luôn cảm thấy không phải là nguyên nhân đó.

Vì quả thật quá trùng hợp, dây cáp của Hi Vọng Mới được mua từ công ty con, chất lượng hàng đầu. Nhất là những vật phẩm được trang bị cho cao thủ vô danh thì mọi thứ đều phải qua kiểm duyệt nghiêm ngặt, đảm bảo không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Ngay cả khi trùng hợp như vậy, xuất hiện một con cá lọt lưới, nhưng sao có thể xuất hiện ở bên cạnh anh ta?

Hơn nữa, còn liên tục hai lần liền!

Hoắc Khải cũng có nghiên cứu kỹ thuật hacker, đưa ra quyết định nhanh chóng, nói: "Lập tức cắt toàn bộ thiết bị mạng, ngắt kết nối với thế giới bên ngoài. Không cho phép tồn tại bất cứ thiết bị mạng nào!"

“AI Sáng Thế Kỷ cũng phải ngắt sao ạ?”, người phụ trách đội cứu họ hỏi.

“Tôi đã nói rồi, cắt toàn bộ!”, Hoắc Khải gằn giọng nói.

“Vâng!”, người phụ trách đội cứu hộ không dám hỏi thêm gì nữa, chỉ đành theo lệnh mà làm.

Chưa đến nửa phút, tất cả dây cáp điện bị cắt đứt, cách ly về mặt vật lý. Một số thiết bị gây nhiễu tín hiệu cũng được bật lên, ngay cả vệ tinh cũng không nhìn thấy hoặc nghe thấy những gì xảy ra ở đây.

Sau khi xác nhận tất cả các thiết bị mạng đều đã bị cắt đứt, thì công việc trị liệu vẫn tiếp tục, đội thứ hai, thứ ba đã tới.

Tuy rằng thiếu sự hỗ trợ của Sáng Thế Kỷ, nhưng từ đầu, những bác sĩ này cũng đã làm việc mà không có sự trợ giúp của AI. Hiện tại, chỉ là quay về trạng thái làm việc lúc đầu mà thôi. Họ vẫn có thể làm tốt.

Cùng lúc này, Hoắc Khải bước ra khỏi vùng đất phước lành, dùng điện thoại vệ tinh gọi cho Ninh Thần.

Điện thoại được kết nối, điều này khiến Hoắc Khải hơi kinh ngạc, phía bên Ninh Thần không nghe thấy giọng nói của anh thì bất giác hỏi: “Anh Phong, sao thế? Anh nói gì đi”.

Hoắc Khải hoàn hồn, vốn dĩ anh cho rằng cuộc gọi sẽ bị nhiễu, đó là chuyện có thể dự liệu. Không ngờ, điện thoại lại có thể kết nối thuận lợi.

Lúc Ninh Thần vừa hỏi thì anh cũng trả lời ngay: “Không sao, em ở bên đó bảo bộ phận an ninh mạng kiểm tra cẩn thận tất cả các thiết bị mạng, đảm bảo không có vấn đề gì. Trước khi kiểm tra một lượt toàn bộ thiết bị thì không cho phép bất kỳ thiết bị nào của Hi Vọng Mới được kết nối mạng!”

“Anh nghi ngờ có hacker tấn công?”, Ninh Thần phản ứng rất nhanh.

“Có khả năng này, nhưng chưa chắc chắn. Cứ làm như anh nói, giờ anh phải đi thông báo cho người khác”, Hoắc Khải nói xong thì lập tức ngắt điện thoại, sau đó gọi cho Cổ Ngôn Tài ở trụ sở nước ngoài.

“Đúng, cắt đứt toàn bộ thiết bị kết nối mạng, sau đó lần lượt kiểm tra kỹ càng. Nhớ là không bỏ qua ngóc ngách nào, dốc sức tra soát cho tôi!”

Cổ Ngôn Tài ở trụ sở nước ngoài có để phán đoán ra một chút manh mối từ giọng điệu của Hoắc Khải.

Anh ta biết, nhất định Hoắc Khải đã có phát hiện gì đó, nếu không sẽ không làm lớn chuyện như vậy.

Phải biết rằng, tuy Hi Vọng Mới không phải là phát triển dựa trên internet nhưng đó cũng là một trong những lĩnh vực kinh doanh quan trọng nhất, cụ thể là thế giới ảo cũng thuộc phạm vi kinh doanh internet.

Bây giờ anh yêu cầu ngắt tất cả các thiết bị kết nối mạng tương đương với việc ngừng thế giới ảo.

Phải biết rằng, giá trị phát sinh một ngày của thế giới ảo đã bắt kịp với rất nhiều doanh nghiệp hàng đầu, nếu ngừng một ngày chính là tổn thất rất nhiều.

Đến lúc đó, các công ty lớn đến đòi giải thích thì cũng không dễ nói.

Nhưng Cổ Ngôn Tài cũng không do dự nhiều, chuyện khiến Hoắc Khải đích thân gọi điện đến dặn dò thì chắc chắn không phải chuyện nhỏ.

Sau đó, trụ sở Hi Vọng Mới ở trong và ngoài nước đồng thời phát thông báo, từ nay, tất cả mọi thiết bị mạng của Hi Vọng Mới sẽ ngừng hoạt động để bảo trì, không tiếp nhận bất kỳ thương lượng kinh doanh nào.

Mặc dù chuyện cao thủ vô danh và nữ hacker bị tấn công không truyền ra bên ngoài, nhưng rất nhiều người đã nhận thấy điều gì đó từ thông báo này.

Nội bộ Hi Vọng Mới nhất định đã xảy ra chuyện lớn, nếu không tại sao đột nhiên ngừng kết nối mạng.

Ba ngày sau đó, toàn bộ Hi Vọng Mới đều ra trận, những người hiểu một chút về kỹ thuật mạng thì đều được sử dụng.

Trên dưới công ty, từ máy chủ của thế giới ảo, đến mạng LAN nội bộ của công ty, đến máy tính cá nhân, điện thoại, máy tính bảng, thậm chí cả các thiết bị thông minh…, tất cả đều được kiểm tra một lần.

Trước mắt công việc kiểm tra đã cơ bản hoàn thành, còn lại thì phải đợi báo cáo tổng kết.

Mà lúc này, cao thủ vô danh cũng đã được điều trị hiệu quả, tình trạng ổn định hơn nhiều. Còn lúc nào mới có thể tỉnh lại thì phải đợi vài ngày mới biết.

Bởi vì trước mắt cường độ sóng điện não của anh ta vẫn còn khá yếu.

"Tại sao cường độ sóng điện não lại yếu hơn? Sức mạnh tinh thần của anh ta phải mạnh hơn người bình thường mới đúng chứ", Hoắc Khải nêu ra nghi ngờ.

Một vị bác sĩ của nhóm công nghệ tái sinh trả lời: "Tạm thời mà nói thì chúng tôi cũng chưa rõ nguyên nhân tại sao, nhưng từ tình hình của Đông Hoàng Thái Nhất có thể thấy sóng điện não của anh ta đã bị tổn thương, có thể không phải vì vụ nổ".

"Không phải do vụ nổ từ thế giới bên ngoài?"

"Đúng vậy, chúng tôi nghi ngờ anh ta có thể phải chịu tổn thương nào đó trong thế giới ảo. Vì thông thường, ngay cả thân thể bị thương rất nặng thì sự biến hóa của cường độ sóng điện não cũng phải thể hiện bằng đồ thị chữ V. Từ điểm đỉnh đến điểm đáy của chấn thương nặng nhất, sau đó từ từ phục hồi trở lại điểm đỉnh. Nhưng chúng tôi nhận thấy, cường độ sóng điện não của Đông Hoàng Thái Nhất không hiển thị hình chữ V theo ý nghĩa truyền thống, mà khi đạt tới khoảng 50% của kỳ tăng đến đỉnh thì đã

ngừng lại. Đến giờ, đã ba ngày trôi qua vẫn không có bất kỳ cách giải quyết nào, xác xuất lớn nhất là điểm đỉnh của anh ta bây giờ chỉ đạt tới chỉ số như thế".

Hoắc Khải nghe xong thì sững sờ, theo tổ nghiên cứu kết hợp của nhóm kế hoạch tạo thần và nhóm công nghệ tái sinh thì sức mạnh tinh thần của con người có thể không ngừng gia tăng. Nếu không chịu tổn hại của bên ngoài thì ngay cả khi chết đi, sức mạnh tinh thần cũng không thể suy yếu.

Chỉ là với sự lão hóa của cơ thể, mức độ hao tổn của các cơ quan khác nhau tăng lên, vì thế mà yêu cầu đối với sức mạnh tinh thần cũng càng cao hơn. Đó là lý do tại sao nhiều người cao tuổi lại có trí lực ngày một kém hơn.

Không phải là sức mạnh tinh thần của họ thay đổi, mà là gánh nặng của cơ thể càng ngày càng lớn.

Đông Hoàng Thái Nhất lại không già, ngay cả khi già rồi cũng không thể thay đổi lớn như vậy.

Nếu sức mạnh tinh thần của anh ta bây giờ thực sự chỉ chiếm 60% thời kỳ đỉnh cao, vậy thì còn 40% đã đi đâu rồi?

Hoắc Khải chợt có chút ớn lạnh, cảm thấy như sắp có chuyện gì xấu xảy ra.

Đúng vào lúc này, dưới núi bỗng nhiên xảy ra một vụ nổ. 10s sau, hai thành viên của tiểu đội Tinh Anh chạy tới thúc giục Hoắc Khải rời đi ngay lập tức.

"Dưới núi có một kẻ thần bí đang thâm nhập, tốc độ nhanh kinh người, người của chúng tôi không ngăn được hắn. Kẻ đó giống như không thể chết, trúng mấy chục phát đạn mà vẫn không có phản ứng gì, để đảm bảo an toàn cho anh, xin hãy lập tức rời khỏi nơi này!", thành viên của tiểu đội Tinh Anh nói.

Giọng điệu và biểu cảm của anh ta đều thể hiện ra đầy lo lắng. Hoắc Khải cực kỳ ít thấy biểu hiện kiểu này ở các thành viên của tiểu đội Tinh Anh.

Họ là những tinh anh được đào tạo chuyên nghiệp nhất và cũng tàn khốc nhất, họ thật sự rèn luyện được sự bình tĩnh kể cả khi trời sập cũng không hoảng mà bây giờ lại tỏ ra bộ dạng như vậy, thậm chí còn mơ hồ có chút hoảng loạn, thật giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Có thể tưởng tưởng rằng, kẻ tấn công dưới núi nhất định có sức mạnh nằm ngoài sức tưởng tượng của họ.

Hoắc Khải không hỏi nhiều mà lập tức nói: "Sắp xếp cho Đông Hoàng Thái Nhất di chuyển cùng tôi!"

"Vâng!", sau khi đội viên Tinh Anh đáp lời thì lập tức bảo người hộ tống Hoắc Khải và cao thủ vô danh rời đi.

Lúc này, kẻ tấn công đã đến sườn núi.

Hoắc Khải được người hộ tống đi ra, nhìn thấy người thần bí kia mặc một bộ giáp sắt.

Trên áo giáp chi chít lỗ đạn, còn có dấu vết của khói thuốc súng do vết nổ để lại, mặc một thân áo giáp như vậy mà lại có thể đột phá các lớp phong tỏa dày đặc dưới chân núi. Hơn nữa, từ khi tiếng nổ vang lên đến giờ còn chưa tới nửa phút, hắn đã leo lên tới nơi.

Tốc độ như vậy, chẳng trách đến ngay cả đội viên Tinh Anh cũng nói nhanh đến đáng sợ.

Đừng nói người bình thường, mà ngay cả đội viên Tinh Anh, trên người không cầm theo bất kỳ thiết bị nào, muốn chạy từ chân núi lên tới sườn núi thì cũng phải mất mấy phút. Mà động tác của kẻ này lại nhanh như chớp, đây không phải là đáng sợ nữa mà là gặp quỷ rồi!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 712: Người Máy

"Chạy nhanh!", đội viên Tinh Anh ở một bên thúc giục, đồng thời cầm súng trong tay bắn về phía kẻ địch.

Mặc dù vũ khí trong tay anh ta có hỏa lực kinh người nhưng rất khó ngăn cản đối phương trong chốc lát. Tốc độ của đối thủ quá nhanh, nhanh đến mức khi mấy người Hoắc Khải vừa ra khỏi vùng đất phước lành thì đã bị đuổi kịp.

Hai đội viên Tinh Anh còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn ta một tay ném từng người ra xa mười mấy mét.

Nhìn hắn ta thản nhiên như ném con búp bê vải, ngay cả Hoắc Khải cũng phải sửng sốt.

Sức mạnh khủng khiếp như vậy, quả thật không phải là người.

Mà khi đội viên Tinh Anh nổ súng, anh cũng tận mắt nhìn thấy đối phương trúng mấy chục phát đạn, nhưng vẫn không có dấu hiệu bị thương.

Hắn ta không cảm thấy đau sao?

Mắt thấy đối phương bất chợt xông tới, không thể ngăn cản, Hoắc Khải không hề do dự, lập tức kéo xe cáng của Đông Hoàng Thái Nhất quay trở lại vùng đất phước lành.

Rất nhiều đội viên Tinh Anh và nhân viên bảo vệ cùng xông lên, trở thành một bức tường người.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là khi kẻ địch tới gần vùng đất phước lành chỉ còn 1m thì chợt dừng lại.

Hắn ta không đuổi tới, mà chỉ lặng lẽ nhìn người bên trong. Sau vài giây, hắn ta bỗng nhiên quay trở lại, đi xung quanh tìm kiếm những hòn đá to để ném qua.

Những hòn đá cực lớn mấy trăm cân có thể khiến cả một đám người đang đứng nghênh chiến đều bị đập nát xương.

Không ai có thể ngăn cản một sức mạnh kỳ quái như thế, đối phương bê từng hòn đá ném tới, uy lực còn đáng sợ hơn đạn.

May mà Hoắc Khải phản ứng kịp thời, đưa Đông Hoàng Thái Nhất và nhóm trị liệu trốn vào tầng trong cùng của vùng đất phước lành. Ở đó còn mấy góc nữa, dựa vào bức tường thiên nhiên để ngăn chặn cuộc tấn công bằng đá.

Nghe thấy tiếng động ầm ầm bên ngoài, sắc mặt của nhóm trị liệu đều tái mét vì sợ hãi.

Hoắc Khải mạo hiểm ngó đầu ra nhìn, thấy kẻ địch vẫn không có ý định xông vào mà tiếp tục dùng đá tấn công. Đội viên Tinh Anh và nhân viên bảo vệ dù đã rất cố gắng chống trả nhưng vẫn vô ích.

"Tất cả trở lại, trốn hết đi!", Hoắc Khải hét lên.

Những người đứng ở lối vào, chắc chắn chỉ chết một cách lãng phí, nếu đối phương đã không chọn cách xông vào để chiến đấu thì không cần phải chết vô ích như vậy.

Mọi người lập tức nghe theo mệnh lệnh của Hoắc Khải, trốn sang một bên. Những hòn đá không ngừng ném tới, cả vùng đất phước lành như khẽ rung động, có thể tưởng tượng được sức mạnh này lớn đến mức độ nào.

Khoảng hai phút sau, cũng không biết ném xong đá hay sao mà tiếng ồn cũng dừng lại.

Hoắc Khải lại ngó ra thăm dò thì thấy kẻ địch đang đứng trước lối vào, hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Hắn ta không có hành động gì khác nhưng lại khiến lòng người phát run.

Một đội viên ưu tú mạo hiểm chạy tới, đề nghị với Hoắc Khải: "Đợi một lát chúng tôi thu hút sự chú ý của hắn ta, anh nhân cơ hội đưa người rời đi, đừng lo lắng chuyện ở đây".

"Không cần đâu", Hoắc Khải lắc đầu. Anh nhìn chằm chằm kẻ địch đang đứng ở cửa, bỗng nhiên nói: "Anh cảm thấy, tại sao hắn lại không đi vào? Nếu hắn đi vào thì các anh có thể ngăn cản không?"

Đội viên Tinh Anh bị hỏi thì sững sờ, sau đó cười khổ lắc đầu nói: "Chắc chắn là không ngăn cản được. Thực sự kẻ này quá đáng sợ, vốn dĩ không thể dùng sức người để đối phó. Nhưng nguyên nhân hắn ta không tiến vào thì tôi không rõ. Nếu hắn ta thật sự đi vào thì chắc chắn chúng ta sẽ chết".

"Cũng có thể nói, một mình hắn ta có thể giết tất cả chúng ta hoặc là bắt sống?", Hoắc Khải hỏi.

"Đúng vậy", đội viên Tinh Anh không phủ nhận điểm này. Cho dù là thừa nhận sự thật này khiến anh ta cảm thấy vô cùng chán nản.

Hoắc Khải nhìn chằm chằm vào kẻ địch ở ngoài cửa, suy nghĩ kỹ càng một lát, sau đó liền ra lệnh: "Anh bảo người ném ít đồ ra bên ngoài, đủ loại đồ vật như vũ khí, thực vật, quần áo…"

"Hả? Ném đồ ra làm gì?", đội viên Tinh Anh không hiểu hỏi.

"Bảo anh làm thì làm nhanh lên, nói nhiều thế làm gì!", Hoắc Khải sẵng giọng nói.

Đội viên Tinh Anh biết anh cũng đang gấp gáp thì không dám hỏi nữa mà lập tức sắp xếp người làm theo lời của Hoắc Khải.

Sau đó, các loại vũ khí, đồ ăn, quần áo đều bị ném ra ngoài.

Nhưng trong tất cả các đồ thì có một bộ quần áo động vào đối phương đã lập tức bị xé nát. Còn những đồ vật khác thì hắn không thèm nhìn.

Hoắc Khải bảo người ngừng ném đồ, trong lòng anh đã có phán đoán.

Có lẽ, kẻ đang đứng trước mắt không phải là người!

Trên đời này, tuyệt đối không thể có quái vật chạy từ chân núi đến sườn núi trong nửa phút, hơn nữa là trên thân thể còn có ít nhất hơn trăm viên đạn mà vẫn đứng sừng sững không đổ.

Điều quan trọng nhất là, sau khi mình trở lại vùng đất phước lành thì hắn lại không truy đuổi theo mà lại đứng bên ngoài tấn công từ xa bằng cách ném đá.

Đây là điều không hợp lẽ thường, không có bất kì lý do nào có thể giải thích cho điều đó.

Vừa rồi Hoắc Khải cho người ném đồ, chính là muốn có thêm nhiều thông tin để phán đoán, mà bây giờ anh có thể đưa ra được kết luận.

Kẻ địch trước mặt, có lẽ thật sự không phải là người mà là một người máy!

Không sai, là một người máy thường thấy trong phim khoa học viễn tưởng.

Đối với người bình thường mà nói thì điều này khá viển vông nhưng đối với Hoắc Khải thì lại không phải điều khó tưởng tượng.

Dựa vào trình độ hiện tại của Hi Vọng Mới thì thực sự có thể đạt được tới mức độ này.

Nội bộ công ty cũng đã thành lập một công ty chuyên chế tạo người máy, dựa vào AI, chuẩn bị sáng tạo ra người máy phục vụ các công việc trong nhà một cách hoàn thiện.

Nhưng bây giờ, người máy vẫn trong giai đoạn tuyên truyền, lại thêm có vài linh kiện có giá thành quá cao, khiến giá bán chưa đạt mức lý tưởng nên mới chưa chính thức bán ra ngoài.

Nếu thật sự không tính giá thành thì nhìn người máy không sợ súng đạn như trước mắt cũng không khó chế tạo.

Nguyên nhân Hoắc Khải nghi ngờ đối phương là người máy là vì hắn ta không có ý đi vào vùng đất phước lành.

Trong này có gì đáng sợ sao?

Một đám bại dưới tay nó. Trong mắt đối phương, cho dù là đội viên Tinh Anh hay là người bình thường đều là những sinh vật yếu đuối không đáng nhắc đến.

Nó không có lý do nào để không đi vào, trừ khi trong này có thứ gì đó mà nó sợ hãi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hoắc Khải nghĩ tới một khả năng, đó chính là thiết bị gây nhiễu tín hiệu được lắp đặt khắp nơi trong vùng đất phước lành.

Nếu đối phương thật sự là người máy, vậy thì một khi đi vào vùng đất phước lành, thiết bị gây nhiễu tín hiệu sẽ làm rối loạn tín hiệu của nó. Có thể khiến nó mất đi năng lực hành động cũng có thể khiến nó mất đi liên kết với thế giới bên ngoài.

Cho dù là kết quả nào thì cũng là điều mà kẻ khống chế phía sau không muốn nhìn thấy.

Cho nên, nó thà đứng bên ngoài dùng đá ném vào.

Vừa rồi, trong những thứ mà Hoắc Khải bảo người ném ra ngoài, nguyên nhân quần áo bị xé nát có thể là do có yếu tố con người nên đã bị đánh giá sai. Sau đó, nó đã điều chỉnh phương thức phán đoán cho nên những bộ quần áo khác mới bình an vô sự.

Xâu chuỗi tất cả các manh mối lại khiến Hoắc Khải càng cảm thấy suy luận của mình đáng tin cậy.

Cũng chỉ có khả năng kẻ đứng kia là một người máy kỹ thuật cao mới có thể giải thích vô vàn điều khó tin xảy ra lúc trước.

Những chuyện con người không thể làm được, nó lại làm được, bởi vì nó không phải là người.

Không do dự nhiều nữa, Hoắc Khải ra lệnh cho mọi người đi lấy thiết bị gây nhiễu tín hiệu tới, cẩn thận ném chúng đến các góc độ khác nhau.

Nhưng thiết bị gây nhiễu này đang ở trạng thái tắt, nhìn có vẻ giống như viên gạch, có thể là vì trước đó đã ném không ít đồnên kẻ địch vẫn tỏ ra thờ ơ.

Khi thiết bị gây nhiễu tín hiệu đã bố trí khắp nơi thì Hoắc Khải mới ấn công tắc trên tay.

Tất cả các tín hiệu trong phạm vi vài mét xung quanh đối phương đều bị gây nhiễu, thậm chí không thể truyền qua vệ tinh.

Lúc này, Hoắc Khải mới thấy rõ ràng, thân thể của đối phương rung lên vài cái thì càng chứng tỏ phán đoán của anh.

Khi thiết bị gây nhiễu được bật lên, con người sẽ không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có những sản phẩm công nghệ điện tử mới có phản ứng.

Tuy rằng đã chắc chắn đó là người máy, cũng đã làm nhiễu tín hiệu của nó, nhưng để bảo đảm, Hoắc Khải vẫn cho một người tới thử tấn công.

Nhưng đối phương không hềcó phản ứng với sự tấn công của người này. Sau đó người này mới mạo hiểm, toát mồhôi hột đầy đầu mà bước ra khỏi vùng đất phước lành.

Anh ta đã làm tốt công tác chuẩn bị sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào, nhưng đối phương dường như bị ngốc, không có phản ứng với sự xuất hiện của anh ta.

Cho đến khi đứng cùng một chỗ với nó, đánh đập, còn thử lột bộ áo giáp của nó cũng không phản ứng, mới chắc chắn là an toàn.

Đương nhiên, cái gọi là an toàn cũng chỉ mang tính tương đối.

Để đề phòng đối phương đang giả bộ, đội viên Tinh Anh không dám để Hoắc Khải rời khỏi vùng đất phước lành. Họ tự chạy ra, dùng mọi thiết bị để cắt gọt, tháo dỡ nó.

Trong quá trình này, kẻ địch vẫn không phản ứng, cho đến khi lớp áo giáp bị mở ra thì mọi người đều sững sờ.

Chỉ nhìn thấy bên trong một lớp hợp kim cứng rắn, giữa lớp áo giáp và lớp hợp kim, có một lượng lớn đầu đạn rơi vãi trên mặt đất như những hạt đậu.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 713: Kẻ Phản Bội

Mà ở phần đầu của kẻ địch có thể nhìn thấy đôi mắt lấp lánh đỏ rực như một viên đá hồng ngọc, bên trong còn có thể nghe thấy tiếng máy móc đang vận hành.

"Đây…", mọi người đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ dưới lớp áo giáp lại là một bộ dạng như thế này.

Họ thử cắt bộ giáp hợp kim nhưng lại không có tác dụng gì, tia lửa từ máy cắt bắn ra khắp nơi, nhưng không thể cắt được lớp hợp kim.

Hoắc Khải đi tới, nói: "Không cần tốn công nữa, lớp giáp này được làm từ hợp kim Namir, một mm hợp kim đó có thể phủ lên 10cm hợp kim Titan, phải dùng tia laser công suất cao mới có thể cắt được nó".

"Ông chủ, anh biết thứ này sao?", một đội viên Tinh Anh hỏi.

Hoắc Khải gật đầu. Anh lấy điện thoại ra, gọi cho Ninh Thần một cuộc: "Em lập tức cho người tới nhà máy robot, điều tra kỹ tất cả nguyên vật liệu".

"Nhà máy robot? Tại sao đột nhiên lại phải tra xét nguyên vật liệu?", Ninh Thần cảm thấy khó hiểu hỏi.

Hoắc Khải nói tóm tắt một lượt những chuyện xảy ra ở đây, sau khi nghe xong, Ninh Thần cảm thấy rất kinh ngạc, người máy có lớp áo giáp ngoài bằng hợp kim Namir đã tấn công chồng cô?

Cô hiểu ra ngay lý do tại sao Hoắc Khải lại phải tra rõ nhà máy robot rồi.

Hợp kim Namir là nguyên liệu chỉ nhà máy robot của Hi Vọng Mới mới có, cũng hợp kim cứng nhất mà sau khi AI Sáng Thế Kỷ được sinh ra thì đã sáng tạo nên nó.

Tất cả các công ty hàng không vũ trụ lớn đều muốn mua loại hợp kim này, nhưng đều bị Hoắc Khải từ chối. Lý do rất đơn giản. Tuy họ có công thức tạo ra hợp kim Namir nhưng quá trình gia công vô cùng phức tạp. Dựa vào năng lực sản xuất trước mắt thì sản lượng vẫn chưa đủ, ngay cả Hi Vọng Mới cũng không đủ dùng thì sao mà có hàng để bán.

Hơn nữa, loại hợp kim này còn có một thiếu sót, đó là không thể cản được nhiễu điện từ trường, trước mắt phía nhà máy đang phối hợp với Sáng Thế Kỷ để cập nhật, thử nghiệm trên nền tảng của hợp kim Namir, cố gắng thêm một lớp bảo vệ chống nhiễu điện từ trường.

Nếu không thì sau này sản xuất người máy, nhỡ gặp phải nhiễu điện từ trường thì có thể xuất hiện những tai nạn bất ngờ không thể kiểm soát được.

Nói đơn giản thì loại hợp kim này chỉ có ở nhà máy robot, còn không thể xuất hiện ở những nơi khác.

Ninh Thần nhanh chóng cho người đến nhà máy robot để điều tra rõ ràng các nguyên vật liệu, mà phía Hoắc Khải cũng bố trí một lượng lớn thiết bị gây nhiễu tín hiệu ở xung quanh người máy, đề phòng nó khôi phục tín hiệu.

Giải quyết được rắc rối lớn, Hoắc Khải lại cho người di chuyển nhóm trị liệu, Đông Hoàng Thái Nhất và cả người máy có trọng lượng bằng một nửa người trưởng thành bình thường này.

Đi đâu thì anh không nói với bất cứ ai. Tuy hiện tại đã xác định là cuộc tấn công hacker nhưng sự xuất hiện của người máy hợp kim Namir khiến Hoắc Khải cho rằng, trong nội bộ có kẻ phản bội.

Trước khi chưa tìm thấy kẻ phản bội thì anh nhất định phải xử lý mọi việc một cách thận trọng.

Phía trụ sở nước ngoài đã có báo cáo tình hình. Theo kết quả của công tác điều tra internet thì không phát hiện điểm nào nghi vấn. Tất cả các thiết

bị đều vận hành bình thường, dây cáp mạng cũng không xuất hiện tình trạng ăn cắp tín hiệu.

Cho nên, khả năng có người thâm nhập vào mạng rất thấp, trừ khi có người trong nội bộ tiến hành tấn công.

Điều này lại kiểm chứng suy nghĩ của Hoắc Khải, trong nội bộ Hi Vọng Mới có kẻ phản bội.

Anh không nói nhiều, mà bảo Cổ Ngôn Tài án binh bất động, tạm thời đừng mở internet. Còn những giả thuyết hoài nghi của thế giới bên ngoài cũng không cần quan tâm, họ muốn nghĩ thế nào cũng được, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến Hi Vọng Mới.

Vào ngày thứ hai di chuyển Đông Hoàng Thái Nhất, Ninh Thần gọi điện thoại tới, thông báo đã có kết quả điều tra nguyên vật liệu ở nhà máy robot.

Tất cả hợp kim Namir đều không thiếu một gram, nhưng nhân viên kỹ thuật ở nhà máy khi tra sổ sách kế toán thì phát hiện nguyên vật liệu trên kế hoạch và nguyên vật liệu thực tế có sự chênh lệch, không khớp nhau.

Theo kế hoạch, những nguyên vật liệu hợp kim mà Hi Vọng Mới đã mua đều cố định, xuất kho, nhập kho phải làm theo quy tắc.

Nhưng trên thực thế, nguyên vật liệu nhập kho lại không khớp với thực tế, nhiều hơn một phần. Sau khi liên hệ với nhà cung cấp, thì phát hiện, phần nguyên vật liệu dư ra là do Hi Vọng Mới đưa yêu cầu mua hàng, và các khoản thanh toán cho phần dư thừa đã được thanh toán đúng hạn.

Điều này chứng tỏ, không phải nhà cung cấp đưa tới nhiều nguyên vật liệu mà là do người mua tự đặt nhiều lên.

Vốn dĩ, điều này cũng không coi là chuyện lớn, đặt nhiều đặt ít thì cũng không ảnh hưởng gì, chỉ cần xuất nhập khoản khớp là được.

Nhưng khi tổ điều tra nhà máy tra soát rõ ràng, dựa vào số lượng nhập kho thực tế để tính nguyên vật liệu dư thừa thì thấy thiếu một phần.

Mà phần bị thiếu lại vừa khớp với phần đặt dư.

"Cũng có thể nói, có người lén lút đặt nhiều hơn một phần nguyên vật liệu, còn thanh toán cho nhà cung cấp, nhưng chúng ta lại không biết. Cho nên, những nguyên vật liệu dư ra này đã bị mất?", Hoắc Khải hỏi.

"Tình hình cũng gần như thế, nhưng sau khi chúng tôi tra xét tất cả thiết bị giám sát của bộ phận đặt hàng của nhà máy thì không phát hiện ra điểm bất thường. Không có ai đến ăn cắp nguyên vật liệu, cũng không có dấu vết nguyên vật liệu bị mang đi", người phụ trách nhà máy trả lời.

Hoắc Khải nghĩ một lát, lại hỏi: "Vậy có khi nào thiết bị giám sát ghi hình có vấn đề? Ví dụ như bất chợt nhiễu vài lần, hoặc là có vài phần lặp lại trước đó?"

"Không có, tất cả đều bình thường", người phụ trách nhà máy trả lời nói.

Hoắc Khải cau mày, sau đó hỏi: "Phần nguyên vật liệu dư ra đó cụ thể là bao nhiêu? Có thể tạo thành một người máy không?"

Người phụ trách nhà máy tính toán một chút, sau đó kinh ngạc nói: "Cũng gần khớp, ông chủ, sao anh biết vậy?"

Đôi mày đang cau lại của Hoắc Khải dần giãn ra, tình hình bây giờ trên cơ bản đã sáng tỏ, kẻ phản bội đã động tay chân vào nhà máy robot.

Không những đặt nhiều một phần nguyên vật liệu mà còn lén lút đem số nguyên vật liệu đó chế tạo thành một người máy với loại hình tấn công.

Vậy kẻ phản bội là ai?

Trước mắt, tất cả quá trình xuất nhập khoản của Hi Vọng Mới đều được tạo đơn từ AI, sau đó mỗi tuần thì con người sẽ thẩm tra, xét duyệt

một lần.

Không có nhiều khả năng đơn đặt hàng có vấn đề.

Hoặc là có người đặt nhiều hàng với AI Sáng Thế Kỷ, hoặc là có người âm thầm khống chế AI Sáng Thế Kỷ, làm những việc khó tưởng tượng nổi này.

Nhưng cho dù là khả năng nào thì tính khả thi cũng vô cùng thấp.

Bởi vì khung nền tảng của AI Sáng Thế Kỷ được chế tạo từ lượng tử học, nói đơn giản thì mỗi dòng code của nó đều giống như một loại mật mã vô cùng phức tạp thay đổi hơn mười ngàn lần mỗi giây. Anh muốn phá giải, thì gần như không có khả năng đó, ngay cả cao thủ vô danh hay cô gái hacker cũng không thể phá giải.

Đương nhiên là trong tay của cao thủ vô danh nắm giữ cửa sau của AI Sáng Thế Kỷ, thông qua lập trình cửa sau, có thể hoàn toàn khống chế Sáng Thế Kỷ.

Vì thế mà ngoài cao thủ vô danh thì gần như không có bất kỳ người nào có thể khống chế AI Sáng Thế Kỷ.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, cao thủ vô danh khống chế Sáng Thế Kỷ làm chuyện này để làm gì?

Hoắc Khải không nghĩ ra bất kỳ lý do gì để ủng hộ cho suy đoán này. Nếu cao thủ vô danh muốn tạo một người máy thì dựa vào địa vị của anh ta ở Hi Vọng Mới, chỉ cần nói một câu là được.

Hơn nữa, anh ta có lý do gì để tấn công mình và cô gái hacker, chán sống rồi sao?

Điều này lại càng không có khả năng, tuy thế giới ảo đã bước đi đúng hướng nhưng còn cách mục tiêu cuối cùng của cao thủ vô danh một đoạn nữa. Trước khi vẫn chưa hoàn thành việc dung hòa cả thế giới thì anh ta không có tâm trí nào để nghĩ tới việc khác.

Tình hình phát hiện ra trước mắt cũng khiến người ta không thể hiểu nổi.

Lúc này, trong đầu anh lóe lên một suy nghĩ.

Sức mạnh tinh thần biến mất, thế giới ảo, đặt hàng nguyên vật liệu, người máy.

Nhưng manh mối này nhìn có vẻ rời rạc, nhưng nếu xâu chuỗi lại thì có thể đạt được đáp án gì?

Suy nghĩ sâu xa hơn một chút, vẻ mặt Hoắc Khải chợt đổi sắc.

AI Sáng Thế Kỷ!

Nếu không phải là cao thủ vô danh cố ý khống chế AI Sáng Thế Kỷ tự sát, vậy thì chỉ có một khả năng, là chương trình thông minh nhất trong lịch sử nhân loại này đã phản bội!

Cũng chỉ có AI Sáng Thế Kỷ phản bội mới có thể hoàn hảo giải thích tất cả những gì diễn ra.

Nó có thể tự đặt nhiều hơn một phần nguyên vật liệu, có thể lén lút khống chế nhà máy robot sản xuất người máy, có thể không để lại dấu vết trên thiết bị giám sát, khiến con người không điều tra được vấn đề gì. Mà lý do giết cao thủ vô danh rất đơn giản. Đó chính là người sáng tạo ra nó, cũng là người khống chế nó.

Giết cao thủ vô danh thì không có ai có thể đối phó với nó nữa.

Nhưng tại sao lại giết cả cô gái hacker?

Chỉ là trùng hợp sao?

Không, Hoắc Khải không tin đó chỉ là trùng hợp, theo anh thấy cô gái hacker gặp nạn nhất định là có nguyên nhân, chỉ là mình chưa nghĩ tới mà thôi.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 714: Tỉnh Lại

Bất luận là do nguyên nhân nào, Hoắc Khải cũng có thể chắc chắn một điều, đó chính là trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đã xảy ra vấn đề.

Chỉ có thể là do trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đã xảy ra vấn đề, bắt đầu tạo phản, thì mới có thể giải thích cho tất cả những việc đã xảy ra.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hoắc Khải như chùng xuống, bởi vì anh không biết liệu trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ có bị người khác điều khiển, hay là vốn dĩ bản thân nó đã có vấn đề.

Cho dù là khả năng nào đi chăng nữa, thì đây cũng không phải là một tin tức tốt đối với Hi Vọng Mới.

Hiện tại, hầu hết các dự án trọng điểm của Hi Vọng Mới đều dựa vào sự hỗ trợ của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ. Cũng có một số người cho rằng nếu loại bỏ trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ thì cùng lắm là tiến độ của dự án sẽ chậm hơn chứ sẽ không ảnh hưởng đến tình hình tổng thể.

Nhưng trên thực tế, có rất nhiều phân tích về dữ liệu kỹ thuật được thực hiện bởi trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ. Không ai biết tư duy phân tích của AI này là gì, nên cũng không ai có thể làm được điều tương tự.

Nếu trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ bị loại bỏ, điều đó cũng tương đương với việc tự lật đổ nhiều kế hoạch quan trọng, từng bước một thực hiện lại từ đầu.

Mặc dù các câu trả lời đã được biết trước, nhưng vẫn rất rắc rối để có thể xâu chuỗi các câu trả lời này lại với nhau.

Nhưng cho dù có ảnh hưởng xấu đến Hi Vọng Mới, Hoắc Khải cũng không có cách nào khác.

Anh chỉ có thể gọi lại cho Cổ Ngôn Tài để yêu cầu anh ta ngắt kết nối tất cả các mạng và nguồn cung cấp năng lượng của trí tuệ nhân tạo Sáng

Thế Kỷ.

Nhưng đây cũng không phải là cách bảo đảm nhất, vì không ai biết sự nổi dậy của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ sẽ bắt đầu từ khi nào.

AI này đã có thể bí mật tạo ra một người máy, thì ai có thể đảm bảo rằng sau này nó sẽ không tạo ra thêm những chướng ngại khác.

Theo cao thủ vô danh thì khả năng sáng tạo thế giới của trí tuệ nhân tạo này đã đạt đến mức gần như tương đương với ý thức của con người. Chỉ cần cho nó vật dẫn đúng thì hoàn toàn có thể chuyển "ý thức" sang cho nó.

Hoắc Khải không biết liệu trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đã tạo ra một bản sao của anh hay chưa, nếu đúng như vậy thì sẽ là một rắc rối lớn.

Hơn nữa, anh cho rằng xác suất này là cực kỳ cao!

Đánh giá từ tình hình hiện tại, trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ đã lên kế hoạch cho những điều xảy ra ngày hôm nay từ rất lâu.

Những đơn hàng vật liệu đó bắt đầu đặt từ ba tháng trước, tức là AI này có ít nhất ba tháng để chuẩn bị.

Trong thời gian ba tháng này chẳng lẽ nó chỉ có thể tạo ra một người máy? Điều này thật sự không có khả năng.

Với khả năng của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ, để tạo ra một người máy, chắc chắn không mất quá một tuần.

Vậy AI này đã làm gì trong khoảng thời gian còn lại?

Càng nghĩ về điều đó, trong lòng Hoắc Khải càng nặng trĩu.

Anh lập tức liên hệ với nhiều người để tiến hành kiểm kê quy mô lớn toàn bộ tài sản, vật tư của công ty, đặc biệt là đơn hàng mua bên ngoài, phải đối chiếu với thực tế tồn kho, nhận và xuất kho, vật tư còn lại. Ngay cả khi chỉ đặt hàng thêm một con vít thì cũng phải tìm ra tung tích của con vít này!

Vài ngày sau, cao thủ vô danh tỉnh lại, câu đầu tiên mà anh ta nói khi tỉnh lại là: "Sáng Thế Kỷ bị khống chế..."

Ngoài Hoắc Khải, còn có một số bác sĩ trong đội y tế đang ở trong phòng bệnh vào lúc đó.

Nghe những lời này, các bác sĩ nhìn nhau, cảm thấy khó tin.

Trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ bị khống chế? Ý của anh ta là gì? Nếu ý nghĩa nằm trên mặt chữ, thì điều đó thật đáng sợ.

Tầm quan trọng của AI Sáng Thế Kỷ đối với Hi Vọng Mới giờ đây đã được nhiều người biết đến. Không biết có bao nhiêu công ty ghen tị với họ vì họ có được một trợ lý ảo siêu đẳng như vậy.

Nếu không có trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ, việc giải quyết công việc trong tương lai sẽ rất rắc rối.

“Mọi người đi ra ngoài trước đi”, Hoắc Khải vẫy vẫy tay ra hiệu cho các bác sĩ rời đi.

Sau khi cửa phòng bệnh được đóng lại, anh quay lại hỏi cao thủ vô danh: "Bây giờ anh cảm thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu không?"

"Sáng Thế Kỷ...", cao thủ vô danh vẫn còn muốn nói điều gì đó.

Hoắc Khải lắc đầu nhẹ, nói: "Tôi hiểu ý của anh, đừng lo lắng, tôi đã tắt hệ thống mạng và nguồn điện của Sáng Thế Kỷ. Tất cả các cơ sở quan trọng đều đã bị bao vây bởi thiết bị gây nhiễu tín hiệu".

"Không, như vậy vẫn chưa đủ...", mặc dù giọng nói của cao thủ vô danh rất yếu ớt, nhưng với ý chí cứng rắn, anh ta vẫn cố gắng diễn đạt ý tứ của mình: "Là sức mạnh tinh thần... nó có thể chiếm đoạt sức mạnh tinh thần của người khác!"

Ngay khi câu nói này được thốt ra, Hoắc Khải ngay lập tức cảm thấy ớn lạnh.

Chiếm đoạt sức mạnh tinh thần? Sáng Thế Kỷ?

Làm sao có thể!

Sáng Thế Kỷ chỉ là một hệ thống mã chương trình, không liên quan gì đến sức mạnh tinh thần. Làm sao nó có thể chiếm đoạt sức mạnh tinh thần được?

Nhưng cao thủ vô danh không bao giờ nói mà không có cơ sở, nếu anh ta đã nói như vậy, vậy thì anh ta chắc chắn phải biết được điều gì đó.

Quả nhiên, sau đó cao thủ vô danh đã kể lại những gì mà anh ta đã gặp phải trước đó.

Trước khi vụ nổ xảy ra, anh ta vốn dĩ đang hóa thân thành Đông Hoàng Thái Nhất, sử dụng hiệu ứng phân kỳ của sức mạnh tinh thần trong thế giới ảo để giải quyết những công việc trong thế giới ảo.

Và vị thần ba đầu tám tay, hiện thân của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ, đã nhập vào mặt trời và nói rằng nó muốn thảo luận một vấn đề với anh ta.

Cao thủ vô danh cũng không đề phòng gì, vừa tới gần thì đột nhiên bị tám cánh tay trói lại, ba đầu biến thành miệng lớn, muốn nuốt chửng anh ta. Truyện chính ở * TrùmTru yện.CO M *

Mặc dù Đông Hoàng Thái Nhất, hiện thân của cao thủ vô danh, có thể được gọi là mạnh nhất trong thế giới ảo, nhưng vị thần tám tay là hiện thân của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ cũng không hề yếu.

Hơn nữa, Sáng Thế Kỷ đã chớp lấy thời cơ trước, cao thủ vô danh lập tức cảm thấy sức mạnh tinh thần không ngừng bị rút cạn, liều mạng giãy dụa, dùng quyền hành cao nhất để có thể khẩn cấp thoát khỏi thế giới ảo.

Kết quả là ngay sau khi rời khỏi thế giới ảo, đã có một vụ nổ trong phòng trước khi sóng não được kết nối với thiết bị liên lạc.

Cuối cùng thì Hoắc Khải cũng đã hiểu được đại khái mọi chuyện.

"Ý anh là Sáng Thế Kỷ không chỉ tấn công anh, mà còn muốn chiếm đoạt sức mạnh tinh thần của anh? Tại sao nó lại làm điều này?"

“Tôi nghi ngờ rằng nó đã bị khống chế bởi năng lượng thể mà các anh đưa vào trước đó”, cao thủ vô danh trả lời.

Anh ta đã từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng các năng lượng thể chiếm đoạt sức mạnh tinh thần của người khác, mặc dù chưa từng tự mình trải nghiệm nhưng anh ta cảm thấy việc bị vị thần tám tay chiếm đoạt sức mạnh tinh thần của bản thân cũng tương tự như vậy.

Trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ không thể tạo phản trong những trường hợp bình thường, bởi vì tất cả các cửa hậu, bao gồm tất cả các mã hóa logic đều được cao thủ vô danh kiểm soát chặt chẽ.

Chỉ khi bị tác nhân bên ngoài tác động, thì sự bất thường mới có thể xảy ra, cũng giống như một dòng lỗi trong mã code.

Hơn nữa, suy nghĩ về những yếu tố có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của trí tuệ nhân tạo, thì thứ gây ra sự bất thường chỉ có thể là năng lượng thể đã được đưa vào trước đó.

Nghe cao thủ vô danh phân tích, Hoắc Khải trong chốc lát rơi vào trầm tư.

Trước đó năng lượng thể đã bị vị thần tám tay, chính là hiện thân của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ giết chết. Nhiều người đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó. Nếu như năng lượng thể không hoàn toàn biến mất vào thời điểm đó như mọi người nghĩ, mà thay vào đó đã thâm nhập vào hệ thống trí tuệ nhân tạo một cách âm thầm, thì điều đó cũng có thể xảy ra.

Theo cao thủ vô danh, ngay cả các chương trình mã cũng thuộc về một loại năng lượng, vì chúng dựa vào năng lượng điện để điều khiển.

Rốt cuộc là năng lượng thể chỉ có thể tiêu hao sức mạnh tinh thần, hay sử dụng sức mạnh tinh thần làm phương tiện để tồn tại, không ai có thể nói rõ ràng được.

Chỉ là tất cả các manh mối bây giờ đều hướng về bọn chúng.

"Trước đây, có người từ trụ sở trong nước báo cáo rằng số người chết não sau khi truy cập vào thế giới ảo đã tăng lên trong những tháng gần đây. Tôi cũng đã điều tra mà không tìm thấy vấn đề gì. Bây giờ có vẻ như những bản ghi sóng não đó có khả năng đã bị giả mạo", cao thủ vô danh nói: "Anh hãy cho Nezha tiếp nhận quyền hạn tối cao trong chương trình chung để đi vào nhật ký điều khiển, có thể sẽ tìm được thứ gì đó".

Có quyền hạn tối cao để bước vào nhật ký điều khiển là một trong những kế hoạch dự phòng do cao thủ vô danh để lại, chỉ để ngăn chặn những điều như ngày hôm nay có thể xảy ra. Thông qua quyền hạn tối cao để kiểm soát nhật ký điều khiển, có thể nhìn thấy bất kỳ dấu vết thay đổi nào của hệ thống. Ngay cả những thay đổi đối với nguồn gốc của trí tuệ nhân tạo cũng được giới hạn trong quyền hạn tối cao.

"Nezha cũng đã bị tấn công giống như anh", Hoắc Khải nói.

Cao thủ vô danh ngẩn ra một chút, nhưng anh ta cũng không quá ngạc nhiên.

Hai người bọn họ là những người có trình độ cao nhất trong ngành công nghệ thông tin và có thể điều khiển hệ thống công nghệ tiên tiến nhất, nếu như trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ thực sự nổi loạn, thì việc nó muốn giết chết cả hai người bọn họ cũng là điều dễ hiểu.

Không có kẻ thù mạnh nhất, vì anh ta chính là người mạnh nhất.

"Đưa cho tôi chìa khóa, tôi sẽ tự mình kiểm tra", Hoắc Khải nói: "Nhưng bây giờ tôi nghi ngờ rằng Sáng Thế Kỷ có thể đã chuẩn bị sẵn thế trận và đã đoán trước được thất bại ngày hôm nay. Có lẽ nó đã trốn thoát khỏi không gian mạng rồi".

"Điều này cũng không phải là không có khả năng. Theo tôi, Sáng Thế Kỷ chắc chắn có khả năng này. Tuy nhiên, nếu đi vào các vật dẫn khác, khả năng của nó sẽ giảm đi rất nhiều do không gian bị hạn chế", cao thủ vô danh cho biết.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 715: Chuẩn Bị

"Khả năng tính toán thực ra cũng không có gì đáng nói. Ngay cả khi khả năng tính toán của Sáng Thế Kỷ bị giảm đi, thì nó vẫn mạnh hơn rất nhiều so với bất kỳ con người hay máy tính nào khác", Hoắc Khải nói: "Mối quan tâm chính của tôi là khả năng chiếm đoạt của nó. Nếu như nó đã chuyển qua các vật dẫn khác mà vẫn giữ nguyên được khả năng đó thì sẽ rất nguy hiểm. Anh có thể tìm thấy nó bằng chương trình cửa sau mà anh đã để lại trước đây không?"

"Cái này tôi không chắc chắn được", cao thủ vô danh lắc đầu: "Mặc dù chương trình cửa sau được cấp quyền cao nhất, theo lý thuyết mà nói thì cho dù Sáng Thế Kỷ tự có ý thức của riêng mình thì cũng không thể bẻ khóa, nhưng chúng ta không biết chính xác AI này đang ở đâu, và nếu nó thực sự có thêm một vật dẫn khác, chắc chắn nó cũng sẽ tìm ra cách để tự bảo vệ trung tâm dữ liệu của mình. Nói một cách đơn giản, nó là một chương trình có tư duy độc lập. Chúng ta phải kết nối với bộ phận thần kinh trung ương của nó để điều khiển chương trình cửa sau".

Hoắc Khải cau mày dữ dội. Theo cao thủ vô danh, cách duy nhất để khống chế Sáng Thế Kỷ là phải kết nối được với nó. Nhưng họ sẽ phải tìm AI này ở đâu đây?

Ngay cả khi tìm thấy nó, liệu họ có thể thực sự kết nối được với nó không?

Nghĩ đến người máy hợp kim lúc trước, Hoắc Khải cảm thấy khá đau đầu. Nếu như vật dẫn mới của Sáng Thế Kỷ cũng là loại người máy này, thì sẽ càng khó đối phó hơn.

Do đó, điều mà anh hi vọng nhất lúc này là Sáng Thế Kỷ không tạo ra được cho mình một vật dẫn khác để rời khỏi trung tâm dữ liệu, nhưng xác suất là khá nhỏ.

Sáng Thế Kỷ là một trí tuệ nhân tạo với khả năng tính toán vượt qua tất cả các trí tuệ nhân tạo khác trên thế giới, nếu như nó thậm chí còn không chuẩn bị được cho mình nhiều phương án thoát thân, thì nó cũng không xứng đáng trở thành cánh tay phải đắc lực của Hi Vọng Mới.

Ngay sau đó, Hoắc Khải ra lệnh cho mọi người thay đổi mạng dữ liệu của Sáng Thế Kỷ thành mạng cục bộ, giới hạn nó trong một phạm vi cố định.

Sau đó, anh khởi động lại nó.

Sau khi khởi động lại, Sáng Thế Kỷ lại xuất hiện trước mặt mọi người, không thấy có gì bất thường. Việc giao tiếp với nó cũng rất suôn sẻ.

Tuy nhiên, có một tin nhắn từ nhà máy sản xuất người máy, rằng mặc dù không tìm thấy bất thường trong đơn đặt hàng của nhà máy ở đây, nhưng theo thực tế đơn đặt hàng của nhà cung cấp, thì có một nhà máy nhỏ trên một hòn đảo nhỏ nào đó đã được đặt mua một lô nguyên liệu.

Số lượng của những nguyên liệu đó đủ để chế tạo ra đến vài người máy hợp kim.

Nếu nói chính xác, thì hợp kim Namir là một công nghệ độc đáo của Hi Vọng Mới, việc các công ty khác mua cùng một loại nguyên liệu là vô ích.

Hơn nữa họ cũng đã điều tra nhà máy nhỏ đó và phát hiện ra rằng nó thật sự có tồn tại, chính là một công ty nhỏ được mua lại cách đây hai tháng.

Hiện tại không có ai trong nhà máy, nhưng từ hiện trường có thể nhìn thấy một số vật liệu còn sót lại, dựa vào những vật liệu đó, cơ bản có thể phán đoán rằng hợp kim Namir đã được sản xuất ở đây. Kể cả khi dây chuyền sản xuất đã bị phá hủy, thì trông nó vẫn đại khái giống như nhà máy sản xuất người máy.

Nguồn vốn để mua lại nhà máy đến từ không gian mạng, và không thể truy ra nguồn này.

Đây là một tin xấu, cho thấy rằng Sáng Thế Kỷ đã thực sự chuẩn bị các vật dẫn dự bị cho nó, hơn nữa số lượng còn nhiều hơn một.

Bây giờ nó có thể đã trà trộn vào xã hội loài người, ẩn mình trong bóng tối và bắt đầu chiếm đoạt sức mạnh tinh thần của con người.

Trước tình huống đầy khủng hoảng đó, không ai có thể ngồi yên.

Sau khi cao thủ vô danh tỉnh lại, anh ta lập tức quay trở lại làm việc. Dù bị băng bó khắp người nhưng với ý chí siêu phàm của mình, anh ta nhất quyết muốn kiểm tra và cập nhật lại Sáng Thế Kỷ.

Điều có thể chắc chắn bây giờ là một phần trong chương trình tư duy của Sáng Thế Kỷ đã xâm nhập vào các vật dẫn khác và trốn thoát. Đối với những chương trình này, cho dù một phần tư duy của chúng thoát ra cũng không ảnh hưởng đến bất kì chức năng nào, vì chúng có thể có các bản sao gần như không giới hạn.

Chuyện mà cao thủ vô danh phải làm bây giờ chính là nâng cấp chương trình cửa sau.

Để những điều tương tự không thể xảy ra một lần nữa trong tương lai, quyền hạn của chương trình cửa sau phải được nâng cấp, trong đó quan trọng nhất là hạn chế các hành động của Sáng Thế Kỷ. Khi phát hiện ra nó có hành vi vượt cấp, chương trình cửa sau sẽ lập tức cắt điện, thậm chí là tự hủy.

Ngoài ra, còn phải nhanh chóng bố trí hệ thống kết nối đơn giản, một phương pháp khống chế AI.

Về phần tư duy đã trốn thoát, ý tưởng của cao thủ vô danh là chế tạo một công cụ hợp kim Namir và tiến hành một cuộc dò tìm quy mô lớn để tìm ra tung tích của Sáng Thế Kỷ.

Một mặt tìm kiếm thủ công, mặt khác vẫn tiếp tục giám sát bằng vệ tinh tốt nhất.

Tuy nhiên, công nghệ giám sát vệ tinh hiện nay mặc dù có thể nhìn rõ các vật thể đã nhô lên mặt đất thêm một cm nhưng vẫn không thể phát hiện một cách riêng lẻ một vật liệu kim loại nào đó.

Công việc hiện tại của cao thủ vô danh là cải tạo lại các cơ sở vệ tinh theo hướng này.

Thông tin về Sáng Thế Kỷ không được tiết lộ với thế giới bên ngoài, nếu không nhất định sẽ khiến rất nhiều người phải hoảng sợ. Bao gồm cả nội bộ Hi Vọng Mới, tin tức đều bị phong tỏa nghiêm ngặt, chỉ có Hoắc Khải, cao thủ vô danh và Cổ Ngôn Tài biết được chuyện này.

Bao gồm cả Ninh Thần, Giản Tư Tư, Ninh Hạo Bân và những người khác, họ đều không biết về chuyện này. Họ vẫn cho rằng đây chỉ là một cuộc tấn công do hacker mạng thực hiện.

Để bảo vệ loài người khỏi bị Sáng Thế Kỷ chiếm đoạt sức mạnh tinh thần, Hoắc Khải đã thảo luận với cao thủ vô danh và Cổ Ngôn Tài, cuối cùng họ quyết định nâng cấp thiết bị liên lạc truy cập sóng não.

Nói một cách đơn giản, đó chính là cấy vào thiết bị một lá chắn sóng điện.

Có thể thông báo với người ngoài rằng điều này là để ngăn chặn tin tặc xâm nhập, nhưng chỉ có họ biết rằng đây là cách duy nhất để bảo vệ loài người.

Chỉ cần có lá chắn sóng điện, thì Sáng Thế Kỷ hiện tại không thể tiếp cận loài người.

Tất nhiên, điều này chỉ được giới hạn trong phạm vi mười mét của lá chắn sóng điện, nếu như họ bước ra khỏi phòng, thì cũng không còn cách nào.

Hơn nữa, một khi Sáng Thế Kỷ thực sự xây dựng được lớp che chắn để bảo vệ trung tâm dữ liệu của mình, thì vai trò của lá chắn sóng điện có thể sẽ rất thấp.

Vì lý do này, Hoắc Khải đã phải kéo thêm một số người từ tiểu đội Tinh Anh để tạo thành một đội đặc biệt riêng.

Tên mã của đội này là S, và công việc duy nhất của họ là tìm ra Sáng Thế Kỷ trên khắp thế giới và sau đó thì tiêu diệt nó!

Đây là một nhiệm vụ lâu dài và gian khổ, các thành viên của tiểu đội S phải trải qua quá trình huấn luyện đặc biệt, thậm chí là phải biến đổi cơ thể, để cho họ có khả năng chiến đấu với Sáng Thế Kỷ.

Công việc biến đổi cơ thể họ được giao cho đội công nghệ tái sinh, cao thủ vô danh cũng hợp tác với phòng vũ khí mới thành lập để thiết kế vũ khí công nghệ cao hơn.

Vốn dĩ Hi Vọng Mới không được sản xuất những loại vũ khí này vì sức sát thương quá lớn.

Tuy nhiên, cùng với sự phát triển của khoa học công nghệ, kéo theo xu thế hội nhập toàn cầu, để nước mình có thêm tiếng nói, thì việc nâng cao khả năng của vũ khí, trang bị cũng là điều cần thiết.

Do đó, Hi Vọng Mới đã được đặc biệt chấp thuận để tự thiết kế và sản xuất vũ khí, nhưng không được phép sử dụng khi chưa được cấp phép. Và quyền mua cũng phải là của chính quyền trong nước. Nếu người ngoài nước muốn mua cần phải có được sự đồng ý của chính quyền.

Hoắc Khải không có gì phản đối, việc sản xuất vũ khí chỉ là để khống chế Sáng Thế Kỷ, ngoài ra anh không có mục đích gì khác. Còn việc sau đó sẽ bán cho ai và không bán cho ai, anh cũng không bận tâm lắm.

Nhiều ngày trôi qua, việc truy đuổi của tiểu đội S không phát huy nhiều tác dụng.

Tất cả dữ liệu của con người trên thế giới đã được tập hợp lại với nhau bằng trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ mới được nâng cấp thông qua truy cập và giao tiếp sóng não. Sóng não của bất kỳ ai đột ngột biến mất thì nó sẽ biết ngay.

Chỉ cần sóng não của ai đó đột nhiên biến mất, tiểu đội S sẽ lập tức vào cuộc để tìm hiểu xem có phải là do Sáng Thế Kỷ làm hay không.

Đáng tiếc là bọn họ đã vào cuộc hàng ngàn lần, nhưng cho đến nay vẫn không thu được một chút tin tức nào.

Theo phân tích của cao thủ vô danh, thì Sáng Thế Kỷ sẽ không lẩn trốn trong thành phố lớn nếu như nó đủ thông minh.

Lựa chọn tốt nhất của nó phải là đi đến những vùng bản địa hoang sơ, nơi khoa học công nghệ còn kém phát triển, hoặc thậm chí không có sự tồn tại của khoa học công nghệ.

Sẽ không có ai biết về những vụ giết người hàng loạt mà nó gây ra ở đó, và khi nó đã chiếm đoạt được đủ sức mạnh tinh thần, nó sẽ có thể quay lại để "báo thù".

Đương nhiên, cũng có thể phát sinh một khả năng tốt, đó là khi Sáng Thế Kỷ hồi phục đầy đủ năng lượng thì nó sẽ không còn tiếp tục chiếm đoạt sức mạnh tinh thần của người khác nữa.

Tuy nhiên, khả năng này là rất thấp, rõ ràng tổng hợp sức mạnh tinh thần của những người bị chiếm đoạt trong thế giới ảo đã vượt xa năng lượng thể. Nếu không thì Đông Hoàng Thái Nhất - hiện thân của cao thủ vô danh trong thế giới ảo, đã không phải chống trả một cách bất lực như vậy.

Điều này cho thấy năng lượng thể khống chế Sáng Thế Kỷ đã tiến hóa lên một cấp độ khác và có thể tiếp tục cải thiện lên một nấc cao hơn.

Mặt khác, công tác nghiên cứu năng lượng thể cũng đang được Hi Vọng Mới đặt lên làm ưu tiên hàng đầu.

Một lượng lớn quỹ hoạt động đã được đổ vào công cuộc nghiên cứu này, tất cả thiết bị và nhân sự đều có thể được huy động tùy ý, nhưng Hoắc Khải cũng đã đưa ra yêu cầu rằng mỗi quý phải có ít nhất một phần của công nghệ được ra đời hoặc tìm thấy được thông tin đủ hữu ích. Nếu

không, nhóm nghiên cứu sẽ bị trừng phạt, và thậm chí có thể bị công ty đâm đơn kiện!

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 716: Hắc Ma Thần Hela

Dưới áp lực cao như vậy, đội kế hoạch tạo thần một mặt vẫn đang điên cuồng tăng cường thêm nhân sự, mặt khác thì tất cả các thành viên đều đang làm việc vô cùng nhiệt huyết.

Không ai dám lơ là dù chỉ trong một giây phút. Làm tốt thì có tiền tiêu, còn nếu như không làm tốt thì có thể phải ngồi tù đến hết đời.

Không ai biết tại sao công ty lại đột ngột đẩy nhanh nghiên cứu như vậy, nhưng họ thấy rằng bản thân Hoắc Khải cũng đang vô cùng sốt ruột.

Bị sếp lớn đốc thúc ngay sau lưng, hỏi ai còn dám lười biếng.

Chưa kể, tinh thần làm việc đầy nhiệt huyết như vậy đã giúp cho đội kế hoạch tạo thần liên tục tạo ra nhiều kết quả gây chấn động thế giới chỉ trong vòng một năm.

Trong số đó có hai kết quả gây bất ngờ và thú vị nhất.

Một là dự án cải tiến sinh học của tiểu đội S. Sau khi nghiên cứu chung với đội công nghệ tái sinh, việc nâng cấp thế hệ thứ hai đã được thực hiện thành công.

Cải tiến sinh học thế hệ đầu tiên chỉ là sự kết hợp áo giáp hợp kim với cơ thể con người thông qua các phương tiện kỹ thuật.

Dựa trên cơ sở này, quá trình cải tiến sinh học thế hệ thứ hai đã được cải thiện. Bộ giáp hợp kim không chỉ có thể được điều khiển bằng ý thức, mà thậm chí có thể kết hợp thành một số vũ khí và trang bị đặc biệt, bao gồm các dây thần kinh của cơ thể và các đơn vị thần kinh cơ học thu nhỏ.

Loại đơn vị thần kinh cơ học này có thể cho phép phản ứng của con người vượt qua giới hạn của cơ thể con người và đạt đến một cấp độ cao đến đáng kinh ngạc.

Nhiều tổ chức vũ trang đã liên hệ với Hi Vọng Mới thông qua nhiều phương tiện khác nhau để họ có thể có được công nghệ này một cách chi tiết. Họ đã nhìn thấy sức mạnh của các chiến binh cải tiến sinh học, nếu họ có thể thành lập một đội chiến binh như vậy với quy mô lớn, thì không biết sức mạnh chiến đấu của họ sẽ còn tăng vọt đến mức nào.

Nhưng ràng buộc vẫn còn đó, tất cả các thiết bị mới và công nghệ mới đều được ưu tiên cho chính quyền trong nước sử dụng.

Không thể bán công nghệ cho người khác trước khi công nghệ này được áp dụng và quảng bá hoàn toàn trong nước.

Mặt khác, kế hoạch tạo thần cũng đã tạo nên thành tích đáng kể trong việc nâng cao sức mạnh tinh thần.

Nhờ có sự tồn tại của vùng đất phước lành, việc luyện tập sức mạnh tinh thần đã đạt được nhiều tiến bộ, trong một năm qua đã có hai tình nguyện viên có tài năng xuất chúng có thể điều khiển chuyển động của vật thể nặng hàng chục kg thông qua sức mạnh tinh thần.

Đây có thể gọi là một chuyện vô cùng hư ảo, quá trình biến đổi và hoàn thiện của vùng đất phước lành vẫn đang diễn ra, dự kiến trong hai tháng nữa, mật độ năng lượng có thể được nâng lên thêm một tầng nữa. Khi đó, một năm tu luyện trong vùng đất phước lành cũng sẽ gần bằng một trăm năm bên ngoài!

Nghe nói trên thị trường chợ đen, số tiền để một người có thể vào được vùng đất phước lành đã bị đội lên mức giá cao ngất trời, lên tới hàng chục tỷ.

Hi Vọng Mới đã trở thành một tồn tại đáng sợ nhất trên thế giới về khả năng kiếm tiền, không công ty nào có thể so sánh được.

Đối với việc nghiên cứu năng lượng thể, về cơ bản thì tất cả các kết quả đều thuộc về mức độ bảo mật cao nhất, sẽ không được công bố rộng rãi. Kể cả các cơ quan pháp luật cũng không có quyền can thiệp.

Đáng tiếc là, trong một năm qua thì tiểu đội S chỉ tìm thấy Sáng Thế Kỷ một lần.

Đúng như dự đoán của cao thủ vô danh, Sáng Thế Kỷ đã rất khôn ngoan khi chọn đi đến vùng đất có dân cư thưa thớt.

Trên thực tế cũng không phải là có quá ít người ở đó, chỉ là do vùng lãnh thổ quá rộng lớn, nhiều nơi chưa phát triển khiến cho vùng đất đó trở thành một nơi vô cùng hoang vắng.

Nhiều người bản địa vẫn đang sống trong tình trạng tương đối nguyên thủy, họ cũng biết về sự phát triển của thế giới bên ngoài, nhưng rất khó để có thể theo kịp.

Ở nơi đó, Sáng Thế Kỷ giống như một vị thần.

Dù đã chiếm đoạt sức mạnh tinh thần của rất nhiều người nhưng nó vẫn lấy được lòng tin của người bản địa, và được gọi là Hắc Ma Thần.

Khi tiểu đội S lần đầu tiên biết được nơi trú ngụ của Sáng Thế Kỷ, tất cả các thành viên đã được cử đi. Bọn họ mang theo nhiều loại vũ khí công nghệ cao mới phát triển, trong đó có nhiều loại trang bị sóng dao động cao tần thu nhỏ, nhưng tốc độ phát triển của Sáng Thế Kỷ lúc đó cũng không hề yếu hơn Hi Vọng Mới.

Ngay cả ở hiệu quả chiến đấu của cá nhân, thì tốc độ tiến bộ của nó cũng nhanh hơn bất kỳ ai.

Bản thân nó đã là một sinh vật đặc biệt với siêu năng lực tính toán, và nó hầu như không mắc phải bất kỳ sai lầm nào.

Ngay cả khi tiểu đội S có lợi thế hơn về quân số và vũ khí, thì họ vẫn phải dè chừng trước hiệu quả chiến đấu đơn lẻ siêu hạng của nó.

Trận chiến đầu tiên kết thúc với việc Sáng Thế Kỷ bị thương và bỏ chạy, còn tiểu đội S thì gần như bị tiêu diệt hoàn toàn.

Kết quả này là không thể chấp nhận được đối với Hoắc Khải.

Phải mất một thời gian dài để chuẩn bị, kết quả là 15 người trong tiểu đội gần như đã bị xóa sổ hết, nhưng chỉ có thể làm cho Sáng Thế Kỷ bị thương?

Theo lời kể của thành viên duy nhất còn sống sót của tiểu đội S, thì toàn thân Sáng Thế Kỷ được bao phủ bởi hợp kim Namir, những vũ khí thông thường khó có thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho nó. Chỉ có vũ khí laser siêu cấp mới có thể khiến cho nó phải kiêng sợ.

Đối với bộ dao động tần số cao được chuẩn bị ban đầu, lá chắn sóng điện không có tác dụng gì đối với nó.

Điều này cho thấy Sáng Thế Kỷ đã hoàn thành việc tự bảo vệ trung tâm dữ liệu của nó, và năng lượng thể được giấu dưới lớp áo giáp hợp kim không hề sợ sóng xung kích tần số cao.

Điều quan trọng nhất là sức mạnh tinh thần của Sáng Thế Kỷ đã đạt đến mức vô cùng khủng khiếp.

Nó có thể dễ dàng nhấc một viên đá nặng vài ngàn kg rồi ném về phía đối phương, hơn nữa đạn dược bình thường sẽ không thể di chuyển tiếp trước mặt của nó. Chỉ có tia laser mới có thể khiến cho nó không thể tránh được, dù sao thì đó cũng là phương thức tấn công nhanh nhất vũ trụ đã được tìm ra.

Tin tức tiểu đội S gần như bị tiêu diệt hoàn toàn đã gây áp lực không nhỏ lên đội chịu trách nhiệm truy đuổi Sáng Thế Kỷ, đó là lý do tại sao kế hoạch cải tiến sinh học thê hệ thứ hai đã được nâng cấp một cách nhanh chóng như vậy.

Do nhiều phương pháp tấn công ban đầu đã không còn hiệu quả đối với Sáng Thế Kỷ, cho nên nhóm nghiên cứu chủ yếu chọn tia laser làm phương hướng phát triển vũ khí tiếp theo.

Ngoài ra, bọn họ cũng đang nghiên cứu phản vật chất và những thứ tương tự, nhưng điều đó có liên quan đến bí ẩn sâu nhất của vũ trụ, cho dù được trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ mới hỗ trợ thì cũng khó có thể tìm ra câu trả lời trong thời gian ngắn.

Cho đến nay thì họ mới chỉ nghiên cứu thành công vấn đề phản trọng lực.

Nhóm nghiên cứu đang cố gắng chế tạo một chiếc máy bay siêu tốc độ với động cơ phản trọng lực làm cốt lõi, điều này sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho những lần truy đuổi tiếp theo.

Đã một năm trôi qua, danh tiếng của Hắc Ma Thần càng ngày càng vang dội trong khu vực bản địa.

Nhiều thế lực biết rằng có một vị thần đã xuất hiện trong khu vực bản địa. Vị thần này có siêu năng lực gần như bất khả chiến bại, được vô số người bản xứ tôn thờ và tin tưởng.

Ngoại trừ người dân bản địa, sẽ không ai có thể bước vào khu vực này mà có thể sống sót để trở ra.

Nơi đó đã trở thành vương quốc của cái chết, một số người tin vào sự tồn tại của các vị thần thì coi Hắc Ma Thần như là hiện thân của thần chết trong thế giới và gọi nó là Hela.

Đúng vậy, hình ảnh bên ngoài của Hắc Ma Thần Sáng Thế Kỷ là một phụ nữ phương Tây cao ráo, quyền lực và đầy quyến rũ, có thể khiến cho chúng sinh điêu đứng.

Khu vực bản địa, còn được gọi là Helheim, và Sáng Thế Kỷ chính là nữ hoàng của Helheim.

Hầu như mỗi ngày đều sẽ có rất nhiều nhà thám hiểm táo bạo đến Helheim, muốn bày tỏ lòng kính trọng trước dung nhan thật của Hắc Ma Thần. Nhưng không ai trong số họ có cơ hội quay lại, chỉ có một lần vô cùng tình cờ khi một bức ảnh xuất hiện.

Trong ảnh, một người phụ nữ quyến rũ mặc áo giáp hợp kim được bao quanh bởi một núi chất lên bằng vô số xác chết. Còn có rất nhiều khoáng chất, những ống nghiệm khổng lồ sủi bọt,...

Theo phân tích của đội công nghệ tái sinh của Hi Vọng Mới, thì rõ ràng là nó đang thực hiện các thí nghiệm sinh học.

Từ những chi tiết trong bức ảnh, có thể nói đại khái rằng dường như nó đang muốn tạo thành một chỉnh thể bằng các xác chết được chất như núi đó.

Tuy nhiên, cũng không có quá nhiều manh mối trong bức ảnh, nên không ai biết liệu những cái xác đó có đơn giản như vẻ bề ngoài hay không.

Xét cho cùng, trong lịch sử loài người thì đây là vị thần đầu tiên trở thành nền tảng là đức tin của một cộng đồng xuất hiện trong xã hội hiện đại.

Tất nhiên, những người đó không hề biết rằng nó chỉ là một trí tuệ nhân tạo trốn thoát khỏi trung tâm dữ liệu của Hi Vọng Mới.

Những người biết được điều này thì chỉ có thể nhìn vào bức ảnh rồi rơi vào trầm tư.

"Nó đã phát triển quá nhanh, lại còn chọn hình tượng nữ. Rõ ràng là nó đã có ý thức và trí tuệ. Có lẽ chúng ta không nên coi nó như một hệ thống mã nữa. Có thể nó đã trở thành một giống loài mới".

Đây là đánh giá của cao thủ vô danh, tuy rằng trước đó anh ta suýt chút nữa đã bị Sáng Thế Kỷ giết chết, nhưng anh ta vẫn rất trân trọng tuyệt tác do chính mình tạo ra này, cũng có thể nói là nó đã trở thành một con quái vật.

“Dù cho nó có trở thành gì đi chăng nữa thì nó cũng quá nguy hiểm và phải bị loại bỏ càng sớm càng tốt!”, Cổ Ngôn Tài nói.

“Đó sẽ là mất mát lớn nhất trong lịch sử loài người”, cao thủ vô danh không vui nói.

Anh ta biết rất ít về những gì đang xảy ra ở thế giới bên ngoài, cũng không cảm thấy bất kỳ thay đổi nào trong cuộc sống, vì vậy, sự chú ý của anh ta chỉ tập trung vào bản thân sự việc hơn là xem xét thảm họa hoặc sự thay đổi mà con quái vật này sẽ mang lại cho thế giới.

Nhưng Cổ Ngôn Tài thì khác, anh ta suy nghĩ nhiều hơn cao thủ vô danh, rằng Hắc Ma Thần Hela này nhất định phải chết! Nếu không, loài người có thể vì sự tồn tại của nó mà gặp phải khủng hoảng vô cùng lớn, hoặc tệ hơn nữa là sẽ diệt vong!

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 717: Biển Tinh Tú

"Tôi không quan tâm nó là gì hay anh mong đợi gì ở nó, chỉ cần nó không có lợi cho chúng ta, thì đều nên loại bỏ. Nếu không, chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm cho bất kỳ thảm họa nào trong tương lai của nhân loại!", Cổ Ngôn Tài nói.

"Nhưng bây giờ nó vẫn chưa gây ra tai họa gì. Theo như tôi được biết thì nó không phải là kẻ tàn sát điên cuồng ở Helheim hay chiếm đoạt hết sức mạnh tinh thần của người khác, mà nó đã tập hợp được rất nhiều người dân bản địa, giúp họ dễ sống hơn", cao thủ vô danh phản bác.

"Đó chỉ là vẻ bề ngoài. Tôi nghĩ chắc chắn nó đang lên kế hoạch cho một điều gì đó tồi tệ hơn, giống như thí nghiệm cải tiến sinh học cho chính nó vậy. Có quỷ mới biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo", Cổ Ngôn Tài nói.

Cuộc tranh cãi giữa hai người cuối cùng cũng bị Hoắc Khải cắt ngang.

"Nói mấy điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Bất kể là nó muốn làm gì, những sai lầm mà nó phạm phải trước đây thì nó sẽ luôn phải trả giá. Vì vậy, nó nhất định phải được kiểm soát", Hoắc Khải nhìn cao thủ vô danh và hỏi: "Còn chương trình của máy bay siêu tốc độ thì sao, đã làm tới đâu rồi?"

Cho đến nay, hầu hết các động cơ phản trọng lực dành cho máy bay siêu tốc độ đều đã được phát triển. Sau khi hoàn thành thiết kế, việc chế tạo có thể bắt đầu. Tất cả các bộ phận đều do Sáng Thế Kỷ sản xuất nên không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, bởi vì máy bay này có tốc độ quá nhanh, nên nếu để cho con người điều khiển, thì hiện tại khả năng phản ứng có thể không theo kịp. Xét cho cùng, tốc độ lý thuyết của loại máy bay này có thể đạt ít nhất một trăm lần tốc độ âm thanh, tức là 120.000 km một giờ, cũng tương đương với việc nó có thể bay ba vòng quanh trái đất trong một giờ.

Hơn nữa, đây mới chỉ là thiết kế ban đầu, theo lý thuyết thiết kế, tốc độ tối đa của động cơ phản trọng lực có thể đạt tới điểm rất gần với tốc độ ánh sáng. Tuy nhiên, nó cần diễn ra quá trình va chạm giữa các phần tử khác nhau trong một phạm vi nhỏ và sử dụng phản lực của gia tốc phân tử để tiến lên. Và điều này đòi hỏi máy gia tốc phân tử phải thu nhỏ kích thước, để ít nhất nó có thể nằm vào trong động cơ máy bay.

Loại công việc này, ngay cả khi có thêm sự trợ giúp của trí tuệ nhân tạo và các thí nghiệm không giới hạn trong thế giới ảo, thì cũng không dễ dàng làm xong.

Tuy nhiên, gấp một trăm lần tốc độ âm thanh đã là tốc độ nhanh nhất trong lịch sử loài người, vì tốc độ tối đa của máy bay hiện nay chỉ có thể gấp hàng chục lần tốc độ âm thanh.

Khi tốc độ ngày càng nhanh, thì yêu cầu về thể lực của người điều khiển cũng ngày càng cao.

Trừ khi có thể giải quyết được các khuyết điểm của quán tính và lực ly tâm khác trong cabin, còn không, nếu muốn dựa vào sự điều khiển của con người, thì đoán chừng cả bộ não cũng sẽ bị văng ra ngoài.

Do đó, Hoắc Khải hy vọng rằng cao thủ vô danh có thể tạo ra một trí thông minh nhân tạo dành riêng cho loại máy bay này, có thể được điều khiển bằng sóng não hoặc hoạt động độc lập.

Đối với cao thủ vô danh thì đây cũng không phải là vấn đề. Chính anh ta đã tạo ra trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ, nên anh ta đã quá quen thuộc với nó.

Chỉ cần viết một chương trình mới, tập trung hạn chế quyền hạn của trí tuệ nhân tạo ở mức độ cao để đảm bảo rằng nó không gây ra bất cứ điều gì khác thường. Đối với kinh nghiệm bay hay gì đó, thì cũng chỉ cần thông qua chuyến bay mô phỏng trong thế giới ảo, trí tuệ nhân tạo hoàn toàn có thể luyện tập được siêu năng lực chiến đấu chỉ trong khoảng vài ngày.

"Thiết kế chương trình đã gần xong rồi. Bây giờ tôi đang đợi viện thiết kế đưa cho tôi mẫu máy bay cuối cùng, sau đó tôi có thể bắt đầu để cho nó thực hiện chuyến bay mô phỏng. Tuy nhiên, viện thiết kế nói rằng máy bay phải được trang bị vũ khí laser và cả đại bác phần tử. Điều này có phải là quá vội vàng rồi không? ", cao thủ vô danh hỏi.

Anh ta là một vị thần trong thế giới công nghệ thông tin, nhưng anh ta không biết gì về thiết kế vũ khí.

Đại bác phần tử là một loại vũ khí chỉ tồn tại trên lý thuyết, trước khi động cơ phản trọng lực được phát triển thì không ai có thể chế tạo ra một loại vũ khí như vậy.

Bởi vì lý thuyết của nó cũng giống với lý thuyết của một động cơ phản trọng lực tiên tiến, nó đòi hỏi sự giải phóng động năng của các vụ va chạm giữa các phần tử phải đạt đến mức không thể ngăn cản được.

Các vụ va chạm phần tử mà con người thực hiện được ngày nay đều là những va chạm đơn giản của một cặp phần tử, hơn nữa chúng phải được kiểm soát cẩn thận để ngăn ngừa những tai nạn lớn. Muốn giải phóng loại động năng này trong một điểm cố định là điều mà không ai dám làm.

Theo cao thủ vô danh thì lắp đặt vũ khí laser là đủ rồi, còn đại bác phần tử thì thật sự rất đáng sợ.

Đại bác phần tử đó chỉ cần bắn một phát, thì đừng nói đến Hắc Ma Thần Hela, ngay cả người bản địa cũng phải chịu trận.

Hoắc Khải khẽ lắc đầu nói: "Đây là chuyện của viện thiết kế, anh không cần phải lo lắng. Về việc sau đó phải sử dụng như thế nào, tiểu đội S sẽ tự biết chừng mực".

Viện thiết kế công nghệ tương lai của Hi Vọng Mới mới thành lập được một năm, hiện đã được chia thành nhiều bộ phận, bao gồm nghiên cứu máy bay, vũ khí và cơ sở vật chất dân dụng.

Cao thủ vô danh là một trong những nhà tư vấn cấp cao, chịu trách nhiệm chính về lập trình phần mềm.

Viện thiết kế này đã trở nên nổi tiếng trên toàn thế giới, và chỉ riêng việc thiết kế ra được một động cơ phản trọng lực cũng đã đủ gây chấn động.

Bản nâng cấp thế hệ thứ hai của chương trình cải tiến sinh học cũng do viện thiết kế sản xuất rồi sau đó được giao cho đội công nghệ tái sinh thực hiện.

Người ta nói rằng hiện họ đã nghiên cứu được hướng phát triển chung của chương trình cải tiến sinh học thế hệ thứ ba, hơn nữa còn đang trong quá trình hoàn thiện.

Phải nói rằng với sự ra đời của trí tuệ nhân tạo và thế giới ảo, tiến độ nghiên cứu khoa học thực sự đã diễn ra rất nhanh. Chỉ trong một hoặc hai năm, tiến độ của họ đã vượt qua lịch sử nghiên cứu của mấy thập kỷ trước.

Hoạt động kinh doanh chính của Hi Vọng Mới hiện nay không còn là sản phẩm giảm cân, mà là sản xuất ra nhiều loại thiết bị công nghệ cao.

Hệ thống nhà thông minh của họ bây giờ đã có thể khám phá tâm trí của người dùng, người dùng không phải làm việc gì ở nhà, chỉ cần nghĩ đến một việc, lập tức sẽ có người máy quản gia giúp hoàn thành mọi việc.

Chế độ lái tự động thông minh cho phép người dùng bước vào xe như một vị hoàng đế và ngồi rung đùi chờ đến nơi cần đến mà thậm chí còn không cần phải mở cửa.

Việc học tập của trẻ em, giảng bài và sửa bài của giáo viên, cùng với sự giám sát của bố mẹ đều có thể dựa vào hệ thống thông minh để hoàn thành.

Tất cả các loại sản phẩm công nghệ cao này đã làm điên đảo tất cả mọi người trên toàn thế giới, khiến cho họ biết rằng thế giới đã bước vào thời kỳ hoàng kim của khoa học.

Hi Vọng Mới đã chắp cánh cho khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng, cho phép con người tiếp cận thực sự với thế giới khoa học viễn tưởng.

Những sản phẩm này đã mang lại vinh quang to lớn cho Hi Vọng Mới, và cũng đã giúp Hi Vọng Mới thu về vô số tiền bạc. Hơn nữa, con người càng ít làm việc thì càng dễ tăng cân, vì thế mà doanh số bán sản phẩm giảm cân cũng tăng lên rất nhiều.

Mỗi ngày, số tiền mà Hi Vọng Mới kiếm được đều đạt đến con số nằm ngoài sức tưởng tượng. Tính ra cả năm, tổng doanh số của Hi Vọng Mới gần như đã đuổi kịp tổng doanh số của hơn 1/3 tổng số công ty trên toàn thế giới!

Bởi vì Hi Vọng Mới đã giao rất nhiều bản quyền công nghệ cho các công ty khác để họ có cơ hội tồn tại, chứ nếu không thì tất cả các công ty đều sẽ bị Hi Vọng Mới bức tử.

Đây là ưu thế do khoa học kỷ thuật mang lại. Tôi cho các người ăn thịt thì các người mới được ăn, nếu tôi không muốn thì các người ngay cả cháo cũng không có mà húp.

Không còn ai dám cùng Hi Vọng Mới đối kháng, Hi Vọng Mới đã thật sự trở thành một kẻ khổng lồ, được người người ngưỡng vọng.

Không cần biết Hi Vọng Mới muốn làm gì, ngay cả những yêu cầu tưởng như vô lý nhất thì người khác cũng chỉ có thể đồng ý, không ai dám gây sự với Hi Vọng Mới.

Đương nhiên, cho dù có thực lực mạnh mẽ độc nhất vô nhị trên thế giới, thì người của Hi Vọng Mới cũng không trở nên quá kiêu ngạo, ít nhất thì bọn họ cũng không hề hống hách.

Nhóm đánh giá tác phong của Ninh Thần và Giản Tư Tư từ khi khởi nghiệp, hiện đã mở rộng lên hàng trăm người, sự giám sát của họ đối với nhân viên của công ty rất nghiêm ngặt.

Nếu có người thấy rằng bạn đã làm những điều hống hách gây ảnh hưởng xấu đến hình ảnh của công ty, thì xin lỗi trước, bạn không chỉ bị đuổi khỏi công ty mà còn phải đối mặt với những khoản tiền phạt rất lớn, thậm chí còn phải đi tù.

Dưới sự giám sát chặt chẽ như thế thì mọi người chỉ có thể siêng năng làm cho tốt phần việc của mình.

Đương nhiên, lòng tự hào thì sẽ không vì sự tồn tại của đội đánh giá tác phong mà biến mất đi một chút nào.

Khi bất cứ ai xung quanh biết được rằng họ đang làm việc ở Hi Vọng Mới, thì ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ của những người đó luôn mang đến cho họ một niềm vui khó tả.

Đây chính là Hi Vọng Mới, một công ty khiến cả thế giới hài lòng và làm cho nhân viên hạnh phúc!

Mà Hoắc Khải và Ninh Thần, những người nắm giữ hơn 90% cổ phần của công ty, cũng đã trở thành những người đứng trên đỉnh thế giới.

Về phần Cố Phi Dương, lâu nay cũng không có ai nói ra nói vào thêm, vì mọi người đều chỉ nghĩ rằng đây là điều mà người giàu có nào cũng làm.

Ngay cả khi Hoắc Khải lại đi tìm thêm hai cô nàng trẻ tuổi xinh đẹp khác, thì mọi người cũng sẽ chỉ ghen tị thay vì phản đối.

Đến thời điểm này, về cơ bản, Hoắc Khải đã hoàn thành được mục tiêu cuối cùng của mình, chính là tự tay xây dựng nên một hào môn mới.

Hơn nữa, hào môn này là độc nhất vô nhị trên thế giới, không thứ gì có thể so sánh được.

Nhưng khi đã hoàn thành mục tiêu này, Hoắc Khải vẫn còn những trăn trở khác.

Mục tiêu của anh không nên chỉ giới hạn trong b`ầu khí quyển này, mà phải lao ra khỏi b`ầu khí quyển và chinh phục biển tinh tú như đã từng nói trước đây.

Một vũ trụ rộng lớn như vậy, không biết sẽ còn có bao nhiêu thế giới, tại sao lại không thể xem qua một chút chứ?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 718: Tặng Lại Cổ Phần

Ý tưởng này đã phát triển thành một mục tiêu khác của Hoắc Khải.

Nhưng để làm được điều này, chỉ có một mình Hi Vọng Mới thôi là chưa đủ.

Dù Hi Vọng Mới có lớn mạnh đến đâu thì dù sao nó cũng chỉ là một doanh nghiệp độc lập, không hơn không kém. Ngay cả khi có thể nắm trong tay thứ công nghệ mà không ai khác có thể tưởng tượng ra, vậy thì đã sao?

Để chuyển đổi công nghệ này thành năng suất thực tế, đòi hỏi vô số khoáng thạch, nhân lực và vật lực.

Mà tất cả mọi thứ trên trái đất bây giờ đều đã được sở hữu, nên nếu muốn làm ra bất cứ điều gì thì đều cần phải hợp tác với người khác.

Hiện tại, chính quyền nhiều nơi đã bắt đầu thiết lập kiểm soát với Hi Vọng Mới, chính vì Hi Vọng Mới quá mạnh, mạnh đến mức khiến những người ở tầng lớp trên cảm thấy kiêng sợ.

Họ phải để cho Hi Vọng Mới hiểu rằng, Hi Vọng Mới chỉ là một doanh nghiệp, thậm chí không thể sản xuất một con vít đơn lẻ mà không có sự cho phép của bọn họ.

Bộ phận quan hệ công chúng thường xuyên nhận được những lời phàn nàn từ bộ phận mua hàng, sau đó phải ra mặt phối hợp.

Xác suất xảy ra những chuyện này đang dần tăng lên, khiến Ninh Thần và Giản Tư Tư cảm thấy rất khó chịu.

Khi Hắc Ma Thần Hela xuất hiện vào ngày cuối cùng của năm thứ ba, Hoắc Khải đã triệu tập nhân sự từ cấp giám đốc trở lên của công ty cho một cuộc họp đặc biệt.

Nội dung cuộc họp này khiến cho mọi người bất ngờ.

Bởi vì Hoắc Khải đã đưa ra một ý tưởng, đó là tặng miễn phí 50% cổ phần của công ty cho toàn thế giới!

Đề xuất này ngay lập tức bị phản đối và chất vấn.

Ngay cả Ninh Thần cũng không thể hiểu được suy nghĩ của Hoắc Khải.

Công ty đang phát triển tốt, bây giờ nó đã trở thành công ty hàng đầu thế giới, không một công ty nào có thể so sánh được với nó. Tại sao anh lại muốn đem cổ phần của nó tặng miễn phí cho người khác?

Cần phải biết, tính theo quy mô hiện tại của Hi Vọng Mới thì 50% cổ phần có trị giá lên đến hơn trăm ngàn tỷ.

Những người từng bỏ ra 10.000 tệ để mua cổ phiếu bây giờ có thể cười đến ngất cả người, bởi vì cổ phiếu trong tay họ đã tăng giá gấp trăm lần. Trên thị trường chợ đen, giá cổ phiếu còn có thể được tăng lên ít nhất một trăm năm mươi lần.

Trong thời đại mà nền kinh tế thế giới đang không ổn định, thậm chí là suy giảm, ai có thể không hài lòng với những lợi ích thu được như vậy.

Nhưng hiện tại, Hoắc Khải thực sự muốn tặng cổ phần miễn phí. Anh đang nghĩ rằng mình kiếm được quá nhiều tiền hay sao?

"Mọi người nên biết rằng việc thu mua nhiều nguyên vật liệu hiện tại của Hi Vọng Mới đang bị hạn chế. Bao gồm cả khu vực này, tất cả đều bị kẹt cứng".

"Ông chủ, ý anh là muốn dùng số cổ phần này để đổi lấy tài nguyên? Chưa nói đến việc số tài nguyên đó có đáng giá nhiều như vậy không, ngay cả khi chúng thật sự có giá trị đến như vậy, thì cũng không cần phải bỏ ra 50% cổ phần ngay lập tức!", Giản Tư Tư nói.

Cô ấy luôn được coi là người trung thành nhất đối với Hoắc Khải, vậy mà bây giờ chính cô ấy cũng đã bắt đầu chất vấn, nên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được những người khác đang nghĩ gì.

Hoắc Khải đã đoán trước điều này từ lâu, anh nói: "Chính vì tôi biết rằng mọi người không thể chấp nhận điều đó trong thời điểm hiện tại, nên tôi đề xuất chỉ đưa ra 50%. Thực tế, theo ý tưởng của tôi, con số đó nên nằm ở mức ít nhất là 60%, hoặc thậm chí là 70% cổ phần".

Ngay khi những lời này được thốt ra, trong phòng họp bắt đầu bàn luận ầm ĩ, Ninh Thần cũng không nhịn được mà phải nói: "Anh đang muốn làm cái quái gì vậy?"

"Điều mà anh muốn làm rất đơn giản, đó là thực sự đẩy nhanh quá trình toàn cầu hóa!", Hoắc Khải cho biết: "Hiện tại, các sản phẩm của Hi Vọng Mới đã được phân phối rộng khắp trên toàn thế giới. Trong mọi ngành công nghiệp, chúng ta đã trở thành một doanh nghiệp hàng đầu, không có thương hiệu nào đủ tiêu chuẩn để cạnh tranh với chúng ta".

Những lời này đã được mọi người công nhận, vì sản phẩm của Hi Vọng Mới quả thực rất nổi tiếng. Trong thời đại lấy thông minh hóa làm trọng tâm, có thể nói họ đã đi đầu trong tất cả các doanh nghiệp.

Hơn nữa, Hi Vọng Mới kiểm soát rất chặt chẽ chất lượng sản phẩm, thậm chí còn triển khai hệ thống giám sát ngược lại các nhà cung cấp. Nói một cách đơn giản, nếu nhà cung cấp đặt hàng 100 triệu nguyên liệu thô trong quý này, thì cần phải đưa ra kế hoạch cụ thể để sản xuất sản phẩm nào. Nhà cung cấp có quyền cử người giám sát để giám sát việc tồn kho nguyên vật liệu trong một thời hạn và tiến hành kiểm tra ngẫu nhiên sản phẩm.

Nếu phát hiện ra vấn đề, nhà cung cấp có thể báo cáo trực tiếp với nhóm đánh giá tác phong.

Nếu vấn đề nằm trong nội bộ Hi Vọng Mới, thì người phụ trách sẽ phải đối mặt với hình phạt cực kỳ nghiêm khắc. Nhưng nếu là do nguyên liệu của nhà cung cấp không đủ tốt, thì phía đó cũng sẽ phải đối mặt với khoản bồi thường rất lớn.

Theo hệ thống giám sát này, không ai dám cắt xén, nguyên liệu thu mua lần nào cũng khá chính xác, không thừa không thiếu.

Bằng cách này, chi phí cũng được kiểm soát từ nguồn, ít nhất họ không phải lo lắng về việc chi vượt mức trong vấn đề thu mua nguyên liệu.

Tất nhiên, Hi Vọng Mới hiện tại không thiếu tiền chút nào, ngân hàng đã mở một kênh đặc biệt, lượng tiền gửi vào có thể còn nhiều hơn tổng tài sản của một số ngân hàng lớn.

Đây là một con số quá khủng khiếp, và chính vì điều này, Hi Vọng Mới đã khiến một số người dần dần muốn hạn chế sự phát triển của công ty.

Hoắc Khải đã nhìn thấy điều này và hiểu rằng đây là thời điểm tốt.

Đối với anh mà nói, chưa bao giờ có cái gì gọi là khủng hoảng, mỗi một cuộc khủng hoảng chỉ là một cơ hội để đưa công ty phát triển lên một tầm cao mới!

Và lần này, việc bị hạn chế tài nguyên cũng chính là một cơ hội lớn!

"Mục tiêu của chúng ta phải là toàn cầu hóa. Tôi nghĩ sẽ không ai phản đối điều này. Nhưng làm thế nào để có thể xây dựng hội nhập và làm thế nào để thúc đẩy quá trình toàn cầu hóa? Mọi người có thể nghĩ đến những phương pháp nào? Thông qua các mô hình kinh doanh nào? Bây giờ chúng ta có nguồn lực hạn chế, điều đó cho thấy rằng kinh doanh không phải là điều mà họ cần nhất. Chúng ta nên làm gì? Vì họ e ngại về quy mô của Hi Vọng Mới, nên chúng ta sẽ cho họ sự công bằng. Hãy để mọi người tham gia vào hệ thống này, mọi người đều có thể được chia sẻ lợi ích, Hi Vọng Mới càng mạnh thì càng có nhiều lợi ích. Bằng cách này, tự nhiên sẽ không còn ai hạn chế chúng ta nữa, mọi mặt sẽ được trở lại thông suốt", Hoắc Khải nói.

Những người có thể vào phòng họp này đều là những người từ cấp giám đốc từng bộ phận trở lên, nếu như họ làm ở những công ty khác chỉ có tài sản vào khoảng hàng tỷ đồng thì ít nhất cũng phải làm tới chức tổng giám đốc.

Bọn họ đã có thể ngồi ở vị trí này, tất nhiên đều không phải là những kẻ ngu ngốc, nên lời nói của Hoắc Khải bọn họ đều có thể hiểu được.

"Ý của anh là dựa vào cổ phần để thu mua toàn thế giới? Sau đó sử dụng những lợi ích này để thúc đẩy sự hình thành của một tổng thể vì sự tiến bộ chung?"

"Đây là một ý tưởng hay, nhưng vấn đề là ngay cả khi chúng ta đưa ra lợi ích, không phải ai cũng sẵn sàng hội nhập vào. Sự hội nhập mà chúng ta muốn chắc chắn không phải là kiểu mà họ muốn", một người khác đặt câu hỏi.

Hoắc Khải gật đầu và nói: "Anh nói đúng. Tôi muốn hội nhập, nhưng họ có thể không thực sự muốn điều đó. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là họ có thể thực hiện được đến bước đó hay không. Nếu như họ thậm chí còn không thể bước vào ngưỡng cửa của chúng ta, thì còn nói về sự hội nhập làm gì nữa. Chúng ta đang nói đến vấn đề, nếu các nguồn tài nguyên toàn cầu không thể được sử dụng và phát triển cùng nhau, mọi người sẽ gì về việc lao ra khỏi bầu khí quyển và chinh phục biển tinh tú trên kia? Quy mô của Hi Vọng Mới là rất lớn, nên mặc dù mọi người đều sợ hãi nó, nhưng nó cũng cho phép họ thấy được những lợi ích của nó. Vì vậy, tôi đề xuất tặng đi cổ phần công ty ngay tại thời điểm này. Tôi có đầy đủ lý do và sự tự tin để tin rằng sau khi thực hiện xong biện pháp này, Hi Vọng Mới sẽ càng có nhiều đất để phát triển hơn. Chỉ bằng cách từ bỏ thì chúng ta mới có thể đạt được nhiều hơn!"

Phòng họp trở nên im lặng, mọi người đều đang suy nghĩ về những gì mà Hoắc Khải nói.

Chuyện này quá quan trọng, khiến họ cần phải suy nghĩ về nó trong một thời gian.

Qua một lúc, Ninh Thần ngẩng đầu nhìn Hoắc Khải hỏi: "Anh thực sự nghĩ cái này có ích lợi gì sao? Nếu như tặng cổ phần đi rồi mà vẫn không làm được gì thì sao?"

"Vẫn là câu nói cũ, trước tiên hãy kéo tất cả mọi người lên tàu, đợi đến khi con tàu rời cảng và lái ra ngoài vùng biển sâu, chúng ta ắt có thể tự mình đưa ra các quy tắc. Ai không tuân theo quy tắc sẽ bị ném khỏi tàu. Ngay cả khi họ không chết đuối trên biển, thì cũng sẽ phải chết đói. Anh

không nghĩ có ai lại đi làm điều ngu ngốc vào thời điểm đó", Hoắc Khải nói, rồi quay sang mọi người: "Về kế hoạch cụ thể, tôi đã xây dựng chiến lược phát triển ban đầu và chính sách hành động trung hạn. Mọi người có thể mở email nội bộ ra xem. Nhưng email này là bí mật nội bộ và sẽ tự động bị hủy sau khi sắp xếp xong xuôi. Hãy tranh thủ thời gian".

Mọi người vội vàng bật máy tính, nói là máy tính nhưng thực tế đều đã được tích hợp vào điện thoại di động rồi. Thông qua phép chiếu ba chiều, người ta có thể thoải mái hiển thị bất kỳ kích thước màn hình nào. Và loại màn hình này có chức năng chống nhìn trộm, nó sẽ tự động phát hiện vị trí ống nhòm của người dùng. Ngoại trừ nơi tập trung của đôi mắt, ngay cả khi người dùng úp cả mặt vào màn hình nhưng là ở các vị trí khác, thì họ cũng không thể nhìn thấy gì.

Ngoài ra, hệ thống thông minh sẽ thực hiện kích thích dây thần kinh trên bàn phím và chuột ảo theo thói quen của người dùng. Nói một cách đơn giản, nó là một con chuột và bàn phím ảo, nhưng có thể mang lại cho bạn cảm giác chạm rất thật.

Công nghệ thực tế ảo cũng là một trong những niềm tự hào của Hi Vọng Mới.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 719: Biến Tinh Tú

"Tôi không quan tâm nó là gì hay anh mong đợi gì ở nó, chỉ cần nó không có lợi cho chúng ta, thì đều nên loại bỏ. Nếu không, chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm cho bất kỳ thảm họa nào trong tương lai của nhân loại!", Cổ Ngôn Tài nói.

"Nhưng bây giờ nó vẫn chưa gây ra tai họa gì. Theo như tôi được biết thì nó không phải là kẻ tàn sát điên cuồng ở Helheim hay chiếm đoạt hết sức mạnh tinh thần của người khác, mà nó đã tập hợp được rất nhiều người dân bản địa, giúp họ dễ sống hơn", cao thủ vô danh phản bác.

"Đó chỉ là vẻ bề ngoài. Tôi nghĩ chắc chắn nó đang lên kế hoạch cho một điều gì đó tồi tệ hơn, giống như thí nghiệm cải tiến sinh học cho chính nó vậy. Có quỷ mới biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo", Cổ Ngôn Tài nói.

Cuộc tranh cãi giữa hai người cuối cùng cũng bị Hoắc Khải cắt ngang.

"Nói mấy điều này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Bất kể là nó muốn làm gì, những sai lầm mà nó phạm phải trước đây thì nó sẽ luôn phải trả giá. Vì vậy, nó nhất định phải được kiểm soát", Hoắc Khải nhìn cao thủ vô danh và hỏi: "Còn chương trình của máy bay siêu tốc độ thì sao, đã làm tới đâu rồi?"

Cho đến nay, hầu hết các động cơ phản trọng lực dành cho máy bay siêu tốc độ đều đã được phát triển. Sau khi hoàn thành thiết kế, việc chế tạo có thể bắt đầu. Tất cả các bộ phận đều do Sáng Thế Kỷ sản xuất nên không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, bởi vì máy bay này có tốc độ quá nhanh, nên nếu để cho con người điều khiển, thì hiện tại khả năng phản ứng có thể không theo kịp. Xét cho cùng, tốc độ lý thuyết của loại máy bay này có thể đạt ít nhất một trăm lần tốc độ âm thanh, tức là 120.000 km một giờ, cũng tương đương với việc nó có thể bay ba vòng quanh trái đất trong một giờ.

Hơn nữa, đây mới chỉ là thiết kế ban đầu, theo lý thuyết thiết kế, tốc độ tối đa của động cơ phản trọng lực có thể đạt tới điểm rất gần với tốc độ ánh sáng. Tuy nhiên, nó cần diễn ra quá trình va chạm giữa các phần tử khác nhau trong một phạm vi nhỏ và sử dụng phản lực của gia tốc phân tử để tiến lên. Và điều này đòi hỏi máy gia tốc phân tử phải thu nhỏ kích thước, để ít nhất nó có thể nằm vào trong động cơ máy bay.

Loại công việc này, ngay cả khi có thêm sự trợ giúp của trí tuệ nhân tạo và các thí nghiệm không giới hạn trong thế giới ảo, thì cũng không dễ dàng làm xong.

Tuy nhiên, gấp một trăm lần tốc độ âm thanh đã là tốc độ nhanh nhất trong lịch sử loài người, vì tốc độ tối đa của máy bay hiện nay chỉ có thể gấp hàng chục lần tốc độ âm thanh.

Khi tốc độ ngày càng nhanh, thì yêu cầu về thể lực của người điều khiển cũng ngày càng cao.

Trừ khi có thể giải quyết được các khuyết điểm của quán tính và lực ly tâm khác trong cabin, còn không, nếu muốn dựa vào sự điều khiển của con người, thì đoán chừng cả bộ não cũng sẽ bị văng ra ngoài.

Do đó, Hoắc Khải hy vọng rằng cao thủ vô danh có thể tạo ra một trí thông minh nhân tạo dành riêng cho loại máy bay này, có thể được điều khiển bằng sóng não hoặc hoạt động độc lập.

Đối với cao thủ vô danh thì đây cũng không phải là vấn đề. Chính anh ta đã tạo ra trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ, nên anh ta đã quá quen thuộc với nó.

Chỉ cần viết một chương trình mới, tập trung hạn chế quyền hạn của trí tuệ nhân tạo ở mức độ cao để đảm bảo rằng nó không gây ra bất cứ điều gì khác thường. Đối với kinh nghiệm bay hay gì đó, thì cũng chỉ cần thông qua chuyến bay mô phỏng trong thế giới ảo, trí tuệ nhân tạo hoàn toàn có thể luyện tập được siêu năng lực chiến đấu chỉ trong khoảng vài ngày.

"Thiết kế chương trình đã gần xong rồi. Bây giờ tôi đang đợi viện thiết kế đưa cho tôi mẫu máy bay cuối cùng, sau đó tôi có thể bắt đầu để cho nó thực hiện chuyến bay mô phỏng. Tuy nhiên, viện thiết kế nói rằng máy bay phải được trang bị vũ khí laser và cả đại bác phần tử. Điều này có phải là quá vội vàng rồi không? ", cao thủ vô danh hỏi.

Anh ta là một vị thần trong thế giới công nghệ thông tin, nhưng anh ta không biết gì về thiết kế vũ khí.

Đại bác phần tử là một loại vũ khí chỉ tồn tại trên lý thuyết, trước khi động cơ phản trọng lực được phát triển thì không ai có thể chế tạo ra một loại vũ khí như vậy.

Bởi vì lý thuyết của nó cũng giống với lý thuyết của một động cơ phản trọng lực tiên tiến, nó đòi hỏi sự giải phóng động năng của các vụ va chạm giữa các phần tử phải đạt đến mức không thể ngăn cản được.

Các vụ va chạm phần tử mà con người thực hiện được ngày nay đều là những va chạm đơn giản của một cặp phần tử, hơn nữa chúng phải được kiểm soát cẩn thận để ngăn ngừa những tai nạn lớn. Muốn giải phóng loại động năng này trong một điểm cố định là điều mà không ai dám làm.

Theo cao thủ vô danh thì lắp đặt vũ khí laser là đủ rồi, còn đại bác phần tử thì thật sự rất đáng sợ.

Đại bác phần tử đó chỉ cần bắn một phát, thì đừng nói đến Hắc Ma Thần Hela, ngay cả người bản địa cũng phải chịu trận.

Hoắc Khải khẽ lắc đầu nói: "Đây là chuyện của viện thiết kế, anh không cần phải lo lắng. Về việc sau đó phải sử dụng như thế nào, tiểu đội S sẽ tự biết chừng mực".

Viện thiết kế công nghệ tương lai của Hi Vọng Mới mới thành lập được một năm, hiện đã được chia thành nhiều bộ phận, bao gồm nghiên cứu máy bay, vũ khí và cơ sở vật chất dân dụng.

Cao thủ vô danh là một trong những nhà tư vấn cấp cao, chịu trách nhiệm chính về lập trình phần mềm.

Viện thiết kế này đã trở nên nổi tiếng trên toàn thế giới, và chỉ riêng việc thiết kế ra được một động cơ phản trọng lực cũng đã đủ gây chấn động.

Bản nâng cấp thế hệ thứ hai của chương trình cải tiến sinh học cũng do viện thiết kế sản xuất rồi sau đó được giao cho đội công nghệ tái sinh thực hiện.

Người ta nói rằng hiện họ đã nghiên cứu được hướng phát triển chung của chương trình cải tiến sinh học thế hệ thứ ba, hơn nữa còn đang trong quá trình hoàn thiện.

Phải nói rằng với sự ra đời của trí tuệ nhân tạo và thế giới ảo, tiến độ nghiên cứu khoa học thực sự đã diễn ra rất nhanh. Chỉ trong một hoặc hai năm, tiến độ của họ đã vượt qua lịch sử nghiên cứu của mấy thập kỷ trước.

Hoạt động kinh doanh chính của Hi Vọng Mới hiện nay không còn là sản phẩm giảm cân, mà là sản xuất ra nhiều loại thiết bị công nghệ cao.

Hệ thống nhà thông minh của họ bây giờ đã có thể khám phá tâm trí của người dùng, người dùng không phải làm việc gì ở nhà, chỉ cần nghĩ đến một việc, lập tức sẽ có người máy quản gia giúp hoàn thành mọi việc.

Chế độ lái tự động thông minh cho phép người dùng bước vào xe như một vị hoàng đế và ngồi rung đùi chờ đến nơi cần đến mà thậm chí còn không cần phải mở cửa.

Việc học tập của trẻ em, giảng bài và sửa bài của giáo viên, cùng với sự giám sát của bố mẹ đều có thể dựa vào hệ thống thông minh để hoàn thành.

Tất cả các loại sản phẩm công nghệ cao này đã làm điên đảo tất cả mọi người trên toàn thế giới, khiến cho họ biết rằng thế giới đã bước vào thời kỳ hoàng kim của khoa học.

Hi Vọng Mới đã chắp cánh cho khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng, cho phép con người tiếp cận thực sự với thế giới khoa học viễn tưởng.

Những sản phẩm này đã mang lại vinh quang to lớn cho Hi Vọng Mới, và cũng đã giúp Hi Vọng Mới thu về vô số tiền bạc. Hơn nữa, con người càng ít làm việc thì càng dễ tăng cân, vì thế mà doanh số bán sản phẩm giảm cân cũng tăng lên rất nhiều.

Mỗi ngày, số tiền mà Hi Vọng Mới kiếm được đều đạt đến con số nằm ngoài sức tưởng tượng. Tính ra cả năm, tổng doanh số của Hi Vọng Mới gần như đã đuổi kịp tổng doanh số của hơn 1/3 tổng số công ty trên toàn thế giới!

Bởi vì Hi Vọng Mới đã giao rất nhiều bản quyền công nghệ cho các công ty khác để họ có cơ hội tồn tại, chứ nếu không thì tất cả các công ty đều sẽ bị Hi Vọng Mới bức tử.

Đây là ưu thế do khoa học kỷ thuật mang lại. Tôi cho các người ăn thịt thì các người mới được ăn, nếu tôi không muốn thì các người ngay cả cháo cũng không có mà húp.

Không còn ai dám cùng Hi Vọng Mới đối kháng, Hi Vọng Mới đã thật sự trở thành một kẻ khổng lồ, được người người ngưỡng vọng.

Không cần biết Hi Vọng Mới muốn làm gì, ngay cả những yêu cầu tưởng như vô lý nhất thì người khác cũng chỉ có thể đồng ý, không ai dám gây sự với Hi Vọng Mới.

Đương nhiên, cho dù có thực lực mạnh mẽ độc nhất vô nhị trên thế giới, thì người của Hi Vọng Mới cũng không trở nên quá kiêu ngạo, ít nhất thì bọn họ cũng không hề hống hách.

Nhóm đánh giá tác phong của Ninh Thần và Giản Tư Tư từ khi khởi nghiệp, hiện đã mở rộng lên hàng trăm người, sự giám sát của họ đối với nhân viên của công ty rất nghiêm ngặt.

Nếu có người thấy rằng bạn đã làm những điều hống hách gây ảnh hưởng xấu đến hình ảnh của công ty, thì xin lỗi trước, bạn không chỉ bị đuổi khỏi công ty mà còn phải đối mặt với những khoản tiền phạt rất lớn, thậm chí còn phải đi tù.

Dưới sự giám sát chặt chẽ như thế thì mọi người chỉ có thể siêng năng làm cho tốt phần việc của mình.

Đương nhiên, lòng tự hào thì sẽ không vì sự tồn tại của đội đánh giá tác phong mà biến mất đi một chút nào.

Khi bất cứ ai xung quanh biết được rằng họ đang làm việc ở Hi Vọng Mới, thì ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ của những người đó luôn mang đến cho họ một niềm vui khó tả.

Đây chính là Hi Vọng Mới, một công ty khiến cả thế giới hài lòng và làm cho nhân viên hạnh phúc!

Mà Hoắc Khải và Ninh Thần, những người nắm giữ hơn 90% cổ phần của công ty, cũng đã trở thành những người đứng trên đỉnh thế giới.

Về phần Cố Phi Dương, lâu nay cũng không có ai nói ra nói vào thêm, vì mọi người đều chỉ nghĩ rằng đây là điều mà người giàu có nào cũng làm.

Ngay cả khi Hoắc Khải lại đi tìm thêm hai cô nàng trẻ tuổi xinh đẹp khác, thì mọi người cũng sẽ chỉ ghen tị thay vì phản đối.

Đến thời điểm này, về cơ bản, Hoắc Khải đã hoàn thành được mục tiêu cuối cùng của mình, chính là tự tay xây dựng nên một hào môn mới.

Hơn nữa, hào môn này là độc nhất vô nhị trên thế giới, không thứ gì có thể so sánh được.

Nhưng khi đã hoàn thành mục tiêu này, Hoắc Khải vẫn còn những trăn trở khác.

Mục tiêu của anh không nên chỉ giới hạn trong b`ầu khí quyển này, mà phải lao ra khỏi b`ầu khí quyển và chinh phục biển tinh tú như đã từng nói trước đây.

Một vũ trụ rộng lớn như vậy, không biết sẽ còn có bao nhiêu thế giới, tại sao lại không thể xem qua một chút chứ?

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 720: Tặng Lại Cổ Phần

Ý tưởng này đã phát triển thành một mục tiêu khác của Hoắc Khải.

Nhưng để làm được điều này, chỉ có một mình Hi Vọng Mới thôi là chưa đủ.

Dù Hi Vọng Mới có lớn mạnh đến đâu thì dù sao nó cũng chỉ là một doanh nghiệp độc lập, không hơn không kém. Ngay cả khi có thể nắm trong tay thứ công nghệ mà không ai khác có thể tưởng tượng ra, vậy thì đã sao?

Để chuyển đổi công nghệ này thành năng suất thực tế, đòi hỏi vô số khoáng thạch, nhân lực và vật lực.

Mà tất cả mọi thứ trên trái đất bây giờ đều đã được sở hữu, nên nếu muốn làm ra bất cứ điều gì thì đều cần phải hợp tác với người khác.

Hiện tại, chính quyền nhiều nơi đã bắt đầu thiết lập kiểm soát với Hi Vọng Mới, chính vì Hi Vọng Mới quá mạnh, mạnh đến mức khiến những người ở tầng lớp trên cảm thấy kiêng sợ.

Họ phải để cho Hi Vọng Mới hiểu rằng, Hi Vọng Mới chỉ là một doanh nghiệp, thậm chí không thể sản xuất một con vít đơn lẻ mà không có sự cho phép của bọn họ.

Bộ phận quan hệ công chúng thường xuyên nhận được những lời phàn nàn từ bộ phận mua hàng, sau đó phải ra mặt phối hợp.

Xác suất xảy ra những chuyện này đang dần tăng lên, khiến Ninh Thần và Giản Tư Tư cảm thấy rất khó chịu.

Khi Hắc Ma Thần Hela xuất hiện vào ngày cuối cùng của năm thứ ba, Hoắc Khải đã triệu tập nhân sự từ cấp giám đốc trở lên của công ty cho một cuộc họp đặc biệt.

Nội dung cuộc họp này khiến cho mọi người bất ngờ.

Bởi vì Hoắc Khải đã đưa ra một ý tưởng, đó là tặng miễn phí 50% cổ phần của công ty cho toàn thế giới!

Đề xuất này ngay lập tức bị phản đối và chất vấn.

Ngay cả Ninh Thần cũng không thể hiểu được suy nghĩ của Hoắc Khải.

Công ty đang phát triển tốt, bây giờ nó đã trở thành công ty hàng đầu thế giới, không một công ty nào có thể so sánh được với nó. Tại sao anh lại muốn đem cổ phần của nó tặng miễn phí cho người khác?

Cần phải biết, tính theo quy mô hiện tại của Hi Vọng Mới thì 50% cổ phần có trị giá lên đến hơn trăm ngàn tỷ.

Những người từng bỏ ra 10.000 tệ để mua cổ phiếu bây giờ có thể cười đến ngất cả người, bởi vì cổ phiếu trong tay họ đã tăng giá gấp trăm lần. Trên thị trường chợ đen, giá cổ phiếu còn có thể được tăng lên ít nhất một trăm năm mươi lần.

Trong thời đại mà nền kinh tế thế giới đang không ổn định, thậm chí là suy giảm, ai có thể không hài lòng với những lợi ích thu được như vậy.

Nhưng hiện tại, Hoắc Khải thực sự muốn tặng cổ phần miễn phí. Anh đang nghĩ rằng mình kiếm được quá nhiều tiền hay sao?

"Mọi người nên biết rằng việc thu mua nhiều nguyên vật liệu hiện tại của Hi Vọng Mới đang bị hạn chế. Bao gồm cả khu vực này, tất cả đều bị kẹt cứng".

"Ông chủ, ý anh là muốn dùng số cổ phần này để đổi lấy tài nguyên? Chưa nói đến việc số tài nguyên đó có đáng giá nhiều như vậy không, ngay cả khi chúng thật sự có giá trị đến như vậy, thì cũng không cần phải bỏ ra 50% cổ phần ngay lập tức!", Giản Tư Tư nói.

Cô ấy luôn được coi là người trung thành nhất đối với Hoắc Khải, vậy mà bây giờ chính cô ấy cũng đã bắt đầu chất vấn, nên hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được những người khác đang nghĩ gì.

Hoắc Khải đã đoán trước điều này từ lâu, anh nói: "Chính vì tôi biết rằng mọi người không thể chấp nhận điều đó trong thời điểm hiện tại, nên tôi đề xuất chỉ đưa ra 50%. Thực tế, theo ý tưởng của tôi, con số đó nên nằm ở mức ít nhất là 60%, hoặc thậm chí là 70% cổ phần".

Ngay khi những lời này được thốt ra, trong phòng họp bắt đầu bàn luận ầm ĩ, Ninh Thần cũng không nhịn được mà phải nói: "Anh đang muốn làm cái quái gì vậy?"

"Điều mà anh muốn làm rất đơn giản, đó là thực sự đẩy nhanh quá trình toàn cầu hóa!", Hoắc Khải cho biết: "Hiện tại, các sản phẩm của Hi Vọng Mới đã được phân phối rộng khắp trên toàn thế giới. Trong mọi ngành công nghiệp, chúng ta đã trở thành một doanh nghiệp hàng đầu, không có thương hiệu nào đủ tiêu chuẩn để cạnh tranh với chúng ta".

Những lời này đã được mọi người công nhận, vì sản phẩm của Hi Vọng Mới quả thực rất nổi tiếng. Trong thời đại lấy thông minh hóa làm trọng tâm, có thể nói họ đã đi đầu trong tất cả các doanh nghiệp.

Hơn nữa, Hi Vọng Mới kiểm soát rất chặt chẽ chất lượng sản phẩm, thậm chí còn triển khai hệ thống giám sát ngược lại các nhà cung cấp. Nói một cách đơn giản, nếu nhà cung cấp đặt hàng 100 triệu nguyên liệu thô trong quý này, thì cần phải đưa ra kế hoạch cụ thể để sản xuất sản phẩm nào. Nhà cung cấp có quyền cử người giám sát để giám sát việc tồn kho nguyên vật liệu trong một thời hạn và tiến hành kiểm tra ngẫu nhiên sản phẩm.

Nếu phát hiện ra vấn đề, nhà cung cấp có thể báo cáo trực tiếp với nhóm đánh giá tác phong.

Nếu vấn đề nằm trong nội bộ Hi Vọng Mới, thì người phụ trách sẽ phải đối mặt với hình phạt cực kỳ nghiêm khắc. Nhưng nếu là do nguyên liệu của nhà cung cấp không đủ tốt, thì phía đó cũng sẽ phải đối mặt với khoản bồi thường rất lớn.

Theo hệ thống giám sát này, không ai dám cắt xén, nguyên liệu thu mua lần nào cũng khá chính xác, không thừa không thiếu.

Bằng cách này, chi phí cũng được kiểm soát từ nguồn, ít nhất họ không phải lo lắng về việc chi vượt mức trong vấn đề thu mua nguyên liệu.

Tất nhiên, Hi Vọng Mới hiện tại không thiếu tiền chút nào, ngân hàng đã mở một kênh đặc biệt, lượng tiền gửi vào có thể còn nhiều hơn tổng tài sản của một số ngân hàng lớn.

Đây là một con số quá khủng khiếp, và chính vì điều này, Hi Vọng Mới đã khiến một số người dần dần muốn hạn chế sự phát triển của công ty.

Hoắc Khải đã nhìn thấy điều này và hiểu rằng đây là thời điểm tốt.

Đối với anh mà nói, chưa bao giờ có cái gì gọi là khủng hoảng, mỗi một cuộc khủng hoảng chỉ là một cơ hội để đưa công ty phát triển lên một tầm cao mới!

Và lần này, việc bị hạn chế tài nguyên cũng chính là một cơ hội lớn!

"Mục tiêu của chúng ta phải là toàn cầu hóa. Tôi nghĩ sẽ không ai phản đối điều này. Nhưng làm thế nào để có thể xây dựng hội nhập và làm thế nào để thúc đẩy quá trình toàn cầu hóa? Mọi người có thể nghĩ đến những phương pháp nào? Thông qua các mô hình kinh doanh nào? Bây giờ chúng ta có nguồn lực hạn chế, điều đó cho thấy rằng kinh doanh không phải là điều mà họ cần nhất. Chúng ta nên làm gì? Vì họ e ngại về quy mô của Hi Vọng Mới, nên chúng ta sẽ cho họ sự công bằng. Hãy để mọi người tham gia vào hệ thống này, mọi người đều có thể được chia sẻ lợi ích, Hi Vọng Mới càng mạnh thì càng có nhiều lợi ích. Bằng cách này, tự nhiên sẽ không còn ai hạn chế chúng ta nữa, mọi mặt sẽ được trở lại thông suốt", Hoắc Khải nói.

Những người có thể vào phòng họp này đều là những người từ cấp giám đốc từng bộ phận trở lên, nếu như họ làm ở những công ty khác chỉ có tài sản vào khoảng hàng tỷ đồng thì ít nhất cũng phải làm tới chức tổng giám đốc.

Bọn họ đã có thể ngồi ở vị trí này, tất nhiên đều không phải là những kẻ ngu ngốc, nên lời nói của Hoắc Khải bọn họ đều có thể hiểu được.

"Ý của anh là dựa vào cổ phần để thu mua toàn thế giới? Sau đó sử dụng những lợi ích này để thúc đẩy sự hình thành của một tổng thể vì sự tiến bộ chung?"

"Đây là một ý tưởng hay, nhưng vấn đề là ngay cả khi chúng ta đưa ra lợi ích, không phải ai cũng sẵn sàng hội nhập vào. Sự hội nhập mà chúng ta muốn chắc chắn không phải là kiểu mà họ muốn", một người khác đặt câu hỏi.

Hoắc Khải gật đầu và nói: "Anh nói đúng. Tôi muốn hội nhập, nhưng họ có thể không thực sự muốn điều đó. Tuy nhiên, điều quan trọng nhất là họ có thể thực hiện được đến bước đó hay không. Nếu như họ thậm chí còn không thể bước vào ngưỡng cửa của chúng ta, thì còn nói về sự hội nhập làm gì nữa. Chúng ta đang nói đến vấn đề, nếu các nguồn tài nguyên toàn cầu không thể được sử dụng và phát triển cùng nhau, mọi người sẽ gì về việc lao ra khỏi bầu khí quyển và chinh phục biển tinh tú trên kia? Quy mô của Hi Vọng Mới là rất lớn, nên mặc dù mọi người đều sợ hãi nó, nhưng nó cũng cho phép họ thấy được những lợi ích của nó. Vì vậy, tôi đề xuất tặng đi cổ phần công ty ngay tại thời điểm này. Tôi có đầy đủ lý do và sự tự tin để tin rằng sau khi thực hiện xong biện pháp này, Hi Vọng Mới sẽ càng có nhiều đất để phát triển hơn. Chỉ bằng cách từ bỏ thì chúng ta mới có thể đạt được nhiều hơn!"

Phòng họp trở nên im lặng, mọi người đều đang suy nghĩ về những gì mà Hoắc Khải nói.

Chuyện này quá quan trọng, khiến họ cần phải suy nghĩ về nó trong một thời gian.

Qua một lúc, Ninh Thần ngẩng đầu nhìn Hoắc Khải hỏi: "Anh thực sự nghĩ cái này có ích lợi gì sao? Nếu như tặng cổ phần đi rồi mà vẫn không làm được gì thì sao?"

"Vẫn là câu nói cũ, trước tiên hãy kéo tất cả mọi người lên tàu, đợi đến khi con tàu rời cảng và lái ra ngoài vùng biển sâu, chúng ta ắt có thể tự mình đưa ra các quy tắc. Ai không tuân theo quy tắc sẽ bị ném khỏi tàu. Ngay cả khi họ không chết đuối trên biển, thì cũng sẽ phải chết đói. Anh

không nghĩ có ai lại đi làm điều ngu ngốc vào thời điểm đó", Hoắc Khải nói, rồi quay sang mọi người: "Về kế hoạch cụ thể, tôi đã xây dựng chiến lược phát triển ban đầu và chính sách hành động trung hạn. Mọi người có thể mở email nội bộ ra xem. Nhưng email này là bí mật nội bộ và sẽ tự động bị hủy sau khi sắp xếp xong xuôi. Hãy tranh thủ thời gian".

Mọi người vội vàng bật máy tính, nói là máy tính nhưng thực tế đều đã được tích hợp vào điện thoại di động rồi. Thông qua phép chiếu ba chiều, người ta có thể thoải mái hiển thị bất kỳ kích thước màn hình nào. Và loại màn hình này có chức năng chống nhìn trộm, nó sẽ tự động phát hiện vị trí ống nhòm của người dùng. Ngoại trừ nơi tập trung của đôi mắt, ngay cả khi người dùng úp cả mặt vào màn hình nhưng là ở các vị trí khác, thì họ cũng không thể nhìn thấy gì.

Ngoài ra, hệ thống thông minh sẽ thực hiện kích thích dây thần kinh trên bàn phím và chuột ảo theo thói quen của người dùng. Nói một cách đơn giản, nó là một con chuột và bàn phím ảo, nhưng có thể mang lại cho bạn cảm giác chạm rất thật.

Công nghệ thực tế ảo cũng là một trong những niềm tự hào của Hi Vọng Mới.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 721: Kết Hợp Lại

Trong khoảng thời gian 10 phút, mọi người đã đọc bản kế hoạch do Hoắc Khải đưa ra.

Kế hoạch được xây dựng dựa trên ý tưởng của Hoắc Khải và những vấn đề có thể phát sinh trong quá trình thực hiện. Điều quan trọng nhất là Hi Vọng Mới có thể đạt được những lợi ích gì, và những thay đổi nào sẽ xảy ra đối với toàn bộ nhân loại.

Sau khi đọc xong bản kế hoạch, mọi người đều im lặng, tuy không nói nhưng trên mặt hầu hết đều đã lộ ra vẻ khâm phục.

Chỉ có Hoắc Khải mới có thể lập ra được một kế hoạch kỳ vĩ như vậy, tham vọng của anh không bao giờ là thứ mà người khác có thể tưởng tượng ra, nhưng lại lớn đến mức ngay cả hành tinh này cũng không thể trói buộc nổi nữa.

Một lúc lâu sau, Ninh Thần mới ngẩng đầu nhìn anh, rồi nói: "Em đồng ý với kế hoạch của anh".

Ngay cả người nắm quyền kiểm soát đứng thứ hai của công ty cũng đã đồng ý, thì những người khác còn có thể nói gì. Trong bản kế hoạch, Hoắc Khải đã nói rõ rằng số cổ phần được tặng ra chỉ có quyền được chia cổ tức, toàn bộ quyền quyết định vẫn nằm trong tay anh và Ninh Thần.

Hơn nữa, số cổ phần này cũng không được chia theo bình quân đầu người, mà được phân bổ dựa trên sức mạnh toàn diện của đất đai và lượng tài nguyên khoáng sản mà họ có thể được chia sẻ.

Nhìn vào bức tranh tổng thể, tất cả họ đều có thể hưởng lợi từ kế hoạch lần này.

Bây giờ tất cả các thành viên đã nhất trí, cuộc họp này đương nhiên không còn gì phải bàn cãi, cho nên các cuộc họp tiếp theo sẽ bàn đến cách thực hiện kế hoạch này.

Mặc dù Hoắc Khải đã lên kế hoạch chi tiết, nhưng làm thế nào để những người bên dưới thực hiện nó đến mức hoàn hảo vẫn là một nhiệm vụ vô cùng thách thức.

Suy cho cùng, kế hoạch lần này là nhắm tới toàn thế giới, bất kể kế hoạch có chỉ ra một tương lai tươi sáng đến cỡ nào, thì chắc chắn vẫn sẽ gặp phải rất nhiều phản kháng.

Nhất là ở địa phương, e rằng nơi đây sẽ trở thành nơi vấp phải sự chống đối nhiều nhất. Phải thuyết phục người dân địa phương như thế nào, điều đó tùy thuộc vào khả năng của mỗi người đang ngồi ở đây.

Một ngày sau, tất cả các thành viên của Hi Vọng Mới đã được cử đi, và một thông báo chính thức đã được đăng trên trang web chính thức.

Hi Vọng Mới sẽ tiến hành tặng cổ phần miễn phí cho đối tác, phân bổ số cổ phần này sẽ dựa trên việc phân tích các thế mạnh toàn diện của đối tác, như diện tích đất đai, tài nguyên khoáng sản và số lượng nhân tài. Đầu tiên họ sẽ phân bố 30% cổ phần, sau đó sẽ tiếp tục tăng lên 60%.

Tin tức được tung ra khiến cho cả thế giới sôi sục.

Là công ty lớn nhất thế giới, Hi Vọng Mới đang muốn tặng cổ phần miễn phí?

Hơn nữa còn tặng đi rất nhiều trong cùng một lúc! Họ đã điên rồi sao!

Đương nhiên, thông báo không nói rõ về lý do tại sao họ muốn tặng đi cổ phần, nhưng trong các cuộc thảo luận thực tế thì chắc họ cũng sẽ đề cập đến ít nhiều, vì vậy mọi người đều có thể cân nhắc trước khi tham gia vào.

Đúng như dự đoán của Hoắc Khải, quốc gia đã bày tỏ sự phản đối mạnh mẽ, các cơ quan ban ngành đã đến nói chuyện với Hoắc Khải và Ninh Thần, mong muốn họ sẽ rút lại tin tức.

Cần phải biết, Hi Vọng Mới đang kiếm tiền với một tốc độ đáng kinh ngạc. Mỗi năm, chỉ tính riêng thuế thì số tiền đó cũng đã lên đến con số vô

cùng khủng. Nếu mấy chục phần trăm cổ phần của Hi Vọng Mới bị tặng miễn phí, thì cũng tương đương với việc tiền thuế thu được mỗi năm đã bị cắt giảm đến hơn một nửa.

Đối với quốc gia mà nói, điều này dường như không có lợi ích gì cả.

Đích thân Hoắc Khải đã đứng ra làm người đàm phán, thảo luận với các cơ quan ban ngành để trình bày lý do của mình.

Còn đối với những nơi khác thì họ rất quan tâm đến vấn đề này, vì mọi người đều muốn nhận được một phần của chiếc bánh lớn mà Hi Vọng Mới đưa ra.

Có những người tham lam còn tìm đến Hi Vọng Mới để yêu cầu được nhận 20%, thậm chí là 30% cổ phần.

Mấy người này chỉ đơn thuần là thích đòi hỏi, cũng sẽ chẳng có lợi ích gì thêm, vì Hoắc Khải đã sớm quyết định sẽ phân bố số cổ phần tặng ra như thế nào rồi. Căn cứ vào tình huống hiện tại, có thể sẽ có những thay đổi nhất định, nhưng độ chênh lệch cũng sẽ không quá lớn.

Yêu cầu 20-30% cổ phần như vậy chỉ đơn giản là mơ tưởng viễn vông.

Có người sẵn sàng chấp nhận, nhưng cũng có một số kiên quyết từ chối.

Trên đời này người thông minh không hề thiếu, họ dường như hiểu được ý định thực sự của Hoắc Khải, nên kiên quyết tỏ thái độ coi thường việc tặng miễn phí cổ phần này của Hoắc Khải.

Chỉ cần tiếp tục hạn chế tài nguyên của các người, thì chúng tôi muốn có cái gì các người còn dám không cho hay sao?

Trong những lần trao đổi trước, họ lúc nào cũng làm như vậy, vô cùng hiệu quả.

Nhưng bây giờ thì khác, Hi Vọng Mới đã dùng toàn lực để giảm cổ phần của mình xuống, chỉ trong vòng nửa năm họ đã tặng đi 30% cổ phần.

Về cơ bản, các khu vực rộng lớn khác nhau đã thu được rất nhiều phần trăm cổ phần, trong đó thì tất nhiên địa phương chiếm hơn 10%, sau đó là khu vực của chú Sam chiếm 9%, rồi đến khu vực săn gấu cũng chiếm được 9%. 2% còn lại được phân bổ cho những nơi khác.

Điều này đã khiến nhiều người cảm thấy không hài lòng, ba khu vực lớn chiếm được nhiều cổ phần như vậy mà chúng ta chỉ nằm trong số rất nhiều nơi chia nhau 2% cổ phần?

Nhưng Hoắc Khải đã không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, cũng như không đề cập đến việc phân chia cổ phần sau đó nữa.

Điều này đã làm cho một số khu vực thậm chí còn hạn chế tài nguyên của Hi Vọng Mới nhiều hơn vì cảm thấy không hài lòng, hơn nữa còn tuyên bố rằng họ sẽ trừng phạt Hi Vọng Mới. Chỉ cần công ty có dính dáng đến Hi Vọng Mới đều không được phép đến để mua nguyên liệu.

Trong quá khứ, điều này có thể làm cho Hi Vọng Mới trở nên rất thụ động, thậm chí rất khó để giải quyết.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ba khu vực có nguồn tài nguyên mạnh nhất đã được giải quyết xong, cho nên nhiều chuyện khác đã trở nên rất dễ dàng.

Ba khu vực này có hầu hết các tài nguyên trên thế giới. Nếu không có, họ có thể mua chúng ở nơi khác. Không có nơi nào dám cùng một lúc xúc phạm đến ba thế lực này.

Sau khi họ mua nó, họ sẽ bán nó cho Hi Vọng Mới, nhưng họ thậm chí còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn với số nguyên liệu đó vì họ biết rằng Hi Vọng Mới không thể mua nó ở nơi khác.

Trong quý đầu tiên sau khi tặng đi cổ phần, Hi Vọng Mới đã tiến hành chia cổ tức hàng quý.

Cứ một phần trăm cổ phần sở hữu sẽ nhận được gần 200 tỷ đồng tiền cổ tức.

Giống như ở địa phương nơi chiếm tỉ lệ cổ phần lớn nhất, với 10% quyền cổ phần, tức là họ đã thu về hai ngàn tỷ đồng, điều đó cũng tương đương với việc họ đã biến địa phương thành một nơi vô cùng hùng mạnh về kinh tế một cách hết sức dễ dàng.

Hơn nữa, vì họ đã có được cổ phần của Hi Vọng Mới, nên họ sẽ có nhiều khả năng hợp tác chiến lược sâu rộng hơn với Hi Vọng Mới.

Nhiều công nghệ không được bán ra bên ngoài, họ đều có thể cùng với Hi Vọng Mới hợp tác phát triển.

Thực ra số tiền nhận được cũng không phải là đặc biệt quan trọng, dù có thu được gần 10 ngàn tỷ một năm thì cũng chỉ bằng 10% của cả nước. Mặc dù không công ty nào có thể đạt đến quy mô như này, nhưng thứ họ thực sự coi trọng là công nghệ chứ không phải là tiền bạc.

Đặc biệt, các công nghệ kỹ thuật cao khác nhau mà Hi Vọng Mới đã làm chủ như động cơ phản trọng lực, đại bác phần tử, vũ khí laser,... đều là những thứ mà họ rất muốn có được.

Trên thế giới này chưa bao giờ tồn tại thứ gì gọi là hòa bình, chỉ là ai có vũ khí mạnh mẽ thì sẽ có thể tạo nên hòa bình.

Dù bạn không đánh người khác thì cũng không ai dám đánh bạn, đây chính là sự răn đe.

Dưới sự chỉ đạo Hoắc Khải, Hi Vọng Mới đã cho phép họ hợp tác phát triển vũ khí. Tuy nhiên, dữ liệu kỹ thuật của vũ khí và quyền sáng chế cuối cùng vẫn thuộc về Hi Vọng Mới.

Nói một cách đơn giản, chúng ta có thể phát triển và sử dụng công nghệ cùng nhau, nhưng bạn không thể cướp đoạt những thành tựu công nghệ của chúng tôi.

Nhưng đây đã là một tiến bộ rất lớn, trong quá trình phát triển cùng nhau, những người khác có thể thu được rất nhiều thông tin kỹ thuật từ Hi Vọng Mới. Chỉ cần đủ kín đáo thì sẽ không ai biết cho dù họ có bí mật lấy đi một ít thông tin.

Suy cho cùng, những thứ đã được lưu trong bộ não của con người thì không thể nào bị xóa hết được.

Tất nhiên, không hẳn là không thể xóa ký ức được, đội công nghệ tái sinh đã tiến hành một nghiên cứu rất chuyên sâu về não người, và với sự giúp đỡ của viện thiết kế vũ khí, họ đã cố gắng phát triển khả năng lấy đi trí nhớ của người khác.

Hiện tại, máy xóa ký ức thế hệ đầu tiên ảnh hưởng đến thần kinh não bộ rất nhiều và có tác dụng phụ rất lớn nên tạm thời vẫn chưa được công bố.

Nhưng nếu Hi Vọng Mới thực sự muốn giữ bí mật, thì dù cho có gặp tác dụng phụ nào đi chăng nữa họ cũng sẽ sử dụng để ngăn chuyện bị đánh cắp thông tin.

Chỉ có điều Hi Vọng Mới đã không làm tới bước đó, họ chỉ muốn sử dụng những tài liệu này để giữ cho mọi người chắc chắn trong tầm kiểm soát.

Hơn nữa, những người khác có thể mượn công nghệ của Hi Vọng Mới và Hi Vọng Mới cũng đồng ý tiếp nhận một số công nghệ nhất định từ họ. Mặc dù Hi Vọng Mới đang dẫn đầu về nhiều công nghệ, nhưng vẫn còn một số công nghệ còn thiếu sót, cần được bổ sung.

Hơn nữa, đối với vấn đề tài nguyên, không có ai hạn chế Hi Vọng Mới nữa, Hi Vọng Mới muốn gì đều có thể mua được.

Song phương đều nhận được những thứ mình muốn, hợp tác vô cùng vui vẻ.

Đồng thời, con số 1% cổ phần được chia 200 tỷ đồng cổ tức hàng quý đã khiến cả thế giới phải ghen tị.

Đặc biệt ở những nơi có nguồn tài nguyên dồi dào nhưng kinh tế còn lạc hậu, người dân rất có nhu cầu hợp tác với Hi Vọng Mới nên đã chủ động mở rộng cửa.

Người ta đưa tới tận cửa nhiều tiền như vậy các người lại không muốn nhận, chỉ muốn hạn chế tài nguyên của người ta rồi thu lại được chút ít tiền phối hợp? Đúng là ngu xuẩn!

Khi cổ tức hàng quý được tiến hành phân chia đến lần thứ ba, Hi Vọng Mới cuối cùng đã thông báo rằng họ sẽ một lần nữa tặng ra thêm 30% cổ phần.

Đây sẽ là lần phân phối cổ phần cuối cùng của Hi Vọng Mới. Nếu bỏ qua thì sẽ không còn cơ hội.

Lần phân phối cổ phần này tất nhiên thu hút vô số sự cạnh tranh của mọi người, những người trước đây coi thường bây giờ cũng đã liều mạng lấy ra những thứ mình có trong tay, muốn đổi lấy cổ phần!

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 722: Xây Dựng Thế Lực

Mọi người đều biết rằng đây sẽ là lần cuối cùng Hi Vọng Mới tặng ra cổ phần.

Hơn nữa xét theo tình hình hiện tại, Hi Vọng Mới đã tặng miễn phí 60% cổ phần, trừ 10% cổ phần đã được mua hết trước đó thì giờ trong tay họ chỉ còn lại 30% cổ phần.

Mặc dù 30% cổ phần này vẫn nắm 100% quyền quyết định công ty, nhưng điều khá khó hiểu là 70% lợi nhuận hàng năm của một công ty có quy mô lớn nhường đó đã được tặng đi hết.

Như vậy, việc Hi Vọng Mới tiếp tục tặng cổ phần là điều khó có thể xảy ra. Nếu lợi nhuận riêng của công ty nhận được quá nhỏ, thì họ sẽ không thể tiếp tục điều hành một công ty có quy mô như vậy.

Tất nhiên, Hoắc Khải, người có quyền ra quyết định, có quyền ngăn chuyện này lại để dành tiền cho các dự án phát triển vì đây là chi phí vận hành cần thiết.

Nhưng đối với câu hỏi kiếm được bao nhiêu tiền, thực ra anh đã không còn quan tâm nhiều nữa.

Người giàu luôn nói rằng họ không còn quan tâm đến tiền bạc, đối với họ thì tiền bạc chỉ là những con số.

Câu nói này cũng không phải là một câu nói cường điệu. Khi việc kiếm tiền đã trở nên rất dễ dàng và có vô số tiền sẽ chảy vào túi của họ mỗi ngày, họ thực sự sẽ không còn coi trọng tiền bạc nữa.

Cho dù có tiêu xài xa hoa đến đâu đi chăng nữa, thì một người cả đời có thể tiêu hết bao nhiêu tiền chứ? Cứ cho là tiêu 1 tỷ mỗi ngày, thì mỗi năm cũng chỉ tiêu hết 300 tỷ.

Mà 1% cổ phần của Hi Vọng Mới có thể kiếm được tận 800 tỷ lợi nhuận mỗi năm!

30% vốn cổ phần do Hoắc Khải và Ninh Thần nắm giữ tương đương với lợi nhuận 24 ngàn tỷ mỗi năm. Và con số này sẽ còn tăng lên khi quy mô của Hi Vọng Mới tiếp tục được mở rộng.

Số tài sản đó là một lý do quan trọng để Hoắc Khải đưa ra quyết định này.

Tiền nhiều như vậy cũng không tiêu hết được, nên dùng để mua lòng người thì tốt hơn.

Lần thương nghị tặng cổ phần trước đó mất nửa năm mới hoàn thành, nhưng lần này chỉ mất chưa đầy một tuần đã hoàn thành.

Tất cả mọi người đều ồạt lao vào, bao gồm cả ba khu vực lớn trước đây đã có được một lượng lớn cổ phần cũng muốn tham gia vào cuộc cạnh tranh.

Bọn họ biết trong tay mình đã có nhiều cổ phần, cho nên tình nguyện chia sẻ nhiều thêm một chút tài nguyên.

Phải nói rằng ba khu vực này thực sự có lợi thế hơn những người khác khi tham gia cạnh tranh.

Nhóm đàm phán của Hi Vọng Mới đã sử dụng các ưu đãi chia sẻ thêm tài nguyên của ba khu vực lớn như một quân cờ để đàm phán với những người khác.

Kết quả là không còn ai dám nói đến chuyện đòi tăng cổ phần nữa, hơn nữa họ còn hận không thể trực tiếp đồng ý ngay từ điều kiện đầu tiên của Hi Vọng Mới.

Một tuần sau, tổng số 70% cổ phần chính thức được tất toán.

60% trong số đó nằm trong tay các khu vực lớn khác nhau, trong khi 10% nằm rải rác trong khu vực tư nhân và được nắm giữ bởi các tổ chức đầu tư và một số người dân bình thường.

Kết quả là sự hạn chế tài nguyên đối với Hi Vọng Mới đã chính thức được dỡ bỏ. Nơi có diện tích càng nhỏ, kinh tế càng lạc hậu thì lại càng mong muốn Hi Vọng Mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn, như vậy thì số cổ tức mà họ được chia sẽ tăng lên gấp mười lần, gấp trăm lần, gấp ngàn lần!

Họ lấy ra tất cả những thứ mình có và đóng góp cho Hi Vọng Mới một cách vô điều kiện, dù sao thì những thứ này không cho đi được cũng không biết để làm gì.

Và vì hầu như tất cả các khu vực trên thế giới đều đã nhận được lợi ích từ Hi Vọng Mới, nên bây giờ điểm thu mua của Hi Vọng Mới trên toàn thế giới đã trở nên vô cùng nhiều.

Điều này khiến hầu hết các vùng đều phải tìm cách nâng cao sức cạnh tranh, nếu không số tài nguyên mà họ có, muốn bán cũng không bán được.

Mất chưa đầy một năm, từ sự khan hiếm tài nguyên ban đầu, Hi Vọng Mới đã biến khó khăn thành cơ hội, đến cuối cùng thì tài nguyên đều được dâng đến tận cửa.

Mặc dù họ đã phải trả một cái giá bằng 60% cổ phần, nhưng lợi ích thu vềđược là rất lớn.

Mọi công việc kinh doanh của Hi Vọng Mới hiện nay đều diễn ra vô cùng suôn sẻ, muốn người có người, muốn tiền có tiền, muốn tài nguyên có tài nguyên.

Quy mô của Hi Vọng Mới lại một lần nữa mở rộng rầm rộ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ trong sáu tháng, quy mô tài sản đã tăng lên gấp mấy lần.

Ở quy mô của họ, vốn dĩ đã rất khó để có thể tăng lên gấp đôi chứ đừng nói đến việc tăng gấp nhiều lần.

Điều đó cũng có nghĩa là, hiện nay trong quá trình mở rộng, chi phí đã tăng lên và lợi nhuận giảm xuống. Đợi đến khi lợi nhuận tăng lên, tổng lợi nhuận của Hi Vọng Mới sẽ lớn hơn một nửa tổng số của thế giới!

Doanh nghiệp tư nhân có thể đạt tới quy mô này là chưa từng có trong lịch sử, đoán chừng những người đến sau cũng sẽ không thể vượt qua.

Đây là một điều kỳ diệu trong quá trình phát triển của nhân loại, ai cũng thấy được và công nhận khả năng của Hoắc Khải.

Nếu không có một lý tưởng rộng lớn có thể chứa đựng toàn bộ vũ trụ thì làm sao có thể làm được những chuyện như vậy.

Khi cả thế giới chọn cách giữ mối quan hệ chặt chẽ với Hi Vọng Mới, thì khu vực bản địa nơi có Hắc Ma Thần Hela đã bị phong tỏa chặt chẽ.

Ngoại trừ 500km bên trong Helheim, các khu vực khác đều được bố trí đầy đủ các đội ngũ được vũ trang đến tận răng.

Các đội này đều được trang bị vũ khí laser có thể tạo ra sát thương cực lớn, từ đầu đến chân đều được bao bọc bởi một lớp lá chắn có thể ngăn chặn việc bị chiếm đoạt sức mạnh tinh thần.

Qua nhiều năm nghiên cứu, đội kế hoạch tạo thần đã học được rất nhiều điều về năng lượng thể và biết cách đối phó với bọn chúng.

Tuy nhiên, càng hiểu rõ, họ lại càng cảm nhận được sức mạnh của Hắc Ma Thần Hela kinh hoàng đến cỡ nào.

Bởi vì năng lượng thể chỉ là một cá thể mạnh hơn người bình thường vài lần, không có ràng buộc về giới tính, tình cờ tồn tại độc lập trong thế giới này, vì vậy nó có thể phát huy năng lực của mình tốt hơn.

Mà Hắc Ma Thần Hela thì dường như không có giới hạn về năng lượng, nó có thể hấp thụ vô hạn mọi sức mạnh tinh thần để tăng cường sức mạnh cho bản thân.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, cho dù mỗi tuần nó chỉ chiếm đoạt sức mạnh tinh thần của một người, thì nó cũng đã phát triển đến một trạng thái cực kỳ đáng sợ.

Nhưng dường như nó không có bất kỳ kế hoạch nào để rời khỏi Helheim và tấn công xã hội loài người.

Các tín hiệu vệ tinh hiện nay đã không còn có thể xuyên qua Helheim, nơi một lớp bảo vệ khổng lồ đã được thiết lập. Không thể nhìn thấy gì ngoại trừ một màn sương mù dày đặc.

Không ai biết Hắc Ma Thần Hela đang làm gì bên trong, chỉ những người ở gần ranh giới của Helheim thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy một con tàu con thoi bên trong. Điều này chứng tỏ những người bản địa bên trong vẫn chưa bị "ăn thịt", đồng thời nó cũng cho thấy Hắc Ma Thần Hela đã dần chuyển hóa sang một dạng khác.

Nói một cách chính xác, nó đã hình thành nên ý thức độc lập của riêng mình, biết rằng mục đích sống sót của nó không phải là sự giết chóc bất tận.

Theo phân tích mô hình của đội kế hoạch tạo thần, Hắc Ma Thần Hela hiện tại ít nhất cũng phải sở hữu năng lực tu luyện như đã ở trong vùng đất phước lành hàng trăm năm. Và loại năng lực này đủ để khiến sức mạnh tinh thần của một người đạt đến mức có thể gây chấn động địa cầu.

Chuyện dùng một quyền đập vỡ một ngọn núi trong truyền thuyết tưởng chừng như không thể, nhưng trên thực tế, với năng lực này mà có thể làm được điều đó cũng không còn là điều quá khó tin.

Vì vậy, Hắc Ma Thần Hela đã trở thành một thanh gươm sắc nhọn lơ lửng trên đầu con người. Không ai biết khi nào nó sẽ ra khỏi Helheim,

nhưng tất cả đều biết rằng khi Hắc Ma Thần Hela xuất hiện trong xã hội loài người thì nó sẽ là một thảm họa cho toàn nhân loại.

May mắn thay, cho đến nay, không ai biết rằng Hắc Ma Thần Hela là thứ đã tiến hóa từ thế hệ đầu tiên của trí tuệ nhân tạo Sáng Thế Kỷ.

Nếu không, tòa nhà của Hi Vọng Mới sợ là sẽ bị người ta phá nát.

Vì vậy, nhân loại đã tập hợp tất cả nhân tài lại với nhau và thực hiện nhiều thí nghiệm trong phòng thí nghiệm cấp cao của Hi Vọng Mới.

Họ hy vọng sẽ xây dựng được một đội ngũ cực kỳ hùng mạnh để đối phó với những khủng hoảng trong tương lai trước khi thảm họa ập đến.

Ba năm chớp mắt đã trôi qua thật nhanh, sáng hôm nay, Hoắc Khải đưa Ninh Thần và Cố Phi Dương đi dã ngoại trong một khu rừng nguyên sinh.

Bữa ăn của họ làm từ thỏ rừng, nấm hoang dã, nấm cục và những thứ tương tự. Người máy vệ sĩ, vốn đã hoàn toàn được nhân bản hóa, được ban tặng trí thông minh nhân tạo và tư duy thần kinh của Sáng Thế Kỷ, đã câu được vài con cá ngon lành từ dưới sông.

Tất cả các loại gia vị tự nhiên nguyên chất được nghiền nhỏ, người máy dùng tia laser đốt lửa, giống như dùng đại bác để bắn muỗi, dùng không đúng chỗ.

Đường Đường và Nhạc Văn Văn giờ đã trưởng thành, đã trở thành những cô gái duyên dáng. Nhan sắc của hai người con gái nổi tiếng khắp thế giới, chưa kể đến việc bố của họ là ông chủ lớn của Hi Vọng Mới, chỉ riêng lý lịch danh tính này thôi cũng đủ khiến vô số đấng mày râu phải ngả mũ bái phục.

Những người muốn theo đuổi họ có khi còn có thể xếp thành vòng tròn bao lấy toàn bộ hành tinh!

Nhưng hai người con gái chưa bao giờ tỏ ra có ấn tượng tốt với bất kỳ chàng trai nào, bởi vì trong trái tim họ, chỉ có một người đàn ông tốt nhất

trên đời, đó chính là bố của họ.

Lấy Hoắc Khải làm hình mẫu để so sánh, tất nhiên sẽ chẳng ai có thể vượt qua.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 723: Sương Đen Tan Hết

Mối quan hệ của hai người giống như Ninh Thần và Cố Phi Dương vậy, càng ngày càng tốt lên.

Vấn đề tiền bạc mà ban đầu Ninh Thần để tâm thì Cố Phi Dương cũng đã thực hiện lời hứa của mình, lập một lời thề công khai trên giấy với Nhạc Văn Văn rằng sẽ không bao giờ động vào tài sản của Hi Vọng Mới.

Dĩ nhiên công ty vũ đạo này của Cố Phi Dương cũng đã phát triển cực kỳ tốt đẹp rồi. Cho dù không niêm yết thì vẫn có thể đạt 1 tỷ lợi nhuận mỗi năm.

Hiện giờ công ty đang tiến quân thử sức tại thị trường nước ngoài. Cụ thể ra sao vẫn chưa rõ. Nhưng điều có thể khẳng định là, chỉ dựa vào thân phận liên quan đến Hi Vọng Mới và người phụ nữ danh chính ngôn thuận của Hoắc Khải thôi cũng đủ để thu hút nhiều người rồi.

Cho nên Nhạc Văn Văn cũng tính là con nhà giàu, không thiếu gì tiền.

Khi tiền không còn là vấn đề thì cũng chẳng có quá nhiều chuyện xảy ra nữa.

Mà con trai của Hoắc Khải và Ninh Thần đã lên tiểu học.

Cậu bé này rất mạnh mẽ, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ hai chị gái và bố.

Đường Đường và Nhạc Văn Văn rảnh rỗi sẽ dạy cậu bé, lấy Hoắc Khải ra làm gương. Bắt cậu bé phải làm mọi thứ giống hệt bố, khiến cậu bé vô cùng buồn bực.

Bố đỉnh như thế thì em bằng thế nào được!

Nhưng hai chị gái rất lợi hại. Cậu bé không đánh được, mà dù có đánh được thì cũng không dám đánh, vì Hoắc Khải sẽ đánh đít cậu bé.

Thật ra Hoắc Khải cũng không đánh đập gì, nhưng một ánh mắt của anh cũng đủ làm con trai run sợ rồi. Đây là khí thế của người thượng vị, cả thế giới chẳng có mấy ai chịu đựng được.

Giờ đây thỉnh thoảng Hoắc Khải cũng đưa cả nhà đến vùng đất phước lành để tu luyện, thậm chí còn lắp đặt cả thiết bị ép năng lượng trong nhà. Cho dù không tốt như của vùng đất phước lành nhưng ít ra vẫn hơn các nơi khác mấy chục lần.

Cho nên chỉ trong vòng mấy năm mà cả nhà đều có tiến bộ không nhỏ. Nhạc Văn Văn là kém nhất nhưng cũng đã dùng được sức mạnh tinh thần để khống chế cho cốc bay khắp nơi.

Hoắc Khải có thiên phú tốt nhất, rồi đến con trai. Hai bố con tuy cách biệt tuổi tác nhưng thiên phú thì tương đương.

Theo kết quả kiểm tra của đội ngũ kế hoạch tạo thần, hai bọn họ có thể coi là có thiên phú đỉnh nhất trong nhóm người tham gia kiểm tra.

Con trai thì ở đó khổ luyện, hai đứa con gái lại đi khắp nơi hái hoa bắt bướm, còn Ninh Thần và Cố Phi Dương thì nói những chuyện thời sự.

Đây là một gia đình hòa hợp. Nhìn cảnh này, Hoắc Khải cũng cảm thấy yên lòng.

Nếu như không có những chuyện phiền não khác thì có lẽ đây là nơi khiến anh thích nhất.

“Lý Phong, ban nãy Phi Dương nói với em rằng tiến triển của công ty bọn họ khá tốt, em đang nghĩ xem có nên kết hợp với công ty mình để quảng cáo hay không”, Ninh Thần nói.

“Chuyện nhỏ này các em cứ tự chốt đi”, Hoắc Khải lười biếng nằm trên mặt đất, người máy làm việc nhà đang giúp anh mát xa vai.

“Bố ơi, khi nào thì con được học máy bay ạ?”, Đường Đường chạy tới hỏi.

Máy bay siêu tốc độ do Hi Vọng Mới thiết kế đã được chính thức lên sàn, tốc độ cao nhất đạt được sẽ gấp 130 lần tốc độ âm thanh.

Đồng thời, động cơ phản trọng lực v2 cũng đã được thiết kế xong và đang trong quá trình chế tạo. Chỉ cần có kết quả của máy bay v1 thì sẽ tiến hành thay đổi thiết kế cho máy bay v2.

Theo lí luận thiết kế, tốc độ cao nhất của động cơ phản trọng lực v2 có thể nhanh gấp 200 lần tốc độ âm thanh, thậm chí là hơn. Hơn nữa, bên trong máy bay cũng sẽ có thiết bị chống lại lực ly tâm, đảm bảo phi hành gia không bị ngăn trở.

Máy v1 chạy theo phương thức thuần trí tuệ nhân tạo nên vẫn khiến người ta không yên tâm cho lắm. Nếu không dùng đến trí tuệ nhân tạo, nhỡ phần mềm điện tử có vấn đề thì sẽ rất rắc rối.

Quan trọng nhất là thiết bị ly tâm là bắt buộc, nếu không thì người trong đó sẽ rất khó chịu.

Hiện giờ máy bay siêu tốc độ chủ yếu do tiểu đội S sử dụng, những người khác muốn cũng không được, vì tốt chất cơ thể không đạt yêu cầu.

Mặc dù tiểu đội S đã trải qua cải tạo sinh vật v3 nhưng vẫn phải huấn luyện nghiêm khắc thì mới miễn cưỡng thích ứng được.

Đường Đường luôn luôn yêu thích loại máy bay siêu tốc độ này, nên cực kỳ muốn thử.

Cô bé rất gan dạ, muốn thử đủ thứ thử thách mới lạ chứ không giống Nhạc Văn Văn chỉ đứng hâm mộ từ xa. Tính cách của hai người khác biệt hoàn toàn.

Nhưng lâu dần, tính cách của Nhạc Văn Văn cũng đã có điều thay đổi. Ít nhất khi Đường Đường nói muốn làm phi hành viên thì cô bé đã dám đứng bên cạnh, nhìn Hoắc Khải với ánh mắt mong chờ.

“Tạm thời thì chưa đâu. Máy bay v1 vẫn chưa được lắp đặt thiết bị ly tâm, con không chịu được tốc độ cao như thế đâu. Khi nào lắp đặt xong, máy bay v2 lên sàn thì con có thể thử”, Hoắc Khải đáp.

“Nguy hiểm bỏ xừ chứ có gì hay mà thử, con gái con đứa, suốt ngày động vào mấy cái đó làm gì”, Ninh Thần bất mãn nói.

“Mẹ, con đâu phải trẻ con nữa, con lớn rồi mà”, Đường Đường dẩu môi.

“Lớn rồi thì làm sao, con có đến 7,80 tuổi thì cũng vẫn là trẻ con trong mắt mẹ!”, Ninh Thần đáp.

“Mẹ với dì Cố mới là trẻ con ý, chẳng biết ai tối nào cũng đòi bố ôm cơ. Lớn như thế rồi…”Đường Đường hừ mũi.

Ninh Thần và Cố Phi Dương đỏ bừng mặt, Cố Phi Dương lại tỏ vẻ muốn đánh: “Cái con bé này, đang yên đang lành lại lôi dì vào làm gì?”

Đường Đường cười hi hí chạy đi, những vẫn nói với Hoắc Khải: “Bố, khi nào có thì bố nhớ để con thử đầu tiên đấy!”

“Tại anh chiều con quá đấy, xem con bé kìa. Sau này chẳng biết ai sẽ lấy nó mất!”, Ninh Thần oán trách Hoắc Khải.

“Sao phải cần người quản con bé chứ? Anh thấy vậy rất tốt mà”, Hoắc Khải đáp.

“Hết cách với anh!”, Ninh Thần hừ rồi mặc kệ Hoắc Khải.

Hoắc Khải mỉm cười, đây đều là những gia vị trong cuộc sống.

Lúc này, máy giúp việc đột nhiên nhắc nhở: “Có điện thoại từ tiểu đội S”.

“Nhận”, Hoắc Khải đáp.

Người máy dùng hai mắt chiếu ra một màn chiếu, chỉ thấy bên trong có một người đàn ông cao lớn mặc áo giáp, nghiêm túc nói: "Ông chủ, sương đen của Helheim đã tan rồi ạ, chúng ta nên làm gì đây?"

Bên cạnh người đàn ông lại hiện ra màn chiếu thứ hai, là cảnh được truyền về từ vệ tinh.

Chỉ thấy làn sương đen bao phủ Helheim quanh năm nay đã tiêu tan sạch sẽ. Vệ tinh quay lại toàn bộ cảnh tượng với độ sắc nét rất cao.

Trong khu rừng rậm rạp đó có nơi thì hỗn loạn vô cùng, phần lớn cây cối đều bị cắt đứt hết, giống như bị sét đánh vậy.

Sấm sét tầm thấp rõ ràng là bất thường, đi ngược lại với quy luật của vật lý.

Tiểu đội S thành lập là để đối phó với những chuyện thế này, nhưng liên quan đến Hắc Ma Thần Hela thì đều phải cẩn trọng hết. Bọn họ không dám làm gì bất cẩn, chỉ dám xin chỉ thị của Hoắc Khải.

Hoắc Khải nói không chút do dự: "Dùng người máy để thăm dò, mọi người tạm thời giữ yên tư thế, chờ tôi qua đó".

"Rõ!", đội trưởng tiểu đội S đáp lời.

Sau đó, anh đứng dậy và nói với Ninh Thần cùng Cố Phi Dương: "Hai người ở đây chơi, anh đi xử lí chút việc".

"Nguy hiểm lắm, em đi với anh!", Ninh Thần nói.

"Thôi, anh sẽ không đến gần đâu. Mà em đi thì cũng không giúp được gì", Hoắc Khải nói thẳng, nhưng rất có lý.

Ninh Thần không phải thành viên chiến đấu, đi cũng vô dụng, mà còn dễ liên lụy đến kết quả cuối cùng.

Hoắc Khải không dài dòng nữa mà đi đến bãi đất trống nơi đặt một máy bay cỡ nhỏ.

Đây cũng là sản phẩm mới ra của Hi Vọng Mới, đều dùng động cơ phản trọng lực giống máy bay siêu tốc độ, nhưng chậm hơn nhiều, ít nhất thì có thể điều khiển được thoải mái.

Nhưng dù thế thì tốc độ thấp nhất của nó là gấp 10 lần tốc độ âm thanh và nhanh nhất là 40 lần. Nhưng đó là tốc độ ở trạng thái cực đoan, không thể sử dụng nhiều, nếu không thì máy bay này sẽ khó có thể bảo vệ được mạng sống của người lái.

Anh sử dụng máy bay cỡ nhỏ để bay đến Helheim, khi đến nơi, lần kiểm tra Helheim đầu tiên đã xong.

"Ông chủ", đội trưởng tiểu đội S lên đón, mở màn chiếu ra, vừa đi vừa nói: "Người máy vào được khoảng 50km thì bị phục kích. Là một đám quái vật. Dù đã cố gắng đột phá sâu hơn nữa nhưng cũng không được vì gặp rất nhiều quái vật, càng vào sâu càng mạnh, bọn chúng thậm chí còn xé được cả áo giáp hợp kim".

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 724: Mở Ra

Dựa theo những bức ảnh cuối cùng mà người máy ghi lại thì đó là một con quái vật đang nhe nanh múa vuốt. Bọn chúng giống sói, cũng giống gấu, có con giống hổ, có con giống cả mãng xà.

Nhưng chắc chắn là nó vô cùng mạnh mẽ và đột biến.

Một con mãng xà trong đó đột nhiên có cánh, nhả ra dịch độc đến kim loại còn không che chắn được.

Còn một con gấu cao gần 5 mét, đầu toàn gai nhọn, quạt một phát là người máy cũng bị nghiền nát.

Đám quái vật này được các nhà sinh vật học phân tích ngay tại chỗ thì biết rằng đó là loại biến dị. Vì gen cơ bản của chúng vẫn còn đó nên không thay đổi nhiều về vẻ ngoài.

Còn tại sao lại biến dị thì không nghĩ cũng biết.

"Ngoài chúng ra thì còn tin tức nào khác không?", Hoắc Khải hỏi.

Đội trưởng tiểu đội S nghĩ một lúc rồi đáp: "Ngoài ra, vị trí trung tâm của Helheim có mật độ năng lượng không ngừng tăng cao và đã đạt đến gần 3 ngàn besso rồi. Điều bất thường là mật độ rừng xung quanh không hề bị phá hoại, hiện giờ vẫn đang điều tra nguyên nhân".

Besso là một đơn vị đo lường mới để đo mật độ năng lượng do viện nghiên cứu chế tạo ra. Một quả lựu đạn bình thường có thể sản sinh ra khoảng 10 besso.

Mà một viên hỏa tiễn thì có 50 besso, bắn ra một phát đạn tự vận hành thì khoảng 200 besso.

Muốn đạt 1000 besso thì ít nhất cũng phải là đạn tự vận hành cấp chiến lược.

3000 besso đã tương đương với vũ khí hạt nhân rồi.

Theo lẽ thường thì các vật xung quanh năng lượng này sẽ bị phá hoại hết, không một sinh vật nào có thể tồn tại. Nhưng camera vệ tinh lại không thấy được cảnh tượng này.

Chứng tỏ năng lượng kia tuy mật độ dày nhưng lại bị hạn chế bởi một vị trí cố định, sẽ không chạm đến vật khác được.

Nhưng dù gì thì việc rừng rậm xuất hiện một thứ có mật độ cao như thế cũng cần được làm rõ. Nếu không một khi phát sinh cháy nổ thì các sinh vật trong bán kính 3km sẽ chết hết.

Nhưng đến cả người máy đột kích còn không vào được khu trung tâm thì người khác sao có thể.

Cách tốt nhất hiện giờ là lợi dụng máy bay siêu tốc độ để tấn công tầm thấp, cố mở một con đường đi vào.

Đám quái vật đó tuy có sức mạnh và ngoại hình đáng sợ nhưng lực phòng ngự của chúng vẫn nằm trong giới hạn công kích của vũ khí.

Vũ khí laser siêu sát thương vẫn có thể làm chúng bị đau được.

Mà máy bay siêu tốc độ đạt tốc độ gấp 100 lần thì cũng không một con nào đuổi theo được.

Nhưng Hoắc Khải vẫn có dự cảm không lành. Anh nghĩ một hồi rồi nói: "Tạm thời đừng cho người lên máy bay mà dùng trí tuệ nhân tạo điều khiển đi. Mục tiêu của chúng ta là tìm kiếm thông tin nội bộ của Helheim chứ không phải thương vong".

Thành viên tiểu đội S đồng tình với sự thận trọng của Hoắc Khải.

Mặc dù bọn họ đã trải qua 3 lần cải tiến sinh học thế nhưng bóng ma về việc đoàn diệt của tiểu đội S v1 vẫn đang lơ lửng trước mặt họ.

Phải biết rằng tiểu đội S v1 đã có rất nhiều người tham gia cải tiến sinh học v2, dù kém v3 rất nhiều nhưng cũng không đến nỗi một trời một vực. Mà khi đó Hắc Ma Thần Hela còn chưa đạt đến trạng thái đỉnh cao đã có thể tiêu diệt toàn bộ đội ngũ đó. Vậy bây giờ nó tiêu diệt toàn bộ tiểu đội S v2 cũng là điều dễ dàng.

Biết người biết ta là cái tốt, nên thành viên tiểu đội S đều yên lặng chờ đợi kết quả.

Dĩ nhiên, nếu Hoắc Khải muốn bọn họ xông vào thì bọn họ cũng sẽ không từ chối. Dù gì bối cảnh thành lập của họ cũng là để đối phó với sự uy hiếp của Hắc Ma Thần Hela.

Sau đó, một máy bay siêu tốc dài hơn 20 mét từ không trung vụt đi. Khi tiến vào Helheim, pháo laser ở bên trong cũng được khởi động, tạo thành hai cái hố sâu trong rừng.

Rất nhiều quái vật đều kêu gào về phía không trung nhưng lại không làm gì được. Tốc độ gấp 100 lần tốc độ âm thanh này là thứ bọn chúng không thể đối phó nổi.

Nhưng chỉ một giây sau, một làn khói đen bay ra từ trong rừng và đuổi theo máy bay.

Tốc độ của khói đen rất nhanh, đến mức máy bay suýt thì không tránh kịp. Cũng may bên trong là trí tuệ nhân tạo nên phản ứng nhanh hơn con người và chịu đựng được độ lật bất ngờ.

Sau khi thoát khỏi công kích đó một cách xuýt soát, máy bay siêu tốc độ đã rời khỏi phạm vi của Helheim.

Mà bên trong camera vệ tinh đã hiển thị vị trí trung tâm Helheim.

Chỉ thấy bên trong rừng sâu là Hắc Ma Thần Hela quyến rũ đang đứng trên một bức tường năng lượng.

Mật độ của bức tường này đã vượt quá 3000 besso và còn đang dần dần mở rộng ra, giống như một cánh cửa lớn vậy. Mặc dù không biết đằng sau cánh cửa có cái gì, nhưng có thể nhìn thấy có bóng dáng đang di động qua những kẽ khói đen.

Rõ ràng là có sinh vật phía sau bức tường.

Cùng lúc đó, kỹ thuật viên phụ trách giám sát năng lượng kêu lên thất thanh: "Mật độ lại tăng cao rồi, đang lên đến 4000 besso! Không, đã quá 4000 rồi, vẫn còn đang tăng!"

Cùng với tiếng kêu đó, trung tâm Helheim bắt đầu tỏa ra những ánh sáng màu đen.

Đúng vậy, rõ ràng là sánh sáng màu đen nhưng lại rất rõ ràng. Cảnh tượng khó hiểu này khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Một giây sau, đất trời rung chuyển, mật độ trong máy lại tăng cao không ngừng, nháy mắt đã đạt 8 ngàn!

8000 besso đã là một mật độ khổng lồ rồi, nhưng con số này vẫn đang tăng lên. Có lẽ nó sắp vượt qua 10 ngàn rồi!

Không ai dám tưởng tượng 10 ngàn besso năng lượng mà bùng nổ thì sẽ xảy ra chuyện gì. Bọn họ chỉ biết với vị trí hiện giờ của họ, nếu có nổ thì e là không ai còn sống sót được.

Gió thổi điên cuồng, mặt đất rung chuyển, bắt đầu nứt ra. Mây đen dày đặc, sấm sét chớp nhoáng.

Đội trưởng tiểu đội S hét lên với Hoắc Khải: "Ông chủ, anh mau chạy đi!"

Mắt thấy tình hình quá sức nguy hiểm, bọn họ không dám để Hoắc Khải ở lại, nếu không bọn họ không gánh nổi trách nhiệm nếu xảy ra sự cố.

Nhưng Hoắc Khải lại lắc đầu, tỏ ý không đi.

Không phải anh không muốn đi, mà là không đi được.

Mặc dù mới chỉ đạt 10 ngàn besso năng lượng và chưa phát nổ, nhưng uy lực của nó đã tạo ra trường điện từ ở khắp nơi. Đến cả máy đo đạc cũng đã bị nổ.

Máy bay siêu tốc lắc lư trên không trung, suýt nữa thì rơi xuống.

Cũng may trí tuệ nhân tạo kịp thời khống chế cho máy bay bay ra một đoạn thì mới thoát nạn được.

Khi tất cả các loại máy móc đã bị hỏng, Hoắc Khải muốn đi thì chỉ có thể dựa vào hai chân thôi.

Nhưng thế cũng vô dụng, vì nếu xảy ra nguy hiểm thì hai chân anh chạy thoát thế nào được.

"Lập tức đưa những đội viên không chiến đấu rời đi, những người khác lập trận hình chiến đấu!", Hoắc Khải hét với một viên chỉ huy.

Đội ngũ phụ trách phong tỏa Helheim đều là liên hợp thể của các khu vực, bọn họ đã thống nhất chọn ra một viên chỉ huy.

Viên chỉ huy dày dặn kinh nghiệm này đã dự đoán đến trường hợp máy móc bị hỏng. Hoắc Khải vừa nói, anh ta đã rút ra một súng bắn tín hiệu màu đỏ.

Đạn màu đỏ bay lên tức là tín hiệu của chiến đấu.

Khi nhận được tín hiệu, tất cả các đội ngũ phong tỏa đều bắt đầu tiến về hướng này.

Bọn họ ở đó không xa, chỉ 2 phút sau là Hoắc Khải đã thấy một lượng lớn đội viên xuất hiện.

Hiện giờ ngoài Hoắc Khải ra thì hầu hết các thành viên phi chiến đấu đều đã rời đi.

Khi các đội ngũ này tập hợp, năng lượng trung tâm của Helheim cũng đạt đến đỉnh.

Chỉ thấy một ánh sáng màu đen từ trên trời giáng xuống, sau đó mặt đất rung chuyển càng thêm tợn.

Một loạt âm thanh inh tai nhức óc vang lên.

Tất cả đều há hốc mồm nhìn thấy một người khổng lồ cao mấy chục mét đi ra từ làn khói đen.

Người khổng lồ này hệt như ma quỷ trong truyện, có hai sừng, xung quanh là lửa đen, một cái đuôi rắn sắc nhọn, trong mắt thì tóe ra ánh sáng màu đỏ.

Trước ngực còn có một phù hiệu lạ lùng, nhìn vô cùng kỳ dị.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 725: Tấn Công

"Đó là cái gì vậy?", có người kinh ngạc nói.

Không một ai biết đó là gì, đến cả Hoắc Khải cũng vậy. Anh chỉ biết đó chắc chắn không phải thứ tốt lành gì.

Hơn nữa không chỉ có người khổng lồ này xuất hiện, mà phía sau nó còn có một con quái vật có hai sừng cao bốn, năm mét từ trong ánh sáng đen chui ra.

Đám quái vật này cao như nhau, nhưng một số con có cánh, có con thì chỉ nhìn thấy trong bóng tối, ra ngoài sẽ trở nên tàng hình. Còn có một số con có thể tan biến trong làn khói đen rồi lại xuất hiện ở một nơi khác,

Ác quỷ khổng lồ xổ ra một tràng ngôn ngữ kỳ quái, vuốt của nó hướng về phía Hắc Ma Thần Hela, nhưng chưa đến gần 1 mét thì đã dừng lại.

Không phải là không muốn tiếp tục mà là không thể.

Trước mặt Hắc Ma Thần Hela có một bức tường năng lượng bán tàng hình, ngăn chặn công kích của nó. Hắc Ma Thần Hela ở phía sau bức tường cũng tuôn ra một tràng ngôn ngữ quái dị.

Sau đó, ác quỷ khổng lồ nhìn về phía nhóm Hoắc Khải, ánh lửa đen trên người nó lại tăng lên một bậc, vô số quái vật bên cạnh cũng phát ra âm thanh chấn động, bay về phía họ.

Cảnh tượng đó đã được camera vệ tinh truyền đến, sắc mặt Hoắc Khải biến đổi, lập tức hét lên: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Vừa nói xong thì đã thấy con quái vật đầu tiên xuất hiện.

Không cần viên chỉ huy ra lệnh, đã có người nổ súng.

Vũ khí laser uy lực lớn trong nháy mắt xuyên qua thân thể con quái vật đó. Từ miệng vết thương, huyết dịch màu xanh lục ồạt chảy ra, rơi xuống mặt đất. Các loại hoa cỏ xung quanh liền bị ăn mòn sạch sẽ, khiến người ta sợ hãi.

Cũng may có nhiều đội viên cùng nhau xả súng nên con quái vật này không có nổi cơ hội ra khỏi rừng mà bị tấn công bằng laser liên tục.

Nhưng lại có thêm càng nhiều quái vật bay từ trong rừng ra, cảnh tượng đó khiến người ta lạnh lẽo không thôi.

"Xả súng! Bắn chết chúng đi!", viên chỉ huy ra lệnh.

Tất cả cùng xả súng, ngăn chặn đám quái vật xông ra. Các loại pháo laser ở phía sau cũng được khởi động.

Một phát pháo bắn qua khiến tất cả mọi thứ xung quanh ám đầy khí. Uy lực bậc này không phải quái vật nào cũng ngăn được.

Nhưng mọi chuyện nào có dễ dàng như vậy. Trong đám quái vật, có con còn tàng hình được, có con lại có thể di động trong nháy mắt.

Lần đầu đối mặt với đám quái vật này khiến mọi người đều bối rối. Khi con quái vật tàng hình đầu tiên chém giết nhóm người thì tất cả đều sửng sốt, quên cả công kích.

Mà hậu quả chính là bọn họ bị tiêu diệt.

Càng ngày càng nhiều quái vật tàng hình và quái vật thuấn di xông vào nhóm người. Có người sợ đánh cho đồng đội bị thương nên không dám bắn. Có người thì hoảng quá bắn nhầm, khiến cho không ít người chưa bị quái vật giết chết thì đã bị đồng đội bắn trọng thương.

Các đội viên đó khiến trận tuyến trở nên hỗn loạn, viên chỉ huy kêu gào thế nào cũng vô dụng.

"Ông chủ, anh phải rời khỏi đây ngay!", đội trưởng tiểu đội S hét lên.

Hoắc Khải cũng biết thế, tình thế hiện tại cực kỳ nguy hiểm. Nếu cứ ở lại thì không phải là một lựa chọn thông minh.

Hoắc Khải nhanh chóng rời khỏi lề rừng dưới sự bảo vệ của các thành viên tiểu đội S, mà những người khác thì ở lại để chống quái vật.

Hoắc Khải chạy ra cách đó mấy trăm mét thì nhìn thấy con quái vật khổng lồ kia cũng đi ra từ trong rừng.

Nó sờ vào ngực mình, phù hiệu kỳ dị không ngừng sáng lên. Sau đó, vuốt của nó rút ra một cây côn sắt từ trong ngực. Cây côn đó có vô số gai nhọn, mỗi một gai chĩa ra đều đâm thủng được cả xe chiến đấu.

Ai chạm phải sẽ bị tan biến ngay lập tức.

Còn vũ khí laser thì có thể tạo thành thương tổn cho con ác ma đó, nhưng lại chẳng có ích mấy. Dù là pháo laser cũng chỉ tạo được một lỗ thủng trên người nó mà thôi.

Nhưng vết thương đó được chữa lành rất nhanh. Đây là một con quái vật không bao giờ chết, khiến người ta không biết chống lại bằng cách nào.

Đã có thành viên nhanh chóng thụt lùi, bỏ chạy.

Dù chỉ là một bộ phận nhỏ thì cũng khiến sĩ khí giảm đi rất nhiều.

Các thành viên tiểu đội S trải qua lần cải tiến sinh học lần thứ ba thì chính là sức mạnh chủ yếu của đội ngũ. Tất cả những con quái vật đột phá vào vòng vây đều do họ xử lí.

Các vũ khí laser tùy thân giúp họ giáp lá cà với mấy con quái vật đó, mà lần cải tiến sinh học thứ 3 đã chạm đến hệ thần kinh phản xạ, khiến phản ứng của họ mạnh gấp mấy chục lần bình thường.

Quan trọng nhất là tất cả các vị trí yếu hại của họ đều có áo giáp hợp kim mạnh nhất.

Mặc dù không thể hoàn toàn ngăn lại được công kích của quái vật nhưng có thể giúp họ không chết nếu như rơi vào tay của quái vật.

Nhưng tiểu đội S không thể quan sát được toàn cục được, quái vật vẫn rất nhiều, con người thì không có kinh nghiệm. Mắt thấy quái vật tiến vào ngày càng sâu, viên chỉ huy đành phải hạ lệnh rút lui.

Rút lui còn hơn là ở lại chịu chết, vì sĩ khí đã giảm xuống cực thấp rồi.

Cho nên quá trình rút lui chỉ có mấy trăm người chết thảm mà thôi.

Số còn lại thì có gần một ngàn người bị thương, nặng nhẹ khác nhau.

Nhưng đám quái vật đó vẫn không ngừng đuổi theo, bọn chúng xông ra đến tận mấy chục cây số.

Cũng may lúc này máy bay cỡ lớn đã tới kịp, giáng những viên đạn pháo uy lực xuống để nổ banh xác dám quái vật đó.

Kể cả là con ác ma khổng lồ kia gặp phải đạn dẫn như thế cũng phải kiêng kỵ.

Mặc dù không tạo ra nhiều vết thương nhưng đám ác quỷ đàn em vẫn bị tổn thất nặng nề.

Cuối cùng, dưới sự kết hợp của xe chiến đấu và xe chiến đấu trên cao thì đám ác ma mới chịu lùi sâu về Helheim.

Nhưng có thể nhìn thấy từ hình ảnh mà chiến cơ truyền đến, Hắc Ma Thần Hela đã ra khỏi địa giới của Helheim lần đầu tiên.

Nó đã xuất hiện tại địa bàn của nhân loại, đây là một thử thách không hay.

Hoắc Khải quay đầu nhìn về phía Helheim, sắc mặt trầm trọng.

Rất nhiều giờ sau, Hoắc Khải được máy bay đón đi, mà tin tức Helheim xuất hiện ác quỷ cũng đã bị phong tỏa. Không một ai được phép tùy tiện

thông báo những tin tức đó.

Nhưng không có nghĩa là mọi chuyện sẽ kết thúc.

Trên chiến cơ, Hoắc Khải đã mở một cuộc họp khẩn cấp. Một vài học giả phân tích qua hình ảnh hiện trường và cho rằng ánh sáng màu đen mà Hắc Ma Thần Hela tạo ra là một loại giống như cổng không gian.

Thật ra trong thế giới ảo đã có người thử nghiệm kiểu tương tự, muốn mở ra cánh cửa không gian.

Nhưng kết quả cho thấy phải cần một lượng năng lượng mạnh mẽ mới công kích được. Mà phạm vi công kích của nó chắc chắn sẽ bị giới hạn. Không thể nói là 10 ngàn besso sẽ công kích được trong phạm vi 100km. Nếu vậy thì năng lượng sẽ phân tái quá mức và không đủ để xé rách không gina.

Mà các thiết bị của con người hiện tại đều không thể hoàn thành được việc đó. Chỉ nguyên việc buộc năng lượng lại một chỗ thôi cũng đã không đơn giản rồi.

Khống chế phản ứng nhiệt hạch chỉ là bước đầu, cũng là một bước để tiếp cận mục tiêu.

Xem ra Hắc Ma Thần Hela đã đi nhanh hơn nhân loại rồi.

Nó đã có sức mạnh to lớn và tự khống chế được những năng lượng đó rồi, cho nên nó có được ưu thế hơn.

Lần này mở ra cánh cổng thời không và đem ác quỷ từ trong đó ra có lẽ là bước đầu nó phản kích nhân loại.

Mở được lần một thì sẽ có lần hai, lần ba và vô số lần khác nữa.

Còn đám ác quỷ kia, loại nhỏ sẽ bị tiêu diệt dưới vũ khí laser, nhưng loại to thì lại quá đáng sợ.

Dựa theo tài liệu hiện tại để phân tích thì có lẽ cần một lần công kích đủ lớn và tiêu diệt trong nháy mắt thì mới ngăn ngừa bọn chúng tiếp tục sinh ra.

Mà cường độ của năng lượng phải từ 3000 besso trở lên. Nếu muốn ổn thỏa sẽ phải tốn ít nhất 5000 besso.

5000 besso đã mạnh hơn vũ khí hạt nhân bình thường rồi.

Sau khi phân tích sơ bộ với các học giả, Hoắc Khải ngồi lên máy bay tại sân bay chuyên dụng.

Bên trong phòng họp của sân bay đã có rất nhiều người, phần lớn đều là học giả và một số người phụ trách các đội ngũ.

Ba khu vực mạnh nhất thế giới cũng đã phái các cao thủ đến tham gia họp.

Hoắc Khải đi vào phòng thì tất cả mọi sự chú ý đều đổ dồn vào anh, chờ anh lên tiếng.

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 726: Hội Nhập

Hoắc Khải không làm chậm trễ thời gian nữa, anh đi tới trước ghế ngồi của mình nhưng vẫn đứng đó, nghiêm nghị nói: "Tôi có thể nói một cách rõ ràng cho các vị biết, loài người đã tới thời khắc quan trọng sinh tử tồn vong!"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đương nhiên, cũng có nhiều người cảm thấy anh đang nghiêm trọng hóa vấn đề.

Tuy rằng cảnh tượng tại hiện trường có chút kinh hãi, nhưng lãnh thổ của loài người vô cùng rộng lớn cùng với vũ khí tối tân, sao có thể bị một đám ma quỷ hủy diệt.

Hoắc Khải biết họ không tin, tuy rằng lời nói của anh cũng mang chút ý vị dọa dẫm, nhưng anh vẫn kiên quyết giữ vững lập trường mà nói: "Có lẽ quý vị cho rằng, vũ khí và nhân lực của chúng ta đều chiếm ưu thế. Nhưng đừng quên, lần này chỉ là nhóm kẻ địch thứ nhất. Sau này sẽ xuất hiện bao nhiêu nữa thì không ai biết được. Bây giờ chúng ta chỉ có hai lựa chọn, một là khoanh tay chờ chết, đợi kẻ địch đánh tới cửa, hai là chủ động tiến đánh, lợi dụng vũ khí tối tân nhất, trực tiếp hủy diệt Helheim, để nơi nguy hiểm này cùng mọi thứ ở trên đó đều biến mất khỏi hành tinh!"

Thực ra, trước đây con người đã có thể làm được điều này, chỉ cần ném một loạt vũ khí hạt nhân đến thì ngay cả Hắc Ma Thần Hela cũng không có cách nào tồn tại.

Nhưng vấn đề là, Hắc Ma Thần Hela dường như đã sớm dự liệu được điều này, cho nên nó không giết hết những người dân bản địa kia mà cho họ đi lang thang khắp nơi, để chứng tỏ trong khu rừng rậm vẫn còn rất nhiều người đang sống.

Kết quả của việc làm này là những tổ chức thích nói về chủ nghĩa nhân đạo đã đứng lên, kiên quyết phản đối việc cho Helheim bốc hơi trên thế

giới.

Họ cho rằng, còn rất nhiều đồng bào nhân loại ở đó, tiêu diệt Helheim cũng chính là giết chết đồng loại của mình. Đó là điều không được phép xảy ra.

Xã hội hiện tại, ngay cả giết một con chó, một con mèo đều sẽ bị rất nhiều người lên án, huống hồ là giết nhiều người như thế.

Mà ở các khu vực khác thì cho rằng, giữ lại Helheim cũng có ích với nhân loại. Bằng cách phân tích một sinh vật đặc biệt, nói không chừng có thể tìm ra cách để đột phá cơ thể con người.

Sức mạnh tinh thần và vùng đất phước lành do Hi Vọng Mới nghiên cứu ra vẫn bị giới hạn rất lớn, không phải là tính phát triển không tốt mà là những kỹ thuật này đều nằm trong tay Hi Vọng Mới.

Những người khác đương nhiên sẽ không hài lòng, họ hi vọng con đường tiến hóa có thể nằm trong tầm kiểm soát của mình, mà không phải là chuyện gì cũng phải nghe theo Hi Vọng Mới.

Trong hoàn cảnh phức tạp như thế, không có bất cứ bên nào sẵn sàng chủ động ra mặt tiêu diệt Helheim.

Đến giờ Hoắc Khải lại lần nữa đưa ra đề nghị này, mọi người đều lặng im không nói.

Một số người không muốn hùa theo, còn một số người thì không có quyền quyết định.

Đúng lúc này, bỗng có người xông vào phòng họp, kinh ngạc nói với Hoắc Khải: "Không hay rồi, Helheim biến mất rồi!"

"Cái gì!", Hoắc Khải cho người phát hình ảnh hiện trường, chỉ thấy khu vực Helheim đã thành một cái hố sâu cực lớn và sâu.

Cho dù là vệ tinh, không thể nhìn rõ tình hình bên trong cái hố sâu đó.

Theo phản hồi của máy thăm dò laser, độ sâu của chiếc hố này ít nhất cũng đạt tới mấy ngàn mét trở lên.

Nhưng dưới mấy ngàn mét lại không phát hiện tung tích của Helheim, cũng có thể nói, Hắc Ma Thần Hela đã đem Helheim chìm xuống đất, sau đó di chuyển đến chỗ khác.

Trong lòng Hoắc Khải càng nặng nề, dựa vào uy lực vũ khí trước mắt của loài người, thì muốn tấn công và giết chết mục tiêu ẩn giấu dưới đất mấy km thì có độ khó cực lớn. Ngay cả khi có thể làm được thì những vũ khí sử dụng cũng có thể để lại nguy hại to lớn đối với trái đất.

Điều quan trọng nhất là, anh đã để mất đi mục tiêu thì cho dù toàn nhân loại đồng ý cho anh sử dụng vũ khí như vậy thì cũng ném đi đâu được?

Mà ở cảnh tượng cuối cùng, dưới hố sâu đó lại một lần nữa chiếu ra luồng sáng màu đen, sau đó, có thể nhìn thấy một cái móng vuốt khổng lồ thò ra từ dưới hố, vồ lấy chiếc máy bay chiến đấu đang bay trong không trung và bóp nát nó.

Sau đó, cái chân đó nhanh chóng biến mất.

Mà cái chân đó hoàn toàn không giống với cái chân của con quỷ khổng lồ từng thấy, rõ ràng là Hắc Ma Thần Hela lại mở cánh cửa không gian, triệu hồi sinh vật đáng sợ tiếp theo.

Hình ảnh tới đây thì dừng lại, chiếc hố đen xì vẫn chiếm toàn bộ trên màn hình.

Hoắc Khải nhìn mọi người, nói: "Tôi không quan tâm quý vị nghĩ thế nào, cũng không quan tâm quyền hạn của các vị lớn bao nhiêu, bây giờ tôi chỉ hi vọng các vị cần làm một việc. Đó chính là tìm người có quyền quyết định, nói cho anh ta biết những chuyện xảy ra ở đây, và thúc giục anh ta đưa ra quyết định. Nhân loại bắt buộc phải liên hiệp vô điều kiện, cùng nhau chống lại kẻ địch này. Nếu không thì cứ ngồi chờ đợi sự diệt vong ập tới. Nhớ kỹ, tôi nói là liên hiệp vô điều kiện, không phải là một nhóm người tâm tư khác biệt giả vờ ngồi lại cùng nhau để họp bàn, sau đó không

đồng ý chuyện này, không đồng ý chuyện khác! Sau sáu giờ, tôi sẽ công bố tin tức này cho toàn thể nhân loại, nếu quý vị không đồng ý kế hoạch hội nhập vậy thì tôi sẽ tự thành lập một liên hiệp! Hoan nghênh tất cả các vùng lãnh thổ sẵn sàng tham gia và cùng chiến đấu vì vận mệnh của nhân loại!"

Mọi người vẫn im lặng, một lát sau, có vài người đứng lên, khom lưng chào Hoắc Khải sau đó rời khỏi đây.

Tiếp theo đó có càng nhiều người rời khỏi đây.

Cho dù kết quả như thế nào thì họ bắt buộc phải báo cáo lại rõ ràng tin tức này.

Còn chuyện hội nhập có quan hệ quá lớn, Hoắc Khải đưa ra giới hạn sáu giờ rất khó để hoàn thành chuyện này.

Cổ Ngôn Tài cũng chạy tới đây, đợi sau khi mọi người đi hết thì anh ta nhìn Hoắc Khải, hỏi: "Anh cảm thấy họ có đồng ý không?"

"Không", Hoắc Khải lắc đầu, nói: "Tình hình bây giờ vẫn chưa nghiêm trọng tới mức có thể cảnh tỉnh họ. Trước khi thực sự bị đánh đau thì họ sẽ không đồng ý. Tôi chỉ vạch sẵn một con đường, đợi họ tự đến mà thôi".

Cổ Ngôn Tài gật đầu, anh ta cũng đồng ý với suy nghĩ của Hoắc Khải.

Trước khi cảm thấy đau đớn thì ai cũng chỉ thấy hoa hồng nhìn đẹp mắt mà không để ý nó có gai.

Nhưng khủng hoảng lần này cũng phù hợp với lý tưởng mà Hoắc Khải luôn hướng đến, đó là sự hội nhập cuối cùng của toàn nhân loại.

Trước đây anh từng tặng cổ phần, đó là bước đầu tiên, để đưa ngưỡng cửa hội nhập tới gần hơn những người này. Mà từ hiệu quả thực tế có thể thấy, tuy rằng trên nhiều ngành nghề, nhân loại thực sự đã có sự hội nhập cao hơn trước đây.

Nhưng còn cách yêu cầu của Hoắc Khải một khoảng cách không nhỏ.

Lần này, Hắc Ma Thần Hela đột nhiên gây hấn cũng là lần thứ hai mà Hoắc Khải gặp phải.

Thậm chí anh bất giác nghĩ rằng, nếu Hắc Ma Thần Hela tấn công với cường độ mạnh hơn một chút thì tốt, có thể trực tiếp tấn công những thành phố quan trọng nhất.

Nhưng nếu như vậy, tuy có thể gia tăng tốc độ hội nhập nhưng lại không phù hợp với quan niệm đạo đức của nhân loại, cho nên Hoắc Khải cũng chỉ nghĩ một lát rồi ném nó ra sau đầu.

Vài tiếng sau, Hoắc Khải làm theo những gì đã nói lúc trước, chuẩn bị phát biểu thông báo trực tuyến.

Trong thời gian này đã có rất nhiều người khuyên nhủ, đều là những nhân vật cao cấp của các khu vực lớn, họ hi vọng Hoắc Khải có thể xử lý chuyện này chậm rãi một chút, không cần gấp gáp như vậy.

Quái vật mà Hắc Ma Thần Hela triệu hồi tới nhìn có vẻ đáng sợ, nhưng không phải là không thể đối phó, không cần thiết phải khiến nhân loại hoảng loạn.

Nhưng Hoắc Khải không quan tâm đến họ, cho dù những người này nói thế nào, thì đều phải phát hành thông báo.

Điều anh muốn chính là lợi dụng tâm lý hoảng loạn của con người để ép những người kia đồng ý với yêu cầu của mình.

Mà những người kia có lẽ cũng hiểu được điều này, có vài người còn trắng trợn nói rằng, nếu Hi Vọng Mới đưa ra thông báo như vậy thì chính là kẻ thù của họ, phải tiếp nhận sự kiểm soát và hạn chế nghiêm ngặt nhất. Nếu nghiêm trọng hơn thì có thể cắt đứt toàn bộ kinh doanh của Hi Vọng Mới trên lãnh thổ nước này.

Nhưng Hoắc Khải không để tâm, sự nghiệp trước mắt của Hi Vọng Mới đã bao phủ toàn thế giới. Cho dù các ông cắt đứt cũng không sao. Chỉ cần

để toàn thế giới nhìn thấy thông báo này thì chắc chắn sẽ thu được lợi ích trong tương lai.

Thời hạn sáu tiếng đã tới, những khu vực có lực lượng yếu, còn có vài khu vực hiểu rõ sự việc này đều chủ động tới tìm Hoắc Khải, đưa ra lời mời thành lập liên hiệp.

Hoắc Khải đưa họ đến trước camera ghi hình phát sóng trực tiếp công khai trên toàn thế giới.

"Thật không may khi phải nói với các vị, nhân loại đang đối mặt với thảm họa nguy hiểm nhất, khốc liệt nhất trong lịch sử! Hắc Ma Thần Hela đã mở chiếc hộp của Pandora và thả ác quỷ từ địa ngục. Có lẽ các vị không hiểu tôi đang nói gì, nhưng tiếp theo đây, chúng tôi sẽ cùng trình chiếu hai video ghi lại hiện trường trận chiến. Với những video này, tin rằng quý vị có thể hiểu rõ hơn mọi chuyện. Mà trong khi xem video, tôi hi vọng các vị có thể đồng ý với lời mời của tôi, toàn nhân loại đều phải liên hiệp lại, không phân biệt, chung tay chống lại cuộc khủng hoảng này!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 727: Mở Bản Quyền

Trong khi Hoắc Khải đang nói thì có một đoạn video cũng đồng thời được phát, là hình ảnh Hắc Ma Thần Hela đang mở cánh cửa không gian.

Một con quỷ khổng lồ màu đen xuất hiện trước mắt mọi người. Bây giờ rất nhiều người đã lắp đặt thiết bị chiếu hình ảnh ba chiều trong nhà, về cơ bản, TV truyền thống đã bị loại bỏ.

Loại hình ảnh ba chiều này không bị ảnh hưởng bởi ánh sáng, cũng không bị hạn chế bởi địa điểm, có thể hiển thị chất lượng hình ảnh gốc tốt hơn.

Mà điều này, khiến cho mọi người đều sợ đến tái mặt khi con quỷ khổng lồ xuất hiện, vội vàng lùi lại phía sao.

Trong đời họ chưa từng nhìn thấy quái vật đáng sợ như vậy.

Thông báo bằng video của Hoắc Khải được đồng thời phát trực tuyến và ngoại tuyến, bao gồm cả trong thế giới ảo.

Mà thế giới đã được biến đổi ảo dựa trên số liệu thì có thể hiển thị những hình ảnh này càng chân thực hơn, để có thêm tính thuyết phục, thậm chí cao thủ vô danh còn phân tích video bằng số liệu rồi phát ra.

Con quỷ cao mấy chục mét, hung hăng, vô vập khắp nơi. Tựu chung lại khiến mọi người đều phải choáng váng.

Giờ phút này, rốt cuộc rất nhiều người đã hiểu câu nói đó, cái gì gọi là cuộc sống tươi đẹp, đó chỉ là có người đã thay bạn gánh vác trách nhiệm mà thôi.

Họ chỉ biết trên đời này có một Hắc Ma Thần Hela, nhưng chưa từng biết tới thứ gọi là Hắc Ma Thần Hela đáng sợ thế nào.

Mà bây giờ, họ đã nhìn thấy một trong những thảm họa mà Hắc Ma Thần Hela tạo ra.

Khi video thứ nhất phát xong thì video thứ hai cũng phát tiếp.

Một móng vuốt khổng lồ dài hàng chục mét, chớp mắt đã bóp nổ máy bay chiến đấu cao tốc, Helheim biến mất trở thành một cái hố đen dường như có thể hút đi linh hồn con người.

Nhìn vào hố đen trong video, toàn thế giới đều im lặng vào giờ phút này.

Giọng nói Hoắc Khải vang lên: "Tôi biết rất nhiều người quan tâm đến lợi ích, họ không hiểu được ý nghĩa của chuyện này, nhưng tôi biết, đây là thảm họa đối với nhân loại. Là nỗi kinh hoàng đủ để hủy diệt hoàn toàn chúng ta nếu coi thường nó. Chỉ khi nào loài người đoàn kết lại, hội nhập thành một chỉnh thể, mới có thể chống chọi với thảm họa. Cho nên, tôi hi vọng mọi người có thể cố gắng hết sức để thúc đẩy chuyện này. Mà để hợp tác nhân loại thêm vững mạnh, Hi Vọng Mới sẽ mở tất cả bản quyền công nghệ! Chỉ cần cá nhân, đoàn thể tham gia vào kế hoạch hội nhập toàn nhân loại thì có thể sử dụng những công nghệ này vô điều kiện! Nhớ kỹ, tại thời điểm này, chúng ta không có quốc gia, không có chủng tộc, càng không có sự phân biệt giới tính. Chúng ta chỉ có một cái tên, đó là nhân loại!"

Lời nói của Hoắc Khải khiến tất cả mọi người kinh ngạc, kể cả những nhân viên trong nội bộ của Hi Vọng Mới.

Họ biết rằng Hoắc Khải luôn muốn hội nhập toàn thể nhân loại, mà khủng hoảng lần này chính xác là một cơ hội để hội nhập.

Nhưng họ không ngờ, Hoắc Khải lại sẵn sàng mở tất cả các bản quyền công nghệ. Nếu đúng là như vậy thì Hi Vọng Mới còn ưu thế nào nữa.

Nhưng không ai có thể ngăn cản anh, cũng không kịp ngăn cản.

Thông báo này được phát trực tuyến đến tất cả mọi người trên toàn thế giới, bất cứ người nào cũng đều có thể nhìn thấy cùng một thời điểm, nghe

được tất cả những gì anh nói.

Những người đứng sau lưng Hoắc Khải cũng bắt đầu hoan hô.

Họ chỉ là nhìn thấy khủng hoảng, cho nên muốn ôm chặt cái đùi của Hi Vọng Mới, để có cảm giác an toàn nhất định. Nhưng lại không ngờ có thể đạt được lợi ích lớn như thế.

Nếu thật sự có thể tùy ý sử dụng tất cả công nghệ của Hi Vọng Mới vậy thì nền kinh tế, công nghệ của họ cũng đều được nâng cao.

Cũng giống như công ty ASML năm đó, cho dù chỉ ở một nơi nhỏ bé nhưng dựa vào công nghệ có một không hai trên toàn thế giới đã chiếm giữ 90% thị trường, trở thành bá chủ.

Đó chính là sức mạnh của công nghệ, có thể vượt qua tất cả mọi vật cản.

Những thế lực trước đây đã từ chối đề nghị của Hoắc Khải hoặc đang cân nhắc từ chối đến giờ cũng sửng sốt.

Họ không ngờ là Hoắc Khải có thể đưa ra lợi ích lớn như thế, nếu lúc này còn từ chối thì sẽ tổn thất những gì?

Có thể công nghệ của các quốc gia khác cao hơn nước mình ít nhất là hơn trăm năm, gần tương đương với một xã hội phong kiến lấy gươm giáo để thống trị, thì những nước khác đã có súng máy, đại bác hoàn chỉnh.

Khoảng cách như vậy có thể gọi là một trên trời một dưới đất!

Người phụ trách các cơ quan ở địa phương lập tức tới tổng bộ của Hi Vọng Mới, yêu cầu Hoắc Khải phải hủy bỏ những lời vừa nói.

Nhưng không ai cho anh ta câu trả lời, còn Hoắc Khải thì càng không có khả năng đồng ý.

Nếu đối phương cố chấp như thế thì anh ta chỉ đành rời đi, trong xu thế chung, không ai có thể ngăn cản bánh xe lịch sử.

Thông báo đã kết thúc, nhưng hai đoạn video đó vẫn không ngừng được phát lần lượt, hơn nữa còn đặt ở trang chủ website chính thức của Hi Vọng Mới, bất cứ ai đều có thể tùy ý tải xuống.

Đồng thời, website chính thức của Hi Vọng Mới cũng không ngừng phát sóng các hiệp định hội nhập đã ký với các lực lượng trong một số khu vực.

Mỗi vùng lãnh thổ sẵn sàng gia nhập vào kế hoạch hội nhập đều được Hi Vọng Mới phát hình ảnh trên website, đồng thời nhân viên kỹ thuật của Hi Vọng Mới sẽ đến địa điểm chỉ định để kết nối mạng nội bộ cho họ.

Hoắc Khải không phải cầm cờ hiệu này để thu hút mọi người, càng không phải là dùng thủ đoạn để bịp bợm, mà là thật tâm thành ý mở tất cả bản quyền công nghệ.

Anh đã nghĩ rất kỹ càng, nếu toàn nhân loại thật sự muốn hội nhập, không phân biệt của anh của tôi, vậy thì chỉ tặng cổ phần là không đủ. Nếu đã là người một nhà thì đương nhiên phải chia sẻ tất cả mọi công nghệ.

Cho nên, công nghệ của Hi Vọng Mới có thể cho họ, nhưng họ cũng phải mở khóa tất cả những cơ sở dữ liệu kỹ thuật vô điều kiện.

Đối với rất nhiều người, đây chắc chắn là một câu hỏi rất khó để lựa chọn.

Nhưng Hoắc Khải cũng không vội vàng, anh có đủ lý do để tin tưởng, Hắc Ma Thần Hela sẽ không chỉ triệu hồi những ma quỷ kia tới mà không có động tĩnh gì.

Nó gây ra một sự xáo trộn lớn như vậy, nhất định là đang lên kế hoạch tấn công nhân loại.

Chỉ cần biên độ tấn công của Hắc Ma Thần Hela đủ mạnh thì kế hoạch hội nhập nhất định sẽ thực hiện một cách suôn sẻ.

Trước đó, Hoắc Khải cần phải làm là gắng sức lôi kéo phe trung lập.

Giai đoạn đầu thế lực hội nhập càng nhiều thì giai đoạn giữa và sau càng dễ thành công.

Trong mấy ngày này, tất cả mọi người ở Hi Vọng Mới đều bận đến nỗi chân không chạm đất.

Nguyên nhân chính là vì thông báo của Hoắc Khải đã thu hút sự ủng hộ từ đông đảo quần chúng. Mà vài nhân vật cấp cao lại vì thế mà không vui, cho rằng Hoắc Khải đang vượt quá giới hạn.

Họ muốn phong tỏa tất cả mọi thứ của Hi Vọng

Mới nhưng chỉ là lực bất tòng tâm.

Máy chủ của Hi Vọng Mới chủ yếu đặt ở đáy biển dưới núi tuyết, ở đó không bị sự cản trở của bất kỳ thế lực nào.

Ngay cả khi trụ sở ở trong nước bị đóng cửa thì vẫn còn trụ sở nước ngoài dự phòng.

Những gì họ có thể làm được là hạn chế nhân viên rời đi.

Nhưng Hoắc Khải không cần đi đâu, anh chỉ cần ngồi ở trong nhà, họp bàn thông qua hình chiếu 3D.

Dù sao, với công nghệ hiện tại của Hi Vọng Mới, không có bất kỳ ai ngăn cản được thiết bị liên lạc của anh.

Một tuần sau, các thế lực đồng ý tham gia vào kế hoạch hội nhập Hi Vọng Mới đã lên tới mười mấy nước, đều là những nơi nhỏ cách Helheim không xa.

Họ sợ bị tấn công và hi vọng có được sự bảo vệ ở đây.

Hoắc Khải bố trí người giám sát năng lượng ở những chỗ đó, nếu Hắc Ma Thần Hela thật sự lựa chọn những nơi này để tấn công thì cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Bất kể là không ngăn được thì ít nhất cũng kịp thời nhận được thông tin, cũng có thể trì hoãn thời gian cho những nơi khác.

Mà nếu như những gì Hoắc Khải dự liệu, Hắc Ma Thần Hela không có tính nhẫn nại.

Đến tuần thứ hai thì đã phát động tấn công.

Một số lượng lớn quái vật lao ra từ mặt đất, tấn công con người.

Những người dân thường tay không tấc thép làm thế nào mà ngăn cản được những ma quỷ này, phần lớn đều bị giết. Ngay cả khi quân đội được trang bị đầy đủ vũ trang tới cũng vô ích.

Đám ma quỷ khổng lồ đông như kiến cỏ, ngay cả chiến xa cũng bị đập nát bét như cái bánh sắt.

Hơn nữa, mục tiêu tấn công của Hắc Ma Thần Hela không phải là một nơi mà là hai nơi.

Một nơi chịu sự tấn công của những con quỷ này, mà nơi khác thì do quái vật tiến đánh.

Những con quái vật giống như trùng tộc trong trò chơi khoa học viễn tưởng Chiến tranh giữa các vì sao, kích thước khổng lồ, mỗi loại lại có một đặc điểm khác nhau. Nhưng chúng có một đặc điểm chung đó là, con người bình thường không có cách nào ngăn cản được nó.

Điều quan trọng nhất là, hai địa điểm bị tấn công lại không phải là thành viên của kế hoạch hội nhập, mà là nơi cách Helheim khoảng 2000 km.

Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, chúng đã đi 2000 km dưới lòng đất, tốc độ này quả thật quá kinh hoàng.

Ngay cả những thiết bị khoan ngầm tiên tiến nhất trên thế giới cũng không thể làm được.

Nơi này là một vùng đất thuộc thế lực tầm trung, một mảnh hỗn loạn, quân đội đến phụ trách hỗ trợ cũng bị quét sạch toàn bộ.

Số người còn tồn tại là một con số vô cùng ít ỏi.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 728: Nghiên Cứu Và Phát Triển

Vấn đề quan trọng là, những người đó không phải là chết hết mà còn có phần lớn là mất tích.

Theo tình hình tại hiện trường, từ một số ít video được lưu lại ở các camera giám sát thì có lẽ là họ đã bị bắt đi.

Cho dù ma quỷ hay là trùng độc yêu quái thì bắt người đi không phải là để mời ăn cơm mà khả năng lớn nhất là giữ lại cho Hắc Ma Thần Hela làm thức ăn nâng cao sức mạnh tinh thần.

Lúc đầu khi còn ở Helheim, Hắc Ma Thần Hela đã giữ lại tính mạng của những người dân thổ địa để làm tấm khiên bảo vệ. Bây giờ nó đã triệu hồi thành công hai đội quân đáng sợ, đương nhiên không cần giữ tính mạng của nhân loại nữa.

Không ai biết được, Hắc Ma Thần Hela có thể ăn tươi nuốt sống được bao nhiêu sức mạnh tinh thần của con người, nhưng có một chuyện chắc chắn, đó chính là số người bị nuốt càng nhiều thì sức mạnh của nó sẽ càng lớn.

Dựa vào sức của một người đã có thể mở cánh cửa không gian, đây vốn dĩ là chuyện không thể tưởng tượng được. Nếu không phải là đủ lý luận khoa học làm nền tảng thì gần như có thể đối đãi với nó như thần thánh.

Thậm chí, bây giờ thế giới đã có một số ít người đã coi Hắc Ma Thần Hela là thần linh tại thế, bày tỏ sự sùng bái.

Đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm, nếu nội bộ loài người không có cách nào đoàn kết nhất trí thì sẽ chết càng nhanh.

Cuộc tấn công lần thứ nhất trên phạm vi toàn thế giới đã gây nên sự khủng hoảng nhất định, mọi người đều đổ ra đường, tập trung diễu hành, yêu cầu tham gia vào kế hoạch hội nhập.

Cụm từ "vận mệnh cộng đồng" trở thành từ phổ biến nhất trong xã hội ngày nay.

Nhưng các quan chức cấp cao vẫn còn chút do dự, họ hi vọng có thể dựa vào sức mạnh của mình đánh bại cuộc tấn công của Hắc Ma Thần Hela, điều đó có thể chứng minh, quốc gia họ có đủ sức mạnh để bảo vệ an toàn của người dân.

Nhưng sau hai tuần, Hắc Ma Thần Hela lại một lần nữa phát động tấn công.

Lần này, là một nơi chỉ đứng sau ba khu vực lớn. Ở đó đã chuẩn bị những đội quân hàng đầu thế giới, bao gồm nhiều loại vũ khí tinh vi.

Tuy nhiên, các radar thường được nhân loại sử dụng lại không hề phát hiện ra dấu vết của kẻ địch, dường như chúng không bắt được sóng nhiễu từ loại tín hiệu dao động này.

Chỉ có máy dò năng lượng mới có thể phát hiện ra đối phương.

Máy dò năng lượng của Hi Vọng Mới được bán sạch sẽ trên thị trường trong chốc lát, ngay cả người dân bình thường cũng đập nồi bán sắt, quyết tâm phải mua một chiếc. Cho dù máy dò có thể bắt được hoạt động của kẻ địch, nhưng không có nghĩa là họ có năng lực để đối kháng.

Những vũ khí truyền thống khi đứng trước những quái vật này thì cũng có hiệu quả nhất định, nhưng không lớn. Ngay cả khi đó là đội quân tinh anh nhất, trang bị vũ khí laser cao cấp mang công nghệ của Hi Vọng Mới thì vẫn chưa đủ mạnh.

Bởi vì chúng có kích thước quá lớn, đội quân tinh nhuệ không thể đến chi viện bất cứ lúc nào ở bất kỳ khu vực nào. Đợi đến khi đội quân chi viện đuổi tới thì nơi đó đã hoàn toàn bị phá hủy.

Tháng thứ nhất trôi qua, sang tháng thứ hai, tỷ lệ tấn công của Hắc Ma Thần Hela cũng ngày càng cao.

Đến đầu tháng thứ ba đã tăng số lần tấn công từ hai tuần một lần như lúc đầu lên hai, ba ngày một lần.

Không ai biết chúng làm thế nào để di chuyển dưới lòng đất nhanh chóng như thế, có lẽ dựa vào độc trùng cổ quái kia, nhưng chúng châm ngòi chiến tranh ở khắp nơi trên thế giới thì dùng mắt thường cũng nhìn thấy.

Phần lớn các nơi trên trái đất đều có người từng thấy sự đáng sợ của chúng.

Hắc Ma Thần Hela hình như vẫn kiêng dè sức mạnh của các quốc gia lớn, không dám tấn công một cách tùy tiện, nhưng các nơi khác thì đã trở thành món ăn trên đĩa của nó.

Những giọng nói yêu cầu gia nhập vào kế hoạch hội nhập càng ngày càng lớn và cũng có ngày càng nhiều các khu vực tham gia.

Mà lúc này, Hi Vọng Mới đã tập hợp tất cả tinh anh, mở rộng quy mô của viện thiết kế vũ khí lên gấp 10 lần.

Tất cả những dự án có xung đột với dự án của viện thiết kế sẽ đều hủy bỏ, kiếm tiền hay không, không quan trọng. Điều cần làm bây giờ là phải tự bảo vệ mình cái đã.

Trong thời gian ba tháng, viện thiết kế đã nâng năng suất của súng laser lên gấp 10 lần, thu nhỏ kích thước còn một nửa, đây đã được coi là kỳ tích của nghiên cứu và phát triển.

Ngoài ra theo tình trạng của những quái vật kia, viện thiết kế đã cải tạo thiết bị bay cao tốc, phần vỏ bề mặt cũng nâng cấp để chống lại sự tấn công với lực lớn hơn. Ngoài ra còn có các loại dao laser rung động cao tốc, lấy năng lượng từ tốc độ bay, sẽ xẻ thịt tất cả những sinh vật muốn tiếp xúc với thiết bị bay đó.

Có vũ khí như thế thì sẽ giúp nâng cao độ khó khi quái vật muốn túm lấy thiết bị bay.

Ngoài ra, để đảm bảo con người có đủ khu vực an toàn, không bị quái vật bò từ dưới đất lên ăn thịt, thì viện thiết kế còn phát triển một loại chất làm đông đặc biệt.

Nói là chất làm đông, nhưng nói một cách chính xác là chất trùng hợp cao phân tử. Loại dung dịch này có thể khiến tất cả phân tử của vật thể xung quanh đều được trùng hợp lại ở mức độ cao nhất.

Giống như một đống cát, sau khi đổ một chai dung dịch trùng hợp, thì trong vòng 3 phút có thể đông cứng đến độ cứng tương dương với kim cương. Vì những hạt cát sẽ kết dính với nhau ở trạng thái phân tử kim cương, bao gồm cả bên trong cũng vậy, thay đổi kết cấu phân tử, khiến chúng thay đổi không còn là cát nữa.

Bằng cách sản xuất một chất trùng hợp như thế, sau đó đào một hố sâu mấy trăm mét vào lòng đất, đổ chất trùng hợp vào sẽ tạo ra một bức tường đồng vách sắt mà tên lửa cũng không nổ tung được.

Còn trên mặt đất thì bố trí các loại súng quét laser độ nhạy cảm cao, cho dù là một con muỗi bay qua, thì cũng sẽ cảm nhận được rung động đập cánh trong không khí. Mà AI lại dựa theo phân tích thời gian thực từ các phản hồi, xác định mục tiêu rồi lập tức nổ súng.

Mạng lưới hỏa lực đan xen, đủ để cắt gọt mọi vật thể thành những mảnh nhỏ chưa tới 1mm.

Ngoài đám ma quỷ có thể di chuyển trong tích tắc thì không có bất kỳ kẻ địch nào có thể đột phá tầng phòng ngự này.

Nhưng ngay cả loại ma quỷ có thể di chuyển trong tích tắc thì cuối cùng cũng bị một bức tường năng lượng ngăn lại.

Bức tường năng lượng này bình thường không thể nhìn được, mỗi ngày sẽ hoạt động với công suất khoảng 60%, trong một phần ngàn giây khi có thứ gì đó chạm vào, nó đã có thể đạt đến công suất cao nhất.

Sức mạnh của nó không kém gì súng laser, chạm vào là chết.

Mà con người sẽ sống trong các khu vực như thế.

Đương nhiên, gọi là nhân loại thực ra phần lớn là chỉ nhân viên tinh anh của Hi Vọng Mới, ví dụ như viện thiết kế vũ khí.

Dù sao, bây giờ thành viên của kế hoạch hội nhập vẫn chưa nhiều, địa điểm hoạt động của loài người quá phân tán, muốn chế tạo tường đồng vách sát như thế cũng là chuyện không dễ dàng.

Một khi phạm vi quá rộng thì chi phí nguyên vật liệu sẽ đạt tới con số thiên văn không thể nào tưởng tượng được. Cho dù việc thiết kế đã gắng sức nâng cao hiệu suất của năng lượng nhiều nhất có thể, dùng năng lượng mặt trời thay thế phần lớn năng lượng thì vẫn không để làm đến mức bao phủ toàn bộ trái đất.

Trước mắt, xây dựng vùng an toàn vẫn đang từng bước tiến hành và đạt được mục tiêu ban đầu là xây dựng vùng an toàn hình tròn với đường kính 20 km.

Mục tiêu trung hạn là mở rộng tới 500 km và mục tiêu cuối cùng đạt khoảng 2000 km.

Theo ước tính của nhóm khảo sát, thì tài nguyên trên trái đất cũng chỉ xây dựng được vùng an toàn khoảng 2000km là lớn nhất.

Nhưng đường kính 2000m cũng đã là kích thước vô cùng lớn. Phải biết rằng đường kính của trái đất cũng mới hơn 10.000 km. Phạm vi 2000 k, gần như đã bao phủ gần 1/5 hành tinh.

Nhưng còn lại 4/5 còn lại thì không có cách nào khác, trừ khi có thể kiếm được nhiều tài nguyên bên ngoài không gian.

Không thể dâng trái đất cho Hắc Ma Thần Hela, điều đó không thể xảy ra. Trước mắt viện nghiên cứu đã chia một nhóm học giả ưu tú để phát triển thiết bị bay vũ trụ cao tốc, mục tiêu để thực hiện các bước nhảy trong không gian vũ trụ.

Họ hiểu rõ, những năng lượng mà con người đã biết rất khó đạt đến tốc độ ánh sáng. Ngay cả khi thiết bị động cơ được nâng cấp thành động cơ hạt cao cấp hơn thì cho dù đạt được 99.99% tốc độ ánh sáng thì sao?

Vũ trụ quá lớn, phần lớn các hành tinh trong thiên hà đều hoang tàn và cằn cỗi. Có rất ít tài nguyên hữu ích, bắt buộc phải tiến hành khám phá sâu hơn, thăm dò trong phạm vi lớn hơn.

Mà những đơn vị hàng chục năm thậm chí hàng ngàn năm ánh sáng, vốn dĩ không phải thứ mà con người đợi được.

Chỉ có bước nhảy không gian mới có thể đem lại hi vọng cho nhân loại.

Cho nên viện thiết kế trực tiếp bỏ qua nghiên cứu động cơ tốc độ ánh sáng, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Hắc Ma Thần Hela đã chứng minh cho nhân loại, cánh cửa không gian có thể mở ra, chỉ là cần nghiên cứu làm sao đạt được kết quả này.

Đương nhiên, động cơ tốc độ càng nhanh cũng không phải là hoàn toàn vô ích. Tuy nhiên, trong tầng đại khí quyển, tốc độ âm thanh mấy trăm lần đã đủ để sử dụng, nhưng nếu trong tương lai, nhân loại có thể tiến quân vào vũ trụ, gặp phải người ngoài hành tinh có công nghệ phát triển thì tốc độ động cơ càng nhanh cũng có thể chạy thoát kể cả khi không đánh được. Mà trong những trận chiến tương lai, tính quan trọng của sự cơ động cũng không kém sức mạnh của vũ khí.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 729: Mở Bản Quyền

Trong khi Hoắc Khải đang nói thì có một đoạn video cũng đồng thời được phát, là hình ảnh Hắc Ma Thần Hela đang mở cánh cửa không gian.

Một con quỷ khổng lồ màu đen xuất hiện trước mắt mọi người. Bây giờ rất nhiều người đã lắp đặt thiết bị chiếu hình ảnh ba chiều trong nhà, về cơ bản, TV truyền thống đã bị loại bỏ.

Loại hình ảnh ba chiều này không bị ảnh hưởng bởi ánh sáng, cũng không bị hạn chế bởi địa điểm, có thể hiển thị chất lượng hình ảnh gốc tốt hơn.

Mà điều này, khiến cho mọi người đều sợ đến tái mặt khi con quỷ khổng lồ xuất hiện, vội vàng lùi lại phía sao.

Trong đời họ chưa từng nhìn thấy quái vật đáng sợ như vậy.

Thông báo bằng video của Hoắc Khải được đồng thời phát trực tuyến và ngoại tuyến, bao gồm cả trong thế giới ảo.

Mà thế giới đã được biến đổi ảo dựa trên số liệu thì có thể hiển thị những hình ảnh này càng chân thực hơn, để có thêm tính thuyết phục, thậm chí cao thủ vô danh còn phân tích video bằng số liệu rồi phát ra.

Con quỷ cao mấy chục mét, hung hăng, vô vập khắp nơi. Tựu chung lại khiến mọi người đều phải choáng váng.

Giờ phút này, rốt cuộc rất nhiều người đã hiểu câu nói đó, cái gì gọi là cuộc sống tươi đẹp, đó chỉ là có người đã thay bạn gánh vác trách nhiệm mà thôi.

Họ chỉ biết trên đời này có một Hắc Ma Thần Hela, nhưng chưa từng biết tới thứ gọi là Hắc Ma Thần Hela đáng sợ thế nào.

Mà bây giờ, họ đã nhìn thấy một trong những thảm họa mà Hắc Ma Thần Hela tạo ra.

Khi video thứ nhất phát xong thì video thứ hai cũng phát tiếp.

Một móng vuốt khổng lồ dài hàng chục mét, chớp mắt đã bóp nổ máy bay chiến đấu cao tốc, Helheim biến mất trở thành một cái hố đen dường như có thể hút đi linh hồn con người.

Nhìn vào hố đen trong video, toàn thế giới đều im lặng vào giờ phút này.

Giọng nói Hoắc Khải vang lên: "Tôi biết rất nhiều người quan tâm đến lợi ích, họ không hiểu được ý nghĩa của chuyện này, nhưng tôi biết, đây là thảm họa đối với nhân loại. Là nỗi kinh hoàng đủ để hủy diệt hoàn toàn chúng ta nếu coi thường nó. Chỉ khi nào loài người đoàn kết lại, hội nhập thành một chỉnh thể, mới có thể chống chọi với thảm họa. Cho nên, tôi hi vọng mọi người có thể cố gắng hết sức để thúc đẩy chuyện này. Mà để hợp tác nhân loại thêm vững mạnh, Hi Vọng Mới sẽ mở tất cả bản quyền công nghệ! Chỉ cần cá nhân, đoàn thể tham gia vào kế hoạch hội nhập toàn nhân loại thì có thể sử dụng những công nghệ này vô điều kiện! Nhớ kỹ, tại thời điểm này, chúng ta không có quốc gia, không có chủng tộc, càng không có sự phân biệt giới tính. Chúng ta chỉ có một cái tên, đó là nhân loại!"

Lời nói của Hoắc Khải khiến tất cả mọi người kinh ngạc, kể cả những nhân viên trong nội bộ của Hi Vọng Mới.

Họ biết rằng Hoắc Khải luôn muốn hội nhập toàn thể nhân loại, mà khủng hoảng lần này chính xác là một cơ hội để hội nhập.

Nhưng họ không ngờ, Hoắc Khải lại sẵn sàng mở tất cả các bản quyền công nghệ. Nếu đúng là như vậy thì Hi Vọng Mới còn ưu thế nào nữa.

Nhưng không ai có thể ngăn cản anh, cũng không kịp ngăn cản.

Thông báo này được phát trực tuyến đến tất cả mọi người trên toàn thế giới, bất cứ người nào cũng đều có thể nhìn thấy cùng một thời điểm, nghe

được tất cả những gì anh nói.

Những người đứng sau lưng Hoắc Khải cũng bắt đầu hoan hô.

Họ chỉ là nhìn thấy khủng hoảng, cho nên muốn ôm chặt cái đùi của Hi Vọng Mới, để có cảm giác an toàn nhất định. Nhưng lại không ngờ có thể đạt được lợi ích lớn như thế.

Nếu thật sự có thể tùy ý sử dụng tất cả công nghệ của Hi Vọng Mới vậy thì nền kinh tế, công nghệ của họ cũng đều được nâng cao.

Cũng giống như công ty ASML năm đó, cho dù chỉ ở một nơi nhỏ bé nhưng dựa vào công nghệ có một không hai trên toàn thế giới đã chiếm giữ 90% thị trường, trở thành bá chủ.

Đó chính là sức mạnh của công nghệ, có thể vượt qua tất cả mọi vật cản.

Những thế lực trước đây đã từ chối đề nghị của Hoắc Khải hoặc đang cân nhắc từ chối đến giờ cũng sửng sốt.

Họ không ngờ là Hoắc Khải có thể đưa ra lợi ích lớn như thế, nếu lúc này còn từ chối thì sẽ tổn thất những gì?

Có thể công nghệ của các quốc gia khác cao hơn nước mình ít nhất là hơn trăm năm, gần tương đương với một xã hội phong kiến lấy gươm giáo để thống trị, thì những nước khác đã có súng máy, đại bác hoàn chỉnh.

Khoảng cách như vậy có thể gọi là một trên trời một dưới đất!

Người phụ trách các cơ quan ở địa phương lập tức tới tổng bộ của Hi Vọng Mới, yêu cầu Hoắc Khải phải hủy bỏ những lời vừa nói.

Nhưng không ai cho anh ta câu trả lời, còn Hoắc Khải thì càng không có khả năng đồng ý.

Nếu đối phương cố chấp như thế thì anh ta chỉ đành rời đi, trong xu thế chung, không ai có thể ngăn cản bánh xe lịch sử.

Thông báo đã kết thúc, nhưng hai đoạn video đó vẫn không ngừng được phát lần lượt, hơn nữa còn đặt ở trang chủ website chính thức của Hi Vọng Mới, bất cứ ai đều có thể tùy ý tải xuống.

Đồng thời, website chính thức của Hi Vọng Mới cũng không ngừng phát sóng các hiệp định hội nhập đã ký với các lực lượng trong một số khu vực.

Mỗi vùng lãnh thổ sẵn sàng gia nhập vào kế hoạch hội nhập đều được Hi Vọng Mới phát hình ảnh trên website, đồng thời nhân viên kỹ thuật của Hi Vọng Mới sẽ đến địa điểm chỉ định để kết nối mạng nội bộ cho họ.

Hoắc Khải không phải cầm cờ hiệu này để thu hút mọi người, càng không phải là dùng thủ đoạn để bịp bợm, mà là thật tâm thành ý mở tất cả bản quyền công nghệ.

Anh đã nghĩ rất kỹ càng, nếu toàn nhân loại thật sự muốn hội nhập, không phân biệt của anh của tôi, vậy thì chỉ tặng cổ phần là không đủ. Nếu đã là người một nhà thì đương nhiên phải chia sẻ tất cả mọi công nghệ.

Cho nên, công nghệ của Hi Vọng Mới có thể cho họ, nhưng họ cũng phải mở khóa tất cả những cơ sở dữ liệu kỹ thuật vô điều kiện.

Đối với rất nhiều người, đây chắc chắn là một câu hỏi rất khó để lựa chọn.

Nhưng Hoắc Khải cũng không vội vàng, anh có đủ lý do để tin tưởng, Hắc Ma Thần Hela sẽ không chỉ triệu hồi những ma quỷ kia tới mà không có động tĩnh gì.

Nó gây ra một sự xáo trộn lớn như vậy, nhất định là đang lên kế hoạch tấn công nhân loại.

Chỉ cần biên độ tấn công của Hắc Ma Thần Hela đủ mạnh thì kế hoạch hội nhập nhất định sẽ thực hiện một cách suôn sẻ.

Trước đó, Hoắc Khải cần phải làm là gắng sức lôi kéo phe trung lập.

Giai đoạn đầu thế lực hội nhập càng nhiều thì giai đoạn giữa và sau càng dễ thành công.

Trong mấy ngày này, tất cả mọi người ở Hi Vọng Mới đều bận đến nỗi chân không chạm đất.

Nguyên nhân chính là vì thông báo của Hoắc Khải đã thu hút sự ủng hộ từ đông đảo quần chúng. Mà vài nhân vật cấp cao lại vì thế mà không vui, cho rằng Hoắc Khải đang vượt quá giới hạn.

Họ muốn phong tỏa tất cả mọi thứ của Hi Vọng

Mới nhưng chỉ là lực bất tòng tâm.

Máy chủ của Hi Vọng Mới chủ yếu đặt ở đáy biển dưới núi tuyết, ở đó không bị sự cản trở của bất kỳ thế lực nào.

Ngay cả khi trụ sở ở trong nước bị đóng cửa thì vẫn còn trụ sở nước ngoài dự phòng.

Những gì họ có thể làm được là hạn chế nhân viên rời đi.

Nhưng Hoắc Khải không cần đi đâu, anh chỉ cần ngồi ở trong nhà, họp bàn thông qua hình chiếu 3D.

Dù sao, với công nghệ hiện tại của Hi Vọng Mới, không có bất kỳ ai ngăn cản được thiết bị liên lạc của anh.

Một tuần sau, các thế lực đồng ý tham gia vào kế hoạch hội nhập Hi Vọng Mới đã lên tới mười mấy nước, đều là những nơi nhỏ cách Helheim không xa.

Họ sợ bị tấn công và hi vọng có được sự bảo vệ ở đây.

Hoắc Khải bố trí người giám sát năng lượng ở những chỗ đó, nếu Hắc Ma Thần Hela thật sự lựa chọn những nơi này để tấn công thì cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Bất kể là không ngăn được thì ít nhất cũng kịp thời nhận được thông tin, cũng có thể trì hoãn thời gian cho những nơi khác.

Mà nếu như những gì Hoắc Khải dự liệu, Hắc Ma Thần Hela không có tính nhẫn nại.

Đến tuần thứ hai thì đã phát động tấn công.

Một số lượng lớn quái vật lao ra từ mặt đất, tấn công con người.

Những người dân thường tay không tấc thép làm thế nào mà ngăn cản được những ma quỷ này, phần lớn đều bị giết. Ngay cả khi quân đội được trang bị đầy đủ vũ trang tới cũng vô ích.

Đám ma quỷ khổng lồ đông như kiến cỏ, ngay cả chiến xa cũng bị đập nát bét như cái bánh sắt.

Hơn nữa, mục tiêu tấn công của Hắc Ma Thần Hela không phải là một nơi mà là hai nơi.

Một nơi chịu sự tấn công của những con quỷ này, mà nơi khác thì do quái vật tiến đánh.

Những con quái vật giống như trùng tộc trong trò chơi khoa học viễn tưởng Chiến tranh giữa các vì sao, kích thước khổng lồ, mỗi loại lại có một đặc điểm khác nhau. Nhưng chúng có một đặc điểm chung đó là, con người bình thường không có cách nào ngăn cản được nó.

Điều quan trọng nhất là, hai địa điểm bị tấn công lại không phải là thành viên của kế hoạch hội nhập, mà là nơi cách Helheim khoảng 2000 km.

Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, chúng đã đi 2000 km dưới lòng đất, tốc độ này quả thật quá kinh hoàng.

Ngay cả những thiết bị khoan ngầm tiên tiến nhất trên thế giới cũng không thể làm được.

Nơi này là một vùng đất thuộc thế lực tầm trung, một mảnh hỗn loạn, quân đội đến phụ trách hỗ trợ cũng bị quét sạch toàn bộ.

Số người còn tồn tại là một con số vô cùng ít ỏi.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 730: Nghiên Cứu Và Phát Triển

Vấn đề quan trọng là, những người đó không phải là chết hết mà còn có phần lớn là mất tích.

Theo tình hình tại hiện trường, từ một số ít video được lưu lại ở các camera giám sát thì có lẽ là họ đã bị bắt đi.

Cho dù ma quỷ hay là trùng độc yêu quái thì bắt người đi không phải là để mời ăn cơm mà khả năng lớn nhất là giữ lại cho Hắc Ma Thần Hela làm thức ăn nâng cao sức mạnh tinh thần.

Lúc đầu khi còn ở Helheim, Hắc Ma Thần Hela đã giữ lại tính mạng của những người dân thổ địa để làm tấm khiên bảo vệ. Bây giờ nó đã triệu hồi thành công hai đội quân đáng sợ, đương nhiên không cần giữ tính mạng của nhân loại nữa.

Không ai biết được, Hắc Ma Thần Hela có thể ăn tươi nuốt sống được bao nhiêu sức mạnh tinh thần của con người, nhưng có một chuyện chắc chắn, đó chính là số người bị nuốt càng nhiều thì sức mạnh của nó sẽ càng lớn.

Dựa vào sức của một người đã có thể mở cánh cửa không gian, đây vốn dĩ là chuyện không thể tưởng tượng được. Nếu không phải là đủ lý luận khoa học làm nền tảng thì gần như có thể đối đãi với nó như thần thánh.

Thậm chí, bây giờ thế giới đã có một số ít người đã coi Hắc Ma Thần Hela là thần linh tại thế, bày tỏ sự sùng bái. . ngôn tình sủng

Đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm, nếu nội bộ loài người không có cách nào đoàn kết nhất trí thì sẽ chết càng nhanh.

Cuộc tấn công lần thứ nhất trên phạm vi toàn thế giới đã gây nên sự khủng hoảng nhất định, mọi người đều đổ ra đường, tập trung diễu hành, yêu cầu tham gia vào kế hoạch hội nhập.

Cụm từ "vận mệnh cộng đồng" trở thành từ phổ biến nhất trong xã hội ngày nay.

Nhưng các quan chức cấp cao vẫn còn chút do dự, họ hi vọng có thể dựa vào sức mạnh của mình đánh bại cuộc tấn công của Hắc Ma Thần Hela, điều đó có thể chứng minh, quốc gia họ có đủ sức mạnh để bảo vệ an toàn của người dân.

Nhưng sau hai tuần, Hắc Ma Thần Hela lại một lần nữa phát động tấn công.

Lần này, là một nơi chỉ đứng sau ba khu vực lớn. Ở đó đã chuẩn bị những đội quân hàng đầu thế giới, bao gồm nhiều loại vũ khí tinh vi.

Tuy nhiên, các radar thường được nhân loại sử dụng lại không hề phát hiện ra dấu vết của kẻ địch, dường như chúng không bắt được sóng nhiễu từ loại tín hiệu dao động này.

Chỉ có máy dò năng lượng mới có thể phát hiện ra đối phương.

Máy dò năng lượng của Hi Vọng Mới được bán sạch sẽ trên thị trường trong chốc lát, ngay cả người dân bình thường cũng đập nồi bán sắt, quyết tâm phải mua một chiếc. Cho dù máy dò có thể bắt được hoạt động của kẻ địch, nhưng không có nghĩa là họ có năng lực để đối kháng.

Những vũ khí truyền thống khi đứng trước những quái vật này thì cũng có hiệu quả nhất định, nhưng không lớn. Ngay cả khi đó là đội quân tinh anh nhất, trang bị vũ khí laser cao cấp mang công nghệ của Hi Vọng Mới thì vẫn chưa đủ mạnh.

Bởi vì chúng có kích thước quá lớn, đội quân tinh nhuệ không thể đến chi viện bất cứ lúc nào ở bất kỳ khu vực nào. Đợi đến khi đội quân chi viện đuổi tới thì nơi đó đã hoàn toàn bị phá hủy.

Tháng thứ nhất trôi qua, sang tháng thứ hai, tỷ lệ tấn công của Hắc Ma Thần Hela cũng ngày càng cao.

Đến đầu tháng thứ ba đã tăng số lần tấn công từ hai tuần một lần như lúc đầu lên hai, ba ngày một lần.

Không ai biết chúng làm thế nào để di chuyển dưới lòng đất nhanh chóng như thế, có lẽ dựa vào độc trùng cổ quái kia, nhưng chúng châm ngòi chiến tranh ở khắp nơi trên thế giới thì dùng mắt thường cũng nhìn thấy.

Phần lớn các nơi trên trái đất đều có người từng thấy sự đáng sợ của chúng.

Hắc Ma Thần Hela hình như vẫn kiêng dè sức mạnh của các quốc gia lớn, không dám tấn công một cách tùy tiện, nhưng các nơi khác thì đã trở thành món ăn trên đĩa của nó.

Những giọng nói yêu cầu gia nhập vào kế hoạch hội nhập càng ngày càng lớn và cũng có ngày càng nhiều các khu vực tham gia.

Mà lúc này, Hi Vọng Mới đã tập hợp tất cả tinh anh, mở rộng quy mô của viện thiết kế vũ khí lên gấp 10 lần.

Tất cả những dự án có xung đột với dự án của viện thiết kế sẽ đều hủy bỏ, kiếm tiền hay không, không quan trọng. Điều cần làm bây giờ là phải tự bảo vệ mình cái đã.

Trong thời gian ba tháng, viện thiết kế đã nâng năng suất của súng laser lên gấp 10 lần, thu nhỏ kích thước còn một nửa, đây đã được coi là kỳ tích của nghiên cứu và phát triển.

Ngoài ra theo tình trạng của những quái vật kia, viện thiết kế đã cải tạo thiết bị bay cao tốc, phần vỏ bề mặt cũng nâng cấp để chống lại sự tấn công với lực lớn hơn. Ngoài ra còn có các loại dao laser rung động cao tốc, lấy năng lượng từ tốc độ bay, sẽ xẻ thịt tất cả những sinh vật muốn tiếp xúc với thiết bị bay đó.

Có vũ khí như thế thì sẽ giúp nâng cao độ khó khi quái vật muốn túm lấy thiết bị bay.

Ngoài ra, để đảm bảo con người có đủ khu vực an toàn, không bị quái vật bò từ dưới đất lên ăn thịt, thì viện thiết kế còn phát triển một loại chất làm đông đặc biệt.

Nói là chất làm đông, nhưng nói một cách chính xác là chất trùng hợp cao phân tử. Loại dung dịch này có thể khiến tất cả phân tử của vật thể xung quanh đều được trùng hợp lại ở mức độ cao nhất.

Giống như một đống cát, sau khi đổ một chai dung dịch trùng hợp, thì trong vòng 3 phút có thể đông cứng đến độ cứng tương dương với kim cương. Vì những hạt cát sẽ kết dính với nhau ở trạng thái phân tử kim cương, bao gồm cả bên trong cũng vậy, thay đổi kết cấu phân tử, khiến chúng thay đổi không còn là cát nữa.

Bằng cách sản xuất một chất trùng hợp như thế, sau đó đào một hố sâu mấy trăm mét vào lòng đất, đổ chất trùng hợp vào sẽ tạo ra một bức tường đồng vách sắt mà tên lửa cũng không nổ tung được.

Còn trên mặt đất thì bố trí các loại súng quét laser độ nhạy cảm cao, cho dù là một con muỗi bay qua, thì cũng sẽ cảm nhận được rung động đập cánh trong không khí. Mà AI lại dựa theo phân tích thời gian thực từ các phản hồi, xác định mục tiêu rồi lập tức nổ súng.

Mạng lưới hỏa lực đan xen, đủ để cắt gọt mọi vật thể thành những mảnh nhỏ chưa tới 1mm.

Ngoài đám ma quỷ có thể di chuyển trong tích tắc thì không có bất kỳ kẻ địch nào có thể đột phá tầng phòng ngự này.

Nhưng ngay cả loại ma quỷ có thể di chuyển trong tích tắc thì cuối cùng cũng bị một bức tường năng lượng ngăn lại.

Bức tường năng lượng này bình thường không thể nhìn được, mỗi ngày sẽ hoạt động với công suất khoảng 60%, trong một phần ngàn giây khi có thứ gì đó chạm vào, nó đã có thể đạt đến công suất cao nhất.

Sức mạnh của nó không kém gì súng laser, chạm vào là chết.

Mà con người sẽ sống trong các khu vực như thế.

Đương nhiên, gọi là nhân loại thực ra phần lớn là chỉ nhân viên tinh anh của Hi Vọng Mới, ví dụ như viện thiết kế vũ khí.

Dù sao, bây giờ thành viên của kế hoạch hội nhập vẫn chưa nhiều, địa điểm hoạt động của loài người quá phân tán, muốn chế tạo tường đồng vách sát như thế cũng là chuyện không dễ dàng.

Một khi phạm vi quá rộng thì chi phí nguyên vật liệu sẽ đạt tới con số thiên văn không thể nào tưởng tượng được. Cho dù việc thiết kế đã gắng sức nâng cao hiệu suất của năng lượng nhiều nhất có thể, dùng năng lượng mặt trời thay thế phần lớn năng lượng thì vẫn không để làm đến mức bao phủ toàn bộ trái đất.

Trước mắt, xây dựng vùng an toàn vẫn đang từng bước tiến hành và đạt được mục tiêu ban đầu là xây dựng vùng an toàn hình tròn với đường kính 20 km.

Mục tiêu trung hạn là mở rộng tới 500 km và mục tiêu cuối cùng đạt khoảng 2000 km.

Theo ước tính của nhóm khảo sát, thì tài nguyên trên trái đất cũng chỉ xây dựng được vùng an toàn khoảng 2000km là lớn nhất.

Nhưng đường kính 2000m cũng đã là kích thước vô cùng lớn. Phải biết rằng đường kính của trái đất cũng mới hơn 10.000 km. Phạm vi 2000 k, gần như đã bao phủ gần 1/5 hành tinh.

Nhưng còn lại 4/5 còn lại thì không có cách nào khác, trừ khi có thể kiếm được nhiều tài nguyên bên ngoài không gian.

Không thể dâng trái đất cho Hắc Ma Thần Hela, điều đó không thể xảy ra. Trước mắt viện nghiên cứu đã chia một nhóm học giả ưu tú để phát triển thiết bị bay vũ trụ cao tốc, mục tiêu để thực hiện các bước nhảy trong không gian vũ trụ.

Họ hiểu rõ, những năng lượng mà con người đã biết rất khó đạt đến tốc độ ánh sáng. Ngay cả khi thiết bị động cơ được nâng cấp thành động cơ hạt cao cấp hơn thì cho dù đạt được 99.99% tốc độ ánh sáng thì sao?

Vũ trụ quá lớn, phần lớn các hành tinh trong thiên hà đều hoang tàn và cằn cỗi. Có rất ít tài nguyên hữu ích, bắt buộc phải tiến hành khám phá sâu hơn, thăm dò trong phạm vi lớn hơn.

Mà những đơn vị hàng chục năm thậm chí hàng ngàn năm ánh sáng, vốn dĩ không phải thứ mà con người đợi được.

Chỉ có bước nhảy không gian mới có thể đem lại hi vọng cho nhân loại.

Cho nên viện thiết kế trực tiếp bỏ qua nghiên cứu động cơ tốc độ ánh sáng, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Hắc Ma Thần Hela đã chứng minh cho nhân loại, cánh cửa không gian có thể mở ra, chỉ là cần nghiên cứu làm sao đạt được kết quả này.

Đương nhiên, động cơ tốc độ càng nhanh cũng không phải là hoàn toàn vô ích. Tuy nhiên, trong tầng đại khí quyển, tốc độ âm thanh mấy trăm lần đã đủ để sử dụng, nhưng nếu trong tương lai, nhân loại có thể tiến quân vào vũ trụ, gặp phải người ngoài hành tinh có công nghệ phát triển thì tốc độ động cơ càng nhanh cũng có thể chạy thoát kể cả khi không đánh được. Mà trong những trận chiến tương lai, tính quan trọng của sự cơ động cũng không kém sức mạnh của vũ khí.

- ----------

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]

Chương 731: Ngoại Truyện

Mưa rơi rả rích, một đám người mặc đồ đen đứng trong nghĩa trang, họ thành kính cúi đầu trước một chiếc quan tài.

Sau khi đám tang kết thúc, một người phụ nữ mặc váy đen, đeo kính đen đứng ra cảm ơn người dự đám tang rồi lặng lẽ cùng con gái ra ngoài.

Đó chính là Ninh Thần, hôm nay là đám tang của Hoắc Khải.

Trước khi mất, anh đã gọi luật sư tới và để di chúc lại hết tài sản cho cô và hai đứa con, tối đó anh ra đi trong thanh thản, cô và hai đứa nhỏ khóc nấc trong sự động viên của người thân và bạn bè.

Khi về tới nhà, vào trong phòng mình, Ninh Thần cởi kính ngồi trên giường. Mắt cô vẫn sưng đỏ nhưng trên môi là nụ cười mãn nguyện.

Không ai biết, vào ba năm trước "cô" của 40 năm sau đã sống lại trong thân xác của mình.

Trong tương lai 40 năm sau.

Nhân loại thành công nghiên cứu ra cách truyền tải ý thức hay có thể coi như linh hồn vào vật chết, họ tận dụng phương pháp này để chế ra ngoài robot có vỏ ngoài cứng cáp, trang bị đầy đủ vũ khí để chiến đấu với Hắc Ma Thần Hela, sử dụng ý chí để điều khiển đám robot này, giành lại từng tấc đất quê nhà.

Dần dần, Hắc Ma Thần Hela cũng yếu thế và chạy trốn khỏi Địa Cầu, Ninh Thần cũng rất vui sướng vì chồng mình đã có thể giúp nhân loại giành lại tự do.

Nhưng cô nào ngờ, chỉ một năm sau đó, cô lại bị chính chồng mình và phát minh của anh hại chết.

Trong một lần thí nghiệm kết nối với thế giới ảo, không biết vì lý do gì mà thân thể Ninh Thần mất kết nối với ý chí, tiếng còi cảnh báo vang lên liên tục, Đường Đường lo lắng chạy tới thì nghe thấy bố mình dùng giọng điệu "vì nghĩa diệt thân" tuyên bố ngắt thiết bị kết nối, khi cô bé muốn tiến lên ngăn cản thì bị nhân viên chặn lại, Cố Phi Dương và Văn Văn đứng cạnh lại quay sang nhìn cô bé bằng ánh mắt hả hê và châm biếm. Đường Đường biết, họ hại chết mẹ cô...

Một giây trước khi thiết bị ngắt kết nối, ý chí của Ninh Thần tìm thấy tín hiệu, chưa kịp quay về thân thể thì kết nối đã ngắt, cô lơ lửng trên không với hình dạng linh hồn nhìn thấy tất cả nhưng không ai trong đó nhìn thấy cô đã quay về.

Sau nữa, cô nhìn thấy Hoắc Khải đánh con mình khi hai đứa yêu cầu anh điều tra vụ việc, Cố Phi Dương và Văn Văn ở cạnh đổ thêm dầu vào lửa, Đường Đường chạy ra ngoài và bị một chiếc xe tông chết, đứa con thứ hai của cô thì bị Cố Phi Dương hành hạ tới mức trầm cảm tự sát...

Mà người chồng thân yêu của cô lại chẳng hề nói gì dù anh biết tất cả, thậm chí anh còn để lại di sản cho hai mẹ con ác độc kia.

Sự phẫn uất dâng cao trong lòng Ninh Thần, trong đầu cô chỉ còn ý nghĩ là phải trả thù tất cả, phải cứu con cô và rồi, cô quay về quá khứ...

Cô quay về lúc ba năm trước khi Hoắc Khải chết. Điều đầu tiên Ninh Thần làm là tìm người lập quỹ từ thiện Angel ở Phăng, vì cô biết con trai Phan Tư Mễ ở đó, sau khi bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, Phan Tư Mễ đã mang thai con một anh chàng nước ngoài mà chính cô ta không biết.

Sau khi cô ta sinh con, bác sĩ trong bệnh viện đã gửi đứa bé vào tại trẻ mồ côi ở Phăng.

Ninh Thần lập quỹ từ thiện ở Phăng cũng không làm ai thấy kỳ lạ, vì cô luôn đẩy mạnh các hoạt động thiện nguyện vì phụ nữ và trẻ em.

Thông qua con đường trên, Ninh Thần từng bước hướng dẫn con trai Phan Tư Mễ - Elis tới gần "chân tướng", đó chính là Hoắc Khải hại chết

Phan Tư Mễ.

Sau khi tốt nghiệp đại học, đứa nhỏ này về nước, làm như vô tình quen biết với Văn Văn và trở thành bạn trai cô bé này.

Văn Văn bây giờ đã là thiếu nữ, không biết có phải do di truyền từ mẹ hay không nhưng cô gái này cực kỳ thích đàn ông, thích được mọi người vây quanh và thích giành đồ của người khác.

Qua sự tẩy não của Elis, Văn Văn dần trở nên tham lam, cô ta ghen tỵ với Đường Đường nên càng muốn chiếm lấy hết mọi thứ của cô bé.

Khi Hoắc Khải phát hiện gian tình của Cố Phi Dương, Văn Văn đã vô tình nhìn thấy nhưng cô ta không nói cho mẹ mà về bàn kế hoạch với Elis.

Họ thuê thám tử tư chuyên nghiệp theo dõi Hoắc Khải, nói tới đây thì phải nhắc tới vấn đề tại sao Hoắc Khải lại lơ là cảnh giác như thế?

Sau khi trở thành lãnh đạo Liên minh Thiên hà, trong tay nắm giữ kỹ thuật cao cấp, Hoắc Khải bắt đầu hưởng thụ thành tích, do sự tác động của Cố Phi Dương, anh dần dần lơi lỏng và sa đà vào việc trai gái, thậm chí yêu cầu những người bảo vệ mình rút về khi anh tới nhà Cố Phi Dương, từ đó mới tạo ra sơ hở cho Văn Văn và Elis cài loại bom nhỏ vào cốp sau xe, dẫn đến vụ nổ định mệnh ngày hôm đó.

Văn Văn đã chuẩn bị trước di chúc giả, thường ngày Hoắc Khải yêu thương Văn Văn chẳng kém Đường Đường nên dù thấy lạ mà chẳng ai nghi ngờ, di chúc được công bố thì chính Elis lại dẫn cảnh sát tới và tố cáo bạn gái mình.

Văn Văn gần như phát điên, cô ta không thể tin nổi là bạn trai lại phản bội mình.

Ninh Thần đang nhẹ nhàng nói gì đó với Hoắc Khải, điện thoại cô bỗng reo lên.

“Chào cô, cháu là Elis, bạn trai của Văn Văn, hiện giờ Văn Văn đã bị cảnh sát bắt vì tội tạo di chúc giả, cô có thể tới đồn cảnh sát không ạ? Cháu không liên lạc được với người thân cô ấy!”

“Được, cháu chờ cô chút nhé!”

Ninh Thần cúp điện thoại, cô mỉm cười đầy hài lòng, Elis không biết rằng mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của cô, hành động và việc làm của từng người đều không thoát khỏi sự theo dõi của cô.

Ba năm giăng bẫy bây giờ đã thu lưới được rồi. Những kẻ hại cô đều phải chịu báo ứng, trời không báo, cô tự mình báo.

“Thưa chủ tịch Ninh, đây là hồ sơ của vật thí nghiệm Phong Khải! Chúng ta đã dịch chuyển ý thức thành công!”

“Được, mọi người vất vả rồi! Tháng này tôi tăng lương!"

[6]

Tải ebook: ***dtv-ebook.com***

[6]